image not available

1. 2-36

Digitized by Google

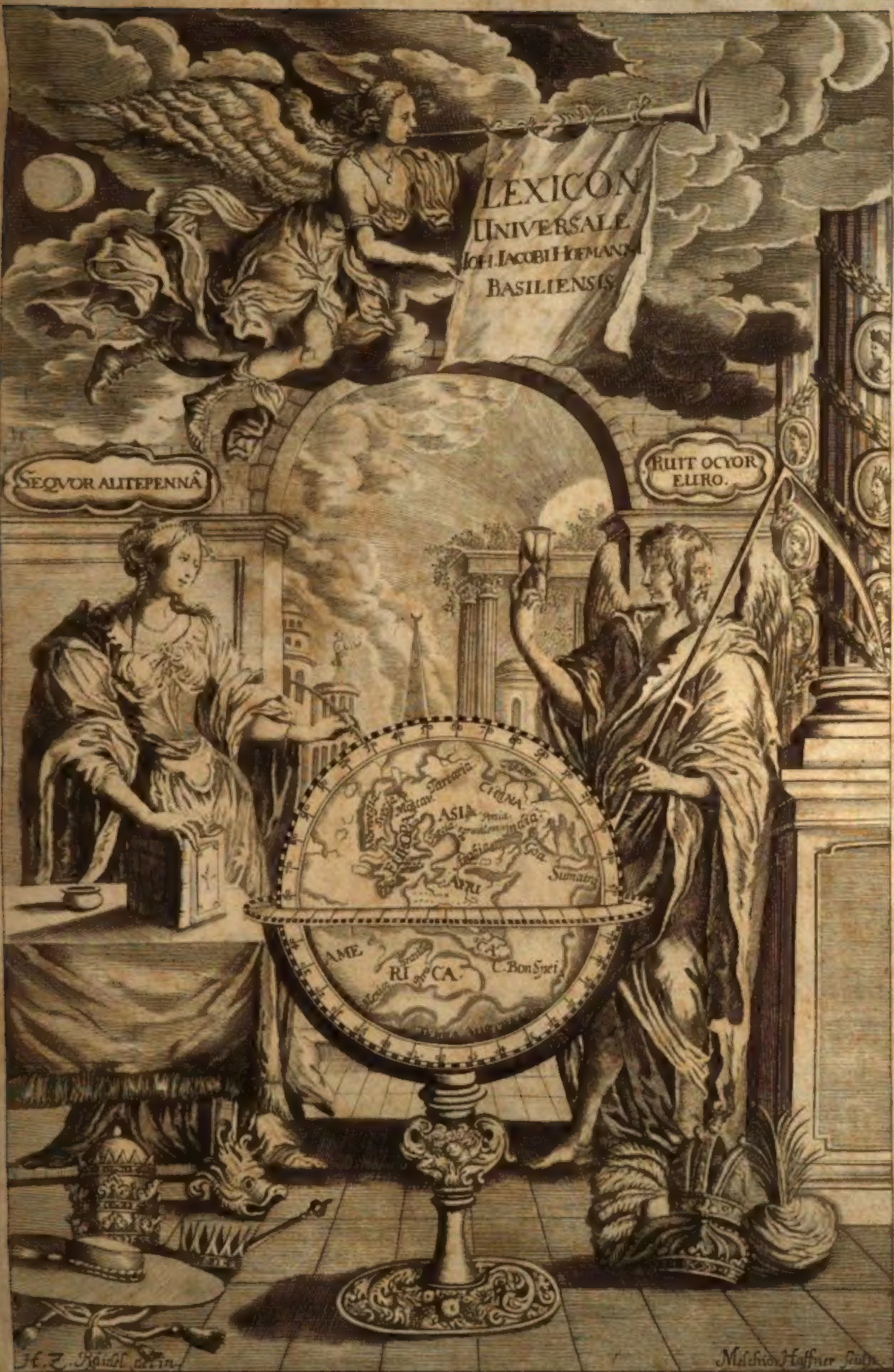
Digitized by Google

VIII
HOFA . L
A
3.

Digitized by Google

1,2.36
PH27979

JOH. JACOBI HOFMANNI LEXICON VNIVERSALE.

BASILEÆ.
IMPENSIS IOH. HERMANNI WIDERHOLDI BIBLIOP. GENEV.
TYPIS IACOBI BERTSCHII.
Cum S. Cæs. Maiestatis & Christianiſs. Gall. Regis Privilegiis.

LEXICON
UNIVERSALE
HISTORICO-
GEOGRAPHICO-
CHRONOLOGICO-
POETICO-PHILOLOGICUM.

CONTINENS

HISTORIAM OMNIS ÆVI, GEOGRAPHIAM omnium Locorum, GENEALOGIAM principum Familiarum, additâ ubique CHRONOLOGIA tum veteri tum recentiore, MYTHOLOGIAM inſuper omnium Fabularum, Diſcuſſionem PHILOLOGICAM illuſtrium circa hæc occurrentium Difficultatum; Aliaque plurima ſcitu digniſſima.

Cum INDICIBUS *variis*, RERUM *imprimis locupletiſſimo, memorabilia huius Lexici per Locorum Communium titulos Lectori illico ſpectanda exhibente.*

OPERA ET STUDIO

IOH IACOBI HOFMANNI,

Gr. Ling. in Acad. Baſil. Profeſs. Publ.

Cum Privilegiis *S. CÆSAREÆ MAIESTATIS & REGIS CHRISTIANISSIMI.*

TOMUS PRIOR.

BASILEÆ,
Impenſis IOHAN. HERMAN. WIDERHOLD, Bibliop. Genevenſis.
Typis JACOBI BERTSCHII *&* JOH. RODOLPHI GENATHII.
M. DC. LXXVII.

יהוה

IEHOVA SERVABIT IPSE!

VIRIS

MAGNIFICIS PRUDENTISSIMIS

NOBILISSIMIS

DN. JO. ROD. BURCKHARDO

CONSULI

DN. JO. JAC. BURCKHARDO

TRIBUNO PLEBIS

DN. JOH. LUDOV. KRUGIO

CONSULI

DN. EMANUELI SOCINO

TRIBUNO PLEBIS

TOTIQUE

ILLUSTRIS BASILIENSIUM REIPUBLICÆ

SENATUI

PIO FORTI FELICI INCLUTO

HELVETIÆ OCELLO

FELICITATEM PERPETUAM!

Magnifici & Ampliſsimi VIRI,
PATRES PATRIÆ,

Quantus in rebus humanis Hiſtoriæ uſus ſit, infinita ejus, apud Auctores, elogia, illa inprimis indigitant, quibus eam

§ 2 Tullius

Tullius *Teſtem temporum, Lucem ac Nuntiam veritatis, Vitam memoriæ, Magiſtram vitæ*, pro meritis, vocat *libro 2. de Orat.* Sed & idem inſigni hieroglyphico Romani docuere, cùm Tritonibus cum buccinis, in faſtigio ædis Saturno ſacræ, ſuperpoſitis, ſignificare voluerunt, à Saturni commemoratione, ad ſuam ætatem, Hiſtoriam elatam ac vocalem eſſe, cùm ante eum muta, obſcura & incognita fuerit: id quod teſtabantur caudæ Tritonum humi merſæ ac abſconditæ, apud Macrobium. Nempe tum demum à quo Hiſtoria exculta eſt, humanum genus vivere & loqui cœpit: cujus ope qui deſtituitur, ſibi fortè ſapit, at publico parum eſt idoneus. Sed ſparſam illam per tot gentes linguaſque quotusquiſque aſſequitur? Breve eſt, quod vivimus, & hoc ipſum in tot tamque varios uſus diſcerpi neceſse eſt, ut vix unius Gentis & Ætatis, quæ propiùs nos tangit, exactæ notitiæ ſatis ſit: Tantùm abeſt, ut obſervare cuique liceat, quid in earum unaquaque, noſtræ inſtitutioni utile, extare voluerit divina Providentia. Huic itaque ut ſuccurrerent inopiæ Viri eruditi, non uno ſcribendi genere induſtriam ſuam Orbi, ſub diſcendorum mole laboranti, commendarunt: id agentes, ut compendioſiore viâ, quàm factum eſt hactenus, ad iſta Dei μεγαλεῖα propiùs contemplanda, Genus humanum manuducerent. Nec pœnitendo utique ſucceſſu, tali interim qui ſequentibus quoque aliquid cum fructu tentandi ſpem omnem minimè præciderit. Proin, uti præclarè ſemper ſenſi, de illorum laboribus, qui, quod habebant

pre-

pretioſiſsimum, tempus & vires, in hæc ſtudia, aliis magis quàm ſibi profutura, lubentes, ut ſic dicam, prodegerunt; ita credidi, illuſtribus illorum exemplis incitato, licere ex alia quoque ſtatione ad eandem collimare metam, & denuò conari, an in immenſa rerum noſcendarum ſpatia exerrans egregiæ juventutis cupiditas, intra breviorem fortè gyrum contrahi poſsit. Nec hoc invento me jacto, ſed gigantum impoſitus humeris, digito aliis, quà eundum monſtrare gloriæ duco. Verùm quid gloriam dico, magnificam illam ingeniorum labem? Officii res eſt, cujus religione conſtringimur mortales, ut quidquid donorum cœlitùs indultum eſt, id omne in commune conferatur, & id, quo ſpiramus momentum, vel rerum geſtarum magnitudine, vel ſi id datum non ſit, earundem memoriæ traditarum nervoſa brevitate, in ſecula extendatur. Hac fini, ut ſtrictim inſtituti rationem exponam, non ſeorſim tractare Vrbes, hominum domicilia, & Homines urbium incolas: Non Imperia, Regna, Provincias, ampliſsimas illas Imperatorum, Regum, Principum ſcenas, & illuſtres multiplicis hujus ſcenæ Choragos: Neque ab his omnibus tempus, quo veluti ſipario ab æternitate diſcludimur, avellere: Sed omnia hæc, prout in mundo ſunt, cum incolis Vrbes; cum Regibus Principibusquè ſua regna ac ditiones, annotatis inſuper temporum ext antioribus momentis, & ſi quid porro cognitu dignum, uno quaſi ictu ſub aſpectum dare, viſum eſt. Acceſ-

ſit interno huic monitori, qui perpetuo de offitio aures nobis vellit, ſeverus ille Εργοδιώκτης is, quem ſuum in his terris Vicarium Numen eſſe voluit, ſive Principis is veniat, ſive Magiſtratus appellatione: cui, præterquam quòd illuſtres ſuæ Majeſtatis caracteres altè impreſsit, nomen voluit eſſe ſibi ſimile; quod, ut infra ſolum illum qui ſupra omnes eſt, ſubſidet, ita reliqua infra ſe videt cuncta, & imperio, legibus, exemplis; beneficiis denique, qui jubendi modus, ut minimè imperioſus ita maximè validus eſt, *Hoc agendi* neceſsitatem imponit. Torſit me diu cogitatio hæc & animum mirè reddidit inquietum, cui hactenus tam infelici eſſe contigit, ut cùm omnia Vobis, MAGNIFICI VIRI, deberem, pavitam ex cive, apta vitæ ſtudia, ſtudiis idoneam pacem, & his cunctis, præter merita mea, circumfuſam Profeſſorii muneris lucem, nihil tamen ſuppeteret quo publicè redderem teſtatum, me civis, cui otioſo eſſe non licet, facere officium, inſupérque, licèt in indignum, tamen non in ingratum, congeſtum eſſe tot tantorúmque beneficiorum cumulum, quæ per manus Veſtras DEVS. O. M. in me effundere dignatus eſt, ſícque ſublimi Favori Veſtro, Gratiæque me porrò commendarem. Obtulit itaque ex voto ſe occaſio, & huic operi nexu planè Vulcanio me non reluctantem illigavit, quod jam Deo favente, in lucem proditurum, ut felicioribus id fiat auſpiciis, velut fructum, in fundo veſtro natum, omníque proin Vobis jure debitum, ac Veſtri patrocinii indigum,

gum ad pedes Veſtros depono, eâ quâ decet modeſtiâ, & ſacro horrore, quo civi accedere convenit, ad hunc rerum humanarum apicem & nomen ipſis quoque Angelis tremendum. Erit fortè quod Animum Veſtrum, MAGNIFICI VIRI, tempore hoc, inter periculorum minas & blanditiarum inſidias maximopere fluctuanti, publicis commodis unicè intentum, neque pro noſtrâ ſolùm, ſed & univerſæ Helvetiæ ſalute excubantem, ſubinde reficiat, & non injucundo otio negotiorum graviſsimorum diſpungat intervalla. Prætertim, cùm inter alia gentium hominúmque decora, totam fortiſsimorum Helvetiorum hiſtoriam in compendium hic redegerim: In quo non tantùm illuſtria illa & toto Orbe decantatiſsima 13. Cantonum fœderatorúmque Populorum compareant nomina, cum unius cujuſque hiſtoriâ, à primis incunabulis, per varias rerum vices, ad hæc uſque tempora perductâ: Sed minora etiam loca quæcunque, quibus, aliàs alto premendis ſilentio, tot malis invictæ gentis robur, decus conciliavit æternum, eadem methodo enarrantur; interſertâ, ubi ſeries permittebat, ſuccinctâ illorum proſopographiâ, qui vel Authores, poſt DEUM, libertatis noſtræ ſudore & ſanguine multo partæ, vel vindices Præconéſque extitêre, pacis bellíque artibus jamdudum perennanti famæ conſecratur: Horum agones, fidem & infractum periculis inſidiiſque animum, quoties intuemini, glorioſæ imitationis macti conſcientiâ meritò gaudetis,

iiſdem planè artibus, quibus illi Rempublicam vobis tradiderunt, felicem inclitámque; non ſolùm à vobis conſervari, ſed & ſuo tempore, cum ingenti felicitatis gloriæque incremento, poſteris tradendam, tum cùm è ſtatione adeò excelſâ, à DEORVM DEO in Filii ſui thronum evocabimini. Sed ſera hæc poſterorum, & qui poſt natorum nepotes naſcentur, erit cura: Ego, præſentem Patriæ meæ dilectiſsimæ ſub auſpiciis conſiliiſque veſtris ad invidiam florentis felicitatem omni affectu veneror, anxièquè DEVM precor, ut propitius peccatis noſtris, illam ſtabilem ac perpetuam nobis eſſe jubeat: Quod fiet quamdiu vos, PATRES PATRIÆ fideliſsimos, Reipublicæ CVSTODES vigilantiſsimos, Populi PASTORES etiam pro grege mori, ſi ita ſalus requirat publica, paratos, gentis tandem hujus inclitæ DEOS, rebus noſtris præeſſe ac intereſſe patietur. Facite porrò, MAGNIFICI VIRI, Vox eſt modeſtè applaudentis, humilitérque gratulantis, ac populi ſalutem Deíque gloriam abſque quâ nulla Populo ſalus supereſt, ſupremam legem ducite. Sic ſub ſanctiſsimi Reginis Veſtri alis tuti tranquillam porrò degemus Cives vitam: Sic ſtudia, urbium præſidia ac ornamenta porro inter nos fervebunt: Sic Religio, Rerum publicarum anima ac nucleus, porrò ſub patrocinio Veſtro vigebit, in diéſque nova incrementa capiet; ac numeroſioribus quotidie cœtibus DEVM,

DEVM, qui *clypeus veſter eſt ac merces magna*, laudabimus ac celebrabimus: Imò plauſus laudantium & celebrantium Nomen ejus, ac pro Veſtra, qui Nomen divino proximum geritis, totiusque Eccleſiæ in his terris militantis incolumitate, continuis votis cœlum pulſantium, erit velut ſtrepitus aquarum, & veluti fragor Oceani tumultuantis! Vivite, Florete æternum! Datum Baſileæ, d. 8. Kal. Martij, Anno Chriſti M. DC. LXXVII.

MAGNIFICARVM VESTRARVM AMPLITVDINVM

Cultor, Cliens, Civis
humillimus

IOH. IACOBVS HOFMANN, P.

Præfatio ad Lectorem.

BEnevole Lector! talem enim te ſibi præſens hoc Opus pollicetur, quod non alio ſuſceptum eſt fine, quàm ut Publico, ſi fieri poſſit, inſerviat, & Juventutis Studioſæ ardorem, compendioſiore res præclaras cognoſcendi methodo ſoletur. Namque, ut Te diu non morer, Lexicon hîc tibi exhibetur Vniverſale, ſuccincto ſcribendi genere comprehendens Hiſtoriam omnis ævi, cùm Sacram tum profanam, Gentium omnium ac Perſonarum, à condito Mundo ad hæc noſtra tempora, in quacunque gente, dignitate, profeſſione, Religione, Secta, Virtute &c Illuſtrium, non omiſſis etiam iis, qui extantioribus nævis orbi innotuerunt. Ubi diligenter annotata deprehendes, Authores, indolem geniúmque Populorum, cum utriuſque fortunæ celebrioribus momentis: incunabula & viciſſitudines Imperiorum, Regnorum, Principatuum, Rerump. Societatum, Monaſteriorum, Fluviorum, Collegiorum &c Res pace bellóque geſtas, Artes vel inventas vel exercitas, Ritus, Veſtes, Sacra, Leges, quæque alia ſunt, quæ Gentem aliquam dignam reddunt Annalium memoriâ: inque his, qui præ cæteris caput extulere, ſuccincta deſcriptione, Tibi ſpectandi proponuntur, Viri, Fœminæ, regiminis eminentia, factorum gloria, dictorum acumine, ſcriptorum ἀκρίβεια, inventorum felicitate, nævorum quoque vel raritate, vel enormitate aliisq; conſpicui: addita, ubicunque ſe offerebat occaſio, illuſtrium in primis familiarum, olim hodiéque florentium, Genealogia & Majorum ſerie. Acceſſit Geographia & deſcriptio locorum omnium veteris novíque orbis, quorum aliqua ad nos notitia pervenit, Regionum, Civitatum, Vicorum, Viarum, Regiarum, ſingularium quoque Ædificiorum, arte vel uſu memorabilium, Templorum, Turrium, Gymnaſiorum, Theatrorum, Pyramidum, Murorum, &c. Porrò Montium, Collium, Clivorum, Vallium, Specuum, Fodinarum, Sylvarum, Deſertorum: Æquorum item, Fretorum, Fluminum, Lacuum, Torrentium, Paludum, Sinuum, Portuum Promontoriorum, Inſularum, Peninſularum, Scopulorum, Iſthmorum, Ventorum, Turbinum, &c. Unde erit facile horum percipere noſcenda; Regionum ex. gr. dotes, limites, loca ad earum juriſdictionem pertinentia: Eccleſiarum Fundatores, Reditus, Diœceſes: Civitatum Conditores, Privilegia, Inſignia: Vicorum, Villarum, Ædificiorum prærogativas ac fata: Montium, tum exteriorem faciem, Arborum plantarúmque variarum diſcriminibus viſendam; tum internas opes, metallorum, quibus, eorum viſcera turgent, ditibus venis, deſideria hominum in ſua vulnera prolicientes: Marium naturam, partes terræ, quas alluunt vel interluunt, ventos quibus obnoxia ſunt, uſus, pericula: Fluviorum fontes, decurſum & oſtia eorúmque ut & Fontium, Lacuum &c admiranda, hominúmque

circa

circa hæc omnia conatus. Ulteriùs, ubi opus eſt mentio interſeritur Conciliorum aliorúmque conventuum Eccleſiaſticorum qui in Provinciis Urbibusque celebrati, cum brevi enumeratione Præſidum, Dogmatum, Canonum, Hæreſium, Schiſmatum, aliorúmque huc pertinentium: adjecta ubique Chronologia, quantùm fieri potuit, exacta, quà veteri, quà recentiore. Inſuper Fabulas repræſentamus omnigenas Deorum, Dearum, Heroum, Dæmonum, Geniorúmque ſuperſtitioſæ antiquitatis, cum Mythologiâ, Sapientiæ ac Religionis arcana ſub aſpero hoc cortice abſtruſa, enucleante. Quæque in his cunctis difficultatis aliquid habere videbantur, Philologiæ ope enodantur fideliter; in teſtimonium ubique advocatis Authoribus, è quibus hoc Opus collectum; tum priſcis tum recentibus, optimis atque præſtantiſſimis, editis ac ineditis. Nummis quoque, Marmoribus, Inſcriptionibus &c. in conſilium adhibitis: Et quidem eâ diligentiâ, ut libros & capita, aliquando etiam paginas, ſectiones, paragraphos, notaverimus. quo & de candore noſtro ac fide; non enim unquam ſine Teſte loquimur, certus eſſe poſſis. & ſi prolubium ſubeat, prolixior rerum, quas per faſtigia tantùm ſæpiſſimè tradere coacti fuimus, cognitio ex ipſis fontibus hauriri queat, nec dum ceſſatum, ſed præter catalogos, operi paſſim ſuis locis inſertos; Provinciarum, Urbium, Caſtrorum, Arcium, Caſtellorum, aliorúmque locorum: Æquorum, Montium, Lacuum, Paludum &c. Perſonarum item ac Rerum aliarum memorabilium, v.c. Delphinorum, Conſtabulariorum, Mareſcallorum Galliæ: Admirallorum ſeu Thalaſſiarcharum, ac Iuſtitiariorum Magnorum Angliæ; Torneamentorum in Imperio Rom. celebratorum, Epithetorum, quibus Dii apud Gentiles inſigniti: Authorum in primis ac Commentatorum, in quemque S. Scripturæ librorum extantium &c. Subnexi ſunt in fine, Indices varii, quò eorum beneficio Liber tibi fructuoſior redderetur: Nomenclator nempe Μιξογλωττος, locorum præcipuè, deinde perſonarum, ſubinde officiorum ac rerum in quacunque, celebrioribus in primis Europæ linguis, nomina in fronte exhibens: Index poſt hunc rerum locupletiſſimus, qui res in hoc Lexico memorabiles, quæ in ſerie operis non apparent, vel quarum authores ſaltē in apice occurrunt, per locorum communium titulos curioſo Lectori citra prolixas ambages, ob oculos ponat, ſicque in eodem Polyantheam inſuper vel Polymnemona tibi offerat: quæque tandem alia in uſum tuum, cui unicè, poſt Dei gloriam, induſtria noſtra velificata eſt, eſſe videbantur. Quò faciliùs veniam ſpero, ſi fortè, quod rerum humanarum, meæ præſertim imbecillitatis, fatum eſt, hic, ibi impegero. De ordine, quo Viri Illuſtres familiæque collocata, neminem ſpero litem moturum; ut ut enim anniſus ſim, hîc eum obſervare quem illis convenire credidi, fieri tamen haudquaquam potuit, ut non ſæpe lucubranti ſeſe nullo ordine ingeſſerint; ubi malui illos etiam non ſuo loco admittere quàm moroſa ſollicitudine planè negligere. Plura dicturientem ipſe commodè inhibes, Opus ipſum, quod felici fiat omine, auditurus, quo utere pro lubitu, mi Lector, & ſicubi aliquid te dignum fortè inveneris fruere. Magnum erit impenſi temporis ſudorisque levamen, tibi aliquatenus placuiſſe; Vale.

Apographum Privilegij

Sacræ Cæſareæ Majeſtatis.

LEOPOLDVS Divinâ favente Clementiâ Electus Romanorum Imperator ſemper Auguſtus, ac Germaniæ, Hungariæ, Bohemiæ, Dalmatiæ, Croatiæ, Sclavoniæ &c. Rex, Archidux Auſtriæ, Dux Burgundiæ, Stiriæ, Carinthiæ, Carniolæ & Wirttembergæ, Comes Tirolis, &c. Agnoſcimus & notum facimus tenore præſentium univerſis, quòd cum Nobis Iohannes Hermannus Widerhold Bibliopola Genevenſis humillimè expoſuerit, quem in modum is *Iohannis Iacobi Hoffmanni Lexicon Univerſale Hiſtoricum, Geographicum, Chronologicum, Poeticum, Philologicum ex variis Authoribus collectum* boni publici cauſâ ſub formâ folii editione primâ in lucem edere conſtituerit; Vereatur autem ne alii etiam typographi eandem editionem ſuam magno ſuo damno imitentur ſéque adeò non ſperato inde tantùm fructu, ſed & ipſis expenſis iniquè fruſtrentur; demiſſiſſimè ſupplicando, ut privilegio noſtro Typographico ſibi hac in parte conſulere clementer dignaremur: Nos ejuſmodi precibus uti æquitate nitentibus benignè cenſuerimus annuendum; Qui proinde omnibus & ſingulis Bibliopolis, Typographis, ac Bibliopegis cœteríſque quibuscunque rem ſeu negotiationem librariam exercentibus ſeriò & expreſsè, ídque ſub pœnâ ſex marcarum auri mandamus & præcipimus, ne eorum quiſquam præfatum Lexicon, præter antedictum Hermannum Widerhold ejúsve hæredes, intra quindecim annorum ſpatium à prima editionis die computandum, intra Sacri Imperii Regnorúmque noſtrorum hæreditariorum fines, in ſimili vel alio typo, charactere & formâ integrè aut pro parte recudere, vel aliò recudendum dare, invehere, clam ſeu palam diſtrahere præſumat, ſi quis verò Privilegium ſeu Interdictum hoc noſtrum auſu temerario, ſpernere ſeu violare quovis modo præſumpſerit; eum non ſolùm omnibus exemplaribus perperam quippe recuſis (quæ dictus Impetrans ejúsve hæredes ubicumque deprehenſa, ſive propriâ authoritate, ſive Magiſtratus ejus loci auxilio ſibi vendicare poterunt) privandum, ſed & ſupra dictâ pœnâ ex dimidio fiſco ſeu Ærario noſtro Imperiali inferendâ, ex altero vero ſemiſſe parti læſæ pendendâ omni ſpe veniæ ſublatâ, mulctandum decernimus; Dummodo tamen præfatum opus tenorem hujus noſtri Privilegij in fronte præimpreſſum exhibeat, quaternáque ad minimum ejusdem exemplaria ad Cancellariam Imperialem Aulicam quamprimum tranſmittantur. Mandamus proinde univerſis ac ſingulis noſtris & ſacri Imperij Regnorúmque ac Ditionum noſtrarum hæreditariarum ſubditis, cujuscunque ſtatus, gradus, dignitatis, ordinis, conditionis aut præeminentiæ exiſtant, tam Eccleſiaſticis quàm ſæcularibus, præſertim verò iis, qui in Magiſtratu conſtituti vel proprio, vel ſuperiorum nomine & loco, jus & juſtitiæ

tiæ adminiſtrationem exercent, ne quemquam privilegium hoc noſtrum Cæſ. temerè transgredi aut violare patiantur, quin potiùs contumaces, quos compererint, præſcripta pœna plecti, aliiſque modis coërceri curent: quatenus & ipſi eandem mulctam evitare voluerint. Harum Teſtimonio literarum, manu noſtra ſubſcriptarum & ſigilli noſtri Cæſarei impreſſione munitarum Quæ dabantur in Civitate noſtra Viennæ, die vigeſima quinta menſis Aprilis, Anno Domini milleſimo ſexcenteſimo ſeptuageſimo ſexto, Regnorum noſtrorum, Romani decimo octavo, Hungarici vigeſimo primo, Bohemici vigeſimo.

Leopoldus.

(L.S.)

V^t. Leopold Guilielmus,
Comes in Kinigsegg.

Ad Mandatum Sac. Cæſ. Majeſtatis proprium

Chriſtoph. Beüer.

COPIE DV PRIVILEGE
De Sa Maj. Tres-Chreſtienne.

LOVIS par la grace de Dieu Roy de France & de Navarre; A nos amés & feaux Conſeillers les Gens tenans nos Cours de Parlement, Baillifs, Senechaux où leurs Lieutenans & à tous autres nos Iuſticiers & Officiers qu'il appartiendra: Salut. Noſtre bien amé Iean Herman Widerhold, Marchand Libraire de la Ville de Geneve, Nous a fait repreſenter qu'il a recouvré un Manuſcrit, qui porte pour Tiltre Lexicon Vniverſale Hiſtorico-Geographico-Chronologico-Poetico-Philologicum, composé par Iean Iacques Hoffman, *lequel il deſireroit donner au public tant en Latin qu'en François, mais il craint qu'apres en avoir fait la deſpence on ne l'imprime en noſtre Royaume, s'il n'a ſur ce nos Lettres neceſſaires. A ces Cauſes voulant traiter favorablement ledit expoſant, nous luy avons permis & permettons de noſtre grace ſpeciale, pleine puiſſance & authorité Royale par ces preſentes de vendre & debiter ledit Livre tant en Latin qu'en François en noſtre Royaume, Pays, Terres & Seigneuries de noſtre obeiſſance; meſmes de l'y faire imprimer ſi bon luy ſemble & juge à propos durant le temps de quinze années, à commencer du jour & datte de l'Impreſſion d'iceluy achevée, pendant lequel temps nous avons fait & faiſons tres expreſſes Inhibitions & deffences à tous Imprimeurs & Libraires de noſtre Royaume & à tous autres d'imprimer ou faire imprimer ledit livre ſur peine de confiſcation des Impreſſions, de deux mille livres d'amande & de tous deſpends, dommages & Interets, A la charge de mettre deux exemplaires dudit livre en notre Bibliotheque publique, un exemplaire dans noſtre Cabinet du Château du Louvre & un autre dans celle de noſtre tres cher & feal le Sieur D'Aligre, Chancelier de France, avant que de l'expoſer en vente, à peine de nullité des preſentes, ducontenu deſquelles nous voulons que vous faſſiez joüir pleinement ledit Expoſant, ou ceux qui auront ſon droit, empeſchant qu'il ne leur ſoit donné aucun trouble. Voulons auſſi qu'en mettant au commencement, ou à la fin de chaque-volume dudit Livre un extrait des preſentes, elles ſoyent tenuës pour deuëment ſignifiées, & que foy y ſoit ajoutée & aux copies collationées par l'un de nos amez & feaux Conſ. Secretaires comme à l'Original. Mandons au premier noſtre huiſſier ou ſergent ſur ce requis de faire pour l'expoſition d'icelle tous Exploits ſans demander autre permiſſion. Car tel eſt Noſtre plaiſir, nonobſtant clameur de Haro, Chartre Normande, Edits, Declarations, Arreſts, Reglemens, Statuts & confirmation d'Iceux. Donné à St. Germain le quatrieme Iour de Fevrier l'An de Grace mil ſix cens ſoixante dixſept. Et de Noſtre Regne le trente quatrieme.*

Par le Roy en ſon Conſeil

DU JARDIN.

LEXICON

LEXICON UNIVERSALE HISTORICO-GEOGRAPHICO-CHRONOLOGICO-POETICO-PHILOLOGICUM.

A.

Prima litera Alphabeti, in omnibus fere linguis, paulo alia tamen ejus pronuntiatio apud Orientales, quàm apud nos *Alpha* Græcorum, in myſtico ſenſu, initium denotat, ſicut finem *Omega*. Utrique literę Servator mundi ſe comparat, Apoc.c.1. V. Epiphanium, *in Ancherato* Origenem, *tractat.* 1. *in* 5. *Joh.* Pierium, in Hieroglyphicis, *lib.* 47 *cap.* 34.

Aa.

Aa, amnis Belgii, in Tranſiſalana provinc. Stenovicum urbem alluit, & poſtea in ſinum Auſtralem ſe exonerat, ad *BlackZill* fortalitium, in eadem prov. Hinc à quibusdam *Blakzill Aa* dicitur.

Aa amnis in Galliâ Belgicâ, apud Atrebates ſcaturiginem habens, civitates Sanctum Audomarum, & Tervannam, Morinoſque populos alluit, Flandriam à Picardiâ diſtinguit, atque diſterminat, ac tandem in mare Britannicum effunditur. Ortel. *in Theat. Orb. Ter.* Prope locum, ubi poſt Caletum Anglis ereptum, Gallos prælio ſuperatos refert Strada. l. 1. A. 1558. *Velsicer* Sidonio,

Bructerus ulvosâ quem Velsicer alluit undâ.

Ubi tamen malim *Vel Nicer*, ſic enim legitur in editionibus Sirmondinâ, Colvianâ, & Savaronianâ. Baudrando *Velsicer*, eſt fluv. Weſtphaliæ, ſimiliter *Aa* dictus, qui Bockholtiam alluit, & in Iſalam vet. excipitur, infra Anholtium, opp. in Zutphaniæ Comitatu.

Aa, amnis Weſtphaliæ, Monaſterium urbem alluens, & poſt duo mill. Germanica in Amaſium ſe exonerans.

Aa, fluvius Weſtphaliæ, Stenfortiam opp. Monaſterienſis diœc alluens, & poſtea in Vechtam fluens, 2. leuc infrà in Boream.

Aa, vel *Aas*. fons Bearniæ, *des Arquebuzades* dictus: quia virtus ei peculiaris ineſt, vulnera ſanandi, quæ ſclopetorum ictibus infliguntur. Davity in *deſcript. Europa.*

Aada, *Aade*, fluviolus Brabantiæ, Helmontium opp. rigans, & dein Buſcoducum, ubi Dommelæ & Dieſæ jungitur, & duabus ab hinc leucis in Moſam fluvium ſe exonerat.

Aada, V. *Adua* vel *Abduas*, infra, Tſchud. Rhætia.

Aatius, nomen proprium viri. Valer. Flaccus *lib.* 7. *Argon.* Ita priores editiones. Atqui nec *Aatius* viri alicujus proprium nomen eſt, ſed epitheton Abſyrti, fratris Medeæ, nec in 7. Valerii libro invenitur, ſed octavo, *Verſ.* 379. ac ita legendum,

— — Illinc Aeetius heros.
Obſides adverſâ tentoria Theſſala claſſe.

Aabuſium, opp. Weſtphalia, in ditione Epiſcopi Monaſt. ad alterum fluvium *Aa*, qui poſtea cadit in Leggam. Tribus leucis diſtat à Cœsfelda, & 5. ab Oldeſalia, in Meridiem.

Aain-charim, vicus celebris, in montanis Judææ, 2. mill. ab Hieroſolymâ, in ruderibus civitatum Sacerdotalium extructus. Hic Zacharias & Eliſabetha, S. Johannis Baptiſtæ parentes, commorati. Davity in *deſcript Aſia.*

Aama-cullandus, Rex Æthiopiæ, ſeculo 8. Genebr. Victorin.

Aanetia, Provincia d'Anguis, in Scotia. Ei Mernis ad Bor. Gouvre ad Merid. & mare Germanicum ad Ortum. Fortè Veterum *Horeſtia* eſt, Anglis *Foreſtia*. Camden *Brit.* Buchan. *l.* 1.

Aar, V. *Arula* vel *Arola*. Alius ejuſdem nominis fluv. eſt in Comit. Waldeccenſi, in Bavaria.

Aar. celeberrima 90. illarum Inſularum, quæ à Fionia Daniæ dependent. Pet. Mont *in Merc.*

Aarak, una ex præcipuis Perſię urbibus. V. *Hyrcania*, De Valle.

Aaram, V. *Zagrab.*

Aaraſſus, urbs Piſidiæ, ex Artemidoro apud Strab *l.* 12. fortè *Ariaſſus* Ptolomæi.

Aaron, filius Amram, frater Moſis, Hebræorum primus pontifex conſecratus, fratris ſui verba populo referebat, quòd ille balbus eſſet: Ad Levitici Sacerdotii adminiſtrationem à Deo per Moſem vocatus, & confirmatus hoc modo. Cùm Iſraëlitarum quidam indignè ferrent, in ſolum Aaronem collatam ſacerdotii dignitatem, præcepit Dominus Moſi, ut à ſingulis Iſraëlitarum familiarum principibus ſingulas virgas acciperet, & ſuâ cujuſque in virgâ nomen ſcriberet, eaſq; in Oraculi tabernaculo reponeret; futurum enim, ut quem Dominus virum elegiſſet, ejus virga fructificaret: quod cùm feciſſet Moſes, poſtridiè tabernaculum ingreſſus, vidit Aaronis virgam, Leviticæ familiæ principis, fructificaviſſe, floreſque ediſiſſe, & amygdala peperiſſe. Num. 17. Latinè *mons*, ſive *montanus*: aut *docens*, vel *concipiens*. Philo Allegoricè, (uti ſolet) Moſen menti, Aaronem verbo ſimilem facit. Πάντα γὰρ ταῦτα τῷ λόγῳ συμβέβηκεν, ὃς ἀδελφὸς ἐστὶ διανοίας. *Omnia hæc*, inquit, *ſermoni accidunt, qui frater mentis eſt.* Lib. *Quòd det. potiori inſidere ſoleat.*

Aaron. filius Mahdi, Arabibus *Harum*, vel *Harachid Eila*, 24. Calipha Babylonius, Saracenorum Amirchas; eâdem nocte, quâ imperium iniviт, nuncium de nato ſibi filio accepit, quem *Maimon* appellavit; cùm verò in Aſiæ provincias exercitum trecentorum millium militum duxiſſet, ad turpe fœdus perpulit Nicephorum Imperatorem, qui pactus eſt, ſe ei daturum annuè trecenta millia aureorum, tributum capitis Imperatoris, & tria pro capite filii ſui. A Carolo M. munera accepit, eidemque viciſſim miſit. Paulus *lib* 24. An. Dom. 803. Sigebertus *in Chronicis*, & Zonaras. Cùm regnaſſet annos 23. moritur anno Hegiræ 193. Chriſti 809.

Aaron, Magus quidam inſignis, qui cùm gratiâ & auctoritate plurimùm apud Manuelem Comnenum Imperatorem poſſet, Magiæ accuſatus eſt, & excæcatus, cùm ſimulacrum teſtudinis prolatum eſſet, in quo erat imago hominis, qui ambos pedes habebat in compedibus, & pectus clavo transfixum: deprehenſus eſt etiam evolvens librum Solomonium, qui cùm legebatur, legiones dæmonum adducebat, ſubinde interrogantium, cur acceſſiti eſſent, ac juſſa alacriter exequentium Nicetas, Car. Stephanus.

Aaron, Perſarum rex, qui ingentia munera, inter quæ horologium mirâ arte concinnatum, & Elephas, Carolo Magno, primo Romanorum Imperatori miſit. Æmil. *lib.* 3. An idem cum *Aarone*, filio *Mahdi*? V. ſupra.

Aaron-ben-Aſer, celebre inter Rabbinos nomen. Genebr. Anno 476. Sertarius, *l.* 1. c. 8. *de Rabbinis.*

Aaſar, civitas in tribu Judæ, nunc verò vicus grandis oſtenditur eo nomine, pergentibus Aſcalonem de Azoto. Hier. *in locis He*.

Aasbai, Latinè *confidens in me*, vel *frater circumdans*, aut ex Hebræo & Syro *frater ſenectutis*, אחסבי filius Machati, pater Eliphelethi, unus ex fortibus Davidis, 2.Reg.23.

Aaſtari, filius Aſſur ex Naarâ. 1.Paralip.v.4.c.6.

Ab.

Ab, quintus Hebræorum menſis, jejunio celebris, de quo Zach. c.8.19. Torniel. *A M* 2545. *n.* 31.44. *&* 64.

Aba, Xenophanis filia, quæ Olbi, Ciliciæ urbis, tyrannidem, quam pater procuratorio nomine adminiſtrabat, cultu, obſequiiſque, ab Antonio & Cleopatrâ ſibi impetravit. Strabo *lib.* 14.

† *Aba*, & *Abæ*, civitas Phocidis, cujus cives *Abantes* dicebantur: qui poſtea relictâ patriâ Eubœam incoluêre, quæ etiam ab ipſis *Abantis* dicta eſt. Strabo *lib* 10. *Aba* etiam Cariæ urbs Stephano; opidum quoque in Arabiâ felici Ptolemæo, hujus long. 30. lat. 10.

Aba, vel *Ava*, unum ex 4. Regnis Inſ. *de Ximo*, tertiæ partis Japoniæ, Turſell.*l.*4.*c* 1.

Aba, mons Armeniæ majoris Plinio *lib.*5.*c.*24. qui & *Capotes* nominatur, à Simyrâ urbe 12.mil.paſſ in Boream diſtans, ex quo Domitius Corbulo Euphratem naſci voluit. Vulgo apud incolas, *Catrol*, teſte Theveto.

Aba, tyrannus Hungariæ, in vico Stœbe à ſuis cæſus eſt, & in proximâ æde ſepultus; non multis à morte annis cadaver ejus effoſſum eſt, ubi ſudarium & paludamenta fuêre incorrupta, & vulnera obducta, cicatrice curatâ, ideoque ex æde ruſticâ, ad cœnobium Saranenſe ab eo exſtructum translatum eſt cadaver. Bonfinius *lib* 2 *dec* 2.

Ababa, Maximini ſenioris, Romani Imperatoris mater, gente Alana; hunc ex marito Gotho, in Thracia, peperit. Jul. Capitol. Victor.

Abacana, Ἀβάκαινα vel Ἀβακαίνα Ptolemæo, civitas Medorum.

Abacænum, Ἀβακαῖνον Stephano & Diod. Siculo Ἀβάκαινα, Ptolemæo; urbs Siciliæ, non procul à Meſſanâ. *Bigenis ager* ſunt qui putant hodiè appellari, inquit Tho. Fazellus. Incolæ *Abacænini*. Vide Cluverium *de Sic. Ant. p.* 186. Eſt etiam urbs Carica teſte Herodiano Grammatico, quam tamen invenire ſe non potuiſſe ait Stephanus. אבכין *Abacim* dictam putat Bochartus Pœnorum linguâ, quibus אבך *Abac* eſt extollere. Rudera ſiquidem hujus urbis ex Fazello & Bonfinio deſcribit Cluverius prope Tripium opidum, *ſuedeto, & undiquaque prærupto monte.*

Abacares, pop. Americæ merid. prope fl. Maderam, qui poſtea cadit in fluvium Amazonum, verſus Layanam prov. teſte Texeira.

Abaches, Lydiæ pop. hodie *Habaches*, in 5. Communitates diviſus. Marmol.*l.* 8.c.1.

Abacoa, inſula Americæ ſeptentr. & una ex Lucajis, verſus Bahamam & oram Floridæ. Diſtat ab inſ. *Lucajoneq.* 18. leucis Hiſpanicis, eſtque in mari Boreali, ſub Anglis. Herrera, C. 7. Oviedo. l. 1. c 6.

Abacuc, Latinè *luctator*, vel *amplexans*; propheta: prædicit cladem Judæis à Babyloniis inferendam: conſolatur tamen eoſdem, quòd hæc calamitas non futura ſit perpetua. Inter illius tempora & Danielem in foveam leonum ſub Dario conjectum, centum ferè anni interceſſerunt. Fabuloſum itaque, quod de Belo & Dracone in Apocryphis refertur.

Abacuc, martyr quidam temporibus Claudii Cæſaris.

Abacus, Cevelæ regionis apud Indos metropolis, quæ *Granata* vulgò vocatur. Marc. de Nizz. in Relat. long. 250.50. lat. 36.30.

Abadir, lapis eſt, teſte Priſciano, à Saturno pro Jove devoratus. Cùm enim eſſet in fatis, ut Saturnus à filiis propriis regno pelleretur, id ut evitaret, quoſcunque ex Ope uxore partus ſuſcipiebat, devorabat. Eam ob cauſam, Ops Jovem in lucem editum ſervari cupiens, nixûs tempore Corybantes accivit, qui ſtrepitu ſuo infantis vagitum tegerent: quod cùm fruſtra eſſet, Saturnum decepit lapide in os ejus injecto, qui *Abadir* dictus eſt. Hac fabulâ, allegoricè *Tempus* indigitari videtur *edax rerum*. Vide *Batylus*, & Voſſ. *de Theol. Gent. lib.*6. *c* 30.

Abadon, Latinè *exterminans*, vel *perditio*. Apocal. 9. Græcè Ἀπολλύων. Lege Ἀβαδδών. Satanæ epitheton.

Abæ, Phocidis opidum Strab. vide *Aba*. Phocenſium urbs eſt (inquit Pauſanias in Bœoticis) à Philippo Macedone, cùm cæteras evertiſſet, ob id relicta, quòd ejus populus ſacrilegii expers eſſet. Nomen habet ab Aba Heroë, ut Steph. & Suidas prodiderunt. Eſt etiam *Abæ* πόλις Ἰταλίας Stephano; eadem fortè quam Ptolemæus Ἤβαι vocat, exiguâ vocalium commutatione, in quâ α longum Ionicâ dialecto vertitur in η. *Cluver.*

Abæ, Lyciæ locus ubi Apollinis fanum erat, ut habet Sophoclis Scholiaſtes in Oedipo tyranno.

Abæa, eadem quibuſdam cum Hira aut Oechalia, de qua Homer. Iliad. l. 10, (*Chiores* teſte Moletio) opidum in ſinu Meſſeniaco non procul à Pheris, cujus pop. *Abaatæ*: ſic dicta, teſte Pauſania, ab Abante Lyncei, & Hypermneſtræ filio. Erat in eâ vetuſtiſſimum Apollinis oraculum, in quo dabantur reſponſa priuſquam Delphis darentur, quod ab exercitu Xerxis incenſum eſt. Unde etiam Apollo *Abæus* dicebatur. Plin. *l.*1. *c.* 6. Pauſan. *l.* 10. Vide *Abea*.

Abai, Phocenſium regionis pop. in Phocidem ab Argis commigrarunt, atque illic Apollinis templum conſtruxerunt.

Abara, Arabiæ deſertæ urbs Ptolomæo.

Abaga, Tartarorum rex, & Armeniæ; filius Haalonis, illius adeò famoſi, ſeculo 13. Hieroſolymam recuperavit Sabellicus.

Abagamedri, regio terræ Tigremahon, in Imperio Abyſſinorum Monarchæ. Sanut *l.* 11.

Abagarus, Edeſſenorum Toparcha (erat ea gens ultra Euphratem, cujus Reges omnes ſic dicti, ſicut Ptolomæi in Ægypto,) ſcribitur etiam *Abgarus* & *Agarus*. Magis tamen placet *Agbarus*. Certè ἄγβαρος Arabica vox eſt, quæ *potentiſſimum* ſignificat. Vide Valeſium ad cap.13. lib. 1. Hiſt. Eccleſ. Euſebii Pamphili.

Abagarus, Oſrhoënorum & Edeſſenorum rex, ad Severum transfugit, traditiſque obſidibus liberis, fidem ſuam auctoravit, ſagittariorumque vim magnam miſit auxilio. Herodianus.

Abagarus, Perſarum rex, quem ſubegit Severus Imperator. Spartianus, Xiphil.

Abagas Can, rex Tartarorum, armis recuperato Turciæ regno, cujus imperium Tartari anno 1280. ſibi pepererant; Parvanam Turciæ præfectum, quòd eam regionem Ægyptio Sultano proditoriè vendidiſſet, medium diſſecuit, carnes inter alias epulas coxit, & cum proceribus ſuis devoravit: queſtus interim, ne ſic quidem ſibi pro injuriâ ſatisfactum eſſe. Fulgoſ. *lib.* 9.

Abages, vel *Abagi*, Scythæ pop. Sacis vicini, ad fidem Chriſti, temporibus Juſtiniani Imp. converſi, ut ex Procopio memorat Evagrius, *lib* 4 *cap.* 22. & Zonaras. Aliqui *Abaſges* legunt.

Abagi, Inſula & Regnum Japoniæ, unum ex illis, quæ à Niphonia dependent, Solier. *Hiſt. Eccleſ Japonia*, *lib* 1 *cap.* 1.

Abahim, Nilus fluvius dicitur (ut ſcribit Paul. Jovius lib. 18. Hiſt.) quaſi *amnium pater*, quòd poſt longum, & tortuoſum curſum, totam aquarum molem in multa cornua diffundat. Aliis *Abbahujus*, *Abacchius* tamen legit Lælius Biſciola doctiſſ. philologus, vocemque putat partim Hebraicam, vel Syriacam, partim Græcam eſſe. *Ab* enim Hebræis *pater* eſt, & Græcis χέειν *fundere*, quia *fluminum pater* Nilus. Quanquam hybridæ iſtiuſmodi notationes meritò pro illegitimis ſint habendæ.

Abaiba, Abaibe & Abibe, montes excelſi Americæ merid. in prov. Carthagenæ novæ, prope ſinum Urabæ.

Abaillardus Petrus, ex Armoricis oriundus, Philoſophus Pariſienſis, Pelagii opiniones revocavit; Arrianiſmique & Neſtorianiſmi ſuſpectus Spiritum S. animam mundi eſſe ſtatuit. An. C. 1140. V. S. Bern. epiſt. 191. Baron. An. C. 1140. Petrum Cluniac. *l.* 5 *ep.* 10.

Abal, filius Aſſer patriarchæ, Jacobi filiorum octavi. Joſeph. *Antiq Jud. lib.* 2. *cap.* 4. Lege *Abarus*, Ἄβαρος enim ſcribitur Joſepho.

Abala, opidum in Africâ Troglodytarum, non procul à rubro mari. Plin.

Abala, portus Meſſaliæ proximus, ad quem aufugit Cæſar adverſus Pompeium dimicans, cum unico armigero, deſtitutus ſervis, amicis, & ſatellitibus. Appian. *lib* 5 *Civil Bell.* Quòd autem ait *Meſſaliæ proximus*, vereor ne errorem commiſerit auctor, locum pro homine ſubſtituens, Meſſaliam ſcil pro Meſſalâ. Sic enim ſequitur apud Appianum. *Quem quidam è montibus ad rem cognoſcendam decurrentes, invenerunt animo defectum & corpore, ac translatum nunc in hoc, nunc in aliud acatium, quo magis hoſtem fallerent, μετεκόμισαν ἐς Μεσσάλαν ὃ μακρὰν ἦν. Ad Meſſalam deportârunt, qui non longè aberat.*

Abalgaris, Aſiæ civitas in Media Prov. Marc. Paul. L. 1. c. 5.

Abali, populi Indiæ. Plin. *lib* 6. *cap.* 19.

Abalites, ſinus maris Troglodytici, ita dictus ab *Abalâ* ejus regionis opido maritimo. Plin. *lib.*6. *cap.*29.

Aballaba vel *Abellaba*, Britanniæ inſulæ urbs. Lib. Notitiarum. Sita eſt in VVeſtmorlandiâ Brigantum regiunculâ: ſolâ vetuſtate ſuſpicienda, nimirum Romano ſeculo ſtatio erat Maurorum Aurelianorum. *Appleby* hodiè vocatur. *Camdenus*. Baudrando eſt oppidum Angliæ Borealis, in weſtmaria prov. ad Itunam fluvium.

Aballo vel *Aballone*, op. Gall. Celt. in ducatu Burgundiæ inter Auguſtodunum, & Antiſſiodorum, inde 51. hinc 18. mil. Gall. diſtans. *Avallon* nunc vocatur long. 20.55. lat. 46.56. Baudrando eſt oppidum ſitum ad Cuſſinum fluvium, 10. leucis ab Antiſſiodoro, & ab Auguſtoduno 18. leucis tantùm in Boream, in planitie. Hujus muros ſponte corruiſſe A. 1003. Roberto eam obſidente narrant, Continuator Aimonii, Mezeray, Duplex *in Roberto*.

Abalus, Oceani Germanici Inſula in qua nonnulli crediderunt electrum ab arboribus fluere. Plin. 37.2. In eâ, ſi quando homo merſus in flumen non apparêret amplius, centum annis funus illi faciebant, & manes ita expiabant. *Baltiam* eam vocat Timæus.

Abamoth-Baal, oppidum in tribu Ruben, *Joſ* 13.

Abana, locus Capuæ, apud Ciceronem contra Rullum. Mendum

ſum hic procul dubio pro *Albana*. Vide orat. pro lege Agraria, finem verſus

Abana ſeu *Havana* : aliàs *Inſ. S. Chriſtophori*, celeberrima Antillarum, a Chriſtoph. Columbo ſic appellata. Hic ab an. 1625. Hiſpanis fruſtra contra nitentibus, ſedem Galli fixerunt. Amœna admodum & fertilis. V. Hiſtor. Antillanam, *c.* 19.

Abana, Latinè *lapideus*, vel *ædificatio*, ſive *pater obſecro nunc*, limpidiſſimus & jucundus Damaſci fluv. qui in Decapolitana reg. è radicibus montis Libani exortus, meridionale ac occidentale Damaſci latus alluit, indeque per planitiem Archadob defluens in mare Syriacum effunditur. Varia eſt lectio in Hebraico codice, nam & legitur & אמנה *Amanah*. Id. cum Græcorum *Chryſorrhoa*, & Arabum *Adegele* videtur. Bellon. *l.* 3. *c.* 4. Davity *in deſcript. Aſiæ*

Abanbus, fluvius Æthiopiæ, ſup. Cadit in Nilum, paulo ſupr. Meroën Inſ. Aliis eſt Abantius, Ptolomæo Aſtapus.

Abancajus, fl. prov. de Lima, Americæ merid. in Peruvia. Cadit in flu. Xauxam, non procul à Cuſco Civ. Rigat oppidulum *Abancay*, oriturque prope Andes montes. Herrera.

Abanna vel *Abanni*, Africæ populi, Caprarienſibus vicini, quos utroſque bello ſubegit Theodoſius. Amm. Marcel. *l.* 29.

Abanta, Urbs juxta Parnaſſum, ubi Apollinis ſacra. Phavorinus.

Abantes, fluvius in finibus Apolloniatum. Sabel. *lib.* 8. *Enn.* 6.

Abantes, Ἄβαντες populi ex Thraciâ oriundi, qui finibus ſuis egreſſi, in agro Phocenſi op. condidêre, quod à ducis ſui nomine *Aban* vocavêre, ipſi quoque à nomine opidi *Abantes* vocati. Hi poſtea in Eubœam tranſgreſſi, quæ tunc *Macris* dicebatur, à ſuo, relictique nomine opidi, Abantidem illam vocârunt. Hos Herodotus, *lib.* 1. inter Jonas commemorat: Homerus ὄπιθεν κομόωντας, *ab occipitio comatos* vocat, ex peculiari gentis more. Aiunt enim antiquos Curetas Chalcidem habitaſſe, cùm verò bellum iis de agro Lilantæo inferretur, hoſteſque ipſos anteriore comâ prehenſos in terram affligerent, fronte attonsâ comam in occipitio tantùm aluerunt. Ideo *Curetes* à *tonſurâ* vocati ſunt, & ſtatuæ hoc habitu apud ipſos viſuntur. Euſtath. in Hom. Alios dixit Orpheus in Argonauticis juxta Pontum. Vide Steph. *de Urb.*

Abantes, populi (inquit Pauſ. in Eliacis) ex Eubœâ octo navibus ad Ceraunia delati, Thronium, in regione quam Abantidem appellârunt, conſtruxêrunt, quam tandem amiſerunt, & poſtea Corcyram deducti ſunt: אבס *abas* autem, unde *Abantes*, Ebraicè eſt *ſaginare*, hinc שור אבוס Pro. 15. 19. Theodotion rectè reddidit βοῦν σιτευτόν. Vulgatus verò *vitulum ſaginatum*. Inde factum à Phœnicibus verbale nomen *abas* pro pecudum ſaginatore, cujus plurale Phœnicium eſſet אבסין *abaſin*, ſed Græcâ flexione eſt Ἄβαντες. Itaque ut à *boum paſcuis* inſula *Bohmo* & *Eubœa*; ita incolæ *Abaſin* vel *Abantes* appellati ſunt à boum ſaginatione. Bochart.

Abantias, Patronymicum eſt à nomine *Abas*, quo ſignificatur vel filia, vel neptis Abantis. Apud Poetas fere pro Danae ponitur, Abantis ex Acriſio nepte, vel pro Atalantâ nepte ejuſdem ex Jaſio.

Abantidas, poſt Cliniam Arati patrem, Sicyoniorum tyrannidem occupavit; ſed ab indigenis quibuſdam paulo pòſt interemptus eſt. Pauſan. *in Corinthiacis* & Plut. *in Arato*.

Abantis, tractus Epiri in Chaonia prov.

Abantis, Straboni, aut *Abantias*, Plinio, Ἀβαντὶς Stephano & Suidæ, inſula maris Ægæi, toti illi Græciæ littori oppoſita, quod à Sunio Atticæ promontorio, hodie *Capo delle Colomne*, ad Theſſaliam uſque extenditur, anguſtiſſimoque freto, quem Euripon appellant, à Bœotiâ dirempta. *Macris* olim ob ſitus longitudinem dicta: poſtea ab Abantibus, Thraciæ pop. qui relictâ Abâ, Phocenſis agri opido, in hâc inſulâ ſedes ſuas fixerunt, dicta eſt *Abantis* & poſtremo *Eubœa*. Hodie *Negrepont*. Chalcis etiam vocabatur, & *Aſopis*, Ὄχη etiam & Ἐλλοπία. Ælianus *de An.* 12. 36. prodit eam à poetis Ἀργίβοιαν *Argiboeam* appellari, eo quòd in eâ boves ferè omnes albi naſcantur. Vide *Eubœa*. Inde *Abantæus*, Ovid. *Met.* 15.

Nuper Abantæis templo Junonis in Argis.

Abantonium, Aubanton, opp. Galliæ, in Picardia prov. in reg. Tiraſcia. Diſtat à Rupe Regia 6. leucis, à Guiſia autem ad rivum cognominem, prope fontes Ceſiæ flu.

Abanbivaricenſis, comitatus ſuper. Hung. Cujus caput *Caſſovia*, verſus confinia Poloniæ.

Abaorta, populi ad Indum fluvium. Plin. *6.* 20.

Abaque, vel *Tabaque*, una ex Lucaijs. Herrera, *c.* 7.

Abar, vid. *Abarim*.

Abara, Armeniæ opidum. Cedrenus. Vide *Abrotonum*.

Abaradira, Africæ Epiſcopatus apud Vict. Uticenſem.

Abaranum, opp. Armeniæ majoris, juxta flu. *Alingeas*, ubi perſæpe degit Archiep. Naxivanenſis.

Abaratha, Taprobanæ inſulæ opidum. Ptol. Palat. M.S. *Abarathrha*.

Abaraza, Syriæ urbs inter Cyram & Edeſſam. Ant. *in Itiner.*

Abaraum, & Aboraas, opp. Africæ, in Guinea reg. ad fluv. *de la Volta*, in mediterraneis, 25. leucis à mari diſtans.

Abarbanel, aliis *Abravanel*, *Abrabaniel* Conſtant. L'Empereur. Calvino *Barbanel*; Clariſſimus Judæorum Rabbinus: floruit circa annum Chriſti 1500. Intellexi nuper integrum Abarbanelem in Turciâ duobus magnis voluminibus excuſum, nactum eſſe amicum meum, Gualterum Keuchenium; quod ſi verum eſt, eſt quod ſibi gratuletur, nam liber eſt ſummè commendatus. Buxt. *Bibl. Rabbin.*

Abarbarea, una Naiädum, ex quâ Bucolion maximus natorum Laomedontis Æſepum genuit & Pedaſum.

Hom. *Il.* 6. Βῆ δὲ μετ' Αἴσηπον καὶ Πήδασον, οὕς ποτε νύμφη
Νηῒς Ἀβαρβαρέη τέκ' ἀμύμονι Βουκολίωνι,
Βουκολίων δ' ἦν υἱὸς ἀγαυοῦ Λαομέδοντος
Πρεσβύτατος γενεῇ.

Abarbina, Hyrcaniæ urbs, Ptol.

Abarca, vel *Sanctius ab Arca*, à certo calceamenti genere ſic dictus, tertius Navarræ rex, adverſus Saracenos proſperè pugnavit, Arragoniæ regnum auxit. Volaterran. Ritius. Aliis primus Arragoniæ & Pompelonæ, ſeu Navarræ, & Vaſconum rex dicitur; regnavit annos ferè viginti & unum, trucidato in pugnâ adverſus Caſtellanos ſucceſſit Garſias Sanctius. Ex Theuda uxore, tres filios, quinque filias reliquit. An. D. 926. Mariana, de Marca.

Abaren, filius Mattathiæ, filii Johannis, 1. Macc. 2. 5.

Abares, Aſiatici Boreales populi, circa Caucaſum. Calliſto.

Abari, Scythica Hamaxobiorum gens, Turcis finitima, à quibus male affecti ſunt, & littora maris Euxini relinquentes ad Boſporum venerunt. Evagr. 5. 1. *Abares* Nicephoro.

Abarim, Latine *tranſitus*, pluralis numeri, ſive *tranſeuntes*, aut *furores*, vel *prægnantes*: aut Syriacè *frumenta*: Mons altiſſimus, & aſcenſu difficillimus, Amonitidem, & Moabitarum regionem à Chananæâ terrâ diſterminans, ubi Moſes Iſraëlitarum dux ſapientiſſimus vitam finivit. Num. 27. 12, 13. Joſephus Jud. Ant. 4. 8. ait hunc montem è regione Hierichuntis ſitum eſſe. In Valle intermedia *Baras*, planta eſt cognominis, noctu lucens. Davity. Fuit penultima manſio Iſraëlitarum ex Ægypto proficiſcentium. Inde enim in campeſtribus ſeu planitie Moab ad Jordanem caſtra metati ſunt. Montis autem Abarim partes fuêre Nebo & Phaſga.

Abarimon, Scythiæ regio juxta Imaüm montem, in quâ ſylveſtres vivunt homines, averſis poſt crura plantis eximiæ velocitatis, paſſim cum feris vagantes. Hos in alio non ſpirare cælo, ideoque ad finitimos reges non pertrahi, neque ad Alexandrum M. pertractos, Beton itinerum ejus menſor prodidit. Plin. 7. 2.

Abarinus, vulg. *Navarino*, opp. Peloponneſi, in ora Meſſeniæ, apud Coryphaſium prom. & Pylum. Vid. *Pylus*.

Abaris, Viri nomen à Perſeo occiſi, Ovid. Met. 5.

Caucaſiumq́; Abarim, Sperchionidenq́; Lycetum.

Quin & alterius viri nomen ab Euryalo interfecti. Virg. *Æn.* 9. *Fadumq́; Hebeſumq́; ſubit Rhætumq́; Abarimq́;* malè enim in prioribus edd. *Padum*, *Hebuſum*, *Rheſumque* legitur. Valeat itaque per me licet prior editio, in quâ montis, vel fluvii nomen apud Ovidium habetur.

Abaris, Scytha quidam celebris, Seuthæ fil. Apollinis iter ad Hyperboreos deſcripſit, & multa alia; hic ab Apolline ſagittam accepit, quam jaculans, & ipſe cum eâ ferebatur; itaque populos velociſſimè tranſiens, per eam reſponſa dabat, unde Αἰθροβάτης dictus eſt. Jamblichus Pythagoræ diſcipulum fuiſſe aſſerit; Aliis Solone antiquior eſt. ſcripſit oracula regionibus quas peragravit, prædixit iis quoque terræ motus, peſtes & ſimilia. Legatus Athenas veniens, ad ſuos Hyperboreos rediit, nihil comedens. Trojanorum Palladii Simulacrum ex oſſibus Pelopis dicitur feciſſe, ut Firmicus habet. Vide plura de eo apud Voſſium *de Poetis Græcis, pag.* 16. & 17. & Mauſſacum *ad Harpocrationem*, *pag.* 8.

Abaritani, Epiſcopalis loci meminit in Africâ propriâ Victor Uticenſis, hinc *Abaritanam arundinem* habet Plin. 16. 36.

Abaritarum regionis in Indiâ meminit Curt. X. 50. Verùm de hac lectione ambigere ſe ait *Janus Gebhardus* Exercitationibus ad Q. Curtium, vide *Arabita*.

Abarnus, Phocenſium urbs. Heſych. Ἄβαρνος Φωκέων πόλις Idem.

Abarnus, vel *Abarnis*, urbs & regio Parianæ ad Propontidem. Hecatæus & Ephorus *Abarnidem* ad Helleſpontum collocant, & Lampſaci arcem eſſe volunt. Steph.

Abaron, Latinè *robur* vel *fortitudo*, fil. Mattathiæ, filii Joannis. 1 Mac. 2. 5. *Eleazar* quòque dictus.

Abarraza, Syriæ urbs inter Cyrrham, & Edeſſam. Anton. *in Itin.*

Abarſis, Locus Epiſcopalis in Jure Orientali. Ortel. *in Theſ. Geogr.*

Abarthomum, Vide *Abdolonymus*.

Abarus, nomen proditoris cujuſdam, Arabum primarii, qui M. Craſſum Syriæ Præfectum, expeditionem in Parthos ſuſcipientem, aſtutè in calamitoſum excidium compulit. Appian. *in*

Parth. *Mezeras* Floro 3.11. qui Syrum facit. *Ariamnes* autem Plutarcho in vitâ Craſſi.

Abas, mons apud Syros, unde Euphrates oritur. al. Armeniæ majoris. Vide *Aba*.

Abas, Armeniæ majoris fluv. ubi Pompejus Albanos prælio fudit Plut. in Pomp.

Abas, Metaniræ, fil. à Cerere in lacertam, ſeu aſcalabum aut ſtellionem, animalculum homini inſenſiſſimum, Plin. 30. 3. 10. converſus, quòd à matre ſuſceptam hoſpitio moleſtè tuliſſet, & rem divinam honori illius inſtitutam irriſiſſet. Cæl. Rhod. 19. 4. V. & Ovidii *Metamorph. l. 5. fab. 7.*

Abas, *antis*, rex duodecimus Argivorum, Lyncei ex Hypermneſtrâ conjuge filius, (ſunt tamen qui Beli filium faciunt) vir bellicoſus, & acerrimi ingenii, Pater fuit Prœti & Acriſii, & avus Perſei, à quo poſtea Argivorum reges *Abantiadæ* dicti ſunt. Regnavit annis 23. Euſeb. Vide Pauſan. *in Phoc.* Petavium, &c.

Abas, filius Cymei & Hypermneſtræ, Danai filiæ, Abarum Phocenſium Urbis conditor & Vates, quo Lyſander Laced. uſus eſt: ejus ſtatua olim Delphis ſpectabatur, Paus. *in Phoc.*

Abas, Melampodis fil. Pauſ. *in Atticis*.

Abas, comes Æneæ. Virg. *Æneide* 1.

Jam validam Ilionei navem, jam fortis Achatæ,
Et quâ vectus Abas, & quâ grandævus Alethes,
Vicit hyems.

Abas, dux Thuſcus, qui Æneæ ſuppetias tulit; à Lauſo interfectus. Virg. *Aen.* 10. *Una torvus Abas, &c.*

Abas, Græcus, cum Androgeo eâ nocte quâ incendebatur Troja, occiſus à Trojanis. Ejus clypeum Æneas in agro hoſtili Ambraciæ, epigrammate addito conſecravit:

Ære cavo clypeum, magni geſtamen Abantis,
Poſtibus adverſis figo. Virg. Æn. 3.

Abas, Centaurus, Ixionis & Nubis filius, venator inſignis. Ovid *Met.* 12.

Abas, Saracenus quidam Chriſtianis infenſiſſimus; de quo Paulus Diaconus, *lib.* 22. *Rerum Rom.*

Abas, Sophiſta quidam, qui hiſtoricos quoſdam commentarios, & Rhetoricen ſcriptam reliquit. Suidas. V. Voſſ. *l. 3. de hiſt. Græcis.*

Abas, apud Thuſcos regnavit annis 15. Ab hoc poſiti ſunt *Abes*, Thuſci. Manetho. An. Mundi 2584.

Abas, vel *Xa Abas*, celeberrimus Perſiæ Rex à rebus geſtis *Magnus* dictus. Hic Achmeto I. Imper. Turcico adhuc juvene, Tauriſium & Erezerum recuperavit. Adjecit poſtmodum Imperio ſuo Regna Babyloniæ, Ormus & Candahar. Plura de ipſo vide apud Mercator. tom. 10. Petrum in primis de Valle, qui ejus aulam & caſtra diu ſecutus eſt, *Itiner. tom.* 2. & 3. Obiit Anno 1629. poſtquam regnâſſet, an. 42.

Abaſa, inſula proxima Æthiopibus in ſinu quodam maris Erythræi, Pauſ. *Eliacis poſter.*

Abaſcantos, unum ex nominibus Æonis, qui Deus erat Valentini hæretici, Tertull. *contra Gnoſticos, cap.* 1.

Abaſci. Ἀβασκοὶ Arriano, Scythiæ pop quorum Juſtinianus in ſuis Novellis meminit, *Abaſgos* appellans. Procop. *Perſicorum lib.* 2. Chriſtianos, & jamdudum Romanis amicos dicit fuiſſe.

Abaſcus, Sarmatiæ Aſiaticæ flu. qui ſe in pontum Euxinum fundit.

Abaſeni, Arabiæ gens, Steph. Ἡ χώρα τῶν Ἀβασηνῶν σμύρναν φέρει, κ̀ ὄστον, κ̀ θυμίαμα, *regio Abaſenorum myrrham fert, & Oſſum, & thus*; qui non intelligit Africæ *Abaſenos* vel *Abiſſinos*, ſed Arabiæ, à quibus Africani ſunt oriundi. Hi porro *Abaſeni* Adramitis vel Chatramotis, erant proximi. Uranius apud Steph. Μετὰ τοὺς Σαβαίους Χατραμῶται, κ̀ Ἀβασηνοί.

Abaſitis, Myſiæ Aſiaticæ tractus, in quo Ancyra urbs. Strabo.

Abaſſarus, à Cyro præfectus reſtituendo templo Hieroſolymitano. Joſephus *Ant. Jud.* 11. 1.

Abaſſia, regnum magni Negus. V. *Abyſſini*.

Abaſſini, vid. *Abiſſini*, vel *Abyſſini*.

Abaſſus, opidum majoris Phrygiæ ad Toliſtobogiorum fines. Liv.

Abaſtani, libera Indorum gens, circa Indum flu. Arrian. *l.* 6.

Abaſter, unus ex tribus equis, qui currum Plutonis trahunt: i. *Niger*. Sicut alter, Metheus, *obſcurum*, tertius Nonius, *tepidum* notat. Boccat. *l.* 8. *c* 6. *Genealog.* Alii, ut Claudian. *ſub finem l.* 1. *de raptu Proſerp.* quaternos ei attribuunt: Orphnæum, Alaſtora, Ætonem & Neſtæum. Quibus indigitari volunt ſolicitudinem, cæcitatem, pravas artes, ardorem ingentem, & mortem tandem æternam, in quam auri ſacra fames mortales conjicit.

Abathuba, Marmaricæ vicus. Ptol.

Abatia, opidum in municipio Federicorum & Vendraminorum. P. Bembus *l.* 9.

Abaton, ædificium erectum à Rhodiis, ad protegendum Artemiſiæ tropæum, quod religione impediti diruere non poterant. Cæl. Rhod. *lib.* 13. *cap.* 32. *Artemiſiam*, inquit, *mirari non deſinunt Græci, quæ irruentes Rhodios claſſe exuerit, inſulamque domuerit, erectâ in urbe Rhodo ſtatuâ, quæ civitati ſtigmata inurere videretur. Quem locum obſeptum mox Abaton dixere; quoniam tropæa moviſſe, religio eſt.*

Abatos, locus ultra Ægyptum, & Æthiopas, juxta paludem Stygem; ab α privativâ particulâ & βαίνω, id eſt *vado*, ſive *aſcendo*, quæ loca Græci *Abata*, Latini *Invia*, ſive *Avia* vocant. Sen. Nat. Quæſt. *lib.* 4. *c.* 6. *exiguo ab hâc ſpatio petra dividitur, ἄβατον Græci vocant, nec illam ulli, niſi antiſtites calcant.*

Abatos, inſula Ægypti in palude Memphiticâ, ſic dicta, quia *inacceſſa*, lini, & papyri copiâ olim celeberrima, quibus tum in ſcribendo uſi: cætera inacceſſâ. Ibi Oſiris rex ſepultus fuerat. Lucan. *lib.* 19.

Hinc, Abaton quam noſtra vocat veneranda vetuſtas,
Terra potens, primos ſenſit perculſa tumultus.

Abauchas, nomen viri, cujus amicus fuit Gyndanes; hujus meminit Lucianus, in dialogo cui nomen Toxaris

Abaugi, Hunnorum gens videtur fuiſſe apud Procopium.

Abauhis, fl. ſuperioris Æthiopiæ, qui recepto Tagazino, in Nilum ſe exonerat. Marmol. *l.* 10. *c.* 10.

Abazea, vide *Sabazia*.

Abba, Africæ urbs Carthagini propinqua. Polyb. *lib.* 14.

Abbarus, Solemne Regibus Arabum nomen, ut *Ptolemæus Ægyptius*. Alii & Græci habent *Acbarus*. Urſinus prodit in numiſmate æreo Gordiani Pij Imp. exſtare Ἄβγαρος Βασιλεὺς in cujus numiſmatis alterâ parte caput ipſius regis diadematum cum titulo Ἐδεσσηνῶν ſignatum eſſe, in alio autem ejuſdem Gordiani numiſmate item æneo, teſte eodem Fulvio, rex ipſe camelo inſidens impreſſus eſt cum eodem titulo. Camelus autem Arabum inſigne eſt. Vid. etiam *Abgarus*.

Abbas, vid. *Abas*.

Abbaſſi, *Abbaſchi*, pop. Georgiæ regionis Aſiæ, in limit. prov. Mingreliæ ad Orientem, ubi ineſt murus 60. mill. paſſ. ad coercendos eorum incurſus. *Abcaſſi* etiam dicuntur.

Abbatiſcella, Appenzell, pagus prædives, & unus ex 13. pagis Helv. ad fontes *Sitteræ* amnis. Diſtat à Curia 12. à Fano S. Galli 4. leucis.

Abbatisvilla, urbs comitatus Pontini non antiqua valdè, ut nomen indicat. Sedes eſt judicis præſidialis. Merula. Celebris evaſit, poſt extinctos Carolovingos: ſedes Comitum Pontinorum.

Abbeſertia, opp. Norvegiæ, cum portu maritimo, in præfectura Aggerhuſiana. Ab Anſloa, verſus Occid. 15. leucis Germ. diſtans, à Stavangria autem 20. circiter.

Abben-ezra, Rabbinus ſcriptis celebris, ſeculo 14. Genevr.

Abbo, Monachus, ſcripſit Lutetiæ obſidionem, quâ eam Normanni Danique ſatis arctè cinxerant, duobus libris, carmine admodum inculto. a. 891. Sauſſay. Alius, ejuſdem nominis, Abbas de Fleury, ſcripſit vitas Paparum. Obiit An. 1003. Voſſ. *de hiſtor. Lat. l.* 2. *c.* 38. & 41.

Abda, pater Adoniram. 3. Reg. 4. 6. Latinè *ſervus*, vel *ſervitus*.

Abdada, Galatiæ urbs. Ptol.

Abdageſes, nobiliſſimus Parthorum, Pater Sinnacis. *Tacit.* vi. 36. qui à Romanis advocato Tiridate, tum aulâ & novo rege potiebatur. *Ibid.* 43.

Abdala, Saracenus, Toleti Rex, Tireſiam Alphonſi quinti Veremundi filii, uxorem duxit; quæ, impari hoc conjugio ſervatâ patriâ, poſt Abdalæ deceſſum ſeſe in perpetuum cœnobio dicavit. Volater.

Abdala, Mahumeti Pſeudo-prophetæ pater, conditione ſervus, qui in camelis ductitandis ſubſerviebat mercatoribus: quo moriente, Mahumetus ejus filius in lucem eſt editus; Fuit Ethnicus, & Emiram Judæam uxorem habuit. Paul. Diaconus, Theophanes, Zonaras, Cedrenus. Pet. Abbas Clun. Baronius A. Ch. 630.

Abdala, ſextus Arabum Caliſa, thronum, in quem mortuo Jezido fratre, aſcenderat, armis tueri coactus, æmulum Marvanum, in prælio occidit. Verùm ab hujus filio ad Euphratem victus, primo Damaſcum, dein Cairum pervenit, ſed à neutris receptus, cùm in Græciam cum famulo trajicere vellet, agnitus atque occiſus eſt, cùm unicum annum regnâſſet. Anno [illegible]6. Marmol. *lib.* 2. *cap.* 8.

Abdala, XVII. Caliſa Arabum, duobus æmulis, Abdalâ, filio Ali & Amiro, memorabili fraude, ſublatis: furorem mox in Chriſtianos vertit, contra Leonem IV. qui Conſtantino Copronymo ſucceſſerat, copias miſit, atque Hieroſolymis Chriſtianos Judæosque certas in manibus notas habere juſſit, queis ab aliis dignoſcerentur. An. 781. Marmol.

Abdala Berebere, ex montanis Atlantis oriundus, auctor ſectæ Mohavedinorum, i. *Unitariorum*. Hic Afris tribûs Muiamudæ in ſuas partes pertractis, ingenti ſectatorum exercitu ſtipatus, Regem Maroci vitâ regnoque privavit. Marmol. *l.* 3.

Abdala Muley, Maroci Cheriſus, unà cum Patre, promontorium d'Aguer Luſitanis eripuit, egregiis contra Regni hoſtes fortitudinis ſpeciminibus editis. Poſtmodum ſolus regnavit, relicto ex Æthiopiſſa filio ſucceſſore, P. Jovius *l.* 7. Marmol.

Abdala, Rex Tremeſinus, Fratri Buhamu, ope Hiſpanorum in regnum reſtituto, ſucceſſit: ſed mox ab Alfaquis quibuſdam &

Barba-

Barbaroſſa perſuaſus. Hiſpanis annuam pecuniam à fratre pendi ſolitam dare recuſavit. Ei mortuo ſubſtitutus filiorum junior. At major natu, Abdala, ad Carolum 5. regnum recuperaturus, ſe recepit. Cujus opibus nixus æmulum vicit, ipsâ metropoli captâ & direptâ. Sed inſolentiâ Hiſpanorum offenſis ſubditis, ipſe tandem à ſuis quoque militibus deſertus, atque proditoriè occiſus eſt. An. 1546 Marmol. *l.5.c.11.*

Abdala, Alfaqui i. concionator Mahometanus, de ſecta Mohardinorum, inſurrexit contra Cherifum Mahomet, Regem Maroci, & in monte Nefuſa, qui ramus eſt Atlantis, hodiè *Derendenuſu Adrem* dicti, plurimos Barbaros congregavit, An. 1543. inſignis Magus habitus. Sed mox ab exercitu Regis, in quo plurimi Chriſtiani erant, captus & capite truncatus eſt. Marmol. *l.4.c.43.*

Abda-labens, Urbs Regni Tremiſſani, in Africa. Olim *Suli*, Marmol. *l.5 c.33.*

Abdala, vel *Abdelaſis*, inſignis bellator Maurus, qui à Turcis, quibus tamen fortiſſimè pugnaverat, An. 1550. malè habitus, ipſis hoſtem ſe præbuit acerrimum, occiſus tandem, poſt multa egregiè fortiterque geſta. Idem, *l.5.c.37.*

Abdala, Rex Perſarum, & XXVII. Califa Babylonius, exhæredatus a Patre, fratribus tamen ſucceſſit, armis animoque illuſtris. Græcos ſæpius fudit, & parte Candiæ occupatâ, ipſum regnum Neapolitanum Calabriamque terrore ſui complevit. Obiit annos 23. cùm 8. regnaviſſet, Imperiumque inſigniter ampliâſſet. Mirkondus *Chronol.*

Abdala, fil. Aven Maugy, Regis Saracenorum, pulſus regno armis doliſque fraternis, à Carolo M. in illud reſtitutus eſt. Dupleix.

Abdala I. opæ Regis Toleti fil. qui Patre à Mahomete pulſo, Cæſar auguſtam recuperavit, tenuitq; cum poſteris ſuis. Mariana. Fuerunt plurimi alii hujus nominis, Reges Perſarum, Sarracenorum, Æthiopum in Ægypto, Africa & Hiſpania. E quibus ſaltem addam. Regem Maroci, qui Xeriſo Mahometi ſucceſſit, & poſt 17 annorum regnum obiit an. 1574. Alterumque qui conciliatore Jannetino Mortarâ Genuenſi, fœdus iniit cum Philippo 3. Hiſp. Rege, An 1607. & biennio pòſt, a Mago quodam, ſibi ab avunculo & æmulo Muley Zidan immiſſo, interemtus eſt.

Abdalmutalib, Arabs, Mahumeti avus, qui tantâ corporis formâ & pulchritudine excelluit, ut eum omnes mulieres admirabili amore proſequerentur. Abbas Clun.

Abdalonimus, longâ cognatione Sidoniorum ſtirpi regiæ annexus, ſed ob inopiam, ſuburbanum hortum exiguâ ſtipe colens, ab Hephæſtionis hoſpitibus, (cui ab Alexandro permiſſum ut quem eo faſtigio è Sidoniis digniſſimum arbitraretur, conſtitueret regem) cæteris prælatus, rex conſtituitur: cùm fortè ſteriles herbas eligens hortum repurgaret, illi cum regiæ veſtis inſignibus intrant. Tum rege eo ſalutato, alter ex his, *Habitus*, inquit, *hic, quem cernis in meis manibus, cum iſto ſquallore permutandus tibi eſt: ablue corpus illuvie æternùq; ſordibus ſqualidum. Cape regis animum, & in eam fortunam quâ dignus es, iſtam continentiam profer. & cum in regali ſolio reſidebis, vitæ necisque omnium civium dominus, cave obliviſcare hujus ſtatus, in quo accipis regnum, imo hercule propter quem.* Aliis ſtudio factum proſequentibus, aliis indignantibus & criminantibus, admitti eum Alexander protinus juſſit: diutius contemplatus, *Corporis*, inquit, *habitus famæ generis non repugnat. ſed libet ſcire, inopiam quâ patientiâ tuleris.* Tum ille, *Utinam*, inquit, *eodem animo regnum pati poſſim. Hæ manus ſuffecêre deſiderio meo; nihil habui, nihil defuit.* Magnæ indolis ſpecimen ex hoc ſermone Abdalonimi cepit vir maximus. Itaque non Stratonis modò regiam ſupellectilem attribui ei juſſit, ſed pleraque etiam ex Perſicâ prædâ; regionem quoque urbi appoſitam ditioni ejus adjecit. Curt. *lib.4.* Juſtinus autem *lib.* 11. paulo aliter. *Inſignis*, inquit, *præter cæteros fuit Abdalonimus, rex ab Alexandro Sidonia conſtitutus. quem Alexander, cùm operam elocare ad puteos exhauriendos hortoſq; irrigandos ſolitus eſſet, miſerè vitam exhibentem, regem fecerat; ſpretis nobilibus, ne generis id, non dantis beneficium putarent.* Diodorus Sic. *lib.17.* *Ballonymum* vocat, non Sidonis ſed Tyri regem conſtitutum. Aliqui *Abdolominum* vocant. Plut. autem de fortunâ Alexandri 2.19. corruptiſſimè legit *Alynomum*. In hiſtoriâ etiam falſus eſt, nam Paphi regnum accepiſſe ſcribit.

Abdara, Ptolemæo, *Abdera*, Straboni. Hiſpaniæ Bæticæ oppidum, hodie *Almeria*, aliis *Vera*. Cluſio autem *Adra*.

Abdaram, Saracenus, Hiſpaniæ rex, à Radamiro, Gallæciæ rege ſuperatus, Luitpr. 5.1.

Abdariſtenſes populi. Plin. 4. 10. Rectius, (ut puto) *Andariſtenſes*.

Abdas, Perſarum epiſcopus, virtutibus plurimis adornatus. Is zelo divino non mediocriter imbutus, *πυρεῖον* i. e. focum eorum, ſeu Veſtam deſtruxit. Πυρεῖα namque illi templa vocabant, in quibus ignem perpetuum ſervabant. Deum enim arbitrabantur ignem eſſe. Theodoret. 5.39.

Abdaſtartus, Tyri rex. Regnavit annis novem. Joſephus.

Abdecallas, martyr, a Sapore rege Perſarum ob confeſſionem Chriſti capite truncatus eſt, unà cum Simone epiſcopo Seleuciæ & Cteſiphontis. Hiſt. Trip. *lib.* 3. *cap.*6.

Abdecammarnus, Saracenorum, & Hiſpaniæ rex, an. Dom. 816.

Abdeel, Latinè *ſervus Dei*, vel *nubes abundantia Dei*. Pater Selemiæ *Ierem.*36.

Abdela, urbs circa Meſopotamiam. Cedrenus.

Abdela, Scytharum pop. videntur apud Nicephorum, quos quoque *Ephtalitas* vocat Ortel. *in Theſ. Geogr.*

Abdelatif, magnus Tartarorum Chamus, ex familia Chynguiſi & Teymurlangi ultimus, oriundum ſe ex famoſo illo Tamerlane jactavit. Obiit An. 1542. Texeira, *l.2.c.58.*

Abdelcader, in regnum Maroci eſt evectus ab Almohadis, poſt Ceyedi, Regis eorum, mortem. Mox civilibus obortis turbis, in Numidiam profugus, à regni uſurpatore occiſus eſt. Garibay *l.* 26. Iean Leo. *part.*1.

Abdelmonus, Africæ rex, patre figulo natus, cui, cùm juvenis adhuc eſſet, regnum Arabiæ prædixerat Aventumerthus Aſtronomus inſignis, eumque in eo acquirendo poſtea adjuvit: adſcivit enim ſibi quendam, qui Almohali vocabatur, & cœpit librum Mahumeti, qui dicitur Alcoranus, exponere & docere, ac Caliphæ de Baldac (qui eſt Papa Arabum, & deſcendit generationis lineâ, de ſemine Mahumeti) contraria prædicare, & contra regem Almonidum Abbadem, qui tunc regnum in Africâ obtinebat, rebellare. Itaque Abdelmonus, adjutus ſuperſtitione Almohali, (ut conſiliis Aventumerthi) regem interfecit, & totum regnum obtinuit Africanum, atque apud Maroccum ſedem ſuam ſtatuit. An. 1147. in Hiſp. progreſſus, Saracenos omnes in ſuas partes pertraxit, In Chriſtianos crudelis admodum. Ei in regno ſucceſſit Aveniacob filius. Roder. Toletanus *lib.7. Hiſt. cap.* 10. Fulgoſus *lib.3. cap.4.*

Abdemelech, ſeu *Muley Moluc*, regnis Fezzæ & Maroci exutus eſt à Mahomete nepote, ſed à Selimo, Imper. Turcarum adjutus, æmulum, licet Sebaſtiani Luſit. Regis armis ſubnixum, ingenti prælio fudit, 4. Aug. an. 1578. Ipſe tamen victor, mox in lecticâ obiit, Mahomet paludibus abſorptus, Sebaſtianus verò captus, vel, ut Hiſp. dicunt, in prælio occiſus eſt. Thuanus, Labbæus *Chronol.*

Abdemelechus, Latinè, *ſervus regis*, vel *ſervus conſilii*, Æthiops eunuchus, Sedeciæ regis ſervus, Hieremiam prophetam interceſſione ſuâ è cœnoſo barathro funibus eduxit, (triginta hominibus adhibitis) in quod à proceribus Judæorum conjectus fuerat propter vaticinia; Ob hanc pietatem promiſit *Abdemelecho* Dominus, ſeſe illum defenſurum contra hoſtes Chaldæos, ne in illorum manus veniret. Jerem. 39. Ebraicè *Ebedmelech*.

Abdemeneph vel *Abdimenep*, vid. *Abdemonaphes*.

Abdemon, puer quidam qui ſolvebat omnia problemata à Solomone Hieroſolymorum rege propoſita. Joſephus *Jud. Ant. lib.*8.2. & 1. *contra Ap.*

Abdemon Tyrius, potitus poſt ejectum Evagoram Cypro, amicus regis Perſarum, ſed ab eodem Evagorâ recuperante patriam expulſus eſt, Olymp. XCVII. anno ſecundo.

Abdemonaphes, Iſmaelita, mercator inſignis, qui Mahumetum impoſtorem emerat: quo mortuo, ejus uxorem ipſe duxit Mahumetus. vid. etiam *Abdimonephes*.

Abdenago, Latinè, *ſervus claritatis*, vel *ſervus anxius*, aut *faciens ſplendorem*. Nomen viri, qui & Azarias dicitur. *Dan.*1. Hebr. *Abednego*.

Abdera, op. Hiſp. Bæticæ in orâ Auſtrali regni Granatenſis, ab Almeriâ (quæ in Epiſcopali ſede ſucceſſit) 7 leuc. in Auſtrolybicum. Aliquibus *Abdara*, ſed *Abdera* Pomponio Melæ, 2.6. cui tanquam Hiſpano, magis fidendum cenſeo. Quin & Steph. Ἄβδηρα πόλις τῆς Ἰβηρίας. Hodiè cum articulo, *Aladra*, pro *Alabdra*. Straboni Ἄβδηρα, Φοινίκων κτίσμα καὶ αὐτή. *Andera etiam ipſa Phœnicum opus.* long. 18. 12. lat. 36. 30. vid. Marin. Sic. *lib.* 10.

Abdera, urbs eſt Thraciæ maritima, non procul à Neſſi fluminis oſtio, à Teiis condita, hinc natum proverbiale ænigma, Ἄβδηρα καλὴ Τηΐων ἀποικία, *Abdera pulchra Teiorum Colonia*; quo ſignificamus non deeſſe quò confugiamus, ſi quis præter modum pergat eſſe moleſtus; de quo vide Voſſium ad Melam. 1. 235. Dicta ab Abdero, Herculis deliciis, à Diomedis equis dilacerato, & ibi humato; in cujus honorem, Hercules, poſtea quam pugnaſſet cum Diomede, *Abderam* condidit; quæ poſtea collapſa *Clazomenæ* à Clazomeniis ex Aſia venientibus, qui eam in majorem formam redegerunt, vocata eſt. Seqq. temporibus *Aſtrizza*, hodiè *Aſperoſa* dicitur. Solinus ab *Abdera* Diomedis ſorore conditam ſcribit, & cognominatam. Ejus meminit Ovidius *in Ibin*.

Aut te devoveat certis Abdera diebus.

Ephoro tamen Ἄβδηρα plurali numero. ſic & Pomp. Melæ. *Urbs quam ſoror ejus ſuo nomine appellavit Abdera.* Hic lacus *Biſton* prope, in quo nihil ſupernatat, teſte Plin. 3. 8. & Pomp. Melâ. Pop. *Abderita*, & *Abderitani*, hinc adagium *Abderitica mens*. Abderitanos enim ſtupori mentis obnoxios ſcribit Cic. de Nat. Deorum. Plin. quoque 25. 8. apud Abderam paſcua eſſe teſtatur, in quibus equi paſti in rabiem vertuntur, quemadmodum apud Potniam aſini. Mart. *lib.* 10.

Abderitanæ pectora plebis habes.

Imperium Abderiticum. Cicer. 7. ad Atticum. Laudat Mela

 Abde-

Abderam, *quòd Democritum Phyſicum tulit.* Atqui non ſolum Philoſophum hunc urbs iſta dedit, verùm & Protagoram, & Anaxarchum; præterea Hecatæum hiſtoricum, & Nitænetum, plurimoſque alios inſignes viros, ut meritò dixerit Stephanus, *Πλήρεις Ἀβδηρῖται ὑπὸ τῶν πολυμαθῶν ἀναγεγράφθαι.* Cùm in omnium illuſtrium virorum catalogis crebri paſſim eſſent Abderitæ. Neſcio itaque quare Juvenalis hanc *Vervecum patriam* vocet, nam quòd multi apud Abderitas inſani naſcerentur, aut fierent, quis hoc ſtupori tribuat? cùm inſania non hebetes & ſtupidos, qui nil habent quod perdant, ſed maxima plerunque invadat ingenia. Quamvis autem Hippocrates, lib. 3. Epidem. complurium Abderitarum meminerit, quorum febres conjunctæ fuerint cum delirio, non tamen ex tam inamœno morbo natum eſſe puto proverbium illud de malo Abderitico; ſed potius ex affectu jucundiſſimo, qui ipſorum febribus ſuccedere ſolebat, ut teſtatur Luc. de Conſcr Hiſt. Omnes namque Muſicæ & Poeticæ ſtudebant, carmina Poëtarum recitantes ſibi invicem, & paſſim in plateis hiſtrioniam agentes: Tam elegans inſania non cadit in craſſos & pituitoſos, nedum in *Vervecea* capita, quæ (ſi verum eſt paradoxum Stoicum) ſemper delirant. Voſſius A ſoricibus raniſque novas ſedes quærere coacti, in Macedoniam pervenerunt, ubi à Caſſandro benignè recepti, A.M. 3650. vide Rhodigin. 16. 31 Arianum, *l.* 1.

Abdera eſt *Aſperoſa*, Nigro & aliis, propè lacum Biſtonium.

Abderama, Princeps Mahometanorum in Hiſp. ſucceſſit Patri ſuo Abraham, An. 821. & 30 annos, non ſine laude, imperium tenuit. Labbæus *Chronol.* Alius, Rex Cordubæ, obiit An 901. regni ſui 50. Cui ſucceſſit Albacan, fil. *Idem.*

Abderama, Rex Arabum, in Hiſp. qui Cordubæ ſedebant, cum ingenti Maurorum exercitu Caſtellam vaſtavit, hacque cum Aragonia, Navarra & Luſitania devictâ, Galafram, in Regno Toletano, fruſtra primo obſedit: alter Hiſpaniæ deſtructor dictus. At ſequenti anno & hac potitus eſt; turpiſſimam pacem Regibus, Aurelio, aliiſque extorſit, qua quotannis centum puellas tyranno objicere coacti ſunt. Tandem inſigni Moſcheâ Cordubæ extructâ obiit 50. anno regni, Salutis 790. Marmol. *l.* 2. *c.* 10.

Abderama, Rex Cordubæ, inducias cum Raimiro, Caſtellæ Rege, pactus, mox contra datam fidem in illum movit, centum puellarum annuum tributum depoſcens. Sed ab hocce victus in poſterum regno exornando incubuit. Primus in nummis Arabicis nomen ſuum expreſſit. Hujus tempore, Angli Ulyſſiponam fruſtra obſedere: Anno 846. Obiit, relictis 42. filiis. Marmol. *l.* 2. *c.* 23.

Abderama, dictus *Exaltator Legis*, in Regno Cordubæ, majori natu prælatus eſt. Hic ſæpius victus à Dom Garcia & Pompejopoli aliiſque urbibus exutus, cùm tot cladium cauſam in Chriſtianorum Mahometanorumque conjugia, quæ prius permiſerat, rejiceret, conjuges fideles cum liberis ad fidem abjurandam tormentorum metu adigere annixus eſt, plurimis tamen mortem præferentibus Obiit An. 958. Regni, 50. Marmol. *l.* 2. *c.* 3.

Abderama, Almanſoris fil. ultimus ex ſtirpe Abdaramarum Cordubenſium. Hic voluptatum mancipium, belli curâ neglectâ, à Mahomete, rebellium in Hiſp Arabum Duce, veneno necatus, hunc ſucceſſorem habuit, An. 1062. Marmol. *l.* 2 *c.* 28.

Abderama, Aliatan, Regis Mahometani, in Hiſp. filius, capta Toleto, An. 809. incolarum 6000. occidit. Marmol. *l.* 2. *c.* 21.

Abderama, occiſo nepote Satiæ principatum, in regno Maroci invaſit. Sed viciſſim ab Ali Ben Guecimin, juvene urbis primario, cui cum Abderamæ filia ſtupri erat conſuetudo, interfectus eſt, in Moſchea fortè preces fundens Marmol. *l.* 3 *c.* 53.

Abderama, Saracenorum rex, evocatis ex Hiſp. ab Eudone Aquitaniæ duce (qui Carolo Martello Gallorum regi viribus impar erat) 400. millibus Saracenorum, velut exploratâ victoriâ, in Galliam ad ulteriores ſedes proficiſcebatur: adverſus quem copias ſuas inſtruit Martellus, mittitque ad Eudonem, ut reconciliationem gratiæ faceret, ſimultatumque memoriam patriæ Galliæ, religionique condonaret, nec ſecum cuncta in omne tempus everteret. Quibus motus Eudo clandeſtinum fœdus cum Franco init, fidemque dat communi ſaluti ſe non defuturum, præſtititque id re ipsâ; nam cum ad Turonum urbem ſigna, inter Ligerim & Carum fl. contuliſſent, & jam æquo pugnarent Marte, Eudo cum ſuis caſtra Saracenorum diripuit, qua clade Saraceni territi, fugam fecere; ad 375 millia barbarorum cecidere. An. 725. Æmil *lib.* 2. Sigebertus. Alb. Krantzus & alii. Sunt qui *Abdiramum* legunt.

Abderama, Saracenorum rex, duce Aburmane, agrum Barchinonenſem, Gerundenſemque devaſtavit. Blondus, Decemb. 2. An Dom. 827.

Abderita, vide *Abdera.*

Abderus, unus fuit eorum qui ab equis Diomedis, Thraciæ regis interfecti & devorati ſunt. Maſerius in Val. Flacci Argonaut.

Abdi, vel *Abdai*, pater Cis Levitæ, 2. Chron. 29. 12. Item filius Maloch, filii Azabiæ, 1. Chron. 6. 7 Item filius Elam, 1. Eſdr. 10. 26. Latinè *ſervus*, aut *ſervitus*, vel *nubes abundans.*

Abdia, vel *Abdias*, Latinè *ſervus Domini*; vulgo *Obadiah*, pater Jeſmaia, 1. Chron. 27. 19. Alius, Levita, præfectus operis domûs Dei, 2. Chron. 34. 12. Tertius, diſpenſator domus regis Ahab, 3. Reg. 18. 3. *Le maiſtre d'hoſtel.* Quartus, propheta *ἐλάχιστος* Amos, quem D. Hieronymus ſub Ahab fuiſſe refert. Quintus, Epiſcopus quidam Babyloniæ, temporibus Apoſtolorum, cujus decem libri de certamine Apoſtolorum planè ſunt ſuppoſititii, quod pluribus argumentis evincit Voſſius *de Hiſt.* [illegible] *lib.* 2. *cap.* 9.

Abdiel, filius Guni, è tribu Gad, 1. Chron 5. 15. Latinè *ſervus Dei*, aut *nubes abundantia Dei.*

Abdila, in Hiſpania impiiſſimus Chriſtianorum perſecutor, ſub Juſtino, de quo Antonin. 15. 15.

Abdimelech, Saracenorum rex, Africam invaſit, è qua per Joannem Magiſtrum militum fugatus eſt. Æmil.

Abdimonephes, Iſmaëlita, locuples mercator, temporibus Heraclii, circa annum Chriſti 612. Magmet, ſeu Machumetem, Turcarum prophetam emit, qui poſtea viduam heri uxorem duxit. Pomp Lætus. Vide *Abdemonaphes.*

Abdiramus, Saracenorum Rex, adverſus Carolum M. potentiſſimè dimicavit. Garduam tranſgreſſus, Burdegalam diripuit, omnique impietate defædavit Sabell.

Abditana. *Artiana*, teſte Lud. Marmolio, op. Africæ apud Tunetum ſeu Tuneſim urbem, olim urbs Epiſcopalis ſub Archiep. Carthaginenſi.

Abdiu, Propheta ex Sichem, agro Lechtachamar oriundus: ter ſemicenturionem egit: huic cùm Elias Propheta pepercisſet, relicto Rege ſuo, Eliæ adhæſit, 4. Reg. 1.

Abdolonymus, vide *Abdalonimus.*

Abdon, Latinè *ſervus*, aut *nubes judicum*, vir Dei, Hieroboamo ſuper altare excelſorum, filiiſque ipſius mortem interminatus eſt: cui interminanti manum areſcere fecit: contra præceptum domini in domo pſeudo-prophetæ comedit; quamobrem cùm reverteretur Hieroſolymam, in via à leone eſt interfectus. Hiſt extat 3. Reg. 13. nomen autem viri, quod ſciam, non exprimitur.

Abdon, filius Michai, vel Micha, 2. Chron. 34. qui 4. Reg. 22. *Achobor* dicitur; nomen item civitatis in tribu Aſer, Joſ. 21. 30. quæ, cum ſuburbanis ſuis, Levitis ſeparata eſt. Fuit & nomen 15. Judicis in Iſraële. Jud. 12. Joſ. l. 5. antiq. Torniel. *A. M.* 2872. & 2879.

Abdon, regulus quidam Chriſtianus ex Corduba, Perſarum urbe, oriundus, unà cum Senna etiam regulo, qui cùm Chriſtianos (quos Decius Babyloniæ captivos inventos, Cordubam ſecum abduxerat, variiſque cruciatibus ad mortem uſque mulctaverat) ſepeliiſſent, accuſati apud Decium, Romam pertracti ſunt; ibi cùm ad aras ducti ſacrificare noluiſſent, leonibus & urſis objecti ſunt: at cùm feræ membra ſanctorum non attigiſſent, gladiis interfecti ſunt. Bergomenſis, lib. 8. Vincentius, *lib.* 11. *cap.* 4.

Abdua, fluvius Galliæ Ciſalpinæ, qui *Addua* etiam dicitur, Plin. 3. 10. nunc *Adda* Leandro. Fluit in locum tandem Larium. In Vett. Strabonis libris legere eſt *Ἀδούας*, vox q. Germanica, notans decurſum, vel caſum potius aquæ; quòd inde Rhenus decidat.

Abducillus, Princeps Allobrogum, Vid. *Ægus.*

Abdula, Tartarorum Chamus, ſub finem præcedentis ſeculi. Hic finibus Perſiæ vaſtatis, 32. urbes in prov. Coraſan cepit, ſed adveniente Rege Xa Abas retroceſſit. Poſtmodum cum majoribus copiis reverſus, Turbet occupavit; hoſti ad pugnam invitanti, reſpondit, à Majorum moribus ſe neutiquam receſſurum. *Relatio* Dom Juan de Perſia.

Abdulac, Rex Fezzæ, ignavus & mollis, cùm Chriſtianis Ceuten occupantibus ſe non opponeret, ſubditorum odium incurrit, & à Viziro ſuo, una cum 6. filiis ſtrangulatus eſt. Marmol. 4. 35.

Abdulaſis, Hiſpali ſedem imperii tenens, Roderici Regis viduam, quæ Afra erat, duxit, ejuſque ſuaſu auream coronam capiti impoſuit: unà proin cum uxore, eò quòd Mahometis legem violaſſet, in Moſchea quadam occiſus. Marmol. *l.* [illegible] *c.* 12.

Abdulmalic, VII. Califa Arabum, cadaver Jezidi, æmuli ſui, refoſſum comburi, cineresque in auras diſpergi juſſit. Mox, Armeniam à Caim Abiſpa ſibi ereptam recuperavit, præcipuis incolarum, quòd cum hoſte ſenſerant, vivis exuſtis. Obiit anno 707. regni 21. Marmol. *l.* 2. *c.* 9.

Abdulmalic, Hiſpaniæ ea parte, quam Arabes tenebant, potitus, in Africa Urbem *Tanger* aliaſque plures expugnavit. Indeque reverſus, æmulum Abecium occidit. Tandem Carthagenâ Chriſtianis ereptâ, obiit. Marmol. *l.* 2 *c.* 14.

Abdulmalic, Arabum in Hiſp. Califa, ab æmulo Abul Hagex, occiſus. Idem *Ibid.*

Abdulmalic, Regis Fezzani fil. in Hiſpaniam trajecit, Regi Granatæ contra Chriſtianos ſuppetiaturus. Inde re fortiter geſtâ à Patre revocatus eſt; à quo regnis, Tremiſſano & Tunetano, occupatis, in Hiſpaniam reverſus, in Chriſtianos milites incidit, & fuga elapſus, poſtquam, in ſenticetis deliteſcens, mortuum ſe ſimulaſſet, deprehenſus, lanceà trajectus obiit, an. 1339. *Idem*, *l.* 8. *c.* 38.

Abdulmalic, frater Muley Haſceni, Tunetanum regnum occupavit pulſo & excæcato nepote, qui parentem prius candente pelvi ſi-

tiſimiliter viſu privaverat. Regnavit 36.dies. *Idem lib.6.cap.16.*

Abdulmumen, Rex Saracenorum in Africa, ab Abdala, Mohavedinorum authore, in thronum evectus eſt. Hic legitimum Regni Maroci hæredem, adhuc infantem, propriis manibus ſtrangulavit, Urbemque in pulverem redigi & cribro ſuccerni, ſicut juraverat, juſſit. Mox omnibus ſplendidius extructis, quidquid ſtirpis Almoravidarum ſupererat, perſequi inſtituit. Tandem plurimis regnis ſibi ſubjectis, cùm in Hiſpaniam trajecturus eſſet, obiit an. 1156. Marmol. *l.2.c.34.*

Abdulvates, nomen erat Regum Tremiſſanorum, qui ex familia Magazoarum & Zinhagiorum orti, totâ Africâ pepulerunt Abderamiss, circa an. 986. Hi quidem primò à Romanis pulſi, ſed à Gothis imperio reſtituti ſunt, donec Mahometis ſucceſſores Africâ potirentur. Verum propriis viribus in regnum receperunt, 300. annis eo potiti. *Idem* l.2.28.& 5.11.

Abdus, *Eunuchus* Parthus præcipuus poſt Sinnacen in Artabanum conjurationis, ut repudiato Artabano Phrahaten Româ regem arceſſerent. Verùm ſpecie amicitiæ vocatus ad epulas lento veneno occubuit. Tacit. VI.31.

Abea. Ptolomæo Peloponneſi urbs eſt, ad ſinum Meſſeniacum. Pauſan. dicit olim *Irem* appellatam: Hodie *Calamata*, teſte Sophiano. vid. *Abaa.*

Abeacus, Siracum rex, qui ſunt pop. ad radicem Caucaſi, apud Strab. *lib.* 11.

Abeata, pop. in Achaia, non procul ab Aliphireis & Pyrgenſibus. Plin. 46.

Abees, Maurus, abſente Abdulmalico, Cordubæ regnum invaſit, Amirumque ſe & Maceleminum vocari juſſit. Sed à legitimo Rege, ex Africa reverſo, occiſus eſt. Idem *l.2.14.*

Abed. filius Jonatha, 1 Eſdr.8. Latinè *ſervus* vel *operarius.*

Abedone, nomen urbis Varrino.

Abel, per א, Latinè *luctus*; locus Palæſtinæ, Jud.11. Item 3.Reg.16. Ubi Joſephus *Abellane* legit.

Abel, vel *Abela*, nomen trium urbium facit D. Hieron. in locis Hebr. Unius quidem in terra Ammonitarum, in ſeptimo lapide Philadelphiæ, quæ nomen retinet, hic Jephthe dimicavit. Secundæ, in duodecimo à Gaderis milliario contra Orientalem plagam. Tertiæ in Phœnice, inter Damaſcum & Paneadem.

Abel, per ה in principio, Latinè *Vanitas*, *ſive anhelitus*, aut Syriacè *Vapor*; filius Adami, à Caino fratre ſuo interfectus; falſus itaque Joſephus, ubi ait, σημαίνει δὲ τὸ πένθος, quod autem illic ſequitur (nimirum Antiq. Jud. lib.1 c.2.) veriſſimum Ἄβελος μὲν γὰρ ὁ νεώτερος δικαιοσύνης ἐπεμελεῖτο, καὶ πᾶσι τοῖς ὑπ' αὐτοῦ πραττομένοις παρεῖναι τὸν Θεὸν νομίζων, ἀρετῆς προενόει. h. e. *Abel juſtitiam colebat, & omnibus actionibus ſuis Deum præſentem ratus, virtuti operam dabat*; & proinde Salvator τὸν δίκαιον eum indigitat, *juſtum*, Matt. cap.23. & D. Joannes, 1. Ep. cap. 3. verſ. 12. rationem reddens, cur frater ejus eum occiderit, ait, ὅτι τὰ ἔργα αὐτοῦ πονηρὰ ἦν, τὰ δὲ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ δίκαια *quia opera ejus mala erant, fratris autem ejus juſta.* Vide plura apud Philonem. Lib. *de Sacrif. Abelis & Caini.*

Abel, Daniæ Regnum invaſit occiſo Erico fratre, cujus cadaver in mare projici juſſit. Sed in bello contra Friſones occiſus, & locus ſepulturæ ejus ſpectris infeſtatus eſt. Crantz. *l.7. c.21.* Spondan. *An.* C. 1250.

Abelardus, vel *Abaelardus*, [illegible] Bernardi σύγχρονος, ſcripſit opera quamplurima, in uno volumine edita operâ & ſtudio Franciſci Amboeſii.

Abelmel, urbs in terra Ruben, unde Elizeus propheta. Dorotheus.

Abelferdus, Coſmographus, Ptolemæo, (ut putatur) major & doctior; à Poſtello ex oriente Venetias allatus, qui ante annos 300. vixiſſe, & princeps Aſſyriæ, Syriæ, & Perſidis fuiſſe traditur. Neander Geogr. part. [illegible] Lege tu *Abulpheda*. vid. Voſſ. *de Mathemat. c.* 43.

Abelia, Indiæ locus apud Zonaram.

Abeliani vel *Abeloita*, hæretici in agro Hipponenſi ſic dicti, erant conjuges, nec tamen conſuetudine conjugali utebantur, ſed puerum & puellam adoptabant, qui mortuis eâdem conditione ſuccederent, ut narrat Auguſtinus ad Quod-vult-Deum. Hæreſ. 87. Nitebantur loco Pauli. 1. Cor.7.9. οἱ ἔχοντες γυναῖκας, ὡς μὴ ἔχοντες ὦσι. At cur ſic dicti? Ab Abele, inquies. Ita Auguſtinus cunctanter, & ex relatu aliorum. Quod quis quæſo intellexerit, quum his hæreticis non videatur quicquam fuiſſe commune cum Abele. Fallor, aut eò penetraverat fabula, quæ totum Orientem jam pridem pervagata eſt, Adamum poſt Abelis necem ab uxore abſtinuiſſe per annos 130? Ita Judæi doctores. Inde autem Arabicum verbum ex *Abele* factum תאבל *theabbala* eſt ab uxore continere ſe. Giggeius תאבל אדם h. e. *Adam ab Eva ſe abſtinuit ob necem Abelis.* Eodem exemplo *Abelonii* dici potuere, qui ab uxoribus ſe continebant. Hoc certo certius, *Punicam declinationem* huic nomini Auguſtinum tribuiſſe. Bochart.

Abelinates, Plinio Italiæ pop. qui *Protropi* cognominantur; item alii, qui *Marſi* cognomen habent: circa Apuliam utrique.

Abella, fluv. Samogitiæ in Polonia, cadit in Niewazam fluv. prope Kieydany. Copp.

Abella, Campaniæ op. ſed in vulgatis authorum exemplaribus eſt *Avella.* Ex Ptolemæo tamen, (qui Romanorum ferè ubique per Italiam ſequitur vocabulorum formationes) collegerim, *Abella* pronunciaſſe Romanos; habet enim unà cum Strabone Ἄβελλα; alioqui ſcripturus erat Ἄβελλα. Apud Virg. Æn. 7. jam inde antiqui Grammatici capite ſuo nomen hoc detruncarunt in hunc modum,

Et quos maliſeræ deſpectant mœnia Bellæ.

Silius autem Italicus (quem Virgilii ſimiam veriſſimè dixeris) *Abella* habet hoc verſu lib.8.

Surrentum, & pauper ſulci Cerealis Abella.

De origine opidi, Juſt. lib. 20. *Jam Nolani, Abellani, nonne Chalcidenſium coloni ſunt?* Ambroſius Leo, qui de hac ſua patria tres libros ſcripſit, tradit eam à priſcis Græcis Ἄελλα à venti vertigine hunc tractum perflante, dictam fuiſſe, à poſteris verò Latinis *b* inſertum. *Avella* autem, ut dixi, vulgo perhibetur, unde *Avellanæ nuces* Macrobio Sat. 3. 18 *Nux*. 11. *Avellana, ſeu Præneſtina, quæ eſt eadem, ex arbore eſt quæ corylus dicitur.* long. 38.15. lat. 41.5.

Abella, Indiæ locus, apud Zonar.

Abellaba, *Appleby*, opp. Albionis in Cumbria reg. & Comit. VVeſtmariæ, ad Itunam fluv. Vid. *Aballaba.*

Abellinum, urbs epiſcopalis Hirpinorum, ſub Archiep. Beneventano. Populi *Abellinates* Plinio dicuntur. Baptiſta Porta lib.5. villæ ſuæ, ſcribit duo eſſe in Italia opida, quæ vulgo *Avello* & *Avellino* vocantur, an hoc *Abellinum*, *illud Abella*? Ortelius in Theſ. Geogr. long. 38.19. lat. 41.6.

Abellinum, urbs, principatus titulo clara, in regno Neap. & prov. princip. ult. Ejus Epiſcopatus unitus eſt cum Frequentino: prope fluv. Sabbathum, à quo diſtat uno tantum mill. media inter Beneventum ad Boream & Salernum, ad merid. & 30 mill. Neapoli ortum diſtat.

Abellio, eo quoque inclinat animus (inquit Cl. Voſſius 2. de Idol.) ut *Abellionem* non alium quam Solem, nec aliunde quàm à *helo* dictum putem. Firmat opinionem meam, quod & Pamphylii & Cretes, ſic dixere. Heſych. Ἀβέλιον, ἥλιον. Παμφύλιοι. Idem Ἀβέλιον, Ἥλιον. Κρῆτες. Et fortaſſe *Apollo* ex Cretico Ἀβέλιος; Nam veteres Romani *Apello*, pro *Apollo*, ut pro *homo*, *hemo*: pro *bonus*, *benus*: unde *benè.*

Abelmaim, ſic in lib. Paralip. *Abelmea* D. Hier. opp. Palæſtinæ, inter Neap. Samariæ, & Scythopolin Galil.

Abel-maim, Latinè *luctus aquarum*, civitas, quam (ut narrat hiſtoria Paralipomenon, 2. Chron. 16.) rex Aſa per Benhadad Syrum expugnavit. 3. Reg 15.

Abel-mehula, Latinè *luctus infirmitatis*, aut *luctus chori*, *vel tympani*: Sive ex Hebr. & Syro, *luctus venæ*, nomen loci, Jud.7. & 3. Reg.4. Hieron. *in Locis Hebr.* ait vicum eſſe in Aulone.

Abel-ſatim, Latinè *luctus ſpinarum*, ſeu *declinationum*, aut *prævaricationum*. Non procul à Jordane locus, in deſerto ad Meridiem Moabitarum. Num. 33. Illic fuit 42. manſio Judæorum. dicitur & *Sitim*, ſive *Setim*. Num.25.

Abelterium, Luſitaniæ urbs Antonino inter Olyſipponem & Emeritam; Simlerus legit *ab Elterio* diviſim.

Aben-boen. Latinè *lapis pollicis*, aut *pollex*; vel *lapis in eis* à filiis Ruben ſic appellatus eſt terminus filiorum Judæ: jacet in valle contra orientem, in via regia ad Adonim; magnus eſt in modum clibani, & videtur eſſe marmor. Bridenbach itin. 6. Hieron. in Locis Ebr. Videatur Andreas Maſius in Jud. cap.5.

Abendonia, vel *Abbendonia*, opidum in comitatu Bercheriæ, 5. mille paſſ. ab Oxonio diſtans; Sheovesham primum Saxonibus, inde *Abbandune*; dictum ab Abbatia procul dubio (inquit Camdenus) potius quàm ab Abbeno Hibernico neſcio quo heremitâ, ut quidam ſcripſerunt. *Locus erat* (ut habet vetuſtus liber Abbendonenſis) *in planitie, viſu deſiderabilis, paulisper ultra villam, quæ nunc vocatur Sunningwell, inter duos rivulos amœniſſimos, qui locum ipſum, quaſi quendam ſinum, inter ſe concludentes, gratum cernentibus præbent ſpectaculum, & opportunum habitantibus ſubſidium. Sheovesham autem ipſa olim dicta, civitas famoſa, aſpectu deſiderabilis, divitiis plena, agris circundata uberrimis, vernantibus pratis, diffuſis campis, & gregibus lactiflua. Hic ſedes regia, huc, cùm de regni præcipuis & arduis negotiis tractaretur, concurſus fiebat populi.* Vulgò *Abington*. Vide Camdenum in Bercheria.

Aben-el-bach, Arabs, Damaſco oriundus, Rex Cordubæ à ſociis, qui Alcataranum, legitimum ſuum Dominum, ſuſpendio necaverant, dictus eſt. Hic, victis prioris Regis filiis, præ laſſitudine, aliis veneno, obiit, ſexto regni menſe. Marmol. *l.2. c 14.*

Aben-ezer, vel *Eben-ezer*, Latinè *lapis adjutorii*, locus in Palæſtina. 1. Sam.4 inter Maſpha & Sen, ibidem cap.7. ver. 12. *Corræum* vocatur hic locus à Joſepho. Hic cum caſtra haberent Iſraëlitæ, profligati à Philiſtæis arcam teſtamenti adferri voluerant, tanquam tutiores futuri, Deo præſente; ſed mox & ipſi cæſi, & arca capta eſt. Quòd autem *Corræum* à Jos. vocatum hunc locum aſſerit author, vereor ne mendum ſit. *Coreas* quidem apud Jos. invenio, de bello Jud. lib. 1. cap. 5. juxta Pellam, & Scythopolin; cæterum an locus iſte ſit *Aben-ezer*, alii viderint.

Aben

Abenezra, inſignis fuit Philoſophus, Aſtronomus, & Theologus, qui commentaria præclara in tota Biblia conſcripſit. Commentarium ſuum in 12 prophetas minores abſolvit in Urbe Rhodo. Anno Dom. 1145. mortuus anno ætatis ſuæ 75. Ob inſignem Doctrinam & Sapientiam fuit κατ' ἐξοχὴν dictus חכם h. e. *Sapiens*. Buxtorf. Unde Mayerus in Phil. Sacra. *Merito audit ſapientiſſimus Hebræorum*. Obiit in Inſ. Rhodo, An. 1217. ſecundùm Genebr.

Aben-hut, Maurus doctiſſimus, & ex præcipuis Regni Granatenſis. Hic in poteſtatem munitiſſimis urbibus redactis, *Reformator Legis* dici voluit. Poſtea in bello contra Chriſtianos, ab aliquo ſuorum necatus eſt, An. 1234. Marmol. 2. 28.

Aben-Joſeph, primus regnum Fezzæ occupavit, poſt obitum Fratris, qui hanc provinciam gubernaverat, & cum nepote, cujus tutor erat relictus, ſatis feliciter bellum geſſit. Idem 2. 38.

Aben-mahamed, celebris Arabs, Cordubæ & Toleti Rex factus, magno animo cunctis Almohadarum inimicis ſe oppoſuit. *Ibid.*

Aben-neddin, librum de Philoſophis Arabibus ſcripſit, teſte Merſennio *præfat. in Apollonii Conica*.

Aben taamon, filius Abdalæ, VI. Califæ Damaſci, Abdulmicum, qui patrem occiderat, fugiens, in Mauritaniam Tingitanam appulit, ibique regno conſtituto, contra Romanos & Gothos, multa proſperè geſſit, Poſt quæ *Amirus* & *Mocelemin*us, ſicut Arabiæ Califæ, dici voluit. Idem *c. 2. l. 9.*

Aben-Verga, Rabbinus, ſcripſit tabulas Aſtronomicas. Voſſ. *de Mathemat. c. 35. §. 56.*

Abenchamet, celebris in Barbaria Dux, fuſus à Luſitanis, ſed mox unius uxorum captivæ inclamatione, animatus pugnâ redintegratâ, victor evaſit, eâ receptâ. Diego de Torrez, *hiſtor. Cheriforum, c. 21.*

Abensperga, Urbs Bavariæ ſuper. ad fl. Abenſt. Munſter *l. 3.*

Abeona, Dea ab antiquis culta, quæ abeundi facultatem præſtaret. Auguſt *lib. 4. & 5. de Civ. Dei.*

Aber, Cinæus, vel *Heber* Kenæus ſive Kenites (è poſteris Hobabi Moſis ſoceri) tentorium olim haud longè à civitate Azor in valle Sennim verſus Vulturnum, 4. à Caſtro regio, contra Africum autem à caſtro Zabul tribus milliaribus, tetenderat: ubi Jaël uxor ejus Siſeram hoſpitio exceptum, ſopitum interfecit. Brocard. *Itin. 3.* Jud *cap. 4.*

Abera, opp. Arabiæ deſertæ, verſus Petræam.

Aberavonium, opp. Angliæ, in Wallia, & Glamorgan. Provincia, in ora, ad oſtia Avonis fluv.

Abercovonium, ſeu oſtium Covonii, fluv. opp. Angliæ, in Wallia, & Arvonia provinc. in ora. Diſtat Denbighiâ 15. mil. Angl & 9. Bangoriâ. Aliàs *Conovium*, quod vide.

Aberdonia, & *Aberdona*, olim *Devana*, *Aberdeen*, urbs Scotiæ epiſcopalis, & Emporium, & Academia, in ora Orientali; ab Andreapoli ejus metropoli, ſupra 60. mill paſſ. in Cæciam. Salmonum hic ingens piſcatus. long. 18. 12. lat. 58. 40. Munſter. l. 2. Leſle *deſcript.* Buchan. *l. 1.*

Aberdonia nova, urbs Scotiæ, in Prov. Maniæ. non procul ab oſtio fluv. *Dee*.

Aberdora, opp. Scotiæ Septentr. in ora in Buguania prov. Diſtat Aberdoniâ, 30. mill. Scot. in Boream.

Aberdura, opp. Scotiæ merid. in com. Fifæ, ad æſtuar. Forthæ Edimburgo 7 leucis diſtat.

Aberfrau, urbs inſ. Angleſey. Du Val.

Abergennium, opp. Angliæ, in VVallia, & Com. Monumethenſi, ad fluv. *Uske*. Vide *Gobanium*.

Aberides, Deus ethnicorum, qui deinde Saturnus appellatus eſt; Cœli & Veſtæ filius.

Aberiſtvvium, opp. Angliæ in VVallia, in ora littor. ad oſtia fluv. *Iſtvvith*, in Ceretica prov. Vid *Tybius*

Abernathum, poſtea Andreapolis, *S. Andrevvs*, urbs Scotiæ archiepiſcopalis, & Academia, in orientali ora, inter Edinburgum 20. & Aberdonam ſupra 60. mill. in Cæciam.

Abernethum, in Strathernia, Scot prov. primaria olim Pictorum. Ejus Epiſcopat. inde Andreapolim tranſlatus eſt, procurante Kennetho, Rege Scot.

Abes, Latinè *ovum*, ſive *cœnoſus*, aut *lineus*, nomen civitatis in tribu Iſſachar, Joſ. 19.

Abeſamis, Omanorum urbs in Arabiâ Felici. Plin. *6. cap.* 28. aliis *Beſannisa*.

Abeſan, Bethlehemita, mortuo Jepthâ, judicavit Iſrael ſeptem annis; habuit 30. filios, & totidem filias, quas omnes maritis tradidit: ſimiliter filiis omnibus uxores dedit: foras miſit filias, filiorum autem uxores domum ſuam introduxit Jud. 12. Latinè *pater ſcuti*, aut *patris ſcutum*, vel *arma*, aut *pater frigiditatis*. Rabbi Sol. & Chald. paraphr. hunc Abeſan, Boos eſſe dicunt. Ibzan autem Ebræis dicitur.

Abeſdonia, Vid. *Aberdonia*.

Abeſſalom, Latinè *pater pacis*, ſive *pater conſummationis*, ſive *pater retributionis*, aut *patris pax*, ſive *patris conſummatio*, ſive *patris retributio*: Pater Maacha, ſive Michaiah, matris Abiam. 3. Reg. 15. qui 2. Chron. 13. dicitur Uriel.

Abeſte, Arachoſiorum opidum apud Hermandrum fluvium. Plin. 6. 23.

Abetharim, ut habet ex Geneſi XXI. D. Hier. quo loco alii viam exploratorum interpretatos ſcribit. Athar Ἀθαρὶν legunt LXX. Interpr.

Abgatha, Latinè *pater torcularis*, vel *torcular patris*, Eunuchus Ahaſueri, regis Perſarum. Eſther. 1.

Abgarus, rex Edeſſenorum in Meſopotamiâ. Exemplar epiſtolæ, ab eo ad Chriſtum ſcriptæ, recitat Euſebius *lib. 1 Hiſt. Eccl cap. ult.* *Abgari* etiam cujuſdam regis orientalis meminit Jul. Capitolinus in Antonino pio, ubi Caſaubonus ait, familiare nomen eſſe regulis orientis *Abgarum*, vel ut plures Græcorum ſcribunt Ἄυγαρος. Perſidis etiam rex quidam *Abgarus* Spartiano nuncupatur in Severo. Vide *Abagarus*.

Abgillus, Scriptor Friſius, auctor hiſtoriæ Caroli M. fabulis refertiſſimæ. Suffrid. *de Script. Friſia*.

Abi, vel *Abia*, mater Ezechiæ regis. 2. Chron. 29.

Abia, filius Samuelis. 1 Reg. 3.

Abia, ſive *Abiam*, filius Roboami ex Maacha filiâ Abeſſalom, quartus Judæorum rex; hic pravum ſe, ac paternorum veſtigiorum æmulum præſtitit: orantibus tamen Deum ejus militibus, vicit ipſum Jeroboam: tunc corruêre 500000. virorum fortium ex Iſrael, confoſſa à viris Judæ. Regnavit Abia tribus ferè annis. 3. Reg. 15.

Abia, filius Jeroboami, 3. Reg. 14. Alius ἐφήμερος, octavæ claſſis ſacerdotum, à Davide in 24. claſſes diſtributorum, ex quâ ortus eſt Zacharias pater Jo. Baptiſtæ, 1. Chron. 24. Luc. 1.

Abia, Herculis filia, Hylli nutrix, in Iram civitatem ſeceſſit, quam de ſuo nomine *Abiam* appellavit, ibique fanum ejuſdem nominis condidit.

Abia, civitas maritima in Meſſeniâ, quæ à Saltu Porcino 20. potiſſimum ſtadiis diſtat. *Iram* olim nominarunt: & unum eſt ex 7. op. quæ Agamemnonem Achilli promiſiſſe Homerus ſcripſit.

Abia, Fluv. Aſiæ, in Tartaria, & prov. Zagataja, cadit in Oxum.

Abiadene, prov Aſſyriæ, juxta Tigrim fluv.

Abiaſaph, ſive *Abiſaph*, Latinè *pater congregans*, ſive *pater conſummans*, vel *finiens*, filius Coræ. 1. Chron. 6.

Abiaſaru, Rex maximæ Indorum partis, qui ſe cum regno ſuo Alexandri Macedonis poteſtati ſubjecit. In hujus ditione dracones prodigioſæ magnitudinis nutriebantur. Sab *lib. 6. Enn. 4.*

Abiaſari, vide *Biaſari*.

Abiathar, Latinè *pater excellens*, aut *pater reſidui*, vel *remanentis*, Sive *pater explorationis*, vel *contemplationis*, aut *pater funiculi*. filius Ahimelech ſacerdotis, 1. Reg. 21. & ipſe Achimelech. Marc 2. 26.

Abibalus, Tyriorum rex, Solomonis contemporaneus, & amicus. Joſeph. *lib. 1. contra Ap.*

Abice, vel *Abica*, Ponti regio, circa Boryſthenis oſtia; Stephano *Hylea*

Abida, Latinè *pater ſcientiæ*, vel *ſcientia patris*, filius Madai, filii Abrahæ. Gen. 25.

Abida, Cœleſyriæ opidum Ptolemæo.

Abida ſeu *Abilap*, mons in regno Feſſano, olim *Ampeluſia*. Quibusdam eſt altera columnarum Herculis, Johann. l. c. o. *p.* 3.

Abidan, Latinè *pater judicii*, filius Gedeonis. Num. 1.

Abiddenſis, loci Epiſcopalis in Africa, meminit Collatio Carthag.

Abidenus, qui & *Abydinus*; de Chaldæorum & Aſſyriorum rebus ſcripſit. Vide Voſſium *de Hiſt Græcis* 1. 9.

Abiel, Latinè *pater meus Deus*, filius Seror. 1. Reg. 9. pater Ner. 1 Reg. 14. nomen item cujuſdam alterius, 1. Chron. 11. qui 2. Reg. 23. dicitur *Abialbon*.

Abieta, Jazygum Metanaſtarum in Hungar. versùs Tibiſcum fluv op. Ptolemæo. *Abrieta* legunt Latini interpretes. Ortel. *in Theſ. Geogr.* Nunc *Agria*.

Abiezer, Latinè *pater adjutoris*, ſive *patris adjutorium*, vel *pater atrii*, aut *patris atrium*; fil. Manaſſæ. Joſ. 17. Unus ex fortibus David. 2 Reg. 23. Alius item. Jud 6.

Abigabaon, Latinè *pater collis*, ſive *pater calicis*, vel *ſcyphi*, aut *pater dorſi peccati*. Vertendum ex Hebræo, *princeps Gabaon*, cujus nomen erat Jahiel, & uxor ejus Maacha. 1. Chron. 8. 29.

Abigail, Latinè *pater exultationis*, vel *patris exultatio*, nomen uxoris Nabal. 1. Reg 25. uxor David, mortuo marito. Eſt & filia Naas, ſoror Zerviæ, mater Joab. 1 Chron. 2. 16. 2. Reg 17. Beat. Ambroſius *Epiſt.* 13. *paterna gratia rorem* Abigail interpretatur

Abigas, Mauritaniæ fluvius, ex Auriſio monte prorumpens. Procopius.

Abigenſium, civitatis meminit liber provinciarum in Galliâ Aquitanicâ primâ. ſed *Albigenſium* legit alius codex. *Albiæ* eſt Cœnali Ortel. *in Theſ. Geogr.*

Abihail per ח in penultimâ, Latinè *pater fortitudinis*. aut *pater exercitus*, ſivè *pater divitiarum*. aut *pater antemuralis* vel *pater doloris*; Pater Suriel, principis Moholitarum. Num. 3. Ubi

corruptè

nempè legitur *Abibaiel*; uxor item Roboam, filii Solomon. 2. Chron. 11.

Abihail, per ה in penult. Latinè *pater luminis*, vel *laudis*; uxor Abiſur, filii Semei, filii Onam. 1. Chron. 2.

Abii, Populi ſunt (ut Stephano placet) Scythiæ, aut, ut alii malunt, Thraciæ; Hi libertatem à Cyri temporibus fortiter conſervatam, Alexandro Magno obtulerunt, cùm eſſet Miracandæ, Quint. Curtius, *lib* 7. Ita dicti, vel quòd Abianum amnem accolant, vel quòd in curribus degentes, lacte veſcentes, & in cœlibatu viventes, vitam humanam agere non videantur. Alii *Abios* dictos putant, quòd, in pace degentes, nemini vim inferant; ab α privat. & βία, violentia. Certè Homerus Iliade quintâ, δικαιοτάτους ἀνθρώπων eos apellat, *h. e. hominum juſtiſſimos*. Sunt quoque qui inde *Abios* dictos putant, quòd, more vicinarum gentium, arcu non utantur: ab α priv. & βιὸς *arcus*. Vide Steph. & Bochartum. *Phaleg*. 3. 9.

Abila, quæ Lyſanii cognominatur, ab ejus præſide, nempe Lyſanio, ut teſtatur Euſeb. *Demonſtr*. 8. Cavæ Syriæ urbs eſt Ptolemæo, Polybio, & Plinio. Stephanus duas urbes habet hujus nominis in hoc tractu, unam in Phœnicia, alteram circa Jordanem, ubi locus Palmarum, *Antiq* 4. 7. *Abilene* vocatur D. Lucæ *cap* 3. hodiè *Belinas*.

Abila, vel *Abyla*, ad fretum Gaditanum, è regione montis Europæi Calpes, in Africa mons eſt. Nomen ex Punica lingua *montem altum* exponit Avienus, in oris maritimis:

Abilam vocat Gens Punicorum, mons quod altus barbaro.

Siquidem *Abila* Pœnis erat עב עילא abillaa, quod *montem altum exponi* nequaquam miror, cum עבים, Jeremiæ 4. 29. Hieronymus interpretetur *ardua*. Illud huic monti apprimè convenit, qui à Dionyſio deſcribitur,

Ἠλίβατος, κυανῶσι καλυπτόμενος νεφέεσσι.

Itaque hæc Feſti verſio poſſet ferri, niſi alia occurreret aptior, quâ עב *ab* exponitur *ſylva*. Patet illud ex ipſo Jeremiæ loco, quem indicavimus; ubi pro עבים *abim*, Græci τὰ ἄλση, hoc eſt, *nemora* reddunt; *Abilam* enim, (velut Græci Ἀβίλην) montem fuiſſe ſylvoſum conſtat, ex his Strabonis, *lib*. 17. Τὸ ἀντικείμενον ὄρος ὄνομα Ἀβύλη, πολύθηρον, καὶ μεγαλόδενδρον. Sunt qui pro *Abylà*, tranſpoſitis literis *Alybam* ſcribunt, id eſt, על עבא *al aba*, eodem ſenſu. Dionyſ. Periegetes, Στήλαων Ἀλύβη κεῖται μία, una ſc. ex Herculis columnis. Ἀβιλύκη Heſych. Ἀβιλυξ Suidæ.

Abilamarodachus, Joſepho; vide *Evilmerodach*.

Abileni, apud Golzium ſunt in nummo Antonini Britannici, ab Abilena fortè.

Abilius, ſecundus Alexandrinæ Eccleſiæ Epiſcopus, Aniani ſucceſſor. Euſeb. 3. 14.

Abilius, qui antè *Aollius*, voce Græcâ, à civium congregatione vocabatur; Romuli, ex Herſilia Sabina, filius; vel, ut alii volunt, Hoſtilii cujuſdam ex eadem Herſiliâ. Plut. *in Romulo*.

Abilonea, Syriæ populi, Polyb. 5.

Abilunum, Germaniæ urbs. Ptolemæus.

Abimadatocus, vide *Evilmerodach*.

Abimael, filius Jechtan, nepos Heber. Gen. 10. Latinè *pater à Deo*, vel *de Deo*.

Abimelech, Latinè *pater regis*, ſive *regum ſummus*, Gideonis ex concubina filius; cùm grandior factus eſſet, propinquorum (avunculorum præſertim) ſtudio, favore, induſtriâ, & labore, Sichemitis perſuaſum eſt, ut illi principatum deferrent, dederuntque Abimelecho 70. argenti laminas è fano *Baalberith*: hoc argento egentium, flagitioſorumque colligit manum, & in domum patris ſui in Ephrâ ſive Ophrâ venit, & metuens, ne ſi in vivis manerent 70. fratres, imperandi etiam dulcedine tangerentur, & illi inſidiarentur, ſi non omnes, ſaltem aliqui: eos per ſatellites, latroneſque ſuos capi juſſit omnes, deinde, (quaſi facinoris alicujus rei comperti eſſent) mortis in illos ſententiam dedit; ſicque demum in uno eodemque ſupplicii loco, ſuper uno lapide jugulari curavit, & occiſi ſunt omnes, uno excepto, Jothamo ſcilicet, filio minimo, qui abſconditus fuit. Nefario hoc parricidio in fratres perpetrato, in urbem Sichem rediit, illorum adhuc calenti ſanguine reſperſus, viros Sichem, & univerſas familias urbis Millo congregavit, ab iiſque rex creatus eſt, & regnavit annis tribus. Tandem inter Regem & Populum immiſit DEUS malum ſpiritum, ut mutuis ſeſe ſcelerati damnis exitiiſque conficerent. Incipiunt ergo Sichemitæ Abimelechum deteſtari, & illi inſidias ſtruere, ab illo viciſſim capitur Sichem, occiſique quotquot contrariæ partis erant, & urbs penitus exciſa, & quidem ita ut totum ejus locum ac ſolum ſale conſererent. Inde venit ad opidum Thebez, & dum turris (quam oppugnabat, & ad quam confugerant viri omnes ac mulieres) oſtium exurere niteretur, à fœmina, quæ illi fragmen molæ in caput dejecit, oppreſſus eſt; ſed ne à fœminâ trucidatus diceretur, armigerum ſuum rogavit, ut gladio eum transfoderet; quod & ille perfecit. Jud. *cap*. 9.

Abimelech, rex Gerar, qui Saram, Abrahami conjugem, in uxorem acceperat; ob quod peccatum, Joſephus cum tota familia lethali morbo correptum fuiſſe refert, mortemque illi Deum in ſomnio denunciaſſe; hinc bonus ille rex, etſi Ethnicus, ad agnitionem veri Dei venit, Saram, antequam ei appropinquaſſet, Abrahamo reſtituit, eumque placidè objurgatum, ſingulari munificentiâ regiis donis affecit, hoſpitium et liberum in regno conceſſit, quâcunque regni parte placeret. Oravit autem Deum Abrahamus, & Deus Abimelechum ipſum curavit, uxoremque ejus, ac ancillas, ut parerent; clauſerat enim Dominus omnem uterum in domo Abimelechi, Gen. 20. Apparet autem, fuiſſe communem appellationem regum Philiſtææ gentis. Ideo in titulo Pſalmi 34. nomen Abimelech tribuitur Achis, regi Gath, ad quem fugit David. 1. Reg. 21.

Abina, Suſianæ urbs, apud Ptolemæum.

Abinadab, Levita pietate illuſtris, Joſ. *l*. 6. *Antiquit. cap*. 2. tecto ſuo arcam excepit, cùm Cariathiarimo adduceretur, cujus cura filio ejus Eleazaro commiſſa, 1 Reg. 6

Abinadab, filius Iſai patris David. 1. Reg. 16. filius Saul, 1. Chron. 8. & præfectus Solomonis, 3. Reg. 3 Latinè *pater voluntatis*, vel *voti*, ſive *pater principis*, vel *pater ſpontaneus*.

Abindonia, ſeu *Abendonia*, *Abington*, opp. Angliæ, in Com. Bercheria, ad confluentes Occhæ & Tameſis. Aliis *Abonis*.

Abinna, nomen urbis Suidas.

Abinoam, Pater Baraci, ducis exercitus Judæorum, Jud. 4. & 5. Latinè *pater pulchritudinis*, vel *jucunditatis*, aut *pater motionis eorum*.

Abiolica, ſex mille paſſus ab Eboroduno verſus Veſontionem diſtat; nomen hoc, ſpatium, ac ſitus, conveniunt vico hodiè vulgò *le Bullet* dicto Cluverius.

Abira, Phœniciæ urbs Lib. Notitiarum.

Abiram, Latinè *pater celſitudinis* vel *elevationis*, aut *pater fraudis* vel *projectionis*, primogenitus Hiel, inſtauratoris Jericho. 3. Reg. 16. Item filius Eliab, frater Dathan, Num. 16. Socius ſeditionis Choræ adverſus Moſen & Aaronem motæ, unà cum cæteris hiatu terræ abſorptus.

Abiria, pars Indiæ intra Gangem, juxta Patalenem. Latinè *Interpr. Ptolemæi*. Apud quem tamen *Sabiria*, Græcè Σαβιρία dicitur.

Abis, fluvius in Danubium influens, qui & *Abſus* dicitur. Althamerus.

Abiſa, Arabiæ Felicis urbs. Ptolemæus.

Abiſac, vel *Abiſhag*, Latinè *patris ignorantia*, vel *patris error*, ſive *pater apprehendens*, vel *attingens*, aut *pater multiplicans*, virgo adoleſcentula, quæ calefaciebat regem Davidem, ſenio & frigiditate confectum 3 Reg. 1.

Abiſai, Latinè *patris munus*, vel *pater muneris*, filius Sarviæ, (ſororis Abigail) frater Joab. 1. Reg. 26. Inter fortes Davidis, 2. Reg. 23.

Abiſama, civitas Arabiæ Felicis, Ptolemæo.

Abiſaris, Regio Indiæ ultra Hydaſpem, amnem, Ariano, Ἀβισάρης, apud Strabonem, *lib*. 15. Ἀβισάρου χώρα. Diod Sic. *Embiſarum*. Arrianus *Abiſaren*, Curtius *Abiaſaren* vocat. Verum eſt, quòd Diodorus *lib*. 17. *Embiſari*, & Arrianus *lib*. 5. *Abiſaris*, itemque Quint. Curtius *lib*. 8. *Abiaſaris* mentionem faciunt, & pro eodem habent. Regem verò ſic vocant, non regionem.

Abiſca, prov. Americæ merid. in Peruvia reg prope fontes fluvii *Tapy*, cadentis in fluv. Amazonum. Diſtat 50. circiter leucis, ab urbe Cuſco in Ortum.

Abiſontes, populi inter Alpinas gentes. Plinio. Aliis *Ambiſones*.

Abiſſenſis, Plebs in Africa. Coll. Carth. *Abiſſanenſis*, ibidem; eadem, ni fallor.

Abiſſini, *Abaſſeni*, vel *Abyſſini*, Æthiopiæ populi. Vide *Abyſſini*.

Abiſſue, filius Phinees, fil. Eleazer, filii Aaronis. 1. Chron. 6. filius item Bela, filii Benjamin. 1. Chron. 8. 4.

Abiſſur, Latinè *pater muri*, aut *pater bovis*, ſive *pater cantantis*, vel *pater aſpicientis*, aut *pater rectitudinis*; filius Onam, filii Jerahmeel. 1. Chron. 2.

Abiſtames, an *Abiſtamanes*, Cappadociæ ab Alexandro præpoſitus, petente Ciliciam, Curt.

Abitacum, prædium Sidonii, *lib*. 2. *epiſt*. juxta lacum Galliæ apud Claromontem urb. in Arvernis, qui nunc *Sorlivia* vulgò dicitur, teſte Maſſono.

Abital, Latinè *pater roris*, mater Saphatiæ, filii David. 2. Reg. 3.

Abitinenſes, Africæ populi, apud D. Auguſtinum *contra Parmen*.

Abitura, civitatis nomen, in Grammat. D. Auguſtini.

Abiu, Latinè *pater ipſe*, vel *pater eſt*, filius Aaron cum fratre Nadabo, quòd peregrinum ignem altari intuliſſent, cœlitus igne tactus Exod. 6. & 24.

Abiud, Latinè *pater laudis*, vel *confeſſionis*, filius Bela, filii Benjamin, 1. Chron. 8. Alius ejuſdem nominis, diviſor terræ Canaan, Numer. 34. Tertius, filius Zorobabelis. Matt. *cap.*1.*verſ.*13.

Ablacus, fluvius Danubium ingrediens. Althamerus.

Ablata, oppid. Armeniæ primæ in limite, verſus Cappadociam.

Ablandus, Vid. *Ablavius*.

Ablavius, Ægyptius, præfectus Prætorianus, An. Dom. 330. Quo anno Conſtantinopolis (quæ & nova Roma) dedicata eſt. Anno ſequenti Conſul factus, à Conſtantino cæditur. Al. *Ablatius*.

Ablavius, an *Ablandus*, Gothorum hiſtoriam compoſuit. Jornandes *de rebus Geticis lib.* 4. Vide Voſſ. *de Hiſt. Lat. lib.* 3. *pag.* 690.

Abletes, populi non procul à Pergamo, qui parent Myſis. Strabo.

Ablsala, Albaniæ urbs Ptolemæo.

Abnaqui, pop. Americæ ſeptentr. in nova Anglia, in Mediterran. Jacobus Cartier. *in Itiner.*

Abner, Latinè *patris lucerna*, vel *patris navale*, princeps militiæ Saul, filius Ner, patruelis & Socer, ut quidam volunt, Saul. 1. Reg. 14. Interficitur à Joab. 2. Reg. 3. Davide inſcio, qui tum compoſuiſſe creditur Pſalmum 139.

Abnobi, montes Germaniæ, pro locorum diverſitate, varia ſortiuntur nomina: in Franconia namque *StepgerWald* vocantur; eorum pars circa Mœnum flu. *OttenWald* appellatur; & inter Haſſiam, & Franconiam *Speſſart* dicuntur, Perſheimero autore. Item circa Wirtembergentem ducatum, ubi Danubius oritur, *Die Baar*, Willichio, & Tſcudo. teſtibus. Tacit. ſub initio De mor. Germ. *Danubius*, inquit, *molli, & clementer edito montis Abnobæ jugo effuſus*. Plin. 4. 12. de eodem amne, *ortus hic in Germania, jugis montis Abnobæ, ex adverſo Rauraci Galliæ oppidi, multis ultra Alpes millibus.* Ἄυνοβα Ptolemæo, cujus interpretes Latinè reddiderunt *Aunobæ montes*, & quidam *Aunobis*, alii etiam Aunobæ, quaſi pluralis numerus eſſet, τὰ Ἄυνοβα ὄρη. Eos decepit locutio nova & peregrina, quâ pluralis numerus jungitur ſingulari, ὄρη τὰ καλούμενα Ἄυνοβα. In Taciti quibuſdam exemplaribus vocabulum *Abnoba* corruptum legitur *Arnoba*, & in aliquibus *Arbona*. A Marciano Capellâ *Ad Novem* dici adnotavit Rhenanus, ſed corruptè, pro quo viri eruditi reſtituerunt *Abnovam*, ex quo haud ineptè quidam conjecerunt, ipſis Germanis montis vocabulum fuiſſe, *die AbenoWe*, à quo Latinis, Græciſque facta vocabula *Abnoba, Aunoba, & Abnova*: Rauraci montes ſunt Ammiano. Cluverio id montium jugum eſt, quod ab Rheni, Arolæque confluentibus Septentrionem verſus, ad op. uſque *PfortZeheim*, inter Rhenum, ac Danubii fontem, Nicrumque ſternitur. *Germ. Ant.* 3 48.

Aboa, Urbs epiſc. Sueciæ, ſub Archiep. Upſalenſi, ad fluv. Aviaroki in Finnonia Meridionali, prope littus maris Baltici: Provinciæ metropolis. In diœceſi 50. parociæ. Revaliâ diſtat 25. leuc. Germ. Ab Alandia Inſ. 14. *Tres Poli.*

Abobrica, Luſitaniæ opidum inſigne, uti vocat Plin. 4. 20. propter ſitum nempe, quem ei Mela tribuit, *lib.* 3. *cap.* 1. ubi tamen vulgò *Adrobicum*, & lib. MſſI. *Adrobricam*. Vide Voſſium ad locum. Oppidum etiam Hiſp. Tarraconenſis, in ora, prope Bracaram, nunc *Villa de Conde* fortè.

Abeccis, op. Æthiopiæ. Plin. 6. 29.

Abocharama, urbs Felicis Arabiæ, ſita in monte edito ad 7. paſſuum millia anguſto colle, ut vix duo ſimul valeant proficiſci. Ibi aſſervatur regius Theſaurus Sultani. Lud. Barth. *in reb. Arabiæ Fel lib.* 2. *cap.* 8.

Abodiacum, ſive ut Ptolemæo ſcribitur, *Abudiacum*, opidum quod hodie vulgò *Tueſſen* dicitur. Vindeliciæ urbs.

Abodriti, pop. Germ. tempore Caroli M. ubi nunc Pomerania ſuperior, prope mare Balticum. Vid. *Abotriti* & *Aboricha*.

Abœocritus, dux Bœotiorum, cum mille aliis Bœotiis cæſus apud urbem Chæroneam, in quodam prælio contra Ætolos. Plut. *in Arato*.

Abolani, populi in Latio, Albenſibus proximi. Plin. 5. 2.

Abolla, Sicilię opidum Stephano, & Suidæ.

Abona, *Abonus*, vel *Abon*, op. & flu. Albionis. Opidum *Avington*, teſte Camdeno. & fluvius *Avon* nominatur. A Venta Silurum 9. mill. paſſ. ex Itiner. Anton. diſtans. Sed aliis eſt *Porſhut*, pagus ad oſtia *Abonis*, è regione Briſtolii urbis. Porro *Avon* flumen Britannicè ſignificat, Camdeno teſte.

Aboniteichos, id eſt, *Abonis mœnia*, Galatiæ opid. Ptolemæo, & Arriano in periplo. Petrus Bellonius & Gyllius *Boli* hodie dici ſcribunt; *Arcane* Theveto dicitur; in ora maris Euxini inter Teuthraniam ad occid. & Sinopen ad ort. Lucianus in Pſeudomante refert, quendam Alexandrum impoſtorem petiiſſe à principe Romano, ut commutato vocabulo, *Ionopolis* vocaretur. Stephano eſt, πόλις μικρὰ juxta Euxinum Pontum, cujus populi dicuntur *Aboniticheita*, Ἀβώνου τεῖχος etiam Ptolemæo, *Aſia Tab.* 1. *cap.* 6.

Abor, vel *Habor*, circa Mediam regio. 4. Reg. 17. ad Gozan fluv. Villæ quoque nomen eſſe in Mediâ, ſcribit D. Hieronymus.

Aboraca, urbs in Sarmatia Aſiatica, vicina mari Euxino. Strabo.

Aborienſe, op. Africæ propriæ. Plin. *lib.* 4. *cap.* 5.

Aborigines, Italiæ pop. qui in Siculorum agros ſucceſſerunt. Nomen eorum unde originem cœperit, oſtendere voluit Feſtus Pompeius his verbis. *Aborigines appellati ſunt, quod errantes convenerint in agrum, qui nunc eſt populi Romani; fuit enim gens antiquiſſima Italiæ.* Eandem, ſimulque duas alias adfert hujus vocabuli originationes Dionyſ. Halicarn. *lib.* 1. *Aborigines*, inquit, *auctores, conditoreſq; Romani generis, Italiæ indigenas, alii ſui corporis gentem adſerunt, nomenq; iis impoſitum eſſe*, διὰ τὸ γενέσεως τοῖς μεθ' αὑτοὺς ἄρξαι, i. e. *quòd poſteris ſuis originis ab ſe fuerint auctores. Alii malunt, errones quoſdam incertis vagantes ſedibus, & è multis regionibus convenas, forte fortuna in iis locis junxiſſe inter ſe copias, &c. Hi torquens vocabulum ad conditionem hominum iſtorum.* Ἀβοριγίνας λέγοντες, οἷα δηλοῦντας τοὺς πλανήτας. i. e. *quaſi ab erroribus vocantes Aberrigines.* Primam etymologiam Virgil. innuere videtur *Æneid.* 7. in his:

> *Quin etiam veterum effigies ex ordine avorum*
> *Antiqua ex cedro, Italuſq; paterq; Sabinus*
> *Saturnuſq; ſenex. Janiq; bifrontis imago*
> *Veſtibulo adſtabant, aliiq; ab origine Reges.*

Ubi Servius, *Ab origine reges* pro *Aboriginum reges*, ſed eſt metro prohibitus. Tertiam originationem tradit idem Dionyſius aliquantò pòſt, his verbis; κληθῆναι δ' ἂν αὐτοὺς Ἀβοριγῖνας ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς ὄρεσιν οἰκεῖν. Quam etiam Virg. firmare videtur *Æn.* 8. ubi de Saturno,

> *Is genus indocile, ac diſperſum montibus altis*
> *Compoſuit, legeſq; dedit.* ——

Græcè Ἀντίχθονας dicas. Vide Suidam in *Aborigines*, & Porti notas ad locum.

Aborras, Straboni, *libro* 16. *Chaboras* autem Ptolemæo, Meſopotamiæ fluv. Anthemiſiam urbem præterfluens, non procul ab Euphrate. *Abora* eſt apud Zoſimum, & Marcellinum. Βύῤῥας, *Burrhas* eſt Æliano. 12. *de Anim. cap.* 30. *Xaborectoram*, vocat, (neſcio quo auctore) Pomp. Lætus. *Giulap* nominari in tabulis Geographicis videtur. *Hermiz* autem poſſit nominari ex Onuphrio, *in vita Jul.* 3. *Pont.*

Aborzus, Vid. *Borzus*.

Abos, mons Armeniæ majoris Ptolemęo, Latini *Abas* dicunt.

Abotis, civitas Ægypti Stephano & Suidę.

Abotriti, qui vulgò *Predenecentri*, pop. contermini Bulgaris, Daciam, Danubio adjacentem incolunt. Sic monachus Anonymus in Francorum Annal. *Arborichas* hos interpretis vitio vocari apud Procopium, contendit Hadr. Junius.

Aboya, Urbs Hiberniæ, in Media prov. ad Bovindam fluv. 20. mill. paſſ. diſtat à Drogheda in occaſum, & 27. à Dublinio, in Circium, Kilmoriam verſus.

Abraam, Epiſcopus quidam, qui toto ſui epiſcopatus tempore, nec pane, nec aquâ, nec lecto, nec igne uſus eſt, neque leguminum ullum genus, neque cocta olera guſtavit; lactucis, cichoreis, apiis, aliiſque crudis perpetuò contentus; hoſpitalitate tamen frugali erga omnes uſus, lautis epulis, ac portionibus vini; alios ſumere ſemper exhortans, ipſe interim nihil prorſus guſtans. Vid. *Abraham*.

ABRACADABRA, de quo nomine interpretando Wendelinus & Scaliger, forſan etiam Salmaſius, & Kircherus fruſtra laborarunt. An Deum hoc nomine appellari juvat? Aut hoc chartę inſcripto vim ſuam exercere oportet? Tamen valet ad curandum morbum Hemitritęum, ſi credas Sereno Sammonico: audi Baronium (*ad annum* 210. *num.* 13. Habes de his egregium exemplum, apud Q. Serenum Sammonicum, antiquum medicum & Baſilidis (Hæretici) ut apparet, ſectatorem, qui pręcepta medica carmine ſcripſit Heroico, & ad curandum morbum Hemitritæum his characteribus conficiendum curavit amuletum, ad collum ęgrotantis appendendum, continens ABRACA, junctis aliis elementis, quidpiam portentoſum ipſo ſonitu reboantibus. Verſus poetę hi ſunt ſubſequentes:

> *Inſcribes chartæ quod dicitur ABRACADABRA*
> *Sæpius, & ſubter repetes, ſed detrahe ſummam,*
> *Et magis atq; magis deſint elementa figuris,*
> *Singula quæ ſemper rapies, & cætera figes,*
> *Donec in anguſtum redigatur littera conum.*
> *His lino nexis collum redimire memento.*
> *Talia languentis conducent vincula collo,*
> *Lethaleſq; abigent (miranda potentia) morbos.*

Figura

Figura talis eſto.

ABRACADABRA
ABRACADABR
ABRACADAB
ABRACADA
ABRACAD
ABRACA
ABRAC
ABRA
ABR
AB
A

Abraces, dux copiarum Artaxerxis. Xenophon. *lib.* 1. *Cyropæd.*

Abracunium, opp. Armenſiæ maj. ad fluv. *Alingeal*, ubi multi Catholici, 3. mill. Abarano diſtat.

Abradatas, rex Suſorum fuit, & maritus Pantheæ nobiliſſimæ matronæ. quam cùm, à Cyro captam, caſtè & liberaliter haberi præter ſpem intellexiſſet, ad eam accedens quæſivit, quid ſibi illa faciendum cenſeret, quò pro tanti principis beneficio gratiam aliquam referret: cui cùm illa reſpondiſſet, ut eniteretur ſe tanto regi quàm ſimillimum præſtare, ſtatim in aciem profectus, ſtrenuè pugnans occubuit: cujus corpus ad ſe delatum cùm Panthea aſpexiſſet, acinace ſeipſam confodit, capite ſuper viri pectus recumbens, ut è jugulo profluens ſanguis, mariti vulneribus infunderetur. Xenoph. *in Cyropæd.*

Abragana, Serica urbs, apud Ptolemæum.

Abraham, Lat. *pater multitudinis*, Patriarcha, filius Tharæ; *Abram*, *h. e.* pater excelſus, prius dictus. Natus eſt poſt diluvium annis ducentis nonaginta duobus; ante Moſen quadringentis viginti quinque: mortuus eſt ætatis anno centeſimo ſeptuageſimo quinto, cumque Iſaacus & Iſmael filii, ſepeliverunt in duplici caverna agri, quem ab Ephrone Hettæo vivus redemerat. Gen. 25. 9. *pater fidelium* vulgò dicitur *& amicus Dei.* 2. Chron. 20. 7. Eſaiæ 41. 8. & Jacobi 2. 23. Syracides, Eccleſ. 44. 19. Ἀβραὰμ, μέγας πατὴρ πλήθους ἐθνῶν, καὶ οὐχ εὑρέθη ὅμοιος ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, &c. Vide plura de Abrahamo apud Philonem, Joſephum, & Suidam. Fuit autem nomen Abrahæ, ut Euſeb. *lib.* 9. *Præp. Evang.* teſtatur, etiam apud Ethnicos celebratum. Nam & Hecatæus librum de Abrahamo nominatim ſcripſit, (quod ipſum ſignatur a Flavio Joſepho *lib.* 1. *Ant. cap.* 7. ubi ſic ſcribit, Ἑκαταῖος βιβλίον περὶ αὐτοῦ (Abrahamo ſc.) συνταξάμενος κατέλιπε. Et Alexander Polyhiſtor, Abrahamum natum ait decimâ poſt inundationem generatione, in Camarine Babyloniæ urbe, quam alii *Urien* vocant, quod Græcè Χαλδαίων πόλιν ſonat, (quod me non intelligere profiteor) inventorem apud illos Aſtrologiæ, juſtitiâ & pietate tantâ, ut numini gratiſſimus, juſſus ſit ab eo in Phœniciam migrare: quam gentem rationem ſiderum, aliaſque magnas, & præſtantes artes docuit. Ita facillimè regi eorum conciliatus eſt. Nic. Damaſcenus *libro Hiſtoriarum* 4. Damaſci Abrahamum regnaſſe ſcribit profectum ex Chaldæâ cum exercitu. Hinc in Chananæam veniſſe, quæ & poſtea Judæa dicta eſt, magnamque ſui ac diuturnam apud Damaſcenos reliquiſſe memoriam, villamque ibi oſtendi, quam Abrahami domum nuncupent. Cumque Chananæa fame premeretur, in Ægyptum abiiſſe, congreſſumque cum Ægyptiis ſacerdotibus, multum eis profuiſſe, & ad rerum cognitionem, & ad pietatem, rationemque morum & vitæ. Alexander Heliopolin veniſſe eum perhibet, nec profeſſum ſe Aſtrologiæ inventorem, ſed à majoribus ſuis, jam inde ab Enocho, traditam ſibi per manus. Divinæ Philoſophiæ, Mathematicorum, & Cœmiteriorum inventor quoque dicitur. Polyd. Virgil. *De Invent. Rerum l.* 5. *cap.* 6.

Abraham, vel *Ibrahim*, Baſſa, Ottomanni poſtremi noſtrâ memoriâ Turcarum Imperatoris filius, cum repudiata matre, in Perſiam ad Sultanum concedens, bellum adverſus patrem geſſit, quo per patris inſidias ſedato, dum ſe revocato filio imperii totius habenas traditurum affirmat, dumque patris præcepto filius ad ejus genua devolutus veniam petit, à duobus Janizariis, fortiſſimo arcus nervo ad collum devoluto, miſerè ſuffocatus eſt. Hiſt. Turcica.

Abraham, rex Æthiopiæ, pro Deo cultus ab Æthiopibus, ob revelationes quas habuit, inter quas & hæc recenſetur, quòd monitus ſit à Deo, ut ſi velit ſuis hæredibus firmum & tranquillum relinquere imperium, filios omnes, uno natu majore excepto, monti includat, quaſi cuſtodiâ aſſervatos, nec quenquam inde elabi patiatur, niſi quem in ſucceſſorem eligeret; quam conſuetudinem etiam poſteri & ſucceſſores obſervârunt, inprimis apud Abyſſinos. Alvarez. *Hiſt. Æthiop. c.* 58.

Abraham, Eremita Ægyptius, grandem (jam defeſſis ætate parentibus) hereditatem mox habiturus, non exſpectavit, ſed ut nudus diſcedens, in ſolitudine ſibi cellam conſtituit: deinde illis vitâ defunctis, cùm ad capiendum tantarum opum patrimonium vocaretur, tanti illud fecit, ut pedem loco non efferret: porro per procuratorem ita egit, ne quid ſibi reliquum foret, ſed rebus divenditis, pecunia omnis pauperibus, viduiſque & pupillis divideretur: illi nihil omnino ſupellectilis erat præter catinum, veſtemque cilicinam, & ruſticum ſagum. Marullus, 1. 6. Sabellicus 8. 5.

Abrahamus, Marocci rex, pugnâ victus à ſeditioſo quodam Elmahelo, & urbe excluſus, cùm nullam ſalutis, & regni recuperandi ſpem ſupereſſe videret, uxorem chariſſimam à tergo vehens, equum ex altiſſima rupe præcipitem egit. Leo Africanus *lib.* 2. *cap.* 45.

Abrahamus, Avarorum princeps. Avent. *lib.* 4.

Abrahamus Ortelius, Vid. *Ortelius.*

Abrahamus Bucholcerus, Vid. *Bucholcerus.*

Abrahamus, Vid. *Aben-Ezra.*

Abrahamus, Rabbi. Author *faſciculi myrrhæ*, ſeculo 15. Abrah. Levita 12. Abr. Pariſonius 14. Abr. Balſamon. 16. Et & alius Levita, author libri *Abodath Levi.* Abrahamus Cai, auctor Algebræ, inter 12 ſubtiliſſima ingenia recenſitus à Cardano *de Subtil. l.* 16.

Abranitis, vide *Auranitis.*

Abrantes, op. Portugalliæ, ad Tagum fl. 8. leucis, ſupra Scabalitcum, in Ortum.

Abravannus, in Ptolemæo promontorii nomen eſt in Britanniæ Novantibus; voce conflatâ ex duabus, ut rectè docet Camdenus, nempe *Aber* & *Ruan*; itaque *Abravannus* eſt oſtium amnis *Ruan*, vel *Rian*, qui ibi loci exit in mare: *Abar* enim, unde Gallis *Havre* vernacula vox, eſt oſtium fluminis. Neque hoc ſolùm, ſed & amnium confluentes apud Britannos eâdem voce appellantur. Id nos docet Cambrenſis ſcriptor, qui floruit ante annos propè quingentos, Sylveſter Gyraldus. Illius verba ſic ſe habent, Itinerarii Cambriæ *lib.* 2. *cap.* 1. *Aber linguâ Britannicâ dicitur locus omnis, ubi fluvius in fluvium cadit:* & in deſcriptione Cambriæ *lib.* 5. *Aber Britannicè dicitur locus omnis, ubi aqua in aquam cadit.*

Abraxas, unus ex Diis, qui ab Hæreticis inducti ſunt barbaris & inconditis nominibus, quem Baſilides pro numine ſummo coluit, nomine prorſus fictitio; ſed quod literis contineret nu-

α. 1. merum dierum, quos annus habet abſolutus.
β. 2. Unde & B. Hieronymi ſuſpicio erat, Ἀβραξας eſſe
ρ. 100. non alium quàm Perſarum Mithram, hoc eſt, So-
α. 1. lem, qui annuo curſu hoc ſpacium conficit. De
ξ. 60. Baſilidis autem hoc numine, ſive eo Dæmonio-
α. 1. rum principem, ſive ſolem, ſive utrumque ſigni-
ς. 200. ficarit, vide Irenæum *l.* 1. *cap.* 3. Tertull. *De Præ-*
365. *ſcript. cap.* 46. Epiphan. *Hæreſ.* 24. Hieron. *adverſus Luciferium*, *& lib.* 1. *in Amos.* Item Auguſtinum, Theodoretum & Damaſcenum, in iis quæ de hæreticis tradiderunt.

Abrelia, Ἀβρηλία, Regionis cujuſdam nomen Phavorino.

Abrentius, ab Annibale cuſtodiendis Tarenti muris præfectus, qui cùm in amorem formoſę puellę, cujus frater in Rom. exercitu erat, incidiſſet; hujus ſuaſu urbem Q. Fabio Max. prodidit, Polyæn. *lib.* 8.

Abretta, ſic olim dicta eſt Myſia. Plin.

Abrettane, & *Abrettine*, vel *Abrettene*, χώρα ἡ λεγομένη Μυσία, ἀπὸ Ἀβρεττήνης νύμφης. Phavorinus. Inde *Abrettanus* Jupiter, Myſius Deus, ab Abrettâ, quæ eſt Myſia, ſic vocatus: cujus ſacerdos fuit Cleon, latro priùs inſignis, deinde Antonii, poſteà Auguſti militiæ præfectus.

Abri, gens Talantiorum ad Adriam, vicina Chelidoniis. Steph. *ex Hecatæo.*

Abria, prov. Scotię Borealis. *Loquabria* quibusdam. Verſus Occidentem, ubi alias Epidii pop. Ibi & lacus cognom.

Abricium, vide *Abritum.*

Abrieta, vide *Abieta.*

Abrinata, populi Pontici Stephano Byzantino.

Abrinca, amnis nomen, qui vulgari nunc vocabulo *Aare* & *Are* dicitur, medio fermè ſitu inter Antennacum, & Bonnam apud Sinciacum opidum Rheno miſcetur. long. 18. 50. lat. 49. 35.

Abrincatui, Galliæ Lugdunenſis populi Plinio, & Ἀβριγκάτουοι quoque Ptolemæo. *Abrinca* urbs Armoricę eſt in lib. Notit. in *inferiori* Normannia, prope mare & montem S. Michaelis, in confiniis Britanniæ duc. Moret. *Auranches* hodie Scaligero, & Vineto in Auſonium. Hic Concilium habitum An. 1172. quo in mortem Thomę Cantuar. inquiſitum. *Annal. Angl.*

Abritum, Mœſię alicubi locus, ubi Decius imperator occubuit. Pomp. Lętus. *Abricium* Thracię locum vocat Chronicon Alexand.

Abrocomas, vel *Abrocomes* (utroque enim modo legitur, Ἀβροκόμας Suidę, Ἀβροκόμης Herodoto) Darii fil. fuit, ex Protagune, fratris Atarnis filia, atque unus ex præcipuis Perſarum Satrapis, qui unà cum Xerxe in expeditionem profectus, à Lacedęmoniis cæſus eſt ad Thermopylas.

Abrodiætus, cognomen Parrhaſii, pictoris nobiliſſimi. Latinè *delicatè vivens*, & *elegans.* Æl. *lib.* 9. *Hiſt. Var. cap.* 11. refert eum purpureâ veſte uſum fuiſſe, caput aureâ coronâ redimire ſolitum, ſcipionem geſtare aureis claviculis circundatum, calceorumque anſas ligulis aureis obſtringere, ut non immeritò ſe ἁβροδίαιτον cognominaret. Vide *Parrhaſius.*

Abrodote vide *Arborecha.*

Abroleba, locus circa Thraciam videtur Miſcell. *Hiſt.* 23.

Abron, Athenienſis, de ſacrificiis, & feſtis veterum Græcorum ſcripſit. Steph. Βάτη, δῆμος Αἰγηΐδος φυλῆς ὅθεν ἦν Ἄβρων ὁ Καλλίου ἐξηγητὴς, περὶ ἑορτῶν, καὶ θυσιῶν γεγραφώς. Scripſit & Περὶ Παρωνύμων: cujus operis idem meminit in *Argos*, *Athena*, & alibi ſæpius. Alius fuit *Abron* Phryx aut Rhodius Grammaticus, Tryphonis diſcipulus, qui Romæ Rhetoricam docuit; ſervis parentibus procreatus, ut ex Hermippo tradit Suidas. Alius quoque *Abro* Lycurgi fil. de quo Plut. *in X. Orat.* Alius item *Abro* Dexippi hoſpes, apud eundem, *in Eroticis*.

Abron, Argivus quidam vitæ perditiſſimæ, ſolutiſſimæ, luxurioſiſſimæ; unde Proverb. *Abronis vita*, apud Eraſmum ex Zenodoto. Eſt & *Abro* quidam, de quo Plin. 35. 10. *Mirantur*, inquit, *Abronem Samii*, inter opera Apellis numeratur.

Abronicus, nobilis Athenienſis fuit, Lyſiclis fil. cujus fideli, ſtrenuâque operâ uſus eſt Themiſtocles in bello Perſico, & in legatione apud Lacedæmonios. Herod. *lib.* 8. Thucyd. *lib.* 1.

Abronius Silo, Poëta Lat. tempore Auguſti, diſcipulus Porcii Latronis, qui obiit Olymp. 194. Scripſit fabulas aliquot verſibus. Senec.

Abronomus vid. *Abrocomas*.

Abrotine, urbs Myſiæ. Vid. *Abretini*.

Abrotanum, nomen proprium meretricis. Lucian. *in Dialog.*

Abrotonum, Themiſtoclis Mater. Plut. *in Them.* Æliano *Abrotonus* vocatur. Locus eſt *Var. Hiſt.* 12. 43. ἐκαλεῖτο ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ἀβρότονος.

Abrotonum, Africæ urbs ad mare mediterraneum, Straboni & Plinio circa Syrtim. Stephanus ex Ephoro ait, eandem eſſe cum Neapoli. At in Strabone Neapolis eſt Leptis; rurſus in Mela & Plinio, Neapolis, Abrotonum, & Leptis, ſunt 3. urbes diverſæ. Abrotonum herba eſt notiſſima, quæ Arabicè vocatur קיסום *Caiſum*; an ex eâ nomen traxerit Abrotonum urbs, quærant peritiores. Ego (inquit Bochartus) *Abrotonum* pro *Abaritano* oppidi ſuſpicor, quod ex *Abara* factum ſit, ut ex *Membreſâ*, *Membreſitanum*, ex *Maxula*, *Maxulitanum*, &c. nempè *Abara* עברא i.e. trajectus, aut vadum, dici potuit, propter vada ad vicinum lacum. Strab. *lib.* 17. ἔστ' ἄλλη λίμνη πολὺ ἰλαωτέρα, καὶ μετὰ ταύτην Ἀβρότονον πόλις. Sic in provincia conſulari alia fuit *Abara*, Carthagini propior, à qua, in Africæ notitia, denominatur *Felix Abaritanus*, qui cum aliis Epiſcopis in exilium miſſus eſt, anno ſexto Regis Hunerici. Indidem *Abaritana arundo*, de quâ Plin. 36. 36. *Aucupatoria arundo à Panormo laudatiſſima, piſcatoria Abaritana, ex Africa* Unde colligas etiam illam Abaram aquis habuiſſe vicinas. Sed & voce compoſitâ עבר עדר *Abareder*, vel *Abaradiera*, i.e. *trajectus gregis* dicta eſt Byzacenæ urbs; unde in Notitia *Præfectianus Abaradirenſis*; & prope Jordanem בעתברא *Bethabara*, i.e. *domus trajectus* dicebatur locus, in quo Johannes baptizabat. Johan. 1. 28.

Abruchania, op. Tranſylvaniæ. vid. *Autariarum*.

Abrupales, populi Romani ſocius, à Perſeo Macedonum rege expulſus. Liv. *lib.* 2. *Dec.* 5.

Abrus, Sapæorum in Thracia urbs Pauſaniæ in Achaicis, niſi mendoſus ſit locus; de quo vide Fulvium Urſinum ad fragm. Appiani.

Abruſi, vide *Pragutii*.

Abrypolis, pop. Rom. ſocius, à Perſeo Maced. expulſus. Liv. *l.* 2. *dec.* 5.

Abſalom, Latinè *pater pacis*, *conſummationis*, vel *retributionis*, ſive *patris pax*, *conſummatio*, vel *retributio*; filius Davidis ex Maacha, filia Talmai regis Geſhur, Iſraelitarum ſui temporis formoſiſſimus: fratres ſuos, filios regios, ad convivium invitat, fratremque Amnonem, propter ſtupratam ſororem ſuam incautum inter vina obtruncat; hinc majora auſus, patrem & regno, & vitâ ſpoliare conatur: prælio autem cum paternis ducibus commiſſo, terga dare compellitur, ramiſque quercûs cæſarie involutus, & capite adhærens, tribus haſtilibus à Joabo percutitur. Corpus ejus in foveam projectum, lapidibus ſuperinjectis tegitur; carenſque liberis nullam ſui reliquit memoriam, præter columnam à ſuo nomine dictam, quam ſibi vivens in agro ipſe erexerat. 2. Sam. 18. Fuit etiam *Abſalom* pater Mattathiæ & Jonathan. Macch. 1.

Abſalom, Epiſc. Roſchildienſis, in propaganda fide Chriſtiana, Woldemari, Danorum Regis, adjutor, Saxo Gramm. *lib.* 14.

Abſander, decimus nonus Athenienſium rex, regnavit annis decem.

Abſarus, amnis Iberiæ, ſeu Armeniæ minoris in Pontum defluens, qui cum Pariedris montibus Armeniam claudit. Ptolemæo *Apſorrhus*, aliis *Apſarum* & *Apſarus*. Caſtelli quoque nomen eſt. Plin. 6. 4.

Abſephus, fluvius Aſiæ apud Lampſacum, op. perfluens, ex quo Priapus fuit obſcœnitate virilium cognitus. Plinio, *Æſepus* l. 5 c. 32.

Abſeus, gigas, Terræ & Tartari fil. Hyginus.

Abſila, vide *Apſila*.

Abſimarus, Tiberius 67. Romanorum Imperator, an. Chriſti 697. Leontium, qui imperium invaſerat, naribus Juſtiniano juniore truncato, ſimili pœnâ affecit. Per Exarchum Theophylactum, cùm Italiam turbaret, Juſtinianus, ope Bulgarorum, reſtitutus eſt, ipſe autem, cum ſociis, capite plexus. Regnavit annis ſeptem. Æmil. *lib.* 2. Theophanes, Cedrenus, Zonaras, Baronius, an. C. 696. 701. 705.

Abſinthii, populi, (teſte Herodoto *lib.* 6.) juxta Pontum habitant, ubi mons ejuſdem nominis habetur. vide *Apſynthus*.

Abſith, Europæ circa Dardaniam locus eſt; Niceph. Call. 18. 38.

Abſitris, amnis per Siſiclaſſos populos fluens. Plin. 6. 26.

Abſolom, pater Mathatiæ & Jonathæ, quorum frequens mentio, Maccab. 11. & 13.

Abſoru, op. in inſula Minervæ, conditum à Colchis, qui cum Abſyrto Medeæ fratre miſſi fuerunt ab Æeta illius patre, ad perſequendam Medeam, quæ cum Jaſone profugerat. Ibi cùm ſerpentium multitudini reſiſtere non poſſent, Medea ab iis rogata, lectas eas in tumulum fratris ibi mortui conjecit, quæ adhuc ibi permanent, ſi quæ autem extra tumulum exit, debitum naturæ perſolvit. Hyginus *in fabulis*.

Abſorus & *Abſyrtis*, apud Melam, maris Illyrici duæ inſulæ ſunt. *Abſyrtides* plurali numero Straboni, & Orpheo *in Argonaut.* At hic eas in mari infructuoſo deſcribit, Euxino nempe Ponto. Apud Apollodorum ſunt circa Rhodani oſtia. Baudrando *Abſorus*, paret Venetis, eſtque Epiſcopalis ſub Arch. Jaderenſi, & parvi eſt admodum circuitus. Aliàs *Cheiſus Auſarenſis*.

Abſtinentes, hæretici Galliam & Hiſp. turbantes, ſeculo 3. quo tempore, Diocletianus & Maximinus ſæviebant. Ex Gnoſticis & Manichæis oriundi conjugium carniſque uſum damnabant, divinitate Spir. S. inſuper negatâ. An iidem cum Hieracitis? Philaſtr. *c.* 26.

Abſus, Palæſtinæ fluvius Vibio Sequeſtri.

Abſynthus, urbs Thraciæ, cujus incolæ *Abſynthii*, vide *Apſynthus*, & *Ænum*.

Abſyrtes, vel *Abſyrtus*, Colchorum flu. in Adriaticum mare ſe exonerans, ab *Abſyrto*, à Medeâ ibidem interempto, ſic appellatus. Lucian. *lib.* 3.

Colchus, & Adriacas ſpumans Abſyrtos in undas.

Tolle comma, & ſcribe *Abſyrtus*, quomodo id nomen ſcribitur apud Plin. 3. 26. Strabonem quoque & Steph. Hæc enim *Abſyrtus, Colchus*, i.e. *Colchica* vocatur, quia Medea, & frater ejus Abſyrtus (ibi laceratus) ex Colchis erant. Grotius.

Abſyrtides, Inſulæ in Adriatico mari, vel juxta Iſtrum, à fratre Medeæ, ibi interfecto, nomine Abſyrto, ſic appellatæ. Strabo *lib.* 17. Παρ' ὅλην (inquit) ἐν κόλπῳ παραλίαν, νῆσοι μέν αἱ Ἀψυρτίδες, περὶ ἃς ἡ Μήδεια λέγεται διαφθεῖραι τὸν ἀδελφὸν Ἄψυρτον διώκοντα αὐτήν. Vide Steph. *in* Ἀψυρτίδες νῆσοι, Melam. 2. 7. Plin. 3. 26.

Abſyrtium, Inſula maris Adriatici Plin. 3. 26.

Abſyrtus, Æetæ, regis Colchorum & Hypſeæ filius, alio nomine Ægialeus dictus, quem ſoror ejus Medea cum Jaſone diſcedens, membratim diſcerptum, circumquaque disjecit, ut ſequentem ſe patrem in colligendis oſſibus occupatum moraretur, ne eam in fuga retraheret, unde locus ille dictus eſt *Tomos*, i.e. *diſſectio*, & fluvius, juxta quem id fecit, *Abſyrtus* vocatus. Sunt tamen qui *Abſyrtum* non ex eadem matre cum Medeâ, ſed ex Idyia, Oceani filiâ natum tradunt. Alii non à ſorore diſcerptum volunt, ſed per Iſtrum flu. cum fugientibus in Illyriam preveniſſe. Fuit inſuper *Abſyrtus*, (teſte Suidâ) Nicomedienſis miles quidam, qui cùm ſub Conſtantino ad Iſtrum militaret, librum utiliſſimum ſcripſit de medicandis equis, & de curâ animalium, quem in Bibliotheca Antonii 6. Comitis Mediolanenſis, aſſervatum eſſe refert. Calepinus.

Abu-Sayd, Rex Maroci & Feſſæ, rebus in Hiſpania, contra Chriſtianos infeliciter geſtis, in Africam reverſus, obiit, An. 1303 Marmol. Johan. Leo.

Abu, ſeu *Abul-Henu*, ope Petri, Caſtellæ regis, patre Abul-Haſcen, Rege Maroci devicto, ipſi regna, Tunetanum & Tremiſſenum, tributaria reddidit. Abdalam regem Granatæ, miſſo Æthiopico pileo, qui veneno vitiatus erat, interemit, an. 1396. Fuit idem nomen plurimorum Califarum Perſię.

Abubakar, aliis *Abrocherim*, Gener Mahometis. Alcoranum peculiariter interpretatus eſt. *Muphty* Saracenorum dictus. Se primum conſtituit Califam, i. *Succeſſorem*, vel *a-Deo-datum*; qui Sedem primò Cufę, deinde Babylone habuerunt. An. 640. Mirkondus *Chronol.*

Abucini portus, in Gallia Lugdunenſi, vel Sequanorum, ut habet Liber provinciarum.

Abudiacum, op. olim geminum Vindelicię, (nunc pagus in Bavaria) unus inter Ratisbonam & Abuſinam, *Aback*, vulgo. Alter apud Roſenhemium op. *Happing*, in Norici finibus. Sunt qui *Fueſſen* interpretantur, h.e. Fauciacum op. Suevię in Comit. Tyrolenſ. confinio. Sed ſitus repugnat. long 34. 14. lat. 48. 54.

Abudius Ruſo, functus ędilitate, dum Lentulo Getulico, ſub quo legioni pręfuerat, periculum faceſſit, quòd is Sejani filium generum deſtinaſſet, ultro damnatur atque urbe exigitur. Paulo, L. Vitellio Coſſ. Tacit. VI. 30.

Abuia, aliis *Abaca*, una ex Inſ. Philippinis in Aſia, inter Luzonium & Mindanaum Inſulas.

Abugana, regio regni Angoſini, in Abyſſinia, ubi templum Chriſtianorum celebre, *Imbra Chriſtos*. Sanut. *l.* 11.

Abuhama, Ins. provinciæ Garetæ, in regno Feſſano. Marmol.

Abula, urbs epiſc. Hiſpaniæ Tarrac. in Caſtella veteri. Ptol. Hodie *Avila*. long. 16. lat. 41.10. Media ferme inter Madritum & Valliſoletum. Sub Archiep. Compoſtellano.

Abula, clara eſt S. Terreſiæ natalibus. Quibuſd. *Arbacula* & *Abucella*. Iuxta Adajam fl. Hinc Abulenſes montes, *Sierra* d'Avila, in illo tractu.

Abula, opp. Americæ merid. in Peruvia, & prov. *de los Quixos* dicta juxta fl. Napum. *Quito* civ. in Eurum diſtat 35. leuc Hiſp.

Abula fontana, opp. Hiſp. in Caſtella Vet. 6. leucis Segoviâ diſtans.

Abulhuſeni, pop. Africæ, in reg. Dara, prope regn. Marrochi.

Abuletes, Perſa, Suſæ præfectus, civitatem & regionem adjacentem Alexandro tradidit, qui Satrapiam regionis eidem Abuleti reſtituit. Q. Curtius. 5.2. Diodoro, *Abuletes*, vel *Abulentes*. l.17. Vid. Jani Gebhardi Exercit. ad Q. Curt. l 5.

Abumalach, Saracenorum, & Hiſp. rex, cum Carolo M. fœdus iniit.

Abundantius, Conſul Romanus, an. Chriſti 393. ab Eutropio accuſatus in exilium pellitur ab Arcadio, anno 406.

Abundius, martyr in Hiſp. urbe Hiſpali, ſub Maximiniano Imperatore, die 10. Decemb.

Abupus, vel potius *Abus*, Britanniæ fluvius magnus, qui Bedæ *Humber* dicitur. V. infra.

Abus, eſt potius æſtuarium, in quo confluunt Urus, Derventio, Ara & Trenta. In Oceanum Germ. ſe exonerat, inter Eboracenſem & Lincolniam prov.

Abus, fluvius Epiri, in finibus Apolloniatum.

Abus. vel *Abas*, mons Armeniæ majoris. Vide *Aba*. Pariedi mont. pars eſt, ex quo Euphrates profluit, *Casrol* à Gregorianis, teſte Theveto dictus.

Abuſacus, Soldanus Ægypti, qui per 5. annos multum negotii Rhodienſibus equitibus exhibuit. Obiit A. 1499.

AbuZaid, Rex Perſarum, per uxorem, *Amir Chapon*, filiam Veziri ſui, quam, marito ejus patreque occiſo, duxerat, regnum non infeliciter adminiſtravit, A. 1327. quod tandem à Tamerlane ſubjugatum eſt. Mirkondus *Chronol*

Abuſiacum, ſive ut alii codices habent, *Abuſacum*, & *Abuzacum*, vulgò *Fueſſen*, op Rhætiæ; ad Lycum flu intra montium anguſtias ſitum, quod propterea *Fauces*, (unde *Faucenſe* Cœnobium) etiam Latinè dicitur, à Campidonâ 3. leuc. in Eurum, in viâ quæ ad Tridentum ducit, occurrens. long. 32. 50. lat. 47. 28

Abuſina, Antonino, & Lib. Notit. op. Vindeliciæ in Bavariâ; *Abenſpurge* Aventino dicitur. long. 34. 5. lat. 48. 44. Ad fluv. *Abenſt*.

Abydon, onis, regio Macedoniæ, Steph. & Suid.

Abydos, vel *Abydus*; urbs Aſiæ à Mileſiis condita, Gyge Lydorum rege permittente, qui totius Troadis imperium habuit: cui Seſtos in Europâ opponitur, anguſto intercedente mari; à caſu virginis Helleſponto nuncupato. Muſæus:

> Σηστὸς ἔην καὶ Ἄβυδος ἐναντίον, ἐγγύθι πόλῃ,
> Γείτονες εἰσὶ πόλεις. Ovid *Triſt.* 1.
> *Quaq; per anguſtas male vecta virginis undas*
> *Seſton Abydenâ ſeparat unda fretum.*

Id cùm Aſiam ab Europâ dividat, Xerxes ponte conjunxit. Sidon. Apollinaris.

> ... .. *Nec tanta Seſton juncturus Abydo*
> *Xerxes claſſis erat, tumidas cùm ſterneret undas,*
> *Et pontum ſub ponte daret.* Lucan. *lib.* 2.
> *Talis fama canit tumidum ſuper æquora Xerxem.*
> *Conſtruxiſſe vias, multum cum pontibus auſum,*
> *Europamq; Aſiæ, Seſtonq; admoviſſe Abydo,*
> *Inceſſitq; fretum rapidi ſuper Helleſponti.* Idem *lib.* 6.
> *Tot potuere manus adjungere Seſton Abydo,*
> *Ingeſtoq; ſolo Phryxeum eliſere pontum.*

Abydos gemina Valerio Flacco dicitur, Argonaut. *lib.* 2. Appropinquantibus enim apparet gemina, propter Seſti vicinitatem:

> .—— *Dirimiq; procul non æquore viſa*
> *Cœperat a geminâ diſcedere Seſtos Abydo.*

Dicitur autem hæc *Abydos*, & hoc *Abydon*, Inter alia autem celebris fuit ſapore oſtreorum. Ennius *in Hedypatheticis*, ſive *Hedyphageticis*;

> *Mures ſunt Æni, aſt oſtrea plurima Abydi.*

Quod pari verborum numero expreſſum ex illo Archeſtrati apud Athen. *lib.* 3 *cap* 13.

> Τοὺς μῦς Αἶνος ἔχει μεγάλους, ὄστρεα δ' Ἄβυδος.

Catullus in Priapeio. *Helleſpontia ora cæteris oſtreoſior oris.*
Virg. *Georg.* 1. *Pontus, & oſtriferi fauces tentantur Abydi.*
Populi *Abydeni*; qui cùm à Macedonum rege tam arctâ obſidione coanguſtarentur; ut nulla liberandæ obſidionis ſpes ſupereſſet, multitudinem tanta invaſit rabies, ut ſe, ſuaſque uxores & liberos, ferro, flammis, & omni genere mortis crudeliſſimè interficerent, ne in hoſtis poteſtatem venirent; quam hiſtoriam imprimis memorabilem fuſiſſimè narrat Livius *Decad.* 4. *lib.* 1. Ἀβυδηνὰ ἐπιφορήματα, dicuntur futilia, ac nullo prorſus pretio digna. Steph. & Suid. quòd Abydeni molles & effœminati haberentur: & quibus olim is mos fuerat, ſi quem civem, aut hoſpitem acciperent convivio, præterea in ſacris & ſolennibus epulis, ut poſt unguentum, & coronas infantes à nutricibus inducerentur, circumferrenturque ſuaviandi. Oſtrepentibus igitur nutriculis, & aliis, inconditis clamoribus, minus ſuave & gratum reddebant convivium. Hoc etiam nomine malè audiebant Abydeni, quòd inſignes calumniarum artifices eſſent, eoque ſibi nomine placerent, atque hâc de causâ non tutum eſſet omnibus illic verſari. Hinc natum proverbium, Μὴ εἰκῆ τὴν Ἄβυδον. h.e. *ne temerè Abydum* (*naviges* intellige) quo admoneris, ne quod grave periculum ſuſcipias, ſine cauſa idonea. Ἀβυδοκόμαι, *Abydocoma*, Heſychio dicuntur Sycophantæ, à verbo κομᾷν, quod eſt efferri, & parum modeſtè ſe gerere. Eſt item Abydus Ægypti op. hodie *Elſuim*, Ortel. Vel *Abutich*, teſtibus Caſtaldo & Moletio, inter Ptolemaidem ad Arcton. 21, & Dioſpolim [illegible] Merid. 28. millia paſſ. à Memphi 290, in Auſtrum, Syenen verſus. Ibi Memnonis regia, & templum Oſiridis. Eſt etiam Japygiæ civitas in Italiâ. *Steph.* Vide Paræum *ad Muſæum* Leon. *p.* 8. 16. long. 53. 50. lat. 42. 10.

Abydus, Phrygiæ arx eſt munitiſſima Turcarum, & una ex Dardanellis ad Boſphorum Thracium, Olim Epiſc. nunc Metrop. teſte Miræo.

Abyla, mons excelſus Mauritaniæ Tingit. Calpæ monti, qui in Hiſpaniâ eſt, oppoſitus, quos ambos Herculis columnas dicunt, olim perpetuo jugo conjunctos, ſed ab Hercule ſeparatos: & ſic intromiſſum terris mare, quod hodie Mediterraneum vocatur. In his Hercules columnas fixiſſe dicitur, cùm boves Geryonis veſtigaret, perinde ac ultima ibidem eſſet orbis meta. Dionyſius *in Perieg.*

> Ἀλλ' ἤτοι κορυφὴ μὲν ἀγαυοῦ ἐστιν Ἰβήρων,
> Γείτων Ὠκεανοῖο πρὸς ἑσπερίων, ἣ δ' ἐς ἄκρην
> Στηλάων Ἄλυβη κεῖται μία, τῆς δ' ὑπένερθε
> Ταρτησσὸς χαρίεσσα. ——

Ubi multa Euſtathius; & notandum eſt *Alybam* dici à Græcis, & non *Abylam*, idque fortè per Metatheſin. vulgò *Alminas* Hiſp. *Sierra de las Monas*, Gall *mont des Singes*, Belg. *Schemminckelberg*. Diſtat à Calpe, ubi Gibraltar eſt, monte Hiſp. 18. m. p. eſtque prope Septam Urbem. vide *Abila*. long. 15. 10. lat. 35. 40.

Abyla, Syriæ op. juxta quod ſitæ ſunt Arca, Ampeloeſſa Gabe. Plin. 5. 18. vide *Abila* long. 68. 41. lat. 31. 10.

Abylli, populi juxta Nilum, Troglodytis vicini Steph.

Abylon, vel *Abydon*, Ægypti urbs, Athen. *lib.* 15. ubi ſpinæ ſemper florentes proveniunt.

Abyndi, pop. regni Sindæ, in India intra Gangem, commercio cum Europæis clari, Texeira. *l.* 1 *cap* 12.

Abyſſini, Æthiopiæ interioris pop. Chriſtiani. Veterem habent religionem, ſed ex hæreticorum erroribus confuſam. Eorum Imperator vulgò *Grand NeguZ*, quibusdam *Preſte Ian*; ſed pravé Abyſſinis dicitur *Beyne Ivan*, i. *Johannes Æſtimatus*, Chaldæis *Ivan Enconne*, i. *Johannes pretioſus & magnus*. Verus autem *Preſte-Ian*, Princeps Tartarorum fuit, in regno Aſiæ Tenduc. Abyſſinorum autem nomen fortè ex voce Arab. *Elhabaſchi*, quâ Æthiopes & Sarraceni Imperatorem hunc inſigniunt. V. *Abyſſinia* & *Æthiopia*.

Abyſſinia, regio Africæ, in Æthiopia ſuperiori. Fuit aliâs regnum ampliſſimum; ſed à centum propè annis per Galas populos valdè fuit imminutum, ut pluribus nuper collegimus ex doctiſſimis ſcriptis Iſaaci Voſſii. Dicit enim ille, quòd ſi ſolam ſpectemus Abaſſiniæ partem, quæ hoc tempore paret Imperatori, illa adeò exigua eſt, ut vix exæquet Hiſpaniam. & ut ejus Imperator vix magni Regis titulo cenſeri mereatur: potiorem quippe regni portionem ſuperiori ſeculo invaſit Galarum vicina natio; litoralem verò tractum vicinum ſinui Arabico jam olim occupavere Mauri: ita ut iſte Abyſſiniæ Rex nullum poſſideat portum, nec mari poſſit adiri niſi per Turcicas ditiones. Olim cùm latiſſimè extendebatur ejus Imperium ab ortu in occaſum, à faucibus nempe ſinus Arabici uſque ad terminos Regni *Goiame*, non tamen excedebat maxima ejus longitudo leucas Germanicas 160. ſumma verò latitudo à provinciâ Alabâ uſque ad Magazam, ſeu confluentem Nili & Tacazæ fluviorum, id eſt, à latitudine Boreali 8. graduum uſque ad gradus 16. erat leucarum Germanicarum centum & viginti. Et ſcripſit Johannes Barros Luſitanus, regnum Abaſſenum habere in ambitu leucas Luſitanicas 672. id eſt, leucas Germanicas 504. Poſtremi qui ex hoc regno pervenere ad nos nuntii, referunt ditionem hujus Regis adeò imminutam eſſe, ut vix dimidiam partem terrarum poſſideat, quas proavi ejus tenuere. Solæ enim ſuperſunt provinciæ, *Tigre*, *Dambea*, *Bagameder*, *Goyame*, *Amahara*, *Narea*, & pars Xaon. Harum præcipua

cipua eſt regnum *Tigre*, cujus prorex, *Tigre Mahon* dictus, cauſam præbuit, ut nonnulli *Tigre Mahon* diſtinxerint à regno *Tigre*. Sed neque regnum Barnagaſſi ab hoc diſtingui debet. Minores ...m Provinciæ, quæ huic etiamnum parent, ſunt iſtæ, *Magaza*, *Salait*, *Ogara*, *Holcait*, *Sagulda*, *Semen*, *Salaoa*, *Ozeca*, & *Doba*. Olim verò hæ provinciæ regno ejus continebantur, *Angote*, *Doaro*, *Ogge*, *Balli*, *Adea*, *Alemale*, *Oxelo*, *Ganz*, *Betezamora*, *Guragne*, *Buzama*, *Bugamo*, *Cambate*, *Dexa*, *Gumar*, *Conch*, *Damul*, *Mota*, *Aura*, *Holeca*, *Oiſate*, *Gedem*, *Marabet*, *Manz*, & *Bizamo*. Sed anno 37. ſuperioris ſeculi Galarum populi Abaſſenis à meridie contermini, provinciam *Balli* ingreſſi, non tantùm ipſam, ſed & *Fatigar*, *Doaro*, *Ogge*, *Bizamo*, *Oiſate*, *Angote*, *Cambate*, & alias provincias occuparunt. V. Gautier *in Chronogr* Spond. an. 1524. n. 15. & 17. 1533. n. 1. & 1555. n. 15. V. quoque *Æthiopia*.

Abyſtai, gens Lybica Phavorino.

Abyſtrum, Magnæ Græciæ urbs apud Ptolomæum, quam hodie *Veſimaro* vocari ſcribit Barrius *in ſuâ Calabriâ*.

Abziritanum, Africæ opidum, Plin. 4. 4.

Abzoa, pop. ad Oceanum Scythicum. Plin. 6. 13.

AC

Aca, regio Numidiæ, tres urbes continens, in deſerto Libyæ contermino. Ad Hilelas ſpectat, Arabum genus, qui, ſub Califa Caimo, Africam ingreſſi. Opulenta olim, ſed bellis civilibus adeò attrita, ut incolæ hodie inopem vitam, fructibus palmarum pro frumento venditis, ægrè ſuſtentent. Gramm. Afr. *l.* 10 *c.* 11. Marmol. *l.* 7. *c.* 8.

Aca, civitas Phœnicum, quæ poſtea Ptolemais dicta eſt Straboni. Plinio autem dicitur *Ace*, quæ quondam Colonia fuit Claudii Cæſaris. Vide *Ptolemais*.

Acabe, fons. Ptolemæus: Τὸ Ζυχάβαρι, ἀφ' οὗ ῥεῖ ὁ Κίνυφος ποταμὸς, καὶ ἡ Ἀκάβη πηγή. *Acabe*, עקבה, id eſt, *extrema*. Situs enim eſt fons in Africæ extremis, propè fines Cyrenaicæ. Tabulæ Ptolemæi perperam habent *Chazambari*, & *Cabe*, pro *Zuchabari*, & *Acabe*. Bochart.

Acabe, mons in finibus Ægypti ad ſinum Arabicum. Ptol.

Acabene, Meſopotamiæ regio, Ptol. *Acad*, Hebræis dici ex D. Hieronymo ait Montanus. Hieronymus ad Hebræis pro *Niſibi* haberi ſcribit.

Acabis, villa in Cyrenaicâ regione. Ptol.

Acacalis, nympha, quæ ab *Apolline* compreſſa, in Cretâ filios edidit, Phylacidem, & Philandrum, Pauſan. & Apollon. in Argon. Alia fuit ejuſdem nominis Minois filia, de quâ Pauſan. in Arcad. V. *Acalis*.

Acaceſium, urbs Arcadiæ, ab Acaco Lycaonis filio dicta, Steph. à quo etiam *Acaceſius* Mercurius cognominatus eſt, qui eum educavit. Pauſan. *in Arcad.*

Acachuma, Ptol. *Achuma*, urbs Æthiopiæ, Maquedæ ſeu Reginæ Sabæ credita ſedes. Marmol. *l.* 10. *c.* 23.

Acacius, Epiſc. Berrhoënſis eruditione & Virtute clarus. In gratiam tamen Eudoxiæ, Theophilo ſe junxit, & cùm 110 ſuperaret annos, Neſtorium apud Theodoſ. juniorem defendit, poſtmodum tamen hujus hæreſiarchæ ſectatores ad meliorem frugem reducere conatus. Theodoret *l.* 5. *c.* 23. Baron. *A. C.* 398.

Acacius, Patriarcha Antiochenus, cujus tempore ingens terræmotus. Evagr. l. 2. 12. Alius, Epiſc. Melitenæ, in Armenia, qui interfuit Concilio Epheſino, *A. C.* 431.

Acacius, Alexandrinus, dux belli ſub Adriano, propter confeſſionem Chriſti de nuce arbore ſuſpenſus eſt. Hiſt. Tripart. 5. 11. Alius etiam hoc nomine martyr, ſub Decio Imperatore.

Acacius, Epiſcopus Cæſareæ in Paleſtinâ, An. 340. Arrianis favit in Synodo Seleucianâ & Conſtantinopolitanâ. Hiſt. Trip. 5. 34. 35. 36. Hujus ſectatores *Acacii*, Item *Anomæi* dicti.

Acacius, Patriarcha Conſtantinopolitanus, vir imprimis pius, & Leoni Imperatori gratiſſimus. V. Nicephor *in Chron.* Suid. Item Rhetor inſignis, qui Libanii & Juliani temporibus floruit. Idem.

Acacius, Epiſcopus quidam, Eccleſiæ ſupellectilem argenteam, aureamque divendidit; & milites Perſas fame propè enectos, non tantùm refecit, ſuſtentavitque, ſed redemptos ad regem ſuum remiſit. Socrates *Hiſt. Eccleſ.* 7. 21.

Acad, vel *Achad*, vide Babylon.

Acada, Natoliæ fluv. hodie *Sangary*, in mare magnum ſe exonerat. Caſtald. Belon.

Acadama, Syriæ urbs ad Euphratem. Lib. Notit.

Academia, etſi uſu commune, ſive, ut vulgò loquuntur, appellativum factum ſit, propriè tamen ita dicebatur nemoroſus extra Athenas locus, in quo Philoſophiam primus docuit Plato. Sunt qui derivent ab ἑκὰς & δῆμος, *ſeorſim à populo*; remotè ſcilicet à populari conſuetudine. Baſilius orat. de Temper. & Incontinentia ait: *Platonem ferunt, cùm animo percepiſſet nocumentum, quod ex corpore proficiſci ſolet, de induſtriâ Academiam elegiſſe, locum Atticæ vel maximè peſtilentem, ut ita præcideret nimis bonam corporis diſpoſitionem, veluti ſuperfluam quandam vitis fertilitatem*. Alludit ad Ἀκὴ *acies*, & δῆμος *populus*. In Academiâ ſiquidem acuebantur hominum ingenia: aut ad ἄκος, id eſt, *medela*, & δῆμος, quòd ibi ſit ἰατρεῖον ψυχῶν, officina ſanandi animos. Alias quoque ejus generis alluſiunculas fingunt; ſed certum eſt, fuiſſe prius Ἑκαδημία, ac ſic vocari ab *Ecademo* Heroë, quod (præter Suidam) ex Timonis verſibus probat Heſychius Illuſtrius: ex iis verò & Eupolide, Laërtius, uterque in Platone. Reſpexit eodem Horatius *lib.* 2. *Ep.* 2.

> *Adjecêre bonæ paulo plus artis Athenæ;*
> *Scilicet ut poſſim curvo dignoſcere rectum,*
> *Atque inter ſylvas Ecademi quærere verum.*

Quamquam in quibuſdam libris *Academi* legitur. Quòd autem penultima vocis *Academia*, nunc correpta inveniatur, nunc porrecta; id ex eo eſt, quòd Græci nunc Ἀκαδημία dicant, nunc Ἀκαδήμεια. Corripiunt itaque Claudianus, *Paneg. Manl. Th.*

> *In Latium ſpretis Academia migrat Athenis.*

Et Sidonius *in Euthal. Pol.*

> *Obvies & quanquam totis Academia ſectis.*

Producit Cicero *lib.* 1. *de Divinatione*, cùm ait,

> *Inq; Academiâ umbriferâ, nitidoq; Lyceo*
> *Fuderunt claras fecundi pectoris artes.*

Nec non Laurea Tullius, de quo infra. Cicero autem villam quandam ſuam, hodie *Bagni di Tritoli*, ab Averno lacu Puteolos tendentibus, impoſitam littori, celebratam porticu & nemore *Academiam* appellavit, ab exemplo Athenarum, ibi compoſitis voluminibus. In eam Laurea Tullius è libertis ejus, carmen ſcripſit, quod legitur apud Plinium Seniorem. *lib.* 3. *c.* 2.

> *Quo tua Romanæ vindex clariſſime linguæ,*
> *Sylva loco melius ſurgere juſſa vires,*
> *Atque Academiæ celebratam nomine villam,*
> *Nunc reparat cultu ſub potiore Vetus:*
> *Hic etiam apparent lymphæ non antè repertæ,*
> *Languida quæ infuſo lumina rore levant.*
> *Nimirum locus ipſe ſui Ciceronis honori*
> *Hoc dedit, hâc fontes cùm patefecit ope.*
> *Ut, quoniam totum legitur ſine fine per orbem,*
> *Sint plures oculis quæ medeantur aquæ.*

Heſychius Ἀκαδημία, λῦτρον, καὶ πόλις. Addit Phavorinus. καὶ τόπος ἐγγὺς Κεραμεικοῦ, ὅπου ἐγυμνάζοντο. De tribus *Academiis*, veteri, media, & nova, vide Voſſium de Philoſ. ſectis, *cap.* 12. 13. 14. In hac Academiâ ridere non licebat; cujus rei rationem reddentem vide Ælianum *Var. Hiſt.* 3. 35.

Acadera, Indiæ urbs. Curtius *lib.* [illegible]

Acadinus, fons eſt Siciliæ, juxta Dellos lacus, Palicis fratribus ſacer, ad quem juramenti veritatem explorare ſolebant ad hunc modum. Juramenti verba tabulis ligneis inſcribebant, quas in fontem dejiciebant, quæ ſupernatantes juramenti integritatem, demerſæ perjurium indicabant.

Acadra, opidum in Arabiâ Felici Ptolemæo.

Acadra, pop. Aſiæ in Sinarum regno, ubi nunc prov. *Quichen*, *Huquan*, teſte Nic. Sanſon.

Acadum, Syriæ urbs videtur, apud Sophronium de peregrinatione D. D. Petri, & Pauli.

Acafran, fluv. regni Tremiſſæ in Africa. Olim *Quinalaf*, nunc Vetxilef, Marmol. *l.* 7. *c.* 30. 39. 40.

Acalandra, opp. Italiæ, in Lucania, trans Apenninum, in prov. Baſilicata, ad fluvium Salandrum.

Acalandrus, flumen in ſinu Tarentino, non procul à Metaponto. Plin. 3. 6. Strabo *lib.* 6. *Fiume di Roſeto* hodiè. Ab aliis *Salandrella*, teſte Cluv.

Acalanthis, nobiliſſimæ canis nomen, unde eſt illud Ariſtophanis in Pace, Ἀκαλανθὶς ἐπειγομένη τυφλὰ τίκτει. Vide Cæl. Rhod. & Eraſmum *in Chil.*

Acalarites, fluvii nomen apud Euſtath. in Il. Homerus certè Iliad. υ epitheton Oceani facit.

> Ἐξ ἀκαλαρρείταο βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο.

Id eſt, Ἡσύχως καὶ πράως ῥέοντος, inquit ibidem Scholiaſtes, nam ἀκαλὸν, ἥσυχον, id eſt *quietum*, ſignificat.

Acale, Arabiæ Felicis urbs. Ptol.

Acalis, Minois filia, Sideonis & Oaxis, ex Apolline, mater. An eadem cum *Acacali* Pauſaniæ, *l.* 10?

Acalyndrus, V. *Acalandrus*.

Acamantides, Philoſophus Heliopolitanus. Suid.

Acamantis, olim dicebatur Cyprus, ab *Acamante* promontorio, ſito ad occaſum. Steph.

Acamantis, una ex decem tribubus Athenienſium, ita dicta ab *Acamante*, Theſei filio. Suid. Hic poſtmodum urbem in Phrygia cognominem ſtatuit. Steph.

Acamantium, urbs in majori Phrygiâ, opus *Acamantis*, filii Theſei, qui cùm in expeditione adverſus Solymos ſe ſtrenuè geſſiſſet, locum urbis condendæ à patre impetravit.

Acamantius, Philoſophus Heliopolita. Suid.

Acamapixtli, primus Rex Mexicæ, quem incolæ à Rege Culhuacanæ acceperunt, quò cædem filiæ prioris Regis luerent. Hic

[Ur]bem auxit ornavitque, & moriens Mexicanis libertatem novum [R]egem eligendi reliquit, licet ipſemet improlis non eſſet. A Coſta *lib.* 8 9. & 10.

Acamarchis, nympha marina, quam Oceani filiam eſſe volunt. Diod. Sic. *lib.* 6.

Acamas, unus ex Thracum principibus, qui in auxilium Trojanorum venerunt. Hom. *Il* 2. Fuit & fil. Antenoris, qui tempore belli Trojani cælebs erat, & Diis ſimilis habebatur. Eſt præterea mons & prom. in Cypro, unde Cyprus etiam *Acamantis* dicebatur. Hodie *Cruſecco*. Item *Capo di S. Epifanio*.

Acampſis, Colchidis fluvius. Arrian. *in Periplo*.

Acan, Latinè *tribulatio*, vel *ſtridor*, vel *antemurale*, filius Eſer, filii Seir Horræi. *Gen* 36.

Acanes major, & *Acanes minor*, Urbes duæ Africæ; in Guineæ reg. in mediterr.

Acanna, emporium circa Rubrum mare. Steph.

Acanthine, Arabici ſinûs inſula apud Ptol. *Angatina* Stuchio, proxima Daphninæ, inter inſ. Magorum & Orneon.

Acanthon, mons Ætoliæ. *Plin.* 4. 28.

Acanthus, puer regius, in florem ſui nominis converſus Cujus folia occaſionem præbuerunt ornamentis pulcherrimis ſculpturæ. V. Virgil. Ecl. 3. Ex Acantho triumphum Cæſaris, Ponto devictâ, V. apud. Vell. Paterc. Eſt item civitas Ægypti prope Memphin. Plin. 4. 10. Scalig. *in Euſeb.* Item op. in Macedoniâ, ſive Ætoliâ, quæ eſt urbs Acarnânum, in quâ mutas eſſe cicadas Steph ſcripſit. *Eriſſo* Sophiano. Item aliud in Aſia juxta Ninum fluvium, quod olim *Dulopolis* vocabatur. Plin. 5. 28. Item Inſula quædam. Plin. 5. 32.

Acanthus, Biſalta, Urbs Ægypti.

Acaparam, urbs in littore Ponti Euxini, *Carpi* Vett. Davity *deſcript. Aſia*.

Acapeata. pop. circa Mæotim. Plin. 6.7.

Acapus, flu. Aſiæ apud Lazos populos.

Acapulcum. urbs Americæ in nova Hiſp. cum portu, in ora maris pacifici; in prov. Mexicana, & caſtro permunito. 80 leucis Hiſpan. diſtat à Mexico in meridiem.

Acar, Latinè *ſterilis*, ſive *enervans*, vel *truncus*; fil. Ram, primogeniti Jerameel. 1. *Chron* 2.

Acara, op. in medio Pannoniæ. Item, in octavâ Italiæ regione, non procul à Regio Lepido. Strabo *lib.* 5.

Acaraga, opp. Americæ meridion. in regione Parana, & ad Paranam fluv. Aliter *Nativitas beata Virginis*, diſtatque 45. leucis Hiſp. à fluv. Argenteo.

Acaraſſus, urbs Lyciæ. Steph.

Acaria. fons in agro Corinthio, apud quem Iolas Euryſtheo caput amputavit. Strabo. *lib.* 8.

Acarman, vel *Carman*, Arabiæ Felicis urbs. Ptol.

Acarnania, quæ antea *Curetis* appellata fuit, teſtibus Pauſaniâ & Plinio, regiuncula & pars Epiri eſt, merſa medio ſinu Ambracio. Plin. 2. 92. In hâc eſt op. *Leucas*. Mar. Niger ſcribit, hodie hanc *Deſpotato* vulgò dici. Hanc autem regionem Achelous amnis ab Ætoliâ dividit, vel (ut Solinus) Pindus mons, qui Acheloum parit. Steph. Incolæ *Acarnanes*, quos annum ſex menſibus computare ſolitos, ſcribit Macrobius *Saturn.* 1. 12. Mollitiei, & laſciviæ apud veteres notati leguntur, apud Lucianum in Meretriciis, unde proverbium, *porcellus Acarnanius*, in laſcivos. In Acarnaniâ autem, ut in Epiro, gignuntur equi, corpore & viribus maximi, eximiique pretii, hinc manavit proverbium, 'Ακαρνικοὶ ἵπποι, de re quâpiam inſigni. Clades Laconum in Acarnania acceptas, deſcribit Thuc. *l.* 2. Eſt & civitas non procul à Syracuſis (Cic. in Verr.) in quâ Olympii Jovis antiquiſſimum fanum fuit, quæ à Gothis exuſta eſt. Item, regiunc. Ægypti, Serv. in 5. Æneid.

Acarnas, vel *Acarnan*, mons Atticæ admodum lapidoſus. Sen. *in Hippol.*

——— Vos, quà tepidis
Subditus auſtris, frigora mollit
Durus Acarnan. ———

Acarne, op. circa Magneſiam. Plin. 4. 9.

Acaron, civitas Palæſtinæ, quæ Cæſarea vocatur. Plin. 15. 7. Scribitur aliâs *Accaron*; Hebr. *Ekron*, id eſt, *extirpatio*. Ioſ. 15. 19.

Acarra, urbs Achaiæ. Steph.

Acaſis. filia Minois, quæ ex Apolline filios habuit, Cydonem & Oaxem, à quibus Cydonia & Oaxe, Cretæ urbes. Steph.

Acaſta, nympha, Oceani & Tethyos filia. Heſiodus in *Theogon.*

Acaſtus, Peliæ Theſſalorum regis fil. venator ſagittis clarus. Ovid. *Metam* 8.

——— Jaculoq; inſignis Acaſtus.

Uxorem Cretheidem, ſive Hippolytem duxit, quæ cùm Peleum amaret, neque ille contra hujus amori obſequi vellet, ultrò eum de ſtupri appellatione apud virum accuſavit. Itaque Acaſtus, Peleo ceu venationis causâ in ſaltum Pelei montis abducto, ibique omnibus armis ſpoliato, feris lacerandum eum præbuit. Verum Chiron, ſive is Mercurius fuit, interveniens, acceptâ Vulcani machærâ, Peleum liberavit: qui poſtea domum reverſus; Acaſtum cum uxore interfecit. Hor. 3. *Od.* 7.

Narrat penè datum Pelea Tartaro,
Magneſſam Hippolytem dum fugit abſtinens.

Vide Pindarum Nem. carm. quarto, & quinto.

Ovid. *Met.* 11. — *Magnetas adit Vagus exul, & illic*
Sumit ab Æmonio purgamina cadis Acaſto.

Et *Faſtorum* 2. *Actoriden Peleus, ipſum quoque Pelea Phoci*
Cæde per Æmonias ſolvit Acaſtus aquas.

Acatharton, i. e. *impurum*, ingens ſinus in mari Arabico, verſus Ægyptum. Strabo. lib. 16.

Acaton, mons Ætoliæ.

Acatucci, Hiſpaniæ opidum, Antonino.

Acavatha, Syriæ urbs. Lib. Notit.

Acaxinum, opp. prov. Farima, in Inſ. Iaponiæ in Aſia. Diſtat à Meaco, urbe prim. Inſ. 15. leucis, teſte Brietio.

Acaxutla, portus Americæ Septentr. in ora maris Pacifici, in nov. Hiſp & regione Guatimala, 7. leucis ab opp. S. Salvadoris.

Acbarus, V. *Abbarus*.

Acca, ſoror & comes Camillæ. Virgil. Æn. 11.

Acca Larentia, Fauſtuli regis paſtoris uxor, quæ Romulum, & Remum lactavit, & maternâ ſolertiâ gubernavit. Hæc vocata eſt *Lupa*, eo quòd nobile ſcortum fuit; tales enim, ob avaritiam, *lupæ* nuncupantur. Servius. Agellius, lib. 6 cap. 7. *Acca Larentia corpus in vulgus dabat, pecuniamq; emeruerat ex eo quæſtu uberem. Ea, teſtamento (ut in Antiatis hiſtoria ſcriptum eſt) Romulum regem, ut alii, pop. Rom. bonis ſuis hæredem fecit. Ob id meritum à Flamine Quirinali ſacrificium ei publicè fit, & dies è nomine ejus in Faſtos additus.* Vide Voſſ. *de Idol. lib* 1 *cap* 12.

Acca, ſeu *Accas*, Epiſc. d'Hagulſtd, Bedæ σύγχρονος. De cujus ſcriptis, V. Voſſ. *l.* 2. *de hiſtoricis Lat.*

Acca Taruntia, uxor Taruntii, nobilis Tuſci. V. Scalig. in Varron. de L. L.

Accabicontichita, pop. ſunt in Mauritaniâ, non procul ab Atlantis monte, Steph.

Accabicus murus, opidum circa Herculis columnas, à Carthaginenſibus conditum, Steph.

Accadia, prov. novæ Franciæ, in America Septentr. Nova Scotia ab Anglis dicta, qui illam occupaverant. Sed reddita fuit Francis pace Bredanâ. Ibi locus præcipuus eſt Portus Regius.

Accadia, Urbs Principatus ulter. in regno Neapolitano. Davity.

Accara, opp. Africæ in Guinea reg. dupl. nempe magn. & parvum, in ora, inter fluv. *de la Volta*, & fortalitium S. Georgii de Mina.

Accaron, civitas Philiſtinorum, juxta Azotum: Jamnetorum portum, 'Ιαμνιτῶν Ptolemæi eſſe vult Poſtellus. Vide *Cæſarea Palæſtina*. Celebris fuit Idolo Beelzebub. 1. Reg. 4.6.

Accetura, urbs Baſilicatæ, in regno Neap. Davity.

Acchita, pop. Arabiæ, juxta collum rubri maris. Plin. apud Steph. ſunt 'Ακχῖται ἐπὶ τῷ κόλπῳ τῆς 'Ερυθρᾶς θαλάσσης.

Accho, Latinè *compreſſus*, vel *confractus*, Palæſtinæ locus, Jud. 1. qui *Ptolemais* vocatur, uti cenſet Franciſcus Junius.

Acci, Ptolemæo Hiſpaniæ Tarraconenſis opidum Ep. olim *Aſtio* dictum. Vaſæus, & Ambr. Mer. *Guadix* interpretantur. long. 18. 6. lat. 37. 55. Baudrando, *Acci, Guadix*, ad radices montium, juxta fontes fl. *Guadalentin*, 12. leucis à Gienno in Eurum, Mauris erepta An. 1489.

Accia, filia Juliæ, ſororis Cæſaris & M. Atii Balbi, qui, cùm Præturam exerceret, unus ex 20. fuit, qui in Campania plebi agros diſtribuerunt, ex lege Julia. Auguſti Cæſaris mater. Suetonius.

Accia. Urbs Corſicæ, olim epiſc. nunc in ruinis jacet, in parte Orient. Inſ. Epiſcopatus verò unitus eſt Marianenſi.

Accilla, urbs Siciliæ. Liv. dec. 3. lib. 4.

Acciolus, V. *Donatus Acciajolus*.

Accipitrum civitas. urbs prope Thebas. Strab. 17.

Accipitrum inſ. ſeu Hieracum, *Isle de S. Pierre* Gallis, *Iſola di S. Pietro*, Italis, Inſula parva in ora Auſtrali Sardiniæ.

Accisi, pop. ad Mæotim paludem. Plin. 6.7.

Accitana, colonia eſt in Hiſp. citeriore, in conventu Carthaginenſi. Plin. 3. 3.

Accitum, urbem fuiſſe Hiſp. Beticæ in antiquis Inſcriptionibus author eſt Cluſius, diciturque hodie *Fintana* nominari.

Accius, tragædiographus, natus parentibus libertinis, *durus ſcutus*, Ciceroni ad Atticum, & Licinio *ſcriptor ferreus* appellatur, quòd dum tragædias ex Sophocle in Latinum verteret, talem ſe præſtiterit. Quintilianus pro ſuo candore, id vitii in tempora rejicit. Tanti cum fecit Brutus, ut ejus verſibus, & templa & monumenta ornaverit, eoque ſimulato, ſtatuam in æde Camœnarum prægrandi ſtaturâ poſuerit, cùm alioqui puſillus fuerit.

Accius, Piſaurienſis, cujus accuſationi Cicero pro Cluentio reſpondit, quemque in Oratore ſuo inter claros Oratores refert:

fuit

fuit alius *Accius* Navius, vel Nævius, cujus idem Cic. in *Divinat.* meminit. Vide *Actius*.

Accius Tullius, Volſcorum princeps, Romanis ſemper infeſtus, quibus, Coriolano adjuvante, bellum intulit. Livius; & Plut. *in Coriolano*.

Acco, mulier jam decrepita, cùm faciem, (quam ad ſpeculum explorabat) ſenio deformatam conſpiceret, animi ægritudine in inſaniam lapſa eſt: Cæl. Rhod 16. 2 Inde *Acciſſare* veteres dixerunt pro ineptire, delirare, vel inſanire. Utrumque tractum eſt à moribus Accûs aniculæ, adeò ineptę, atque deliræ, ut & cum imagine ſuâ in ſpeculo redditâ, tanquam cum alterâ muliere colloqueretur, & veſtes nondum pertextas à telâ detrahere ſoleret atque induere. Hinc manavit Proverbium ἐπὶ τοῖς ὅπλοις Ἀκκίζεται: in eum qui ſibi placet, ſeſeque quaſi in armis contemplatur. Illud etiam in moribus peculiare habuit prędicta mulier, ut recuſaret quod maximè cupiebat. Unde ab ejus quoque nomine *Acciſmum* dictum volunt, fictam ſc. diſſimulationem. Cicero 2. ad Atticum. *Hoc opinor, certe ſumus, periiſſe omnia, quid enim ἀκκιζόμεθα tam diu!* hoc eſt, *quid diſſimulamus*. De hoc adagio vide Lucianum, & Olympiodorum. Ferriculamenti cujuſdam nomen eſt Plutarcho, cujus metu matres ſolent puellos in officio continere, & à peccando deterrere.

Acco, rector exercitûs Senonum, in expeditione contra Gallos. Cæſar *Com lib.* 6.

Accua, Italiæ opidum. Livius.

Accurſius, Florentinus nobilis Juriſperitus, primus totum Jus Gloſſis illuſtravit. Geſner. *in Biblioth.* Vir magni ingenii & ſingularis induſtriæ dicitur Boxhornio; Monum. Illuſt. Vir & Elog. Profeſſus eſt Bononiæ, Anno Dom 1230. ubi etiam ſepultus eſt. Tanta eſt Accurſii authoritas, ut ex ejus ſententiâ cauſa judicanda ſit, quoties inſignis aliquis interpres ei adhæret. Dr. Duck de authorit. Jur. Civ. Rom. lib.1.cap 7.

Accuſiorum Colonia, Ptolemæo urbs Delphinatûs in Gall. hodiè Gratianopolis, vulgò *Grenoble* V. *ibi*.

Ace, opidum Phœnicię. Steph. aliàs Ptolemais. In Sacris *Accho*, Jud. 1. 31.

Acedoſa, vicus Judææ, Joſeph. *de bello Jud.* 1.1.

Acedum, Ceneda, urbs Marchiæ Tarviſinæ, Venetis ſubdita.

Acela, urbs Lycię, ita dicta ab Acelo, Herculis & Malidis, Omphales famulæ, filio. Steph.

Acelum, Venetæ regionis opidum, vulgò nunc *Azolo* & *Aſolo* dictum. Paulo Diacono *Acilium* eſt, Rerum Langobardicarum *lib.* 3. *cap* 26 Apud Ptol. in pleriſque exemplaribus eſt Ἄκελον, in uno Vaticano reperit Cluverius Ἄκελον. Vide Plin 3. 18 Hinc fuit *Acelinus* Romanus, ſęvitiâ famoſus inter recentiores hiſtoricos. Leander dicit hodiè *Monteluce* appellari. long. 33.20 lat. 45.16.

Acema, mons in Alpibus, à quo profluit amnis Varus. Plin. 3. 5. aliis *Cema*.

Acemum, urbs Aſiæ, in Inſ. Sumatra V. *Achemum*.

Acencre, Ægyptiorum rex. Regnavit annis 12.

Acenipo, Hiſpaniæ Beticæ op. Ptol. *Acinipo*.

Acephali, hæretici quidam ſic dicti. Nullus eorum author invenitur. Hi cum Eutyche, duarum in Chriſto ſubſtantiarum proprietatem negant, & unam in ejus perſonâ prædicant naturam. Circa an 500. Niceph 18. 45.

Acer, S. Marino, mons Æmiliæ, cum opp. in Italia. Eſt Reſp. ſui juris, habens ſub ſe 12. pagos. A mari Adriat. 10. mill & à S Leone 6. mill. diſtat. In limite Ducatus Urbini, verſus Romandiolam prov. Ex montis hujus radice profluit fl. Ariminum, vulgò *Marecchia*.

Acerani. Vid. *Acerra*.

Aceratus, apud Herodotum *lib.* 8. eſt nomen vatis, qui ſolus, reliquis fugientibus, remanſit Delphis, Xerxe copiis ſuis Delphos oppugnante.

Acerbus Morena, V. *Otto Morena*.

Acerina, Brutiorum Colonia, in Magnâ Græciâ, ab Alexandro Epirotico capta. Livius.

Acernum, Acerne, urbs parva Principatus ulterioris, 15. mill. à Salerno in Ortum, alia urbs Picentium epiſc. ſub Archiep. Salernit. inde 20. mill. paſſuum, à monte Corvino, 7.

Acerronia, Agrippinæ ancilla, in navi ſutili, dum ſe Agrippinam eſſe, & ut ſubveniretur matri Principis, clamitat; navalibus telis confecta eſt Tacit.

Acerra, antiquiſſima Campaniæ urbs, non longè à Neapoli, quam Clanius amnis præterfluit, cujus frequens inundatio ipſam penè exhauſit Virg. 2. *Georg.*

— *Vacuus Clanius non æquus Acerris.*

Sil. Ital *lib* 8. *Clanio contempta ſemper Acerra.*

Civitatem ejuſdem nominis habet Plin. *in Umbriâ, lib.* 3. *cap.* 14. quam *Vafriam* cognominavit. Opidani in pleriſque Plinii exemplaribus *lib.* 3. *cap.* 5. leguntur *Acerani*. Græci aſpirant per χ, modo ſimplici, modo gemino ρ. perſcripto. Siquidem uni Appiano utroque modo ſcribitur. In Punicis Ἀχέῤῥαι. In primo Civilium Ἀχέῤῥας. Steph. Ἀχέῤῥαι πόλις μεταξὺ τοῦ Πάδου, καὶ τῶν Ἄλπεων; parum Chronologicè, inquit Cluverius. Diſertius paulò ſitum Acerrarum indicat Plut. in Marcello ἐν Γαλάταις, inquit, τοὺς Ἄλπεις ὑπερβαλόντας, καὶ τοὺς Ἰνσόμβρους ἐπαγομένους, ἐντεῦθεν ἐπ' Ἀχέῤῥας ἐστράτευσε, πόλιν ὑπὲρ ποταμοῦ Πάδου ἀνῳκισμένην. *Acerra* etiam Polybio *lib.* 2. Inſubrum urbs eſt, ut tradit Bern. Saccus; & *Accerano* hodie dici addit in agro Novarienſi. Andreæ Alciato pagus eſt ad Padum, in agro Ticinenſi, *L' Agerola* dictus, aliis *Acere*, ſed Ἀχέῤῥαι legitur apud Polyb. non *Acera*. long. 38.15. lat. 40. 58. Vid. *Achera*.

Acerris, opp. Laccianorum, in Hiſp. hodie *Gerry* in Catalonia prov. ad Nogueram fluv. verſus montes Pyrenæos, teſte Brietio.

Acerronius, prænom. Cn. Proculi Coſ. cum collegâ C. Pontio Nigrino, An. U. C 789.

Acerſecomes, Apollinis epitheton. Sed Juvenalis eâ voce utitur pro catamito, ſive puero uſurario.

Sat. 8. *Si nemo tribunal Vendit Acerſecomes.*

Conflatum ex α priv. & κείρω, ſive Dorico ejus futuro κέρσω, ut ἀκερσεκόμης notet *intonſum*: unde Horat.

Intonſoq; agitaret Apollinis aura capillos.

Et alibi, *Intonſum pueri dicite Cynthium* Macr. *Sat.* 1. 17.

Acerſoeris, op. Thraciæ, poſtea *Calatis*, dictum. Plin. 4. 11.

Aces, flu. in Aſiâ, Parthorum regionem irrigans, de quo Herod. *lib* 3.

Aceſa, civitas Macedoniæ, cives *Aceſai* Steph.

Aceſamena, civitas Macedoniæ, ab *Aceſameno*, qui in Pieriâ regnavit. Steph.

Aceſander, Cyrenaicę hiſt. conditor, cujus primum librum citat Apollonii interpres, in lib. 4. Argon. Quædam etiam de Batto Cyrenarum conditore ex hoc Aceſandri opere refert. Pindari Scholiaſtes in init. od. 4 Pyth. & aliquantò poſt, ejuſdem verba adducit de Eurypyli genere. Voſſius.

Aceſeus. Patareus acupictor nobilis fuit, qui primus unà cum Helicone Chariſtio, peplum Palladis, quæ Athenis in arae colebatur, pinxit. Unde etiam nobilia opera & inſigni arte confecta, vulgato Proverbio *Aceſei* & *Heliconis opera dicebantur*. Eraſ. *in Adag.*

Aceſia, pars Lemni inſulæ, à Philoctete ſic dicta, qui hic curatus eſt. Philoſtratus.

Aceſias, imperitus medicus, qui dum cuidam podagrico mederi vellet, morbum & dolorem auxit, unde proverb *Aceſias medicatus eſt*. Eraſm.

Aceſine, Thucydidis, *Aſines* Plinii, *Onobala* Appiani, Siciliæ fluminis nomina ſunt Fazello qui dicit illud hodie vulgò *Cantara* nuncupari, Saracenicè *Alcantara*. Vibius habet *Aſinius*. Eſt & *Aceſine* fluvius Perſameniorum, qui ſe in Euphratem exonerat Procop 1. *Perſic.* V. *Arceſines*.

Aceſines, fluvius, idem qui Tanais. Steph.

Aceſinus, flu. Perſiæ, qui in Indum flu. cadit, magnus & navigabilis: circa quem ferunt arundines tantæ magnitudinis naſci, ut ſingula internodia Incolis præſtent vicem navigii Plin. 4. 12. Idem 37. 13. *Gemmiferi amnes Aceſinus, & Ganges.*

Aceſius, Aliis *Aceſeus*, natione Patarenſis, nobilis artifex, qui primus unà cum Helicone Caryſtio, peplum Palladis Poliadis contexuiſſe fertur: unde Proverb. *Aceſis & Heliconis opera*: de iis quæ ſingulari artificio confecta videntur Eraſm.

Aceſius, epitheton Apollinis, apud Macrob.

Aceſius, Novatianorum Epiſcopus, ſub Conſtantino Imp. Suid. Socr. *l.* 1. *cap.* 7. Niceph. *l.* 8. *c.* 20. Sozom. *l.* 2. *cap.* 21. Baron. A. C. 325.

Aceſodorus, Megalopolita, de urbibus ſcripſit, teſte Stephano in Μεγάλη πόλις. Niſi fortè *Aceſtodorus* legendum fuerit, de quo infra.

Aceſſaus, nomen cujuſdam nautæ, qui propter ignaviam ita prorogare ſolebat navigationem, ut ſe diceret lunam magis opportunam expectare. Unde proverb. *Aceſſæi luna*, in comperendinatores. Eraſm.

Aceſta, urbs Siciliæ, ab Aceſte rege ſic nominata, quæ poſtea *Segeſta* dicta eſt. In hâc partem ſuorum Æneas reliquit, cùm peteret Italiam. Virg. *lib.* 5.

Urbem appellabunt permiſſo nomine Aceſtam.

Meminit Steph. pop. Ἀκεσταῖοι, Plinio *Aceſtæi*, 3. 8.

Aceſtadorus, V. *Aceſtodorus*.

Aceſtæi, populi, Plin. 3 8. 21.

Aceſte, Siciliæ urbs. Steph. Item, Nutrix filiarum Adraſti. Stat. *Thebaidos l.* 1.

Aceſtes, filius Criniſi, fluminis Siciliæ, ex Egeſtâ Trojana muliere. Virg. *lib.* 5.

— *Occurrit Aceſtes*
Horridus in jaculis, & pelle Lybyſtidis urſæ;
Troia Criniſo conceptum flumine mater
Quem genuit, Veterum non immemor ille parentum.

Hic, jam ſenex, primo Anchiſem & Æneam Italiam petentes hoſpitio ſuſcepit, & mortuum Anchiſem unà cum Æneâ in

Eryce

Eryce monte Siciliæ ſepelivit. Demum iterum à Carthagine deſcendentem Æneam, quò illum venti impulerant, ſuſcepit, ubi Æneas conditâ invalidis ſociis civitate, Aceſtam eam vocavit. Servius *in illud Æn.*

Trojanoq; a ſanguine Clarus Aceſtes.

Rem fuſè explicat his verbis. Cùm Laomedon promiſſam murorum mercedem, Neptuno, & Apollini denegaſſet; Neptunus iratus, Trojæ immiſit cetos, qui eam vaſtarent. Unde Apollo conſultus, cùm & ipſe iraſceretur, contraria reſpondit, dicens objiciendas nobiles puellas belluis. Quod cùm fieret, timens Hippotes quidam nobilis filiæ Segeſtæ, cùm Laomedontis regis Heſiona jam, ortâ ſeditione, eſſet religata, impoſitam navi, miſit quò ſors tuliſſet. Hæc ad Siciliam delata, à Criniſo fluvio, in urſum vel canem converſo compreſſa, edidit Aceſtem, qui ex matris nomine civitatem Trojanis condidit, quæ hodiè *Segeſta* nominatur. Virg. *lib* 5.

Famaq; finitimos, & clari nomen Aceſtis
Exciverant. —— ——

Idem *ibidem. Eſt tibi Dardanius divinæ ſtirpis Aceſtes.*
Et eodem libro, *Hic gravis Entellum dictis caſtigat Aceſtes.*
Ubi Servius, *Gravis ætate, vel moribus*, Ideoque inter ſenes numeratus ab eodem:

Cætera Trinacriis pubes ſenioris Aceſtæ
Fertur equis. —— —— ——

Meminit ejuſdem Ovid. *Met.* 14.

Ad ſedes Erycis, fidumq; relatus Aceſten,
Sacrificat. ——— ——

Et Silius *lib.* 14. *Miſcuerant Phrygiam prolem Trojanus Aceſtes,*
Trojanusq; Helymus. —— ——

Aceſtes, fluv. Indiæ navigabilis, juxta quem Alex. M. Bucephalam urbem condidit.

Aceſtides, fornaces ferreæ, prægrandesque, in quibus fit Cadmia. Dioſcorides *lib.* 3.

Aceſtium, nomen mulieris, de quâ Pauſanias in Atticis: Aceſtium, inquit, Xenoclis, qui ex Sophocle Leontis filio progenitus eſt, filia fuit. Huic ad Leontem uſque atavum, omnes gentiles, Cereris miniſtros, quaſſantes facem, dum viveret, videre contigit. Nam primùm, in eo vidit Sophoclem fratrem, dein Themiſtoclem conjugem, eoque mortuo Theophraſtum filium. Hæc illius fortuna commemoratur.

Aceſtodorus, hiſtoricus, citatur à Plut. *in Themiſt.* ubi ex eo refert, Xerxen, ante pugnam Salaminiam, claſſem & aciem ſpeculatum fuiſſe, in Megaridis confinio, ſuper colles quos *Cerata* appellant. Meminit & Etymologus in Δωδωναῖ☉.

Aceſtor, de Cyrenarum urbe opus conſcripſit. Citatur ab Apollonii ſcholiaſte, *Argonaut.* 2

Aceſtor, vel *Aceſtorus*, Tragicus Poëta, ſed peregrinus & barbarus exiſtimatus, proptereaque dictus *Saces*. Nam Saces Thraces ſunt. Theopompus eum & Myſam & Sacam vocat, in Tiſameno. V. Gr. Scholia in Ariſtoph. Crabrones, & Aves.

Aceſtorides, quatuor vulgavit libros *de quaq; urbe fabularum*, quibus multa quidem vera retulit, ſed multa etiam fabuloſa adſperſit, & propterea, ut calumniam effugeret, μυθικὰ ipſe inſcripſit: ſimul ut titulo jucunditatem operis indicaret. Auctor Photius Tmemate 198. Proſâ ſcripſiſſe, interque alia, quædam de monſtroſâ hominum quorundam formâ in Indiâ, teſtis eſt Tzetzes *Chil.* 7. *hiſt.* 144.

Aceſtorides, Archon apud Athenienſes An. Mundi 3460. Fuit etiam *Aceſtorides* Corinthius, Syracuſarum Imperator: de quo Diod. Sic *lib.* 19.

Aceſtes, V. *Aceſtium*.

Acetes, Solis & Perſeidis fil. apud Colchos regnavit. Phryxum, Athamantis fil. fugientem hoſpitio excepit, eique Chalciopen filiam nuptui dedit. Apollod *l.* 1. *Biblioth.*

Acetes, Evandri armiger. Virg. *lib.* 11.

Corpus ubi exanimi poſitum Pallantis Acetes
Servabat ſenior, qui Parrhaſio Evandro
Armiger ante fuit. —— ——

Aceum, opidum Colchidis in ripâ Phaſidis.

Acha, urbs reg. Hegoviæ in Suevia, Munſter.

Acha & *Achza*, fluv. Germ. in Bavariæ Duc. per lacum Chimum labitur & poſtea in Oenum fluv. ſe exonerat.

Achab, Iſraelitarum rex ſeptimus. Regnavit annis 22. Impietate omnes anteceſſores ſuos ſuperavit, Jezabel filiam Ethbaal duxit uxorem, in bello adverſus Benhadad occiſus eſt, an. mundi 3027. Vid 3. Reg. 16. & ſeqq. 2. Par. 18 Item alius ejuſdem nominis Pſeudo-propheta, tempore regis Zedechiæ Jer. 29.

Achabron, V. *Petra Achabron*.

Achabytas, mons eſt Rhodi excelſus, in cujus cacumine Jovis extabat templum. Diod Sic.

Achacib, Palæſtinæ locus, Jud. 1

Achacica, & *Achiacica*, opp. Americæ in Nova Hiſp. & Mexicanæ prov. ubi argenti fodinæ. 18. leucis diſtat ab urbe Angelorum, in Boream.

Achad, civitas in quâ regnavit Nimrod. Gen. 10. quæ nunc dicitur *Niſibis*. Vide *Acabene*, & *Antiochia*, & *Achat*. Addit Ferrarius, *locus Palæſtinæ trans Jordanem flu. in quo Jacob patriarcha obiit.* Neſcio quid ſibi vult. Jacobum certe in Ægypto naturæ debitum perſolviſſe, ſacra pagina teſtatur. Suſpicor itaque, quòd locum lamentationis intelligit, ubi Joſeph inſtituit patri ſuo luctum 7. diebus, Gen. 50. 10. qui tamen non *Achad*, ſed *Arad* dicitur.

Achadia, *Auvagdowne*, urbs parva Hiberniæ in Connacia, & in Comit. Gallivenſi, epiſc. ſub Archiep. Tuamenſi, teſte Brietio.

Achæa, Sarmatiæ Aſiaticæ vicus ad Pont. Eux. Ptol. Incolæ *Achæi*. Orchomeniorum colonia; de quibus Ovidius *Pontuorum lib* 4. *Eleg.* 10.

Nec pares infeſtis conferre Charybdin Achæis.

Achæa, Ceres cognominata eſt, Suidâ teſte, ab eo luctu & anxietate i. e. ἄχος, quem habuit, dum Proſerpinam quæreret. Plut. *lib. de Iſ. & Os.* Bœotii, inquit, Achææ Cereris ædes movent, eamque feſtivitatem ἐπαχθῆ nominant, à queſtu videlicet, & gemitu deæ ob filiæ Proſerpinæ raptum.

Achæa, Pallas dicta, cujus templum, referente Ariſtotele *Lib. de mirab.* in Italiâ, apud Daunios Apuliæ populos fuit. In quo antiquitus fuiſſe tradit cùm alia, tum ſecures & enſes, cæteraque Diomedis, ejuſque ſociorum arma. Hujus templi cuſtodes canes fuiſſe perhibentur, qui Græcis adeuntibus blandirentur, cæteris mortalibus agreſtes & feri.

Achæa petra, rupes abſciſſæ ejus montis, ex quo Jordanus effluit, ſuper quibus Samos civitas condita eſt. Strabo, *l.* 8.

Achæi, Theſſaliæ populi, Stephano in Φθίαι. Item gens, circa Pontum Euxinum, in Sarmatia Aſiatica, teſtibus Ptolomæo, Plutarcho, Ovidio, Plinio, & Dionyſio. Achæos etiam in Ponto habet, Strabo. 9 Orchomeniorum colonos. Teſtis eſt Plutarchus in Arato, *Achæos*, ductu Arati Sicyonii, expugnatâ Acrocorintho, arce munitiſſimâ, & profligato Antigono, præſidium impoſuiſſe 400 armatorum, 50 canum, totidemque venatorum, qui in arce alebantur. Idem refert in Philopœmene, Meſſenios captivos ab Achæis lapidibus obrutos & immolatos fuiſſe ad tumulum Philopœmenis. A Q. Cæcilio victi, anno 39 8. Vide *Cilicia*.

Achæa, collis in Caryſto Steph.

Achæum, locus Troadis Tenedo oppoſitus, Strabo.

Achamanes, Africæ propriæ gens. Ptol Vide Boch. *Geogr. ſacr.* 4. 30

Achamea, urbs, in qua ſpecies magnorum cervorum. Etym.

Achamenes, rex Perſarum. Hor *Carm* 2 *od.* 12.

Num tu quæ tenuit dives Achæmenes,
Permutare velis crine Lyciniæ

Amm. Marcellinus *lib* 19. reddit, *rex regibus imperans*. De Sapore verba faciens. Perſis Saporem, & Achæmenem appellantibus, & Artaxerxem, quod *rex regibus imperans*, & *bellorum victor*, interpretatur. Hinc Perſæ *Achæmenidæ* dicti

Achæmenia, pars Perſidis ab *Achæmene* Ægei filio ſic dicta, teſte Stephano. Unde *Achæmenius* Hor. *Epod.* 13.

Nunc & Achæmeniâ Perfundi nardo juvat.

Et *Carm* 2. *Od.* 1 *Nec Falerna vitis, Achæmeniumq; coſtum.*
Lucanus *lib.* 8. *Paſſim Achæmenius longè decurrere campus.*
Idem *lib* 2. — *Achæmeniis decurrunt Medica Suſis.*

Agmina. — Stat. 4 Sylv. 3

Alter Achæmenium ſecludit Zeugmate Perſen.

Auſon. *in Epigr. Laudet Achæmenias Orientis gloria telas.*

Achæmenides, unus ex ſociis Ulyſſis, Æn 3.

Sum patria ex Ithacâ, comes infelicis Ulyſſi,
Nomine Achæmenides. —

Qui fugientibus Græcis cæteris cum Ulyſſe, apud Cyclopas derelictus eſt, poſtea tamen Æneæ ad eundem locum naviganti comes factus, Cyclopum manus effugit. Nannius *lib.* 7 *Miſcellan.* legendum contendit *Agamenides*, quaſi ſic dictus eſſet ab eventu, quòd nimirum diu manſerit in ſpeluncâ Polyphemi. Ad quod Maro ipſe videatur alludere, loco prædicto.

Hic me dum trepidi ad crudelia limina linquunt
Immemores ſocii, vaſto Cyclopis in antro
Deſeruere —— —

Cùm præſertim nullum proprium nomen temerè vel à Virg. vel Hom. uſurpetur.

Achæorum littus, in Cypro eſt, apud Ptol. A Græcis appellatum fuiſſe Adriage, nunc verò pagum eſſe, & *Accathon* vocari ſcribit Luſignanus. *Achæorum caſtra*, Strab *lib.* 13 *Achæorum portus*, Plin. 4. 12. *Porto bon*, teſte Nigro: In Troade eſt, ad Sigæum Promontorium. Item, in Æolide, circa Myrinam, Straboni. In Peloponneſo, Pauſ. Tauroſcytharum portus eſt ad Pont. Eux. Plinio. aliis *Pulcher portus*

Achæum, Civ. ulteriorem Tenedorum regionem attingens. Strab. *l* 13.

Achæus, Eretrius poeta tragicus, paulo junior Sophocle. Flor. *Olymp.* 82 Pythodori, & Pythoridis filius, qui cùm 43. vel ſec. alios, 30. vel. 24. fecerit fabulas, ſemel duntaxat vicit. Inter alias, ejus eſt Κύκν☉, nam ſic apud Athen. pro Κύκλ☉ ſcribi debere, obſervatum Turnebo & Caſaubono. Ejuſdem Μοῖραι, Athenæo *lib* 7. Fuit & alter *Achæus*, Syracuſanus junior, qui & ipſe Tragœdias decem ſcripſitavit, Suidas. V. & Diog. Laërt. qui *Achæi* cujuſdam mentionem

nem facit, in vita Menedemi. *Achai* quoque hiſtorici meminit Pindari ſchol. in od. 7. Olymp. Videndum autem, an idem ſit Ἀχαιὸς, quem cum Pherecyde jungit Arati Schol. quo loco de Hyadibus tractat, atque *Achaum* 4. Hyades ſtatuiſſe ait. At alius puto Ἀχαιὸς, cujus hiſtoricum opus celebrat Nicandri Schol. *in Theriaca*. Niſi magis placet, alterutro loco eſſe librarii vitio peccatum.

Achaus, puer quidam, qui Hipparinum, Syracuſiorum tyrannum, à militia revertentem, ac bene potum, de ſtupro ſe ſollicitantem, alium quendam eſſe exiſtimans, in tenebris interfecit. Parthenius *in Amatoriis*.

Achaus, Rex Lydiæ, cùm nova tributa à populo vellet extorquere, in ſactione populari ſuſpenſus eſt, pedibus ſurſum verſum erectis, & capite in aquas Pactoli demiſſo. Ovidius, *in Ibin*.

More vel intereas capti ſuſpenſus Achai,
Qui miſer auriferâ teſte pependit aqua.

Achaus, Zuthi fil. homicidio per imprudentiam perpetrato, in Laconicam profugit, & effecit, ut qui ibi habitabant, Achæi dicerentur. Strabo. *lib.* 8.

Achaus, *Callicon* cognomine, Vir ſingularis ſtultitiæ, fictile vas pulvinaris loco capiti ſupponebat: verùm quia duritie ejus offendebatur, paleis implevit, ut molliùs cubaret. Euſt. *Od.* X.

Achaus, Dux ſeu Prætor Seleuci, Antiochi filii, quem ultus, regnum invaſit, ab Antiocho occiſus. Polyæn. *l.* 4.

Achaus, fluvius qui ſe in Pont. Eux. exonerat. Arrian. *in Periplo*.

Achaia, triplici notione ſumitur. *Primò*, eſt Græciæ regio, quam Ptol. *Helladem*. Plin. Junior *Græciam* vocat. Terminatur à ſeptent. Theſſaliâ juxta amnem Sperchium, ſinum Maliacum, & Oetam montem. Ab occaſu Acheloo amne, ultra quem mox Epiri tractus incipit. Ab oriente nonnihil in Septent. reflectitur & Ægæo ac Myrtoo mari pulſatur, uſque ad Sunium promontorium. A meridie, illi Peloponneſus objicitur, & Iſthmo quinque m. paſſ. lato, cum Pelopon. conjungitur. hodiè *Livadia* vocatur in recentibus tabulis. *Achaiam* autem dictam volunt, vel ἀπὸ τῶ ἄχυς, à dolore, propter crebram aquarum inundationem, vel ab Achæo rege, ut placet Etymologo. *Secundò*. Achaia eſt Peloponneſi regiuncula, quæ à Ptolemæo *Propria* cognominatur, ad differentiam alterius illius Achaiæ, quam Ἑλλάδα vocari diximus. In fluv. ejus Selemno lotos amorum priſtinorum oblíviſci, tradit Pauſan. *l.* 7. Vocatur & aliis nominibus *Jonia*, *Jas*, & *Olenus* Diod. Siculo *Ægiales* Pauſan. & Plinio, idque vel ab Ægialo rege, vel propter urbes in littore diſpoſitas, unde incolas Pelaſgos *Ægialeis*, *i. e.* littorales appellatos ſcribit Herod. in Polyh. qui Danaam dictam quoque tradit, unde Græci *Achæi*, *Achivi*, & *Danai* dicti: *Romania alta* nunc appellari ſcribit Jac. Caſtaldus. Deſcribitur à Plinio. 4. 5. & Pauſ. *in Achaicis*. Hodie ſub Turcico jugo, perpetuis bellis exinanita. *Tertio*. *Achaia* aliquando uſurpatur pro totâ Peloponneſo, nunc vulgò *Morea*. Hinc Apuleius *Met.* 6. Lacedæmoniam in Achaiâ collocat. Hujus præcipuas urbes eleganti carmine complectitur Ovid. *Met.* 6.

Finitimi proceres coeunt, urbeſq; propinqua
Oravere ſuos ire ad ſolatia reges.
Argoſq; & Sparte, Pelopeiadeſq; Mycenæ,
Et nondum torvæ Calydon inviſa Dianæ,
Orchomenoſq; ferax, Patræq; humileſq; Cleonæ,
Et Nelea Pylos, nec adhuc Pittheia Trœzen,
Quæq; urbes aliæ bimari clauduntur ab Iſthmo.

Imò & ſumitur *Achaia* pro omnibus regionibus, quæ ſe concilio Achaico adjunxerunt, & à Romanis in provinciam redactæ, commune hoc Achaiæ nomen ſortitæ ſunt, quæ libertate donata à Domit. Nerone, Plin. *l.* 4. 9. 6. merſa, Plin 1. 92. 1. &c. De Vino Achaico V. Plin. 14. 18. Fuit etiam *Achaia* Rhodi inſulæ urbs, à Solis filiis condita. Diod. *lib.* 5. Cujus etiam meminit Athenæus. Item Meſſeniæ fons, prope Dorium urbem. Pauſan. Item civitas Cretæ. Geſner.

Achajachala, munimentum fluminis circuitione vallatum, Ammian. Euphratis nempe & circa Meſopotamiam, exſtimat Ortelius, *in Geogr. theſ.*

Achajas, Silonius Vates, qui Jeroboamo Regnum Iſraëliticum prædixit, per novum pallium in 12. partes diviſum, quarum decem illi obtulit. 3. Reg. 11. 12.

Achaicarus, Vates quidam apud Boſporanos. Strab. 16.

Achaicum bellum, Olymp. 158. an. 3. Urb. cond. 606. P. Corn. Scipione Africano Æmilio, & C. Druſio Coſſ.

Achaicum mare, Achajæ Græc. prov. adjacens, ubi Meridiem & Occidentem ſpectat.

Achaicus, civis Eccleſiæ Corinthiacæ, ad B. Paulum in Aſiam delegatus, unde primam ad Corinthios Epiſtolam retulit. 1. Cor. 16.

Achais, is. & *Achaida*, æ. ſicut Perſis & Perſida, Thebais & Thebaida. Ptolomais, Ptolomaida.

Achais, tractus Lydiæ, circa Mœoniæ fluvium. Steph. *in dictione unium*. Eſt etiam oppidum ſitum ad Orientem plagam maris Hircani, non procul ab Oxo amne, quod *Heraclea* dicebatur, donec ab Antiocho Seleuci filio inſtauratum, *Achais* cœpit appellari. Vid. Plin *l.* 6. *cap.* 16.

Achaius, Scotorum Rex, prudentiâ inſignis. Repulit Hibernorum irruptionem & cum Carolo Magno fœdus iniit, miſſo, ut creditur, celebri illo Alcuino, ad reprimendas Anglorum Piratarum in Gallicum & Germanicum mare incurſiones: cujus fœderis memoriæ causâ, rubenti Leoni, aureo flamine depicto, Scotis Principibus inſigni, duplicem tractum (ut dicunt) contrapoſitis liliis conſitum addidit Achaius. H. Boëthius *lib.* 10. Obiit An. 819. regni. 19. Leſlæus *l.* 3. *hiſtor. Scotica*.

Achaldam, ap. Pauſan. *l.* 4. Dux ab Ariſtomene interfectus.

Achale, Inſ. circa Malacam Hiſp. Sex. Avienus.

Achaly, Saracenorum rex, qui poſt Calipham, Mahumeto ſucceſſit, anno Dom 657.

Achama, Lybiæ interioris gens, Ptol.

Achamantys, Danai filia, quæ Echominum occidit. Hyginus.

Achamis, Arabiæ Urbs, ubi Eupolemus tradit, Davidem naves præparaſſe, quæ in Uphen vel Ophir navigarent. Euſ. 9. Præp. Ev.

Achamot, unum ex nominibus, quæ Diis ſuis vel Æonibus tribuit Valentinus hæreticus. Tertull. *l. contra Valentin.*

Achan, Iſraëlita, crimine anathematis convictus, ac damnatus, ab omni populo lapidibus obrutus fuit, & omnia quæ illius erant, igne conſumpta fuerunt. Congregatus ſuit ſuper eum magnus lapidum acervus qui hodiè permanet; vocatumque eſt nomen illius loci, *Vallis Achor*. Joſuæ 7. De quo Achane Prudentius *in Pſychomachiâ*

Videras & Jericho propria inter funera, quantum
Poſſet noſtra manus, quam victor condidit Achan
Cædibus inſignis, murali & ſtrage ſuperbus,
Succubuit capto victus ex hoſtibus auro,
Dum vetitum inſigne legens anathema favillis,
Mœſta ruinarum ſpolia inſatiabilis hauſit.

Achana, fluvius in Arabia Plin.

Achani, vel *Acharni*, pop. juxta Scythiam. Steph.

Achar, Zebedæi filius. Item civitas quæ nunc *Niſibis* appellatur.

Achara, Civ. vicina Sardibus. Strab. *l.* 14.

Acharaca, vel *Characa*, pagus Nyſæorum haud procul ab urbe, Plutonis, ac Junonis templo, ut & Charoino antro nobilis. Strabo *lib.* 12. & 14.

Achardam, fluvius è Caucaſo in Mæotim defluens, *Opm* Mercatori, *Zygna* Lazio.

Achardus, Epiſc. Abrincenſis, in Normannia, an. 1162. Continuator Chronici Sigeberti.

Acharenſes, Siciliæ pop. Cic. 3. *in Verr.* Circa Syracuſas, Fazello, qui putat ibi hodie *Carrane* eſſe.

Acharitanum, opp. liberum in Africa propr. quà ſpectat tractum Cyrenaicum, Plin. 5. 4.

Acharman, Urbs Arabiæ felicis, ubi Thamydeni pop. teſte Brietio.

Acharna, op. Græciæ in Att. Reg. totius ejus tractus potentiſſima, pars tribus Oeneidis. Thucyd. *lib.* 2. Steph.

Acharni, V. *Achani*.

Acharnis, vir ſenatorius atque militaris, qui occurrens Mario, & non ſalutatus, à Marianis occiditur. Signum enim ſuis dederat Marius, ut omnes, à quibus ſalutatus non reſpondiſſet, reſalutaretque, necarent. Plut. *in Mario*, de quo Lucanus, *lib.* 2.

——— Spes una ſalutis
Oſcula polluta fixiſſe trementia dextra.

Acharra, urbs Theſſaliæ.

Achas, opp. contra Tripolim, in radicibus Libani. Iſid.

Achas, V. *Achaz*.

Achaſa, Scythiæ extra Imaum regio. Ptol.

Achaſeluta, Civ. in tribu Iſaſchar. Hieron.

Achatagia, Regio Indiæ, inter Indum & Gangem fluv.

Achatara, Ptolemæo Sinarum urbs. Græcus Ptolemæi codex legit *Acadra* Eſt & apud eundem *Acadra* in India extra Gangem.

Achates, Siciliæ fluv. Plinio. *Cantara* vocat Leander Albertus, apud quem lapis *Achates* generatur. De quo Sil. *lib.* 14.

Et pellucentem ſplendenti gurgite Achatem.

Vibius Sequeſter *de flum.* *Achates Sicilia, ubi pari nomine lapillus generatur, unde gemmæ fiunt* Plin. 37. 10. *Achates in magna authoritate fuit, nunc in nullâ eſt. reperta primùm in Siciliâ juxta flumen ejuſdem nominis.* Solinus *cap.* 11. *Achatem lapidem Sicilia primum dedit, in Achatis fluminis ripâ repertum, non vilem, cum ibi tantùm reperiretur.* De memorabili Pyrrhi Achate, V Plin. *l.* 37. 1. & 10. *Achates* etiam fidus Æneæ comes fuit. *Æn.* 1. A ſolicitudine dictus, quæ Principum perpetuus comes.

Achates, fluv. Sic. hodiè *Drillo*: in valle Neetina, in mare Africum cadit, 6 mil. paſſ. à Terra Nova in Eurum.

Achbaluemangi, opp. Aſiæ in Cathaja regione, non longè à Cambalo in prov. *Tarmſu*, juxta lacum. Significat, *Urbs alba*, ſub M. Chamo.

Achatius, Palæſtinenſis Epiſcopus, Conſtantini Imperatoris temporibus.

Achaz, rex Judæ, ſucceſſit Jothamo, anno 17. Pekah regis Iſraelitici, regnavit an. 16. Homo impius, hypocrita, inconſtans, religionum rituumque externorum ſtultus imitator. Eſajæ 7.

Achazib, urbs tribus Aſer, Jud. 1. quæ etiam *Achzib*, Joſ. 19. dicitur. Tribus quoque Judæ. Joſ. 15.

Achedorus, flu. Macedoniæ, Apolloniam à Theſſalonicâ dividens. Volaterranus.

Achedrus, Hippothoontidis tribus pars. Steph Vid. *Acherdusim*

Achelnotus, Cantuarienſis, qui brachium S. Auguſtini Papæ uno talento auri, & centum argenti emptum, miſit Venturum. Vincentius, *l.* 25. *c.* 25.

Achelorium, fluvium habet Polyænus *lib.* 8. circa Theſſaliam.

Achelous, Acarnaniæ in Epiro flu. Straboni, ab Acheloo rege ſic dictus. A Pindo oriens, & Ætoliam ab Acarnaniâ dividens in ſinum Maliacum defluit. *Aſproperamo* Sophiano. *Catochi*, Nigro. *Geremlea*, Kyriaco Anconitano. *Thoas* olim incolis à celeritate dictus, teſte Strabone. Item *Theſtius* & *Azenus*, uti author eſt Plut. *lib. de flum.* hodiè *Pachicolamo*. Inde adjectivum *Acheloius* pro *aqueus*. Virg *Georg.* 1.

Poculaq; inventis Acheloia miſcuit uvis.

Veteres enim aquam omnem *Acheloum* nuncupavere, quòd primus hic flu. poſt diluvium erupiſſe è terra fertur. Sive quòd *Achelous* in Græciâ omnium flu. celeberrimus fuit. Sive quòd *Achelous* quidam primus vini mixtionem cum aquâ in Græcia invenerit, docet hoc Euſt. 2. *Iliad.* ait enim, omnem montem editum dici Idam, ὥσπερ καὶ πᾶν ὕδωρ Ἀχελῷον. Ephorus quoque *lib.* 2. *Hiſt.* Μάλιστα γὰρ τὸ ὕδωρ Ἀχελῷον προσαγορεύομεν ἐν τοῖς ὅρκοις, καὶ ἐν ταῖς εὐχαῖς, καὶ ἐν ταῖς θυσίαις. Unde Eurip. *in Androm.* aquam ad verrendam domum Ἀχελῴου δρόσον, h. e. *Acheloi rorem* vocat. Goropius *in Hermath. lib.* 6. ait *Acheloum* primâ omnium linguâ dictum *Ac-el-hot*, quæ tres voces ſignant *Aquarum excelſum principem*. Ἀργυροδίνης Heſiodo dicitur; h. e. argenteos vortices habens, ac proinde Dionyſius Verſ. 497.

Δίνῃς ἀργυρέῃς Ἀχελώϊος ἀμφὶς ἐλίσσει.

Achelous, filius Oceani & Terræ, ſeu Tethyos, ut habet Servius, vel, ut Theodontius, Solis, & Terræ. Hic cum Hercule duello certavit pro Deianira, Oenei Calydoniæ regis filia. Sed videns Herculem fortiorem, ſe vertit primò in Serpentem, deinde in Taurum, cui Hercules amputavit cornu, quod Copiæ, comiti Fortunæ datum eſt. Sed poſtea Achelous Amaltheæ cornu Herculi dedit, atque ita ſuum recepit. Tandem ab Hercule victus, ſe in ſui nominis fluvium, gemino cornu inſignitum occultavit. Ovid. *Met.* 9.

—— Vultus Acheloius agreſtes
Et lacerum cornu mediis caput abdit in undis.

Idem *Epiſt.* 9. *Cornua flens legit rapidis Achelous in undis,*
Truncaq; limosâ tempora merſit aquâ.

Et *Ep.* 15. *Ut ferus Alcides Acheloia cornua fregit,*
Dum petit amplexus Deianira tuos.

Propert. 2. 34.
Nam rurſus licet Ætolis referas Acheloi,
Fluxerit ut magno fractus amore liquor.

Stat. 7. *Theb.* —— *Acheloon utroq;*
Deformem cornu vagus infamabat Acarnan

Certè *Achelous* Græciæ fluvius, duobus locis per fines Perrhæborum, in Maliacum ſinum effunditur. Et hoc poetis ſolenne eſt, ut fluvios Tauris ſimiles effingerent, (Horatius, *Sic Tauriformis volvitur Aufidus*) quoniam cum impetu erumpentes, tauris ſimilem edunt gemitum, vel, ut Hellanicus ſenſit, quia terram ſulcare tanquam boves videntur, vel, ut aliis placet, quia circa ripas fluminum tauri mugire ob uberiora paſcua audiuntur. Factus eſſe draco fingitur, quia ſinuoſo curſu deferuntur flumina. Cùm idem aſſiduis aliquando imbribus non augeatur, ac placidus ſit, humanam formam ſumpſiſſe dictus eſt. Porro Hercules, ut ait Strabo. *lib.* 10. Oeneo affinitate conjunctus, & in omnes mortales beneficus, fluvium Acheloum temerè & cum impetu regionem infeſtantem, aggeribus & aquæductibus coërcuit, & extenuavit: eamque aquam in multos rivulos diductam, quæ prius regionem vaſtabat, telliſſimam reddidit. Inde dictus eſt illi fluvio taurinum cornu defregiſſe, & pro illo rerum copiam, ſeu Amaltheæ cornu accepiſſe, fluvius igitur paulatim exiccatus, eo facto fabulæ locum dedit, quæ in honorem Herculis ficta eſt, & prudentiam ad infinita incommoda & pericula avertenda neceſſariam & perutilem eſſe demonſtrat. Hinc *Acheloides* ſeu *Acheloiades* Sirenes dictæ, à Patre Acheloo. Ovid. *Met.* 14.

— —— Acheloja, dumq; relinquit
Sirenum ſcopulos.

Achelus, nomen viri proprium Val. Flac. *lib.* 3.
Ambroſium Peleus, ingentem Ancaus Achelum
Sternit. ubi alii *Ethelum*.

Achemes, Ægypti Præſes. A. M. 3477.

Achemon, qui & *Achmon*, unus Cercopum, qui unà cum fratre Baſſalo, nullo non injuriarum genere in obvium quemque debacchabatur. Hiſce mater erat *Sennonis* nomine; mulier fatidica, quæ filios cavere juſſit, ne quando in Melampygum inciderent Evenit autem, ut Hercules aliquando ſub arbore quadam dormiret, armis in eandem reclinatis. Acceſſerunt Cercopes fratres, & Herculem ſub arbore dormientem ipſius armis aggredi tentarunt. At ille protinus inſidias ſentiens, correptos, ac vinctos de clavâ à tergo ſuſpendit, leporum more, atque ad eum modum geſtabat. Capitibus itaque pendentes deorſum demiſſis, poſticum Herculis nigris pilis horridum, atque hiſpidum viderunt. Quapropter materni moniti memores, hâc de re inter ſe confabulabantur. Quod ſimul ac audivit Hercules, cognomine delectatus, & in riſum ſolutus, vinculis eos liberatos dimiſit. Eraſmus in proverbio, *Ne in Melampygum incidas.* Meminerunt hujus fabulæ Suidas & Nazianzenus.

Achemum, urbs perampla & regni cognominis caput, in Inſ. Sumatra, in India, cum portu, in ora Septentrionali Inſ. Aliter *Acemum*. Diſtat 400. mil. paſſ. à Malacca in Circium, 210. ab ora proximiori Peninſulæ Indiæ extra Gangem in Occaſum, & 40. ab urbe Pedir Ejus Rex obtinet etiam regna *Pedir* & *Pacem* vicina. V. Linſchot. *cap.* 19. Spilberg. *c.* 14.

Achequs, Rex Iapponiæ, qui legitimo Principe *Nobunangâ*, eò quòd pro Deo adorari vellet, occiſo, ab uno Ducum ejus, qui filii occiſi Regis partes tuebatur, prælio victus & à ruſticis interemptus eſt. Mendoz. *p.* 2. *l.* 1. *c.* 19.

Achera, vide *Acerra*.

Acherdus, pars tribûs Hippothoontidis. Steph. Unde *Acherduſius*, Dem.

Acherini, pop. Siciliæ. Cic. *Verrinâ quintâ*.

Acherius, quibuſd. *Haterius*, orator tempore Auguſti Cæſaris, cui tanta orationis celeritas fuit, ut & vitium fieret, & bracteata Cæſaris Auguſti ſententia ad id circumferretur, *Acherius noſter ſufflaminandus eſt.* Is cùm libertinum reum defenderet, quòd patroni concubinus fuiſſet, dixit, Impudicitia in ingenuo crimen eſt, in ſervo neceſſitas, in liberto officium. Rhod. 15. 11.

Acherna, maximus vicorum, in Attica, Thucydid. 2.

Achero, Heſych. Ἀχερὼ καὶ Ὦπις, καὶ Ἑκαέργη καὶ Γοργὼ, καὶ Γῆ καὶ Δημήτηρ ἡ αὐτή.

Acheron, filius Cereris abſque patre, quem cùm in abdito Cretæ ſpecu peperiſſet (is autem lucem aſpicere, ob Titanas, Cereris genus extirpare conatos, non auderet) ad inferos deduxit; ibi autem fluvius amariſſimus, qui primus excipit mortuorum animas, effectus eſt. Alii Titanis, & Terræ filium faciunt, & ob id à Jove ad inferos dejectum volunt, quòd ſitientibus Titanibus aquas præbuiſſet. *Acheron* autem (i. e. *gaudio carens*) fluvius, fingitur excipere defunctorum animas: quia cùm morituri ſunt homines, ſubtriſtis quidam torpor mentem animumque ita labefactat, ut propinqua mors eſſe facilè ſentiatur. Tunc enim Conſcientia, rerumque geſtarum memoria animum perturbat, quæ palus eſt omnibus primùm trajicienda, ut fabuloſè fingitur à poetis; neque enim poteſt in hâc præteritæ vitæ inveſtigatione animus non magnopere commoveri. Ceteris autem, ſive Terræ filius hic flu. dicitur, quoniam univerſa animi moleſtia & perturbatio, aut ex acquirendarum, aut ſervandarum ſtudio naſcitur. Hic flu. potum Titanibus adverſus Jovem pugnantibus præbuit, quoniam multæ iniquæ cogitationes adverſus Dei mandata inſurgunt, quas ſi animus diutius aluerit, à ſanctâ dei lege deſciſcit, & in brutorum naturam delabitur. Præterea dicitur eſſe guſtûs inſuaviſſimi, quoniam vitæ noſtræ ratio & recordatio, ſi diligenter perpendatur, multas habet inſuavitates. Plura legat Mythologiæ ſtudioſus apud Lil. Gyraldum, & Nat. Comitem. Lucano *aduſtus* dicitur, *lib.* 3.

Præparat innumeras puppes Acherontis aduſti
Porritor. —— ——

Statio *durus*, Silv. 2. 6. *Jam litora duri*
Sæva Pilete ſenis, durumq; Acheronta videbas.

Virgilio *avarus*, 2. *Georg.* *Strepitumq; Acherontis avari*
Subjecit pedibus. —— —— ——

Senecæ *mæſtus*, in *Thyeſte*;
Quod mæſtus Acheron pavet.

Silio *triſtis*, *lib.* 3. *Triſtior his Acheron, ſanie craſſiq; veneno*
Æſtuat. —— —— ——

Dicitur etiam *Acherons*, vel *Acheruns*. Unde apud Plautum *in Amphitryone*, —— *ulmorum Acheruns* h. e. vorago, & diſſipator virgarum. Ex ulmis autem virgæ fiebant, unde alibi verberonem ſervum appellat ulmitribam. Idem *Cap.* 5. 19.

Vidi ego multa ſæpe picta, quæ ſub Acherunte fierent
Cruciamenta; verum enim verò nulla adæquè eſt Acheruns
Atq; ubi ego fui in lapidicinis.

Idem in *Bacchidibus*, 4. 21.
Regiones colere mavellem ego Acherunticas.

Acheron, etiam Epiri flu. juxta Pandoſiam urbem, ex Acheruſia, palude Theſprotiæ profluens, multiſque fluviis auctus in ſinum Ambraciam influens, hodiè *Velichi*, ſeu *Verlichi* Nigro, Ἀχέρων Ptolemæo, *Acheros* Livio. Straboni tamen per ω ſcribitur. Cui etiam *Acheron* flu. Elidis, regionis in Peloponneſo. Eſt etiam flu. Brutiorum in Italiâ Straboni, *l.* 6. V. etiam *l.* 7. & 8. quem Niger *Baſſento*, Leander autem *Santo* appellat. Barrius v. in ſuâ Calabriâ ſcribit, eum *Campaniano* hodiè dici; In hoc, Alexander Moloſſorum rex à Lucanis trucidatus eſt. Dodonæo deceptus oraculo, quo jubebatur Acheruſiam aquam, Pandoſiamque urbem cavere. Eſt etiam flu. Riphæorum montium, Orpheo *in Argon.* Item Bithyniæ flu. qui juxta Heracleam in Pontum Euxinum exit. Qui poſtea *Sonautes* dictus eſt, auctore Apollonio, & Iſacio *in Lycophr.* Habet hoc tractu Plin. quoque inter alia flumina *Sonantem*. Ab Ammiano, *Archadius* appellatur; unde Hercules canem infernalem eduxit. Theocriti Interpres. *Acheron* autem dicitur ab Ebræo אחרון *Acharon*, h. e. *ultimum*, *extimum*, ſive quod longiſſimè abeſt. Hinc σκότος ἐξώτερος Matt. 22. 13.

Acherontia, civitas parva Apuliæ, in monte ſita, quam, ob hoc, *nidum* appellat Hor. *Carm.* 3 *Od.* 4.

—— Mirum quod foret omnibus
Quicunq; celſæ nidum Acherontiæ
Saltuſq; Bantinos, & arvum
Pingue tenent humilis Ferenti.

Fuit etiam Magnæ Græciæ urbs mediterranea, hodie *Matera* Leandro; pop. *Acherontini*.

Acherontia, *Acerenza*, ſeu etiam *Cirenza* accolis, urbs eſt hodie in Baſilicata, prov. Regni Neap. prope Bradanum fluv. ad radices Apennini, 10. milliaribus Venuſiâ diſtat in Eurum, & 28. à Mateola in Occaſum. Deficit indies, eſtque parva admodum, & ejus Archiepiſcopatui unitus eſt Mateolanus ſeu Materanenſis.

Acherra, urbs inter Padum, & Alpes. Vide *Acerra*.

Acherra, ſeu *Acerra*, hodie *Gherra*, caſtrum Duc. Mediolanenſis, in Laudenſi agro, ad confluentes Serii, in Adduam fluv. 2. mil. à Picceleone, & 12. à Cremona in Occaſ. uti à Placentia in Boream, teſte Brietio.

Acherres, rex Ægyptiorum, Succeſſor, ſecundùm quoſdam, cognominis Regis, quem S. Literæ *Pharaonem* vocant, cum quo Moyſi res erat, regnavit annis 7.

Acherſunda, Inſ. Norvegiæ in ora littor. & meridion. eſtque parva & verſus Fridericoſtadium.

Acheruſia, *Lago della Colluccia*, palus inter Capuam, & Averſam, per aperta plana prope Cumas diffuſa. Plin. Diod. Sic. *lib.* 2 de ſepulcris Ægyptiorum, qui Heliopolim accolunt, tradit paludem eſſe *Acheruſiam*, in quam immittantur cadavera in ulteriorem ripam deferenda: navim verò ipſam quâ trajiciuntur, Barim; h. e. onerariam, & nauclerum Gharontem linguâ illorum appellari. Inde nata de Charonte, qui animas tranſvehebat Stygem, fabella. V. egregia hanc in rem, apud Pet. de Valle, Itinerar. tom. 1. *Acheruſia* etiam Cherſoneſus circa Heracleam Pont. ſive Marginorum in Bithynia ad Pont. Eux. unde Herculem Cerberum ex inferis eduxiſſe credunt Xenophon, & Euſt. ex Diodoro. Eſt item ſpecus ibidem Apollonio, & Pomp. Melæ. Hujus meminit Ammianus quoque, & addit ab accolis Μυχόπτισιν vocari. *lib.* 22. *Acheruſium* quoque ibidem. Apollon. & Plin. Cùm verò Sil. *lib.* 14. ait,

Serpit paſcendo creſcens Acheruſia peſtis.

Non de palude intelligendus eſt, uti ſentit Ferrarius.

Achetus, *Acithius*, Ptolemæo, ut nonnullis videtur *Fiume di noto*, flu. Siciliæ, apud Netum urbem fluens. Acithius verò (de quo Ptol.) longè hinc in oram occiduam fluit. Sil. *lib.* 14. *Et Netum & Mutiæ, pubeſq; liquentis Acheti.* Populi, *Achetini* Tullio.

Achemus, Rex Tauri.

Achia, ſive, *Achias*, fil. Achitob. 1. Reg. 14. fil. item Jerameel 1. Paral. 2.

Achiab, nepos Herodis M. qui eum inhibuit, ne ſe cultro, quod petierat ad pomum decorticandum, confoderet, Joſeph. *l.* 17 *Antiq. c.* 9.

Achidana, Carmaniæ fluv. Ptol. *Achindana* Interpretibus.

Achila, ſylva ad dextram deſerti Ziph. 1. Sam. 13. *Sycella* apud Joſeph.

Achilia, Inſ. in ora Connactiæ Prov. in Hibernia, prope Comit. *Majo*, ſatis parva.

Achillaus, vel, *Aquileus*, Zenobiæ parens, in cujus [illegible]atiam Palmyreni præfectum, & milites præſidiarios Aureliani occiderant. Propter ſeditiones in Ægypto excitatas, feris expoſitus, & ab iis dilaniatus eſt. Vopiſcus. Pomp. Lætus. *Achillaus* fil. Domicillæ, Eunuchus ſub Domitiano, Tarracinæ decollatus eſt.

Achillas, initio lector ſcholæ Eccleſiæ Alexandrinæ. Euſeb. *lib.* 7. *cap. ult.* dein Epiſcopus, ejuſdem Eccleſiæ, Arium, qui Meletii hæreſin amplexus, à Petro priore Epiſcopo ex Eccleſiâ pulſus erat, denuo recepit ut officio diaconi fungeretur. Mortuo poſt annum Epiſcopatûs Achillâ, cùm in petitione Epiſcopatûs Alexander Ario præferretur, Arius dolore repulſæ motus, hæreſin Arianam ſparſit. Trip. Hiſt. *lib.* 1. *cap.* 12. V. Baron. *A. C.* 8. 310. & 311.

Achillas, Ptolemæi exercitûs ductor, cui demandata fuit cura cædis Pompeii. Plut. *in Pomp.* Luc. *lib.* 8.

—— Sceleri delectus Achillas.

Achillas, nobile Galliarum opp. à Gothis multâ vi expugnatum, donec imminente Aëtio non impuniti abſceſſerunt, Diacono teſte. *Archillas* habet Proſper Aq. Sed Arelati hanc hiſtoriam tribuit Chron. Wandal. ut Vignerius annotavit, ita ut *Arelas* pro *Achillas* reſtituendum videatur. Ortel. *in theſ. Geogr.*

Achillas, vir quidam, qui cum calvariam mortui ſaxo petiiſſet, reſiliente in frontem lapide percuſſus eſt. Auſon.

Achillea, aliàs *Achilleis*, idos, *Achillis curſus*, peninſula eſt non procul ab oſtio Boryſthenis, ad formam gladii in tranſverſum porrecta, ab exercitatione Achillis nomen habens. Dionyſius *Perieg.* Ταῦρος δ' ἐν ναίουσιν Ἀχιλλῆος δρόμον αἰπύν. Herodotus *lib.* 4. Ἀχιλλήϊον δρόμον vocat. Mela *lib.* 2. *cap.* 1. *Achilles infeſtâ claſſe mare Ponticum ingreſſus, ibi ludicro certamine celebraſſe victoriam, & cùm ab armis quies erat, ſe, ac ſuos curſu exercitavisse memoratur. Ideo dicta eſt δρόμος Ἀχίλλειος. Fidoniſi* hodiè, teſte Nigro. Fuit etiam *Achillea*, inſula Sarmat. Europ. ante oſtia Boryſthenis, quæ & Macaron, & Leuce & Heros, ut quidam volunt, dicebatur. Dionyſius.

Ἔστι δέ τις καὶ σκαιὸν ὑπὲρ πόρον Εὐξείνοιο
Ἄντα Βορυσθένεος μεγαλώνυμος ἐν ἁλὶ νῆσος
Ἡρώων. Λευκὴν μιν ἐπωνυμίην καλέουσιν.
Οὕνεκ' οἱ κνώπες ἐν αὐτῇ, λευκὰ τέτυκται.
Κεῖθι δ' Ἀχιλλῆός τε, καὶ Ἡρώων φάτις ἄλλων
Ψυχὰς εἰλίσσεσθ' ἐρημαίας ἀνὰ βήσσας.

Ammianus *lib.* 22. *In hâc Tauricâ inſulâ, Leuce ſine habitatoribus ullis Achilli dedicatur. In quam, ſi fuerint quidam forte delati, viſis antiquitatis veſtigiis, temploq; & donariis eidem heroi conſecratis, veſpere repetunt naves. Ajunt enim non ſine diſcrimine vitæ illic quenquam pernoctare.* Autor Peripli ponti Euxini, ab Iſaaco Voſſio editus, Ἀχιλλέως νῆσον, Ἀχίλλειος δρόμον, & Leucen inſulam pro iiſdem habet. Subdit ex Demetrio, Thetin filio ſuo hanc inſulam conceſſiſſe, Achillemque in eâ habitaſſe, ac templum ibidem in honorem ejus extructum fuiſſe. Inde eſt quòd Q. Calaber *ad finem lib.* 3. *Paral.* Neptunum introducit, matrem Achillis conſolantem in hunc modum.

—— Ἀλλ' αὐτὸν καὶ ἐς Διὸς ἤλυθεν αὐγάς,
Καί οἱ δῶρον ἔγωγε θεουδέα νῆσον ὀπάσσω
Εὐξείνου κατὰ πόντον, ὅπῃ θεὸς ἔσσεται αἰεὶ
Σὸς πάις. ἀμφὶ δὲ φῦλα περικτιόνων μέγα λαῶν
Κύδει κυδαίνοντα θυηπολίῃς ἐρατεινῇς
Ἐσσόμενον τίουσι. ——

Nullam hîc avem volare, Plin. *l.* 10. *c.* 19. habet & Strabo *l.* 13. Hodiè *Caccaria*, teſte Nigro. Eſt etiam *Achillea* apud Ptol. Pauſ. & Max. Tyr. inſula, & urbs ad oſtium Iſtri Boreal. gemina, nova & vetus, vulgo *Kelia*. Vide Steph.

Achillea, fons Mileti, cujus aqua ſalſiſſima ſcaturit, dulceſcit autem defluxu. Hic lotus Achilles dicitur, cùm Strambelum filium Telamonis, Lesbiis auxilio venientem, ſuperâſſet. V. Freinshem. ſupplementis in Curt. *l.* 2. *c.* 7. Athen. *l.* 2. *c.* 2. Voſſ. de Hiſtor. Gr. *l.* 1. *c.* 10.

Achillejenſes, populi, circa Macedoniam aut Illyricum, Xenoph. l. 3. hiſt. Gr.

Achilles, Illyrii filius. Appianus.

Achilles, Pelei & Thetidis filius, quem adhuc infantem mater Stygiis undis immerſit: quamobrem invulnerabilis toto corpore factus eſt, præterquam in eâ pedis parte, quâ comprehenſus ab ipſâ fuerat dum ablueretur. Traditus eſt educandus Chironi Theſſalo, ſub quo bellicis artibus, ac Muſices exercitio proficeret, unde poſtmodum iram ejus, quæ tot negotia Trojanis exhibuit, citharæ cantu mirabiliter ſæpe permulſam, Athen. *l.* 14. poſt Theopompum, *l.* 46. annotavit, Stat. Achill. *lib.* 1.

Quò rapis ingentem magni Chironis alumnum?

Juven. *Sat.* 7. *—— Metuens virgæ jam grandis Achilles*
Cantabat patriis in montibus. Et cui non tunc
Eliceret riſum Citharœdi cauda Magiſtri?

Quod autem dixit *metuens virgæ*, idem ante illum cecinit Ovid. 1. de Arte.

Qui toties ſocios, toties perterruit hoſtes,
Dicitur annoſum pertimuiſſe ſenem.
Quas Hector ſenſurus erat, poſcente magiſtro
Verberibus juſſas præbuit ille manus.

Per *patrios* autem *montes*, Pelion intellexit Satyricus. Is enim mons Theſſaliæ, & illic nutritus Thetidis filius. Ita enim mater ipſa apud Stat.

—— Quid enim cunabula parva
Pelion, & torvi commiſimus antra magiſtri!

Hunc autem cùm mater ex oraculo didiciſſet in expeditione Trojanâ periturum, ſi eò cum ceteris ducibus proficiſceretur, jam adul-

dulum inter Lycomedis regis filias furtim occuluit, & ne proderetur, muliebri habitu eum induit: ubi cum aliquandiu delituiſſet, Deidamiam regis filiam vitiavit, ex qua Pyrrhum ſuſcepit. Ovid. *Met.* 13.

Præſcia venturi genetrix Nereïa leti
Diſſimulat cultu natum, & deceperat omnes,
In quibus Ajacem, ſumpta fallacia veſtis.

Hor. *Carm.* 1. *Od.* 8. - - - - *Quid latet? ut marinæ*
Filium dicunt Thetidis ſub lacrymoſa Trojæ
- *Funera: ne virilis*
Cultus in cædem, & Lycias proriperet catervas.

Poſtremò tamen ab Ulyſſe aſtu compertus, ad bellum ductus eſt. Troja enim abſente Achille expugnari non potuit. Arma, quę nullâ humanâ vi penetrari poſſent, à Vulcano, Thetidis rogatu, illi fabricata ſunt. Porro, in bello poſt multas res præclariſſimè geſtas, adeò ob ereptam ſibi ab Agamemnone Briſeida indignatus eſt, ut aliquandiu bello abſtinuerit, neque ullis precibus reduci potuerit. Verùm Patrocli amici conjunctiſſimi morte permotus, denuo ad bellum profectus, Hectorem interfecit, quem mortuum, & curtui alligatum, ter circum urbis muros raptavit (& hæc omnia in Patrocli ultionem) ac demum Priamo corpus vendidit. Virgil. *Æn.* 1.

Ter circum Iliacos raptaverat Hectora muros,
Exanimumque auro corpus vendebat Achilles. Meminit

Propert. 2. 8. *Fortem illum Æmoniis Hectora traxit equis.*
Ovid. *Amorum.* 2. 1. *Raptus & Æmoniis flebilis Hector equis.*
Vetus Poëta, apud Tullium Tuſcul. 1.

Vidi, videre quod me paſſa ægerrimè,
Hectorem curru quadrijugo raptarier.

De redemptione cadaveris Hectorei Tragœdiam ſcripſit Ennius, quam *Hectoris Luſtra* ſive *Lytra*, inſcripſit, quæ ſic dicta a luendo, i. e. ſolvendo pretio, cujus rei argumentum tractaſſe adoleſcentem Lucanum ex Statio apparet in Silvis.

Ac primum teneris adhuc in annis
Ludes Hectora Theſſaloſque currus,
Et ſupplex Priami potentis aurum

Magno pretio redemptum eſſe innuunt Homeri ἀπερείσια ἄποινα, hoc eſt, infinita redemptionis pretia. Cedrenus ait, portata à Priamo ad redimendum Hectorem χρυσίον, καὶ ἄργυρον, καὶ ἐσθῆτα πολυτελῆ. *aurum, argentum, pretioſam veſtem.* Inde Hor. *lib.* 1. *Od.* 10. de hâc re loquens, *dives Priamus*, inique à Scaligero laceratus. Caſſiodorus,

Priamus quanto pretio ſepeliendum Hectorem redemit.

Diſſidet tamen Plut. Nam *orat.* 2. *de Alex.* ὁ μὲν γὰρ (loquitur de Achille) χρημάτων ὀλίγων τὸν Ἕκτορος νεκρὸν ἀπελύτρωσεν. h. e. *hic autem parvo pretio cadaver Hectoris redemptum reddidit.* Occiſus tandem à Paride, dum conjugium Polyxenæ ſperaret, ictu telo ea pedis parte, quæ Styge tincta non erat, & in Sigæo ſepultus eſt Plin. 4. 12. Tantæ fortitudinis fuiſſe fertur, ut (teſte Gellio *l.* 2. *c.* 11.) inſigni fortitudine duc[illegible] *Achilles*, ſicut L. Sicinius Dentatus, & Q. Cotius, apud Val. M. *l.* 3. *c.* 23. appellentur, & argentum vocetur *Achilleum*, quòd ſit inſuperabile. Mythologi *Achillem* imperatoris præſtantiſſimi effigiem eſſe demonſtrant, fortes autem viri voluptatum illecebris potiùs, quàm vi externâ ſæpiſſimè obruuntur. *Achillem* ſcribit Euphorion videri nuncupatum, quòd non chilo, i. e. Cerealibus cibis primùm ſit connutritus, verùm ex infantiâ, medullis animalium, Leonum inprimis, mox & carnibus venatu comparatis. Verſus Euphorionis hi ſunt, quemadmodum citantur ab Etymologo:

Ἐς Φθίην χιλοῖο κακῆς πεπάσαιτ' ἄπαστος·
Τοὔνεκα Μυρμιδόνες μιν Ἀχιλλέα φημίξαντο.

Sunt qui, Euſt. tradente, dici *Achillem* opinentur, quòd bello victis triſtitiam immitteret. Alii quòd Ilienſes mœrore confecerit. Non deſunt, qui ab ἄχος *dolor*, & λύω, *ſolvo*, nuncupatum eum contendant, quia medicus fuit. Sed hæc trita forſan, & ridicula. Illud autem non perinde vulgatum, alios commiſiſſe Thetidem interdiu filium ambroſiâ ungere ſolitam, & noctu ſub igne occultare, quò quicquid in eo mortale foret, eximeret, donec, à Peleo deprehenſa, irata ſe ſubduxit. Apollonius 4. *Argonaut. verſ.* 869.

Ἡ μὲν γὰρ βροτέας αἰεὶ περὶ σάρκας ἔδαιεν
Νύκτα διὰ μέσσην φλογμῷ πυρός· ἤματα δ' αὖτε
Ἀμβροσίῃ χρίεσκε τέρεν δέμας, ὄφρα πέλοιτο
Ἀθάνατος, καί οἱ στυγερὸν χροῒ γῆρας ἀλάλκοι.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐξ εὐνῆς ἀνεπάλμενος εἰσενόησε
Παῖδα φίλον σπαίροντα διὰ φλογός. ἧκε δ' ἀϋτὴν
Σμερδαλέην ἐσιδὼν, μέγα νήπιος, ἡ δ' ἀΐουσα
Τὸν μὲν ἄρ' ἁρπάγδην χαμάδις βάλε κεκληγῶτα

Dictus hinc fuit *Pyroſous*, quaſi ab igne ſervatus, & poſtea *Achilles*, ab exuſto labro, quod, dum lingeret infans, ambroſiâ non fuiſſe perunctum fingitur. Agameſtor *Thetidis Epithalamio*;

Παιδὶ δ' ὄνομα θῆκε Πυρίσοον, ἀλλ' Ἀχιλῆα
Πηλεὺς κίκλησκεν χεῖλος τοὔνεκά μιν
Κείμενον ... ἐπὶ πῦρ ἀπάμειρεν
Χεῖλος αἰθομένη ... Vide Tertull. *de Pallio l.* 4. & *l. de Anima, c.* 46.

Achilles, quidam à B. Irenæo Valentiam in Hiſpaniam miſſus ad Evangelii prædicationem; fumo ſuffocatus eſt.

Achilles Tatius, Alexandrinus, niſi *Tatii* potius, puta filius, aut libertus dici debeat, literis conſignavit ἱστορίαν σύμμικτον, in qua multorum magni nominis virorum meminerat, teſte Suidâ; qui addit præterea, ſui memoriam reliquiſſe opere Etymologico, nec non libro de Sphærâ. Hujuſce fragmentum ſupereſt, manuductio in Arati Phænomena, ex Bibliotheca Florentina, à P. Victore primùm edita, & à P. Petavio in Latinum verſa. Meminit præterea Suidas Achillis ἐρωτικῶν: in quibus deponit Τὰ κατὰ Λευκίππην καὶ Κλειτοφῶντα. Valde hoc Amorum opus epigrammate ſuo laudat, ſive Photius Patriarcha, ſive potius Imperator Leo. Et ſanè nihil Euſtathii, & Prodromi Cyri Amores, ad illos Heliodori, vel Achillis Tatii. Cùm autem opus hoc conderet, fuiſſe gentilem, ea oſtendunt, quæ de puerorum amoribus ſcribit, atque alia. Ab Hier. Commelino, ex Bibliotheca Palat. editum opus hoc, ab Annibale Cruccio Mediol. Latinè verſum eſt. Tandem tamen fuiſſe Chriſtianum, atque ad Epiſcopatum etiam perveniſſe, ex Suidâ diſcimus. Vide Phot. Biblioth. *c.* 87. Voſſ. de hiſt. Gr. *l.* 3. & Mathem. *c.* 33.

Achilleis, opus eſt Statii Poëtæ, quo *Achillis* pueritiam deſcripſit, totam ejus vitam perſecuturus, niſi immatura ejus mors tam inſigne opus nobis invidiſſet.

Achilleum, opidum Troadis, juxta tumulum *Achillis*, à Mitylenæis conditum, ubi claſſis ejus ſteterat, propemodum interiiſſe ſcribit Solinus. Exiguum pagum facit ex eo Strabo. *Achillitidem* hujus agrum vocat Laërtius, in *Pittaco*. Plin. Eſt & caſtellum prope Smyrnam, & locus in Siciliâ, & vicus & portus Meſſenes. Steph. Portus eſt in Laconica, circa Tænarum Prom. Pauſaniæ. Locus ante Tanagræam Bœotiæ Urbem, Plut. Nec non op. & Prom. Sarm. Aſianæ ad Boſporum Cimmer. & fauces Mæotidis paludis. *Capo di Croce.* Villanovano & Molet. Mileti fons eſt dulciſſimæ aquæ, Athenæo, *l.* 2. Vide *Achillea.*

Achilleus & *Nereus*, à Petro baptizati, impium idolis cultum præſtare recuſantes, ſub Domitiano, avulſis à cervice capitibus, SS. Martyrum chorum auxerunt. Vincent. 10. 15.

Achilleus, Vid. *Achillæus.*

Achillinus, miles Beliſarii, Romæ ad portam Pincianam, ſolus impetus Gothorum repreſſit. Procop. Potius *Acilenus.*

Achillis lucus, Vid. *Hecatæ.*

Achim, fil. Sadoc. Matth. 14. ex majoribus Chriſti.

Achimaas, pater Achinoam, uxoris regis Saul 1. Reg. 14. filius item Sadoc Sacerdotis, 2. Reg. 5. fide in Davidem illuſtris.

Achiman, gigas ex poſteris Anach. Num. 12.

Achimelech, nomen Sacerdotis, de quo triſtiſſimam hiſtoriam, vid. 1. Reg. 21. & 22. Item fil. Abiathar, 2. Reg. 8. qui 1. Chron. 18. *Abimelech* dicitur.

Achimenes, fil. Bacchimonis, filii Perſei, qui Achimeniis populis nomen dedit, quibus imperavit, à quo Achimenia regio. Lege *Achamenes* & ſic in ſeqq.

Achimenes, Jobatis, vel Ariobatis regis Lyciæ filia, & uxor Bellerophontis, *Achamene* legendum puto.

Achimenia, regio ab *Achimenide* denominata, lege *Achamenia* & *Achamenide.*

Achimoth, filius Elcana. 1 Chron. 6.

Achindana, Vid. *Achidana.*

Achinnas, Rex Æthiopum, vixit circa tempora Pharamundi, primi Regis Francorum. Regnavit 3 annos. Davity.

Achinoam, nomen uxoris regis Saul, 1. Reg. 14. Uxor item David, ex Jezreele. 1. Reg. 25.

Achiocharus vel *Achiacharus*, Tobiæ ex fratre nepos. De quo multa Salian. *A. M.* 3326.

Achior, dux filiorum Ammon. Judith. 5. 6. & 14. Salian. *A. M.* 3346.

Achira, locus Epiſc. ſub Patriarchatu Conſtantinop. Balſamoni.

Achiram, filius Benjamin. Num. 26

Achiroe, Nili filia, ex Sithone marito, Martis filio, Thraciæ rege, filias duas concepit, Pallenæam, & Rhœteam, quarum illa Pallenæam urbem Thraciæ nomine ſuo vocavit, Hæc vero Rhœteam Troadis locum.

Achis, Gethæorum rex Palæſtinus, qui Davidem exulem cum 600. comitibus ſuſcepit, eique civitatem Siceleg inhabitandam dedit, quæ poſtmodum civitas Davidis appellata eſt: eum quinetiam in expeditione contra Judæos comitem habuit cum 200. ſociis, ejus virtuti plurimùm confiſus. 1. Sam. 21. 10. & 27. 2. 1. Reg. 21. Apud hunc Regem cùm deliteſceret David, compoſuit, ſecundùm quoſdam, Pſalm. 56. & cùm liberatus eſſet, Pſ. 34.

Achiſamech, pater Ooliab, de tribu Dan, Exod. 31.

Achiſarus, opidum, Plin. 6. 3. *Achiſarmi* populi, ibidem *cap.* 30.

Achita, Vid. *Anchita.*

Achitob, pater Abimelech ſacerdotis. 1. Reg. 22. Item pater Sadoc. 1. Reg. 8.

Achitophel, Gilonita, conſiliarius regis David, apud quem tantâ æſtimatione habitus fuit, ut quicquid diceret, de cœlo prolatum duceretur: tantâ verò perfidiâ, ut de comprehendendo

Davide daret conſilium: tantâ improbitate, ut Abſoloni author eſſet, thorum paternum, luce clarâ coram populo, contaminandi. Cùm autem ſuum conſilium utile repudiaretur, indignatione victus, & præ impotentia laqueo ſibi fauces intercluſit. 2.Sam.15.16.17.

Achæi, Vide *Græcia*.

Achladæus, apud Pauſan. *lib.* 4. dux eſt, quem Ariſtomenes interfecit.

Achmat, fil. major natu Bajazetis ſecundi, 9. Turcarum imperatoris, à Selymo fratre minore, imperium ambiente, ſtrangulatur, patre & altero fratre necatis. Hiſt. Turc. Vid. *Achomates*, & *Acomates*.

Achmenus, Vid. *Achæmenes*.

Achmet, 1. hujus nom. & 18. Imper. Turcarum. Patri Mahometi 3. ſucceſſit, 15. an. ætatis. Fratrem unicum, in Monaſterium detruſum, vivere permiſit. Per Baſſam Cigalam, in Perſia, infeliciter rem geſſit, amiſſo Tauriſio & Erzero. Tranſylvaniam verò, Valachiam & Moldaviam, per Botſcayum, qui contra Imperatorem Germ. rebellaverat, recepit, & Betlemi Gabor contra Bathorium favit. Tandem in bello contra Perſas, Polonos & Coſacos infelix, cum majoribus viribus rem geſturus eſſet, obiit, an. 1617. imperii 14. ætatis 30. Continuatio Chalcondilæ, Inventar. Baudieri

Achna, urbs Theſſaliæ, & alia Bœotiæ. Steph.

Achne, inſula apud Plin. *lib.* 5. *cap.* 13. Sic enim ait: *Rhodiorum inſula Carpathus, quæ mari nomen dedit; Caſos, Achne olim.*

Acho, Norvegiorum rex, Arrainam & Boitam, quæ ſolæ ex Hebridibus Inſulis adhuc Scotis parebant, fame Scotiam infeſtante ſæviſſimâ, ſubegit: mox in Scotiam cum claſſe 150. navium tranſmiſit, Air caſtellum expugnavit: Sed Alexander III. Scotorum rex acie victor, quinque ſuorum millibus amiſſis, viginti quatuor hoſtium millia delevit ad Largis oppidum, an. ſalutis 1263. Acho fugiens, cùm eadem nocte claſſem tempeſtas in ipſo portu oppreſſiſſet, cum quatuor reliquis in Orcades reverſus, cùm in ſequens ver novam expeditionem adornaret, moritur. H. Boethius *Lib.* 13.

Achoali, Arabiç felicis pop. Plin.

Achobor, fil. Micha, conſiliarius regis Joſiæ. 4. Reg. 22. Item pater Baal-hanan, 7. regis in Edom. Gen. 36.

Achola, urbs Africæ. Ptol. fortè A. Hirtii *Acilla*; *Acholla* Livio.

Acholius, hiſtoricus, floruit ætate tum Valeriani, filiique Gallieni, tum Claudii quoque ac Aureliani. Magiſter admiſſionum Valeriani fuit, & ejus acta libris aliquot ſcripſit, ut author eſt Flav. Vopiſcus *in Aurel.* Idem contexuit Alex. Severi vitam, ut videre eſt apud Lampridium. Vid. Voſſ. *de Hiſt.* 2.4.

Acholius, ep. Theſſalonicenſis, generosè ſe Gothis oppoſuit. Ambroſ. *epiſt.* 39. Theodoſium M. baptizavit, Socr. *l.* 5. *c.* 6. Interfuit Concilio Conſtantinop. an. 381. &c. Baron. An. C. 378. 381.

Acholius, Eunuchus quidam, præpoſitus ſacri cubiculi, quem D. Germanus Ravennæ, maligni Spiritus vexatione liberavit. Sigon. *l.* 13. *Imp. Occid.*

Acholla, urbs Libyæ non procul à Syrtibus, Colonia Melitæorum. Steph. *Cholla* Appiano.

Acholoe, una ex Harpyis. Hyg.

Achoma, & *Achomenus* pop. Arabiæ Fel Steph.

Achomates, Bajazetis Turcarum Imp. fil. qui ſeipſum Aſiæ regem deſignavit, tandemque a parte Turcarum electus eſt. P. Jovius.

Achon, Conſiliarius; Suenoni Saxoni malè conſuluit.

Achonrita, urbecula Hiberniæ, in Connachtia prov. Deficit indies. Eſt in Letrumenſi Comitatu, prope lacum Alyne; & vix 6000. paſſ. à Letrumo in Boream. Epiſcopalis eſt ſub Archiepiſcopo Tuamenſi.

Achor, vallis in tribu Judæ, Jos 5. ad Septent. Jericho, haud procul à Gilgal, à tumultu & turbatione Iſraelitici populi appellationem habens, & non ab Achan ſacrilego, qui illic lapidatus eſt propter anathematis furtum. Ioſ. 7.

Achoris, Ægypti locus, ubi Appelles Monachus. Soz. 6. 18. Call. 11.34.

Achorus, Alii *Myades* vel *Myager*. Idolum quod invocare ſolebant Cyrænaici, ut muſcas multitudine peſtilentiam inferentes interimeret. Plin. Hunc autem non *Acheron*, ſed *Acharon* vocat Nazianz. *orat.* 1. adv. Julian Vid. & Pl. *l.* 10. *c.* 28.

Achorus, tertius Ægyptiorum rex, regnavit an. 12.

Achorus, quartus Ægypt. rex, regn. an. 9.

Achradina, pars Syracuſarum, & inſula in vicinia. Egregiam ejus deſcript. Cicero exhibet, *Verr.* 6. Vid. & Steph.

Achradus, *untis*, tribus Atticæ. Steph.

Achriana, urbs Hyrcaniæ. Steph.

Achridus, vide *Prima Juſtiniana*.

Achris, urbs in ſublimi colle, proximè lacum maximum, unde Drinus fluvius verſus Septentrionem effluit, deinde verſus Occidentem deflectens, in Ionium mare ſe exonerat, ad Iliſſum caſtellum. Cedrenus & Curopalates; Bulgariæ metropolis & regia erat. *Albria* nunc vocari exiſtimat ex Barletii *lib.* 11. & eandem cum *Lychnido* eſſe putat Ortelius *in theſ. Geogr.* Vid *Tauresium*.

Achron, Palæſt. locus, Joſ. 19. Ἀκκαρὰν habent LXX.

Achrona, vid *Ochrona*.

Achrua, Ptol. Civitas Arabiæ felicis.

Achſa, filia Caleb. 1. Chron. 2. quæ Jud. 1. *Axa* ſcribitur.

Achſaph, urbs in tribu Aſer Jos. 11. quæ *cap.* 19. dicitur *Axaph*, Hieronymo *Chaſalus* dicitur, in 8. lapide Diocæſareæ, ad radicem montis Thabor, in campeſtribus ſita. Davity.

Achyrum, urbs Pol ad Voorskloam fluv. in Volhinia inferiori & confinio Muſcoviæ, cum arce in monte. Diſtat à Boryſthene, 25. leucis Pol. in Boream. Guill. le Vaſſeur.

Achzib, Palæſt. locus, Joſ. 15. In tribu Aſer, Hier. cui Dippa eſt, in nono miliario Ptolemaidis, pergentibus Tyrum. Alia ab *Achſab*, & eadem cum Eudippa. Vid. *Eudippa*.

Aciaponda, opp. Indiæ extra Gangem, in ora ſinus Bengalæ & Regni Pegu, cum portu 80000. paſſ. ab Arachamo in merid.

Acibaliana, Africæ locus. In Coll. Carthag.

Acibi, pop. Sarmatiæ Eur. ad fontes Boryſthenis Septentr.

Acichorius, dux in ea expeditione, quam Galli adverſus Pæoniam ſuſceperunt. Pauſan.

Acidalia, Veneris epitheton, vel quia injicit curas, quas Græci (inquit Servius) ἀκίδας vocant, vel certe à fonte *Acidalio*, qui eſt in Orchomeno Bœotiæ civitate, in quo ſe Gratiæ lavant, quæ Veneri ſunt ſacratæ. Ipſius enim & Liberi filiæ ſunt. Virg. *Æn.* 1.

At memor ille Matris Acidaliæ.

Acidalius, fons eſt in Campania, ægris oculis mederi conſuetus.

Acidas, Peloponneſi flu. apud Pauſan. cujus vetus nomen *Jardanus* fuiſſe ſcribit.

Acidios, Loci in Italia nomen, Antonino, inter Venuſiam & Grumentum.

Acidira, vide *Dacides*.

Aciden, flu Triphyliæ in ora maritima. Strabo. *lib.* 8.

Acidulus, fontis nomen in agro Venafrano, ſic dictus, ob aquas ſubacidas. Plin. 13. 2.

Aciduſa, Vid. *Glaucia*.

Acienſes, Italiæ pop. Albenſibus, & Albanis proximi. Plin. 3. 5.

Acila, prom. & urbs Arab. Fel contra Diram urb. & prom. Æthiopiæ, ſinu Arabico intercedente. *Ocila* Plinio. *Ocelis* Ptol. emporium Arab. ad ſinum Arab. *Zidem*, teſte Nigro. Sed Rhamnuſio teſte, *Capo Celi* potius dicitur, prom. ad ſinûs Arabici fauces, olim Empor. Arabiæ, ex quo, teſte Plinio, in Indiam navigabatur. Vid. *Ocelis*. Eſt & *Acila*, Afr. civitas, Hirt. *c.* 1.

Acilenus, Vid. *Achillinus*.

Acilia Auguſta, *Azelburg*, op. olim Vindeliciæ, nunc pagus Bavariæ, apud Straubingam urb. à Ratiſpona 6. leuc. in ortum.

Acilia, gens plebeia Romæ fuit, à Trojanis oriunda, teſte Herodiano. Hanc verò gentem abjectam fuiſſe & obſcuram inde apparet, quòd poſtremo omnium eorum, quorum originem veteres ad Æneam referunt, honores adepta fuerit.

Acilia, mater Lucani.

Aciliſena, regio Aſiæ, inter Taurum & Euphratem. Strab.

Acilius, *Acelino* nunc, teſte Fazello, flu. Siciliæ, denominatus ab *Aci*, juvene quodam Siculo, qui à Polyphemo interfectus, Galateæ nymphæ amaſiæ ſuæ precibus in fontem ſui nominis à Neptuno converſus fuit. Vid. *Acis*.

M. Acilius Aviola, Legatus Tiberii in Galliis, quarto ipſius, & ſecundo Druſi conſulatu Gallos, rebus novis ſtudentes compeſcuit. an. U.C. 773. Tacit. *lib.* 3. Hic Conſularis ille quibuſdam eſſe creditur, qui in rogo revixit. Val. Max. 1. 8 quod ſi verum ſit, falſa ſint neceſſe eſt quæ ſequuntur in prioribus editionibus, ſcilicet: quique anno U. C. 806. cum Q. Aſinio Marcellino conſul fuit, quando Claudius Imp obiit. Saltem alius hic à priori fuerit, quia Tiberio Cęſari hoc opus dedicavit Valerius.

Acilius Aviola, curator aquarum publicarum ſub Veſpaſiano & Domitiano principibus, cui Frontinus in eo munere ſe ſucceſſiſſe ſcribit.

Acilius Aviola, Coſ. cum Cornelio Panſâ. A. U. 874. ſub Adriano.

Acilius Aviola, Coſ. cum Gordiano Imper. U. C. 991.

M. Acilius Balbus, Coſ. cum T. Qu. Flaminio. U. C. 603.

M. Acilius Balbus, Coſ. cum C. Portio Catone. U. C. 639. Hoc conſulatum gerente, lacte & ſanguine pluiſſe, auctor eſt Plin. 2. 56.

C. Acilius Butas, Prætorius, cùm patrimonium ingens conſumpſiſſet, & paupertatem ſuam apud Tiberium fateretur, *Serius*, inquit, *ô Buta experrectus es.* Sen. *Ep.* 121. Meminit ibidem ut hominis lucifugæ, qui ad cereos & faces viveret. Locus eſt elegantiſſimus.

Manl. Acilius Fauſtinus, cum Cæſonio Macro Rufiniano Coſ. U.C. 962. Sub Severo Imp.

C. Acilius Glabrio. Quæſtor provincialis fuit. U. C. 551. item Trib. pleb. 556. Putat Voſſius eundem eſſe, cujus Annales citat Plutarch. *in Romulo.* vide eum *de Hiſt. Gr. lib.* 1. *c.* 17.

M. Aci-

M. Acilius, *C. F. L. N. Glabrio*, Tribunus plebis cum Q. Minutio Thermo. U.C. 553. Prætor an. 558. Inter cives & peregrinos jus dixit, & conjurationem ſervorum, quæ Etruriam propè infeſtam reddiderat, unà cum legione miſſus oppreſſit. Coſ. 562. cum P. Corn. Scip. Naſicâ, Antiochum regem ad Thermopylas vicit, quo nomine per triduum ſupplicatio decreta eſt, & ab ipſo triumphus actus, & ſpectaculo, & famâ rerum magnificus. Idem X. Vir Sacrorum factus eſt an. 554. Cenſuram cùm peteret, partim invidiâ nobilitatis, quòd homo novus eſſet, partim Catonis, (qui competitor erat) falſo teſtimonio afflictus, à petitione deſtitit. Liv. l. 7.

M. Acilius Glabrio M. F. Duumvir, Ædem Pietatis in foro olitorio, quam pater, quo die cum Antiocho ad Thermopylas depugnavit, voverat, dedicavit, ſtatuamque auratam, omnium in Italia primam, patris Glabrionis poſuit. U.C. 573. De æde autem Pietatis in eo loco conſecratâ, ubi quondam mulier habitarat, quæ patrem incluſum carceri mammis ſuis clam aluerat, ob quod factum illi impunitas conceſſâ, diſertius Val. Maxim. *lib. 5. c. 4.*

M. Acilius Glabrio, ſuperioris, ut putatur, filius; *legem Aciliam* tulit de pecuniis repetundis ſeveriſſimam, in qua ne comperendinari quidem reum licebat. Aſcon. Ped.

M. Acilius Glabrio, prioris filius, Prætor & Judex Cicerone Verrem accuſante. Coſ. inde poſt biennium, Ciliciam provinciam obtinuit.

M. Acilius Glabrio, ſuperioris fil. avunculo Scauro repetundarum reo in judicio adfuit, ſed & ipſe bis à Cicerone in judicio capitis defenſus fuit. Proconſul Siciliæ ſub Cæſare, & legatus Cæſaris in bello civili, præfuit Orico, dum Cæſar Dyrrhachii Pompejum obſidet. Cæſ. *Com. lib. 3.* Meminit ejus Tullius, *Ep. 13. 7.* Qui eum cum legionibus in Græciam miſſum ſcribit.

L. Acilius Glabrio, refertur à Porcio Catone in declamatione contra Catilinam, ut ejus ſica in ſenatu deprehenſa ſit.

M. Acilius Glabrio, Coſ. ſub Domitiano U. C. 843. Collega in eo honore Ulpii Trajani. Hujus filium Domitianus interemit, quòd cum feris pugnaret, revera autem propter inviſum robur. Nam in Albano Leonem confecit. Juvenal. *Sat. 4.*

> *Proximus ejuſdem properabat Acilius ævi,*
> *Cum juvene indigno quem mors tam ſæva maneret,*
> *Et Domini gladiis jam deſignata.* ——

M. Acilius Glabrio, Coſ. ſub Adriano U.C. 876. Ad hunc Conſulem ſcripta Epiſtola Hadriani Imp. citatur Pandect. 48. *De accuſationibus*, *& reſer. L. 2.*

Anicius Acilius Glabrio, Coſ. cum Theodoſio Jun. Imp. Fuerunt & multi alii *Glabriones* ſub Impp Pio, Commodo, Pertinace, Valeriano, Severo, Antonino, haud dubiè omnes gentis Aciliæ.

Acilius, prænomine *Manius*, legatus Cæſaris. *lib.* 3. de bello Civ. Nam *Manii* prænomine tantùm Acilia familia uſa eſt.

Acilius Rufus, vir Conſularis ſub Trajano.

Acilius Severus, Coſ. & præf. urbis ſub Conſtantino M. U.C. 1075.

Acilius Sthenelus, de quo Plin. 14. 4. *Summam ergo adeptus eſt gloriam Acilius Sthenelus è plebe libertinâ, 60. jugerum non amplius vineis excultis in agro Nomentano, atque 400. nummum venundatis.*

Acilius Strabo, reus actus à Cyrenenſibus, quòd à Claudio diſceptator agrorum miſſus, quos Rex Apion Pop. Romano cum regno reliquerat, poteſtate prætoriâ uſus fuerit. Tacit. 14. 18.

Aciminicum, Vid. *Acumincum.*

Acina, Arabiæ opidum. Plin.

Acinaca, Bactrianæ pop. Ptol. 6. *cap.* 11.

Acinaces, nomen gladii, apud Lat. Occaſione veteris laminæ, quæ faſcium ſtrui impoſita, Martis ſimulachrum fuit, apud Herod. *lib.* 4. cui Scythæ pop. quotannis hoſtias, cùm aliorum pecorum, tum equorum offerebant.

Acinaſis, Colchidis fluvius. Arrianus in Periplo.

Acincum, vide *Acumincum* & *Aquincum.*

Acindinus, Antiochiæ præfectus, temporibus Conſtantii. Auguſtinus, de Sermone Domini in monte.

Acinetos, Æonis Valentini hæret. nomen. Tertull. *contra Valentin. c. 7.*

Acinippo, op. Hiſp. Bæticę. Plin. quod idem *Acenipo* dicitur Ptolemęo.

Acinus, Bohemię fluvius.

Aciris, *Acri* hodiè, flu. cum op. cognomine in Lucaniâ oriens, ac per Magnam Græciam in ſinum Tarentinum apud Metapontum defluens. Eſt & *Acigia*, *Acri* quoque, op. Brutiorum non obſcurum, inter Roſcianum & Beſidianum, urbes Calabriæ citer.

Aciris, fluv. etiam *Agrius* dicitur, vulgò *Agri*. Vid. ibi; habetque ad oſtia vicum, qui *Torre d' Agri* dicitur.

Aciro. Vid. *Acyra.*

Acis, Fauni & Simæthidis nymphæ fil. pulcherrimus paſtor Siculus, quem cùm Polyphemus amaret, & ab eo ſperneretur, ab eodem ſaxo illiſus periit: cujus Galatea miſerta in fluvium (aliàs fontem) ſui nominis permutavit, qui in Ætna monte oriens in mare Siculum defertur, Ovid. *Met.* 13.

> —— *Acis in amnem Verſus.*

Idem *Faſt.* 4. *Præterit & ripas, herbifer Acis, tuas.*
Sic dictus autem παρὰ τὸ ἀκέως ἐκρεῖν τὰ ῥεύματα, inquit Theocriti Scholiaſtes. Bochartus à Syro אחיש *achis* deductum putat, quod *feſtinare*, vel *citum eſſe* ſignificat. *Freddo* nunc ab ejus frigiditate, teſte Tho. Fazello. Leander eundem cum Batheo Ptolemæi putat. Meminit ejus Theocritus *Idyl.* 1.

> Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἴχετ' Ἀνάπω,
> Οὐδ' Αἴτνας σκοπιὰν, οὐδ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

Idem *Idyl.* 11. Ejus ψυχρὸν ὕδωρ vocat. Heſychius Ἄκις, ποταμὸς ἐν Κατάνῃ. *Acius* dicitur Antonino. Meminit & Silius *lib.* 14.

> *Quique per Ætnæos Acis petit æquora fines,*
> *Et dulci gratam Nereida perluit undâ.*
> *Æmulus ille tuo quondam Polypheme calori,*
> *Dum fugit agreſtem violentis pectoris iram,*
> *In tenues liquefactus aquas evaſit & hoſtem,*
> *Et tibi victricem, Galatea, immiſcuit undam.*

Prima ſyllaba corripitur a Claudiano, *De Raptu Pr. lib* 3.

> *Lucus erat prope flumen Acin quem candida præfert*
> *Sæpe mari, pulchroq; ſecat Galatea natatu*

Eodem modo in veteri epigrammate nondum edito:

> *Diffugiens pontum, ſylvas Galatea peragrat,*
> *Cuſtodem ut pecorum cernere poſſet Acin.*
> *Nam teneros greſſus infigit ſentibus ardens,*
> *Nec tamen alta pedum vulnera ſentit amor.*
> *Ipſa Cupidineæ cedunt elementa Pharetræ,*
> *Cujus & in mediis flamma ſuburit aquis.*

Atqui non tanta eſt hujus epigrammatis autoritas, ut priorem ſyllabam communem credamus, ideoque doctiſſimus N. Heinſius legit, *Lucus erat prope flavum Acin.* ——
Et ita Claverius in antiquiſſimo codice prius invenerat. *Flavos* poetis fluvios dici quis neſcit? Sic *Flavus Tyberis*, *Lycormas*, *Alpheus*, *&c.* *Acis* etiam Siphnos dicebatur Plin. 4. 12. Monet hæc fabula uniri animos eorum non poſſe, qui mutuâ antipathiâ colliduntur, & inſolentem inimicum cautè fugiendum. Vid. *Acilius* & *Acithius.*

Aciſculus, idem valet quod *Dolabella*. Erat inter cognomina gentis Valeriæ. Nummus vetus: L. VALERIUS ACISCULUS Meminit Fab 6.3. Prud. *Hym* 4.

> Περὶ ϛεφ. *Afra Carthago tua promet oſſa*
> *Ore facundo Cypriane Doctor,*
> *Corduba Aciſculum dabit & Zoellum,*
> —— *Treſq; coronas.*

Acitani, gens Hiſp. apud quam Martis ſimulacrum radiis ornatum, maximâ religione colitur; quod *Neton* vocant. Macrob. *Sat.* 1. 19. Aliis *Accitani.*

Acitavones, pop. inter Alpinas gentes. Plin.

Acithius, Siciliæ fluv. apud Ptolemæum, quem Fazellus *Birgi*; Leander *Acilino* nomen habere ait. *Acithus* Cluverio. Vide *Acis.*

Acitodunum, Galliæ opp. Ortelius *in theſ. geogr.*

Aciton, inſula prope Cretam. Plin.

Acius, *Jacis* teſte Joſiâ Simlero, locus Siciliæ apud Catinam urbem.

Aclea, locus diœc. Dunelmenſis in Anglia, ubi aliàs Concilium Anglic. ſub Hadriano primo. Eſt juxta fluvium *Skern*, 9. milliar. Anglicis à Dunelmo in meridiem.

Acleremati, Vid. *Eucleremati.*

Acliſena, civitas in Armenia minore. Strab. 11.

Aclinlfus, Theodorici cliens, Suevis præfectus.

Acma, ſive *Fulgurita*, villa eſt apud Antoninum, ſive locus in Africa propria. Vetuſtior codex legit *Acina*, Ortel *in theſ. geogr.*

Acme, *Judæa*, ancilla Julii Cæſaris uxoris, corrupta muneribus ab Antipatro, Herodis filio, falſis confictis literis Salomen, Herodis ſororem, de inſidiis accuſavit: ſed re detectâ, Acme à Cæſare occiſa eſt. Joſeph. Antiq. *lib.* 17. *c.* 8.

Acme, Septimii amaſia, cujus meminit Catul. *Epig.* 42.

> *Acmen Septimius, ſuos amores,*
> *Tenens in gremio. mea, inquit Acmé, &c.*

Acmeda, hodie *Hebrides*. Vid. ibi.

Acmena, nymphæ Veneris, quarum ara extabat in Olympia. Pauſ. *lib.* 1. *Eliac.*

Acmoda, vel *Acmodes*, inſulæ Silurum Solino, vulgò *Silley*; ſeptem inſulæ maris Britannici, Britanniæ minori adjacentes, à Leona urbe 8. leuc. diſtantes, quæ ab aliis *Sorlings* appellantur; ſed hæ Albioni adjacent, à 7. inſulis diverſæ, inter illas & promuntorium Albionis extremum ad occid. ſitæ; inde ad 8. leuc. recedentes. Quamobrem inſulæ Silurum (qui ſunt pop. Albionis) ab *Acmodis* diverſæ eſſe videntur. Vid. infra.

Acmoda, ſeu *Æmoda* inſulæ, teſte Cluverio & Sanſone, hodie *Iles de Schetland*, in mari Caledonio, ſuntque ſub dominio Regis Danię. Earum pręcipua *Mainland* dicta, extenditur ad 60. mill. paſſ. Vid. *Schetlandia.*

Acmoth.

Acmonia, urbs Phrygiæ magnæ, epiſcop ſub Archiepiſc. Laodiceno, Eumeniæ finitima, ab Acmone, Manei fil. condita. Steph. pop *Acmonenſes*. long. 59. 50. lat. 39. 20.

Acmonia, Ptolemæo Daciæ urbs eſt, ad Danubium, apud pontem Trajani, à Severo Imper. condita, & *Severinum* dicta. *Severino* Mario dicitur.

Acmonides, Cyclops ab ἄκμων, h. e. *incude*, ſic dictus. Quæri video inter eruditos, utrum Saturnus, an Cœlus ſit intelligendus apud Theocr. vel potius Simmiam Rhodium, in Alis, cùm ait, Δεῦσέ με τὰς γᾶς τε θαλάσσας τ' ἄνακτ' Ἀκμονίδαν. Sanè Schol. ad hæc verba ſic annotavit: Ἀκμονίδαν λέγει τὸν Οὐρανόν. Non diſplicet, ſi potiùs intelligamus Cœli filium. Quippe Patronymicum eſt ex ἄκμων, quo non *incus* modo notatur, ſed etiam *Cœlum*: quod ſic dicitur, quaſi ἀκάματος, ſive ἄκμητος h. e. *indefeſſus*. Nec enim Cœlum ſeu ſidera unquam circuitu perpetuo fatigantur. Niſi malis, ipſum Cœli patrem ſic dictum, deque naturâ ejus colligi ex naturâ Cœli: quia parentes ac liberi ejuſdem eſſe ſoleant participes naturæ, utrique ſententiæ favet Heſychius; ſic enim ille, Ἀκμονίδης, ὁ Χάρων, καὶ ὁ Οὐρανός. Ἄκμων γὰρ παῖς. Ac continuo ſubditur, Ἄκμων, ἀκάματος, Κρόνος, Οὐρανός, ὁ σίδηρος, ἐφ' ᾧ ὁ χαλκεὺς χαλκεύει. Vide Euſt. in *Il.* Σ. & Etymologum in ἄκμων.

Acmonium, civitas quædam eſt, & nemus circa Thermodoontem.

Acnonia Vid. *Agnonia*.

Aco, Catulinus Philonianus Coſ. & præfectus urbis ſub Conſtantiis princip. Limenii collega.

Acœmetum, Vid *Irenæum*.

Acœtes, vir pauper, & ut indicat etymon vocabuli, *carens cubili*, cujus tenuitatem eleganter exprimit Ovid *Met* 3.

Ille metu vacuus, nomen mihi (dixit) Acœtes,
Patria Mæonia eſt, humili de plebe parentes.
Non mihi, quæ duri colerent pater arva juvenci,
Lanigerosve greges, non ulla armenta reliquit.
Pauper & ipſe fuit, lineq; ſolebat & hamis
Decipere, & calamo ſalientes ducere piſces.
Ars illi ſua cenſus erat. Cùm traderet artem,
Accipe quas habeo ſtudii ſucceſſor, & hæres
Dixit, opes: moriensq; mihi nihil ille reliquit,
Præter aquas: unum hoc poſſum appellare paternum.

Acola, Mediæ opp. ad mare Caſpium Ptolom.

Acolis, Urbecula fuit, in Inſ. Tenedo, in mari Ægeo, à parte Aſiæ.

Acolitanum, op. liberum in Africa propria, ab ea parte, quâ Cyrenaicam ſpectat. Plin.

Acolyti, dicti olim Stoici, eò quòd pertinaces ſuæ inhærerent ſententiæ; poſtmodum ordo aliquis Clericorum ſic dici cœpit. Godeau. *de ordin. ſacris*.

Acoma, locus in monte, ex præcipuis novi regni Mexicani in America Septentr.

Acomates, Bajazethis 2. Turcarum Imp. filius, à Selymo fratre prælio victus, & laqueo ſublatus eſt. Circa An. 1513. Jovius.

Acon, ſeu *Ptolemais*, *Acre*, urbs epiſc. Syriæ, ſub Archiep. Tyrenſi. Vid. *Ptolemais*. Celebris eſt fortitudine Equitum S. Johannis Hieroſ. qui illam per tot annos fortiter propugnarunt.

Acon, vel *Accon*, Vide *Acre* & *Ptolemais*.

Acon, Vid. *Aco*.

Acone, portus Heracleæ, Bithyniæ civitatis, Lyco flu. oppoſitus, proventu etiam noxiarum herbarum celebris. *Naxio* nunc Moletio, & aliis. *Aconis* fluvii hic meminit Ferrarius, ex Val. Flac. *lib.* 4.

Quid memorem, quas Iris aquas, aut torqueat Acon?

Atqui *Ancon* illic legendum monent interpretes. Meminit etiam *Aconis* herbæ, ex qua aconitum venenum conficitur, teſte Dioſcoride *lib.* 4. Addit denique, ſunt qui *Aconem Lagula* nunc dici ſcribant. Vide *Acone*, apud Stephanum, qui & inſulam hoc nomine facere videtur, è regione Eudæmonis civitatis Chalcedonis, propter cotes plurimas illic naſcentes dictam.

Aconites, populi ſunt montani, prope Sardiniam inſulam. Strab. 5.

Aconitum, Collis circa Heracleam Ponticam, ut refert Natal. ex Nicandro, ab *Aconite* herba ibi creſcente fortè dicta. Ortelius *in theſ. Geogr.*

Acontes, unus ex 50. filiis Lycáonis. Apollon. *li.* 3 *Biblioth.*

Aconteus, venator egregius, à jaculando, ut videtur, ſic dictus. Stat. *lib.* 7.

— — donec flammatus Aconteus
Strage virum, cui ſueta feras proſternere virtus,
Arcas erat — —

Sil. *l.* 16. *Et cujus nunquam fugiſſe haſtilia cervi*
Præ rapidâ potuere fugâ, venator Aconteus.

Acontimacaria, Arcadiæ opp. Pauſanias diviſim mavult legere. Sylburgius *Acontium* & *Macaria*.

Acontiſma, Macedoniæ aditus anguſtiſſimus. Ammian *lib.* 26. Antonino locus eſt, in confinibus Thraciæ & Macedoniæ, inter Neapolim & Topirium. Vid. Lazium *de R. P. R.* 12. c. 1.

Acontium, op. Arcadiæ, ab Acontio Lycaonis fil. Eſt & aliud Eubœæ. Steph.

Acontius, juvenis ex Cæâ inſulâ in Delum ad Dianæ ſacra profectus, amore Cydippes nobilis puellæ exarſit: ſed cùm eâdem potiri non poſſet, novam fraudem commentus, in pomo hos verſus ſcriptitavit:

Juro tibi ſancta per myſtica ſacra Dianæ,
Me tibi venturam comitem, ſponſamq; futuram.

Hoc pomum Acontius jecit in ſinum Cydippes, quæ verſus legens juravit imprudens, & illi nubere etiam morbo coacta eſt. Unde illud:

Quale fuit malum, quod litera pinxit Aconti,
Quâ lectâ cupido pacta puella viro eſt. Vide Ovidii *Epiſt.* 19. & 20.

Acontius, Magneſiæ mons, vel Bœotiæ Plin. 4. 7. Strab. 9.

Acontobulus, Aſiæ minoris locus, apud Appollon. *lib.* 2. ſub Hippolytę Amazonum reginæ imperio, in Leucoſyria.

Acor, apud Cyrenaicos pro maximo muſcarum Deo colitur. Vid. *Achorus*.

Acoraca, Syriæ Urbs, in Chalybonitide regione, Ptolom.

Acores, Vid. *Azores*.

Acoſta, vel *Zacoſta*, M. Magiſter Melitenſis, Caſtellanus gente, octavam nationem, Caſtellanam & Luſitanam reliquis adjecit: turrem S. Nicolai, in ingreſſu portus, in Inſ. Rhodo, ubi priùs Coloſſus ſtabat, extruxit. Pacem cum Turcis inire recuſavit, obiitque an. 1467. *Hiſtor. Melita.*

Acquavíva, Vid. *Aquaviva*.

Acqui, Vid. *Aquæ*.

Acra, *Japygia*, Plin. 3. 11. aliàs Japygium, & Salentinum, M. Græciæ op. mediter. Salentinę Ptolemæo. *Capo di Leuca*, & *Capo di S. Maria* hodie dicitur Leand. Steph. verò *Acra* Japygiæ urbs eſt, aliquibus *Hydruſa* dicta, ut ipſe ſubdit. V. *Amphipolis* & *Japygium* Prom. *Acra*, alia Steph. in Italia eſt: in Eubœa: in Scythia: in Cypro: ultra Tigrim: ſupra Antiochiam: apud Daphnen lucum: item in Acarnania (cujus etiam apud Polyb. mentio eſt) circa Brunduſium: in Sicilia, à Syracuſanis condita, hæc fortè eſt Acræ Ptolem. Eſt & *Acra*, apud Hannonem, Africæ Urbs, ad Oceanum Atlanticum: Item vicus Tauricæ Cherſoneſi, ad os Boſphori, Plinio & Straboni: Sarmatiæ quoque Europeæ, apud Ptolem. *Acra* etiam dicebatur, mons in inferiore civitate Hieruſalem, olim eminens, & undique declivis.

Acra, vicus in Mæotide. Strab. 11.

Acraba, civitas Meſopotamię, Ptol.

Acrabata, Urbs, una ex undecim Judęæ Toparchiis, forte tertia, à qua Acrabathena, vel Acrabitena regio & toparchia nomen habet Hieron. & Joſephus.

Acrabathena, opidum. Plin. 5. 14. Vide Boch. *De An. Bib.* ubi de Scorpione.

Acrabim, vel *Acrabis*, quod D. Hieron. *aſcenſum ſcorpionis* vertit, mons à ſcorpiis dictus, qui in eo loco abundant, urbe ſuperædificatâ: eſt in limite tribus Judę meridionali, atque adeò totius terræ promiſſæ, proximus mari mortuo, in montibus Seir. Weſſemb.

Acracanus, flu. ab Euphrate ortus, quem à Nabuchodonoſore, unà cum Arnacale flu. obſtructum ſcribit, ex Abadino, Euſebius Præp. Evang. 9.

Acracarnes, Aliis *Anacyndaraxes*, Rex Aſſyriorum, Pater Sardanapali. Euſeb *Chron.*

Acradina, vel *Achradina*, arx Syracuſanorum, quam Marcellus Rom Imp. cepit. Plut. *in Marcello* Ἔπειτα δὲ κρατήσας τὸν ... καὶ ... (Ἀχραδινὴν καλοῦσι) Cic. *Verrinâ* 4. *Altera autem eſt urbs Syracuſenſis, cui nomen Acradina eſt, in qua forum maximum, pulcherrimi portus, ornatiſſimum Prytaneum, ampliſſima eſt curia, templumq; egregium Jovis Olympii.*

Acra, Peloponneſi mons, Pauſ.

Acra, *Acrea* Ptolemæo, Siciliæ urbs, à Syracuſanis habitata, hodie *Palazzolo* vocari ait Fazellus, aliis *Acremont*. *Agra* apud Antoninum. Ejus meminit Sil. *lib.* 14.

Non Thapſus, non è tumulis glacialibus Acra.

Vide Cluver. *Sic. Ant. lib.* 2 *p.* 253.

Acræa, Dianę cognomen, quòd Acron mons apud Argivos fuerit, in quo Dianę templum conſtruxit Melampus, quando Prœtidas purgavit. Heſych. Sophocl. Ibidem Venus culta. *Acræa* etiam Juno dicta eſt, cujus oraculum fuit in Megarea. Strab. *l.* 8.

Acræa, Vid. *Acra* & *Acra*.

Acræphia, op. Bœotiæ, à quo *Acræphius* Apollo dictus. Steph. & Herod. *lib.* 8. *Acræphium* eſt etiam apud Strab *lib.* 9. *Acræphnium*, Pauſaniæ. *Agrephia*, Ptolomæo. *Arene*, ut quibuſdam viſum Homero.

Acragallida, gentes iniquiſſimę, olim juxta Athenas habitabant. Æſch. contra Cteſiph.

Acragas, unus ex ſtatuariis, qui in admiratione ſummâ fuerunt. Plin. 33. 12.

Acragas, civitas Siciliæ, & Thraciæ, & Eubœæ, & Cypri, & Ætolię. Eſt & fluv. Sicilię Stephano & Polybio; *Drago* hodie. Vid *Agragas*.

Acra-

Acramanmorinm, locum Cretæ nominat Caſſ. Dionyſius, ubi mel optimum. *Acram Anmorium* fortè legendum diſtinctim. Ortelius *theſ. geogr.*

Acramelana, i. *nigrum promontorium*, in Bithynia, ad pontum Euxinum eſt, circa Boſphorum, Arr. in Periplo.

Acrapagés, Rex Aſſyriorum. Euſeb. *in Chronicis.*

Acrath, Africę op. *Veles de Gomara* Marmolio. incolis *Deyrat Bedre*. aliis *Agenna*, al. *Mezemme*. Eſt autem urbs Maur. Ting. litoralis, contra Malacam Hiſp. urb. inde 80. leuc. long. 5. 50 lat. 34.55. Oppidum hodie regni Fezzę, in prov. Erriſis, in ora maris Mediterr.

Acrathos, Vide *Athos* & *Acroathon*.

Acratus, libertus Neronis, ad dona & ſimulachra Numinum, per Aſiam atque Achajam abripienda miſſus, cuique flagitio promtus. Tac. XV. 45. Ex civitate Pergamena, cùm ſtatuas quoque & picturas avehere conaretur, vi ab oppidanis prohibitus eſt. Idem XVI. 23.

Acratus, bacchantium genius Athenis ſpectabatur, cui os duntaxat extra parietem extabat. Pauſ. *in Att.*

Acrabiſci, pop. Pannonię inferioris, juxta Scordiſcos Plin.

Acre, civitas Apulię, ab aliquibus Hydruſa dicta. Eſt & alia, quę portum in ſe Brunduſium habet, alia in Syracuſanis, item in Eubœa, Scythia, Cypro, Acarnania; alia ſupra Antiochiam; alia denique ad Tigrim flu. Steph. Vid. *Acra*.

Acre, urbs & portus Phœniciæ, commerciorum frequentiâ celebratiſſimus, mercatoribus ex omnibus mundi angulis certatim illuc confluentibus: quæ cauſa illi tandem ruinę fuit. Sub Impp. Romanis celebris erat Claudii Imper. colonia. Dein Arabum ſubiit jugum, capta à Chriſtianis, An. 1104. quibus Genuenſes claſſem navium 70. ſubſidio miſerant. Guilielmus Tyrius. Sed An. 1291. vel. 1292. à Sultano Mulec-Serato vi expugnata eſt. Spond. *A.C.* 1291. *n.* 6.

Acrenſes, populi Siciliæ. Plin. 3. 8.

Acrephium, mons Thebanorum Strabo *l.* 9.

Acria, *Ormoas*, teſte Molet. op. Laconicæ marit. ad oſtium Eurotæ Ptol. qui illud vocat *ἄκρεαι*. Eſt item op. Hiſp. Plinio.

Acriba, Peloponneſi Urbs. Lacon. 9.

Acride, Africæ opp. Diodor. 20.

Acridophagi, Æthiopiæ populi, deſerto contermini: veris tempore, flante Zephyro & Libyco, locuſtas permagnas artificioſè capiunt quas ſale ſuperinfuſo diutius ſervant; Hic eſt ſolus eorum per omne tempus locuſtarum victus: neque enim pecora nutriunt, neque piſces edunt, procul à mari poſiti, neque ullum aliud vitæ adminiculum habent. Corpore leves ſunt, veloces curſu, & vitæ brevis, ut qui longiſſimè vivunt, quadrageſimum non excedant annum: finis eorum non ſolùm mirabilis eſt, ſed etiam incredibilis: nam propinquante ſenectâ pediculi alati, non ſolùm viſu varii, ſed ſpecie horridi ac turpes in corporibus nati, ventrem primò, tum pectus, deinde totum corpus parvo tempore exedunt: qui morbum patitur, primùm veluti ſcabiei cujuſdam pruritu allectus, corpus ſcalpit, voluptate ſimul & dolore perceptis: deinde exorientibus pediculis, ſimul effluente ſanie, morbi acerbitate ac dolore percitus, unguibus magno cum gemitu corpus lacerat: tanta verò vermium copia effluit, aliis ſuper alios tanquam ex perforato vaſe ſcaturientibus, ut deleri nequeant: & hoc pacto ſive cibi, ſive aëris cauſâ miſerum ſortiuntur vitę finem. Vid. Diodor. Sicul. *lib.* 3. *cap.* 3. 29. *de rebus antiquis*. Agatarchidem, Strab. *l.* 16. Plinius, de ſimilibus in Parthia cop. loquitur, *l.* 11. *c.* 29. De aliis in Lybia, Hieron. *l.* 2. *contra Jovinian.* & *comment. in Johan.* 4. De S. Joh. Baptiſta, Vide Matth. *cap.* 3.

Acrii, Vulgò *Monte Syrri*, montes Siciliæ inf.

Acrilla, urbs Siciliæ, non procul à Syracuſis. Steph. vide Cluver. *Sic. Ant. p.* 154.

Acrio, Philoſophus Pythagoricus, cujus meminit Cic. 3. *De Fin.*

Acriphia, Vid. *Acraphia*.

Acriſione, urbs Peloponneſi apud Argos, ab Acriſione Acriſii regis filiâ nomen habens: unde *Acriſioneus*, nom. gent. Virgil. *Æn.* 7.

Acriſioneis Danae fundaſſe colonis.

Ubi Servius agnoſcit patronymicum *Acriſioneis*, *eidos*. Non capio; nam ab *Acriſio* forma illa patron. abſurda ſatis. Servii nodum hunc (*Sola enim venerat, non cum colonis*) jam ſolvit alius. Aliter Cerda; quid enim vetat (inquit) ut ex Græciâ coloni affluxerint, ad famam Danaes jam reginæ, jam excitantis urbem? Deinde fucum ſibi facit Serv. nam ſi coloni, certè aliunde: atque adeò nihil obſtat, etiam ſi conjungat cum *Danae*, non cum *colonis*.

Acriſioniades, Perſeus Acriſii nepos, Ovid. *Met.* 5.

Vertit in hunc harpen, madefactam cæde Meduſæ
Acriſioniades, adigitq; in pectus. ——

Acriſius, teſte Euſebio, libro temporum, Abantis Argivorum regis filius, ex Ochalea conjuge, Mantinei filia, ac frater Præti, cum quo, cùm in utero matris adhuc eſſent, diſſidere cœpit: Ubi verò per ætatem potuere, de regno certare non dubitarunt. Sicque belligerantes primi clypeos invenerunt: inde victor Acriſius Prætum Argis exegit, ipſe verò imperium patris occupat. Danaen ex Eurydice Lacedæmonis filia gignit: quâ natâ Acriſius oraculum conſuluit, an marem filium poſtea habiturus eſſet: reſpondit oraculum, nullum quidem marem habiturum, ſed cum manu ejus, qui ex filia naſceretur, moriturum: qui ad effugiendam prænuntiatam mortem, filiam in quadam turri (aliàs ænea) ſepoſuit, ſervarique juſſit, ne quis poſſet ad eam accedere. In ejus gremium Jupiter, verſus in auri guttam, ex tegulis ſe demiſit: à quo pregnans effecta, Perſeum genuit: quod cùm reſciſſet Acriſius, ab Jove compreſſam filiam minime credens, eam unà cum filio in arca lignea concluſam in mare dejecit, quæ cùm in Seriphum inſulam Jovis voluntate delata fuiſſet, Dictys piſcator eâ effractâ, vidit mulierem cum infante, quos ad regem Polydecten perduxit, qui eam in conjugio habuit, & Perſeum educavit in templo Minervæ: quod cùm reſciſſet Acriſius, eos ad Polydecten morari, repetitum eos profectus eſt, quò cum veniſſet, Polydectes pro eis deprecatus eſt: Perſeus Acriſio avo ſuo fidem dedit, ſe eum nunquam interfecturum: qui cùm tempeſtate retinéretur, Polydectes moritur: cui cùm funebres ludos faceret, Perſeus objecto Gorgonis capite Acriſium convertit in ſaxum, vel diſco miſſo, quem ventus diſtulit in caput Acriſii, eum interfecit, ita quod voluntate ſuâ noluit, Deorum factum eſt; Hyginus *Fab cap.* 63. Euſeb. Servius. Vid. *Danae*, & *Perſeus*. Fuit & Acriſius alter. Laertæ patris Ulyſſis pater & Jovis filius, dicente Ulyſſe apud Ovidium *lib. Metamorph.* 13.

Nam mihi Laertes pater eſt, Acriſius illi,
Jupiter huic, &c. —— —— —— ——

Ubi tamen caſtigatiores codices, *Arceſius* habent.

Acritas, extremum Bithynię promont. Ptolemęo, juxta Boſporum Thrac. Gyllius dicit hodie uſque nomen retinere. Stuckius hoc idem putat *Promontorium Nigrum*, ἄκρα μέλαινα ab Apollonio, Orpheo, & Theocrito appellari. *Acritas* etiam Meſſenię promunt. *Capo di Gallo* teſte Soph. cum aliis. Mela *lib.* 2. Plin. 4. 5. Inter Methonem ad Bor. & Coronem ad Auſt. proximas urbes. Inſulæ eſt etiam nomen Cedreno.

Acroathon, Thracię op. in ſummo cacumine montis Atho. Melâ authore. Ptolemęus ἄθῳ ἄκρον appellat. Stephanus Ἀκρόθωος, Thucyd. *lib.* 4. Ἀκρόθωος. Herod. *lib* 7. Ἀκρόθωοι. *Cima di monte ſanto* hodie. *Acrothon* Plin. 4. 10. Ejus incolas dimidio plus cæteris mortalibus vivere, nec ibi cineres aquis dilui, aut ventis evolvi, ſcribit Solinus, & Pomp. Mela. Vid. *Athos*. *Acroathon* hodie à Gręcis ἅγιον ὄρος, in ea parte Macedonię, quę nunc *Jamboli* dicitur.

Acroceraunii, agreſtes ferique homines, qui Chimęram montem incolunt. Hi anno ſalutis 1537. cùm in Butrotio littore Solymannus Turcorum Imp. haberet caſtra, immane conſilium ſuſceperunt tabernaculi regii noctu invadendi, concitante eos Damiano quodam latronum duce, abſtruſorum colliſum, qui ſunt in iis rupibus, peritiſſimo. Non reformidabant ullum vel certę necis periculum, viri rerum omnium egentes, ideoque latrociniis aſſueti, & nullos certos colentes Deos, ut incredibili præda, atque uſitati facinoris gloria potirentur, ſi longè maximum terrarum orbis Imperatorem in tabernaculo ſemiſopitum, & fruſtrà tot cuſtodiis confiſum confoderent, magno ſiquidem ſilentio, ferarum more, ſeſe inſinuaturos concubiâ nocte in ſtationem facilè ſperarant. Sed barbaris ad id audendum facinus paratis fortuna defuit: conſpectus enim Damianus in arbore ex fragore abruptę frondis, uti erat ſemipenſilis & ſpeculabundus, à Janizeris eſt comprehenſus, & per tormenta detectis, quas parabat, inſidiis, juſſu Imperatoris bellue captę modo diſcerptus eſt: unde mox magna illis agreſtibus clades illata, emiſſis ſcilicet in eos *Aſapis* & *Acanzis*, venationis modo, ad trucidandam, & quam maximè poſſent, delendam horridæ atque infamis gentis ſtirpem: ab hac enim genus ducunt *Huſcochi* maritimi prędones, Dalmatię ſcopulis aſſueti: & *Haidones* à Turcis *Mantelofi* dicti, qui Illyricis nemoribus intererrant, & cunctis mortalibus ex profeſſo hoſtes, uſq; ad interiores Pannonię limites latrocinia exercent. Jov. *l.* 36.

Acroceraunium, promunt. Epiri, in anguſtias maris Adriatici emiſſum, inde dictum, quòd Acrocerauniis montibus ſit vicinum. hodie *Capo della Lenguetta* Siquidem *Acroceraunia*, Servio ſunt montes excelſi in diverſis locis, ſic dicti propter altitudinem, & jactus fulminum. Nam ἄκρον dicitur *mons*, vel *ſummitas*. & κεραυνὸς fulmen. Et ut ait Hor. *Feriunt ſummos Fulmina montes.* Et ante eum Lucret. *lib.* 6.

Altaq; cur plerumque petit loca, plurimaq; hujus
Montibus in ſummis veſtigia cernimus ignis!

Horum autem alii ſunt in Epiro, dividentes Ionium mare ab Adriatico, alii ſunt inter Iberiam & Armeniam, qui tamen *Ceraunii* Plinio, *l.* 5. *c.* 27. Hor. *lib.* 1. *Carm. Od.* 3.

Qui ſiccis oculis monſtra natantia,
Qui vidit mare turgidum. &
Infames ſcopulos, Acroceraunia.

Et Ovid. *lib.* 2 *De Rem. Amoris.*

Hæ tibi ſint Syrtes, hæc Acroceraunia. vita.

Monti della Chimera hodie, vel *Cimarioti* dicti, teſte Alphonſo, & Leandro. Pauſanias autem diviſit hoc nomen *in*

Atticis, ἄκρα τῶν ὀρῶν, ἃ Κεραύνια λέγουσι. Ita etiam Dionyſius: Οὔρεα τ' ἠλίβατα τὰ Κεραύνια κικλήσκουσι. Sic Virg. *Æn.*3.

Provehimur pelago, vicina Ceraunia contra.

Acrocoma, pop. Thraciæ, à capillorum longitudine dicti, quòd antias in fronte mulierum more demiſſas geſtarent. Author Homerus in Catalogo, quemadmodum è diverſo, Abantes priora capitis tondebant.

Acrocorinthus, mons Peloponneſi excelſus, inter duo maria, Ægæum ſc. & Ionium. Vertex ipſe Veneri ſacram habet ædiculam, infra verticem Pyrenen fontem, haud affluentes, ſed perſpicuas aquas habentem, in radice Corinthum urbem, Strabo *lib.* 8. cui inſtar propugnaculi erat. Vid. & Plin. *lib.*4. *cap.* 4. Pauſan. *lib.*3. Plutarch. *in Arato* dicit, eum è mediâ Græciâ enaſci. Stat. Theb.7.

Jam pronus Gradivus equis Ephyrea premebat
Litora, qua ſummas caput Acrocorinthus in auras
Tollit. ———— — — . —— ——

Goryphe fortè apud Polyæn.4. de Demetrio. Ortel. *in theſ. geogr.*

Acroliſſus, arx eſt in colle ſupra Liſſum Illyrici urbem. Strab 17.

Acrolochias, prom. Ægypti, ad Pharum, verſus Orientem, Straboni, fortè idem cum *Lochias* Ortel. *in theſ. geogr.*

Acroma, Vid. *Artetis frons.*

Acromerus, Cattorum Princeps. Tacito *l. X I c.*16. *Catumerus.*

Acron, Ceninenſium rex, quem ob raptus Virginum Sabinarum Romulus ſingulari certamine vicit, teloque trajecit, & ſpolia ejus opima, id eſt, *exuvias cruentas*, Jovi Feretrio dicavit. Plut. *in Rom.* Etenim, inquit, *Ferire* apud Rom. erat *Vulnerare ſagittis.* De hoc Acrone vid. Propert. *lib* 4. *Eleg.* 11. cujus titulus, *Quare Jupiter Feretrius dictus?* Ab eo enim dicitur *Ceninum.*

Tempore quo portas Ceninum Acrona petentem,
Victor in everſum cuſpide fundis equum.

Item *Herculeus*, vel quia oriundus ab Hercule, vel quia Ceninenſes Herculem colebant: vel quia fortis, & bellicoſus ut Hercules. *Ibidem:*

Acron Herculeus, Ceninâ ductor ab arce,
Roma tuis quondam finibus horror erat.

Vid. Dion. Halicarnaſſ. & Plut. *in Romulo.*

Acron, Medicus Agrigentinus, Athenis unà cum Empedocle philoſophatus eſt, antiquior Hippocrate. Scripſit linguâ Doricâ, de medicina librum. In Sicilia Empiricem à Dogmatica ſeparavit primus, Gal. 1. *meth.* & Plin. *l.*29. *c.*1. Peſtilentiâ Athenis graſſante, affectis opem tulit ſalutarem, accenſis in proximo ignibus. Plut. *in Iſide, ex Suida.* Suidas. *Acron*, etiam nobilis Grammaticus, qui Horatium enarravit.

Acronium, locus circa Phrygiam. Hiſt. miſc. 21.

Acronerſon, Vid. *Aſciburgium.*

Acroneus, nomen Principis Phæacum, *Odyſ.*8.

Acronius, in Alpibus lacus eſt. Pomp. 3. 2. noſtri *Conſtantienſem* vocant. *Brigantium* Plinius. *Brigantia* Ammiano. *Podamicus* recentioribus nonnullis; eſt autem lacus Helvetiorum maximus, quem *Bodenſee* Germani vocant. Cluverio tamen, & rectiùs, Acronius & Brigantinus duo ſunt lacus: Is quidem, *Cellerſée* ab opp. *Cella*: Hic autem *Bodenſee* dictus.

Acropathos, Mediæ majoris ſinus, & Suſianæ rex.

Acropolis, arx Athenienſium. Athenæ enim in tres partes dividebantur: Acropolin, Aſty, & Pyræum portum. *Acropolis* etiam urbs Lybiæ apud Steph. Eſt etiam alia ejuſdem nominis in Ætoliâ, teſte eodem. Incolæ *Acropolita*, vel *Acropolienſes.*

Acropolis, opp. in littore prov. Princip. citerioris in regno Neapolitano.

Acrorei, urbs Triphyliæ. Steph.

Acroria, Elidis tractus, ex Xen. 7. Gr. hiſt. ubi Thrauſtum ejus opp. nominat.

Acrotadus, inſula in ſinu Perſico. Plin.

Acrotatus, fil. Cleomenis, Regis Spartanorum, ante patrem obiit. Quo defuncto filius ejus Aréus ſuffectus, quod Cleonymus, Acrotati frater, ægerrimè ferens, Pyrrhum in Laconicam vocavit. Hic Aréus filium, patri cognominem, reliquit ſucceſſorem. Pauſan *lib.*3. Plut. *in Agide.*

Acrotatus, Arei filius, cujus amore deperiens Chelidonis, uxor Cleonymi, regis Spartanorum & fratris Arei, acerbas amanti marito juxtaque infames præbuit nuptias: neque enim civem latebat ullum ab uxore eum faſtidiri: ita cùm ad publicam domeſtica acceſſiſſet ægritudo, irâ & animi dolore conſultoribus, Pyrrhum regem Epirotarum Spartam attraxit. Pyrrho urbem oppugnante, Acrotatum ſenes & mulierum caterva præclarè certantem contemplati ſunt. Cùm jam mediâ urbe ſtationem ſuam repeteret cruentus & exultans elatuſque victoriâ, celſior ac pulchrior Lacænis eſt viſus, Chelidonidemque, quòd talem haberet amatorem, prædicaverunt beatam: præterea grex ſenum ſequutus conclamavit, Perge Acrotate, & complectere Chelidonidem, tantùm bonos Spartæ procrea. Plut. *in Pyrrho.*

Acrothon, Vid. *Acroathon.*

Acroventum, *Governo*, Pagus Venetiæ apud Padum, ubi is Mincium flu. excipit, in agro Mantuano, inter Mantuam 10. & Concordiam apud Mirandulam 16. m.p haud procul à D. Benedicti cœnobio. Hic Leo Pontifex Max. Attilæ obviam venit.

Acruvius, Vid. *Galata.*

Acſa, *Acza*, fluv. Aſiæ, in Georg. regione, in mare Caſpium ſe exonerans, prope urbem *Zetrach*, in Zuria regione.

Acſaph, urbs Aſer. Joſ. 19.

Acſteda, opp. Germ. infer. in Ducatu Bremenſi, ad fluv. *Lun.* in ditione Suecorum. Bremâ 6. mill. Germ. in Boream, & paulo minùs Stadâ diſtat in occaſum.

Acta, apud Thucyd. *lib* 4. locus eſt vicinus Atho monti, ad Ægæum Pelagus. Vid. *Acte.*

Acta, ſecretum, & amœnum litus dicitur. Virg. *Æn.*5.

At procul in ſolâ ſecreta Troades Acta
Amiſſum Anchiſen flebant. ——

Cic. *in Ver. In actâ cum mulieribus jacebat ebrius.*
Corn. Nepos, ſive, ut alii, Æmyl. Probus, *in Ageſilao:*
Cùm in actâ cum ſuis accubuiſſet ſecretum, & amœnum litus, &c.
Prud. *contra Symmachum:*

Invenit expoſitum ſecreti in littoris actâ.

Parco aliis, qui uſi hac voce, videlicet Turpilio citato à Nonio, Val. Flacco *Argon.*5. Victorino, & S. Ambroſio 5. *Hexam.* Unicum producam Plut cujus verba, 4. *Sympoſ Qu.*4. Latinè ſic ſe habent, *Quid bone Jupiter volunt ſibi, qui ad oblectationem ſe mutuo invitantes dicunt*, Hodie in acta cœnabimus? *nonne, quòd in littore cœnam, ut eſt, ſuaviſſimam eſſe ſentiunt! Non quidem propter fluctus, aut lapillos (quis enim in littore Lecythum & Capparim menſa adhibeas!) Sed quòd copioſi ac recentes piſces menſam ſint ſtructuri. Adde quod omnium aliorum opſoniorum precium exceditur a marino.*

Acta, vel *Acte*, Attica regio, uti Gellius teſtatur 14.6. Plin. 4.7. Cauſam nominis explicat Strabo *lib.*9. in hunc ſenſum. Atticam apud veteres, *Acten*, i.e litus, appellatam eſſe conſtat, & nomine derivato, pro *Actica*, *Atticam* eſſe nuncupatam: quoniam maxima illius pars ad mare eſt extenſa, & anguſta, oblonga verò ſatis, & porrecta, montibus uſque Sunium ſubjicitur. Hermol. *in Plin.* 4.7. *Acten* dictam ſcribit ab Actæone, vel Actæo rege, ut Favorino placet, & Lycophroni, qui Actæos vocat Athenienſes. Dicebatur & Atthis, ab Atthide, Cranai regis filia. Euſt. Inde *Actaus*, *Atticus*. Virg *Ecl.*2.

Canto, quæ ſolitus, ſi quando armenta vocabat,
Amphion Dircaus in Actao Aracyntho.

Ubi tamen Servius, *Sanè Aracynthus mons eſt Thebanus, unde Actao literali debemus accipere, non Athenienſi.* Ovid. *Met.*1.

Separat Aonios Actais Phocis ab arvis.

id eſt, Athenienſibus, ſeu Atticis. Inde etiam *Actius*, id eſt, *Athenienſis*. *Georg.*4.

Atq; Geta, atq; Hebrus, atq; Actias Orithya, Nec non *Actiacus*.
Ovid. *Ep.*21. *Cur nunc Actiacas miſeram me mittis in oras!*
Et *Faſt.*1. *Frondibus Actiacis comptos redimita capillos.*
Denique *Actius* *Æn.*3. *Actiaq; Iliacis celebramus litora ludis.*
Et Hor. *Ep.*1 18. — —— *Actia pugna*

Te duce per pueros hoſtili more refertur. Vide *Actium.*

Actacottes, pop. feroces, qui inſulam Brittannicam, vulgò Angliam, totam diripuerunt. Ammianus Marc. *lib* 27. *N. L.*

Actaa, nympha ab *Acte*, id eſt, littore dicta, una ex Nereidibus.

Actaon, fil Ariſtæi, ex Autonoë conjuge, unde *Autonoeius heros* ab Ovidio dictus eſt. Venationi addictus, cùm in Valle Gargaphie ad fontem limpidum receſſiſſet, à Diana nuda conſpecta, conviciis laceſſitus eſt, atque in cervum mutatus, quem ſui ipſius canes diſcerpſerunt. De quo figmento ſic ſcribit Fulgentius. Anaximenes, inquit, qui de picturis antiquis diſſeruit, ait *l.*2. Actæonem venationem dilexiſſe, qui, cùm ad maturam perveniſſet ætatem, conſideratis venationum periculis, i.e. quaſi nudam artis ſuæ rationem videns, timidus factus eſt. Sed cùm venandi periculum fugeret, affectum tamen canum non depoſuit: quos inaniter paſcendo, penè omnem ſubſtantiam perdidit, & ob hanc rem à ſuis canibus devoratus eſt. Quanquam de Actæone aliter in Commentariis Apollonii *lib.*4. Ipſum ſc. non Ariſtæi, ſed Meliſſi filium: nec à canibus ſuis pro cervo, ſed à Bacchi Orgia celebrantibus laniatum fuiſſe traditur. Sed receptior eſt Ovidii ſententia, ait enim,

Inſcius Actaon vidit ſine veſte Dianam,
Præda ſuis canibus non minùs ille fuit.

Itemque Senecæ *in Theb.*

—— —— *Quà peragrati celer*
Per ſaxa montis jacuit Actaon ſuis
Nova præda canibus.

Ex quo ſubit illud Claudiani *in Ruf.*

—— —— *Aut ſubito mutatum Actaona cervum*
Traderet inſanis Latonia virgo moloſſis.

Etiam hoc Silianum. *Lib.* 4.

Fama eſt cùm laceris Actaon flebile membris
Supplicium lueret ſpectata in fonte Diana,
Attonitum novitate mali fugiſſe parentem
Per freta Ariſtaum. — - - -

Hæc fabula nos ad beneficia in bonos viros conferenda adhortatur, ac retrahit à benè merendo de ingratis, qui ſæpius pro acceptis beneficiis, ſimultatis cauſas aucupantur, ſeque, vel quavis leviſſima de cauſa iratos fingunt, ut ſic deletum appareat quidquid

in

ſeos collatum eſt. Et canibus certè ejuſmodi adulatores aptiſſimè comparantur. Monemur præterea, ne ſimus curioſi in rebus ad nos minimè pertinentibus, quoniam multis pernicioſum fuit res arcanas aliorum cognoviſſe, aut principum, civitatum, ſummorumque virorum, aut Dei præcipuè, cùm vel minima ſuſpicio arcanorum ejuſmodi conſcios facilè poſſit opprimere. Actæonis oſſa Orchomenios olim horrendo phantaſmate liberarunt, quod ſaxum magnum geſtans, totam regionem vaſtabat: unde accolæ Delphos profecti acceperunt ab Oraculo, ut omnia Actæonis oſſa abſportarent, eaque ſepelirent; quo facto, illico liberati ſunt. Pauſanias. Plut. autem *in Sertorio*, duos ait Actæones fuiſſe, alterum à canibus, alterum ab amatoribus diſcerptum. *Cadmi nepos* dicitur Ovidio: *Met. lib.* 3. item *Hyantius*, ſiquidem Bœoti, unde oriundus erat, antiquitus *Hyantes* vocabantur. *Ib.* n. 4.7. A Nonno in Dionyſiacis, κυνοσπαράς dicitur, h.e. *a canibus diſcerptus*; θρασύς, *audax*, λαγωοκτόνος, *lepores interemens*; φιλοσκόπελος, *amans ſcopulos*; λεοντοφόνος, *leonum occiſor*.

Actæon, Meliſſi Corinthii filius, æqualium ſuorum longè formoſiſſimus ac pudentiſſimus: cujus multi amatores fuerunt, præ ceteris Archias de Heraclidarum familia, divitiis & opibus ſuper ceteros Corinthios pollens: quem cùm pellicere non poſſet, vim ſtatuit adhibere, ac puerum rapere. Ita comiſſabundus ad Meliſſi ædes profectus eſt cum amicorum & ſervorum agmine, tendebatque abducere puerum: Sic obluctantibus patre & amicis, accurrentibusque inſuper vicinis ac retrahentibus, Actæon laceratus interiit. Plut. *in Amatorio*.

Actæus, unus ex 6. dæmonum numero, qui Græcis Telchines dicti, quique intuitu ſuo omnia faſcinaſſe dicebantur Hinc crediti priſcis terram Stygiâ aquâ irrigare, hincque peſtem, bellum, famem, ceteraque calamitatum publicarum genera excitare. Vid. *Telchines*. Duos horum nominat Strabo, *lib.* 10.

Actæus, mons circa Thermodoontem fluv. Lycophroni.

Actania, *Helichland* teſte Ortelio, inſula maris Germanici in alto, contra Albis flu. oſtia, Ditmarſiæ oræ adjacens. Plin. Sub dominio Ducis Holſatiæ.

Acte, Neronis liberta, quam parum abfuit, quin matrimonio ſibi conjungeret. Sueton. Ex Aſia oriunda, cujus genus Nero ad Attalum Regem porrigebat, ut ſplendorem ei adſtrueret. Item Horarum una, quarum nomina recenſet Hyginus. *cap.* 193.

Acte, regionis nomen in Peloponneſo, teſte Theophraſto 8. Plantar. item Plutarcho in Demetrio & Arato: Locus circa Athon montem eſt, apud Thucydidem 4. *circa finem*: Eſt quoque Acarnaniæ, Magneſiæ, Joniæ, & Boſpori urbs, ut refert Steph. Vid *Attica*.

Actia, Soror Cæſaris, Plut. *in Cicerone*.

Actia, mater Auguſti Cæſaris Imperatoris, in Apollinis templo obdormiens, viſa eſt cum dracone commiſceri, peperitque expletis ad pariendum menſibus: ad hæc antequam pareret, ſomniavit viſcera ſua ſublime in cœlum ferri, & in totum terrarum orbem diffundi. Sueton.

Actia, *Actiorum*, Suidas, Ludi quinquennales Actiaci, Apollini Actio inſtar Olympiorum dicati: qui priùs & à finitimis agebantur: ſed ab Auguſto honorificentius celebrati fuerunt, poſtquam Antonium & Cleopatram navali prælio ante Actium ſuperaſſet, cura eorum deinde Lacedæmoniis demandatâ. Hæc Strabo *lib.* 7. Stephanus, tertio quoque anno celebratos fuiſſe tradidit, tribusque certaminibus fuiſſe inſignes, gymnico, equeſtri & navali Vid. Plut. *in Antonio*. Horum meminit & Servius in illud Virg. 3. *Æn.* *Actiaq; Iliacis celebramus littora ludis.* Vid. *Actium* & *Agonales*.

Actianus fundus, juxta Piſaurum, ab *Actio* tragœdiarum ſcriptore. Chronicon Euſebii. Meliùs *Accianus*: eſt qui *Farnazzano* interpretatur. Ortel. *in theſ. geogr.*

Actinæ. Vid. *Abſaſium*.

Actinus, Solis filius, è Græcia in Ægyptum profectus, Aſtrologiæ præcepta tradidit. Diodorus.

Actiolinus, Patavinorum tyrannus, de quo P. Jovius *lib.* 1. *Vir Illuſtr.*

Actipus, Judææ urbs in tribu Aſer, ut Joſephus tradit, qui eam quoque *Arcem* vocat. Lege *Arctipus*.

Actiri, gens Hunnica in Aſia, Suid. Vide *Hunni*.

Actiſanes, Æthiopum rex, qui Amaſin Ægypti regem, ſuis crudelius imperantem, regno deturbavit, Ægyptiiſque ſummâ æquitate imperavit. Hic latrocinia novo more compeſcuit, ſontes neque morte plectens, neque linquens impunitos. Conſtituto quippe de iis judicio, reos omnes in unum cogens, amputatis naribus, in ultima deſerti ire compulit; ibique civitatem condidit, ab exciſis naribus *Rhinocuram* appellatam. Ea in Egypti, Arabiæque finibus, haud procul à mari ſita, omnibus vitæ commodis caret: nam omnis vicina regio ſalſa eſt; intra urbis mœnia unicus eſt puteus, & is inutilis, utpote aquâ ejus guſtu amarâ. Hos autem eo in loco poſuit, ne ſuis moribus vicinas gentes inficerent, neve eorum erga reliquos injuriæ eſſent occultæ, ſed ut tanquam in oram deſertam relegati, omni re egentes, cogente neceſſitate victum ſibi quærerent. Fiſſis itaque calamis, quos ex vicinis agris collegerant, longa ſibi retia fecere, quibus juxta litus, per plura ſtadia diſpoſitis, ex captis coturnicibus, victum ſibi cōpararunt. Diod. *l.* 1. *c.* 60. vixit circa Jephthę tempora, A.M. 2850.

Actites, Vide Καλὴ ἀκτή.

Actium, Epiri opidum, & promuntorium, ubi Auguſtus, devictis navali prælio Antonio & Cleopatrâ, An. U. C. 724. A.M. 4024. A.C. 40. unde illuſtris Epocha orta, & *Actiaci anni* originem ceperunt, urbem condidit, & *Nicopolin*, a *Victoria* nominavit. Plut. *Figalo* hodiè dicitur. Hinc *Actia*, *orum*, Suidæ ludi quinquennales. V. ſupra, *Actia*. long. 46. 3. lat. 39. 15. V. & *Actium*.

Actius Apollo, dicebatur variis de cauſis, imprimis tamen ab *Actio*, promont. & civit. Acarnanum celebri. *Æn.* 8.

Actius hæc cernens arcum tendebat Apollo
Deſuper. —— ——— - - -

Prop. *lib.* 4. *Eleg.* 6.

Actius hinc traxit Phœbus monumenta, quòd inde
Una decem vicit miſſa ſagitta rates.

Idem 2.34. *Actia Virgilium, cuſtodis litora Phœbi,*
Cæſaris & fortes dicere poſſe rates.

Et Sil. 15. — *Phœbi vidit etiam Actia templa.*

Actius Nævius, augur, novaculâ cotem præcidit, ſpectante Tarquinio Priſco rege; quo factum eſt, ut & a Rege, & populo, ſemper in rebus dubiis conſuleretur. Flor. *l.* 1. *c.* 5. Liv. *Dec.* 1. *lib.* 1. Val. M. *l.* 1. *c.* 6 *ex.* 1.

Actius, vel *Accius*, Tragœdiarum ſcriptor inter colonos Piſaurum deductus, à quo & *fundus Actianus* juxta Piſaurum dictus: in ſcribendis Tragœdiis, ſententiarum gravitate, verborum pondere, perſonarum authoritate graviſſimus; ejus meminit Horat. *Serm.* 1. *Sat.* 10.

Nil comis Tragici mutat Lucilius Acci.

Idem *de Art. Poetica.* —— —— *Hic & in Acci*
Nobilibus trimetris apparet rarus, & Enni.

Actius, Centurio, cuſtodiæ & ſupplicio Druſi, Germanici filii à Tiberio additus, Tacit. 6. 23.

Actius, Romanorum Conſul. Euſebius.

Actius, Mediolanenſis princeps. Paul. Jovius *lib.* 2. *de Vir. Illuſtrib.*

Actius III. Eſtenſis princeps: is ut paternas opes & principatum occuparet, Opizum II. patrem in lecto jacentem oppreſſit: deinde fratres pepulit, ut filio Eliſeo, qui naturalis tantùm erat, principatum relinqueret. Fulgoſius *lib.* 9. *cap.* 11.

Actius Sincerus Sannazarius, vir rari ingenii, magnæque nobilitatis, cùm in conſpectu Federici regis eſſet inter Phyſicos quæſtio, quid præcipuè conferret occulorum perſpicuitati? aliique fœniculi afflatum dicerent, alii vitri uſum, aliique aliud: at ego, (inquit) Invidiam aio, ſiquidem majora & pleniora omnia videre facit. Pont. & Panormit. Vid. *Sannazarius*.

Actius Labeo, Poëta fuit indoctus tempore Perſii, Iliada Homeri verſibus Latinis adeò inſcitè tranſtulit & obſcurè, ut nec ſua ipſe cognoſceret. Gyraldus. Voſſ. *de Poet. Lat.*

Acton, Piſidicis & Myrmidonis fil. frater Antiphi. Apollod. *in Biblioth.*

Actor, comes Herculis contra Amazonas, in quo bello vulneratus, cùm retro domum abire vellet, in itinere mortuus eſt. Item Aſtyoches pater. Hom. *Il.* 2. Item, Menœtii, ex Ægina, parens, Ovid. *l.* 1. *Triſt. Eleg.* 8. Alius fuit, Auruncus. Virg. 12. *Æn.*

—— *Validam vi corripit haſtam*
Actoris Aurunci ſpolium.

Actor, Neptuni filius, ex Agamede, Augei filia. Hyginus *c.* 175.

Actor, filius Deionis, Phocidis Regis, ex Diomeda conjuge, Xuthi filia, frater Cephali. Apollod. *l.* . *Biblioth.*

Actor, unus ex Argonautis, Hippaſi filius, ex Peloponneſo. Hyg. *c.* 14.

Actorides, Patroclus, nepos Actoris. Is enim ex Æginâ, quam ei Jupiter à ſe vitiatam, uxorem dederat, Menœtium genuit: Menœtius autem relictâ Æginâ, Opuntem in Locris ſe contulit, & ibi Patroclum genuit. *Met.* 13.

Reppulit Actorides ſub imagine tutus Achillis
Troas ab arſuris ſub defenſore carinis.

Flaccus, *Arg.* 1. v. 146 cum ſcribit, à Clyto, ardenti quercu occiſum.

Actorides, fratres, à Patre Actore; à matre Molione. *Molionidæ* dicti, congeniti fuerunt aurigæ & concordes, alter habenas & lora, alter ſcuticam & flagellum moderabatur: duo uterque capita, quatuor manus totidemque pedes, unum verò corpus habuiſſe dicuntur: hos cùm Hercules vincire nequiret, inſidiis intercepit. Pherecydes, Mnaſeas, Pindarus, alii.

Actoris, Ulyſſis ancilla. Hom. *Od.* 23.

Actoritum, vide *Neritum*.

Actorius Naſo, Hiſtoricus Romanus, memoratur Suetonio *lib.* 1. *cap.* 9. Suſpicatur Voſſius, eum vixiſſe Julii Cæſaris temporibus, vel ſummùm Auguſti, ac Tiberii.

Actrida, opidum Arabiæ felicis. Plin. 6. 20.

Actuarius, Medicus Græcus, quem inter Medicos incertæ ætatis collocat Voſſius, de Philoſoph. *cap.* 13.

Acuenſii. V. *Nacuenſis*

Acues, Rex Arcadum, qui Lacedæmonios Tegeam proditione obtinentes ſtratagemate occidit. V. Polyæn. *l.* 1.

Acuſida, Mauritaniæ Sitiphenſis Urbs Epiſcop. Victor Utic.

Acuincum, V. *Aquincum*.

Acuinus, civis Rom. qui cædis Cæſaris particeps videri cupiebat. Appian. *Civ. lib.* 2.

Acula, ſive *Aquula*, *Acqua Pendente* op. Hetruriæ, loco ſublimi apud Peliam flumen, aquis abundans; cujus pop. à Plin. *Aquenſes* nominantur. Sunt qui aquas Taurinas eſſe velint. Epiſcopali ſede decoravit Innocentius X. An. 1647. loco Caſtri diruti.

Acumetenſe, monaſterium, V. Irenæum.

Acumincum Legio, Ptolemæo Pannoniæ infer. urbs, ad Iſtri ripam. *Acunincum* legit Amm. *lib.* 19 *Acimincum* Antonin. *Camerz* interpretatur Simlerus. Aliis *Zalonkemen*. Niger verò ſcribit *Veradin* dici. Sed *Arumiſtum* malè habet.

Acumulum, Opp. Aprutii ulter. in Italia, ad fluv. Truentum, 12. mill. paſſ. diſtans à Nurſia urbe, in ortum, & paulo plus ab Aſculo, in Circium, in limite Umbriæ, ad radices Apennini.

Acuphis, Legatus Indorum, ad Alexandrum M. Plut.

Acur, Indiæ intra Gangem urbs, Ptolemæo.

Acus. v. *Parsades*.

Acus, Chunorum Rex, ſingulari certamine occiſus, à Ladislao, Ungariæ Rege, in Danubii ripâ, Bonfin. *l.* 4. *Dec.* 1.

Acus, *Agulha*, Luſ. *l'Aiguille* Gallis, Inſ. maris Æthiopici ſeu Barbarici. Dicitur etiam *Iſle de Gale*, diſtatque 900. mill. paſſ. ab ora Zanguebariæ in ortum, uti 300. à parte Septentr. Madagaſcariæ. Hinc *Acuum* prom. Cap. des Aiguilles. Caput extrem. & præcip. Prom. Bonæ Spei.

Acuſi, locus Cappadociæ, ubi Baſiliſcum Imp. cum uxore & liberis interfectum, tradit Calliſtus. *Cucuſum*, Cedreno. V. *Cucuſſus* & *Lyminus*.

Acuſilaus, Athenienſis Rhetor. Galbâ imperante ſeſe Romam contulit, ibique ludum aperuit, tanto cum ſucceſſu, ut moriens Athenienſibus decem myriadas aureorum ex fœnore partas reliquerit. Suidas.

Acuſilaus, & Damagetus, fratres; victores in Olymp. certaminibus, patrem Diagoram per celebrem conventum geſtarunt, in quem & flores conjecerunt Græci, & beatum propter filios appellarunt. Pauſ. *lib.* 2.

Acuſilaus, hiſtoriographus Argivus, cujus teſtimonio Joſephus utitur, *lib.* 1. genealogias quaſdam conſcripſit, ex æneis tabulis, quas pater ejus domi ſuæ, neſcio quid fodiens, invenerat. Suid. Voſſius cum de ſeptem ſapientibus egiſſe ait, *lib.* 4. *de Hiſt. Gr. cap.* 2. Verùm impoſuit ei locus Clementis, qui *lib.* 1. *Strom.* de *Acuſilao*. Οἱ δὲ Ἀκουσίλαον τὸν Ἀργεῖον ἐγκατέλεξαν τοῖς ἑπτὰ σοφοῖς, ἄλλοι δὲ Φερεκύδην τὸν Σύρον. E quibus verbis de ſapientibus ſcripſiſſe fruſtra quis collegerit. Vixit autem πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, teſte Dion. Halic. *de Thuc. Charactere, ſive dicendi genere*. Vide Jonſium de *Script. Hiſt. Phil. lib.* 1. *cap.* 3.

Acuſio colonia, (non *Acuſiorum colonia* ut Ortel. cum aliis legit, nam Ἀκουσιῶν Ptolomæo eſt) Galliæ Narbonenſis urbs, poſtea *Gratianopolis* ab Inſtauratore dicta, vulgò *Grenoble*, uti J. Poldus ſcribit. *Cullaro* aliquando appellatam fuiſſe quidam volunt, ex antiquâ inſcriptione, quæ in hujus urbis porta legitur. long. 26. 30. lat. 44. 10.

Acuta, inſulæ, quas Poëta *Thoas* vocat, vicinæ Echinadibus. Strabo *lib.* 8. & Heſiod. 5. vide *Dulichium* & *Oxia*.

Acutia, P. Vitellii uxor à Lælio Balbo majeſtatis poſtulata ac Gn. Acerronio, C. Pontio Coſſ. damnata. Tacit. 6. 45.

Acutia, Stephano Hiſpaniæ *Urbs* eſt, ex Strabone, qui tamen hodie *Acontia* legit. Vaccæorum ad Durium fluvium eſt. Aquitanos, hos populos vocat idem Stephanus.

Acuticus, Poëta Lat. compoſuit elegias quaſdam, quæ Plauto tribuebantur. Voſſ. *de Poetis Lat.*

Acutus, fluv. Galliæ, in Occitania. Caſtrum rigat & Vaurum urbes, & pòſt in Tarnum ſe exonerat.

Acuum prom V. *Acus*. *Aczudia*, opp. Valachiæ, vulgò *AcZud*, infra Backoviam, ad fluv. *Miſſovo*.

Acylas, Philoſophi nomen, qui commentarios conſcripſit de Syllogiſmis. Suidas.

Acylina, urbs Illyriæ. Steph. cives *Acylinai*.

Acyndinus, & Proculus, Coſ. Rom. an. ab U. C. 1092.

Acyndinus, vel *Acindinus*, Barlaamo ſe junxit, quorum opiniones in Synodis Conſtantinopp. damnatę. V. Jac. Pontanum, *l.* 2 *c.* 40. *in notis in CantacuZenum*, Et Continuator. Baronii, an. 1337. n. 11. & 1450, n. 20

Acyphas, urbs una ex Tetrapoli Doricâ. Steph.

Acys, V. *Acis*.

Acytus, inſula circa Cydoniam Cretæ. Steph.

AD.

Ada, altera uxor Lamechi, Gen. 4. cui peperit 77. liberos, Jos. *Antiq. l.* 1. *c.* 2. Uxor etiam Eſau, filia Elon. Gen 36. Item filia Hecatomni Cariç regis, & Artemiſiæ ſoror, quæ Hidrico fratri nupſit. Strab. 14. Defuncto marito Olympiad. 109. anno primo ſucceſſit, ac provinciam rexit annos 4. Ejecta à fratre minimo Pexadoro, Olymp. 109. ann. 4. Hæc poſtmodum Alexandro obviam profecta, Alindis urbe traditâ, eum in filium adoptavit. Deinde ab eo toti Cariæ preficitur. Curt. *lib.* 2. Strabo. *l.* 8.

Ada, Heſych. Ἀδὰ, ἡδονὴ, πηγὴ, καὶ ὑπὸ Βαβυλωνίων, ἡ Ἥρα.

Adacha, Palmyrenę urbs. Ptol.

Adachſunia, Mons Afr. in regno Fezzæ, in prov. *Chaus*.

Adad, rex Edom quartus, Gen. 36. *Adad* etiam Aſſyriorum ſummus habebatur Deus, cui etiam Deam Atergatim uxorem aſſignabant, per *Adad*, ſolem, per Atergatim, terram ſignificantes, quòd ex his duobus cuncta crederent procreari. Macrob. 1. *cap.* 18. & 23. Ejus ſimulachrum formabatur radiis inclinatis in terram: hujus verò, ſurſum verſis. Significat autem Adad *unum*.

Adada, eſt apud Ptolemæum Palmyrenę urbs. *Adatha* putat dici Ortelius *in libro Notitiar.* etſi Phœniciç ibidem adſcribatur: ſed *Adada* habet idem liber in Euphratenſi regione. Eſt & locus in Palæſtina, in tribu Judę ſic dictus Joſuę. 15.

Adadata, civitas Piſidarum, ad Taurum montem. Strab. 12. Ptolemæo *Adada*.

Adadenſis, Epiſcopus Piſidię, fuit in Concilio Conſtantinopolitano primo.

Adadremmon, urbs juxta Jezraëlem, quæ hodie vocatur *Maximianopolis*. Zach. 12. Hic Joſias Rex occiſus eſt, à ſagittariis *Nechao*, regis Ægypti.

Adadus, puer Idumæus è regio ſanguine Edom, qui, cùm Joabus, Davidis regis Polemarchus, omnes Idumçæ mares ſex menſes natos interfeciſſet, ſolus cum quibuſdam ſervis patris ſui in Ægyptum fugit, ad Pharaonem, cui Pharao Raphim uxoris ſuæ ſororem in matrimonium dedit. Is morte Davidis auditâ, patrium regnum recipere conatus, ſed fruſtrà, Rezoni Eliadæ filio latronum duci, qui Damaſcum occupaverat, ſe conjunxit & Syriæ regnum occupavit: & Salomoni regi Deo ei propter idololatriam infenſo, adverſarius extitit. 3. Reg. 11. Alius ab Achabo, Iſraelis rege bis prælio captus, atque amicè habitus ac liberatus, poſt initam pacem, cùm injuriarum loco beneficia accepiſſet, iterum Judæis bellum intulit: atque ut oſtenderet quàm ingratè Achabi regis meritorum memoriam ſervaret, milites ſuos juſſit aliis in prælio, quantum poſſent, parcere, vimque in unum Achabum ad eum perdendum vertere. Fulgoſius *lib.* 5. *cap.* 3. Torniel. *A. M.* 3058.

Adadus, Damaſci rex, à Davide cum viginti duobus Syrorum millibus occiſus. 2. Sam. 8. V. Jos. *Antiq. l.* 7. *c.* 6.

Adæ, *arum*, op. Aſiæ. Strab. 13.

Adæi, Arabes Ægypto finitimi. Ptol.

Adæus, Mitylenæus de ſtatuariis librum reliquit. Athen. *lib.* 13. ubi citatur ἐν τῷ περὶ ἀγαλματοποιῶν. Eſt item *Adæus*, qui ἐν ταῖς περὶ διαθέσεως, h. e. libris de *affectione* ſeu *diſpoſitione*, ab eodem memoratur, *lib.* 11. V. Voſſ. *de Hiſt. Lat l.* 2. *c.* 39.

Adæus, Athenis quidam nomine ſingulari, ſingularis ipſe Ἀλεκτρυὼν, Gallus gallinaceus ex eo cognominatus eſt, quòd criſtam in capite geſtaret, teſte Athenæo *l.* 6. *XII. cap.* 8.

Adagarii, vide *Satagarii*.

Adagous, Heſych. Ἀδαγοῦς, θεὸς τις παρὰ Φρυξίν. Exiſtimet aliquis reſcribendum, Ἀδάδους. Facilius ſubſcriberem, niſi exponeret θεὸς Ἑρμαφρόδιτος. *Deus ſemivir*. Salm. θεὸς legit.

Adaia, ſive *Adaias*, fil. Ethan, filii Zamma. 1. Chron. 6. Filius item Jeroboam. 1. Chron. 9. pater Ididæ, matris Joſiæ. 4. Reg. 22.

Adalbero, Metenſis epiſcopus. Euſeb. *Adalbero Babrus* Genuenſis epiſcopus. Idem.

Adalbertus. Præceptor Lud. 4. Epiſcopus Auguſtan. evaſit. Scripſit vitam Hariolphi, Abbatis d'Elvacutange, ubi & ipſe prius Abbas erat, & obiit, ſub Henr. Aucupe, an. 921. Voſſ. *de Hiſtor. Lat. l.* 2. *c.* 39.

Adalbertus, Epiſc. Pragenſis, primò Bohemis, dein Hungaris, tandem Pruſſis concionatus, ibi obiit. Surius, 23. *April.* Baronius *A. C.* 980. 996. V. *Adelbertus*.

Adalbertus, Arch. Magdeburgenſis, totius Sclavoniæ Metropolit. an. 971. Alius, Hamburg. vel Brem. Ep. vitæ parùm laudatæ. Baron. A. C. 1065. V. *Adelbertus*.

Adalbertus, Eporregiæ Comes circa annum Domini 1405. Cuſpinianus. V. *Adelbertus*.

Ad Albulas, locus in Mauritania Cæſarienſi. Antonin.

Adaldagus, Archiepiſcopus Hamburgenſis, qui tres Epiſcopatus in Jutia conſtituit, Sleſuicenſem, Ripenſem, & Aruſienſem, cùm per annos quinquaginta trium Othonum Imperatorum curias ſequutus fuiſſet, cancellariam adminiſtraſſet, & multa, quæ extant Imperatorum nominibus, decreta & conſtitutiones concepiſſet. Crantzius *lib.* 4. *Saxon. cap.* 3. & *lib.* 3. *Metrop. cap.* 16 & 26.

Adalgarius, Aquitanus nobilis. Paul Æmil. *lib.* 1.

Adalgarius, Monachus in Corbeienſi cœnobio Remberti ſocius, tandem ei ſucceſſit in Epiſcopatu: à Formoſo Romam vocatus, ad dicendam cauſam, de ſuo jure in Bremenſem Eccleſiam,

non venit, neque legatum eò miſit. Studio propagandæ religionis Chriſtianæ ad gentes Aquilonares, ſacerdotum collegium inſtituit. Præfuit Eccleſiæ annos viginti, & mortuus eſt anno Domini 909.

Adalgiſius, Longobardus, Salerni princeps, Beneventi defenſionem acceperat à Ludovico Secund. Lotharii filio: Græcorum verò promiſſis illectus, ad eos deſcivit cum omnibus Samnii, Lucaniæ & Campaniæ oppidis: at cùm Ludovicus recepiſſet omnia oppida, quæ defecerant, Adalgiſius in Corſicam Inſulam fugit. Chron. Philip. *lib.* 4.

Adelgothus, undecimus Archiepiſcopus Magdeburgenſis, qui ſub Henrico IV. Imp. inſtituit, ut quotannis, per Quadrageſimæ ſingulos dies, centum pauperibus ſinguli panes cum ſingulis halecibus tribuantur. Crantzius *lib.* 4. *metrop. cap.* 31.

Adalia, filius Aman filii Amadatha. Eſth. ..

Adaluualdus, Agilulfi filius, Longobardorum rex à populo puer adhuc ſalutatus, atque inſigni regio decoratus in Circo, patre ipſo aſſidente. Cùm ad eum Euſebius, ab Heraclio Imperatore, legatus veniſſet, ſive juſſum Imperatoris, ſive conſilium ſuum ſequutus, Adalualdo e balneo exeunti poculum ſpecie ſalutiferum dedit: quo epoto rex deſipere, ac planè mentis impos eſſe cœpit: quod ubi ſenſit Euſebius, ipſum & juvenem & amentem impulit, ut propriæ ſecuritatis cauſâ principes Longobardorum e medio tolleret: cœptâ inde cæde, ac jam duodecim è primoribus interemptis, ne malum longiùs ſerperet, veriti Longobardi, ipſum anno 614. tumultu excito, regno cum regina matre Theodelinga exegerunt. Sigonius *lib.* 2. *regni Italici.*

Adalulfus, quidam ſummo inter Longobardos loco natus, qui Gundebergam Arioaldi Longobardorum regis uxorem de ſtupro interpellare auſus, cùm repulſam convitiumque tuliſſet, veritus ne ab ea proderetur, regem adiit, & apud eum reginam proditionis falsò accuſavit: cujus verbis rex fidem habens, uxorem in arctam cuſtodiam conjecit, atque per triennium habuit. Poſt tertium annum Clotarius rex Francorum, mulieris miſericordiâ motus, legatos ad Arioaldum miſit, perperam feciſſe arguens, quòd Gundebergam ex regio Francorum ſanguine ortam injuſtâ causâ damnaſſet, atque honore ſuo diſpoliaſſet: Rege autem ſe juſtam cauſam habere dicente, Anſoaldus è legatis unus, facilè id tibi aſſentiemur, inquit, ſi quem ex reginæ familiaribus, ſingulari cum accuſatore commiſſo certamine, reginam ipſam permiſeris expiare (hæc erat antiqua Longobardorum conſuetudo, ut crimina vel maxima ſingulari prælio purgarentur, quæ poſtea in leges tranſlata, per multa tempora obſervata eſt) quibus dictis Pitto quidam, ab Arriperto reginæ conſobrino productus cum Adalulfo eſt comparatus. Certamine inito, à veritate victoria ſtetit: itaque proſtrato Adalulfo victus Arioaldus reginam è cuſtodia eduxit, atque in antiquum locum gratiæ honoriſque reſtituit. Sigonius *lib.* 2. *regni Italici.*

Adalunga, Vide *Haubertinga.*

Adam, nomen primi hominis à Deo conditi. Gen. 2. V. Jos. *Antiq. l.* 1. *c.* 7. De duabus columnis, quæ ei attribuuntur, Auguſt. *de C. D. l.* 18. *c.* 38. Pamelius *in Tertul.* Nomen etiam commune, quo Deus virum & fœminam appellavit. Eſt & nomen urbis. Joſ. 3. Cæterùm de Adamo, vide Suidam in voce Ἀδὰμ, Joſephum, Philonem Judæum, &c.

Adam, Græcis Κρόνος, Latinis *Saturnus*. Gallis *Dis*, Germanis *Mannus*. In tribus ejus filiis trium Saturni liberorum memoria deprehenditur. Quippe *Abel* eſt *Pluto*, primus morti, & ſepulcro, i. e. inferis traditus. *Cain* eſt *Neptunus*, habitans in terra *Nod*, vagus ſemper, & inſtabilis. *Seth Jupiter*, pater filiorum Dei, in cujus familiâ invocatum nomen Jehovæ. Hornius.

Adam de Barkinge, Hiſtoricus, ſub Johanne Franc. R. Voſſ. *de Hiſtor. Lat. c.* 56.

Adam de Bremen, ſcripſit hiſtoriam Eccl à Carolo M. ad Henr. 4. in qua fidem in Septentrione propagatam enarrat: Item, de ſitu Daniæ edidit opuſculum. Vixit circa. ann. 1070. Idem.

Adam Goddam, Anglus, circa an. 1330. ſcripſit in 4. libros ſententiarum. Bellarm. *de Scriptor. Eccl.*

Adam de Muremuth, Canonicus Londin. ſcripſit duo Chronica ſui temporis, circa An. 1380. Voſſius *de Hiſt. Lat.* &c.

Adama, vel *Admah*, urbs Pentapoleos. Gen. 14. Urbs igne cœleſti conſumta. V. *Adana.*

Adaman, cognomine *Celudus*, Scriptor Scotus, circa An. 699. Voſſ. *de Hiſt. Lat.* 2. 7. *de Mathem.* 67. §. 15. 70. §. 2.

Adamana, urbs Aſiæ in Cœleſyria. 15. leucis diſtat Damaſco

Adamantaa, Jovis nutrix, cui à Junone, in Cretenſi Inſula. nutriendus datus eſt: illa eum in cunis in arbore ſuſpendit, ut neque cœlo, neque terrâ, neque mari inveniretur: & ne pueri vagitus exaudiretur, impuberes convocavit, eiſque clypeola ænea & haſtas dedit, & juſſit eos circa arborem euntes crepare. Hyginus *cap.* 139 *fabul.*

Adamantes, Indiæ extra Gangem fluv. Ptolom.

Adamantium, Biſinani Principis oppidum eſt, in Calabria inferiore. Metellus.

Adamas, fluvius in ſinu Gangetico. Ptol.

Adamas, à Cotye; Thraciæ Rege, puer teſtes exectus; ob quam injuriam, poſtea grandior factus, ab eo defecit. *Ariſtot.* V. *Pol. X.*

Adamaſtor, apud Claudianum *Damaſtor* dici putatur, in Gigantomachiâ:

—— Sævuſq; Damaſtor,
Ad depellendos jaculum dum quæreret hoſtes.

Sidon. Apol. *Porphyrion Pangæa rapit, Rhodopemq; Damaſtor.*

Adami, civitas in tribu Nephtalim, quæ imperio *urbis* Neceb ſubjecta erat. Dicta eſt *Adami*, quod hebræis rubrum ſignificat, à ſoli, in quo ſita eſt, rubedine. *Joſua.* 19. *Ademni Annoceb* legunt. 70. Interpretes. Vide *Edema.*

Adami ſpelunca, locus in tribu Juda in rupe, ubi feruntur Adam & Eva fleviſſe Abelem filium ſuum, à Caino fratre interfectum, annis centum: & in qua viſuntur lectiſteorum ſaxei, habentes in longitudine 30. pedes: fons item in ſpelunca ſcaturit, de quo bibiſſe feruntur primi parentes noſtri. Broc. & Breidemb. *itin.* 6. Saligniac. *tom.* 10. *c.* 5.

Adamiani, vel, *Adamitæ*, hæretici ab Adam nominati, cujus imitantur in Paradiſo nuditatem, quæ fuit ante peccatum. Credebant enim quòd nuptiæ futuræ non fuiſſent, ſi nemo peccaſſet. Nudi itaque mares, fœminæque conveniunt; nudi lectiones audiunt; nudi celebrant ſacramenta. Hæreſis planè horrenda, à Carpocratianis invecta, & à nonnullis fanaticis (proh pudor) noſtro ſeculo renovata. Quos Gentibus, quæ Deum ignorant, viliores meritò dixeris. Siquidem optimè Ennius apud Ciceronem,

Principium flagitii eſt nudare inter cives corpora.

Et Gyges apud Herod. *Muſâ primâ* Ἅμα δὲ κιθῶνι ἐκδυομένῳ συνεκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ γυνή, h. e. *mulier exutâ tunicâ, & verecundiam pariter exuit* De his V. Clem. Alex. *l.* 3. & 7. *Strom.* Eorum ſimilibus, Genebr. *in Alex.* 2. An aliquæ in Polonia & Anglia reliquiæ? Boter. *p.* 3 *l.* 1.

Adana, urbs Ciliciæ Ptolemæo. Vulgò *Adena*, vide Steph. long. 66. 40. lat. 39. 10. Urbs item ad Euphratem. *Steph.* Item, Arabiæ felicis mediterranea, Eid.

Ad Angelos, vide *Angelorum locus.*

Adani, *orum*, duæ inſulæ in Arabiâ felici Ptolemæo, Vide Voſſ *in Melam. pag* 301.

Ad Anſam, Angliæ urbs apud Antoninum, *Ithanceſter* Camdeno.

Adaoui, pop. Afr. in ora Guineæ.

Adapa, Galatiæ fortè opp. apud Cedrenum. Eam Baſilius Macedo Imp. multa vi, ſed fruſtra oppugnavit. Zonaræ *Adata.*

Adapera, V. *Apera.*

Ad Aquas, Antonino, quas idem *Ad Larodas* cognominat. Siciliæ urbs, quam Simlerus *Xacca* vocari dicit.

Ad aquas ſalſas, Monaſterium ſic dictum, & exſtructum ab Heraclio Imp atque ab illo *Heraclianum* nominatum, ſcribit Otho Friſing. *l.* 5. *c.* 9.

Ad Aquilam, V. *Aquila.*

Ad Aquilas, Atticæ locus apud Pauſaniam. Locus eſt etiam viceſimo à Ravennâ milliari. Sic item appellatur vetuſtus pagus prope Treviros, quem vulgo *Igle*, vel *Aigle* dicunt. Item, opp. Normanniæ. Ad Rillam fluv. V *Aquila.*

Adar, 8. Rex in Edom. Gen. 36. qui 2. Chron 1. dicitur *Adad.* Item, villa & terminus terræ Chanaan. Num. 34. Nomen etiam menſis apud Hebræos, reſpondentis noſtro Februario, Sigon. *de Rep. Jud.* Torniel A. M. 2545. n. 38. Item, filius Balæ, filii Benjamin. 1. Par. 8.

Adara, vicus magnus Stephano Eidem eſt tertiæ Palæſtinæ locus inter Areopolin, & Characmobam. Locus corruptus, ac è Stephano ipſo reſtituendus. Ἄδαρα πόλις (inquit ille) πόλις Φοινίκης. ἔστι δὲ καὶ Ἄδαρα, ὕστερον κώμη μεγάλη. Τρίτης Παλαιστίνης, μεταξὺ Χαρακμώβων, καὶ Ἀρεοπόλεως.

Adara, villa in finibus Dioſpoleos, juxta Thannaticam regionem. Eſt & civitas tribus Ephraim, teſte Hieron. *in loc. hebr.* Opp. etiam Hiberniæ, in Momonia Orient. ad fluv. Mayum. 12. mill. paſſ. à Limenio diſtat in meridiem; deficitque indies.

Ad Aras, Hiſp. urbs, inter Hiſpalim & Cordubam.

Adarbigani, V. *Ardabigara.*

Ad Caballos, vide *Tiberiacum.*

Ad Calculos, V. *Pſephus*

Ad Candidam Caſam, locus Prov. Berniciorum. Bedæ Inſula videtur.

Ad Capræ paludes, vide *Caprilia.*

Ad Capſu Juliani, locus Africæ. Seh. 3. Peuting.

Ad Caſas Cæſarianas Antonino, quas idem *ad Fines* appellat, locus eſt in Italia, quem Simlerus *S. Caſtiano* vocari ait, in Tuſcia.

Ad Centeſimum, locus Italiæ 107. M. P. ab urbe diſtans, verſus Adriam. Anton.

Ad Centuriones, V. *Centuriones.*

Ad Cepaſias, V. *Cepaſia.*

Ad Columellas, locus eſt ſexto à Ravenna lapide, quo Hen. Rubeus ſcribit Majoranum Auguſtum in Imper. creatum.

Ad Criſpas, V. *Criſpa.*

Ad Decimum, il Borghetto, opp. Italiæ, 10. mill. paſſ. ab Urbe, Anconam verſus.

Ad Decimum ſeptimum, V. *ad Septimum.*

Ad Dianam, V. *Diana.*

Ad Dracones, in Mauritaniâ Cæſarienſi locus, item in Armenia majori. Anton.

Ad Duodecimum, locus inter Moſam & Rhenum. Tab. 3. Peuting.

Ad Duos pontes, locus Hiſp. inter Bracaram, & Aſturicam. Anton.

Ad Ficos, V. *Ficus*, & *Siſtinenſe.*

Ad Fines, *Pfin.* op. non Rhætię, ut ſcribit Ortel. ſed Helvetię. Item op. Belgii in Hannonię & Leodienſ. ditionis confinio, ad Sabim flu. à Montib. 4. Leuc. in Ort. Namurcum verſus. Vulgo *Tuin. ad Fines* quoque in Liburniæ, & Pannoniæ conf. hodiè *Samaguar*

Ad Fratres, locus in Mauritaniâ Cæſarienſi. Anton.

Ad Gallinas, villa Cæſarum in ipsâ Tiburis ripâ. Vide Cluver. *De Italiâ Ant. pag.* 527. Antea *Vejentanum* Plin. 15.30. & Suet. in Galba.

Ad Gallum Gallinaceum. Vide *Via.*

Ad Gradus, vide *Maſſaliotieum.*

Ad Herculem, apud Antoninum, videtur Ortelio *Ligurno* Etrurię portus, ad mare mediterraneum. *Ad Herculem Caſtra*, ſic nominat Antoninus Pannoniæ locum: item circa Gades. *Ad Herculem*, & *Caſtra Herculis*, ſunt in libro Notitiarum, duo diverſa loca Pannonię. Vide *Herculia*, & *Herculis portus.*

Ad Innocentes, locus apud Mediolanum, ubi Dioclis & Diodori quorundam memoriam coluiſſe Chriſtianos, teſtis eſt Ammianus. 27.

Ad Lapidem, locus Angliæ; *Stoneham*, teſte Camdeno.

Ad Lapides atros, vide *Lapides.*

Ad Larodas, vide *Ad Aquas*

Ad Lippos, Hiſp. Bæticæ locus, inter Salmanticam & Emeritam. Anton.

Ad Malum, Liburniæ urbs. Anton.

Ad Marcium, locus non procul à Lanuvio. Liv. *lib.* 6.

Ad Marcum, vide *Margum.*

Ad Marros, vide *Mercurius*, eo loco quo ſignificat loci nomen.

Ad Martis, Italiæ locus inter Narniam. & Mevaniam. Anton. Item locus inter Seguſium & Brigantionem in Alpibus, fortè *Martis Vertex* Ammiano Marcellino.

Ad Matrem Magnam, cœnobium præclarum Hirpinorum in monte excelſo, ab Abellino urbe 4. mil. paſſ. diſtans, vulgo *M. Virgine*. Ubi caput totius Ordinis cognominis.

Ad Mauros, pagus Norici in Auſtriâ. Lib. Notit. *Maurkirchen* Lazio.

Ad Morum, locus Hiſp. inter Acci & Carthaginem Spartariam. Anton.

Ad Muros, Auſtriæ op. Anton. *Sumerein* Lazio.

Ad Murum, villa Albionis in Angliæ Scotiæque conf. *Walltoune*, teſte Camdeno.

Ad nonum, Venetiæ *Meſtre*, opp. Marchiæ Tarviſinę, prope Venetias, ad Muſonem fluv.

Ad Novas, vide *Nova*

Ad Oculum Marinum, Africæ locus in tabula Peutingeriana, à M. Velſero edita:

Ad Olivam, locus Mauritaniæ Cæſarienſis, apud Antoninum. *Olivenſis* meminit Collatio Carthaginenſis.

Ad Palatium, vicus inter Tridentum & Veronam. Anton. *Palazze* hodiè Simlero.

Ad Paludes, locus Arabiæ Straboni. *Arabicas Paludes* vocat Solinus.

Ad Perticas, prope Ticinum, *S. Maria delle Pertiche*, vicus Italiæ, in Ducatu Mediolanenſi, prope Paviam.

Ad Pinum, locus in Samnio. Anton.

Ad Piſtores, vide *Piſtoria.*

Ad Pontem, Hiſpaniæ locus circa Gades. Anton. vide *Pons* & *Pons Ælii.*

Ad Pontum, op. Albionis in Angliâ, *Pons Ælius* in Lib. Notit. medium inter Lindum urbem, & Verometum op. 19. mil. paſſ. Londinum verſus. *Paunton*, teſte Camdeno. Item Hiſp. locus circa Gades. Anton.

Ad Portum, locus Mauritaniæ Cæſarienſis. Scheda 3. Peutingeriana.

Ad Publicanos, Gall. Narbonenſis locus. Anton.

Ad Pulvinos, locus maritimus in Sardiniâ. D. Paulinus *ad Macar.*

Ad Putea, in Hiſpania locus Antonino, inter Liminium & Cæſarauguſtam: *Ad Puteal* mavult ſcribere Hieronymus Surita.

Ad Pyrum, urbs Germ. ſuper. vide Spira. V. *Pyrimons.*

Ad Regias, Mauritaniæ Cæſarienſis locus. Anton.

Ad Rotam. Anton. Simlerus ſcribit, eam eſſe Numidiæ urbem, quam D. Auguſtinus *lib.* 3. *contra Creſcentium*, *Rotariam* vocat.

Ad Rubras, Hiſp. Bæticæ locus, circa Anæ flu. oſtium.

Ad Rubras Petras, Italiæ locus: ejus meminit Martialis, *Lib.* 4. *Ep.* 64.

Fidenas veteres, breveſq; Rubras.

Ad Salices, circa Danubii oſtia locus in Mœſiâ infer. Anton.

Ad Salinas, vide *Publicii* vicus.

Ad Septem aras, vide *Septem ara.*

Ad Septem fratres, urbs Maurit. Tingitanæ, ſic dicta ab æqualitate ſeptem montium; vulgò *Centa*. V. *Septem fratres.*

Ad Septimum, locus Hiſp. inter Aſturicam & Tarraconem. Anton. Simlerus legit, *Ad Decimum Septimum.*

Ad Sex Inſulas, & *ad tres Inſulas*, loca Maurit. Tingitanæ. Anton.

Ad Silanum, Galliæ locus circa Garumnæ fontes. Scheda 3. Peutingeriana.

Ad Sorores, pagus Hiſp. Luſit. apud Emeritam urbem. Anton. *Val de Fuentes*, teſte Jac. Delgato.

Ad Stabulum, in Mauritania Cæſarienſi. Scheda 3. Peutingeriana.

Ad Statuam, ad fretum Mamertinum locus: vide *Muranum*

Ad Statuas Coloſſas, urbs Hungariæ ad Danubium. Lib. Notit. *Colocza* Lazio. Item locus inter Aretium & Cluſium Tuſciæ urbes. Anton. Et in Hiſpaniâ circa Sucronem. V. *Colonia.*

Ad Titulos, Liburniæ urbs. Anton.

Ad Tres Inſulas, vide *ad Sex Inſulas.*

Ad Triceſimum, vide *Triceſimum.*

Ad Turrem, Sardiniæ urbs Antonino, *Turres* vocavit Vict. Uticenſis. Vide *Plubium.*

Ad Turres. Antonino Italiæ urbs: in Calabria ſita eſt: & Blazio dici ſcribit Barrius. Eidem Antonino in Liburnia quoque urbs. Vide *Turris.*

Ad Urſum pileatum, locus urbis Romæ, ubi nunc ædes S. Balbinæ.

Adarchias, ſive ut *lib.* 8. *cap.* 6 ſcribitur *Atharias*, in exercitu Alexandri omiſſum apud Alicarnaſſum à junioribus prælium, unus maximè, & quidem jam ætate provectus, accendit: Idcirco à rege in fortitudinis præmium Chiliarchiâ donatus, Curt. V. 10.

Adarchida, gens Lybica. Steph.

Adareſer, filius Rehob. rex Saba. 2. Reg. 8.

Adari. Arabiæ Felicis opidum. Ptol.

Adarima, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Adarſa, civitas juxta quam Judas Machabæus, cum tribus millibus proſtravit Nicanorem, 1. Machab. 7.

Adarupolis, urbs Perſica. Steph.

Adaſa, Palæſtinæ locus. Joſuæ. 15.

Adaſathra, Ptolemæo, *Adiſathra* Interpreti. Indiæ intra Gangem opidum.

Adaſer, nomen urbis. 1. Macchab. 7. Lege *Adaſa.*

Adaſpios, populos Aſiæ habet Oroſius 3. *cap.* 18. ab Alexandro Magno ſubjugatos. *Adharpios* legit membraneus codex manuſcriptus Ortelii. *Aſpios* hoc tractu novit Arrianus. vide *Hydaſpios*

Adaſtrus, Phryx.

Adata, vide *Adada*. & *Adapa.*

Adatha, Armeniæ maj. urbs in Rhavenæ præfecturâ. Ptol.

Adaugmagdum, Africæ urbs, apud Antoninum.

Adazer. urbs. 1. Machab. 7.

Adbaris, vide *Barium*

Adbeel, Filius Iſmaelis. Geneſ. 25.

Adbelum, opidum. *Plin.* 5. 23. 37. V. *ad Belum.*

Adbucillus, Galli cujuſdam nomen apud Cæſ. Com. *l.* 3.

Adcantuannus, dux Aquitanicus. Cæſar de bello Gallico, *lib.* 3. ubi tamen Maximus Planudes, ſeu quiſquis alius vetus Græcus Interpres Ἀδκαντούαννος legit.

Addaa, Meſopotamiæ urbs. Ptolemæo.

Addar. Palæſtinæ locus. Ioſ. 16. in ſorte Benjamin. Hieron. *in locis Hebraicis.*

Addaram. in Palæſtina locus. Joſ. 15.

Addas, aliis *Theodolfus* & *Tredulfus*, ſecundus Rex Saxonum, in Northumbria Angliæ. Idæ ſucceſſor, regnavit ann. 3 [illegible] ſeculo 6. *Polyd. Virgilius.* *l.* 4.

Addemne, locus in tribu Nephthalim, Hier. *in l. Heb.*

Addenſe, municipium, in Mauritania Sithiphenſi. Ammianus.

Addephagia, Edacitas, Dea Siculorum. Ælian. *Var Hiſt.* 1. 27. Hujus templum in Sicilia viſebatur, Cœlius, *l.* 7. *c.* 11.

Addi, pater Melchi. Luc. 3.

Addianum, Africæ propriæ urbs, circa Hipponem Regium: Antonino. Vide *Diana.*

Addida, urbem Judeæ habet Joſeph. *Antiquit.* 13. ſuper montem

tem ſitam, unde Judeæ campi pateſcunt. *Addus* eſt 1 Machab. 13. *Adus* legit D. Hieronymus: vide *Adida.*

Addo, filius Joah. 1. Paral. 6. Pater item Barachiæ. Aliàs *Iddo*. Item nomen Prophetę. 2. Paral. 9. V. etiam *Adon.*

Addomin, in tribu Judę, hodie Maledomia vocatur. D. Hieron. *in Loc. Hebr.*

Addon, nomen loci, 2. Eſdr. 7. qui & *Adon*, 1. Eſdr. 2.

Addua, flu. Galliæ Ciſalpinę, qui, ut nonnullis placet, Larium lacum ingreditur, & ex eo integer emergens in Padum influit: bonos quidem piſces nutrit, & potiſſimum timulos. Plin *lib.* 2 *cap* 103. *Adua* dicitur Polybio, *Aduas* Straboni. Davity fl. Vallis Telinæ habet, cujus ſabulo aurum permixtum vehit. Claudianus de 6. Conſulatu Honorii,

—— Celer Addua noſtro
Sulcatur ſocero. ———

Idem *ibidem.*

Colla levant pulcher Ticinus & Addua viſu
Cærulus. ———

Idem *alibi,*

Addua quo ſciſſas ſpumoſior incitat undas.

Sidonius Apollinaris,

Ulvoſum Lambrum, cæruleum Adduam, velocem Atheſim.

Addua Glarea, Giera d'Adda, reguncula Italiæ, in Duc. Mediolanenſi, inter *Adduam*, & Serium fluvios, celebris victoriâ Lud. XII. Francorum R. contra Venetos, prope vicum *Aguadelle* in illo tractu.

Addus, Civ. in tribu Ephr. ſita in monte, unde patebat longè proſpectus in ſubjectum campum.

Addus, fl. Vallis Telinę aurifer, Davity. V. *Addua.*

Addyma, op. Mauritan. Cæſar. mediterraneum. Ptol. *Ted Velez*, ut aliquibus videtur.

Adea, regnum Africę, in ora Orient. Æthiopię, ubi Magodoxium Urbs cum portu, in Zanguebaria regione. V. Sanut. *l.* 12.

Adeba, Ilercaonum urbs in Hiſp. Ptol.

Adeda, opp. Hiſpaniæ, ubi forſan *Ampoſta*, ad oſtia Iberi fluv. in Catlonia Prov. Sanſoni eſt *Adobra* ſupra Dertuſam.

Adedi, vicus Arabiæ Felicis. Ptol. V. *Aden.*

Adel, Suecię R. filius, an nepos Gothari R. Suecorum & Gothorum. Obiit, equo excuſſus, ad fores templi Dianæ. *Hiſtor. Suec.*

Adel, regnum Africę, in ora Orient. Æthiopiæ, cum urbe cognom. verſus fauces maris rubri, in Zanguebaria reg. ad *Adelum* fluv. V. *Hiſtor. Æthiop.* Urretę, *l.* 1. *c.* 32. Marmol. *l.* 10. *c.* 7. Aliis *Azania.* V. ibi.

Adela, Ludovici Gallorum regis filia, quam Ricardus Anglus ob ſuſpicionem violatę virginitatis repudiavit. Polydor. *lib.* 13. & 14. & Ludovic. Vives de *officio mariti.*

Adelardus, Abbas quidam, qui corpus Edgari, regis Anglorum Glaſcoviæ integrum & incorruptum inventum, cùm anguſto loculo includere non poſſet, ferro lęſit, unde exemplò ſanguis promanavit largus: quo viſo exterritus, temploque egreſſus, brevi pòſt obiit. Vincentius *lib.* 25. *cap.* 13.

Adelbais, vel potius *Adelhais*, vidua Lotharii Imperatoris. Ottoni M. poſtmodum nupſit, Ottonis Jun. Henrici, Brunonis & filiæ cognom. quam Hugo Capetus duxit, ex illo mater. Flodoard. *in Chron.* Paul. Æmil. *l.* 3. Baron. A. C. 973. V. *Adeleis*, & *Adelheidis.*

Adelbero, Boiorum Dux, Cunegundę Imperatricis frater. Aventinus *hiſt. Bojorum*

Adelbertus, Babembergę regulus, ab Attone Moguntiæ Epiſcopo, ultra fidem datam, iniquè traditur Ludovico regi hoſti ſuo capitali.

Adelbertus, Epiſc. Pragenſis, Bohemos ob malam vitam deſeruit: Ungarorum plurimos, cum Stephano R convertit: in Polonia Arch. Gnieznenſis creatus docuit: ſub finem ſec. 10. V. infra.

Adelbertus, ſive Albertus, Bavarię Comes, ab Henrico III. Imperatore, Archiepiſcopatum Hamburgenſem & Bremenſem aſſecutus, Metropolitanus Aquilonarium regnorum: cùm ſub Henrico IV. puero Imperii gubernacula teneret, in eos qui vel in regem Henricum manus injeciſſent, vel Eccleſiaſtica bona invaſiſſent, animadverſionem meditatus, conſpiratione principum, Hannonis præſertim Colonienſis Archiepiſcopi, ex aula pulſus, ab Ordulfo & Magno Saxonię Ducibus, fortunis omnibus exutus, alienâ miſericordiâ per triennium exul vixit. In gratiam receptus ab Imp. cum Colonienſe quoque in gratiam rediit, & Vicedominatum adeptus eſt Gloriæ tantum indulſit, ut non jam Latino more Eccleſiaſtica vellet obire miniſteria, ſed neſcio quâ Græcorum conſuetudine per tres miſſas, quibus adſtitit, ubicunque eſſet, duodecim modulari præcepit officia, omnia magna quærens, omnia mirabilia, omnia glorioſa, divinis & humanis in rebus: & ideo dicitur fumo delectatus aromatum, & fulguratione luminum, & tonitruis altè boantium vocum: quę omnia traxit à lectione Vet. Teſtamenti, ubi majeſtas Domini dicitur apparuiſſe in monte Sinai: plurima inſuper ambitionis ſuæ indicia protulit: tandem graviſſimo dyſenterię morbo correptus, & uſque ad oſſa attenuatus ſpiritum exhalavit, anno 1062. Crantzius *lib.* 4. & 5. *Metropol.*

Adelbertus, Eporœdię Marchio, qui Berengarii gener erat, atque ex filia ejus Giſla Berengarium genuerat, eum, qui pòſt & ipſe regnum Italię tenuit: tantâ ſanctitate ab ineunte pueritia fuit, ut ſi à venatione fortè revertens in pauperem incidiſſet, neque præſentem pecuniam, quam ei daret, habuiſſet, cornu, quod pretioſum collo geſtabat, elargiretur, & pòſt ab eo quanti æſtimaret, redimeret. At mox regnandi libidine accenſus, ut Lambertum regem, ſic pòſt etiam ſocerum de regno deturbare ſtuduit. Sigonius *lib* 6. *regni Italici.* De *Adelberto*, ſeu *Berengario*, qui regno Italię, ab Ottone 1. cedere coactus eſt, 6. ſeculo. V. Genebr. *in Chron.*

Adelbertus, Hamburgenſis Archiepiſcopus, profuſiſſimus & ambitioſiſſimus, videns eccleſiam ſuam, quam Adaldagus, deceſſor ſuus principum moleſtiâ liberam fecerat, iterum in id ipſum recidiſſe, ſummo niſu conatus eſt eam reddere priſtinę ſuę libertati, ita ut nec dux, nec comes, nec aliqua judiciaria perſona ullam juriſdictionem haberet in ſuo archiepiſcopatu: quod cùm per ſummum multorum odium fieri non poſſet, totus ad auxilium palatii confugit, nec ſibi, nec ſuis, nec eccleſię pepercit, Cęſarem Henricum III. & aulicos placando, dum modo id efficeret, ut eccleſia liberaretur: proinde tantos viſus eſt in curia labores toleraſſe, ut indefatigabilem ejus conſtantiam miratus Cęſar, ad omnia reipublicę conſilia primum illum habere voluerit: expeditiones in Hungariam, Vandaliam, Italiam, Flandriam cum Cæſare fecit multas. Ædificiorum & pompæ ſplendore etiam cum regibus certans, humilitatem ſolis exhibuit ſervis Dei, pauperibus & peregrinis, adeò ut ſępe, antequam cubitum iret, triginta aut ampliùs mendicantibus ipſe genu flexo pedes lavaret: principibus autem ſeculi & coęqualibus ſuis humiliari nullo modo voluit. Crantzius *lib.* 4. *Metropol.* ſed hoc fortaſſis ambitioni tribuatur, majoribus vel paribus cedere nolle, ne te inferiorem eſſe fateare: minoribus per omnia cedere, quibus te ſuperiorem eſſe nemo non ſciat. Conſpiratione principum imperii, ab aula Henrici IV. Imp ejectus, nunquam balneis uſus eſt, neque hilaris viſus eſt, raroque conceſſit in publicum: ex dyſenteria decumbenti, ex qua etiam periit, tanta fuit animi magnitudo, ut nunquam ab aliquo vellet ſuſtentari, nunquam emitteret vocem doloris. Crantzius *lib.* 5. *Metropol.*

Adelbertus, Moguntinenſis Archiepiſcopus, Henricum filium contra Henricum IV. Imp. patrem concitavit: Imperatorem contra Paſchalem II. P. irritavit: Calixto II. ut Imperatorem excommunicaret, author fuit, unde bellum ingens civile in Germania exortum eſt. Saxonibus, uti rebellarent Imperatori, ſuaſit. Aventinus *lib.* 5. Friſingenſis *lib.* 7.

Adelbertus, Lucæ Marchio, ſuaſu uxoris ſuæ Bertæ, inquieti ingenii fœminæ, occultè adverſus Lambertum Imp. exercitum comparavit, in ſocietatem aſcito Hildebrando comite, regni cupiditate accenſus: Lambertus autem, cùm per aliquot dies aſſiduis venationibus intentus cognoviſſet, Albertum cum diverſis & infirmis copiis ſuperare montem Bardonem, ne tempus in acciendo majore exercitu tereret, ſtrenuos centum, quos ſecum in armis habebat, milites ſumpſit, ac properè adverſus hoſtem eduxit. Illi ex monte in campos ad burgum S. Domini degreſſi, cibo ac potui largiùs indulſerunt: ac quieti ſe tradiderunt. Lambertus Placentiâ ſilentio noctis profectus, ac raptim agmine acto eos oppreſſit: ipſe Adelbertus in præſepio, cùm ibi fortè latitaret, eſt captus. Sigonius *lib.* 6. *regni Italici.*

Adelbertus, Epiſcopus Pragenſis, anno Chriſti 997. in Pruſſiam profectus, populum illum à gentili ſuo errore avertere conabatur: ſed fruſtrà hanc ſibi ſumens operam, ab eis occiſus, corpusque ejus in minutas partes diſſectum, avibus in eſcam objectum eſt. V. ſupra.

Adelbertus, Wormatienſis Epiſcopus, frater Rudolphi Ducis Sueviæ, corpore monſtroſo (altero enim pedum claudus) ſupra modum vorax, corpore ita obeſo & craſſo fuit, ut aſpicientibus incuteret horrorem: atque ipſâ adipis mole tandem ſuffocatus eſt, anno 1070. Chronicon Hirſaugienſe.

Adelbertus, cognomento Urſus, Orientalis Sclaviæ Dominus, qui profligatis oppreſſisque Sclavorum contumacibus ad Havelam Albimque degentibus, Holandos, Flandros & Rheni accolas ſubſtituit, quibus urbes & oppida rurſus incolenda dedit. Helmoldus *in Sclavorum Chronico. cap.* 89.

Adelburgis, matrona quædam in Falderenſi parochia, in villa Horgene, Vicelino Epiſcopo Aldeburgenſi, Vandalorum Apoſtolo, propter vitæ ſimplicitatem admodum familiaris: hanc pòſt luminibus orbatam ille conſolari frequentiùs ſolebat: poſt obitum ejus vidit mulier cæca in viſione nocturna aſſiſtentem ſibi Vicelinum, & de ſtatu ſuo percunctantem: cui illa, quæ (inquit) mihi ſalus, quæ in tenebris ſum, & lumen non aſpicio? ille ſtatim prætendens dexteram, ſignum crucis oculis ejus impreſſit, adhibens benedictionem, & abiit: manè facto evigilans mulier, viſu recepto, prona cecidit in terram, prorumpens in gratiarum actionem: ſi fidem meretur Crantzius *lib.* 4. *Vandal cap.* 20.

Adeldagus

Adeldagus, Epiſcopus, trium Othonum cancellarius, qui Haraldum Daniæ regem baptizavit, & multos doctores ad Septentrionales miſit.

Adeleis, Ruſcorum regis filia, uxor Henrici IV. Imp. in quam cùm acerbum odium concepiſſet, in carcerem conditam omni contumeliarum genere afficiendam ac propè lacerandam ſuſceperat: itaque ad cætera illata probra cùm Nicolaitarum more multis eam ſtuprandam proſtraviſſet, idem Conrado etiam filio ut faceret, imperavit: addidit inde flagitio contumeliam. His de rebus Adeleis cùm fortè pavens è carcere evaſiſſet, ad Mathildem Lombardiæ & Tuſciæ principem, Henrici hoſtem, in Italiam ſe recepit, ac ſupplex miſericordiæ ejus ſubſidium imploravit. Mathildis benignè exceptam Urbano II. Pontifici commendavit. Urbanus verbis mulierem conſolatus, atque ut in monaſterium iniret hortatus, remiſit domum. Sigonius *lib. 9. regni Italici*.

Adeleta, *uxor* Lotharii Imp. quo defuncto à Berengario, qui Veronæ Imperator declaratus fuerat, in Gardenſem arcem relegata, ibi ad id inopiæ redacta eſt, ut, emendicato per nuntium cibo, calamitoſam tueretur vitam: ergo clàm ex Garda profecta, ad Aleardum Veronæ antiſtitem ſe contulit: is, quia locum, ubi tam illuſtris fœmina latere poſſet, non habebat, eam ad Accionem avunculum ſuum, quondam Lotharii amicum, clandeſtinè miſit: cujus operà tam diu in ſuburbano quodam ad decimum lapidem latuit, quoad Othoni primo, uno Accione auſpice, nupſit. Otho illam in Germaniam duxit, habuitque ex ea filium, qui Otho Secundus eſt poſtea cognominatus. Sabellicus *lib. 4. Decad.* 1.

Adelgerion, Regulus Germ. à Clodovæo I. victus, Ducalique dignitate contentus eſſe coactus eſt. Quidam illum faciunt primum Bavar. Ducem, Ammian. Marcell.

Adelgiſius, Deſiderii Longobardorum regis filius. Æmylius.

Adelgiſus, Azorenorum Longobardiam infeſtantium Soldanus, qui legatum Capuanorum & Beneventanorum, ope à Baſilio Imp. Conſtantinopolitano imploratâ redeuntem, lectis quas ferebat literis, ſexcentis confodit ictibus. Cuſpin. *in Baſilio*, ex Zonara & Cedreno.

Adelhais, aliis *Praxeda*, uxor Henr. 2. de qua V. Bertold. & Baron. *A* C. 1094. 1095. Fuit idem nomen commune pluribus illuſtribus fœminis ex Francica, Sabaudica, Germaniæque familiis principalibus. Vid. *Adeleidis* & *Adelheidis*.

Adelhardus, Hirſaugienſis cœnobii monachus, religioſus & doctus, ex graviſſimo capitis dolore viſum amiſit: ac pòſt ceſſantibus doloribus, annis ferè 20. & tribus ſupervixit. Dono prophetiæ illuſtris erat cæcus: triennio enim antè, & diem & horam ſui obitus fratribus indicavit: Monaſterii vaſtationem quæ poſt annos 80. ſequuta eſt, vivis coloribus ac ſi ejus ſpectator fuiſſet, depinxit. Mortuus anno 934. ætatis 78. Trithemius in *Hirſaugienſi Chronico*.

Adelheidis, Friderici Saxoniæ principis uxor, forma venuſta, ſed libidinum flammis furens, poſthabito mariti ſui thoro, cum Ludovico Thuringiæ Marchione clàm conſuevit, & ut honeſtate conjugii facinus tegeret, cum adultero de tollendo conjuge conſilium iniit. Itaque die quodam mœchus equitum turmâ ſtipatus ad colloquium evocat Adelheidem: quo finito, arci, vicinam ſylvam ingreditur, atque in ea venari incipit. Adultera ex compoſito virum in balneis tum exiſtentem accedit, magnamque animi indignationem ſimulans, ipſum timiditatis arguit, quòd Ludovicum ad arcem ſuam venari patiatur. Fridericus paucis comitantibus Ludovicum inſequitur: ibi cùm ex verbis ad verbera perventum eſſet, Fridericus occubuit, anno 1065. Itaque Ludovicus & Adelheidis matrimonium nefarium contraxere. Chronicon Merſburgenſe *lib. 2. cap.* 12.

Adelheidis, Monialis quædam in partibus Rheni, in oppido Bingen: claruit anno 1140. cùm ad templum itura ſeſe exquiſitè ornaſſet, in via pedem arboris radici tanto impegit impetu, ut corrueret: elevata à pediſequis dixit, fiat quæſo hæc corporis mei offenſio & caſus, animæ meæ reſurrectio & ſalus: protinusque depoſito mundo muliebri, tuguriolum quoddam ad parietes eccleſiæ ingreſſa eſt, & toto vitæ tempore ſe in eo continuit: frequenter rapta eſt in ſomnis, & didicit quæ non ſolùm eloqueretur, ſed quod Latinè aliis dictaret: multa etiam prædixiſſe fertur. Nauclerus *generat. 39. Hiſtor. Ulmenſis.*

Adelhelmus, Durotellus, Inæ Anglorum Occidentalium regis ex patre nepos, in Bladunenſi, vel Malmeſburienſi cœnobio educatus, omnes theologos ſuæ ætatis ſuperavit; moritur anno Chriſti 709.

Adeliciа, Lotharinga, Henrici primi, Anglorum regis, uxor. Polydor. *lib.* 11.

Adelinda, Caroli Magni Imp. concubina, ex qua Theodericum procreavit. Cuſpinianus.

Adelitti, & *Almoganeni*, populi Hiſpanis ita dicti, qui ex volatu avium, ex voce, ex ferarum occurſu aliarumque rerum plurimarum ariolantur quid boni malique ſit eventurum, deque auguriis omnibus prognoſticis libros habent diligentiſſimè ſcriptos. Horum alteri ſunt duces ac velut magiſtri, alteri comites ac diſcipuli. Eſt & alia horum peritia, inveſtigare tranſitus non equorum modò jumentorumque, ſed hominum quoque, per veſtitam, per nudam, per duram humum, per lapides, per ſaxa, ut nec numerus eorum, qui tranſierunt, eos unquam fallat, qui appoſitâ voce *Inveſtigatores* dici poſſunt. Laurentius Valla *lib.* 1. *Hiſtoriarum.*

Adellum, Hiſpaniæ opp. Antonino.

Adelman, Epiſc. Sebuſianorum, ſcripſit contra Berengarium, de præſentia corporis Chriſti in S. cœna. Circa. an. 1060.

Adelmus, vel *Adhemarus*, ob eruditionem & probitatem, magno apud Carol. M. pretio. Scripſit hiſtoriam Franciæ, quam Aimon ſuæ totam inſeruiſſe ſe fatetur, *l.* 4.

Adelon Adelingus, nomen Friſii cujuſdam, qui ſub Carolo M. de moribus Indorum ſcripſit, Abgillæ σύγχρονος, de quibus V. Voſſ. *l. 2. de hiſtor. Lat.*

Adelphena, Francorum Regis filia, ſumpta in matrimonium à Theodorico. Euſebius.

Adelphii, hæretici, vid. *Meſſaliani*.

Adelphius, Conſul Rom. Ætii collega. *An.* U. C. 1102.

Adelphius, Rauracenſium Epiſcopus, (Baſilea autem Rauracorum caput) primæ ſynodo, quam Franci poſt receptum Chriſtianiſmum, ann. 514. Aureliis celebrarunt, interfuit, atque alteri poſtea, ſub Childeberto R. ann 537. ibidem coactæ, Aſclepius presbyter, Adelphii vicarius, ſubſcripſit. Urſtiſius *Hiſtor. Baſil.*

Adelphius, hiſtoricus, M. Antonino familiaris, qui ejus in Parthos expeditionem conſcripſit, in quâ & ipſe adfuit, & præfuit. Strabo *lib.* 11. Quanquam non diſplicet conjectura Caſauboni legentis ὁ Δέλλιος. Ita ſanè eum appellant Plutarchi codices in *Antonio*. Dioni quoque ſimiliter vocatur, ex quo & prænomen ejus diſcimus, nam *Quintum Dellium* vocat. Vide quæ de eo prodidit, *libb.* 49. & 50. Sed M. Senecæ Suaſoriâ primâ dicitur *Dellius*, uti & L. Senecæ, *lib. 1. de Clementiâ*, *cap.* 10. quanquam ibi vulgò ſit *Duillius*. Sed *Dellius* legi debere, jamdudum Lipſio obſervatum, ad 1. *Annal. Taciti.* Etiam Horatii *lib.* 2. *Ode tertia* ad *Dellium* ſcripta eſt, imò in pleriſque disertè legas *Q. Dellium*, ut illâ quæ ante ſeculum Baſileæ cum Acronis commentariis prodiit: at nimis audacter pro eo Cruquius, contra omnium codicum fidem *L. Gellium* reponit.

Adelphius, Proconſularis vir, cujus uxor fuit docta illa Proba Falconia, cujus *Virgiliani Centones* hodiè leguntur.

Adelphonneſus, Vid. *Proconneſus*.

Adelphus, Chaucorum Princeps, cum valida manu, à Carolo M. Francorum Rege, in Britannos miſſus victor rediit.

Adelſtanus, vel *Ethelſtanus*, Angliæ Rex, Edoardi ex concubinâ filius, regnavit laudabiliter, annos 16. Saxonicè *gemma*, ſive *lapis pretioſus*: nam *Ethel*, ſeu *Adel* eſt *Nobilis*, Camdeno.

Adeluardus, prædicator ab Adelberto Hamburgenſi metropolitano miſſus in Sueoniam. Crantzius *lib. 4. Metrop. cap.* 33.

Adelulfus, Angliæ rex, qui anno 851. vulgatâ Leonis IV. Pontificis ſanctitate permotus venit Romam, ac benignè exceptus, cùm ad baſilicam S. Petri adiſſet, damnatus voti, regnum ſuum tributarium eccleſiæ Romanæ conſtituit, ſingulis familiis numo argenteo in annos ſingulos obligatis. Sigonius *lib. 5. regni Italici.*

Adelus, Gothorum & Sueonum rex, partâ de Danis magnâ victoriâ, fanum Dianæ Scythicæ pro agendis gratiis ingreſſurus, ſubito equi lapſu attritus periit. Joannes Magnus *lib 8. cap.* 22.

Adem, Arabiæ Fel. Emporium, celeberrimi nominis, quo ex Æthiopiâ, Indiâ, & Perſide negotiatores conveniunt. Urbs eſt magnifica; ſitu, & ſtructurâ benè munita; ædificiorum nitore, atque frequentiâ celebris; muro & præcelſis ſepta montibus, in quorum ſummitatibus ardentes faces navigantibus portum oſtendunt. Peninſulæ formam quandam obtinuit, nunc autem hominum induſtriâ, undique aquis ambitur. Oſorius *in Hiſt. Emanuelis*, & Munſter. *Coſmog. lib.* 5. Aliis *Aden*. Capta fuit An. 1538. à Turcis, qui à paucis annis inde ejecti fuere. Aliàs *Arabia* dicta fuit, 200. mil. paſſ. diſtat à faucibus maris rubri, in Cæciam, & totidem à Saba in Eurum. Vid. *Aden*.

Ademarus, Chronicon Aquitaniæ ſcripſit, cum Chronologiâ. Circa ann. 1110. Voſſ. *l. 3. c. 6. de Hiſtor. Lat.*

Ademni, Vid. *Adama*.

Ademon, ſeu *Ædemon*, ulturus herum, Ptolomeum, quem Caligula occidi curavit, Suet. *in Calig. c.* 35. Mauritaniæ populos ad defectionem, ſed infeliciter, ſollicitavit, Plin. *l. 5. cap.* 1. Dion *l.* 60.

Aden, ſuper. Æthiopiæ urbs, ann. 1513. ab Albuquercio fruſtra obſeſſa, Marmol. *l. 10. c.* 18. Maffæus, *l. 5. hiſt. Ind.* A Turcis capta, 1538. à Perſis, 1605. V. plura *in Adem*.

Aden, mons argentifer, in regno Fezzæ. Marmol. 4. 119.

Adenulphus, Aquinatum Princeps, Hoſtienſ. *l.* 2. c. 11.

Adenyſtra, Caſtellum permunitum, in Aſia. Theodoſ. *ex Dione.*

Adeodatus, Romanus Epiſcopus. Euſeb.

Adeodatus, dictus eſt Francorum Rex, Philippus Aug. quòd publicis

publicis votis ritè conceptis Ludovico Patri natus eſſet. Ludovicum item XIV. hodie feliciter regnans. Item, Joviniani Romani fil. poſt Vitalianum Pontifex, Sigebertus, Baron. *A. C.* 676.

Adeodatus, D. Auguſtini nothus, annorum ferè 15. ingenio multos graves doctosque viros præcelluit.

Adeona, Dea ab Ethnicis culta, quòd *adeundi* facultatem præſtaret. Aug. *de Civ. Dei, lib.* 4. *cap.* 7. V. *Abeona.*

Ader, Idumæus, regio genere. V. *Adadus.*

Ader vel *Eder*, id eſt, Turris gregis, locus juxta Bethlehem, ubi Angelorum chorus in ortu Domini cecinerunt, & Jacob olim pecora ſua pavit.

Aderbajan, vel *AderbetZan*, prov. Perſiæ, commercio Ruſſorum, Polonorum & Moſcorum, alumen & glaſtum inde petentium, celebris. Davity.

Aderbona, opp. Germ. in Pomerania ſup. ad Oderam fluvium, paulo infra Stetinum, ſub Suecis.

Aderburgum, opp. Germ. ad fluv. Oderam, in media Marchia Brandeburgenſi, 9. leucis à Stetino.

Adercon, urbs Hiſp. Steph.

Ades, ſive *Hades*, Græcis Inferorum Deus, quem Latini *Ditem* & *Plutona*, vocant: ita dictus ab α priv. & εἴδειν *videre*, quòd in denſiſſimis Inferorum tenebris, nocteque profundâ perpetuò agens, nihil cernere videatur. Non enim abſque lucido aere (qui apud Inferos nullus eſt) viſio poteſt fieri. *Etymologus.* Ἀΐδης, χωρίον ἀφεγγὲς, σκοτεινὸν ἀειδὲς καὶ ζόφῳ πεπληρωμένον. Item *Hades* Moloſſorum Rex, cujus filiam, nomine Coram, apud Acherontem flu. conatus eſt rapere Pirithous, unde factus eſt fabulæ locus, Pirithoum ad Inferos deſcendiſſe, & uxorem Ditis Perſephonem, quæ & Cora Græcis dicitur, rapere voluiſſe. Plut. *in Theſeo.* Coel. Rhodig. *lib.* 7. *c.* 15. Qui tamen regem hunc non *Adem* ſed *Aidoneum* vocat.

Ades, id eſt, *Orcus*, locus in Bithynia videtur circa Niceam, ex Zonara & Cedreno: *Plutonem* vertit Cabius, apud Curopalatem.

Adeſa, Lyciæ flu. Chomam urbem præterfluens. Plinius. Item fluv. Germ. *Etſch*, qui ex Alpibus ſcaturiens, in ſinum Venetum delabitur. Cluver.

Adeſſus. Vide *Badeſſus.*

Adgandeſtrius, Chattorum Princeps, ad Tiberium, & Senatum Rom. literas miſit, quibus Arminii mortem promittebat, ſi patrandæ neci venenum ad ſe mitteretur, cui reſponſum eſt, *Non fraude, neque occultis, ſed palam, & armatum Pop. Romanum hoſtes ſuos ulciſci ſolere.* Quâ gloriâ æquabat ſe Tiberius priſcis Impp. qui venenum in Pyrrhum regem vetuerant, prodiderantque. Tac. 2. *Annal. finem verſus.*

Adgueſirenſis. Epiſc. in Africa. Coll. Carthag.

Adharnaba, opp. Hetruriæ, Liv.

Adherbal, Micipſæ filius, Maſiniſſæ nepos, à Jugurthâ aliquoties victus, fruſtra Romanorum auxilio implorato, demum Cirtæ deditione factâ, excruciatus necatur. Salluſtius *in bello Jugurthino.*

Adhergena, vel *Adhegena*, urbs regni Bagamidri, in Abyſſinia. Du Val.

Adhile, opp. Aſiæ, in ditione magni Mogoris, & prov. Tatta, non procul ab oſtiis Indi fluv.

Adia, Villa in tribu Simeonis, juxta Gazam. Hier. *in loc. Hebr.*

Adiabas, Vid. *Adjabene.*

Adiabaræ, Æthiopiæ pop. contra Meroën Nili inſulam *Adiabara* Plin. *lib.* 6. *cap.* 30. Hos aliqui *Megaboros* vocant. *Megabrode* dicuntur Ptolemæo. Aliis *Adiabera.*

Adiabene, Aſſyriæ regio. Suidas & Stephanus ſcribunt, hanc quoque Meſenen vocari, quòd medio loco inter Euphratem ac Tigrim ſita ſit, unde & Meſopotamia dicitur. Verùm falluntur, uti poſtea docebimus in *Meſene.* Eſt autem *Adiabene* Aſſyria, propriè ſic dicta, regio ſcilicet circa Ninum. Plinius, *Ultra Armeniam Adiabene, Aſſyria ante dicta.* Amm. Marcel. *lib.* 23. *Juxta hunc circuitum Adiabena, Aſſyria priſcis temporibus vocitata.* In Hebræorum libris *Adiabene* eſt הדייב *Hadiiab.* Græci ſic dictam putarunt, quòd propter fluviorum amplitudinem & frequentiam ferè eſſet ἀδιάβατος. Sed hunc errorem Ammianus jampridem correxit, *Adiabenen* dici monens à fluminibus *Diava* & *Adiava*. *Deva* autem, vel ſi malis, *Diava*, Chaldæis eſt *lupus.* Itaque flumen *Diava* idem, qui Græcis *Lycus*, & articulo præfixo *Hadiab* eſt *Lycia*, ſive *Lupina regio.* Populi vocantur *Adiabeni* Straboni, quem locum doctiſſimus Caſaubonus præterivit intactum. Is autem eſt, καλοῦσι δὲ οἱ Ἀδιαβηνοὶ καὶ Σακκόποδες. In quem vir maximus in Solinum ita ſcribit, *Haud ſcio, quare ſic dicti; niſi ſit quod ſuſpicor. Græci Ἀδιαβηνοὺς putarunt nominari, quaſi τοῦ διαβαίνειν impotes, qui minimè poſſunt crura divaricare ad ambulandum, haud ſecus ac ſi pedes ambo intra ſaccum conditos haberent.* Hæc ille quidem acutè, ut ſolet. Bochartus verò aliter: nempe mendosè ſcribi putat pro Σαυκόποδες. Illi autem Heſychio ſunt ἁβροβάται, qui infracto greſſu & ſuſpenſo mollitiem animi præ ſe ferunt.

Adiabenus, Agiras, Judæus quidam miles, qui cum duobus aliis Tito Hieroſolymam oppugnante, ſtupendâ audaciâ raptis facibus per medias Romanorum legiones evolarunt, & ignem aggeribus injecerunt: quibus nec audaciores, nec terribiliores ulli eo in bello apparuere, cùm non ſecus atque ad amicos in agmen hoſtium irruerent. Joſephus *lib.* 6. *c.* 2. *bell. Jud.*

Adiabla, Albaniæ civitas, Ptol. *lib.* 5. *c.* 12.

Adiaphoriſta, Vid. *Interim.*

Adiatorix, Domenecli cujuſdam Galatiæ Tetrarchę filius fuit, qui cùm apud Heracleam Ponticam, Coloniam Rom. eò miſſam nocte unâ juſſu Antonii jugulaſſet, paulò poſt in prælio Actiaco captus, & in triumpho circumductus, unà cum filio jugulatus eſt. Strabo *lib.* 12. 14.

Adicara, opp. Arabiæ, in ora inferiori ſinus Perſici. Aliis *Idicara.*

Adida, Judææ Urbs, Joſ. 13. *Antiq. c.* 23. & *belli Jud.* 5. 2. *Abida* Ptolomæi in Cœleſyria videtur Ortelio. Eadem fortè cum *Addida.*

Adidos, Vid. *Addida.*

Adiel, nomen Principis, 1. Paral. 4. Item filius Jeta. 1. Paralip. 9.

Adienus, fluvius circa Pontum Euxinum, Ἀδιηνὸς Arriano, de quo ſummum apud authores ſilentium.

Adigermarum, Urbs & patria Eleuſii, qui vitam S. Theodori Archimandritæ deſcripſit. Circa Aſiam minorem. Ortel. *in theſ. geogr.*

Adiliſius, mons, Plin. *lib.* 4. *cap.* 7. Lege *Adyliſus.* Eſt autem in Græciâ.

Adima, Numidiæ fluv. Item opp. Moſcoviæ, ad Mooram fluv. in Mordua, 70. mil. à Moſcua urbe, in Ort.

Adimantus, quem, quòd candidam geſtaret criſtam, Ariſtophanes Λευκόλοφος appellat, unus ex Athenienſium Prætoribus, qui parti copiarum navalium præerat. Vide Auctorem Scholior. *in Ranas pag.* 282. E. Hic cum navibus ſuis à Spartanis captus, in vita conſervatus eſt, reliquis omnibus occiſis, quòd priùs decreviſſent omnes captivos trucidare, ſolo illo non ſuffragante. Xenoph. *Hiſt. Græca, l.* 2. Pecuniâ cum à Spartanis corruptum refert, Pauſan. *lib.* 4.

Adimantus, Platonis frater, Laërtius *lib.* 3. Fuit etiam hoc nomine Corinthiorum dux, qui cùm Themiſtocli exilium objiceret, *Num putas* (reſpondit Themiſtocles) *exulem quempiam eſſe, qui ducentas habeat triremes?* Suidas.

Adimantus, Rex Phliaſiorum, qui cùm Jovem ſuis indignum ſacrificiis judicaret, ab eo fulmine percuſſus eſt. Ovid. in *Ibin.*

Adingthona, opp. Angliæ, cum caſtro, in Surria prov. 7. mill. Angl. Londino in meridiem diſtans.

Adiochus, martyr ſub Flavio Claudio, virgis atrociter cæſus, cùm per integri diei ſpatium manibus inverſis pependiſſet, demum vecte confoſſus eſt. Sabellic. *Ennead. lib.* 7.

Adipſon, Vid. *Gerrum.*

Adiris Vid. *Atlas.*

Adis, Polybio *l.* 1. Carthaginienſium urbs in Africa eſt

Adiſaga, Vid. *Adeſaga.*

Adiſamum, Taprobanæ urbs, Ptolemæo.

Adiſathra. Vid. *Adaſathra.*

Adiſathrus, Indiæ intra Gangem mons: & *Adiſathri* ibidem populi, Ptolemæo, qui *Xathri* fortè Arriano.

Adiſdara, Indiæ intra Gangem oppidum. Ptolemæus.

Aditha, villa juxta Dioſpolim. Hieron. *in locis Hebr.*

Adithaim, Palæſtinæ locus, Joſ. 15. Ἀγαθαιμ 70. Interpretibus.

Adittha, in lib. Notit. pro Arabiæ *oppido* legitur.

Adjuvenſe, Vid. *Juvenſe.*

Adlavus, barbarorum Northumbrorum in Britannia rex, Ethelſtani, in propinqua Inſula regnantis, exercitu preſſus, cùm hoſtium ordines videre cuperet, mimi ſuſceptâ perſonâ ac muſici, ad Ethelſtani tentoria profectus cecinit, munera accepit, & fortunæ felicitate magis quàm ratione adjutus, incolumis domum ſe recepit. Fulgoſus *lib.* 9. *cap* 8.

Admatha, Principis nomen. Eſther 1. Item, Palæſtinæ Urbs. Libr. Not.

Admedera Vid. *Amadara.*

Admete, nympha, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. *in Theogon.*

Admetes, Turcarum Rex, de quo Bembus. Fortè pro *Achmetes.*

Admetus, Rex Pheræorum, pop. Theſſaliæ, cujus armenta paviſſe fertur Apollo novem annos, ob interfectos Cyclopas, divinâ poteſtate ſpoliatus. Callimachus *Hymn. in Apol.*

Φοῖβον, καὶ Νόμιον κικλήσκομεν ἐξ ἔτι κείνου
Ἐξ ὅτ' ἐπ' Ἀμφρυσσῷ ζευγίτιδας ἔτρεφεν ἵππους,
Ἠϊθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο.

Cùm autem apud Admetum ipſum perquàm humaniter eſſet habitus, ad referendum patrono beneficium, impetravit à Parcis, ut cùm illarum fuſis Admeti fatalis dies volveretur, hâc lege mortem effugeret, ſi quis reperiretur, qui illius vice mortem vellet oppetere. Cùm itaque dies mortis adeſſet, neque quiſquam inveniretur mortis vicarius, recuſantibus conditionem amicis omnibus, Alceſtis uxor, capitis ſui diſpendio, vitam mariti redemit. Ovid. *de Art. Am. l.* 3.

Fata Pheretiadæ conjux Pagaſæa redemit.

Idem *Ponticorum lib.*3.

Si mea mors redimenda tuâ (quod abominor) eſſet,
Admeti conjux, quam ſequerer, erat.

Seneca *in Medea,*

Conjugis fatum redimens Pheræi.

Statius 3. *Silvarum,*

Ergo Theſſalici conjux penſare mariti
Funus. ——— ——— Vid. Eur. Callim.

Tibull. Apollod *lib.*2.*Biblioth.* Fulgent. *in myth.* Nat. Comitem.

Admetus, inter Duces Alexandri M. corporis & animi robore inſignis; cùm ad Tyrum hoſtium impetum fortiter ſuſtinuiſſet, & ſecuri eidem medium caput fiſſum eſſet, exſpiravit. Diod. *lib* 17. *cap* 45.

Admetus, Poëta temporibus Neronis, qui (ut Lucianus in Demonacte) obſcuri nominis fuit. Hic cùm Demonacti aliquandò dixiſſet, ſe unius verſus epigramma, h. e. monoſtichon ſcripſiſſe; quod teſtamento caviſſet, ut ſepulchro affigeretur; quod tale erat:

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός.
Terra cape Admeti ſpolium, cœlum ipſe petivit.

Ridens reſpondit Demonactes, bonum eſt, o Admete, hoc monoſtichon, Sed voluiſſem ipſum pridem tuo ſepulcro inſcriptum fuiſſe.

Adminocinus, Bellini, Batavorum Regis, filius: à C. Caligula in deditionem acceptus eſt. Eutrop *lib* .

Admiralu inſ in ora litt. Novæ Zemlæ, ad Septent. Moſc.

Admot, Vid. *Jaman*

Aduamantia, Vid. *Anamaſia.*

Ado, Epiſc. Viennenſis, Hiſtoricus, ſcripſit de ſex mundi ætatibus uſque ad an. Chriſti DCCCC. claruit anno 960. Bodinus, Voſſ. *de Hiſt. Lat. l.* 2. *c.* 27.

Adoaldus, Rex Longobard. Vid. *Adrevaldus.*

Adobricus, Vide *Adrobicus.*

Adodus, Ἄδωδος βασιλεὺς θεῶν, apud Sanchoniathonem, qui cum Aſtarte, & Demaraonte regnaſſe dicitur in Phœnice. Aſſyriis etiam colebatur, teſte Macrobio, qui & vocabulum interpretatur, Saturn. *lib.* 1. *cap.* 14. *Deo, quem ſummum maximumq; venerantur*, Adad *nomen dederunt, ejus nominis interpretatio ſonat unus.*

Adogit, in extrema parte Scandiæ gens, apud Jornandem.

Adolius, fil. Acatii, Armenus genere. Cœlius Rhod. *l.* 21.

Adolphus de Naſſau, Cel. D. F. Aug. XXXII. Occidentis Imp. VIII. Idib. Jan. creatus. Olym. 517: an. 3. urb. cond. 2045. Chriſti 1292. Imperii negotia obiit per annos 6. menſes totidem, dies aliquot, Ab Alberto, in prælio, prope Wormatiam occiſus, poſtquam Imperio motus eſſet ab Electoribus. Vid. Vignier. *tom.* 2. *in an.* 1294. &c.

Adolphus, V. C. præn. *Clodius* in occidente Coſ. Olym. 307 anno 2. urb. conditæ. 1202. Chr. 451.

Adolphus, Comes Holſatiæ, à Danorum jugo patriâ liberatâ, in Livonia etiam contra Ethnicos multa præclare geſſit. Crantz. 8. Saxo. 8 Spond. A. C. 1239 *n* 21.

Adolphus, Princeps Anhaltinus, Comes Aſcaniæ, Merſburgenſis Epiſcopus factus anno 1514. regnavit annos duodecim, & mortuus anno 1526. Chronicon Erneſti Brodtauff *l.* 2. *c.* 36.

Adolphus, fil. Gothari, Suecorum R. domuit Danos. Hiſtor. Suec. Alius Naſſoviæ gentis, occiſus eſt, Anno 1608. Grot. *Annal. Belg. lib.* 17.

Adolphus. Vid. *Guſtavus Adolphus.*

Adommim, Manſio, Joſ. 15 & 18.

Adon, Cynaræ, regis Cypriorum, & Myrrhæ filius. Boccatius. Item nomen loci. Vide *Addon.*

Adona, Vide *Adana.*

Adonacris, Vid. *Adovacris*, & *Odoacer.*

Adonai, nomen Dei apud Hebræos, *Dominus* Latinè, quòd creaturæ cunctæ dominetur.

Adoneus, Bacchi nomen apud Arabas.

Adonia, orum, feſta Adonidi dicata. Ammianus Marcel *l.* 22. *Evenerat iiſdem diebus, annuo curſu completo, Adonia celebrari, ritu veteri, Amaſio Veneris (ut fabulæ fingunt) apri dente ferali deleto.* Cum planctu autem celebrabantur ad luctum Veneris repræſentandum.

Adoniah, ſive *Adonias*, quartus filiorum David ex Agguith, 1. Paralip. 3. Videns patrem exactâ ætate, ſummo ſenio confectum, & viribus deficientibus infirmum, conſilia de regno adipiſcendo cum Joab polemarcho, & Abiathare, ſacerdote ſummo, miſcere cœpit, quorum operâ coronam ſibi ipſi, contra voluntatem & decretum patris, quo Salomon rex declaratus fuit, impoſuit: tandem juſſu Salomonis regis à Benaja occiditur, An. M. 3020. propter expetitam Abiſag in uxorem. 3. Reg 1. & 2. Vid. Joſeph. Torniel. Salian.

Adonibezek, Chananæorum rex, cui Iſraëlitæ manuum ac pedum pollices abſciderunt, qui tunc dixit, *Meritò iſthac patior Septuaginta reges, amputatis manuum ac pedum pollicibus, colligebant ſub menſâ meâ ciborum reliquias: ſicut feci, ita mihi reddidit Dominus.* Jud. 1. Joſ. 5. 2 Salianus, A. M. 2602.

Adoniram, filius Abda, qui erat ſuper tributa Salomonis, quique triginta millibus hominum præfectus fuit, qui materiam cedrinam & pineam in Libano monte cæderent, ad Templi ædificationem. 3. Reg 4. & 5.

Adonis, idis, filius Cynaræ, Cypriorum regis, & Myrrhæ ejus filiæ, quem Venus in deliciis habuit. Hic dum in Idalio nemore venabatur, primo ætatis flore, apri dente ſub inguine percuſſus periit, atque à Venere poſt multas lacrymas in florem Adonium, qui eſt ſanguinei coloris, transformatus eſt. Alii dicunt, eum in fluvium cecidiſſe, dum pulchritudinem ſuam nimium contemplaretur. Hunc Auſonius cum Plauto *Aidoneum* vocat, Fulgentio autem *Adon* dicitur. Et quia Myrrha ſuavis eſt, *Adonem* genuiſſe fingitur. Ideò autem Venerem eum amaſſe dicunt, quòd hoc genus pigmenti ſit valde fervidum: Hieronymus eundem eſſe cum Thammuzo Hebræorum putat, unde in Ezechiele legitur, *Ecce ibi mulieres ſedebant plangentes Adonida.* Ubi intelligi vult, fuiſſe Idololatriam celebratam in honorem *Adonidis*, in quâ plangitur quaſi mortuus, & poſteà reviviſcens canitur, & laudatur. Quanquam nonnulli fortaſſe rectius exponant de planctu, qui fiebat propter mortem Oſiridis ab Ægyptiis, quorum ritus imitabantur Judæi. Macrobius accipit *Adonidem* pro Sole, & Moſchopulus, pro more Grammaticorum, ab ᾄδω deducit, i. e. *cano.* De eo feſtiviſſimè Theocritus *Idyl.* 20. & Bion *Idyl.* 1. qui eum Ἀσσύριον πόσιν Veneris vocat, aliqui enim Aſſyriorum regem fuiſſe dicunt. Quin & Orpheus in Hymnis Solem eſſe cenſet, cùm illum rebus omnibus præbere nutrimentum, & eſſe germinandi authorem dixerit in his:

Εὐβουλεῦ, πολύμορφε, τροφὴ πάντων ἀρίδηλε,
Κούρη, καὶ κόρε σὺ πᾶσι, θάλος αἰὲν Ἄδωνι,
Σβεννύμενε λάμπων τε καλαῖς ἐν κυκλάσιν ὥραις.

Id eſt, Joſepho Scaligero interprete,

Conſe Deus, Volturne, alimentum nobile rerum,
Puſa, puer cunctis virideſcens ſemper Adoni,
Occaſe & Redivive ſtatis vertentibus annis.

Finxerunt autem antiqui, qui Adonim Solem eſſe putarunt, illum ab apro, hirſutâ & aſperâ ferâ ictum, quia aſpera ſit hyems, & hirſuta, ſub quâ Solis vires paulatim deficiunt. Ea res omnino Veneri eſt inimica, quoniam per aëris temperiem viret illa, cùm frigus, ut inimicum, naturæ opus non ingrediatur. Cùm Sol igitur in ſex Auſtralibus ſignis exstiterit, per Signiferum incedens, tum dicitur *Adonis* apud inferos morari. Cùm verò ſigna Borealia longiores dies fecerint, tunc eſt apud Venerem, per quam omnis venuſtas arvis reſtituitur, eâque de causâ illum ait Orpheus modò eſſe apud ſuperos, modò apud inferos. Alii, inter quos Theocriti Scholiaſtes, *Adonim* ſemen tritici eſſe ſtatuunt, quod ſex menſes degit ſub terrâ, ſex menſes illum habet Venus, h. e. aëris temperies. Verba ejus hæc ſunt: Δοκεῖ ὁ Ἄδωνις μῆνας ἓξ παρὰ Περσεφόνῃ μεῖναι, ὡς καὶ παρ' Ἀφροδίτῃ, ἄνευ τοῦ συγκαθεύδειν καὶ συμπεριζῆν. Λέγεται δὲ περὶ τοῦ Ἀδώνιδος, ὅτι καὶ ἀποθανὼν, ἓξ μῆνας ἐκοιμᾶτο ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Ἀφροδίτης, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Περσεφόνης. Τοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον τοιοῦτόν ἐστιν ἀληθῶς, ὅτι ὁ Ἄδωνις, ἤγουν ὁ σῖτος ὁ σπειρόμενος, ἓξ μῆνας ἐν τῇ γῇ ποιεῖ ἀπὸ τῆς σπορᾶς, καὶ ἓξ μῆνας ἔχει αὐτὸν ἡ Ἀφροδίτη, τουτέστιν ἡ εὐκρασία τοῦ ἀέρος, καὶ ἔκτοτε λαμβάνουσιν αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι. Templum habuit in Byblo Phœniciæ urbe. Virgilius *in Gallo,*

Et formoſus oves ad flumina pavit Adonis.

Unde Theocrito dicitur ὡραῖος, *pulcher*; τρισφίλατος, *ter*, hoc eſt, multùm *amabilis*; ῥοδόπαχυς, *roſeos habens lacertos*; καλὸς, formoſus, τερπνὸς *jucundus.* Et à Nonno χαρίεις, *gratioſus*, & ἱμερόεις, *deſiderabilis* vocatur. Propertius *lib.* 2.

Teſtis qui niveum quondam percuſſit Adonim.

De hoc latè Ovidius *Met. lib.* 10. Notandum autem, inquit Bochartus, ארן *adan*, *ſalicem*, & אדון *adon*, *dominum*, unde dictus *Adonis*, eaſdem habere radicales. Indeque factum, ut *Adonis* Græcè diceretur Ἰτεαῖος h. e. *ſaligneus*, tanquam ab ἰτέα, i. e. *ſalice* facto nomine. Heſychius Ἰτεαῖος ὁ Ἄδωνις. Sed & Κύρις pro Κύριος ex verâ ſignificatione. Idem Heſychius Κύρις ὁ Ἄδωνις, quod idem eſt ac *Adon*, i. e. *dominus.* Quod Heſychium ipſum non latuit. Ἄδωνις, inquit, δεσπότης ὑπὸ Φοινίκων. Sed & id ipſum Κυρὶς Lacedæmoniis. Heſych. Κυρὶς, Ἄδωνις, Λάκωνες. Et Gingram, aliud *Adonidis* Phœnicium nomen idem ſignificare infrà docebimus in *Gingras. Adonidis horti*, pro inſtructiſſimis, cæterùm de rebus ad voluptatem tantùm, nullam autem utilitatem comparatis. Sic dici etiam περὶ τῶν ἀκάρπων καὶ ὠκυμόρων annotat Euſtathius. Vide Athen. *pag.* 89. Philoſtratum 7. 14. Zenobium *pag.* 17. Diogen. 177. Euſt. *in Od.* λ. Plut. *in Sympoſ l.* 5. *q.* 5. Alex Roſſæi *Myſtagog. Poet.*

Adonis, flu. Phœniciæ, *Adonius* Ptolemæo & Luciano, qui ſcribit eum oriri ex Libano, & circa Byblum in mare effundi, quotannisque cruore infici, ipſumque mare magnâ parte purpureum efficere. *Canis* & *Narracebelle* incolis, teſte Guil. Tyrio, & Poſtello.

Adonizedeck, rex Jeruſalem, Vid. ejus hiſtoriam, Joſ. 10. Lat. *dominus juſtitiæ.*

Adopiſſus,

Adopiſſus, Lycaoniæ in Cappadocia Urbs. Ptol.

Ador, Syriæ opp. Joſeph. *Antiq.* 3.

Adoraim, Vid *Aduram.*

Adoram, filius Jeſtan. Gen. 10. Item Officiarius Davidis, qui præerat tributo, 2. Reg. 20. Idem, vel alius, à populo lapidatus ſub Rehaboamo. 3. Reg. 12.

Adoreus, mons Phrygiæ, ex quo Sangarius flu. erumpens per Phrygiam labitur in Bithyniam. V. *Didymus.*

Adorfum, opp. Germ. in Voigtlandia, in ditione Electoris Saxoniæ, ad fluv. *Elſter.*

Adramum, opp. Tranſylvaniæ, in confin. Hungariæ, juxta flr. Berethon.

Adorſi, apud Tacitum *Annal.* 12. gentis nomen circa Boſporum: *Aorſi* legit Lipſius.

Adoſygne, vide *Alloſygne.*

Adoacrus, rex fuit Herulorum, qui anno noſtræ ſalutis 475. tanta cum manu in Italiam irrupit, ut terrore perculſus Auguſtus ſponte purpuram poneret Paul. Diaconus. *lib.* 16.

Adra, Illyrici urbs. Ptol. *Zeranax* hodiè, *Oducu* Moletio. Caſtellum nunc eſſe tradit Mar. Niger. Item Phœniciæ urbs: & civitas Arabiæ Petroſæ. Ptol. Et op. Syriæ Cœles, i. e. Cavæ. Idem. V. *Adara* vel *Edrai.*

Adraba, campi quidam ſic dicti. Ptol. In Auſtriâ ſunt, uti Lazius docet, & *Mark-fele* hodiè vocantur.

Adrach, Palæſtinæ regio. Zach. 9. in Cœleſyria, unà cum oppido ejuſdem nominis, diſtante à Boſtra 25. mill. *Sedrach* eſt 70. Interpretibus.

Adragia, pars Perſiæ eſt, in hiſtoria Miſcell. 18.

Adrai, vide *Edrai*

Adraiſta, Indiæ populi ſunt, circa Indi fluminis partem ſuperiorem degentes, ut tradit Arrian. 5. Alexandri. *Andreſti* ſunt Diodoro 17. Malè apud Oroſium *l.* 3. *cap.* 19. *Araſta* & *Adraſta.*

Adrama, Cœleſyriæ urbs, Ptolemæo.

Adramelech, fil. Sennacherib, regis Aſſyriæ, quem à fratre Saraſſaro adjutus occidit. 4. Reg 19. 37. Iſa. 37. Item Deus Sepharvaim, 4. Reg. 17. Lat. *magnitudo* vel *potentia regis.* V. infra.

Adramelech, Idolum Aſſyriorum, quod ſibi fabricati erant Sepharvaimitæ, in cujus honorem filios ſuos flammis exponebant & urebant: illud idem Idolum Samaritani coluerunt. 2. Reg. 17. 31.

Adramles, vide *Piſtberim.*

Adramu, & *Adramin*. nomen viri proprium.

Adramita, Arabiæ felicis populi, apud Ptolemæum. Theophraſtus habet ἀδραμύτας locum in eadem Arabia, ubi thus, myrrha, & cinamomum gignuntur. vide *Atramita.*

Adramitta, vide *Adramita.*

Adramyttium, & *Adramytteos*, olim Pedaſus, Plinio autore, Troadis op. quod nunc *Landramiti* dicitur, Nigro teſte. *Atramyttium* Ptolemæo. Hinc *ſinus Atramyttenus*, hodie *Golfo de Landramiti.* Olim *Idaeus ſinus.* in quo plures Lelegas olim habitaſſe author eſt Homerus, teſte Strabone, *lib.* 13. Adramyttio autem vicinæ erant Thebæ Hypoplaciæ; quin eandem urbem multi faciunt. Etymologus, Θήβη, τὸ νῦν Ἀδραμύττιον καλούμενον. Ita etiam Phavorinus, & Jo. Lydus, & Lydum ſecutus Ortelius Sed & Livio, *lib.* 37. Atramytteum & Thebes campus idem ſunt. *Atramytteum*, inquit, *hoſtiliter itinere facto petit, agrum opulentum, quem vocant Thebes campum, carmine Homeri nobilitatum.* Saltem Phœnicium nomen utrumque eſt, inquit Bochartus, & à luto ſumptum. De Thebarum nomine alibi. *Adramyttium* autem eſt חצרא טיט *Aſramuda*, h. e. *regio lutoſa. Mud* ſiquidem Phœnicium ſignificat *lutum*, Philo Byblius μὼτ ſcribit, & exponit ἰλὺν *limum*, ſive ὑδατώδους μίξεως σῆψιν, *aquoſæ mistionis putredinem.*

Adramytis, Lyciæ inſula. Steph.

Adramyttum, vide *Theba.*

Adramytum, vide *Adrumetum.*

Adrana, urbs Thraciæ, parum ſupra Bereniceen, quæ etiam *Adrene* dicitur. Steph. Leonclavius in Bithynia ponit, haud procul à Pruſa, dicitque à Turcis *Edrenos* vocari. *Adranis fauces* commemorat Zoſimus. 2. ſed circa Pannoniam. Eſt etiam flu. Cattorum in Germ. Tacito *Adranus. Ædera* hodiè dici exiſtimat Althamerus, ſed is ubi locorum ſit, non addidit. *Eder* ex eo facit Junius, in ſua *Batavia*; ſcribit etiam eum in Fuldam evolvi, & hoc ex tabulis verum eſſe conſtat.

Adrante, Manſio, in Pannonia, circa Celiam, Antonin. Lazius putat, hunc locum in *Dragemel* incidere.; caſtellum hoc in ripa Savi. Ortel. *in Theſ Geogr.*

Adranum, Siciliæ mediterranea urbs eſt. Plut. *in Paral.* Vel in Ætnæ montis radicibus. flu. habens ejuſdem nominis, teſte Stephano. *Aderno* dicitur Fazello & Aretio. Ejus meminit Sil. Ital. *lib.* 14.

Adranum, Erycemq́; ſimul, telâq; ſuperba
Lanigerâ Meliten. —— ——

Ubi alii *Hadranum.* long. 38. 54. lat. 37. 00.

In hac urbe fanum erat *Adrano*, Dei in Sicilia plurimùm culti. Diod. Sic. *lib.* 14. Ἀδρανὸν δ' ἐν τῇ Σικελίᾳ πόλιν ἔκτισεν ἐπ' αὐτῷ τῷ Αἴτνης λόφῳ, καὶ ἀπὸ τινος ἱεροῦ ἐπιφανοῦς ἀεὶ ἀπονομάζων αὐτὴν Ἀδρανόν. Plut. in *Timoleonte.* Ἀδρανῖται πόλιν μικρὰν μὲν, ἱερὰν δ' οὖσαν Ἀδρανοῦ θεοῦ τινος τιμωμένου ἐν ὅλῃ τῇ Σικελίᾳ διαπρεπῶς. Ælianus *de Anim. lib.* 11. *cap.* 20. Ἐν Σικελίᾳ Ἀδρανὸς ἐστὶ πόλις, ὡς λέγει Νυμφόδωρος, καὶ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Ἀδρανοῦ νεὼς ἐπιχωρίου δαίμονος, τοῦτον δ' ἐναργῆ φασὶν εἶναι τοῦτον. Heſychius voce Παλικοί, Palicos Deos aſſerit hujus Adrani eſſe filios. Vide Bochart. *De Phœn. Colon lib.* 1. *cap.* 28. De canibus hujus fani, mirabilem hiſtor. idem Ælianus loco citato refert.

Adranus, Deus cui ſacra erat Adranum civitas.

Adraon, urbs Arabiæ majoris ſeu deſertæ, epiſcop. ſub Archiepiſc. Boſtrenſi. Vid *Adratum.*

Adrapſa, *orum*, urbs Bactrianæ. Strab. *lib.* 15. long 100. 05. lat. 41. 30.

Adraſis, Æliano *lib. Animal.* 15. *cap.* 25. Interpretes *Gedroſii* legunt.

Adraſſon, Epiſcopatus ſub ſede Seleucienſi Ciliciæ: alius ſub ſede Bœcerra Arabiæ. Guil. Tyrius.

Adraſta, nympha, Oceani filia, Jovis nutrix. Hyginus.

Adraſtia, fons Sycioniæ, apud Pauſaniam. *Adraſtia* montem habet Plutarchus *in Lucullo*: circa Bithyniam *Adraſtii* Campi ſunt Trogo II. circa Parium: prope Cyzicum, haud procul ab Ida, ut exiſtimat Ortelius.

Adraſtia. regio non longè à Troade, quæ eſt in Myſia, ab Adraſto rege dicta qui primus Nemeſis, id eſt, Fortunæ, templum ædificavit, *Adraſtiamq́;* vocavit. Ibi & Apollinis oraculum celebre. Strab. *l.* 13. Pauſ. *l.*

Adraſtia, Jovis ac Neceſſitatis filia, ſcelerum vindex acerrima, quam nemo flagitioſus, neque magnus, neque parvus, vi aut clàm effugere poteſt. Alio nomine *Nemeſis* dicitur, ejusque ſedem Ægyptii Sacerdotes ſupra Lunam conſtituerunt, ut inde, velut regina, & arbitra, hæc inferiora deſpectaret. Strabo *lib.* 13 nominis rationem refert ad Adraſtum regem, de quo ſupra. Phurnutus autem παρὰ τὸ ἀνέκφευκτον, quaſi ἀδιδράσκουσα, quòd nihil eam impediat, nihil fruſtretur, nihil ea infectum relinquat, vel, ut Pauſanias ait, ἀπὸ τοῦ διδράσκειν, quòd ſcilicet nemo nocens meritam pœnam unquam effugerit, etiamſi aliquando tardius eum aſſequitur. Virgilius, ſive potius Catullus, *in Ciris,*

Ut ſcelere infando, quod nec ſinat Adraſteia,
Lædere utrumq; uno ſtudeas errore parentem.

Quam nominis rationem Apuleius affert *Lib De Mundo*, qui de Græco eſt, quem Ariſtoteli nonnulli tribuunt *Idem fatum*, inquit, *Moiras vocant, quod ex partibus conſtat, quòd unicuiq; attributio ſua ſit aſcripta. Adraſtea eadem, quaſi ineffugibilis neceſſitas ultionis* Mart. Capella *lib.* 1. *Intra conſiſtorium regis* (Jovis) *quædam fœmina, quæ Adraſtia dicebatur, urnam cœlitem, ſuperamq́; ſortem, irrevocabilis raptus celeritate torquebat, excipiebatq́; ex volubili orbe decidentes ſphæras peplo inflexi pectoris Imarmene.* Intelligit Græcum Εἱμαρμένην. Vid. plura apud Strabon. *l.* 13. Pauſ. *l.* 7. Stat. *l.* 13. *Theb.* Macrob. *Saturn. l.* 22.

Adraſtus, Talaonis, & Eurynomes filius, rex Argivorum, qui Thebanis bellum intulit pro Polynice genero ſuo; ſed utrinque multis occiſis rediit re infectâ. Statius *Theb l.* 5.

Dux Talaonides antiquâ ut fortè ſub orno
Stabat, & admoto nixus Polynicis in haſtam.

In honore fuit apud Megarenſes, teſte Pauſaniâ in Atticis. Nam cum apud ſe diem ſuum obiiſſe refert, mortis verò cauſam ſenectutem fuiſſe, & Ægialei filii obitum. Hinc *longævus* Papinio Statio, *lib.* 4. *Thebaides.*

Proxima longævo profert Dircæus Adraſto.

Virg Æn. 6. *Parthenopæus & Adraſti pallentis imago.*

Statio *Inachius* dicitur, ab *Inacho* Argivorum rege, *Theb lib.* 2. Et *Perſeius*, utpote à Perſeo Jovis filio, & Argivorum rege oriundus, *lib.* 3. Vid. Diod. Sic. *lib.* 4. *c.* 67. Herodot. *l.* 5. Hygin. Apollodor. Pauſ.

Adraſtus, Gorgii filius, dum Athim Crœſi filium ſuæ fidei creditum, in venatione, apri loco percuſſiſſet, ſe ſuper ejuſdem tumulum confodit Herodotus *lib.* 1.

Adraſtus, philoſophus, qui de Peripateticis poſterioribus, Ariſtotelis Logicam in publicas ſcholas induxit, & juventuti propoſuit: ejus meminit Galenus. Philippopoli oriundus. Steph.

Adraſtus. Percoſii filius de quo vide in dictione *Percoſius.*

Adraſus, Vid. *Andraſſum.*

Adratens, urbis in Helleſponto meminit Chalcedonenſe Concilium.

Adratum, Arabiæ urbs, quæ reſpicit ad Boſtrenſem metropolim: nunc dicitur civitas *Bernardi de Stampis*. Guil. Tyrius, *lib.* 16. *cap* 10.

Adrazetus, Sophenæ rex.

Adregin, Angliæ regia villa in Berniciorum provincia, ad Glenim fluvium: poſtea dicta fuit *Melmin*. Beda.

Adremmon, Zachar. *cap.* 12. oppidum eſt vicinum urbi Jeſreel,

Hieronymus ſcribit, ſuo tempore *Maximianopolim* vocatam eſſe hunus meminit etiam Nicenum Concilium.

Adrene, Vid. *Adrane*.

Adreſte, Helenæ ancilla, Hom. *Odyſ*..

Ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑψορόφοιο
Ἤλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα.
Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' Ἀδρήστη κλισίην εὔτυκτον ἔθηκεν,
Ἀλκίππη δὲ τάπητα φέρεν μαλακοῦ ἐρίοιο.

Adreſtia, Vid. *Parium* & *Adraſtia*.

Adrevaldus, ſeu *Adoaldus*, Rex Longobardorum, Agilulfi fil. cum matre Theodelinda, ſubſtituto Ariobaldo Ariano. An. 626. à ſubditis pulſus eſt. Paul. Diaconus

Adreus, Numinis cujuſdam nomen. Etymologus. *Ἀδρεὺς, δαίμων τις περὶ τὴν Δήμητραν, ἀπὸ τῆς τῶν καρπῶν ἁδρύνσεως.*

Adri, Arabiæ Petrææ Urbs, Ptolom. Hujus Epiſcopum Arabium vocat Epiphanius.

Adria, vel *Hadria*. Steph. & Ptol. Romanorum colonia in Piceno, quintâ Italiæ regione, 12. m.p. à mari diſtans, in qua ager ipſe *Adrianus* dicebatur, vino generoſiſſimo nobilis, quod & ipſum *Adrianum* fuit appellatum. Item urbs Græciæ Illyrico maxi proxima, *πόλις ἐπιφανής* Euſtathio. Item op. ad Padum amnem à Tuſcis conditum, nobili portu imprimis clarum; inde fortè *Adriaticum mare*, hodiè *Golfo di Venetia*, quod vulgò *Adria* quoque dicitur, & à poëtis tempeſtuoſum valde deſcribitur.

Catullus. *Minacis Adriatici litus*.

Horat. *lib.* 1. *Od.* 33. *Libertina fretis acrior Adria*
Curvantis Calabros ſinus.

Idem *lib.* 3. *Od.* 9. —— *Levior cortice, & improbo*
Iracundior Adriâ.

Idem *alibi*, —— *Neque Auſter*
Dux inquieti turbidus Adriæ.

Seneca *in Thyeſte*, *Aut ſævo rapidus freto*
Ventoſi tumor Adriæ.

Lucano *lib.* 5. *Vagus* dicitur.
— *Sonat Ionio vagus Adria ponto.*

Euſt. *in Dionyſ* ait, quoſdam Ionium & Adriaticum mare pro eodem habere; addit autem *οἱ δὲ ἀκριβέστεροι τὸν Ἰόνιον μέρος τοῦ Ἀδρίου φασί*. Vid. Cluver. *Ital. Antiq. lib.* 4. *c.* 17. Vid. in H.

Adria, Aprutii urbs, in colle, 4 mill. paſſ. à mari Adriatico diſtans. Eſtque Ducatus domus Aquavivæ, in regno Neap. 10. mill. paſſ à Pinnenſi civitate.

Adria, fluminis nomen, Straboni 7. Inde Adriatico mari nomen, ut ipſe addit: Vid. *Atria*, *Atrianus*, & *Hadriaticum*

Adria navale, habet Strabo, ad oſtia Matrini fluminis in Italia

Adria, Inſulæ meminit D. Hieronymus in epiſtola quadam ad D. Auguſtinum. *Pelagoſa* fortè hodie, in medio ſinus Hadriatici. Scopulum tantùm eſſe ſcribit Juſtus Giſtelius. Vide *Hydria*

Adriana, locus in Cyrenaica regione, Antonino. *Adriana* civitatis meminit quoque Caſſiodorus *Varior.* 1 *ad Saturninum*. Vide *Adrinum*.

Adriani, Vide *Bithynia*.

Adrianiſtæ, Sectatores Simonis Magi. Baron. *A.C.* 34. Item diſcipuli Adriani Hamſtedii, Anabaptiſtæ. Spond. *A.C.* 1580 *n.* 14.

Adrianopolis, urbs Thraciæ ad Hebrum fluv. emporium, & metropolis, ac ante captam Conſtantinopolin, regia Turcarum. *Andernopoli* hodiè, & *Endren* Turcis, teſte Leunclavio, long. 53. 30. lat. 42. 20 Fuit & Urbs Ætoliæ, & Piſidiæ & Bithyniæ, Ferr. *in Hadrianopolis*.

Adrianos, Vid. *Adrinus*.

Adrianus, ager in Piceno, Plin. *lib.* 3. *cap.* 13. & 14. ab Adria Romanorum colonia.

Adrianus, Imperator Rom. qui poſt vexatos Chriſtianos, morbo aquæ intercutis periit. Vitam ejus inter cæteros conſcripſit Ælius Spartianus. Moriens hos verſus fudiſſe dicitur,

Animula, vagula, blandula,
Hoſpes, comesque corporis,
Quæ nunc abibis in loca,
Pallidula, rigida, nudula,
Nec, ut ſoles, dabis jocos.

Mirum autem, quare Spartiano hi verſiculi parum videntur elegantes, nam ita mox judicat. Videbimus alibi, inquit Caſaubonus, quantum iſti Scriptores (Hiſtoriæ Auguſtæ) poëticâ facultate valuerint. Multa enim de Græcis à ſe verſa his libris inſeruerunt: præ quorum venuſtate ſcilicet ſordere *Hadrianea* debuerint. Nobis verò hi dimetri molliſſimi, & melioris ſeculi elegantiâ digniſſimi cùm viderentur, etiam Græcè idem fecimus *Hadrianum* dicere, niſi hoc potiùs balbutire eſt:

Ἑρμήνιον ψυχάριον,
Ξένη, καὶ ἑταίρη σώματος,
Ποῖ νῦν τόπους ἀπελεύσεαι,
Ἀχροιά, ψυχρά τε καὶ γυμνά,
Οὐδ' οἷα πρὶν παιγνία θήσεις;

Subdit Hiſtoricus prædictus, *Nec multo meliores fecit & Græcos*. Atqui extant nonnulli adhuc, non quales hic Criticus judicat, ſed qui merito ſuo, cæterorum quos amiſimus, ingens deſiderium in nobis excitent. Quare etiam non defuere, qui argutias illius imitarentur. Ejuſmodi eſt, quod apud Theophylactum Simocattum, ſcriptorem eximium inter Græcos recentiores, obſervabamus, epiſtolâ illâ, quæ incipit: *Ὁ φοῖνιξ σοι κόσμον παρέχεται.* Clauditur autem ſic.. *καὶ γέγονας τῶν ἀθλίων, καὶ πέπλα, τὸν μὲν γὰρ ἐπιμελουμένους διεψεύσω, τὸ δὲ κολλητὸν ἐνεδύσω.* *Hadrianum* ſine dubio imitatur, qui ægro & mendico homini, à quo fuerat his verſibus compellatus,

Ἡμισύ μου τέθνηκε, τὸ δ' ἥμισυ λιμὸς ἐλέγχει,
Σῶσόν με Βασιλεῦ, μάστιγος ἡμίσεος.

Reſpondit hoc argutiſſimo diſticho:

Ἀμφοτέρους ἀδικεῖς καὶ Πλούτωνα καὶ Φαέθοντα,
Τὸν μὲν ἔτ' εἰσορόων, τὸν δ' ἀπολειπόμενος.

Adrianus, Vide *Hadrianus*.

Adrianus, Phœnix, patriâ Tyrius, docuit Athenis multo cultu, victuſque ſumptu. Amatus eſt magnopere à M. Antonio, & Romam ab eodem ductus. Herodis diſcipulus fuit, & Ariſtidis æmulus. Inter alia, *Μεταμορφώσεις* conſignavit. Vide Suidam, & Voſſ. *l.* 3 *c.* 6. *de Hiſtor. Lat.*

Adrianus, Luculli legatus. Plut. in *Lucullo*.

Adrianus de Veteri Ligno, & *Adrianus Butius*, Flandri, hiſtorici. Voſſ. *de hiſt Lat. l.* 3. *c.* 6.

Adrianus Metius & *Adrian Romanus*, celebres Mathematici.

Adrianus Turnebus, Vid *Turnebus*.

S *Adrianus*, ſeu *Ravanella*, celebris Hiſp. mons, à Pyreneis ſe extendens Compoſtellam Galliciæ uſque. Cluver.

Adrias & *Senon*, nomina ſunt fluminum in Ionicum ſinum confluentium: ſic Itacius *in Lycophronem*: Ortelius videtur exiſtimare eſſe eadem cum *Atriano* & *Senna*. Stephanus etiam Adriam fluvium habet, circa Adriam urbem: quæ Ptolemæo non longè ab Atriano flumine eſt. Vide *Atheſis* & *Idras*.

Adrieni, Arabiæ populi, Stephano in urbe *Ἀβασηνῶν*, felicis, ut exiſtimat Ortelius.

Adrimachida, Vide *Adyrmachida*.

Adrinus, locus Epiſcopalis in Jure Orientali, cujus Epiſcopus Alexander. *Ἀδρινοὺς* non *Ἀδρανοὺς*, legunt Calliſtus, Socrates, Tripartita Hiſtoria. Ivonis *epiſtola ultima*, *Hadrianopolis* legit.

Adris, unus fluviorum in Indum defluentium, Ptolemæo, *Ῥούαδις* habet Græcus codex Vid. *Hydraotis*.

Adrius, mons. Vide *Ardius*.

Adrobicum, in Hiſpania Tarraconenſi urbs Callaicorum, in ora litt. *la Corunna*, aliis *Caronium* dicitur. Portum habet capaciſſimum & tutiſſimum; diſtatque 9. leucis Compoſtellâ. Sed aliis Caronium eſt Flavium Brigantinum.

Adrobrica, Hiſp. urbs in Artabris, Pomponio *lib.* 3. *cap.* 1. Aliis *Abobrica*.

Adrobus, fluv. Aſiæ, in Tartaria Moſcovitica. Influit in Volgam fluv. infra Cazanum.

Adromentum, oppidum. Plin. 5. 49.

Adron, Arabiæ civitas: in ſynodo Conſtantinopol. V.

Adros, Vide *Hedrus*.

Adrotta, urbs Lydiæ maritima. Steph. Incolæ *Adrotteni*.

Adruba, vel, *ad Rubras*, Locus Mauritaniæ Cæſarienſis, Antonin.

Adrumetum, Africæ propriæ urbs, in ora maris Mediterranei, Vid. *Africa*. Salluſtius in *Jugurthâ*, ubi de Phœnicum coloniis in Africâ; *Adrumetum, Leptim, aliaſque urbes in ora maritima condidere*. Straboni *lib.* 7. eſt *Ἀδρύμη*. Stephano *Ἀδρύμης*. Ptolemæo *Ἀδρύμητος*. A multis cum ſpiritu ſcribitur *Hadrumetum*. Eſt autem non incelebris urbs maritima in Byzacio, Africæ regione fertiliſſimâ, inter Carthaginem & Syrtes. Plinius *lib.* 5. *cap.* 4. ubi de Byzacio, *Hic oppida libera Leptis, Adrumetum, Ruſpina, Thapſus*. Adrumeti autem nomen Scaliger, & ex eo Druſius, Caſaubonus, aliique viri in his literis primarii, *ἡ αὐλὴ Πλούτωνος*, *atrium Plutonis*, & *Acherontis oſtium* explicant, ac ſi idem ſit quod Ebræis חצר-מות Sed tunc eſſet *Adramota*, non *Adrumetum*. Ut taceam nihil eſſe cauſæ, cur ſic diceretur, neque enim Adrumetina regio importuoſa eſt, aut venenorum ferax, aut, vel ſoli, vel aquarum, vel aeris vitio peſtilens, & inſalubris. Quin *Frugiferam* vocant vett. Inſcriptiones, qualis eſt hæc apud Smetium, COLONIA CONCORDIA ULPIA TRAJANA AUG. FRUGIFERA HADRUMETINA. Et meritò, cùm Byzacenus ager, cujus Adrumetum eſt metropolis, ſit inter locos Africæ feraciſſimos. Plinius *lib.* 17. *cap.* 5. cum ait eſſe *centenâ, & quinquagenâ fruge fertilem*. Et *lib.* 8. *cap* 10. ex eo ipſo probat, tritico nihil eſſe fertilius, *utpote cùm è modio, ſi ſit aptum ſolum, quale in Byzacio Africæ campo, centeni quinquageni modii reddantur* Varro *de R.R. lib.* 1. *c* 44. *In Syriâ ad Gadara. & in Africâ ad Byzacium item* (dicunt) *ex modio naſci centum*. Hannibal *apud Sil. Ital. lib.* 8.

—— *Seu ſunt Byzacia cordi*
Rura, magis centum Cereri fruticantia culmis.

Porrò cum Syris *mea* ſit *centum*, & *matan centenos* ſonet. *Ἀδρύμη*, vel *Ἀδρύμητος* idem videtur eſſe quod חצר-מאה vel חצר-מאתן hoc eſt, *regio centum*; ſeu *centenarum*, ſupple שערים

שעריש hoc eſt, *menſtruorum*. Bochartus long. 36.40. lat. 32.40. Hodie vulgò *Mahometta*, unde ſinus adjacens *Golfo di Mahometa*. Arabibus urbs *Hamamatha* dicitur. Epiſcopatus quondam, & Concilii An. 394 habiti ſedes, cujus canones cum reliquarum Synodorum canonibus confuſi, ſub nomine Canonum Eccleſiæ Africanæ. Marmol. *deſcript. Afr.* Mercator. *Geogr.* Baron. *Annal.*

Adrus, Hiſpan. fluvius, Antonino, ubi loci *Anas* fortè legendum cenſet Ortelius. Alii *Dadrus* legere malunt, & *Dorsam* intelligunt.

Adryme & *Adrymes*. Vid. *Adrumetum*.

Adryx. urbs Syracuſiorum. Steph.

Adteiatis, oppidi ager eſt, in libro de limitibus. Vid. *Atteiates*.

Adua, Vid. *Addua*.

Aduaca, eſt in ditione Leodienſi, *Tongeren* vulgò; ad fluv. *Jecken*: 4. leucis Leodio diſtans. Vid. *Atuacutum*.

Aduas, Vid. *Abdua*.

Aduatici, Belgarum pop. de quibus multa apud Cæſarem. Dioni *Atuatici*. Horum urbs, ut quidam volunt, Duacum, hodie Dovvay dicitur, Academia Flandrorum non obſcura. Sed aliis *Aduatici* in Brabantiâ locantur, eorumque urbem Boſcumducis, *Boſleduc* dici volunt. Eſt autem juxta Moſam in Hollandiæ, & Geldriæ confin. ab Antvverpiâ 12. leuc. in ort. Duacum verò, teſte Guicciardino, urbs eſt Catuacorum, quos Cæſar eo loco deſcribere videtur. V. infra.

Aduatici, populi fuere, ubi hodie Comitatus Namurienſis; prov. Belgii parva, cujus caput Namurium ad Moſam fluv. ubi recipit Sabim, teſte Sanſone, Ortel.

Aduaticum, pagus Belgii in Brabantiâ; *Tungerloo* Huberto Leodio vocata. Vid. *Aduaca*.

Adventia. Urbs apud Allobroges, condita ſupra Ararim fluv. tempore Veſpaſiani. God. Viterb.

Adventus, Conſul Romanus. Euſeb.

Adula, Straboni mons inter Alpes, ex quo Rhenus fluit verſus Septentrionem, inque contrariam partem Addua in lacum Larium, qui ad Comum eſt, delabitur. In quibuſdam Strabonis exemplaribus ſcribitur Ἀδούλας. *S. Gothard*, Jo. Poldo. *Der Vogel* Tſchudo. *EtZel* Willichio, qui addit eum ſic ab accolis vocari. *Grauus* hodie appellari ſcribit Jovius *in lib. De Larii lacûs deſcriptione*. Ejus partes ſunt montes *Giſpaleberg*, unde Rhenus anterior effluit; & *Vogelberg*, unde poſterior oritur; *Mons Furck*, unde Rhodanus & Ticinus, & *Mons Grimſel*, unde Arola fontes habent.

Aduli & *Adulita*, Vid. *Adula*

Adulíton, Ἀδουλις, Stephano, Ἀδούλη, Ptolemæo, Æthiopiæ ſub Ægypto urbs, & Emporium ad ſinum Arabicum. *Docano* vulgò, *Eroco*, aliis. Nonnulli apud Stephanum Panis inſulam vocant. Populi *Adulita* Plinio *l.* 6. 29. qui *Adulíton* inter Ptolemaidem, & Diren 5. dierum navigatione diſtare ſcribit. Vide Guil. Stukium ad *Arr. Periplum pag.* 10. long. 67.00. lat. 11.40.

Adulla, Vid. *Odolla*.

Adullam, nomen civitatis. Jos. 12.

Adulliam, circa Flandriam Or. habet Peut. tab.

Adultus, Jupiter cognominatus, ut etiam Juno *Adulta*. Nam præcipuè in connubiis Ethnici Deos quinque invocabant, Venerem, Suadelam, Dianam, Jovem Adultum, & Junonem Adultam. Plut. *in Problem.*

Adum, flumen Hygeno, circa coloniam Claudiam.

Adunicates, populi in Galliâ Narbonenſi. Plin. 3. 4.

Advocatenſis, loci, in Africa, mentio eſt, in Collat. Carth.

Adura, *Ayre*, Urbs Aquitaniæ. Vid. *Aturres*.

Aduram, Vid. *Adoram*.

Adurnum, op Angliæ in com. Suſſexiæ, *Ederington* Camdeno.

Adurum, loci nomen, in codice Theodoſiano: ubi Anianus hunc eundem juſſu Alarici Regis edidit.

Adus, Ciliciæ urbs, Steph. in verbo Ζωαχα: juxta Syagram & Laertem. Vid. *Addida* & *Ondicaova*.

Aduſa, Epiri fluv. Apolloniæ propinquus.

Adyliſus, Plinio Bœotiæ mons. *Adiliſius*, alio codice legitur. Ortel.

Adyrmachida, pop. interioris Libyæ, *Adyrmachita* Ptolemæo. Herodotus *lib.* 1. ponit eos in litore Mediterranei maris, prope Ægyptum, in Marmaricâ, quos Ægyptiis ait moribus fuiſſe ſimiles, & ſolâ veſte diverſos: Πρῶτοι Ἀδυρμαχίδαι Λιβύων κατοικέαται, οἳ νόμοισι μὲν τὰ πλέω Αἰγυπτίοισι χρέωνται, ἐσθῆτα δὲ φορέουσι οἵην περ οἱ ἄλλοι Λίβυες, h. e. *Colunt Ægyptum verſus Lybiam primi Adyrmachida, qui iiſdem ferè quibus Ægyptii legibus utuntur; Sed veſtem geſtant qualem & alii Libyes.* Quæ potuit eſſe ratio nominis Adyrmachidarum; Nam Arabicè אדרמור *addermurh*, eſt veſtis genus. Bochart. Plura de his, mirabili imprimis vindictæ cupiditate eorum, nuptiis, &c. Cœl. Rhodig. Herodot *l.* 4. *in Melpom.* V. *Marmarica*.

Adyrus, Vid. *Cajeus*.

Adytos, locus in Ægypto circa Memphin videtur, ex Germanico Cæſare in Arati Phænom.

AdZelia, opp. Livoniæ Duc. prope Treideram fluv. juris Suecici: alius eſt *AbZel*, & juxta fluv. *Aa*.

Adzigeri, alius *Acikirel*, & *Ezigerei*, Camus Tartar. regnavit profunda in pace. Cui Haider fil. ſucceſſit anno 1446. Neugebau, *l.* 6. Michov. 1. 16.

Æ Æ

Æa, nomen puellæ venatricis, quæ Phaſidis fluvii amplexus fugiens, deorum miſeratione in ſui nominis inſulam verſa eſt. Val. Flaccus *Argonauticum. lib.* 5.

> *Barbarus in patriis ſectatur montibus Æam*
> *Phaſis amore furens: pavidas jacit illa pharetras*
> *Virgineo turbata metu: diſcurſibus & jam*
> *Deficit ac volucri victam Deus alligat undâ.*

Quod propterea fictum eſt à poëtâ, quia Æam inſulam, ſive urbem Colchidis Phaſis fluvius præterfluit.

Æa, Colchidis metropolis ad Phaſim amnem. *Æopolis* Ptolemæo, *Lipoporamo* hodiè, teſte Moletio. long. 72. 30. lat. 45. 30. V. *Plin.* 6. 4. Eſt quoque Africæ urbs. Sil. *lib.* 3.

> *Æaq; Trinacrios Afris permiſta colonos.*

Vide *Oea* Eſt & in Theſſaliâ urbs. Item Macedoniæ fons circa Amydonem urbem. Vide *Æas*.

Æacea, ludi in Æaci Regis memoriam, in Ægina celebrati.

Æacidarum familia omnis ferè, divinitùs oblatâ nece, occubuit. Achilles enim, ut Homerus tradidit, ab Alexandro Priami filio & Apolline interfectus eſt. Pyrrhus ejus filius, oraculi juſſu, à Delphis occiſus eſt. Pauſanias *in Atticis*.

Æacidas, fil. Neoptolemi, frater Olympiadis, Rex Epiri. In odium ſubditorum incurrens, quòd continuis contra Macedonas bellis, illosattereret, fugit è regno, relicto fil Pyrrho vix bimo, qui educatus apud Chaucum Illyriorum Regem, delituit. Juſtin. *l.* 17.

Æacus, Jovis ex Europâ, ſive ex Æginâ fil. Hic apud Oenopiam (ſic quidem legitur, ſed ni ſi mendum ſit apud Strabonem, *Oenonem* legendum eſt) regnaſſe dicitur, quem, ex nomine matris, *Æginam* nominavit. Ovid. *Met* 7.

> *Oenopiam veteres appellavere, ſed ipſe*
> *Æacus Æginam, genetricis nomine, dixit.*

Ubi, cùm ob peſtem defeciſſent homines, Jovem oravit, ut formicas, quas viderat, homines faceret, & exauditus eos *Myrmidonas* ex etymo vocavit. Ovidius, *ubi ſuprà*.

> *Vota Jovis ſolvo, populiq; recentibus urbem*
> *Partior: & vacuos priſcis cultoribus agros,*
> *Myrmidonasq; voco, nec origine nomine fraudo,*
> *Corpora vidiſti, mores quos ante gerebant*
> *Nuncquoq; habent, parcum genus eſt patiensq; laborum,*
> *Quæſitiq; tenax, & qui quæſita reſervent.*

Endeida Chironis filiam in uxorem duxit, ex quâ Telamonem genuit, & Peleum. Deinde è Pſamathe Nerei filia compreſſâ genuit tertium, Phocum; quem Peleus occidit. *Æacum* autem tantæ juſtitiæ fuiſſe dicunt, ut apud inferos animarum creditus fuerit à Plutone delectus judex cum Minoe, & Rhadamantho. Horatius *in Odis*,

> *Quàm penè furva regna Proſerpinæ,*
> *Et judicantem vidimus Æacum.*

Propertius, *lib.* 4. *Eleg.* 12.

> *Aut ſi quis poſitâ judex ſedet Æacus urnâ,*
> *In mea ſortitâ judicet oſſa pilâ.*

Ovid. *Met. lib.* 13.

> *Æacus huic pater eſt, qui jura ſilentibus illic*
> *Reddit, ubi Æoliden ſaxum grave Siſyphon urget.*

Idem *in Ibin.* —— — *Tuaq;*

> *Æacus in pœnas ingenioſus erit.*

Æacus, fluv. Stephano, circa Narrabonitem portum. In dictione *Narbon*.

Æa, Inſula Colchidis circa Phaſim, Apollonio 3. *Sarabella* dicta ab Herberſteinio. Vid. *Circæum*.

Ææa, ita Circe dicta eſt (inquit Turnebus Adverſar. *lib* 7. *cap.* 14) Homeri exemplo. Ductum epitheton à peninſulâ Æâ ſita ad Phaſin amnem, ut idem ſit ac *Colchica*. Sic Euſtathius *in* 1. *Odyſ.* Αἰαίη, ἀπὸ τῦ Κολχικὴ. Αἶα γὰρ πόλις Κολχίδος παρὰ Ἀναφέρει. Aliunde autem forſan rimari poſſis hujus vocis etymon. Ἠὼς Græcis Aurora eſt, inde ſyllabarum mutatione, quæ frequentiſſima illis eſt, Αἰαῖος potuit dici, quaſi Ἠῷος, id eſt, *Matutinus* vel *Eous*. Adjuvat hanc conjecturam, quòd Circe non ſolùm fuerit Solis filia, ut & Virgil. aſſerit, *lib.* 7. verùm in illius inſulâ Sol dicatur naſci, & Aurora domicilium ſuum habere. Hom.

> Νῆσον ἐς Αἰαίην, ὅθι τ' Ἠοῦς ἠριγενείης
> Οἰκία καὶ χοροί εἰσι, καὶ ἀντολαὶ ἠελίοιο.

Fuit etiam *Ææa* inſula in mari Tyrrheno, non modico olim freto ab Italiâ dirempta, hodiè verò continens, ita tamen ut paludibus undique cincta inſulæ ſpeciem præ ſe ferat. Plin.

Æamene, Nabatæorum regio. Steph.

Æanium, lucus, & *Æanis* fons eſt, apud Strabonem 3. Macedoniæ in Locris.

Æantides, unus ex Pleiade Poëtarum, qui ſub Ptol. Philadelpho claruerunt. Voſſ. *de Poet. Gr.*

Æantides, Hippocli filius, Lampſacenorum tyrannus, magnæ apud Darium regem authoritatis, Eurydicen, Hippiæ Athenienſium tyranni filiam, uxorem duxit Thucyd. *lib.* 6.

Æantis, Julio Polluci in Attica tribus: Hujus meminit quoque Plutarchus 1. *Convivalium*.

Æantium, op. Troadis in Sigæo, ab Ajace illic ſepulto ſic dictum. Plin. Item Magneſiæ promontorium, eodem authore. Inſula quoque apud eund. circa Thraciæ Cherſoneſum, ut videtur. Urbs Pelaſgiotarum in Macedonia eſt, *Αἰάντιον* Ptolomæo. Vid. *Æna* & *Apſaſium*.

Æapolis, Vid. *Theapolis*.

Æas, Epiri fluv. ex Macedonia defluens, in Ionium mare ſe exonerat. Lucan. *lib.* 6.

Purus in occaſum, ſed parvi gurgitis Æas
Ionio fluit inde mari.

Ovid. *Met.* 1.

Apidanusq; ſenex, lenisq; Amphryſus, & Æas.

Aeas, teſte Plinio. *Vajuſſa* nunc, ut nonnullis videtur. Solus autem Ovidius in fabula ſuis, flumen hoc Peneum ingredi dicit, & convenire cum reliquis Theſſaliæ fluviis ad Tempe. Sed profectò non unum in illa Penei deſcriptione errorem committit. Nam quid Æanti, quid Amphryſo, quid Sperchio cum Peneo aut Theſſalicis Tempis? Quia hæc flumina ex Pindo oriri legerat, ideo quoque exiſtimavit ea confluere, & in Peneum exonerari. Confundit præterea Inachum Argiæ Peloponneſiacæ cum Inacho Epiri, qui iiſdem atque Æas oritur montibus. Illud præterea quàm ineptum,

——— *Vocant Tempe, per quæ Peneus ab imo*
Effuſus Pindo ſpumoſis volvitur undis.

Nam ſi è pleno oritur, quomodo poteſt ſpumoſas volvere undas? Verùm hoc procul dubio eſt librariorum flagitium, vel ſaltem ita interpretandum, uti poſtea docebimus. Ut autem ad *Æantem* redeam, Apolloniatum id erat flumen, teſte Pomponio, vicinumque admodum erat mœnibus ipſorum, non verò Epidamniorum. Ita enim ſcribenda Val. Maximi verba, capite *De Ominibus*, uti habent veteres nonnulli libri: *Atque illi flumen vicinum mœnibus, nomine Æantem, in adjutorium ſeſe mittere dixiſſent.* Apolloniatæ ſiquidem ab Epidamniis opem poſtulabant. Reſponderunt illi, *Habetis Ajacem, ab eo petite auxilium.* Quis non videat luſiſſe eos in nomine fluvii, & tamen miror ineptias Interpretum ad hunc locum. Iſ. Voſſius.

Æatus, Philippi filius, Bœotorum hoſtis acerrimus, ſororem habens Polycleam, ambo ab Herculis ſtirpe genus ducentes: oraculum extabat, Qui primus ex hoc genere, tranſmiſſo Acheloo, terram attigerit, urbem cum imperio tenebit: cùm exercitus flumen tranſiturus eſſet, Polyclea pedem obligavit, inquiens, plantam ſibi vulneratam eſſe: rogatque fratrem Æatum, ut ſe trans fluvium portet: ille nihil mali ſuſpicatus, ſed, tanquàm ſorori inſervire volens, ſcutum armigeris tradidit: ſublatâque in humeros Polycleâ, alacriter per fluvium veſtigia ferebat: qui cùm ad ripam appropinquaſſet, illa prævertens exiliit; & converſa ad fratrem inquit, Mihi regnum debetur ex oraculi ſententia, nam prima omnium terram ingreſſa ſum: Æatus, intellecto dolo, nequaquam ægro animo tulit: ſed puellæ ſolertiam amplexus, eam in uxorem duxit: ſimulque imperii gubernacula tenentes filium *Theſſalum* genuerunt, à quo civitatem etiam *Theſſaliam* nuncuparunt, Polyænus *lib.* 8.

Æbiſoci, vel *Ebiſocenſes*, Vid. *Aquiſtabienſes*.

Æbuda. Vid. *Ebuda*.

Æbura, urbs Hiſp. Tarraconenſis. Steph. Hodie *Talavera*, Beuthero teſte.

Æburobiſingeſia, Luſitaniæ urbs, Phlegon Trallianus: vocem corruptam putat. Ortel. Vid. *Ebora*.

Æcalum, caſtellum Indiæ. Steph.

Æcana, urbs epiſcopalis Apuliæ Dauniæ. *Troja* nunc appellatur.

Æcani, populi Tuſcorum, quos devicit Camillus, eorumque urbem vaſtavit. Plut. Vide *Æqui*.

Æchilenſes, Vid. *Cornenſis*.

Æchmacoras, filius Herculis, ex vitiata Phillone, filia Alcimedontis Herois: qui cùm in lucem editus fuiſſet, ab Alcimedonte, unà cùm matre Phillone, in proximo monte feris expoſitus fuit: ſibi vagientem infantem cùm pica imitaretur, ad hujus avis vocem, quòd puerilem eſſe credidiſſet, Hercules fortè illac iter habens converſus, puellam & a ſe genitum puerum agnovit, amboſque vinculis liberavit Pauſanias in *Arcadicis*.

Æchmis fi. Briaci, cum Spartanis bellum geſſit Pauſan.

Æchtarchus, vel *Æchmalotarchus*, id eſt *captivorum Dux*, nomen ejus, quem Judæi Sorobabelem ſequi nolentes, prope Babylonem, ſibi præfecerunt. Origen. *l.* 4. *de Princip.*

Æcitus, lacus Apolloniæ. Vibius.

Æcli, *Αἰκλοι*. Sic Diod. pro *Æqui*, Vid. *Æqui*.

Æclus, viri nomen. Strabo *lib.* 10. dicens, *Poſt res verò Trojanas, Æclus & Corhus ex Athenis profecti habitaverunt, ille quidem Eretriam, Corhus verò Chalcidem.*

Æculanes, pop. Italiæ, inter Hirpinos habet Plin. V. *Æculanum*.

Æculanum, Hirpinorum in Italia opidum epiſcopale 20. circiter m. p. a Benevento diſſitum; hodiè *Fricento* vocatur; Aliis *Laconiano*. Ptol. Ἱρπινῶν πόλεις, Ἀικούλανον, Ἀβελλῖνον, Ἀικουλᾶνον. Appian. Civil. *lib.* 1. Σύλλας δ᾽ ἐπὶ Ἱρπινοὺς μετεστρατοπέδευσε, καὶ προσέλαβε Ἀικουλᾶνον. Opidani *Æculanenſes*. Vid. *Fricentum*.

Ædemon, Ptolemæi libertus, qui patronum à C. Cæſare interemptum ultus eſt. Plin. Vide *Ademon*.

Ædepſum, vel *Ædepſus*, op. Eubœæ, ubi ſunt Herculis Thermæ. Plin. Strabo. *lib.* 10. Steph.

Ædeſia, mulier Ægyptiaca, uxor Hermiæ, & Syriani Philoſophi propinqua, totiuſque caſtitatis, & probitatis exemplar, cujus vitam ſcripſit Suidas.

Ædeſius, gente Cappadox, Jamblichi ſcholam & in contubernio docendi munus ſuſcepit, nobilitate generis inter ſuos facilè princeps, ſed cenſu exiguo. Vitam ejus ſcripſit Eunapius Sardianus, quem ſis conſule.

Ædeſſa Edeſſa Livio & Polybio, urbs in Emathia, non longè à Pella, *Ægeas* poſtea vocata Trog. 7 *Vodena* Sophiano long. 46. 50. lat. 42. 18.

Ædiles, Nomen primò illorum apud Rom quibus ædificiorum cura erat commiſſa. Varr. *lib.* 4. *de L. L.* Dein, Magiſtratibus tribui cœpit, qui bini priùs ex populo, dein etiam ex Patriciis eligebantur. Hi poſtremi *Curules* dicti, quia in Curulibus ſellis ſedendi jus habebant. Officium erat cavere, ne quæ turbæ in ludis orerentur, ædificia quà privata quà publica curare, & nihil omittere eorum, quæ ad ornandam urbem & civium tranquillitatem conſervandam ſpectarent. Primus ad honores gradus. Cic.

Ædipſus. Eubœæ Inſulæ Urbs, Ptolom. Αἴδηψος Strab. & Steph. Vid. *Edepſus*.

Ædon, mons Thraciæ. vide *Ædon*.

Aedon, uxor Zethi regis, fratris Amphionis, Itylum filium per errorem nocte interfecit, putans eum Amanea, vel Amandea Amphionis filium fuiſſe; Invidebat enim uxori Amphionis, quòd illi ſex eſſent maſculi; quæ crimen cognoſcens optavit mori, miſeratione tamen Deorum in carduelem verſa Itylum deflere dicitur. Boccat *l.* 5.

Aëdon, Pandarei Epheſii filia, quæ Polytechno fabro Colophone Lydæ habitanti, nupſit: plurimumque temporis ſuaviter cum eo vixit, unico filio procreato, cui nomen Itys. Fuerunt autem felices, quandiu Deos debito honore affecerunt: at poſtquam inani voce gloriati ſunt, magis ſe invicem amare, quàm Jupiter & Juno ſe mutuò diligant: Juno offenſa Eridem ad eos miſit, quæ contentionem operum injiceret ipſis. Paululum reſtabat Polytechno, ad curulem ſellam conficiendam, & Aëdoni, ad pertexendam telam: Itaque hanc ſponſionem ineunt, ut uter ipſorum celeriùs opus ſuum abſolviſſet, ei alter famulam daret. Citiùs telam pertexuit Aëdon, Junone opus adjuvante: cui invidens victoriam Polytechnus, ad ſocerum proficiſcitur, ſimulans ſe ab uxore emiſſum, ad adducendam ſecum ſororem Chelidonem: & Pandareus nihil mali ſuſpicatus, filiam Chelidonem ei committit: ei Polytechnus in ſylva virginitatem eripit, tonſoque capite, aliis eam veſtibus induit: mortemque minatus, ſi quid horum unquam Aëdoni indicaſſet: ita domum reverſus, eam uxori loco ancillæ ex pacto tradit. Aliquandiu ſoror eam operis exigendis attrivit, donec Chelidonis cum urna ad fontem, prolixè ſuam deplorans calamitatem, à ſorore exaudita eſt: Poſtquam ſe mutuò agnoverunt & conſalutaverunt, malum illico Polytechno ſunt machinatæ: filium ejus in fruſta conciderunt, carnes in ollam conjectas coxerunt: cùmque Aëdon vicino ſuo mandaſſet, ut Polytechnum eas juberet edere, ipſa cum ſorore ad patrem Pandareum pervenit, indicavitque in quas incidiſſet miſerias. Polytechnus cognito ſe de filii ſui carnibus epulatum fuiſſe, eas ad patrem uſque inſecutus eſt: at famuli Pandarei eum, quòd tantum familiæ Pandarei probrum intuliſſet, correptum inſolubili vinculo conſtrinxere, corpuſque melle inunctum in paſcua projecerunt. Ubi cùm muſcæ aſſidentes eum divexarent, Aëdon ob priſtinam miſerata amicitiam, eas abigebat: Quod cùm deprehendiſſent parentes & frater, odio incitati eam ſtatuerunt interficere. Sed Juppiter Pandareum miſeratus, antequam in domum ejus graviora inciderent mala, eos omnes in aves convertit, quæ partim ad mare uſque provolarunt, partem in aërem ſubvolarunt: Pandareus mutatus eſt in haliæetum, mater Aëdonis in alcyonem, ſtatimque ſe in mare voluerunt dejicere, ſed Juppiter id prohibuit: atque hæ aves navigantibus ſunt ſecundæ. Polytechnus in pelecanem tranſiit, quòd ei Vulcanus fabricanti ſecurim dediſſet, atque ea avis fabris fauſta viſa eſt: frater Aëdonis upupa extitit, quæ avis terrâ marique eſt auſpicata: idque magis ſi conjungitur haliæeto aut alcyoni. Aëdon quæ eſt luſcinia, circum fluvios & nemora filium Itym deplorat. Chelidonis hirundo facta eſt, hominum contubernalis. Dianæ conſilio, quòd invita virginitatem amittens, plurimùm invocaſſet Dianam. Antonius Liberalis ex *Boei Ornithogonia*.

Ædonis,

Ædonis, inſula Ægyptii maris. Ptol. hæc fortaſſe Platæa Herodoto dicitur in *Melpomene*, quam inter Gigamas & Adyrmachidas deſcribit.

Ædui, *Hedui* Plinio & aliis, Galliæ Celt. pop. potentiſſimi, quorum regio Burgundiæ Ducatus, & urbs Auguſtodunum; à Sequanis pop. alterius Burgundiæ, Arari fluvio diviſi. Horum tractus hodie *l'Autunois* dicitur, ab eorum urbe præcipua, *Autun*, ad Arotium fluv. continebatque aliàs majorem partem Ducatus Burg. ubi tractus Auguſtodunenſis, Carolenſis, Alexienſis & Cabillonenſiis, ſed hodie multò minor eſt.

Æduſii, locii Romanorum juxta Galliam Celticam. Steph.

Æeta, vel *Æetes*, Colchorum rex, Solis filius ex Perſa Oceani filiâ, liberos habuit Medeam, Abſyrtum, & Chalciopem. Ad hunc Phryxus Athamantis filius pervenit, & aureum vellus detulit; quod cùm ille diligentiſſimè ſervaret, ejus causâ bellum geſſit cum Argonautis, tandem verò ab Jaſone, Medeæ filiæ proditione, & ſpoliatus, & regno pulſus eſt, ſed jam ſenex ab eodem in idem reſtitutus. Cœl. Rhodig. Val. Fl. *de Argonaut.* Hinc *Aetaus* adjectivum. Catullus *in Argonaut.*

> *Peliaco quondam prognata vertice pinus*
> *Dicuntur liquidas Neptuni naſſe per undas,*
> *Phaſidos ad fluctus, & fines Æetaos.*

Hinc etiam *Æetias* patronymicum pro Medea. Ov. *Met. l.* 7.

> *Concipit interea validos Æetias ignes.*

Item *Æetis*, pro eadem. Val. Flaccus,

> —— *Ingens Æetida perculit horror.*

Denique *Æetine*. Idem,

> *Nec minus Æolis proles Æetia Phryxi*
> *Fertur & ipſa furens.*

Vid. etiam *Abſyrtus*.

Æga, nympha, quæ ex Oleno nata Jovis nutrix fertur fuiſſe. Quidam Panos uxorem dixere. Hyginus. Item promuntorium Æolidis, non procul à Calco fluvio. Strab. Eſt etiam Phocidis regionis fluv. & oppidum Æmoniæ.

Æga, vel *Æge*, Amazonum regina, à qua *Ægæum* mare, in quo periit, nomen ſumpſiſſe vult Feſtus Pompeius.

Æga, Inſ. maris *Ægæi*, in ora Aſiæ, inter Chium & Tenedum, à qua mare *Ægæum*. Vid. *Canna*.

Ægabro. Vid. *Babra*.

Ægades, Inſ. verſus Siciliam. Vid. *Ægathes*.

Æga, Macedoniæ op. Plin. Meloboteram quoque vocari ſcribit Stephanus, quem conſule. Olim vocabatur *Edeſſa*; Ἔδεσσα, non Αἴδεσσα, uti perperam legitur in vulgatis Ptolemæi exemplaribus. Aliquantò verò remotior à mari erat Edeſſa, ſive Ægæ, atque Pella. Palus quippe illa, in qua ſita erat Pella, mari erat vicina. In iſtam verò paludem duo incidebant flumina, Axias, & Ludias. Per Ludiam ἀνάπλους erat ad Ægas ſive Edeſſam. Non rectè Ptolemæus, qui Ægas, ſive Ægam, & Edeſſam diſtinguit, & hanc ad Erigonem, illam ad Haliacmonem collocat, cum eadem ſit, ut apparet ex Juſtino, ſitaque ſit ad Ludiam amnem, ut Anonymus teſtatur, qui Scylacis nomine prodiit. Urbs verò hæc non modò appellabatur Αἰγαί, ſed & Αἰγαίαι & Αἰγεαι. Sic quoque Theophraſtus *libello de ventis*, cùm dicit aquilones Oſſæ & Olympo impactos, contrarios nubibus ferri, ἐναντίοι πρὸς τοῖς πνεύμασιν ὑποφέρονται, καθάπερ καὶ περὶ Αἰγεαῖς τῆς Μακεδονίας, βορέου πνέοντος πρὸς τοῦ Βορέου. Ita ſcribendum: malè enim Αἰγγαίας habent vulgata exemplaria. Ab hoc oppido ἐθνικὸν eſt Αἰγεάτης, & forma Macedonica Αἰγεάδης. Nihil itaque mutandum apud Juſtinum. Porrò quamvis regia ex hâc urbe tranſlata ſit, morem tamen manſiſſe, ut Ægis, vel Ægiis reges ſepelirentur, colligi poteſt, non ex Plinio tantùm, verùm & ex Diodoro Siculo, *lib.* 19. Iſ. Voſſius. Eſt etiam urbs Ciliciæ, de qua Lucanus, *l.* 3.

> *Mallos, & extremæ reſonant navalibus Ægæ.*

Ægæa, Αἰγαῖα, nomen duarum urbium, ut ſcribit Ptolemæus, quarum una in Emathiâ, altera in Mauritaniâ. Commemorantur & à Strabone duo hujus nominis opida, quorum unum ad Amanum montem, alterum in agro Laconico collocat.

Ægaa, oppidulum Ciliciæ, ubi navium ſtatio. Strab. Vid. *Ægæ*.

Ægæ. Vid. *Æ taæi*.

Ægais, tribus Attica ab Ægeo, Pandionis filio. Steph.

Ægæon, unus ex 50. Lycaonis filiis. Apollod. *l.* 3 *biblioth.*

Ægæon, ſævus & immanis, Cœli & Terræ filius, qui uno ictu centum ſcopulos in Jovem contorquebat. Victus demum, alligatus eſt à Neptuno ſcopulo Ægæi maris. Statius:

> *Audierat duros laxantem Ægæona vectes.*

Heſychius, Αἰγαίων, ἐναλίος θεός, ὁ Βριάρεως, καὶ ὁ Ποσειδῶν. Dictus eſt autem *Ægæon*, ut quidam volunt, à γαίω i. e. *ſuperbio*; inde γαίων, & per appoſitionem ἀγαίων, & per pleonaſmum, αἰγαίων. Hunc Hom. *Iliad.* α ab hominibus quidem Ægæonem: à Diis verò, *Briareum* vocari tradit, in his:

> Ὦχ' ἑκατόγχειρον καλέσασ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον,
> Ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες
> Αἰγαίων'· ὁ γὰρ αὖτε βίῃ οὗ πατρὸς ἀμείνων,
> Ὅς ῥα παρὰ Κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίων,
> Τὸν καὶ ὑπέδδεισαν μάκαρες θεοί, οὐδ' ἔτ' ἔδησαν.

Alii dicunt, *Ægæonem* immanem piratam fuiſſe, & ſic nominatum ab inſulâ deſertâ in Ægæo mari, quæ *Æge* vocatur, in quâ ſubſidebat more piratarum. Centumgeminus autem ideo dictus eſt, quòd centum homines remigio deſervientes haberet [illegible] manibus, de quo Ovid *Met. lib.* 2.

> —— *Balænarumque prementem*
> *Ægæona ſuis immania terga lacertis.*

Claud. 1. *De Raptu Proſerp.*

> — *Rurſumque cruentus*
> *Ægæon poſitis arcto de corpore nodis,*
> *Obvia centeno vexaſſet fulmina motu.*

Virgil. *lib.* 10.

> *Ægæon qualis, centum cui brachia dicunt*
> *Centenaſque manus, quinquaginta oribus ignem*
> *Pectoribuſque arſiſſe, Jovis cùm fulmina contra,*
> *Tot pariter ſtreperet clypeis, tot ſtringeret enſes.*

Tot, i. e. centum. Plato *de Legg. lib.* 7. Εἰ γοῦν τις τὴν Γηρυόνου φύσιν ἔχων, ἢ καὶ τὴν Βριάρεω φύοιτο, ταῖς ἑκατὸν χερσὶν ἑκατὸν δεῖ βέλη ῥίπτειν δυνατὸν εἶναι. *Si quis Geryonis, aut Briarei naturam habeat, cùm centimanus ſit, centum oportet ab eo jacula mitti poſſe.* Notandum eſt autem, hic Virgilium ab Homero diſſentire, nam apud Hom. *Ægæon* auxilio eſt Jovi, cum autem contra Jovem armant verſus Maronis. Præterea in re fabulosâ ſibi conſonat Poeta. Nam cum det centum brachia, totidemque manus, conſequens eſt, ut quinquaginta tantùm capita, & pectora. Græci ab ſe ipſis diſſident. Nam Æſchylus *in Prometh.* Typhonem, qui idem eſt cum Ægæone, facit ἑκατογκάρανον, & Pind. *Od.* 4 *Olymp.* ἑκατογκέφαλον. Cui enim ſunt centum brachia, ut Hom. dixit, quomodo eſſe poſſunt centum capita, ut Æſchylus & Pindarus? Atque adeò prudenter Plutarchus *de multitud. amicorum*, Βριάρεως ἑκατὸν χερσὶν εἰς πεντήκοντα γαστέρας. Nonnus autem de Ægæone, *lib.* 31. indefinitè πολύπηχυν, *multiulnis*, ac proinde etiam indefinitè πολυαυχένος ἔθνος ἀγυιῶν, quibus multiplices quoque facit manus. Itaque etiamſi res fabuloſa ſit, eſſe debet conſequens. Quin diligenter cavit Poeta, ut adderet τὸ *dicunt*, ſolens hoc ſuo more, nam quæ incerta ſunt, & fabuloſa, famæ attribuit.

Ægæonis prom. circa Rhindaci fluminis oſtia; Apollon. 1. & ejus Schol.

Ægæum mare, vulgò *Archipelago*, Turcis *Acdeniz*, teſte Leunclavio, id eſt *Mare album*, ut opp. Ponto Euxino, quem *Caradeniz* appellant, id eſt *Mare nigrum* pars maris Mediterranei, Europam ab Aſia dividens, in quo inſulæ plurimæ Cyclades ſunt, & Sporades. Dionyſius, *verſ.* 133.

> Οὐ γάρ τις κείνῳ ἐναλίγκια κύματ' ἀέξει,
> Ὑψοῦ μορμύρων ἑτέρης πόρος Ἀμφιτρίτης.

Mare Ægæum intelligit, quod vaſtum gurgitem habere ſuprà dixit. Artemidorus in Oneirocriticis, *lib.* 2. *cap.* 12. Καὶ τὸ φοβερώτατον πέλαγος Αἰγαῖον λέγεται. Vide ad locum iſtum Nicolaum Rigaltzium. Nomen quod attinet, ab *Ægis* inſulâ, prope Eubœam, Neptuno ſacrâ dici aſſerit Apollonii Schol. *lib.* 1. Et Conon *ibidem* ab *Ægaa Caryſtiâ*, i. e. à Caryſto Eubœæ, quæ & *Ægaa* dicebatur. Et Strabo *lib.* 8. ab *Ægis* ejuſdem Eubœæ oppido. Tamen idem *lib.* 13. ab *Ægâ* Æolidis promuntorio deducit. Plinius ab *Æge* ſcopulo inter Tenedum & Chium; & Feſtus vel à crebris inſulis, quæ procul aſpicientibus videantur ſpecies αἰγῶν h. e. caprarum, vel ab *Ægeâ* Amazonum reginâ quæ ibi perierit, vel ab *Ægeo* Theſei patre, qui in *Ægæum* ſe dederit præcipitem, de quo longam fabulam texit Suidas; niſi fallor, ex Nicocrate, quem refellit Apollonii Schol. Ubi rurſus alii ad *Ægeum* referunt Neptuni nomen in Pherecyde, alii ad *Ægæonem*, de quo ſuprà. Alii denique ſic appellatum volunt ἀπὸ τῆς Πετεκανίας αἰγός, à Petecania capra, quod non capio. An legendum Ὠλενίας, vel Οὐρανίας, ut ſignificetur capra cœleſtis?

> —— *Olenia ſidus pluviale capella*.

Uti vocatur à poeta in Faſtis, quâ exoriente, ut ait Suidas in Αἰγαῖς, venti vehementius ſpirant. Hor. *Car.* 3. *Od.* 1.

> *Nec ſævus Arcturi cadentis*
> *Impetus, aut orientis Hœdi.*

Ovid. tamen, *Met.* 14. occidentibus Hœdis tempeſtatem, & maris commotionem tribuit,

> *Sævior illa freto ſurgente cadentibus Hœdis.*

Unde ἐπαιγίζειν, flare in modum turbinis, & *Ægæum Pelagus* dicitur, quod maximè terribile eſt. Ita Suidas. At Iſacius in Lycophronem à terreſtri capra deducit, quia hoc mare δίκην αἰγὸς κυματοῦται, *capra ad inſtar agitatur*. Sed his relictis, jam conabimur aliquid afferre vero propius. Hebræum עז *az*, id eſt, *validum, durum, aſperum*, quandoque maris eſt epitheton, ut Iſa. 43. 16. *Sic dixit Dominus, qui dat in mari viam*, ובמים עזים *& in aquis aſperis ſemitam.* & Nehemiæ 9. 11. *Et mare diviſiſti coram iis & per medium mare ſiccò pede tranſiverunt. & perſecutores eorum projeciſti in profunda tanquam lapidem.* במים עזים *in aquas aſperas*, utrobique agitur de mari Rubro, quod abſorpſit Ægyptios, & Ebræis fuit pervium, cujus aquæ meritò

appellan-

appellantur aſperæ, cùm παραλίαν habeat τραχεῖαν, δυσπαράπλευστον, δυσήνεμον, ἀπρόσιτον, καὶ κατὰ πάντα φοβερὰν, *aſperam, navigatu difficilem, importuoſam, inacceſſam, atque omnino terribilem.* Ita deco Agatharchides, Strabo, Diodorus, & Arrianus. Nec in *AEgæo* clementior eſt navigatio. Conſtantinus Porphyrogenneta *Themate* 17. Τὸ δὲ Αἰγαῖον πέλαγος βαρύπλουν ἐστὶ καὶ δυσπόρευτον, καὶ κύμασι μακροῖς, καὶ ὄρεσιν ἐοικότα ἀναγῆσαι τοῖς πλέουσι. Valer. Flac. *lib.*1.

—— Quanto fremitu ſe ſuſtulit AEgon!

Sic enim invenies & *AEgaona* pro *AEgæo* uſurpatum. Statius *quinto Thebaidos,*

———— Deleve ſonanti

Pejor, & innumeras quas ſpumifer aſſilit AEgon.

Apud eundem *eodem libro,*

Diu pelagi ventiſq; & Cycladas AEgaoni.

Heſych. Αἰγαίων, τὸ περὶ τὰς Κυκλάδας πέλαγος. Heraclides Sinopenſis *Anthol.*3. 22.

—— Αἰγαίου τ' οἴδμα πολιὸν πελάγευς.

Hinc τὸν Αἰγαῖον πλεῖν de iis dicitur, qui in ſummo diſcrimine verſantur. Eraſmus hoc adagium citat ex Æliani epiſtolis. Eſt & aliud non diſſimile ex Luciano *de Sectis*, ἐπὶ ῥιπὸς τὸν Αἰγαῖον διαπλεῦσαι, *virgulto* (id eſt, virgulteâ ſcaphâ) *AEgæum tranſmittere.* In eos qui rem ſupra modum arduam levi operâ conficere tentant; quibus tertium addi queat, ex Cic. *lib.*3 *de Legg. Excitabat fluctus in ſimpulo Gratidius, quos poſt filius ejus Marius in AEgæo excitavit mari.* Itaque tam Ægæum quàm Rubrum mare habet מים עזים *aquas aſperas*; unde dici potuit à Phœnicibus mare עז *az*, id eſt, *inclemens*, & *aſperum*; Quod cur *AEgæum* veteres reddiderint, ſtatim patebit. Apud Ebræos עז *az*, *aſperum* & עז *ez*, *capra*, non modo conjugata ſunt, ſed & iiſdem ſcribuntur literis, & ſolùm punctis differunt diverſitatem facientibus; Nempe ut hircus Græcè τράγος dicitur παρὰ τὸ τραχὺ δέρμα ἔχειν, ut Grammatici obſervant; ita Ebraicè עז *ez*, *capra* nominata eſt ab aſperitate pilorum, quorum uſus in ciliciis, veſte omnium aſperrimâ. Inde factum ut mare עז *az*, αἰγαῖον, diceretur, tanquàm à capra ſumpto nomine. Idq; eò libentius, quòd ab αἴξ *capra* Græcè, unde αἰγαῖον, alludit ad Ebræum עז *ez*, & videtur ex eo natum, quod jam alii obſervarunt. Vid. Stephanum in Αἰγαῖος.

AEgæus, Neptunus dicitur ab *AEgis* Eubœæ inſulâ. Strabo. *l.*9. Item fluvius apud Apollonium *lib.* 4. Corcyræ inſulæ eſſe addit ibidem Scholiaſtes. Eſt & campus & regio in Phocide, quem Euſt. *in Dionyſ.* αἰγαῖον πεδίον vocat *pag* 22.

AEgagaes, mons Aſiæ, ubi vipera ſerpens reperitur; lege *AEgagees*, ita enim Nicandro dicitur *in Theriacis verſ.* 218.

———— Ἠ καὶ ἐρυμνὸς

Αἰγαγέης κρημνός. Ubi Schol. Βασάρειος, καὶ Αἰγαγέης, καὶ Κίρκαιος ὀνόματα ὀρῶν τῆς Ἀσίας.

AEgaleos, vel *AEgaleum*, Atticæ mons è regione Salaminis. Herod. Thucyd. Tzetz. *AEgialus* Plinio & Solino: ποικίλας πέτρας apud Iſtrum, Sophoc. in Oedipo Coloneo Scholiaſt. Item mons Meſſeniæ apud Strabonem. Stat. *lib.*12.

Dirces & AEgaleos nemorum Parneſq; benignus. 7

AEgara, Lydiæ urbs. Vid. *AEga.*

AEgares, Inſulæ, de quibus Tit. Liv *l.*1.3. *Dec.* apud has à Carthaginenſibus malè pugnatum. Vide *Canna.*

AEgas, locus Eubœæ, unde *Mare AEgæum* dictum volunt.

AEgas vocat Polyb. 3. locum circa Dauniam in Italia.

AEgateos, nomen regis apud Strabonem. *l.*8. ſub quo antiqua Pylos Meſſenia civitas erat. Ridiculè. Legendum enim *AEgaleos*, de illo enim agit Geographus, & ſub illo Pylon ſitam eſſe ſcribit.

AEgates, Promontorium Æolidis, nunc *Cane* & *Cava.* Steph. ab Artemidoro αἴξ in Nomin dicitur. Vid. *Canna.*

AEgates, inſula Africæ maris contra Carthaginis ſinum. Ita ab omnibus vocatur, non *AEgades*, quod volebat Cluverius. Nam ſi hoc eſſet, media ſyllaba brevis foret, ut in *Sporades*, *Cyclades*, *Stœchades*. At verò Silius producit, *lib.* 1.

———— Aveat AEgates abolere parentum

Dedecus, & Siculo demergere fœdera ponto.

Addit Mela, *Romana clade memorabiles.* Et hanc quoque lectionem vitioſam putant; vel erraſſe Pomponium. Neutrum verum eſt. *Clades* hic eſt, non quam acceperunt, ſed quam dederunt Romani Carthaginenſibus, de qua vid. Liv. *dec.*3 *l.*1. cui locutioni ſimile eſt illud Virgilii.

———— Et vulnere tardus Ulyſſei.

Hoc eſt, eo vulnere quod inflixit Ulyſſes. De quibus reciprocis vocalibus vide Agellium. *lib.*9. *cap.*12. *Aræ* dicuntur Virgilio, ut quibuſdam placet, quòd ibi fœdera icta fuere inter Carthaginenſes & Romanos, Lutatio Conſule. Vide Cluver. Sicil. Ant. *lib.*2. *c.*15. Nardo eſt *Favegnana*, quæ Siciliæ proxima eſt. *Propeſſa* à Siſenna vocantur. Servius, Vid. *AEguſa*, & *AEthuſa.*

AEgathes, ſunt 3. Inſulæ ad Occid. Siciliæ, nempe Phorbantia, Hiera & Æguſa, nunc *Levenzo*, *Maretamo*, & *Favegnana.*

AEge ad Climacas, Helleſponti locus, in Authent.

AEgeas, Proconſul Rom. poſt Andream Apoſt. martyrio affectum, correptus à malo Spiritu, momento expiravit.

AEgeas, Vid. *Tragias* & *AEdeſſa.*

AEgeis, tribus Attic. Heſych & Steph. fortè Αἰγεὺς Polluci.

AEgeli, populi in Media, Stephano Αἰγηλοί.

AEgelion, Macedoniæ Urbs circa Ægeum Pelagus, quam Liv. 31. ab Attalo oppreſſam ſcribit.

AEgemon, poeta, bellum Leuctricum, Thebanorum & Lacedæmoniorum verſibus conſignavit. Volater.

AEgeon, aliàs *Briareus*, fil. Titanis ex Tellure, centimanus gigas, Jovem quem reliqui Dii è cœlo iverunt exturbatum, tuitus eſt. Homer. *Iliad.*α. Alii eum ſolum in pugna Gigantûm contra Deos, centum ſaxa in Cœlum intorſiſſe dicunt. Virg. *AEneid.*6. Vid *Ægaon* & *Briareus.*

AEgere, Urbs, & Ægerius lacus, Romæ proximus, à quo *AEgerius Jupiter.* Vid. *Egeria.*

AEgeria, Vid *Egeria.*

AEgeſti, Lycophr. Italiæ pop ſunt, Iſacio. Alii *Angæſi* legunt.

AEgeſta, ultra Drepanum & Erycen fuit antiqua in primis, celebriſque, ac potens urbs; eadem nonnullis *Aceſta*, & Latinis auctoribus *Segeſta* vocitata. Αἴγεστα dicta fuit pleriſque ſcriptoribus Græcis, è quorum numero ſunt Lycophron, Dion. Halicarn. Diodorus, Strabo. Sed antiquior formatio fuiſſe videtur Ἔγεστα, quam Thucyd. Plin. & Steph. nummuſque antiquus referunt. Feſtus, *Segeſta*, inquit, *quæ nunc appellatur, oppidum in Siciliâ eſt, quod creditur AEneas condidiſſe, præpoſito ibi Egeſto, qui eam Egeſtam nominavit; ſed præpoſita eſt ei S. litera, ne obſcœno nomine appellaretur, ut factum eſt in Malevento, quod Beneventum eſt. Segeſtanorum emporium* legitur apud Ptol. *lib.*3. *cap.*4. Vide Cluver. Sic. Ant. *lib.*2. *cap.* 2.

AEgeſtes, pop. Epiri, in ora maris Adriatici, prope oſtium Acherontis fluv. Pop. Theſprotiæ, Steph. Vid. *Theſprotia.*

AEgeta, Vid. *Ageta.*

AEgetini, Calabrorum gens mediterranea. Plin. 3. 11.

AEgeus, Athenarum rex, filius Neptuni; duas habuit conjuges, Æthram Pitthei regis filiam, ex quâ Theſeum ſuſcepit, & Medeam, quam ab Jaſone repudiatam, non ſolùm hoſpitio excepit, ſed illam etiam ſibi matrimonio copulavit, & ex ea, ut placet Juſtino, Medum filium habuit. Succeſſit quidem in regno Pandioni regi, revera patri. Eo autem regnante, Athenienſibus bellum intulit Minos Cretæ rex, ob cædem Androgei filii, legeſque duriſſimas eis impoſuit, ut ſc. quotannis ſeptem juvenes nobiles in Cretam mitterentur ad Minotaurum, qui tribus annis ſorte miſſi ſunt; quarta autem ſors obtigit Theſeo, qui maximo patris Ægei dolore navem conſcendit: & cùm omnia navigii ornamenta nigra eſſent, & navis velum, habuit in mandatis à patre, ut ſi contingeret in agendis rebus eum felicem ſortiri exitum, rediens navi album velum apponeret, amoto nigro, ut eminus ſortem ipſius noſceret. Theſeus autem Ariadnes conſilio victor, mandatorum paternorum immemor, non amoto velo nigro rediit. Ægeus verò excelsâ turri proſpectans nigrum velum, Theſeum mortuum arbitratus, ex turri ſe dejecit in mare, quod ab ipſo vocatum eſt *AEgæum*; & mortuus, ab Athenienſibus liberatis, & *Neptuni Filius*, & *Marinus Deus*, in ſolatium Theſei, conſecratus eſt. Hæc ex Plutarcho, *in vita Theſei* & Servio. Hinc patronymicum *AEgides.* Ovid. *Met.* 7. & 8. *Protinus AEgides raptâ Minoide, Diam*

Vela dedit. ———

AEgeus, Pandionis filius, Athenienſium rex, regnavit annos 42. Hic ab Homero, ut quidam volunt Αἰγεὺς dictus eſt.

AEgia, Laconiæ opidum. Pauſanias. Αἰγιὰ Steph. Ætoliæ etiam Ægiæ Dioſcor. unde crocum advehitur.

AEgiala, vel *AEgiale*, Amorgi inſulæ urbs, *Hyali* Sophiano; *Begialis* Ptolemæo, ut quidam volunt. long. 53. 10. lat. 37. 40.

AEgiale, una ex Phaëtontis ſororibus, quæ flentes in arbores populos verſæ ſunt, lachrymæque earum in electrum durare dicuntur, *Heliadesq;* appellatæ.

AEgiale, Adraſti, vel ut aliis viſum, Ægialei filia, Diomedis uxor, quæ, marito apud Trojam bellum gerente, cum Cyllabaro Stheneli filio rem habuit; quod ubi Diomedes comperiſſet, domum reverti noluit, verecundiâ ductus, ſed in Italiam vectus, regni partem à Dauno ſortitus eſt. Quidam dicunt, eam Nauplii, patris Palamedis, ſuaſione adhæſiſſe alteri. Lycophron autem ait Diomedem Stheneli filio Cometæ commiſiſſe domum, & uxorem; Sed Venerem, quia à Diomede vulnerata fuiſſet, talem Ægialæ ἐρωτομανίαν immiſiſſe, ut cum omnibus juvenibus quàm turpiſſimè viveret, præcipuè autem cum Cometâ conſueſceret. Serv. *in lib.* 11 *AEneid.* Stat. 3. *Silvarum*:

Queſta eſt AEgiale, queſta eſt Melibœa relinqui.

Dicitur & *AEgialea*, penultimâ productâ, Græcè Αἰγιάλεια. Ejus meminit Dionyſius Periegetes in his.

Ἔνθ' ἦρως ἀφίκανε χαλκεψάμενος Ἀφροδίτης,

Ὀππότε πάτρης μετεκίαθεν εἷος Ἴδαιον,

Ἢν ἄλοχος θελχθεῖσα κορυφάζοντος Αἰγιαλείης.

Vide *Diomedes.*

AEgialea, inſula gemina, una maris Cretici apud Peloponneſum, *Cetrigo* Sophiano, Cytheræ proxima. Eidem *Anticythera*

thariâ. *Epla*, *AEgile* & *Styra*. Altera, teſte Plinio, inſula maris Ionii, circa Echinadas, Ætoliæ adjacens, parva quidem, & ſcopulus potiùs videtur quàm inſula, unde illi hodiè nomen non eſt. V. *Argos*. *Sicyon*, *Peloponneſus*.

AEgialeus, Adraſti filius ex Demoanaſſa: unus ex ſeptem, quos vocant, *Epigonis*, id eſt, filiis ducum ad Thebas cæſorum, miſſis ad Thebas, ut injurias paternas vendicarent, eò quòd inſepulti eorum patres jacuerant; ſolus ex illis periit, cæteri ſex victores redierunt: à Laodamante enecatus. Hyginus *c.* 71. Apollodorus *lib.* 3. *biblioth.*

AEgialia, Antiochidis tribus, in Phavor. lex.

AEgialeus, Vid. *Apſorrus*.

AEgialos, vide *Achaia*.

AEgialum, mons Aſiæ minoris, Cedren. In Galatia videtur Ortelio, & idem cum *AEgialus*. Vid. *AEgilum*.

AEgialeus, Phoronei fil. cui Apis, poſtquam Argis regnaſſet, in Ægyptum tranſiens, regnū Achaię reliquit. Alii *Ægialeum*, Inachi filium ex Meliâ Oceanitide faciunt, & ab eo *AEgialeam* dictam, quæ poſtea Peloponneſus à Pelope vocata eſt. Item frater Medeæ, alio nomine Abſyrtus dictus. Item primus Sicyoniorum rex, qui regnavit an. 52. à quo, ut quidam volunt, Peloponneſus *AEgialea* dicta. Fundavit autem hoc regnum, circa An. 2091. ante C. N. Ei filius Europs ſucceſſit. Suidas regnum hoc An. 900 Auguſtinus 959. Euſeb. 962. Alii aliter duraſſe ſcribunt. Vid. Petav. Salian. Spond. Torniel. & Ricciol *Chron. Reform. t.* 1. *l.* 3. *cap.* 1. *n.* 2. *p.* 124. Unde pop. Sicyonii *AEgiali* dicti. Vide *Sicyon*

AEgialus, locus inter Sicyonem & Bupraſium, & alius proximus Ponto, cum vico ejuſdem nominis. Item mons in Æthiopia juxta Ægyptum. *Steph.* Item urbs Aſiæ minoris prope Cromnam, juxta Homeri verſum.

Κρῶμνάν τ' Αἰγιαλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.

Ubi tamen pro Αἰγιαλὸν, Strab. *lib* 12. ſcribit quoſdam legere Καλλίδαν. Vid. Steph. Eſt etiam mons cum urbe in Galatia, teſte Cedreno. *Cagiali* Leunclavio. Eſt & Vicus ejuſdem nominis in Aſia min. Steph. Item Urbs in Thracia, juxta Strymonem, & alia, quæ *Magna* cognominatur: & in Æthiopia juxta Nilum: Item, ſecundùm Pontum, poſt Carambin prom. eidem Steph. Eandem cum dicta Arriani putat Ortel. Suidas habet hujus nominis urbem in Amorgo Inſ. *AEgialam* Sophian. vocat. Vid. *AEgaleum*, *Achaja*, & *AEgirna*.

AEgias, argentarius quidam, qui Arato Sicyonio, in liberandis à tyrannide Sycioniis, ſocius fuit.

AEgicoreus, Attica quædam antiqua tribus. Steph. & Poll. 8.

AEgida, nomen unius è Gorgonibus, vel monſtri cujuſdam ignivomi: à cujus ſævitia populos Minerva liberavit, ejuſque exuviis clypeum ſuum obduxit. Virg. *lib.* 11. *AEneid*. Cic. *l.* 3. *de nat. Deorum.*

AEgida, opp Iſtriæ primarium. Quod cùm dirutum eſſet, à Juſtino Imper. reſtauratum, *Juſtinopolis* nomen accepit. Hodiè *Capo d'Iſtria*, Ital. *Copia* Slavis, *Gafers* Germ. Sedet in rupe, 700. paſſ. à terra, ab una parte, & 520. ab altera. Ponte junctum eſt continenti. Plin. *lib.* 3 *cap.* 81. Leander, Ortel. Vid. *Juſtinopolis*.

AEgidion, vel *AEgidiorum*, Vid. *Seſécrieme*.

AEgidius, Francorum rex, regn. an. 6. quem Childericus fudit, Æmil *lib.* 1. Vid infra. *AEgidius* autem à Gallis luxatum eſt in *Giles*, ut *AEgidia* in *Gilles*. Græcum enim nomen fuiſſe videtur, quia primus qui dictus eſt *S. Giles*, Athenienſis erat. Et Αἰγίδιος Græc. idem fuerit, qui in Latinis *Capella*. Quidam a. trahunt *Giles* à *Julens*, & *Gilian* à *Juliana* Camdenus. Quid v. ſi à *Gelliana*?

AEgidius, Romanus, Sueſſionum præfectus, à Gallis, qui Childericum I. pepulerant, throno impoſitus eſt. Apud hunc, Guinomaldus, vel Guiemanus, Childerici fideliſſimus amicus, tantum valuit, ut nihil ſine illo ageretur. Quare Ægidium in adeò violenta conſilia impulit, ut Gallis inviſus deſiderium illis pulſi Regis conciliaret. Revocatus ergo à Guiemano Childericus, cui dimidiam partem aurei nummi, ex compacto in hunc finem olim diviſi, miſerat, Ægidium vicit & regno iterum exturbavit. Gregor. Turon. *l.* 2. Fredegarius, Aimonius, Sigebertus. Vid Narbo.

AEgidius, Archiep. Remenſis, poſt Mappinum, qui An. 572. obiit, in aula Childeberti Auſtraſiæ Reg. plurimum valuit. Sed accuſatus conjurationis in Regem à Sonneſigilo, in vincula conjectus, atque in concilio Metis indicto, An. 590. convictus, depoſitus & Argentinam relegatus eſt. Gregor. Tur. *lib.* 6. *c.* 3. *& ſeqq.* Aimon *l.* 3. *c.* 50. 51. Flodoard *l.* 2. *c.* 2. Morer. *in Diction Hiſt.*

AEgidius Columna, Romanus, *Doctoris fundatiſſimi* titulo inſignitus. Arch. Bituricenſis, à Philippo Pulchro, filiorum inſtitutioni adhibitus: Scripſit *de Regimine Principum*, contra Bonifacium 8. An. 1302. obiit An. 1316 Avenione. Edidit quoque alia in Philoſophia & Theologia opera, ſatis probæ notæ: Sabellico *t.* 1. *Ennead.* 7 *l.* 6. teſtante, à temporibus S. Auguſtini, illo neminem neque copioſius neque accuratiùs ſcripſiſſe. Vide quoque Cornel. Curtium *in elog. Vir. Ill. Ord. S. Auguſtini*. Hujus enim Generalis Ægidius fuerat: Joſephum Pamphilum, *in Chron. Auguſt.* Trithem. Poſſevin. Phil. Bergomenſem, Rainaldum, Genebrardum. &c. Dictus idem *AEgidius* de Roma. Vid. Morer. *in Diction. Hiſt.*

AEgidius Carillus, Hiſpanus, Cardinalis nobiliſſimus: legatus Innocentii VI. Pontificis in Italiam miſſus, eam pacavit, arces plurimas ædificavit per annos quinque. Bononiæ collegium impenſis propriis conſtruxit: cui & reditus magnos pro ſcholaſticis Hiſpanis pauperibus alendis aſſignavit. Obiit Viterbi, ſepultus Aſſiſii: inde multò pòſt humeris peregrinorum, jubilei gratia Romam petentium, peccatorum veniam omnibus tam ſanctum onus ſubeuntibus pollicente pontifice, Toletum in Hiſpaniam delatus eſt, & denuo ſepultus. Tarapha *de reb. Hiſpan.* Platina, & Hieron Garimbertus, *lib* 3. *de Vitis Pontif.*

AEgidius, Argentinenſis, eques auratus, qui tribus aciebus contiguis Saracenos vicit, duoſque eorum duces occidit. Hier. Boëthius, *lib.* 14.

AEgidius, Eremita quidam, quem Carolus M. Imp. ut pro peccato ſuo occulto oraret, induxit.

AEgidius Fontana, Patavinus; cùm poſt irruptionem Attilæ cum patriciis familiis in æſtuaria Veneta conceſſiſſet, primus fuit, qui leges novæ civitati Venetorum dedit, quæ ab Authore ipſo etiamnum hodie *Sanctiones AEgidiana* appellantur. Bernardin. Scardeonus *lib* 3 *claſſe* 13. *Hiſt. Patavina.*

AEgidius, Athenienſis monachus, quoniam miraculis clarere cœperat, jactationis occaſionem fugiens, patriam reliquit, & ad eremum ſe contulit. Marulus *l.* 1. *c.* 4.

AEgidius Athenienſis, Græcus medicus & philoſophus: mox D. Benedicti ſectam profeſſus, ſub Tiberio ſecundo, anno Chriſti 700. multa ſcripta poſteritati reliquit, ut, de Pulſibus librum unum, item de Venenis unum: Vulneratus à venatore ſagittâ, noluit vulnus ſanari, ut aſſiduis doloribus exerceretur. Bergomenſis, & Volaterranus, *lib* 21. & Vincentius *lib.* 13.

AEgidius, monachus Ciſtertienſis, ſcripſit vitas quorundam Epiſcoporum, Voſſ *de H. L. Lib.* 3. Item, Carmelita, Bruxellis natus, à Maximiliano I. magni habitus, auctor hiſtoriæ Brabantinæ, & Chronici Carmelitici. Obiit An. 1506.

AEgidius Boſſius, Mediolanenſis, ſcripſit de Cauſis criminalibus, ſub finem ſeculi præt. *AEgidius* Moncurtius, auctor *typi omnium ſcientiarum*. An. 1598. *AEgidius* Muiſius, Abbas Tornacenſis, ſcripſit Chronicon, à C. N. uſque ad An. 1348. Voſſ. *de H L. lib* 3. Alius de Roya, Flandriæ Annalium conditor. Voſſ. *de Hiſt Lat. l.* 3 *p.* 606 Henriquez *in Menol.*

AEgidius Tſchudus, Helvetius, Medicus & Geographus inſignis, auctor variorum operum, Obiit An. 1572.

Ægil, *Aigil* aut *Eigil*. ſub Ludovico Pio, circa an 818. Abbas Fuldenſis, ſcripſit quædam Aſcetica, habuitque pro ſucceſſore Rabanum Maurum. Voſſ *H L. l.* 2. *c* 33.

AEgila, inſulæ nomen, Plin. 4. 12. 15. m. p. à Cythara, eademque à Phalaiarnâ Cretæ op: 5. m. p. Aliis *AEgyla*. Ejus meminit Dion:

Αἴγυλα τ' ἠδὲ Κύθηρα, Καλαυρείαι τε τριχθαί.

Ubi Euſt. Αἴγυλα μὲν, inquit, οὐκ ἠξιώθη πολλοῦ λόγου παρὰ τοῖς παλαιοῖς Item Urbs Cyrenes, *Angila* Ptolemæo. *Angela* adhuc in recentioribus tabulis. Eſt etiam Laconicæ vicus, Pauſan.

AEgileus. Cynædus quidam Macrob.

AEgilia, Inſula inter Cretam & Peloponneſum. Steph. Styreorum eſt, ut tradit Herodot. Item, tribus Antiochidis, Steph. Item Atticæ tribus Athenæo. Vid. *AEgialia* & *Begialis*

AEgilips, urbs Acarnaniæ. Strabo. Et locus in Epiro. Steph.

Αἰγίλιψ πλησίον Κραναῆς τῆς Ἠπείρου Ὅμηρος·

Καὶ Κροκύλει', ἐνέμοντο, καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν. Εἴληχε δὲ τὸ προσηγορίαν διὰ τὸ μετεώρα (Meurſius τραχύδη) εἶναι, καὶ ὑψηλὸν, καὶ ἀπρόσβατον. Unde verò αἰγίλιψ deducatur, vide Lexicographos. Dicitur etiam corruptè *AEgilops*.

AEgilium, inſula maris Tyrrheni apud Coſanum litus, Vid. *Dianium*. *Il Oigilio* hodiè, *Igilium* Rutilio. Vide ibi. In ditione Magni Ducis Hetruriæ. Ibi tantùm pagus cum caſtro.

AEgilodes, ſinus Laconiæ. Plin *lib.* 4. *cap.* 5.

AEgilon, inſula inter Cretam & Laconicam, item regio quædam in Laconia, & pars tribûs Atticæ cujuſdam ab *AEgilo* heroë. Vid *Capraria*.

AEgilops, Vid. *AEgilips*.

AEgilum, locus Aſiæ minoris eſt Zonaræ: *Agilum* legit Curopalates. *AEgialum* Cedreni, Ortel. *AEgilum* prom. habet Lycophr. idque in Peloponneſo. Vid. *AEgialus*.

AEgilus. locus in Attica Reg. ubi una tribus urbis Athenienſis habitabat, Ab *Ægilo* Heroe ſic dictus, teſte Athenæo. *AEgilienſis* tribus meminit quoque Demoſth. in *Nearam*.

AEgimius, ſenex ætate provectiſſimâ, quem Anacreon tradidit ad ducenteſimum uſque annum vixiſſe. Plin. 7. 48.

AEgimo, urbis nomen, apud Suid.

AEgimorus, inſula Libyæ Steph vulgò *La Galetta*. *AEgimurus* Livio & Cæſari. *AEgimuri* Plinio, qui eas contra Carthaginenſem ſinum ponit, aitque, eas verius ſcopulos quàm inſulas eſſe.

AEgimus, rex Dorienſis, circa Oetam. Steph. in *Dymas*.

AEgina, Aſopi regis Bœotiæ filia, quam Jupiter amavit, & in ignem converſus compreſſit, ex quâ poſtea Æacum, & Rhadamanthum ſuſcepit. Item inſula in qua Æacus regnavit, olim Oenopia dicta, hodie *Engia*. Vide *AEacus*. Fama eſt hujus incolas aliquando omnes peſte fuiſſe abſumptos, ita ut ſolus Æacus fuerit

 ſuper-

ſuperſtes ; qui cùm graviter ferret inſulæ ſolitudinem, Jovem precatus eſt, ut aliquo pacto homines repararet, ita dicens, ut refert Ovid. *Met.* 7.

Jupiter ô dixi, ſi te non falſa loquuntur
Dicta ſub amplexus Ægina Aſopidos iſſe,
Nec te, magne Pater, noſtri pudet eſſe parentem;
Aut mihi redde meos, aut me quoque conde ſepulchro.

Jupiter autem illis precibus commotus, formicas in homines mutavit, qui vocati erant *Myrmidones*, id eſt, *Formicarii*. Qui ideo ſic dicti (inquiunt Mythologi) quia formicarum more terram fodientes, & in cavernis habitantes, frugalitati & parſimoniæ ſtuduere. Populi *Æginenſes*, vel *Æginetæ*, unde Paulus *Æginetæ* medicus Græcus, de quo vide Voſſium *de Philoſophia*, *cap.* 13. Primi autem Æginenſes monetam excuderunt, teſte Æliano, *Var. Hiſt.* 12.20 πρῶτοι νόμισμα ἐκόψαντο, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐκλήθη νόμισμα Αἰγιναῖον. Inde etiam *Ægineticum æs*, quod olim in pretio fuit. Plin. *lib.* 34. *cap.* 3. Hi Dario, in omnes Græciæ urbes legatos mittenti, ſponte ſe ſubmiſerunt: Potentes olim mari & inſignes Athletæ Herodot. *l.* 6. Fuit etiam urbs ejuſdem inſul. epiſc. olim ſub archiep. Athenienſi, nunc metropolis, à Megaris 100. ſtad. in merid. long. 50.05. lat. 38.32. Vide Steph. in Αἴγιναι, ubi tres *Æginas* recenſet, Menandr. *lib.* 1. *de gent. dem cap.* 17. Athen. *lib.* 4. Incolas ejus quod attinet, miror (inquit Vir Magnus) in Ægina inſula ſaxoſa & ſterili, cujus ambitum Strabo & Euſtathius definiunt ſtadiis 180. Plinius verò 20. m.p. quondam habitaſſe Myrmidonum myriadas 47. Pindari Schol. *in Od.* 8. *Olymp.* πλῆθος γὰρ ἀνθρώπων φασὶ τὴν Αἴγιναν, ὡς οἰκεῖ ἐν αὐτῇ τετρακισχιλίους ἑπτὰ μυριάδας ἀνδρῶν.

Ægina, Ariſtodemi, Spartanorum Regis uxor. Herodot. *l.* 6.

Ægina, nunc *Engia*, arcem habet à Turcis excitatam in tutelam ſinus Saronici, qui ab illa *il Golfo d'Engia* hodie dicitur.

Æginaps, Inſula Peloponneſi. Heſych.

Æginetes, opidum & fluvius Paphlagoniæ. Steph.

Ægini, populi de quibus hæc Nonius *ex lib.* 3. *Hiſtor.* Siſennæ, *Tum poſtquam apud Æginos ac Peruſinos ejus facti mentionem projecit:* In Italia eſſe videntur.

Æginium, opp. Theſſaliæ, prope Acheloum fluv. in Græcia. In Pieria eſt apud Plinium.

Æginum, Illyriorum opidum. Plin. 4. 10. Stephano Αἴγινον.

Ægiochus, Jupiter dictus eſt, quòd corio capellæ Amaltheæ uſus fuerit pro ſcuto, quando contra Titanas dimicavit, quaſi Αἰγίοχος, ὁ τὴν αἰγίδα ἔχων, τουτέστιν ὅπλον. Allegoricè autem quòd procellas immittat, id eſt, τὰς αἰγίδας. Nonnullis placet deduci ab ὀχή, id eſt, cibus, & αἴξ αἰγός, capra, quòd, cùm puer eſſet, à capra nutritus fuerit. Vid. Lactant. *lib.* 1. *Inſt. c.* 22.

Ægiochus, in Creta locus, ubi Jup. à capra enutritus eſt. Diodor. 1

Ægion, oppidum Achaiæ Plin. 4.5.3. Vid. *Ægium*.

Ægipan, Æthiopiæ ſub Ægypto. opp. in Nili ripa. Plin.

Ægipan, à poetis Pan eſt cognominatus, quòd pedes caprinos haberet. Inde *Ægipanes* homines nudi, leves, & caprinos pedes habentes. Propert. 3. 16.

Mollia Dircæ pulſabunt tympana Thebæ,
Capripedes calamo Panes hiante canent.

Mela 1.8. *Blemmyis capita abſunt: Vultus in pectore eſt, præter effigiem nihil humani, Ægipanum quæ celebratur ea forma eſt.* Satyrorum autem Ægipanumque in Libya eodem modo, iiſdemque penè verbis meminere Plinius, Solinus, & Martianus Capella. Nemo tamen addit, qualis fuerit forma Ægipanum. Poſteriores duos ignoraſſe facilè crediderim, an verò Plinius etiam ignorarit, non attinet quærere. Sanè neque in forma hujus monſtri conveniunt, ſi tamen monſtris accenſenda ſunt ea, quæ ſunt mera Græculorum comenta. Salmaſius in Notis ad Solinum ex Parallelis Minoribus Plutarchi adſtruere conatur, Ægipana illum eſſe, quem Romani Sylvanum vocant. Sed verò valdè infirmo nititur tibicine; neque enim quidquam certius, quàm libellum iſtum eſſe prorſus Plutarcho indignum, cùm nugaciſſimus ſit, ac ejuſdem planè auctoris, atque ſit ille de fluminibus, qui & ipſe nomen Plutarchi præ ſe fert. Porro tantum inter ſe differunt Sylvani & Ægipanes, ut difficilius aliquid reperias, in quo conveniant, quàm in quo diſcrepant. Ægipanes enim non ut Sylvani cum humana facie pingebantur, verùm caprinâ prorſus, imò αὐτοχρῆμα capri erant ſupernè. Pingebantur præthereà cum cauda piſcis. Cauſa nominis hæc eſt, Ægipan Jovis filius ex capra Bœotia eſſe fingitur, quam etiam Oleniam vocavere Alii Jovis collacteum faciunt, natumque ex *AEga Panis* conjuge; hinc *AEgipana* dictum aiunt. Juviſſe hic dicitur Jovem in bello contra Typhonem. Quia autem primus invenit concham marinam, quâ inflatâ, terrorem Panicum injecit, ideò caudam piſcis huic adfingi. Hujus imaginem in cœlo ajunt eſſe Capricornum. Theon *ad Aratum:* ὁ δὲ Αἰγόκερως ὅμοιός ἐστι τῷ Αἰγίπανι, κατηστερίσθη δὲ ὡς τροφὸς τοῦ Πανός, εἰς γὰρ τοῦτον μετεβάλετο δεδοικὼς μετὰ τῶν ἄλλων θεῶν, Scholiaſtes Germanici; *Capricornus ſanè ſimilitudinem habet Ægipanos, habet enim poſteriorem partem piſcis, priorem capri.* Ita quoque Hyginus & alii, licèt in cæteris hujus fabellæ partibus non conveniant. Cauſam verò quamobrem cum cauda pingebatur, hanc reddit idem Theon; Εὗρε δὲ οὗτος τὸν κόχλον ἐν τῇ θαλάσσῃ, διὸ περιέχομεν οὐρὰν ἰχθύος ἔχει. Aliam cauſam verò reddit Hyginus, & Germanici Scholiaſtes, verùm de eo nos ad ipſum Aratum; verba ſunt Iſ. Voſſii. Dii ſaxint promiſſis ſteterit. Porro Ægipanum crebræ effigies occurrunt in antiquis Ægyptiorum monumentis, nempe Satyri ἀγριοπρόσωποι, οὐραῖς ἰχθύων ἔχοντες.

AEgiplanctum, montem habet Æſchyl. in Agamemn. Circa Corinthum opinatur Ortel.

AEgira, urbs inter Ætoliam & Peloponneſum. Item Achaiæ in Peloponneſo opidum. Ptol. Homero, ut Pauſanias docet, *Hyperesia* vocatur. *Hyperiam* quoque dictam tradit Steph. Gemiſtus *AEgyra* ſcribit, & etiam *Boſtitza* nuncupari ait. hodie *Scolocaſtro*, vel *Xylocaſtro* dicitur Mario Nigro. Eſt etiam Inſulæ in Achaja nomen. Plin. 4.5.

Ægirea, pars Ithacæ Inſ. apud Steph. Vid. *Crocylion*.

AEgircius, fluv. Aquitaniæ, Auſcios & Lactoram Urbes alluit, & in Garumnam influit, ad alteram ſupra Agennum leucam. Vulgo *l'Egers*, aut *le Gers*. De quo Fort. *lib.* 1.

Lubricat hic quoniam tenuato Ægircius hauſtu.

AEgiroeſſa, Ætoliæ urbs. Herodotus *lib.* 2.

AEgirſius, Vid. *Egircius*.

AEgirum, Lesbi inſulæ urbs, inter Methymnam & Mitylenen, ubi arctiſſima eſt inſula. Strabo. *Gernia*, Nigro teſte.

AEgiruſa, op. Megaridis non longè ab ipſis Megaris, quod & *AEgeſthena*, teſte Pauſaniâ, dicebatur.

AEgis, Atticæ tribus. Poll. Vid. *AEgeis*.

AEgis, ſcutum Jovis, ἀπὸ τῆς αἰγός, id eſt, à capra. Nam ille à capra Amalthæa nutritus eſt, cujus mortuæ pelle ſcutum ſuum operuit: Capram autem poſteà vitæ reſtitutam, & aliâ pelle obductam inter aſtra collocavit, ſeque ob capræ memoriam *AEgiochum* appellari voluit. Virg. *AEn.* 8.

— —— *Arcades ipſum*
Credunt ſe vidiſſe Jovem, cùm ſæpe nigrantem
AEgida concuteret dextrâ, nimboſq; cieret.

Scutum verò Palladi dedit, cui ipſa Meduſæ caput impoſuit, quod qui intuebantur, protinus lapideſcebant. Virg. *ubi ſupra.*

AEgidaq; horriferam, turbatæ Palladis arma,
Certatim ſquamis ſerpentum, auroq; polibant,
Connexoſq; angues, ipſamq; in pectore Divæ
Gorgona deſecto vertentem lumina collo

AEgiſolia, Galen. in libr de Victus rat. *Ejuſmodi Vini in locis AEgiſolia campeſtribus, magnus eſt proventus.*

AEgiſte, Arabiæ felicis Urbs, Ptolom.

AEgiſthena, Vid. *AEgiruſa*.

AEgiſtum & *AEgiſum*. Vid. *AEgypſus*.

AEgiſthus, Thyeſtis filius ex Pelopeiâ ejuſdem filiâ, quem infantulum mater, tegendi ſceleris cauſâ perdendum feris expoſuit in ſylvis; ſed à paſtore inventus, ejus beneficio nutritus eſt, & inde Αἴγισθος dictus, quòd nutritus ſit à capris. Vide Ælian. *Var Hiſt.* 12.42. Hic provectioris ætatis Atreum, impellente tamen patre, interfecit, & ejuſdem filium Agamemnona inter epulas, adjuvante uxore Clytæmneſtrâ, quâ etiam turpiſſimè uſus eſt, obtruncavit. Poſtremò ab Oreſte Agamemnonis filio, patris mortem ulciſcente, è medio ſublatus eſt. Hom. *Odyſſ.* α.

Ὡς καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπὲρ μόρον Ἀτρείδαο
Γῆμ' ἄλοχον μνηστήν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα.

Ovid. *lib.* 1. *De Remedio Amoris.*

Quæritur AEgiſthus, quare ſit factus adulter?
In promptu cauſa eſt, Deſidioſus erat.

AEgiſthum autem gemens & indignabundus Pompejus, C. Cæſarem vocare ſolebat, ob adulterium cum uxore ſuâ Mutiâ, quam tamen poſtea repudiavit, quamvis ex ea jam tres liberos ſuſcepiſſet. Sueton.

AEgiſthus. Beli priſci filius (hunc tamen Apollodorus Neptuni & Libyæ filium facit, & Ægyptum vocat) & Danai frater: lege & vide *AEgyptus*.

AEgitaurus, Vid. *Taurus*.

AEgitharſus, promontorium Siciliæ inter Drepanum, & Segeſtanum emporium. Ptol Quod vocabulum ex Αἰγίθαλλος corruptum eſſe ex Diodori & Zonaræ hiſtoriis colligit Cluver. *de Sic. Ant. lib.* 2. *pag.* 248. *Capo de S. Vito* hodie. Brietio verò eſt, *Capo di S. Theodoro.*

AEgithium, opidum Ætoliæ in monte, à mari 8. m.p. diſtans. Thuc. 3.

AEgitna, oppidi Liguſtici nomen in Polybii *fragm.* 34. ſed idem videtur *AEgialon* vocare, ut annotavit Fulvius.

AEgium, Achaiæ propriæ op. Ptol. ubi Jovem à caprâ nutritum ferunt, unde opido nomen. Αἶγα enim capram Græci dicunt. *Uſtitza* Mario Nigro. *Beſtitza* an Kyriaco Anconitano dicitur. Vid. *Laſium*.

AEgle, Æſculapii & Lampeties filia minima. Item, fellatrix quædam. Apud Martial.

AEgle, Heſperi Italiæ regis filia, vide *Heſperides*. Alia fuit nympha, Solis & Neæræ filia; Græcè *lux*, ſeu *ſplendor*. Virg. *eclog.* 6.

Addit ſe ſociam, timidiſq; ſupervenit AEgle,
AEgle Naïadum pulcherrima. ———

Ægle. inſula, vide *Syme*.

Ægles, athletæ Samii nomen, qui cùm per omnem ætatem mutus fuiſſet, in ſacro tamen certamine, cùm in ſortitione fraudem admitti videret, nimio loquendi deſiderio linguæ vincula rupit, ac diſtinctè, quàm diu vixit, locutus eſt. Val. Max. 1.8. Gellius. 5.9.

Æglesburgum, *Ailesburg*, opp. Angliæ in Bukingamiæ Comitatu, ad fluv. Tamam. Diſtat Oxonio 14. mill. Anglicis.

Ægletes, Apollinis cognomen, quo nomine celebrabatur in Anaphe inſula, quæ Sporadum una. Apoll. *Argonauticorum lib*. 4.

> —— ὅτ' Ἀνάφαις ἐνδαῖς
>
> Αἰγλήτην Ἀνάφης τεμένεος ἱλάσκοντο.

Nominis rationem antea indicavit his verbis *Verſ*. 1714.

> —— —— Αἰγλήτης μιν ἐϋσκόπου εἵνεκα αἴγλης
>
> Φοῖβον κεκλόμενοι —— ——

Ægloge, Neronis Imp. nutrix, Suet.

Æglon, Moabitarum Rex, ab Aiotho occiſus. Sab. *l*. 8.

Ægobolus, Bacchus apud Potniam celebratus, de cujus nomine hæc hiſtoria proditur. Cùm ibi Dionyſia incolæ celebrarent, ita in contumelias acti ſunt & furorem ob ebrietatem, ut Bacchi ſacrificulum interimerent; quapropter à Deo irato gravi peſtilentiâ affecti ſunt. Cives hâc de cauſâ Apollinem conſulentes, reſponſum acceperunt, ut Baccho formoſiſſimum puerum immolarent, quod cùm Potnienſes per multos annos feciſſent, capram demum, a Baccho edocti, pro puero ſuppoſuerunt, unde illi cognomen. Gyraldus *Synt. de Diis*.

Ægoceros, id eſt, *Capricornus*, animal in quod poëtæ tradunt ſe Pana transformaſſe, & in aquam ſe dejeciſſe, cùm in Ægypto unà cum reliquis Diis Typhona Gigantem acerrimum Deorum hoſtem fugeret. Sed Jupiter hujus ingenium admiratus inter aſtra eum collocavit. Lucret. *lib*. 5.

> *Nec ratio Solis ſimplex ac recta pateſcit,*
>
> *Quo pacto æſtivis à partibus Ægocerotis*
>
> *Brumales adeat flexus: utque inde revertens*
>
> *Canceris advertat metas ad ſolſtitiales.*

Lucanus *libro nono*.

> *Par geminis Chiron, & idem quod Carcinos ardens*
>
> *Humidus Ægoceros.* ——

Idem *lib*. 10. *rapidos qua Sirius ignes*

> *Exerit, & varii mutator Circulus anni*
>
> *Ægoceron, Cancrumque, tenet.* —— ——

Ægocereis, tribus quædam antiqua apud Athenienſes, Steph. Vid. *Ægicorem*

Ægolius, is cùm in antrum Jovis apibus ſacrum in Creta ingreſſus fuiſſet, mellis exhauriendi cauſâ, à Jove in avem ſui nominis mutatus eſt. Antonius Liberalis *in metamorph*.

Ægon, paſtor apud Theocritum & Virgilium, quo etiam nomine promuntorium Lemni dictum eſt. *Ægon* etiam Caryſti, Eubœæ civitatis, princeps. Ponitur item aliquando *Ægon* pro *Ægæo mari*. Statius,

> —— —— *Ventiſque abſentibus Ægon*
>
> *Mœret, & ingenti percuſſit litora ponto.*

Val. Flaccus *lib*. 1. —— *Vix litore puppim*

> *Solvimus, & quanto fremitu ſe ſuſtulit Ægon!*

Ariſtot. *in meteor*. Αἰγὼν fluv. eſt Africæ, ex Æthiopiæ montibus, naſcens. Vide *Ægaum*.

Ægon, pugil quidam in Zacyntho inſula, qui taurum ferum calcibus prehenſum è monte in urbem pertractum Amaryllidi donavit: & 80. placentas ſolus comedit: de eo Theocrit. *Eidyll*. 4.

Ægon, rex Argivorum, primus creatus, poſtquam defecit Heraclidarum familia, ex qua regem eligere mos illis antiquitus erat: ii namque per oraculum ſciſcitantes, quî rex creari deberet, reſponſum acceperunt, Aquilam id oſtenſuram: paucisque admodum poſt diebus, Aquila supernè delapſa ſuper Ægonis domo conſedit, atque ita omnium conſenſu Ægon rex creatus eſt.

Ægones, Gall. Ciſalpinæ pop. Polybio, ubi hodie *Vicobenza* opidulum, ut putat Leander. Aliis *Egones*.

Ægonea, vel *Ægonea*, urbs Milienſium. Steph. Lege *Melienſium*, Lycophron *in Caſſandra*,

> Ὧν οἱ μὲν Αἰγώνειαν ἄλλοι πάτραν.

Rhianus Αἰγώνειαν eam vocat. *lib*. 16.

Ægophagos, Juno dicta apud Lacedæmonios, quòd ibi capræ illi immolarentur. Cæl. Rhod. Emendandus obiter Heſychius, apud quem corruptè legitur Αἰγοφάγος, χίμαιρα ἐν Σπάρτῃ, ubi reſcribendum Ἥρα. Huic Deæ coronam imponebant, quæ Πυλεὼν dicebatur. Vide Athenæum *lib*. 15. Meurſium Miſcellan. Lacon. *lib*. 1. *cap* 5.

Ægos potamos, i. e. *Capræ fluvius*, Anglicè *Goatsbrook* diceretur. Thraciæ Cherſoneſi opidum eſt Plinio, Straboni, Æmylio Probo, & Pomponio Melæ. Plutarchus in *Alcibiade*, ad Helleſpontum ſitum eſſe ſcribit. Jo. Tzetzes quoque ejus meminit, tanquam urbis Thraciæ. Ad hujus fluv. oſtia claſſis Athenienſium à Lyſandro capta fuit. Plinius *lib*. 11. *cap*. 58. refert, ibi oſtendi lapidem magnitudine vehiculi, colore aduſto, quem Anaxagoras Clazomenius è Sole caſurum prædixerat.

Ægoſagæ, Galatæ, Αἰγοσάγαι, Aſiæ populi, erant apud Attalum Regem, quibus Aſiam debellavit, ut tradit Polyb. 5. Hos idem Attalus poſtea ad Helleſpontum habitandum dedit. Eoſdem alio in loco *Rhiſogagas* vocat. Utrobique *Tectoſages* legere mavult Ortelius.

Ægoſthena, urbs Megaridis. Steph. pop. *Ægoſthenenſes*. Vide *Ægiruſa*.

Ægoſthenia, Phocidis in Achaia urbs. Ptolemæus.

Ægoſtis, locus & urbs Locridis, apud Stephanum ex Epaphrodito.

Ægritia Vid. *Egritia*.

Ægua, αἴγουα, Hiſpaniæ Bæticæ urbs, non procul à Corduba, Straboni. Vid. *Hegua*.

Ægula, αἴγουλα, Dionyſio Afro eſt inſula maris Cretici, Amniſo ſeptentrionalior.

Ægus & *Roſcillus*, Allobroges duo fratres, Abducilli filii, qui Principatum in civitate multis annis obtinuerunt, ſingulari virtute homines, quorum operâ Cæſar omnibus Gallicis bellis optimâ fortiſſimâque uſus erat, à Cæſare ad Pompejum defecerunt. Hirt. *de bello Civil. l*. 3.

Æguſſa, Steph. inſula Libyæ, quam incolæ *Catriam* vocant. Græcè Αἴγουσα. Vid. Bochart. *de Phœn. col*. 1. 27. Aliis *Æthuſa*. Vid. *Æthuſa*.

Ægyla, ſive *Ægula*, Vid *Ægila*.

Ægylodes, ſinus circa Laconicam Plin.

Ægyna, locus eſt. in Theſauro Goltii. fortè pro *Ægina*.

Ægypanes, Africæ populi ſemiferi, in intimis regionibus: Pomponio & Plinio.

Ægypius, Anthei filius, Nomionis Nepos, in extremis habitans Theſſaliæ finibus, cùm à Timandra vidua pecuniâ datâ impetraſſet, ut ipſi ad ſe domum ventitanti corporis ſui poteſtatem faceret: Neophron Timandræ filius, id ægrè ferens, Ægypii æqualis, multis donis Bulidem Ægypii matrem pellexit, ut cum ea domum ſuam deducta rem haberet: horam deinde maturè cognoſcens, qua ad Timandram erat Ægypius venturus, ſuam matrem domo emiſit, inque ejus locum matrem Ægypii introduxit, ſe ad eam rediturum ſimulans: Ægypius nihil eorum, quæ machinatus erat Neophron, cognoſcens, cum matre corpus commiſcuit, Timandræ nomine. Eum ſomno jam captum Bulis agnovit, arreptoque gladio oculos filio eruere, & ſeipſam necare ſtatuit. Apollinis interim voluntate ſomno Ægypius ſolvitur: intellectisque Neophronis inſidiis, in cœlum ſublatis oculis, omnia ſecum aboleri optavit: Jupiter porrò eos in volucres mutavit, factique ſunt Ægypius & Neophron ægypii (id eſt, vultures) cognomines, minor tamen corpore Neophron: Bulis in mergum abiit, cique Jupiter alimentum tale deſtinavit, ut nihil terrâ editum edat, ſed tantùm oculis piſcium, avium, aut ſerpentum veſcatur: Timandra in parum eſt mutata; neque unquam eodem loco hæ aves viſæ ſunt. Anton. Liberalis *in metamorph*.

ÆEgypſus, Getica urbs, in ſummo montis vertice ſita, juxta Danubium. Ovidius *de Ponto* 4. *Elegia* 7. & 1. *Elegia* 9. Gaudentius Merula ad hunc locum ſcribit ex Plinii *lib* 6 *cap*. 7. *Gypſos* hujus populos vocari: *ÆEgiſum* Antonini eſſe putat Ortelius, & *ÆEgiſtum* Procopii 4. *ÆEdific*. in Thracia: item *ÆEgyſſus* Libri Notitiar. quam in Mœſia Inferiori ſtatuit: hæc Mœſia enim una ex Thraciæ regionibus eſt apud poſteros ſive mediæ ætatis ſcriptores, quam & Getæ quondam habitavere. Vid. infra.

ÆEgypſus, urbs ad ripam Iſtri fluvii, ab *ÆEgypſo* conditore. Ovidius *Ponticorum lib*. 1 *eleg*. 8.

> *Stat vetus urbs ripæ vicina binominis Iſtri,*
>
> *Mœnibus & poſitu vix adeunda loci.*
>
> *Caſpius ÆEgypſos (de ſe ſi creditur ipſis)*
>
> *Condidit, & proprio nomine dixit opus.*

Vide *ibi* Nicolaum Heinſium. Rurſus *lib* 4 *Eleg* 7.

> *Non negat ÆEgypſos, quæ te ſubeunte recepta*
>
> *Senſit in ingenio nil opus eſſe loci.*
>
> *Nam dubium eſt, poſitu melius defenſa manuve,*
>
> *Urbs erat in ſummo nubibus æqua jugo.*

ÆEgypti Paralia, locus circa Peluſium, quem latrones inhabitant. Statius 3. *Amor*.

ÆEgyptia, Vide *Lariſſa*.

ÆEgyptiacus Sinus, Vid *ÆElaniticus*.

ÆEgyptiorum Murus. Locus ſic dictus, Apamienſi agro in Syria proximus, Straboni, cui quoque vicus eſt inter Catabathmum & Paræronium Libyæ. *ÆEgyptiorum* Monaſterium ſic dictum, habetur in Prato Spirituali, diſtans 12. M. P. ab Anazarbo ſecundæ Ciliciæ.

ÆEgyptini, Æthiopes Ægypti finitimi.

ÆEgyptis, regiuncula Peloponneſi eſt apud Pauſaniam in Arcadicis: dicit enim Carnionis fluminis fontes eſſe in Ægyptide: pro qua Amaſæus *ÆEpytide* vertit. *ÆEgyptes* populos, idem Pauſanias eodem in tractu nominat, pro quibus idem Interpres Ægienſes ſubſtituit. Primam vocem ubique retinendam cenſet Ortelius, cùm bis idem Pauſanias eam repetat: tum quòd Stephanus hujus quoque meminerit in dictione ἰάλ, ubi nominat *ÆEgyptiam Olympiam*.

Ægyptus, Ciceronis libertus. *Lib.* 16. *epiſt.* 15. *Ad Tyronem.*

Ægyptus, à quo Ægypto regioni nomen ſecundùm quoſdam, Beli filius & frater Danai ex Neptuno & Lybia oriundus, qui cùm 50. haberet filios, totidem eos fratris ſui filiabus matrimonio conjunxit, quæ à patre Danao, cui oraculo prædictum fuerat, ab uno generorum ſuorum regno pulſum iri, inſtructæ, primâ à nuptiis nocte ſuum quæque maritum interfecerunt, præter unam Hypermneſtram, quæ Lynceo viro ſuo pepercit, *in parentem*

Splendidè mendax, & in omne Virgo
—— — Nobilis ævum.

Uti loquitur Horatius. Vid. Euſeb. Hygin. Ovid. Euſtathium, &c. Lynceus autem poſtea pulſo Danao, Argivorum regnum invaſit, & an. 69. regnavit.

Ægyptus, ex Mauſoli, Cariæ Regis, miniſtris, qui, Miletum miſſus, ad communicanda cum proditturis conſilia ferè deprehenſus fuit: ſed, quo aſtu evaſerit, Vide Polyæn. *l.* 6.

Ægyptus, Rex Æthiopum, à S. Matthæo, ut horum traditio habet, ad Chriſti fidem converſus. Marmol. *l.* 10. *c.* 13.

Ægyptus Turc. *Elquibet*, Aſiæ regio (licèt à Ptolemæo in Africâ deſcribatur) teſte Melâ in 2. partes dividitur. Una *inferior*, quæ & *Delta*, ad occid. *Bechyra*, & ad ort. *Erriſ*. teſte *Jo. Leone*, dicitur. Altera *Superior*, vulgò *Sahid*, & olim *Thebais* dicta: eſt autem Meridiem verſus, & ad Syenen uſque procedit. De antiquitate Ægypti, ac diſciplinâ Sacerdotum, quos prophetas vocant, innumerabilia pene ab authoribus memorantur. Huc Dædalus, Melampus, Pythagoras, Homerus, Solon, Muſæus, Plato, Democritus, Apollonius Tyaneus, compluresque alii eruditionis gratiâ profecti, dogmata Ægyptiorum in ſuam quiſque patriam retulere. Primi ſiquidem Artium inventores putantur Ægyptii, Dionyſius Periegetes,

Οἳ πρῶτοι βιότοιο διεστήσαντο κελεύθους,
Πρῶτοι δ' ἱμερόεντος ἐπειρήσαντο ἀρότρου,
Καὶ σπόρον ἰθυτένης ὑπὲρ αὔλακος ἁπλώσαντο.
Πρῶτοι δὲ γραμμῇσι πόλον διεμετρήσαντο,
Θυμῷ φρασσάμενοι λοξὸν δρόμον ἠελίοιο.

Ubi per *βίου κελεύθους* Scholiaſtes *τὰς τέχνας* intelligit. Sanè Diodor. Sic. *lib.* 1. Ægyptiis *ἀρχαιοτάτην ἀγωγὴν* tribuit. Hinc Ægyptus *Terrarum parens* appellata eſt, uti tradit Crinitus. Et Macrob. *Saturn.* 1. 15. AEgyptum vocat *artium matrem*. Et de Somn. Scip. 1. 19. incolas ejus appellat *omnium Philoſophiæ diſciplinarum parentes*. & cap. 21. de iiſdem, *Quos conſtat primos omnium cœlum ſcrutari, & metiri auſos* De agriculturâ AEgyptiorum nos plura in *Oſiris*. De fertilitate Dionyſ. *Εὔβοτός τε πολύλειμων τε, καὶ ἀγλαὰ πάντα φέρουσα.*

Quam tamen Nilo ſuo plurimùm debet, qui

—— Viridem Ægyptum nigrâ fœcundat arenâ,

Uti loquitur Virg. *Georg.* 4. Et Strabo. *lib.* 17. ait, *Sterile in Ægypto eſſe, quicquid non attigerit Nilus.* Et certè fidem huic fecerit, ſi maximè alia non ſuppeterent teſtimonia, AEgypti Encomium à veteribus uſurpatum, quo *publicum orbis horreum* eſt appellata. Hoc nomine olim Libyam potentiſſimam præ ſe contempſit AEgyptus anguſta. Unde Proverb. *Sulcos Ægypti arenas non curat Lybia.* Quod Græco diſticho expreſſit Antiphilus,

Καρποῖς, ὦ πολλοῖσιν ἐρίζομεν, οὐδὲ γὰρ αὖλαξ
Αἰγύπτου Λιβύης ψάμμου ἐπιστρέφεται.

Sed non moras faciemus in re tam notâ; videat ſtudioſus lector Wendelini *Admiranda Nili*, *cap.* 21. Hujus divitias & opes oſtendunt etiamnum tot opera immortalia, ut ſunt Pyramidum vaſtiſſimæ moles, tot ſtupendæ altitudinis ex ſolido marmore Obeliſci, Coloſſi, Sphinges, Statuæ, Labyrinthi, totque Deorum delubra, quorum plura ſolùm Ægyptus, quàm aliæ omnes regiones exhibet, teſte oculato Herodoto ex antiquis, ex recentioribus P. de Valle, qui magnifica horum mirandorum rudera, accuratiſſimè deſcripſit, *Itiner. tom.* 1. Fuiſſe autem Ægyptios ab initio Idolorum cultores vaniſſimos, non tantùm docent ſacræ literæ, ſed etiam profani authores affatim. Unum nomino Juvenalem. *Sat.* 15.

Quis neſcit, Voluſi Bithynice, qualia demens
Ægyptus portenta colat? Crocodilon adorat
Pars hæc, illa pavet ſaturam ſerpentibus Ibim.
Effigies ſacri nitet aurea Cercopitheci,
Dimidio magicæ reſonant ubi Memnone chordæ,
Atque vetus Thebe centum jacet obruta portis.
Illic cæruleos, hic piſcem fluminis, illic
Oppida tota canem venerantur, nemo Dianam. &c.

Poſt Chriſtum autem ex Divâ Virgine natum, ex hâc eâdem Monachorum, Eremitarumque agmina primum enata, indeque per totum orbem Chriſtianum devulgata, ex primitivæ Eccleſiæ monumentis docetur. A priſcis incolis (inquit Bochartus) Ægyptus vocabatur *Chamia*, vel *Chemia*, id eſt, *terra Cham*, quomodo illam appellat Pſaltes Pſ. 78. 51. Plutarchus autem, qui ignorabat Ægyptios à Chamo oriundos, à terræ nigredine putavit ita nominari, *ἔτι τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελάγγειον οὖσαν, ὥσπερ τὸ μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ Χημίαν καλοῦσι.* Et verò Geneſeos *cap.* 30. ubi de coloribus pecudum Labanis & Jacobi חום *chum* pro *nigro* quater occurrit. *Chemia* tamen potius videtur ad *Chamum* pertinere, ut & apud Steph. aliud AEgypti nomen compoſitum *Ἑρμοχύμιος*, & in ipſa AEgypto pagi *Χέμμις*, *Ψόχεμμις*, *Ψιττάχεμμις*. Hebræi *MitZraim* vocant, quam vocem Doctiſſimus Bochartus non nomen hominis eſſe putat, ſed regionis, ac proinde *Miſraim* credit factum per compendium ex *Meſoraim*, nam ſingulare ejus eſt מצור *Maſor*. Id in ſcripturâ occurrit aliquoties. 2. Reg. 19. 24. *Siccabo plantâ pedum meorum omnes rivos Maſor*, id eſt, AEgypti. Et Eſajæ. 19. 6. *Et ſiccabuntur fluvii Maſor*, ubi Kimchius, *Maſor, idem quod Miſraim.* Rurſus Michææ 7. 12. *Et a Maſor uſque ad fluvium*, hoc eſt, ab AEgypto uſque ad Euphratem, qui ſunt termini terræ Chanan. Porro מציר, *Maſor*, eſt *munitus locus*; nomen ergo ab argumento ſumptum, neque enim ulla regio eſt naturali ſitu tutior. *Ὀχυρότητι δὲ φυσικῇ* (inquit Diodorus *lib.* 1.) *οὐκ ὀλίγῳ δοκεῖ τῶν εἰς βασιλείαν ἀφωρισμένων τόπων*, idque probat in ſequentibus longâ inductione. Ab occaſu ſc. deſertum habet inacceſſum, à meridie Nili Catarractas, & montes AEthiopiæ, ab ortu item eremum & barathra, & paludem Serbonidis, ab Aquilone mare importuoſum; nam ab Joppe Phœniciæ uſque ad Parætonium Lybiæ nullus eſt portus præter Pharum. Hæc poſtquam pluribus docuit Diodorus, ita concludit, *Ἡ μὲν οὖν Αἴγυπτος πανταχόθεν φυσικῶς ὠχύρωται.* Hæc ille *Lib.* 1. Et *lib.* 15. de AEgyptio Nectanebi, Perſis adventantibus, *Ἐθάῤῥει δὲ μάλιστα μὲν τῇ τῆς χώρας ὀχυρότητι, δυσπροσίτου παντελῶς οὔσης Αἰγύπτου.* Ita etiam Strabo *lib.* 16 *Jam inde*, inquit, *ab initio Ægyptus fuit valde pacata, διὰ τὸ αὐταρκὲς τῆς χώρας, καὶ τὸ δυσείσβολον τοῖς ἔξωθεν.* Sed & AEgyptus potuit dici *Maſor* ab anguſtiis, quia צור *Sur* eſt coarctari, & צר *Sar*, *anguſtum* ſonat. Anguſta enim eſt AEgyptus, quod omnes ſciunt, & à mari Syenen uſque tota para in longitudinem, unde eſt quòd Ægyptios Eſajas appellat גוי ממשך hoc eſt, *gentem in longitudinem protractam*, vel *extenſam*. *cap.* 18. 2. Vox autem dualis *miſraim* docet duplicem eſſe Ægyptum, de quo ſupra. Ægyptus etiam olim *Eeria* ſive *Aeria* dicta. Schol. Apollonii Rhodii *in illud Argonaut. α.*

—— Ἠερίη πολυλήϊος ἤπειρος Πελασγῶν.

Theſſaliam ita nuncupari ait, *παρὰ τὸ μέλαιναν εἶναι τὴν γῆν. Οὕτω γὰρ καὶ τὴν Αἴγυπτον Ἠερίαν φασίν.* Atque vetuſtiſſimum hoc eſt fuiſſe nomen volunt priſci, & antequam AEgyptus diceretur. Euſebius *in Chronico* ſub Moſis tempora *Ῥαμεσσῆς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ Αἴγυπτος καλούμενος ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου ἔτη ξη. μετωνόμασε δὲ τὴν χώραν Αἴγυπτον τῷ ἰδίῳ ὀνόματι ἥτις πρότερον Μεστραία, παρ' Ἕλλησι δὲ Ἀερία ἐλέγετο.* Ac proinde Apollinarius illud Pſalmiſtæ Pſal. 114. *In exitu Iſraelis ab Ægypto*, &c. ita vertit.

Ἀλλήμος Ἰσραήλ ὅτ' ἤλυθεν Ἠερίηθεν,
Δῶμα δὲ βαρβαρόφωνον Ἰακώβου λίπε λαός.

Reſtat jam ut aliquid de Græco vocabulo dicamus. Etymologus poſtquam varias produxit hujus vocis notationes, concludit, *ἢ παρὰ τὸ αἴθω, τὸ καίω, οἱ γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ ἄνθρωποι κεκαυμένοι εἰσὶ διὰ τὴν σφοδρὰν τοῦ ἡλίου φορὰν.* Quin & Heſychius *Αἰγυπτιῶσαι denigrare* interpretatur. Videatur quoque Scaliger in Feſtum, voce *Ægyptinos* Iſychius quoque *ad Levit.* 3. 6. *Ægyptus*, ait, *contenebratio vocatur*, unde *Æthiopia* Stephano & Euſtathio dicitur. Verùm de hâc re audiamus Doctiſſimum virum Simpſonium Sic enim ille, AEgyptus *Αἴγυπτος* Græcis dicta, non à Danai fratre *Ægypto*, ut communis fert opinio, ſed ab illâ Thebaidos urbe *Coptos*, quæ AEgyptiorum & Arabum commune emporium fuit, uti refert Plinius. Hinc tota illa regio אי Koptos, dicta fuit. Nam Ebræis אי *ai*, eſt inſula, provincia unde forſan *αἶα* Græcorum. Poſtea verò pro *Αἰκύπτος* dicta eſt *Αἴγυπτος*, nam κ & γ ſunt literæ commutabiles, ut in *Κώβιος*, *Gobius* &c. Vide *Coptos*, & de nomis AEgyptiorum, in *Nomi*. AEgyptus à fulminum caſu eſt immunis ob nimium ſolis ardorem; ſiquidem calidi ſicciqne terræ halitus in raras admodum tenueſque, & infirmas nubes denſantur. Plin. 2. 50. Siquidem in AEgypto non pluit. Zachariæ *cap.* 14. *verſ.* 18. *Quòd ſi familia Ægypti non aſcenderit; neque advenerit, ſuper quos non eſt imber* Claudianus in *Nilo*.

Felix qui Pharias proſcindit vomere terras,
Nubila non ſperat tenebris condentia cœlum,
Nec graviter flantes pluviali frigore Coros
Invocat, aut arcum variatâ luce rubentem.
Ægyptos ſine nube ferax, imbreſque ſerenos
Sola tenet, ſecura poli, non indiga venti.

Tibullus *lib.* 1 *eleg.* 7.

Te propter nullos tellus tua poſtulat imbres,
Arida nec pluvio ſupplicat herba Jovi.

Lucanus,

Terra ſuis contenta bonis, non indiga mercis,
Aut Jovis, in ſolo tanta eſt fiducia Nilo.

Inde *bihulca* Statio, ob nimiam ſiccitatem diducta. Locus eſt in *Theb. lib.* 4.

Et patriis undoſi fontem expectat hiulca
Ægyptos, donec Phariis alimenta rogatus
Donat agris - —— ——

Eam ob rem Ægyptus Melæ *terra expers imbrium* dicitur. Seculi autem

ſi autem noſtri admiratores, & hoc quoque antiquorum ſimplicitati adſcribunt. Unà omnes voce contendunt, imbres in Ægypto non minus frequentes eſſe atque alibi locorum. Alexandriæ enim & in itinere Memphim verſus, pluvias ſe expertos eſſe continentes, oculati & complures teſtes affirmant. Sed deſinant rogo, boni viri non veteribus, ſed ſibi illudere. In inferiori *Ægypto*, quæ mari vicina eſt, nonnunquam pluvias deſcendere, non illos fugit. Proclus *in Timæum lib.* 1. [illegible Greek] Vide Voſſ. *ad Melam pag.* 49. & infra De AEgypto & Baudrandus:

Ægyptus, eſt Africæ regio celeberrima, non autem Aſiæ, ſub poteſtate Turcarum ab anno 1517. A Gallis *l'Egypte* dicitur, ab Italis & Hiſpanis *l'Egitto*, Indigenis *Chebib*, Arabib. *Bardamaſſer*, Extenditur à Septentr. in Meridiem, à mari Mediterr. uſque ad Syenem. Eam interfluit Nilus fluv. cujus inundationibus fœcundatur. Ab Oriente habet deſerta Arabiæ, ab Occid. Lybiam, à Meridie AEthiopiam, & à Septentr. mare Mediterraneum. Habet primariam urbem Cayrum ad Nilum ampliſſimam, & aliàs Sultanorum Regiam. AEgyptios tanquam viles & ſordidos, onera inſtar aſinorum corpore vectare ſolitos Suid. ſcribit. Unde apud Ariſtoph. *Ægyptius laterifer* V. infra.

Urbes Ægypti claræ: quarum clariores aſteriſco notantur.

Abydus epiſc. * Alexandria patriarch. Anthedon. Antinopolis epiſc. Arſinoe.

* Babylon nova. Berenice. Bubaſtus. Buſiris epiſc.

Canobus ſeu Canopus. Caſium. * Coptos epiſc.

Dionyſias. Dioſpolis magna. Dioſpolis parva.

Gerra.

Heliopolis epiſc. Hermopolis epiſc. Heroopolis.

* Lycopolis epiſc.

Mendes. * Memphis. Myſormus.

Naucratis epiſc. Nilopolis epiſc.

Oſtracine epiſc.

* Peluſium epiſc. Pharos. Ptolemais ad Nilum. Altera ad ſinum Arabicum.

Rhinocorura epiſc.

Sais epiſc. Sebennytus epiſc. * Syene epiſ.

Tanis epiſc. Tentyra epiſc. * Thamiatis epiſc. * Thebæ, Thmuis epiſc.

Nunc pro majori parte interiere; & partes AEgypti à Nilo fluvio remotiores ferè incultæ jacent, præſertim verſus Lybiam.

Ægyptus, peculiaris quædam AEgypti regio, in libro Notit. qui eam in 6. Provincias dividit, quarum hæc una. V. *Gama*.

Ægyptus, apud ſe ab orbis primordio primos homines fuiſſe ferunt, cùm propter ſoli fertilitatem, aeriſque temperiem, tùm propter Nilum, qui multa ob limi ubertatem generat animalia, & ſuàpte naturâ nutrit. Nam in Thebaidos agro gignuntur mures, quâ ex re multùm ſtupent homines, cùm priorem quorundam partem, pectore tenus animatam, in limo moveri videant, poſteriori nondum inchoatâ, ſed informi. [De quo Ovid. *Met. lib.* 1. *fab.* 12.

Sic ubi deſeruit madidos ſeptemfluus agros
Nilus, & antiquo ſua flumina reddidit alveo,
Æthereoq; recens exarſit ſidere limus,
Plurima cultores verſis animalia glebis
Inveniunt, & in his quædam imperfecta, ſuiſq;
Trunca vident numeris, & eodem in corpore ſæpe
Altera pars vivit, rudis eſt pars altera tellus.

Mela 1. 9 *Nilus glebis etiam infundit animas, ipſâq; humo vitalia effingit. Hoc eo manifeſtum eſt, quòd ubi ſedavit diluvia, ac ſe ſibi reddidit, per humentes campos quædam nondum perfecta animalia, ſed tunc primum accipientia ſpiritum, & ex parte jam formata, ex parte adhuc terrea viſuntur.* Verum hoc eſſe ſuo quoque ſuffragio comprobat Plinius, & murium exemplo oſtendit *lib.* 9. *cap.* 58. *Omnibus his*, inquit, *fidem Nili inundatio affert, omnia excedentem miracula: quippe detegente eo muſculi reperiuntur, inchoato opere genitalis aquæ terræq; jam parte corporis viventes, noviſſimâ effigie etiamnum terrena.* Teſtis etiam Diod. Siculus *lib.* 1 *cap* 2.] Verùm Pſammeticho regnum adepto: cùm inceſſiſſet cupido dignoſcendi, qui revera primi hominum extitiſſent, ex eo tempore didicerunt Ægyptii, Phrygas fuiſſe primos, ſe verò ſecundos. Diod. & Herod. Vide etiam hac de re hiſtoriam ſcitam & lepidam in *Pſammetichus*.

AEgyptum plerique volunt Nili fluminis invectu paulatim fuiſſe aggeſtam, ac proinde illam Ephorus appellat [illegible Greek]; Herodotus [illegible Greek], & [illegible Greek]. Ariſtot. [illegible Greek]. Atque ex eo ipſo AEthiopes ſeſe AEgyptiis antiquiores eſſe probabant, quòd cùm AEgyptus olim eſſet mare, tandem [illegible Greek], *Nilo per exceſſus ſuos limum ex Æthiopiâ ferente*, facta eſſet terra continens. Cui rei probandæ multa afferunt. 1. Quoties Nilus abundat limi alluvionibus, cedere pelagus & removere nonnihil. 2. In AEgypti montibus conchylia reperiri. 3. puteos & fontes quotquot ſunt ſalſam habere & amaram aquam, ac ſi reliquiæ maris in iis ſubſederint. 4. Denique Pharum inſulam, hodie ſolùm 7. ſtadiis aut ſummum m. p. ab Alexandriâ diſparatam, Homeri verò ævo noctis & diei curſu ab AEgypto diſtaſſe, ut idem teſtatur, *Odyſſ.* δ. *verſ.* 356. Conſtat tamen, AEgyptum ſemper in eodem fuiſſe ſitu; nam ut cætera taceam, Tanis AEgyptiorum olim regia non procul à Tanitico, Nili oſtio, jam extabat tempore Moſis. Pſal. 78. 12. *Qui mirabilia fecit in terrâ Ægypti, in campo Taneos.* Quin antiquiſſima urbs, in qua decimus a diluvio Abrahamus diu vixit, Gen. 13. 18. & 23. 2. non niſi ſeptennio ante Tanim fuit condita, Num. 13. 23. Itaque fabularis hiſtoria Iſidis, & Ori, & Oſiridis, quâ nihil antiquius habent AEgyptii, multorum meminit locorum in infimâ AEgypto, ut quæ illo ævo jam extiterint. Sic in Plutarcho *de Iſide, & Oſiride* legas, arca incluſum in mare fuiſſe dejectum, [illegible Greek], *per Nili oſtium Tanaiticum*, & poſtmodum à Buſiride ſepultum, aut ut alii volunt, Taphoſiride: Et Orum Buti educatum, & Peluſium opidum ab Iſide conditum. Sed & Trojanis temporibus creditur Menelaus Canobum appuliſſe, unde Pharus aberat ſolùm 127. ſtadiis. Itaque falſiſſimum eſt, quod ab Homero traditur, à Pharo in AEgyptum noctus & diei curſum fuiſſe, adeoque curſum navis,

—— [illegible Greek],
—— *Stridens quam ventus ponè ſequatur.*

Navis enim integrum diem vento ſecundo procedens, eoque ſtridente & acri, iter emetitur decuplo longiùs, id eſt, pro centum & viginti ſtadiis, ſtadia mille & ducenta. Id lectorem malo docere Ariſtidis verbis in *Oratione Ægyptiacâ*: [illegible Greek]. Sed neque AEgypto quicquam ex Nili alluvionibus conceſſerim; id enim quicquid eſt, facilè diſſipat continua maris agitatio. Proinde cùm Alexandria ſtet ab annis ferè bis mille, tamen ſemper eſt litorea, & quantum à Pharo diſtabat olim, tantum hodieque diſtat, nempe ſtadia 7. aut, ut alii, m. p. Ariſtides *ubi ſuprà*: [illegible Greek]. Ammianus *lib* 22. *Inſula Pharos ubi Protea cum Phocarum gregibus, diverſatum Homerus fabulatur inflatius, a civitatis litore mille paſſibus diſparata.* Hæc Veteres. Nihilo magis credo, quod habet Plutarchus *in Iſide*, omnes AEgypti fontes, & puteos eſſe amaros. Fontem Solis prope Heliopolim multi deſcribunt; ſed amarum eſſe nullus obſervat, ut neque quenquam alium in AEgypto, quod quidem ſciam. Jam quod de conchyliis in ſummitate montium præter Plutarchum Herodotus etiam tradit, malo referre ad ſigna generalis inundationis, quæ in diluvio contigit. Quo mirè faciunt hæc Theophraſti *apud Philonem de mundi perennitate*: [illegible Greek], hoc eſt, *priſtinæ inundationis ſigna ſupereſſe calculos, & conchas, & quæcunq; hujus operis æſtuante mari ſolet ad litus ejici.* Itaque etiam in Numidia Pomponius *lib* 1. *cap.* 6. aliquid obſervat ſimile. *Interius*, inquit, *& longè ſatis a litore (ſi fidem res capit) mirum admodum ſpinæ piſcium, muricum, oſtreorumq; fragmenta, ſaxa attrita (uti ſolent) fluctibus, & non differentia marinis, infixa cautibus anchoræ. Alia & hujuſmodi ſigna, veſtigia effuſi olim uſq; ad ea loca pelagi, in campis nihil alentibus eſſe inveniriq; narrantur.* Et Ovid. *Met.* 14.

—— *Vidi factas ex æquore terras.*
Et procul a pelago conchæ jacuere marinæ,
Et vetus inventa eſt in montibus anchora ſummis.

De AEgypto plura qui volet, præter Geographos, Herodotum, Diodorum, Plutarchum, Ariſtidem, Heliodorum conſulat. Ex recentioribus in primis P. de Valle, *Itiner. tom* 1 qui, paulo poſt initium ſeculi hujus, inter alias regiones diſſitas, hanc quoque ſolicitè perluſtravit, eamque exactiſſimè deſcripſit, Ut alios omittam. Partes ejus, ut dictum, à Nilo fluv. remotiores ferè incultæ nunc jacent, præſertim Libyam verſus; cùm olim numeraret 20000. Urbium. Admirabiles adeo fuere in nectendis machinis AEgyptii, ut hinc tractum fuerit proverbium,

[illegible Greek] Αἰγύπτιοι.

De verſutis, & ut ait Plautus, conſutis dolis dictitatum. Torqueri poteſt & in perplexas ſophiſtarum argutias, ac ſyllogiſmorum inexplicabiles labyrinthos, aut in Sycophantas & delatores, qui vera falſis permiſcendo, nectunt calumnias. AEgyptii præterea, quòd geſtandis oneribus quæſtum non ſatis honeſtum factitare conſueverint (unde & [illegible Greek] dicti) in jocum proverbialem abierunt, hoc adagio,

[illegible Greek] Αἰγύπτιος

De moleſtis dici ſolitum, ac moribus intolerandis, ſeu faſtu prænrgidis. Suidas. Huic affine eſt, *Ægyptius laterifer*, Αἰγύπτιος πλινθοφόρος Ariſt. *in Avibus*. Quadrare videtur in ſordidum, atque infimæ ſortis hominem, vel potiùs in eum, qui moleſtis negotiis (putà LEXICIS CONFICIENDIS) premitur.

AEgyptios *Vanam gentem, & novandis, quàm gerendis rebus aptiorem* vocat Q. Curtius *l.* 4. Syneſius in encomio calvitii per tranſlationem Ἀιγυπτιάζειν pro *doloſè agere* uſurpat. Strabo *lib.* 17. ἀπολέμους ἀνάλκιδας vocat, *homines imbelles*, hoc eſt, ad rem gerendam ineptos. Polybius *lib.* 15. ait, eſſe *hoc Ægyptiis hominibus innatum, ut dum fervent irâ, mirum in modum ſint crudeles*. Plinio *in Panegyrico* appellantur *Ventoſa & inſolens natio*. Philo *in Flaccum* ſcribit, eſſe Ægyptios natura irritabiles, & è minima ſcintilla ſuetos magnas ſeditiones accendere. Et Vopiſcus *in Saturnino: Sunt Ægyptii viri ventoſi, furibundi, jactantes, injurioſi, atq; adeò vani, liberi, novarum rerum uſq; ad cantilenas publicas cupientes*. Et mox ex epiſtolâ Adriani *Ægyptum totam didici levem, pendulam, ad omnia famæ momenta volitantem* &c. *Genus hominum ſeditioſiſſimum.* Ergo Suetonio teſte, veritus eſt Cæſar *Ægyptum provinciam facere, ne quandoq; violentiorem præſidem nacta, novarum rerum materia eſſet*. Plura ſuggerent *Geographi*, Ptolemæus, Strabo, Plinius, Pomponius Mela, Solinus, Ortelius, Mercator, Cluverius, Berthius, Merula, Maginus, Sempilius, Golnitzius, Santo & du Val: *Hiſtorici*, Herodotus, Diodorus Siculus, Ammianus Marcellinus, Polybius, Juſtinus, Diogenes Laertius, Manetho & Beroſus, Joſephus, Appianus Alexandrinus, Procopius, Jac. Vitriacenſis, Nangius, Leunclavius, Torniellus, Salianus, Hiſtoria Califarum, Godofridus, P. Jovius, Maffæus, Capellus, Marmolius, Murthadius, Haito, Davity, & accuratiſſimus P. de Valle *Itiner. tom.* 1. *Philologi*, Philo Judæus, Cicero, Ariſtoteles, Jamblichus, Lucianus, Cl. Alexandrinus, Euſebius, Plutarchus, Macrobius, Suidas, Ælianus, Cœl. Rhodiginus, Pierius &c. *Chronologi* tandem aliique, Petavius, Scaliger, Calviſius, Ricciolus, Cenſorinus, Pouletus, Monconis, Thevenotus, Guyonus, Pigafetus, Villamontius, Radzivilius, Palernus, Mantagazzius, Vinc. le Blanc, Belonius, Jarricus, Joh. Leo. &c.

AEgyptium mare, quod Ægyptum alluit. Euſtathio *Pharium* & *Parthenium*: ſic quoque Ammiano: à Parthenio urbe, ut putat Ortel.

AEgyra. Vid. *AEgira* & *Lesbos*.

AEgyipanes, Vid. *Argypana*.

AEgys, Αἰγὺς urbs Laconica. item Arcadiæ locus. Vide Steph. *in Caryſto*.

AEgyſſus, Vid. *AEgypſus*.

AEgyſtus, fil. Pliſthenis, Clytemneſtræ adulter, occiſo ejus marito Agamemnone, Regnum Mycenarum invaſit, ſed ſeptennio pòſt, an. M. 2878. ab Oreſte, fil. Agamemnonis, unà cum adultera occiſus eſt, Vell. *l.* 1. Euſeb. *in Chron.* Hyginus, Eurip. Ovid. De hoc tritum illud:

Quæritur AEgyſtus, quare ſit factus adulter?
In promtu cauſa eſt, deſidioſus erat. Vid. *AEgiſthus*.

AEianes, Græciæ populos habet Pauſan. *in Phoc.* Cnemidis montis accolas fortè. *AEnianes* mavult legere Ortel.

AElana, urbs Arabiæ Petrææ ad intimum ferè ſinûs Arabici receſſum, ubi *ſinus AElaniticus*, à Sina monte 60. m. p. diſt. Stephano Αἰλάνη dicitur. Glaucus vicum appellat, Arabicorum *lib.* 3. *Eilat* hodiè, teſte Villanovano, *Aila* verò Nigro. Ἐλανίτης μυχὸς dicitur Ptolemæo, quem Plinius ſcribit, aliis *AElenaiticum*, ab Artemidoro *Alenitićum*, & à Rege Jubâ *Leaniticum* nominatum. *Leanites* Agatharchidi dicitur. Vide Bochart. *Geogr. Sacr. pag.* 761. itemque Lipenium *De navigatione Salomonis Ophiritica*, *Sect.* 2. *pag.* 115 long. 65. 00. lat. 29 51.

AElas. Suburbanum Carthaginis. Procop. 2. Wandal.

AEſburgum, Urbs epiſc. in ea parte Daniæ, quæ *Cimbrica Cherſoneſus* olim, hodie *Jutlandia*. Dicta ab anguillis, *Aelen* Germ. quarum commercium ibi ingens. Mercat. Davity.

AElesbamia, opp. Angliæ in Norfolcia prov. Diſtat à mari Germ. 8. mil. Angl. & totidem à Norvico.

AEletani, populi intra Iberum, uſque ad montem Pyrenæum, & Pompeiana Tropæa habitantes. Strabo *lib.* 3. V. Laletani.

AElia, Vid. *Elaszama* & *Hadrianopolis*

AElia, Jeruſalem ita cognominata, quòd eam *AElius* Adrianus Imp. Rom. reſtaurari curavit. Steph.

AElia Aug. Mercurialis Thanitt. Vid. *Thena*.

AElia Capitolina, colonia. Vide *Hieroſolyma*.

AElia Adriana, urbs Africæ, Vide *Zama*.

AElia Catulla, nobiliſſima & ditiſſima matrona, quæ annos octuaginta nata, in ludis à Nerone inſtitutis ſaltavit. Xiphilinus.

AElia Petina, è familia Tuberonum, Claudii Cæſaris uxor, ex qua Antoniam genuit; ſed repudiata, inductâ Meſſalinâ.

AElia Ricina, ſeu potius *Helvia Ricina*, urbs Piceni exciſa; ex cujus ruinis *Macerata* urbs epiſcopalis condita eſt. Ferrarius. Ei exciſæ ſucceſſit *Recinetum*, urbs Epiſcop. Piceni in colle, & in ditione Pontificia, 6 mil. paſſ. ab ora maris Adriatici.

AEliana, Ponti urbs. In libro Notit.

AElianus, cognom. *Claudius*, Præneſte oriundus, Sophiſta Romanus, à Philoſtrato maximè laudatus, quòd Romanus homo tam probè Atticiſſaverit, tamque eleganter peregrinam à patriâ vocem retinuerit. Scripſit De Animalibus, De Variâ hiſtoriâ, De Re militari, quæ omnia ad nos pervenêre. Fuit auditor Pauſaniæ ſub Adriano Imp. Græcis ob eloquentiam Μελίγλωσσος, & Μελίφθογγος dictus, iterumque *Facundus* à Martiale *lib.* 12. *epigr.* 24.

Ii jucunda, Covine, ſolitudo,
Carruca magis eſſedoq; gratum
Facundi mihi munus AEliani. Vid. Suid. Voſſium, *de Hiſt. Gr.* 2. 11. &c.

AElianus Meccius, Italus medicus, qui peſtilentiâ ingruente, author fuit, ut theriacâ uterentur homines: eâ multos ſervavit, plurimos præſervavit: eum commendat Galenus *lib. de Uſu theriacæ*, ob experientiam & humanitatem.

AElice, Vid. *Lalice*

AElicorum, ἀελίκων, & *AEliotorum*, αἰλιωτῶν, meminit Theſaurus Goltzii ex nummis: ab αἰλαν, vico Arabiæ felicis, ut ſuſpicatur Ortelius; ejus quoque apud Ptolemæum memoria eſt.

AEliopolis, vide *Peluſium*.

AEliotorum, vide *AElicorum*.

AElius, & *AElia*, nomina ſunt propria Romanorum, carent aſpiratione; Perottus de Æliorum familia. Quæ Romæ admodùm pauperrima fuit, adeò ut ſedecim eodem tempore Ælii fuerint, quibus una domuncula erat, ubi nunc ſunt *Mariana monumenta*, & unus in agro Vejentano fundus. Eadem gens nullum ante ſcrupulum argenti habuit, quàm Paulus, Perſeo rege devicto, Quincto Ælio Tuberoni genero ſuo quinque pondo argenti ex præda donaret. Val. Max. 4. 4. Hinc *AElia ſeries* pro Æliorum familia. Claudianus *in laud. Serenæ*, Hiſpaniam alloquens;

Dives equûm, frugum facilis, pretioſa metallis,
Principibus fœcunda piis, tibi ſecula debent
Trajanum, ſeries his fontibus AElia fluxit,
Hinc ſenior pater, hinc juvenum diademata fratrum. Videatur *Athenens*, *Cordus*, *Maurus*, *Sabinus*, *Verus*, &c.

AElius, miles quidam Romanus, qui lethali morbo correptus, ut fortiter interiret, ſibi ipſi manus intulit.

AElius Adrianus, Rom. Imp. Vid. *Adrianus* & *Hadrianus*.

AElius Donatus, Grammaticus, D. Hieronymi præceptor, Romæ cum Victorino rhetore, ethnicus: *Præconius* dictus, quòd pater ejus præconium faceret, & *Stylo*, quòd orationes nobiliſſimas ſcriberet. Volaterran. *lib.* 13. *cap.* 3 *Anthropol.* Sigonius *lib.* 5. *Imper. occident.* Cùm de Juliani Imp. Apoſtatæ morte nuntius Romam perlatus eſſet, jocabundus dixit, *Quomodo Chriſtiani dicunt Deum ſuum eſſe patientem & ἀνεξίκακον!* nihil iracundius, nihil hoc furore præſentius, ne modico quidem ſpatio indignationem ſuam perferre potuiſſe.

AElius Gallus, ordinis equeſtris vir, Arabiam Felicem primus ſubegit, ab Auguſto Imp. miſſus. Plin. 6. 38. Hujus amicitiâ uſus eſt Strabo Geographus, & cum eo Nilum navigavit, totamque ferè Ægyptum luſtravit, ac bonam etiam Africæ partem. Teſtis ipſe Strabo.

Ælius Gracilis, tempore Neronis, Belgicæ legatus. Tacit. XIII. Ubi tamen Lipſius e libris *AElium Gracchum*, Muretus autem *A. Gracchum*.

AElius Grammaticus, cognomine duplici fuit; nam & Præconius, quòd Pater ejus præconium faceret, vocabatur; & Stilo, quòd orationes nobiliſſimo cuique ſcribere ſolebat, tanto optimatum favore, ut Metellum Numidicum comitatus ſit in exilium. Sueton. Plin. *lib.* 9. *cap.* 35. teſtimonium ejus citat adverſus Feneſtellam.

Ælius Lamia, Suriæ præpoſitus; ſed ob metum Tiberio Romæ retentus: ac tandem urbi præpoſitus, obiit ſenex Ser. Galbâ, L. Sullâ Coſſ. extremo anni: cujus mors funere cenſorio celebrata. Tacit. VI. 27.

Ælius Lampridius, Hiſtoricus, qui ſcripſit de vita Didii Juliani, Commodi, Heliogabali, & Severi. Vid. *Lampridius*.

Ælius Mantia, Formianus, libertini filius, ultimæ ſenectutis, L. Libonem apud Cenſores accuſabat: in quo certamine cum Pompeius Magnus humilitatem ei, ætatemque exprobrans, ab inferis illum ad accuſandum remiſſum dixiſſet. Non mentiris (inquit) Pompei, venio enim ab inferis L. Libonem accuſaturus; ſed dum illic moror, vidi cruentum Cn. Domitium Ænobarbum flentem, quòd ſummo genere natus, integerrimæ vitæ, amantiſſimus patriæ, in ipſo juventutis flore, tuo juſſu eſſet occiſus: vidi pari claritate conſpicuum Brutum, ferro laceratum, querentem id ſibi prius perfidiâ, deinde etiam crudelitate tuâ accidiſſe: Vidi Cn. Carbonem acerrimum pueritiæ tuæ, bonorumque patris tui defenſorem, in tertio conſulatu catenis, quas tu ei injici juſſeras, vinctum, obteſtantem te, adverſus omne fas & nefas, cùm in ſummo eſſet imperio, à te equite Romano trucidatum: vidi eodem habitu & quiritatu prætorium virum Perpennam, ſævitiam tuam execrantem: omneſque eos unâ voce indignantes, quòd indemnati ſub te adoleſcentulo carnifice occidiſſent. Val. Maximus *lib.* 6. *c.* 2. Alii *Helvium* legunt.

AElius Martianus, Juriſconſultus, quem Didius Julianus Imp. juſſerat occidi, ſed elapſus diſcrimini, poſtea in conſilio Alexandri fuit: multa in Jure ſcripſit. Vide *Martianus*.

AElius Meliſſus, noſtrâ memoriâ fuit, (inquit Gellius 18. 6.)

Romæ

Romæ ſummi quidem loci inter Grammaticos, ſed majore erat in literis jactantiâ, & σοφίας, quàm operâ. Is pręter alia, quę ſcripſit complurima, librum edidit *de loquendi proprietate*, ubi *matronam* eam eſſe dicit, quæ ſemel peperit, quæ ſępius *matrem-familiâs*, ſicuti ſus quę ſemel peperit, *porcetra* dicitur, quę ſępius, *ſcropha*.

ÆLius, Neronis libertus, rei familiari Principis in Aſia impoſitus. Tacit. XIII. 1. Vide ELIUS. nam ſic rectiùs ſcribitur.

ÆLius Pætus, fil. Sexti, vel Publii, ſine præn. vir Romanus, cui jus dicenti cùm in capite picus conſediſſet, aruſpexque affirmaſſet, conſervato eo, fore domûs ipſius ſtatum feliciſſimum, Reip. miſerrimum, occiſo autem, in contrarium utrumque ceſſurum, è veſtigio picum morſu ſuo in conſpectu ſenatus necuit: decem & ſeptem militum familiam, eximię fortitudinis viros, Cannenſi prælio amiſit. Reſpublica verò procedente tempore ad ſummum imperii faſtigium exceſſit. Val. Max. *lib.* 5. *c.* 6. Hunc autem aliqui non *ÆLium*, ſed *Lælium* fuiſſe; & *Lælios*, non *ÆLios* periiſſe volunt. *Cælius* etiam nonnullis dicitur.

ÆLius Pertinax, Ligur, patre Succeſſo libertino, mercatore lignario natus, literis & calculo dedit operam puer, in Græcis imprimis eruditus: Sulpitium Apollinarem audivit, poſt quem grammaticam publicè profeſſus eſt: à patre *Pertinacis* nomen accepit, cùm P. Ælius ſolùm vocaretur, eo quòd lignariæ negotiationi pertinaciter intenderet: à Mar. Antonino Senator factus provincias conſulares quatuor rexit: mox à Commodo, cum Pertinace legato, ad exercitum in Britanniam miſſus, ſeditiones multas compreſſit: poſtremò Proconſul Africæ factus, extincto Commodo, ab exercitu, conſentiente ſenatu, Imperator delectus, ſexagenario major, invitus ad imperium, cujus nomen ut invidiæ plenum averſabatur, acceſſit: Imperatoriis poſſeſſionibus nomen ſuum inſcribi prohibuit, dictitans non eſſe illas proprias imperantium, ſed communes Romanorum, & publicas eſſe: cùm Senatus eum hortaretur, ut uxorem ſuam *Auguſtam*, filium *Cæſarem* nominaret; ſatis dixit eſſe, quòd ipſe invitus imperet: tandem à præfecto prætorii Læto, conſcio Didio Juliano, ſexto Imperii menſe, in palatio ſuo interfectus eſt. Capitolinus.

ÆLius Saturninus, poëta Satyricus, qui quòd in Tiberium verſus compoſuerat, ab eo in ſenatum ductus, è Capitolii rupe præcipitatus eſt. Dion Nicæus *in Tiberio*.

ÆLius Sejanus, Conſul Romanus, apud Tiberium tantâ fuit authoritate, ut ei pro collega in imperio haberetur: ſed elatus cœpit Tiberium præ ſe nihili facere, Prætorianos, aliosque omnes ſibi conciliare: Tiberius re cognitâ, cautè ac pedetentim depreſſit hominem. Dion *lib.* 58. Vid. *Sejanus*.

Ælius Sextus Catus; hic, teſte Cicerone *lib.* 1. *de Oratore*, prudentiâ, & Juris Civilis ſcientiâ præditus hoc carmine celebratur ab Ennio;

Egregiè cordatus homo Catus Æliu' Sextus.

Cenſuram cum M. Cethego egit, in quâ in ſpectaculis ſenatum ſecrevit à populo, cùm antea in promiſcuo ſpectabant. Liv. *lib.* 4. *dec.* 4. Hic, cùm legati Ætolorum in conſulatu, prandentem in fictilibus, adiſſent, miſſa ab his vaſa argentea non accepit, neque aliud habuit argenti ad ſupremum vitæ diem, quàm duo pocula, quæ Lucius Paulus ſocer ei ob virtutem, devicto Perſeo rege, donaſſet. Plin. 33. 11.

ÆLius Spartianus, Hiſtoricus, ſcripſit de vita Hadriani, Antonini Pii, & Marci Aurelii: claruit An. 240.

ÆLius Stilo, Vide *ÆLius Donatus*.

ÆLius Succeſſus, mercator, cùm lignariæ negotiationi pertinaciter inhæreret, *Pertinax*, dictus eſt: ejuſque filius P. Ælius Pertinax poſtea Imperator, extincto Commodo, creatus fuit. Capitolinus.

Ælius Tubero, L. Pauli nepos, nullo in oratorum numero, ſed vitâ ſeverus, & congruens cum eâ diſciplinâ, quam colebat, paulò etiam durior: Itaque honoribus majorum reſpondere non potuit. Fuit autem conſtans civis & fortis, ac in primis Graccho moleſtus. Vide plura de eo apud Ciceron. *Orat. pro Murenâ*.

Ælius. Tuberonis nepos, Ligarium apud Cæſarem accuſavit, quem Cicero luculentâ oratione defendit.

Ælius Pons, hodie *Ponte di S. Angelo*, teſte Marliano, pons urbis Romæ, quo in Vaticanum, ex urbe itur, apud molem Hadriani.

Aella. Vid. *Abellinum*.

Aello, trium ſyllabarum, gen. *Aëllûs*, nomen unius Harpyiarum, ita dicta, quaſi ἀλλότρια ἑλοῦσα, hoc eſt, *alienum tollens*. Nihil dici potuit abſurdius. Alii itaque malunt à turbine & procella ſic appellatam, quæ Græcis ἄελλα dicitur. Quod ſatis innuit Val. Flaccus *lib.* 4.

—— Harpyia ſemper mea pabula ſervans,
Fallere quas nuſquam miſero locus. illicet omnes
Devenimnt, niger intorto ceu turbine nimbus.

Ovidius *Metamorph. lib.* 13.

—— Strophadumq; receptos
Portubus infidis exterruit ales Aëllo.

Fuit etiam nomen unius ex canibus Actæonis, apud eundem Ovid. *Met.* 3.

Prævalidusq; Lacon, & curſu fortis Aëllo.

ÆLuæones, Ptolemæo, *Helvecones* Tacito, pop. Germ. quorum urbs *Elbing* à Gedano 9 leuc. in Bor. putatur. Sed hæc in Pruſſiâ, non in Germania eſt. At ſub Germania olim Pruſſia cenſebatur.

ÆLuri, αἴλουροι, apud Suidam populi ſunt, inter quos & Gallos Alpes ſunt: additque apud hos Æluros accidiſſe, ut crebra caſtella eſſent, Gothosque ab antiquo ibi excubias egiſſe: in dictione *Alpes*. Horum meminit quoque Zonaras *tom.* 3. Æluropolim Ægypti civitatem ſic dictam à felibus, habet Leonclavius ex Elia Cretenſi, *in Nazianzenum*.

ÆLurus, Pſeudepiſc. Alexandrinus.

ÆLus, vide *Halus*.

ÆLyzia, vide *Halyzea*.

ÆMarorum mons, op. Gall. Narbon. Strab. vulgò *Montelimar*, in Delphinatu ad Rhodanum flu. in Provinciæ confin. inter Valentiam 8, & Avenionem in merid. 13. leuc. Aliis *Montilium Audomari*, ſeu, *Mons Ademari*.

ÆMate, Vid. *Emate*.

ÆMathia, vide *Emathia*.

ÆMathion, Æthiopum rex, ab Hercule in bello ſuperatus.

ÆMera, Vid. *Epidaurus*.

ÆMilia, Vid. *ÆMylia*.

ÆMinium, Luſitaniæ op. mediter. Ptol. quod, ut Vaſæus putat, hodie *Agueda* dicitur. Varrerius autem Conimbra eſſe docet. Vid. *Minium*.

ÆMinius, fluvius Hiſp. ab Minio 200. m. p. uti ex Varrone tradit Plin. 4. 11. Vid. *Limæa*.

ÆMneſtus, Ennenſium Tyrannus, à Dionyſio majore ſubornatus, ut ejus rebus ſtuderet. Poſtquam verò, neglecto Dionyſio, ſibi dominatum vindicavit, à Dionyſio ſubverſus eſt. Diod. *l.* 14.

ÆMon, vir, cujus meminit Ovid. *in Ibin hoc verſu*.

Nec tibi ſi quid amas felicius ÆMone cedat.

Hic cùm Rhodopen filiam turpiter amaret, in montem obduruit unà cum eâ, Diis talem infamiam vindicantibus. Domit. Calderinus. Egnatius verò ex Euripide ſcribit, hunc fuiſſe Creontis filium natu minorem, Menœci, qui ſe pro patria devovit, fratrem; cui Antigone Oedipi filia deſponſata fuerat. Illâ verò patrem in exilium ſecutâ, Æmon à Sphinge dilaniatus eſt. Æmon, ut alii tradunt, tanto amore dilexit Antigonem, ut ad mortuæ tumulum ſeſe interfecerit. Prop. *lib.* 2. *eleg.* 9.

Quid? non Antigones tumulo Bæotius ÆMon
Corruit ipſe ſuo ſaucius enſe latus?
Et ſua cum miſera permiſcuit oſſa puella,
Quâ ſine Thebanam noluit ire domum.

Item, fil. Deucalionis, Vid. *Æmonia*. Item viri nomen, apud Statium, 8 *Theb.*

Sterneret adverſo letiamnum Iſmenius Æmon.

Æmona, Aſiæ urbs primaria. Cic. *pro Luc. Flacco*.

Æmonia, regio Græciæ ab Æmo monte, cui propinqua eſt, vel ab Æmone Deucalionis filio dicta, alio nomine olim Pyrrha, à Deucalionis uxore, dein Straboni, *l.* 9. Theſſalia. Hor. *lib.* 1. *Od.* 37.

———— Aut leporem citus
Venator in campis nivalis
Æmoniæ.

Inde *Æmonius*, hoc eſt, *Theſſalicus*. Ovid. *Triſt.* 3. 11.

Hector erat tunc cùm bello certabat, & idem
Tractus ab Æmonio noverat Hector equo.

Hoc eſt, ab equo Achillis Theſſali. Idem. 4. 1.

Fertur & abductâ Lyrneſſide triſtis Achilles
Æmoniâ curas attenuaſſe Lyrâ.

Id eſt, *Theſſalicâ*. Quidam *Hamoniam* ſcribunt.

ÆMoniam, Hiſtriæ maritimam urbem, ac hodie *Citta nova* vocatam ſcribit Leander. long. 36. 20. lat. 45. 20. Ego verò, quis veterum hujus urbis in Hiſtriæ regione ad mare ſitæ meminerit, planè ignoro. *ÆMoniam* Pannoniæ urbem habet Plinius. & *ÆMoniam* quoque in Noricis, quam Julius Capitolinus *Hamoniam* vocat. Ptolemæus *Emoniam* urbem ſtatuit inter Italiam & Noricum, quam eandem eſſe puto cum *ÆMonia* Plinii. Hanc Moletius *Clemona* dicit vocari, at cum Simlero potiùs credam, Carniolæ eſſe caput, vulgò *Igg* teſte Lazio, quod hodie etiam *Leubach* dicitur, & vulgus Latinum *Lubianum* nominat. In ea enim urbe extat vetus Romana Inſcriptio, in qua ÆMONIÆ fit mentio. Paret Venetis ab An. 1270. raroſque habet incolas, ob aëris gravitatem.

ÆMonides, nomen viri proprium. Virg. *ÆN.* 10.

Nec procul ÆMonides Phœbi Triviæq; ſacerdos.

Ubi Servius, Hoc nomen licèt poſſit eſſe patronymicum, quia in *des* exit, ut dicamus *ÆMonis filius*: tamen melius eſt, ut id proprium eſſe dicamus, quia nuſquam aliud nomen ejus aut præmiſſum eſt, aut ſecutum. Ergò ſimile eſt patronymico, ut ſit *ÆMonides* ſicut *Thucydides*.

ÆMonides

AEmundus, Hiſtoricus, qui ſcripſit de Ducibus Burgundiæ, Flandriæ, Brabantiæ, Holandiæ, à bello Trojano uſque ad Carolum V Imp. Claruit an. 1520.

AEmus, ſive *Hæmus*, rex fuit Thraciæ potentiſſimus, qui Rhodopen Strymonis flu filiam duxit uxorem. Hi in tantam arrogantiam elati ſunt, ut Æmus ſe eſſe Jovem, Rhodope Junonem ſe eſſe prædicarent, ſeſeque tanquam Deos adorari juberent. Quâ inſolentiâ Jupiter iratus eos in montes commutavit. Ovid. *Met. lib.* 6.

Threïciam Rhodopen habet angulus unus & AEmum,
Nunc gelidos montes, mortalia corpora quondam,
Nomina ſummorum ſibi qui tribuere Deorum.

Idem *Epiſt.* 2.

Qua patet umbroſum Rhodope glacialis ad AEmum.

Vide *Hæmus*.

AEmylia gens, Romæ imprimis illuſtris, à Mamerco Pythagoræ Philoſophi filio dicta, cui propter unicam humanitatem, quam Græci αἱμυλίαν vocant, cognomen fuit *AEmylos*, vel *AEmilius*. Scribitur vero *AEmilius* in veteribus libris, & lapidibus. Ex hac familia fuit *Paulus AEmilius*, qui in Conſulatu ſuo Perſen Macedonum regem bello vicit, captumque in triumpho duxit. Item & *AEmylius Lepidus*, quem Plin. 7. 53. refert, cùm cubiculo egredi pararet, nihil mali ſentiens, offenſo ad limen pollice, repentè obiiſſe. Item *AEmilius Scaurus*, homo factioſus & ſubdolus, de quo multa Saluſt. *in Jugurth.* Vid. etiam *Macer, Sura*, &c.

Æmylia, nomen Italicæ fœminæ, quæ duodecimo conjugii anno, in virum tranſiit, & uxorem duxit. Continuat. Vignerii.

Æmylia Lepida, Juveni Druſo nupta, crebris criminibus maritum inſecuta, quanquam inteſtabilis, tamen impunita egit, dum ſuperfuit Pater Lepidus. Pòſt à delatoribus corripitur, ob ſervum adulterum: nec dubitabatur de flagitio. Ergo omiſſâ defenſione finem vitæ poſuit. Tacit. VI. 40.

AEmylia Muſa, liberta locuples, cujus inteſtatæ bona in fiſcum petita Tiberius Cæſar Æmylio Lepido, cujus è domo videbatur, tradidit. Tacit. *Ann II.* 48.

AEmylia, virgo Veſtalis, ex nobiliſſima Æmyliorum familia, de qua Val. Max. *lib.* 1. *cap.* 1. & Dionyſ. Halic. *lib.* 2.

AEmylia, uxor majoris Africani. Suidas. Vid. etiam Val. Max *lib* 6 *cap.* 7.

Æmylia, regio Italiæ, quæ & Flaminia, & Romandiola etiam dicitur, in qua ſunt urbes Ariminum, Cæſena, Saſſina, Faventia, Ravenna, Forum Livii, Bononia, Ferraria, & Imola; priùs etiam dicebatur *Doria*, ut Sempronius habet. *Lombardia di qua del Po*, id eſt, Lombardia cis Padum, dicitur Leandro. Ejus meminit Mart. *lib.* 6.

Funde tuo lacrymas orbata Bononia Ruſo,
Et reſonet tota planctus in AEmyliâ. Subeſt ejus pars magna Pontifici, alia Ducibus Parmenſi, Mutinenſi, Mantuano & Mirandulano.

Urbes Æmyliæ epiſcopales hujus temporis.

Ariminum *Rimini.*	Forum Popilii, *Forlimpopoli.*
Bononia, *Bologna.*	Julia.
Cervia, *Cervia.*	Mutina, *Modena.*
Ceſena, *Ceſena.*	Parma, *Parma.*
Comaclum, *Comachio.*	Placentia, *Piacenza.*
Faventia, *Faenza.*	Petra Honorii, *Bertinoro.*
Ferraria, *Ferrara.*	Ravenna, *Ravenna.*
Forum Cornelii, *Imola.*	Regium, *Reggio.*
Forum Livii, *Forli.*	Saſſina, *Saſſina.*

Epiſcopatus Fori Popilii Petram Honorii, ſeu Britinorium tranſlatus eſt à multis annis, & Forum Popilii deficit indies.

Æmylia Monumenta, ſic dicta Baſilica & Porticus ab *Æmiliis* exſtructa. *Æmilius* Paullus poſteà cum C. Marcello conſul duas Baſilicas, veterem refecit, novam locavit. Nova interventu bellorum civilium non perfecit ipſe. Appianus eam exſtructam vult è pecuniâ 1500. talentorum, quam à Cæſare acceperat, ne ei adverſaretur. Perfecit ſub Auguſto Paullus *Æmilius*, qui conſul anno DCC XX. & poſtea cenſor. Eam incendio conſumptam refecit XX. annis pòſt alius *Æmilius*. Dein poſt annos XXXV. iterum collapſam firmavit ornavitque Manius Lepidus.

Æmylia via, ab Æmylio conſule dicta, quæ à Placentiâ Ariminum uſque perducta eſt. Mart. 3. 4.

Romam vade liber, ſi veneris unde requiret,
Æmiliæ dices de regione viæ. Ferrarius ſic habet:

Æmylia via ab Arimino Placentiam uſque, imò uſque Dertonam, atque ab Arimino uſque Aquileiam, & à Piſis per Hetruriam Dertonam uſque urbem Liguriæ perducebatur. Ex quo tres eſſe vias Æmilias intelligis ab Æmilio coſ. ſtratas.

AEmyliana, Oretanorum in Hiſp. oppidum. Ptolom. Item, Locus Romæ, extra portam Frumentariam, vel ut alii, Flumentanam, in urbis tamen continentibus, ſive ſuburbiis: appellatus ab Æmiliorum familia, ſicut ab eadem dictus *Vicus AEmylianus*, qui fuit in regione urbis ſeptimâ viæ latæ.

AEmylianus, Africanus minor primus appellatus fuit, Paulli Æmilii filius, eo quod ex Æmiliâ gente in Scipionum familiam fuerit inſertus, poſt quem & alii plerique ejuſdem familiæ viri clariſſimi, & triumphales eodem cognomine dicti fuere. Juvenal. *Sat.* 8.

—— *Pictoſque oſtendere vultus*
Majorum, & ſtantes in curribus AEmylianos.

Fuit etiam alius, Clodii Albini collega, Item Peregrini, nec non Aquilini.

AEmylianus Libycus, limiti Sarmatico in Mœſia à Decio præpoſitus eſt, nec à Gallo ſubmotus. Is itaque cùm Scythæ, ſolertiſſimum latrocinandi genus, contenti tributo non eſſent; id pro concione ſuis militibus pollicitus eſt, ſi hoſtes viciſſent. Præmio accenſi vicerunt. Reverſus in Mœſiam Æmilianus præmia perſolvit. Hoc ſucceſſu adeò gratus victori exercitui fuit, ut ab eo ſit Imperator appellatus, ad hos motus opprimendos Gallus, cum filio profectus, non profecit. Æmylianus ad Senatum ſcribit, ſe Imperatorem lectum, promittit ſe Meſopotamiam, & Armenias recuperaturum, depulſurum undique hoſtes. Ut verò priuſquam opus aggrederetur, qui in alpibus erant milites, Valerianum Imperatorem faciunt, tum qui ſub AEmyliano erant, ne civili bello, & cognato ſanguine ſe inficerent, cum ob humilitatem generis trucidant: Valeriano, ob generis nobilitatem, & laudatiſſimos mores, ſeſe dedunt. Vixit Æmylianus annos 40. imperavit menſes 3. Pom. Læt. Eutro. *lib.* 9. Bapt. Egn. Aur. Vict. Oroſius *l.* 7 *c* 22.

AEmylianus, Ægypto à Galieno Imper. præfectus, Imperator voluit appellari. Sed capto à Theodoro, Galieni duce, fauces in carcere eliſæ ſunt. Trebell. Alius Dux militum, ſub Severo.

AEmylii, ab AEmylo, Aſcanii Trojani AEneæ filii filio deducti. Videatur *Virgil Progeniem ſed enim*. Nam progeniem Aeneæ & Juli vocare videtur Scipionem Paulli AEmilii filium, qui Imperator Carthaginem excidit; Populum autem legiones Romanas, quæ ab iiſdem etiam genus trahebant. Plutarchus *AEmilios* à filio quodam Pythagoræ Mamerco dictos ait, cui conſentit Sextus Pompejus: *AEmiliam* gentem, ſcribens, appellatam dicunt à *Mamerco*, Pythagoræ Philoſophi F. cui propter unicam humanitatem cognomen fuit. Ex Albanis Latinis in urbem à Romulo accita, Patricia majorum gentium gens, quæ *Mamercini, Barbula, Privernatis, Paulli, Lepidi, Macri, Bua, Porcina, Scauri & Leviani* cognomina tulit.

AEmylius, apud Sybarim op. Italiæ, erat ſpectatæ venuſtatis adoleſcens, mirum in modum venandi ſtudioſus. Uxor autem novella cùm in alterius puellæ complexus ipſum ire opinaretur, in ſaltus egreſſa deliteſcebat. Conquaſſatis autem arbuſculis canes occurſant, & ut feram diſcerpunt. Hæc Clitonymus *lib.* 2. *rerum Sybariticarum*; apud Plut. *in Parallel.* 34.

AEmylius AElianus, Conſul Rom. L. Vectii collega.

AEmylius Cenſorinus, crudeliſſimus Siciliæ tyrannus. Hic, ſi quis nova quædam tormenta, & inuſitatum cruciandi genus extruxiſſet, ſummis eum muneribus proſequebatur. Quidam igitur Aruntius, nomine Paterculus, equum ex ære fabricatum, ut in eum excruciandos homines injiceret, Æmylio, donavit. Ille autem tum denique ad æquitatis cogitationem converſus, muneris authorem primum in eum intruſit, ut quam cæteris pœnam excogitarat, primus ipſe ſubiret, atque pateretur. Plut. *in Paral.* 7. 5. Ab hoc *AEmilii* dicti, qui ſævè imperant.

AEmylius Lepidus, qui cùm adhuc puer eſſet, in aciem progreſſus, hoſtem interemit, civem ſervavit: cujus tam memorabilis operis index eſt in Capitolio ſtatua bullata, & incincta prætexta ſenatuſconſulto poſita. Val. Max. .. 1.

AEmylius Lepidus, Triumvir fuit cum Antonio & Octavio, Africam ſortitus cum viginti legionibus, eoque imperio elatus, primas ſibi partes vendicabat, Octaviumque ſpernebat, nec auxilium contra Sextum Pompeium petentem juvit. Quapropter ab eodem & ſpoliatus exercitu, & ſupplex, conceſsâ vitâ, apud Circeios relegatus in perpetuum fuit. Flor

AEmylius Longinus, primæ Legionis deſertor, cædem Dillii Voculæ, Legati, maturavit. Tac. *hiſt.* 4. 59. Sed ab ala Byzantina, conjectis in obvium telis, interfectus, ſcelerum pœnas dedit. *Cap.* 62.

AEmylius Macer, Veronenſis poëta, tempore Aug. Cæſaris, Scripſit libros de avibus, ſerpentibus, & herbis. Ovid. *de Triſtibus*,

Sæpe ſuas volucres legit mihi grandior ævo,
Quæque nocet ſerpens, quæ juvet herba Macer.

Iliacus cognominatus eſt, ab eodem Ovidio, quòd belli Trojani geſta ab Homero relicta deſcripſerit. *lib* 2. *de Ponto.*

Tu canis æterno quicquid reſtabat Homero,
Ne careant ſumma Troica bella manu

AEmylius Mamercus, ter Dictator, Fidenates deficientes in poteſtatem cum opido recepit. Cenſuræ honorem, qui antea per quinquennium gerebatur, anni & ſex menſium ſpatio finivit. Quamobrem Cenſores eum tribu moverunt, octuplicatoque cenſu ærarium fecerunt. Volater.

AEmylius Pacenſis, urbanarum cohortium tribunus à Galbâ exauctoratus, tanquam ſuſpectus, Tacit. *Hiſt.* I. 20. cui ademptum tribunatum Otho reddidit & ſummam expeditionis cum Ant. Novellio & Suedio Clementi, contra Galliam Narbonen-

ſem

ſem commiſit. *Ibid. cap.* 87. In obſidione Capitolii pugnam anſus, à Vitellianis obtruncatur. *Hiſt.* III. 73.

Æmilius Papinianus, Hoſtilii Papiniani & Eugeniæ Gracilis filius, Scævolæ diſcipulus, procurator fiſci poſt Septimum Severum fuit, eoque ad imperium evecto, amiciſſimus ei, & ut quidam volunt, affinis etiam per ſecundam uxorem. præfectus prætorio fuit conſtitutus: in quo magiſtratu Paulum & Ulpianum diſcipulos ſuos, aſſeſſores habuit. Severus moriens ei filios ſuos commendavit: quorum Antoninus Baſſianus Caracalla Getam fratrem interemit. Parricidium hoc cùm Papinianus excuſare nollet, in conſpectu tyranni à militibus confoſſus eſt, ætatis anno 38. vel 36. Fertur etiam cùm raptus à militibus ad Palatium traheretur occidendus, prædivinaſſe, dicens, Stultiſſimum fore, qui in ſuum ſubrogaretur locum, niſi appetitam crudeliter præfecturam vindicaret. Hotom. Ex ejus ludo innumerabiles civilis ſcientiæ proceres exierunt, qui ab eo *Papinianiſtæ* ſunt dicti. Filius quoque ejus cùm triduo ante quæſtor opulentum munus edidiſſet, interemptus eſt à Caracalla. In Jure plurima ſcripſit.

Æmylius Pappus, Cenſor cum C. Fabricio Lucino, P. Cornelium Ruffinum, qui bis conſul & dictator fuerat, ſenatu movit, nullam aliam ob cauſam, quàm quòd comperiſſet eum cœnæ gratiâ decem pondo argenti habuiſſe. Livius & Bruſonius *lib.* 1. Conſul de Gallis triumphavi, anno urbis 518. Goltzius.

Æmylius Paulus, Conſul cum C. Terentio Varrone, temeritate collegæ inire pugnam cum Annibale coactus, apud Cannas cecidit, cujus cadaver inventum hoſtis honorificè tumulavit. Volat. Hujus filius *L. Æmylius Paulus*, primo Conſulatu, quem poſt tres repulſas adeptus erat, de Liguribus triumphavit. Liv. *lib.* 5. *dec.* 5. Vid. *Paulus Æmylius.*

Æmylius pons, qui & Sublicius, pons Romæ ſic à conditore dictus, a quo lapideus conſtructus, nunc exciſus, & *Marmoratus* dictus. De quo Iuven. *Sat.* 6.

Cùm tibi vicinum ſe præbeat Æmylius pons.

Æmylius Porcina, de quo Cic. *in Bruto*: Marcus Æmylius Lepidus, qui eſt *Porcina* dictus, iiſdem temporibus ferè, quibus Galba, ſed paulò minor natu, & ſummus Orator eſt habitus, & fuit, ut apparet ex orationibus, ſcriptor ſanè bonus. Hoc in Oratore Latino primùm mihi videtur, & lenitas apparuiſſe illa Græcorum, & verborum comprehenſio, etiam artifex, ut ita dicam, ſtylus. Hunc ſtudioſè duo adoleſcentes ingenioſiſſimi & propè æquales C. Carbo ac Tib. Gracchus audire ſoliti ſunt. Hæc Cicero.

Æmylius Rectus, Ægypti præfectus conſtitutus, à Tiberio Cæſare, cùm deprehenſus fuiſſet nimium à populo exegiſſe, ſuper ea re iratus Tiberius reſcripſit, ſe tonderi velle ſuas oves, non deglubi. Dion. Nicæus, *in Tiberio*.

Æmylius Regillus, de quo Liv. *lib.* 7. *dec.* 4. L. Æmylio Regillo, qui claſſe præfectum Antiochi regis devicerat, extra urbem in æde Apollinis, cùm ſenatus datus eſſet, auditis rebus geſtis ejus, quantis cum claſſibus hoſtium dimicaſſet, quot inde naves aut demerſiſſet, aut cepiſſet, magno conſenſu patrum Triumphus navalis eſt decretus. Triumphavit autem Cal. Febr. In eo triumpho undequinquaginta coronæ aureæ tranſlatæ ſunt.

Æmylius Scaurus, nobilis & pauper. Nam pater ejus, quamvis patricius, ob paupertatem carbonarium negotium exercuit. Idem primò dubitavit, honores peteret, an argentariam faceret; ſed eloquentiæ conſultus ex eâ gloriam peperit. Ædilis, juri reddendo magis, quàm muneri edendo ſtuduit. Prætor adverſus Jugurtham pugnavit, ejus tandem pecuniâ victus. Conſul legem de ſumptibus & libertinorum ſuffragiis tulit. Plinius de viris illuſtribus. Cic. pro Fonteio; Ecquem, inquit, hominem vidimus, ecquem verè commemorare poſſumus parem conſilio, gravitate, conſtantiâ, cæteriſque virtutibus, honoris, ingenii, rerum geſtarum ornamentis M. Æmylio Scauro fuiſſe? Tamen hujus, cujus injurati nutu propè terrarum orbis regebatur, jurati teſtimonio, neque in C. Fimbriam, neque in C. Memmium creditum eſt. Hujus filius *M. Æmylius Scaurus*, Syllæ privignus fuit. In Ædilitate ſuâ fecit Theatrum, opus maximum omnium, quæ unquam fuere humanâ manu facta; non temporarii morâ, verùm etiam æternitatis deſtinatione. Plin. 36. 15. Vid. *Scaurus.*

Æmilius Victor, de eo extat Parmæ tale epitaphium, à Paulo Manutio relatum, uti teſtatur Hieron. Mercurialis *lib. de Gymnaſtica. D. M. L. D. Æmilio Victori, qui pridie natalem ſuum vicesimum & ſecundum pruna in penſili (balneo ſcilicet) poſita, urgente fato, ipſe ſanum necavit ſe: L. Æmilius Victor Principalis & Ælia Veneria filio pientiſſ. & ſibi.*

Æmylius, adjectivè aliquando ſumitur. Horat. *ad Piſones.*

Æmylium circa ludum faber imus & ungues
Exprimet, & molles imitabitur ære capillos.

Propert. *lib.* 3. *Eleg.* 3. *de Ennio poëtâ.*

Et cecinit Curios fratres & Horatia pila,
Regiaq́; Æmylia vecta tropæa rate.

Æne, Arabiæ felicis urbs Ptolemæo: eidem & Suidæ, Macedoniæ urbs. *Æneitis* regio apud eundem Stephanum, quam quoque *Æantium* vocari ſcribit.

Ænan, euntibus Thamnam, locus nunc deſertus, & proximus Thamnæ vico grandi, qui ſitus eſt inter Æliam & Dioſpolim.

Ænare, Inſula circa Ioniam. Plinius 5. 31. 48.

Ænaria, inſula in ſinu Puteolano, nunc *Iſchia*, ab oppidi coxendicis imaginem præferentis, in monte, figura. Cupreſſo abundat: Thermiſque, quæ calculoſis ſalubres. Plin. *l.* 31. 1. Cornel. Severus *in deſcriptione Ætnæ* ex Scaligeri recenſione.

Dicitur indicio flagrans Ænariaq; quondam,
Nunc extincta ſuper, ſatuq; . Neapolin inter
Et Cumas locus eſt, multis jam frigidus annis.

Stat. 3. *Sylv.*

Ænariaq; lacus medicos, Stataniaſq; renatas.

Plin. 3. 6. *Ænaria*, inquit, *a ſtatione navium Æneæ, Homero Inarime dicta, Græcis Pithecuſa, non a ſimiarum multitudine, ut aliqui exiſtimavere, ſed a figlinis doliariorum.* Quæ omnia, inquit Bochartus, ſunt perabſurda. Neque enim Homerus Inarimen dixit (licèt id ſequantur Virgilius, Ovidius, Lucanus, Statius, Silius, aliique.) ſed diſtinctis vocibus: Εἰν Ἀρίμοις. Et ab Æneâ non diceretur *Ænaria*, ſed *Ænearia*, aut *Æneia* potius. & a doliis *Pithuſa*. At à ſimiis eſt Pithecuſa, ut in Africa Pithecuſæ, de quibus Diodorus *lib.* 2 Ἐνέβαλεν εἰς χώραν ἔχουσαν πλῆθος πιθήκων, καὶ πόλεις τρεῖς τὰς ἀπὸ τούτων τῶν ζώων ὀνομαζομένας εἰς τὸν Ἑλληνικὸν τρόπον τῆς διαλέκτου μεθερμηνευομένας Πιθηκούσας, hoc eſt, *regionem invaſit ſimiis ſcatentem, & treis urbes ab illis animalibus denominatas, quas Græca lingua more Pithecuſas interpreteris.* Sic Pithecuſam inſulam dici volunt à Cercopibus, in ſimias à Jove mutatis, ac deinceps eò tranſlatis. Ita Lycophron in Caſſandrâ. Ovid. *Met.* 14. *fab.* 3. & Phavorinus in Κέρκωψ & Νᾶνος γεγάντας, ubi uſurpat ipſa verba Scholiaſtis in Lycophronem. Quin & *Ænaria*, vel *Enaria* potiùs nomen eòdem refert Servius *in Æn.* 8. à magno Salmaſio ſic emendatus; *Inarime nunc Enaria dicitur, &c. quia in eam ad contumeliam ſimiæ miſſæ ſunt, quas Græcorum linguâ ἀρίμους, id eſt, enares dicunt, ob quam cauſam Pithecuſam etiam vocitant.* Nempe ut *ſimius* dicitur, quia *ſimus* eſt, ita *enaris*, quia *ſine naribus*; *enaris* enim eſt ut *elumbis*, *elinguis* &c. Itaque ab *enaribus*, id eſt, ſimiis Ἠναρία *Enaria* ſcribendum, quomodo legere eſt in Plutarchi Mario. Hæc Bochartus. Iſ. Voſſius autem ridiculum eſſe ait Salmaſium, cùm *Enariam* dici jubet, ac dictam ſcribit ab *enaribus*, id eſt, ſimiis, quia ſunt *ſine naribus*. Locum Servii, quem adfert ex Strabone emendandum vel puer videat. Ab ærifodinis dicta eſt hæc inſula, ut enim ab *ære* fit *ærarius*, ſic ab *aheno* facta eſt *Ahenaria* vel *Ænaria*. prodigioſæ ſiquidem fertilitatis eſt hæc inſula, non iis tantùm, quæ ſummâ tellure naſcuntur, ſed & metallis adeò abundat, ut tota auro, argento, ære, ferro, ſale, aliiſque foſſilibus videatur ſubſterni, ut mirum prorſus ſit, tantam varietatem in tam brevi ſpatio naturam incluſiſſe. Verùm poſtquam auri illic detectæ ſunt venæ, veriſimile eſt deſiiſſe incolas æra ſcrutari, quorum tamen copiam aquæ è viſceribus inſulæ prodeuntes ipſo odore ac guſtu teſtantur. Habet Urbem probè munitam cum arce, in ſcopulo ab inſula quaſi ſejuncto, ubi aliàs aſylum Ferdinandi Regis Neapol. tempore Caroli 8. Franc. Reg. qui totum Regnum ſubjugaverat, intra paucos dies. Eam pluribus deſcripſit C. Nepos Callus. Vid. *Inarime*.

Ænarium, Jovis lucus in Achaiâ juxta Olenum op. in quo Achæi de rebus communibus conſulturi conveniebant. Strabo *lib.* 8. *Arnarium* alibi vocat.

Ænda. Civit. in tribu Simeonis, quam Aſa, Rex Juda, expugnavit & ſubvertit. 2. Paral. 14. Hier. *in l. h.*

Ænea, vel *Æneia*, Macedoniæ urbs, 15. m. p. à Theſſalonica adverſus Pydnam poſita, fertili agro, ut eam deſcribit Livius; *Moncaſtro* hodie vocari ſcribit Nardus. Ab Æneâ conditam ait Liv. *lib.* 4. Ejus meminit Herodotus *lib.* 7.

Ænea teſta, Vid. *Chalcus Ceramus.*

Æneadæ, Vid. *Latium.*

Ænea, Vid. *Athos.*

Æneas, Anchiſæ & Veneris filius, princeps Trojanus, poſt longos errores in Italiam pervenit ad Evandrum ac Tyrrhenos, apud quos regnavit Tarchon junior an. 20. Primus fuit Latinorum rex, regnavitque poſt ſoceri Latini mortem annis 3. Turnum vicit, ejuſque ſponſam Laviniam accepit conjugem. Eutrop. Aboriginibus dein cum ſuis conjunctis, poſt varias urbes conditas, tandem in prælio contra Tuſcos occiſus eſt. In Numici ripa à ſuis conditus, Jovis Indigetis nomen accepit. Dionyſ. Halicarn. *l.* 1. *hiſt. Rom.* Liv. *l.* 1. Aur. Victor *l.* 1. *Orig. Rom.* Fingunt autem, hunc fuiſſe Veneris filium juxta Simoentem natum. Virgilius Ulyſſi Homerico per omnia ſimilem facit, virum fortem & bellicoſum, qui per varios & maris & terræ errores in Latium venerit. Convenit inter omnes ferè authores, Trojam ab eo & Antenore proditam fuiſſe, quapropter ubique illam culpam diluit, ut Romanorum gloriæ, qui ab eo traxerunt originem, conſulat. Trojâ dirutâ, patrem Anchiſen

chiſen ſenio confectum humeris impoſitum ab hoſtibus liberavit. Unde verſus in Neronem.

Quis neget Æneæ magni de ſtirpe Neronem?
Suſtulit hic Matrem, ſuſtulit ille Patrem.

Dum autem Aſcanium filium ſuum & Penates ſecum defert, Creuſam uxorem in itinere amiſit; Hinc in Macedoniam tranſiit: unde ulterius profectus Anchiſen in Siciliâ apud Drepanum mortuum reliquit. Africam nunquam vidiſſe, ne dum Didonem multi teſtantur, quapropter totum 4. Æneidos librum confictum omnes confirmant. Alii dicunt, Æneam captivum unà cum Andromache datum fuiſſe Neoptolemo Achillis filio, ac in Theſſaliam deportatum: ut ſcriptum eſt à Leſche, poëtâ Græco, qui *parvam Iliadem* compoſuit, cujus verſus refert Natalis Comes *lib. 4. cap. 13.*

Αὐτὰρ Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱὸς
Ἑκτορέην ἄλοχον κάταγεν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Παῖδα δ' ἑλὼν ἐκ κόλπου ἐϋπλοκάμοιο τιθήνης,
Ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ πύργου, τὸν δὲ πεσόντα
Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Ἐκ δ' ἕλετ' Ἀνδρομάχην ἠΰζωνον παράκοιτιν
Ἕκτορος, ἥν τε οἱ αὐτῷ ἀριστῆες Παναχαιῶν,
Δῶκαν ἔχειν, ἐπίηρον ἀμειβόμενοι γέρας ἀνδρί.
Αὐτόν τ' Ἀγχίσαο κλυτὸν γόνον ἱπποδάμοιο
Αἰνείαν, ἐν νηυσὶν ἐβήσατο ποντοπόροισιν
Ἐκ πάντων Δαναῶν ἀγέμεν γέρας ἔξοχον ἄλλων.

AEneas Gazæus, vir eruditus, ſub Zenone Imper. Scripſit eximium de immortalitate animæ tractatum, quem *Theophraſtum* appellavit. Bellarminus *de Script. Eccl. Seculi V.*

AEneas Sylvius, quartus Latinorum rex, regn. an. 31. Alius ejuſdem nominis, qui Anno Dom. 1458. factus eſt Pontifex Romanus, ac dictus Pius 2. Scripſit longè plurima, quæ recenſet Platina in ejus vitâ. Vide Voſſium *de Hiſt. Lat.* 3. 7.

AEneas Tacticus, floruit temporibus Ariſtotelis, cujus è *στρατηγικῶν*, ſive Commentario de arte Imperatoriâ supereſt *τακτικὸν, καὶ πολιορκητικὸν*, *Tacticus*, & *Obſidionalis liber*. In quo non tam obſidentibus, quàm obſeſſis dat præcepta. Hujus manuſcriptum codicem in Bibliotheca Vaticana extare refert Geſnerus. Suidas perperam vocat *De Stratagematis*. Vera enim Inſcriptio eſt *Στρατηγικά*, uti nuncupat Polybius *lib.* 10. itemque Ælianus *in Tacticis*. Primus divulgavit Caſaubonus pater, qui & notas adjunxit. Tacticorum verò Æneæ epitomen fecit Cyneas Theſſalus. Conſiliarius Pyrrhi, Epirotarum regis, quorum meminit Cic. *lib.* 9. *Epiſt.* 25. Vid. Voſſ. *de Math. c.* 48. *§.* 3. 4. & *l. 4. de H. Gr. c.* 11.

Æneas, unus ex iis legatis, quos Lacedæmonii, octavo belli Peloponneſiaci anno, finiendæ controverſiæ ad Athenienſes miſerunt. Vide Scholia *in Ariſtoph. Equit.* p. 336. F.

AEneia, quæ poſtea Janiculum. Dion. Halicarn. Troadis quoque urbs, Strab. 13. & Steph. Eidem Thraciæ locus: ad Pallenem Inſulam. Halicar. 1. Vid. *Ænia*.

AEneis, liber de rebus geſtis *Æneæ*, ut *Achilleis*. Statius ad finem Thebaidos ipſam alloquens.

Vive precor, nec tu divinam AEneida tenta,
Sed longè ſequere, & veſtigia ſemper adora.

Ovid. *Triſt. lib.* 2.

Et tamen ille tuæ felix AEneidos author
Contulit in Tyrios Arma virumque *toros.*

AEneos, opp. Thraciæ liberum, cum Polydori tumulo. Ciconum quondam regio. Plin. 4. 11. 16.

AEneſidemus, illuſtris Argivorum Imperator fuit, qui cùm Argis à Philocle obſideretur, nec urbem tueri poſſet, impetratâ à militibus abeundi facultate, ipſe honeſtè in præſidio ſibi credito occumbere maluit, quàm cum dedecore in patriam reverti. Liv. *lib. 4. dec.* 2. Item Philoſophus quidam Pyrrhonicus. Laert.

AEneſiphyra, Marmaricæ portus, Ptolom.

AEneſippa & *AEneſipaſta*. Vid. *AEneſippa*.

AEneſius, Jupiter, dictus ab Æno monte. Vid. *AEnum*.

AEnetus, Demetrii Prætor, Epheſo præſidere juſſus: ſed aſtu Lyci & fraude Andronis oppidum amiſit. Polyæn. *lib.* 5. Vitiosè Latina Verſio propagat *Anetus*

AEnetus, quinquertio in Olympia victor declaratus, acceptâ coronâ ſtatim è vita exceſſit, præ gaudio. Ejus ſtatua Amyclis viſitur. Pauſan. *in Lacon.*

AEneus, Vid. *Gnoſidicus*.

AEneus, Cyzici Pater. Hinc *AEnida*, Valer. Flacc. *l.* 3. 4. dicti.

AEni, ſinus Arabici Inſula. Ptolom.

AEni pons, *Oetingen* vulgò, op. Norici in Bavariâ ad Oenum flu. Scribitur & *Oeni pons*.

AEnia, urbs Macedoniæ, 15. m. p. Theſſalonicâ diſtans, Liv. Item, urbs Perrhæborum, non procul ab Acheloo, Strab. Vide Steph. in *Αἰνία*. Pop. *AEnianes* & *AEnienſes*.

AEniada, Vid *Oeniade*.

AEnianes, populi, poſtea *Paravæ* vocati, cùm fugati Moloſſiæ regionem circa Avum fluvium occupaſſent: Plutarchus *in quæſt. Græcis*: ſed [illegible] Græcus codex legit: *παραυαίους*, *Parabei*, ab Abo fluvio alii ſcribunt, ut ait Stephanus ex Rhiano. *AEnianes* Straboni & Heliodoro ſunt Theſſaliæ gentes ad ſinum Maliacum: Epicnemidiis Locris vicini, ad Oetam montem, gentile ab Ænia. Strabo quoque *AEnianes* in Media habet. Ibidem *AEnianam* urbem, in Vitia. Plinio *AEnienſes* in Ætolia. *AEnianes* alios eſſe in Ponto, quos Parſios vocant, ait Stephanus ex Strabonis *lib.* 14.

AEnianes, pop. Epiri, inter Ætolos & Moloſſos, remotiores ab urbe epiſc. Joanna in Ortum, & in Theſſalia, verſus Oetam montem. Vid. *Joanna* & *Caſſiope*.

AEnicus, Athenienſis, priſcæ Comœdiæ poëta, fabulas multas conſcripſit, à Polluce & aliis memoratas. Voſſius, *de Poet. Græc.*

AEniochi, pop. Sarm. Aſiaticæ. Vid. *Heniochi*. Luc. *l.* 2.

Æniochi, notiq; erepto vellere Colchi.

AEnius, flu. Perrhæborum. Steph. Item, Troadis. Strab. 13.

Ænnodius, Cicinenſis Epiſcopus, cui Hormiſda Pontifex multa dedit privilegia, atque etiam primum ſeſſionis locum, à ſiniſtra Pontificis, inter Epiſcopos, ob rectè & conſtanter adminiſtratam legationem ad Anaſtaſium Imp. Bernard. Saccius *lib.* 8. *Ticinenſis Hiſtoriæ.*

Ænnum, parvum oppidum, pro quo alii *Philoteram* ſcribunt, Plinius *lib.* 6. *cap.* 29. ad ſinum Arabicum eſt, à parte Occidentali. Ortelius. *Philoteris* Melæ eſt *Φιλωτέρας* Ptolemæo.

AEnoandrum, Vid *Cedebratis*.

AEnobarbus, vel potius *Ahenobarbus*. Domitius appellatus, quoniam Caſtor & Pollux cùm de victoriâ nunciarent Domitio, ipſeque minimè crederet narrantibus, malas, barbamque manibus permulſerunt, & ita ex fuſcâ in flavam converterunt; unde à barbâ rutilâ, æneique coloris *AEnobarbus* dictus, quod poſtea Domitiorum cognomen fuit

AEnocauma, mons excelſus Æthiopiæ verſus meridiem, æternis ignibus ardens, Mela 3. 9. Sed hodie in plerìſque exemplaribus *Θεῶν ὄχημα* legitur. Ex Annonis periplo hauſit Pomponius, qui tamen non dicit hunc montem perpetuis ignibus flagrare, ſed noctu tantùm talem apparuiſſe, verba ejus hæc ſunt, *Τέτταρας δὲ ἡμέρας φερόμενοι, νυκτὸς τὴν γῆν ἀφεωρῶμεν φλογὸς μεστήν, ἐν μέσῳ δ' ἦν ἠλίβατόν τι πῦρ τῶν ἄλλων μεῖζον, ἁπτόμενον, ὡς ἐδόκει τῶν ἄστρων. τοῦτο δ' ἡμέρας ὄρος ἐφαίνετο μέγιστον, Θεῶν ὄχημα καλούμενον.* Mons iſte hodie *Sierra Leona* appellatur, adeò altus, ut à ducentis & amplius m. p. nonnunquam ſit conſpicuus. Latera ejus perpetuò virent odoratis omnis generis arboribus; vertex æternis incingitur nebulis, quas ne ardentiſſimus quidem Sol unquam diſpellere, ac vix perrumpere poſſit. Hinc fit ut continuis fulminibus ac tonitruis, noctu præſertim, percutiatur, quorum fragor à navigantibus ad 50. m. p. exaudiri poteſt. Sonitum iſtum Luſitani aſſimularunt leonum rugitui, ac ea propter monti nomen indidere *Sierra Leona*. Iſ. Voſſius.

AEnon, locus Palæſtinæ ad Jordanem flu. ubi D. Jo. Baptiſta baptizabat, à Scythopoli 8. m. p. in Auſtrum.

AEnona, civitas Illyrici. Plin. 3. 21. *Nona* Nigro. Venetis paret, eſtque probè munita, & à majori parte mari præcincta 10. m. p. diſtat Iaderâ, in Boream, Seniam verſus 35. Contra Giſſam Inſul. 4. m. paſſ. diſtantem.

AEnos, op. Thraciæ liberum, *Enos* Sophiano. Poltymbriam vocat Apollodorus apud Stephanum, cui etiam *Ἄψυνθος* dicitur, quem vide in *Αἶνος*. Ab Æneâ conditum ſcribit Mela. long. 52. 16. lat. 42. 30. Hodie Græcis *Eno*, Turcis *Ygnos*. Olim etiam *Æneum* & *Ænum*.

AEnoſtadium, opp. Germaniæ, ab Æno fluv. dictum, quo tantùm dirimitur à Patavio, prope Danub. fluv. Subeſt Epiſcopo Patavino, eſtque ſita inter Bavariam & Auſtriam.

AEnotherus, Gigas quidam, ortus ex Durgia, pago Sueviæ, Carolo Magno, Imp. equo meruit: flumina quæ pontibus juncta non erant, poſt ſe equum ſuum trahens, ſuperare ſolitus fuit: Venedos Avareſque hoſtes, in fœni modum demetebat, & in morem aviculárum haſta, velut cuſpide, fixos, humeris ſuſpendebat. Aventinus *lib. 4. Annal. Boiorum.*

AEnum, op. pro quo aliqui Philoteram ſcribunt. Plin. 6. 29. Eſt autem ad ſin. Arab. in parte occidentali.

AEnum, aliam à priore, Vid. *Oenos* habet in Thracia Suidas, ab Æno, Gogii fratre, denominatam. *AEnos* Steph. Theſſaliæ urbs eſt: apud Locros Ozolos quoque: & circa Thapſacum, ad Euphratem fluv. Cephaleniæ Inſulæ mons eſt, apud Strab. ubi *AEneſii* Jovis templum. Fluvius & vicus prope Oſſam: Item, locus in Rhodiorum continente, Steph. Eidem eſt inſula, juxta Arabiam felicem. Eſt & Cretæ urbs, ab Ænea condita, Serv. 2. *Æn.* Vid. *Oenus* & *Ciſſus*.

Ænus, flu. Rhætiæ, vulgò *Ins*, qui inter Noricos & Vindelicos eos ſeparans fluit, Danubioque ad Pataviam urb. excipitur. Oritur in Rhætia, ex monte *Molosa*, 4. leuc Germ. à Clavenna, in Cæciam. Aliis *Oenus* dicitur. Item mons in Cephalleniâ, in quo Æneſii Jovis templum fuit.

AEnyrorum, *αἰνύρων*, & *Canyrorum κοινύρων*, Thaſii inſulæ, meminit Herodotus, in Erat. *αἴνυρα* ſunt Heſych.

AEnyſiphyra,

Æſiphyra, Vid. *ÆEneſiphyra.*

ÆEoli, pop. in Cappadocia.

Æolia, & *Æolis* Plinio, Melæ, Ptolemæo, aliiſque, Aſiæ propriè ſic dictæ regio, mari Ægæo expoſita, inter Troadem ad arctos, & Ioniam ad meridiem. Pop. *Æoles* ab *Æolo* Hellenis filio dicti, qui relictâ patriâ in Aſiam trajecerunt, ſedibuſque in Myſiâ min. fixis, Æolidem vocarunt; quæ *Sarcum* hodiè, teſte Caſtaldo, dicitur. Dionyſius *de ſitu orbis.*

> Τὸν δὲ μετ' Αἰολὶς ἔστι παραιγιάλοιο ἤπειρος,
> Αἰγαίου κατὰ χεῦμα, ὑπὲρ μέγαν Ἑλλήσποντον.

Æolia, celebratur a Poetis pro ventorum patriâ, eò quòd inſulares venti varii ſint, eſt enim αἰόλος *varius.* Virgil. *Æn.* 1.

> ——— Loca fœta furentibus Auſtris
> Æoliam venit. ———

Æolia, ſeptem inſulæ inter Italiam & Siciliam, quarum nomina ſunt Lipara, Hiera, Strongyle, Didyme, Ericuſa, Phœnicuſa, & Euonymos; de quibus ſuis locis. Hodie *Lipari, Volcano, Strombolo, Saline, Panari, Alicur, Felicur* & *Uſtica* Habent civitatem Epiſc. in Inſ. Lipara, probè munitam. Malè habitæ ſunt ab Ænobarbo, anno 1544. Aliis nominibus *Vulcaniæ*, & *Hephæſtiades* vocantur. *Plotas* appellari ſcribit Dionyſius *in his.*

> Τὰς δὲ μετ' Αἰόλου ἱεροὶ περιδρομοι ἐν ἁλὶ νῆσοι,
> Ἑπτὰ δὲ ἐν ταῖς γ' εἰσὶν, ἐπώνυμοι ἀνδράσι Πλωταί,
> Οὕνεκα μέσσον ἔχουσι περίπλοον ἀμφιέλικτον. Ab Æolo ſic dictæ.

Harum Strongyle, fumos exhalat, ventorum prænuntios. Plin *l.* 3. *c.* 8. & 9. Strabo *l.* 6. Mela, *l.* 3. *c.* 7. Diodor. Sic. *l.* 5. Cluver. *l.* 2. *c.* 14.

Æolica, urbs Æolidis fortè, ab Amazone quadam ſic dicta Euſt.

Æolida, Civ. habet Euſt. in Tenedo Inſula. Aliam videtur Herodot. deſcribere *l.* 7. in Achaia, circa Thermopylas

Æolides, dictus eſt Ulyſſes ab Æolo, qui filium habuit Siſyphum, ex quo natus eſt Ulyſſes. Virg. *Æn.* 6.

> Comes additur una
> Hortator ſcelerum Æolides. ———

Nam Anticleæ fil. fuit, quæ ante Laertæ nuptias clam cum Siſypho Æoli filio concubuit, unde Ulyſſes natus eſt, Quod ei apud Ovid. Ajax etiam objicit,

> — Quid ſanguine cretus
> Siſyphio, furtiſq; & fraude ſimillimus illi
> Inſerit Æacidis alienà nomina gentis!

Item Miſenus tubicen *Æolides* dicebatur. Virg. *Æn.* 6.

> Miſenum Æoliden, quo non præſtantior alter
> Ære ciere viros Martemq; accendere cantu.

Benè autem tubicen Æoli filius eſſe fingitur, quia ſonus è vento creatur.

Æolis, Inſulam quoque peculiarem habet Ptolemæus inter Æolias: Ex omnibus Æoliis ſola Lippara habitatur, ut docet Scipio Mazzella. Mare inter has Inſulas & Siciliam *Æolium* Pontum nominat Silius 14. Celebratur *Æolia* à Poëtis pro ventorum patria, eo quòd Inſulares venti varii ſunt: eſt enim αἰόλος varius.

Æolium, Thraciæ Cherſoneſi oppidum, Stephano. Plinius ſic vocat frontem hujus Cherſoneſi, in qua Eleus oppidum. Atticæ civitas quoque videtur apud Stephanum.

Æolus, ventorum imperator, vel potius (ut quidam putant:) quæſtor, Hippotæ filius fuit, ut inquit Ovid. *in Epiſt. Leandri.*

> Parce precor, facilemq; move moderatius auram:
> Imperet Hippotades ſic tibi triſte nihil.

Sic Apollonius *lib* 4. Argonauticorum.

> Αἰόλου Ἱππότεω παῖδα κλυτόν.

Matrem Æolo fuiſſe Meneclam, Hylli Liparenſis filiam, memoriæ prodidit Euthydemus Athenienſis *in libro De ſalſamentis.* At Eudoxus Cnidius *in libro* 2. *de ambitu terræ*, Lipyam Actoris Caryſtii filiam matrem Æoli fuiſſe maluit. Nec defuerunt, qui Jovis filium putaverint. Scribit Diodorus *lib* 5. Æolum Vulcaniis inſulis imperaſſe (quæ ab eodem poſteà Æoliæ ſunt nominatæ) pium fuiſſe ac juſtum regem, & perhumanum erga hoſpites, ac nautas docuiſſe velis uti, præterea ex diligenti ignis obſervatione prædicere ſolitum, qui venti futuri eſſent, atque inde locum datum fabulæ, ut ventorum rex fingeretur. Dionyſius eum commendat ob humanitatem in hoſpites,

> Αἰόλου Ἱπποτάδαο φιλοξείνου βασιλῆος,
> Αἰόλου ὃς θνητοῖσι μετ' ἀνδράσιν ἔλλαχε δῶρα,
> Κοιρανέειν ἀνέμων κλονεόντων θ' ἱεμένων τε.

Plutarchus *lib. De exilio* τῆς ἐπιφιλέστατον, *Deis Chariſſimum* vocat. Horatius *ventorum patrem.* Fuiſſe hunc regem Thuſcorum Soſtratus ſcribit *rerum Thuſcanicarum lib.* 2. & Plut. *in Parall.* Ovid. *Met.* 15.

> Æolon ille refert Thuſco regnare profundo,
> Æolon Hippotaden cohibentem carcere ventos.

Quod autem de ignis obſervatione dixit Diodorus, capiendum forſaſſe de fumo ex mente Plinii *lib.* 3. *cap.* 9. & Solini, qui ſcribunt, Æolum, cùm regnaret in Strongyle, ex ejus inſulæ fumo, quinam flaturi eſſent venti, in triduum prædicere ſolitum, indeque exiſtimatum ventos Æolo paruiſſe. Tradit Iſacius, Æolum fuiſſe hominem aſtrologiæ peritiſſimum. Sic etiam Palæphatus. Εἰκὸς δὲ ἀστρολόγον γενόμενον Αἴολον φράσαι Ὀδυσσεῖ τοὺς χρόνους καθ' οὓς ἐπιτολαὶ ποιεῖ ἀνέμων γενομένας. Strab. *lib.* 1. aſſerit, Æolum ventorum regem dictum fuiſſe, quia per fluxum & refluxum aquarum futuræ tempeſtatis, ac ſurgentium ventorum ſigna multo antè prædixerit, quæ cùm ad prædictum tempus evenerint, credidit vulgus mortalium ventos eſſe in ejus poteſtate, quos poſſet, cùm liberet, emittere. Hom. *Odyſ.* 10.

> Κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων,
> Ἠμὲν παυέμεναι, ἠδ' ὀρνύμεν' ὅν κ' ἐθέλῃσι.

Apollonius *Argonaut. lib* 4.

> Αἰόλος, ὅς τ' ἀνέμοις αἰθρηγενέεσσιν ἀνάσσει.

Quintus Smyrnæus, *lib.* 14. ita habet.

> Ἄντρα πέλει στυγερῶν ἀνέμων ἀμφὶ πέτρῃσι
> Κοῖλα καὶ ἠχήεντα, δόμος δ' ἄγχιστα πέλονται
> Αἰόλου Ἱπποτάδαο. Vide quæ ſequuntur.

Audiamus Latinos. Virg. *Æn.* 1.

> ——— Vaſto rex Æolus antro
> Luctantes ventos, tempeſtateſq; ſonoras
> Imperio premit, ac vinclis, & carcere frænat.
> Illi indignantes magno cum murmure montis
> Circum clauſtra fremunt. Celsâ ſedet Æolus arce
> Sceptra tenens; mollitq; animos ac temperat iras.
> Ni faciat, maria, ac terras cœlumq; profundum
> Quippe ferant rapidi ſecum, verrantq; per auras.
> Sed Pater Omnipotens ſpeluncis abdidit atris
> Hoc metuens, molemq; & montes inſuper altos
> Impoſuit, regemq; dedit, qui fœdere certo
> Et premere, & laxas ſciret dare juſſus habenas.

Ovid. *Met.* 11.

> Neve tuam fallax animam ſententia tangat,
> Quòd ſocer Hippotades tibi ſit, qui carcere fortes
> Contineat ventos, & cùm velit, æquora placet.
> Cùm ſemel emiſſi tenuerunt æquora venti,
> Nil illis vetitum eſt, incommendataq; tellus
> Omnis, & omne fretum eſt, cœli quoq; nubila vexant,
> Excutiuntq; feris rutilos concurſibus ignes.

Val. Flac. *lib* 1.

> Hinc ſoliti quondam miſcere polumq;
> Infelixq; fretum: neq; enim tunc Æolus illis
> Rector erat. Libya cùm rumperet advena Calpen
> Oceanus, cùm flens Siculos Oenotria fines
> Perderet, & mediis intrarent montibus undæ.
> Intonuit donec pavidis ex æthere ventis
> Omnipotens, regemq; dedit, quem juſſa vereri
> Tota cohors. ———

Stat. *Sylv. lib* 4.

> Et pater Æolio qui frangit carcere ventos,
> Cui varii flatus, omniſq; per æquora mundi
> Spiritus ac hyemes nimboſaq; nubila parent.

Claud. *lib.* 1. *de Raptu Proſerpinæ.*

> ——— Ceu turbine rauco
> Cùm gravis armatur Boreas, glacieq; nivali
> Hiſpidus, & Geticâ concretus grandine pennas
> Bella cupit, pelagus, ſilvas, campoſq; ſonoro
> Turbine raptuꝛus: ſi fortè adverſus ahenos
> Æolus objecit poſtes, vaneſcit inanis
> Impetus, & fracta redeunt in clauſtra procellæ.

Bochartus Græcos hanc fabellam à Phœnicibus didiciſſe veri ſimile putat, quibus עיול *Aol* (vel Græcè ἀελλα) eſt *procella turbo, tempeſtas.* Hinc rex *Æolus* creditur à Phœnicibus eſſe rex *Aolin*, id eſt, *tempeſtatum.*

Æolus Hellenis filius, qui ventorum rationem inveniſſe dicitur, ut tradit Plinius VII. Naturalis Hiſtoriæ libro. Ab aliis tamen alius exiſtimatur, quibus magis accedo. Tres enim fuerunt Æoli, unus qui in inſulis à ſe denominatis regnavit, atque ex earum fumo ventorum rationes deprehendit: Vid. *Æolia.* Alter qui in Hetruriâ regnavit. Cujus filii fuerunt Macareus & Canace. Tertius verò *Hellenis* filius, cui tres fuerunt liberi *Cretheus*, *Athamas* & *Salmoneus.*

Æon, nomen ab Hæret. Valentino divinitati tributum, quam in 30. Deos ſeu Æonas diſtinxit, partim mares, partim fœmellas: Ex quorum commixtione Servatorem mundi ortum eſſe. Tertull. *contra Valent.* Iren. *l* 2. *c.* 4. Epiph. *hær.* 31. Ejus ſectatores, Ptolomeus, *flos Valentini* Irenæo dictus, Harpocration, &c.

Æon, Inſ. in Atlantico mari. Tertull. de Pall. Vid. *Atlantis.*

Æorpata, Vid. *Amazones.*

Æos, Typhonis filius, quem quidam ſcribunt Paphon civitatem condidiſſe, cùm tamen ſint qui Pygmalionis opus id eſſe ſcribant. Vid. etiam *Agapenor.*

AEpalius, rex quidam, partis alicujus Græciæ, qui cùm è regno ſuo pulſus fuiſſet, Herculis ope atque operâ reſtitutus eſt; in cujus beneficii memoriam, ei rebus humanis circa Oetam exempto gratiam reddidit: quippe Hylam inter ejus filios natu maximum adoptavit, qui regni ſucceſſionem poſtea ſuſcepit, poſteriſque tranſmiſit. Strab. *lib.9.*

AEpaſius Campus, circa Lepreum Peloponneſi, Strabo 8.

AEpatiacus Portus, littoris Saxonici, in Belgica, teſte Lib. Notit.

AEbei, αἰπεινοί, Vid. *Hyrmine.*

AEpeia, Thuria dicitur Pheris contermina; ſita verò eſt in excelſo colle, unde nomen ſortita eſt, item urbs Laconiæ, & alia Cretæ, & alia Cypri ad Clarium amnem, poſtea *Soli* nuncupata. Plut. *in Solone.* Vid. *Corone. Methone*, & *Thura.*

AEphulli, locus Archiepiſc. in Sanctionibus Pontif. Oriental.

AEpiſynangis, Aſianus ager. Theophr. 4. *de Cauſis Plant.*

AEpius, athleta quidam, qui arroganter de pugilatione & inſolenter loquutus, ubi obſtrepitum apertè eſt ei, Anne ſatis eſt (inquit) quòd ad pugnam ſum ineptus! ridiculè ſatis oſtentationem athleticam ignaviæ & languoris molliens confeſſione. Plut. *De ſui laude.*

AEpolium, Urbs Sarmatiæ Europææ, circa Tyram & Iſtrum, fluvios. Plin. *Oepolium* quidam codices: *Obolium* quoque, ut Dalechampius ſcribit.

AEpos, mons juxta quem ſita eſt civit. Hypepæ. Cæl. Rhod.

AEpulo, Iſtrorum, ſeu Hiſtrorum regulus, cùm A. Manlii caſtra cepiſſet, opimæque prædæ incubaret, vino, epuliſque indulgeret, à Romano milite ex fuga retracto invaditur; ipſe autem, raptim à ſuis in equum impoſitus Neſactium fugâ elapſus eſt, quem inſecuti Manlius & Junius Coſſ. opidum vi capiunt; ille verò ne vivus in hoſtium poteſtatem veniret, ſeſe gladio trajecit. Florus tamen *lib.2. cap.10.* à C. Claudio Pulchro captum ſcribit, ac equo impoſitum, & cùm ſubinde crapulâ & capitis errore lapſaret, captum ſeſe vix & ægrè, poſtquam experrectus eſſet, didiciſſe.

AEpy, urbs fuit ſub ditione Neſtoris, quam *benè munitam* dixit Hom. *Il.2.* Non longè autem aberat à Thryo op. Elidis in Peloponneſo, Pſophidi urbi finitima. Statius *lib.4. Theb.*

Quos Thryon, & ſummis ingeſtum montibus Æpy.

Meminit ejuſdem Strabo. *lib.* 9. Stephanus Meſſeniæ urbem eſſe ſcribit, & veteris cujuſdam poëtæ locum de illa citat, is autem eſt Hom. *Il.2.*

Καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον καὶ ἐΰκτιτον Αἰπύ.

Hinc *Æpytius* adjectivum Stat. *ubi ſupra.*

AEpytios idem ardor agros, & Pſophida celſam.

AEpytus, Meſſeniorum R. Creſphontis & Meropes filius, qui in Arcadia apud Cypſelum avum maternum fuit educatus, occiſo Polyphonte, qui matrem ejus invitam duxerat, regnum paternum recuperavit, Apollodor. *lib.* 2. Ab hoc reges Meſſeniorum *Αἰπυτίδαι* ſunt appellati, quod & Pauſaniæ in Meſſenicis notatum. Euſtathius *in illud Hom. Il.* 2.

Οἳ δ' ἔχον Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπὺ,
Αἰπύτιον παρὰ τύμβον ——

Ἐν μέσῃ inquit, Πελοποννήσῳ ἡ Ἀρκαδία, πλείστων ὀρεινῶν ἀποπεφραγμένη, μέγιστον δὲ ὄρος ἐν αὐτῇ Κυλλήνη. Ὁ δὲ Αἰπύτιος τύμβος δηλοῖ μὲν τὸν τοῦ Αἰπύτου τάφον. Ἀρχαῖος δὲ ἥρως ὁ Αἴπυτος, οὗ ὁ τύμβος ὁμώνυμος. Vide Heſych. *in Αἰπύτιον.*

AEpytus, Elati filius, Arcadum rex: cùm templum Neptuni equeſtris, in monte Haleſio, prope Mantineam, vetitus licet, intraſſet, marinæ aquæ è ſacris latebris erumpentis vi ſubitâ excæcatus, non multo pòſt in venatione à ſepe ſerpente ictus interiit: ſepultus eſt in Sepia, monte Arcadiæ. Homerus ejus meminit, & Pauſanias *in Arcadicis.*

AEquana, Urbs eſt in prov. Terræ laboris in ora ſinus Neap. medio itinere, inter Surrentum & Stabias; eſtque parva admodum.

AEquana juga, montes Picentum. Vico ac Surrento urbibus imminentes (hodie *Montagna di Sorrento*) ſic ab *AEqua* urbe exciſâ, cui Vicus ſucceſſit, nominati, quam Ortelius cum Æcani urbe longè diverſâ confundit: quo nomine etiam urbs ipſa *AEquana* nominatur, nunc *Vico di Sorrento.* Sil. *lib* 5.

AEquana, & Zephyro Surrentum molle ſalubri.

AEqueſilici. Hiſpaniæ Tarrac. populi, apud Plin. Fortè *Aquæ Siliniorum* Ptolomæi, ut ſuſpicatur Ortel.

AEqui, pop in Latio, qui Tiburi montes imminentes incolebant. *AEquicula* Virg. *AEn.7.*

Horrida præcipuè cui gens, aſſuetaque multo
Venatu nemorum, duris Æquicula glebis.

Silius *Ital lib.8.*

Quique Anienis habent ripas, gelidoque rigantur
Simbruvio, raſtriſque domant AEquicola rura.

Populi Æquicoli Ovidio *Faſt.* 3.

Quintum Laurentes, bis quintum AEquiculus acer.

AEquiculani Plinio dicuntur. *AEcani* Stephano ac Dion. Halicarnaſſæo. Vide Cluver. *de Ital. Ant lib.2.c.16.* Hos Q. Cincinnatus, Dictator ab aratro, ſub jugum miſit: Poſthumius Tubertus rebellantes domuit, Fabius 40. urbibus mulctavit, *Ma...i* hinc nomen meritus. Liv. *l.3.* & 4.

AEquicius, Valeriæ Urbis monaſterii Abbas. Marul. *l.2.c.5.*

AEqui lanum, Vid. *AEculani.*

AEquilium, Carnorum Venetæ ditionis urbs. *Citta nova* nunc, Leandro Alberto teſte.

AEquimelium, locus Romæ, ubi domus Melii cujuſdam ſolo æquata fuit. Spurius enim Melius ob frumenti largitionem in ſuſpicionem affectatæ dominationis venit, & cùm ad populi fidem fugeret, à Servilio Halâ equitum magiſtro deprehenſus, & occiſus eſt, domuſque ejus diruta, & *Area AEquimelii* dicta. Liv. *lib.1. dec 4.*

AEquinoctium, Pannoniæ infer. op. Anton. *Viſchmund* Simlero.

AEquum, Colonia & op. Dalmatiæ mediter. à Salona 21. m.p. in Cæc. ab Epidauro 44. in Bor. *Clucci*, ſeu *Cluzzi* Villanovano; *Chognitz* verò Jac. Luccaro Raguſæo. longit. 42. 30. lat. 42. 30.

AEra, quam Hiſpani in Chronologiam introduxere, notat initium eventus alicujus extraordinarii, vel mutationem aliquam notabilem. Inventa occaſione certi alicujus tributi ab Auguſto impoſiti. Hâc uſi Hiſpani, uſque ad A. C. 1351. poſtquam incepiſſet 38. ante an. C.N. Reliquæ Æræ illuſtriores ſunt *AEra Nabonaſſaris*, quæ incidit, in 26. Febr. An. 3967. Periodi Julianæ, 1. annum 8. Olymp. & 6. Romæ. *Æra Seleucidarum*, fixa in An. 442. V.C. 312. ante C.N. à Seleuco Nicanore, in Syria, obſervari juſſa, 12. An. poſt denatum Alexandrum M. *AEra Christiana*, Vide Genebr. Keplerum, Petavium, Scaligerum, Calviſium, Salianum, Cuſpinianum, Sigonium, Onufrium, Voſſium, Helvicum, Langium &c. De *AEra Diocletiani*, Vid. *in Diocletiano.* De *AEra Arabum*, in *Hegira.*

AEra, urbs Macedoniæ, alia Ioniæ, tertia juxta Helleſpontum. Steph. Sunt quoque Carmaniæ pop. apud Ptolom.

Aerea, *Ayr.* Urbs Scotiæ merid. in ora Glottæ æſtuarii, in Covalia prov. juxta Æream fluv. 40. m. paſſ. a Candida Caſa in Boream. & 34. à Glaſcoa in Africum.

AErea Via, Vide *Laurium.*

AErenoſi, Hiſpaniæ populi, apud Polybium 3. corruptam lectionem judicat Ortelius: & Auſetanos habet hoc loco Liv. 21.

AEretica, Armeniæ minoris regio. Ptolem.

AErgitia, vulgò *die AEgrez*, amnis in agro Baſilienſi, Liechtſtallum urbec. alluens. Hic è convallibus ſex proximis, ſingulis fluviolis, ſeu torrentibus auctus, rectà Boream contrà decurrens, & priſcam olim Rauricam interſecans, Rheni undis miſcetur. Urſtiſius, *epit. Hiſt. Baſil. cap.2.* Vid. *Arragoiia.*

Æria, vel *Aëria*, vel etiam *Eeria.* Vide *AEgyptus.* Fuit etiam *Æria* urbs Celtica. & alia Cretæ; item inſula Thaſus ſic dicta. Steph. Vid. etiam *Creta. Libya* & *Thaſſus.*

AEria, vel *Aeria*, op. Gall. Narbon. in Delphinatu ad Rhodanum, ſic quòd in excelſo loco ſita ſit, appellata. Plin. *Aire* hodiè, teſte Cognato, aliis *l'Oriol.* long. 2 33. lat. 43. 40. Item op. Belgii in Arteſiâ, ad Lyſam flu. non longè à Tervannâ, è cujus ruinis crevit. Urbs eſt nova & culta; ſitu & arte permunita. Theatrum ſæpe belli Hiſpanico-Gallici. Cum arce; vulgò *Aire*, inter Audomarum, & Bethuniam.

AErias, antiquiſſimus Cypri Rex, templi Paphii conditor. Tacit *hiſt.* 1. 2.

AEriani, Ariani Hæretici, ab *AErio* presbytero nomen habentes, dolente quòd in Epiſc. Euſtathius ſibi prælatus eſſet. Anno Chriſti 349. ſub Conſtantino. Filium ajunt diverſæ naturæ à patre, ut inſtrumentum ab opifice, diverſum eſt: Spiritum S. eſſe diverſum, ſicuti locus & tempus diverſa ſunt ab illis, qui his utuntur: utque dictiones hæ, *Ex quo. Per quem*, & *In quo*, inter ſe differunt, ita etiam perſonas Trinitatis. Nuptias damnant, abſtinentiam urgent, unde etiam *Encratitæ* dicuntur. Paſcha celebrare prohibent, quia Paſcha noſtrum immolatus ſit, Chriſtus. Epiph *hær.* 75. Aug. *hær.* 53. Onuphrius, A.C 349.

AErimontanus. Vid. *Henricus AErimontanus.*

AErius. Vid. *Miſenus.*

Aëromantia, ars divinandi per aërem. una ex ſex Magiæ Perſicæ ſpeciebus.

AErope, Atrei uxor quæ adulterio à Thyeſte Atrei fratre corrupta, duos filios peperit, quos poſtea Atreus fratri comedendos appoſuit Ovid. *Triſt.2.*

Si non AEropen frater ſceleratus amaſſet,
Converſos Solis non legeremus equos.

Item Cephei filia à Marte compreſſa, quæ ex partu interiit, nihilominus tamen infans ejus ſupervixit, ac *AEropus* à matre dictus eſt. Pauſan.

AEropolita, gens apud Soz. 7. 15. in Arabia.

AEropus, mons Chaoniæ. Liv. *lib 2. Dec.4.* Item Epirotarum exercitus dux, à quo cùm multa accepiſſet Pyrrhus, nec illi per mortem rependere potuiſſet, Credita, inquit, pecunia hæredibus creditorum ſolvi licet, at gratias niſi ſcientibus iis quibus debentur, perſolverit, vir honeſtus & gratus oſtenderit.

Aeropus, tutor *Oreſti* Archelai Macedonum Regis filio datus, qui

qui pupillo ſublato regnum invaſit, perque annos ſex tenuit. Mortuus Olymp. XCVI. anno ſecundo ex morbo, relicto ſucceſſore filio Pauſaniâ, qui tantùm annum imperium tenuit.

Aeropus & *Damaſippus* Duces, in Exercitu Philippi Macedonis, in Thebanos bellum gerentis: qui ex cauponâ Pſaltriam conductam caſtris induxerunt. Hac re cognitâ Philippus utrumque ducem voce Præconis terminis regni ſui exegit. Polyænus *l. IV. com*

AEroſa, ſic olim antiqui Cyprum inſ. vocarunt, quòd in eâ plurimum æris naſcatur. Author Sextus Pompeius. Vid. *Cyprus*.

AErrads, Indiæ intra Gangem populi Ptolemæo. *Cirrades* ſunt interpreti, & rectè, nam idem paulò poſt horum regionem *Cirradiam* nominat. Ortelius

AErroneſia, Inſula eſt apud Nicetam, inter Aulonem & Siciliam.

AEryndele, Urbs Aſię epiſc. ſub archiep. Petracenſi, & Patriarch. Jeroſolymitano. Mir.

AEſa. urbs Thracię finitima Pallenę. Steph.

AEſacus, flu. Trojanus ad Idam mont. Item Priami filius ex Alyxothoe Dymantis filiâ, plus ſilvis quàm civitatibus delectatus. Hic cùm Heſperiam, ſeu Eperiem liberali formâ puellam videret, adeò ejus amore captus eſt, ut in ſilvas eam ſequeretur, quę fugiens morſu ſerpentis eſt occiſa: ipſe autem amoris impatiens, acrique dolore concuſſus, ſe de ſcopulo in mare præcipitem dedit, cujus Thetis miſerta, eum in mergum transmutavit. Vide Ovid. *Met.* 11 *ad finem*.

AEſagea, montis nomen. Hom. *Hymn in Apoll. Verſ.* 40.

Καὶ Κλάρ☉ αἰγλήεσσα, καὶ Αἰσαγέης ὄρ☉ αἰπύ.

AEſandſorum, meminit thec Golzii, ex Agrippinę numo.

AEſapus, vel *AEſepus*, Plin. & Ptol. flu. Myſię in Aſia, ex Ida monte profluens, ac in Helleſpontum apud Cyzicon urbem fluens. *Spiga* in tabulis recentioribus. Hom. Itèm *AEſapus* Bucolionis fil. apud eundem. Sed leg. *AEſepus*.

AEſar, vel *AEſarus*, flu. Mag. Gręcię, in mare Ionium ſe exonerat, juxta Crotonem. Ovid. *Met. l.* 15.

———— Patrias, age, deſere ſedes:

I, pete diverſi lapidoſas AEſaris undas.

Hinc *AEſareus*. Ovid. *ubi ſupra:*

Invenit AEſarei fatalia fluminis ora.

Αἴσαρ☉ eſt Gręcis hic fluvius. Malè ergo *AEſeris* multi ex vetuſtioribus codices, & pejus *Haſeris*. Dionyſ. *de ſitu orbis*.

Ναιόμενον χαρίεντ☉ ἐπ' Αἰσάρου προχοῇσι.

Hylim à Thucydide appellari putat Leander, qui dicit eum hodie *Eſaro* vocari. Vid. Cluver. *Ital. Ant.* 4. 15.

Æſaru, Thuſcię fluv. apud Lucam urb. *Auſer.* Plinio, *Oſari* vulgò dicitur.

Æſarenenſis, Sardinię populi, apud Ptol.

Æſarus, Dionyſio & Straboni, *Æſar.* Ovid. 15. *Metam.* Magnę Gręcię flu. circa Crotonem; Hujus meminit etiam Lycophron & Theocritus, cujus Scholiaſtes dicit eum per mediam urbem fluere. Idem quoque in Sicilia fluvium ſic dictum habet: *Hyliam* ἴλιν à Thucydide appellari putat *Leander*, qui eum hodie *Æſaro* vocat. Vide *Auſeris*.

Æſchines, Athenienſis Orator, Demoſthenis æmulus, cujus orationes tres extant, *Charites* Græcis, & aliquot epiſtolæ, *Muſæ* dictæ. Præter hunc alii ſeptem claruere. Primus, Philoſophus, Socratis diſcipulus. Secundus, qui artem Oratoriam conſcripſit. Tertius, ex Arcadia profectus. Quartus, Mitylenæus, quem *Flagellum oratorum* vocabant. Quintus, Neapolitanus, Philoſophus Academicus, Melanthii Rhodii diſcipulus. Septimus, Mileſius ſcriptor. Octavus, ſtatuarius. Laert. *lib.* 2. *in Vita Æſchinis* Voſſ. *de Mathem. c.* 4. *§.* 5. *& de Sectis Phil. c.* 9. *§.* 1. Porro prior Æſchines, cùm orationem, quâ fuerat uſus adverſus Demoſthenem, Rhodi legiſſet, legit & defenſionem ejuſdem Demoſthenis, ob quam depulſus fuerat in exilium, mirantibusque amicis, tum eos magis miraturos dixit, ſi ipſum orantem audiviſſent. Plin. 7. 30. Cùm Rhodum ſeceſſiſſet, inſtituit extemporalem orationem habere, & declamare exercitationis cauſâ: quod tamen factum Fabius ſcribit circa Demetrii tempora, an verò ab eo inſtitutum, non ſibi conſtare. Poſtea Samum cùm veniſſet, ibi paulò poſt obiit. Plut. *de* 10 *Orat.*

AEſchines, Chius Empiricus, qui multos vel ſolo aſpectu perſanaverat, Eunapium ſophiſtam, qui Athenas ſtudiorum cauſa venerat, morti jam vicinum inſtrumentis quibuſdam diducto oris hiatu medicamentum infundens, vitæ reſtituit: ſubitò enim ſoluta eſt alvus, & æger loqui cœpit: hoc uno facto ſuperiora erTata omnia obliteravit Eunapius *in Prohæreſio*.

AEſchines, Empiricus Athenienſis, qui ex crematorum hominum cinere anginis medebatur & tonſillis, uviſque & carcinomatis: hoc medicamentum vocabat *Botryen* Plin. *lib.* 28. *cap.* 4. Item nomen unius ex tribus ſectis, quæ ex Montaniſtarum hæreſi ſuppullularunt! Hi præter reliquos errores, Jeſum Chriſtum Filium Patremque in SS. Trinitate eſſe, fabulati ſunt. Epiphan. & Philaſtr. *de Hær.*

AEſchines, Charius vel Lyſaniæ Filius, Socratis Diſcipulus, quem inter alios Dialogos Suidas cenſet ſcripſiſſe Axiochum. Ejus meminit Ariſtophan. *Crabron.* 514. E.

AEſchines, Selli filius, Athenis omnium glorioſiſſimus & vaniſſimus Vid. *Sellus*, & Ariſtoph. *Veſp.* 451. 519.

AEſchrion, Mitylenæus verſificator, inter comites Alexand. M. Ariſtoteli familiaris, maximeque dilectus, ut tradidit Menander Alexandrinus *in lib. De diſcipulis Ariſtotelis*. Idem fortè eſt cum illo, quem cum exercitu per inſidias Hanno *Olymp.* 118. an. 2. oppreſſit, de quo Diodorus Sic. *lib.* 20. Vid. etiam Nicandr. Lilium Giraldum, & Voſſ. *de Poët. Græc.* 8. Fuit etiam *AEſchrion* quidam Samius Ἰαμβοποιός, teſte Athenæo, 8. 3. ubi, ut & 7. 12. ex ejus Jambis nonnihil citatur. Hujus fortè eſt, Ἔφεσις, cujus *lib.* 7. citat Tzetzes *ad Lycophronem fol.* 103. Fuit quoque *AEſchrion* medicus, quem laudat Galenus alicubi. Hujus omnino liber eſt de Agricultura, quem citat Plin. *lib.* 1. inter Authores, itemque Varro *de R. R.* 1. 1. Antiquiſſimus autem omnium eſt *AEſchrion* ille, à quo in Samo tribus *AEſchrionia* appellationem ſortita eſt, cujus meminit Herodot. *lib.* 3. *cap.* 26.

AEſchylus, duodecimus Athenienſium Judex, regn. an. 23. Hujus anno 2. Iphitus ludos Olympicos in Elide, ut quarto quoque anno celebrarentur, magno totius Græciæ conventu, inſtituit, quod annorum ſpatium *Olympias* appellatum eſt, atque ex hoc tempore apud Græcos anni ab Olympiadibus digeri ac nominari ſolent. Prima autem Olympias incidit in annum mundi 3174. ſecundum Helvicum, circa natalem Romuli & Remi, 407. annos poſt Troiæ excidium.

AEſchylus Corinthius, frater uxoris Timophanis tyranni, per quem Timoleon perſuadere conabatur fratri, ut tyrannidem deponeret Plutarch.

AEſchylus, Rhodius, cum Peuceſte Macedone, deditæ Ægypto præpoſitus. Curt. IV 71.

AEſchylus, frater Cynægiri, bellicâ primùm gloriâ celebris, dein tragœdiographus, qui cùm ſenſiſſet, certo quodam die ſe ruinâ periturum, ex urbe Siciliæ, in quâ morabatur, egreſſus, loco aperto conſedit, ſuper quem Aquila volitans, teſtudinem quam pedibus gerebat, ſuper caput ejus, ſplendore illius deceptâ, (erat enim crinibus vacuum) tanquam ſuper petram, ut fractæ teſtudinis carne veſceretur, eliſit, quo ictu peremptus eſt. Primus, teſte Horatio, gravitate perſonarum & coloris diſtinctione uſus eſt. Sic enim ille.

Poſt hunc perſonæ pallæque repertor honeſtæ

AEſchylus, & modicis inſtravit pulpita tignis,

Et docuit magnumque loqui, nitique cothurno.

Hinc *AEſchyleus*. Prop. 2. 8.

Deſine & AEſchyleo componere verba cothurno.

Eumenidum, quibus colubri pro crinibus, primus inventor. Pauſ. *in Achaicis*. Impietatis nomine condemnatus, quomodo evaſerit, docet Ælianus *Var. Hiſt.* 5. 19. Vid. etiam Valer. Max. *lib.* 9. *c.* 12. *ex.* 10. Voſſ. *de Gr. Poët.* 4. Cæterum de variis *AEſchylis* vide ſis doctiſſimum virum Tho. Stanleium *Comment. in AEſchylum, in principio*.

AEſculanus & *Argentinus*, Dii quidam ſic dicti ſunt *AEris*, & *Argenti*, idſeſt, locupletandorum hominum poteſtatem habentes. Bud. *lib.* 5. *de Aſſe*. Item *AEſculanus*, vel *AEs*, Deus ſub cujus nomine Pecunia culta eſt Romæ. Auguſt. *de Civit. Dei*.

AEſculapii, de his Nonius ex Siſenna: *Caſtra de Pania converſit in montes, ut crebro ferculis protinus procedendo poſſet in fines AEſculapiorum pervenire.*

AEſculapii Inſ. Vid. *Tiberina*.

AEſculapium fanum, vide *Alunt*.

AEſculapium, lucus, inter Berytum & Sidonem. Strabo. *AEſculapios* incolas hujus vocat Siſenna *apud Nonium*, in voce *Protinus*. Alius in Coo inſula, Lactantius 2. *de origine erroris*. *AEſculapii Puteum* quendam celebrat Ariſtides.

AEſculapius, Apollinis ex Coronide nymphâ fil. quam Ovid. dicit è Lariſſa fuiſſe, & Phlegyæ filiam. Hom. *in Hymnis*.

Ἰητῆρα νόσων Ἀσκληπιὸν ἄρχομ' ἀείδειν

Υἱὸν Ἀπόλλων☉, τὸν ἐγείνατο δῖα Κορωνὶς

Δωτίῳ ἐν πεδίῳ, κούρη Φλεγύου βασιλῆ☉.

Quæ Coronis poſtea rem habens cum AEmonio, juvene, cui Iſchys nomen fuerat, ab Apolline ſagittis confoſſa eſt. Sed is poſtea facti pœnitens, ſecto ejus utero conceptum ex ſe eduxit infantem, eumque AEſculapium appellavit, tradiditque Chironi, ſub quo medicinæ ſtuduit. Plut. *in Conviv. lib.* 9. *q.* 14. Pindarus, *Ode* 3. Pauſan. *lib.* 2. Lactant. *Inſtit. lib.* 1 *cap.* 10. Ovid. *Met. lib.* 2.

Non tulit in cineres labi ſua Phœbus eoſdem

Semina, ſed natum flammis uteroque parentis

Eripuit, geminique tulit Chironis in antrum.

Jamque hujus artis peritus, Dianæ precibus Hippolytum ab equis diſcerptum vitæ reſtituit, quâ re motus Jupiter fulmine eum occidit. Virg. *AEn.* 7.

Tum pater Omnipotens, aliquem indignatus ab umbris

Mortalem infernis ad lumina ſurgere vita,

Ipſe repertorem medicinæ talis & artis

Fulmine Phœbigenam Stygias detruſit ad undas.

Porro AEſculapium fulmine occiſum fuiſſe à Jove teſtantur. Pindarus & Euripides *apud Clem. Alex. in Protreptico*, ubi etiam addit, Οὗτ☉ μὲν ὁ κεῖται κεραυνωθεὶς ἐν τοῖς Κυνοσουρίδ☉ ὁρίοις. Marcus autem

autem Tullius *De Nat. Deor. lib.* 3. paulo aliter hæc tradit, ubi tres AEſculapios fuiſſe refert. Primus Apollinis fil. fuit, quem Arcades colunt; qui ſpecillum inveniſſe, primuſque vulnus obligaviſſe dicitur. Secundus, ſecundi Mercurii frater; Is fulmine percuſſus dicitur humatus fuiſſe Cynoſuris. Tertius, Arſippi & Arſinoes, qui primus purgationem alvi dentiſque evulſionem, ut ferunt, invenit, cujus in Arcadia non longè a Luſio flu. ſepulcrum & lucus oſtenditur. Sunt autem, qui AEſculapium Meſſenium fuiſſe tradunt, ſed Epidauri manſiſſe, unde *Epidaurius* dictus. Ceterùm Romam accitus urbem ipſam gravi peſtilentiâ liberavit, in cujus honorem inſigne templum in inſulâ Tiberis, de qua Sueton. *in Claudio c.*26. illi conſtruxerunt, coluerunt que eum in ſpecie ſerpentis. Nam Romanis in Epidaurum profectis tempore peſtilentiæ, ut AEſculapium Romam portarent, ſerpens grandis navem ingreſſus eſt, quem illi Deum AEſculapium eſſe rati, ſecum duxerunt. Ovid *Met.*15. Veteres gallum gallinaceum ei immolabant, Cyrenenſes capram. Duos habuit filios arte medicâ præſtantes, Machaonem, & Podalirium; filias verò Hygiæam, AEglen, & Panaceam. Medicinam plurimum ampliavit, ob eamque rem in Deorum numerum receptus eſt. Duo ejus filii bello Trojano Agamemnonem ſecuti, non mediocrem opem commilitonibus attulere. AEſculapium ait Pauſanias *in Achaicis*, nihil aliud eſſe quàm aëra, cujus filia ſit *Hygiaa*, id eſt, *bona valetudo.* Eſt enim aeris temperies non homini ſolùm, ſed cunctis animalibus ſaluberrima. Jure optimo igitur antiqui Apollinem AEſculapii patrem eſſe finxerunt, atque ipſum AEſculapium ſalubrem vim de ſole, animis, corporibuſque mortalium ſufficientem, [illegible] eſt, ſanitatis artificem, quia ſolis calor univerſis elementis dominatur. Non defuerunt autem, qui locum datum fuiſſe fabulæ de AEſculapio tradiderunt, quòd mortuos ab inferis revocaret, quia nonnullos, quorum conclamata ſpes eſſet, vitæ ac ſanitati reſtitueret per vim medicamentorum; unde fabulati ſunt antiqui, Plutonem apud Jovem conqueſtum fuiſſe, quòd ſuum imperium mortalis medicus exinaniret: Ideirco fulmine percuſſum fuiſſe à Jove inquiunt, quod accidit paulò ante Trojana tempora. De nomine ſic Bochartus. *Æſculapius*, inquit, fortaſſis Phœniciè dictus eſt איש כלבי *Is calabi*, hoc eſt, *vir caninus.* Feſtus de *AEſculapio. Canes adhibentur ejus templo, quod is uberibus canis ſit nutritus.* Cæterùm de Æſculapio, librum ſingularem ſcripſit doctiſſimus juvenis Thomas Guidottus Med. Bac. Coll. Wadh. Oxon. quem ex variis authoribus, Græcis juxta ac Latinis, multo labore ac judicio compilavit. Eum autem *dias in luminis oras* aliquando exiturum ſpero. Fabuloſam Æſculapii hiſtoriam egregiè exponit. Alex. Roſſæus *in Myſtagog. Poetico.*

Æſculapius, Philoſophus, auctor operis alicujus Arithmetici, Voſſ. *Part.*2 *de Mathem. c* 50.*§.*10.

AEſepus. fluv. Lyciæ ſub Ida monte. Quanquam Oppianus *lib.* . *de Aucupio.* montem ſic nominat eo loci. Item Bucolionis filius, Hom. *Iliad.l* 6 Vid *Æſopus.*

Æſernia, Eſernia, Plinio, Livio, & aliis: *Sergna* hodie & *Iſernia*, Samnitum urbs in Italia, ad radices Apennini, ſenſimque deficit, a paucis habitata, de qua Sil. *l.*8.

Et quos aut Rufræ, aut quos Æſernia, quoſq;
Obſcura incultis Herdonia miſit ab agris.

Populi *Æſernini.* long 38 07. lat. 41. 43.

Æſerninus, Vid *Eſerninus.*

Æſi, Heſychius Αἰσοι, ἔθνος τῶν Τυρσηνῶν.

Æſia. fluv. Gall. Belg inter Campaniam & Picardiam in Sequanam fluens; Supra Piſciacum; & oritur in Tiracia regione. hodie Latinis Iſara vulgò, *Oyſe.* Vid. *Oeſia.*

Æſias, Trapezita Sicyonius, apud quem occaſio nata Arato Acrocorinthum per proditionem quatuor fratrum Syrorum, operâ tamen præcipuâ Ergini capiendi. Vid. Polyæn. *lib. VI. in Arato.*

Æſica, pagus Albionis in Cumbria, teſte Camdeno, vulgò *Netherby.* In littore maris Hibernici.

Æſimedes, Athenienſium rex 15. regn. an. 10. Item navarchus Corcyrenſium. Thucyd. *lib.*1.

Æſion, civis nobilis Athenienſis, cujus illud de Demoſthene oratore fuit judicium, ut dixerit, illum non ſolùm Athenarum dignum civitate eſſe, ſed & ſupra Athenas. Plutar. *in Demoſth.*

Æſipus, Vid. *Æſepus.*

Æſis, Umbriæ civitas, Ptolemæo Αἶσις, at Straboni Αἶσιος, unde Plinio 3. 14 opidani ſunt *Æſinates.* Idem 11. 42. quod eſt de optimis caſeorum generibus, *Æſinatem ex Umbriâ.* long. 37.00. lat. 43.35. Item Umbriæ fluv Strab. *lib* 5 Dilertis literis eſt Αἶσις, & ita Latina vox apud Plin. *loco prædicto.* At apud Melam *lib.* 1. *cap.*4 corruptè *E*[illegible], & apud Ptol. obliquus caſus τοῦ Αἰσίου pro τοῦ Αἴσιος. Plut. *in Pompejo* τὸν Ἄρσιν habet pro Αἶσιν. Apud Appianum. Vid. *Civil. lib.*1. Αἶσιος ποταμὸς eſt. Sil. *lib.*8.

Quem Æſis regnator erat, fluvioq; reliquit
Nomen, & a ſeſe populos tum dixit Aſilos.

vulgò *Eſino.* In mare Adriaticum ſe exonerat, inter Anconam & Senogalliam.

Æſiſium, Ptolemæo Umbriæ oppidum, quod Leandro *Aſciſi* dicitur. *Eſiſium* eſt ſine diphthongo in Originibus, quæ Catonis nomine circumferuntur. *Aſiſium* eſt in vetuſto lapide. D. Franciſci patria. |*Æſinum* fortè Strabonis. *Aſiſium* à Propertio *Axis* appellari ſcribit Zacharias Lilius *in ſuo Orbis breviario*: ex hoc fortè verſu,

Scandentiſq; Axis conſurgit vertice murus.

Æſita, Arabiæ deſertæ populi, Ptolemæo. *Aſitita* legunt Interpretes.

Æſium, in colle Piceni, urbs epiſc. in ditione Pontif. Ptol. *Æſis*, Hodie *Jeſi.* Diſtat Senogalliâ 12. mill. in meridiem: Fabriano autem 18. mill. in Cæciam.

Æſium, urbs in itinere ab Ocriculo, Ariminum verſus dextram, Strabo. Vide *Æſiſium*: ſic enim legendum.

Æſius, amnis in orâ Bithyniæ. Plin. 5. 32.

Æſon, Crethei fil. frater Peliæ, regis Theſſaliæ, & pater Jaſonis, qui ab eo vocatur *Æſonides.* Eum Jaſonis rogatu, annoſitate decrepitum, ſuis veneficiis robuſtiori [illegible] reſtituit Medea Ovid. *Met.* 6. Item, fluv. Theſſaliæ, cum opp. cognom. cadit in Metam fluvium. Item Urbs Magneſiæ, apud Apollonii Scholiaſtem. Theſſaliæ, Steph.

Æſonenſes, pop. Hiſp. citer. quorum op. *Æſona*, nunc *Iſona*, pagus Catalauniæ, teſte Andreâ Schotto.

Æſopus. Phryx, Philoſophus, & fabulator clariſſimus, conditione autem ſervus, tempore Crœſi Lydorum regis, cui fabulas ſuas dicavit. Nomen à nigredine fortè obtinuit. *Æſopus* enim & *Æthiops* idem ſignificant. Hujus vitam Maximus Planudes conſcripſit, quæ fabulis Æſopi vulgò præfigi ſolet. Quinctilianus *lib.* 1. *cap.* 9. *Æſopi fabellas, quæ fabulis nutricularum proximè ſuccedunt, narrare ſermone puro. & nihil ſe ſupra modum extollente, condiſcant pueri.* Idem *lib.* 5. *cap.* 11. *Illæ quoque fabulæ, quæ etiamſi ab Æſopo originem non acceperunt, (nam videtur primus earum author fuiſſe Heſiodus) nomine tamen Æſopi maximè celebrantur, ducere animos ſolent, præcipuè ruſticorum & imperitorum: qui & ſimplicius quæ ficta ſunt audiunt, & capti voluptate, facilè iis quibus delectantur, conſentiunt.* Aulus Gell. *lib.* 2. *cap.* 29. *AEſopus ille è Phrygiâ fabulator haud immeritò ſapiens exiſtimatus eſt; cùm, quæ utilia monitu ſuaſuq; erant, non ſeverè, non imperiosè præcepit & cenſuit, ut Philoſophis mos eſt. ſed feſtivos delectabileſq; apologos commentus, res ſalubriter, ac proſpicienter animadverſas in mentes animoſq; hominum, cum audiendi quâdam illecebrâ induit.* Hinc proverb. apud Suidam. *Ne Æſopum quidem trivisſe*, de vehementer ſtupidis & imperitis. Vide Ariſtoph. *in Avibus.* Euſ Suid.

AEſopus, libertus Demoſthenis, conſcius adulterii quod patronus admiſerat, tortus diutiſſimè perſeveravit non prodere, donec aliis coarguentibus conſciis, Demoſthenes ipſe fateretur. Macrob. *Sat.* 1. 11.

AEſopus, cognom. Claudus, Tragœdus, amicitiâ Ciceroni conjunctus, de quo 6. *Epiſt. Fam.* Horat. *lib.* 2. *Epiſtolarum.*

Quæ gravis AEſopus, quæ doctus Roſcius egit.

In maximas opes ex hiſtrionicâ pervenit, adeò ut Seſtertium centies ei patina ſteterit. Val. M. Filium reliquit adeò divitem ſimul & prodigum, ut is uniones aceto liquefactos cœnis apponeret. Plin. 10. 51. Horat. *lib.* 2. *Sat.* 3.

Filius AEſopi detractam ex aure Metellæ
Scilicet ut decies ſolidum exſorberet aceto,
Diluit inſignem baccam. ———

Item *AEſopus*. Anagnoſtes Mithridatis eruditiſſimus; Scripſit de laudibus Mithridatis, & de Helena, Suidâ teſte. Item orator clariſſimus Laertio *lib.* 1. Item hiſtoriographus qui Anaximenis & Philonis temporibus floruit. Plut. *in Solone.*

AEſopus, Tragœdus, hiſtrio faceriſſimus, & γελωτοποιὸς; cujus meminit Ariſtoph. Veſp. 469.

AEſquilinus mons, vide *AEſquilia.*

AEſſui, vide Eſſui.

AEſtiai, & *AEſtii*, pop. Sarmatiæ, inter Viſtulam fluv. & ſinum Finnicum, ubi hodie Pruſſia & Livonia. Hinc *Eſten* Eſtonia, prov. Livoniæ.

AEſtraum, op. Macedoniæ, Ptol. pop. *AEſtrai.*

AEſtri, Vid. *Haſta.*

AEſtria, Hadriatici maris inſula, ut author eſt Pomponius.

AEſtuni, nomen municipii videtur, apud Caſſiodorum 3. Varior numero 9. *Eſtani* alia lectio. Unde Theodoricus rex jubet columnas & lapides vetuſtatis invidiâ demolitos Ravennam devehi. *Eſte* putat Ortelius in Venetia, unde *Eſtenſium* familia. Facilis enim hinc per Brentam fluvium & mare iſtinc navigatio.

AEſtyes, Germ. pop. qui dextro maris Suevici litore alluuntur. Tacitus.

AEſtys, vide *Haſta.*

AEſuvium, vide *Urſus Lucus.*

AEſula, op. in montibus inter Tibur & Præneſte. Horat. *Carm. lib.* 3. *Od.* 29.

Eripe

—— Eripe te moræ,
Ne ſemper udum Tibur & Æſulæ
Declive contempleris arvum.

Populi *Æſulani*. Plin. 3.5. Vid. *Eſula*.

Æſyetes, vir ex cujus ſepulcro ad Trojam extructo ſpeculabatur Polites quod in navibus ſuis facerent Græci. Hom. *in Catalogo*.

Εἴσατο δὲ φθογγὴν υἷι Πριάμοιο Πολίτῃ,
Ὃς Τρώων σκοπὸς ἷζε ποδωκείῃσι πεποιθώς,
Τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυήταο γέροντος,
Δέγμενος ὁππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί.

Æſyma, urbs Thraciæ. Steph. Caſtianiræ patria, ex quâ Priamus Gorgytionem ſuſcepit, qui in bello Trojano ab Ajace fuit interfectus. Heſychius Αἰσύμη, πόλις Τρωϊκή, Vid. *Oeſyma*.

Æſymneta erant, qui parem regiæ dignitati poteſtatem habebant; unde Dictatoris imperium traxiſſe originem creditur. Alex. ab Alex. *lib*. 4. *cap*. 13. Heſychius, Αἰσυμνᾷ, βασιλεύει, ἄρχει. *Æſymnetes* etiam Bacchi cognomen, cujus rationem prolixè exponit Pauſan. *in Att.*

Æſymnus, Megarenſis quidam, qui regum tyrannidem peroſus, conſuluit Apollinem, quo potiſſimum modo Megarenſes Remp. feliciſſimè poſſint adminiſtrare; Cúmque reſponſum eſſet, *Si cum pluribus conſultarent*: arbitratus id ad mortuos pertinere, qui vivorum numerum longè ſuperant, tumulum heroibus extruxit, qui ab ipſo *Æſymnium* dictus eſt; Curiam quoque [quæ ambitu] ſuo tumulum includebat, arbitratus ita futurum, ut ipſi etiam mortui ipſorum conſultationibus intereſſent. Pauſan. *l.* 1. Item unus è principibus Græcorum ab Hectore interfectus. Il. 11.

Ætaai, Arabiæ felicis populi, Ptolemæo. *Ægai* ſunt apud Interpretes.

Ætai, populi Græciæ, Æſchini de falſa legatione.

Ætare, Africæ Propriæ urbs, Ptolemæo. *Apari* Interpretibus.

Æternitas, Dea à veteribus culta, cujus imaginem Tempus eſſe dixerunt Hermes Triſmegiſtus, & Plato. Deſcribitur verò copioſè à Claud. *in Paneg. de laudibus Stiliconis*.

Æternius, prænomine *Aulus*, Patricius & Conſularis, Tribunatum plebei geſſit.

Æterocama, Vid. *Sabura*.

Æteta, mulier quædam ex Laodicea Syriæ urbe, quæ etiamnum cum marito degens, è fœmina vir extitit, cui nomen *Æletus*, præſide Athenis Macrino: Romæ conſulatum gerentibus L. Lamia, & Æliano Vetere: hunc ipſe quoque Phlegon Trallianus Adriani libertus lib. de Mirab. & longævis ſe vidiſſe ſcribit.

Æthaa, Laconiæ oppidum, unum ex centenis. Steph. ex Thuc. 1. Vid. *Anthea*.

Æthalia, inſula Tyrrhenorum, Αἰθάλη Stephano. Polybius etiam Lemnum inſ. *Æthaliam* vocat. Vid. *Chios* & *Ilva*.

Æthalida, pars tribus Leontidis. Steph.

Æthalides, præco, Mercurii fil. cui quandoque inter mortuos, quandoque inter vivos eſſe licere conceſſum eſt. Apollonius *Argon lib*. 1.

Τοῖσι δ' ἄρ' ἐκ νηὸς ἀριστῆες προέηκαν
Αἰθαλίδην κήρυκα θοὸν, τῷ πέρ τε μέλεσθαι
Ἀγγελίας καὶ σκῆπτρον ἐπέτρεπον Ἑρμείαο
Σφωιτέροιο τοκῆος, ὅς οἱ μνῆστιν πόρε πάντων
Ἄφθιτον, οὐδ' ἔτι νῦν περ ἀποιχομένου Ἀχέροντος
Δίνας ἀπροφάτους ψυχὴν ἐπιδέδρομε λήθη.
Ἀλλ' ἥ γ' ἔμπεδον αἰὲν ἀμειβομένη μεμόρηται
Ἄλλοθ' ὑποχθονίοις ἐναρίθμιος, ἄλλοτ' ἐς αὐγὰς
Ἠελίου, ζωοῖσι μετ' ἀνδράσιν. —— ——

Hunc à patre impetraſſe ferunt, ut & vivus & mortuus omnium quæ generentur memoriam haberet. Eum ſe fuiſſe gloriari ſolebat Pythagoras Laert *lib*. 8.

Æthaloes, circa Trojam torrens, prope Scepſiam. Strabo. *Aidoneus* fortè Pauſaniæ.

Æthea, una ex centum urbibus Laconiæ. Steph.

Ætheria, Vid. *Æthiopia*.

Ætheris, pop. ſubter Ægytum, qui poſtea ab *Æthiope* Vulcani filio, *Æthiopes* vocabantur. Plin. 6.30.

Æthes, Dux Dromichetæ, Thracum *Regis*, qui titulo transfugæ ad Lyſimachum venit. Ubi cùm fidem inveniſſet, Macedonas in magnas conjecit difficultates. Tunc conflictantes fame ſitique Dromichætes adortus tum ipſum Lyſimachum, tum omnes qui eum ſequebantur, cecidit. Erant verò cæſorum è parte Lyſimachi centum millia. Polyænus *lib. VII*.

Æthicia, Urbs & regio Theſſaliæ, pop. *Æthices*. Steph. Heſychius Αἴθικες ἔθνος περὶ τὴν Θεσσαλίαν ἔθνος, ὃ ἐκ Δολοπίας.

Æthicus, Coſmographus, de quo Voſſius *Hiſtor. Lat. lib*. 3. Itemque de Scientiis Mathemat. *cap*. 70. Fuit alius Paphlago, cujus meminit Q. Smyrnæus *lib*. 6.

Æthicus Iſter, Geographus contexuit duplicem orbis deſcriptionem, poſt Conſtantinum, quarum altera apud Oroſium tota legitur. Eidem adſcribitur à quibusdam *Notitia Imperii*, edita inter annos Chriſti 400. & 453. ut Pancirolus demonſtrat. Ut & *Itinerarium Antonini*.

Æthiopia, Diana cognominata eſt, teſte Steph.

Æthiopia, incolis *Abexin*, & *Abiſſia* noſtris, regio Africæ ampliſſima, cis & ultra Æquatorem extenſa, gemina. *Una* ſub Ægypto inter Nilum & ſin. Arabicum latè patens, in qua Meroe inſula; Cujus urbes primariæ olim Napata, Meroe, & ad ſin. Arab. Ptolemais & Adule; Dire, Moſylon & Aromata ad ſinum Barbaricum. *Altera* ultra Æquatorem, veteribus non ſatis cognita. Steph. Baudrando Æthiopia dividitur in ſuperiorem & inferiorem.

Æthiopia ſuperior ſeu interior, quæ aliter ſub Ægypto, latè ſumpta continet Imp. Abiſſinorum ſeu Abiſſiniam, Nubiam, Regna Mujaci & Macoci, & Zanguebariam; ſtrictè autem continet tantùm Abiſſiniam, quæ *Abiſſinia* ab Italis, & *Abiſſinie* à Gallis dicitur, & à quibusdam *le pais du Preſte-Jean*, ſed abuſivè. Vocatur enim Imperator illius tractus *le grand Negus*.

Æthiopia inferior ſeu exterior, ea meridionalior eſt totius Africæ pars, quæ antiquis prorsùs incognita fuit, à Luſitanis proximè elapſo ſeculo inventa & perluſtrata, incipit occaſum verſùs ſupra fluv. *Zaire*, non longè ab Æquatore; & totam complectens littoralem Africę partem ultra ipſum Æquatorem, Abyſſinorum regnum ab hac parte circumambit uſq; ad fretum Arabicum; & continet Regna Monomotapæ, Monemugi, Giringbombæ, & Congioram Cafrorum, & regionem Galarum.

Partes Æthiopiæ ſuperioris, ſeu Abiſſiniæ.

Regnum Tigre.	Ogara.
Provinciæ. Amara.	Dobaſſa.
Angotina.	Ambiama.
Fatigara.	Mugaza.
Dambea.	Belguanza.
Xaoa.	Salaoa.
Damuta.	Gaſabela.
Bagamidri.	Sagueda.
Ambiancativa.	Agag.
Quara	Narea.
Sova.	Dafila, & aliæ multæ provinciæ,

ex quibus Angotina, Damuta, Fatigara, & aliæ per Galas occupatæ fuerunt ultimo ſeculo.

Æthiopia ſuperior, ſeu Abiſſinia raras habet urbes. Præcipuæ totius regionis ſunt in præſentia,

Amara.	Chaxumum.
Sova.	Ambadara.
Zet.	Quara.
Ambiancativa.	Zaflan.
Angote.	Barva.
Dambea.	Adhegena.

In tota Abiſſinia nulla urbs regia certa eſt. Quocunque enim Rex ſeu Imperator cum aula ſua proficiſcitur, ibi fixis tabernaculis, regia eſſe putatur.

Populi Æthiopes, omnium primi, ut veteres Ethnici crediderunt; De quibus Diodor. Sicul. *libro* 4. ita diſſerit. Et quidem ſimile veri eſt, inquit, eos, qui ſub meridiem habitant, primos è terra fuiſſe homines natos; nam ſolis calore terram, quæ humida eſt, areſaciente, atque omnibus vitam dante, decens fuit, locum ſoli propinquiorem primò naturam animantium tuliſſe. Iidem quoque omnium primi Deos coluerunt, & ab iis hoc præmium pietatis tulere, quòd nunquam ab externis regibus ſubacti fuerint. De hominum autem origine aliter ſacra Scriptura. Hos Iſidorus à Chus, filio Cham, ortos fuiſſe ſcribit. Bochartus verò, decem argumenta profert, quibus *Lud* eſſe Æthiopiam, & *Ludaos* Æthiopes probat. Geogr. Sacr. *lib*. 4 *c*. 26. Æthiopum nigror ſecundùm Plinium ex vicini ſideris ardore provenit. Longè alia mens Iſaaco Voſſio Notis ad Pomp. Melam: cujus verba apponam. Verſa eſt, inquit, conſuetudo in Naturam, quod etiam Macrocephalis olim contigiſſe autor eſt Hippocrates: Quantò iis longius eſſet caput, tantò generoſiores habebantur. Infantum itaque ex utero demum prodeuntium capita primo manibus, deinceps etiam faſciis comprimebant, ut ſphæricâ & naturali exutâ, oblongam inducerent figuram. Hoc ut fieret, primò arte opus fuit, deinceps verò conſuetudo abiit in naturam, ac etiam abſque curaturâ capita inſtar columellæ longa habuere. Nec aliam eſſe exiſtimo rationem nigritiei Æthiopum; Qui non omnino erant atri, quod eſt turpe illis, fuccis & unguentis nigricantibus (hæc ſunt Æthiopum ceruſſæ) fuſcum colorem atro permutarunt. Tranſiit & hic ars in naturam, quique olim erat artificialis, is nunc eſt naturalis color. Hæc ille. Notandum autem, (quod ſuprà innuimus) duas olim fuiſſe Æthiopias, ſecundùm Homericum illud. *Odyſſ*. α.

Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας,
Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
Οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος.

Hinc Author De mirabilibus Sacræ Scripturæ *l*. 1 *Æthiopiam alteram eſſe in multis locis hiſtoriarum, ſcriptura deſcribunt, de qua in Eccleſiaſtica hiſtoria ſcribitur, quod ex parte India adhæret.* Quid quod Chaldæam etiam Æthiopiæ nomine comprehendiſſe veteres putantur? Siquidem Corn. Tacitus de Judæorum antiquitate

quitate verba faciens, *Hiſt.l.5.* ait, eos *Æthiopum prolem* fuiſſe, quorum majores ab Ur Chaldæorum proveniſſe ſat novimus. Strabo itidem. Phœniciam à nonnullis *Æthiopiam* vocari autor eſt *lib.*1. Εἰσὶ δ' οἱ καὶ τὴν Αἰθιοπίαν εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Φοινίκην μετάγουσι. Huc facit Homericum illud, *Odyſ.*4.

Αἰθίοπάς θ' ἱκόμην, καὶ Σιδονίους, καὶ Ἐρεμβούς.

Æthicus etiam Tigridis fluvii caput in Æthiopiâ collocat. *Fluvius Tigris*, inquit, *etiam ipſe de monte Caucaſo quaſi viſitur, cùm aſtivis temporibus ſub humo cum deſuper Æthiopiam currere ex viriditate ſuperni ceſpitis prodatur.* Quinimò Sagri vel Zagri incolæ (mons is eſt trans Tigridem) Æthiopum natio perhibentur. Heſychius. Ζάγγαι ἔθνος (lege ἔθνος) Αἰθιόπων. Porrò μετὰ πάντων Ἑλλήνων in Æthiopia ponuntur ab Epiphanio *in Anchorat num.*58. Suſianæ etiam incolæ olim inter Æthiopas habebantur. Memnon enim, qui à Suſis ad bellum Trojanum in Priami auxilium pervenit, *Æthiopum rex* ab Heſiodo vocatur, *in Theog.*

Τιθωνῷ δ' Ἠὼς τέκε Μέμνονα χαλκοκορυστὴν

Αἰθιόπων βασιλῆα. ——— Unde Pindarus Olymp. Od.2. eum vocat Ἀοῦς παῖδ' Αἰθίοπα. Virg. *ÆEn.*1.

Nunc quibus Aurora veniſſet filius armis.

Ceterùm, de Æthiopia, præter auctores retro laudatos, conſulatur Pigafetus, Linſchotus, Jarricus, Lopezius, Marmolius, Joh. Leo, Vincentius le Blanc, Sanutus, Maginus, Cluverus, Sanſo, Du Val, &c. Vid. quoque *Abyſſinia, Congum, Monomotapa.*

Æthiopium, regio Lydiæ apud Hyllum prope Euripum; unde Diana *Æthiopia* dicta. Steph. Eubœæ quoque locus, apud Suid.

Æthiopicus Oceanus. Vid. *Boricus.*

Æthiops, fluvius Africæ, in Æſchyli Prom.

Æthis, dux Dromichætis, Thracum regis, quomodo Lyſimachum dolo circumvenit. Vid. Polyænum Strat. *lib.*7.

Æthiſiphon, Vid. *Chalame.*

Æthle, Vid. *Chios.*

Æthlius, Jovis ex Protogenia fil. Endymionis pater. Heſiod. primus Elienſium Rex. Item hiſtoricus Samius. Athen. *lib.* 14. ubi tamen vulgò corruptè eſt Ωρίων pro Σαμίων; ſed veram lectionem vidit Caſaubonus *ad eum librum cap.*10. Quæ de Junone Samiâ eum ſcripſiſſe ait Clemens *in Protrept.* ea ſine dubio fuere ex ipſo opere. Horum quoque librorum meminit Etymologus in Νέωτος, ubi ait eum ſcripſiſſe de finibus Samiis. Æthlii quoque nomen Arnobio *lib.* 6. ubi vulgò legebatur *Ethedius*, reſtituit Theod. Canterus.

Æthon, appellatus eſt Eriſichthon, propter nimiam ingluviem. Lycophr. Heſiod. Ælian. Athenæus. Item unius ex Solis equis nomen, i.e. *Ardens.* Ovid. *Met* 2.

Interea volucres Pyroeis, Eous, & Æthon,
Solis equi, quartusq; Phlegon, hinnitibus auras
Flammiferis implent. ———

Item equus Pallantis. Virg. *ÆEn.*11.

Poſt bellator equus poſitis inſignibus Æthon
It lachrymans, guttisq; humectat grandibus ora.

Apud Hom. Æthon eſt equus Hectoris. *Iliad.* θ.

Ξάνθε τε καὶ σὺ Πόδαργε, καὶ Αἴθων, Λάμπε τε δῖε.

Apud Claud. verò Plutonis *lib.*1. *de Rapt. Proſ.*

Orphnaus crudele micans, Æthonq; ſagittâ
Ocyor, & Stygii ſublimis gloria Nycteus
Armenti, Ditisq; notâ ſignatus Alaſtor.

Item *Æthon* vir quidam, qui ita pedendi vitio laborabat, ut in templo Capitolino abſtinere non potuerit. Sed affectus hoc ſupplicio, ut triduo cœnaverit domi, didiceritque comprimere nates, ne eâdem pœnâ iterum afficeretur, nam alienâ menſâ victitabat. Mart. *lib.*11.

Multis dum precibus Jovem ſalutat
Stans ſummos reſupinus uſque in ungues,
Æthon in Capitolio pepedit:
Riſerunt comites, ſed ipſe Divûm
Offenſus genitor trinoctiali
Affecit domicœnio clientem.

Æthra, Oceani & Tethyos filia, uxor Atlantis, filia Japeti, qui ex ea duodecim filias, & unum filium Hyantem ſuſcepit, qui in Lybia à ſerpente occiſus eſt, cujus mortem cùm quinque ſorores nimiùm deflerent, luctu contabuerunt, ſed Jovis commiſeratione inter Deas ſunt translatæ, *Hyadesq;* à fratris nomine, Latinis *Sucula.* V. A. Gell. *lib.*13. *cap.* 9. Ovid. *lib.*6. *Faſt.* & *l.*1. *Triſt. Eleg.*10. dictæ. Reliquæ, eò quòd *plures* ſuperſtites manſiſſent, *Pleiades* ſunt appellatæ. Item mater Theſei, Pitthei filia. Uxor Ægei. Vid. *Ægeus*, & quæ Plut. *in Theſeo* habet, Ovid. *in Ep.*10. *Ariadnes.*

Nec pater eſt Ægeus, nec tu Pittheidos Æthra
Filius, authores ſaxa fretumq; tui.

Æthradaram, pagi nomen in Perſia.

Æthrea, Rhodus inſula olim ſic dicta. Incolæ *Ætrei* Steph.

Æthria, Vid. *Athria*, & *Thaſus.*

Æthribum, loci nomen apud Zonaram.

Æthruria, Vid. *Hetruria*, & *Thuſcia.*

Æthuſa, quæ & *Ægusa*, teſte Plinio, inſ. Siciliæ. Sed apud Ptol. diverſæ ſunt Æthuſa enim *Limera* teſte Fazello, dicitur, inter Melitam, & Africam ſita; Ægusa verò *Favagnana*, nominatur, Lilybæo vicina, inter Hieram & Phorbantiam 10. m. p. diſtans, à Drepano urbe 20. in Africum. Vid. *Ægathes* & *Conſtantinop.*

Æthya, epitheton Palladis. Cœl. Rhod. *lib.*14.

Æthyas, ſcopulus, i. fulicæ, in Megarenſium agro. Pauſan.

Æthyſſei, pop. Libyæ, Marmaridis vicini, Steph.

Ætia, Vid. *Chamavi.*

Ætia, τὰ Αἴτια, ita Callimachus librum ſuum inſcripſit, quem *de cauſis* & rationibus ſacrorum edidit. De quo Martialis 10. 4.

Si non vis Mamurra tuos cognoſcere mores,
Nec te ſcire, legas Ætia Callimachi.

Quæ Prop. *lib* 2 *inflati ſomnia Callimachi* vocat.

Ætiani, Hæretici dicti ab Ætio Antiocheno Cœleſyriæ, aurifabro primùm, deinde ſophiſta, mox medico: dicti etiam *Eunomiani*, ab Eunomio Cappadoce ſucceſſore Aetii; *Anomiani* quoque, *Troglodyta*, *Exucontii*, & *Exaconita.* Deum ſe exactè cognoſcere tanquam ſenſibile quid aſſerunt, non autem per ſolam fidem. Trinitatis tres diverſas ſubſtantias eſſe ajunt, ut auri, argenti, æris; filium à Patre creatum, Spiritum Sanctum à filio. filium ex non exiſtentibus. Rebaptizant Catholicos & Arianos: baptizant tantùm in mortem Chriſti, & caput ad pectus uſque ſemel in aquam intingunt. Vid *Ætius.*

Ætine, oppidi nomen, Heſych.

Ætininum, op. Macedoniæ, quod *Athenaum* Livio *lib.* 38. nominatur, Triccæ urbi apud Theſſaliæ fines finitimum. *Atimo* hodiè.

Ætium, municipium in Italia, Frontinus.

Ætius, Conſul Rom. Valerii collega, ex agricola Mag. Equitum factus, à Bonifacio bello victus, deinde Hunnorum præſidio priſtinæ dignitati reſtitutus. Item alius Conſul *Studii* collega, à Valentiniano proſperitati ejus invidente, cumque pertimeſcente occidi juſſus eſt. Procop. *l.* 5. Caſſiod. An. 454. Gregor. 3. Vid. *ibi.* Tur. *l.*2. *c.*7. & 8. Victor. Alius medicus Græcus, cujus libri extant, & quædam epiſtolæ. Vid. Voſſium *de Philoſophia cap.*21.

Ætius Labeo, poeta qui Iliada Homeri, ita obſcurè vertit, ut nec ſua ipſe cognoſceret: Floruit ætate Perſii. Gyraldus *Dial.* 8. *Hiſt poet.*

Ætius, à quo *Aëtiani*, quos vide, ex Antiochia Syriæ oriundus, Conſtantini Magni Imp. temporibus, pauper ab initio, aurificinam ob inopiam exercuit: ut interdiu ſtudiis operam dare poſſet, ab artis ſuæ hominibus aurum quod noctu elaboraret mercede, petere ſolebat; brevi in ſtudiis ita excelluit, ut Antiochiæ in diſputationibus publicis etiam ſenes exagitaret & ſuperaret, ob eamque immodeſtiam ejectus fuit à Catholicis, inde medicus factus & Philoſophus, & ad Arianiſmum propter Categorias Ariſtotelis malè intellectas lapſus, Antiochiæ à Leontio Diaconus ordinatus, cùm contentioſis diſputationibus de Deo, ſuæ quoque ſectę homines intricaret, pro heterodoxo habitus, in exilium pulſus eſt. Sozomenus *lib.*5. & Epiphanius *l* 3. *tom.* 1. *hæreſi.* 76. Theodoret. *lib.*2. *c.*27. Aug *hær.*74. Suid. Socrat. *lib.*1. *c.*18. Volaterranus *lib.*13. *cap.* 3. *Anthropol.* Hiſt. Trip. 5 13. At Joan Baptiſta Montanus Ætium, cujus opera medica circumferuntur, Amydenum fuiſſe ait, ex Amyda Meſopotamię urbe.

Ætius, Patritius, cùm ſenſiſſet, Irenem Caroli M. nuptias quęrere, ut utraque Imperia denuo conjungerentur, tantum effecit, ut negotium impediretur. Theophyl. Cedren.

Ætius, Archidiaconus Pariſ. Pretextatum, Archiep. Rhotomag. à Fregedonde ſine cauſa criminis lęſę Majeſtatis accuſatum, maſculè defendit. Circa Annum 573. Greg. Tur. *lib.* 5. *c.*18 Concil. *tomo.* 5.

Ætna, Cœli & Terrę filia, quam cùm compreſſiſſet Jupiter, Palicos Deos peperiſſe ſcribunt. Servius *in illud ÆEn.*9.

——*Pinguis ubi & placabilis ara Palici.*

Ætna, mons Sicilię, prius *Inëſsus* appellatus, uti tradit Volaterranus, perpetuo igne terribilis, & quandoque globos igneos longè emittens. Virgil. *Georg* 1.

——*Quoties Cyclopum effervere in agros*
Vidimus undantem ruptis fornacibus Ætnam,
Flammarumq; globos, liquefactaq; volvere ſaxa.

Circa radices amœniſſimus eſt multis fontibus & fruticibus. Sub hoc monte Jupiter Gigantes fulmine percuſſos dejecit, ut poetę fabulantur. Quare autem Ætna flammas evomat, Trogus *lib.*4. explicat his verbis, *Sicilia terra eſt cavernoſa, & fiſtuloſa, quo fit ut ventorum flatibus pateat, unde ignis concipitur, intrinſecus ſulphur habet & bitumen, ubi ventus per ſpiramenta cavernarum incubuit, diu luctatus concipit ignem, ſic Ætna durat incendium. Motus ergo ventorum cauſa incendii eſt.* Hæc ille. Ovid. *Met.*15.

Nec quæ ſulfureis ardet fornacibus Ætna
Ignea ſemper erit, neque enim fuit ignea ſemper.
Nam ſive eſt animal tellus, & vivit, habetq;
Spiramenta locis flammam exhalantia multis;

Spirandi

Spirandi mutare vias, quatienſq; movetur,
Has finire poteſt, illas aperire cavernas:
Sive leves imis venti cohibentur in antris;
Saxaq; cum ſaxis, & habentem ſemina flammæ
Materiem jactant, ea concipit ictibus ignem; &c.

Cœleſtem columnam eam vocat Pindarus; hodie Italis *monte Gibello* Gall. *le mont Gibel*, dicitur. *Ætna*, inquit Bochartus, vel אטונא *attuna*; *caminum, fornax*, vel אתונא *Æthna*; *caligo.* Primæ originationi favent hæc poëtarum loca. Virg. *Æn.* 3.

—— Ingentemq; inſuper Ætnam
Impoſitam ruptis flammam expirare caminis.

Claud. Mar. Vict. *lib.* 2.

Non aliter quàm dum ruptis ſæva Ætna caminis
Egerit immiſtis ſtridentia ſulfura flammis.

Hos caminos Græci ἰπνοὺς vocant. Schol. Ariſtoph. *in Veſp.* ἰπνὸς καὶ ὁ κάμινος, adducitq; Æſchylum, qui cum relatu ad Ætnam,

Ἰπνώμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο.

Poſterius Etymon firmare videtur Lucretius *lib.* 6.

Funditus ardorem longè, lateq; favillam
Differt, & craſſâ volvit caligine cælum.

Vide doctiſſimum authorem Geogr. Sacr. *pag.* 579 cum Leandro Alberti, *deſcr. Sicilia, p.* 36 *& ſeqq. edit. Veneta.* 158 . Ætnam pulcherrimè deſcripſit Corn. Severus. Optimè autem Virgilius & breviſſimè *Æn.* 3.

—— —— Horrificis juxta tonat Ætna ruinis,
Interdumq; atram prorumpit ad æthera nubem
Turbine fumantem piceo, & candente favillâ;
Attollitq; globos flammarum, & ſidera lambit:
Interdum ſcopulos, avulſaq; viſcera montis
Erigit eructans, liquefactaq; ſaxa ſub auras
Cum gemitu glomerat, fundoq; exæſtuat imo.

Super hunc montem ignem ſimul & nivem videas; ad latera, hinc vineas, inde ſylvas. De Nive Silius *lib.* 4.

Summo cana jugo cohibet (mirabile dictu)
Vicinam flammis glaciem, æternoq; rigore
Ardentes horrent ſcopuli; Stat vertice celſi
Collis hyems, calidâq; nivem tegit atra favillâ.

Clau . *lib.* 1 *de Rapt. Proſ.*

Sed quamvis nimio fervens exuberat æſtu,
Scit nivibus ſervare fidem, pariterq; favillis.
Dureſcit glacies tanti ſecura vaporis,
Arcano defenſa gelu, fumoq; fideli
Lambit contiguas innoxia flamma pruinas.

Incendia hujus montis frequentia, ſed inprimis terribilia fuerunt An. 1536. 1566. & 1579. Sic An. 6 9. 4. fluvios igneos eructavit, quamplurimis in vicinia locis vaſtitate illatâ, præſertim in agro Catanenſi, ubi 15. caſtra cremata ſunt. De ejus variis incendiis Vid. porrò Cluverium, Bembum, Nat. Comitem, *lib.* 17. & 30. Eſt etiam civitas Siciliæ ad radices Ætnæ ſita, Ineſſum priùs dicta, ab Hierone condita. Steph. vulgò *Centorbe*. Leandro *Aterno. Maſcali* autem Fazello. Pop. *Ætnenſes*. Ponitur *Ætnam venator* pro inutili. *Ætnam cantharus* pro ingenti. Item *Ætnæus* cognomen Vulcani. *Ætnæos* lacus habet Ovid. *de Ponto Eleg.* 10.

Ætoli, Græciæ populi, qui lanceas inveniſſe dicuntur: ob aſſidua bella, victusque munificentiam ære alieno oppreſſi fuerunt: uno tantummodo pede calceati in bellum ibant, ſiniſtro, ſecundùm Euripidem in Meleagro (quem ſequitur Maro *Æn.* 7. ubi de Hernicis Anagninis à Pelaſgis oriundis ita ſcribit,

—— —— Veſtigia nuda ſiniſtri
Inſtituere pedis, crudus tegit altera pedo.)

At dextro ſecundùm Ariſtotelem *in* 2 *de Poetica*: ubi Euripidem reprehendit, quoniam dextrum nudum eſſe oportet, ut in motu agilior ſit, ſiniſtrum tectum, in quo veluti centro movetur. Macrob *lib.* 5. *Saturn. cap.* 18.

Ætolia ab Ætolo, Vide infra: qui pulſus à Salmoneo Rege Epeorum & Piſæorum, huc conceſſit: authore Xenophonte, Achajæ regiuncula eſt, Epiro, Acarnaniæ, & Locris finitima. Urbes hic olim celebres, Chalcis, Arachthe, Olenæ, Calydon, Oenei Regis ſedes. Populos Ephyros, Timphæos, Dolopes &c. hic locat Plinius. *Hyanthis* olim dicta fuit, teſte Stephano. Cic. *in Piſonem*: *Ætoliam, quæ procul a barbaris disjuncta gentibus, in ſinu pacis poſita, medio ferè Græciæ gremio continetur, decedens miſeram perdidiſti.* Dionyſius Periegetes.

Τῆς δ' ὑπὲρ ἐς νότον αὖθις ὑπὸ σκοπιὴν Ἀχελώου,
Ἀνδρῶν Αἰτωλῶν πεδίον μέγα, τοὺς διὰ μέσσου
Σύρεται ἀργυρέας ἄγων Ἀχελώϊος ὑγρὰ ῥέεθρα.

Ubi Schol. ἰστέον δὲ ὅτι Αἰτωλοὶ μὲν τὸ ἔθνος ἀπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ υἱοῦ Ἐνδυμίωνος. Ovid. *Amor.* 3. 5.

Nec tanti Calydon, nec tota Ætolia tanti.

Artinia hodie, teſte Nicetâ, & *Lepanto*, à multis *parva Græcia*; quibusdam *il Deſpotato*, ſub dominio eſt Turcarum. Ætoli autem petaces erant, ac improbi, adeò ut qui tales eſſent, proverbio *Ætoli* dicerentur, teſte Stephano *a petendo omnia*, Græcè αἰτεῖν ὅλον, ut quidam volunt. Vide Plin. *lib.* 4. *cap.* 2. Strab. *lib.* 8. & 10. Pauſan. *Eliac.*

Ætolus, Martis, vel Endymionis fil. cæde per imprudentiam perpetrata, fugit in eam reg. quæ poſtea ab ipſo *Ætolia* dicta eſt, ibique genuit filium Pleuronem, à quo urbs Ætoliæ ſic dicta. Hujus autem duo filii fuere, Cures & Calydon, à quibus rurſus aliis urbibus nomina data ſunt.

Ætoſa, Italiæ Urbs, apud Phleg. Trallian. Unde Pollis Polla Longæva.

Ætu, Epiſcopatus nomen in ſanctionibus Pontif. Impp. Or.

Ætuatii, Helvetiæ pop. Strab. Cæſar *Ætuates* vocat, quorum op. *Tavetſch* ad Rhenum, ab Uria ſeu Tauro urbe Helveticâ 3. leuc. Hodiè propriè *Canini*, à Canis prima ſyllaba producta, ſive *Griſones*, vulgò. Opp. ilantium habent. Sub quo Glenner fluv. ex valle Lugnitia deſcendens, ab hoc Rheni fonte, à dextris ſuſcipitur.

Ætulia, Armeniæ min portio, quam alii *Ætulanem* vocant. Αἰτυλανὴ Ptolemæo. Vide Voſſ. *ad Juſtin. lib.* 14.

Ætus. Nilus olim ſic dictus, ut ex Lycophr. notat Cæl. Rhod. Lege *Æetus*, Græcè enim Ἀετὸς eſt, à curſûs velocitate ſc. ſic dictus, quòd volatum *aquilæ* propemodum æquare videretur. Eſt & in Scythia fluv. qui cùm Promethei agrum uberem alioqui crebris inundationibus infeſtaret, fecit locum fabulæ, ut Promethei continuò renaſcens jecur ab aquila exedi diceretur. De utroque Vid. Cœl. Rhodigin. *lib.* 7. *cap.* 20. *l.* 20. *c.* 13.

Ætymandri. Aſiæ gens, Ptolom.

Ævei, Palæſtinæ pop. quorum metrop. Gabaon, & horum civ. Gaza Hieron. *l. h.*

Æviterni, Dii à veteribus appellati, quòd ſempiterno ævo permaneant; qualis Jupiter, quem ſic vocavit Ennius. His boves rufi immolati, Plin. Sic *Æviterni* & *Ævitegri*, Dii Platoni dicti, id eſt, *immortales*. Ut Apul. explicat, de Deo Socratis.

Æx, inſula ſcopuloſa, in mari Ægæo, inter Tenedum & Chium, quæ capræ ſpeciem procul aſpicientibus præbet, unde & nomen accepit. Αἲξ enim Græcis capram ſignificat. Ab hâc inſulâ mari Ægæo nomen factum fuiſſe tradit Plin. 4. 11. Eſt & urbs Marſorum in Italia. Item Nympha, Jovis nutrix quam aſtris inſeruit.

Æxone, pagus in Attica: Halicarnaſſeo & Straboni. Cecropidis tribum vocat Stephanus & Suidas. *Æxonides* & *Æxonicos* diverſos habet hoc tractu Strabo 9. Thraſylli patria eſt Æliano. Vide *Hala*.

Æxones, Atticæ pop. dicacitate, maledicâque virulentiâ inſignes, adeò ut αἰξωνεύεσθαι ſignatum verbum ſit, quo denotetur intoleranda mordacitas. Vide Steph.

Æxonia, urbs Magneſiæ, & *Æxone*, pars tribus Cecropidis.

Æzaei, Vid. *Lycaones*.

Æzala, Armeniæ maj. opp. Ptolom. *Pitaza*, Interpp.

Æzanis, Ptolom. Phrygiæ maj. urbs.

Æzari, Marmaricæ nomi gens, Ptol.

Æzica, pars Thraciæ. Steph.

A F.

Aferixis, mons Inſulæ cujusdam. Vid. *Sirrhinice*.

Afer, Hadriani Imper. Rom. pater Spartianus. *Hadriano pater Ælius Hadrianus cognomento Afer fuit.* Xiphilinus, ἦν δὲ Ἀδριανός, γένος μὲν Ἀδριανοῦ Ἄφρου υἱός. Suidas, ἦν δὲ τὸ γένος βουλευτοῦ πατρὸς, ἐστρατηγηκότος Ἄφρου, οὕτω γὰρ ὠνομάζετο. Lege quæ ſequuntur. Non dubitabis e Dione totum locum eſſe deſcriptum. Cedrenus contrà, non Dionem, ſed Breviatorem ejus ſecutus malè capit ejus verba, inquit enim, ἦν δὲ Ἄφρος τὸ γένος. Sed in talibus ſolens more ſuo Græcus ille fallitur. Caſaub.

Afer, aut potiùs *Apher*, λίβυς. Vid. *Africa*.

Affaca, Vid. *Aphaca*.

Affara, civitas tribus Benjamin. Joſ. 18.

Affarea, civitas in tribu Zabulon; Hieronymi ætate villa erat in ſexto milliario urbis Legionis, contra Septentrionem. Hieron. *in loc. Hebr.*

Affile, Colonia Italiæ. Vid. *Poſſeſſio*.

Affra, Rex Æthiop. ſeculo 9. Genebrardus.

Afra, Africæ civitas, Joſepho, *Antiq.* 1 *cap.* 23. ſic dicta ab *Aphra* Abrahami filio, teſte Cleodemo: ſic quoque apud Euſeb. 9. *Præpar. Evangelica*.

Afra, arx munita, in ora Zaharę, à Cheriſo Mahumet, qui Rex terrę Sus erat, extructa. Ibi perpetuum pręſidium, ad Arabum deſerti excurſiones compeſcendas, in aditu Numidię. Solum palmis capriſque frequens, ſed oryzę & frumenti minus ferax, Marmol. *lib.* 7. *c.* 20.

Afrania, Licinii cujuſdam uxor, apud Val. Max. *lib.* 8. *c.* 3. *ex.* 2. quæ muliebris verecundiæ oblita, ſuas per ſe cauſas agebat, & importunis clamoribus judicibus obſtrepebat. Hinc factum eſt, ut mulieres perfrictæ frontis, & matronalis pudoris oblitę, *Afraniæ* per contumeliam dicerentur.

Afranius, poëta Comicus, teſte Cic. *in Bruto.* homo peracutus in fabulis ac diſertus, quòd in Togatis excelluit, inquit Quinctilianus *lib.* 10. *cap.* 1. utinamque non inquinaſſet argumenta puerorum fœdis amoribus, mores ſuos faſſus. Suet. *in Ner.* Voſſ. *de Poet. Lat. c.* 1. Et *de Hiſt. Lat. l.* 3. *c.* 11. Horat. *Ad Piſones*,

Dicitur Afrani toga convenisse Menandro.

Auſonius *epigr.* 70.

Quam toga facundi ſcenis agitavit Afrani.

Item Pompeji dux, qui Arabas juxta Amanum ſubegit; cum Petrejo, à J. Cæſare in Hiſp. devictus, Suet. *in Caſ.* c.34. Vid. Plut. *in vita Pompeji.* & *de gubern. Rep.* c.24. Strab. *l.* 3. Item Coſſ. Rom. Aſclepiodori collega. Item alius *Burrhus* cognom. de quo Vid. Tacit. *Annal.* 12.

Afranius Potitus, homo plebejus, cùm ad ægrotantem C. Caligulam dixiſſet, ſe moriturum libenter, ſi Cæſar inde convaleſceret: Cajus hoc juramento confirmari voluit, & poſteaquam convaluiſſet, hominem occidi juſſit, ne pejeraſſe videretur. Dion.

Afranius Quinctianus, Senatorii ordinis, mollitie corporis infamis, & à Nerone probroſo carmine diffamatus, ut contumelias ulciſceretur in Neronem, Principe C. Piſone conjuravit. Tac. 15.49.

Africa, quæ & *Libye*, Græc. dicitur, ab α privat. & φρίκη horror, quaſi ſine frigore (ita enim veteres Grammatici nugari amant) una ex tribus orbis terræ partibus, in meridiem vergens, mari Mediterraneo ad arctos, Oceano ad occ. merid. & ort. ac ſinu Arabico perſtricta. Dionyſius *de ſitu orbis.*

Ἀλλ' ἤτοι Λιβύη μὲν ἀπ' Εὐρώπης ἔχει οὖρον
Λοξὸν ἐπὶ γραμμῇσι Γαδείρων τε καὶ στόμα Νείλου.
Ἔνθα βορειότατος πέλεται μυχὸς Αἰγύπτοιο,
Καὶ τέμενος περίκυμον Ἀμυκλαίοιο Κανώβου.

Mela *lib.* 1. *cap.* 4. *Africa ab Orientis parte Nilo terminatur, pelago a cæteris.*

Silius Italicus *lib.* 1. ubi de Lybia.

Terminus huic roſeos amnis Lagaus ad ortus,
Septeno impellens tumefactum gurgite pontum.
At qua diverſas clementior aſpicit Arctos,
Herculeo dirimente freto diducta propinquis
Europes videt arva jugis: ultra obſidet æquor;
Nec patitur nomen proferri longius Atlas. &c.

Morerio, *in magno. Diction. hiſtor.* terræ continenti Aſiæ per Iſthmum 35. m. germ. committitur, quam proin Peninſulam totius Orbis maximam dicit. In Ægyptum, Marmaricam, Africam propriè dictam, Mauritaniam, Lybiam interiorem, Æthiopiam & Ægyſimbam veteribus ignotam, ultra Æquatorem diviſa. Sciendum verò, Africam ſeu Libyam multis accipi modis; tribus tamen potiſſimum. Vocabulum iſtud cùm latiſſimè patet, tum tertiam olim habitati orbis partem complectitur; Anguſtiſſimè verò patet, cùm pro Carthaginenſi ditione, aut pro illo ſaltem Africæ tractu litorali accipitur, qui ab Ampſagâ fluv. uſque ad Phycuntem extenditur. Tertio verò, Africa aut Libya vocatur, quidquid Afri aut Libyes tenent. Itaque tum præter Africam propriè dictam (quicquid autem inter Mauritaniam & Cyrenaicam jacet, id Africæ propriè dictæ tribuitur) totam quoque comprehendit Libyam interiorem uſque ad Æthiopas, & Ægyptios. Excipitur enim, ut plurimum, Cyrenaica Pentapolis, Numidia vetus, & Mauritania. Nam & Mauri & Numidæ pro adventitiis habebantur. *Africa* verò, ut aliquibus placet, dicta eſt linguâ Arabicâ Ifrik, à verbo *faraka, diviſit.* Cur autem ſic dicatur, duæ ſunt opiniones, quarum prior hæc eſt, quòd ea terræ pars ſit ab Europa mari Mediterraneo, ab Aſia verò flumine Nilo ſeparata Altera, quòd hoc nomen ab *Ifrico* quodam Africæ rege deductum videatur. Matthæus Regius, ab Ebræo *Aphar*, quæ vox *pulverem* ſignificat, deducit. Eſt enim Africa regio calidiſſima. Hinc Silius Italicus. *lib.* 1.

Æſtifero Libye torquetur ſubdita Cancro.

Et Virg. *Ecl.* 1.

At nos hinc alii ſitientes ibimus Afros.

Quin & Op. 4. *Cyneg.* Libyam vocat διψάδα γαῖαν, eandem iterum ἀνδροφόνων χώρων, ſuprà πολυδίψιον αἶαν. Eumenius Rhetor *Libyæ arva ſitientia.* Manilius *Aſtronomicῶn lib.* 4.

Pœnus arenoſis Afrorum pulvere terris
Exſiccat populos. ———

Syneſius *Epiſt.* 67. διψηρᾶς Λιβύης, quod à Dionyſio procuidubio deſumptum *verſ.* 182.

Ἡ γὰρ διψηρή τε καὶ αὐχμήεσσα τέτυκται.

Africam Joſeph. *Antiq.* 1.16. ab Ophre filio Madanes, Abrahami nepotis deducit. Sic enim ille, *Λέγεται δὲ ὡς οὗτος ὁ Ὠφρὴν στρατεύσας ἐπὶ τὴν Λιβύην, κατέσχεν αὐτήν, καὶ οἱ υἱωνοὶ αὐτοῦ κατοικήσαντες ἐν αὐτῇ τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ἐκείνου ὀνόματος Ἀφρικὰν προσηγόρευσαν.* Sed vulgatas has Africæ etymologias meritò rejicit Bochartus ὁ μέγας, & à fertilitate ſuâ nomen traxiſſe ſummopere contendit. פרך *Pharaca* inquit, Arabicè *fricare* ſignificat, & פריח *pheric, ſpica.* Hinc à Pœnis אפריכה *Africa* factum, & terra Africæ ad verbum eſt *terra ſpica*, vel *ſpicarum*, phraſi merè Punicâ; Qualem eſſe Africam propriè dictam, id eſt, Libyæ partem Carthagini vicinam, neminem latet qui non ſit harum literarum planè rudis. Baudrandus de Africa ſic loquitur:

Africa à Gallis *l'Afrique*, ab Hiſpanis & Italis *Africa*, ab Arabibus *Alkebulan*, & ab Indis *Beſecath* dicitur: eſtque una ex tribus terræ partibus antiquis cognitis. Sed Luſitani hiſce ultimis temporibus detexerunt meridionalem ejus partem nondum Europæis notam, præſertim verſùs oram litt. merid. & inſulas. Regio tota ſiccior in Mediterraneis, ubi ſterilis & penè deſerta multis in locis, vel arenis ſterilibus obducta, vel multo ac malefico animalium genere infeſta, vel inopiâ aquarum. Olim Romanorum tempore diviſa fuit in ſex prov. & Ptol. eam diſtribuit in 12. regiones. Sed hæc diviſio intelligenda eſt de ea tantùm parte, quæ Romanis paruit. Tunc enim ultra Lunæ montes Meridiem verſùs incognita erat. Nunc ſic dividitur.

Africæ regiones.

Ægyptus	Marmarica
Æthiopia	Mauritania Cæſarienſis
Æthiopia ſub Ægypto	Mauritania Tingitana
Africa propriè dicta	Meroe
Agiſymba	Nigritarum terra
Byzacena	Nubia
Cyrenaica	Numidia
Delta pars Ægypti	Tripolitana
Getulia	Troglodytica.
Libya	

Africæ regiones præcipuæ hujus temporis.

Ægyptus, *l'Egypte.*	Guinea, *la Guinée.*
Æthiopia infer. ſub qua regna Monomotapæ, & Monemugi, *la Baſſe Ethiopie.*	Nigritia, *le pays des Negres.*
Æthiopia ſuperior, ſeu Abyſſinia, *la haute Ethiopie ou l'Abyſſinie.*	Nubia, *la Nubie.*
Barbaria, *la Barbarie.*	Zaara, ſeu deſertum, olim Libya interior, *le Zaara, ou deſert.*
Biledulgerid, *le Biledulgerid.*	Zanguebaria, *le Zanguebar*, & inſ. Madagaſcaris, ſeu S. Laurentii, quæ etiam inſula Delfina dicitur, *l'Isle Dauphine*, & aliæ verſùs oram.
Cafrorum ora, *la Coſte de Cafres.*	
Congi Regnum, *le Congo.*	

Africæ urbes clariores hujus temporis, ſecundùm Baudr.

Adea, *Adea.*	Melinda, *Melinde.*
Adrumentum, *Hamamethe.*	Mina, *Saint George, de la Mine.*
Alexandria. *Alexandrie.*	Monomotapa, *Monomotapa.*
Amara, *Amara.*	Mozambicum, *Mozambique.*
Aphrodiſium, *Africa.*	Quiloa, *Quiloa.*
Barva, *Barva.*	Ruſucurum, quæ Algira aliis, *Alger.*
Beninum, *Benin.*	Septa, *Ceuta.*
Bugia, *Bugie.*	S. Salvator, in regn. Congi, *S. Salvatore.*
Butua, *Butua.*	Siene, *Aſſuan.*
Cairus, *le Caire.*	Sofala, *Sofala.*
Chaxumum, *Chaxumo.*	Thebæ, *Minie.*
Conſtantina, *Conſtantine.*	Tingis, *Tanger.*
Dambea, *Dambea.*	Tripolis, *Tripoli.*
Damiata, *Damiete.*	Tunetum, *Tunis,*
Fezzæ, *Fez.*	Utica, *Biſerte.*
Loanda, *S. Paul de Loanda.*	
Magadoxa, *Magadoxo.*	
Marochium, *Maroc.*	

Africa propriè dicta, Ferrario, Zeugitana Plin. reg. & pars Africæ mari Mediterraneo, quod Africum dicitur, expoſita inter Mauritaniam ad occ. & Cyrenaicam ad ortum: in qua Tunetanum regnum, cujus olim caput erat Carthago. Urbes illius olim claræ, præter Carthaginem, Utica, Thabraca, Hadrumetum, Leptis magna; & intus, Cirta, Sicca Veneria, Thyſdrus, Bulla regia, Utina. Nunc clarent Tunes, Utica, Hippon regius, Tripolis. Africa hæc leones plurimos gignit & ſerpentes, teſte Plin. ac Solino. Ea nunc unâ cum Mauritaniâ *Barbaria* nominatur. Africæ hujus mem. Mart. *lib.* 2. *ad Germanicum:*

Creta dedit magnum, majus dedit Africa nomen.

De eadem Claud. *lib.* 1. *de laudibus Stiliconis:*

Quòd floret Latium, Latio quòd reddita ſervit
Africa, vicinum quòd neſcit Iberia Maurum.

Africæ propriè dictæ urbes maritimæ clariores.

Thabraca	Aphrodiſium
Hippon regius	Hadrumetum
Utica	Ruſpæ
Chartago	Ruſpina
Tunes	Tacape
Clupea	Leptis magna
Neapolis	Neapolis, & Tripolis.

Urbes Mediterraneæ.

Cirta	Suffetula
Lambeſia	Tebeſca
Aſſurus	Sicca Veneria
Madaura	Muſti
Tagaſta	Tuburbis
Lares	Aquæ regiæ
Thyſdrus	Byzacium.

Vide ſis porrò doctiſſ. Auth. Geogr. ſac. *lib.* 1. *c.* 25. Cluv. Ortel. Marmol. *lib.* 1. *c.* 5. Diego de Torres, Johan. Leonem. &c. Inde *Afer*, ut *Armentarius Afer.* Virgil. *Georg.* 3. *Vagus Afer.* Lucan. *l.* 4. *Afra avis.* Horat *in Epod.* Item *Africanus* adject. & Scipionis cognomentum.

Africani

Africa, quæ olim *Adrumetum*, Urbs regni Tunetani. A Califa Mehedy de Carvan capta & munita, pòſt in Siculorum quorundam piratarum manus devenit, qui *Africa* illi indidere nomen. Quâ cùm ſequenti tempore Rex quidam Maroci potitus eſſet, tandem à Carolo V. devicta, & deſtructa eſt. Marmol. *lib.6.cap.28.*

Africani maj.Caſtra, Vid. *Caſtra*.

Africanus, Alexandri Cæſaris Conſiliarius, doctiſſimus Juris profeſſor, Papiniani diſcipulus. Lampridius. Idem in ſacris literis doctus. Eutrop *lib.6.*

Africanus, Poëta Ennio laudatus, cujus cæcitatem deplorat Lactantius, *l.1. Inſtit.cap.* 18.

Africanus Julius, primus Chriſtianorum Chronologus. Vide *Julius Africanus*.

Africanus Sextius, nobilis Juvenis à nuptiis Silanæ deterritus ab Agrippina, impudicam & vergentem annis dictitante; non ut Africanum ſibi ſeponeret; ſed ne opibus & orbitate Silanæ maritus potiretur. Pro *Sextius* legit Lipſius *Sex.* ut ſit prænomen, repetitque ejus nobilitatem à *Julo Antonio* Marcellæ marito, cui cognomen Africano. Ei filius L. Antonius *lib.* 5. Annal. & hic nepos. *ad lib.13.cap.19.* Taciti: In cenſu per Gallias agendo conflictatus eſt æmulatione cum Q. Voluſio. *lib.*14. 46.

Africerones, Vid. *Gamphaſantes*.

Africum pelagus, Ptolem. quod Africam propriam à Septentr. alluit. *Punicum* Floro. 2 *Maurus Oceanus*, Juven. *Thuſcum*, Dionyſ. Afro, cujus inundatione interdum Syrtim majorem attolli dicit.

Africus, venti nomen ab Africa ſpirantis, inter Auſtrum & Zephyrum. Virgil. *Æn.* 1.

——— *Creberq; procellis*

Africus. Horat. *Car.l.1. Od.1.*

Luctantem Icariis fluctibus Africum.

Idem *alibi*,

Nec peſtilentem ſentiet Africum
Fœcunda Vitis.

Sen Nat. *Quæſt.5. Africus furibundus ac ruens ab Occidente hyberno.*

Afrodiſius, fluv. qui ſteriles reddit mulieres.

Afrum, Paleſtinæ Urbs. Lib. Notit.

Afuſenſenſis, Africæ loci Epiſc. nomen in fragm. Vict. Utic.

A G.

Aga, prov. regni Abyſſinorum. Idem, nomen Capitanei generalis Janitzerorum, in Turcia. Chalcondylas.

Aga, mons è quo Araxes & Euphrates oriuntur, quem Strabo & Ptolemęus *Abam* vocant. Hermol. *in Plin.6.9.*

Agaba, Palęſtinæ urbs Joſepho *Antiq.* 3. *cap.*14.

Agabana, circa Perſidem caſtellum. Ammianus 27. Vide *Agamana*.

Agabo, Rex Æthiop. fratricida, de quo mira fabulantur hujus gentis hiſtorici.

Agabra, Turdetanorum in Hiſp. op. Vaſæo authore, qui hodiè *Cabra* dicitur. long. 16. 20. lat. 37. 40.

Agabus, nomen Prophetæ, qui prædixit famem illam, quæ ſub Cæſaris Claudii imperio accidit. Actorum 11. Idem Cæſareæ arrepto Pauli Apoſtoli cingulo, & colligatis ſuis manibus ac pedibus, ſic te Hieroſolymis Judæi colligabunt, dixit. Actorum 21.

Agaclytus, Olympiadas conſign. vit. Suidas *in* Κυψελιδῶν.

Agactari, populi quidam, aliàs *Agacturi*, Plin. 6. 18.

Agad, civitas in tribu Iſachar, ſita ad radices montis Hermon. Hieron. *in loc. Hebr.*

Agades, regnum Africæ, cum Urbe cognom. muris præcincta, in Nigritia regione, verſus lacum Guardæ. Eſt etiam alter locus *Agades*, juxta fluv. Ghir, in meditullio Africæ.

Agadez, provincia Æthiopiæ, Lybiæ proxima, cum urbe cognom. Hic magna mannæ copia, & ingentes è mercibus extrancis reditus Principis, qui tributarius eſt Regis Tombutenſis. Marmol. *lib.* 9. *c.*9.

Agaetus, Scytharum rex.

Agag, rex Amalechitarum, Circa An. M. 2962. Ejus hiſtoriam Vid. 1. Reg. 15. Torniel.

Agag, Regnum & Urbs Æthiopiæ ſuperior. verſus lacum *Zaire*, inter Nilum fluv. & prov. Ambiam & Novam.

Agagammata, pop. circa Mæotim. Plin. 6.7. Aliis *Agamantes*, & *Agacimates*.

Agagriana Portæ, Syracuſis: erat hic magna frequentia ſepulchrorum, ut ait Cicero 5. *Tuſcul Archadina* fortè legendum, ut digito monſtravit Urſinus.

Agai, locus, à quo Bethel non multùm diſtat. Hebraicè *Ai* ſcribitur, cujus parvas tantùm ruinas extare ſcripſit ſuo tempore D. Hieron. Hujus mentio fit Geneſ. 18

Agalaſſes, Indiæ populi, circa Indi fluminis partes ſuperiores. Diodor. Sicul. *lib.* 17. quos ab Alexandro Magno expugnatos tradit.

Agalla, Arabum urbs, in Palæſtina, Joſeph. *Antiq.*14. *c.*2.

Agallis, Corcyrea fœmina, in arte Grammaticâ perita, cui inventionem pilæ nonnulli aſcribunt. Vid. Cœl. Rhod. *l.8.c.*1. Meurſium, *de ludis Gr.p.*5. Voſſ. *de Philol.c.*2.

Agamana, Meſopotamiæ oppidum, Ptolemæo. Idem fortè cum *Agabana Marcellini*.

Agamea, vel *Agamia*, promuntorium & portus circa Trojam. Steph.

Agamede, opidum Lesbi inſulæ. Steph.

Agamedes & *Trophonius*, adytum Delphicum ex quinque lapidibus conſtruxerunt, cujus meriti nomine quum ab Apolline premium poſtulaſſent, quod ille optimum homini duceret, poſt diem tertium in lecto mortui reperti ſunt. Vid. Cic. 1. *Tuſc.c.*114. Plut. *in Conſol. ad Apoll.* Pauſan. *l.* 8. & 9.

Agamemnon, Atrei ex Ærope filius, ut Homerus ait, Pliſthenis verò, ut Heſiodus, & frater Menelai; Mycenarum & Argivorum rex, quaſi ἄγαν μένων, hoc eſt, *perſeverans*, qui omnium Græcorum conſenſu Imperator delectus, ad expeditionem Trojanam profectus eſt, ubi plurimos labores, & maximas Principum ſimultates pertulit. Ilio capto, inter alia, Caſſandra Priami filia ei in ſortem ceſſit, quæ etiam ei mortem ei prædixit; ſed ille verbis ejus minimè fidem habens, ad uxorem Clytęmneſtram, cui domi cum quibuſdam liberis relictę imperii curam crediderat, reverſus, ab Ægiſtho Thyeſtis filio, qui omnia prius tacite occupaverat, imò & uxorem ſtupraverat, ſimulatâ amicitiâ, & Clytæmneſtrę conſenſu, in litore, ſeu ut aliis placet, in convivio, quod ingens ei uxor paraverat, interfectus eſt, poſtquam an. 18. regnaſſet. Quod facinus Oreſtes Agamemnonis & Clytęmneſtrę fil. ęgre ferens, Ægiſthum & matrem in vindictam patris occidit. Quę omnia elegantiſſimè proſecutus eſt Sophocles *in Electra*, Euripides *in Oreſte*, & Seneca *in Agamemnone*. *Agamemnonis hoſtia*, in duros & perſuaſu difficiles dicitur. inde natum, quod Agamemnonem rem divinam in Troja facturum bos effugerit, vixque multo negotio comprehenſus, reductus eſt. Quadrabit etiam in eos, qui nolentes & coacti quidpiam, agunt. Olim in ſacris ſpectabatur, ut hoſtia lenis, ac volens adſtaret, quod ſi refracto fune prefugiſſet, infauſtum omen habebatur. Videtur & huc poſſe referri, quòd Agamemnon in Aulide filiam Iphigeniam ſacrificavit, ſed admodum invitus. Zenod. Quam fabulam quidam ex hiſtoria filię Jephthę ortum traxiſſe volunt. Petav. Hinc *Agamemnonius*. Virg. *Æn.*6.

Eruit ille Argos Agamemnoniasq; Mycenas.

Hinc Ἀγαμεμνόνεια φρέατα, *Agamemnonis putei*, proverbialiter de admirandis operibus dicebantur. Ajunt enim, illum & circa Aulidem & paſſim in Gręcia puteos effodiſſe, ne per ęſtum aquarum inopiâ laborari poſſet. Author Zenodotus. Item *Agamemnonis fontes*, fontes quidam tepidi Ionię apud Smyrnam urb. ab eâ 5. m.p. diſtantes Philoſtratus.

Agamemnonia, in Attica, Gręcorum claſſis in Trojam conjurantium ſtatio Pompon.

Agamia, promontor. & portus Troadis, apud Suid. & Steph. ex Hellanico. Dicta etiam *Agame*.

Agamidides, fil. Cteſippi, Herculis nepotis. Rex partis alicujus Gręcię, Paul. *l.* 3 *de Laced. Rep.*

Agamium, op. agri Novar. apud Seſſitem flu. à Novaria 16. m.p. Incolę *Agamini*, ex marmorea antiqua inſcriptione. Hic B. Panacea Virg. & Mart. pręcipuo honore colitur. vulgò *Aghem* ſeu *Ghem*.

Agamneſtor, XI. Athenienſium princeps, qui regnavit an. 20.

Agamneſtor, vel *Aganeſtor*, Academicus quidam, de quo lepidam hiſtoriam lege apud Plut. *in Dipnoſ. quæſt.*4 §.4.

Agamus. Urbs, circa Heracleam Ponticam, Steph.

Agamzua, Medię opidum. Plin. 6. 14. An *Aganzagaua*. Ptol.

Agana, *Agan*, ſeu *Pagan*, una ex Inſulis Latronum, in Aſia & Oceano Orientali, inter Inſ. *Chemochoan* & *Guagam*.

Aganagara, Indię intra Gangem urbs. Ptol. Mercatori *Agonara*.

Agangina, Lybię interioris populi. Ptol.

Aganice, Vid. *Aglaonice*.

Aganippe, fons Bœotiæ celebris ad Heliconem montem, haud procul à Thebis in Permeſſum fluv. labens, Muſis ſacer, à poëtis maximè celebratus. Claud. *in Paneg. Theod.*

Concinuit felix Helicon, fluxitq; Aganippe
Largior. ———

Hinc *Aganippeus*, Propert. *lib.* 2.

Et quantum Æolio quum tentat carmina plectro,
Par Aganippeâ ludere docta lyrâ.

Itemque *Aganippis*. Ovid 6. *Faſt.*

Dicite quæ fontes Aganippides Hippocrenes
Grata Meduſæi ſigna tenetis equi.

Aganippe, inquit vir maximus, eſt אגן אבא *Aganibba*, id eſt ad verbum, *crater viroris*. hoc eſt, *viridis*, quia fontis crater eſt,

Margine gramineo patulos ſuccinctus hiatus.

Agan autem propriè eſt *crater*. Ita reddunt Gręci Interpretes Exod. 24. 6. & Cant. 7. 2. Sed quâ metaphorâ Gręcè κρατῆρες, eâdem Syriacè אגניא *aganaia* dicuntur in foſſis ac fontibus aquarum conceptacula. Sic in Chaldęo Paraphraſte, Jud. 4. 11. מישר אגניא *Vallis craterum*, interprete Kimchio ager eſt, in quo ſunt lacunę craterum inſtar, aquis plenę. *Aganippe* etiam *Enippe* dicta eſt, id eſt, עין אבא *en ibbe*, h.c. *fons viroris*. Vibius

Sequeſter perperam in montibus recenſet; *Aganippe Bœotia, ante Enippe dicta.*

Agantinus, Vid. *Agathyrium.*

Aganum, urbs Ponti circa Heracleam. Stephano Ἄγαμα dicitur.

Aganzagaba, Vid. *Agamzua.*

Aganzia, Vid. *Bergio.*

Agaoſi, pop. Æthiopiæ ſuper. in regno Bagamedri, inter fluv. Nilum & Tagazzam.

Agapæ, convivia, quæ in Eccleſia primit. poſt ſacram Synaxin, inter Chriſtianos, celebrabantur; in ipſis templis, charitatis mutuæ, unde illis nomen, conteſtandæ & confirmandæ ergò. Sed jam S. Pauli tempore abuſus irrepſit. 1. Cor. *cap.* 11. Unde poſtmodum abolita. Tertull. *Apol. c.* 39 Minutius Felix, *in Octavio*, Clem. Alex. *Pædag.* 1 2. &c. Haberi autem ſolebant in primis tempore natalitio, exequiali, & nuptiali, ſecundùm Greg. Naz.

Agapenor, præfectus claſſis Agamemnonis. Hom. *Il.* 2. Item Ancæi fil. Lycurgi nepos, qui capto Ilio, in Cyprum tempeſtate delatus eſt, ubi Paphum urb. condidit, & fanum in urbe opulentiſſimum. Pauſ. *in Arcad.*

Agapetæ, Virginum ſocietas, de qua Hieron. *Ep.* 1. de cujus abuſu vide Pallad. *Dialog. de Vita Chryſ.* abolitione, Baron. *A. C.* 398. & 1139. Item, ſecta hæreticorum, cui quædam Hiſp. mulier Agape nomen dedit. Prateol in voce *Agapeti.*

Agapetus de Duro Cornu, Abbas Campidonenſis, qui collegit inſignem bibliothecam, quæ ex negligentia per candelam accenſa conflagravit: ille mœrore animi extinctus eſt, an. Domini 817. Bruſchius *in Monaſteriis.*

Agapetus, Synadorum urbis Phrygiæ Pacatianæ epiſcopus, ſectæ Macedonianæ, ad Orthodoxam fidem poſtea converſus. Socrates *lib.* 7. *c.* 3.

Agapetus, apud Præneſte puer 13. annorum, ſub Aureliano Principe martyrium paſſus eſt.

Agapetus, Imp. Anaſtaſii in Conſulatu collega. An. V. C. 1217.

Agapetus, hujus nominis *primus* circa an. 535. Joanni 2. in Pontificatu ſuccedit, & cùm eruditorum virorum copia non eſſet, de publicis ſcholis conſilium proponit, ſed non auditur, quum bellum ingrueret; Hactenus enim tantùm privatæ ſcholæ fuętant. Obiit 11. menſe Pontificatus, Nicephorus *lib.* 17. *cap.* 9. Item alius, hujus nominis *ſecundus*, An. Dom. 949. ſucceſſit Martino Papæ; Othonem contra Berengarium accivit, & ſedit an. 9. menſ. 7. Leo Hoſtienſ. *lib.* 1. & 2. Flodoardus, Baron. An. 946. 955.

Agapius, Alexandrinus Philoſophus, in eloquentiæ ſtudiis educatus, in medicinam commentarios edidit, Byzantii ludum aperuit, magnâ doctrinæ famâ, ingeniique ſolertiâ. Voſſ. *de Phil. c.* 13. Alius, Philoſophus Athenienſis, poſt Proclum Marini Neapolitani diſcipulus, Suidas. Tertius, Cæſareæ Palæſtinæ epiſcopus.

Agar, virgo Ægyptiaca, Abrahæ ancilla, ex qua Iſmaelem habuit, permittente Sarâ uxore. Vid. Gen. 16. *Advenam* ſignificat, teſte Comeſtore. item nomen opidi. A. Hirtius *lib.* 1. *de Bello Afric.*

Agara, Indiæ intra Gangem Urbs, Ptol. Vid. *Barad.*

Agaraces, ager Armeniæ, in quo bolus Armenius reperitur. Ætius.

Agareni, Arabiæ pop. ab *Agar* prędictâ denominati, nunc *Saraceni*, ut vulgò volunt, dicti, in quos profectus Trajanus Cæſar cum exercitu, eorum op. *Agarum*, mœnibus nudavit, eos tamen nunquam potuit in acie ſuperare, tempeſtate cœli, tanquam divinitus, diremptus. Dio Caſſius, Strab. *l.* 16.

Agaria, prov. Caſtellę novę, continet Ducatus de Paſtrano, & de l'Infantado, ut & Marchionatum de Monte majore. Davity *tom.* 1. *de Europa.*

Agaria, Vid. *Agria.*

Agariſta, Cliſthenis filia, adeò formoſa, ut ad habendas ejus nuptias celebrata ſint procórum ſpectacula & certamina, quò ſpecioſiſſimi quique Gręcię adoleſcentes confluxerunt. Herod. & Ælian. *Var. Hiſt.* 12. 24.

Agariſta, vel *Agariſte*. Hippocratis filia, quę Xantippo nupſit, viſa ſibi eſt in ſomniis parere leonem, & paucos poſt dies peperit Periclem, Plut. *in Pericle.* Herodotus *lib.* 6. & Suidas.

Agarlava, Africę Proprię locus: Antonino.

Agarrha, Suſianę urbs apud Ptolemęum.

Agarum, promuntorium in Sarmatia Europ. Ptol.

Agarus, Sarmatię Eur. fluv. Ptol. quem *Sagarim* Ovid. vocat, in Boſphorum ſe exonerat, Ptol. *Shires* hodie Mercatori. Urbis etiam nomen, *ibid.* à qua & fluvio nomen *Agarico* radici datum creditur. Cœl. Rhod. 18. 18. Plin. 25. 9.

Agaſia, Britonum Regis filia, Durſto, Scotorum tyranno nupta, poſtea repudiata, H. Boëth. *l.* 2.

Agaſias, vir fortis & bello clarus, ex Stymphalo Arcadię op. de quo Xenophon Ἀναβάσ. *lib.* 6.

Agaſicles, fil. Archidami, Spartanorum rex clariſſimus, cujus extat aureum illud apud Plutar. Apophthegma; Nullum eſſe firmius ſtabiliendi regni pręſidium, quàm ſi rex ita ſubditis imperet, ut parentes liberis Vid. Plut. *in dict. Lacon. cap.* 48.

Agaſo, nomen ſervi, Horat.

—— Si patinam pede lapſus frangat Agaſo.

Agaſonem equidem nomen ſervi eſſe fateor, ſed appellativum hoc loco, non proprium. Feſtus *Agaſones, equos agentes*, id eſt, *ducentes.* Sumitur autem loco prędicto pro hippocomo, ſeu equiſone, uti apud Perſium. *Sat.* 5.

—— Hic Dama eſt non treſſis agaſo.

Ita vetus Scholiaſtes; *Agaſo proprie dicitur ſervus qui jumenta curat.* Caſaubonus *ab* ἄγω deducit, unde ἀγάζω, ac inde ἀγάζων.

Agaſſa, Theſſalię, aut ſaltem Macedonię Urbs, Liv. 41. *Pagauſa* Turnebus legit. Ortelius, ex Athenęo *Tagaſa.*

Agaſthenes, Rex Eleenſium, pater Polyxeni, qui navibus ſuę gentis pręfuit in expeditione Trojanâ. Hom *in Catal.*

Τῶν δὲ τετράκις ἦρχε Πολύξεινος θεοειδὴς,
Υἱὸς Ἀγασθένεος Αὐγηϊάδαο ἄνακτος.

Agaſtrophus, Pęonis fil. inter primos Trojanorum bellatores. à Diomede vulneratus in coxâ mortem obiit. Hom. *Il.* 11.

Ἤ τοι Τυδείδης ἐπὶ Ἀγάστροφον οὔτασε δουρὶ
Παιονίδην ἥρωα κατ' ἰσχίον.

Agaſthus, Athenienſium Archon 2. regnavit an. 36. legitur Ἄκαστος *Acaſtus.*

Agaſus. portus. Plin. 3. 11. vulgò *Porto Greco.* Locus in ora Apulię Daunię in Italia, prope montem Garganum, in prov. Capitanata.

Agatha, Catinenſis virgo (Volaterranus habet, Carthaginenſis) ſub Quintiano Sicilię proconſule, fidiculis eculeoque vexata, quòd Diis thura dare nollet: mammillis deinde torta, cui & una adempta eſt: necnon ſuper prunas teſtis permiſtas aliquandiu volutata: tandem plurimis aliis tormentis vexata, martyrio decorata eſt. Marulus *lib.* 5. *cap.* 6. Fulgoſus *lib.* 3. *cap.* 3. & Sabellicus *lib.* 5. *cap.* 8.

Agatha Gothorum, ſeu *Agathopolis*, urbs Principatus ulter. in regno Neapol Epiſc. ſub Archiep. Beneventano.

S. Agatha, Principatus Calabrię ulter. prope Rhegium. Item, Ducatus provincię Capitanatę.

Agatha, Ptol. Strab. Plin. & Steph. urbs eſt & inſula provincię Narbonenſis, quondam Maſſilienſium. *Agde* Moretio. *Ayde* Jo. Poldo, qui ſcribit hanc à nonnullis hiſtoriographis quoque *Civitas Nigra* appellari. *Agachetyche*, i. e. *Bona Fortuna* à Timoſthene dici tradit Steph. long. 24. 05. lat. 42. 40. Item urbs Campanię epiſc. ſub archiep. Beneventano, inde 16. m. p. Capuam verſus. Eſt & inſula Lycię, & urbs Phocidis, quam aliqui *Agatheam* vocant. Steph.

Agatha, Urbs Occitanię, 7. leucis diſtat Narbone, Montempeſſulanum verſus 10. in ora maris Medit. & ſinus Leonini, prope oſtia Arauraris fluv.

Agatharchidas, dux Corinthiorum. Thucyd. *lib.* 2.

Agatharchides, hiſtoricus Samius, in ſecundo rerum Perſicarum laudatur Plutarcho *in Paral. Minor. cap.* 2. Bib. Phot. *capite* 213. 250. Diod. Sic. *lib.* 3. Joſ. in *App. l.* 1. Eundem Plutarchus junior citat ἐν ταῖς Φρυγιακοῖς *lib. de Fluminibus.* Et *alibi, in quarto* περὶ λίθων. Fortaſſe idem eſt, ac Cnidius, de quo vide Voſſ. *Hiſt. Gr. lib.* 1. *cap.* 20. & *l.* 3.

Agatharchus, nomen viri, qui ſtadium vicit Olympiade 61. imperante Athenis Heraclio. Dionyſ. Halic. *lib* 4. Item claſſis Syracuſanę pręfectus. Thucyd. *lib.* 3. Item pictor, qui cùm apud Zeuxim mirâ celeritate ſe animalia depingere gloriaretur; Ego verò, inquit Zeuxis, longo tempore Nam in opere faciundo promptitudo ac celeritas haud poteſt ſtabilem gravitatem, & exquiſitam pulchritudinem rebus adjungere. Plut. *in Pericle.*

Agathemerus Orthon, in lucem edidit Hypotypoſes Geographicas, quas inter alios hujus argumenti ſcriptores, juris publici fecit Iſaacus Voſſ. Ut Pater promiſerat, *de Philologia cap.* 11.

Agathi Dæmonis, Inſula eſt apud Steph. in Indico mari. Eſt & fluvii nomen, in inferiori Ægypto. Ptol.

Agathia, Phocidis Urbs. Steph. ex Hellanico.

Agathias, ſive ut ſe in Epigrammatis vocat, *Agathius*, hiſtoricus gręcus, natus Myrinę, quę in Aſia veterum Æolenſium colonia fuit, ad oſtia Pythici flu. ſita, ut ipſe in Pręfatione ait, ubi & ſe patre Memnonio propagatum aſſerit, ac juri & legibus operam dediſſe, unde & *Scholaſticus* vocabatur, qui alio nomine *Advocatus* dicitur. Erant enim *Scholæ* collegia Juriſperitorum. Fuit autem Advocatus Smyrnæ, teſtante Suidâ, qui eum σχολαστικὸν Σμυρναῖον vocat. Præter epigrammata multa, quæ in Anthologiâ habemus, condidit libros 5. de imperio & rebus geſtis Juſtiniani; nec tamen omnia de eo refert, ſed inde, ut ipſe ait, cœpit, ubi deſiit Procopius. Etiam Δαφνιακά, atque alia, partim proſâ, partim carmine exaravit, ut Suidas teſtatur; imò meminit ipſe in Præfatione hiſtoriæ ſuæ, ubi ſe à puero ait admodum carmine fuiſſe delectatum, ac panxiſſe hexametro verſu poëmatia quædam amoribus, & iſtiuſmodi illecebris variegata, eaque *Daphniaca* appellari. Dictione utitur terſâ & floridâ. Gentilem fuiſſe pręter alia oſtendit illud φασὶ, quo *lib.* 3. utitur, cùm ſermo ſit de Martyrio B. Stephani.

Agathicum, opp. terrę motu collapſum, ſub Anaſtaſio Imperatore, ſcribit Marcel. Com. Aſię minoris fortè.

Agathirnum. Vid. *Agathyrſus.*

Agatho, Philoſophus Pythagoricus, frequens antithetis, adhibitus

bitus quondam convivio ab Archelao rege, cujus erat familiariſſimus interrogatuſque ab eo, cùm jam eſſet annorum 80, an robur adhuc ullum ſervaret? Sanè, inquit, Non ſolum Ver, ſed Autumnus ſolet bona & proſperitatem adferre. Ælian. *Var. Hiſt. lib.* 13. *cap.* 4. Item Samius Hiſtoricus, & duo Poetæ, Voſſ. *Hiſt. Gr. l.* 3. & *Poet. c.* 6. & 7. Filius Priami, Hom. *Il. ω.* Præfectus tandem arcis Babyloniæ, Curt. 5. 1. & 10. 1. Vid. etiam *Agathon*.

Agatho, Athenienſis, vir monſtroſæ fortitudinis, & magnitudinis, tempore Adriani Principis, & Herodis Attici, de quo vide Philoſtratum *in Attico.* Alius *Agathion*.

Agatho, Pontifex R. tantæ manſuetudinis & humanitatis, ut neminem à ſe unquam dimiſerit triſtem. Platina.

Agatho, Hiſtoricus Samius. Plut. in parall. V. infra.

Agatho, tubicen, cantilenarum ſuavitate mirum in modum amores deliniens, cujus mores muſicæ non diſſimiles fuiſſe perhibentur. Laboravit enim infamiâ mollitiei. Hinc factum eſt Proverb. *Agathonia cantio*, quod rectè dicetur de oratione blandâ magis, quàm frugiferâ. Primus chori Tragici cantum induxit. Ariſt. *in Poetic.*

Agathoclea, Ptolemæi ſcortum. Juſtinus *lib.* 30.

Agathocles, Babylonius, ſive Cyzicenus, utroque enim modo ab Athenæo appellatur, *lib* 9 & 12. Cyzicenorum *r. p.* ſcripſit. Fuit præterea alius, Chius; rei Ruſticæ ſcriptor, de quo Varro & Columella. Eſt & *Agathocles* Atracius, qui de piſcibus, ſoluta oratione ſcripſit. Item *Agathocles* Samius, qui de Peſſinuntiorum republicâ, & *Agathocles* Mileſius, qui de Fluminibus ſcripſit.

Agathocles, Archon Athenis, Olymp. 105. An. 4.

Agathocles, Macedo, ex urbe Pella, Pater Lyſimachi.

Agathocles, Peripateticus, qui cùm apud Demonactem jactaret, ſe & ſolum & primum eſſe Dialecticorum: reſpondit ei Demonax, ſi ſolus es, qui primus eſſe potes? ſi primus, qui ſolus? Eraſm. *lib.* 8. *Apophtheg.*

Agathocles, Siciliæ tyrannus, ad regni majeſtatem ex humili & ſordido genere pervenit. Quippe patre figulo natus, non honeſtiorem pueritiam, quàm principia originis habuit. Siquidem formâ, & corporis pulchritudine egregius, diu vitam ſtupri patientiâ exegit. Annos deinde pubertatis egreſſus, libidinem à viris in fœminas tranſtulit. Poſt hæc apud utrumque ſexum famoſus vitam latrocinio mutavit. Tandem cùm Syracuſas conceſſiſſet, gregariam militiam ſortitus, in omne facinus promptiſſimus fuit; nam & manu ſtrenuus, & linguâ facundus fuit. Brevi itaque centurio, ac deinceps tribunus militum factus, ac ad poſtremum, in locum demortui ducis Damaſconis ſuffectus eſt: cujus uxorem adulterio cognitam, poſt mortem viri in matrimonium accepit. Nec contentus, quòd ex inope dives repentè factus eſt, piraticam adverſus patriam exercuit. Saluti autem ei fuit, quòd ſocii capti tortique de illo negaverunt. Bis occupare imperium Syracuſarum voluit; bis in exilium actus eſt. Poſtremò, dux patriæ contra Carthaginenſes ſæpè pugnavit. Obiit an. ætatis 72. regni, 28. Multa de eo Juſtinus *lib.* 22 & Polybius *lib.* 15. *ſub finem.* Plut. *Apophth.* 16. &c. Hujus exemplo ad modeſtiam omnes hortatur Auſonius, elegantiſſimo epigrammate, quod ſic ſe habet:

Fama eſt fictilibus cœnaſſe Agathoclea regem,
Atq; abacum Samio ſæpe oneraſſe luto.
Fercula gemmatis cùm poneret aurea vaſis,
Et miſceret opes pauperiemq; ſimul.
Quærenti cauſam reſpondit. Rex ego qui ſum
Sicaniæ, figulo ſum genitore ſatus.
Fortunam reverenter habe, quicunq; repentè
Dives ab exili progrediere loco.

Quamvis Agathoclem apud figulum educatum tantùm, non natum Plutarchus ſcripſerit lib. De ſuâ ipſius laude.

Agathocles, Lyſimachi fil. in eo bello, quod cum patre geſſit adverſus Getas, Lyſimacho ſibi fugâ conſulente, captus eſt; Tandem patri redditus, Lyſandram Ptolemæi Lagi & Eurydices filiam duxit uxorem, atque in Aſiam navibus tranſgreſſus, Antigoni regnum in ſuam ditionem redegit. Epheſum præterea urb. ad mare condidit, in quam Lebadios Colophonioſque, deletis eorum urbibus, migrare compulit, ut Phœnix Colophonius, poëta Iambicus teſtatur, qui patriæ everſionem carmine deflevit. Tandem Lyſimachus jam ætate provectus, Arſinoën Lyſandri ſororem cepit uxorem, quæ quoniam liberis timebat, ne Lyſimacho mortuo, in Agathoclis jura venirent, de ejus nece cogitaſſe fertur. Alii Agathoclis amore captam Arſinoen prodiderunt, ac eum curaſſe occidendum, quòd ejus concubitum aſſequi nequiret. Quo occiſo Lyſandra ad Seleucum cum liberis confugit. Ad poſtremum verò Lyſimachus conſertâ cum Seleuco acie longè lateque fuſus, occubuit. Pauſ. *in Att.* & Strab. *lib.* 13. Alius fuit Agathocles, Curt. *l.* 9. qui, cùm Hephæſtionem defunctum fleſſet, parum abfuit, quin occideretur.

Agathocles, Hiſtoricus Gr. Babylone oriundus. Scripſit de Rep. Cyzicenorum. Athen. *l.* 1. 9. & 12. Solin. *c.* 3. Cic. 1. *de divin.* Alius, Chienſis, de agricultura, Varr. Columella, *l.* 1. *c.* 1. & Plin. *l.* 22. *c.* 22. Treſalios, vid. apud Voſſ. *de Hiſt. Gr. l.* 3.

Agathoclis Inſulæ duæ, in Sinu Arabico, apud Ptol. *Agathoclis turris*, in Africa locus, 30. ab Utica diſtans milliario. App. *in Punicis.*

Agathon, Siculus, Pontifex 81. Obiit 682. Vid. Anaſtaſ. Baron. *A. C.* 678. 682.

Agathon, abbas, qui lapillo aſſiduè ori injecto tacere didiciſſe fertur: idque ab eo annos tres obſervatum, ne etiam cùm fari vellet, expeditum ſibi foret. Marulus *lib.* 4. *c.* 6.

Agathon, ab Alexandro Magno arci Babyloniæ præſidere juſſus. Curt. V. 9. Ob avaritiam & crudelitatem in populum à rege vinctus, poſt reditum ex Indiâ, aſſervari juſſus. *lib.* 10. Fuit verò oriundus Pydnâ, teſte Diod *lib.* 17 *parte poſteriore.*

Agathon, Epiſcopus Panormitanus, de quo Marulus *lib.* 4. *cap.* 12.

Agathon, Alexandrinus, ex ordine militari, cùm quoſdam petulanter cadaveribus martyrum illudentes objurgaſſet, ſtatim clamorem vulgi in ſe irritavit: oblatus igitur judici, cùm in confeſſione Chriſti perſiſteret, capitis damnatus eſt. Henric. Erford.

Agathon, poëta Comicus Samius, Platonis philoſophi præcipuus amicus, cujus fabula ἄνθος inſcripta, ab Ariſtotele celebratur: Gorgiam in iambicis imitatus eſt: eum fœdo amore Pauſanias figulus amavit, de quorum amatoriis contentionibus Ælianus *lib.* 2. *Variar. Hiſtor.*

Agathon, Samius hiſtoricus, libros edidit rerum Scythicarum. Plut. *lib. de Flum.* Ἀγάθων ὁ Σάμιος ἐν β΄ Σκυθικῶν. Idem citat ſecundum περὶ ποταμῶν, uti & facit Stobæus *Serm. de morbis*, & moleſtiarum in eis ſolutione. Ex Agathone hoc quædam de Buſiride hoſpites mactante, poſteaque ab Hercule interfecto refert Plut. *in Paral. min. cap.* 38.

Agathon, Tragicus poeta, mollitie infamis. Ab alio Comicus perhibetur Socratis diſcipulus, moribus egregius & vitâ lautus. Sympoſium Platonis, in ejus convivio, conſcriptum fuiſſe ajunt multis eò Philoſophis congregatis. Contulit ſe ad Archelaum Macedoniæ regem. Scholia *in Ranas Ariſtoph.* 1. 2.

Agathon, Priami filius. Hom. *Il. ω.*

Νεικείων Ἕλενόν τε, Πάριν τ' Ἀγάθωνά τε δῖον.

Agathonis, Inſula ſinus Arabici, verſus Ægyptum *Ptolem.*

Agathonymus, de Perſiæ rebus egit Plut. *lib. de Flum.*

Agathopolis, urbs Gall. Narbon. Ptol. poſtea mons Peſſulanus, vulgò *Montpellier* Aliis eſt *Magalone.* Maſſilienſium opus, in Agatha Inſ. Hæc periit, epiſcopatu Montempeſſul. tranſlato. Inſula autem nomen retinet *Maguelone.* Vid. *Magalone* & *Monſpeſſulanus.* Fuit etiam urbs Thraciæ epiſcop. ſub archiep. Hadrianopolitano. Vid. quoque *Agatha.*

Agathoſthenes, in Aſiaticis carminibus citatur à Germ. Cæſare *in Aratum*, ubi ex eo narrat, Cynoſuram fuiſſe Jovis nutricem, unam ex Idæis nymphis. Nec dubito, quin idem opus ſignet Tzetzes *Chil.* 7. *Hiſt.* 144. ubi aliqua de mirandis hominum formis tradidiſſe teſtatur. Voſſius.

Agathoſtratus, contra Ptolem. R. Navarchum inſignem obtinuit victoriam. Videtur Rhodius fuiſſe. Polyæn. 5.

Agathuſa, inſula unguento nobilis, ſic à Callimacho nuncupata. Vide *Telos.*

Agathus Dæmon, Alexandrinus, ſcripſit de mundo, ſecundùm ſententiam Ptol. Voſſius *de Hiſt. Gr. l.* 4. & *de Mathem. cap.* 42.

Agathyllus, Arcas, poëta elegiographus: à Dionyſ. Halic. laudatur in iis, quæ de adventu Æneæ in Italiam prodidit. *l.* 1. *de Antiq.*

Agathyrnum, ſive *Agathyrium* Ptolemæo, vel *Agathyrſum* Straboni & Plinio. op. Siciliæ. Sil. *lib.* 14.

Deſuerant Agathyrna manus, geminoq; Lacone
Tyndaris. ———

Opidum hoc condidiſſe fertur Agathurnus, Æoli, regis ventorum, fil. Illi enim ſex filii erant, quorum Ἀγάθυρνος βασιλεύσας τῆς νῦν ὀνομαζομένης Ἀγαθυρνίτιδος χώρας, ἔκτισε πόλιν τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Ἀγάθυρνον. Ita Diodorus *lib.* 4. Græcis enim ſemper ſuppetit fabularum penu inexhauſtum, unde urbium quamlibet vetuſtarum conditores depromant. Bocharto autem *Agathyrnus* nomen deflexum videtur, ex Punico הקתרין *Hakkatharin*, vel *Hakkatherin*, quaſi *rupes* dixeris. Nempe urbem hanc probant Fazellus & Cluverius eſſe opidum S. Marci, de quo ille *Dec.* 1. *lib.* 8. *cap.* 4. *In ſublimi colle, agro & mari ad paſſuum tria millia prominenti S. Marci incubat opidum.* Et mox. *Ad ejus arcem in rupe ſitam.* Videtor Cluver. *Sic. Ant. lib.* 2. *cap.* 5.

Agathyrſa, Vid. *Nimbliæ.*

Agathyrſi, pop. Scythis vicini. Ubi nunc prov. Cargapol. & Vologhda, in Moſcovia, teſte Brietio. Hieronymus. Hi multum habent auri ſine avaritia, ſine invidia. Atqui populi ſunt, mollitiei perquam deditiſſimi, ſi Herodoto fides, cujus verba, *Muſâ* 4. hæc ſunt: Ἀγάθυρσοι δὲ ἁβρότατοι ἄνδρές εἰσι καὶ χρυσοφόροι τὰ μάλιστα. Vid. & Plin. *l.* 4. *cap.* 12. A ſcriptoribus etiam pluri-

plurimis *Picti* dicuntur; idque quoniam verſicoloribus veſtibus induuntur, quanquam alii de nativo colore intelligunt. Sed non hic litem hanc dirimendi locus. Virgil. 4. *Æn.*

Creteſque, Dryopeſque fremunt, pictique Agathyrſi:

Solinus *cap.* 20. *Gelonis Agathyrſi collimitantur, cæruleo picti, fucatis in cæruleum crinibus, nec hoc ſine diſcrimine. Nam quanto quis altero præſtat, tanto propenſiore notâ tingitur, ut ſit judicium humilitatis minus pingi.* Dicti autem ſunt, uti nonnullis placet, ab *Agathyrſo* Herculis filio, vel, ut Piſander vult, ἀπὸ τοῦ θύρσου τοῦ Διονύσου, inquit Suidas. Bochartus verò *Agathyrſos* à *Thiras* deducit (qui Græcis Θρᾷξ) quod ipſum nomen, inquit, ultimâ ſui parte videtur alludere ad *Thiras*. *Immanes* vocat Juvenalis. *Sat.* 15.

Sauromatæque truces, aut immanes Agathyrſi.

Agathyrſius, Straboni Siciliæ prom. *Ægitharſus* Ptolem.

Agathirna ſiv. *Agathirnum*, Plin. *Cabo S. Vito* hodie, ſi Fazello fides. *S. Fradello*, ſi Cl. Aretio. Alii tamen *S. Theodoro* interpretantur. V. *Nemblus*

Agatinnus, vel *Agantinnus*, Vid. *Agathyrnum*.

Agatirna, Vid. *Ibid*

Agava, Africæ, in Pentapoli regione opp. Ptolem. *Audan* Lat. codices habent.

Agave, Cadmi & Hermiones filia, Echioni Thebano nupſit, ex quo Pentheum fil. ſuſcepit, qui cùm abſtemius eſſet, ac proptereà Bacchi ſacra deſpicaretur, ab ipſâ matre, reliquiſque Mænadibus, inter Bacchanalia, jam rex Thebarum, membratim diſcerptus eſt. Horat. *lib.* 2 *Sat.* 3.

Quid caput abſciſſum demens cùm portat Agave
Nati infelicis, ſibi tum furioſa videtur!

Fabulam hanc curioſè tractat Ovidius *lib.* 3 *Met.* & ante illum Theocritus *Idyll.* 26. Plut. *de Superſt.* c. 8. Vide Mythologos. Lubet hic adnotare, quomodo poetæ paſſim exemplo hoc pro ſimilitudine utantur. Lucan *lib.* 1.

—— Thebanam qualis Agaven
Impulit, aut ſævi contorſit tela Lycurgi
Eumenis. ————

Statius Theb. *lib.* 11.

—— Penthea qualis
Mater ad inſani ſcandebat culmina montis,
Promiſſum ſævo caput allatura Lyæo.

Seneca Tragœdus

—— Qualis attonita & furens
Cadmæa mater abſtulit nato caput.

Claud. 2. *in Eutrop.*

Quales Aonio Thebas de monte reverſæ
Mænades infectis Pentheo ſanguine thyrſis,
Cùm patuit venatus atrox, matriſque rotatum
Conſpexere caput, greſſum caligine figunt,
Et rabiem deſiiſſe dolent. Vid. *Pentheum*.

Agave etiam fuit Statii poetæ Tragœdia. Juvenal. *Sat.* 7.

—— Sed cùm fregit ſubſellia verſu,
Eſurit, intactam Paridi niſi vendit Agaven.

Agavi, populi, ut putant, ſeptentrionales, quos Homerus *circa initium lib.* 13. *Iliad.* dixit, gentem fuiſſe innocentiſſimam, ut quæ ſine divitiis, equino lacte victitet. Vide Scholiaſtas *in locum*. Heſych. Ἀγαυοί, ἔθνος Σκυθικόν.

Agaunum, Helvetiorum op. quod rupibus undique cingitur, apud Rhodanum fluv. in confin. Valleſiæ reg. inter Sedunum ad ort. 24. & Genevam ad Occid. 20. m. p. hodie *S. Mauritius*. long 28. 25. lat. 45. 39. Olim etiam *Ternada* dictum. Nobilitatum eſt martyrio S. Mauritii & Sociorum.

Agavus, unus è novem Priami filiis poſt Hectorem interemptum ſuperſtitibus. Hom. *Iliad. ult.*

Agaziri, gentis nomen, circa Viſtulæ amnis oſtia, Agathiæ & Jornandi.

Agbarus, Vide *Abgarus*.

Agbatana, Vide *Ecbatana*.

Agbus, Rex Æthiop. A. C. 100. Genebrard.

Agdamea, Phrygiæ urbs, apud Socratem & Calliſtum, *lib* 14. *cap.* 39. cujus Epiſcopum Optimum nominat. *Argadamea* apud Juonem, ad calcem Epiſtolarum: *Argdamea* ſine a in ſecunda, in Tripartita hiſtoria 12. *cap.* 8. in jure Orientali *Genabum* legitur, longè diverſâ lectione.

Agdami, civitas Arabiæ felicis, Ptolemæo.

Agdei, populi quidam. Plin. 6 7. Aliis *Agedi*.

Agdenites, Carmaniæ populi Ptolemæo, quos Græcus codex ignorat.

Agdeſtis, vel *Agdiſtus*, mons Phrygiæ prope Peſſinuntem op. ubi Attis ſepultus. Pauſan. *in Atticis*. Quin & mater Deûm ſic nuncupata. Heſych. Ἄγδιστις ἡ αὐτὴ τῇ μητρὶ θεῶν. Idem docet Strab. *lib.* 10. ubi vulgò Αἴσα legitur, unde Lil. Gyraldus Ἐστίαν cudebat. Sed rectum eſt Ἀγδίστιν vel Ἄγδιστιν. Eſt autem *Agdeſtis*, nunc lapis, nunc juvenis ex eo natus, nunc ipſa Cybele. Voſſius. Inde *Agdeſtius furor* apud Arnobium.

Agdus, petra inauditæ vaſtitatis in Phrygiæ finibus, ex quâ Deucalion & Pyrrha ſumpſerunt lapides, quos Themidis mandato, in orbem mortalibus vacuum jactarunt. Arnobius contra Gentes *lib.* 5. Vide Voſſ. *de Theol. Gent.*

Agedi, Sarmaticæ Aſiat. populi, Plin.

Agedicum, Vid. *Agendicum*.

Agedunum, *Ahun*, opp. Gall. in Marchia Lemovicenſi, ad Crauſiam fluv.

Agelas, ſtatuarius generoſus, Polycleti magiſter. Item ſextus Corinthiorum rex, regnavit an. 30.

Agelaſtus, dictus Craſſus, avus Craſſi apud Parthos interempti, quem tradunt ſemel tantùm in vita riſiſſe, quod factum eſt, cùm videbat aſinum carduos comedentem, dixiſſeque ob id, *Similes habent labra lactucas.* Cic. *de finibus l.* 5. Plin. *lib.* 7. *cap.* 19.

Agelaſtus, Petra in Salamine inſula, ſecundùm Scholia in Ariſtoph. Equit. p. 335. G. vel ſecundùm alios rupes in Attica, haud procul à Callichoro puteo: ita dicta, quòd ibi ſederit Theſeus ad inferos deſcenſurus: vel quòd ibi ſederit Ceres lacrimans, cùm quæreret filiam. Nam raptam à Plutone Proſerpinam cùm fruſtra noctes dieſque cum face inveſtigaſſet, docta ab Hermionenſibus filiæ caſum, irata Superis deſeruit Cœlum, & fœminæ formâ induta venit Eleuſinem, ubi in Rupe conſedit poſteà *Agelaſto*, hoc eſt, riſus experte, dictâ. Vide *Ireſia*

Agelaus, fil. Damaſtoris, procus Penelopes. *Odyſ.* 20.

Agele, Tribus Attica, Phavor.

Agelia, epitheton Minervæ, quaſi ἄγουσα λείαν, id eſt, prædam abducens. Cæl. Rhod. *lib.* 14. leg. *Agelaa*.

Agelius, Novatianorum Epiſc. de quo Vid. Socrat. *l.* 5 *c.* 10. Sozom. *l.* 7. *c.* 12. Baron. *A. C.* 383.

Agelocum, Angliæ op. ad Trentam flu. in comit. Notinghamienſi, *Axholme*, ſive ut Camdeno placet, *Littleburgh*. Vide *Segelocum*.

Agemachus Dux Meſſeniorum, qui Nicone pirata multis injuriis ac damnis cives afficiente, inſidiis interceptas per eum Pheras Peloponneſi recepit. Polyæn. 2. 156.

Agemytha, Indiæ extra Gangem urbs, Ptol.

Agendicum, op. Gall. Celt. in finibus Senonum, medium ferè inter Lutetiam Pariſiorum, & Trecas, inde 19. hinc 16 leuc. à Senonibus verò 12. in Bor. diſtans, vulgò *Province*. long. 24. 30. lat. 48. 20. Aliis eſt urbs ipſa *Sens*, archiep. ad Icaunum fluv. quæ aliàs Burgundiæ, nunc Præfecturæ Campaniæ accenſetur. Vid. *Senones*.

Agennum, *Aginum* Auſonio, *Aginnum* Ptolemæo & Antonino, *Ageduceum* Achilli Statio. *Agredicum* Antonino, vulgò *Agen*, urbs Aquitaniæ præclara ad Garumnam flu. Cujus mem. Plin. 4. 19. & Auſonius *ep.* 24.

Santonus ut ſibi Burdigalam mox jungat Aginum.

long 23. 35. lat. 44. 08. Patria eſt Jos. Scaligeri: Cujus circumjacens regio, *le pays d'Agenois*, Aginnenſis tractus, mirè fertilis & rigua eſt. Epiſc eſt ſub Archiepiſcopo Burdigalenſi. Ejus præter jam dictos, meminere, Strabo, Plinius, Gregorius Turon. Apollinaris &c. Papyrius item Maſſonius, Elias Vinetus, Scaliger, Sammart. Johannes inprimis Darnoultius, qui *de Antiquit. urbis & agri Aginnenſis*, librum edidit peculiarem. Comprehenſus eſt hic ager, inter Petrocorienſem, Armaniacum, Cadurcenſem & Vaſatenſem, tractus.

Agenor, Antenoris fil. Hom. *Iliad.* 21.

Ὣς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυοῦ δῖος Ἀγήνωρ
Οὐκ ἔθελε φεύγειν πρὶν πειρήσαιτ' Ἀχιλῆος.

Agenor, Mitylenæus, de Muſicâ ſcripſit, teſte Ariſtoxeno *lib.* 2 *Muſices*. Incertæ ætatis Vid. Voſſ. *de Mathem.* 59. 19.

Agenor, Rex Phœnicum, Beli regis fil. Silius. *lib.* 1.

———— Stat gloria gentis Agenor.

Progeniem ejus narrat Steph. in *Thaſſo* Apollodorus *lib.* 3. *de Agenore*: τεκνοῖ θυγατέρα μὲν Εὐρώπην, παῖδας δὲ Κάδμον, καὶ Φοίνικα, καὶ Κίλικα. Nonnus *lib.* 3 *Baſſaricum*.

Μαντιπόλῳ πίσυνος δὲ πατὴρ ἰσόμετρον ἀέθλῳ
Βῆλος ἐπ' ἀντιπέρην γενεὴν ἐμερίσσατο παίδων,
Φοίνιξ καὶ Φοινίκη λιπὼν πόλιν εἰς ἅμα θέσθαι
Ἀψὶς ἀμοιβαίων πεδίων πειρήσατο Ἀγήνωρ,
Ἀστατίης βιότοιο πατὴρ ἐμὸς εἶχε πορείην
Ἐς Θήβας μετὰ Μέμφιν, ἐς Ἀσσυρίην μετὰ Θήβας.

Agenor, Rex Argivorum, pater Crotopi, qui Jaſo patruo ſucceſſit. De hoc vid. Pauſan. *l.* 2.

Agenoria, Dea à Romanis ſic dicta, quòd ad *agendum* excitaret. Gloſſ. vetus, *Ageronia*, ἡ θεὸς βουλῆς καὶ καιροῦ. Jani uxor Capellæ. Item *Agerona*, induſtriæ Dea, ut *Strenua*, & *Stimula*. Templum habebat, in monte Aventino. Tit. Liv. *l.* 1. Plin. 15. 29. Aug. *de C. D.* 4. 16.

Agenum, Vid. *Garites*.

Ager Robuſtorum, locus in Gabaon. 2. Sam 2.

Agerenſem agrum, nominat Cicero, de lege Agraria, contra Rullum; Aſiæ minoris videtur.

Agerinus, libertus Agrippinæ, cui ad Neronem à Matre miſſo, Anicetus gladium inter pedes abjecit, tum quaſi deprehenſo, auctore Agrippinâ iſtum Principi exitium eſſe molitum. Tacit. 14. 7.

Agerſia,

Agerba, Vid. *Lobodantia*.

Ageſander, inſignis Statuarius fuit ex Rhodo inſ. qui unà cum Polydoro & Athenodoro Laocontem marmoreum fecit in domo Titi Veſpaſiani Imp. omnium artificum opera longè ſuperantem. Plin. 36. 5. Reperta eſt hæc ſtatua Romæ, in ruderibus palatii Veſpaſiani, ſub finem ſeculi præteriti. Item Lacedæmoniorum legatus. Thucydides *lib.* 1.

Ageſianax, in Aratum commentatus eſt. Voſſius, *de Mathem.* c. 33. §. 21.

Ageſias, Syracuſanus Olympionica, Soſtrati filius. Item alius, Cyrenaicus, Philoſophus Platonicus, prohibitus à Ptolemæo in ſcholis docere, aut legere, quoniam, immortalitatem animæ ſuadendo, multos ad mortem compulerit, ut Cleombroto Ambraciotæ accidit. Cic. in Tuſc. Qu. Aliis autem *Heſias* vocatur. Vid. etiam *Hegeſias*.

Ageſias, Archon Athenis Olymp. 114. An. 1.

Ageſidamus, Locrenſis Epizephyrius, nobilis Olympionica, in quem, pugilatu vincentem, Pindarus hymnum cecinit.

Ageſides, Lacedæmoniorum Rex

Ageſilaus, Laced. Heraclides, Filius Doryagi, pater Archelai, Herodot. Sub eo leges à Lycurgo latæ, Pauſan. *l.* 3. Euſeb. Chron.

Ageſilaus, ſextus Lacedæmoniorum rex, Archidami fil. poſt mortem Agidis fratris ſui rex conſtitutus, Phrygiam diripuit, quaſdam civitates cepit, Tiſſaphernis exercitum, qui ei bellum indixerat, ad Pactolum flu. fudit. Athenienſes & Bœotios apud Coroneam urb. Peloponneſi vicit. Brevi corporis ſtaturâ fuit, & altero pede claudus, maximâ tamen virtute præditus. Regn. an. 43. Juſtin. *lib.* 6. Corn. Nepos. Plut. Diod Sic. Cùm multi effigiem ejus vellent, nunquam eam fieri paſſus eſt.

Ageſilaus, Athenienſis, Themiſtoclis frater, ſpeculator in Xerxis exercitum miſſus, tametſi pater ejus Neocles eum utramque manum per quietem amiſiſſe vidiſſet. Is itaque inter barbaros, habitu Perſico, conſtitutus, quendam ex regis ſtipatoribus, nomine Mardonium interfecit, exiſtimaverat enim, eum eſſe Xerxem. Cùm igitur à circumſtantibus captus & ligatus ad regem deductus eſſet, eum ad Solis aram immolaturum offendit. In quâ dexteram imponens, cùm aliquandiu vim ſupplicii, ne ullo quidem emiſſo gemitu toleraſſet, tandem adjecit, Hujuſmodi Athenienſes fuiſſe univerſos. Quòd ſi fidem non haberet, lævam quoque (inquit) injiciam. Ea res autem cùm Xerxi pavorem incuſſiſſet, ſervari eum imperavit. Plut. *in Paral.*

Ageſilaus, Plutonis cognomen, quòd ſc. *populos agat*. Eſt enim mortuorum ac inferorum Deus ab Ethnicis exiſtimatus. Callimachus *Hymn. in Palladis Lavacrum.*

Φοιτάσ' μεγάλω πάμιος Ἀγεσίλα.

De quo ex Methodio & Æſchylo plura Athenæus.

Ageſilaus, hiſtoricus Gr. ſcripſit de rebus Italicis. De quo Vid. Plut. *in Parallel. c.* 29.

Ageſinates, populi Galliæ, Pictonibus vicini. Plin. 4. 19.

Ageſipolis, I. rex Lacedæmoniorum, qui ſpecioſam ſæpe victoriam retulit. Xenophon. *lib.* 4. & 5. *hiſtor. Gr.* Pauſan. *l.* 3.

Ageſipolis, II. fil. Cleombroti, Spartanorum Rex. Pauſan. *l.* 3. Plut. *in Apophth. Lac.*

Ageſipolis, III. Pauſaniæ à Lacedæmoniis fugato ſubſtitutus, regnavit Spartæ annos quatuordecim. Suffectus verò Patri Pauſaniæ Olymp. XCVI. anno tertio. Fuit juſtus, moderatus, pactorum ac jurisjurandi religioſus obſervator. Obiit morbo ad Olynthum, Olymp. centeſimæ anno primo. Vid. Polyæn. *lib.* 2. Xenophontem *lib.* 5. *Hellen.* Euſeb. *Chron.*

Ageſiſtrata, mater Agidis, virtutibus opibuſque illuſtris, cujus vitam deſcribit Plut. *in Agide*. Vid. *Agis*.

Ageſiſtratus, de arte machinali ſcripſit, Vitruvio teſte, qui ejus meminit *præfatione lib.* 7.

Ageſſus, urbs Thraciæ. Steph. Ἀγεσσίων meminit Goltzius, ex Gordiani nummo.

Ageſta, Vid. *Egeſta*.

Ageta, Mœſiæ ſuper urbs, Antonino.

Ageta & *Ægeta*, habet Lib. Notit. utrumque in Dacia Ripenſi.

Agetes, vel *Ageus*, Apollinis fil. ex Cyrene virgine, in Pelio monte Theſſaliæ raptâ, frater Ariſtæi. Hunc alii nunc *Agenum*, nunc *Argeum* vocant. Juſtinus.

Agethaim, Vid. *Adithaim*.

Aggæus, ſive *Haggæus*, V. ibi, nomen prophetæ, quaſi *feſtivus*, vel *ſolennis*, vel *gyrans*. Huic & Zachariæ LXX. interpretes pſalmos quoſdam adſcribunt. Unde Apollinaris,

Ἠδὲ Ζαχαρίας ϰ' Ἀγγαῖος πολλ' ὕμνῳ.

Aggaritanus epiſc à loco Africæ ſic dictus, Vict. Utic. *Aggeritenſis* eſt in Coll. Carth.

Aggenus Urbicus, de agris, eorumque limitibus ſcripſit; quem cum Siculo Flacco, ac Hygino Gromatico primus typis divulgavit Adrianus Turnebus; notis verò poſtea illuſtravit Nicolaus Rigaltzius. Voſſ. *de Mathem c.* 27. §. 10.

Agger, unum ex Nili fluv. nominibus, poſtquam ex lacu Heptagono profluxit. Vitruvius apud Hermol. Barbar. *in Plin.* 5. 9.

Aggerhusa, arx Norvegiæ, in intimo ſinu Anſloënſi, unde nomen præfecturæ Aggerhuſianæ, quæ totius Norvegiæ eſt Meridionalior. Sub dominio Regis Daniæ. Hæc quæ una eſt ex 5. Regis hujus in Norvegia præfecturis, amplis proventibus & divite inprimis piſcatu Daniæ Regi fructuoſa eſt. Urbem principalem habet Ansloam, Epiſc. ſedem. Schoter *Hiſtor Mundi*, Ortelius.

Aggi, ſive *Haggi*, fil. *Gad* Patriarchæ. Gen. 46.

Aggiva, Vid. *Angina*.

Aggrammes, Gangaridarum & Pharraſiorum Rex, patre tonſore natus, qui vix diurno quæſtu famem propulſabat, ſed propter habitum haud indecorum cordi fuit Reginæ, à quâ cùm in propiorem amicitiæ locum fuiſſet admotus, ſub ſpecie tutelæ liberorum ejus, invaſit regnum, necatiſque pueris Aggrammem generavit inviſum, vilemque popularibus, magis paternæ fortunæ, quàm ſuæ memorem. Qu. Curtius. *Xandrames*, Diod. *l.* 17.

Aggrina, Græciæ populi videntur, apud Ciceronem, *in L. Piſonem*: Hos dicit in Dolopum regionem demigratos.

Aggya, Africæ locus, D. Auguſtino.

Aghcamia, Provincia Syriæ videtur, in Hiſtoria *de Judæis clauſis*. Eldadi Danii.

Agiada, Heſychius Ἀγιάδαι τόπος ἐν Λακεδαίμονι, ϰ' οἱ βασιλεῖς δὲ οὕτω ϰαλοῦνται ἀπὸ Ἄγιδος.

Agialea, olim Apia, ab Api 4 Sicyoniorum rege nuncupata, nunc Peloponneſus. Eadem *Ægialea* dicta eſt.

Agias, hiſtoricus, res Argolicas memoriæ mandavit. Athen. *lib.* 3. Item, Locus in Argia. Diodor. 12.

Agidos, Cypri urbs, nunc *Burgum templi*, inter Lapatham & Aphrodiſium. Etiam Siciliæ, inter Anemurium & Arſinoem, Strab. Vid. *Nagidos*.

Agigans, Heſych. Ἀγιγάνθος, Ἄγγελος ϰαλεῖται παρὰ Λάκωσιν ὁ σπαράλλαιτος ἰσός.

Agila. XI. Rex Viſigothorum, in Hiſp. Theodiſili, Principis ſcelerati, ſucceſſor, nihilo melior. Superbiâ proin intolerabilis cunctis, occiſus eſt, an. C. 554. regni 5. Iſidorus, Gregorius Turon.

Agilaria, Opp. Hiſpaniæ, cognomento *de Campos*, in Caſtella Veteri. Diſtat Burgi urbe 14. leucis in Bor. & 5. à fontibus Iberi fluv.

Agilaus, tertius Corinthiorum rex, regn. an. 36.

Agileus, unus ex Ephoris, qui graviter vulneratus à ſociis Cleomenis, ſolus evaſit. Plut. *in Cleomene*.

Agileus, vir, quem poetæ cum Tirynthiâ pube in bello Thebano fuiſſe commemorant.

Agilla, Vid. *Cera*.

Agillas, Vid. *Gelaos*.

Agilulphus, ex Duce Taurinenſi, maritus Theodelindæ, & Rex Longobardorum potentiſſimus. Obiit an. 616. regni 25. Paul. Diac. *l.* 3. *c.* 14. & *l.* 4. *c.* 1. & 15.

Agimytha, Vid. *Agemytha*.

Aginees, fontis memoria eſt in antiq. lapide in Hiſpania. Vid. Volum. Inſcr. Smetii.

Aginis, Suſiorum pagus, ad Paſitigrim fluv. Arr. de Indicis.

Aginna, Iberiæ Aſiat. urbs Ptol.

Aginnata, Vid. *Salina*.

Aginnum, vide *Agennum* & *Garites*.

Agion, mons in Scythia, Stephano in voce Ψευδαρτάκη, *Monti Santi*, montes etiamnum habet in Sarmatia Aſiatica Herberſteinius. Idem Stephanus habet Ἄγιον in Scythia locum, ubi Æſculapius colebatur. Vide *Conſtantinopolis*.

Agios Adrianos, vide *Mycena*.

Agios, vide *Conſtantinopolis*.

Agiria, Hiſpaniæ urbs Antonino, inter Cæſarauguſtam & Liminium. Vide *Agra*.

Agis, I. Rex Spartæ, ſucceſſit Patri Euryſtheni, annumque regnavit, circa A. M. 2998. Euſeb. *Chron.* Ab eo ſucceſſores *Agides*, Pauſan. *l.* 3.

Agis, II. Lacedæmoniorum rex, cum Athenienſibus cruentiſſima bella geſſit. Illorum provinciam igne ferroque vaſtavit. Græcas civitates libertati reſtituit. A ſuis civibus occiſus eſt in carcere, quòd juxta Lycurgi leges bona publicare vellet. Plut. *in Agide*.

Agis, III. fil. Archidami: bello Epidaurio Argolicam terram vaſtavit, prælio ad Mantineam victor. Dein, in agro Attico, Deceliam munivit, totoque bello Peloponneſiaco rem fortiter feliciterque geſſit Thucyd. *l.* 4. 5. & 8.

Agis, IV. fil. Archidami, Græciam ad excutiendum Macedonum jugum ſolicitat, à Pharnabazo & Authophradate pecuniâ navibuſque juvatur, ab Antipatro vincitur. Q. Curt. *lib.* 6. *cap.* 1. Diodor. Sic. *lib.* 17. *cap.* 48. & 63. Juſtin. *l.* 12. Alios Agidas. Vid. apud Pauſan.

Agis, poëta Argivus, peſſimorum carminum, poſt Chœrilum conditor, cœlum Alexandro aperiebat, Herculemque & Liberum patrem, & cum Polluce Caſtorem novi numini ceſſuros eſſe jactabat, Curt. *lib.* 8.

Agis

Agis, Euryſthenis majoris Ariſtodemi liberorum filius, ab hoc genus Euryſthenis *Agidas* appellant. Pauſan.

Agis, quidam legunt *Agias* Arcas, unus ex illis ducibus Græcis, qui Cyro contra fratrem Artaxerxem militarunt. Comprehenſus quoque perfidè à Tiſſapherne eſt & ad Regem miſſus. Polyæn. VII. 502.

Agis, Archidami filius, Lacedæmoniorum Rex, octo millibus Græcorum, qui ex Ciliciâ profugi domos repetierant, contractis, bellum Antipatro Macedoniæ præfecto molitus, Curt. IV. 16. Sed in prælio femoribus haſtâ perfoſſis ac lanceâ nudo pectori infixâ occubuit, Lacedæmoniorum quinque millibus & trecentis quinquaginta amiſſis. *Lib.* 6. initiò. Succeſſit Patri, Olympiadis centeſimæ octavæ anno tertio.

Agiſymba, reg. Africæ ampliſſima in Auſt. ultra Æquatorem extenſa, plures regiones ſub ſe continens. Ptol. Hodiè *Zanguebar*. *Zangue* autem idem ſonat, quod *niger* Latinis; à nigris enim totus hic tractus colitur, Jo. Barroſo, & Garcia ab Horto authoribus. *Zenzibar* M. Paulo Veneto, quam non ſine maximo errore inſulam credit, deſcribitque ab inſ. Madagaſcar verſus merid. eamque in circuitu habere duo millia milliariorum addit. Ortelius. *Melocam* neſcio quâ authoritate vocat Hieronymus Girava.

Agiſymba regio, Sanſone teſte, erat ubi nunc regna Monemugi & Monomotapa in Mediterraneis, ſeu in Æthiopa inſ.

Agita, Vid. *Aguti*.

Agitum Vid. *Agios*.

Agla. Hiſpaniæ opidum. Plin. *lib.* 3. *cap.* 1.

Agla, opp. regni Fezzæ in Africa, prope fluv. Guargam, in Habata prov.

Aglaia, una Gratiarum, alio nomine Paſiphaë dicta. Græcè Ἀγλαΐα *lætitiam* ſonat, læti enim in dandis beneficiis eſſe debemus. Vid. *Charites*.

Aglais, Megaclis filia, mirâ guloſitate & voracitate mulier, ut quæ carnium libras decem, panis chœnicas quatuor, & vini congium, ſive ſextarios ſex, unicâ cœnâ abſumeret. Cæl. Rhod. 15. 19.

Aglaon, Heſych. Ἀγλαὸν ὕδωρ, ἡ ἐν Αὐλίδι πηγή.

Aglaonice, Hegemonis filia, aſtrologiæ perita, & eclipſes Lunæ, quando futuræ eſſent, prævidens, illamque ſe cœlo deducere jactitans; quæ ob id poſteà in magnas calamitates incidit, adeò ut in prov. abierit, τὴν Σελήνην καθαιρεῖ. *Lunam detrahet*, ut refert Apoll. *lib.* 4. quo utimur, quoties aliquis ſuâ jactantiâ in calamitatem incidit. *Aganice*, Plut. *de def. Or. c.* 12.

Aglaope, una Sirenum, & *Aglaophema* alia. Vide *Sirenuſſæ*.

Aglaopes, Æſculapius Lacedæmoniis. Heſychius. Ἀγλαόπης ὁ Ἀσκληπιός. Λάκωνες.

Aglaophon, pictor nobiliſſimus, cujus meminit Plin. 35. 9. Cic. 3. *de Orat.* Athen. *lib.* 10. Æl. *de Animalibus*, 17. 47.

Aglaoſthenes, qui corruptè in libris nonnullis eſt *Agloſthenes*, imò & *Ædoſthenes* vocatur, hiſtoriam rerum Naxicarum conſignavit. Str. *l.* 6. Plin. 4. 12. Vide Voſſ. *Hiſt. Gr. p.* 318.

Aglauros, filia Erechthei regis Athenarum antiquiſſimi, à Mercurio in ſaxum mutata, de quâ Ovid. *Met.* 2. Heſychius. Ἄγλαυρος, θυγάτηρ Κέκροπος ἀφ' ἧς (lege παρ' ἧς) οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ὤμνυον κατ' αὐτῆς, ἦν δὲ ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς.

Aglaus, Pſophidius, Arcadum pauperrimus, ab Apolline felicior Gyge judicatus, quòd agelli ſui limites nunquam egreſſus eſſet, parvuli ruris fructibus contentus. Plin. 7. 46. Val. Max. *l.* 7. *c.* 1. *ex.* 2.

Aglia, vide *Zellia*.

Agliph, Civ. in tribu Juda.

Aglog, locus alicubi ad Euphratem, teſte libro Proprietatum Elementorum, qui Ariſtoteli falsò à quibuſdam adſcribitur.

Aglon, Palæſtinæ locus, Joſuæ 15.

Agmaniſphe, vide *Atmaniſphe*.

Agmet, urbs prov. Maroci, 8. m. à metropoli diſtans, ad radicem Atlantis, ſedes olim Imperii, Ptol. *Emera*. Vid. Marmol. *l.* 3. *c.* 41.

Agmonis, Galliæ fluvius, circa Sithienſe monaſterium, Vita S. Audomari.

Agmundeshamum, op. Angliæ in Bukingamia prov.

Agna, Mauritaniæ Tingitanæ flu. Ptol.

Agnanus, Epiſc. Aurel. tempore Attilæ, ſanctitate clarus. Proſper. Caſſiod. Iſidor. *Chron.* Greg. Tur. *l.* 2. *c.* 7. Circa A.C. 451.

Agneda, Scotiæ metropolis, vulgò *Edinburgh* ad Fortheam flu. *Alata Caſtra* Ptolemæo, *Caſtra Exploratorum* Antonino, & *Caſtra Puellarum* poſterioribus. Vid. *Alata Caſtra*.

Agnelinum, *Agnelin*, opp. Tranſylvaniæ, juxta fluv. Harbach. 5. mill. Germ. à Cibinio.

Agnes, fil. Guilielmi, Pictonum reguli, uxor Henrici III. Imper. qui *Niger* dictus. Mater Henr. IV. quo adhuc minorenni administravit Imperium per 5. annos, magnâ prudentiæ famâ. Obiit, Anno 1077. Abbas Urſperg. Bertold. Lamberti *Chron.* Baron. *A. C.* 1056. 1074. 1077.

Agnes, Petro Courtenæo in uxorem tradita, à Philippo Aug. An. 1184. Robert. San-Mart. Item, uxor Guilielmi, Scotiæ R. Obiit An. 1201. Item, fil. Ottocari, Bohemiæ R. Friderici Imper. Uxor, Spond. *A. C.* 1234. Item, fil. Ludovici S. uxor Roberti, Burgundiæ D.

Agnes, Carolo VII. Galliæ R. grata. Monſtrelet, Dupleix, Spond. *A. C.* 1456. *n.* 1. & 13.

Agnes, Virgo & Martyr, tempore Diocletiani, Ambroſ. Prudentius in hymnis.

Agneslus, ſeu *Agnellus*, X. Archiep. Ravenn. Rubeus *l.* 5. *hiſtor. Ravenn.* Item Epiſc. Chriſtianorum, in regno Fezzæ & Maroci, ſub Miramolino, *A. C.* 1233.

Agni cornu, promuntorium prope Bolbiticum Nili oſtium. Strabo *lib.* 17. Heſych. Ἀγνοῦ κέρας, ἡ Κνίδου κερατέα, οἱ δὲ ἀκρωτήριον αὐτῆς, νῦν δὲ τοῦ Ἀγνῶ.

Agnadellum, vicus Ducatus Mediol. celebris victoriâ Lud. 12. adverſus Venetos, Anno 1509. Diſtat Cremâ 8. m. p. eſtque in tractu *Addua Glarea* dicto.

Agnices, vel *Agnicus*, flu. in Tigridem influens. Plin. 6. 27.

Agnio, *Aa*, flu. Belgii. Oritur in Bononienſi Comit. ſupra vicum *Rumilly le Comte*, dein Audomaropolim rigat, & infra Gravelingam, Flandr. urbem in mare evolvitur.

Agnita, vel *Agnitas*, Æſculapii cognomen apud Spartanos, apud quos ejus dei ſimulachrum ex *agno*, quæ planta eſt, erat exſculptum. Cæl. Rhod. 18. 5.

Agno, ſeu *Hagno*, una ex nymphis, quæ Jovem educarunt, à qua & in Lycæo fons appellatur, cujus ea olim fuit vis, ut re divinâ ibi à Lycæi Jovis ſacerdote curioſiùs peractâ, & fuſis precibus, quernoque ramo aquâ leviter commotâ mox denſior ſurgeret vapor nebulæ aſſimilis, qui non multo poſt nubes effectus, largos imbres demittebat. Pauſ. *in Arcad.* & inde Rhod. 13. 17.

Agnodice, virgo medicinam diſcere cupiens, abſciſsâ comâ, habitu virili ſumpto, ſe Hierophilo cuidam tradidit in diſciplinam, à quo probè edocta parturientium mulierum morbis medebatur, quas ſexus ſui clam certas faciebat. Tandem à medicis dolentibus, ſe ad fœminas non amplius admiſſos, in judicium pertracta, quòd dicerent hunc eſſe illarum corruptorem, coram Areopagitis tunicâ allevatâ, ſe fœminam eſſe oſtendit. Tunc Athenienſes legem emendantes, artem medicam diſcere mulieribus ingenuis permiſerunt. Hyginus.

Agnoeta, hæretici, Theophronii Cappadocis, qui ſe Eunomio junxerat, ſectatores. Dei omniſcientiam in dubium vocarunt, circa an. 370. Niceph. *l.* 12. *c.* 20.

Agnoeta, hæretici, ab *ignorantiâ* ſic dicti, quòd noviſſimam horam Chriſto ignotam eſſe arbitrarentur. Cæl. Rhod. 1. 14. Baron. *A. C.* 535. & 563.

Agnon, Niciæ fil. Samio bello, quando à Pericle inſula devicta eſt, dux fuit. Bello Peloponneſiaco contra Potidæam cùm validis copiis profectus, morbi vi inde, irrito incepto, abſcedere coactus eſt. Hic Amphipolin condidit. Sed cùm poſtea in bello ad Braſidam Amphipolitani defeciſſent, illi, quoniam ad urbem ipſorum victor in acie ceciderat, coloniam ceu conditori adſcripſerunt, dejectiſque Agnonis monumentis ad Braſidam honorem transtulerunt. Thucydides.

Agnon, authoris nomen. Quintil. 2. 16.

Agnon, municeps Steriæ tribûs Pandionidis, Pater Theramenis.

Agnon, fil. Niciæ, fame cum exercitu ſe dedere coactus, in bello Potid. Thucyd. *l.* 2.

Agnon, Teius, Alex. M. præfectus. Plin. 33. 3.

Agnonia, opidum Thraciæ juxta Amphipolim. Steph.

Agnonides, Rhetor, vel potiùs Sycophanta Athenienſis, qui accuſavit Phocionem apud Polyſperchontem, quòd Piræeum Nicanori prodidiſſet. Damnato & cicutâ exſtincto Phocione cùm deſiiſſet eſſe, quem odiſſet Populus, rebuſque ipſis perſpexiſſet, qualem magiſtrum cuſtodemque temperantiæ ac juſtitiæ amiſiſſet, ſtatuam ei æneam poſuit: hunc *Agnonidem* verò communi omnium ſuffragio damnatum necavit. Plut. & Corn. Nepos, *in Phocione*.

Agnos, Vid. *Agno*.

Agnos, vel *Agnus*, pars Demetriadis tribûs in Atticâ.

Agnus, Æolidis tribus gens. Heſychius. Ἀγνοῦς, τῆς Ἀκαλανθίδος φυλῆς δῆμος. Lego τῆς Ἀτταλίδος. nulla enim fuit Ἀκαλανθὶς φυλή. Tum legendum eſt Ἀγνοῦς, ut pridem emendavit Meurſius, *De Pop. Att. p.* 2.

Agnotes, pop. Celticæ juxta Oceanum. Steph. Vid. *Amagnutes*.

Agobardus, Archiep. Lugdun. Carolo M. familiaris. Imaginum cultum rejecit, & cùm Ludovici Pii filiis favere diceretur, depoſitus eſt. Sed reſtitutus, obiit, *A. C.* 840. Baronius, *A. C.* 823. &c.

Agobel, olim *Victoria*, urbs regni Tremeſini in Africa. Marmol. *l.* 5. *c.* 16. Item urbs prov. Hea, in regno Maroci, Idem *l.* 3. *c.* 4.

Agoce, Æthiopiæ ſub Ægypto urbs. Plin. 6. 29.

Agola, urbs Africæ, in Æthiopia ſuper. prope Amaram montem.

Agon, locus eſt certaminis Romæ, qui Circus Flaminius dicebatur.

tebatur: ponitur pro ipſo certamine. Eſt quoque nomen proprium apud Plutarchum. Item Æthiopiæ fluvius. Dicitur autem *Agon* ab *α* privativo & *γωνία* angulus, quòd in loco non anguloſo, ſed rotundo *Agon* haberi ſoleat. *Ride ſi ſapias*, Lector.

Agon Nemeæus, primùm ab Argivis actus poſt eum qui ſub Archemoro fuit. Olymp. 53. Nemea autem celebrabantur poſt Tlepolemia, quæ agebantur die 24. menſis Gorpiæi.

Agon Gymnicus, quem Panathenæon vocant, Athenis actus.

Agon Androgei, quem ſtatuerat Minos, præmium pueros Atticos largiens. Cæterùm Taurus (vir crudelis, & Minoi à conſiliis) in agone fortiſſimus, univerſos in contentione ſuperavit. Tandem verò factum eſt, ut à Theſeo in palæſtrâ vinceretur, ob quod Athenienſes pueri tributariâ pœnâ liberati ſunt. Plut.

Agon Olympius, ab Hercule inſtitutus, à quo uſque ad primam Olympiadem ſupputantur anni 430. Euſeb.

Agon Capitolinus, à Diocletiano inſtitutus, ad imitationem Agonis Olympici. Circa *A. C.* 88. Cenſorin. *c.* 18.

Agon Solis, ab Aureliano celebrari juſſus, *A. C.* 275. Euſeb. *Chron.*

Agonales ludi, Servio, quos Auguſtus Actiacis litoribus, devicto Antonio, ſtatuit, ad quod reſpexit Virg. 3. *Æn.*

Actiaq; Iliacis celebramus litora ludis.

Agonalia, feſta erant apud Romanos, in honorem Jani mens. Januar. quotannis celebrari ſolita, ut eſt apud Ovid. *Faſt.* 1. Aut certè in honorem *Agonii* Dei, ut Feſtus tradit, qui rebus agendis præeſſe putabatur. Eo die rex ſacrorum arietem immolavit, ut tradit Varro *lib* 5. Nominis multiplex reperitur notio; aut enim ex ritu ſacrorum, in quibus miniſter tenens ſtrictum gladium ad jugulandum arietem, rogabat *Agon'*! Quam opinionem ſequitur Ovid. *his verſibus.*

Nominis eſſe poteſt ſuccinctus cauſa magiſter,
Hoſtia cœlitibus, quo feriente, cadit.
Qui calido ſtrictos tincturus ſanguine cultros,
Semper Agatne! *rogat, nec niſi juſſus agit.*

Alii ab *Agonem* montem, in quo illa ſacra fieri ſolebant, qui poſtea Quirinalis dictus eſt, referunt. Alii à certamine Curuli dictum putant, quòd hiſce feriis antiquitus ſoleret celebrari. Nam Græci certamina & ludos *ἀγῶνας* appellabant. Hujus ſententiæ fuiſſe videtur Ovidius *his*:

Fas etiam fieri ſolitis ætate priorum
Nomina de ludis Græca tuliſſe diem.
Et prius antiquus dicebat Agonia *ſermo,*
Veraq; judicio eſt ultima cauſa meo.

Inde *Ἀγώνιοι θεοί, οἱ τῶν ἀγώνων προεστῶτες*. Heſychius & *Ἀγὼν χαλκοῦς, ὁ ἐν Ἄργει Ἑκατόμβοια*. Idem.

Agonalis Circus aliàs, nunc *Piazza Navona*, platea pulchra, & ampla Romæ, ſplendidiſſimis ornata ædificiis, fontibuſque & Obeliſco, in meditullio urbis, ab Innoc. X.

Agonax, Zoroaſtris præceptor in arte Magicâ. Quem Plin. *lib.* 30. *cap.* 1. *Azonacem* vocat.

Agonenſis porta, quæ & Collina, & Quirinalis. Hodiè *Porta Salara.*

Agones, qui percutiebant victimam apud Romanos, quòd ex more priuſquam ferirent, populum rogabant *Agon'*! id eſt, *Agone*!

Agones, pop. Inſubriæ, quorum reg. *La Val de Gogna* hodie dicitur, teſte Gaudentio Merulâ, in agro Ticinenſi. Sed Polybius eos inter Apenninum mont. & Padum deſcribit, ac poſt eos Boios, deinde Senones recenſet. Ex quo Merula & Leander (qui eos inter Ferrariam & Ravennam deſcribunt) errare deprehenduntur, niſi hi populi mutatâ ſede in ea loca migrarunt.

Agonia, flu Inſubrum per Laumellinam reg. agri Ticinenſis in Padum fluens. Vulgò *La Gogna.*

Agoniclitæ, hæretici, 8. ſec. quòd precantes ingeniculare nollent, ſic dicti. Johann. Damaſc.

Agonida. Inſ Hiſpanicam habet Sex. Avienus.

Agonides, Phocionis accuſator, ipſemet capite damnatus. Plut.

Agonis, liberta Veneris Erycinæ. Cic. Ver. 1.

Agonius, Deus rebus agendis præſidens, ejuſque feſta *Agonalia* dicebantur; quamvis aliqui ejus ſacrificia ſic dicta velint, quòd in montibus fiebant quos *Agonales* vocabant. Inde *Agonius* dies, quo Agoniam hoſtiam immolare ſolebant. Ovid. 1. Faſt.

Nomen Agonalem credit habere diem.

Agonotheta, Agonum moderator, præſes ac judex.

Agonum. *Ἄγωνος, πάγος περὶ τὴν Ἀδωνίαν.* Heſychius. Vid. *Collina* & *Quirinalis.*

Agoper, Antacæ region. opp. Curopalati. *Ampierum* Cedreno.

Agora, ſeu *Agorum*, opp. Italiæ, Venetæ ditionis, in Bellunenſi agro, ad Cordevo fluv.

Agora, oppidum in Cherſoneſo. Steph. hodie *Malgara. Agorarum mœnia*, Europæ opp. in Helleſponto, Steph. Thraciæ, putat Ortel. Idem fortè cum *Agora.*

Agoracritus, Parius ſtatuarius, Phidiæ diſcipulus. Plin 36.5. Hic creditur Veneris Rhamnuſiæ ſignum effinxiſſe. Nam cùm de faciendâ Venere cum Alcamene diſcipulo contenderet, ſuffragio imperiti populi, non arte ſuperatus, uſque adeò rei indignitate commotus eſt, ut ſignum illud Nemeſin appellaverit, eâque lege vendiderit, ne Athenis eſſet. Id ponebatur in Rhamnunte pago Atticæ, quod M. Varro omnibus ſignis prætuliſſe dicitur.

Agoranomi, apud Athenienſes quinque in Piræeo, & totidem in urbe erant magiſtratus, qui in foro venalia inſpectabant, & curabant, ut ibi omnia modeſtè agerentur, ac ne vendentes aut ementes mendacium dicerent.

Agoranis, Indiæ fluv. in Gangem effluens. Arr. de Ind. Per v. in ſec. legit quidam codex.

Agoræa, vel *Agoræa*, Minerva, id eſt, *forenſis*, à Lacedæmoniis culta. Pauſan. & Cæl. Rhod. 18.5.

Agorei, fluminis meminit hiſtoria Miſcellanea *lib.* 16. in quo pontem ſcribit ædificaſſe Juſtinianum Imp. in Thracia videtur, juxta Agoram fortè.

Agoreſus, Cariæ civitas, apud Stephanum.

Agoreus, Mercurius dictus, quòd ejus ſtatua in medio foro poneretur. Jupiter item ſic dictus eâdem de causâ.

Agoritæ, Gens in Sarmatia Aſiat. Ptol.

Agra, locus Bœotiæ, ex quo Iliſſus flu. oritur, & ubi Diana venata eſſe fertur, undè *Agræa* dicta. Item Suſianæ urbs Ptolemæo, & Arcadiæ Plinio 4.6. ubi legitur pl. num. *Agra*. Item reg. Leanitarum in Arabiâ. Plin. 6 28. Incolæ *Agrai*. Steph. *Agrees* dicuntur Dionyſio, uti videre eſt in his:

Ἀλλ' ἤτοι πρῶτος μὲν ὑπὲρ κλιτὺν Λιβάνοιο
Ἀφνειοὶ ναίουσιν ἐπώνυμοι Ναβαταῖοι.
Ἄγχι δὲ Χαυλασιοί τε καὶ Ἀγρέες, οἷς ἐπὶ γαῖα
Χατραμὶς ἐνναίει, κατέναντα Πιερίδος αἴης.

Agra, urbs Aſiæ, in Imperio M. Mogolis, ad fluv. *Gemini*, & in prov. Agra. Ibi perſæpe commoratur Magnus Mogol; eſtque civitas perampla, dives, elegans, 150. leucis diſtat à Civ. *Labor*. 35. ab urbe *Delli*, 70 ab urbe *Ameere.*

Agra, vel *Agria*, variat enim lectio, Africæ urbs: in Concilio Carthaginenſi ſub D. Cypriano habito.

Agrabat, Vid. *Acrabatena.*

Agradarus, rex Perſarum, poſteà Cyrus dictus à Cyro Perſidis fluvio. Strab. *lib.* 15.

Agradatus, fluv. Vid. *Cyrus.*

Agradieſis, Militis meminit lapis antiquus, in Smetii Volumine, *fol.* 90. *num.* 7. Italiæ videtur.

Agræ, oppidum eſt mediterraneum Arcadiæ, Plin. *lib.* 4. *cap.* 6. Item Atticæ regiuncula, Dianæ *ἀγροτέρας* templo inſignis. Cæl. Rhod. *lib* 20. *cap.* 7.

Agræa, Vide *Agrai.*

Agrai, & *Agrenſes*, ſunt Plinio, Dionyſio & Stephano, Arabiæ felicis populi: in Arabia deſerta ſunt *Agrai* apud Ptolom. Alii ſunt quoque ab his in Ætolia Livio & Straboni: qui ibidem etiam locum *Agræam* dictum habet, cujus incolas *Ephyros* vocat; & Thucydides 5. *Agræam* regionem. Vide *Agria* & *Arabia.*

Agragallida, Vid. *Acragallida.*

Agragas, vel *Acragas*, Siciliæ flu. circa Agrigentum urb. à quâ nomen accepit. *Draco* hodiè Fazello & Aretio. Item mons Siciliæ non longè à Gelâ, muro quondam cinctus, habens in ſummitate op. ejuſdem nominis, alio nomine *Agrigentum*; unde Empedocles Philoſophus, & Phalaris Tyrannus originem duxerunt. *Maro* à Nigro hodiè nominatur, ab Anonymo quodam *Gergenti*. Quatuor præterea hujus nominis urbes commemorat Stephanus, quarum primam in Thraciâ locat, ſecundam in Eubœâ, tertiam in Cypro, quartam in Ætoliâ. Nobis impræſentiarum de Agrigento Sicilienſi agendum. Ubi veteres optimos equos alere, & exinde in Græciam ad Agones tranſmittere conſueverant. Virg. *Æn.* 3.

Arduus inde Agragas oſtendit maxima longè
Mœnia, magnanimûm quondam generator equorum.

Græci optimè Ἀκράγας legunt. Poſt Himeræ ortum (inquit Bochartus) ſtatim ſe offert Agrigentum, urbs olim celeberrima, quæque ſecundùm Syracuſas, Siciliæ fuit ampliſſima. In quâ, ſi Laertio credimus, *lib* 8. Μυριάδες ὀκτακόσιαι ἐνῴκουν. hoc eſt, *habitabant hominum octingenta millia. Octingenta*, inquam, non *Octoginta*, ut perperam habet Cluverius. Sed cùm res planè ſuperet fidem, adeoque ſit falſiſſima, ajo mendum eſſe in numeris, qui cùm per literas numerales compendioſè ſcriberentur, facilè potuerunt π & κ permutari: quâ ratione factum, ut pro viginti myriadibus octingenta ſcriberentur. Neque enim habuiſſe Agrigentum ſupra 20. myriades, hoc eſt, 200. incolarum millia, his verbis docet Diodorus Siculus. *lib.* 13. *pag.* 376. Ἀκραγαντῖνοι μὲν ἦσαν πλείους τῶν δισμυρίων, σὺν δὲ τοῖς κατοικοῦσι ξένοις οὐκ ἐλάττους τῶν εἴκοσι μυριάδων. Agrigentum autem annis poſt

Gelam conditam centum & octo, id eſt, 600. annis circiter ante Chriſtum, Gelenſes condiderunt, *ἀπὸ τοῦ Ἀκράγαντος ποταμοῦ ὀνομάσαντες*, Thucydidis verba ſunt, *lib. 6.* Neque aliter Stephanus, & Pindari Scholiaſtes. Urbis autem tyrannidem invaſit Phalaris, Anno 183. U. C. per an. 16. Dein Pœni eâ potiti. Unde autem fluvius hic derivetur, jam diſquirendum. Quod ut intelligatur, notandum eſt, Agrigenti duas fuiſſe partes, quarum una Græcis Ἄκρα, ſive *arx* appellabatur, & à Polybio, *lib. 8.* ſic deſcribitur. *Ἡ δ' ἄκρα τῆς πόλεως ὑπέρκειται κατ' αὐτὰς θερινὰς ἀνατολάς, κατὰ μὲν τὴν ἔξωθεν ἐπιφάνειαν ἀπροσίτῳ φάραγγι περιεχομένη, κατὰ δὲ τὴν ἐντὸς μίαν ἔχουσα πρόσοδον ἐκ τῆς πόλεως.* Hanc *Acran* ipsâ Agrigento volunt eſſe multo vetuſtiorem. Itaque antiqua hæc *Acra*, quæcunque tandem fuerit, Punicè כרך *Crac* dicebatur, & articulo præfixo *Haccrac*, id eſt, ὁ ἄκρα, & proximus flu. *Nahar Haccrac*, fluvius Acræ, ſeu Arcis. long. 37. 38. lat. 36. 10. De Sale Agrigentino, Vid. Plin. 31. 7.

Agragienſis, Claſſis meminit marmor inſcriptum, Romæ.

Agrammes, Vid. *Aggrammes*.

Agramentum, Opp. Hiſpaniæ, in Catalonia prov. ad amnem *Seo*, inter Solſonam & Ilerdam Urbes, in planitie Urgellenſi.

Agrani, pop. Arabiæ felicis.

Agrani, op. Babylonicæ reg. Plin. 6. 26.

Agrantomagum, Galliæ urbs, Antonino: circa Rhedones videtur. Vid. *Argantomagum*.

Agraria Lex, quæ ferebatur de agris populo dividendis. Livius. Seditionum, & everſæ ſub J. Cæſare Reip. occaſio. Vide Cic. *pro Lege Agrariâ*. Florum, Appian. *l.* 1. *B.C.*

Agras, Vid. *Agra*.

Agraule, tribus quædam Athenis. Steph. & Plut. *in Alcib.* Eſt & Athenienſium locus, in Sardinia, Steph. Vid. *Agriaule* & *Agryle*.

Agraulos, filia Cecropis (forſan *Aglauros*) & Minervæ cognomen. Harpocration.

Agraunonitæ, Illyrici populi, Liv. 45.

Agre, oppidum Lydiæ. Steph. ex Herodiani 11.

Agreable, Inſ. regni Feſſani. Marmol. *l. 4. c.* 49.

Agreda, urbs Americæ Merid. in regno Popajani, parva ad montium radicem, ſub Hiſpanis.

Agredicum, Vid. *Agendicum*.

Agres, pop. Plin. 6. 10. 50. & c. 28. 6. 72.

Agreſphon, *περὶ ὁμωνύμων*, hoc eſt, de ejuſdem nominis viris illuſtribus ſcripſit, teſte Suidâ in Ἀπολλώνιος.

Agreſtinus, Monachus Gallicanæ Eccleſiæ quietem turbat, ſub Clothario R. Baron. *A.C.* 617.

Agria, ſive *Agaria*, reg. Sarmatiæ. Ubi agaricus naſcitur. Item urbs Iazygum, in Hungar. ſup. Incolis, *Erla* ſeu *Eger*, à Solymanno fruſtra obſeſſa, ſed tandem à Mahomete 3. An. 1596. ſubacta, Turcis nunc paret; parva ſed munita. Ad amnem *Agriam*, qui tribus ab hinc leucis cadit in Tibiſcum fluv.

Agria, pop. Pæoniæ, inter Æmum & Rhodopen. Steph. Ab Agriane fluv.

Agriane, op. Aſiæ minoris, in Cappadocia, prope *Irim* fluv.

Agrianes, Herodoto fluv. circa Thraciam. Vid. *Agria*.

Agriaſpe, Vid. *Arimaſpi*.

Agriaula, gens Att. Heſych. *Agraula* fortè Steph.

Agricola, ſocer Cornelii Taciti, cujus vitam Tacitus ipſe conſcripſit. Item Coſ. Rom. Clementini collega. Item alius, Euſtathii collega, quorum ætate Conſtantinus Imp. obiit. Caſſiodor. Paul. Æmil. *l.* 1.

Agricola Georgius, Vid. *Georgius*.

Agricola Rod. natus prope Groningam, Imper. Maximiliano charus: trium LL. Philoſophiæ, Theologiæ, Antiquitatis, Poëſeos, Muſicæ, Graphices &c. peritiâ celebris. Epitomen hiſtoriæ conſcripſit, in gratiam Philippi Electoris Palat. ut & alia, quorum catalogum apud Trithemium habes. Obiit Anno 1485. Heidelbergæ, ubi Philoſophiam docuit. Bembus, Eraſmus, &c.

Agrigentum, Vid. *Agragas*.

Agrii, populi quidam, qui & Cynomolgi. Strab. *lib.* 10.

Agrii, Titanes ſic dicti. Heſych. Ἄγριοι θεοί, οἱ Τιτᾶνες. Idem Ἄγριοι λιμένες, τόπος ἐν Ἑρμιόνι. Fortè leg. ἐν Ἑρμιόνῃ, vel Ἀρμενίᾳ.

Agrillium, opp. Aſiæ minoris, in Bithynia. 5. m. p. diſtat Niceâ urbe.

Agrimeliſſa, Heſychius Ἀγριμέλισσα, Ἡγησίας ὄνομα ἀγαλμάτων. Forte leg. *Hegeſippus*, vel *Hegeſianax*.

Agrimagra, Indiæ intra Gangem urbs, Ptol.

Agrinium, Acarnaniæ urbs, Polyb. 6. & Diodor. 19.

Agriodos, ab Ovid. inter canes Actæonis numeratur, & ab *agreſti* ſeu *feroci dente* nomen habet Ovid. *Met.* 3.

Labros, & Agriodos, & acuta vocis Hylactor.

Agrionia, feſta erant apud Bœotios, quæ in honorem Bacchi quotannis celebrabantur. Varia autem Baccho cognomenta veteres tribuerunt; atque, ut omittam quæ nihil ad inſtitutum præſens faciunt, eorum duo ſunt, benignitatis; Μειλίχιος, id eſt, *Mitis*, & Χαριδότης, quod explicat Virgilius, cùm *lætitiæ datorem* appellat. His adverſantur iſta Crudelitatis, Ἀγριώνιος, & Ὠμηστής; eaque Plutarchus inter ſe componit *in Antonio*. Nam cùm Antonius vellet ſe Liberum Patrem dici, habitu quoque & comitatu Liberi veniret Athenas, Πόλις, inquit, ἦν πλέα Διονύσου αὐτὸν ἀνακαλουμένων, Χαριδότην, καὶ Μειλίχιον· ἦν γὰρ ἀμέλει ἐνίοις τοιοῦτος, τοῖς δὲ πολλοῖς Ὠμηστὴς καὶ Ἀγριώνιος. *Civitas erat plena Bacchum ipſum reclamantium, Lætitiæ datorem, & Mitem; taliſq; forte nonnullis erat, pluribus autem Crudelis, & Ferus.* Idque omnino geminum eſt dicterio Romanorum, in Antonii collegam Cæſ. Auguſtum, Apollinis ornatu ſe jactantem; *Cæſarem planè eſſe Apollinem, ſed & Tortorem, quo cognomine is Deus, quâdam in parte urbis colebatur.* Suetonius, *cap.* 70. Baccho igitur *Agrionio* dicatum eſt feſtum *Agrioniorum*. De quibus nihil habeo quod in medium proferam, præter duos Plutarchi locos: quorum alter eſt, *lib. 8. Sympoſ. qu.* 1. ubi tradit apud ſuos, in Agrioniis, Bacchum, ceu fugitivum à mulieribus inveſtigari; eaſque facto quærendi fine, dicere, apud Muſas illum occultari. Οὐ φαύλως οὖν καὶ παρ' ἡμῖν ἐν τοῖς Ἀγριωνίοις τὸν Διόνυσον αἱ γυναῖκες ὡς ἀποδεδρακότα ζητοῦσιν. Εἶτα παύονται, καὶ λέγουσιν ὅτι πρὸς τὰς Μούσας καταπέφευγε, καὶ κέκρυπται παρ' ἐκείναις. Μετ' ὀλίγον δὲ τοῦ δείπνου τέλος ἔχοντος, αἰνίγματα, καὶ γρίφους ἀλλήλαις προβάλλουσι. *Non itaq; ineptè apud nos in Agrioniis mulieres Bacchum quærunt, tanquam fugitivum, deinde finem quærendi faciunt, dicuntq; eum ad Muſas confugiſſe, atq; apud eas latere occultatum; paulò poſt, finitâ cœnâ, ſibi invicem ænigmata & griphos proponunt.* Quâ ceremoniâ nihil aliud ſignificari puto, quàm depravatos hominum mores, animoſque ferociâ temulentos, ad rationis ſtatum Muſarum commercio revocari. Alter locus eſt *in Quæſt. Græcis*; ubi refert Minyæ filias furore correptas, eſum humanarum carnium appetiviſſe, Leucippamque miſſâ ſorte, filium Hippaſum præbuiſſe dilaniandum; Quæ cauſa fuit, cur Minyæ poſteros ab Agrioniis ſtricto gladio Bacchi ſacerdos arceret. Καὶ γίνεται παρ' ἐνιαυτὸν ἐν τοῖς Ἀγριωνίοις φυγὴ, καὶ δίωξις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ἱερέως τοῦ Διονύσου ξίφος ἔχοντος. Ἔξεστι δὲ τὴν καταληφθεῖσαν ἀνελεῖν, καὶ ἀνεῖλεν ἐφ' ἡμῶν Ζωΐλος ὁ ἱερεύς. *Et quotannis fugantur in Agrioniis à ſacerdote Bacchi ſtricto gladio, licetq; deprehenſam interficere: Et quidem necavit ætate noſtrâ Zoilus ſacerdos.*

Agriopas, Ὀλυμπιονικῶν hiſtoriam texuit. Plin. 8. 22. Item Cynaræ illius pater, qui tegulas & metalla, forcipem, item marculum, vectem & incudem invenit. Plin. 7. 56.

Agriope, Agenoris uxor Lactantio *in 1. Theb.* Statii, & Hygino; quæ tamen *Telephaſſa*, ſeu *Telephaeſſa* Apollodoro & Moſcho vocatur. Fuit alia ejuſdem nominis, quam Mimnermus Orphei uxorem fuiſſe vult, quam tamen cæteri omnes Eurydicen vocant.

Agriophagi, atque *Moſchophagi* pop. Æthiopum occidentem verſus, qui, teſte Solino, ſolùm Pantherarum, & leonum carnibus veſcuntur. Regem habentes unoculum. *Agriophagos*, habet Ptol. in India intra Gangem. V. *Cyclopes*.

Agrippa, Latinum vocabulum eſt, dictum ab eo, quòd ægros, id eſt, difficiles partus faciat; Cui malo quo pacto obviam itum à Romanis, Vid. Plin. 7. 8. vel dicitur ille Agrippa, qui in naſcendo prius emittit pedes. Gellius. 16. 16. Nonius *cap.* 9. Plin. 7. 8. *In pedes procedere naſcentem contra naturam eſt, quo argumento appellavere Agrippas, ut ægrè partos.* At Claud. Salmaſius, ſummus, ac eruditiſſimus vir, & uſu & origine Græcum eſſe nomen, ἀπὸ τοῦ ἀγρίου καὶ ἵππου, Exercitationibus Plinianis oſtendit. Vid. infra

Agrippa Cor. Colonia eſt in Theſauro Goltzii, ex nummo. *Agrippa Patricia* ibidem: *Agrippæ ſtagnum*, Romæ, eſt apud Tacitum *Annal.* 15. *Agrippenſes* ſunt Plinio Bithyniæ populi.

Agrippa, primus is appellatus eſt, V. ſupr. qui cum labore matris ſit editus; v. g. in pedes, non in caput, ab *ægro partu* dictus: quemadmodum natum M. Vipſanium Agrippam Auguſti generum tradit Plinius *lib. 7. 8.* Alii *Agrippam* dicunt; quaſi ægrè pedibus natum, cùm hi propriè dicerentur *Agrippæ*, quorum in naſcendo non caput, ſed pedes primi exierunt, qui partus difficillimus ægerrimuſque habetur. *Agrippa* cùm prius prænomen eſſet, quo priſcis temporibus regem Albanorum Agrippam Silvium primùm; deinde Menenios & Furios uſos eſſe conſtat; Sequentibus temporibus in cognomen tranſiit apud Romanos in Vipſaniorum, Aſiniorum & Hateriorum familiis.

Agrippa, M. fil. Ariſtobuli, magni Herodis filii, à Tiberio Cæſare conjectus in vincula, ſed à Caio liberatus, rex Judææ factus eſt, regnavitque an. 7. Poſtea Claudius Cæſar regnum ejus confirmavit, omne Herodis imperium & Lyſaniæ adjiciens, tetrarchiam quoque Philippi Bethaniam Trachonitidem &c. Joſeph. *Ant.* 15. 4. Is Jacobum Apoſtolum gladio interfecit, & Petrum in carcerem detruſit. Act. 12. Item Herodes *Agrippa*, ſecundus Galilæorum tetrarcha, Herodis, primi Judæorum regis, fil. qui CHRISTUM illuſum remiſit ad Pilatum Fil. defuncto Herode, Chalcidis Rex deſignatus eſt à Cl. Tiberio, an. M. 4011. Chriſti, 49. Vir prudens, Hebraïcè Latineque doctus. Berenices maritus, de quo in Actis Apoſtolorum. V. infra, & Juvenal. *Sat.* 6.

Deinde

—— Deinde adamas notiſſimus, & Berenices
In digito factus pretioſior: hunc dedit olim
Barbarus inceſtæ, dedit hunc Agrippa ſorori,
Obſervant ubi feſta mero pede ſabbata reges,
Et vetus indulget ſenibus clementia porcis.

Agrippa, vide *Julius*.

Agrippa, hic ultimus Iudæorum Rex à Veſpaſiano miſſus Romam, ſententiam novi Principis de bello Judæorum ſciſcitatum. Poſtea creato à legionibus Imperatore Veſpaſiano, per occultos ſuorum nuncios excitus ab urbe, ignaro adhuc Vitellio, celeri navigatione properavit. Sub hoc Hieroſolyma excisa, ille Tito & Veſpaſiano honoratus, Romæ obiit. A.C.100. Egeſipp. *lib.* 4. *cap.* 21. Tacit. *Hiſt.* II. &c. Joſ. *de Antiq.* 20. *de B. l.* 2. & 3, Dion.

Agrippa Menenius, cognomento Lanatus, dux à Romanis electus adverſus Sabinos, de iis triumphavit. Et cùm plebs à patribus ſeceſſiſſet in Aventinum, quòd tributum & militiam toleraret, nec revocari poſſet, Agrippa apud eam verba faciens, *Humani artus*, inquit, *cùm ventrem otioſum viderent, ab illo diſcordarunt, & ſuum illi miniſterium negaverunt. Cùm autem eo pacto & ipſi quoq; deficerent, intellexerunt, ventrem cibos acceptos per omnia membra dividere, & ſic cum eo in gratiam redierunt: Sic Senatus & Populus, quaſi unum corpus, diſcordiâ pereunt, concordiâ valent.* Livius 2. Dion. Halic. 6. Florus. 1. 23. Plut. *in Coriol.*

Agrippa, Sylvius, Tiberini Sylvii fil. duodecimus Latinorum rex, ſummerſo patri in regno ſucceſſit, & cùm anno 41. regnaſſet, moriens Romulum Sylvium reliquit hæredem. Dion Halicarn. *l.* 1. *c.* 8.

Agrippa, Vipſanius. Vide *Vipſanius*.

Agrippa, Auguſti gener, navali victoriâ contra Sextum Pompejum inſignis. Virgil. *Æn.* 8.

Parte aliâ ventis, & Diis Agrippa ſecundis
Arduus. Hor. *lib.* 1. *Od.* 6.
Scriberis Vario fortis & hoſtium
Victor Mæonio carminis alite,
Quam rem cunq; ferox navibus aut equis
Miles te duce geſſerit.
Nos Agrippa neq; hæc dicere, &c.

Agrippa, fil. Poſthumus M. Vipſanii Agrippæ, ab avo Auguſto, in Planaſiam Inſ. relegatus, ibi Tiberii juſſu, ſublatus eſt. Tacit. *Annal.* 1. Unus ex ſervis ejus, herum ſe ſimulans, parum abfuit, quin ingentes turbas daret. Idem *l.* 2.

Agrippa, cognomento Caſtoris, vir apprime doctus, contra 24. Baſilidis hæretici volumina, quæ contra Evangelia ille ſcripſerat, acerrimè diſſeruit. Hieronymus.

Agrippa, Furius Medullinus, ac Titus Quin. Capitolinus Barbatus Conſules, Romani; Æquos, Volſcoſque vicerunt.

Agrippa, Philoſophus Scepticus. Laert. *lib.* 9.

Agrippa, Furius Philo, Tribunus militum.

Agrippa, Mathemat. ſub Domitiano, in Bithynia, Lunam Pleiadibus junctam obſervavit, 29. Nov. A. C. 92. Ptol. *l.* 7. *c.* 3. D. Haterius *Agrippa*, Conſul cum Sulpitio Galba, A. C. 22. M. Aſinius *Agrippa* Conſul, cum C. Corn. Lentulo, A. C. 25.

Agrippa Henricus Cornelius, à Nettesheim dictus, Juris Utriuſque & Medicinæ Doctor, armatæ inſuper militiæ Eques auratus, C.S.E. ſcripſit plurima, inter quæ eminet *de Vanitate ſcientiarum* liber. Reliqua enim, quæ de Magia edidit, dubiæ auctorem famæ reddunt. De cane nigro, qui ad moribundi pedes ſe. viſendum præbuit, Vid. alios. Obiit A. C. 1534. æt. 48. Gratianopoli. In hunc Agrippam, Poëta quidam ſeq. diſticho luſit:

Sint vana hæc humana, licet: Sed vanius illud,
Hæc à latrante te dedicisse Sopho.

Agrippenſes, Bithyniæ pop. Plin. 5. 32.

Agrippias. Vid. *Anthedon.*

Agrippina, cogn. *Vipſania*, fil. Agrippæ, neptis Cecilii Attici, cui Cicero Epiſtolas inſcripſit. Uxor Tiberii, ſed ab eo repudiata, ut Juliam duceret, Auguſti fil. Suet. *in Tiberio*, *c.* 7. Suſceperat autem ex Tiberio Druſum. Vid. Tacit. Dion. Sueton.

Agrippina, M. Agrippæ filia, neptis Auguſti, & uxor Germanici, quem etiam in Syriam comitata eſt: ubi quum ille, miſſo à Cn. Piſone veneno, interiiſſet, cineres ejus in Italiam reportavit & Juliæ familiæ monumento intulit, Piſonemque judicio perſequuta ad ſpontaneam necem adegit. Poſtremò apud Tiberium Cæſarem, nullo ſuo merito in invidiam adducta, inediâ ſibi mortem conſcivit. Vid. Tac. 1. 2. 3. 5. Sueton. *in Tiberio*, *c.* 52. Item Julia *Agrippina*, Germanici & ſuperioris Agrippinæ filia fuit, quæ primùm C. Domitio Ænobarbo nupſit, cui Neronem peperit, mortuoque Domitio, novo quodam exemplo cum Claudio Cæſare patruo ſuo ſecundas nuptias contraxit: quem, ut Neroni filio ſuo expeditam ad Imperium viam ſterneret, venenato boleto ſuſtulit. Tandem infinitis nobiliſſimorum virorum cædibus graſſata, immiſſis Neronis juſſu percuſſoribus, multis vulneribus confoſſa eſt, illud identidem clamans, *Feri ventrem, qui monſtrum tam ferum tulit.* Utriuſque vitam vide latiùs apud Tacitum.

Agrippina, ſive potius *Agrippinenſis* Colonia urbs eſt celeberrima ad Rhenum fluv. ſui, penè juris, & omnium urbium Germ. maxima cultiſſimaque, Ubiorum metropolis, nomen habens ab *Agrippinâ* Neronis matre, quæ, ut patriam (ibi enim nata erat) ſplendidiorem redderet, ſociiſque etiam nationibus potentiam ſuam oſtentaret, Veteranorum coloniam eò deduci imperavit. Vide Tac. *An.* 12. Ibi Academia antiqua, quæ anno 1388. publicè renovata eſt, ornataque privilegiis, Pariſinæ ſimilibus, ab Urb 6. Ex adverſo urbis fuit olim Divitenſe munimentum, nunc *Duitſch*, cum ponte Rheni, extructum à Conſtant. M. ſed à Brunone Ep. deſtructum eſt, Anno 955. Vid. *Colonia* & *Ubii*.

Agrippinus, Vid. *Paconius*.

Agris, Ptol. Carmaniæ urbs. Steph. *ἀγρίσιοι* eſt.

Agriſius, 14. Argivorum rex, regn an. 13.

Agrius, Parthaonis, Martis filii, filius; Therſitis pater, cujus nihil præter nudum nomen ad nos pervenit. Bocatius. Item frater Oenei Diomedis avi. Hom. *Il.* ξ.

Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
Ὤικεον δ' ἐν Πλευρῶνι, καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
Ἄγριος ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότα Οἰνεὺς
Πατρὸς ἐμοῖο πατήρ. ——

Fuit & *Agrius* Ulyſſis ex Circe fil. cum Latino fratre. Heſ. *in Theog.*

Agriſe, fluv. regni Neap. in Baſilicata prov. Cadit in ſinum Tarentinum. Oritur ſupra Marſicum novum, ex Apennino monte.

Agrizana, Vid. *Aſpuna* & *Argizala*.

Agroela, Vid. *Agraule*.

Agroetas, rerum Scythicarum ſcriptor, cujus meminit Apollonii Scholiaſtes *in lib.* 2. Idem *in* 3. *rerum Libycarum* citatur ab eodem *in lib* 4. Meminit ejuſdem Stephanus *in Ἀμμώνιον*.

Agrotta, vide *Attalia* apud Stephanum.

Agrolas, unà cum Hyperbio ad arcis Athenienſis radices domicilia habuerunt, omnemque ambitum murorum arcis fecerunt, præter eam particulam, quam Cimon Miltiadæ filius conſtruxit, Pauſ. *in Att.*

Agron, primus qui inter Heraclidas Sardis regnavit. Herodot. *lib.* 1. Item rex Illyriorum, qui cùm Ætolos ſuperbiſſimos populos bello ſuperaſſet, tantâ ſeſe præ gaudio vini copiâ obruit, ut pleuritide correptus ſubitò extinctus fuerit. Polyb. Item medicus inſignis, qui accenſis in proximo ignibus, Athenienſibus magnâ vi peſtilentiæ graviter infeſtatis, ſalutarem opem tulit. Cæl. Rhod. 24. 22. Item Nini filius, quòd in agris natus eſſet, ſic dictus. Idem 23. 25.

Agros, Regionis nomen, Steph. Loci nomen circa Propontidem, Cedreno.

Agroſſi, opp. ad Nili ripam, in Æthiopiâ, ſub Ægypto, Plin. 6.

Agroſius, mons, ubi nunc Roma, ad quem Faunus ab Evandro ex Arcadiâ pulſus conceſſit, quem ipſe poſtmodum Palatinum appellavit.

Agrotera, Dianæ cognomen. Cæl. Rhod.

Agryle, vel *Agraule*, pars tribus Erechtheidis Athenis, & opp. in Sardinia Athenienſium colonia. Steph.

Agubeni, Arabiæ deſertæ gens. Ptol.

Aguenſis, plebs in Afr. Collat. Carth. an pro *Agnenſis*, ab Agna. Vel potius *Aquenſis*, ab *Aquæ*.

Aguillonium, Urbecula lepida Galliæ, ad Garumnam fluv. ubi recipit Lotium, in Aquitan. Ducatûs titulo clara. In Aginnenſi agro & reg. feraci ſita eſt. Aginno 4. leucis, Nero 3. diſtans.

Agulha Caput, *Cap. des Aiguilles*, in Africa. Vid. *Acuum caput*.

Aguntum, opidum Siciliæ. Ptol. Norici item opidum, vulgò *Innecken*. long. 33. 52. lat. 46. 37. Etiam *Gurkthal* alibi Lazio. Aliis eſt *Doblach*, opp. Brixinenſis tractus, in Tyrolis Comit. ad montium radices, juxta amnem *Iſenz*, 9. m. p. ab oppido *Innecken*. Cluv.

Agurium, Siciliæ urbs, Ptolem. *Agyrinos* populos habet Plinius. Simlerus ſcribit, *Augurium* Antonini eſſe, & hodie *S. Philippo in Agyrone* appellari, cui aſſentitur Leander *Agyrenâ* legit Stephanus: Agyrinenſes apud Ciceronem ſunt. Diodorus Siculus geminato γγ ſcribit, & idem alio in loco ἀγύριον per *e* in prima.

Aguſtus, fluv. Galliæ. *l'Agout*. Vid. *Acutus*.

Agutz, vel *Agita*, Inſula inter Siciliam & Africam: Antoninus.

Aguzis, Vide *Ogyzis*.

Agyamiran, Epiſcopalis locus, ſede Sergiopoleos. Guilielmus Tyrius.

Agyieus, ſive ut Macrobius, & rectiùs *Agyeus*, Apollo ab Athenienſibus dictus, quòd ei in viis publicis ſuæ urbis ex reſponſo ſtatutis altaribus ſacrificarent. Ἀγυιὰς enim illi vias dicunt, quæ ſunt contra pomœria. Horatius,

I 2 *Daunia*

Daunia defende decus Camenæ
——— *Levis Agyeu.*

Agylina Vada, Vid. *Thraſumenus.*

Agylla, Tulciæ civitas, à conditore appellata. Servius. Vide *Cære*. Virg. *Æn.* 8.

Haud procul hinc ſaxo incolitur fundata vetuſto
Urbis Agyllinæ ſedes, ubi Lydia quondam
Gens bello præclara jugis inſedit Etruſcis.

Dionyſ. Halicarn. *lib.* 3. Ἐστι τὴν Καιρετανῶν πόλιν ἄγε τὴν δύναμιν, ἣ πρότερον μὲν Ἄγυλλα ἐκαλεῖτο, Πελασγῶν αὐτὴν κατοικούντων. Strabo *lib.* 5. Ἄγυλλα ἐλογίζετο τὸ πρότερον ἡ νῦν Καιρε, καὶ λέγεται Πελασγῶν κτίσμα τῶν ἐκ Θετταλίας ἀφιγμένων. Divitem fuiſſe civitatem innuit Lycophron *in Caſſandrâ*, ubi Ἀγύλλης memorat πολυῤῥήνους νάπας, id eſt, *pecoroſos Agyllæ ſaltus.* Quin & Liv. *lib.* 1. *opulentum oppidum* expreſsè vocat. Unde Dionyſ. Halic. *lib.* 3. Εὐδαίμων καὶ πολυανθρωπος dicitur.

Agylleus, luctator Cleonæus, ſtaturæ prægrandis, nec minor Hercule. Statius. *Theb.* 6.

—— *Levat ardua contra*
Membra Cleonææ ſtirpis jactator Agylleus,
Herculeâ non mole minor.

Agynnii, Hæretici, circa A. C. 694. A carne & conjugio abſtinebant, Deum utriusque authorem eſſe inficiati.

Agyranus, Vid. *Agoranus.*

Agyrena & *Agyrius*, Vid. *Agurium.*

Agyris, Agyrenenſium tyrannus, cum quo Meſſenii pacem fecerunt. Diod. 14. qui poſt Dionyſium totâ Siciliâ erat potentiſſimus. Nam circumjecta munimenta propemodum omnia habebat in manu & populoſiſſimæ iſtis temporibus urbi Agyrenenſium imperitabat: quippe in illâ haud pauciores viginti millibus viventium numerabantur. Præterea magnam opum vim ex bonis interemptorum opulentiſſimorum civium in arce aſſervabat. Hunc Dionyſius major, cùm Mago Siciliam octoginta millibus Olymp. XCVII. anno primo invaſiſſet, traxit in ſocietatem. Ibid. f. 446.

Agyris, rex Cypri & ſocius Perſarum ab Evagorâ occiſus fuiſſe arguitur, apud Artaxerxem, ab Amathuſiis, Soliis & Citienſibus. Diodor. 14. 447.

Agyrium, Siciliæ urbs. Priſcis Græcis Ἀγύριον, Ptolemæus verò Ἀγύριον vocat. Stephano Ἀγύριον dicitur, unde vulgare vocabulum hodiè *Agirone*. Populi *Agyrinenſes* Tullio, *Agyrini* Plinio. In Excerptis Legat. Diodor. Sic. *lib.* 22. Ἀγυραῖοι procul dubio mendosè pro Ἀγυριναῖοι. Origo hujus op. tam vetuſta eſt, ut Herculis fabulis admiſcuerint priſci mortales. Quâ de re vide Diod. Sic. cujus patria fuit. *lib.* 4 & 14. & 16. Poſterioribus etiam temporibus celebrem fuiſſe urbem patet ex Cicer. *Verrinâ* 5. *Agyrinenſis eſt imprimis honeſta Siciliæ civitas, hominum ante hunc Prætorem locupletium, ſummorumq; aratorum.* Sed præ omnibus aliis rebus maximè celebrem reddidit ille, qui ſub initium operis ſui ita ſcribit, Ἡμεῖς γὰρ ἐξ Ἀγυρίου τὸ γένος τῆς Σικελίας ὄντες. Docti ſciunt quem velim.

Agyrius, ab Athenienſibus, Thraſybulo, ad Eurymedontem fluv. ab Aſpendiis interfecto, ſubrogatus Dux. Olymp. XCVII. An. 3. Diod. 14.

Agyrtes, patrem interfeciſſe dicitur. Ovid. *Met.* 5.

——— *Et ceſo genitore infamis Agyrtes.*

Item nomen tubicinis apud Statium *in Achilleide,*

——— *Tecum litue bonus adſit Agyrtes,*
Occultamq; tubam tacitos apportet in uſus.

A H.

Aba, Rabbinus celebris, ſec. 9. Author ſcripti *Séelloth*, cujus inter Judæos magnum eſt nomen. Genebr. *Chron.*

Abala, Serviliorum cognomen. Ita enim ſcribitur in nummis non *Hala*. Cic. autem in Oratore ſignificare videtur *Ala* ſcribendum eſſe. Manutius.

Ahalab, Lat. *fratres cordis*, ſive *lactens*, vel *lactans*, aut *adeps*. Nomen urbis. Jud. 1. 31.

Ahara, Lat. *frater redolens*, aut *pratum odoris*, filius Benjamin. Par. 8. qui Gen. 46. *Gera* dicitur.

Ahareel, Lat. *alter exercitus*, ſive *noviſſimus exercitus*: aut *alter dolor*, ſive *noviſſimus dolor*: aut *ovis fratris*, filius Aram. 1. Par. 4.

Aharna, op. Etruriæ. Liv. *lib.* 10.

Ahasbai, Lat. *confidens in me*, vel *frater circumdans*: aut ex Ebræo & Syro, *frater ſenectutis*, filius Machati. 2. Sam. 23.

Ahaſias, octavus Iſraëlitarum rex, regnare cœpit an. 17. regni Jehoſaphat, regnavitque an. 2.

Ahaſthari, Lat. *curſor*, vel *veredarius*, ſive *feſtinatio turturis*, aut *exploratoris*, ſive *frater qui explorat*: vel ex Syro & Ebræo *princeps turturis*, vel *princeps explorationis*. Filius Aſher ex Maara. 1. Par. 4.

Ahaſuerus, qui eſt Darius Hyſtaſpis fil. hinnitu equi Rex Perſarum confirmatus, reg. an. 36. Herodotus. Repudiatâ uxore ſuâ Vaſthi, Eſtheram matrimonio ſibi junxit. Eſth. 2. Aliis Xerxes hic videtur, nec ſine ratione.

Ahava, Lat. *eſſentia*, ſive *generatio*, fluvii nomen. 1. Eſd. 8. *verſ.* 31.

Ahaz, Lat. *apprehendens*, ſive *poſſidens*, aut *videns*, filius Micha. Par. 8. Item alius Neh. 11. 13. Sed leg. *Ahazi.*

Ahemremmon, tribûs Judæ locus, Joſuæ 15. ut vertit D. Hieronymus. Apud 70. Interpretes duo loca ſunt Ἀὶν & Ῥιμμών. Ain tempore D. Hieronymi *Bethennim* vocabatur.

Ahenobarbus, cognomen Domitiorum, quod primus tulit Cn. Domitius, & ad ſuos poſteros propagavit. Quidam ſcribunt *Ænobarbus*; ſed in antiquis lapp. ac monumentis ſemper eſt *Ahenobarbus.*

Aher, Lat. *alter*, ſive *poſterior*, aut *noviſſimus*. Nomen viri. 1. Par. 7.

Ahi, Lat. *frater meus*, fil. Somer. 1. Par. 7.

Ahia, Lat. *frater domini*, fil. Siſa, princeps exercitûs Salomonis. 1. Reg. 4. Pater Baaſa. 2. Reg. 9. Fuit & propheta quidam Silonites. 1. Reg. 12. & 14.

Ahialon, *Elon*, *Ajalon* aut *Addon*, Zabulonita, 11. Judex Iſraëlit. Judic. 12. 11. Torniel. Salian.

Ahialon, Ἰλὼν 70. Interpretibus, locus Palæſtinæ, Joſuæ 19. Urbs eſt a Salomone ædificata, 2. Paralip. 11. hæc *Ealom* 70. Interpr. eſt, & *Elom* Joſepho *Antiq.* 8.

Ahiam, Lat. *frater matris*, aut *frater gentis*, fil. Sarar. 2. Sam. 23. Qui Par. 1. 11. dicitur fil. *Sachar.*

Ahiar, D. Hier. *Avan* 70. Interpp. Aſſyriæ reg. pop. videtur. 2. Reg. 17.

Ahicam, Lat. *frater reſurgens*, vel *frater vindicans*, fil. Saphan. 1. Reg. 22.

Ahie, quæ & *Achalgai*, pro hoc interpretatur Symmachus, *in Collibus*: eſt autem e regione quondam Moab, nunc Arcopoleos, ad Orientalem plagam: ſic D. Hieron. in locis hebraicis.

Ahiezer, vel *Achiezer*, Lat. *frater adjutoris*, vel *fratris adjutorium*, aut *fratris atrium*, fil. Amiſhadai, princeps tribus Dan. Num. 10. 25.

Ahilud, Lat. *frater natus*, pater Joſaphat illius, qui erat à commentariis Davidi. 2. Sam. 8.

Ahimaaz, Lat. *frater meus conſiliarius*, Sadoci fil. ſacerdos Magnus, cujus ætate Shemaia & Iddo prophetarunt. Item ſocer Sauli. 1. Sam. 14. Item gener regis Solomonis. 1. Reg. 4.

Ahiman, Lat. *frater præparatus*, ſive *frater dextra*, aut *frater meus quid!* Nomen viri. 1. Par. 9. Filius Enach. Joſ. 15.

Ahimelech, Lat. *frater meus rex*, vel *frater regis*, ſive *conſilii*, unus ex filiis Ithamar. 1. Par. 4.

Ahin, Lat. *frater vini*, vel *fratres*, fil. Semidæ. 1. Par. 7.

Ahinadab, Lat. *frater ſpontaneus*, aut *frater voventis*, vel *voti*, ſive *frater principis*, fil. Addo. 1. Reg. 4.

Ahio, Lat. *frater ejus*, fil. Abigabaon. 1. Par. 8. Filius item Jehiel. 1. Par. 9. Filius Abinadab. 2. Sam. 6.

Ahion, Latinè, *intuitus*, *oculus*, vel *fons*, nomen urbis. 1. Reg. 15. In tribu Nephthalim, quam Benhadab Rex Syr. cepit.

Ahira, Lat. *frater iniquitatis*, ſive *frater ſocii*, aut *paſtoris*, vel *fratrem confringens*, filius Enam, princeps tribus Nephthali. Num. 1. *verſ.* 15.

Ahihud, Lat. *frater unitatis*, vel *acuminis*, aut *ænigmatis*, ſive *gaudii*. Nomen viri. 1. Par. 8.

Ahiſahar, Lat. *frater auroræ*, vel *nigredinis*, filius Balam, filii Jadiel, filii Benjamin. 1. Par. 7.

Ahiſar, Lat. *frater principis*, *directionis*, vel *cantici*, aut *frater inſidians*, Præpoſitus domûs Solomonis. 1. Reg. 4.

Ahiud, Lat. *frater laudis*, vel *confeſſionis*, filius Salomi, princeps tribus Aſer. Num. 34.

Ahmet, Præfectus Ægypti, ſub Saracenis, A. C. 858. cepit Antiochiam, & familiæ ſuæ Syriæ atque Ægypti regnum vindicavit, Damaſci ſedens. Opibus, eleemoſynâ & numeroſâ prole inclytus Hiſtor. Sarac.

Ahoban, Lat. *frater filii*, vel *fratris filius*, ſive *frater intelligentiæ*, aut *frater ædificans*, vel *abſconditus*, fil. Abiſur, filii Semei, filii Onam. 1. Par. 2.

Ahod, Hebraicè *Ohad*. Lat. *laudans*, ſive *confitens*, fil. Simeonis Patriarchæ. Gen. 46.

Ahod, Lat. *laudans*, ſive *confitens*, fil. Balan, filii Jadihel, filii Benjamin. 1. Par. 7.

Ahod, Lat. *unitas*, vel *gaudium*, ſive *ænigma*, vel *acumen*; nomen viri. 1. Par. 8.

Ahoe, Lat. *tribulus*, vel *ſpina*, ſive *fraternitas*, aut *hamus*, fil. Bela filii Benjamin. 1. Par. 8.

Ahohites, Lat. *frater vivus*, aut *tribulus*, vel *ſpina mea*, Zalmonis cognomen. 1. Par. 27.

Ahoi, Civ. in tribu Juda. 1. Par. 11. 27.

Ahumai, Lat. *pratum aquarum*, vel *frater aquarum*, fil. Jahath. 1. Par. 4.

Ahuſa, opp. Scaniæ in Suecia, ad mare Balticum, prope Chriſtianoſtadium. Dicitur & *Ahuis*, cum portu commodo, in ditione Suecorum paucis ab hinc annis.

Ahylam, 70. Interpp. *Eloth*, loci nomen, 2. Reg. 14.

AI.

Aja, per ה Lat. *Vultur*, vel *heu*, ſive *ubi eſt*? aut *inſula ejus*, fil. Sebeon, filii Seir Horræi. Gen. 36. Item pater Riſphæ Saulis concubinæ. 2. Sam. 3.

Aja per ע Lat. *acervus*, civitas tribus Ephraim 1. Par. 7.

Aiabera, opp. Americæ, in Peruvia, verſus lacum Titicacam, 10. leucis Hiſ. hinc diſtantem; Cuſco autem 35. in merid.

Ajacis Murus, Vide *Naïs τεῖχος*.

Ajacis Tumulus, Vide *Æantium*.

Ajalon, Lat. *ilex*, vel *quercus*, aut *fortitudo*, ſive *cervus*, nomen civitatis à Roboamo conſtructæ, 2. Par. 11. Item valli nomen, Joſ. 10. Civitas de tribu Dan data Levitis, Joſ. 21. Civitas refugii 1. Par. 6. Filius Sellum, filii Sadoc. 1. Par. 6. Fuit & altera civitas in tribu Zebulun. Jud. 12.

Ajantium, Vid *Apſaptum*.

Ajas, Ægypti mons ad ſinum Arabicum, Ptol. Fluvii nomen eſt Steph. ex Latmo fluentis. *Æas*. Lat.

Ajath, Lat. *hora*, ſive *coacervatio*, urbs quæ Hebræis vocatur *Hai*, Eſd 10.

Ajax, nomen unius ex elephantis Antiochi. Plin. 8. 5. Item fluv. a Lycophrone ſic dictus, hodie *Pilaca*, teſte Gabriele Barrio Eſt autem in Magna Græcia per fines Crotoniatarum fluens, & mare apud Lacinium promuntorium ſubiens. Sed ſcribendum videtur *Æas*

Ajax, Telamonis fil. ex Heſione filiâ Laomedontis, fortiſſimus Græcorum poſt Achillem; cum Hectore congreſſus eſt, à quo diſcedente, gladio donatus eſt. Achille poſtea mortuo, cum Ajax ſibi donata arma tanquam legitimus hæres repeteret, quòd ea Ulyſſes ſuâ eloquentiâ à judicibus accepiſſet, præ nimiâ irâ inſaniens, permulta pecora, ac imprimis arietem corpore præſtantem occidit, credens ſe Atridas & Ulyſſem interemiſſe. Verùm ad mentis ſanitatem rediens, cùm ſe falſum comperiſſet, acri dolore compulſus, gladio, quem Hector ei dederat, in loco deſerto ſe transfodit; cujus cruor in hyacinthum florem, vel, ut aliis placet, in florem ſui nominis tranſmutatus fuit. Quod eleganter Ovid. expreſſit. *Mutationum lib.* 13. *in his:*

Dixit: & in pectus tum demum vulnera paſſum,
Qua patuit ferro, letalem condidit enſem:
Nec valuere manus infixum educere telum.
Expulit ipſe cruor Rubefactaque ſanguine tellus
Purpureum viridi genuit de ceſpite florem,
Qui prius Oebalio fuerat de vulnere natus.
Littera communis mediis pueroque viroque
Inſcripta eſt foliis: hæc nominis, illa querelæ.

Flos autem qui dicitur Conſolida regalis, oſtendit has litteras AI AI Beeman. Græci fabulantur, totum fuiſſe invulnerabilem, præterquam in cervice. Hujus ſepulchrum una cum Achillis, viſiſſe viſum Alexandrum M. refert, Diod Sic. 17. 17. Vid. Plutar. *in Dipnoſ l* 9. q. 5. Dictus eſt autem, ἀπὸ τοῦ αἰάζειν. hoc eſt, *lamentari*. Vid. Soph. *in Ajace Flagellifero*. Item *Ajax* Tragœdiæ nomen, quam Æſopus non ſæpè agere ſolebat. Cic. 1. *Offic.* Item alia Tragœdia, quam magno impetu aggreſſus Auguſtus, non ſuccedente ſtylo, abolevit, quærentibusque amicis, quidnam Ajax ageret? Reſp. Ajacem ſuum in ſpongiam incubuiſſe. Suet. *in Auguſto*.

Ajax, Oilei fil. rex Locrenſium, velox pedibus, haſtæ vibrandæ peritus, captâ Trojâ Caſſandram virginem & vatem in templo Palladis vitiavit: Quam ob cauſam domum repetens fulmine à Pallade occiſus eſt. Virg. *Æn* 1.

—— Palladne exurere claſſem
Argivûm atque ipſos potuit ſubmergere ponto
Unius ob noxam, & furias Ajacis Oilei?
Ipſa Jovis rapidum jaculata è nubibus ignem
Disjecitque rates, evertitque æquora ventis:
Illum expirantem transfixo pectore flammas
Turbine corripuit, ſcopuloque infixit acuto.

Vides ut hic Ajax pereat fulmine transfixus, & ſcopulo, idque ope Palladis, infixus. Alii verò cenſent illum naufragium evitaſſe, in his Timæus Locrus *Hiſt. lib.* 2. Μετὰ τὴν Τροίας ἅλωσιν πολλοὶ τῶν Λοκρῶν περὶ τὰς Γυρὰς ναυαγήσαντες ἀπώλοντο· ὁ δὲ Αἴας ... ἐς Λοκρίδα διεσώθη. Sed Virgilius ſuo argumento ſerviens, & Homerum ſecutus, illum naufragio obruit. Adeundus eſt Græcus vates *Odyſ.* 4. & Seneca *in Agamemnone*, Sed omnes diſſident. Nam Homerus interitum ejus Neptuno tantùm tribuit, Virgilius tantùm Palladi, Seneca utrique. Quòd autem ſupra, Ajacem pedibus velocem fuiſſe ſcribit hujuſce Dictionarii compilator. Homerum habet authorem, apud quem Ajax hic non ſemel vocatur

——— Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός.

Unde Horat. *lib.* 1. *Od.* 15. *Celerem ſequi Ajacem*. Longè minorem Ajace Telamonio fuiſſe indicat Hom. *in his*.

Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός
Μείων, οὔ τι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας,
Ἀλλὰ πολὺ μείων

Ajazzo, Urbs ep. cum portu, in ora Occ. Corſicæ Inſ. Item urbs Ciliciæ, Vet. *Iſſus*, Item ſinus maris, in Syria; in cujus littore Alexandretta ſita eſt.

Aidan, Guntrani fil. 49. Rex Scotiæ. Vicit Saxones & Pictos, magnaque prudentia regno præfuit, An. 27. Obiit An. C. 606. Bedæ, *in hiſt. Angl. l.* 3. Item Epiſcopus Scotiæ, qui Oſualdum Angliæ R. exulem baptizavit, Obiit An. Chriſti 651. Idem *lib.* 3. *cap.* 1. & 14.

Aidoneus, Pluto appellatus, regnavit tempore Lycei regis Argivorum, atque Erechthei regis Athenienſium, Euſeb. Item Moloſſorum rex, qui Theſeum carceri tradidit, eò quòd filiam ſuam Proſerpinam unà cum Pirithoo rapere voluerit, non procul ab Acheronte fluv. unde factus eſt fabulæ locus, Theſeum ad inferos deſcendiſſe, & Proſerpinam Ditis uxorem rapere voluiſſe. Plut. *in Theſeo*. Item fluv. circa Trojam Pauſan.

Ajello. ducatus regni Neap. in Calabria cit. ſub dominio Principis de Maſſo. Du Val.

Aji, Indiæ intra Gangem pop. Ptol.

Aila, urbs Palæſt. quæ & *Elath*, dicitur. 4 Reg. 14. V. *Ælanum*.

Ailam, Lat. *occultus*, aut *juvenis*, vel *ſeculum*, filius Setac. 1. Par. 8

Ailath; ſive *Ailoth*. Lat. *ilices*, vel *quercus*, aut *terba*, vel *fortitudines*. civitas regni Edom ad mare Rubrum, quam Ozias ædificavit. 2 Par. 26. *verſ.* 2.

Ailim, Vid. *Elim*.

Ailon. idem fortè cum *Ajalon*, Vid. *Hajalon* & *Ophir*.

Ailza, Inſ. Scotiæ. ſeu verius ſcopulus, prope Gallovidiani prov. & in Glottæ æſtuario, 4. mill. Scoticis diſtat ab ora Gallovidiæ.

Aimelius, Vid. *Sublicius*.

Aimilus, alter Aſcanii filius, unde volunt quidam *Aimilios*, gentem Romanam Patriciam majorum gentium, Pontificatu maximo, duobus Principatibus Senatus, Dictaturis quinque, magiſteriis Equitum quatuor, conſulatibus ſupra quadraginta, cenſuris triumfiſque XV. tribunatibus militum conſulari poteſtate duodecim decoratam.

Aimon, vel *Haymo*. Epiſc Halberſtad Alcuini diſcip. ſcripſit Aſcetica quædam. Bellarm. *de Script. Eccleſ.*

Aimoinus, ſub Carolo M. Ludovico Pio, & Lothario, ſcripſit hiſtoriam Franciæ, magna cum cura, ut & Aſcetica quædam. Prætulit ſeceſſum aulæ tumultibus & dignitates Eccleſ. magno animo ſprevit. Obiit circa An. C. 846. vel, ut alii paulo pòſt, cùm Lutetia à Normannis obſideretur. Du Brueil *in præf. operum Aimonii*. Voſſ. *de Hiſt Lat l* 2 *c* 34.

Ain. Lat. *oculus*. ſive fons, civitas eſt in termino Iudæ verſus Orientem. Num 34. Quæ deinceps Levitis data fuit. Joſ 21. Juxta hanc Saul produxit exercitum contra Philiſtbim. 1. Sam. 29. Hieronymo *Berbennim* dicitur.

Aina, Vid *Hain*.

Ainaon, vel *Adinaon*, Inſ. Aſiæ, in ora Merid. Sinenſium, cum urbe cognom Du Val.

Ainza, vel *Inſa*. Urbec. Hiſp in regno Arragoniæ. Olim caput parvi regni *de Sobrarbe*, ad fluv. Cingam, ubi recipit *Aram* fluv. ad radices Pyrenæorum.

Ainzia, regiuncula Scotiæ Septentr. in Buquania prov. verſus oram & oſtia *Speiæ* fluv. ubi Finlaterum caſtrum.

Ajon. monachus Anglus, ſub Othone 2 ſcripſit memorabilia ſui cœnobii. Voſſ. *de Hiſt. Lat.* 3. 5. Item, fil. Archiç, Dux Beneventi, cui Rotarius Longob. Rex, ad ſe à Parente miſſo, venenum propinavit. Paul. Æmil.

Aire, aliàs *Vicus Julienſis*, Greg. Tur. 9. 7. Urbs Vaſconum, Vid. *Aturenſium*. Item, urbs Arteſiæ, Vid. *Aeria*. Item, Urbs Scotiæ, in Comit. Kylenſi.

Airiacum, Vicus Burgund. in diœceſi Antiſſiod. Ubi Concilium ſub Benedicto [illegible]

Airus, *Airu*, fluv. Scotiæ Septentr. Cadit in Speiam fluv. in Buquania prov & ortum habet in Marria prov. ex monte Grampio.

Aiſtulphus. Rex Longob. poſt Rachiſium fratrem, Exarchatum invaſit, Romam obſedit, territorio longè lateque vaſtato, ſed, à Pepino, quem Stephanus P. contra ipſum acciverat, ad pacem adactus eſt Obiit in venatione. P. Æmil. Anaſtas. *in Zacharia*. Baronius A C 750. &c.

Aito, *Ato* vel *Haito*. Epiſcop. Baſil. à Carolo M ad Nicephorum Imper. miſſus, An. 811. Iter hoc deſcripſit, redux, obiitque An. 836. in monaſterio Augiæ, Germ. *Reichenaw*. Herm. ann. Contracti *Chron.*

Aitonus, vel *Haitonus*. nepos Aitani, Armeniæ R. communiter *Antonius Curchius*, in aulam Clementis V. ſe contulit. ubi de Tartaris librum Gallicè Nicolao Salconio dictavit, A. C. 1307. Voſſ. *de Hiſt. Lat. l.* 2. *c.* 62. Leuncl. *hiſt. Turc. c.* 3.

Ajullius, Larinas. homo nequam, Cic. *pro Cluentio* Editio Gruteriana legit *Avillius*, unde Janus Guilielmus *A. Villius* fecit.

Ajurenſis, Epiſc. in Afr. Collat. Carth.

Ajus, Deus Romanorum dictus, ab eo quod *ajebat*. Nam olim Romæ audita vox ex ſilentio noctis clarior humanâ voce, quæ

juberet magiſtratibus nunciari, Gallos adventare, & ut providerent, ne Roma à Gallis caperetur. De Cultu ejus, V.A. Gell. *lib.* 16. *cap.* 17. & alio memorabili caſu, Vid. Aug. 4.21. *C D.* Val. M. *lib.* 1 *c.* 7 *ex.* 1. & 2. Plut. *in Camillo.* Cic. *l.* 2. *c.* 69 *de divin* Livio *Locutius* dicitur.

Aixis, Vid. *Berzabu.*

Aiy, Vid. *Alyi.*

AiZar, Rex Æthiop. ſec 9. deceptus, à Sabata, quę, poſtquam pluribus jam Regibus illuſiſſet, ipſa thronum occupavit. Genebr.

Aizua, prov. Inſ Japonię, in Aſia. Opp. habet cognomine, in ora Orient.

AK.

Akbeta, urbs Inſ Maragnan, in Braſilia. Sanſon. *c.* 31.

Akibas, celebris Rabbinus, ſec. 2. Genebr. *Chron.* Hier. *in* 8. *cap. Iſai.* & *in* 3 *ac* 4. *Zach* Baron. *A C.* 137.

Akle, Rex Æthiop. ſeculo 1. otio vitiiſque deditus, Chronol. Æthiop. Genebr.

Akroczim, urbs Palatinatus Maſſov. in Polonia, cum arce ſatis firma. A Varſovia dependet, Ortell.

Akytania, Vid. *Aquitania.*

AL.

Ala, oppidum Cilicię, quod ἀλώϊ Johanni Tzetzę eſt *Chil.* 7. *num.* 149. inde *Alejus* Campus, juxta Mallum, inter Cydnum & Sinarum fluvios, teſtibus Strabone, Arriano, Plinio, & Euſtathio. Vid. *Haylam.*

Ala, Vid. *Tami.*

Alab, vel *Ahalab*, urbs Palęſtinę, de qua cultores priſtinos tribus Aſer primis annis expellere non potuit: Judic. 1. 31. Hieron. *in locis Hebr. literâ C.*

Alaba, civitas Hiſp. citer. Plinio. Nunc vicus tantùm Arragonię Ad fluvium Xilocam. Item Regio Hiſpanię, hodiè *Alava.* populi *Alabenſes.* Vid. Marian. *lib.* 8. *cap.* 1. Item, inſula ante Taprobanam, Ptol. Vid. *Alava.*

Alabagium, Carmanię promuntorium. Ptol.

Alabana, Arabię Felicis opidum. Ptol.

Alabanda, civitas Carię mediterranea epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Stauropolitano, inter Amyzonem ad occid. & Stratoniceen ad ort. Ejus mem. Juvenalis *Sat.* 2.

Hic Andro, ille Samo, hic Trallibus aut Alabandis
Eſquilias, dictumq; petunt a Vimine collem

Item urbs ejuſdem reg. num. ſing. Stephano, prope Męandrum fluv. adeò opulenta, ut in proverbium abierit, Ἀλάβανδα Καρῶν εὐτυχεστάτη. Hinc Menacles & Hierocles, fratres, ut & Apollonius Molo, Oratores inſignes oriundi. Nomen habet ab equo, quem *Alam* Cares vocant, & *Banda*, quę victoriam apud eoſdem denotat Gręci *Alabandicos libellos* pro barbaris capiunt; & *Alabandicum opus* pro re ineptâ. long. 57 40. lat. 39 15.

Alabandus, Caris fil. à quo *Alabanda* dicta. Item Deus Alabandenſium Cic. *de Nat. Deorum lib.* 3. *Alabandenſes*, inquit, *quidem ſanctiùs Alabandum colunt, a quo eſt urbs illa condita, quàm quemquam nobilium Deorum, apud quos non inurbanè Stratonicus, ut multa, cùm quidam ei moleſtus, Alabandum Deum eſſe confirmaret, Herculem negaret; Ergo, inquit, mihi Alabandus, tibi Hercules ſit iratus.*

Alabaſtra, urbs Phrygiæ. Steph. Item Ægypti. Ptol.

Alabaſtrinus, mons Ægypti. Ptol.

Alabaſtrum, mons Ægypti, Plin. Item opidum, ubi Topaſius naſcitur. Idem.

Alabaſtrus, fluv. Troadis ex Ida monte oriens. Plin.

Alabon, urbis & fluminis nomen eſt apud Stephanum, ubi autem locorum, reticet: ἄλαβις, etiam fluvius eſt Heſychio: fortè in Sicilia: cùm Ptolemæo & Diodoro *l.* 4. qui Fazello hodie *Cantaro* nominatur. Ortelius putat, eundem eſſe cum *Abolus* Plutarchi *in Timoleonte*, & *Alachis* Vibii. Vide *Arathuſa.*

Alabona, Hiſp. urbs circa Cæſarauguſtam. Anton.

Alabula, una ex præcipuis urbibus, in ora reg. Madegaſcar. Thevet.

Alabuntis, hodie *Ventaven*, caſtrum Delphinatus, ad Druentiam fluv. 3. leucis à Siſtarica in Bor. Vapincum verſus *W. Alapuntes.*

Alaburium, Syriæ civitas. Steph.

Alabus, Siciliæ fluv. Ptolemæo à Pachyno Pelorum verſus incedens, Ἀλάβις ποταμὸς ... Silio *Alabis* dicitur *lib.* 14.

Nec non qui potant Hypſumq; Alabinq; ſonoros.

Apud Heſychium legitur Ἄλαβις ποταμός. An ſine mendo, alii viderint. Certè non vidit Schrevelius in nuperâ Heſychii editione. Diodoro & Stephano formatur Ἀλαβῶν. Apud Vibium quoque *Alachis* corrupte pro *Alabis.* *Cantaro* dicitur Fazello. Eſt etiam opidum, Stephanus. Ἀλαβῶν, πόλις καὶ ποταμός. Inde pop. *Alabonius.* Apud Plutarchum *in Timoleonte*, Ἄβολον pro Ἄλαβον. Porro *Alabum* amnem Hyblæ proximum Bochartus dictum putat ab חלאוה *halava*, id eſt, *dulcedine*, voce Arabicâ quidem, ſed à verbo חלי deductâ, quod Syris etiam eſt γλυκάζειν, id eſt, *dulceſcere*, unde & nomen חלי mellis epitheton, Ezech. 3. 3. & alibi paſſim.

Alachis, Vid. *Alabon.*

Alachroa, pop. Africæ juxta Aras Philænorum, qui etiam Lotophagi appellantur. Plin. 5. 4.

A lacu Dulce, locus in Afric. Coll. Carth.

Ala Flaviana, quæ & *Flaviana Caſtra* & *Flavianum*, urbs Pannoniæ ſup. ad Danub. in Hungariæ confin. munitiſſima, Auſtriæ caput, Academia, & emporium, à Buda 31 leuc. in occid. Ratiſponam verſus 57. *Juliobona* Ptolemæo. *Vindebona* Antonino. *Vindomana*, lib. Notit. *Wien* Germanis. *Wetzch* Turcis. *Vienna* Italis., long. 39 10. lat. 48. 22. Fruſtrà obſeſſa à Turcis An. 1529. Ibi perſæpe commoratur Imperator, eſtque validiſſimis firmata propugnaculis. Hæc malè confunditur cum *Ala Flaviana*, teſtibus Brietio, Cluverio, aliis. Vide *Vindebona.*

Ala Milianenſis, ſedes Episc. in Mauritania Cæſarienſi. Vid. Utic.

Ala Nariſca, urbs Germ. in Bavaria Transdanubiana; epiſc. proprio paret Epiſcopo; hodie *Aichſtadt*, quaſi Quercopolis. long. 31. 31. lat. 48. 50.

Ala Nova, op. Pannoniæ ſuper. in Auſtria ad Danubium. *Erbenſdorff* Simlero. Hic palatium & delitiæ Archiducum Auſtr.

Aladin, Sultanus Ægypti & Damaſci, fil. Saladini illius, qui Palæſtinam Chriſtianis eripuit; aliquoties à Chriſtianis victus. Baron. *A C.* 1195. Marmol. *l.* 2. *c.* 36. Item plures alii Principes Arabum, Perſarum, Saracenorum, aliorumque Mahometanorum.

Ala, Urbs Ciliciæ, Hermolao, in Plin. *lib.* 5. *c* 27.

Ala Flavia, Vid. *Ara Flavia.*

Alaphila, Vid. *Gemen.*

Alaſa, urbs Siciliæ olim epiſcop. ſub archiep. Syracuſano. Vocabulum ejus variè, apud authores, ſcriptum reperitur. Nam Phalaridi, Ptolemeo, ac Straboni eſt Ἄλαισα. Diodoro Ἀλαισα. Antonino *Aleſa*, Ciceroni *Haleſa*, unde opidani Plinio *Haleſini.* Et Inſcriptioni Antiquæ ſæpius reperitur ὁ Ἀλαισῖνος ποταμός. Qui apud Columellam legitur *Haleſus. lib.* 10.

Et quæ Sicanis flores legiſti Haleſi.

Apud Sil. *lib.* 14. ſic legitur;

Venit ab amne trahens nomen Gela venit & Heſa.

Verùm cùm nullum uſpiam reperiatur Siciliæ opidum *Heſa*, credibile eſt ſcripſiſſe Silium,

——— Venit Aleſa.

Deſcribitur à Diodoro *lib.* 14. in colle, 8 ſtad. à mari diſſito. Tamen ad mare portum habuit, de quo Cic *Verrina*; Condita eſt annis circiter 400. ante Chriſtum, vel, ut nonnullis viſum, ab Archonide Herbitenſium præfecto, vel, ut alii, à Pœnis. Diodorus *ubi ſupra.* Τοῖς δὲ φασιν ὑπὸ Καρχηδονίων οἰκισθῆναι τὴν Ἄλαισαν, καθ' ὃν καιρὸν ἐποιήσαντο τὴν πρὸς τὸν Διονύσιον εἰρήνην ... Cui ſententiæ Alæſini libentiùs acceſſerunt, quia cùm Herbita cum Alæſa magnitudine, & opibus haudquaquam eſſet conferenda, pudebat illos tam ſordidæ originis Locum enim fuiſſe Alæſam inter urbes Siciliæ clariſſimas docet Cicero *lib.* 13. *Epiſt.* 32. *In Haleſina civitate tam lauta, quàm nobili.* Et *Verr.* 3. *Siciliæ civitates multæ ſunt, Judices, ornatæ, atq; honeſtæ, ex quibus imprimis numeranda eſt civitas Haleſina. Nullam enim reperietis, aut officiis fideliorem, aut copiâ locupletiorem, aut authoritate graviorem.* An hinc עליסא *Aliſa*, vel, quod idem eſt עליזה *Aliza*, id eſt, *exultabunda*, Punicè nominata eſt? Quo epitheto in Scriptura inſigniuntur urbes, quæ divitiarum nomine gloriantur, & inſoleſcunt. Sic Tyrus, Eſ 23.7. Et Niniveh, Zeph. 2.15 Et Jeruſalem, Eſ. 22.2. & 23.7. Ut ut hoc ſit, veriſimile eſt עליזה (*aliza*) id eſt, *exultabundum*, Punico vocabulo dictum eſſe fontem Aleſini agri, de quo Solinus. *In Haleſinâ regione fons, alias quietus ac tranquillus cùm ſiletur: Sed inſonente tibia, exultabundus ad cantus elevatur, & quaſi miretur dulcedinem vocis, ultra margines intumeſcit.* Et Priſcianus *in Verſione Dionyſii Periegetis.*

Hic & Haleſinus fons eſt, mitiſſimus undis,
Tibia quem extollit cantu ſaltare putatur
Muſicus, & ripis lætans excurrere plenis.

Hic, inquam, fons Aleſini agri ad cantum cum exultatione intumeſcere creditus, verè ne, aut ſecus, nil noſtrâ refert, cùm à Pœnis appellatus eſſet עין עליזה (*ain Aliſa*) *fons exultabundus*, Inde regioni poſtmodum, & urbi, & amni vicinis inditum nomen. Bochart. Videtur Cluver. *Sicil Ant. lib* 2. *cap.* 4.

Alaf, Saracenorum, in Aſia, Rex, cepit Edeſſam opulentiſſimam Chriſtianorum civ. Cujus conatibus, ſub auſpiciis Ludovici Jun. fruſtra obviam ire conati ſunt. Baron *A.C.* 1146. Marmol. *l.* 2. *c.* 34. An idem cum *Alafo*, *Alapho* vel *Balacho*, qui Balduinum II. Regem Hier. captum per annum detinuit? Guil. Tyr.

Alagonia, urbs libera Laconum Paul

Alagonius, fluvius Hiſpaniæ in regno Legionis. Cauriam Urbem alluit, & poſtea cadit in Tagum, ſupra Norbam Cæſaream.

Alaba-

Alabamarus, al. *Mahumet Abuſard*, primus Rex Granatenſis, ex Paſtore, depulſis Almohadis. Ejus ſucceſſores, *Alabamari* dicti, regnarunt An. 250. donec à Ferdinando & Iſabella ejecti. An. 1492. Marian. 13. 19. Marmol 2. 38.

Alala, Enyo, Dea bellica. Ἀλάλα πολέμου θυγάτηρ. Plut. *de fraterno amore.* Vide Hen. Steph. in Ἀλάλα.

Alalæ, inſulæ parvæ plures in ſinu Arabico, in quibus teſtudines reperiuntur. Arr. *in Per. mar. Erythræ.*

Alalcomena, urbs Bœotiæ, denominata à Bœotorum *Alalcomenao*, ut Plut. *in Hellen.* refert, *pag.* 537. Edit Steph. aſſerens ſimul cauſam nominis. Haſce Alalcomenas, inquit, nobilitavit Tireſiæ ſepulchrum & Minervæ templum; unde Poëta, Ἀλαλκομενηὶς Ἀθήνη. Nempe Minerva credebatur nata eſſe Alalcomenis, & ibi erat in ſummo cultu. Itaque cùm parva eſſet, & in plano extructa urbs, ſemper tamen ἀπόρθητος, intacta, & inviolata manſit, quia ob Deæ reverentiam Πάντες ἀπείχοντο πάσης βίας, *Ab omni vi omnes abſtinebant.* Ita habetur apud Strabonem. Putat igitur Vir Magnus, *Alalcomenis* factum nomen ab אלה אלקומה *Ela Alcuma*, id eſt, *Dea invicta*, vel *contra quam nemo inſurgit*, מלך אלקום *Melec Alcum*, id eſt, *rex invictus.* Prov. 30. 31. Vid. Strab. 7. 9. Pauſ. 9. Hom. *Iliad. δ.* Plut. 9. 43.

Alalcomenium, op. Bœotiæ, ad lacum Copaidem, inter Haliartum & Coronæam, templo Minervæ clarum. Steph. Stat. *Theb. lib.* 7.

Ducis Ithomaei, & Alalcomenaa Minerva
Agmina. —— ——

Alalia, urbs Corſicæ, Phocæorum colonia. Herodot.

Alalis, Palmyrenæ urbs juxta Euphratem. Ptol.

Alalon, Vallis nomen in Chananæa, à Chriſtianis *Luna Vallis* dicta.

Alamandar, Rex Saracen. errorem Severi ſectatorum, de impaſſibilitate naturæ Chriſti, lepido commento de S. Michaelis Archang. morte, refutat Anaſtas. *Chron.* Cedren. Niceph. Baron. *An.* C. 509. 513.

Alamanes, ſtatuarius Athenienſis, Phidiæ diſcipulus, cujus opera Athen. plura memorantur. Plut.

Alamani, pop. Germaniæ vicini. Steph. Vid. *Alemanni.*

Alamanni, Vid. *Alemanni.*

Alamat, VI. & ultimus Perſarum, ex ſtirpe Uſun Caſſanis, Rex, ab Iſmaële primo Sophorum, throno deturbatus & occiſus. Mirkond. *Hiſt. Perſ.* Marmol. 2. 39. Spond. *A. C.* 1499.

Alamata, Urbs juxta Euphratem, Palmyrenæ reg. Ptol.

Alamath, vel *Alemeth*, עלמת Lat. *occultatio*, ſive *juventus*, aut *ſecula*, vel *ſuper mortem*, filius Beor, filii Benjamin. 1. Par. 7. filius item Jarc. 1. Par. 8.

Alambater, *l'Isle de Diu*, Inſ. Aſiæ, in littore prov. *Guzarate*, in India, cum portu & caſtro permunito Luſitanorum, fruſtrà aliàs à Turcis obſeſſo. Aliis eſt *Guadel* opp. & Burade eſt *Diu.*

Alamirus, Princeps ſeu Califa Tarſi, ſec. 9. cum innumerabili Saracenorum exercitu Imperio ſubjectas terras invaſit, ab Andrea Scytha, Præfecto Orientis, victus, & capite plexus. Marmol. *l.* 2. *c.* 26.

Alamontem, Urbem habet Antonin. in Gallia Narb. Vid. *Alabantis.*

Alamus, Albaniæ op. Ptol.

Alana, urbs Æthiopiæ ſub Ægypto. Plin. 6. 29.

Alanas, populi ſunt apud Euſebium *6. præparat.* quos carnibus ali ſcribit, pane minimè veſcentes.

Alandia, Inſ. maris Balth. juris Suecici in Finlandiæ littore. Vid. *Oena Inſul.* Relat. Suec.

Alandri, fluminis fontes, ſunt in Phrygia majore; ut putat *ex Livio lib.* 38. Ortel.

Alani, pop. Sarmatiæ Europææ haud procul à Mæotica palude incolentes, Roxolanis finitimi, qui nunc *Lithuani* dicuntur, ut quidam putant. Meminit eorum Lucianus *in Toxari*, qui dicit, eos cultum & linguam communem habere cum Scythis. Juxta Tanaim flu. & Mæotidem pal. deſcribit eos Joſephus, *de bello Jud. lib.* 7. Itemque ferè Claudianus *lib.* 1. *in Ruf.*

—— *Patriamq́ bibens Mæotin Alanus.*

A Dionyſio Ἀλκιμόεντες Ἀλανοὶ vocantur, cui concinit Lucanus *lib.* 8.

Et ſequerer duros æterni martis Alanos?

Equeſtris rei ſtudioſos fuiſſe innuit idem Dionyſius, cùm ait, Πωλοδαμνῶν φῦλον Ἀλανῶν Unde Mart. *lib.* 7.

Nec te Sarmatico tranſit Alanus equo.

Ammianus ſcribit Alanos dici, quos priſci Maſſagetas dixerunt. Jul. Capitolinus eos ponit in parte Daciæ. Ptolemæus verò in ea Scythiæ parte, quæ eſt extra Imaum. Aliis intra Imaum, prope fluv. Carambicem Ferrar. Hi juncti Vandalis, Suevisque, ut & poſtea Gothis, ſub initium ſec. 5. trajecerunt Rhenum, & Moguntia, Vormatia, Remis, Ambiano &c. captis, Proſper. Caſſiod. *in Chron.* Oroſius, &c. tandem à Vallia Viſigothorum R. victi, An. 418. hinc in Hiſp. Africamque tranſierunt. Salvian. 7. *de Prov.* Baron. Eorum reg. *Alania.*

Alania, Epiſcopatus, in ſanctionibus Pontificiis Orient. Impp. circa Byzantium alicubi, in Europa aut Aſia.

Alaniticus ſinus, juxta mare Rubrum, qui & *Ælaniticus.*

Alanorſi, pop. Scythici, ad Septentr. ultimi, Ptolem. Vid. *Agathyrſi.*

Alanquera, opp. in Luſitania verſus Tagum fluv. diſtat 9. leucis Ulyſſipone. Vid. *Jerabrica.*

Alante, urbs Arcadiæ, quam Theopompus *in Hiſtoria Philippica*, *Alantrum* appellat. Volat.

Alantonis, Hiſpaniæ urbs, Antonino 8. m. p. à Pampelone.

Alanus, Dux Aremoricæ, Normannos ingenti prælio ſuperavit, An. 890. Rheg. *l.* 2. Baron.

Alanus de Lynna, Anglus, ſub Henr. 7. ſcripſit quædam in Joſephi Antiquit. hiſtoriam Longobard. Chronica Roberti Hovedeni, &c. Voſſ. *l.* 3. *c.* 5. *de Hiſt. Lat.*

Alanus Deochus, ſeu *de Teukesbure*, Anglus, ſcripſit hiſtoriam Thomæ Cantuarienſis, Baron. An. C 1162. Alanus *de Inſulis*, Doctor Pariſ. dictus *Univerſalis*, Trithem. Alanus *Capus*, & Al. *Varenius*, celebres exacto ſeculo, quorum hic de Muſica dialogos edidit. Genebr. *in Chron.* Poſſev. *appar. Sacro.*

Alanus, Scythiæ flu. Item mons Sarmatiæ. Steph. Item Gothorum dux, ſub quo Gothi propter intolerabilem Maximi avaritiam, Thraciam, Epirum, & Theſſaliam vaſtarunt, cædibuſque repleverunt, Valentem fuderunt, qui in fuga jaculo vulneratus cecidit, acceptuſque vili tugurio inter fomenta expiravit. Diacon. *lib.* 11. Hiſt. Trip. 8. 14. *Alanus* Sclavonicâ linguâ *canis* eſt, ut putat Joſ. Scaliger. Sic apud Romanos dictus *Caninus* & *Caninius.* Camdenus putat noſtrum *Alan* Britannicâ linguâ corruptum eſſe ab *Ælianus*, ſicut *Vitellianus* tranſiit in *Guidalan.*

Alanus Alan. fluv. Angliæ, in Cornub. prov. In mare ſe exonerat, prope opp. Paſtouu.

Alapeni, populi Arabiæ Felicis. Ptol.

Alapia, Vid. *Nerea.*

Alapta, plur. num. locus Thraciæ, apud Gal.

Alapuntis, Gall. Narbon. urbs. Anton. *Talart.* Simlero.

Alares, Pannoniæ pop. habet Tacitus 15. Annal. Sed non gentis nomen, verùm militum ab ala, putat Ortel.

Alaria. Vid. *Alantia.*

Alaricus, Græcè Ἀλάριχος, Claud. *de bello Getico.*

Rumpe omnes Alarice moras: hoc impiger anno,
Alpibus Italia ruptis, penetrabis ad urbem.

Nomen id fuit duobus regibus Gothicis: quorum alter Romam deſtruxit, Vid. S Zim. *l.* 5. 8. 9. Oroſ. *l.* 7. Baron. *A.* C. 395. alter cepit quidem, ſed per fraudem occiſus eſt, An. Dom. 854. Vid. Greg. Tur. 2. 35. 36. 37. Baron. *Anno C.* 484. 506. *Alaricus* Anglis dictus eſt *Alric*, Normannis *Alberic*, & ſig. *regnum*, ſive *opes*, & *potentiam*, q. d. *All rich*: nam *ric* eſt *regnum*, item *dives*, *potens* Germanis; *Ricco* Italis, *Rico* Hiſpanis, *Riche* Gallis. *Albericus* igitur ſic dicitur, ut *Plutarchus*, *Crates.*

Alarons, *Talart*, Opp. Delphinatus, ad Druentiam fluv.

Alarodii, pop circa Pontum, de quibus Herodotus. Steph.

Alarus, fluv Perſidis in Hircania. Cadit in mare Caſp.

Alas, regio quædam Attica, ſaxis Caryſtiis vicina. Euripides.

Alaſco, ſeu *Joh. de Lasko*, nobilis Polonus, ab Eduardo VI. ad Reformationem in Angliam vocatus, Eccleſias ibi Belgicam & Gall. ordinavit. Subſecutâ dein perſecutione, in Daniam, cum fidelium cœtu trajecit, ubi hi malè habiti, partim Viſmariam, partim Roſtochium devenere. Ipſe, Francofurti Eccleſiâ Belg. excitatâ, in Patriam 40. Magnatum Miniſtrorumque literis revocatus rediit, poſt 20. An. exilium. Obiit autem, An. 1560.

Alaſarna, Coorum gens apud Heſychium.

Alaſi, op. Africæ interioris à Corn. Balbo expugnatum.

Alaſia, metropolis, in ſanctionibus Patriarcharum Oriental. fortè *Alazia* Strab.

Alaſtigi, vel *Aloſtigi*, Hiſp. pop. Plin.

Alaſtor, Plutonis equorum unus, quorum nomina ponit Claudianus *lib.* 1 *de Rapt. Proſ.*

Orphnaus crudele micans, Æthonq́ ſagittâ
Ocyor, & Stygii crudelis gloria Nycteus
Armenti, Ditiſq́ notâ ſignatus Alaſtor.

Item unus ſociorum Sarpedonis ad Trojam ab Ulyſſe occiſi. Ovid. *Met. lib.* 14.

Quid referam Lycii Sarpedonis agmina ferro
Devaſtata meo? cùm multo ſanguine fundi
Caranon Iphitiden, & Alaſtoraq́ Chromiumq́.

Item Nelei fil. Neſtoris frater, autore Aſclepiade apud Parrhaſium.

Alaſtores, Dæmones quidam, qui calamitates, peſtes, & famem in terrâ diſſeminant. Vide *Telchines.* *Alaſtoras* apud Plut. *malos Genios* exponit Tho. Morus.

Alata, civitas Arab. Fel. Item alia Arab. Deſertæ. Ptol.

Alata Caſtra, urbs Scotiæ, quæ & *Caſtrum puellarum*, vulgò *Edingburg*, vel *Edenburg.* vide *Agneda* Olim *Edenodunum* dicta putatur, teſte Buchanano. Græcè Πτερωτὸν στρατόπεδον. long. 17. 12. lat. 57. 10. *Caſtra exploratorum* Antonini hic ſtatuit Talbotius.

Alaſium, op. in Hierapoli, juxta Emeſam, quod & *Elatum* dicitur. Hermol. *in Plin.* 5. 23.

Alatrium, urbs Hernicorum, quod & *Aletrium*, & *Alatrum* Frontino *Lib. de Coloniis*, ubi tamen Keuchenius *Alatrium* reponit, vel *Aletrium*. Straboni certè *Aletrium* dicitur. Plautus *in Capt.* HEG. *Certone?* ERG. Nè τὰν Φρουσινῶνα. HEG. *Vide ſis.* ERG. Nè τὰ Ἀλάτριον. HEG. *Quid tu per barbaricas urbes juras!* Populi *Alatrinates* Livio, & *Aletrinates* Plinio 3. 5. Vulgò *Alatri*. long. 37. 10. lat. 41. 40.

Alavna, Urbs antiq. Scotiæ merid. prope fontes Tinnæ. Teſte Ortelio

Alava, prov. Hiſpaniæ, aliàs Navarræ; nunc autem Caſtellæ annexa à multis annis, prope Iberum fluv. Cujus præcipua urbs Victoria, eſt inter Navarram, Ipuſcoam & Iberum fluv. Ibi aliàs Varduli pop.

Alavinus, Barbarorum, qui à Valente Imper. ripam Danubii incolendam impetravere, Dux. Hi, ſævitia præfectorum, irritati, armis arreptis Lupicinum primò, deiǹ ipſum Imperatorem vicerunt. Hiſt. Trip. 8. 14. Paul Diacon. 1. 11 Continuat. Eutrop.

Alaune, op. Britanniæ. Ptol. Vid. *Landunum*. Dicitur etiam *Alauna* Camdeno, vulgò *Allavvay*, in Damniorum finibus, inter Galavam 12. & Galacum 19 m. p. Mediolanum verſus, à Clanoventa 30. (Camdeno *Whitlie*, inter Cumbriam & Northumbriam.)

Alauni, Norica gens, ubi nunc pars Stiriæ & Archiepiſc. Salzburgenſis. Olim etiam *Ambiſontii* teſte Sanſone. Ptol. Alia Sarmatiæ. Idem. Horum reg. *Volhinia*, teſte Lud. Decio, putatur in regno Polonico, inter Poloniam ad occ. Lithuaniam ad ort. & Ruſſiam ad merid. ſita, cujus urbs primaria Luccoria. Vide *Alani*.

Alaunium, Gall. Narbon. urbs. Anton.

Alaunius, fluv. inter Iſacam & Triſantonem, per agrum Durotrigum juxta *Chriſt church* fluens. *Avon* Ortelio. *Halenus* Ptolem.

Alaunus, vulgò *Alne*, ſeu *Northryne* ex tab. fluv. Albionis in Northumbria per *Alnevvick* in mare fluens. Item, Mons Sarmatiæ Eur. Ptol.

Alavona, Vaſconum op. in Hiſpania. Ptol. vulgò *Alagon*. long. 20. 00. lat. 42. 35. juxta Salonem fluv. qui paulo infra cadit in Iberum.

Alazia, opidi nomen. Strabo *lib.* 12. Apud quem ſic Hecatæus: Ἐπὶ δ' Ἀλαζίαν πόλιν ποταμὸς ὁ Ὀδρύσης ῥέων διὰ Μυγδονίας πεδίου ἀπὸ δύσεως ἐκ τῆς λίμνης τῆς Δασκυλίτιδος εἰς Ῥύνδακον ἐμβάλλει, ἔρημον δὲ εἶναι νῦν τὴν Ἀλαζίαν λέγει.

Alazon, gens finitima Scythis. Steph. Item fluv. ex Caucaſeis montibus in Cyrum amnem defluens, Albaniamque ab Iberia dirimens. Val. Flac. *Argonaut* *verſ.* 100.

> *Hiberus qui terga Noa gelidumq; ſecuri*
> *Eruit, & tota non audit Alazona ripâ.*

Alba Dea, Vid. *Albunea*.

Alba, Romuli fil. Æneæ nepeis, cujus filius, nomine Romanus condidit Romam, ſecundùm Alenium in Tyrrhenia

Alba Sylvius, Latini Sylvii fil. ſextus Latinorum rex, patri ſucceſſit in regno, qui cùm an. 36. regnaſſet, filio ſuo Epito moriens imperium reliquit Ovid. *Met.* 15.

> —— *Clarum ſubit Alba Latinum,*
> *Epitos ex illo eſt.* ———

Alba, ſpecula & caſtellum non longè ab Aſcalone contra incurſiones Barbarorum exſtructum, in tr. Simeon.

Alba fluv. Hiſp. citer per Catalauniam in mare apud Blandas delabens, à Barcinone 9. leuc. in Bor. *Tardera*, teſte Floriano. Item, Urbs Portugall epiſc. ſub Archiepiſc. Oliſipponenſi, nota obſidione & clade Hiſpanorum, An. 659. Vid. *Elva*.

Alba Augusta, op. Gall. Narbon. in finibus Vivarenſium, à Vivario urbe ad 6. leuc. in occ. diſtans. *Aubenas*, teſte Jacobo Dalechampio. long. 24. 45. lat. 43. 34. Aliis eſt *Viviers*.

Alba Colone, Vid. *Colone*.

Alba Græca. *Belgrade* Gall. *Nandor Alba* Hung. *Griechiſch Weiſſenburg* Germ urbs munitiſſ. Hungariæ, in Raſcia prov. ad confluentes Savi in Danub. in colle, ſub Turcis ab An. 1520. malè pro *Taurino* ponitur, è cujus ruinis crevit.

Alba Helviorum, vel *Helvorum*, urbs Gall. Narbon. in Arvernorum, & Ruthenorum conf. ſub archiep. Bituricenſi, quæ & Albiga poſterioribus dicta eſt, hodie *Alby*. Vide *Albiga* Aliis eſt *Viviers*, ad Rhodan. fluv. in planitie Vivarienſis tractus caput, in Occitania regione.

Alba Julia, ſic dicta à Julia Aug. M. Aurelii Antonini matre, priùs Apulum, hodie *Weiſſenburg*, & Hungaricè *Gyula feiervar*, urbs Tranſylvaniæ, ac Principis ſedes, col. Daciæ epiſc. ſub archiep. Colocienſi, inter Claudiopolim, & Cibinium, utrinque 7. leuc à Corona 18. long 47. 00. lat. 46. 50. ſita eſt prope fluv. Marisum Vide *Apulum*.

Alba Longa, urbs in Latio, ab Aſcanio Æneæ fil. condita. Tibullus. 2. 5.

> *Albaq; ab Aſcanio condita Longa duce.*

Dicta autem *Alba* ab *alba ſue*, ibidem ab Ænea inventa. Prop. 4. 1.

> *Et ſtetit Alba potens alba ſuis omine dicta.*

Virgil. *Æn* 3.

> *Cùm tibi ſollicito ſecreti ad fluminis undam,*
> *Littoreis ingens inventa ſub ilicibus ſus,*
> *Triginta capitum fœtus enixa jacebit,*
> *Alba ſolo recubans, albi circum ubera nati;*
> *Is locus urbis erit, requies ea certa laborum.*

Ut augurio vulturis Roma, bovis Thebæ, ſic oſtento ſuis Alba condita. Legendi Liv. *lib* 1. & Dionyſius Halicarnaſſenſis. Juvenal. *Sat.* 12.

> —— *Tum gratus Iulo*
> *Atque novercali ſedes prælata Lavino,*
> *Conſpicitur ſublimis apex: cui candida nomen*
> *Scrofa dedit lætis Phrygibus mirabile ſumen,*
> *Et nunquam viſis triginta clara mamillis.*

Idem *Satyr* 6.

> *Atque eadem ſcrofâ Niobe fœcundior Albâ.*

Qu. Ennius *in Annalibus*.

> *Olli reſpondit rex Albai Longai.*

Virgil. —— *Multa Longam vi muniet Albam.*

Longa autem vocabatur à *longo tractu*. Liv. *lib.* 1. *Aſcanius florentem jam, atque opulentam urbem matri, ſeu novercæ reliquit; novam ipſe aliam ſub Albano monte condidit, quæ à ſitu porrecta in dorſo urbis* Longa Alba *appellata*. Hodie etiam *Alba* dicitur. *Savello* autem, Leandro Alberto vocatur. Dion. Halic. *lib.* 1. ubi de Alba Longa. Σαφηνείας δ' ἕνεκα, inquit, διορίζεται παρ' ἑτέραν πόλιν ὁμώνυμον ἐπικλήσει, τῷ σχήματ@ ἐπωνύμῳ. long 30 26. lat 41. 02. Baudrando *Alba* in ruinis jacet, prope tamen eſt Albanum urbs, quæ ex ejus ruderibus crevit, eſtque Epiſcop. uni ex 6. antiquioribus Cardinalibus tribui ſolitus. Diſtat Româ 14. m. p Principatus titulo gaudet Sabellorum & vino ſuo celebratur.

Alba maritima olim *Bandona*. dein *Beligrada*, & *Belgradum*, Civ. fuit Croatiæ maritimæ, nunc Dalmatiæ Deſtructa eſt, & vulgò *Zara vecchia*, Slavis *Biograd*, dicta etiam *Alba maris*, J. Lucio

Alba, Marſorum civitas, ad lacum Fucinum, ubi eam deſcribi Strabo *lib.* 5. his verbis: Ἄλβα ἵδρυται ἐφ' ὑψηλοῦ πάγου, ἔστι δὲ λίμνης Φουκίνας πλησίον. Unde Plin 3. 12. *Albenſium Alba ad Fucinum lacum.* In ei jacet autem campus, quem lacus interdum inundare ſolet. Sil. *Ital. lib* 8.

> ——— *Interiorq; per udos*
> *Alba ſedet campos, pomiſq; rependet ariſtas.*

Appianus *in Annibalicis*. Μικρὸν δέ τι πολίχνιον Ῥωμαῖοι τότε ἐπιτειχίζοντες ἐν Αἰκανοῖς Ἄλβαν, ἀπὸ τῆς αὐτῶν μητροπόλεως ἐκάλεσαν. Σὺν χρόνῳ δ' ἐπισείσαντες, ὁ διαφθείροντες ἢ οἱ γὰρ Ἀλβανοὶ συγκέκληνται, Ἀλβεσίας αὐτοὺς καλοῦσιν. Ad diſcrimen id factum eſt. Unde Varro *de L. L. lib* 7. *Cùm duæ ſint Albæ, ab una* (Longa ſc) *dicuntur Albani, ab alterâ Albenſes.* Celius Citradinus *Alba di Marſa* adhuc vocari tradit. Vide Cluver. *Ital. Ant. pag.* 707. long. 37. 10. lat. 42. 02.

Alba Pompeia, Urbs Ducatus Montisferrati; ſed ab eo avulſa paucis hinc annis, pace initâ Cheraſci, paret Sabaudiæ Duci, multas experta vices hiſce ultimis temporibus; deficitque indies, à paucis habitata Vid infra.

Alba Pompeia, col. & urbs Liguriæ, ſub archiepiſ. Mediolanenſi ad Tanarum flu Ejus meminit Plin. 3. 5. in deſcriptione Liguriæ. Ptolemæus item Liguriam deſcribens, Πολεντία, Ἄστα Κολωνία, Ἄλβα Πομπηΐα. Dio Caſſius *lib* 73. Ἦν δὲ ὁ Περτίναξ Λίγυς ἐξ Ἄλβας Πομπηΐας. Vide Cluver. *Ital. Ant. p.* 85. long. 29. 58. lat. 43. 11.

Alba Regalis, urbs Pannoniæ ſuper. in Hungariâ Ciſdanubianâ intra paludem, olim regum coronatione, & ſepulturâ celebris. *Stulvveiſſenburg* hodie ſub Turcis, à Buda ſupra 30. m. p. quot à Strigonio in Auſtrum recedit; à Viennâ 30. leuc. in Eurum, Veſprinio urbi ep vicina ad 3. leuc. long. 41. 10 lat 74. 01. ad fl. *Sarvvitze*.

Alba Sebuſiana, ſeu *Sebuſium*, *Weiſſenburg*, Urbs Alſatiæ in ditione Franciæ R. pace Monaſter. Juxta Lutram fluv. Eſtque una ex 10. urbibus Præfecturæ prov. Vid *Viſſenburgum*.

Alba Tucenſia, Italiæ Urbs, inter Tiburtum & Corfinium. Anton. ſed corruptè, pro *Alba Fucentis*. Vid *Alba*.

Alba Vallis, Vid. *Vallis*.

Alba Virgaonenſis, Plinio, *Alba & Virgao*, op. Hiſp Bæt. *Ariona*, teſte Marmol. *ex lap. vetuſto*

Alba, op. Germ. apud Nicri fluv. ulteriorem ripam: cujus ager adhuc *Alb*, in Sylva nigra & ducatu Wirtembergenſi nominatur. Item urbs Cretæ. Steph

Alba. fl. Hiſp citer. apud Emporias mari exceptus, ex quo *Rio de Ampurias* appellatur. Alter in Gall. Narbon. *Riderens* dictus Alius in Camp. Gall. Belg. vulgò *Aube*. Oritur in limite Burg. dein per Campan. fluens. Barum rigat. hinc auctus aliquot fluviis in Sequanam ſe exonerat. Dicitur etiam *Albula*.

Albace, Heracliæ Cariæ locus. Suid. *in voce Diogenianus*.

Albamala. *Aumale*, Urbs Galliæ, in Normannia prov. ad initium fluv Buzinæ. Ducatus titulo ornata. 14. leuc. Rothomago, 8. Bellovaco diſtans.

Alba-

Albamana, Vid. *Albimana*.

Albana, urbs & empor. Albaniæ ad Caſp. mare, quòd ex illa *Mar di Bachu* nominatur; vulgò enim urbs illa *Bachu* dicitur. Item urbs Arab. Fel. Ptol.

Albanenſes, Hiſp. pop. Ptol. 3.3. Vid. *Alba*.

Albani, hæretici, qui ſec. 8. Manichæorum deliria interpolarunt. Prateol. in *Albani* Gautier *Chronogr. ſec* 8.

Albania, ſic à populorum colore nominata, regio Aſiæ mari Caſpio ad ortum incumbens, Iberiæ ad occid. & Atropatiæ ad mer. contermina. *Zuiria*, magnâ ex parte, & *Chinicche* ad Occid. *Zetrachan* vero ad Arctos. Nig. & Caſt. Urbes clariores Albana & Oſica. Hanc Plin. deſcribit *l.* 6. *c.* 10. In Albania tradit Iſigonus Nicæenſis, quoſdam gigni glaucâ oculorum acie, à pueritia ſtatim canos, qui noctu plus quàm interdiu cernant. Plin 7. 2. Meminit & Gellius *l.* 9. *c.* 4. V. Solin. *c.* 25. Pop. *Albani*, quos Juſtinus *l.* 42. dicit ab *Albano* Ital. monte nomen retinere, quòd inde ſecuti fuerint Herculem, cùm, extincto Geryone, armenta ejus per Italiam duceret.

Albania, reg. Græcjæ, quæ olim Epirus & pars Maced. Occid. Ferè tota paret Turcis, populoſa valde & Chriſtianis referta, qui *Albanois* Gallis. Hinc milites *Capeleri* vulgò dicti. Vid. Volaterr. *Geogr. l.* 8. Chalcondyl. *in Mahomete* 2.

Albaniæ urbes clariores hiſce temporibus.

Aulon, *la Valona*.	Dyrrhachium, *Durazzo*.	Liſſus, *Aleſſio*.
Butrotum, *Butrinto*.		Ochrida, *Locrida*.
Croia.	Larta.	Scodra, *Scutari*.

Albania, Scotia ſic dicta, teſte Hectore Boethio, nunc etiam *Albayn* pars Scotiæ mediter. vocatur.

Albania, *Albegna*, fluv. Italiæ, in Tuſcia, in ſinum Telamonenſem defluens, prope Urbatellum. Vid. *Almiana*.

Albanopolis, urbs Maced. mediter. Albanorum metropolis, à Dyrrhachio ſupr. 40. m. p. & à Liſſo 35. in ort. long. 46 00 lat. 41. 06.

Albanum, vulgò *Albano*. Latii villa circa Velitras, ab urbe Româ ad 20 m. p. viâ Appiâ diſtans. Vid. *Alba Longa*.

Albanum. Urbs Aſiæ, in Armen. majori. Ubi S Barth. Apoſt. martyrio coronatus. Nunc diruta, niſi ſit Albana ad Caſp. mare.

Albanus, mons, & lacus in Italia. Mons hodie vocatur *Monte Albano*. ab urbe Romà 16. m. p. apud Albam urb. Horat *l.* 2 *ep.* 1.

Dictitet Albano muſas in monte locutas

Lacus vulgò *Lago di caſtell Gangolfo* Ejus meminit Propert *lib.* 3.

Albanusq́; lacus ſocii Nemorenſis ab unda.

Item *Albanus*, mons Pannoniæ ſuper. in Norici & Japygiæ confinio; *Albius* Straboni; *Auff der Alben* teſte Lazio. Item flu. Albaniç in Aſiâ, in mare Caſpium influens. *Coban* Moletio & aliis.

Sanctus Albanus, Verolamienſis, martyr in Britanniâ pro Chriſti nomine occiſus, poſtquam charitatis gratiâ confeſſorem perſecutoribus inſectatum (ut ait Gildas) & jam jamque comprehendendum, domo primùm, ac mutatis dein mutuo veſtibus occuluit, ſeque diſcrimini in fratris veſtimentis libenter perſequendum dedit. Hic trans Tameſis alveum cum mille viris, ſicco ingrediens pede, ſuſpenſis utrinque undis fluvialibus, carnificem convertit, & unà ſecum pati martyrium fecit.

Albanus, Epiſc. Philippenſis, ſede ſuâ Arrianorum inſidiis dejectus, Romam ad Leonem P. inde ad D. Ambroſium Mediolanum conceſſit. In Germania poſtmodum, cùm Arianis doctoribus obniteretur, ſub Theodoſio Jun. capite mulctatus, martyrium ſubiit. Urſtil. *hiſt. Baſil.*

Albara, Syriæ urbs circa Phœniciam. Guil. Tyrius.

Albarazinum. Urbs Aragoniæ epiſc. Vid. *Lobetum*.

Albas, & *Albe*, flu. Tiberis. Vide *Albula*.

Albatenius, Princeps Syriacus, Aſtronomus inſignis, ſec. 9. Aliàs *Mahometus Araſtenſis* dictus, Vid. Voſſ. *de Mathem. c.* 35. § 6. Galeni libros primus in Arabum ſermonem convertit, teſte Joh. Serapione. Idem ſcripſit commentarios in Ariſtotelem.

Albayad. opp. Africæ, prope paludem Nube, in Nigritia regione.

Albe, Cretæ Urbs, Steph.

Albella, flu Rhætiæ prope pagum Tuſcanum, ab ortu labitur.

Albenacum, *Aubenes*, opp. Galliæ, in Vivarienſi tractu, ad flu. *Ardeſche*.

Albenſium civitas, nunc *Viviario*, in prov. Viennenſi. *Maurienne* hodie Cœnali. Vid. *Alba* & *Albigenſium*. Item *Aqua Albenſes*.

Albericus, Marchio Tuſciæ, ab Hugone Capeto & Ottone Imp. coercitus. Circa an. 941. Luitprand. Item, Archiep. Bituricenſ. ſec. 12. Item Diaconus, qui contra Berengarium ſcipſit. Baron. *A. C.* 1059.

Alberſtrophia. opp. Lotharig. Metenſis ep. 4. leucis à Marſalia.

Albertonium, opp. Africæ, in orâ regni Barcæ, verſus Ægyptum. Al. *Paratonium*.

Albertus. Auſtriæ dux, Rom. Imp. regn. an. 10.

Albertus, ſecundus, dux Auſtriæ, imperavit 35. an. Moravos ac Sarmatas domuit, Bohemos ſubegit, adverſus Turcas exercitum conſcripſit. Egnatius.

Albertus, Dux Megapolit. à Suecis Magni tyrannidem, cujus ipſe ex ſorore nepos erat, non ferentibus, Rex electus, Magnum ejicit. Mox & ipſe ex otio in tyrannidem prolapſus, nobilitatem ſenſit inimicam. Unde à Margareta, filia Valdemiri Daniæ R. vidua Haqui, nuru Magni, cruento prælio, An. 1388. ſuperatus, poſt ſeptennalem captivitatem, regno ſe abdicavit. Joh. Magnus, *lib.* 21. Crantz. *lib.* 5. *Hiſt. Suec.*

Albertus, vel *Adelbertus*, Henr. IV Imper Cancellarius, Arch. Mogunt. Cujus hiſtoriam vide apud Abb. Urſperg. Baronium A. C. 1112, 1121. 1125.

Albertus, Patriarch Hieroſol. De quo Vid. Onuphr. Genebr. Spond. *A. C.* 1203 *n.* 5. & 1205 *n.* 13.

Albertus Magn. profeſſione Auguſtinianus, genere Patavinus, Thomæ Aquinatis præceptor, in Academia Pariſienſi Encyclopædiam, ac præſertim Theologiæ ſcientiam hauſit, quam in univerſa poſtea diſſeminavit Italiâ. Alii Germanum faciunt Dominicanum, in Sueviæ agro Lavingenſi, ex Regulis Bolſtadienſibus ortum, & epiſc. Ratisbonenſem fuiſſe, ſed ſponte reſignato epiſcopatu, ut ſtudiis vacare commodius poſſet, Coloniæ vixiſſe, ibique anno Dom. 1280. vitæ 87. obiiſſe. Vid. Leand. *l.* 1. *de Viris Illuſtr.* Voſſ. *de Mathem.* 16. § 9. 20. § 8. & 43 § 20 *Albertus* Germ. ſig. *All bright*, ut *Epiphanius*, *Phadrus Eudoxus*, *Lucilius*, *Illuſtrius*, *Fulgentius*. Nam *Bert*, & *Beort*, eſt *illuſtris*, *clarus*, ut Alfricus, & Rhenanus interpretantur. Et *Bertha* Domina Germana apud Grecos dicta eſt Eudoxia, ut ait Luitprandus. Et qui olim *Ecbert*, *Sebert*, *Ethelbert*, in recentioribus ſcriptis vocantur *Ecbright*, *Sebright*, *Ethelbright*. Camdenus.

Albertus, Bavariæ Dux, prudentiâ & moderatione inſignis, recuſavit oblatum Bohemiæ regnum, poſt mortem Alberti 2 Imper. ne Ladiſlao, ex Regina Eliſabetha, poſt mariti obitum nato, tanquam legitimo hæredi præjudicaret. Æn Sylvius, *hiſt. Bohem.*

Albertus, Auſtriæ Dux, Baſilienſium hoſtis acerrimus, audito ingenti terræ motu, quo Urbs illa concuſſa erat, odium in commiſerationem vertit & ruinas ſuas refecturos adjuvit. Urſtis. *Hiſt. Baſil.* Joh. Fabri *hiſt. Suev.* 1. 14.

Albertus, Marchio Brandenburg. *Achilles*, aliis *Vulpes* Germaniæ dictus, Circa An. 1450. Cujus hiſtoriam habent Trithem. *in Chron.* Crantz. *Metrop.* 11. 48. Æn. Sylvius. *Eur. cap.* 39. Campanus, *l.* 6. *epiſt.*

Albertus, Archid. Auſtriæ, Rodolphi 2. Imp. frater, fil. Maximil 2. & Mariæ, ſororis Phil. Hiſp. R. primò Cardinalis, dein Luſitaniæ Prorex, porro Belgi Gubernator, An. 1596. prudentiæ varia edidit ſpecimina Mortuo Philippo, depoſuit purpuram, & Infantem Iſabellam duxit, quæ dotis loco Belgium ei attulit, cum Burgundiæ Comit. An. 1598 Victus à Mauritio Naſſov. ad Neop. Oſtendam triennium obſedit, uſque ad an. 1604. Secutæ induciæ duodecennales, An. 1609. Sub quarum finem, obiit, An. 1621, Grotius *Annal Belg.*

Albertus Brandenb. Magnus M. ordinis Teut. Evangelium amplexus, Sigiſmundum I. Pol. Regem hoſtem ſenſit, ſed omiſſo M. Magiſtri, & aſſumpto Pruſſiæ Ducis titulo, pax inita An. 1525. Duxit poſtmodum Dorotheam, Danorum R. filiam, Virtutibus inclytam. Surius, Gaguin. *l.* 11, Spond. *A C.* 1525.

Albertus Aquenſis, ſcripſit occupationem Hieroſol.

Albertus Argentinus, Chronica compoſuit, ſub Car. 4.

Albertus Bannus, celebris Muſicus.

Albertus Caſtellanus, chronol. auctor.

Albertus Cnopius, Medicus Batavus, Geometra egregius, &c. Vid. Geſner. Trithem. Poſſevin. Genebr. Voſſ. *de Hiſt. Lat.* & *Mathem.* P. Jovium, *in Elogiis*.

Albertus Crantzius, vel *Hamburgenſis*, quia ibi Theologiam docuit. Scripſit Hiſtoriam Eccl. cui nomen *Metropolis*, aliaque plura. Vid. Autores modò laudatos.

Albertus Durerus, inſignis pictor Germ.

Albeterra, opp. Duc. Engoliſmenſis. Merel.

Albicampi, Vid. *Leucopedion*.

Albi montes, Vid. *Leucaore*.

Albi populi, Plin. 4. 18. 6.

Albia, V. *Alba Helviorum*, pop. *Albienſes* Sidonio Appollinari.

Albia, *Oblok*, op. Germ. in Carniola prov.

Albia, fluv. Vid. *Albis*.

Albia Terentia, Mater Sylvii Othonis, patre equite nata.

Albiana, opidum, ſeu potiùs pagus Corſicæ mediter. *Roccha piana* Caſtaldo.

Albiana caſtra, pagus Hollandiæ inter Lugdunum & urbeculam *OudenWater*, quam *Aſphen* incolæ vocant. Malè apud Antoninum legitur *Albamana*.

Albianum, Norici Urbs. Anton.

Albiatum, & *Abiatum*, cognomento Craſſum, vulgò *Albiagraſſo* op. Inſubriæ amplum in agro Mediolanenſi.

Albici, pop. Aquitaniæ. Sed Cæſar eos in Gall. Narbon. ſupra Maſſiliam deſcribit Vid. *Albenſium*.

Albicus, Arch. Prag. Sigiſmundi Bohem. Regis ope factus, Joh. Huſſo, & Viclefi reliquiis favit. Circa An. 1412. Spond.

Albidius, vir quidam, qui cùm luxu facultates ſuas prodegiſſet, ac noviſſimè domum, quę ſola reſtabat, incendio perdidiſſet; Cato ſic in eum jocatus eſt, ut diceret eum proterviam feciſſe, *Quod comeſſe non potuerat, id combuſſiſſe.* Macrob. *Sat.* 2. 2.

Albienſis Comit. prov. Hung juxta Albam Reg. in ditione Turc.

Albieta, Latinorum pop. Halicarnaſſ. 8. *Albiolanos* vertit Gelenius. *Labinienſes* Sylburg.

Albiga, urbs antiquiſſ. Gall. epiſ. Cadurcis finitima vulgò *Alby*. long. 23. 10. lat. 44. 50. Ad Tarnem, auriferum amnem: Caput dit. Albigenſis. *Alba Julia* Ptol. Vid. Cæſar *comm. de B. G.*

Albigenſes, ab *Albiga* ſeu *Albigio*, de quo ſuprà dicti, aliàs *Catari*, *Publicani*, *Patarini*, *Gazari*, *Paſagieri*, ab exilio: *Valdenſes* à Petro Valdo, Cive Lugdunenſi opulentiſſimo, ab urbe illa *Lugdunenſes*, itidem appellati, ſub Frid. Barbaroſſa prodiere. Hi Papam Antichriſtum, Eccleſ. Rom. veram matrem fornicationum pronuntiabant, puritatem Sacramentorum & dogmatum tuebantur. Hos Alex. Papa, Concilio convocato, lanienæ rapiniſque expoſuit, quo pacto diſperſi, alibi etiam doctrinam ſuam diſſeminarunt, in Bohemia inprimis. Adverſus eosdem Dominicus Calaroguenſis, fundator Ord. Prædicatorum 13. an. Tholoſæ, in qua Prov. adhuc frequentes erant, docuiſſe fertur. Interim tamen Albigenſium numerus in dies creſcebat, ſic ut cœtus numeroſos variis in locis haberent, in Gallia inprimis & Mediolani: ut apud Sigon. *l.* 18. dicatur: *tot hæreſes non tantùm pullulant, ſed ſylveſcunt in Italia, & jam Zizania ſegetes incipit ſuffocare.* Hinc in Bohemiam, Bulgariam, Croatiam, Germaniam cœtus effuſi. Naucler. Crantzius, P. Æmil *l.* 6. Platina, *in Innocentio* 3. Vid. *Valdenſes.*

Albimana, vel *Albiniana*, Antonin. *Alpheni* Simlero, Hollandiæ vicus, inter Lugdunum & Trajectum. Cohortis tertiæ *Albiniana* meminit, ex vetuſto lap. Golzius. *Albamana*, eſt in tab. Peutingeriana. Vid. *Albiana caſtra.*

Albina, nobilis matrona Rom. mater Marcelli, diſcipula S. Hieronymi, V. ejus *præf. in ep. ad Galat.*

Albinans, Jeſuita Gallus, cui cùm Franc. Ravaillacus regicidium Henric. 4. animo agitatum confeſſus eſſet, poſtmodum interrogatus, cur non rem detuliſſet, *ſe hoc donum à Deo obtinuiſſe*, reſpondit, *ut poſt datam confitenti abſolutionem, oblivioni traderet, quæcunq; ſibi fuiſſent confeſſa.* A. Rivetus, *in Ies. Vap. cap.* 12. Lud Lucius *Hiſt Jeſuit. l.* 4. *c.* 3.

Albinganum, urbs Liguriæ litoralis epiſc. ſub archiep. Genuenſi. Apud Melam extrito per incuriam librariorum *n* legitur *Albigaunum.* Atque eodem modo apud Ptol. Ἀλβίγαυνον. Flavio Vopiſco in vita Proculi dicitur pl. num. *Albingauni. Patria*, inquit, *Albingauni fuere, poſiti in Alpibus maritimis.* Strabonis tempeſtate haud magni fuiſſe momenti patet ex eo, quòd πολίχνιον, h.e. *urbeculam* appellet, cùm è diverſo Albium Intemelium vocet πόλιν ἀξιόλογον, *urbem magnam.* Hodie *Albenga*. long. 29. 30. lat. 43. 00. ſubeſt Dominio Reip. Genuenſis. Ad Rutulam amnem in planitie ſita; è cujus regione Inſula eſt exigua, & vetus ſcopulus, vulgò *Iſoletto d' Albenga*, olim *Gallinaria.* Urbs àliàs dives, nunc deficit.

Albini Villa, Vid. *Salina.*

Albiniana. Vid. *Albimana.*

Albinovanus Celſus, comes & ſcriba Neronis, ad quem ſcribit Horat. *Ep. l.* 1. *ep.* 8.

Celſo gaudere & bene rem gerere Albinovano.

Albinovanus Pedo, poëta Ovidio æqualis, qui cum *ſidereum* vocat, *Ponticorum eleg. ult. Sidereusq; Pedo.* Atque ad eundem eſt ejuſdem elegia decima *lib. prædicti.* Scripſit de navigatione Germanici, quo ex opere 23. verſus refert M. Annæus Seneca, *Suaſor.* 1. Etiam epigrammata ſcripſiſſe, colligit Voſſius ex Martialis *lib.* 2. *ep.* 77. At ſupereſt elegia ejus in mortem Druſi ſanè elegantiſſima, & ſidereo poëtâ digna. Elegia verò in obitum Mæcenatis ei falsò tributa videtur, licèt aliter ſentiat Joſ. Scaliger.

Albintemelium, *Albintimilium* Tacito, *Vintimilium* Varroni, urbs Liguriæ litoralis. Ptol. quæ Plinio, Straboni, & Antonino *Albium Intemelium* dicitur. Urbs epiſ. eſt ſub archiep. Mediolanenſi, ditionis tamen Genuenſium. Vulgò *Vintimiglia.* Populi *Intemelii* Livio. Vid. Cluver. *Ital. Ant. pag.* 65. long. 28. 30. lat. 42. 50.

Albinum, Vid. *Lucejus.*

L. Albinus, plebeius Romanus, fugiens Gallos, ex rheda uxorem liberoſque deſcendere juſſit, ut Veſtales, quę cum ſacris fugitabant, illuc imponeret Livius. Plut. *in Camillo.* Val. Max. *lib.* 1. *c.* 1. *ex.* 12.

A. Poſth. Albinus, Conſul cum Lucullo, an. U.C. 602. Res Romanas Græco ſermone ſcripſit. Gellius 3. 10. ubi etiam refert, ut Albinus veniam ſibi imperitiæ petierit, quòd homo Romanus Græcâ oratione uteretur; M. Cato a. propterea eum feſtivè riſerit, quòd maluerit culpam deprecari, quàm culpâ vacare. Idemque legere eſt apud bonorum ſcriptorum Lavernam Macrobium, *in proœmio Saturnalium.* Narrat id Plut. *in Catone*, ſed paulò aliter, ac pro *Albino* vocat *Labienum.* Catonis judicium ſequitur Suidas *in* Αὖλ. Ποσούμιος. Albinum verò defendentem V. Voſſ. *de Hiſt. Gr. lib.* 1 *c.* 20 Quinimò præter hiſtoriam Græcam etiam Annales Latinos hic ſcriptor reliquit, teſte Macrobio, *Sat.* 2. 16.

Albinus, Imp. Rom. dictus quòd exceptus ſit utero candidiſſimus, contra conſuetudinem puerorum, qui naſcendo ſolent rubere, cùm ſecundinis involuti erumpunt menſtruo fluore perliti; hinc illud Juvenalis,

—— —— *Modo primos incipientem*
Edere vagitus, & adhuc à matre rubentem.

Cæl. Rhodiginus.

Albinus, Judææ præfectus. Tacit. *l.* 13. Joſ. *Antiq. c.* 8.

Albinus Clodius, Conſul Rom. Anglorum Gallorumque Dux, à Severo apud Lugdunum victus eſt, an. 199. caputque ejus Romam miſſum, Herodian. *l.* 3. Dion. Spartian. Lamprid. Capitolinus. Item alius, Conſul, Maximi collega; Tertius, collega Præſentis; Quartus, Amantii; Quintus, Theodoſii.

Albinus, vir Prætorius, quià Romanis ad Syllam, tempore belli Socialis miſſus legatus, ſaxis ac fuſtibus à Syllæ militibus mactatus fuit. Plut. *in Sylla.*

Lucii Albini, duo inter Oratores referuntur à Cicerone, qui extare amborum orationes ſcribit, ex iiſque, Lucium, ſimplicem & antiquum eſſe; Spurium verò doctum ex diſciplina Stoicorum.

Albinus, ut pluribus jam ſupra memoratis quidam alii adiiciantur, quoque fuit Conſul, tempore quo Odoacer in Italiam venit, Caſſiod. Item Poëta Lat. qui Annales Rom. metro ſcripſit. Voſſ. *de Poët. Lat. c.* 1. Item Præfectus, cujus meminit Greg. Tur. *lib.* 4. *c.* 38. Epiſcopus quoque apud eundem, *lib.* 6. *cap.* 7.

Albiaci, iidem cum *Albicis.*

Albiolani, Vid *Albieta.*

Albion Mareoticus, Neptuni, ex Amphitrite conjuge quartus fil. Patris ductu Britanniam intrans, regnum ibi vi tenuit, A.M. 2220 quo, ſubactis Samothacis & Caſſatis, Celtarum, Oceanorum & Neptunicolarum nominibus, cœperunt dein *Albiones* dici. Primus in Brit. aſtrorum ſcientiam ac varia navium genera docuit. Ad Rhodani oſtia, cum Bergione fratre, lapidum imbre à Jove interemptus eſt, quòd Herculi tranſitum impedire voluiſſet. A.M. 2262. Ante C.N. 1708. regni 43. Diod. Sic. Mela.

Albion, *Alvion*, Ptolemæo, quæ & Britannia, inſ. maxima Europæ in Oceano, Galliæ, & Germaniæ adjacens; à Gallia 30. m.p. in Bor. diſtans. In Britanniam primam (quæ eſt Anglia, vulgò *England*) & Britanniam ſecundam (quæ eſt Scotia, *Scotland* vulgò incolis dicta) duo regna diviſa, inter Cantium prom. ad ort. & Belerium promuntor. ad occid. ad 400. m. p. lata; Longa verò inter auſtrum & ſeptentrionem ſupra 800. Angliæ regia eſt Londinum, Scotiæ Edinburgum, tametſi noſtrâ tempeſtate rex Scotus, Anglis regibus deficientibus, utrique dominatur. *Albion* autem quidam Ὄλβιον inſulam dictam putant, alii ab *Albione* Neptuni filio, qui ibi regnavit. V. Plin. 4. 16. Alii potius à rupibus, quæ eminus albæ apparentes, occaſionem præbuerunt Inſulæ detegendæ. Priùs *Samothea* dicta eſt, à Samothe Gallo, nam Galliæ continenti olim jungebatur Albion. Verſteganus *cap.* 4.

Albion nova, pars Americę ſeptentr. regio ſc. de Quivira, in regno Mexicano detecta à Francil Drak, Equite Anglo, An. 1579. & ab ipſo *nova Albion* dicta. Regio perampla, ſed nondum bene cognita Europæis, neque etiam verſus oram littoralem. An pars terræ Eſonis?

Albipheda, vel *Abilpheda*, Arabs Coſmographiæ peritiſſimus. Vid. Poſtell. *præf. in Coſmogr.*

Albis, vulgò *Elbe*, Germ. flu. in finibus Sileſiæ oriens, in merid. primùm, deinde in occid. poſtea in ſeptentr. per Bohem. Miſniam, & Saxoniam, auctus Multâ, Egrâ, Salâ, ac Ortellâ, in Oceanum fluit, infra Hamburgum urbem Holſatiæ maximam: Ferr. infra Glucſtadium habet Braudrandus. Dreſdâ, Torgâ, Vitebergâ, Magdeburgo, Luneburgoq; urbibus præclaris eo irrigatis. V. infr. Lucan, *l.* 2.

Fundat ab extremo flavos Aquilone Suevos
Albis, & indomitum Rheni caput.

Dicitur eodem nomine Græcis auctoribus Ἄλβις, Strab. ſc. *l.* 7. ac Ptolem. Dioni verò *l.* 54. eſt Ἄλβιος, ubi tamen corruptus eſt caſus genetivus τοῦ Ἀλβείου pro Ἄλβιος. Nomen habere à numero, indicat Fabricius in Miſnicis, fontium nempè 11. ſive amnium in eum influentium. *Elve* enim & *Elbe* Germanis *undecim* ſignificat. Bohemis verò, apud quos originem ſumit, *Labe* dicitur. Poſterioris ſeculi ſcriptoribus *Albia* dicitur. Porrò hic flu. mediam ſecat Germ. Nomen ipſum id indicat. Nam ea vox *Albis medium* ſignificat. Scal. *in Hypercritico.* Vid. Munſter *l.* 3. Cluver. *l.* 3. *introd. Geogr.*

Albis, fluv. in monte, *das Riſengeberge*, id eſt, *Gigantum juga*, ortus Bohem. *Labe* dicitur. Suſcipit Multam fluv. d. in Egram ex monte pinifero fluentem, poſt Salam ac Ortellam, & per Saxon. ſuper. fluens, inde per inferiorem, inter Ducatus Bremenſem & Holſatiæ, infra Glucſtadium Oceano Germ. miſcetur. Baudr.

Albiſtrum, op. Brutiorum mediterran. in Calabria citeriori, ad Apennini montis radices, hodie *Urſomarſo*, teſte Gabriele Barrio.

Albium Intemelium, Vid. *Albintemelium.*

Albius, mons Japodum (*Byrramerwald* incolis) ingens, ex quo Colapis flu. profluit, qui & *Alben* dicitur. ad occid. ubi *Albium* op.

Albius, nomen viri apud Horat. *lib.* 1. *Sat.* 4.

Stupet Albius ære.

Et *alibi*, *Nonne vides Albi ut male vivit filius, utq;*
Barrus inops? magnum documentum, ne patriam rem
Perdere quis vellet.

Item *Albius*, cognomen Tibulli. Idem Horat.

Albi noſtrorum ſermonum candide judex,
Quid nunc te dicam facere in regione Pedanâ,
Scribere quod Caſſi Parmenſis opuſcula vincat.

Albocella, Vaccæorum urbs mediterr. in Tarracon. reg. Ptol. *Arbocala* Livii puto, & *Arbucale* Stephani.

Albofleda, Soror Clotharii R. cum fratre baptizata. Gregor. Tur. *l.* 2. *c.* 31.

Albohazen Haly, fil. Abenragelis, Arabs ſec. 3. clarus, ſcripſit de Aſtrologia Judiciar. quod opus Alphonſus 10. Caſtell. R. Hiſpanicè edi curavit, jam etiam Latinè habetur. Voſſius *de Mathem. c.* 35. §. 27. & 37. 14.

Albo-

Albocenſi, Daciæ populi. Ptolemæus. Urbs *Cöſoa*, Hungaris ſubmezza, teſte *Riccioli*.

Alboinus. Longobardorum rex, Gepidas bello olim infractos ... memorabili poſthac victoriâ apud ſuos elatus, regnavit circiter an. 30. tandemque uxoris Roſimundæ, quæ filia erat Cunimondi Gepidarum Regis à ſe victi & interfecti, dolo necatus eſt, An. 571 Vide Blond. *Dec* 1. *lib*. 4. P. Diac. *lib*. 1. & 2.

Albonenſes, Illyrici Populi. Plin. *l*. 3. *c*. 21.

Albonica, Hiſp. Urbs Antonino, inter Liminium & Cæſaraugust.

Albonus, Hungariæ rex, Petro ob libidinem & ſævitiam pulſo, deſignatus, regnavit annum unum.

Albornozius. Cardinal. & Archiep. Toletanus, in Hiſp. & Ita. ſigeſtis rebus clarus. Obiit An. 1367. l'Eſcal *in ejus Vita*. Sanderus *in Elog*. Albi, *Elog. Cardinalium*. Mariana, *l*. 17. *c*. 10.

Albori, Macedoniæ pop. Ptolem.

Albretanus Henricus, Vid. *Henricus*.

Albretum, opp & Duc. Galliæ, in Vaſconia. Hinc Johanna Albretana, Henrici M. mater. Vid. *Lebreti Vicus*.

Albucilla, mulieris nomen eſt apud Tacit. *lib*. 5. ſed admodum impudicæ, & multis adulteriis infamis.

Albudinum, Vid. *Claudia Aqua*.

Albu-Haſcen. Rex Feſſæ, poſt Jacobum, Regi Granat. Abul-Hagex, contra Chriſtianos, auxilia ſummiſit. Poſtea Regem Tremiſſanum regno pepulit, & potentiſſimus Africæ Regum evaſit. Odio tandem in Chriſtianos furens cum ingenti exercitu in Hiſp. trajecit, An. 1340. Sed Tariſâ fruſtra obſeſſâ, & copiis ejus magnâ ſtrage victis, in Afr. reverſus, & à fil. cognom Petri Caſtellani auxiliis ſubnixo, potentiâ ſuâ exutus eſt. Mar. *l*. 1. *c*. 38.

Albula, qui & Tiberis, teſte Plinio, ſic ab aquarum *albedine* dictus. Ἀλβούλας Dionyſio Hallicarnaſſenſi, & apud Euſt. *in Dionyſ*. Ἄλβουλα. Virg. *Æn* 8.

—— Aſperq; immani corpore Tybris,
A quo poſt Itali fluvium cognomine Tybrim
Diximus, amiſit verum vetus Albula nomen.

Ovid. *Faſt*. ubi de Hercule,

Venit & à tanto eſt Albula pota Deo.

Livius, *Pax ita convenerat, ut Hetruſcis Latiniſq; fluvium Albula, quem nunc Tiberim vocant, finis eſſet.*

Albula, altera, quæ & *Albulates* Plinio, fluv Piceni in Aprutio, per fines Prægutiorum, inter Aſculum, & Interamnam urbes fluens in mare Hadriaticum. *Liberata* hodiè nomen habet, uti tradunt Blondus, & Leander.

Albula, aqua quædam in agro Tiburtino, quæ (ut Strabo teſtatur) vulneribus medetur. Mart *lib*. 1.

Itur ad Herculei gelidas qua Tiburis arces,
Canaq; ſulfureis Albula fumat aquis.

Item *Albula*, pl. num. Idem.

Quod ſicca redolet palus lacuna,
Crudarum nebula quod Albularum.

Albulenſis, Urbis Epiſc. in Hiſpan. meminit Concilium Toletanum. In Mauritania Cæſarienſi Victor Utic.

Album, promuntorium Africæ. Plin. Item aliud in Phœniciâ, non procul à Tyro. Idem.

Album mare, Vid. *Mare album*.

Albumazar, vel *Aboaſſar*, Philoſophus, Medicus, & Aſtrologus inſignis, natione Arabs, educatus tamen in Africâ. Plurima ſcripſit, de quo vide Geſnerum *in Bibliotheca*. Joſ. Blanc. *in Chronol. Mathematicorum*. Voſſ. *de Mathem* c 35. § 4. Vixit ſec. 9.

Albuna, Dea, quæ in nemore quodam agri Tiburtini colebatur, putaturque eſſe Ino Athamantis uxor, quæ viri furorem metuens, unà cum Melicertâ fil. ſe in mare præcipitavit. Ovid. *Metam lib*. 4. *fab* 13. Pauſan. *l*. 1. *Lact. lib*. 1. *c*. 6. Aliis Nympha fuit indigena, aquarum ibi ſaluberrimarum præſes, Plin. *lib*. 31. *c* 2. Alii Sibyllam Tiburtinam fuiſſe volunt. Iſid. Gloſſ. *Albuna, mater Matuta*. Scribe *Albunea* ex Lactantio (qui unam è Sibyllis facit, *l*. 1.) Virgilio, & Gloſſis vett. in quibus *Albunea*. Græcis duobus nominibus indigitatur Λευκοθέα, & Ἰνώ, Latini verò utrumque complexi *Albuneam* dixerunt, uno verbo. Meurſius.

Albunea ſilva, & *Albuneum fons*, apud Tybur urbem, & Anienem flu. nunc etiam *Albuna* vulgò dictus, Virg. *Æn*. 7.

—— —— Lucoſq; ſub alta
Conſulit Albunea, nemorum quæ maxima ſacro
Fonte ſonat. —— ——

Horat. *lib*. 1. *Carm Od*. 7.

Me nec tam patiens Lacedæmon,
Nec tam Lariſſæ percuſſit campus opimæ,
Quam Domus Albuneæ reſonantis,
Et præceps Anio, & Tiburni lucus.

Tibullus *Albunam* vocat. *lib*. 2. *el* 5.

Quòdq; Albuna ſacras Tiberis per flumina ſortes
Portarit ſicco perlueritq; ſinu

Albunea, *Albona*, fluv. Italiæ, in Duc. Med. & agro Novarienſi. Dicitur & *Albonea*, inque Padum influit.

Albuquercum, Opp. Hiſpaniæ, in Extremadura prov. à limite Portugalliæ, 3. leucis in clivo, prope Geboram amnem.

Albuquercus Alphonſ. dictus *Magnus*, ab Emanuele Luſitan. Rege in Indiam miſſus, plurima Regna ſub ejus jugum miſit, pacemque cum Perſarum R. à quo munera accepit, iniit. Obiit An. 1515. in portu Goenſi, cùm ægrè ferret ſucceſſorem ſibi datum. Barrol. Maffeus, Marmol.

Alburacus, fluv. Galliæ Narbonenſis, vulgò *l'Ariège*, in Occitania, cadit in Garumnam paulo ſupra Toloſam. Aliis *Aurigera* olim *Aregia*. Quod vide.

Alburgum, ſeu *Ælburgum*, urbs Daniæ Epiſc. ſub Archiep. Lundenſi. In Julia, ad ſinum Limicum, *Limfort*.

Alburnus, mons Lucaniæ apud Silarum fluv. *Alborna*, teſte Cittadina. & Scipione Mazellâ. Virgil. *Georg*. 3

Eſt lucos Silari circum, ilicibuſq; virentem
Plurimus Alburnum volitans, cui nomen aſilo
Romanum eſt, œſtron Graii vertere vocantes.

Obſervet Lector loci hujus Deum dictum etiam *Alburnum* ut inde Romanum morem teneat, qui Deos locorum eodem nomine appellabant, quo ipſa loca. Tertullian. *l. adverſus Gentes*, & *contra Marcion*. *l*. 1. *c*. 18. *Vetus erat decretum, ne quis Deus ab imperatore conſecraretur, niſi a Senatu probatus; ut M. Æmylius de Deo ſuo Alburno.* Fuit etiam *Alburnus* nobilis declamator. Seneca. Item nomen piſcis apud Auſonium *in Moſella*,

Quis non & virides, vulgi ſolatia Tincas,
Norit & Alburnos prædam puerilibus hamis?

Albus, lacus Tart. Aſiaticæ. In reg. Cataja, verſus civ. Cambulum.

Albus murus, Vid. *Leucotiche*.

Albus pagus, locus eſt medius inter Berytum & Sidonem, ubi Antonius cum militibus ſuis Cleopatram expectavit. Plut. Locus item ad ſinum Arab. Arrian. *in Periplo* maris Erythræi.

Albuſama, *Alboran*, Inſ. Africæ, in Mediterr. mari in ora regni Fezzæ, Sanuto. Vid. *Erroris Inſ*.

Albutius. Celtiberorum Princeps, cui captam ſponſam pulcerrimam P. Scipio Africanus reſtitui juſſit. Plutarch. hunc *Luceium* vocat. Val. Max. *Indibilem*, *l*. 4. *c*. 3.

Albutius Silvius, V Rex Latin. ſucceſſit Patri Sylvio; deceſſit, An. regni, 39. Mundi 3026. Vid. Euſeb. *Chron*. Dionyſ. Halic. 1. 8.

Albutius Silus, Novarienſis orator, receptus in Planci oratoris contubernium: jam verò ſenior, ob vitium vomicæ Româ Novariam rediit, convocataque plebe, cauſis, propter quas mori deſtinâſſet, in concione redditis, abſtinuit cibo. Suetonius *de Illuſtr. Orat*.

T. Albutius, Philoſophus, diſcip. Epicuri, cujus M. Varro meminit, diciturque, eum Satyras ſcripſiſſe Luciliano ſtylo. Nam & Lucilius eum ut Græca miſcentem verba notat his verbis,

Græcum te, Albuti, quam Romanum atque Sabinum,
Municipem Ponti, Titi, Anni centurionum,
Præclarorum hominum, ac primorum, ſignifer umq;,
Maluiſti dici Græcè ergo prætor Athenis,
Id quod maluiſti, te, cum ad me accedis, ſaluto:
Χαῖρε, inquam, Tite: lictores, turma omnis cohorſq;
Χαῖρε, hinc hoſtis Muti Albutius, hinc inimicus.

Vid. Cic. 1 *de N. D.* & 5. *Tuſc.* & 1. *de finibus*.

Albutius, vel *Albucius*, Canidiæ pater, homo inſigniter avarus & ſordidus: Quando ab ob... comparanda ſervos ſuos mittebat, mortem eis minitabatur, ni pro ejus voluntate comparaſſent. Alii 2. ſcribunt, cùm ille convivaretur, ſervis officia diſtribuiſſe, & antequam aliquis peccaſſet, eos cecidiſſe, dicentem, vereri ſe, ne cùm peccaſſent, cædere illi poſtea non vacaret. Horat. *Sat*. 2. *lib*. 2.

— —   Hic neque ſervis
Albuci ſenis exemplo, dum munia didit,
Sævus erit, —— —— ——

Alcacar, cognom *Quivir*, metrop prov. Aſgar, in ora Barbariæ, à Jac. Almanſor, Fezzæ R. condita, ut inde commodius in Granatenſe R. trajectus eſſet. Ab Alphonſo 5. R. Luſit. capta, an. 1458. Joh Leo, Marmol. *l*. 1. *c*. 6 & *l*. 4. *c*. 41. Sanut. *l*. 4. Alia, in Caſtellæ Regno urbs.

Alcadeta, Opp. Hiſp. in Vandaluſia.

Alcæi pop. Centuripi vicinos quidam conſtituere.

Alcæus, poëta Lyricus, Leſbi urbe Mitylene oriundus, floruit Olymp 44. an. 2. ut Euſeb. *in Chron*. tradit. Et firmatur, tum eo, quod Periandri temporibus vixiſſe dicat Herodot. *l*. 5. tum inimicitiis, quas geſſit cum Pittaco ſeptem ſapientum uno, qui claruit Olymp. 42. uti Diog. Laert. teſtatur *in ejus Vita*, quem adeò amarum fuiſſe ſcribunt, ut authoritate ſui carminis multos ex civitate ejecerit. Unde Horat *l*. 4. *Od*. 9. *Altæi minaces Camœnas* vocat. Fuit hic magnificus, brevis, diligens, & plurimùm Homero ſimilis, de quo Quinctilianus, Cic. & alii. Ejus è prælio profugi arma reperta, hoſtes in Sigæo, in templo Minervæ, ſuſpenderunt. Herodot *Terpſich*. Fuit alius *Alcæus*, Comœdiæ veteris ſcriptor, quem decem Comœdias reliquiſſe author eſt Suidas. Earum *Endymion* memoratur Polluci *l*. 9. *Paſiphae*, eidem *l*. 10 quâ cum Ariſtophane Athenis certavit. Athenæo etiam citantur ejus *Palæſtine*, *Nuptiæ ſacræ*, *Sorores ſtuprum paſſæ*, *Ganymedes*, & *Calliſto*. Item *Alcæus* Herculis avus, à quo ut quidam volunt, *Alcides* dictus fuit Hercules. Apollod. Diod. Sic. Euſeb. Item Omphales & Herculis fil. Herod. Clio. Alius V. apud Ælian *Var. hiſt* *l*. 11. *c*. 12.

Alcai, mons celſus & fertilis, in Fezzæ regno, à primariis regni habitatus, & proin munitiſſimus. Marmol. 4. 89.

Alcaida, nomen Judicis & præfecti urbis, in Barbaria. Vid. eundem, *l*. 4. *c*. 21.

Alcairum, Ægypti urbs, de cujus nominis origine ſic Bochartus: Arabicâ linguâ, inquit, quæ inter Ægyptiam & Hebræam media eſſe creditur, קהר *cahara* eſt *vincere*. & קָהִר *Caher Victoria*, unde nomen אלקאהרה *Alcahira*, id eſt, *victrix*, urbi *Cairo*, quia Muazzus illam ædificavit in Horoſcopo Martis זהו קאהר ארפלך *qui vincet orbem*. Ita reddenda erant Elmacini verba Hiſtor. Saracen. *p.*227. quæ doctiſſimus interpres multò aliter accepit.

Alcala Regalis, opp. Hiſpaniæ, in regno Granatæ & confinibus Vandaluſiæ: 9. leucis Granatâ diſtat.

Alcala S. Juſti. Vid. *Complutum*.

Alcamenes, nonus Rex Spartanorum, ex Agidarum familiâ, patri Teleclo ſucceſſit, & an. 77. regnavit. Hujus tempore bellum Heloticum fuit, quibus auxilia tulerunt Argivi. Pauſ. *in Lacon*. Abſtinentiâ & Juſtitiæ laude clarus, Vide egregia ejus dicta, apud Plut. *in Apophth. Lac.c.*32. Item *Alcamenes*, Achæorum dux. Idem *in Achaicis*. Quin & ſtatuarius ejuſdem nominis fuit Praxitele vetuſtior, qui Agoracritum Parium condiſcipulum in faciendâ Venere ſuffragio pop. Athenienſis ſuperavit. Plin. 36.5. Meminit ejus Lucianus *in Hermotimo*, itemque de Imaginibus, & opera ejus paſſim recenſet Pauſanias *lib.*8. Vid. etiam Plut. *de bene adminiſtr. Rep.c.*12.

Alcamenes, Sthenelaidæ fil. præfectus quarundam navium Lacedæmoniorum, ab Athenienſibus interfectus. Thucydides *l.*8.

Alcamus, opp. Siciliæ, ad radices montis in valle Mazaræi 20. m.p Palermo, & totidem Drepano diſtans.

Alcander, unus è comitibus Sarpedonis, Lyciæ regis, ab Ulyſſe ad Trojam occiſus. Ovid. *Met.*13.

Alcandrumq́; Haliumq́; Noemonaq́; Prytanimq́;

Item adoleſcens Lacedæmonius, qui Lycurgo oculum baculo eruit, adverſus quem noluit animadvertere Lycurgus, ſed miſſis conſuetis miniſtris, eum domum introduxit, ſibique miniſtrare juſſit. At Alcander, cùm Lycurgi manſuetudinem perſpiceret, plurimo amore eum poſteà proſequebatur. Plut. *in Lycurgo*, & *in Apophth. Lac.c.*89. Item *Alcander*, qui poëtane, an alius generis ſcriptor fuerit, non video unde colligi poſſit, niſi fortè ex loco Clem. Alex. quem profert Voſſius *de Poetis Gr. pag.*65.

Alcandre, Polybii Thebani, hominis ditiſſimi, uxor. Hom. *Odyſſ. δ.* ver. 126.

Ἀλκάνδρῃ Πολύβοιο δάμαρ, ὃς ναῖε ἐνὶ Θήβῃς
Αἰγυπτίῃς, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται.

Alcanitium, opp. Hiſp. in Aragonia, ad fluv. *Guadalete*. Raros incolas habet.

Alcanor, viri proprium, cujus meminit Virg. *Æn.*10.

Huic frater ſubit Alcanor, &c.

Alcantara, Vid. *Norba Cæſarea*.

Alcaratium, opp. Hiſpan. in Caſtella nova, aliter *Villanova*, juxta flu. *Guadarmena*. Hinc montes dicti *Sierra d'Alcaraz*.

Alcarſus, Vid. *Calcartium*.

Alcataranus, poſt Abdumalicum, Rex Cordubenſis, cùm plus æquo peregrinis Mahometanis, Damaſcenis inprimis, faveret, ſuorum odium incurrit, ſed vicit hos prope Toletum. Ipſe autem à prioribus poſtmodum captus & de muri pinna ſuſpenſus eſt. Marmol. 2.14.

Alcath, aliàs *Elcath*, civitas quæ cum ſuis ſuburbanis de tribu Aſer data eſt Levitis. Joſuæ 21.31. Hier. *de locis Hebr. literâ E.*

Alcathea, nominatur ab Authore Scholiorum in Ariſtophanis Equites, mater Pauſaniæ regis, qui contra patriam cum Perſâ conſpiravit, uxor Cleombroti, quæ ab aliis *Theano* vocatur, ut notat Janus Gebhardus, *ad Nepotis Pauſaniam*.

Alcathi. Villa in Cypro Inſula. Jul. Poll.

Alcathoe, urbs eadem cum Megaris in Achaiâ. Ovid. *lib.*1. *Triſt.*

Et quos Alcathoes memorant à mœnibus ortos.

Alcathous, Pelopis fil. qui cædis Chryſippi fratris ſuſpectus Megara venit, occiſoque leone, qui multos, & in iis Megarei regis filium Euripum necaverat, aſcitus Megareo gener in regno ſucceſſit. Pauſ. *lib.*1. Item *Alcathous* Trojanus Hippodamiam, Anchiſæ filiam in uxorem duxit, & in pugna apud Trojam ab Idomeneo Cretenſi occiſus eſt. Hom. *Il. N.*

Alce, canis nomen apud Xenophontem, *lib. de Venatione*. Item una è canibus Actæonis apud Ovid. *Met.*3.

Et Dromas, & Canache, Sticteq́; & Tigris & Alce.

Item nomen meretricis. A. Gellius 4.11. Item urbs Hiſp. in Celtiberia, quam Gracchus ad deditionem compulit. Liv. *l.* 10. *Dec.*4.

Alcedo, nomen loci, apud Dar. Phrygium, unde Thoas claſſem Græcis advexerat: ſed *Calydonia* legendum haud dubiè: Ortelii codex membraneus, ut ipſe refert, *Calydone* habet.

Alcenor, vir fuit Argivus, qui in ea pugna qua 300. Argivi cum totidem Lacedæmoniis de finibus certarunt, ſolus cum Chromio ex ſuis ſuperfuit, hoſtibus quoque omnibus, uno Othryade excepto, ad internecionem deletis. Herod.

Alces, Bithyniæ fluv. Plin. *lib.*5. *cap. ult.*

Alceſte, vel *Alceſtis*, Peliæ fil. uxor Admeti regis Theſſaliæ, quo ægrotante, reſponſum fuit ab oraculo; quòd brevi moreretur, niſi aliquis amicorum pro eo morti ſe traderet. Quod cùm omnes recuſarent, ipſa promptiſſimam ſe obtulit. Juvenal. *Sat.*6.

—— Spectant ſubeuntem fata mariti
Alceſtem: & ſimilis ſi permutatio detur,
Morte viri cupiant animam ſervare catellæ.

Ab Ovidio *Pagaſæa* dicitur, à Pagaſis urbe Theſſaliæ, *lib.*3. *Metamorph.*:

Fata Pheretiada conjux Pagaſæa redemit,
Proq́; viri eſt uxor funere lata ſui.

A Claudiano *Theſſala*. *De laud. Serenæ*:

—— Conſorte redempto.
Caſta maritali ſucceſſit Theſſala fato,
Inq́; ſuos migrare virum non abnuit annos.

Plura apud Eurip. *in Alceſte*. Vid. *Admetus*.

Alceſtria, opp. Angliæ, in Warvic. prov. ad amnem *Trovv*. *Aulceſter*. Diſtat Warvvico 11. mil. Angl.

Alcetas, Rex Moloſſorum, longâ ſerie generationum originem ſuam ad Pyrrhum Achillis fil. referens. Alius qui ſub Alex. M. dux fuit. Utriuſque meminit Suidas. Pauſ. 1. Item octavus Macedonum rex, regn. an. 39. Denique *Alcetas*, hiſtoricus Græcus, ſcripſit de iis, quæ Delphis dicata erant. Athen. *lib.*13. ubi citatur *ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων*.

Alcetas, Moloſſorum rex, profugus ad Dionyſium Superiorem, qui ope ejuſdem & Illyriorum in regnum reſtitutus eſt, cùm Epirotarum plures decem mille cæſi eſſent, Olympiad. XCVIII. anno quarto. *Diod.* XV. 464. Hunc in ſocietatem Athenienſium adduxit Timotheus.

Alcetes, Arymbæ fil. Æacidâ fratre natu major, Epirotarum rex, ſed impotentis iracundię vir, atque idcirco à patre expulſus, cùm in Epirotas quoque ſęvire ac furere inciperet, noctu conſpiratione factâ, unà cum liberis de medio ſublatus eſt. Cui interfecto, Epirotę Pyrrhum Æacidę fil. ſubſtituerunt. Pauſ. *in Phocicis*.

Alcetienſium, meminit vetus lapis, in Auſtria, Lambachi. Lazius 1. in R.P.R.

Alchabitius, Aſtrologus Arabs, ſec. 12. Scripſit quędam in Aſtrolog. & Optica. Voſſ. *de Math.c.*62. *§.*4. & *c.*64. *§.*1.

Alchaſar, regio, unde Euphrates oritur.

Alchidas Rhodius, Cupidinem nudum Praxitelis manu factum adamavit, atque in eo amoris veſtigium reliquit. Plin. 36.5.

Alchimachus, pictor nobilis. Plin. 35.11.

Alchindus. Arabs, inter 12. ſubtiliſſima ingenia Cardani, *l.*16. *Subtil.* Scripſit de ſex qualitatibus.

Alchione, mons Macedonię. Plin. 4.10.

Alchippe, op. Fucino lacu hauſtum. Plin. 3.12. Alii tamen *Archippe* ſcribunt.

Alciacum, *Auchy le Chaſteau*, opp. Arteſię prov. juris Gall. ad Altiliam fluv. 4. leucis ab Hedino, in merid.

Alciatum, *Alzate*, oppidul. Duc. Mediol. in Italia. Vide *Alſiatum*.

Alciatus Andreas, IC Mediolanenſis, Juriſprudentię Repurgator, a Franc. 1. in Galliam accitus, Avenione, Avarici, Aurelianique docuit. Dein Patavii, Bononię, Ferrarię, Papię, ubi obiit An. 1550. Scripta ejus in Jure plurima, & Emblemata extant. Forſter. *de Juriſc.* Morig. *hiſt. Mediol.*

Alcibiades, Imp. Athenienſis fuit, ſummo loco natus, naturęque & ingenii donis excellentibus exornatus: ruſus verò omni vitiorum genere deformatus; niſi quantum eum ab illis retraxit diſciplina Socratis, cui ſe erudiendum tradidit. Vitam ejus prolixè deſcripſit Plutarchus Grecè; Latinè verò perquam eleganter Corn. Nepos. Vid. etiam Thuc. *l.*5.6.7.8. Xen. *Hellen. l.*1 Theopomp &c. Hic Alcibiades in ludum quendam ingreſſus, cùm apud magiſtrum Iliada Homeri poſtulaſſet, nec inveniſſet, alapam ei impegit ſatis duram, atque eum imperitum eſſe, & ſimiles ſui pueros efficere dixit. Mortem ejus, quod attinet, de ea ſic Juſtinus *l.*5. *Quem* (Alcibiadem) *cùm profectum ad Artaxerxem Perſarum regem comperiſſent, citato itinere miſerunt, qui eum interciperent: a quibus occupatus, cùm occidi aperte non poſſet, vivus in cubiculo, in quo dormiebat, crematus eſt.* Contrà verò habent Plut. & Corn. Nepos, *in ejus vita*, ut jam vidit Clar. Berneggerus. Verba Cornelii in mendo cubant. *Illi cùm eum ferro aggredi non auderent, noctu ligna contulerunt, circa domum ſamenam, in quâ quieſcebat, eam ſuccenderunt*, &c. Non attinet virorum doctorum ſuper hunc locum conjecturas apponere. Lege, *circa domum Saniſenam*. Saniſene autem locus eſt in confinio Phrygię & Galatię.

Alcidæ, Dii apud Lacedęmonios ſic nuncupati. Heſychius. *Ἀλκεῖδαι, θεοί τινες παρὰ Λακεδαιμονίοις.*

Alcida ſtatua, Vid. *Alybe*.

Alcidamas, luctator inſignis. Stat. *Theb.*10.

— Tuq́; ô ſpectate palæſtris
Omnibus, & nuper Nemeæo in pulvere felix
Alcidama.

Idem *lib.* 6.

Tandem inſperatus nudâ de plebe Laconum
Proſilit Alcidamas.

Item Eleates Philoſophus, Gorgię Leontini diſcipulus. Suid.

Quin.

Quinctilianus verò inter oratores eum numerat. *lib.* 3. Atque extant ejus aliquot orationes in volumine orationum Rhetorum Aldino.

Alcidamidas, Dux Meſſeniorum, Vid. Pauſan. *l.* 4.

Alcidamas, Rhetor antiquus, inprimis nobilis. Mortis laudationem, & de Muſica ſcripſit. Cic. 1. *Tuſcul Qu.* An idem cum priore? Diog. Laërt. *in Protagora*, *l.* 9. Suid. Quintil. 3. 1. Plut. *de* 10. *Orator. c.* 6. & 8.

Alcidas, à Lacedæmoniis, cum 23 triremibus, ad occupandam Corcyram miſſus. Diod. Thuc. *l.* 3. *c.* 8.

Alcides, Minerva cognominata eſt à Macedonibus. Liv. *lib.* 2. *Dec.* 5. de Perſeo rege bellum adverſus Romanos ſuſcipiente. *Ipſe*, inquit, *centum hoſtiis ſacrificio regaliter Minervæ, quam vocant Alciden, confecto, cum purpuratorum, ac ſatellitum manu Citium profectus eſt.* Item Herculis cognomen, ab Ἀλκὴ, id eſt, *robur*; vel ab *Alcæo* avo paterno, ut vult Herodotus.

Alcidzuri, Vid. *Boiſci.*

Alcimachus, pictor nobilis. Plin. 35. 11.

Alcimede, uxor Æſonis, & Jaſonis mater, teſte Pherecyde. Quanquam Homeri enarrator Æſonem ex Polymelâ Jaſonem genuiſſe ſcribit. Ejus meminit Val. Flaccus, *Argon. lib.* 1.

—— Hunc gravis Æſon

Et pariter vigil Alcimede ſpectantque, tenentque. Vid. *Alcymede.*

Alcimedes, Poëta Tragicus, Megarenſis. Suidas.

Alcimedon, cælator inſignis. Virgil. *Eclog.* 3.

—— Pocula ponam

Fagina, cælatum divini opus Alcimedontis.

Alcimedon, campus in Arcadia. Pauſ.

Alcimenes duo fuere, Megarenſis Tragicus, & Athenienſis Comicus, uterque Suidæ memoratus. Poſterioris *Theſaurum*, & *Peccantes* citat Athenæus. Item *Alcimenes* inter Achæos, gloriâ, genereque vir primarius, cujus meminit Plut. *in Dione.* Item alius, Epirota, Demetrii comes, omnium audaciſſimus, ac robuſtiſſimus. Plut. *in Demetrio.*

Alcimoennum, Germ. urbs. Ptol. Quidam ejus loco *Ulmam* ponunt.

Alcimus, Siculus, Italica conſignavit. Athen. *lib.* 10. & Feſt. Pomp in *Roma.* Item orator, ſui temporis facilè princeps. Laert. *in Stilpone.* Item Lydorum rex, pietate, ingenioque mitiſſimo inſignis. Cæl. Rhod. 19. 2.

Alcimus, Judæus transfuga, & proditor, à Demetrio, ſeu Lyſiâ ſummus Judæorum Pontifex conſtitutus, quamvis de ſacerdotum genere non erat. 1. Mac. 7. 9. & 2. Mac. 14. Vide Joſephum, *Antiq. l.* 12. *c.* 17. Salian. Torniel. *A. M.* 3883. *n.* 2. 3893. *n.* 2. & 3895. *n.* 1.

Alcimus, Rhetoricam Burdigalæ docuit, cujus meminit Hieron. *in Chron. Euſebii*, Anno 360. & Auſonius 2. *Epigr. de Profeſſ.*

Alcimus Avitus, Archiep. Viennenſis, circa an. D. 500. Refutationes Arianorum, Neſtorianorum, Eutych. & Pelagii; item Epiſt. libros 9. Homilias, & poëmata ſcripſit, ex quibus ſex libelli, præcipuas Geneſeos & Exodi hiſtorias explicantes, ſuperſunt. Gregor. Tur. 2. 34. Ado Vienn. *in Chron.* Venant. Fortun. Bellarm. *de Scriptor. Eccl.* Baron. *A. C.* 494. 509. & 520.

Alcinor, Argivus, in pugna contra Lacedæmonios, ab utraque parte trecenis confligentibus, victor obiit. Herodot. *l.* 1.

Alcinous, Nauſithoi fil. Hom. *Odyſ.* 7. rex Phæacum in Corcyrâ inſ. juſtiſſimus, dicente Orpheo *in Argonaut.*

Ἀλκίνοος κρείοντες δικαιότατος βασιλήων.

Virgil. *Georg.* 2. *Pomaque, & Alcinoi ſylvæ.*

Ferunt horum pomariorum tantam fuiſſe fertilitatem, ut maturis fructibus novi ſtatim ſuccederent. Papinius *lib.* 1. *Sylv.* 3.

Quid biferâ Alcinoi referam pomaria? vosque

Qui nunquam vacui prodiſtis in æthera rami?

Juvenalis *Sat.* 5. —— *Illa jubebis*

Poma dari, quorum ſolo paſcaris odore,

Qualia perpetuus Phæacum autumnus habebat.

Ovid. *Amor.* 1. 10.

Præbeat Alcinoi poma benignus ager.

Propertius *lib.* 3.

Nec mea Phæacas æquant pomaria ſylvas.

Plin. 19. 4. *Antiquitas nihil priùs mirata eſt, quàm Heſperidum hortos, ac regum Adonidis & Alcinoi.* Meminit etiam, præter vulgares alios, lucorum Alcinoi Theophilus Patriarcha Antiochenus *lib* 3. *ad Autolycum*, ubi vulgò malè legitur *Antinoi.* Et Nazianzenus *Carm. ad Vitalianum* proverbialiter:

—— Ἡ δὲ τράπεζα καὶ ἄλσος Ἀλκινόοιο

Τερπνοτέρα.

Alcinoi apologus, dicitur de longis & anilibus fabulamentis; refertur à Diogeniano, & Julio Polluce *lib.* 6. Sumptum ex Hom. Odyſſeâ, ubi Ulyſſes in convivio Alcinoi Phæacum regis prodigioſas fabulas, & portentoſa mendacia commemorat de Lotophagis, Læſtrygonibus, Circe, Cyclopibus, atque id genus aliis plurimis miraculis, fretus videlicet Phæacum inſcitiâ. Hoc proverbio uſus eſt Plato *de Republicâ lib.* 10. Jul. Pollux, *lib.* 6. Virg. 2. *Georg.* Plin. 19. 4. Tertull. *de Pallio. cap.* 2.

Alcinous, philoſophus, epitomen compoſuit decretorum Platonis. Eam edidit doctiſſimus vir Dan. Heinſius Gr. Lat. unà cum Maximo Tyrio, Lug. Bat. 1607 in octavo.

Alcinus, unus ex filiis Hippocoontis. Apollodor. *l.* 3.

Alciphron, Magneſius philoſophus, Alexandri temporibus. Suidas.

Alcippe, Martis ex Agraulo filia. Apollodor. *l.* 3.

Alcippe, fil. Oenomai, uxor Eveni, mater Marpeſſæ fuit, quæ cùm ab Ida rapta eſſet, pater raptorem inſecutus, incidit in fluvium & immortalis evaſit, Plut. *in Parall.* Item, filia Alcyonis Gigantis. Rhodig. *l.* 4. *c.* 11. Suid. Alia, quæ Elephantum peperit, Plin. 7. 3.

Alcippe, ruſtica mulier, cujus ſæpe meminit Theocritus. Virg. *Eclog.* 7.

Quid facerem? neque ego Alcippen, nec Phyllida habebam,

Depulſos à lacte domi quæ clauderet agnos.

Alcippus, civis Lacedæmonius, inter ſuos maximæ authoritatis, patriæque ſtudioſiſſimus, qui ab inimicis, contrarias partes in Rep. foventibus, in exilium actus fuit. De cujus uxore Democrita, lege memorabilem hiſtoriam, apud Plut. *in Erot. cap.* 5.

Alciſthene, nobilis pictricis nomen. Plin. 3. 11.

Alciſthenes, Archon Athenis, Olymp. 102. an. 1.

Alciſthenes, Sybarita ditiſſimus, cujus mentio fit in mirabilibus Ariſtotelis. Niſi fortè legendum *Antiſthenes.*

Alcithoe, Thebana mulier, quæ, cùm Bacchum, ejuſque orgia contemneret, cæteriſque mulieribus ſacra celebrantibus, cum ſororibus & ancillis lanificio operam daret, ab irato Baccho in veſpertilionem commutata eſt, telæ autem in vitem & hederam. Ovid. *Metam. l.* 4. Docet hæc fabula, cultum divinum non negligendum, ſceleratos conſcientiæ ſtimulis agitari, à Numinis incuria facilem eſſe in hæreſes lapſum, Deumque tandem ex impiorum pœnis gloriam Juſtitiæ ſuæ manifeſtare ſolere.

Alcluith, op. Scotiæ, apud Cludam fluv. vulgò *Dunbritton*, teſte Hectore Boëthio.

Alcmæon, Amphiaraï vatis, & Eriphyles fil. Huic pater, ad bellum proficiſci coactus, nequitiam Eriphyles in ſe aperuit, eique futuræ mortis ſuæ vindictam reliquit; qui defuncto patre memor præcepti, ut in patrem pietatem ſervaret, impius in matrem factus eſt, eamque necavit. Huic fabulæ à cæteris additur, quum poſteà ob matris cædem Alcmæon furiis agitaretur, veniſſe ad fluv. Phlegeum, à quo luſtratus eſt, & cùm filiam ejuſdem Alpheſibœam amaſſet, donato illi monili, quod matris Eriphyles fuerat, uxorem illam duxiſſe: cæterùm cùm aliquando ad Acheloum fluv. poſt ea tempora fortè rediiſſet, placuiſſetque ipſi Callirhoë Acheloi filia, monile, quod ſuperiori conjugi dederat, etiam huic, nuptiarum ſpe, pollicitum eſſe. Ad quod repetendum cùm proficiſceretur, à fratribus Alpheſibœæ, Themone, & Azione, occiſum eſſe: qui tamen & ipſi ab eodem mutuis vulneribus petiti, perierunt; vel, ut Ovidius videtur ſentire, à filiis Callirrhoës, quos Jupiter natos ſtatim Deos fecerat, in ultionem patris occiſi ſunt. Vid. *Metamorph. l.* 9. *f.* 10. Pauſan. *l.* 8. Euſeb. Anno 817. *ab Abrahamo A. M.* 2743. Virg. *Æn.* 6.

———— Mæſtamque Eriphylen,

Crudelis nati monſtrantem vulnera cernit.

Propert. *lib.* 3. *eleg.* 4.

Aut Alcmæoniæ furiæ, aut jejunia Phinei.

Alcmæon, ultimus ex perpetuis Athenienſ. Archont. Cui ſucceſſit Charops, fil. Æſchyli, in decennali dignitate, Anno M. 3300. Euſeb. *Alcmæon* etiam dicitur pro *Alcman*, à quo alius eſt ille, qui in *Delphorum commentariis* citatur à Plutarcho *in Solone.*

Alcmæon, Phil. Crotoniates, fil. Pirithi, diſcip. Pythagoræ. Primus Phyſicam ſcripſit. Vid. Diog. Laërt. *in Alcmæone lib.* Clem. *Stromat. l.* 1. Euſeb. an. 250. *U. C.* Alius, Hiſtoricus, Plutarcho laudatus, *in Solone.*

Alcman, poeta Lyricus, Olymp. 27. cùm Ardys Lydiæ imperitaret, vixit; qui, utpote Lacedæmonius, linguâ ſcripſit Doricâ. Eſt verò diverſus ab Alcmane Meſſenio, itidem Lyrico. Vide Voſſium *de Poet. Gr. pag.* 13. & 15 Pauſan. *l.* 3. Euſeb. *in Chron.* Plut. *cap.* 2. *de Exilio* & *in Sulla.* Plin. *l.* 11. *c.* 33.

Alcmania, civitas Cariæ mediterranea, aliàs *Heraclea* dicta. Steph.

Alcmaria, op. Germ. in Hollandia. Seu potius Veſt-Friſiæ, egregiè munitum, unde repulſus fortiter Hiſpanus, Anno 1573. Nannius Miſcellan. *lib.* 10. ait, quibuſdam hanc ab *halecum mari* nominatam videri: aliis quaſi *Almariam*, id eſt, *omnino paluſtrem.* *Meren* enim Germanis dicuntur ſtagna latiora. long. 26. 00. lat. 52. 46.

Alcmene, & Archaicè *Alcumena*, Electryonis & Lyſidices filia, Amphitryonis uxor, cui hâc lege nupſit, ut mortem fratri,

fratris ſui à Teleboïs occiſi, ulciſceretur. In qua expeditione cùm Amphitryo verſaretur, Jupiter in Alcmenam ardens, formâ militis aſſumptâ, quaſi ab expeditione rediens, ante lucem ad eam acceſſit. Illa autem maritum eſſe ſuum credens cum eo concubuit, etſi antea ab Amphitryone prægnans eſſet, concepitque, & ſic geminos peperit, Iphiclum ex Amphitryone, & Herculem ex Jove. Ovid. *Met* 9.

— Levata eſt

Argolis Alcmene, poſituraq; puerpera Voto. Vid. Plaut. *Amphitruonem*. Diod. Sic. 4. 9. Ovid. *Metam l.* 9 *f* . & 6. De ejus l. pulchro & conjugio Rhadamanthi, Plut *in Lyſandro*. Imagine a Zeuxide picta, Plin. 35. 9.

Alcmenidæ, Athenas à tyrannide Piſiſtrati liberarunt. Herodot. 5. Thuc. Pauſ. Vid. etiam Plut. in iis quæ contra Herodot.

Alcobaſa, monaſter. celeberrimum Ord. S. Benedict. in Portugallia.

Alcobricenſes, Vid. *Arcobriga*.

Alcocerum Salinarum, opp. Hiſp. in Portugallia, ad fluv. *Zadaon*

Alcomena, civitas Ithacæ, & alia Illyriæ. Steph.

Alcon, Cretenſis, aliis fil. Erechthei, Principis Athen. ſagittarius inſignis, cujus filium cùm draco invaſiſſet, tantâ arte direxit ſagittam, ut ea currens in ſerpentis deſiſteret vulnere, nec tranſiret in filium Servius *in Illud Virg. Ecl.* 5.

Aut Alconis habes laudes, aut jurgia Codri.

Item faber argentarius. Ovid *Met.* 13.

Miſerat hunc Therſes illi, fabricaverat Alcon

Mylens. & longo cælaverat argumento.

Alius apud Statium *lib.* 6.

—— Sequitur Sicyonius Alcon. Alius Hippocoontis fil. cujus ſepulchrum deſcribit Pauſan *l.* 3.

Alcon, Martis fil. Alius, Amyci fil. qui ad aprum Calydonium ierunt. Hygin. *c.* 173.

Alcon, unus ex Hippocoontis filiis. Apollodor *l* 3 V. ſupra

Alcona Pompeiana, Gall. Narbon. portus, 18. m. p. à Telone Martio. Anton. Vid *Nacona*.

Alcoranus, liber, quem impius Mahumetes unà cum magiſtro ſuo Sergio monacho, ac ſociis quibuſdam Judæis conſcripſit, partim ab Hebræis, partim à Chriſtianis mutuatus. Fit autem ea vox ex articulo Arabico *Al.* & nomine *Coranon*, quod vel *lectionem*, vel *collectionem* denotat Hujus hiſtoria porro paucis ſic habet. Poſt Mahometis obitum, cùm, ultra ducentos, diverſi commentarii in eum extarent, Mohavia Calipha Babylonius, conventu Damaſci inſtituto, fruſtra diſſidentes conciliare conatus eſt. Quare 6 è toto numero doctiſſimos ſelectos, quemque ſeorſim includi, & ſcribere juſſit, quod quiſque optimum cenſeret. Sic prodierunt 6. illi libri, qui *Alcoranus* dicuntur, reliquis ſcriptis in profluentem projectis, & omni contradictione ſeveriſſimè prohibitâ. Nihilominus 4 inde ſectæ ortæ: Quarum prima & maximè ſuperſtitioſa *Melchi* doctoris, Æthiopas & Arabas: Secunda, *Imeniana* dicta, traditioni Aly conformis, & rationi magis conveniens, Perſas: Tertia *Omars*, & liberrima, Turcas; Quarta tandem & ſimpliciſſima, *Odemans*, Tartaros ſectatores habet.

Alcta, Siciliæ mediterranea urbs, Ἄλακτα Ptolemæo, ubi MS. Palatin. Ἄλητα.

Alcudia, opp. Inſulæ Majoricæ noviter munitum, cum portu 7. leucis ab urbe Majorica diſtat.

Alcuinus, Anglus, vir eruditiſſimus, variis & reconditis diſciplinis ornatus, primus apud Pariſios literarum aperuit ludum, honeſtiſque effecit exhortationibus, ut Carolus Magnus, cujus præceptor fuerat, Pariſienſe extruxerit Gymnaſium, multiſque exornaverit privilegiis. De quo Conradus in hunc modum ſcripſit *in Bibliotheca*. *Alcuinus ſeu Albinus, monachus ac diaconus, Abbas monaſterii S. Martini Turonenſis, natione Anglicus, & Bedæ presbyteri quondam auditor, infinita penè ſcripſit Volumina, author ubiq; pius ubiq; doctus, ſuccinctus, maturus, gravis, ſcientiâ plenus, & ante alios præcipue dignus qui ſemper in hominum manibus teratur, quò Sanctitas omnium, quæ ſub ſole geruntur, magis dileſcat; & corda mortalium ab inſtabilium rerum curis ad amorem cæleſtium ardentius inflammentur* Obiit Anno 804. Vid. Bell. *de Auth. Eccleſ.* Sigebert. & Genebr. *Chron.* Voſſium *Hiſt. Lat.* 2. 30. Baronius *A. C.* 761.

Alcymede Jaſonem omnes ex Æſone genitum conſentiunt. De ejus matre non uſque adeò inter ſcriptores convenit. Apollonius & Valerius *Alcymeden* Clymenis filiam fuiſſe ſcribunt: Steſichorus *Eteoclymenen*; Pherecydes *Alcymeden* Phylaci filiam. Herodotus *Polyphemen* Autolyci. Andron in abbreviatione τῶν συγγενῶν *Theognetem*. Laodici filiam, Jaſonis matrem fuiſſe autumat. Natus eſt autem ex his duobus ſolus Jaſon, ut ſentit Apollon. Ibycus filiam etiam eis dicit fuiſſe *Hippolyten* nomine. Diodorus etiam filium alterum, *Promachum*

Alcyone, vel *Alcinoe*, una ex Pleiadibus, ex Atlante, & Pleione nata, quæ placuit Neptuno: ex quo peperiſſe volunt Alcyonem, conjugem Ceycis regis Trachiniæ. Bocat *l.* 4. A. Gell. *l.* 3. *c.* 10. Pauſan *l* 3.

Alcyone, vel *Halcyone*, Neptuni fil. Ceycis uxor, quæ, cùm ad Oraculum vir ejus navigans naufragium feciſſet, doloris impatiens, ſe ſubmerſit, ac Deorum commiſeratione in avem ſui nominis mutata eſt. Ovid. *Met.* 11. Theocr. Schol. *Idyll* 7. Ἀλκυόνα θυγάτηρ Αἰόλου καὶ Κανάκης, γυνὴ δὲ Κήυκος. Servius autem *ad Georg.* 1. notat nominativum eſſe *Alcyone*, cùm de muliere dicitur: cùm de avibus, *hic* & *hæc Alcyon*, *hi* & *hæ Alcyones* Putant debere ſcribi *Halcyon*; dici enim Ἀλκυόνα, παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ κύειν. Vide Ariſt. *hiſt an. lib.* 9. *cap.* 14. & *lib* 5. *cap.* 8 Varro *de L. L lib* 6. Schol. Apollonii *pag* 52. & Schol. Ariſtoph *in Opin* Vide *Ceyx*.

Alcyone, Eveni fluv. filia, quæ & *Marpeſſa* dicta eſt, uxor Idæi, quam Apollo cùm rapuiſſet, non dubitavit maritus, ſumpto arcu & ſagittis, uxorem ab eo repetere, quod cùm fruſtra conatus eſſet, parentes filiæ caſum lugentes, commutato nomine, Alcyonem eam appellarunt, quòd fatum ſuperiori Alcyoni non diſſimile ſortita videretur. Hom. *Iliad* 9. Vid. *Ida & Marpeſſa*.

Alcyone, op Theſſaliæ, teſte Plinio, ad ſinum Maliacum, ex cujus ruinis Methone op extructum, ad quod Philippus, Alex. Magni pater, altero oculo orbatus eſt

Alcyone, Meleagri conjux, quæ ob mariti mortem, luctu deceſſit Hygin *c.* 174.

Alcyone, Vid. *Halcyone*.

Alcyoneus, Antigoni fil. de cujus virtute, & Pietate, poſt filii obitum, conſtantia, Vid. Laert. *lib.* 4. Plut *in Pyrrho* Item Gigas quidam, Porphyrionis frater, ab Hercule telis confoſſus: cujus filiæ, quas ſeptem numerant, ob patris mortem in mare præcipitatæ, ab Amphitrite in *Alcyones* ſunt mutatæ. Vide Suidam, Natal Com. *l.* 7. *c.* 1. Cœl Rhodig. *l.* 14. *c.* 11. Claud. *lib.* 3. *de Raptu Proſerp.*

Fractane jugi compage Veſevi

Alcyoneus per ſtagna pedes Tyrrhena cucurrit?

Alcyonium, Stagnum immenſæ altitudinis, Nero enim Imperator, junctis quàm plurimis funibus profunditatem ejus non potuit explorare; quod & *Amphiaraï* fons dicebatur, teſte Pauſania.

Aldarus Joh. Hiſtoricus Angl. Hiberniam & Scotiam deſcripſit. Voſſ. *de Hiſtor. L. l.* 3. *part.* 2

Aldeberga, urbecula Germ. in Sax. ſuper. in confinio Bohemiæ, verſus Albim fluv Subeſt Electori Sax.

Aldebertus, inſignis impoſtor Gallus. De cujus erroribus, Vid. Baron. *A. C.* 743. 745.

Aldeburgum, urbec. Germ. in Holſatia, cujus ſedes Epiſc. inde Lubecam eſt tranſlata, Anno 970. Aliter *Oldenburg*, unde tractus cognom in Wagria reg.

Aldeburgum. Opp. Angliæ, in Suffolcia prov. & in ora maris Germ. Vid. *Iſurium*.

Aldegiſius, Deſiderii Longobardorum regis fil. à Carolo Magno victus & in carcerem conjectus. Aliter Theophanes, apud Baron. A. C. 774. ſentit.

Aldegus, fluv. territorii Veronenſis. Cadit in Atheſim, in ditione Veneta.

Aldenardum, *Oudenarde*, urbs Flandriæ munita, inter Gandavum atque Tornacum, & interfluente Scaldi fluv. dividitur, ſub Galliæ R. Arcem habet validam, *Pamele* dictam, in medio urbis

Aldenburgum, opp. Germaniæ, in Miſnia, cum caſtro, unde Duces Aldemburgenſes, è domo Saxonica Vid. *Altemburgum*.

Aldenburgum, Comitatus in Weſtphalia, qui ab ortu ad Viſurgis ripam, provincias Stegingiam (è regione Bremæ arci Delmenhorſtæ ſubjectam) Stadlandiam in quinque, Butiadiam in ſeptem parochias tributam, & huic ſubjectam Jeveriam, Friſiæ partem 18 parochiis inſignem complectitur: ad occaſum Amerlangiam ad Amaſim fluvium porrectam, in medio Morinos habet: ad Boream Friſi & Oceano: ad meridiem diœceſi Monaſterienſi terminatur. Metel. Item Ducatus & urbs Franconiæ, ſub Archiep. Mogunt. [illegible] nſter.

Aldeprandus, vel *Hildeprandus* Rex Longob. poſt Luitprandum, ob ſævitiam mox pulſus, Rachim ſucceſſorem habuit. Plat. *in Zacharia* Baron *A. C.* 744.

Aldeſcus, Sarmatiæ Europææ fluv. qui ſe unà cum Panticape ex Riphæis montibus oriens in mare glaciale exonerat. Dionyſ. Perieg *Ver.* 314.

Κεῖθι γὰρ Ἀλδήσκοιο καὶ ὕδατα Παντικάπαο

Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσσι διάνδιχα μορμύρουσι.

Suidas Ἀλδήσκος ὄνομα ποταμοῦ καὶ ποταμῶν. Apud Priſcianum in margine pro *Aldeſci*, *Ardiſci* ſcriptum reperi, & quidem *Ardiſcus*, Ἄρδισκος, teſte Ariſtarcho, flu. Scythiæ eſt, cujus etiam meminit Herodotus *Muſâ primâ*.

Aldeſtanus, Angliæ R Vid. *Adelſtanus*.

Aldhelmus, vel *Adelmus*, & corruptè *Anthelmus*, frater Inæ Regis Saxonum Occidental. horumque Epiſc. multa ſcripſit, obiitque Anno 719. Beda *l.* 8. *hiſt. Ang. c.* 19. Voſſ. *de Poet. Lat c.* 5.

Aldiſlaus ob

Mathem. cap. 34. *§.* 15. *cap.* 51. *§.* 3. *& cap.* 67. *§.* 13. Trithem. *Chron*

Aldilazith, Aſtrologus Arabs, Auctor operis *Archibee*. Voſſ. *de Mathem. c.* 64. *§.* 2.

Aldnabis, Celtarum flu. oriens circa montem Juram, Sequanos ab Helvetiis dividens, lapſusque per comitatum Burgundiæ, Veſontionem Sequanorum opidum, ut circino circumductum pene totum cingit: Deinde Dolam urb. præterfluens, circa Virodunum, non longè à Cabillonenſi urbe, Arari fluvio miſcetur. Gallicè *le Doux*, apud Cæſarem *Alduaſdubis*, vel, ut alii, *Alduaſdulus*. Græcus tamen Interpres Ἀλδουάσδουβιν reddit. *Dubis* eſt Ptolemæo.

Alduasnus, Rex Saxonum Occid. ſeculo 5. ab Ina regno vitaque exutus. Polyd. Virg *l.* 4.

Alduinus, Abbas S. Joh. Angel. Circa Annum 1025. Baronum Præfectus Engoliſmenſis, ſub Carolo ſimplici, qui regionem hanc poſteris hæreditariam reddidit uſque ad Aimarum, cujus filia Comiti Luſignano nupſit. Hiſt. Gall.

Aldus, cognom. Manutius, frater Fr. Aldi &c. varia ſcripſit, & inter humaniorum literatorum inſtauratores nomen meruit. Obiit Romæ, An. 1597.

Ale, Regnum Barbariæ. Hic puellæ animalium figuras corporibus incidunt, Et Rex bellum geſturus, ſuos, mirabili commento, ad taciturnitatem adſtringit. Sanut. *lib.* 7. Jarr. *lib.* 5. *cap.* 44.

Alea, urbs Arcadiæ, Theſſaliæ, & Carpetanorum. Stephanus. Quem vide *in* Ἀλία.

Alebas, rex Lariſſæorum, qui à ſuis ſatellitibus obtruncatus eſt. Ovid. *in Ibin:*

> *Quoſq; putas fidos, ut Lariſſæus Alebas,*
> *Vulnere non fidos experiare tuo.*

Alebecerii, pop. Gall. Narbon. Plin. 3. 4.

Alebus, fluv. Hiſp. circa Balearides.

Alecta, urbs epiſc. Gall. Narbon. hodiè *Alette*. Ad Atacem fluv.

Alecto, Furia infernalis, Latinè *inceſſans* dicta, ab α privat. & λήγω *deſino*, quia cupiditas nunquam ſatiatur. Ovid. *Epiſt.* 2.

> *Affuit Alecto brevibus torquata colubris.*

Virgilius *Æneid.* 7.

> *Luctificam Alecto dirarum ab ſede ſororum*
> *Infernisq; ciet tenebris: cui triſtia bella,*
> *Iræq; , Inſidiæq; , & Crimina noxia cordi.*

quod ait *luctificam*, idem invenies apud Ovid. *Met.* 4. ubi Tiſiphonem ſororem ſuam

> *Luctus comitatur euntem.*

Eadem ibidem affert ſecum *Et ſcelus & lachrymas*. *Alecto* quoque apud Claud. *lib.* 1. *in Ruf.* inter alios comites ſequitur,

> *Sciſſo mærens velamine Luctus.*

Girald. *Hiſt. Deorum*. Virg. 3. 6. 8. 12. *Æneid.* Suidas, Orph. *in Hymno*. Vid. *Furia, Eumenides*.

Alector, fil. Anaxagoræ, Iphim genuit & Capaneum, qui fuit unus ex ſeptem ducibus Argivorum apud Thebas. Volat. *Alectoris propugnaculum* circa Boryſthenis oſtia habens apud Dionem Pruſæum.

Alectryon, teſte Luciano, adoleſcens fuit Marti adeò familiaris, ut adulterii, quo Veneri ille commiſcebatur, conſcius adhiberetur, foribusque cuſtos apponeretur, ne Solis interventu adulter apprehenderetur. Verùm cùm ille ſomno captus negligentius excubias ageret, amantes à Sole comprehenſi ſunt, & ad Vulcanum delati, catenisque adamantinis, multo antè in eum uſum paratis, impliciti. Quo nomine Mars indignatus *Alectryonem* in avem ſui nominis transformavit, quem *Gallum* Latini vocant, qui etiam hodiè, veteris negligentiæ memor, Solis adventum cantu ſuo prænunciat.

Alectryones, Galli Gallinacei vocitati fuerunt militari laſciviâ olim Cares, propter galeas criſtis inſignes, teſte Plutarcho *in Artaxerxe*. Quomodo etiam noſtrâ tempeſtate certam militum manum, quâ ſe adverſus inopinos hoſtium inſultus tuentur Clivenſes, noſtrates *Die Hanenfedern* appellant.

Alectryopolis, urbs Macedoniæ inter Philippos & Theſſalonicam, vulgò *Aleſteroſori*.

Alectum, poſtea *Dei Donum*, vulgò *Dondy* ſeu *Dundee*, teſte Camdeno cum aliis, op. Scotiæ in orâ ad ort. ad oſtia Tai flu. inter Andreæpolin, & Brechinium.

Alectus, militum præfectus, Caranſium Aremoricæ uſurpatorem, occidit; ob vitia autem ſuis exoſus redditus, & à Conſtantio Aſclepiodoto Præf. excub. Diocletiani ſimiliter interemptus eſt. Victor. *de Cæſaribus*.

Al Edriſi, ſeu *Nubienſis* Geographus, præclarè ante annos 500. orbem in ſeptem climata deſcripſit: Tempore Rogerii I. utriuſque Siciliæ Regis. Anno 1151. Hunc ex Arabico Latinum fecere Gabriel Sionita & Johannes Heſronita, Maronitæ.

Alegranca, parva Inſ. prope Canarias, cum portu commodo & aliquot arcibus. Grammæus, *Afr. l.* 9. *c.* 5.

Aleius campus, locus Lyciæ, in quem cecidit Bellerophontes, cùm à Pegaſo ab œſtro agitato excuteretur: Sic dictus, quòd in eo cæcus erraſſet Bellerophon, donec periret. Dionyſius *Pereg. ver.* 872.

> Κεῖθι δὲ τὸ πεδίον τὸ Ἀλήιον, ᾧ ποτε γαίῃ
> Βελλεροφόντης ἀπέπεσεν ἀλώμενος ...

A vagando itaque *Aleius* dictus. Hom. *Il.* 6.

> Ἤτοι ὁ κὰπ πεδίον τὸ Ἀλήιον οἶος ἀλᾶτο,
> Ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.

Euſtathius verò aliam tradit nominis originem, viz. ἢ διὰ πολλοὺς κεκλημένους Ἄλας, ὥς τινες λέγουσι, ἢ παρὰ τὸ ἱερεῖον λήιον.

Alele, Africæ urbs, circa Syrtim Min. Plin.

Alemanni, Stephano *Alamani*, Arnobio *Alamanni*, pop. Germaniæ, Galliæ Belgicæ, & Rhætiæ proximi, in Suevia quondam incolentes. Nunc omnes *Germani*, *Alemanni* communiter vocantur. Quos Quadratus, rerum Germanicarum ſcriptor apud Agathiam, non à *Lemanno* lacu, aut ab *Alemanno* fluvio dictos putat; ſed quòd plerique Germaniæ populi in unum coïerunt. Siquidem *Al* Germanicâ linguâ idem ſig. quod *Omnis*, *Man* verò idem quod *homo*. Ut dicti ſint *Almanni*, quaſi *omnis generis hominum colluvies & permiſtio*. Alii verò ſic dictos putant, quòd *toti viri* eſſent, & bellatores fortiſſimi. Horum regio *Alemannia* nominatur, hodiè *Alemagna*. De quâ Claud. *de laud. Stiliconis lib.* 1.

> *Oravit jungiq; tuis Alemannia ſignis.*

Alemannus, fluv. Germ. ex Suevia ort. habens, ac per Aureatum urb. (nunc Aichſtatum) in Danubium inter Ingolſtadium & Ratiſponam influens. Vulgò *Altmola*, vel *Altmul*.

Alemuſii, Atticæ pop. apud quos eſt Cereris Legiferæ, & Proſerpinæ templum. Pauſan. *in Atticis*.

Alenconium, op. Gall. Celt. Ducatûs titulo inſigne, ad Sartam fluv. vulgò *Alenzon*, teſte Rob. Cænali. long. 22. 10. lat. 48. 26.

Alenticum, Vid. *Ælamticum*.

Alens, Coi Inſ. locus, Theocr. Etiam Siciliæ fluv. Ejuſdem Schol. Vid. *Hales*.

Alentakia, regio Duc. Livoniæ, in Eſthonia prov. prope Narvam urbem, ſinum Finnicum inter & Peipum lacum, in ditione Suec.

Aleon, fluv. Plin. circa Joniam Aſiæ. Fortè *Ales* Pauſ.

Aleopetra, Inſula in Mæotide.

Aleptimus, loci nomen in Africa, in Concil. Carth. ſub D. Cypriano habito. Corruptè forſan pro *Leptis minor*.

Alepum, metropolis civitas provinciæ Comagenæ, tertium locum obtinens inter civitates Turcicas: illuſtris arce, 12. item ornata portis, tribusque ſuburbiis, Chriſtianis ut plurimum habitata ad fluvium Singam ſita eſt, canalemque habet ſeu aquæductum, quo multi fontes in publicum & privatum civium uſum in civitatem ducuntur. Ibi famigeratum eſt emporium. Frequentia ejus incolarum inde colligi poteſt, quòd anno à Chriſto Servatore nato 1585. in ea ejuſque ſuburbiis trium menſium ſpatio mortem obierint hominum centum viginti millia. Natal. Metel. Quibuſdam *Hierapolis*, aliis Lariſſa, nonnullis Bœrea Vett. Vid. Cluver. P. de Valle, Pouletium, &c.

Alera, *Alre*, fluv. Germ. in Saxonia infer. Verdam urbem alluit, & poſtea in Viſurgim cadit. Vid. *Allera*.

Aleria, colon. & urbs Corſicæ marit. in orâ orient. ſub archiep. Piſano, excisa, manente epiſcopatu, à Marianâ, urbe etiam extinctâ, 20. m. p. in ort. diſtans. Plin. & Ptol. long. 32. 20. lat. 41. 25. V. *Valeria Col.*

Ales, fluv. Ioniæ frigidiſſimus, juxta Colophonem urb. fluens, qui Plinio *Aleon* dici videtur.

Aleſa, urbs Siciliæ. Vide infra & *Haleſa*.

Aleſa, condita ab Archonide Erbitenſium duce, in tumulo octo ſtadia à mari diſtante, deductis in eam mercenariis & aliis convenis, quos belli cum Dionyſio metus Erbitam compulerat. Cùm ob opportunitatem maris ocyus incrementum cepiſſet, aliæque in Siciliâ ejuſdem nominis urbes eſſent, conditor illam à ſe *Archonidion* nominavit. Poſterioribus temporibus & opibus ex maris commercio auctos & immunitate à Romanis donatos, puduit originis ſuæ, turpe ducentes ex humiliore ſe civitate oriundos eſſe. Quidam ab Carthaginienſibus conditam fuiſſe aſſerunt, quo tempore Amilcar cum Dionyſio pacem fecit. Vid. *Alaſa*.

Aleſca, Vid. *Aliſca*.

Aleſia, *Alais*, urbs Galliæ, in Occitania infer. prov. ad Gardonem. Diſtat 5. leucis ab Ucetia, 10. autem à Ponte S. Spiritus, in Nemauſenſi tractu, ad radices Gebenarum montium.

Aleſia, vide *Alexia*.

Aleſichorum, Æſch. *in epiſt.*

Aleſini, Arabes circa Perſicum ſinum. Strabo.

Aleſium, op. Peloponneſi. Strabo *lib.* 8.

Aleſius, Sceluntis fil. unus ex procis Hippodamiæ, vel, ſecundùm alios, Gargetti fil. unus ex illis, qui cum Pelope advenere. Item op. Elidis. Steph. Et mons Arcadiæ non procul à Mantinea, ſic dicta ab *errore* Rheæ. Pauſ.

Aleſtes, fluv. Hiſp. per Bracarum urb. fluens, teſte Vaſæo, vulgò

vulgò *Rio di Braga*; *Cabado* nonnullis, ſed hic *Celandus* vett. dictus.

Aleſus, Siciliæ fluv. *Pittineo*, teſte Fazello, Aletam op. alluens, ac in mare inter Cephalodium & Haleſam influens. Item Tuſciæ fluv. juxta Alſium fluens; *Sanguinaria*, teſte Ortelio.

Aleta, op. geminum; unum Illyrici in Dalmatiâ mediter. *Moſth* hodiè, teſte Nigro. Alterum Siciliæ everſum, ubi nunc op. S. Marci, teſte Fazello. *Aleya* Ciceroni dicta videtur, ut rudera teſtantur.

Aletha, poſtea Maclovium, ſeu Maclovìopolis vulgò *S. Mallo*, urbs Gall. Celt. in Britan. minori, ſub archiep. Turonenſi. Parva, ſed dives & munita; emporium celebre, & ſtatio navium commoda, in Aaronis Inſula cum caſtro. V. & *Alecta*.

Alethes, Corinthiorum primus rex, qui regnavit an. 35. Vid. Pauſ. *lib.* 2. Euſeb. *Chron.* Item nomen proprium viri Trojani, unius ex Æneæ ſociis. Virg. *Æn.*

—— *Grandævus Alethes.*

Sic dictus, quia ἀληθὴς, id eſt, *Verax* fuit, vel potius à fide & *Veritate*, quæ præcipuè eſt in ſenibus. Nam

Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται.

Id eſt, *In juvenibus fides perpetuò fluctuat.*

Alethea; una ex Apollinis nutricibus.

Alethea, id eſt, *Veritatis fons*, in India, apud Brachmanes. Dion Or. 35.

Alethinum, opp. Languedociæ, ad pedes montium Pyrenæorum. Vid *Alecta*.

Aletides, ſacrificia quædam Athenienſium, pro Icario & Erigone, quæ oſcillis agebantur. Cùm verò in finibus Athenienſium multæ virgines ſine causâ ſuſpendio mortem ſibi conſciſcerent propter Erigonem, habito ab Apolline oraculo, ſacrificium ſolenne inſtituerunt, quod publicè, privatimque faciebant, & id *Aletides* appellabant, quòd Erigone ſola cum cane ignotâ patrem Icarium mendica perſequuta ſit: ab ἀλάω erro.

Aletium, Salentinorum urbs. Ptolemæus, Σαλεντίνων μεσόγειος πόλις Ἀλητία; quod vocabulum nunc corruptum legitur Σαλητία, vulgò *Lezze*. Hodie urbs epiſc. eſt ſub archiep. Hydruntino, inter Brunduſium ad occ. & Hydruntum ad ort. 24. m. p. primaria regionis, ac totius regni, poſt Neapolin, clariſſima, à Tarento 50. m. p. long. 42. 30. lat. 40. 13.

Aletrinus, vide *Aletrium*.

Aletris, vide *Sebria*.

Aletrium, Straboni Latii oppidum eſt: *Alatro* nunc dici ſcribit Leander: incolas *Aletrinates* habent Plinius, & Cicero, item vetuſta inſcriptio in Goltzii theſauro: in Hernicis ſunt Livio, ſed per *a* in ſecunda. *Aletrini* populi apud Plinium, ſunt alibi, circa Apuliam.

Aletum, tumulus ad portum Novæ Carthaginis: Polyb. 10. Vide *Aletha*.

Aleu, Arabiæ felicis Inſula, Plinio.

Alevada, Illuſtris & regia, è Theſſalia Lariſſæ familia, à Theſſaliæ R. Aleva dicta. Ejus meminit Ovid. *in Ibin*. Vid. Platon. in Men. Sozom. Pauſan. *l.* 7. Athenæum *lib.* 12. Plut. περὶ φιλοπλουτίας, *cap.* 41.

Alevades, Theſſaliæ populi, apud Pauſaniam in Laconicis: item Platoni, Sozomeno, Ariſtidi, & Polyæno 4. Æliano quoque *Animal.* 8 *cap.* 11. Circa Lariſſam, & Oſſam montem fuere. Ipſos *Lariſſenſes* ſic cognominat Diodorus 15.

Aleus, Rex Arcadum, poſt Epytum, egregiis fanis extructis famam adeptus. Vid. Pauſan. *l.* 8.

Alex, Locrorum fluv. terminusque Brutiorum, quos à Magnâ Græciâ ſeparat, agrum item Locrenſem olim à Rhegino dividens. Dionyſius *Ver.* 367.

Τῶν δ' ἐπὶ γαῖαν ἰοῦσι πάρεξ προχέουσιν Ἄληκος.

Theocrito *Ales* dici videtur, *Aleſſo* hodiè vocari ſcribit Leander. Aliis *Halex* eſt. Peculiare quiddam de cicadis hujus loci narrat Strabo *lib.* 6. Οἱ μὲν γὰρ ἐν τῇ τῶν Λοκρῶν περαίᾳ φθέγγονται, τοῖς δὲ ἀφώνους εἶναι συμβέβηκε. Idem habet Plin. 11. 27. nec non Pauſ. *in Eliacis*, cui *Cacinus* hic fluv. dicitur. Aliter verò hæc refert Ælianus *de Anim.* 5. 9. Ait enim, τὸν μὲν Λοκρὸν ἐν Ῥηγίνῳ σιγηλότατον εἶναι, τὸν δὲ Ῥηγῖνον ἐν τοῖς Λοκροῖς ἀφωνότατον.

Alex, *Alece*. fluv. parvus Calabriæ ulterioris, in mare Ionium ſe exonerat. Vid. ſupra.

Alexamenes, Ætolus, Nabidis tyranni Lacedæmonii interfector, mox à Lacedæmoniis ipſis in regiâ obtruncatus. Liv. *dec.* 4. *lib.* 5.

Alexander, Vid. *Paris*.

Alexander Aphrodiſienſis, Ariſtotelis interpres, quo nemo melius mentem Philoſophi iſtius aſſequi ſolet, uti loquitur Voſſius, *alicubi De Theol Gent.* Ac proinde Bembus *lib.* 2. *Ep. Hieron.* Donato, Alexandrum Aphrodiſæum, inquit, cujus de animi libros abs te Latinè factos mihi miſeras, legi magnâ cum voluptate, cùm ejus Philoſophi causâ, tùm tuâ, &c. Vid. Voſſ. *de Sectis Philoſ.* c. 17. §. 6. 17.

Alexander, Philoſ. Epicureus, qui primus quæſtionem, *utrum prius, Gallina an ovum?* propoſuit. Plut. *in Sympoſ. lib.* 2. *q.* 3. Gaſſendus, *in Vita Epicuri l.* 2. *c.* 6.

Alexander Grammaticus, opido Gothico natus, De Variâ hiſtoriâ ſive materiâ 34. volumina reliquit, peritiſſimus ætatis ſuæ vir.

Alexander, I. Rex Macedonum decimus, fil Amyntæ, frequens Olympionices. Legatos Megabyzi, ad Patrem miſſos, laſcivientes occidit, regnumque non tam Perſici R. munificentiâ, quàm propriâ virtute, auxit. Obiit an regni 42. Juſtin. *l.* 7.

Alexander, II. fil. Amyntæ 2. à fratre juniore Ptolomæo per inſidias occiſus eſt. Sed hic fratricidio partum regnum vix quadriennium tenuit. Cui ſucceſſerunt reliqui fratres Perdiccas & Philipp. pater Alex. M. Diodor *l.* 15 & 16. Juſtinus in Eurydicem, Amyntæ uxorem, horum malorum originem rejicit, *lib.* 7. *cap.* 5.

Alexander, III. cognomento Magnus, (ob quam cauſam Græci ἀλέξανδρος pro θαυμαστὸν, *admirabile*, dixerunt, quod ad *lib.* 13. Silii Heinſius obſervat) Philippi Macedonum regis, & Olympiadis filius, quamlibet Olympias nobiliorem ei patrem acquirere affectaverit, cùm ſe coitu draconis gravidam affirmaret. Ita tamen & ipſe erat, ut Deo genitus videretur. Peragravit orbem, rectoribus Ariſtotele & Calliſthene uſus. Subegit Aſiam, Armeniam, Albaniam, Cappadociam, Syriam, Ægyptum; Taurum, Caucaſumque montes tranſgreſſus eſt. Bactros domuit, Medis & Perſis imperavit. Cepit Indiam, emenſus omnia, ad quæ Liber prius acceſſerat. Formâ fuit ſupra hominem auguſtâ, cervice celsâ, lætis oculis, & illuſtribus malis ad gratiam rubeſcentibus, reliquis corporis partibus non ſine majeſtate quâdam decoris. Tanto honore homines ingenio & ſcientiâ præſtantes proſecutus eſt, ut Homeri ſcripta ſcrinio Darii Perſarum regis includi, ac tanquam pro viatico ſervari juſſerit: & Pindari vatis familiæ, penatibusque pepercerit, cùm Thebæ caperentur, & Ariſtotelis Philoſophi patriam condiderit. Plin 7. 29. Edixit autem, ne quis alius ipſum, quàm Apelles, pingeret, quàm Lyſippus ex ære duceret, quàm Pyrgoteles ſculperet. Plin. *ibid cap.* 37. Demum verò victor omnium, inter voluptates, quas vincere non potuit, periit, morbo ex vinolentiâ contracto apud Babylonem, ut poſt Athenæum, & Senecam, Solinus, *cap.* 14. prodit; quanquam plures ſint, qui veneno extinctum ſentiant, cùm annos 12. regnaſſet. Dies verò mortis ejus nos latet. Scio verba Lampridii *in Severo*. *Eâdem die natalem habet hic Mammææ Alexander, quâ ille Magnus exceſſit è vitâ.* Utinam vero diem, quam intelligit, charactere certo deſignaſſet. Nam tempus mortis Alexandri parum perſpicuè veteribus indicatum, ſcimus quam variè doctiſſimi viri hodie prodant. Joannes verò Chryſoſtomus non obſcurè affirmat, diem, quo Alexander M. exceſſit, certò indicari non poſſe. Sic enim ſcribit *Hom.* 26. *in poſteriorem ad Corinthios*. Ποῦ, εἰπέ μοι, τὸ σῆμα Ἀλεξάνδρου; δεῖξόν μοι, καὶ εἰπὲ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐτελεύτησε; Quanquam poſſis dicere cum Onuphrio, natum eſſe Alexandrum Mammeæ 4. Kal. Julii, ſed tamen non nimis huic ἐπιλογισμῷ fidendum. Annum verò mortis Alexandri ignorare nos non ſinet Joſephus *lib.* 1. *contra Apionem*, *his verbis* Ἀλέξανδρον δὲ τεθνάναι πάντες ὁμολογοῦσιν ἐπὶ τῆς ἑκατοστῆς τεσσαρεσκαιδεκάτης Ὀλυμπιάδος, hoc eſt, *Alexandrum vero profitentur omnes mortuum fuiſſe Olympiad.* 114. videlicet ineunte, adeò ut Olympiades 113. elapſæ ſint, & primus annus Olymp. 114. jam curreret. Vitam ejus ac res geſtas luculenter ſcripſerunt tres optimi authores, Qu. Curtius, Plut, & Arrianus,

Οἳ μοι ἑταίρων πολὺ φίλτατοι ἔσχον πάντων.

Joſephus Gorionius in eâ hiſtoriâ, quam Ebraicè conſcripſit in uſum popularium ſuorum, Alexandri patrem ait neque Philippum fuiſſe, neque Hammonem Deum, ſed Magum quendam Ægyptium, qui in ſpecie Hammonis venerit ad Gabriam (ſic enim appellat) uxorem Philippi, ex quo congreſſu natus ſit Alexander. Ait enim Magum illum, cui nomen Nactenabor, (aliàs Nactegſbor, fortè leg. Nectanebus, vel Nactenabis, de quo mentio apud Plutarchum) quondam imperitaſſe Ægypto, Cùmque ex aſtrorum ſcientiâ prævidiſſet, quod etiam poſt evenit, fore, ut Perſæ potirentur Ægypto, deſerto regno, clam omnibus fugiſſe Antiochiam, inde porro habitu, qualis eſſe ſolet procerum Babyloniæ, veniſſe in Macedoniam ad Philippum regem, ibique cùm in aulâ verſaretur, atque in ſummo honore eſſet, captum amore Olympiadis, cui, quòd ἄπαις eſſet, non optimè conveniebat cum viro: noctu veniſſe ad eam in formâ Hammonis Dei, atque hinc natum Alexandrum, vulgò creditum Hammonis filium. Hujus hiſtoriæ autores citat Joſephus, Strabonem Cappadocem, Nicolaum Damaſcenum, Titum Romanum, nec non Ægypti ſapientes, quos ait conſcripſiſſe de rebus geſtis Alexandri. Druſius *Miſcel. cent. prima*, *cap.* 40.

Alexander, Magni ex Roxane fil. à Caſſandro, cum matre, peremtus. Juſtin. *l.* 15. *cap.* 2.

Alexander, I. qui & *Jannæus*: Ariſtobuli frater, Rex Judæis conſtituitur à Salome, ſive Alexandra, ejuſdem Ariſtobuli uxore relicta.

relicta, quæ mariti fratres, inter quos erat is Jamneus, ſtatim è vinculis liberat, anno mundi 3858. ante Chriſtum natum 104. Jamneus fratrem regni æmulum occidit. Contra Ptolemaidem & Gazam, quæ à Judæis rurſus defecerant, movit: cladem maximam à Ptolemæo Lathyro accepit, ad Jordanem. A Cleopatra Ægypti regina, Ptolemæi hujus matre, opem implorat, quæ ne filius ſubactâ Judæâ in Ægyptum irrumperet, valida cum manu in Cyprum abire cogit. Maxima populi multitudo ab Alexandro defecit, ſed adjutos etiam à Demetrio rege Syriæ, vicit, quorum potentiſſimos octingentos, dum cum concubinis cœnat, crucifigi jubet, liberoſque & uxores eorum coram ipſis adhuc viventibus, mactari. Poſt hæc Janneus hic, ſive Alexander crapulæ indulgens, in morbum incidit, quartanâque febri poſtquam tribus annis laboravit, obiit anno regni 27. Vide Joſeph. *l.* 13. *c.* 19. 20. & 21. & 1. *de B. I.* Torniel. Salian.

Alexander, II. Ariſtobuli fil. Judæam invaſit, cujus exercitum Gabinius vicit. Joſeph. *Ant.* 14. 11. & *de bell. Jud.* 1. 17. Salian. Torniel.

Alexander, fil. Herodis M. ex Mariamme, cum fratre Ariſtobulo, juſſu Patris innocens ſtrangulatur. Joſ. *Hiſtor. l.* 16. & 1. *de B. I.* Poſt hunc venit Pſeudo-Alexander quidam, cujus hiſtor. V. apud Joſ. *l.* 17. *c.* 14.

Alexander, qui & *Epiphanes*, undecimus Syrorum rex, regn. an. 5 ſecundùm Joſeph. 10. verò ſecundùm Eutrop.

Alexander, Caſſandri fil. Macedonum rex, regnavit cum Antipatro fratre annis 2. Hic matrem Theſſalonicam, à fratre occiſam, ulturus, à Socero Lyſimacho impeditur, & à Demetrio, Antigoni fil. interimitur. Juſt. *l.* 16. Euſeb. *Chron.*

Alexander, alter dux triginta juvenibus Petram altiſſimam Indiæ, Aornum nomine, conſcendere averſâ parte juſſis, ab Alexandro Magno additus. Curt. 8. 57.

Alexander Polyhiſtor, multa philologica & hiſtorica reliquit. Floruit Olymp. 173. quâ in Ægypto iterum regnavit Ptolemæus Lathyrus, bellumque in Græciâ gerebat L. Sylla. De hoc Alexandro ita ſcribit Suidas *Alexander Mileſius, qui & Polyhiſtor, & Cornelius cognominatur, propterea quod captus Cornelio Lentulo fuit venditus, ejusq; pædagogus factus eſt, & poſtea manumiſſus. Fuit autem Romæ Syllæ temporibus. Laurenti periit, ædibus, in quibus erat, flammâ conſumptis: quod ubi uxor ejus audiſſet, laqueo vitam finivit. Fuit verò Grammaticus, Cratetis diſcipulus. & libros ſcripſit innumeros, & de Româ libros quinq;, in quibus ait Hebræam fuiſſe mulierem, Moſo nomine, cujus ſcriptum ſit lex Hebæorum.* Hæc Suidas. Sed quòd Alexandrum facit Mileſium, in eo repugnat Stephanus, ubi eum natum dicit Cotyaëi, civitate Phrygiæ ejus, quæ ἐπίκτητος, vel Helleſpontia, vel [illegible] minor appellatur. Atque hinc Ἀλέξανδρος ὁ Κοτυαεὺς vocatur Etymologo in Αἴδηψος & Πτεράϊνδις. Eidem Stephano dicitur fuiſſe fil. Aſclepiadæ, ac ſcripſiſſe περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς ὕλης παραγενομένων δύο λόγους. Nam ne hunc Aſclepiadæ filium alium à Polyhiſtore putem, facit, quòd ibidem vocatur γραμματικὸς πολυμαθέστατος. Multa quoque idem adducit paſſim, quæ ſcripſit; ſed quædam eorum pertinuiſſe ad illos omnigenæ hiſtoriæ libros, planè cenſeo. Nominat verò Φρυγιακὰ, ſive περὶ Φρυγίας, cujus operis etiam meminit Plutarchus *de Fluv.* Item περὶ Βιθυνίας, de quâ ab eo fuiſſe ſcriptum, etiam auctor eſt nobis Etymologus in Κύζικος. Item Ægyptiaca, Carica, Lyciaca, Libyæ periplum; de Aſiâ, Paphlagoniâ, Syriâ, Cypro, Ponto Euxino, Europâ. Item περὶ τῶν παρ' Ἀλκμᾶνι τοπικῶς εἰρημένων. Primum Κρητικῶν advocat Apollonii Schol. *in lib.* 4. Athenæus quoque *lib.* 11. citat eum ἐν τρίτῳ. Plutarchus, *penè initio libri de Muſicâ*, exaraſſe librum ait, quo Phrygios Muſicos collegit. Ad hæc ἐν διαδοχαῖς citatur à Laërtio *in vitâ Pherecydis & Socratis*, quo opere docuiſſe videtur, ut philoſophorum alii aliis ſucceſſerint. Etiam edidit Πυθαγορικὰ ὑπομνήματα, ſive περὶ Πυθαγορικῶν συμβόλων. Priori modo appellat Laërtius *in Pythagorâ*: poſteriori Clem. Alex. *Lib.* 1. *Strom.* & Cyrillus *lib.* 9. *adverſus Julianum.* Idem Clemens *lib.* 1. citat librum περὶ Ἰουδαίων, uti quoque Euſeb. *lib.* 9. *de Præp. Evang. cap.* 17. Ubi penè integrum ejus librum exſcripſit. Ibidem & illuſtre ejus elogium habemus, ubi πολύϊστωρ καὶ πολυμαθὴς ἀνὴρ vocatur. Nec dubium, quin hoc opus ſignet Juſtinus Martyr *Cohortatione ad Græcos*, ubi eos refert, qui Moſis meminerint, ut ducis & principis Judaici. Et ſanè nulli obſcurum eſt, quantum illi debeat Plinius ipſe, quippe quem toties ad partes advocet in Hiſtoriâ Naturali. Meminit ejus quoque Chalcidius, *commentario in Timæum Platonis*, & Agathias Scholaſticus *lib.* 1 *Hiſtoriæ ſuæ*, item Joſephus *Ant.* 1. 16. Ejuſdem de diluvio, & alterum de turri Babylonis teſtimonium adfert Cyrillus *Initio libri* 1 *contra Julianum.* Voſſius.

Alexander Epheſius, cognomento Lychnus, ſive Lucerna, inter illos, qui Epheſum illuſtrarint, reponitur à Strabone *lib.* 14. ubi etiam diſcimus, eundem & Remp. geſſiſſe, & hiſtoriam conſcripſiſſe, & poëmata de rebus cœleſtibus, ac orbe terreſtri ediſſe. Vide Euſt. *in Dionyſ. ver.* 558 itemque Steph. *in* Λέβεδος & Τανεσσός, qui ejuſdem Aſiam ac Lybiam citat *in* Χαονία Voſſ.

Alexander, Myndius, hiſtoricus, cujus Plut. mem. *in C. Mario*, ubi ſermo de duobus vulturibus exercitum ejus ſequentibus. Item Monachus quidam, qui ſcripſit de *Inventione S. Crucis*, quem edidit Gretzerus.

Alexander, Præſidii per Æolida præfectus, qui edicto inſigni ſpectaculo magnam vim hominum concivit, quos poſtea niſi numeratâ pecuniâ non dimiſit. Vide Polyæn. *lib* 6. 442.

Alexander Spartanus, ab Argivis, per fines Tegeatidis regionis irrumpentibus, occiſus, cum 200. dum eos ingreſſu prohibere conatur. Diod. XV.

Alexander, Theſſalus, navale prælium initurus, multis conſcenſoribus magnum miſſilium numerum telorum diſtribuit in conſtratis navium, eiſque præcepit, ut cùm hoſtium navis appropinquaſſet, his in nautas jaculis uterentur, ut plurimi inutiles fierent. Polyæn. 6.

Alexander, Lyſimachi & Metridæ Filius Idem *lib.* 6. 443.

Alexander Trallianus, libros quinque de rebus Turcicis conſcripſit, ut apud Geſnerum legas; alius omnino eſt à nobili illo medico, cùm is vixerit non multo poſt tempora Juliani Cæſaris, quo tempore Turcarum nomen propemodum ignotum erat.

Alexander Pheræus, in Theſſaliâ tyrannidem apud Pheræos exercuit. De quo Cic. *Offic l.* 2. cujus verba apponam. *Quid? Alexandrum Pheræum, quo animo vixiſſe arbitramur! qui cùm uxorem Theben admodum diligeret, tamen ad eam ex epulis in cubiculum veniens, barbarum, & eum quidem compunctum notis Threiciis, diſtricto gladio jubebat anteire. præmittebatq; de ſtipatoribus ſuis, qui ſcrutarentur arculas muliebres, & ne quod in veſtimentis telum occultaretur, exquirerent. O miſerum, qui fideliorem & barbarum, & ſtigmaticum putaret, quam conjugem: nec eum fefellit opinio, ab eâ enim eſt ipſe propter pellicatus ſuſpicionem interfectus.* Ovid. *in Ibin.*

Inq; tuo thalamo juguleris more Pheræi,
Qui datus eſt leto conjugis enſe ſua.

Hujus meminit Plut. & Corn. Nep. *in Pelopidâ*; Diod. *lib.* 15. Pauſan. *lib.* 6. & Val. Max. 9. 14.

Alexander, Vid *Tiberius.*

Alexander, I. Epirotarum R. Olympiadis frater, Arymbæ in Moloſſorum regno ſucceſſit, Timoleum Leptinem ad deditionem coëgit, in Peloponneſum exulatum miſit, civitates libertate donavit. Diodor. Sic. Vid etiam Juſtin. 17. 3. Strab. *l.* 6. Liv. *l.* 9. Oroſ. *l.* 3. A. Gellius, *l.* 1 *c.* 21.

Alexander, II. Pyrrhi fil. Epirotarum rex, regnum Macedoniæ oppugnavit, ſed à Demetrio pulſus & regno exutus eſt, quod tamen ab Acarnanibus adjutus recuperavit. Juſtin. *lib.* 26. *cap.* 2. & 3.

Alexander, I. Rex Syriæ, poſt Epiphanem, à Demetrii Soteris, legitimi hæredis, filio Nicanore, & ſocero Ptolomæo Philometore, inſidiis ejus offenſo regni Anno 5. pulſus, in Arabiam confugit, ubi ei caput à Zalezo demptum. Maccab. *lib.* 1. *cap.* 10. & 11. Joſ. *l.* 13. *Hiſtor.* Juſtin. *l.* 35. Strabo. *l.* 17. Euſeb. Sulpic. Severus, &c.

Alexander, II Zebenna dictus, Rex Syriæ evaſit, ope Ptolom. Phyſconis, vicitque Nicanorem. Sed poſtea ipſemet ab hujus filio Antiocho Grypo ſuperatus regni an. 2. occiditur. Joſeph. *Hiſtor. l.* 13. *cap.* 18.

Alexander Ptolom. I. Rex Ægypti nonus, Ptolomæo Lathuro fratri, prælatus, ope Cleopatræ matris: quæ impotentis animi fœmina, qualia in Lathurum primò, dein in ipſum Alexandrum molita ſit, V. apud Joſeph. *l.* 13. *c.* 20 & 21. Juſtin. *l.* 39. Euſeb. *Chron.* Sed occiſâ ab Alexandro; quod facinus peroſi Alexandrini, hoc pulſo, Lathurum ab exilio in thronum revocarunt.

Alexander, II. Ptolom. prioris filius, in Inſ. Co educatus, in Mithridatis venit poteſtatem. Inde liberatus ad Syllam confugit, à quo in regnum reſtitutus, ſed 19. die poſt coronationem à ſubditis occiſus eſt. Appian *l.* 1. *B. C.*

Alexander, III. Ptolom. Ægypti, poſt Alex. 2. fratrem, Rex, poſtquam ſatis feliciter regno, an 17. præfuiſſet, à ſubditis pulſus Tyri obiit, P. R. hærede dicto Cic. *Orat.* 1 & 2. *pro Rullo.*

Alexander, natione Phryx, apud Carthaginem Imperator electus, à Conſtantini exercitu jugulatus eſt. Eutrop *lib.* 11. Baron. anno 306.

Alexander I. *Severus*, Vid. *Severus.*

Alexander, II. Conſtantinopolitanus Imperator ſeptimus, Baſilii Imper. f. vir luxu & ignaviâ perditus, reg. an 1. & menſ. 1. Obiit an. 912. Curopalates, Cedrenus, Baron.

Alexander, I. Scotorum R. pietate & juſtitiâ illuſtris, obiit improlis, an. 1131. Leſle, *l* 6. Buchan. Genebr.

Alexander, II. fil. Guilielmi, *Leo* cognom Scotorum R. feliciter contra Anglos pugnavit, mox Henrici 3. ſorore ductâ pacem cum illis iniit. Obiit an. 1249. an. regni 29. Leſle *l* 6. Polydorus.

Alexander, III. prioris fil. Norvegiæ Regem vicit, & Hebridas Inſ. exiguâ pecuniæ vi Scotiæ adjecit regno. Obiit equi lapſu. A. C. 1286 regni 27. Leſle *l* Buch *l.* 7 Boët. *l* 13.

Alexander, primùm Lithuan. Dux, dein Polon. R. obiit, A. C 1506.

regni 5. æt. 46. Taciturnus, tetricusque, at maximè liberalis. Michov. *l.* 4. *c.* 82. Spond.

Alexander Farneſius, Parmæ D. Caroli 5. nepos, bellicæ rei gloriâ, & Belgii adminiſtratione illuſtris. Obiit A. C. 1592. æt. 47. Grotius & Strad. *de B. B.* Item, 2. Cardinales. Vid. Paulus. 3.

Alexander, fil. Æropæ, vir fortis & Alex. M. gratus. Freinshem. *ſupplem in Q Curtiu l.* 2.

Alexander Lynceſtes, inter complices Philippeæ cædis, veniam tamen ab Alex. M. nactus, quem ipſe primus Regem ſalutaverat, fidam poſtea ipſi navavit operam. Arrian. Freinshem. *ſupplem.* 1. & 2.

Alexander, Lyciæ præfectus, ſupplementa militum Alexandro M. adduxit. Q. Curt. *l.* 7. *c.* 10.

Alexander, Lithuaniæ D. victoriis inclytus. Novagradiam ſibi ſubjecit, illam adeò in Septentrione celebrem. Crantz. *l.* 13. Cromer. *l.* 29.

Alexander de Medicis, Florent. Dux, Caroli 5. gener, vitiis ſcatens, miſerè periit, anno 1537. P. Jovius, *l.* 38.

Alexander, I. Romanus, poſt Evariſtum, Papa, ſub Adriano martyrio coronatus. A. C. 131. Pontificatus 10. Euſeb. *l.* 4. *Hiſt. cap.* 4. Auguſt. *ep.* 165. Irenæus *l.* 3. *c.* 3.

Alexander, II. Mediolan. poſt Nicolaum, Pontifex, cui ab Epiſcopis Ciſalpinis Antipapa Honorius 2. oppoſitus eſt, qui tamen obiit anno 1064. Favit Guil. Conqueſtori, in Angliæ occupatione, & Mathildis Comitiſſæ ope plurima perfecit. Laicis inveſtituram munerum Eccl. ademit. Obiit A. C 1073. Pontific. 11. Nauclerus, Volaterr. Onuphr. Sigebert. Platina Leoſtienſis, Genebrardus, &c.

Alexander, III. Adriano 4. ſucceſſit, cui Victor 4. Friderico Imper. approbatus, oppoſitus eſt. Hocque mortuo, Paſchal. 3. & Calixtus 3. Vicit nihilominus, & poſt triennalem abſentiam à Romanis revocatus eſt. Venetiis Fridericum Imper. pede cervici ejus impoſito calcavit, abuſus verbis illis Pſ. *ſuper Aſpidem & Baſiliſcum ambulabis.* Pari faſtu Henr. 2. Angl. R. tractavit. Obiit, A. C 1181. Pontific. 21. Authores prædicti. Baronius.

Alexander, IV. poſt Innocentium 3. Papa, ſub quo Guelphorum & Gibellinorum turbis Italia æſtuabat. Cum Manfredo, bello & indulgentiis certavit. Angliam exactionibus vexavit, contra Turcas motutus, Venetorum & Genuenſium diſſidiis impeditus eſt. Obiit A. C. 1261. Pontific. 6. Præter ſupra laudatos, Bzovius, Spond. Joh. Balæus, *lib.* 6. *act. Pontif. ex Pariſ.*

Alexander, V. Cretenſis, in Concilio Piſano, poſt Gregorium 12. Papa electus, liberalitate inſignis. Dixit ſe fuiſſe *divitem Epiſcopum, pauperem Cardinalem, Pontificem mendicum.* Obiit Bononiæ A. C. 1410. Pontif. 10. menſe, Vid. ſuprà. Item, Monſtrelet. *c.* 62. & Joh. Baleum.

Alexander, VI. à matre *Borgias*, ex illuſtri regni Valentiæ ſtirpe, Paparum ſpurciſſimus, cum Cæſare, ſpurio ſuo, Eccleſiæ gravis fuit. Quem ut eveheret, Ferdinando, Maurorum victori, *Catholici* titulum conceſſit, atque inter eum & Luſitaniæ R. Indias diviſit. Hoc ſedente etiam Carolus 8. Gall. R. Neapolitanum regnum ſibi ſubjecit. Tandem cùm Cardinalibus quibuſdam venenum pararet, illo per errorem ipſe hauſto, obiit, A. C 1503. Pontific. 11. Vid. inſuper Marian. *lib.* 26. *cap.* 2. Guicciard. *l.* 1. &c.

Alexander, VII. Senenſis, ex Chiſiorum familia, poſt Innocentium 10. Pontifex evaſit, poſtquam Pacificationis in Imperio negotium, tanquam Nuntius à latere, fruſtra impeditum iviſſet. Venetos, ut Jeſuitas reciperent, pecuniâ opibusque contra Turcas juvit. Ludovicum 14. ob legatum qui à Corſis violatus erat, irritatum, miſſo nepote, Pyramide erectâ, & Corſis in perpetuum rejectis, placavit. Thomam Villanovanum & Franciſc. Saleſium Sanctos eſſe juſſit, Regem Maroci baptizavit, controverſiam de S. Virginis ortu decidit, Romam ædificiis ornavit, obiitque A. C. 1667. æt. 60. Pontific. 12. Scripſit *Muſas Juveniles*, ſub Philomathi nomine, Coloniæ impreſſas.

Alexander, Epiſc. Alexandriæ, contra Arium Zelotes, obiit Anno 325. Athanaſio ſucceſſore deſignato. Epiph. *hær.* 69. Socr. *l.* 1. *c.* 3. 5. & 8. Theodoret. *l.* 1. *c.* 26. Sozom. *l.* 2. *c.* 1.

Alexander, Ep. Hieroſ. poſtquam 50. annos Eccleſiam rexiſſet, & inſignem Bibliothecam Hieroſolymæ collegiſſet, ſub Decio martyrii coronam obtinuit. Euſeb. *l.* 6. *c.* 8. 9. 14. Hier. *de Script. Eccl.* Baron. A. C. 199. 230. & 253.

Alexander, primus Patriarcha Conſtant. Metrophani Ep. ſucceſſit, Anno 317. Arrio vehementiſſimè reſtitit. Socr. *l.* 1. *c.* 5. & 2. 4. Sozom. *l.* 2. *c.* 28. & *l.* 3. 3. Theodoret. *l.* 1. *c.* 14. Ruff. *lib.* 1. *cap.* 12.

Alexander, Patriarcha Antioch. poſt impium Porphyrium, pacem Eccleſiæ reddidit, diſſentientibus reconciliatis. Obiit A. C. 408. 411.

Alexander, Card. Florentinus, Vid. Leo 10. Alex. *Ludoviſius* Vid *Gregor.* 9.

Alexander, ærarius faber, à Paulo Satanæ traditus. Vid. 1. *Tim.* 1. 19, 20. 2. *Tim.* 4. 14, 15. An idem cum Alexandro Samaritano, de quo Euſeb. *l.* 3 *c.* 20.

Alexander, hæreticus, diſcip. Valentis. Tertull. *l. de carne J. Chriſti*, *c.* 16.

Alexander, Magus, Apollonii Thyanæi diſcip ſub Antonino Pio, Serpentis, quem Æſculapium eſſe dixit, fictis oraculis Romanis illuſit. Baron. A. C. 145. Lucian. *in Vita ejus.*

Alexander, quidam genere Phryx, diſciplinâ medicus, vitæque ac morum probitate cunctis charus. Dei amore concitatus, cùm aſſiſteret tribunali, nutibus ad confeſſionem hortabatur eos, in quos tormenta & quæſtiones exercebantur, ita ut omnibus, qui aſtabant, palam fieret, quid in animo gereret. Cumque id populi notaviſſent, conclamarunt adverſus eum, qui juſſus à Præſide in medium ſtatui, & quis eſſet, interrogatus, Chriſtianum ſe eſſe liberâ profeſſione teſtabatur, quem continuò Præſes beſtiis adjudicavit. Euſeb. 5. 2.

Alexander de Hales, *Doctor irrefragabilis*, Thomæ Aquin. præceptor, varia ſcripſit. Circa annum 1240. Bellarm. *de Scriptor. Eccleſ.*

Alexander Atrebas, Hiſtoricus, ſec. 12. Al. *Anderſohn*, ſcripſit ſupplementum Apollonii. Al. *Benedictus*, Veronenſis Medicus & Phil. Auctor Diarii, *belli a Carolo Siculo geſti.* Al. *Celeſtinus*, Rogerii Sic. R. hiſtoriam ſcripſit. Al. *Corteſius*, Matthiæ Corvini encomiaſtes. Al. *Ætolus*, Arati commentator. Al. *Floravant*, Capucinus, auctor *reteboraris*, Al. *Picolomini*, Phil. & Mathem. inſignis. Al. *Imola*, ſec. 15. Al. *Somerſetenſis* vel *Staford.* Angl. proſâ & verſu celebris.

Alexander ab *Alexandro*, ſive Neapolitanus, Juriſconſultus, reliquit Genialium dierum libros 6. Quos multiplici doctrinâ eſſe refertos, ſcriptoremque eſſe longè meliorem Philelpho, judicium eſt Floridi Sabini *apologiâ adverſus calumniatores L. L.* Rectè ſanè, inquit Voſſius. Sunt enim libri illi, promptuarium antiquitatis, veteriſque hiſtoriæ; etſi nec pauca in eo ſint ad verborum proprietatem, aliaque ſtudia pertinentia. Fuiſſe Joviani Pontani æqualem, ſatis liquet ex primis operis verbis. Atque alibi indicat, ſe in adoleſcentiâ Philelphum jam ſenem audiiſſe Tuſculanas Ciceronis quæſtiones enarrantem. Item refert ætate ſuâ Nicolaum Perottum, & Domitium Calderinum, Martialis apophoreta, magnâ contentione Romæ prælegiſſe juventuti. Item Georgii Trapezuntii, Theodori Gazæ, Hermolai Barbari, Raphaelis Volaterrani, ac Pauli Corteſii, ut æqualium meminit. Unum autem hoc meritò in hiſce præclaris commentariis improbari ſolet, quòd eorum, unde profeciſſet, diſſimularet auctores. Sed huic vitio medicinam fecit doctiſſimus Tiraquellus, qui, digitum ad fontes intendens, unde quæque hauſta eſſent, indicavit. Plures Alexandros, ſi deſideret lector (*neq; enim omnes numero comprendere refert*) conſulat Voſſium, Meurſium, ac Jonſium *de Script. Hiſt. Philoſoph.*

Alexandra, Judæorum regina, vidua Ariſtobuli, cujus fratres, prius in captivitate detentos, libertati reſtituit, Alexandro Jannæo, natu maximo, in thronum evecto. Joſeph. *lib.* 13. *cap.* 20.

Alexandra, cognom. Salome, Judæorum reginâ, uxor Alexandri Jannæi, filium Hyrcanum ſacerdotio præfecit. Phariſæis univerſæ Judæorum Reip. adminiſtrationem commiſit, regn. an 9 Vid. Joſ. *Antiquit. l.* 13. *c.* 14. Torniel. an. 3979. Fuit & *Alexandra*, quæ & *Caſſandra* dicebatur, Priami filia, ac vates, cujus gratiâ, hoc ipſo nomine Lycophronis Tragœdia inſcribitur.

Alexandra, fil. Hyrcani, mater Ariſtobuli, & Mariamnæ, uxor Herodis, ſuperba fœmina, cum ad Cleopatram fugam pararet, cum filio, deprehenſa & unà cum ipſo necata eſt. Joſ. 1. *de B. I. c.* 17. Torniel. A. M 4015. *n.* 2. 4026. *n.* 1.

Alexandra, fil. Bartholomæi Scala, Florentini, Latinè Græceque doctiſſima. Angel. Polit. *in Epigr.* Obiit an. 1506. Voſſ. *ad addit. Philol.*

Alexandria, urbs multiplex. *Prima* Ægypti in ora ab oſtio Canopico 12. m. p. in occid. opus Alexandri M. Caput urbium, Am. Marcellino *l.* 2. Herodian. *l.* 7. *Scanderia* Turcis, & *Aleſſandria* Italis, urbs Patriarch. & emporium celebre, quò ex Indiâ merces, præſertim aromata, per univerſam Europam diſtribuenda advehuntur. Olim ante Cairi erectionem (à quo itinere quatridui diſtat) clarior. Ipſa deficit in dies. Ad oſtium portus Inſula Pharos eſt, quæ jam injectâ mole terræ adjacet, ubi turris Pharos nunc deſtructa: Super cujus rudera arx eſt Turcarum, qui juxta portum alteram arcem habent. V. Curt. *l.* 4. Strab. *l.* 17. Plin. 5. 10. Belon. *l.* 2. 19. Sanut. *l.* 9. Leon. *p.* 8. P. de Valle. Hinc *Alexandrinum.* Prop. *lib.* 3.

Noxia Alexandrina, dolis aptiſſima tellus.

Ob cœli clementiam, incolæ paſſim apud ſcriptores luxus maximè notati ſunt, velut apud Quinctilianum, *lib* 1. & Ammian. *lib.* 22. Et ante utrumque *Alexandrina vita*, *atq; licentia* apud Cæſar. *lib.* 3. *de B C. cap.* 110. Inde Ovid *Triſt.* 1. 2.

Non ut Alexandri claram delatus in urbem,
Delicias videam, Nile jocoſe, tuas.

Act ſſ.

Aër illic adeò temperatus eſt, ut quolibet die ſolem videant; unde, ob delicias, per excellentiam *πόλις* dicitur, ut *ἄστυ* Athenæ, & *urbs* Roma. long. 58 20. lat. 11. 25. Varia hic Concilia. Vid. 1. 2. 3. *tom. Concil.* Athanas. Cyrill. Evagr. *Hiſt. trip.* Baron. Godeau. *Secunda*, Albaniæ, ad Caucaſi radices, & oram Caſpii maris urbs, & emporium regionis præcipuum, *Demircapi* Turcis, quaſi portæ ferreæ, & incolis *Derbent*, à Taureſio, ſeu Ecbatanis, regiâ Perſarum, itinere 10. dierum diſtans in Bor. ubi ex Aſiâ in Scythiam per anguſtias tranſitus eſt. *Tertia*, Arachoſiæ, *Cabul* hodie, teſte Caſtaldo, regionis metropolis ad Arachotum fluv. à Prophthaſiâ regiâ Drangarum 515 m. p. diſtans in Ort. Indiam verſus. long. 117. 00. lat. 32. 30 Aliis eſt *Candahar*, urbs munita Indiæ cis Gangem, ſub dominio magni Mogolis. *Quarta*, Ariæ, *Hieri* Caſtaldo & aliis (quod nomen eſt etiam ipſi provinciæ) urbs primaria, & regia ad Arium flu. inter Hecatompylon, regiam Parthiæ ad occ. 565. m. p. & Bactra, regiam Bactrianæ in ort. 484. m. p. Sunt qui *Burgian* dici velint. long. 111. 30. lat. 38. 50. *Quinta* Carmaniæ, *Serens*, teſte Caſtaldo, urbs regia, & regionis primaria, inter Armuziam, & Arium. long. 100. 00. lat. 39. 30. *Sexta*, Ciliciæ, ſeu Syriæ in confinio, urbs Epiſcopalis ad ſinum Iſſicum, *Scanderoon* Turcis, teſte Leunclavio, *Alexandrete* Gallis. Emporium celebre, long. 68. 00. lat. 38. 10. *Septima*, *Margiana*, *Indion* hodiè dici putatur in tabb. recentt. urbs præcipua, & emporium earum regionum. *Octava*, Statiellorum, Anno 1178. à Mediolanenſibus, Placentinis & Cremonenſibus condita, urbs Liguriæ non obſcura ad Tanarum fluv. illam interfluentem, ampla & permunita, epiſc. ſub archiep. Mediolan. inde 52. m. p. in Auſtro-Libycum, media ferè inter Genuam ad ort. & Auguſt. Taurinorum ad occ. Ab Alexandro tert. Pontifice epiſcopalis effecta, à quo & nomen habet, cùm prius Cæſarea diceretur. Ibi pons lapideus, & longitudinis admirandæ. vulgò *Aleſſandria della Paglia*, ſic per contemptum dicta, à Frider. I. Imper. In Duc. Mediol. long. 30. 30. lat. 43. 54. *Nona*, Troadis, quæ & Troas, quod nomen etiam regionis eſt, quæ & Phrygia minor, urbs archiep. ſub arch. Cyziceno. Nunc locus *S. Maria* dicitur, ac Turcis *Caraſia*, teſte Leunclavio. Plures Alexandrias ſi velit lector, conſulat Curt. *lib.* 7. Plin. 6. 16. 23. & 25. ut & Stephanum.

Alexandria Polonia, urbs nova in Volhinia ſuperiori prov. ad fluv. *Horin*.

Alexandrides, Lacedæmonius, ſororis filiam duxit, ex qua Dorycum Leonidem & Cleombrotum ſuſtulit.

Alexandrides, Delphicus, teſtis adducitur à Plutarcho in Lyſandro; niſi malis *Anaxandrides*. Vide Voſſ. *de Hiſt. Gr. lib.* 4. *pag.* 502.

Alexandrium, op. Palæſtinæ in orâ inter Tyrum ad Bor. & Ptolemaidem ad Auſt. teſte Zonarâ, proximas urbes. *Scandalium* hodiè Will. Tyrio.

Alexandropolis, Parthorum urbs ab Alex. M. condita. Plin. 6. 13. cujus tamen hodiè nulla extant indicia.

Alexandrovium, opp. Poloniæ, in Podolia, & Palatinatu Barclavienſi, non longè à fluv. *Bog*.

Alexanum, hodie *Aleſſano*, urbs Salentinorum epiſcop. ſub archiep. Hydruntino, inter Hydruntum & Gallipolim, ad 20. m. p. Leucæ urbi exciſæ, apud Japygium promunt. cui ſucceſſit, propinqua; ab Aletio 15. long. 42. 40. lat. 40. 10.

Alexarchus, hiſtoricus, quem in tertio Italicorum citat Plut. *in Paral. c.* 7. Servius etiam *in* 3. *Æn.* Alexarchum hiſtoricum Græcum (ſic vocat) teſtem laudat de Epiri, & Campaniæ nomine. Voſſius.

Alexas Laodicenus, qui Antonium, cui à Timagene erat conciliatus, ab Octaviâ disjunxit, & Cleopatræ conjunxit, ſuæque perfidiæ Cæſaris juſſu luit pœnas. Plutarchus *in Antonio*. Joſeph. *de B. J. l.* 1. *c.* 15.

Alexenor, filius Æſculapii & Lapetiæ.

Alexia, & *Aleſia*, Ita habet Codex Fulvii Urſini & P. Ciacconii. Dio XL. | *Ἀλεσίαν*. Plut. *Ἀλησίαν*, Oroſius *Haloſiam*. Ptolemæo *Regiacum*, hodiè *Aliſe*, urbs everſa Mandubiorum in Gall. Celt. metropolis olim, nunc pagus, teſtibus Vigenereo, & Paradino, apud Flaviniacum caſtrum, & Semurium op. Burgundiæ, à Semurio 2. leuc. ab Auguſtoduno urbe. 16. in Bor. inter Lingones 19. & Nivernas 26. Ab Hercule conditum tradit Diod. Sic. *lib.* 5. Quidam illam *Arras* falsò indigitant, cùm illa ſit in Belgio. Vid. Cæſ. *de B. G. l.* 1. & 6. Cluver. Du Val. Ab *Alexia*, tractus circumjacens etiam nunc *Alexienſis* dicitur, vulgò *l'Auxois*, inter Divionenſem & Antiſſiodorenſem tractus.

Alexicacos, id eſt, *malorum depulſor*, Apollo vocatus eſt, Arrian. *lib.* 8. Pauſ. *in Atticis* & *Eliacis*, ideò illi nomen inditum ait, quòd à peſtilentiæ morbo, in bello Peloponneſiaco, populum liberaverit. Quod nomen Hercules poſtea eſt adeptus. Macrob. Eſt autem *ἀλεξίκακος* propriè *in malis adjutor*, *averruncanus*, *ὁ τὰ δεινὰ ἀπείργων*, hominum defenſor, qualem verè Eccleſia Chriſtum agnoſcit, & Gentes falsò ſuum Herculem & Apollinem. Nonnus *ἀλεξιφάρμακα ὕδατα* vocat aquas ſalutares, quibus in regeneratione abluimur. *Ἀλεξίκακοι* etiam *δαίμονες* à veteribus dicebantur, qui nocumenta, & diras arcere, amolirique exiſtimabantur, qui & *ἀποτρόπαιοι* & *ἀποπομπαῖοι*, & *λύσιοι*, *φύξιοι* & *φύξιμοι* vocabantur. Pollux. *lib.* 5. Heſychius *Ἀλεξίκακος*, *βοηθὸς*, *ἀποτρεπτικὸς κακῶν*. V. & Cœl. Rodig. *l.* 2. *c.* 32.

Alexinus, Elienſis Eubulidis Mileſii diſcipulus, vir acer, & contentionis viribus ac nervis clarus, Zenonis inimicus; dum nataret in Alpheo fluv. arundinis acumine læſus, fato functus eſt. Erat autem Philoſophus Eriſticus *φιλονεικότατος*, *rixarum ſtudioſiſſimus*, ut inde *ἐλεγξῖνος* *contradictorum* dictus ſit, apud Laert. *lib.* 2. *Euclide*, ubi nomen hoc ejus *ἐλεγξῖνος* reſtituendum ex Heſychio Mileſio. Neque modò Zenoni Stoico ſe oppoſuit, ſed exemplo magiſtri ſui Eubulidis Ariſtotelem quoque perſtringere non erubuit. Ariſtocles *lib.* 7. *de Philoſophia*, cum *ἀπομνημονεύματα καταγέλαστα* ſcripſiſſe ait, in quibus fingat Alexandrum in colloquio cum patre Philippo habito, Ariſtotelis præcepta fuiſſe calumniatum, & Nicagoram Hermem præceptorem ſibi elegiſſe. Hermippus quoque *lib.* 1. *de Ariſtotele* apud Athenæum *lib.* 15. Alexini in Ariſtotelem petulantiam notat. Porro Laertius autor eſt, eum non modò *πρὸς Ζήνωνα*, ſed etiam *πρὸς Ἔφορον τὸν ἱστοριογράφον* ſcripſiſſe: quòd ſi *ad*, non *adverſus Ephorum* ea verba ſint interpretanda, Ephorus ad Olymp. 120. circiter vixit.

Alexio, medicus, Ciceroni familiaris, cujus meminit idem Cic. *lib.* 3. *ad Att. ep.* 15.

Alexippus, medicus Alexandri. Plut. *in Alex.*

Alexis, Samius, libros de finibus Samiorum conſcripſit, teſte Athenæo. *libb.* 12. 13. Item *Alexis* Thurius, poëta Comicus ante Menandrum, reliquit plures fabulas. Vide Suidam.

Alexis, Aſinii Pollionis ſervus, ſic dict. quaſi *ſine reſponſione*, ac ſuperbus. Alii verò ab *ἀλέγω curo*, derivant, quòd poëta curarum ſtimulis in eo amando torqueretur, unde Virg. *Eclog.* 2.

O crudelis Alexi, nihil mea carmina curas?

Alii ab *ἀλέξω arceo*, quòd cum faſtidio poetam à ſe arceret. Virgil. *ubi ſupra.*

Invenies alium, ſi te hic faſtidit Alexis.

Mæcenatis puerum fuiſſe innuit Martialis. 7. 18.

Et Mæcenati Maro cùm cantaret Alexim.

Idem *lib.* 8. *ep.* 56.

Jugera perdiderat miſeræ vicina Cremonæ,
Flebat & abductas Tityrus æger oves.
Riſit Tuſcus eques, paupertatemq; levando
Reppulit, & celeri juſſit abire fugâ.
Accipe divitias, & vatum maximus eſto
Tu licet, & noſtrum, dixit, Alexin ama.

Vide Servium in Virg. *Ecl.* 2.

Alexinus, à ſtudiis & epiſtolis Attici. ſive Amanuenſis de quo Cic. in Epiſtolis.

Alexius I. Comnenus, fil. Iſaci Imper. Conſtantinopolitani, incluſo in Monaſterium Nicephoro Botoniate, imperio potitus; diviſis inter fratres terris, cùm ſumptuum non ſuppeteret ſatis, ſacris manus injecit, & exactionibus ſubditos crudeliter vexavit. Conatus God. Bullionei, terram S. recuperatum euntis, ſufflaminavit; ab eo prope Epidamnum victus. Obiit An. 1118. æt. 70. Imperii 37. Anna Comnena, hujus fil. *in Vita ejus*, Zonaras & Glycas, qui in eo finiunt. Baron. Onuphr.

Alexius II. fil. Manuelis Comneni, Andronico à Patre commiſſus, ab eodem, an. æt. 15. interficitur, cadavere in mare abjecto. Qui hac perfidiâ non contentus, viduam inſuper defuncti, Ludov. Jun. Franciæ R. fil. ſibi invitam deſpondit. An. 1183. Nicetas. Guil. Tyr. Genebrard. *in Chron.*

Alexius III. *Comnenus* & *Porphyrigeneta* dici voluit, cùm antea *Angelus* cognominaretur: Fratrem Iſaacum imperio & oculis privavit, à quo è Turcica captivitate liberatus erat. Sed hujus filius Venetiis Gallos in Orientem cogitantes permovit, ut arma contra Alexium verterent. Quem etiam, Urbe captâ, pepulerunt, an. Imp. 8. legitimo Imper. Iſaco reſtituto, Nicet. Robert. San. Marth.

Alexius IV. *Jun.* poſt Iſacum patrem, Imper. ab Alexio Duca, aliàs *Murzuflo* ſtrangulatur. Cui Balduinus Flandriæ C. ſuffectus, An. 1204. Vid. Georg. Logotetham, *Hiſt. Conſt.* Nicet. Gregor. Spond. A. C. 1204. *n.* 11. & 12.

Alexius, Patriarcha Conſtantinop. A. C. 1025. 1043. Baron. Zonar. Curopalat. Alius, qui Iſacum Angelum Imperio exuturus à Sacerdote quodam occiſus eſt, Nicet. *l.* 6 Alius Cilix, qui in Aſia turbas dedit, &c.

Alexius Michalowitz, fil. Michaëlis, M. Moſcoviæ Dux, poſt Patrem, An. 1645. prudentiâ inclytus. Cujus ſpecimina Legati ejus in Galliam, Venetias &c. miſſi non exigua dederunt.

Alexius Myrtilus, puerum Alexium veneno interemit. Æmil.

Alexus Myndius, fecit libros narrationum fabuloſarum. Diog. Laert. *in Thalete*, ubi citatur *ἐν ἱστορίας μυθικῶν*.

Alezium, oppid. Languedociæ, Vicecom. titulo inſigne. Merel.

Alſanus, Arch. Salernitanus, ſec. 12. Martyrum quorundam hiſtor. verſibus ſcripſit. Baron. *A. C.* 1107.

Alſaterna, idem quod *Nuceria*, ultima Campaniæ urbs, trans Veſuvium mont. in valle, quam Sarnus amnis efficit, ſita. Diod. *lib.* 19. Οἱ δὲ τὴν Νυκερίαν τὴν Ἀλφατέρνων [illegible] [illegible]. Populi *Alſaterni* Plinio 3. 5. vide *Nuceria*.

Alſelda, Oppidul. Germaniæ & Saxon. infer. ad Leinam fluv. in epiſcopatu Hildeſienſi, juris tamen Brunſuicenſis. Hildeſio & Goslariâ 3. leucis diſtat.

Alſellani, populi Italiæ. Plin. 3. 11.

Alſenus, quibuſdam quoque *Varus*, ſutrinâ relictâ, Romam venit, & ſub Serv. Sulpitio Juriſcons. inſignis evaſit, Conſul etiam poſt. P. Vinutium. Vid. A. Gellium, *l. 6. c.* 5. Hor. *lib.* 1. *Sat.* 1. Item, præclarus IC. diſcip. Papiniani, ſub Severo, Genebr. *in Pontiano.* Vignier, *anno* 224.

Alſenus Varus, Caſtrorum præf. apud Vitellianos. Tacit hiſt. 11. 29. Dein prætoriarum cohortium, unà cum Julio Priſco: Victis partibus ignaviæ infamiæque ſuæ ſuperfuit. Ibid. Hiſt. 4. 11.

Alſertonium, *Alſreton*, opp. Angliæ, in Comit. Darbienſi, juxta Ambrum amnem 8. mil Angl. à Darbiâ urbe.

Alſes, Rabbinus, auctor *Siphra & Siphri.* Genebr. *Chron. ſeculo* 4.

Alſonſus, Vid. *Alphonſus.*

Alſordia, *Aldorf.* opp. Angl. in Lincolnia prov. verſus oram littoralem 4. mil. Anglicis.

Alſredus, M Anglorum rex, fratri Ethelredo ſucceſſit, anno 871. qui & *Ealſredus*, & *Aluredus* dictus eſt, debellavit Danos, & unicus ſui ſeculi Mæcenas fuit. Hujus viri, nunquam ſatis laudati, res geſtas ſcripſit Aſſerius Menevenſis, cujus ego hiſtoriam plurimi meritò facio, quòd Alfredo regi aliquando præceptor fuit, & ejus actorum oculatus planè teſtis. Lelandus *comment. in Cygn. Cant.* Ita doctus evaſit demum, ut Grammaticus, Philoſophus, Rhetor, Hiſtoricus, Muſicus, & Poëta non vulgaris haberetur: Imò Architectus ac Geometres perfectiſſimus. Balæus *de Script. Britan. Cent.* 2. Dedit Aluredus, jam viginti natus annos, operam literis, atque ita doctus evaſit brevi, ut D. Gregorii dialogos, Opus Boetii de Conſol. Philoſ. & Pſalmos Davidis ex Latino in patrium (hoc [illegible], Saxonicum) ſermonem verterit, quò à cunctis facilè intelligerentur. Sic quoque Oroſium & Bedam Anglicè vertit. Obiit *A. C.* 900. regni 29. Matthæus WeſtMonaſter. Polyd. Virgil. *Hiſt. lib.* 1. Genebr. *Chron.*

Alſredus, nomen duorum hiſtoricorum Angl. apud Voſſ. *de hiſt. Lat. l.* 2. *c.* 42. & 48.

Alfricus, cognom. *Grammaticus*, Arch. Cantuar. ſcripſit varia, Obiit *A. C.* 1016. Voſſ. *de H L. l.* 2. *c.* 42.

Algarbia, pars Hiſpaniæ exigua, Portugalliæ adjecta ſub Alphonſo 3. cum titulo regni, cujus caput Taroira. Habet à ſeptentr. Portugalliam; ab Or. Andaluziam, ab Occ autem & Meridie clauditur Oceano, Montanus Mercat. Renſend. *Ant. l.* 4.

Algarium, urbs Sardiniæ maritima, in orâ occid. vulgò *Algher.*

Algarria, prov. Caſtellæ Meridionalis, in Hiſpania, cujus limites periere. Ejus caput olim *Guadalaxara* erat. Toletum atque Madritum in illo tractu cenſentur.

Algeria, Urbs Africæ, in Barbaria reg. ampla & dives, ſed piraticâ infamis. Cum portu capaci & munito arceque valida. Ab eâ Regio adjacens dicitur regnum Algerii. Ubi olim Mauritania Cæſarienſis & Silfenſis cùm Numidia. Dividitur in 5. prov. & caput habet Algerium, aliàs *Ruſucurum*, quod vide. Reges olim habebat proprios, nunc quandam Reip. formam ſervat, ſub clientelâ Turcarum, ſed ad lubitum tantùm. Marmol. *l.* 5. Mercator, Relatio *d'Aranda.*

Algerus, Leodienſis, circa Annum 1130. de Gratia, L. Arbitrio, & Corpore ac Sanguine D. N. I. C. contra Berengarium ſcripſit. Bell. *de Auth. Eccleſ.*

Algidum, Latii op. Tuſculo finitimum, ab urb. Rom. paulo ſupra 12. m. p. diſtans, *Roccha del Papa.* long. 36. 30. lat. 41. 40. Item *Algidum* nemus, *Selva dell' Aglio*, Silva Latii cum monte cognomine. Hinc *Algidus* nomen gentile. Ovid. *Faſt.* 2.

Viderat in campis Algida terra ſuis.

Horat. 1. *Od.* 21.

Vos lætam fluviis, & nemorum comam,
Quæcunq; aut gelido prominet Algido.

Idem *lib.* 3. *od.* 23.

Nam quæ nivali paſcitur Algido
Devota, quercus inter & ilices;

Item *lib* 4. *od.* 4.

Duris ut ilex tonſa bipennibus
Nigræ feraci frondis in Algido.

Eſt & *Algidenſis* adject. Plin. 19. 5.

Algonguis, pop. Novæ Franciæ, in America Septentr. verſus fluv. S. Laurentii, inter Montem Regium opp. & Magnum lacum, ubi aliquot Francorum Coloniæ.

Algothus, I. Sueciæ R. poſt Adolphum. Algothus II. Tordi 3. ſucceſſor, Ruſſos tributarios reddidit. Ericus Pomeranus.

Algovia, Regio Germ. in Suevia, inter Danubium & Licium fluv. & lacum Conſtantienſem. Ibi Auguſta Vindel. Campodunum, Iſna, Vangena, Memminga & Biberacum.

Albaca, vel *Albaram*, Maurorum in Hiſp. Rex. Obiit *A. C* 821. regni 26. Cui Abderamus 2. filius ſucceſſit. Mariana.

Albaca, Rex Cordub. Obiit *A. C.* 976. regni 16. Hiſſeno fil. ſucceſſore relicto, ſub Mahometis Almanſoris tutela.

Albama, urbs olim munita Hiſp. in regno Granatæ, aliâs *Artegis*, quod vide.

Alhazen, Arabs, ſcripſit de Optica, Crepuſculis, &c. circa ſec. 11. Blancanus *ſec.* 11. Voſſ. de Mathem. 26. §. 7. 35. §. 15.

Alberdon, nobile propugnaculum Scotiæ, ad mare Germ. Met.

Ali, gener Mahometis, auctor Legis Imemiæ, Perſas ſectatores habuit, quorum primi Caliſæ ab ipſo deſcenderunt. Poſt mortem Odmanni, per inſidias, Moaviæ imperio, occiſus eſt. Ei ſymbolum fuit, *Adoro Deum Dominum meum ſincero corde.* Obiit *A. C.* 659. Marmol. *l.* 1. *c.* 2. 3 & 5.

Ali, Rex Cordubæ, occiſus ab Aliataro, qui propterea omnium Arabum odium in ſe concitavit. Marmol. *l.* 2. *c.* 29.

Aliacmon, & *Haliacmon*, Plin. *Pelecas*, Soph. *Platamona* Mol. fluv. Macedoniæ, illam à Theſſàlia ſeparans, ac in Ægeum mare, inter Pydnam & Dium influens. Amnis rapidiſſimus & præceps. *Aliagmon* Claud.

Aliadora, *Aliola*, Inſ. maris Æthiopici, inter Africam & Inſulas Madagaſcaris, prope Inſulas S. Spiritus & Comori.

Alia, inſulæ Æthiopiæ, in Adulico ſinu. Plin. 6. 19. *Elia* Straboni vocantur.

Aliaptu, Mahometanus factus, ut Caliſa Perſiæ fieret. Urbem Suldaniam condidit, Damaſcum coërcuit, obiit *A. C.* 1116. Texeira *l.* 2. *c.* 53.

Aliarta, Commagenæ urbs. Antoninus. Item, uxor Sempronii Gracchi, ob adulterium cum Julia, in Inſ. Cercina, occiſi.

Aliartum, Bœotiæ op. à M. Lucretio expugnatum. Liv. *Dec.* 5. *lib.* 1. long. 51 50. lat. 37. 45.

Aliartus, & *Haliartus*, op. geminum; unum Bœotiæ, ad Copaidem lacum, juxta Permeſſum flu. Alterum in Peloponneſo in orâ Meſſeniæ, *Neocaſtro* teſte Nigro, Moletio autem *Arcadia.* Ejus mem. Statius *Theb.* 7.

Gargaphie, quorumq; nobis Aliartus ariſtis
Invidet. long. 48. 50. lat. 35. 40.

Aliatan, Rex Arabum in Hiſp. *A. C.* 801. à Carolo M. primùm, dein quoque ab Alphonſo 2. Caſtellæ R. inſigni clade affectus, amiſsâ etiam Ulyſſiponâ: victus quoque à Ludovico Pio, obiit Anno 819. Barcinonem obſeſſurus. Marmol. *lib.* 2. *cap.* 20. 21. 22.

Alibaca, Pentapolis regionis urbs in Africâ. Ptol.

Alibaluchia, Inſ. maris Caſpii, in littore Hircaniæ, in ditione Perſarum, prope *Mokan* deſertum, & oſtium Araxis fluv.

Alicadra, Mediæ urbs. Ptolemæus.

Alicanum, Pannoniæ urbs. Antoninus.

Alicherda, Bactrianæ opidum Ptolemæo.

Alicia, *Salemi*, opp. Siciliæ Occid. Mazaram verſus, 15. mil. Hinc fluvius cognom.

Alicis, Laconiæ urbs, & Atticæ tribus. Diodor. Strabo.

Alicium caput, *Capo dell' Alice*, prom. Ital. & Calabr. cit. in mare Ionium excurrens.

Alictum, opidum Hiſtriæ, hodie *Iſola.*

Alienus Cæcina, Galbæ quæſtor in Bæticâ, quem impigrè in partes ſuas tranſgreſſum legioni in ſuperiore Germaniâ præpoſuit. Mox compertum publicam pecuniam avertiſſe, ut peculatorem flagitari juſſit. Cæcina ægrè paſſus miſcere cuncta & privata vulnera Reip. malis operire ſtatuit. Tacit. *Hiſt. l.* 53. *Alienum* rectè nominari negat Fulvius Urſinus, nam *Cæcina* non cognomen, ſed nomen familiæ fuiſſe conſtat ex alio *Cæcina*, qui C. *Cæcina Largus* dicitur in Inſcriptione fratrum arvalium, & alio item, qui in baſi ſtatuæ Veſpaſiani Imperat. dicitur C. *Cæcina Pætus.* Hic autem ipſe A. *Cæcina* habetur apud Fulvium in antiquo lapide iiſdem literis inſcriptus. Nomina verò familiarum apud Romanos omnibus literis ſcribebantur, cùm prænomina unicis tantùm, aut ad ſummum tribus literis notarentur.

Aliſa, vide *Alliſa.*

Alilæi, Arab. Fel. pop. quos cum Gaſandis conjungit Diodorus Siculus *lib.* 3

Alimela, regio Lyciæ. Stephanus.

Alimus, *ἅλιμος*, pars tribus Leontidis in Atticâ. Steph.

Alineus, *Alyne*, lacus Hiberniæ, in Connachtia prov. inter Comit. *Letrim* & *Roſecomen.* Eum præterfluit Senus fluv.

Alinda, urbs Cariæ epiſc. ſub arch. Stauropolitano, mediterranea, Mylaſæ & Stratoniciæ propinqua. *Χωρίον Καρίας ἐχυρώτατον* vocat Arrianus *lib.* 1. long. 57. 25. lat. 39. 00.

Alindæa, urbs Macedoniæ. Stephanus.

Alingonis portus, locus circa Garumnam flu. Sidonio Apollinari *lib.* 8. *Epiſtolarum.* Vulgo *Langon* in Vaſatienſi reg. Vix 2. leucis Cadillaco caſtro diſtans.

Alion,

Alston, urbs Albionis in Cumbriâ, ab Eboraco 55. m. p. in occid. & à Carleolo 42. in merid. long. 17. 16. lat. 55. 01. Ad oſtia fluv. *Lune* in ora maris Hibernici. V. *Lancaſtria*.

Alipha, & *Allipha*, vide *Allifa*.

Aliphera, urbs Arcadiæ, quæ (teſte Polybio) in ſummitate collis arcem & æneam ſtatuam Minervæ, à cæteris ſpecie ac magnitudine longè differentem, habuit. Lil. Gyraldus Syntag. *lib.* 11.

Alipius, Antiochenus, auctor *deſcriptionis Veteris Orbis*, ſub Conſtantio & Conſtante Latinè editæ.

Alipius, S. Auguſtini συνηγορ. Vid. Auguſt. *ep.* 8. Hieron. *ep.* 82. Baron. *A.C.* 388. 394. 411. 419 Item, Antiochenus quidam, qui Geographica quædam ſcripſit. Ammian. Marcell.

Aliſarna, urbs Troadis. Stephanus.

Aliſca, Pannoniæ urbs. Anton. *Almaz* Lazio. Simlerus *Anjovara* vocat.

Aliſo op. Germ. infer. ad fluv. *Yſel* in Rhenum influentem, vulgò *Yſelburg*. Hadrianus autem Junius *Weſel* vocat. Item flu. Aliſonem op (de quo ſupra) alluens, ac in Rhenum, ſeu foſſam Druſianam apud Duiſburgum, influens.

Aliſo, *Alme*, amnis Germ. Influit in Lippam, haud procul Paderbonâ. Cluver. oriturque prope vicum *Almen*, in Weſtphalia.

Aliſontia, vel *Aliſuntia* vulgò *Alſitz*, fluv. Gall. Belgicæ per duc. Lucemburgenſem in Moſellam ſupra Treviros unà cum Sura influens; qui & *Als* aliis nominatur. Anton. Scal. ad Auſon. *cap.* 1. *Alſe* interpretatur, & *Aliſontiam* reponendum eſſe ſuſpicatur, & ſic legit Auſonii locum in Moſella,

Stringit frugiferas felix Aliſontia ripas.

Ubi alii *Aliſuntia*.

Aliſta, Corſicæ op. Ptol. *Iſta* Pineto. Aliis eſt *Porto Vecchio*, portus cum opp. in ſinu, qui *Golfo Arſiano*. In parte Merid. Corſicæ.

Aliſum, urbs libera Sueviæ ad Neccarum fluv. vulgò *Helbrun*, vel *Haslbrun*. id eſt, *ſalutis fons*. long. 30. 1. lat. 51. 30.

Aliſus, urbs Germaniæ in ora Bor. maris Baltici, inter Sundum & Roſtochium. Ptol. *Parthen* Villanovano, ſeu potius *Bart*. long. 35. 0. lat. 52. 15. In duc. Pomen. ſub Suevis. Vid. *Bardum*.

Aliterius, Jupiter vocatus eſt, & Ceres *Aliteria*, quòd in publica fame ſervaſſent molitores, ne farina diriperetur, quod in Ariſtophane notant Grammatici. Plut. & Pollux

Aljubarota, Vicus Hiſp. in Portugallia, celebris victoriâ Johannis, R. Luſit. contra Caſtellanos, An. 1385.

Alium, opp. in Elide, regione Peloponneſi.

Alix, id eſt, *Adelais*, aliis *Eliſabetha*, uxor Ludovici Jun. Galliæ R. Item, Cypri regina, cum filia cognom. quæ bellum geſſit, cum Theobaldo 4. Comite Bleſenſi, compoſitum, anno 1229. Item, uxor Ludovici Craſſi, filia Humberti Sabaudi. Item, Sponſa Richardi, Angliæ R. & Dupleix. &c. Mezeray.

Alizones. Vid. *Halizones*.

Alizubeir. Mahometis Dux fortiſſimus, ſed mirè ineptus, nec curari equum, nec veſtes mundari voluit. Marmol. *l.* 2. *c.* 1.

Alla. opp. Tridentinæ Diœceſis, in Italia, ad Atheſim flu. Item, fluv. Poloniæ, in Pruſſia Ducali. Cadit in Pregelam fluv. infra Allerburgum opp. ad caſtrum *Velaw*, alluitque Gutſtatt & Hilbergam.

Allabus, fluv Siciliæ, Vid. *Alabus*.

Alladius, qui & *Remus*, ſeu *Aremulus*, vel etiam *Remulus Sylvius*, Agrippæ fil. 12. Latinorum rex, regn. an. 10. Ob impietatem fulmine ictus interiit. Dionyſ. *lib.* 1. Aliter Euſeb. *Chron.* An. M. 3199. A.C. 855.

Allante, urbs Macedoniæ, & Arcadiæ. Steph. Pop. *Allantenſes*. Plin. 4. 10.

Allaria, vel *Alleria*, civitas Cretæ. Steph.

Allatura, urbs Moſcov. in regno Cazani, ad Camam fluv. Ratis habitata colonis.

Allectum, Vid. *Alectum*.

Alledius Severus, prænomine *Titus*, eques Romanus, primipilaris gratiâ impulſus Agrippinæ, ut fratris filiam exemplo Claudii ſibi matrimonio jungeret, C. Pompejo, Q. Veranio Coſſ. Tacit. 12. 7.

Allendorfia, Urbecula Germ. in Lantgraviatu Haſſiæ Caſſell. ad fluv. Verram.

Allera, *Aller*, & *Alre*, fluv. Germ. in Saxon. inf. cadit. in Viſurgim infra Verdam Urbem, quam alluit. Oritur in Duc. Magdeburg. rigatque Giſorniam & Cellam urbes, recipitque fluvios Onacram & Leinam in Luneb. Duc.

Allerburgum. opp. Pol. in Pruſſia Duc. ad Allam fluv. qui mox cadit in Pregelam.

Allia, fluv. Italiæ, qui à Cruſtuminis montibus, præalto defluens alveo, Tiberino amni miſcetur, quadrageſimo ab urbe lapide, ubi magnâ ſtrage Romani à Gallis, duce Brenno, profligati ſunt. Plut. *in Manlio*, Livius, Florus, Eutr. Hinc *Allienſis dies* dictus, quaſi infauſtus. Silius.

——*Horrificis ſeſe extulit Allia ripis.*

Virgilius *Æn.* 7.

Quosque ſecans infauſtum interluit Allia nomen.

Lucanus *lib.* 7.

Et damnatâ diu Romanis Allia Faſtis.

Ovid. *de Art. Am. lib.* 1.

Tunc licet incipias, quâ flebilis Allia luce
Vulneribus Latiis ſanguinolenta fuit.

Idem *in Ibin. Ver.* 47.

Hac eſt in Faſtis, cui dat gravis Allia nomen.

Cic. *lib.* 1 *ad Att. ep.* 4. *Majores noſtri funeſtiorem diem eſſe voluerunt Allienſis pugnæ, quam urbis captæ*. Infeliciter certè res omnis à Vitellio geſta eſt, *qui omni divino humanoque jure neglecto, Allienſi die pontificatum maximum cepit*. Verba ſunt Suetonii *in ejus Vitâ*, *cap.* 7.

Allienus, Prætor Siciliæ ſub Cæſare. Hirtius.

Allifa, vel *Aliſa*, & *Alipha*, Italiæ, juxta Æſerniam, prope Vulturni ripam, opidum, in prov. Terræ laboris, in planitie, ad radices Apennini. vulgò *Aliſi*. Silius *lib.* 8.

Illic Parthenope, ac Pœno non pervia Nola,
Allifa, & Clanio contempta ſemper Acerra

Prima opidi mentio fit apud Liv. *lib.* 8. *Eodem tempore & in Samnio res proſpere geſtæ. Tria opida in poteſtatem venerunt, Allifa, Calliſa, Rufrium*. Idem *lib.* 9. *C. Marcius Rutilius Allifas de Samnitibus vi cepit*. Diod. Sic. *lib.* 20. ὁ δὲ Μάρκιος ἐπὶ τοὺς Σαμνίτας ἀναζεύξας, Ἀλλιφὰς πόλιν εἷλε κατὰ κράτος. Opidani *Allifani*. Plin. 3. 5. Hinc *Allifanus ager*, Silio *l.* 12.

——— *Hinc Allifanus Iaccho*
Haud inamœnus ager.

Horat. *lib.* 2. *Sat.* 8.

Invertunt Allifanis vinaria tota.

Nunc in ruinis jacet.

Allirrothius, filius Neptuni, qui cùm Pater à Minervâ inventione oleæ ſuperatus eſſet, & proprietate Athenarum ceſſiſſet, miſſu & juſſu ejus oleam in arce Athenarum enatam excidere intendit. Sed ſtrictâ ſecuri aberravit, eamque cruribus ſuis tam graviter impegit, ut ex plaga interiret. Unde Olea *Moria* vocitari cœpit, quaſi μόρος, fati ſeu mortis cauſſâ.

Allium, urbs inter Pyrgum, & Oſtiam.

Allobroges, Gall. Tranſalpinæ pop. qui Narbonenſibus aſcribuntur. Siti ſunt juxta Rhodanum, nunc Sabaudienſes, Delphinates & Pedemontani, victoriâ Fabii, & Catilinæ conjuratione noti. Tac. *lib.* 1. Strab. *l.* 4. Cluver.

Urbes primariæ Allobrogum.

Civaro, *Chambery*.	Mauriana, *S. Jean*.
Geneva, *Geneve*.	Tarantaſia, *Mouſtiers*.
Gratianopolis, *Grenoble*,	Vienna, *Vienne*.

Allobryges Ptolemæo, Polybio autem Ἀλλόβρυγες. Ἔθνος δυνατώτατον Γαλατικὸν vocat Steph. Horat. *in Epod.*

Novisque rebus infidelis Allobrox.

Juvenalis *de Ruffo*.

Ruffum, qui toties Ciceronem Allobroga dixit.

De origine nominis ita vir magnus *De Phan colon lib.* 1 *cap.* 42. Apud utroſque Britannos, inquit, *bro regionem vel agrum* ſonat, ut Syris בָּרָא *bara*; & *bel*, vel *ubel excelſum*, ut Ebræis עַל *hal* vel *al*, & Syris עִלָּיא *elloio* Inde à Gallis dicti *Allobroges*, qui montanam Sabaudiæ regionem obtinebant. Hoc multò veriſimilius, quàm quod ſcribit vetus Juvenalis Scholiaſte, *Dicti ſunt Allobroga, quoniam broga Galli agrum dicunt, allo autem aliud; dicti igitur, quia ex alio loco tranſlati*

Allobrox, apud Celtas eo tempore regnavit, quo Pharao Cenchres in mari Rubro periit. Beroſus *lib.* 5.

Allobrox, 15. Gallorum R. Beroſ. *l.* 5. Dupleix. *l.* 1. *c.* 16. Vid. ſupra.

Alloera, Lydiæ urbs, *Attalia*, poſtea dicta. Steph.

Allon, Lat. *quercus*, vel *fortis*, pater Sephe. 1. Par 4.

Allonefus, *Pelagnaſi*, Inſ. Archipelagi, in ora Macedoniæ, verſus Thermaicum ſinum.

Allophyli, Vid. *Philiſtæi*.

Alloria, urbs Cretæ, ut ex Polyhiſtore refert Stephanus.

Allotriges, pop. in tractu ſeptentrionali Hiſp. Strabo *lib.* 3. Ubi Caſaubonus, *Malim* Αὐτρίγονας.

Alma, mons eſt in Mœſia ſuperiori prope Sirmium, quem Probus Imp. Eutropio teſte, vineis conſevit. Item *Alma* Hetruriæ flu. Anton. *Arbia* Leandro.

Alma, ſic vulgò fluv. Tauricæ Cherſoneſi, illam quaſi bifariam ſeparans. Cadit in mare nigrum.

Almaarab-ibni-cahtan, aliàs Arabs dictus, Cami nepos, qui *Arabiæ* nomen dediſſe fertur, ſicut à fratre ejus Sabo *Sabæa*, & altero Petro *Petræa* quibuſdam videtur dicta. Marmol. *lib* 1. *c.* 28. Sed potius vide Bochartum, *in Phaleg*.

Almagrum, opp. Hiſp. in Caſtella, in tractu *la Mancha*, dicto. Item *Almaguer*, oppidul. Americæ meridion. in regno *de Popayan*, in monte ſitum, ad fontes fluv. *Cauca*.

Almana, Thuſciæ fluv. Scribitur & *Amiana*, hodie *Albegna* dicitur.

Almanſor, I. Joſeph. Rex Maroci, à Mauris in Hiſp. vocatus, A.C. 1158. aliquoties victus eſt à Chriſtianis. Reverſus dein cum majoribus copiis, in obſidione Santareni, in Portugall. ſagittâ ictus periit. Marmol. 2. 35. Mariana, Vaſſæus.

Almanſor, II. Jacobus, cognom. *Amir & Mocelemin*, prioris fil. potentiſſimus Africę Regum evaſit. In Hiſpan. transgreſſus cum innumeris copiis, quas publicatione *Gazia*, id eſt, ſacrę militię, collegit. Ibi omnium ſuę ſectę caput factus & memorabilem victoriam d'Alarcos nactus eſt. Inde in Africam redux, Marocum recepit, & rebelles, contra datam fidem, occidit. Quam ob rem reprehenſus à quodam Marabuto, vagari per mundum cœpit, obiitque piſtor Alexandrię. Marmol. *l.2.c.36*. Gualt. Rauleigh. *in Mahometis hiſtor.*

Almaraſium, oppidul. Hiſp. in Extramadura prov. juxta Tagum fluv.

Almath, Lat. *occultatio*, ſive *juventus*, aut *ſecula* vel diviſim *ſuper mortem*, & tunc eſt *Al-muth*, civitas in tribu Benjamin. Cum ſuburbanis, Levitis data. 1. Par. 6. Item fil. Bechor, filii Benjamin 1. Par. 7.

Almazanum, oppid. Hiſp. in Caſtella vet. juxta fluv. Durium.

Almedeſſus, Vid. *Halmydiſſus*.

Almendralegium, opp. Hiſp. in Extramadura.

Almene, civitas ad Euxinum Pontum, Steph.

Almentea, ſive *Almantea*, opp. Gall. Belg. in Lotharingia olim præcipuum, vulgò *Almance*. *Almanria* quoque op. Oreſtidis reg. Macedoniæ, ab Aulone non longè diſtans in ort. hodie *Aveſtma*. long. 46.00. lat. 39.40.

Almenum, *Harlingen*, Friſiæ opp. in Belgio fœd. ad mare Germ. amplum & permunitum

Almeon, Princeps Arabs, Mathematicus inſignis, ſec. 11. Item, alius, cognom. Almanſor, Blancanus *Chron. Mathematic.* Voſſ. *de ſcientia Mathem. c.35. §3. & 19.*

Almeria, urbs Hiſp. Bæticæ litoralis, ſub archiep. Granatenſi, olim *Magnus Portus* hodie *Almeria*.

Almeria, quæ & *Villa Ricca*, opp. Americæ, in nova Hiſpania, & prov. Tlatcalæ, in ora ſinus Mexicani. *Noathlan* incolis, ad oſtium cognom. fluvii.

Almericus, I. frater Balduini, Hieroſolymorum rex 6. Ægyptios vicit, Alexandriam cepit, & reddidit Soldano. Cairum autem, propter fidem non ſervatam, à Soldano, obſedit. Obiit Anno Chriſti 1174. regni 12. Guil. Tyr. *l.19*. Genebr. Blond. *l. 3*. Æmil. *l. 3*. Item hæreticus, qui dicebat ideas in mente divinâ creare, & creari. Hunc Innocentius 3. cremari juſſit Lutetiæ. Volater. Porro *Almericus*, vel *Almaricus*, Germanicè eſt *Emerich*, id eſt, *ſemper dives*, & *potens* juxta Lutherum. Gallicè ſcribitur *Aumery*, ſicut *Terrey* pro *Theoderico*, *Herry* pro *Henrico*, *Frery* pro *Frederico*. Camdenus.

Almericus II. Guidonis frater, R. Cypri primùm, poſtea quoque, Hieroſolymâ à Saladino captâ, Rex Judææ. Sedit Ptolemaide, ubi nimio Auratarum eſu, obiit A.C. 1205. Ei Hugo fil. in regno Cypri ſucceſſit. Sanut. *l.3.c.3 hiſt T.S.*

Almericus, fil. Simonis Montfortii, jure Comitatus Toloſani terrarumque vicinarum ceſſit Ludovic. 8. Galliæ Regi ejusque Coneſtabilis evaſit. Dein comes Theobaldi, Navarræ Regis, in Orientem. ab infidelibus captus eſt, & cùm inde liberatus eſſet, in reditu obiit, in Italia A.C. 1239. Continuat. *militia ſacra. l.3.c.15.*

Almericus Arnoldus, Archiep. Narbonnenſis, primus contra Albigenſes inquiſitor. Item Patriarcha Hieroſ. Guil. Tyr. *l.19.c.1.* Baronius A.C. 1159. 1180.

Almericus Carnutens. Doctor Pariſienſis, erro. De quo vide Prateol. *de hær.* Sander. *hær.* 153. Gaguin. *l.6.* Vincent. *l.29.c.107.* Antonin. *part.3.tit.19.c.1 §.7.* Spond. A.C. 1204. *n.*17. Ejus Sectatores in Concilio Pariſiis habito, An. C. 1209. damnati demortuique cadaver refoſſum. Vid ſupra.

Almerinum, Oppidul. Hiſpaniæ, in Portugallia, in prov. Extramadura, ubi Reges degere conſueverant, ad Tagum ex adverſo Santerini opp.

Alminium, *Almiſſa*, Urbs Dalmat Vid. *Peguntium*.

Almiſſum & *Dalmiſium*, ſeu *Dalmaſium* oppidum Dalmatiæ recentioris, olim Chulmiæ, ad oſtium fluminis Cetinæ. *Omiſe*, Slavè. Non eſt antiq. *Delminium*, quod erat civ. mediterranea.

Almo, flu. Romæ vicinus, ex via Appia in Tiberim defluens, *Dachia* hodie, vel *Aquataccia*, & *Il Rio d'Appio*. In eo, ſacra quæ Cybelæ fiebant, lavabantur. Ovid. *Faſtorum 4.*

Eſt locus in Tiberim quo lubricus influit Almo,
Et nomen magno perdit in amne minor.
Hic purpureâ canus cum veſte ſacerdos
Almonis dominam, ſacraq; lavit aquâ.

Lucanus *lib. 1.*

Et lotam parvo revocant Almone Cybelem.

Val. Flaccus *lib. ult*

Sic ubi Mygdonios planctus ſacer abluit Almo,
Lætaq; jam Cybele, feſtaq; per oppida tæda;
Quis modò jam ſævos adytis fluxiſſe cruores
Cogitet, aut ipſi quid jam meminere miniſtri.

Stat. *lib. 5. Silvarum*

Eſt locus ante urbem. quà primùm naſcitur ingens
Appia, quaq; Italos gemitus Almone Cybelem
Ponit, & Idæos jam non reminiſcitur amnes.

Martialis *lib.3 ep.47.*

Capena grandi porta quà pluit guttâ,
Phrygiumq; matris Almo qua lavit ferrum.

Claud. *de bello Gildonico.*

Prælatoq; lavas Phrygios Almone leones.

Vide Ammianum Marcellinum *lib. 23.*

Almochiqui, pop. Americæ, in nova Francia, ad meridiem opp. *Quebec*, ubi aliquot coloniæ Francor.

Almoktaſy Bila, Perſarum Caliſa, recepit ea, quæ prædeceſſorum Duces ſibi rapuerunt. Obiit An. C. 1161, regni 24. Item, alius, etiam *Almoktadi* dictus, qui obiit Hegiræ An. 487. Texeira *l. 2. cap. 42. & 48.*

Almon, viri proprium apud Virgil. *Æn. 7.*

Hic juvenis primam ante aciem ſtridente ſagittâ,
Natorum Tyrrhi fuerat qui maximus, Almon,
Sternitur. ———

Almon, op. Theſſaliæ. Plin. 4.8. Item civitas Bœotiæ, quæ ab Hellanico malè *Salmon* dicitur. Steph. Item pater Laræ nymphę, ex qua Mercurius Lares peperit. Item civitas tribûs Benjamin. Joſ. 12. quæ & *Almath*.

Almon, *Amonde*, fluv. Scotiæ merid. in provin. Lothiana. In Forthæ æſtuarium ſe exonerat.

Almonſtacem, ultimus Caliſa Babylon. ex Abæ familia, à Tartaris occiſus. An. 1258. Alius, qui obiit, An. 1144. Alius qui mortuus eſt, An. 1180. Texeira, *l.2.c.50 54.*

Almonus, fluv. Germaniæ, quo in tota Germ. nullus piſculentior. Juxta *Kelhaim* in Danubium ſe exonerat, in Palatinatu ſuper Vulgò *Altmul*. Aliis *Alemannus*, quod vide.

Almopia. Macedoniæ pars, ſic dicta ab *Almope* Gigante, Neptuni & Athamantidis filio. Steph. *Almopii* populi, Plin. 4.10.

Almoſtadium, opp. Sueciæ, in Smalandia provin. in limite Blekingiæ.

Almunecara, opp. Hiſpan. in ora littorali Granatenſis regni. Aliàs *Munoba*. Vid. & *Excitani*.

Almus, Hungariæ mons, quem Probus Imp. electiſſimis vitibus, ex Italia allatis, (uti tradit *in ejus vita* Aurel. Victor) conſevit; *Arpatarro*, & *Tarczal* incolis dicitur, teſte Lazio. *Fruſeka* verò Jacobo Luccaro. Vopiſcus *Alma* habet, quem vide. Item *Almus* Siſyphi fil. Paulan. *in Corinth.*

Alna, pagus Hannoniæ, 3. leuc. à Laubaco opido diſtans, hodie *Alne*, & *Aulne*.

Alnenſis, *Alnetenſis* ſeu *Alnienſis* tractus, vulgo *païs d'Aunon*, regiuncula Galliæ, ad mare Aquitanicum, detracta ex Santonenſi territorio, ubi clara ſuis Rupella malis.

Alnevicum, opp. Angliæ, in Northumbria prov. ad fluv. Alaunum, ubi Guillelmus, Scotiæ R. captus fuit ab Anglis 3. mill. diſtat ab ora Oceani Germanici.

Aloa, num. pl. feſtivitas fuit agricolarum Athenis, quæ ſubvectis ex agris frugibus celebrabatur. Sic dicta, quòd in *areis*, quæ Græcè ἅλως dicuntur, præcipuè moras traherent homines; unde & Cererem Ἀλωάδα, id eſt, *areas replentem*, veteres nuncuparunt Gyraldus *in Syntag.* Heſychius. Ἀλῶα ἑορτὴ Ἀττική. *Aloa* (aliis *Haloa*) *feſtum Atheniẽ*. Cujus verò Dei fuerit, haudquaquam exprimit; ut neque Harpocration, & Suidas, qui tamen ex Philochoro nominis originem exponunt. Ἀλῶα ἑορτή ἐστιν Ἀττική, Φιλόχορος δέ φησιν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἅλως ποιεῖσθαι. Addit Harpocration, ἄγεσθαι δὲ αὐτήν φησιν ἐν τῷ περὶ ἑορτῶν Ποσειδεῶνος μηνός. Ἅλως tamen non ſimpliciter aream ſig. ſed ἀμπελόφυτον χωρίον, καὶ φυτοφόρον. Quare Philochorus indicare videtur, hoc feſtum ab Agricolis obſervatum, cùm ad meſſem accingerentur. Verùm Euſt. *ad Iliad. ι* Ceteris & Bacchi ſacrum ait eſſe; quod comportatis in horrea frugibus agitatur. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐπὶ συγκομιδῇ καρπῶν, ἐφ' ᾗ καὶ τὰ Θαλύσια ἐθύετο, ἑορτὴ ἤγετο Δήμητρος καὶ Διονύσου, κατὰ Παυσανίαν, Ἀλῶα καλουμένη, διὰ τὸ τὰς ἀπαρχὰς, καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ τῆς ἅλω τότε κομιζομένας φέρεσθαι εἰς Ἐλευσῖνα. Et quidem immodicè fructuum primitias abſumi oportuit; quia non licebat Aloorum die ſacrificare, aut hoſtias immolare; quarum alioquin carnes in viſcerationem cedebant, aduſtis tantùm coxis, & pinguedine, quorum nidore frui deos arbitrabantur. Apud Athenæum, *l 13.* Demoſthenes *in orat. contra Nearam.*, Archię ſacrorum Antiſtiti exprobravit. Ὅτι Σινώπῃ τῇ ἑταίρᾳ Ἁλώοις ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, τῆς ἐν τῇ αὐλῇ Ἐλευσῖνι προσαγούσῃ ἱερεῖον θύσειε, νομίμου ὄντος ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἱερεῖα μὴ θύειν.

Alocia, tres Inſulæ ad Orient. latus peninſulæ Cambricæ; Suntque hodie *Leſſo*, *Rom* & *Anholt* in ſinu Codano, & juris Danici.

Aloeus, Gigas, cujus filii dicuntur Martem vulneraſſe, à quo patronymicum *Aloides* fuit, Titanis ac Terræ filius, cui conjux fuit Iphimedia, quam cùm violaſſet Neptunus, duos ex eo peperit filios, Othum & Ephialtum, qui & *Aloidæ* dicebantur, quos Aloeus educavit ut ſuos. Et cùm novem digitis ſingulis menſibus creſcerent, Gigantibus adverſus ſuperos bellum parantibus, nec ob ſenium Aloeus ad illud accedere poſſet, miſit geminos adjutores qui Apollinis & Dianæ telis confixi perierunt. Horum mem. Hom. *Il. 5.*

Τὰν

Τλῆ μὲν Ἄρης ὅτε μιν Ὦτος κρατερός τ' Ἐφιάλτης,
Παῖδες Ἀλωῆος, δῆσαν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ.

Item Odyſ. λ. verſ. 304.

Τὴν δὲ μετ' Ἰφιμέδειαν Ἀλωῆος παράκοιτιν
Εἴσιδον, ἣ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι.
Καί ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδε (μινυνθαδίω δὲ γενέσθην)
Ὦτόν τ' ἀντίθεον, τηλεκλειτόν τ' Ἐφιάλτην,
Οὓς δὴ μηκίστους θρέψε ζείδωρος ἄρουρα,
Καὶ πολὺ καλλίστους, μετά γε κλυτὸν Ὠρίωνα.
Ἐννέωροι γὰρ τοί γε, καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν
Εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι.
Οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ
Φυλόπιδα στήσειν πολυάϊκος πολέμοιο.

Q. Smyrnæus Paral. lib. 1. 513.

Κρεῖοι δ' ἰχύεσκον, ἐπεὶ ἴσοι ἄνδρες ἀγαυοὶ,
Εἰδόμενοι παίδεσσιν Ἀλωῆος μεγάλοιο,
Οἵ ποτ' ἐπ' εὐρὺν Ὄλυμπον ἔφαν θέμεν οὔρεα μακρὰ
Ὄσσαν τ' αἰπεινὴν, καὶ Πήλιον ὑψικάρηνον,
Ὅππως δὴ μεμαῶτε καὶ οὐρανὸν εἰσαφίκωνται.

Virgilius Æn. 6.

Hic & Aloidas geminos, immania vidi
Corpora, qui manibus magnum reſcindere cœlum
Aggreſſi, ſuperiſq; Jovem detrudere regnis.

Lucanus lib. 6.

Impius hinc prolem ſuperis immiſit Aloeus,
Inſeruit celſis prope ſe cùm Pelion Aſtris,
Sideribuſq; vias incumbens abſtulit oſſa.

Claudian. de Bello Getico,

Quid mirum ſi regna labor mortalia vexat?
Cùm gemini fratres, genuit quos aſper Aloeus,
Martem ſubdiderint vinclis, & in aſtra negatas
Tentarint munire vias, ſteteritq; revulſis
Penè tribus ſcopulis, cœleſtis machina bello.

Alogiani, Hæretici ſic vocati, qu. *ſine verbo*, quia Domini verbum recipere noluerunt, Joannis Apocalypſin & Evangelium reſpuentes, in quo Dei filius Verbum Patris appellatur. Horum hyperaſpiſtes poſtmodum Theodotus Coriarius Byzantinus fuit. Tertull. *de Præſcr. l. ult.* Epiph. *hær.* 51. 54. Auguſt. *de hær. c.* 33. Euſ. *l.* 5 *c.* 39. Baron. A. C. 196.

Aloium, civitas Theſſaliæ, juxta Tempe. Steph.

Alone, inſula juxta Cyzicum. Item Paphlagoniæ civitas. Steph. Etiam apud Scriptores Britannicos Lancaſtrenſis urbs *Alone* dicitur. Item *Alone*, vel *Alona*, Hiſpan. Tarrac. urbs. Ptol. Fuit verò Maſſilienſium colonia, uti teſtatur Stephanus, cui *Alonis* dicitur Ἀλωνὶς, inquit, νῆσος καὶ πόλις Μασσαλίας. Græcum igitur oportet eſſe vocabulum, ut ergo παρὰ τῶν αἰγῶν αἰγιαλὸν &c. ſic παρὰ τῶν ἁλῶν fit Ἀλώνη; Præſtantiſſimo enim ſale & olim, & nunc quoque abundat. Atque hoc ſolo argumento convinci poſſunt, qui *Alonam* hodie putant eſſe *Alicante*, cùm ea urbs nullas habeat ſalinas. Certum eſt autem, Alonam eſſe id opidum, quod olim Arabes *Tudemir*, Hiſpani verò *Guardamar* vocant, ſitum in peninſula ad os Taberis flu. quem vulgò Seguram vocant. Innumeræ enim illic, & præſtantiſſimæ ſalinæ, coque ipſo loco veteres Alonam deſcribunt. long. 21. 10. lat. 38. 40.

Aloni, populi Meſopotamiæ. Plin. 6. 26.

Alontigeceli, populi Hiſpaniæ. Plin. 3. 1.

Aluntium, urbs Siciliæ in ora occ. everſa, inter Halæſam, & Agathurium, 12. m. p. diſſita. Ex ruinis S. Philadelphi op. conſtructum eſt, & proinde *S. Filadelpho* hodie dicitur, teſte Fazello.

Alope, mulier à qua dicta *Alope* Theſſaliæ civitas, de qua Hom. *Il.* 2. & Plin. 4. 7. Orpheus *in Argonauticis*.

Αἰθαλίδης ὃν ἔτικτε περικλυτὴ Εὐπολέμεια
Μυρμιδόνος θυγάτηρ Ἀλόπῃ ἔνι πετρηέσσῃ.

Alia eſt Atticæ, alia Ponti, unde Pentheſilea nata eſt, quarta circa Eubœam, quinta circa Delphos, ſexta juxta Locridem. Stephan.

Alope, Cercyonis filia. Sch. in Ariſtoph. Aves.

Alopece, *Alopecia*, Strab. & Ptol. (cui etiam Tanais dicitur) Mæotidis paludis inſula, *l'Isle des Renards* Pineto. Item Boſpori Cimmerii inſula. Plin. 4. 14. Item alia in mari Ægæo è regione Smyrnæ apud eundem, *lib.* 5. *c.* 31. Heſychius Ἀλωπεκή, δῆμος Ἀντιοχίδος φυλῆς.

Alorus, Pæoniæ in Macedonia urbs. Ptol. *Olorus* Plinio, hodie *Dianoro*.

Alos, Argiæ urbs in Peloponneſo. Heſychius. Item Arcadiæ urbs Stephano, alia Phthiotidis Plinio, & Theſſaliæ Etymologo.

Aloſanga, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Aloſtum, urbs Belgii, Flandriæ Imperialis caput, ad Teneram flur. media inter Bruxellas & Gandavum. Immunita nunc ſubeſt Hiſpanis *Aelſt* Belg.

Alum, urbs Illyridis. Steph.

Alpaidis, vel *Alchaidis*, uxor Pipini, mater Caroli Martelli. Dupleix, *in Childeberto* 2.

Alpartagus, vel *Alpetragius*, Mathem. Voſſ. *de Sc. Mathem.* c. 64. 8.

Alphenor, Vates, ab Ulyſſe interfectus. Bocat.

Alpenus, Locrorum metropolis apud Thermopylas. Herod. *lib.* 7.

Alpes, montes ſunt excelſi (qui Italiam ſeparant à Galliâ, Helvetia, Rhætia, Hungaria, & Germaniâ.) *l'Alpi* Italis, *Alben* Germanis dicti, qui multiplices ſunt, variaque, pro locorum diverſitate, ſortiuntur nomina. long. 3000. Stad. Liv. Sunt enim 1. Alpes *Carnica*. 2. *Cottiana*, ſive *Cottia*. 3. *Graia*. 4. *Norica*. 5 *Julia*. 6. *Maritima*, ſive *Littorea*. 7. *Pannonica*. 8. *Pennina*, *Pæna*, ſive *Pœnina* 9. *Rhætica*. 10 *Tridentina*. 11. *Veneta*. *Albia*, & *Alpionia* olim dictos fuiſſe hos montes ſcribit Strabo. Stephano etiam Ἄλπια, & Ἄλπεια dicuntur, Phavorino Ὄλπια; Quin & Σάλπια etiam videntur à Lycophrone appellari, ut putavit ejus commentator Itacius. Per hos montes Annibal in Italiam tranſivit, aceto viam faciente. Livius *lib.* 21. *Ardentiaq; ſaxa infuſo aceto putrefaciunt: ita torridam incendio rupem ferro pandunt.* Juven *Sat.* 10.

— Oppoſuit natura Alpeſq;, niveſq;.
Diduxit ſcopulos, & montem rupit aceto.

Ubi rectè nives Alpibus tribuit, ita enim eos deſcribunt paſſim Poëtæ. Unde χιονώδεις Ἄλπεις, & νιφόβλητος in Anthologia. Horat. *Serm.* 2. *Sat.* 5.

Furius hibernas canâ nive conſpuit Alpes.

Hinc *Alpina glacies* Claudiano, *lib.* 2. *de Raptu Proſ.* & *Alpina pruina* eidem *in Panegyr.* & *Alpinus rigor* Ovidio *Metam.* 14. & *gelida Alpes* Lucano *lib* 1. Imo à candore nivium, ut vulgò putant, dicti ſunt hi montes, quia perpetuis ferè nivibus albeſcant Sabini enim *Alpum* dixere, quod poſteri Latini *Album*. Ita Feſtus. Melius, quod mirere, Iſidorus 14. 8. *Alpes propriè montes Galliæ ſunt, de quibus Virgilius, Aërias Alpes. Et dicendo aërias, verbum expreſſit a verbo. Nam Gallorum linguâ Alpes montes alti vocantur.* Et ſic Alpes perpetuò deſcribuntur à Poëtis. Catullus,

Sive trans altas gradietur Alpes.

Sil. Italicus *lib.* 1.

Non celſæ obſtiterint Alpes. ———

Quin & Servius in iſta Virgilii verba, quæ ſunt initio *lib.* 10. commentans, *Sanè omnes altitudines montium, licèt à Gallis Alpes vocantur, propriè tamen montium Gallicorum ſunt.* Itaque Montis, qui Nicro fluv. vicinus eſt, & haud procul Rutelingâ aſcenditur, illa longè lateque patens planities tritici feraciſſima, indubiè etiamnum *Alba* nomen à cultoribus olim Gallis retinet. Bochartus tamen montes hoſce nomen ſuum Phœnicibus debere putat, quibus לבן *laban* erat albus, & אלבן *alben* formâ Syrâ *albeſcere*. Unde & *Libano* nomen, quem Paraphraſtæ vocant אולבנין *Olbanin*, Cant. 4. 11. Non tamen de nihilo Ἄλπεις alii *montem altum* explicant, cùm & *al* celſum, & *pen* verticem montis, ſeu collem ſignificet. Uſurpatur hæc vox præcipuè in pl. num. quanquam aliquando & in ſingulari. Dionyſius *verſ.* 295. Ἄλπεως ἀρχή. Ovid. *Artis Amatoria*, *l.* 3.

———— Nec quot in Alpe feræ.

Claudianus *—— Extemplo frondoſâ fertur ab Alpe.*

Porro de Alpibus, vide Ptolem. Geogr. 3. 1. Plin. *l.* 3. Strab. *l.* 4. & 5. Tacit. *l.* 3. Merul. *Coſmogr.* Alciatum *comment. in lib. Taciti de Germania*, ſed imprimis Joſiam Simlerum, in libello quem *de Alpibus* inſcripſit. Optimè autem & copioſiſſimè omnium de Alpibus diſſerentem vide doctiſſimum Cluver. *Ital. Ant. l.* 1 *c.* 30. &c. Alpium ſeries ſic ſe habet, à littore maris Gall. inchoando: Maritimæ, Ptol. quæ & littoreæ, Cottiæ, Pœninæ, & Graiæ, à Gallia Narbonenſ. dividunt: Maritimæ quidem, quæ *les Montagnes de Tende*, teſte Pingonio, dicuntur, à Provincia, incipiuntque à Nicæa, Barcinonetamque opp. uſque protenduntur, inter Provinciam & Liguriam extenſæ. Sed deſinunt in Monte Veſulo, *Mont Viſo*, unde oritur Padus fluv.

Cottiæ, Sueton. quæ & Cottianæ à Tac. nominantur, *Mont-Cenis*, Delphinatum à Taurinis, hoc eſt, à parte Pedemontani Principatus (per quem Padus fluv. decurrit, dividentes.

Graiæ, *M. di S. Bernardo piccolo*, teſte Pingonio, Allobroges, hoc eſt, Sabaudos à Salaſſis, ſive à valle Auguſtana diſcludunt. Graius mons apud Sen. & Tacit. Harum pars eſt mons Sempronius. Exordiuntur à Monte Ceniſio, excurruntque uſque ad Montem S. Bernardi majoris in limite Valeſiæ.

Pœninæ, Tac. *M. di S. Bernardo maggiore*, quæ ab Allobrogibus & Sedunis partem Principatus Pedemontani & Inſubriæ dividunt.

Summæ, Adula mons aliis, *M. de S. Gothard*, Pœninis contiguæ, Helvetios ab Inſubribus ſeu parte Ducatus Mediolanenſ. ſeparantes; quarum radices ad lacum Verbanum perducuntur, *Gothardsberg* Germanis, teſte Schudo. Ex his tria flum. Rhodanus, Ticinus, & Rhenus fluunt.

Lepontiæ Plin. Summis, ubi Rhenus ortum habet, junguntur, ubi Lepontii pop. *M. di S. Bernardino* dici videntur.

Rhætiæ, Plin. & Tac. quæ & Juga Rhætica, *M. Braulio*, & Germanicè *Wurmſerloch*, teſte Schudo, Rhætos à reliquis Inſubribus divident.

dividentes. Inde Oenus per Noricos, Atheſis per Venetos Cenomanos, & Addua per Inſubres flumina derivantur.

Tridentinæ, Caſſiod. quæ ad occ. *M. Bernina*, & *M. di S. Nicola*, ad ort. *M. Zelam* (unde Medoacus fluv. & Anaſſus profluunt) dicuntur, aliaque tenent nomina, Comitat. Tirolenſem à Venetis ſeparantes. Hæ extenduntur ad fontes fluv. Natiſonis, Baudr.

Noricæ, Marcel. quæ apud Melam mont. Taurus dicuntur, *Tauro*, inter Comit. Tirolenſem, Salisburgenſem tractum, & Carinthiam interſitæ, circa Villacum *Villacher Alben*, & apud Salisburgenſes *Schwamberger*, aliiſque nominibus appellatæ.

Juliæ, Tac. quæ & Carnicæ Ptol. & aliis dicuntur, inter Noricos & Carnos, ſeu inter Carinthiam partem Norici, & Forum Julium, Carnorum ſeu Venetorum regionem, intercedentes, atque in Hadriaticum mare terminantes. Quæ adhuc *Zegler*, ſeu *Zuglie* nominantur. Ferrar.

Alpeſa, opidum Celticæ regionis. Plin. 3. 1.

Alpha, flu. non longè ab Aquileiâ.

Alpha, vulgò *Aa*, fluv. Germaniæ infer. in Friſia prov.

Alphabucelis, urbs Marſorum. Ptol. *Avezzano*, ut aliquibus videtur.

Alphani, vel *Alphini*, & *Alpini*, vicus prope Thermopylas, Item metropolis Locrorum. Steph. Sed legendum *Alpeni*. Stephanus enim Ἀλπηνοὶ habet.

Alphanus, Arch. Salernitanus, ſec. 11. Poſſevinus, Bar.

Alpharabius, Arabs, Philoſophus & Aſtronomus inſignis. ſec. 10. Genebr. *in Sylveſtro* 2. Blancanus *Chronol. Mathem. ſec.* 10.

Alphaterni, vide *Alfaterna*.

Alphea, Diana, ex eventu ſic dicta, quòd Alpheus amore Dianæ percitus, Ortygiam uſque eam ſit inſecutus, ac mox deſtiterit: ob id extructo inibi Deæ templo, illi conciliatum eſt de facto cognomen. Cæl. Rhod. *lib.* 13.

Alphenus, vel *Alfenus*, nomen ſutoris apud Horat. *lib.* 1. *Serm.* 3.

— Ut Alphenus vafer omni
Abjecto inſtrumento artis, clauſáq; tabernâ,
Sutor erat — — — —

Alpheſibœa, Phlegei, fluv. filia, quam Alcmæon, donato illi monili, quod Eriphyle matri detraxerat, in uxorem duxit. Prop. 1. 15.

Alpheſibœa ſuos ulta eſt pro conjuge fratres,
Sanguinis & chari vincula rupit amor.

Alpheſibœus, paſtor quidam apud Virg. *Ecl.* 5.

Saltantes Satyros imitabitur Alpheſibœus.

Ab ἀλφω invenio, & βοῦς. qu. *inveniens boves*.

Alphæus, Lat. *milleſimus*, vel *doctus*, vel *dux*, Pater Jacobi Apoſtoli. Mat. 10. Mar. 2. Luc. 6.

Alphæus, vir doctiſſimus, Juris profeſſor. Lampridius.

Alpheus, fluvius Elidis, Arcadiæ civitatis, juxta Piſas decurrens, qui longo curſu, receptis interea aliquot majoribus & ferme 140. minoribus fluviis, in Achaiâ demergitur, ibique terrâ abſorptus, & ſubter mare defluens, ex Græciâ decurrit ad Arethuſam, fontem Siciliæ, ubi in mare Siculum cadit. Moſchus,

Ἀλφειὸς μετὰ Πίσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὁδεύῃ,
Ἔρχεται εἰς Ἀρέθουσαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ.

Virg. *Æn. lib.* 3. — *Alpheum fama eſt huc Elidis amnem*
Occultas egiſſe vias ſubter mare, qui nunc
Ore Arethuſa tuo Siculis confunditur undis.

Ovid. *l.* 5. *Metamorph. f.* 10. & 3. *Amorum. eleg.* 6.
Quid! non Alpheum diverſis currere terris
Virginis Arcadiæ certus adegit amor!

Lucan. *lib.* 3. — *Populiſq; per æquora mittens*
Sicanias Alpheus aquas. — — —

Stat. Sil. *lib.* 1. — *Tumida ſic tranſfuga Piſa*
Amnis in externos longè flammatus amores,
Flumina demerſo trahit intemerata canali:
Donec Sicanios tandem perlatus anhelo
Ore bibit fontes: miratur dulcia Nais
Oſcula, nec credit pelago veniſſe maritum.

Quòd ait *dulcia oſcula*, idem eſt quod innuit Virg. *Ecl. ult.*
Sic tibi cùm fluctus ſubterlabere Sicanos,
Doris amara ſuam non intermiſceat undam.

Huc alludit Gregorius Nazianzenus, *in epitaphio Baſilii* Καὶ ὅπως, inquit, ἰδὼ ὁ ποταμὸς ποτιμὸς δι' ἅλμης ἔρρει γλυκύς. Loquitur de Alpheo. Ideoque Libanius *in Progymnaſ.* Θαλάττῃ ἀμιγὲς ἐν τῇ θαλάττῃ τὸ ῥεῦμα. Idem Statius 1. *Theb.*
— Fluctivagâ qua præterlabitur undâ
Sicanios longè relegens Alpheus amores.

Sil. Ital. *lib.* 3.
Hic Arethuſa ſuum piſcoſo fonte receptat
Alpheon, ſacra portantem ſigna coronæ.

Claudianus — *Alpheus Geticis anguſtius acervis*
Tardior ad Siculos etiam nunc pergit amores.

Sidon. Apoll. *carm. ad Felicem.* — *Per cuna ponti*

Alpheus fluit, atq; tranſmarina
In fluctus cadit unda conjugales.

Conſentiunt Hiſtorici, aliique ſcriptores. Plin. 2. 103. *Arethuſa fons Syracuſanus, in quem redduntur jacta in Alpheum.* Vid. etiam *lib.* 4. *cap.* 5. 6. Amm. Marc. *lib.* 15. *Alpheus oriens in Arcadiâ, cupidine fontis Arethuſa captus, ſcindens Ionium mare, ut fabula ferunt, ad uſq; amata confinia progreditur.* Et ante utroſque Mela. 2. 7. Ubi *de Siciliâ: Ab eo ad Pachynum ora qua extenditur Jonium mare attingens, hæc fert illuſtria, Meſſanam, Tauromenium, Catinam, Megarida Syracuſas. & in iis mirabilem Arethuſam. Fons eſt, in quo viſuntur jacta in Alpheum amnem, ut diximus, Peloponneſiaco litori infuſum: unde ille creditur non ſe conſociare pelago, ſed ſubter maria, terraſq; depreſſus, huc agere alveum, atq; hic ſe rurſus extollere.* Quin & Strabo *lib.* 6 ait, Alpheum ſumere originem in Peloponneſo, & per mare ſub terrâ in Arethuſam fontem terminari; Vid. etiam *lib.* 7. 8. quamobrem finxerunt Poëtæ, Arethuſam venatricem deamatam ab Alpheo fugiſſe per ſubterraneos cuniculos in Ortygiam, quam Alpheum fuiſſe inſecutum Pauſanias dictum exiſtimat, quòd *Alphos*, vitiliginis ſpeciem, curet. Hunc fluvium ethnici nonnulli pro Deo coluerunt, cui & ſtatuam, & communem aram cum Diana erexerunt, eumque amicum Jovis fecerunt, ob rationes ſatis lepidas, quas Pauſan. *l.* 5. refert. Conſecuta fuit etiam ipſa Arethuſa poſtmodùm divinos honores, ut ait Nicanor Samius *lib.* 5. *de fluminibus.* Siquidem mos fuit Ægienſium, qui populi fuerunt Achaiæ, liba ſumpta ex ara ſalutis in mare projicere, quæ ſe mittere Arethuſæ Syracuſas teſtarentur, ſicut refert Melanthes *lib.* 2. *de ſacrificiis.* Quoniam verò non animi ſolùm, ſed etiam corporis munditiis Deo gratiſſima exiſtimanda eſt, ideirco aquam illam, quæ vim haberet purgandi, ſacrificiis accommodatam eſſe Ethnici ſanxerunt, & fluvium ipſum, qui hujuſmodi aquam ſuppeditaret, exiſtimarunt eſſe Jovi amiciſſimum atque accepriſſimum. Alii Mythologi divinam vim animorum noſtrorum, virtutiſque normam, per hujuſmodi fabulam explicarunt, quippe quòd ſicuti materia appetit formam, ut ſuum proprium bonum, (cùm ipſa per ſe inutilis ſit, & otioſa appareat) ſic anima noſtra virtutem, tanquam formam ſuam expetit. Hæc cauſa eſt, cur *Alpheus* fingebatur ſequi *Arethuſam*, cùm ἀλφὸς ſit *macula*, ſive imperfectio, & ἀρετὴ *virtus* à Græcis nominetur. *Orfea* ſeu *Rofea*, hodiè dicitur, teſte Sophiano, & *Carbon* ſeu *Darbon* nautis vocatur. Plura vid. apud Petrum de Valle, *Itiner. tom.* 4. Inde *Alphion*, lacus vitiligines tollens, Plin. 31. 2.

Alphius, vel *Alfius*, fœnerator inſignis, à quo primùm profecta fertur celebris illa ſententia, viz. *Vel optima nomina non appellando fieri mala.* Ejus mem. Horat. *in Epod. Od.* 2.

Hæc ubi locutus fœnerator Alphius,
Jam jam futurus ruſticus:
Omnem relegit Idibus pecuniam,
Quærit Calendis ponere.

Alphius Avitus, poëta hiſtoricus, ſub Severo. Voſſ. *de Hiſtor. Lat. l.* 3. Diverſus *ab Avito Alcimo*, Poëta Chriſtiano.

Alphonſus, 1. Hiſp. Rex, *Catholici* titulum à Julio 2. impetravit. Victoriis contra Mauros clarus. Mariana *Hiſt. Hiſp.* Baron. A. C. 738. 744.

Alphonſus, 2. Hiſp. Rex, cognom. *Caſtus*, 50. Virginum tributum Saracenis antea pendi ſolitum ſuſtulit, illoſque, Ulyſſiponâ captâ, magnâ clade affecit, Anno 793. Ximenam Sororem, ſe invito, Sanctio Sardiniæ comiti nuptam, in monaſterium detruſit, Marito ejus excæcato, filium verò eorum Bernard. de Carpio, educari ſolicitè juſſit: qui adultus, cùm parentum libertatem precibus obtinere non poſſet, aulâ & ſpe regni deceſſit. Obiit Alphonſus A. C. 824. Rodericus, Mariana, Marmol. regn. annos 41.

Alphonſus, 3. Hiſp. rex. cognomento *Magnus*, Abdalæ & Mahometi, fortiter reſtitit, in Eccleſiaſticos beneficus. A Garcia fil. regno ſe abdicare coactus eſt, cui feliciter præfuerat, Annos 46. A. C. 883. Obiit, an. 887.

Alphonſus, 4. Hiſp. Rex, *Monachus* cognom. Quia Monaſterio ſe incluſerat, è quo thronum repetiturus, excæcatus eſt, an. 927. Ambroſ. Moral. *l.* 16. *cap.* 7. 9. 10. regn. an. 5. menſ. 7.

Alphonſus, 5. Hiſp. rex, Varamundi fil. Correxit leges Gothorum, A. C. 1020. bellum cum Mauris geſſit, ſagittâ in obſidione urbis *Viſeo*, in Luſitan. interfectus, Anno 1027. Mariana, Genebr. *in Chron.* reg. an. 29.

Alphonſus, 6. Hiſp. rex, regn. an. 43. Cognom. dictus *Strenuus*. Plurimis urbibus Mauros exuit, Henrico Burg. primo Portugall. R. filiam Tereſam uxorem dedit, 6. uxorum maritus. Ejus tempore Cid & Rodrigo, illi adeò celebres, vixere. Obiit A. C. 1100. æt. 70. Marian. Rodericus.

Alphonſus, 7. Hiſp. prius jam Arragoniæ & Navarræ, rex, prioris nepos, Urracam uxorem, ob mores, repudiavit, Caſtellano Regno, quod per eam adeptus erat, poſt. 2. an. relicto. *Bellatoris* nomen meruit, 29. præliis inclytus. Imperator Hiſp. dici voluit, & pluribus urbibus è Maurorum poteſtate ereptis, obiit,

obiit, in pugna, A. C. 1137. regn. an. 30. Vid. prædictos auctores.

Alphonſus, 8. Hiſp. rex, Raimundi, Burg. Com. ex Urraca fil. cognomento *Bonus*, Imperatorem ſe coronari juſſit, per Arch. Tolet. A.C. 1135. Poſt obitum Alphonſi 7. cum Navarræ & Arragoniæ Regg. feliciter bellavit. Obiit in expeditione, contra Mauros, A. C. 1157. Caſtellæ regno, Sanctio fil. & Legionis, Ferdinando juniori relicto. Vid. ſupra. Regnavit an. 35.

Alphonſus, 9. Caſtellæ rex, cognom. *Nobilis*, regn. an. 54. Adverſus Saracenos feliciter pugnavit. Ex Eleonora, Angliæ R. filia, 11. liberorum Pater. E quibus natu maxima Blanca fuit, Lud. 9. Gall. R. mater. Obiit A.C. 1214. Æt. 59. Mariana. Turquet. Genebrard. Marmol. *lib.* 2. *cap.* 36. & 37. Vaſæus, *Chronol.* Volat.

Alphonſus, 10. Hiſp. Rex, poſt Patrem Fernandum 3. A.C. 1252. Cognom. *Sapiens*, Hiſtoricus, Philoſophus & Mathematicus inſignis, a quo tabulæ Alphonſinæ. Iolantam, Arragoniæ R. filiam repudiaturus, turbas expectavit, quæ compoſitæ. In bello contra Mauros felix, Imperium Germ. oblatum recuſavit, Occidentalis imperatoris titulo contentus. Sed à Sanctio filio, de throno deturbatus, mœrore confectus obiit, A C. 1282. regni 31. Roderic. Mariana, Turquet. Genebr. Rex hic in tabulas aſtronomicas convocatis undique Mathematicis inſignibus, 40. ut alii, 200. coronatorum millia impendit, Alexandri erga Ariſtotelem in animalium hiſtoriam liberalitate penè exæquatâ. Ramus. Dicere ſolebat, Se malle privatim vivere, quàm eruditione carere. Virtutes ejus à Blondo, Sabellico, aliiſque celebrantur. Gravi morbo laborans, remedia medicis fruſtra præſcribentibus, cœpit legere Q. Curtii hiſtoriam de Alexandro, adeoque illius dulcedine captus fuit, ut, ſanitate recuperatâ, dixerit, Valeant Avicenna, Hippocrates, Medici cæteri: Vivat Curtius ſoſpitator meus. Biblia quoque cum Commentariis quatuordecies pellegit. Anton. Panormitanus. *lib. de rebus geſtis Alphonſi.* Genebr. Cæterum à reverentia Numinis parum laudandus, ſi vera ſunt, quæ de ipſo Lipſius habet, *Mon. Pol. c.* 4. *Alphons*, ſi ſit Germanicum nomen, idem eſt quod *Helfuns*, id eſt, *our help*: & à Gothis profectum eſt, ut videtur. Nam Alphonſus primus hujus nominis rex Hiſpaniarum, An. Dom. 745. à Gothis deſcendit. Camdenus.

Alphonſus, 11. in cunis Rex ſalutatus, turbis regni compoſitis, fœdus iniit cum Luſitaniæ & Arragoniæ Regg atque cum Mauris bellum feliciter geſſit, illis ingenti ſtrage fuſis, A. C. 1340. Peſte peremtus, An. 1350. æt. 38. Succeſſorem habuit fil. Petrum, *Crudelem* cognom. Villanius, *l.* 11. *c.* 119.

Alphonſus, 1. Arragoniæ & Navarræ R. V. ſupra *Alphonſum* 7.

Alphonſus, 2. Obiit Perpiniani, A.C. 1196. Vid. Marianam, *Infant. Hiſt. Hiſp. l.* 8. Vaſæum, Chronol.

Alphonſus, 3. poſt Petrum 3. patrem Rex, An. 1285. Obiit 1291. improlis, Mariana. *l.* 14 *cap.* 14. & 15. *Antonin. tit.* 20. *cap* 8. 5.

Alphonſus, 4. Jacobo Patri ſucceſſit, *Pius* dictus. Leridam Academia ornavit, & Caſtellæ Regem, à Navarro, per Gaſtonem Foxium, adjutus pacem petere coëgit. Obiit A. C. 1337. regni 8. Mariana *l.* 16. *c.* 4. Spond.

Alphonſus 5. cognom. *Magnanimus*, Patri Ferdinando ſucceſſit, literarum & literatorum amans, ſed in ſequiorem ſexum pronior. Regnum Neapol. occupavit; an. 1442. poſtquam à Genuenſibus navali prælio victus captusque fuiſſet. Obiit An. 1458. ſucceſſorem relinquens Ferdinandum, fil. ſuum naturalem, à Pio 2. in regno confirmatum, excluſo legitimo hærede Renato Andegav. & Johanne fil. ejus. Nauclerus, Æneas Sylv. Antonin. Spondus.

Alphonſus, 1. Luſitaniæ R. quinque Mauritanorum Principibus victis inclytus. A. C. 1139. Hinc inſignia Luſitaniæ Regum, quæ hodieque in uſu. Contra Alphonſum 7. Caſtell. R. & Mauros, Ulyſſiponâ aliiſque locis captis, felix. Obiit A. C. 1185. æt. 91. regni 46. Dupleix, *in Phil.* 1. Mezeray, *in Ludov. Jun.* Mariana.

Alphonſus, 2. cognom. *Craſſus*, Sanctio 1. Patri ſucceſſit, in fratres ſævus, unde ei cum Rege Legion. bellum. Obiit A. C. 1223. æt. 38. regni 11. Duard. *in Geneal. Portugall.* Turquet. Mariana, &c.

Alphonſus, 3. per Mathildem uxorem, quam poſtea repudiavit, primò Bononiæ comes, dein poſt Sanctium 2. fratrem, Luſit. R. Ab Alex. 4. & Gregorio 10. excommunicatus, ſprevit bruta hæc fulmina, & magno animo quæcunque bella geſſit. Obiit A. C. 1279. æt. 70. regni 12. Mariana, *lib.* 14.

Alphonſus, 4. cognom. *Audax*, Alphonſo XI. Hiſp. Regi, Maurorum victori, ſuppetias tulit. Obiit A. C. 1357. æt. 67. regni 32. Vid. ſuprà.

Alphonſus, 5. Socerum Petrum propriâ manu occidit, Guineâ repertâ, ex auro inde allato monetam cudit, cui *crucigeri* nomen datum. Obiit, A. C. 1481. æt. 49. regni 43. Auctores ſuprà laudati.

Alphonſus, 6. Patri Joh 6. ſucceſſit, A. C. 1656. à fratre Petro, in inſulam Terceram, relegatus.

Alphonſus, 1. Rex Neap. & Siciliæ, Vid. *Alphonſ.* 5. Rex Arragon.

Alphonſus, 2. ſucceſſit patri, Ferdinando 1. audito Gallorum adventu, regnum Ferdin. filio reliquit, & privatus Meſſinæ obiit, A. C. 1495. Guicciard. P. Jovius, Cominæus *lib.* 7. *cap* 11.

Alphonſus, Pictav. Comes, Ludov. 8. Gall. R. fil. Ludovici 9. in expeditione in orientem comes, redux inde Senis obiit, A. C. 1271. Mezeray *in Philippo Audace.*

Alphonſus, Comes Toloſanus, Ludov. Jun. in Orientem comes, obiit veneno Cæſareæ Anno 1148. Item, duo Ferrariæ duces, quorum poſterior obiit, 1597. improlis. Item, M. Melitenſis M. à fratre veneno necatus. Item, Rex Manicondæ, Marmol. *lib.* 1 *cap.* 38. Item Prorex Indorum, Vid. *Albuquercus.*

Alphonſus Carrillus, Hiſp. Cardinalis. Spond. A. C. 1431. *n.* 11. Alph. *Petruccius*, Cardin. in carcere ſtrangulatus, An. 1517. Guicciard. *lib.* 13. P. Jov. *in Leone* 10. Item Epiſcopus Cartagenæ, hiſtoricus. de Palentia, apud Voſſ. *lib.* 3. *de Hiſtor. Lat.* Alphonſus Hiſpalenſis; Alphonſus Toſtatus, ſcriptis illuſtris, apud Bellarm. *de Author. Eccleſ.*

Alpinus, Cornel. poëta, Memnonis Auroræ filii bella deſcripſit, ſed adeò malè, ut ab Horatio dicatur cum carminibus ſuis jugulare. Serm. 1. 10.

Turgidus Alpinus jugulat dum Memnona.

Vide Popelinier. *lib.* 5. *de Hiſtoricis.* Voſſium *De Poet. Lat.* *pagg.* 31 32.

Alpinus, nom. *Julius* è principibus Helvetiorum, in quem ut concitorem belli Cæcina animadvertit. Tacit *hiſt.* 1 69.

Alpinus Montanus, Trevir, præfectus cohortis Vitellianæ, nuntius victoriæ in Germ. à Veſpaſianis miſſus. Tacit. *hiſt.* 3. 35.

Alpinus, Scotiæ R. poſt Dongalum, felix contra hoſtes; tandem tamen, à Brudo Pictorum R. captus & occiſus eſt. A. C. 834. regni 4. Buchanan & Leſl. *hiſt. Scot.*

Alpinus, vulgò *Alpon Vecchio*, fluv. territorii Veronenſis, cadit in Atheſim, in ditione Veneta.

Alpenacum, *Alpenach*. vicus Germ. in Helvetiis, in pagò Undervaldienſi, notus aliàs clade Auſtriacorum.

Alponus, civitas & mons Macedoniæ. Alii Theſſaliæ civitatem faciunt; & alii Locrorum Epicnemidiorum. Steph.

Alpuxara, *les Alpujares*, montes Hiſp in regno Granatenſi. Aliàs *montes Solis*, inter Granatam & Almeriam.

Alredus, Saxonum Occid. in Anglia R. regni an. 10. depoſuit ſpontè coronam, ob ditiones bellis civilibus miſerè vaſtatas moeſtus. Polyd. Virgil. *l.* 4. Item Hiſtoricus Baronio ſæpe laudatus, obiit Anno 1166. Trithem. Sixtus Sen. *in Catalogo.* Dicitur etiam *Athelredus* vel *Ethelredus*.

Alresfordia, opp. Angliæ, in Hantonia prov. ad fluv. *Itching.*

Alricus, fluv. Scotiæ merid. in Tivedalia prov. cadit in Tuedam fluv. prope Selaricum opp.

Alſa, flu. Fori Julii, Aquileam præterfluens. Plin. 3. 18. Hodie *Anſa* dicitur, vel *Anſa*; vulgò *Lemino*, & *Lizonzio* *Alſuavum* ego cum apud Caſſiodorum dici ſuſpicor, ubi Conſtantinus junior à Conſtantino fratre cæſus fuit. Eſt & *Alſa* alter flu. qui *Ellus* potius Latinè dicitur, vulgò *Ill.* Vid. *Helellus*. Ab hoc *Alſatia* Germ. regio, quæ ab Hungaris, per Alemanniam & Lotharingiam deſcendentibus, vaſtata eſt. Æmilius.

Alſademus, Vide *Sireon*.

Alſatia, vulgò *Elſaſz*, Germaniæ ſuperioris regio, quam quidam quaſi *Edelſaſz*, id eſt, nobilem & præclaram ſeſſionem: alii ab Illa fluvio, *a* in *i* mutato, quaſi ſeſſionem ad Illam fluvium dictam autumant: Unde & quidam regionem *Illeſas*, & non *Alſaſs* appellatam aſſerunt: regio nobiliſſima eſt, cui ob inſignem felicitatem nulla alia in toto illo Rheni tractu comparari poteſt. 24. long. 48. lat. Sept. Ad Orientem Helvetiam, à qua Rheno diſterminatur: ab Occaſu Lotaringiam, Voſago monte limitem inter Lotaringiam & Germaniam conſtituente, reſpicit: quâ Meridies eſt, Helvetiæ parte & Burgundiâ: quâ Septentrio, Wirtenbergenſi Ducatu terminatur: longitudo milliariorum Germanicorum IX. à Rheno ad montes latitudo trium mill. Germanic. Niſi quòd apud Haganoam ſit planities amplior, montibus ſcilicet magis ac magis à Rheni alveo recedentibus. Olim ſub dominio regni Franciæ fuit, uſque ad Othonem I. ac pars regni Auſtriaci; cùm antea 500. fere annis ſub Romanorum poteſtate fuiſſet. Poſtmodum ab Auſtriaca familia diu poſſeſſa eſt. Donec ad Gallos pace Monaſter. rediit. Primùm autem Ducatus fuit Alſatia ſub Hilderico Francorum rege: deinde in Landgraviatum fuit erecta ab Ottone III. Cæterùm duplex eſt, Inferior & Superior: Inferioris urbs primaria eſt Argentina: Superioris verò quæ denuò ſub Francis, hodierno bello mirè vaſtata, Einshemium. Mercator. Metel. Munſter. *Chron. l.* 3. *de Alſatia.* Cluverius.

Alſatiæ urbes clariores.

Argentina, *Straſburg.*	Molſemum, *Molsheim.*
Benefeldia, *Benfeld.*	Rubeacum, *Rufach.*
Colmaria, *Colmar.*	Seleſtadium, *Schletſtad.*
Enshemium, *Enſisheim.*	Tabernæ, *Zabern*
Hagueno, *Hagenau.*	Turchimum, *Turckeim.*
Landavia, *Landau.*	Viſſemburgum, *Veiſſemburg.*

Ex quibus quædam hoc bello muris nudatæ, Seleſtadium autem de novo munitur.

Alſena, Inſula Daniæ, in mari Baltico, ad littus Or. Sleſvicenſis Duc à quo exiguo diſſita eſt freto. Ibi magnifica arx Sunderburgum Ducum Holſatiæ, & caſtrum Nordeburgum.

Alsfeldia, urbs in Germaniâ

Alſiatum, pagus non obſcurus agri Mediolanenſis, hodiè *Alzata*, Andreæ Alciati J C clariſſimi patria. Ferrarius.

Alſietina aqua, & *Alſietinus fons*, aquæ ductus viâ Claudiâ ab urbe Româ 14. m diſtans, Romam uſque perductus.

Alſium, ultra Pyrgos ad oſtia Tiberina euntibus fuit opidum, cujus antiquam originem indicare voluit Silius Italicus *his verſibus, lib.* 8.

Nec non Argolico dilectum litus Haleſo
Alſium, & obſeſſa campo ſqualente Fregena.

Ita legendum, non *Fregella*. Strabo *lib.* 5. πολίχνιον, id eſt, *opidulum* ſuâ ætate vocat. Ἀπὸ δὲ Κοσσῶν, inquit, εἰς Ὠστίαν παραπλέουσι πολίχνιά ἐστι Γραουίσκοι, καὶ Πύργοι, καὶ Ἄλσιον, καὶ Φρεγηνία. Vide Plin. 3. 5. & Mel. 2. 4. Rutilii tempore villam tantùm fuiſſe patet *ex hoc diſticho*:

Alſia prælegitur tellus, Pyrgiq́; recedunt,
Nunc villæ grandes, opida parva prius.

Populi *Alſienſes* long. 35 55. lat. 41. 40.

Alſium, vulgò creditur *Palo*, caſtrum gentis Urſinæ, in Ducatu Braciani, ad mare Tyrrhenum.

Alſius, Achaiæ in Peloponneſo flu. qui è Sipylo monte in Hermum fluit. Pauſan.

Alſona, opp. Galliæ Narbon. in Occitania prov. ad fluv. *Freſques*, inter Carcaſſonem & Fanum S Pauli.

Alſtera, fluviolus Germ. in Holſatia, cadit in Albim, juxta Hamburgum.

Alſuanga, opp. Livoniæ, in Ducatu Curlandiæ, in ora maris Balthici

Alſus. nomen paſtoris. Virg *Æn.* 12.

Sic rigido latus enſe ferit, Podalirius Alſum
Paſtorem, &c

Alta, fluviolus Angliæ, in Lancaſtrenſi Comit. Cadit in mare Hibernicum prope Almutham oppidulum.

Alta, *Alten*. & *Altebotten*. fluv & æſtuarium Norvegiæ, in Finmarchia prov. verſus Boreale Promont. in Vardhuſiana præfect

Alta Rhætia, arx Rhætiæ in altiſſ. monte ſita, prope pagum Tuſcanum, ubi fluv. Abel'a ab ortu labitur.

Alta ripa. opp. Germ. ſuper. ad Rhenum, in Palatinatu.

Altaba, Africæ propriæ urbs. Anton.

Altadas, vel *Althadas*, Africano *Sethos*. XI. Aſſyriorum rex, otium, & vitæ tranquillitatem ſecutus fertur, eò quòd ſtultum eſſe duceret multis laboribus defatigari, amplificandi regni cauſâ, quoniam ea res ad nullam hominum ſalutem & utilitatem, ſed ad detrimentum potius, atque ſervitutem pertineret. Beroſus. A. M 2354. Euſeb. *Chron.*

Altahaim, vetus Rhætorum urbs, ubi Synodus habita, A.C. 917. Tom. 9. *Conciliorum.*

Altai, & *Althai*, montes Aſiæ in Tartaria vera ſeu Septentr. ubi ſepulcra Regum Tartariæ, verſus urbem *Caracoram* & regnum Mongul. Quibuſdam *Belgian.*

Altanum, Calabriæ opidum. Anton. hodiè *Sorreto.*

Altao, urbs Mauritaniæ Cæſarienſis. Ptol. Aliis *Atao*, quod *Calao* hodiè dici ferunt.

Altare teſtimonii, quod præaltum filii Ruben, Gad & dimidia tribus Manaſſe in teſtimonium legis Moſaicæ ſuper ripam Jordanis, in tribu Beniamin exſtruxerunt.

Altavilla, Oppidul. Principatus citer. in regno Neapolitano, ad Sabbatum fluv. Paucis conſtat incolis.

Altdorfium, Vicus cultiſſimus in colle, caput Urienſis pagi, in Helv.

Altellus, Romulus dictus, quaſi in *terrâ altus* à lupâ, ſive quòd *telis aleretur*, ſive quòd rebus geſtis *altus*, hoc eſt, excelſus & glorioſus eſſet, ſeu quòd à Latio, Sabinorum rege, in colloquium poſtulatus, *alternis* vicibus eum audierit, nam ſicut à *macro macellus*, à *vafro vafellus*; ita ab *alterno Altellus* Feſtus Pompeius.

Altemberga, opp. Tranſylvaniæ. 6. mil. Germ. diſtat ab alba Julia, in colle, prope Zalatnæ rudera.

Altenburgum. urbs Germ. in Miſnia, ad fluv. *Pleiſſ* Ducum Sedes, ex Saxonica domo. Item, opp. Hungariæ inferioris permunitum prope Danubium, ſub Auſtriacis. *Ovvar* Hungar.

Altenius, Cariæ mons, qui ſcorpiones procreat, advenis quidem innocuos, incolis verò pernicioſos & infeſtos. Alex. ab Alex. 1. 17.

Alternia, Carpetanorum in Ital. urbs. Ptol.

Altes, Peloponneſi urbs ad Cladaum amnem, qui in Alpheum fluit. Xen. 7. *Hiſt. Gr. Altis* à Pauſaniâ in Eliacis vocatur.

Alteus, Tuſci filius, regn an. 20.

Altha, Babyloniæ urbs. Ptol.

Althæa, Theſtii filia, Oenei regis Calydonis uxor, cui inter alios filios Meleagrum peperit: quo nato audivit fata circum ignem dicentia, tam diu natum victurum, quamdiu ſtipes, qui tunc ardebat, ab igne inconſumptus maneret. Hunc itaque aſſervavit in eum diem, quo omnes filios præter Meleagrum in quâdam ſeditione occubuiſſe intellexit; quem ut etiam mortuum audiret, ſtipitem concremavit. Cujus facti poſteà pœnitens, laqueo vitam finivit, uti tradit ampliſſimè Diod. Sic. *lib.* 5. Ovidius tamen *Met. lib.* 8. ſcribit, eam gladio ſeſe tranſverberaſſe, atque ita occubuiſſe, *acto*, inquit, *per viſcera ferro.* Seneca *in Medeâ*:

Pia ſororis, impia matris facem,
Ultricem Althæa, vides. ——

Ovid. *Triſt. lib.* 1.

Utq́; cremaſſe ſuum fertur ſub ſtipite natum
Theſtias, & melior matre fuiſſe ſoror.

Althamenes, coloniæ in Cretam dux Ciſſi fil. fuit illius qui Argos condidit, eâdem tempeſtate quâ Procles Spartam. Strabo *lib* 10. Ciſus, Κῖσσος, vocatur a Pauſaniâ; & Temeni, qui Argos occupavit, filius dicitur. Diodor. Sic. *l.* 5. *c.* 9. Catrei Regis Cretæ fil. eſt, qui cùm ab oraculo percepiſſet, à ſe patrem occiſum iri, in Inſ Rhodum ſe contulit, & templum Jovis Atamyrii, in monte cognom. extruxit. Quò cùm Pater, filium quærens, perveniſſet, ab eo ignotus occiſus eſt.

Althea, urbs Olcadum. Vide Steph. & *Olcades.*

Althenus, fluvius ſanans omnium animalium ulcera, ope Podalirii. Iſac. *in Lycophr.*

Althepus, Neptuni fil. Ægyptiorum rex, à quo Ægyptus *Althepia terra* cognominatur Rhodiginus.

Altilia, Liguriæ op Sueton. hodiè *Alteeola.* Volat.

Altilia, *Authie*, fluv Galliæ in Picardia. Dulendium opp. rigat, & cadit in Oceanum, in Pontivo tractu. Oritur autem in confinio Arteſiæ, ſupra vicum *Authie.*

Altilea, *Altelia*, opp. Italiæ, ad fluv. *Sanuto* in Calabria.

Altingus Menſo, Anno 1523. traditur in obſidem Carolo, Duci Geldriæ, nomine Ordinum Drentiæ. Hujus nepos cognominis, primus, Albanis temporibus, in agrum Groningenſem ſemen verbi divini intulit: Theologus Emdanus graviſſimus. obiit Anno 1612. æt. 71. Pater *Henrici*, qui Heidelbergæ primùm per 9. Jan. dein Groningæ, per an. 17. Theologiam docuit. Præfuit hic, cum aliis viris doctis, Recenſioni novæ Verſionis N. T. & librorum Apocryphorum. Gloriæ duxit, ab adverſariis, *Theologus Scripturarius & Biblicus* dici. Scripſit plurima: inter quæ eminent *Theologia Didactica Catechetica, Polemica, & Problematica vet & nova cum Hiſtorica ex parte*: quæ duo poſtrema ſcripta *Jacobus* fil ejus. Theologiæ in eadem Groningana Profeſſor, poſt obitum patris edidit Obiit autem Anno 1644. æt. 61 Vid. *Altingi vitam a Mareſio Theologo ibidem Groning. editam.*

Altinum, urbs olim in litore Venetiæ florentiſſima, juxta Aquileiam. Plin. 3. 18. ab Attila deſtructa. Leand. hodie *Altino*; *Torcello* verò Villanovano. Incolæ Altinates. Hujus urbis lana erat in pretio. Mart 14. 155.

Velleribus primis Apulia, Parma ſecundis
Nobilis. Altinum tertia laudat ovis.

Vide Cluver. *Ital. Ant pag.* 161 &c. long. 34. 50. lat. 45. 20. Hic Concilium habitum, A.C. 802. Tom. 7. *Concil.* Vid. & *Annales Pithæi.*

Altinum, quod & *Altinium*, op. Pannoniæ infer. ad Danubium in Hungariâ. Lazius *Tolna* vocari ait, Simlero verò *Boſoch* videtur. long. 42. 33. lat 46. 25.

Altinus, nomine *Julius*. detectâ conjuratione Piſonianâ tanquam ſuſpectus, non tamen convictus, in inſulas maris Ægæi expulſus à Nerone. Tacit. XV. 71.

Altis, lucus juxta Olympiam, Jovi ſacer, unde Jupiter *Altius* dictus.

Altiſolia, opp. Hung. ſuper. juxta fluv. *Gran.* In Comitatu Biſtricienſi, & in regiuncula *Bergſtet.*

Altiſſiodorum, opp. in Galliâ, *Auxerre* vulgò, vide *Vellaunodunum.* long 24. 41. lat. 46. 20.

Altmanus, Epiſc. Papienſis, & Legatus Pontificius in German contra Henricum 3. Imperat. Baron. A. C. 1081. 1090. &c.

Altomons, Belgii pagus, cum cœnobio; in Hannoniâ, quod nunc *Omont* dici ferunt. Ad Sabim fluv.

Altomon-

Altomontium, opp. in Calabria inferiori ad amnem *Grando*, vitibus & fructiferis arboribus undique ſeptum eſt, unde ſalis fodinæ mille paſſibus abſunt: vulgò dicitur *Altomonte*. Fuit terræ motu deformatum.

Altonium, opp. Angliæ, in Hantonia prov.

Altorfia, opp. Germ. in Franconia, cum caſtro & Academia recenti, à Norimbergenſibus excitata. Anno 1579. prope *Schwarzach* fluviol. In limite Palatinatus ſuper.

Altringamum, opp. Angliæ, in Ceſtria prov. prope amnem Ringay. In limite Lancaſtriæ.

Altus, locus prope Theſſalonicam. Steph.

Altus murus, Aliis *Alta Villa*, urbs regni Neap. in Bariana prov. Principat. titulo clara. Aliàs *Petilia* quibuſdam.

Alva, Lat. *aſcenſio ejus*, ſive *prævaricatio ipſius*; civitas Idumæorum. Gen. 36.

Aluaca, Mediæ opidum. Ptolemæus.

Aluan, Lat. *ſuperior*, vel *excelſus*: aut Syriacè *perverſus*; filius Sobal. Gen. 36.

Alvarado, flumen Americæ, in nova Hiſp. & prov. *de Guatzaca*, in mare Boreale ſe exonerans.

Alvarus Capralus, ab Emanuele, Luſitan. R. in Indiam miſſus, detexit Braſiliam, A. C. 1500. poſtea ab Amer. Veſpucio exactius viſam. Oſor. *l.* 2. Maffæus *l.* 2.

Alvarus de Luna, 30. annorum ſpatio, Johannis 2. Caſtell. R. gratiâ, & hinc opibus florens, tandem graviſſimorum criminum reus, capite plexus eſt; quod per aliquot dies in patina publicè expoſitum, ut ſepulturam emendicaret. Huic Aſtrologus prædixiſſe fertur, illum moriturum Cadahalſi, quod cùm ille interpretaretur de loco ſuæ ditionis, iſte de ferali pegmate intellexit. Æn. Sylv. *deſcr. Europæ*, *cap.* 47. Mariana *lib.* 20, 21, 22. Alius, Cordubenſis, hiſtoricus, Voſſ. Item, Comes quidam ab Honorio 2. excommunicatus. Spond. A. C. 1127.

Aluca, *Aleta*, opp aliàs Corſicæ, nunc vicus in ora occid. prope *ſinum Adjacenſem*.

Alverni, vel *Arverni*, aut *Averni*, populi Aquitaniæ, qui cùm ſe à Trojanis oriundos eſſe dicerent, audebant ſe Romanorum fratres appellare. Vide *Averni*.

Alvernia, prov. Galliæ perampla. Dividitur in ſuper. & inferiorem, ejus primaria eſt Claromons. Vid. *Arverna*.

Alvernus, mons Tuſciæ, in Italia, & agro Florentino.

Alvertonia, opp. Angliæ in Eboracenſi prov. ad Uviſcam fluv.

Alul, aliàs *Halul*, civ. in tribu Juda, Joſ. 1.

Alumbrados, Vid. *Illuminati*.

Aluntium, op. Sicil. Ἀλόντιον Ptol. Ἀλόντιον verò Phalaridi, Dionyſ. Diod. imò Cicer. & Plin. Aliis *Haluntium*. *Alontium* autem ex עלות *aloth*; *Aluntium* ex עלות *aluth* factum putat Bochartus. *Aloth* verò & *Aluth* idem ſunt, niſi quòd prius Ebræum, alterum eſt Phœnicium. Tale quid occurrit in Plauti Pœnulo *alonyth Dea*, & *bynyth filia*. Adde *beryth*, *puteos*: Unde Βηρυτὸς apud Steph. עלות *aluth*. id eſt, *celſa*, ſub. מקומות *mecomoth*. *loca*. Itaque Aluntio nomen à ſitu. Erat enim in loco edito. Cicero *Verrinâ quartâ*. *Cùm Aluntium veniſſet prætor laborioſus & diligens, ipſe in opidum accedere noluit, quòd erat difficile aſcenſu*. Th. Fazellus *Dec.* 1. *lib.* 9. *cap.* 4. *In colle edito, & mari prominenti, infra S. Philadelphi opidum, Aluntium vetuſta urbs jacet*. Rectè *vetuſtam* appellat, cùm Trojanis temporibus putetur jam ſtetiſſe. Dionyſ. Halic. *Lib.* 1. ubi de Æneæ profectione in Italiam, Πάτρων δὲ τοῦ Θουρίου τῶν ἀπὸ Ἀκαρνανίας ... τῆς ἀποικίας, καὶ σὺν αὐτῷ ποτε τῶν φίλων ὑπέμεινεν ἐν τῇ ... ἐν ἱκανῷ ... ἐν Ἀλοντίῳ ... τῆς Σικελίας. Vid. Cluv. *Sic. Ant.* *pag.* 293.

Aluona, Liburniæ urbs. Ptolemæus. long. 36. 50. lat. 45. 30.

Alus, ſeu *Aluns*, vel *Halus*, Arcadiæ vicus, quem *Æſculapii fanum* quoque vocant. Pauſan. *in Arcad.* quanquam ibi potiùs legendum ſit *Caus*, ut ex Stephano oſtendit Sylburgius.

Alus, Lat. *commiſtio*, ſeu *aſperſio*, locus ad quem deſcenderunt filii Iſraelis proficiſcentes in terram Chanaan. Num. 33.

Aluta, Daciæ fluv. Ptol. *Aluata* Mercatori. Lazius & Sambucus ſcribunt, *Olth* Hungaris, & *Alth* Germanis dici.

Aluta, Gentes Illyricæ in conventu Scardonico. Plin. 3. 2.

Alutrenſes, Alpini pop. Plin 3. 8. *Ledro* opidum putat Simlerus, à quo *Ledronsi Comites*.

Aluva, *Alvay*, opp. Scotiæ Auſt. juxta Tavi æſtuarium, in Fifa prov.

Alvum, Hiſtriæ op. mediterraneum. *Algona* Leandro. Vulgò *Albona*.

Alyatta, regio Bithyniæ, ἀπὸ Ἀλυάττου κρατήσαντος τῆς χώρας. Steph. Inde *Alyattenus*

Alyattes, Lydorum rex, poſt Sadiatten, Crœſi pater, Cimmerios Aſiâ pepulit, cum Medis bella geſſit, obiit, in bello contra Mileſios, *A. M.* 3496. regni 35. Uſus fertur in exercitu Muſicis inſtrumentis. Herodotus, *l.* 1. Euſeb. *Chron.* Huic extructum eſt monumentum apud Sardos, maximâ impendii parte ab ancillis, quæ omnes apud Lydos corpore quæſtum faciunt, in hoc opus collatâ. Inde *Regnum Alyattici* apud Horat. 3. *Carm Od.* 16. pro ditiſſimo, quanquam ibi poſſet aliquis legere *Alyattei*, ut *Ulyſſei*, *Achillei*.

Alyba, regio non procul à Myſia. Hom. *Iliad.* 2.

> Αὐτὰρ Ἁλιζώνων Ὀδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
> Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.

Hellanicus ſcribit, eſſe paludem Ponticam. Vide *Chalybes*.

Alybas, aliàs Metapontium, in Italiâ, vel Thraciæ civitas. Inde *Alybantius*, Steph.

Alybe, una ex Herculis columnis. Vide *Abyla*.

Alycaa, Arcadiæ opidum. Pauſanias.

Alycaus, Scironis filius, qui à Theſeo interfectus, loco Megarenſis agri nomen dedit. Plut. *in Theſeo*. Item urbs Peloponneſi. Steph.

Alychme, urbs in quâ *Alychmius* Mercurius colitur. Steph.

Alydda, Phrygiæ majoris opidum. Ptol. *Luday* hodiè. long. 56. 00. lat. 41. 10.

Alymne, urbs Phrygiæ majoris. Steph.

Alyſius, Bacchus, ἀπὸ τοῦ λύειν, id eſt, à *ſolvendo*, ſic dictus. Cæl. Rhod *lib.* 7. *cap.* 15.

Alyſius Jupiter, colebatur in quodam Cretæ promontorio, ubi lucus templum habuit celebre: ſic dictus παρὰ τὸ παρακείμενον ἐκεῖ ὄρος Ἄλυσσον.

Alyſonis, populi, quos cum Myſis, & Lydis, & Cabaliis, & Hygennenſibus conjungit Herodotus *lib.* 3.

Alyſſus, fons Arcadiæ in Peloponneſo, morſus rabidi canis ſanans. Pauſ. *in Arcad.* Πηγὴ δὲ ὑπὸ αὐτῇ ὕδατος ψυχροῦ, δύο μάλιστα ἀπὸ τοῦ ἄστεως ἀπωτέρω σταδίοις, καὶ ὑπὲρ αὐτῆς πλάτανος πεφύκηκε. ὃς δ' ἂν ὑπὸ κυνὸς καταληφθῇ λύσσης, ἤτοι ἕλκος, ἢ καὶ ἄλλως κίνδυνον εὕρηται, τὸ ὕδωρ οἱ πίνοντι ἴαμα. Καὶ Ἄλυσσον τοῦδε ἕνεκα ὀνομάζουσι τὴν πηγήν. hoc eſt, *Abeſt ab opido ſtadia haud amplius duo fons prægelidæ aquæ; fontem obumbrat platanus. Siquis ex rabidi canis morſu, vel vulnus, vel noxam quovis modo traxerit, aquâ hauſtâ ſtatim ſanatur: è re itaque ipſâ fontem Alyſſon* (quòd per eum ſedetur rabies, nimirum ab α privat. & λυσσᾶν *inſanire*.) *nominant*.

Alyxothoe, filia Dymantis, ut Ovid. teſtatur *Met.* 11. *in his:*

> *Quamvis eſt illum proles enixa Dymantis,*
> *Æſacon umbroſâ furtim peperiſſe ſub Idâ*
> *Fertur Alyxothoe.*

Hæc ex Priamo peperit Æſacum, qui poſtea in mergum, cùm Heſperiæ amore arderet, verſus eſt. Vide fabulam apud Ovid. *ubi ſupra*.

Alzaa, *Alzheim*, opp. in Palatin. Rhenſ, 5. leucis Moguntiâ Vormatiâque diſtans. Malè habitum ultimo bello Germ.

Alzaher, vel *Althaher Bila*, Califa Perſarum, ſucceſſit Patri Nacero, unicumque annum regnavit. A. C. 1227. Texeira, *l.* 1. *c.* 52.

A M.

Am, urbs Armeniæ, in qua fuere 100000. ædes, 1000. templa. Capta à Tartaris A. C. 1219. duodecimo ſaltem obſidionis die. Vincent. *lib.* 3. *cap.* 95. Antonin. *pt.* 19. *c.* 3. § 9.

Amaad, Lat. *populus teſtimonii*, aut *populi tranſitus*: vel *præda*, ſive *populus æternitatis*, civitas tribus Aſer. Joſuæ. 19.

Amacaſtis, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Amacaum, vulgò *Macao*, urbs Sinarum in ora prov. *Canton*. in Inſ. ſub ditione Luſitanorum, emporium celebre & dives. Aliis *Amacao*. Munita eſt, ſub clientela tamen Regis Sinarum. Ferrar. Receptam à Sinenſibus an. 1668. referunt Europæi, inde reducta.

Amacaxi, *Amacaches*, pop. Americæ in Braſilia regione, in mediterraneis, verſus præfecturam fluv. Januarii.

Amaccura, Africæ urbs D. Auguſtino.

Amachan, Arabum caſtrum Hiſt. Miſcell. *lib.* 23.

Amaci, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi. Ptol.

Amaction, præfectus regiæ cohortis, in exercitu Seleuci, apud Polyæn. *l.* 4. *in Seleuco*.

Amacuſa, Inſ. oblonga, & prov. Japoniæ Inſ. in Aſia, cum urbe cognom. in ea parte, quæ *Ximo* dicitur. Aliàs incolis referta Chriſtianis.

Amadabatum, urbs Aſiæ in India V. *Armadabathum*.

Amadathi, Lat. *conturbans legem*, vel *menſura*. Hebr. *Ammadatha* Pater Aman. Eſther. 3.

Amadeus, Sabaudiæ dux Porro Sabaudiæ Ducum nomen *Aimé* (id eſt, *Amatus*, ut *René* eſt *Renatus*) Latinè vocatur *Amadeus*, quaſi *amans Deum*: ut *Theophilus*. Utuntur nunc ferè *Amian*, ut differat ἀπὸ τοῦ *Amié* mulierum nomine. Vid. *Amadeus*.

Amadoca, palus & civitas Sarmatiæ Europææ, ad Boryſthenem, fortè nunc *Kiovv*. Item *Amadoci* montes & populi in eâdem Sarmatiâ. Ptol. Stephanus Σκυθικὸν ἔθνος vocat, ac terram eorum Ἀμαδοκίαν.

Amadocus, Rex Thraciæ, qui cùm Seuthæ vires exercitûs tradidiſſet, ab eo everſus eſt. Ariſtot. *l.* 5. *Polit.* 10. Diodorus Siculus hunc vocat *Medocum*. Videatur Xenophon *lib* 4. ἀναβ.

Amae, Heſychius. Ἀμαὶ Ἑβραϊκὸν, βαβαὶ Συριακὸν, Ἐλληνικὸν οὐ γράφεται. Vide Seldenum *de diis Syris*. *pag.* 207.

Amaa, *Ammia* Plinio, urbs Luſitaniæ, quæ nunc *Portus alacris*, vulgò *Portalegre* nominatur.

Amage, Medoſacci, Sarmatarum R. uxor, juſtitiâ & fortitudine inſignis, De qua Polyæn. 8.

Amagetrobia, *Μαιζετος*, urbs Galliæ Alii ſcribunt *Magetrobia*, *Magſtat*, urbs Lothar Quidam libri habent *Admagetobria*, linguâ veteri Gallicâ *am Magren tobel*. V. *Magetrobia*.

Amagria, Inſ. Maris Balt Hafniæ Urbi primariæ Daniæ adjacens ab Oriente, nutrix ejus dicta, eique ponte juncta.

Amaguana, Inſ. Americæ Septentr. & una ex Lucaiis Inſ. ſupra Hiſpaniolam.

Amaia, urbs epiſcopalis Hiſp Tarracon. in Cantabris, inter Burgos & Legionem; ubi Leovigildus, Gothorum rex, Romanos fudit. Aliis videtur *La Maya*, opidum in Vaccæis.

Amal, Lat. *labor*, aut *iniquitas*. Filius Helem 1. Par. 7.

Amalaberga, fil. Amalefredæ, ſoror Theodorici Regis Oſtrogoth. vidua Thraſimondi, Vandal. R. nupſit Hermenfrido, cui Baſinus, Thuringiæ Rex, Pater, cum duobus fratribus Baderico & Berticero ditiones partiendas reliquerat. Huic, qui jam Badericum necaverat, menſæ dimidiâ tantùm parte tectæ commento, animos addidit uxor, ut fœdere cum Theobaldo Rege Metenſium icto, Berticerum quoque è medio tolleret. Quod factum. Sed fratricida mox in Theobaldum verſus, ab eo, Clotarii Sueſſionum R. ope adjuto, victus & præcipitio necatus eſt, uxore ad cognatos vix fugâ elapsâ. Greg. Tur. *lib.* 3. *cap.* 4. & 7. Aimon, *l.* 2. *c.* 9. P. Æmil.

Amalaricus, poſt Theodoricum avum, Gothorum in Hiſp. Rex. Clotildem uxorem, Clodovæi fil. ipſe Arianus, malè tractavit, à fratribus proin ejus victus. Obiit in fuga, A. C. 531. Greg. Tur. *lib.* 3 *cap.* 10. Iſid. *Chron Goth.* Procop *l.* 1.

Amalaricus Augerius, Hiſtoricus ſub Urbano 5. cui Chronicon alphabeticum Paparum dedicavit. Voſſ. *hiſt. Lat. lib.* 3. *cap.* 2.

Amalarius Fortunatus, Diſcip. Alcuini, ſub Lud. Pio, à quo ad Gregor. 4. miſſus eſt, A. C. 830. Spond. *in Epitome* A. C. 831. *n.* 2. Steph. Durandus, *l.* 3. *de Ritibus Eccl. cap* 17. Bell. *de Script. Eccl* Fuit diaconus Metenſi, ſcripſitque *lib.* 4. *de Eccleſiaſticis officiis*. Item *de Ordine Antiphonarii*.

Amalarius Fortunatus. Epiſc. Trevirenſis, obiit Anno 814. poſtquam tractatum ſuum, *de Baptiſmo*, Carolo M. obtuliſſet. Brouverius, *de Epiſc. Trevir.* Sirmondus, *in notis ad Theod. Aurel.*

Amalaſuntha, Theodorici filia, Græcè Latineque perdocta, et & plurimarum aliarum lingg. perita; ex Eutharico Cilliga, Athalarici Gothorum regis mater, cum quâ imperavit ipſe filius 8. annos. Hæc, mortuo filio, Theodatum cognatum in conſortem imperii legit. Verùm ingratus hic ac perfidus, eam paulò poſt relegavit, tandem etiam obtruncari juſſit. Cujus mortem Juſtinianus Imperator ulturus, Beliſarium contra Gothos miſit, illosque graviſſimis cladibus affecit. Procop. *lib.* 1. *de bell. Goth.* Caſſiodor. *lib.* 10. *ep.* 2. 3. 4. & *lib.* 11. *ep.* 13. Jornandes.

Amalchium, Oceani ſeptentrionalis pars, quam vulgò mare glaciatum vocant. Plin. 4. 13.

Amalech, Lat. *populus lambens*; vel ex Ebræo & Syro, *populus percutiens*; Filius Eliphaz ex Thamna concubina. Gen. 36. Erat autem nepos Eſau A quo *Amalechita*, pars Idumæorum, vicini Judææ, verſus meridiem, maledictioni divinitus deſtinati, Vid. Geneſ. 36. Ex. 17. Deuteron. 25. Joſ. 14. 1. Reg 15 1. Paralip. 12. Joſeph. *l.* 2. *c.* 1. Stephano *Ἀμαληκῖται* qui ἔθνος Ἐβραϊκὸν vocat. De his Joſephus *Ant.* 3. 2. Τῶ δὲ τῶν Ἑβραίων ὀνόματος ἤδη πολλαχοῦ πάντας διαβεβοημένου, καὶ τῶ περὶ αὐτῶν λόγου φοιτῶντος, ἐν φόβῳ συνέβαινεν οὐ μικρῷ τοὺς ἐπιχωρίους εἶναι. Καὶ πρεσβευσάμενοι πρὸς ἀλλήλους παρεκάλουν ἀμύνειν, καὶ πειρᾶσθαι τοὺς ἄνδρας διαφθείρειν. Ἐτύγχανον δὲ οἱ πρὸς τοῦτο ἐνάγοντες, οἵ τε τὴν Γοβολίτην, καὶ τὴν Πέτραν κατοικοῦντες, οἳ καλοῦνται μὲν Ἀμαληκῖται, μαχιμώτατοι δὲ τῶν ἐκεῖσε ἐθνῶν ὑπῆρχον. Hanc Amalechitarum in Iſraelem cum vicinis conjurationem innuit Pſalmiſta, *Pſ.* 83. Quam ſic in Paraphraſi ſuâ expreſſit *Vir doctiſſimus undequaque* Dionyſius Petavius:

> Σοὶ γὰρ ἐπ' αὐτὸ φρονέοντες ὁμῶς ...
> Ἀντίβιον ἐφέρονται, ἐς ἀλλήλους τε ...
> Ὅρκια, Ἰδουμαῖοί τε ἐπὶ κλισίῃσι φάλαγγες.
> Ἀμφὶ δὲ σφίσιν ..., Μωαβηΐδες τε μαχηταί.
> Ἠδ' ... Ἀγαρηνὸς, ἰδ' ἴφθιμος Γιβαλίτης,
> Σὺν τ' Ἀμμωνιάδαις Ἀμαληκιάδαι ...
> Ἠδὲ Παλαιστῖνοι ... ἀπειρέσιοι,
> Καὶ Τύριοι ἀφνειοὶ ἀλίγκια ... ἔχοντες.

Jacobus Duportus, Græcorum Poëtarum noſtri ſeculi ἔξαρχος:

> Σὺν γὰρ βουλεύοντες, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες,
> Συνθεσίας κατὰ σεῖο καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες.
> Ἀντία σεῦ κλισίησιν ἐπὶ ... ναιέθεν,
> Ἰδουμαῖοι ... Ἰσμαήλοιό τε παῖδες,
> Μωαβῖται ἀγαυοὶ, ὑπερφίαλοί θ' Ἀγαρηνοί.
> Οἵ τε Γέβαλον ἔχον, καὶ ἀγήνορες Ἀμμωνῖται.

> Σὺν δὲ Ἀμαληκῖται, ...
> Οἵ τε Παλαιστίνης ... ἀμφινέμοντο,
> Οἵ Τύρον ... ἄνδρες.

Et ante utrumque Apollinarius.

> Ἀντίον δ' ἐχόμενοι ... ,
> Συνθεσίην ... , Μάκαρ, ...
> Ἰδουμαίων φῦλα, καὶ υἷες Ἰσμαήλου,
> Τοῖσιν ὁμοῦ Μωάβος, ὑπερφίαλοί τ' Ἀγαρηνοί.
> Ἀμμανῖται, Γέβαλοί τε καὶ υἷες Ἀμαλήκου,
> Ἀλλόφυλοι θ' ἅλιοι ... ἐχόμενοι Τυρίοισι.

Amali, gens Getica, cui ſerviebant Oſtrogothæ. Jornand.

Amalobrica, Hiſp. urbs inter Salmanticam & Complutum Anton.

Amalon, Campaniæ Dux. à puella, cui vim illaturus erat, in cubiculo occiſus. Gregor. Tur. *l.* 4. *c.* 27.

Amalphis, urbs arch. Italiæ, ubi Joannes Goa, ſed habet Ferrar. Flavius Gioja, primus uſum pyxidis nauticæ invenit, circa an. Chriſti 1303. unde Panormitanus:

> *Prima dedit nobis uſum magnetis Amalphis.*

Vide Lipenium *de navigatione Solomonis Ophiriticâ*, *pag.* 394. long. 38. 35. lat. 40. 52. In Princip tu ulteriori prov. regni Neapol. cum tit. Ducatus. Vulgò *Amalphi*. Gall. *Melfi*. Aliis tamen *Melfi*, Lat. *Melphia*, urbs epiſc. B ſilica æ eſt.

Amalthea, nutrix Jovis. Meliſſus enim rex Cretæ duas filias habuit, Amaltheam & Meliſſam, quæ Jovem caprino lacte & melle nutriverunt. Alii dicunt nutricem eam fuiſſe capram, & Amaltheam dictam; Meliſſi autem filias Adraſteam & Idam faciunt. Hæ nutriverunt illum lacte cujuſdam capræ, cui nomen erat *Amalthea*, quam Jupiter, jam adultus, ob acceptum beneficium in ſidera cum duabus capellis ejus, Arato, 2. ſtell. Aurig. dictis, retulit. Hujus alterum cornu nymphis nutricibus dedit, viz. officii præmium, hanc adjiciens facultatem, ut quicquid optaſſent, id illis ex eo cornu largiter ſuppullularet. Ovid. *Faſt. lib.* 5. paulo diverſius fabulam narrat hoc pacto:

> *Naïs Amalthea Cretæâ nobilis Ida*
> *Dicitur in ſilvis occuluiſſe Jovem.*
> *Huic fuit hædorum mater formoſa duorum,*
> *Inter Dictæos conſpicienda greges.*
> *Cornibus aëriis, atq; in ſua terga recurvis:*
> *Ubere, quod nutrix poſſit habere Jovis.*
> *Lac dabat illa Deo, ſed fregit in arbore cornu;*
> *Truncaq; dimidia parte decoris erat.*
> *Suſtulit hoc Nymphe; cinctumq; recentibus herbis,*
> *Et plenum pomis ad Jovis ora tulit.*
> *Ille, ubi res cœli tenuit, ſolioq; paterno*
> *Sedit, & invicto nil Jove majus erat;*
> *Sidera nutricem, nutricis fertile cornu*
> *Fecit; quod dominæ nunc quoq; nomen habet.*

Rem aliter narrat Diodorus Siculus *lib.* 4. *cap.* 5. & rurſum aliter, *lib.* 5. *cap* 2. Vide loſ os ipſos. Vide etiam, Strab. *lib.* 10. Lactant. *lib.* 1. *cap* 2 . *contra Gentiles*. Hinc proverbium, *Amalthea cornu*, quo utimur, quoties affatim omnia ſupereſſe ſignificamus. Horatius *in Carmine Seculari*.

> —— —— *Apparetq; beata pleno*
> *Copia cornu.*

Idem *lib.* 1. *ep.* 12. —— *Aurea fruges*
> *Italia pleno diffudit Copia cornu.*

Ovidius tamen hoc ad Achelοum refert. *Met.* 9.

> —— *Rigidum fera dextera cornu*
> *Dum tenet, infregit, truncaq; a fronte revellit.*
> *Naiades hoc, pomis & odoro flore repletum*
> *Sacrarunt, diveſq; meo bona Copia cornu eſt.*

Amalthea, Demophile vel Hierophile, Sibylla Cum. Hanc Servius ait obtuliſſe Tarquinio regi novem libros, in quibus erant fata & remedia Romana, & pro his popoſciſſe 300. Philippeos aureos, qui tunc temporis pretioſi erant, ideoque rex libros emere nolebat. Alio die, tribus libris incenſis, reverſa eſt, & tantundem popoſcit; Item tertio, aliis tribus incenſis, cum tribus reliquis venit, pro quibus, 300. Philippeos, quantum poſtulaverat pro novem libris, accepit. Lactant. *lib.* 1. *cap.* 6. Tibullus 2. 6.

> *Quicquid Amalthea, & quicquid Marpeſia dixit.*

Amana, mons Ciliciæ, qui & *Amanus* dicitur, & Ἀμανὸν Stephano. Alii putant eſſe montem Cappadociæ. Lucan. *lib.* 3.

> *Cappadoces, duri populus nunc cultor Amani.*

De Ciliciæ monte Amano multi Solomonem egiſſe volunt, cùm dicit, Cantic 4. 8. *Mecum a Libano ſponſa, mecum a Libano venies, contemplaberis a vertice Amana a vertice Senir, & Hermon, è luſtris leonum, è montibus Pantherarum.* Quibus in ſpeciem non parum favet, quòd mons Amanus abundat feris. Cervorum è monte Amano Ælianus ita meminit, *lib.* 5. *de Anim. cap.* 56. Οἱ ἐν Συρίᾳ ἔλαφοι γίνονται μὲν ἐν ὄρεσι μεγίστοις, Ἀμανῷ τε καὶ Λιβάνῳ καὶ Καρμήλῳ. Et Oppianus Κυνηγ. 3. memorat lupi genus planè eximii, denſis pilis, labiis æneis, immenſo robore præditi, degentis ſuper nivoſa Tauri juga.

Κιλικές

Κιλικίας τε πάγους, καὶ πρῶνας Ἀμάνου.

Et Val. Flac. *lib.* 1. *Argon.* tigridum venationes circa montem Amanum ita deſcribit eleganter, uti ſolet, *in hæc:*

—— Haud aliter ſaltus vaſtataq; pernix
Venator cùm luſtra fugit, dominosq; trementem
Urget equum, teneras complexus pectore tigres.
Quas aſtu rapuit pavidæ, dum ſæva relictis
Mater in adverſo catulis venatur Amano.

Proinde, dum Ciliciam provinciam adminiſtrabat Cicero, à Cœlio rhetore rogatus eſt, ut exinde Romam, ad ludos, pantheras ad ſe mitteret. Ita habet Plut. *in Cicerone.* Καιλίῳ δὲ τῷ ῥήτορι θηρίων παρδάλεις αὐτῷ ἐκεῖ ἐκ... Ῥώμην ἐκ Κιλικίας ἀποστεῖλαι. Sed Καιλίῳ legendum pro Κειλίῳ. Ad Cœlium cum è Ciliciâ ſcribit Cicero *lib.* 2. *ep.* 11. *De Pantheris, per eos qui venari ſolent, agitur mandato meo diligenter.* Et ſtatim ſequitur jocus, quem Plut. *ibidem* refert, de fugâ Pantherarum è Ciliciâ in Cariam, querentium, nihil cuiquam inſidiarum in Ciceronis provinciâ, niſi ſibi, fieri. Tamen Amana apud Solomonem non poteſt eſſe Ciliciæ Amanus. Primò, Quia in Judæâ & vicinis locis eſt ſcena ſacra dramatis. Secundò, Quia Libanus, Amana, Senir, & Hermon uſurpantur ut Synonyma. Itaque, ut Hermon & Senir, ita etiam Amana eſt pars Libani montis, è quâ oritur fluv. ejuſdem nominis; qui b. & m. permutatis, etiam *Abana* dicitur in Ebræo textu. 2. Reg. c. 13. Sed Chaldæus interpres habet *Amana.* Interim verò tam Ciliciæ mons *Amanus*, quàm Libani pars *Amana*, à firmitate nomen habent. Id enim Ebræis eſt אמנה *amana*, ac proinde Lucano *durus* dicitur. Nam quòd Amanum dici volunt, quia Oreſtes ἐν τούτῳ τῷ ὄρει τῆς μανίας τὴν λύσιν ἔσχε, ridiculum eſt, inquit Vir magnus *de Phœn. Colon. l.* 1. *c.* 5.

Amana, Inſ. Americæ Septentr. Una ex Lucajis, ſub Anglorum dominio.

Amande, Indiæ populi. Plinius.

Amandra, regio ad Nilum fluv. in quatuor populos diviſa, Peucolaitas, Alſagalitas, Ceretas & Abſoos. Plin. 6. 36. Urbs etiam in Æthiopiâ, Cephei regis regione. Suidas.

Amanica Pylæ, vel *Portæ* Ptolemæo, quæ Curtio & Straboni *Amanides*, Polybio *Menida* ſunt ſine A. Plinius *Portas Amani montis* vocat, hoc eſt, anguſtias, ſive fauces ejuſdem. *Stretto di Scanderona* Ramuſio. *Portella* Mario Nigro. *Syriæ Portæ* ſunt eædem Ptolemæo, aut non longè abhinc diſtantes. *Ciliciæ Portas* Plinius quoque hoc tractu deſcribit.

Amanoides, Ciliciæ promuntorium Pomponio, *lib.* 1. *cap.* 13. ſic dictum, quòd formam effigiemque Amani circumnavigantibus exhibeat. Hæc eſt Hermolai Barbari conjectura (inquit Voſſius *ad locum iſtum*) cùm prius legeretur *Aminodes.* Multis tamen de cauſis non poteſt hæc lectio probari, cùm nulla prorſus ratio fingi poſſit, cur promuntorium aliquod Amano magis ſimile eſſe dicatur, quàm alteri monti. Præterea mons iſte non eſt Amano ſimilis, ſed Amanus ipſe. Amanus enim vocatur ea etiam Tauri pars, quæ Ciliciam à Cataoniâ dividit. Duobus verò diverſis jugis in mare excurrit, totumque ſinum Iſſicum amplectitur, ut inquit Strabo. Altero quidem jugo Syrias & Amanides Portas efficit, alio verò Cilicias Portas, & hoc, cujus hic Mela meminit, promuntorium. Sed uſus obtinuit, ut ſolæ illæ Portæ, quæ Syriæ Portis vicinæ ſunt & Iſſo urbi, dicantur Amanides, cùm tamen quatuor Amani Portas veteres recenſeant. Itaque non *Amanoides*, ſed vel *Amani*, vel *Amanidum* iſtud promuntorium appellaſſet Mela. Sed profectò, quod ſemper ferè, id ipſum quoque hîc locum habere puto, ut lectio veterum librorum, aut ſaltem quæ ei proxima eſt, eadem quoque ſit veriſſima. Legendum enim *Ammodes*, Ἄκρον Ἀμμῶδες Græci vocarunt, cujus nominis promuntoria etiam alibi terrarum occurrunt.

Amantani, populi Pannoniæ infer. Ptol. *Amantes* Plinio.

Amantia, urbs Pannoniæ infer. epiſc. ſub archiep. Colocenſi, Lazio *Quinq; Eccleſiæ*, vulgò *Funfkirchen.* Aliis verò *Almuz*, op. inter Budam, & Altinium, ad Danubium; à Budâ 8 leuc. eſſe videtur. Aliis *Mohach*, op. ejuſdem tractus apud Danubium, inter Batham & Valcovariam; à Bathâ 2. leuc. long. 42. 08. lat. 46. 06.

Amantia, urbs Brutiorum litoralis Cedreno, apud ſinum Napitinum ex adverſo Tropææ, ſub eodem Epiſcopo qui archiep. Rhegino ſubeſt, in Calabriâ citer. à Conſentiâ 16. m. p. long. 40. 12. lat. 39. 15. Quibuſdam *Adamantia*; eſtque in ora maris Tyrrheni, in ditione Principis Biſigniani. Arcem habet utcunque munitam juxta Olivam amnem. Item op. Macedoniæ Maritimum in orâ occid. apud Celydni fluv. oſtia, inter Aulonem & Oricum op. Epiri, nunc *Porto Raguſeo*, Acroceraunìis montibus vicinum, hodiè *l'Amanthea.* long. 44. 30. lat. 40. 32. Item *Amantia* op. Lotharingiæ, vulgò *Amance*, vide *Almentia* long. 27. 49. lat. 48. 44.

Amantini, pop. fuere in parte Illyrici, quæ dein *Epirus nova* dicta.

Amantius, Arcadio Imper. à cubiculis, per Porphyrium Epiſc. Gazenſem effecit, ut Imperator Idolcium, quod Gazæ erat, deſtrueret. Socr. *l.* 6. *c.* 6. Sozom. *lib.* 8. *cap.* 4. Baron. A. C. 406. Alius, præfectus cubiculi Anaſtaſii, à Juſtino Imper. occiſus, quòd gratiâ abuſus Domini ſui, Eutychianis contra fideles faveret. Evagr. *lib.* 4. *cap.* 1.

Amantrica, opp. Ital. in Aprutio, ad fontes Truenti & pedes Apennini. Principatus tit. gaudet. Al. *Amantricium*

Amanum, portus; al. oppidul. *Portugalette*, in ora Biſcaiæ, paulo infra Bilbaum, ad oſtia Nervæ fluv.

Amanus, Deus apud Perſas, teſte Strabone, *lib.* 11. ubi narrat, ut à Perſis in Hyrcaniâ templum ſit conditum Deæ Anaitidos, καὶ τῶν συμβώμων θεῶν, Ὠμανοῦ καὶ Ἀναδάτου, Περσικῶν δαιμόνων.

Amapaja, prov. Novæ Andaluſiæ in America merid. prope fluv. *Orenoque.*

Amara, civitas Arabiæ Felicis, non procul à Merâ metropoli. Ptol. Armeniæ item urbs. Cedrenus.

Amara, mons excelſus Æthiop. cum regno cognom. & urbe. Ibi ſervantur filii & conſanguinei Regis Abyſſinorum, in cuſtodia, quo defuncto, Imperii ſucceſſor educitur; eſtque juxta Regna *Bagamidri* & *Beleguanze.* Etiam *Abamara* ſcrib.

Amaracus, puer, Cynaræ regis Cypri unguentarius, qui caſu lapſus, dum ferret unguenta, fregit Alabaſtrum, magnumque ex confuſione odorem creavit, unde optima unguenta *Amaracina* dicuntur. Hic deinde cùm nimio dolore contabuiſſet, in herbam odoriferam ejuſdem nominis, de qua. vid. Plin. *lib.* 21. *cap.* 11. & 21. deorum miſeratione, commutatus eſt. Dicitur & Sampſychus; vulgò *Majoranam* vocant. Ejus meminit Virg. *Æn.* 1.

At Venus Aſcanio placidam per membra quietem
Irrigat. & fotum gremio Dea tollit in altos
Idaliæ lucos, ubi mollis amaracus illum
Floribus & dulci aſpirans complectitur umbrâ.

Catullus: *Cinge tempora floribus*
Suaveolentis amaraci.

Inde *amaracinus* Gellius *in fine Noctium Atticarum*: *Vetus adagium eſt, Nihil graculo cum fidibus, nihil cum amaracino ſui.* Lucret. *lib.* 6.

Denique amaracinum fugitat ſus, & timet omne
Unguentum, nam ſetigeris ſubus acre venenum eſt.

Amaranthus, op. Luſitaniæ non obſcurum, inter Lamacum, & Bracaram, à qua 8 leuc. abeſt, in ortum, ad fluv. Tamagam, vulgò *Amarante.*

Amarantis, Colchidis pop. *Amarantii* montis incolæ, à quo Phaſis fluv. ingens Colchorum oritur.

Amardi, pop. Aſiæ apud mare Hyrcanum, gens fera inter Bactrianos & Sogdianos, apud Oxum flu. Mela. *Amardi* Plinio, *Mardi* Ptolemæo, de quibus ſuo loco.

Amardus, Mediæ fluvius, Ptolemæo, & Plinio. Cadit in mare Caſpium. Fortè *Miana* hodie.

Amari fontes, circa Arſinoen ad ſinum Arab. Strab.

Amariaca, Caduſiorum pop. Ptol. *Avarici* Plinio & Solino vocantur.

Amarias, Lat. *dicit Dominus*, aut *celſitudo Domini*: vel ex Syro & Ebræo, *agnus Domini.* Pater Godoliæ. Zeph. 1. Filius Meraioth. 1. Paral. 6.

Amariſpii, Bactriana gens, Ptolemæus.

Amarmochdum, opp. Africæ in Æthiop. infer. & regno *Zanguebar*, in regno Melindæ. 40. leucis Hiſp. ab urbe Melinda.

Amarſias, nauta fuit, qui Theſeum in Cretam ad Minotaurum navigantem vexit. Simonides *apud Plut. in vitâ Theſei.*

Amartheus, Saites, Ægypti rex, regn. an. 6.

Amartus, Græciæ urbs Homero, quam ποιήεντα id eſt, *herboſam* vocat, *Hymn. in Apollinem*,

Ἔσθ' ἄρ' ἐς Ἄμαρτον ἀφίκετο ποιήεντα.

Amarua, ſeu *Amaruſa*, Hyrcaniæ op Ptol.

Amarumaja, fluv. Americæ merid. Oritur in Vilcabamba prov. in Peruvia, verſus Cuſcum Civ. & poſt longum curſum cadit in fluv. Amazonum, prope Tauricos populos.

Amaryſia, Dianæ cognomen, vide *Amarynthus.*

Amaryllis, ruſticæ nomen, cujus Theocritus, & Virgilius meminerunt. Virgil. *Eclog.* 1.

Poſtquam nos Amaryllis habet, Galatea reliquit.

Quo loco ſignat *Amaryllis* Romam, ubi Tityrus nactus eſt libertatem; *Galatea* Mantuam, ubi fingit ſe ſervum fuiſſe. Politianus *lib.* 1. *Epiſt.* 2. ait, Romam arcano nomine Amaryllida nuncupatam; ſacro & rituali Florentiam, ſive Anthuſam; vulgato Romam: Poëtamque putat alluſiſſe ad nomen arcanum, & ab amore malè deducit. Sed contra eum pugnat Poëta, qui nomen enunciat, neque putandus eſt feciſſe contra religionem. Etenim ſacrum illud & arcanum Romæ nomen nemini licuit enunciare. Plin. 3, 5. *Roma, cujus nomen alterum dicere, arcanis ceremoniarum nefas habetur: optimâq; & ſalutari fide abolitum enunciavit Valerius Soranus, luitq; mox pœnas.* Hæreo itaque eruditioni, & judicio Nannii Miſcellan. *lib.* 6. ἀμάρη Græcè incile eſt, per quod aqua ad irrigationem derivatur. Tradit autem Fab. Pictor, Argeum campum, qui 7. montibus includi-

includitur, inundationibus Tiberis inhabitabilem fuiſſe, ſed Vertumno ſacris factis, aquas in alveum reverti ſic. Itaque ab incilibus, quibus ſiccata eſt palus, Roma dicta eſt Amaryllis. De la Cerda.

Amaryncæus, Epeorum rex, in Bupraſio ſepultus, Strabo *lib.8.* ex *Hom. Iliade*:

> Ὡς ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρύγκεα θάπτον Ἐπειοὶ
> Βουπρασίῳ. — —

Amarynthus, fluv. inter Arcadiam & Triphyliam, qui in Alpheum defertur, *Armoa* hodie, uti à nonnullis indigitatur. Inſulæ quoque Eubœæ vicus eſt, in quo Diana colebatur, quæ inde *Amaryſia* dicta eſt. Imò pro inſula Eubœa ipſa uſurpatur apud Pauſan. unde id deſumpſit Stephanus.

Amas mons in Laconica regione. Pauſanias.

Amaſa, Lat. *populum parcens*, ſive *populum tollens*, vel *populum elevans*, filius Abigail ſororis David, cujus pater Jether dicitur. 2.Sam.17. Dux ſummus copiarum, ſub Abſolomo primùm, dein ſub Davide R. à Joabo per inſidias occiſus. 2.Reg.19 & 3.c.2. Joſeph. *hiſt. Jud l.7.c.9.* & 10. Torniel. A M.3005. Filius Hadali, 2.Par.18.

Amaſai, per א. Lat. *fortis*, vel *robuſtus*: filius Bani. 1.Par.6.

Amaſai, per ע. Lat. *populi munus*, vel *cum munere*. Filius Elcana. 1.Par 6. Pater item Mabath. 2.Par.29.

Amaſenum, opp. Africæ, in Nigritia, juxta lacum Borni, & in cogn. regno prope Nigrum fluv.

Amaſenus, Volſcorum fluv. in Latio. Vid *Amenanus*.

Amaſia, German. civitas. Ptol. Hodiè *Marpurgum*, long.30.33. lat.50.43. Item urbs Ponti, Mithridatis M. & Strabonis Geographi patria, dicente ipſo *lib.*12. ubi de Amaſia: Ἡ δ' ἡμετέρα πόλις κεῖται μὲν ἐν φάραγγι βαθείᾳ καὶ μεγάλῃ, δι' ἧς ὁ Ἶρις φέρεται ποταμός. Addit, eam mirum in modum apparatam eſſe cùm providentiâ hominum, tum naturâ loci. long.65.52. lat.43.20. Turcis *Amnaſan* ex præcipuis Beglerbeiatibus ſeu præfecturis Turc. in Anatolia. Item fluv. Germaniæ inter Albim & Rhenum, juxta Embdam Friſiæ orientalis metropolim in Oceanum illabens. Strabo Cluverio eſt *Embden*, urbs ampla & munita cum portu, caput Friſiæ Orient. Batavis oppignerata, ad oſtia Amaſii fluv. Vid *Embda*.

Amaſia, ſive *Amaſias*, Lat. *fortitudo Domini*, pater Joſa. 1.Chron.4. Item fil Elciæ, filii Amaſai. 1 Par.6. Nomen item ſacerdotis. Amos 7. Denique rex Judæ, qui reg. an.29. Idumæos vicit. Demum occiſus eſt in Lachiſh. A.M. 3227. Vid de eo plura, 4.Reg.12.14.15. 2. Paralip.24. & 25. *Joſ. Hiſt. Jud. l.9. c.11.* Sulp. Severum. *hiſt ſacra*, L.1. Torniel Salian.

Amaſias, per ע. Lat. *onus Domini*, Filius Zechri 2.Par.17.

Amaſis I. qui & *Ammoſis* vel *Amos Pharao*, Ægypti Rex, A.M.2312. Euſeb.

Amaſis, II. ex gregario milite, Aprie Rege occiſo, rex Ægypti, cujus tumulus fuit una Pyramidum. Lucan. *lib.9. Ver.*155.

> *Non mihi Pyramidum tumulis evulſus Amaſis,*
> *Atque alii reges, Nilo torrente natabant?*

Regn. an.43. Egregio commento vilipendium ſui ſubditis retudit. Herodot. *l.*2. Euſ. *Chron.* Diodor. *l.*1.*c.*95. Hic legem condidit, ut unuſquiſque quotannis apud præſidem rationem vitæ ſuæ redderet, demonſtraretque unde viveret, aut quo quæſtu ſuſtentaretur, qui hoc non faceret, morte afficeretur. Hanc legem Solon ab Ægyptiis tranſtulit ad Athenienſes. Plut. *in Sympoſio.* Quum ab amicis carperetur, quòd ubi à ſomno manè in multum diem rerum adminiſtrationi vacaſſet, reliquum verò temporis luſu, riſu, & cute curandâ traduceret, reſpondit, ut refert Herodotus *l.* 2. Τὰ τόξα οἱ κεκτημένοι, ἐπεὰν μὲν δέωνται χρᾶσθαι, ἐντανύουσι· ἐπεὰν δὲ χρήσωνται, ἐκλύουσι. Εἰ γὰρ δὴ τὸν πάντα χρόνον ἐντεταμένα εἴη, ἐκραγείη ἄν, ὥστε ἐς τὸ δέον οὐκ ἂν ἔχοιεν αὐτοῖσι χρᾶσθαι· οὕτω δὴ καὶ ἀνθρώπου κατάστασις, &c. Hunc Ælianus numerat inter eos, qui potationibus celebres fuere, *Var. hiſt. lib.*1. Extat hodiè una ejus epiſtola elegantiſſima ad Polycratem, de expetenda fortuna non uſquequaque ſecundâ, ſed laboribus & moleſtiis temperatâ, in quâ ſcribit Amaſis: Οὐδένα τῷ λόγῳ οἶδα ἀκούσας, ὅστις ἐς τέλος οὐ κακῶς ἐτελεύτησε πρόρριζος, εὐτυχέων τὰ πάντα. Plura de eodem vide apud Herodotum. Item *Amaſis*, peditum Darii dux, contra Cyrenenſes miſſus. Herod. *lib.*4.

Amaſius, Germaniæ flu. in ejus Oceanum influens, Ptol. *Amaſia*, Straboni, *Amiſia* Tacito, *Amiſius* Plinio & Pomponio. *Ems* hodie. Fontes habet in Weſtphalia & Diœceſi Paderbornenſi, prope vicum *Ramſel*: recipitque fluvios, Heſelum, Beveram, Aam & Haſſum, in Diœc. Monaſt. & amnem, *Soſte*, ad arcem Lieroort, in Friſia Or. Vid. *Amiſius*.

Amaſſi, populi circa Mæotim. Plin.6.7.

Amaſſus, Vid. *Tamaſſus*.

Amaſtris, Xerxis uxor, vide *Ameſtris*.

Amaſtris, urbs Paphlagoniæ, in ora maris Euxini, quæ & *Amaſtrum*, ex quatuor urbibus, ſeu pagis proximis, Seſamo, Cytoro, Cromnâ ac Tejo, magnam in urbem crevit, media fere inter Tejum, & Cytorum, Cromnæ propior, ab Heraclea Pontica 6l.m.p. in ort. diſtans. Ejus meminit Catullus:

> *Amaſtris Pontica, & Cytore buxifer.*

Val. Flaccus *lib.6.*

> — *Pedeſtem pedes haurit Amaſtris.*

Ita vulgò, & apud Ferrarium. Sed legendum:

> — *Pedeſtem pedes haurit Amaſtrum.*

Et eſt viri nomen proprium. v.554. Hodie Amaſtris *Famaſtro*, vel *Samaſtro* dicitur. Hinc *Amaſtriacus*. Ovid. *in Ibin*:

> *Aut ut Amaſtriacis quondam Lenæus ab oris*
> *Nudus Achilleâ deſtituaris humo.*

long.60.43. lat.44.25.

Amaſtris, fluv. Bithyniam & Pontum rigans. Natal.

Amaſtrus, ex ducibus auxiliaribus Perſæ, contra Æëten, Colchorum regem, occiſus ab Argo, Phryxi filio. Val. Flacc.6.554.

Amata, Latini regis uxor, mater Laviniæ, & ſoror Veniliæ Deæ, quæ ne videret Æneam generum, laqueo gulam fregit. Virg. *Æn.7.*

> *Celſa petit, tacitumq́ obſedit limen Amata.*

Item *Amata* vocabatur a Pontifice virgo Veſtalis, cùm ad Veſtæ myſteria capiebatur, quòd prima, quæ hoc ritu capta fuerat, eo nomine vocaretur. A. Gellius *l.*1.*c.*12. Vid. *Veſtales*.

Amata, Indiæ populi. Plin *lib* 6. *cap.*20.

Amatha, Arabiæ regio, quæ & *Acmatha* vocabatur, teſte Steph. ubi fortè pro *Acmatha*, legendum *Pſamatha*. Certè verba ſequentia, κέκληνται ἀπὸ τῆς ψάμμου, tale quiddam innuere videntur. pop. *Amathens.* Item urbs Phœniciæ. & Siciliæ. Steph. Item, Villa, in vicinia Gadaræ, in monte ſita, ad cujus radices aquæ calidæ erumpunt, balneis deſuper ædificatis, quæ ad faciendam corporum valetudinem ſunt commodæ. Gen.36. Hier. *in loc Hebr lit. A & G.*

Amathus, *thi*, fluv. Pylon urbem, Neſtoris patriam, præterlabens.

Amathus, *thuntis*, Cypri urbs, Veneri ſacra, unde tota inſula *Amathuſia* dicta, ut eſt apud Ptol. Virg. *Æn* 10.

> *Eſt Amathus, eſt celſa mihi Paphos, atque Cythera,*
> *Idaliæq́ domus.* —

Ab aquis calidis vocabulum ſumpſit, quòd aquarum vapor Syro ſermone *Amathus* dicitur. Egeſippus de exc Hieroſol. *Amathus* autem, (inquit Bochartus) etiam Phœnices habuit conditores, vel ex familia τοῦ חמת *Amath*, filii Chanaan, vel ex Sinæis, ſi Jonathani credimus, qui Gen. 10. 17. pro Sinæis habet אנתוסאי *Anthuſae*, id eſt, *Amathuſios*, ut Hieroſolymitanus כפרוסאי *Caproſae*, id eſt, *Cyprios*. Ut ut ſit, *Amathuſios* pro Phœnicibus eſſe habitos, etiam ex Theopompo ſcimus, quem, Hiſtoriarum *L.*12. narraſſe teſtatur Photius: τίνα τρόπον Ἕλληνες οἱ σὺν Ἀγαμέμνονι τὴν Κύπρον κατέσχον, ἀπελάσαντες τοὺς μετὰ Κινύρου, ὧν εἰσὶν ὑπόλοιποι Ἀμαθούσιοι. id eſt, *quomodo Græci, qui cum Agamemnone* (ad Trojam militaverant) *Cyprum obtinuerint, iis ejectis qui cum Cinyrâ erant.* (id eſt, Phœnicibus) *è quibus reliqui ſunt Amathuſii.* Porro Amathunte pro Deo colebatur Adonis, quem cum Ægyptio Oſiride nonnulli confundentes, Adonim Oſiridem appellabant. Hinc Stephanus, Ἀμαθοῦς πόλις Κύπρου ἀρχαιοτάτη, ἐν ᾗ Ἄδωνις Ὄσιρις ἐτιμᾶτο, ὃν Αἰγύπτιον ὄντα Κύπριοι καὶ Φοίνικες ἰδιοποιοῦνται. Hæc tam vera ſunt, quàm quod ſequitur, vel ab *Amathone*, Herculis filiâ, dici *Amathuntem*, vel ab *Amathuſâ* matre Cynaræ. Incolas hujus urbis ira Veneris, propter hoſpites immolatos, mutavit in cornutos boves:

> — — *Unde etiam nomen traxere Ceraſtæ;*

Si Ovidio credimus. *Met.9.f.9.* Metallis eam abundare teſtis eſt idem Ovidius:

> *Piſcoſamq́ Cnidon gravidamq́ Amathunta metallis.*

Inde *Amathunteus*. Idem Ovidius:

> — — *Mactatos crederet illic*
> *Lactantes vitulos, Amathuntiacasq́ bidentes.*

Ubi alia exemplaria habent *Amathuſiacas*. long.65.45. lat.35.00. Item *Amathus*, Laconiæ opidum.

Amatica, aliter *S.Thomas*, urbs Americæ, in nova Hiſpan. & prov. de *Honduras*. Extructa ab Hiſpanis, An.1597. Eſtque parvi circuitus.

Amatini, populi in Epiro. Cæſar *lib.3 de bello civili*.

Amatitucus, fluv. Americæ, in nova Hiſpan. & provincia Soconuſci. Cadit in mare Pacificum, verſus limites prov. Guaxacæ.

Amatius, *Amato*, fluv Italiæ, in Calabria ulter. in mare Tyrrhenum influit, verſus S. Euphemiam opp. oriturque ex Apennino monte. Aliis *Lametus*.

Amatus, Archiep. Burdigalenſis, A.C.1088. Legatus Gregor.6. in Hiſp. Vid. Baron. A C. 1075.1077. & 1079. Alius qui Petri & Pauli vitam, aliaque verſibus ſcripſit, circa An.1060. Voſſ. *de hiſt. L.l.2.c.46. & Poet.l.6.*

Amaxampeus, Scythiæ fons, qui Hyparium fluv. amaritudine inficit. Græcis ἱραὶ ὁδοὶ ſacræ viæ, ex Herodot. *l.*4.

Amaxia, vel *Amaxita*, vetus Troadis urbs, arâ 12. Diis ab Agamemnone dicatâ, celebris. Steph. Item *Ciliciæ urbs*, lignis navalibus abundans, Strab. *l.*14. Vid. Plin. *l.*5.*c.*9. & 30. Hanc M. Antonius Cleopatræ muneri dedit.

Amazones, bellicoſæ mulieres, magnam Aſiæ partem occupavere, ſic dictæ, quòd alterâ ex mammis careant, ab α *ſine*, & μαζὸς *mamma*,

mamma, unde & *unimamma* dictę fuerunt. Eoque Virgil. alluſiſſe videtur *Æn*.1. ubi de Pentheſilea.

Aurea ſubnectens exertæ cingula mammæ.

Mamma illa dextra fuit. Hippocrates *lib. de Aëre, Locis, & aquis*, ubi ſermo eſt de Amazonibus: Τὸν δεξιὸν δὲ μαζὸν οὐκ ἔχουσι. Diodorus, de illis loquens, τὸν δεξιὸν μαζὸν ἐπικαίειν. Curtius *lib.* 6. *Aduritur dextra*, & addit rationem hanc, *ut arcum facilius intendant, ac tela vibrent*. Euſt. verò ſic dictas putat, quòd ſine pane, qui μᾶζα Græcis dicitur, lacertis, teſtudinibus, atque id genus feris alerentur. Alii ab ἅμα ζῆν appellatas volunt, tanquam *in commune viventes* ſine viris, quaſi ἁμαζῶσαι. Maſculos liberorum, ſi quos genuiſſent, claudos feciſſe ac debiles, ne ullum facinus viro forti dignum edere poſſent. Sextus Empiricus autor eſt *lib.*3. *Pyrrhon. Hypotypoſeum*. Αἱ δὲ Ἀμαζόνες, inquit, ἐχώλουν τοὺς ἄῤῥενας τοὺς ἐξ αὐτῶν γεννωμένους, ὥστε τοῦ μηδὲν ἀνδρεῖον αὐτοὺς ποιῆσαι δύνασθαι. Earum originem, reginas, res geſtas, & demum interitum copioſè deſcribit Juſtinus *lib.*2.*c.*4. Diod. *lib.* 3. *cap.*11.& 3.54. & *lib.*5 *cap.*2. Idem etiam *lib.*4.*cap.*4.28. Plin. *lib* 6. *cap.*7. & 13. Herodot. *l.* 4. Præter has Scythiæ Amazonas, alias quoque ponit in Libyâ, quarum hiſtoriam ibi latiſſimè perſequitur. Unde Silius *lib.*2. Hasbiten, Hiarbæ filiam, *Amazonidem* vocat. Juſtinus verò non videtur, ut alii, Amazonum gentem in Hyrcaniâ ponere; ſed ad Mæotim, & Tanaim. Nam, inquit, 25. dierum itinere confecto in Hyrcaniâ occurriſſe Alexandro. Rectius ſanè. Neque enim ullus Geographorum, Amazonas alibi collocare, quàm ad Mæotim, unquam dubitavit. Eâque etiam de causâ *Mæotidas*, ac *Tanaitidas* appellari nemo neſcit. Seneca *in Hippolyto*:

Qualis relictis frigidi Ponti plagis,
Egit catervas, Atticum pulſans ſolum,
Tanaitis, aut Mæotis, & nodo comas
Coëgit, emiſitq́; lunata latus
Protecta pelta; talis in ſylvas ferar.

Curtius tamen *lib.*6. Hyrcaniæ finitimam facit Amazonum gentem, ſed malè. *Erat*, inquit, *ut ſupra dictum eſt, Hyrcaniæ finitima gens Amazonum*, &c. Dicuntur & *Amazonides*. Virg. *Æn.*1.

Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis
Pentheſilea furens. ———

Prop. 3.14.

Qualis Amazonidum nudatis bellica mammis
Thermodontæis turba lavatur aquis.

Item *Amazon* in ſingulari numero. Virg. *Æn.*2.

At medias inter cædes exultat Amazon.

Mart. 10.104.

Peltatam Scythico diſcinxit Amazona nodo.

Præter peltas, ſecures quoque habuiſſe Amazonas teſtatur Horatius *lib.*4.*od.*4.— *Quibus*

Mos unde deductus per omne
Tempus Amazoniâ ſecuri
Dextras obarmet, quærere diſtuli.

Seneca *in Agamemnone*:

Non picta pharetras, & ſecurigera manu
Peltata Amazon. ———

Claudianus 2. *de Raptu Proſerpinæ*:

Qualis Amazonidum peltis exultat aduncis
Pulchra cohors, quoties Arcton populata virago
Hippolyte niveas ducit poſt prælia turmas;
Seu flavos ſtravere Getas, ſeu forte rigentem
Thermodontiacâ Tanaim fregere ſecuri.

Inde *Amazonius*. Stat.5. *Sylvarum*:

——— *Amazoniâ latus intercludere peltâ.*

Et Plin. *lib.*12.*cap.*5. ſcribens de ficu Indicâ, *foliorum latitudo peltæ effigiem Amazoniæ habet*. Cæterùm de Amazonibus fabuloſa eſſe omnia putat Strabo *lib.*11. quem, ſis, conſule. *Melanes* eas vocat Jornandes, niſi corruptus ſit locus.

Amazonia, regio Amazonum.

Amazonium, locus in Atticâ, ubi Theſeus Amazonas vicit. Item Cumæ civitas, ubi Amazones habitabant. Eſt & *Amazonium* in Bœotiâ. Vid. Steph.

Amazonius, Apollo à Lacedæmoniis ſic dictus. Pauſan. *in Lacon.* Item *Amazonius* mons in Aſiâ, præter cujus radices Thermodon amnis labitur, ſic dictus ab *Amazonibus*, quæ illic habitarunt. Aliis *Amazonicus*. Plin. 6.3.

Amazonum flu. vulgò *Rio de los Amázonas*, flu. ingens Americæ merid. Oritur prope Quitum civ. Regni Peruviæ; dein auctus fluviis Coca, Napo, aliisque, percurrit prov. Canelam, & *Pacamoros*, ubi recipit fluv. Xanxam ſeu Maranionem, & poſtea rigat prov. Surinam, Camſuaram, Matayam, Apantam, Coropam, Tapayam aliasque. Receptis demum fluviis Arumaya, Jopura, aliisque, poſt 800. leuc. decurſum, in mare ſeptentr. ſeu *del Nort*, ſe exonerat inter Braſiliam & Guajanam reg. Quibusdam *fluv. Orellana*, ab Inventore, Joh. Orellano Hiſp. An. 1541. Oſtium ejus ferunt Inſulis ſparſum 54. leuc. Hiſp. complecti. A Coſta, *lib.*2.*c.*6. Du Val, *Relatio regionis hujus.*

Ambacia, op. Celticum, in Turonenſi provinciâ, quod Ligeris amnis alluit: propter ſummam loci amœnitatem, eſt Francorum regum baſilica. Vulgò *Amboiſe*. long 21.20. lat. 47.33.

Ambadara, Urbs Æthiop. ſuper. ad Nilum, in regno Bagamedri, ad pedes montium, inter Sovam & Dambeam prov. in Abyſſina reg.

Ambarri, Gall. Celt. pop. Cæſar. *l.*1. *Comm.* Neceſſarii & conſanguinei erant Æduorum; Quos quidam opinantur Borbonienſes eſſe. Alii, pro parte Bituricenſes, alluſione vocabuli. *Ambarros* enim vel *Ambactos* dicunt Galli, civitatum clientes ſeu adhærentes. Oppidum autem *Ambarrorum*, pagus Semarius ſive mons Barri dicitur, Phryſ. *in Ptolem. Ind.* Horum regio, teſte Vigenereo, eſt *Charrolois* in Burgundia inter Matiſconam, & Burbonium. Aliis *le pays à l'entour de Nevers.*

Ambarvale, ſacrum ad arva & ſegetes luſtrandas apud Romanos, multâ prece & religione celebrabatur. *Ambarvalis hoſtia*, ut ait Feſtus *apud Macrobium lib.*3. *quæ rei divinæ causâ circum arva ducitur ab his, qui pro frugibus faciunt, ſeu ſacrificant.* *Ambarvale*, inquit Servius, *ſacrificium dictum eſt quòd arvum ambiat victima. Sicut Amburbale, vel Amburbium, ſacrificium quòd urbem circumeat, ac ambiat victima.* Porro Ambarvale ſacrum non niſi de porca fœcunda, & gravidâ, aut vitula fieri conſueverat. Unde Virgil. *Eclog.* 3.

Cùm faciam vitulâ pro frugibus.

Tamen Tibullus *lib.*2. de ſacro pro frugibus loquens ait:

Cernite fulgentes ut eat ſacer agnus ad aras.

Sed ſolvat litem idem Tibullus, qui poſtea:

Vos quoque felicis quondam, nunc pauperis horti
Cuſtodes fertis munera veſtra Lares.
Tunc vitula innumeros luſtrabat cæſa juvencos,
Nunc agna exigui eſt hoſtia parva ſoli.
Agna cadet vobis, quam circum ruſtica pubes
Clamet, Io meſſes. & bona vina date.

Hanc victimam, maturis frugibus, ter circum arva ducere ſolebant, omnesque poſt ſequentes clamabant, ex quibus unus quernâ coronâ ornatus, cum ſolenni ſaltatione, compoſito carmine, Cereris laudes decantabat, & poſtquam vino ac lacte libaſſet, antequam fruges meterent, porcam Cereri immolabant. Virg. *Georg.* 1.

Cuncta tibi Cererem pubes agreſtis adoret,
Cui tu lacte favos, & miti dilue Baccho.
Terq́; novas circum felix eat hoſtia fruges,
Omnis quam chorus & ſocii comitentur ovantes,
Et Cererem clamore vocent in tecta; neque ante
Falcem maturis quiſquam ſupponat ariſtis,
Quam Cereri tortâ redimitus tempora quercu,
Det motus incompoſitos, & carmina dicat.

Ambaſia, Gall. *Amboiſe*, urbs Turonum, ad Ligerim cum arce, à Carolo VIII. ibi nato extructa. Hic Ordo Equitum S. Michaëlis, à Lud. II. inſtitutus, 1. Aug. 1469. De Amboſiana conſpiratione, Vid. Thuan. *l* 24.

Ambaſta, Aſiæ populi, in reg. Sinarum, ubi nunc prov. *Chequiam, Chiamſi & Fuquien.*

Ambaſtum, fluvii nomen in Aſia. Ptol.

Ambaſum, metropolis Phrygum. Steph.

Ambata, Aſiæ populi. }
Ambauta, Paropamiſi gens. } Ptol.
Ambe, Arabiæ Felicis urbs. }

Ambenus, Sarmatiæ Europææ mons, apud Tyram fluv. & Ophiuſam, in ora maris Euxini. Val. Flac. *lib.*6.

——— *Linquitur & mons*
Ambenus, & gelidis pollens Ophiuſa venenis.

Ambenus, Ducis nomen, qui in bello Colchico occidit truncâ haſtâ Otreum, Val. Flacc. 6.252.

Amber, fluv. Germaniæ, in Bavaria, cadit in Iſarum, paulo ſuprà Landshutum. Vid. *Ambro* & *Ambra*.

Amberga, Urbs Germ. ad fluv. *Wils*, caput Palatinatus ſuper. in ditione Ducis Bavariæ, à paucis annis.

Ambiamum, Urbs & regnum Æthiop. ſuper. verſus *Zaflan* lacum.

Ambiancativa, Urbs & regn. Abyſſiniæ, prope Nilum fluv. inter Nubiam & regn. Bagamidri.

Ambiatinum, vicus Germ. apud Confluentes, ubi Caligula Cæſar natus eſt. Suetonius.

Ambianum, vel *Ambianenſis civitas* Gall. Belgicæ præſtantiſſima, Ep. ſub Arch. Remenſi. S. Firminus, unus antiquiſſimorum ejus Præſulum: in Picardiæ provinciâ, ſic dicta ab *ambientibus aquis*, quibus undique circumdatur. Antea verò dictam volunt *Samarobrinam*, vel potiùs *Sommonobriam*, reſtauratamque ab Antonino Pio, ejusque filio Aureolo, vulgò *Amiens*. Arcem hic munitiſſimam Henr. IV. extruxit, poſtquam illam ab Hiſp. captam recuperâſſet, An. 1597. Fuit olim ſub Comitibus de Pecquigni. Patria P. Eremitæ, Sylvii, Riolani, Fernelii, &c. Morlier. *Ant. Amb.* Populi *Ambiani*, ſive *Ambianenſes*, quos Plin. cum Bellovacis conjungit *lib.*4.*c.*17. long. 23.10. lat. 49.50.

Ambiati, pop. Galatiæ, de quibus Plin. 5.32. Apud Solinum *Ambiani* dicuntur, ſed in MSS. *Ambitui*, vel *Ambitui*.

Ambia-

Ambiatinum, Vicus Germ. apud Confluentes ad Rhenum, ubi C. Caligula natus. Nunc *Capelle*. Al. *Ambitarinus vicus*.

Ambibareti, pop. in quos Cæſar hyemandi causâ C. Antiſtium Rheginum cum legione unâ, *in 7. Commentariorum libri fine*, miſiſſe ſe commemorat. Et fortè erant Ambianenſes, vel aliqui his proximi, ut eos, Atrebatesque, & Morinos finitimos in fide contineret. Nunc Vivarienſes dicuntur, & urbs Vivarium. Vulgò *Viviers*, regio verò *Vivaretz*. Aliis tamen Helvii fuiſſe dicuntur, ubi nunc Vivarienſis prov.

Ambibarii, pop. Celtarum, inter Aremoricas civitates, Oceanum attingentes, finitimi Rhedonibus, & Lemovicibus, circa Britanniam citeriorem, & Normanniam, in regno Francorum ſiti. *Ambie* eo loco ponitur à Vigenereo, prope montem S. Michaëlis.

Ambidrani, pop. Norici, ubi nunc pars Orient. Stiriæ, in Germ.

Ambigatus, Celtarum rex, tempore Tarquinii Priſci, qui ubi majorem vidit ſuorum multitudinem, quàm ut commodè ab ea regione ali poſſent, Belloveſum, & Sigoveſum, ſororis ſuæ filios, cum magna Senonum parte ad quærendas novas ſedes, alterum in Italiam, alterum ad ſaltus Hercynios miſit. Liv. *l*. 5. Dupleix, *memor. Gall. l.* 2. *c*. 36. Vid. *Bellovesa* & *Segovesa*.

Ambiliates, pop. Gall. Celt. quorum op. *l'Amballes*, non obſcurum nominatur in Britannia minori, ubi charta pergamena copioſè conficitur. long. 17. 50. lat. 48. 20.

Ambilici, pop. Norici, ubi nunc pars Occid. Stiriæ, ſub Auſtriacis.

Ambiorix, Rex dimidiæ partis Eburonum, Cæſar *de Bell. Gall. l*. 5. *c*. 26. *l*. 6. *c*. 30. Imperia erant ejuſmodi, ut non minus haberet in ſe juris multitudo, quàm ipſe in multitudinem, *lib.* 5. *cap*. 27. Germanicum nomen videtur eſſe *Hainrich*. Hic plurimos Romanorum in inſidias pertractos occidit. Dein Legionem Q. Ciceronis aggreſſus, à Cæſare occiſus eſt, cum 60000. Gallis. Cæſ. *l*. 5. *B. G.* Dion *l*. 40. Oroſ. *l*. 6. *c*. 9. Dupleix, *memor. Gall. l*. 4. *c*. 35, 36.

Ambirkeletus, Eugenii V. Scotiæ R. fil. ante regnum optimus, illo potitus peſſimus. Bello contra Pictos obiit, noctu ſagittâ, incertum quâ miſsâ manu, confixus. A. C. 497. Leſl. *lib*. 4.

Ambiſontii, pop. Norici, ubi nunc Carinthia prov. in Germ. juxta Dravum fluv.

Ambivariti, populi Belgarum inter Rhenum & Moſam. Putantur eam ducatûs Brabantiæ partem incoluiſſe, in qua Buſcum Ducis, Breda, & Antwerpia.

Amblada, urbs Piſidiæ. Steph. Straboni *lib*. 12. Ἄμβλαδα. Inde *Vinum Ambladenſe* eidem Straboni, quod ibi οἶνος ἄριστος invenit [illegible] vocat.

Amblava, & *Amblavia*, fluv. in duc. Lucemberg. apud Stabulum monaſterium, in Agrippinenſium confin. vulgò *Ambleve*. Aliis ubi ſit, non conſtat, ſed *Rechte* fluv. alluit Stabulum Monaſter.

Amboglanna, op. Angliæ, ubi nunc Cambecum, vulgò *Camby*, apud Glocestriam Briſtoliam verſus. Verùm Camdenus putat eſſe *Ambleſide*, in comitatu Weſtmariæ.

Ambobitsimeni, pop. Africæ in Inſ. Madagaſcar, verſus Orient. Ubi etiam montes altiſſimi ſic dicti, q. *montes rubei*, Flacurt.

Amboina, Inſula maris Ind. in Aſia non procul à Moluccis, parva, ſed dives aromatum proventu, & fertilis, ubi colonia Batavorum. Ejus opp. præcipuum *Iſon*. Detecta fuit à Luſitanis, An. 1515. ad merid. inſulæ *Ceram* ſita. 24. leucis à Banda.

Ambola, *Ambonle*, prov. & vallis fertiliſſima Africæ, in Inſula Madagaſcar, verſus Merid. Eam bifariam ſecat fluv. *Manampani*, ad Septentr. prov. Carcanoſſiæ.

Ambon, Inſ. Ind. Or. aſperrima ac ſterilis, vicinis aliquot inſulis nomen dat. Peridromus ejus 300. mill. Incolas habet anthropophagos & piratas.

Ambota, opp. Poloniæ. in Samogitia prov. ad Wardanam flu. qui paulo poſt cadit in Uvetam.

Ambra, Vindeliciæ urbs, *Brag* Simlero, ad lacum ejuſdem nominis, ex quo *Ambra* fluv. ejuſdem nominis exit.

Ambracia, civitas nobilis Theſprotiæ, Epiri, juxta Acherontem fluv. ab *Ambraceo* Theſproti filio dicta, prius *Epuſa*, & *Paralia*, *Larta* vulgò vel *Ambrachia* long. 46. 40. lat. 39. 29. Pyrrhi regia fuit, quam Alexander M. liberam eſſe juſſit, Macedonico præſidio inde avocato, Freinshem. Supplem. Curt. 1. 10. Auguſtus Nicopolin, à victoria, nominavit, cùm viciſſet Antonium. Inde *Ambraciota* ſive *Ambracienſes*, incola, & *Ambracius ſinus*, pars Adriatici maris Epiro adjacens. Mela *lib*. 2. *cap*. 3. *In Epiro nihil Ambracio ſinu nobilius eſt. Facit ſinus, qui anguſtis faucibus, & quæ minus mille paſſibus pateant, grande pelagus admittunt*. Plinius 4. 1. hoc ſpatium tribuit, non oſtio ſinûs Ambracii, ſed faucibus ſinûs Corinthiaci. Itaquè Pintianus omnia hæc verba aliò tranſpoſuit, cùm & ex Strabone & Polybio manifeſtum ſit, fauces ſinûs Ambracii plus 4. minus verò 5. ſtadiis patere. Sed Mela antiquiores ferè ſecutus eſt authores. Fieri verò potuit, ut cornua iſtius oſtii utrinque pene concurrentia, curâ regum Epiroticorum excreverint, fretumque anguſtarint. Quod ſi quis exiſtimet potius erraſſe hic Melam, & hoc quoque per me licet. Longè certè ignoſcibilior eſt hic error, quàm is quem committit Strab. *l*. 10. cùm dicit, ambitum ſinûs Ambracii eſſe 300. ſtadiorum. Polybius enim certiſſimus teſtis, prodit tantam eſſe longitudinem ejus, latitudinem verò ſtadiorum 100. Polybium ſecutus eſſe videtur Plinius, cujus verba, ope libri veteris, ita ſunt reſtituenda: *Ambracius ſinus* DCC *paſſuum faucibus, longitudinis* XXXVIII. *millia paſſuum, latitudinis* XII *millia*. Niſi itaque nos fallat lectio vulgata, quod tamen vix puto, valde exiguum fecit hunc ſinum Strabo, quod optimè colligere poſſunt, qui non ſunt planè ἀγεωμέτρητοι. Voſſius. Hodie hic Sinus *le Golfe de Larta*, ſeu *de Preveſa* dicitur: celebris Actiacâ Aug. victoriâ. Vocatur etiam *Anactorius ſinus*, & recipit flu. Inachum & Arachthum.

Ambracus, Epiri opidum. Steph.

Ambriſius, fluv. Aſiæ, in regno Congi. Cadit in mare Æthiopic. inter flumina *Lelunda* & *Loſe*. Oritur autem ex montibus prope opp. *Tinda*.

Ambro, fluv. Germ. in Bav. oritur 2. leucis à Fuſſena urbe, in limite Comitatus Tirol. Vid. *Amber*.

Ambrocius, pagus fuit Hiſp. Luſit. ubi nunc Placentia Urbs, teſte Jo. Mariana.

Ambrodax, Parthiæ urbs. Ptolemæus.

Ambrones, gentes Galliæ, quæ ſubitâ inundatione maris quum ſedes ſuas amiſiſſent, rapinis ſe alere cœperunt. Hinc factum eſt, ut turpis vitæ homines *Ambrones* dicerentur. Feſtus & Eraſmus *in Chil*. Cluverio aliiſque erant pop. Helvetiorum, ubi nunc pagi Bernenſis, Lucernenſis & Friburg. Ab iis etiam al. *Ambronicum pagum*, ſub quo magna pars Helvetiorum. Quibuſdam *Tigurini* ſunt. Hi à Mario, in Provincia, magnâ clade affecti. Cujus victoriæ monumentum adhuc extat prope Aquas Sext. Plut. *in Mario*. Flor. 3. 3. Eutr. *l*. 5. Oroſ. *l*. 5. *c*. 15. Strabo. *l*. 4.

Ambroſia, Dionyſii feſtum apud Iones, quæ *Lenæa* & *Choa* dicebantur. Cæl. Rhod. 18. 25.

Ambroſia, ſeu *Ambroſii vicus* ſeu *Ambresburia*, Urbs Angliæ, ad Avennam fluv. in Viltonia prov. vulgò *Ambresbury*. Hinc *Ambroſii mons*, 2. mill. ab Ambresburia, Britannorum heroum qui regnante Vortigero An. 475. Saxonum dolo illic cæſi humatique ſunt, clade nobilitatus, hodie *Stonehenge* nominatur, ubi ſtupendæ magnitudinis Saxa, ab Aurelio Ambroſio Brit. Rege erecta, conſpiciuntur, modo tam incredibili conſtructa, ut omnes in admirationem tantæ ſtructuræ converterint. Hiſtoriam ejus poſt Ignatium Jones conſcripſit Gualterus Charlton Medicinæ Doctor. Horum quæ hodie reſtant, ſpatium 300. pedes continet. Hic Aurelius R. ut & Uterpendrago & Conſtans ſepulti. Plura Joh. Speedus ſuggeret.

Ambroſiani, ſeu *Pneumatici*, enthuſiaſmos, ſcripturâ ſpretâ, jactabant. Prateol. Gautierus, *ſec*. 16.

D. Ambroſius, cui in cunis jacenti apicularum agmen in os ingredi, egredique viſum, Mediolanenſis Epiſcopus ex Præſide electus, priuſquam ſacri Baptiſmatis donum, & gratiam ſuſcepiſſet. Hieron. *de Script. Eccleſ. Vir diſertus, & valde eruditus in Philoſophia. Hunc falsò accuſat Porphyrius, quòd ex Chriſtiano Ethnicus fuerit, cùm conſtet eum, uſque ad extremam vitam, Chriſtianum perſeveraſſe*. Laudes ejus ita quoque celebrat Trithemius: *Ambroſius, Epiſcopus Mediolanenſis, in divinis ſcripturis, atque in ſecularibus literis, omnium facilè doctiſſimus, Græco atque Latino ſermone ad perfectum inſtructus, cujus meritum totus orbis perſonat. Qui in exponendis, declarandisque divinis ſcripturis, omnes Doctores vicit, cujus fidem nulla unquam poteſtas terrena infringere potuit: ita ut multis Epiſcopis pro fide exulantibus, Ambroſium nullus unquam auderet attingere. Fuit enim velut malleus hæreticorum, conſtantiſſimus impugnator, cujus lingua in fide Chriſti loquenti nulla potuit unquam authoritas humana imponere ſilentium*. Juſtinæ Imperatrici, quæ Arianis favebat, fortiter reſtitit, ut & Valentiniano, Idololatriæ cultum Symmacho concedere volenti; vaſa ſacra vendidit, ut captivos Chriſtianos redimeret, ſub Maximi tyrannide, &c. Quantâ porro loquendi libertate apud Theodoſium Imp. ſit uſus, ipſum divino vinculo ligans, vide in dictione *Theodoſius*. Et Hiſt. Tripart. *lib*. 9. *cap*. 40. Obiit A. C. 397. Vid. Bell. *de Auth. Ecc*. Aug. *l*. 6. *Confeſſ*. Hieron. *in Catal*. & *Chron*. Sigebertum, A. C. 481. 384. Onuphr. A. C. 369. Genebr. *in Syricio*. Paulinum *in Vita Ambroſii*.

Ambroſius, Cyzicenus, à Peleo in nocturno conflictu occiſus. Flacc. III. 138.

Ambroſius, vir quidam & genere, & literis, ſatis clarus; cùm Valentini dogmatis ſectator extitiſſet, ſecundum veritatem Catholicæ fidei ab Origene convictis, ac tanquam veri luminis ſplendore radiatus, relictis errorum tenebris, ad Eccleſiæ Catholicæ lucem ſplendoremque converſus eſt. Euſeb. *l*. 6. *c*. 12. 13. 15. 17. Hieron. *de Script. Eccl*. Baron. A. C. 217.

Ambroſius, nobilis Aurelianenſis, ſumpſit in Anglia purpuram, ſub Zenone Imper. & Barbaris reſtitit magnâ cum laude, Eccleſiaſticâ diſciplinâ ibi reſtitutâ. Gildas Sap. Beda, *l. de 6. ætatibus in Zenone*. & *l*. 1. *hiſt. Angl*. *c*. 16. Adon *in Chron*.

Ambroſius Ambertus, ſec. 9. Item *de Camaldoli*, doctrinâ inclytus Ab Eugenio 4. ad Concil. Baſilienſe miſſus, coram Emanuele Imp. græcè peroravit Ferrariæ, Conſtantiæ mortuus. An. C. 1490. De cujus ſcriptis vid. Bell. *de Scr. Eccl*. Voſſ. *l*. 3 *de hiſtor. Lat*. *c*. 5. Volaterr. *l*. 31. Sic Ambr. *Contarenus*, à Venetis, ad Uſſuncaſſanem

Perſ.

Perſ. R. miſſus, iter hoc deſcripſit, Obiit A.C.1477. Alios Ambroſios, vid. apud Bellarm. Spond. Genebr. Voſſium, &c.

Ambroſius Calepinus, Bergomenſis, Ordinis D. Auguſtini, quo tempore Ludovicus Sfortia Mediolanenſibus dux præerat, floruit. De quo vide Jo. Trithemium Abbatem *de Eccleſ. Script.*

Ambruaretes, pop. Galliæ Lugd. inter Ligerim & Icaunam flu. ubi nunc pars prov. Nivernenſis.

Ambryon, Theocriti Chii vitam ſcripſit, ut Laertius *in Ariſtotelis Vita* author eſt: ubi ex eo refert maledicum hoc Theocriti ejuſce epigramma in Naturæ promum-condum Ariſtotelem:

'Ερμείω Εὐνέχυ ἠδ' Εὐβύλυ ἅμα δύλυ,
Σῆμα κενὸν κενόφρων τεῦξεν Ἀριστοτέλης.

Cujus ſententiam, licet duriuſculè, ſic expreſſeris:

Hermiæ Eunuchi, & ſervi monumenta Eubuli,
Mentis inanis inane extruxit Ariſtoteles.

Apud Etymologum in ὁμωνυμούμενοι citatur ὁ Ἄβρων. Fortaſſis idem eſt. Voſſius.

Ambryſus, nomen duarum urbium, quarum unam Strabo locat in Phocide, alteram in Bœotia. Quidam *Amphryſum* rectè dici affirmant. Pauſanias *Ambroſon* quandoque vocavit, ab heroe ſumpto nomine.

Ambuaretes, Galliæ Lugd. populi, inter Ligerim & Icaunam fluv. Cæſar *de Bello Gall. lib.* ·. Glareanus legendum putat, qui alibi *Ambulatri* dicuntur *Ambarri*. Quos vid. vulgò *Ambrun*, & *le pays d'al'environ*. Al. *Ambruaretes*.

Ambubaja, teſte Acrone, mulieres tibicinæ, Syrorum linguâ dicuntur. Alii Latinum putant, & venire ab *ambu*, pro *am*. hoc eſt, *circum*, & *Baja*, fuiſſeque mulieres impudicas circa Bajas verſantes. Cruquius cenſet *Ambubajas*, vel potius *Ambubejas* eſſe agyrtas, omnium morborum remedia vaniſſimè pollicentes, atque ita dici ab *ambubeja* herba, ex quâ pharmacopœi conficiebant τὸ πάγχρηστον, hoc eſt, medicamentum ad omnes morbos utile. Sed vera eſt Acronis ſententia. Nam Syrus אבוב *abbub*, eſt tibia, ſive fiſtula; ſed Arabes inſerunt *n*. אנבוב *anbub*. Latini autem, *m*. maluere. Syros verò tibicines & tympaniſtas Romæ fuiſſe docebit ille locus Juvenalis, *Sat* 3.

Jam pridem Syrus in Tiberim defluxit Orontes,
Et linguam, & mores, & cum tibicine chordas
Obliquas, nec non gentilia tympana ſecum
Vexit, & ad circum juſſas proſtare puellas.

Sunt igitur Ambubajæ mulieres, & proſtituendo, & tibiarum cantu ſeſe ſuſtentantes. Hanc ἑρμηνείαν ſequuntur Joſ. Scaliger. Iſ. Caſaubonus, &, ut arbitror, quotquot Syriacè ſciunt. Horat. *lib. 1. Serm. 2.*

Ambubajarum collegia, pharmacopolæ,
Mendici, mimi, balatrones, hoc genus omne
Mæſtum ac ſollicitum eſt cantoris morte Tigelli.

Habet & Suetonius *in Vita Neronis, cap. 27.*

Ambulatri, pop. fuere Galliæ, in Aquitania, prope Vaſates.

Ambulii, Caſtor & Pollux à Laconibus ſic nuncupati. Pauſan.

Amburbale, ſacrificium in ambiendis, & luſtrandis urbibus. Lucanus *lib. 1.*

Mox jubet & totam pavidis à civibus urbem
Ambiri, & feſto purgantes mœnia luſtro,
Longa per extremos pomæria cingere fines.

Amburbiales, hoſtiæ dicebantur, quæ circum terminos urbis Romæ ducebantur. Feſtus.

Ambuſtus, cognomen Fabiorum. Plin. Hoc geſſit Fabius Eburnus, quòd fulmine eſſet amb··ſtus, uti ſcribit Feſtus.

Amcopeleum, vulgò *Amcopelz. hekell*, mons celſus in medio Islandiæ, in mari Deucalidonio, in parte, quæ vulgò *Nordlendengaſferdung* dicitur. 7. leuc. Germ. à Schaloto urbe.

Amedeus, *I.* Comes Sabaudiæ & Mauriennæ, dictus *Cauda*, quia Veronæ palatium Henr. III. Imper. noluit ingredi ſine comitatu ſuo, quem ſic vocavit. Obiit A.C. 1045. improlis, ante Patrem Humbertum. Chifflet. Guichenon. Succeſſit Odo frater.

Amedeus II. Odoni patri ſucceſſit, Alexandrum II. contra Richardum Normannum defendit, Henr. IV. Imper. in Italiam comitatus, eum cum Gregor. VII. reconciliavit, Bugeſiæ inde dominio obtento. Obiit, An. 1095. Cui Humbertus II. fil. ſucceſſit. Guilillmannus, Chieza.

Amedeus III. qui primus Pedemontii & Lombardiæ Comes, Henr. V. Imper. in Italiam comes, Imperii Comitis titulo decoratus eſt. Dein, cum Ludov. Jun. in Orientem expeditione ſuſceptâ, obiit Nicoſiæ, Cypri tum metropoli, An. C. 1149.

Amedeus IV. Patri Thomæ ſucceſſit, à Friderico II. Ducis Antuatum & Vicarii Imperii axiomate donatus. Obiit A.C. 1253. Bingon. Guichenon.

Amedeus V. Magnus, felix bellator, Sabaudiæ plurimas regiones adjunxit. Philippo Pulchro, Henrico VII. Imp. Clementi V. & Johan. XXII. apprimè charus. Obiit Avenione, cùm Andronicum Imper. Orientis generum ſuum, adjutum iret. Anno Chriſti 1323. æt. 74. princip. 38. Papyr. Maſſon. Guichenon.

Amedeus VI. Viridis comes dictus, princeps clariſſimus, Vicinis devictis, Johannem Franc. R. contra Eduardum juvit, cum Joanna Sicula fœdus iniit, Ordinem dell' Annonciada inſtituit, Johannem Palæologum à Bulgaris liberavit. Arbiter Italiæ & Paparum vindex. Obiit in Apulia, quò adjutum venerat Ludovicum Andeg. Neapolis R. A.C. 1383. Princip. 40. Chieza, Guichenon, Andreas Favinus, *l.* 8.

Amedeus VII. Rufus cognom. jus ſuum contra hoſtes egregiè tuitus, Carolo VI. Gallorum R. auxilia ſubmiſit, Nicæam in poteſtatem redegit, in venatione equi lapſu mortuus. An. C. 1391. Iidem.

Amedeus VIII. primus Sabaudiæ Dux, poſt prudens aliquod annorum regimen, ſeceſſit in arcem ſuam *de Ripaille*, ſolitudine delectatus. Poſtea à Concilio Baſil. Papa electus A C. 1440. Felicis V. nomen aſſumſit, ſed poſt 9. annorum Schiſma ceſſit Nicolao, Cardinalis titulo contentus. Obiit A. C. 1451. æt. 69. Æneas Sylv. *lib. 7. Comment. ſub nomine Gobellini*, Platina, Onuphr. Genebr. *in Nicolao V.* Spond. A C. 1439. &c.

Amedeus IX. Patris Ludov. ſucceſſor, ob felicem adminiſtrationem *Fortunatus* dictus. Obiit A.C. 1472. æt. 37. Boter. *de Princip. Sabaudiæ*. Chiffletius, &c.

Amedeus Lauſannenſis, ſec. 12. Coccius *in appar.*

Amedeus de Talaru, Arch. Lugd. à Carolo VII. ad Eugenium miſſus A. C. 1432.

Amedeus, Franciſcanus Portugall author libri cui *Apocalypſis* nomen, ſec. 15. Marc. Oliſſipon. *hiſt. Seraph. p.* 3. *l.* 6. *c.* 30. Bzovius, Spond. A C. 1471. Duo comites Taurin. &c. V. quoque *Amadeus*.

Amel, regnum Afr. in ora maris Atlantici, intra oſtia fluv. Nigri in Nigritia.

Amela, civitas Mediæ. Ptolemæus.

Amelandia, Inſ. maris Germ. in littore Friſiæ Occid. ſub Batavis, oblonga, 6. leuc. Gall. Leovardia diſtat in Boream. Sabuloſa verſus Bor. ve ſus merid. verò frugum ferax. Hic magna canum marinorum copia. Guicc. *deſcr. Belgii.*

Amelas, opidum Lyciæ Plin. *l.* 5. *c.* 27.

Amelech, vel *Hamelech*, Lat. *rex*, ſive *conſiliarius*, pater Joas, 3. Reg. 22. Item alius, de quo Jeremias, *cap* 36.

Ameles, fluv. apud inferos, cujus aquam nullum vas continere poteſt. Plato *lib.* 10. *de Rep.* Σκηνᾶσθαι οὖν σφᾶς ἤδη ἑσπέρας γιγνομένης παρὰ τὸν Ἀμέλητα ποταμόν, οὗ τὸ ὕδωρ ἀγγεῖον οὐδὲν στέγειν.

Ameleſagoras, Clem. Alex. *Strom. l.* 6. Meleſagoras, antiquiſſimus hiſtoricus. Voſſ. *de hiſt. Gr. l.* 1 *c.* 2.

Amelius, Philoſophus Apamenſis, diſcipulus Plotini, Porphyrii magiſter, aliis commilito, Ammonii & Origenis coætaneus. Suidas. Vignier. A.C. 215. Voſſ *de Philoſ. c.* 17 §. 6.

Amelongus, Romualdi regis Longobardorum miles, cui tantum robur extitit, ut Græcum quendam equitantem ictu baculi ſellâ excuſſerit, & in aëra ſupra caput ſuum extulerit. Paulus Diaconus.

Amen, ob veritatem CHRISTUS ſic dictus. Apocalypſ. 3. 14. τάδε λέγει ὁ Ἀμήν, ὁ μάρτυς ὁ πιστὸς καὶ ἀληθινός, ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ. In calce orationis optantis eſt particula, & idem ſignificat quod *Fiat*. Eſt etiam aſſertoria particula, & ſignificat *Verè*, ſeu *fideliter*. Suidas. Ἀμήν, πεπεισμένως, ἀληθῶς.

Amenanus, Siciliæ fluv. ad Ætnam mont. Strab. qui hodie *Judicello* dicitur Fazello. *Amelianus* Stephani videtur in *Catane*, ſed tu lege Ἀμενανὸς, ac obiter emenda Ovidium *Met. lib.* 15.

Nec non Sicanias volvens Amaſenus arenas
Nunc fluit; interdum ſuppreſſis fontibus aret.

Scribe *Amenanus*, & ne dubites, Strabonem audi de hac ipſa re & fluvio loquentem, *lib.* 5. Καθάπερ καὶ τοῦ Ἀμενάνου συμβαίνει φησὶ τοῦ διὰ Κατάνης ῥέοντος, ἐκλείπει γὰρ ἐπὶ πολλὰ ἔτη, καὶ πάλιν ῥεῖ. Apud eundem Ovidium *Faſt. l.* 4. ubi:

—— *Amiſenaque flumina curſu*
Præterit. —— legas, ſcribe *Amenanaque*, &c.

Emendationes iſtas Fulvio Urſino primùm debes, lector, deinde Philippo Cluverio, noviſſimè Nicolao Heinſio.

Amenides, ſcriba Darii, ultimi Perſarum R. poſtea Alexandro operam dedit, ab eo Evergetis, qui & Arimaſpi, præpoſitus. Curt. VII. 16.

Amenophis, Ægypti rex, regnavit an. 21. Euſeb. Edictum de necandis Hebræorum pueris propoſuit, cui per obſtetricum pietatem ſatisfactum non fuit. *Amenophis*, alius Ægypti rex, qui Græciam, Syriam, & Phœnicen ſuæ ditioni adjunxit, Scythas ſubegit, atque in Thraciam exercitum duxit. *Vexores* à Juſtino & Oroſio dici videtur, ab aliis *Seſoſtris*. *Amenophis* alius quoque Ægypti rex. Herodoto *Pheron* dici videtur, *lib.* 2. Ob impietatem (quia in Nili exundatione ſumptum ſpiculum in medios vortices extorſit) excæcatus, rurſuſque poſt undecim annos oraculo monitus, ut oculos ablueret lotio mulieris, quæ unicum virum cognoviſſet, paruit, & viſum recepit. Vid. de his Euſeb. African. Joſeph. *contra Appian. l.* 1. *c.* 5. Plin. *l.* 36. *c.* 7.

Amera, urbs Antorum circa Mæotidem paludem. Procop.

Amerbachius Bonifacius, V. ibi. Fil. Joh. Typographi nobiliſſimi, JC. excellens, & in Academia Baſilienſi, per annos complures, Profeſſor, Reip. Chriſtianæ cùm docendo, tum de jure reſpondendo, plurimum profuit. Obiit an. 1562. æt. 67. Pater Baſilii, JC. ſimiliter celeberrimi. Hujus Bibliothecæ inſtructiſſimæ, juncta, ex legato, cimelia Eraſmiana inſigne hodieque Bibliothecæ

Academicæ præfatæ urbis ornamentum ſunt. Plura de celeberrima Amerbachiorum Baſileenſium familia, vid. apud Chr. Urſtiſium, *epitome hiſt. Baſil. cap.* 19.

Ameria, civitas Umbriæ, ante Perſicum bellum annis nongentis ſeptuaginta quatuor condita, teſte Catone apud Plin. 3. 14. Unde *Amerina retinacula* pro viminibus. Virg. *Georg.* 1.

Atque Amerina parant lenta retinacula viti.

Stephanus Ἀμερία vocat. Conditorem neſcio cujus nationis, aut conditionis hominem, indicavit Feſtus *his verbis: Ameria, urbs in Umbriâ, ab Amerio ſic adpellata.* Fuiſſe municipium Romanorum teſtantur vett. Inſcriptiones. Hinc Tullius *Orat. pro Sexto Roſcio*, ubi crebrò nominat *Ameriam*, *municipem Amerinum* vocat Roſcii patrem. Coloniam paulò pòſt Auguſti juſſu eò deductam ait Frontinus *lib. de Coloniis*. *Ager*, inquit, *Amerinus, lege Imperatoris Auguſti eſt adſignatus veteranis.* *Amerina ſalix* à Plinio & aliis plurimùm commendatur, ubertim enim ibi provenit, quæ ſubſtrata toris, Venerem cohibere creditur, amica caſtitati. Unde Ἄγνος ſalix à vett. dicta. Hinc *Amerina*, genus pyrorum. Stat. *lib.* 1. *Silv. ult.*

Et maſſis Amerina non perustis.

Plinius inter ſeriſſima pyrorum genera numerat, quem vide *l.* 15. *c.* 15 long 35. 40. lat. 42 22.

Ameria, vulgò *Aymeries*, caſtrum Hannoniæ prov. ad Sabim fluv. in Belgio, inter Quercetum opp. & Avennas. Malè habitum hoc bello Gallico.

Amerias, vel *Amerius*, Macedo, de origine vocum ſcripſit, Suid. Athen. Voſſ. *de Philol. c.* 5. §. 16.

America, quæ ob immenſam ſuam longitudinem (Circulum enim utrumque, Arcticum & Antarcticum pertingit, & tranſit) Novus orbis hodie vocatur, veteribus incognita manſit uſque ad An. Dom. 1492. quo primùm à Chriſtophoro Columbo Genuenſi, & Americo Veſputio Florentino, à quo ei nomen, Anno 1497. detecta eſt, quod humanæ admirationis modum excedere videtur. Conſideratâ namque cùm antiquorum, in deſcribendo orbe terrarum diligentiâ, & ampliſſimorum Imperiorum ad perquirendas regiones commoditate, opportunitateque, tùm humani generis dirâ atque inſatiabili auro atque argento inhiante cupidine nihil non tentante, quibus hæ regiones incredibili copiâ abundant, tam diu potuiſſe orbi noſtro latere, homines docti non ſemel mirati ſunt. L. Loydius. Contrarium tamen ſuadere videtur, Plato *Tim tom.* 3 *p.* 24. *edition. H. Stephani*. Cui Crator, Origenes, Porphyrius, Proclus, Marſil. Ficinus ſuffragantur. Nec diſſentit Tertull. *de Pall c.* 2 & *Apolog c.* 40. ut Turnebus & Pamelius oſtendunt. Adde quòd Diod. Sic *lib.* 5. ſcribit de Phœnicibus quibusdam, in Inſulam fertiliſſimam Africæ oppoſitam, conjectis. Qui inſuper docet, Pœnos omnem lapidem moviſſe, ut Europæis hæc regio maneret ignota. Sic Autor *L. de Mundo* ait, ultra magnam illam Inſ. quæ Europam, Aſiam, Africamque continet, adhuc alias eſſe. Vid. Plin. *l.* 2. *c.* 91. Arnob *l.* 1. *contra Gent.* Becan. *l.* 1. *de Antverp.* Turneb *l.* 20 *Adverſ. c.* 11. Pamelium, in Tertull *de P. c.* 2. *n.* 25. & *c.* 40. *n.* 518. *Apologet.* Voſſ. *de Mathem. c.* 41. § 10. Tota autem hæc pars hodiè circumnavigata eſt. A Sept. in Merid. deſcendit ſub formâ duarum peninſularum, quæ tenui Iſthmo 17. leuc diſcernuntur. Ortel. Franciſcus Lopez Gomara, & Hieron. Girava Tarraconenſis ejus provincias & partes unà cum variarum gentium in eis habitantium moribus deſcripſerunt. Extant etiam in Hiſpanica, ac Italica & Anglica lingua non pauci alii ſcriptores, qui hujus orbis ſitum, ſolum, fertilitatem, & ſtatum exactè depingunt. A Coſta, *l.* 1. *c.* 1. Herrera *l.* 1. Cluv. *l.* 6. Moquet. Oviedo, Vincent. le Blanc. Maffeus, &c. Regio patet in longitudinem 750. mill. Germanica, in latitudinem verò 525. Baudrando, *America* perſæpe dicitur, ſed impropriè, Indiæ Occidentales, *les Indes Occidentales* Gallis, *West Inde* Belgis: Non tantùm ab Hiſpanis, qui illam denominationem primi uſurparunt, ſed etiam à Belgis, Anglis, & aliquando à Francis, quòd eodem ferè tempore detecta ſit ad Occidentem, quo ad Orientem India reperta eſt. Clauditur ab Occidente mari Auſtrino ſeu Pacifico, ab Oriente mari Boreali & Æthiopico, & Meridiem verſùs freto Magellanico, & freto Maireo. At ſeptentrionales ejus fines ſunt incogniti, neque hactenus ab hac parte perluſtrati. Multæ illius partes ſubſunt Regi Hiſpaniæ, uti Peruvia, Nova Hiſpania, & aliæ regiones. Quædam autem verſùs oram maritimam parent Francis, Anglis, Batavis, Luſitanis, atque Suecis. Ibi incolæ cultiores redditi ſunt poſt Europæorum adventum. Sed qui mediterranea incolunt loca, mores patrios adhuc retinent. Dividitur autem in *Septentrionalem* & *Meridionalem*.

America ſeptentrionalis, quæ & Mexicana dicitur, à Mexico urbe præcipua, habet à Septentrione terras Arcticas incognitas, ab Occidente & Meridie fretum Anianum & mare Pacificum ſeu Auſtrinum, ab Oriente autem ſinum Mexicanum, & mare Boreale.

Americæ ſeptentrionalis regiones.

Canada, quæ & Nova Francia, *le Canada, ou Nouvelle France.*
Eſtotilandia, *Eſtotilande.*
Florida, *La Floride.*
Nova Anglia, *Nouvelle Angleterre*, Anglis *Nieuw Englande.*
Novum Belgium, *Nouveau Pays-Bas*, Batavis *Nieuw Nederlandt.*
Nova Dania, *Nouveau Danemarck.*
Nova Hiſpania, ſeu regnum Mexicanum, *la Nouvelle Eſpagne, ou le Mexique*, Hiſpanis *Nueva Eſpanna*, *ò Mexico*; ubi *Jucatan, Nicaragua, Nova Galizia, Mechoacan, Guatimala*, & *Honduras* provinciæ.
Novum Regnum Mexicanum, aliis Nova Granata, *le Nouveau Mexique.*
Virginia, *la Virginie.*
California Inſula, *l'Isle de Californie.*
Cuba inſula, *l'Isle de Cuba.*
Hiſpaniola inſula, *l'Hiſpaniola Isle, ou S. Domingue.*
Terra nova inſ. *l'Isle de Terre-neuve.*
Aliæ multæ inſulæ Antillarum nomine contentæ.

Urbes præcipuæ Americæ ſeptentrionalis.

Amſtelodamum novum, *Nouveau Amſterdam.* Angelopolis, *Ciudad de los Angeles.* Anticaria, *Antequera.*
Dominicopolis, *S. Domingo*, Gallis *S. Domingue.*
Emerita, *Merida.*
Fanum S. Joannis de Portu divite, *S. Juan de Puertorico.*
Guadalaxara, *Guadalajara.* Guatimala, *S. Jago de Guatimala.*
Havana, *la Havana.*
Mechoacanum, *Mechoacan.* Mexicum, *Mexico*, quæ totius illius partis facilè primaria.
Novum Plimuthum, *Nouveau Plimouth.* Panucum, *Panuco.* Pomciocum, *Pomeiock.*
Quebecum, *Quebec.*
S. Auguſtini Fanum, *S. Agoſtino.*

America meridionalis, quæ etiam Peruviana nuncupatur à Peruviæ regno, habet ad Septentrionem mare Boreale, ad ortum Oceanum Æthiopicum, ad Auſtrum mare Magellanicum, fretaque Magellanicum & Maireum, ad occaſum autem mare Pacificum, ſeu Auſtrinum.

Americæ meridionalis regiones.

Braſilia, *le Breſil.*
Cile, *le Chili.*
Guajana, *la Guaiane.*
Magellanica, *la terre Magellanique.*
Nova Andaluſia, *Nouvelle Andalouzie.*
Novum regnum Granatenſe, *nouveau royaume de Grenade.*
Paraguaya, *le Paraguay.*
Parana, *Parana.*
Paria, *Paria.*
Popajani tractus, *le Gouvernement de Popajan.*
Peruviæ regnum, *le royaume de Perou.*
Terra firma, *la Terre ferme.*
Terra ignium, *Terre de feux*, Hiſpanis *Tierra del fuego.*
Tucumania, *le Tucuman.*
Venezuela, *la Venezuele.*

Urbes præcipuæ Americæ meridionalis.

Arequipa, *Arequipa.* Argentea, *la Plata.* Arica, *Arica.*
Baeza, *Baeça.* Bonus aër, *Buenos Aires.*
Carthagena Nova *Nouvelle Carthagene.* Civitas S. Fidei, *S. Fé de Bogota.* Conceptio *la Conception.* Corum, *Coro.* Cuſcum, *Cuſco.*
Fanum S. Jacobi, *S. Jago.* Fanum S. Sebaſtiani, *S. Sebaſtiano de Rio de Janeiro.*
Guaira, ſeu Civitas Regia, *Guaira.*
Lima, quæ & civitas Regum, *Lima ò los Reyes.*
Manua, *Manoa el dorado.* Maranonium, *S. Luis de el Maranon.*
Olinda, *Olinde de Pernambuco.*
Panama, *Panama.* Para, *Para.* Popayanum, *Popaian.* Portus omnium Sanctorum, *la Baya de todos los Santos*, ſeu *Saint Salvador.* Portus ſecurus, *Porto ſeguro.* Potoſium, *Potoſi.*
Quitum, *S. Franceſco de el Quito.*
Santa Marta, *Sainte Marthe.* Siata, *Siara.*
Trugillum, *Trughillo.*

Ceterùm de Gentium Americanarum origine Diſquiſitionem ſcripſit Vir πολυμαθέστατος Hugo Grotius, ad quam notas & obſervationes edidit Joannes de Laët Antwerpianus, qui accuratè hanc quartam Orbis partem deſcripſit.

Americus Veſputius, Florentinus, auſpiciis Emanuelis, Luſitaniæ R. primus Europæorum Americam, à ſe dictam, ingreſſus eſt, Poſtquam Chriſt. Columbus quinquennio antè Inſulas vicinas, nomine Ferdinandi & Iſabellæ detexiſſet. Scripſit librum, de quatuor ſuis navigationibus, quem Renato Andegav. Siciliæ R. dedicavit Voſſ. *de Hiſtor. Lat l.* 3 *c.* 12. & *de Mathem. c.* 42. §. 10.

Ameriola, opidum in Latio, quod jam interiit, ideoque locus ejus ignoratur. Plin. 3. 5.

Amerisfordia, urbs Belgii, ditionis Ultraject. ad Emam fluv. probè munita. In illo tractu montes ſunt, qui vulgò ab illo *Amersforderberg* dicuntur. Malè habita hoc bello Gall.

Ameſſis, filia Amenophis, poſt Patrem in Ægypto regn. An. 48. Euſeb. *in Chron.* Aliter Joſeph. contra Appion. *l.* 1. *c.* 5.

Ameſtratus, op. Siciliæ, circa Haleſum amnem, binomium. Ad prius nomen pertinent Philiſti Μυτίστρατον, Polybii Μυτίστρατον, Zonaræ Μυτίστρατον, & Plinii *Mutiſtratini.* Ad poſterius Silii

Amaſtra,

Amaſtra, Apollodori *Ἀμάστρα*, & Ciceronis *Ambeſtratini*. Stephanus ridiculè deſcripſit *περὶ Καρχηδόνα, circa Carthaginem*, idque tanquam ex Polybio, cùm & ille, & alii omnes Siciliæ adſcribant. Itaque non fuit circa Carthaginem, ſed Carthaginenſium in Sicilia oppidum munitiſſimum, quod Romani per 7 menſes fruſtra obſeſſum, nec ſine magnis cladibus, tertiâ tandem obſidione ceperunt, & ſolo æquarunt, civibus quotquot ſupererant, ſub coronâ venditis. Diodorus *lib.*23. Nomen non intelligo ſatis (inquit Bochartus) niſi quòd à templo Aſtartes Punicæ Deæ dictum fuiſſe ſuſpicor. מת־עשתרתא *mat-Aſtrata*, & עם עשתרתא *am-Aſtrata*, id eſt, *urbem*, vel *populum Aſtartes*

Ameſtris, Regina Perſarum, Xerxis uxor, de qua multa Herodotus *l.*9. Diodor. *l.*11. Hæc, ut gratiam Diis referret, quòd in vita diu proceſſerat, 14. illuſtrium Perſarum liberos ſub terram vivos defodiſſe, & votum perſolviſſe dicitur; ſimiliter in Artaintæ, à marito amatæ, matrem fuit crudeliſſima, quam in convivio regali, *Tecta* dicto, quæ vox *perfectum* deſignat, à Xerxe impetratam, uberibus, auribus, naribus, linguâ labrisq; privaſſe legitur.

Amianus, Alexandriæ Epiſcopus, B. Marci Evangeliſtæ diſcipulus, oculum ſibi perforavit, quòd intuitu parum pudico tranſeuntes fœminas conſpexiſſet. Sabell. *in Exemplis*.

Amicitia, Gentium dea, cujus picturam, & ejuſdem explicationem vide apud Balduin. *Iconologiâ*, L. Gyraldum, *Synt. de Diis Gentium*.

Amicus, ac *Dexter*, id eſt, *propitius*, & *favens*, Hercules cognominatus eſt, idque ſumptum ex eo, quòd lucri Deus Hercules ab Ethnicis creditus ſit. Horat. *lib.* 2. *Sat.*6.

——— Dives Amico
Hercule. Perſius *Sat.*2. *—— Et ò ſi*
Sub raſtro crepet argenti mihi ſeria, dextro
Hercule. ——— ——

Amicuſa, inſula in mari Rubro. Steph.

Amida, quæ Ptolemæo *Ammaa*, Meſopotamiæ ad Tigrim oppidum, à Sapore Perſarum rege ingenti exercitu obſeſſum, captumque, cæſis Romanis. Amm. Marcel. *lib.* 19. A Conſtantino Imp. inſtauratum fuit, & *Conſtantia*, dictum. Hic Præfectus Turcarum reſidet, à quibus *Carahemit* ob nigredinem dicitur, teſte Joanne Leunclavio. long. 78. 15. lat. 39. 30. Vid. Davity, *de Statibus Turc. in Aſia*, *p.* 318.

Amilcar, cogn. *Rhodanus*, dux Carthaginenſis, facundiâ & ſolertiâ inſignis, de ſententia Athenienſium, qui eâ tempeſtate creſcentem Alexandri M. potentiam timebant, in caſtra Alexandri pervenit, ſeſe & exulem fingens, & militem offerens, Parmenione aditum conciliante. Atque ita, conſiliis ejus exploratis, in tabellis ligneis, cerâ deſuper inductis, omnia Athenienſibus perſcribebat. Trogus *lib.*21.

Amilcar, an alius, an idem, quem ſupra nominavimus, inter authores non ſatis deprehenditur; qui à Syracuſanis accerſitus eſt, fortiterque pugnavit contra Agathoclem tyrannum, eos obſidione prementem, quem tamen poſtea plurimum juvit, unde à Syracuſanis domi accuſatus eſt, ſed obiit Syracuſis paulo pòſt. Trogus *lib.* 22. Diodor. Sic. *l.*20.

Amilcar, cognomento *Barcha*, pater Annibalis, qui primam, ſecundùm Annibalem filium, inter Pœnos duces gloriam obtinuit. Hic ex Livio, *l.*21. Corn. Nepote, *in Vita ejus*, Plut. *in Annibal.* Polyb *l.*2. Diod. *l.*25. Silio, aliisq; ſcriptoribus notiſſimus eſt.

Amilcar, alius apud Livium, *lib.* 31. ubi ait. L. Furium Prætorem Gallos Inſubres rebellantes, & Amilcarem Pœnum in acie viciſſe. Vid. etiam Oroſ. *l.*4. *c.*19. Eutr. *l.*4.

Amilcar, Anno *U.C.*550. Galliâ contra Romanos excitatâ, per Cenomanenſes proditus eſt. Liv. 32. Frontin. Stratag. *l.*3. 16 Alius, cum exercitu cæſus à Gelone Syracuſ. Rege, prope Himeram, cùm Afri, Xerxis ſuaſu, in Siciliam veniſſent.

Amilco, Vid. *Himilco*.

Amilos, vel *Amulas*, amnis in ſaltibus Mauritaniæ, ad quem, niteſcente Lunâ novâ, greges elephantorum deſcendunt, ibique ſe purificantes aquâ ſolenniter conſperguntur, atque ita, ſalutato ſidere, in ſilvas revertuntur. Plin. 8. 1.

Amilſon, promuntorium prope Byzantium. *Amilion* etiam legitur. *Tripition* (teſte P. Gyllio) hodie dicitur.

Amilus, urbs Arcadiæ. Steph.

Amimone vel *Amymone*, fons apud Argos, in Lernam fluens. De quo Ovid. *l.*2. *Metam.* *—— Quærit Bœotia Dircen,*
Argos Amimonen Ephyre Pyrenidas undas.

Aminadab, Lat. *populus ſpontaneus*, ſive *populus Vovens*, aut *populi princeps*, Levita, pietate inſignis, Arcæ cuſtos, per 20. an. 1. Reg. 7. 1. Joſ. *l.*6 *H. J. c.* 2. Item, Filius Ram, filii Eſron, filii Phares. 1. Par. 4. 10. Pater item Naaſſon, Principis tribûs Juda. Numer. 1. 7. Ruth 4 20.

Aminea, reg. Campaniæ, pop. *Aminei*, qui ſunt ejus agri cultores, qui poſteà dictus eſt Falernus. Unde *Aminea Vina* olim dicta ſunt Falerna, à reg. nimirū nomen ſortita, non, ut Servius ſomniat, ab eo quòd *ſine minio* eſſent, h. e. alba, & ruboris expertia. Macrob. *Satur.* 2. 16. *Uvarum iſta genera; Aminea, ſc. à regione. Nam Aminei fuerunt, ubi nunc Falernum eſt* Virgil. tamen videtur Amineam vitem extra Falernum agrum collocare, *Georg.* 2. his verbis:

Purpureæ, Preciæq;, & quo Te carmine dicam
Rhætica! nec cellis ideo contende Falernis.
Sunt & Aminea Vites, firmiſſima Vina.

Non omittendum hic, aliquos in Virgilio legiſſe *Taminea Vites*. Vide Scal. *in Feſt.* Quidam intelligunt genus uvarum, quæ auſteræ ſunt. Nam Galenus *lib.*6. *τῶν ὑγιεινῶν* dixit, *γεωργὸς ἀμπελουργὸς Ἀμιναῖος*; Quem ſequitur Ætius & *Ἀμιναῖος* explicat *τοὺς στύφοντας*, hoc eſt, *aſtringentes*. Huc etiam accidit, quòd Dioſcorides Aminæas exigit in conficiendo Omphacio. Alciatus vinum hujus generis interpretatur *ἄμεμπτον*, quia *optimum*. Notandum quoque duplicem fuiſſe Aminæam, minuſculam & majorem, quod docent Cato *de R. R. c.* 6. & Varro *l.*1. *c.*25. iiſdem verbis. Genus quoddam Amineæ Varro vocat *Scantianum*, quod & Plin. commemorat, *lib.* 14. *cap.*4. Porro fertilitatem Amineæ celebrat ex Varrone Auctor Geoponicon, *lib.* 5. Heſychius: *Ἀμιναῖος, οἶνος ..., τὸν οἶνον λέγει. ἡ γὰρ Πευκετία, Ἀμιναία λέγεται*.

Aminelia, *Aminel*, opp. Africæ, in ora & prov. Barbariæ.

Aminias, Pronapi filius, archon Athenis, Olympiad. aleator, ſycophanta & arrogans, de quo ſcholia *in Ariſtophanis Nubibus*. Item *Veſpas*, *pag.*436. *c.* 1.

Aminias, Archipirata, ab Antigono ſubornatus ad decipiendum & evertendum Apollodorum, Caſſandreæ tyrannum, de quo Polyænus *lib.*4. *in Antigono com.*18.

Aminius Rebius, ex primoribus peritiâ legum & pecuniæ magnitudine. Q. Voluſio & P. Scipione Coſſ. cruciatus ægræ ſenectæ miſſo per venas ſanguine effugit: haud creditus ſufficere ad conſtantiam ſumendæ mortis, ob libidines muliebriter infamis. Lipſius l. *Caninius Rebius*. Muretus verò *Caninius Rebilius* vulgatum tuetur Flor. Cod. apud Tacit. 13. 30.

Aminius, Arcadiæ fluv. Pauſanias.

Aminone, fluv. Ciliciæ. Vibius Sequeſter.

Aminula, urbs parvarum opum in Apulia. Feſtus.

Amiotus Jac. Melodunenſis, Hen. II Gal. R filiorum præceptor, inde Abbas, & ad Concil. Trid. miſſus. Porro Epiſc Antiſſiodorenſis, Plutarchum vertit & Diod. Sic. A. C. 1551. *Bibliotb. Gall.* *pag.*219. 130.

Amiſena, regio Cappadociæ Strabo, *lib.*12.

Amiſias, poeta Comicus, ob frigus, Ariſtophani ridetur Aliquot ejus contra Socratem verſus Vid. apud Diog. Laert *in Socrate*. Suidas. Videtur legendum *Amipſias*. Vide Voſſ. *de poetis Græc.* ubi in indice *Amiphias* dicitur.

Amiſius, fluv. Germaniæ, vulgò *Ems*, vide *Amaſia*.

Amiſodarus, Lyciis *Iſarus*, piratæ Chimaræ ſocius. Plut. *de Virt. fæm. c.*14. Vid. *Bellerophon*, *Chimara*.

Amiſſas, Megapolitanus, in exercitu Macedonico, à Philippo Aridæo ad Equites extra Babylonem tendentes & frumentum in urbem convehendum intercipientes miſſus, de finiendâ cum Peditibus diſcordiâ armisque ponendis. Curt. 10. 32.

Amiſus, *Amiſum* Plinio. *Samiſo* incolis, & *Amid*, ſive *Hemid* Turcis, teſte Leunclavio, urbs archiep. Paphlagoniæ maritima, à Sinope 175. m. p. in ort. Trapezuntem verſus, in reg. Chalybum primaria, à Byzantio 500. m. p. in ort. media inter Sinopen & Themiſcyram ad ort. vergentem. long. 65. 50. lat. 44. 15.

Amital, vel *Hamital*, Lat. *calor roris*, aut indignatio roris; vel ex Hebræo & Syro, *caloris ſui umbra*, mater Joachas filii Joſiæ 2. Reg. 23. Mater item Sedeciæ fratris Joachaz. 2. Reg. 24.

Amitatanus, lacus Americæ, in Nov. Hiſp. prope civ. S. Jacobi de Guatimala, à qua 4. leucis tantùm in ortum diſtat.

Amiternum, Italiæ opidum, Salluſtii natalibus clarum, Plin. *l.*3. *c.*5. Euſ. Paulo Diacono *Amiternus*, Dionyſio Halicarnaſſenſi, *lib.* 2. fœm. gen. *Ἀμιτέρνα*. Inde opidani *Amiternini*. Virgilius autem, & Silius Italicus, metri cauſâ dixere *Amiternam cohortem*, ut & Martialis *Amiterninum agrum*, *lib.*13. *epiſt.*20. Strabo *lib.*5: *Πόλεις δ' ἔχουσιν οἱ Σαβῖνοι ὀλίγας, καὶ τεταπεινωμένας διὰ τοὺς συνεχεῖς πολέμους, Ἀμίτερνον καὶ Ῥεάτε*. Non procul ab *Aterno* fonte ſitum fuiſſe hoc opidum ex Varrone *de L. L. lib.* 4. diſcimus. *Amnis*, inquit, *id flumen eſt, quod circuit aliquid, nam ab ambitu amnis. Ab hoc, qui circa Aliternum habitant flumen, Amiternini adpellati*. Rudera ejus non procul Aquileiâ hodieque viſuntur. Vid. de Davity, Cluver. *Ital. Ant. pag.*37. 10. lat. 42. 14.

Amithaon, vel *Amythaon*, pater Melampodis medici, & Sablonorum vatis. Stat. *Thebaidos tertio:*

——— Solers tibi cura futuri
Amphiarae datur, juxtaq; Amithaone cretus
Jam ſenior, ſed mente Virens, Phœboq; Melampus
Aſſociat paſſus. ——— —— ——

Hinc *Amithaonius*. Virgil. *Georg. lib.*3.

Quæſitæq; nocent artes, ceſſere magiſtri,
Phillyrides Chiron, Amithaoniusq; Melampus.

Item, Vir quidam Lemnius, à muliere occiſus.

Amitinenſes, Latii populi. Plin. *l.* 3 *c.*5.

Amitrochares, rex Indorum, per epiſtolam ab Antiocho mitti ſibi iſchadas flagitavit. Cæl. Rhod. 18. 9. Lege *Amitrochates*, & vide Athenæum, *lib.* 14.

Amixocori, pop. Americæ, in Braſilia Mediterr. verſus præfecturam fluv. Januarii.

Amma, Lat. *abſcondita*, ſive *cooperta*, aut *populus ejus*, ſive *cum eâ*, civitas in tribu Aſer Joſ. 9.

Amma, Emmen, fluv. Helvetiorum, qui cadit in Arolam fluv. infra Salodorum Oritur prope Thunum lacum.

Ammaa, Meſopotamiæ urbs præclara, vide *Amida*. Item Arabiæ deſertæ urbs. Ptol. in intimo receſſu ſinus Perſici.

Ammadara, Ptol. urbs Africæ olim epiſcop. ſub Archiepiſcopo Carthaginenſi, adhuc perſeverans, & nomen antiquum retinens, inter Tebeſtam 25 & Lares 48 .m .p. ſita. *Admetera* Antonino. long. 32. 20. lat. 30. 30.

Ammatha, Syriæ urbs. Lib. Notit.

Ammana, Vide *Philadelphia*.

Ammanita, genus Nabatæorum Arabum Joſepho, vulgò *Ammonita*.

Ammas. Heſychius, *Ἀμμὰς, ἡ τροφὸς Ἀρτέμιδος, καὶ ἡ μήτηρ, καὶ ἡ Ῥέα, καὶ ἡ Δημήτηρ*. Dicitur quoque *Ἀμμὰ*, & *Ἀμμία* etiam. Hebraicum eſt origine. Vide Seldenum *de Diis Syris, pag.* 166.

Ammaum, nomen civitatis. 1. Macch. 9.

Ammer, *Ammerſée*, lacus ſeu palus in Bavaria prov. fluv. Amber eum præterfluit, Monachio 5. leucis, Auguſtâ 6. & Landsbergâ 2. diſtans.

Ammianus, poëta quidam celebris, cujus meminit Cæl. Rhod. 17. 11. refertque ex eo diſtichon quoddam, cujus hic ſenſus eſt, *Facilius multo eſſe, corvos reperiſſe albos, Volantesque teſtudines, quam Rhetorem ex Cappadocia vita probatum.* Græcum velis? En tibi:

Θᾶττον ἔην λευκὰς κόρακας, πτηνάς τε χελώνας
Εὑρεῖν, ἢ δόκιμον ῥήτορα Καππαδόκην.

Ammianus Marcellinus, hiſtoricus Lat. Græcus natione, Antiochiâ oriundus, floruit ſub Gratiano, & Valentiniano. Scripſit libros 31. ex quibus 13. priores deperierunt. Cujus fuerit nationis, & quâ profeſſione, unde item hiſtoriam cœperit, & quouſque ſit progreſſus, verba iſta *in epilogo hiſtoriæ* oſtendunt: *Hæc ut miles quondam, & Græcus a principatu Cæſaris Nervæ exorſus adusque Valentis interitum, pro virium explicavi menſura.* Scriptor eſt veritatis ſtudioſiſſimus, & prudens, gravis plane ac ſerius; & dignus qui ab omnibus ametur. Dictio horridior eſt, ſed tantæ ſunt virtutes ejus, ut hoc in rationem venire non debeat. Antiquitatum inprimis Celticarum habet plurimum, & optimè explicat Francorum, Alemannorum Burgundorumque origines. Vide Voſſ. *de Hiſt. Græc.* 2. 18. *Hiſt. Lat.* 2. 9. La Mothe le Vayer, *Jud. de Hiſtoricis*.

Ammiel, Lat. *populus Dei*, vel *mecum Deus*, pater Bathſuæ, matris Solomonis. 1 Par. 3. quæ & Bathsheba dicta eſt. Filius item Gemalli. Num. 13. Pater Machir de Lodebar. 2. Reg. 9.

Ammienſes, pop. Hiſp. Plin. 4. 21. ab *Ammia* civitate, cujus meminit Ptolemæus.

Ammiſdai, Lat. *populus omnipotentis*, ſive *mecum omnipotens*, aut *mecum devaſtator*, pater Achiezer, princeps tribûs Dan. Num. 1.

Ammites, fluv. Græciæ. Athenæus *lib.* 8.

Ammiud, Lat. *populus laudis*, vel *confeſſionis*, aut *mecum laus*, ſive *confeſſio*; pater Eliſama principis tribûs Simeon. Num. 34. Pater Tolmai. 2. Reg. 13.

Ammochoſtus, urbs Cypri epiſcopalis in ora ad orientem, poſt Leucoſiam primaria; vulgò *Famagoſta*. Aliàs *Arſinoe* dicta. Vide *Arſinoe*.

Ammon, aliis *Hammon*, Jupiter ſub ſpecie arietis cultus in Libyâ; ſic dictus, quòd ſitienti Libero patri in Arabiæ deſertis, Jovemque imploranti apparuerit in formâ arietis, terramque concutiens pedibus fontem oſtenderit. Quamobrem templum illic ædificavit, Jovique *Ammoni*, hoc eſt, *arenario* conſecravit. Græci enim *ἄμμον arenam* vocant. Quod innuere Dionyſium cenſet Euſtathius, dum ait:

Καὶ τέμενος Λιβυκοῖο θεοῦ ψαμάθῳ ὑπὸ πολλῇ.

Sed cùm vocabulum illud origine Græcum non ſit, ſed *ἴδιον παρ' Αἰγυπτίοις ὄνομα τοῦ Διὸς*, teſte Plutarcho *lib. de Iſide & Oſiride*, probabilius eſt, quod ſtatuit Nicolaus Fullerus *lib.* 2. Solem (quem eundem cum Jove fuiſſe probat Macrobius *Saturn. l.* 1.) hoc nomine cultum, Is verò Ebræis חמה *Hammah* dicitur à חמם *calere*, unde *corniger Ammon* fingebatur ad radios deſignandos à ſole emicantes, ſicut eadem vox Hebraica & *radios*, & *cornua* ſignificat. Unde ridiculè apud Vulgatum Interpretem, ubi de vultu Moſis ſplendente agitur, *Et facies ejus erat cornuta.* Atque hinc Moſi cornua pictores vulgò attribuunt. Macrobio hæc vox ſignificat Solem cadentem, Saturn. *l.* 1. *c.* 21. Alii verò *Ham* filium Noë, cujus poſteri Libyæ cultores, *Hammonis* ſeu Ammonis nomine pro Deo hic cultum cenſent; quod Voſſio placet *lib.* 1. *de Theol Gentili*, nec Fullero diſplicet, cùm ab hoc *Ham*, vel *Cham* Ægyptus *terra Cham* dicatur, Pſal. 105. & *Χημίαν in ſacris Iſidis* vocatam Plutarchus teſtetur. Lucan. *lib.* 9.

Quamvis Æthiopum populis Arabumque beatis
Gentibus ac Indis unus ſit Jupiter Ammon.

Vide Curtium *lib.* 4. *c.* 7. Diodor. *lib.* 17. & Arrian. *lib.* 1. *c.* 2. Plin. *l.* 5. *c.* 5. / *c.* 19. & 31. &c Strab *l.* 1. & 17 Pauſ. *l.* 3. Ovid. *lib* 15. *Met.* Peucerum *in comm. de Divinat. gener.* Hujus meminere Suidas & Ariſtophanes in *Avibus*. Strabonis ætate negligi jam cœpit Ammonis oraculum, ut indicat ipſe *lib.* 17. *Διόπερ καὶ τὸ ἐν Ἄμμωνι σχεδὸν τι ἐκλέλειπται χρηστήριον, πρότερον δὲ ἐτιμᾶτο.* Magis etiam neglectum tempore Plutarchi, uti ſatis liquet ex iis quæ ſcripſit *de Oraculorum defectu*. Nempe quanto magis perrumperet lux Evangelii, tanto minus pretium erat tenebricoſis dæmoniorum oraculis. Itaque temporibus Theodoſii ſenioris deſpicatui planè erat. Unde Prudentius:

Nec reſponſa refert Libycis in gentibus Ammon.

Diximus ante, quoſdam ab Ægyptiis Jovem Ammonem vocatum putaſſe. Ita ferè Herodotus *in Euterpe*. *Ἀμμοῦν γὰρ Αἰγύπτιοι καλέουσι τὸν Δία.* Et Plut. *in Iſide*. *Ἔτι δὲ τῶν πολλῶν νομιζόντων ἴδιον παρ' Αἰγυπτίοις ὄνομα τοῦ Διὸς εἶναι τὸν Ἀμμοῦν, ὃ παράγοντες ἡμεῖς Ἄμμωνα λέγομεν.* Denique Heſychius: *Ἀμμοῦς ὁ Ζεὺς. Ἀριστοτέλης.* Nec in Ægypto ſolùm, ſed & in Arabia & Africa univerſa notum fuiſſe nomen Ammonis, docent Arabiæ fluvius *Ammon*. Plin. 6. 28. & *Ammonium* promuntorium. Ptol 6. 7. & *Ammonii* populi, Plinius ubi ſupra. In Africâ propriè dictâ *Ammonis* urbs ad Cinyphum fluv. Ptol. 4. 3. In inſula Meroë delubrum *Ammonis*. Plin. 6. 29. In Marmaricâ urbs *Ammonia*, Strabo *lib.* 17. quæ vulgò Paratonium. Denique regio *Ammoniaca*, ubi Ammonis oraculum toto orbe celeberrimum. Quid quod univerſa Africa dicebatur *Ammonis* vel *Ammonia* ab *Ammonis* Dei nomine. Stephanus. *Ἀμμωνία ἡ μεσόγαιος Λιβύη, καὶ αὐτὴ δὲ πᾶσα ἡ Λιβύη οὕτως ἐκαλεῖτο ἀπὸ Ἄμμωνος.* Vide *Hammon*.

Ammon, Ammonis templum, & *Oraculum*, Plin. Diod. & Solinus, Urbs Libyę infer. in Cyrenaicę reg. confinio, apud Garamantes, à Cyrene 400. m. p. in Auſt. recedens. *Canzaron di Mahoma* nunc. Ejus meminit Claud. *de laud. Stiliconis l.* 1.

Et velox Garamas, nec quamvis triſtibus Ammon
Reſponſis.

Nunc in ruinis jacet.

Ammon, pugil, de quo Ovid. *Met* 5.

Hinc gemini fratres, Broteasque, & caſtibus Ammon
Invicti. — — —

Item Tritonis filius, rex Libyæ, pater Dionyſii, qui & Bacchus dicitur. Diodor. *Biblioth. hiſt. l.* 3. *c.* 68. *& ſeqq.*

Ammon, Lat. *populus ejus*, 17. Judæorum Rex, regnavit an. 3. Item filius Lot, ex filia ſua minore, Gen. 19. à quo *Ammonita* populi. Heſych. *Ἀμμὼν υἱὸς, μεθ' ἡμῶν λαός.* Joſ. *Antiq. lib.* 1. *cap.* 11. Torniel. An. M. 2138. *n.* 1.

Ammon, & *Ammonaria* apud Alexandriam ſub Decio Imp. martyrio coronati ſunt, quorum hic ex militibus fuit, illa ex nobilibus matronis. Euſeb. *Hiſt. Eccl. l.* 6. *c.* 29.

Ammon, Ægyptius, monaſticum vitæ genus excoluit; & cùm ſuorum impulſione uxorem duxiſſet, cum illa nunquam rem habuit, ſed perpetuam cum illa virginitatem ſervavit. Sozom. *lib.* 1. *cap.* 14.

Ammon, anachoreta, auriculam ſibi abſcidit, ne Epiſc. fieret, ſed fruſtra, Baron. A. C. 385.

Ammonia, mediterranea pars Libyæ. Imò tota Libya olim ſic dicta. Steph.

Ammonia, Juno ſic dicta, id eſt, *arenaria*, culta in Græcia ab Eleis. Pauſanias.

Ammonii, populi, quos ex Ægypto originem duxiſſe author eſt Herodotus, ubi ſcribit, Ægyptiorum & Æthiopum fuiſſe colonos, & ſermonem uſurpaſſe partim ex Ægyptio partim Æthiopico conflatum. Verba ejus hæc ſunt: *Ἀμμώνιοι ἐόντες Αἰγυπτίων τε καὶ Αἰθιόπων ἄποικοι, καὶ φωνὴν μεταξὺ ἀμφοτέρων νομίζοντες.*

Ammonitæ, Palæſtina gens. Gen. 19. Ab Ammone oriundi, cum Moabitis, Cœleſyriam incoluere, Joſ. *hiſt. l.* 1. *c.* 11. Victi à Jephtha, Jud. *cap.* 11. Saule, 1. *Reg.* 11. Joſ. *Hiſt. l.* 6. *cap.* 5. 6 Davide, 2. *Reg.* 10. 1. *Par.* 19. Juda Maccabæo, Joſ. *l.* 3. *B l. c.* 1. *Ammanitas* vocat Joſ.

Ammonium, promuntorium Arabiæ Felicis. Ptol.

Ammonius, Philoſophus, ſectæ Potamoniæ, vixit ſub Nerone & Veſpaſiano, Præceptor Plutarchi, ut ipſe ſæpius, inprimis *in Themiſtocle* prædicat.

Ammonius, Alexandrinus, ſummus Philoſophus, ſub Severo, præceptor Origenis, & Plotini Philoſophi, ut ait Porphyrius *lib.* 3. *contra Chriſtianos*. A puero Chriſtianus fuit; poſtquam autem ad maturam ætatem pervenit, ſeſe ad Philoſophiam convertit, deſertâ fide. Euſebius autem *lib.* 6. cum fidem Chriſtianam, cum Philoſophicis ſtudiis, integram, illibatamque ſervaſſe uſque ad extremum ſcribit, ut & Hieron. *in Catal.*

Ammonius, Hermiæ fil. Procli diſcipulus, ejusque frater Heliodorus dicuntur magiſtri Damaſcii, apud Suidam *in Ἑρμείας*. Idem *ἠγάπα τὴν ἐπὶ ποιητῶν ἐξηγήσει, καὶ διορθώσει τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως γιγνομένην τέχνην*, teſte Photio *Tmem.* 242. hoc eſt, *Ammonius artem in Poëtarum enarratione, & Græcarum vocum correctione occupatam dilexit.* Quare cum aliquando ſcriptorem credidi libelli *De vocum Græcarum differentiâ*. Sunt qui hunc Ammonium Autorem vitæ Ariſtotelis eſſe malint. Vixit ſec 6. & in Ariſtotelem commentatus eſt. Vid. Voſſium *de Sectis Phil. cap.* 17. §. 18. & c. 21. §. 6.

Ammonius, & Euſebius Scholaſticus, Arcadio, & Theodoſio juniore Imperantibus vixere; quorum uterque carmine deſcripſit bellum

bellum contra Gainam, Gothorum regem. De his duobus ſic Nicephorus 13. 6. *Si quis accuratim, pleniuſq; res eo bello geſtas cognoſcere velit, eum Gaineum librum legere jubemus, quem Euſebius Scholaſticus compoſuit, Troili ſophiſtæ ſectator. Qui, cum rebus gerendis ſpectator ipſe bello interfuiſſet; in quatuor libellis heroico verſu id luculenter expoſuit; quod ſcriptum propter rei novitatem in magnâ admiratione fuit. Sed & Ammonius, Poeta alter, qui idem bellum carmine compoſuit, ita clarus proximo imperio, ſedecimo junioris Theodoſii conſulatu, quem cum Fauſto geſſit (tum enim poema id publicavit) habitus eſt.* Quæ ad verbum exſcripſit ex Socratis *libro 6. cap. 6.* V. Voſſ. *de hiſt. Gr. l.* 1. *c.* 18. & *Poet. c.* 9.

Ammonius, hiſtoricus ἐν τῷ περὶ βωμῶν καὶ θυσιῶν citatur ab Harpocratione in Ἀμαζόνιον, uti & voce Ἐχέδωρ. Ex quo etiam diſcimus Lamprienſem fuiſſe, ut Geſnerus falsò Alexandrinum vocet. Eidem etiam Harpocrationi *in* Θύλῳ citatur ἐν τετάρτῳ περὶ κωμῶν. Quæ lectio ſi ſana eſt, egerit de κώμαις, ſive vicis illis, in quos Athenarum urbs erat diſtributa, uti regio ipſa in δήμους ſive populos. Sed veriſimilius eſt, pro κωμῶν etiam hic βωμῶν legi oportere. Voſſius.

Ammonius, monachus, ad epiſcopatum gerendum vocatus, dextram ſibi amputavit auriculam, ut mutilato corpore Conſecrationem effugere poſſet. Socrates, *lib.* 4. *cap.* 18.

Ammonius, cognom. *Barca*, Dux Carthaginenſium, apud Polyb. *lib.* 3.

Ammothea, nympha marina, Nerei & Doridis filia. Heſiod. *in Theog.* ita dicta ἀπὸ τῦ ἀμμῦ καὶ θεῖν, quaſi *per arenam diſcurrens.*

Ammamethu, Arab. Fel. inſula in mari Indico. Ptol.

Amnias, Vide *Zaliſcus.*

Amniſus, portus Gnoſſi in orâ Cretæ boreali apud Minoam, cum fluv. ejuſdem nominis, de quo Callimachus, Apollonius, & Suidas. Is nunc *Picorna* Nigro nuncupatur. Unde Nymphæ *Amniſiades*, & *Amniſides*, Stephanus.

Amnita & *Samnita*, ex al. cod. pop. Gall. Celt. ad Ligeris oſtia: quorum opp. *Ancenis* dicitur, teſte Bertrando Argent. Vid. *Anceniſium.*

Amnium, Bithyniæ fluvius. Appianus.

Amnon, Lat. *fidelis*, aut *verax*, vel *nutritius*, aut *pædagogus*, ſive *matris filius*: primogenitus David ex Achinoam uxore. Polluit inceſtu Thamaram ſororem, propterea biennio pôſt, Abſolonis juſſu, inter menſæ ſacra, occiſus. 2. Reg. 13. Joſ. *Hiſt. Jud. l.* 7. *c.* 1 & 7. Item filius Simonis. 1. Par. 4.

Amnus, Thuſcorum rex, regnavit annis 25.

Amœbæus, citharœdus Athenienſis magni nominis fuit, juſſus canere in nuptiis Demetrii & Nicææ. Polyæn. *l.* 4. *in Antigono, cons.* 1. Ejus ex Ariſteæ *de Citharœdis libro* meminit Athenæus, *lib.* 14. Zenoni coætaneum facit Plutarchus περὶ τῆς ἠθικῆς ἀρετῆς. Laudat eum à continentiâ (utpote qui uxorem ſuam nunquam attigerit, quamvis formoſiſſimam) Clemens Alexandr. *lib.* 3. *Strom.* Ælianus *Hiſt. An.* 6. 1. & *Var. Hiſt.* 3. 30. Hinc eſt quòd vir doctiſſimus Nicolaus Heinſius locum Ovidii 3. *de Art. Am.*

Tu licet & Thamyran ſuperes atq; Orphea cantu.

Ita reſtituendum putat —— *Et Amœbea cantu.*

Amœnus, Poëta Chriſtianus, author *Enchiridii* quibuſdam, quod Prudentii operibus ſubjunctum eſt. Fabric. *de Poet. Chriſt.* Bigneus *Biblioth. Patrum tomo* 8. Voſſ. *de Poët. Lat. c.* 8.

Amolbus, civitas Magnetum, & alia Macedoniæ. Steph.

Amometus, hiſtoricus Gr. cujus meminere Plinius *lib.* 6. *cap.* 17. Antigonus Caryſtius *Hiſt. Mirab. cap.* 164. Ælianus qui ex eo de mira cujuſdam carminis vi, quâ Crocodili ex aquâ evocentur, narrat, *de Anim. lib.* 17. *cap.* 6. Scripſit de Attacis, Plin. *lib.* 6. *cap.* 17.

Amon, Lat. *fidelis*, aut *verax*, vel *nutritius*, ſive *pædagogus*, filius Manaſſe, rex Juda. De cujus impietate & infelici exitu, vid. 4. Reg. 21. 2. Par. 23. Joſ. *lib.* 10. *cap.* 4. *Antiq.* Item princeps Samariæ civitatis. 3. Reg. 22. Tertius quidam, de quo, Nehem. 7.

Amona, urbs in terrâ Iſrael, mare mortuum verſus, in parte orientali Judææ, juxta quam Gog gigas ſepultus jacet.

Amonius, vir nobilis, cujus tanta fuit abſtinentia, ut nunquam niſi panem aſſum ederit, nunquam iratus, nunquam mentitus fuerit.

Amor, ponitur pro Cupidine, Veneris filio. Prop. 2. 12.

Quicunq; ille fuit puerum qui pinxit Amorem.

Theocritus: Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα βαρὺς θεός.
Vim ejus, ſive potius violentiam nemo ferè Poetarum non exprimit. Græcos adducam ad *Cupidinem.* E Latinis duos tantùm impræſentiarum proferam, Virgilium, & Senecam Tragœdum; Quorum hic *Georg.* 3.

Omne adeo genus in terris hominumq; ferarumq;,
Et genus æquoreum, pecudes, pictæq; volucres,
In furias, ignemq; ruunt: amor omnibus idem.
Tempore non alio catulorum oblita leæna
Sævior erravit campis, nec funera vulgò
Tam multa informes urſi, ſtragemq; dedere:
Per ſilvam tum ſævus aper, tum peſſima tigris:
Heu male tum Libyæ ſolis erratur in agris.
Nonne vides, ut tota tremor pertentet equorum
Corpora, ſi tantùm notas odor attulit auras?
Ac neq; eos jam fræna virûm, nec verbera ſæva,
Non ſcopuli rupeſq; cavæ, atq; objecta retardant
Flumina, correptos undâ torquentia montes.
Ipſe ruit dentesq; Sabellicus exacuit ſus,
Et pede proſubigit terram, fricat arbore coſtas,
Atq; hinc, atq; illinc humeros ad vulnera durat.
Quid juvenis, magnum cui verſat in oſſibus ignem
Durus amor? nempe abruptis turbata procellis
Nocte natat cæcâ ſerus freta: quem ſuper ingens
Porta tonat cœli, & ſcopulis illiſa reclamant
Æquora: nec miſeri poſſunt revocare parentes,
Nec moritura ſuper crudeli funere Virgo.

Ille *Hippolyt. Act.* 1.

Nulla pax iſto Puero: per orbem
Spargit effuſas agilis ſagittas.
—— *Juvenum feroces*
Concitat flammas: ſenibusq; feſſis
Rurſus extinctos revocat calores:
Virginum ignoto ferit igne pectus:
Et jubet cœlo Superos relicto
Vultibus falſis habitare terras.

Exempla profert Phœbum, Jovem, Lunam, ac Herculem. Pergit,

Sacer eſt ignis, (credite læſi)
Nimiumq; potens. Qua terra ſalo
Cingitur alto, quaq; æthereo
Candida mundo ſidera currunt;
Hæc regna tenet puer immitis:
Spicula cujus ſentit in imis
Cæruleus undis grex Nereidum,
Flammamq; nequit relevare mari.
Ignes ſentit genus aligerum.
Venere inſtincti quam magna gerunt
Grege pro toto bella juvenci!
Si conjugio timuere ſuo,
Poſcunt timidi prælia cervi;
Et mugitu dant concepti
Signa furoris. Tunc virgatas
India tigres decolor horret.
Tunc vulnificos acuit dentes
Aper, & toto eſt ſpumeus ore.
Pœni quatiunt colla leones
Cùm movit amor, tum ſilva gemit
Murmure ſævo.
Amat inſani bellua ponti
Lucæq; boves. Alias videri poterunt Plato *Tim.* & *Sympoſ.* Heſiod *in Theogon.* Natalis Comes, *Mythol. lib.* 4. *cap.* 14. Giraldus *de Diis.* Philoſtr. *iconibus.* Pauſan. *lib.* 1. 5. & 9. Plut. Athenæus, *lib.* 3. *cap.* 5. Lactantius Firm. *lib.* 1. *cap.* 11. & 17. Pierius, *hierogl.*

Amorbachium, urbs Germ. in Franconia, ad fluv. *Muldt*, qui paulo infra cadit in Mœnum in ditione Electoris Moguntini. 5. leucis Germ. ab Aſciburgio, in merid. 3. autem à Verthæmo, in Occaſum; in Othonis ſylva.

Amorges, ex Larii ducibus unus, qui in Cariâ occiderunt. Herodot. *lib.* 1.

Amorgos, inſula una ex iis, quas plerique Sporadas, Stephanus verò & Euſtathius Cycladas eſſe ſtatuunt. Item, caſtellum quoddam, in Inſ. Patria Simonidis Poëtæ, qui hinc *Amorginus* dictus, Strab. *lib.* 10. Sunt qui *Amorgon* inſulam, ex quâ ἀμόργη purpuræ genus, & ἀμόργινα ἱμάτια, per literarum inverſionem fieri volunt ex Ebræo ארגמן *argaman*, quo purpuram ſignificari nemo eſt qui neſciat. Favet huic conjecturæ, quòd ab Etymologo in voce ἀπαμόργνυτο, Ἀμόργινα ἱμάτια redduntur τὰ πορφυρᾶ, & ἀμόργη εἶδος βαφῆς πορφυρᾶς. Sed & *in Euſtathio* ἀμόργη eſt πορφύρα κατὰ γλῶσσαν. Et in Stephano ἀμόργινος χιτὼν, χρώματος εἶδος. Et *in Suidâ* ἀμόργινα, χρώματος εἶδος ἀπὸ νήσου Ἀμοργίνου. Aliis tamen placet *veſtes Amorginas* à materiâ dici, quia ἀμοργὶς aliquid eſt byſſo ſimile vel carpaſo, in veſtium uſum olim adhibitum. Suidas: ἀμόργινον, ὅμοιον βύσσῳ, καὶ πολυτελὲς, *Amorginum byſſo ſimile & precioſum.* Item: ἔστι δὲ ἡ ἀμοργὶς, ὅμοιον ἀλιτήρῳ λίνῳ Περιλεπίζουσι δὲ αὐτὸ, καὶ ἐργάζονται. Ἔστι δὲ ὑφάσμα λεπτὸν ὑπὲρ τὴν βύσσον, ἢ τὸν κάρπασον. *Amorgis autem eſt quid ſimile lino decorticato, quod decorticant, & elaborant, eſtq; id tenuiſſimum ſupra byſſum, aut carpaſum.* Etymologus: Ἀμοργὶς δὲ τῦ καλάμου τῆς ἀνθήλης τὸ λεπτότατον μέρος, ὅθεν ἀμόργη, *Amorgis in lini calamo eſt pappi vel lanuginis pars tenuiſſima, ex quâ fit amorge.* In eadem ſententia ſunt Heſychius, Julius Pollux, Harpocration, Lexici Attici author, Pauſanias, Phavorinus, alii. Atque id verum eſſe ſuadet, quod *in Æſchine* ἀμόργινα, & ἔργα λεπτὰ ſunt ſyno-

ſynonyma. [illegible] inquit, [illegible] ἀμόργινα [illegible], καὶ ἔργα λεπτὰ εἰς ἀγορὰν ἐξέφερεν, *mulierem reliquit, quæ amorgina periiè elaborabat, & opera tenuia deferebat in forum.* Nec minus lucis in Ariſtophanis loco ex Lyſiſtratâ, in quo mulierem tædet τῆς ἀμοργίδος ἣν ἄλοπον οἴκοι [illegible], *amorgidis quam domi reliquit nondum decorticatam.* Vide Salmaſium *in Plin. Exerc. pag.* 1125. Omnino igitur ἀμοργὶς, vel ἀμοργὸς eſt lini genus in Amorgo inſulâ naſci, aut elaborari ſolitum. Julius Pollux: τὰ δὲ ἀμόργινα χιτωνίσκια μὲν τὰ ἄριστα ἐν τῇ Ἀμοργῷ. λίνα δ' ἦν καὶ ταῦτα εἶναι λέγουσι, *Amorgina autem optima in Amorgo fieri dicunt, eaq; etiam eſſe linea.* Tamen amorgen pro purpurâ, & amorgina pro purpureis ideo ſumi ſuſpicor, quia colore purpureo plerumque imbuebantur. Interim *Amorgon* à Phænicibus appellatam eſſe crediderim (inquit Bochartus *o* [illegible]) אם אורגין *emoregin*, matrem textorum, vel inſulam אום *om* aut עם אורגין *am oregin* gentis textorum, aut etiam הם אורגין *ham-oregin* copiæ textorum; voce הם *ham* ex המון *hamon* contractâ, ut in אברהם *Abraham* Hodie *Murgo* vel *Amurgo* dicitur. Olim *Hypere*, & *Patage*, Plin. *Pancale* & *Pſychia*. Steph.

Amoria, Armeniæ urbs. Procopius.

Amorium, Phrygiæ majoris opidum. Ptolemæus. Epiſcop. ſub Archiep. Synnadenſi, inter Synnadam, & Apameam ſita. Cujus frequens mentio in libr. Concil.

Amorrhai, poſteri Amorrhæi, fil. Canaanis, Gen. 10. 17. pop. Paleſtinæ, Lat. *amari*, *rebelles*, ſive *loquaces*. Hi Judææ montanis inſiderant; ſed plerique Jordanem tranſgreſſi bellum intulere Moabitis & Ammonitis, & occupaverunt Baſan, & Heshbon, & quicquid terrarum eſt inter fluvios Jabboc & Arnon: in cujus victoriæ memoriam Poëta Chananæus ſcripſit carmen ἐπινίκιον, quod Moſes libris ſuis inſerere dignatus eſt. Num 21. verſ. 27. Horum Rex potentiſſimus Sihon, Moyſi tranſitum negans ab eo victus eſt, ejusque ditiones tribui Gad & Ruben, ut & dimidiæ tribui Manaſſe datæ. *Num.* 21. & 32. Deuteron. 2. Jud. 11. Joſeph. *l.* 4. *c.* 4. 5. 7. Hos fuiſſe teſtatur Amos proceritate cedris, robore quercubus pares, quia gigantes Rephaim (quorum unus fuit Og, rex Baſanis) vel ex Amorrhæorum genere, vel Amorrhæis erant permixti.

Amorrhæus, filius Chanaan. Gen. 10.

Amorrio, hiſtoricus Eccleſ. Vid. Voſſ. *de hiſt. Gr. lib.* 4. Poſſev. *epit. appar. ſacri, lib.* 1.

Amos, per א in principio, & ץ in fine, Lat. *fortis*, vel *robuſtus*, pater Eſaiæ prophetæ. Eſ. 1. Heſychius Ἀμὼς ἰσχυρός [illegible], ἢ ἰσχύς.

Amos, per ע in principio & ס in fine, Lat. *oneratus* vel *onerans*, Propheta unus ex duodecim, cujus Prophetia extat. Occiſus, Amaziæ ſummi Pontif. juſſu, tempore horrendi terræmotus, an. 25. regni Oziæ, 40. Jerohoami, Torniel. & Sal. A. 3248. 3250. In hunc prodierunt: Benefieldi *Conciones in cap.* 1. octavo. Oppenhemii, 1615. Brentii *Commentar.* Danæique Druſii *Lectiones*. Gerhardi *Annotationes*, & Liveleii, octavo. Londini, 1587. Merceri *Comm.* fol. 565. Genevæ. Oecolampadii *Annotat.* Baſileæ 1535. Quadrati *Homilia*, octavo. Pariſiis 1576. 1587. Reuteri *Comment.* Ruffini *Comm.* Schaddæi *Synopſis*. Quarto. Argentinæ 1588. Selneceri *Explicatio*, Lipſiæ. V. Crovvæi *Elench.*

Amos Ægyptius, pater Clinomonachorum, quos operto menſæ jubebat accumbere, ne parcè comedentium virtus appareret. *Amos* item Syrach, Judæorum dux, regn. an. 15. Cujus fuit tanta caſtitas, ut cum uxore nunquam fuerit congreſſus, ſed eidem amorem virginitatis in animum induxerit.

Amos, vel *Hamos*, Patr. Hieroſolymitanus ſucceſſit Johanni 4. Gregor. *lib.* 7. *ep.* 7. Baron. A. C. 595. *n.* 68. & 601. *n.* 14.

Amoſa, Lat. *jurgium*, vel *adinventio*, aut *compreſſio*, civitas tribus Benjamin. Joſ. 18.

Amoſis, Ægyptiorum rex, regnavit an. 25.

Ampatri, pop. Africæ, Inſ. Madagaſcaris, oram verſus ad Meridiem, inter tractus *Caremboule* & *Carcanoſſi*, Flacurtio teſte.

Ampe, civitas ad mare Rubrum. Steph. & Herod. Gentile eſt *Ampaus*.

Ampela, opidum Cretæ. Plinius *lib.* 4. *cap.* 12.

Ampeloeſſa, op. in Decapolitanâ reg. quæ Syriæ proxima eſt, authore Plinio *lib.* 5. *cap.* 8.

Ampelone, colonia Mileſiorum in Arab. Felici.

Ampelos, inſula, ſeu promuntorium Sami. Strabo. Sed & juga omnia, quæ totam Samon faciunt montoſam, eodem nomine vocantur. Item civitas Cretæ, Ptol. Macedoniæ opidum. Plin. 4. 10. urbs Liguriæ. Steph. Item, urbs Cyrenaicæ reg. Idem. Promontorium quoque, Strab. *l.* 14.

Ampelos, Bacchi amaſius. Ovid. *Triſt. lib.* 3.

Ampelon intonſum, Satyro, nymphâq; creatum
Fertur in Iſmariis Bacchus amaſſe jugis. Aliis etiam eſt promontorium Macedoniæ, vulgò *Capo Caniſtro* prope Toronaicum ſinum.

Ampeluſia, promontorium Africæ in Mauritaniâ Tingit. Mela 1. 5. *Caput atq; exordium eſt promuntorium, quod Græci Ampeluſiam: Afri aliter, ſed idem ſignificante vocabulo, appellant.* Valde verò errat vir quidam doctus, qui Soloenta, vel Syloenta ex Herodoto, hic locum habere putat. Abeſt illud hinc quàm longiſſimè, ſed quod Ampeluſiam Græci vocavere, à vitibus, quarum hic locus ferax, id Kotes Afri appellant. Vide *Cota*.

Amphane, urbs Dorica. Stephanus.

Amphapalea, urbs Cretæ. Strabo.

Amphaxus, op. Macedoniæ, unde regio *Amphaxitis*, ubi Theſſalonica, quò Cicero relegatus, & Stagira, Patria Ariſtotelis. Ejus populi *Amphaxitæ*, intus ad Axium fluv. Steph. Cluver. *lib.* 4.

Amphe, una Cycladum.

Amphea, urbs Meſſeniæ. Stephanus.

Amphiala, opidum Atticæ. Strabo.

Amphialus, Phæacenſis, ſaltu præſtans, Hom. *Odyſ.* 8.

Ἅλματι δ' Ἀμφίαλος πάντων προφερέστατος ἦεν. Item, Neoptolemi fil. ex Andromacha. Hygin. *fab.* 123.

Amphiarai balnea; locus Africæ. Steph. in Ἄγρια. Sed legendum *Attica*. Vide locum.

Amphiarai fons, Vide *Alcyonium ſtagnum*.

Amphiaraus, Oeclei fil. (à quo Oeclides dictus) & maritus Eriphyles, Græcus vates, quem Adraſtus rex ſecum ad bellum Thebanum ducere voluit: ſed ille præſciens vel per ſomnia, vel per avium volatum, Pauſ. *lib.* 1. ſe illinc non rediturum, latuit; & cùm diu inveniri non potuiſſet, tandem ab Eriphyle uxore ſuâ aureo monili ab Adraſto rege corruptâ, productus eſt, atque ita proficiſci coactus, primo die quo ad Thebas venit, poſtquam telum ejus, ab aquila, in auras ſublatum, in laurum verſum eſſet, hiatu terræ abſorptus eſt. Hom. *Odyſ.* 15.

> Αὐτὰρ Ὀϊκλείης (genuit) λαοσσόον Ἀμφιάραον,
> Ὃν περὶ κῆρι φίλει Ζεύς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀπόλλων
> Παντοίην φιλότητ' οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδόν,
> Ἀλλ' ὄλετ' ἐν Θήβῃσι, γυναίων εἵνεκα δώρων.
> *Notus homo merſis Amphiaraus equis.*

Horat. *lib.* 3. *Od.* 16. *Concidit auguris*
> *Argivi domus ob lucrum*
> *Demerſa excidio.*

Pro Deo cultus eſt poſt mortem, templumque apud Oropios habuit ex marmore candido conſtructum, ubi Fons, & Ara, cujus deſcriptio extat apud Pauſan. *in Atticis*. Cic. *lib.* 1. *de Divinat.* *Amphiaraum ſic honoravit fama Græciæ, Deus ut haberetur, atq; ut ab ejus ſolo, in quo eſt humatus, oracula peterentur.* Hiſtoriam ejus latiſſimè ſcripſit Diod. Sic. *lib.* 5. *cap.* 5. Pauſan. *in Att.* & Stat. *Theb.* 7. Vide Plut. *in Paral.* Plin. *l.* 7.

Amphias, ex parte Epidauriorum, ad ſopiendam, inter Athenienſes & Lacedæmonios diſcordiam, anno belli Peloponneſiaci 8. miſſus. V. Scholia *in Eq. Ariſtoph.*

Amphias, Tharſius quidam fuit, qui ex infimâ ſorte ad ſummas opes evectus, cùm amicum, tanquam degenerem multis probris affeciſſet, tandem, velut reſipiſcens, ſubjecit, *Sed & nos ex iiſdem ſeminibus ſumus.* Quæ vox ab aſtantibus ſummâ lætitiâ eſt accepta. Macrob. *Sat.* 7. 3.

Amphiclea, vide *Ophitea*.

Amphicrates, hiſtoricus, qui libros de viris illuſtribus conſcripſit. Laert. *in Ariſtippo*. Ἀμφικράτης ἐν τῷ περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν φησὶ κώνειον αὐτὸν πιεῖν καταδικασθέντα. *Amphicrates libro de viris illuſtribus autor eſt, eum damnatum, venenum bibiſſe.* Athenæus *lib.* 13. 5. Θεμιστοκλῆς ἐξ ἑταίρας ἦν γεγεννημένος ὄνομα Ἀβροτόνου, ὡς Ἀμφικράτης ἱστορεῖ ἐν τῷ περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν. *Themiſtocles è ſcorto, cui nomen Abrotano, natus eſt, ut refert Amphicrates libro de viris claris.* Eundem eſſe cum Rhetore illo Amphicrate, qui apud Tigranem vitam voluntariâ inediâ finiit, teſte Plutarcho *in Lucullo*, putat Jonſius *lib.* 2. *de Script. Hiſt. Phil. cap.* 15.

Amphictyon, Deucalionis ex Pyrrha fil. poſt Cranaum in Atticâ regnavit: huic inventum ferunt ſomniorum & portentorum interpretationem. Reg. an. 10. Hujus ætate templum in Delo conſtruxit Eriſichthon Triopis fil. Euſeb. *in Chron.*

Amphictyon, Heleni fil. ampliſſimum illud Græciæ Concilium inſtituit, quod *Amphictyonium* vocabatur, teſte Dionyſio Hal. *lib.* 4. Cic. *lib.* 2. *de Inventione.* *Accuſantur apud Amphictyonas, commune Græciæ Concilium.* Conſtabat autem ex 7. Græciæ civitatibus. Poſtmodum ex 19. & Philippo Maced. etiam permiſſum, illis aſſidere, cui duo ſuffragia, quemadmodum Phocenſes habuerant, conceſſa. Strabo *lib.* 8. 9. Huic concilio qui præerant, *Amphictyones* vocabantur. Vide Budæum *in Annot. prioribus*, & Eraſmum *in Chil.* Heſych. Ἀμφικτύονες, [illegible] Δελφῶν συναγόμενοι ἐπὶ πυλαίας (lege πύλαιαν) πυλαγόροι, καὶ ἱερομνήμονες. Vide etiam Harpocrationem, Suidam. Pauſan. *in Phoc.* *Marmora Pari*, à Comite Arundelio edita. Euſeb. Juſtin. Oroſ. Dionyſ. *lib.* 4. Hic primus à Dionyſio edoctus, aquam vino miſcuit, quo frugi homines uſi ſunt, quos meraca prius incurvabat potio; unde Dionyſio erecta ara, quem ὀρθὸν, id eſt, *rectum* vocant. Cæl. Rhod.

Amph-

Amphidamas, Buſiridis fil. quem Hercules unà cum patre hoſpites immolante interfecit.

Amphidamas, obiit in pugna contra Eretrienſes. Unde, quia incertum, an Victor obiiſſet, occaſio Poëtis nata mutuò ſe interrogandi. Plut. *in conv. 7. Sapientum, c.* 21. Item, fil. Alei, Lycurgi & Cephei frater, ex familia Inachidarum, Pauſan. *Arcad. lib.* 8. Argonautarum, in Colchica expeditione, comes, Flacc. *V.* 370. Orpheo *Iphidamas*. Sed filium hunc fuiſſe Lycurgi, & nepotem Alei, colligi videtur, ex Apollod. *lib.* 3.

Amphidoli, civitas Triphyliæ Steph.

Amphidromia, Etſi non fuerit Amphidromiorum publica ſolennitas, ſed privatorum affectibus conſecrata: tamen hic omittenda non fuit, quòd cùm omnes ſigillatim homines ſpectet, etiam Δημοτελὴς appellari quodammodo videatur. Igitur Ἀμφιδρόμια, vel ut alii ſcribunt, Ἀμφιδρομία peragebantur à parentibus die quintò poſt partum, hoc ritu. Infantem geſtantes circum lares focumque currebant: Domeſtici & amici tanquam gratulabundi dona conferebant. Harpocration *ex oratione Lyſiæ de abortu*: Ἀμφιδρόμια, ἡμέρα τις ἤγετο ἐπὶ τοῖς παιδίοις, ἐν ᾗ τὸ βρέφος περὶ τὴν ἑστίαν ἔφερον τρέχοντες, καὶ ὑπὸ τῶν οἰκείων, καὶ φίλων στελλόμενα, καὶ δῶρα ἐλάμβανον. Curſus ille in orbem convertebatur Plato *in Theæteto*; ubi Socrates rationem ſuam docendi obſtetricum officio confert; cùmque Theætetus peperiſſet, id eſt, ingenii ſui ſpecimen edidiſſet; Socrates veluti obſtetricis munere perfunctus addit; μετὰ δὲ τὸν τόκον, τὰ Ἀμφιδρόμια αὐτοῦ ὡς ἀληθῶς ἐν κύκλῳ περιθρεκτέον. Heſychius amplius tum nomina pueris imponi ſolita ſcribit: Ἀμφιδρόμια, inquit, ἡμέρα ἀγομένη τοῖς παιδίοις, ἐν ᾗ τὸ βρέφος περὶ τὴν ἑστίαν ἔφερον τρέχοντες κύκλῳ, καὶ ἐτίθεντο αὐτῷ ὄνομα, ὅτε ὑπὸ τῶν οἰκείων καὶ φίλων δῶρα ἐπέμπετο. Ex quibus ſequi videtur, Amphidromia fuiſſe Romanorum Nominalibus affinia. Idem tamen author poſtea ſui velut oblitus, decimo die nomina demum imponi tradit: τῇ δεκάτῃ ἡμέρᾳ τὰ ὀνόματα τοῖς βρέφεσιν ἐτίθεσαν. Atqui ſi Amphidromia die quinctò celebrantur, Nominalia decimo, eadem eſſe nequeunt. Alio loco vocat δρομιάφιον ἦμαρ. Ἔστι δὲ ἡμέρα πέμπτη ἀπὸ τῆς γενέσεως, ἐν ᾗ τὸ βρέφος βαστάζοντες περὶ τὴν ἑστίαν γυμνοὶ τρέχουσι. Igitur acta die quinctò Amphidromia, quòd hoc ſpatium ſufficere putarent ad ea curanda, quæ partum ipſum ſpectant. Hinc etiam obſtetrices, & quæ adfuiſſent enitenti, manus abluebant, & quaſi munere ſuo jam perfunctæ, in poſterum nutricibus habendam infantis curam oſtendebant. Etymolog. Ἀμφιδρόμια, inquit, ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις τελουμένη, καθ' ἣν ἐγχυθὲν ὕδωρ ἐπέμποντο, ἐπὶ τῆς ἑστίας περιτρέχουσιν. Τὸ δὲ αὐτὸ ποιοῦσι καὶ αἱ μαῖαι τὰ βρέφη περὶ τὴν ἑστίαν περιφέρουσαι, ἐπειδὴ κουροτρόφος ὁ τρόπος ἐπὶ τῆς ἑστίας ἐστὶ. Huc etiam facit, quòd Genium natalium præſidem, ſive γενέθλιον, Æſchylus Ἀμφιδρόμον appellavit. Cæterùm illa non abſque ſolenni epularum apparatu tranſigebantur, ut Eubuli verſus apud Athenæum, *lib.* 2. manifeſte loquuntur, quos vide.

Amphigenia, Peloponneſi urbs in Meſſeniâ reg. cujus meminit Stat. 4. *Theb.*

Quas fertilis Amphigenia,
Planaq́ue Meſſene, montanaq́ue nutrit Ithome.

Homerus *in Catalogo*:

Καὶ Κυπαρισσήεντα, καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναιον.

Amphilochi, pop. Epiri in Acarnaniâ, quorum urbs *Amphilochia*, & *Argos Amphilochium* ſive *Amphilochicum*, et am nunc *Anfiloca* incolis dicta. *Amphilochi* pagi meminit Hippocrates, *lib.* 4. *de morbis pop.* In Græcia uſpiam eſt *Amphilochi* tumulus, locus Ciliciæ Iſacio *ad Lycophr.*

Amphilochia, opp. Epiri, juxta Acheloum fluv. in Amphilochia regione, verſus Pindum montem.

Amphilochia, urbs Callaicorum in Hiſp. Tarraconenſi ad Minium flu. inter Tyden & Lucum, vulgò *Orenſe*, teſte Jo. Marianâ. A Teucro condita fuit, ſic ab Amphilocho, uno ex ſociis ejus nominata, teſte Strabone. long. 17. 0. lat. 42. 30.

Amphilochius, Metropolita Cyzicenus, ad quem ſcribit Photius *Epiſt.* 107

Amphilochius, Iconii (Lycaoniæ hæc metropolis eſt) epiſcopus. Floruit ſub Theodoſio M. quem etiam, non ſalutato filio ejus, ab Arianis, quibus hactenus favere videbatur, avertit. Quanti eum fecerit B. Hieronymus, argumento eſt, quòd, *epiſtolâ ad Magnum*, ſacrâ, profanâque doctrinâ eum Baſilio, & Greg. Nazianzeno, æqualem facere videtur Vide Voſſ. *de Hiſt. Græcis, lib.* 2. *cap.* 19. Hieron. *in Catal.* Theodoret. *lib.* 5. *cap.* 16. Baron. A. C. 363. *n* 55., 69. *n.* 45. Onuphr. A. C. 372. Sigebert. *de Viris Illuſtribus*, &c.

Amphilochus, Amphiarai, & Eriphyles fil. reverſus ab expeditione Trojanâ, patriâ relictâ Argos Amphilochium condidit, rexque & augur apud Græcos habitus fuit.

Amphilochus, Theſpeſio cuidam Solenſi, qui ſcelerate hactenus vixerat, interroganti oraculum, an poſthac melius victurus eſſet, oraculum attulit, fore hoc poſt hanc vitam. Sic paulo pòſt occiſus, triduo exacto reſurrexit. Plut. *de ſera Numinis vindicta, cap.* 42.

Amphilochus, Athenienſis Philoſophus, & agriculturæ ſcriptor. Varro *lib.* 1. *de R. R.*

Amphilycus Corinthius, Eumeli vel Thymeli Poëtæ pater, qui auctor eſt *Bugonia* & *Europa*, poematum. Euſeb *Chron.*

Amphilyſus, flu. ab Aſſato Sami monte fluens Steph.

Amphilytus, Acarnan hariolus. Herodot *lib.* 1. *cap.* 62 Hic Piſiſtratum ad Athenas invadendas incitaturus, divinâ pompâ fungens, ſic vaticinatus eſt:

Ἔῤῥιπται ὁ βόλος, τὸ δὲ δίκτυον ἐκπεπέτασαι,
Θύννοι δ' οἰμήσουσι σεληναίης διὰ νυκτός.
Eſt nummus projectus, item ſunt retia tenta,
Nocte meant thynni claro ſub ſidere Lunæ.

Vel, ut alii reddunt:

Verriculum jactum eſt expanſaq́ue retia, nocte
Mox aderunt thynni. &c. Quorum verſuum occaſione, Piſiſtratus Athenienſes poſt cœnam, partim ludentes, partim ſopitos aggreſſus, tertiâ vice Athenarum potitus eſt.

Amphimachus, Amphiarai & Eriphyles fil. quem Homerus cum aliis Græcorum ducibus Trojam veniſſe ſcribit Ita Dictionarii Poëtici primus compilator. Ego verò apud Poëtam *in Catalogo* duos Amphimachos invenio, neutrum tamen, quod ſciam, Amphiarai & Eriphyles filium Primus occurrit *Verſ.* 620.

Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἡγησάσθην,
Υἷες, ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δ' Εὐρύτου Ἀκτορίωνος.

Alterius mentio eſt *Verſ.* 870.

Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάστης ἡγησάσθην,
Νάστης, Ἀμφίμαχός τε, Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα.

Amphimalia, op. Cretæ in orâ boreali, ubi *ſinus Amphimalus*, qui hodiè *Golfo di Suda*, & *Golfo di Nicola* dicitur.

Amphimalus ſinus, *Golfo di Suda*, ab arce Suda, in ſcopulo ſitâ & permunita, cum portu commodiſſimo multoties tentata à Turcis, bello Cretico. Diſtat Caneâ, 10. milliar Italicis, Rithimnâ verò 30. verſus Occaſ. Vicus autem *S. Nicola*, unde hic ſinus etiam denominari ſolet, diſtat Suda 10. milliar. in Orient. Eſtque in Inſula parva, prope oram maritimam.

Amphimedon, Libycus quidam qui in aulâ Cephei regis adverſus Perſeum pugnans, occiſus eſt. Ovid 5 *Met.*

Ecce Syenites genitus Methione Phorbas,
Et Libys Amphimedon, avidi committere pugnam,
Conciderant lapſi. ——

Amphimedon, unus procorum Penelopes, à Telemacho, Ulyſſis filio occiſus Hom. *Odyſ.* 22.

Εὖθ' αὖτ' Εὐρυδάμαντα βάλε πτολίπορθος Ὀδυσσεύς,
Ἀμφιμέδοντα δὲ Τηλέμαχος, Πόλυβον δὲ συβώτης.

Erat autem Melanthei filius, teſte eodem Hom *Odyſ.* ω.

Ἔγνω δὲ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
Παῖδα Μελανθῆος κλυτὸν Ἀμφιμέδοντα.

Amphimetrum, Vide *Cerne*.

Amphinome, nymphæ nomen, à *circumpaſcendo*, quod proprium eſt aquarum quæ ripas & litora circumquaque depaſcunt. Hom *Iliad.* Σ.

Δεξαμένη τε, καὶ Ἀμφινόμη, καὶ Καλλιάνειρα.

Item mater Jaſonis, quæ gladio ſibi pectus transfixit, & periit abſente filio. Nat. Com 6. 7.

Amphinomus, unus ex procis Penelopes à Telemacho Ulyſſis filio interfectus. Hom. *Odyſ.* 22.

Ἀμφίνομος δ' Ὀδυσῆος ἐείσατο κυδαλίμοιο
Ἀντίος ἀΐξας, εἴρυτο δὲ φάσγανον ὀξύ,
Εἴ πως οἱ εἴξειε θυράων. ἀλλ' ἄρα μιν φθῆ
Τηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν χαλκήρεϊ δουρὶ
Ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε.
Δούπησεν δὲ πεσών, &c.

Erat autem Niſi filius, teſte eodem Hom *Odyſ.* 18.

Τοῖσι δ' Ἀμφίνομος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε,
Νίσου φαίδιμος υἱὸς Ἀρητιάδαο ἄνακτος.

Amphinomus, & *Anapius*, Siculi fratres; cùm Ætnæ incendio Catana urbs, & omnia prope Siciliæ loca deflagrarent, parentes humeris impoſitos periculo ſubduxerunt. Vide Val. Max. *lib* 5. *cap.* 4. Et Sen. *lib.* 3. *de Benef.* Cornel Severus *in Ætnâ*:

Amphinomus, fraterq́ue, pari ſub munere fortes,
Cùm jam vicinis ſtreperent incendia tectis,
Accipiunt, pigrumq́ue patrem, matremq́ue ſenilem.

Silius *Ital. lib.* 14.

Tum Catane nimium ardenti vicina Typhœo,
Et generaſſe pios quondam celeberrima fratres.

Vide Dauſqueii *notas ad locum iſtum pag.* 590.

Amphinomus, Philoſophus, ſcripta quædam Geometrica reliquit; Proclo laudatus, Comment. in Euclid. *lib.* 1 & Voſſio, *de Mathem. cap.* 54. §. 17. Quo tempore vixerit, incertum.

Amphion, filius Jovis ex Antiope, Nyctei filiâ, quæ cùm Lyco regi nupſiſſet, ab Epapho (ut apud Hyginum legitur) aut certè Epopeo (ut *in Corinthiacis* habet Pauſan.) per dolum eſt conſtuprata; quâ re cognitâ, Lycus uxorem repudiavit, quam Jupiter jam viduam compreſſit, ex quo & gravida effecta eſt. Id ſem-

Id ſentiens Dirce, cum quâ ſecundas nuptias Lycus contraxerat, ſuſpicata eſt virum clam cum Antiope conſueſcere; eamque ob cauſam famulis imperavit, ut carceri eam includerent. Verùm, inſtante jam tempore partûs, Jovis miſeratione ſoluta eſt, & in Cithæronem montem confugit, ibique in bivio gemellos edidit, quos paſtores pro ſuis educarunt; Et alterum quidem *Zethum* appellarunt ἀπὸ τοῦ ζητεῖν τόπον; alterum autem *Amphionem* ὅτι ἐν ὁδῷ, ὅ ἐστι ἀμφὶ ὁδὸν μήτηρ αὐτὸν ἔτεκεν. Hom. *Odyſ.* λ.

> Τὸν δὲ μετ' Ἀντιόπην ἴδον Ἀσωποῖο θύγατρα
> Ἣ δὴ καὶ Διὸς εὔχετ' ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι,
> Καί ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδ' Ἀμφίονά τε Ζῆθόν τε,
> Οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
> Πύργωσάν τ' ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γε δύναντο
> Ναιέμεν εὐρύχορον Θήβην, κρατερώ περ ἐόντε.

Hi poſtea adulti, cognitis injuriis, quibus matrem ſuam affecerat Dirce, tauri indomiti caudæ eam alligarunt, eoque per loca aſpera agitato, diris eam cruciatibus laniarunt, donec ejus miſertus Bacchus in fontem ſui nominis eam commutavit. Fuit autem Amphion muſicus tam inſignis, ut teſtudinem à Mercurio dicatur accepiſſe, ejusque ſono ſaxa ad urbis Thebanæ conſtructionem attraxiſſe. Apollon. Rhod. *Argonauticon*:

> Ἀμφίων δ' ἐπὶ οἱ χρυσέῃ φόρμιγγι λιγαίνων
> Ἤιε, δὶς τόσση δὲ μετ' ἴχνια νίσσετο πέτρη.

Euripides *in Phæniſſis*:

> Ἁρμονίας δὲ ποτ' εἰς ὑμεναίους,
> Ἦλθον οὐρανίδαι. Φόρμιγγι δὲ τείχεα Θήβας
> Τᾶς Ἀμφιονίας τε λύρας ὕπο, πύργος ἀνέστα.

Horatius *ad Piſones*:

> *Dictus & Amphion Thebanæ conditor arcis*
> *Saxa movere ſono teſtudinis, & prece blandâ*
> *Ducere quò vellet.* ——

Et *lib.* 3. *Od* 11.

> *Mercuri, nam te docilis magiſtro*
> *Movit Amphion lapides canendo.*

Virgil. *Eclogâ* 2.

> *Canto quæ ſolitus, ſi quando armenta vocabat,*
> *Amphion Dircæus in Actæo Aracyntho.*

Propertius *lib.* 1. *eleg.* 9.

> *Aut Amphioniâ mœnia flere lyrâ.*

Idem *lib.* 3. *eleg.* 2.

> *Saxa Cithæronis Thebas agitata per artem*
> *Sponte ſuâ in muri membra coiſſe ferunt.*

Ovid. Μεταμορφώσεων *lib.* 3.

> *Saxa tuo cantu vindex juſtiſſime matris,*
> *Fecerunt muros officioſa novos.*

Statius 1. *Thebaid.*

> —— *Penitusq; ſequar quo carmine muris*
> *Juſſerit Amphion Tyrios accedere montes.*

Idem *lib.* 8. —— *Tyriam reptantia ſaxa*

> *Ad chelyn, & duras animantem Amphiona cautes.*

Et 3. *Silv. in Hercule Surrentino*:

> —— *Tyrione hæc mœnia plectro*
> *An Geticâ venere lyrâ?*

Obiit tandem, propriâ manu peremtus, quòd liberos ſuos ab Apolline & Diana necatos videret. Apoll. Rhod. *lib.* 1. & 4. *Argon.* Plura de Amphione Nat. Com. 9. 15. Plut *de Muſica ſe* 2. Plin. *lib.* 7. *cap.* 55. Horat. *de arte Poet.* Pauſan. *lib.* 9. Ovid. *l.* 6. *f.* 2. *Met.* Eum autem ſaxa moviſſe, (inquit Albricus) nihil aliud fuit, quàm quòd mellifluâ oratione ſuaſiſſet ignaris, & rudibus hominibus, ac ſparſim degentibus, ut in unum convenirent, & civiliter viverent, & in defenſionem publicam civitatem mœnibus circumdarent. Quòd autem citharam à Mercurio ſuſceperit, id ſig. eum eloquentiſſimum fuiſſe. Boccatius.

Amphion, Hypſonis Pellæi filius, ex Argonautis unus, fratri Deucalioni adeò vultu ſimilis, ut ne Pater dignoſcere potuerit. Flacc. 1. 367.

Amphion, filius Jaſii, imperavit Orchomeniis, Minyis, & Pyliis, teſte Leontio, alio nomine Argus vocatus, cui erat filia Chloris, natu minima. Hom. *Odyſ.* λ. *verſ.* 280.

> Καὶ Χλῶριν εἶδον περικαλλέα, τήν ποτε Νηλεὺς
> Γῆμεν ἑὸν μετὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα,
> Ὁπλοτάτην κούρην Ἀμφίονος Ἰασίδαο,
> Ὅς ποτ' ἐν Ὀρχομενῷ Μινυηΐῳ ἶφι ἄνασσεν,
> Ἡ δὲ Πύλου βασίλευε.

Amphion, pictor inſignis, Plin. *lib.* 36. *cap.* 10. Item, libertus Q. Catuli, ingenio clarus, Idem, *lib.* 36. *cap.* 18. Item, Statuarius inſignis, fil. Aceſtoris. Pauſan. *lib.* 10.

Amphipoles, Archontes ſeu Magiſtratus, à Timoleonte Syracuſis inſtituti, poſt pulſum Dionyſ. Jun. Horum authoritas, ultra 300. annos viguit, uſque ad tempora Diod. Siculi, ut ipſe teſtatur *Biblioth. hiſtor. l.* 16.

Amphipolis, quæ poſtea Chriſtopolis à Græcis appellata eſt, hodiè *Chriſtopoli*, & *Emboli* Turcis, urbs archiepiſcopalis Macedoniæ, in Thraciæ confin. juxta Philippos ad oram litoream; ſic dicta διὰ τὴν περίῤῥοιαν τοῦ Στρύμονος, quòd illam Strymon fluv. circumfluat ambiatque. Huc à Nicia, Athen. colonia deducta, plurimorum bellorum inter Athenienſes & Lacedæmonios, argumentum, quæ Philippi Maced. tempore reſuſcitata ſunt. Thucyd. *l.* 4. Juſtin. *lib.* 8. Plin. *lib.* 4. *cap* 10. Stephanus ait, olim *Myricam* dictam fuiſſe, & *Eiona.* Item [illegible], & [illegible] eidem dicitur. Vocabatur etiam *Urbs Martis*, & *Novem viæ*, Ἐννέα ὁδοί, teſte Suidâ, qui eam in Thraciâ ponit. long. 50. 00. lat. 41. 30. Eſt etiam Syriæ civitas juxta Euphratem à Seleuco condita, & à Syris *Turmeda* dicta, teſte Stephano.

Amphipolitanus lacus, cujus meminit Suidas.

Amphipyros, Dianæ cognomen apud Sophoclem *in Trachiniis*, ſic dicta, quòd utrâque manu facem geſtat. Cæl. Rhod.

Amphira, Minervæ epitheton apud Lycophronem.

Amphiretus Acanthius, captus à piratis in Lemnum deductus, vinculis detinebatur, prædonibus magno liberationis pretio inhiantibus. Ille ſibi abſtinens, minimum aquâ ſalsâ commixtum bibit. Cùm igitur alvum exoneraret, piratæ opinati eum in ſanguinis profluvium incidiſſe, vinculis ſolverunt, ne ob morbum è vitâ diſcederet, & lytri ſpes periret. Ille ſolutus noctu aufugit conſcensâque navi piſcatoriâ Acanthum pervenit. Polyæn. *lib.* 6. *fin.*

Amphiroe, nympha, ab *undecunq; fluendo* ſic dicta. Heſiod. *in Theog.*

Amphis, poeta Comicus circa Olymp. 95. Platonis ſaltem ætate vixiſſe conſtat, ex Diogene Laertio. Ejus Γυναικομανίαν laudat Athenæus *lib.* 14.

Amphiſa, fluv. in Phocide.

Amphisbæna, ſerpentis nomen, in Libyæ deſertis degentis duo habentis capita, quorum alterum loco ſuo eſt, alterum ubi cauda, unde utrinque venenum diffundit. Lucan. *lib.* 9.

> *Et gravis in geminum ſurgens caput Amphisbæna.*

Æſchylus *in Agamemnone*:

> Ἀμφίσβαιναν, ἢ Σκύλλαν τινὰ οἰκοῦσαν ἐν πέτραισι.

Heſychius: Ἀμφίσβαινα, εἶδος ὄφεως μακροκεφάλου, ἰσόπαχυ, τὴν οὐρὰν κολοβὴν ἔχων, καὶ ταύτῃ πολλάκις τὴν πορείαν ποιούμενον, ὅθεν ὡς ἀμφισβατεῖν μὴ δύο κεφαλὰς ἔχειν, λέγεται δὲ καὶ διὰ τοῦ μ Ἀμφίσμαινα.

Amphiſcii, vocantur ii, qui ſub Æquinoctiali circulo habitant, eo quòd quadruplici umbra verberentur. Nam Sole exiſtente in alterutro punctorum Æquinoctialium, id eſt, in principio Arietis, aut Libræ, umbra eorum matutina jacitur verſus Occidentem, veſpertina verſus Orientem. Sole autem Cancrum, aliquodve ex cæteris ſignis Septentrionalibus perambulante, umbram habent Auſtralem: contra verò Septentrionalem, Sole ſub Capricorno, aliquove alio Auſtralium ſignorum iter faciente.

Amphiſſa, urbs Locrorum Ozolorum in Achaiâ. Ptol. ità dicta, teſte Stephano, quòd undequaque montibus cingatur. *Lambina* hodiè, teſte Nigro, Aliis *Anfila.* Lucanus *lib.* 3.

> *Phocaicas Amphiſſa manus, ſcopuloſaq; Cyrrha,*
> *Parnaſſusq; jugo miſit deſertus utroque.*

Hinc *Amphiſſæ* qui Delphicum templum diripuerunt, ut eſt videre apud Demoſthenem *in Orat. pro Cteſiphonte.* long. 47. 40. lat. 37. 50. Armeniæ quoque minoris regio, ſic dicta, teſte Lycophrone.

Amphiſſa, Magnæ Græciæ op. in orâ Calabriæ ulterioris, inter Locros & Caulonam 8. m. p. apud oſtia Sagræ flu. Hodie *La Rocella* dicitur, Gabr. Barrio authore. Principatus titulo gaudet, habetque Caſtrum munitum, ad mare Ionium. Ovid. *Met.* 15.

> *Linquit Japygiam, laevisq; Amphiſſia remis*
> *Saxa fugit.* ————

Amphiſſene, regio minoris Armeniæ, Steph. *ex Strabone.*

Amphiſthenes, vir Lacedæmonius, qui cùm Dianæ ſacra faceret, in furorem converſus eſt. Pauſan. *lib.* 1.

Amphiſtides, vir quidam tantæ ſtultitiæ, ut ignoraret utrum ex parente eſſet prognatus, & cùm magno Arithmeticæ addiſcendæ ſtudio flagraret, ultra quinarium tamen numerando procedere non potuerit. Ariſtot. *Problem. ſect.* 10.

Amphiſtratus, & *Rhecas*, Laconum duces fuere, qui Heniochiam inhabitarunt, quam ſic dictam ſcribunt, quòd hi aurigæ Caſtoris & Pollucis eſſent, quos Jaſon plurimis locis præfecit. Juſtin. *l.* 42. *c.* 3. Strabo *lib.* 11. Item *Amphiſtratus*, nomen Statuarii cujuſdam. Plin. 36. 5.

Amphitheatrum Statilii Tauri, cujus meminit Suet. in Calig. nunc ferè dirutum jacet.

Amphitheatrum Veſpaſiani, hodie *Coliſeo*, à Veſpaſiano Aug. extructum, Suet. à Domitiano inſtauratum, figuram habet ovalem, malè habitum à Gothis, aliiſque ultimo ſeculo, ſenſim deficit, mediaque ejus pars ferè diruta jacet. Hujus meminit Mart. *l.* 1. epigr.

> *Hic ubi conſpicui venerabilis Amphitheatri*
> *Erigitur moles, ſtagna Neronis erant.*

Amphithemis, Thebanorum dux, qui bello Græciæ Lacedæmonios implicavit. Plut. *in Lyſandro*, & Pauſ. *lib* 3.

Amphitheus, Cereris quidam Athenis Sacerdos, qui apud Ariſtophanem in Acharnenſibus ſuum genus à Cerere deducit,

hoc

hoc modo. Amphitheus antiquior, natus eſt ex Triptolemo & Cerere, ab iſto deſcendit Celeüs, qui in matrimonio habuit aviam hujus Amphitheï Phænareten, cujus filius erat Lycinus, pater Amphithei. Verùm Scholia notant, iſtas Genealogias alterâ à Comico, ad irridendum Euripidem, inſtitutas, qui in ſuis fabulis certam generis ſeriem promittit.

Amphithoe, nympha marina Nerei & Doridis filia, ut poſt Heſiodum tradit Hyginus *in Fab. Poeticon*, ab *utrinq; curſitando* ſic dicta.

Amphitrite, Nerei, vel Oceani, & Doridis filia, Neptuni uxor, cujus nuptias cum à principio fugeret, virginitatem ſervare cupiens, miſit ad eam Neptunus Delphinum, qui per varia loca quæſitam tandem ad radices montis Atlantis invenit, &, ut Neptuno jungeretur, perſuaſit. Claudianus 1. *de R. Proſ.*

——— Nereia glauco
Neptunum gremio complectitur Amphitrite.

Hinc à Poëtis maris Dea fingitur, ex qua natus eſt Triton, ut canit Heſiodus. Sumitur interdum pro ipſo mari. Ovid. *Met.* 1.

—— Nec brachia longo
Margine terrarum porrexerat Amphitrite.

Catullus *in Argonaut.*

Illa rudem curſu prima imbuit Amphitriten.

Ita Græci Dionyſ. Periegetes *Verſ.* 53.

Ἀντία Κασπίης πεπτηγμένη Ἀμφιτρίτης.

Nomen deductum videtur παρὰ τὸ ἀμφιτρίβειν τὴν γῆν, hoc eſt, quòd mare terram circumquaque atterat, & quaſi radat. Unde Virgil.

Proxima Circææ raduntur litora terræ.

Et Dionyſ. Perieg. *Verſ.* 61. *de Oceano:*

Ἡ ῥοιὴ ἡ πέζαν ὑπεξέπλευσε [illegible].

Vel ἀπὸ τοῦ τρεῖν, quod eſt terrere. Mare enim circum ſe navigantes pereundi terrore inſequitur. Heſychius, Ἀμφιτρίτη (lege Ἀμφιτρίτη) θάλασσα, ἀπὸ τοῦ φόβῳ περιβάλλειν τοὺς διαπλέοντας αὐτήν. Etymologus. Παρὰ γὰρ τὸ τρεῖν λέγεται Ἀμφιτρίτη, ἡ ἀμφοτέρωθεν φόβον ἡμῖν ἐμποιοῦσα. Ideoque λέγει ὁ Χοιροβοσκὸς καὶ Ὠρίων, διὰ τῆς ι διφθόγγου γράφεσθαι debere. Joannes verò Diaconus *in Allegoriis*, quas ad Heſiodi Theogoniam ſcripſit, aliam profert ab his diverſam etymologiam: Ἀμφιτρίτη δὲ, inquit, λέγεται ἡ θάλασσα, [illegible] διὰ τὸ ἀμφὶ τοῖς στοιχείοις τρίτην λαχεῖν τάξιν. Τὸ πῦρ γὰρ πάντων ὑπέρκειται, εἶτα ὁ ἀὴρ τέτακται, καὶ τότε τὸ ὕδωρ τρίτον ἐστίν. Eadem habet & Tzetzes, ſeu quiſquis eſt vetus Heſiodi Scholiaſtes, *pag.* 303. *edit. Heinſ.* Euripides *in Cyclope* aquam nominat *Amphitritem*, quæ Neptuni uxor dicitur, qui eſt ſpiritus per univerſam aquæ molem diffuſus, & tanquam anima ipſius elementi aquæ. *Amphitrite* autem eſt corpus & materia humoris omnis, qui intra terram includitur.

Amphitrope, pars Antiochidis tribûs. Steph.

Amphitryo, princeps Thebanus, Alcæi filius, Herculis pater. Vide *Alcmena*. Hinc *Amphitryonides*, patronymicum pro Hercule apud Poëtas, & per epentheſin τοῦ a *Amphitryoniades*, qui licet Jovis filius, tamen Amphitryonis putabatur, unde Catullo *Falſiparens* dicitur *epigr.* 69. Virg. *Æn.* 8.

Interea cùm jam ſtabulis ſaturata moveret
Amphitryoniades armenta, abitumq; pararet.

Prop. *lib.* 4. *eleg.* 10.

Amphitryoniades quâ tempeſtate juvencos
Egerit a ſtabulis, ô Erythea tuis.

Vide Heſiodum *in Scut. Herc.* & Plaut. *in Amphitr.*

Amphitus, & *Telchius* Dioſcurorum aurigæ, à quibus Heniochorum gens ortum habuit. Straboni verò *lib.* 11. *Amphiſtratus*, & *Rhecas* appellantur.

Amphora, fluviolus, ſeu potius rivus Forojulienſis prov. in Italia. Cadit in mare Adriaticum, prope Aquilejam.

Amphorites, genus certaminis in Ægina Æaci, viz. exercitii literarii, ubi bos præmium fuit Dithyramborum poëtis, qui præclarius in Dionyſium cecinissent. Nat. Comes.

Amphoterus, claſſi ad oram Helleſponti, ab Alexandro, Præfectus. Curt. *l.* 3. 4.

Amphryſus, Theſſaliæ fluv. vel Magneſiæ, juxta quem Apollo pavit armenta regis Admeti. Lucanus *lib.* 6.

——— Et flumine puro
Irrigat Amphryſus famulantis paſcua Phœbi.

Virg. *Georg.* 3. *—— Te memoranda canemus*
Paſtor ab Amphryſo. Ovid. *Met.* 1.
Apidanusq; ſenex, lenisq; Amphryſus, & Æas.

Alius eſt ejuſdem nominis in Phrygia, reddens mulieres ſteriles. Plin. 32. 2. Hinc *Amphryſiacus*. Statius:

Aut Amphryſiaco paſtor de gramine carpſi.

Eſt etiam urbs Phocidis. Steph. *Amphryſia Vates* apud Virg. *Æn.* 6. ponitur pro Sibylla.

Ampius Flavianus, prænomine *Titus*, conſularis legatus Pannoniæ, dives ſenex in partibus Veſpaſiani. Tacit. *hiſt.* 2. 86. à *Cornelio Fuſco* inductus, non quia induſtriâ ejus egebat; ſed ut conſulare nomen, ſurgentibus tum maximè partibus, honeſtâ ſpecie prætenderetur. Seditioni militum objectus nullo crimine: ſed jampridem inviſus, turbine quodam ad exitium poſcebatur: propinquum Vitellii, proditorem Othonis, interceptorem Donativi clamitabant. Nec defenſioni locus, quanquam ſupplices manus tenderet, humi plerunque ſtratus, lacerâ veſte pectus atque ora ſingultu quatiens. Quem vix injectis catenis periculo ſubtraxit Antonius. ibid. *cap.* 13. Fulvius tamen Urſinus conjunctim legit *Tampium Flavianum*, additque *Tampiam* familiam ex denariis & antiquis titulis notam: cui libenter adſenſum præbemus.

Ampre, opidi nomen apud Plin. *l.* 6. *c.* 8.

Ampſaga, caſtellum in Numidiâ. Mela. 1. 6. ubi aliqui *Ampſe*. Sed nuſquam terrarum hoc nomen reperias. Vaticanus, aliique codd. legunt, *Et Ariſa caſtellum*. Ordo autem ipſe docet legendum hic eſſe *Quiſa*, vel *Quiza*, uti repoſuit Vir doctiſſ. Is. Voſſ.

Ampſaga, fluv. Africæ Cirtam urbem alluens. Hodie *Suf Gemar* Lud. Marmolio dictus. Hujus oſtia diſtant Algeriâ 138. m. p. ab Igilgili 18. mill. *Suffegmar* quibusdam etiam dicitur, & meliùs.

Ampſalis, *Albaſequia*, Sarmatiæ Aſiaticæ civitas. Ptol.

Ampſanctus, *Mufiti*, ſub opp. *Fricento*, locus Italiæ, in Hirpinis, Vid. etiam *Amſanctus* & *Anſancti Vallis*.

Ampulla, ordo equit. à Clodovæo I. inſtitutus, de quo Vid. Gaguin. Aimon. *l.* 1. *c.* 16. Hincmar. *in Vita S. Remigii.*

Ampuniana, opp. Inſ. Corſicæ, in parte Orientali.

Ampurdania, Principatus, Hiſp. Unde Arragoniæ Regum primogeniti titulum ſumebant. Ejus præcipua urbs eſt Girona. Boterus, *in relatione Hiſp.* Davity, *deſcr. Hiſp. p.* 153.

Ampycides, Mopſus Ampycis fil. Ovid. *Met.* 8.

Ampycidesq; ſagax, & adhuc à conjuge tutus
Oeclides Idem *Met.* 12.
Nec tu crediderts tantùm cecinisse futura
Ampyciden Mopſum.

Ampyx, nomen viri proprium, Ovid 12. *Met.*

Ampyca quid referam, qui quadrupedantis Oecli
Fixit in adverſo cornum ſine cuſpide vultu?

Erat autem *Ampyx*, Mopſi pater. Orpheus *in Argon.*

Καὶ Μόψος Τιταρήθεν, ὃν Ἄμπυκι νυμφευθεῖσα
Χαονίῳ ὑπὸ φηγῷ Ἀρέγγωνις ἐξελόχευσεν.

Quanquam Scholiaſtes Apollonii *Ampycum* eum vocat, *in illud lib.* 1.

Ἤλυθε δ' αὖ Μόψος Τιταρήσιος, ὃν περὶ πάντων
Λητοΐδης ἐδίδαξε θεοπροπίας οἰωνῶν.

Ἄμπυκος ἦν, inquit, ὁ Μόψος, ὁ Τιταρήσιος, μητρὸς δὲ Χλωρίδος. Ubi vereor, ne errorem commiſerit, patriam ejus pro patre ſumens. Mopſus enim erat è Titaro, opido, ſeu monte Theſſaliæ. Item *Ampyx*, Patrenſis quidam nobilis. Pauſan. *lib.* 1.

Amram, Lat. *pop. excelſus*, vel *manipulus eorum*, aut *cum excelſo* filius Koath, filii Levi, Moſis pater Exo. 6. 18. Natus eſt A. M. 2386. Denatus, 2522. Alex. Polyhiſtor, *apud Euſ. l.* 9. *c. ult. de P. E.* Ἀμαράμης Joſepho dicitur *Ant. lib.* 2. quem vocat unum τῶν ἐν γεγονότων παρὰ τοῖς Ἑβραίοις, *c.* 2. 5. V. Torniel. Salian. Spond. A. M. 2386. 2522.

Amraphel, Lat. *loquens ruinam, occultum*, vel *judicium*, Rex Senaar, Gen. 14. Torniel. A. M. 2118. *n.* 2.

Amri, per א, Lat. *amarus*, vel *dicens*, ſive *exaltatio*, aut Syriacè, *aries*, pater Zacchur, Nehem. 3.

Amri, per ע, Lat. *manipulus*, vel *dominium*, ſive *populus rebellis*, vel *amarus*, princeps militiæ ſuper Iſrael, rex tandem conſtitutus, impietate prædeceſſorum nulli ſecundus, Samariæ ſedem regni conſtituit. Obiit A. M. 3117. regni 12. Vid. 3. Reg. 16. Mich. 6. Sed legendum *Omri*. Joſ. *Antiq. l.* 8. *c.* 7. Sulp. Severus, *hiſt.* 5. *l.* 1. Item pater Athaliæ, matris Ochoziæ, filii Joram. 4. Reg. 8. Et fil. Bechor filii Benjamin. 1. Par. 7.

Amrinum locus, *Widloch*, nunc in Weſtphal. teſte Alberto Stad.

Amrema, *Amrom* & *Amrod*, Inſ. Daniæ, in ora Duc. Sleſvicenſis & mari Germanico. Alius eſt *Amerum*

Amſanctus, locus in medio Italiæ apud Hirpinos, ſulfureas habens aquas, quæ quòd undique ſilvis, anguſtiiſque clauſæ ſint, tam peſtilentem emittunt odorem, ut propius accedentes necentur. Hinc factus locus fabulæ, *In Amſancti Vallibus Inferorum ſpiraculum eſſe* Cic. 1. *de Divin. Quid enim? non videmus, quam ſint varia terrarum genera? ex quibus & mortifera pars quædam eſt, ut Amſancti in Hirpinis, & in Aſia Plutonia, quæ vidimus.* Virgil. *Æn.* 7.

Eſt locus Italiæ in medio ſub montibus altis
Nobilis, & famâ multis memoratus in oris
Amſancti valles; denſis hunc frondibus atrum
Urget utrinque latus nemoris, medioq; fragoſus
Dat ſonitum ſaxis, & torto vortice torrens.

Claud. *de R. Proſ. lib.* 2.

Tunc & peſtiferi pacatum limen Averni
Innocuæ tranſiſtis aves, flatumq; repreſſit
Amſanctus. ———

Plin. 2. 93. *Alii Charonææ ſcrobes mortiferum ſpiritum exhalantes. Item in Hirpinis Amſancti ad Mephitis ædem locum, quem qui intravere moriuntur.* Hinc Sidonius explicandus *l.* 3. *ep.* 13. ubi lepidè cujuſdam naſum taxans, ait: *Nares circumſedentium ventilata duplicis Amſancti peſte funeſtat*, id eſt, duo naſi foramina referunt Amſanctum & Mephitim.

Amſtela, fluviolus Hollandiæ. Amſtelodamum, Urbem celeberrimam, alluit; & ibi in æſtuarium *het Ye* ſe exonerat.

Amſtelredamum, vel *Amſterodamum*, originem trahit à Caſtro

ad fluv. Yam, quod Dominorum ab Amſtel erat, unde fluvio nomen. Olim piſcatorum ſedes, nunc florentiſſima, & primaria Hollandiæ civitas, mercimoniorum, ſitûſque causâ toto orbe celebris, formâ oblongâ, & fere triangulari, Venetiarum inſtar, marinis aquis circumluitur; Loci ratione inexpugnabilis; Maximis navigiis frequens eſt, quæ Anglicis, Hiſpanicis, &c. mercibus onuſta, maximo numero intra civitatis mœnia recipi, exonerarique poſſunt. Pollentes opibus cives habet, adeò ut licet 300. quandoque navium claſſis uno eodemque tempore appellat, ingentis pretii merces conferens, earum tamen omnium promptiſſimi hic inveniantur emptores, qui ſtatim vel numeratâ pecuniâ, vel aliarum mercium permutatione, omnia externarum navium bona comparent, ut, vel ſexto etiam die, itineri ſe rurſus committere queant. In Burſa ejus, ut vocari ſolet, omnis generis nationes ex toto orbe huc convolantes viſuntur. Moretio *Miraculum mundi* ob pulchritudinem, opeſque dicta. Hinc in domeſticæ ſupellectilis nitore, cùm univerſæ Hollandiæ, tùm huic imprimis civitati palma debetur. Omnia ejus ædificia maximis alni lignis innituntur, ut plus ſumptuum in fundamenti collocationem, quàm ſuperioris ædificii conſtructionem, impendatur. Lanificio etiam claret; ſed omnium religionum miſcella non parum laudis tantæ urbi deterit. Vulgò *Amſterdam*. long. 26. 34 lat. 52. 30. Capta fuit à Batavis, ſub Guilielmo Naſſovio, an. 1578. poſt longam obſidionem; Vixque 2 milliar. Germanicis diſtat a mari Auſtrino. Vid. Cluver. Itinerarium Payeni, p. 5. Deſcript. Amſtelodami Belg. & Germ.

Amſterodamum novum, Urbs Americæ ſeptentr. in novo Belgio, ad oſtia flu. *de Nort*, hiſce ultimis temporib. extructa, & primaria effecta hujus tractus, ſub Batavis, cum portu capaci & munito.

Amſterodamum, Inſ. maris Glacialis, in ora Occid. regionis Spitzbergæ. Belg. *Amſterdamſche eylandt*. Item. Inſ. Maris Indici, verſus Terram Auſtralem incognitam, ab Hollandis his temporibus nomen ſortita. Parvi circuitus eſt, & media inter nov. Hollandiam & Inſulam Madagaſcar. Altera porro Inſula, in mari Pacifico, prope Inſ. *Roterodamum* dictam, inter Peruviam & Inſulas Salomonis, ab Hollandis recens detecta & ſic dicta. Etiam, Aſiæ Inſula, in mari Sinico, à Batavis ſic dicta paucis ab hinc annis, q. media inter Japoniam & Formoſam Inſ.

Amuchi, nomen apud Indos Præſidum & Paſtorum illorum Chriſtianorum, qui à S. Thoma nomen habent. Quorum ingens in montanis Malabaricis numerus, Itiner. *Archiep. Goenſis*, *l.* 2. *c.* 9. P. d. Valle. *Itiner. Tom.* 4.

Amudaſa, urbs Africæ propriæ, ſeu Byzacenæ prov.

Amulius, rex Albanorum, Procæ fil. Numitoris frater natu minor, quem imperio pepulit, filiumque ejus Lauſum necavit. Filiam verò Iliam, Veſtæ ſacerdotem fecit, ut ſpem ſobolis auferret. Occiſus fuit à Remo & Romulo, & regnum avo Numitori reſtitutum. Ovid. *Faſt.* 3.

Romuleoq́ cadit trajectus Amulius enſe.

Idem Ovidius *Metamorph. lib.* 4.

Proximus Auſoniæ injuſti miles Amuli
Rexit opes: Numitorq́ ſenex amiſſa nepotum
Munere regna capit.

Diverſimodè vero a diverſis hæc hiſtoria narratur, præſertim ab Euſebio, Plutarcho, Livio, Floro, Dionyſ. Hal. & Eutropio.

Amulius, pictor nobilis, qui Minervam depinxit. Plin. *lib.* 35.

Amulius Serenus, Primipilaris in cohortibus Prætoriis. Tac. *Hiſt.* 1. 31.

Amundus, vel *Hamundus*, Rex Sueciæ, animoſus, cui Uffo ſucceſſit. Alii addunt *Amundum* dictum *ſenem* vel *carbonarium*, cui fil. naturalis cognom. ſucceſſerit, contra Regni leges. Erie. Pomeranus. *Hiſt. Suec.*

Amurathes I. Turcarum Imper. Solimanno I. fratri ſucceſſit. Hic in Europam ſtatim tranſgreſſus, Adrianopoli ſedem Imperii fixit. Dein Macedoniæ orâ vaſtatâ, Bulgarorum Principem & Serviæ Deſpotam vicit, cum cujus filio fœdus iniit, acceptâ ejus ſorore. Dein cum Johanne Palæologo amicitiâ contractâ, Myſiam infer. ſub jugum miſit, Baſſas rebelles coërcuit, filium ſuum, qui cum Græci Imper. fil. ad parentes regno pellendos conjuraverat, excæcavit. Poſtmodum in pugnâ contra Eleazarum, Triballorum Principem, ſagittâ ictus victor occidit. An. C. 1388. imperii 23. trigintâ ſeptem præliis feliciter commiſſis inclytus. Leuncl. *hiſt. Muſulm. l.* 5 Chalcondilas, *l.* 1. Baudier.

Amurathes II. Mahometis I. patris ſucceſſor, Muſtapham, Bajazethi fil. prælio vicit, Conſtantinopolim fruſtra obſedit, Muſtapham alterum, à Græco Imper. denuo ſibi oppoſitum, fudit, & Theſſalonicâ Venetis ereptâ, Caramaniam aggreſſus, Sperendoviam cepit, Belgradique obſidione fruſtra tentatâ, Boſſinæ Principem ſibi tributarium reddidit, ut & Johannem Caſtriotum, cujus quinque filios ſibi obſides miſſos, contra datam fidem, circumcidit, imò quatuor priores mox veneno ſuſtulit. Dein Tranſylvaniam cùm invaſiſſet, à Joh. Hunniade ad Pacis leges adactus eſt. Quas cùm ſuaſu Juliani, Legati Pontificii, Chriſtiani priores violâſſent, cruentiſſimo prælio A. C. 1444. illos devicit tabulis fœderis cœlum verſus extenſis & Jeſu perfidiæ Chriſtianorum vindice invocato. Captus ipſe Rex Ladiſlaus, cùm fermè jam victor eſſet, ejuſque decollati caput per Græciam circumlatum. Dein Joh. Huniadem, viginti millibus cæſis, in fugam conjecit. Sed à Georg. Caſtrioto, *Scanderbeg* dicto, qui Turcis elapſus paternas ditiones receperat, tantopere vexatus eſt, ut omiſſo reliquum vitæ in pace, inter Zichitas religioſos Turcas, vivendi propoſito, in Albaniam revolarit, & denuo Crojam, quam jam antea fruſtra tentaverat, obſederit, ſed, an apoplexiâ, an mœrore animi, ibidem mortuus. A. C. 1451. Imp. 31. Leuncl. 14. Phranz 3. 2. Chalc. 7.

Amurathes III. fil. Selimi II. occiſis quinque fratribus, thronum conſcendit, Maximil. Imper. impedivit, ne Poloniæ regnum obtineret. à Perſis ſæpius fugatus. Croatarum quietem ſollicitavit, 10000. Turc. amiſſis. Dein cum Rodolpho II. Imper. ipſi res fuit, cujus ducum alter, Baro de Tauffembach, ſtrenuè rem geſſit, alter Comes ab Hardek Javarinum prodidit. Tandem Janizeris & Tranſilv. Valachiæ, Moldaviæque Vaivodis turbas cientibus, præ tædio vitam finiit. An. C. 1595. æt. 48. imper. 20. Continuatio Chalcond. Baudier.

Amurathes IV. fil. Achmeti, fratri Oſmanno ſucceſſit, Anno Chriſti 1623. æt. 15. Contra Perſas, Arabes, Polonos, Coſacoſque infelix. Obiit, ex nimio potu, A. C. 1640. imper. 16. Idem.

Amurgus & *Amurgo*, Vid. *Amorgus*.

Amus, Cariæ civitas Ἄμος Steph. Item, Lacus Aſiæ, in Tartaria & reg. Zagathaja, teſte M. Polo.

Amyca, Cœleſytia ab Hebræis עמוקה *Amuca*, à Syris עמיקא *Amyca*, id eſt, *profunda* dicebatur. Unde Ἀμύκης πεδίον Polybio *lib.* 5. ubi de Oronte fluvio: Τὴν ἀρχὴν τοῦ ῥεύματος λαμβάνων ἀπὸ τῶν κατὰ τὸν Λίβανον, καὶ τὸν Ἀντιλίβανον τόπων, καὶ διαφέρων τὸ προκείμενον Ἀμύκης πεδίον, ἐπ' αὐτὴν ἵεται τὴν Ἀντιόχειαν.

Amyci portus, locus in Ponto, Amyco Bebrycum rege interfecto clarus. Plin. 6. 44. Cujus tumulus lauro tegebatur, quam inſanam vocabant, quoniam, ſi quid ex eâ decerptum navibus inferretur, jurgia fiebant, donec abjiceretur. Unde Δάφνη μαινομένη Arriano dicitur. Hodiè *Lamia*, & *Scala marmorea* dici, ſcribit Gyllius *in ſuo Boſphoro*.

Amycla, una ex filiabus Niobes, quam tradit Pauſanias cum Melibœa ſorore ſervatam, imploratâ Latonæ veniâ. Homerus tamen omnes interiiſſe ſcribit, *Iliad.* Ω.

Amyclæ, urbs Italiæ, inter Cajetam & Tarracinam, à Laconibus, Caſtoris & Pollucis comitibus, condita, & ab Amyclis Laconiæ ſic appellata. Cujus cives, cùm, ſecundùm Pythagoreorum ſectam, ab eſu carnium, & animalium cæde abſtinerent, ſerpenteſque ex vicinis paludibus natos occidere nefas putarent, ab iiſdem ſunt interempti. Ubi adhuc ſpecus Amyclæum, *Sperlunga* vulgò, ex quo mare Amyclæum *mare di Sperlunga*. Plin. *l.* 3. *c.* 5. à muribus deletas ſcribit. Et *l.* 8. *c.* 29. ab hoſtibus captas hoc modo: Cùm frequenter hoſtium adventus falsò nunciaretur, legibus cautum eſt, ne quis porro hanc famam ſpargeret. Unde poſtea ex improviſo captæ ſunt Amyclæ. Hinc Proverbium: *Loqui volo, nam ſcio Amyclas tacendo periiſſe.* Unde etiam *Tacitæ* dictæ Virgilio, *lib.* 10.

—— Tacitis regnavit Amyclis.

Vid. Serv. *in hunc loc.* Catullus Urbicarius, *in Pervigilio Veneris*, quod alii Petronio adſcribunt:

Perdidi Muſam tacendo, nec me Phœbus reſpicit:
Sic Amyclas, cùm tacerent, perdidit ſilentium.

Silius Italicus *lib.* 8.

—— Quaſq́ evertêre ſilentia Amyclæ.

Unde *Amyclas vivere*, pro Amyclarum more ſilere, Auſonius dixit Profeſſor *carm.* 12.

Taciturnè Amyclas qui ſilendo vixeris.

Sunt tamen, qui Fatum hoc Amyclis Laconicis tribuant: De quibus paulo poſt.

Amycla, urbs erat Auruncorum pop. Italiæ & Latii, in ora maritimâ. Hinc olim ſinus Amyclanus, qui eſt Cajetanus & Formianus, nunc *Golfo di Gaeta* dicitur.

Amycla, Peloponneſi civitas, Caſtoris & Pollucis patria, canum nobilitate celebris. Unde Virg. *l.* 3. *Georg.*

Armaq́, Amyclæumq́ canem Creſſamq́ pharetram.

Una ex iis urbibus, quas olim Lacedæmonii centum tenuere, inſtitutis etiam communibus ſacris pro ſingularum ſalute, quæ Hecatombas ab earum numero vocabant. Nomen indidit *Amyclas* Lacedæmonis filius, cujus matrem Diomedam Interpres Nicandri nominat. Amyclis autem, ut in totâ ferè Laconiâ, Apollo colebatur, uti poſtea docebimus, in *Amyclæus*. Hæ Amyclæ ab Ovidio vocantur *armiferæ*, *de Art. Am.* 2. 1.

Talis ab armiferis Priameius hoſpes Amyclis
Candida cum rapta conjuge vela dabat.

Item *antiqua* ab eodem, *Met. lib.* 8.

Et quos Hippocoon antiquis miſit Amyclis.

Item *Ledæa* Statio 7 *Theb.*

Parrhaſiumq́ nemus, Ledæaſq́ ibis Amyclas.

Item *tetricæ*, à ſevera Pythagoræorum ſuperſtitione eidem Silv. *l.* 5.

—— Tetricis Alcman cantatus Amyclis.

Therapnææ vocantur à Martiali, *lib.* 9.

Iſta Therapnæis ſi forma fuiſſet Amyclis.

Etiam *Taygeta*, à monte Taygeto, ad cujus rad. ſitæ, olim quoque

Lemme

Lemma, In Laconia prov. prope Eurotam fluv. Nunc *Vordona*, Nigro teſte, appellatur. long. 48. 56. lat. 35. 48.

Amyclæi, coloniam miſerunt in Cretam. Onuphrius.

Amyclæum, civitas, & portus Cretæ. Steph.

Amyclæus, Apollo ſic dictus, propter Amyclas, ubi eſt templum ei dicatum, opere, divitiiſque præcipuum, in loco omni arborum, ac frugum genere refertiſſimo, Vid. Pauſ. *l.* 3. Strab. *l.* 8. Hinc propter arborum pulchrarum copiam, Amyclæ Statio *virides* vocantur. *Theb. lib.* 9.

—Hunc virides non excipietis Amyclæ.

Herbas ejus commendat Val. Flaccus *lib.* 1.

Vectorem pavida Caſtor dum quæreret Helles,
Paſſim Amyclæâ pingueſcere Cyllaron herbâ.

De Apollinis autem fano ſunt & hæc Strabonis verba *lib.* 8. Ὑπερκείμενος δὲ τοῦ Ταϋγέτου ὁ Σ... ἐν μεσογαίᾳ, καὶ Ἀμύκλαις, ὅπου τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερόν. Hinc Amyclæ *Apollineæ* Statio dicuntur, *Thebaid. lib.* 4.

Hujus Apollineæ currum comitantur Amyclæ.

Ubi Lactantius, Luctatius, ſive Lutatius Scholiaſtes, *Amyclæ Laconiæ civitas, ſacra Apollini.*

Amyclæus, Statuarius quidam. Pauſan. *lib.* 5.

Amyclas, Heracleota, Philoſophus Pythagor. Geometriam ſtudioſiſſimè excoluit, Procl. 2 *in Eucl.* Diog. Laert. *in Democrito.* Item, Rex Spartæ, Vid. *Amyclæ.*

Amyclas, Gubernator navis, quæ duodecim ſcalmorum magnitudinem non exceſſit, à C. Julio Cæſare obvoluto capite & privato cultu conſcenſæ: qui cùm tempeſtatis vi ſuperatus retrocedere ſtatuiſſet, Cæſar retecto capite exclamavit, *Cæſarem Cæſarisque fortunam vehis.* Lucanus *l.* 5.

—— Molli conſurgit Amyclas,
Quem dabat alga, toro.

Amycus, Neptuni, & Meliæ nymphæ filius, Bebrycum rex, qui eam conſuetudinem habuit, ut advenas ad certamen provocaret, & inſidiis circumventos ibidem interficeret. Cùm itaque Argonautæ illuc veniſſent, Pollux ab eodem ad certamen provocatus, cognitis inſidiis, ſocios convocavit, & ab iis adjutus Amycum interfecit. V. Theocrit. *in Idyll.* 22. cui titulus Διόσκουροι.

Amycus, Centaurus, Ixionis & Nubis filius Ovid. *Met.* 12.

Primus Ophionides Amycus penetralia donis
Haud veritus ſpoliare ſuis.

Amycus, Æneæ comes. Virgil *Æn.* 1.

Nunc Amyci caſum gemit, & crudelia ſecum
Fata Lyci.

Idem *lib.* 9. *Inde ferarum*

Vaſtatorem Amycum, quo non felicior alter
Ungere tela manu, ferrumque armare veneno.

Frater Dioris Idem *lib. ult.*

Turnus equo dejectum Amycum fratremque Dioren
Congreſſus pedes, hunc venientem cuſpide longâ,
Hunc mucrone ferit.

Amydon, civitas Macedoniæ, in Pæonia regione, ad Axium fluvium, unde auxilia miſſa fuere Trojanis. Hom. *Il.* 2.

Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους,
Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος,
Ἀξιοῦ οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν.

Ubi Schol. *Ἀμυδῶν πόλις Παιονίας*. Ejus meminit Juven. *Sat.* 3.

Hic altâ Sicyone, aſt hic Amydone relictâ,
Eſquilias, dictumque petunt a Vimine collem.

Amymni, Epiri populi. Steph.

Amymone, Danai regis filia, una ex 50. ſororibus, quæ, dum ſe in ſylvis jaculando exerceret, Satyrum percuſſit imprudens, qui, impetu in eam facto, vim ei voluit inferre. Quapropter implorato Neptuni auxilio, ab eo paſſa eſt, quod à Satyro formidârat. Itaque prægnans facta Nauplium peperit. Hanc in ſmaragdo Alexander ſculpi voluit. Strab. *lib.* 8.

Amymone, fons & fluv. Peloponneſi per Argiam reg. fluens in Lernam paludem, ab *Amymone* Danai filiâ nomen habens. Ovid. Met. 2. *—— Quærit Bœotia Dircen,*

Argos Amymonen, Ephyre Pyrenidas undas.

Amyne, collis, mons Falerni, in Campania, vel *Amine*, Vide *Aminea.*

Amynias, Equiſo, equorum mangonio exercendo, rem ſuam apud Athenienſes fregit. V. Ariſtoph Nub. Notus etiam oſor pop.

Amyntæ, Theſprotica gens. Steph.

Amyntas, à Nino decimus ſeptimus Rex Aſſyriorum, regnavit an. 15. ſatis feliciter. Euſeb. *Chron.* Item Rex Lacedæm. qui Athenas Hippiæ obtulit, Herodot *l.* 5.

Amyntas I. poſt Alcetam Patrem, Macedoniæ R. A. M. 3396. à cujus filio Alexandro, cùm Legati Megabyzi, ob inſolentiam, eſſent occiſi, Bubares contra eum miſſus eſt, qui tamen pro hoſte gener ejus evaſit, Juſtin. *l.* 7. *c.* 3. Euſeb. *Chron.*

Amyntas, II. Menelai, vel Tharralei fil. quartus Macedon. rex. Occiſo inſidiis Pauſaniâ, regnum invaſit, donec ab Illyricis ejectus ac ſpei recuperandi regni renuntians, donatâ Olynthiis finitimâ regione, paulo pòſt à Theſſalis in regnum reſtitutus eſt. Cum Illyriis & Olynthiis, Lacedæmoniorum auxilio nixus, rem geſſit. Monitus à filia Euryone, ſibi ab uxore Eurydice perniciem imminere, ſibi proſpexit, obiitque decrepitus. An. regni 24. Ex priore conjuge Alexandrum, Perdiccam, & Philippum Alexandri M. patrem, ex poſteriore autem Archelaum, Aridæum, & Menelaum genuit, Sed Philippus amoris erga fratres oblitus, eos trucidavit, atque ita patri in regno ſucceſſit. Juſtin. *lib.* 7. Diodor. *lib.* 14. 15. Xen. *l.* 5. Nepos & Plut. *in Pelopida.*

Amyntas, III. nonus Macedoniæ rex, regn. an. 50.

Amyntas, IV. decimus ſextus Macedoniæ rex, regn. an. 6.

Amyntas, V. decimus octavus Macedoniæ rex, regn. an. 21.

Amyntas, VI. decimus nonus Macedoniæ rex, regn. an. 45.

Amyntas, Andromenis filius, inter duces Alexandri Magni. Curt. V. 9 fortè is eſt, qui quarto loco inter Chiliarchas, ab Alexandro, donatus eſt, in Satrapene.

Amyntas, unus ex Alexandri ducibus, ad Darium transfuga, qui Perſis ad Iſſon victis, cum quatuor millibus Græcorum ipſum ex acie perſecutis, Aegyptum petiit atque occupare feſtinavit: ſed ibidem, ab Mazace, cum omnibus occiſus eſt. Curt. IV, 13.

Amyntas, Antiochi fil. è Macedonia ſe ſubduxit, non ob aliud, quàm quòd Alexandrum oderat, & propterea ſe viciſſim ei inviſum credebat. Item, fil. Arrabei, contra hoſtes ſpeculatum miſſus Vid. Curt. Arrian. Diodor. Juſtin. Freinshemii *Supplem.*

Amyntas alius, in exercitu Alexandri Magni, Equitum præfectus. Curt. IV. 120 Habuit fratres Simmiam, & Polemonem, amiciſſimus Philotæ, & ideo conjurationis ſuſpicione implicatus ac juſſu regis vinctus. Verùm egregiè ſe defendit, abſolutusque eſt, Idem *l.* . & in locum Clyti, Sogdianis datus Prætor, à Rege *l.* 8. 12.

Amyntas, paſtoris nomen, apud Theocritum, & Virgil.

Amyntas, fecit volumen, quod Σταθμὸς, ſive *manſiones* inſcripſit. Meminit Athen. *libb.* 10. & 12. ubi aliquid de ſepulchro Sardanapali, ejusque epitaphio Chaldaicè ſcripto, ex illo citat: & Ælianus *de Animal.* 17. 17.

Amyntianus, hiſtor. Gr. ſub Marco Antonino Imper. ſcripſit elogium Alexandri M. ſed ineptum. Præterea vitam Olympiadis, item vitas parallelas Dionyſii & Domitiani, Philippi & Auguſti Photius *Biblioth. Cod.* 131. Voſſ. *hiſt. Gr. l.* 2. *c.* 14.

Amyntor, Phœnicis pater Hom *Iliad* 9.

Οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
Φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο.

Ovidius *Epiſt.* 3.

Venerunt ad te Telamone & Amyntore nati.

Idem *Met lib* 8 *verſ* 307.

Hippothousque, Dryasque, & cretus Amyntore Phœnix.

Item Dolopum rector. Ovid. *Met.*

Quem Dolopum rector bello ſuperavit Amyntor.

Item unus ex filiis Ægypti, ab uxore Danai filia, primâ nocte interemptus. Hyginus *in Fab Poëticis.* Item, Pellæus Macedo, Pater Hephæſtionis.

Amyræi, prius *Centauri* dicti, ab urbe Amyro.

Amyraldus Moſes, Salmurienſis Theologus; Edidit Paraphraſin *in Pſalmos*: Conſiderationes *in c.* 7. *Rom.* 8°. Salmurii 1648. In *ad Epheſios*: Vitam Lanovii, cognom, *bras de Fer.* &c. Obiit An. 1665.

Amyrus, vide *Jolcos.*

Amyrgium, campus Sacarum. Steph.

Amyricus campus, locus circa Theſſaliam. Polyb. *lib.* 3.

Amyris, Sybarita, de quo talis hiſtoria narratur. Quum Sybaritæ opibus florerent, quendam Delphos amandarunt, qui de rerum ſuarum ſucceſſu ſciſcitaretur oraculum. Reſponſum eſt autem, tum evertendam fore Sybaritarum fortunam, ubi plus honoris habere cœpiſſent hominibus, quàm Diis. Evenit deinde, ut ſervus à domino vapulans cùm fruſtra ad Deorum aras confugiſſet, pòſt ad heri monumentum confugiens, à plagis liberaretur. Quod ſimulatque conſpexit Amyris, collectis rebus ſuis in Peloponneſum confugit, reliquis interim Sybaritis hominem velut inſanum ridentibus. Inde proverbiali figurâ dici cœptum, *Amyris inſanit*, ubi quis, ſub inſaniæ prætextu, rebus ſuis conſulit, aut, ubi quis ſolus periculum proſpiciens in tempore ſibi cavet, creditus interim vulgò deſipere, ac demum eventus docet, illum unum ſapuiſſe.

Amyrius, Rex Derbicum, cum quo Cyrus major conflixit, in eoque prælio, ſecundùm Cteſiam, cecidit.

Amyrus, Theſſaliæ opidum. Steph. Item fluv. Val. Flaccus *lib.* 2.

Intrantemque Amyron curvas quæſita per oras
Æquora.—— —— ———— —— Inde *Amyricus campus.*

Amyſchanum, loci nomen, Steph.

Amyſtis, Indiæ fluv. qui in Gangem influit. Arrian.

Amyſum, opidi nomen Plin. 6. 9.

Amythaon, Crethei fil. ex Tyro ſuſceptus, homo bellicoſiſſimus, habitus inter nobiliores medicos, Melampodis & Biantis, qui Reges Argivi fuerunt, pater, Virg. *Georg.* 3

—— —— Amythaoniusque Melampus.

Tibullus *Panegyr. Meſſalæ.*

Queis Amythaonius nequeat certare Melampus.

Hunc vel reſtauratorem ludorum Olympicorum, vel augmentatorem credit, Pauſ. *l.* 5. Ab eo dicta *Amythaonia*, pars Elidis. Steph.

Amyron, Thraciæ urbs. Heſych. Ἄμυρον, πόλις τῶν Θρᾳκῶν. Sed ibi legendum Ἀμυδῶν, ut rectè notat Palmerius.

Amyzon, Cariæ urbs. Plin. 5. 19. *Mezo* hodiè, long. 57. 00. lat. 38. 15.

AN.

Ana, Hiſpaniæ fluvius. Vide *Anas*.

Ana, cum ע, Lat. *reſpondens*, vel *cantans*, ſive *affligens*, vel *pauper*. pater Oolibamæ uxoris Eſau, Mulorum, an thermarum inventor? V. Torniel. A.M. 2319. *n.* 10. Gen. 36. Filius item Sebeon, filii Seir Horræi, 1. Par. 2.

Ana, vel Hana cum ה, Lat. *commotio*, vel *motus*, nomen Idoli. 4. Reg. 18.

Ananus, ſummus Sacerdos à Cyrenis conſtitutus. Joſeph. *Ant.* 15. 5.

Anab, Lat. *uva*, aut Syriacè *nodus*, nomen civitatis, ſive montis. Joſ. 11. & 15.

Anabagatha, Urbs Aſiæ Archiep. ſub Patriarcha Antiocheno.

Anabaptiſtæ, hæretici, ſic dicti, quòd infantibus baptiſmum negent, adeòque jam baptizatos ſuo tempore rebaptizent, Thomæ Muntzeri auſpiciis, A.C. 1524. exorti, qui ruſticis totius Germaniæ contra Principes ſuos fruſtra ſuſcitatis, capite plexus eſt. Horum deliria, & ſectas innumeras, in quas ſubdiviſi, vid. apud Prateol. Sander. Meshorium *hiſt. Anabapt.* Genebr. *in Clem.* 7. Inprimis apud Spanhemium, *Diſſertationibus de Origine & progreſſu Anabapt.*

Anabis, fluv. item urbs. Hiſp. Tarr. Ptolem. fortè *Igualada*, ad Noyam amnem, in Catalon. teſte Brietio. Pagus Ægypti. Euſeb.

Anabum, civitas circa Danubium, Ἄναβον. Ptol.

Anabus, opp. Germaniæ, prope Danubium fluv. forſan ubi nunc Neholelium, *Neyhenſel*, in Hung.

Anacaa, pars tribûs Hippothoontidis Steph.

Anacalypteria, dies feſtus fuit poſt nuptias, cùm ſponſa revelabatur, ut ab omnibus conſpiceretur. Munera etiam novæ ſponſæ *anacalypteria* dicuntur Philoſtrato. V. Cæl. Rod. *l.* 21. *c.* 26.

Anace, urbs Achajæ. Steph.

Anaces, Caſtor & Pollux ſic dicti. Vide *Anax*.

Anacharſis, philoſphus Scytha, matre Græcâ natus, *ſapientia admiranda*, quemadmodum ſcripſit Cic. *in* 5. *Tuſcul. ſobrius, continens, abſtinens, & temperans.* Quod mirum eſt, cùm inter Scythas ſolus fuerit doctus, & philoſophus repertus. Unde proverb. de raris hominibus, *Anacharſis inter Scythas.* Floruit Solonis temporibus, cujus imaginibus inſcriptum fuit, *Linguâ, Ventre, Pudendis abſtinendum eſſe:* Scripſit de LL. Scytharum, & vitæ fragilitate. Plinius tradit, eum inveniſſe rotam figuli, cujus circuitu vaſa formantur. Ibat nudis pedibus, dormiebat in terra, & famem pro pulmento habuit. Leges aranearum telis quàm ſimillimas eſſe dicebat. Interrogatus, quo pacto quis abſtemius fieret, reſpondit, Si ebrioſorum motus ſibi ante oculos ponat. Pecuniam, faſtumque contempſit. Ardalus Anacharſim aliquando allocutus, interrogavit, An apud Scythas tibicinæ eſſent? qui ex tempore reſpondit, Ne vites quidem apud eos eſſe. Rurſumque Ardalo dicente, Atqui Dii ſunt Scythis? Omnino, inquit Anacharſis, iique intelligentes humanæ linguæ. Neque Scythæ putant, quod Græci, qui quanquam Scythis eloquio præſtare ſe cenſent, tamen Deos oſſium & lignorum ſonos, quàm humanam vocem libentius audire opinantur. Plut. *in Convivio* 7. *Sapientum.* Tandem verò ſacra Deæ Matris, cui votum Cyzici fecerat, vel ut alii, Athenienſium leges apud ſuos introducere conatus, à fratre, ejus loci rege, ſagittâ confoſſus eſt. Diog. Laertius *in Anacharſ.* Vid. ſis illic Menagium, ut & Herodot. *lib.* 4. Cicer. *l.* 5. *Tuſc.* Plin. *l.* 7. *c.* 46.

Anackimoſi, pop. Africæ, in Inſ. Madagaſcar, verſus Orientem, & in Mediterraneis, prope fontes fluv. *Mananghare*, teſte Flacurtio.

Anachis, unus ex Diis Laribus, apud Ægyptios. Hi enim quatuor Lares fuiſſe opinabantur, Dymonem, Tychin, Heroem, & Anachim, quos putabant, ſimulatque in lucem editus eſſet homo, illius pervigilem curam habere. Alex. ab Alex. *lib.* 8. Sed Gregor. Gyraldus *Syntagm.* 15. exiſtimat, hæc nomina corruptè legi, pro Dynamis, Tyche, Eros, & Anance, id eſt, Vis, Fortuna, Amor, Neceſſitas.

Anacindaraxes, Rex Ninives, Pater Sardanapali. Vid. Schol. *in Ariſtoph. Aves.*

Anacium, mons in quo Dioſcurorum fanum. Phavorinus. Hujus etiam meminit Polyænus. In Attica eſt.

Anacletus, Athenienſis, Clementi Papæ, ſucceſſit, An. C. 103. novem pòſt annis Martyrii coronam adeptus. Aug. *epiſt.* 165. Baron. A.C. 103. 106. 112. Platina *in ejus Vita.*

Anacletus, Antipapa, tempore Innocentii 2. à Rogerio Neap. & Siciliæ Rege defenſus, excommunicavit Innocentium, ab eo viciſſim excommunicatus. Ei poſt 8. an. mortuo, A.C. 1138. ſubſtitutus eſt ab aſſeclis Victor 4. paulò pòſt iterum depoſitus. Bernard. *epiſt.* 147.

Anacole, Ægæi maris inſula. Anton.

Anacreon, poëta Lyricus, ex Teïo, Joniæ civitate, circa 61. & 62 Olymp. Euſ. Suid. ut ſcriptis, ita & toto vitæ genere, ſuprà modum laſcivus. Amavit inter cæteros puerum, nomine Bathyllum, inſigni pulchritudine ſpectabilem. Horatius *Epod. Od.* 14.

Non aliter Samio dicunt arſiſſe Bathyllo
Anacreonta Tejum.

Periit ſtrangulatus acino uvæ paſſæ, ut tradit Plin. 7. 7. In honore fuit apud Hipparchum, fil. Philoſtrati & Polycratem Samiorum tyrannum, cujus etiam puerum Smerdiam dilexit. Ælian. 9. 4. Hujus poëma totum amatorium eſt, ut ſcribit Cicero, & laſciviæ plenum. Cæterùm de Anacreonte, unà cum reliquis Græcis, ac Latinis poëtis veteribus, quorum ſcripta extant, nos alibi. L. Loyd. Vid. etiam Herodot. *l.* 3. Pauſ. *in Att. l.* 1. Strab. *lib.* 14. Ælian *hiſt. Var. lib.* 9. *c.* 4. Plin. *l.* 7. *c.* 7. Voſſ. *de Poet. Gr. c.* 4.

Anactoria, urbs ad oſtium Sinus Ambracii, Corinthiis & Corcyræis olim communis, & hinc diſſidiorum frequens materies. Hæc ab Athenienſibus capta, Acarnanas incolas accepit, Thuc. *l.* 1. 2 4. Plin. *l.* 4. *c.* 1. Pauſanias *l.* 5. Auguſtum hanc coloniam Nicopolim, prope Actium, deduxiſſe refert, quod Strab. confirmat, *l.* 10.

Anactoria, civitas Moloſſorum in Epiro, & inſula, quæ poſteà Miletus dicta eſt. Plin. 5. 29. *Anactorium* dicitur Plauto, Straboni, & Plutarcho. *Vonizza*, hodiè. Populi *Anactorii* Thucydidi dicuntur. Silius Italicus *lib* 15.

Hinc & Anactoriâ ſigna oſtentabit in orâ.

Porro *Anactorium*, ut ſcribit Herodotus, fuit templum Cereris in Eleuſine. Pollux pro adyto accipit; ſed tunc eſt ἀνάκτορον. Laurenbergio *Vodizza* eſt Bonditium opp. in eo tractu.

Anadyomene, de qua Plin 35. 10. Venerem exeuntem è mari D. Auguſtus dicavit in delubro patris Cæſaris, quæ Anadyomene vocatur, verſibus aliquot Græcis, & opus, & pictorem collaudantibus. Corruptam hujus inferiorem partem, qui reficeret, non potuit reperiri. Conſenuit hæc tabula carie, aliamque pro ea Nero ſubſtituit, Dorothei manu. Meminere hujus Plut. & Artemidorus *lib.* 2.

Anaa, urbs Cariæ, in orâ occid. contra Samum inſulam ab *Anaâ*, Amazonum unâ, ſic dicta. Populi *Anaitæ* Thucydidi, *Anas* verò Stephano vocantur.

Anatia, Armeniæ majoris opidum, quod ab Euphrate alluitur. Plin. 5. 24.

Anagai, vulgò *Anacujes*, pop. Americæ, in Braſilia, verſus Præfecturam Segerippe, ſub Luſitanis.

Anagallis, Corcyræa Grammatica; ita Suidas, non *Agallis*, ut eſt apud Athenæum. Fieri poteſt, ut anagallidi herbæ fuerit cognominis, ſicut Cicero ciceri, Piſo piſo, Lentulus lenti, Thermus θέρμῳ, &c. Caſaub.

Anagarum, Urbs Duc. titulo inſignis, & victoriâ Petri, cognomento *Crudelis*, Caſtellæ R. contra Henricum Fratrem, An. 1367. ſita eſt, in Rigovia prov. Caſtellæ adjuncta. Aliis *Najera* dicitur.

Anagelum, vulgò *Anaghelum*, opp. Hiberniæ, in Ultonia provin. & Comit. Dunenſi, ad fluv. *Ban.* 20. mill. Angl. ab Armacho in ortum, 10. autem, à Neuvriaco in Boream diſtans.

Anagnia, civitas Hernicorum in Latio, ubi Antonius ſorore Auguſti contemptâ, & Cleopatrâ in uxorem ductâ, monetam feriri juſſit. Virgil. *Æn.* 7. —— *Qui roſcida rivis*

Hernica ſaxa colunt, quos dives Anagnia paſcit.

Silius Ital. *lib.* 8.

Hernicaq; impreſſo raduntur vomere ſaxa,
Queis putris pinguis ſulcarus Anagnia glebâ.

Idem poſtea, *lib.* 12. *Surgit ſuſpenſa tumentis*

Dorſo frugiferis Cerealis Anagnia glebis.

Strabo *lib.* 5. πόλις ἀξιόλογος vocat. Urbs hodie Epiſc. eſt, Alexandri 4. Bonif. 8. Greg. 9. & Innoc. 3. natalibus clara. Populi *Anagnini*. Livio, *lib.* 9. & Plinio 3. 5. Diodoro autem *lib.* 20. Ἀναγνῖται. long. 37. 02. lat. 41. 40. Vid. *Anagninum*.

Anagninum, ſeu *Anagnia in Hernicis*, Vid. ibi. Urbs aliàs Latii, nunc Campaniæ Rom. Ep. ſub Pontif. Semidiruta jacet, à paucis habitata, inter Signiam ad Occaſ. & Ferentium ad Ortum.

Anagnutes, pop. Galliæ, in Aquitania, ubi nunc *Pays d'Aunis*, regio in ora Oceani, inter Pictavien. & Santonen. prov. Vid. *Alnienſis tractus*.

Anagyrus, pars tribûs Erechtheidis, ubi plurima anagyris naſcitur (unde nomen loco eſt) Steph. Et quia frutex iſte teterrimè olet, cùm tractatur, adagio locum præbuit, *Anagyrim* ſive *Anagyrum commoves*: de eo, qui ſibi malum procurat. Alii Anagyrum Genium quendam fuiſſe dicunt, qui, propter ſacellum ſuum violatum, omnes incolas vicinos evertit; & inde adagium ortum, ut apud Ariſtophanem *in Lyſiſtratâ* legitur, referente Suidâ; qui ait, Genium illum, ſenem quendam, qui lucum ſuum inciderat, ſic ultum fuiſſe, immiſſo amore inſano in concubinam ſenis erga filium ejuſdem; qui, cùm non aſſentiretur mulieri, ab ea delatus ad patrem, quòd ſe voluiſſet ſtuprare, à patre præceps è tecto datus eſt, moxque pater facti pœnitens, laqueo ſe ſuſpendit, & mulier demum ſe in puteum præcipitavit.

Anaharath, Latinè *ariditas*, aut *incenſio*, vel *ira*, ſive *hinnitus*, aut *raucedo*: vel Syriacè *ſuffocatio*: civitas in tribu Iſſachar, Joſuæ 19.

Anaitis, dea, quam Armenii imprimis colunt, ita more recepto, ut vel nobilitate præſtantes, ejus miniſterio dedicent filias, quæ inibi corporis pudicitiâ in vulgus datâ, velut inde auguſtiores factæ, mox traduntur viris, nemine non conjugia id genus alacriter admittente. Hujus Deæ Numini dicata ſunt Sacarum feſta, Dies quoque illi dicatus ſacer, *Saca* vocatur. In his ſacris turba virorum, & mulierum vino ſeſe ingurgitabat, vel uſque ad ſtuporem. Celebritatis ratio ex hiſtoriâ eſt. Cyrus, cùm expeditionem in Sacas feciſſet, prælio victus fugit, & caſtris eo loco poſitis, ubi impedimenta reliquerat, paululum quiete refecto exercitu, tabernacula omnium rerum copiâ, ac maximè vino plena relinquens, fugam ſimulat. Sacæ inſequentes, cùm caſtra hoſtium vacua, cibo, potuque plena reperiſſent, ſeſe plus æquo ingurgitarunt. Cyrus reverſus omnes leto dedit, ac diem illum Deæ conſecravit. Strab. *lib.* 11. Ubicunque autem fanum ejus Deæ eſt, ibidem ſtatutum eſt celebrari *Sacaa*, feſtum Bacchicum, per diem, ac noctem, Scythico habitu, potantibus viris, ac mulieribus, atque in vino invicem per joca, & laſciviam concertantibus. Vide Bochartum *Geogr. Sacr. lib.* 4. *cap.* 19. Pauſan. *lib.* 3. à Lydis Dianam hoc nomine cultam ait. Plinius *lib.* 33. *cap.* 4. primam omnium ſtatuam auream huic Deæ ſacratam fuiſſe, Antonii contra Parthos bello fractam, refert.

Analita; Arabiæ Felicis populi. Plin. 9. 28.

Analius, *Atalius*, vel *Aratius*, quintus Aſſyriorum Rex poſt Patrem Ariem, regnavit annos 40. uſque ad *A. M.* 2198. qui erat 160. Abrahami. African. Euſeb. *in Chron.*

Anam & Save Sirei, Rabbini ſec. 8. Sadduceiſmi inſtauratores. Genebr. *in notis, in Chron.* 8. *ſec. p.* 102.

Anamaon, adoleſcens quidam, à quo *Maones* populi dicti.

Anamani, pop. Galliæ Ciſpad. Aliter *Ananes* & *Anamares*, in Italia. Ubi nunc Ducatus Placentinus & Status Buſſeti, in Longob. ſub Duce Parmenſi.

Anamaſcia, Pannoniæ infer. urbs. Anton. *Almaz* dicitur Simlero. *Anamatia* Lazio; quod tamen aliis putatur eſſe *Amantia*.

Anamaſis. Ægypti rex, qui & *Amaſis* dicitur.

Anamelech, Lat. *reſponſio*, aut *canticum Regis*, ſive *afflictio*, vel *paupertas Regis*, Deus Sepharvaim. 4. Reg. 17.

Anamim, Lat. *fons*, ſive *oculus aquarum*, filius Miſraim. Gen. 10. Vide Bochart. *Geogr Sacr.* 4. 30.

Anamis, fluv. Carmanorum, in Perſia. Cadit in Sinum Perſicum. Fortè *Tſindo* hodie.

Anan, Lat. *nubes*, ſive *augurium*, aut *divinatio*, Nomen viri. Nehem. 10.

Anandia, ſeu *Vallis Anandi*, *Anandal*, prov. Scotiæ merid. Cujus caput Ananum, ibi aliàs Selgoviæ pop. Sita eſt inter prov. Nitthiam, ad Occaſum & Eskiam, ad Ortum.

Anandus, vulgò *Anan*, fluv. Scotiæ meridion. in Anandia prov. Ananum alluens, & in ſinum *Solvvay frith* ſe exonerans, verſus mare Hibernicum. Oritur in montibus, prope fontes Cludæ fluv.

Ananelus, infimo loco, Babylone natus, ſummus Judæorum ſacerdos, ab Herode conſtitutus, ab eodemque mox ſacerdotio privatus, ut Ariſtobulus, Mariammes frater, quem Alexandra mater, Cleopatrâ intercedente, ad Pontificatum omni ſtudio promotum ibat, illo potiretur. Joſ. *Ant. l.* 15. 2.

Anani, Lat. *nubes*, ſive *auguratio*, aut *divinatio*, filius Elioenai filii Naariæ. 1. Par. 3.

Anania, vel *Ananias*, Lat. *nubes Domini*, aut *divinatio Domini*, nomen unius ducis regis Oziæ. 2. Par. 26. Item, Socii Miſaëlis & Aſariæ, Dan. 1. & 3. Nomen etiam civitatis, in quâ filii Benjamin habitarunt poſt Babylonicam captivitatem. 2. Eſdr. 11. Nomen item viri cujuſdam, cujus cor dicitur ingreſſus Satan, Actor. 5. De quo vide Cæl. Rhod. *lib.* 2. *cap.* 13.

Anania Laurentius, Calaber Geogr. è civ. Taberna, ſcripſit *de Fabrica Mundi*, Italicè: Qui liber Venetiis an. 1582. prodiit.

Ananias, Damaſci divinitus mandatum accepit, ut Paulo recèns converſo, manus imponeret. Quo facto ille viſum recepit & baptizatus eſt. Actor. 9. & 22. Item Sacerdos quidam, Albino, Judææ Præſidi tam acceptus, ut 10. prædonum libertate filium ejus redimeret, Joſ. *Antiq. lib.* 20. *cap.* 8. Item Poëta Gr. Jamborum auctor, *Ananius* quibuſdam, Voſſ. *de Poet. Gr. & Philol. cap.* 9. §. 6.

Ananum, opp. Scotiæ merid. in Anandia prov. in littore & juxta oſtia Anandi fluv. 15. milliar. Angl. diſtat Carleolo in Circium.

Ananus, I. ſeu *Annas*, Sacerdos ſummus Judæorum, ad quam dignitatem omnes 5. filii ejus ſimiliter pervenerunt. Joſ. *Antiq. lib.* 20. *cap.* 8. Socer Caiphæ. Ejus tempore Johannes Evangelium prædicare cœpit, Joh. 3. 2. Primus ex illis fuit, qui Apoſtolos, poſt reſurrectionem J. C. examinavit, Act. 4. 6.

Ananus, II. fil. prioris, Sadducæus, Sacerdos S. Homo audax & Judicum ſemper ſeveriſſimus. Jacobum Ap. ſuſtulit, ab Agrippa R. Sacerdotio motus, poſtquam 4. ſolùm menſes illo functus fuiſſet. Joſ. *Antiq. lib.* 20. *cap.* 8. Euſeb. *hiſt. lib.* 2. *cap.* 23.

Ananus, III. Sacerdos S. ob prudentiam & pietatem laudatus, Zelotas pellere ſtuduit, ſed ab iis ope Idumæorum, occiſus eſt. Joſ. *lib.* 4. *B. J.*

Ananus, Alexandriæ epiſcopus, poſt Marcum Evangeliſtam, anno primo Neronis. Euſeb. 2. 24.

Anapauomenos, fons de quo Plin. 2. 103. Sic enim ille: *In Dodone Jovis fons cùm ſit gelidus, & immerſas faces extinguat, ſi extinctæ admoveantur, accendit: idem meridie ſemper deficit, quâ de causâ Anapauomenon vocant; mox increſcens ad medium noctis exuberat, ab eo rurſus ſenſim deficit.*

Anaphe, inſula ſponte in mari enata. Plin. 2. 7. Ammianus quoque: *Emerſerunt*, inquit, *Delos, & Hiera, & Anaphe & Rhodus.* Sic dicta ab Argonautis, quia tempeſtate laborantibus intermeſtris Luna ex inſperato illis apparuit. Apollonius *Argonaut. lib.* 4.

—— Ἀνάφην δέ τε λισσάδα νῆσον
Ἴσκον, ὃ δὴ Φοῖβός μιν ἀτυζομένοις ἀνέφηνε.

Vide Steph. *in* Ἀνάφη. Ab hâc inſulâ Apollo *Anaphæus* cognominatus eſt, in quâ colebatur. Anaphe (inquit Vir magnus) Phœnicium eſt ענפה *anepha*, id eſt, *ramoſa* & *opaca*. Unde Apollonius *lib.* 4. *verſ.* 1714.

— Τοὶ δ' ἀγλαὸν Ἀπόλλωνα
Ἄλσει ἐνὶ σκιερῷ τέμενος, σκιόεντά τε βωμὸν
Ποιεῦν

Idem Apollonius βαιὴν νῆσον vocat. Itemque Phavorinus: Βαιὴ νῆσος ἡ Ἀνάφη κληθεῖσα, πλησίον Θήρας. Quæ ſunt verba Scholiaſtis. Itaque fallitur Ortelius, qui ea ſic accipit, quaſi Βαιὴ eſſet proprium hujus inſulæ nomen *Baie*, inquit, *eadem vocatur in Phavorini Lexico*. Cur autem Ægletæ Apollini Anaphæi σὺν τωθασμῷ, *cum deriſione*, ſacrificaverint, & κερτομοῦντες ἀλλήλους, hoc eſt, *ſibi invicem convicianter*, ex Conone diſcat, qui volet, apud Photium *Tmem.* 186. Si Hegeſandro credimus, cùm quidam Aſtypalæenſis duas perdices in hanc inſulam immiſiſſet, τοσοῦτον πλῆθος ἐγένετο, ὡς κινδυνεῦσαι ἀναστάτους γενέσθαι τοὺς κατοικοῦντας, ita Athenæus *lib.* 9. Hodie *Nanfio* dicitur. Ejus meminit Ovid. *Met.* 7.

Hinc Anaphen ſibi jungit & Aſtypaleia regna.

Anapias, vel *Anapius*, vide *Amphinomus*.

Anaphlyſtus, ſeu *Anaplyſtus*, Atticæ municipium, 60. ſtadiis à Thorico, ubi argentifodinæ. Pars Antiochidis tribus, Steph. Urbs Atticæ, Ptolom. in ora maritima Atticæ, *Aſopa*. Per φ. Ptolom. & Ariſtoph. ſcribunt.

Anaplus, ſuburbium Byzantii, ab eo ad 4. m. p. diſtans verſus os Ponti, teſte P. Gyllio.

Anapuia, prov. Venezuelæ, in America merid. aliàs ab Hiſpanis perluſtrata, verſus montes S. Petri & ortum fluv. *Buria*. Diſtat 40. circiter leucis, ab ora maris Borealis, in Ortum.

Anapus, Siciliæ fluvius, juxta Syraco paludem exit. Vid. de illo *fabulam* 6. *lib.* 5. *Metamorph.* Hodiè accolarum ſimplicitate, vulgari vocabulo *Alfeo* dictus. Ejus meminit Theocritus *Idyl.* 1.

Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπω.

Ovid. *Ponticor. lib.* 11. *eleg.* 10.

Quaque ſuis Cyanen miſcet Anapus aquis.

Silius Italicus *lib.* 14.

Et Cyanes, & Anapus, & Ortygia Arethuſa.

Ælian. *Var. Hiſt.* 2. 33 Καὶ ἐν Σικελίᾳ δὲ Συρακούσιοι τὸν Ἄναπον ἀνδρὶ εἴκασαν, τὴν δὲ Κυάνην πηγὴν γυναικὸς εἰκόνι ἐτίμησαν. Situm ejus indicemus ex vetuſtis ſcriptoribus. Thucyd. *lib* 6. Καὶ οἱ μὲν Συρακούσιοι ἐξελθόντες πανδημεὶ ἐς τὸν λειμῶνα, παρὰ τὸν Ἄναπον ποταμὸν, ἐξέτασιν ὅπλων ἐποιοῦντο, hoc eſt, *Syracuſani omnem populum, ex urbe in pratum juxta Anapum flumen egreſſum, recenſuerunt.* Pratum iſtud eſt ſupra Syracam paludem, inter Anapum, ſive, ut nunc vocant, Alpheum, & Neapolim. Planiùs Plut. *in Dione*: Δίων. [illegible] ὡς τὸν Ἄναπον ποταμὸν ἧκεν, ἀπέχοντα τῆς πόλεως δέκα σταδίους. In hujus quoque fluminis vocabulo enodando grammatici ineptias ſuas exercuerunt. Sic enim Theocriti Scholiaſtes: Ὁ δὲ Ἄναπος ποταμὸς ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας. Ἄναπος δὲ εἴρηται, ὡς ἄπιον πίνειν ὄν, καὶ βλιχρὸν ἔχων ὕδωρ, ἢ παρὰ τὸ τοῖς ποσὶ μὴ διαβατὸν εἶναι. Quæ cùm falſa ſint, & ἀσύστατα, videant petitiores, annon ab ענב *anab*, id eſt, *ab uvâ*, deducatur Anapi nomen? Uvis certè fertiles agros fuiſſe Syracuſanos, circa Anapum, vel ex Theocrito colligere eſt, qui cùm in Homero legiſſet, terram Cyclopum ferre vinum ἐριστάφυλον, putavit agi de ſolo circa Anapum, quia utrobique par fertilitas. Unde eſt, quòd Idyll. 7. Polyphemo ad Anapum metatur ſedes. Verba ſunt:

Ἆρά γε πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάπῳ
Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον ὃς ὤρεσι λᾶας ἔβαλλε.

Item fluvius Epiri, juxta Stratum urbem fluens, ab eâ 10. ſtadiis diſtans, teſte Thucydide.

Anaquitus. Campus Americæ, in Peruvia & reg. Quito, ubi ingens prælium commiſſum, inter Proregem Peruviæ & Pizarrum Hiſpanos, magnâ utrinque clade, an. 1546.

Anariaca, populi ad mare Caſpium incolentes, ortum verſus. Strabo. *Anariaci* Plinio.

Anarium, opp. Armeniæ maj. inter Arſametem fluv. & Arſanium lacum.

Anarryſis, ſecundus dies Apaturiorum (vide *Apaturia*) quo ſacrificabant Tribules Jovi Sodali & Palladi. Nam ut Schol. Ariſtophanis exponit, & ex eo Suidas, *ἀναρύειν* eſt *ἀνθύειν*, & Sudas *ἐπιτελεῖν*. Atque hoc eſt, quod Homerus dicit *ἀυερύειν*, id eſt, *ἀνατρέπειν*, *reſupinare*. Nam ſi quando Diis ſuperis ſacrificabant, hoſtiam reſupinabant, ut cœlum intueretur. Euſt. *ad Il. α.* Ἐπεὶ Ἕλληνες, οἱ μὲν τοῖς ἄνω θεοῖς ἔθυον, ἀνακλῶντες τὸν τοῦ ἱερείου τράχηλον ὥστε ἐφορᾶν εἰς οὐρανόν: Ἐνὶ μέντοι Ἥρωσι, ἢ ὅλως τοῖς κατοιχομένοις ἔθυον, κάτω τὸ ἱερεῖον ἔσφαξαν. Ritum hunc optimè declarat Sophocles *in Ajace Flagellifero*, quem furore correptum in pecudes ſævientem inducit: Καὶ τὰς μὲν εἴσω ... τὰς δ' ἄνω τρέπων Ἔσφαξε, κἀρράχιζεν. Igitur *ἀναρύειν* eſt, hoſtiam *ἀνατρέπειν καὶ ἀναφέρειν*, id eſt, *ad ſacrificandum reſupinare*; quod fiebat in ſacris Deorum ſuperùm, quales ſunt Jupiter & Pallas, quibus hâc Ἀναῤῥύσεως die ſacrificabatur.

Anartes, Cæſari, Straboni *lib.* 2. fortè, in Aſiaticæ Scythiæ deſcript. *Anariaca*, & Plin. *lib.* 6. *cap.* 16. *Anariaci*. Niſi fortè *Aranitum*, apud Cæſ. legendum, ut ſint Pannoniæ Infer. populi, quos Tac. *Araniſcos* vocat. Cæterùm *Anartios* Ptolom. maximè Septentrionales Daciæ facit juxta Carpeten montem, quod maximè congruit verbis Cæſ. Illinc enim ſiniſtrorſum vertitur Hercynia ſylva. Sic ergo eſſent populi Daciæ Walachis, & Tranſylvanis finitimi. Marciano verò populi trans Rhenum & Danubium, prope Hercyniam ſylvam Dacis finitimi.

Anas, Urbes duæ Arabiæ deſ. Una ad Euphratem, altera ad fluv. de Laſtan. Texeira *itin.* c. 8. Du Val.

Anas, Hiſp. fluv. Straboni, *Ana* Ptolemæo. Hiſpanis, *Rio Guadiana* dicitur, ab Arabibus recepto vocabulo, quibus *Guad* fluvium deſignat. Hic ex montanis *de Conſuegra* ortus, per Meridam & Badajos, labitur, & in confiniis Algarbiæ & Andaluſiæ in mare ſe exonerat. Prope Medellinum terrâ conditur, & poſt 6. mill. apud Argamaſillam iterum emergit. Hinc Hiſp. inter tria ſua memorabilia hoc reponentes, pontem ſe habere jactant, ſuper quo 10000. ovium paſcantur. Vid. Plin. *lib.* 3. *cap.* 6. & *lib.* 4. *cap.* 22. Pomp. Melam, &c. Eſt etiam Siciliæ fluvius, apud Livium *lib.* 24. quem *Anaſum* vocat. De priori fluvio, ſic Bochartus: Anas, inquit, inter Tagum & Bætim medius Luſitaniam à Bæticâ dividit. ענא *ana* autem Syris eſt *ovis*. Inde dici potuiſſe videbitur Anas fluvius, propter ovium frequentia paſcua in utroque litore. Maximè, cùm Bæticæ oves, quam Anas ab Aquilone, & Occaſu alluit, ſint vellere notabiles, teſtante Plinio l. 48. itemque Martiale *diverſis locis*. Sed Anas, ut quidem reor, Punicè חנאס *Hanas* dictus eſt. Significatio vocis ex Arabicâ lingua petenda, quâ חנס *hanaſa* verbum eſt, & ſignificat *ſe ſubducere*, *ſe proripere*, & *occultare*. Arabes de Diabolo uſurpant, qui, cùm quis orat, חנס *hanaſa*, id eſt, ita ſe ſubducit, ut, finitâ oratione, ſtatim regrediatur. Proinde ab iiſdem Dæmon ipſe חנאס *hanas* vocatur. Et eodem pertinet quod חנוס אלנגום *hunuſo lungiumi* ſunt ſiderum occaſus, qui non aliter occidunt, quàm in ſpem ortûs ſecuturi. Itaque etiam חנאס *Hanas* appellari potuit amnis, qui in terram ita ſe condit, ut ex eâ rurſus emergat. Plin. 3. 1. *Ortus hic Laminitano agro citerioris Hiſpaniæ, & modò ſe in ſtagna fundens, modò in anguſtias reſorbens, aut in totum cuniculis condens, & ſæpius naſci gaudens, in Atlanticum Oceanum effunditur.*

Anaſſus, flu. Carnorum Venetæ ditionis. Plin. 3. 18. *La Piave* Leandro. Vid. *Anaſtus*.

Anaſtaſia, vel *Anaſtaſiopolis*, civitas Meſopotamiæ, apud Niſibim, ab eâ 12. m. p. diſtans; ab *Anaſtaſio* Imp. condita; *Daras* prius, teſte Marcellino, & *Dara*, teſte Procopio, dicta. Altera in Galatiâ ſub archiep. Ancyrano. Tertia in Thracia, ſub arch. Trajanopolitano.

Anaſtaſius, I. poſt Zenonem, Imperator, ope Ariadnes Imper. ex Silentiario factus, Longino Zenonis fratre ſpe imperii hac ratione dejecto. Primis Imperii annis laudatus, abolito ambitu & ſublato Chryſargyro, quod nomen exactionis erat, benignus & liberalis. Poſt in contrarium verſus, Conſtantinopolitanos, Longini inſtinctu, infeſtos ſenſit primùm, dein Iſauros, quibus victis larvam penitus depoſuit, & Acephaliæ hæreſin apertè amplexus, Euphemium & Macedonium Epiſc. ſurrogatis hæreticis pepulit, &c. Sed difficilibus bellis implicitus, pacem pecuniâ redimere coactus eſt. & Conſtantinopolim adverſam habuit. Proclus, qui Vitaliani Conſtantinopolim obſidentis claſſem combuſſit, inſignis Mathematicus, cùm ex oraculo noſſet, Anaſtaſium igne periturum, cubiculum ei concinnavit, in quo tutus eſſet. Sed fulmine percuſſus, obiit A. C. 518. Imper. 27. Cedrenus, Evagrius, Theodor. Lector, Marcellinus, Procopius. Hic audito Clodovæum I. contra Alaricum & Alemannos feliciter pugnâſſe, ei coronam Imper. miſit, quam Francus Papæ Symmacho tranſmiſit, in Baſilica Petri reponendam, Greg. Tur. *l.* 2. *c.* 38. Hincmar. *in S. Remig.* Aimon. *l.* 1. Sigebert.

Anaſtaſius, II. prius *Arthemius*, Secretarius Philippici Imper. ei ſucceſſit, eruditus & moderatus. Ducem cum claſſe contra Saracenos miſſum, à rebelli milite Rhodi occiſum, audiit, moxque Theodoſium quæſtorem, Imperatorem creatum. Qui urbe poſt 6. menſium obſidionem captâ, Anaſtaſium tonſum in monaſterium detruſit, imperii anno 3. A. C. 715.

Anaſtaſius, I. Papa Rom. poſt Siricium, an. 398. Obiit A. C. 402. Hieronymo laudatus, *ep.* 16. Aug. *ep.* 165. Socr. *l.* 7. *c.* 9. Sozom. *l.* 8. *c.* 24. Theodoret. *l.* 5. *c.* 23.

Anaſtaſius, II. poſt Gelaſium, Pontifex, circa A. C. 496. in Eutychianiſmum propendit. Hunc inteſtina, in ſecreto loco, Arii inſtar effudiſſe, ſunt qui ſcribant. Theod. Lect. *l.* 2.

Anaſtaſius, III. Romanus, Luciani fil. Sergio 3. ſucceſſit, qui in gratiam Berengarii R. Papienſi Arch. ubi tum aula regum, jus umbellæ, albi equi, crucis & in Concilio lævæ, conceſſit, nullâ aliâ re memorabilis. Sigebert. Onuphr. Genebr. *in Chron.* Antonin. §. 15. Baron. A. C. 911. 912.

Anaſtaſius, Antipapa, contra Benedict. 3. creatus, mox Româ pulſus eſt. Onuphr. Genebr. & Ciacconius *in Bened.* 2. Baron. A. C. 855. *num.* 36.

Anaſtaſius, Patr. Conſtantinop. A. C. 458. 477. Item, Ep. Nicæenſis, cui cùm Eunomio Nicomedienſi, de Juribus Diœceſis, contentio fuit, in Concilio Chalced. *ſeſſ.* 5. compoſita. Seculo 7. V. Bellarm. *de Scr. Eccleſ.*

Anaſtaſius, Patriarcha Conſtantinop. Germano à Leone Iſaurico ſuffectus, à Conſtantino Copronymo publico ludibrio expoſitus eſt. Zonar. Theophyl. &c. A. C. 730. 742. 753.

Anaſtaſius, epiſcopus Antiochenus, Varia ſcripſit, à Juſtino in exilium ejectus, & ab eodem reſtitutus. An. D. 593. Niceph. *l.* 8. *c.* 44. Sigebert. *de Scr. Eccl. c.* 42.

Anaſtaſius, Jacobita, Heraclio Imp. pollicitus, ſe Concilio Chalced. ſubſcripturum, ut Patriarcha Antiochenus evaderet, fidem fefellit, & Imperatore ſeducto, Orientem turbavit. Baron. A. C. 629. *n.* 5. & *ſeqq.*

Anaſtaſius, hiſtoricus, qui præceptoris ſui Maximi vitam memoriæ prodidit, floruit circa an. Chriſti 650.

Anaſtaſius, Theopolita, Cyrilli æqualis, compoſuit Perſica, ſive quæ in Perſide contigerunt, ſuper Dionyſaro, & Philippo hiſtoriographis, inter Chriſtianos & Paganos.

Anaſtaſius, Abbas, ſec. 8. ſcripſit contra Judæos, V. *tom.* 4. *Biblioth. Patrum.* Item, præſes Palæſtinæ, ab Anaſtaſio Imper. Olympio ſuffectus, &c.

Anaſtaſius, Abbas Romanus, ordinis S. Benedicti, Presbyter Cardinalis tituli S. Marcelli, & Bibliothecarius Gregorii 4. A Leone autem 4, in Synodo Romanâ exauctoratus, eò quòd, contra Canonum decreta, Eccleſiam ſuam quinquennio deſeruiſſet. Vide Voſſ. *Hiſt. Lat.* 2. 31. & 35. Quæ poſteriora de Anaſtaſio Antipapa intelligenda, oſtendit Moretius

Anaſtaſius, monachus Caſſinenſis, & Cardinalis, ac Bibliothecarius Stephani 2. Papæ, A. D. 754.

Anaſtaſius, hiſtoricus quidam, qui vitam Gregorii Nazianzeni, à Gregorio Presbytero Græcè ſcriptam, Latinè tranſtulit. Vixit circa an. 960.

Anaſtus, fluv. oritur ex Alpibus Carnicis, in confinio Carinthiæ, prope ſontes Dravi fluv. excipitque fluvios, Padolum, Boëtum, Calorum & Cordevolium, & prope Feltrium urbem labitur. Hinc per Marchiam Tarviſinam fluens, ibi in Adriaticum ſe exonerat. V. *Anaſſus*.

Anatetarta, urbs Cariæ, epiſc. ſub Archiep. Stauropolitano, teſte Miræo.

Anath, Lat. *reſponſio*, ſive *canticum*, aut *afflictio*, vel *paupertas*, pater Samgar Judicis Iſrael. Jud. 3.

Anatha, urbs quam Arrianus *Tyron* vocat. Steph.

Anathoth, civitas 3. milliaribus ab Hieroſolymis diſtans. Is. 10. Item fil. Bechor, filii Benjamin. 1. Par. 7.

Anatili, populi Galliæ Narbonenſis, ubi nunc *la Crau* & *la Camargue*, partes Provinciæ in ora maritima ad oſtia Rhodani fluv.

Anatilia, opp. Gall. Narbon. Plin. 3. 4. Vulgò *S. Gilles*, quòd ibi S. Ægidius vitam egerit ſolitariam. long. 25. 20. lat. 41. 44.

Anatiliorum regio, Ptol. *Provence* Jo. Poldo vocatur. Vid. *Anatili*

Anatis, Maurit. Ting. fluv. Plin. & Solin. *Zilia* hodie, teſte Marianâ.

Anatole, una horarum, quarum varia nomina diſtribuuntur ab Hygino *cap.* 185. Item nomen montis, circa Gangem fluv. qui & *Corypha*, in quo Sol Anaxibiam nympham compreſſit, ut ſcribit Plut. *de Montibus*.

Anatolia, Gall. *Anatolie* & *Natolie*, pars Aſiæ, aliter *Aſia minor*. Aliis, præter Aſiam min. Cappadociam, Galatiam, Paphlagoniam, Pontum, Bithyniam, Lyciam, Pamphyliam & Ciliciam continet. Quidquid nempe inter Pontum Eux. & mare Medit. quod Cyprum alluit, intercipitur. Fortè, ab *ἀνατολὴ*: Conſtantinopoli enim verſus ortum eſt.

Anatolicum Thema, apud Conſtantinum Porphyrogennetam, ea pars Aſiæ min. quam Turcæ etiamnum *Natolia* vocant, Vid. *Anatolia*.

Anato-

Anatolius, nuntius Dioſcuri, apud Imper. prius, deia Patriarcha Conſt. Eutychianorum fautor. Obiit A.C. 458. Conc. Chalced. Act. 1. 3. 6. Leo, *ep.* 51. 52.

Anatolius, Alexandrinus, ſucceſſor Euſebii, in Epiſc. Laodicenſi, non minus pietate, quàm eruditione illuſtris. Orator inſignis, Mathematicus excellens, Philoſophus conſummatus, doctiſſimus Ariſtotelis interpretum ſuo tempore habitus. Pauca, ſed bene ſcripſit. Euſ. *Chron.* A. C. 280 & *lib.* 7. *cap.* 26. Idem Hier. *in Catal.* Ado *in Chron.* Trith. *de ſcript. Eccleſ.* Voſſ. *de Mathem.* c. 50. §. 3. & c. 67. §. 3.

Anatolius, humili loco natus, ingenii ope ad ſummas dignitates Antiochiæ evectus eſt. Sed deprehenſus, clam idolis litare, à Tiberio 2. Conſtantinopolim accerſitus eſt, & à feris dilaniatus. Baron. A.C. 580. *n.* 1.

Anatolius, Coſ. Rom. Valentiniani Aug. 5. collega.

Anatolius, diaconus Rom. A. C. 533. Item Dux copiarum Theodoſii 2. Imper. contra Perſas, Sarracenos & Iſauros, Ammian. Marcell. *lib.* 31.

Anava, urbs Phrygiæ. Stephanus.

Anauchidas, luctator inſignis. Pauſan. *Eliac. poſter.*

Anaudoma, opidum Syenitarum. Plin. 6. 29.

Anaurus, fluvius Theſſaliæ, oriens in Pelio monte: ſic dictus, quòd ex ſe neque auram, neque nebulam mittat. Lucanus *lib.* 6.

Quiq; nec humentes nebulas, nec rore madentem
Aera, nec tenues ventos ſuſpirat Anauros.

Lege *ſuſpirat*. Videtur autem in Lucanum cenſoria diſtringi merito virgula debere, inquit doctiſſimus Turnebus Anaurus enim ab eo, ut Theſſaliæ fluv. recenſetur, & tamen, quod ſciam, nec Strabo, nec Plinius cum nominat in Theſſaliâ reddendâ. Videtur autem eum in errorem induxiſſe Apollonius Rhodius *lib.* 1. *Argonaut.* cujus verſus eſt:

Χειμερίοιο ῥέεθρα κιὼν διὰ ποσσὶν Ἀναύρου.

Sed eo nomine, non perennis, nec jugis fluvius, ſed torrens & hybernus intelligitur, vel ejus interprete auctore, cujus hæc verba ſunt: Ἄναυρον λέγει τὸν χείμαῤῥον, οἱ γὰρ ἐξ ὑετῶν συστάμενοι ποταμοὶ οὕτω καλοῦνται. Quin & ex eo nomen habere videtur, quòd nullas gignat auras. Lucanum tamen inſcitiæ magnis teſtibus abſolvere poſſumus. Callimacho v. g. *hymno in Dianam*:

Αἴν ἰδυκολίοντο μελαμψήφιδος Ἀναύρου.

Cujus interpres ait: Ποταμὸς Θεσσαλίας Ἄναυρος. Quin & Heſychius: Ἄναυρος ὄνομα ποταμοῦ. Item, Troadis fluv. ad Idam montem, ubi Paris paternas paſcebat oves, ut refert Coluthus Theb. *de raptu Helenæ.*

Anauſis, Alanorum & Heniochorum rex, procus Medeæ, poſteà à Styro rivali interfectus. Val. Flacc. *Argonaut. lib.* 6. *verſ.* 4.

Miſerat ardentes, mox ipſe ſecutus, Alanos,
Heniochosq; truces, jampridem infenſus Anauſis;
Pacta quod Albano conjux Medea tyranno.

Anax, Cœli & Terræ filius, à quo Miletus olim dicta fuit *Anactoria*. Indidem id eſſe factum putaverim, quòd, apud Poetarum antiquiſſimos, nomen *Anax* in honore fuit, tanquam ſacrum & auguſtum, regibusque, & Heroibus peculiare. Etiam Dioſcuros Ἄνακας ideo dictos eſſe conſentaneum eſt, quòd ſtaturâ & majeſtate cæteris mortalibus anteſtarent. Cic. *lib.* 3. *de Nat. Deor.* author eſt, primos Διοσκούρους ex Jove antiquiſſimo rege & Proſerpinâ natos, Athenis *Anaces* fuiſſe appellatos. Cùm verò plures Dioſcuros fuiſſe conſtet, idem nominis etiam Tyndaridis alii tribuerunt. Plutarchus *in Theſeo*, ubi cauſam quoque exponit appellationis: Τιμὰς ἰσοθέους ἔσχον, Ἄνακες προσαγορευθέντες, ἢ διὰ τὰς γενομένας ἀνοχάς, ἢ διὰ τὴν ἐπιμέλειαν, καὶ κηδεμονίαν τοῦ μηδένα κακῶς παθεῖν, τοσαύτης στρατιᾶς ἔνδον οὔσης. Ἀνακῶς γὰρ ἔχειν τοὺς ἐπιμελουμένους, ἢ φυλάττοντας ὁτιοῦν. Καὶ τοὺς βασιλεῖς ἴσως Ἄνακτας διὰ τοῦτο καλοῦσιν. Εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες, διὰ τὴν τῶν ἄστρων ἐπιφάνειαν Ἄνακας ὀνομασθῆναι. Τὸ γὰρ ἄνω τοὺς Ἀττικοὺς ἀνέκας ὀνομάζειν. *Divinos honores obtinuerunt Anaces appellati, vel propter inducias* (*quas Græci vocant* ἀνοχάς) *vel ob curam curamq; quam adhibuerunt, ne quis injuriâ afficeretur, cùm tantus eſſet in urbe exercitus* (quem illi duxerant ad recuperandam Helenam) *nam* ἀνακῶς ἔχειν *dicuntur, qui quamcunque rem tuentur, & cuſtodiunt. Et Reges fortaſſis ob hoc ipſum* Ἄνακτας *vocant. Sunt autem, qui dicant, ſic appellatos propter ſplendorem ſiderum, nam* ἄνω, *quod eſt ſurſum, ſive ſupra, Athenienſes* ἀνέκας *efferunt.* Ad poſteriorem nominis rationem fortè reſpexit Horat. *lib.* 1. *Od.* 3.

Sic fratres Helenæ lucida ſidera.

Euſtathius *ad Odyſſ.* α probat etymon, quod Plutarchus priore loco ponit: ἄναξ, inquit, ὁ χρεὼν ἀνακῶς, ἀντὶ τοῦ φροντιστικῶς, ἐπιμελῶς, φυλακτικῶς. Quo ſenſu an Herodoto & Thucydide uſurpatum eſſe, teſtis eſt Pauſanias. Pindarus *Pythionic.* 2 *Eodo ultimâ*, unum Pollucem nominans, ſic tamen, ut etiam de Caſtore intelligi debeat, non Ἄνακα, aut Ἄνακτα, ſed Ἄνακτα vocat. Quem ſecutus eſt Tzetzes *ad Lycophronem*: Οἱ γὰρ Διόσκουροι καὶ Θεοὶ σωτῆρες, ... τῆς ἁρπαγῆς τῆς Ἑλένης,

ἐδήωσαν πάντας τοὺς ἐν τῇ πόλει, πλὴν μόνων τῶν Ἀθηναίων. Καὶ ἐθαυμάσθησαν αὐτοὶ ἐν Ἀθήναις, Ἄνακες ὡς Θεοί, καὶ σωτῆρες ὠνομάσθησαν. Divinos autem honores Tyndaridis habitos, non Lacedæmone modò, ſed etiam Athenis, oſtendit Theodoretus, *lib.* 8. *de cur. Græcorum affect.* Καὶ μὴν τοι καὶ Τυνδαρίδας θεὼ ... Ἕλληνες, καὶ Διοσκούρους ὀνόματι καὶ Ἐφέσιοι καὶ Ἄνακας, καὶ τιμῶσιν ἐν Σπάρτῃ ..., ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖοι τούτους ἠξίωσαν. In tantum, ut illis feſtum dicarint, quod ratione nominis jam adducti, Ἀνάκεια nuncuparunt. Julius Pollux 1. 1. Ἑορτὴ Διοσκούρων Ἀνάκεια. Pauſanias itidem: Ἀνάκεια, ἑορτὴ Διοσκούρων Ἀνάκειον.

Anaxagoras, Clazomenius Philoſophus, Anaximenis diſcipulus, ob ingenii ſubtilitatem, *Spiritus* dictus, in Phyſicis præcellens. Socratis, Periclis, Euripidis Præceptor. Hic non modo generis gloriâ & divitiis, verum animi quoque magnitudine clariſſimus, totum patrimonium ſuis ſponte reliquit, & cum ab eis negligentiæ inſimularetur; *Quid ergo*, inquit, *nonne vos iſta curatis?* Mox abſcedens, ad ſpeculandam rerum naturam ſe contulit, ſtudio doctrinarum flagrans, reique tum privatæ, tum publicæ omnino negligens: & adeò incuriôſus, ut cuidam ipſum ita compellanti; *Nullane tibi patria cura eſt?* dixerit, *Mihi verò patria cura, & quidem ſumma eſt*: digitum in cælum intendens. Cùm autem poſt diutinam peregrinationem, quam in Ægyptum inprimis, ſapientum illorum addiſcendi cupidus, ſuſceperat, in patriam rediiſſet, poſſeſſionesque deſertas vidiſſet, *Non eſſem*, inquit, *ego ſalvus, niſi iſta periiſſent.* Qui pluris faciens culturam ingenii, quam prædiorum, famam conſecutus eſt inter Philoſophos, non tamen apud Apollonium Tyaneum. Sic enim Suidas in Ἀναξαγόρας: Οὗτος Κλαζομένιος ὤν, ἀγελαῖος τε καὶ ἠμέλει τα ... Περὶ τούτου ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς, Περιβόητος μάλιστα ὁ ἀτελέστατος φιλοσοφήσας. Idem unum eſſe Deum agnovit, (fulmine proinde, juxta ſuam ſanam figmentum, à Jove percuſſus) & cœleſtium literarum ſcientiâ præſtitiſſe fertur, quibus diebus ſaxum e ſole eſſet caſurum. Plin. *lib.* 2. *cap.* 58. Lunæ quoque defectus primum commonſtraſſe eum, ait Plut. *in Niciâ*, idque ex eo probat, quòd, cum Nicias, rebus malè geſtis, Siciliam deſerere decreviſſet, & nocte fortè Luna defeciſſet, omnes milites ejus propter rei ignorantiam, quam paulo ante Anaxagoras calluerat, turbati, malum aliquod ſibi portendi arbitrati ſunt. De illo Tullius 4. *Academ Qu. Anaxagoras nivem nigram dixit eſſe; ferres me ſi ego idem dixiſſem?* Argumentum ejus autem erat hujuſmodi, referente Sexto Empirico *Pyrrhon. Hypotyp. lib. cap.* ... Ὡς ὁ Ἀναξαγόρας ..., τὸ λευκὸν εἶναι τὴν χιόνα, ... ὅτι χιὼν ὕδωρ ἐστὶ πεπηγός, τὸ δὲ ὕδωρ ἐστὶ μέλαν, καὶ ἡ χιὼν ἄρα μέλαινά ἐστι. Lactantius 5. 2. *Diſcipulus hic fortaſſe Anaxagoræ fuerit, cui nives atramentum fuerunt.* Idem primus, *Homeri poema de virtute & juſtitiâ compoſitum eſſe*, dixit, ... περὶ ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης. Ejus mem. Lucretius *lib.* 1.

Nunc & Anaxagoræ ſcrutemur ὁμοιομέρειαν.

Eſt autem ὁμοιομέρεια, *partium ſimilitudo*. Eâ voce utitur Juſtinus Martyr, Ἐν τῷ πρὸς Ἕλληνας: Ἀναξαγόρας, inquit, τὰς ἀρχὰς τῶν πάντων τὰς ὁμοιομερείας εἶναι φησι. Sunt autem ὁμοιομερῆ partes ſimplices, & inter ſe ſimiles, quas Medici ſimilares vocant. Talis eſt caro, cartilago, nervus, vena, arteria, membrana, ligamentum, os. Quæ verò partes ex his compoſitæ ſunt, diſſimilareſque dicuntur, ἀνομοιομερῆ Græcis vocantur; talis oculus, manus, pes. Sed ad Anaxagoram redeamus, cujus morientis præclarum dictum refert Cic. Tuſcul. *lib.* 1. *Præclare*, inquit, *Anaxagoras, qui cùm Lampſaci moreretur, quærentibus amicis, vellétne Clazomenas, in patriam, ſi quid accidiſſet, auferri? Nihil neceſſe eſt*, inquit, *Undiq; enim ad inferos tantundem via eſt.* Rogantibus iterum principibus, nunquid fieri mandaret? *juſſiſſe*, ferunt, *ut pueri quotannis eo, quo defeciſſet, menſe, ludere permitterentur.* Quæ conſuetudo Lampſaci diu ſervata eſt. Obiit an. æt. 62 Olymp. 88. *A. M.* 1626. U C 316. Plura de illo vide apud Suidam, & Laertium Diogenem. Aug. *de C. D. lib.* 8. *cap.* 2. Plut. *in Nicia*, Plin. *lib.* 2. *cap.* 58. Fuere item eodem nomine alii tres; Primus Ægineta ſtatuarius, cujus mem. Pauſan. *lib.* 5. Alius, cujus meminit Antigonus, Tertius Grammaticus, Zenodoti diſcipulus. Quibus adde quartum Argivorum regem, de quo Pauſan. *in Argolicis.*

Anaxagoras, filius Echeanactis Epheſii, qui cum fratribus, Codro & Diodoro, Hegeſiam Epheſi tyrannum è medio ſuſtulit. Vide *Diodorum.*

Anaxander, Eurycratis fil. Pater Eurycrati 2æ. Heraclides. Herodot. 7. Spartæ rex Pauſ. *in Laconicis.* Hic Interrogatus, quare Lacedæmonii nullum congererent theſaurum, reſpondit, quia timent, ne cuſtodes corrumpantur, Plut. *in apophth. Lac. cap.* 31.

Anaxander, Megalopolitarum, ut videtur, Dux, à Thebanis ad Tolmuſam captus. Diod. XVI. 50.

Anaxandrides, Fil. Leontis, Pater Leonidæ, Herodot. 7. Lacedæmoniorum rex; ſolus Lacedæmoniorum duas uxores ſimul habuit, & duas domos ſimul inhabitavit. Pauſanias *ubi ſupra.* Plut. *apophth. Lac. cap.* 3.

Anaxandrides, Comicus Rhodius, tempore Philippi Macedonis,

donis, docuit fabulas 65. vicit 10. Suidas. Πρῶτος οὗτος ἔρωτας, καὶ παρθένων φθορὰς εἰσήγαγεν. hoc eſt, *primus amores & virginum ſtupra in ſcenam introduxit*, Item alius hiſtoricus, qui conſcripſit libros περὶ τῶν συλητέντων ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων. In eorum primo retulerat, unde ortum proverbium: Ἄκρον λάβε, καὶ μέσον ἕξεις. Narrat hoc collector Proverbiorum, quæ è Bibliothecâ Vaticana edidit Schottus. *pag.* 255.

Anaxarchus, Philoſophus Abderita, ſectator Democriti; habuit inimicum Nicocreontem Cypri tyrannum, cujus caput quia deeſſe convivio regali dixerat, interrogatus ab Alex. M. apud quem ſummo loco erat, poſt hujus mortem à tyranno comprehenſus, conjectusque in pilum ptiſanæ, ſive mortarium ſaxeum, quod Græci ὅλμοι vocant, ibique ferreis malleis contuſus, adeò toleranter pertulit aſperrimos illos cruciatus, ut verbum illud memorabile conduplicaverit: Πτίσσε τὸν Ἀναξάρχου θύλακον, Ἀνάξαρχον δὲ οὐ πτίσσεις, hoc eſt, *Tunde Anaxarchi culeum, Anaxarchum verò ipſum non tundis*. Ad ultimum, amputationem linguæ minitante tyranno, protinus dentibus abſciſſam, & commanducatam in os ejus irâ patulum conſpuiſſe dicitur. Ovidius *in Ibin*:

Aut, ut Anaxarchus, pilâ minuaris in altâ,
Jactaq; pro ſolitis frugibus oſſa ſonent.

Ad quem locum vetus Scholiaſtes: *Anaxarchus in mortario poſitus fuit, & ſicut ſinapi contritus.* Plut. *in Tractatu de Virtute morali*, ubi de Anaxarcho: Ὁ μὲν γὰρ (Nicocreon ſcil.) ὑπέροις σιδηροῖς κατέκλεισε, καὶ κατέκοπτεν ἰδών. Tertullianus in Apologetico: *Anaxarchus, cùm in exitium ptiſanæ pilæ tunderetur, Tunde, tunde, ajebat, Anaxarchi follem, Anaxarchum enim non tundis.* Origenes *contra Celſum lib.* 6. Γενναῖος μὲν ἦν ὁ Ἀνάξαρχος λέγων τῷ τῆς Κύπρου τυράννῳ Νικοκρέοντι, Πτίσσε, Πτίσσε τὸν Ἀναξάρχου θύλακον, αὐτὸν γὰρ οὐ πτίσσεις. Clemens Alexand. *Strom.* 4. Τὸ γὰρ Ἀναξάρχου κομψὸν, Πτίσσε, ἐπιβοῶντος, τὸν Ἀναξάρχου θύλακον· Ἀνάξαρχον γὰρ οὐ πτίσσεις. Meminit Nemeſius quoque, *de Naturâ Hominis cap.* 30. ſed qui tormenti cauſam aliam reddit: Ἀνάξαρχος ὁ φιλόσοφος ὑπομείνας πτισσεσθαι ὑπὸ Νικοκρέοντος τοῦ τυράννου ὑπὲρ τοῦ μὴ προδοῦναι τοὺς φίλους. Ex quibus locis patet, Πτίσσε legendum eſſe apud Laertium, non Πτύσσε. Vide Philonem in libro *Quòd omnis probus liber.* Gregor. Naz. *Epiſt.* 58. Theodor. *Serm.* 8. Cic. 3. *de Nat. Deor.* & 2. *Tuſcul.* Val. Max. 3. 3. Diog. *in Anaxarcho.* Plut. *in Alexandro.* Arrian. *lib.* 4. Floruit Olymp. 114. Suidas.

Anaxarchus, Thebanorum dux, Thucydidi, *hiſt. de bell. Peloponn.* ſæpius memoratus.

Anaxarete, puella Cypria ex Salamine op. formâ inſignis, & regiâ ſtirpe ſuperba; quam cùm Iphis infimæ ſortis juvenis perditiſſimè adamaret, & ab eâ ludibrio haberetur, doloris impatientiâ ſeſe ad fores ejus ſuſpendit: cujus funus cùm Anaxarete ſiccis, immotisque oculis intueretur, in ſaxum converſa eſt. Ovid. *Met.* 14.

Forte via vicina domus, quâ flebilis ibat
Pompa, fuit: duraq; ſonus plangoris ad aures
Venit Anaxaretes; quam jam Deus ultor agebat.
Mota tamen, Videamus, ait, miſerabile funus:
Et patulis iniit tectum ſublime feneſtris.
Vixq; bene impoſitum lecto proſpexerat Iphim:
Diriguere oculi; calidusq; è corpore ſanguis
Inducto pallore fugit; conataq; retrò
Ferre pedes, hæſit: conata avertere vultus,
Hoc quoq; non potuit: paulatimq; occupat artus,
Quod fuit in duro jampridem pectore, ſaxum.

Anaxenor, citharœdus, quem Tyana civitas valdè extulit, ſed magis M. Antonius, qui quatuor civitatum ei tributa legenda dedit. Strabo *lib.* 14.

Anaxias, Ducis Thebanorum nomen. Pauſ. *lib.* 3.

Anaxibea, ſoror Agamemnonis. Pauſan. *lib.* 1.

Anaxibius, Byzantiorum navarchus.

Anaxibius, Laco, præſidii Abydeni præfectus, de quo Polyænus *lib.* 3. *com.* 44. in Iphicrate. Ubi vitiosè legitur *Axibius*. Vide de eo quoque Frontinum *lib.* 1. *cap.* 4. *Exempl.* 7. *Et lib.* 11. *cap.* 5. *Exemplo.* 42.

Anaxicrates, Athenienſium Archon. Pauſ. *lib.* 3.

Anaxidamus, Zeuxidami filius, poſt Theopompum Patrem, Spartanorum rex. Pauſanias *in Laconicis.* Habuit fil. Archidamum ſucceſſorem.

Anaxilas, poeta Comicus, de quo vide Voſſium, *de Poet. Græc. pag.* 40.

Anaxilas, vel *Anaxilaus*, Meſſenius, Rheginorum tyrannus, Zanclen bello cepit. Olymp. 20. & Meſſanam appellari juſſit. Is juſtitiâ cum cæterorum tyrannorum crudelitate certans, moderationis ſuæ haud mediocrem fructum tulit: quippe decedens, cùm filios parvulos reliquiſſet, tutelamque eorum Micalo (aliis Smicytho) ſpectatæ fidei ſervo commiſiſſet, tantus amor memoriæ ejus apud omnes fuit, ut parere ſervo, quàm deſerere regis filios mallent; principesque civitatis obliti dignitatis ſuæ, regni majeſtatem adminiſtrari per ſervum paterentur. Is verò tutelam ſanctè geſſit, & perductis in ætatem pueris, & bona, & imperium tradidit, dein parvo viatico ſumpto, profectus eſt Olympiam, ibique ſummâ tranquillitate conſenuit. Pauſan. *in Meſſen.* Juſt. *lib.* 4. Macrob. *Saturn.* 1. 11.

Anaxilas, vel *Anaxilaus*, Magus, ab Auguſto totâ Italiâ pulſus. Lariſsâ oriundus erat, & ſectator Pythagoræ. Euſeb. *in Chron.* Item, hiſtoricus, apud Dion. Halic. *lib.* 1. Item, Medicus, Plin. *lib.* 19. *cap.* 1. & *lib.* 25. *cap.* 13. & *lib.* 30. *cap.* 10. Plures vid. apud Plut. *in Alcibiad.* & *Apophth. Lac. cap.* 35. &c. Vid. *Anaxilaus.*

Anaxilaus, Lacedæmonius, cujus mem. Plut. *in Alcib.*

Anaxilaus, hiſtoricus, cujus meminit Dion. Halic. *initio Antiqu. Rom.* ubi eum dicit, procemium hiſtoriæ ſuæ à vituperatione aliorum ortum eſſe, idemque factum eſſe à Theopompo, quorum neutrum ait ſe imitari velle. Neque alium putat Voſſius Anaxilaum, ex quo Myſonem fuiſſe Arcadem, Laertius refert, in *Myſone.* At alius eſt *Anaxilaus* Comicus, cujus fabulas longè plurimas citat Athenæus, qui *Anaxilas* dicitur Suidæ, & Etymologo; de quo ſupra. Alius eſt etiam *Anaxilaus* Medicus, quem laudat Plinius *lib.* 19. *cap.* 1. & *lib.* 25. *cap.* 13. & *lib.* 30. *cap.* 8.

Anaxilides, de Philoſophis libros conſcripſit, quorum ſecundum citat Laertius, *in Platone.* De hoc B. Hieronymus *contra Jovinianum*, ſcribit, quòd in *lib.* 2. Philoſophiæ ferat Platonis matrem phantaſmate Apollinis oppreſſam fuiſſe, & ob id ſapientiæ principem Platonem arbitraretur. Vid. Diog. Laërt. *in Platone.*

Anaximander, Mileſius Philoſophus, Thaletis ſodalis, auditor, ac ſucceſſor; Claruit tempore Servii Tulli Rom. R. Primus terræ, marisque circuitus deſcripſit, & ſphæram conſtruxit. Cylindri formæ terram eſſe aſſeruit, tantæ profunditatis, ut ad altitudinem profunditas tertia inveniatur. Is infinitatem rerum poſuit, quâ omnia naſcerentur. Cic. *Acad. Qu. lib.* 4. Horologium & Gnomonem invenit, primus etiam Geographicam tabulam edidit, Strabo ex Eratoſthene. Opinatus eſt, nativos fuiſſe Deos, longis intervallis orientes, occidentesque. Idem ex aquâ, terrâque calefactis homines exortos eſſe putavit. Denique Lacedæmoniis fertur prædixiſſe, ut urbem ac tecta cuſtodirent, quòd inſtaret terræ motus; ac tunc urbs eorum tota corruit, & Taygeti montis magna pars ad formam puppis eminens abrupta, cladem inſuper eam ruinâ oppreſſit. Plin. 2. 79. Diog. Laert. &c. Vid. infra.

Anaximander, Anaximandri fil. Mileſius junior, temporibus Artaxerxis Mnemonis. Συμβόλων Πυθαγορείων ἐξήγησιν ſcripſit, teſte Suidâ in Ἀναξιμ. Vide Voſſ. *de Hiſt. Gr. lib.* 1. *cap.* 6. Aug. *lib. de C. D.* 8. *c.* 2. Plut. *Plac. Phil.* Plin. *lib.* 2. *cap.* 8. & 7. *cap.* 56. Strabon. *lib.* 1.

Anaximenes, Philoſophus Eraſiſtrati filius, (Euryſtrati, Εὐρυστράτου Suidæ.) Anaximandri diſcipulus & ſucceſſor, eo die obiit, quo Sardis capta eſt, & Crœſus à Cyro victus. Hic principium rerum aerem opinatus eſt, quem genere infinitum, qualitatibus finitum ajebat, cujus condenſatione, ac rarefactione cuncta gigni putavit: Motum verò ab æterno eſſe dixit: Terram ex aere conſtipato, primùm omnium factam, latam, magnam, idcirco non abſque ratione ſuper aerem contineri. Solem, Lunam, cæterasque ſtellas à terrâ ortum habere, Aerem Deum eſſe aſſerebat. Cic. *Acad. Qu. lib.* 4. Primus Solarii manualis auctor extitit, &c. Diog. *in ejus vita*, *lib.* 2. Aug. *de C. D. lib.* 8. *cap.* 2. Plin. *lib.* 2. *cap.* 76. Voſſ. *de Mathem.* & *ſectis Philoſ.*

Anaximenes, Ariſtoclis filius, Lampſacenus orator, diſcipulus Diogenis Canis, & Zoili Amphipolitani grammatici illius, qui Homerum maledictis eſt inſectatus. Præceptor fuit Alexandri Macedonis, ipſum etiam in bellum ſecutus eſt. Hic Regem Alexandrum, Lampſacenis iratum, hujuſmodi arte circumvenit. Cùm Lampſaceni Perſarum partibus ſtuderent, Alexander irâ præter modum inflammatus, minabatur ſe graviſſimis quibusque malis ipſos affecturum. Illi verò in uxorum liberorumque amittendorum, & patriæ funditùs evertendæ manifeſto periculo verſantes, Anaximenem mittunt Alexandro ſupplicaturum, ut irâ depoſitâ ſibi parceret. Alexander verò cùm cognoviſſet, quâ de causâ ille veniret, per Deos juravit, ſe profectò contraria ipſius precibus facturum. Anaximenes verò hoc beneficium, inquit, ô Rex, mihi largiaris, ut uxores, & liberos Lampſacenorum in ſervitutem abſtrahas, eorum templa incendas, & urbem ſolo æques. Alexander verò, cùm nihil haberet, quod adverſus hoc excogitaret callidè, aut quod contra moliretur, cùm etiam juris jurandi neceſſitate conſtrictus teneretur, Lampſacenis invitus veniam dedit. Hæc Suidas. Eandem hiſtoriam habes apud Pauſaniam, *lib.* 6. Is etiam, teſtibus duobus prædictis, primus dicitur inſtituiſſe, ut oratio extemporalis, & declamatio fieret, exercitationis gratiâ. Vide Diog. Laert. *lib.* 2. Adſcribunt huic quidam Rhetoricam Ariſtotelis. Pauſan. *lib.* 2. & 6. Strabo, *lib.* 13. Fabius *lib.* 3. *cap.* 5. Valer. M. *lib.* 7. *cap.* 3. *ex.* 15. Freinshem. *ſupplem. Curt. lib.* 1. *cap.* 2. Voſſ. *de hiſt. Gr. lib.* 1. *cap.* 10. Cæterùm de variis Anaximenibus vide Meurſium, *in Notis ad Chalcidicum*, *fol.* 37. Addam ſolùm

Anaximo-

Anaximenem Lampſ. juniorem, hujus è ſorore nepotem, Hiſtoricum & Orat. ſub Ptolomæo Lago, cujus ſcripta Veteribus frequenter laudantur. Athen. *lib.* 12. Clem. Alex. *Stromatum lib.* 6. Voſſ. *l.* 1. *c.* 11. *hiſt. Gr.*

Anaxipolis, Thaſius, poëta Comicus, de quo Plin. 14. 14. in vet. editionibus: *Sic quoq; diu vina tranſmarina fuerunt in auctoritate, ad atavos uſq; noſtros: ſicut apparet ex illo Comici verſu Anaxipolis Thaſii,*

Quinq; Thaſii vini inde depromam,

Falerni bina. Hujus mem. M. Varro & Columella inter R. R. ſcriptores. Vide Voſſ. *de Poet Gr. p.* 68. & 69.

Anaxippus, Myndius, Herculi ſtatuam conſecravit. Pauſ. *Eliac.* 1.

Anaxippus, Novæ Comœdiæ ſcriptor: floruit temporibus Antigoni ac Demetrii Poliorcetæ. Dicere ſolebat, Philoſophos in ſermone tantùm ſapientes eſſe, in vitæ verò actionibus inſipientes. Multæ illius fabulæ recenſentur ab Athenæo Suid. Voſſ. *de Poët. Gr. cap.* 8. &c.

Anaxirhoe, Coroni filia, Epei uxor. Pauſan. *Eliac.* 1.

Anaxis, Bœotus hiſtoricus, hiſtoriam ſuam perduxit uſque ad Olym. 104. ac imperium Philippi Amyntæ filii, teſte Diodoro Siculo, *extremo libri* 15.

Anaxithea, Danais, ex Jove peperit Olenum. Steph. *in* Ὤλενος.

Anaxius, fluvius per Feltrenſem agrum fluens.

Anaxo, Ancæi filia, quam quidam Alcmenæ matrem faciunt, non Lyſidicen ſororem Picthei ex Pelope & Hippodamiâ, ſicut vult Plutarchus.

Anaxus, vulgò *la Piave*, fluv. Italiæ. V. *Anaſſus.*

Anazarbus, urbs Ciliciæ, Stephano *Anazarba*, ad Pyramum flu. à conditore ejuſdem-nominis ſic dicta. Oppiani Poetæ & Dioſcoridis rei herbariæ peritiſſimi patria. Plin. *lib.* 5. *cap.* 27. eam Cæſaream Auguſtam ſuo tempore, & Suidas Diocæſaream olim fuiſſe dictam, ait, cujus in hoc tractu meminit Ptol. *Azar* hodiè Moleſſo, aliis *Axar.* Vid. Carol. Steph. & Davity, *in Cilicia.* Populi *Anazarbeni.* Plin. 5. 27. long. 04. 20. lat. 38. 50.

Anazipolis, mel. per x Poëta Gr. de Agricultura ſcripſit, cui quidam attribuunt verſum, apud Plin. *l.* 14. *c.* 14. Voſſ *de Poetis Gr. c.* 8. qui eum ſub Ptolomæo Lathuro floruiſſe conjicit. V. ſupra.

Ancæus, Lycurgi & Antinoës filius, patria Tegeates, unus ex Argonautis. Hyginus, *in Fab. Poeticis* Orpheus *in Argonaut.*

Ἀγκαῖος δ' ἐπ' ὅμιλον ἀπ' Ἀρκάδος ...

...

Apollonius *lib.* 1. Τέτρατος ...

Ἀγκαῖος, ... Λυκοῦργος ...

Ubi Schol. Λυκοῦργος ... Ἀγκαῖος.

Ancæus, Neptuni & Aſtypalææ fil. patriâ Samius (aliàs rex Sami) qui & ipſe inter Argonautas ab Hygino memoratur; Cui, defuncto Tiphy, navis gubernandæ munus mandatum eſt, teſte Simonide. Is (uti ſcribit Ariſtomenes) agriculturæ ſtudioſus fuit: Quum autem vineam plantaret, nimium gravi labore ſervos premebat. Quare illorum quidam dixit, Dominum ex illa vineâ fructum nunquam percepturum. Ancæus verò, poſteaquam uva maturuit, lætus vindemiabat, coactâque vindemia, vinum ex hieu ſibi hauriri juſſit, increpans eum, qui futurum prædixerat, ut nunquam ejus vineæ vinum biberet. Poculum igitur cùm ori admoveret, dictum ſervi in memoriam revocavit. Cui ſervus,

Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου,

hoc eſt, vertente Horatio:

Multa cadunt inter calicem ſupremaq; labra.

His verò dictis, quidam accurrit, nuntians quàm maximum aprum vineam ingreſſum illam vaſtare totam. Itaque abjecto Ancæus poculo, ad aprum feſtinavit, ab ejuſque dente ictus interiit. Unde natum eſt proverbium, in eos, quibus præter ſpem aliquid evenit, Quod ſic è Græco in Latinum Cato vertit,

Multum intereſt inter os & offam. V. Natal. Com. *l.* 7. *c.* 2.

Cave autem, ne Ancæum hunc confundas cum eo, qui ab apro Calydonio percuſſus fuit. Is enim Parrhaſius Ovidio dicitur: *Penelopesq; ſocer cum Parrhaſio Ancæo.* Alius fuit Pleuronius, Argonauta quoque. Orpheus:

Ἀγκαῖός τ' ... Πλευρώνιος, ...

...

Ancalites, populi in Angliâ, Trinobantibus, Bibrogis, Caſſis, & Cenimagnis proximi. Cæſar *Com. lib.* 5. *The Hundred of Henly*, Camdeno.

Ancamari, popul. Americæ meridion. prope fluv. Maderam, qui poſtea cadit in fluv. Amazonum, in Cayana prov. Aliis *Anoamari.*

Ancamia, *l'Isle d'Ancam*, Inſula Sinarum oblonga, in littore prov. Cantonenſis.

Ancara, civitas Italiæ. Stephanus.

Ancaria, Dea ab Aſculanis populis colebatur, tanquam tutelaris, ne hoſtium incurſu vaſtarentur. Alex. ab Alex. *Ancharam* ſcribit Cæl. Rhod. Vid. Tertull Apolog. *cap.* 24. Turneb. *adverſar. l.* 17. *c.* 24. Pamelium *c.* 24. *Apol. n.* 387.

Ancenisium, Al. *Angenisium*, opp. Britanniæ, in Galliis, ad Ligerim, aliàs munitum, nunc dirutum. V. *Amnita.*

Ancgelheim, opp. Pomeraniæ, Metel.

Ancharia, Octaviæ mater. Plut. *in Antonio.*

Ancharia, Familiæ nomen apud Romanos, ſicut *Aſellia.* Ancharius enim, vel *Ancarius*, eſt Aſinus. Ἀχθοφόρος Græci interpretantur Ἀγγάρειον, accipiuntque iſtud vocabulum apud de jumento atque homine ἀχθοφόρῳ. Utitur hac voce Lucilius:

Hac inquam rudet è roſtris, atq; ejulitabit

Concurſans, veluti ancarius, clareq; quiritans.

Ancharius, vir nobilis Romanus, à Marianis occiſus, ... Plut. *in C. Mario*, Ἀγχάριον ἄνδρα βουλευτὴν ...

Anchemolus, filius Rhæti Marrubiorum regis in Italiâ, cui cùm pater Caſperiam, ſive Caſpiam novercam ſuperinduxiſſet, privignus eandem conſtupravit: quo cognito, cum pater eum perſequeretur, & ad pœnam vocaret, fugiens ille ad Turnum ſe contulit. Poſtea tamen à Pallante Evandri filio occiſus eſt, Virgil. *lib.* 10.

—— Et Rhæti de gente vetuſtâ

Anchemolum thalamos auſum inceſtare novercæ.

Ancheſites, ventus ab Anchiſa portu Epiri ſpirans, cujus mentio eſt apud Halicarnaſſ. Dionyſium. Cic. *lib.* 7. *ad Atticum*: *Flavit ab Epiro leniſſimus Ancheſites.* Antea legebatur *Anchemites*: ſed ita reſtituit Turnebus.

Ancheſius, mons juxta Orchomenum, ab Anchiſæ monumento dictus. Pauſan. *lib.* 8.

Anchesmus, mons Atticæ, in quo Jovis Anchesmii ſtatua. Pauſan. *in Atticis.*

Anchiala, vel *Anchiale*, Dionyſio Ἀγχιάλη, Ciliciæ civitas. Ejus Ptolemæus non meminit, quam tamen Strabo & Plinius inter Tarſum, & Solos ponunt, exiguo à mari intervallo, unde nomen. Hanc una cum Tarſo, à Sardanapalo rege, eodem die, conditam fuiſſe, affirmat Ariſtobulus apud Strabonem, atque ibi monumentum ejus conſpici, in quo imago plaudentis, cum hâc inſcriptione: Σαρδανάπαλος ὁ Ἀνακυνδαράξεω παῖς Ἀγχιάλην καὶ Ταρσὸν ἔδειμεν ἐν ἡμέρῃ μιῇ. Σὺ δ' ὦ ξένε, ἔσθιε, πῖνε, παῖζε, ὡς τ' ἄλλα τούτου οὐκ ἄξια. Vid. Scholia in Ariſtoph. *Aves.* 590. D. Ejus meminit Plin. 5. 27. Ex hâc urbe fuit Athenodorus, qui non à Sardanapalo, ſed ab *Anchiale* Japeti filiâ conditam vult, à qua nomen vicino fluvio, qui Ἀγχιάλης dicebatur.

Anchialus, urbs Thraciæ ſita intimo ſinu, atque ubi Pontus alterum ſui flexum angulo finit, non procul a magnâ Apollonia. *Anchialo* ac *Achelo* hodie Græcis, teſte Sophiano. *Kenkis* verò Turcis, ut ait Leunclavius. Ovid 1 *Triſt.*

—— Et ab hac per Apolliniis urbem

Alta per Anchiali mœnia ſindat iter.

long. 54. 45. lat. 44. 30.

Anchialus, Aſtrologus, cujus mem. Cic. *lib de Divinatione.*

Anchialus, Mentis filius (imò potius pater) vir bellicoſus, Hom. *Odyſſ.* 1.

Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι

Υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.

Anchialus, Phæacenſis. Hom. *Odyſſ* 8. *verſ.* 112.

Anchialus, Judæorum Deus, ut quidam colligunt ex loco Martialis *lib.* 11. *ep.* 95.

Ecce negas, jurasq; mihi per templa Tonantis,

Non credo, jura verpe per Anchialum.

Salmaſius, *lib. de linguâ Helleniſticâ*, legit החיעלם & interpretatur, *per eum qui vivit in æternum.* Verùm illud non eſt Hebræum, prima enim litera abundat, duæque inſuper voces ſunt חי־עלם, uti eſt apud Danielem. *cap.* 11. Et ſic jam olim Scaliger legebat hunc Martialis locum. Sed profectò nihil minus, quàm Hebraicè, doctus fuit Martialis. Optimus codex Thuanæus, jam ante octingentos annos exaratus, qui excerpta continet Martialis epigrammata, legit hoc loco *Ancharium.* Omnino itaque legendum:

—— Jura verpe per Ancharium.

Ancharius verò vel *ancarius* Eſt Aſinus. Unicè autem confirmat hanc conjecturam verſiculus ille Petronii, ex quo liquet, Judæos olim malè audiiſſe, quòd crederentur per Aſinum jurare:

Judæus licet & porcinum numen adoret,

Et cilli ſummas advocet auriculas.

Cillus autem eſt aſinus, hinc *hemicillus*, ἡμίονος & *cillaßus*, *agaſo* Ciceroni. Malè autem *cœli* vulgò legitur. Gentiles enim finxerunt, aſini ductu repertam aquam in eremo, Et hinc fabula illa fluxit, Judæos aſinum coluiſſe. Tacit. 5. *Hiſt.* *Jamq; haud procul exitio, totis campis procubuerant: cùm grex aſinorum agreſtium, è paſtu in rupem nemore opacam conceſſit. Secutus Moſes conjecturam herbidi ſoli, largas aquarum venas aperit.* Plut. 4. *Sympoſ.* Τιμᾶν τὸν ὄνον ἀναφήναντα πηγὴν αὐτοῖς ὕδατος. Sed à Græculorum impudentiâ in Chriſtianos etiam derivata eſt hæc calumnia, quorum Deum,

non tantùm Sileni, uti Moſem, ſed Satyri inſtar finxerunt, uti videre eſt apud Tertullianum, cum hâc inſcriptione; DEUS CHRISTIANORUM ONOCHOIRITES. Ita enim legendus locus ille, qui omnes hactenus exercuit eruditos. Ὀνοχοίρης enim fingebatur, tanquam ex aſino & porco compoſitum monſtrum. Epiphanius, *de Gnoſticis*: *Φασὶ δὲ τὸν Σαβαὼθ οἱ μὲν ὄνου μορφὴν ἔχειν, οἱ δὲ χοίρου.* Hinc *Aſinarii* dicti Chriſtiani. Iſ. Voſſius.

Anchidolium mare, vulgò *Mer de Lanchidol*, pars Oceani Orientalis, à Java Inſula & Freto Sundano, ad Auſtralem terram parum cognitam porrecta.

Anchimolus, Dux Lacedæmonius, contra Piſiſtratidas miſſus, in expeditione occiſus eſt. Herodot. *lib.* 5. Item, fil. Rhæti, Marrubiorum Regis, qui Caſperiâ novercâ corruptâ, ad Daunum Rutulorum R. confugit, & Turnum contra Æneam ſecutus eſt. Virg. 10. *Æneid.*

—— Et Rhœti de gente vetuſta
Anchimolum. —— —— Vid. ſupra.

Anchimolus, Sophiſta apud Elidem fuit, aquæ potor, ac ficis tantummodo veſci ſolitus, nec tamen aliis imbecillior habebatur. Cæl. Rhod.

Anchion, curſor nobilis Lacedæmonius. Pauſan.

Anchiſa, opidum Italiæ. Steph. Dionyſ. *Ant. Rom. lib.* 1. *Τόπος δὲ Κάπυος μὲν ἀπὸ τοῦ πρωτίστου Κάπυος, Ἀγχίσα δὲ ἀπὸ τοῦ πρεσβυτέρου Ἀγχίσου.*

Anchiſes, Capyos fil. ante bellum Trojanum, nemorum latebras, & ſolitudines coluiſſe fertur, gregibus, & armentis intentus: quibus cùm vacaret, à Venere adamari cœpit, & cum ea concubuit, unde natus eſt Æneas, apud Simoenta, Trojæ fluvium. Ovid. *Triſt.*

In Venerem Anchiſes, in Lunam Latmius heros.

Dido apud Virgil. *Æn.* 1.

Tune ille Æneas, quem Dardanio Anchiſæ
Alma Venus Phrygii genuit Simoentis ad undam?

Diſſident hic inter ſe Homerus & Heſiodus. Ille 2. *Iliad.* ait genitum Æneam *Ἴδης ἐν κνημοῖσι*, id eſt, *in imis partibus Idæ.* Ille *in Theog.* *Ἴδης ἐν κορυφῇσι*, *in Idæ verticibus.* Virgilius Homero adhæſit, nam Simois fluebat per radicem Idæ. Ovidius autem Heſiodo, nam *in Epiſtolis*:

Phryx erat Æneas, volucrum cui mater Amorum
Gaudet in Idæis concubuiſſe jugis.

Nonnus, *in Baſſaricis lib.* 15.

Ἰδαῖος Ἀγχίσης ῥοδοειδέι, τῷ ποτε Κύπρις
ἀγραύλῳ ὑμέναιον ἐρωτοτόκον ἔσχε ταύρων,
Κοῦρον ἐλαφρίζουσα βοωτέων. ——

Cæterùm Anchiſes, cùm ſe Veneris concubitu uſum fuiſſe jactaret, ab eâdem oculis privatus eſt: propterea dicunt eum Trojanorum conſiliis non interfuiſſe. Ardente Trojâ, cum nulla ſalutis ſpes appareret, ſenio confectum Æneas humeris eum impoſuit, ſecumque Drepanum uſque Siciliæ urbem vexit, ubi fatis conceſſit. Hinc *Anchiſeus*. Virg. *Æn* 5.

Et lucus latè ſacer additur Anchiſeo.

Item *Anchiſiades*, pro Æneâ Anchiſis filio. Virg. *Æn.* 6.

Dux Anchiſiade, nec me Deus æquore merſit.

Anchiſes, Archon Athenienſis. Dionyſ. Hal. *lib* 8.

Anchiſius, Arcadiæ mons, apud cujus radices Anchiſæ monumentum. Pauſanias.

Anchita, Arabiæ Felicis gens. Ptol.

Anchoe, locus circa Cephiſi flu. oſtia, & ibidem lacus eodem nomine. Strabo.

Anchora, Græcè *Ἄγκυρα*, Tectoſagum, qui quondam Galatiæ partem tenuerunt, Phrygiam majorem verſus, caſtellum erat. Alterum quoque fuit ejuſdem nominis, Lydiam verſus, circa Blandum Phrygiæ opidum. Strabo. *lib.* 12.

Anchorarium, mons. Plinius, *lib.* 13. *cap.* 15.

Anchurus, Midæ filius, de quo ſic Plutarchus *in Parallelis*: *Circa Celænon, Phrygia opidum, terra hiatus cum aqua domos complures ipſis cum hominibus abſorpſit in profundum. Midas rex oraculo monitus, ut res eò precioſiſſimas conjiceret, ita enim futurum, ut terra coiret, auro & argento injectis, nihil opis attulit. Anchurus igitur, regis filius, cum nihil in vitâ humanâ precioſius eſſe animâ ſecum ipſe verſaſſet, datis genitori complexibus, & Timothea uxori, equum aſcendit, inq; hiantem locum concitatus eſt. Ac ſic terra rurſus coiit, & auream eo loco Jovis Idæi aram Midas dedicavit.* Hujus rei quoque teſtis eſt Calliſthenes, *lib.* 2. *Metamorphoſeon.*

Ancile, ſcutum breve, authore Feſto, ad vocem *Mamuris*, ita ex utroque latere reciſum, ut nullus angulus videri poſſet, & ſummum infimumque ejus latus medio pateret. Fertur id, Numæ Pompilii tempeſtate, de cœlo decidiſſe, unâque editam vocem, omnium potentiſſimam fore civitatem, quamdiu in eâ manſiſſet. Ovidius *Faſtorum lib.* 3.

Ecce levi ſcutum verſatum leniter aurâ
Decidit, à populo clamor ad aſtra venit.

Et paulo pòſt.

Idq; ancile vocant, quod ab omni parte reciſum eſt;
Quemq; notes oculis, angulus omnis abeſt.

Virgil. *Æn.* 8. —— *Lapſa ancilia cœlo.*

Juvenal. *Sat.* 2.

Segmenta & longos habitus & flammea ſumis,
Arcano qui ſacra ferens nutantia loro
Sudavit clypeis ancilibus.

Nonius *ancilia*, *grandia ſcuta* interpretatur. Mureto & Camerario dici videntur *ancilia*, à Græco *ἀγκύλος*, hoc eſt, *incurvus.* Eſt & aliorum quorundam hæc opinio, qui idcirco *ancylia* per *y* ſcribunt. Verùm, in veteri Antonini Pii nummo, ubi tria ſcuta, ovali prope figurâ, conſpicere eſt, ANCILIA adſcriptum. Eodemque modo in antiquis codd. mss. inveniri auctor eſt Pierius, *ad* 8. *Æneid.* Verius etymon apponit Varro *lib.* 6. *de L. L.* *Ancilia*, inquit, *dicta ab ancìſu, quod ea arma ab utraq; parte, ut pelta Thracum, inciſa.* Sed nihil æquè ancilium formam explicat, ac verba Plutarchi *in Numa*, quæ ideo apponam: *Ancilia vocant, propter figuram, circulus enim non eſt, neq; exprimit, ut pelta, orbiculatam formam, ἀλλ' ἐκτομὴν ἔχει γραμμῆς ἑλικοειδοῦς, ſed exciſa eſt, ita ut revoluta linea fiat.* Hiſtoriam autem ſeu fabulam, de lapſis cœlo ancilibus, quæ eam ob cauſam *cœleſtia arma* Livius vocat, habes apud Dionyſ. Hal. *lib.* 2. & Lactant. *lib.* 1. *cap.* 21. Vet. Gloſſ. *Ancilia*, *Διοπετῆ*. Quæ oratio integra non eſt, & puto deſiderari vocem *ὅπλα*. In Gloſſ. Græco Lat. *Διοπετὲς ὅπλον*, *ἀμφιδέξιον*, *Ancile.* Hæc ancilia autem Romæ in Templo Martis aſſervabantur, & annis ſingulis circumferebantur Menſe Martio, per Sacerdotes, alioſque primores per urbem: dieque trigeſimo demum recondebantur. Quod antequam fieret, nihil publicè feliciter fieri, ſuperſtitio tenebat. Hinc Suetonius, Othonem contra religionem nondum conditis ancilibus, inauſpicatò profectum ſcribit, *in ejus vitâ*, *cap.* 8. Vide ſis ibi Casaubonum, qui ſimilem ſuperſtitionem Athenis, cùm *Plynteria* celebrarentur, obtinuiſſe eruditè, uti ſolet, obſervat. Aliter de iſtoc ſuperſtitionis genere Turnebus, quem Torrentius ſequitur, in explicando Suetonii loco. Malè autem, uti Lipſio oſtenſum, *lib.* 5. *Antiq. Lect. cap.* 16. Figuram eorum habes, in antiquo nummo, apud Guther. *lib.* 1. *de Jure Pontificio*, *c.* 11.

Ancinna, vulgo *Ancinum Fu*, urbs Sinarum in prov. Scienſia, teſte Martino Martinio.

Ancius, prænomine SP. Romanorum legatus, Fidenis interfectus.

Ancklitzen Conſtantinus, aliàs *Bertholdus Schwartz*, Friburgo Germ. oriundus, & Monachus profeſſione, inventor pulveris pyrii & ſcloporum ignivomorum, chymiæ beneficio. His Venetos primùm uſos, in bello contra Genuenſes, A. C. 1380. dicunt. Vid. Salmuth. obſervat. hanc in rem, in comment. rerum memorab. Pancirolli, *p.* 2. *tit.* 18. Polyd. Virgil. *de rerum inv.* *vent. lib.* 2. *cap.* 11.

Anclamum, urbs Germ. in Pomerania, valde munita, ſub dominio Regis Sueciæ, ad fluv. *Pene.* Diſtat Volgaſtiâ 4. leucis Germ. in merid. Uſedomiâ 3. in Occaſ. & Stetino 8. in Circium.

Ancobaritis, regio Arabiæ deſertæ oppoſita. Epit. Strabonis. In Meſopotamia eſt Ptolemæo, verſus Euphratem.

Ancon, Leucoſyrorum urbs in Cappadociâ. Ptol. Portum vocat Arrianus, *in Periplo.*

Ancon, vel *Ancona*, unde ditioni, *Marca Anconitana*, nomen urbs Ep. totius Piceni celeberrima, in litore Adriatici maris, à Siculis condita, portum habens inſigni operâ à Trajano Cæſare conſtructum. Nomen habet à ſitu, qui cubiti flexuram refert. Græci enim & cubitum, & locum cubiti modo ſinuoſum *ἀγκῶνα* vocant. Plin. 3.13. *A Siculis condita eſt colonia Ancona.* Oppoſita eſt promuntorio Cumero, in ipſo flectentis ſe oræ cubito. Lucan. *lib.* 2.

Illic Dalmaticis obnoxia fluctibus Ancon.

Juvenalis *Sat.* 4.

Ante domum Veneris, quam Dorica ſuſtinet Ancon.

Silius Italicus *lib.* 8. ubi recenſet Picentum oppida, fluminaque:

Stat fucare colus nec Sidone vilior Ancon,
Murice nec Lybico. Portum habet hodie amplum, ſed non valde tutum arcemque munitam, prope Crumerum promont. quod vulgò *Monte S. Ciriaco.* A Firmo, 30. milliar. in Boream, 15. ab Auximo, in Cæciam; ſub Pontifice eſt. long. 37.16. lat. 43. 48. Item nomen Coloniæ in Sicilia. Item urbs Galliæ, Strab. *lib.* 5. & 6. Plin. *lib.* 2. *cap.* 71. & *lib.* 3. *cap.* 14. & 19. Cluver. *lib.* 3. Merula, Sanſon, Du Val.

Ancora, vulgò *Ancre*, opp. Picardiæ, in Gallia, ad amnem cognom. quibuſdam *Albret* dictum, repugnantibus tamen incolis, inter urbes Corbejam, in Africum, & Bapalmam, in Cæciam.

Ancorarius, mons in Mauritaniâ, circa Tingitanum caſtellum. Ammianus.

Ancore, urbs Bithyniæ, *Antigonia* poſtea dicta, deinde *Nicæa.* Steph.

Ancrina, Siciliæ opidum. Ptol. Nomen haud dubiè corruptum ab genuino *Ἀγκυρῖνα*, Latinè *Ancyrina.* Vide Cluv. *Sic. Ant. pag.* 373.

Ancudia

Ancudia, prov. regni Chile in America meridionali. Hinc Ancudanus Archipelagus, *Archipelague de Ancud, ou de Chilöe*, multitudo illa Inſularum adjacentium, in ora maris Pacifici. Vocatur etiam illa prov. Ancudiana, aliter *Agualaja*; eſtque in parte Auſtrali Ciles. Sed nullam in illo tractu coloniam habent Hiſpani.

Anculi, & *Ancula*, Dii, Deæque ancillarum. Feſtus.

Ancus, prænomen à Sabinis tranſlatum. Appellatur autem teſte Feſto, *Ancus*, qui aduncum brachium habet, ita ut exporrigi non poſſit, ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, id eſt, à cubito incurvo, ſicut & *Ancona* ſive *Ancon*, Piceni urbs dicta eſt, à cubito curvo. Fuit autem prænomen quarti Romanorum regis *Anci Martii* & *Anci Publicii* Imperatoris Lanuvini, contra Hoſtilium regem, de quo Dionyſius. V. *Ancus Martius*.

Ancus Martius, quartus Romanorum Rex, nepos Numæ ex filiâ. Latinos bello domuit, Aventinum, & Martium montem urbi addidit; Janiculum ponte ſublicio urbi conjunxit, Romanorumque limites ad mare uſque promovit, ubi & Oſtiam condidit. Fertur præterea primus carcerem inſtituiſſe. Ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, id eſt, à cubito ſic dictus fuit, quem incurvum habuiſſe fertur, ut ait Servius, tales enim *ancos* appellari, Feſtus affirmat. Aliter Conſtantinus Manaſſes, *Verſ.* 1654.

Τὸν γὰρ ἀγκῶνα τοῦ χειρὸς εἶχε πεπονηκότα.

Virg. *Æn.* 6.— *Quem juxta ſequitur jactantior Ancus.*

Ingenium ejus quale fuerit, ſatis indicat Livius: Nam de illo: *Avitæ gloriæ memor*: &, *medium erat in Anco ingenium, & Numæ, & Romuli memor*: &, *cuilibet ſuperiorum regum belli, pacisq́; & artibus & gloriâ par.* Plutarchus ait, ἀρετῆς τύχης, conditum Fortunæ templum ab hoc rege, arrogante ſibi Romanas victorias. Quæ res etiam ſatis declarat illius jactantiam. Regnavit ſatis feliciter 24. an. Dionyſ. Halic. *lib.* 3. *cap.* 9. Flor. *lib.* 1. *cap.* 4. Liv. *lib.* 1.

Ancus, Luſitaniæ flu. Saurium op. alluens. *Rio di Soure.*

Ancylion, Impius quidam in matrem, à Comicis, perſtringitur. Vide Scholia *in Ariſtophan Crabron.* 515. B. Cujus uxor paulò poſt perhibetur *Seſtrata*, filia *Myrtia*, *pag.* 530.

Ancylium, Siciliæ opidum. Vide Cluver. *Sic. Ant. p.* 389.

Ancyra, Galatiæ urbs, Magnæ Phrygiæ contermina, ideoque ab aliis Phrygiæ, ab aliis Galatiæ tribuitur. Plin. *lib.* 5. *cap. ult.* duas Ancyras memorat, alteram in Phrygiâ, alteram in Galatiâ. Hinc *Synodus Ancyritana*, in Jure Pontificio. Quæ duplex, una an. 314. Baron. *A. hoc.* Altera Anno 357. habita. Hilar. *lib.* 6. *de Synodis*. Baron. A. C. 357. Sic dicta, ab anchoris navium captarum à Mithridate, quas Ptolemæus Ægypti rex ſuppetias Gallogræcis miſerat. Stephanus. Hodie *Angouri*. Metropolim Galatiæ fuiſſe teſtatur Libanius, *Orat.* 16. Ἐν Ἀγκύρᾳ τῇ πρώτῃ καὶ μεγίστῃ Γαλατῶν πόλει. *Facunda errorum mater* Hieronymo dicta eſt. Hinc enim Photinus, A. C. 374. hinc Ophitæ, Cataphryges, Manichæi, Artotyritæ, Aſcodrogi, &c. quibus Ep. Athanaſius, Baſilio laudatus, fortiter reſtitit. Hieron. *præf. ep. ad Galat.* Baſil. *ep.* 67. Baron. A. C. 347. 373. In hujus urbis agro Bajazetes à Temirlanco victus eſt. long. 62. 10. lat. 42. 30. Aliam Livius collocat circa Macedoniam, aut Illyricum, *lib.* 43.

Ancyra, Siciliæ urbs, Carthaginenſium partes ſecuta. Diodor. *Sic. lib.* 14. Vide Cluver. *Sicil. Ant. lib.* 2. *pag.* 371.

Ancyreum, Aſiæ min. promuntorium, ubi Pontus finitur, incipitque Boſporus. Hodie *Pſomion*, teſte Petro Gyllio.

Ancyrion, opidum Italiæ. Stephanus.

Ancyron, urbs Ægypti. Stephanus.

Anczacricus, fluv. Podoliæ. Cadit in mare Nigrum, unâ leucâ tantùm ab urbe Ociacovia, quæ nunc eſt in Chrymea prov. ad oſtia Boryſthenis fluv. Le Vaſſeur.

Anda, Africæ urbs. Polybius.

Andabaſis, regionis nomen, unde coccum optimum adfertur. Serapio.

Andabatæ, non Aſiæ populi in tenebris verſantes, uti ſomniavit Ferrarius; ſed gladiatores, clauſis oculis pugnantes. Cicero ad Trebatium, *lib.* 7. *Epiſt. Famil. Quem antea ne Andabatam quidem defraudare poteramus.* Vide clariſſimum Voſſium, *in Andabata.*

Andabilis, Cappadociæ civitas. Anton.

Andaca, Indiæ urbs, quam Alexander deditione accepit. Arrianus.

Andaguili, populi Americæ meridionalis, in Peruviæ regno, inter fluv. Xaucam & Abancajum, 25. leucis à civ. Cuſco in Circium.

Andaia, vel per y. Burgus Galliæ, Hiſpaniæ propinquior. In Aquitania & in ora Oceani Aquit. è fronte Fontarabiæ.

Andaia, *Andance*, opp. Galliæ, in Vivarienſi prov. ubi Domia flu. cadit in Rhodanum. 6. leucis Viennâ, Valentiâque diſtat.

Andainum, pagus al. oppidum, cum cœnobio in ditione Leodienſi, intra ſylvam Arduennam, ad amnem *Homme*, in confin. duc. Lucemburgen. Hodie *S. Hubert*. *Andagium* Sigesberto dicitur. Huc pertrahuntur, qui rabiem ex rabidi canis morſu reformidant.

Andaluſia, regio Hiſpaniæ è regni Caſtellæ, ſub qua major Hiſp. Bæticæ pars, olim *Vandalitia*, à Vandalis Germaniæ populis, dicta, quibus Sarraceni ſucceſſere, tandem ab Alphonſo 3. pulſi. Aliqui verò Hiſtorici eam Bæticam, à fluvio Bæti, ipſam perlabente, nuncupatam aſſerunt; Alii autem non à dicto fluvio nomen accepiſſe, ſed Chaldaicè *Betin* (quo nomine terra fertilis & deliciis affluens ſignificatur) appellatam volunt. Poëtæ campos Elyſios in hac provincia conſtituerunt, quâ fictione excellentem præ omnibus aliis terræ ubertatem efferre voluerunt. Ad Ortum habet Granatam, ad Septentrionem Caſtellam novam & Extremaduram, ad Occaſum Luſitaniam & Algarbiam, ad Meridiem Atlanticum ſpectat mare. In ea numerantur 104. civitates & oppida, inter quæ Corduba Senecæ & Lucani patria, Nebrixa, S. Lucar de Barrameda, &c. Metel. Mercat. Sed primaria urbs eſt Hiſpalis, ampla & dives, ad fluv. Guadalquivir. Vide *Vandalitia.*

Andaluſia nova, regio Americæ merid. inter Venezuelam, & fluv. Orenoque, ſmaragdorum proventu nobilis. Vid. *Vandalitia nova.*

Andanagarium, urbs Indiæ citerioris, in regno Decan, in Aſia, juxta fluv. Mandovam, in Mediterraneis. Malè habita fuit hiſce temporibus à Mogorum Rege.

Andania, Arcadiæ urbs in Peloponneſo. Strabo. Quam Meſſeniæ tribuit Pauſanias, ut & Stephanus, qui Meſſeniam ipſam ſic quoque appellatam vult.

Andania, mulieris nomen. Pauſan. *lib.* 4.

Andanis, Carmaniæ fluv. Strabo. *Andanis* Plinio dicitur. Forte *Tiſindan* hodiè.

Andanum, urbs Cariæ. Vide Steph. *in Bargylia.*

Andara, Indiæ populi. Plin. *lib.* 6. *cap.* 19.

Andarba, Dalmatiæ urbs. Anton.

Andariſtus, Pelagonum in Macedoniâ op. Ptol. Populi *Andareſtenes* Plinio dicuntur. *Voſtanza* Theveto. *Eriſſo* aliis.

Andate, locus in Britannia inſula Xiphilin. *in Nerone.* Lege *lucus.* Sic enim Xiphilinus: Καὶ ταῦτα πάντα θύουσαί τε ἅμα καὶ ἑστιώμεναι, ὑβρίζουσαι, ἔν τε τοῖς ἄλλοις σφῶν ἱεροῖς καὶ ἐν τῷ τῆς Ἀνδάτης μάλιστα ἄλσει ἐποίουν. Subdit, Οὕτω γὰρ καὶ τὴν νίκην ὠνόμαζον, καὶ ἐσεβον αὐτὴν περιττότατα. Ubi pro Ἀνδάτης reſcribendum Ἀνδράστης putat Bochartus, vel etiam *Adraſtes*, quomodo legit Gulielmus Blancus Xiphilini Interpres. Vide ſis Virum magnum, *de Phœnicum colon. lib.* 1. *cap.* 41.

Andatu, Æthiopiæ ſub Ægypto op. in Nili ripâ. Plinius.

Andautonium, Pannoniæ ſuperioris op. Ptol.

Andebonthus, filius legitimus Cnutonis Anglorum regis, ægrè ferens, Haraldum filium nothum ejuſdem Knutonis patri in regno ſucceſſiſſe, mortuum Haraldum refodi juſſit, ejusque corpus in mare projici. Volaterr.

Andecrium, Dalmatiæ mediterranea civitas. Ptol. Straboni verò *Andretium* dicitur, quod vid. ut & *Andetrium.*

Andegavia, Gall. *l'Anjou*, regio Galliæ Turonibus ac Biturigibus finitima, Oceanoque proxima, fertilis admodum & rigua. Cujus caput *Andegavum*. Gallicè *Angiers*. Populi *Andegavi* Tacito, *lib.* 3. & Plinio 4. 18. Vide *Andes.*

Andegavum, vulgò *Angers*, olim Juliomagus, urbs Galliæ admodum ampla & elegans 2. leucis à Ligeri fluv. 9. à Salmuria, totidemque à Flexia, Meduanâ fluv. alluitur: Eſtque epiſc. ſub Archiep. Turonenſi.

Andelaus, *Andely*, pag. Galliæ Celt. cum cœnobio, ad Sequanam fluv. in Normannia. Fluvium habet ejuſdem nominis ad Floriacum. In hoc opp. obiit ex vulnere ad Rothomagum accepto, Antonius Rex Nav. Henrici M. Pater.

Andelaus, vulgò *Andelle*, fluv. Oritur prope oppidul. la Ferté, caditque in Sequanam, paulo ſupra montem Atcuenſem.

Andelovium, *Andelot*, opp. Franciæ, in Campan. prov. in Baſſiniaco agro, ad amnem *Rougnon.*

Andelus, Hiſp. civitas, non procul à Pompeiopoli, quæ vulgò *Pampilone* appellatur, metropolis regni Navarræ. Gallicè *Pampelune* dicitur.

Andemao, Inſula ſinus Gangetici, in Aſia, verſus oram regni Pegu. Ei adjacent 6. aliæ inſ. quæ ſub illo nomine continentur, inter ſcopulos & ſyrtes, verſus ſeptentrionem Inſ. Sumatræ, 80. leucis Hiſp. hinc diſtantis.

Andera, Stephano Ἄνδειρα, Phrygiæ op. juxta Scepſim, in quo lapis reperitur, qui uſtus in ferrum tranſit, deinde cum quadam terra in camino excoctus, pſeudargyrum, ſeu argentum falſum ſtillat: cui ubi eſt, æs additum, temperamentum fit, quod orichalcum vocant. Steph. ex Strabonis *libro* 13. Inde *Anderina*, mater Deorum.

Anderica, Ciſſiæ regionis ſtathmus 200. ſtadiis à Suſis diſtans. Herodot. *lib.* 6. *cap.* 119.

Anderida, Angliæ op. in agro Cantiano, vulgò *Newenden*, teſte Camdeno, quaſi media inter Cantuariam (à quâ 16. m. p. abeſt) & Roffam.

Anderidum, Vaſconum in Hiſpaniâ opidum. Ptol. Al. eſt Mimatum, *Mende*, Gabalorum caput. Eſtque Epiſc. ſub Archiepiſc. Bituricenſi. Vid. *Mimatum.*

Andes, populi inter Celtas, Carnutibus, & Turonibus finitimi. Cæſar. Hos Meduana fluvius alluit, qui paulo pòſt in Ligerim cadit. Gallicè *Le pays d' Anjou*. Eorum caput Iuliomagus ſeu Andegavi, ut & totius Ducatus: Ubi Academia, à Lud.2. Andegav. Duce erecta, an. 1348. & ab Henr. 3. aucta: Conciliaque duo habita: Primum an. 453. Tomo 6. *Concil.* Secundum Anno 1448. Poſſev. *tom.* 2. *appar. ſacri.* Vid. *Moreriuum*. Item. *Andegavum*.

Andes, pl. num. vicus Italiæ, non procul à Mantuâ, Virgilii patria. Hinc *Andinus*. Sil. *lib.* 8.

Mantua Muſarum domus, atque ad ſidera cantu
Evecta Andino. id eſt, Virgiliano.

Andes, Al. *Cordillera de los Andes*, & *Sierra Nevada*, montes Americæ merid. altiſſimi. Quorum multi ignivomi, præſertim verſus Chilem, ad cujus uſque meridiem extenduntur, à parte Septentrion. regni Peruviæ, ab Hiſpanis *Volcano* dicti.

Andethanna, vel *Andethannalis*, op. cum cœnobio agri Trevirenſis, ad Suram flu. vulgò *Echternach*. Aliis Lucemburgenſis eſt. prov.

Andetrium, *Andretium*, Straboni *lib.* 7. ubi de Illyride, Ἔτι δὲ Ἀνδήτριον ἐρυμνὸν χωρίον. Ptolemæo Ἀνδέκριον, vel Ἀνδήτριον. Dioni Ἀνδήτριον. Plinius, *In hoc tractu ſunt Burnum, Mandetrium*, lege *Andretium*. Vid. infra.

Andetrium, opp. Dalmatiæ; dein *Cluſa* & *Chliſſura*. nunc *Cliſſa*. Eſtque arx permunita, in colle, à Venetis expugnata, 20. m. p. Sebenico in ortum diſtat.

Andiantes, Pannoniæ infer. pop. Ptol.

Andiatarocum, lacus novæ Franciæ in Americ. Septentr. verſus limites novæ Angliæ

Andizetes, Liburniæ populi. Strabo *lib.* 7. Ἀνδιζήτιοι vocat. Sunt autem, quos Plinius *Sandrizetes* appellat. Nam τὸ σ. in dictionum capite modò adeſt, modò deeſt. Caſaub.

Ab Andlo Georgius, ex familia admodum nobili, Canonum Doctor, præpoſitus Baſil. & Lutenbacenſis, apud ſuperiores Alſatas, doctrinâ, prudentiâ & gravitate conſpicuus, primus Acad. Baſilienſis Rector: Ei Caſparus Maner Theologiæ, Petrus zem Luft Juris, Wernherus Wölflius Medicinæ, & Joh. Creutzer, Philoſophiæ, primi ibidem Decuriones, additi ſunt. Obiit Anno 1466. poſtquam in Eccleſia illa annis 50. floruiſſet. Vid. Urſtiſ. *Epit. Hiſt. Baſ. cap.* 8.

Rauriaci primus tractavit ſceptra Lycei,
Ingenio excelſo nobilitate pari.

Andocides, Orator Athenienſis, filius Leogori: Unus ex 10. illis oratoribus, quorum vitas Plut. deſcripſit. Sæpius accuſatus & exilio multatus eſt, ſed dexteritate ſuâ ſemper in gratiam rediit. Patrem, quem prius criminis ſuſpicione aſperſerat, defendit. Plut. *de* 10. *Orator.* Orationes ejus habemus Περὶ μυστηρίων. Περὶ τῆς ἑαυτοῦ καθόδου. Περὶ τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνης. Κατὰ Ἀλκιβιάδου. Excudebat Henricus Stephanus 1575. folio.

Andoinus, ex primis Regibus Longobard. Thraſimundum, Gepidarum R. in pugna occidit, & cum ſuis Pannoniam occupavit, A. C. 547. Ei ſucceſſit fil. Alboinus, qui primus Italiam ingreſſus eſt. Diacon. *hiſt. Longob.* Aimonius.

Andologenſes, pop. Hiſp. Tarraconenſis. Plin. 3. 32.

Andomatis, Indiæ flu. qui in Gangem fluit. Arrian.

Andomatunum, Lingonum urbs, in Gall. Belg. Ptol. Villanovanus *Langres* eſſe putat. Vid. *Lingones*.

Andoriſippo, urbs Hiſp. Bæticæ. Plin. 3. 1. ubi alii *Anderiſa* legunt.

Andorra, vallis fertiliſſima Pyrenæorum, in Diœceſi Urgellenſi, vicina Ceretanis & Fuxenſibus, juxta Baliram fluv. qui cadit in Secorim. Forſan aliàs *Udura*.

Andoverpum, Vid. *Antverpia*.

Andra, fluv. Africæ, in ora littorali Guineæ. Quibuſdam *Ardra*.

Andraca, Cappadociæ urbs. Ptol.

Andræmon, Thoantis pater. Hom. *Iliad.* 2.

Αἰτωλῶν δ' ἡγεῖτο Θόας Ἀνδραίμονος υἱός.

Unde Ovid. *Met.* 13. Thoantem *claro Andræmone natum* periphraſticè appellat.

Andragathus, vir quidam, quem patriæ ſuæ proditorem primo muneribus affecit Lyſimachus, apud Polyænum *lib.* 4. poſtea verò vitâ privavit.

Andragatius, Maximi Tyranni dux, Gratianum Imper. ab exercitu ſuo deſertum occidit. Hinc in Siciliam miſſus, audito, Maximum à Theodoſio victum, in mare præceps iit. Marcellin. *Chron.* Zoſim. *lib.* 4. & 6. Socr. *lib.* 4. *cap.* 11. & 5. *cap.* 14. Pacatus, *Panegyr. Theodoſii.* Obiit autem Gratianus, A. C. 383. & parricida ejus, Anno 388. Item, Philoſophus Chryſoſtomi præceptor.

Andragira, quæ & *Gudabiri*, urbs Aſiæ, cum regno cognom. in Inſ. Sumatra, fere ſub linea Æquinoctiali, & in medio inſ. 40 circiter leucis à Malaca in merid.

Andrageras, vir, qui ſubitâ morte periit. Mart. *lib.* 6.

Lotus nobiſcum eſt hilaris, cœnavit & idem,
Inventus mane mortuus Andrageras.

Andramytes, rex Lydorum, qui primus mulieres fecit eunuchas, iiſque vice eunuchorum uſus eſt. Cæl. Rhod. 20. 14. Alex. ab Alex. *lib.* 2.

Andrapana, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Andraſimundi, Taprobanæ inſ. promuntorium. Ptol.

Andraſſum, urbs Aſiæ min. circa Galatiam. Cedrenus.

Andreapolis, urbs archiepiſcopalis, & Academia Scotiæ in orâ orientali. Vulgò *S. Andrews*. long. 17. 28. lat. 57. 46.

Andreapolis, vulgò *Andero*, urbs Hiſp. in littore Biſcajæ, olim Flavionavia, epiſcopalis deſignata his temporibus. Portum habet percommodum, cum caſtro antiquo. Ab aliis in Aſturia Santillana ponitur.

Andreas, nomen Apoſtoli. Marc. 4. *verſ.* 10. Qui ante vocationem ſuam diſcipulus erat Joannis Baptiſtæ. Joh. 1. Evangelium annuntiavit Scythis, Sogdianis, Thracibus, Æthiopibus, Achivis. Proconſulis Ægei juſſu, in urbe Patras, cruci affixus. V. Gregor. Naz. *Orat. contra Arianos.* Chryſ. *hom. de* 12. *Apoſt.* Euſ. *lib.* 3. *cap.* 1. Niceph *lib.* 2. *cap.* 39. & *l.* 3. *c.* 6.

Andreas, I. Hung. Rex, excæcato fratre Petro, qui throno potiebatur, Regnum partitus eſt cum fratre Bela, à quo tandem, Polonorum ope, planè pulſus, præ mœrore obiit, A. C. 1062. Bonfin. *Annal. Ungar.*

Andreas, II. filius Belæ 3. & frater Emerici, poſt Ladislai, ex fratre nepotis, mortem, Rex Ungar. Sacræ expeditionis comes invitus, mox rediit, cum inſigni damno Chriſtianorum. Quod notandum contra Blond. *lib.* 2. *decur.* 7. & Bonfin. *lib.* 7. *dec.* 2. Nihilominus *Hieroſolymitani* tulit elogium. Hujus uxor Gertrudis, mater S. Elizabethæ, in abſentia mariti, à Comite Petro trucidata eſt. Quam cædem Epiſc. Strigonienſis ſuaſit his verbis, nullâ commatum diſtinctione interpunctis: *Reginam occidere nolite timere bonum eſt ſi omnes conſentiunt ego non contradico.* Obiit A. C. 1235. regni 30. Cardinalis Vitriac. *lib.* 2. *de bello Orient.* Chronic. Aug. Calviſius *Chron.* ad an. 13. Spond. A. C. 121 . 1235.

Andreas, III. cognom. *Venetus*, Auſtriam vaſtavit, oppida amiſſa recepit, 11. regni an. obiit A. C. 1301. Æmulum habuit Carol. I. cognom. Martellum, fil. Caroli 2. Hieroſ. Siciliæque Regis & Mariæ Ungaricæ. Villanius *lib.* 7. *cap.* 134. Bonfin *l.* 8. & 9.

Andreas, Italis *Andreaſſo*, ex Hungaria, duxit Joannam Reg. Neap. hac lege, ut Calabriæ ducis titulo eſſet contentus. Mox à Neapolitanis occiſus, quòd Ungaros ſaltem eveheret, A. C. 1345. Bocat. & Petrarcha, apud Spond. & Bouchetum, *hiſt. prov. in Johanna* I. Vel potius hujus juſſu, ſtrangulatus eſt, quæ poſtmodum eo loci ſuſpenſa, ubi Andreæ gulam fregerat. Bonfin. *dec.* 2. *l.* 10. Lipſius *mon. polit.*

Andreas, Rex Æthiopum, ſec. 15. Genebrardus.

Andreas, Argivus ſtatuarius. Pauſan. *lib.* 6.

Andreas, Panormitanus, edidit libros de memorabilibus, quæ in quibuſdam Siciliæ opidis contigiſſent, quorum triceſimum tertium citat Athenæus *lib.* 14. Vide Voſſium *de Hiſt. Gr. lib.* 4. *pag.* 502. Item *Andreas* Penei filius, Pauſan. *lib.* 6.

Andreas, Abbas monaſterii cujuſdam Bambergenſis, hiſtoricus. Voſſ. *de hiſt. Lat. l.* 3. *c.* 10.

Andreas Alciatus, Vid. ibi.

Andreas Argolus, Ephemeridum auctor. Voſſ. *de Mathem. cap.* 68. §. 30.

Andreas, Auſtriacus, Cardin. Gubernator Belgii. Obiit Romæ, Spond. A. C. 1578. 1600. Grotius.

Andreas Barbatius, celebris JC. cujus ſcripta Ægid. Aurinius edidit. Bell. *de Scr. Eccl.*

Andreas Bathoreus, Cardin. Princeps Tranſylv. à Cæſareanis occiſus an. 1599.

Andreas Belius, hiſtoricus.

Andreas, Cæſarienſis Arch. ſcripſit in Apocalypſin. Vid. Bibl. PP.

Andreas Corſalius, Florent. ſcripſit de navigatione maris rubri & ſinus Perſici. Pocciantius, *de Script. Florent.*

Andreas Damaratus, Cancellarius Ordinis S. Joh. Hier. Solimanno Rhodum prodidit. Hiſt. Turc. *in Solim.* 2.

Andreas Dandolus, Dux Venet. rebus geſtis & prædeceſſorum hiſtoriâ memorabilis.

Andreas Doria, Reip. Statum Genuæ immutavit, Caroli 5. auſpiciis, bello contra Turcas celebris, obiit A. C. 1560.

Andreas Duchenius, librorum copiâ, & ſylloge hiſtoricorum Gall. clariſſimus. Obiit 1640.

Andreas Dudithius, Epiſc. Quinqueccleſienſis, Legationibus clarus, uxorem duxit. Thuan.

Andreas Laurentius, Medicus Henrici M. ſcriptis clarus.

Andreas Oſiander, Lutheranus, novæ de Juſtificatione noſtri opinionis auctor. Obiit A. C. 1552.

Andreas Rivetus. Vid. *Rivetus*. Plures alios Vid. apud Voſſ. *de hiſtor. Lat.* & *Mathem.* Bellarm. *de Scriptor. Eccleſiaſt.* &c.

S. Andreas de Carduo, Ordo Equit. in Scotia, cujus lemma, *Nemo me impunè laceſſet.* Ab Achaio, Scotiæ Rege, qui cum Carolo M. fœdus iniit, inſtitutus. Buchan. *hiſt. Scot.*

Andreas

Andreis, Græciæ regio. Pauſan.
Andreſte, Indiæ pop. ab Alexandro M. victi. V. *Adraiſtæ*.
Andri, pop. circa Claſtidium in Gall. Ciſalpinâ Polyb. *l.2.*
Andria, urbs Elidis, & alia Macedoniæ. Steph. Item, urbs Ep. ſita in Barana prov. regni Neap. in planitie. Ducatus Caraſarum, ſed parvi circuitus.

Andriaca, Mediæ opidum, & alterum in Lycia. Ptol. Aliud in Thraciâ Straboni. Vide Plin. 5. 17.

Andriclus, Ciliciæ Mons. Strabo *lib.* 14. Eſt etiam fluminis nomen. Plin. 5. 13. quem Strabo *Andrium* vocat, & in Scamandrum fluere affirmat. Dicitur *Andricus* & *Andricius*.

Andriſcus, hiſtoricus, Ναξιακὰ, hoc eſt, *de rebus Naxiacis* libros conſcripſit, quorum primum citat Parthenius, *Eroticum c.9.* Secundum itidem *cap.* 19. Quædam etiam de eodem opere refert Athenæus, *lib.* 1.

Andriſcus, ex infima fæce, Macedonas contra Romanos ſuſcitavit. Florus *l.2.c.14.* Eutrop. *l.4.*

Androbius, pictor nobilis. Plin. 35. 11.

Androcalis, Æthiopiæ ſub Ægypto opidum. Plin.

Androclea, una ex filiabus Antipœni, quæ pro ſalute populi ſeipſas interfecerunt. Nam cùm pugna eſſet Thebanis & Herculi contra Orchomenios, oraculum eſt allatum, eos bello fore victores, ſi manum ſibi inferret, qui generis dignitate inter cives eſſet notiſſimus. Et cùm Antipœno (hic enim majorum genere maximè illuſtris erat) non placeret pro populi ſalute mori, ejus filiabus Androcleæ, & Heracleæ placuit. Ubi itaque ſeipſas interfeciſſent, hic eis pro tanto beneficio honos eſt habitus, ut, in parte templi Dianæ Eucleæ, Leonis ſimulacrum ab Hercule illis dicatum conſpiceretur. Pauſan. *in Bœot.*

Androcles, fil. Phintæ, Meſſeniorum R. Pauſ. *l.4.* Item Joniæ R. qui Epheſum exornavit. *l.7.*

Androcles, fuit ſervus & mendicus & cinædus, ut Cratinus cum nominat ἐν σεριφίοις. Teleclides & Ecphantides cum ſcripſerunt eſſe crumenileſtorem.

Androclides, περὶ τῶν ἐμπόδιον σχεδιαζόντων, *de Sophiſtis extemporaneis* ſcripſit teſte Suidâ, Porphyrii æqualis fuit, & ſub Aureliano principe vixit.

Androclides, Lacon, qui cùm probro daretur, quòd, cùm claudus eſſet, bellatoribus ſe immiſcuiſſet; ideoque ab omnibus, tanquam inutilis, à prælio arceretur; irâ commotus reſpondit: *In aciem proficiſci debere, qui de prælio, non de fuga cogitet.* Plut. *in Apophtheg.* & Cæl. Rhod. 14. 5.

Androclides, Nobilis Thebanus ſtatus popularis, contrà Oligarchicos, defenſor; quem ideò Leontidas dolo interficiendum curavit.

Androclus, Codri fil. rex Jonum. Pauſan *l.7.*

Androcottus, vel *Sandrocottus*, fugiens Alexandri M. iram, ſub arbore laſſus obdormivit, & à Leone permulſus eſt. Ad quod omen, animo recepto, Indias occupavit, Alexandri ducibus pulſis. Juſtin. *l.15.c.4.*

Androcydes, medicus, cujus extat epiſtola quædam ad Alexandrum M. ſcripta, apud Plin. his verbis, *Vinum poturus, rex, memento te bibere ſanguinem terræ. Sicuti venenum eſt homini cicuta, ſic & vinum.* Plin. 14. 5. Alius pictor eidem Plinio 35. 9. Plut. *in quæſt conviv. l.4 q.2.*

Androdamus, Rheginus, qui leges Chalcedonenſibus Thraciæ populis condidit. Ariſtot.

Androdus, Dacus ſervus, Romæ in Circo maximo agnitus à Leone, cujus pedem vulneratum aliquando curaverat in ſylvis. Ejus hiſtoriam lectu dignam vide, apud Gellium. 5. 15.

Andrætas, hiſtoricus Tenedius ἐν τῷ περίπλῳ τῆς Προποντίδος citatur ab Apollonii Interprete, *lib.* 2.

Androgéa, Perſidis regio. Cedrenus.

Androgeus, fil. Minois Cretæ regis, & Paſiphaes, qui cùm omnes in palæſtrâ ſuperaret, ab Athenienſibus & Megarenſibus ex invidia occiſus eſt. In cujus ultionem Minos, Niſo Megarenſium rege occiſo, Megaram evertit, Athenienſes acri bello ſuperavit, eosq; quotannis ſeptem adoleſcentes, totidemque puellas à Minotauro devorandos in Cretam mittere coëgit. Virgil. *Æn.6.*

> *In foribus lethum Androgeo, tum pendere pœnas*
> *Cecropidæ juſſi.*

Catullus *de Nupt. Pel. & Thet.*

> *Nam perhibent olim crudeli peſte coactam*
> *Androgeoneæ pœnas perſolvere cædis,*
> *Electos juvenes, ſimul & decus innuptarum*
> *Cecropiam ſolitam eſſe dapem dare Minotauro.*

Legendus Plutar. *in Theſeo* & Pauſ. *in Atticis.* Ovid. *Met l.7.*

> *Bella parat Minos, qui, quanquam milite, quanquam*
> *Claſſe valet, patriâ tamen eſt fortiſſimus irâ,*
> *Androgeiq; necem juſtis ulciſcitur armis.*

Idem *in epiſt. Ariadnes:*

> *Viveret Androgeos utinam, nec facta luiſſes*
> *Impia funeribus, Cecropi terra, tuis.*

Contra Propertius *eleg.1 lib.2*

> *Et Deus extinctum Creſſis Epidaurius herbis,*
> *Reſtituit patriis Androgeona focis.*

Androgeus collocabatur in proris navium. Meminit Callimachus *in Cauſarum lib. 4.* & Clemens *in Protreptico.* Τιμῶνταί δέ τε καὶ Φαληροῖ τῶ πρυμνοῦ ἥρως. Phaleris autem erat portus Atticæ. Item unus è Græcorum ducibus, qui Trojam profecti ſunt. Virgil. *Æn.2.*

> *Primus ſe Danaûm, magnâ comitante catervâ,*
> *Androgeos offert nobis ſocia agmina credens.*

Androgyna, vel *Androgyni*, pop. in Africa ſuper Naſamones, utriuſque ſexûs, inter ſe vicibus coëuntes; dextra mamma his virilis, læva muliebris. Plin. 7. 2.

Androinus de Rupe, Abbas Cluniac. miſſus in Angliam, Johannis R. liberandi & pacis conciliandæ causâ. Hinc Cardinalis, & in Italiam legatus, ab Innocentio VI. ſed infelix. Spond. Anno Chriſti 1356. &c.

Androlitia, opidi nomen apud Plin. 5. 29.

Andromache, Hectoris uxor, Eetionis, regis Thebarum Ciliciæ filia. Hom. *Iliad. Z* ubi de Hectore,

> Ἦλθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἦλθε θέουσα
> Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος,
> Ἠετίων, ὃς ἔναιεν Ὑποπλάκῳ ὑληέσσῃ,
> Θήβῃ Ὑποπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων.

Filium peperit Aſtyanacta. Mortuo marito Pyrrhus eam in Græciam adduxit, & ex ea Moloſſum ſuſcepit, poſtea verò eam Heleno vati, Priami filio, cum parte regni in uxorem dedit. Virgil. *Æn.3.*

> *Hectoris Andromache, Pyrrhin' connubia ſervas?*

Peperit & Francionem, primum Galliæ R. Si Manethoni fides. A *viri pugnâ* nomen ſortita eſt, fuit enim quædam virago. Juvenal. *Sat.6.*

> ——— *Andromachen à fronte videbis,*
> *Poſt minor eſt.*

Martialis poſuit, pro quâvis fœminâ juniore; *lib 3. Ep.76.*

> *Cum poſſis Hecubam, non potes Andromachen.*

Andromachida, pop. qui virgines nupturas regi ſuo exhibere ſolebant, qui pulchriorem & gratiorem ſibi ſtupret.

Andromachus, adulator Craſſi, à quo Parthis proditus eſt. 2. Sophiſta è Neapoli Syriæ, Zonæ filius, qui Nicomediæ Grammaticam docuit. Diocletiani tempore. Suidas.

Andromachus, Tauromenitanus, Timæi Hiſtorici Pater, divitiis & animi magnitudine præcellens Diod. XVI. Timoleontis in recuperanda Syracuſanorum libertate adjutor. Ibid. *fol.* 546.

Andromachus. Prætor Alexandri Magni, cui Parmenio Syriam, quæ *Coele* appellatur, tradidit, bello quod ſupererat, interfuturus. Curt. IV. 44. Hunc vivum Samaritæ cremaverunt. Ibid *cap.* 73.

Andromachus, Prætor ſive Dux Seleuci junioris, de quo Polyæn. *lib.4.*

Andromachus, Cretenſis, Medicus Neronis, theriacæ cognominis auctor, de qua verſu quædam ad Neronem ſcripſit. Vid. Galen. *l.1. de antid. c.1. & l.1. de ther. ad Piſ. c.5.* Aſtrologica quædam eidem attribuuntur, Voſſ. *de Math. c.35. §.10.*

Andromadas, Rheginus, Chalcidenſibus, qui ſunt in Thracia, legum lator fuit, ejus leges extant de homicidiis & Epicleris, id eſt, mulieribus hæreditates adeuntibus. Ariſtot. II *Politic. cap. ult.* ubi Sepulveda *Andromachus* legendum cenſet, Giſanius *Androdamus*.

Andromeda, Cephei Æthiopum regis, & Caſſiopes filia, ob matris ſuperbiam, quæ ſe Nereidas formâ ſuperare gloriabatur, à Nymphis ſaxo alligata fuit, & ceto marino monſtro expoſita: poſtea tamen à Perſeo in patriam revertente, occiſo prius ceto, liberata, eidem nupſit. Propert. *lib.* 2.

> *Andromede monſtris fuerat devota marinis,*
> *Hæc eadem Perſei nobilis uxor erat.*

Idem *lib.1 eleg.3.*

> *Qualis & accubuit primo Cepheïa ſomno,*
> *Libera jam duris cotibus Andromeda.*

Idem *lib.3 eleg.22.*

> *Non hic Andromedæ reſonant pro matre catenæ.*

Ovid. *in Epiſtolis.*

> *Candida ſi non ſum, placuit Cepheïa Perſeo*
> *Andromede, patriæ fuſca colore ſuæ.*

Vid. etiam *Metam l.4.* Poſtremò, Minervæ beneficio inter aſtra collocata eſt, oriturque in parte Piſcium duodecimâ. De hâc Tragœdiam ſcripſit Euripides, eamque, ab hujus nomine *Andromedam* appellavit.

Andromen, nomen proprium ejus, qui Colophonem ædificavit.

Andron, opidum inferioris regionis Nili. Ptol.

Andron, Catanæus, teſte Theophraſto, tibiis canens, primus omnium motiones corporis, & rythmos excogitavit. Cæl. Rhod. 5. 4.

Andron, Epheſius, de 7. Sapientibus ſcripſit, ut indicat Pindari Scholiaſtes *in Iſthm.* Meminit ejus quoque Laertius *lib.* 1. Clem. Alex. *Strom.* 1. Et Euſeb. *lib.* 10. *de Præp. Evangelica.* Idem hic omnino *Andron* περὶ τοῦ τρίποδος Οἰκουμένου ſcripſit, ut author eſt

eſt Apollonius *Hiſt. Mirab. c.8.* ubi quartum ejus operis librum citat Voſſ.

Andron, Argivus, quem per arida Libyæ deſerta ſine potu profectum fuiſſe tradit Ariſtoteles *Lib de Ebrietate*, apud Apollonium *Hiſt. Mirabil.cap.*25.& Laertium *lib.*9. Sextus item Empiricus *lib.*1. *Pyrrhon Hypot fol.*17. *Edit. Aurel.* *Andronem* Medicum memorant Celſus *lib.*5.*cap.*20.Galen.*lib.*3.*de Compoſ. Med. cap.*3.Item Athenæus *lib.*15. *Andronem* Muſicum & Geometram M. Antonini magiſtrum fuiſſe novimus ex Capitolino, *in Marco*. Jonſius.

Andron, à Dionyſio, in expeditionem profecto, præpoſitus arci Syracuſarum. Eum hortabatur Hermocrates, ut ſibi adeſſet in obtinenda arce & pecuniis. Salvus autem paulo pòſt Dionyſius reverſus, cùm nihil audiret ab Androne, ab aliis ſe omnino audiiſſe finxit; verùm ab ipſo quoque velle cognoſcere, quis novas res cogitaverit. Qui deceptus prodidit Hermocratem: Andronem verò Rex necandum curavit, quòd non confeſtim poſt reditum hos indicaſſet. Polyæn. *l.V.*

Andron, Alexandrinus, Χρονικὰ edidit. Athenæus *lib.*4. Item *Andron*, Halicarnaſſenſis, qui laudatur Plutarcho *in Theſeo*, Iſacio Tzetzæ *ad Lycophronem*, ac Schol. Æſchyli, *ad Perſas*. Item *Andron*, Tejus, cujus Periplus citatur à Schol. Apollonii *lib.*2. Vid. Voſſ. *de hiſt. Gr.l.*3.

Androna, Cyrrheſticæ regionis in Syriâ op. Anton.

Andronicus, id eſt, *Vir Victorioſus*, nomen viri. 2. Mac. 4. & Rom. 16.

Andronicus I. ſtrangulato Alexio 2.cujus tutor erat, Conſtantinopolitano Imperio potitus, Agnetem Francicam, Alexio deſponſam, ſibi nubere coegit, in Nicææ, aliarumq; urbium incolas crudeliſſimè deſæviens. Ab uno nepotum ſuorum, Guilielmi Sicil.R. ope adjuto, Conſtantinopoli obſeſſus: Sed virtute civium liberatus, ſævè agere perrexit, & omnes, quorum nomina ab *Is* incipiebant, quod nomen ſibi fatale eſſe ex Magis didicerat, interemit: ab Iſacio tamen Angelo, qui Imperator proclamatus erat, & furibunda plebe crudeliſſimo integri tridui ſupplicio peremtus, quod tantâ pertulit conſtantiâ, ut, Dei juſtitiâ inter diriſſimos dolores agnitâ, hoſtibus etiam gratias ageret. Nicet. *lib.*2. Guil. Tyr. *lib.*2. *c.*12.& 3. Baron. A.C.1183.1185.

Andronicus II. Palæologus, ſucceſſit Patri Michaëli, An. 1283. à quo jam antè in ſocietatem imperii aſcitus erat. Hunc tamen ob unionem Græcæ Eccl. cum Latina tentatam, refodi curavit. Poſtea, Michaële fil. quem ſocium imperii dixerat, mortuo, cùm Michaëlem Clotharum quendam in idem axioma aſciturus eſſet, à nepote Andronico, Venetorum & Bulgarorum viribus ſubnixo, regno cedere coactus, in monaſterio conſenuit viſuque privatus tandem obiit, Anno 1330. Gregoras *lib.* 4. & *ſeqq.* Cantacuz. *l.*1.& 2.

Andronicus III. dictus *Junior* ſolus imperavit 9. an. Contra Bulgaros & Acarnanas, ope Turcarum, quos imprudens evocaverat, victor, Obiit An.C.1341. Filiis in tutela Cantacuzeni relictis. qui ipſe imperium invaſit. Gregoras *l.*10.& 11. Cantacuz. *l.*2. Onuphr. & Genebr. Nicephorus, &c.

Andronicus, fil. Johannis Palæologi, conſilio cum filio Amurathis 2. inito, ad Parentes pellendos, aceto ardenti oculis infuſo excæcatus eſt. Chalcondyl. *l.*1. Phranz. *l.*1.*c.*15,16.

Andronicus, Rhodius, Philoſophus Peripateticus. Strabo. Scripſit Indicem Librorum Ariſtotelis, & Theophraſti, itemque in Categorias Ariſtotelis, nec non libellum περὶ παθῶν, qui etiam hodiè extat.

Andronicus, unus ex *Prætoribus* Alexandri Magni, cum Catano, Erigyo, Artabazo, additis ſex millibus Græcorum, ſexcentis Equitibus à rege miſſus in Arios ad perſequendum Satibarzanem. Curt. VII. 16.

Andronicus, Grammaticus, deſidioſior in profeſſione Græcâ, cujus meminit Suetonius. Item hiſtoricus qui res Alexandri ſcripſit. Volater. Vid. de Andronico, hiſtorico Gr. Hieron. *præfat in Danielem*.

Andronicus, Præfectus Pentapolitanus, in Ægypto, ob crudelitatem, ab Epiſcopo Syneſio excommunicatus veniam delictorum petiit. Syneſ. *ep* 57.58.

Andronicus, vide *Livius*

Andronomus, legiſlator Chalcidenſium. Alex. ab Alex. 6.10.

Androphagi, Scythiæ gentes in Europâ. Herodotus.

Andropompus, Thebanus, Bori filius. Xanthum in ſingulari certamine, ſed fraude interfecit. Pauſan. *in Bœoticis*; Quamvis id à Melantho Andropompi filio, non à patre factum fuerit.

Andros, Britanniæ inſula maris Hybernici, inter Walliam, & Hyberniam. *Hedros* Ptolemæo. Anglicè *Berdſey*. Britannicè *Enhly*, dicitur. Eſt autem apud Gangarorum promuntorium, quod vulgò *Abercon Wey* vocatur.

Andros, maris Ægæi inſula, prima inter Cycladas, vicina Samo, cum op. ejuſdem nominis, quæ Aſiæ adjacet ex oppoſito ad Epheſum, Juvenal. *Sat.*3.

Hic Andro, ille Samo, &c.

Ovid. *Met.*7.

At non Oliaros, Didymeq;, & Tenos & Andros.

Idem *lib.*13.

Et totidem natis Andros fraterna petita eſt.

Multa habuit nomina apud veteres. Nam *Cauros, Laſia, Nonagria, Hydruſſa*, & *Epagris* dicebatur. Nomen habuit ab *Andro*, Eurymachi filio. Ibi fons eſt, qui quotannis Nonis Januariis vini ſapore fluit. Plin.2.103.& 4.c.12.

Androſſa, Caſtrum Scotiæ Auſtralis, & prov. Cuninghamiæ, in ora littorali. Aliis *Ardroſen*. 4. mill. ab Irvino, & 15. a Dumbritonio.

Androſia, Galatiæ op. hodiè *Andres*, ex tabb. recent.

Androſthenes, ex ducibus Alexandri M. ſpeculatum cum nave miſſus oras Arabiæ, Arrian. *l.*7.*c.*10. Strab. *l.*16. Edidit deſcriptionem Orbis, Artemidoro Epheſio & Theophraſto, *l.*2.*c.*7 *de Plant.* laudatam. Item, alius, cujus meminit. Polyb. *l.*11.

Androſthenes, Prætor Theſſaliæ, Pompejo favens, à Cæſare obſeſſus, & expugnatus. Cæſ. *lib.*3.*de bello Civili*. Item nomen ſtatuarii Thebani. Pauſan.

Androtion, Atticam hiſtoriam edidit, teſte Pauſaniâ *in Eliacis*, & *Phocicis*, & Marcellino *in Vita Thucydidis*. Ejus meminere Plut. *in Solone*, Ælian. *Var.Hiſt.*8.10. aliique. Etiam *Androtion*, ſive alius, ſive idem de Agricultura ſcripſit; quem Plinius memorat *in Hiſt. Nat.* & ante eum Varro, & Columella, uterque *initio lib.*1. *de R.R.* ubi eum reponunt inter eos R. R. ſcriptores, quorum patriam non acceperint. Voſſ.

Andrus, vide *Andros*.

Andurianus, vulgò *Lago-Salſo*, lacus Capitanatæ, in regno Neap. ab opp. Andurio dictus, al. Salſus, prope oſtia flu. Candelari in mare Adriaticum. Parvus admodum.

Anduſa, Urbs Galliæ, in Occitania infer. ad fluv. Gardonem. Nunc mœnia ejus disjecta; eſtque ad radices montium.

Aneburgus, vulgò *Laſnebourg*, burgus Sabaudiæ, ad radices Alpium & Montis Cenilii, ad Arcum fluv. Etiam *Lanceburgium* dicitur, *Lanslebourg*, ad differ. alterius *Lans le Villars*, oppidul. in vicinia. Ibi ordinarius tranſitus Alpium ex Sabaudiæ Duc. & Mauritana valle, in Pedemontium.

Anecus, Siciliæ flu. Vibius Sequeſter *in Catalogo*: *Anecus Sicilia, qui per* 2. *m.p. ſub terra mergens, Syracuſis miſcetur mari, appellaturq; Ano poſt Anapos cœnos ſuperior Antiſthorus.* Quem locum plurimâ ſui parte eſſe vitiatum, jamdudum ſuſpicati ſunt viri docti, neque noſtrum eſt ſine ope mſ. eum emendare.

Anedadis, Phil. & Medicus, *ſec.*6. Genebrardi *Chron.*

Anejanum, urbs Italiæ, inter Patavium & Mutinam. Anton. *monte Agnano* hodie Simlero.

Anelontis fluminis, juxta Colophonem, meminit Pauſanias, cujus frigiditatem prædicat. Aliis *Alentis*.

Anem, Lat. *reſponſio*, aut *canticum eorum*, ſive *afflictio*, vel *paupertas eorum*: aut Syriacè, *oculus eorum*, nomen civitatis. 1.Par.6.

Anemo, fluvius in octava Italiæ regione. Plin.3.15. Hodiè *Roſanaria, Fantino*, & *Santerno*. Alii ſic. *Anemo*, ſeu *l'Amone*, flu. Æmiliæ, ſive Galliæ tog. ex Apennino monte in Padum, per Faventiam (quam interluit) influens, inter Ravennam & Argentam. De eo P. Burg *l.*7 *ſic*:

Affluit & Vallem quicunque Anemonis & agros
Cultor habet.

Anemolia, Phocidis urbs, quæ poſtea Hyampolis. Strabo. Bœotiæ civitas Ptolemæo.

Anemorea, urbs Phocidis, quæ poſtea *Anemolia* dicebatur; in confin. Phocidis, ac Delphorum in alto colle. Situs eſt autem ſuper eam locus [illegible] dictus, unde cognomen Minerva à ſedatis ventis adepta eſt. Cæl. Rhod. 20. 19.

Anemoſa, vicus Arcadiæ. Pauſan.

Anemothicus, urbs circa Cariam. Porphyrogenn.

Anemotis, Palladis nomen, inde tractum, quòd, cùm Mothonem Peloponneſi civitatem, locaque vicina, venti paulò violentiores, minuſque tempeſtivè perflantes inſigniter ob[illegible]erent, Diomedis, qui tum ibi imperabat, ſuaſu, ſimulacrum Palladi erectum eſt, eidemque ab incolis fuſæ preces; quibus peractis, mox ventorum ceſſavit impetus, unde cognomen Minerva à ſedatis ventis adepta eſt. Cæl. Rhod. 20.19.

Anemurium, urbs Ciliciæ litoralis epiſcopalis ſub archiep. Seleucienſi, inter Antiochiam ad occid. & Celenderim ad ort. *Stalemura* hodiè, vel *Scalemuro*, teſte Nigro. longitud. 65.10. lat. 36.50.

Anemuſa, inſula maris Mediterranei. Ptol.

Anemyras, apud Tarentinos aſinus erat, qui ventis ſacrificabatur. Etymologus, [illegible]

Anena, Inſ. Norvegiæ regni, in ora meridion. Finmarchiæ prov. prope inſulas *Veſtrol* & *Samien*, & media fere inter Nidroſiam & Vardhuſium. Aliàs *Andenes* dicitur, diſtatque à *Maelſtroom*, 25. leuc. German. in Cæciam.

Aner, Lat. *reſponſio*, aut *canticum lucerna*, ſive *affligens lucernam*, Frater Mamre. Gen. 14. Item civitas, in tribu Manaſſis. 1. Chron. 6.

Anerita, Marmaricæ Nomi gens. Ptol.

Anethuſ-

Anethuſſa, urbs Libyæ.Steph.

Anetia, nomen opidi.Plin.5.24.

Anetieme, Aſiæ locus eſt arundinibus abundans.

Anetis, Dea quædam apud Armenios, quibus mos erat, ut virgines in fano vetuſtiſſimo Anetis Deæ proſtituerentur, ubi ipſius ſtatua ex ſolido auro ſita erat, quam Antonius expilavit. Vide *Anaitis*.

Anetum, opp. Gall. in prov. Inſulæ Franciæ, ad Eburam fluv. & in limite Normanniæ, cum caſtro ſplendido, à Diana, Valentinienſi Duce, excitato. Principatus tit. gaudet Ducis Vindocinenſis.

Anfa, vulgò *Anfe*, opp. Africæ, in Regno Fezzæ, olim celebre, nunc dirutum, in litore Oceani. Quibusdam *Anaffe*; Eſt in prov. *Temeſna*, in portu capaci.

Angadiva, ſeu *Anchediva*, Inſ. parva Aſiæ & Ind. citerioris, in ora regni *Decan*, 12. leuc. à Goa, in merid. ibi aliâs caſtrum Luſitan. nunc disjectum.

Angamala, Urbs parva Indiæ, in monte, ad flu. *Aicotta*, archiep. ſita in reg. Malabaria; Ibi & in viciniis degunt Chriſtiani S. Thomæ. Dicitur etiam *Archiep. Serrenſis*, ſeu *S. Thomæ* aut *Cranganorenſis*.

Angaris, mons Palæſtinæ. Plin.5.13. Item Bithyniæ emporium, prope Helenopolim. Socrates *Hiſt*.8.10.

Ange, Arabiæ Felicis vicus. Ptol.

Angela Curiona, virgo nobiliſſima. Filia Cælii Sec. Curionis, viri clariſſimi, Vid ibi. Italicè, Germanicè, Gallicè venuſtè loquuta, Latinè non ignara, ut epiſtolæ ejus teſtantur, nihil habuit divino ſuo ingenio atque induſtriæ impervium. Obiit Baſileæ, quò Patrem, ob purioris religionis amorem, ex Taurinis ſe recipientem, ſequuta eſt; An.C.1554. æt.18.

Angela Zabatha, Valentiâ Hiſp. oriunda, ingenio, literis, prudentiâ, inclyta. Lud. Viv. *de Inſtit fem.c.3*.

Angela, Inſ. Britanniæ, Vid. *Mona*.

Angele, pars è tribu Pandionide. Steph.

Angelia, Mercurii filia, apud Pindarum, ideo quòd Mercurius nuptiis præſit. Cæl. Rhod. 18.6.

Angelici, Hæretici quidam Ἀγγελολάτραι, quorum meminit Epiphanius *Hæreſ*.60. & Balſamon *ad* 33. *canon. Concilii Laodiceni*. Mirum verò ambigere Epiphanium, an non & ita vocari potuerint ab regione ultra Meſopotamiam, quæ Ἰγγελίνη dicta ſit. Nam, ſit ſanè *Angelina* reſcribas (quomodo uterque vertit Interpres) non tamen ἀναλόγως, inde Ἀγγελικοὶ deducas. Nunc verò Ἰγγελίνη habet tum Baſileenſis editio, tum Pariſina. Ac in Codice etiam Juſtinianæo *lib*.1. *Tit*.29. qui eſt *de officio Magiſtri Militum*, in 1. mss. *Ingilina* reperit L. Ruſſardus I.C. Clarius igitur etymon proſpexit nobis Auguſtinus *Hæreſ*.49. *Angelici in Angelorum cultum inclinati, quos Epiphanius jam omnino defeciſſe teſtatur*. Aug. *hær*.39. Voſſius. Baron. A.C. 360 *n*.69.

Angelina, locus quidam dicebatur, cujus meminit Epiphanius *Hæreſ*.60. ubi de Angelicis Hæreticis loquens ait, ita dictos fuiſſe, ſive ex eo, quòd aliqui mundum ex Angelis factum eſſe dicunt, ſive quòd ſeipſos in ordine Angelorum eſſe jactant, ſive etiam à loco nomen acceperunt. Nam locus quidam eſt *Angelina*, ultra Meſopotamiam regionem ſita. Hæc ille.

Angelion, ſtatuarius, qui Apollinis ſimulacrum apud Delos fecit. Pauſan. *in Corinthiacis*.

Angelitæ, Sabellii ſectatores, à loco prope Alexandriam, *Angelio* vel *Angelio*, dicti. Niceph. *l*.18.*c*.49.

Angella, Bæticæ urbs inter Cordubam & Hiſpalim. Anton.

Angelomus, ſec.9. ſcripſit Comment. in 4. libros Regum, Canticum Cantic. &c. natione Gallus, ſub Lothario Imper. Bellarm. *de Script Eccl*.

Angelopolis, urbs Apuliæ Dauniæ, in monte Gargano, apud Sipontum. Archiep. Altera in Hirpinis epiſc. vulgò *S. Angelo di Lombardi*. Tertia in Veſtinis, Pinnæ proxima. Olim *Angolum*.

Angelopolis, in America, *Los Angeles*, vel *Puebla de los Angeles*, in Nov. Hiſp. Ab urbe Mexico in Ortum 22. leuc. Hiſpan. Ædificata eſt.1531. ab Hiſp. in *Tlaſcala* prov. eſtque Epiſc. ſub Archiepiſc. Mexicano.

Angelopolis, altera, *S. Angelo in Vado*, quibuſdam *caſtrum S. Angeli Vadans*. olim *Tiphernum Metaurum* dictum, urbs Italiæ, in ditione Pontif. & Duc. Urbinate. Epiſcopatus ejus cum Urbaneæ Epiſc. unitus eſt ab Urbano VIII. Vid. *Tiphernum Metaurum*.

Angelotus Fuſci, Cardin. à famulo inter meridiandum, occiſus. Plat. *in Eugenio* 2. Spond. A.C. 1444.*n*.19.

Angelus, Neptuni filius, ex concubitu nymphæ cujuſdam, in Chio natus. Pauſanias *in Corinthiacis*.

Angelus Baldus, JC. famoſus.

Angelus de Clavas, Genuenſis autor ſummæ caſuum conſc. *Angelica* ab ipſo vocatæ. Circa A.C. 1480.

Angelus Corarius, Venetus, Patriarcha primùm Conſtantin. dein Cardinalis, tandem Papa. Vid. *Gregor*.12.

Angelus Politianus, à Mont-Politiano loco natali, ſic dictus, aliâs *Baſſus*, Canonicus Florentin. Johannis Pici Mirandul. ſtudiorum comes, à Laur. Mediceo filiorum inſtitutioni præpoſitus. Græcè Latineque plurima, eaque egregia ſcripſit. Obiit An. Chriſti 1494. æt.40. Volater. *l*.20.

Angeramunda, opp. German. in Marchia Brandenb. ad flu. *Welſe*, qui mox in Oderam cadit. Al. *Angermunda nova*.

Angermannia, prov. Sueciæ, Norlandicarum una, ubi & Angermanus fluvius, & civ. unica Hemoſandia, in ora ſinus Bothnici.

Angermunda, opp. Livoniæ, in Duc. Curlandiæ, & ora marit. maris Balth.

Angerona, ſeu *Angeronia*, dubium an ſit *ab angina*, cui præerat, an ab *angendo*, ſive *angoribus*, quibus medebatur. Sed ἀναλογία magis favet poſteriori etymo, ut *Angeronia* ſit ab *ango*, quomodo à *pello Pellonia*, apud Arnobium; à *populor*, *Populonia* apud Auguſtinum. Pellonia enim à pellendis hoſtibus dicta eſt: Populonia, quòd populationes arceret. Similiter itaque *Angeronia*, quòd *anginam* morbum, vel quòd *angores* & anxietates pellat. Prius etymon ſecutus eſt Feſtus in *Angerona*, & Jul Modeſtus, apud Macrobium *Saturn*.1.10. Poſterius amplexus eſt Verrius Flaccus, & Maſſurius, apud eundem Macrobium ibidem. Sed potius *Angerona* dicta eſt, quia *angit* & comprimit os. Nam eſt Dea ἐχεμυθίας, ideoque in Gloſſis Philoxeni ἡ θεὸς τῆς βουλῆς καὶ καιροῦ dicitur. Ambigunt aliqui, annon legendum ſit *Ageronia*, quòd ad *agendum* excitet, uti docet Auguſtinus *de Civit. Dei*. *lib*.4.*cap*.6. Sed ſana eſt vulgaris lectio, nam Angeronia ideo conſiliis præeſt, quia in iis opus eſt ſilentio: Ideo ſimulacrum ejus fuit, *ore obligato, ſignatoque*, ut eſt apud Plinium. Maſſurius adjicit hujus Deæ ſimulacrum ſic expreſſum, in ara Volupiæ, propterea collocatum, quòd qui ſuos dolores diſſimulant, patientiæ beneficio ad maximam voluptatem perveniant. Angeronæ feſtum dictum *Angeronalia*, teſte Varrone *lib*.5.*de L. L.* & Feſto. Fuit autem illud 12. Cal. Jan. Plinio, Solino, Macrobio teſtibus. Voſſius *in Etymol*. Plut. *in Numa*, &c.

Angia, opp. Belgii in Hannonia. Ducatus titulo clarum.

Angira, *Anſene*, urbes Ægypti ſuper. non longè à Nilo. in monte, 20. circiter leucis à Cairo in merid.

Angiſtidis mater Deorum. Vide *Agdiſtis*.

Angites, Thraciæ fluvius, qui Strymonem ſubit. Herodot.

Angitia, nemus in Marſorum regione, inter Albam & lacum Fucinum, *Selva d'Albi* vulgo. Solino *Anguitia* dicitur *cap*.8. *Gentem Marſorum ſerpentibus illæſam eſſe, nihil mirum: à Circes filio genus ducunt, & de avita potentia deberi ſibi ſentiunt ſervitium venenorum, ideoque venena contemnunt. C. Cælius, Æeta tres filias, Anguitiam, Medeam, & Circen, dicit fuiſſe Circen Circæos inſediſſe montes, carminum maleficiis varias imaginum facies mentientem. Anguitiam vicina Fucino occupaviſſe, ibique ſalubri ſcientiâ adverſus morbos reſiſtentem, quum deſiſſet hominem vivere, Deam habitam*. Silius Italicus *l*.8.

Hæ bellare acies norant; at Marſica pubes
Et bellare manu, & chelydris cantare ſoporem,
Vipereumque herbis hebetare & carmine dentem.
Æetæ prolem Anguitiam mala gramina primam
Monſtraviſſe ferunt, tactuque domare venena;
Et lunam excuſſiſſe polo; ſtridoribus amnes
Frænantem; ac ſilvis montem nudaſſe vocatis.

Virgilius *Æn*.7.

Quin & Marrubiâ venit de gente ſacerdos,
Archippi regis juſſu, fortiſſimus Umbro:
Vipereo generi & graviter ſpirantibus hydris
Spargere, qui ſomnos, cantuque manuque ſolebat,
Mulcebatque iras, & morſus arte levabat.
Sed non Dardaniæ medicari cuſpidis ictum
Evaluit: neque eum juvere in vulnera cantus
Somniferi, & Marſis quæſitæ in montibus herbæ.
Te nemus Angitiæ, vitreâ te Fucinus undâ,
Te liquidi flevere lacus.

Ubi Servius: *Medea, quando, relictis Colchis, Jaſonem ſecuta eſt, dicitur in Italiam perveniſſe, & ibi populos quoſdam, circa Fucinum ingentem lacum habitantes, qui Marrubii appellabantur, docuit remedia contra ſerpentes. Hi ergo populi Medeam Angitiam vocarunt, ab eo, quòd ejus cantus ſerpentes angerent*. Vibius *in Catalogo nemorum*: *Anguia*, *vel Anguitia*, *Lucaniæ*. Mendum apertiſſimum eſt in prima voce: in qua literas *it* vitiatas eſſe ab exſcriptoribus in *u*, dubium eſſe haud poteſt. Etenim varietatem vocabuli, quod Virgilio ac Servio *Angitia*, Silio verò atque Solino ſcriptum erat *Anguitia*, indicare voluit Vibius. In eo autem, ab ipſo erratum judico, quòd nemus hoc Lucaniæ tribuat, cùm à dictis autoribus diſertè Marſis, Fucinoque lacui adſcribatur. Cluver.

Angitula, Italiæ fluv. & opidum in Calabriâ. Anton. *Criſſa*, Lycophroni dicitur. Hodie *Roccha d'Angitola*.

Angium, urbs opulenta circa Peloponneſum. Laonicus.

Angleſeia, Inſ. Angliæ, Valliæ adjacens. Vid. *Mona*.

Angli, Germaniæ pop. ad Albim amnem, ad hæc uſque tempora in poſteritate clariſſimi. Ἀγγειλοὶ Ptolemæo malè. Rectius apud Procopium, *bello Gothico lib*.4. Ἄγγιλοι. Vide Cluverium *de Germ. Ant. pag*.605.

Anglia, Inſulæ Britanniæ pars, olim *Albion*, ſeu *Albania*, ab *albis rupibus* (ut quidam volunt) quæ primùm illuc navigantibus apparent, ſic dicta. Hodie in duas partes dividitur, Angliam propriè ſic dictam, veteribus Lhoëgriam, & Cambriam, ſeu Walliam. Cæterùm *Anglia* nomen Britanniæ impoſuerunt Anglo-Saxones, quia prius ipſorum terra *Anglia* dicta fuit. Nam regio illa, inter Holſatiam & Juitarum terram, *Anglia* dicebatur, & fuit antiqua Saxonum ſedes, unde à Danis expulſi ſunt. Beda & Krantzius. Dicta fuit autem Teutonicè *Engeland*, ob anguſtiam regionis, nam *Eng* illis, angulus, anguſtiæ. Erat enim *Anglia* iſta angulus quidam, vel anguſta terra ad mare Balticum. Saxo autem Grammaticus, à quodam Rege *Angul*, Anglos hos Saxones vult dictos. Sed priore notatione obtinente, & Britannia non immeritò hinc appelletur *England*, ob anguſtiam inſulæ verſus occid. & ſeptentr. Egbertus autem Occidentalium Saxonum rex, ſublatâ Heptarchiâ, *Angliam* vocari voluit, potius quàm Saxoniam, Gregorii Pontificis alluſionem affectans, qui *Anglos* dixit *Angelicos* eſſe. Nam *Engel* eſt *Angelus*, & *Engelſch*, *Angelicus* Teutonicè. Hinc *Anglum* alludendo, *Engelſce* id eſt, *Angel-like* vocavit. Nam & *Anglus* Teutonicè eſt, *Een Engelſch man*. Quidam ſcriptores exteri *Saxoniam Tranſmarinam*, & *Saxoniam novam* nominarunt. Verſteganus. Veteres eam ſterilem quidem dixerunt, & ne ſcrupulum quidem auri, argenti, aut æris in ea reperiri. Ita Tullius, ni fallor, alicubi *in Epiſtolis ad Familiares*. Sed hodiè ipſa metallis & mineralibus abundare deprehenditur. Terram ſulphuream & bituminoſam ad ignem aptiſſimam habet. Lupos, neque ulla animalia rapacia nutrit; unde infiniti ferè ovium greges. Omni etiam pecorum aliorum genere abundat. Canum genus nullibi gentium majus ferociuſque. Liceat hic obiter patriæ honoris ergò, aliquid de canibus noſtris Britannicis hîc inſerere. Inter antiquos autores, qui eorundem meminerunt, agmen ducat Gratius Faliſcus, Ovidio æqualis, qui *Cynegetici ſui Verſ.* 174. de iiſdem ſic ſcribit:

Quid freta ſi Morinûm dubio refluentia ponto
Veneris, atque ipſos libeat penetrare Britannos?
O quanta eſt merces, & quantum impendia ſupra,
Si non ad ſpeciem mentiturosq́ue decores
Protinus, hæc una eſt catulis jactura Britannis.

Nemeſianus *Cyneg. Verſ.* 24.

— Diviſa Britannia mittit
Veloces, noſtriq́ue orbis venatibus aptos.

Oppianus Κυνηγετικῶν α.

Ἔστι δέ τι σκυλάκων γένος ἄλκιμον ἰχνευτήρων
Βαιὸν, ἀτὰρ μεγάλης ἀντάξιον ἔμμεν' ἀοιδῆς.
Τοὺς τρέφει ἄγρια φῦλα Βρετανῶν αἰολονώτων,
Αὐτὰρ ἐπικλήδην σφέας Ἀγασσαίους ὀνόμηναν.

Strabo etiam *lib.* 4. refert, quòd ex Britanniâ in Gallias deferentur præter alia, καὶ κύνες εὐφυεῖς πρὸς τὰς κυνηγεσίας. Cæterùm Canes noſtri ab exteris etiamnum celebrantur. Unum nomino, ſc. Virum doctiſſimum Janum Ulitium, cujus verba *ad Gratii locum prædictum*, ſic ſe habent: Antequam (inquit) de canibus Britannicis, quos hîc celebrat Gratius, diſtinctè dicam, quia illi potiſſimùm huic ſcriptioni meæ anſam præbuerunt, de toto eorum genere aliquid præmittam. Olim duæ ſpecies cognitæ tantùm fuere, robuſti, de quibus hîc Gratius aliique, & Agaſſæi, qui & velocitate, & ſagacitate excellunt. Hodie quoque illi robuſti etiamnum ſuperſunt, ſed ruſticis, & paſtoribus magis inſerviunt, nonnunquam tamen & venationi, cùm validior aliquis cervus, cui impares ſint vi collatâ ſagaces, ſive ſanguinarii, debellandus eſt. Quòd plurimus eorum olim in bellicoſâ venatione uſus fuerit, manifeſtis etiam veſtigiis apparet, ex Theatrali illâ venatione, quam in tauros & urſos exhibent Anglorum laniones; quibus jampridem interdictum fuit taurum mactare, antequam tribus ad minimum canibus ad ſatiem uſque vexatus fuerit. Unde etiam per minimos pagos frequens hoc ſpectaculum occurrit, & multis educandi hujus generis canes animum facit, ne impunè ſit laniis, niſi ſtato pretio redimant, virum gregis ſui mactare. Londini autem ei luſui peculiare extructum dudum theatrum eſt, & tauri validiores aliquot, præter urſos, aliaſque id genus feras, aluntur, qui ſemel ſeptiduo depugnent cum canibus; quos unicuique licet immittere, modò plures duobus non concurrant in taurum, quatuor in urſum. Vidi aliquoties ſingulum canem, qui nares mordicus appetens ita inhærebat, ut nullo impetu excuti poſſet. Vidi etiam, qui eâdem vi palearia vel collum invaderent, ut non immeritò jam olim de iis dixerit Claudian. *lib.* 3. *de laud. Stil.*

Magnaq́ue taurorum fracturæ colla Britannæ.

Hujus enim generis fuerunt, quos Moloſſis æquiparat Gratius, cujus ævo nec ſagaces, nec veloces è Britannia petitos hactenus fuiſſe hinc patet. Sed & Strabo, qui paulo pòſt floruit *lib.* 4. teſtatur, canibus Britannicis ad bella ſua uſos fuiſſe Gallos: Ταῦτα δὲ κομίζεται ἐξ αὐτῆς (Βρεττανικῆς puta) καὶ δέρματα, καὶ ἀνδράποδα, καὶ κύνες εὐφυεῖς πρὸς τὰς κυνηγεσίας. Κελτοὶ δὲ καὶ πρὸς τοὺς πολέμους χρῶνται καὶ τούτοις, καὶ τοῖς ἐπιχωρίοις. Ex quibus apparet, ſatis frequenter petitos inde hoc genus canes fuiſſe, etiam Romanis, quorum majeſtati generoſa maximè conveniebat venatio, cui aptiſſimi, ut nunc quoque, illi canes. Hæc ideo magis retuli, quia Johannes Cajus Anglus in libello ſuo *de canibus Britannicis*, hos ſupinè nimis præteriit, qui olim Gratio noſtro & Straboni cogniti, nec etiamnum adeò *degeneres*, ut ita ab eo vocari, aut, ut inutiles ablegari debuerint. Miſerè inſuper fallitur, credens Hyrcanum, quem laudat ex Gratio, eundem eſſe cum Urcano ſuo, quem ex urſo & cane ridiculè ſatis ἐτυμολογίζει. Nec unquam tale canum ex urſis mixtum genus in Britannia viſum fuiſſe crediderim, quamvis ex vulpe mixtos canes caſus magis, quàm uſus aliquando protulerit. Ille etiam & hoc quaſi protritum aliquid videtur nobis obtrudere, quod ego rumore tantùm, & vix ita compertum habeo. Et hoc quidem loco canum Britannicorum merita à populari ignominiâ vindicare, curæ pretium exiſtimavi. Subdit poſtea. Sunt ſanè deformes ſatis bellicoſi Anglorum canes, ſed longè minus, quàm ſanguinarii, quos vocant, qui & generoſi ferè & valido corpore ſunt, non adeò tamen, ut bellicoſis toti accenſeri poſſint. Si hos intelligas, non poteſt quidquam iis melius attribui, quàm quod hic de deformitate in Britannicis canibus excernit Gratius. Oculis hi ita lippis, ac detortis, labris & malis adeò ſordidis ac dependentibus apparent, ut advenis mera monſtra videantur. At quantò deformiores, eo ferè meliores æſtimandi. Nam ſi & labra plurimum propendeant, eo certius odorem quaſi ſorbent, & clariorem ululatum faventis veſtigationis teſtem edunt. Idem *ad Nemeſiani Cyneget. Verſ.* 124. Tria canum genera, & in unoquoque optimos habet etiamnum Britannia, totumque dimittuntur per orbem, jam à Strabonis ævo uſque. Sed ille & Claudianus & Gratius de bellicoſis tantùm loquuntur. Hîc itaque & ſagacibus & velocibus ſuus locus erit. De ſagacibus primùm agemus. Eorum hodiè tria genera non tantùm magnitudine, ſed etiam ſenſuum, ac virium conſtitutione diverſa. Maximum ſagacitate præſtat, ſed ob corporis molem tardiſſimum: ideoque *Slowhounds*, & qui eorum ad cervos vulneratos ſanguinis deſtillatione tracti ducunt, *Bloudhounds*, id eſt, ſanguinarii vocantur. Sub hoc genere fere omnes *Inductores* veniunt, & maximè Seguſii, quos apud alterum Xenophontem examinabo. Secundum magnitudine, & ſagacitate eſt, quos *Fleethounds* vocant, à velocitate, Petroniis a me accenſos, apud Gratium; quos & hîc fortè intellexerit Nemèſianus, quia *Veloces* vocat. Minimum denique, quoad corporis magnitudinem, planè id ipſum genus eſt, quod *Agaſſæorum* nomine deſcribit Oppianus. *Begles* vocant indigenæ. Maximos, ut dixi, *ad Xenophontis Junioris cap.* 3. introducam. Minores jam apud Gratium deſcripſi. Vide quæ ſequuntur. Atque hæc ſimul in canum Anglicanorum honorem, & lectoris κυνηγετικοῦ ſtudioſi gratiam dicta ſunt. *Non eſt* enim (ut Plinius loquitur) *quod contemnas hoc ſtudendi genus. Mirum eſt, ut animus agitatione motuq́ue corporis excitetur. Jam undique ſilva & ſolitudo, ipſumq́ue illud ſilentium, quod venationi datur, magna cogitationis incitamenta ſunt. Proinde cùm venabere, licebit autore me, ut panarium & lagunculam, ſic etiam pugillares feras. Experieris non Dianam magis montibus, quam Minervam, inerrare.* Sed hæc καθ' ἁδῆν. Ad Angliam nunc revertemur; cujus ſolum jucundum quidem eſt & frugiferum, ſed vino caret, ob cujus defectum cerviſiâ optimâ utuntur incolæ, quod in alias regiones tranſvehitur. Oceanus, qui inſulam alluit, omnis generis piſcium copiâ abundat. Gens procerâ ſtaturâ, venuſtâ & candidâ facie eſt, cæſiis ut plurimùm oculis, & ut ſono linguæ Italis perſimiles, ita corporum habitu ab illis penè nihil diſcrepent, veſtimento non multũ abſimili Gallico utuntur. Fœminæ niveo candore, inſigniq́; formâ, quam longè decentiſſimo veſtitu honeſtant. Unde verſicul.

Anglia, mons, fons, pons, Eccleſia, Fœmina, Lana,

Poſtremum quod attinet, lanam ſcilicet, vel de multitudine intelligendum, vel de præſtantiâ. De priori, id ovium numero adſcribendum. Unde querela iſta V. Cl. Thomæ Mori, olim Angliæ Cancellarii, in Utopia ſua: *Oves*, inquit, *quæ tam mites eſſe, tamque exiguo ſolent ali, nunc tam edaces, & indomitæ eſſe cœperunt, ut homines devorent ipſos, agros, domos, oppida vaſtent, ac depopulentur.* Secundum quod ſpectat, Hodie (inquit Vir Magnus *de Theol Gentili lib.* 3. *cap.* 70.) præcipua eſt bonitas lanæ Anglicanæ: cujus qui rationem arceſſunt à pabulis minus lætis, tueri ſe poſſunt Marone, qui læta opiliones pabula fugere jubet. *Georg. lib.* 3. Sanè è ſolo parum fertili lanam reddi ſubtiliorem, Cardani etiam judicium eſt, *lib.* 10. *Subtilitatum, qui eſt de animalibus perfectis.* Addunt alteram item rationem, quòd eâ regione oves vix bibant, ſed ad ſitim extinguendam, cœleſti ferè rore ſint contentæ. Regio eſt quocunque anni tempore temperatiſſima. Quippe hyemes non illic pro plagâ & Septentrionis viciniâ aſperæ, cùm vehementer Gallicam oram quatiant, quà Britanniæ adverſa eſt, multoque rigidius Batavorum cœlo incumbant. Cœlum craſſum, in quo facilè nubes, imbres, ventique coguntur. Atque eò minus frigoris, æſtuſque propter aëris denſitatem. Unde Minutius Felix, cùm docet Divinum Numen ſuâ providentiâ, non ſolùm univerſitati, ſed & partibus conſulere; *Britannia*, inquit, *Sole deficitur, ſed circumfluentis maris tepore recreatur.* Quin & Strabo *lib.* 4. in Britannia ſereno etiam cœlo aërem caliginoſum eſſe ſcribit, ὅτε δ᾽ ὁμίχλη ὅλης

ἡμε

[illegible] Quò etiam ſpectaſſe videtur Ceſcennius Gæculicus, poeta vetuſtus, cùm de Britannia cecinerit:

Non illic Aries verno ferit æra cornu,
Gnoſſia nec Gemini præcedunt cornua Tauri:
Sicca Lycaonius reſupinat plauſtra Bootes.

Cæſar etiam, *Loca ſunt in Britannia*, inquit, *temperatiora, quàm in Gallia, remiſſioribus frigoribus*. Cornelius item Tacitus; *Aſperitas frigorum abeſt.* Hactenus I. Loydius. Sub tot olim principibus Anglia fuit, quot ibi nationes: Primus Romanorum Julius Cæſar in hanc Inſulam delatus, incolas crebris victoriis perculit, parte Galliæ viciniore ſubjugatâ. Claudius poſtmodum ulterius progreſſus, majorem ejus partem ſibi ſubjecit, totâ à Domitiano demum occupatâ. Sub his itaque fuit uſque ad Theodoſium minorem, cujus tempore Picti, occaſione militum in Galliam evocatorum, & negatæ ab Ætio opis, licet flebilibus hiſce literis imploratæ: *Ætio ter Conſuli gemitus Britonum. Repellunt Barbari ad mare, repellit mare ad Barbaros; Inter hæc oriuntur duo genera funerum: aut jugulamur aut mergimur.* Beda *lib.* 1. *hiſt.* P. Diacon. *lib.* 14. Polydor. Virg. *lib.* 3. Circa An. C. 430. 446. pulſis ex parte priſcis incolis, & in Galliæ eam partem, quæ poſtea Britannia Aremorica ab iis dicta eſt, ejectis, terrâ potiti ſunt. Poſtmodum iterum ſub variis Regulis Anglia fuit, miſerè à Danis lacerata aliiſque, donec ſub Egberto, ſec. 9. uni iterum ſubeſſe cœpit, cujus poſteri regnarunt uſque ad Guilielmum Conqueſtorem, qui, ab Eduardo ſcriptus hæres, victo Haraldo, Angliæ regnum in Normannicam familiam, in qua hodieque durat, tranſtulit, Anno 1066. Auctoritas Regum à Parlamento limites accipit; Hodiernus Rex Sereniſſimus eſt Carolus II. filius Caroli I. inaudito ſcelere capite truncati, Anno 1649. poſt cujus mortem, 40. Conſiliarii electi, ſub capite uno Cromvello, qui *Protectoris* ſpecioſo nomine aſſumpto, ſummæ rerum per integrum decennium præfuit: Sed Generalis Monckii, poſt hujus mortem, prudentiâ & fide, ad legitimum hæredem è Belgio Fœd. revocatum, regnum rediit, Anno 1660. Prima omnium Eur. provinciarum publicè Evangelium recepit, doctore uſa Joſepho Arimathæo, cui, ſub Nerone, circa An. C. 60. in Inſulam delato Arviragus Rex parum terræ, cum ſociis, ad inhabitandum dedit. Polydor. Virgil. *Hiſtor. lib.* 1. *&* 6. Anno dein 174. Fugatius & Damianus, ab Eleutherio Epiſc. R. ad preces Lucii Regis miſſi, hunc cum tota domo & populo univerſo baptizarunt. Idem *lib.* 2. Tum Archiepiſcopi 3. & Epiſcopi 28. in Archiflaminum Flaminumque locum ſurrogati, prophanoque Deorum cultu ſublato, templa Chriſto dedicata ſunt. Sub Diocletiano, graviter preſſa Eccleſia, unà cum reliquis, quarum mentio, in Epiſtola Synod. Athanaſii, apud Theodoretum *lib.* 4. *cap.* 3. Reſpiravit ſub Conſtantino Magno, qui patri, Eboraci mortuo, à militibus, in imperio ſuffectus eſt, Anno 306. Infelix Pelagii mater, qui anno 400. pacem ſacram turbavit: à Scotis & Pictis non parum afflicta, anno 430. à Saxonibus Anglis è Germania advocatis, levamen primò ſenſit. Polydor. Virgil. *lib.* 3. Beda *Hiſtor. lib.* 1. Paul. Diaconus, *lib.* 14. Mox his imperio inhiantibus iterum inquieta fuit, ſed ſub Uterio Pendraco, cùm Germanus Epiſcop. Britannos educens, ter cantaſſet canticum Alleluja, hoſtes fugati. Polydor. *Hiſt. l.* 3. & 4. Ethelbertus dein An. 597. Berthæ conjugis pietate, & Auguſtini monachi prædicatione motus, fidem quoque amplexus eſt, cum plurimis Saxonibus: qui cùm ſubjectionem Gregorio Magno negaſſent, ab hoc, per Ethelredum Northumbriæ Regem, miſerè tractati ſunt, Gilfridus *lib.* 8. *de geſtis Britan.* Sub Edualdo quoque Ethelberti fil. apoſtata, perſecutio orta, Anno 616. Beda *Hiſt.* Polydor. *lib.* 4. Sed Eduinus, ab uxore ſua, filia Edualdi, converſus, Archiepiſcopatum Eboracenſem inſtituit, An. 621. candemque fidem Oſwaldus R. magno zelo propagavit, Epiſcopis ex Scotia vocatis, quorum conciones Anglicè tranſtulit, Anno 634. Beda. Cerdvalla poſtea Veſt Saxonum Rex ſacro quoque fonte initiatus eſt, 639. Vigbertus in Germaniam hinc conceſſit Anno 686. à Radbodo, Friſone, quòd ſtatuam Jovis & Foſtæ evertiſſet, interfectus, Idem *lib.* 5. Sigebertus *Chron.* Interim non parum ſuperſtitionis veræ religioni, jam aliquandiu admiſceri cœpit: Unde regnum Papæ vectigale ab Ina factum, An. 725. Polydor. *l.* 4. & in Germania, à Bonifacio Anglo, utrumque ſedulò propagatum eſt, circa An. 739. Pap. Maſſonius *in Hiſtor.* Egberto, qui multitudini regnorum fine impoſito, toti Angliæ præeſſe cœpit, regnante, irruptione Danorum, novæ turbæ, urbes exciſæ, templa everſa, &c. An. 827. Polydor *lib.* 5. Camden *in Brit.* ſed eo victore, rediit tranquillitas: quemadmodum & fil. Edelvolphus Normannos repulit, Polydor. *l.* 5. at Leoni 4. Papæ regnum denuo tributarium reddidit. Idem. Poſt hæc, Alfridus, frater Ethelredi, ab Hadriano 2. P. unctionem & coronam primus accepit, inde *Papa adoptivus filius* dictus, An. 872. à quo ad an. 1538. quo Henricus 8. jugum Papale excuſſit, numerantur anni 666. Cœlibatus Sacerdotum, ab Odone Cantuarienſi Arch. & Dunſtano, Præſule Glaſconenſi, cùm fabula de Gabriele Angelo 12. articulos contra conjugium ſacerdotum afferente, non valuiſſet, brachio Eadgari R. obtruſus, & Presbyteri uxorati ex Collegio Vintonienſi ac Vigornienſi pulſi ſunt, An. 960. Idem *lib.* 6. Similiter & an. 1018. ſacerdotes uxorati, à Canuto, ex templo Burienſi ſunt ejecti. Idem *l.* 7. Hiberniâ legi huic fortiter reſiſtente, Baron *in Annal.* Cumque Vilhelmus Conqueſtor, poteſtatem uxores habendi Presbyteris denuo conceſſiſſet, Anshelmus Epiſcop. Cantuar. Synodo Londini coactâ, An. 1064. id de novo prohibuit. Idem *l.* 9. Imo ibidem Synodo celebratâ, præſente Johanne Cremonenſi, legato Pontif. conjugium Sacerdotum, rurſus damnatum eſt: Sed hic ipſe, in meretricio interceptus, confuſione plenus domum rediit, An. 1123. Polyd. *l.* 11. Seculo eodem Eum Brito, Chriſtum ſe finxit. Sigon. *l.* 11. ad an. 48. Henricus 2. ob interfectum Thomam Cantuar. Arch. juſſu Calliſti Papæ, virgis cæſus eſt. Matth. Pariſ. *in Henr.* 2. Verùm ab Albigenſium quibuſdam huc delatis doctrinæ purioris aliquis radius tum affulſit, quorum 30. cum Doctore Gerardo cæſi flagris, fameque & frigore necati ſunt Nic. Harpsfeld. *Hiſt. Eccl. Angl.* ſec. 12. c. 36. Et Richardus R. Epiſcop. Belluacenſem captum Papæ repoſcenti, loricam ejus miſit, Matth. Pariſ. *in Hiſt. Ang.* Polyd. *l.* 14. Johannes quoque cum Pontifice, ob creatum Archiepiſcop. ſine hujus ſcitu, diſſedit: at excommunicatus rapinæq; Gall. Regi expoſitus reſignavit coronam in manus Papæ, ob id à ſubditis contemtus. Matth. Pariſ. *in Joan.* Polyd. *l.* 15. Blondus *dec.* 2. *l.* 6. Ant. Flor. *par.* 3. *tit.* 19. §. 5. Exactionibus hinc Honorii inprimis 3. exhauſtum regnum, Joh. Baleus *lib.* 7. Matth. Pariſ. *in Henr.* 3. militum 60000. Gregorii 9. ſolicitatione in Orientem miſit. Nihilominus Richardus Innocentio 4. contra Conradum magnis promiſſis evocatus, non paruit: Et Robertus Epiſcopus Lincolnienſis *Romanorum malleus ac contemtor*, eodem tempore, dici meruit. Idem *ibid.* Sub Alexandro 4. iterum tantopere preſſa Anglia eſt, ut *venderentur Prælati, ſicut boves & Aſini:* Joh. Balæus *l.* 6. *act. Pontif.* ex Pariſ. verum & tum, Ruſtando Legato dicenti, Eccleſias omnes eſſe D. Papæ: reſpondit quidam Anglus: *Verum eſt, tuitione non fruitione: defenſione, non diſſipatione.* Clementi dein 4. Occamus, ex hoc regno, reſtitit, apud Ludovicum Bav. Imper. gratiâ valens. Gregorium verò 11. Eduardus 3. inveſtiturâ, decimis, & nummo Petrino privavit: Johanniſque Viclefi zelo, qui ſub ipſo, voce ſcriptoque, veritati teſtimonium perhibebat, minimè adverſatus eſt. Hinc Procerum etiam multi, in Viclefi partibus, Joh. Baleus *in Hiſtor. Pontif.* Polyd. *lib.* 19. Hunc tamen pepulit Richardus 2. qui inde in Bohemiam ſeceſſit, poſtea revocatus. Idem: cujus oſſa poſt an. 40. juſſu Martini 5. exhumata & combuſta. Diſputationi anno 1431. coram Jagiclone Pol. R. Cracoviæ inſtitutæ interfuit, inter alios, Petrus Anglus, & partes Huſſi tutatus eſt. Laſicius *lib.* 1. *de geſtis Fr.* Poſteri quoque Viclefi, hujus veſtigiis cum zelo inſtiterunt, multa ac gravia paſſi. Tandem Evangelii luce, paſſim locorum, ſeculo 16. pleniſſimè erumpente Henricus 8. primò quidem contra Lutherum ſcripſit, titulo *Defenſoris fidei* ob id, à Clemente 7. donatus; pòſt cùm ab eodem diris devotus eſſet, ob divortium, Ordinum regni decreto, auctoritatem Pontificiam per regnum abrogavit, tributo annuo negato, Monachiſque ejectis: interim & hic in Evangelicos ſæviit, Thuan. *Hiſt. lib.* 1. At ſub Eduardo 6. ope Thomæ Crammeri, Hopperi, &c. pura religio inducta, evocatique in Angliam Petr. Martyr, Mart. Bucerus, Paul. Fagius & Johannes à Laſco. Nec Mariæ reginæ, quæ fratri ſucceſſit, ſævitia naſcentem Eccleſiam extirpare potis fuit. Eliſabetha enim, hujus ſoror, è carcere in thronum ſublata, Mariâ poſt breve imperium mortuâ, ſub auſpicia regni, *quatuor nobiliſſimos captivos*, Evangeliſtas indigitans, *liberos ſe pronunciare*, in Ordinum regni conventu, profeſſa eſt. Verulam. & pulſo, quidquid puriori doctrinæ hactenus adverſum fuerat, toto regno Evangelium propagavit. Cujus veſtigia ſucceſſores feliciter hactenus preſſere, &c. Plura volenti, de Angliæ ſitu & diviſione, conſulatur Cluver. *introd. Geogr. l.* 2. *c.* 23. De ſoli hominumque indole, Polydorus Virgil. *lib.* 1. Leſleus *de orig. Scotorum.* De regimine, Tacit. *in Annal. & Agricola.* Cæſar *Comment.* Polydor. Virg. Salmonetus, Camdenus. De religione incolarum, Beda *lib.* 1. *Hiſt. Angl.* Polydor. Greg. *lib.* 5. *epiſt.* 51. *& ſeqq.* Buchananus *hiſt. Scot.* &c. De Conciliis tandem inibi celebratis, Morer. *in Diction. hiſt.* Adde Spaadum *deſcr. Angl.* Guil. Malmesburium, Rog. Hovedenum, Henr. Huntingdonium, Ethelvedum Ingulfum, Guil. Nebriſſenſem, Joh. Aſſer, Matth. Pariſienſem, Thom. Walſinghamum, Th. Morum, Mat. Weſtmonaſterienſem, Ranulfum Ceſtrienſem, Joh. Froiſſardum, Greg. Lilium, Rich. Graftonum, Duchenium, Camdenum, &c. Gildas Sap. & Ponticus Virumnus *Hiſt. Britonum* ſcripſere. Balæus, Lelandus, Pitſeus *de ill. Angl. Script.* Vid. quoque *Britannia.*

Anglia nova, regio Americæ Septentr. ad Mare Boreale, inter nov. Franciam & Nov. Belgium dicta *Virginia*, vel à Rege quodam gentis Viguina, vel à Regina Elizabetha. Præcipuas urbes habet Pomejok & Secota. Cluver. *l.* 6. *Indic. ateuer.* Vide *Nova Anglia.*

Anglona, Urbs Lucaniæ epiſc. hac tempeſtate everſa.

Anglura, oppidul. Galliæ, in Bria provincia, ubi Anga fluv. cadit in Albam fluvium, qui 3. leucis infra in Sequanam ſe exonerat.

Angola, Regnum Africæ meridion. in Æthiopia, quod dividit linea à Sinu vel Portu Vaccarum, verſus orientem ducta. Et hæc eſt ejus pars Septentrionalis: à portu Vaccarum uſque ad promontorium Nigrum, in littore maris, numerantur 230. milliaria: in quibus comprehenſa regio multis ſubeſt Regulis, Angolæ regi vaſallis. Hinc ducta linea obliqua verſus orientem per montes, qui *Frigidi* dicuntur, & paulò altius verſus æquinoctialem per Niveos, definit juxta montium cryſtalli radices. Olim Rex ejus vaſallus fuit regis Congiani, quo tempore *Abunda* dicta erat, ſed non ſolùm arripuit dominium provinciæ, cujus erat adminiſtrator, verùm & circumjacentes populos ſibi ſubditos reddidit, ita ut nunc ſit rex potentiſſimus, nec Congiano inferior, unde ei etiam, cùm libet, tributum aut pendit, aut denegat. Metel. Regio eſt dives & nota Europæis. Ejus primaria urbs Fanum S. Pauli in Inſ. Loanda, in ora Oceani, cum portu percommodo; ſubeſt Luſitanis, cum ea parte, quæ argentifodinis inclyta eſt, inter quas Montes de Cambambe eminent, Vid. Jarric. *l.* 3. *cap.* 6. Pigafett. *l.* 1. *c.* 7. urbem præcipuam nominat Cabazzam. Alii Regem ordinariè Dongi ſedem habere aſſerunt.

Angolus, Vid. *Angelopolis*.

Angotinum, Regnum Africæ, cum urbe cognom. ad Abanbum fluv. in Æthiopia ſuper. ſeu Abyſſ. inter Azugam Urbem in merid. & Beleguanze, in Bor.

Angra, Urbs Inſ. Terceræ, una ex Azoribus, verſus Africam, in Oceano Atlant. Epiſc. Paret Luſitanis, cum tota Inſ. in cujus eſt parte mer. Parva & munita, cum arce ampla *S. Philippi* dicta.

Angria, Weſtphaliæ pars, ubi nati Hengiſtus, & Horſus. Sepultus autem Witikindus Dux, Saxo ille percelebris, cum quo Carol. M. tamdiu dimicavit, Chriſtianus tandem effectus.

Angrivarii, Germaniæ pop. Ptol. & Tac. potens Saxonum Dynaſtia, ad Luppiæ fluv. caput; quorum op. *Angermund*, & *Engern*, vel *Engerhen*, dicitur. Dicti quaſi *Angreiffer*.

Angrus, fluv. Illyrici in Boream fluens. Herod. *lib.* 4.

Anguifer, & *Anguitenens*, ſidus cœleſte, de quo ſic Columella *lib.* 1. *cap.* 2. *Anguifer, qui à Græcis* Ὀφιοῦχος *dicitur: manè occidit, tempeſtatem ſignificat.* Et ante eum Tullius *de Nat. Deorum: Atque hæc quidem a tergo, propter caput autem Anguitenens,*

Quem claro perhibent Ophiuchum nomine Graji.

Vide Hyginum, *in ſignis cœleſtibus*.

Anguigenæ, populi non procul ab agro Priapenſi, quos antiqui finxerunt cognationem quandam cum ſerpentibus habere. Strabo *l.* 13. Ὀφιογενεῖς vocat.

Anguillara, opp. ditionis Pontif. in prov. Patrimonii, ad lacum Bracciacenſem ſeu Sabbatium. Prope *Anone* rivum.

Anguillara, opp. & lacus Ital. in Patavino agro, ditionis Venetæ, prope Atheſim fluv.

Anguitia, Vide *Angitia*.

Angulani, Italiæ pop. Plin. 3. 12. quorum op. *Angulus*, Κύγγλος Ptolemæo, vulgò *Civita di ſant Angelo*. long. 38. 10. lat. 42. 51.

Angurus, mons Scythiæ, juxta Iſtrum fluv. Apollonius *Argonaut lib.* 4.

Angyrorum urbs, civitas in Ægypto. Ptol.

Anhaltinum, caſtrum German. in Saxonia ſup. ferè dirutum, à quo Regio circumjacens dicitur Principatus Anhaltinus. Cujus Urbes præcipuæ, Deſſavia, Serveſta & Bernaburgum.

Anholtinum, opp. Comit. Zutphanienſis, in Belgio unito.

Ani, Lat. *reſponſio*, ſive *canticum*, vel *afflictus*, vel *pauper*, nomen Janitoris & Cantoris. 1. Par. 13.

Ania, Romana mulier, quam cùm propinquus moneret, ut alteri viro nuberet (eſſe enim ei & ætatem integram, & faciem bonam) Nequaquam hoc faciam, inquit: Si enim bonum virum invenero, ut antè habui, nolo timere, ne perdam; ſin malum, quid neceſſe eſt, poſt bonum, malum ſuſtinere?

Aniaca, regio citca Armeniam. Cedrenus.

Aniam, Latinè *navis populi*, aut *dolor*, ſive *fortitudo populi*. Filius Samidæ, filii Galaad, filii Machir, filii Manaſſe. 1. Paralip. 7.

Anian. Regio Americæ Septentrionalis, ad ultimum uſque Occidentis limitem pertingens, cœli inclementiâ, & nimiâ paupertate penuriâque cognita, hujus regni fines Boream verſus excurrentes Arctico Circulo ſubjiciuntur, & niſi Oceani æſtus impediat, Orientalibus Tartarorum Sinarumque terris conjungerentur. Anianiæ iſtæ anguſtiæ per Septentriones intra Arcticum circulum, ad Groenlandiam, Iſlandiam, Angliam ducunt. Metel.

Aniana, Meſopotamiæ urbs. Ptol. Item, Sinarum, in prov. Chuquami.

Aniana Therma, balnea Campaniæ inter Bajas & Cumas, quorum aquæ multis ſunt morbis ſalutares. *Bagni di Agnano* hodiè teſte Scipione Mazzellâ.

Anianum fretum, fretum celeberr. Oceani Septentr. Quod hodie creditur eſſe inter Inſulam Californiæ, verſus Americam & nov. Albionem, ſeu potius terram Eſonis. De nov. enim Albione nihil certi.

Anianus, Patriarcha Alexandrinus, per 22. an. Euſeb. *in Chron.* Baronius A. C. 64. & 87.

Anianus, Monachus Ægyptius, ſub Arcadio Imper. Chronologiam ſcripſit. Item, Alius, qui Alarici Viſigothorum R. auſpiciis, in epitomen redegit 16. libros Codicis Theodoſ. ab hoc Principe publicatam, 2. Febr. An. C. 506. & primas 8. homilias Chryſoſtomi *in Matth.* ab Orontio Ep. rogatus, Latinè reddidit. Item Flander, Chronica ſcripſit, ſec. 15. Voſſ. *de hiſt. Gr. lib.* 2. *c.* 20 *& de Lat. lib.* 3. *c.* 6.

Aniava, promontorium celebre in terra Eſonis, quæ vulgò *Terre d'Oeſo*, in Aſia, ſupra Japoniam, in Septentr. Batavis *Aniuva*.

Anicetus, Syrus, poſt Pium, Papa, An. C. 163. cum Polycarpo de celebratione Paſchatis convenire non potuit, Gnoſticos in Eccleſ. Rom. irrepere doluit, martyrio coronatus, Papatus anno 8. Euſeb. *hiſt. l.* 4. *c.* 13. *& l.* 5. *c.* 24.

Anicetus, Libertus pueritiæ Neronis educator, claſſis apud Miſenum præfectus, qui inventor navis ſolutilis, quâ Agrippina effunderetur in mare ac caſu periſſe crederetur. Pòſt interficiendæ matris ſcelus jubente Nerone, ſuſcepit in ſe. Iterum cùm juſta repudii cauſa cum Octavia à Nerone inveniri non poſſet, adigente eo, adulterium illius confeſſus eſt: Præmii loco ſeceſſus abundantes in Sardinia largitus eſt Nero, ubi fato quoque obiit.

Anicetus, Polemonis libertus, regiæ quondam claſſis præfectus; poſtquam regnum in formam provinciæ vertit, mutationis impatiens, Vitellii nomine adſcitis gentibus Ponti accolis, Trapezuntem irrupit, cæſo ibidem præſidio: Claſſem dein incendit. Quem Virdius Geminus, in oſtio Cohibi aſſequutus, ab Rege Sedochezorum deditione accepit. Tacit. *Hiſt. III.* 47. 48.

Anicha, gens Indica. Ptol.

Anicia, familia celeberrima. De Viris V *in Anicii*. Fœminas habuit illuſtriſſimas; Julianam & Demetriadem, Hieron. epiſtolis celebratas. Quarum mater Proba Falconia, cognom. *Anicia*, Centonis Virgiliani de Jeſu Chriſto author. Chryſoſt. Hieron. Auguſtinus &c. Tomo 8. Biblioth. Patrum, *edit.* 2. ſub nomine *Proba*.

Anicii, florentis jam olim Reipub. Roman. temporibus, clari atque illuſtres habiti ſunt. L. enim *Anicius* Gallus Lucii filius, Marci nepos de Illyriis, & eorum rege Gentio triumphavit, Proprætor an. urb. 585. Et L. *Anicius* Gallus, Lucii filius, Lucii nepos, Conſul fuit cum collega Corn. Cethego an. urb. 593. *Anicius* Cerealis ſub Nerone Conſul deſignatus fuit. Ex ea familia primus ille Chriſtianus ſenator *Anicius* Julianus. Ex ea V. C. Probus ſub Valentiniano præfectus prætorio; de quo videatur Paulinus, *in Vita Ambroſii*. Ammianus *lib.* 27. *c.* 28. ejuſque filii *Anicius* Hermogenianus, Olybrius, Probinus & Probus, quorum duo priores unà Conſules fuere, An. C. 395. ſub initio imperii Arcadii & Honorii, à Claudiano Poëta inſigni carmine laudati. Ex ea *Anicius* Fauſtus, *Anicius* Maximus, Boëtii ætate, omnes diverſis temporibus conſules, cæterique plures, quos recenſere ſingulos, operæ longioris eſſet. Nomen autem hoc, Boëtii præſertim ſeculo, celebratum eſt, ob *Anicium* illum Julianum, qui, quemadmodum Flavius Conſtantinus primus Imperatorum; ita primus ſenatorum Romanorum Chriſtianus fuit. Unde poſteà omnes ferè Impp. *Flavii*, ſicut & ſenatores *Anicii*, affectatâ primariâ illâ familiâ cognominabantur; ut Romanorum Græcorumque Faſti annotant, & vetera monumenta loquuntur. Aniciorum, Proborum ſcilicet & Olybriorum ſplendorem, Secundinus ad D. Auguſtinum ſcribens notat, cùm ait, *Ego namq; fateor, non tali diligentiâ, nec tantâ induſtriâ Aniciana domus micare marmora, quantâ tua ſcripta eloquentiâ.* Quod & S. Gaudentius *ſermone de Macchabæis*, confirmat. *Anicios*, inquit apud Caſſiodorum (*epiſt.* 1. *lib.* 10.) rex Theodahadus, *penè principibus pares ætas priſca progenuit. Familiam*, inquit paulo pòſt (*epiſtolâ ſequenti*) *toto orbe prædicatam.*

Anicium, Galliæ urbs, quæ & Podium, Epiſc. immediatè ſub Pontifice, vulgò *Le Puy* vocatur. Sunt qui *Avitium* ſcribendum velint. long. 24. 40. lat. 43. 28. Prope Ligerim fluv. in monte ſita eſt, Velaunorum caput. Epiſcopus, qui Comes eſt Velaunenſis, jus pallii, & olim quoque monetæ cudendæ habuit. V. Cæſar *lib.* 7. *de bello Gall.* Strab. *l.* 4. Gregorium Tur. *l.* 10. *c.* 25. Sidonium Apollinar. *in epiſt.* Duchenium, *de Urb.* In hac urbe, concilio ab Aquitanis Epiſcopis celebrato, An. 1130. damnatus Anacletus Antipapa, Innocentius autem II. confirmatus eſt. Baronius *in Annal.* & Tom. 10. Concil.

Anigrus, Theſſaliæ fluvius, *Aniger* Vibio Sequeſtri. Hujus meminit Ovidius *Met.* 15.

Antè bibebatur, nunc, quas contingere nolis,
Fundit Anigrus aquas: poſtquam (niſi vatibus omnis
Eripienda fides) illic lavere bimembres
Vulnera, clavigeri quæ fecerat Herculis arcus.

Hinc *Anigriades nymphæ*, Pauſaniæ ac Straboni.

Anim, Lat. *reſpondentes*, ſive *cantantes*, aut *afflicti*, ſive *pauperes*, Nomen civitatis. Joſue 15.

Animad-

Animaca, fluv. Aſiæ, in India, & reg. Malabaria. Oritur in regno Calecuti, & in Oceanum influit. Opp. rigat cognomine.

Animuſba, Arabiæ urbs. Lib. Notit.

Anina, urbs Indiæ extra Gangem. Ptol.

Animacha, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Aniſola, vulgò *S. Carileſo*, pag. ſeu cœnob. Gall. Celt. in finibus Cœnomanorum, apud Vindocin. Urbem & Ledum fluv. Ubi S. Carileſus eremita prius, mox Abbatem egit. Maſſon.

Anio, ſive *Anien*, vulgò *Teverone*, nobilis Italiæ fluv. in montibus Trebianorum naſcens, Tiburtinum agrum irrigans, ubi è ſublimi in ſubjectam vallem magno impetu delabens efficit catarrhactam, deinde per plana fluens tres nobiles lacus ſecum in Tiberim defert. Dixi *ſive Anien*, idque authoritate Statii *Silv.* 1. 3.

Ipſe Anien (miranda fides) infraq́ ſuperq́
Saxeus, hic tumidam rabiem, ſpumoſaq́ ponit
Murmura. —— —— ——

Nomen autem accepiſſe putatur, ab *Anio* Hetruſcorum rege, qui inſequens Cethegum filiæ ſuæ raptorem, cùm eum aſſequi non poſſet, in hunc fluvium inſiluit, &, ut *Anio* vocaretur, effecit. Horat. *lib.* 1. *Carm.*

Et præceps Anio, & Tyburni lucus, & uda
Mobilibus pomaria rivis.

Propertius *lib.* 4.

Ramoſis Anio quà pomifer incubat arvis.

Virg. *Æn.* 7. ——*Gelidumq́ Anienem, & roſcida rivis*
Hernica ſaxa colunt.

Strab. *l.* 5. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ τόπῳ ὁ Ἀνίων διέξεισι, καὶ τὰ Ἄλβουλα καλούμενα ῥεῖ ὕδατα ψυχρά. Plinius etiam ait, hunc fluvium efficere lacus tres nobiles amœnitate, *lib.* 3. *cap* 12. Silius Italicus *lib.* 1.

Ac gelidis Anio trepidabat cæruleus undis.

Idem *lib.* 12.

Sulphureis gelidus quà ſerpit leniter undis,
Ad genitorem Anio labens ſine murmure Tibrim.

Propertius *lib.* 3. *Eleg.* 10.

Hic Anio Tiburte fluis, Clitumnus ab Umbro
Tramite, & æternum Martius humor opus.

Hinc *Anienus* adjectivum. Virgil. *Georg.* 4.

Unde pater Tiberinus, & unde Aniena fluenta.

Propert. 1. 20. *Sive Aniena tuos tinxerit unda pedes.*

Ubi *Amerina* legit Scaliger ex vet. lib. & lacum Vadimonis intelligit. Sed *Aniena unda* Propertius ipſe meminit, *eleg.* 14. *lib.* 3.

Et cadit in patulos lympha Aniena lacus.

Statius *lib.* 4. *Silvarum*:

——*Anienaq́ frigora captans.*

Hinc *Anienus*, Deus ipſe fluvii Anienis, ut *Tiberinus* Tiberis. Propertius *lib.* 4.

Acceſſit ripis laus, Aniene, tuis.

Statius *lib.* 1. *Silv.* in Tiburtino Manlii,

Ille ipſe antris Anienus, fonte relicto,
Nocte ſub arcanâ glaucos exutus amictus.

Hinc demum *Anienicola*. Silius *lib.* 4.

Quosq́ ſub Herculeis taciturnus flumine muris
Pomifera arva creant, Anienicolæq́ Catilli.

Aniſena flumina, apud Ovid. *Faſt.* 4. Sed locus eſt corruptus, lege *Amenana*, & vide *Amenanus*.

Aniſis, qui & *Aſychis*, Ægyptiorum rex à ſacerdotibus deſignatus, regn. an. 6.

Aniſtus, Lacon, Alexandri M. curſor, à Sicyone Elim uſque mille ducenta ſtadia uno die percurrit. Solinus.

Aniſus, Auſtriæ fluvius, hodie *Ens*, Rhenanus.

Anitha, Arabiæ Petreæ urbs. Ptol.

Anitia, al. *Lentia*, *Lenza* fluv. Italiæ, in Longob. Oritur ex Apennino, caditque in Padum, prope Brixellum, dividitque Ducatus Parmenſem & Mutinenſem.

Anitius, Ædilis Curulis. Plin. 33. 1.

Anitius Fauſtus, Cos. Rom. Galli collega. Horum tempeſtate ſe, ut Deum, honorari Diocletianus juſſit. Euſebius.

Anitius Paulinus, Cos. Rom. Ceionii Juliani Camœnii collega.

Anitius Paulinus, Junior, Cos. Rom. Pub. Optatii collega.

Anitius Rufinus, Cos. Rom. Acilii Severi collega.

Anitorgis, urbs Hiſp. Tarraconenſis Livio, ad quam inter Scipiones, & Aſdrubalem pugnatum eſt; Ea aliquibus *Concha* eſſe videtur, aliis *Albaracinum*.

Anium, locus Puteolis vicinus, hodiè *Lago Sudatorio* dicitur.

Anius, Apollinis fil. ex Rhea, & Rex in Delo; habuit Andrum filium. Virgil. 4. *Æn.*

Rex Anius, rex idem hominum Phœbiq́ ſacerdos,
Vittis & ſacrâ redimitus tempora lauro
Occurrit. —— — ——

Ubi Poëta Anium, Deli inſulæ Regem Sacerdotemq́, inducit. Servatum hoc priſcis gentibus, ut earum Reges, ſacerdotes quoque eſſent. Quod de Rege Romulo ſcribit Cic. *lib.* 1. *de Divinatione*: *Hujus urbis parens Romulus, non ſolùm auſpicatò urbem condidiſſe, ſed ipſe etiam optimus Augur fuiſſe traditur.* Ubi latè probat, Reges olim omnes ac principes claruiſſe dignitate auguratus, quæ res ſemper ad ſacerdotes pertinuit, & ſignatè ait, principum liberos ſex apud Romanos traditos in diſciplinam Etruriæ populis, ut artem vaticinandi addiſcerent, ne ars tanta propter tenuitatem hominum à religionis authoritate abduceretur ad mercedem & quæſtum. Dionyſius etiam Halicarn. *lib.* 1. ubi deſcribit conſtitutionem regni factam à Romulo, ita ait: Βασιλεῖ μὲν ἐξῄρητο τάδε τὰ γέρα. Πρῶτον μὲν ἱερῶν καὶ θυσιῶν ἡγεμονίαν ἔχειν, καὶ πάντα δι' ἐκείνου πράττεσθαι τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ὅσια. Deinde latè perſequitur, quæ pertinent ad civilem adminiſtrationem. Non ſolùm autem hoc in uſu Romanis, ſed aliis quoque, ut Palæſtinis, ut Ægyptiis &c. De Palæſtinis Xiphilinus, *in Pompejo*: Ἦρχον δ' αὐτῶν Ὑρκανός τε, καὶ Ἀριστόβουλος ἀδελφοί, καὶ ἐτύγχανον τότε τῆς τοῦ σφετέρου θεοῦ, ὅς τις ποτὲ οὗτός ἐστιν, ἱερωσύνης διαφερόμενοι. Vid. etiam, de hâc eadem re, Juſtinum *lib.* 36. loquentem de ſacerdotibus & regibus Judæorum. De Ægyptiis Plutarchus *lib. de Iſide & Oſiride*: Οἱ βασιλεῖς, καὶ ἱερεῖς ὄντες. Inde eſt, ut avocatis jam regibus ab adminiſtranda religione, Reguli, authore eodem Plutarcho, ſacrorum & religionis curam ſuſceperint. Quæ nota Plutarchi utilis eſt, intereſt enim juventutis ſcire, cur, qui ſacris præſunt, *Reguli* Latinis auctoribus dicantur. Sed ad *Anium* revertamur. Eum autem Delo imperaſſe Dionyſius etiam narrat *lib.* 1. *Rom. Ant.* ac Trojanos, duce Æneâ, eo appuliſſe: Ἐκ δὲ τῆς Παλλήνης ἄραντες οἱ Τρῶες, ὡς Δῆλον ἀφικνοῦνται, βασιλεύοντος αὐτῆς Ἀνίου. Vide Cæl. Rhod. *lib.* 7. *c.* 15. Cæterùm *Anius* non ſolùm vir & Rex fuit, verùm etiam Deus habebatur. Clemens Alex. Ἄνιος, δαίμων ἐπιχώριος παρ' Ἠλείοις, ubi Canterus Δηλίοις legit: Dicitur autem ab ἄνω, & cum Ὑπερίων nomine convenit, a mundi luſtratione dictus, teſte Nannio *in Miſcellaneis*. Porro *Anium* ſic vocavit mater περὶ τὴν ἀνίαν, inquit Etymologus; vel διὰ τὸ ἀνιαθῆναι δι' αὐτόν, ut ſcribit Iſacius, *in Lycophronem*. Nam ex Apolline gravida, ut fabulantur, & è paternâ domo pulſa, eum poſt multos errores peperit, in antro Eubœæ. *Ania* autem Phœnicibus eſt עני *anus*, quomodo etiam *afflictum* vocant. Plura de Anio vide apud Diodorum Sic. *l.* 5. *p.* 229. Nos ex fabulis hoc ſolùm addemus, hunc Anium, ductâ Dorippe, genuiſſe tres Oenotropas, *Oeno, Spermo, & Elaidem*, quibus Bacchus id impertivit, ut quotieſcunque vellent, pro nominum ratione, vinum, ſemina, & oleum conſequerentur, eaſque cùm Agamemnon in expeditionem Trojanam illas invitas ſecum ducere vellet, Bacchi ope imploratâ, in columbas verſas eſſe. Ovid. *Metam. l.* 13. *fab.* 4. Fabulæ occaſionem dedit magna vini, frumenti & olei copia Anio ſacerdoti Apollinis ſuppeditata. Nempe, ex omni terræ proventu, à cultoribus ſuis tria hæc exigebat Diabolus, Dei ſimia. Vide Deut. 18. 3. 4.

Anna, Lat. *gratioſa*, ſive *miſericors*, aut *requieſcens*, vel *donans*, altera uxor Elkanæ. 1. Sam. 1. Hebr. *Hanna*. Nomen item Propheteſſæ cujuſdam, de quâ ſic D. Lucas *cap.* 2. Καὶ ἦν Ἄννα προφῆτις, θυγάτηρ Φανουήλ, ἐκ φυλῆς Ἀσήρ. Αὕτη προβεβηκυῖα ἐν ἡμέραις πολλαῖς, ζήσασα ἔτη μετὰ ἀνδρὸς ἑπτὰ ἀπὸ τῆς παρθενίας αὐτῆς. Καὶ αὐτὴ χήρα ὡς ἐτῶν ὀγδοήκοντα τεσσάρων, ἣ οὐκ ἀφίστατο ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ νηστείαις καὶ δεήσεσι λατρεύουσα νύκτα καὶ ἡμέραν. De eadem hoc eſt teſtimonium S. Cyrilli Hieroſolymit. *Cat.* 10. quòd fuerit mulier ἐγκρατής, εὐλαβεστάτη, καὶ ἀσκήτρια. Ubi primus character continentiam ejus, & caſtitatem vidualem denotat, quam per tot annos integram, illibatamque ſervaverat (ſeptem nempe duntaxat annos cum conjuge poſt nuptias vixit, quo tempore maritus ejus, ut par eſt credere, moriebatur.) Secundus pietatem ejus reſpicit. Tertius, non ſolitariam, aut monialem vitam (quemadmodum ibi Latinus interpres falsò reddidit.) ſed ſeveram [illegible] obſervantiam, utpote quæ bis quâlibet ſeptimanâ jejunaverit, preceſque quotidianas tum publicè, tum privatim aſſiduè frequentaverit, prout olim Aſceticis in uſu fuit. Ita ſeſe à curis, & negotiis mundanis ſubduxit, ut melius Dei cultui vacaret, ideoque ſub horas precationis quotidie in templum aſcendebat; Non quòd nunquam vel comederit, vel dormierit, vel quòd inibi ſemper ullo modo permanere potuerit; verùm quòd illic ſtatis precationum temporibus Deum ſemper coluerit, poſteaque domum ſuam redierit. Ita Apoſtoli, Luc. 24. 53. διὰ παντὸς ἐν τῷ ἱερῷ fuiſſe dicuntur. Et Act. 1. 13. διαμένοντες αὐτοῦ, non quòd nunquam exinde abſceſſerint, ſed, ut illic ſequitur, ἦσαν προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ καὶ δεήσει.

Anna, Dea ab *annis*, quibus præſidebat, vocata, cui menſe Martio privatim & publicè ſacrificabatur, ut populo *Annare* & *Perennare* liceret. Fuit autem Beli filia, & ſoror Didonis, cui in fugâ comes fuit. Quæ, poſtquam mortuam ſororem vidit, & Carthaginem ab Hiarbâ Gætulorum rege occupatam, relictâ ſede patriâ, ad Battum regem, qui Melitæ imperabat, curſum arripuit: à quo jure veteris hoſpitii benignè ſuſcepta, duos circiter annos ibi manſit. Sed, cùm Pygmalionem fratrem jam cum armis adventare didiciſſet, Battus veritus potentiam illius, Annam, ut inde abiret, hortatus eſt. Mox igitur mare ingreſſa, vi tempeſtatis acta, in Laurentem oram pervenit, ubi jam Æneas, paratis rebus, ac ductâ uxore Laviniâ imperabat, à quo benignè invitata in regiam cum eo profecta eſt: cui mox Lavinia tendere inſidias cœpit. Sed Anna in ſomniis à Didone monita, ut infauſtam domum relinqueret, ſtatim per feneſtram exiluit, cùmque citato curſu ad Numicium amnem perveniſſet, in eum ſe præcipitem dedit. Ortâ deinde

luce, magno clamore eam quæritantibus apparent veſtigia pedum, uſque ad Numicium amnem. Unde Ovid. *Faſt.* 3.

—— Placidi ſum nympha Numici,
Amne perenne latens Anna Perenna vocor.

Aliis autem *Anna* eſt Luna, tanquam ab *anno* dicta, ut quæ menſes, & annos ſuo motu impleat. Aliis eſt Themis, aliis Jo, aliis una Atlantidum, quam Jovi ubera præbuiſſe volunt. Ovidius, ubi ſupra:

Sunt quibus hæc Luna eſt, quia menſibus impleat annum,
Pars Themin, Inachiam pars putat eſſe bovem.
Invenies qui te nymphen Atlantida dicant,
Teq; Jovi primos, Anna, dediſſe cibos.

Sed & eodem teſte:

Orta ſuburbanis quædam fuit Anna Bovillis
Pauper, ſed multæ ſedulitatis anus.

Anna, Bernardi, Comitis Hohenbergenſis Sueviæ fil. uxor Rodolphi 1. Imp. Obiit Anno 1281. Baſileæ in Summi Templi adyto ſepulta. Hæc nobiliſſimorum Auſtriæ Principum genitrix fuit, unde & præcipuarum per Germaniam domorum propagines exortæ. Vid. Urſtiſ. *epit. Hiſt Baſil. c.* 8.

Anna, fil. Franciſci, ultimi Aremoricæ ducis, quæ cùm jam per Procuratorem nupſiſſet Maximiliano Regi R. An. 1491. ducta eſt à Carolo 8. Galliæ R. qui ejuſdem Maximiliani filiam Margaretam, ſibi deſponſatam, Patri remiſit. Quo mortuo, Lud. 12. maritum nactus eſt; mater quidem egregiæ prolis, ſed quæ brevis ævi. Obiit An. C. 1514. æt. 37. Hiſtorici Gall. *in Carolo* 8. *& Ludov.* 12. Verulam. *in Henrico* 7.

Anna, fil. Moſcoviæ R. *Henrici* 1. Gall R. conjux.

Anna Auſtriaca. Lud. 14. mater.

Anna, mater Calo-Johannis, Imper. Conſtant.

Anna, fil. Johannis, Cypri R. quæ Ludovico Sabaudo nupſit, An. 1426.

Anna, fil. Ludovici II. Caroli 8. fratris tempore, turbarum cauſa.

Anna, Sigiſmundi Bathorii uxor.

Anna Danica, Iacobi 1. M. Britann. R. uxor.

Anna Binſia, Antverpiana, vernaculo ſermone poëmata ſcripſit à Guil. Euchario Gandav. Latinè reddita. Albert. Miræus *in Elog. Belg.* Val. Andr. *Bibl. Belg.* &c. De hac Frid. Subertus ita cecinit:

Arte pares Lesbis Sappho, & mea Binſia, diſtant
Hoc ſolo, vitia hæc dedocet, illa docet.

Anna Bolenia, uxor Henr. 8. Angliæ R. capite minuta, &c.

Anna Comnena, fil. Alexii Comneni Imper. eruditione inſigni præfulgens. Scripſit hiſtoriam Patris ſui 15. lib comprehenſam, nuper à Johan. Gronovio publici juris factam. Vid. de illa Zonaram.

Anna Maria Schurmann, Virgo, genere, ingenio & multivariâ eruditione, nobiliſſima, natione Germana, Ultrajectinam Academiam, cujus natali, excellenti carmine, gratulata eſt, diu illuſtravit. Obiit ante paucos annos. Epiſtolas ejus in 4. lingg. exaratas Frid. Spanhemius edidit.

Anna Marquetta, Monialis Poſſiacena, Græcè Latineque docta, poëtria non incelebris, Ronſardi, Dorati, &c. tempore. Obiit An. 1588. Lud. Jacob, *Bibl fæm.* Auguſtin. de la Chieſa, *Theat des Dames Sçav.* Hilario Coſtus, &c.

Anna. Urbs antiq. Arabiæ deſertæ, ad Euphr. fluv. Mercatu prius celebris, ſed deficit indies. variiſque habitatur, cum arce in Inſ. adjacente. Aliis in Meſopotamia eſt. Item, Portus in Amurgo, vel Mergo, Ægæi maris Inſ. Natal. Metell.

Anna, civitas Judææ ſupra Hierichuntem. Steph.

Annaberga, Urbecul. Germaniæ, in Miſnia provin. & monte *Schneberg*, verſus Bohemiam. Juxta *Schop* amnem.

Annacunga, p. p. Americæ, in Braſilia Mediterr. verſus præfecturam Portus ſecuri.

Annacus, vir quidam, qui ann. 300. vixit. Vide Stephanum *in Iconio*.

Annæus Mella, vide *Mella*.

Annæus Seneca, vide *Seneca*.

Annæus Serenus, vide *Serenus*.

Annarus, rex Babyloniæ, qui tanti luxûs fuiſſe fertur, tamque gulæ deditus, ut ſtolâ muliebri amictus, mero, & unguento madens, 150. pſaltriis ſimul accubantibus, velut officina nequitiæ, magnis effuſionibus cœnitaret. Alex. ab Alex *lib.* 5.

Annas, id eſt, *affligens*, vel *humilians*, aut *reſpondens*, Pontifex Judæorum, ſocer Caiphæ. Luc. 3. Vid. *Ananus*.

Annas Montmorantius, Dux, Par & Coneſtabilis Franciæ, ſub Lud. 12. Franc. 1. Henr. 2. Franciſco 2. & Carolo 9. rebus præclarè geſtis nomen Magni Ducis Exercitus adeptus. Obiit octogenarius, in prælio San-Dionyſiano, contra Principem Condæum, Reformatorum in Gallia hyperaſpiſten. An. 1559. octo vulneribus confoſſus. Thuan. Franciſc. du Cheſne, Dupleix, Mezeray, La Serre, &c.

Annas, Dux Joinvillæ, Henrico 3. gratus, obiit in pugna Curtracenſi, ab Henrico Navarræ R. qui poſtea Henr. 4. cum omnibus copiis, cæſus An. 1587. Thuan. *in Hiſt.*

Annas Burgius, agnatus Antonii Burgii, qui ſub Franciſco I. Galliæ fuerat Cancellarius; Senator Pariſienſis, cùm Regem Evangelicos, à Valentina illa ſtrige accenſus, perſequentem, unà cum collega Ludov. Fabro, in mitiorem partem inflectere vellet, ejus juſſu, in carcerem conjectus, eoque in haſtiludio paulò pòſt occiſo, An. æt. 38. combuſtus eſt. Poſtquam ſeriò prius Judices monuiſſet, *Jam tandem ignes veſtros & incendia compeſcite, atque ad Deum, emendatâ priore vitâ, mentes convertite, ut peccata vobis condonentur.* In ipſâ morte, quam conſtantiſſimè pertulit, precatus eſt, *Deus mi, ne me derelinquas, ne ego te derelinquam!* Thuan. *l.* 22. 23. *&* 23. 28.

Annas, vel *Annius* Viterbienſis. Vid. *Annius*.

Annatæ, dicuntur in Communione Rom. dimidium annui proventus, fiſco Apoſtolico, ut vocant, pendi ſolitum, ab omnibus iis, qui ſacerdotium, vel beneficium aliquod Eccleſ. conſequuntur. Harum primus auctor Bonifacius IX. fuit, vel, ut alii volunt, Johannes XXII. Vid. Blondum & Platinam, qui addunt, inventum hoc Pontifices. non minus Chriſtiani orbis, quàm Urbis dominos reddidiſſe. Polydorus Virgil. *l.* 8. *c.* 2. earum originem altius arceſſit, etſi non neget, vectigal hoc à Johan. & Bonifacio ſupra dictis promulgatum & publicatum eſſe. Admiſerunt tum hanc conſuetudinem omnes, præter Anglos, qui id de ſolis Epiſcopatibus conceſſere. Damnatæ ſunt poſtmodum in Baſilienſi concilio *Seſſ.* 21. Carolus 6. quoque Galliæ R. illas e regno exportari inhibuit, Paul. Æmil. *lib.* 10 *Hiſtor.* Vid. plura apud Claudium Eſpenſæum, *in Epiſt. ad Tit. cap.* 1. *pag* 68. Guil. Budæum *lib.* 5 *de Aſſe.* Cardin. Cuſanum *de Concord. Cathol. lib* 2 *cap.* 40. Nicol. de Clemangis, Archidiaconum Bajocenſem, *de Annatis non ſolvendis*. Duarenum *lib.* 1. *de ſacris Eccleſ. Min. cap.* 6. Tandem Marcum Ant. de Dominis, *lib.* 9. *de Rep. Eccl. c.* 9. &c.

Annecium, urbs lepida Sabaudiæ Duc. & ampla, ſed à paucis habitata, ad lacum cognom. Huc tranſlata ſedes Epiſc. Genevenſis, à pluribus annis. Ibi quoque requieſcit Corpus Franciſci de Sales, Epiſc Gen.

Anneſtus, vel *Anneſtum*, Arabiæ Felicis op. à Gallo deletum. Plin. 6. 28.

Annianus, Poëta Lat. ſub Antonino & Adriano Impp. A. G. *l.* 7. *c.* 7. & *l.* 20 *c.* 8.

Annibal, Carthaginenſium dux, Amilcaris filius, quem adhuc impuberem jurejurando ante aras pater aſtrinxiſſe fertur, ut quam primum per ætatem liceret, arma contra Romanos ſumeret. Sil. Ital. *lib.* 1.

Olli permulcens genitor caput, oſcula libat,
Attollitq; animos hortando, ac talibus implet.
Gens recidiva Phrygum Cadmæa ſtirpis alumnos
Fœderibus non æqua premit: ſi fata negarint
Dedecus id patria noſtrâ depellere dextrâ;
Hæc tua ſit laus, nate, vetis. age concipe bella
Latura exitium Laurentibus: horreat ortus
Jam pubes Tyrrhena tuos, partuſq; recenſent
Te ſurgente, puer, Latiæ producere matres.

Quibus Annibal ſic reſpondit:

Romanos terrâ, atque undis, ubi competet ætas,
Ferro, igniq; ſequar, Rhœteaq; fata revolvam.
Non Superi mihi, non Martem cohibentia pacta,
Non celſæ obſtiterint Alpes, Tarpejaq; ſaxa.
Hanc mentem juro, noſtri per numina Martis,
Per manes, Regina, tuos.

Succeſſit Aſdrubali, an. æt. 26. ſtatimque in Hiſp. res feliciter geſſit, Salamancâ Vaccæorum, & Sagunto poſt 7. menſium obſidionem captis. Gallos ad Rhodanum ſuperavit, Alpes pervias fecit, *& Montem rupit aceto*, uti loquitur Juvenal. *Sat.* 10. In Italiam venit, cum exercitu 90000. peditum & 12000. equitum, capto intra triduum Taurino, hic Scipionem vicit, Titum Sempronium Cos. apud Trebiam ſuperavit; Flaminium Cos. ad Traſimenum lacum fudit, 15000. Romanorum cæſis. A Q. Fabio Maximo paulatim imminutus, poſtea, reſumptis viribus, Paulum Æmylium, ac Terentium Varronem Coſſ. apud Cannas vicit, 40000. peditum, & 2700. equitum cæſis, tribuſque ac dimidio modiis annulorum Carthaginem miſſis. Caſtris deinde prope Romam poſitis,

Nil actum eſt, inquit, niſi Pœno milite portas
Frangimus, & mediâ vexillum pono Suburrâ.

Tempeſtate autem coactus in Campaniam venit, cujus delitiis fractus, mox à Marcello apud Nolam victus, & audito, fratrem Aſdrubalem à Cl. Nerone victum & occiſum, graviſſimè perculſus eſt. Poſtea à Sempronio Graccho, magnâ ſuorum clade repulſus, navali pugnâ, ad Eumenem victus venit. Deinde Carthaginem rediit, ut eam à P. Scipionis Africani obſidione liberaret, cum quo apud Zamam op. congreſſus 20000. Pœnorum amiſit, ferè totidem captis. Ipſe ad Antiochum fugit, à quo auxilium & vires ſumpſit, cum quo etiam poſtremò ſuperatus eſt. Cæterùm à Romanis poſtulatus, apud Antiochum & Pruſiam reges, ipſorum fidem ſuſpectam habens, hauſto, quod annulo incluſum

geſtabat

geſtabat veneno, ſeipſum confecit. Anno æt. 64. U. C. 571. A. M. 3171. ante C. N. 183. Quidam ferunt, lapidibus obrutum fuiſſe à Carthaginenſibus, ob rem malè geſtam; Livius verò ſcribit eum cruci affixum fuiſſe: Nicephorus Gregoras in Syneſium *De Inſomniis*: Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ Σκιπίωνος, ἔφυγεν ἐν Βιθυνίᾳ πρὸς τὸν Προυσίαν. Μετ' οὐ πολὺ δ' ἐκ τῆς Ῥώμης αὐτόθι ἐπιδημήσαντος Τίτου ὁ στρατηγὸς διὰ χρείας τινὰς, καὶ θεασαμένου τὸν Ἀννίβαν, καὶ τὸν δεσπότην, καὶ ἐμπλῆσαι τὸν ἄνδρα ὑποπτεύσαντος, μήποτ' αὖθις ἀνακομισθῇ πρὸς Καρχηδόνα καὶ Λιβύην, ἐμελλον ἐκδότον αὐτὸν πικρῶς ἀποκτεῖναι, Ὁ δὲ δὴ συνιδὼν πρὶν γνῶναι ὁ ἀνὴρ, φαρμακοποσίᾳ ἑαυτὸν ἐξ ἀνθρώπων πεποίηκε, (Anglicè *made himſelf away*) Τελευτῶν δὲ τοῦτο εἶπεν, ἀναπαύσωμεν δή ποτε τὴν πολλὴν φροντίδα Ῥωμαίων, οἳ δεινὸν ἡγοῦνται καὶ μακρὸν μισεῖν γέροντος ἀναμεῖναι θάνατον, ἀλλ' ὥσπερ ἔργον ἀπίθανον καὶ τὸ λέγειν ὑπὸ γήρως γενόμενον ἀποκτανεῖν ζητοῦσι πικρῶς. Juvenalis *Sat.* 10. *de Annibale*:

> *Exitus ergo quis eſt, ô gloria? Vincitur idem*
> *Nempe & in exilium præceps fugit; atq; ibi magnus*
> *Mirandusq; cliens, ſedet ad prætoria Regis,*
> *Donec Bithyno libeat vigilare tyranno.*
> *Finem animæ, quæ res humanas miſcuit olim,*
> *Non gladii, non ſaxa dabunt, non tela: ſed ille*
> *Cannarum vindex, ac tanti ſanguinis ultor*
> *Annulus.* ——— ———

De ingenio ejus Livius *lib.* 21. *cap.* 4. de excellentiâ ejus & auctoritate lege eundem *lib.* 28. *cap.* 12. Militarem peritiam & artem ita miratus eſt Scipio, ut omnium Ducum ſeu Imperatorum hunc primum, ſecundum Pyrrhum, tertium ſemet ipſum pronunciaret. Plut. *in Pyrrho.* Lucianus quoque, *in Mortuorum Dialogis*, Alexandrum, Annibalem, & Scipionem de primo loco inter Duces contendentes introducit. Verum ibi primum locum Minos Alexandro, alterum Scipioni, tertium demum Annibali tribuit. Cor. Nepos de eo ita ſcribit, *in ejus vitâ*: *Si verum eſt, quod nemo dubitat, ut populus Romanus omnes gentes virtute ſuperavit, non eſt inficiandum, Hannibalem tanto præſtitiſſe cæteros Imperatores, quanto populus Romanus antecedat fortitudine cunctas nationes. Nam quotieſcunq; cum eo congreſſus in Italia eſt, ſemper diſceſſit ſuperior: Quod niſi domi civium ſuorum invidia debilitatus eſſet, Romanos videtur ſuperare potuiſſe. Sed multorum obtrectatio devicit unius virtutem.* Silius Italicus *lib.* 1.

> — *Primus ſumpſiſſe laborem.*
> *Primus iter carpſiſſe pedes, partemq; ſubire*
> *Si valli feſtinet opus, nec cætera ſegnis.*
> *Quæcunq; ad laudem ſtimulant, ſomnumq; negabat*
> *Natura, noctemq; vigil ducebat in armis:*
> *Interdum projectus humi:* & poſtea,
> — *Tum vertice nudo*
> *Excipere inſanos imbres, cœliq; ruinas.*
> *Spectarunt Pœni, tremuitq; exercitus Aſtur,*
> *Torquentem cùm tela Jovem, permixtaq; nimbis*
> *Fulmina, & excuſſos ventorum ex flatibus ignes*
> *Turbato tranſiret equo:* & poſtea,
> *Fœmineum putat inventâ jacuiſſe ſub umbrâ:*
> *Exercetq; ſitim, & ſpectato fonte recedit.*
> *Idem correptis ſternacem ad prælia frænis*
> *Frangere equum, & famam lethalis amare laceſſi:*
> *Ignotiq; amnis tranare ſonantia ſaxa*
> *Gaudet, & adverſâ populos arceſſere ripâ.*
> *Idem expugnati primus ſtetit aggere muri:*
> *Et quoties campo rapidus fera prælia miſcet,*
> *Quà ſparſit ferrum, latus rubet æquore limes.*

Et ſanè Horatius Annibalem non niſi ab adverſariis fortibus & bellicoſis vinci poſſe innuit, *in Odis.* Ait enim:

> *Non his juventus orta parentibus*
> *Infecit æquor ſanguine Punico,*
> *Pyrrhumq; & ingentem cecidit*
> *Antiochum, Annibalemq; dirum.*
> *Sed ruſticorum maſcula militum*
> *Proles.* —— —— ——

Ab eodem Horatio *perfidus*, & *parentibus abominatus* dicitur. Plura de Annibale vid. apud Corn. Nep. *in vita ejus.* Liv. Flor. Juſtin. Oroſium, Diodorum *fragm.* Polybium, Appianum, Eutropium, Zonaram, *epitomen Virorum illuſtr.* quæ Plinio Jun. adſcribitur.

Annibal, prioris Annibalis filius, ab Himilcone duce in Lilybæum, quod à Romanis oppugnabatur, ad Siculos in officio continendos miſſus eſt. Polybius.

Annibal, Rhodius, dux item Carthaginenſis. Hujus meminerunt Xenophon, *lib.* . *Hiſt Græc.* Diodorus, *lib.* 13. Trogus *lib.* 19. *cap.* 2. Mortuus eſt bello Siculo anno 1. Olymp. 93. Inter hujus obitum, & alterius Annibalis nativitatem, interſunt anni plus minus 160. Non poteſt itaque patruus fuiſſe magni illius Annibalis.

Annibal, fil. Giſconis, nepos Hamilcaris, à Gelone an. 274. U. C. victi, à Carthaginenſibus, Egeſtanis auxilio miſſus, aliquot primò urbes cepit, ſed mox ab Hermocrate, exule Syracuſano, malè exceptus eſt. Diodor. Sic. *bibl. hiſt.* Juſtin.

Annibal, dictus *Senior*, in Sardinia a C. Sulpicio Paterculo, Conſ. Romano ſuperatus, paulo pòſt claſſe inſuper amiſsâ, à ſuis in crucem actus eſt. Vid. Liv. Polyb. Diodor. Juſtin. &c.

Annibalianus, vel *Anabalianus*, nepos Conſtantini Imper. & ductâ ejus filiâ, Ponti Rex, accuſatus necis ſocero cum complicibus illatæ, & ſeditionis excitatæ, occiſus eſt. Zoſim. *lib.* 2. Ammian. Marcell. *Chronic. Alexandr.*

Annibi, montes & gentes in Sericâ regione. Ptol.

Annibi, Lacus Tartariæ Septentr. in Aſia, & montes cognom. in eadem reg. teſte M. Polo.

Anniceris, Cyrenæus, nobilis equorum agitator, qui artem Platoni oſtentaturus ante Academiam currus conjunxit, ſæpeque eundem curſum iiſdem veſtigiis nihil delirando repetiit, ὥστε ἀκριβῶς φυλάττειν τοῦ δρόμου τὸν στίχον, ὡς μὴ παραβαίνειν τὰς ἁρματοτροχιάς, ἀλλ' ἀεὶ κατ' αὐτῶν ἰέναι. Verba ſunt Æliani *Var. Hiſt.* 2. 27. Lucianus, *in Demoſthenis Encomio*: Φασὶν Ἀννίκεριν τὸν Κυρηναῖον φιλοτιμηθῆναι πρός Πλάτωνά τε καὶ τοὺς ἑταίρους, Τὸν μὲν γὰρ Κυρηναῖον ἁρματηλασίαν ἐπιδεικνύντα, πολλοὺς περὶ τὴν Ἀκαδημίαν ἐξελάσαι δρόμους, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἁρματοτροχιᾶς ἅπαντας, μηδὲ παραβάντα οὐδ' ἑνὸς δρόμου σημεῖα κατὰ τῆς γῆς ὑπολιπεῖν.

Anniceris, diſcip. Ariſtippi, Hegeſiæ commilito, Platonem ex captivitate liberavit, & auctor extitit unius quinque illarum ſectarum, quæ ex Cyrenaica ſuppullularunt. Diogen. Laert. *in Ariſtippo l.* 2. & *Platone l.* 3.

Annichori, vel *Annichoreti*, populi Perſis vicini. Steph.

Annium, Elidis in Peloponneſo opidum.

Annius Annulinus, Rom. Coſ. Numidii Tuſci collega.

Annius, vel *Annas*, Annalium conditor. Voſſ. *Hiſt. Lat. lib.* 3.

Annius Baſſus, Undecimæ legionis legatus, qui Poppæum Silvanum conſularem ſocordem bello & dies rerum verbis terentem ſpecie obſequii regebat. Tacit. *Hiſt.* 3. 50.

Annius Fauſtus, Equeſtris ordinis temporibus Neronis delationes factitavit. Tacit. *Hiſt.* 2. 10. Sed accuſante Vibio Criſpo, cujus fratrem perverterat, damnatus eſt ſub Othone.

Annius Libo, Coſ. Rom. Torquati Aſprenatis collega.

Annius Pollio, vide *Pollio.*

Annius Rufus, Judææ Præfectus.

Annius Scapula, maximæ dignitatis & gratiæ Provincialis homo, propter conjurationem in Caſſium interfectus eſt. Hirtiu, *de bello Alexandrino.* Alios *Annios*, V. *in Feſtus, Florianus, Milo.* &c.

Annius Tacitus, 33. Romanorum Imperator. Vide *Tacitus.*

Annius Verus, Rom. coſ. Auguris collega.

Annius Viterbienſis (Johannes) Dominicanus, Lingg. & antiquitatis peritiſſimus; De qua 17. libros edidit, quibus Beroſi, Manethonis, &c. opuſcula jam dudum eruditis exploſa, inſeruit. Vid. Leand. *in deſcr. Italiæ.* Patriæ ſuæ antiquitatem lepido commento aſſerere conatus, ſi fides Antonio Auguſtino, 10. *dialogo*, habenda. Vid. Scalig. *de E. T. lib.* 5. Genebr. *lib.* 1. *Chron* Peret. *in Danielem.* Poſſev. *lib.* 16. *Bibl.* Volaterr. *lib.* 16. *Anthropol.* Crinit. *de honeſt. diſcipl. l.* 14. &c.

Annobona, Inſula Afr. in littore Guineæ. 10. leuc. in circuitu habet. Sic dicta, quia primo Anni die à Luſitanis detecta. Diſtat 180. m. p. à promontorio Lupi Gonſalvi, in Occaſum.

Annon, ſive *Hanno*, dux exercitus Carthaginenſis, coactus eſt vertere ſolum exilii causâ, quòd in expeditionibus leonem haberet ſarcinas vehentem, tanquam argumento id eſſet, eum ad Tyranniden aſpirare. Plut. *de inſtit. Princ. c.* 4. & Plin. 8. 16.

Annon ſeu *Hanno*, Dux Carthag. à Scipione, in Hiſp. captus Romamque miſſus eſt. Filius illius Bomilcaris, qui ab Annibale juſſus Rhodanum clam trajecit, ut Gallos funderet. Plut. *in Annibale.* Liv. Polyb. Item, Dux alius *Carthag.* qui in Siciliam venit, &c.

Annon, Carthaginenſis præ nimio faſtu humanis terminis non contentus cupiebat majora. Nam cùm aves multas ex iis, quæ modulationibus in cantu utuntur, emiſiſſet, nutrivit eas in obſcuro loco, docuitque id unum dicere, *Annon Deus eſt.* Cùm autem aves unam hanc vocem auditam percepiſſent, aliam aliò dimiſit, ratus carmen illud, quod aves edocuerat, aliis in locis etiam divulgatum iri: quæ tamen opinio eum fefellit; nam aves ſemel ſolutæ, & ad propria, conſuetaque loca profectæ, priores & naturales cantus edebant, contempto Annone, & iis diſciplinis, quas captivæ didicerant. Ælian. *Var Hiſt. lib. ult.* Simile extat exemplum de Pſaphone, apud Eraſmum *in Adag.*

Annon, vel *Hanno*, Carthaginenſis, Periplum ſcripſit, quo proſecutus eſt Africæ ambitum, & terras in Atlantico Oceano à ſe inventas. Librum iſtum Punicè ſcripſit, ſed Græcè eſt tranſlatus, hodieque extat. Quid de illo ſentiant Voſſius Pater & Filius, vide hunc *de Hiſt. Gr. lib.* 4. *circa initium*, illum verò *ad Melam, pag.* 302.

Annoniacum, *Annonay*, Opp. Gall. Celt. ad rivum *Deume*, 2. leuc. à Rhodano fluv. in Vivarienſi prov. ſuperiori.

Annunciata, vulgò *Annonciada*, nomen aliquot Societatum & Ordinum. Primus Ordo, propriè *Servitarum* dictus, vel *ſervorum Virginis* A. C. 1232. à 7. mercatoribus Florentinis, inſtitutus eſt. Secundus, à Johanna fil. Lud. 11. & uxore Lud. 2. Anno 1498. Tertius, dictus etiam *Cæleſtinum*, à Maria Victoria Fornaria, vidua Genuenſi, originem cœpit. Obiit autem illa Anno 1617. Alius, à Card. de Turrecremata, Romæ fundatus, ad elocandas pauperes virgines, A. C. 1468. Ultimus auctorem habuit Amedeum 5. Comitem Sabaud. Anno 1355. & equeſtris eſt.

Anob, Lat. *ofca*, aut *nodus*, filius Cos. 1. Chron. 4.

Anochus, luctator quidam. Pauſan. *lib.* 7.

Anagara, Libyæ interioris urbs. Ptol.

Anolus, Lydiæ urbs, teſte Stephano.

Anonium, Lepontiorum urbs in Latio. Ἀνώνιον Ptolemæo; in Vaticano tamen Ἀνώνιον legitur.

Anonium, vulgò *Anone*, incolis, *la Roque de Non* Gall. oppid. agri Alexandr. in Ducatu Mediolan. Deformatum hoc bello & quaſi Monferrato inſertum. Ad Tanarum fluv. 10. milliar. ab Alexandria in Occaſum.

Anonus, fons quidam, de quo Pauſanias *lib.* 5.

Anopæa, mons, & via dicta prope Aſepum fluv. in regione Melienſi. Herodoto Ἀνόπαια, quem vide *lib.* 7. *c.* 216.

Anopolis, urbs Cretæ. Vide *Araden*.

Anoſſea, vulgò *Anoſſi & Carcanoſſi*, prov. Africæ, in Inſula Madagaſcar, verſus oram meridion. Ubi coloniæ Francorum aliquot. Incolis *Androbeizaha*, inter Ampatres pop. ad Orientem, & Ambolam vallem, ad merid. Flacurt.

Anorbia, una ex inſ. Sillinis, in Oceano, 25. circiter leucis, à Cornubia, Angliæ prov. in Occaſ. ſub Anglis.

Anotia, *Anout*, Inſ. parva maris Balt. in Dania, inter Jutiam Septentr. & Hallandiam, prov. Sueciæ; inter Syrtes poſita.

Anſa, opp. Galliæ, in Lugdunenſi prov. prope Ararim fluv. 40. leuc. à Lugduno, in Septentr. Matiſconem verſus, ubi aliàs Concilia celebrata. Primùm quidem Anno 1025. Vid. *tom.* 9. *Concil.* Dein An. 1100. 1107. 1175. &c. Bello cætera vaſtatum, non magni nominis eſt.

Anſanctus, vide *Amſanctus*.

Anſegiſus, Abbas, capitularium legum Caroli M. & Ludovici, filii ejus, collector. Item, Arch. quidam in Gall. ſub Carolo Calvo, Spond. *in Epitome* A. C. 775. *n.* 6. Trithem. Sigebert.

Anſer, poeta Romanus, quem Ovidius *procacem* vocat, *lib.* 2. *Triſtium*:

Cinna quoq; huic comes eſt, Cinnâq; procacior Anſer.

Propertius, *lib.* 2. *Eleg. ult.* ubi de Virgilio:

Nec minor hic, animis, aut ſi minor, ore canorus
Anſeris indocto carmine ceſſit olor.

Scaliger legit, *nec ſe minor*, & ſic exponit. Nec Virgilius propterea aliquid indignum majeſtate illa ſui carminis, aut ſeipſo fecit, cùm laceſſitus ab æmulo Anſere non reſpondit. Reprehenderat enim ille hæc Virgiliana:

—— Sub tegmine fagi,
Tityre ſi toga calda tibi eſt, quo tegmine fagi?

Item, *Cujum pecus.*

Dic mihi Damata, cujum pecus, anne Latinum?
Non, verùm Ægonis, noſtri ſic rure loquuntur. Item,
Grandia ſæpe quibus mandavimus hordea ſulcis.
Hordea qui dixit, ſupereſt ut triticea dicat. Item,
Nudus ara, ſere nudus, hyems ignava colono.
Nudus ara, ſere nudus, habebis frigora, febrem.

Ludit itaque Propertius in nomine *Anſeris*, ut Virgilius ipſe *Eclog.* 9.

Nam neq; adhuc Varo videor, nec dicere Cinnâ
Digna, ſed argutos inter ſtrepere anſer olores.

Cicero Phil. 13. *Anſeres Falerno depellantur.* id eſt, inquit Servius, Anſer Poeta; cui agrum Falernum donaverat Marc. Anton.

Anshelmus, Epiſc. Cantuar. Anno 1064. Poteſtate uxores ducendi Presbyteris conceſſâ à Vilhelmo Conqueſtore, Londini ſynodum convocavit, Sacerdoteſque uxores ducere prohibuit, etſi multa teſtarentur, loco conjugii prohibiti, in tota Anglia, illicitas commixtiones graſſari. Polyd. Virg. Chemnitius *in exam. de cœlib.* Item, Epiſcop. Lucenſis, eruditus & probus. Scriptis defendit Gregor. 7. contra Gilbertum. Obiit A. C. 1086. Item, Epiſc. Lucenſis, qui poſtmodum Papa, Vid. *Alexander* II. Item, Epiſc. Abellineus ſcripſit quædam aſcetica. Voſſ. *hiſt. Lat.* 2. 50. Item, Abbas Gemblac. continuator Sigeberti, obiit Anno 1136. Item Remenſis, auctor Itinerarii Leon. 9. Sigebert. *in catal. c.* 153. Item, Franciſcanus Terræ S. deſcriptionem edidit. Caniſius, *t.* 6. *Ant. Lect.*

Anſianacti, pop. Afr. in Inſ. Madagaſcar, in mediterr. 30. circiter leucis, ab ora Occid. verſus Inſ. *S. Mariæ.*

Anſibarii, Germ. infer. pop. proximi Friſiis, à Chaucis pulſi, Tacit. *Annal lib.* 13. Quorum opidum *Anſeſtade* ſive *Amſſen.* pagus apud Lochemum, à Zutpheno 2. leuc. à Daventriâ 2. diſtans. Cluverio in illa parte Weſtphal. fuere, ubi nunc Mindenſis Princip. & Comitatus Diepholtenſis & Hojenſis.

Anſicani, pop. Africæ; in Æthiop. ſuper ad Septentr. regni Congi, & ad Orient. regni Loangi, in mediterr.

Anſidona, nunc *Anſedonia*, prope mare Tirrhenum, ubi olim Coſæ everſæ; in ruinis jacet, ſub magno Hetrur. Duce.

Anſloga, Scandinaviæ urbs in Norvegiâ epiſcopalis, ſub archiep. Nidroſienſi, vulgò *Anſlo.* Aliter, *Opſlo.* A' Chriſt. IV. *Chriſtiana* dicta.

Anſpachium, opp. Germ. cum caſtro, in Franconia, Brandeburgici juris. Al. *OnolZbach*, ad fluv. cognom. 6. leucis à Norimberga, in occaſ. 7. autem à Norlingâ, in Bor.

Anta, Amnis Galliæ, in Normannia. Falæſam urbem alluit, & 3. leuc. infra in Divam fluv. cadit. Item, opp. cum portu, in ora marit. Guineæ, in Africa. Tribus leucis diſtat à prom. 3. Capitum, Orientem verſus.

Antaca, Sarmatiæ Aſiaticæ populi. Plin. 6. 7.

Antachara, urbs Indiæ intra Gangem. Ptol.

Antacites, amnis in Aſiæ latere ad Tyramben op. à quo piſces *Antacei*, ſalſamentum Athenæo, cæteriſque nobile: Nam & in hodiernum diem in Mæotide lacu præſtantiſſimi quotannis invehuntur. Amnem hunc apud Ptol. corruptè legas *Attacum* pro *Antacite.*

Anta, populi trans Iſtrum. Procopius.

Antaa, Dea quædam. Eandem cum Rheâ fuiſſe tradit Apollonii Interpres ad illud:

Ἢ ἵλαον λιτῇσιν ἐπὶ Φρυγίῃ θῦνε Κυβήλῃ
Ἀνταίῃ δαίμονι. —— ——

Ubi Schol. Ἡ Ῥέα οὕτω λέγεται, ὅθεν ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς Τραγικοῖς [illegible] Ἀνταίαν, autem eandem eſſe cum τῇ τύχῃ tum alii, tum Horatius oſtendit in his,

O Diva gratum quæ regis Antium
Præſens, vel imo tollere de gradu
Mortale corpus, vel ſuperbos
Vertere funeribus triumphos.

Ita dicebant Deam illam, quæ Antii colebatur, παρὰ τὸ ἀντιάζειν vel ἄντα, pro quo malè apud Heſychium vel ἀντά.

Antaus, Scytharum rex, Iſmeniam tibicinem bello captum juſſit ad cœnam canere. Omnibus autem admirantibus, & præ voluptate plaudentibus, jurejurando affirmavit, *Suavius ſe interdum equum hinnientem audiſſe*: Uſque adeò aures habebat à Muſica abhorrentes. Plut. *in lib. de Alexandri fortunâ.*

Antaopolis, civitas in Ægypto. Steph.

Antaus, Gigas Libycus, Neptuni & Terræ filius, magno ac procero corpore; qui, quoties membra labore eſſent defeſſa, tactu terræ recreabatur. Hic Neptuno fanum ex craniis humanis extructurus, obvios quoſque occidit, tandem ab Hercule, qui eum in altum ſublatum ſuffocavit, ſuperatus eſt. Lucan. *lib.* 4.

Hoc quoq; tam vaſtas cumulavit munere vires
Terra ſui fœtus, quod, cùm tetigere parentem,
Jam defecta vigent renovato robore membra.

Statius *Thebaidos lib.*

—— Herculeis preſſum ſic fama lacertis
Terrigenam ſudaſſe Libyn, cùm fraude reperta
Raptus in excelſum, nec jam ſpes ulla cadendi,
Nec licet extremâ matrem contingere plantâ.

Juvenal. *Sat.* 3.

—— Cervicibus æquat
Herculis, Antæum procul à tellure tenentis.

Seneca Tragœdus *in Herc. Oetæo*:

—— Nullus Antæus Libys
Animam reſumit.

Tingi, vel Tingin opidum in Africâ condidiſſe fertur. Solinus: *Tingi excipit, Mauritaniæ nunc colonia, cujus primus author Antæus eſt.* Plinius alicubi: *Tingi quondam ab Antæo conditum.* Et paulo pòſt, ubi de vicinis opidis Zili, & Lixo: *Ibi regia Antæi, certamenq; cum Hercule, & Heſperidum horti.* Inde Plutarchus *in Sertorio*, ubi de Tingi ab illo captâ, Ἐνταῦθα τὸν Ἀνταῖον οἱ Λίβυες ἱστοροῦσι κεῖσθαι. Καὶ τὸν τάφον αὐτοῦ Σερτώριος διέσκαψε, τοῖς βαρβάροις ἀπιστῶν διὰ τὸ μέγεθος: ἐντυχὼν δὲ τῷ σώματι, μῆκος (ὥς φασι) πηχῶν ἑξήκοντα κατεμέτρησε. Hoſpitum capita poſtibus affigere ſolitum fuiſſe, innuit Lucanus *lib.* 2.

—— —— Cognoſcetur iſtic
Quicquid ubiq; latet ſcelerum. Non Thracia tantum
Vidit Biſtonii ſtabulis pendere tyranni,
Poſtibus Antæi Libye: Nec Græcia mœrens
Tot laceros artus Piſæâ flevit in aulâ.

Mythologiam Antæi, vide apud Nat. Com. *lib.* 7. *cap.* 1. Alex. Roſſæum *in Myſtagogo Poëtico.*

Antaus, unus è librariis T. Pomponii Attici, quorum meminit Cic. *lib.* 13. *epiſt.* 44.

Antaus, Medicus, Plin. *l.* 8. *c.* 1. Statuarius, *l.* 34. *c.* 8.

Antagoras, Cous, vir, cujus meminit Pauſanias, *l.* 1. Item Rhodius, poeta non ignobilis, cujus feſtiviſſimum fertur reſponſum. Hic enim gulæ nonnihil impertiendum ratus, congrum intentius coquebat; Admonitus ſuper eà re Antigonus, illique aſſiſtens tetro, leniter retractum interrogavit. Putaſne, inquit, ô Antagora, Homerum Agamemnonis & Græcorum rebus

carmine

carmine celebrandis diſtentum, quo pacto congri melius ſaperent, penſitaſſe? Cui ille, An opinaris, inquit, ô rex, Agamemnonem, qui Achivi t' ἐπιστρέφεται, καὶ τόσσα μέμηλε, cui tantarum rerum onus incumberet, perſcrutaturum, Ecquis in exercitu congrum coqueret? Cæl. Rhod. ex Plutarcho: *dipnoſ. lib.* 4. *cap* 1.

Antalcidas, Lacedæmonius, fil. Leonis, miſſus in Perſiam, cum Patriæ damno, pacem cum Artaxerxe concluſit. Plutarchus in *Pelopida*, & *Artaxerxe*. Xenoph. *lib.* 1. Diodor. *lib.* 14. Pauſ. *lib.* 4.

Antander, Meſſeniæ dux contra incurſiones Lacedæmoniorum. Pauſanias.

Antandros, nunc *S. Dimitri*, teſte Sophiano, Phrygiæ urbs ad meridiem poſita, quam habitavere Leleges finitimi Cilicibus. *Edonis* prius vocabatur, deinde *Cimmeris*, & *Aſſos*, & *Apollonia*. Virgil. 3. *Æn.*

——— — *Claſſemq; ſub ipſâ*
Antandro, & Phrygia molimur montibus Ida.

Nomen ejus quod attinet, audi Melam *lib.* 1. *cap.* 18. *Duplex cauſa nominis jactatur. Alii Aſcanium Æneæ filium, cùm ibi regnaret, captum à Pelaſgis, eâ ſe redemiſſe commemorant: Alii ab iis putant conditam, quos ex Andro inſulâ vis & ſeditio exegerat. Hi Antandrum, quaſi pro Andro; illi quaſi pro viro accipi volunt.* Vide de la Cerda, & Servium, *ad prædictum Virgilii locum.* long. 54. 30. lat. 41. 00

Antanii, Cariæ gens. Porphyrogenneta.

Antapriſtena, Myſiæ urbs. Nicephorus.

Antaradus, Syriæ urbs. Ptol. Conſtantiam aliquando nominatam à Conſtantio Imp. ſcribit Cedrenus. Hodie *Torroſa* dicitur. Sed in ruinis, & ferè deſerta jacet.

Antarctica reg. partes orbis, quæ verſus Polum Antarctic. ſitæ. Aliis *Terra Auſtralis*. Sed vix ab Europæis luſtratæ ſunt aliquot partes, verſus oram littoralem; ſuntque Regio Petri Nuitii, Terra Concordiæ ſeu Nova Hollandia, Carpentaria, Regio Antonii Diemeni, Nova Zelandia, & regio Ferdinandi à Quiro. Vid. *Terra Auſtralis*.

Antarcticus, polus Auſtralis, Arctico oppoſitus, qui terræ objectus à nobis cerni non poteſt. A noſtris *Meridionalis* vulgò dicitur. Virgil. *Georg.* 1.

Mundus, ut ad Scythiam Riphæasq; arduus arces
Conſurgit, premitur Libya devexus in Auſtros.
Hic vertex nobis ſemper ſublimis: at illum
Sub pedibus, Styx atra videt, manesq; profundi.

Hauſit ex Arato, cujus hæc ſunt:

Καὶ μιν περαίνουσι δύω πόλοι ἀμφοτέρωθεν,
Ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐπίοπτος, ὁ δ' ἀντίος ἐκ βορέαο
Ὑψόθεν Ὠκεανοῖο.

Author libelli, *de Mundo*: Τῶν δ' ἀκινήτων πόλων τούτων, ὁ μὲν ἀεὶ φανερός ἐστιν ὑπὲρ κορυφὴν ὢν κατὰ τὸ βόρειον κλίμα, Ἀρκτικὸς καλούμενος: ὁ δὲ ὑπὸ γῆν ἀεὶ κατακεκλεισμένος κατὰ τὸ νότιον, Ἀνταρκτικὸς καλούμενος. Dionyſius Halicarnaſſenſis, *lib.* 2. Μεσημβρίζεται γὰρ ἀπὸ τῶν βορείων μερῶν ὁ τοῦ ἄξονος πόλος, τιμωρεῖται δὲ ἀπὸ τῶν νοτίων ὁ καλούμενος Ἀνταρκτικὸς κύκλος.

Antariana, populi. Plin. 7. 17.

Antavares, pop. Africæ, in Inſ. Madagaſc. versùs oram & partem Oriental. ad Septentr. regionis Matatanæ. Fluvio *Manamzaro* tractus eorum rigatur.

Antebrogius, Rhemorum, qui proximi Galliæ ex Belgis erant, legatus ad Cæſarem, *lib.* 2. *Com. c.* 3.

Antejus, prænomine *Publius*, Syriæ à Nerone præpoſitus. Tacit. 13. 22. ſed variis mox artibus eluſus; ad poſtremum in urbe retentus eſt: inviſus Neroni caritate Agrippinæ & prætextu, quòd annuam pecuniam Pammani Chaldææ artis perito miniſtraret, ab Antiſtio Soſiano perverſus crimine novarum rerum. Quo comperto, Antejus hauſto veneno finem vitæ ſibi adferre voluit; demum, tarditatem ejus peroſus, interciſis venis mortem approperavit. Tacit. 16. 14.

Antelia, Armeniæ min. urbs. Ptol.

Antemna, ſive, ut quidam habent autores, *Antemna*, Sabinorum urbs, cis Anienem, à Latinis condita, ac denominata, ſi Varroni credimus, *lib.* 4. *de L. L. Opidum*, inquit, *Interamna dictum, quòd inter amnes eſt conſtitutum; item Antemna, quòd ante amnem.* Idem de nominis iſtius etymo tradunt Feſtus & Servius. Dionyſ. Halic. Antemnas & Cæninam ἐν ἀρχαίαις πόλεσι fuiſſe aſſerit; itemque Virgil. *Æn. lib.* 7.

Quinq; adeò magna poſitis incudibus urbes
Tela novant. Atina potens, Tiburq; ſuperbum,
Ardea, Cruſtumeriq; & turrigeræ Antemnæ.

Al. *Antemna*. At contra Strabo *lib.* 5. πολίχνια, hoc eſt, *urbeculas* vocat.

Antenacum, Germaniæ op. ad Rhenum, vulgò *Andernach*. *Antonacum* Ammiano; *Antunnacum* Antonino. long. 28. 00. lat. 50. 25. In dit. Archiep. Colon. parvi circuitus & paucorum incolarum.

Antenor, Scytharum, ad oſtia Danubii, rex, à Gothis in bello cum multis cæſus eſt; huic ſucceſſit Marcomirus filius. Vid. Trithem. Item *Antenor*, Marcomiri filius, Francorum rex, A. C. 61. hic habuit ex Britanniâ uxorem Cambrem, quæ prudentiâ, & formâ omnibus ſui temporis mulieribus præſtantior fuit. Item nomen ſtatuarii. Pauſan.

Antenor, unus ex Trojanorum Principibus, patriam ſuam prodidiſſe putatur, quia & legatos, qui propter Helenam venerant, hoſpitio ſuſcepit, & Ulyſſem habitu falſo cognitum non indicavit. Hinc Venetiam venit, urbemque in eâ condidit *Antenoream* primò dictam, poſtea *Patavium*, demum *Paduam*. Virgil. *Æn.* 1.

Antenor potuit, mediis elapſus Achivis,
Illyricos penetrare ſinus, atq; intima tutus
Regna Liburnorum, & fontem ſuperare Timavi;
Hic tamen ille urbem Patavi, ſedesq; locavit
Teucrorum, atq; urbi nomen dedit.

Enarrator Lycophronis ei dat accenſam lucernam ad vocandos Danaos, & recluſionem equi lignei: Ἀντήνωρ δὲ φανὸν ἀνάψας τοῖς Ἕλλησι, καὶ τὰ ὑποχάσματα τοῦ ἵππου ἀνοίξας. Sunt autem qui illum liberent hoc crimine. Inclinat in hanc partem Virgilius, qui elapſum ait, quo fuga innuitur, non pactum. Livius tantùm ait, fuiſſe illum unà cum Æneâ auctorem pacis, & reddendæ Helenæ. Ita Ovidius *Faſtorum lib.* 4.

Adjice Trojanum ſuaſorem Antenora pacis.

Ita Horatius *Ep.* 1. 2.

Antenor cenſet belli præcidere cauſam.

Audi ipſum *Iliad.* η.

Δεῦτ' ἄγετ' Ἀργείην Ἑλένην, καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
Δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν.

Hinc Adject. *Antenoreus*. Lucanus *lib.* 7.

Euganeo (ſi vera fides memorantibus) augur
Colle ſedens, Aponus terris ubi fumifer exit,
Atq; Antenorei diſpergitur unda Timavi.

Antenor, Cretica conſcripſit. Ælian. *de Anim.* 17. 35. *Delta* cognominabatur, teſte Photio *Tmem.* 100. Rationem addit, διὰ τὸ ἀγαθὸς εἶναι, καὶ φιλόπολις. Τοὺς γὰρ Κρῆτας τὸ ἀγαθὸν δέλτα καλεῖν φασί.

Antequia, vel *Antecuia*, Hiſp. urbs. Ptol. *S. Ander*, teſte Henr. Coquo, in orâ Bor. Autrigonum, inter Laredum, & Fanum S. Julianæ. op. Cantabrorum. Nunc etiam *Andreapolis*, Quod vid.

Anteros, Martis & Veneris fil. cujus meminit Cic. 3. *de Nat. Deorum*, & Pauſ. *lib.* 1. apud quem δαίμων dicitur, ultor ſcilicet eorum, qui vel amantes vel amores ſpernunt. *Anteros* etiam dictus eſt Apollonius Alexandrinus Grammaticus, Apionis diſcipulus, qui Romæ ſub Claudio docuit. Suidas in Ἀντέρως, de quâ voce vide Rhodium, *ad Scribonium Largum, fol.* 237.

Antes, gens Scythiæ fortiſſima, habitans ad Ponticum mare. Agathias.

Antevorta, Dea Romanorum, quòd præterita noſſet, ſic dicta. Hanc Romani coluerunt, ob res præteritas, ſicut Poſtvortam, ob futuras ambaſque Providentiæ comites agnoverunt. Cæl. Rhod. 25. 30. Macrob. *Saturn.* 1. 17.

Anteus, Pater Leonati, Macedo, ex Pella opp.

Anthaim, Antarum reg. apud Paul. Diaconum. *Haim* Germ. patriam notat.

Anthana, una ex 100. urb. Laconiæ, ab *Anthe* Neptuni filio, per Cleomenem Leonidæ fratrem excoriato, oraculis in pelle ejus ſervari juſſis. Plin. 4. 5. Eſt & Arcadiæ civitas. Steph.

Anthanis, olim dicebatur Troezen, urbs Peloponneſi. Steph.

Antharis, vel *Autharis*, Langobardorum rex, A. C. 585. Teudelinam, vel Theolindam, Garibaldi Bavarorum regis filiam, accepit uxorem: Hiſtriam cædibus & incendiis replevit; Francilionem Ciſalpinæ Galliæ præfectum vicit, Comumque cepit. Demum cùm ſex annis regnaſſet, inſidiis domeſticorum apud Ticinum extinctus eſt venenato poculo. A. C. 591. Paul. Diaconus, *Hiſt. Longob. l.* 3. *c.* 18. *& ſeqq.*

Antharius, Sextus Sicambrorum rex, regn. an. 35. Moguntiam, quæ tunc temporis Romanorum erat Colonia, evertit. A Gallis, Romanorum auxilio, victus eſt, cui ſucceſſit filius *Francus*, à quo Sicambri *Franci* dicti ſunt.

Anthas, Antheæ civitatis conditor. Pauſan. *lib.* 2.

Anthea, vide *Anthia*.

Antheas, vide *Anthias*.

Antheas, Lydius poeta, qui primus poeſin ex compoſitis nominibus excogitaſſe dicitur.

Anthedon, urbs Bœotiæ, quam Hom. ἐσχατόωσαν vocat. Etymon habet ex florido, fertilique agro, vel ex *Anthedone* Neptuni fil. Thracibus quondam habitata. Ejus meminit Ovidius *Met.* 13.

Nuper in Euboicâ verſis Anthedone membris
Glaucus adeſt. ———

Talandi hodie, teſte Ortelio. Heſychius: Ἀνθηδών, ὁ μέλισσα, καὶ πόλις Βοιωτίας καὶ Πελοποννήσου.

Anthedon, portus Peloponneſi. Plin. 4. 5. Athenienſium portus apud Ptol. videtur.

Anthedon

Anthedon, Syriæ urbs, Gazæ vicina, mare verſus. Plin. poſtea dicta fuit *Agrippias*, Joſepho teſte. *Geth* Volaterranus vocat, *Lariſſa* Nigro dicitur, qui ait præſidium illic nunc eſſe, quod *Daron* appellat.

Anthela, vicus circa mare, quem Aſopus amnis præterfluit. Herodot. *lib.* 5.

Anthemis, maris Mediterranei Inſula, Melamphylus, & Parthenia vocata, à flu. Parthenio, qui Imbraſus poſtmodo appellatus eſt. Eadem eſt hæc inſula cum Samo Jonicâ. Strabo. *lib.* 10.

Anthemius, fil Procopii cujuſdam, Juliani Apoſtatæ cognati, Imperator à Ricimero, militiæ Magiſtro, renuntiatus, Romam Macedonianos hæreticos ſecum duxit. Ricimerum dein generum aſcivit, à quo, Attilâ prius in Dacia victo, A. 446. tandem an. imperii 4. vel 5. occiſus eſt, A.C. 471. Sidonius Apollin. *in Paneg. Anthemii.* Caſſiodor. Jornandes, Niceph. *l.* 15. *c.* 11. Evagr. *lib.* 2. *cap.* 18. Idem Conſul ſolus. Item, alius, collega Stiliconis. Tertius, Florentini collega. Socrates meminit alicujus Anthemii, qui præfectus fuit, cum Antiocho, urbis Conſtantinop. dum Theodoſius Jun. adhuc minorennis eſſet. *lib.* 7. *cap.* 1.

Anthemoiſia, Lyci fluminis fil. uxor Daſcyli, qui ex ea ſuſcepit Lycum & Otrea, vel, ut al. Priolam.

Anthemoiſis, nomen paludis circa Maryandinos. Apollonius *lib.* 2. Alias *Anthemuſis*.

Anthemon, Trojanus, Simoiſii pater. lege *Anthemion*. Hom. *Iliad.* 4.

> Ἔνθ' ἔβαλ' Ἀνθεμίωνος υἱὸν Τελαμώνιος Αἴας
> Ἠΐθεον θαλερὸν, Σιμοείσιον, ὅν ποτε μήτηρ
> Ἴδηθεν κατιοῦσα, παρ' ὄχθῃσιν Σιμόεντος
> Γείνατ'. ————

Anthemus, Macedoniæ op. apud Thermam. Item urbs Syriæ, Strabo. Fluvius etiam Colchidis, & Gadis inſulæ.

Anthemuſia, eadem quæ Samos. Item civitas Meſopotamiæ. Strabo *lib.* 16. *Alidali* Caſtaldo. Regio item ejuſdem eſſe videtur apud Ptolemæum.

Anthena, Cynuriæ terræ in Peloponneſo urbs. Thuc. *lib.* 5.

Anthermus, Chius, Micciadis fil. Malæ nepos, ſculptor inſignis, cujus filii Bupalus & Anthermus clariſſimi in ea ſcientia fuere. Hipponactis poetæ ætate, cujus imaginem, quòd illi notabilis fœditas vultûs fuit, laſciviâ jocorum propoſuere ridentium circulis. Quod Hipponax indignatus, amaritudinem carminum diſtrinxit in tantum, ut credatur aliquibus ad laqueum eos compuliſſe, quod falſum eſt. Complura enim in finitimis inſulis ſimulachra poſtea fecere, ſicut in Delo, quibus ſubjecerunt carmen, *Non vitibus tantùm conſeri Chium, ſed & operibus Anthermi filiorum.* Verba ſunt Plinii *lib.* 36. *cap.* 5. Iidem Dianæ ſimulacrum eâ arte concinnârunt, ut templum ingreſſis ſubtriſte, egredientibus verò lætum appareret. Idem *Ibid.*

Artherus, Græcus natione, Epiſc. Rom. ſucceſſit Pontiano, Curavit primus Martyrum res geſtas diligenter conſignari, hinc Maximino Tyr. inviſus, Martyrium ſubiit. Euſeb. *hiſt. l.* 6. *c.* 22. & *in Chron.* Baronius, A.C. 237. 238.

Anthes, Athedonius, hymnorum repertor. Plut. *lib. de Muſicâ.* Item Neptuni filius. Vide Stephanum, in *Anthana* & *Anthedon*.

Antheſphoria, feſtivitas fuiſſe traditur, quæ in honorem Proſerpinæ fiebat, ſic dicta à legendis floribus. Nam ea, cùm à Dite rapta eſt, floribus legendis erat intenta, ut ex Ovidio liquet *Met. lib.* 5.

> —— *Quo dum Proſerpina luco*
> *Ludit, & aut violas, aut candida lilia carpit,*
> *Dumq; puellari ſtudio, calathosq; ſinumq;*
> *Implet, & æquales certat ſuperare legendo,*
> *Penè ſimul viſa eſt, dilectaq;, raptaq; Diti.*

Claud. *lib.* 2. *de raptu Proſerp.*

> —— *Sic fata doloris*
> *Carpit ſigna ſui. Varios tum cætera ſaltus*
> *Invaſere cohors, credas examina fundi*
> *Hyblæum raptura thymum, cùm cerea reges*
> *Caſtra movent, fagiq; cavâ demiſſus ab alvo*
> *Mellifer electis exercitus obſtrepit herbis.*
> *Pratorum ſpoliatur honos: hæc lilia fuſcis*
> *Intexit violis: hanc mollis amaracus ornat:*
> *Hæc graditur ſtellata roſis; hæc alba liguſtris.*
> *Æſtuat ante alias avido fervore legendi*
> *Frugiferæ ſpes una Deæ: nunc vimine texto*
> *Ridentes calathos ſpoliis agreſtibus implet.*
> *Nunc ſociat flores, ſeſeq; ignara coronat*
> *Augurium fatale tori*

Porro Ἀνθεσφόρια, Latinè *Floriſertum* dixeris: de quo Feſtus, *Floriſertum dictum, quòd eo die ſpica feruntur ad ſacrarium.* De cætero, num quidquam hæc inter ſe habeant commune, compertum non habeo. Verùm Antheſphoria Siculi Proſerpinæ dicaſſe certum eſt. Pollux *lib.* 1. *cap.* 1. Κόρας ἱερὰ παρὰ Σικελιώταις, Ἀνθεσφόρια. Quorum eam eſſe cauſam puto, quòd (ut verbis Arnobii utar, *lib.* 5.) *quodam tempore, cùm in Sicilia pratulis purpureos legeret nondum mulier flores, & adhuc virgo Proſerpina, cùmq; illam per floream meſſem, hinc atq; illinc, paſſim lectionis cupiditas avocaret, per profunda altitudinum ſpeluncam Rex proſiliens Manium, raptam virginem ſecum vexerit.*

Antheus, Antenoris filius, quem Paris amavit, & imprudens interfecit. Quo nomine dictus eſt unus ex Æneæ ducibus, de quo Virgil. *Æn.* 1.

> ———— *Anthea, Sergeſtumq; vocat.*

Anthia, Soror Priami, capta a Græcis, quæ incenſis navibus adegit Pallenenſes condere Scionem. Vide Polyæn *l.* 7. 5; 8. Sic autem huic heroinæ nomen ex ſuo codice reſtituit Iſaacus Caſaubonus. Interpreti vocabatur *Euthria*. Rutgerſius verò *l.* 6. *Variar. Lect. cap.* 2. leg. *Æthylla* vel *Anthylla*.

Anthia, filia fuit Amphianaſſæ, uxor Prœti Argivorum regis, Abantis filii. Boccatius *lib.* 2. *cap.* 2.

Anthia, urbs Peloponneſi prope Argos, & alia Ponti, juxta Thraciam, Mileſiorum & Phocenſium colonia. Heſychius, Ἄνθεια, πόλις τῆς Πελοποννήσου, καὶ Ἀφροδίτη παρὰ Κνωσίοις. Eſt & Libyæ vicus, & Italiæ civitas, *Antium* poſtea dicta. Steph.

Antheas, Eumeli fil. Triptolemi illius, qui ex Atticâ rationem ſervandarum frugum Patras invexit, dracones currui junxit, & ſementem facere voluit; ſed curru elapſus diem extremum obiit. Pauſan. *lib.* 7.

Anthimus, Eutychianus, Patriarcha Conſtantin. poſt Epiphanii obitum, factus, ope Theodoræ Auguſtæ, Eutychianæ, *quæ omnibus modis commoda eorum curabat, qui unam tantùm naturam in Chriſto ſtatuebant*, ut Evagr. ait. Sed re à Juſtiniano Imper. cognitâ, exturbatus, ſcripta ejus publicè combuſta, & Menna orthodoxus ſubſtitutus eſt. Anaſtaſ. Biblioth. *hiſt. miſc. lib.* 16. Baron. A.C. 535. 536.

Anthimus, Ep. Nicomed. martyr, ſub Diocletiano Imper. capite plexus, temploque inceuſo 20000. Chriſtianorum combuſta. A.C. 302. Balæus, *in Diocl.* Item Metropolitanus Cappadociæ, de provinciæ finibus cum Baſilio diſceptans, A.C. 371.

Anthion, puteus Bœotiæ, ubi à Proſerpinæ raptu ſediſſe Cererem ferunt, vetulæ imagine præditam. Quo nomine, velut Argiva, à Celei filiabus deducta ad matrem eſt. Cæl. Rhod. 24. 17.

Anthis, & *Stagonion*, meretriculæ quædam fuere, *Aphyæ* cognominatæ, quòd minutulæ forent, albæque ac oculis grandioribus, ut ex Apollodoro refert Cœlius, *l.* 8. *c.* 19.

Anthiſteria, ſacra, quæ apud Athenienſes in menſe, qui Ἀνθεστηριών appellabatur, quòd plurimos flores gigneret, agebantur. In quibus (ut à Romanis in Saturnalibus) ſervi Græciæ hilaribus conviviis à Dominis ſuis accipiebantur. Lege *Antheſteria*. Erant autem dies Baccho feſti Heſychius, Ἀνθεστήρια τὰ Διονύσια. Tamen peculiarem non fuiſſe ſolennitatem, innuit doctiſſimus Interpres Ariſtophanis *in Acharnan.* referens ex Apollodoro, Athenienſes Bacchi dies feſtos in univerſum Ἀνθεστήρια dicere, ſigillatim verò ſuum cuique nomen adſignari: Φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος, Ἀνθεστήρια καλεῖσθαι κοινῶς τὴν ὅλην ἑορτὴν Διονύσῳ ἀγομένην, κατὰ μέρος δὲ πιθοίγια, χόας, χύτρους, *Pithægian, Choas*, & *Chytran*. Sanè Athenienſes ab illis menſem nominarunt: Ἀνθεστηριῶνα, quem Harpocration, & Suidas octavum fuiſſe tradunt, & Baccho ſacrum, κεκλῆσθαι δὲ αὐτὸν οὕτω διὰ τὸ πλεῖστα τῶν ἐκ τῆς γῆς ἀνθεῖν τότε. Etymologicum Magnum: ἐπειδὴ ἡ γῆ τότε ἄρχεται τοῦ ἀνθεῖν. His accedit Macrobius *lib.* 1. *cap.* 14. *Aprilis Antheſterion vocatur, quòd eo tempore cuncta floreſcant.* Theodorus autem Gaza, quem ſequuntur Junius & Gyraldus, ſextum eſſe putat, & reſpondere Novembri. Sed difficile eſt, Græcorum menſes ad Romanorum rationes vocare. Cæterùm Antheſteria Athenienſes magnâ conviviorum hilaritate celebrabant, uti tritum illud vulgò apud Græcos oſtendit:

> Θύραζε Κᾶρες, οὐκ ἔτ' Ἀνθεστήρια;
> *Exite Cares, non amplius Antheſteria.*

Quod Zenobius explicat, *centuriâ* 4. *Proverbio* 33. Et Suidas *cent.* 7. *prov.* 90. prout literarum immortale decus, Andreas Schottus, editione nuperâ diſtinxit. Caſtellanus.

Anthium, Thraciæ op. poſtea Apollonia. Plin. Stephanus Ἄνθιον vocare videtur. Item Italiæ civitas. Vide *Antium*.

Anthius, Bacchi nomen, quod *floridum* ſignificat. Athenis autem colebatur. Patrenſes quoque Anthii Dionyſii ſimulacrum habuere. Pauſanias, Catullus *in Argon.*

> *At parte ex aliâ florens volitabat Iacchus.*

Antho, Amulii Albanorum regis filia.

Anthonges, paſtor, ſeditionem in Judæâ movit, propter quam duo ferè hominum millia in crucem acta ſunt. Ἀθρόγγης dicitur Joſepho *Ant. lib.* 17. Ἔτι, inquit, καὶ Ἀθρόγγης ἀνὴρ οὔτε προγόνων ἐπιφανὴς ἀξιώματι, οὔτε ἀρετῆς περιουσίᾳ, ὁ ποιμὴν πάνθη γνώριμος, μεγέθει δὲ καὶ ἀντιφανὴς τοῖς πᾶσιν εἰς τὰ πάντα ὢν, ἄλλως δὲ μεγέθει σώματος, καὶ τῇ τῶν χειρῶν ἀλκῇ διαπρέπων, ἐτόλ-

μησεν

χουσι ἐπὶ βασιλείᾳ φρονῶν, &c. Idem Joſephus *lib. 2. de Bello Jud. cap. 2. Athrongaum* vocat: Τότε καὶ ποιμήν τις ἀντιποιεῖσθαι βασιλείας ἐτόλμησεν, Ἀθρογγαῖος ὄνομα αὐτῷ. Περιῆν δ' αὐτῷ τὴν ἐλπίδα σώματος ἰχὺς, καὶ ψυχὴ θανάτου καταφρονοῦσα.

Anthores, viri nomen apud Virgil. *Æn* 10.

—— At illa volans clypeo eſt excuſſa, proculq;
Egregium Anthorem latus inter & ilia figit:
Herculis Anthorem comitem, qui miſſus ab Argis
Hæſerat Evandro, atq; Italâ conſederat urbe.

Anthracia, nympha. Pauſan. 9.

Anthropinus, Tiſarchus, Diocles, Agathocli Syracuſano Tyranno inſidias fecerunt: quo comperto Agathocles iis arceſſitis numeroſum exercitum commiſit, ut fœderatæ cuidam civitati ab hoſtibus preſſæ ſuppetias ferrent. Et cras, inquit, in Timoleontium cum armis & equis conveniemus omnemque expeditionem ordinabimus. Illi libentibus animis hæc receperunt, quòd etiam ſe militares copias ad aggrediendum regem habituros putabant. Poſtridie, cùm in Timoleontium conveniſſent, Agathocles ſignum ad eos comprehendendos dedit. Reliqui, audito ſigno, Dioclem, Tiſarchum & Anthropinum, cum univerſo ſatellitio, ad ducentos confoderunt, omneſque quotquot his opem vellent ferre, ſimul neci dederunt, non minus ſexcentis, Polyæn. 5.

Anthropographus, dictus eſt Dionyſius, quòd nihil aliud quàm homines pinxerit. Plin. 35. 10.

Anthropomorphitæ hæretici, ſimplicitate ruſticâ Deum membra habere arbitrabantur, & Paſcha cum Judæis celebrabant. Epiph. *hær.* 70. Aug. *hær.* 50. Aliàs *Audiani* dicti, à quodam Audeo, cujus ſectatores fuere. Etiam 10. ſeculo quidam horum erronum Eccleſiam turbavere, à Rathiero, Epiſc. Veronenſi confutati. Sigebert. A. C. 939. Sic prophetiſſæ quædam, ex Montani ſecta, animæ corpoream figuram affinxere, cui errori adſtipulatus eſt quoque Tertull *l. de Anima. c.* 9.

Anthropophagi, Scythiæ populi humanâ carne veſcentes, ſiti ſunt ad Orientem, ac Septentrionem, Maſſagetis finitimi, circa quos triſtiſſima ſolitudo, & mare, quod *Thabin* vocant. Plin. 4. 12. & 6. 7.

Anthropophagi, ſunt quoque pop. Americæ, majori ex parte, præſertim verſus Braſiliam, Magellanicam & alibi. Hos Hiſpani delere conati ſunt, ſed in caſſum. Ipſi enim Hiſpanos in prov. mediterr. magnis cladibus affecere; ſed, in maritimis malè mulctati ab Europæis, ipſis majori pro parte parent. Etiam Pop. Æthiop. Infer. *Anthropophagi* ſunt, præſertim in ora Caſrorum, & Zanguebaria, aliiſque locis maritimis.

Anthuſa, mater Chryſoſtomi. Chryſoſt. *ep.* 1. *ad Vit. Jun.* Item, filia Conſtantini Copronymi, cujus memoriam Græci in Menologio ſuo celebrant, *d.* 17. *April.* Item alia, quæ Imperatrici, Copronymi uxori, prædixiſſe dicitur fœcunditatem, cùm antea ſterilis eſſet. A. C. 775.

Anthylla, urbs in Ægypto inſignis. Herodot. *lib.* 2. Τουτέων δὲ ἡ μὲν Ἄνθυλλα, ἐοῦσα λογίμη πόλις, ἐς ὑποδήματα ἐξαίρετος δίδοται τοῦ αἰεὶ βασιλεύοντος Αἰγύπτου τῇ γυναικί. Athenæus paulo aliter *lib.* 1. Ἄνθυλλα, πόλις οὐ μακρὰν ἀπὸ τῆς Ἀλεξανδρείας, ἧς τοὺς φόρους οἱ τότε βασιλεῖς Αἰγύπτιοί τε καὶ Πέρσαι ταῖς γαμεταῖς ἐδίδοσαν εἰς ζώνας.

Ants, Hunnorum gens, circa Mœotidem paludem, quos Flavius Juſtinianus devicit; unde *Anticus* dictus, in Digeſtis. Procopius.

Antia, urbs Italiæ à Romanis ſubdita. Vid. Steph.

Antia lex dicebatur, quam Antius Reſtio tulit, quæ licet optima, luxuriæ tamen obſtinatione, nullo abrogante, obliterata eſt; quare ipſum tradunt, quamdiu poſtea vixit, foris non cœnaſſe, ne teſtis fieret contemptæ legis, quam publico loco pertuliſſet. Macrobius *Sat.* 3. 17. Gellius 2. 24.

Antiana, op. Hungariæ in Pannoniâ infer. *Zambo* Lazio.

Antianira, mater Euryli & Echionis. Apollonius *l.* 1.

Τὼ δ' αὖτ' ὠγυγίῃ Μενετηΐδος Ἀντιανείρη.

Heſychius: Ἀντιάνειραι, Ἀρίστηχος ἰσάνδρους. τὸ δὲ ἐπίθετον τῶν Ἀμαζόνων, ὅτι δίκην ἀνδρῶν ἠναντιοῦντο ἢ θέλουσαι αὐτοῖς συνανατίθεσθαι.

Antias, Dea Fortuna. *Antiatina* Suetonio *in Calig.* Vide *Antea*.

Antiates, vide *Antium*. Suidas, Ἀντιάται. οἱ ἀπὸ Ἀντίου πόλεως, ἡ ἀπέχει Ῥώμης σταδίους.

Antibarum, urbs Dalmatiæ, apud oram Adriatici maris, olim Doclea, ut nonnullis videtur. Hodie *Antivari*. long. 43. 32. lat. 42. 12.

Antibole, unum oſtiorum Gangis fluvii. Ptol.

Anticanis, vel *Antecanis*, ſidus quod ante majorem Canem oritur. Hic in lacteo Circulo defixis pedibus Æquinoctialem Circulum tangit, ſpectat occaſum, inter Geminos & Cancrum conſtitutus. Occidit in ortu Capricorni, exoritur cum Leone. Cicero *in Arateis*:

Anticanis, Procyon Graio qui nomine fertur.

Anticaria, urbs Hiſp. Bæticæ, quæ & Singylia, à Singyli fluvio dicitur, in loco aſpero & edito. Hodie *Antiquera*. long. 16. 00. lat. 36. 58.

Anticaria in America. *Nova Antequera* dicitur. Urbs Epiſcop. Sita eſt in Nova Hiſp. & prov. *de Guaxaca*. Parva & male culta. Diſtat à Civit. Mexico 80. leuc. Hiſp. a Mari Bor. 7. & 20. ab opp. Veræ Crucis.

Anticatones, dicti ſunt duo libri, quos Cæſar contra Catonem ſcripſit. Scripſit Cicero librum pro Catone, quem *Cato* inſcripſit. Cui reſpondit Cæſar libro, quem *Anticato* appellavit. Plut. *de Cæſare*: Ἔγραψε πολλάς τινας κατὰ τοῦ Κάτωνος αἰτίας συναγαγών. Τὸ δὲ βιβλίον Ἀντικάτων ἐπιγέγραπται. Quod verò Author noſter ſecundo librorum meminit, duos teſtes habet, Mart. Capellam *lib.* 5. *Ut Catonem Tullius laudans, ac duobus voluminibus Cæſar accuſans*; Et Juvenalem *Sat.* 5.

Majorem, quam ſint duo Cæſaris Anticatones.

Anticaucaſus, mons Seleuciæ. Strabo.

Antichthones, de quibus Mela, *lib.* 1. *cap.* 1. *Antichthones alteram, nos alteram habitamus.* Ad quæ verba ſic Iſ. Voſſius. Qui hic annotarunt, Pomponium perperam antichthones vocare, qui antœci, vel antæci erant dicendi, illi ipſi errant. Duplicem terram ſtatuit Pomponius, uti quoque multi alii, hanc noſtram & oppoſitam ἀντίχθονα. Qui ἀντίχθονα habitant, ſunt ἀντίχθονες. Diſtinguendum hic tamen, non omnes, qui γῆν ἀντίχθονα habitant, eſſe nobis antichthones; ſed illos tantùm, qui in oppoſito degunt hemiſphærio, quique pedes noſtris adverſos habent. Verùm hemiſphærium non hic accipit Mela pro illâ orbis parte, quam Horizon à nobis diſterminat, ſed pro hemiſphærio Auſtrali. Id ipſum quoque faciunt alii ferme omnes veteres, qui per γῆν ἀντίχθονα nihil aliud intellexere, quàm terræ hemiſphærium Auſtrale, vel Oceano, vel Zonæ fervidæ interventu à noſtro ſeparatum hemiſphærio, ut ipſi exiſtimabant. Verùm ita ſi accipiamus, jam neceſſariò aliqua pars terræ antichthonum in noſtro eſt hemiſphærio, ac proinde non poſſunt vel Antichthones, vel antipodes dici, verùm antœci: attamen quia major pars hujus terræ ſub Horizonte noſtro merſa eſt, alicubi etiam κατὰ διάμετρον nobis oppoſita, rectè eam antichthones inhabitare dixit Mela noſter, juxta veterum hypotheſin. Notandum hic tamen, antichthones non ita à veteribus accipi, uti vulgò pro antipodibus, ſed pro omnibus illis, qui oppoſitam terram Auſtralem inhabitare credebantur, etiamſi in ſuperiori noſtro degerent hemiſphærio. Ita ſemper ab antœcis, & antipodibus diſtinguuntur. Nonnulli tamen aliter hæc verba accipiunt, & hemiſphærium Antichthonum hic eſſe ajunt illam orbis partem, quæ eſt infra Horizontem, & vel invitis omnibus libris, vulgatam illam lectionem ſervant: *Eademq; in duo latera, quæ hemiſphæria nominantur, ab Oriente diviſa ad Occaſum*; duoque iſta hemiſphæria Melæ non ſeparari ajunt alveo Oceani in zonâ torridâ, ſed Horizonte, & Oceano ipſo, qui illi reſpondet. Alveum enim zonæ torridæ, non hemiſphæria, ſed maculas tantùm binas, uti vocat Macrobius, utrinque diſtinguere. Fieri autem non poſſe, ut Oceanus decuſſatim quatuor maculas ſeparet, quas ſigillatim ambit. Licet hæc opinio magnos habeat autores, falſa eſt tamen, & menti Pomponii contraria. Ille enim non quatuor maculas, ut Macrobius, ſed duplicem tantùm ſtatuit terram, hanc noſtram, & oppoſitam, ut diximus Auſtralem. Jam verò ſcire velim, quid ſit terra diviſa ab oriente in occidentem? Cur magis ab ortu in occaſum, quàm à meridie in boream? Verùm quid verbis opus eſt? Ipſe Pomponius, cùm inquit, antichthonum terram propter ardorem intercedentis plagæ incognitam eſſe; oſtendit, illam totam ad auſtrum fuiſſe ſitam. Item infra *cap.* 9. cùm antichthones nobis à meridie oppoſitos facit, & illo, & aliis locis, mentem ſuam ſatis prodit.

Anticites, vel *Anticittus*. *Atticitus* Ptolemæo; Fluvius Sarmatiæ Aſianæ, in mare contra Boſporum Cimmerium fluens, è regione Panticapæi urbis. *Lateis* nunc, teſte Villanovano.

Anticlea, Dioclis filia, mater Ulyſſis, quæ cùm duceretur ad Laertæ nuptias, à Siſypho latrone, Æoli filio, corrupta eſt. Alii dicunt, cùm Laertæ jam nupſiſſet, & Oraculum conſultura pergeret, captam à Siſypho latrone, & ut multi putant, ex eo Ulyſſem concepiſſe. Quod Ajax ei objicit apud Ovid. *Met.* 13.

—— Quid ſanguine cretus
Siſyphio, furtiſq; & fraude ſimillimus illi
Inſeris Æacidis aliena nomina gentis?

Anticles, Archon Athenienſis, Olympiadis centeſimæ tertiæ anno tertio.

Anticles, è puerorum nobilium Alex. M. cohorte, conjurationis Hermolao in Regem particeps. Curt. 8. 33.

Anticles, Athenienſis, victor Stadii Olympiade centeſimâ decimâ.

Anticlides, hiſtoricus, ſemel, iterumque in ſecundo Δηλιακῶν citatur à Scholiaſte Apollonii *in lib.* 2. Ejuſdem liber, περὶ νόστων, memoratur Athenæo *lib.* 11. *& alibi.* Ejus memoriam quoque celebrant, Strabo *lib.* 5. Plut. *in Alex.* & Plin. 7. 61. Vide Voſſium *de Hiſt. Gr. lib.* 3. *p.* 322.

Anticoli, Libyæ interioris populi. Ptol.

Anticondyles, populi Bœotiæ. Steph.

Anticragus, mons Lyciæ. Crago oppoſitus. Strabo *lib.* 4.

Anticrates Lacon, Epaminondam Thebanorum ducem haſtâ trajecit. Plut. *in Ageſil.*

Anticyra, Ἀντίκυῤῥα Ptolemæo, vulgò *Suola*, Phocidis urbs, inter Criſſam ad occid. & Siphas op. Bœotiæ ad ort. Iſthmum Corinthiacum verſus, à Delphis 10. m.p. diſtans, *Cypariſſus* ab Homero dicta. long. 48. 4. lat. 39. 5. *Anticyra* verò, in quâ Helleborus naſcitur, unde prov. *Naviget Anticyras*, in inſanos, inſula eſt (vel urbs Stephano) ſinus Maliaci contra Oetum montem. Horatius *Serm. lib.* 2. *Sat.* 3.

Danda eſt Hellebori multo pars maxima avaris,
Neſcio an Anticyram ratio illis deſtinat omnem.

Ovidius, *Ponticorum lib.* 4.

I bibe, dixiſſem, purgantes pectora ſuccos,
Quicquid & in totâ naſcitur Anticyrâ.

Horatius iterum:

—— Ambitioſus & audax
Naviget Anticyram. ——

Perſius *Sat.* 4.

—— Anticyrâs melior ſorbere meracas.

Suidas ſimpliciter, Ἀντίκυρα, ὄνομα χωρίου νῆσος. Heſychius, Ἀντικυρίζων, ὁ Ἐλλέβορος. Vid. Plin. *lib.* 25. *cap.* 5. Strab. *l.* 9. Eraſm. *Adag.* & lepidam hiſtoriam de quodam Prætorio, huc relegato, Suet. *in Caligula, cap.* 29.

Antidalas, Arabiæ Felicis populi. Plin. 6. 28.

Antidamus, vel *Antidamas*, Heracleopolites, edidit præter moralia, hiſtoriam Alexandri Magni. Vide Voſſ. *de Hiſt. Gr. l.* 3. *pag.* 323.

Antidicomarianitæ, Helvidii ſectatores, Mariam Virginem, poſt Servatorem Mundi editum, ex Joſepho marito liberos ſuſcepiſſe, dixere. Epiph. *hær.* 78. Aug. *hær.* 84. Hieron. *contra Helvidium.*

Antidonus, Philippi regis miles fortiſſimus, qui in obſidione Perinthi catapultâ confoſſus, non prius eam evelli paſſus eſt, quàm hoſtem fugatum inter mœnia compuliſſet.

Antidotus, pictor nobilis, Euphranoris Iſthmii diſcipulus, qui maximè inclaruit diſcipulo Niciâ Athenienſi, cui fuit peculiare diligentiſſimè mulieres pingere. Plin. 35. 11.

Antigenes, Secundus inter Chiliarchas ab Alexandro, cùm in Satrapene moraretur, pro præmio navatæ operæ conſtitutus eſt. Curt. 5. 16. Factus deinde dux cum Teutamo Argyraſpidum: qui cùm Eumenem Antigono prodidiſſet; præmium quidem promiſſum adeptus eſt: ſed ab Antigono ejus perfidiam timente in caveam æream incluſus vivus combuſtus eſt.

Antigenes, hiſtoricus, à Plutarcho *in Alex.* commemoratur inter eos, qui Amazonem ad Alexandrum veniſſe narrant, cùm Orexartem fluv. trajeciſſet. Geſnerus cenſet cognomentum Iſtri habuiſſe, nempe quia continuò Iſtri nomen apud Plutarchum ibidem ſubjiciatur: Sed omnino Iſter ab Antigene diverſus eſt, uti poſteà videbimus. Item, Muſici nomen, Plin.

Antigenes, paſtoris incertum, an choraulæ nomen apud Virgilium *Eclogâ* 5.

At tu ſume pedum, quod me cùm ſæpe rogaret,
Non tulit Antigenes, & erat tum dignus amari.

Antigenides, Muſicus Thebanus, Philoxeni diſcipulus, primus calceamentis Mileſiis laſcivioribus uſus eſt. Plin. 36. 13. Hic etiam, (authore Cicerone *in Bruto*) diſcipulo ſuo Iſmeniæ, cùm ſcitè canens populo minus probaretur, *Mihi*, inquit, *cane & Muſis*: admonens, prorſus eſſe contemnendum imperitæ multitudinis judicium. Vide Suidam, Gellium 15. 17. Val. Max. 3. 7. Idem, cùm eſſet tibicinio apprime nobilis, nihil æquè ſe laborare, & animo angi ac mente dicebat, quàm quòd monumentarii choraulæ tibicines dicerentur; ut Apuleius *in Floridis* refert. Quod tamen de Iſmeno Dio Chryſoſtomus prodidit, ut Jac. Nicol. Loenſis *l.* 6. *Epiphyllid. c.* 8. obſervat, itemque Geverhartus Elmenhorſtius, ad prædictum Apuleii locum. *Antigenida* etiam apud Athenæum mentio fit.

Antigenides, Muſicus, Alexandri M. ad bellum incitator. Plut. *de fortuna Alex. l.* 2. Hunc in cauſa fuiſſe cur Athenis juvenibus arte tibiâ canendi interdiceretur, ob lepidum quid, quod Alcibiadi contigerat, auctor eſt A. Gellius, *l.* 15. *c.* 17.

Antigona Berennia, Philippi filia, Pyrrhi uxor. Plut.

Antigona Pſaphara, Paraxiæ regionis urbs. Ptol.

Antigone, filia Oedipi, regis Thebanorum, patri cæco, & à Creonte in exilium acto, viæ dux fuit; Seneca *in Oedipo*, & Statius *in Thebaide*. Eadem poſtea, cùm ad officium funebre fratrum ſuorum Eteoclis, & Polynicis veniſſet, ibique adjuvante Argivâ Polynicis conjuge, fratrum cadavera concremaſſet, ambæ Creontis juſſu, captæ & occiſæ ſunt: quarum mortem poſtea Theſeus ulciſcens, Creontem interfecit. Hæmon autem Creontis filius amator, ad Antigones mortuæ tumulum ſe interfecit. Propertius *lib.* 2.

Quid? non Antigones tumulo Bœotius Hæmon
Saucius ipſe ſuo corruit enſe latus?

Ovid. *Triſt.* 4. *—— Fratrem Thebana peremptum*
Suppoſuit tumulo, rege vetante, ſoror.

Apollodorus *lib.* 3. vivam ſepultam ait. Hyginus *fab.* 72. ſcribit Hæmonem & ſe, & Antigonem occidiſſe, cùm exorare patrem pro ſalute ejus non potuiſſet. Idem *fab.* 243. Antigonem ipſam ſibi manus ait attuliſſe. Tragœdiam *Antigonem* ſcripſit Sophocles grandi cothurno, ſæpiſſimè editam, & doctis omnibus probatam. Item Seneca.

Antigone, ſcortum quoddam, quod Philotam amantem circumvenit. Plut.

Antigonia, urbs Epiri mediterranea, in Chaoniâ, apud Macedonum fines. *Argyro caſtro*, teſte Nigro; Sophiano verò & Lazio *Croja*, urbs quondam Albaniæ regia in Macedoniâ Epiſc. ſub Arch. Dyrrhacino, inter Dyrrhacium, Albanopolin, & Liſſum: cui tamen ſitus Antigoniæ repugnat, cùm hæc in Epiro, illa in Macedoniâ ſit.

Antigonia, urbs Macedoniæ in Mygdoniâ reg. *Cojogna*, Pineto interprete: aliis *Antigoca*, inter Pydnam & Magneſiam. long. 45. 02. lat. 40. 50. *Antigonia* item inſula Propontidis, inter Byzantium & Nicomediam. *Iſola del Prencipe*, teſte Gyllio, à frequenti filiarum Principum habitatione virginitatem ſolitariam profitentium. Alia eſt *Antigonia* Arcadiæ, Mantinea dicta. Alia Bithyniæ, juxta Daſcylium. Alia Syriæ prope Antiochiam. Eſt & caſtellum Cyzicenæ. Steph.

Antigonis, tribus Atticæ ab Antigono dicta.

Antigonus, Alexandri præfectus, Lycaoniam cepit. Curt. *l.* 4. quintum locum inter Chiliarchas, præmium fortitudinis ab Alexandro Magno, cùm in Satrapene ſubſiſteret, tulit. Curt. 5. 50.

Antigonus, primus poſt Alexandrum in Aſiâ regnare cœpit, duodeviginti annis multa bella geſſit, in quibus Eumenem ab Argyraſpidis proditum cepit, Caſſandrum, Seleucum & Ptolemæum vicit, tandem, in memorabili ad Ipſum in Phrygia prælio, octogenarius occubuit. Plut. *in Demetrio, Pyrrho*, Diod. Sic. *l.* 19. & 20. Juſtin. *lib.* 13, 14, 15. Euſ. an. 453. U. C.

Antigonus I. Gonatâs, Demetrii Poliorcetæ fil. Antigoni prioris nepos, Macedonum rex, regn. an. M. 3778. Athenienſibus libertatem reſtituit, Gallos ſuperavit, demum à Pyrrho Macedoniam occupante regno pulſus eſt, quod tamen, illo mortuo, receptum, Demetrio fil. poſt regni 36. annos reliquit. Juſtin. *l.* 24. *c.* 25. Polyb. Plut.

Antigonus II. Tutor Philippi, filii Demetrii, cujus viduâ in uxorem ductâ, regnum ipſe invaſit. Δώσων dictus eſt, teſte Plut. *in P. Æmylio*, quòd multa promitteret, pauca verò præſtaret. Cleomenem Spartan. R. qui Ætolis contra Achivos favebat, prælio ſuperatum in Ægyptum fugere coëgit, Spartamque cepit. Dein Illyrios vicit, & moriens an. U. C. 533. regni 12. pupillo ſuo Philippo regnum reliquit. Juſtin. *lib.* 28. & 29. Polyb. *lib.* 2. Plut. *in Cleomene.*

Antigonus, fil. Ariſtobuli 2. Judæorum Rex, ope Regis Parthorum, cui mille talenta, & 500. fœminas pollicitus eſt, Phazaëlem & Hyrcanum in vincula conjecit, auriculis huic poſteriori reſectis, ne ad Sacerdotium S. porro aſpirare poſſet. Sed ab Herode, Romanis viribus ſuffulto, captus ipſe, & ad Antonium deductus eſt; qui ipſum ultimum Aſmonææ ſtirpis, ab Herode magnâ pecuniæ vi adductus, capite plecti juſſit; poſtquam hæc familia regnaſſet 126. an. A. M. 4018. Ante C. N. 36. Joſ. *Antiq. l.* 14. & 15. & *de B. J. c.* 1. Dion. Plutarch.

Antigonus, fil. Hircani, Pontif. S. frater Ariſtobuli Philelei, 1. Judæor. R. de Aſmonæorum ſtirpe, quem ille, poſtquam in regni ſocietatem ab eo aſcitus fuiſſet, de medio ſuſtulit. Joſeph. *l.* 12. *Antiq. c.* 18. & 19. & *de B. J. l.* 1. *c.* 3.

Antigonus, Caryſtius, hiſtoricus, extremi Philadelphi temporibus vixit. De vitis Philoſophorum ſcripſit, quos recenſuit Jo. Jonſius *lib.* 2. *c.* 4. *de Hiſt. Phil. Script.* Idem ἱστοριῶν παραδόξων συναγωγὴν reliquit, quam Stephanus citat in Γύαρος; & Meurſius edidit, notisque illuſtravit. Vide Voſſ. *de Hiſt. Gr. pag.* 78. Diog. *in Chryſippo*, & *Pyrrhone*. Athen. *lib.* 3. 7. 13. Dion. Halic. *lib.* 1. Plut. *in Romulo.*

Antigonus, ſtatuarii nomen. Plin. *l.* 34. *c.* 8.

Antileo, περὶ χρόνων libros fecit, quorum ſecundum citat Laertius, *initio vita Platonis*. Meminit & Antileonis ſeu ejuſdem, ſeu alterius Julius Pollux, *in Onom.* 24. Item Chalcidenſium tyrannus quo deſtructo, illa Reſp. migravit in Oligarchiam. Ariſtot. 5. *Polit.* 12. Item Homo improbus & ardelio in comœdiis traductus. Vide Schol. *in Ariſtoph. Equit.* pag. 149.

Antilia, locus apud Suetonium, ex quo Volaterranus Liguriæ urbem facit, quam *Alteiola* vocat. long. 30. 45. lat. 43. 38.

Antilia, vulgò *Antia*, oppidulum Angliæ, in Comitatu Bedford. 4. milliar. Angl. diſtat. à Bedfordia in Auſtrum, & à Buckingamia 12. mill. in Ortum.

Antilibanus, Plin. *l.* 5. *c.* 20. Strab. mons Syriæ ſeu Phœniciæ. inter quem & Libanum vallis eſt longa, fertiliſque, ac optimè habitata, *Abellinas* incolis dicta, teſte Poſtello, per quam Orontes fluv. decurrit apud Heliopolim. Inhabitatur pro majori parte, à Druſis, pop. Chriſt. ibique eſt Abanum oppid. *Abano.*

Antillæ, vulgò *les Antilles*, Inſulæ Americæ Septentr. in mari Boreali, quæ in longum excurrunt, inter Floridam reg.
& nov.

& nov. Vandaliciam in America. Earum præcipuæ, Hiſpaniola, Cuba, Jamaica, S. Johannis Inſ. Lucajoneca, Bahama, aliæ. Linſcot. Aliis autem, & fortè rectius, Antillæ inſ. jacent inter continentem Americæ merid. & partem Oriental. Inſulæ S. Johannis de portu divite; ſuntque in modum arcus poſitæ. Detectæ primùm à Chriſt. Columbo, an. 1492. dicunturque Antillæ Americæ, quaſi ante inſulas Americæ, nempe ante majoris Inſ. ſinus Mexicani. Ex iis 28. præcipuæ numerantur, & majorem partem parent Gallis, ut Inſ. Tabaci, S. Vincentii, Martiniga, S. Dominici, S. Chriſtophori, Barbada, & Gardaloupa, ut Morer. ſcribit; Anglis & Batavis, qui in his multas habent Colonias ab an. 1625. Dicuntur etiam *Caribarum* Inſ. ab incolis antiq. Quibusdam *Camercana*. Ab Europæis autem, harum partium incolis, tota hæc multitudo Inſ. cum aliis ſinus Mexicani, vulgò *Archipelagus Mexicanus* dicitur. Sunt pleræque fertiles & riguæ, abund[ant]que omnibus ad victum & delitias etiam neceſſariis. A. Coſta, *hiſt. Ind. l.* 3. *c.* 15. Linſchot. *Amer. c.* 4. Hiſt. *Antillarum.*

Antillarum propriè dictarum præcipua ſec. Baudr.

Anguis inſula, *l'Anguille*, in ditione Anglorum.
Antiqua inſula, *Antigoa*, Anglorum.
Barbata inſ. *la Barbade*, Anglorum.
Barbuda Inſ. *la Barboude*, Anglorum.
Deſiderata inſ. *la Deſirade*, Francorum.
Dominica inſ *la Dominique*, Caribarum.
Granata inſ. *la Grenade*, Francorum.
Guadalupia inſ. *la Guadaloupe*, Francorum.
Marigalanta inſ. *Marigalante*, Francorum.
Martinica. inſ. *Martinique*, Francorum.
Montis ſerrati inſ. *Montſerrat*, Anglorum.
Nivium inſ. *Nieves*, ſeu *Mevis*, Anglorum.
Saba inſ. *Saba*, Hollandorum.
Sanctæ Crucis inſ. *Sainte Croix*, Francorum.
Sanctæ Luciæ inſ. *Sainte Alouzie*, Francorum.
S. Bartholomæi inſ. *S. Barthelemy*, Francorum.
S. Chriſtophori inſ. *S. Chriſtophle*, omnium illius tractus facilè primaria, Francorum & Anglorum.
S. Euſtachii inſ. *S. Euſtache*, Hollandorum.
S. Martini inſ. *S. Martin*, Francorum & Hollandorum.
S. Vincentii inſ *S. Vincent*, Caribarum.
Tabaci inſ. *Tabago*, ſeu *Nieuw Valcheren*, Hollandorum.

Antilochus, Rex Meſſeniorum, Pauſ. *lib.* 7.

Antilochus, Neſtoris & Eurydices major natu filius; patrem ſecutus ad bellum Trojanum, in pugna à Memnone Auroræ filio occiſus eſt, uti tradit Homerus, *Odyſ.* 4.

Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
Τόν ῥ' Ἠοῦς ἔκτεινε φαεινῆς ἀγλαὸς υἱός:

Vel ab Hectore, ut ait Ovidius, *in Epiſtolâ Penelopes*:

Sive quis Antilochum narrabat ab Hectore victum.

Juvenalis *Sat.* 10 *de Neſtore*:

Oro parumper
Attendas, quantum de legibus ipſe queratur
Fatorum, & nimio de ſtamine, cùm videt acris
Antilochi barbam ardentem.

Propertius de eodem *lib* . . *eleg.* 13.

Non ille Antilochi vidiſſet corpus humari;
Diceret aut, o mors, cur mihi ſera venis.

Vide Q. Smyrnæum *lib.* 2. *verſ.* 260. Verum luctus ille non indeſinenter duravit. Horat. *od.* 9. *lib.* 2.

At non ter ævo functus amabilem
Ploravit omnes Antilochum ſenex
Annos. — — —

Antilochus, poeta, qui, cùm carmine Lyſandri laudes ſcripſiſſet, ab eo, Plutarchò teſte, donatus eſt pileo Laconico argenti pleno.

Antilochus, hiſtoricus, laudatus Dion. Halicarn. Clementi Alex. *Stromatum l.* 1. Voſſ *de hiſt. Gr. l.* 3.

Antimachus, Cinædus quidam & formoſus fœminarum amore inſaniens. Alter malitiæ nomine à Comicis taxatus. Tertius cognomine ψεκὰς; hoc eſt, minuta pluvia. Quartus Trapezita, cujus meminit Eupolis ἐν Δήμοις. Quintus, Hiſtoricus.

Antimachus, Claro, ex Jonia, ortundus, vel ut alii volunt, Colophonius, poeta Græcus, tempore Socratis & Lyſandri, de Homeri ætate & genere egit, ut author eſt Tatianus, *Oratione Contra Gentes*. Ex quo opere omnino Colophonium fuiſſe Homerum, prodit Plutarchus *libello de Homero*. Is Antimachus, cùm poema quoddam obſcurum recitaret, atque omnes præter Platonem, quòd minimè intelligerent, diſceſſiſſent, *Plato mihi*, inquit, *pro omnibus*. Cicero & Plut. *in Lyſandro*. Hic aggreſſus belli Thebani materiam, vigeſimum quartum volumen implevit, antequam duces Thebas uſque produceret. Suidas. De eo Catullus:

Ut populus tumido gaudeat Antimacho.

Propertius *lib.* 2.

Tu non Antimacho, non tutior ibis Homero.

Aliquot ejus verſus profert Pauſanias, *in Arcadicis*. Idem de Gratiis egit, teſte eodem Pauſaniâ *in Bœoticis*. Adriano Imper. ſummopere commendatus. Antimachos alios ponit Suidas, alterum Ægyptium, patriâ Heliopolitanum; qui Coſmopœiam verſibus ſcripſit, alterum poetam Melicum, cognomento Pſecada. Item hiſtoricum hujus nominis habet: & ſtatuarium celebrem. Plin. *lib.* 34. *cap.* 8.

Antimachus, Trojanus, qui donis Alexandri; auroque corruptus, impedimento fuit, quò minus Helena redderetur. Quin & pro concione Trojanos hortatus eſt, ne Menelaum, dum legatus ad eos in urbem veniſſet cum Ulyſſe, redire ad ſuos ſinerent, ſed in urbe ipſos aſſervarent, trucidarentque. Hom. *Iliad.* 11.

Antimenes, Deiphontis filius. Pauſan. *lib.* 2.

Antimenides, cum Alcæo dux exulum, Pittacum tyrannum oppugnantium. Vide Ariſtot. 3. *Polit.* 14. Strabonem *l.* 13.

Antinoe, urbs Ægypti ſuper. ad Nilum. *Anthios* Leoni Africano. Ab *Antinoo*, Adriani amaſio, ſic dicta, uti ſcribit Hieronymus *in Jovinianum*. Nunc in ruinis.

Antinous, Bithynicus juvenis, ab Adriano Imp. adamatus, cui ut creditur, pro Imperatoris ſalute, ex magica diſciplina, mortuo, templum apud Mantineam conſtituit. Spartianus *in Hadriano*: *Et Græci quidem, volente Hadriano, eum conſecrarunt.* Ait, *volente Hadriano*, quaſi conſecrationis hujus non fuiſſet Hadrianus auctor, ſed Græci homines, quod & Athenagoras his verbis videtur ſignificare: Ἀντίνουν, inquit, φιλανθρωπίᾳ τῶν ὑμετέρων προγόνων πρὸς τοὺς ὑπηκόους ἔτυχε νομίζεσθαι θεόν. Quidam in orbe Lunæ cum Endymione collocarunt. Tatianus: Πῶς ὁ τεθνεὼς Ἀντίνοος μειράκιον ἐν τῇ Σελήνῃ ὡραῖον καθίδρυται; τίς ὁ ἀναβιβάσας αὐτόν. Clemens Alexandrinus: Καὶ ναὸς ἐστὶν Ἀντινόου καὶ πόλις. Meminerunt ejus Jo Xiphilinus, Vopiſc. Dion, Spartianus, & S. Chryſoſtomus *in* 2. *Cor.* 12. Ejus conſecrationis cùm alia extant hodieque monumenta, tum iſtud Romæ egregium, ΑΝΤΙΝΟΩ, CΥΝΘΡΟΝΩ, ΤΩΝ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ ΘΕΩΝ Μ. ΟΥΛΠΙΟC ΑΠΟΛΛΩΝΙΟC ΠΡΟΦΗΤΗC. Caſaub.

Antinous, procus Penelopes ſuperbus, ab Ulyſſe in convivio bibens ſagittâ transfixus. Odyſ. 22. De quo Prop. 4. 5.

Penelopen quoque, neglecto rumore mariti,
Nubere laſcivo cogeret Antinoo.

Antiochia, urbs Syriæ, de quâ ſic Græcus Geographus ſub Conſtantio & Conſtante Impp. à Jacobo Gothofredo editus: Ἐν τούτοις ἡ Ἀντιόχεια, πρώτη πόλις, βασιλεύουσα, καὶ ἀγαθὴ ἐν πᾶσιν, ὅπου καὶ Κύριος τῆς οἰκουμένης ἐζέται. Idem fere habet Ammianus Marcellinus: *Hanc*, inquit, *nobilitat Antiochia, mundo cognita civitas, cui non certaverit alia advectitiis ita fluere copiis, & internis.* Ab Antigono & Seleuco Nicanore in ſuorum memoriam condita, quorum ille inchoavit, hic perfecit. Eunapius *in Libanio*: Ἀντιόχεια τῆς Κοίλης Συρίας, πρώτη πόλιν, Σελεύκου τοῦ Νικάτορος ἐπικαλουμένου ἔργον. Ab Antiocho verò ſic dicta, teſte Dionyſio Periegetâ, *verſ.* 917.

Ἠδὲ καὶ Ἀντιόχοιο ἐπώνυμος Ἀντιόχεια.

Quòd verò παρ' ἱερὴν τέμπεα Δάφνης, uti loquitur Dionyſius, *juxta Daphnem* Antiochia hæc condita eſſet, hinc Ἀντιόχεια ἐπὶ Δάφνῃ vulgò vocata eſt, diſtinctionis causâ, cùm plures eſſent huic cognomines urbes. Laudes ejus non vulgares recitat D. Chryſoſtomus, ἐν ἐγκωμίῳ τῆς Ἀντιοχείας, ac Dio Chryſoſtomus *Orat.* 47. Libanius *in Baſilico, & alibi*. Maxima verò Antiochiæ laus eſt, χρηματίσαι πρώτους ἐν αὐτῇ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς, uti loquitur D. Lucas Act. 11. 26. Æra Antiochena, ab hac urbe dicta, quâ Evagrius aliique utuntur, incipit ult. an. Olympiadis 182. U. C. 705. A. M. 4005. ante C. *N.* 49. Hic ſynodus ab Apoſtolis habita, V. Concil. 2. Nic. *Act.* 1. Dein Concilium, contra Novatianos, An. 255. Contra P. Samoſatenum, Anno 266. & 272. Euſeb. *hiſt. lib.* 6. *cap.* 36. & 7. *cap.* 22. Aliaque partim ab Arrianis, partim ab Orthodoxis, Vid. Athanaſ. *de Synodis*. Socr. *l.* 2. *c.* 15 & 25. Sozom. *lib.* 3. *cap.* 5. & 10 & 3. 7. Hier. *in Chron.* Theodor. c. *l.* 5. *c.* 3. long. 68. 10. lat. 36. 20. Nunc *Antachia* dicitur. Sedet partim in clivo, partim in plano, juxta Orontem fluv. qui ibi ponte jungitur lapideo. Muri urbis ferè integri manent. Ipſa autem ſemiruta in ruinis jacet. Patriarchali tamen dignitate gaudet, Turciſque paret.

Antiochia, quæ & Niſibis, urbs Meſopotamiæ archiepiſcopalis, à Seleuco rege Antiochi filio (uti ſuperior) condita, ad rivum, qui 25. m. p. ſe exonerat in Tigrim flu. ab Artaxatis urbe Armeniæ maj. 750. m. p. diſtans in Auſtrum. Nunc *Niſibin*.

Antiochia, Piſidiæ urbs primaria, ſedesque Præfecti, *Verſacgeli* à Turcis dicta, ab Epheſo 91. m. p. in Eurum recedens. longitudo 61. 20. lat. 39. 16. Nunc paucis conſtat incolis. In recentioribus autem tabulis Antiochia hæc nomen priſtinum ſervat, diſtatque à *Verſacgeli* 20. leuc. in occaſ. & ab Epheſo 20. m. p. in ortum, in Aſia min.

Antiochia, ſuper Crago monte, urbs Ciliciæ litoralis in Piſidiæ, Pamphyliæque confinio, inter Selinuntem, & Nephelim urbes finitimas. long. 6[.] .o. lat. 38. 30. *Antiochetta*.

Antiochia, ad Tragum aliàs dicebatur, quia ſita erat juxta Tragum fluv. & prope Cragum opp. In Cilicia aſpera. 25. leucis à Seleucia in Occaſ. & 4. à Selinunte in Græciam.

Antiochia, Margianæ, quæ & Alexandria & Seleucia dicta, teſte Plinio, *Indiem* hodie ex tab. recent.

Antiochia, ad Taurum montem, urbs epiſcop. Commagenes in Syria, in ejus, & Euphrateſiæ confin. nomen adhuc retinens, teſte Bellonio long. 68. 40. lat. 39. 10. *Antiochia*, aliæ 7. à veteribus memorantur, quæ cùm minimè extent, prætermiſſæ ſunt. Ea verò Antiochia, quæ & Mygdonia & Niſibis, urbs Meſopotamiæ, hodie etiam *Aſebim* ab incolis nominari fertur. Ferrarius.

Antiochia, urbs Americæ merid. in regno Popajano, ſub Hiſp. Parva & malè culta, 15. leucis Hiſp. diſtat ab opp. *S. Fidei Antiochia*. 12. à fluv. Cauca, in Occaſ. à Popajani civ. 60. in Bor. 50. autem à Carthagena nova.

Antiochia Mæandri, urbs Cariæ Epiſc. ſub Archiep. Stauropolitano, *Tachiala* vulgò, ad Mæandrum fluv.

Antiochis, mater Antiochi Seleuci filii, & mulier quævis è quâvis Antiochiâ oriunda. Præterea nomen tribûs. Steph.

Antiochus, rex Aſiæ, urbis Magneſiæ caduceatores veteranos, alveorum ducendorum causâ, ad ſe miſſos miratus, quòd cano capillo, & barbâ valde nigrâ eſſent, à medicis ſuis, hâc de causâ accerſitis, hujus rei rationem requiſit. Cui medici, Non mirandum, inquiunt, ô rex; Aquoſâ Magneſiæ habitatio, flumine Mæandro, & ingenti palude circumſepta, hoc efficit: nam cerebrum ita humefactum reddit, ut capitis pilus plùs ante ſenium albeſcat. At caduceatores; Non ita, ô rex, ſed quia capitis crines ſunt barbâ natu majores: nam naſcendo capillos è vulvâ matris, barbam autem multo pòſt tempore ſuſcipimus.

Antiochus I. Soter, Seleuci fil. ejuſque nominis primus, Syriæ, & Aſiæ rex, regn. an. 19. Stratonicen novercam, Eraſiſtrati Medici ſuaſu, Patre conſentiente, duxit. Euſeb. *in Chron.* Val. M. *l.* 5. *cap.* 7. *ex* 4. Juſtin. Polyb. Appianus.

Antiochus II. cogn. *Theos*, quod nomen à Mileſiis, unde Tyrannum Timarchum expulerat, accepit, dictus, Soteri Patri ſucceſſit, bellum cum Ptolomæo Philadelpho compoſuit, ductâ filiâ ejus Berenice. Quod ægrè ferens Laodice, ex quâ jam duos ſuſceperat filios, illum veneno, Seleuco Callinico fil. in thronum evecto, & Berenicem cum filio, ex Antiocho ſuſcepto, immiſſis percuſſoribus, ſuſtulit. Obiit an. regni 15. Mundi 3808. Hieron. *in Dan. cap.* 11. 6. Euſeb. *in Chron.* Genebr. *lib.* 1. Sulpic. Sev. *lib.* 2. Appianus Alexandr. *de bello Syria.*

Antiochus III. Magnus, Seleuci Ceravni frater, Syriæ & Aſiæ rex, regn. an. 37. *Hierax* vulgò dictus, quod *accipitris* more in rapiendis alienis vitam duceret. A Ptolomęo Philopatore ad Raphiam cæſus. *A. M.* 3837. In Perſiam verſis armis, Sardes expugnavit. Hinc, victo Philopatore, Judæam ſubegit, *A. M.* 3843. A Romanis, Ptolom. Epiphanis tutoribus, ſuperatus, & quotannis 1000. talent. multatus eſt. Tandem Beli Elymeenſis, in Suſiana, direpturus templum, ibi cum ſuis occiſus eſt. *A. M.* 3867. Juſtin. *lib.* 31. 32. Strab. *lib.* 16. Liv. Florus, Appian. Euſeb. Hieronym. *in Daniel.* Sulpicius Sev. *l.* 2.

Antiochus IV. Epiphanes, hoc eſt, *Illuſtris*, ſive *Nobilis*, poſt Seleucum fratrem, 8. Syriæ rex, regn. an. 12. Hic Hieroſolymam deſtruxit, & multa mala Judæis intulit, crudeliſſimus omnium tyrannorum, ideoque *Epimanes*, hoc eſt, *Inſanus*, aut *Furibundus* à Polybio vocatur. Oniam Sacerdotio 3. expulit, Ptolomæum Philometorem fruſtra oppugnavit, à Romanis prohibitus. Hieroſolymâ captâ, templum profanavit, in Judæos ſupra modum ſæviens; quibus tamen Matthatias, cum filiis, aliquid ſolatii attulit. Poſt hæc, templum Perſepol. ſpoliaturus inde pulſus eſt, & audito, quid interea in Judæa actum, furore inflatus eò properavit, ſed divinitus horribili morbo affectus, obiit *A. M.* 3891. regni 11. V. *lib.* 1. & 2. *Maccab.* Joſeph. *Antiq. lib.* 12. Polyb. Appian. Hunc Polybius ſcribit immenſos pecuniarum theſauros in commeſſationibus & ſympoſiis prodegiſſe, ſolitumque eſſe ludibundum, interdum & ebrium, grandiuſculos nummorum ſaccos in viis publicis abjicere, ac ſubinde dictitare. Iſthæc accipiant ii, quos ſors, fortunave huic commodo jampridem deſtinavit; nonnunquam etiam roſis coronatum, aureâque indutum chlamyde vagari ſolitum dicit, lapides ſinu geſtantem, quibus obvios quosque impeteret. Publicis quinetiam balneis cum populo promiſcuè lavari ſolebat, pretioſiſſimisque unguentis inungi; unde cùm quidam aliquando è populo ei dixiſſet, Beatus es ô Rex, qui adeò benè oles. Aſt ego, inquit, hâc tibi in re continuò ſatisfaciam, & perquam ſaturum reddam; quo dicto bicongium vas pretioſiſſimi unguenti plenum ſuper illius caput infundi juſſit. Ex quo vehemens adeò odoris fragrantia exorta eſt, ut plerosque à foro ipſo, & longinquis etiam urbis partibus excitatos, ad eum locum contraxerit, ut impellentium ſeſe ſtudio hinc inde & craſſi unguenti lubricitate, & plurimi balneatorum humi caderent, & rex ipſe profuſiſſimo penè enectus cachinno pronus corruerit. Hunc aliquando ferunt in certaminibus, quæ Antiochiæ celebravit, omnes qui aderant Græcos invitaſſe, pretioſiſſimisque unguentis ex aureis guttis perunctos omnes convivio ſuſcepiſſe: in quo ipſe invicem diſcubuiſſe, ac diſcumbentibus miniſtraſſe fertur, cum mimis etiam ac hiſtrionibus licenter adeò, & impudenter ſaltaſſe, ut omnes convivas, præ pudore, oculos à ſe avertere cogeret. Is eſt Antiochus, qui Romæ aliquando pro obſide fuerat, & inde ad regni apicem evectus, ad has inſaniæ notas regali licentiâ ſine reſpectu turpiter declinavit. Hæc Polybius. Typus Antichriſti à Patribus habitus eſt, in Daniel. *cap.* 11. Vid. Aug. *de C. D. lib.* 17. *cap.* 8. Vide Suidam, *in* Ἀντίοχος.

Antiochus V. cogn. *Eupator*, Patri Antiocho Epiph. ſucceſſit, cum immenſis copiis contra Judæos, ſed Judâ Maccabæo fortiter reſiſtente, fruſtra movit, inde ut Philippi, ad Syriæ regnum aſpirantis, conatus impediret, in Syriam, pace cum Judæis initâ reverſus, Demetrii Philopatoris juſſu, interfectus eſt, ut throno, ab Antiocho Epiph. ne ſibi erepto denuo poti retur. Maccab. *l.* 1. & 2. Joſeph. *l.* 12. Juſtin. *l.* 34.

Antiochus VI. cogn. *Entheus* ſeu *Nobilis*, à Patre Alexandro Balco, Arabis cujuſdam, Malci nomine, curæ in Italia commiſſus, diadema accepit à Diodoro Tryphone, Duce copiarum, ut huncce Demetrio, populis inviſo, opponeret. Sed ab eodem vix anno elapſo interfectus eſt. *lib.* 1. *Macc. cap.* 13. Joſ. *lib.* 13. *hiſtor. Jud.* Torniel. *A. M.* 3910. 3912.

Antiochus VII. *Sidetes*, 5. Syriæ rex, regn. annos 11. Primùm Tryphonem metuens, in Syria, delituit, dum frater ejus Demetrius Nicanor ſuppetias flagitat à Parthorum rege, qui ipſi fil. Rhodogunem dedit. Quo percepto uxor hujus Cleopatra, ad nuptias, & regiam, quæ in Seleuciâ erat, Antiochum invitat, qui fretus Simonis auxilio, Tryphonem, Doram obſidentem fudit, fugavitque, ac Apameam cepit. Sed regno potitus erga Judæos ingratus extitit, in bello tandem contra Parthos occiſus. Juſtin. *lib.* 38. Appianus *B. Syr.* Joſ. *Ant. lib* 13. & 15. *A. M.* 9 5.

Antiochus VIII. cognom. *Gryphus*, à naſo aquilino, fil. Demetrii Nicanoris, ex Cleopatra, quæ cùm fratrem ejus Seleucum 5. ſagittâ interemiſſet, ille efferatus, cùm & ſibi venenum à matre paratum nôſſet, illam ut id biberet coëgit. Dein Alexandrum Zebennam, quem Ptolomæus Ægypti R. Syriæ præfecerat, occidit: ipſe an. M. 3958. regni 29. ab Heracleonte per inſidias interfectus. Joſeph. *hiſt. l.* 12. & *de B. J.* 1. Juſtin. *l.* 59. Appian. *B. S.*

Antiochus IX. cognom. *Cyzicenus*, ab urbe in quâ educatus fuerat, fil. Antiochi Sidetis & Cleopatræ, cum Grypho fratre uterino, de regno dimicavit. Quo ſublato, à filio Gryphi Seleuco, prælio ſuperatus, & captus, obiit A. C. 3959. Vid. *Authores priores.*

Antiochus X. cognom. *Pius*, per ironiam, ut Appiano placet, quia duxerat Selenam, uxorem primùm patris ſui, dein avunculi, fil. Antiochi Cyziceni, Seleucum Gryphi filium, totâ Syriâ depulit. Dein cùm diu ipſi cum agnatis contentio eſſet, à Parthis tandem, Reginæ Galatarum ſuppetias venturus, occiſus eſt. *A. M.* 3963. Appian. Joſeph. *Antiq. l.* 13. *c.* 21. Euſeb. Torniel.

Antiochus XI. Gryphi fil. Seleuci frater, cui ſucceſſit. Ab Antiocho Pio, cum copiis, cæſus eſt. Joſ. *Hiſt. lib.* 13. *cap.* 21. Euſeb. *Chron.*

Antiochus XII. cognom. *Dionyſius*, fil. ultimus Gryphi, Rex Damaſci proclamari voluit, abſente fratre Philippo, qui ejus legitimus erat poſſeſſor, & in infer. Syria regnabat. Occiſus in pugna, contra Arabas, cùm vix annum regnaſſet. *A. M.* 3969. Joſ. *l.* 13. *c.* 21. *hiſtor.* & *de B. J. l.* 1. *c.* 4.

Antiochus XIII. Cyziceni fil. à Lucullo, pulſo Tigrane, in avitum regnum reſtitutus, ſed mox iterum à Pompejo depoſitus eſt, dictitante, non dignum eſſe Syro diademate, qui belli tempore delituiſſet. Juſtin. *l.* 40. *c.* 2.

Antiochus, Commagenorum rex, ab Antonio victus. Joſ. Cæſar. *de bello Civili.*

Antiochus, Rex Meſſeniorum, Pauſan.

Antiochus, Claſſis Athenienſium Gubernator, cui cùm ſummam imperii crediddiſſet Alcibiades, à Lyſandro victus eſt. Vid. Scholia *in Ariſtoph. Ranas.* Xen. *l.* 2. Diod. *l.* 13.

Antiochus, Conſul Rom. Baſſi collega.

Antiochus, Aſcalonita, ex Academia vetere, dicendi peritiſſimus, Luculli, Ciceronis, & Bruti præceptor. Strabo *l.* 16. Plutarchus *in Lucullo*, & *Cicerone.* Fuit & alius Antiochus Sophiſta, qui ad Remp. gerendam, quòd animo eſſet vehementiori, accedere noluit.

Antiochus, Alexandrinus, de poetis egit, qui in mediâ Comœdiâ perſtringuntur. Athenæus, 11. 9.

Antiochus Syracuſanus, fil. Xenophanis, hiſtoricus, ſcripſit de Italiâ; citatur ſæpe à Strabone, Diodoro, *lib.* 12. ac Dionyſio Halicarnaſſæo. *lib.* 1. Vide Voſſium *de Hiſt. Gr. pag.* 456. Itemque *pag.* 504.

Antiochus, Laodiceâ oriundus, Scepticus. Diog. Laërt. *in Pyrrhon. lib.* 9.

Antiochus, Sophiſta, quem Argæ Cilicum tulere, vir doctiſſimus, de quo Philoſtratus. Securus in figuris, vehemens in accuſationibus, venuſtus in defenſionibus, in Demonſtrativis potens, in forenſibus ſophiſticâ, in Sophiſticis forenſi utebatur oratione.

Antiochus, literatus T. Pomponii Attici ſervus, de quo Cicer. l. XIII. *Epiſt.* 33.

Antiochus, vetuſtis opibus ingens & inſervientium Romanis Regum ditiſſimus, Veſpaſiani partibus acceſſit. Tacit. *Hiſt.* 11. 81.

Antiochus Alexandrinus, de Poëtis egit, teſte Athenæo *l.* 11. *cap.* 9. Vid. *ſupra*.

Antiochus, tonſor quidam, de quo Martial. *l.* 11. *Epigr.* 45.

Antiochus, cujus Suidas meminit, inter alios, apud Theodoſ. Junior. delatus, honore, quo fruebatur, privatus fuit, & publicatis ipſius bonis, in Sacerdotum ordinem cooptatus eſt, edicto ab Imperatore promulgato; Ἐυνοῦχον ἐν τοῖς πατρικίοις μὴ τελεῖν, *Ne Eunuchus inter patricios conſeretur.* Alius Cilix erat natione, qui principio ſe Cynico more philoſophari ſimulabat, & propterea militibus in bello maximè profuit. Ipſos enim propter magnum frigus animum abjicientes confirmabat, In nivem ſe abjiciens, & in ipſa ſe volutans; unde & opes & honores à Severo Antonino eſt conſecutus. Iis autem elatus, cum Teridate ſe conjunxit, & cum ipſo ad Parthos transfugit.

Antiochus, Ptolemaïdis Epiſc. ob eloquentiam *os aureum* dictus, Imperatrici Eudoxiæ contra Chryſoſtomum, adhæſit. Socr. *lib.* 6. Sozom. *l.* 8. Baron. A. C. 400. &c. Item, alius, quem Isdegerdes, Perſarum R. miſerat, qui Imperium adminiſtraret, donec Theodoſius Jun. adoleviſſet. Theoph. *Hiſt. Miſc. l.* 13.

Antiopa, vel *Antiope*, Nyctei filia, & uxor Lyci regis Thebarum, & Ægyptiorum. Hanc Jupiter in Satyrum mutatus compreſſit, quod cùm Lycus comperiſſet, eâ repudiatâ, Dircen ſuperinduxit, à qua in carcerem conjecta eſt: Verùm cùm partus adveniſſet, ruptis vinculis aufugit in Cithæronem, ibique Zethum & Amphionem peperit, & expoſuit; ſed à paſtoribus reperti, ab iiſdem educati ſunt, qui poſtea adulti, matris injuriam ulciſcentes, Lycum cum uxore Dirce interfecerunt. Prop. 1. 4.

> *Tu licet Antiopæ formam Nycteidos, & tu*
> *Spartanæ referas laudibus Hermionem.*

Idem 3. 15.

> *Invocet Antiope quem niſi, vincta, Jovem?*

Ovid. *Met. lib.* 6.

> *Addidit ut Satyri cælatus imagine pulchrâ*
> *Jupiter implerit gemino Nycteida fœtu.*

Nonnus Dionyſ. *lib.* 7. ubi de Jovis amoribus, quos duodecim recenſet:

> Ἕβδομος Ἀντιόπης Σάτυρος δολόεντι τυπωθείς.

Idem *lib.* 16.

> Ἀντιόπης ἰδίης φιλοπαίγμονα δέρμα ἐρώτων,
> Καὶ Σάτυρον γελόωντα νόθον μιμηλὸν ἀκοίτην.

Item Pacuvii Tragœdia ſic dicta. Perſius *Sat.* 1.

> *Sunt quos Pacuviuſque, & verrucoſa moratur*
> *Antiope, ærumnis cor luctificabile fulta.*

Antiope, Amazonum regina, de qua Nat. Com. 7. 9. Fama eſt, Amazonas bellicoſas fœminas in Græciam aliquando cum armis hoſtiliter irrupiſſe, atque in Atheníenſium agrum præcipuè feciſſe impreſſionem, Antiopenque ipſarum reginam, vel (ut alii malunt) Hippolyten fuiſſe à Theſeo ſuperatam, cùm illi Scythæ opem tuliſſent. Plut. *in Theſeo*. Natalis Com. *l.* 7. *c.* 8.

Antiorus, Lycurgi fil. Plut. *in Lycurgo*.

Antipater, Ioali filius, miles Philippi, deinde inter Alexandri M. duces, & regni ſucceſſores, diſcipulus & ipſe Ariſtotelis. Succeſſor Alexandri, quem è medio ſuſtuliſſe, ejusque familiam totam extirpaſſe legitur, in regno Macedoniæ, poſt bellum Atheníenſibus illatum, legatis ad eum de pace venientibus, quorum princeps erat Xenocrates, reſpondit, ſe in amicitiâ permanſurum, ſi ſibi Demoſthenes & Hyperides dederentur: Si ſuum præſidium in Munychiam, id eſt, Athenarum arcem recepiſſent, Si denique abſumptam in eo bello pecuniam, acceptaque damna reſarciſſent. Quibus illi conditionibus conſenſerunt. Vid. Suid. Curt. *l.* 6 *& ſeqq.* Arrian. Juſtin. Plut. *in Alex.*

Antipater, Caſſandri fil. Macedoniæ Rex, gener Lyſimachi, qui in Thracia rerum potiebatur, matri propriæ necem intulit, quòd illa Alexandro fratri magis favere videretur. Juſtin. *l.* 16. Alius ejuſdem Caſſandri fil. Vid proximè ſequentem.

Antipater, trigeſimus ſecundus Macedonum rex, regnavit dies 45.

Antipater, Cilicum rex.

Antipater, Herodis pater, vir maximus, ac potentiſſimus, Judææ procurator à Cæſare conſtitutus, quem in Ægypto, poſt mortem Pompeji adjuverat, muros civitatis reædificavit, Phaſelum Hieroſolymis, Herodem Galilææ præfecit. Veneno à Malcho necatus eſt. Joſ. *Ant.* 14. 14. & *de bell. Jud.* 1. 21.

Antipater, Herodis filius, à patre quinto die, priuſquam animam ageret, in vinculis interfici juſſus eſt. Joſeph. *Ant.* 14, 15, 16, 17. *& de B. J. l.* 1.

Antipater, Archon Athenis, Olymp. XCVII. an. 4. Item, è cohorte nobilium puerorum Alexand. M. conjurationis in Regem Hermolao particeps. Curt. VIII. 31. Item Grammaticus, qui ſcripſit in Ariſtoph. commentaria Vid. Scholia *in Aves*.

Antipater Hierapolitanus, ſophiſta nobilis, præceptor liberorum Severi Principis, cujus etiam res geſtas conſignavit, ac ei ab Epiſtolis fuit. Philoſtratus. Fuere etiam duo Latini Hiſtorici, Cœlius *Antipater* & Gallus *Antipater*.

Antipater, Philoſophus, & Poëta Sidonius, Stoicæ ſectæ, Catonis Uticenſis præceptor. Poſt Panætium, *de officiis*, ſcripſit. Hic, quo die natus fuit, eodem ſemper febre laboravit ſingulis ætatis ſuæ annis, eodemque die ac eopſe morbo conſumptus eſt. Nobili epigrammate Sappho decimam inter Muſas cooptavit. Ex tempore innumerabiles penè verſus faciebat. Quinctilianus. Vide Voſſium *de Poet. Gr.* pag. 68. Cicero *lib.* 3. *de Oratore* Plin. Valer. M.

Antipater, Stoicus, Diogenis Babylonii diſcip. laudatus Ciceroni *l.* 3. *de Off.* Hic cum Carneade non aliter, quam ſcripto diſputare auſus eſt. Item, Tyrius, Philoſophus, amicus Catonis Uticenſis. Plut. *in Cat.* Cic. *l.* 2. *de officiis*.

Antipater, Tarſenſis, Philoſophus Stoicus, auctore Plutarcho, Strab. *l.* 14.

Antipater Theſſalonicenſis, Poëta Græcus, floruit Auguſti Cæſaris temporibus: ſicut conſtat ex quodam ejus epigrammate, *Anthologiæ lib.* 4 *Tit.* Εἰς ὀρχηστάς. Ac eum, unà cum Bathyllo, primos fuiſſe pantomimos, ac ſub Auguſto claruiſſe, ſatis notum ex Dione, Zoſimo, Suidâ, atque aliis. Alius eſt hic ab Antipatro Sidonio. Utriusque multa epigrammata habemus in Anthologiâ. Voſſius. Cœterùm de variis *Antipatris*, vid. Jonſium *de Scriptoribus Hiſt. Phil. lib.* 1. *c.* 13. & Voſſium *de Hiſtor. Græc. lib.* 3. *pag.* 324.

Antipatria, Daretidis urbs Polybio, Macedoniæ Livio.

Antipatridas, Telmeſſi Cariæ Urbis præfect. qui dum amico Nearcho Cretenſi ad colloquium compareat, & ejus ſpecie vinctos ſervos ac Pſaltrias recipit, miſerè deceptus urbem amittit. Polyæn. *l.* 5.

Antipatris, Palæſtinæ civitas, nunc diruta, quam Herodes rex Judææ, ex patris ſui Antipatri nomine, vocavit. Nunc *Aſſur*, & *Sur*, teſtibus Tyrio, & Poſtello. Ad hanc D. Paulus ductus eſt captivus. Act. 23. 31. long. 66. 20. lat. 32. 05. Sita erat, non longè ab ora marit. inter Joppen ad Auſtrum, & Apolloniam, ad Bor. nunc, ut dictum, diruta jacet.

Antiphanes, Argivus, nobilis, & ingenioſus ſtatuarius. Pauſanias. Item ſcriba equitum Alexandri. Qu. Curtius, *lib.* 7.

Antiphanes Smyrnæus, vel Rhodius, Comicus mediæ Comœdiæ, vixit Olymp. 93. De Pythagoricorum victu egit, teſte Athenæo 4. 16. Idem ejus Κουρὶς περὶ τῆς τῶν φιλοσόφων τρυφῆς citatur ab eodem Athenæo 12. Fuere autem præter hunc Antiphanes alii. *Antiphanem* Bergæum Comicum memorat Stephanus, in Βέργη. Cujus tanta fuit mentiendi conſuetudo, ut locum proverbio fecerit. Unde Strabo *l.* 1. & 2. narrationem Eudoxi vocat Βεργαῖον διήγημα, quaſi diceret, fabulam eſſe meram. Ita enim locum iſtum emendavit magnus Caſaubonus, cùm ante *διηγήματα* legeretur. *Antiphanes* Atheníenſis Comicus Panætio junior, memoratur Suidæ. in Ἀντιφάνης. Quin & *Antiphanes* quidam *de ſcortis Athenienſibus* ſcripſit, teſte Harpocratione in Νάννιον. Etiam *Antiphanes* quidam *de inventis* citatur à Clem. Alex. 1. *Strom.* Vid. etiam 2. *Strom.* & Athen. *l.* 13. *Antiphanes* Delius, medicus, varietatem ciborum eſſe cauſam morborum ſtatuit, apud eundem, *lib.* 2. *Pæd.* Quòd ſi Suidæ verba mendo carent, *Antiphanes* horum omnium antiquiſſimus Caryſtius, qui Theſpidis tempore vixit, à quo Ἀντιφάνειος κωμῳδία. Vide Voſſium *de Hiſt. Gr. lib.* .. *& de Poët. Gr. l.* ..

Antiphates, Læſtrygonum anthropophagorum rex, unus ex Lami poſteris, Formiarum conditoris. In cujus litore cùm aliquando ejectus eſſet Ulyſſes, tresque ex ſociis miſiſſet, qui regionem explorarent, Antiphates unum ex his apprehenſum ore dilaniavit; reliqui duo vix fugâ ſalutem quæſiverunt; Quos Antiphates cum magna Læſtrygonum manu inſecutus, naves Ulyſſis omni conatu oppugnavit, ſaxiſque ac trabibus in eas conjectis, omnes demerſit unâ tantùm exceptâ, in qua Ulyſſes ipſe cum nobilioribus aliquot ſociis vehebatur. Ovid. *Met.* 14.

> *Inde Lami veterem Læſtrygonis, inquit, in urbem*
> *Venimus, Antiphates terrâ regnabat in illa.*
> *Miſſus ad hunc ego ſum, numero comitante duorum:*
> *Vixque fugâ quæſita ſalus, comitique, mihique.*
> *Tertius è nobis Læſtrygonis impia tinxit*
> *Ora cruore ſuo: fugientibus inſtat, & agmen*
> *Concitat Antiphates: coeunt, & ſaxa, trabeſque*
> *Contiunant: merguntque viros, merguntque carinas.*
> *Una tamen, quæ nos, ipſumque vehebat Ulyſſem*
> *Effugit ————*

Idem *Ponticorum lib.* 2.

> *Quis non Antiphaten Læſtrygona devovet?*

Statius 1. *Silvarum*.

> ———— *Litusque cruenti*
> *Antiphatæ.* ——

Tibullus *ad Meſſalam*, ubi de Ulyſſe:

> *Incultos adiit Læſtrygonas, Antiphatenque*
> *Nobilis Artacia gelidos quos irrigat unda.*

Vide hæc latius apud Poëtam, *Odyſſ.* 10.

Antiphates, nothus Sarpedonis. Virg. *Æn.* 9.

Et primum Antiphaten; is enim ſe primus agebat
Thebanâ de gente nothum Sarpedonis alti.

Antiphates, avus Amphiarai. Hom *Odyſſ.*15.
Γείνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον, υἷε κραταιώ,
Ἀντιφάτης μὲν ἔτικτεν Ὀϊκλῆα μεγάθυμον.
Αὐτὰρ Ὀϊκλείης λαοσσόον Ἀμφιάραον.

Antiphates, alius à Leonteo occiſus. Hom. *Iliad.* μ.
Αὐτὸς δ' ἐκ κολεοῖο ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ,
Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον ἐπαΐξας δι' ὁμίλου
Πλῆξ' αὐτοσχεδίην.

Antiphellus, & *Phellus*, loca Lyciæ, χωρία Λυκίας Steph. De Antiphello, Plin.5.27.& 31.11. Ubi molliſſimas ſpongias circa illius muros reperiri ait. long. 60.30.lat.38.20.

Antipheron Oretanus. Quidam, inquit Seneca, hoc laborant valetudinis genere, ut ipſi ſibi videantur occurrere, ut ubique imaginem ſuam cernant. Quare? quia infirma vis oculorum non poteſt ne proximum quidem ſibi aërem perrumpere, ſed reſiſtit. in quorum numero Antipherontem ponit Ariſtoteles.

Antiphili portus, locus juxta mare Rubrum è latere Africano. Strabo.*lib.*16.*Vella* nunc, teſte Stuckio.

Antiphilus, Athenienſis, militaris rei peritiâ ac fortitudine præſtans, in locum Leoſthenis, ad Lamiam, ictu lapidis in caput afflicti ac triduo pòſt extincti, Olymp.114.an. 2. ſuffectus. Diod. XVIII.

Antiphilus, nobilis pictor, qui inter egregia opera puerum in ignem curvatum, & flantem pinxit, quo igne paululum flatu excitato, tota domus videbatur aliquantulum lumen accipere per noctem. Idem jocoſo nomine Gryllum ridiculo habitu pinxit. Ipſe in Ægypto natus didicit à Cteſidemo Plin.35.10.Fuit Apellis æmulus. Lucianus.

Antiphon, quidam ſcripſit librum περὶ τῶν ἐν ἀρετῇ πρωτευσάντων, è quo Laërtius Diogenes, *lib.*8. Pythagoræ vitam illuſtrat. Citat eundem, ſed περὶ τοῦ βίου τῶν ἐν ἀρετῇ πρωτευσάντων, Porphyrius, *in Vita Pythagoræ*, & ex illo Cyrillus, *lib.*1. *contra Julianum*. Glauci Rhegini, *de Poetis*, liber *Antiphons* (non *Antiphonti* Latinè, ut judicant Grammatici, Soſipater Chariſius, *l.*1. & Priſcianus, *lib.*6. ſervatur tamen Græca flexio à Cicerone aliiſque, quos imitamur) adſcriptus eſt à quibuſdam. Idem autem ſit Antiphon, necne, non facilè dixerim, cùm multi ejus nominis fuerint, uti eos collegit Jonſius.

Primus avus fuit Antiphontis illius, qui in Parmenide Platonis loquens introducitur, pater verò Pyrilampis, teſte Platone, ubi ſupra. Pyrilampen etiam Antiphontis filium memorat Plutarchus, *lib.de Socratis Genio.*

Secundò, Antiphon quidam Rhamnuſius, apud Thucydidem ad Olymp. 92. laudatur. Sic enim ille, *lib.* 8. Ὁ μέντοι ἅπαν τὸ πρᾶγμα ξυνθεὶς ὅτῳ τρόπῳ κατέστη ἐς τοῦτο, καὶ ἐκ πλείστου ἐπιμεληθεὶς, Ἀντιφῶν ἦν, ἀνὴρ Ἀθηναίων τῶν καθ' ἑαυτὸν ἀρετῇ τε οὐδενὸς ὕστερος, καὶ κράτιστος ἐνθυμηθῆναι γενόμενος, καὶ ἃ γνοίη εἰπεῖν. Καὶ ἐς μὲν δῆμον οὐ παριὼν, οὐδ' ἐς ἄλλον ἀγῶνα ἑκούσιος οὐδένα, ἀλλ' ὑπόπτως τῷ πλήθει διὰ δόξαν δεινότητος, (id eſt, *prudentiæ*, teſte Scholiaſte) διακείμενος. Τοὺς μέντοι ἀγωνιζομένους καὶ ἐν δικαστηρίῳ καὶ ἐν δήμῳ πλεῖστα, εἷς ἀνὴρ, ὅστις ξυμβουλεύσαιτό τι δυνάμενος ὠφελεῖν. Καὶ αὐτός τε, ἐπειδὴ τὰ τῶν τετρακοσίων ἐν ὑστέρῳ μεταπεσόντα, ὑπὸ τοῦ δήμου ἐκακοῦτο, ἄριστα φαίνεται τῶν μέχρι ἐμοῦ ὑπὲρ αὐτῶν τούτων αἰτιαθεὶς, ὡς ξυγκατέστησε, θανάτου δίκην ἀπολογησάμενος. Rhamnuſium hunc appellat Plutarchus, *in Niciâ*, & quòd Nicias, (qui Olymp. 91. an.4. cum Demoſthene itidem duce Athenienſium à Siculis occiſus eſt, Thucydide, *lib.* 7. ac Diodoro Siculo, *lib.* 13.) Antiphontis eloquentiam, populo jam ſuſpectam fuiſſe, obſervaverit, tradit. Atque hic Antiphon, qui Olymp.92.an.1.unus è Quadraginta fuit, ſequenti anno, quo eorum poteſtas abrogata eſt, ac Thucydides hiſtoriam ſuam finiit, damnatus, egregiâ oratione ſe defendit. Quod etiam Cicero teſtatur *lib.de claris oratoribus*, his verbis: *Antea neminem ſolitum viâ nec arte, ſed accuratè tamen, & de ſcripto pleroſque dicere: ſcriptasque fuiſſe & paratas à Protagorâ rerum illuſtrium diſputationes, quæ nunc communes appellantur loci. Quod idem feciſſe Gorgiam accepimus, cùm ſingularum rerum laudes, vituperationesque, conſcripſiſſet, quòd judicaret hoc Oratoris maximè proprium, rem augere poſſe laudando, vituperandoque rurſus affligere. Hinc Antiphontem Rhamnuſium ſimilia quædam habuiſſe conſcripta, quo neminem unquam melius ullam oraviſſe capitis cauſam, cùm ſe ipſe defenderet, ſe audiente, locuples auctor ſcripſit Thucydides.* Addit Cicero de ſuo, habuiſſe Antiphonta locos quoſdam communes Rhetoricos conſcriptos, quibus uteretur. Alii fingunt hunc orationes complures ſcripſiſſe. Vide Plutarchi *librum de* 10 *Orat.* Clemens Alexandrinus *lib.* 1. *Strom.* ex Diodoro primum eum Scholaſticas declamationes, & Rhetoricas figuras atque proprietates inveniſſe, & judicialem orationem ſcripſiſſe ac δικανικὸν χαρακτῆρα extuliſſe tradit. Quod ſi verum eſſet, Thucydides in Antiphontis laude minimè reticuiſſet. Contradicit Cicero *in Bruto* huic ſententiæ, ubi inter antiquos Rhetores, quos enumerat, eum præterit, pòſt tamen de eo illa tradit, quæ ſupra adduximus, quibus addit Lyſiam, Theodorum, Iſocratem ea inveniſſe, quæ Antiphonti aliàs tribuuntur à Plutarcho & Clemente. Occiſus tandem Antiphon hic eſt à pop. Athenienſi, Olymp.92.an. 2. De cujus morte Theramenes Cothurnus ille, qui Olymp.94.an.1. interfectus fuit, apud Xenophontem, *lib.* 2. Ἑλλην. Ἀλλὰ μὴν καὶ Ἀντιφῶντα ὑφ' ὑμῶν ἀπολλύμενον, ὃς ἐν τῷ πολέμῳ δύο τριήρεις εὐπλοούσας παρείχετο. Errant igitur, qui Antiphonta hunc, ante Triginta viros Olymp.3. an.49. conſtitutos occiſum, ſub iiſdem adhuc vixiſſe contendunt. Vid. Plutar. *de Vitis* 10.*Rhet.* Errat Cæcilius apud eundem, qui hunc Antiphonta Thucydidis diſcipulum eſſe ſcripſit. Veriſimilius eſt, quod habet Suidas *in* Ἀντιφῶν, præceptorem ejus ignorari, diſcipulum fuiſſe Thucydidem: quod Marcellini quoque teſtimonio in Thucydidis vitâ comprobatur. Error quoque in Plutarcho *lib.de* 10.*Rhet.* hic notandus poſtremò eſt, ubi de Antiphonte agit: Ἔγραψε δὲ καὶ κατὰ Ἱπποκράτους τοῦ ἰατροῦ στρατηγοῦ λόγον. *Scripſit quoque Orationem contra Hippocratem Medicum* (hanc vocem Xylander in verſione ſua rectè omittit, & in Annotationibus eandem benè, tanquam gloſſema, expungendam eſſe judicat) *ducem.* Vox ἰατροῦ ab imperito librario ſive lectore, qui Hippocrati Medico famam quandam inde & gloriam conciliare voluit, margini, credo, priùs adſcripta, pòſt in textum recepta eſt. Verùm ἰατρὸς hic & ex Photii Eclogâ rejiciendum eſſe multa probant. Hippocrates ille στρατηγὸς, apud Plutarchum, Athenienſis fuit, & Athenienſium militum dux, Ariphronis filius, qui Megaram proditione fruſtra tentavit, poſtea longos ejus muros cepit, Niſæam occupavit, Delium in Bœotia munivit, cum Bœotis acie conflixit, & cecidit Olymp.89. an.1. teſte Thucydide, *lib.*4. Confer Diodorum, *lib.*12.66. & Pauſaniam *in Laconicis.* Quæ omnia in Hippocratem medicum non convenire, nemo inficias ibit. Sed ad Antiphontem noſtrum Rhamnuſium redeamus, qui, ob ſuam prudentiam & facundiam, *Neſtor* dictus eſt, teſte Plutarcho, *lib.de* 10. *Orat.* Quid quod omnes viri ſapientes dicti ſunt Rhamnuſii, propter Antiphontis Rhamnuſii ſummam ſapientiam, teſte Suidâ, *in* Ῥαμνούσιος. Hujus vitam ſcripſit Cæcilius, cumque ſecutus Plutarchus, ſed ſapienti Rhamnuſio plurima tribuunt aliis tribuenda. Imò jam ante Cæcilii ætatem multa Antiphonti falsò fuerunt ſuppoſita. Hic enim apud Plut. è 60. Antiphontis Orationibus 25. ſpurias eſſe dicit. Plurimas ſanè etiamnum Antiphonti orationes ab antiquis tribui obſervavimus, de quibus jure dubites, Antiphontis ſint, necne. Antiphontis λοιδορίας & convitia in Alcibiadem ſcripta citat Plut. *in Alcibiade*, & Athen. *lib.*12.*cap.*5. ubi de mollitie Abydenorum oratione ſolutâ egit. Ejuſdem omnino Antiphontis nomine Orationes quædam ſuperſunt, quæ tamen Scholaſticæ ſunt, atque fictæ declamationes, & Antiphontis nil præter nomen habent. Antiphontis, *de cæde Herodis* citat Harpocration, *in* Φρῦδος. Ejus περὶ ὁμονοίας memorat Etymologus *in* Σταθμίζεται. Ejuſdem πολιτικὸν Athenæus 10.6. Etymologus, *in* Εὐσύμβολος. Priſcianus *lib.* 18. *Gram.* quorum hic loco ejuſdem ὀλιγαρχικὸν citat. Ejus περὶ ποιήσεως τι γένος, adducit Varinus, *in* πλεονεκτεῖ & περὶ τῆς μεταστάσεως, idemque *in Voce* συνωμόται. Ejus τέχνην laudat Ammonius *de diff. Vocum, in* Χρῆσθαι, & fortè etiam Galenus *præfat. Gloſſarum.* Qui ipſe *comm.*1. *in Hippoc. de offic. med. Sect.* 3. Laudat Antiphontis primum περὶ ἀληθείας. Secundum ejus περὶ ἀληθείας citat Etymologicus *in* χουνῶδ. Antiphontis etiam περὶ ἀληθείας citat Heſych. *in* ἄβιος. Ejus Φονικὰ adducit Ammonius *de diff. Vocab. in* ἐνθύμημα. Eidem Antiphonti tribuuntur quædam ſententiæ. Antiphon Rhetor dixit γηροτροφία προσέοικε παιδοτροφίᾳ, apud Clem. Alex. *lib.*6. *Strom.* Aliud Antiphontis dictum citat Plutarchus, *in Antonio*, Τὸ πολυτελέστατον ἀνάλωμα χρόνος. Eidem tribuendæ ſententiæ Antiphontis apud Stobæum quamplurimæ. Fortè & hunc Roſciana imitatio apud Cicer. 3. *de Orat.* ſignat. Hunc *Antiphonta* quidam Sophili faciunt filium, λογομάγειρον quoque dictum: de quo magnificè admodum Thucyd. *lib.*10. Tandem αὐτοδίδακτον eum fuiſſe docent, &c.

Tertius, Antiphon quidam τερατοσκόπος fuit, de quo Suidas. Ἀντιφῶν Ἀθηναῖος τερατοσκόπος καὶ ἐποποιὸς, καὶ σοφιστής. Ἐκαλεῖτο δὲ λογομάγειρος. Atque hunc ceu diſtinctum ab Antiphonte Rhamnuſio recenſet Suidas, de quo poſtea agit. Laërtius *in Socrate*: Τούτῳ τις, φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τρίτῳ περὶ ποιητικῆς, ἐφιλονείκει Ἀντίλοχος Λήμνιος καὶ Ἀντιφῶν ὁ τερατοσκόπος. Hic omnino eſt, cujus Clemens *lib.*7. *Strom.* meminit: Χαρίεν τὸ τοῦ Ἀντιφῶντος οἰωνισαμένου τινὸς, ὅτι κατέφαγεν ἡ ὗς δελφάκια, θεασάμενος αὐτὴν ὑπὸ λιμοῦ διὰ μικροψυχίαν τοῦ τρέφοντος κατισχναμένην, Χαῖρε, εἶπεν, ἐπὶ τῷ σημείῳ, ὅτι οὕτω πεινῶσα τὰ σὰ οὐκ ἔφαγε τέκνα. Eadem ferè habet Theodoretus *Serm.*6.

Quartò, Antiphonta quendam divitem cum Socrate diſputantem introduxit Xenophon, *lib.*1. ἀπομνημ. Quis verò Antiphon ille fuerit, non indicat. Plut. *in Vita Antiphontis*, & Photius *Tomo.*259. Cæcilium, ut apparet, ſecuti, Antiphontem Rhamnuſium in Xenophonte intelligendum putant.

Quintò, Antiphontem quendam pauperem Andocydæ filium memorat Ariſtophanes, *in Veſpis*: Ἰὼ χελῶναι, & πολλάκις δὲ &c. Ubi Schol. addit, Ἀντιφῶν τοῦ Ἀνδοκίδου, περὶ οὗ προείρηται. Καὶ οὗτος δὲ πένης ἦν ὁ Ἀντιφῶν.

Sextò, Antiphon quidam Rhamnuſius, Rhetor ineptus fuit. Teſtis eſt Socrates apud Platonem *in Menexeno*: Ἀλλὰ καὶ ὅστις

ἐμοῦ

... γραφὴν ἐπαιδεύθη, μουσικὴν μὲν ὑπὸ Λάμπρου παιδευθεὶς, ῥητορικὴν δὲ ὑπ' Ἀντιφῶντος τοῦ Ῥαμνουσίου. Οἱ περὶ Θεόδωρον καὶ Θρασύμαχον καὶ Ἀντιφῶντα πολλῆς ἄξιοι ὑπὸ δόξης, ait Dionyſius, *epiſt. ad Ammaum de Demoſthene.* Ἀντιφῶν ὁ Ῥαμνούσιος τὸ αὐστηρὸν ἔχει μόνον καὶ ἀρχαῖον, ἀγωνιστὴς δὲ λόγων οὔτε συμβουλευτικῶν οὔτε δικανικῶν ἐστίν. Idem *in Iſæo*, ubi eum cum Thraſymacho Chalcedonio, Polycrate Athenienſi, Critiâ Trigintaviro & Zoilo, qui contra Homerum ſcripſit, Rhetoribus enumerat. Fortè idem, quem cum Iſocrate & Iſæo pueros Rhetoricam in ſcholis docuiſſe ſcribit Plut. *lib. de Glor. Athen.* niſi propterea de alio Antiphonte hæc accipienda videntur, quòd poſt Iſocratem nominatur. Carpit Deipnoſophiſta, apud Athenæum 11.15. quòd malè de Antiphonte & Lampro loquatur Socrates apud Platonem. Hermogenes *l.2.* περὶ ἰδεῶν, ubi duos Antiphontes Rhetoras, eorumque unum Rhamnuſium ἀρχηγὸν τοῦ τύπου πολιτικοῦ facit, alterum omnino noſtrum duriore dicendi genere uſum fuiſſe tradit.

Septimò, Antiphon quidam, Antiphontis primi nepos, Pytilampis filius, Platonis, Adimanti, & Glauconis ὁμομήτριος frater erat, teſte Platone *in Parmenide.* Νεώτατον appellat Plut. *lib.* περὶ φιλαδελφ. Fortè Pyrilampes hic eſt idem cum illo ὀρνιθοτρόφῳ, qui avibus & præcipuè pavonibus delectabatur. Taxat eum propterea Ariſt. *in Veſpis.* Sanè Plut. *in Pericle*, Pyrilampen, qui Periclis familiaris erat, à Comicis propterea traductum ſcribit, quaſi mulieribus, quibus Pericles miſcebatur, pavones ſubjiceret. Antiphon Rhetor orationem *de pavonibus* habuit, teſte Athenæo 9.12. in qua Δῆμον τὸν Πυριλάμπους (Sic legendum, non Πυριλάμπου) varias aves nutrire ſcribit, quæ à multis ſpectentur. Memorat eandem orationem Euſt. *in Il.ß. fol.* 259.

Octavò, Antiphonta Critobuli filium memorat Hippocrates, *in Epidemiorum libris*, apud Galenum *lib. 2. de dierum criticor. cap.* 5.

Nonò, Antiphon quidam circuli quadraturam tradidit, teſte Ariſtotele *lib. 1. de Sophiſt. Elench. cap.* 10. *& lib. 1. Phyſ. cap.* 2. ubi Simplicius eum Sophiſtam appellat.

Decimò, Antiphon quidam poëta fuit, quem Dionyſius ſenior Siciliæ Tyrannus è medio ſuſtulit, quòd tragœdias ipſius vituperaverit. Vide Plutar. *lib. de* 10. *Rhet.* Dionyſii verò ſenioris Tragœdias laudat Plutarchus *in Timoleonte.* Idem *lib. de diſc. adul. & am.* docet, Tyrannum ſermone paulo acerbiore ab eo irritatum: Roganti enim Dionyſio, quodnam æris genus optimum eſſet, reſpondit, illud è quo Harmodii & Ariſtogitonis ſtatuæ conflatæ ſunt. Hi autem Tyrannicidæ fuere. Verba ſic habent: Καλῶς δὲ καὶ Ἀντιφῶν παρὰ Διονυσίῳ ζητουμένου τίνος τῶν λόγων, ποῖος χαλκὸς ἄριστος; ἐκεῖνος, εἶπεν, ἐξ οὗ κατεσκεύασαν Ἀθηναῖοι τὰς Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος εἰκόνας. Οὔτε γὰρ ὠφελεῖ τοῦτο τὸ λυπηρὸν καὶ πικρὸν, οὔτε τέρπει τὸ βωμολόχον καὶ παιδιῶδες. Ἀλλ' ... καὶ ὕβρει μεμιγμένης ἀκρασίας μετ' ἔχθρας τὸ τοιοῦτον εἶδος, ᾧ χρώμενοι προσαπολλύουσιν αὑτοὺς, τὴν περὶ τὸ φρέαρ ὄρχησιν αἰσχρῶς ὀρχούμενοι. Καὶ γὰρ Ἀντιφῶν ἀπέθανεν ὑπὸ Διονυσίου. Confer eundem, *de Contradict. Stoic.* Antiphontis hujus procul dubio moribundi dictum adfert Ariſtoteles *lib 2. Rhet. cap.* 6. Ἀντιφῶν ὁ ποιητὴς μέλλων ἀποτυμπανίζεσθαι ὑπὸ Διονυσίου, ἰδὼν τοὺς συναποθνήσκειν μέλλοντας ἐγκαλυπτομένους, ὡς ᾔεσαν διὰ τῶν πυλῶν, Τί ἐγκαλύπτεσθε, ἔφη, ἢ μὴ αὔριον τις ὑμᾶς ἴδῃ τούτων; Fortè hic eſt ὁ τραγῳδοποιὸς Athenæo ſic dictus *lib.* 15. *cap.* 4. cujus Πλήξιππον Ariſtot. *Rhet.* 2.2. & Ἀνδρομάχην Autor Ethicorum Eudemiorum *lib. 7. cap.* 4. citant. Hunc Antiphontem cum Rhamnuſio confundit Plutarch. ubi ſupra.

Undecimò, Antiphon quidam Athenienſis fuit ſomniorum interpres, qui, de ſua arte, librum ſcripſit. Suidas, Ἀντιφῶν Ἀθηναῖος ὀνειροκρίτης, περὶ κρίσεως ὀνείρων ἔγραψεν. Meminit ejuſdem Cic. *lib.* 1. & 2. *de Divinat.* De eodem Sen. *Controv.* 9. *Otho Junius edidit quidem 4. libros colorum, quos bene Gallio noſter Antiphontis libros vocabat, tantum in illis ſomniorum eſt.* Tertullianus *lib. de Animâ*, ubi de ſomniis agit: *Quanti autem commentatores & adfirmatores in hanc rem, Artemon, Antiphon, Strato Philochorus, Epicharmus,* &c. Meminit ejuſdem Fulgent. *lib Mythol.* ubi malè *Antiphon Philocrus* dicitur, cùm *Antiphon, Philochorus* legi debeat.

Duodecimò, Antiphon quidam à Demoſthene coram Areopago proditionis accuſatur, quaſi Philippo Macedoni navalia Athenienſium ſe concrematurum clam pollicitus eſſet, & capitis damnatur. Plut. *in Demoſth.*

Denique Antiphonta quendam Georgicorum ſcriptorem laudat Athenæus *lib.* 14. *cap.* 17.

Antiphonus, Priami fil. qui comitabatur patrem, cùm Hectoris corpus ab Achille redimeret. Hom. *Iliad. ult.*

Antiphra, op. prope Alexandriam, non procul à mari. Steph.

Antiphus, Priami fil. ex Hecuba, quem Agamemnon unà cum ſuo fratre, ſed illegitimo thoro nato, in bello Trojano interfecit. Item Theſſali fil. & nepos Herculis, qui cum fratre Phidippo dux 30. navium cum aliis Græcis ad Trojam commigravit. Hom. *Iliad.* 2. Item Antiphus & Halitherſes, Ulyſſis amici. Hom. *Odyſ.* 17.

Antipodes, Subtilis, & diverſa apud veteres fuit inquiſitio? Sintne homines, qui ſub terrâ, ſua veſtigia noſtris oppoſita habeant, nec ne? Quod ita eſſe ratione ſatis evidenti Macrob. 2. *de Somn. Scip.* & Plin. 2.65. oſtendere conantur. De his Cic. *lib.* 4. *Acad. Qu. Nonne etiam dicitis eſſe è regione nobis, è contraria parte terræ, qui adverſis veſtigiis ſtent contra noſtra veſtigia, quos Antipodas vocatis?* Fuere verò nonnulli, qui credebant fabuloſa eſſe omnia, quæ de Antipodibus referuntur, quorum rationes videre licet apud Plut. *lib. de facie in orbe Lunæ.* Præcipuè verò Chriſtiani; Vide Lact. 3. 24. Auguſt. *de Civ. Dei*, 16.9. Quibus aſſentitur Lucretius *lib.* 1. *verſ.* 1063. quem vide. Feſtivè ac lepidè Seneca *Ep.* 122. luxurioſos homines, qui noctu potant, interdiu dormiunt, *Antipodas* vocavit: quem locum operæ pretium erit videre. Vide *Antæi.*

Antipœnus, Thebanus nobiliſſimus, cujus filiæ pro patriæ ſalute ſeipſas interfecerunt. Pauſan. Vide *Anticlea.*

Antipolis, Galliæ Narbon. urbs, in Provincia, cum portu. Sedes olim Epiſc. quæ Graſſam translata, ab Innoc. 4. ob aëris inſalubritatem & frequentes piratarum incurſiones. Durante ſchiſmate, inter Robertum Genev. Cardinalem, qui Clementis 7. nomine ſumto, Urbano 6. obnitebatur; prior urbem hanc nobilibus quibuſdam Genuenſibus oppigneravit, tradiditque, eo quòd Epiſcopus Graſſenſis partibus ſuis non faveret. Qui contractus, licèt à Concilii Baſil. patribus irritus pronuntiatus, ab Eugenio tamen confirmatus eſt, Vicario Apoſtolico in hac urbe, privatis juriſdictione Eccl. Epiſcopis, conſtituto. Quæ lis hodieque durat. *Antibe* hodie. Martial. *lib.* 13.

Antipolitani fateor ſum filia thynni.

Vide ſis eundem *lib.* 4. *Epigr* 89. long. 29.49. lat. 42.30. Urbs hodie permunita eſt, cum portu in Provin. A Nicæa 3. leucis in Occaſ. 2. à Vincio, in merid. & 7. à Foro Julii in Cæciam.

Antipyrgus, urbs Marmaricæ. Ptol. *Tetrapyrgia* Straboni, *Luro* hodie, Caſtaldo interprete.

Antiqua, Antigoa, Inſ. Americæ Septen. ſub Anglis, in mari *del Nort.* Una eſt ex Antillis Inſul. inter Barbatam & Guadalupam. long. 7. leuc.

Antirites, *Larite*, fluv. Sarmatiæ. Vid. *Anticitius.*

Antirrhium, promontorium Achaiæ, ſeu Ætoliæ, contra Rhium promontorium. Plin. Hodie *S Andrea.*

Antirrhodus, Ægypti inſula circa Pharum. Strabo.

Antiſara, Datinorum urbs, & portus. Dicitur & *Tiſara.* Steph.

Antiſcota, Inſ. Amer. ſeptentr. aliàs *Aſcenſionis Inſ.* in nova Francia, & Sinu S. Laurentii, ubi aliquot Coloniæ Francorum.

Antiſſa, vulgò *Anteſſa*, op. in Lesbo inſ. verſus Boreal. partem Inſ. Stephanus addit, inſulam quoque unam Cycladum ſic vocari, & aliam Indiæ. Eſt & inſula Lesbi adjuncta. Plin. 2.29. Ovid. *Met. lib.* 15.

Fluctibus ambita fuerant Antiſſa, Pharoſq;
Et Phœniſſa Tyros, quarum nunc inſula nulla eſt.

Vide *Lesbos.*

Antiſſiodorum, aliis *Altiſſiodorum*, Ammianus Antoſidurum vocat; Galliæ civitas in Senonenſi provinciâ quondam à Burgundis ſubdita, incendio repentino combuſta, à Mathilde Comite reſtaurata, qualis hodie conſpicitur. Vulgò *Auxerre.* Urbs ampla & culta, in fertili planitie. Sita eſt ad Icaunam flu. cum Comit. & Epiſc. qui à Senonum Arch. dependet. Emit ſibi hanc ditionem Carolus 5. à Johanne Cabillonenſi, An. 1371. ibique Juridiciale prætorium ſeu Balliviatum conſtituit. Aliàs quoque *Autricum* dicta. Amm. Marcellinus, Proſper, Ericus poëta & Uſuardus. Concilium ibi An. 578. ſub Pelagio 2. & An. 1147. in quo Gilbertus Epiſc. Pict. fidei rationem reddidit. Otto *l.* 1. *de vita Friderici Imp. c.* 45. 46.

Antiſthenes, Patre Athenienſi, matre verò Phrygiâ natus, Philoſophus; poſteaquam docuiſſet Rhetoricam, audiſſetque Socratem, dixiſſe fertur diſcipulis, Abite & magiſtrum quærite, Ego enim jam reperi, ſtatimque venditis, quæ habebat, & publicè diſtributis, nihil ſibi præter palliolum reſervavit. Princeps fuit Cynicæ ſectæ, & ad audiendum Socratem, quotidie ibat ex Piræeo, 40. ſtadiis emenſis, acutus magis quàm eruditus. Præceptor Diogenis fuit. Patientiam & duritiem adamavit. Multos populares eſſe Deos aſſerebat, unum tamen naturalem rerum omnium artificem: Cui illud Plutarc. tribuit: *Ad Rempublicam accedendum eſt, ut ad ignem*; μήτε λίαν ἐγγὺς, ἵνα μὴ καῇς, μήτε πόῤῥω ἵνα μὴ ῥιγώσῃς, id eſt, *neque nimis prope, ne uraris; neque nimis procul, ne frigeas.* Idem Pontio cuidam adoleſcenti, cùm ei ſe in diſciplinam tradere vellet, rogaretque, quibuſnam rebus ſibi opus eſſet, reſpondit, βιβλιαρίου καινοῦ, καὶ γραφείου, καὶ πινακιδίου καινοῦ, τὸν νοῦν παραφαίνων. Interrogatus item, quid omnium eſſet apud homines beatiſſimum? εὐτυχοῦντα, ἔφη, ἀποθανεῖν. Et familiari apud ſe deploranti, quòd commentaria perdidiſſet, oportebat, inquit, ἐν τῇ ψυχῇ αὐτὰ, καὶ μὴ ἐν ταῖς χάρταις γράφειν. Rurſum interrogatus, Quænam eſſet diſciplina maximè neceſſaria? mala, inquit, dediſcere: τῶν μαθημάτων ἀναγκαιότατον τὸ περιαιρεῖν ... Denique eoſdem dixit eſſe τοὺς ἐχθροὺς, καὶ τοὺς ἐλευθέρους. Diog. Laërt. Scripſit 10. ingentia volumina, ut idem auctor refert. Fuit & *Antiſthenes*, Heracliti diſcipulus: Alius Epheſius; Tertius Rhodius hiſtoricus, uti tradit Laërtius. Fuit &

Antiſthenes Sybarita. *Antiſthenes* etiam Peripateticus Philoſophus citatur à Phlegonte Tralliano. *Mirabil.c.3.* Vid. Voſſ. *de Hiſt.Gr.lib.3.pag.*315.

Antiſtia, Rubellii Plauti uxor. Tacit.XIV.22.

Antiſtiana, Hiſp.citer. urbs inter Barcinonem & Tarraconem. Anton.

Antiſtius, Romanus nobilis, qui uxorem, quam cum libertino fabulari viderat, repudiavit. Alex.ab Alex. *lib.*4.

Antiſtius, Orator, unus ex illis, quorum curæ Marcus Antoninus Imper. filium ſuum Commodum commiſerat. Volater. *anthrop.lib.*14.

Antiſtius Petro, Gabiis oriundus, per quem fœdus illud celebre inter Romanos & Gabinos regnante Tarquinio ſuperbo ictum. Dionyſ. *lib.* 4. Vide Fulvium Urſinum *ad lib. 6.Cæſar. comment.*

Antiſtius Reginus, prænomine *Cajus*, Cæſaris in Gallia *lib.*6. & 7.leg. cum L.Caninio Rebilo. Sed non is eſt, qui in denario Augusti C. *Antiſtius Reginus IIIVir* dicitur monetæ cudendæ. Nam ab uno ad alterum anni interſunt plus ferè quàm quinquaginta, ut veriſimilius ſit, Antiſtium III. virum filium fuiſſe legati Cæſariani. *Antiſtia* verò gentis duæ extiterunt familiæ & *Reginorum* & *Veterum*.

Antiſtius Soſianus, tempore Neronis Plebei tribunus, incuſatus ob licentiam à Senatu, quòd immodeſtos fautores hiſtrionum & à Prætore in vincula ductos omitti juſſiſſet. Tac.XIII.28. Prætor factus probroſa carmina in Neronem factitavit vulgavitque celebri convivio apud Oſtorium Scapulam. Exin condemnatus accuſante Coſſutiano Capitone & publicatis bonis in Inſulam deportatus eſt, P. Mario, L.Aſinio Coſſ. *lib.XIV.*48. Ubi ſceleratis fraudibus Antejum & Oſtorium Scapulam pervertit, ut ſibi reditum impetraret. Vid.Tacit.*lib.XIII.*& *XVI.*14. Sub Veſpaſiano egreſſus exilium in eaſdem Inſulas redactus eſt. *Hiſt.IV.*44.

Antiſtius Turpio, miles factionis Pompejanæ in Hiſpaniâ, ita fidens viribus, ut adverſarios Cæſarianos ſolus ad pugnam provocarit. Hirtius.

Antiſtius Vetus, prænomine *Cajus*, Triumvir monetæ cudendæ, de quo exſtat Laureæ Tullii Epigramma, apud Plinium.

Antiſtius Vetus, è Primoribus Macedoniæ abſolutus adulterii, increpitis judicibus; ad dicendam majeſtatis cauſam, à Tiberio retractus, ut turbis & Rheſcuporidis conſiliis permixtus, quâ tempeſtate Cotye fratris filio interfecto, bellum adverſus Romanos voluerat. Igitur aquâ & igni interdictum reo, adpoſitumque ut teneretur inſulâ, neque Macedoniæ neque Thraciæ opportunâ. Tacit.III.38.

Antitactici, hæretici, ex Gnoſticorum portentoſa ſecta ſuppullulantes, peccatum adeò non malum eſſe agnoverunt, ut etiam præmio dignum ſtatuerent. Clemens Alex.*Strom. l.*3. Baronius, An.C.120.

Antitaurus, mons Armeniæ min. à Tauro in Septentr. avulſus, in cujus convallibus Comana urbs eſt. Illum *Roham Thoura* ab incolis vocari ſcribit Thevetus.

Antitheus, Athenienſium Archon, Olymp.166. Pauſ. *lib.*7.

Antiveſtaum, promuntorium Angliæ extremum, ad occid. in Cornubia reg. *Belerium* Ptolemæo. Variè hodie nominatur, *The cape of Cornwall* Camdeno; vulgò *The lands end*, quaſi finis terræ & *Penrigueed*.

Antium, vetus urbs in Latio, Volſcorum caput, Neronis patria, Romanorum colonia: ab Oſtia 20.m.p. in Eurum, à Velitris; 14. in Merid. Ita dicta, quòd ante alias urbes, in ipſo litore ſita fuerit, ad Romanorum otium, rerumque urbanarum permutationem accommodata. Ovid. *Met.*15.

——*Spiſſi litoris Antium.*

In hâc fuit Fortunæ templum celebre. Horat.1.*Carm.od.*35.

O Diva gratum quæ regis Antium, &c.

Variè formatur vocabulum hujus opidi. Straboni, Dionyſio, Appiano ac Ptolemæo, Ἄντιον dicitur. At qui hos deinceps conſecuti ſunt Græci, variè id formarunt, modò Ἀντία & Ἄντεια, modo Ἄνθεια, atque Ἄνθιον. In quorum duobus poſterioribus haud dubiè Grammatici nugatores ἀπὸ τοῦ ἄνθους, id eſt, à flore originem ſomniarunt. Solinus *cap.8. Conſtituta ab Aſcanio Longa Alba, Fidena, Antium.* Populi Suidæ *Antiates*, ac Dionyſio Halic. paſſim Ἀντιᾶται. At Valerio Maximo 1.8. *Antienſe templum* dicitur; & Suetonio in Caligula, *cap.*57. *Antiatinæ ſortes.* Ipſa urbs haud ampliùs reſtat; Nomen ejus verò etiamnum durat in promuntorio, cui vulgaris adpellatio *Capo d'Anzo*. Ad cujus etiam latus occidentale ſpecula in litore poſita vulgò dicitur *Torre d'Anzo*. Vide omnino doctiſſ. Cluverium *Ital. Antiqu.lib.3.pag.*986. long.36.30. lat.41.20. Nunc etiam *Anzo rovinato.* Navale autem Antiatum nunc à multis creditur Neptunium, *Nettuno*, opp. aliàs Columnenſium, 2. mill. ab Antio, in Campania Rom. & ora maris Tirrheni.

Antobroges, Aquitaniæ populi Narbonenſi Provinciæ contermini, non procul à Cadurcis. Plin. 4.9.

Antœci, Si relativè conſiderentur partium terræ habitatores, reſpectu ad ſe invicem, alii *Periœci* ſunt, alii *Antœci*, alii *Antipodes*. *Periœci* ſunt, qui pari Latitudine ab Æquatore diſtant, & ab eodem Æquatoris latere habitant (utrique ſcil. à Boreali ejus latere, aut utrique ab Auſtrali) ſed Longitudinem planè oppoſitam habent, ita ſcil. ut ipſorum Meridiani 180. gradibus à ſe invicem diſtent. Tales ſunt incolæ Virginiæ in America, reſpectu Chinenſium in Aſia ultima. His par dierum longitudo, & pares anni tempeſtates, pari tempore contingunt; ſed dum aliis meridies, aliis media nox eſt. Jam verò *Antœci* ſunt, qui eandem Longitudinem habent, quippe ſub eodem Parallelo habitantes, & parem etiam Latitudinem, ſed hi Borealem, illi Auſtralem: Tales ſunt Peloponneſi in Græcia incolæ, reſpectu extremæ Africæ habitatorum ad Caput Bonæ Spei. His ſimul meridies eſt, & pariter media nox; Sed cùm aliis horum æſtas eſt, aliis hyems eſt; cùm aliis dies longiſſimi aliis, breviſſimi. Denique *Antipodes* ſibi invicem ſunt, quibus tam Longitudo, quàm Latitudo oppoſita eſt, ita ut toto Sphæræ diametro à ſe invicem diſtent. Tales ſunt Chinenſes, reſpectu incolarum Chili Americanæ regionis. His omnia contraria; dum aliis horum meridies, aliis media nox eſt; quæ aliis æſtas, aliis hyems; quæ aliis dies longiſſima, aliis breviſſima. Montanus.

Antomenes, ultimus Corinthiorum rex, poſt quem annui Principes conſtituebantur.

Antona, fluvius & opidum Angliæ. Fluvium Polydorus Vergilius *Vetum* dici teſtatur, incolis *Wie*, in Sabrinam influentem. Opidum *Northampton* teſte Lipſio, nominatur. Sed aliis Fluvius *Nen* eſt, Bennaventam, ſive Northamptonam (quaſi Antonam Borealem dixeris) alluens. Cæterùm gemina eſt *Antona*, una Meridionalis in ora contra Vectim inſulam, à Wintonia 10. m.p. diſtans, Emporium non obſcurum. *Hampton* & *Southampton* Anglis dicta. long.19.15. lat.51.04. Altera Borealis *Northampton*, opidum celebre inter Londinum & Coventriam, inde 57. hinc 20.m.p. diſtans. Vide *Bennaventam*.

Antongil, ſeu *Antonii Ægidii* ſinus, ſub Poli Antarctici altitudine 16. graduum, ad Auſtrum Inſulæ S. Laurentii, Incolis *Manghabei.* Magnus eſt, decemque milliarium amplitudinem habet: in ejus extremo eſt inſula parva, poſt majorem ſita, ubi ſtatio navium ſecura, quocunque flante vento. Inſula parva ſuos habet incolas, producitque fructus omnigenos, multæque ibi aquæ è montibus defluunt. Populus eſt nigerrimus, eorum capilli pilique barbæ non ſunt criſpi, ut verorum Maurorum, nec naſus, labiaque ita formata; audax eſt & robuſtus, ad pocula promptus, porcorum enim more ſe ingurgitant, inebriaturque potu ex oryza & melle cocto. Potus hic certis tantùm temporibus conceditur. Nulla alicujus momenti ſupellex in ipſorum domibus videtur: bibendo loco poculi longa arundine utuntur, quæ obturamento clauditur: quilibet habet propriam meſſem oryzæ. Nudi incedunt, niſi quòd corpus, linteo è ſubtiliori cortice compoſito, circundant: componunt ſtoreas elegantes, quibus inſident. Non omnes arma gerunt, immò nec ipſorum dimidia pars, armaque ipſorum ſunt haſtæ 9. aut 10. pedum, & parmæ ligneæ. Circundatur hic ſinus oppidulis & vicis, eſtque navibus recreandis optimus. Natal. Metel.

Antonia, fil. Marci Antonii, ex Octavia, ſorore Auguſti, Domitii Ænobarbi uxor, mater Neronis & duarum filiarum. Hujus ſoror uxor Druſi.

Antonia, Vid. *Flaccilla*.

Antonia, uxor Druſi, mater Germanici, quam Valerius mirè laudat à continentia, & amore in conjugem *lib.4. cap.*3. Eam Plinius ait nunquam ſpuiſſe.

Antonia, ſoror Germanici. Item filia Claudii & Æliæ Petinæ, ex familia Tuberonum, ob cauſas leves à marito repudiata, Sueton. Tacit. *Annal.*

Antonia, caſtellum apud Hieroſolymam ab Herode in M.Antonii gratiam ſic dictum, nunc excitum; antea *Baris* dictum, teſte Joſepho *B.I.*5.15.

Antonii, ab Antone Herculis filio derivati. Plutarch. *in Antonio.* Patricios hos majorum gentium fuiſſe liquet. Fuerunt *Antonii* & plebeii. Ex Patricia Antonia gente fuerunt tres *Antonii*, duo *Merendæ*, alter Decemvir legibus ſcribundis, alter tribunus militum conſulari poteſtate. Tertius Magiſter Eq. *Antoniorum* Gens plebeja Pietatis & Balbi cognomina uſurpavit. Hæc & ipſa conſulatibus ſeptem, cenſuris duabus, magiſterio equitum, triumfo, ovationibus duabus celebris noviſſimis Reipub. temporibus fuit. Vid. *Antonius, Cajus, Lucius, Marcus.*

Antonii Diemeni reg. pars terræ Auſtr. detecta ſub auſpiciis Anton. Diemeni Hollandi. Præfecti ſtatuum Societ. Batavæ Ind. Orient. An.1642. die 24. Novembr. Ejus pars maritima tantùm nota eſt verſus Auſtrum. Utrum autem Inſ. ſit, an continens, neſciunt. Inſulis in littore quamplurimis referta eſt; eſtque in mari Pacifico, verſus terram Auſtr. & media fere inter Hollandiam nov. & Zelandiam nov.

Antonina, urbs Batavorum, Utreſium Ammiano, vulgò *Utrecht*. Aliis *Trajectum inferius*, vel *Trajectum ad Rhenum*, ad alterius in Brabantia diſcrimen, quod *ſuperius*, & ad *Moſam* nominatur. Vid. *Ultrajectum*.

Antoninus, Imper. Rom. cognomento *Pius*, regn. an. 23. Anno D.138. Succeſſit Hadriano Cæſari, à quo pro more adoptatus erat.

eræ. Pacem coluit, deque omnibus benè mereri ſtudens, cæteros reges, atque populos literis & humanitate in officio continuit. Urbes deſtructas, ædificiaque belli flammis conſumta in Inſ. Rhodo, Oriente, Africa, & Gallia, reparavit. Mauros, & Barbaros in Britannia repreſſit, muri ibi obice oppoſito. Obiit Anno C.161. æt.77. Imper.22. menſ.7. die 26. Xiphilin. Dion. Lamprid. Spartianus, Euſeb. *Chron.* Aurel. Victor. Eutrop. *lib.8.* Jul. Capitolinus, & Oroſ. *lib.7. cap.14.* Ei ſucceſſit filius Marcus Aurelius *Antoninus*, cognomento Philoſophus, qui propinquum L. Aurelium Verum, ſocium Imperii ſibi adſumpſit. Per quem feliciter geſſit Parthicum bellum: Ipſe domi & in urbe Rempubl. curans. Deinde mortuo Vero, ſolus imperavit, & in Germanos benè rem geſſit: Marcomannos etiam oppreſſit, & Sarmatas, & Vandalos, & Quados, qui Pannonias invaſerant. Hic eſt ille Antoninus, qui Suidâ teſte, ſcripſit ἰδίου βίου ἀγωγῆς βιβλία ιβ. Quæritur autem, utrum hi ſint illi ipſi libri, quorum inſcriptio τὰ καθ' ἑαυτὸν, ſive *de Seipſo*. Ita cenſet Xylander. Et favet huic ſententiæ, quòd & illi libri ſint 12. numero: & Suidas non alius operis meminit, quàm ejus quod dixi. Amplior tamen Inſcriptio eſt, quæ apud Suidam legitur; cùm in 12. illis libris, quos hodiè habemus, non tam vita Aurelii referatur, quàm illuſtria tradantur Sapientiæ præcepta. Quare alicui placere poſſit ſuſpicio Caſp. Barthii *Adverſar. lib. 51. cap.16.* ubi cenſet, non exſtare ipſos Antonini libros, ſed excerpta ex iis, qualia veteres *Florida* ſive *Laudabilia*, Græci χρήσιμα dixere. Cui ſententiæ favere aliquis dixerit, quòd in codice ms. qui Romæ eſt, inſcribantur εἰς τὸν καθ' ἑαυτὸν, Geſnero teſtante. Sed multo veriſimilius eſt, inquit Voſſius, τὰ καθ' ἑαυτὸν, idem eſſe opus, ac illud, quod Suidas appellat, ἰδίου βίου ἀγωγὴν, non quaſi vitæ ſuæ hiſtoriam reliquerit, ut vulgò ſunt arbitrati: ſed quia ideam ſuæ vitæ condiderit. Siquidem ſunt hi duodecim libri de officio boni Principis, quos ſcripſit, non ad filium, ſicut Cicero tres libros de officiis filio ſuo miſit: ſed πρὸς ἑαυτὸν, hoc eſt, *ad ſeipſum*: nempe ut illos aſſiduè legeret, ac ſecundùm eos vitam componeret, ac mores. Opus hoc erutum è Palatina Bibliotheca primus in lucem emiſit Conradus Geſnerus. Latinè autem vertit Guil. Xylander. Ejus poſtea tralationem ad incudem vocavit Vir Clariſſimus Mericus Caſaubonus Iſ. fil. Eruditas præterea notas, & emendationes addidit. Poſteà verò recenſuit, ac perpetuo commentario illuſtravit Tho. Gatakerus Londinas, vir κριτικώτατος Cantabr. Anno Dom. 1652. At vita illa M. Aurelii Antonini, quæ ab Antonio Guevara, Mendonenſi Epiſcopo, & Cæſari Carolo 5. à Conſiliis, Hiſpanicè edita eſt, eàque è linguâ in alias tranſlata fuit, nihil Antonini habet, ſed tota eſt ſuppoſititia, ac genuinus Guevaræ ipſius fœtus, qui turpiter os oblevit lectori, planè contra officium hominis candidi, maximè Epiſcopi. Habet interim plurima lectu nec inutilia, nec injucunda: imprimis verò Principi; unde & *Horologium Principum* inſcribitur. Eidem à quibuſdam tribuitur *Itinerarium Antonini Auguſti*, quod poſt Conſtantinum videtur editum, aut certè ſubinde mutatum, novis urbibus inſertis; meminit enim Conſtantinopoleos. Aliis id Antonino Auguſto Geoponicorum ſcriptori, nonnullis Æthico tribuentibus. Voſſius. Vid. *M. Aurelium.*

Antoninus Commodus, prioris laudatiſſimi Imperatoris filius flagitioſiſſimus fuit; per legatos devicit Mauros atque Dacos: compoſuit Pannonias, Germaniam, Britannias, imperium ejus recuſantes: ipſe interim in omni genere turpitudinis & crudelitatis vitam degens. Vide *Commodus.*

Antoninus Baſſianus Caracalla, Septimi Severi Imp. filius. Hic eſt Antoninus ille, cui Oppianus libros ſuos de venatione, & piſcatione dedicavit. Ita enim orditur Κυνηγετικῶν:

> *Σοὶ, μάκαρ, ἀείδω γαίης ἐρικυδὲς ἔρεισμα,*
> *Φέγγος ἐνυαλίου πολυήρατον Αἰνεαδάων,*
> *Αὐσονίου Ζηνὸς γλυκερὸν θάλος Ἀντωνῖνε.*
> *Τὸν μεγάλη μεγάλῳ φυτεύσατο Δόμνα Σεβήρῳ,*
> *Ὀλβίῳ εὐνηθεῖσα, καὶ ὄλβιον ὠδίνασα.*

Scribit autem Sozomenus in epiſtola ad Juniorem Theodoſium, quòd Antoninus eâ erga Oppianum uſus ſit liberalitate, ut pro ſingulo ejus operis verſu cum aureo uno donaverit; quod Imperatoriæ largitatis ac liberalitatis omnibus miraculum fuit; ut adhuc ipſius Oppiani carmina à plurimis Aurea ſint appellata. Vid. *Caracalla.* De variis Antoninis videndus Jonſius de Script. Hiſt. Phil. *lib.3. c.10.*

Antoninus Auguſtus, Scriptor Geoponicorum, auctor *Itinerarii Anton.* ſecundùm quoſdam. Voſſ.

Antoninus Heliogabalus, Vid. *Heliogabalus.*

Antoninus Liberalis. Vide *Liberalis.*

Antoninus, Patriarcha Hieroſ. ſeculo 6. Item, Epiſc. Epheſi, ſacrilegii accuſatus, ab Euſebio, Epiſc. Valentinopolitano, Godeau *Hiſt. Eccl. l. 4. c.78.* Item, *Antoninus Conſtantinianus*, cujus opera 3. tomo Biblioth. Patrum extant.

Antoninus, Arch. Florentinus eruditione & virtute inſignis, legationibus ad varios Pontifices obitis, Obiit An. C.1459. Ab Adriano 6. inter Sanctos eſſe juſſus, A.C.1523. Scripſit Summam Theologiæ, varia aſcetica, & hiſtoriam Chronol. quam Summam hiſtoriæ vocavit, in 3. partes diviſam. *Mainardus in Vita ejus.* Spond. An.C. 1459. *n.6.*

Antoniopolis, civitas Meſopotamiæ. Am. Marc. *lib.18.*

Antoniopolita, Lydiæ populi, qui Mæandro alluuntur.

Antonius Gnipho, poëta Gallus, Romæ docuit Rhetoricam, & poëmata in domo Julii Cæſaris adhuc pueri, cujus ſcholam Cicero & alii clari viri frequentaſſe dicuntur. Nihil unquam de mercedibus pactus eſt, eoque plura ex diſcentium liberalitate conſecutus eſt. Vixit an. 50. Sueton. Nomen *Antonii* quod attinet, Græcè Ἀντώνιος ſignificat *certatim emptum*, id eſt, pretioſum vel facilè vendibilem. Sic Ἀντωνέομαι, liceor adverſus aliquem. Lyſias. Malè ſcribitur Anthonius & ab Ἄνθος deducitur à quibuſdam, ac ſi idem ſonaret quod *Florens, Florentius, Thales, Euthalius.* Utinamque hoc non excidiſſet Camdeno, vel quicunque fuit is qui Relliquias ejus publicavit: ubi additur, quoſdam derivare hoc nomen ab *Antone* ſocio Herculis, ut eſt apud Gellium.

Antonius Marcus, Orator Triumviri Antonii avus, de quo Tullius *in Bruto*: *Omnia veniebant Antonio in mentem, eaque ſuo quæque loco, ubi plurimum proficere, & valere poſſent. Ut ab imperatore equites, pedites, levis armatura, ſic ab illo in maximè opportunis orationis partibus collocabantur. Erat ei memoria ſumma, nulla meditationis ſuſpicio, imparatus ſemper aggredi ad dicendum videbatur, ſed ita erat paratus, ut Judices, illo dicente, nonnunquam viderentur non ſatis parati ad cavendum fuiſſe.* Interfectus fuit à Mariana factione, unà cum plurimis aliis clariſſimis civibus, quorum capita in roſtris pependere. Lucan. *lib.2.*

> *——Aut te præſage malorum*
> *Antoni, cujus laceri pendentia cani*
> *Ora ferens miles feſtæ rorantia menſæ*
> *Impoſuit.————*

Vide Val. Max. *lib.9. c.2.*

Antonius Marcus, Oratoris filius natu major, Cottæ conſulis & Cethegi favore in Senatu curationem rei frumentariæ totius oræ maritimæ, cum infinito imperio, ſub initia belli Piratici, nactus, Siciliam, & provincias omnes depopulatus eſt. Poſtremò Cretenſibus bellum inferens, ibi morbo interiit. Hunc Salluſtius ait perdundæ pecuniæ genitum, & vacuum à curis niſi inſtantibus.

Antonius Cajus, alter Oratoris filius, multos in Achaia ſpoliavit, nactus de exercitu Syllano equitum turmas. Græci autem eum adduxerunt in jus ad M. Lucullum Prætorem, qui jus inter peregrinos dicebat. Hunc Gellius, & Lentulus Cenſores, ſexennio, quòd hæc dicerentur, ſenatu moverunt, cauſaſque ſubſcripſerunt, quòd ſocios diripuerit, quòd judicium recuſaverit, quòd propter æris alieni magnitudinem prædia ſua mancipaverit. Hunc Cicero *in Verrinis* vocat, In exercitu Syllano prædonem, in introitu gladiatorem, in victoria quadrigarium. Nam inter eos fuit, qui juſſu Syllæ in Circenſibus, quos ipſe poſt victoriam fecit, quadrigas agitaverunt. Dictus fuit cognomento *Hybrida.*

Antonius Cajus, prioris filius, cum Cicerone Conſul fuit, eique maximè adverſus, quòd Catilinæ faveret, ſed collegæ conſilio ac induſtriâ delinitus, acceptâ Macedoniâ provinciâ, pro Rep. ſe ſtaturum recepit, idque præſtitit. Re autem apud Dardanos malè geſtâ in urbem reverſus, à M. Lælio accuſatus, damnatus eſt, & in exilium actus.

M. Antonius Triumvir, Marci Antonii Oratoris filii filius, & Lucii frater, cauſa & fax totius belli Civilis fuit. Cùm enim Tribunus eſſet, clam ex urbe ad Cæſarem in Galliam profugit. Mutinam, Bruti provinciam invadentem, hortante Cicerone, Senatus hoſtem judicavit. Superatus ab Hirtio & Panſâ Coſſ. ac Cæſare puero, mox Triumviratus fœdere inter eum, & Lepidum & Octavium inito, Brutum & Caſſium in Macedonia apud Philippos ſuperavit. Quo bello confecto, Auguſtus valetudinis causâ Romam rediit. Antonius autem in Græciam, Aſiamque profectus, honore quaquaverſus ingenti exceptus eſt. Quum illi Oriens, Auguſto Occidens, Lepido Italia obtigiſſet, multos per Orientem Reges ac Tetrarchos debellavit. Inter quos Antigonum Judæorum Regem ſecuri percuſſit, quod antea Regum nulli contigit. Captus amore Cleopatræ, multa ipſius gratiâ nefanda perpetravit, quod Romanis in infamiam maximè ceſſit. Virg. *Æn.8.*

> *Hinc ope Barbaricâ, variiſque Antonius armis*
> *Victor, ab Auroræ populis, & litore Rubro*
> *Ægyptum, viresque Orientis, & ultima ſecum*
> *Bactra vehit, ſequiturque (nefas) Ægyptia conjux.*

Quod ait *nefas*, videtur eſſe ſtomachus poetæ indignantis Ægyptiam conjugem Romano civi nupſiſſe; ut etiam Ovid. *Met. 15.*

> *Romanique ducis conjux Ægyptia.————*

Planius Horatius. *Epod.9.*

> *Ut nuper, actus cùm freto Neptunius*
> *Dux fugit uſtis navibus,*
> *Minatus urbi vincla, quæ detraxerat*
> *Servis amicus perfidis.*
> *Romanus (eheu poſteri negabitis)*
> *Emancipatus fœminæ,*

Fert Vallum, & arma miles, & ſpadonibus
Emancipatus fœmina.
Interque ſigna turpe militaria
Sol aſpicit Conopeum.

Fulviam uxorem initio Triumviratus repudiavit, ac Octaviam Auguſti ſororem duxit; Utramque poſtremò ob Cleopatram contempſit; quæ cauſa fuit inter eum & Octavium diſſenſionis. Quocum poſtremo ad Actium navali prælio congrediens, ſuperatus eſt, Alexandriamque confugiens, atque ibidem ab eodem obſeſſus, gladio ſponte incubuit, anno ætatis 56. Vitam ejus ſcripſit Plutarchus, eumque vivis coloribus depinxit Cicero *in Philippica ſecunda*, quæ res poſtea mortis ejus cauſa fuit. Juvenalis *de Cicerone*:

O fortunatam natam, me Conſule, Romam.
Antoni gladios potuit contemnere, ſi ſic
Omnia dixiſſet. Ridenda poemata malo,
Quàm te conſpicuæ Divina Philippica famæ,
Volveris à prima quæ proxima.

Julus Antonius, Antonii Triumviri filius, ad quem Horatii *Oda 2. libri 4.* Conſul erat cum Paulo Fabio Maximo, ad quem *ejusdem libri Oda prima.* Huic Julo cognomen Africanus. De eodem Seneca *lib de brevitate vitæ*; *Filia, & tot nobiles juvenes, adulterio velut ſacramento adacti, infractam ætatem* (Auguſti ſcilicet) *territabant, poſtquam & iterum timenda cum Antonio mulier.* Apparet enim hunc Julum aliquod ſcelus (cui proximus ab adulterio gradus eſt) cum filia in Auguſtum concepiſſe: uti olim cum Cleopatra ejus pater. Hunc juſſu Auguſti occiſum prodidere Dio, & Tacitus. Velleius ſuâ manu cecidiſſe cum dat intelligi. Præceſſit autem juſſus Auguſti, quem ille exſecutus ſuâ manu. Lipſius *ad Taciti Annalium lib.* 1.

Lucius Antonius, Triumviri frater, apud Peluſium ab Octavio fame obſeſſus, in deditionem cum 300. aliis venit: quibus, ut ait Livii Epitomator, Octavius ipſe pepercit; ut verò Tranquillus, omnes ad aram Cæſaris necari crudeliter juſſit. Hic patroni laudem plurimùm affectavit, & à M. Tullio irridetur *Philip.6.* quòd ſe à 35. tribubus adoptandum, & inſcribendum ſtatuæ patronum curaverit.

Antonius Felix, Claudii Libertus, Judææ Procurator, Druſillâ Cleopatræ & Antonii nepte in matrimonium acceptâ. Tacit. *Hiſt.V.9.*

Antonius Flamma, ſub Veſpaſiano Cyrenenſibus damnatus lege repetundarum & exilio ob ſævitiam. Tacit. *Hiſt.IV.45.*

Antonius Julianus, Romæ Rhetor fuit, perquam honeſti, atque humani ingenii, doctrinâ quoque utiliore iſtâ, ac delectabili, veterum elegantiarum curâ & memoriâ multâ.

Antonius, prænomine *Lucius* multâ claritudine generis, ſed improſperâ. Nam patre ejus *Julo Antonio* ob adulterium *Juliæ* morte punito, hunc admodum adoleſcentulum ſororis Octaviæ nepotem ſepoſuit Auguſtus, in civitatem Maſſilienſem, ubi ſpecie ſtudiorum nomen exſilii tegeretur. Obiit Cornelio Coſſo, Aſinio Agrippâ Coſſ. Tunc habitus tamen ſupremus honor, oſſaque tumulo Octaviorum inlata per decretum Senatûs. Tacitus IV.44.

Antonius Muſa, medicus Auguſti Cæſaris. Plin. 29. 1.

Antonius Naſo, tribunus Prætorianarum cohortium, à Galba exauctoratus.

Antonius Primus, tempore Neronis falſi, ob ſubditum Domitio Balbo teſtam. damnatus, ſenatu motus eſt: poſtea recuperato ordine, acerrima fax Veſpaſiano, ad civile bellum.

Antonius Taurus, tribunus in Prætorio, à Galba exauctoratus.

Antonius Luſit. vulgò *S. Antonio di Padova*, Franciſcanus, vixit, ſec. 13. Obiit An. C. 1231, à Gregor. 9. Sanctis aſſociatus, anno demum poſt ejus mortem. Hunc nautæ, in mari periclitantes, quomodo ridiculâ ſuperſtitione ligare ſoleant, Vide apud P. de Valle, Itiner. *tomo* 4.

Antonius Borbonius, fil. Caroli 1. Ducis Vindocinenſis, à Ludov. 9. qui *Sanctus* dicitur, in rectâ linea deſcendens, uxorem duxit, Viraginem illuſtriſſimam, Johannam Albretanam, filiam Henrici Albretani, Navarræ R. An. C. 1548. quo mortuo Rex Navarræ factus, An. 1555. primùm inter purioris religionis vindices, cum fratre Ludov. Principe Condæo, Reformatorum fortiſſimo hyperaſpiſtâ, dein promiſſo Sardiniæ regno deluſus, inter hoſtes, Rothomago ſecundâ vice obſeſſo, globi ictu occiſus eſt. A.C. 1562. Pater Henrici 4. Gall. R. cui res geſtæ *Magni* nomen pepererunt. Thuan. *l.* 28. 29. &c. Dupleix, Mezer.

Antonius, Prior de Crato, & Magiſter Equitum Rhodienſium, Ludovici, Eduardi fratris, Luſitani, fil. naturalis, poſt mortem Henrici Regis, quæ an. 1578. contigit, à populo Rex electus eſt: ſed à Philippi 2. ducibus victus, patriâque extorris aliorum Principum ope aliquandiu fruſtra imploratâ, tandem Eliſabethæ Angl. Reginæ auxiliis ſubnixus voto potiturus videbatur: verùm dum miles, capto jam Olyſſiponæ ſuburbio, prædâ expletus, non pugnam, ſed domum cogitat, eo iterum excidit; ſæpe poſtea ingeminans, quamvis in ſpem potiundi Paradiſi veniret, nunquam Anglorum ope id tentaturum. Obiit exul, veneno, ut creditur, extinctus, An. 1595. familiâ ejus variis in locis, ut Hollandia, ubi Emanuel fil. ex Naſſovia familia uxorem duxit, &c. diſperſâ. Vid. Thuan. *Hiſt. l.* 96. Brev. Reid. *an. l.* 8. Lætum Compend. *Hiſtor. Univ. pag.* 454.

Antonius, Dux Brabantiæ, fil. Philippi, Burgundiæ D. Item Dux Lotharingiæ, ſub Franc. 1. celebris. Mezeray.

D. Antonius, Ægyptius, Monachis Chriſtianorum initium dedit, licet non ante omnes Monachos fuerit. Primus enim mirè omnium ſtudia ad eam vitam imitandam incitavit, Monachorumque dogma inſtituit, ſicuti mox D. Baſilius in Græcia fecit, & Hilarion in Syria. Polydor. Vergil. *de Invent. rerum* 7. 2. Hieronymus verò Paulo Thebæo id tribuit, qui tempore Decianæ perſecutionis, affinis inſidiis petitus, ad montium deſerta confugit, ibique, neceſſitate in voluntatem verſâ, 90. fere annos in orationibus duxit, palmâ in veſtem cibumque contentus, *in vita Pauli Eremitæ.* Hunc ſequutus Antonius, & ipſe an. 90. in ſolitudine exegit: quod unum tum perſecutionis effugium erat. Ei panis eſcæ fuit, & aqua potui; ſemel in die, idque ſub occaſum ſolis, tenui cibo reficiebatur. Hujus ſanctitas ita celebris fuit, ut Helena, Conſtantini Imp. mater, ſe & filium ſuum per literas illi commendarit. Obiit in eremo an. natus 105. A.D. 301. Tribuuntur illi 7. Epiſtolæ, Bibliothecæ Patrum inſertæ. Hieron. *Chron. & Catal.*

Antonius, cognom. *Caulaus* Patr. Conſtantinopol. Obiit Anno C. 890. Item, Antonius cogn. *Studites*, eandem dignitatem obtinuit, An. C. 975. eâque ſponte ſe anno vix exacto abdicavit. Obiit An. C. 981. Item tertius, itidem Patr. Conſt. cui à Latinis Angelus Corarius oppoſitus eſt. Onuphr. Genebr. *Chron.* Anno C. 1398.

Antonius de Beck, Epiſc. Anglus, à Clem. 5. titulum Patriarchæ Conſtantinop. nactus. Spond. A. C. 1305.

S. Antonius, Ordo, à Gaſtone quodam, nobili Delphinate, Anno C. 1095. inſtitutus, in ſolatium eorum, qui igne ſacro afflicti. Inſigne ejus litera *T.* eſt. Item, Ordo militaris, in Abaſſinia, de quo librum edidit Joh. Balthaſar Abyſſinus, Eques.

Antonius, auctor vitæ Simonis Stylitæ.

Antonius Bonfinius, Hiſtoricus & Philoſophus, ſeculo 15. Matthiæ Corvino gratus, cujus impulſu hiſtoriæ Hungaricæ incubuit.

Antonius Caraffa, Cardin. Biblior. Græco-Latinor. editionem accuravit, autorque Baronio fuit, ut Annales meditaretur. Obiit An. C. 1591.

Antonius Cartularius, vitas Philoſophorum, Laërtium imitatus, ſcripſit. Voſſ. *Hiſt. Lat. l. 3. c. 9.*

Antonius Caſtor, in ſimplicium notitiâ, verſatiſſimus, centenarius obiit. Plin. *lib. 25. c. 2.*

Antonius Chandæus, Baro de *Sadaël*, antiquâ nobilitate in Seguſianis ortus, Chabotis, domo maternâ, & Matiſconenſis agri caſtello, in confinio Galliæ & Sabaudiæ ſito, ex illuſtri & antiquâ Chandæorum gente. Henrici Navarræ R. qui poſtmodum Galliæ regno feliciter potitus eſt, præceptor, Genevæ ex febre hectica, an. æt. 57. à N.C. 1591. cùm ſcribendo & docendo totos 36. an. inſumſiſſet, obiit. Theologus inſignis. Opera ejus uno vol. in fol. prodierunt Genevæ, An. 1614. in quibus genus dicendi lene ac ſimplex, ſine illecebris, ſine fuco, nec tamen ſine facundia, ſine arte, ut rerum utilitas ac doctrina, cum eloquii ſplendore certaret; nec brevitas obſcuritatem, nec prolixitas tædium pareret. Melch. Adami *in vitis Theolog.* Hunc ſatum velut ipſius Dei manu excultumque, ſcribit Lectius *in vita ejus.* Primò *Zamariel*, dein *Sadael* dici voluit. Buchole.

Antonius Cornazanus, Poëta Hiſtoricus, Placentinus. Leand. *deſcript. Ital.*

Antonius Corrigia, Venetus, aliàs *Tilianus*, celeberrimus ſeculo exacto pictor.

Antonius Diogenes, memorabilia Thules ſcripſit 24. libris. Photius *Biblioth. n.* 166.

Antonius de Dominis, Archiep. Spalatenſis, Vir eruditus, Anno C. 1600. Eccleſiam Rom. *imitatus*, ut ajebat, *ſolo Jeſu Chriſti nomine*, deſeruit, & in Anglia, quò ſe receperat, *Libros de Repub. Chriſt.* conſcripſit, quibus Becanus & Eudæmon Jeſuitæ ſe oppoſuere. Sed poſtmodum à Gregorio 15. olim condiſcipulo, ſpe ingentium promiſſorum, Romam evocatus, & à Succeſſore ejus Urbano 8. in carcerem S. Angeli detruſus, ibi non ſine veneni ſuſpicione, anno 1624. animam efflavit. Cadaver poſt mortem, cum ſcriptis ejus combuſtum eſt. Jac. Revius *in Urbano* 8. A. Rivetus *in Jeſuita vapulante* 15. S. 16.

Antonius Faber, Eques, Baro de Peroges &c. primarius Præſes Senatus Sabaudici. Sebuſianus gente, fil. Philiberti, ſub Antonio Manutio Taurini ſtudiis vacavit; ſummis exin à Principe muneribus admotus. Scripſit *Conjecturarum lib. XX. De erroribus Pragmaticorum & interpretum Juris Civ. tom.* 4. Obiit An. 1624. ætatis 67.

Antonius Fr. Doni, de Muſica librum edidit.

Antonius Galatheus, Medicus & Poëta, de quo vide Voſſ. *Hiſtor. Lat. lib. 3. c. 8.*

Antonius Geraldinus, nomine Ferdinandi & Iſabellæ, coram Innoc. 8. peroravit. Scripſit quædam verſu. Idem *ibid.*

Antonius Godeau, Epiſc. Graſſæ primùm, dein Vincii Druidensi patriâ. Eruditione illuſtris, ex primis Academiæ Gallicæ auctoribus. Scripſit Poëmata Chriſtiana, carmen de S. Paulo, Hiſtoriam Eccl. &c. Pſalmos Davidicos quoque Gall. carmine expreſſit. Obiit haud pridem.

Antonius de Govea, Luſitanus. Philoſophus & Philologus inſignis, obiit 1565.

Antonius Herrera, novi Orbis deſcriptor.

Antonius de Leva, unus ex Ducibus Caroli 5.

Antonius le Maiſtre, Pariſienſis, Orator & Advocatus inſignis. Scripſit varias cauſas publicè à ſe dictas: *Plaidoyers*. Obiit Anno 1658.

Antonius Manetti, Florent. Philoſophus & Mathematicus, variis ſcriptis celebris. Pocciant. *de Script. Flor.*

Antonius Muſa. Medicus Auguſti, Plin. *l.* 29. *c.* 1. & 30. *c.* 13.

Antonius Nebriſſenſis, inſignis in omnivaria ſcientia, plurima ſcripſit. Obiit An. 1544. Vaſſeus *Chron.*

Antonius Panormitanus, ob eruditionem plurimis Principibus gratus, P. Jov. *in Elogiis.*

Antonius Poſſevinus, à Gregorio 13. in Poloniam & Moſcoviam miſſus, eruditione inclytus, obiit Mantuæ, An. C. 1611.

Antonius Sarcialupi, Muſicus Florentinus, ſtatuam meruit. Voſſ. *de Mathem.* c. 60. §. 14.

Antonius Tudertinus, ex urbe Todi, olim *Tuder*, in Umbria, oriundus. in omni ſcientia verſatiſſimus, Eraſmo ſæpius laudatus. Leand. *deſcript. Ital.* &c.

Antor, Centauri cujuſdam nomen apud Val. Flac. *lib.* 1.

——*Ardenti peragit Clanis Antora quercu.*

Lege *Actor*, & *Actora*.

Antorides, pictor, Ariſtippi, filii Ariſtidis Thebani, diſcipulus. Plin. 35. 10.

Antricum, op. Gall. Narbon. Normanniæ finitimum, vulgò *Chartes*.

Antrim, caſtrum Hiberniæ, in Ultonia prov. & Comitatus cognom. caput. Prope lacum *Neaugh*.

Antrimenſis Comit. vulgò *Countye Antrym* Angl. prov. Hiberniæ in Ultonia. Terminaturà ſeptentr. mari Deucaledonio, ab Or. mari Scotico, à Merid. Comitatu Dunenſi & ab Occid. Comitatibus Colranenſi & Tyronenſi. Ejus primaria, Rupes Ferguſii.

Antronia, urbs in Meſſenia Peloponneſi regione, ab *antris*, è quibus molares lapides exciduntur, appellata. Straboni *Antron* dicitur, itemque Stephano, qui Theſſaliæ urbem eſſe ſcribit. Ab hâc *Antronii aſini* dicti, de magnis corpore, & ſtolidis mente. Heſych. Ἄντρων, πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν Ἀντρώνιος ὄνος. Ita enim legendus ille locus, ubi vulgò malè diviſim, & ἴγνος pro ὄνος legi ſolet. Ego potius *Antronios aſinos* à lapidibus molaribus dictos putem, quos ὄνας Græci vocant. Item *Antronis aſinus*, caſtellum in Phthioticâ plagâ, cujus mem. Strabo *lib.* 9.

Antros, inſula in æſtu Garumnæ fluvii ex Pyrenæo monte delapſi. Vide Melam 3. 1. *editionis Voſſianæ*. Vulgò *Cordouan*: parva, ſeu veriùs ſcopulus, inter Syrtes. Ubi Pharum ſuperbam ædificavit Henricus M. quam pòſt injuriâ temporis collabentem reparavit magnificentiſſimè, Ludov. XIV. Vulgò *La Tour de Cordouan*.

Antrum, vulgò *S. Hermeland*, Inſ. Gall. Celt. ad Ligerim fluv. Al. *Antrium*, *Aendre*.

Antrum Hecates, opp. Samothraciæ fuit. Vid. *Zerynthus*.

Antrum Sibyllæ, vulgò *Grotta Della Sibilla*, locus celebratiſſ. Campaniæ. ubi Sibylla Cumana habitavit, in antro, intra duriſſimum ſaxum interius mirè excavato, apud Avernum lacum, inter Bajas, Cumas & Puteolos, ad 2. & 3. m. p.

Antuates, pop. circa Rhodanum, finitimi Allobrogibus & Genevæ. Vide *Nantuates*. Ita enim legendum videtur. Hodie prov. eſt Sabaudiæ, cum tit. Duc. Comprehendit Balliviatus *de Ternier & Gaillard*, cum terris S. Victoris, & Capituli. Vulgò *le Chablais*. Lacum Genevenſem ad Sept. Velaunos ad Ort. tractum Fuſcinienſem ad Mer. ditionem Gen. ad Occ. habet. Nantuatum & Veragrorum olim ſedes. Hanc regionem Conradus Salicus Imp. Humberto 1. conceſſit, in præmium opis contra Odonem 2. Com. Campaniæ, qui ipſi de regno Burgundiæ controverſiam moverat, præſtitæ. Evangelii lucem præterito ſec. ſenſit, ſed ad breve tempus. Guicheno, *Hiſt. Saband.*

Anturnacum, op. Germ. infer. ad Rhenum. Anton. vulgò *Andernach*. long. 28.00. lat. 50.25.

Anturnacum, Vid. *Antennacum & Antonnacum*.

AntVerpia, olim *Atuatum*, & *Atuacutum*, nobile Brabantiæ opidum. Sedes Epiſc. & caput Marchionatus Imperii, in ripa Scaldis fluv. Europæ nationibus maximè frequentatum. Sumptuoſis tam privatis, quàm publicis nitet ædificiis. Auguſtiſſimo D. Virginis templo, cum turri ex candido lapide altiſſimâ: Civicâ, Hanſeaticâ, Anglicâ, ac Portugallenſium Domo: Monaſterio Præmonſtratenſium; monumentoque Iſabellæ Caroli Ducis Burgundionum nobilis. An. Dom. 1567. die 3. Novemb. Antwerpiæ mœnia à Cronemburgio uſque ad Cæſaream portam divulſa, ſoloque æquata fuere, & arx (vulgò *Citadel*) vallo cincta, foſſâ & aquâ circumdata, quinque propugnaculis ex vivo ſaxo munita conſtructa eſt: habens in circumferentia inter propugnacula ſupernè eminentes decem & tres formas planas ad hoſtium inſultus propellendos fortiſſimas. Intus latè patentem aream percommodè claudunt ædes præſidiariis militibus aptæ. In areæ medio tunc ſtatua ænea deaurata, maximis ſumptibus fuſa, Ferdinando Toletano, Albæ Duci olim in Flandria, Regis Hiſpani præfecto poſita, paulo pòſt deturbata, & comminuta eſt. Arx illa diruta & everſa eſt, denuo autem procurante Alexandro Duce Parmenſi inſtaurata, & adhuc erecta permanet. Gallicè *Anvers*, *Antorff* Germanis; *Anveres* Hiſpanicè, & *Anverſa* Italis dicitur. long. 25.41. lat. 51.16. Sub dominio Hiſp. deficit in dies, ex quo Amſtelodamum crevit in tantam opum abundantiam.

Antylla, ſeu *Anthylla*, urbs erat Ægypti, apud Alexandr. Cujus vectigal à Regibus Perſarum, Uxoribus in cinctuum impenſas dabatur.

Antyrius, Alexandri Magni Dux egregius, qui à ſui domini obitu, cum militum ſtrenuorum agmine, qui ipſum Regem elegerant, inſtructâ claſſe ex Scythia ſolvens, ad avitas Herulorum terras navigavit, eaſque armis occupavit, circa 350. annum ante Chriſtum natum: navis principis vela capite bovino aut equi Alexandri, Græcè βουκέφαλος dicti, ornaverat: unde in hodiernum diem Duces Megapolenſes (qui ab Herulis ſunt oriundi) pro inſigniis habent caput bovinum. Metel.

Anubingara, Taprobanæ urbs. Ptolemæus.

Anubis, Ægyptiacus canis, in cujus formâ colebatur Mercurius, Cynopoli inprimis. Strab. *lib.* 17. Virg. Æn. 8.

Omnigenumque Deûm monſtra, & latrator Anubis.

Propert. *lib.* 3 *eleg.* 11.

Auſa Jovi noſtro latrantem opponere Anubim.

Bene *latratorem*, & *latrantem* dixerunt, nam colebatur hic Deus canino capite, quod ſcribit Plut. *de Iſ. & Oſir.* Euſeb. *de Præp. Evang.* 2. 1. Tertull. Apologet. *c.* 6. & 15. Arnob *lib.* 7. Cyprianus *ad Demetrianum*. Minutius Felix, &c. Rationes hujus formæ vide apud illos, Plut. inprimis & Euſeb. Eundem hunc fuiſſe cum Cynocephalo, cui caninum caput, certum eſt. Sunt & qui putent verè hunc Mercurium fuiſſe. Servius. *Quia canino capite fingitur, hunc volunt eſſe Mercurium, ideò quia nihil eſt cane ſagacius.* Juvant verba iſta Apuleii: *Ille ſuperûm commentor, & inferûm, nunc atrâ, nunc aureâ facie ſublimis, attollens canis cervices arduus Anubis, lævâ caduceum ferens, dextrâ palmam virentem quatiens.* Strabo *lib.* 9. Plutarchus etiam, ubi ſupra, ait Anubin vocatum *Hermanubin*. Hermes autem Mercurius eſt. Ovid. *Met.* 9.

Inachis ante torum, pompâ comitata ſuorum,
Aut ſtetit, aut viſa eſt, inerant lunaria fronti
Cornua, cum ſpicis nitido flaventibus auro,
Et regale decus; cum qua latrator Anubis,
Sanctaque Bubaſtis, variiſque coloribus Apis
Quique premit vocem, digitoque ſilentia ſuadet;
Siſtraque erant, nunquamque ſatis quæſitus Oſiris,
Plenaque ſomniferi ſerpens peregrina veneni.

Lucanus *lib.* 8.

Nos in templa tuam Romana accepimus Iſin,
Semicaneſque Deos, & ſiſtra moventia luctum.

Juvenalis *Sat.* 6.

Ergò hic præcipuum, ſummumque meretur honorem,
Qui grege linigero circumdatus, & grege calvo
Plangentis populi currit deriſor Anubis.

Vide etiam Virgil. *lib.* 8. Diodorus Siculus ait, Anubin patrem Oſirim ad bella ſecutum geſtaſſe canis inſigne in clypeo: Alii adjuviſſe Iſidem in Oſiridis corpore inveſtigando. Hujus cultum, apud Zonæ torridæ incolas, perverſiſſimos idololatras, hodieque vigere, refert αὐτόπτης. P. de Valle, *Itiner. tom.* 4. ubi harum gentium miſeram ſuperſtitionem, à Vett. Ægyptiis mutuatam, accuratiſſimè deſcripſit.

Anuchtha, Suſianæ urbs. Ptolem.

Anulinus Conſul Rom. Sabini 2. Collega. Horum tempore Antoninus Caracalla Alexandriæ cùm eſſet, Alexandrinam juventutem convocavit, eamque paſſim omnem, militibus ſigno dato, interemit. Herod. *lib.* 4.

Anulus, Mauritaniæ fluvius.

Anurogrammi, Taprobanæ populi. Ptol.

Anus, locus Samariæ, à Neapoli 10. m. p. Hieroſolymam verſus occurrens.

Anuſcana, urbs Etruriæ in Hirpinis. Vide *Nuſcum*.

Anxa, op. Italiæ in orâ Salentinorum, olim Gallipolis. Plin. 3. 11. Hodie etiam *Gallipoli* dicitur. long. 42.12. lat. 39.58. Permunitum, cum portu, in regno Neap. & prov. Hydruntina. Jacet in ſcopulo, à mari quaſi ſejuncto. Alii negant Gallipolim Anxam fuiſſe dictam. Leand. Vid. *Callipolis*.

Anxantini, Pelignorum populi. Strabo.

Anxanum, Ferentanorum in Aprutio Italiæ opidum. Ptolemæus, Ἄγξανον, Ἀνξανον, Φρεντανῶν μεσόγειοι πόλεις. Hodiè *Lanciano*, ſive *Lanzano*. Populi *Anxani*, Plin. 3. 12. lege *Anxanenſes*. longit. 38.55. lat. 42.27. Deficit in dies.

Faucibus effundens ſupera ad convexa ferebat.
Unde locum Graii dixerunt nomine Avernum.

Hauſit ex Lucretio ſuo. Sic enim ille *lib.* 6.

Principio quod Averna vocantur, nomen id ab re
Impoſitum eſt, quia ſunt avibus contraria cunctis.

Similis planè deſcriptio eſt, apud Petronium Arbitrum *in Satyrico*:

Eſt locus exciſo penitus demerſus hiatu,
Parthenopen inter, magnaq; Dicarchidos arva
Cocytâ perfuſus aquâ, nam ſpiritus extra
Qui furit effuſus funeſto ſpargitur æſtu.
Non hæc autumno tellus viret, aut alit herbas
Ceſpite lætus ager: non verno perſona cantu
Mollia diſcordi ſtrepitu virgulta loquuntur:
Sed Chaos & nigro ſqualentia pumice ſaxa
Gaudent, ferali circumtumulata cupreſſo.

Nominis notationem tetigit Claudianus *lib.* 2. *de Raptu Proſerp.*

Tunc & peſtiferi pacatum limen Averni
Innocuæ tranſiſtis aves.

Aornus palus, in Iberia, propter quam Tarteſſon collocat. Vid. Schol. in Ariſtoph. Ranas. Act. 11. ſc. 11.

Aorſi, populi Sarmatiæ, Tanaim fluv. accolentes, Horum regio *Severia* hodie dicitur, ſub Moſchis. Eorum meminere Strabo & Ptolemæus. Al. pop. Aſiæ, in Scythia, intra Imaum, verſus mare Caſpium & oſtia Jaxartis fluv.

Aorus, Cretæ civitas. Steph.

Aoti, pop. in finibus Thraciæ, Getis finitimi, non procul ab Iſtro. Plinius.

Aous, fluv. in eâ parte Macedoniæ, quæ mari Adriatico adjacet, non procul ab Apolloniâ in mare illabens, *Vajuſſa* hodie. *Lous* Ptolemæo. *Æas* Straboni ac Melæ dici videtur.

Aous, fluv. qui Laurembergio *Alus*, Appiano *Alorus*, Plutarcho *Anius*, Stymphaliam & Elymiotas percurrit. Philippi, Maced. R. clade celebris, hodie *Poloma*. Brietius.

A P.

Apaci, pop. Americæ Sept. in parte Bor. regionis novi Mexici. Sunt longè lateque diffuſi: dividunturque ab Hiſp. in 4. nationes, nempe *Apaches de Perillo*, verſus Merid. *Apaches de Xila. Apaches de Navajo*, ad Septentr. *Apaches Vaqueros*, ad Orientem.

Apadna, Meſopotamiæ urbs. Lib. Notit.

Apadnas, locus in Iſauriâ. Procopius *lib.* 5.

Apas, pop. in Æthiopiâ ſub Ægypto. Ptol.

Apaſus, urbs Troadis, quæ & *Paſus* dicitur. Steph.

Apafi Michaël, hodiernus Tranſylvaniæ Princeps, fortis, prudens, pius. Wendelini, Theologi haud pridem Anhaltini, compendium Theol. in patrium ſermonem tranſtulit. In Hungaros, ob religionem exules, benignus.

Apaitæ, Aſiæ minoris populi. Strabo. Quondam Cercitæ, & Cercetici dicti.

Apalache, Floridæ in America regio, 6. provincias fertilitate inſignes continens. Hujus incolæ à Gallorum colonia, Ribaldo duce, Caroli 9. auſpiciis, illuc deducta, Chriſtianiſmi cognitionem aliquam acceperunt. Linſchot. *deſcr. America*, *c.* 1. Hiſtor. Antillarum, *l.* 2. *c.* 8. V. *Apalatani*.

Apalatani, mons, in Florida, reg. Amer. Sept. Ibi quoque pop. *Apalatci*, in mediterr. Europæis etiam *Apalachites* dicti, valde potentes; Quibus proprius Rex, cui 6. amplæ ſubſunt prov. Nempe, *Bemarim*, ubi urbs *Melilot*, regni caput; *Amana* & *Matique*, in planitie, & 3. aliæ, *Schama*, *Meraco*, intra montes, & *Aqualaque*, juxta lacum *Theomi*, verſus Septentr. Ibi Rex Chriſtianus à paucis annis, & quædam Coloniæ Anglorum, quæ ex Virginia illuc penetrarunt, teſte Briſtokio Angl.

Apama, Artaxerxis fil. Pharnabazi, Joniæ & Lydiæ ſatrapæ, uxor.

Apama, Antiochi Seleucidæ filia. Pauſanias.

Apame, Nicomedis mater, uxor Pruſiæ, Bithyniæ R. à qua urbi *Apamea* nomen.

Apamena, Syriæ regio. Ptolemæus.

Apameſta, opidum Magnæ Græciæ. Populi *Apameſtini*. Plin. 3. 11.

Apamia, vel *Apamea*, Phrygiæ urbs, ad Marſyæ fluv. oſtia, *Cibotos* olim appellata. Græcè autem κιβωτὸς eſt *arca*, quâ voce utuntur tum author epiſtolæ ad Hebræos, *cap.* 11. tum B. Petrus *ep.* 1. *cap.* 3. ubi de arcâ Noe; quam Flav. Joſephus λάρνακα vocat, *Ant.* 1. 4. Strabo, Ἀπάμεια, ἡ Κιβωτὸς λεγομένη. Ptolemæus, Ἀπάμεια Κιβωτός. Plin. 5. 29. *Tertius Apameam vadit, ante appellatam Celænas, deinde Ciboton.* Claudebatur enim in arcæ modum, à tribus fluviis illam ambientibus. Plinius ubi ſupra: *Sita eſt in radice montis Signia, circumfuſa Marſyâ, Obrimâ, Orgâ fluminibus in Mæandrum cadentibus.* Nunc à paucis inhabitata. long. 59. 50. lat. 39. 50. Eſt & *Apamea* Bithyniæ op. à Nicomede Pruſiæ regis filio, de matris *Apames* nomine ſic dictum, poſtea *Myrlea*, à *Myrlo* Colophoniorum duce appellata, urbs parva & malè culta, long. 56. 50. lat. 49. 56. Item urbs Mediæ, in illius & Parthiæ confin. *Miana*, teſte Moletio. Item alia in Meſopotamiâ, apud Euphratem fluv. ex adverſo Zeugmatis. long. 79. 50. lat. 49. 56. Altera ad Tigrim in eâdem provinciâ, ubi is in 2. alveos dividitur, ſupra Seleuciam ad 125. m. p. Alia in Perſide. Denique urbs Syriæ archiep. olim clara ad Orontem fluv. inter Antiochiam, & Emeſam ad 65. m. p. à Lariſſâ 15. *Hamous*, teſte Bellonio, *Hama* Leunclavio, *Aman* aliis, à Seleuco Nicanore rege condita, ac de ſororis, alii, de uxoris nomine dicta. Hanc Thomas Epiſc. dexteritate ſuâ, Anno 543. ab armis Coſrois, Perſarum R. qui adventabat Antiochiam devaſtaturus, liberavit. A Rege enim ad ſpectacula invitatus, proceſſit, quò animum ejus modis omnibus mitigaret, & placatum redderet: Interrogatusque ab eo, an expeteret ipſum in urbe ſua videre; ipſe qui ſciebat, prudentiæ partem eſſe, etiam apud ferociſſimos homines, veritatem cum magnanimitate & modeſtia dicere, reſpondit: *Se nequaquam id cupere.* Quod reſponſum miratus tyrannus, Apameenſibus pacem dedit. Expugnata ſub Juſtino Min. Anno 569. cui cum Coſroë & filio hujus Hormiſda res fuit. Vid. Evagr. *lib.* 4. *cap.* 24. 25. & *lib.* 5. *cap.* 7. 10. P. Diac. *lib.* 10. Item Plin. *lib.* 5. Strab. *lib.* 6. & 11. Regio *Apamena*. Dionyſ. *verſ.* 918.

Αὐτὰρ ἐνὶ μέσσῃσιν Ἀπαμείης πτολίεθρον
Τὸν δὲ πρὸς ἀντολίην κυματούμενος ὑγρὸς Ὀρόντης.

long. 70. 00. lat. 34. 45. Notandum hic, urbes hujus nominis fere quotquot ſunt, aquis pariter circumfundi. Ammianus Marcellinus, de Apameâ Meſenes. Urbs eſt, quam Tigridis aquæ ambiunt. Steph. Ἀπάμεια ἐστὶ καὶ ἄλλη ἐν τῇ Μεσηνῶν γῇ τῷ Τίγρητι περιεχομένη. Et Plinius, *Tigris circumdatur huic.* Idem de Apamia Phrygiæ, *Sita eſt in radice montis Signia, circumfuſa Marſyâ.* Stephanus, de Apamia Syriæ, Ἐκλήθη δὲ Χεῤῥόνησος διὰ τὴν περιοχὴν τῶν ὑδάτων. Itaque veriſſimum puto, quod obſervat Vir Maximus, *Apamia* vocem eſſe Syram, quamvis illius originem non videatur planè aſſecutus fuiſſe, quæ tota latet in Jonæ verbis, *cap.* 2. *verſ.* 4. אפפוני מים *aphaphuni majim*, hoc eſt, *circumdederunt me aqua.* Bochartus.

Apamia, vulgò *Pamiers*, urbs Galliæ, in Occitania. Hîc circa A. C. 1207. Colloquium inſtitutum inter Albigenſium Doctores, & Didacum Epiſcopum Oxon. Dominicum Mon. Abbatemque Ciſtertienſem, ab Innocentio 3. miſſos, cùm eadem res prius Carmanii tentata fuiſſet. Sed cùm Albigenſes de ſententia cedere nollent, crucem in eos ſumi juſſit Pontifex, pares indulgentias ac contra Turcas largitus. Ita Dominico incentore, Simone verò Monfortio duce, bellum atrox, Anno 1209. Vid. Papyr. Maſſon. *Hiſt. Gall. lib.* 3. P. Æmyl. *lib.* 6. Propter hujuſdem urbis Epiſcopum, ob inſolentiam carceri incluſum, excommunicatus Philippus Pulcher Gall. R. à Bonifacio 8. primò huic generosè per literas reſpondit, dein Synodo Pariſiis convocatâ illum condemnavit, tandem per Vilhelmum Nogaretum Ananiæ cepit. A. C. 1301. 1302. 1303. Vid. *Philippus R.* & *Bonif.* 8. Plura autem de *Apamea*, in *Appamia*.

Apanchomene, Ἀπαγχομένη, Diana apud Arcadas. Clemens *in Protreptico*.

Apanta, prov. Terræ firmæ, in America Meridion. inter lacum *de Parimé*, & fluv. Amazonum, ubi etiam *Apantes*, pop. ad ſiniſtram fluv. Amazonum ripam, ad Occid. prov. *Coropa*, Texeira.

Aparctias, ventus ab Arcto flans, hoc eſt, à Septentrione. Plin. 2. 4.

Aparia, prov. Peruviæ, in America Merid. prope fluv. Amazonum, ubi recipit Curarajum, ad Septentr. prov. Pacamorum. P. Texeira. Ei inſidet Canela prov. ad Occidentem.

Aparni, Scythiæ populi ex Nomadum gente, Hircanis, & eorum mari proximè adjacentes. Strabo *lib.* 11.

Aparthens, populi circa Mæotim. Plin. 6. 4.

Apaſiaca, gens Maſſagetarum. Steph. & Strabo.

Apaturia, Minerva ab Æthrâ ſic dicta, quæ per quietem ab eâ monita, ut Sphæro ſacrificaret, cùm in inſulam trajeciſſet, à Neptuno compreſſa, Palladis templum ibi erexit. Præterea que conſtituit, ut Trœzeniorum virgines zonas ante nuptias Apaturiæ Palladi conſecrarent. Item *Apaturia* Venus dicta. Nam cùm Gigantes quodam tempore vellent eam interimere, dicitur in latebris tam diu delituiſſe, donec Herculis auxilio ſigillatim omnes interfecit. Inde *Apaturum*, Veneris templum in Phanagoriâ. Steph. *ex Strabone*.

Apaturia, feſta Athenienſium; quam vocem rectè Budæus vertit, *Feſtum deceptionis*: quippe cui præbuit originem ἀπάτη, id eſt, *deceptio*. Nam cùm finium regundorum controverſiam, inter Athenienſes & Bœotos ortam, Reges Melanthius, & Xanthius certamine ſingulari dirimere ſtatuiſſent, Xanthius aſtu circumventus occubuit. His enim dimicantibus, quidam à tergo Xanthii nigrâ pelle capræ indutus apparuit: Tunc Thymœtas (Is enim tunc regno præfectus fuit) injuriam ſibi fieri queſtus, quòd ad ſingulare certamen Xanthius cum ſocio accederet

deret, Xanthius reſpiciendi gratiâ converſus ab adverſario interficitur. Cùm verò Bacchus creditus eſſet pelle capræ apparuiſſe indutus, dies feſti fuerunt, in ejus honorem, ab Athenienſibus menſe Octobri inſtituti. Ariſtophanis Interpres nunquam ſatis laudatus *in Acharnan.* Πόλεμος ἦν Ἀθηναίοις πρὸς Βοιωτοὺς περὶ Κελαινῶν, ὃ ἦν χωρίον ἐν μεθορίοις. Ξάνθιος δὲ ὁ Βοιωτὸς προεκαλέσατο τὸν Ἀθηναίων βασιλέα Θυμοίτην. Οὐ δεξαμένου δὲ αὐτοῦ, Μέλανθος ἐπιδημῶν, Μεσσήνιος τὸ γένος, ἀπὸ Περικλυμένου τοῦ Νηλέως ὑπέστη ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ. Μονομαχούντων δὲ ἐφάνη τῷ Μελάνθῳ τις ὄπισθεν τοῦ Ξανθίου, τραγῆν, τουτέστιν, αἰγίδα μέλαιναν ἐνημμένος. Ἔφη δ' ἀδικεῖν αὐτὸν, δεύτερον ἥκοντα, ὁ δὲ ἐπιστραφείς. Ὁ δὲ παίσας ἀπέκτεινεν αὐτόν. Ἐκ δὲ τούτου ἔτι ἑορτὴ Ἀπατούρια, καὶ Διονύσου Μελαναιγίδος ἱδρύσαντο. Quamobrem, qui genus ſuum referebant ad Melanthium, id eſt, omnes verè Jones, Apaturia celebrant, exceptis Epheſiis & Colophoniis. Herodotus *Muſâ primâ*: Εἰσὶ δὲ καὶ καθαρῶς Ἴωνες, ὅσοι ἀπ' Ἀθηνέων γεγόνασι, καὶ Ἀπατούρια ἄγουσι ὁρτήν. Ἄγουσι δὲ πάντες, πλὴν Ἐφεσίων καὶ Κολοφωνίων. Οὗτοι γὰρ μοῦνοι Ἰώνων οὐκ ἄγουσι Ἀπατούρια, καὶ οὗτοι κατὰ φόνου τινὰ σκῆψιν. Vid. etiam Natal. Comit. *lib.* 5. *cap.* 12. Porro quæ, *ad Acharnanes*, Ariſtophanis Interpres expoſuit, repetit *In pace*, & Suidas ad verbum, uti ferè ſolet omnia, excerpſit: Niſi quòd dies quatuor enumerat, uti etiam tot fuiſſe confirmat Harpocration, Ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις, ἣν ἄγουσι, Πυανεψιῶνος ἐφ' ἡμέρας τέτταρας. Heſychius, Ἀπατούρια, ἑορτὴ Ἀθήνησιν ἐπὶ ἡμέρας τέσσαρας. Ὧν ἡ πρώτη, Δόρπεια καλεῖται, ἡ δὲ δευτέρα Ἀνάρρυσις, ἡ τρίτη Κουρεῶτις, ἡ δὲ τετάρτη Ἐπίβδα. De quibus ſuis locis.

Apeauros, mons in Peloponneſo. Polybius *lib.* 4.

Apelbuſa, quæ & *Anelebuſa*, Inſ. Aſiæ min. in ora Pamphiliæ, & ſinu Attalico, inter Attaliam & Sidam, urbes littorales.

Apella, idem eſſe quod verpum ſive recutitum, ac dici quaſi *ſine pelle*, etiam magnus Turnebus cenſet *lib.* 24. *cap.* 9. *&* *lib.* 28. *cap.* 11. Imo in veteri quoque gloſſario legas *Apella*, λειπόδερμος. Impoſuit autem iis Horatii locus *lib.* 1. *Sat.* 5.

—— —— *Credat Judæus Apella.*

Ubi *Apella* eſſe proprium viri, tum quantitas primæ ſyllabæ comprobat, tùm quòd eodem modo Chium *Apellam* legimus, apud Ciceronem, *Epiſt. ad Att. lib.* 12. *ep.* 19. Quanquam duo vett. Horatii Scholiaſtæ cum vulgo interpretantur: Hic *Appella, quòd pellem in parte genitali non habeat.* Ille, *Finxit nomen, quaſi ſine pelle; aut certè Appella, quia præputium non habet.*

Apellas, Cyrenæus Geographus, memoratur in epitome Artemidori Epheſii. Fortè eſt idem qui de rebus Delphicis commentarium edidit, cujus meminit Clemens Alexandrinus, *in Protreptico.* Videndum annon idem ſit, qui Athenæo Apollas vocatur. Voſſio quidem *de Hiſtor. Gr. lib.* 3. *& Mathem. cap.* 69. *§.* 17. ſic videtur, quia & is de urbibus ſcripſit, & proclivis in unâ literâ lapſus fuit.

Apellei, populi quidam. Plinius 6. 17. lege *Apellai*, ſunt autem in Scythiâ.

Apelles, Cous, pictor eximius, ingenio, & gratiâ, quam in ſe maximè jactabat, præſtantiſſimus, voluminibus etiam apud Perſeum diſcipulum editis, quæ artis ſuæ doctrinam continerent. Floruit Alexandri M. temporibus, qui ab illo tantùm depingi voluit, Pancaſte Lariſſæâ ei donatâ. Horatius, *ad Auguſtum de Alexandro:*

Edicto vetuit, ne quis ſe, præter Apellem,
Pingeret: aut alius Lyſippo duceret æra,
Fortis Alexandri vultum ſimulantia. ——

Cic. *Epiſt. lib.* 5. *ad L. Lucceium*: *Neq; enim Alexander ille gratiæ causâ ab Apelle potiſſimum pingi, & a Lyſippo fingi volebat: ſed quòd illorum artem cùm ipſis, tum ſibi etiam gloriæ fore putabat.* Plutarchus, *de Fortunâ Alexandri*: Ἦν δὲ καὶ Ἀπελλῆς ὁ ζωγράφος, καὶ Λύσιππος ὁ πλάστης κατ' Ἀλέξανδρον, ὧν ὁ μὲν ἔγραψε τὸν κεραυνοφόρον Ἀλέξανδρον οὕτως ἐναργῶς, καὶ κεκραμένως, ὥστε λέγειν, ὅτι δυοῖν Ἀλεξάνδρων, ὁ μὲν Φιλίππου γέγονεν ἀνίκητος, ὁ δὲ Ἀπελλοῦ ἀμίμητος. Ovid. *lib.* 3. *de Art. Am.*

Si nunquam Venerem Coo pinxiſſet Apelles,
Merſa ſub æquoreis illa lateret aquis.

Propertius *eleg.* 9. *lib.* 3.

In Veneris tabulâ ſummam ſibi ponit Apelles.

Hinc *Apelleus* adject. Prop. 1. 2.

Sed facies aderat nullis obnoxia gemmis,
Qualis Apelleis eſt color in tabulis.

Statius, —— *Ut vel Apelleo vultus ſignata colore.*

Vide Plin. 35. 10. Ælian. *hiſt. lib.* 12. 34. Valer. M. *lib.* 8. *cap.* 11. *ex.* 4. & Quinctil. *lib.* 12. Non omittendus hic locus ille S. Empirici Pyrrhon. *Hypotyp. lib.* 1. *cap.* 12. Ὅπερ οὖν περὶ Ἀπελλοῦ τοῦ ζωγράφου λέγεται, τοῦτο ὑπῆρξε τῷ Σκεπτικῷ. Φασὶ γὰρ ὅτι ἐκεῖνος ἵππον γράφων, καὶ τὸν ἀφρὸν τοῦ ἵππου μιμήσασθαι τῇ γραφῇ βουληθείς, οὕτως ἀπετύγχανεν, ὡς ἀπειπεῖν, καὶ τὴν σπογγιὰν εἰς ἣν ἀπέμασσε τὰ ἀπὸ τοῦ γραφείου χρώματα προσρῖψαι εἰκόνι. Τὴν δὲ προσαψαμένην ἵππου, ἀφροῦ ποιῆσαι μίμημα.

Apelles, monachus Ægyptiacus plurima miracula edidiſſe fertur. Hunc cùm in opere fabrili teneretur occupatus, (hanc namque artem profitebatur) ſpectrum dæmonis noctu, habitu mulieris formoſæ, quàm continens eſſet, tentare cœpit, qui ferro, quod jam poliebat, ex igni extracto, dæmonis faciem exuſſit; Dæmon autem cum fremitu horrendo & ejulatione aufugit. Sozomen. 6. 28. Item *Apelles*, vir commendatus à D. Paulo. Rom. 16. Fuit etiam *Apelles*, Marcionis hæretici ſectator, à cujus communione rejectus, novæ hæreſeos auctor extitit. Legem & Prophetas ſprevit, Chriſto corpus aëreum adſcripſit, reſurrectionem negavit, &c. De hoc vide Euſeb. *lib.* 5. *Hiſt. cap.* 13. Epiphan. *hær.* 44. Auguſt. *hær.* 23. Tertullian. *de præſcr. c.* 30. 31. Baron. A. C. 146.

Apellicon, Teius, Ptolemæi Lathyri temp. floruit. Philoſophus fuit Peripateticus, qui de Hermeâ Atarnenſium tyranno, & Ariſtotelis cum eo familiaritate ſcripſit. Teſtis eſt Ariſtocles Peripateticus *lib.* 7. *de Philoſophiâ*, apud Euſeb. *de Præp. Evangel. lib.* 15. *cap.* 1. Περὶ μὲν οὖν Ἑρμείου καὶ τῆς Ἀριστοτέλους πρὸς αὐτὸν φιλίας, ἄλλοι τε πολλοὶ συγγεγράφασι, καὶ δὴ καὶ Ἀπελλικῶν, οὗ τοῖς βιβλίοις ὁ ἐντυχὼν, πεπαύσεται βλασφημῶν αὐτούς. Apellicon autem hic familiaris erat Athenioni itidem Peripatetico, Athenionis illius, qui in Erymnei Peripatetici ludo diligentem ſe diſputatorem præbuit, filio, Athenienſium tyranno, cùm Mithridates Aſiam in ſuam poteſtatem redegerat, An. U. C. 665. ut fuſè narrat Athenæus *lib.* 5. Biennio pòſt Romani, duce Syllâ, Athenas receperunt, ubi Sylla Apellicontis jam mortui, teſte Strabone *lib.* 13. bibliothecam, in quâ plerique Ariſtotelis & Theophraſti erant libri multis parum noti, Romam deportandam curavit, ut patet ex Plutarcho. Apellicon autem libros illos à Nelei, cui Theophraſtus bibliothecam ſuam tradiderat, poſteris magno emit. Strabo ubi ſupra, Apelliconta φιλοβίβλον magis, quàm φιλόσοφον fuiſſe tradit, ejusque librorum uſum Romæ à Bibliothecæ præfecto Tyrannionem Grammaticum impetraſſe, à quo nos exemplaria corrupta habeamus.

Apeneſta, urbs Apuliæ Dauniæ. Ptol. Ἀπουλῶν Δαυνίων. Σαλαπία, Σηπιοῦς, Ἀπενέσται. *Vieſte* hodiè, Ligorio autem *Manfredonia* dicitur. Quo loco autem fuerit, divinatu haud facile eſt, inquit Cluverius. In regno Neap. & prov. Capitanata ſitam, 16. milliar. ab Hurio in Eurum, habet Ferrarii ult. editio. Caſtrum habet munitum, ſed paucis conſtat incolis. In ora maris Adriatici.

Apenninus, mons, cujus nominis origo planè incerta eſt; ſiquidem nemo eam unquam aperuit, niſi quæ per ſummum delirantis cerebri nugamentum de eo adnotaverunt Grammatici, in quibus Iſidorus *Origin. lib.* 14. *cap.* 8. ita tradit: *Apenninus mons adpellatus, quaſi Alpes Pœnina; quo Hannibal veniens ad Italiam, eaſdem Alpes aperuit: unde & Virgilius, Alpes immittes apertas. Has enim Hannibal poſt bella Hiſpania aceto rupit; & inde loca ipſa, qua rupit, Apennina Alpes vocantur.* Servius, ad Virgilii *Æn.* 10. *Alpes immittes apertas. Has* (inquit) *ante exuſtas, aceto infuſo Hannibal rupit, & inde loca ipſa, qua rupit, Apennina Alpes vocantur.* Paul. Diaconus, *rerum Longobardicarum lib.* 2 *cap.* 18. *Apennina Alpes, per mediam Italiam pergentes, Tuſciam ab Æmiliâ, Umbriamq; a Flaminiâ dividunt. Alpes autem Apennina dicta ſunt a Punicis, hoc eſt, Annibale, & ejus exercitu; qui per eaſdem Romam tendentes tranſitum habuerunt.* Ecquid hos homines ullam Italiæ cognitionem habuiſſe dixeris? Ecquid Romanas hiſtorias de bello Hannibalico unquam legiſſe crediderís? Vix arbitror, (inquit Cluverius) Quippe quis tam rudis imperitusque rerum Romanarum eſſe poteſt, qui ignoret, quo tractu ſint *Pennina*, ſive ut alii ſcripſere, *Pœnina Alpes*, quas Hannibal cum Punico ſuo exercitu ferro, igni, acetoque rupiſſe traditur? Nempe, qui nunc vocatur *mons Jovis*, ſive alio nomine, *Mons Divi Bernhardi*: quà tranſitus eſt ex Salaſſiis ab Auguſtâ Prætoriâ in Veragros ad Octodurum, quod vulgò dicitur incolis *Martinach*. Cæterùm de Apennino, ita tradit Livius *lib.* 36. *Id jugum, ſicut Apennini dorſo Italia dividitur, ita mediam Græciam dirimit.* Et Martianus Capella *lib.* 6. *Si a primis Alpibus dextrum latus, & prolixi montis brachium contempleris, prominentias utrinq; componens: Theatrum quoddam ſpectare videaris undarum. Lunata quippe, & quodam hemicyclo in promuntorium memoratum circumfertur Italia.* Leucopetram intelligit. Plinius *initio capitis* 5. *libri* 3. *Lucanum Brutiumq; litus; quà longiſſimè in meridiem ab Alpium fine lunatis jugis in maria excurrit Italia.* Et eodem capite poſteà, expoſitâ Ligurum orâ maritimâ: *A tergo autem ſupra dictorum omnium Apenninus mons, Italiæ ampliſſimus, perpetuis jugis ab Alpibus tendens ad Siculum fretum.* Vetus commentator Horatii, *ad* Ἐπῳδῶν *odem* 16. *Apenninus mons ab Alpibus ortus, & mediam Italiam longiſſimo tractu, verſus Siculum fretum, quaſi dorſo quodam ſcindens, inferum mare à ſupero dividit.* Strabo *lib.* 2. Νέμονται δ' οὗτοι μέρος τῶν Ἄλπεων, τὰ συνάπτοντα τοῖς Ἀπεννίνοις ὄρεσι, μικρὸν δὲ καὶ τῶν Ἀπεννίνων ὀρῶν κατέχουσι. Ταῦτα δ' ἐστὶν ὀρεινὴ ῥάχις διὰ τοῦ μήκους ὅλου τῆς Ἰταλίας διατείνουσα ἀπὸ τῶν ἄρκτων ἐπὶ μεσημβρίαν, τελευτῶσα δ' ἐπὶ τὸν Σικελικὸν πορθμόν. Ptolemæus, *in deſcriptione Italiæ*: Τὰ δὲ Ἀπέννινα ὄρη ... μακρὸν τῆς Λιγυστικῆς ἀρχόμενα ἀπὸ τῶν Ἄλπεων, καὶ μετὰ ταύτην ἐκτεταμένα ἄχρι Ἀγκῶνος,

Ἀγκῶνος, καμφθὲν ἐπιστραφέντα πρὸς μεσημβρίαν, τελευτᾷ ἐπὶ τὸ Λευκόπετρον Lucanus *lib.* 2.

> *Mons inter geminas medius ſe porrigit undas*
> *Inferni ſuperiq; maris: colleſq; coërcent,*
> *Hinc Tyrrhena vado frangentes æquora Piſa;*
> *Illinc Dalmaticis obnoxia fluctibus Ancon.*

Rutilius *Itinerarii lib.* 2.

> *Diverſas medius mons obliquatur in undas,*
> *Qua fert, atq; refert Phœbus uterq; diem.*
> *Urget Dalmaticos Eoo vertice fluctus,*
> *Cæruleaq; occiduis frangit Etruſca jugis.*

Polybius *libro ſecundo*: Τὸν δ' Ἀπέννινον ἀπὸ μὲν τῆς ἀρχῆς Λιγυστῖνοι κατοικοῦσι, καὶ τὴν ἐπὶ τὸ Τυῤῥηνικὸν πέλαγος πλευρὰν αὐτοῦ κεκλιμένην, καὶ τὴν ἐπὶ τὰ πεδία παρὰ θαλάττῃ μὲν, μέχρι πόλεως Πισῶν. Ἑξῆς δὲ Τυῤῥηνοί, τούτοις δὲ συνεχῶς ἑκάτερα τὰ κλίματα νέμονται τῶν προειρημένων ὀρῶν Ὄμβροι. Λοιπὸν ὁ μὲν Ἀπέννινος ἀπέχων τῆς κατὰ τὸν Ἀδρίαν θαλάττης σταδίους ὡσανεὶ πεντακοσίους, ἀπολιπὼν τὰ πεδία δεξιὸς ἀπονεύων, καὶ διὰ μέσης τῆς λοιπῆς Ἰταλίας διήκων εἰς τὸ Σικελικὸν καταντᾷ πέλαγος. Apennini deſcriptionem etiam nobis exhibet, Marcus Vitruvius Pollio *lib.* 2. *cap.* 10. cujus verba apponam: *Montis Apennini primæ radices ab Tyrrheno mari in Alpes, & in extremas Hetruriæ regiones oriuntur. Ejus verò montis jugum ſe circumagens, & mediâ curvaturâ propè tangens oras maris Adriatici, pertingit circuitionibus contra fretum. Itaq; citerior ejus curvatura, quæ vergit ad Hetruriæ Campaniæq; regiones, apricis eſt poteſtatibus: namq; impetus habet perpetuos a Solis curſu. Ulterior autem quæ eſt proclinata ad ſuperum mare, Septentrionali regioni ſubjecta, continetur umbroſis & opacis perpetuitatibus.* Cæterùm ex Polybii loco, nuper adducto, hæc hauſit Strabo, *l.* 5. Τὰ Ἀπέννινα ὄρη ἀρξάμενα ἀπὸ τῆς Λιγυστικῆς, εἰς τὴν Τυῤῥηνίαν ἐμβάλλει, στενὴν παραλίαν ἀπολείποντα. Εἶτα ἀναχωροῦντα εἰς τὴν μεσόγαιαν κατ' ὀλίγον, ἐπειδὰν γένηται κατὰ τὴν Πισᾶτιν, ἐπιστρέφει πρὸς ἕω καὶ πρὸς τὸν Ἀδρίαν, ἕως τῶν περὶ Ἀρίμινον καὶ Ἀγκῶνα τόπων. Συνάψαντα δὲ τοῖς τόποις τούτοις, καὶ ἀφορίσαντα, τὸ ταύτῃ πλάτος τῆς Ἰταλίας ἀπὸ θαλάττης ἐπὶ θάλατταν, ἐπιστροφὴν λαμβάνει πάλιν, καὶ τέμνει τὴν χώραν ὅλην ἐπὶ μῆκος, μέχρι μὲν δὴ Πευκετίων καὶ Λευκανῶν οὐ πολὺ ἀφίσταται τοῦ Ἀδρίου, συνάψαντα δὲ Λευκανοῖς ἐπὶ τὴν ἑτέραν θάλατταν ἀποκλίνει μᾶλλον, καὶ λοιπὸν διὰ μέσων τῶν Λευκανῶν καὶ Βρεττίων διεξιόντα τελευτᾷ πρὸς τὴν Λευκόπετραν τῆς Ῥηγίνης. Claudianus, *in Panegyrico de* 4. *Conſulatu Honorii*:

> — *Stipatus adhuc, equitumq; catervis*
> *Integer, ad montes reliquo cum robore ceſſi.*
> *Quos Apenninum perhibent. Hunc eſſe ferebat*
> *Incola, qui, Siculum porrectus ad uſq; Pelorum,*
> *Finibus ab Ligurum populos amplectitur omnes*
> *Italiæ; geminumq; latus ſtringentia longè*
> *Utraq; perpetuo diſcriminat æquora tractu.*

Unus quidem Strabo Apennini quaſi alterum quoddam cornu à proximis Lucanorum finibus, fonteque amnis Bradani in Apuliam producit; quod jugum Alpibus cohærens, *Vulturem* dictum fuiſſe incolis oſtendit Cluverius. Atqui reliqui omnes authores unum Apennini lunatum jugum faciunt, ab Ligurum finibus ad Leucopetram uſque promuntorium. Strabonis, ut videtur, verbis inducti noſtri ævi Geographi, Apenninum in duo ſcindi cornua affirmarunt; quorum alterum in Leucopetrâ; in Salentino ſive Japygio promuntorio alterum finiatur. Quod idem innuere quoque putarunt Pomponii verba, quæ *lib.* 2. *cap.* 4. ſunt hujuſmodi; *Italia ab Alpibus incipit in altum excedere: atq; ut procedit, media ſe perpetuo Apennini montis jugo attollens, inter Hadriaticum & Thuſcum, ſive, ut aliter eadem appellantur, inter ſuperum mare, & inferum excurrit: diu ſolida, verum ubi longè abiit, in duo cornua ſcinditur; reſpicitq; altero Siculum pelagus, altero Jonium.* Quæ ita Solinus *cap.* 8. mutuata refert: *Italia univerſa conſurgit a jugis Alpium; inde procedens paulatim, ſe Apennini dorſo extollit, extenſa inter Tuſcum & Adriaticum, id eſt, inter ſuperum mare, & inferum. Ubi longius proceſſit, in cornua duo ſcinditur; quorum alterum Jonium ſpectat æquor, alterum Siculum.* Verùm his verbis non Apenninus mons, ſed ipſa terra Italia *in duo ſcindi cornua* diſertiſſimè perhibetur. Præterea falſum eſt, quod illi noſtri ſeculi adfirmant homines, Apennini aliquod continuatum jugum in Japygium uſque promuntorium. Quippe prædictus *Vultur mons*, quem Strabo vocat partem Apennini, non ultra regionem Egnatiæ extenditur. Reliqua hinc terrarum pars, ad memoratum uſque promuntorium ſatis jam plana eſt: etiamſi incola nuper hujus oræ Antonius Galatæus, *in libro de Japygiâ*, montes hic extollat tanto verborum tumore, uti Apennini, adeoque ipſarum Alpium altitudinem, antè quàm coram ipſe inſpexerat, exæquare eos exiſtimaverit Cluverius. De cætero nec illud verum eſt, quod unus Ptolemæus ait, ad Garganum adpropinquare Apenninum montem: quum hâc regione ferè medium teneat Italiæ inter gemina maria. Apud Lucanum quoque de eodem Apennino ſic ſcriptum eſt, *lib.* 2.

> —— *Non deſerit antè*
> *Heſperiam, quam cùm Scyllæis clauditur undis,*
> *Extenditq; ſuas in templa Lacinia rupes*
> *Longior Italiâ, donec confinia pontus*
> *Solveret incumbens, terraſq; repelleret æquor.*
> *At poſtquam gemino tellus eliſa profundo eſt;*
> *Extremi colles Siculo ceſſere Peloro.*

Siciliam vult quondam adnexam fuiſſe Italiæ; ut plerique alii veteres authores (uti oſtendemus *in Rhegium*) ante ejus divulſionem Apenninum extenſum fuiſſe in eam inſulam, quà Pelorus mons Meſſanæ Tauromenioque urbibus imminet. At quam hic partem ille facit Apennini, veluti cornu quoddam, in Lacinium uſque promuntorium ad 40. fermè milliar extenſum, Plinius *montem Clibanum* vocat. Uno igitur perpetuo dorſo Apenninus à Ligurum finibus, per omnem reliquam Italiam, ad fretum uſque Siculum in promuntorium Leucopetram excurrit. Hyperbolicè quidem, poëtico more, de montis hujus rectitudine loquitur Dionyſius, dum eum Italiam mediam dividere affirmat, tanquam lineam amuſſi fabrili ductam. Ita enim verba ejus ſunt intelligenda *Verſ.* 339.

> Μέσση δ' ἀμφοτέρων παραπέπταται Αὐσονὶς αἶα
> Πελωριάς, τὴν μέν τε μέσην ὄρος ἀνέχει τέμνον
> Ὀρθὸν, ἅτ' ἐκ στάθμης ἰθυμμένον (ἥν ἄν ὀπαὸν
> Ἴδρις μηρύσαιτο σοφῆς ὑποεργὸς Ἀθήνης)
> Ὅ ῥά τε κικλήσκουσιν Ἀπέννινον, ἐκ δὲ βορείης
> Ἄλπιος ἀρχόμενον Σικελὴν ἐπὶ πορθμίδα λήγει.

Ubi in ultimis verbis hypallagen eſſe oportet, ſi authorem errore liberare velimus; ut non intelligatur *a Boreali Alpium parte eſſe Apennini principium*, ſicut verba præ ſe ferunt (cùm ab Auſtrali potius earum parte oriatur ſc. juxta Liguriam) ſed quòd *ipſe Apenninus ab alpibus*, ut Boreali ſuo termino, oriatur; qui inde ad Orientem & Meridiem vergit, Italiam ferè mediam ſecans, donec ad fretum Siculum deſinit. *Longitudinem* huic monti tribuit poeta quidam (quem Neronem fuiſſe vulgò putant) apud Perſium *Satyrâ primâ*:

> *Sic coſtam longo ſubduximus Apennino.*

Altitudinem ejuſdem indicare voluit Petronius Arbiter *in Satyrico*, Diſcordiam introducens hoc modo:

> *Hæc ut Cocyti tenebras, ac Tartara liquit,*
> *Alta petit gradiens juga nobilis Apennini:*
> *Unde omnes terras, atq; omnia litora poſſet*
> *Aſpicere, ac toto fluitantes orbe catervas.*

Virgilius *Æn.* 12.

> *Quantus Athos, aut quantus Eryx, aut ipſe, coruſcis*
> *Quum fremit ilicibus, quantus gaudetq; nivali*
> *Vertice ſe attollens pater Apenninus ad auras.*

Horatius *in Epodis*:

> *In mare ſeu celſus procurrerit Apenninus.*

Lucanus *lib.* 2.

> *Umbroſis mediam, quà collibus Apenninus*
> *Erigit Italiam, nullo quà vertice tellus*
> *Altius intumuit, propiuſq; acceſſit Olympo.*

Silius Italicus *lib.* 4.

> *Horrebat glacie ſaxa inter lubrica ſummo*
> *Piniferum cælo miſcens caput Apenninus;*
> *Condiderat nix alta trabes; & vertice celſo*
> *Canus apex ſtrictâ ſurgebat ad aſtra ruinâ.*

Verùm licet immenſæ ſit altitudinis Apenninus; tamen Alpium ſublimitatem minimè adæquat, Cluverio teſte. *l.* 3. Utrosque conjunxit Ovidius *Met.* 2.

Aeriaq; Alpes, & nubifer Apenninus. Varia ſortitur nomina diverſis in locis. Inter agrum Mutinenſem & Lucenſem dicitur *Mons S. Peregrini*, ibique arduus & difficilis valde, ſoloque à fluvio Aufido ſecatur, prope Compſam urbem Baudr.

Apenrea, vulgò *Apenrade*, urbs parva Daniæ & Jutiæ Merid. prope mare Balticum, in Duc. Sleſvicenſi. Portu gaudet capaci.

Aper, (Arius) occidit Numerianum Imp. generum ſuum, ut ipſemet imperio potiretur, ſed à Diocletiano, qui imper. proclamatus eſt, viciſſim neci eſt datus, qui ſic *Apro fatali*, ut quondam ei à Maga quadam prædictum erat, interfecto, Imperium obtinuit. Vopiſc. *in Caro & Numeriano.*

Aper, Conſul Rom. Catulini collega. Alter Pollionis 2. Collega, &c. Item, Grammatici nomen.

Apera, Galatiæ opidum. Antoninus.

Aperantia, urbs Theſſaliæ. Stephanus.

Aperantii, pop. fuere Græciæ, in Epiro, inter Moloſſiam & Athamaniam, ad fontes Acheloi fluvii. N. Sanſo.

Apereſther, Arcadiæ urbs. Pauſanias.

Aperi oculos, vulgò *Abrolhos*, inſ. parva & aliquot ſcopuli, in mari Braſilico, in itinere ex Europa, Pernambucam verſus. Ab ora Braſiliæ 70. leuc. circ. nautis formidabiles, propter Syrtes; quæ ad 50. leuc. extenduntur. Sunt autem inter Inſulam Ferdinandi Noronæ & oram Braſiliæ Occident.

Aperi

Aperi oculos, vulgò *os Abrolhos*, Scopuli & Syrtes in mari Braſilico, in America meridion. inter Inſulam Aſcenſionis, ad Eur. & Præfect. Portus Securi.

Aperi oculos Babueca, vulgò *Abreojos ó Baxos de Babueca*, Scopuli & Syrtes Americæ Septentr. in mari Bor. 16. circiter leucis, ab ora marit. Inſ. Hiſpaniolæ, in Septentr.

Aperia, urbs circa Mœſiam. Hiſtor. Miſcell.

Aperopia, inſula Argiæ regionis. Pauſanias.

Aperra, Ptolemæo, *Apyra* Plinio, Lyciæ urbs. *Phinica*, teſte Villanovano.

Apeſas, ſive *Apeſus*, *Apeſantus* Plinio, *Apeſantus* Plutarcho, mons Peloponneſi in Argiâ reg. apud Lernam paludem, & Nemeam ſilvam. Papinius *Theb.* 3.

Mons erat audaci ſeductus in æthera dorſo
Nomine Lernæi dicunt Apeſanta Coloni,
Gentibus Argolicis olim ſacer. ——

Ubi Lactantius Scholiaſtes vult, montem eſſe Tarſi Ciliciæ, unde ſe Perſeus miſit ad volandum, ἀπὸ τοῦ ἀφεῖναι; ideoque *Aphesanta* legit. Ab hoc monte *Apeſantius* Jupiter dictus. Vide Steph. *in* Ἀπέσας.

Apetna, Hiſp. Bæt. urbs, non procul à Cordubâ. Strabo.

Apetuba, Gall. *Apetous*, pop. Americæ, in Braſilia, verſus præfectur. Portus ſecuri, in mediterraneis.

Aphace, urbs Lybiæ. Steph. Fuit & *Aphace*, vel *Aphaca*, Palæſtinæ locus inter Heliopolim, & Byblum, ubi fanum Veneris *Aphacitidis*. Euſebius in vitâ Conſtantini, *lib.* 3. *cap.* 53. Ἄλσος ἦν καὶ τέμενος ἐν ἀκρωρείαις μέρει τοῦ Λιβάνου ἐν Ἀφάκοις ἱδρυμένον. Ubi pro *in Aphacis* perperam Muſculus *in fruticeto*, uti Chriſtophorſonus Epiſcopus olim Ciceſtrenſis *inter arbuſta*. Socrates. 1. 4. Τὸ ἐν Ἀφάκοις τοῦ Λιβάνου ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης. Et Sozomen. 2. 4. Ναὸς ὁ ἐν Ἀφάκοις τῆς Ἀφροδίτης περὶ τὸν Λίβανον τὸ ὄρος, καὶ Ἄδωνιν τὸν ποταμόν. Quod apud Caſſiodorum, in Tripart. *lib.* 2. *cap.* 20. ſic redditur: *In Aphacis juxta montem Libanum, & Adonim fluvium Veneris domus.* Ortelio etiam, *in Theſ. Geogr.* jamdiu obſervatus locus ille Zoſimi, *lib.* 1. Ἄφακα χωρίον ἐστὶ μέσον Ἡλιουπόλεώς τε καὶ Βύβλου καθ' ὃ ναὸς Ἀφροδίτης Ἀφακίτιδος ἵδρυται. Idem legere eſt in Nicephoro, niſi quòd habet perperam ἐν Φοινίκοις, pro ἐν Ἀφάκοις. Ejus cultores non aliâ de causâ in locum illum confluebant, quàm ut in honorem Deæ ſcilicet omni libidinis genere ſe pollucrent, quod etiam teſtatur Euſebius. Tam deteſtandæ libidini videtur dediſſe occaſionem ipſa loci appellatio. Quippe אפקא *aphaca* Syris, adeoque & Phœnicibus *amplexum* ſonat. Aphacis porro ab amplexibus voluerunt ideo nomen obtigiſſe, quia in eo ipſo loco accensâ libidine, in Adonidis amplexus ruit Venus. Ne quis nos putet divinare, audi quæ profert Etymologicus ex aliquo veterum, quamvis authorem non citet. Ἄφακα Σύρων μὲν ἡ λέξις, δύναται δὲ κατ' Ἑλλάδα γλῶτταν, ὡς διὰ τὸ ἐρωτικὸν αὐτῶν ῥῆμα, περίλημμα, περιλαβούσης τῆς Ἀφροδίτης ἐνταῦθα τὸν Ἄδωνιν, ἢ τὴν πρώτην, ἢ τὴν ἐσχάτην περιβολήν. Vide Bochartum *de Phœn. Colon. pag.* 830. & 831.

Aphæa, Diana dicta, cujus in Ægina templum fuit. Pauſan. Britomartis à Cretenſibus Dictynna vocata eſt, ab Æginetis Aphæa, παρὰ τὸ ἀφανίσαι, quòd effugerit Minois vim. Heſychius Ἀφαία, ἡ Δίκτυννα, Ἄρτεμις. Pauſanias de Britomarti, χαίρειν δὲ αὐτὴν δρόμοις τε καὶ θήραις, καὶ Ἀρτέμιδι μάλιστα φίλην εἶναι. Μίνω δὲ ἐρασθέντα φεύγουσα ἔρριψεν ἑαυτὴν ἐς δίκτυα ἀφειμένα ἐπ' ἰχθύων θήρᾳ, ταύτην μὲν θεὸν ἐποίησεν Ἄρτεμις. Σέβουσι δ' οὐ Κρῆτες μόνον, ἀλλὰ καὶ Αἰγινῆται, λέγοντες φαίνεσθαί σφισιν ἐν τῇ νήσῳ τὴν Βριτόμαρτιν. Ἐπίκλησις δέ οἱ παρά τε Αἰγινήταις ἐστὶν Ἀφαία, καὶ Δίκτυννα ἐν Κρήτῃ. Virgilius (uti vulgò putatur) *in Ciri*:

Nunquam tam obnixè fugiens Minois amores,
Præceps aerii ſpeculâ de montis abiſſes,
Unde alii fugiſſe ferunt, & numina Aphææ
Virginis aſſignant: alii, quo notior eſſes,
Dictynnam dixere tuo de nomine Lunam.

Videſis illic Scaligerum.

Aphaci, turris munita, in tribu Ephraim, cui vici circumpoſiti. Joſ. 2. *bel.* 13.

Aphareus, accuſator Lynceſtis Alexandri. Curt. *l.* 7. *c.* 1.

Aphaxa, Inſ. ſinus Perſici, in ora Arabiæ *Quexime* forſan hodie. 10. leucis diſtat ab ora marit. in Ortum.

Aphanna, regio Siciliæ ignobilis: unde proverbium *Ad Aphannas*, de obſcuris. Steph.

Aphar, Arabiæ Felicis metropolis, circa ſinum Arab. Arrian. *in Periplo.*

Aphara, Lat. *Vacca*, ſive *frugifera*, aut *accreſcens*, ſive *irritans*, urbs in tribu Benjamin. Joſ. 18.

Aphareus, Marpiſſam Oenomai filiam viſam ex choreâ rapuit. Plut. *in Parallelis.*

Aphareus, rex Meſſeniorum. Pauſanias *in Meſ.*

Aphas, Moloſſorum fluvius. Plinius. In ſinum Ambracium cadit. Hodie *Imacho.*

Aphaſius Vertex, diſtans Chalcedone 15. ſtadia, ubi Darius, obſidens urbem, cœpit cuniculos agere. Polyæn. *l.* 7.

Aphec, ſive *Apheca*, Lat. *pelagus*, *Vigor*, vel *fortitudo*. Urbs in tribu Manaſſe. Joſ. 12. Item urbs in tribu Judæ Joſ. 15. Item urbs in tribu Aſſer Joſ. 19. ubi Philiſtini contra Iſraelem caſtra poſuerunt 1. Reg. 4. 19. Ubi etiam Benhadad rex Syriæ victus eſt. 3. Reg. 10.

Aphedantes, populi Moloſſorum. Stephano Ἀφειδάντες.

Aphedas, rex Athenienſium, vel, ut Stephanus, Moloſſorum.

Apherima, Civ. cum præfectura, in tribu Benjamin, quam Samaritis ademptam, Judææ attribuit Demetrius R. 1. Maccab. Joſeph. 13. *Antiq.* 7.

Apheta, urbs Magneſiæ in Pagaſetico ſinu. Steph. Apollon. *Argon. lib.* 1.

Τὴν δ' αὐτὸν Ἀφέτας Ἀργοῦς ἔτι κικλήσκουσιν.

Quia inde, ceu à carceribus, ſoluta eſt & emiſſa Argo navis. Pomponius 2. 3. *At cùm litora leguntur, à promontorio Sepiade per Demetrion & Halon & Pteleon & Echinon, ad Pagaſæum ſinum curſus eſt. Ille urbem Pagaſam amplexus, amnem Sperchium accipit: & quia Minya Colchida petentes inde Argo navem ſolvere memorantur.* Et hic, inquit Voſſius, errat Mela. Non enim per ſupra memorata loca curſus eſt ad ſinum Pagaſæum, ſed per ſinum Pagaſæum curſus eſt ad ſupra dicta loca. Errat quoque, cùm dicit Sperchium infundi in ſinum Pagaſicum, cùm in Maliacum effundatur. Rectè verò dicit Argo navem Pagaſis ſolviſſe. Nam quòd *Aphetas* hic repoſuit Pintianus, id non probo. Tum quòd id adverſetur vett. exemplaribus, tum quoque quòd Aphetæ & Pagaſæ pro eodem accipi debeant loco. Itaque & Aphetis & Pagaſis rectè dicuntur ſolviſſe Argonautæ. Lucanus.

Prima fretum ſcindens Pagaſæo litore pinus.

Apheterii, Caſtor & Pollux ſic dicti. Pauſan. *in Lacon.*

Apheterion, portus Gangeticus. Ptolemæus.

Apheter, Apollo ſic dictus ab edendis oraculis. Cæl. Rhod. 8. 16. & Lilius Gyraldus *Syntag.* 7. Quidam ex antiquis, cujus nomen jam non occurrit, Ἀφήτωρ ὁ ἐν τοῖς Δελφοῖς θεός, ὁ πολλὰς δηλαδὴ φήμας ἀφιείς. Heſychius Ἀφητορία, μαντεία. Idem. Ἀφήτορος προφητεύοντος, ἢ τοῦ τοξότου.

Apheus, vel *Aphneus*, Mars ita dictus in Arcadiæ monte Creſio. Pauſan. *in Arcad.* Cæterùm tu vide Cæl. Rhod. *lib.* 10. *cap.* 25.

Aphia, Lat. *flans*, *loquens*, aut *illaqueans*, filius viri Jemini. 1. Reg. 9.

Aphidas, Centaurus. Ἀφείδας Græcè. Item ultimus ex Erechthei familiâ Athenarum rex. Vide Meurſium *de regno Attico* 3. 9.

Aphidna, pars Atticæ, & Leontidis tribus. Steph.

Aphidna, locus in Atticâ. Seneca *in Hippolyto*:

—— *Parvas alitus*
Calcet Aphidnas. ——

Eſt & urbs Lycaoniæ. Steph. Sed illic eſt Ἀκιδνεύς.

Aphle, *Alarch*, ut ſcribit Pinetus, vicus Babyloniæ regn. apud lacum Chaldaicum.

Aphneum, civitas Phrygiæ & Lydiæ. Steph. quem vide.

Aphobetus, conjurationis, contra Alex. M. in Ariis initæ particeps. Curt. 6. 43.

Aphormium, lacus Theſpienſium. Steph.

Aphra, urbs Aſiæ epiſc. ſub Patriarch. Hieroſolymit. G. Tyrius.

Aphraim, civ. in tribu Iſſachar. Joſ. 19.

Aphrica, una ex tribus orbis, jam priſcis cogniti, partibus, mel. *Africa*. Fuit olim, ſub variis Principibus, à quo Caini Nepotes posteri ibi ſedes fixerunt. Poſtea, à Romanis ſubactâ Carthagine, huc coloniæ deductæ: donec Vandali, Genſerici auſpiciis, regione potiti ſunt, A. C. 427. ſecundùm Proſperi Chronicon. Recuperavit eam Beliſarius, Juſtiniani copiarum Dux, Gilimerumque cum Carthagine cepit, Anno 532. Arabes anno 653 dein ſeu 40. Hegiræ, ſub Odmano Califa 3. ductu Occuba ben-naſir huc pervenerunt, junctique Saracenis Heraclii Imp. præſidia pepulerunt, à quo tempore per annos 900. graviſſimâ ſervitute terra hæc preſſa eſt: jam Turcarum Imp. partem ejus tenet, reliquum ſub Principibus propriis. Mahometanis itidem, gemit, maritima quædam loca Hiſpani quoque poſſident, & Angli. Marmol. Diego de Torres.

Religionem Afrorum quod attinet, primi Barbariæ incolæ Soli & Igni ſacra fecerunt, dedicaruntque templa ſumtuoſiſſima, ubi non minori curâ Ignis, quàm apud Perſas, Romanosque cuſtoditus eſt; converſi Anno 387. Numidæ planetas adorarunt. Nigri quibuſdam aſtris elementiſque honorem exhibuerunt divinum, imò etiam primæ rei viventi, in quam matutini inciderunt. Æthiopiæ ſup. populi Deum cœli, ſub nomine *Guiguimo*, venerati. Maguedæ Sabæ reginæ ſuaſu Judaiſmum receperunt, ab Eunucho autem Candaces Chriſtianâ fide imbuti ſunt. Inferioris Æthiop. incolæ idololatræ omnes, moribus ab humanitate abhorrentibus, brutis quàm hominibus ſimiliores, ſemper fuere; nihilominus quidam ex illis à Luſitanis ſubinde converti dicuntur. Ægyptii olim ridiculi omnino Idolorum cultores; poſtea devoti Chriſtiani, tandem Mahometa-

hometani ſuperſtitioſi evaſerunt. Marmolius *lib.* 1. *cap.* 3. Salvianus *lib.* 7. *de provid.* Auguſtin. *cap.* 15. *de unit. Eccl.* docent, Africam ab Apoſtolis ipſiſmet, vel ad minimum, ab horum diſcipulis veram fidei doctrinam hauſiſſe: unde Eccleſia per aliquot ſecula, inter perſequutionum procellas, erroreſque Manichæorum, Donatiſtarum, Arianorum, Pelagianorum, Circumcellionum, &c. tandem falſorum Fratrum inſidias, ſub Diocletiano, & Apoſtatarum inſultus ſub Decio, nihilominus floruit. Baron. A. C. 302. 351. 439. &c. Vandali poſt hæc, rerum potiti, Eccleſiam graviſſimè afflixerunt, Vid. Victorem Uticenſem. Sub Hilderico tamen Thraſimundi ſucceſſore, exules è Sardinia revocati. Anno 522. Tandem Arabes ſub finem ſeculi 7. Africam ingreſſi, Mahometis eam deliriis infecerunt, quæ, etiam auctoribus in deſerta compulſis, nihilo ſecius durant.

Propriè autem quinque incolarum hodie genera, Mahometani, Cafri exleges, Idololatræ, Judæi & Chriſtiani. Primi, magnam Africæ partem poſſidentes, iterum in 72. ſectas ſunt ſubdiviſi. Secundi nullâ Dei cognitione imbuti, brutorum more vivunt. Tertii Nigrorum regionem & Æthiopiam præſertim infer. impleverunt. Judæorum in variis ibi regnis non exiguus numerus. Ex his indigenæ Abrahami quoque ſe poſteros ferentes, in Ægypto & Abyſſinia non invalidi. Advenæ partim, poſt vaſtatam à Romanis, Perſis, Chriſtianis & Saracenis terram Canaan, huc ſe receperunt: partim ex Europa pulſi, è Gallia Anno 1395. Italia an. 1342. Anglia 1290. Hiſpania 1492. eodem confugerunt. Habent hi Synagogas aliquot, ſed egeni ſunt & ab omnibus calcati. Chriſtianorum in hac Mundi parte degentium quidam peregrini ſunt, ut à piratis capti, vel indigenæ, ut Regum Angliæ, Hiſpaniæque ſubditi, & magna pars Abyſſinorum. Reliqui Schiſmatici ſunt, ut Maronitæ, Georgiani, Græci, Armenii & qui à S. Thoma nomen habent; quorum aliqui Patriarcham Alexandrinum pro capite agnoſcunt, alii Præſules habent peculiares. Græci à Conſtantinopolitano dependent. Joh. Leo, Grammæus, Marmolius, &c.

Synodo Carthagine à Cypriano, an. 255. habitâ, rigor erga abnegantes mitigatus, & pœnitentibus reditus permiſſus eſt. Dein an. 257. controverſia ingens oborta, an ab hæreticis baptizati rebaptizandi: quod cùm affirmarent Afri, à Stephano Epiſc. R. excommunicati ſunt, increpantibus hunc Orientalibus Epiſcopis, quòd lenitatem & humilitatem Apoſtolicam non ſervaſſet, Euſeb. *lib.* 7. *cap.* 3. Cyprian. *t.* 5. *Epiſt. ad Pompejum.* Unde Schiſma. Plura de Conciliis Africanis vid. apud Lætum *in comp. Hiſt. univ.* Morer. *in Diction. Hiſt.* Baron. A. C. 257. 258. 522. 523. Conciliorum *tom.* 1. &c. De ſitu autem, moribus incolarum, regionibus urbibuſque ſupra, in *Africa.*

Aphrices, Indus, qui cum viginti millibus militum & quindecim Elephantis ſubſtitit ad Aornam Petram: ſed à ſuis dolo interfectus, caputque ei præciſum ad Alexandrum relatum eſt. Hunc, ut Janus Gebhardus obſervat, vocat Curtius *Erycem lib.* 8. *cap.* 61. Vide Diodorum *l.* 17. *parte poſteriore.*

Alex. *Aphrodiſæus*, unus ex Ariſtotelis interpretibus, *Quo nemo melius mentem Ariſtotelis aſſequi ſolet.* Voſſ. *de Theol. Gen.*

Aphrodiſia, inſula in mari Perſico, ubi Perſis à Carmaniâ diſpeſcitur; ſic dicta quòd in eâ Venus coleretur. Alio nomine Καλιὰς dicta.

Aphrodiſias, templum Veneris, Plin. *S. Theodoro*, teſte Cotiol. Cepio, opp. Ciliciæ marit. 12. m. p. à Seleucia in Africum, 18. autem ab Arſinoë in ortum.

Aphrodiſias, olim Trœzen Peloponneſi. Stephanus, apud quem duodecim *Aphrodiſiades* enumerantur.

Aphrodiſias, urbs Cariæ apud Mæandrum flu. Ptol. *Abodiſia* hodie. *Aphrodiſium* Ptolemæo. Nunc ferè diruta, ſub Turcis. long. 58. 40. lat. 38. 10.

Aphrodiſium, urbs Africæ maritima inter Neapolim & Hadrumetum. Hoc *Mahometta* Caſtaldus interpretatur. Mercator verò *Africa.* Sic etiam Calvetus Stella, qui ejus expugnationem à Carolo 5. Imp. factam deſcripſit, illudque à Mauris *Mahadia* appellari ait. Urbs hodie munita Barbariæ, in ora regni Tunetani. long. 36. 15. lat. 32. 04. Alterum quoque Aphrodiſium in orâ litorali ejuſdem Africæ, apud Hipponem Regium, ab eo parum recedens in occid. urbs & colonia. *Mabra* Caſtaldo & Moletio. long. 30. 20. lat. 32. 30.

Aphrodiſium, oppidum Cypri in orâ ad ort. & Bor. à Salaminâ 9. m. p. inter Carpaſium & Ceraunium urbes, vulgò *Acheton*, teſte Luſignano. Nunc in vicum redactum eſt.

Aphrodiſium, promuntorium cum op. ejuſdem nominis in orâ Hiſpan. citer. Ptol. *Capo de Cruz*, teſte Floriano. Straboni & Plinio *Pyrenæa Venus*; *Portus Veneris* Melæ dicitur Aliis in confinio Cataloniæ prov. prope montes Antipyrenæos, differtque à *portu Veneris*, vulgò *Port Vendres*; qui capaciſſimus juxta Caucoliberim portus eſt, in Ruſcinonenſi Comit. & ditione Regis Fr. 5. leuc. ab Aphrodiſio promont. in Circium & 3. ab Helena in ortum. Vid. Baudr.

Aphrodiſius, Præſul Bituricenſis, Petri diſcipulus, genere Ægyptius. Volater. In hujus ædibus, Cairi, per ſeptennium, ſive quod magis probabile, biennium latuiſſe Chriſtum, A. C. 1. 2. ſunt qui ſcribant. V. Joſ. *Antiq. lib.* 18.

Aphrodite, Græcis Venus dicta, ab ἀφρὸς, quod eſt ſpuma, nam de ſpumâ maris natam ferunt. Unde illud Ovidii:

> *Venus orta mari mare præſtat eunti.*

Tibullus *lib.* 2.

> *Nam fuerit quicunque loquax, is ſanguine natam,*
> *Is Venerem è rapido ſentiet eſſe mari.*

Muſæus *in Leandro:*

> Ἀγνώσσεις ὅτι Κύπρις ἀπόσπορός ἐστι θαλάσσης,
> Καὶ κρατέει πόντοιο καὶ ἡμετέρων ὀδυνάων;

Heſychius Ἀφροδίσιον, Ἀφροδίτης ἄγαλμα. Inde Ἀφροδισιάζεσθαι, γυναικίζεσθαι. Idem Heſychius. Ἀφροδίσιος ὅρκος, παροιμία, ὃ καὶ ἀναγράφεται,

> Ἀφροδίσιος ὅρκος οὐ δάκνει.

Sophocles apud Stobæum, Ἀφροδίσιος ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος.
Callimachus:

> Ὤμοσεν, ἀλλὰ λέγουσι θεῶν πότε τοὺς ἐν ἔρωτι
> Ὅρκους μὴ δύνειν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.

Athen. *lib.* 12. Πλάτων δὲ ἐν τῷ Φιλήβῳ, φησίν, ἡδονὴ μὲν γὰρ ἁπάντων ἀλαζονίστατον, ὡς δὲ λόγος καὶ ἐν ταῖς ἡδοναῖς ταῖς περὶ τὰ Ἀφροδίσια, αἳ δὴ μέγισται δοκοῦσιν εἶναι καὶ τὸ ἐπιορκεῖν συγγνώμην εἴληφε παρὰ θεῶν. Apollodorus *lib.* 1. Φωραθεὶς ὑφ' Ἥρας τῆς μὲν κόρης ἀψάμενος εἰς βοῦν μετεμόρφωσε λευκήν. Αὐτὴν δ' ἀπωμόσατο μὴ συνελθεῖν, διὸ φησὶν Ἡσίοδος οὐκ ἐπισπᾶσθαι τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ὀργὴν τοὺς γινομένους ὅρκους ὑπὲρ ἔρωτος.
Tibullus *lib.* 1.

> —— *Veneris perjuria venti*
> *Irrita per terras & freta ſumma ferunt.*

Idem *lib.* 3.

> —— *Perjuria ridet amantum*
> *Jupiter, & ventos irrita ferre jubet.*

Totidem prope verbis Ovid. *in* 1. *de Art. Am.*

> *Jupiter ex alto perjuria ridet amantum,*
> *Et jubet Æolios irrita ferre Notos.*

Idem *in* 3. *Amorum:*

> *Scilicet æternis falſum jurare puellis*
> *Dii quoque concedunt, formaque numen habet.*

Propert. *Hoc perdit miſeras, hoc perdidit ante puellas,*

> *Quicquid jurarunt ventus & unda rapit.*

Idem tamen contrà, *lib.* 2.

> *Non ſemper placidus perjuria ridet amantum*
> *Jupiter, & ſurdâ negligit aure preces.*

Aphrodites, civitas juxta Athribin, & Æthiopiam, & Thraciam. Steph.

Aphrodiſia, regiuncula Laconicæ. Steph. ex Thucydide.

Aphſes, id eſt, *comminuens*, vel *eripiens*, ſive *aperiens*, aut *deſtruens*, nomen viri. 1. Chron. 24.

Aphthâla, vel *Aphthaa*, Ægypti nomus, hinc *Aphthites.*

Aphthartocitæ, Hæretici ex Eutychianorum ſecta ſuppullulantes, Servatorem noſtrum corpus à conceptione immortale habuiſſe, commenti ſunt. Sanderus *hæreſ.* 109. Baron A. C. 535.

Aphthonius, Sophiſta, ſcripſit προγυμνάσματα, id eſt, *præexercitamenta* in Rhetoricam, & in artem Hermogenis. ſec. 2. Extat Græcè cum Hermogene & Longino apud Jo. Criſpinum 1557. item Gr. Lat. apud Hieron. Commelinum 1597. Vid. Volaterr. *Anthrop. lib.* 13. Genebr. *in Eleuthero.*

Aphuſia, Ἀφουσία Græcè, inſula quædam, in quâ exularunt D. Theophanes poeta, & Theodorus ipſius frater cognomento Γραπτός. Uterque confeſſor. Suidas.

Aphydnus, miles Æneæ à Turno occiſus. Virg. *Æn.* 9.

Aphyte, vel *Aphytis*, op. Thraciæ non procul a Pallene, oraculo Apollinis inſigne. Incolæ *Aphytæi.* Steph. Hos Jovem Ammonem non minore cultu, quàm ipſos in Africâ Ammonios veneratos, Pauſanias *in Laconicis* refert, & Lyſandro urbem oppugnanti Ammonem per noctem apparuiſſe, & illum monuiſſe; & illi, & Lacedæmoniis melius ceſſurum, ſi Aphytæos deſiiſſent bello vexare. Itaque Lyſandrum obſidionem deſeruiſſe, & Ammonis religioſius colendi eis auctorem fuiſſe.

Apia, regio ab *Api* 4. Sicyoniorum rege appellata, Ægialea anteà dicta, nunc Peloponneſus. Hom. *Il.* 1.

> Τηλόθεν ἐξ Ἀπίης γαίης. ——

Ubi tamen Schol. Ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς καὶ μακρὰν ἀπεχούσης γῆς.

Apianum, *Aviano*, & *Appen*, Germ. caſtrum Tridentinorum, apud Atheſin fluv. in via Tridento Veronam eunti occurrens.

Apianus, Oaſi Ægypti urbe natus, Alexandriam ſe contulit, cujus ſemper civis habitus eſt. Dein, Theo, in profeſſione Rhetoricæ, ſub Tiberio ſucceſſit. Hinc Alexandriam reverſus, ad Caligulam Imper. remiſſus eſt, ubi contra Judæos librum edidit, quem Joſephus refutavit. Ridet illum Plinius, in præfatione hiſt. naturalis, ſub nomine *Cymbali mundi*, quo Apianus à Tiberio notatus erat. A. Gell. *lib.* 5. *cap.* 14. & *lib.* 6. *cap.* 8. Euſeb. *Hiſt. l.* 2. *c.* 5. Senec. *ep.* 88. Clemens Alexandr. *Strom.* 1. V. *Apion.*

Apiarius, Presbyter Eccl. Siccenſis in Numidia, ob crimina, ab Epiſcopis provinciæ condemnatus, ad Zoſimum appellavit, ab eo-

ab eoque abſolutus eſt. Poſtmodum, cùm Tabaram, aliam Numidiæ urbem, perveniſſet, enormium criminum reus deprehenſus & à Synodo condemnatus eſt. *Concil.* 5. *Carthag.*

Apiates, Aquitaniæ populi à P. Craſſo ſuperati. Diodorus. *lib.* 39.

Apicata, Sejani uxor, ex quâ tres liberos ſuſceperat; ab eo repudiata, ne adulteræ Liviæ Druſi Tiberl F. uxori ſuſpectaretur. Tacit. *lib.* 3.

Apicium, opp. regni Neap. ad fluv. Caloren, in Principatu ulteriori. A Benevento, 7. m. p. in Orient. totidemque ab Ariano, in Occ. paucisque conſtat incolis.

Apicius Romanus, totum nomen *M. Gavius Apicius*, omnium helluonum maximus gurges, cui parum fuit & principum congiaria, & Capitolii vectigal devoraſſe, niſi inſuper gulæ ſuæ monumentum poſteris reliquiſſet, edito *de gula irritamentis* volumine, quo ſeculum ſuum infecit. Hunc Sen. *lib. de Conſolatione ad Albin.* ſuo ſeculo vixiſſe teſtatur, & laqueo vitam finiviſſe, cùm ſubductis rationibus ex ſeſtertio millies, quod in culinam congeſſerat, centies tantùm ſupereſſe ſibi cognoviſſet. Juvenalis,

—— Quid enim majore cachinno
Excipitur vulgi, quàm pauper Apicius!

Martialis, *Ipſe quoq; ad cœnam gaudebat Apicius ire,*
Quum cœnaret, erat triſtior ille domi.

Alii *Apitius*. Ejus quoque meminit Athenæus, *lib.* 1. Cæterum tres Roma tulit Apicios, inquit Caſaub. *ad Athen. lib.* 1. *cap.* 6. & Lipſius *ad Annal. Tac. lib.* 4. Primum, qui Athenæo nominatur, *lib.* 4. *cap.* 20. qui veteri Rep. fuit, quemque à Poſidonio celebratum ait, & auctorem fuiſſe, ut Rutilius in exilium mitteretur. Alterum, qui Auguſti ævo, de quo ſupra; *nepotum omnium altiſſimus gurges* Plinio *lib.* 9. *cap.* 17. & *lib.* 10. *cap.* 48. dictus, de cujus deliciis volumen Apioni Grammatico ſcriptum legas Athenæi *libro* 7. Vid. Dion. *lib.* 57. Tacit. 4. 1. & Seneca, *Conſol. ad Elbiam.* Tertium, qui in imperio Trajani, cujus mentio apud Suidam in Ὀργεὺς, ſi tamen *Trajanus* ibi vox incorrupta.

Apidanenſes, Arcades. Dionyſius,

Ἀρκάδες Ἀπιδανῆες ὑπὸ σκοπιὴν Ἐρυμάνθου.

Ubi alii Ἀπιδανῆος legunt, ut referatur ad montem Erymanthum. Cur verò Arcades ipſi, aut mons ille ſic dicatur, haud ſatis conſtat. Euſtathius quidem ab Apide quodam, qui ex Epiro veniens Arcadiam incoluit, Peloponneſum totam *Apiam*, Arcades verò peculiariter *Apidaneas* dictos refert, hunc verſum ex Arriano in rei teſtimonium adducens:

—— Κλυτὸς Ἆπις
Ὅς ῥ' Ἀπίην ᾤκιζε καὶ ἀνέρας Ἀπιδανῆας.

Callimachus, *Hymno in Jovem,*

—— Ἀζηνὶς ἡ Ῥείης
Ὠγύγιον καλέεσκον ἀρχαῖον Ἀπιδανῆες.

Ubi Scholia, Ἀπιδανῆες, οἱ ἀρχαῖοι Ἀρκάδες. Strabo tamen Apiæ nomen potius ad Argiam, & Ἀπιδόνες (ſic enim vocat) ad Argivos propriè pertinere cenſet. Fortè tamen Apis utrique regioni imperitavit, & ſic Strabo cum Dionyſio & Euſt. conciliabitur.

Apidanus, unus ex præcipuis Theſſaliæ fluviis, tardè fluens, quouſque illi commiſcetur Enipeus, quem ipſe ſecum in Peneum defert, ſupra Lariſſam, ut habet Lucanus *lib.* 1.

—— It gurgite vaſto
Apidanus, nunquamq; celer, niſi miſtus Enipeus.

Ovid. *Met.* 1.

Apidanusq; ſenex, leniſq; Amphryſus & Æas.

Idem *lib.* 7.

Multa quoq; Apidani placuerunt gramina ripis,
Multa quoq; Amphryſi.

Propert. *lib.* 1.

Qualis in herboſo concidit Apidano.

Demetrius Troadis fluvium facit. Stephanus. Hodie *Epideno* & *Pidanemo*.

Apidius Merula, quòd in acta D. Auguſti non juraverat, à Tiberio Cæſare albo Senatorio eraſus eſt. Tacit. 4. 42.

Apennnates, Umbriæ populi. Plin. 3. 14.

Apila, Civ. ad Septentr. Urbis Aſtaroth. Hier. de L. H.

Apilocarium, Luſitaniæ urbs. Phlegon Trallianus.

Apina, vel *Apina*, urbs Apuliæ. *Tricas* autem & *Apinas* vulgò res futiles, & nugatorias dicunt. Mart. *lib.* 14.

Sunt Apinæ Tricæq;, & ſi quid vilius iſtis.

Plin. 3. 11. Diomedes ibi delevit gentes Mongdorum, Dardorumque, & urbes duas, quæ in proverbii ludicrum vertêre, *Apinam*, & *Tricam*. Inde *Apinarii*, γελωτοποιοί, ſcurræ, mimarii, qui divitum menſas ſectabantur, Trebellius Pollio.

Apinius Tiro, Præturâ functus Claſſis Miſenenſis, cum Claudio Apollinari præfectus, ducem ſe defectoribus ad Veſpaſianum obtulit; à quibus municipia coloniæque impulſæ, præcipuo Puteolanorum in Veſpaſianum ſtudio. Tacit. *Hiſt.* 3. 57. Romana Editio *Aponius* præfert, aitque Gruterus nomen hoc notius altero; nec putat iſtud alibi inveniri. V. *Aponius*.

Apiola, vel *Apiola*, civitas Italiæ, capta à Lucio Tarquinio rege, de cujus prædâ Capitolium inchoavit. Plin. 3. 15. Steph.

Apion, cognomen Ptolomæi ex Lagidis Nothi, Libyæ regis, qui regnum moriens teſtamento Populo Romano reliquit; in quo inclytæ civitates erant Berenice, Ptolemais & Cyrene. Factum hoc anno urbis DC. LX. Cajo Cœlio, L. Domitio Coſſ. Videatur Appianus 1. *Civilium* & Eutropius.

Apion, Tiberii temporibus & ultra floruit, περιεργότατος Γραμματικῶν, *Grammaticorum curioſiſſimus*, ut Africano apud Euſebium vocatur; ἀνὴρ δοκιμώτατος, *vir celeberrimus*, uti dicitur Tatiano, *Literis homo multis præditus, rerumq; Græcarum plurimâ, atq; variâ ſcientiâ*, ut judicat Gellius 5. 14. Natus fuit Oaſi, Ægypti civitate: ſed Alexandrinus vocari volebat, quòd jus ejus civitatis haberet. Auctor Joſephus *lib.* 2. eorum quos adverſus eum ſcripſit. Cognomen habuit Πλειστονίκης, hoc eſt, *Multivictor*, uti liquet ex Plin. 37. 5. Gellio 6. 8. & Clem. Alex. *lib.* 1. Στρωμ. Sed Suidæ dicitur Ἀπίων ὁ Πλειστονίκου. Verùm fallitur; nam Poſidonii fil. fuit, teſte Africano in tertio χρονογραφιῶν. Etiam cognomen habuit Μόχθος, *ab aſſiduo labore*, ut Suidas docet, ex quo etiam cognoſces, quibus præceptoribus uſus ſit. Plinius *in Præfat. Nat. Hiſt.* *Apion Grammaticus, hic quem Tiberius Cæſar Cymbalum mundi vocabat, cùm publicæ famæ tympanum potius videri poſſit, immortalitate donari a ſe ſcripſit, ad quos aliqua componebat.* Unde liquet, Tiberii ætate non exiguum nomen habuiſſe. Idem ab Alexandrinis ad C. Cæſarem, cognomento Caligulam, accepit legationem. Quo tempore Philo à Judæis eſt miſſus ad eundem, ut gentis ſuæ cauſam ageret, adverſus Alexandrinos. Joſephus *Ant.* 18. 10. Seneca *Epiſt.* 88. *Apion Grammaticus, qui ſub Caio Cæſare totâ circulatus eſt Græciâ.* Nec tantùm Tiberii & Caii, ſed Claudii etiam tempore vixit, teſte Suidâ: Cui Flavius Joſephus reſpondit. Idem ſcripſit Ægyptiacorum libros 5. Gellius 5. 14. & 10. 10. Ab Ægyptio Apidis numine vocatus eſt. Errant ideo, qui geminato *p.* dicunt *Appionem*, quaſi derivatum ſit, ab Appiâ gente Romanâ. Video tamen, non ſemel ſic ſcribere Joſephum Scaligerum, *in eruditâ appendice præclari operis, de Emendatione Temporum.* Voſſius.

Apis, Argivorum rex, Jovis filius ex Niobe Phoronei filiâ, alio nomine *Oſiris* appellatus, Iſidem uxorem duxit; Achaiæ regno Ægialeo fratri conceſſo in Ægyptum trajecit: ubi cùm homines rudes ad mitiorem vitæ cultum traduxiſſet, colendarumque vinearum rationem eos edocuiſſet, concordibus omnium votis in regem eſt aſcitus. Cùmque aliquandiu mirâ prudentiâ, parique clementiâ Ægypti regnum adminiſtraſſet, multaque in ſubditos beneficia contuliſſet, vitâ tandem functus, pro Deo eſt habitus, & ſub vivi bovis imagine, ad cujus imitationem fortè vitulus aureus ab Aarone conflatus eſt, ab Ægyptiis cultus. Hic Straboni fronte candidâ, cætera niger erat. Herodotus addit, in dorſo aquilæ imaginem, in lingua cochleam, &c. geſtaſſe. Pompon. Mela & Plinius illum in latere lunæ creſcentis imagine inſigniunt; ajuntque ex præcipuis religionis arcanis fuiſſe, ne diu viveret. Illo igitur mortuo Sacerdotes, nebridibus cincti, horribiliter clamabant, reſpondente populo, donec altero invento lætitia triſtitiam pelleret. Hunc dein per quadragenos dies ſolicitè nutritum, quo tempore à ſolo ſexu ſequiore viſebatur, Memphin deducebant, ubi populus eſcam ei proponens oracula petiit. Hanc enim cùm renuebat, uti Germanico fecerat, infauſtum omen erat, &c. Cic. *lib.* 1. *De Nat. D. Quid cenſes igitur Apin illum ſanctum Ægyptiorum bovem, nonne Deum videri Ægyptiis?* Ovid. *Amor.* 2. 13.

Et comes in pompâ corniger Apis erat.

Lucanus *lib.* 8.

—— Illo cultore Deorum
Luſtra ſua Phœbes non unum vixerat Apis.

Idem *lib.* 9.

Et ſacer in Magni cineres mactabitur Apis.

Vide *Serapis*. Et Euſeb. Clement. *de præpar. Ev. cap.* 11. Herodot. *lib.* 3. Ælian. *hiſt. var. lib.* 11. *cap.* 10. Diodor. *lib.* 1. Macrob. *Saturn. lib.* 21. *cap.* 2. Strab. *lib.* 7. Melam *lib.* 1. *cap.* 9. Plut. *de Iſide & Oſiride*, & *quæſt. conviv. lib.* 8. Plin. *lib.* 8. *cap.* 46. Minutium Felicem, Auguſtinum *de Civ. D. lib.* 18. *cap.* 5. Et quia bovis hujus frequentiſſimus inter Indos hodieque cultus, P. de Valle, *Itiner. tom.* 4. ubi hanc Indicarum ſuperſtitionum Camarinam facundè movet. Item *Apis*, vicus in Africâ ſic dictus, quia nobilis Ægypti religione eſſet. Plin. 5. 6.

Apiſaon, viri Trojani nomen, Hom. *Iliad.* λ. & ρ. ubi tamen alii Ἀπωθάων legunt.

Apitami, Arabiæ populi. Plin. 6. 28.

Apitius Galba, ſcurra nobilis ſub Tiberio Cæſare. Juvenal. *Sat.* 5.

Si potes iſta pati, quæ nec Sarmentus iniquas
Cæſaris ad menſas, nec vilis Galba tuliſſet.

Apobathra,

Apobathra, Straboni *lib.* 13. ad Seſtum locus ab exſcendendo è navibus Apobathra nominatur, ubi Xerxis navis dicitur fuiſſe congelata. Euſtath. *ad Dionyſ. Perieg.* qui locus Straboni facem præfert.

Apobeoti, populi Ætoliæ. Steph.

Apocalypſis, liber Revelationum divinarum, quibus Johannem Ev. & Apoſt. in inſula Pathmo, Deus dignatus eſt: ultimus ex Canonicis N. T. continet *cap.* 22. Scripſerunt in ſacrum hunc librum: Alſtedius Joh. Henricus, *Trifolium Propheticum, in Cant. Dan. & Apoc.* quarto Herb. 1640. S. Ambroſius. S. Auguſtinus, Bibliander, *in Apoc.* Baſileæ, 1545. Borrhaus *in Eſajam & Apoc.* Baſil. 1561. *in fol.* Brightmannus, *in Apoc. Analyſis & Scholia.* Quart. Francof. 1609. &c. Le Buy, *ſur l'Apocalypſe.* Cluverius, *Comment.* Colladon. *Methodus facilima in Apocalypſin.* Octav. Morgiis, 1581. Cregorius, *Notæ.* Dieſtius, *Analyſis Apocal. Exegetica.* Forbeſius, *Commentar.* Amſtelodami, 1646. Gerhardus *Commentar.* in Quart. Jenæ, Anno 1643. Gomarus in 5. *priora Capp.* inter opera ejus. Graſerus, *in plaga regia*, in Quart. Tiguri 1610. Hoe, *Comment.* 6. *Volum.* Quarto. Lipſiæ 1612. 1618. &c. Hogelius. Jacobus Rex, *Paraphraſis in Apoc.* Inter opera ejus. Joachimus Abbas, *in Apoc. expoſitio*, Quart. Venetiis, 1519. 1527. Junius *in Apoc. analyſis methodica.* Kromayerus. Laurentius *in Apoc.* 3. *priora cap.* Hardervici, 1629. Leoninus, *Contemplatio exegetica*, Octav. Amſtelod. 1608. Lucius *in Apoc. notæ textuales & Conc.* 231. *Germ.* Hanoviæ. Medus, *de numero Beſtiæ*, in Octav. Baſil. Perkinſius, Piſcator, *Commentar.* Pricæus, Prideaux; Riccardus, *Idea concionum, in Apoc.* Bernæ, in Quart. Plures vid. apud Guilielmum Crovvæum, *in Elencho ſcriptorum in Sacram Scripturam*, edito Londini an. 1672.

Apocopa, ſinus in Arabico receſſu. Steph.

Apocopi, montes Indiæ intra Gangem, Παρὰ Θεῶν Ptolemæo.

Apocrypha, ſic libri dicti, qui publicè primò non legebantur in Eccl. Ludovicus Vives, *in lib.* 15. *de C. D. cap.* 23. Vel, quia apud Judæos, à ſacra illa crypta, in qua libri Canonici aſſervabantur, abfuerunt: Auguſtin. *lib.* 11. *contra Fauſtum, cap.* 2. Epiphanius, *de Pond. & Menſ.* Damaſcenus *lib.* 4. *cap.* 18. Horum quidam *Utiles* olim cenſebantur, quos *Eccleſia quidem legit, ſed intra Canonicas ſcripturas non recepit*, Hieron. *præf. in libr. Salom.* Ut, *liber Judith, Tobiæ, libb.* 2. *Maccabæorum, Sapientia, Eccleſiaſticus: Baruch, Additiones ad Danielem & Eſtheram, Canticum trium puerorum, Hiſtoria Suſannæ & Beli, lib.* 2. & 3. *Eſræ.* Vid. *quemq; ſuo loco.* Alii *Noxii*: ut *Evangelium Thomæ, Nicodemi, Luciani*, &c. de quibus hic ſermo non eſt.

Priores in pretio primitus eſſe cœperunt, partim propter materiam, vid. pietatis doctrinam; partim etiam propter hiſtoriæ ſacræ continuationem: ſic ſecernebantur à libris profanis. Dein conjuncti fuerunt cum libris Canonicis, eodem volumine. Tertiò, legi cœperunt in Eccl. propter rudiores, ad mores eorum formandos & excitandos, firmandosque animos ad conſtantiam Confeſſionis, exemplis Martyrum, Vid. Can. 47. Concil. Carthag. qui tamen abuſus, & confuſio librorum, jam olim damnata eſt, à Synodo Laodicena Can. 57. Tandem Concilio Florentino & Tridentino par iis cum Canonicis auctoritas data eſt. Vid. Frid. Spanhemii *Diſput. de auctoritate Libr. Apocryphorum*: Auctorum verò, qui in libros Apocryphos commentati ſunt, elenchum exhibet Guil. Crovvæus, *in Elencho ſcript. in S. Scripturam.*

Apolauſtus, Agrippæ hiſtrionis cognomentum. Capitolinus *in Vero*: *Habuit & Agrippam hiſtrionem, quem Apolauſtum nominavit.* Propter obſcœnum fortè miniſterium ſic dictus: nam ἀπολαυστικὸ vita, qualis illa Epicureorum. Videtur autem Apolauſtus ille, quem unà cum aliis libertis aulicis cæſum, temporibus Commodi, narrat Lampridius. Caſaubonus.

Apollinares ludi, Inſtituti primitus, ſuaſu Cornelii Rufi Decemviri, in honorem Apollinis, priùs incerto tempore, pòſt à Licinio Varo Prætore lege latâ 4. Non. Quint. celebrati, bove aurato, capris duabus auratis. Livius. Macrob. *Saturn.* 1. 17. Servius *in* 6. *Æn.* Hos ludos populus laureatus ſpectabat, ſtipe datâ pro cujuſque copiâ. Feſtus.

Apollinaris, alio nomine *Claudius*, Præfectus claſſis Miſenenſis neque fidei conſtans neque ſtrenuus in perfidiâ, à Claudio Faventino in partes Veſpaſiani tractus. Tacit. *Hiſt.* 3. 57.

Apollinaris, hæreticus, fil. Apollinarii, de quo paulo pòſt, Lector fuit Eccleſiæ Laodicenſis, Rhetoricam docuit, & Sophiſtæ Epiphanii, ethnici, amicitiam excoluit. Quam ob cauſam objurgatus, ad novam hæreſim cudendam animum applicuit. Cujus præcipua momenta: Divinitatem J. C. ei animæ loco, carnem ejus cœlitus demiſſam, perque Mariam Virg. tanquam canalem, derivatam, eamque Deitati coëſſentialem & coæternam, eſſe. Imo, duos eſſe Filios, unum ex Deo, alterum ex Virgine natum, &c. Quibus deliriis, diſcipuli ejus *Apollinariſtæ* dicti, varios errores ſuperaddiderunt, partim à Manichæis mutuatos de natura peccati; partim à Tertulliano, de animæ origine, partim à Sabellio, de perſonarum divin. confuſione. Quæ omnia, Alexandrinâ Synodo, cui Athanaſius interfuit, & Concilio Occumenico Conſtantinop. 2. damnata, Anno C. 373. 381. Scripſit 30. libros contra Porphyrium, Evangelia & Epiſtolas, in formâ dialogi. Vid. Hier. *in Catal.* Athanaſ. *epiſtol. ad Epictetum Cor.* Naz. *epiſt. ad Cledon.* Epiph. *hær.* 77. Auguſt. *hær.* 55. Theodoret. *lib.* 5. Socrat. *lib.* 2. & 3. *cap.* 10.

Apollinaris, Conſul Priſci collega.

Apollinaris, epiſc. Ravennæ, Petri diſcip. Item, Arch. Bituricenſis, Obiit A. C. 611. Item, poëta, cujus meminit Martialis, *lib.* 7. *cap.* 25. Aur. *Apollinaris*, ſcripſit vitam Imp. Cari. Vopiſc. *in Numeriano.*

Apollinariſta, Vid. *Apollinaris*, hæret.

Apollinarium, regio, Plin. 3. 24. *Apollinarium in Mimenis*, ſeu *Reji Apollinaris Albicorum*, qui & *Alebeceri* dicebantur, nunc eſt *Riez*, urbs epiſc. Galliæ, in Provincia, inter aquas Sextias & Sanitium; & 12. leucis diſtat ab opp. *le Bugs* in Eurum. Vid. *Reji.* Baudr.

Apollinarius, Præſul Alexandrinus, ſucceſſit Zoilo, A. C. 544. Eum excepit Johannes, circa A. 560.

Apollinarius, Alexandriâ oriundus, vir ingenio præſtantiſſimus, doctrinâ clariſſimus, carminum & verſuum elegantiâ & promptitudine mirus, ſuis libris, ut ait Baſilius, terrarum orbem replevit. Familiaris erat Gregorio, & Baſilio, defenſor coëſſentialitatis. Cùm Julianus, cognomento Apoſtata, Græcorum diſciplinam interdixiſſet Chriſtianis, tum Apollinarius verſibus expoſuit ad Homericum modum & ſtylum hiſtorias antiquas ſacrarum literarum. Μετάφρασιν τοῦ ψαλτῆρος διὰ στίχων ἡρωικῶν ejus hodie habemus, unà cum interpretatione Latinâ è typographeo Hieronym. Commelini Anno Dom. 1596. Vide omnino Jac. Duportum *Præfat. ad Metaphraſin Libri Pſalmorum Græcis Verſibus a ſe contextam. Cantab. A. D.* 1666. Plura etiam de hoc Præſule (erat enim Laodiceæ Epiſcopus) habes apud Euſebium, Socratem, *l.* 2. *c.* 36. Sozomenum, *l.* 6. *c.* 15. Suidam & Voſſium.

Apolloniacum, vulgò *Polignac*, opp. Gall. prope Podium, in Velaunis. Vid. *Podomniacum.*

Apollonides, Græcus, ſed Perſarum partes bello inter Darium & Alexandrum exorto amplexus, Chion, volente Pharnabazo, modico præſidio obtinuit. Sed ſeditione intra urbem natâ hoſtes in urbem irruperunt, quibus oppidani olim proditionis conſilio agitato, ſe aggregantes, Perſarum præſidium cædunt, vinctumque Apollinidem Amphotero & Egilocho tradunt. Curt. *lib.* 4. *cap.* 46.

Apollinis arx, ad Sibyllæ antrum: cujus meminit Virgilius *Æn.* 6. Hodie *arco Felice* nominari, tradit Pighius *in Hercule Prodico.*

Apollinis civitas magna in Ægypto. Ptol. *Munſia* Zieglero.

Apollinis civitas parva in Ægypto, Libyam verſus. Ptol. Steph.

Apollinis civitas tertia in Æthiopiâ, juxta mare Rubrum. Steph.

Apollinis Fanum, in Africâ propriâ ſitum. Ptol.

Apollinis Fons, apud Cyrenam in Africâ. Euſtathius.

Apollinis promuntorium, eſt in Africâ Propriâ. Ptol. & Livius. *Roſamuſat* Mercatori. Eſt & *Apollinis promuntorium*, in Mauritaniâ Cæſarienſi eidem Ptolemæo, quod *Cabo de Tenet* Caſtaldo vocatur. In ora marit. Barbariæ, & regni Algerii, à Teneſa urbe vic. ſic dictum. Baudr.

Apollinis templum Zerynthium vocant incolæ. Liv. *lib.* 38. qui hoc in Thraciâ deſcribit in Æniorum finibus. Item *Apollinis templum* in Myrienſi ſinu Lyciæ. Ælianus.

Apollo, monachus in Thebaide, qui annis 40. moratus eſt in ſolitudine, parvulam in monte vicino ſpeluncam habens, ſed pro miraculorum multitudine brevi effectus inſignis, plurimorum Præſes extitit monachorum. Sozom. *lib.* 8. *c.* 1.

Apollo, pro Apollinis templo. Virgil. *Æn.* 3.

Mox & Leucatæ nimboſa cacumina montis
Et formidatus nautis aperitur Apollo.

Apollo, Λητοῦς καὶ Διὸς υἱὸς, uti vocatur ab Homero *Iliad.* α. Jovis & Latonæ filius. *Phœbus* etiam dictus & *Sol.* Apollo autem dictus eſt ἀπὸ τοῦ ἀπόλλυναι, quòd jaculis perderet, quia radii ejus in peſte perniciem afferunt animantibus. Vel, Chryſippo teſte, ab α privat. & πολλοὶ, cui non ſunt multi ſimiles, vel quòd ſolus luceat. Unde & *Sol*, quaſi *ſolus* dicitur, teſte Tullio 2. *de N. D.* Sanè Heſychius, Ἀπόλλων ὁ τῶν Ἑλλήνων θεὸς. Ἐτυμολογεῖται δὲ ὁ μὴ κατὰ πολλῶν συνεζευγμένος. Syri *Adad* vocant, quod ſig. *unus.* Vide Macrob. *Sat.* 1. 17. Quanquam Euſebius *de Præparat. Evang.* ab ἀπολύειν *Apollinem* nuncupari indicat, quòd ab ægrotationibus homines ſalvet. Natus eſt in Delo eodem partu cum Dianâ, quæ & ipſa *Phœbe* dicitur. Adultus Pythonem ſerpentem ſagittis occidit, deinde Cyclopas, ob fabricatum fulmen, quo filius ejus Æſculapius fuit ad inferos detruſus, Unde aliquandiu divinitate privatus, Admeti Theſſaliæ regis armenta apud Amphryſum fluv. pavit.

Fertur à Mercurio citharam accepiſſe, & poſtea Muſis præfuiſſe. Amavit Cyrenen puellam, item Daphnem Penei fluv. filiam, quæ fugiens illius amorem in laurum converſa eſt, arborem huic ſacram. Item Hyacinthum liberali formâ puellum, quem mortuum in florem ſui nominis commutaſſe fertur. Branchum item Theſſalum, cui in ſuo templo ſacra fieri juſſit, &c. Vicit Marſyam tibicinem, à quo laceſſitus fuerat, tibiæ cantu, victum autem excoriavit. Muros Trojæ, adjuvante Neptuno, Laomedonti regi ædificavit. Medicinæ uſum primus intuliſſe, & propterea Deitatem meruiſſe creditur. Ovid. *Met.* 1.

Inventum medicina meum eſt, opiferq; per orbem
Dicor, & herbarum ſubjecta potentia nobis.

Author fuit carminis & Muſices, quapropter poetæ præcipuum ſibi numen eum faciunt. Ovidius:

—— Mihi flavus Apollo
Pocula Caſtaliâ plena miniſtrat aquâ.

Vates quâ ratione factus ſit, ex veterum fabulis docet Lucanus *lib.* 5. *verſ.* 79.

Ultor ibi expulſæ premerent cùm viſcera partus
Matris, adhuc rudibus Paan Pythona ſagittis
Explicuit, cùm regna Themis, tripodasq; teneret.
Ut vidit Paan vaſtos telluris hiatus
Divinam ſpirare fidem, ventoſq; loquaces
Exhalare ſolum, ſacris ſe condidit antris,
Incubuitq; adyto, vates ibi factus, Apollo.

In Rhodo inſulâ, Coloſſum habuit tantæ magnitudinis, ut inter 7. mundi miracula ſit connumeratus. Triplex ejus eſt poteſtas, ut ſit Sol in cœlo, Liber pater in Terris, & Apollo apud inferos. Ejus ſimulacro tria appingebantur, Lyra, clypeus & ſagittæ. Eidem, ut Baccho, perpetua juventus aſcribitur, propterea ſemper imberbis à poetis fingitur. Ovidius,

Solis perpetua eſt Phœbo Bacchoq; juventus.

Horatius, *Intonſoſq; agitaret Apollinis aura capillos.*

Sacra ei fuere Cicada, Gallus, Accipiter, Olea, Laurus, &c. Vid. Cic. *de N. D. lib.* 3. Macrob. *Sat.* Plut. Multa habuit cognomina, de quibus vide Pauſaniam, & *lib.* 1. Anthologiæ, ubi Acroſtichis ingenioſiſſimis ſecundùm literas Alphabeti ſunt comprehenſa. Artem Rhetoricæ repériſſe dicitur, ut auctor eſt Artemidorus, quam alii dicunt è cœlo ab Jove per Mercurium, procurante Prometheo, demiſſam. Ægyptiacâ linguâ Apollo vocatur *Horus*; à quo *Horæ* nomen acceperunt, ut ait Macrobius. Illi Lyræ, tibiarum & fiſtularum aſſignatur inventio. Polydor. Vergil. 1. 5. Cicero *de Nat. D.* quattuor Apollines conſtituit, Primum antiquum cuſtodem Athenarum. Alterum Corybantis filium, natum in Cretâ. Tertium Jove & Latonâ natum, qui ex Hyperboreis Delphos venerat; quamvis Euſebius antiquiorem illum deſcribit. Quartum in Arcadiâ, quem Arcades, quòd illis leges dederit, *Nomium* vocant. Cæterum de Apollinis mythologiâ vide Nat. Com. 4. 10. Alex. Roſſæum, *in myſtagogo Poëtico.* Lil. Giraldum.

Apollo, vid. *Apollos*, vir quidam Alexandrinus, magni nominis in Eccleſiâ, ab Aquila & Priſcilla pleniùs inſtructus, hinc in Achajam, &c. miſſus, Vid. Act. 18. 1. & 1. Cor. 3.

Apollocrates, alter ex Dionyſii filiis, qui unà cum patre in expeditionem, dum exularet, profectus eſt. Strabo. *lib.* 6.

Apollodorus, Archon Athenis, Olymp. 107. an. 3.

Apollodorus, ab Alexandro Babylone diſcedente relictus, ut cum Menete regioni Babyloniæ & civitati præeſſet. Curt. 5. 9. Fuit hic Apollodorus Amphipolitanus, ut teſtatur Diod. *lib.* 17. *parte poſteriore.*

Apollodorus, Caſſandreæ tyrannus, ab Antigono aſtu everſus. Polyænus *lib.* 4. *in Antigono com.* 18. Quo aſtu verò & quantâ ſimulatione civilitatis invaſerit tyrannidem, vide eundem *lib.* 6. *pag.* 437.

Apollodorus, pictor excellens. Plin. Item Sculptor. Item duo Medici. Idem.

Apollodorus, Athenienſis Grammaticus, Aſclepiadis fil. Panætii Rhodii Philoſophi & Ariſtarchi Grammatici diſcipulus. Primus genus metri Triambici invenit, uti teſtatur Suidas. Scripſit quoque hiſtoriam Athenienſium, uſque ad reditum Heraclidarum, uti teſtatur Diodorus Siculus. Uſque adeò arte ſuâ emicuit, ut ei Amphictyones Græciæ honorem habuerint. Plin. 7. 37. Scripſit περὶ τῶν Φιλοσόφων αἱρέσεων, teſte Laertio *in Solone.* Scripſit item commentarium in Sophronem. Athenæus *lib.* 3. Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐν τοῖς περὶ Σώφρονος. Pluribus autem libris id opus conſtitit. Tertium citat Athenæus *lib.* 7. Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Σώφρονος, non *de temperante*, uti perperam Dalechampius vertit. Apollodori de Sophrone quartum librum citat Schol. Ariſtoph. *ad Veſpas.* Librum ſecundum operis ejus περὶ Νομοθετῶν, citat Laertius *in Solone.* Crebrò ejuſdem Χρονικὰ ad Philoſophorum hiſtoriam illuſtrandam adducit idem Laertius. Meminit & Phlegon Trallianus *lib. de Longævis.* Tertium χρονικῶν citat Laertius *lib.* 4. Τὰ Λυκούργου νόμιμα, ὡς Ἀπολλόδωρος, inquit Euſebius *Chron. an.* 1218. *Lycurgi leges à Lacedæmone, juxta ſententiam Apollodori, hâc ætate ſuſcepta.* Ita vertit B. Hieronymus. Qui locus vel ex libris ejus de Legiſlatoribus, vel ex Chronicis petitus eſt. Iſta Chronica reſpicit omnino Cicero *lib.* 12. *ad Att. ep.* 24. *Quibus Conſulibus Carneades & ea legatio Romam venerit, ſcriptum eſt in tuo Annali. Hæc nunc quæro, quæ cauſa fuerit. De Oropo, opinor, ſed certum neſcio: Et ſi ita eſt, quæ controverſia. Præterea, qui eo tempore nobilis Epicureus fuerit Athenis, qui præfuerit hortis: qui etiam Athenis πολιτικοὶ fuerint illuſtres, quæ etiam ex Apollodori puto poſſe inveniri.* Scripſit porro Bibliothecam hiſtor. *de origine Deorum*, ſæpe priſcis laudatam. Macrob. *Saturn. lib.* 17. A. Gell. *lib.* 17. *cap.* 4. Clemens Alex. *Stromat.* 1.

Apollodorus Tarſenſis Tragicus, cujus tragœdias recenſet Suidas. Item Comicus eodem tempore, quo & Menander, cujus fabulæ nonnullæ ab eodem Suidâ commemorantur.

Apollodorus, ſcripſit de Parthis. Strab. *lib.* 2. 11. & 15. Item, hiſtoricus Erythræus, Lactant. Firm. *de falſa rel. lib.* 1. *cap.* 6. Item, alius Nicæâ oriundus, Suidæ memoratus. Item Geographus Epheſius.

Apollodorus, Pergamenus Rhetor, Caſſidii, aliàs Callidii, itemque Cæſaris Auguſti præceptor & familiaris, auctor ſectæ à ſe appellatæ, quæ Theodoro oppoſita. Scripſit de Rhetoricâ, ut author eſt Strabo, *lib.* 13. Suet. *in Aug.*

Apollodorus, Philoſophus Epicureus. Laertius *lib.* 10. Gaſſend. in Epicuro, *lib.* 2. *cap.* 6. Cæterùm de variis Apollodoris, vide Jonſium *lib.* 2. *de Hiſt. Phil. Script. cap.* 17. & Voſſium *de Hiſt. Gr. lib.* 1. *cap.* 21. & *lib.* 3. *pag.* 326.

Apollonia, virgo ſub Decio Imp. apud Alexandriam cum aliis permultis coronata. Euſeb. 6. 19.

Apollonia, urbs in tribu Ephraim. Joſ. *Antiq.* 13. 21. & *Belli Jud.* 1. 6.

Apollonia, Cyrenaicorum navale in Pentapoli reg. Ptol. Hodie *Bonandrea* Caſtaldo. long. 50. 10. lat. 31. 40. Portu gaudet utcunque capaci: pauciſque conſtat incolis, in regno Barcæ. Baudr.

Apollonia, Phrygiæ urbs, quam *Margium* quoque vocat Stephanus.

Apollonia, Mygdoniæ civitas, hodie *Seres*, teſte Nigro. ad fluv. *Echedoram.*

Apollonia, Taulantiorum in Macedoniâ op. ad Jonicum mare ſitum. Ptol. *Siſſopoli* Pineto. Niger dicit, hoc loco caſtellum eſſe *Pergo* dictum. Sophianus ait, antiquum nomen obtinere. Arbitrii jus ſit penes lectorem. Hanc Apolloniam vocat Plinius Corinthiorum coloniam, ex quo ſuſpicor eandem eſſe cum eâ, quam Stephanus *Gylaciam* vocat (etſi eam in Illyrico ponat) nam & Coloniam Corinthiorum eſſe ait, non longè ab Epidamno ſitam, quod in Macedoniæ confinibus eſt, ubi eadem à Ptolemæo, & Plinio deſcribitur. Fines namque regionum ab auctoribus confundi non ſemel experimur. In regno Albaniæ eſt, à paucis habitata. Baudr.

Apollonia, Cretæ urbs, antea *Eleutheria* appellata. Steph.

Apollonia, Siciliæ urbs, ſupra Calactam, & Aluntium in Mediterraneo. Ejus meminere Diodorus, & Stephani Epitomator. Vide Cluver. *Sicil. Ant. pag.* 384.

Apollonia, Aſiæ op. maritimum, *Aſſos* dictum in Actis Apoſtolorum, ut quidam putant. Item urbs in orâ Ponti, Mileſiorum colonia. Strabo. Item Thraciæ civitas, Plinio. *Anthium* olim vocata. Mela *magnam* cognominat. Porro *Apollonia*, urbs fuit apud Parnaſſum, juxta Delphos, aliàs *Cypariſſus* dicta. Steph. Trœzen etiam olim *Apollonia* dicebatur. Steph. Populi harum urbium prædictarum *Apolloniatæ*, vel *Apollonienſes.* Item *Apollonienſes*, pars quædam addita Attalidi tribui. Steph. Quem vide in Ἀπολλωνία.

Apollonia, urbs Bithyniæ, epiſc. ſub Archiep. Nicomediæ; in confinio Myſiæ, ad Rhyndacum fluv. Alia urbs Cariæ, epiſc. ſub Archiep. Staurop. prope Lyciam interiorem, inter Alabandam & Cabiram, urbes; cujus vix apparent veſtigia.

Apollonia, urbs Syriæ, ad radices Caſſii montis. Baudr.

Apollonia, promontor. Africæ, in ora meridionali Guineæ, prope oſtia fluv. *Mancu*; 20. circiter leucis ab arce S. Georgii de Mina.

Apolloniades, Agyrinenſium tyrannus, à Timoleonte finem dominationis facere coactus, Olympiadis centeſimæ decimæ anno ſecundo.

Apolloniates, pop. Aſſyriæ, ubi Apollonia Sittacina, quæ Antiochia Plinio, urbs ad *Gorgem* fluv. qui paulo infra cadit in Tigrim. A`via.

Apollonides, Nicenus, Commentarium ſcripſit, *de male obita Demoſthenis legatione.* Meminit Ammonius libello de Similibus & differentibus vocibus, *in* Ὄφλειν. Etiam Apollonidæ hujus περὶ παροιμιῶν librum, citat Stephanus *in* Τίγαις. At ſimpliciter *Apollonides* in Europæ periplo ſemel, iterumque citatur à Schol. Apollonii *in lib.* 4. Laudatur etiam à Strabone *lib.* 7. Itemque à Plinio *lib.* 7. *cap.* 2. Fuit præterea *Apollonides* Horapius, de quo vide Voſſium *de Hiſt. Gr. lib.* 3. *pag.* 328. Fuit etiam *Apollonides* Stoicus, quem Cato minor Uticæ jam è vitâ diſceſſu-

diſceſſurus, unà cum Demetrio Byzantino Peripatetico circum ſe habebat, teſte Plutarcho, *in Catone minore.* Fuit etiam *Apollonides* Cyprius, medicus Methodicus à Galeno memoratus, *lib.* 1. *Method. Med. cap.* 7. *Apollonides* etiam ὁ Κηφεὺς ἐν τῷ ὀγδόῳ περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας laudatur Anonymo, *in Vitâ poetæ Arati.*

Apollonius, Africæ, quæ Ægypto conjuncta eſt, ab Alex. M. poſt deditam Ægyptum, præpoſitus. Curt. 4. 7 2.

Apollonius, Antiochi Epiph. copiarum Dux, Præfectus Samariæ, quem occidit Judas Machabæus. 1. Mac. 1. & 3. Joſ. *Antiq. l.* 12. *c.* 10.

Apollonius, Philoſophus Stoicus è Chalcide accerſitus ab Antonino Pio, ut Marcum Antoninum, à ſe adoptatum, artibus imperandi imbueret, cùm Romam perveniſſet, intrare domum Imper. noluit, dicens. *Non Magiſter ad diſcipulum venire debet, ſed diſcipulus ad Magiſtrum.* Cui Imp. ſubridens, *Facilius*, inquit, *erat Apollonio è Chalcide Romam venire, quàm à domo ſua in palatium.* Circa An. C. 160. Aur. Victor. Hic Philoſophus omnem adhibuit diligentiam, ut Bardeſanem ad apoſtaſiam permoveret.

Apollonius, Philoſophus Chriſtianus, Romæ, poſtquam pro fide Chriſtiana, apologiam in Senatu recitaſſet, ſupplicio affectus eſt. Circa An. C. 140.

Apollonius, Conſul Rom. Magni collega.

Apollonius, Eremita, cùm per omne vitæ tempus, nihil monaſticæ vitæ didiciſſet, ſciens, quia nec ſcribere, nec artem jam propter ætatem exercere poſſet, omnia medicamina & cibaria opportuna laborantibus comparavit, & quotidiè à primo manè, uſque ad horam nonam per ſingula monachorum oſtia perrexit, quò ægrotos viſiſeret. Cùm autem jam eſſet è vitâ migraturus, ea quæ poſſidebat, alteri tradidit, juſſitque, ut eadem ipſe pietatis officia obiret. Sozomen. 7. 1.

Apollonius, luctator quidam apud Pauſaniam.

Apollonius, Senator Romanus, lecto ſenatui Apologetico, pro fide Chriſti, capite truncatus eſt, ſub Commodo, An. C. 189. Euſeb. 5. 21. Confunditur à Nicephoro, *lib.* 4. *c.* 15, 26. cum celebri quodam Authore Eccleſ. qui contra Cataphrygas ſcripſit. Sed Hier. *in Catal.* & Euſeb. *l.* 5. *c.* 17. contrarium ſuadent.

Apollonius, Stoicus, Panætii diſcip. Strabo *lib.* 4. Item, Medicus, Athenæo, *l.* 15. & Gal. citatus. Alius Medicus Pergamo oriundus, qui de Agricultura ſcripſit, Varro, Columell. *de R. R.* Item, cujus meminit Plin. *l.* 29. *c.* 6.

Apollonius, Alabandenſis (Alabanda autem op. eſt. minoris Aſiæ) dicendi magiſter clariſſimus, teſte Suetonio, qui cùm mercede doceret, tamen non patiebatur eos, quos judicabat non poſſe oratores evadere, operam apud ſe perdere, quemque autem dimittebat, ad quamcunque artem putabat eſſe aptum. Cicero 1. *Orat.*

Apollonius Alexandrinus, cognomento Dioſcorus, pater Herodiani Grammatici, nobilis & ipſe Grammaticus, filiumque erudiit. Scripſit de conſtructione partium orationis, & alia quamplurima in arte Grammaticâ.

Apollonius, Aphrodiſienſis hiſtoricus, ſcripſit res Caricas, de Trallibus, de Orpheo, ejusque myſteriis, teſtibus Suidâ, Stephano, & Etymologo. Fuit etiam *Apollonius* Aſcalonita, hiſtoricus itidem, teſte Stephano, *in* Ἀσκάλων. Alius eſt *Apollonius* Geometres, qui inter Arati Interpretes recenſetur. Item alius Apollonius Chæronis filius, citatus Ariſtophanis Scholiaſtæ, *in Veſpas.*

Apollonius, Illei vel Sillei fil. Argonauticon ſcriptor Naucratita Ægyptius fuit, Rhodius cognominatus. Ἀπολλώνιος ὁ Αἰγύπτιος dicitur Theophilo, *lib.* 3. *ad Autolycum.* Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἢ Ναυκρατίτης vocatur Athenæo, *lib.* 7. *c.* 7. & Æliano *Hiſtor. An. lib* 15. *cap.* 23. Cur autem *Rhodius* dicatur, Anonymus vitæ ejus autor exponit, ἐκεῖ ἐπολιτεύσατο καὶ ἐσοφίστευσε ῥητορικοὺς λόγους. ὅθεν καὶ Ῥόδιον αὑτὸν ἀπεκάλεσαν. Suidas *Alexandrinum* eum appellat, *in* Ἀπολλώνιος. Meurſius, *in notis ad Apollonium Dyſcolum*, hunc Alexandrinum à Rhodio diſtinguit, ac propterea à Voſſio, *lib.* 1. *de Hiſt. Gr. cap.* 16. jure reprehenditur. Potuit enim Naucratita ille Alexandriæ, & in Rhodo docuiſſe, & utrinque denominari, dicique Naucratita, Rhodius, & Alexandrinus, uti & Dionyſius Grammaticus triplici nomine gaudet. Dicitur enim *Thrax, Alexandrinus*, & *Rhodius.* Strabo *lib.* 14. Διονύσιος ὁ Θρᾷξ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τὰ Ἀργοναῦτα ποιήσας, Ἀλεξανδρεῖς μὲν, ἐκαλοῦντο δὲ Ῥόδιοι. Fuit Callimachi diſcipulus, à quo ob ingrati animi vitium *Ibis* dictus eſt, æqualis Eratoſthenis Grammatici, cujus etiam ſucceſſor fuit in præfectura Bibliothecæ apud Ptolem. Euergeten.

Apollonius Cittieus, Medicus. Strabo *lib.* 16. Tyrius quidam, Strab. *lib.* 16. Diog. Laert. *l.* 4.

Apollonius Dyſcolus, ſub Antonino Pio vixit, ἱστορίας θαυμασίας edidit, etiamnum ſuperſtites, & Meurſii notis itidem illuſtratas. Δύσκολος autem propterea dictus eſt, ὅτι ἐν ταῖς γραμματικαῖς δυσλύτους ἀπορίας ἔλεγε, ut auctor eſt Anonymus *in ejus vita.* Vide Wowerium *de Polym. c.* 10.

Apollonius Herophilius, Herophili diſcipulus, ſcripſit de unguentis Athenæus. Apud Plin. *Apollodorus* ſcribitur.

Apollonius Molo Rhodius, Præceptor Ciceronis, ac Julli Cæſaris eodem tempore, teſte Plutarcho. Romæ docuit, quò legatus venerat de præmiis Rhodiorum, Dictatore Syllâ. Orator unus in cauſis, ſcriptorque præſtantiſſimus, & in annotandis, animadvertendiſque vitiis, & inſtituendo, docendoque clariſſimus. Cic. *in Bruto*, & Fabio, *lib.* 3. *cap.* 1. Sueton. *in Cæſare, cap.* 4. Plut. *in eodem.*

Apollonius Pergæus, magni nominis Geometra, claruit ſub Ptolemæo Euergetâ. De quo vide Voſſium *de Scientiis Mathematicis, pag.* 54. &c.

Apollonius, cognomento Titus, à Jonathâ victus. Joſeph. 13. 6. 8.

Apollonius Tyaneus, profeſſione Philoſophus Pythagoricus, re ipſâ autem Magus conſummatus, cujus vitam ſcripſit Philoſtratus, & ante eum Damis ipſius in peregrinatione comes. Hic dum Epheſi vitam ageret, & fortè in multitudine diſputaret, per eam horam, quâ Domitianus, cui imperium prius prædixerat, immolato infante, interficiebatur, defixus, & elinguis ſtetit; tum autem exclamavit: *Euge Stephane pulchrè, Stephane percute: pulſaſti, vulneraſti, interfeciſti.* Hic ſermonis animalium peritus erat, Cæl. Rhod. 17. 13. Idem hoc unum à Diis petebat, ut bonos cognoſceret, malos vitaret. Alex. ab Alex. *lib.* 4. *cap.* 17. De ejus annulo idem 2. 19. Alexander Severus Imp. religione tactus, Chriſtum, Abraham, Orpheum & Apollonium, velut Deos intra ædes veneratus eſt. Idem 6. 14. Comparatus eſt etiam ab Hierocle, ob mira quæ edere videbatur, Jeſu Chriſto D. N. peculiari libello, hac de re edito, quem Euſebius refutavit. Obiit tandem, poſtquam diu orbi illuſiſſet, Chriſtianiſque plurimum nocuiſſet, A. C. 97. vel 99. nemine conſcio. Philoſtr. *in vita ejus.* Juſtin. Martyr. 9. 24. Anaſtas. Nic. 9. 23. Lactant. *de Inſt. C. lib.* 5. *cap.* 2. Agreſphon apud Suidam, *in Apollonius* indicat, alium Tyaneum Apollonium fuiſſe præter prædictum, qui ſub Nerone vixit his verbis, Ἀπολλώνιος ἕτερος Τυανεὺς φιλόσοφος νεώτερος γεγονὼς ἐπὶ Κλαυδίου τοῦ βασιλέως.

Apollonios, denique Sophiſtas duos ponit Philoſtratus, Naucratitem unum, alterum Athenienſem, qui ambo M. Antonini tempore Athenis docuere. Plures hujus nominis adducit Voſſius *de Hiſt. Gr. lib.* 1. *cap.* 22. Itemque Jonſius *de Script. Hiſt. Philoſ. lib.* 3. *cap.* 9. Meurſius quoque in tractatu, *de Apolloniis.*

Apollonohierita, populi quidam. Plinius 5. 29.

Apollopolitis, præfectura quædam. Plin. 5. 9.

Apollophanes, Poeta Comicus circa Olymp. 97. Suid. Ælian. *hiſt. animal. lib.* 6. *cap.* 52. Item Poeta, cujus meminit Plin. *lib.* 22. *cap.* 21.

Apollophanes, regis Antigoni adulator. *Apollophanem* quendam Stoicum Laert. *lib.* 7. ad Stoicorum placita & dogmata explicanda adhibet, & in Phyſicâ eum de vacuo diſſeruiſſe, alibi etiam unam tantùm virtutem, prudentiam nempe, ſtatuiſſe tradit. Locum autem inter hiſtoricos ſibi vendicare videtur, *libro* περὶ τοῦ Ἀρίστωνος. Athenæus *lib.* 7. Ἀπολλοφάνης (in codd. vulgatis Ἀφάνης mutilatè legitur, neque, quod mirere, correxit Caſaubonus) γνώριμος ὢν καὶ αὐτὸς τοῦ Ἀρίστωνος, ἐν τῷ Ἀρίστωνι, καὶ αὐτὸς οὕτως ἐπιγράψας τὸ σύγγραμμα ἐμφανίζει τὴν τοῦ διδασκάλου φιληδονίαν. Libello itaque hoc, quem *Ariſtonem*, inſcripſerat, Ariſtonis magiſtri ſui voluptuariam vitam expoſuit. Quæ de ætate ejus nos dubitare non ſinunt, quòd Ariſtonem magiſtrum habuiſſe dicatur. Zenonem enim Stoicum audivit Ariſto, Arceſilai tempore: Ariſtonem verò Apollophanes, tempore Ptolemæi Euergetæ. Patriam hujus Apollophanis aperit Stephanus, *in* Ἀντιοχεία: Τετάρτη (Ἀντιόχεια ſc.) Μεσοποταμίας, Μυγδονία καλουμένη, ἧς παρὰ τῶν ἐπιχωρίων Ἀντιόχεια καλεῖται, ὅθεν Ἀπολλοφάνης ὁ Στωϊκὸς φιλόσοφος. Citat *Apollophanem* hunc Tertullianus *lib. de Animâ*, *cap.* 14. quòd novem animæ partes ſtatuat. Fuit & *Apollophanes* Medicus, in aulâ Antiochi Soteris, Regi apprimè charus, teſte Polybio *lib.* 5. quem laudat Plinius 22. 21. & Corn. Celſus 5. 18. Cujus fortè malagma, contra jecinoris duritiem, deſcripſit Galenus *lib.* 8. *de compoſ. medic. ſec. locos, cap.* 9. & Paulus Ægineta 7. 18. laudatque Ætius *tetrab. lib.* 3. *ſect.* 3. *cap.* 18. Ut ut verò uterque *Apollophanes* ſub Euergete floruerit, non tamen hoc ſufficere arbitramur, ut eoſdem eſſe ſtatuamus. Alius fuit *Apollophanes* Sophiſta, cui tempore CHRISTI PATIENTIS Dionyſius Areopagita Heliopoli in Ægypto dixit: *Aut divina natura patitur, aut patienti condolet*, teſte Suida, *in* Διονύσ. Sed quòd Polemon Laodicenus Sophiſta, Ariſtidis magiſter hunc *Apollophanem* audiverit, juxta Suidam loco citato, ratio temporis vix admittit. Jonſius.

Apollothemis, hiſtoriam fecit, quantum colligere licet ex iis, quæ de Lycurgi morte ex eo refert Plutarchus, *in Lycurgo.*

Apollyon, Heb. *Abaddon*, Lat. *perdens*, vel *deſtruens.* Apocal. 9.

Apomyios, Ἀπόμυιος Jupiter in Elide colebatur ὁ ἐλαύνων τὰς Ἠλείας Ὀλυμπίας τὰς μυίας. Pauſanias. Plinius 29. 6. *Myiodem* vocat, & *lib.* 10. *cap.* 38. *Myiagrum.* Poeta apud Athen. *lib.* 1.

Ἀεὶ δὲ ὥσπερ Ὀλυμπιάσιν φασὶ ταῖς μυίαις ποιεῖν: βοῦν τοῖς ἀκλήτοις προκατακέκοπται συντυχεῖν. Profert iſta patronus umbrarum, & eorum qui invocati veniunt ad convivia. Ait, Bonum factum fere, ſi iſti alieno ſumptu alantur, fiatque illis quod ſolet muſcis Olympiæ: hoc eſt, ut non prius incantur ab iis, qui volunt unà eſſe, convivia, quàm in gratiam paraſitorum bovem mactaverint. Sacrificium, in honorem Jovis muſcarum averruncatoris, fieri ſolitum, ſic iſte interpretatur, quaſi in muſcarum gratiam fieret, ut eſſet illis unde lautè, ac dapticè accipiantur. Caſaubonus. Clemens Alex. *in Protreptico*: Ἀπομυίῳ Διὶ θύουσιν Ἠλεῖοι, Ῥωμαῖοι δὲ Ἀπομυίῳ Ἡρακλεῖ. Et paulò pòſt: Ἡρακλείδης περὶ τὴν Ἀκαρνανίαν, φησὶν, ἔνθα τὸ Ἄκτιόν ἐστιν ἀκρωτήριον, καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἀκτίου τὸ ἱερὸν ταῖς μυίαις προθύεσθαι βοῦν. V. *Beelzebub.*

Aponiana, inſula Lilybæo proxima. Hirtius *de bello Afric.*

Aponius, vir Prætorius, de quo Suetonius *in Caligula*.

Aponius, prænomine *Marcus*, Mœſiæ præfectus, quòd Rhoxolanos novem millibus equitum in provinciam irrumpentes feliciter cecidiſſet, triumfali ſtatuâ ab Othone honoratus eſt. Tacit. *Hiſt.* 1. 79. alterum nomen eſt *Saturninus*. Vide Hiſt. 2. 85. Seditione militari inceſſitus atrociſſimè, vulgatis epiſtolis, quas ad Vitellium ſcripſiſſe credebatur. Itaque ad ſupplicium poſtulatus, ac fortè vacantium balnearum fornacibus abditus evaſit mortem. Hiſt. 3. 11.

Aponius, commentario Canticum Canticorum illuſtravit, qui in Biblioth. Patrum reperitur. Seculo 6.

Aponus, fons & vicus ad Euganeos colles, in Italia propè Patavium, ubi & aquæ calidæ variis morbis aptæ; A Claudiano elegiaco carmine laudatæ, & à Theodorico Gotthorum rege mœnibus cinctæ, teſte Caſſiodoro. Lucan. *lib.* 7.

Euganeo, ſi vera fides memorantibus, augur
Colle ſedens, Aponus terris ubi fumifer exit,
Atque Antenorei diſpergitur unda Timavi.

Ejus aqua fatidica olim credebatur. Unde conſultans Tiberius ſortes in eas conjecit. Lege Sueton. *in Tiber. c.* 14. Videturque illuc reſpexiſſe Lucanus, ubi ſupra.

Mart. 1. 62. *Cenſetur Apona Livio ſuo tellus,*
Stellâq; nec Flacco minus.

Idem 6. 61. *Nec fontes Aponi rudes puellis.*

Nomen ei, quia contra morbos eſt, vel quia citra dolorem medetur, ab α & πόνος, *labor*. Vide Cluver. *Ital. Ant. p.* 153.

Apertanus Georgius, Theologus inſignis Friſiæ Orient. Circa An. C. 1540. Is initio, permiſſu Comitis Edſardi, patentibus in campis prope Emdam, concurrente magnâ hominum multitudine conciones habebat, pòſt Emdam, dato ſacris loco, translatus eſt, poſtquam Comes, Evangelii doctriná ex libris hauſtâ, eam Auricæ, Leeræ, Nordæ Emdæque proponi curaſſet. Lætus *Hiſt. Univerſ.*

Apoſtoli, nomen XII. Diſcipulorum Chriſti, quos miraculorum, linguarum, & infallibilitatis dono inſtructos, miſit in univerſum orbem, ut Eccleſias ubique fundarent, & diſcipulas facerent omnes gentes. Horum nomina, *Simon cognom. Petrus, Andreas frater ejus: Jacobus Zebedæi fil. Johannes frater illius: Philippus & Bartholomæus: Thomas & Matthæus: Jacobus, Alphæi fil. Lebbæus, qui & Thaddæus: Simon Cananæus & Judas Iſchariotes*, Matth *cap.* 10. v. 2-5. Qui ultimus, cum Magiſtro prodito, abiiſſet in locum ſuum, ſorte ei ſurrogatus eſt Matthias Act. 1. 25. 26. His acceſſit tandem Paulus, peculiari elogio *Apoſtolus Gentium* dictus, Vid. Gal. 2. 9.

Ex his Jacobus, in Concilio Hieroſolymitano, præſedit, Act. *cap.* 15. *Boanerges*, cum fratre, dictus à Chriſto, Marc. *cap.* 3. 17. qui ambo quoque *fratres Chriſti*: & στῦλοι dicuntur, unà cum Simone agnominato Petro, Gal. 2. 9. Imo omnes 12. θεμέλιοι τοῦ τείχους τῆς πόλεως, Apocal. 21. 19. innixi lapidi illi ἀκρογωνιαίῳ Jeſu Chriſto, Epheſ. 2. 20. appellantur. Neque inferiorem ſe Paulus ait ſummis Apoſtolis, 2. Cor. 11. 5. Scripſerunt Petrus, Jacobus, Johannes, Matthæus, Paulus & Judas Thaddæus: Vide quemque horum *ſuo loco*. Reliqui vivâ ſolùm voce docuerunt. Etiam horum quidam cœlibes, ut Paulus: reliqui uxorati, περιάγειν, in peregrinationibus ſuis, ἀδελφὰς γυναῖκας, *ut Fratres Chriſti & Cephas*, 1. Cor 9. 5. Unde Clemens Alex. 7. *Strom.* Petro non ſolùm uxorem, ſed & filios tribuit; Philippo item filios atque filias. Sic quoque Ignatius Petrum, imò & Paulum, alioſque Apoſtolos in matrimonio vixiſſe ſcribit, *in epiſt. ad Philadelph.* additque, *cœlibatus propugnatores inhabitatorem Angelum illum Apoſtatam habere*, &c. Plura de Apoſtolis ſcire cupientes, videant ſingulos, *in ſuis locis*.

Apoſtolici, Hæretici, Encratitarum & Catharorum Soboles, ſic dicti, quia Apoſtolicæ puritatis imitatores videri volebant. Circa An. 145. Conjugium rejecerunt, tanquam cœli remoram; bonis ſe abdicarunt, omnia communia eſſe debere dictitantes; Iis qui poſt Baptiſmum peccant, ſpem omnem gratiæ præcluſerunt, loco Evangelicorum ſcriptorum, Apocryphis quibusdam uſi, ut *Actis S. Andreæ & S. Thomæ*, &c. Etiam *Apotactitæ* dicti, quia mundo renuntiabant. Aug. *hær.* 40. Alios habet ſeculo 12. exortos Morerius: qui dicuntur præter Purgatorium, preces pro mortuis, & invocationem Sanctorum, rejeciſſe Pædobaptiſmum, conjugium, & uſum quorundam ciborum, ex Manichæorum diſciplina; refutatos à S. Bernardo An. 1147. Ex hujus *Serm.* 66. *in Cantic.* Sander. *hær.* 144. Baron. & Genebr. *in Innoc.* 2.

Apoſtolorum Acta, liber Canonicus N.T. à Luca Evangeliſta conſcriptus, hiſtoriam Eccleſiæ naſcentis, annorum 34. circiter exhibet, capp. 28. ab Aſcenſione Chriſti initio facto, uſque ad Pauli captivi adventum in urbem Romam. Hunc librum illuſtrarunt ſcriptis ſuis, Amyraldus *Paraphraſe ſur les Actes des Apoſtres*, 1654. Auguſtinus, Brentius, *in Acta homiliæ* 122. Bullingerus, Calixtus, Calvinus *Comment. in Acta*, fol. Genevæ 1572. 1580. 1614. Octavo ibid. 1565. Caſſiodorus, Chryſoſtomus, de Dieu. Eraſmus *Commentariorum Homil. in Acta*. Faucheur *in* 10. *capp. priora*, *Gall.* Ferus *in Acta Enarrat.* Col. 1567. Venet. 1568. Gerbardus, *Annotationes poſthumæ*, in quarto 1669. Gregorius M. Grynæus. Gualterus. Juſtus Jonas, *Annotationes*, in octavo Baſil. 1525. 1567. Mentzerus, *in Acta Meditatio*, in quarto Gieſſæ, 1612. Nicetas. Oecumenius. Pelargus *in Acta Expoſitio*, Octavo, Francof. 1615. Pererius, *in Acta Comment.* Morgiis, 1580. Priæus, *Annotata*, octavo, Pariſ. 1647. Rothmalerus, 165. *Conciones Germ.* Steglo *in cap.* 16. *pr. Comment. practicus*, in quarto, Amſtelod. 1650. &c. Theophylactus, Viretus, *in Acta Comment.* Gall. &c. Reliquos ſuggeret, Guil. Crowæi *Elenchus Scriptorum in S. Scripturam*.

Apoſtrophia, Veneris cognomen, quæ in hunc finem ſic à Cadmo cognominata, ut ab omnibus ſpurcis artibus avocaret, & ab obſcœnâ libidine, & à concupiſcentiis averteret. Pauſan. *lib.* 1. & 9.

Apoſovizza, Opp. Sclavoniæ, in regno Hung. non longè à Dravo fluv. in Riſienſi Comit. Vix unâ leucâ, à Copranizio, in Occaſum, infra montes.

Apotomia, Marmaricæ nomi gens. Ptol.

Apotropæi, Dii ἀλεξίκακοι, hoc eſt, *averrunci*, ſive *malorum depulſores*, quibus agnicula immolabatur. Ammian. Marcellinus *lib.* 25.

Appa, Arab. Fel. urbs. Ptol.

Appadana, Perſiæ urbs. Ptol.

Appamia, vulgò *Pamiers*, Urbs Galliæ. Vid. *Pamaa.*

Appencenſium Urbs, *Gap.* Vid. *Vapincum.*

Appenzella, ſeu *Abbatiſcella*, Helvetiæ pagus, ſed qui omnibus modis oppidum repræſentat, quaſi *Abbatum cella*. Habuerunt enim hic Benedictinæ ſocietatis Abbates arcem *Claux*, latinè *Clauxiam* nominatam, tutiſſimum quovis tempore refugium, quorum authoritas paulatim adaucta, non huic tantùm pago, ſed univerſo territorio appellationem dedit, quod Marti & Bellonæ conſecratos homines producit; unde ſæpe pauci, nonnunquam unicus, integras hoſtium fudere turmas, quam ob cauſam ad Helveticum fœdus An. D. 1513. admiſſi, decimum tertium in ordine locum obtinuerunt, vulgò *Appenzel*. Sedet pagus ad fluv. Sintram. X. M. paſſ. à Cella Monaſterio. Regio verò ſupra S. Galli oppidum ſita eſt, inter altiſſimos montes, juxta Rhætorum fines. Vicatim habitatur, & octo inſignes habet vicos, præter Appenzellam Pagi caput, Altſtetten, Trogam, Hundivillam, Heriſoviam, &c. qui cùm olim diverſis nobilibus, Comitibus, dominiſque paruiſſent, dein in Abbatis dominium conceſſiſſent, tandem in unam Rempubl. coierunt, quam Rupertus Imperator approbavit. Aſſeruerunt autem ſe incolæ poſt fruſtra ſæpe imploratam juſtitiam, in libertatem, partim armatâ manu, partim, magnâ pecuniæ ſummâ Abbati perſolutâ: poſtquam ſæpiùs victores ad pacem illum adegiſſent, An. 1408. conciliante Ruperto, Conſtantiæ compoſitam. Hoc bello primùm fœdere juncti Helvetiis fuerunt, Suitiis nempe & Glaronenſibus; ſeu, ut alii, Lucernatibus, Uriis, Suitiis & Underwaldiis. Triennio pòſt, cùm Abbas S. Galli novam litem illis intendiſſet, ſocietatem junxere, cum Tiguro, Lucerna, Suitia, Underwaldia, Tugio & Glarona: unde, faciente Abbate, ab Imperatore proſcripti & à Pontifice excommunicati ſunt. Ab illo montibus, ab hoc contrario decreto facto tuti, cujus ſumma: *Si Wellind nit im dung zyn.* Itaque cum Legato, Sacerdotes, Pontificii edicti tenaces, partim è regione ejecerunt, partim ceciderunt. Quare Abbas, nil ſe proficere cernens, apud Imperii Septemviros illos accuſavit, qui Helvetiis, & civitatibus Germ. ſuperioris in mandatis dederunt, hos ut ad officium revocarent. Verùm his paci magis conciliandæ intentis, poſtquam à Com. Toggenburgio Abbatiscellani bis prælio victi eſſent, pax concluſa eſt, anno pòſt quarto. Quam cùm vicini nobiles non ſervaſſent, Abbatiscellani re ſtrenuè geſtâ ac 6000. aureorum datis, Rineggum & Reguſcorum vallem occupatam, obtinuerunt, & à proſcriptione ſunt exemti. Anno 1445. Anno dein 1452. ſeſe cum ſeptem Pagis perpetuo fœdere junxerunt. Auſtriis, Burgundicis Suevicisque bellis forti & fideli operâ præſtitâ. Tandem ut dictum, an 1513. in numerum Pagorum adſcripti ſunt. Ager dividitur hodie in ordines ſeu Partes 12. quas *Roden* vocant: Harum 6. conjunctæ pago Abbatiscellæ, dicuntur Interiores, atque olim Abbati S. Galli paruerunt; Communioni Romanæ addictæ: Reliquæ 6. Exteriores, quondam partim liberæ, partim nobilibus ſubjectæ, hodie Reformatam relig. ſequuntur. &c. Vide *Helvetiorum Rempublic.*

diverſorum Auctorum, Lugd. Batav. an. 1629. Guillimannus regionem hanc ſic deſcribit:

Ventum erat Urnacum, fluvii de nomine vicum.
Hinc ſeſe in vallem demittere molliter Alpes
Excelſa incipiunt: incluſam more theatri
Vertice ſic modico colles hinc inde coronant,
Frondibus umbriferis, & veſco gramine læti.
In medio vallis montes æquare propinquos
Culmine connitens Abbatis cella laborat,
Sintria quam trepido ſecat agmine. Nec procul inde
Viſuntur priſca labentia mœnia Clancii,
Perfugium quondam Abbatum & munimen avitum.

Henricus Glareanus. *Helv. deſcr.* de indole gentis:

Tarda venis, ſed grata meo Cellana juventus
Concentu, fidibus iſtis, plebs aſpera cultu,
Contemtrixque animæ, moleſque objecta periclis
Suanorum, cui quanquam alti ſunt ardua montes
Pergama, ſtat fortis pro duro dextera muro.
Eſt tibi ſimplicitas prudens, moderata poteſtas,
Et quo nil majus, juſto moderamine ferrum.
Te quoque quis cultuve Dei, pietateve major?

Appha, Parthiæ op. Ptol.

Apphadana, Meſopotamiæ urbs. Ptol.

Appharim, Lat. *Vultus, facies*, aut *furores*, ſive *nares*, vel *piſtores*, filius Nadab, filii Semei, filii Onam. 1. Par. 2.

Apphanna, inſula ſinus Perſici. Ptol. Fortè *Querum* hodie. Forſan inſ. *Guexmi* in littore Arabiæ. 40. leuc. à Balſera urbe in merid. Dicitur etiam *Aphana*. Baudr.

Apphar, Mauritaniæ Cæſarienſis op. Ptol.

Apphus, filius Mattathiæ, filii Joannis. 1. Mac. 2.

Appia, nomen fœminæ apud Beat. Paulum epiſt. ad Philemonem.

Appia via, ab urbe Româ per Capuam Brunduſium uſque perducebatur. 330. ſeu 350. m. p. longa, ab Appio Claudio Conſ. conſtructa, qui eam à portâ Capenâ uſque ad urbem Capuam muniendam curavit, ut ſcribit Frontinus, *de Aquaductib.* Perduxit poſtea uſque Brunduſium ſive Cajus Gracchus Tribunus, qui pleraſque vias fecit ac refecit: ſive C. Cæſar, qui curator viæ Appiæ non leviter in eam impendit: ſive Auguſtus, de quo inſcriptiones priſcæ, S. P. Q. R. QUOD. VIÆ. MUNITÆ SUNT. Lucanus *Lib.* 3.

Et quà Pomptinas via dividit uda paludes.

Statius *lib.* 2. *Silv.*

Appia longarum teritur regina viarum.

Mart. 9. 103.

Appia, quàm ſimili venerandam in Hercule Cæſar
Conſecrat, Auſoniæ maxima fama viæ.

Appiades, Deæ Venus & Pallas ſic dictæ ſunt, quibus ad *Appias* aquas templum erectum erat, prope Cæſaris forum. Ovid. 3. *de Art. Am.*

Has Venus è templis multo radiantibus auro
Læta videt lites, Appiadeſque Deæ.

Vide Cæl. Rhod. 12.

Appiani, populi. Plinius *lib.* 5. *cap.* 29.

Appianus, Alexandrinus, hiſtoricus Græcus, Trajani, Adriani, & Antonini temporibus vixit. Romæ primum fuit cauſarum patronus, poſtea adlectus fuit Cæſaris procuratoribus. Hiſtoriam Romanam ſcripſit, *lib.* 24. Ac orſus ab Æneâ, & capto Ilio, percurrit illa tempora uſque ad Romulum. Inde accuratiùs perſequitur omnia uſque ad Auguſtum, quædam etiam carptim, atque obiter addit uſque ad Trajanum. Vide Suidam, Photium, Voſſium *de Hiſt. Gr. lib.* 2. *cap.* 13. La Mothe le Vayer, *judic. de hiſtor* &c.

Appianus Petrus, ſeu *Binewitz*, Germ. emiſit Coſmographiam, anno 1524. quam reſtituit an. 1540. Rainerus Gemma, Friſius.

Appiara, Myſiæ inferioris op. Anton.

Appidanus, Vid. *Apidanus*.

Appis prænomen ex Sabinis ortum, fortè ex Sabino Actio, alii ab Apibus vel ab Appulis dictum exiſtimant. *Appii* autem prænomen proprium reip. temporibus Claudiis patriciis tantùm fuit. Etenim non omnia omnibus familiis prænomina communia fuerunt, ſed alia aliis peculiaria. Poſt Auguſti tempora quidam ex gente Juniâ hoc prænomine uſus invenitur; qui *Ap. Junius. C. F. Silanus* dicitur. Hac etiam religioſâ prænominum obſervatione paullatim labante, in familiæ nomen, ſub Domitiano, tranſiit. A Prænominibus autem unam ſaltem gentem, aliquando verò duas vel tres manaſſe *lib.* 1. *Saturn.* docet Macrobius. Quod etiam in prænomine *Appii*, à quo *Appicii* fluxêre, accidit. Cognomen etiam *Appiani* ab *Appio* prænomine deducitur.

Appion, vide *Apion*.

Appiorum gentem, Romæ cognominatam eſſe legimus ab apii coronâ, quam L. Appius in Achaiâ meruit.

Appius, proſcriptus à Triumviris, opes ſuas ſervis diviſit, & cùm navem cum illis conſcendiſſet, in Siciliam tranſiturus, maris tempeſtate obortâ, in ſcapham, quaſi in tutiorem ſpem depoſitus eſt, ubi ſalvus evaſit; illi autem perfractâ nave ad unum omnes cum opibus, propter quas Dominum prodiderant, perierunt. Appianus *lib.* 4.

Appius, quidam Cenſor Romanus, an. 442. U. C. de quo Horat. *Serm. lib.* 1. *Sat.* 6.

——— Cenſorque moveret
Appius, ingenuo ſi non eſſem patre natus.

Cic. *epiſt. ad App. lib.* 3. *Vale. & in cenſurâ, ſi jam es cenſor (ut ſpero) multùm de proavo tuo cogita.*

Appius Annius Trebonius Gallus Conſ. M. Attilii collega.

Appius Appianus, prodigus & ob flagitia egens, quem eâ de causâ Tiberius Senatu ſponte cedere paſſus eſt. Tacit. 2. 48.

Appius Caudex, fil. Appii Claudii Cæci, de quo vide infra, Hieronem Siciliæ Regem fudit.

Appius Claudius Xvir, cum ſociis magiſtratum vi obtinuit; tentatâ Virginiæ pudicitiâ, quam pater propriâ manu in concione interfecit, mutati ſtatus Reip. auctor, exilio demum damnatus eſt.

Appius Claudius, invenit Romanis literam R. ut pro *Valeſiis*, & *Fuſiis*, *Valerii* & *Furii* dicerentur.

Appius Claudius Cæcus, orator Romanus, de quo Tullius *in Bruto*, & *Tuſcul. lib.* 4. à quo *Via Appia* ſecundùm quoſdam. Hic cœcus evaſit, cùm munus Herculi ſacrificandi, quod hactenus Policiorum erat, ad ſervos translatum iviſſet. Aquæductibus Romam ornavit. In veteri Romanâ hiſtoriâ nobilis, diſturbatâ maximè cum Pyrrho pace. Ovid. *Faſt.* 6.

Appius eſt auctor: Pyrrho qui pace negatâ
Multum animo vidit, lumine captus erat.

Appius Claudius Craſſus Conſ. Spurii Nautii Rutilii collega, à Perſeo victus. Livius *Lib.* 2. *Decad.* 5. Celtiberos vicit, caſtriſque exuit. Idem.

Appius Claudius Dictator, Herniſcos vicit.

Appius Claudius Lentulus. Conſ. M. Perpennæ collega.

Appius Claudius Pulcher, Cæci nepos, Conſ. Pub. Servilii collega, cujus ætate Sylla, depoſito magiſtratu, vitam vixit privatam, commentarioſque ſcripſit, quos Lucullo dedicavit. Plut. *in Lucullo.*

Appius Claudius Pulcher, Conſ. Lucii Domitii Ænobarbi collega.

Appius Claudius Pulcher, Conſ. M. Sempronii Tuditani collega.

Appius Claudius Pulcher, Conſ. Q. Fulvii Flacci collega. Sub his Tarentum ab Annibale captum eſt. Pœni autem à Conſulibus victi cæſique ſunt. Livius *lib.* 5.

Appius Claudius Pulcher, Conſ. C. Norbani Flacci collega; de Afris, & rege Hierone triumphavit, Polyb. *lib.* 1.

Appius Claudius Ruffus, Conſ. P. Sempronii Sophi collega.

Appius Claudius Sabinius, Conſ. C. Quintii Capitolini collega.

Appius Clauſus, Sabinorum dux, à civibus ſuis malè tractatus, cum quinque millibus familiarum, Romam ſe recepit, in Senatorium ordinem mox adlectus. Plut. *in Publicola.*

Appius Herdonius, Capitolium occupavit, cum quatuor mille partim exulibus, partim ſervis, inde paulo pôſt deturbatus. Vide Dionyſ. Liv. Florum, &c.

Appius Junius Syllanus, Conſ. P. Silii Nervæ collega.

Appius Silanus, majeſtatis poſtulatus ſub Tiberio. Tacit. VI. 9.

Appii Forum, Hieronymus putat ab *Appio* quodam Conſule appellatum, à quo *Via Appia* dicta. Opidum fuit longius à Roma, quàm Aricia diſtans, quod Horatius oſtendit *Sermon.* 1. *Sat.* 5.

Egreſſum magnâ me accepit Aricia Româ
Hoſpitio modico, Rhetor comes Heliodorus,
Græcorum longè doctiſſimus, inde Forum Appi
Differtum nautis, cauponibus atque malignis.

Ad hunc locum B. Paulus venit, cùm Romam duceretur. S. Lucas in hiſtoria Actor. Apoſt. *cap.* 28. *com.* 15. *Κἀκεῖθεν οἱ ἀδελφοὶ ἀκούσαντες τὰ περὶ ἡμῶν, ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν ἡμῖν ἄχρις Ἀππίου Φόρου, καὶ Τριῶν ταβερνῶν.* Cicero ad Atticum, *lib.* 2. *Epiſt.* 10. & 13. *Ab Appii Foro horâ quartâ, dederam aliam paulo antè à Tribus Tabernis.*

Appledora, oppidul. Angliæ, in Cantio provin. ad Rotherum fluvium.

Appulejus, tribunus plebei, qui Furio Camillo ad populum diem dixit, quòd albis equis triumphaſſet & prædam Vejentanam iniquè diviſiſſet. Prænomen huic fuit *Lucius*.

Apres, è ducibus auxiliaribus Æëtæ à Colaxe occiſus. Valer. Flacc. 6. 639.

Apries, vel *Aprius*, Pſammis Ægypti regis filius; regn. an. 30. Ab Ægyptiis, qui ad Amaſim defecerant, ſtrangulatus eſt, & in paternis monumentis ſepultus. Herod. 2. Diodor. Sic. *lib.* 1. & Euſ. *Chron.*

Apronianus, Conſ. Pauli collega. Alius ejuſdem nominis, collega Braduæ; ſub quibus Romæ incendium fuit.

Apronianus, nomine *Vipſanus*, Africæ proconſul, ſub Othone, antea conſul, cum C. Fonteio ſub Nerone. Fulvius Urſinus ex fra-

ex fragmentis inſcriptionum fratrum Arvalium legendum cenſet *C. Vipſtanus Apronianus.*

Apros colonia, Thraciæ op. Juſtino & Plinio. *Theodoſiopolis* etiam dicta fuit, teſte Cedreno. *Apri* Ptolemæo, vulgo *Apro*, inter Philippos urb. Macedoniæ 187. & Byzantium 120. m.p. longitud. 33.40. lat. 42.50.

Aproſitos, ſeu *Aproſita*, inacceſſibilis Inſ. quibuſd. *Lanzarotta*, una ex Canariis, in mari Atlantico. Aliis autem eſt *Porto Santo*, Inſ. prope Maderam, ad 25. leuc. in Cæciam, ſub Luſitanis. Sanſoni eſt *Isla de San Berondon*, quæ al. *Ombrio* dicta fuit, hodieque Hiſp. *l'encantada e la non trouada* dicitur.

Aprus, amnis Poloniæ, *Wieprz*, in Viſtulam cadens, in confinio Poloniæ & Sileſiæ, Cluverio teſte.

Apruſa, Gall. Togatæ fluv. viam Æmiliam ſecans, apud Savinianum op. inter Cæſenam & Ariminum, ac in mare Hadriaticum deſinens. *Pluſa* Leandro Alberto.

Aruſtum, Plin. *Abyſtrum* Ptolemæo, op. Brutiorum in Calabria citer. quod *Caſtrovillari*, nunc dicitur, teſte Barrio, à Coſano 6. m. p. à Balbia 7. à Beſidiano 22. in occ. Aliis eſt *Vernicarno*, opidulum Caſtrovillario & Murano proximum. Abyſtrum verò teſte eodem Barrio, diverſum ab Apruſto, vulgò *Urſimarſo*, in Magn. Græcia apud Petiliam ex Ptolemæi deſcriptione. Aliis eſt *Aprigliano*, vicus in Calabria citeriore.

Aprutium, vulgò *Abruzzo*, Italiæ reg. In regno Neap. ubi aliàs Veſtini, Marrucini, Frentani, Peligni & Marſi, pop. Nunc duplex eſt: Nempe *Citerius* & *Ulterius*. A Septentr. habet Marchiam Anconitanam & Umbriam: ab Oriente mare Adriat. à Mer. Comitatum Moliſinum; ab Occ. Campaniam Rom. & terram Laboris; Regio eſt fertilis & abundans. Aprutii ulterioris caput eſt Aquila, totius Aprutii facilè primaria, citerioris autem Anxanum.

Aprutium, Civ. aliter Theramum, *Teramo* vulgò, Urbs Aprutii ulter. in regno Neap. Hinc Epiſcopus Aprutinus in prov. Rom. Vide *Interamnia* & *Theramum*.

Apſalus, op. Macedoniæ mediterraneum, Europo, & Hormis opidis finitimum. Ptol. *Preſpa* Moletio.

Apſarus, op. cum fluv. Cappadociæ in Colchidis conf. inter Trapezuntem 150. & Phaſim urb. Colchorum in Bor. 75. m.p. *Arcana* nunc dici putatur, teſte Moletio.

Apſila, gens Scythica Lazis vicina. Steph. Plinius *lib.* 6. *cap* 4. poſt fluv. Chryſorrhoam Apſilarum mentionem facit, quorum Juſtinianus quoque, *in Novellis ſuis*, meminit. Hos *Apſilios* appellat Agathias *lib.* 3. & ſub Colchorum ditione fuiſſe ſcribit.

Apſinius, Rhetor nobilis Athenienſis, de arte Rhetoricâ præcepta edidit, quæ etiamnum Græcè extant.

Apſinthes, Sophiſta Gadareus, Smyrnæ præceptorem habuit Heraclidem Lycium, Nicomediæ Baſilium: docuit Romæ Maximiniani tempore, cujus beneficio adeptus eſt conſulatum.

Apſinthii, vel *Apſynthii*, Thraciæ populi ab Ἄψινθος, quæ Stephano Θρᾴκης πόλις dicitur. Dionyſius *verſ.* 575.

Οὐχ ὅτε Θρηΐκιος ἐπ' ἤϊον Ἀψινθοῖο,
Βιστονίδας κολίκοιο ἐξάβρομον Εἰραφιώτην.

Ubi Shol. τὸ δὲ ἔθνος οἱ Ἀψίνθιοι, ἀπὸ ποταμοῦ ἐοίκασι καλεῖσθαι Ἀψίνθου.

Apſorus, urbs Ponti, & fluv ad mare Euxinum. Prol. *Abſarus* Arriano, qui dicit eam *Apſyrtum* appellatam, quòd Medea illic fratrem *Apſyrtum* occiderit. Fluvium hunc Ægialeum appellatum ſcribit Stuckius, & num idem dicatur *Naxius* ab Æliano, ſubdubitat.

Apſorus, inſula in mari Adriatico, Liburniæ adjacens, in qua civitas eodem nomine. Ptolem. Stephano civitas Illyriæ dicitur.

Apſus, *Anius*, Plut. *Aous*, Strab. & Plin. *Alores* App. fluv. Macedoniæ vicinus, in mare Jonium, inter Dyrrhachium, & Apolloniam decurrens, Genuſo proximus. *Aſpro* hodiè. Ejus meminit Lucanus *lib.* 5.

Prima duces vidit junctis conſidere caſtris
Tellus, quam volucer Genuſus, quam mollior Apſus
Circumeunt ripis. Apſo geſtare carinas
Cauſa palus, lenis quam fallens egerit unda.
At Genuſum nunc ſole nives, nunc imbre ſolutæ
Præcipitant: neuter longo ſe gurgite laſſat,
Sed minimum terra vicino litore novit.

Apſus fluv. aliis *Spirnaza*. In mare Adriaticum ſe exonerat. 18. m. ab Apollonia in Boream. Aliàs *Thapſus* etiam dicebatur. Baudr.

Apta Julia, urbs Gall. Narbon. Ad Calevonem fluv. prope montes, Epiſc. ſub archiep. Aquenſi. *Apte*, *Atte*, & *Xat* hodiè dicta. long. 26. 05. lat. 43. 10.

Aptera, op. Cretæ mediterraneum, *Apteria* Ptolemæo. *Apteron* Plinio. *Atteria* in tab. recent. & aliis *Paleocaſtro*. Rationem nominis reddit Stephanus. Ait enim à Sirenibus vocatum, quòd victæ ibi cantu à Muſis, præ mœrore exutis pennis in mare deſiluiſſent; qui addit urbem Lyciæ eodem nomine appellari.

Apteros Victoria, Græcè Ἄπτερος Νίκη, id eſt, ſine alis, & implumis, ab Athenienſibus formabatur, teſte Pauſaniâ *in Atticis*, cujus & ſtatuam deſcribit. Idem *in Laconicis* ait, Victoriam ideo ἀπτέρον eos ſtatuiſſe, ne videlicet avolaret.

Aptuchi fanum, urbs in Cyrenaicâ regione. Ptolem. *Langifarie* incolis.

Aptungis, D. Auguſtino. *Lungitarna* incolis, teſte Ludovico Marmolio. Αὐτούχου ἱερὸν (inquit vir Maximus) in Ptolemæo ſervat adhuc veſtigia nominis נפתוחים *Naphtuchæorum.* Nam *Aptuchus*, aliis *Aphtuchus*, in fabulis legitur eſſe Cyrenes filius, & Ariſtæi frater. Apollonii Schol. *de Ariſtæo:* ὁ Κυρήνης τῆς Ὑψέως καὶ Ἀπόλλωνος, ἀδελφὸς δὲ Αὐτούχου: Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Λιβύῃ, Ἀρισταῖος δὲ ἐν τῇ Κέῳ.

Apua, op. Liguriæ, in Thuſciæ confin. amplum, ad Macram fluv. cujus incolæ *Apuani* Livio. Hodie *Pontremoli*, teſte Juſtiniano dicitur. Vide Cluver. *Ital. Ant.* 1. 10. Subeſt magno Duci Hetr. qui id redemit ab Hiſpanis, paucis ab hinc annis. Eſt valde munitum, eratque prius feudum Ducatus Mediolanenſis.

Apus, vulgò *Apuyes*, pop. Americæ, in Braſilia mediterran. verſus fontes & præfecturam fluv. Januarii. Laëtius, alii.

Apuleja Varilia, ſororis Aug. neptis, adulterii cum Manlio quodam, ſub Imp. Tiberio damnata. Tac. 2. 49.

Apulejus, vel *Appulejus*, Madaurenſis, ſcripſit libros 11. Mileſiarum (ut Capitolinus vocat) ſive de Aſino Aureo: quod opus de fonte expreſſit vel Luciani, vel Lucii Patrenſis, qui author fuit libri ingenioſiſſimi Metamorphoſeôn, cujus meminit Photius, *cap.* 129. & Salmaſius, *præf. in Solinum.* Unde initio operis dicit, ſe Græcanicam fabulam incipere. Inter opera ejus deperdita fuit *Epitome Hiſtoriarum*, ut à Colvio, *in vita Apuleii* traditum eſt. Sanè ex *epitome Appuleii* quædam Priſcianus *lib.* 6. refert: at hiſtoriarum fuiſſe epitomen non dicit. Conſcripſit & alia compluſcula, velut *Convivales Quæſtiones*, Macrobio teſte *lib.* 8. *cap.* 3. & 10. & Sidonio Apollin. *lib.* 9. *ep.* 13. Item librum *de Proverbiis*, ut eſt apud Soſipatrum. Ad hæc libros *ludicrorum*, *Apologiam*, aliaque quæ partim ſuperſunt, partim à Servio, Nonio, ac Fulgentio, commemorantur. *Scriptorem eruditiſſimum* vocat Caſaubonus, *de Satyr poëſi: In aſino planè rudit, in aliis ſonat hominem, niſi quod Florida ſint ridicula, ſed excuſat ea Inſcriptio.* Lud. Vives *lib.* 3. *de trad. diſcipl. Apulejus non malus author: & antiquarum vocum uſurpator.* Turneb. *Adverſ.* 28. 14. idem *lib.* 29. *cap.* 13. *Interdum non malus author, præſertim cùm laſcivia ingenii non indulget.* Rudere verius, quàm loqui in Aureo Aſino Apulejus viris eruditis videtur. Neand. *Geogr. part.* 3.

Apulia, Italiæ regio, mari Adriatico contermina (vulgò *La Puglia*) inter Dauniam & Calabriam, quæ & *Japygia*, ab Japyge Dædali filio, qui eam regionem tenuit uſque ad Dauniam, dicta eſt: Dividitur in *Apuliam Dauniam*, quæ hodie *Puglia Piana*, nunc *Capitanata*, quod Vid. dicitur, & *Apuliam Peucetiam*, quæ Italorum linguâ Terra *Bariana*, ſive *Terra di Bari* ultra quam etiam partem *Baſilicata* continet, vocatur. Vid. Plinium 3. 2. Dicta Apulia, an ab Apulo Priſco, multis ætatibus ante bellum Trojanum hujus oræ rege? Apuliæ Peucetiæ termini ſunt, in longum ab agro Tarentino ac Brunduſino uſque ad flumen Phiternum ultra montem Garganum: in latum a ſupero mari ſeu Adriatico, uſque ad Lucanos, Hirpinos, & Samnites, ad Septentrionem ſinus Jonicus ſive Adriaticus, ad occaſum amnis Phiternus Caracenorum & Frentanorum, qui nunc Aprutii terminus. Inter hos tamen limites concluſam regionem veteres in 2. partes dividunt, ut à Brunduſio Tarentoque ad flumen Aufidum una, inde altera Phiternum pertineat, latitudine, ut ſuprà conſtitutum, utrique reſervata. Apuliæ verò Dauniæ ſeu Planæ fines ſunt ab Oriente Apulia Peucetia flumenque Aufidus, a meridie Apenninus cum Hirpinis & Samnitibus: ab Occidente Frentani Caracenique, nunc Aprutii cum Phiterno, à Septentrione Adriaticum vel Jonium mare. Ex præcipuis Regni Neapolitani partibus eſt, & aliàs Ducatus titulo nobilis, Apulia: Imò & regni. Rogerius Normannus enim, ab Honorio 2. Apuliæ, Calabriæ & Siciliæ dux, ab Anacleto 2. Antipapa verò Rex creatus eſt, circa An. C. 1130. Sigon. *l.* 11. qui à Lothario Imp. pulſus, Ranulpho, Duce Apuliæ declarato, anno 1137. poſt hujus mortem, amiſſa recepit, An. 1139. & Innocentium 2. per fil. Wilhelmum malum cepit, titulo Regis Papæ extorto. Succeſſor ſic patris, ab Adriano 4. per Græcos oppugnatus, hos feliciter ſuperavit: navigatione in Ægyptum ſuſceptâ infelix, Idem *lib* 12, 13, 14. Hujus filio naturali Tancredo mortuo, Henricus 6. Imp. regnum occupavit, filio Tancredi Vilhelmo evirato. Idem *lib.* 15. Poſtmodum Otto 4. Apuliam, cum aliis Italiæ ditionibus, ereptam Imperio recuperaturus, Papam adverſarium habuit, oppoſito Friderico Siciliæ R. qui Ottonem imperio exuit, circa A. C. 1212. Quo in Caſtro Florentino Apuliæ perempto, An. 1250. filius hujus Conradus Siciliæ ac Apuliæ R. Innocentium 4. vicit, cui Conradinus fil. ſucceſſit, ſub tutore Manfredo, qui cùm regnum invaſiſſet, à Carolo Andegav. à Papa evocato, victus eſt, ut & Conradinus, qui paternum regnum recuperatum advenerat. Sic Victor à Clemente 4. Siciliæ Apuliæque rex factus eſt. Platina *in Clem.* 4. Ei in Apuliæ regno ſucceſſit fil. Carolus Claudus; Huic fil. Robertus, Henrico 7. Imp. obnixus, Princeps eruditus & fau-

tor

tor literarum. Hic Johannæ I. nepti ex filio Carolo, Andream maritum dedit. Bonfin. *dec.* 2. *l.* 10. Quo ſtrangulato à Ludov. Ungaro Leviro pulſa, ſed reſtituta eſt à Pontifice, jure in Avenionem ei donato. Jacobo dein Arragonio, poſtea Ottoni Brunſuicenſi nupta, Urbanum 6. qui Carolum Dyrrachinum Apuliæ Regem creavit, infeſtum habuit, proin Ludovicum Andegav. Caroli 6. patruum ſucceſſorem ſibi adoptavit. Idem ibid. Sed hoc extincto regnum Carolus tenuit & Ladislao fil. reliquit: qui Romam cepit, mœnibusque nudavit, imperante Ruperto Palat. Bonfin. *dec.* 3. *l.* 3. Peucerus *Chron. lib.* 5. Platina. Ladislao poſtea veneno ſublato, ſucceſſit Johanna II. ſoror: à qua Alphonſus primò Siculus, poſtea Ludovicus Andeg. dein frater hujus Renatus hæredes inſtituti: Qui ultimus ad Carolum ex fratre nepotem regnum tranſmiſit, An. 1480. à quo Ludovicus XI. ſucceſſor dictus eſt. Tandem in Hiſpanorum poteſtatem tranſiit, poſt graviſſima cum Gallis bella, &c.

Vaſtata eſt Apulia à Saracenis An. C. 825. 872. quo tempore Ludovicus 2. Imp. illis fortiter reſtitit; Anno item 907. Græcis erepta eſt, cum Calabria, ab Ottone M. An. 973 ob Legatos contumelioſè habitos. Senſit terræmotum adeò ſtupendum, An. 1627. ut pluſquam XVIICI3. hominum, unà cum oppidis ac pagis quampluribus, admirabili Dei providentiâ, in conſervandis quibusdam elucente, perierint. Cæterùm ovibus *Apulia* olim abundabat, quarum lanæ Martialis palmam tribuit *in Apophoretis:*

Velleribus primis Apulia, Parma ſecundis
Nobilis, Altinum tertia laudat ovis.

Idem 8. 28. *de Parthenianâ togâ:*

Apula Ledæi tibi floruit herba Phalanthi,
Quà ſaturat Calabris culta Galeſus aquis?

Et hinc Cicero *Apuliam* à paſtorum copiâ deſcribit Orat. 3. contra Catilinam. Prima ſyllaba communiter longa eſt. Horat. *Sat.* 1. 5.

Incipit ex illo montes Apulia notos
Oſtentare mihi. ———

Idem tamen 3. *Carm. Od.* 4. corripuit:

Altricis extra limen Apuliæ.

Idem *in Epodis:*

Nec tantus unquam ſiderum inſedit vapor.
Siticuloſa Apuliæ.

Urbes Apuliæ Dauniæ, olim,

Apeneſtæ.	Teanum.
Arpi.	Salapiæ.

Peucetiæ Urbes.

Canuſium.	Barium.
Erdonium.	Egnatia.
Nuceria Apulorum.	Venuſia.

Urbes hujus temporis Apuliæ ſunt:

Andria, *Andria.*	Gravina, *Gravina.*
Aſculum Apulum, *Aſcoli.*	Luceria, *Luceria.*
Barium, *Bari.*	Manfredonia, *Manfredonia.*
Barulum, *Barleta.*	Tranum, *Trani.*
Bituntum, *Bitonto.*	Troja, *Troja.*
Bovinum, *Bovino.*	Venuſia, *Venoſa.*

Apulum, Daciæ urbs. Ptol. Hodie *Alba Giulia.* V. *Alba Julia.*

Apurima, fluv. Americæ mer. in Peruvia. Fontes habet in Parinacochæ tractu, ad pedes Andium montium, alluitque territorium Cuſci; & poſt curſum 60. leucarum Hiſp. in fluv. Xauxam, ſeu Maranionem ſe exonerat; inter Abancayum & Incayum fluv.

Apurvvaca, qui & *Capervvaca* quibusdam, fluv. Amer. mer. in Guajana prov. ex præcipuis illius tractus Oritur ex montibus, ſupra Lacum Harritianorum, per quem labitur; & deinde, poſt longum curſum, in Oceanum Borealem ſe exonerat. *Piragua* quibusdam.

Apuſcidamus, Africæ lacus, in quo omnia fluitant, nihil mergitur. Plin. 31. 2.

Apyra, Lyciæ urbs. Plin. *Fenica* nunc, Nigro teſte.

Apyri, quos *Tapyros* vocat Geographus, ut Euſt. tradit *in Dionyſ. Perieg.* Populi ſunt Hyrcanis vicini. Vid. *Tapyri.*

AQ.

Aqua, vulgò *Baden*, opp. Helvetiorum ad Limagum fluv. qui paulo poſt cadit in Arolam. Aliàs *Oberbaden.* Vid. *Thermæ.* Item, opp. Germaniæ, verſus Sylvam nigram, non procul à Rheno fl.

Aqua, Oppidum etiam Auſtriæ, 3. leuc. à Vienna in Auſtrum, ad montium radices.

Aquæ Albenſes, Urbs Mauritaniæ Sitiſenſis, Epiſc.

Aquæ Auguſtæ, Ptol. urbs Aquitaniæ in Gallia, vulgò *Bajonne.* *Acs* verò vel *Dax* Vineto. long. 19. 40. lat. 43. 43. Vid. *Taberlæ* & *Vibio.*

Aqua Baliſſæ, op. Hungariæ in Pannonia infer. à Quinque Eccleſiis 5. leuc. diſtans in occid. *Selle* vulgò, teſte Lazio.

Aquæ Bigerronum, hodie *Bagneres*. Vid. *Aquenſis vicus.*

Aquæ Bilbilitanorum, Antonino, quòd in Bilbilis Tarraconenſis urbis agro ſitæ ſint, fortè ſic dictæ. In Arragonia ſunt, & *los bannos de Alhama*, Varrerio teſte, vocantur. Eidem etiam hodie aliæ ſic dictæ ſunt in Bætica, quæ verò nomine eæ antiquis cognitæ fuere, ſtudioſis indagandum relinquo.

Aquæ Cajæ, thermæ in Thuſcia. Harum meminit Strabo *lib.* 5. ut refert Annius Viterbienſis, item Tibullus in hoc carmine:

Nunc autem ſacris Cajarum maxima lymphis.

Sed illic optimi codices *Bajarum* habent. Vulgò *Bagni di Ballicano.* Ferrarius non *Cajas* ſed *Calidas* habet.

Aqua calida, urbs Angliæ. Vide *Aquæ Solis.*

Aquæ calidæ, Ptol. *Aquæ Celinæ* Antonino. *Amphilochia* Straboni. *Auria. in lib. concil.* vulgò *Orenſe*, urbs Hiſp. Tarracon. in Gallæcia epiſcop. ſub arch. Compoſtellano, inde 18. leuc. quot à Luco in auſt. Tyden verſus 8. ad Minium flu. Sed *Aquæ calidæ* potius ſunt *Aigues Caldes*, teſte Beutero. Opp. etiam Hiſp. Tarrac. in Auſetanis, propè Gerundam urbem, vulgò *Bagnoles.*

Aquæ Convenarum, Aquitaniæ op. Anton. vulgò *Bagneres.* long. 22. 15. lat. 42. 20.

Aquæ Cutiliæ, lacus Sabinorum in agro Reatino; vulgò *Lago de Contigliano.*

Aquæ Flaviæ, op. Hiſp. in Bracarum & Callaicorum confin. op. amplum Portugalliæ, à Bracara Auguſta 11. leuc. paulo pluribus à Bragantia. Populi *Aquiflavienſes.* A Tito, & Veſpaſiano nomen habent. Ad fluv. Tamacam [illegible]que in Prov. Portugalliæ, quæ intra montes dicitur, & ad ra[illegible]ces montium. Quibusdam *Aqua Lea.* Baudr. Vulgò *Chiaues.* long. 12. 30. lat. 41. 40.

Aqua Gradata, vicus Carnorum apud Aquileiam, ab ea 3. m. p. ubi S. Chryſogonus pro Chriſto capite plexus eſt. Vulgò *S. Canziano.* Vicus, ad Sontium fluv. 4. mill. ab Aquileia, in Ortum, in ea parte Fori-Julii, quæ ſubeſt Imperatori, prope oram littoream maris Adr.

Aqua Lupia, vulgò *Guadaloupe.* Inſ. Amer. Septentr. una ex Antillis, nunc ſub Francis. Vid. *Guadalupia.* Item, Vicus Hiſp. cum amne cognom. in Extremadura.

Aquæ Mattiacæ, vulgò *Visbaden*, opp. Germ. cum titulo Comit. in ditione Archiep. Mog. à Moguntia 2. leucis in Bor. Francofurto 4. in Occaſ.

Aquæ mortuæ, op. Gall. Narbon. operâ C. Marii 100. m. p. Rhodani oſtiis deductæ. Hæ etiam *Foſſæ Marianæ* vocabantur. Nunc verò, ob aquas ſilentes, *Aigues mortes.* Hic Pharus eſt, & ſedes ſalarii tributi. 7. leuc. ab Arelate in Occ. 5. à Montepeſſ. in Ort. juxta Rhodani oſtia, prope mare.

Aquæ Paſſaris, vel *Pſſeris*, quarum Martialis etiam meminit 6. 42.

Non mollis Sinueſſa, fervidiq;
Fluctus Paſſeris, aut ſuperbus Anxur,
Non Phœbi vada, principesq; Bajæ.

Aqua Paravina. Plin. quæ *Fontes Aponi* Livio aliisque dicuntur. *Bagni d'Abano.* Vid. *Aponus.*

Aquæ Quinctiæ, ſive *Quinctianæ*, op. Hiſp. in Callaicis. *Aigues Caldes* Moletio. Aliis oppidul. *Sarria*, in Gallæcia: quod fortè melius.

Aquæ Regiæ, urbs Africæ epiſcopalis, ſub Archiep. Carthaginenſi. Anton. nunc pagus inter Hadrumetum & Suffetulam 50. m. p. *Caſal Romol* vulgò dictus, teſte Moletio.

Aquæ Romæ urbis, fuere ſeqq.

Anio novus, aqua ex Aniene fluv. extracta, via Sublacenſi Romam perducta, 24. ab urbe mil. paſſ.

Anio vetus, aqua pariter ex Aniene, ſupra Tibur extracta, Romamq; perducta per viam novam inter Latinam & Lavicanam.

Alſietina ab Alſio urbe.

Appia ex agro Lucullano, viâ Præneſtinâ, inter ſextum & octavum ab urbe lapidem deducebatur.

Claudia è lacu Sublacenſi 35. mil. paſſ. diſtante in urbem derivabatur: cujus aquæductus arcus propior apud hortos Placianos adhuc conſpicitur. Urbem ingrediebatur per portam, quæ nunc major appellatur, olim Eſquilina.

Julia ab Aureliano ducta in Tepulam 12. ab urbe lapide incidebat.

Martia ex lacu Fucino via Valeria deducebatur: cujus aquæductus pars apud Sanctum Laurentium extra muros adhuc videtur.

Tepula ex agro Lucullano via Latina, 12. ab urbe milliario, ubi villa Luculli erat, apud Columnam opp. exciſum, inter Tuſculum & Tibur.

Virginea, & ipſa ex agro Tuſculano via Præneſtina, 8. m. p. ab urbe, in eam per portam Pincianam ducta, nomen ſervans, ac *di Trevi* dicta, uſui totius urbis inſerviens. Cujus mem. Ovid. *lib.* 1. *Faſt.*

Hic ubi Virginea campus obitur aqua.

Harum porrò aquarum ſola Virginea perſeverat.

Aquæ Sextiæ, urbs Archiep. & col. Gall. Narbon. Provinciæ metropolis, conventuſque juridicus, Maſſiliæ finitima, ab ea 5. leuc. in Bor. diſtans, ab Arelate 12. ab Avenione 13. in orr. inter Nemauſum ad occ. 53. & Nicæam ad Varum in ort. 73. m. p. ex Strabone. Contractis in unum quinque ſyllabis *Aix* vulgò appellatur. Cæſi hic à C. Mario Teutones Cimbrique. Ad amnem *Arc* ſita, ampla & pulchra eſt, in planitie, creſcit indies, eſtque Parla-

menti totius Prov. ſedes. long. 26. 45. lat. 42. 45. Olim colonia Romanorum, in Salyorum regione condita, à Cajo Sexto Calvino, à quo nomen accepit, ut & thermis, quas ibidem extruxit. An. 630. vel 631. U. C. 164. Olymp. 142. ante N. C. Liv. *lib.* 60. 61. Vellej. *lib.* 2. Strabo *lib.* 4. Plin. *lib.* 3. 5. Plut. *in Mario.* Ad fidem converſa eſt, à S. Maximino, qui primus urbis Epiſcopus dicitur, An. 49. Archiepiſcopalis poſtmodum facta. Parlamentum, cujus hæc urbs ſedes, inſtitutum eſt à Ludovico 12. aliis id Ludovico 11. vindicantibus, poſtquam Carolus Andegav. ultimus Provinciæ Comes ei ditionem hanc donavit. Moneta hic cuſa literam X. habet. Bouchetus & Pithonus, *hiſt. urbis hujus.* Frequentes hic Synodi. Spond. An. 1585. & 1612. Morerius non à Sexto Calvino conditam, ſed inſtauratam tantùm vult, poſtquam à Barbaris everſa eſſet; quod fatum etiam ſub Longobardis & Saracenis ſubiit. Academia quoque in hac urbe inſignis eſt, &c.

Aqua Solis, Anton. urbs Angliæ. *Thermæ* & *Aqua calida* dicta; vulgò *Bathe.* In Somerſetienſi Comit. ad fluv. Avonam, in planitie. Britannis dicebatur *Yrennaint Tvvimin.* Vide *Bathonia.*

Aqua Statella, vel *Statyella* Plinio, Lombardiæ Ciſpadanæ op. quod *Acqui* hodie dicitur. Populi *Statellates* Livio, Ciceroni verò *Statellenſes* dicuntur. Vide Cluver. *Ital. Ant. pag.* 81. Sub Duce Mantuano, ſed verè deſolata. long. 30. 27. lat. 43. 35.

Aqua Sueſſana, Sinueſſana, Liv. Plin. Mart. vulgò *Torre di Bagni*, Thermæ apud Sinueſſam Campaniæ urb. exciſam. Aliis *Acque di Mondragone* dicuntur.

Aqua Tarbella Auſon. *Tarbellica* Anton. quæ *Aquenſium civitas* lib. Provinc. Vide *Aqua Auguſta.*

Aqua Taurina, Plin. *Acqula* Ptolemæo op. Etruriæ ſub Pontif. apud Peliam fluv. inter Sænam 40. & Volſinios 10. in via quæ Romam ducit. Vulgò *Acqua pendente.* Populi *Aquenſes.* Vid. *Aquula.*

Aqua Voconis, op. Hiſp. citer. in Catalaunia, teſte Epiſcopo Gerundenſi. Urbs Hiſp. Tarrac. in Auſetanis, San. *Balneole*, ſeu *Banroles* vulgò dictum. Aquæ apud Geographos plura alia ejuſmodi extant nomina, quæ partim Thermæ, partim urbes, & opida olim fuere.

Aqualania, vicus Italiæ, in Duc. Urbin. ubi Totila victus à Narſete plagam accepit, ex qua interiit. Prope fluv. Cantianum.

Aquaperſa, vulgò *Aigueperſe*, opp. Galliæ, caput Delphinatus Arverniæ, ad amnem Buronium, in eo tractu, qui vulgò *La Limaigne.* Urbs princeps eſt Ducatus Montpenſerii. Vetus hic caſtrum, ſitu opereque munitiſſimum, urbi imminebat, ſed deſtructum eſt, An. 1634. Davity.

Aquaria, Gall. *l'Vaire*, oppidul. Sabaudiæ, ad lacum Lemanum, in Caballiaco tractu.

Aquarii, hæretici quidam, ſic dicti, quòd ſolam aquam afferebant in Calice ſacramenti. Cælius Rhod. 18. 40. Cypr. *ep.* 63. Epiph. *hær.* 46. Aug. *hær.* 64. Baron. An. C. 257. *n.* 5.

Aquarium, vulgò *Acquaria*, opp. Italiæ, in Friniana regione & Ducatu Mutinenſi, medicatis aquis nobile, ad Scultennam fluvium.

Aquarius, undecimum Zodiaci ſignum, Capricorno proximum. Oritur 15. Cal. Febr. Fabulantur poëtæ, hunc fuiſſe Ganymedem, quem Jupiter ejus pulchritudine captus, ab aquila in cœlum raptum, miniſtrum ſuum feciſſe exiſtimatur. Catullus vocat *Hydrochoon*, Julianus *Aquæ fuſorem.* Palladius *Aquæ geſtatorem.* Ovid. 2. *Faſt.*

Jam levis obliquâ ſubſedit Aquarius urnâ.

Virgil. 3. *Georg.*

——— *Cùm frigidus olim*
Jam cadit, extremoq; irrorat Aquarius anno.

Horat. *Sat.* 1. *de formica:*

Quæ, ſimul inverſum contriſtat Aquarius annum,
Haud unquam prorepit. ———

Aqua Sparta, opp. Ital. in Umbria. Sita in monte, Ducatus tit. gaudet, gentis Cæſiæ.

Aquatulcum, opp. & portus Amer. Septentr. in nova Hiſp. & prov. Guaxacæ, ad mare Pacificum. Paucis conſtat incolis, cum caſtro Hiſpanorum.

Aqua Viva, Vicus, prope Apenninum, in limine comitatus Molicini, in regno Neapol. Item, opp. Pannoniæ ſuper. in Stiriæ & Hungariæ confinio, *Fuczel* ſeu *Teplicza.* Item, caſtrum regni Neap. in Bariana prov. Ad radices Apennini. Unde celebri familiæ nomen.

Aquenſis Vicus, Gall. *Bagheres*, opp. Galliæ, in Novempopulania, in Bigerronibus, aquarum ſalubritate nobile. Ad Aturrum fluv. in valle Campana.

Aquia, prov. & opp. Japoniæ, in Aſia, in ora meridion. parteque ea, quæ *Niphon.*

Aquigira, pop. Americæ meridion. in Braſilia, verſus præfecturam Spir. S. in mediterr.

Aquila, vir Judæus ex Ponto. Actor. 18. Alius, qui libros Vet. Teſtamenti ex Hebræo in Græcum ſermonem tranſtulit. Vixit ſub Hadriano, à quo Ædilis factus, & Hieroſolymæ, quam hic Imper. *Æliam* à nomine ſuo vocavit, condendæ præpoſitus eſt. In hoc munere dum verſatur, Religionem Chriſtianam amplexus, & baptizatus eſt, ſed ob nimiam Aſtrologiæ amorem à communione excluſus, tranſiit ad Judæos, circumciſione admiſsâ. A quibus cùm Hebræam linguam utcunque didiciſſet, Biblia Græcè ſic vertit, ut animum in 70. Interpr. & Chriſtum infenſiorem non rarò prodat. Morerius *in Aquila.* Voſſ. *de Art. Gram.* 1. 3. *Aquila Ponticus ex Gentili Chriſtianus, poſteaque Judæus factus, cùm Hebraicè didiciſſet, ſub Cæſare Hadriano* An. D. 129. *Veteris Inſtrumenti libros Græcè ita tranſtulit, ut verbum verbo redderet.*

Aquila, olim *Calydon*, urbs Ætoliæ epiſc. ſub arch. Naupactenſi ad Euenum fluv. vulgò *Ayton*, teſte Sophiano.

Aquila, urbs epiſc. Brutiorum, ex ruinis Furconii antiquiſſimi opidi, à Longobardis ædificata. Volater. Ex præcipuis regni Neapol. long. 37. 10. lat. 42. 12. Vid. *Amiternum.* Item Scythiæ fluv. Herodot. Etiam *Aquila* Major & Minor, Mauritaniæ Tingitanæ loca duo. Anton. Fuit & Tuſciæ mediter. urbs, *Aquapendente* Leandro.

Aquila, vulgò l'*Aigle*, opp. Franciæ, in Normannia, ad Rillam fluv. Vid. *Ad Aquilas.*

Aquila, ſidus cœleſte, cujus ala dextra circulum Æquinoctialem parum prodit: ſiniſtra autem non longè à capite Ophiuchi videtur. Roſtrum ejus à reliquo corpore dividit circulus à Cancro ad Capricornum perveniens. Exorto Leone occidit, oritur autem cum Capricorno. Habet in capite Stellam unam, in utraque penna unam, in cauda unam. Inter aſtra autem receptus dicitur Aquila, quòd Jovem Cretenſem, cùm adhuc infans eſſet, in ſpelunca, ne à Saturno patre occideretur, abſconditum nectare nutriverit; uti tradidit Mæro Poetria Byzantina, *in his,*

Νέκταρ δ' ἐκ πέτρης μέγας αἰετὸς αἰὲν ἀφύσσων
Γαμφηλῇ φορέεσκε ποτὸν Διὶ μητιόεντι.
Τὸν καὶ νικήσας πατέρα Κρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
Ἀθάνατον ποίησε καὶ οὐρανῷ ἐγκατένασσε.

Vel quòd Jovi ad expeditionem bellicam adverſus Titanes, qui parentes ejus in vincula conjecerant, accincto, hæc avis augurium futuræ victoriæ in Naxo attulerit, & arma pugnanti ſubminiſtrarit. Unde & ſibi ſacram Jupiter in poſterum voluit; & in reliquis expeditionibus Aquilæ effigie pro ſignis militaribus uſus eſt; quod imitati ſunt poſtea Romani, ut author eſt Alex. ab Alex. *l.* 2. *c.* 1. Imò attribuit illi eam facultatem, ac immunitatem, ut nullo fulminis ictu læſa unquam, & ſolis fulgorem oculis ſemper apertis, ac minimè hebeſcentibus intueri poſſit. Vel etiam, quòd formoſiſſimum illum Ganymedem Trois, Trojanorum regis, filium, centeſimo circiter anno ante bellum Trojanum, rapuerit, ac in cœlum portaverit, quò Deorum conſuetudine frueretur: ut auctor eſt Apollonius Argonaut. *l.* 3.

— *Μοῦνοι καὶ Γανυμήδης, ὅν ῥά ποτε Ζεὺς*
Οὐρανῷ ἐγκατένασσεν ἐφέστιον ἀθανάτοισι,
Κάλλεος ἱμερθείς. — —

Ubi Scholiaſtes: *Τὸν δὲ Γανυμήδην Ὅμηρος οὐχ ὑπὸ Διὸς ἡρπάσθαι, ἀλλ' ὑπὸ θεῶν φησιν· Οὐδὲ δι' ἔρωτα καὶ πόθον, ἀλλ' ἵνα Διὶ οἰνοχοεύῃ,*
Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν.

Unde & traditum illi imperium in cæteras aves, teſte Horatio, *Carm. lib.* 4. *cap.* 4.

Qualem miniſtrum fulminis alitem
Cui rex Deorum regnum in aves vagas
Permiſit, expertus fidelem
Jupiter in Ganymede flavo.

Alii tamen tradunt, Jovem ipſum in Aquilam converſum, Ganymedem ex luco agris Priapeniſ, & Cyzicenis contermino rapuiſſe: unde locus ille poſtmodum *Harpagia* ſit dictus, teſtante Strabone *lib.* 13. Verùm raptor ille non Aquila fuit, neque Jupiter Phrygius, qui Ganymeden rapuit, aut rapi curavit, in Aquilam transformatus; ut poeticâ ſaltem fide traditur. Proinde ſuſpicatur Philippus Cæſius, navem fuiſſe *Aquilam* dictam, ob *Aquilæ* inſigne, vel, ſi mavis, cohortem, aut exercitum Phrygium, Aquilæ pictura in vexillis militaribus, ut modò diximus, utentem: quorum vel hujus, vel illius adminiculo Tantalus, Phrygiæ & Paphlagoniæ rex catamitum hunc abduxerit. Unde & Troi patri Ganymedis, ac Tantalo maximum bellum exortum eſſe, indicat Phanocles apud Euſebium & Oroſium.

Verùm quidam hic intelligunt *Aquilam*, illam Typhone & Echidnâ, ut vulgò fabulantur, prognatam: quæ Promethei, Japeti filii, quem Oſiris, ſive Mizraim patri Ægypti præfecerat, cor, & jecur in monte Caucaſo exediſſe, & ab Hercule poſtea ſagittis transfixa dicitur, uti traditum eſt Duridi Samio, Pherecydi *lib.* 2. & 10 *Hiſtor.* Apollonio *lib.* 2. *Argon.* Heſiodo *in Theogoniâ*, ac Luciano *in Prometh.* & *dial. de Sacrificiis.* Hi Prometheum tantis cruciatibus a Jove affectum tradunt, quòd igne (nempe rerum Divinarum, & Scientiarum cognitione) mortalibus divinitus adempto, Minervæ (hoc eſt, Sapientiæ) auxilio in cœlum aſcenderit, ibique ferulâ ad currum ſolis admotâ, eum rurſus in terram portaverit. Cujus tamen aliam cauſam affert Menander, nempe quia Prometheus invenerit fœminam (fortè Philoſophiam intelligit) omnium humanarum calamitatum

auctorem, & animalium genus ſceleſtiſſimum, vel quia Palladem, hoc eſt, ſapientiam amaverit: uti Duridi proditum. Verùm de his plura in *Prometheus*. Antequam verò manum de tabula tollam, dicere eſt animus, quòd quidam veterum in ea quoque, ut videtur, fuerint opinione, animam Platonis in hanc Aquilam cœleſtem fuiſſe converſam. Et indicat idem Speuſippus, aut quiſquis ille fuit, qui Græcum illud epigramma in tumulum Platonis compoſuit, quod aliquis ita tranſtulit:

Cur, Aquila, *ad tumulum hunc volitas? dic, nunquid ab aſtris*
Hic habitare Deum fortè aliquem intuita es?
Imò anima *extincti ſum* diva Platonis; *Olympum*
Qua colo: ſed corpus terrigenûm Attica habet.

Aquila alba, Ordo eq. in Polonia, ab Uladiſlao 5. cognom. Loktero, inſtitutus, in nuptiis filii Caſimiri M. cum Anna, Ducis Lithuaniæ fil. An. 1325. Occaſio inſignibus, à nido aquilarum, ab uno primorum Regum invento, cùm urbis Gneſnæ fundamenta jacerentur. *Hiſt. Polon.*

Aquilaria, locus in Africa. Cæſar *Comm. lib.* 3.

Aquilas, Judęus, è Ponto, tentoriorum conficiendorum artifex, hoſpitio à S. Paulo Corinthi eſt exceptus, & cum uxore ſua Priſcilla converſus. Poſtmodum ambo hi Apollo, qui ſaltem baptiſmum Johannis hactenus noverat, in Chriſtiana religione, plenius inſtruxerunt. *Act. c.* 18.

Aquileburgium, vulgò *Arnsburg*, arx Daniæ, prope Goldingam, Urbem Jutiæ Septentr. Vide *Coldinga*.

Aquileia, ſeu *Aquilegia*, Herodiano *Roma* ſeu *Romania* dicta, quia florente Imperio ſecundum ſemper locum obtinuit, urbs Carnorum ad Natiſonem fluv. Romanorum colonia, primitus contra Barbarorum excurſiones extructa: 12. m. p. diſtat à mari, juxta quam Timavum amnem nonnulli locarunt. Martialis,

Et tu Ledæo felix Aquileia Timavo.

Saltem non procul abfuiſſe à Venetiis, indicat Silius *lib.* 8.

Nec non cum Venetis Aquileia perfurit armis.

Dionyſ. Perieg. —— *Τῆς σύγχετος ἄξεμς ἄλμη*
Πόλος ἐς ἀγχίαλοω Ἀκυλήϊα. ——

Mela, 2. 3. *Natiſo non longè à mari ditem attingit Aquileiam.* Ubi doctiſſimus Iſ. Voſſius. *Aquilegiam* habent libri veteres, quemadmodum etiam paſſim, apud auctores alios, ſcribi notiſſimum eſt. Exiſtimant plerique, verum nomen eſſe *Aquileia*, dictamque fuiſſe ab *Aquila*, quæ dextrà, cùm urbs conderetur, advolavit; ut ait Julianus Imp. oratione de geſtis Conſtantii; hinc aliqui vocarunt *Aquiliam*. Ego aliter puto, nempe *Aquilegiam* antiquum fuiſſe nomen, ſicque appellatam eſſe à fontium, & rivorum copiâ. Nàm & fluvialibus aquis & putealibus urbs hæc abundabat, uti docet Strabo *lib.* 5. Vid. & Plin. *lib.* 3. *c.* 19. P. Diac. & Leand. *deſcr. Italia*. Ex hac orti ſunt Chromatius, ad quem Hieronymus ſæpe ſcripſit, itemque Ruffinus Græcè Latineque eruditus. *Aglar* vulgò dicitur. Auſonius *in Catalogo*:

Nona inter claras Aquileia cieberis urbes.

Olim perampla; inſigni virtute, Maximini Thracis Imp. acerrimos obſidionis impetus repreſſit, cùm mulieres ex propriis crinibus funiculos pararent, poſtquam nervi ad ſagittas emittendas defeciſſent, An. C. 240. ſed ab Attila, auſpicio ciconiæ, An. 452. poſt triennii obſidionem, Procop. *l.* 3. *de bello Vandal.* dein à Longobardis, An. 590. incenſa & devaſtata fuit, poſtea à Papone Patriarcha reædificata. Ad hanc Conſtantinus, fratri Conſtanti Occidentem erepturus, prælio victus eſt, An. 340. Eutrop. *lib.* 10. Aur. Victor. Maximus Tyr. quoque à Theodoſio ibidem victus, captus & obtruncatus eſt, An. 387. Oroſ. *lib.* 7. *cap.* 20. 21. Antiquitus fuit, ſub ditione temporali Patriarchæ, poſtea ab Archiducibus Auſtriæ occupata, uſque in hunc diem; ſed muris caret, & ob aëris inclementiam à paucis habitatur. Vix 9. milliar. ab ora littorali maris Adriatici, media inter Palmam, & Gradum. Baudr. Patriarchatus primò Gradum, nunc Venetias tranſlatus eſt. Concilium ibi habitum primò An. C. 381. contra reliquias Arianorum, Tomo, 1. *Concil.* Secundò, An. 400. contra Origeniſtas, &c. Vid. Sigebert. An. C. 698. Bed. 6. *ætate*, Paul. Diaconum, *lib.* 5. *cap.* 14. Plura apud Cluverum *de Italia Ant. lib.* 1. *cap.* 20. long. 36. 10. lat. 45. 45.

Aquili, Dii quidam, quos in aëre ponit Capella unà cum Manibus & Heroibus: dicti quaſi *nigri*. Gloſſa. *Aquilum*, *μέλαν*. Cæterùm de Diis Aquilis Arnobius *lib.* 3. *Crinitos effingitis, alios ſenes, juvenes, pueros, Aquilos, caſios*, &c. Malè eſt in Gloſſ. Papiæ: *Aquili*, ſpecies Dæmonum, qui in ſimilitudine aquarum apparent. Grot. *in Cap.*

Aquilia, adulterii delata cum Vario Ligure, quanquam eam Lent. Getulicus lege Juliâ damnaſſet, exilio punita eſt à Tiberio. Tac. l. V. 42.

Aquilia Severa, Veſtalis virgo, quam Heliogabalus Imp. clam uxorem duxit, ut ex hoc conjugio cœleſtis planè ſoboles, ipſe enim Pontifex erat, naſceretur. Lampridius & Dio, *in Heliogab.*

Aquilicia, ſacra à Romanis fieri ſolita, cùm in magnâ ſiccitate, aqua eſſet elicienda; tunc enim Jovi immolabatur. Sacerdotes, *Aquilices*. Tertul. *in Apol. cap.* 40. & *adv. Marcion.* hæc falsè ridet.

Aquilinus, Conſ. Junii Ruſtici collega. Alius Æmiliani collega. Tertius Junii Maximi collega.

Aquilius Manius, Oppii legatus, à Mithridate crudeliſſimè interemptus. Arnobius *Adv. Gen. l.* 1. *Innumerabiles alii gloriâ & virtute, & exiſtimatione pollentes, acerbiſſimarum mortium experti ſunt formas, ut Aquilius, Trebonius, Regulus.* Ubi de noſtro Aquilio cum agere, rectè obſervavit doctiſſimus Caſaubonus, magnum literarum lumen, & ſingularis pietatis ac probitatis exemplum, uti eum vocat Deſid. Heraldus Minutius Felix: *Viros cum Mutio, vel cum Aquilio, aut Regulo comparo.* Aquilio autem capto miris modis illuſit Mithridates, tandemque *τὸ σῶμα τοῦ αὐτοῦ κατέχεεν χρυσίον*, ait Appian. *in Mithridaticis*; *Aurum in os infudit*; ait Plin. 33. 3. Ejuſdem meminit M. Tull. *de Lege Manil.*

Aquilius Niger, Hiſtoricus, Suetonio laudatus, *in Aug. c.* 11. Voſſio idem cum eo, qui *Aquinius Juger* aliis, *Hiſt. lat. l.* 3. *c.* 11.

Aquilius Regulus, delator, frater Vipſanii Meſſallæ, quem ſubverſa Craſſorum & Orphiti domus in ſummum odium extulit: nam ſponte ex Senatûs conſulto accuſationem ſubiiſſe juvenis admodum nec depellendi periculi, ſed in ſpem potentiæ videbatur. Tacit. *Hiſt. I V.* 42. Quem vide. Eundem Plin. in Epiſtolis meritò flagellat; & alibi Bipedum nequiſſimum dicit.

Aquilius Severus, hiſtoricus, & poëta Hiſp. de quo ſic Hieron. *in Catal. ſcript. illuſtr. Aquilius Severus in Hiſpania, de genere illius Severi, ad quem Lactantii duo epiſtolarum ſcribuntur libri, compoſuit volumen, quaſi ὁδοιπορικόν, totius vitæ ſuæ ſtatum continens, tam proſâ, quam verſibus, quod vocavit καταστροφὴν, ſive πεῖραν: & ſub Valentiniano Principe obiit.* Meminit & Honorius *in Catalogo*. Item nomen JC. cujuſdam.

Aquillia, vel *Aquilia*, gens Romæ Patricia, quæ tamen paucos habuit claros, quamvis ex ea nonnulli Conſules fuere. Vid. Plutarch. *in Publicola, c.* 3.

Aquilo, ventus à Septentrione flans, à vehementiſſimo flatu & volatu, inſtar Aquilæ, ſic dictus, Feſto teſte. Græcis *Boreas*; ſiccus, & frigidus. Ovid. 3. *Triſt.* 10.

Tantaq; commotis vis eſt Aquilonis, ut altas
Æquet humo terras, tectaq; rapta ferat.

Horat. *Ἐπῳδῶν od.* 10.

Inſurgat Aquilo quantus altis montibus
Frangat trementes ilices.

Cæterùm Aquilonis violentiam nemo melius expreſſit, quàm Virgil. *Georg.* 3. *verſ.* 196.

Qualis Hyperboreis Aquilo cùm denſus ab oris
Incubuit, Scythiaq; hyemes, atque arida differt
Nubila, tum ſegetes altè campiq; natantes
Lenibus horreſcunt flabris: ſummaq; ſonorem
Dant ſilvæ, longiq; urgent ad litora fluctus:
Ille volat ſimul arva fugâ ſimul æquora verrens.

Aquilones etiam dicuntur venti, qui 8. ferme diebus exortum Caniculæ antecedunt, & perflant diebus 40. quos vocant Eteſias & Prodromos, quaſi Præcurſores.

Aquilonia, Hirpinorum in Italiâ op. Liv. *lib.* 10. *Tum exercitus omnis Aquiloniam eſt inductus.* Ptolem. *Ἱρπινῶν Ἀκυιλωνία*. Plin. 3. 11. Hirpinorum *Æculani*, *Aquiloni*. Lege *Æculanenſes*, & *Aquilonienſes*. Aliis eſt *Agnone* op. in Aprutio. Aliis *Anglona*, urbs exciſa in Lucania. Celſo Cittadino *Lacedogna* urbs epiſc. Hirpinorum ſub arch. Compſano. Sed ſitus repugnat. Nam Aquilonia, ut ex Livio patet, erat inter Beneventum, & Luceriam; Laquedonia verò Melphi & Monti viridi proxima eſt. Quare illam prorſus extinctam cum Volaterrano putat Ferrarius.

Aquilonia, Brietio eſt *Carbonara*, vicus regni Neap. in Principatu ulteriore, inter Laquedoniam & Montem viridem, juxta Aufidum fluv.

Aquilonium, Vid. *Aquillonium*.

Aquilunda, Lacus Africæ, in regno Congi, verſus Orientem & terminos Abyſſiniæ, cum multis Inſulis. Ex eo profluit fluv. Dandus, Europæis *Lago di Quilunda* dictus.

Aquincum, Pannoniæ infer. urbs. Ptol. *Cepol* Lazio. Cluverio *Buda*; quod Vid.

Aquinius, malus quidam poëta. Cic. 5. *Tuſcul. Adhuc neminem cognovi poetam, & mihi fuit cum Aquinio amicitia, qui ſibi non optimus videbatur.*

Aquinum, Latinorum op. ad fines Samnitum, quod Melpha fluv. alluit. Strabo. Vulgò *Aquino*. Sil. *lib.* 8.

Commovet, atque viris ingens exhauris Aquinum.

Dicit Author hujus Dictionarii, Aquinum Thomæ Doctoris Scholaſtici patriam fuiſſe, qui inde *Aquinatis* nomen ſibi obtinuit. Addam ego & Juvenalis quoque patriam fuiſſe. Sic enim ipſe *Sat.* 3. —— *Et quoties te*

Roma tuo refici properantem reddit Aquino.

LLoyd. Hiſce ſuperaddat Victorinum, Geometram inſignem, Moterius. Pro *Melpha* autem ſuprà lege *Melpis*, idque authoritate Strabonis. Sic enim ille *lib.* 5. *Ἀκύϊνον μεγάλη πόλις ἐστὶ παρ' ἣν ὁ Μέλπις ῥεῖ ποταμός.* Haud perinde magnus eſt amnis iſte; de urbis verò magnitudine, præter Silium, idem ſatis apertè teſtatur Tullius, dum ait *frequens eſſe municipium*. Philip. 2. Coloniam fuiſſe à Romanis deductam, teſtis eſt Corn. Tacit. *Hiſt.* 2. *Occidi Dolabellam juſſit, quem in Coloniam Aquinatem ſepoſitam ab Othone ſupra retulimus.* Sita eſt in regno Neapol. & in prov. Terræ Laboris, non longè à Liri fluvio, ſub dominio utili Ducis Soræ. longitud. 73. 37. lat. 41. 28. Vid. Leandr. *deſcript. Italia*.

Aquinus, alio nomine *Cornelius*, legatus Legionis in Germania, interfector Fonteji Capitonis. Tacit. *Hiſt. l.* 7.

Aquinus, Norvegiæ R. cui Gregor. 9. excommunicationem minatus eſt, ſi ni bona Eccleſiaſtica, in proprios uſus ab eo converſa, reſtitueret. Pater Henrici, pietate inclyti. Crantz. *hiſtor. Norveg. l.* 3. *c.* 14.

Aquiſgranum, Gallicè *Aix*, urbs Imperialis in Menapiorum finibus, inter Rhenum & Moſam ſita, thermis excellentibus, Romanorum Imperatorum primâ inauguratione, & coronatione, unde inter alios de Alberto Auſtriaco legitur, in tanta hominum frequentiâ hic coronatum fuiſſe, ut Dux Saxoniæ opprimeretur. An. 1298. Trithem. *in Chron.* D. Caroli Magni palatio & ſepulturâ, ſeptennalique peregrinorum viſitatione celebris. Nomen habuit à *Grano*, Neronis fratre, (ut quidam putant) qui *Aquas* calidas in hoc tractu inveniens, juxtà habitavit, atque arcem ſtruxit, cujus adhuc extat monumentum, *turris Grani* dicta: quam quidem arcem ſunt qui credant Veterram eſſe, cujus meminit Ptolemæus. Ad hanc Otto 2. Imp. à Lothario Gall. R. vix non oppreſſus, A. C. 978. injuriam non ſolùm Lutetiam uſque cum irato exercitu excurrendo, ſed & de Lotharingia pro lubitu decernendo, ultus eſt. Aimon. *lib.* 5 *c.* 44. &c. Incolæ, à Ruperto Palatino Imp. proſcripti, ac ad ſubjectionem redacti. Cuſpinian. *in Ruperto*. Iterum Proteſtantes hic malè mulctati, ſub initium hujus ſeculi, urbe à March. Spinola expugnatâ, An. 1614. ſed pòſt redditâ. Varia hic à Carolo Magn. concilia celebrata, An. 809. ubi actum de proceſſione Spiritûs S. & de clauſula ſymbolo Niceno addita, *Filioq;*. Crantzius *lib.* 2. *c.* 14, 15. Tom. 7. Concil. &c. Alia ſub Ludovico Pio, An. 816. 819. 836. habita, quo Imperator hic *Chriſtianiſſimus* appellatus, Pap. Maſſon. *in Ludovico Pio*, Saxoni cuidam Viro docto tum injunxit, S. Scripturam Germanicè carmine transferret, quò & idiotæ eam diſcere poſſent. Flacius *in Catal. teſtium Ver.* Platina, &c. Otto quoque M. in concilio an. 917. hic habito coronatus eſt ab Archiepiſcopo Moguntino. Baronius. Incendio penè tota conflagravit, An. 1656. Sub clientela eſt Ducis Juliacenſis, celebris quoque pace ibi factâ An. 1668. inter Galliæ Hiſpaniæque Reges. long. 27. 37. lat. 50. 45.

Aquita, prov. Inſ. Japoniæ, verſus ſeptentr. in Aſia. Urbem habet cognom. in ora littorali, prope fretum *Sangaar*, in parte, quæ *Niphon* vulgò; parva & ad montium pedes. Briet.

Aquitania, regio, tertia olim Galliæ pars. A Circio Oceanum habet, qui *Aquitanicus ſinus* dicitur; ab Occaſu Hiſpaniam; à Sept. Lugdunenſem provinciam; à Meridie Narbonenſem. In eâ Toloſa, & Burdigala civitates; Populi *Aquitani*. Plin. 4. 17. *Gallia omnis Comata, uno nomine appellata, in tria populorum genera dividitur, amnibus maximè diſtincta: A Scaldi ad Sequanam, Belgica: ab eo ad Garumnam, Celtica; eademq; Lugdunenſis: Inde ad Pyrenæi montis excurſum, Aquitania. Aremorica* olim dicebatur. Ἀκυϊτανία, Stephano, Ἀκυιτανία Ptolemæo. Vid. Strab. *l.* 4. Cluver *l.* 2. De Marca & Oihenart. *hiſt. Bearn. & Vaſcon.* Morer. *in Aquitania*. Nunc ſtrictius ſumitur, & vulgò *Guienne* ſeu *Gaſcogne* dicitur, atq; à Garumna flu. tripartitur. Accuratiores tamen inter Vaſconiam & Gujennam ſic diſtinguunt; ut illa contineat Arminiacum, Bigerrenſem, Convenenſem, Aginnenſem, Benearnenſem prov. ſeu inferiorem Vaſconiam, &c. Iſta autem cum titulo ducatus Burdegalenſem propriè tractum comprehendat. Solum eſt fertile, aër temperatus, incolæ ingenioſi, ſed & jactabundi. Olim ſub Romanis, quibus à Viſigothis erepta eſt, donec & hi à Clodoveo pellerentur. Poſt quem Guienna proprios habuit Duces, ſub Carolo M. regno inſerta. Reges tamen quoque habuit Ludovicum, filium Caroli, An. 777. & Pipinum, fil. Ludovici Pii, An. 817. Paul. Æmil. *lib.* 3. Hanc cùm Carolus Calvus Pipino patrueli eripere vellet, victus eſt, An. 844. Crantz. *l.* 2. *c.* 7. Angli poſtmodum illâ ſatis diu potiti. Inter quos Henricus 3. Rex Angliæ à Ludovico 9. Dux Aquitaniæ & Par Franciæ creatus eſt, An. 1265. Polyd. Virg. *lib.* 16. &c. Eduardus I. eam amiſit, ſed mox Philippo Pulchro reconciliatus, recepit, Anno 1299. Paul. Æmil. *lib.* 8. Eduardus poſtea 3. An. 1355. in hac ipſa provincia Johannem R. vicit cepitque, Froiſſard. *lib.* 1. uſque ad Carolum 7. qui illos expulit, cruentâ potitus victoriâ, An. 1452. Paul. Æmil. *lib.* 10. Apannagii loco à Ludovico XI. fratri Carolo data, hoc ſine prole decedente, rediit ad coronam. Varias in hac urbes An. 1512. expugnavit Henricus 8. Polydor. *lib.* 27. Annales Aquitan. Lurbeus, *in Onomaſt. & de ill. Viris Aquit.* Joh. Beslius, *Geneal. ducum Guiennæ*. Duchenius &c. Baudrandus de Aquitania hæc addit:

Aquitaniæ urbes primariæ hujus temporis.

Aginnum, *Agen.*
Aquæ, *Acqs.*
Aturrus, *Aire.*
Auſcii, *Auſch.*
Bajona, *Bajone.*
Bergeracum, *Bergerac.*
Blavia, *Blaye.*
Briva, *Brive.*
Burdegala, totius Aquitaniæ facilè primaria, *Bordeaux.*
Cadurcum, *Cahors.*
Condomum, *Condom.*
Fanum S. Licerii, *S. Licer.*
Lactorium, *Lectoure.*
Laſcurris, *Laſcar.*
Lombarium, *Lombez.*
Oloro, *Oleron.*
Palum, *Pau.*
Petrocorium, *Perigueux.*
Ruthena, *Redez.*
Santones, *Saintes.*
Sarlatum, *Sarlat.*
Tutela, *Tulles.*
Vabræ, *Vabres.*
Vaſatum, *Baſas.*

Aquites, nomen ſacerdotis. Val. Flac. *lib.* 6.

Indigenis ſacratus aquis, magnique ſacerdos
Phaſidis Arctois Aquites errabat in armis.

Aquula, ſeu *Acula*, *Aqua pendente*, urbs eſt Hetrur. Epiſcop. facta ab Innoc. X. loco Caſtri diruti, in clivo & ſat ampla, ſed paucorum incolarum, prope Peliam flu. qui ibi jungitur ponte pulcherrimo, Gregoriano dicto. Paret Pontifici. Vid. *Aqua Taurina*.

AR.

Ar, Civitas Moabitarum, ſive *Ars*, ſonat *civitas Solis*. Nam חרס *Ares* eſt *Sol*. Vel quaſi urbs Oſtracina, nam *Ares* etiam ὄστρακον, ſive *teſta*. Hieronymus. Idem: *Moab provincia Arabum*, &c. *Hujus metropolis civitas Ar: quæ hodie ex Hebræo & Græco ſermone compoſita Areopolis nuncupatur.* Non quòd Ἄρεως, id eſt, *Martis civitas* ſit. Interpretatur *a. Ar*, ער ἀντίδικος, id eſt, *adverſarius*.

Ara, filius Jether. 1. Par. 7. Lat. *maledicens*, aut *videns*.

Ara, urbs Aſſyriorum. 1. Par. 5. Hieronymus *in Qu. Hebr.* ipſam *Rages* eſſe ſcribit, Medorum civitatem, de qua Tobiæ *cap.* 1. Lat. *mons*, aut *pragnans*, ſive *demonſtratio*.

Ara, civitas Arabiæ regia, & inſula Arabiæ adjacens.

Ara, cœleſte ſidus. Cujus mem. Ovid. *Met.* 2.

Neu te dexterior tortum declinet ad Anguem,
Neve ſiniſterior preſſam rota ducat ad Aram.

Cicero *in Arateis*:

Inde Nepes cernes propter fulgentis acumen
Aram, quam flatu permulcet ſpiritus Auſtri.

Horizontem noſtrum ſtringit mediâ nocte, ſub finem Junii, meridianum tranſiens, & duodecim in globo noſtro complectitur ſtellas. Θυτήριον Arato dicitur. Sic enim ille:

Αὐτὰρ ὑπ' αἰθομένῳ κέντρῳ τέραος μεγάλοιο
Σκορπίου, ἄγχι νότοιο Θυτήριον αἰωρεῖται.

Cæterùm *Aram* hanc Cœleſtem denotare ajunt aram illam, juſſu Deorum à Vulcano, ſive, ut ait Eratoſthenes, apud Arati Scholiaſten, à Cyclopibus, nempe Vulcani fratribus & miniſtris, extructam; ſuper quâ Jovi adverſus Titanas bellum ſuſcepturo, fidelitatis ſacramento Dii omnes ſeſe obſtrinxêre. Itaque auxilio Deorum devictis Titanibus, Jupiter, in perpetuam rei memoriam, Aram illam inter aſtra locaſſe dicitur. Alii tamen Aram hanc in cœlo collocatam dicunt, in gratiam Chironis Centauri; nempe quòd lupum, qui etiam hinc *Victima Centauri* dicitur, & Aræ in cœlo proximus eſt, in ejuſmodi arâ immolaverit. Quæ inſimul & Chironi ante oculos ſit poſita, ut ejus inſignis erga deos immortales religio & pietas in perpetuum demonſtretur.

Ara Cæſaris, vulg. *Arſago*, pag. Inſubriæ, in agro Mediolanenſi, apud Curiam pictam.

Ara Lapidea, Vide *Arelape*.

Ara Lugdunenſis, vulgò *Ainay*, cœnobium nunc propè Lugdunum, ad Araris cum Rhodano confluentiam, de quo Juvenalis *Sat.* 1.

——— *Et ſic*
Palleat, ut nudis preſſit qui calcibus anguem,
Aut Lugdunenſem Rhetor dicturus ad Aram.

Caligula ſiquidem, teſte Suetonio, Lugduni certamina oratoria eâ lege inſtituit, ut victi victorum laudes componerent, vel præmia illis conferrent; qui maximè diſplicuiſſent, ſpongiâ, linguâve ſcripta à ſe delerent, niſi aut ferulis objurgari, aut flumine proximo mergi maluiſſent. Oratores autem illic dicturi metu pallebant, propoſitum ſupplicium timentes.

Ara Lugdunenſis, aliàs *Athanacum*; Abbatia prædives intra muros Lugduni.

Ara Tutela, vulgò *Calanica*, opp. olim, nunc pagus Corſicæ, inter Aleriam & Marianam, medio fere itinere.

Ara Ubiorum, vulgò *Bonne*, opp. Germ. ad Rhenum, ubi ſedes Electoris Colonienſis, 15. m. p. ſupra Coloniam Agr. Cluver. Origo ei loco à veneratione Auguſti, cui novo cœliti ara illic, receptâ adulatione, exſtructa, uti ara Lugduni, & ad eam Sacerdotes ex primoribus gentis, Lipſius ad Tacit. 1. 57. Vid. *Bonna*.

Araas, Lat. *ira*, vel *calor confidentiæ*, ſive *protectionis*. Pater Thecue, patris Sellum, mariti Huldæ Prophetiſſæ. 4. Reg. 22. Hebraicè *Harethas*, qui 2. Par. 34. *Haſra* dicitur.

Arab, Lat. *inſidians*, vel *multiplicans*, aut *feneſtra*, ſive *locuſta*, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15.

Araba, nomen viri. 1. Mac. 15.

Arabarches, publicanus apud Ægyptios. Juvenal. *Sat.* 3.

—— *Inter quas auſus habere*
Neſcio quis titulos Ægyptius atq; Arabarches.

Ubi alii *Alabarches*. Ἄλαβα Heſychio eſt μέλαν ᾧ γράφομεν: Quidam volunt ſignificare etiam ſcriptum de tributo, quod

pro

pro pecorum paſtu ſolvitur. Inde *Alabarches*, qui præeſt huic ſcribendi muneri. Schol. Juvenalis Arabarchen ait irriſoriè dictum, quaſi *Arabum principem*, id eſt, ſervorum, qui eſſent Romæ ex Arabiâ. Vide Alciatum & Brodæi *Miſcellanea*.

Arabathane, nomen civitatis. 1 Mac. 5.

Arabia, Aſiæ regio, Africæ proxima, cujus longitudo à mari Mediterr. in confiniis Ægypti, uſque ad initium ſinus Perſici & promontorium Corodamum, latitudo inter Perſicum Arabicumque ſinus intercipitur. Habet ab Or. montes, qui illam à Babylonia & ſinu Perſico ſeparant. Ab Occ. ſinum Arabicum ſeu mare Rubr. & Iſthmum, qui inter hunc ſinum & mare Mediterr. eſt. A Sept. Palæſtinam Cœleſyriam & Euphratem. A' Mer. mare Indicum. Triplex eſt, Prima *Deſerta*, ubi 40. annos Iſraëlitæ detenti, olimque antiqua urbs Eſcena, vel Eſcernera, Marmol. hodie Meſcher, Ocem & Anna urbes. Inculta & ſterilis eſt, hodie *Bersara*, teſte Villanovano, cum aliis; vel *Arden*, inter Syriam ad occid. & Arabiam Felicem ad ort. atque inter Meſopotamiam ad Sept. Euphrate fluvio diſſeparante, & Arabiam Petræam ad Auſt. Secunda *Felix*, hodie *Hyaman*, & Turcis *Gemen*, vel *Giamen*, à Saracenis *Mamotta*, ampliſſima, inter 2. maximos ſinus Arabicum & Perſicum perſtricta, inter occid. & ort. longiſſimè excurrens, ad Bor. Arabias Petream & Deſertam habens, mari Rubro, Indiam verſus definita; Felix autem dicta eſt, ob aromatum odorumque in ea uberem proventum, & peninſulæ modo inter prædictos ſinus comprehenditur. Præteriti ſeculi Geographi in complura regna eam ſecant, eaque pleraque Perſarum regibus parentia, qui ut in officio provincias contineant, ſuos in iis proreges conſtituunt; cujuſmodi ſunt *Irmin*, *Amanſirisdin*, *Ormus*, *Becharim*, *Mappha*, *Alibinali*, *Gubelaman*, *Fortach*, *Hereth*, *Adem* & *Zibith* regna, quæ partim propriis regibus, partim à Perſis ſubſtitutis, partim Turcis parent: his etiam ab aliquibus annumerantur *Alma*, *Charama* & *Sabara* regna. Bis, ut India, conſeritur ob fœcunditatem: fluminibus ſcatet: aromatum omnis generis feraciſſima, quibus omnia permutant: urbes ſine mœnibus colunt, quòd in pace maximè degant. Auro abundant & præcipuè Dobæ: proximi ſunt Sabæi, thure, myrrhâ & cinnamomo divites: nec Ierræi hic minus opulenti, quorum ferè ſuppellex omnis ex auro & argento eſt, ex his enim & ebore domorum limina, tecta & parietes conſtruunt. Hæc olim fortaſſe fuit Arabiæ facies: qui verò hâc noſtrâ ætate eam vidiſſe ſe profitentur, multa ex his aliter habere aſſerunt, ventorum nimirum ſævitiam in arenis congerendis multam: neque binas meſſes eſſe, illamque aquarum penuriâ laborare: Cinnamoni nihil habet, eboris inſuper & Elephantorum nihil, niſi adventitiorum. Natal. Metel. Urbes habuit olim celebres, hodieque Mecham, Medinam, aliaſque nonnullas. Hinc Saraceni egreſſi. Vid. Plin. *lib.* 6. Strabon. *lib.* 1. Cluver. *lib.* 5. Marmol. *l.* 1. *c.* 28. Tertia *Petræa* demum. *Nabathæa* Straboni & Plinio. *Barraab*, & *Benganeal*, aliiſque nominibus hodiè appellata; inter Palæſtinam ad occ. Jordane, & Aſphaltite lacu diviſa, & Arabiam Fel. ad ort. ac inter Deſertam ad arctos, Ægyptum autem partemque ſinûs Arabici ad meridem. Illius inprimis magna pars arenoſa & ſterilis eſt, raroſque habet incolas & urbes, tum ob vaſtas ſolitudines & mores aſperrimos, tum etiam propter aquæ penuriam. Eſtque fere tota ſui juris. Celebris eſt tamen urbe *Harac* vel *Crach*, in SS. *Petrâ deſerti* dictâ, à Nabathæis inhabitatâ & monte Sinai, è quo Deus legem ſuam promulgavit. Hic Alabaſtri & coralliorum vis. Bellonius

Erant olim Arabes ſub Principibus, Diod. Sic. *lib.* 2. Ab Aſſyriis Perſiſque ſæpe victi, Herod. *lib.* 2. & 3. Xenoph. *Cyropæd.* 1. 2. 3. 4. 8. &c. Alexandrum M. quoque dominum ſenſerunt, quem hic ſedem imperii ſtatuere voluiſſe, Strabo *l.* 16. refert. Vid. & Plin. *lib.* 12. *cap.* 14. Poſt hujus mortem, Hierotimus, Arabum auxiliis nixus, immenſùm crevit: Hyrcanus quoque Judæorum R. Aretam Arabum R. imploravit, qui obſedit Hieroſolymam, à Scauro pulſus. Joſ. *Antiq. lib.* 14. A' Romanis dein ſub Auguſto & Trajano ex parte utcunque ſubacti, tandem an. 625. ſuaſu Mahometis jugum penitus excuſſere. V. ſupra.

In Africam ex Aſia primùm A. C. 653. ſub Odmanno Califâ 3. ductu Occuba ben-naſici, tranſierunt Arabum 80000. urbe *Carvan*, vel *Cairaven* ibi conditâ, 30. mill. Tunero in ortum. Poſtea, permiſſu Cairæ, qui Carvanæ Califa fuit, alia tria Arabum genera huc pervenerunt, A. C. 999. Hegiræ 400. Hodieque in illa frequentes ſunt, in Tribus diviſi, quarum præcipua *Eſquequina*, in 6. alias ſubdiviſa eſt. Habitant autem in pagis *Advares* dictis, qui nil aliud quàm tentoria ſunt. Numidici Arabes miſeri admodum, nihilominus feroces ſunt, canum commercio celebres, venatui, Poëſi & Aſtrologiæ addicti: Reliquorum paulo melior ſors eſt, niſi deſerti Barcæ incolas excipias, qui Siculis Mercatoribus ſæpe liberos ſuos, pro frumento oppignorare ob penuriam coguntur.

Idololatræ priſcis temporibus Solem Lunamque aliqui, aliqui arbores quaſdam & ſerpentes, univerſi Turrim *Alcara* vel *Alquebila*, quam ab Iſmaële ſtructam dixere, venerati ſunt. An à Magis, qui Chriſtum primi ſalutarunt, hinc profecti, ſecundùm Juſtinum Mart. *Dial. c. Tryphon.* Tertullian. *lib.* 3. *c. Marc. cap.* 13. & *c. Jud.* Cyprian. &c. Evangelii luce colluſtrati, poſtmodum Judæ Apoſtoli diſcipuli fuere. A' Mahomete dein ſeducti, *Melich* ſectæ adhæſerunt, quibuſdam tamen *Odmanni* quoque *Lethariq;* partes ſequentibus. Afri Arabes in 60. ſectas, Mahometani tamen omnes, diſcerpti ſunt. Cæterùm de ſoli incolarumque ingenio accuratius agentes, Vid. Bellonium, Texeiram, P. de Valle *tom.* 4. &c. De Arabibus Africæ, Marmol. *lib.* 1. *cap.* 27. *uſq; ad* 33. De regimine Arabiæ, Diodor. Sic. *lib.* 2. Herodot. *lib.* 2. & 3. Xenoph. *Pæd. lib.* 1. 2. 4. & 8. Plin. *lib.* 12. *cap.* 14. Strab. *lib.* 16. Joſ. *Antiquit. lib.* 16. Ammian. Marcell. *lib.* 14. Paul. Diac. *lib.* 5. & 16. Marmol. *lib.* 2. De religione tandem Arabum, Eundem *ibid.*

Concilium in Arabia habitum, an. 229. quo Beryllus Epiſc. Filium Dei divinitatem propriam non habere fabulatus, ab Origene convictus eſt. Euſeb. *lib.* 6. *cap.* 26. Rurſus Anno 247. contra Arabicos hæreticos, quorum plurimi, ab Origene, eò accerſito converſi. Idem *lib.* 6. *cap.* 30. Vid. infra *Arabici*. De Arabia Baudrandus iſta habet:

Regio, *l'Arabie* Gallis, *Arabia* Italis, & *Arabiſtan* Aſiaticis, eſt ex præcipuis totius Aſiæ partibus, terminos habens à Septentrione Syriam & fluv. Euphratem, ab Oriente ſinum Perſicum, ab Occidente ſinum Arabicum, & à Meridie mare Arabicum, ſeu partem Oceani Indici. Triplex eſt. Vide ſupra. Illius maxima pars arenoſa eſt & ſterilis, & raros habet incolas, & urbes, tùm ob vaſtas ſolitudines & montes aſperrimos, tum etiam propter aquæ penuriam; eſtque ferè tota ſui juris.

Ejus urbes præcipuæ nunc ſunt.

Adenum, *Aden.*	Iamana, *Iamana.*
Almacharana, *Almacharana.*	Maſcatum, *Maſcat.*
Anna, *Anna.*	Mecca, ſeu Marraba, *La Meque.*
Aracum, ſeu Petra, *Crac.*	
Balſera, ſeu Teredon, *Balſora.*	Medina, *Medina Tamalbi.*
Boſtra, *Buſſereth.*	Sanaa, *Sanaa.*
Gerra, *el Catiſ.*	Zibuhum, *Zibith.*

Heſychius, Ἀῤῥαβία τόπος Συρίας, καὶ κόσμος γυναικός.

Hinc *Arabius*; nam quoties aliquem loquacitatis notare volumus, *Arabius tibicen* dicimus. Græcè Ἀῤῥάβιος αὐλητής; Item *Arabius nuncius*, Ἀῤῥάβιος ἄγγελος: In eos dici ſolitum, qui à ſemel cœptis nunquam deſiſtunt. Adagium hinc natum exiſtimant, quòd olim ſola mancipia muſicam exercerent, quæ plerumque ex Arabia producebantur. Citatur ex Menandro, illiuſque meminit Julius Pollux: Populi *Arabes*, & *Arabi* Virgilio Æn. *lib.* 7. quos cum Hyrcanis conjungit:

> *Sive Getis inferre manu lachrymabile bellum,*
> *Hircaniſve Arabiſve parant, ſeu tendere ad Indos,*
> *Auroramq; ſequi, Parthoſq; repoſcere ſigna.*

De nominis origine hæc Simpſonius. *Arabia* Hebræis ערב *arab*, à locis campeſtribus ac deſertis, nam ערבה *arabah* deſertum eſt vel ſolitudo campeſtris. Vel à mixtis populis, nam ערב eſt miſcuit; mixtum etiam coitum habebant, de quo poſteà. Non de nihilo eſt (inquit Bocchartus) quod ערבי (*Arabi*) Arabs, ערב (*ereb*) veſpera, & עורב (*oreb*) corvus ſint ab eâdem radice. Nec deſunt, qui Arabas ab Homero Ἐρεμβοὺς dici volunt, quaſi Ἐρεμνοὺς, vel Ἐρεβεννοὺς, id eſt, nigros. Vide Strabonem, & Magnum Etymologicum. Aliter de la Cerda. De Etymo Arabum ſcias (inquit) eâ voce notari *latrones*, ut Chananæis *mercatores*, Chaldæis *Mathematicos*. Auctor Hieronym. *in cap.* 3. *Hierem.* Arabia olim pretioſis unguentis notiſſima. Lucian. *de Syriâ Deâ*: Ἀπόζει δὲ αὐτοῦ ὀδμὴ ἀμβροσίη, οἵην λέγεται τῆς χώρης τῆς Ἀραβίης. Unde Dionyſius,

> Αἰεὶ κνισσᾶνται θυέων ὑπὸ λαρὸν ὀδωδῆ,
> Ἢ θυΐ, ἢ σμύρνης, ἢ ἁδρῆς καλάμοιο,
> Ἢ καὶ θεσπεσίοιο πεπαινομένου λιβάνοιο.

Tibullus *lib.* 2. *eleg.* 2.

> *Urantur pia thura focis, urantur odores,*
> *Quos tener è terrâ divite mittit Arabs.*

Idem, *Poſſideatq; metat quicquid benè olentibus arvis*
> *Cultor odoratæ dives Arabs ſegetis.*

Idem, *Illic, quas mittit dives Panchaia merces,*
> *Eoiq; Arabes, dives & Aſſyria.*

Propertius *lib.* 2.

> *Adflabunt tibi non Arabum de gramine odores.*

Idem *lib.* 3. *eleg.* 11.

> *Et Tyros oſtrinos præbet Cadmea colores,*
> *Cinnamon & multi paſtor odoris Arabs.*

Ovidius *in Epiſt. Sapphûs*:

> *Non Arabum noſter rore capillus olet.*

Quint. Curt. *lib.* 5. *Arabia odorum fertilitate nobilis regio.* Vide Plin. 5. 11. Plautus *in Milite glorioſo*: *Ut Arabio fumificem odore.* Idem *in Pænulo*: *Arabus* (ita Chariſius) *murrhinusq; odor omnia complebat.* Statius 5. *Silvarum*, *Epicedio in Patrem*:

> — *Odoratas nec Arabs decerpſit ariſtas.*

Divitias ejus paſſim inquit Horatius. 1. *Ep.* 7.

——————— *Nec*
Otia divitiis Arabum liberrima muto.
Et *Carm.* 1. 29.
Icci beatis nunc Arabum invides
Gazis. ———
Et *Carm.* 3. 14.
Intactis opulentior
Theſauris Arabum & divitis Indiæ.
Idem *Carm.* 2. 12.
Plenas aut Arabum domos.
Idem *alibi,*
Quid maris extremos Arabas ditantis, & Indos.
Seneca Tragædus:
Et qui ſagittas divites Arabes linunt.
Mollitiem Arabum notat Catullus; Ad Fur. & Aurel.
Sive in Hyrcanos Arabeſq; molles.
Itemque Manilius. *lib.* 4.
—— *Molles Arabes, terramq; ferentem*
Delicias, variæq; novos radicis odores.
Idem *alibi,*
Et molles Arabes ſilvarum ditia regna.
Claudianus,
Te Medus, te mollis Arabs, te Seres adorant.
Dionyſius *verſ.* 968.
Οὐχ ὡς ἀβροβίων Ἀράβων γένος.
Denique Sabæos, Arabiæ Felicis gentem, *molles* vocat Virgilius, *Georg. lib.* 1.
—— *Molles ſua thura Sabæi.*
Hodie latrociniis infames ſunt Arabes. Ut inprimis videre eſt, apud P. de Valle *tom.* 4. *Itiner.* Notandum hic, quòd quamvis prima ſyllaba in *Arabs* ſemper corripiatur, in *Arabia* tamen eam produxit Propertius *lib.* 2. *eleg.* 10.
Et tremet intacta te domus Arabia.
Idem eodem libro, *Eleg.* 11.
Nec ſiqua Arabio lucet bombyce puella.
Porro Arabes, qui Felicem incolunt Arabiam, eâ olim utebantur conſuetudine, ut una omnibus conſanguineis uxor eſſet. Ex his enim (teſte Strabone, *lib.* 6.) qui primus ad eam ingrediebatur, poſito præ foribus baculo (nam baculum ex more quiſque gerebat) cum eâ coibat, ipſa tamen cum natu grandiore noctes agebat. Adulter apud eos capitis damnabatur, qui ex eo deprehendebatur, quòd alius generis eſſet. Unde hoc relatu dignum aliquando accidit. Erat enim cujuſdam regis filia, mirâ pulcritudine, cui quindecim erant fratres, qui ejus omnes æquè amore flagrabant: propterea alius poſt alium junctim ad eam ingrediebantur. Illa autem aſſiduo concubitu jam defeſſa, rem hujuſmodi comminiſcitur. Fecit ſurculos non utique fratrum ſurculis abſimiles: ex quo ſtatim ab eâ quiſpiam exibat, ſurculum aliquem ſimilem ante januam ponebat, quo fratres qui invicem ſequebantur, ſurculum præ foribus fixum cernentes, eorumque aliquem intus eſſe putantes, ab ingreſſu arcerentur. Verùm cùm aliquando omnes in foro eſſent, unus ad fores acceſſit, & cùm baculum vidiſſet, ſuſpicatus adulterum intus eſſe, currens ad patrem, ſororem de ſtupro accuſavit: ſed cognitâ re, eam falsò criminari convictus eſt. Hæc Strabo. Arabes maſculos ſuos omnes annum decimum tertium agentes circumcidere ſolent, quòd eo ætatis tempore Iſmael, gentis illius author, fuerit circumciſſus, Gen. 17. Comeſtor *in locum.*

Arabici, hæretici 3. ſeculo, ſub Severo Imp. in Arabia exorti. Animas hominum cum corporibus ſuis mori, & cum iiſdem reſurgere commenti ſunt. Author in incerto eſt. Auguſt. *hær.* 83. Niceph. *lib.* 5. *cap.* 23.

Arabicus ſinus, quem Dionyſius cum auctore *libri de Mundo cap.* 2. & aliis pleriſque Græcis, à mari Rubro perpetuò diſtinguit. Mare enim Rubrum ipſis Oceani pars eſt inter Æthiopiam & Indiam interjecta. Ex Latinis tamen aliqui, atque etiam ex Græcis nonnulli, ad ſinum etiam Arabicum, & Perſicum, ex Oceano illo prodeuntes, Rubri maris nomen extendunt. Ita Seneca *in Troade,*
Tepidum rubenti Tigrin immiſcet freto.
Ubi, per *fretum rubens*, Sinum Perſicum intelligit, in quem Tigris ſe exonerat: Et Plinius non ſemel, nomine maris Rubri, ſinum Arabicum intelligit, ut *lib.* 5. *cap.* 11. quod & à LXX Interpp. fit, & ab authore epiſtolæ ad Hebræos, *cap.* 11. Ex quorum verbis malè intellectis ortus eſt quorundam error, qui nomen maris Rubri ſinui iſti (qui Hebræis ים-סוף mare *Suph*, quaſi mare *algoſum*, ſeu *caricoſum* dicitur) proprium putarunt. At Plinius, maris Rubri nomen Sinui huic cum Perſico commune facit, quatenus ſc. uterque ex Oceano Rubro (ut ab Horatio vocatur) prodit, & ejuſdem quaſi pars eſt, ut patet ex *lib.* 6. *cap.* 23. 24. 25. ubi de Mari Rubro propriè dicto, hoc eſt, Oceano Meridiano, loquens, *cap.* 24. *In duos*, inquit, *dividitur ſinus*; de Perſico & Arabico verba illa mox explicans. Sic Solinus *cap.* 18. *Irrumpit hæc litora Rubrum mare, idq; in duos ſinus ſcinditur.* Neque aliter accipienda videtur ſacrorum Interpretum ſententia; quanquam enim ים סוף illis ἐρυθρὰ θάλασσα reddatur, non tamen hoc ita accipiendum, ac ſi par eſſet nominis utriuſque extenſio: Sed quòd mare Rubrum latius ſumptum etiam ים-סוף ſeu Arabicum ſinum, tanquam partem ex ipſo prodeuntem, complecteretur. Guil. Hill. *Mar de Meccha* ab accolis vocatur: Bar. *Bohar Corſum.* id eſt, mare clauſum dicitur. Nautis formidabilis eſt propter frequentes Syrtes & ſcopulos verſus utramque oram litoralem, præſertim verſus Arabiam, ubi recipit aliquot flumina parvi momenti. Aliàs in intimo ſui receſſu præbuit tranſitum Iſraelitis.

Arabinus, injuſtus judex, ab Alexandro Severo Imp. Senatu motus eſt, exclamante: ô Numina: ô Jupiter, ô Dii immortales! Arabinus non ſolùm vivit, verùm etiam in Senatum venit, Herodian. *l.* 6. *Hiſt.* Æl. Lampridius *in Severo.*

Arabis, vel *Arabius*, *Arbis* Plinio. Indiæ fluv. qui ab Arianis montibus per Drangas, & Gedroſios in Oceanum defluit. Ejus accolæ *Arabitæ.* Stephanus. Item Æthiopiæ vicus. Ptolomæo.

Arabiſſus, urbs Armeniæ min. epiſc. ſub Archiep. Melitenenſi in confin. Comagenes. Anton. 70. mill. à Melitene in Auſtrum, & 80. ab Anazarbe, in Bor.

Arabius, Ptolomæo Gedroſiæ in Aſiâ fluvius. Indorum ab Occidente, teſte Arriano, terminus. Eum Curtius *lib.* 9. *cap.* 10. *Arabon* appellat. Ab hoc ait, Janus Gebhardus, Exercitationibus ad Q. Curtium, *Arabitas* appellatos, nempe Arabi accolas. Cæterùm idem affirmat Diod. *lib.* 17. *f.* 617. hinc emendandum, ubi vulgati codices habent ἀμβρεῖται vel Ἀβρεῖται. In Curtii codicibus malè quoque legitur *Abaritas.* Hodie *Ilmend* fortè.

Arabo, flu. & urbs Pannoniæ ſup. in Hungariâ. Anton. *Narabo* Ptolemæo. *Rab* utrumque incolis vocatur, urbs verò *Giavarin* Italis dicitur, Auſtriaciſque ſubeſt.

Arabes, Vid. *Arabius.*

Arabriga, Luſitaniæ urbs mediterranea: hodiè *Arrabida.* Aliis vicus *Caſtanheira*, in Portugallia, ad Tagum fluv. medius ferme inter Scalabim & Ulyſſiponem, prope opp. *Alanquer,* 10. leuc. Hiſp. à Leiria. Quod melius videtur. Baudr.

Arabs, vel *Arabus*, Apollinis fil. ex Babylone, ut inquit, Plin. *lib.* 7. quem artis medicæ repertorem fuiſſe dicit: fortaſſe, quòd Babylone natus ibi medicinæ ſtuduerit, poſtea autem ad Arabas detulerit. Item *Arabs*, vel *Arabus* eſt lapis eburnei candoris, qui in pulverem redactus aptiſſimus dentifriciis eſt. Plinius 36. 22.

Arabyza, civitas Cauconidis, quæ nunc *Peſenus.* Steph. ubi malim *Peſſinus.*

Arach, vel *Erech*, civitas à Nimrode conſtructa, Gen. 10. Ἀρέκκα Ptol. urbs Suſianæ dicitur, à quâ videntur Arabes hodieque *Irakam* appellare. *Irakam* enim diſpeſcunt in Aghemicam, ſive Perſicam, & Arabicam. Golius. Salmaſius autem *Arach* & *Irakam* pro diverſis habet, ob diverſam ſcripturam, Gain ſc. & Eliſ. Ab Areccâ verò dicti *campi Areccæi* apud Tibullum, ut idem notat.

Arachle, urbs Aſiæ in Palæſtina Epiſc. ſub Archiep. Tyrenſi. Miræus.

Arachnæum, mons in Argo. Steph.

Arachne, puella Lydia, Idmonis filia, lanificii peritiſſima, ægrè ferens opus ſuum à Pallade, quacum certamen ſuſceperat, confractum, laqueo gulam ſibi ſtrigit, quam Pallas in araneam tranſmutavit, uti teſtatur Ovid. *Met.* 6. *in his:*
—— *Doluit ſucceſſu flava virago;*
Et rupit pictas, cæleſtia crimina, veſtes.
Non tulit infelix: laqueoq; animoſa ligavit
Guttura: pendentem Pallas miſerata levavit:
Poſtea diſcedens ſuccis Hecateidos herbæ
Sparſit, & extemplo triſti medicamine tactæ
Defluxere comæ: cumq; his & naris, & aures.
Fitq; caput minimum tota quoq; corpore parva.
In latere exiles digiti pro cruribus hærent,
Cætera venter habet: de quo tamen illa remittit
Stamen; & antiquas exercet aranea telas.
Volunt mythologi, per Arachnen naturam, per Minervam verò artem indigitari, quæ naturam polit perficitque. Conſtat, inquit Plinius, Arachnen linum, & retia inveniſſe, cujus filius Cloſter fuſos in lanificio invenit. Juvenal. *Sat.* 2.
—— *Vos tenui prægnantem ſtamine filum*
Penelope melius, levius torquetis Arachne.
Hoc etiam nomine, ut ſcribit Livius, eſt civitas Theſſaliæ.

Arachoſia, civitas non procul à Maſſagetis, à Semiramide condita, quæ etiam *Cophen* vocabatur, à *Cophe* fluv. qui in Indum influit. Steph. Item una è Satrapiis ultra Indum fluv. cujus meminit Plin. in deſcriptione Indiæ, & Strabo *lib.* 11. Item Aſiæ regio, *Cabul* Caſtaldo, *Cheſimur* Mercatori. Nunc *Candahar.* Sanſon. Prov. aliàs Perſiæ, ſed à paucis annis, ſub M. Mogole, cum urbe cognom. permunita, intra montes, quæ forſan aliàs Alexandria Arachoſiæ. Leucis 100. circiter ab Indo fluv. in Occaſum, totidem ferè ab urbe Cabul in merid.

Arachoti, vel *Arachota*, Indiæ populi, ab Arachoto fluv. ſic dicti,

dicti, qui ex Caucaſo profluit. Dionyſius *Verſ.* 1096. *Λινοχλαίνους Ἀραχώτας* vocat, innuens eos *lineis veſtibus indui ſolitos.* Sic Indos quoſdam *lineis peplis veſtiri* refert Solinus *cap.* 55. *Et centum legatos duarum gentium, quæ Arachoſiis tributariæ fuerunt, lineis veſtibus auro intextis indutos fuiſſe*, refert Q. Curtius *lib.* 9.

Arachotos, lacus & fluv. Arachoſiæ. Fluvius *Sem*, lacus *Bi warm* dicitur.

Arachotus, urbs, aliis *Chatzan*, in reg. *Hajacan*, ditionis M. Mogolis, media fere inter *Candahar* urb. & fluv. Indum.

Arachthus, unus è quatuor nobiliſſimis fluviis Epiri, non procul à Nicopoli in ſinum Ambracium influens. Strabo *lib.* 7. Item op. ejuſdem nominis in Acarnanum finibus, *Spagmagmuriſi* incolis, teſte Nigro. Vid. *Arethon.*

Aracillum, *Arracillum* Floro, *Aracælum* Antonino, op. olim, nunc pagus Hiſp. Tarracon. *Arraiola* hodiè vel *Arexil* Garibæo. *Araciel* autem Hieronymo Zuritæ. Aliis *Arocillum* & *Arocelis*; eſtque *Araquil* ſeu *Huarte Araquil*, oppidul. Hiſp. in Navarra, 5. leuc. à Pompelone in Occaſ.

Aracuits, pop. Amer. meridionalis, in Braſilia, prope præfecturam Pernambuci, in mediterr.

Aracum, urbs Arabiæ Petreæ, quæ olim *Petrea.* V. ibi.

Aracynthus, mons Acarnaniæ. Plinio 4. 27. Bœotiæ Stephano. Sed leg. *Αἰτωλίας.* Caſaub. Vibius Sequeſter Atticæ tribuit, Servius Thebis, Euſt. *in Dionyſ.* Ætoliæ; Sunt etiam qui Arcadiæ montem faciunt, ſed falsò; nam in Vibio leg. *Acarnania* non *Arcadia*, ex notâ Brodæi, *lib.* 1. *Miſcellan. cap.* 8. Inde mirè variatum ab interpretibus, in explicatione verſus illius Virgilii *Ecl.* 2.

Amphion Dircæus in Actæo Aracyntho.

Nam qui dici Aracynthus poteſt mons Actæus, cùm in Atticâ non ſit? Vibii enim opinio cum nullo conſonat veterum Geographorum. Ergo in tantâ varietate Stephano adhæreamus & Servio, qui Bœotiæ & Thebarum montem faciunt, hoc enim quadrat cum ſuperioribus; nam ille, qui Dircæus, id eſt, Bœotius, aut Thebanus, canebat in monte Bœotiæ, aut Thebarum. Sed quid de epitheto dicemus ſumpto ab Atticâ? Placet duplex ſolutio, inquit de la Cerda, aut Fulvii, aut Germani. Lector, quam velit, eligat. Ait prior, *Actæum* hic ſumi pro *παραθαλάσσιον*, id eſt, *litorale*; ſicut *actam* Virg. Æn. 5. poſuit pro *litore.* Poſterior accipit *Actæum* pro *ſaxoſo* & *petricoſo*, more Græcorum, qui *ἀκτὴν* non ſolùm vocant litoralem oram, ſed *τόπον πετρώδη.* Nam & Homero *ἀκτὴ προβλὴς* eſt promuntorium, ſeu ſcopulus, & *ἀκταὶ* Ammonio ſunt loca maris petricoſa, ſicut *θῖνες* arenoſa. Oppianus *Cyneget.* 3.

—— *Ταύροισι προβλῆτας ὑπὲρ ἀκτάς.*

Demum hanc rem firmat Propertii auctoritas, qui Virgilium interpretans, *lib.* 3.

—— *Victorq; canebat*
Pæana Amphion rupe, Aracynthe, tuâ.

Ejus meminit Dionyſius *Verſ.* 431.

Τὴν δ' ὑπὲρ ἐν νώτοισιν ὑπὸ σκοπιὴν Ἀρακύνθου
Ἀνδρῶν Αἰτωλῶν πεδίον μέγα ——

Juxta Pleuronem urbem fuit, teſte Strabone *lib.* 10.

Arad, Rex Cananæus, verſus merid. audito Iſraëlitarum adventu, illis ſe oppoſuit, aliquibus occiſis. Sed mox vitâ regnoque ab iiſdem exutus eſt. Num. *cap.* 21. Torniel. *A. M.* 2583. *n.* 7. Hinc fortè *Aradii*, quorum Strabo meminit, *lib.* 6. Vid. *Aradus.*

Arad, Lat. *Onager*, aut Syriacè *draco*, civitas Amorrhæorum ad ſortem Judæ pertinens, ad auſtrum, ſolitudini Cades vicina. Num. 21.

Araden, urbs Cretæ, quæ & *Ἀνώπολις*, quòd ſuperiori loco ſit. Steph.

Araduca, urbs Luſitaniæ. Ptol. Hodiè *Arzua. Guimaraens*, ad Avum fluv. Ducali tit. Baudr.

Araducta, Luſitanorum urbs. Ptol. *Lamarante* Moletio. Aliis *Arouca*, pagus Portugalliæ, prope montes, medius ferme inter Viſeum & Portum urbes, ad 6. leuc.

Aradus, inſula Phœniciæ apud Orthoſiam urb. ponte juncta continenti, à litore olim 20. ſtadiis recedens, cum urbe ejuſdem nominis ab *Aradio* vel *Arvadeo*, filio Chanaan condita. Dionyſius Perieg.

Ἀντὶ δὲ Φοίνικος Ἄραδος.

Vide Melam 2.7. Geographum *lib.* 16. & Plin. 2.103. & 5.31. Etiam Aradus nomen inſulæ cujuſdam, prope Cretam, & alterius in ſinu Perſico, quamvis Aradii Phœnicios jactitent ſuos eſſe colonos. Vide Boch. *Geogr. Sacr. pag.* 346. & Voſſium *ad Melam pag.* 202.

Aræ, dicuntur ſaxa, quæ inter Africam & Sardiniam medio mari eminent. Sic dictæ, quòd ibi Afri & Romani fœdus inierint. Virgil. *Æneid.* 1.

Tres Notus abreptas in ſaxa latentia torquet,
Saxa vocant Itali, mediis quæ in fluctibus, Aras.

Hi ſcopuli novem fuiſſe dicuntur, mox *Aræ propitiæ* vocatæ. Siſenna, citante Servio, atque etiam Claudius Quadrigarius 1. *Annal.* has Aras *Neptunias* vocat.

Ara Alexandri. Ptol. locus erat Sarmatiæ Eur. apud Tanais flexionem, ubi maximè in ortum vergens, proximè ad Rha fluv. accedit, in Moſcovia.

Ara Cæſaris, locus Sarmatiæ Europææ apud Tanaim fluv. Ptol. quæ & *Ara Alexandri.* Hodie *Veliki Prewoz*, teſte Sigiſmundo Herberſteinio. Ubi *Scaſna* opp. Moſcorum, ſeu non longè. Ferrar.

Ara Flavia, Germ. urbs ad Danubium. Ptol. vulgò *Nordlingen.* long. 32. 30. lat. 48 49. Lloyd. *Aurach*, opp. Sueviæ, in Duc. Wirtembergenſi. Cluverius. 4. leuc. à Tubinga, in Ort.

Ara Herculis, locus in Alpibus Grajis, quà Cæſar in Galliam trajecit, apud montem S. Bernhardi.

Ara Mutia, Catoni & Plin. *Aremuzze*, opp. Hetruriæ, in colle, exciſum, in finibus Vejentum, apud urbem Caſtellanam.

Ara Philænorum, *Villa Philæni* Ptol. opp. Africæ maritimum, & extremum in Cyrenes conf. teſte Lud. Marmolio, cum aliis; cujus mem. Salluſt. & Val. Max. Vulgò *Naim*, Aliis *Porto di Sabra* dici videtur.

Ara Sabæa, Moletio *Cattachi*, urbs Mediæ, in ora maris Caſpii, in Atropatia, apud Cyri flu. oſtia.

Ara Seſtiana, ſive *Ara tres Auguſti*, Trileucum vel *Τριλεύκου* Ptolemæo, ut ſitus perſuadere videtur, vulgò *Capo di Pennas*, in peninſulâ Aſturum apud Gigiam op. ab Oveto 7. leuc. in Bor. recedens. *Scythicum* Melæ dici videtur. Ubi *Capo di Mongia*, prom. in ora Gallæciæ Bor. inter Artabrum prom. & Caronium opp.

Ara Sextiana, urbs Hiſpaniæ in Gallæciâ. Plin. *Turris Auguſti* Melæ, *Lucus Auguſti* Ptolemæo; hodiè *Lugo*, teſte Ambroſio Morali. Sed *Aræ Sextianæ*, quæ eædem cum *Seſtianis* dici videntur, à Luco Auguſti diverſæ ſunt: illæ enim litorales, Lucus verò in mediter. eſt. 24. leucis in Ort. ab illis diſtans. In Gallæcia.

Ara Solis, promuntorium Callaicorum. Ptol. *Capo di Mongia* Moletio. Sed Græci codd. *Σηστίου βωμοί* habent.

Arathyrea, regiuncula Achaiæ, poſtea *Aſophis* dicta, urb. habens ejuſdem nominis, quam Hom. *in Catalogo*, ab amœnitate commendat, *Ἀραιθυρέην ἐρατεινὴν* eam appellans. Strabo *lib.* 8. Plin. 4. 5. *Ἀραιθυρέα, ὄνομα πόλεως*, corruptè apud Heſychium pro *Ἀραιθυρέη.*

Araus, Jupiter dictus, ad quem cuncti precantur. Cæl. Rhodiginus. 15. 18.

Araga, Arabiæ Felicis urbs. Ptol. Ubi Agrani pop.

Aragiſus, Dux Beneventanus, gener Dicterici, Longobardorum R. Caroli M. conatus remoraturus, ab eo in ordinem coactus eſt. Contra quem cùm denuo quædam machinaretur, Capuâ amiſsâ Salernum, ab eo ſuperatus, confugit. Nihilominus veniam accepit, in gratiam Rumoaldi & Grimoaldi filiorum, quibus Imper. poſt Patris mortem Ducatum reddidit. Aimon. *lib.* 7. *cap.* 7. & 8. Dupleix & Mezeray. *in Carolo M.*

Aragonia, corruptè factum ex *Tarraconenſis Hiſp.* cujus pars eſt. Regio Hiſpaniæ, ab Antrigonibus, Hiſpaniæ populis, teſte Laurentio Valla, vel à *Tarracone*, antiqua Civitate, ut Antonio Nebricenſi & Vaſæo placet; nomen accepit. Alii ab *Aragone* fluvio, qui illic ortus Iberum influere perhibetur: Nonnulli ab Herculis Ara & Agonalibus ludis derivant. Vetus Celtiberorum ſedes. Terminatur ad Caurum Navarrâ, ad Vulturnum Cataloniâ, quà Africo expoſita, Caſtiliam ſpectat, quà Aquiloni Pyrenæos habet montes, ſeu, ut Morerius habet, Cataloniam ab ortu, Pyrenæos & Navarram ad ſept. Caſtellam ad Occ. Valentiam ad Merid. reſpicit. Regni titulo hodie gaudet, primusque ejus Rex fuit Ranimirus, nothus fil. Sanctii 3. Navarræ R. anno Chriſti 1016. Vel potius Abarca, qui circa an. C. 898. Aragoniæ & Pompeloniæ Rex creatus eſt. Vaſæus *in Chron.* poſtquam, Azare duce, jugum Saracenicum incolæ excuſſiſſent, A. C. 783. Paul. Æmyl. *lib.* 3. Ranimiro dein prædicto in pugna occiſo ſucceſſit Sanctius 2. Caſtellæ R. 1065. Poſtea filius Ranimiri Sanctius 2. de ſolio deturbavit Sanctium 4. Navarræ R. vel, ſecundùm alios, liberorum ejus tutor fuit. Pater Petri 1. Aragoniæ & Navarræ Regis, cui ſucceſſerunt fratres Alphonſus 1. & Ranimirus Monachus. Quorum ille Urracæ Alphonſi Caſtellani filiæ maritus, Legionis & Vaſconum regnum Arragoniæ adjecit, ultimumque Maurorum Regem occidit, anno 1108. 1110. Aliis tamen obiiſſe videtur 1104. Mariana *de reb. Hiſp.* Vid. *Alphonſus* 7. Hicce pertæſus laborum, tradito regno cum filia Raimundo Barcinonenſi Com. Alphonſo 2. poſtea dicto, in Cœnobium conceſſit. Annales Aragon. Seqq. temporibus Petrus Arragoniæ R. Alphonſi 2. fil. cum Alphonſo Caſtellano, poſt pacem cum Aben Joſepho, factam, Sanctium Vaſconum & Legionis R. regno exuit. Prælio interfuit, quo Mahometes Maroci R. victus, an. 1212. Albigenſibus auxilia ſummiſit, in prælio contra Simonem Montfortium occiſus, anno 1213. Surita, *Ind. Reg. Arrag. lib.* 1. *&c.* Eum excepit Jacobus 1. fil. qui Baleares inſ. Valentiamque regno adjecit. Obiit anno 1276. Pater Petri 3. cujus conſilio veſperæ Siculæ inſtitutæ ſunt, an. 1282. occiſi an. 1285. poſtquam à Pontifice diris devotus & à Carolo Valeſio, oppugnatus eſſet. Hunc ſequutus eſt Alphon-

ſus 3.

ſus 3. fil. qui improlis diem obiit, Anno 1291. Succeſſit frater Jacobus 2. Pater Alphonſi 4. qui obiit an. 1337. Ejus ſucceſſor Petrus 4. Barcinone mortuus eſt, an. 1387. Hujus fil. Martinus, poſt Johannem 1. fratrem Rex, qui, cùm Eccleſia Rom. horrendo illo ſchiſmate diſcerpta eſſet, juxta Ducem Britanniæ, Comitem Hannoniæ, Remp. Leodienſem, Paparum neutrum agnovit: quod obtinuit per annos 40. Antimach. *in Præf. ad l. 2.* Obiit ultimus ex familia comitum Barcinonenſium, anno 1410. Hujus morte regnum Ferdinando fil. Regis Caſtellæ delatum; & poſt triennium filio hujus Alphonſo 5. qui genuit Johannem 2. patrem Ferdinandi dicti Catholici, Iſabellæ mariti, cujus filia Johanna Philippo nupta, totam ſic Hiſpaniam in Auſtriacam familiam intulit, ab an. 1479. Hunc excepit Carolus 5. Imper. &c. Vid. *quemq; Regum ſuo loco.*

Olim Reges, (id nomen, is honos modicæ poteſtati) ſuffragio legebantur; mox accepti imperio hæredes, ſed in legum verba adacti. Sub Philippo 2. per ſacrorum inquiſitores populorum patientia tentata primùm, dein belli Gallici ſpecie perſuaſa civitas, ut regis exercitum per ſuos fines, & urbem Cæſaraugustam, regni caput, inde trans Pyrenæi juga duci pateretur. Tum primoribus trucidatis, & qui ad libertatem præiverant, expleta ultio, proſpectumque in poſterum dominationi eſt. Factum id an. 1592. Hugo Grot. *Hiſt. lib.* 2. De origine Regni & Regum Aragoniæ, ſcribit prolixè Radericus Sanctius, *Hiſt. Hiſp. part.* 1. *cap.* 13. & Surius Marinæus Siculus *lib.* 8. *de Regib. Hiſp.* Regnum eſt peramplum & ex tribus Hiſpaniæ præcipuis. Iberus fluv. illud bifariam ſecat, habetque *Cæſar-Auguſtam*, primariam urbem. Eſt tota regio ſiccior, aſpera & ſatis deſerta, præſertim verſus Caſtellam. Concilium ibi habitum ann 1062. Hieron. Blanca *Comm. de rebus Arag.* & ab Antipapa Bened. 13. A. C. 1409. Spond. Niemius.

Sub Aragoniæ regno latè ſumpto aliàs erant regna Valentiæ, & Majoricæ, & Catalonia. Nunc ab ipſo disjuncta ſunt, & continet tantùm Aragoniam propriam, ſub qua cenſentur regiunculæ *Sobrarba* & *Ribagorca*, verſùs Pyrenæos, aliàs notæ in hiſtoriis illius regni. Scribitur autem Aragonia cum uno *r* ab incolis & ab Hiſpanis, non autem cum duplici *r*, ut quidam ſcripſere.

Aragoniæ urbes præcipuæ.

Barbaſtrum, *Balbaſtro.*	Lobetum, *Albarazin.*
Bilbilis, *Calatajud.*	Montio, *Monçon.*
Cæſar-Auguſta, regni caput, *Caragoça.*	Oſca, *Hueſca.*
Daroca, *Daroça.*	Terulum, *Teruel.*
Iacca, *Iacca.*	Turiaſo, *Taraçona.*

Aragonius, fluv. Hiſpaniæ. Cui ortus in Pyrenæis montibus, prope S. Chriſtinam in Aragonia. Iaccam & Sangoſſam alluit, & cum Arago fluv. ſimul in Iberum fluit, in Navarra, infra Calagurim urb.

Aragus, flu. Moloſſorum, Strabo. Item Hiſp. flu. hodie *Arga*, teſte Baudr. qui dicit eum non longè à Bayona, urbe Gall. Aquitanicæ oriri & in Iberum fluv. influere. Al. *Agrada.*

Aralius qui & *Analius*, 7. aliis 5. Aſſyriorum rex, regn. an. 11. al. 40. Claruit ingenio, & ſtudio militari, & (quod mirum) primus adauxit pompas, & gemmas, ac muliebres delicias. Jul. African. & Euſeb. *in Chron.* Torniel. & Salian. *in Annalibus.*

Aram, Lat. *celſitudo* (unde Heſychius Ἀρὰμ, μετέωρ☉·) ſeu *decipiens*, aut *maledictio eorum*; filius Sem. à quo Aramæi orti, qui poſtea Syri dicti. De cujus quatuor filiis, illorumque regnis, Vid. Gen. 10. Joſ. *Antiq. lib.* 1. *cap.* 6. Filius item Gomer. 1. Par. 7.

Aram, in Hebræo *Ram*, Lat. *excelſus*, vel *projiciens*; inter progenitores Chriſti. Ruth. 4. 19. Matth. 1. 3, 4. Luc. 3. 33. filius Eſrom, Pater Aminadab. Cæterùm de locorum nominibus, quibus vel præfigitur, vel poſtponitur nomen *Aram*, vide Boch. *Geogr. Sacr. lib.* 2. *cap.* 6.

Arama, civitas in tribu Nephthali. Joſ. 19.

Aramai, Scythæ. Scribit enim Plin. Scythas vocatos eſſe *Sacas* à Perſis, & ab antiquis *Aramæos*. Syri etiam *Aramæi* dicti ſunt. Vide *Arimi.*

Arambys, urbs Africæ ab Hannone condita, de quâ vide Boch. *de Phœn. col. lib.* 1. *cap.* 37.

Aran, fil. Thare, patris Abrahami & Nachoris. Obiit in Ur Chaldææ, & Lothum fil. reliquit, cum filiabus Sara & Milca, quarum prior Abrahamo, poſterior Nachori nupſerat. Gen. 11. Joſ. *Antiq. lib.* 1. *cap.* 6. Torniel. *A. M.* 1979. *n.* 1. Hebr. *Haran.*

Arancelis, Heſychius Ἀρ[illegible], ἡ νῦν Ἄιγυπτ☉.

Arandis, Luſitaniæ urbs. Ptol. *Torre Vedra* Moletio. long. 16. 55. lat. 42. 00.

Aranes, caſtrum ſeu potius palatium ſuperbiſſimum Regum Sueciæ, in Gothia prov. prope lacum *Vener*, cujus nunc tantùm rudera ſuper.

Arania, Inſ. Scotiæ, cum caſtro cognom. Adjacet Cantieræ & Argateliæ prov. eſtque Duc. tit. inſignis. Aliis *Glotta*. Hinc Glotta æſtuarium, ubi ea inſula. Vid. *Glotta*. Item, Vallis fertiliſſima, intra Pyrenæos montes in regno Aragoniæ, unde oritur Garumna fluv. Ibi Viella, oppidul. præcipuum.

Arania, Inſ. duæ Hiberniæ, ad fauces ſinus Gallovidienſis, in Connachia prov. Item, aliæ Inſ. cognom. in littore Occid. Ultoniæ prov. & Comitatus Dungalenſis.

Aranium, op. in Æthiopico ſinu. Plin. 6. 29.

Aranthas, Bebrycius octo cubitis longus fuiſſe dicitur.

Arantia, urbs, *Phlius* poſtea dicta. Steph. qui etiam in *Artithyrea* de eâ ſcribit.

Aranus, fluv. Tranſylvaniæ. Oritur prope Claudiopolim, & in Mariſium ſe exonerat.

Araphea, inſ. Cariæ. Steph. Parthenius *in Iphiclo*:

—— Καὶ εἰναλίην Ἀραφέην.

Araphen, pars tribus Ægeidis. Steph.

Arapotes, Plinio *Marea*, & *Mareotis*, Μάρεια, καὶ Μαρεῶτις Straboni. Μαρεία καὶ Μαρεῶτις Stephano, lacus Ægypti, Alexandriæ incumbens à plaga meridiana. *Buthecra* Zeiglero dicitur. Aliis *Lago de Antacon*. Pro Arapotes *Rhacotes* legendum, & non *lacum* ſed *locum* ſuadet Pintianus in Plin. 5. 10.

Arar, fluv. Gall. Narbon. ex monte Vogeſo, in confinio Lotharingiæ, per Comitatum & Duc. Burgundiæ fluit, ubi auctus fluv. Dubi aliiſque & rigatis Græo, Cabillone & Matiſcone Rhodanum juxta Lugdunum ſe exonerat. Clarus ponte Cæſaris, uno die militum opere fabricato; ſed fidelium cadaveribus, in quos totam per Galliam ſævitum, An. 1572. hauſtis funeſtus. *Araris* item dicitur, vulgò *La Saona*. Porro *Arar* Britannis *lentum* ſonat, ut Ebræis אחרי *aharai* Prov. 28. 23. à verbo אחר *ahar*, tardare, ſeu morari. Inde *Arari* fluvio nomen, qui, Cæſare teſte, *fertur incredibili lenitate, ita ut oculis, in quam partem fluat, judicari non poſſit.* Plin. 3. 5. *Fertiliſſimus amnis Rhodanus, rapiens ſe ex Alpibus per Lemanum lacum, ſegnemq; deferens Ararim.* Claudianus, *Lentus Arar Rhodanusq; celer* — vel *Velox*, ut in editione Heinſianâ. Silius *lib.* 4.

Spumanti Rhodanus proſcindit gurgite campos,
Ac cognatas opes, ſtanti ſimilis, tacitoq; liquore
Mixtus Arar. ——

Idem *lib.* 14.

Quorum ſerpit Arar per rura pigerrimus amnis.

Lucan. *lib.* 1.

Quà Rhodanus raptum velocibus undis
In mare fert Ararim. ——

Et *lib.* 6. ſenſu contrario:

—— —— *Rhodanumq; morantem*
Præcipitavit Arar. Claud. 2. *in Eutrop.*
Qua Rhodano ſtimulatus Arar.

Seneca *in Apotheoſi,*

Ararq; dubitans quò ſuos curſus agat.

Strabo *lib.* 4. [illegible] ἐξ ἀμφοῖν Ἄραρ συμμίσγει τῷ Ῥοδανῷ. Inde putarunt Græci nomen inveniſſe παρὰ τὸ ἁρμόζειν, cùm antè *Brigulus* vocaretur. Plut. *in lib. de Flum.* Ἄραρ ποταμός ἐστι τῆς Κελτικῆς, [illegible] παρὰ τὸ ἁρμόζειν τῷ Ῥοδανῷ, [illegible] τὴν χώραν τῶν Ἀλλοβρόγων: ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Βρίγουλος. Ibidem multa de Arari, ex Calliſthenis Galaticis. Vid. Plin. 3. 4.

Ararat, regio Armeniæ, aut ipſa Armenia. 4. Reg. 19. Mons eſt, juxta Boccatium, majoris Armeniæ. *Cordiæus* Beroſo apud Joſeph. *Baris* Nicol. Damaſc. *hiſt. lib.* 96. Nivibus perpetuis obſitus, quæ procul conſpiciuntur. Hic ſtetit arca Noæ, poſt diluvium. Pars eſt montis Caſpii, prope Mediam. Nunc *Arat*. Hebert. Lat. *maledictio tremoris*, ſive *lux currentis*. Vide Virum Magnum *Geogr. Sacr. lib.* 1. *cap.* 3.

Araraucelet, pop. in Cyrenaicâ reg. Plin. 5. 5.

Ararena, Nomadum regio, ex magnâ parte deſerta, cujus Sabus rex fuit. Strabo *lib.* 10.

Araricus, Vid: *Vulcatius.*

Araros, Poëta Comicus, Olymp. 101. fil. Ariſtophanis Comici. Suid. Vide de illo Caſaub. *in Athen. l.* 3. *c.* 2. & 35.

Ararus, Scytharum fluv. in Heniochis montibus oriens, & per Armeniam fluens. Vide Herod. *lib.* 4. Item, fluv. Americæ merid. in Braſilia, vulgò *Arare*. Cadit in mare Bor. juxta præf. & Inſ. Tamaracam.

Araſpas, Medus quidam, cui Panthea Abradatæ uxor à Cyro aſſervanda data eſt. Cæl. Rhod. 13. 33.

Arathia, urbs Aſiæ, in Cappad. epiſc. ſub Archiep. Cæſarienſi. Miræus.

Arathia, inſ. contra Perſidem, cum monte alto, Neptuno ſacra. Plin. 6. 25.

Arator, Poeta Chriſtianus ſec. 6. Romanus Subdiaconus, qui Hiſtoriam Apoſtolicam, à D. Luca conſcriptam, hexametro verſu expreſſit. Floruit A. D. 544. Trithem. Bellarm. *de Script. Eccl.*

Aratrii, Indiæ intra Gangem gens, Arr. *in Periplo.*

Aratus, Poeta Solenſis, tempore Ptolomæi Philadelphi in aula Antigoni Gonatæ, fil. Demetrii Poliorcetæ plerunque verſatus.

verſatus. Scripſit, quæ extant *Φαινόμενα* & *Διοσημεῖα*, in quibus ſitum, motum, ortum, occaſum, & numerum explicat ſtellarum apparentium. Quo libro adeò delectati fuere Claudius, & Germanicus Cæſar, ut Latinum fecerit uterque. Vertit eum Latinè & Cicero adhuc adoleſcens. Taceo Ruſum Feſtum Avienum, qui eundem Latinis verſibus eleganter expreſſit. Ovidius,

Cum Sole & Lunâ ſemper Aratus erit.

Ejus pulcherrima eſt hæc ſententia:

Μόχθος μὲν τ᾽ ὀλίγος, τὸ δὲ μύριον αὐτίκ᾽ ὄνειαρ
Γίνετ᾽ ἐπιφροσύνης αἰεὶ πεφυλαγμένῳ ἀνδρί.

Verùm de Arato nos alibi. Hic tantùm notet Lector, Arati hujus meminiſſe Theocritum *Idyll. 6.*

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βουκόλος εἰς ἕνα χῶρον
Τὰν ἀγέλαν ποκ᾽ Ἄρατε, συνάγαγον.

Ubi Schol. *Πρὸς τὸν Ἄρατον τὸν ποιητὴν τὸν τὰ Φαινόμενα γράψαντα φίλον ὄντα διαλέγεται ὁ Θεόκριτος, ἐπίχαιρος γὰρ ἦν αὐτῷ, οὗ καὶ ἀλλαχόθεν μνημονεύει.* Hinc *Aratea.* Cinna apud Iſidorum:

Hac tibi Arateis multum invigilata lucernis
Carmina, &c.

Aliuſ fuit *Aratus* Sicyonius, optimus princeps, qui patriam ſuam à tyrannide liberavit, Nicocle tyranno ſuperato; Ptolomæum in Achæorum ſocietatem pertraxit, Ariſtomachum Argivorum tyrannum aggreſſus eſt, reſtitit Cleomeni, & Philippum, Antigoni fil. in regnum reſtituit, ſed ab hoc ingrato mox veneno ſublatus eſt, unà cum filio. Tullius *lib. 3. Officiorum*, & Livius *lib.* 69. & 70. Polyb. *lib.* 2. Plut. *in ejus vitâ.* & Pauſ. *l.* 2.

Aratus, Cnidius, hiſtoriam Ægypt. ſcripſit.

Araucum, caſtrum cum valle & fluv. cognom. Americæ merid. in regno Chile, in ora littorali, ubi Araucani pop. notiſſimi, qui per 100. propè annos cum Hiſpanis pro libertate pugnavere, felici perſæpe eventu, tandem inter ipſos pax coiit an. 1650. Vallis eſt cultiſſima, prope fluv. *Lebo.*

Aravisci, *Arabiſſi*, Ptolemæo, Pannoniæ pop. Scordiſcis finitimi, iis borealiores, qui nunc *Raſcians* dici putantur; quos Tacitus ad ulteriorem Danubii ripam, ubi regio *Maſons* dicitur, deſcribere videtur.

Arauracides, Pentapoleos reg. in Africâ pop. Ptol.

Araurarius, *Arauraris* Ptolemæo, *Rhaurarius* Straboni, fluv. Gall. Narbon. ex Gebennis montibus profluens, ac in mare Gallicum, ad Agatham urb. influens; vulgò *l'Erand.*

Arauſio, & *Arauſicenſis Principatus*, Galliæ Narbonenſis regio, nomen habens à metropoli Arauſione, amœna civitate, ad fluv. *Eigue*, unâ leucâ à Rhodano, cujus meminerunt Veteres ſcriptores; Colonia Secundanorum, Plin. &c. Vulgò *Le principauté d'Oranges.* Innexus undique jacet Avenionenſi Comitatui, fluente illi ad Occidentaliora Rhodano: forma ferè ſemilunari, exſurgentibus utrinque verſus Septentrionem cornibus. Habitarunt hic olim populi Cavares & Arauſici: nunc ditionis eſt Naſſovienſium principum, olim Cabilonenſium imperio celebris. Vid. infra. Metropolis ejus dicitur *Arauſio Cavarum*, *Arauſica civitas*, *Arauſionenſis urbs.* Apollinar. *Ἀραυσιών* Ptolemæo: *Arauſio* apud Plinium *lib.* 3. *cap.* 4. & Pomponium Melam *lib.* 2. qui *Secundanorum*, ut dictum, nominant. Hic multa antiquitatis veſtigia apparent, cùm aliarum rerum, tum theatri & arcus triumphalis in porta, per quam in Lugdunenſium agros iter patet. Metel. Merula. Hunc C. Marius & Luctatius Catulus extruxerunt, poſt Cimbros Teutonaſque triumphatos. Præterea Circus, loca unde beſtiæ in theatrum immiſſæ, rudera prodigioſæ turris, quam Dianæ templum fuiſſe quidam ajunt, aquæductus, &c. gratum viſentibus ſpectaculum præbent. Academia hic à Raimundo 5. erecta eſt An. 1365. in Aur. quoque Bulla memorata; Parlamentum à Wilhelmo Cabilono inſtitutum, an. 1470. Mor. Urbs ipſa quibuſdam videtur à Phocenſibus, qui Maſſiliam quoque ſtatuerunt, condita. Præter hanc Principatus hic comprehendit, *Corthezon*, *Jonquieres & Gigondas*, ut & alia, minoris momenti loca. Solum Cereris Bacchique theatrum eſt, croci, &c. ferax. Epiſcopatus ejus ſub Arelatenſi, in quo olim floruerunt Conſtantius An. 387. Eutropius Hilario Papæ & Sidonio Apollinari laudatus, Florentius, &c. Vid. Joſ. de la Piſe, *Hiſt. d'Orange.* Noſtradam. & Boucheum *hiſt. de Prov.* Catellum *Hiſt. de Lang.* Chorier. *Hiſt. de Dauph.* &c.

Hiſtoria Principatus hujus paucis ſic habet: Urbs, cum ditione, *ſupremi Principatus* titulo, inſignitâ, Provinciæ partem facit, olim imperio Franco-Germanico ſubjecta, unde moneta cum imperii inſignibus tum cuſa: poſtea ſub Provinciæ Comitibus fuit. Erat autem tempore Caroli M. Princeps Guilielmus Cornetus, circa An. 800. cujus poſteritate maſculâ extinctâ, circa Annum 1177. in Ramboldo 4. dein per Tiburgen in Bauſcorum familiam cum immunitate Princip. imperii tranſiit, ut patet ex inſtrumento confecto à Bertrando Bauſco, An. 1242. parte Hieroſolymitanis Equitibus conceſſâ; hinc nummi quidam in anticâ parte Arauſionenſis, in poſtica Hieroſol. Ordinis inſignia repræſentantes. Poſtea an. 1256. Carolus Andegavenſis, Ludovici IX. frater, qui Beatricem Raimundi Berengarii, ultimi ex Barcinonenſium Comit. familia, filiam uxorem duxerat, Provinciam, cujus is Princeps fuerat, crevit, & Guilielmum Bauſcum Araus. Princ. tanquam beneficiarium, in fidem accepit. Caroli dein fil. Carolus 2. ab Hieroſolymitanis Equit. parte quam in hoc Principatu tenuerant, comparatâ, an. 1307. eam mox Bertrando Bauſco attribuit, hac lege, ut de Principatu univerſo ipſe, poſterique ejus beneficiarii Provinciæ Comitum eſſent. Bertrando Guilielmus fil. ſucceſſit, hunc Raimundus 1. fil. excepit: Poſt hunc Raimundus 2. ſeu 5. ut Morerius vult, Araus. Princeps fuit, cujus filia unica Maria Johanni Cabillono nupſit, an. 1410. poſtquam Bauſci Principatum poſſediſſent ab an. 1240. Ex hoc conjugio natus Ludovicus Cabilonus Renato Siciliæ regi an. 1436. dum captivus Divione detineretur, magnâ pecuniæ ſummâ mutuo datâ, jus ſupremi Imperii viciſſim ab ipſo, pignoris loco, accepit. Quo cùm Ludovici filius Guilielmus licentiosè uteretur, tranſactum cautumque eſt an. 1471. ut ſubditis appellare jus eſſet: regnante Ludovico XI. Renati & Caroli, in Provinciæ comitatu, hærede, qui denuo cum Guilielmo ſic tranſegit ut ille acceptis XL. cIↃ. aureorum, in poſterum Regi & Delphino Viennenſi, tanquam beneficiarius, fidem obligaret, ſubditiſque ad Gratianop. Senatum provocandi jus eſſet: Princeps viciſſim titulos ſupremi Principis, & gratiæ Dei, jus item cudendæ monetæ, gratiam delictorum impertiendi, &c. retineret, an. 1475. Poſt hæc Ludovicus XII. Johanni 2. Guilielmi fil. optimè de ſe merito ſupremum jus remiſit, quod hic ab eo tempore uſurpavit, & curiam Parlamenti Præſidemque cum 4. Conſiliariis inſtituit. Rege mortuo, Franciſcus I. gratiâ illius revocatâ Philebertum Johannis fil. rurſum in fidem accepit: qui Renatum Naſſovium Claudiæ ſororis fil. hæredem ſcripſit, illo in Cabilloni nomen adoptato. Hic cùm Auſtriacis adhæſiſſet, poſt Ticinenſem cladem, Madritianâ pace, jus antiquum recuperavit: quod confirmatum eſt an. 1559. quo Guilielmus 9. Guilielmi fil. Renati frater patruelis præfectum urbi impoſuit, Magiſtratuſque denuo inſtituit. Hic celebris eſt ille Belgicæ Libertatis auctor, cui ſucceſſit Philippus, Mauritius & Henric. Fridericus filii: Hunc poſtremum excepit Guilielmus 10. Cui filius ſucceſſit Guilielmus 11. in Belgicis Hiſtoriis omnes notiſſimi. Plura, ut de Reformatione Principatus, obſidione urbis & calamitate, cùm à Guiſiis expugnata eſſet. Anno 1562. Vid. apud Thuan. *Hiſt. lib.* 30. & prædictos. An. 1660. urbs prodita eſt Ludovico XIV. Galliæ R. qui arcem ejus permunitam, à Mauritio Principe An. 1622. extructam, in monte, disjecit. Ei ſubſunt aliquot pagi. Hodie quis ejus ſtatus, bello inter Regem & Confœderatos Belgas, quorum ſupremus Dux eſt præfatus Guilielmus 11. Princeps, durante, ex hujus belli ſcriptoribus petendum.

Concilium hic An. 441. habitum, cui S. Hilarius & S. Eucherius interfuerunt. An. 529. Decio Jun. Conſule, ob dedicationem templi, à Liberio, cui Galliæ præfecturam Theodoricus commiſerat, extructi: item libros Fauſti, hujuſque ſectatores, qui diſcipulos Auguſtini accuſantes, doctrinam ejus de Prædeſtinatione, de Gratia & Libero Arbitrio ibant eliminatum. III. contra Albigenſes, circa an. 1228. Vid. Concilia Galliæ Sirmondi, Baron. *in Annal.* Godeau *Hiſt. Eccl.* Caballutum *in Notitiâ Concil.* &c.

Aravus, flu. Gall. Belg. per Lotharingiam in Moſellam influens, de quo ſolus Auſonius ex veteribus agit, in ſuâ *Moſellana:*

Naviger undiſonâ dudum me mole Aravum
Tortâ veſte vocat. —— ——

Ubi tamen aliæ editiones habent. *mole Saravum.* Et melius Saravus habet, *Sar*, qui cadit in Moſellam paulo ſupra Treverim. Baudr.

AranZona, Illyrici op. *Oſtrevizza* Nigro. *Suonigra* Simlero.

Araxa, Noachi filia, Britonis mater, qui originem, & nomen dedit Britonibus, uti fabulatur Gildas.

Araxa, urbs Lyciæ. Steph. long. 60. 00. lat. 36. 40.

Araxa, vel *Araxi*, pop. Illyrici. Steph.

Araxajus, flu. Amer. meridion. in Braſilia & Præfectura Paraibæ. Cadit in fluv. Mongaguabam.

Araxes, flu. Theſſaliæ, idem qui Peneus. Steph.

Araxes, Perſis *Araſ.* flu. notiſſimus & ingens Armeniæ maj. illam à Mediâ Atropatiâ ſeparans, & in mare Hyrcanum influens. Baudrandus habet: Artaxatam rigat, & in mare Caſpium ſe exonerat, inter oſtia Cyri & Cambiſis fluv. Lucan. *l.* 1.

Sub juga jam Seres, jam barbarus iſſet Araxes.

Idem *lib.* 7. — *Armeniumq; bibit Romanus Araxem.*

Virgil. *Æn.* 8. — *Et pontem indignatus Araxes.*

Ubi alluſum volunt ad hiſtoriam Alexandri, qui, cùm vellet tranſgredi amnem hunc, ponte fabricato, inundans aqua pontem diruit. Iſidor. 13. 21. Poſteà verò Auguſtus firmiore ponte illum ligavit, ut ait Servius. Itaque hoc vates ad Auguſti gloriam. Servianum hoc firmat Statius. *lib.* 1. *Silv.*

— *Patiens Latii jam pontis Araxes.*

Alii ajunt, reſpectum ad hiſtoriam Xerxis, qui conatus eſt hunc fluv. pontibus conſcendere. Ad eaſdem hiſtorias Sidonius *Panegyr. Anthem. Auguſto:*

— — *non ut mihi preſſus Araxes*
Impoſito ſub ponte fluat.

Et Claud. 1. *Ruffin. ad finem:*

— — *Calcabitur aſper*
Phaſis equo, pontemq; pati cogetur Araxes.

Ab eodem 4. *Conſul. Hon. impacatus* dicitur. Statius 5. *Silv.* dat ei feritatem & exultantiam, cùm ait:

—— Ferus exultabit Araxes.

Dionyſ. Perieg. —— Κελάδοντα Ἀράξην.

Hæc omnia non abeunt ab etymo hujus flu. quod dictum ait Euſt. Ἐκ τοῦ ἀράσσειν τῇ ὀξύτητι τοῦ ῥεύματος. Magnam autem hic flu. Geographiæ obſcuritatem attulit, dum diverſis adeò locis deſcribitur. Aliqui ex Tauro, vel Caucaſo, Herodotus ex montibus Matianis, qui ſunt in Mediâ; Ariſtoteles *Meteorologicis*, ex Paropaniſo profluere ſcribunt. Hinc apparet, non uni fluvio nomen *Araxis* attributum fuiſſe. Primus qui illum deſcripſit, eſt Herodotus. Verùm ille per *Araxem* manifeſtè Oxum intelligit, cùm Maſſagetarum faciat terminum. Sed quomodo ex Matianis tum oritur montibus? Debuiſſet enim dicere, ex Paropaniſo, ut Ariſtoteles. Sanè Oxum, ante victorias Alexandri, à Græcis Araxen vocari, nullus dubito, cùm ad orientale maris Caſpii latus illum deſcribant. Quod verò Mela, & alii Araxi aſcribunt, illud ipſum Polybius Oxo tribuit. Dionyſius quoque Alexandrinus Araxen Maſſagetarum facit terminum, ſed perperam ab Oxo diſtinguit. Jam verò quòd Herodotus ſcribit, Araxen 40. oſtia, ſive potius διεκροάς habere, illud neſcio an cuiquam fluvio in Caſpium exeunti, poſſit aſcribi, præterquam *Volga* vel *Rha* fluvio. Quod etiam Ariſtoteles ait, Tanain profluere ex Araxe, & hoc quoque verum eſſe non poteſt, niſi per Araxen flu. Rha ſive Volgam intelligamus. Hoc enim poſito, jam commodam verba Ariſtotelis interpretationem admittunt, nempe, ut ea capiamus de foſſâ illâ, quæ hodie quoque comparet illic, ubi Volga Tanai proximus eſt, quæque utrumque hoc flumen committit. Neſcio quid Barbari foſſæ adcolæ de hâc narrent, interim non dubito, quin antiquiſſimus ſit canalis iſte, ac is ipſe, ut puto, cujus meminit aliquoties Herodotus, addens à ſervis Scytharum eſſe effoſſam. Is. Voſſius. Vid. porro de fluvio hoc Plin. *l.* 6. Strab. *l.* 8.

Araxes, aliis *Saboras*, fluv. Meſopotamiæ, in Euphratem ſe exonerat. 80. milliar. infra Thapſacum.

Araxus, Peloponneſi promuntorium. Ptol. *Chiarenza* Burdonio, *Tornese* Nigro

Arba, vel *Scarbona*, inſula & civitas epiſc. Illyrici. Ptol. *lib.* 2. *cap* 17. Plin. 3. 21. Vid. *Arbe*.

Arbace, civitas Celtiberiæ. Steph.

Arbaces, Medorum rex primus, qui unà cum Belocho Babyloniæ præfecto, factâ conjuratione bellum adverſus Sardanapalum inter fœminas deprehenſum, fecerunt, cumque vicerunt. Regn. an. 28. *Arbactus* Juſtino *lib.* 1. dicitur, Oroſio *Arbatus*. Velleio mendoſè *Pharnaces* pro *Arbaces*. Habuit ſucceſſores 9. ſub quibus Monarchia Medorum ſtetit an. 317. Vid. Petav. *Part.* 2. *lib.* 2. *cap.* 17.

Arbacula, *Avila*, urbs Hiſpaniæ, in Caſtella. V. *Abula*.

Arbanium, civitas juxta Pontum. Steph.

Arbaxani, populi Liguriæ. Steph.

Arbe, ſeu *Arba*, Inſ. eſt in Dalmatia & ora ſinus Flanatici, Venetis paret. J Lucius.

Arbea, vel *Arba*, Judææ civitâs, quæ & *Hebron*, & *Mamre*, Gen. 23. Sic dicta; ut volunt, quia illic tres Patriarchæ ſepulti fuerunt, & quartus Adam.

Arbeia, vulgò *Jerbes* ſeu *Jerby*, opp. olim Albionis, nunc Angliæ pagus, In Cumbria.

Arbela, pl. num. Perſiæ civitas, ad Lycum fluv. ab *Arbelo* Athmonei filio dicta. Steph. Mallem ego cum doctiſſimo Gregorio noſtrate ab ערבל *Irbel* derivare, hoc eſt, *Belli civitate*, qui proculdubio urb. iſtam fundavit. Hic ab Alexandro ac Dario, ob Orbis imperium, pugnabatur, Qu. Curtio teſte. *l.* 5. *c.* 1. Arrianus autem apud Gaugamela, pugnam iſtam ſtatuit, quocum conſentit Plutarchus: Τὴν δὲ μεγάλην μάχην πρὸς Δαρεῖον, οὐκ ἐν Ἀρβήλοις, ὥσπερ οἱ πολλοὶ γράφουσιν, ἀλλ' ἐν Γαυγαμήλοις γενέσθαι συνέπεσεν. Nunc vix rudera ſuperſunt. Regio *Arbelitis*. Plinius 16. 13. long. 89. 00. lat. 35. 52.

Arbela, perantiqua Siciliæ urbs, Græcis ἡ Ἀρβήλη ſeu αἱ Ἀρβῆλαι. Steph. Ἀρβήλη, πόλις Σικελίας. Suidas. Ἀρβήλαι πόλισμα Σικελικόν. Corruptè apud Sil. *lib.* 14. *Arabesa* dicitur. Cives ejus ſtolidi erant & abjecti, ut proverbio ſint, teſte Stephano. Dicebatur enim: *Quid non fies Arbelas profectus?*

Arbella, terminus Judææ, ortum Solis aſpiciens. Hieronymus, *in locis Hebraicis*. Eſt uſque hodie, inquit, vicus Arbel trans Jordanem, in finibus Pellæ civitatis Palæſtinæ. Eſt alius hoc vocabulo in campo prægrandi, diſtans ab opido Legionis 9. m. p. Strabo *lib.* 16.

Arbelus, hominum primus, qui pro Deo habitus fuit, & Jupiter cognominatus, filius Nimrod. Cyrillus *lib.* 3. *contra Julianum*.

Arbetio, Conſul Rom. Mavortii Lolliani collega, uxoris literis, quas inconſideratius illa ſcripſit, in ſuſpicionem affectati Imperii ductus, interficitur ſub Conſtantino. Am. Marcellin.

Arbes, ſeu *Arbies*, ſeu *Arbita*, pop. Indis finitimi, non procul ab Arianis, & Gedroſiis: ita dicti ab *Arbi* vicino fluv. Plin. Strabo. Steph.

Arbis, Gedroſiæ flu. Indorum ab occ. terminus. Strab. Plin. *Artabium* Ammiano, *Araphius* Ptolemæo. *Berbero* hodie Nigro vocatur. Aliis urbs eſt, à quibuſdam *Bilber* dicta. Unde

Arbiti, montes Gedroſiæ Ptol. *Barbitani* Marcellino.

Arbius, mons Cretæ, & montis incola ſimiliter. Ab hoc monte Jupiter *Arbius* cognominatus eſt, quòd ibi ſit educatus. Stephanus.

Arbocala, urbs, quam Hannibal adverſus Romanos proficiſcens cepit. Plut. *in Hannibale*.

Arbogaſtus, à Theodoſio Imper. in Gallias, contra Victorem, Maximi fil. miſſus, illo occiſo, Dux exercituum factus eſt. Poſtmodum Valentiniani Imper. favore abuſus, Sunnonem & Marcomirum, Gallorum Principes bello perſecutus eſt, ſed infelici ſucceſſu. Hinc cùm gratiâ excidiſſet, prævenire Imperatorem conſtituit, qui etiam paulo pòſt in lectulo ſuo, Viennæ Delphinatum, ſtrangulatus inventus eſt, ipſis vigiliis Pentecoſtes. Quo ſublato, cùm parricida Eugenium ad Imperium evexiſſet, mox à Theodoſio victum, rebus deſperatis, ſui ipſius carnifex evaſit. A. C. 394 Zoſim. *lib.* 4. & 7. Socr. *lib.* 5. *cap.* 14. & 24. Epiph *de pond.* & *menſ.* Procop. *lib.* 1. P. Diac. Pacatus, *in Paneg. Theodoſii*. Greg. Tur. *l.* 2. *c.* 9.

Arbogia. *Arbo*, ad fluv. cognom. urbs Sueciæ, in Veſtmannia prov. Suecis *Arbogen*. Paucis conſtat incolis, & ſita eſt in confinio Sudermanniæ, 5. leuc. ab Aroſia, In Occaſ. & 4. ab Orebroa, in Ortum.

Arbon, civitas Illyriæ. Stephanus.

Arbona, montis nomen. Plin. 4. 12. Ptolemæus *Abnobam* vocat.

Arborea, Sardiniæ urbs archiep. in orâ occiduâ, à litore 6. m. p. diſtans, inter Saſſarim & Calarim ad merid. 60. m. p. circiter, à Boſâ 30. in Auſtrum; ægrè ob aëris inclementiam habitata, vulgò *Oriſtagni*. Habuit Dominos ſeu Judices, uti dicebantur, aliâs valde notos, cùm Inſula in Aragonum devenit poteſtatem. Portu gaudet capaci, ad oſtia fere fluv. *Iriſi*. Expugnata fuit An. 1639. à Gallis, duce Harcurtio; & ab ipſis *l'Oriſtan* vocatur. Vix 45. m diſtat à Calari. Ei adjacet ſinus Arborenſis, vulgò *Golfo d'Oriſtagni*: & urbs olim *Uſellis* dicta fuit. Quod vid. long. 32. 50. lat. 38. 08.

Arbor Felix, Helvetiæ op. ad Brigantium lacum ſitum. Anton. *Arbon* Rhenano. long. 31. 15. lat. 47. 20. Vid. infra.

Arbor felix, Itin. Anton. Germ. *Arbon*, vetus oppidum, ad lacum Acronium; in quo præſidium Romanum fuiſſe, tempore Gratiani ex Helvetia in Pannoniam euntis, memorat Ammianus. Liber Not. in eo ſTribunum cohortis Herculiæ ex Pannonia, fuiſſe docet. Dictum à maxima ſoli fertilitate. *Arbona* Walafrido & Raperto. Arcem habet antiquiſſimam, D. Galli morte nobilitatam, ut vult Vadianus *in Mel. lib.* 3. Epiſcopo paret Conſtantienſi, qui ibi præfectum habet, ſic tamen, ut Cives præterea Ammanum & Senatum legant; qui An. 1454. fœdere cum Sangallenſibus inito, ad jus civitatis illius admiſſi ſunt. Habent & Helvetii aliquid in hoc oppido juris: eorum enim uſibus belli tempore arx prædicta inſervit, civesque iiſdem militant. In Turgea eſt prov. Vid. Munſter. Stumpf. *Chron. l.* 5. *c.* 9.

Arborycha, Gall. Belg. inſulæ vulgò *Zeelandt*, contra oſtia Scaldis, numero 7. Prima, *Scaldia*, vulgò *Scowen*, à Scaldi fluv. effecta, in quâ Syrikea oppid. Secunda, *Duvelandia*, in quâ op. nullum, pagi, & villæ aliquot. Tertia, *Tola*, in quâ op. ejuſdem nominis, cum Fano S. Martini opidulo. Quarta *Valacria*, vulgò *Walkeren*, in quâ Metelburgum, vulgò *Middleburgh*, urbs epiſc. olim ſub arch. Machlinienſi, opida verò tria ſc. *Vera*, quæ & *Campofera*, vulgò *Canfera*, *Veer* ad ort. *Vliſſinga*, vulgò *Flushing* ad ort. denique *Ramua*, vulgò *Armuyden*, portus celeberrimus. Quinta, *Zuidbevelandia*, in qua op. 2. *Romerſwallia* vulgò *Romerſwall*, à Bergâ ad Somam urbe Brabanticâ 1. leuc. recedens; Et *Goa*, ſive *Tergoa*, vulgò *Goes*, & *Tergoes* in orâ adverſâ. Sexta, *Northbevelandia*, cujus op. *Corchienne* è regione Veræ aquis abſorptum eſt. Septima, *Wolferdicum*, in quâ nullum op. reperitur. Al. hic fuiſſe Toxandros ajunt; Ortelius Maſſiacos. Inter Antverpiam & Moſam, in medio Brabantiæ *Arborychas* locant. Becanus & alii. V. Valeſium.

Arboroſa, urbs Galliæ in comit. Burgundiæ. Ad amnem Lauſtinam. *Arboſium* Ammiano *lib.* 16. Victor Giſelinus, vulgò *Arbois*, vino celebris. long. 27. 35. lat. 46. 15.

Arbucale, civitas maxima intra Iberum, quam Annibal ægrè obtinuit. Steph.

Arburgum, opp. in Helvetia, cum caſtro munitiſſimo ad Arolam fluv. in Bernenſi pago. 2. leucis Germ. à Soloduro in ortum 4. autem à Tiguro, in occaſum. Dicitur etiam *Arola burgum*.

Arbuſcula, muliercula mima, quæ cùm à populo exploderetur, ab equite autem laudaretur, contentam ſe eſſe dixit bonorum teſtimonio. Horat. *l.* 1. *Sat. ult.*

—— Nam ſatis eſt equitem mihi plaudere, ut audax
Contemptis aliis exploſa Arbuſcula dixit.

Item nomen pellicis, quæ floruit cum Origene & Cytheride meretricibus.

Arca, Syriæ Cœles urbs. Joſeph. *Ant. lib.* 5. long. 68. 10. lat. 34.

lat. 34. 00. Item, fluv. Sabaudiæ, Maurianam vallem præterfluens, inque Iſaram ſe exonerans. Oritur ex Alpibus.

Arca, vulgò *Arques*, vicus Galliæ in Normannia, 2. leuc. à Diepa in Auſtrum, prælio ſub Henrico M. celebris, ad amnem cognom.

Arcabrica, ſive *Arcabriga*, urbs Hiſp. Tarrac. olim epiſcopalis ſub Archiep. Toletano. nunc pagus, Conchæ urbi, quæ ſedem illius & Valeriæ epiſcopalem tenet, finitimus. Nunc vicus *Arcas*, in Caſtella nova. Baudr.

Arcadia, Arcadii Imper. filia, inſigni pietate. Sozom. *lib.* 9. *cap.* 1. & 2.

Arcadia, Peloponneſi regio intima, à mari undique remota, poetis decantatiſſima, ab Arcade Jovis filio, ſic appellata. Hæc, ut Euſt. docet, aliquando dicta eſt Pelaſgia, à Pelaſgo rege magno, & ſapiente viro, qui vitæ cultioris eis author fuit, & victum ex ſtirpibus herbarum, arborumque frondibus, tranſtulit ad glandem, maximéque ad fagineam. Unde illud,

Πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίῃ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασι.

Sanè Arcades glande ſolitos veſci, Artemidorus etiam obſervat, *lib.* 2. *Oneirocr. cap.* 15. ubi & Rigaltium videre licebit. Aliquando etiam Lycaonia, Gigantis, & Parrhaſia dicta, teſte Stephano. Opida ejus præcipua ſunt Megalopolis, hodie *Leontari*, patria Polybii, Mantinea, hodie *Manti*, prælio Thebanorum contra Lacedæmonios, auſpiciis Epaminondæ, feliciter geſto, celebris. Tegea, & Stymphalus. Montes Pholoe, Cyllene, Lycæus, Mænalus, & Nonacris. Fluvii Ladon & Erymanthus. Habuit Arcadia Elidem & Meſſeniam ad Occ. Lacedæmonem ad Mer. Argolicam reg. hodie *Romania* ad Ort. Fuitque tota paſtioni potius pecoris, quàm aut negotiationi, aut agriculturæ dedita: ideoque Pana, paſtorum Deum, velut peculiare numen ſibi vendicarunt. Virgil. *Ecl.* 4.

Pan etiam Arcadiâ mecum ſi judice certet,
Pan etiam Arcadiâ dicat ſe judice victum.

A Muſices ſtudio Arcades, cui à prima infantia liberos aſſuefaciebant, Polybius laudat, *lib.* 4. *pag.* 289. Inde Virgil. *Eclog.* 10.

—— *Soli cantare periti*
Arcades. ——

Ἀρκαδίαν μ' αἰτεῖς, *Arcadiam me poſtulas*. Proverbium, cujus Diogenianus duplicem oſtendit uſum; convenit enim vel in magna vel inutilia petentem. Herodotus *lib.* 1. natum innuit ex Oraculo. Ἀρκαδικὸν βλάστημα, *Arcadicum germen*, de grandibus & ignavis dici ſolitum. Arcades enim olim ob ſtuporem ingenii malè audierunt. Unde Juvenalis,

—— *Lævâ in parte mamillæ*
Nil ſalit Arcadico juveni.

Lucianus *in Bis accuſato*: Οὐδὲν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστὴς, ὦ φιλόσοφε; Habuit Arcadia & aſinos proceriſſimos, qui ob corporis magnitudinem in proverbium abierunt. Perſ. *Sat.* 3.

Fundor ut Arcadiæ pecuaria rudere dicas.

Ἀρκάδας μιμούμενος apud Heſychium, παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούντων καὶ μοχθούντων. Οἱ γὰρ Ἀρκάδες πολλὰ πολεμήσαντες οὐδέποτε νίκην ἰδίαν ἔσχον. Apud Diogenianum eſt ἐπὶ τῶν ἄλλοις, & exponitur fruſtra. Ita quoque legas in Diogeniano. Suidas verò ἐπὶ τῶν ἑτέροις πονούντων, quem ſis vide. Hom. tamen Arcades ob fortitudinem bellicam non ſemel commendat. *Il.* 2.

—— Ἀρκάδες ἄνδρες ἐπιστάμενοι πολέμοιο.

Et *Iliad.* 7. —— Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι.

Arcadiam itidem ob paſtionem laudat. *Hymn.* 3. 2.

—— Ἀρκαδίην πολύμηλον. Et *Hym.* 18. 30. —— Μητέρα μήλων appellat. Aquis quoque benè ſcatentem innuit ibidem, Ἀρκαδίην πολυπίδακα vocans. Cæterùm plura de Arcadibus Vid. Strab. *lib.* 8. Plin. *lib.* 4. *cap.* 6. Athen. *lib.* 14. Pauſan. *in Arcad.* ſeu *l.* 8. ut & in *Arcas*. Addam hoc unum, Arcadiam nunc cum Laconia dici *Tzaconia*, & Turcis ſubeſſe, cum tota Græcia, à 180. annis.

Arcadia, civitas Ægypti. Steph. Item urbs maritima, ſed ubi ſit, non addit. Munitum oppidul. in Zacyntho. Diod. XV.

Arcadiopolis, Thraciæ urbs. Cedrenus. Nunc *Berges*, in ea parte Thraciæ, quæ aliàs *Corpialica* dicebatur.

Arcadius, fil. major natu Theodoſii M. patri ſucceſſit, An. C. 395. ætatis 18. in imperio Or. ſicut frater ejus Honorius, in imper. Occidentis. Duxit uxorem Eudoxiam, Leontii Phil. filiam, formâ & ingenio inclytam. Quod ægrè ferens prætorii Præf. Rufinus, Gothos accivit, qui Græciâ crudeliſſimè vaſtatâ, ipſam obſedere Conſtantinopolim: interim Arcadio, apud quem hucusque plurimum valuit, perſuaſit, ut copias ſuas jam victoriæ certas aliorſum vocaret. Subolet fraus Ducibus, & Rufinum, qui jam in eo erat, ut Imperator ſalutaretur, in fruſta diſcerpunt. Succedit Gainas, eoque Imperatorem adigit, ut Procopium, ſibi chariſſimum, cum Johanne, Saturnino & Aureliano, fidelibus ſuis Miniſtris, tyranno trucidandos permittat. Sed & ab hoc liberatus, poſtea templa Gentilium deſtruxit, Arianos pepulit, legesque contra hæreticos & Gentiles à Parente latas rigidè obſervavit. Felix, ſi ingenio ſuo potius, quàm Eudoxiæ Eunuchorumque, uſus fuiſſet, ex quorum conſilio à Chryſoſtomo diſſedit, eumque etiam exilio multavit. Obiit A. C. 408 *at.* 31. Succeſſit ei Theodoſius Jun. Socr. *lib.* 5. & 6. Zoſ. & Sozom. *lib.* 6. Marcellin. Caſſiodor. Proſper, *in Chron.* Theophanes, &c.

Arcadius Probus, unà cum Paſchaſio, & Eutycho propter Fidem à Genſerico martyrio coronatus eſt. Iſidor. *hiſt. Vandal.* Proſper *Chron.*

Arcadius, Noæ nepos, Arcadiam tenuit, & nominavit, uti fabulatur Beroſus *lib.* 4.

Arcadius, Epiſc. Epheſino Concilio interfuit, ab Epiſc. Romano Cœleſtino miſſus, &c. *Tom.* 2. *Concil.* Item, Archiep. Bituricenſis, A.C. 541. Item, Senator Avernas, qui audito, de morte Dieterici, rumore, Childebertum ſolicitavit, ut provinciam hancce occuparet, ſed cùm falſus ille eſſet, patriæ ſuæ exitium attulit. Gregor. Tur. *l.* 3. *c.* 9. 12. & 16.

Arca, aliis *Arca*, *Archis*, vicus littoralis Phœniciæ, in Syriæ confinio.

Arcandam, vel *Arcandrinus*, Arabs, ſcripſit prædictiones Aſtrologicas, inprimis Genethlia ſpectantes: Editas Pariſiis An. C. 1542.

Arcanum, vulgò *Arcan*, ſive *Charcan*, opp. Tartariæ deſertæ, in Aſia, ad fluv. Caſſimam, in Cafra reg. ad pedes montium, & ad Auſtrum opp. Ghermani, ut quidam dicunt.

Arcanum, Ciceronis villa, quod *Arce* nunc dicitur. Cic. ipſe ejus mem. *in Epiſt. ad Att.* 7. 10. ſed fratris ſui eſſe dicit; non procul à Minturnis fuiſſe videtur.

Arcas, Armeniæ min. urbs. Anton.

Arcas, Jovis & Calliſtûs fil. parum abfuit, quin matrem, à Junone in urſam converſam, interimeret. Poſtea, cum illa inter ſidera relatus. Υἱὸς δὲ φασὶ, Θεμιστοῦς καὶ Διὸς ὁ Ἀρκὰς ἐγένετο, Ita Stephanus. Ab hoc *Arcadia*, & *Arcades* dicti, quos quia vetuſtiſſima gens fuit, ante Solem & Lunam fuiſſe poetæ fabulantur. Apollon. *Argon.* 4.

Ἀρκάδες, οἳ καὶ πρόσθε σεληναίης ὑδέονται.

Nonnus, *Baſſaricon lib.* 41. .. ἡ δὲ καὶ αὐτὴ
Ἀρκαδίη προσέληνος. Plut. *in Qu. Rom.*
Οὕτω δὲ ἦσαν Ἀρκάδες τῶν ὑπὸ Εὐάνδρῳ προσελήνων λεγομένων,
Ovid. *Faſt.* 2.

Ante Jovem genitum terras habuiſſe feruntur
Arcades, & Lunâ gens prior illa fuit.

Idem ibidem *lib.* 1.

Orta prior Lunâ (de ſe ſi creditur ipſi)
A magno tellus Arcade nomen habet.

Seneca *in Hippolyto*:

Aut te ſtelliſero deſpiciens polo
Sidus poſt veteres Arcadas editum.

Statius *Theb. lib.* 4.

Arcades hinc veteres, aſtris Lunâq; priores,
Agmina fida fatis. ——

Videamus autem, quid ait Illuſtris vir Joſ. Scaliger *in Prolegom. ad libb. de Emend. Temp.* Laconibus (inquit) ante plenilunium aut novilunium aliquid incipere religio fuit; unde, Λακωνικαὶ σελῆναι vicinorum proverbio jactatas. Inde etiam Arcadibus, proverbiali convicio, neglectum religionis objectum legimus. Quòd enim ante novilunium aut plenilunium, ut plurimum bella, aut alia ſeriora aggrederentur, ob eam rem à finitimis nationibus Προσέληνοι vocabantur, qu. *Antelunares*. Quæ convicii cauſa ab ipſis Arcadibus interpretatione eluſa eſt, probrum in laudem converſum ad vetuſtatem originis ſuæ referentibus, & antiquiorem ſidere iſto gentem ſuam glorantibus. Fabulæ hujus cauſam & originem Cenſorinus *de die Natali*, ita refert *cap.* 19. *Arcades trimeſtrem annum primo habuiſſe dicuntur, & ob id Proſelenes appellati: non, ut quidam putant, quòd antè ſint nati, quam Luna aſtrum cælo eſſet: ſed quòd prius habuerint annum, quam is in Græciâ ad Lunæ curſum conſtitueretur.*

Arcaſſonius, vulgò *Arcachon*, portus, ſeu potius ſinus Galliæ, in Aquitania, ad Oceanum, inter oſtia Garumnæ & Aturi fluv. vix 6. leuc. à Burdigala diſtat in Occaſum.

Arcati, urbs Indiæ citer. regia *Biſnagar* Caſtaldo.

Arcena, Alex. Severi Rom. Imp. patria. Lampridius *in Severo*: *Aurelius Alexander urbe Arcenâ* genitus. Hæc urbs infeiùs *Arca Caſarea* eidem nominatur, quia, uti ſcribit Victor, huic loco duplex nomen, *Arca*, & *Caſarea*. Ptolemæo inter Phœnices mediterraneas urbes recenſetur Ἄρκη ſive Ἄρκα, aut Ἄρκαι, ut & Georgius Monachus *Arcas* numero multitudinis nominat. Ait enim Alexandrum, ἐν Ἄρκαις τῆς Φοινίκης τεχθῆναι, rectè. Stephanus Ἄρκη πόλις Φοινίκης, ἡ νῦν Ἄρκαι καλουμένη. Cave confundas cum eruditis viris urb. hanc cum aliâ, quam Xiphilinus ex Dione nominat Ἀρχὴν, *in Severi hiſtoriâ*. Nam hæc quidem Alexandri patria, Phæniciæ in Syriâ fuit: Illa verò Aſſyriæ, ubi Ἀρχαμηνοὺς collocat Strabo, & Moſes quoque *Arech* in terrâ Sennaar Babyloni vicinam facit, Gen. 14. Diverſa etiam eſt, & ſi non longo intervallo diſſita, urbs *Arcis* ארביקרית, cujus mentio apud Chaldæum Paraphraſtem librorum ſacrorum. Judææ enim hoc op. fuit, quondam *Kiriath ſepher*, poſtea *Dabir* dictum. Nominatur & *Arcaa* in Palæſtinâ. Joſepho. Vid. illum *l.* 4. *c.* 4. & 7. *Antiquit.* Ubi de Aarone, in monte excelſo territorii urbis Arces, mortuo.

Arcennum, ditionis Pontif. op. parvum, ſed lepidum, *Brecciano* Leandro Alberto. Ducem proprium ex Urſinorum familiâ habet. long. 35.50. lat. 41. 45. Item, prom. Aſiæ min. in Jonia. Excurrit in ſinum Argennum, aliis Smyrnæum, prope Chium inſ.

Arcenſium col. vulgò *Arcos*, urbs parva Vandalitiæ, cum caſtro, Ducatus tit. clara, gentis Ponticæ, ſub Hiſp. R. Ad fluv. *Guadalete*.

Arces Lobia, *Hueſſen*, ad Rhenum, qui paulo infra in Rhenum & Iſalam dividitur; ſub Batavis.

Arceſilas, dux Catanenſium eorumque proditor. Nam donis à Dionyſio ſuperiore corruptus, conticinio noctis eundem intra mœnia recepit, urbemque tyranno ſubjecit. Diod. *lib.* 14.

Arceſilas, & *Arceſilaus*, philoſophus, Polemonis diſcipulus, in diſputatione pertinacior; & magno ingenii acumine, Cic. 3. *de Fin.* Ex Pitane, Æolicâ civitate, ortus, relicto genitali ſolo, Sardes perrexit: mox Athenas profectus in Academiam ſe ad Crantorem contulit, quem Platonicam Philoſophiam omnino commutaſſe, novamque quandam conſtituiſſe ferunt. *Cavillator* vocatus eſt, quòd cùm nihil ſe ſcire diceret, nec alios ſcire quicquam pateretur, ſed omnes perturbaret ſophiſmatibus. Perſius *Sat.* 3.

——— Non ego curo
Eſſe quod Arceſilas, ærumnoſiq; Solones.

Vid. Lactant. Firm. *de Inſtit. lib.* 3. *cap.* 5. 6. Cæterùm magni nominis, & Principibus gratus, vixit Olymp. 120. Seneca, *de benefic. lib.* 2. *cap.* 10. Diog. Laërt. *in ejus vita.* Fuit etiam poeta ejus nominis priſcæ comœdiæ; alius Elegiacus; alter ſtatuarius; in quem & Simonides ſcripſit epigrammata. Laert. *lib.* 4. Item ſculptor quidam apud Plinium. Item pictor, Tiſicratis fil. teſte eodem Plinio *lib.* 35. *cap.* 11. Denique unus è quinque ducibus Bœotorum, qui ad Trojam cum 50. navibus advenerunt, ut oſtendit Hom. *initio Catalogi*,

Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως ϗ Λήϊτ☉ ἦρχον,
Ἀρκεσίλαός τε, Προθοήνωρ τε, Κλονίος τε.

Ab Hectore poſtea interfectus eſt, teſte eodem. Hom. *Il.* ο.

Ἐκτωρ μὲν Στιχίον τε ϗ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνε,
Τὸν μὲν Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων.

Arceſilaus, Batti filius, Cyrenenſium Rex, ſeditione civium regno excidit. Polyæn. 8. 625. Herodot. *Melpomene*.

Arceſilaus, è Ducibus Alexandri Magni, cui poſt ejus mortem, in diviſione Provinciarum, Satrapia Meſopotamiæ ceſſerat. Diod. 18. *pag.* 628. *f.*

Arceſine. civitas in Amorgo unâ Cycladum. Steph.

Arceſines, Indiæ fluv. in Indum incurrens; ſerpentes fert longitudine cubitorum 70. Philoſtratus *lib.* 2. *de vitâ Apollonii.* Fortè *Aceſine*, de quo ſuprà.

Arceſius, Jovis fil. pater Laertis. Ulyſſes apud Ovidium *Metam. lib.* 13.

Nam mihi Laertes pater eſt, Arceſius illi,
Jupiter huic. ———

Ἀρκείσι☉ Homero Od. π. ubi ſic Telemachus,

Ὧ δὲ γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε Κρονίων,
Μοῦνον Λαέρτην Ἀρκείσι☉ υἱὸν ἔτικτε,
Μοῦνον δ' αὖ Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν, αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Μοῦνον ἐμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν.

Item *Arceſius*, qui Arceſicerata urb. condidit. Stephanus. *in* Ἐπιφάνεια.

Archa, vulgò *Herck*, caſtrum Leodienſis ditionis, in confinio Brabantiæ. Alluitur amne cognom. qui paulo infra in *Demeram* ſe exonerat.

Archadius, ſcripſit nonnulla, quæ commemorantur à Suidâ.

Archaa, Æolidis in Aſiâ urbs. Pauſan.

Archaatidis, Peloponneſi regio. Polyb.

Archagathus, fil. Archagathi, qui à militibus ſuis in Africa interfectus eſt, Agathoclem avum, Syracuſarum Regem, veneno ſuſtulit, circa A. M. 3765. U. C. 465. Diodor. *lib.* 20. *& in fragm.*

Archagathus, Peloponneſius, Lyſaniæ fil. medicus primus à Romanis receptus. Plin. 29. 1.

Archama, Ciliciæ præfecturæ in Cappadociâ urbs. Ptol.

Archambaldus, dictus *Magnus*, Borbonii Dominus, pater Margaretæ, quæ Theobaldo, Campaniæ comiti & poſtea Regi Navarræ, nupſit. Item, alius cognom. *Junior*, pater Agnetis, quæ ex Johanne Burgundo, mater fuit Beatricis, quæ Roberto Lud. 9. quarto filio, nupta, inter regiæ familiæ progenitrices extitit. *Hiſtor. Franc.*

Archander, Danai ſocer. Herod. *lib.* 2.

Archandropolis, civitas Ægypti. Steph.

Archebius, Heracleotes, hoſtibus prælium detrectantibus, navigia piſcatoria contraxit, iiſque per carinas vinculis inſertis immobilibus redditis hoſtes, in inſidiis deductos, cæcidit. Polyæn. 5. 408.

Archedemus, à Comicis exagitatus, quòd, diutius Athenis commoratus, civibus adſcribi non potuerit. Vide Scholia *in Ranas Ariſtoph. Act.* 1. *ſc.* 7.

Archedicus, poeta Comicus, ſcripſit contra Democharem, Demoſthenis propinquum, teſte Athenæo. Voſſ. *de Poët. Gr. cap.* 8.

Archelai, in Cappadociâ regnaverunt; ex his alter ſuperatus eſt à Syllâ, quòd Mithridati auxilium tuliſſet; alterum Romæ retinuit Tiberius. Hic ultimus Cappadoc. Rex, acceptum ab Antonio, Anno urbis 718. regnum, per 50. annos adminiſtravit: ſed inviſus Tiberio, quòd eum Rhodi agentem nullo officio coluiſſet. Hinc Liviæ literis illectus, poſtquam in urbem venit, mox in ſenatu accuſatus, finem vitæ, ſponte an fato, implevit. Nupſit filia ejus Glaphira, Alexandro filio Herodis, quem Patri egregio commento Archelaus conciliaverat. Joſ. *Antiq. lib.* 16. *& B. J. lib.* 1.

Archelais, Cappadociæ colonia, à Claudio Cæſare deducta. Item vicus in Palæſtinâ. Joſ. *Antiq. lib.* 17.

Archelaus, 12. Macedonum rex, Perdiccæ 2. fil. cui ſucceſſit, regn. an. 23. Secundùm alios 7. fuitque interfectus ab adoleſcente Crateva nomine, quem habebat in deliciis, quòd ei promiſſam filiam alteri deſpondiſſet. Volater. Juſtin. *lib.* 7. Ælian. *Var. Hiſt.* 2. 21. 8. 9. 12. 49. 14. 17. Diod. *lib.* 14. *&* 24. caſu ab imprudente Cratero in venatione occiſum ſcribunt, Olymp. 95. an. 1. cùm tantùm ſeptem annos regni expleſſet.

Archelaus, Dioni *lib.* 55. Herodes dictus, 13. Judæorum rex, regn. an. 9. Glaphyram Archelai Cappadocum regis filiam, Alexandri fratris ſui relictam, contra legem, uxorem duxit. A Cæſare exilio damnatus Viennæ mortuus eſt. Joſ. 17. 18. Hegeſip. 5. 5.

Archelaus, filius Herodis illius, qui innocentes occidit, rex Judææ. Math. 2. Ob ſævitiam ſuis inviſus. Vid priorem *Archelaum*.

Archelaus, Lacedæmonius, Heraclides, filius Ageſilai, cui ſucceſſit, Pauſan. *l.* 3. pater Teleclis. Herodot. 7. Regnavit an. 42. feliciter, cum Charilao, Rege alterius familiæ, captis aliquot urbibus.

Archelaus, cui Alexander Magnus Suſas urbem, ab Abulite deditam, cum præſidio trium millium militum tuendam tradidit. Curt. *lib.* 5. *cap.* 12.

Archelaus, unus è ducibus Antigoni junioris, qui præſidio Acrocorinthi, cum Perſæo philoſopho, impoſitus eſt. Polyæn. *lib.* 6. 431. Qui proditâ à quatuor fratribus Syris Acrocorintho, miſſus eſt liber ab Arato.

Archelaus, Dux ac Præfectus Mithridatis egregius, de quo Polyæn. *lib.* 8. *in Sullâ*.

Archelaus, Præſul Meſopotamiæ, qui librum diſputationis contra Manichæum Syro ſermone compoſuit, ſub Probo Imp. Hieron. *catal. de Scr. Eccl.* Epiph. *hær.* 66.

Archelaus, Philoſophus Athenienſis, ſeu Mileſius, patrem habuit Apollodorum: fuit auditor, ſucceſſorque Anaxagoræ, à quo Socrates philoſophiam audivit. Cic. 5. *Tuſc. Qu.* Hic Phyſicam philoſophiam ex Joniâ Athenas invexit, fuitque vel propterea Phyſicus appellatus, vel quòd in eo defecerit philoſophia naturalis, Socrate moralem introducente. Quanquam ne hic quidem Ethicæ rudis fuit, qui de Legibus, de honeſto, & æquo philoſophatus eſt. Calorem & frigus rerum principia ſtatuit, primusque vocem definivit, pulſum aëris. Plura de ipſo vid. apud Auguſt. *de C. D. lib.* 8. *cap.* 2. Diog. Laërt. *in ejus Vita.* Præter hunc tres alii celebrantur, teſte Laertio. Primus erat χωρογράφ☉. Hic omnem terram deſcripſit, quam Alexander M. perambulavit. Alter, quæ propriæ, ac ſingularis naturæ ſunt, verſu conſignavit. Tertius orator de arte ſuâ volumen reliquit. Secundus iſtorum Laertio dicitur, *ὁ τὰ ἰδιοφυῆ ποιήσας.* Unde liquet, eundem intelligi ab Athenæo *lib. extremo*, cùm ait, Παρὰ Ἀρχελάῳ Χερρονησίτῃ ἐν τοῖς Ἰδιοφυέσιν. Sed qui hoc loco eſt *Cherſoneſites*, is *Ægyptius* vocatur Antigono Caryſtio: qui illum *παράδοξα ϗ θαυμάσια ἐπιγράμματα* ad Ptolemæum ſcripſiſſe teſtis eſt. Vide eum *Hiſt. Mirabil. cap.* 23. *&* 96. ubi & epigrammata ejus recitat, quibus docebat, ex crocodilo ſcorpios; ex equis veſpas; ex ſpinæ medullâ, in nonnullis cadaveribus, parvos enaſci ſerpentes. Cùm autem hæc ad animalium hiſtoriam pertineant: planè cenſeo (inquit Voſſius) eſſe Archelaum eundem, quem de animalibus ſcripſiſſe, & quâ re unum quodque eorum curetur, Artemidorus dicit *lib.* 14. *Oneirocriticôn cap.* 24. Idem confirmat locus Plinii 8. 50. *Archelaus auctor eſt, auribus capras ſpirare, non naribus, nec unquam febri carere.* Iſtius quod de capris dicit Plinius, etiam Varro Archelaum laudat auctorem *de R. R.* 2. 3. *De quibus admirandum illud* (reſpicit ad titulum *θαυμασίων, ϗ παραδόξων*) *quod etiam Archelaus ſcribit, capras, non ut reliqua animalia, naribus, ſed auribus, ſpiritum ducere ſolere.* non alium Archelaum ab eo ſignari, quam illum Antigono memoratum, liquet *ex lib.* 3. *de R. R. cap.* 16. ubi idem ait, *Primùm apes naſcuntur, partim ex apibus, partim ex bubulo corpore putrefacto. Itaque Archelaus in epigrammate ait, eas eſſe βοὸς φθιμένης πεπωμένα τέκνα.* Idem,

Ἵππων μὲν σφῆκες γενεά, μόσχων δὲ μέλισσαι.

Hæc Varro. Stobæus *Serm. de morbis, & moleſtiarum eis eis ſolutione,*

...vocat Archelaum, *lib.*1. περὶ ποταμῶν. Similiter Plut. ...citat Archelaum in ... περὶ ποταμῶν, itemque pri... Voſſius. ...de lapidibus. Archemachus Euboicarum rerum libros conſcripſit, quorum ...citant Athen. *lib.* 6. & Clem. Alex. 1. *Strom.* quartum autem Harpocration, in Ἀλόννησος. Nempe de patria ſua hos libros ſcripſerat. Siquidem Straboni *lib.*10. vocatur Ἀρχέμαχος ὁ Εὐβοεύς. Vide etiam Plutar. *in Iſide & Oſiride.* & Voſſ. *Hiſt. Gr. lib.* 3. *pag.*130.

Archemorus, qui & *Opheltes*, Lycurgi Thracum, vel Nemeæ regis filius. Hic Hypſipilem nutricem habuit, quæ, cùm ſitientibus Achivis, qui ad Thebaicam expeditionem venerant, Langiam fontem oſtenderat, Archemorum puerum ſuper viridi herbâ depoſuit, qui à ſerpente vulneratus periit. Unde annuus agon, in pueri illius memoriam, celebrari cœpit; Ludos hoſce Nemæos vocabant: author Archias *lib.*1. *Anthologia:* Euſebio *de horum* ludorum origine aliter ſentiente. *Archemorus* etiam poſtea Langia fons vocabatur.

Archenomus, nomen Hiſtorici ſeu Grammatici, apud Ariſtoph. Scholiaſt. *in Avibus.*

Archepolis, conjurationis in Alexandrum, in Ariis, initæ, particeps Dymno. Curt. VI.43.

Archeptolemus, Iphiti fil. Hectoris auriga, ſuffectus in locum Enipei, qui à Diomede interfectus fuit. Hom. *Il.*8.

Archeptolemus, fil. Hippodami multis in Athenienſes meritis clarus, acerrimus Cleonis adverſarius. Alii cum gente Thurium, Alii Mileſium faciunt. Schol. *in Ariſtoph. Equit.*

Archeſtratus, poëta, Sardanapali ſectator, cujus hoc fuit decretum, in convivio, ut convivæ 3. aut 4. non plures quàm 5. eſſent. Rhod.18.8.

Archeſtratus, vetus author, præter γαστρονομίαν, ſive leges ventri ferendas, cujus Athenæus *lib.* 3. ſæpius meminit, etiam librum edidit περὶ αὐλητῶν, ſive de tibicinibus, cujus apud eundem fit mentio *l.*14. Erat autem Συρακούσιος ἢ Γελῷος, teſte eodem Athenæo *lib.*4. Voſſ. *de Gr. Poetis.*

Archeſtratus, an idem cum præcedenti, apud Athen. *lib.*13. tam macilentus, ut ab hoſtibus captus, & in lance appenſus, oboli pondus non impleret.

Archetimus, primus hiſtoriæ Philoſophicæ ſcriptor, vixit circa initium regni Perſici; quo tempore 7. Græciæ ſapientes floruere, qui hiſtoriam eorum, nec non cum Cypſelo congreſſum, cui ipſe quoque interfuit, perſecutus eſt. Laërtius, Ἀρχέτιμος ὁ Συρακούσιος ὁμιλίαν αὐτῶν (ſapientûm 7. ſc.) γέγραφε παρὰ Κυψέλῳ, ᾗ καὶ αὐτὸς φησι παρατυχεῖν, Diog. Laert. *in Thalete lib.*1. Fortean idem eſt *Archetimus* ille Ἀρκαδικῶν ſcriptor, apud Plutarchum *in Qu. Gr.* quem incertæ ætatis Hiſtoricis annumerat Voſſius *Hiſt. Gr. lib.*3.

Archias, Archon Athenis, Olymp.108. anno 3. Item Imperator Corinthius ex Hercule oriundus, Syracuſarum an. 13. Urb. Romæ, Conditor, cui cùm ab Oraculo conſulto optio daretur ſanitatis ac divitiarum, has legit. Vid. Scholia *in Ariſtoph. Equit.* Dionyſ. Halicarn. *lib.*2. Volaterr.

Archias, Architelis fil. ſive puer, qui cùm in Oenei convivio manibus aquam infunderet, condylo ab Hectore eſt interfectus. Rhod. *lib.*4.*c.*3.

Archias, cujus integrum nomen, *Aulus Licinius Archias*, poëta Antiochenus, Romæ claruit, adjutus à familia Lucullorum, & nonnullis Græcis civitatibus donatus, Ciceroni imprimis familiaris, diſcedens è Sicilia cum L. Lucullo Heracleam venit, cujus auſpiciis in eandem civitatem adſcriptus eſt. Dein. lite motâ à Græco quodam, Cicero ipſum luculentâ oratione defendit, ubi multa de laudibus poëticæ dixit. Aſcon. Pæd. Item alius Hyblæus præco celeberrimus. Jul. Pollux.

Archias, Thebanus, qui cùm in adulterio deprehenſus eſſet, quanquam pœnam meritus fuiſſet; quia tamen legibus ſancitâ pœnâ non fuerat adfectus, ſed contumelioſiſſimè in forum ad palum publicè vinctus, vindictæ cupiditate Oligarchicos oppreſſit. Ariſtot. V. *Polit.*6.

Archibiades, Byzantius legatus, à Memnone miſſus, ad Leuconem Phoſphori Tyrannum, explorandæ ejus potentiæ. Polyæn. *lib.*5.

Archibius, Apollonii fil. Grammaticus, in Callimachi epigrammata enarrationem ſcripſit. Suidas. Item alius Grammaticus, qui Romæ docuit ſub Trajano. Idem.

Archidamia, mulier Spartana, Cleadæ Reg. fil. quæ Lacedæmoniis deliberantibus mulieres in Cretam mittere, cum gladio in ſenatum venit, viros jurgata, quaſi vivendum fœminis, Spartâ everſâ. Plutarch. *in Lycurgo & Agide.* Polyænus *lib.*8. *Archidamis.*

Archidamus, Rex Spartanorum vicit Helotas, poſt inſignem terræmotum, quo Sparta graviter erat afflicta. Diodor. *lib.*11.

Archidamus, Rex Spartanorum, Arcadas, Argivoſque vicit, tropæis erectis. Xen. *lib.*7. auxilio Tarentinis miſſus, in pugna ſtrenuè ac fortiter dimicans occubuit, cætera laudabilis, niſi quòd ſe piaculi Phocenſium participem fecerit & auctor extiterit Delphorum occupandorum. Regnavit annos viginti tres, ſucceſſore filio *Agide*, Olympiadis centeſimæ octavæ anno tertio. Diodorus *lib.* 16. 543. At in fine libri occubuiſſe ſcribit, Olympiadis centeſimæ decimæ anno tertio *f.* 556.

Archidamus, rex Spartanus, rogantibus ſociis, quantum pecuniarum foret ſatis ab bellum Peloponneſiacum, ſcienter reſpondit: Bellum ordinaria non quærere. In aliis hujuſce Dictionarii editionibus *ordinata* legas, propius ad mentem Plutarchi, apud quem τεταγμένα legitur, *in Agide & Cleomene.*

Archidamus, princeps Lacedæmoniorum, Telidis fil. Methonem ad Athenienſium exercitum deficientem recepit, in bello contra Pylum primus è navi proſiliens, nec vulneratus eſt, nec ſcutum dimiſit; denique adverſus Amphipolim ſtrenuè decertavit. Inſimulatus poſtremò, quòd Thraciæ regis amicitiæ ſtuderet, damnatus eſt. Suidas.

Archidamus, epiſc. Vid. Athanas. *apol.*2. Baron. An. 347.

Archidamus, filius Ageſilai, qui ſubſidiarias duxit copias Cleombroto ad Leuctra. Diod. XV. 486. m. Alterum cornu in prœlio Leuctrico tuitus, in quo cæſus eſt.

Archidamus, fil. Anaxidami. Item, fil. Xenii Theopompi, item & Zeuxidami, qui Platæas occupavit.

Archidas, Athenienſium dux nomine, ſed reipsâ tyrannus, à ſuis eſt interfectus. Plut. *in Ageſilao.*

Archidemia, fons Siciliæ. Plin.3.8.

Archidemus, Dialecticus, apud Cic. *in Lucullo.*

Archidemus, Philoſophus Stoicus, ſponte ad Parthos exulatum iit, ſucceſſoribus Babylone relictis. Plut. *de exilio.*

Archidium, Cretæ urbs. Pauſan.

Archidona, opp. Hiſp. in Andaluſia, prope confinia regni Granatenſis. Parvum & in edito colle. Item oppidul. Americæ meridion. in Peruvia, & prov. Canela, verſus Napum fluv. & Abulam, opp. Paucis conſtat incolis.

Archigallus, Sacerdotum Cybeles, magnæ matris Deorum, antiſtes dicebatur, quem adeò ingenioſè ridet Tertull. *in Apol. c.*25. *& de R.C.c.*17. ut & Julius Firmicus.

Archigenes, medicus, Apameâ Syriæ oriundus, fil. Philippi, diſcip. Agatheni, artem hanc ſub Domit. Nerva, Trajanoque profeſſus eſt. Obiit an. æt. 73. Ultimo Trajani. In quem ſæpe invehitur Galenus. V. Juvenal. *Sat.*6.

——— Tum corpore ſano
Advocat Archigenem.

Idem alibi, *——— Si non eget Anticyrâ, nec*
Archigene. ———

Archigenes, Siculus, Ariciam urbem condidit.

Archigetes vel *Archegetes*, Apollinis epitheton. Thucyd. *lib.*6. Aliis *Aigenetes*, Græcis Ἀειγενέτης, cui Camarinenſes, qui ſacram Soli inſulam incolebant, rem ſacram faciebant, uti Deo, qui ſemper exoriens gignitur, quique ipſe generat omnia.

Archilaidas Lacon, duxit olim exercitum magnâ cautione & prudentiâ: nam iter ingreſſurus, etſi ignorabat quid futurum eſſet; tamen tanquam tale aliquid accidere poſſet, prædicebat. Vide Polyæn. ubi vocatur *Arxilaidas lib.*2. *f.* 187.

Archile, Pentapoleos regionis in Africa op. Ptol.

Archilochus, poëta Parius, perſecutus eſt Lycamben Socerum ſuum, quòd ei filiam pactam, nomine Neobulen, alteri collocaverat, cumque ad laqueum ob Jamborum petulantiam in eum ſcriptorum compulit. Horatius,

Archilochum proprio rabies armavit Jambo.

Idem Ep.6.

Qualis Lycambæ ſpretus infido gener.

Et *Epiſtol. lib.*1.

——— Parios ego primus Jambos
Oſtendi Latio, numeros, animosq; ſecutus
Archilochi, non res, & agentia verba Lycamben.

Ovid. *in Ibin,*

Tincta Lycambeo ſanguine tela madent.

Quinctilianus, *Archilochus primus inter eos, qui Jambos ſcripſere: ſumma in eo vis, elegantes ſanè, vibrantesq; ſententiæ, plurimum ſanguinis, & nervorum, &c.* Emicuit regnante Romulo, ut ait Cic. *in Tuſculanis.* Hujus libros, ob inverecundiam & obſcœnitatem, Lacedæmonii ex urbe tolli juſſerunt, authoremque eorum in exilium miſère. Poſtremò à quodam, cui nomen Coraci, in bello interfectus fuit; cujus interfectores Delphis arguit Apollo, ob clariſſimum ejus ingenium. Herodot. *Clio. ſeu lib.*1. Cl. Alex. 1. *Strom.* Cyrill. *l.*1. *contra Jul.* Tatian. *contra gentiles.* Cicero 1. *Tuſc.* C. Nepos, apud *A. Gellium, l.*17.*c.*21. Plin.7.29. Item poëta Lacedæmonius, qui Romæ floruit, regnante Tullo Hoſtilio. Item Neſtoris fil. qui patrem in expeditione Trojanâ ſecutus à Memnone interfectus eſt. Hom.

Archimedes, Syracuſanus geometra, Cardano *lib.* 16. *Subtil.* inimitabilis dictus, ſæpenumero invitus ad balnea ductus, dum perungendus in craterem conſtitueretur, per corporis unguenta, figuras ac lineamenta digito inſcribebat. Plut. *in Marcel.* Cic. 1. *Tuſc. Qu.* cùm eſſet in Siciliâ Quæſtor, ſepulcrum ejus inter vepres inveniſſe gloriatur. Hic, tanquam Deus terrenus, mechanico artificio ſphæram vitream fecit, in quâ mirâ converſione diſſimiles motus circulorum viſebantur. Claud. *in Epig.*

Jura poli, rerumq́; fidem, legesq́; Deorum
Ecce Syracuſius tranſtulit arte ſenex.
Incluſus variis famulatur ſpiritus aſtris,
Et vivum certis motibus urget opus.
Percurrit proprium mentitus Signifer annum,
Et ſimulata novo Cynthia menſe redit.

Marcellus in expeditione Syracuſarum interdixit, ne Archimedes unus violaretur, verùm cùm urbs caperetur, & ipſe animo, ac oculis in terram defixis, formas Geometricas deſcriberet, ab ignoto milite interfectus eſt. Erat autem Hieronis Syracuſanorum regis propinquus, *unicus ſpectator cœli, & ſiderum*, ut Livii de eo 24. 34. verba ſunt, *mirabilium inventor, ac machinator bellicorum tormentorum fuit.* Julius Firmicus *Matheſ.* 6.3. *Hic eſt Syracuſanus Archimedes, qui Romanos exercitus mechanicis artibus ſæpe proſtravit. Hunc Marcellus in triumpho victoria conſtitutus, ac inter ovantes militum ſtrepitus, laureasq́; collocatus lugubri mœrore deflevit.* Quàm ſubtili ratione, quomodo argenti auro admiſti per fraudem menſura deprehendi poſſit, invenerit, narrat Vitruvius *lib.* 9. *cap.* 3. & Fannius Poeta vetus *de ponderibus*. Vide plura de illo, apud Valer. M. *lib.* 8. *cap.* 7. Liv. *lib.* 5. *dec.* 3. & *lib.* 25. *dec.* 31. Voſſium *de Scientiis Mathem.* Fuit alius, Grammaticus Trallianus, qui edidit commentarios in Homerum, & mechanica. Suidas.

Archinara, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Archinus, Ἀρχῖνος ἐν Θεσσαλίᾳ adducitur à Pindari Schol. *in Pyth. Od.* 3.

Archinus, cùm Argivi arma cunctis civib. publico ſumptu fabricarent, procurator ejus officii deſignatus, ſingulis civibus nova arma largiens, vetera, quaſi Diis ſuſpenturus, accipiebat: Etenim ſic decretum fecerant Argivi. Poſtquam omnium vetera arma ſolus collegit, armatis mercenariis inquilinis, Argivorum tyrannidem invaſit. Polyæn. *lib.* 3.

Archinus, Rhetor quidam Athen. qui Poëtis à Magiſtratibus conſtitutas mercedes intercepit & conſumſit. Schol. *in. Ariſtoph. Ranas, Act.* 1. *ſc.* 7.

Archion, locus juxta Byzantium, qui *Agios Phocas* nunc dicitur. Pet. Gyllius.

Archipelagus, pars Maris mediterr. inter Græciam & Aſiam minorem. Vid. *Ægæum mare.*

Archipelagus Chiloenſis, in Amer. merid. prope oram Auſtralem regni Chiles. Quibuſd. Archipelagus Ancudianus. Vid. *Chiloa.*

Archipel. S. Lazari, pars Oceani Orient. ob plurimas ſparſas Inſ. ſic dicta; verſus Latronum Inſ.

Archipel. Maldivarum, pars Oceani Ind. circa Inſ. Maldivas, in Aſia, verſus oram Malabaricam, ubi infinitæ Inſ. Vid. *Maldiva.* Sic *Mexicanus*, Vid. *ſinus Mexicanus*. Sic *Novi Belgii Archipel.* pars Oceani Borealis, inſ. plurimis referta, in Amer. Septentr. inter oram novi Belgii, & Inſ. *t' lange Eylandt.*

Archipheracita, פרק *pherac* in Gemara non *Titulum* tantum ſign. ſed *prælectionem* ſimul, & *explanationem* particulæ legis. Inde *Archipheracita*, quorum munus erat Legis partes & prælegere populo, & interpretari, iidem ſc. qui & ἀρχισυνάγωγοι dicuntur. Grotius.

Archipolis, conjurationis in Alexandrum M. Dymno particeps, quam hic, per Nicomachum, Regi aperuit. Curt. *lib.* 6. *cap.* 7.

Archippe, Marſorum op. à Marſyâ, Lydorum duce, unde *Marſiglia* dict. conditum, quod lacu Fucino hauſtum ſcribit Plin. 3. 12.

Archippus, Archon Athenis.

Archippus, nomen viri; Coloſſ. 4. 17. & Philem. *verſ.* 2. Item Philoſophus, qui Thebis Scholas habuit, & Pythagoræ auditor fuit. Alius Comicus Athenienſis, Olymp. 91. de quo vide Voſſ. *de Poet. Gr. Pag.* 39.

Archirgilum, caſtrum Scotiæ Septentr. in ora littorali, prope Cathaneſiam Urb. Boream verſus & in prov. cognom.

Architis, Venus apud Aſſyrios culta, ut Macrobius teſtatur *Saturn.* 1. 27. *Adonin* (inquit) *Solem eſſe non dubitatur, inſpectâ religione Aſſyriorum, apud quos Veneris Architidis, & Adonidis maxima olim veneratio viguit, quam nunc Phœnices tenent.* Plerique ſuſpicantur, hunc locum eſſe corruptum. Itaque pro *Architidis* Scaliger in Varronem reſcribit *Dercetidis*, Robertus Cottonus *Adargidis*, Seldenus *Aphacitidis*, quomodo Macrobium ſcripſiſſe, *auſus ſum* (inquit) *fere dejerare*, Bocharto tamen recepta lectio fruſtra ſollicitari videtur, cùm in loco Aphacis proximo, nempe ſuper Libanum, ſpatio ferè medio, inter Byblum, & Heliopolim ſitam fuiſſe *Arcam* urbem ex Ptolemæo conſtet. A qua Venus dici potuit *Arcitis*, vel *Architis*, additâ aſpiratione, ut fit paſſim in nominibus peregrinis.

Archivum, Opp. Hung. Ubi Boſna fluv. hauritur à Savo. Sub Turcis.

Archon, è Ducibus Alexandri Magni, cui poſt ejus exceſſum, in diviſione Provinciarum, Babylonia eſt attributa. Diod. XVIII. 628. *f.*

Archontes, novem erant Principes, nempe Rex, Archon, Polemarchus, & Theſmothetæ ſex, quibus jus omne, quod primò Regum, deinde Archontum fuerat, ita eſt diviſum, ut in eorum manu & poteſtate tota eſſet Athenienſium Reſp. Poſt Codrum inſtituti, primùm perpetui, à Medonte ejus fil. uſque ad Alcmæonem, Olymp. 6. Dein decennales. Annui tandem Olymp. 22. Pauſanias, Juſtin. Euſeb. *Chron.* &c. Ante Solonem ſuffragio eligebantur: at ille, forte ut id fieret, inſtituit, ita tamen, ut poſtquam lecti eſſent, in Senatu quidem excuterentur, in Comitiis populi probarentur. Apud Archontem verò à rege, & ſociis ſeparatum, lites intendebantur de mala tractatione, ebrietate, rerum diviſarum electione, tutelâ pupillorum, hæreditatibus &c. Quinetiam idem curator erat mulierum, quæ poſt mariti mortem prægnantes eſſe viderentur. Lyſias, Demoſthenes, Pollux.

Archontici, Valentinianorum ſecta, univerſitatem, quam Deus condidit, opera eſſe Principum ſeu ἀρχόντων dicebant. Negabant reſurrectionem carnis; Baptiſmum, & Cœnam Domini prorſus abjiciebant, de crudelitate Sabahoti Dei in 7. cælo, &c. plurima nugati. Vide Theodoretum, Epiphan. *hær.* 40. Auguſt. *hær.* 20. Baron. & Godeau, An. C. 175.

Archylus Thurius, inter duces Dionyſio ſuperiori datis militum ſelectis, noctu, ſcalis Motyes collapſis domibus applicitis, urbem cepit; propterea à Dionyſio mille minis honoratus eſt. Diodor. *lib.* 14.

Archytas, Mitylenæus muſicus; cui cùm proprium daretur, quòd non exaudiretur, reſpondit, *Inſtrumentum pro me loquitur.* Fuit etiam alius agriculturæ ſcriptor, tertius poëta Epigrammatarius. Diogenes Laërtius *in vita Platonis, lib.* 8.

Archytas, Heſtiæi, ſive, ut alii, Mneſarchi filius, Philoſophus Tarentinus, profeſſionis Pythagoricæ, aſtrologus, & geometra, quemadmodum eum *Maris & terræ, numeroq́; carentis arenæ Menſorem* Horatius appellat, *Carm.* 1. *od.* 28. Meminit ejuſdem Cic. *lib.* 3. *de Orat.* Platonem, cujus in Geometria diſcipulus fuerat, per literas monuit, ut è Sicilia diſcederet, quòd Dionyſius de eo necando cogitaret; ſepties ob virtutem Tarenti Rector, cùm aliis munere hoc non niſi per annum fungi liceret. A Cardano, *Subtilit.* l. 16. inter 12. ſubtilia ingenia numeratus. Cubum primò invenit. Ligneam columbam volatilem fecit. Gellius 9. 12. Voſſ. *Mathem.* c. 13. 46. & 48. §. 5. 7. & 1. Primus platagen, hoc eſt, crepitaculum puerorum invenit, quò pueros nunquam quieſcentes detineret, & à perículoſioribus ludis avocaret. Hinc factus eſt locus proverbio, ut deſipientes, & puerilia tractantes *Ad Archytæ platagen* recidiſſe dicamus. Diogenianus, Ἀρχύτου πλαταγή, ἐπὶ τῶν ἡσυχάζειν οὐ δυναμένων, ὁ γὰρ Ἀρχύτας τέκτων ὢν ἐποίησε πλαταγήν, ἣν ἐδίδου τοῖς παισὶν, ἵνα μηδὲν τῶν κατ' οἰκίαν διαφθείρωσι. Mundum ingenitum & incorruptibilem, hominumque genus ſine ullo ortûs principio ab æterno fuiſſe ſomniavit. Vid. Diog. Laërt., *in ejus vita, lib.* 8. & Cenſorinum *de die Natali cap.* 4. Periit naufragio, ſicut locum ipſe indicat apud Horatium, ubi ſuprà:

Me quoque devexi rapidus comes Orionis
Illyricis Notus obruit undis.

Inter ſcriptores R.R. Archytam Varro & Columella memorant.

Arci, Hiſp. Tar. op. quod hodie *Hariſa* dicitur, ex antiquâ inſcriptione ejuſdem loci. Cluſius. Hoc *Arſi* Ptolem. *Arci* verò, *Arcos*, potius eſt inter Harizzam & Medinam cœli. Vid. *Arcobriga.*

Arciaca, vulgò *Archy*, opp. Gall. Celt. in finibus Trecenſium; 5. leuc. à Trecis in Boream, ad fluv. *Albam*, & vulgo *Arcis ſub Aube* dicitur, in Campan. prov. Baudr.

Arcilacis, op. Hiſp. geminum Ptol. Unum in Bætica, *Alcala Horra*, teſte Moletio. Aliis *Lora*, vicus in regno Granat. vel *Hardales* in Andaluſ. Alterum in Baſtitanis, *Archiſana* eidem Moletio: cui non ſatis fido, cùm nullus Hiſp. author illi ſuffragetur. Quibuſdam eſt vicus *Xaraſuel*, ad Sucronem fluv. Baudr.

Arciroeſſa, civitas Heracliæ in Ponto. Steph.

Arciſſa palus, vulgò *Lac de Vaſtan*, palus Armeniæ maj. non longè ab Arthemita, verſus montes Caſpios, & confin. Mediæ. Aliis *Arſiſſa* & *Arſanius fluv.*

Arcina, Daciæ opidum. Ptol.

Arclovium, Urbec. Hiberniæ, in Lagenia & Comit. Caterlogenſi, ad oſtia fluv. Durii, non longè à mari, cum caſtro Ducis Ormondani.

Arcobadara, urbs Daciæ, ad Tyram fluv. N. Sanſon. fortè *Chotezin* nunc; in Moldavia Septentr.

Arcobriga, urbs Hiſp. gemina. Ptol. Primam in Luſitania ponit, *Alcaſer* Moletio, ubi nunc *Laura*, oppidul. prov. inter Tagum & Atam. Baudr. Alteram in Tarraconenſi Celtiberorum regione, hodiè *Arcoz*. Vide Ferrarium. Ad Salonem fluv. Deficit in dies. Baudr.

Arcona, Rugiæ inſulæ metropolis, in promontorio excelſo Wittovia, in regione Monæ Danicæ collocata. Expugnata eſt & deleta à Waldemaro, primo Daniæ rege, anno 1168. quo Rugiam imperio Danico ſubjecit. Veteris nominis veſtigium locus adhuc retinet, *Orkunde* ab incolis dictus. Metel.

Arconeſus, inſ. Cariæ. Steph. alias *Aſpis* dicta.

Arctanes, gens Epirotica. Steph.

Arctica regiones, aliter *Terra Arctica*, vel *Boreal.* V. ibi.

Arctinna

Arctinus, Milesius, Poëta, Homeri discip. Vixit Olymp. 3. & 9. Vet. gloriâ magna apud Dion. Halic. *lib.*1. Cl. Alexandr. *Stromatum lib.* 1. Suidas.

Arcton, inſ. Cyzicus ita vocabatur. Steph. à Jovis nutricibus, quas illic in Arctos, id eſt, *urſas* migraſſe tradunt. Ἡ δὲ νῆσος ... ἀρκτῶν ὀνομάσθη, ... (erat enim mons Cyzico incumbens) ... Τοῦτο δὲ ἀρχαῖον ... , Schol. Apollonii.

Arctonneſus, op. Mileſiorum ad Propontidem, quod alio nomine *Cyzicum* vocabatur.

Arctophylax, ſidus juxta majorem urſam, alio nomine *Bootes*. *Cic. in Arateis:*

Arctophylax vulgo qui dicitur eſſe Bootes.

Aratus ipſe,

Ἐξόπιθεν δ' Ἑλίκης φέρεται ἐλάοντι ἐοικὼς
Ἀρκτοφύλαξ, τόν ῥ' ἄνδρες ἐπικλείουσι Βοώτην,
Οὕνεχ' ἁμαξαίης ἐπαφώμενος εἴδεται Ἄρκτου.

Latinè *urſæ cuſtodem* dixeris. Ovid.3 *Faſt.*

Sive eſt Arctophylax, ſive eſt piger ille Bootes.

Arctos, mons juxta Propontidem, quem ſemiferi & horrendi gigantes ex terra geniti incolebant, quos etiam Theſſalos fuiſſe dicit Deilochus: Apollonius verò, in Herculis perniciem, à Junone fabuloſè ſcribit creatos. Fabulæ à leone Nemeæo genitos volunt. Polygnoſtus verò prædones eos fuiſſe ſcribit. Hi aſſiduè cum Cyzicenis bellum gerebant.

Arctos, pro duobus ſignis cœleſtibus accipitur, quæ Septentrionali polo, velut axe quodam nixæ, Arctico Circulo clauſæ, & ita collocatæ, ut utraque reſupinata alterius caput contingat; ſed caput ejus, quæ ſuperior eſt, ad caudam inferioris contendat. Alteram majorem urſam, ſive Cynoſuram, id eſt, *Canis caudam* vocant; alteram minorem. Hanc Phœnices, illam Græci nautæ obſervant. Aratus, ubi *de duabus Urſis:*

Οἱ τὴν μὲν, Κυνόσουραν ἐπίκλησιν καλέουσι,
Τὴν δ' ἑτέρην, Ἑλίκην. Ἑλίκῃ γε μὲν ἄνδρες Ἀχαιοὶ
Εἰν ἁλὶ τεκμαίρονται, ἵνα χρὴ νῆας ἀγινεῖν,
Τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πίσυνοι περόωσι θάλασσαν.

Ovid. *Faſt.*4.

Eſſe duas Arctos, quarum Cynoſura petatur
Sidoniis, Helicen Graja carina notet.

Idem *Triſt.*4.3.

Magna, minorq; feræ, quarum regis altera Grajas,
Altera Sidonias, utraq; ſicca, rates.

Val. Flac. *Lib.*1.

——Neque enim in Tyrias Cynoſura carinas
Certior, aut Graiis Helice ſervanda magiſtris.

Harum Virgilius meminit, *Georgicorum lib.*1.

Maximus hic flexu ſinuoſo labitur Anguis
Circum, perq; duas in morem fluminis Arctos,
Arctos Oceani metuentes æquore tingi.

Complicat hic Anguis duas Urſas, minorem Cynoſuram collò & capite, majorem Helicem caudâ; ita Hyginus Aratus quoque *in Phæn.*

Οὐρῇ πὰρ κεφαλὴν Ἑλίκης ἀποπαύεται Ἄρκτου.

Et poſteà, *de Cynoſura*:

——— Ἡ δὲ κατ' αὐτὴν
Εἰλεῖται κεφαλήν.

Manilius *lib.*1.

Majoremq; Helice major decircinat arcum,
Anguſto Cynoſura brevis torquetur in orbe.

Quæ autem de comparatione fluminis ſcribit Poëta, ſumſit procuJdubio ab Arato, ſic enim ille:

Τὰς δὲ δι' ἀμφοτέρας, οἵη ποταμοῖο ἀπορρὼξ
Εἰλεῖται (μέγα θαῦμα) Δράκων περί τ' ἀμφί τ' ἐαγὼς
Μυρίος.

Quos verſus ita reddidit Cicerò:

Has inter veluti rapido cum gurgite flumen,
Torvus, draco ſerpit ſubter ſupraque revolvens
Seſe, conficiensq; ſinus è corpore flexos.

Germanicus Cæſar verò ſic vertit:

Has inter medias, abrupti fluminis inſtar,
Immanis ſerpens ſinuoſa volumina torquet,
Hinc atque hinc ſuperatq; illas mirabile monſtrum.

Denique Feſtus Avienus,

Inter utramq; dehinc præclari nominis Arcton
Ceu circumflexo ſinuantur flumina lapſu,
Squameum agmen agens Draco volvitur, atq; obit ambas
Spirarum curvus anfractibus. ———

Porro Seneca ad imitationem Arati, *in Medea:*

Huc ille vaſti more torrentis jacens
Deſcendat Anguis, cujus immenſos duæ
Major Minorq; ſentiunt nodos feræ.

Et *in Thyeſte*,

Et qui medias dividit Urſas
Fluminis inſtar lubricus Anguis.

De flumine tacuit Vitruvius 9.6. *Serpentis, qui eſt inter Arctos, qui Septentriones dicuntur, implicatus.* Tacuit etiam Silius Italicus *lib.*3.

Quantus non aquas perluſtrat flexibus Arctos,
Et geminum lapſu ſidus circumligat Anguis.

Alluſit forte Manilius *lib.*1. nam uſus eſt verbo *interfundo*, quod aquarum proprium:

Has interfuſus, circumq; amplexus utramq;
Dividit, & cingit ſtellis ardentibus Anguis.

Et *lib.*5. pari aquarum verbo:

Illinc per geminas Anguis qui labitur Arctos.

Denique conſentiunt omnes, plus vidiſſe Virgilium hoc loco; quàm Homerum. Impingit enim ille (notante *de la Cerda*) in duplicem ſcopulum. Nam & Urſam in ſingulari numero nominat, cùm duæ ſint: & addit *ſolam*, cùm & aliis ſtellis id contingat, quæ circa illas. Sic enim ille *Odyſ.*5. Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο. Ab utroque cavit Virgilius, & *Arctos* dixit in plurali, neque *ſolas* dixit, ne ſtellas alias excludere videatur. Euſtathius tamen Homerum defendit, itemque Ariſtoteles *lib.* 1. *de arte Poet.* Τὸ Οἴη δ' ἄμμορος, κατὰ μεταφοράν, τὸ γὰρ γνωριμώτατον, μόνον. Et ſanè Ovidius Homerum imitatur *Met.*13.

— ——Immunemq; æquoris Arcton.

Itemque Manilius, ubi *de Urſa:*

Nunquam tincta vadis, ſed ſemper flexilis orbe.

Arcturus, Stella in ſigno Bootæ, poſt caudam majoris urſæ, cujus ortus & occaſus futuras tempeſtates portendunt. Horat. *Carm.*3. *Od.*1.

Nec ſævus Arcturi cadentis
Impetus, aut orientis hædi.

Et ante eum Plautus *in Rudente:*

Arcturus ſignum ſum omnium quàm acerrimum,
Vehemens ſum cùm exorior; cùm occido, vehementior.

Oritur à Canicula ferè poſt dies 50. Sic dictus παρὰ τὴν τῆς ἄρκτου οὐράν, hoc eſt, ab Urſina cauda. Heſychius, Ἀρκτοῦρος, ἀρκτοῦρος νότος, διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἑπτὰ ἀστέρες ὁμοῦ καλοῦνται ἀρκτοῦρος, ἐπειδὴ ἐπὶ τῇ ἀρκτώᾳ κεῖνται. Λέγεται καὶ ἅμαξα. Suidas, Ἀρκτοῦρος δὲ λέγεται καὶ αὐτὸς ὅλος ὁ Βοώτης. Ἴσως δὲ καὶ ὁ ὑπὸ τὴν ζώνην αὐτοῦ ἀστὴρ, λέγεται καὶ Ἀρκτοφύλαξ.

Arcuatum, vulgò *Arqua*, vicus Liguriæ, ad Scriviam fluv. ſub Genuenſib. Ad radices Apennini & in confinio Ducat. Mediolanenſis.

Arculus, Deus eſt, penès quem fuit arcarum cuſtodia.

Arcus, oppidul. Tridentinæ Diœc. ad Sarcam fluv. qui paulo pòſt cadit in Benacum lacum. 14. m. p. à Tridento in occaſ.

Arcus, Urbs Bæt. Hiſp. Vid. *Arcenſium col.*

Arcus, ſeu *Cænus* fluviol. Galliæ, in Provincia. Aquas Sextias alluit, & poſtea in mare Mediterr. ſe exonerat, ad Aſtromelam ſinum. Item Lacus Scotiæ Septentr. in Loquabria prov.

Arczsszevius Chriſtophorus, vir illuſtri, in Polonia, familiâ natus, præclaram Belgii Confœd. Ordinibus in America operam navavit, circa An. 1630. Ei in regimine & Præfectura Braſiliæ, ſucceſſit Mauritius Naſſovius.

Ardabigara, Aſſyriæ op & gens. Procopius.

Ardabutius, Conſul Rom. Hierii collega.

Ardalus, Vulcani fil. quem tibiam adinveniſſe, & ab eo Muſas dictas *Ardalidas*, *Ardaliotidas*, ſcribit Pauſan. & Steph. Vid. Rhod. 27.16. Inde Heſychius Ἀρδαλίδες, αἱ Μοῦσαι.

Ardania, Ægypti regio ſupra Paratonium. Strabò.

Ardanis, Marmaricæ promuntorium. Ptol. *Capo Rameda* vulgò dicitur.

Ardaricus, Gepidarum rex, junctus Oſtrogothis, vicit in Pannonia Ellac, Chaba & Dincionem, Atilæ filios, de ſucceſſione diſſidentes, ac in Barbariam repulit. Jornandes *de rebus Goth.* An. C. 455.

Ardatum, Urbs Hibern. in Momonia prov. & Kerrienſi Comitatu. Briet.

Ardaxanus, fluv. Illyriæ circa Liſſum Urbem. Polyb.

Ardea, Ulyſſis & Circes fil. Steph. in Ἀρδέα. Item Perſiæ urbs Ptolemæo & Ammiano Marcellino.

Ardea, urbs in Latio, à Danae, ſecundùm quoſdam, condita, Turni & Rutulorum regia, quaſi *Ardua*, id eſt, *magna & nobilis*, teſte Servio, *in illud Virg. Æn.*7.

——Locus ardea quondam
Dictus avis, & nunc magnum tenet Ardea nomen.

Hyginus ab augurio avis Ardeam dictam tradit. Alii verò à fervore regionis. Mart. 4.60.

Ardea ſolſtitio, Paſtanaq; rura petantur,
Quique Cleonæo ſidere fervet ager.

Ubi etiam morboſum locum *Ardeam* fuiſſe diſcimus. Strabo *l.* 5. Κακοῦ δ' ἡ Ἀρδέα ἐστὶν ... , καὶ παραβόρειος, ... τὴν παραλίαν ... ἑλώδη καὶ νοσερά, οἷα τὰ τῶν Ἀρδεατῶν, &c. Hinc illud Senecæ *Epiſt.* 105. *Quæ obſervanda tibi ſunt, ut tutior vivas, dicam. Tu tamen ſic audias, cenſeo, iſta præcepta, quomodo ſi tibi præciperem quâ ratione bonam valetudinem in Ardeatino tuereris.* Hanc urbem, poſt Turni mortem, igne conſumptam, & in avem ſui nominis commutatam fabulatur Ovid. *Met.*14. *fab.*9.

———*Cadit Ardea, Turno*
Soſpite, dicta potens, quam poſtquam barbarus ignis
Abſtulit, ac tepidâ jacuerunt tecta favillâ,
Congerie è media tum primùm cognita præpes
Subvolat, & cineres plauſis everberat alis:
Et ſonus, & macies, & pallor, & omnia, captam
Quæ deceant urbem, nomen quoque manſit in illa
Urbis, & ipſa ſuis deplangitur Ardea pennis.

Nunc in ruinis jacet. Manet tantùm caſtrum Marchionatus Cæſarinæ gentis in ora maris Tirrh.long.36.25.lat.41.30.

Ardea, amnis Gall. in Normannia prov. In Oceanum Britannic. ſe exonerat, prope Abrincas. Aliis *Arduus*.

Ardebila, Urbs Aſiæ, in Perſia, verſus mare Caſpium, in prov. *Servan*. Ibi viſuntur multa ſepulchra Perſiæ Regum. Urbs perampla & ſine muris. Olear.

Ardeburus, Dux exercitus Theodoſii Jun. Perſas vicit, dein in Italiam miſſus, contra Joannem tyrannum, ab hoc captus, & Ravennæ in carcere detentus eſt. Hinc verò à filio Aſparo mirabiliter liberatus incolumis evaſit. Socr *lib.7*. Theodoret. *l.5*.

Ardeburus, an idem cum præcedente? in Aula Leonis Imper. adeò potens, ut filio Ardeburi filiam ſuam Imper. deſponderit; qui poſtmodum hujus inſolentiam non ulterius ferre certus, Zenoni Iſaurio illum interimendum tradidit, filio ejus in exilium pulſo. An.C.470. Marcellin. *Chron*. Niceph. *lib.15.c.27*. Evagrius, *lib.2.c.16*.

Ardeca, vulgò *Ardeſche*, fluv. Galliæ in prov. Vivarienſi. Albenacum alluit & in Rhodanum cadit, ſupra Pontem Sancti Spiritus.

Ardelica, item Piſcaria, urbs Italiæ permunita, in dit. Venetorum, ad lacum Benac. Baudr.

Ardemburgum, oppidul. Flandriæ, ſub Batavis, ab An. 1604. à Gallis 1672. fruſtra tentatum.

Ardericus, Hiberniæ turbo, qui, ſpretis conſuetudinibus Eccleſiaſticis, etiam fœminas, puerosque caput tondere coëgit. Inſulâ pulſus. A. C.1053.

Ardeſia, Hibern. regiuncula, in Ultonia prov. ad lacum *Coyn*, in Dunenſi Comit. in modum peninſulæ extenſa.

Ardiai, Illyriæ pop. Strabo *lib.7*. Civitas eorum *Ardia*. Steph. Vid. *Varalii*.

Ardices, Corinthius pictor fuit. Plin.35.3.

Ardila, amnis Hiſp. In Anam ſe exonerat, infra Olivenzam Urb. ad Muram, oppidul. Luſitaniæ. Oritur in Andaluzia.

Ardinacha. Vid. *Armacha*.

Ardinium, civitas in campo Thebæ. Stephano Ἀρδίνιον dicitur.

Ardiſcus, teſte Ariſtarcho, Scythiæ flu. cujus meminit Herodotus *Muſâ 4tâ*.

Ardiſtama, Galatiæ op. Ptol.

Ardius, ut Xylander legit apud Strabonem, Græca Ἄρδιον habent, mons eſt, qui Dalmatiam mediam ſecat. Hic, teſte B. Rhenano, ſub Juliarum Alpium nomine, à Sexto Ruſo deſcribitur. Quibusd. *Roſas* nunc dicitur.

Ardmoria, urbec. olim, nunc vicus Hibern. in Comit. Waterfordienſi, cum portu in ora Momoniæ.

Ardon, Lat. *imperans*, vel *deſcendens*, fil. Caleb. 1. Par. 2.

Ardonea, civitas Apuliæ. Livius.

Ardotium, Illyrici op. Ptol. hodie *Maganicha*. Nigro.

Ardra, vulgò *Ardres*, Galliæ Urbec. in Picardia, permunita, in paludibus.

Ardracum, opp. Hibern. in Ultonia prov. & Comit. Lugenſi, ad fluv. *Ardram*, *Ardre*. Item, Urbec. Hibern. in Connachtia prov. & Comit. Lonfordienſi.

Ardſtinum, fluv. Scotiæ merid. in Gallovidia prov. In Glottæ æſtuarium & mare Hibern. ſe exonerat, prope *Ardſtinſel* oppid. ex adverſo Araniæ Inſ.

Arduba, Dalmatiæ op. à Tiberio expugnatum. Dio.56. Dein Teninium Croatiæ. Baudr.

Arduenna, Galliæ totius maxima ſilva, quæque ab ripis Rheni, finibusque Trevirorum ad Nervios pertinet, millibusque amplius quingentis in longitudinem patet, uti deſcribit & æſtimat Cæſar *lib.6. de bello Gall. cap.29*. Gallicè *La foreſt d'Ardenne*, cujus magna pars in ditione Leodienſi, in duc. Lucemburgenſi, & in Eyfalia regione perſeverat.

Arduinus Marchio, in Italia Regem ſe fecit An 1005. ab Henrico 2. Imp. quem primò in fugam conjecerat, tandem victus, ac omni potentiâ exutus, An.1015. Sigon. *lib.8*. Fabric. *in Chron. Friſing. l.6*.

Ardulfus, Northumbriæ R. à ſubditis pulſus Caroli M. & Leonis 3. ope imploratâ, paulò poſt reſtitutus eſt. An.C.808. *Annales Franc.*

Ardurna, opp. Scotiæ Septentr. cum fluv. cognom. in comitatu Strathnaverna, non longè à Virvedro prom.

Ardyenſes, circa Rhodanum gens. Polyb. 3.

Ardys, Gygis fil. Lydorum regis, cui etiam in regno ſucceſſit. 19. Rex, ab Argone Heraclida, regnavit 36. an. Euſeb. in Chron. Herodotus, cum Mileſiis bellum intuliſſe, & 49. an. regnaſſe ait, *l.1*.

Are, regio Arab. Fel. & inſ. in ſinu Arabico. Ptol. long. 80.00. lat.14.26.

Area, Minervæ epitheton, id eſt, *fortis* & *ſtrenua*, cui apud Platæenſes, ex Marathoniæ pugnæ manubiis, templum ædificabatur.

Area, nomen viri Neh.6.18. Eſdr.2.5. Lat. *via* ſive *ſemita*, aut *viator*, vel *odorans*, ſive *annona*.

Area, ſive *Aria*, inſ. Ponti Colchos verſus Marti ſacrata. Item fons in Thebis, cujus accolæ *Arii* Stephano dicuntur.

Areacidæ, Numidica gens. Polybius.

Arebrigium, pagus Salaſſiorum ultra Auguſtam Prætoriam in Alpibus Graiis, *Burus de la Duile*, Simlero teſte. Aliis *Erenburus* pagus ejuſdem tractûs, quod magis probatur, L. Loydius. Nunc *Monago* vicus, Brietio.

Areburgium, vicus inter Treviros & Coloniam Agrippinam, *Arensburg* Simlero. Ad amnem *Aer*, eſtque principatus S. R. I.

Areca, Syriæ urbs in Commagena. Ptol.

Arecloa, Urbs Hibern. Vid. *Arclovium*.

Arecomici, pop. Gall. Narbon. Volcis proximi; *Aricomii* Ptolemæo, *Aricomiſci* Straboni, quorum urbs eſt Nemauſus, Gallicè *Avignon*, aliis *Niſmes*. Vid. *Volcæ*.

Ared, filius Benjamin. Geneſ. c. 46. Latinè *imperans* vel *deſcendens*.

Aredate, Auſtriæ op. Ptol. *Lintz* hodie dicitur.

Areſa, Phœniciæ urbs. Lib. Notit.

Aregia, Hiſpaniæ Tarrac. urbs. Iſidorus. *Amaya* hodie.

Aregon, pictoris nomen. Strabo *lib.8*. In Alpheoniæ Dianæ templo (inquit) Cleanthis & Aregontis picturæ viſuntur, hominum Corinthiorum; Alterius quidem Trojæ captivitas, & Minervæ natalia; Alterius, Dianæ in cunis deportatio; opera laude plurimâ celebrata.

Aregonis, Mopſi mater. Orpheus *in Argonauticis*:

Καὶ Μόψον Τιταρῆθεν, ὃν Ἄμπυκι νυμφευθεῖσα
Χαονίην ὑπὸ φηγὸν Ἀρηγονὶς ἐξελόχευσεν.

Areius, Argonauta. Orpheus,

Λαοδόκος Ταλαός τε καὶ Ἄρειος, υἷες ἀμύμονες,
Ἦλθον Ἀβαντιάδαο ἀφικόμενοι, οὓς τέκε Πηρώ.

Arelatum, urbs nobilis Archiep. Gall. Narbon. ſecundùm quoſdam ab Arulo, Priami nepote, vel ab Areli, filio Gad. Gen.46.16. condita: Phocenſibus aliis ejus originem tribuentibus, eo tempore, quo etiam Maſſilia extructa. *Sextanorum Colonia* Plinio, quòd è ſexta legione milites coloni eò deducti ſint, quam Strabo ad Rhodanum ſitam ampliſſimo emporio inſignem eſſe ſcribit. *Multarum civitatum decus* vocat Marcellinus. Vid. Melam, *lib.2.c.5*. Plin. *lib.3.cap.4*. Ptol *lib.2.cap.10*. Strab. *lib.4*. Sueton. *in Tiberio, c.4*. Caſſiod. *lib.8.ep.11*. Paulin. *lib.6*. Greg. Tur. *lib.9.c.39.40.* & 42. Fortunat. *l.5.c.2*. &c. præter Cæſ. Procop. Proſperum, alioſque innumeros. *Conſtantia* olim à Conſtantino Imp. denominata eſt, uti docet *Auſonio ſuo* Scaliger. *Mamilaria Colonia* dici putabatur in vet. Inſcriptione, teſte Ortelio. Ubi tamen Pontanus *Mamillaria* legendum ariolatur; quia Feſtus Avienus, in *Ora maritima* ait, *Arelatem* dictam incolis olim Græcis *Thelinen*, quod quid aliud quàm *Mamillaria*? Θηλὴ enim *mamilla*. Verſus Avieni ſic ſe habent;

Arelatus illic civitas attollitur,
Theline vocata ſub priore ſeculo
Graio incolente. ——

Cauſa ejuſce appellationis duplex; Forma urbis, & rerum omnium, annonæque præſertim ſingularis ubertas. Huc fortaſſe reſpexit Auſonius, *Gallulam Romam* nuncupans. Sic enim ille *in Catalogo:*

Gallula Roma Arelas, quam Narbo Martius, & quam
Accolit Alpinis opulenta Vienna colonis.

Roma enim ſonat *mamilla*. Ab illa *rumâ* dicti *Romulus* & *Remus*. Plut. Feſt. *Arelate* Straboni dicitur, Vel ab *Areslas*, Gr. quaſi *Martis populus*, vel ab *Ara lata*, vel linguâ Britannicâ, quaſi urbs in loco paludoſo extructa. Gaſſend *in vita Peireſcii*, *p.89*. Vid. infra. hodiè *Arles*. Reges olim habuit; Poſtremus eorum nomine Boſo, cùm Epiſcopo, quòd ſe non expectaſſet in nocte Nativitatis Domini, alapam impegiſſet, ab Othone Imp. regno exutus & in cœnobium detruſus eſt, ex quo tempore regnum Arelatenſe ceſſavit, & Romano imperio adnexum eſt. Vid. infra. De nominis origine Bochartus: *Laith*, inquit, Britannis eſt *humiditas*, planè ut Ebræis לחות *Lauth*; unde *Arelates* nomen Camdenus ita deducit, *Arelate celeberrima Galliæ urbs ſolo uliginoſo, & humido poſita ab ipſo ſitu nomen ſumpſiſſe videtur. At enim Britannis ſuper, &* laith *humidum ſignificat*. Ad Orientalem Rhodani alveum, ubi ex adverſo incipit regiuncula feraciſſima, *la Camargue* vulgò dicta. long.29.29. lat. 42.45. Addam hujus urbis hiſtoriam ex Morerio, quæ paucis ſic habet. Primitus Colonia fuit Rom. dein Sedes Præfecti prætorii in Gallia, ubi ſingulis annis ſeptem provinciarum conventus agebatur. Conſtantinus M. poſtmodum Imperium in Gallia ibi conſtituit, ut & Conſtantinus tyr. Majoranus & Avitus. Deficiente Imperio R. à Regibus Burgundiæ occupata eſt. Theodoricus dein Viſigothorum R. ibi diu ſedit, urbemque egregiis ædificiis ornavit.

Arelatenſis, circa An. 879. cum fil. Ludovico, ſolo primum Rex 43. an. poſſedit. Quod poſt Hugonem 3. tranſiit ad regnum hoc 43. Regem, cui Conradus Pacificus ſucceſſit, Rodolphum 1. Burg. ſignavam excepit. Cujus nepte ductâ, Henricus 2. Imper. hoc regnum tenuit. Poſt varias viciſſitudines tandem, ad Principes Andegavenſes, Comites Provinciæ, pervenit, A.C.1257 uſque ad A. 1481. quum ultimus Carolus omnes ditiones ſuas, in Ludovic. 9. Galliæ R. tranſtulit. Viſuntur hodieque illuſtria hic Antiquitatis monumenta, Amphitheatrum 60. arcubus inſignes, plurimique aquæductus. Patria fuit Phavorini Phil. Ambroſii aliorumque clariſſimorum Virorum; ſedes Academiæ, nuper admodum, ibi erectæ. Trophimus, primus urbis hujus Epiſcopus fuit, circa An.C.69. Vid. Lætum, *Compendio hiſt. Univ. p.* 32. *edit. an.* 1653.

Concilium ibi habitum Anno 314. contra Donatiſtas, præſente Imper. Conſtantino. Dein ab Arianis aliud celebratum, Anno C. 353. quo Paulinus Epiſc. Trevirenſis damnatus, quòd depoſitioni Athanaſii ſubſcribere recuſaret. Sequentibus temporibus alia plura ibi habita, quæ non magni momenti. Vide Concilia Franciæ, Sanmarth. *tom.* 1. Saxy *hiſtor. Eccl. Arelatenſis.*

Arellius, celebris Romæ pictor, paulo ante D. Auguſtum, niſi flagitio inſigni corrupiſſet artem, ſemper alicujus fœminæ amore flagrans, & ob id Deas pingens ſub dilectarum imagine. Hæc Plinius 35.10.

Aremberga, Comit. Imperii, Juliacenſi & Colonienſi regioni vicinus.

Arembus, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Aremorica, Gall. reg. quæ nunc Aquitania. Plin. 4.17. quia maxima pars pop. ejus ad Oceanum accolebat. pop. *Aremorici*. Dalechampius apud Plinium legit *Arecomica*, quæ *Armaignac* Marliano.

Aremorica, vulgò *la Bretagne*, Galliæ prov. Vid. *Armorica*.

Aremulus Sylvius, qui & *Remulus*, Agrippæ fil. 12. Latinorum rex, regn. an. 19. Præſidium Albanorum, ubi nunc Roma eſt, poſuit: ob impietatem fulmine ictus interiit. Oroſius 1.20. V. *Alladius*.

Arena, ſive *Arene*, civitas Triphyliæ & Meſſeniæ in Peloponneſo, quam Hom. ἐρατεινὴν, id eſt, *amœnam* vocat. Meminit ejus & Stephanus.

Arenacum, Tacito Germ. urbs, permunita & elegans, in Geldriæ ducatu hodie *Arnhem* dicta, uti Divæus & Rhenanus tradunt, in ea Geldriæ parte, quæ Velavia dicitur. 2. leuc. à Noviomago in Bor. totidem à Doesburgo in Occ. Ab an. 1585. ſub Hollandorum dominio, quibus bello Gallico erepta An. 1672. ſed recepta eſt An. 1674. long. 27.20. lat. 52.02.

Arenæ Olonenſes, opp. marit. Galliæ in Pictavienſi provinc. ubi periti nautæ. Vid. *Olona*.

Arenates, Hiſpaniæ pop. teſte Morali.

Arenda, Lyciæ urbs. Ptolemæus.

Arene, Meſſeniorum urbs in Peloponneſo. Strabo. Meminit ejus Plinius, & Pauſanias, qui addit *Oebaliam* poſtea nuncupatam. Schol. Apoll. Rhodii dicit ex Piſandro *Hierona* quoque dictam. *Samicum*, Heroum tempore, aut aliquanto antè Arenem vocatam fuiſſe, Pauſaniæ perſuaſum eſt. Heſychius ſimpliciter Ἀρήνη, ὄνομα πόλεως. Vide *Arena*.

Arenoſum litus, Corſicæ urbs. Ptolemæo ἀμμώδης. *Lajero* hodie Pineto dicitur.

Arensberga, Urbs Weſtphal. ad fluv. Roer, in ditione Electoris Col. paucorum incolarum.

Arensburgum, oppidul. præcipuum Inſ. Oſiliæ, in mari Baltico, juris Suecici, cum caſtro permunito, in ora Orientali Inſ.

Arenſinum, vulgò *Arleux*, oppidul. Belgii in Arteſia prov. & Flandriæ confin. Aliis eſt *Arufium*, bello nuper deformatum.

ArenswGalda, opp. Germ. in nova Marchia Brandeburgica juxta lacum *Slavin*, in limite Pomeraniæ. Malè nupero bello habitum.

Arentalium, opp. Belgii, in Brabantia, ad Notham fluv. Aliis *Herentalium*, quod vid.

Areobindus, Theodoſii Jun. militiæ præfectus, vicit monomachiâ Alamundurum Saracenorum regulum, Varani Perſæ militantem, circa An. 421. Socr. *lib.* 7. *c.* 18. Alius è Ducibus Juſtiniani Imp. feliciter contra Cabadem & Coſroëm Perſarum reges, rem geſſit, unà cum Petro Notario, & maximè Belliſario. An.C. 528. Procop. *de bell. Perſ. l.* 1.

Areopagitæ, Judices Athenienſes ſeveriſſimi, inſtituti Anno Mun. 2545. vivente Cecrope, eodem anno, quo Aaron Sacerdos S. factus eſt; à Solone inſigniter ornati, Plutarch. De cauſis capitalibus pronunciabant tantâ integritate, ut noctu, non interdiu judicarent, quòd non dicentes, ſed quæ dicerentur, obſervarent. Cic. *ad Att.* 1.14. *Romana res ſic ſe habent. Senatus* Ἄρειος πάγος, *nihil conſtantius, nihil ſeverius, nihil fortius.* Hi in templo Martis judicabant; quòd, cùm Mars, qui Græcè dicitur Ἄρης homicidii crimine reus fieret, judicantibus duodecim Diis in eo pago, ſex ſententiis abſolutus ſit. Alex. ab Alex. 3.5. & 4.11. & 6.11. Cœl. Rhod. 7.19. Huic Senatui ſe ſiſtere juſſus eſt S. Paulus, qui unum ex Senatoribus, Dionyſium &c. convertit. Act. 17.

Areopagus, vicus erat Athenis, à templo Martis ità dictus, ubi primum judicium capitis, Halirrhotio, Neptuni fil. occiſo actum fuiſſe ſcribit Plinius. *Areum judicium* dixit Tacit. *An.* 2. Juvenali *Martis curia* dicitur:

Ergo occulta leges ut Curia Martis Athenis.

Non tamen id τὸ λέγειν ſonat, ſed *Martis collem, ſaxum*, ſive *rupem*. Heſychius, Ἄρειος πάγος, ἐν Ἀθήναις δικαστήριον ἐν τῇ Ἀκροπόλει. E Stephano diſcimus, Areopagum fuiſſe Ἀκρωτήριον Ἀθηνῶν, quem vide. Quid ageretur in *Areopago*, docet Jul. Pollux. *lib.* 8. ubi de magiſtratibus Athenienſium. Vid. Salian. *Annal.* Budeum, *l.* 2. *Pand.* Vivem, in Aug. *de C. D lib.* 18. *c.* 10. Iſid. Peluſiotem, *l.* 2. *ep.* 91. Suid. Voſſ. in *Areopago*, & imprimis eruditiſſimum Joh. Meurſium *ſing. lib. de ſenatu Areopagitico*, ut & P. titi *leges Atticas*.

Areopolis, Arabiæ civitas, quæ & *Moab* & *Ariel*. Palæſtinæ urbs eſt Hieronymo. *Rhabathmona* Stephano, qui eam in Arabia ponit, *Rhabathmia* Ptolemæo eſt in Arabia Petræa. Populi *Areopolita*. long. 68.30. lat. 30.30.

Areos neſos, inſula Ponti, juxta Colchos. Steph.

Arequipa, Urbs Americæ merid. in ora Peruviæ regni, ſub Archiep. Limenſi. Parvi circuitus, ſub Hiſp. juxta fluv. Quilcam.

Ares, Cyzicenus, cum fratre Melantho, in conflictu nocturno, à Telamone occiſus. Flacc. *l.* 3. *v.* 203.

Ares, etis, reg. Eubœæ. Steph. Gentile *Areſius*.

Areſcon, vir, quem Licinius Mutianus prodidit viſum à ſe Argis, cui nomen *Areſcuſa* fuiſſet, nupſiſſe etiam, mox barbam habuiſſe, & ad virilitatem perveniſſe, uxoremque duxiſſe. Plin. 7.4.

Areſta, Ind. pop. quos *Adreſtas* Juſtinus vocat *lib.* 12. ubi tamen MSS. omnes *Areſtas*. Et ſic quoque Lucan. 3.

Tunc furor extremos movit Romanus Areſtas.

Ubi alii *Oreſtas*, *Oleſtras*, aut *Areſdas*. Grotius tamen *Oretas*. Sunt enim proximi Carmanis (inquit) Ὠρεῖται, apud Strab. *lib.* 15. Sed poëta primam ſyllabam corripuit, eâ licentiâ, quam in voce *Orion* uſurpari cernimus *Praſtos* vocat Qu. Curtius malè.

Areſtanus, ruſticus quidam, cujus capra Æſculapium à matre expoſitum lactavit, cane cuſtode. Pauſan. 2.

Areſtor, pater Pelaſgi. Vide *Parrhaſia*.

Areta, Ariſtippi philoſophi filia, aliis mater, unde μητροδίδακτος dictus, quæ ei ſucceſſit in ſchola, ſummum bonum in ea voluptate, quæ maximè ſenſum moveret, poſuit. Laert. *lib.* 2. Item Dionis uxor in mare viva demerſa. Plut. *in Dione*.

Aretæus, Medicus Cappadox, cujus quædam ſcripta ſuperſunt, Latinitate donata. Quo tempore vixerit, ignoratur. Voſſ. *de Philoſ. l.* 13. & 12. §. 10.

Aretaphila, Melanippi Apollinis, apud Cyrenæos ſacerdotis uxor, à Nicocrate tyranno, marito cæſo rapta: quæ piâ ultione tyrannum ſubvertit. Polyæn. 8.

Aretas, ſocer Herodis Tetrarchæ, Arabiæ Petrææ, & Damaſci dominus. Hyrcanum, ab Ariſtobulo Juniore pulſum, reſtituere conatus, victo Ariſtobulo, Hieroſolymam obſedit, capturus, ni Scaurus Pompejani exercitus Dux impediiſſet. Dein, ob filiam à genero repudiatam, ingens bellum conflavit, Herode ſæpius fugato, &c. Hic cùm Damaſcum attentius cuſtodiri curaſſet, Paulus à Diſcipulis prope portam habitantibus, in cophino demiſſus evaſit. 2. Cor. 11. Joſ. *Antiq.* 13. & 18.

Aretas, Calabriæ fluv. ut ex Etymologo ſcribit Gabr. Barrius in ſua Calabria, qui eum novo nomine *Lipula* vocat. Alluit Umbriaticum Urbem, & poſtea in mare Jonium ſe exonerat. Aliis *Aretus*.

Aretades, Cnidius, Macedonica ſcripſit, quorum tertium citat Plut. *in Paral. Min. cap.* 11. Reliquit item librum de Inſulis, teſte eodem Plut. *ibid. cap.* 27. Condidit opus etiam de rebus Phrygiis, ut arbitratur Voſſius. Sed pro eo apud Plut. *lib. de Flum.* ſcribitur Ἀρετάζης, ubi Mauſſacus cenſet ex iſto ſcriptore, utrumque Plutarchi Chæronenſis locum corrigi debere.

Arete, unica nata Rhexenoris, Alcinoi, regis Phæacum uxor, ex qua Nauſicaam filiam ac tres filios ſuſcepit. Λευκώλενος Homero dicitur. Orpheus *in Argonaut.* Ἀρήτη ῥοδόπηχυς, ἰδ' Ἀλκίνοος θεοειδής.

Aretes, haſtatorum, quos ſariſſophoros vocant, in exercitu Alex. M. Dux. Curt. *l.* 4.

Arethas, infer. Syriæ rex poſt Antiochum deſignatus; Item vetus Interpres, qui in D. Joannis Apocalypſim commentaria Græcè ſcripſit. Extat cum Scholiaſtis reliquis ab Oecumenio collectis, Veronæ 1532.

Arethiſſa, lacus majoris Armeniæ, omnia illata pondera ſuſtinens. Solinus. Straboni Ἀρσηνή. Per hunc Tigris fluv. tam impetuoſo curſu fluit, ut nec lacus Tigri, nec Tigris lacui admiſceatur. Plinio *Arethuſa* dicitur.

Arethon, fluv. Epiri. Cum *Arachtho* idem, nunc *Spagmamauriſi* dicitur. Vid. *Arachthus*.

Arethous, rex Arnæ in Bœotia. Fortè leg. *Areithous*.

Arethuſa, Nerei & Coridis filia, Elidis nymphæ, & Dianæ comes; quam cùm Alpheus fugientem perſequeretur, à Diana in fontem ſui nominis commutata eſt, cujus aquas cùm ſuis miſcere vellet Alpheus, illa à terra abſorpta, in Ortygiam inſ. deinde in Siciliam delata eſt. Alpheus autem, cùm propter mare ſequi non poſſet, per cuniculos ſubterraneos in Siciliam itidem pervenit, ibique aſſociatis Arethuſæ aquis, in mare Siculum ſe exonerat. Vide Boch. *de Phœn. Col. lib.* 1. *cap.* 28. Cluverium de *Sic. Ant. p.* 156. & P. de Valle, *Itiner. tom.* 4.

Arethuſa, lacus Armen. maj. prope fontes Tigridis. In quo nihil mergi poteſt, quique piſces nitroſos alit. Plin. prope montes Gordiæos. Baudr. Vide *Arethiſſa*.

Arethuſa, fons circa Smyrnam. Item Chalcidis Eubœæ, ut & Ithacæ, & Bœotiæ prope Thebas. Heſych. Ἀρέθουσα, κρήνη ἐν Ἰθάκῃ, καὶ ἐν Σικελίᾳ, ἐν ᾗ ὁ ἐν τῇ Ἤλιδι ῥέων ποταμὸς Ἀλφειὸς ἀργύρεον κομίζειν νενόμισται. Didymus octo fontes hujus nominis memorat, ut epitheton eſſe putetur cujuſcunque fontis, ab irrigando. Stephanus, Ἀρῶ ἐπὶ τοῦ ποτίζω, ὃ τὸ ἄρδω παράγωγον, ἐκ τούτου ἀρέθω, ὡς φλέγω φλεγέθω, ἀφ' οὗ πᾶσα κρήνη ἐπιθετικῶς οὕτω καλεῖται. Item locus Syriæ munitus, juxta Emeſſam, hodie Fornacuſa. Strabo. Item Amphaxidis reg. in Macedoniâ op. ad ſinum Strymonicum. *Tadino* hodiè, niſi fallat Pinetus, vel *Rendina*, Ferrar.

Aretinum, Tuſciæ urbs epiſc. colonia Romanorum, *Arrhetinum* Ptolemæo. *Aretium*, Silio. Itali nunc vulgò *Arezzo* vocant. Ejus urbis mœnia alta fuere. Silius Ital. *lib.*5.

——— Pœnum nunc occupet altos
Areti muros, Corythi nunc diruat arcem.

Ubi alii *Arreti*. Et ſanè omnes antiquæ Inſcriptiones (notante Cluverio) geminum *r* habent. Vaſa ejuſdem non magno pretio apud veteres. Mart. *lib.*1.54.

Sic Aretina violant cryſtallina teſta.

Idem eorundem meminit *lib.* 14.

Aretina nimis ne ſpernas vaſa monemus.

Opidani Diodoro ac Dionyſ. Halicarn. Ἀῤῥητῖνοι. Steph. Ἀῤῥήτιον πόλις Τυῤῥηνίας. Τὸ ἐθνικὸν Ἀῤῥητῖνος. Strab. *l.*5. Μάλιστα δ' ἐπὶ μεσογαίᾳ τὸ Ἀῤῥήτιον πρὸς τοῖς ὄρεσιν, ἀπέχει γὰρ τῆς Ῥώμης χιλίους σταδίους. Hæc urbs ſita eſt in monte, in Territorio Florentino, ſubeſtque magno Hetruriæ Duci. Baudr. Hic profligavit Carolum Andegav. Conradinus, An. 1266. ab eo mox in Marſis fuſus. Hic quoque Synodus Diœceſana habita, An. Chriſti 1597. Leand. *deſcr. Italiæ*, long. 34.49. lat. 43.00.

Aretinus, nomen quod vulgò Guidoni Abbati Benedictino, celebri illi Muſico, Aretino opp. oriundo, tribuitur. Qui primus ſex notas muſicas, primam Stropham Hymni S. Johannis decantans, invenit. Illa autem ſic ſonat:

UT queant laxis RESonare fibris,
MIra geſtorum FAmuli tuorum,
SOLve polluti LAbii reatum.

Scripſit plurimos libros Muſicos, cum tractatu contra Berengarium, Circa An. C. 1022. Trithem. *Catal. & lib.* 2. *c.* 74. *de viris illuſtr. S. Benedicti.* Sigebert. & Genebr. *in Chron.* Voſſius, *de Muſ. c.* 4. *§.* 10.

Aretinus Johannes, Cubicularius Eugenii 4. Scripſit plurima. Frater Caroli Aretini, Poggio Florentino tantopere laudati. Eodem *Aretini* nomine inſignitus eſt, Leopoldus Brun, Philoſophus, Hiſtor. & Orator. Trithem. An. C. 1420. 1443.

Aretius, Benedictus, Bernenſis, Theologus celebris, ſcriptis, de re ſacra, libris methodicis inclytus. Obiit Bernæ Helvetiorum, An. C. 1574. Ejus inter alia habentur Comm. breves in Pentateuchum, Comm. in N. T. 2. Vol. fol. ſæpius excuſſ, ultimâ vice Genevæ An. 1618. & Iſagoge in Epiſt. Canon. 8°. Lauſannæ 1579. De illo Verheiden, *Virum hunc*, inquit, *candor, pietas, eruditio, labor & methodica illa in docendo ratio celebrem fecere.*

Aretus, fil. Neſtoris & Eurydices. Bocat. *lib.* 10.

Areva, citer. Hiſp. fluv. *Ereſma*, nunc appellari credit Navagierus, *in ſuo Itinerario Italicâ linguâ ſcripto.* Aliis eſt, *Arlanzon*, fluv. Caſtellæ vet. qui cadit in Piſuracam, & dein cum eo in Durium. Briet. Sanſ.

Arevaca, Hiſp. Tarracon. pop. Ptol. *Arevici* Plinio, Ἀρουάκοι Appiano. Hoc tempore eorum urbem *Matheſia* dici, ex ejus antiquis ruinis colligit Car. Cluſius. Eſt tamen in hoc tractu pagus, qui antiquum nomen retinere videtur. Navagierus *Arevalo* urbem habet, quam credit antiquum Arevacorum nomen retinere. long. 16.00. lat. 41.35. Erant hi pop. juxta Durium fluv. ubi nunc pars Caſtellæ Vet. & territorii Segovienſis, & Uxamenſis. Baudr.

Areuna, nomen viri 2. Sam. 24. qui 1. Par. 21. dicitur *Ornan*. Latinè *arca*, *canticum*, *lux noſtra*, vel *exultatio*. Dicitur etiam *Araunah*.

Areus, Lacedæmoniorum rex, prælatus Cleonymo, qui cum Pyrrho fœdus icerat. Athenis ab Antigono ſubſeſſis ſuppetias, ſed nullo ſucceſſu, tulit. Habuit nepotem cognom. qui in pueritia obiit. Ipſe apud Corinthum defunctus. Plut. Pauſan.

Areus, Bithyniæ fluvius. Plin.

Arezibum, Oppidul. Americæ Septentr. cum fluv. cognom. in Inſula S. Joannis de Portu Divite. In ditione Hiſp. cum tota Inſ.

Argadia, Vid. *Argathelia*.

Argadina, Margianæ op. Ptol.

Argas, teſte Varrone, dicebantur effigies ſcirpeæ, quæ per Virgines Veſtales jaciebantur, ſingulis annis, in Tiberim, per pontem ſublicium.

Argeus, Pelopis fil. & Alectoris pater. Alius fuit Lycimnii filius, qui ab Hercule abductus, vi morbi peregrè periit; cujus cremati cineres Hercules retulit, ut jusjurandum, quod dederat, ſe illum reducturum, ſervaret. Hunc dicunt primum fuiſſe, qui crematus ſit, & ab eo deinde morem ſervatum. Cœl. Rhod. 17. 31.

Argeus, ſive *Argeus*, Apollinis & Cyrenes fil. Juſtinus *lib.* 13. Aliter Pindarus *Od.* 9. *Pyth.* & Diodor. *lib.* 4. qui Cyrenes filium unicum referunt Ariſtæum; Nomium verò & *Agreum* (ita enim legendum, non *Argeum*, ut hic) Ariſtæi cognomina faciunt, ideo ſic dicti, quòd venationi & paſcendo eſſet addictus. Nam ἀγρεὺς eſt *venator*, & νόμιος à νέμειν *paſcere* dicitur.

Argeus, Cappadociæ mons, quam ab una parte cingit, arduus, & perpetuis pruinis rigens, cui Mazaca Cappadocum metropolis ſubjacet. Equorum paſcuis olim nobilis fuit. Claud. *in Ruffin. lib.* 2.

——— Jam paſcua fumant
Cappadocum, volucrumq; parens Argæus equorum.

Et *in lib. de laudibus Serenæ:*

——— Delectus equorum
Quos Phrygiæ matres, Argæaq; gramina paſta
Semine Cappadocum ſacris præſepibus edunt.

Idem de equo Honorii,

Seu te Cappadocum gelidâ ſub valle natantem
Argæa lavere nives. ———

Et de equo Arcadii,

Sive illum Armeniis aluerunt gramina campis,
Turbidus Argæâ ſeu nive lavit Halys.

Nemeſianus,

Cornipedes igitur lectos det Græcia nobis,
Cappadocumq; notas referat generoſa propago
Argæa. ———

Suidas, Ἀργαῖον, τὸ Καισαρείας ὄρος.

Argeus campus ſubſidens ſeptem collibus, in quibus Roma condita, ſic dictus eſt ab Argo, Evandri hoſpite; è comitibus Argivi Herculis, qui ad Evandrum venerunt & in Saturnia ſubſiderunt. Hinc extrema *Argileta* dicuntur. Fabius Pictor.

Argeus, inſ. juxta Lyciam. Steph. Item parva inſ. juxta Canobum. Idem.

Argalus, rex Laconum, poſt Amyclam, ſucceſſorem habuit Cynertam fil. Pauſan. *Lacon. vel lib.* 3.

Argan, urbs novæ Caſtellæ, in diœceſi Toletana. Ubi Concilium ab Archiep. habitum, An. C. 1473. in quo decretum, ut Eccleſiaſtico muneri nemo amplius admoveatur, Latinæ linguæ rudis. Valer. Serenius, *in editione Hiſp.*

Argania, Indiæ civitas. Steph.

Arganthona, puella, quam Rheſus, priuſquam ad Trojam proficiſceretur, in Cio repertam duxit uxorem: Hæc, cognitâ mariti morte, è mœrore mortua eſt. Parthenius *Eroticon cap.* 36. Aliis *Arganthonis*.

Arganthonis, Myſiæ mons prope Chium. Strabo. Stephanus vult, ita appellatum ab *Arganthonide* Rheſi conjuge.

Arganthonium, mons Cii, ὄρος Κίου, inquit Schol. Apollonii *ad illud lib.* 1.

Ἀμφ' Ἀργανθώνειον ὄρος, προχοάς τε Κίοιο.

Arganthonius, rex Tarteſſi, quem Plinius ait vixiſſe 120. annos. Silius autem 300. qui ejus mem. *lib.* 3.

Arganthoniacos armat Carteia nepotes;
Rex proavus fuit humani ditiſſimus ævi,
Ter denos decies emenſus belliger annos.

Ideoque Bochartus vocat eum ארך ענתא *Arcantho*, id eſt, πολυχρόνιον, ſive *longi temporis*.

Argantomagum, ſive *Argentomagum*, op. Gall. in finibus Biturigum, vulgò *Argenton*. ad Crauſiam fluv. in limite Marchiæ Lemovicenſis. Ab Inculiſma 28. leuc. in Ortum. long. 22. 06. latitud. 46.05. Alterum, quod in Martyrol. *Argentomachum* legitur, vulgò *Argentan* in Neuſtriâ, ſive Normanniâ inter Sagium, & Falleſiam paulò ſupra 3. leuc. interſitum, haud obſcurum opidum, ad Argenam ſeu Ornam fluv. long. 21.00. lat. 49.44.

Argaradauca, Mediæ urbs. Ptol.

Argaricus, ſinus Indiæ intra Gangem. Ptol. *Golfo di Bengala* Mercatori.

Argas, Demoſthenes ob morum feritatem, ac naturam immitem ſic dictus. Heſychius, Καὶ Δημοσθένης ὑπὸ Αἰσχίνου Ἀργᾶς ὠνομάζετο. Οἱ δὲ ὄνομα τυράννου. Vide Suidam. Item *Argas*, qui præter annorum rationem ſapit. Suidas, Ὁ ἀωρόνοος παρ' ἡλικίαν, ἀργᾶς καλεῖται. Cœl. Rhod. 18. 6.

Argath, Armeniæ urbs. Cedrenus.

Argathelia, prov. Scotiæ meridion. ſita inter Leviniam & Canthieram prov. aliàs ſub Caledoniis propriè dictis, & ad Boream Novantarum. Marchionatus titulo gaudet.

Argea, loca Romæ ſic appellata, quòd in his ſepulti eſſent quidam Argivorum illuſtres viri. Feſtus. Varro *l.* 4 *de L. L.* Reliqua urbis loca olim diſcreta, cùm Argeorum ſacraria in 27. partes urbis ſint diſpoſita. Argeos dictos putant à principibus, qui cum Hercule Argivo Romam venerunt & in Saturnia ſubſederunt. Apud Feſtum verò legendum eſt *Argei*, ut apud Varronem, Plutarchum, Ovidium, & alios legitur. In lege Flaminia: *Quum eat ad Argeos neque caput comito, neque capillum depectito.*

Argeatha, Arcadiæ vicus. Pauſanias.

Argelia

Argelia, Germ. urbs. Ptol. *Torga* Petro Apiano in Saxonia. long. 35.00. lat. 51.30 Sanſoni eſt *Erfordia*. Quod V.

Argenes, vulgò *Orne* & *Olina*, fluv. Galliæ, in Normannia. Oritur prope Sagium Urbec. & 3. leuc. infra Cadomum, in mare Britannicum ſe exonerat.

Argennum, promuntorium Joniæ, inter Clazomenas, & Erythras, proximas urbes, al. *Arcennum*, à quo Chios inſ. 60. tantùm ſtadiis abeſt. *Capo Stellaro* Sophiano. *Capo bianco* Nigro. Alterum Siciliæ promuntorium, *Capo di S. Aleſſio* Fazello, cum caſtro nomen antiquum ſervante, in ora ad ort. à Meſſana 25. m. p. à Taurominio 6. Denique tertium Lesbi promuntorium, teſte Strabone.

Argennuſa, inſ. ad continentem Troadis, prope Argennum promuntorium, juxta quod Alcibiades extinctus eſt. Steph.

Argentanum, urbs Brutiorum mediterranea, in Calabria citer. Hodiè *S. Marco*, teſte Barrio. Item, Urbs Franciæ, in Norm. ad fluv. Olinam. Vid. *Argentomagum*.

Argentarius, mons Tuſciæ in ora auſtrali, in mare, inter portum Herculis & Telamonis excurrens; de quo Rutilius vetus poëta, *lib. 1. Itinerarii*,

Tenditur in medias mons Argentarius undas.

Argentarius mons, vulgò *le col de l'Argentiere*, unus ex Alpibus, per quem tranſitur è Gallia in Italiam, in limite Marchionatus Salutiarum.

Argentea, vulgò *La Plata*, Urbs ampla Americæ Merid. ex præcipuis Peruviæ, & primaria prov. *de los Charcas*, in montanis, prope fluv. Picolmayum; Urbs nova, fodinis argenti mirè opulens, epiſc. ſub Archiep. Limenſi, 180. leuc. à Cuſco in Auſtrum, 18. à Potoſio in Ortum, ſub Hiſp.

Argenteola, Aſturiæ urbs in Hiſp. Ptol *Argentiolum* Antonino. Hodie *Medules*, teſte Moletio.

Argenteus, Gall. Narbon. fluv. in Provincia, inter Olbiam, & Forum Julii in mare Medit. exiens. *Argentius* Ptolemæo. Hodiè *Argentine* Pineto, *Argenton* verò Villanovano. Alter vulgò *Argent*, in Rhodanum influens, ſeparansque comitatum Venuſinum à Provincia reliqua. Druentiæ fluv. hoc tribuit, Baudr.

Argenteus, vulgò *Rio de la Plata*, Hiſp. *Paranaguazu*, Americ. fluv. Americæ merid. aliter de *Paraguay*, ex maximis totius Orbis. Oritur in regione Paraguaja ſupra lacum *de los Xarayes*, dein longo curſu verſus Merid. defunctus, fluviisque quampluribus auctus in mare Braſilicum ſe exonerat, per oſtium 40. leuc. latum. Ab illo Regio, circa ejus oſtium, vulgò *Provincia de Rio de la Plata* dicitur; eſtque fertilis admodum & irrigua.

Argenteus mons, vulgò *Sierra Segura* Floriano, *Sierra d'Alcaraz* Cluſio, mons Hiſp. Tarrac. unde Bætis effluit. Fortè Tugienſis ſaltus Plinii, ex eo enim Bætin oriri ſcribit. Appellatur etiam *Argentarius* Avieno. Vide Boch. *de Phœn. col. p.* 666. In Caſtella nov. verſus confinia regni Granat. eſtque pars montis Oroſpedæ. Baudr.

Argentia, vel *Argenta*, burgus Ducatus Ferrar. in Italia, medius fere inter Ferrariam & Ravennam.

Argentia Gorgonzola, vicus Inſubriæ, & Duc. Mediol. ad incile Marteſanum.

Argentina, Vid. *Argentoratum*.

Argentini, Calabriæ populi. Plin.

Argentinus, Deus colebatur ab antiquis, ſicut & *Æſculanus*, quem patrem illi poſuerunt, quia prius ærea pecunia in uſu fuit, quàm argentea. D. Auguſtinus.

Argentolium, vulgò *Argenteuil*, oppidul. Galliæ, ad Sequanam. 3. leuc. infra Lutet. in ortum.

Argentomagum, vide *Argantomagum*.

Argentonum, quod *Argentomagus* Antonini putatur, oppidum in Ducatu Bituricenſi, turrem habet, quæ dicitur *Eracly*, in qua Tauri effigies cernitur, cui inſculpta Cæſaris illa, Veni, Vidi, Vici. Metel. Merula.

Argentoratum, ſic dictum ab argento, quia ibi tempore Romanorum ærarium: vulgò *Strasburg*, à platea: quòd olim Attila, Hunnorum R. deſtructâ civitate, amplam per eandem dederit plateam, unde & *Stratopolis* quandoque: Urbs Germ. ſup. ampla, dives, munita, ex Germaniæ præcipuis, ad Rhenum, qui ponte ibi jungitur. Alſatiæ caput, libera, & epiſc. ſub Archiep. Moguntino, inter Baſileam ad Auſt. & Spiram ad Sept. Ejus adminiſtratio olim apud Nobiles fuit, ſed poſtquam diſſidiis familiarum *de Mullenheim & Zorn*, in cædes itum, Reſpublicaque turbata eſſet, occaſione captatâ plebeji A.C. 1332. rerum ſummâ ad ſe pertractâ, novum ſibi ex ſui ordinis viris Senatum conſtituerunt. Qui licèt ſeptenas per vices variis conſtitutionibus fuerit immutatus, nunquam tamèn ad primam faciem rediit. Ampliſſimis gaudet privilegiis, Homagium non præſtat Imperatori, à tempore Ottonis 3. Vexillum ejus, Imperii vexillo proximum eſt: à Lotharii 2. tempore ſub arctiori Imperii protectione fuit, quod renovatum ſub Ferdin. 2. an. 1628. Cudit monetam, habet jus nundinarum, &c. Inſignia urbs habet, plateam rubram in campo albo. Ditionis adjacentis caput eſt. Vid. Limnæum Enucl. *lib. 4. cap. 3.* Hìc Alemanni à Juliano primùm Anno C. 356. poſtea à Gratiano Auguſto ad 30. millia cæſi. Adempta eſt Romanis, à Childerico, anno 478. cum tota ad Rhenum regione. Dein ſub Imperium rediit. *Argentina* poſterioribus dicitur, Armamentario, Turri Eccleſiæ Cathedralis, & horologio mirâ arte fabricato inſignis. Tacito *de mor. German.* & Cæſari *lib.* 1. dicitur *Tribocorum & Tribocum*. Primus urbis Doctor Maternus fuit, Petri diſcipulus, qui idem Coloniæ Agrippinæ docuit circa Annum Chriſti 68. Eſpenſæus *in cap. 4. ad Timoth. 2.* &c. Inter Epiſcopos, ſic peculiariter vocatos, Sanctus Amandus primus cenſetur circa Annum Chriſti 643. Inter cujus ſucceſſores, Vilderolphus à muribus ob impietatem devoratus ſcribitur, circa an. 998. Munſter. *Coſmogr.* Sequ. tempore An. 1230. cùm in Alſatia nobiles quidam Papam damnarent, quòd Sacerdotibus uxores, & carnis eſum adimeret, acriter in illos ſævitum: quorum quidam in hac urbe combuſti, falſi ſunt, tantum eſſe numerum ſuorum, ut ſi quis è Colonia ire Mediolanum ſtatueret, omni nocte hoſpitium apud ſuos habere poſſit: in profeſſione ſupra omnem fidem conſtantes, vitæ prodigi, & necis improvidi ſectatores, ut quidam de illis ſcribit. Vid. Hul. Mutium *lib.* 19. Johan. Baleum *lib.* 5. Morn. *in Myſter. pag.* 869. Munſter. *Geogr. lib.* 3. Trithem. *in Chron.* Circa Annum 1529. Evangelii doctrinam amplexa eſt, poſtquam Matthias Cellius Cæſariſpergius, primus Evangelizare ibi cœpiſſet, anno 1521. Lite dein inter Lutherum & Caroloſtadium circa ſenſum verborum S. Cœnæ obortâ, cùm illi Saxones, Suevi, Dani, &c. adhærerent, huic Argentinenſes, Helvetici, Sabaudici, & poſtea Palatini Theologi adſtipulati ſunt, Anno 1524. Lætus *hiſtor.* Cum Tigurinis, Bernatibus & Baſileenſibus, anno 1530. fœdus iniit urbs, ad mutuam defenſionem, contra vim injuſtam, quæ propter Evangelium inferretur. Bucholc. in *Chron.* Eodem anno Confeſſionem fidei, cum urbibus Conſtantia, Memminga & Lindavia, Cæſari exhibuit, per Caſparum Hedionem. Eccleſiæ ſuæ Doctorem, quæ publicè audita non fuit. Poſt hæc Calvinum, Bucerum, Martyrem, Zanchium, &c. docentes audivit. Anno 1538. Academia ibidem, impulſu Jacobi Sturmii fundata à Senatu, quæ à Maximiliano 2. anno 1566. privilegia accepit. Cum Fratribus Bohemis, miſſo Matthiâ Ozewenkâ ad Bucerum, unionem iniit. Anno Chriſti 1542. eademque ex urbe monuit Hieron. Zanchius Stanislaum Oſtrorogium Polonum, ne nimis iis in locis à Luthero dependerent, Lætus *hiſtor. p.* 210. Condemnationem Stancari à min. Poloniæ Theologis factam cum Wittebergenſibus & Genevenſibus iidem Argentinenſes approbarunt. Exin à Reformatis ſeceſſio facta eſt, quibus nihilominus Wolfshemium, in ditione Hannovienſi, ſacrorum causâ excurrendi libèrtas permiſſa. De Epiſcopatu hujus urbis acerrima contentio à Rodolpho 2. Imper... ſopita eſt. Vide Thuani *hiſtoriam*. Poſtmodum Anno 1608. in Congregatione ſacri fœderis, Romæ inſtituta, decretum, ut eodem tempore Geneva & Argentoratum impeteretur, ad diſtrahendos Evangelicos. Idem. Ejuſdem ſeculi An. 17. jubileum hic, ut & Spiræ, in Elector. Saxonico, Palatino & Brandeburgico celebratum. Deoque pro accenſa luce Evangelii gratiæ actæ ſunt. Tigurinorum & Bernatum hoc tempore præſidium urbem tuetur. Vid. inſuper Bertium *rer. Germ. lib. 3. c. 2.* Franciſc. Guillimannum, de *Argent. Epiſcopis*, Wimpheling. Henſchenium. &c. Epiſcopi ſedes nunc Taberna eſt. longitud. 29. 26. latitud. 48. 25. Sita eſt proximè ad flu. Hellelum, *Ill*, ubi in flu. *Breuſch* cadit, non longè à Rheno.

Argentuaria, & *Argentaria* Aurelio Victori, hodie, teſte B. Rhenano *Horburg* dicitur, op. Germ. ſup. ad Ellum fluv. Rhenum verſus, jam exciſum, ex quo Colmariam illi ſucceſſiſſe ferunt, Argentuariamque novam dici.

Argenus, vulgò *Arguenon*, fluv. Gall. Celt. per Britanniam min. fluens, alluit Jugonem opp. & in mare Britannicum cadit.

Arges, Cyclopum unus, Apollodorus: Μετὰ ταῦτα δὲ αὐτῷ τεκνοῖ Γῆ, Κύκλωπας, Ἄργην (lege Ἄργην) Στερόπην, Βρόντην, ὧν ἕκαστος εἶχεν ἕνα ὀφθαλμὸν ἐπὶ μετώπῳ. Callimachus *Hymn. in Dianam.*

Μήτηρ μὲν Κύκλωπας ἑῇ ἐπὶ παιδὶ καλιστρῇ
Ἄργην, ἢ Στερόπην.

Heſiod. *in Theog.*

Βρόντην τε Στερόπην τε καὶ Ἄργην ὀβριμόθυμον.

Argeſtes, Græcè Ἀργέστης, venti Noti ſeu Auſtri ſpecies. Euſt. *in Odyſſ. φ.* tradit, quòd ἀργέστης barytonè ut plurimùm ſit venti nomen, oxytonè autem νότου ἐπίθετον, ut Homer. Ἀργεστᾶο νότοιο, hoc eſt, λευκοῦ, ab ἀργὸς quod eſt λευκός. Ibidem tradit eſſe, qui ἀργεστὴν dicant νότον ἐξ Ἄργους εἰς Τροίαν πνέοντα, quos ait οὐκ ἀδιανοήτως dicere. Ariſtot. *Meteor. 2. 6.* ait Euro contrarium eſſe ἀργέστην. Strabo *lib.* 1. citat *ex Iliad.* λ. *hos verſus*:

—— ὡς δ' ὁπότε Ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ
Ἀργεστᾶο νότοιο βαθείῃ λαίλαπι τύπτων.

Vide ibi Caſaubonum. Vitruvius 1. 6. *Circa Favonium Argeſtes, & certis temporibus Eteſiæ* Plin. 2. 47. ab occaſu ſolſtitiali flare ſcribit. Heſychius, Ἀργέσται, οἱ νότοι.

Argeſtratus, tertius Lacedæmoniorum rex, reg. an. 35.

Argeus, quintus Macedonum rex, Perdiccæ fil. pacatè regnavit an. 38. Euſ. Juſtin. *lib.* 7. Item decimus ſeptimus Macedonum rex, regn. annum unum. Vide infra.

Argæus, ſecundùm quoſdam regnum Macedoniæ, ejecto ab Illyriis Amyntâ, biennium tenuiſſe cœpit, circa Olymp. XCVI. an. quartum. Diod. XIIII. 444. Occiſo ab Illyriis Amyntâ Athenienſes cum, per Mantiam ducem, Regno Macedoniæ reſtituere allaborarunt. Olympiad. CV. anno primo. In codicibus Polyæni impreſſis, neſcio quàm benè ſcribitur ΑΡΓΑΙΟΣ.

Argæus mons, vide *Argæus*.

Argæus, idem quod *Argivus*, Hor. *lib.* 4. *Carm.*

Tibur Argeo poſitum colono.

Argia, Adraſti Argivorum regis filia, Polynicis uxor, tantâ in virum pietate, ut cadaver ejus inter maximos cæſorum acervos, nocturno tempore, conquirere non dubitarit, & contra edictum Creontis, funeris juſta ei perſolvere, ab una adjuta Antigone Polynicis ſorore, & quæ ipſa noctu, deceptis cuſtodibus, Thebis egreſſa erat, ut idem fratribus ſuis officium præſtaret, quamobrem utraque à Creonte interfecta eſt; cujus rei ultionem, enecato Creonte, Theſeus fecit. Stat. *lib.* 12. *Theb.* Vide *Antigone*, & *Adraſtus*.

Argia, Peloponneſi regio. Ptol. Hodie *Romania* dici putatur. Suidas, Ἀργεία, ἡ Ἥρα, καὶ ἡ τῶν Ἀργείων γῆ. Nunc pleriaque *Sacania*, Item *Romania Morea*, Turcis ſubeſt. Baudr.

Argidava, Daciæ op. Ptol. *Argiſch* hodie, teſte Lazio in Valachia, apud fines Tranſylvaniæ. long. 48. 45. lat. 48. 5.

Argila, urbs Cariæ. Steph. Item op. Mauritaniæ à Portugalliæ rege expugnatum An. D. 1472. vulgò *Arzilla*.

Argiletum, locus Romæ juxta Palatium, ubi tabernæ opificum erant, præſertimque bibliopolarum. Martialis,

Argelitanas mavis habitare tabernas.

Idem 1. 118. per tmeſin,

Argi nempe ſoles ſubire letum.

Et *lib.* 2. *ep.* 17.

Argiq; letum multus obſidet ſutor.

Dictus ab Argo Argivorum duce, qui ab Evandro hoſpitio exceptus, cùm in affectati regni ſuſpicionem veniſſet, ab Arcadibus, inſcio Evandro, occiſus eſt; cui poſtea rex tumulum erexit, quem de nomine ejus *Argiletum* vocavit. Virg. 8. *Æn.*

Nec non & ſacri monſtrat nemus Argileti,

Teſtaturq; locum, & letum docet hoſpitis Argi.

Alii dictum putant, quaſi *Argilletum* ab *argilla*, hoc eſt, cretâ, cujus eo in loco magna erat copia. Utramque opinionem refert Varro *lib.* 4. *de L. L. his verbis: Argiletum ſunt, qui ſcripſerunt ab Argo, ſeu quòd is huc venit, ibiq; ſepultus ſit: alii ab argilla, quòd ibi hoc genus terra.*

Argilia, Heſych. Ἀργιλία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς.

Argilii, Andriorum coloni. Ἀνδρίων ἄποικοι. Thuc. *lib.* 4.

Argilium, Bithyniæ op. mediterraneum. Ptol.

Argillus, Ægypti mons circa Nilum. Plut.

Argilus, urbs Emathiæ non procul ab oſtio Strymonis fluv. occid. verſus. Herodot. *lib.* 7. Item urbs Thraciæ Stephano ex Thucyd. *lib.* 4.

Argina, Locrorum Ozolorum op. Plin.

Arginuſa, Urbs Æolidos, è regione Lesbi & prom. *Mania.* Schol. *in Ariſtoph. Ran. Act.* 1. *Sc.* 1.

Arginuſa, Straboni *lib.* 13. tres inſulæ parvæ continenti proximæ, inter Mitylenen & Methymnam, Hic Conone duce Lacedæmonii ſuperati, Callicratide amiſſo, an. 347. U. C. Plut. *in Conone*, Plin. *lib.* 5. *c.* 31. Vid. Strab *lib.* 13.

Argiope, Nymphæ nomen.

Argiphontes, Mercurii cognomen ab *Argo*, centoculo Jûs cuſtode, quem, Jovis juſſu, interfecit. Mythologi interpretantur *Argum* ſphæram eſſe ſtellatam, quòd illi inſit ſpecies quædam cæleſtium oculorum: Jo autem terram eſſe volunt, quam Ægyptii in Hieroglyphicis literis bovis imagine exprimunt. Hanc Argos, id eſt, cœlum ſtellatum, nocturno tempore deſuper videtur obſervare. Mercurium autem Solem interpretantur, qui Argum tunc dicitur occidere, cùm luminis ſui magnitudine ſtellas omnes obſcurat, earumque à mortalibus conſpectum eripit. Macrob. *Sat.* 1. 19.

Argippei, pop. inter Sauromatas. Herod. *lib.* 2. ab ipſa nativitate calvi, ſimis naribus, & ingenti mento, proprio quodam oris ſono, ex arboribus victitantes. Hi cùm arma nulla habeant, à nemine tamen afficiuntur injuriâ, quòd ſacri putentur. Iidem finitimorum controverſias dirimunt, & ad ſe confugientes ab injuria tuentur.

Argiri, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Argiruntum, vulgò *Peſcha*, urbs Liburniæ, in ora maris Adriatici, Cluv. Vid. *Argyrutum*.

Argiſſe, Theſſaliæ civitas prope Peneum, à Lariſſæ filiis condita, quæ deinde *Argura* vocabatur. Volater.

Argita, fluv. Hiberniæ in ora Sept. *Banney* Ortelio, *Swilly* Camdeno, cui magis fidendum. Nunc *Band*, in Ultonia prov. qui per lacum Neaugum labitur, dein in Ocean. Caledonium ſe exonerat, inter Comitat. Colranenſem & Antrimenſem. Sanſ.

Argithea, Urbs fuit Epiri, Caput Athamaniæ, in mediterr. verſus Theſſaliæ limites.

Argiva, Juno ab *Argis* ita cognominata, quo lòco ſacra ejus celebrabantur. Virg. *Æn.* 3.

Junoni Argivæ ſacros adolemus honores.

Signum ejus hoc modo deſcribit Pauſanias: Deæ ſignum (inquit) in ſolio ſedet, eximiâ magnitudine, auro & ebore fabricatum, Polycleti opus, corona capiti impoſita; ea Gratias & Horas egregiè factas habet. Dea manu alterâ malum Punicum, alterâ verò ſceptrum tenet, cui cuculum idcirco ajunt impoſitum, quòd virginis Junonis amore captus Jupiter, in avem talem ſe verterit, quam puella, tanquam ludicrum captavit.

Argivi, populi Græciæ, ab Argis dicti, quorum eſt frequens mentio apud poëtas. Heſychius, Ἀργεῖοι, οἱ Ἕλληνες. *Argivi* autem furacitatis olim ita notati ſunt, ut ab illis adagium ortum ſit, cujus mem. Suidas, Ἀργεῖοι φῶρες, ἐπὶ τῶν φανερῶς πονηρῶν. Οἱ γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ κωμῳδοῦνται. Contra *Argivo clypeo dignus*, apud Zenodorum, ἐπὶ τῶν εὐδοκίμων καὶ ἀξίων. Nam apud Argivos pueri incorrupti & puri clypeos priſco more geſtabant. Ἀργείας ἱερᾶς, apud Suidam, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτίμων. καὶ καταπεφρονημένων ἱερέων. Argivi etiam malè apud veteres audiebant, tanquam Sycophantæ & calumniatores. Inde proverb. apud Diogen. 2. 79. Ἀργεῖοι φῶρες, ἐπὶ τῶν συκοφαντῶν. Οἱ γὰρ Ἀργεῖοι φιλόδικοι.

Argius, diſpenſator Galbæ, qui patroni corpus licentiâ tenebratum pluribus ludibriis vexatum, humili ſepulturâ, privatis hortis contexit. Tacit. *Hiſt.* 1. 49.

Argizala, Galat. Urbs, Ptolom.

Argla, opp. & portus Hiberniæ, in Ultonia prov. & Com. *Downe*, in littore, verſus Scotiam ad oſtium fluv. *Cog.* & ex adverſo peninſ. Ardes, 14. mill. Hibern. à Rupe Ferguſii in Auſtrum.

Argo, navis in qua Jaſon cum 54. heroibus Theſſalis Colchos navigavit. De nominis ratione variant etymologi. Sententiæ eorum ad ſex claſſes revocari poſſunt. *Primò* Nonnullis dicta videtur ab Architecto, cujus nomen *Argos*: de quo Valer. Flac. *lib.* 1.

——Ad charum Tritonia devolat Argum;

Moliri jubet hanc puppim & dimittere ferro

Robora, ———

Diodor. Sic. *lib.* 4. Τὴν δὲ ναῦν Ἀργὼ προσαγορευθῆναι τινὲς μὲν μυθογράφοι, ἀπὸ τοῦ τὸ σκάφος ἀρχιτεκτονήσαντος Ἄργου. Vide Hyginum in *Argo*. *Secundò*, Alii ſic vocatam volunt, quòd ſecum *Argivos* tulerit, quod ſentire videtur M. Tullius *Tuſcul. Qu. lib.* 1. *Et eas anguſtias*, inquit, *per quas penetravit ea, quæ eſt nominata Argo, quia Argivi in ea delecti viri vecti petebant pellem inauratam arietis.* Quæ poſtrema verba ex poëta aliquo antiquo (ut ſæpiuſculè in his libris ſolet) deſumpſit. *Tertiò*, Quidam à velocitate ejus ſic dictam arbitrantur. Diod. Sic. ubi ſupra, ὡς δ' ἔνιοι λέγουσιν ἀπὸ τῆς περὶ τὸ τάχος ὑπερβολῆς, ὡς ἂν τῶν ἀρχαίων ἀργὸν τὸ ταχὺ προσαγορευόντων. Unde Catullus,

Auſi ſunt vada ſalſa citâ decurrere puppe.

Et Pindarus *in Pythiis*, ἐν τάχει Θοᾶς Ἀργοῦς χαλινοῖς. Quanquam ἀργὸς quoque Græcè dicitur tardus. Hinc jocus Martialis *lib.* 3. *epiſt.* 67.

At vos tam placidas vagi per undas

Tuta luditis otium carina.

Non nautas puto vos ſed Argonautas.

Quartò, Pherecydes Syrus apud Lazarum Bayfium tradit, eam ſumpſiſſe nomen ab *Argo* Phryxi filio. *Quintò*, Alii à textura ducunt, Hebraicè ארג *ereg*, inter quos eſt Hieremias Hoelzlinus *notis ad Apollon. lib.* 1. Sanè Catullus de hujus navis fabrica:

Pinea conjungens inflexa texta carina.

Ad quem locum ſic Illuſtris Scaliger; Texere naves veteres dicebant, à quo locus, ubi naves fabricantur, *Textrinum* dicebatur, auctor Servius in ſchedis nondum vulgatis. Qu. Ennius,

Idem campus habet textrinum navibu' longis.

Hoc eſt, ναυπήγιον. Sic τὸ ὕφος νηὸς dixit Archimelus poëta, in navem Hieronis:

Ἄργων γὰρ ψαύει πηρεχόμενα, καὶ τελχίνας
Θάμβας μεγάλας οὗτος ἔχει ὕφιον.

Malè enim apud Athenæum ὕφιον. Ovidius,

Texitur & coſtis panda carina ſuis.

Silius Ital.

Fulmineam texit, quâ tranſvehat agmina, claſſem.

Idem *lib.* 11.

Æratas juſſi texamus mille carinas.

Panegyriſtes ad Maximinianum, *ut navalia texerentur, ut trabes caderentur*; ubi navalia dixit pro navibus. *Sextò*, Bochartus ὁ μέγας à longitudine ſic dictam ſuſpicatur. Gaulis (brevibus ratibus ſc.) inquit, puto Phœnices oppoſuiſſe ספינן ארכא naves *arca*, vel *arco*, ut Syri efferunt, id eſt, naves longitudinis, ſeu quod idem eſt, naves longas; ac inde factum, literis G. & C. permutatis, quod paſſim ferè fit, ut navis *Argo* appellaretur, quæ prima fuit longa navis apud Græcos, qui, uſque ad Jaſonem & Argonautas, ſolùm rotundis navibus utebantur. Plinius *lib.* 7. *cap.* 56. *Longâ nave Jaſonem primum navigaſſe Philoſtephanus author eſt.* Et Apollonii Scholiaſtes *lib.* 1. de

Argo

ge nave: Ταύτης δὲ Φᾶσιν περάσαντες ναῦς [illegible]. Et Herodotus, circa initium, lib. 1. de Argonautis, Καταπλώσαντας γὰρ μακρῇ νηῒ ἐς Αἶάν τε τὴν Κολχίδα, καὶ ἐπὶ Φᾶσιν ποταμόν. Quinquaginta remiges eam habere refert Apollodorus, id eſt, 25. ab unoquoque latere; unde ſequitur, longam fuiſſe cubitorum minimùm quinquaginta, ſi ſingula interſcalmia fuerint διπήχυαια, prout definit Vitruvius, *lib.* 1. *cap.* 2. Quinimò longior fuit, ſi Theocrito credimus, à quo in *Hyla* prædicatur τριακοντάζυγος Ἀργώ, id eſt, 30. *jugorum*, ſive *ſcalmorum*. Lignum, ex quo confecta fuit, pinum volunt Catullus, & Seneca. Hic,

Peliaco quondam prognatæ vertice pinus,
Dicuntur liquidas Neptuni naſſe per undas,
Phaſidos ad fluctus, & fines Æetæos.

Ille in *Medeâ*,

Benè diſſepti fœdera mundi
Traxit in unum Theſſala pinus.

Quibus adde Horatium *Epod. Od.* 17.

Non huc Argoo contendit remige pinus.

Et Ovidium *in Epiſt. Hypſipyles:*

Quid mihi cum Minyis, quid cum Tritonide pinu?

Et Statium *in Achilleide*,

Olim equidem Argoos pinus cùm Theſſala reges
Huc veheret. ———

Orpheus ex fago factam innuit, itemque Apollodorus, loco paulò pòſt adducendo, hoc autem de parte ejus vocali ſolummodo intelligendum, quam ex robore factam fuiſſe ſignificat Iſacius *in Lycoph.* Λαλίστατον εἶχε τὴν τρόπιν ἐκ τῆς Δωδώνης δρυός. In hoc omnes conſentiunt, factam eſſe ex arboribus Dodonæ ſilvæ, quibus olim oracula reddebantur. Unde & Poetæ comminiſcuntur, navem ipſam fuiſſe vocalem. Seneca *in Medeâ*,

——— *Ipſaq; vocem*
Perdidit Argo. ———

Val. Flac. *lib.* 1.

Fatidicamq; ratem.

Claudianus *in Panegyrico*,

— *Rurſusq; locuta*
In ſe Chaonia moverunt carmina quercus.

Idem alibi plenius:

——— *Licèt omnia vates*
In majus celebrata ferant, ipſamq; ſecandis
Argois trabibus jactent ſudaſſe Minervam;
Nec nemoris tantùm vinxiſſe carentia ſenſu
Robora, ſed caſo Tomari Jovis augure luco,
Arbore præſagâ tabulas animaſſe loquaces.

Orpheus:

— Τομάρους ἔκλαγε φηγός.

Idem εὔλαλον Ἀργὼ & λάλον τρόπιν vocat. Æſchylus, citante Philone in tractatu Πάντα σπουδαῖον, &c.

Ποῦ δ' ἐστὶν Ἀργοῦς ἱερὸν αὐδᾶεν ξύλον;

Lycophron *in Caſſandrâ*, τὴν λάλαγρον κίσσαν, hoc eſt, *picam loquacem* nuncupat. Meminit & Philoſtratus *in Imaginibus*, Sophocles *in Trachiniis*. Lucianus *in Somnio ſive Gallo*, καὶ τοῦτο ἐπέπονθε, ὥσπερ ἡ τῆς Ἀργοῦς τρόπις ἐλάλησεν. Variant autem authores de parte navis. Jo. Meurſius, ad Lycophronis locum nuper productum, *Argo navis loquacem malum de quercu Dodonæâ habuiſſe dicitur.* Vocale lignum in prorâ ponit Apollodorus *lib.* 1. Κατὰ δὲ τὴν πρῷραν ἐνήρμοσεν Ἀθηνᾶ φωνῆεν φηγοῦ τῆς Δωδωνίδος ξύλον. Val. autem Flac. *lib.* 1. fingit, hanc navem è tutelâ voces fundere, ut quæ Dodonæam quercum ibi habuerit. Verba ſunt,

Viſa coronata fulgens tutela carina
Vocibus his inſtare duci.

Vide Boch. *de Phæn. Colon. pag.* 820. Porro hanc primam omnium ratem fuiſſe poetæ, ut plurimùm, volunt. Catullus,

Illa rudem curſu prima imbuit Amphitritem.

Lucan. *lib.* 3.

Theſſalus Æmoniam vomer proſcindit Jolcon,
Inde laceſſitum primo mare, cum rudis Argo
Miſcuit ignotas temerato littore gentes.

Ovid. *Met.* 6. ubi de Argonautis:

Per mare non notum primâ petiere carinâ.

Et alibi,

Æquor Jaſonio pulſatum remige primùm.

Idem *de Triſtibus:*

Per non tentatas prima cucurrit aquas.

Et alibi,

Prima malas docuit, mirantibus æquoris undis,
Peliaco pinus vertice caſa vias.

Seneca *in Medeâ*,

Merces primâ digna carinâ.

Manilius *lib.* 1.

Mari quæ prima cucurrit.

Mart. 7. 18. de fragmento Argûs:

Hæc fuit ignoti prima carina maris.

Val. Flac. *lib.* 1.

Prima Deûm magnis canimus freta pervia natis.

Orpheus *in Argonaut.*

Ἡ καὶ ὑπ' εἰλαπίνῃσιν ἐρετμοῖς ἁλιμυρέα βένθη
Πρώτη ὑπεξεπέρησε, τρίβους δ' ἔγνωσε θαλάσσης.

Denique Cic. 2. *de N. D.* inducit paſtorem, viſâ tum primùm *Argo* navi, ut divino & novo vehiculo, primò admiratum & perterritum hoc modo loqui:

—— *Tanta moles labitur*
Fremebunda ex alto, ingenti ſonitu & ſpiritu
Præ ſe undas volvit, &c.

Quanquam probabilius alii Tyriis navium inventionem tribuunt; inter quos eſt Tibullus *lib.* 1.

Prima ratem ventis credere docta Tyros.

Dionyſius *Erythræus*,

Οἳ πρῶτοι νήεσσιν ἐπειρήσαντο θαλάσσης,
Πρῶτοι δ' ἐμπορίης ἁλιδινέος ἐμνήσαντο.

Alii Phœnicibus. Vide Schefferum, *de Militiâ Navali lib.* 1. *cap.* 2.

Denique *Argo* navis in ſidus cœleſte tranſlata eſt.
Manilius —— *Tum nobilis Argo*

In cœlum ſubducta. Idem,
Et ratis Heroum, quæ nunc quoq; navigat aſtris.

Argob, Lat. *gleba*, vel *glarea*, aut *maledictio putei*, vel *dorſi*, ſive *lux altitudinis*; nomen reg. Baſanitidis. Deut. 3. 13. quæ in ſortem dimidiæ tribûs Manaſſis cecidit.

Argobaſtes, vel *Arbogaſtes*, quod V. cùm Valentinianum juniorem, apud Viennam, dolo ſtrangulaſſet, ut eidem in imperio ſuccederet, Theodoſio mortem ulciſcente ſuperatus, ſuâ ſe manu percuſſit. Paul. Diaconus.

Argoda, Tauricæ Cherſoneſi urbs. Ptol.

Argolas, tumidus in Locris Epicnemidiis. Diod. XVI.

Argolicus, Laconis fil. è primoribus Achæorum. Tacit. VI. 1[illegible]

Argolicus ſinus, ad Peloponneſum. Ptol. Eſt autem *Argolicus* idem quod *Argivus*, & *Argeus*.

Argolis, reg. Peloponneſi, eadem quæ *Argia*, inter Arcadiam ad occ. & mare Ægæum ad ort.

Argon, ex ſtirpe Herculis, regnavit in Lybia, 505. an. ante Gygem. Nomina ſucceſſorum ejus caliginosâ nocte latent, uſque ad Ardyen, qui regnare incepit, *A. M.* 3261. Herodotus, *lib.* 1.

Argonautæ, heroes, qui cum Jaſone in Argo navi, A. M. 2791. Colchos profecti ſunt ad diripiendum vellus aureum; Sunt qui dicant fuiſſe duos, & quinquaginta numero, alii addunt quatuor: Inter quos præcipui Hercules, Hylas, Theſeus, Pirithous, Orpheus, Peleus, Telamon, &c. Numerantur autem ab Apollonio, Orpheo, & Val. Flac. *lib.* 1. Elogia illorum ſparſa plurima, apud poetas Græcos & Latinos paſſim occurrunt. Pindaro *Pyth. Od.* 4. dicuntur ναυτᾶν ἄωτος, *flos nautarum*, ſicut & Theocrito *Idyll.* 13. θεῶν ἄωτος ἡρώων. Et Virg. *Ecl.* 4.

——— *Erit altera quæ vehat Argo*
Delectos heroas. ———

Eidem Theocrito, ἀριστῆες *principes*, ſive *optimates*, ut & Apollodoro. 1. *Bibl.* ἀριστεῖς. Ovid. *Pont.* 1. 5.

—— *Primos telluris Achivæ*

Vocat. A Catullo *Lecti* dicuntur, itemque ab Apollonio *Argon.* 4. Ἀσιδὲς ἡρώων, Statius *in Achilleide*, *Argoos reges* dixit. Pari laude eos inſignivit Val. Flaccus *lib.* 1.

—— *Preſſam ſub regibus alnum.*

Iterum —— *Video noſtro tot in æquore reges.*
Et rurſus *Turba ducum.* Altiùs Catullus,

Heroes ſalvete Deûm genus.

Apollonius, *lib.* 1.

Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον φῦλον.

Et *lib.* 3. Ἀθανάτων υἷες. Sen. *in Medeâ*,

Decus illud ingens Græciæ, florem inclytum,
Præſidia Argivæ gentis, & prolem Deûm.

Et Manilius *lib.* 1. apertè *Deos* vocat,

Servando Dea facta Deos.

Denique Val. Flaccus de iiſdem,

Divûm progenies ———

Ac iterum — *Reges Diis genitos.*

Argonna, regiunc. Franciæ, cujus periere limites. Partim eſt in Campania, partim in limite Lotharingiæ, verſus Moſam & Virodunum, ubi Bellomontium & Claromontium.

Argos, vetus ac nobilis urbs Achaiæ in Argolide, quod etiam *Argos Hippium* dicebatur, ab equorum præſtantiâ. Horatius, *Carm.* 1.

Aptum dicit equis Argos, ditesq; Mycenas.

Quem verſum ab Homero mutuatus eſt, apud quem

Ἄργος ἱππόβοτον. & alibi πολυχρύσοιο Μυκήνης.

Item *Argi* pl. num. Hor.

—— *Thebis nutritus an Argis.*

Virg. 2. *Æn.*

Si patrios unquam remeaſſem victor ad Argos.

Argos, Peloponneſi civitas, juxta Athenas, Nemeis ludis celebris & egregiorum Virorum proventu. Hujus rex primus Phoroneus fuit, aliis Inachus, A. M. 2197. cujus filia Jovi amata; ex

Strab.

Strab. *lib.* 8. Ortel. Euſeb. *in Chron.* dicta ab *Argo* rege, uti ſcribit Auguſt. *lib.* 18. *de Civ. Dei.* Hodie *Argo* dicitur. long. 48. 50. lat. 38. 18.

Argos, Theſſaliæ op. quod *Pelaſgicon* dicunt à Pelaſgis. Plin. *l.* 4. *c.* 7. Lucan. *lib.* 6.

—— Ubi nobile quondam
Nunc ſuper Argos arant.

Vulgò *Armiro*. long. 48. 45. lat. 40. 20. Etiam ipſa Theſſalia *Argos Pelaſgicum* appellata eſt, apud vett. Strabo *lib.* 9. Item pro totâ Græciâ aliquando ſumitur. Lucan. *lib.* 10.

———— Quantum impulit Argos,
Iliacasq; domus facie Spartana nocenti.

Argos, cognomento *Amphilochium*. In Epiro eſt, inter Ambracium ſin. & Acheloum fluv. occurrens, in finibus Acarnanum. Vide Voſſ. *ad Melam pag.* 158. long. 46. 50. lat. 39. 45. Nunc omnino periit, Briet.

Argos, Apuliæ op. à Diomede conditum, quod deinde *Argyripam*, & poſtremò *Arpos* vocarunt. Vide Cluver. *Ital. Ant. lib.* 4. *cap.* 12.

Argous portus, vulgò *Porto ferraro*, portus Æthaliæ, ſeu Ilvæ inſulæ maris Tyrrheni. Paulus Jovius. Sub M. Hetruriæ Duce, qui eum munivit, tempore Caroli 5. Imp.

Arguda, Paropaniſi urbs. Ptol.

Arguinum, caſtrum Africæ, in ora maris Atlantici, in reg. Nigritia & tractu Gualata. Sub Anglis. Inſulam habet cognom. in littore.

Argulus, fil. Amyclatis, quem primum apud Achæos quadrigam junxiſſe dicunt, cùm alii Arogilo illud aſcribant.

Argus, Areſtoris fil. unde *Areſtorides* Ovidio dicitur, *Met. l.* 1.

Donec Areſtorida ſervandam tradidit Argo.

Apollodorus, *lib.* 2. *de Argo*, ὃν Ἀγελλωπιάδης μὲν Ἀγέσιος λέγει ἦν, Φερεκύδης δὲ Ἴναχου. Idem tamen alibi Agenoris filium facit. Πανόπτης Græcis dicebatur, quòd totus oculis ſcateret. Hunc poetæ fabulantur, à Junone conſtitutum fuiſſe cuſtodem Jûs Inachi filiæ, à Jove in juvencam commutatæ; quem poſtea Mercurius Jovis juſſu interfecit, oculis ejus fiſtulæ ſono conſopitis. Ovid. 1. *Met.*

Centum luminibus cinctum caput Argus habebat,
Inde ſuis vicibus capiebant bina quietem,
Cætera ſervabant, atq; in ſtatione manebant.

Plautus *in Aulularia*:

Quos ſi Argus ſervet, qui oculeus totus fuit,
Quem quondam Joni Juno cuſtodem addidit,
Is nunquam ſervet.

Juno autem oculos ejus avi ſuæ, hoc eſt, pavonis caudæ, inſeruit. Ovid. *ubi ſupra*,

Excipit hos, volucriſq; ſuæ Saturnia pennis
Collocat, & gemmis caudam ſtellantibus implet.

Mythologi per Argum, cœlum ſtellatum, per Vaccam, terram, per Mercurium Argicidam, Solem: per oculos partim ſopitos, partim apertos, noſtrum Antipodumque horizontem intelligunt: Plura Vid. apud Alex. Roſſæum, *myſtagogo Poëtico.*

Argus, Evandri hoſpes, vide *Argiletum.*

Argus, canis Ulyſſis: vel hoc ſaltem memorandus, quòd ſolus dominum viceſimo demum anno domum redeuntem agnoverit. Hom. *Odyſſ.* 17. *verſ.* 300.

Ἔνθα κύων κεῖτ᾽ Ἄργος ἐνίπλειος κυνοραιστέων.
Δὴ τότε, γ᾽ ὡς ἐνόησεν Ὀδυσσέα ἐγγὺς ἐόντα,
Οὐρῇ μέν ῥ᾽ ὅ γ᾽ ἔσηνε, καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω.

Argus, fluv. Germ. in Suevia prov. Vaugenam alluit, & poſtea in lacum Conſtantienſem ſe exonerat, prope Langenarchiam, oppidul.

Arguta, civitas Theſſaliæ, prius *Argiſſa* dicta. Eſt & locus Eubœæ; vide Stephanum, qui loci iſtius incolas *Argeios* & *Leontinos* vocari ſcribit.

Argyna, opp. Locrorum, cujus incolæ vocabantur *Ozolæ*. Plin. 4. 3.

Argynnis, Venus, ab *Argynno* puero ab Agamemnone amato, qui cùm frequentius nataret, in Cephiſo flu. periit, quo in loco ſepelivit eum Agamemnon, ibidemque Veneris Argynnidos, id eſt, turpitudinis ſuæ templum conſtruxit. Prop. 3. 6.

Sunt Agamemnonias teſtantia litora curas,
Qua notat Argynni pœna natantis aqua.

Ubi al. edit. *Argivi pœna minantis*. Turnebus, *cap.* 13. *lib.* 26. *Adverſ.* conatur hos verſus explicare. A Polluce Ἀργεννος vocatur, à Stephano Ἄργυνος, à Plutarcho Ἄργυνος, *in lib. quo bruta uti ratione docet*; aitque, Agamemnona perluſtraſſe totam Bœotiam perveſtigando eum puerum, qui ſe fugiebat, eique moræ prætexebat adverſos ventos; ac demum ſe in lacu Copaide abluit, ſi fortè ardorem ſuum unà eluere poſſet. Hæc ille: Martialis 7. 14. ad *Argynnum* puerum:

Quis puer hic nitidis adſiſtit Hyantidos undis?
Et fugit ad dominam Naida? nunquid Hylas?
O bene quòd ſilvâ colitur Tirynthius iſtâ,
Et quod amatrices tam prope ſervat aquas!

Securus licet hos fontes Argynne miniſtres,
Nil facient Nymphæ, ne velit ipſe, cave.

Hæc fabula recitatur à Stephano, in Κηφισσός, ut nos monet Parrhaſius, qui Stephani integro codice uſus eſt, nam vulgò ea parte mutilus circumfertur.

Argyra, nympha, cujus amore cùm Selenius torqueretur, obiit ejus nimio deſiderio, & à Venere in cognominem fluv. mutatus eſt, cujus aquam amantibus prodeſſe ad amoris remedia, veterum fuit opinio. Pauſan. *lib.* 7.

Argyra, urbs & fons Achaiæ, & reg. Indiæ extra Gangem. Ptol. & Steph. Item urbs circa Troadem. Strabo. Et Siciliæ civitas, unde ſe Diodorus Siculus oriundum facit, cujus incolæ *Argyrini*. Eſt etiam Taprobanæ Metropolis. Steph.

Argyraſpides, ſic dicebatur Macedonica quædam legio, à *clypeis argenteis*. Qu. Curtius, *lib.* 4. *Poſt phalangem Argyraſpides erant.* Τάγμα ἡ ἑταιρικὴ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Heſychio dicuntur. Horum meminere Arrianus & Athenæus, *lib.* 12. Alexander verò Severus, etiam *Chryſaſpidas* milites habuit.

Argyre, extra Indi oſtium inſ. metallorum fœcunda. Mela. 3. 7. *Ad Tamum inſulam eſt Chryſe, ad Gangem Argyre; altera aurei ſoli, (ita veteres tradidere) altera argentei: atq; ut maximè videtur, aut ex re nomen, aut ex vocabulo ficta fabula eſt.* Idem habet Solinus, *cap.* 55.

Argyrini, gens Epirotica. Steph.

Argyripa, op. Apuliæ Dauniæ, à Diomede conditum, *Argipana* Polybio dicta. *Arpi* Cic. Ptol. & aliis. Virg. *Æn.* 11.

Ille urbem Argyripam patriæ cognomine gentis,
Victor Gargani condebat Japygis arvis.

Ovid. *Met.* 14.

—— Ille quidem ſub Japyge maxima Dauno
Mœnia condiderat, dotaliaq; arva tenebat.

Quin & Strabo, *lib.* 6. hanc urbem κτίσμα Diomedis vocat.

Argyrius, Athenienſis (qui à Suidâ *Agyrius* vel *Agyrrius* vocatur) vir fuit prædives, ſed ob eximias opes adeò immodeſtus & inverecundus, ut in congreſſu peditus edere ipſum non puderet.

Argyrondas, vel *Argyrondes*, Æoliæ flu. Ariſtarcho, propter argenteum aquæ candorem.

Argyropolis, Byzantii ſuburbium, Chryſopoli, alteri ejuſdem urbis ſuburbio oppoſitum. Nicephorus.

Argyropylus, Imperator Conſtant. qui Zoæ uxoris, & Michaelis Paphlagonis ejus adulteri dolo, inter balnea, aquis ſubmerſus eſt. Bapt. Egnatius. Vid. *Romanus.*

Argyropylus Byzantinus, eruditione clarus, floruit cum Chalcondila, ſec. 15. P. Jovius.

Argyrus, nomen urbis. Steph. ex Philiſto. Item mons. Vide *Tarteſſus.*

Argyruntum, Illyrici urbs. Ptol. *Argyruntum* Plinio. *Sciſſica* Nigro, *Novigrad* Moletio, *Obravazzo* Raguſæo.

Arhuſia, urbs Daniæ, in Julia Boreali, in ora ſinus Codani. Illam perfluit Gutulus amnis, eique adjacet Scanderburgum arx, ad 3. leuc. in Occaſ. Vaſtata fuit à Suecis Anno 1644. Subeſtque Daniæ Regi.

Ari, vulgò *Aryes*, pop. Americæ, in Braſilia, verſus Præfectur. Portus Securi in mediterr. Laetius.

Aria, Aſiæ reg. hodie *Corazan*; Item lacus, urbs & fluv. ejuſdem reg. Ptol. Item una è Satrapiis Indiam terminantibus. Mela. 1. 2. *Indis proxima eſt Ariane, deinde Aria.* Ubi Voſſius. *Ariam hic*, inquit, *non rectè collocat, tanquam ſi litoralis eſſet regio.* Hoc miror, neminem hic reprehendiſſe, illud verò ei vitio vertiſſe, quòd *Ariam* & *Arianem* diverſas faciat, cùm tamen in eo prorſus nihil commiſerit. Verùm operæ pretium hic eſt paucis oſtendere, quamnam veteres differentiam inter *Arios* & *Arianos* poſuerint, quoniam hæc res multos eruditos in errorem egit. Ὁ πάνυ Salmaſius, aliquot locis eos diſtinguit, alibi verò eoſdem eſſe affirmat, *in Plinianis.* Verùm ita res ſeſe habet. *Aria* regio ſemper dicta fuit illa tantùm portio terræ, quæ ad *Arium* flu. erat ſita, *Arii* verò qui illam inhabitabant. Non tamen, uſque ad tempora Alexandri M. & ſucceſſorum ejus, verùm etiam multis ſeculis poſtea *Ariæ* iidem fuere termini, quos Ptolemæus & alii huic adſignant. Scio quidem Herodotum & Pauſaniam narrare, Medos dictos fuiſſe *Arios* ante adventum Medeæ; verùm id nihil ad rem facit, etiamſi verum ſit: & forſan fabella eſt. Imò auſim affirmare eſſe fabellam, cùm Medi jam ab ipſo ſtatim initio ita ſint dicti, nec ullum aliud nomen habuerint. *Ariane* verò longè alia eſt. Nomen id inauditum ante tempora Alexandri. Verùm poſtquam ab Ariis ſubacti fuere Bactrii, Gedroſii, Sogdiani, aliæque complures gentes, factum eſt, ut pleræque iſtæ regiones, Ariorum dicerentur provinciæ. Plinius itaque Gedroſos, Arachotas, & Paropamiſadas vocat Ariorum ſatrapias. Quod non ita interpretandum, uti Salmaſius interpretatur, tanquam ſi Plinius omnes hos populos *Arios* vocaret, ſed quòd eſſent in ditione *Ariorum.* Nemo unquam ullam ex his gentibus, ſub *Arrianum* nomine, comprehendit. *Arii* tantùm unius reg. incolæ dicuntur. Longè alia eſt *Ariana.* Illa enim extenditur ab Indo fluv.

uſque

uſque ad os ſinus Perſici. Comprehendit verò præter ipſam *Arianam*, has quoque regiones, Gedroſiam, Drangianam, Arachoſiam, Paropaniſum, Bactrianam, Sogdianam, Parthiam, Carmaniam, & ſi quas alias regiones ſubegerunt aut Menander, aut alii, vel ante, vel poſt illum, Ariorum duces. *Aria* itaque nomen unius tantùm regionis, *Ariane* verò continet totum Ariorum imperium. Habebat autem *Aria* olim, à Septentr. Bactrianam & Margianam, ab Oriente Paropaniſum, à Meridie Drangianam, ab Occid. Parthiam. Ejus urbs Aria nunc *Herat* ſeu *Semers* dicitur, urbs ampla & dives, roſisque ſuis celebris, 30. circiter leuc. Hiſp. à lacu Ario ſeu Burgiani in Occaſu diſtans. Baudr. Item *Aria* Πιερικὴ χώρα Stephano, qui eam quoque Thraciæ antiquum nomen fuiſſe perhibet.

Aria, Ponti Euxini inſ. *Farnaſia* Pineto. Apollonius autem & Arrianus *in Periplo*, Ἀρητιάδα eam vocant. Mela 1. 7. *Non longè accolitur Aria, quæ Marti ſacrata (ut fabulis traditur) tulit aves cum ſummâ clade adventientium, pennas quaſi tela jaculatas.* Ubi Voſſius; Ita repoſuit Hermolaus Barbarus, cùm prius legeretur *non longè Acoliſaria*, quemadmodum omnes etiam, quotquot vidi, manu exarati codices. Legendum verò, *Non longè à Colchis Aria.* Stephanus, Ἄρειος νῆσος, πρὸς τοῖς Κόλχοις ἐν τῷ Πόντῳ, Σκύμνος ἐν Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Ἄρειος ἐξ ἴσου τοῦ δυοῖν παρηγμένον. Quaſi verò ἐθνικὸν Ἄρειος non ſit potius ab Ἀρία. Verùm neſcivit Stephanus, ita quoque appellatam fuiſſe hanc inſulam. Poſſit & legi nullius literæ immutatione, *Non longè à Colis Aria.* Nam & Coli in hoc tractu, quorum regio Κωλική, cujus jam ſuperius meminit Mela. Nec eſt, quòd quiſquam exiſtimet, Colis hic locum non eſſe, quòd ii longius abſint Septentrionem verſus, cùm & Plinius hoc loco Colicam recenſeat 6. 5. *Subjicitur Ponti regio Colica, in quâ juga Caucaſi ad Riphæos montes torquentur.* Et hic, pro *Colica*, repoſuerunt *Colchicam regionem*, contra fidem veterum exemplarium. Quòd ſi verum eſt, Colos inhabitaſſe τὴν ὑπώρειαν τοῦ Καυκάσου, uti ait Hecatæus apud Stephanum, & Caucaſi extrema juga dicta ſint Κωλικὰ ὄρη, jam rectè dixerit Mela *Ariam eſſe Colis vicinam*, cùm montes huic inſulæ oppoſiti, Caucaſi ſint appendices. Porro Aria Plinio eſt Chalceritis, forſan ab avibus, quas χαλκήρεις, σιδηροπτέρους, & σιδηρόπυγας fabulantur.

Aria, vulgò *Arrée*, ſeu *Arren*. Inſula parva maris Balt. juris Danici, prope partem Auſtral. Tioniæ inſ. ubi caſtrum Koping; eſtque Ducatus Sleſvicenſis.

Ariabignes, Darii fil. ex filiâ Gobryæ, qui unà cum Prexaſpe & Megabyzo præpoſitus fuit claſſi Xerxis. Herod. 7.

Ariaca, Margianæ urbs. Ptolemæus.

Ariaca, Scythiæ pop. juxta Jaxartem fluv. in Sogdianorum confinio. Ptol. Quos Caſtaldus *Decan* dici teſtatur.

Ariaces, Sadinorum op. Indiæ intra Gangem. Ptol.

Ariacus, op. Myſiæ vel Troadis. Plin.

Ariadne, , vel *Ariadna* Minois, Cretenſium regis, ex Paſiphae filia, Theſeum, cujus amore detinebatur, per filum è Labyrintho extricavit, eumque redeuntem in patriam uſque ad Naxum inſ. inſecuta eſt; quo loco à perfido Theſeo relicta, ac lugens, Libero Patri nupſit, à quo donata eſt coronâ Cnoſſiâ 7. ſtellis adornatâ. Poſtremò à Dianâ dicitur ſagittâ percuſſa, quòd virginitatem non ſervaſſet. Catullus *ep. 65. in Argonauticis*, (quem vide) ubi de Theſeo:

Inde pedem victor multâ cum laude reflexit,
Errabunda regens tenui veſtigia filo.

Vide Ovid. *Metam. l. 8.* & *Epiſt.* 10. Statius *in Silvis*,

—— *Non talem Creſſa ſuperbum*
Callida purpureo revocavit Theſea filo.

Prop. 3. 17. Bacchum alloquens:

Te quoq; enim non eſſe rudem teſtatur in aſtris,
Lyncibus in cœlum vecta Ariadna tuis.

Ovidius 5. *Faſtorum*,

—— *Baccho placuiſſe coronam*
Ex Ariadnæo ſidere noſſe potes.

Catullus, *Ex Ariadnæis aurea temporibus*
Fixa corona foret.

Propertius, *Teſtis ſiderea tota corona Dea.*

Virg. *Georgic.* 1.

Gnoſiaq; ardentis decedat ſtella coronæ.

Habuerunt ex Arato. Sic enim ille,

Αὐτοῦ κἀκεῖνος Στέφανος, τὸν ἀγαυὸν ἔθηκε
Σῆμ' ἔμεναι Διόνυσος ἀποιχομένης Ἀριάδνης.

Vide Philoſtr. Cœlium, *in Cœlo Aſtronomico Poet. cap.* 12.

Ariadne, fil. Leonis Imp. mater Leonis, hoc mortuo, Zenoni, Leonis ſucceſſori nupſit, qui à Baſiliſco pulſus in Italiam cum uxore confugit, poſtea in Imperium reſtitutus, vitiis infamem vitam egit. Hic cùm quodam die ſomno vinoque eſſet ſepultus, Ariadnes juſſu tumulo illatus eſt, in quo, cùm ad ſe rediiſſet, in furorem actus obiit. Quo defuncto Ariadne Anaſtaſium Silentiarium, familiarius quàm decebat ſibi cognitum, in thronum evexit, Longino, Zenonis fratre, præterito. Obiit A. C. 515. Zonar. *Annal.* Evagr. *l.* 3.

Arialbinnum, op Sequanorum, vulgò *Mulhauſen*, Simlero. *Baſel*, Cluv. & aliis. Vid. *Baſilea.*

Arialdunum, Hiſpaniæ urbs. Plinius.

Arialdus, Diaconus Mediol. genere & pietate illuſtris, juſſu neptis Archiep. Guidonis, quòd Simoniacis & Nicolaitis fortiter obniteretur, occiſus eſt. Bar. A. C. 1066. *Ariamirus*, vel *Miron*, ſucceſſit Theodomiro, Suevorum R. in Hiſp. Anno 570. Cui Elburius ſucceſſit, An. 583. Ejus Pater, cùm filius æger mirabiliter ſanitatem recepiſſet, Arianâ hæreſi ejuratâ, orthodoxam fidem amplexus eſt. Gregor. Tur.

Arianda, Cariæ urbs. Mela 1. 16. Atqui *Caryandam* illìc legendum ait Iſaacus Voſſius, quem ſis vide.

Ariani, vel *Arieni*, Aſiæ populi. Dionyſ. *verſ.* 714.

Καυκασίους κνημῖδας Ἐρυθραίων τ' Ἀριηνῶν.

Ita verſum hunc in antiquis exemplaribus ſcriptum inveniri ex Euſtathio conſtat: ipſe autem copulam interponi voluit, ut legeretur Ἐρυθραίων τ' Ἀριηνῶν, ac de diverſis montibus, aliis Caucaſiis, aliis Arianorum, intelligeretur. Sed cur Arianos Ἐρυθραίους vocat? Non à colore certè (quod ſenſiſſe videtur Hen. Stephanus, dum *rubeos Arianos* hic reddit) ſed quòd *Erythræum mare* fines eorum pertingerent. Arianam ſc. latè ſumunt veterum plurimi, non tantùm Ariorum regionem ſtrictè ſumptam, verùm & alias vicinas regiones ſub eo nomine complectentes. Vide Guil. Hill. *ad locum.*

Arianìa, Gens Caduſiis vicina. Steph.

Ariantes, rex Scytharum, qui à ſingulis ſubjectis ſibi quotannis offerri ſagittam volebat. Herod. *lib.* 4.

Arianthe, op. Oenotriorum in Calab. citer. ad fluv. cognominem, apud Ninæam, ſive, ut nunc dicunt, op. S. Donati, inter Balbiam, & Artemiſium 4. mil. p. diſſitum. *Folone*, teſte Barrio. Sed potius *Arenda* videtur op. ejuſdem reg. inter Frigidum & Agellum. Ferrarius.

Arianum, urbs parva, in regno Neap. & Princip. ulteriori in colle difficili. A Luceria 25. m. p. in Auſtrum, & 12. à Benevento, ad radices Apennini. Ab ara Jani dicta, proprium habet Comitem. Epiſc. eſt. Sub Archiep. Beneventano. Item, opp. Duc. Ferrarienſis, in Italia, ad Padum, unde regio adjacens *Poleſino de Ariano*, in limite Veneto. Diſtat ab Adria 9. milliar. in Auſtr. & à Ferraria 25. in ortum æſtivum.

Arianus, & *Ariani*, vide *Arrianus* & *Arrius*.

Ariarathea, civitas prope Cappadociam, ab *Ariarathe* rege, Antiochi genero. Steph. Aliter *Ariarſathea*. ad montium radices, Baudrando: cui eſt urbs Armeniæ tertiæ, epiſc. ſub. Arch. Melitenenſi, non longè à Mela fluv. 80. m. p. ab Arcis in Occ. totidem à Sebaſtia in Merid.

Ariarathes, Thracum rex. Liv. *lib.* 2. *dec.* 5. Item Cappadociæ rex primus, obſervante Strab. *lib.* 12. Cujus ſucceſſorum unus cognom. à Perdiccâ obſeſſus, cùm jam deſperaret effugium, ne quid fructûs vel tropæorum inimicis accederet; urbem incendit, ſibique & ſuis omnibus mortem conſcivit. Juſtin. *lib.* 13. *cap.* 13. Diodorus Sic. verò *lib.* 18. *cap.* 16. eum, cùm poſt aliquot annorum pacatum regnum, Darii & Alexandri tempore, Perdiccæ cum 3000. peditibus & 10000. equitibus ſe oppoſuiſſet, victum & ab hoſte in crucem actum eſſe, refert. Alius ejuſdem reg. rex, ſub quo Cappadoces primùm petierunt pop. Romani ſocietatem, cujus deficiente ſtirpe lectus eſt Ariobarzanes, & à Mithridate ſæpe pulſus Romanorum armis reſtitutus. Volater.

Arias Montanus Benedictus, Hiſpali oriundus, eruditione & lingg. peritiâ celebris. Scripturæ Sacræ editionem in 5. linguis Antverpiæ ſtudioſè procuravit. Mortuus A. C. 1598. Genebr. *in Gregor.* 13. *Spond.*

Ariaſmenus, unus ex iis ducibus, qui Perſæ fratrem contra Æeten auxilium tulerunt. Val. Flacc. 6. *Argon.* 104. A' falcatis curribus, quos ducebat, laceratus & obtritus, *verſ.* 424.

Ariaſpe, al. *Callatia*, opp. Perſiæ, ad fluv. Salum, parvi nominis. 20. circiter leuc. à Gobina in Ortum.

Aribbaus, Ducis cujuſdam nomen, apud Polyæn. *l.* 7.

Aribon, Epiſc. ſcripſit ſacra quædam. Item, alius Pſalmos 15. interpretatus eſt. Supplem. Chron. Philippi Bergam. Sigebert.

Arica, Opp. Amer. meridion. in ora Peruviæ, in prov. *de los Charcas*. Sub Hiſpanis. Paucis conſtat incolis, ſed portum habet capacem.

Arica, Gall. *l'Isle de Sarck*, Inſ. maris Oceani, in littore Normanniæ, in ditione Anglorum, parvi circuitus, inter Jarſejam & Granſejam Inſ. Ei adjacet parvus ſcopulus, Anglis *little Sarck* ſeu *parva Arica*.

Aricada, Drangianæ urbs. Ptol.

Aricandes, amnis in Lyciâ, à quo & urbs ibi *Aricanda*.

Arichondas, primus author tubarum in Græciâ.

Arichus, Grammaticus. Schol. in Ariſtoph. Ran. Act. 5. ſc. 1.

Aricia, puella Attica, Hippolyti uxor, poſtquam ille à Dianâ in Italiam translatus fuiſſet. Virg. *Æn.* 7.

Ibat & Hippolyti proles pulcherrima bello,
Virbius inſignis, quem mater Aricia miſit
Eductum Egeriæ lucis.

Aricia, Latii op. poſt Albanum montem in viâ Appiâ, ab Hippolyto Theſei filio conditum; ita dictum ab *Ariciâ*, nobili

Atticæ

Atticæ fœmina, quam idem fertur adamaſſe. In agro Aricino præſtantiſſimi proveniebant porri, de quibus Columella *lib.* 10.

Brutia quæ tellus & mater Aricia porri.

Mart. *lib* 11.

Mittit præcipuos nemoralis Aricia porros.

Quòd ait *nemoralis*, in eo non ſolus eſt. Ovid. *Faſt.* 6.

Inſpice quos habeat nemoralis Aricia Faſtos.

Lucanus *lib.* 6.

Parva Mycenas quantum ſacrata Diana
Diſtat ab excelsâ nemoralis Aricia Româ.

Ejus clivo recumbebant mendici. Mart. 2. 19.

Debet Aricino conviva recumbere clivo,
Quem tua felicem, Zoile, cœna facit.

Idem 10. 68. *Dureus Aricinâ de regione pater.*
Et 12. 32. *Migrare clivum crederes Aricinum.*
Juvenalis *Sat.* 4.

Dignus Aricinos qui mendicaret ad axes.

Perſius *Sat.* 6.

— Accedo Bovillas,
Clivumq; ad Virbi. —

Hoc eſt, ubi Virbius, id eſt, Hippolytus colebatur. De ſitu Ariciæ ita Strabo. *lib.* 5. Μετὰ δὲ τὸ Ἀλβανὸν ὄρος Ἀρικία ἐστὶ πόλις ἐπὶ τῇ ὁδῷ τῇ Ἀππίᾳ, στάδιοι δ' εἰσὶν ἐκ τῆς Ῥώμης ρξ', κοῖλος δ' ἐστὶν ὁ τόπος, ἔχει δ' ὅμως ἐρυμνὴν ἄκραν. id eſt, *poſt Albanum montem in viâ Appiâ, urbs eſt Aricia, 160. ſtadia à Româ, ſitu concavo, arce tamen edita, & naturâ loci munita.* Ubi in numero ſtadiorum ingens eſt, non dixerim Strabonis errorem, ſed exſcriptoris mendum. Dionyſ. enim *lib.* 6. 120. ſtadia tantùm numerat: Συλλεγόμενοι, inquit, ἀλλήλοις ἀγχοῦ πόλεως Ἀρικίας, ἣ διέχει σταδίους ἑκατὸν εἴκοσι τῆς Ῥώμης. Eundem ſtadiorum numerum habet Philoſtratus, *de vitâ Apol.* 3. 12. Ἐς τοιαύτῃ καταστάσει φιλοσοφίας ὄντος, ἔτυχε πρόσω τῆς Ῥώμης ὁ Ἀπολλώνιος, σταδίων δ' ἄγοντι καὶ ἑκατὸν ἀπέχων ἐνέτυχε τῷ Φιλολάῳ τῷ Κιτιεῖ περὶ τὸ νέμος τὸ ἐν τῇ Ἀρικίᾳ. In hâc Oreſtes, oraculo monitus, ſimulacrum Scythicæ Dianæ, quod è Tauricâ regione tranſtulerat, priuſquam Argos peteret, conſecravit. Erat ad hujus templum nemus, quod vocatur *Aricinum*, dicente Ovidio 5. *Faſtorum*:

Vallis Aricinæ ſylvâ præcinctus opacâ
Eſt locus antiquâ relligione ſacer.
Hic jacet Hippolytus loris diſtractus equorum,
Unde nemus nullis illud aditur equis. Nunc Arica, *la Riccia*, oppidul. eſt Campaniæ Rom. Duc. titulo inſigne. Ei adjacet lacus Aricinus, nunc *Lago di Nemi.*

Aricomici, Gall. Narbon. pop. Vide *Arecomici.* Alii legunt *Aracomici.*

Ariconium, vulgò *Kenchester*, teſte Camdeno, op. Angliæ mediter. inter Callevam ad ort. 59. & Iſcam ad occ. 32. m. p. Nunc vicus in Comit. *Herefordienſi*, non longè à Walliæ confinio & à fluv. Vvaga, vix 3. milliar. ab Herefordia in Occaſ.

Aridæus, Satrapa ac præcipuus Cyri Junioris Dux: nam alteri cornu præerat habueratque ſub ſe milites ex Phrygiâ ac Lydia, nec non mille equites. Victo Cyro reconciliatus eſt Artaxerxi, pactus Græcorum ac mercenariorum in itinere proditionem.

Aridai, Hamanis fil. Eſther. 9. Lat. *leo abundans*, aut *maledictionis abundantia.*

Aridatha, alter ejuſdem fil. ibidem. Lat. *Leonis lex.*

Aridæus, Philippi nothus, Alexandri frater, cui ſucceſſit, Juſt. 9. 8. quamvis ab Alexandro præteritus, *lib.* 12. 15. Nominatur pro ſucceſſore à Meleagro, recuſatur à Ptolemæo. *lib.* 13. *cap.* 2. Rex tamen appellatur à militibus, ibidem. Tandem verò cum uxore Eurydice, regni an. 7. necatur ab Olympiade, *lib.* 14. *cap.* 7. Lege *Aridæus.* Vid. etiam Diod. *lib.* 18. Appian. *Syriac.* Euſeb. *Chron.*

Aridices, philoſophus, de quo ſic Macrob. *Sat.* 7. 2. Quum Regis libertus, ad novas divitias nuper evectus, Philoſophos ad convivium congregaſſet, & irridendo eorum minutulas quæſtiones, ſcire ſe velle, dixiſſet, *cur ex nigrâ & albâ fabâ, pulmentum unius coloris edatur? Aridices indignè ferens, Tu nobis*, inquit, *abſolve, cur de albis & nigris loris ſimiles macula gignantur?*

Ariel, id eſt, *leo*, ſive *lux Dei*, nomen loci. 4. Reg. 15. Iſaiæ *cap.* 10. accipitur pro civitate Jeruſalem, in quâ altare holocauſti. In Ezechielis verò *cap.* 43. *altare holocauſti* ſignificat. Eſt etiam nomen viri. 1. Par. 11.

Ariel, fluv. Tartariæ min. Precopenſis. In Boryſthenem fluit. ſe exonerat, infra Circaſſiam urbem, Hondio teſte.

Arieldeba, Ægypti urbs. Lib. Notit.

Ariena, vide *Arianis.* Item Halyattis filia, Aſtyagis, regis Medorum, uxor. Herodot.

Aries, primum Zodiaci ſignum, quod Sol ingrediens 4. Idus Mart. Æquinoctium vernum efficit. Fabulantur autem Poetæ, hunc illum ipſum eſſe Arietem, qui aureo vellere inſignis Phryxum per Helleſpontum trajecit, Hellem verò ibidem ſubmerſit. Ovid. *Triſt.* 4.

Impoſitamq; ſibi qui non bene pertulit Hellen,
Tempora nocturnis æqua diurna facit.

Manilius *lib.* 4.

— Teſtis tibi laniger ipſe,
Cùm vitreum findens aurato vellere pontum,
Orbatumq; ſuâ Phryxum per fata ſorore,
Phaſidos ad ripas, & Colchida regna revexit.

Ovid. *in epiſt. Leandri*:

Invideo Phryxo, quem, per freta triſtia tutum,
Aurea lanigero vellere vexit ovis.

Alii autem eum eſſe malunt, qui Libero Patri in Libyæ deſertis ſiti laboranti fontem oſtendit. Vide Cæſii *Cœlum Aſtron.* *pag.* 21.

Aries Aureus: hunc multi aureum vellus habuiſſe narrant, quos ſecutus eſt Orpheus & Apollonius, qui Mercurii contactu aureum dicit effectum *lib.* 11. Simonides verò album interdum, interdum purpureum fuiſſe dicit. Acuſilaus ex mari purpureo infectum colore aſſerit. Apollonius vocem humanam habuiſſe ſcribit: quod & Hecatæus affirmat. Sunt qui dicant, hoc ideò fictum, quia Phryxus in naviculâ, arietis figuram in prorâ habente, navigavit. Dionyſius verò Mitylenæus *Crion* (quod nomen apud Græcos *Arietem*, ſignificat) Phryxi pædagogum fuiſſe, atque cum ipſo ad Colchos navigaſſe: unde ea omnia ficta eſſe, narrat.

Ariethus, Tegeates laudatur ab Hygino in poet. aſtron. ubi vocat eum *hiſtoriarum ſcriptorem*, niſi corrigendum *Ariethum*, quod verum putat Voſſius, qui addit, Sanè & *Ariethous* Κορυνίτης legere eſt, apud Pauſan. *in Arcadicis.* Atqui fallitur vir maximus, ſi hiſtoricum putet, quem Pauſanias memorat. Nam rex fuit hic & bellicoſus, cui *Coryneta* cognomen fuit à clavâ, quâ in pugna utebatur, Κορυνήτην, inquit, διὰ τὸ ὅπλον. Hom. *Iliad.* η.

Τεύχε' ἔχων ὤμοισιν Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος,
Δίου Ἀρηϊθόου, τὸν ἐπίκλησιν Κορυνήτην
Ἄνδρες κίκλησκον, καλλίζωνοί τε γυναῖκες,
Οὕνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο, δουρί τε μακρῷ,
Ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας.

Malè itaque Κορυνίτης legit Voſſius.

Arietis frons, Tauricæ Cherſoneſi promuntorium. Vide *Criumetopon.*

Ariganum, urbs Indiæ, quam Alexander incenſam ac deſertam reperit. Arrian. *lib.* 4.

Arigia, fluv. Galliæ, in Occit. prov. Cadit in Garumnam. Vid. *Alburacis* & *Aurigera.*

Arignote, inter fœminas præclaras à Clemente Alexandrino recenſetur 4. *Strom.* ac memoriæ prodidiſſe dicitur res geſtas à Dionyſio tyranno.

Arignotus, Ariphradis filius, quem Ariſtophanes tanquam infanda patrantem, ſimulque ut imperitum citharœdum traducit. Vide *pag.* 359. D. Vide Crabron. *pag.* 522. Ubi ejus pater vocatur Automenes.

Arigonde, Clotarii Franc. R. uxor, vivente adhuc Indegonde ſorore, quæ eidem regi nupſerat, ab illo ducta. Mater Chilperici. Vid. Aimon. *l.* 2. Gregor. Tur. *l.* 4. *c.* 3.

Arii, Indiæ pop. Item Arabiæ, Plin. nec non Scythiæ Herodoto. *Arios* etiam in Germaniâ ponit Tacitus: *Populi truces*, inquit, *qui inſitæ feritati arte ac tempore lenocinantur, nigra ſcuta, tincta corpora, atras ad prælia noctes legunt: ipſâq; formidine atq; umbrâ feralis exercitus terrorem inferunt, nullo hoſtium ſuſtinente novum, ac velut infernum aſpectum; nam primi in omnibus præliis oculi vincuntur.* Horum nominis reliquiæ in *Ar* Danicâ inſulâ. Diu illi *Arii* cari fidique Romanis. Procopius *Arberichos* appellat; ſeu potius ſcribendum *Arioricbos.* Hos quoque nominavère *Arudos.* Fuerunt autem hi ſedibus ſuis ob ſocietatem & amicitiam ejecti à Francis, & poſtea oram maritimam Belgicæ occupavère. Nuncupati autem vicinis corruptius *Armorici* ſive *Armorichi.*

Arima, urbec. Aſiæ. in ora littorali Japoniæ, eaque parte, quæ *Ximo* dicitur. Portu gaudet commodo, in regione *Figen.* Ibi multi aliàs Chriſtiani.

Arima, locus Ciliciæ, vel Syriæ, vel in Pithecuſis, juxta Tyrrhenos, ubi Typhœum terrâ obrutum in fabulis legimus. Steph. Hom. *Iliad.* 2.

Γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε Διῒ ὣς τερπικεραύνῳ
Χωομένῳ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωέϊ γαῖαν ἱμάσσῃ
Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.

Τοὺς Σύρους (inquit Strabo) Ἀρίμους δέχονται, οὓς νῦν Ἀραμαίους λέγουσιν, οἱ Ἕλληνες Ἀρμαίους ἐκάλουν ἢ Ἀρίμους. Quod ut melius intelligatur, ſciendum, quòd Orontes Syriæ fluv. *Typhon* olim appellabatur, tanquam à Typhone vel Typhœo ibi fulmine percuſſo. Verum eſt, Typhœa Cilicem facit Æſchylus & Pindarus; ſed & Cilicia quoque olim pars Syriæ fuiſſe creditur, antequam Syros inde pepuliſſent Phrygiæ populi Cilices. Bochartus. Vide *Inarime.*

Arimanus, unus ex tribus illis principibus, quos placet veteribus quibuſdam habere imperium ſuper mundum; hi ſunt Oremaſis, Mitris, Arimanis. Cæl. Rhod. 7. 14.

Ariman-

Arantis, pentapoleos reg. in Africâ urbs. Ptol.

Arimara, Syriæ ad Euphratem urbs. Ptol.

Arimaſpes, Zoroaſtri amiciſſimus. Cæl. Rhod. 23. 4.

Arimaſpi, dicti *Evergetæ*, ab Alexandro M. ſub jugum redacti. Curt. *lib.* 7.

Arimaſpus, Scythiæ fluv. aureis arenis abundans, cujus accolæ *Arimaſpi* dicuntur, pop. Scythiæ Europææ, habentes unum oculum in fronte, qui perpetuò bellum gerunt cum gryphibus aurum & ſmaragdum colligentibus. Ut finxit Ariſteas. Vid. Herodot. *Muſâ* 3. Strab. *l.* 1. & 13. Plin. *l.* 7. *c.* 2. Turneb. *Adverſ. lib.* 24. *cap.* 42.

Lucan. *lib.* 3. —— *Auroq; ligatas*

Subſtringens, Arimaſpe, comas.

Dionyſius *Arimanteas*, vel *Arimanios* vocat. Æſchylus verò *μονωπα στρατον*, id eſt, *unoculum exercitum*, quòd ſagittarii cùm ſint optimi, alterum inflectunt oculum, ut à parvulis aſſueti, altero melius cernant, unde etiam nomen adepti ſunt; nam *Ari* Scythicè *unum* ſig. & *maſpos oculum*. Fallitur verò author noſter, ſi *Arimanteas* apud Dionyſ. pro nomine proprio habeat. *Ἀρημανέας* quidem vocat, hoc eſt, *Marte furentes*, ſive *bellicoſos*; epitheton verò illud commune eſt, ut alibi apud eundem poetam,

——— Ἀρημανέων ἀπὸ χλεῶν.

Quod etiam Horatius expreſſit, *Carm.* 2. 16.

Otium bello furioſa Thrace.

Quòd autem addit, *Ari* Scythicè *unum* ſig. &c. habuit ex Euſtathio. Aliter tamen Herod. *lib.* 4. Ὀνομάζομεν αὐτὰς Σκυθιστὶ Ἀριμασπούς. Ἄριμα γὰρ ἓν καλέουσι Σκύθαι, σποῦ δὲ τὸν ὀφθαλμόν. Habitabant, ubi nunc Ingria, & Ducatus Novogradenſis & Pleſcovienſis, in Moſcovia. Baudr.

Arimaſtha, pop. juxta Pontum Euxinum. Orpheus *in Argon.*

Arimathæa, Judææ civitas. Mat. 27. Lat. *Leo mortuus domino*, vel *lux mortis domini*.

Arimazes, Sogdianus, loco edito & exercitu fretus, an Alexander poſſet volare interrogans, tandem perterritus in caſtra regis deſcendit, cum propinquis & nobiliſſimis gentis ſuæ, quos omnes verberibus affectos ſub ipſis radicibus montis Alexander crucibus affigi juſſit. Qu. Curtius *lib.* 7. Polyæn. *lib.* 4. in Alex. *Ariomazes*, fortè rectius.

Arimbas, Epiri, ſeu Moloſſorum rex.

Arimenes, Perſis Vejovis dictus, ſive malus Genius. Heſychius Plutonem intelligit. Ἀρειμάνης ὁ Ἅιδης παρὰ Πέρσαις.

Arimi, montes & pop. Myſiæ & Lydiæ. Suidas. Item Syriæ. Strabo *lib.* 13.

Ariminum, urbs vetus in Flaminiâ, juxta Rubiconem fluv. Galliam à Flaminiâ ſeparans. Lucan. *lib.* 1.

Vicinumq; minax invadit Ariminum ——

Strabo Umbrorum dicit eſſe coloniam, ſicut & Ravennam. Hæc prius à Cæſare occupata, bello Civili initium dedit. Fuit autem ædificata, Sempronio, & Appio Claudio Coſſ. Eam Octavianus ampliavit, & à Liburnis dirutam Diocletianus repoſuit, eiſque devictis arcum triumphalem in eâ extruxit. Hodie *Arimino* dicitur. Epiſc. eſt, ſub Arch. Ravennenſi, cum portu olim celebri, è cujus marmore templum S. Franciſci nunc conſtat. Ibi prope unam portarum inſignis arcus triumphalis, in honorem Auguſti conditus, & reliquiæ in urbe egregii theatri. Poſt Romanos, variis dominis ſubfuit, ſub Juſtino Imp. auſa Gothis reſiſtere. Malateſtarum dein imperium ſuſpexit, qui palatiis ſuperbiſſimis urbem exornarunt. Concilium hic ab Imp. Conſtantio celebratum, an. 359. ubi pro Concilio Niceno, decretum primò: poſtmodum, à Conſtantio, Urſacii & Valentis artibus prævento, coacti patres, ſubſcribere formulæ fidei, in qua ὁμοίουσιος tantùm Filius dictus: exceptis 20. ſolùm præſulibus, quorum conſtantia nullâ ratione expugnabilis fuit. Athanaſ. *de Synod.* Hieron. *ep.* 82. & *contra Lucifer.* S. Hilar. *in fragm.* Sulpicius Sev. *l.* 2. Socr. *l.* 2. Sozomen. *l.* 4. &c. De urbe hac plura ap. Cluver. *Ital. Ant.* 2. 5. long. 35. 37. lat. 43. 51. Sita eſt in Romandiola prov. in plano, Eſtque civ. elegans, ſub Pontif. in ora maris Hadriatici. Item Italiæ flu. viam Flaminiam Æmiliæ jungens. *Marida*, vel *Marechia* Leandro. Steph. Ἀρίμινον πόλις Ἰταλίας, ἐπὶ καὶ ποταμός. Feſtus, *Ariminum à nomine fluminis propinqui eſt dictum*, Plin. 3. 15. *Ariminum colonia cum amnibus Arimino & Aprusâ; fluvius hinc Rubico.*

Ariminus, vulgò *Marecchia*, fluv. Æmiliæ prov. Italiæ, ortus ex Apennino monte, prope fontes Tiberis, Ariminum alluit, & ibi cadit in mare Hadriat.

Arimoa, Inſ. Aſiæ, verſus novam Guineam, & prope oram Septentr. *Terra dos Papaous*, à Batavis detecta initio hujus ſeculi. Parvi circuitus & inter Inſulas Moam & Guil. Schuteni.

Arimphæi, pop. Scythiæ Plinio, vel Aſiæ ſeptentrionalis prope Riphæos montes, aut ubi Riphæi deſinunt, Ammiano. In nemoribus habitant, baccis victitant, juſti, ac moribus placidis, quorum uterque ſexus detonſos capillos habet.

Arimnus, rex Myſiæ, ſeu Mæoniæ. Varro, Xanthum citans, antiquum rerum ſcriptorem.

Arina, Mauritaniæ Cæſar. op. Ptol. *Tezela* hodie.

Arines, auxiliaris Æetæ, in prælio à Colaxe cæſus. Flacc. 6.

Ariniaunm, coloniam ad ripam Arni fluv. condidiſſe Janum ſcribit Cato. Nunc vicus, in territ. Florent. *Arignano* Alberto.

Arinianum, opp. Faliſcorum, nunc vulgò *Rignano*; in colle eſt, in prov. Patrimonii dicta, uno mill. à Tiberi fluv. & paucis conſtat incolis. Baudr.

Arinthe, civitas Oenotrorum. Steph. Aliis *Arianthe* in Calabr. citer. ad fluv. cognom. *Folone* Barrio. Aliis *Arenda* potius videtur.

Arintheus, Rom. Conſ. Maximi collega.

Arioaldus, Longobardorum rex, poſt mortem Theudelindæ, ejecto Adoaldo, regno præfectus eſt. Blondus *Decad.* 9.

Ariobarzanes, Cappadociæ rex, à Sylla in thronum evectus; Inde à Mithridate pulſus, reſtitutuſque à Romanis, &c. Pompeio in bello Pharſalico favit. Pop. Romani amicus fuit, & à Cicerone cum toto regno ſervatus, *Lib.* 9. *ad Att.* Horatius, *Ep.* 1. 6.

Mancipiis locuples eget æris Cappadocum rex.

Ariobarzanem Cappadociæ regem videtur tangere velle, de quo Tullius, *Epiſt.* 1. *lib.* 6. *ad Atticum: Nihil illo regno ſpoliatius, nihil rege egentius*, &c. Quater nempe rex ille regno expulſus, totieſque reſtitutus. Flor. *lib.* 3. *cap.* 5. Appianus *in Mithridaticis*, Dio *lib.* 35. Plut. *in Sulla* & *Lucullo*. Juſt. *lib.* 38. Eutrop. *lib.* 5.

Ariobarzanes, Phrygiæ Satrapes, ab Artaxerxe deſcivit, & mortuo Mithridate, ejus regnum ſibi invaſit. Diod. XV. 504. tenuitque annos viginti ſex, defunctus Olympiadis centeſimæ decimæ anno quarto, filio Mithridate ſuccedente. Vid. etiam *l.* 17. *cap.* 17.

Ariobarzanes, Darii militiæ præfectus, qui Suſidas pylas adverſus introitum Alexandri cum 25000. peditum occupaverat. Dein cùm per mediam aciem Macedonum, cum multo ſuorum, atque hoſtium ſanguine erupiſſet, Perſepolim urbem regiam occupare feſtinans, à cuſtodibus urbis excluſus, cum omnibus fugæ comitibus, renovato prælio cecidit. Qu. Curtius. *lib.* 4. & 5.

Ariobarzanes, origine Medus, ob inſignem corporis formam & præclarum animum, volentibus Armeniis, à C. Cæſare, componendæ Armeniæ delecto, præfectus eſt Rex. Periit morte fortuitâ. Tacit. *Ann.* 2. 4.

Ariobarzanes, mons inter Parthos & Maſſagetas. Oroſius.

Ariobinda, ex ducibus Anaſtaſii, inſigni clade à Perſis affectus. Marcellin. *Chron.* Procop. *de bello Perſ.* *l.* 1.

Arioch, rex Ellaſar, Gen. 14. Lat. *procerus*, *ebrietas tua*, aut *leo tuus*.

Ariola, Gall. Belg. urbs. Anton.

Ariomandes, Athenienſium adverſus barbaros dux. Plut.

Ariomardus, Darii filius. Herodotus.

Ariomedus, Xerxis navarchus. Plut.

Arion, Methymnæus citharœdus, & poeta Lyricus, ex Leſbo inſ. Floruit Olymp. 28. Scripſit cantica circiter verſuum 2000. in magno pretio tum temporis habita. Dicitur & Tragici carminis primus inventor fuiſſe, & chorum inſtituiſſe, ac Dithyrambicum carmen nominis hujus appellatione ab ipſo primum inſignitum, ceciniſſe, Suidas. Hujus hiſtoriam Ovid. *in Faſtis*, & Gellius *lib.* 16. ac Ælianus *de Animalibus* referunt. Charus fuit Periandro, Corinthiorum tyranno, cujus auſpiciis in Italiam profectus, grandem pecuniam ex arte ſuâ promeruit; cùmque iterum Leſbon peteret, videretque ſibi inſidias à ſociis parari propter opes, quas ſecum adferebat, nautas oravit, ut carmen aliquod priuſquam moreretur, concinere permitterent, quod cùm impetraſſet, ſumptâ citharâ modulans è navi in mare ſe conjecit; ſed à Delphine allecto ejus cantu, dorſo exceptus, Tænarum (quod op. eſt Laconiæ, hodie *Capo di Madapan* vel *Maino*, totius Moreæ Auſtralem maximè locum, Olymp. 19. Solin. *hiſtor. Var lib.* 13. vel potius, Olymp. 41. Euſeb. *Chron.*) vectus eſt, antequam nautæ illuc appuliſſent: & ibi relicto Delphine Corinthum petiit, omnemque rem geſtam Periandro enarravit qui tamen illius verbis minimè credidit, donec etiam hiſtoriam à nautis compertam habuit. Vide Lucianum *Dial. cujus titulus*, Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων. Virg. Ecl. 8.

Orpheus in Sylvis, inter Delphinas Arion.

Dubitaverunt multi, hæc fabulane fuerit, occaſione hiſtoriæ de Jona Propheta, orta, an vera hiſtoria? Plinius in veram hiſt. inclinat, ait enim, *Quæ faciunt, ut credatur Arionem quoq; citharœdicæ artis*, &c. Vide eum *l.* 9. *c.* 8. Idem quoque ſentire videtur Ovidius, ubi ait,

Inde fide majus, tergo Delphina recurvo

Se memorant oneri ſuppoſuiſſe novo.

Ejuſdem ſententiæ quoque fuit Pauſanias *in Laconicis*. Nam, poſt ſignum Arionis Delphino inſidentis, tanquam veritatem firmaturus, ſubjicit hiſtoriam aliam delphini alterius. Indicat hoc ipſum Apuleius *lib.* 6. *Accedes antiquis* & *ipſe miraculis. Credemus enim exemplo tua veritatis, & Phryxum arieti ſupernataſſe. & Arionem Delphino inſediſſe, & Europam tauro ſupercubaſſe.* Propertius *lib.* 2.

Sed tibi ſubſidio Delphinum currere vidi,
Qui puto Arioniam vexerat ante ratem.

Mart. 8. 5. *Sic Methymneo gaviſus Arione delphin,*
Languida non tacitum per freta vexit onus.

Dio Chryſoſtomus *Orat.* 37. non ſolum rem narrat, ſed addit nautas illos, qui facinus aggreſſi ſunt, fuiſſe morte mulctatos, cùm res in quæſtionem duceretur. Firmant hanc veritatem, quæ de voluptate Delphinorum erga Muſicam paſſim leguntur, & caſus ille, quo Enalus adoleſcens in mari ſervatus eſt à delphinis, eodem penè modo, quo *Arion*, de quo vide Plut. *Sympoſ.* Quid quod veram hiſtoriam, non fabulam eſſe, Joſ. Scaliger aſſerit *Animadverſ. in Euſeb. pag.* 79. Quæ hactenus dixi, videntur ſtare pro hiſtoriâ. Contra ad fabulas rejicit Gellius; ait enim, *Fabulam ſcripſit Herodotus ſuper fidicine illo Arione.* Et Strabo. *lib.* 13. *Arion, quem Herodotus in Tænarum ſervatum fabulatur.* Ovid. 3. *Art. Am.*

——— Arionia fabula nota lyra.

Arion, equi nomen, quem princeps Oenus quidam, ſecundus Hercules, ab eo Adraſtus Argorum Imperator habuiſſe traditur. Hic equus eſt ille, quem primum omnium ejus generis Neptunus, percuſsâ terrâ, tridente produxiſſe fingitur: quò Claudianus reſpiciens *Panegyr. de 4. Conſ. Honorii verſ.* 555. canit;

Si dominum legeretur equum, tua poſceret ultro
Verbera Nereidum ſtabulis nutritus Arion.

Apollodorus *lib.* 3. Ἄδραστον δὲ μόνος ἵππος διέσωσεν Ἀρίων, τοῦτον ἐκ Ποσειδῶνος ἐγέννησε Δημήτηρ εἰκασθεῖσα Ἐριννύϊ κατὰ τὴν συνουσίαν. Hic explicandus Ovid. *Met.* 6.

Et te flava comas frugum mitiſſima mater
Senſit equum. ———

Prop. *lib.* 2.

Qualis & Adraſti fuerit vocalis Arion,
Triſtis ad Archemori funera victor equus.

Stat. *de equo Domitiani:*

Hunc & Adraſtæus viſum extimuiſſet Arion.

Idem *Theb. lib.* 6.

——— Dum, non cohibente magiſtro,
Spargitur in gyros, dexterq; exerret Arion.

Idem ibidem:

Ducitur ante omnes rutila manifeſtus Arion
Igne juba. ———

Hunc equum dono dedit Adraſto Neptunus, uti ſcribit Probus. Vide Pauſan. *in Arcadicis*, ubi de eo plura.

Ariona, opp. Hiſp. in Vandalitia prov. 2. leuc. ab urbe *Anduxar.* Vid. *Aurieja* & *Alba Vircanoenſis.* Item, fluv. Illyrici, apud Scylacem, hodie *Ombla.* Influit in portum Agravonitarum, nunc *Graveſa* ſeu *S. Crucis*, prope Raguſium. J. Lucius.

Arioſtus Lud. Ferrarienſis, Poëta Italus, ſcripſit Comœdias, Satyras & Poëma de Rolando; ingenioſus, ſed minus caſtus. P. Jovius, *in elog.* Huic Cardinalis Eſtenſis poëma ſibi inſcriptum joco penſaſſe dicitur. Obiit A. C. 1533.

Ariovaldus, Rex Longobard. in thronum, favore Epiſcoporum, evectus, Adavalo ob inſaniam remoto, quem Honorius Papa reſtituere fruſtra conatus eſt. Arrianæ hæreſeos fautor, obiit Anno 638. regni 12. P. Diac. *l.* 4. & 5.

Ariovindus, Conſul, cujus collega fuit Aſper.

Ariovinius, Conſul, Meſſalæ collega.

Arioviſtus, Germanorum rex, bello clarus ac potens, numeroſas habuit copias, vel hoc unico argumento, quòd à Cæſare fugam ſimulante victus, octaginta ſuorum militum millia amiſerit. Pugnam hanc contigiſſe eo loci, ubi nunc D. Apollinaris cœnobium, 1. mill. Baſileâ ad Occ. diſtante, reliquiasque fuſi exercitus, poſt 5. m. paſſ. emenſa, cum Duce, Rhenum trajeciſſe, ubi nunc Baſilea ſita eſt, docet Beatus Rhenanus. De hoc multa Cæſar, *lib.* 1. *de bello Gall.* Itemque Dio Caſſius *lib.* 38. Meminit ejus quoque Tacitus *lib.* 4. *Hiſt.* nec non Plutarchus. Oroſ. *lib.* 6. 7. Frontin. *lib.* 2. *cap.* 1. & 3. Arioviſtum autem dixiſſe videtur Cæſar, qui Germanorum linguâ dicebatur *Erneſt*, id eſt, *Severus.* Aventinus. Angli eam vocem adhuc retinent. Camdenus. *Arnfaſtus* Saxoni. Fortè à gente Aria, quæ inter Germanos, & flexa in Rom. vocem.

Aripertus I. fil. Gundebaldi, frater Theodelindæ, Rodoaldo in Regno Longobard. in Italia ſucceſſit, Anno. 639. habuit ſucceſſorem Grimoaldum, Anno 663. Sigon. *lib.* 2. *de reg. Ital.* P. Diaconus *lib.* 5.

Aripertus II. fil. Ragumberti, Taurinorum ducis, poſt inteſtinis diſſidiis turbata omnia, Rex Longobardorum evaſit. Ut ſcelera elueret, Johanni 6. Alpes Cottias dediſſe dicitur, Anno 704. obiit Ticino merſus, Anno 712. regni 12. ei ſucceſſit Luitprandus, P. Diac. *l.* 6. Beda & Ado Vienn. *in Chron.*

Ariphrades, Ariphradis filius, frater Arignoti, quem tanquam fœdiſſimum hominem & muliebria lingentem traducit, Ariſtoph. *Equit.* 4. *Epirrhem. In Crabronibus* ejus pater indigetatur Automenes.

Ariphron, Phereclis fil. 9. Athenienſium Archon. reg. an. 20.

Arippara, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Aris, Meſſeniæ fluvius. Pauſanias.

Ariſabium, Indiæ extra Gangem urbs, Ptol.

Ariſai, Lat. *ſponſus*, Hamanis Agagitæ fil. Eſther. 9.

Ariſba, op. Troadis, Mitylenæorum colonia, in litore Rhœtæo, ab Achille everſum. Virg. 9. *Æn.*

Bina dabo argento perfecta, atq; aſpera ſignis
Pocula, devictâ genitor quæ cepit Ariſbâ.

Lucan. *lib.* 13.

Myſiaq; & gelido tellus perfuſa Caico
Idalis, & nimium glebis exilis Ariſbe.

Homerus εὐκτιμένην ac δῖαν vocat. Etymologus, Ἀρίσβη, πόλις ἀπὸ Ἀρίσβης θυγατρὸς Τεύκρου, ἣν ἔγημε Δάρδανος. Item civitas Leſbi. Steph. Et Bœotiæ. Suidas.

Ariſbus, flu. Thraciæ. Steph. Troadis verò Straboni.

Ariſcotum, vulgò *Arſchot*, urbs Brabantiæ, in Germ. Infer. cum titulo Ducat. Ad Demeram fluv. V. *Arſcotium.*

Ariſeria, Cyrrheſticæ reg. in Syriâ urbs. Ptol.

Ariſitum, Gregorio *lib.* 5. *Hiſt. Franc. cap.* 5. dictum *Ariſitenſis vicus.* Auctori incerto carminis, de ſtemmate Caroli Calvi *Hariſidum* & *Ariſidum.* Aliis aliter; Fortè vicus eſt *Ariat*, in finibus Rutenorum, ad Biaurum fluv. qui in Avarionem cadit; aut certè *Arre*, vicus montanus. Ajunt in Rutenis, inter Amilianum & Ucetiam, territorium pagumve eſſe, longum 6. leuc. hodie *l'Arſas.* Theutarius primus *Ariſitenſium* Epiſcopus fuit, cui Mundericus (quæ duo nomina Germ. ſunt) fratris ſui filius ſubſtitutus eſt. Emmo quoque concilio Remenſi interfuit. Vid. eundem. Poſtea hic Epiſcopatus abolitus & XV. illæ Diœceſes, quas prædictus auctor commemorat, Rutenicæ Eccleſiæ redditæ fuiſſe videntur. Hadrianus Valeſius *in Notit. Gall. Anno* 1675. *Pariſiis edita.*

Ariſpa, Indica gens, circa Indum fluv. Arrianus.

Ariſtadium, vulgò *Arnſtatt*, opp. Germ. in Thuringia. Vid. *Arnoſtadium.*

Ariſtænetus, Conſul temp. Honorii Imp. *Ariſtæneti* cujuſdam ſcriptoris mem. Steph. in Γέλα, ubi citat primum lib. τῶν περὶ Φωκυλίδου. *Ariſtæneti* epiſtolas amatorias primus edidit Sambucus A. D. 1566. Altera editio emendatior & auctior prodiit Pariſiis Gr. Lat. M. VIC. Fuit etiam *Sancti* nomen, cujus mem. B. Paulus ad Rom. *cap.* 16.

Ariſtæum, op. Thraciæ in Hæmi mont. radicibus ſitum. Plinius 4. 11.

Ariſtæus, Apollinis (Cicero 6. *Ver.* dicit, Bacchi) ex Cyrene filiâ Penei regis Arcadiæ filius; hic deinde in Arcadiâ regnavit. Hunc primum apum & mellis uſum, lactisque coagulum demonſtraviſſe, uſumque olei, & alia quamplurima adinveniſſe refert Juſtinus *lib.* 13. Fabulam verò ſic poetæ commenti ſunt. Ariſtæum Eurydicen Orphei adamaſſe, quem illa fugiens à ſerpente occiſa eſt, in cujus ultionem nymphæ omnes apes perdiderunt. Quapropter, matris exilium imploravit, quæ illum ad oraculum Protei perduxit, à quo infortunii cauſam edoctus, Eurydicen ſacrificiis placare juſſus eſt; quod cùm faceret, taurosque 4. totidemque juvencas immolaret, ingens apum multitudo à bobus erupit, atque hoc pacto apes ſuas recuperavit Virg. *Georg.* 4.

Hic verò ſubitum, ac dictu mirabile monſtrum
Aſpiciunt: liquefacta boum per viſcera toto
Stridere apes utero, & ruptis efferveſcere coſtis:
Immenſasq; trahi nubes: jamq; arbore ſummâ
Confluere, & lentis uvam demittere ramis.

Meminit ejus Oppian. *lib.* 4. *Cyneg.*

Μέγα δ' ἀγρονόμων βιότῳ ἐνιδείξατο φωτῶν.

Quæ mox explicans ait, illum primum omnium utpote à rureſtribus divitiis inſtructiſſimum, pecuariam informaſſe, oleum expreſſiſſe, coagulo lac compegiſſe, & abſolvit,

——— Καὶ πρῶτος σίμβλους
Ἐκ δρυὸς ἄμπης ἀγαγὼν ἐκάλεσσε μελίσσας.

Schol. in Apol. *lib.* 2. *Argon.* Ἀρισταῖος δ' ἐν τῇ Κυρήνῃ τὰ μελισσουργικὰ πρῶτος, καὶ τὴν τοῦ ἐλαίου κατεργασίαν, καὶ κατασκευασθεὶς μετὰ τὰς Ἐτησίας, Ζεὺς Ἀρισταῖος ἐκλήθη, καὶ Ἀπόλλων, Ἀγρεὺς καὶ Νόμιος. Et Apollonius ipſe, *lib.* 4.

Κούρη Ἀρισταίοιο μελίφρονος, ὃς ῥα μελισσῶν
Ἔργα, πολυκμήτοιό τ' ἀνεύρετο πῖαρ ἐλαίης.

Interpres etiam Pindari *in Pyth.* ait, Ariſtæum primum omnium inveniſſe κτηνοτροφίαν, κυνηγίαν, ἐλαιουργίαν, μελιττουργίαν. Id ipſum latè ſcribit Nonnus *Dionyſiac. lib.* 15. Hyginus Thebarum regem facit. Quædam etiam ſuggerunt Interpretes aliqui, ex Germanico Cæſare, in Phænomenis Arati. Tu vide, ut Juſtinus adducto loco conformet fabulas Ariſtæi ad veritatem hiſtoriæ. Multa, quæ de illo ſcribuntur ab Interprete Apollonii, ut non neceſſaria, omitto; magnam partem illorum retulit Apollodor. *lib.* 2. Pauſan. *lib.* 8. Nat. Comes Myth. *lib.* 5. *cap.* 19. Al. Roſſæus, *in myſtagogo Poët.* Ovid. *lib.* 1. *Faſtorum.*

Flebat Ariſtæus, quòd apes cum ſtirpe necatas
Viderat inceptos deſtituiſſe favos.

Ariſtæus, Judæus natione. Philadelphi tempore vixit, à quo, receptis 12000. Judæorum, qui in ſervitutem redacti erant, Hieroſolymas miſſus eſt, ſcriptor jam olim laudatus Joſepho *Antiq.* 12. 2. Tertulliano *in Apol. cap.* 12. Epiphanio *lib. de pond.* & Hie-

à Hieronymo *præfat. in Pentateuchum*. Meminit etiam Euſebius, cùm aliàs, tum *lib*. 9. *Præp. Evangel.* Ἀρισαῖος, inquit, ὁ τὴν γραφεῖσαν βίβλον περὶ τῆς ἑρμηνείας τοῦ τῶν Ἰουδαίων νόμου. Exſtat hodieque *in Biblioth. Patrum*, *tom*. 7. *edit*. 2. liber ſub Ariſtæi, ſeu Ariſteæ nomine de Tranſlatione Legis per 72. Interpretes, ſed eum genuinum videri negat Lud. Vives *in Auguſt. lib*. 18. *de Civ. Dei cap*. 42. Scio Vivi in eo refragari cùm alios non paucos, tùm Perionium, *Obſervationibus in B. Juſtini Parænefin ad Gentes*; tum Card. Bellarm. *lib. de ſcript. Eccl.* ex Joſ. *Antiq. lib*. 12. *cap*. 2. *l. contra Appion.* Tertull. *Apol. c*. 2. Euſeb. *de L. E. lib*. 9. Epiph. *de pondd. & menſuris*. Hieron. *præf. in Pent.* &c. Sed Ludovico accedunt Leo Caſtrius & Alphonſus Salmero. Et profectò levia non ſunt, quæ pro hâc ſententiâ adfert Joſ. Scaliger *Animadverſ. in Euſeb. ad an. M.* 1734. Ipſum adi. Voſſius.

Ariſtagoras, hiſtoricus, nomen ſibi peperit Ægyptiacis ſuis, quorum primi libri Steph. meminit, in Ταχομψώ, ſecundi autem teſtimonio utitur, in Νικίου κώμη. Αὐτὸς quoque hoc opus nominat, in Ψεβώ, non addito libri numero. Idem volumen ſignat Ælianus *de Anim.* 11. 10. Inter alia hoc in opere, de Pyramidibus egit, teſte Plinio 36. 12. Porro, Laertius *in Chilone*, meminit Ariſtagoræ Mileſii, quem, quia Chilon unus è ſeptem ſapientibus brevitate gauderet, hunc loquendi morem Χιλώνειον appellaſſe ait; ſed Mileſius hic, idemne ſit cum ſuperiore, non ſatis habeo compertum. Voſſius. Item *Ariſtagoras*, præfectus exercitûs Darii contra Græcos. Herod. *lib*. 5. Alius fil. Melpagoræ, gener Hiſtiæi, Mileti tyrannus, qui contra Darium rebellavit, ſuaſu Soceri. Athenienſibus aliiſque Græcis, ut arma ſociarent, perſuaſis. Perſiæ fines ingreſſus, Sardeis captas incendit, injuriam Dario graviſſimè ferente, ejuſque memoriam, quoties cœnaturus erat, refricante. Tandem à Thracibus cum ſuis occiſus eſt. Idem ibidem. Vid. Polyænum, *l*. 1

Ariſtagoras, Cyzicenus, Herodot. *Muſâ* 4. Item, Cumanus. Ibid.

Ariſtander, vates celeberrimus apud Plut. *in Alexandro*. Vide Plin. 17. 25. qui cum hiſtoriam rerum admirabilium ſcripſiſſe ait. Freinſh. *ſuppl. in Curt. l*. 1. & 2. Curt. *l*. 4. 5. 7.

Ariſtandros, ſtatuarius nobilis apud Spartanos. Pauſan.

Ariſtarcha, Epheſina matrona, quæ Dianæ juſſu, unà cum Phocenſibus, navigationem ſubiit, atque in Maſſiliâ, templi Dianæ conſtructi ſacerdos, deſignata eſt. Strabo. *l*. 4.

Ariſtarchus, Grammaticus Alexandrinus celeberrimus, oriundus è Samothraciâ, patre itidem Ariſtarcho. Floruit, Olymp. 156. ſub Ptolemæo Philometore, cujus etiam filium Lathurum erudiit. Scripſit commentarios ſupra mille; diſcipulus fuit Ariſtophanis Grammatici, Cratetis contemporaneus. Ἀλεξανδρεὺς τῇ θέσει, φύσει δὲ Σαμόθραξ, uti loquitur Suidas. Deceſſit in Cypro, ſeipſum cibi abſtinentiâ necans, ob morbum hydropicum, ætatis ſuæ 72. Filios genuit Ariſtarchum & Ariſtagoram, ambos ſtultos. Suidas. Diſcipulos circiter 40. reliquit; æmulumque, & adverſarium habebat Cratetem Malloten, Grammaticum Pergamenum. Ælianus tradit, eum tam caſtigato fuiſſe judicio, ut Homeri verſus non putaretur, quem ipſe non probaret. Unde etiam *Ariſtarchos* hodie vocamus alienorum ſcriptorum cenſores. Ovid. *Pont.*

Corrigere at res eſt tantò magis ardua, quantò
Magnus Ariſtarcho major Homerus erat.

Cic. *ad Appium Pulchrum lib*. 3. *ep*. 11. *Ut enim Ariſtarchus Homeri verſum negat, quem non probat: Sic tu (libet enim mihi jocari) quod diſertum non erit ne putaris meum.* Et *ad Atticum* 1. 9. *Ego verba mea orationibus, quarum tu Ariſtarchus es, ſoleo pingere.* Horatius *ad Piſones*:

Arguet ambiguè dictum, mutanda notabit,
Fiet Ariſtarchus. ————

Mendum obiter è Suidâ, in Ἀμμώνιος, tollendum, cùm Ammonium Saccum Origenis & Plotini familiarem, atque magiſtrum, qui ſub Commodo vixit, Ariſtarchi Scholæ præfectum jam ante Auguſti tempora fuiſſe refert. Videtur ſanè, ob tantum temporis intervallum, lacuna ibi eſſe, propter quam poſteriora verba, ὃς καὶ διεδέξατο τὴν σχολὴν Ἀριστάρχου πρὸ τοῦ μοναρχῆσαι τὸν Αὔγουστον, à prioribus ſeparanda, ac de altero Ammonio Grammatico intelligenda. Alius *Ariſtarchus*, Chronographus, epiſtolam hiſtoricam reliquit de Athenarum ſitu & rebus ibi geſtis, temporibus Apoſtolorum; inque his de vitâ Dionyſii Areopagitæ. Voſſius *de Hiſt. Gr. pag*. 333. Item *Ariſtarchus* Tegeates, poeta Tragicus, qui Æſculapio pro receptâ ſanitate tabulam vovit. Vixit Olymp. 82. Docuit Tragœdias 70. vicit duabus, ultra annum centeſimum vixit. Suidam ſis adi. Fuit etiam *Ariſtarchus* Epheſi tyrannus, & alius Mathematicus. Suidas. Denique alius Macedo comes Pauli, Romam proficiſcentis. Act. 27. 2. & vinculorum ſocius, Coloſ. 4. 10.

Ariſtarchus, Medicus reginæ Beronices, viduæ Antiochi. Polyæn. 8. 629.

Ariſtarchus, Orator apud Ambraciotas, qui civibus ſuis perſuaſit, impoſitum urbi à Philippo Macedone præſidium ut ejicerent. Diod. XVII. initio.

Ariſtarete, Nearchi fil. pictrix nobilis. Plin. 35. 11.

Ariſtazanes, nobilis Perſes, Artaxerxi Ocho, excepto Bagoâ Eunucho, intimus, & internuncius mandatorum ac petitorum. Diod. 16.

Ariſteas, Proconneſius genere, emicuit Cyri & Crœſi temporibus; fil. Democharis, aut Cauſtrobii, Theogoniam ſcripſiſſe dicitur, Suidæ verbis, καταλογάδην εἰς ἔπη ᾱ, *Oratione ſolutâ ad verſus mille*. Sic interpres habet Æmylius Portus, quem ſequitur Voſſius *de Hiſt. Gr lib*. 1. Nec aliter ſonat ea vox apud veteres quoſdam, præcipuè Plutarchum, qui ἔξω μέτρου καὶ καταλογάδην junctim locat. At ſequens vox ἔπος reclamat, quæ in pedeſtri ſermone non verſum, hoc eſt, ſcripturæ proſaicæ lineam, ſed metrum notat, & ſanè metri ſpeciem Heroicam: unde diſtincti ab Jambicis & Melicis Epopœi. Adeò ut utrobique Ariſteas etiam, in ſuâ Theogoniâ, fuerit Epicus, vel Hexametrorum Dactylicorum poeta; ſicut clariſſimè fuit in illâ ſuæ Arimaſpidos tribiblo, propter verſus inde quoſdam Gnomicos, de Navigationis miſeriâ, productos à D. Longino, περὶ Ὕψους *cap*. 8. Itaque aliter ſonat Suidæ vox καταλογάδην, nempe *per modum Catalogi*, id eſt, nominibus nudè tantùm recenſitis, non μυθολογάδην, cum fabuloſæ hiſtoriæ intertexturâ; qualiter Heſiodus Theogoniam ſuam ſcribit. Κατάλογος propriè eſt *directa & continua ſeries nominandi, pronunciandive*; unde transfertur interdum ad orationem ſolutam, quaſi liberè laxeque profluentem, nec certis metrorum legibus & modulationis recurſu illigatum. Hinc elegantiſſimè ex veteri & veriori ſcripturâ, apud Apuleium *in Floridis*, dicitur *oratio prorſa*, hoc eſt, *proverſa*, rectâ uſque procedens; non converſa modulatimque recurrens. Hinc per vulgarem ſyncopam *Proſa*, *Proſaicus*. Heſychius Mileſius, cognomento Illuſtris, Ἀριστέα τοῦ Προκοννησίου φασὶ τὴν ψυχὴν ἐξιέναι ὅτε ἐβούλετο καὶ ἐπανιέναι πάλιν. Sed Herodotum haud ſatis clarè tranſcribit, *lib*. 4. *cap*. 13. Ubi Ariſteas, Cauſtrobii filius, ex Proconneſiorum nobilitate primariâ ſcripſiſſe dicitur Ἀριμάσπεια carmina, præſtigioſus extemporalis poeta, ποιητὴς ἐπέων, *Verſificator*. Utpote, admirationis excitandæ gratiâ, profectus ad Iſſedonas, Arimaſpis proximos, veniſſe Φοιβόλαμπτος γενόμενος, hoc eſt, *à Phœbo inſtinctus*. Vixit Olymp. 55. 56. Vide præter Plin. *lib*. 7. *cap*. 2. A. Gell. *l*. 9. *cap*. 4. Henr. Jacobii *Orationem Inauguralem pag*. 54. Et Voſſ. *Hiſt. Gr.* 1. 1. Item 4. 2. Alius *Ariſteas* fuit Stratonicenſis, de quo Pauſan. *lib*. 5.

Ariſtera, Inſulæ nomen apud Pauſan. *in Corinthiacis*.

Ariſteus, ſophiſta, temp. Antonini Imp. Item, Argivus, qui Pyrrhum contra cives excitavit. Polyæn. 8.

Ariſthus, res Arcadicas prodidit. Dion. Hal. *lib*. 1. Niſi, ut Sylburgio placet, legere mavis Ἀρίσθῳ, vel Ἀραίθῳ.

Ariſtibus, flu. Pæoniæ. Polyænus, *lib*. 2.

Ariſtides, fil. Lyſimachi, Athenienſis, nobilitate & juſtitiâ inſignis, qui cum Themiſtocle diſſenſit, ut Cato cum Cæſare: ὃς οὐ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει, hoc eſt, *Qui non videri, ſed eſſe voluit optimus*; quemadmodum Æſchyli hunc verſiculum populus Athenienſis accommodavit, atque adeo δίκαιος, id eſt, *juſti* cognomen ei tribuit. Hujus autem juſtitiam non ferens Themiſtocles, exilio eum damnari curavit: Sed anno ferè ſexto revocatus ac reſtitutus eſt, cùm Xerxes Atticam adoriri ſtatuiſſet, uti Corn. Nepos auctor eſt, *in ejus vitâ*. Sed anno tertio id contigiſſe Plutarchus, *in ejuſdem vitâ*, teſtatur: at Schottus *in Chronologiâ*, id quarto anno factum oſtendit. Tandem verò cùm multas præfecturas geſſiſſet, namque & pugnæ Salaminiæ interfuit, & cum Pauſania Mardonium vicit, ad Platæas, delectuſque eſt qui conſtitueret, quantum pecuniæ quæque civitas daret, ad claſſes ædificandas, bellumque comparandum, in tantâ paupertate obiit, ut vix tantillum pecuniæ corradi potuerit, quæ veſpillonibus, & vilibus cadaverum funeratoribus daretur. Plut. *in Ariſtide*, Diodor. *lib*. 11. *cap*. 47. Thucyd. *lib*. 1. &c.

Ariſtides, Athenienſis, philoſophus Chriſtianus eloquentiſſimus, ſub priſtino habitu, volumen contextum Philoſophorum ſententiis, Anno 126. noſtri dogmatis rationem continens, Adriano Principi tradidit. Hieronymus. *Catal. & Ep*. 84. *ad Magn.* Euſeb. *hiſt. l*. 4. *c*. 3. Quo eodem tempore cùm Serenius quoque Granius, Proc. Aſiæ, pro Chriſtianis intercederet, perſequutionem inhibuit Imperator.

Ariſtides Eleates, qui Cauloniam contra Dionyſium defendit, ut colligitur ex Polyæn. *l*. 6.

Ariſtides, Locrenſis à muſtela morſus moritur. Ælian. *Var. Hiſt.* 14. 4.

Ariſtides, orator Athenienſis, & ſophiſta, Plin. cujus extant Orationes 54. in quibus præter alias egregias ſententias, hæ duæ ſunt auro contra non caræ: *Πλάτων λόγος πρὸς τὸ παιδεῦσαι τῆς θεοῦ. Et, ὃ γὰρ ἰδεῖν ὅπως ἀναγκάσουσιν ἁμαρτήσονται.*

Ariſtides, philoſophus è civitate Adrianorum Myſiæ; Smyrnæ docuit, & advenienti fortè M. Antonino principi unus omnium non proceſſit obviam; eoque modo in cognitionem & amicitiam Imp. venit. Philoſtratus.

Ariſtides, pictor Thebanus, Apellis tempore, qui omnium primus animum pinxit, & ſenſus, ac perturbationes expreſſit. Item ſtatuarius inſignis, Plin. *lib.* 34. *cap.* 8. & 35. 10. Fuit alius *Ariſtides* Samius, Varroni in Hebdomadibus citatus, ut Gellius indicat, *lib.* 3. *cap.* 10.

Ariſtides Mileſius, celebratur à Plut. frequenter, *in Paral. min.* Nomen ſibi comparavit libris rerum Sicularum, Italicarumque, teſte eodem Plutarcho. Nec dubito, quin idem ſit *Ariſtides*, qui Perſica compoſuit, quorum ex primo quædam refert Plut. ubi ſupra. Fortaſſis idem *Ariſtides* eſt, quem in commentario de Cnido advocat Pindari Schol. *in Od.* 3. *Pyth.* Idem condidit Mileſia, vel Mileſiaca, quæ *ἀκόλαστα βιβλία*, ſive laſcivos libros appellat Plut. *in Craſſo.* Illud enim opus, non geſtas Mileſiorum res, ſed amatorias quaſdam, atque laſcivas narrationes continebat. Ovid. *Triſt.* 2.

Junxit Ariſtides Mileſia crimina ſecum,
Pulſus Ariſtides nec tamen urbe ſuâ eſt.

Ita vulgò quidem legitur; tu autem, quomodo legendum ſit, vide Tanaquillum Fabrum. *Epiſt.* 5. *pag.* 12.

Ariſtippus, Cyrenæus, *Senior* dictus, Socratis auditor; cum Epicuro de voluptate ſenſit. Primus quæſtu philoſophatus eſt, & cum Xenophonte ſimultatem habuit, & à Diogene *Canis regius* appellatus eſt, quòd Dionyſio, ac aliis divitibus ventris gratiâ adularetur. Horatius,

Si pranderet olus patienter, regibus uti
Nollet Ariſtippus; ſi ſciret regibus uti,
Faſtidiret olus. ———

Is dicebat, lautiorem victum nulli eſſe impedimento ad benè vivendum. Habuit ingenium ad omnia, pro tempore, loco, & perſonâ ſimulanda omnino promptum, quamobrem Dionyſio inter cæteros charus fuit. Et ut præſentibus voluptatibus libenter fruebatur, ita & abſentes facilè contemnebat. Cùm in Græciam philoſophandi causâ proficiſceretur, juſſit ſervos aurum projicere, ut expeditiores ad iter capeſſendum eſſent. Hor. *Serm.* 2. *Sat.* 3.

——— *Quid ſimile iſti*
Græcus Ariſtippus? qui ſervos projicere aurum
In mediâ juſſit Libyâ, quia tardius irent
Propter onus ſegnes. ———

Voluptatem bonorum, dolorem malorum finem conſtituit. Cæteras ſcientias excluſit, illud ſolum utile putans, ut quæras; ſi quid domi mali, aut boni contigit. Summum bonum poſuit in leni motu ad ſenſum emanante, id eſt, in voluptate corporis ſenſus titillante. Qui ab eo fluxerunt, & in dogmate permanſerunt, à præceptoris patriâ *Cyrenaici* vocabantur. Tradunt Platonem dixiſſe, ſoli Ariſtippo & chlamydem, & pannum ferre datum eſſe. Horatius *lib.* 1. *ep.* 17.

Omnis Ariſtippum decuit color & ſtatus & res.

Vide Diog. Laërt. *in Ariſtippo, lib.* 2. Voſſ. *de Hiſt. Gr. lib.* 4. *cap.* 8. Alius hoc nomine Argivorum tyrannus fuit, de quo Plut. *in Arato.*

Ariſtippus, cogn. *Junior*, Philoſophi nepos, ex filiâ Metrodidacte. Vel potius ipſe *Metrodidactus* dictus eſt, Vid. *Areta.* Cyrenaicæ ſectæ illuſtris aſſertor. Duos animi motus, dolorem & gaudium, principia ſtatuit, &c. Vid. Diog. *in Ariſtippo.* Hic in navigio ob tempeſtatem expalleſcens, interrogatus, quare, cùm Philoſophus eſſet, timeret? reſpondit, Non eandem ſibi, & interroganti cauſam eſſe; quoniam is non eſſet magnopere ſollicitus pro animâ nequiſſimi nebulonis; ipſum autem pro Ariſtippi animâ timere.

Ariſtippus, hiſtoricus Arcadiæ hiſtoriam ſcripſit. Laert. *lib.* 2. ubi de quatuor *Ariſtippis* loquitur, nempe præter tres prædictos etiam de alio quodam Philoſopho novæ ſectæ. Plin. *l.* 35. *c.* 4. & 10. pictoris egregii, Ariſtippi meminit.

Ariſtius, prænomine *Marcus*, tribunus militum Cæſaris, iter ad legionem faciens, fide datâ, à Gallis ab oppido Cabillono eductus. Cæſar *lib.* 7. *Com.* 42. Hic haud dubiè eſt *Ariſtius* ille, cui poſtea Proconſuli ſcripſit Cicero, ut eſt videre *lib.* 13. *Epiſtol.* Etſi perperam ibi non *Ariſtio*, ſed *Ariſto*, legitur.

Ariſto, Argius palæſtrita, apud quem Plato exercitatus eſt, & ab eo propter egregium corporis habitum *Plato* cognominatus, cùm prius *Ariſtocles*, ex avi nomine vocatus eſſet. Diog. Laert. *lib.* 3.

Ariſto, Alexandrinus, philoſophus Peripateticus, qui de Nilo ſcripſit. Ejus mem. Strab *lib. ult.* Ἀρχεῖον (inquit) δύο γεγόνασι τοὺς πολιτευομένους ἐφ' ἡμῶν τὸ περὶ τοῦ Νείλου βιβλίον, Ἐυδώρου τε καὶ Ἀρίστωνα, τὸν ἐκ τοῦ περιπάτου. Addit deinde, iiſdem propè verbis utriuſque librum eſſe perſcriptum; ut alter neceſſariò ſit plagiarius: ſed uter ab altero ſit ſuffuratus, id eſſe dictu difficile: ab Eudoro quidem accuſari hoc nomine Ariſtonem; ſed dicendi genus magis eſſe Ariſtoneum. Eſt verò Ariſto hic ſextus ordine ex his, quos hujus nominis Laertius recenſet, *in Zenone.* Ubi præter Muſicum quendam Athen. & alium qui Rhetoricam ſcripſit, alterum etiam nominat Ariſtonem Peripateticum, ſed Ceum; quippe Julietem, qui Athenis pulſus, tragœdiâ contra Meneſtheum ſcriptâ. Plut. Eſt autem Julis, civitas in inſulâ Ceo; Porro, ſimilitudo nominis inter Ariſtonem Ceum, & Ariſtonem Chium, qui Zenonis Cittiei auditor fuit, fecit, ut multa Ariſtonis Cei Peripatetici, tribuerentur Ariſtoni Stoico. Nam ex tam multis, quæ Laertius commemorat, ſolæ epiſtolæ verè erant Ariſtonis Chii: cætera fuerunt Ariſtonis Cei, Peripatetici: ut Laertius tradidit ex Panætio & Socrate. Sed ſi non aliud dicit Strabo, quàm Peripateticum Ariſtonem eſſe auctorem libri de Nilo: Laertius autem docet, duos fuiſſe Ariſtones Peripateticos, Alexandrinum unum, alterum Ceum: unde conſtat, Alexandrinum potius ejus operis eſſe patrem, quàm Ceum? Nempe, ut ita ſentirem, impulit, quòd veriſimile videretur de fluv. Ægyptio egiſſe potius hominem Ægyptium, quàm de Ægæi maris inſula. Sed ſcrupulum injicit Schol. Apollonii *in* 4. *Argonaut.* ubi Ariſtonis Chii de Nili origine ſententiam inter alia adfert. Nempe vulgarem quidem ſecutus ſententiam, *Chium* & *Ceum* confundit. Ariſtoni Chio quoque tribui ſolet liber ἐρωτικῶν διατριβῶν, quem Ariſtoni Ceo Peripatetico aſſignat Athenæus *libb.* 10. & 13. ubi vocatur ἐρωτικὰ ὅμοια, ſecundusque ejus operis adducitur. Meminit ejus Plut. *de Is. & Of.* ubi laudatur Ἀρίστων ὁ γεγραφὼς Ἀθηναίων ἀποικίαν. Item Laertius *in Heraclito*, ubi citat Ἀρίστωνα ἐν τῷ περὶ Ἡρακλείτου. Ejus κτίσεις ἰδίων καὶ πόλεων citat Schol. Ariſtoph. Νεφέλ. Schol. Apollonii, & Phavorinus in Ψαμμίτιχος, in quibus duobus poſterioribus locis κτίσεις pro Θέσεις rectè legit Rutgerſius *Var. lect.* 1. 18. Scripſit præterea, de Zenonis Dogmatibus, teſte Laertio *lib.* 7. De Demoſthene Theophraſti judicium, ex Ariſtone Chio, profert Plut. *parall.* Demoſthenis; Sed hoc ex Ariſtonis libro περὶ τῶν Ῥητόρων petitum, arbitratur Jonſius. De morte Demoſthenis itidem, ex Ariſtone locum adfert Plutarchus, ubi ſupra. Sed πολλοὶ οἱ Ἀρίστωνες, uti loquitur ingenioſiſſimus Lucianus *in Lexiphane.* Titi *Ariſtonis* eruditionem ſummè admiratur Plin. *lib.* 1. *Ep.* 2. à quo alius Claudius *Ariſto* Epheſiorum princeps, apud eundem *lib.* 6. *Epiſt.* 31. Fuit & *Ariſto* Pellæus, ſed qui Hadriani demum tempore, aut pòſt, vixerit. Ex eo quædam, de poſtremâ Judæorum rebellione, quæ ſub Hadriano contigit, refert Euſebius *Hiſt. Eccleſ.* 4. 6. & Nicephorus Calliſtus 3. 24. Denique *Ariſto* Epheſius fuit, qui genus fœmininum peroſus, cum aſinâ concubuit, ex eoque concubitu genita eſt puella, cui à *cruribus aſininis* nomen *Onoſcela* inditum eſt. *in Paral.* Vid. etiam *Ariſton.*

Ariſtobathra, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Ariſtobula, Diana à Themiſtocle ſic dicta, qui Athenis ei templum erexit; quòd in Perſico tumultu rebus Græciæ ſalutaria protuliſſet conſilia. Cæl. Rhod. 10. 5.

Ariſtobulus I. cogn. *Philelenus*, Judæorum Rex, fil. Johannis Hircani, Principis & Sacerdotis S. ſucceſſit Patri, *A. M.* 3951. junxitque diadema tiaræ. Vivo adhuc Parente, Samariæ habitavit, & Antiochi Cyziceni copias fudit. Dein Antigonum fratrem in ſocietatem regni aſſumſit, reliquis tribus, cum matre, carceris pœdore fameque confectis. Mox ipſum Antigonum necavit, & primo regni ſui anno mœrore animum ſubeunte, obiit, bonâ parte Itureæ regno adjectâ, ejusque incolis ad Judaiſmum pertractis. Joſ. *Antiq. l.* 13. *c.* 18. & 19. *De B. J. l.* 1. *c.* 3. Sulpic. Sev. *l.* 2. Euſ. *Chron.*

Ariſtobulus II. fil. Alexandri Jannæi, Rex Judæorum, Hircano majore natu fratre victo. Cui ſuppetias veniens Aretas, Arabum Rex, Ariſtobulum in templo Hieroſol. obſedit, ſed à Scauro, Pompeiano duce, recedere coactus eſt. Uterque ergo Damaſcum ad Pompejum, qui clandeſtino Ariſtobuli diſceſſu irritatus, Hieroſolymâ captâ, Regem cum Alexandro & Antigono filiis captivos Romam miſit. Unde cùm Ariſtobulus cum Antigono evaſiſſet, regnum viribus retinere conatus, denuo victus, per Gabinium, Romam mittitur; paulo pòſt ab Auguſto liberatus, ut ipſi in Aſia contra hoſtem uſui eſſet, ſed à Pompejanis veneno necatus, obiit. *A. M.* 4005. Joſ. *Antiq. lib.* 13. & 14. *De B. J. l.* 1.

Ariſtobulus, fil. Alexandri, Succeſſoris & filii Ariſtobuli 2. ab Herode, matris Alexandræ & Mariammes ſororis precibus, Sacerdotium S. impetravit, an. æt. 17. Quod cùm gratius fuiſſet Judæis, quàm ut Herodes id poſſet pati, Juvenem mergi juſſit, *A. M.* 4020. & ut celaret facinus, ſuperbas ei fecit exequias. Joſeph. *Antiq. l.* 15. *c.* 2. & 3.

Ariſtobulus, fil. Herodis ex Mariamne, Berenices, quæ Salomes, Herodis ſororis, fil. erat, maritus. Cum fratre Alexandro, Sebaſtæ, crudeliſſimi parentis juſſu, licet nullius criminis rei ambo eſſent, ſtrangulatus, *A. M.* 4049. Vid. *Alexander, fil. Her.* Item, fil. Herodis, Regis Chalcid. cui Nero minorem Armeniam dedit, Joſ. *Antiq. l.* 20. *c.* 5.

Ariſtobulus, frater Epicuri. Diog. Laërt. *in Epicuro. l.* 10. & Gaſſend. *in ejuſdem Vita, l.* 1. *c.* 1. & 8.

Ariſtobulus, Ariſtobuli fil. inter comites Alexandri fuit, & de rebus ab eo geſtis hiſtoriam perſcripſit, teſte Arriano *initio lib.* 1. cujus & Plut. ſæpe mem. *in Alexandro*, multaque ex illo de rebus Indicis adfert Strabo *lib.* 15. Non dubium verò (inquit Cl. Voſſius) quin idem ſit, quem *Caſſandreum* cognominat Plut. *in Demoſthene*, Item Lucian. *in Macrobiis*, ubi ait

eum

[illegible] annos vixiſſe. Plut. *lib. de flum.* citat primum Ariſtobuli librum, *de lapidibus*. Si quis eundem putet, non video, ut refelli poſſit. Fortaſſis & idem eſt, cujus libros *de rebus Italicis* citat Plut. *in Parall. Min. cap.* 32. At alius eſt *Ariſtobulus* Judæus, Philoſophus Peripateticus, ut eum vocat Clemens Alex. *lib.* 1. *Strom.* Scripſit explanationem in Moſem, eamque Philometori Ptolemæo dicavit. Euſeb. *lib.* 9. *Præp. Evang.* Ἀριστόβουλος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν πρὸς Φιλομήτορα: quæ Trapezuntius vertit, *Ariſtobulus in primo apud Philometora*, cùm deberet, *in primo eorum quos ad Philometora ſcripſit.* Vid. Hieron. *in Catal.* & Euſeb. *Hiſt. Eccl. c.* 26. *l.* 7. Item vir quidam, cujus familiam ſalutat B. Paulus. Rom. 16.

Ariſtoclea, formoſiſſima puella, quæ rem divinam factura nuda eſt à Stratone viſa, qui in eam exarſit, antea etiam à Calliſthene adamatam. Ipſo verò nuptiarum die, in amantum manibus diſcerpta eſt, quorum poſtea alter ſibi manus intulit, alter aufugit, nec unquam poſtea viſus eſt. Plutarch. *in Amator. Narrat.*

Ariſtocles, Meſſenius Peripateticus, συνέταξε περὶ φιλοσοφίας βιβλία δέκα, κυκλίζει δὲ ἐν τούτοις πάντας φιλοσόφους, καὶ δόξας αὐτῶν. Immediatè enim hæc cohærere debent, in Suida, *voce* Ἀριστοκλῆς. Sextum ejus operis librum citat idem Suidas, in Σωκράτης. Septimum verò Euſebius, & ex eo egregia fragmenta ſervat, *lib.* 15. *Præp. Evang. cap.* πῶς 78, ubi de adverſariis Ariſtotelis agit. Et quæ ex Lycone de Ariſtotele ibi Ariſtocles adduxit, eadem ex Ariſtotele, non tamen citato libro, adducit Theodoretus, *Serm.* 8. 12. Octavum operis ejuſdem librum laudat idem Euſebius, & multa inde adfert, *lib.* 14. *Præp. Evang. cap.* ἄλλαι δὲ & ſeqq. Quibuſdam Alexandri Aphrodiſæi præceptor fuiſſe dicitur, quod ſi ita eſt, jam de ejus ætate conſtaret. Fuit & *Ariſtocles* Rhodius, Grammaticus; ut in procœmio Erotianus teſtatur. Alter, an neuter, eſt *Ariſtocles*, qui paradoxorum libros ſcripſit? Quibusdam certè Sophiſta Megarenſis fuit. Ex iis quædam Stobæus narrat, *Sermone de vituperatione Veneris.* Ælianus quoque *de Animal.* 11. 4. refert Ariſtoclis neſcio cujus octaſtichon de bove; quem, cùm vix decem viri domare poſſent, una ſacerdos ſola aure prehenſum ad aram deduxerit. *Ariſtocles* Lampſacenus Stoicus, ſcripſit libris 4. enarrationem eorum, quæ Chryſippus tradidit, de ratione ſingulorum dicendorum, & cogitandorum. Item *Ariſtocles* hiſtoricus, cujus Clemens meminit, *lib.* 6. Στρωμ. quemque ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν citat Plut. *in Paral.* Hunc ſuâ ætate vixiſſe, diſertim dicit Strabo *lib.* 14. quo loco de illuſtribus viris Rhodiis tractat. Meminit ejus, ſed ut Grammatici, Varro *lib.* 9. *de L. L.* ubi definitiones ejus obſcuras vocat. Ejuſdem verò, ut rhetoris Rhodii, mentionem facit Dionyſ. Halic. *in Dinarcho*. Etiam περὶ ποιημάτων ſcripſiſſe, Ammonius indicat, *de Differ. Verb. voce* Ἐπιχαιδ@. Alius fortè eſt *Ariſtocles* muſicus, cujus meminit Athenæus. Apollonii ad *Ariſtoclem* ſententiam laudat Stobæus *Serm.* 20. *qui eſt de ira.* Vivebant autem quidam *Apollonius* & *Ariſtocles* ſub Evergete 2. Itemque ſub Auguſto, & tandem ſub Antonino Pio, ut incertum ſit, qui Apollonius & Ariſtocles hic intelligantur. Ad *Ariſtoclem* Phrynichus librum ſcripſit, teſte Photio *Eclog.* 158. *Ariſtocles* etiam Platonis nomen, priuſquam à magiſtro ſuo *Plato* appellaretur, cujus avus etiam *Ariſtocles*, Diog. Laërt. *l.* 3.

Ariſtocles, Tegeatum Princeps, à perfugium ſimulante Sthenippo, ope eorum, quos ad id corruperat, in pompa jam ſacrificaturus, necatur. Polyæn. *l.* 1. Alius *Ariſtocles*, ut videtur, meminit Idem *l.* 6. Laconis. Vid. in *Ariſtocrate.*

Ariſtoclides, Orchomenii tyrannus, qui, cùm Stymphalide virgine potiri non poſſet, primò patrem ejus de medio ſuſtulit, deinde & virginem ipſam, quæ ad aras Dianæ confugerat, multis vulneribus confodit. Quamobrem in eum univerſa Arcadia bellum ſuſcepit, virginiſque necem tyranni morte ulta eſt. Hieron. *contra Jovin.*

Ariſtoclitus, Muſicus, qui genus ſuum ad Terpandrum referebat, floruit in Græciâ circa bellum Medicum. Hujus diſcipulus fuit Phrynis Mitylenenſis, qui initio erat tibicen, ſed ab hoc citharâ canere doctus fuit. V. Scholia *in Ariſtoph. Nubes III Sc.* 3.

Ariſtocrates, Spartanorum Rex, qui hoſtes ſolebat corrumpere. Vid. Pauſan. *l.* 8.

Ariſtocrates, civis Rhodius, qui, quòd plurimùm dignitatis, ſtrenuitatiſque præ ſe ferret, civium omnium conſenſu belli dux electus eſt: in quo ſpem ſuorum egregiè fefellit, ut qui in rebus gerendis, tanquam adulterinus nummus, in igne apparuerit, & omnino alius, quàm primâ fronte promiſerat. Suidas.

Ariſtocrates, Scellii filius, qui Athenis popularem ſtatum commutare conatus erat. Vide Scholia *in Ariſtoph. Aves.* 54. 7.

Ariſtocrates, Dux Athenienſium, cum viginti quinque triremibus auxilio miſſus Zacynthiis exſulibus. Diod. XV. Hujus meminit Polyænus *lib.* 5.

Ariſtocrates, unus ex iis Prætoribus, quos Athenienſis populus prælio ad Arginuſas commiſſo reduces morte multavit. Vide Scholia *in Ariſtoph. Ranas V. Sc.* 1. 268. *F.*

Ariſtocrates, Hyparchi fil. hiſtoricus Gr. In quarto Λακωνικῶν citatur ab Athenæo, *l.* 3. Plut. *in Lycurgo.*

Ariſtocreon, terrarum ſitum deſcripſit. Plin. 5. 9. & 6. 30.

Ariſtocritus, innotuit commentario ſuo de Mileto; ex quo opere undecima eſt Parthenii hiſtoria, in Eroticis. Plin. 5. 31. tradit ex eo, ut Samos inſ. aliquando dicta ſit Melamphyllos. Meminit etiam ejus Apollonii Schol. *in lib.* 2.

Ariſtocritus ſcripſit archæologiam Deorum. Schol. *in Ariſtoph. Crabr.*

Ariſtodemus, Archon Athenis, Olymp. 107. an. 1.

Ariſtodemus, Ariſtomachi fil. Herculis abnepos. Herodot. *lib.* 7.

Ariſtodemus, Meſſeniorum R. à Lacedæmoniis plurimis urbibus exutus, Itomam ſe recepit, mox recollectis viribus tantâ ſtrage hoſtes afflixit, ut uxores filiaſque vulgò liberos quærere coëgerint. Unde *Parthenii* orti, qui 30. pòſt annis, Phalanto duce, deſertâ patriâ, Tarentum in Italia occuparunt. Poſtmodum Ariſtodemus, mactatâ, juſſu oraculi, filiâ ſuper ſepulchro ejus ſe confodit, Olymp. 14. *U. C.* 30. Ante *C. N.* 724. A. M. 3330. Pauſan. *in Meſſeniacis.*

Ariſtodemus, ex poſteris Herculis, Euryſthenis & Proclis, gemellorum, parens, Apollod. *lib.* 2. Item tyrannus, Pauſan. *in Arcad.* Xenocritæ opera interfectus, Plut. *de virt. mulierum.* V. infra.

Ariſtodemus, Cumarum tyrannus, cognomento *Malacus*, id eſt, *mollis*, cujus furores deſcribit, Plutarch. *lib.* 1. *de rebus geſtis illuſtrium mulierum.* Cæterùm de Ariſtodemo vide Dionyſ. Halicarnaſſeum. Item *Ariſtodemus* Niſæus, fil. Menecratis, quem Strabo *l.* 14. dicit, ſe juvenem vidiſſe ſenem. Alius, ſuperioris ἀνεψιὸς, ſive conſobrinus, Magni Pompeii filios erudiit; manè Rhetoricam, meridie Grammaticam docuit. Strabo. Fuit & *Ariſtodemus* ὁ Ἀλεξανδρεύς, qui aliquot libris *de Pindaro* egit, quorum tertium citat Athen. *lib.* 10. Eundem laudat Schol. *Pindari ad Olymp.* 9. *Pyth.* 3. *Iſthm.* 1. & *Nemeon.* 7. ubi ὁ Ἀριστάρχου μαθητὴς dicitur. Item Ἀριστόδημος ὁ Ἠλεῖος, cujus mentio apud Harpocrationem, in Ἑλλανοδίκαι. Difficile igitur eſt dicere, cujus *Ariſtodemi* ſit collectio fabularum, de qua Plutarch. *in Paral. Min. cap.* 35. ubi ex tertia congerie narrat, ut Helena, cùm immolanda eſſet, ad averruncandam Lacedæmone peſtilentiam, aquilæ beneficio fuerit liberata. Item cujus fuerint Θηβαϊκά; quorum primum citat Apollonii Schol. *in* 2. *Argon.* Aut Γελοίων ἀπομνημονευμάτων; quorum ſecundum librum adducit Athen. *libro* 6. 8. 13. Aut μυθικὴ συναγωγή, ex quâ quiddam narrat Plutarch. *in Par. Min. cap.* 35. Atque idem judicium eſto, de libris *Ariſtodemi* περὶ ζωγράφων, quorum mentio eſt apud Clem. Alex. *in primo* Στρωμ. Idem de epitome *Ariſtodemi* τῆς καθόλου Ἡρωδιανοῦ προσῳδίας, de qua Suidas. Meminere *Ariſtodemi* etiam Varro *lib.* 9. *de L. L.* Tert. *de An. cap.* 46. nec non Euſeb. *lib.* 1. Χρονικῶν, ubi *Ariſtodemum*, de Olympiadum initio conſentire ait cum Polybio, Voſſius.

Ariſtogenes Cnidius, vel Thaſius, medicus, ſervus Chryſippi philoſophi, famam adeptus eſt ex curatione Antigoni Gonatæ, Macedoniæ regis, cui libros de arte ſua dedicavit. Suidas. Vixit Olymp. 125. Vid. de eo Voſſ. *de Phil. c.* 11. §. 35.

Ariſtogiton, legatus Athenienſium, ad Darium, captus in deditione Damaſci. Curt. *l.* 3.

Ariſtogiton, orator Athenienſis, impudens, ex quo *Canis* vocatus eſt ab Athenienſibus. Scripſit apologiam ad Demoſthenem ducem, contra Timotheum, ad Lycurgum contra Demarchum. Item *Ariſtogiton* & Harmodius, liberatores tyrannidis Piſiſtrati, quibus ſtatuæ in foro ab Athenienſibus poſitæ. Herodot. *Muſâ* 5. Thuc. *lib.* 6. *c.* 12. Plut. Pauſ. Suidas.

Ariſtolaus, Pauſiæ fil. & diſcipulus, ſeveriſſimus pictor, cujus opera nonnulla commemorat Plin. *l.* 35. *c.* 11.

Ariſtolaus, Imperatoris Theodoſii Jun. tribunus, ingenio & pietate inſignis, Cyrillum cum Johanne Antiocheno, qui Neſtorio favebat, reconciliavit. A. C. 432.

Ariſtolochus, Athen. vicit ſtadio Olymp. 109.

Ariſtomache, uxor Dionyſii Syracuſani, itemque Dionis. Plutarch.

Ariſtomachus, fil. Cleodæi, pronepos Herculis. Herod. *lib.* 6. Item hoſtis Cardianorum, ut videtur ex Polyæn. *Lib.* 5.

Ariſtomachus, Heracleota, contra Lacedæmonios pugnatum miſſus, Thucyd. *lib.* 1.

Ariſtomachus, Athenienſis ſcriptor, de vini apparatu. Plinius 14. 19. Item vir, Solis oriundus, qui amore apum ſic flagravit, ut duo de ſexaginta annis nihil aliud fecerit. Plinius 11. 9. & 13. 24.

Ariſtomedes, Theſſalus, inter Duces Darii, Perſarum R. ultimi, 20000. Barbarorum peditum præpoſitus. Curt. *l.* 3.

Ariſtomenes, qui ad Helleſponti oram recuperandam, à Dario, miſſus erat, à claſſe Macedonum ex Græcia accita, captis, aut demerſis navibus ſuperatur, Qu. Curt. *l.* 4.

Ariſtomenes, Meſſenius, Athenienſium dux juſtiſſimus, uti ſcribit Hieronymus, victis Lacedæmoniis & nocturna ſacra celebrantibus, rapuit de choris ludentium virgines 12. & tota nocte gradu concito fugiens, exceſſit de finibus Spartanorum. Cùmque eas comites ejus vellent violare, monuit, quantum potuit, ne hoc facerent, & ad extremum quoſdam non parentes interfecit,

cæteris metu coercitis. Redemptæ poſtea à cognatis puellæ, tùm *Ariſtomenem* viderent reum cædis fieri, tamdiu ad patriam non ſunt reverſæ, quamdiu ad Judicum advolutæ pedibus defenſorem pudicitiæ cernerent abſolutum. Tantâ calliditate fuit, ut Lacedæmoniorum ſæpe urbem ingreſſus, & aliquando captus, atque in vincula conjectus, clam aufugerit; quod cùm tertiò feciſſet, tandem occiſus eſt; cujus, exiecto corpore, inventum eſt cor piloſum. Vide Diodorum 15. Pauſan. *lib.*4. Juſtin. *l.*3.

Ariſtomenes, quoque recenſetur Lacedæmonius, Dionyſio in auxilium miſſus, à Polyæno *l.* 3.

Ariſtomenes, Athenienſis Comicus, inter ſecundos antiquæ Comœdiæ, flor. Olymp 88. Cognomentum habuit *Θυροποιὸς*, id eſt, *januarum fabricator*, ut eſt apud Suidam, ubi aliqui malunt, *τυροποιὸς*, *caſeum conficiens*.

Ariſton, Agaſiclis fil. Patri in regno Lacedæm. ſucceſſit, maritus uxoris, quæ ante nuptias turpiſſimâ formâ cùm eſſet, in matrimonio inſigni pulchritudine enituit. Hæc cùm ſeptimo, à quo gravida erat, menſe, Demaratum peperiſſet, Ariſton in publico Ephororum conventu, audito nuntio, prolis ſe eſſe parentem inficiatus eſt. Pauſan *l.*3. Plut. *in apophth. Laconicis*.

Ariſton, Ætolorum dux; Item ſculptor, cujus meminit Plin. & J.C. apud Gellium. *lib.*11.*c.*18.

Ariſton, Corinthius gubernator, qui auxilio videtur fuiſſe Syracuſanis, contra Athenienſes, Polyæn. *l.*5.

Ariſton, in exercitu Alexandri magni Pæonum Equitum præfectus, qui Satropatem, Equitatus Perſici ducem, vicit. Curt. IV. 81.

Ariſton, Autoleontis F. inſidioſè & malignè à Lyſimacho paterno Pæoniæ regno ſpoliatus. Polyæn. *l.*4.

Ariſtonauta, Pellenæorum navale. Pauſanias.

Ariſtonicus, Eumenis regis fil. Aſiam invaſit, & Pergam. Regnum à Romanis Attalo donatum, vi retinere conatus, Conſ. Licinium Craſſum, vicit, ſed anno pòſt à Conſ. Perpenna ſuperatus, & in carcere ſtrangulatus eſt. Liv. *l.*59. Juſtin. *l.*36. Florus, Eutrop. Vell. Item Methymnæ tyrannus, qui, cùm ignarus Chion Macedonibus traditam eſſe cum piraticis navibus, primâ vigiliâ, ad portus clauſtra ſucceſſiſſet, & Pharnabazum conventum vellet, velut hoſpes ac ſocius admiſſus eſt atque in vincula compactus. Poſtea popularibus traditus, quem illi ob injurias tortum necaverunt. Qu. Curtius *lib.*4. Item Grammaticus Alexandrinus, *Ἀριστόνικος ὁ καθ' ἡμᾶς* dicitur Straboni *lib.* 1. Scripſit, *περὶ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μουσείου*, è quo Sopater duodecimum Eclogarum ſuarum librum confecit, teſte Photio *Eclog.*161. Scripſit librum quoque, in Theogoniam Heſiodi, & de nominibus, ſive conſtructione apud Homerum. Item hiſtoricus Tarentinus, de quo Voſſ. *Hiſt. Gr. lib.*4. *p.*306. Denique Eunuchus quidam, de quo Suidas.

Ariſtonicus, Citharœdus Olynthius, in arte ſua celebris. Vid. Polyæn. *l.*5.

Ariſtonides, ſtatuarius inſignis, qui cùm Athamantis furorem Learcho filio præcipitato reſidentem, ejuſque pœnitentiam vellet exprimere, ferrum & æs miſcuit, ut ferri rubigine per nitorem æris relucente exprimeretur verecundiæ rubor. Plinius 34. 14.

Ariſtonous, Piſæi Macedonis, ex Pella Urbe, fil. inter corporis cuſtodes Alex. M.

Ariſtonus, Præfectus Pæonum equitum Alexandri, vir bellicoſiſſimus & prudens. Qu. Curt. 9. 5. 10. 6.

Ariſtonymus, poëta Comicus ſub Philadelpho, præfuit Regiæ bibliothecæ, poſt Apollonium, qui Eratoſtheni ſucceſſerat. Veniens tandem in ſuſpicionem, quòd ad Eumenem transfugere cuperet, in cuſtodia per aliquot annos fuit; tandem verò liberatus, mortem non multò pòſt retentione urinæ, an. æt. 77. obiit. Athenæus. Suidas.

Ariſtonymus, ex citharœdis Alex. M. Plut. *de fort. Alex.*

Ariſtophanes, Archon Athenis, Olympiadis centeſimæ duodecimæ anno ſecundo. Diodor. Sic. *l.*17.*c.*49.

Ariſtophanes, poëta Comicus, Philippi fil. ex Lindo Rhodi op. ortus, inventor tetrametri, in carpendis hominum vitiis liberrimus: Ab Athenienſibus ſerto ex ſacra lauro, quæ in acropoli erat, ornatus. Cum Socrate inimicitias exercuit, quem in *Nubibus*, ut juventutis corruptorem egregium acerrimè inſectatur. Vide Suidam, & Diog. Laërt. *lib.*2. Per excellentiam *Comœdiæ poeta*, ab ipſo etiam magno Perſarum rege, cognominatus. In eo ſunt omnia linguæ Atticæ ornamenta, quem ſub pulvinari ſuo, cùm dormitum iret, ſervare ſolitum ferunt B. Chryſoſtomum. Comœdias ſcripſit 54. ex quibus 11. adhuc extant. Hic veteris Comœdiæ, quæ magnâ libertate inſectata vitia eſt, princeps longè, ſicut Menander novæ fuit: Ita tamen, ut illi adjungendi Eupolis & Cratinus ſint, huic verò Philemon ac Diphilus comites addendi. Vellejus *lib.*1. *Una, neque multorum annorum ſpatio diviſa ætas, per divini ſpiritus viros, Æſchylum, Sophoclem, Euripidem illuſtravit Tragœdias: una priſcam illam ac veterem ſub Cratino, Ariſtophane, Eupolide, Comœdiam: ac novam Comicam Menandrus, æqualeſque ejus ætatis magis quàm operis, Philemon ac Diphilus, & invenere intra paucíſſimos annos, neque imitanda reliquere.* Quinctil. *lib.* 10. *cap.*1. *Plures ejus* (antiquæ Comœdiæ ſc.) *auctores. Ariſtophanes tamen, & Eupolis, Cratinuſque præcipui.* Horat. *lib.*1. *Sat.*4.

> *Eupolis atque Cratinus, Ariſtophaneſque poetæ,*
> *Atque alii, quorum Comœdia priſca virorum eſt,*
> *Si quis erat dignus deſcribi, quod malus, aut fur,*
> *Quòd mœchus foret, aut ſicarius, aut alioqui*
> *Famoſus, multâ cum libertate notabant.*

Perſius *Sat.*1.

> *Iratum Eupoliden prægrandi cum ſene palles.*

Id eſt, cum *Ariſtophane*, inquiunt interpp. quem ſenem vocat ob monendi, increpandique partes, quas ſuſtinet in fabulis. Sic *ſenem* Horatius vocat *Lucilium*, non propter ætatem, ſed propter gravitatem argumenti, in quo ſe exercuit. Nam Lucilium annum ætatis 46. non exceſſiſſe, ex Euſebii Chronico diſcimus. Plutarchus collatione Ariſtophani, & Alexandri inſtituta, huic palmam tribuit Lilius Giraldus *in Vita Poet.*

Ariſtophanes, Byzantinus Grammaticus, Callimachum ſenem puer audivit, adultior verò Zenodotum, Dionyſium item Jambum, & Euphronida Corinthium magiſtros habuit, teſte Suidâ, in *Ἀριστοφάνης*, ubi Olymp. 145. *ρμε* (non *με*, uti vulgò legitur) vixiſſe dicitur. Anonymus ille aureâ ſuâ, & verè pretioſiſſimâ Olympiadum deſcriptione, quâ hiſtoriam mille annorum compendio nobis exhibet, ad Olymp. 145. an. 1. *Ἀριστοφάνης Βυζάντιος γραμματικὸς, ὃς ἀπῄει, μαθητὴς Καλλιμάχου καὶ Ζηνοδότου ἐγνωρίζετο.* Audivit quoque Eratoſthenem, Callimachi diſcipulum, teſte Suidâ in *Eratoſthenes*, poſt defunctum ſc. ſub Evergete Callimachum. Juvenis cùm eſſet, Machone Sicyonio poëtâ familiariter uſus eſt, teſte Athenæo 14. 23. ut ita hinc Machonis ætas cognoſcatur, neque ipſe inter incertæ ætatis poetas cum Voſſio habeatur. Obiit an. æt. 80. poſtquam ſub Ptolemæo Evergeta & Philopatore, diu floruiſſet, ſcripta ejus laudata, Athen *lib* 9. 13, 14. Diog. Laërt. *in Platone* & *Epicuro*. Laudat præter hunc, *Ariſtophanem* Ægeum, nummus quidam apud Goltzium in Theſauro. *Ariſtophanes* Bœotus *ἐκ τῶν κατ' ἄρχοντας ὑπομνημάτων*, apud Plut. *lib. de Herodot. malign.* narrat, non Leontiadem, quod Herodotus *lib* 7. voluit, ſed Anaxandrum Thebanorum in Thermopylis ducem fuiſſe. Unde hic Hiſtoricis Græcis Voſſianis addendus videtur. Jonſius.

Ariſtophile, Paropaniſi pop. Ptol.

Ariſtophilides, Tarentinorum rex, Darii Perſarum regis tempore.

Ariſtophon, Archon Athenis, Olympiadis centeſimæ duodecimæ anno tertio.

Ariſtophon, Comicus, qui Fabulâ *Πυθαγοριστῇ* Pythagoreos, eorumque inſtituta, & vivendi rationem vellicavit. Fragmenta ex eo nobis ſervavit Athenæus *lib.*6 *cap.*9. & *lib.*13. *cap.*2. & Laërtius *lib.*8. Ariſtophonta, Authorem comediæ, *Philoctetes*, laudat Plut. Rhetorem cognom. laudat Demoſthenes pro Cteſiphonte. Alius pictor fuit, de quo Plin. 35. 11. Nec non Athenarum civis, qui ſæpe gloriabatur, quòd nonagies quinquies accuſatus, ſemper evaſiſſet. Vid. de prætore quodam Athenienſi hujus nominis, Diod. Sic. *l.*17. *c.*62.

Ariſtophon, à Polyæno *lib. III. in Iphicrate cum.* 29. recenſetur inter accuſatores Iphicratis.

Ariſtor, Crotopi fil. pater Argi centoculi. Ovid. *Met.*1.

> *Donec Ariſtorida ſervandam tradidit Argo.*

Ariſtoteles, Stagirita, Philoſophus, Peripateticorum princeps, natus eſt Olymp. 99. An. M. 3670. U.C. 370. Ante C.N. 384. Septendecim annos natus, poſt Nicomachi parentis mortem, Athenas profectus, Platonis auditor fuit, qui præclariſſimum teſtimonium ipſi perhibuit adhuc diſcipulo: Cùm enim fortè in auditorium veniſſet, & *Ariſtotelem* deſideraſſet, protinus exclamavit: *Ὁ νοῦς οὐ πάρεστι*, & rurſus, *Κωφὸν τὸ ἀκροατήριον*. Sanè Tullius, *neminem Ariſtotele doctiorem, neminem acutiorem, neminem in rebus inveniendis, vel judicandis acriorem* ſcribit. Idem judicium eſt Quinctiliani *lib.*10. *Quid Ariſtotelem? quem dubito, ſcientiâ rerum, an ſcriptorum copiâ, an eloquendi ſuavitate, an inventionum acumine, an varietate operum clariorem putem!* Diſcipuli ejus *Peripatetici* dicti ſunt; de quorum nomine ſic Cic. *Acad.*1. *Qui erant cum Ariſtotele, Peripatetici dicti ſunt, quia diſputabant inambulantes in Lyceo.* Idem tradit Laërtius, in *Ariſtotele*; qui & alias occaſiones addit. Heſychius quoque, *Ἡ δὲ Περιπατητικὴ φιλοσοφία ὠνομάσθη διὰ τὸ ἐν περιπάτῳ, ὅπου αὐτοὺς συνῆγεν, αὐτοῖς ἀναγινώσκειν.* Sed Ammonius *in Categ.* autor eſt, Platonem ipſum docuiſſe ambulantem: atque ab hoc primo Peripatetico, poſt ejus exceſſum, Xenocratis auditores vocatos Peripateticos ex Academia: *Ariſtotelis* autem *Peripateticos* ex Lyceo. Tandem verò *Xenocraticos*, nomine *Peripatetici* omiſſo, à loco ſolum dictos *Academicos*: & contra *Ariſtoteleos*, nomine loci præterito, ab actione ſolùm vocatos *Peripateticos*. Parentes ejus fuere Nicomachus & Phæſtis, quæ Laërtio Phæſtitis & Suidæ. Phæſtis autem comprobatur hexametro Græco,

> *Φαιστίδος ἐκ μητρὸς καὶ Νικομάχου γενετῆρος.*

Nicomachus autem genus ducebat à Machaone heroe, Æſculapiâ

lapiâ

Ariſtoteles dicitur fuiſſe τῶ τῶν Ἀσκληπιαδῶν γέ-νει ... filius Nicomachi, qui ille fuit medicus Amyntæ regis, qui pater Philippi, patris Alexandri Magni fuit. Olympiodorus *in Gorgiam* Platonis, & Ammonius, vel Damaſcius, vel alius in vitâ *Ariſtotelis*, à Nunneſio edita, & Beſſario *lib.* 1. *adverſus calumniatorem Platonis*, ajunt *Ariſtotelem* triennio audiviſſe Socratem; quæ eſt ... Nam Socratem conſtat obiiſſe an. 1. Olymp. 95. *Ariſtotelem* natum an. 1. Olymp. 99. ut minimùm 15. anni interſint inter obitum Socratis & nativitatem *Ariſtotelis*. *Ariſtotelis* autem ea laus eſt, quòd non philoſophiâ uſus mythicâ, ut poetæ veteres, non ſymbolicâ, ut Pythagoras, & ſæpe etiam Plato; ſed apertâ, ut quæ proprietate gaudeat verborum. Tria hæc philoſophandi genera ſtrictim complexus Simplicius, *in proœmio libri* τῶν κατηγοριῶν, ubi de Ariſt. ſic ſcribit, οὐδὲ μύθοις, οὐδὲ συμβολικοῖς αἰνίγμασιν, ὡς τῶν πρὸ αὐτοῦ τινὲς ἐχρήσαντο, ἀλλ' ἀντὶ παντὸς ἄλλου παραπετάσματος τὴν ἀσάφειαν προεστήσατο. Altera *Ariſtotelis* laus eſt, quòd cæteris ſit μεθοδικώτερος, ut qui accuratiùs definiat, ac dividat, melioríque omnia ordine pertractet. Nec dubium, quin hoc artificium Logicæ debuerit, quæ verè eſt, quod dicitur nempe ὄργανον omnium artium ac ſcientiarum. Tertia ejus laus eſt, quòd magis Platone excoluit ſcientiam naturalem; in qua quantum præſtiterit, monumenta ejus docent, præſertim ea, quæ de Animalibus perſcripſit. Quid multis! ſi non partem aliquam virtutum, ſed totum philoſophum conſideremus, unus ille ingenii acie, ac varietate doctrinæ, eorum qui præceſſerant, lumina tantum præſtinxerit, quantum Sol Lunæ, & ſiderum minorum. Luculenta ejus laus apud Cic. *lib* 5. *de Fin.* etiam Plinius appellat *ſummum in omni ſcientiâ virum.* Galenus *l.* 1 *de decretis Hippocratis & Platonis* docet, nullam philoſophorum ſectam magis conſtantem, ac certam, ac magis ſuis principiis conſentanea dicere. *Vir ingenio præpotens, atque doctrinâ præcipuus*, dicitur Arnobio *l.* 3. Macrobius quoque non veritus dicere, *nihil tantum virum ignorare potuiſſe.* Eundem quoque *finem humani intellectûs* appellat B. Hieron. *l.* 1 *adverſus Jovinianum.* Vide & alia ejus elogia apud Cic. *Tuſc.* 1. & *lib.* 1. *de Div.* Plin. 8. 16. & 18. 34. Æl. *Var. Hiſt. lib.* 12. Lact. *de Ira c.* 10. Auguſt. *de Civit. D.* 8. 12. Interim tamen *Ariſtoteles*, ut *Quisq. ſuos patitur manes.* Vide Wendel. *Phyſ. lib.* 1. *c.* 2. Platonis auditor fuit annos 20, à quo cùm vivente adhuc receſſiſſet, ludumque proprium inſtituiſſet, dicere in eum, ingratitudinem ejus notans, Plato conſuevit, Ἀριστοτέλης ἡμᾶς ἀπελάκτισε καθαπερεὶ τὰ πωλάρια γεννηθέντα τὴν μητέρα. Meminerunt Laërtius & Æl. *Var. Hiſt.* 4. 9. Staturâ fuit non magnus, deformis præterea, gibboſus & balbutiens, quod ejus vitium amici tamen, ſeu adulatores potius imitati ſunt, quemadmodum & humeros Platonis latos diſcipuli & amici ejus exprimere didicerunt. Narrat utrumque Plutarchus *de diſcrimine adul. & am.* Alexandri magni à quo increpitus eſt, quòd libros Acroamaticos vulgaret, non familiaris tantùm, verùm etiam Præceptor per decennium fuit: ex quo magnas divitias conſecutus eſt, earumque nomine malè audiit, ut ex Luciano cognoſci poteſt. Videantur hâc de re Epiſtolæ & patris Alexandri Philippi, & *Ariſtotelis* ipſius, denique & Alexandri de benevolentia & gratitudine in eum, ut Præceptorem, ſuâ, cùm apud alios, tum apud Gellium. Nam & gratitudinis ejus ſignum hoc vel maximum fuit, quòd Stagiram *Ariſtotelis* patriam, dirutam, ipſius causâ reſtituerit. Athenas, ex quibus à Philippo Macedone evocatus erat, ad officium Præceptoris, decennio exacto, rediit, cùm in Aſiam ad res gerendas Alexander ſeſe recepiſſet, ibidemque annis totis 13. in Lyceo philoſophiam profeſſus eſt, de quâ libri ejus multi, magni, eruditi, diſerti & graves extant. Ad Animalium hiſtoriæ deſcriptionem contulerat ei Alexander octingenta talenta, teſte Athenæo *lib.* 9. quæ ſumma eſt pecuniæ noſtræ quadringenta & octoginta millia coronatorum. Cui malam gratiam retulit, ſi verum eſt, eum veneni, quod Alexandro propinatum erat, conſcium fuiſſe. Bibliotheca illius, quam Theophraſto reliquerat, ab hoc Neleus acceptam Ptol. Philadelpho vendidit, ſcriptis ejus ſibi ſervatis, quæ in Apellici Teii manus poſtea pervenerunt, Ath. *l.* 5. Hæc ab imminenti interitu quomodo ſervata, ac tandem à Sylla victore Romam tranſlata, ubi à Tyrannione Grammatico & Andronico Rhodio, evulgata primum ſunt. Strabo *lib.* 13. & Plut. *in vita Syllæ*, exponunt. Vixit an. 63. Morbi cujuſdam ejus Ælianus meminit; ſed de mortis genere incertæ circumferuntur quorundam narrationes; inter quas illud de ænigmate, à piſcatoribus ipſi propoſito, nugamentum eſt & ſomnium. Pudore & dolore, quòd naturam Euripi Chalcidenſis explorare haud poſſet, mortuum, Juſtinus Martyr, *Parænesi ad gentes*, ſcribit: & profectum in Chalcidem, poſtquam ab Eurymedonte accuſatus impietatis eſſet, clam, ibique diem obiiſſe, Diog. Laërtius & Dionyſ. Halicarnaſſenſis conſentiunt, quorum poſterior morbo mortuum eſſe diſertè ſcribit, nihil de dolore commemorans. Grotii τὸ πάνυ *de Ariſtotele* judicium habes, *Proleg. de Jure B. & P.* ut alios taceam. Primus omnium bibliothecam inſtituiſſe dicitur, teſte Strab. *l.* 13. Syllogiſmorum, hoc eſt, collectionum rationem invenit, nam antiqui interrogationibus quibuſdam tantùm utebantur. Vide plura apud Ciceronem 5. *de fin.* 1. *Tuſc.* & 1. *Divin.* Plin. 8. 16, 18. & *cap.* 34. Aug. *de C. D.* 8. *c.* 12. Arnob. *l.* 3. *contra Gent.* A. Gellium *l.* 20. *cap.* 4. Curtium, &c. Septem alii fuere *Ariſtoteles*, Primus qui Athenis Rempub. adminiſtravit; Secundus, qui Iliaden Homeri deſcripſit; Tertius Siculus orator, qui ad Panegyricum Iſocratis reſcripſit; Quartus cognomento *Mythus*, Æſchinis Socratici neceſſarius; Quintus Cyrenaicus, qui de Poeticâ ſcripſit; Sextus Pædotriba, cujus mem. Ariſtoxenus in vita Platonis; Septimus Grammaticus ignobilis, qui de pleonaſmo ſcripſit. Laërtius. *l.* 5. Unum & viginti *Ariſtoteles* olim extitiſſe, oſtendit vir doctiſſimus Jo. Jonſius, *Diſſertationum ſuarum primâ de Hiſtoriâ Peripateticâ.* Idem poſtea undecim alios recenſet, *de Script. Hiſt. Philoſ. lib.* 1. *c.* 12. quem ſis conſule. Addam ſolùm, hiſtoricum Chalcidenſem, Eubœæ authorem, ex Voſſ. *hiſt. Gr. l.* 4.

Ariſtotimus, Epirotum urbem per tyrannidem occupavit & Hellanici induſtriâ memorabili quincto menſe poſtea, oppreſſus eſt. Juſtin. *lib.* 26. *c.* 1. Pauſan. *l.* 5.

Ariſtoxenus, Grammaticus, laudatur à Schol. *in Ariſtoph. Ran. Act.* 1. *Sc.* 7.

Ariſtoxenus, Muſicus illuſtris, tempore Tulli Hoſtilii, 3. Romanorum regis. Vide Voſſium *de Scient. Math. p.* 94. Tarentinus fuit, Mantineæ tamen agens; philoſophus etiam fuit, primùm verò audivit Lamprum Philoſophum Erythræum, deinde Xenophilum Pythagoræum, poſtremo Ariſtotelem, cui morienti convitium dixit, quòd Theophraſtum ſibi in Scholæ ſucceſſione præponeret. Plurima ſcripſit in Muſica, Philoſophia & Hiſtoria, quorum operum 453. fuiſſe Suidas ait. Joh. Meurſius tractatum ejus de Elementis harmonicis edidit, notisque eruditis illuſtravit, ſæpius laudatum priſcis. A Gell. *lib.* 4. *c.* 11. Val. Max. *lib.* 8. *cap.* 13. & *l.* 4. *c.* 7. Jamblich. *in vita Pytag.* Hieron. *in præf. Catalog.* Plutarch. Diogen. Laert. Cic. Lactantius, &c. Vide plura de eo, apud Jonſium, *de Script. Hiſt. Ph. lib.* 1. *cap.* 14. Itemque Voſſ. *Hiſt. Gr. lib.* 1. *cap.* 9. Diſtinguendus eſt autem ab *Ariſtoxeno* Selinuntio, poetâ antiquo, ante Epicharmi tempora circa 29. Olymp. & *Ariſtoxeno* patriâ, & Philoſophiâ Cyrenæo, apud Athen. *lib.* 1 *cap.* 7. & Suidam, in Ἀριστόξ. & *Ariſtoxeno* medico Herophileo, juxta Galenum *lib.* 4 *de differ. pulſ. c.* 7. cujus librum 13. citat idem *ibidem cap.* 10. ubi Alexandri Philalethis diſcipulus fuiſſe dicitur. Porrò *Ariſtoxenus* Cyrenæus ita delicatus in hortorum curâ fuit, ut veſperi lactucas mulſo, & melle, & vino irrigaret, ut luxurioſius creſcerent, & ſaporis eſſent præſtantioris. Suidas.

Ariſtoxenus, Muſicus laudatur ab auctore Scholiorum in Ariſtoph. Ranas *Act. V. Sc.* 2. *pag.* 273.

Ariſtus, Salaminius, hiſtoricus Gr. ſcripſit expeditiones Alexandri Mag. Arrian. *lib.* 7. Strabo *lib.* 14. Athenæus & Clem. Alex.

Ariſtyllus Poëta obſcenior. Præter animi vitia illi inerat & hoc corporis vitium, inter loquendum ore non ſatis aperto loquebatur, ſed ſubhiabat, adeò ut ferè tota vox ejus per nares prodiens ſtridula eſſet, qualis eſt grunnitus porcorum. Hunc taxat Ariſtophanes, *in Pluto*.

Arithbertus, Clotarii Francorum regis primogenitus, ex paterna hæreditate Pariſiorum, ut Guntranus Aurelianenſium, Chilpericus Sueſſionum, Sigebertus Metenſium regno ſucceſſit. Paul. Æmil. *lib.* 1. Item Longobardorum rex, qui Alpes Cottias uſque ad Galliarum Alpes Joanni Papæ D. Petri nomine, donavit. Blondus *lib.* 10. Vid. *Aripertus*.

Arithedama, Judææ civitas maritima. Egeſippus *lib.* 1.

Arithes, Palæſtinæ gens. Joſ. *Ant.* 5.

Aritium, Luſitaniæ urbs. Ptol. hodiè *Benavente*.

Arius, ſextus, aliis quartus, Aug. *de C. D. lib.* 18. *cap.* 3. quintus, quia ille à Belo orditur, non à Nino, hujus fil. ut alii, Aſſyriorum rex, collecto exercitu, poſt patris Niniæ obitum, Bactrianos & Caſpios ſubegit. Euſeb. Caſſiod. Genebr. *Chron. lib.* 2. regnavit an. 30.

Arius, hæreticus, Vid. *Arrius*.

Arius Tarſenſis, commemoratur Sorano Epheſio, *in vita Hippocratis*; ubi ab eo γενεαλογίαν Hippocratis ſcriptam prodit.

Arius Antoninus, cum Mario Celſo Conſul. Tacit. *hiſt. l.* 1.

Arius, vulgò *Lac de Burgian*, Gall. fluv. Aſiæ inter Indos & Parthos, quæ pars ab hujus fluv. nomine *Aria* ſive *Ariana* dicitur. Prop. *Arii*. Lucan. *l.* 3.

——Hinc fortis Arius,
Longaq; Sarmatici ſolvens jejunia belli
Maſſagetes.——

Recipit Arium fluv. & alios; eſtque in Prov. Perſiæ *Chorasan*, verſus Oxum fluv. Baudr.

Ariuſium, ager in Chio inſ. aſper & importuoſus, vinum omnium Græcanicorum optimum ferens, à Plinio & Virgilio *Arviſium* per metatheſin dictum. Strabo. Vide *Arviſium*.

Arizanthi, Mediæ gens Herodoto. *Arkas* Bocharto *Geogr. pag.* 345.

Arla, Parthorum caſtrum, Straboni.

Arlape, vulgò *Erla*, teſte Lazio, opidum olim, nunc pagus Norici in Auſtria apud Danubium, ubi is fluv. cognominem *Erlaph* excipit apud Pechlarnum opid. quod Arlapæ ſucceſſiſſe

ceſſiſſe videtur; fluvius verò *Arlape*, ſive *Arlapa*, vulgò *Erlaph* dicitur.

Arlonum, oppidum ducatus Lutzenburgici, jugo collis impoſitum, Lunam deam hic olim gentilitio more cultam, & inde nomen habere, quaſi *Ara Lunæ*, putatur. Metel.

Arlotus de Royan, Vincentinus, ingenioſus ſcriptor, hiſtoriam rerum inter Vicentinos & Patavinos geſtarum compoſuit. Voſſ. *de hiſt. Lat. l.* 3.

Arlunus Bernardinus, ſcripſit hiſtoriam, à Mediolano condito, uſque ad ſua tempora. Geſnerus, *in Biblioth.*

Arma, prov. & opp. regni *Popayan*, in America Meridion. prope fluv. Caucam.

Armacha, urbs archiep. Hiberniæ, Ultoniæ metropolis ad Kaſin fluv. à Dublinio Lagniæ metropoli 55. m. p. in Bor. diſtans. Vulgò *Armagh*. Habet Comit. cognom. Incendiis deformata, & penè diruta jacet à multis annis. Antiquitus loco *Drumſaileb* nomen fuit. Cluver. *l.* 2. Baudr. Hujus urbis Archiep. totius inſ. Primas eſt, Inſtitutus autem hic Archiepiſcopatus eſt ab Eugenio III. an. 1152. cum antea Epiſcopos haberet, è quibus ſeptem, uſque ad Bernhardi ætatem, uxoratos præſediſſe, qui ad vitandum voti Cœlibatus laqueum, ordinationem à Pontificibus R. noluerint petere, refert Baron. *Annal.* Vid. Chemnitium *in exam. Cælib.* Celeberrimum inter hujus Eccl. Præſules nomen Jacobus Uſſerius fuit, vaſtæ lectionis & eruditionis Theologus, inque antiquitate Eccl. verſatiſſimus, qui obiit An. 1655. Vide *Uſſerum*, long. 12. 19. lat. 55. 46.

Armadabatum, quæ & *Harimederrat*, urbs Aſiæ prædives & ampla, non procul a mari Indico, in regno Cambaiæ in ditione M. Mogolis, & ex præcipuis illius tractus. Aliis *Amadabath*. Eſt caput prov. *Guzarata*.

Armagara, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Armageddon, nomen loci Apocalypſ. 16. 16. Vide ſis doctiſſimum Hammondum, *in locum*.

Armalauſi, pop. Germ. Ubi nunc Palatinatus ſuperior. Ibi antea Nariſci erant, Brietio teſte.

Armalchar, Euphrates fluv. ab Aſſyriis ita vocatus, & ſig. *regium flumen*. Plin. 6. 26. Lege *Nahar malcha*.

Armamaxa, lecticæ genus apud Perſas, quo mulieres vehebantur. Max. Tyr. *Serm.* 14. Θωρακίζει πόλιν Μηδικὴν, καὶ τιάραν βαβυλωνίαν, καὶ ἁρμαμάξαν περσικήν. Xenoph. *lib.* 3. *παιδ.* Ἀναβάντες ἐπὶ τὰς ἁρμαμάξας σὺν ταῖς γυναιξίν. Qu. Curtius, *lib.* 3. *Quindecim inde, quas Armamaxas appellant, ſequebantur.* Cujuſmodi Harmamaxas mulis jungi ſolitas ex Cteſiæ fragmentis colligimus. Briſſonius, *lib.* 2. *de regn. Perſ.*

Armamertes, vel *Armamitres*, 7. Aſſyr. Rex à Nino, vel 8. à Belo, regnavit 38. an. Ab A. M. 2229. uſque ad 2266. ſceleribus infamis, Euſeb. *Chron.*

Armanas, fluv. Armeniæ. V. *Arſamates*.

Armandus Bironus, Galliæ Mareſchallus, ſub tribus Regibus militiæ ampliſſimis muneribus functus, obiit in obſidione Spernæi, globo ictus, A. C. 1592. æt. 67.

Armandus Pleſſiacus Joh. Cardinalis Richelius, primus, ut vocant, Miniſter Ludov. 13. Galliarum R. à patre armis deſtinatus, Epiſc. Lucionenſis primùm, magnus dein Reginæ Eleemoſynarius, Cardinalis tandem evaſit. Rupellâ expugnatâ, Atrebatibus captis, rebuſque plurimis in Germania, Italia alibique locorum, ſuo conſilio geſtis, pace inprimis inter tot turbas domeſticas conſervatâ, inclytus. Cæterùm, non fautor ſolùm literatorum inſignis, verùm ipſe eruditione non leviter tinctus: Sed paulò ſeverior in eos, quos potentiæ ſuæ obniti ſuſpicabatur, obiit A. C. 1642. poſtquam *Evangelium Chriſti ſibi ſufficere*, paulo ante profeſſus eſſet. V. Spond. Dupleix, Auiſon. *in elog. hiſtor. Virorum in Gallia illuſtr.* Imo adi ſis ipſum Armandi hujus celeberrimi, *Miniſterium*.

Armaniacus tractus, vulgò *l'Armagnac*, comitatus Galliæ, Vaſconiæ pars, inter Occitaniam, teſqua Burdigalenſia, Aginenſem & Bigerrenſem regionem. Cæſar hujus incolas *Amerinos* vocat, *Comm. lib.* 7. Habuit olim Comites inclytos, poſtmodum Navarræ regno, cum Bearnenſi & Fuxenſi regione hic comitatus unitus eſt. Hinc Cardinalis Armaniacus, Georgius, dictus, qui à Franciſco 1. in Italiam miſſus, dein Poſſiaceno colloquio interfuit, tandemq; Arch. Tholoſanus & Avenionenſis factus eſt. Avunculus Henrici 4. Obiit an. 1585. Sanderus, *in Elog.* Hinc etiam *Armaniaci* Galli dicti, qui duce Ludovico Delphino, poſtmodum hujus nominis XI. Gall. R. in Helvetiam irrupe unt An. 1444. an ut Tigurum ab Helvetiis obſeſſum liberarent, an ut Concilium Baſilienſe diſſiparent, illud in gratiam Friderici 3. Imp. & Alberti Auſtriaci, iſtud in gratiam Eugenii 4. Tum commiſſa celebris illa pugna Sanjacobæa, prope Baſileam, in qua ex parte Gallorum, quorum triginta millia erant, ſex millia, ex parte verò Helvetiorum, quorum erant mille ſexcenti, omnes, exceptis ſedecim, occiſi ſunt. Tum & Burcardus Monachus, qui Armaniacos exciverat, ab iis *Borgne le Moyne* dictus, cùm poſt cruentum prælium, inter cæſa cadavera, apertâ galeâ obequitans, cæſis illuderet, à ſemianime Helvetio, qui in genua ſe erexerat, lapide in faciem contorto, tantâ vi perculſus eſt, ut ſubitò ex equo prolapſus, poſtridie expiraret. Commiſſa pugna eſt die 26. Auguſti anni prædicti. Vid. Stumphum *lib.* 12. *c.* 15. *Hiſt. Helv.* Urſtiſ. *Hiſt. Baſil.*

Armanothia, prov. Scotiæ ſeptentr. ubi aliàs Cantæ & Lugi pop. Altiſſimis montibus referta eſt. Pars prov. Ruſſiæ, inter Loquabriam & Moraviam prov.

Armaſanica, incolis *Aymargues*, opp. Volcarum Arecomicorum, in Diœceſi Nemauſenſi, cujus vett. tabb. mentionem faciunt. Hadrianus Valeſius in *Notitia Gall.*

Armata, Venus à Lacedæmoniis culta fuit, de qua Lactantius. Cum Meſſenios obſiderent Lacedæmonii, & illi furtim, deceptis obſeſſoribus, egreſſi ad diripiendam Lacedæmonem cucurriſſent, à Spartanis mulieribus fuſi, fugatique ſunt. Cognitis autem hoſtium inſidiis, Lacedæmonii inſequebantur. His armatæ mulieres obviam longius exierunt, quæ, cùm maritos ſuos cernerent parare ſe ad pugnam, quia putabant Meſſenios eſſe, corpora ſua nudaverunt: At illi uxoribus cognitis, ex aſpectu in libidinem concitati, ut erant armati, permixti ſunt utrique. Propter cujus facti memoriam, ædem & ſimulacrum Veneris Armatæ poſuerunt. Auſonius de hâc re:

> *Armatam Venerem vidit Lacedæmone Pallas,*
> *Nunc certemus ait, judice vel Paride:*
> *Cui Venus, Armatam tu me temeraria temnis?*
> *Quæ quo te vici tempore nuda fui.*

Armatrites, Euſebio *Armamertes*, 9. Aſſyriorum rex, reg. an. 38. ad voluptates ac delicias converſus, ea quæ ad libidinem ſpectant poſteaquam inveniſſet, multum ampliavit. Beroſus. Caſſiod. An idem cum *Armamertes*?

Armatus, Conſul, collega Baſilii, temp. Leonis Imp. militiæ Baſiliſci Magiſter. Hujus defectione Baſiliſcum Zeno devicit. Anno C. 477.

Armaviara, Armen. maj. op. Ptol. Al. *Armauria*, inter fontes Euphratis & Lichnitem paludem. Baudr.

Armaxa, Cappadociæ urbs. Anton.

Armedon, Cretica inſula, ante Salmonium promuntorium. Plinius.

Armena, Paphlagoniæ vicus. Ptol. Steph. Plinio urbs videtur. Incolæ eam, ob frigiditatem loci, muro cinxere, quaſi calidus futurus eſſet; Unde *Armenen muro cingere*, apud finitimos, in proverbium ſtoliditatis verſum eſt: qui locus *Carimi* nunc dici videtur.

Armenes, Cappadociæ rex.

Armenia Major, Turci *Turcomaniam* & *Curdiſtan* vocant, vel potius hodie in 3. has provincias Turcomaniam, *Popul* & *Curdiſtan* dictas diviſa eſt. Perſis *Thoura*, *Emnoe* vel *Aremnoe* dicitur, *Zelbezdibes* autem Neſtorianis, contra quos Concilium in Armenia, An. 435. Vid. infra. celebratum, quique adhuc plus ſatis ibi numeroſi. Regio Aſiæ notiſſima, & ingens, ultra Euphratem à Cappadocia & Armenia minore eam ſeparantem, uſque ad Mediæ limites in ort. extenſa, inter Iberiam ad Arctos, & Meſopotamiam ad Meridiem perſtricta. Nomen ab *Armeno*, vel *Armenio* Jaſonis comite habere fertur. Populi *Armeni*. Probabilius etymon vide, apud Bochartum *in Phaleg. p.* 22. Nonnullis *Armenia* dicitur, quaſi *Aramia* ab *Aram* filio Sem. *Aram* autem ſig. *elatus*, unde *Armenii* quaſi *ſublimes*. Vel à montibus, quibus hæc regio cingitur, nam *Ar* mons eſt, unde & *Ararat*, in cujus culmine arca Noahi poſt diluvium quievit, vocatur. Tota fere ſubeſt Turcis. Regio olim percelebris, nunc paucioribus habitatur. Ejus Urbes alicujus momenti, *Revan*, *Erzerum* ad Euphr. *Van*, quæ *Arthemita* quibuſdam, *Teflis*, quæ dicta *Artaxata*, *Cars*, al x.

Armenia minor, hodie *Anaduole*, teſte Nigro, & alicubi *Pegian*, teſte Caſtaldo, Bozoc. Moretio, & ubi Colchorum fines attingit, *Acotenlu*, ut Leunclavius ſcribit, regio Aſiæ inter Cappadociam ad occ. & ſept. Euphratem fluv. ad ort. Syriam & Ciliciam ad auſtr. contenta. Baudrand. Nunc *Aladuli*. Sub Turcis. Urbs princeps *Marax*, reliquæ ſunt, Sivas vel Sebaſte, Kemach, Suora, Erzinge, &c. Vid. *Armenii*.

Armenidas, de rebus Thebanis egit; ſeu is hiſtoricus fuit, ſeu hiſtoricum argumentum poëta ſumpſit; citatur ab Apollonii Scholiaſte *in lib.* 1. ubi Voſſius *Antimeniden* legi debere ſuſpicatur. Sanè Antimenidæ etiam meminit Laërtius, *in Socrate*: ubi multas celebrium virorum contentiones recenſens, inter alia, ait Pittaco fuiſſe contentionem cum Antimenide & Alcæo. Vid. Lil. Gyraldum *Dialog.* 9.

Armenii, pop. Armeniam incolentes. Fuerunt olim ſub Perſis, dein Græcorum imperio ſubjecti, tandem in Romanorum poteſtatem conceſſere. Poſt C. N. an. 18. Germanicus *Zenonem* iis regem impoſuit. Dein an. 58. miſſus Corbulo, qui parta à Lucullo Pompejoque reciperet, caſtellis aliquot exciſis Tigranocerta cepit, Artaxatis ſolo æquatis, Tigranemque Archelai Cappadocis nepotem regem Armeniis impoſuit. Tacit. *Annal. l.* 13. & 15. Vid. quoque Dion. *l.* 62. Dein Trajanus Parthamaſirium An. C. 107. à Partho Armeniæ regem datum dejecit, Armeniâ in formam Provinciæ redactâ. Poſtea Reges habuit proprios, (unà cum Aſſyria, & Meſopotamia,) ab Adriano Imp. deductis legionibus, deſerta, poſito fine Imperii Euphrate, An. C. 120.

illi

…cia Impp. vindicata, illis ſubfuit, donec Bul- … ſub Juſtiniano Rhinotmeto, per Sabbatium … Dein iterum pars Saracenis dedita eſt. … Sic iterum ſub Principibus propriis fuit, uſque dum illa a Perſis primò, dein à Selimo Turc. Imp. An. 1537. pe- … miſſi ſunt. Strab. *lib.* 11. & 13. Juſtin. *lib.* 10. & 13. Curt. *lib.* 5. Sanutus, Vincentius Bellovacenſis, &c.

Hos in vera fide S. Bartholomæus inſtruxit, a quo Chriſtianiſmus ibi hucuſque conſervatus, ſed minimè primævæ puritatis retinens. Hic Euſtathius Monachatum & Cœlibatus legem primus invexit, certâ de cibo, veſtitu, aliiſque regulâ præſcriptâ, ut Socrates refert *l.* 3. *c.* 14. Cujus etiam diſcipuli vituperarunt conjugium, & Presbyteros uxoratos contempſerunt, ut ait Sozom. circa an. 360. paulo ante Conc. Conſtantinopolitanum. Suberant quondam Patriarchæ Conſtantinop. ſed jam ante Photium à Græcis ſeceſſerunt. Duos habent hodie Patriarchas. Unum Armeniæ maj. cui ſedes in monaſterio quodam, prope urbem *Ervan* in Perſia, unde bello Turcico pulſus eſt: (olim Sebaſte ſedes.) Et huic parent quindecies centena millia familiarum. Alterum Armeniæ min. cui 20000. familiæ tribuuntur, antehac Melitene, nunc in urbe *Sis*, prope Tarſum Ciliciæ, morantem. Credunt Spiritum S. à ſolo Patre procedere, infantes quoque ad ſacram ſynaxin admittunt, mortuos ante reſurrectionem viſione Dei frui negant, Jejunium rigoroſè obſervant. Cæterùm aquam vino in calice non miſcent, Sacramenta ex opere operato gratiam conferre negant, Purgatorium rejiciunt, habentque Presbyteros conjugatos.

Hos ut ad Latinam Commun. perducerent Pontifices Romani, nullum non movere lapidem, & Florentinum inprimis Concilium id tentavit, ſed fruſtra. Nihilominus Romæ collegium habent, in quo quidam eorum ritus loci ſequuntur: Amſtelodami libri quidam illorum linguâ excuſi, ut Imitatio Jeſu Chriſti Thomæ a Kempis, aliique qui à Baſilio & Johanne, Armeniis Presbyteris, haud pridem verſi ſunt.

Concilium in Armenia celebratum An. 435. occaſione librorum Theodori Mopſveſtii & Diodori Tharſenſis, quos Neſtoriani Syriacè, Perſicè & Armenicè verſos, pro Orthodoxis obtrudebant. Ibi, ut hæretici, condemnati miſſique Leontius & Aberius Presbyteri, ad Proclum Patr. Conſtantinop. cum tractatu Theodori alioque, qui opiniones illorum continebat. Liberatus *Brev. c.* 10. Plura Vid. apud Nicon. *in Bibl. PP.* Baron. An. C. 435. 663. 685. 1080. Arcad. *lib.* 2. *de Concord. Eccl. Or.* & *Occ.* Niceph. *lib.* 18. *cap.* 53. Sander. *hær.* 118. &c. De hodiernis inprimis, qui mercaturæ deditiſſimi, feſtis illorum, ritibus, conſuetudinibus, &c. P. de Valle *Itiner. tom.* 2. & 3. Item in voce *Ciolfa.*

Armentarius, Eccleſiæ Gall. Scriba, Priſcilliano adhærere convictus, morte multatus eſt. Sulpicius Sev. *hiſt. l.* 2.

Armenium mons, in Armenia maj. juxta Iberùm fines, ex quo Phaſis Colchorum fluv. oritur, qui *Moſchicus* à Ptolemæo vocatur.

Armenochalybes, Cappadociæ pop. circa Armeniam maj. Plin.

Armentaria, opp. Flandriæ, ad Liſam flu. elegans, ſub Francis, ab An. 1668. *Armentiers* Gall.

Armentarium, vel *Armamentarium*, vulgò *Thuyns te Bretten*. Locus Batavorum in Hollandiâ excitus, apud Cattorum vicum, qui a Lugduno 1. leuc. in Bor. verſus litus maris diſtat. Cluverio eſt *Roomburg*, prope Lugd. Bat.

Armentarius, Epiſc. Ebrodunenſis, depoſitus & in Chorepiſcopum mutatus eſt. A. C. 439. Conciliorum *tom.* 2. Alios ejuſdem nominis, vide apud Sanmarth. *in Francia Chriſtiana, tom.* 1. *p.* 271. 611. & 98.

Armentia. Urbs Hiſp. Tarrac. in Cantabris, nunc vicus.

Armentio, vulgò *Armanſon*, fluv. Galliæ, in Burg. Oritur ſupra Semurium opp. quod alluit, in Alexienſi tractu, Tornodorumque rigat, & in Icaunam cadit, infra Antiſſiodorum.

Armeus, vel *Armeis*, qui & Danaus, Ægypti rex. regn. an. 5. Euſeb.

Armia, Libyæ interioris pop. Ptol.

Armiana, Parthiæ opidum. Ptol.

Armifera, *Armigera*, *Armipotens*, & *Armiſona* Pallas à poëtis vocatur. Ovid. *Met.* 14.

Nec tamen Armiferæ ſervatum cura Minervæ.

Idem 3. *Faſt.*

Armiger Armigera correptus amore Minervæ.

Virgil. *Æn.* 2.

Pendet dextrâ Divæ Armipotentis ad aram
Procumbit.

Idem *Æn.* 3.

——— Tum numina ſancta precamur
Palladis Armiſonæ.

Armiluſtrium, feſtum apud Romanos, quo res divinas armati faciebant, & ſacrificantes canebant tubis. Item locus, in quo ejuſmodi ludi fiebant. Varro hoc nomen, ab *ambitu luſtri*, dictum putat, quòd ibi circumferretur pompa, & equi currerent.

Armina, V. *Armena.*

Armeniacenſis tractus, Regio Gall. in Aquitania ſuper. inter Benearnum & fluv. Garumnam. Ejus præcipuæ Urbes Auſcii & Lactora. Aliàs Comites habuit percelebres. Gall. *l'Armagnac*. Vid. *Armaniacus tractus.*

Arminius, Germanorum Cheruſcorum dux fortiſſimus, qui Varum cum exercitu ſuo delevit. Dein à Germanico cruentiſſimo duplici prælio ſuperatus, illo in Orientem avocato, Marobodum & Inguiomerum patruum ſibi adverſantes vicit. Tandem an. 12. principatus ſui, æt. 37. dolo Adgandeſtrii, Chattorum principis, fruſtra à Tiberio venenum poſcentis, occubuit. Dio *lib.* 56. Vellej. Plura de eo Tacitus *Annal.* 1. & 2. in cujus fine hoc ei elogium tribuit: *Liberator haud dubiè Germaniæ, qui non primordia Pop. Rom. ſed florentiſſimum imperium laceſſierit: præliis ambiguus, bello non victus.*

Arminius Jac. Batavus, Amſtelrodamenſis Eccleſiæ paſtor, novam ſectam meditatus, Calvinum, Martyrem, Zanchium, Bezam, alioſque Reform. Eccl. Doctores clanculum primùm coram ſuis ſugillare, dein heterodoxas & ſemipelagianas opiniones, præcipuè cùm Leidæ in Theol. Profeſſione Junio ſucceſſiſſet, ſuis propinare cœpit. Unde Eccleſia Belgica turbata. Nec morte Arminii, qui an. 1609. obiit, extinctum malum. *Remonſtrantes* enim, ut ſe Arminii ſectatores nominabant, Conr. Vorſtium, de Socinismo jam pridem ſuſpectum, ejus in locum ſurrogare nitebantur. Sed Angliæ R. Jacobus interceſſit. Poſtmodum collatio ſuper 5. Remonſtrantium articulis Hagæ inſtituta, ſed nullo ſucceſſu. Indies enim numeroſiores, pro lubitu paſtores promovebant, vel amovebant. Donec bellum civile Ordines veriti, ex Jacobi R. & Mauritii principis conſilio, nationali Synodo Dordraci convocatâ, malo mederi inſtituerunt. Cui armis ſe opponere Arminiani conati, militibus, quos *Præſtolantes* vocavere, conſcriptis, fruſtra fuere. Synodus itaque inchoata die 13. menſ. 9bris. An. 1618. in qua poſt graviſſimam deliberationem deprehenſum, Articulos illorum *de Prædeſtinatione, Redemtione, Vocatione univerſali, Libero arbitrio, Gratia reſiſtibilitate*, & *Sanctorum defectibilitate*, à verbo Dei alienos eſſe. Theologi illorum citati, auditi, convicti, heterodoxiæ damnati, & ab Eccleſiis excluſi. Horum ingens numerus in Dania, veniâ à Rege impetratâ, egregiam urbem Fridericoſtadium, in ora ſinus Codani, condiderunt. Plurimi adhuc in Belgio ſuperſunt. Vid. *Acta Synod. Dordr.* Remonſtrantium *Epiſtolas*, &c.

Armirus, fluv. inſ. Cretæ, in agro Rithymnenſi. Cadit in mare Creticum, prope Caſtrum vetus.

Armiſta, Dalmatica gens. Plinius.

Armitus, Syracuſanus, potu nimio in ebrietatem lapſus filias ſtupro contaminavit. Plut.

Armleder, ruſticorum manu coactâ, quoſcunque Judæorum obvios, in Germania, trucidavit: Dein etiam in Chriſtianos furore verſo, captus, & Lud. Bavari juſſu ad mortem damnatus eſt. Buſquet. *in Bened.* 12. Spond. A. C. 1338. *n.* 11.

Armone, vulgò *Arton*, ſive *Arvon*, op. Albionis in ora Walliæ, contra Monam inſ. à Bangorienſi urbe 7 m. p. in occid. Alii *Arvone* ſcribendum ajunt, quod magis placet, *Caernarvon* hodie forſan dicitur.

Armoni, fil. Saulis ex Reſphâ concubinâ. 2. Reg. 21. Lat. *Aula*, ſive *palatium*, aut *Maledictio numerationis*, vel *præparationis*, aut *luminis munus.*

Armoracea, flu. de montibus Arabiæ deſcendens, in ſtagnum Aſphaltiten erumpit. Dividit Moabitidem & Ammonitidem. Joſeph. *lib.* 1.

Armorica, vel *Aremorica*, civitates Gall. Celt. apud Cæſarem, *l.* 3. & 7. & 11. Regio hodie *Bretaigne*, & incolis *Llydaw*, teſte Rob. Cœnali. *Armore* autem Britannicè ſonat *ſuper mare*. Unde & *Armorica* regio. Ibi Cæſar feliciſſimè res geſſit, *Comm. lib.* 2. Oroſ. *lib.* 6. *c.* 7. Lelandus. Ampliſſima eſt, fuitque ſub Ducibus olim propriis. A Carolo autem 8. Gallorum R. adjuncta fuit regno An. 1488. cùm Annam Prov. hæredem matrimonio ſibi copularet.

Armorici, *Ἀρμόριχοι* Zoſimo, *Ἀρβόρυχοι* Procopio, *Armoriciani* Jordani, pop. Gall. de quorum regione vid. ſupra, & prolixius, apud Hadrianum Valeſium *in Notit. Gall.* Errico Monacho *in lib.* 5. *de vita Germ.* inter Sequanam & Ligerim collocantur; *Transſequani* proin Belgis dicti, apud Gilbertum Belgam, *Hiſt. Hieroſol. l.* 4. De his præfatus Erricus: Gens

Torva, ferox, ventoſa, procax, incauta, rebellis,
Inconſtans, diſparque ſibi novitatis amore:
Prodiga verborum, ſed non & prodiga facti.

Ab his Oceanus *Armoricus* nomen accepit, quem Auſonius, à Pictonico Santonicoque diſtinguit, *ep.* 13. Tractus horum pop. per annos amplius 800. Ligere & Sequanâ terminatus, totam oram Britanniæ min. & Normaniæ, ſeu provincias Lugdunenſem 2. & 3. continebat. Poſtea pro ſola Britannia Ciſmarina ſumi cœpit. Unde patet, *Aremoricas civitates*, apud Cæſarem pro ſola Britannia citeriore accipi non poſſe, licet hæc à recentioribus ſcriptoribus *Armorica* nomine deſignetur. Incolebant autem civitates has maritimas, Cæſaris tempore, Curioſolitæ, Redones, Oſiſmi, Unelli, Veneti, Lexovii, Namnetes, Ambiliates, &c. Vid. Valeſium.

Armorum prom. vulgò *Capo dell' armi*, in Calabria ulteriori, prope fretum Siculum in mare excurrit, quod aliàs Brutium & Leucopetra dicebatur V. ibi.

Armoſia, Inſ. Gal. in ora Santonenſis prov. Brietio teſte, & aliis.

Armozanum, nunc *Cap. Jaquette*, promunt. Carmaniæ ad fauces ſinus Perſici è regione Arabiæ Felicis. Ptol. A multis *Capo d'Ormus* dicitur, in Perſide, è regione Armuſiæ Urbis. Baudr.

Armuzia, Ptolemæo *Armuza*, vulgò *Ormus*, inſ. cum urbe regiâ ejuſdem nominis, emporio celebri, in ore ſinus Perſici inter Armorum promunt. Carmaniæ (à quo nomen habet) & Aſaborum promunt. Arabiæ: Cujus rex (qui in Arab. Fel. Perſide, & Carmaniâ dominatur) Luſitanorum Ab an. 1507. (qui ibi arcem tenent munitiſſimam, & fruſtra armis Arabum, ac Turcarum tentatam) vectigalis eſt, ac ſub illorum tutelâ regno potitur. longitud. 95. 30. lat. 23. 30. L. Loyd. Antiquis *Organa*, Ariano *Harmoſia*, Tartaris *Necrukim*, celebris unionum copiâ. Nunc Perſis ſubeſt, qui ope Anglorum Luſitanos expulerunt. an. 1622. A quo tempore deficit indies, crevitque ex ejus ruinis Urbs *Gambron* ſeu *Bander Gambron*, in vicinia, proxima continenti Perſiæ. Vid. Baudr. P. de Valle.

Arna, civitas Lyciæ, *Xanthus* poſtea dicta, Steph. Alia Umbrorum in Italiâ. Silius Ital. *lib.* 8.

His urbes Arna, & latis Mevania campis,

Hiſpellum, &c. Ptol. Ἄρνα, Ἴσπελλον, Τῦδερ, Σουλλούνον, Mevania. Populi *Arnates*. Plin. 3. 14.

Arnaum Ducum, opp. Franciæ, in Burg. in Alexienſi tractu. Ad fontes Arroſii fluv. peramœnum & cultum. *Arnay le Duc.*

Arnan, filius Raphaiæ. 1. Par. 3. Lat. *Exultans*, ſive *arca eorum*, aut *lux filii*: vel *lux* aut *maledictio permanens* vel *æterna*.

Arne, puella, proditâ Minoi patriâ, in monedulam transformata fingitur, Ovid. *l.* 7. *Metam. f.* 14. Morerius. Sed *Anaphe* potius illa fuerit.

Arne, Jaſonis mater, Diod. Sic. *lib.* 4. & civitas juxta ſinum Maliacum. Plin. *Arne*, urbs Bœotiæ eſt הַר נָאֶה *Har nae*, id eſt, *mons amœnus*. Strabo enim, ſitam eſſe dicit ἐν ὕψει *in ſublimi loco*. Homerus appellat eam, πολυστάφυλον, hoc eſt, *uvis abundantem*, & Nonnus *Baſſaricum l.* 13. Ἄρνην βοτρυόεσσαν. Græcorum de ea nugas vide, apud Suid. in Ἐς κόρακας, & in Scholiaſte *Lycophronis p.* 106. Boch. Item alia urbs ejuſdem nominis Theſſaliæ, à Bœotis deducta, quæ *Cierium* vocatur, alia Meſopotamiæ, ultima Braſiniorum juxta Thraciam. Steph. Heſych. Ἄρνη, πόλις Βοιωτίας, ἔστι δὲ καὶ Θεσσαλίας. Item, Inſ. Angliæ.

Arnea, civitas Lyciæ parva. Steph.

Arneburgum, opidul. Germ. ad Albim fluv. in veteri Marchia Brandeburgenſi. Paucis conſtat incolis, & fere dirutum fuit ultimo bello Germ.

Arnedum, opp. Americæ merid. in regno Peruviæ. Portu gaudet utcunque capaci, in ora maris Pacifici ſeu Auſtrini.

Arnefridus, Lupi fil. propter quem Slavi, qui Hiſtriam & Dalmatiam incolebant, cum volentes in paternum reſtituere ducatum, multis incommodis affecti, fugatique ſunt à Vectare Vincentiæ Comite. Blondus.

Arnemuda, opp. Belgii, in Zelandiæ Comit. & Inſ. Valachria, in ora, cum portu è fronte Zud-Bevelandiæ Inſ. Aliis *Ramua*.

Arnhemii regio, pars terræ Auſtr. noviter à Batavis detecta, in ora Maris Anchidolii, ad Auſtrum novæ Guineæ, inter Carpentariam & terram Concordiæ.

Arnhemium, Urbs Belgii, in Geldria. Ex qua Volfardus, gladiorum politor, cùm temerè Hiſpanos contemnens ad certamen provocaſſet, adactus ab Albano pœnâ capitis ad pugnam, duos initio, tum tertium equis deturbavit. Imago Belgici belli imminentis, cujus exitus felix, ſed initium aſperum omnino fuit. Anno C. 1568. Vid. *Arenacum*.

Arnhuſia, Urbec. Germaniæ in Pomerania infer. ſeu Brandeburgici juris, prope Regam fluv.

Arni, pop. quos Hercules Lybicus, cùm eſſet rex Latinorum, debellavit, & Italiâ expulit.

Arnine, fluv. inter Pyrgos & portum Herculis. Antoninus.

Arniſium, caſtrum excelſum Hibern. in Ultonia prov. & Comit. Armachano, medium fere inter Armacham & Lugum Urbes.

Arniſſa, Gr. urbs Taulantiorum regionis in Macedoniâ. Ptol.

Arnoba, & *Arbona*, vide *Abnobi*.

Arnobius, in Africa Rhetor, tempore Diocletiani converſus ad Chriſtianiſmum, libros contra Gentes conſcripſit, qui hodie extant. Floruit circa an. C. 310. auctore Hieronymo. Lactantii Præceptor fuit, teſte eodem Hieronymo, in his; *Septem libros adverſus Gentes Arnobius edidit, totidemque diſcipulus ejus Lactantius, quos ſi legere volueris, dialogorum Ciceronis in eis epitomen reperies.* Quâ occaſione hæc ſcripſerit, ex *appendice Chronicorum* Euſebii Pamphili apparet: *Arnobius in Africa Rhetor clarus habetur, qui cùm in civitate Siccâ, ad declamandum juvenes erudiret, & adhuc Ethnicus, ad credulitatem ſomniis compelleretur, ut ab Epiſcopis impetraret fidem, quam ſemper impugnaverat, elucubravit adverſus priſtinam religionem luculentiſſimos libros, & tandem veluti quibuſdam obſidibus impetravit.* Scripſit etiam, teſte Trithemio, in Pſalterium *l.* 1. Item de Rhetorica Inſtitutione *lib.* 1. Commentarii in omnes Pſalmos excuſi primùm apud Frobenium. Item in aliquot Evangeliſtarum locos, excuſæ annotatiunculæ, Baſileæ. Extat liber adverſus Gentes, cum recenſione Viri Celeberrimi, & integris omnium commentariis Lug. Bat. 1651. Vid. Hieron. *in Catal. & Chron.* Morerium.

Arnobius, cogn. *Junior*, diſputationem cum Serapione circa Unitatem & Trinitatem divinam, ſcripſit. Quidam ei adtribuunt quoq; tractatum de duabus ſubſtantiis, i. e. naturis. Item Commentarium in Pſ. qui ab aliis Arnobio Africano vindicatur. Vixit *ſec.* 5.

Arnolds Henricus, Saxo, Carthuſianorum Baſilienſium, ante Reformationem, præſes, Patrum in Concilio ibi celebrato, notarium egit, ſcriptisque ſuis, ut ſunt *Harmonia Evangelica, SS. hiſtoria*, &c. innotuit. Obiit An. 1487.

Arnoldus, Abbas Ciſtercienſis, primùm, dein Arch. Narbonn. A. C. 1206.

Arnoldus Bern. de Monte majore, Patr. Alexandrinus, Onuphr.

Arnoldus Clericus, Sebuſianus, Abaillardi diſcipulus, ut habet Morerius *in Arnoldo*. Clericis ingrata prædicavit. Bona illos non decere, ſed Principum eſſe, libertatem Reip. Rom. pulſo Papâ & Cardinalibus, reducendam, Sacerdotum jugum excutiendùm, &c. dictitans. Quæ contentio tanti fuit momenti, ut omnes deinceps Pontifices, uſque ad Clementem 3. exercuerit. Româ proin ad Fridericum I. Imp. fugere coactus, ab hoc Adriano 4. traditus, & ſuſpendio flammisque necatus eſt. An. 1155. Platina, Sigonius, Guntherus Tigur. Otto Friſ.

Arnoldus Corbienſis, Cancellarius Galliæ, obiit An. 1413. Monſtrelet, *hiſt. Gall.*

Arnoldus a Melchthal, Underwaldius, filius Henrici, duriter habiti à Peregrino Landenbergio Præfecto, tandemq; hujus juſſu exoculati, indignitate injuriarum commotus, cum Wernhero Stauffachero Suitio, & Waltero Furſtio Urio, viris fortiſſimis, conſilium fœdusque iniit, ad patriam à tyranide liberandam & veteri libertati reſtituendam: die 16. Kal. Nov. An. C. 1307. quo anno Wilhelmus Tellus, ex confœderatis unus, gratum Helvetiis ac celebre nomen, Griſleri injuriis exagitatus, hunc ſagittâ peremit: Kal. dein Jan. in tribus illis pagis arces everſæ, ſicque Helveticæ libertatis fundamenta feliciter, Heroum iſtorum ductu, jacta ſunt. Simlerus *de Rep. Helv.* Diverſorum Auctorum *Helvet. Reſpub. edita Lugduni Bat.* An. 1627.

Injuſto tandem patientia victa furore,

Ad libertatem pectora preſſa vocat. Vide *Henricum*.

Arnoldus Novellius, Card. Gall. à Clemente 5. in Angliam miſſus, A. C. 1312.

Arnoldus Oſſatus, obſcuriſſimis, in tractu Armeniacenſi, natalibus, ſub Cujacio Juri operam navavit. Secretarius dein Legationis Archiep. Tholoſani, ab Henr. 3. Romam miſſi ita munere functus eſt, ut, mortuo Legato, ipſimet ſucceſſerit. Epiſcop. hinc Rhedonenſis, dein Bajocenſis, &c. tandem Cardinalis, obiit An. C. 1604. Bentivolius, *in memor.*

Arnoldus de Palagru, Cardin. Gallus Venetos vicit, & Henrici 5. Imp. coronationi, ab eod. Papa miſſus interfuit, &c.

Arnoldus de Villa Nova, Medicus celebris, Catalaunus, floruit A. D. 1250. Scripſit *contra corruptiones Eccleſiæ Romanæ*, ideoque tanquam hæreticus à Papa, ejusque conclavi condemnatus eſt. *Arnoldus* autem Germanis *Ernold* eſt, & ſig. *Probum*, *i. e. Honeſt.* Camdenus. Obiit A. C. 1309. Antonin. *tit.* 21. *c.* 2. §. 8. &c.

Arnolphus, fil. Carolom. Rex Bavariæ, Imper Occidentis electus eſt, An. 888. quo tempore Guido Dux Spolet. aliique eundem in Italia titulum affectabant. Slavos repreſſit, conceſſâ illis Moraviâ, mox inſolentius ſe efferentes, penitus concidit. Dein Normannos Lotharingiam, quam filio ſuo Zuinſiboldo vel Zenebaldo dederat, vaſtantes pepulit. In Italiam transgreſſus, junctus Berengario, Forojulii D. Formoſum Papam, contra Guidonis fil. Lambertum juvit, atque ab eo coronatus eſt, Romæ, quam *occaſione lepuſculi* cepit, an. 896. Poſtmodum, in Spoleti obſidione, ab Agiltrude, Guidonis uxore, ſoporifero poculo ſummiſſo, ſanitas ejus labefactata eſt. Hinc in Germaniam redux, morbo pediculari obiit, An. C. 899. Imper. 12.

Arnolphus, Bavariæ dux poſt Luithaldum; item Carlomanni ex concubinâ fil. cui Caruntum Comitatum Ludovicus ceſſit.

Arnolphus, vide *Arnulphus*.

Arnon, Arch. Salisburg. tempore Caroli M. hiſtorica quædam ſcripſit, à Caniſio edita, *tom.* 2. *lect. antiq.*

Arnon, fluv. Palæſtinæ, qui Joſepho *lib.* 4. *Antiqu. cap.* 4. de montibus Arabiæ fluit, ac per totam ſolitudinem labens in Aſphaltiten lacum erumpit, ob ſyrtes trajectu difficilis, facilis Iſraëlitis redditus miraculosè videtur, ex Num. 21. 14. Sejungit Moabitidem & Ammonitida: Hieronymo verò eſt rupes excelſa in limite Amorrhæorum & Moabitarum. Numer. 21. Deut. 2. Joſ. 12. Item civitas Moabitarum, ac deinceps Seon Amorrhæorum. Num, 21.

Arnoſtadia, oppidul. tenue Germaniæ, in Thuringia prov. ad Geram amnem. Vix 3. leuc. ab Erfordia in Auſtr. & paulo amplius à Gotha.

Arnulphus I. Flandriæ comes, poſt patrem Balduinum 2. *Magni* nomen, ob res geſtas, meruit, ſed ob occiſum Guilielmum Normanniæ D. in colloquio quodam, an. 943. reprehenſus. Obiit anno 965. Sigebert. & Flodoard. *in Chron.*

Arnul-

... cogn. *Junior*, avo ſuo Arnulpho I. ſucceſſit, à ... R. ditione exutus. Obiit an.989.regim.24. re- ... Balduino 2. Barbato, ex Roſcia, Berengarii Ita- ... Meyer. in Chron. *Flandriæ.*

... III. fil. Balduini 6. qui Philippi 1. Gall. R. juventam ... illo adhuc minorenni, mater Richildis Comita- ... gravit, mox à Roberto cognom. Friſone, Balduini fratre pulſa. Cui imploratus Rex copias ſummiſit, cùm quibus Robertus acerrimè pugnans, Arnolphum occidit, Anno C. 1071. Mayer & Sigebert.

Arnulphus, fil. Theodor. 1. Comes Hollandiæ, patri ſucceſſit, An.988. Ductâ Luitgarde, Theophanis Imper. Gr. gener. Friſones imperium detrectantes ſæpius vicit, in prælio ad pagum Winckel in Friſia tandem occiſus. An.993. Scriverius, *hiſtor. Comit. Hollandiæ.*

Arnulphus, Epiſc. Metenſis, à Clotario 2. Dagoberti fil. educationi præpoſitus. *Hiſt. Gall.* Item Epiſc. Sueſſionenſis, qui obiit Anno 1087.

Arnulphus, fil. nothus Clotarii, Arch. Remenſis, favit Carolo Lotharingo, contra Hugonem Cap. Obiit An.1021. Continuator Aimonii, *l.*5.*c.*46. Albericus *in Chron.* Baronius, &c.

Arnulphus, qui in ſedem Hieroſolymitanam cùm ſe intruſiſſet, cum ſcandalo præfuit. A.C.1112.1118.

Arnulphus, Magus Ægyptius, præſtigiis ſuis populum luſit. Romam dein venit, M. Aurelii Antonini perpetuus ſectator. Ob quam cauſam ipſi à Dione *l.*55. ſalutaris illa tempeſtas cœlitus Imperatori contra Alemannos certanti miſſa aſcribitur, quam tamen Xiphilinus, Legioni Chriſtianorum, Melitinæ primùm, poſtea Fulminatrici dictæ potiori jure vindicat. Tertull. *Apol.c.*5. & ad Scap.*c.*4. Euſeb.*l.*5.*hiſt.c.*5. & *in Chr.*

Arnulphus, contemporaneus & amicus quidam S. Bernardi. Scripſit aſcetica. Circa An.1077.

Arnulphus, Concionator, quòd errores & vitia Cleri acriter inſectaretur, Romæ ſec. quoſdam, combuſtus, An.1110. quo tempore Florentiæ Synodus coacta fuit contra Fluentium Præſulem, qui Antichriſtum jam natum eſſe aſſerebat, & Berengarii ſententiam plurimi in Hibernia inprimis tuebantur. V. Bern. *in Vita Mal.* Platin. *in Vit.*

Arnulphus Buſchius, hiſtoricus. Voſſ. *Hiſt. Lat. l.*3.*c.*10.

Arnulphus du Bois, hiſtoricus, & alius, ſub Ottone 4. Idem *l.*2.*c.*55.

Arnulphus Ferrerius, cùm Pibracio, ad Concilium Trident. à Carolo 9. miſſus.

Arnulphus Ferronius, Hiſtoricus Gallus.

Arnulphus de Lens, Mathematicus.

Arnulphus de Pontac, Chronologus.

Arnuphis, Ægyptius philoſophus, arte magicâ & Dæmonum præſtigiis præſtantiſſimus.

Arnus, fluv. Tuſciæ rapidiſſimus, ex Apennino oritur, & Florentiam alluens in Tyrrhenum mare defluit. Rutilius *Itin. l.*1.

Quam cingunt geminis Arnus & Auſur aquis.

Vide Cluver. *Ital. Ant. lib.*2.*p.*461. Oritur in confinio Romandiolæ prov. in territorio Florent. Baudr.

Aroa, Inſ. Daniæ parva admodum, in mari Baltico, inter Fioniam Inſ. & Ducatum Slesvicenſem. Aliis *Arra*, quod vide.

Aroanna, Galliæ fluv. vicum Doromellum attingit, ... nes Senonum, in Lupam, ſupra Murittum opp. influit ... nobilis Clotharii jun. à Theodeberto, ac Theodorico Regg. ... hic victi, An.599. Aimonio *Arvenna*, vulgò *Ouatne*: pagus autem hodie *Dormeille*. Hadr. Valerius *Notit. Gall.*

Arocelum, op. Hiſp. Tar. in Celtiberis, juxta Segontiam urb. Pop. *Arocelitani* Plinio. Hodiè *Nodales* teſte Jac. Delgato. Al. *Araquil* ſeu *Huarte Araquil*, in Navarra; quod etiam quibuſdam *Aracilium*, vide ibi.

Arocha, Locrorum in Italia fluv. Plin.

Arod, ארוד, filius Gad filii Jacob. Num.26. Lat. *imperans*, ſive *deſcendens*.

Arod, ערד, filius Beriæ. 1. Par. 8. Lat. *onager*, aut Syriacè *draco*.

Aroe, civitas Achaiæ, à cultu terræ ſic dicta, aliàs *Patra*, Steph. *Aroe* Pauſaniæ, *in Achaicis*, ſic enim ille: Πατρεῦσι δὲ τὰ ἀρχαιότατα μνημονεύοντες φασὶν Εὔμηλον αὐτόχθονα οἰκῆσαι πρῶτον ἐν τῇ χώρᾳ. Τριπτολέμου δὲ ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀφικομένου, τόν τε ἥμερον λαμβάνει καρπὸν, καὶ οἰκίσαι διδαχθεὶς πόλιν, Ἀρόην ὀνομάσαι, ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ τῆς γῆς. Ἀρόειν enim & ἀρόσαι ἰδίως Poëtis de tota ἐργασίᾳ τῆς γῆς ſumitur. Hujus mentio apud Tzetzem *in* Ἔργα *Heſiodi*.

Aroer, Lat. *myrica*, ſive *ſuſcitatio vigiliæ*, aut *vigiliæ vigiliæ*, vel *denudatio pellis*, aut *denudatio amuli*, urbs Moabitarum ſita ſuper ripam torrentis Arnon, extructa à filiis Gad Joſ. 13. Alia eſt in agro Damaſceno Eſaiæ. *cap.*17.

Aroerni, gens bellicoſa Gallorum. Steph.

Arogilus, primus quadrigam in Græcia junxit, regnante Argis Phorbante.

Arola, vulgò *Arr*, fluv. Helvetiorum, fontes habet prope ortum Rhodani & Ticini, ex monte D. Gotthardi, dein auctus fluviis Sanâ, Orbâ, Emmâ, Urâ & Limago, rigatiſque Thuno, Bernâ, Soloduro & Arolæ burgo, infra Aquas Helveticas Rheno miſcetur, prope Waldshutum opp. V. *Arula*.

Arola, vulgò *Ariol*, Urbs Moſcoviæ Auſtr. juxta Occam flu. 40. mill. Germ. à Moſcua Urbe.

Arola burgum, vulgò *Aarburg*, opp. pagi Bernenſis, in Helvetiis, ad Arolam fluv. cum caſtro munitiſſimo, haud prid. in extructo. Olim ſub Baronibus peculiaribus, dein Auſtriacis Archiduc. quibus, cum tota Argovia, ereptum eſt à Bernenſibus An. 1415. Stumpf. *l.*7.

Arola mons vulgò *Arberg*, urbs cum arce, 2. mill. Germ. infra Bernam, Arolâ undique circumfunditur, olim ſub Comitibus Arbergenſibus, è quibus Petrus, tempore Ludovici 4. Imp. jus civitatis à Bernenſibus impetravit: contra quos cùm dein Auſtriacis adhæſiſſet, obſeſſa eſt ab illis, ſed nullo ſucceſſu. Tandem Comes ob lepram ad regimen ineptus redditus, totum Comitatum Bernenſibus vendidit. Poſtea an.1382. nocturno aſtu Arch. Leopoldi tentata arx eſt, ſed vigilantia præfecti aſtum eluſit. Stumpf. *Hiſt. Helvet.*

Arolus, Macedoniæ urbs. Ptol.

Aroma, urbs Æthiopum. Steph. Cariæ pagus Straboni; item urbs Cappadociæ, cujus meminit Capella poſt Plin.

Aromaia, prov. Americæ merid. in nova Andaluzia, non longè ab oſtiis fluv. *Orinoque*, verſus Caribanam reg.

Aromata, Africæ promuntorium, & Emporium Æthiopiæ ad ſinum Barbaricum. Ptol. *Capo de Gardafume*, Jo. Barroſo.

Aron, unus ex illis Ducibus, qui Aeëtæ Colchorum regi auxilium tulerunt, contra Perſen, quem Val. Flaccus ab luxurioſiore cultu & delibutis unguento capillis deſcribit *lib.*5.*v.*590.*l.*6.525.

Arona, ſive *Rona*, Inſubriæ opp. gentis Borromææ præclarum, ad Verbanum Lac. Quaſi *Alona*, à 2. alis, inſigni opidi.

Aronca, pop. Africæ, in Lybia interiori, forſan ubi *Benen*, regnum Guineæ, Sanſone teſte.

Aroſapes, Arianæ regionis fluvius. Plin.

Aroſia, urbs Sueciæ Epiſcopalis, ſub Archiep. Upſalenſi, ubi argentifodinæ; vulgò *Aroſen*. Parva admodum, prope lacum *Meler* cum arce. Dicitur etiam *Weſteras*. An.1521. validus Chriſtierni 2. Daniæ Regis exercitus hic cæſus eſt, à Guſtavo, qui pòſt Sueciæ Rex evaſit; & anno 1544. regnum Sueciæ in hac civ. ex electivo, in hæreditarium mutatum eſt.

Arota, apud Syracuſanos dicuntur liberi quidem, ſed qui ob unum inopiæ nomen ſerviant. Rhod.15.18.

Aroteres, populi gemini; Æthiopes ad ſinum Adulicum, & Scythæ in Thraciæ Myſiæque confin. circa Dionyſiopolim.

Arotus & *Marotus*, duo angeli, ut fabulatur Mahumetes Impoſtor, à Deo miſſi, ut homines docerent, ne occiderent, nec falsò judicarent, nec vinum biberent. Quos quædam mulier formoſiſſima in cœnam invitavit, eoſque, ut vinum biberent, ſolicitavit. Hi igitur vino cùm incaluiſſent, eam ad amorem concitarunt; quibus illa tandem quidem aſſenſit, eâ tamen lege & conditione, ut verba, quibus in cœlum facilis eſſet aſcenſus, quemadmodum illi dictitabant, aperirent. Quæ cùm voti facta compos fuiſſet, pollicitis minimè ſtetit: ſtatimque in cœlum rapta, ibi cùm rem omnem, ut fuerat geſta, Deo narraſſet, in ſtellam matutinam, quam *Luciferum* vulgò, ſeu *Auroram* vocant, mutata fuit; & angelus uterque à Deo graviſſimè punitus eſt, Unde Deus hominibus, ne, ut jam illis 2. angelis acciderat, in poſterum delinquerent, vini uſum prohibuit. Hæc author Alcorani.

Arovium, opp. elegans & liberum, in ditione Bernenſi, in Pago Urbigeno, qui hodie Argovia dicitur: ad ſiniſtram Arolæ ripam, infra Arolæburgum 1. mill. Germ. non uſque adeo antiquum: in loco, ubi arx antiqua Rora, Comitatus caput, quo ab Habsburgenſibus & Altenburgenſibus Comitibus vi occupato, Arovium ab his conditum creditur: quibus etiam fidam fortemque operam plurimis occaſionibus, inprimis in prælio Sempacenſi, præſtitit. Occupatum an.1415. à Bernenſibus cum tota Argovia, juſſu Sigiſmundi Imp. ab hoc illis oppignoratâ. Peculiarem habet Senatum, qui in Curia, in quam prædicta arx converſa eſt, convenit. Poſt Diſputationem Bernæ habitam, An.1528. Miſſa imaginibuſque abrogatis, Reformatam religionem amplexum eſt, cui in hunc uſque diem conſtanter adhæret. Stumpf. *Helvet. hiſt. lib.*7. Hic Evangelicorum Cantonum conſultationes, vulgò *Conferentiæ* dictæ, haberi ſolent, quemadmodum reliqui Lucernæ conveniunt: cùm iis ſeparatim de rebus ſuis deliberandi neceſſitas imminet.

Aroyus, fluv. Americæ merid. Oritur ex lacu Caſſipa, & in fluv. Orenoque cadit in nova Andaluzia.

Arpandes, Ægypti pro Cambyſe præfectus, à Dario interfectus. Herodot. *lib.*3.

Arpani, in ſecundâ Italiæ reg. pop. Plin.

Arpeſſus, Thraciæ fluv. in Hebrum cadens. Appian.

Arphaxad, fil. Sem. Gen. 10. id eſt, *ſanans*, vel *laxans*, natus An.M 1659. à quo Chaldæi, ut quidam volunt; contra quos eſt Boch. *Geogr. Sacr.* 3.4. *Arphaxad*, inquit, Aſſyriæ parti Arphaxitidi, quæ Ptolemæo Arrapachitis, videtur indidiſſe nomen. Nam quod Joſephus & alii volunt, Chaldæos olim ab eo dictos *Arphaxadæos*, merum ſomnium eſt. In Scriptura *Chaldæi* perpetuò vo-

tantur *Chaſdim*, à patre ſuo *Cheſed*, vel *Chaſed* filio Nachor fratris Abrahæ, Gen. 22. Unde Hieronymus *Traditionibus in Geneſin. Chaſed quoque quartus eſt, à quo Chaſdim, id eſt, Chaldæi poſtea vocati ſunt.*

Arpi, urbs Apuliæ, quæ Servio *in 7. Æn.* primò *Argi*, poſt *Argyripa*, deinde *Arpi* dicta; à Diomede condita, quam prius *Argos hippium* vocavit, deinde *Argyripam*, quam vide. Mart. 4. 55.

Arpis cedere non ſinis diſertis.

Horatium innuit, qui *Lucanus an Appulus anceps*, ut ipſe de ſe loquitur.

Arpiages, Ovid. *in Ibin*,

Ut puer Arpiaga, referas exempla Thyeſtæ,
Inque tui caſus viſcera patris eas.

Lege *Harpagides*, id eſt, *Harpagi filius*, quem Aſtyages Medorum rex patri epulandum appoſuit, quod itidem Thyeſtæ acciderat.

Arpina, civitas Elidis. Steph. ab *Arpina* Aſopi filiâ, quæ ex Marte Oenomaum peperit.

Arpinius, prænomine Cajus, Eques Romanus, familiaris Q. Titurii ad Ambiorigem & Cativulcum colloquendi cauſâ cum Q. Junio ex Hiſpania oriundo miſſus. Vulgò legebatur C. Carpinejus. Cæſ. V. 27. Vitiosè c. 36. videtur appellari *Cn. Pompejus.*

Arpinum, Volſcorum op. hodie *Abruzzo*, aliis *Arpino*, M. Tullii, & C. Marii patria, qui inde *Arpinates* dicuntur, Juvenal. *Sat. 8. de Cicerone:*

Hic novus Arpinas ignobilis, & modò Romæ
Municipalis eques, galeatum ponit ubique
Præſidium attonitis. ——

Et paulo pòſt, *de C. Mario:*

Arpinas alius Volſcorum in monte ſolebat
Poſcere mercedes alieno laſſus aratro.

Hinc *Arpina coarta*, pro Ciceronis libris, Mart. 10. 19.

Hoc quod ſecula poſteriq; poſſint,
Arpinis quoque comparare chartis.

Videtor Cluverius *Ital. Ant. lib. 4. pag.* 1045. Hodie caſtrum eſt prov. Terræ Laboris, in Regno Neap. in confinio ditionis Pontif. Paucis conſtat incolis.

Arponium, Italiæ op. in Magna Græcia. Diod. Sic.

Arpus, Princeps Chattorum, cujus conjugem filiamque C. Silius ſuperioris exercitus Germanici legatus captivas abduxit, cùm à Germanico, ad caſtellum Lupiæ flumini adpoſitum, obſidione liberandum cum ſex legionibus miſſus eſſet. Tacit. *Ann II.*

Arqua, Caſtrum Italiæ, in dominio Veneto, & territorio Patavino, celebre longâ habitatione & ſepulturâ Petrarchæ, 9. m. p. à Patavio in merid. 4. ab Ateſte in Boream.

Arqua, vicus Galliæ, juxta Moſam fluv. in Barenſi Ducatu, prope Valculerias, patria Joannæ Puellæ Aurelianenſis, notiſſimæ ſub Carolo 7.

Arquata, opp. Italiæ, in Marchia Anconit. ad radices Apennini juxta Truentum fluv. & verſus limites Aprutii.

Arra, Arabiæ Fel. op. & vicus Ptol. & Chalcitidis locus, Anton. & civitas Illyriæ, Steph.

Arrabo, vel *Arrabona*, *Narabo* Ptolemæo, vulgo *Rab*, urbs epiſc. & fluv. qui Danubio prope urb. miſcetur, inter Viennam & Albam Regalem 16. leuc. plus minus. Scribitur & *Arabo*. long. 20. 40. lat. 47. 57.

Arrachamum, Urbs Aſiæ, in India ulter. prope ſinum Gangeticum. Primaria eſt regni cognom. ad fluv. *Martaban.*

Arras, Thraciæ pop. Iſtrum verſus. Plin.

Arragonia, vid. *Aragonia.*

Arragovia, tractus terræ, in agro Baſilienſi, ad flu. Ærgitiam; ut Joh. Stumpfius, ex monaſterii Sangall. diplomate quodam colligit.

Arrebaci, Hiſpaniæ populi. Plin.

Arremari Monaſter. vulgò *Mouſtier Rameq*, in Tricaſſium finibus ab Adremaro vel Arremaro, fundatore, dictum. Leo 4. Pont. *Epiſt. ad Prudentium.* S. Victoris corpus hic quieſcere, refert

Arreomithres Perſa, 2000. Equitibus in prælio ad Granicum præfectus.

Bernardus *Epiſt.* 197. *ad Guidonem Abbatem Arremarenſem.*

Arretinus Clemens, domui Veſpaſiani per affinitatem innexus, in locum Arrii Varii pulſi, à Muciano, prætorianis cohortibus præpoſitus. Tacit. *Hiſt. IV.* 68. Fulv. Urſin. ſcribit *Arecinus*, ex antiquâ Inſcriptione, apud Ægium Spoletinum ſibi viſâ, ſicque Suetonium *Domitiano cap.* 11. emendat.

Arrhabæus, Gentis cujuſdam vicinæ & conterminæ Macedonibus rex, qui cum fratre *Sirrha* in magnas difficultates & anguſtias Archelaum conjecerunt. Ariſtot. *V. Polit. X.*

Arrhabon, Iberiæ fluv. Steph.

Arrhade, Arabiæ deſertæ urbs. Ptol.

Arrhava, Aſſyriæ opidum. Ptol.

Arrhapachitis, Aſſyriæ regio. Ptol.

Arrhara, lacus Africæ apud Rhizophagos. Ælian. qui nunc *lacus Monachorum*, teſte Livio Sanulo, nominatur.

Arrhephoria, vide *Herſephoria.*

Arria, Matrona Romana, vel Patavina, generis nobilitate, & pudicitiâ inſignis, uxor Pæti, quæ, damnato viro, quòd particeps fuiſſet Scribonianæ conjurationis ſub Claudio, prior ſe gladio confodit, eundemque denique extrahens, viro tradidit, ſuo cum exemplo exhortans, ut fortiter moreretur. Mart. 1. 14.

Caſta ſuo gladium cùm traderet Arria Pæto,
Quem de viſceribus traxerat ipſa ſuis:
Si qua fides, vulnus quod feci, non dolet, inquit,
Sed quod tu facies, hoc mihi Pæte dolet.

Vide Tac. *Annal.* 16. Dionem *lib.* 60. Plin. *lib.* 3. *ep.* 16.

Arria Galla, formoſa ſed impudica, Domitii Silii matrimonio à C. Piſone abducta. Tacit. XV. 59.

Arriaca, vulgò *Guadalajara*, ad fluv. Tagonium; Olim caput Algarriæ tractus.

Arriani, hæretici, ab Arrio ſic dicti, negarunt tres perſonas SS. Trinitatis eſſe ejuſdem eſſentiæ. Verbum dixerunt eſſe creaturam, carnemque ſolam, ſine anima, aſſumpſiſſe, &c. Niceno Concilio Anno 325. condemnati, non deſtiterunt deliria ſua docere, & plurimos in ſententiam ſuam parteſque pertrahere. Conſtantini Magni filios hyperalpiſſas, Gothos & Longobardos, cum ingenti Epiſcoporum numero, ſectatores nacti, Athanaſium in Oriente, Hilarium in Occidente perſecuti ſunt, & non uno in loco conciliabula habuerunt. Antiochiæ inprimis, præſente Conſtantino Imper. ubi nova fidei formula compoſita, acta Nicena abrogata, Athanaſius depoſitus, ſubſtituto hæreticis Georgio Cappadoce, homine truci, & *qui crudelius, quam ulla fera beſtia in ovile Domini graſſabatur*, Sozom. l. 3. c. 6. quem tamen hodie à Chriſtianorum quibuſdam, ut Sanctum, coli cernimus. Dein cùm Conſtante urgente, Synodo Sardicenſi, Nicena acta confirmata, Ariani damnati eſſent, hi Antiſynodum Philippopoli coegerunt, Theodoret. *l.* 2. *c.* 8. & paulò pòſt occiſo Conſtante, Athanaſius iterum pulſus. Mediolani porro Synodus acta, ad promovendum Arii dogma & Athanaſii damnationem, ſed neutrum ſucceſſit. Hilarius tamen & Liberius in exilium miſſi. Ut plura alia omittam, tam miſera tum fuit Eccleſiæ facies, ut Hieronymus dixerit, *Ingemuit Orbis totus, & ſe Arrianum miratus eſt.* Conſtantius, hujus impietatis clypeus, imperio tandem exutus, cùm ipſe Chriſtum honore exuiſſet, Theodoret. *lib.* 2. *c.* 31. Dicti etiam *Exoucontii* ſunt, quia Chriſtum dicebant factum ἐξ οὐκ ὄντων. In Doxologio ſuo gloriam dabant non Patri, & Filio, & Spiritui S. ſed Patri per Filium in Spiritu S. Orthodoxos etiam rebaptizabant, hominis ſuperiore parte uſque ad umbilicum tantum aquâ tinctâ, &c. Ipſimet inter ſe diviſi, tandem veritate prævalente, undique exagitati ſunt, Legibus inprimis Theodoſii: Sed utinam non hodieque blaſphemiæ hujus reliquiæ ſupereſſent! Vid. Epiph. *hær.* 68. & 69. Aug. *hær.* 49. Athanaſ. & Nazianz. *contra Arrianos.* Hilarium *de Trinitate.* Hieron. *contra Luciferianos*, Sozomen. Theodoret. Euſeb. Rufinum, Socratem, &c.

Arrianus, Poëta, cujus carminibus Tib. Cæſarem delectatum fuiſſe, ſcribit Suetonius, *in Tib.* Ejus autem opera Suidas commemorat, ſc. metaphraſin Georgicorum Virgilii, & Alexandriada, poema ſc. de rebus geſtis Alex. Magni, libris 24.

Arrianus, Nicomedienſis, Philoſophus. Incubuit literis in patria, ibique Cereris & Proſerpinæ Sacerdos evaſit: Ut Photius confirmat ex Bithynicis ejus, in quibus patriæ hiſtoriam à fabuloſo tempore orſus, uſque ad Nicomedem, qui P. R. hæredem inſtituit, exequutus eſt. *Xenophon jun.* dictus, Suid. Epicteti diſcipulus fuit; Scripſit de Epicteti diſſertationibus, qui extant, libros 4. Nam plures ſcripſiſſe, ex Gellio conſtat, qui *lib.* 19. *cap.* 1. quintum laudat. Scripſit & alia, præcipuè quæ ad Hiſtoriam pertinent, inter quæ hiſtoriam Alexandri M. deſcriptionem ſeu periplum duplicem, Ponti Euxini, & terrarum vicinarum, ut & Maris rubri, à Ramuſio & Stukio illuſtratum, Oceani item Indici, &c. hiſtoriam Alanorum, Photius. 39. libros Urbium, Steph. de quibus vide Suid. Voſſium *de hiſt. Gr. l.* 1. *c.* 11. La Mothe le Vayer, *en jugement de hiſtoriens*. Ejus eſt, [illegible] Emicuit Romæ ſub Adriano, & M. Antonino Principibus, à quibus ob literas præfecturâ Cappadociæ & honoribus Conſularibus ornatus eſt. Verùm de eo nos alibi, Deo volente, plura. L. Loydius.

Arribantium, Dardaniæ urbs, in Myſia ſuper. Ptolem. *Wirzſterne* Lazio, aliis *Novibazar*.

Arrius, Ciceronis familiaris, cujus epulum lautiſſimum commemorat in Vatinium Horat. *lib.* 2. *Sermonum:*

—— *Atque epulum arbitrio Arri.*

Arrius, Philoſophus Alexandrinus, qui Auguſto Alexandriam venienti, poſt victoriam Actiacam, ſe obtulit, tantoque in honore fuit apud eum, ut Auguſtus ipſe palam ſit faſſus, Alexandrinos tribus de cauſis à ſe conſervatos eſſe, ob Alexandri memoriam, ob urbis pulchritudinem & propter *Arrium* Philoſophum. Plutarchus.

Arrius, Presbyter Alexandrinus, hæreſiarcha, Arrianæ ſectæ author, uti ſcribit Ruffinus *lib.* 10. Hanc ſub Petro & Achilla fovit, ſub Alexandro verò excluſit, cui fortè hic nimis curioſâ *de S. Trinitate* diſſertatione, occaſionem aliquam præbuerat. Hæreſeos manifeſtus excommunicatur, ſed epiſcoporum non

paucos

…elis in partes ſuas pertraxit, inter quos Eu-…icomediæ, in gratiâ Conſtantini M. validus. …literis primò, dein per Epiſc. Oſium, moni-… Anno 325. Concilio Niceno, cujus Imper. ipſe Præ-… ejus deliriis rejectis, ipſo cum aſſeclis in exi-… ſcriptiſque combuſtis. Mox verò a Presbytero … Arium revocavit, confeſſione ejus, quam …averat, admiſſâ. Hic verò, pulſo Athanaſio, …endus eſſet in Eccleſiam Conſtantinop. obiit eo mortis genere, de quo paulo pòſt. Contra hunc Auguſtinus & alii ſcripſerunt. Hic, dum ſuam hæreſin, quâ filium ab æterna Patris ſubſtantiâ conabatur abducere, paſſim diſſeminaſſet, acriusque ſciperet, & eundo vires acquireret ipſa contagio, tum tandem impietatis pœnas luit. Etenim dum Conſtantinopoli ſeceſſum peteret, ventris exonerandi cauſâ, fluentibus foras inteſtinis, miſeram evomuit animam, ejus poſtea judicium experturus, de quo perperam ſenſerat. A. C. 336. Vide Suidam, *in* Ἀ-*ρειανοί*. Et Eccleſiaſticæ Hiſtoriæ ſcriptores, Epiph. *hær.* 68 & 69. Athan. *Orat.* 1. *ad Serap.* Socr. *lib.* 1. Sozom. *lib.* 1. & 2. Theodoret. *lib.* 1. Ruffinum *lib.* 1. &c. Vid. *Arrianus*, etiam. Aliis *Arrius* dicitur, Ἄρειος, autem Græcè ſonat *Martialis*.

Arrius Antoninus, Proc. Aſiæ, ſub Adriano Imp. ardore Chriſtianorum ad martyrium ſeſe offerentium obſtupefactus, juſſit eos, ſi vellent mori, ne amplius tribunal adirent, & præcipitia & reſtes iis in promtu eſſe. Euſeb. *lib.* 4. *cap.* 3.

Arrius Varus, præfectus equitum ſub Corbulone. Tacit. XIII. 9. in Armenia. Ferebatur, ſecretis apud Neronem ſermonibus, virtutes Corbulonis criminatus: Unde infami gratiâ primum pilum adeptus. Bello contra Vitellium, partibus ſe Veſpaſiani ſtrenuum ducem præbuit. *lib.* 3. *Hiſt.* 8.

Arro, fluv. Angliæ. Cadit in Lugum fluv. in Comit. Herefordienſi.

Arroinum, vulgò *Arrois*, caſtrum præcipuum Inſ. Mulæ, unius ex Hebridis, ad Scotiæ Occid. in Boreali parte Inſ. ex adverſo Abriæ prov.

Arroſius, vulgò *Arroux*, fluv. Galliæ in Burg. Duc. Oritur prope Arnæum Ducium. Auguſtodunum rigat, & poſtea in Ligerim ſe exonerat, ſupra Borbonium Anſelmum.

Arruns, prænomen Tuſcum, in gente Tarquiniâ Romæ celebratum, quo Priſci & Superbi Tarquiniorum filii uſi ſunt. Hoc nomine affectus fuit vates quidam Tuſcus divinandi ſcientiâ inſignis. Lucan. *lib.* 1.

Arruntius Conſul, A. U. C. 732. inter ſcriptores illuſtres. Scripſit Geographica. Divitias quoque magnas poſſedit. Accuſatus à Satrio Secundo Albucillæ impietatis in Tiberium conſcius ejuſdemque adulter, fruſtra moras ſuadentibus amicis, venas reſolvit. Cn. Acerronio & Pontio, Coſſ. Tac. *l.* 6.

Arſa, Præfectus civitatis Tirzæ. 3. Reg. 15. Lat. *Voluntas curſus*, aut *maledictionis exitus*. Item civitas Hiſpaniæ. Steph. long. 18.40. lat. 41.52. Vide Suidam, *in* Ἀρσινόη.

Arſabes, Satrapes Armeniorum, ut videtur ex Polyæn. *l.* 5.

Arſabes, Satrapes Perſicus, homo callidiſſimus, cujus fraudem in occupandis Barcæis & dexteritatem in declinandis inſidiis Magiſtri Equitum commemorat, Polyæn. *lib.* 7. Ubi interpres legit *Arſames*.

Arſaces, Parthorum rex primus, cujus memoriæ hunc honorem Parthi tribuerunt, propter quæſitum, conſtitutumque ab eo regnum, ut omnes deinde reges ſuos *Arſaces* appellaverint. Juſtin. *lib.* 41. Strab. *lib.* 14. Photius. *Bibl. cap.* 68. Euſeb. *Chron.* Suid. &c. Quin & Parthi ipſi ab eo dicti *Arſacæ* Straboni, aliis *Arſacidæ*. Lucan. *lib.* 1.

Plus illa vobis acie, quàm creditis, actum eſt,
Arſacidæ. ——————

Hinc *Arſacius*, pro *Parthicus*.
Mart. 9. 35.

Quicquid in Arſaciâ Pacorus deliberat aulâ.

Claudianus *Panegyr. de* 4. *Conſul. Honorii*:

Barbarus Arſacio conſurgeret ore tiaras.

Apud Tacitum 1. *Hiſt. Arſacidarum ſolium*, pro regno Parthorum. Servius, *ad Æn.* 7. *Verſ.* 760. *Albani omnes reges dicti ſunt* SYLVII, *ab hujus* (Sylvii nimirum Æneæ filii) *nomine: ſicut hodieq́; Romani Imperatores* AUGUSTI *vocantur: Ægyptii* PTOLEMÆI: *Perſæ* ARSACIDÆ: *Latini* MURRANI, &c. Solet enim plerumque fieri, ut primi Regis nomen reliqui poſſideant, ut idem obſervat, *ad Æn.* 12. *Verſ.* 529. Notandum autem hic, *Perſas* Servium pro *Parthis* dixiſſe, vel ſolenni quodam auctorum more confundentium populorum nomina, vel quia retinuit imperii nomen, quod invaſerant Parthi, ante quos Perſæ regnaverant. Ita Horat. cùm *lib.* 3. *Od.* 5. initio Auguſtum *graves Perſas*, ut ipſe appellitat, adjeciſſe Imperio ſcribit, de Parthis intelligendus eſt. Nec aliter *Perſarum* capiendum vocabulum, in Aurelio Victore, eſt, cùm de Auguſto prodit, *Huic Perſæ obſides obtulerunt, creandiq́; regis arbitrium permiſerunt.* Gloſſarum veterum auctor *Arſacidarum* vocem, de univerſâ Parthorum gente, interpretatur: *Arſacidæ*, Πάρθοι. Regnare autem cœpit hic Arſaces, Seleucidarum jugo excuſſo, An. M. 3808. feliciterque rexit, an. 38. Succeſſores ejus regnum tenuerunt, uſque ad Alexandrum Mammææ fil. quo imperante Artabanus ab Artaxerxe peremptus eſt. An. C. 227. Ex priſca tamen Arſacidarum nobilitate Baſilius Macedo Imperium Orient. tenuit, An. 866. Cedrenus. Curopalates. Item alius *Arſaces*, Pharnacis Ponti & Armeniæ regis filius, Straboni memoratus, *lib.* 12. Item Armenius civis, proditionis convictus a Juſtiniano Imp. hoc ſupplicii genus tulit, ut Camelo inſidens, ac per urbem circumductus ſe omnibus videndum præberet. Cæl. Rhod. *lib.* 7.

Arſaces, Artabani fil. natu maximus, à Patre Armeniæ, defuncto Rege Artaxiâ, præpoſitus. Tacit. *lib.* 6. Item, Eunuchus, Servus Themiſtoclis ſecundò ad Xerxem miſſus. Vid. Polyæn. *lib.* 1.

Arſaces, ab Alex. M. miſſus in Mediam, ut illâ præfecturâ Oxidates diſcederet. Curt. *l.* 8.

Arſaces, Armeniæ R. ad quem Julianus Apoſt. blaſphemas in Chriſtum literas miſit, illumque, qui Chriſtianus erat, contra Perſas proficiſci ſecum coëgit, Sozom. *lib.* 6. *cap.* 1. Quo defuncto, Perſas Arſaces inimicos habuit, quibus diu feliciter reſtitit. Socius & amicus fidus Romanorum, cui cùm opem ſe non amplius laturum Jovinianus Imp. Sapori Perſarum R. ad ignobilem ab hoc adactus pacem, juraſſet, tantum odium ſibi conflavit, ut in reditu etiam à mulierculis dideretur. Tandem à Sapore in inſidias pertractus Arſaces, fœderis ſpe injectâ, oculis primò, mox vitâ privatus eſt. Anno 369. Ammian. Marcellin. *lib.* 27. Oroſ. *l.* 7. *c.* 13. Eutrop. *lib.* 10.

Arſacia, πόλις Μηδίας ἐπίσημος. Steph. Hodie *Casbin* dici videtur. long. 91. 00. lat. 39. 35. Urbs Perſiæ pulcherrima & ampliſſima, in prov. *Ayrach*. Sedes regia ante Aſpahaamum. Baudr.

Arſacius, Galatiæ Pontifex, ad quem Julianus Apoſtata inter alia ſcripſit: *Religio Græcanica nondum ex animi noſtri ſententia, incrementa capit. In cauſa ſunt hi, qui res ſacras tractant.* Rufin. *l.* 1. *c.* 32. 34. Sozom. *l.* 5. *c.* 15. Vid. infra.

Arſacius, Conſtantinopolitanus Epiſcopus, dum Chryſoſtomus in exilio eſſet. Obiit an. æt. 81. 1. Epiſc. piſcibus magis mutus, ut lepidè Palladius ait. Vid. *Socr. l.* 6. *c.* 18.

Arſacius, Pontifex Ethnicus, cui Julianus Apoſtata prolixam ſcripſit epiſtolam, de antiphonis introducendis, & pœnitentiâ publica, Noſocomiis, item Prochotrophiis, Virginumque monaſteriis erigendis. Sozom. *l.* 5. *c.* 11.

Arſa, Arabiæ Felicis gens. Ptol.

Arſagalita, pop. ad Indum fluv. Caucaſo monti contermini. Plin. 6. 20.

Arſamenes, Satrapa, in prælio ad Granicum ſiniſtrum cornu cum Memnone tenuit. Diod. *l.* 17.

Arſames, Artaxerxis fil. qui fratris Ochi inſidiis periit. Plut. Item *Arſames*, vel *Arſes*, Ochi fil. 13. Perſarum rex, regn. annos 4. Euſeb.

Arſames, Ciliciæ Satrapa, ſub Dario ultimo; qui adventante Alexandro igni ferroque Ciliciam vaſtavit, ut hoſti ſolitudinem faceret: quicquid uſui eſſe potuit, corrupit. Curt. 3. 12. Apparet poſtea in deditionem Alexandri veniſſe & præfecturam Cariæ accepiſſe. *lib.* 8. 19.

Arſameteſ, Aſiæ fluv. juxta Parthiam, aut Armeniam. Tacit. *An.* 15. Cadit in Euphratem fluv.

Arſamia, urbs Germ. Ptol.

Arſamias, lacus Armeniæ maj. Vid. *Arciſſa palus* & *Arſiſſa*.

Arſamoſata, urbs Armeniæ maj. verſus Meſopotamiam, 70. m. p. ab Euphrate fluv. *Arſamote* Plinio, prope montem Mazium. Nunc evanuit. Baudr. Caſtellum item Armeniæ, Tacit. *lib.* 15.

Arſanes, fil. Ochi, pater Codomanni, qui Perſarum regno potitus, Darius dici voluit. Hic ab Alexandro victus.

Arſanes, Vid. *Arſames*.

Arſanias, Armeniæ fluv. quem Tigridi miſceri volunt, ac demum, cùm lenius fluat, ſeparari & in Euphratem mergi. Intra Zimaram. Ejus mem. Plin. 5. 24. Plut. *in Lucullo*. Tac. *An.* 15. ubi malè vulgò legitur *Fluvio Arſameti*. Dio, *in Fragmentis*: Ἀφῆκεν αὐτὸν προδιαμαρτυράμενος ἵνα τὸν ποταμὸν αὐτοῦ Ἀρσανίαν ζεύξωσι, hoc eſt, *Parthus dimiſit Patum, prius cum eo pactus, ut ponte ſibi jungeret fluvium Arſaniam.* Tranſit per Arſamiam lacum. Baudr.

Arſaratha, urbs Armeniæ majoris. long. 79. 30. lat. 43. 30.

Arſatianum, Pannoniæ urbs. Anton. Hodie *Arſa*.

Arſcotum, opp. Brabantiæ ad Demeram flu. ſub Hiſpanis eſtque Ducatus gentis *de Crouy* 4. leuc. à Machlinia in ortum, & 3. à Lovanio, in Bor.

Arſen, Arcadiæ fluv.

Arſena, palus Armeniæ majoris, nitroſa, & unius generis piſces habens, per quam Tigris fluit. Strabo.

Arſenaria, Mauritaniæ Cæſar. colonia. Pomp. 1. 6. Aliis *Arſenna*.

Arſenes, Epiſc. Schiſmaticus Melet. ſe interfectum ab Athanaſio mentitus eſt, ab ejus ſociis manu hominis occiſi mon-

ſtratâ. Poſtea, è latibulo Thebaidis prodiit, & Synodo, contra eundem Athanaſ. convocatæ ſubſcripſit. A. C. 331. &c. Item Comes, qui Juſtiniano uxorique ejus perſuaſit, Palæſtinæ incolas permoviſſe Samaritanos ad ſeditionem.

Arſeninum, Germ. opidum. Ptol.

Arſenius, Romanus patricius, Arcadii juventæ admotus. qui cùm vocem hanc ab incerto authore audiviſſet, *Fuge, tace, quieſce*, relictâ paternâ hæreditate ad cœnobium properavit.

Arſenothelyæ, eos antiqui dixere, qui utrumque ſexum participarent, quaſi *Maſculo fœminas* dicas; quo nomine quædam quoque animalia ab Ariſt. nominantur ſemetipſa ineuntia. Rhod, 19. 12.

Arſes, filiorum Ochi natu minimus, in ſolium Perſarum, occiſo Patre, à Bagoâ Eunucho evectus; ſed vix triennium regno potitus, cum liberis ab eodem Bagoâ è medio ſublatus eſt. Diod. XVII. 564. *f.* Idem cum ſequente.

Arſes, 13. Perſarum R. filius tertius Artaxerxis, quem Bagoas Eunuchus, cum duobus ejus fratribus, ſuſtulerat, ei ſucceſſit, regnavit 4. vel ſecundùm alios, 2. ſolùm annos. Circa A. M. 3716. Diodor. Juſtin. Euſeb. *in Chron.*

Arſeſa, Armeniæ maj. regio. Ptol.

Arſia, Hetruſcorum ſilva, Romanorum cum Veientibus & Hetruſcis pugnâ celebris, ab *Arſio* Heroe ſic dicta. Plut. Ὀυεσσὸν ἄλσος vocat in Publicola. Dionyſ. autem Halicarn. *lib.* 5. δρυμὸν Ὀσσίνιν. Vide Cluver. *Ital. Ant. pag.* 869. Item Italiæ flu. Campaniam præterfluens, cujus latitudinem ab uno latere diſterminat, Varo flu. alterum occupante. Plin. 3. 6.

Arſiana, Suſianæ urbs. Ammianus Marcellinus.

Arſica, privatus adhuc dictus eſt Artaxerxes Mnemon.

Arſicodani, Arab. Fel. pop. Plin. 6. 28.

Arſicoras, Sardorum rex, tempore Annibalis.

Arſicua, urbs Germ. Ptol. *Brin* hodie, teſte Villanov. urbs Moraviæ, non Sleſiæ, ut malè Ortelius ſcribit, ejus reg. poſt Olomucium primaria. Aliis eſt *Hradiſta*, opp. Moraviæ ad fluv. Moravum. Baudr.

Arſicua alia, urbs Germ. antiquæ, in limite Sarmatiæ, ad Viſtulam fluv. Nunc forſan *Warſou* in Polonia. Baudr.

Arſidam, filius Datamis, qui cum adverſus Piſidas cum exercitu à Patre miſſus eſſet, cecidit in prælio. Nepos.

Arſieta, Sarmatiæ Europææ gens. Ptol.

Arſinarium, promunt. Libyæ interioris. Ptol. *Capo Verde* Pincto. Promont. Nigritiæ, in Occaſ. magis porrectum. Ab eo Gorgades ſeu Heſperides Inſ. dicuntur *les Isles du Cap Verd.* Baudrandus.

Arſinoe, Ptolemæi Lagi filia, Ptolemæorum, Philadelphi & Ceranni ſoror, Lyſimachi, Macedonum regis, uxor, mortuo marito, à fratre Cerauno, Macedoniæ regnum ambiente, & nuptias ejus ideo petente decepta, illum in urbem ſuam Caſſandream ultro invitat, filioſque ſuos Lyſimachum 16. an. natum, Philippumque triennio minorem, utrumque formâ inſignem, coronatos occurrere jubet; quos Ptolemæus ad occultandam fraudem, cupidè, & ultra modum veræ affectionis amplexus, oſculis diu fatigat. Ubi verò ad portam ventum eſt, occupari arcem jubet, pueros autem interfici; qui cùm ad matrem confugiſſent, in gremio ejus inter ipſa oſcula trucidantur. *Arſinoe* verò ſpoliata filiis, ſciſſâ veſte & crinibus ſparſis, cum duobus Servulis ex urbe protracta, Samothraciam in exilium abiit, eò miſerior, quòd mori cum filiis non potuit. Juſt. *lib.* 17 & 24.

Arſinoe, Ptolemæi Auletæ filia minor, Cleopatræ ſoror, dum Cæſar in regiâ Alexandriæ obſideretur, vacuam poſſeſſionem regni ſperans, ad Achillam ſe ex regiâ contulit, unaque cum illo bellum adminiſtrare cœpit: ſed mox controverſiâ de principatu inter eos ortâ, cùm uterque utrique inſidiaretur, *Arſinoe* per Ganymedem nutritium ſuum Achillam interfici curat, atque hoc modo imperium obtinuit. Lucan. *lib.* 10.

—— Nec non ſubrepta paratis
A famulo Ganymede dolis pervenit ad hoſtes
Cæſaris Arſinoe. —— ——

Ipſa dein ab Antonio, in gratiam Cleopatræ, interfecta eſt. Cæſar *de B. Civili.* Appian. *de B. Alexandr. l.* 5.

Arſinoe, ſoror & uxor Ptolomæi Philadelphi. Item, uxor Agas, Regis Cyrenenſium, quæ filiam Berenicen, filio fratris mariti adimere conata, ut illam Demetrio, quem parum pudicè amabat, traderet, ſcelere prodito, pulſa eſt, Demetrio interempto. Juſtin. *lib.* 26. *c. ult.*

Arſinoe, op. Cypri 3x. 1. in orâ occid. inter Paphum novam & veterem. *Alſdime* nunc, teſte Steph. Luſignano. 2. in orâ orient. inter Pedalium promunt. & Salaminam urb. quæ nunc, teſte eodem Luſ. *Famagoſta* nominatur, urbs hâc tempeſtate primaria poſt Nicoſiam: 3. ad Callinuſam prom. in orâ Bor. verſus occid. Solis proxima, *Lec fare* Luſignano, aliis *Criſocu*, & noſtris *Aleſſandretta.* Additur & quarta in mediterr. *Arzes* incolis, ut idem Luſign. vett. non memorata. Item urbs Ciliciæ maritima, inter Anemurium ad occid. & Celenderim ad ort. nunc pagus, vulgò *Draganti.* Item urbs Ægypti, quæ & *Cleopatris* Ptol. & Strab. vulgò *Suez*, & Saracenis *Barſanum*, teſte Pet. Gyllio, urbs Ægypti in intimo ſinûs Arabici, a Peluſio 125. m. p. in ort. Ejus mem. Val. Flac. *lib* 5.

—— Arſinoem illi tepidaq; requirunt
Ossa lata Phari, pinguemq; ſine imbribus annum. Aliis eſt *Azirut* oppidul. diſtans à *Suez* 15. m. p. in Auſtrum longit. 63. 20. latit. 29. 10. *Arſinoe* item, quæ & *Teucheira*, vulgò *Trochara* teſte Marmolio, urbs Cyrenes epiſc. ſub Archiep. Cyrenenſi, una ex 5. urb. Pentapolitanæ reg. inter Berenicen ad occ. 47. & Ptolemaidem in ort. 26. m. p. long. 48. 40. latitudo 35. 36. Alia item in Æoliâ, in Syriâ, in Ciliciâ, & alibi, ita ut 14. urbes hujus nominis extare ex vett. monumentis conſtet. Vide Plin. *lib.* 5. *cap.* 5. 9. 12. 27. & *lib.* 6. *cap.* 29. Strab. *l.* 10. 14. & 17. Ptolom. Steph.

Arſinoe, Urbec. Ciliciæ aſperæ, inter Antiochiam ad Tragum & Seleuciam.

Arſinus, Martyr ſub Decio, apud Alexandriam. Item, fluv. Lapponiæ, ſub Moſcis. Cadit in mare Glaciale, verſus mare Album.

Arſiſaca, Mediæ urbs. Ptol.

Arſites, Satrapa, Paphlagonibus Equitibus præfectus. Diod. *lib.* 17.

Arſitis, Hyrcaniæ regio. Ptol.

Arſonium, urbs Germaniæ. Ptol.

Arſopa, gens circa Pontum Euxinum. Orph. in Argon.

Arſyſia, regio Pſyrorum & Chii. Steph.

Arſyſſa, vel *Arſiſſa*, vel *Arſamias*, Ptol. in Lat. codd. meliùs *Arceſa*, ut Græce ſcriptum eſt, Armeniæ maj. palus, al. lacus. *Geocho* ex tabb. recentioribus, aliis *Vaſtan*, cum urbe ejuſdem nominis, quæ in Mediâ cenſetur, à Tabreſio 100. m. p. in occ. In eâ palude graviſſima quæque natant. Plinius. Aquas habet ſalſas, hinc *mare Armenia* quibuſd. dicitur. Ei adjacet *Arſhemita*, ſeu *Van*, cum aliquot pagis, extenditur ad 60. m. p. ſed inæqualis eſt longitud. Sub Turcis, in limite Perſiæ. Baudr.

Artabanus, fil. Hiſtaſpis, Darii frater, Xerxem bellum Græcis inferre parantem primò diſſuadere conatus eſt, ſed poſtea, bello infeliciter à Xerxe geſto, deficiente regis majeſtate, in ſpem regni adductus, adjuvante Mithridate Eunucho, Xerxem obtruncat, ac Darium majorem natu filium, apud Artaxerxem minorem natu, patricidii accuſat, hortaturque, ut parentem ulciſcatur, & pœnas de fratre ſumat, & regnum occupet. Itaque Darius innocens, & non auditus trucidatur, atque *Artabanus*, in ſocietatem regni aſſumitur ab Artaxerxe, per 7. menſes. Inde quum *Artabanus* etiam Artaxerxi inſidias ſtrueret, trucidatur. Diodorus. *lib.* 11. Juſtinus autem *lib.* 3. hæc paulo aliter narrat, nempe *Artabanum*, cùm certamina principum de regno metueret, aſſumpſiſſe in ſocietatem conſilii Bacabalum, qui, præſente ſtatu contentus, rem prodidit Artaxerxi, ut pater ejus occiſus eſſet, ut frater falsâ parricidii ſuſpicione oppreſſus, ut denique ipſi pararentur inſidiæ; quibus cognitis, Artaxerxem, verum numerum filiorum *Artabani*, in poſterum diem paratum eſſe exercitum armatum juſſiſſe, ſe recogniturum & numerum militum, & in armis induſtriam ſingulorum. Itaque cùm inter cæteros ipſe *Artabanus* armatus aſſiſteret, regem ſimulaſſe ſe breviorem loricam habere, juſſiſſeque *Artabanum* ſecum commutare, quem exuentem ſe, ac nudatum, gladio trajeciſſe: tum & filios ejus corripi juſſiſſe. Ab Ariſtotele *lib.* 5. *Polit. cap.* 10. dicitur *Artabanes.* A' Cteſia, *Artapanus.* Item *Artabanus*, Parthorum rex, ex Arſacidarum genere, inimicus Tiberii Cæſaris, Armeniam invaſit, quem Artaxerxes Perſa ejus miles interfecit, regnumque Perſis reſtituit an. ab ultimo Dario 538. regeſque deinceps Perſarum, non Parthorum dicti ſunt. Vid. infra.

Artabanus I. poſt nepotem Phraaten, Rex Parthorum. In bello contra Thogarienſes vulneratus, obiit. Juſt. *lib.* 41. *cap.* 2.

Artabanus II. Medorum primò, Jes vel Dacorum, Tac. dein Parthorum Rex, Vonone, à quo bis victus, tandem ſuperato, thronum occupavit, plurimis Arſacidarum, è quibus ipſemet oriundus erat, interfectis. Spretâ Tiberii ſenectute Armeniam rapuit, Arſace vel Orode filio ſuo Rege illi impoſito, petiitque à Romanis theſauros à Vonone in Cilicia & Syria relictos. Sed à Vitellio victus, Armeniâ ceſſit, æmulis regni ſe opponentibus. Tandem regno tantùm non pulſus, & à ſubditis paulo poſt reſtitutus, obiit A. C. 48. Joſeph. *Antiq. lib.* 18. *cap.* 4. 6. & ſeqq. Tac. *Annal. lib.* 5.

Artabanus III Vologeſis fil. PſeudoNeroni contra Veſpaſianum favit. Genebrard. *Chron.*

Artabanus IV. & ultimus Parthorum R. poſt fratrem Vologeſem 3. Perpetuo cum Romanis, inprimis cum Ant. Caracalla, bello implicitus, qui filiæ Artabani nuptias ſe ambire ſimulans, vitæ ejus inſidias ſtruxit. Ab Artaxerxe poſtea, qui gregarius primùm miles erat, tribus præliis victus, vitæ, regno, & Arſacidarum ſtirpi finem fecit, ſicque Parthorum regnum, quod ab Arſace, *A. M.* 3808. initium ſumſerat, ad Perſas tranſlatum eſt, A. C. 230. Dion. *lib.* 77. & 78. Herodian. *lib.* 4. Agathias. *lib.* 2.

Artaba-

Æthiopes quadrupedum ferarum modo vagi.

Artabanus, fil. Darii major natu, à regno exclusus, quòd ante ... Rex. ... Xerxes verò, illo jam rege, ex Atoſſa Cyri fil. natus ... Herodot. *Muſâ* 7.

Artabazus, fil. Pharnacis, unus ex ducibus Xerxis, qui re infeliciter adverſus Græcos geſtâ, cum paucis ſuorum aufugit. Herod. *lib.* 9. Alii *Artabazen* vocant.

Artabazus, Artaxerxis Prætor, adverſus Datamem irrupit in Cappadociam; & quamvis ſocer Datamis Methrobarzanes ad eum cum omni Equitatu transfugerit, victus tamen eſt. Diodorus. XV. 105.

Artabazus, Darii amicus ſingularis. Qu. Curt. *lib.* 5. Se cum 9. filiis comitantibus Alexandro dedit, poſt interitum Darii. Idem *lib.* 6. Vid. Diod. *l.* 16.

Artabri, Luſitaniæ pop. qui & *Artabrita*, ab Artabro Hiſp. in Gallæcia vicino promontorio, quod *Nerium* Strab. ac Ptol. hodiè *Cabo de finis Terre*, *Capo de Mongia* Petro Medinæ dicitur. *Cap de Finiſterre* ſeu *Finetterre*, Gall. Artabrorum autem portus fuit, ubi nunc *Muros*, opp. Gallæciæ, ad oſtium Tamaræ fluv. Sanſ. Sil. *lib.* 3.

Jamq; Ebuſus Phœniſſa movet, movet Artabrus arma.

Artaca, ſeu *Artace*, Cyzici inſ. mons arboribus plenus, ante quem jacet parva inſ. ejuſdem nominis, Strabo. 12. Item Mileſiorum colonia in Aſiâ, quam Steph. Phrygiæ civitatem facit: Plinius portum, Ptol. villam vocat. Item caſtellum Bithyniæ. Ptol.

Artacacna, vetuſtius exemplar habet *Artacana*, apud Curtium *lib.* 6. *cap.* 40. Aſiæ urbs circa Ariæ regionem. *Artacoana* eſt apud Arrianum *lib.* 3. *Chortacana* apud Diod. *lib.* 17. parte poſteriore. Hanc quoque Plinius *lib.* 6. *cap.* 23. agnoſcit. An *Articaudna* Ptolemæi?

Artacaas, dux in exercitu Xerxis. Herod. *lib.* 7. Hic totius exercitûs, uno rege excepto, proceriſſimus fuit; quippe qui ad ſtaturam 5. cubitorum (quatuor tantùm digitorum deerat altitudo) pervenit.

Artacaus, inſ. in Propontide, cum op. ejuſdem nominis. Plinius. 5. 33.

Artacana, Bactrianæ reg. op. Qu. Curt. *lib.* 6. alii legunt *Arcana*. Vid. *Artacacna*.

Artacena, reg. Aſſyriæ circa Arbelam, ubi Darium Alexander ſuperavit. Strab. 16.

Artaci, Thraciæ populi. Steph.

Artacia, fons apud Læſtrygonas. Tibullus, *ad Meſſalam lib.* 4. ubi de Ulyſſe:

Incultos adiit Læſtrygonas, Antiphatemq;
Nobilis Artacia gelidas quos irrigat unda.

Homerus *Odyſſ.* 10.

Ἡ μὲν ἄρ' ἐς κρήνην κατεβήσετο καλλιῤῥέεθρον
Ἀρτακίην, ἔνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἄστυ φέρεσκον.

Artacina, Cretæ urbs. Ptolemæus.

Artaa, regio Perſica. Pop. *Artai*, vel *Arteata*.

Artai, vide *Artaxerxes*.

Artai murus, op. juxta Rhyndacum flu. Steph.

Artageras, ſeu *Artagera*, Armeniæ maj. urbs. Strabo.

Artagerſes, dux Caduſiorum, quem Cyrus interfecit. Plut.

Artagigarta, Armeniæ maj. op. Ptol.

Artagira, Lydiæ interioris urbs. Ptol.

Artamis, Pentapoleos Africæ reg. urbs. Ptol.

Artanes, Sophenus rex à Zadriade, uno ex ducibus Antiochi M. ortum trahens, Armeniæ auſtrales partes tenuit, & à Tigrane reliquarum partium Rege deletus eſt. Strabo *lib.* 11. Item flu. in Iſtrum fluens Herod. 4. & Colchidis flu. Arriano.

Artaniſſa, Iberiæ Aſiaticæ op. Ptol.

Artapanus, fecit librum de Judæis, in quo quædam de Moſe prodidit, quæ refert Clemens, *lib.* 1. *Strom.* In Chronico Alexandrino, *Artabanus* vocatur.

Artaphernes, unus ex ducibus Darii, primus Sardium Præfectus, apud Marathonem debellatus. Herod. *lib.* 7. Æſchylus dictum ait, quòd *Φρίνας ἔχοι ἀρτᾶς*, ineptè.

Artaſyras, Perſicus aulicus miniſter, ſub Smerdi Mago, conſcius conjurationis ſeptem ſecundùm Cteſiam.

Artatus, Illyriæ amnis. Livius, *lib.* 44. hodie *Fiume della Iſtria*.

Artabaſdes, ſeu *Artuaſdes*, Tigranis fil. Armeniæ majoris rex eruditiſſimus fuit, qui non modò Tragœdias ſcripſit, verùm etiam Orationes, atque hiſtorias commentatus eſt. Craſſum, in bello contra Parthos, juvit, floruitque quàm diu Romanorum amicitiam coluit. Quum autem Antonium Parthis prodidiſſet, in bello contra eos ſuſcepto, Antonius cum & legationibus & promiſſis eò deduxit, ut in caſtra ad ſe veniret, ubi ſtatim comprehenſus fuit, & Armeniâ, rege abſente, ſubjugatâ, ipſe rex Alexandriam in Ægypto abreptus, & in triumpho per urbem deductus, catenis aureis vinctus, habitusque aliquantiſper in cuſtodia, bello tandem Actiaco gliſcente, interfectus eſt. Strabo *lib.* 11. Appian. *in Parth.* & Plut. *in Craſſo.* Tiberius Armeniæ regnum, alteri cuidam Artavaſdo dedit, qui paulo pòſt pulſus. Et Auguſtus idem jam antea Artabazo fil. Agrippæ, ſed ſimiliter inde mox pulſo tradiderat. Tacit. *Annal. l.* 2.

Artavaſdus, Leonis Iſaurici gener, cùm Conſtantinus Copronymus, affinis illius, contra Saracenos in Aſiam moviſſet, imperium invaſit, imagines Conſtantinopoli reſtituit, ut populum ſibi reconciliaret, & liberos Conſtantini captos in vinculis habuit, tandem verò à Copronymo ex Aſia reduce, captâ Conſtantinopoli, A. C. 743. victus, ab urbe à plebe pulſus eſt, & unà cùm duobus filiis fuit excæcatus; Pſeudopatr. Anaſtaſio, à quo coronatus erat, in aſino per urbem circumducto: Cedrenus, Theophanes, *Hiſt. miſc.* Zonaras.

Artaunum, urbs Germaniæ Ptol. hodie Herbipolis, vulgò *Würtzburg*, hoc eſt, *civitas herbarum*. Quibuſdam fuit opp. Mattiacorum, forte ubi nunc *Ortenberg*, oppidul. Veteranorum & Comitat. Iſenburgici, fere inter Francofurtum ad Mœnum & Fuldam.

Artaxa, vel *Artaxias*, dux militiæ Antiochi Magni, quo à Romanis devicto, Armeniæ regnum tenuit, à quo Tigranes originem traxit. Strabo *lib.* 11.

Artaxata, pl. num. *Artaxia*, Tacito. *Artaxiaſata* Straboni, urbs Armeniæ maj. munitiſſima, ad Araxem fluv. hodie *Teflis*, Paulo Jovio *Chess* potius videtur; Sed iſta non Armeniæ, at Mediæ urbs eſt. Juvenal. *Sat.* 2.

Sic prætextatos referunt Artaxata mores.

long. 78. 00. lat. 42. 40. Eſt nunc in Georgiæ regno, ſub Turcis. Olim perampla, & Romanorum hiſtoriis celebris, nunc paucos habet incolas. Item urbs Cappadociæ, inter Cæſaream 24. & Comanam 42. m. p. Anton.

Artaxerxes, I. *Longimani* cognomine, fil. Xerxis: Artabanum occidit, Vid. *ibi*. Avunculum ſuum Achæmenem contra Ægyptios miſit, qui auxilium ab Athenienſibus petierunt, hinc bellum illud diuturnum inter Perſas & Græcos. Nehemias, pincerna ejus, veniam reædificandi Hieroſolymam impetravit, miſit quoque eò Eſdram Sacerdotem, qui populum inſtrueret. Obiit A. M. 3629. U. C. 329. regni 40. Eſdras. Thucyd. *lib.* 1. Diodor. *l.* 11. & 12. Juſtin. *l.* 3. Scaliger. *de E. T. l.* 5.

Artaxerxes, II. cognom. *Mnemon*, Darii fil. Longimani gener, Cyro fratri juniori coronæ ſuæ & vitæ inſidianti, in gratiam matris, pepercit; mox illum, impetratâ veniâ inſolentiorem, prælio vicit. Domeſticis inter matrem & Statyram uxorem, quæ ab illa veneno tandem ſublata, diſſidiis, rebellione inſuper fil. Darii, quem hæredem Imperii propterea necare coactus eſt, infelix. Cæterùm Græcos per Duces bello aggreſſus multa geſſit, &c. Celebre in hiſtoriis nomen. Obiit A. M. 3689. U. C. 389. regni 40. Diod. *lib.* 15. &c. Huic 15. filios ex pellicibus variis fuiſſe, Juſtinus auctor eſt. *lib.* 10. *cap.* 1. Vide Plut. *in ejus Vita*. Cujuſmodi fuerit ingenio, matris ejus, cui Paryſatis fuit nomen, oratio indicat, quam Plut. ſcribit, allocuturos ipſum juſſiſſe byſſinis, ac mollibus verbis uti, Græcè *βυσσίνοις χρῆσθαι ῥήμασι*. Plut. *in Apophth. Imp.* qui & hoc de Artaxerxe retulit, *lib. de Valet. tuendâ*, quòd, cùm in fugâ, rebus omnibus ſibi bello infelici ereptis, ficubus ſiccis, & pane hordeaceo veſci coactus fuiſſet, exclamarit, *οἵας ἡδονῆς ἄπειρος ἤμην*.

Artaxerxes, III. dictus *Ochus*, Mnemoni patri ſucceſſit. Fratres, quorum 80. Curt. *lib.* 10. cognatosque occidit, Artabazi conſpirationem diſcuſſit, Ægyptum occiſo Nectenabano recuperavit, & Sidone deletâ, Syriam horrendum in modum vaſtavit. Sub eo creditur templum Hieroſolym. à Bagoa profanatum, & tributum 50. drachmarum, in quemlibet agnum, qui Deo offerretur, impoſitum. Joſ. *Antiq. lib.* 11. *cap.* 7. A' quo tandem & ipſe veneno necatus, obiit A. M. 3715. regni 26. Euſeb. Beda, Ado, Diodor. *l.* 16. & 17. Jornandes, *de reg. ſucc.*

Artaxerxes, vel *Artaxares*, gregarius miles è Perſia, occiſo Artabano. Vid. ibi, regno Perſarum, quod in Dario finierat, denuo ortum dedit. Ab Alexandro Sev. à quo Syriam aliasque Aſiæ provincias repetebat, victus, in Perſiam ſe recepit. Lamprid. contrarium aſſerente Herodiano, *lib.* 6. Obiit A. C. 242. regni 15. Oroſ. *lib.* 7. *cap.* 11. Niceph. *hiſt. Eccl. lib.* 1. *cap.* 6. Agathias, *de bello Perſ.* Spartianus *in Alexandro*. Ex ejus ſucceſſoribus 4. etiam ſeculo Artaxerxes aliquis fuit. Etymon & ſignificationem quod attinet, *Ἀρτὴ* apud Heſych. *μέγας καὶ λαμπρὸς* dicitur. Idem *Ἀρτῖναι· βασιλεῖς, καὶ μέγας.* Herod. *lib.* 6. *Ξέρξης ἀρήιος, Ἀρτοξέρξης, μέγας ἀρήιος.* Lampridius *in Severo*, *Artaxerxem potentiſſimum regem tam re, quam nomine*. Am. Marc. *lib.* 19. *Bellorum Victor* interpretatur. Heſychius, *Ἀρταῖοι, οἱ ἥρωες παρὰ Πέρσαις.* Stephanus, in *Ἀρταία: Ἀρταίους δὲ Πέρσαι ὥσπερ οἱ Ἕλληνες τοὺς παλαιοὺς ἀνθρώπους ἥρωας καλοῦσι.*

Artaxias, Artavaſdis filius, Armeniorum Rex, memoriâ patris fallacibus Antonii literis ſubverſi, Romanis infenſus. Arſacidarum vi ſeque regnumque tutatus eſt. Poſtea per propinquorum dolum occiſus eſt, cenſente Tacito. Sed Joſephus à Tiberio & Archelao pulſum fuiſſe autumat. Horatius gloriam tribuere

tribuere videtur non pulſi ſolùm, ſed etiam occiſi: ad Itium Claudi virtute Neronis Armenius cecidit.

Artaxias, Vid. *Zeno*.

Artayctes, Perſa, Seſti præfectus ſub Xerxe, qui, cùm multa nefariè perpetraſſet, tandem à Xantippo, Athenienſium duce, captus vivus palo ſuffixus eſt. Herod. *lib.* 6.

Arteata, Perſica gens. Steph. *in* Ἀϱϑαῖα.

Artemas, nomen viri. Tit. 3.

Artembares, vir clarus apud Medos. Herodot.

Artemidis ara, vide *Zela*.

Artemidorus, Epheſius, qui, ut Mercianus Heracleota in Periplo teſtatur, vixit, κϑ ϱξθ Ὀλυμπιάδα, hoc eſt, Olymp. 169. quo tempore Ptolemæo Lathyro ex Ægypto pulſo, mater ejus Cleopatra regnabat cum juniore filio Alexandro, qui totus erat in matris poteſtate. Tetras deſcripſit *libb.* 11. ut ibidem ait Marcianus. Ejus operis *lib.* 8. mem. Diod. Sic. *lib.* 3. Decimum τ̃ γεωγϱαφουμένων citat Athenæus *lib.* 8. Stephanus in Χαλκίνος laudat librum 11. ut alibi *lib.* 1. 2. 3. Item ἐπιτομῆς τ̃ ἰνδικῆς. Nec alius eſt *Artemidorus*, cujus ſæpe mem. Strabo *lib.* 3. etſi patriam non addit: uti nec *lib.* 15. ubi *Artemidorum* in iis citat, quæ ad res Indicas pertinent. Ac idem videtur, cujus de Bithyniâ volumen, laudat Stephanus, *in* Ἀϱκηλαὶ, ſæpeque à Plinio memoratur, *in Hiſt. Nat.* Præter γεωγϱαφούμενα etiam literis mandavit Ἰωνικὰ ὑπομνήματα, quorum mem. Athen. *lib.* 3. Fuit & alter *Artemidorus*, itidem Epheſius, ſi paternum ſolum attendas, uti convenit, materno enim genere Daldianus fuit. Is eſt, cujus Ὀνειϱοκϱιτικὰ exſtant, opus vaniſſimum, ſed eruditum, ut multa inde bona philologi haurire poſſint. Vixit Antonini Pii temporibus, ut cognoſcere eſt, *ex lib.* 1. *cap.* 28. & 66. Fuit præterea *Artemidorus* Cnidius, Theopompi Cnidii fil. quos ſuâ ætate, hoc eſt, Auguſti ac Tiberii temporibus, vixiſſe, Strabo ait *lib.* 14. ubi illuſtres ejus inſ. viros recenſet. Eſt & *Artemidorus* Ariſtophanius, ſic dictus, quia Ariſtophanis Byzantii diſcipulus fuerat. Hic præter gloſſas ὀψαϱτυτικὰς, hoc eſt, *rei culinariæ*, ſive *artis opſonia condiendi*, etiam volumen *de Doride* ſcripſit. Prioris operis mem. Athen. *libb.* 10. & 14. Poſterioris *lib.* 4. ubi ſecundum ejus operis citat. Hunc nonnulli cum Artemidoro Aſcalonita, Bithynicæ hiſtoriæ conditore confundunt. *Artemidorus* quoque Grammaticus inter illuſtres viros, quos Tarſos dedit, reponitur à Strabone, *lib.* 14. Etiam *Artemidorus* philoſophus, Trajani tempore, fuit: cujus elogium apud Plin. eſt *lib.* 2. *epiſt.* 11. *ad Julium Genitorem*. Sed omnes ejus nominis recenſere longum eſſet, Voſſius. Porro *Artemidorus* Cnidius, Romæ Græcas literas docuit, Bruti familiaris, qui libellum *de Conjuratione* obtulit Cæſari, extremo die ingredienti in ſenatum, ut ſtatim legeret, quod ille minime fecit. Plutarchus.

Artemis, Diana, ſive Luna ab eo quòd aerem ſecet, quaſi ἀεϱοτόμος, ſive (ut Strabo *lib.* 14.) ἀπὸ τοῦ ἀϱτεμέας ποιεῖν, quòd integros partus reddat, nam parturientibus præeſt.

Artemiſia, Lygdami filia, paternum genus ex Halicarnaſſo, maternum à Cretâ deducens, Halicarnaſſeorum, Coorum, Niſyriorum, & Calydniorum regina, an Mauſoli uxor, cui mortuo Mauſoleum ſtruxit, inter 7. mundi miracula repoſitum, cujus deſcriptionem habes, apud Plin. *lib.* 36 *cap.* 5. & *A. G. lib.* 10. *cap.* 18. qui addit, illam cineres mariti poculis inſperſiſſe; præmiumque propoſuiſſe illis, qui, in eo laudando, viciſſet: Quod Theopompus, qui in Cariam, cum Theodecte, Naucrite & Iſocrate venerat, reportavit? Virilis audaciæ fœmina, in auxilium Xerxi contra Græcos venit, adeoque ſtrenuè ſe geſſit, ut Xerxes diceret, *Viri quidem extiterunt fœmina, fœmina autem viri.* Hanc Amineus Pallenæus Atticæ navis trierarchus inſecutus eſt, non prius deſiturus, quàm aut illam cepiſſet, aut ipſe captus eſſet; quippe trierarchis Athenienſium præceptum erat, ut eam caperent, propoſitumque præmium 10000. drachmarum ei qui vivam cepiſſet. Indignè enim ferebant, mulierem adverſus Athenas militare. At illa prudentiâ ſuâ evaſit. Herod. *Muſâ* 7. Juſtin. Suidas. Morer. *in Dict.*

Artemiſia, al. filia Hecatomni, Mauſoli, Cariæ regis ſoror & uxor, inſigni pudicitiâ prædita; viri demortui cineres vino commiſtos ebibit, ad funus quoque ornandum primos Græciæ oratores accerſivit, eique ſplendidum erexit ſepulchrum, ut magnifica omnia monumenta *Mauſolea* deinceps ab illius nomine fuerint appellata. Vitruv. *lib.* 2. Gellius, Suidas, &c. V. ſupra.

Artemiſia, ſive *Artemita*, inſ. Tyrrhenica, Latinis *Dianium*, vulgò *Giannuti*. Stephani Breviator. Ἀϱτεμίτα, νῆσος Τυϱϱηνικὴ παϱὰ τὴν Θάλειαν νῆσον, ὡς Φίλων. Scribe παϱὰ τὴν Αἰθάλειαν. Imperito exſcriptori ſiquidem notius erat nomen unius Muſarum. Cluver.

Artemiſia, Dianæ feſtum eſſe ait Pollux 1. 1. Præcipuè celebrarunt Cyrenæi. Athen. 12. Ἀϱτεμίσια μεγίστη ἐν Κυϱήνῃ ἑοϱτή.

Artemiſium, promuntorium Eubœæ, cujus mem. Demoſt. pro Cteſiphonte. Suidas. Item lacus prope Ariciam, Dianæ ſacer, quaſi *Dianium* dict. Latini *Nemorenſe* dixerunt, unde & *Nemorenſis Rex* Suetonio in Calig. *cap.* 35. id eſt, Sacerdos ejus regionis. Eſt & urbs Oenotrorum in mediterraneis. Item Eubœæ civitas.

Artemiſium, prom. eſt Hiſp. Tarrac. inter ſinus Illicitanum & Sucronenſem, quod Dianium Hemeroſcopium & Ferraria dictum fuit. Nunc *Capo Martio* Hollandis aliiſque, & ejus pars etiam *Punta del Emperador* dicitur. In regno Valentino. Baudrandus.

Artemiſius, mons Arcadiæ, in quo *Artemiſia*. Plin. 4. Apud Macedones Majum menſem ſig. Suidas.

Artemita, civitas 500. ſtad. à Seleuciâ diſtans, ad orientem expoſita. Strabo *lib.* 15. Item inſ. contra Acheloi fluv. oſtium, *Artemia* Straboni. Fortè *Artemiſia* Plinii eſt. Item inſ. τῶν Ὀξειῶν νήσων. Steph. Aliis eſt *Van*, urbs permunita, ſub Turcis, non longè ab Arſiſſa lacu in Auſtrum. Cujus incolæ ex parte Chriſtiani ſunt. Etiam *Arthemita*, Baudr.

Artemitium, urbs Oenotrorum, quæ & *Artemiſium*.

Artemius, Præfectus carceris Romæ, unà cum uxore Candidâ, & filiâ Paulinâ, Martyres ſub Adriano Imp.

Artemius, in Sicilia Imperator proclamatus, contra Leonem Iſauricum, à quo captus & ad vivicomburium condemnatus eſt. A. C. 718. Vid. etiam, *Anaſtaſius* 2. *Imper.*

Artemon, hiſtoricus, uti indigitatur à Schol. Pindari, *in Pyth. Od.* 1. Patriâ Pergamenum fuiſſe colligit Voſſius ex ejuſdem Schol. verbis *in Olymp.* 2. Ἀϱτέμων ὁ ἀπὸ Πεϱγάμου. Fuit alter *Artemo*, patriâ Clazomenius, cujus mentio apud Servium, *in illud Æn.* 9.

Accelerant actâ pariter teſtudine Volſci.

Inventor, inquit, *teſtudinis Artemon Clazomenius fertur*, idemque *arietis repertor dicitur*. In Sami obſidione, Periclis comes. Hic de Homero librum ſcripſit, teſte Suidâ, *in* Ἀϱτέμων. Ælianus ejuſdem librum citat, *de finibus Clazomeniorum de Anim.* 12. 38. At putatur diverſus ab utroque ille *Artemo*, qui, ut Plin. ſcribit. 28. 1. *Calvariâ interfecti, neq; cremati propinavit aquam è fonte noctu comitialibus morbis.* Videtur is medicus fuiſſe. Alius quoque fortan, qui Caſſandreus dicitur. Quid is literis mandarit, docet Athen. *lib.* 12. ubi eum citat, ἐν τῷ πεϱὶ συναγωγῆς βιβλίων, id eſt, *in opere, quo ad autores genuinos referantur libri.* Etiam Ἀϱτέμων ἐν τῷ πεϱὶ ζωγϱάφων Harpocrationi laudatur, *in* Πολύγνωτος. Item pictor nobilis, cujus opera enumerat, Plin. 35. 11. Item Syrus quidam, ex infima plebe Antiocho regi adeo ſimilis, ut Laodice conjux regia, necato Antiocho, mimum per eum commendationis, regnique ſucceſſionis peregerit; verba ſunt Plin. 7. 12. ubi nonnulli *munus* legunt pro *mimum*; ſed nihil mutandum. Nam, ut ſcribit Val. Max. 9. 14. Laodice admiſſum univerſum populum, & ſermone ejus, & vultu conſimili ita fefellit, ut crediderint homines, ab Antiocho moriente, Laodicen, & natos ejus ſibi commendari. Item faber quidam apud Athenæum, qui è paupere dives, voluptuariam vitam agere cœpit, & *Circumlatitius* dicebatur. Vid. Schol. *in Ariſtoph. Acharnan.*

Artemon, hæreticus, Jeſum Chriſtum, divinitate ejus negatâ, non multo ſuperiorem Prophetis eſſe dixit. Sectatores ejus, Theodoſianis ſe junxerunt. Euſeb. *hiſt. lib.* 5. *cap.* 26. 27. Baron. A. C. 296.

Artemona, Plauto mulier quædam ab ἀϱτέω perficio, quòd perficeret quæ vellet, quòd eſſet egregiè dotata. Malim ab ἀϱτέμων velum nauticum.

Artena, urbs Italiæ à Romanis capta. Liv. *lib.* 4. Volſcorum opidum vocat.

Arteſia, Comitatus Galliæ Belgicæ, ſedes eorum populorum, qui, Cæſari, *Atrebates* dicti ſunt: nomen *Arteſia* recens eſt à voce *Arras*, qua nunc metropolis hujus regionis nuncupatur, quaſi *Arrateſia*, per ſyncopen extritâ ſyllabâ formatum, vulgò *Artois*. Regio, olim à Cæſare reliquis Belgicæ Galliæque populis adjecta eſt. A' temporibus Caroli M. ſubfuit regno Auſtraſiæ, conceſſâque eſt dotis loco, à Carolo Calvo, Juditæ filiæ, quæ nupſit Balduino I. Flandriæ Comiti. Dein à Philippo Auguſto in Comitatum evecta, hujus filio Ludovico ceſſit, à quo pervenit ad Robertum, fratrem Ludovici IX. Ita à Flandria avulſa fuit, uſque ad Ludovicum *de Male*, qui Margaretæ Franciæ, matri ſuæ, ſucceſſit. Poſt mortem Caroli Burg. Ducis, illam Ludovicus XI. vindicavit. Dein beneficio pacis inter Carolum V. Imp. ac Franciſcum primum Franciæ regem, victum captumque anno 1529. initæ unà cum Flandria & Tornaco, Hiſpanici juris facta eſt. Nunc iterum ferè tota ſub dominio Francorum, pace ad Pyrenæos, Anno 1660. initâ. Fines ejus nunc ſunt, verſus Orientem partim Flandria Gallica, partim Cameraci territorium: ab occaſu Picardia eſt, ut & à meridie: ex adverſa parte, Liza flumine, foſſâque, quam novam vocant, à Flandris ſeparatur. Metel. &c. Vid. *Atrebates*.

Arthabatica, pop. ferarum inſtar vagantes. Plin. 6. 30. Solin.

Artheſium, regio inter Hannoniam, Flandriam & Picardiam, igne, ferroque ab Anglis vaſtata, An. Dom. 1326. Carolo ſeptimo apud Francos regnante. Vid. *Arteſia*.

Arthurus, Britanniæ dux. Camdeno dici videtur ab *Arcturo* ſtellâ, quo ſenſu *Urſinus* & *Urſicinus* dictus apud Romanos. Apud Juven. *Sat.* 3. *Arturius* eſt nomen viliſſimi hominis, qui ad magnas opes pervenerat:

Vivant

Viſcanus Arcturius ille
Idem ibidem:
Arcturi cecidit domus, horrida mater,
... ceres, differt Gadsmoma Prator.
... Arcus.

... urbs, Antonino. Secundùm alios *Arciaca*. *Arciaca*, Galliſ *Arcis ſur Aube*: Oppidul. ad Albam, in agro Tricaſſino. Vulgò *Arcis ſur Aube*. Fregedarius *Chron. lib.* 4. *cap.* 71. Aimonio *Archiaca*. Æthicus Itin. ... in vita S. Fidoli *Arceja*. Bernardus *Arciacenſi* territ. ad Albam commemorat, vicumque in eo Saturniacum ponit, *in Offic. S. Victoris*. Alia eſt *Villa Arcia*, in Odoranni *Chron*. Hæc enim vulgò *Arcey*, Villænovæ Regis proxima eſt ad Icaunam fluv. &c. Vid. Hadrian. Valeſii *Notit. Gall.*

Articandna, Ariæ urbs. Ptol.

Artiſuleius Pætus, Conſ. tempore Trajani Imp.

Artigis, Hiſp. civitas. Ptol. Hodie *Alhama* dicitur. long. 17. 12. lat. 37. 10.

Artigula, inſ. Æthiopiæ, in quâ primo viſum eſt animal Sphingion. Plin. 6. 29.

Artilzarmin, 4. Medorum rex, reg. an. 50. Megaſthenes.

Artimiceſpes, Armeniæ rex, quem Antonius vicit.

Artimpaſa, Venus cœleſtis ſic Scythicis dicitur. Herod. *in Melpomene*, quem locum etiam Origenes adducit, *ſexto contra Celſum*, ſed apud eum perperam vulgò 'Αρχίμπασα legitur, pro 'Αργίμπασα. Nam poſterius hoc comprobatur vet. Inſcriptione,

ΔΙΙ ΠΑΤΡΙΩΙ ΑΡΤΙ::ΠΑΣΑ.

Unicâ nempe ſolùm literâ μ exeſâ. Heſych. 'Αρτίμπασα, 'Ουρανία 'Αφροδίτη παρὰ Σκυθῶν, ubi ν priori loco pro ι. poſteriori verò pro ω. irrepſit.

Artines, ſeptimus Medorum rex, regn. an. 22.

Artobriga, Vindeliciæ urbs in Germ. Ptol. Hodie *Veltemburg*, aliis *Altzburg*, & *Regenſpurg*. Nunc vicus *Lebnary* Cluv. ad amnem Juravum infra *Lauffen*, in Salisburg. territ.

Artochmes, unus è Xerxis ducibus, qui Darii filiam uxorem duxit. Herod. *lib.* 7.

Artolica, quæ & *Ariolica*, vulgò *la Tuille*, opp. aliàs Seguſinorum, nunc vicus ad radices Alpium & montis S. Bernardi min. in Ducatu Auguſtano, & ſub dominio Ducis Sabaudiæ.

Artomici, pop. Gall. Narbon. vide *Arecomici*.

Artona, ſeu *Artonenſis Vicus*, in Arvernis vetuſtiſſimus, ante annos 1060. Hiſtoricis memoratus. Vulgò *Artonne*. Gregorio in *lib. de gloria Confeſſ.* etiam *Arvernenſis Vicus* dicitur.

Artontes, Mardonii regis Thebarum fil. Pauſ. in Bœot.

Artorius, Medicus Auguſti, nocte, quæ pugnam, quâ Caſſius & Brutus victi, præceſſerat, in ſomno monitus eſt à Diana, ut Cæſarem ægrum viſeret, eique victoriam polliceretur. Periit paulo pòſt naufragio. Valer. M. *lib.* 1. *cap.* 9. Lactant. Firm. *lib.* 2. *cap.* 8. Euſeb. *Chron.* Neander, *de illuſtribus Medicis*, *pag.* 77. 78.

Artos, rex Meſſapiorum.

Artotyritæ, hæretici, ex Secta Montani ſuppullulantes, quibus oblatio eorum hoc nomen dedit; offerebant enim panem, & caſeum, dicentes à primis hominibus oblationes de fructibus terræ, & ovium fuiſſe celebratas, &c. Epiphanius, *hær.* 49. Aug. *hær.* 27. Bar. A. C. 173.

Artus vel *Arthus*. M. Britanniæ, poſt Utherum patrem Rex. Vicit Saxonas, ſubegit Scotiam, Hiberniam, omneſque Inſ. vicinas. *Hiſtor. Angl.* Quod addunt de Lucio Duce R. ab illo victo, magnâ parte Galliæ vaſtatâ, & Ordine equeſtri menſæ rotundæ inſtituto, fabula eſt. Tandem, in prælio, contra Pictos, occiſus dicitur.

Artus, Britanniæ comes, legitimus hæres Angliæ & Normanniæ, patruo Ricardo I. ſine prole mortuo. Sed à fratre juniore Johanne, cognom. *ſine terris*, poſt aliquot prælia, captus & Rotomagum abductus, ibique occiſus eſt. Quod ſcelus cùm mater apud Philippum Aug. eſſet conqueſta, ille Johannem citavit, non comparentem damnavit, illiusque bonis fiſco adjudicatis, cum *ſine-terris* fecit. *Hiſtor. Gall. in Philippo Auguſto.*

Artymneſus, civitas Lyciæ, Xanthiorum Colonia. Steph.

Artynes, Mediæ R. Artei ſucceſſor, regnavit an. 22. Diod. Sic. *lib.* 2. *cap.* 34.

Artynia, ſtagnum Aſiæ min. circa Cyzicum, & Miletopolin, ex quo Rhyndacus fluv. antea Lycus dictus, oritur, Aſiam, & Bithyniam diſterminans. Stephan. Plin. 5. 32. *Aphnitis* quoque dicta.

Arva, fluv. Normanniam à Francia dividens: hanc enim metam Carolus Franciæ R. Rolloni genero fixit. Vulgò *Aure*. Vernolium Perticenſium, Tegularias, Nonancurtim, villam S. Remigii & Stratam attingens, paulo ſupra Anetum Auturâ recipitur. Hoc ſolo amne diviſum Muſcium *Muſſy*, à ſtratâ Abbatia, vulgò *l'Eſtrée*, parvâ à Durocaſſis ſeu Drocis diſtantiâ. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Arva, fluv. Sabaudiæ. Cadit in Rhodanum, infra & prope Genevam. Oritur in Focinianco agro, ad pedes Alpium, tantoque ſæpe aquarum impetu fertur, ut Rhodani curſum impediat, & ad lacum regredi cogat; quo fit, ut Genevenſium piſtrina, inter lacum & Arvæ confluentum, contrario motu moveantur ac molant; quod ad an. 1572. lanienâ fidelium in Gallia infamem, obſervatum eſt à Caſaubono, *ad lib.* 4. *Geogr. Strab.* & à Thuano *lib.* 47.

Arva, vulgò *Aru*, Aſiæ inſ. inter Moluccas & novam Guineam ad Auſtrum. Ei adjacent aliæ aliquot Inſ. Batavis frequentatæ.

Arva, opp. Hungariæ ſuper. unde Comitat. Arvenſis, verſus Carpathum montem & confinia Poloniæ. Aliter *Orawa* Germanis.

Arvadæi, vide *Aradii*.

Arua, Hyrcaniæ pop. ubi clementer recepit Alex. M. Darii Perſarum regis mortui præcipuos duces. Qu. Curt. *lib.* 6.

Arvales, duodecim fratres ſacerdotes, quos Romulus primus inſtituit, ſeque inter illos nominavit, quorum officium erat Cereri & Baccho pro frugum & vini ubertate Ambarvales hoſtias mactare: quæ idcirco dicebantur, quòd antequam mactarentur, ter circum arva ducerentur.
Virg. 1. *Georg.*

Terq; novas circum felix eat hoſtia fruges,

Arvaltis, Libyæ interioris mons. Ptol.

Arvangia, vulgò *Arwangen*, opp. agri Bernenſis, ad dextram Arolæ ripam, infra Vangiam 1. mill. Sedes olim Baronum cognominum: è quibus Nicolai meminit Stumpfius, circa Annum C. 1165. nunc Præfecti. Vid. Authorem præfatum *lib.* 7. *de Argovia.*

Arvarni, Intra Gangem populi. Ptol.

Arubas, rex Moloſſorum. Juſt. 7. 6. Græcis promiſcuè 'Αρύββας, & 'Αρύμβας dicitur.

Arubboth, nomen urbis, 3. Reg. 4. Lat. *cataracta*, *feneſtra*, *inſidia*, ſive *locuſta*.

Arucci, nunc *Mourao*, oppidul. tenue Portugalliæ, cum caſtro inter Oliventiam, & Mirtilim.

Arucci Vetus, vulgò *Aroche*, vicus Andaluſiæ, in confinio Portugall. & à novo diſtat 9. leucis in Orient. Baudr.

Arucens & *Arudens*, fil. Caananis, quorum ille urbem Arcen, in Libano ſitam, alter Inſ. Arudam tenuit. Joſeph. *Antiq. l.* 1. *cap.* 6.

Arucia, op. Illyrici. Ptol.

Arverna, vel *Arverna*, civitas Gall. epiſc. in Aquitanicâ prima, hodie *Clermont*. Vid. *Arverni*.

Arverni, pop. Gall. ad Ligerim ſiti. Ἀρουερνοὶ Straboni & Ptol. *Arverni liberi* Plin. in Aquitanica; Ἀρβέρνοι Plut. *in Jul. Cæſare.* Ἀρέρνοι Steph. *Gens Galliæ Celticæ maximè bellicoſa.* Lucano *fratres Latii*, quod Æduis tribuendum erat. Gall. *Auvergnats*. Horum olim clientes Cadurci, Gabali & Vellavi, quos ab Helviis mons Cebenna diſcludit, Cæſ. *lib.* 7. Hodieque ſub rectoris Arvernorum diſpoſitione, Gabali & Vellavi. Idem illis imperata à Vercingetorige millia hominum XXXV. refert. Arvernorum gentes memorat Plin. *lib.* 7. *c.* 50. meminitque Bituiti regis illorum capti, qui, contra Romanorum ſocios Æduos, Allobroges adjutum iverat. Laborant gutturis tumore Cebennarum incolæ Arverni, ob nivales aquas. Metropolis gentis Straboni *Nemoſſus*, Ptol. Auguſtonemetum: Prov. *Arvernia* eſt, Vid. infra. *Arverni*, quoque caput gentis, Auguſtonemetum, Vid. ibi. Hinc *ſtatuam Arvernorum*, urbis hujus, Zenodorus feciſſe dicitur, apud Plin. *lib.* 34. *cap.* 7. Idemque Mercurium pedum 400. fecit, ibidem in foro collocandum. Eadem *civitas Arvernorum*, *Arvernum opp.* &c. vett. Inter prov. Aquitanicæ primæ VIII. civitates olim ſecunda, eundem hodieque ſervat locum, Biturigis metropoli ſuæ, proxima. Diſtat aliquot ſtadiis à Gergoviæ Arvernorum reliquiis. *Clarus mons*, quòd arte naturâque munita eſſet, ante annos fere mille dici cœpit: niſi fortè arx urbis ſic dicta eſt. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.* Vid. *Auguſtonemetum* & *Clarus mons*. Gall. quoque *Les gens d'Auvergne*.

Arvernia, Gregorio *regio Arvernorum*, & *territor. Arvernum*. Scriptoribus rerum Pipini *pagus Arvernicus*, &c. Gall. *Auvergne*. Galliæ Aquitanicæ regio celeberrima, cum tit. Duc. ac etiam ſeparatim Comit. ſita in locis partim planis, partim montoſis. Vicinos habet ad Orientem Foxenſes & Lugdunenſes: ad Meridiem Languedokios: ac Occidentem Cadurcos, Petrocorios, & Lemovices: Septentrionem verſus Bituricenſes & Borbonios. Arvernorum nomen valde celebre, cùm apud alios, tum apud Cæſarem *in libris*, *de bello Gallico*: Hi quòd ſe à Trojanis oriundos putarent, Romanorum ſe fratres appellare non dubitarunt: Lucanus *lib.* 2.

Arvernique auſi ſe dicere fratres,
Sanguine ab Iliaco populi.

Hadrian. verò Valeſius, ut ſupra memoratum, errare Poëtam ait, dum, quod Æduis tribuendum erat, Arvernis adſcribit. Cùm adverſus Cæſarem arma cepiſſent, duce Vercingetorige, ingenti ſuorum clade ſunt ſuperati; Strabo *lib.* 14. Dividitur in Superiorem & Inferiorem: ſuperior in Cebennis poſita,

ubi

Ariſtides, pictor Thebanus, Apellis tempore, qui omnium primus animum pinxit, & ſenſus, ac perturbationes expreſſit. Item ſtatuarius inſignis, Plin. *lib.* 34. *cap.* 8. & 35. 10. Fuit alius *Ariſtides* Samius, Varroni in Hebdomadibus citatus, ut Gellius indicat, *lib.* 3. *cap.* 10.

Ariſtides Mileſius, celebratur à Plut. frequenter, *in Paral. min.* Nomen ſibi comparavit libris rerum Sicularum, Italicarumque, teſte eodem Plutarcho. Nec dubito, quin idem ſit *Ariſtides*, qui Perſica compoſuit, quorum ex primo quædam refert Plut. ubi ſupra. Fortaſſis idem *Ariſtides* eſt, quem in commentario de Cnido advocat Pindari Schol. *in Od.* 3. *Pyth.* Idem condidit Mileſia, vel Mileſiaca, quæ ἀκόλαστα βιβλία, ſive laſcivos libros appellat Plut. *in Craſſo.* Illud enim opus, non geſtas Mileſiorum res, ſed amatorias quaſdam, atque laſcivas narrationes continebat. Ovid. *Triſt.* 2.

Junxit Ariſtides Mileſia crimina ſecum,
Pulſus Ariſtides nec tamen urbe ſuâ eſt.

Ita vulgò quidem legitur; tu autem, quomodo legendum ſit, vide Tanaquillum Fabrum, *Epiſt.* 3 *pag.* 12.

Ariſtippus, Cyrenæus, *Senior* dictus, Socratis auditor; cum Epicuro de voluptate ſenſit. Primus quæſtu philoſophatus eſt, & cum Xenophonte ſimultatem habuit, & à Diogene *Canis regius* appellatus eſt, quòd Dionyſio, ac aliis divitibus ventris gratiâ adularetur. Horatius,

Si pranderet olus patienter, regibus uti
Nollet Ariſtippus; ſi ſciret regibus uti,
Faſtidiret olus. ———

Is dicebat, lautiorem victum nulli eſſe impedimento ad benè vivendum. Habuit ingenium ad omnia, pro tempore, loco, & perſonâ ſimulanda omnino promptum, quamobrem Dionyſio inter cæteros charus fuit. Et ut præſentibus voluptatibus libenter fruebatur, ita & abſentes facilè contemnebat. Cùm in Græciam philoſophandi causâ proficiſceretur, juſſit ſervos aurum projicere, ut expeditiores ad iter capeſſendum eſſent. Hor. *Serm.* 2. *Sat.* 3.

——— *Quid ſimile iſti*
Græcus Ariſtippus? qui ſervos projicere aurum
In mediâ juſſit Libyâ, quia tardius irent
Propter onus ſegnes. ———

Voluptatem bonorum, dolorem malorum finem conſtituit. Cæteras ſcientias excluſit, illud ſolum utile putans, ut quæras; ſi quid domi mali, aut boni contigit. Summum bonum poſuit in leni motu ad ſenſum emanante, id eſt, in voluptate corporis ſenſus titillante. Qui ab eo fluxerunt, & in dogmate permanſerunt, à præceptoris patriâ *Cyrenaici* vocabantur. Tradunt Platonem dixiſſe, ſoli Ariſtippo & chlamydem, & pannum ferre datum eſſe. Horatius *lib.* 1. *ep.* 17.

Omnis Ariſtippum decuit color & ſtatus & res.

Vide Diog. Laert. *in Ariſtippo, lib.* 2. Voſſ. *de Hiſt. Gr. lib.* 4. *cap.* 8. Alius hoc nomine Argivorum tyrannus fuit, de quo Plut. *in Arato.*

Ariſtippus, cogn. *Junior*, Philoſophi nepos, ex filiâ Metrodidacte. Vel potius ipſe *Metrodidactos* dictus eſt, Vid. *Areta.* Cyrenaicæ ſectæ illuſtris aſſertor. Duos animi motus, dolorem & gaudium, principia ſtatuit, &c. Vid. Diog. *in Ariſtippo.* Hic in navigio ob tempeſtatem expaleſcens, interrogatus, quare, cùm Philoſophus eſſet, timeret? reſpondit, Non eandem ſibi, & interroganti cauſam eſſe; quoniam is non eſſet magnopere ſollicitus pro animâ nequiſſimi nebulonis; ipſum autem pro Ariſtippi animâ timere.

Ariſtippus, hiſtoricus Arcadiæ hiſtoriam ſcripſit. Laert. *lib.* 2. ubi de quatuor *Ariſtippis* loquitur, nempe præter tres prædictos etiam de alio quodam Philoſopho novæ ſectæ. Plin. *l.* 35. *c.* 4. & 10. pictoris egregii, Ariſtippi meminit.

Ariſtius, prænomine *Marcus*, tribunus militum Cæſaris, iter ad legionem faciens, fide datâ, à Gallis ab oppido Cabillono eductus. Cæſar *lib.* 7. *Com.* 42. Hic haud dubiè eſt *Ariſtius* ille, cui poſtea Proconſuli ſcripſit Cicero, ut eſt videre *lib.* 13. *Epiſtol.* Etſi perperam ibi non *Ariſtio*, ſed *Ariſto*, legitur.

Ariſto, Argius palæſtrita, apud quem Plato exercitatus eſt, & ab eo propter egregium corporis habitum *Plato* cognominatus, cùm prius *Ariſtocles*, ex avi nomine vocatus eſſet. Diog. Laert. *lib.* 3.

Ariſto, Alexandrinus, philoſophus Peripateticus, qui de Nilo ſcripſit. Ejus mem. Strab *lib. ult.* Ἀρχεῖ (inquit) δύο μνημονεύσας τῶν πραγματευσαμένων καθ' ἡμᾶς τὸ περὶ τοῦ Νείλου βιβλίον, Εὐδώρου τε καὶ Ἀρίστωνος, τοῦ ἐκ τῶν περιπατητικῶν. Addit deinde, iiſdem propè verbis utriuſque librum eſſe perſcriptum; ut alter neceſſariò ſit plagiarius: ſed uter ab altero ſit ſuffuratus, id eſſe dictu difficile: ab Eudoro quidem accuſari hoc nomine Ariſtonem; ſed dicendi genus magis eſſe Ariſtoneum. Eſt verò Ariſto hic ſextus ordine ex his, quos hujus nominis Laertius recenſet, *in Zenone.* Ubi præter Muſicum quendam Athen. & alium qui Rhetoricam ſcripſit, alterum etiam nominat Ariſtonem Peripateticum, ſed Ceum; quippe Julietem, qui Athenis pulſus, tragœdiâ contra Meneſtheum ſcriptâ. Plut. Eſt autem Julis, civitas in inſulâ Ceo; Porro, ſimilitudo nominis inter Ariſtonem Ceum, & Ariſtonem Chium, qui Zenonis Cittiei auditor fuit, fecit, ut multa Ariſtonis Cei Peripatetici, tribuerentur Ariſtoni Stoico. Nam ex tam multis, quæ Laertius commemorat, ſolæ epiſtolæ verè erant Ariſtonis Chii: cætera fuerunt Ariſtonis Cei, Peripatetici: ut Laertius tradidit ex Panætio & Socrate. Sed ſi non aliud dicit Strabo, quàm Peripateticum Ariſtonem eſſe auctorem libri de Nilo: Laertius autem docet, duos fuiſſe Ariſtones Peripateticos, Alexandrinum unum, alterum Ceum: unde conſtat, Alexandrinum potius ejus operis eſſe patrem, quàm Ceum? Nempe, ut ita ſentirem, impulit, quòd veriſimile videretur de fluv. Ægyptio egiſſe potius hominem Ægyptium, quàm de Ægæi maris inſula. Sed ſcrupulum injicit Schol. Apollonii *in* 4. *Argonaut.* ubi Ariſtonis Chii de Nili origine ſententiam inter alia adfert. Nempe vulgarem quidem ſecutus ſententiam, *Chium* & *Ceum* confundit. Ariſtoni Chio quoque tribui ſolet liber ἐρωτικῶν διατριβῶν, quem Ariſtoni Ceo Peripatetico aſſignat Athenæus *libb.* 10. & 13. ubi vocatur ἐρωτικὰ ὅμοια, ſecundusque ejus operis adducitur. Meminit ejus Plut. *de Is. & Oſ.* ubi laudatur Ἀρίστων ὁ γεγραφὼς Ἀθηναίων ἀποικίας. Item Laertius *in Heraclito*, ubi citat Ἀρίστωνα ἐν τῷ περὶ Ἡρακλείτου. Ejus κτίσεις ἰδιῶν καὶ πόλεων citat Schol. Ariſtoph. Νεφέλ. Schol. Apollonii, & Phavorinus in ψαμμίτιχος, in quibus duobus poſterioribus locis κτίσεις pro Θέσεις rectè legit Rutgerſius *Var. lect.* 1. 18. Scripſit præterea, de Zenonis Dogmatibus, teſte Laertio *lib.* 7. De Demoſthene Theophraſti judicium, ex Ariſtone Chio, profert Plut. *parall.* Demoſthenis; Sed hoc ex Ariſtonis libro περὶ τῶν Ῥητόρων petitum, arbitratur Jonſius. De morte Demoſthenis itidem, ex Ariſtone locum adfert Plutarchus, ubi ſupra. Sed πολλοὶ οἱ Ἀρίστωνες, uti loquitur ingenioſiſſimus Lucianus *in Lexiphane.* Titi *Ariſtonis* eruditionem ſummè admiratur Plin. *lib.* 1. *Ep.* 2. à quo alius Claudius *Ariſto* Epheſiorum princeps, apud eundem *lib.* 6. *Epiſt.* 31. Fuit & *Ariſto* Pellæus; ſed qui Hadriani demum tempore, aut pòſt, vixerit. Ex eo quædam, de poſtremâ Judæorum rebellione, quæ ſub Hadriano contigit, refert Euſebius *Hiſt. Eccleſ.* 4. 6. & Nicephorus Calliſtus 3. 24. Denique *Ariſto* Epheſius fuit, qui genus fœmininum peroſus, cum aſinâ concubuit, ex eoque concubitu genita eſt puella, cui à *cruribus aſininis* nomen *Onoſcela* inditum eſt. *in Paral.* Vid. etiam *Ariſton.*

Ariſtobathra, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Ariſtobula, Diana à Themiſtocle ſic dicta, qui Athenis ei templum erexit; quòd in Perſico tumultu rebus Græciæ ſalutaria protuliſſet conſilia. Cæl. Rhod. 10. 5.

Ariſtobulus I. cogn. *Philelenus*, Judæorum Rex, fil. Johannis Hircani, Principis & Sacerdotis S. ſucceſſit Patri, *A. M.* 3951. junxitque diadema tiaræ. Vivo adhuc Parente, Samariæ habitavit, & Antiochi Cyziceni copias fudit. Dein Antigonum fratrem in ſocietatem regni aſſumſit, reliquis tribus, cum matre, carceris pœdore fameque confectis. Mox ipſum Antigonum necavit, & primo regni ſui anno mœrore animum ſubeunte, obiit, bonâ parte Itureæ regno adjectâ, ejusque incolis ad Judaiſmum pertractis. Joſ. *Antiq. l.* 13. *c.* 18. & 19. *De B. J. l.* 1. *c.* 3. Sulpic. Sev. *l.* 2. Euſ. *Chron.*

Ariſtobulus II. fil. Alexandri Jannæi, Rex Judæorum, Hircano majore natu fratre victo. Cui ſuppetias veniens Aretas, Arabum Rex, Ariſtobulum in templo Hieroſol. obſedit, ſed à Scauro, Pompeiano duce, recedere coactus eſt. Uterque ergo Damaſcum ad Pompejum, qui clandeſtino Ariſtobuli diſceſſu irritatus, Hieroſolymâ captâ, Regem cum Alexandro & Antigono filiis captivos Romam miſit. Unde cùm Ariſtobulus cum Antigono evaſiſſet, regnum viribus retinere conatus, denuo victus, per Gabinium, Romam mittitur; paulo pòſt ab Auguſto liberatus, ut ipſi in Aſia contra hoſtem uſui eſſet, ſed à Pompejanis veneno necatus, obiit. *A. M.* 4005. Joſ. *Antiq. lib.* 13. & 14. *De B. J. l.* 1.

Ariſtobulus, fil. Alexandri, Succeſſoris & filii Ariſtobuli 2. ab Herode, matris Alexandræ & Mariammes ſororis precibus, Sacerdotium S. impetravit, an. æt. 17. Quod cùm gratius fuiſſet Judæis, quàm ut Herodes id poſſet pati, Juvenem mergi juſſit, *A. M.* 4010. & ut celaret facinus, ſuperbas ei fecit exequias. Joſeph. *Antiq. l.* 15. *c.* 2. & 3.

Ariſtobulus, fil. Herodis ex Mariamme, Berenices; quæ Salomes, Herodis ſororis, fil. erat, maritus. Cum fratre Alexandro, Sebaſtæ, crudeliſſimi parentis juſſu, licet nullius criminis rei ambo eſſent, ſtrangulatus, *A. M.* 4049. Vid. *Alexander, fil. Her.* Item, fil. Herodis, Regis Chalcid. cui Nero minorem Armeniam dedit, Joſ. *Antiq. l.* 20. *c.* 5.

Ariſtobulus, frater Epicuri. Diog. Laërt. *in Epicuro. l.* 10. & Gaſſend. *in ejuſdem Vita, l.* 1. *c.* 1. & 8.

Ariſtobulus, Ariſtobuli fil. inter comites Alexandri fuit, & de rebus ab eo geſtis hiſtoriam perſcripſit, teſte Arriano *initio lib.* 1. cujus & Plut. ſæpe mem. *in Alexandro*, multaque ex illo de rebus Indicis adfert Strabo *lib.* 15. Non dubium verò (inquit Cl. Voſſius) quin idem ſit, quem *Caſſandreum* cognominat Plut. *in Demoſthene*, Item Lucian. *in Macrobiis*, ubi ait

...ſe vixiſſe. Plut. *lib. de fluv.* citat primum Ariſtobulum Caſſandreum. Si quis eundem putet, non video. ... idem eſt, cujus libros *de rebus Ital.* ... *Parall. Min. cap.* 32. At alius eſt *Ariſtobulus* Judæus, Peripateticus, ut eum vocat Clemens Alex. ... Philoſophus; ſcripſit explanationem in Moſem, eamque Philometori Ptolemæo dicavit. Euſeb. *lib.* 9. *Præp. Evang.* Ἀριστόβουλος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν πρὸς Φιλομήτορα: quæ Trapezuntius vertit, *Ariſtobulus in primo apud Philometora*, cùm deberet, *in primo eorum quæ ad Philometora ſcripſit*. Vid. Hieron. *in Catal.* & Euſeb. *Hiſt. Eccl. l.* 7. Item vir quidam, cujus familiam ſalutat B. Paulus. Rom. 16.

Ariſtoclea, formoſiſſima puella, quæ rem divinam factura nuda eſt à Stratone viſa, qui in eam exarſit, antea etiam à Calliſthene adamatam. Ipſo verò nuptiarum die, in amantum manibus diſcerpta eſt; quorum poſtea alter ſibi manus intulit, alter aufugit, nec unquam poſtea viſus eſt. Plutarch. *in Amator. Narrat.*

Ariſtocles, Meſſenius Peripateticus, *συνέταξε περὶ φιλοσοφίας βιβλία δέκα, κυκλίζει δὲ ἐν τούτοις πάντας φιλοσόφους, καὶ δόξας αὐτῶν.* Immediatè enim hæc cohærere debent, in Suida, voce Ἀριστοκλῆς. Sextum ejus operis librum citat idem Suidas, in Σωτάδης. Septimum verò Euſebius, & ex eo egregia fragmenta ſervat, *lib.* 15. *Præp. Evang. cap.* πῶς γδ, ubi de adverſariis Ariſtotelis agit. Et quæ ex Lycone de Ariſtotele ibi Ariſtocles adduxit, eadem ex Ariſtotele, non tamen citato libro, adducit Theodoretus, *Serm.* 8. 12. Octavum operis ejuſdem librum laudat idem Euſebius, & multa inde adfert *lib.* 14. *Præp. Evang. cap.* ὅλως δὲ & ſeqq. Quibuſdam Alexandri Aphrodiſæi præceptor fuiſſe dicitur, quod ſi ita eſt, jam de ejus ætate conſtaret. Fuit & *Ariſtocles* Rhodius, Grammaticus; ut in proœmio Erotianus teſtatur. Alter, an neuter, eſt *Ariſtocles*, qui paradoxorum libros ſcripſit? Quibuſdam certè Sophiſta Megarenſis fuit. Ex iis quædam Stobæus narrat, *Sermone de vituperatione Veneris.* Ælianus quoque *de Animal.* 11. 4. refert Ariſtoclis neſcio cujus octaſtichon de bove; quem, cùm vix decem viri domare poſſent, una ſacerdos ſola aure prehenſum ad aram deduxerit. *Ariſtocles* Lampſacenus Stoicus, ſcripſit libris 4. enarrationem eorum, quæ Chryſippus tradidit, de ratione ſingulorum dicendorum, & cogitandorum. Item *Ariſtocles* hiſtoricus, cujus Clemens meminit, *lib.* 6. Στρωμ. quemque ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν citat Plut. *in Paral.* Hunc ſuâ ætate vixiſſe, diſertim dicit Strabo *lib.* 14. quo loco de illuſtribus viris Rhodiis tractat. Meminit ejus, ſed ut Grammatici, Varro *lib.* 9. *de L. L.* ubi definitiones ejus obſcuras vocat. Ejuſdem verò, ut rhetoris Rhodii, mentionem facit Dionyſ. Halic. *in Dinarcho*. Etiam περὶ ποιητικῆς ſcripſiſſe, Ammonius indicat, *de Differ. Verb.* voce Ἐπικήδειος. Alius fortè eſt *Ariſtocles* muſicus, cujus meminit Athenæus. Apollonii ad *Ariſtoclem* ſententiam laudat Stobæus *Serm.* 20. *qui eſt de ira.* Vivebant autem quidam *Apollonius* & *Ariſtocles* ſub Evergete 2. Itemque ſub Auguſto, & tandem ſub Antonino Pio, ut incertum ſit, qui Apollonius & Ariſtocles hic intelligantur. Ad *Ariſtoclem* Phrynichus librum ſcripſit, teſte Photio *Eclog.* 158. *Ariſtocles* etiam Platonis nomen, priuſquam à magiſtro ſuo *Plato* appellaretur, cujus avus etiam *Ariſtocles*, Diog. Laërt. *l.* 3.

Ariſtocles, Tegeatum Princeps, à perfugium ſimulante Sthenippo, ope eorum, quos ad id corruperat, in pompa jam ſacrificaturus, necatur. Polyæn. *l.* 1. Alius *Ariſtocles*, ut videtur, meminit Idem *l.* 6. Laconis. Vid. in *Ariſtocrate*.

Ariſtoclides, Orchomenii tyrannus, qui, cùm Stymphalide virgine potiri non poſſet, primò patrem ejus de medio ſuſtulit, deinde & virginem ipſam, quæ ad aras Dianæ confugerat, multis vulneribus confodit. Quamobrem in eum univerſa Arcadia bellum ſuſcepit, virginiſque necem tyranni morte ulta eſt. Hieron. *contra Jovin.*

Ariſtoclitus, Muſicus, qui genus ſuum ad Terpandrum referebat, floruit in Græciâ circa bellum Medicum. Hujus diſcipulus fuit Phrynis Mitylenenſis, qui initio erat tibicen, ſed ab hoc citharâ canere doctus fuit. V. Scholia *in Ariſtoph. Nubes III. Sc.* 3.

Ariſtocrates, Spartanorum Rex, qui hoſtes ſolebat corrumpere. Vid. Pauſan. *l.* 8.

Ariſtocrates, civis Rhodius, qui, quòd plurimùm dignitatis, ſtrenuitatiſque præ ſe ferret, civium omnium conſenſu belli dux electus eſt: in quo ſpem ſuorum egregiè feſellit, ut qui in rebus gerendis, tanquam adulterinus nummus, in igne apparuerit, & omnino alius, quàm primâ fronte promiſerat. Suidas.

Ariſtocrates, Scellii filius, qui Athenis popularem ſtatum commutare conatus erat. Vide Scholia *in Ariſtoph. Aves.* 547.

Ariſtocrates, Dux Athenienſium, cum viginti quinque triremibus auxilio miſſus Zacynthiis exſulibus. Diod. XV. Hujus meminit Polyænus *lib.* 5.

Ariſtocrates, unus ex iis Prætoribus, quos Athenienſis populus prælio ad Arginuſas commiſſo reduces morte multavit. Vide Scholia *in Ariſtoph. Ranas V. Sc.* 1. 268. F.

Ariſtocrates, Hyparchi fil. hiſtoricus Gr. In quarto Λακωνικῶν citatur ab Athenæo, *l.* 3. Plut. *in Lycurgo*.

Ariſtocreon, terrarum ſitum deſcripſit. Plin. 5. 9. & 6. 30.

Ariſtocritus, innotuit commentario ſuo de Mileto, ex quo opere undecima eſt Parthenii hiſtoria, in Eroticis. Plin. 5. 31. tradit ex eo, ut Samos inſ. aliquando dicta ſit Melamphyllos. Meminit etiam ejus Apollonii Schol. *in lib.* 2.

Ariſtocritus ſcripſit archæologiam Deorum. Schol. *in Ariſtoph. Crabr.*

Ariſtodemus, Archon Athenis, Olymp. 107. an. 1.

Ariſtodemus, Ariſtomachi fil. Herculis abnepos. Herodot. *lib.* 7.

Ariſtodemus, Meſſeniorum R. à Lacedæmoniis plurimis urbibus exutus, Itomam ſe recepit, mox recollectis viribus tantâ ſtrage hoſtes afflixit, ut uxores filiaſque vulgò liberos quærere coëgerint. Unde *Parthenii* orti, qui 10. pòſt annis, Phalanto duce, desertâ patriâ, Tarentum in Italia occuparunt. Poſtmodum Ariſtodemus, mactatâ, juſſu oraculi, filiâ ſuper ſepulchro ejus ſe confodit, Olymp. 14. *U. C.* 30. Ante *C. N.* 724. A. M. 3330. Pauſan. *in Meſſeniacis.*

Ariſtodemus, ex poſteris Herculis, Euryſthenis & Proclis, gemellorum, parens, Apollod. *lib.* 2. Item tyrannus, Pauſan. *in Arcad.* Xenocritæ opera interfectus, Plut. *de virt. mulierum.* V. infra.

Ariſtodemus, Cumarum tyrannus, cognomento *Malacus*, id eſt, *mollis*, cujus furores deſcribit, Plutarch. *lib.* 1. *de rebus geſtis illuſtrium mulierum.* Cæterùm de Ariſtodemo vide Dionyſ. Halicarnaſſeum. Item *Ariſtodemus* Niſæus, fil. Menecratis, quem Strabo *l.* 14. dicit, ſe juvenem vidiſſe ſenem. Alius, ſuperioris ἀνεψιὸς, ſive conſobrinus, Magni Pompeii filios erudiit; manè Rhetoricam, meridie Grammaticam docuit. Strabo. Fuit & *Ariſtodemus* ὁ Ἀλεξανδρεὺς, qui aliquot libris *de Pindaro* egit, quorum tertium citat Athen. *lib.* 10. Eundem laudat Schol. *Pindari ad Olymp.* 9. *Pyth.* 3. *Iſthm.* 1. & *Nemeon.* 7. ubi ὁ Ἀριστάρχου μαθητὴς dicitur. Item Ἀριστόδημος ὁ Ἠλεῖος, cujus mentio apud Harpocrationem, in [illegible]. Difficile igitur eſt dicere, cujus *Ariſtodemi* ſit collectio fabularum, de qua Plutarch. *in Paral. Min. cap.* 35. ubi ex tertia congerie narrat, ut Helena, cùm immolanda eſſet, ad averruncandam Lacedæmone peſtilentiam, aquilæ beneficio fuerit liberata. Item cujus fuerint Θηβαϊκά; quorum primum citat Apollonii Schol. *in* 2. *Argon.* Aut Γελοίων ἀπομνημονευμάτων; quorum ſecundum librum adducit Athen. *libro* 6. 8. 13. Aut μυθικῇ συναγωγῇ, ex quâ quiddam narrat Plutarch. *in Par. Min. cap.* 35. Atque idem judicium eſto, de libris *Ariſtodemi* περὶ ὀνομάτων, quorum mentio eſt apud Clem. Alex. *in primo* Στρωμ. Idem de epitome *Ariſtodemi* τῆς καθόλου Ἡρωδιανοῦ πρὸς Δαναόν, de qua Suidas. Meminere *Ariſtodemi* etiam Varro *lib.* 9. *de L. L.* Tert. *de An. cap.* 46. nec non Euſeb. *lib.* 1. Χρονικῶν, ubi *Ariſtodemum*, de Olympiadum initio conſentire ait cum Polybio, Voſſius.

Ariſtogenes Cnidius, vel Thaſius, medicus, ſervus Chryſippi philoſophi, famam adeptus eſt ex curatione Antigoni Gonatæ, Macedoniæ regis, cui libros de arte ſua dedicavit. Suidas. Vixit Olymp. 125. Vid. de eo Voſſ. *de Phil. c.* 11. §. 35.

Ariſtogiton, legatus Athenienſium, ad Darium; captus in deditione Damaſci. Curt. *l.* 3.

Ariſtogiton, orator Athenienſis, impudens, ex quo *Canis* vocatus eſt ab Athenienſibus. Scripſit apologiam ad Demoſthenem ducem, contra Timotheum, ad Lycurgum contra Demarchum. Item *Ariſtogiton* & Harmodius, liberatores tyrannidis Piſiſtrati, quibus ſtatuæ in foro ab Athenienſibus poſitæ. Herodot. *Muſâ* 5. Thuc. *lib.* 6. *c.* 12. Plut. Pauſ. Suidas.

Ariſtolaus, Pauſiæ fil. & diſcipulus, ſeveriſſimus pictor, cujus opera nonnulla commemorat Plin. *l.* 35. *c.* 11.

Ariſtolaus, Imperatoris Theodoſii Jun. tribunus, ingenio & pietate inſignis, Cyrillum cum Johanne Antiocheno, qui Neſtorio favebat, reconciliavit. A. C. 432.

Ariſtolochus, Athen. vicit ſtadio Olymp. 109.

Ariſtomache, uxor Dionyſii Syracuſani, itemque Dionis. Plutarch.

Ariſtomachus, fil. Cleodæi, pronepos Herculis. Herod. *lib.* 6. Item hoſtis Cardianorum, ut videtur ex Polyæn. *lib.* 5.

Ariſtomachus, Heracleota, contra Lacedæmonios pugnatum miſſus, Thucyd. *lib.* 1.

Ariſtomachus, Athenienſis ſcriptor, de vini apparatu. Plinius 14. 19. Item vir, Solis oriundus, qui amore apum ſic flagravit, ut duo de ſexaginta annis nihil aliud fecerit. Plinius 11. 9. & 13. 24.

Ariſtomedes, Theſſalus, inter Duces Darii, Perſarum R. ultimi, 20000. Barbarorum peditum præpoſitus. Curt. *l.* 3.

Ariſtomenes, qui ad Helleſponti oram recuperandam, à Dario, miſſus erat, à claſſe Macedonum ex Græcia accita, captis, aut demerſis navibus ſuperatur. Qu. Curt. *l.* 4.

Ariſtomenes, Meſſenius, Athenienſium dux juſtiſſimus, uti ſcribit Hieronymus, victis Lacedæmoniis & nocturna ſacra celebrantibus, rapuit de choris ludentium virgines 12. & tota nocte gradu concito fugiens, exceſſit de finibus Spartanorum. Cùmque eas comites ejus vellent violare, monuit, quantum potuit, ne hoc facerent, & ad extremum quoſdam non parentes interfecit,

cæteris metu coercitis. Redemptæ poſtea à cognatis puellæ, tùm *Ariſtomenem* viderent reum cædis fieri, tamdiu ad patriam non ſunt reverſæ, quamdiu ad Judicum advolutæ pedibus defenſorem pudicitiæ cernerent abſolutum. Tantâ calliditate fuit, ut Lacedæmoniorum ſæpe urbem ingreſſus, & aliquando captus, atque in vincula conjectus, clam aufugerit; quod cùm tertiò feciſſet, tandem occiſus eſt; cujus, exſecto corpore, inventum eſt cor piloſum. Vide Diodorum 15. Pauſan. *lib.* 4. Juſtin. *l.* 3.

Ariſtomenes, quoque recenſetur Lacedæmonius, Dionyſio in auxilium miſſus, à Polyæno *l.* 2.

Ariſtomenes, Athenienſis Comicus, inter ſecundos antiquæ Comœdiæ, flor. Olymp 88. Cognomentum habuit Θυρωποιὸς, id eſt, *januarum fabricator*, ut eſt apud Suidam, ubi aliqui malunt, τυροποιὸς, *caſeum conficiens*.

Ariſton, Agaſiclis fil. Patri in regno Lacedæm. ſucceſſit, maritus uxoris, quæ ante nuptias turpiſſimâ formâ cùm eſſet, in matrimonio inſigni pulchritudine enituit. Hæc cùm ſeptimo, à quo gravida erat, menſe, Demaratum peperiſſet, Ariſton in publico Ephororum conventu, audito nuntio, prolis ſe eſſe parentem inficiatus eſt. Pauſan *l.* 3. Plut *in apophth. Laconicis*.

Ariſton, Ætolorum dux; Item ſculptor, cujus meminit Plin. & J.C. apud Gellium. *lib.* 11. *c.* 18.

Ariſton, Corinthius gubernator, qui auxilio videtur fuiſſe Syracuſanis, contra Athenienſes, Polyæn. *l.* 5.

Ariſton, in exercitu Alexandri magni Pæonum Equitum præfectus, qui Satropatem, Equitatus Perſici ducem, vicit. Curt. IV. 82.

Ariſton, Autoleontis F. inſidioſè & malignè à Lyſimacho paterno Pæoniæ regno ſpoliatus. Polyæn. *l.* 4.

Ariſtonautæ, Pellenæorum navale. Pauſanias.

Ariſtonicus, Eumenis regis fil. Aſiam invaſit, & Pergam. Regnum à Romanis Attalo donatum, vi retinere conatus, Conſ. Licinium Craſſum, vicit, ſed anno pòſt à Conſ. Perpenna ſuperatus, & in carcere ſtrangulatus eſt. Liv. *l.* 59. Juſtin. *l.* 36. Florus. Eutrop. Vell. Item Methymnæ tyrannus, qui, cùm ignarus Chion Macedonibus traditam eſſe cum piraticis navibus, primâ vigiliâ, ad portus clauſtra ſucceſſiſſet, & Pharnabazum conventum vellet, velut hoſpes ac ſocius admiſſus eſt atque in vincula compactus. Poſtea popularibus traditus, quem illi ob injurias tortum necaverunt. Qu. Curtius *lib.* 4. Item Grammaticus Alexandrinus, Ἀρισονικ@ ὁ καθ' ἡμᾶς dicitur Straboni *lib.* 1. Scripſit. περὶ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μουσείου, è quo Sopater duodecimum Eclogarum ſuarum librum confecit, teſte Photio *Eclog.* 161. Scripſit librum quoque, in Theogoniam Heſiodi, & de nominibus, ſive conſtructione apud Homerum. Item hiſtoricus Tarentinus, de quo Voſſ. *Hiſt. Gr. lib.* 4. *p.* 306. Denique Eunuchus quidam, de quo Suidas.

Ariſtonicus, Citharœdus Olynthius, in arte ſua celebris. Vid. Polyæn. *l.* 5.

Ariſtonides, ſtatuarius inſignis, qui cùm Athamantis furorem Learcho filio præcipitato reſidentem, ejuſque pœnitentiam vellet exprimere, ferrum & æs miſcuit, ut ferri rubigine per nitorem æris relucente exprimeretur verecundiæ rubor. Plinius 34. 14.

Ariſtonous, Piſæi Macedonis, ex Pella Urbe, fil. inter corporis cuſtodes Alex. M.

Ariſtonus, Præfectus Pæonum equitum Alexandri, vir belliçoſiſſimus & prudens. Qu. Curt. 9. 5. 10. 6.

Ariſtonymus, poëta Comicus ſub Philadelpho, præfuit Regiæ bibliothecæ, poſt Apollonium, qui Eratoſtheni ſucceſſerat. Veniens tandem in ſuſpicionem, quòd ad Eumenem transfugere cuperet, in cuſtodia per aliquot annos fuit; tandem verò liberatus, mortem non multò pòſt retentione urinæ, an. æt. 77. obiit. Athenæus. Suidas.

Ariſtonymus, ex citharœdis Alex. M. Plut *de fort. Alex.*

Ariſtophanes, Archon Athenis, Olympiadis centeſimæ duodecimæ anno ſecundo. Diodor. Sic. *l.* 17. *c.* 49.

Ariſtophanes, poëta Comicus, Philippi fil. ex Lindo Rhodi op. ortus, inventor tetrametri, in carpendis hominum vitiis liberrimus: Ab Athenienſibus ſerto ex ſacra lauro, quæ in acropoli erat, ornatus. Cum Socrate inimicitias exercuit, quem in *Nubibus*, ut juventutis corruptorem egregium acerrimè inſectatur. Vide Suidam, & Diog. Laërt. *lib.* 2. Per excellentiam *Comœdiæ poeta*, ab ipſo etiam magno Perſarum rege, cognominatus. In eo ſunt omnia linguæ Atticæ ornamenta, quem ſub pulvinari ſuo, cùm dormitum iret, ſervare ſolitum ferunt B. Chryſoſtomum. Comœdias ſcripſit 54. ex quibus 11. adhuc extant. Hic veteris Comœdiæ, quæ magnâ libertate inſectata vitia eſt, princeps longè, ſicut Menander novæ fuit: Ita tamen, ut illi adjungendi Eupolis & Cratinus ſint, huic verò Philemon ac Diphilus comites addendi. Vellejus *lib.* 1. *Una, neque multorum annorum ſpatio diviſa ætas, per divini ſpiritûs viros, Æſchylum, Sophoclem, Euripidem illuſtravit Tragœdias: una priſcam illam ac veterem ſub Cratino, Ariſtophane, Eupolide, Comœdiam: ac novam Comicam Menandrus, æqualesq́ ejus ætatis magis quàm operis, Philemon ac Diphilus, & invenere intra pauciſſimos annos; neque imitanda reliquere.* Quinctil. *lib.* 10. *cap.* 1. *Plures ejus* (antiquæ Comœdiæ ſc.) *auctores. Ariſtophanes tamen, & Eupolis, Cratinusq́, præcipui.* Horat. *lib.* 1. *Sat.* 4.

Eupolis atque Cratinus, Ariſtophanesq́ poetæ,
Atque alii, quorum Comœdia priſca virorum eſt,
Si quis erat dignus deſcribi, quòd malus, aut fur,
Quòd mœchus foret, aut ſicarius, aut alioqui
Famoſus, multâ cum libertate notabant.

Perſius *Sat.* 1.

Iratum Eupolidem prægrandi cum ſene palles.

Id eſt, cum *Ariſtophane*, inquiunt interpp. quem ſenem vocat ob monendi, increpandique partes, quas ſuſtinet in fabulis. Sic *ſenem* Horatius vocat *Lucilium*, non propter ætatem; ſed propter gravitatem argumenti, in quo ſe exercuit. Nam Lucilium annum ætatis 46. non exceſſiſſe, ex Euſebii Chronico diſcimus. Plutarchus collatione Ariſtophani, & Alexandri inſtituta, huic palmam tribuit Lilius Giraldus *in vita Poet.*

Ariſtophanes, Byzantinus Grammaticus, Callimachum ſenem puer audivit, adultior verò Zenodotum, Dionyſium item Jambum, & Euphronida Corinthium magiſtros habuit, teſte Suidâ, in Ἀριστοφάνης, ubi Olymp. 145. ρμε (non με, uti vulgò legitur) vixiſſe dicitur. Anonymus ille aureâ ſuâ, & verè pretioſiſſimâ Olympiadum deſcriptione, quâ hiſtoriam mille annorum compendio nobis exhibet, ad Olymp. 145. an. 1. Ἀριστοφάνης Βυζάντι@ γραμματικὸς, υἱὸς Ἀπελλοῦ, μαθητὴς Καλλιμάχου καὶ Ζηνοδότου ἐγνωρίζετο. Audivit quoque Eratoſthenem, Callimachi diſcipulum, teſte Suidâ in *Eratoſthenes*, poſt defunctum ſc. ſub Evergete Callimachum. Juvenis cùm eſſet, Machone Sicyonio poëtâ familiariter uſus eſt, teſte Athenæo 14. 13. ut ita hinc Machonis ætas cognoſcatur, neque ipſe inter incertæ ætatis poetas cum Voſſio habeatur. Obiit an. æt. 80. poſtquam ſub Ptolemæo Evergeta & Philopatore, diu floruiſſet, ſcripta ejus laudata, Athen *lib* 9. 13. 14. Diog. Laërt. *in Platone & Epicuro.* Laudat præter hunc, *Ariſtophanem* Ægeum, nummus quidam apud Goltzium in Theſauro. *Ariſtophanes* Bœotus ἐν τοῖς κατὰ πόλεις ὑπομνήμασιν, apud Plut. *lib. de Herodot. malign.* narrat, non Leontiadem, quod Herodotus *lib.* 7. voluit, ſed Anaxandrum Thebanorum in Thermopylis ducem fuiſſe. Unde hic Hiſtoricis Græcis Voſſianis addendus videtur. Jonſius.

Ariſtophile, Paropaniſi pop. Ptol.

Ariſtophilides, Tarentinorum rex, Darii Perſarum regis tempore.

Ariſtophon, Archon Athenis, Olympiadis centeſimæ duodecimæ anno tertio.

Ariſtophon, Comicus, qui Fabulâ Πυθαγοριστῇ Pythagoreos, eorumque inſtituta, & vivendi rationem vellicavit. Fragmenta ex eo nobis ſervavit Athenæus *lib.* 6. *cap.* 9. & *lib.* 13. *cap.* 2. & Laërtius *lib.* 8. Ariſtophonta, Authorem comediæ, *Philoctetes*, laudat Plut. Rhetorem cognom. laudat Demoſthenes pro Cteſiphonte. Alius pictor fuit, de quo Plin. 35. 11. Nec non Athenarum civis, qui ſæpe gloriabatur, quòd nonagies quinquies accuſatus, ſemper evaſiſſet. Vid. de prætore quodam Athenienſi hujus nominis, Diod. Sic. *l.* 17. *c.* 62.

Ariſtophon, à Polyæno *lib. III. in Iphicrate com.* 29. recenſetur inter accuſatores Iphicratis.

Ariſtor, Crotopi fil. pater Argi centoculi. Ovid. *Met.* 1.

Donec Ariſtorida ſervandam tradidit Argo.

Ariſtoteles, Stagirita, Philoſophus, Peripateticorum princeps, natus eſt Olymp. 99. An. M. 3670. U.C. 370. Ante C.N. 384. Septendecim annos natus, poſt Nicomachi parentis mortem, Athenas profectus, Platonis auditor fuit, qui præclariſſimum teſtimonium ipſi perhibuit adhuc diſcipulo: Cùm enim fortè in auditorium veniſſet, & *Ariſtotelem* deſideraſſet, protinus exclamavit: ὁ νοῦς οὐκ ἔνεστιν, & rurſus, ἀκροατὴς ὁ ἀληθινὸς φιλόσοφ@. Sanè Tullius, *neminem Ariſtotele doctiorem, neminem acutiorem, neminem in rebus inveniendis, vel judicandis acriorem* ſcribit. Idem judicium eſt Quinctiliani *lib.* 10. *Quid Ariſtotelem! quem dubito, ſcientiâ rerum, an ſcriptorum copiâ, an eloquendi ſuavitate, an inventionum acumine, an varietate operum clariorem putem!* Diſcipuli ejus *Peripatetici* dicti ſunt: de quorum nomine ſic Cic. *Acad.* 1. *Qui erant cum Ariſtotele, Peripatetici dicti ſunt, quia diſputabant inambulantes in Lyceo.* Idem tradit Laërtius. in *Ariſtotele*; qui & alias occaſiones addit. Heſychius quoque, Ἡ δὲ Περιπατητικὴ φιλοσοφία ἐκλήθη διὰ τὸ ἐν περιπάτῳ, ἤτοι κήπῳ περιπατοῦντας αὐτοὺς φιλοσοφεῖν. Sed Ammonius *in Categ.* autor eſt, Platonem ipſum docuiſſe ambulantem: atque ab hoc primo Peripatetico, poſt ejus exceſſum, Xenocratis auditores vocatos Peripateticos ex Academia: *Ariſtotelis* autem *Peripateticos* ex Lyceo. Tandem verò *Xenocraticos*, nomine *Peripatetici* omiſſo, à loco ſolum dictos *Academicos*: & contra *Ariſtoteleos*, nomine loci prætƐrito, ab actione ſolùm vocatos *Peripateticos*. Parentes ejus fuere Nicomachus & Phæſtis, quæ Laërtio Phæſtitis & Suidæ. Phæſtis autem comprobatur hexametro Græco,

Φαιστίδ@ ἐκ μήτρος καὶ Νικομάχου γενετῆρ@.

Nicomachus autem genus ducebat à Machaone heroe, Æſculapii

Ariſtoteles dicitur fuiſſe τῶ τῶν ἀκαδημαϊκῶν χ... ille fuit medicus Amyntæ regis, qui pater Philippi, ... Alexandri Magni fuit. Olympiodorus *in Gorgiam* Platonis, vel Damaſcius, vel alius in vita *Ariſtotelis*, & Beſſario *lib.* 1. *adverſus calumniatorem Platonis*, ... Ariſtotelem triennio audiviſſe Socratem; quæ eſt ... Socratem conſtat obiiſſe an. 1. Olymp. 95. *Ariſtotelem* natum an. 1. Olymp. 99. ut minimùm 15. anni interſint inter obitum Socratis, & nativitatem *Ariſtotelis*. *Ariſtotelis* autem ea laus eſt, quòd non philoſophiâ uſus mythicâ, ut poëtæ veteres, non ſymbolicâ, ut Pythagoras, & ſæpe etiam Plato; ſed apertâ, ut quæ proprietate gaudeat verborum. Tria hæc philoſophandi genera ſtrictim complexus Simplicius, *in proœmio libri τῶν κατηγοριῶν*, ubi de Ariſt. ſic ſcribit, οὐδὲ μύθοις, οὐδὲ συμβολικοῖς αἰνίγμασιν, ὡς τῶν πρὸ αὐτοῦ τινες ἐχρήσαντο, ἀλλ᾽ ἀντὶ παντὸς ἄλλου παραπετάσματος τὴν ἀσάφειαν προτιμήσας. Altera *Ariſtotelis* laus eſt, quòd cæteris ſit μεθοδικώτερος, ut qui accuratiùs definiat, ac dividat, melioríque omnia ordine pertractet. Nec dubium, quin hoc artificium Logicæ debuerit, quæ verè eſt, quod dicitur nempe ὄργανον omnium artium ac ſcientiarum. Tertia ejus laus eſt, quòd magis Platone excoluit ſcientiam naturalem; in qua quantum præſtiterit, monumenta ejus docent, præſertim ea, quæ de Animalibus perſcripſit. Quid multis? ſi non partem aliquam virtutum, ſed totum philoſophum conſideremus, unus ille ingenii acie, ac varietate doctrinæ, eorum qui præceſſerant, lumina tantum præſtinxerit, quantum Sol Lunæ, & ſiderum minorum. Luculenta ejus laus apud Cic. *lib* 5 *de Fin.* etiam Plinius appellat *ſummum in omni ſcientiâ virum*. Galenus *l.* 1 *de decretis Hippocratis & Platonis* docet, nullam philoſophorum ſectam magis conſtantem, ac certam, ac magis ſuis principiis conſentanea dicere. *Vir ingenio præpotens, atque doctrinâ præcipuus*, dicitur Arnobio *l.* 3. Macrobius quoque non veritus dicere, *nihil tantum virum ignorare potuiſſe*. Eundem quoque *finem humani intellectus* appellat B. Hieron. *l.* 1. *adverſus Jovinianum*. Vide & alia ejus elogia apud Cic. *Tuſc.* 1. *& lib.* 1. *de Div.* Plin. 8. 16. & 18. 34. Æl. *Var. Hiſt. lib.* 12. Lact. *de Ira c.* 10. Auguſt. *de Civit. D.* 8. 12. Interim tamen *Ariſtoteles*, ut *Quiſq; ſuos patitur manes*. Vide Wendel. *Phyſ. lib.* 1. *c.* 2. Platonis auditor fuit annos 20, à quo cùm vivente adhuc receſſiſſet, ludumque proprium inſtituiſſet, dicere in eum, ingratitudinem ejus notans, Plato conſuevit, Ἀριστοτέλης ἡμᾶς ἀπελάκτισε καθάπερ τὰ πωλάρια γεννηθέντα τὴν μητέρα. Meminerunt Laërtius & Æl. *Var. Hiſt.* 4. 9. Staturâ fuit non magnus, deformis præterea, gibboſus & balbutiens, quod ejus vitium amici tamen, ſeu adulatores potius imitati ſunt, quemadmodum & humeros Platonis latos diſcipuli & amici ejus exprimere didicerunt. Narrat utrumque Plutarchus *de diſcrimine adulat. & am.* Alexandri magni à quo increpitus eſt, quòd libros Acroamaticos vulgaret, non familiaris tantùm, verùm etiam Præceptor per decennium fuit: ex quo magnas divitias conſecutus eſt, earumque nomine malè audiit, ut ex Luciano cognoſci poteſt. Videantur hâc de re Epiſtolæ & patris Alexandri Philippi, & *Ariſtotelis* ipſius, denique & Alexandri de benevolentia & gratitudine in eum, ut Præceptorem, ſuâ, cùm apud alios, tum apud Gellium. Nam & gratitudinis ejus ſignum hoc vel maximum fuit, quòd Stagiram *Ariſtotelis* patriam, dirutam, ipſius causâ reſtituerit. Athenas, ex quibus à Philippo Macedone evocatus erat, ad officium Præceptoris, decennio exacto, rediit, cùm in Aſiam ad res gerendas Alexander ſeſe recepiſſet, ibidemque annis totis 13. in Lyceo philoſophiam profeſſus eſt, de quâ libri ejus multi, magni, eruditi, diſerti & graves extant. Ad Animalium hiſtoriæ deſcriptionem contulerat ei Alexander octingenta talenta, teſte Athenæo *lib.* 9. quæ ſumma eſt pecuniæ noſtræ quadringenta & octoginta millia coronatorum. Cui malam gratiam retulit, ſi verum eſt, eum veneni, quod Alexandro propinatum erat, conſcium fuiſſe. Bibliotheca illius, quam Theophraſto reliquerat, ab hoc Neleus acceptam Ptol. Philadelpho vendidit, ſcriptis ejus ſibi ſervatis, quæ in Apellici Teii manus poſtea pervenerunt, Ath. *l.* 5. Hæc ab imminenti interitu quomodo ſervata, ac tandem à Sylla victore Romam tranſlata, ubi à Tyrannione Grammatico & Andronico Rhodio, evulgata primum ſunt Strabo *lib.* 13. & Plut. *in vita Syllæ*, exponunt. Vixit an. 63. Morbi cujuſdam ejus Ælianus meminit, ſed de mortis genere incertæ circumferuntur quorundam narrationes; inter quas illud de ænigmate, à piſcatoribus ipſi propoſito, nugamentum eſt & ſomnium. Pudore & dolore, quòd naturam Euripi Chalcidenſis explorare haud poſſet, mortuum, Juſtinus Martyr, *Paræneſi ad gentes*, ſcribit: & profectum in Chalcidem, poſtquam ab Eurymedonte accuſatus impietatis eſſet, clam, ibique diem obiiſſe, Diog. Laërtius & Dionyſ. Halicarnaſſenſis conſentiunt, quorum poſterior morbo mortuum eſſe diſertè ſcribit, nihil de dolore commemorans. Grotii τοῦ πάνυ *de Ariſtotele* judicium habes, *Proleg. de Jure B. & P.* ut alios taceam. Primus omnium bibliothecam inſtituiſſe dicitur, teſte Strab. *l.* 13. Syllogiſmorum, hoc eſt, collectionum rationem invenit, nam antiqui interrogationibus quibuſdam tantùm utebantur. Vide plura apud Ciceronem 5. *de fin.* 1. *Tuſc.* & 1. *Divin.* Plin. 8. 16, 18. & *cap.* 34. Aug. *de C. D.* 8. *c.* 12. Arnob. *l.* 3. *contra Gent.* A. Gellium *l.* 20. *cap.* 4. Curtium, &c. Septem alii fuere *Ariſtoteles*, Primus qui Athenis Rempub. adminiſtravit; Secundus, qui Iliaden Homeri deſcripſit; Tertius Siculus orator, qui ad Panegyricum Iſocratis reſcripſit; Quartus cognomento *Mythus*, Æſchinis Socratici neceſſarius, Quintus Cyrenaicus, qui de Poëticâ ſcripſit, Sextus Pædotriba, cujus mem. Ariſtoxenus in vita Platonis; Septimus Grammaticus ignobilis, qui de pleonaſmo ſcripſit. Laërtius. *l.* 5. Unum & viginti *Ariſtoteles* olim extitiſſe, oſtendit vir doctiſſimus Jo. Jonſius, *Diſſertationum ſuarum primâ de Hiſtoriâ Peripateticâ*. Idem poſtea undecim alios recenſet, *de Script. Hiſt. Philoſ. lib.* 3. *c.* 12. quem ſis conſule. Addam ſolùm, hiſtoricum Chalcidenſem, Eubœæ authorem, ex Voſſ. *hiſt. Gr. l.* 4.

Ariſtotimus, Epirotum urbem per tyrannidem occupavit & Hellanici induſtriâ memorabili quincto menſe poſtea, oppreſſus eſt. Juſtin. *lib.* 26. *c.* 1. Pauſan. *l.* 5.

Ariſtoxenus, Grammaticus, laudatur à Schol. *in Ariſtoph. Ran. Act.* 1. *Sc.* 7.

Ariſtoxenus, Muſicus illuſtris, tempore Tulli Hoſtilii, 3. Romanorum regis. Vide Voſſium *de Scient. Math. p.* 94. Tarentinus fuit, Mantineæ tamen agens; philoſophus etiam fuit, primùm verò audivit Lamprum Philoſophum Erythræum, deinde Xenophilum Pythagoræum, poſtremo Ariſtotelem, cui morienti convitium dixit, quòd Theophraſtum ſibi in Scholæ ſucceſſione præponeret. Plurima ſcripſit in Muſica, Philoſophia & Hiſtoria, quorum operum 453. fuiſſe Suidas ait. Joh. Meurſius tractatum ejus de Elementis harmonicis edidit, notiſque eruditis illuſtravit, ſæpius laudatum priſcis. A. Gell. *lib.* 4. *c.* 11. Val. Max. *lib.* 8. *cap.* 13. *& l.* 4. *c.* 7. Jamblich. *in vita Pytag.* Hieron. *in præf. Catalog.* Plutarch. Diogen. Laert. Cic. Lactantius, &c. Vide plura de eo, apud Jonſium, *de Script. Hiſt. Ph. lib.* 1. *cap.* 14. Itemque Voſſ. *Hiſt. Gr. lib.* 1. *cap.* 9. Diſtinguendus eſt autem ab *Ariſtoxeno* Selinuntio, poëtâ antiquo, ante Epicharmi tempora circa 29. Olymp. & *Ariſtoxeno* patriâ, & Philoſophiâ Cyrenæo, apud Athen. *lib.* 1 *cap.* 7. & Suidam, in Ἀριστ. & *Ariſtoxeno* medico Herophileo, juxta Galenum *lib.* 4 *de differ. pulſ. c.* 7. cujus librum 13. citat idem *ibidem cap.* 10. ubi Alexandri Philalethis diſcipulus fuiſſe dicitur. Porrò *Ariſtoxenus* Cyrenæus ita delicatus in hortorum curâ fuit, ut veſperi lactucas mulſo, & melle, & vino irrigaret, ut luxurioſius creſcerent, & ſaporis eſſent præſtantioris. Suidas.

Ariſtoxenus, Muſicus laudatur ab auctore Scholiorum in Ariſtoph. Ranas *Act. V. Sc.* 2. *pag.* 273.

Ariſtus, Salaminius, hiſtoricus Gr. ſcripſit expeditiones Alexandri Mag. Arrian. *lib.* 7. Strabo *lib.* 14. Athenæus & Clem. Alex.

Ariſtyllus Poëta obſcenior. Præter animi vitia illi inerat & hoc corporis vitium, inter loquendum ore non ſatis aperto loquebatur, ſed ſubhiabat, adeò ut ferè tota vox ejus per nares prodiens ſtridula eſſet, qualis eſt grunnitus porcorum. Hunc taxat Ariſtophanes, *in Pluto*.

Aritbbertus, Clotarii Francorum regis primogenitus, ex paterna hæreditate Pariſiorum, ut Guntranus Aurelianenſium, Chilpericus Sueſſionum, Sigebertus Metenſium regno ſucceſſit. Paul. Æmil. *lib.* 1. Item Longobardorum rex, qui Alpes Cottias uſque ad Galliarum Alpes Joanni Papæ D. Petri nomine, donavit. Blondus *lib.* 10. Vid. *Aripertus*.

Arithedana, Judææ civitas maritima. Egeſippus *lib.* 1.

Arithes, Palæſtinæ gens. Joſ. *Ant.* 5.

Aritium, Luſitaniæ urbs. Ptol. hodiè *Benavente*.

Arius, ſextus, aliis quartus, Aug. *de C. D. lib.* 18 *cap.* 3. quintus, quia ille à Belo orditur, non à Nino, hujus fil. ut alii, Aſſyriorum rex, collecto exercitu, poſt patris Niniæ obitum, Bactrianos & Caſpios ſubegit. Euſeb. Caſſiod. Genebr. *Chron. lib.* 2. regnavit an. 30.

Arius, hæreticus, Vid. *Arrius*.

Arius Tarſenſis, commemoratur Sorano Epheſio, *in vita Hippocratis*; ubi ab eo γενεαλογίαν Hippocratis ſcriptam prodit.

Arius Antoninus, cum Mario Celſo Conſul. Tacit. *hiſt. l.* 1.

Arius, vulgò *Lac de Burgian*, Gall. fluv. Aſiæ inter Indos & Parthos, quæ pars ab hujus fluv. nomine *Aria* ſive *Ariana* dicitur. Prop. *Aris*. Lucan. *l.* 3.

——*Hinc fortis Arius*,
Longaq; Sarmatici ſolvens jejunia belli
Maſſagetes.—— —— ——

Recipit Arium fluv. & alios; eſtque in Prov. Perſiæ *Chaoraſan*, verſus Oxum fluv. Baudr.

Ariuſium, ager in Chio inſ. aſper & importuoſus, vinum omnium Græcanicorum optimum ferens, à Plinio & Virgilio *Arviſium* per metatheſin dictum. Strabo. Vide *Arviſium*.

Arizanthi, Mediæ gens Herodoto. *Arkas* Bocharto *Geogr. pag.* 345.

Arla, Parthorum caſtrum, Straboni.

Arlape, vulgò *Erla*, teſte Lazio, opidum olim, nunc pagus Norici in Auſtria apud Danubium, ubi is fluv. cognominem *Erlaph* excipit apud Pechlarnum opid. quod Arlapæ ſucceſſiſſe

ceſſiſſe videtur; fluvius verò *Arlapa*, ſive *Arlapa*, vulgò *Erlaph* dicitur.

Arlaunum, oppidum ducatus Lutzenburgici, jugo collis impoſitum, Lunam deam hic olim gentilitio more cultam, & inde nomen habere, quaſi *Ara Luna*, putatur. Metel.

Arlotus de Royan, Vincentinus, ingenioſus ſcriptor, hiſtoriam rerum inter Vicentinos & Patavinos geſtarum compoſuit. Voſſ. *de hiſt. Lat. l.* 3.

Arlunus Bernardinus, ſcripſit hiſtoriam, à Mediolano condito, uſque ad ſua tempora. Geſnerus, *in Biblioth.*

Arma, prov. & opp. regni *Popayan*, in America Meridion. prope fluv. Caucam.

Armacha, urbs archiep. Hiberniæ, Ultoniæ metropolis ad Kalin fluv. à Dublinio Laginiæ metropoli 55. m. p. in Bor. diſtans. Vulgò *Armagh*. Habet Comit. cognom. Incendiis deformata, & penè diruta jacet à multis annis. Antiquitus loco *Drumſallich* nomen fuit. Cluver. *l.* 2. Baudr. Hujus urbis Archiep. totius Inſ. Primas eſt, inſtitutus autem hic Archiepiſcopatus eſt ab Eugenio III. an. 1152. cum antea Epiſcopos haberet, è quibus ſeptem, uſque ad Bernhardi ætatem, uxoratos præſediſſe, qui ad vitandum voti Cœlibatus laqueum, ordinationem à Pontificibus R. noluerint petere, refert Baron. *Annal.* Vid. Chemnitium *in exam. Cœlib.* Celeberrimum inter hujus Eccl. Præſules nomen Jacobus Uſſerius fuit, vaſtæ lectionis & eruditionis Theologus, inque antiquitate Eccl. verſatiſſimus, qui obiit An. 1655. Vide *Uſſerium*. long. 12. 19. lat. 55. 46.

Armadabatum, quæ & *Harimederras*, urbs Aſiæ prædives & ampla, non procul à mari Indico, in regno Cambajæ in ditione M. Mogolis, & ex præcipuis illius tractus. Aliis *Amadabath*. Eſt caput prov. *Guzarata*.

Armagara, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Armageddon, nomen loci Apocalypſ. 16. 16. Vide ſis doctiſſimum Hammondum, *in locum*.

Armalauſi, pop. Germ. Ubi nunc Palatinatus ſuperior. Ibi antea Nariſci erant, Brietio teſte.

Armalchar, Euphrates fluv. ab Aſſyriis ita vocatus, & ſig. *regium flumen*. Plin. 6. 26. Lege *Nahar malcha*.

Armamaxa, lecticæ genus apud Perſas, quo mulieres vehebantur. Max. Tyr. *Serm.* 14. θεωρεῖ ζεῦγος Μηδικῶν, καὶ τρόχων βασιλικῶν, καὶ ἁρμαμαξῶν Περσικῶν. Xenoph. *lib.* 3. παιδ. Ἀναβάντες ἐπὶ τὰς ἁρμαμάξας σὺν ταῖς γυναιξίν. Qu. Curtius, *lib.* 3. *Quindecim inde, quas Armamaxas appellant, ſequebantur.* Cujuſmodi Harmamaxas mulis jungi ſolitas ex Cteſiæ fragmentis colligimus. Briſſonius, *lib.* 2 *de regn. Perſ.*

Armamertes, vel *Armamitres*, 7. Aſſyr. Rex à Nino, vel 8. à Belo, regnavit 38. an. Ab A. M. 2229. uſque ad 2266. ſceleribus infamis, Euſeb. *Chron.*

Armanas, fluv. Armeniæ. V. *Arſamates*.

Armandus Bironus, Galliæ Mareſchallus, ſub tribus Regibus militiæ ampliſſimis muneribus functus, obiit in obſidione Spernæi, globo ictus, A. C. 1592. æt. 67.

Armandus Pleſſiacus Joh. Cardinalis Richelius, primus, ut vocant, Miniſter Ludov. 13. Galliarum R. à patre armis deſtinatus, Epiſc. Lucionenſis primùm, magnus dein Reginæ Eleemoſynarius, Cardinalis tandem evaſit. Rupellâ expugnatâ, Atrebatibus captis, rebuſque plurimis in Germania, Italia alibique locorum, ſuo conſilio geſtis, pace inprimis inter tot turbas domeſticas conſervatâ, inclytus. Cæterùm, non fautor ſolùm literatorum inſignis, verùm ipſe eruditione non leviter tinctus: Sed paulò ſeverior in eos, quos potentiæ ſuæ obniti ſuſpicabatur, obiit A. C. 1642. poſtquam *Evangelium Chriſti ſibi ſufficere*, paulo antè profeſſus eſſet. V. Spond. Dupleix, Vulſon. *in elog. hiſtor. Virorum in Gallia illuſtr.* Imo adi ſis ipſum Armandi hujus celeberrimi, *Miniſterium*.

Armaniacus tractus, vulgò *l'Armagnac*, comitatus Galliæ, Vaſconiæ pars, inter Occitaniam, terſqua Burdigalenſia, Aginenſem & Bigerrenſem regionem. Cæſar hujus incolas *Amerncos* vocat, *Comm. lib.* 7. Habuit olim Comites inclytos, poſtmodum Navarræ regno, cum Bearnenſi & Fuxenſi regione hic comitatus unitus eſt. Hinc Cardinalis Armaniacus, Georgius, dictus, qui à Franciſco 1. in Italiam miſſus, dein Poſſiaceno colloquio interfuit, tandemq; Arch. Tholoſanus & Avenionenſis factus eſt. Avunculus Henrici 4. Obiit an. 1585. Sanderus, *in Elog.* Hinc etiam *Armaniaci* Galli dicti, qui duce Ludovico Delphino, poſtmodum hujus nominis XI. Gall. R. in Helvetiam irruperunt An. 1444. an ut Tigurum ab Helvetiis obſeſſum liberarent, an ut Concilium Baſilienſe diſſiparent, illud in gratiam Friderici 3. Imp. & Alberti Auſtriaci, iſtud in gratiam Eugenii 4. Tum commiſſa celebris illa pugna Sanjacobæa, prope Baſileam, in qua ex parte Gallorum, quorum triginta millia erant, ſex millia, ex parte verò Helvetiorum, quorum erant mille ſexcenti, omnes, exceptis ſedecim, occiſi ſunt. Tum & Burcardus Monachus, qui Armaniacos exciverat, ab iis *Borgue le Moyne* dictus, cùm poſt cruentum prælium, inter cæſa cadavera, apertâ galeâ obequitans, cæſis illuderet, à ſemianime Helvetio, qui in genua ſe erexerat, lapide in faciem contorto, tantâ vi percuſſus eſt, ut ſubitò ex equo prolapſus, poſtridie expiraret. Commiſſa pugna eſt die 26. Auguſti anni prædicti. Vid. Stumphium *lib.* 12. *c.* 15. *Hiſt. Helv.* Urſtis. *Hiſt. Baſil.*

Armanothia, prov. Scotiæ ſeptentr. ubi aliàs Cantæ & Lugi pop. Altiſſimis montibus referta eſt. Pars prov. Ruſſiæ, inter Loquabriam & Moraviam prov.

Armaſanica, incolis *Aymargues*, opp. Volcarum Arecomicorum, in Diœceſi Nemauſenſi, cujus vett. tabb. mentionem faciunt. Hadrianus Valeſius in *Notitia Gall.*

Armata, Venus à Lacedæmoniis culta fuit, de qua Lactantius. Cum Meſſenios obſiderent Lacedæmonii, & illi furtim, deceptis obſeſſoribus, egreſſi ad diripiendam Lacedæmonem excurriſſent, à Spartanis mulieribus fuſi, fugatique ſunt. Cognitis autem hoſtium inſidiis, Lacedæmonii inſequebantur. His armatæ mulieres obviam longius exierunt, quæ, cùm maritos ſuos cernerent parare ſe ad pugnam, quia putabant Meſſenios eſſe, corpora ſua nudaverunt: At illi uxoribus cognitis, ex aſpectu in libidinem concitati, ut erant armati, permixti ſunt utrique. Propter cujus facti memoriam, ædem & ſimulacrum Veneri Armatæ poſuerunt. Auſonius de hâc re:

Armatam Venerem vidit Lacedæmone Pallas,
Nunc certemus ait, judice vel Paride:
Cui Venus, Armatam tu me temeraria temnis?
Quæ quo te vici tempore nuda fui.

Armatrites, Euſebio *Armamertes*, 9. Aſſyriorum rex, reg. an. 38. ad voluptates ac delicias converſus, ea quæ ad libidinem ſpectant poſteaquam inveniſſet, multum ampliavit. Beroſus. Caſſiod. An idem cum *Armamertes*?

Armatus, Conſul, collega Baſilii, temp. Leonis Imp. militiæ Baſiliſci Magiſter. Hujus defectione Baſiliſcum Zeno devicit. Anno C. 477.

Armaviara, Armen. maj. op. Ptol. Al. *Armauria*, inter fontes Euphratis & Lichnitem paludem. Baudr.

Armaxa, Cappadociæ urbs. Anton.

Armedon, Cretica inſula, ante Salmonium promuntorium. Plinius.

Armena, Paphlagoniæ vicus. Ptol. Steph. Plinio urbs videtur. Incolæ eam, ob frigiditatem loci, muro cinxere, quaſi calidus futurus eſſet; Unde *Armenen muro cingere*, apud finitimos, in proverbium ſtoliditatis verſum eſt: qui locus *Caruſi* nunc dici videtur.

Armenes, Cappadociæ rex.

Armenia Major, Turci *Turcomaniam* & *Curdiſtan* vocant, vel potius hodie in 3. has provincias Turcomaniam, *Popul* & *Curdiſtan* dictas diviſa eſt. Perſis *Thaura*, *Emnoe* vel *Aremnus* dicitur, *Zelbecdibes* autem Neſtorianis, contra quos Concilium in Armenia, An. 435. Vid. infra. celebratum, quique adhuc plus ſatis ibi numeroſi. Regio Aſiæ notiſſima, & ingens, ultra Euphratem à Cappadocia & Armenia minore eam ſeparantem, uſque ad Mediæ limites in ort. extenſa, inter Iberiam ad Arctos, & Meſopotamiam ad Meridiem perſtricta. Nomen ab *Armeno*, vel *Armenio* Jaſonis comite habere fertur. Populi *Armenii*. Probabilius etymon vide, apud Bochartum *in Phaleg* p. 21. Nonnullis *Armenia* dicitur, qu. *Aramia* ab *Aram* filio Sem. *Aram* autem ſig. *elatus*, unde *Armenii* quaſi *ſublimes*. Vel à montibus, quibus hæc regio cingitur, nam *Ar* mons eſt, unde & *Ararat*, in cujus culmine arca Noahi poſt diluvium quievit, vocatur. Tota fere ſubeſt Turcis. Regio olim percelebris, nunc paucioribus habitatur. Ejus Urbes alicujus momenti, *Revan*, *Erzerum* ad Euphr. *Van*, quæ *Arthemita* quibuſdam, *Teflis*, quæ dicta *Artaxata*, *Cars*, al. &c.

Armenia minor, hodie *Anaduole*, teſte Nigro, & alicubi *Pegian*, teſte Caſtaldo, Bozoc. Morerio, & ubi Colchorum fines attingit, *Aceronlu*, ut Leunclavius ſcribit, regio Aſiæ inter Cappadociam ad occ. & ſept. Euphratem fluv. ad ort. Syriam & Ciliciam ad auſtr. contenta. Baudrand. Nunc *Aladuli*. Sub Turcis. Urbs princeps *Maraz*, reliquæ ſunt, Sivas vel Sebaſte, Kemach, Suoſa, Erzinge, &c. Vid. *Armenii*.

Armenidas, de rebus Thebanis egit; ſeu is hiſtoricus fuit, ſeu hiſtoricum argumentum poëta ſumpſit; citatur ab Apollonii Scholiaſte *in lib.* 1. ubi Voſſius *Antimeniden* legi debere ſuſpicatur. Sanè Antimenidæ etiam meminit Laërtius, *in Socrate*: ubi multas celebrium virorum contentiones recenſens, inter alia, ait Pittaco fuiſſe contentionem cum Antimenide & Alcæo. Vid. Lil. Gyraldum *Dialog.* 9.

Armenii, pop. Armeniam incolentes. Fuerunt olim ſub Perſis, dein Græcorum imperio ſubjecti, tandem in Romanorum poteſtatem conceſſere. Poſt C. N. an. 18. Germanicus Zenonem iis regem impoſuit. Dein an. 58. miſſus Corbulo, qui parta à Lucullo Pompejoque reciperet, caſtellis aliquot excîſis Tigranocerta cepit, Artaxatis ſolo æquatis, Tigranemque Archelai Cappadocis nepotem regem Armeniis impoſuit. Tacit. *Annal. l.* 13. & 15. Vid. quoque Dion. *l.* 62. Dein Trajanus Parthamaſirium An. C. 107. à Partho Armeniæ regem datum dejecit, Armeniâ in formam Provinciæ redactâ. Poſtea Reges habuit proprios, (unà cum Aſſyria, & Meſopotamia,) ab Adriano Imp. deductis legionibus, deſerta, poſito fine Imperii Euphrate, An. C. 120.

illâ

...cis Impp. vindicata, illis ſubfuit, donec Bul-
...ſub Juſtiniano Rhinotmeto, per Sabbatium
Sic iterum ſub Principibus propriis fuit, uſque
...primò, dein à Selimo Turc. Imp. An. 1537. pe-
...miſſi ſunt. Strab. *lib.* 11. & 13. Juſtin. *lib.* 10. & 13.
...Vincentius Bellovacenſis, &c.

Hos in vera fide S. Bartholomæus inſtruxit, a quo Chriſtianiſmus ibi hucuſque conſervatus, ſed minimè primævæ puritatis retinens. Hic Euſtathius Monachatum & Cœlibatus legem primus invexit, certâ de cibo, veſtitu, aliiſque regulâ præſcriptâ, ut Socrates refert *l.* 3. *c.* 14. Cujus etiam diſcipuli vituperarunt conjugium, & Presbyteros uxoratos contempſerunt, ut ait Sozom. circa an. 340. paulo ante Conc. Conſtantinopolitanum. Suberant quondam Patriarchæ Conſtantinop. ſed jam ante Photium à Græcis ſeceſſerunt. Duos habent hodie Patriarchas, Unum Armeniæ maj. cui ſedes in monaſterio quodam, prope urbem *Erivan* in Perſia, unde bello Turcico pulſus eſt: (olim Sebaſtia ſedes.) Et huic parent quindecies centena millia familiarum. Alterum Armeniæ min. cui 20000. familiæ tribuuntur, antehac Melitene, nunc in urbe *Sis*, prope Tarſum Ciliciæ, morantem. Credunt Spiritum S. à ſolo Patre procedere, infantes quoque ad ſacram ſynaxin admittunt, mortuos ante reſurrectionem viſione Dei frui negant, Jejunium rigoroſè obſervant. Cæterùm aquam vino in calice non miſcent, Sacramenta ex opere operato gratiam conferre negant, Purgatorium rejiciunt, habentque Presbyteros conjugatos.

Hos ut ad Latinam Commun. perducerent Pontifices Romani, nullum non movere lapidem, & Florentinum inprimis Concilium id tentavit, ſed fruſtra. Nihilominus Romæ collegium habent, in quo quidam eorum ritus loci ſequuntur: Amſtelodami libri quidam illorum linguâ excuſi, ut Imitatio Jeſu Chriſti Thomæ à Kempis, aliique qui à Baſilio & Johanne, Armeniis Presbyteris, haud pridem verſi ſunt.

Concilium in Armenia celebratum An. 435. occaſione librorum Theodori Mopſveſtii & Diodori Tharſenſis, quos Neſtoriani Syriacè, Perſicè & Armenicè verſos, pro Orthodoxis obtrudebant. Ibi, ut hæretici, condemnati miſſique Leontius & Aberius Presbyteri, ad Proclum Patr. Conſtantinop. cum tractatu Theodori alioque, qui opiniones illorum continebat. Liberatus *Brev. c.* 10. Plura Vid. apud Nicon. *in Bibl. PP.* Baron. An. C. 435. 663. 685. 1080. Arcad. *lib.* 2. *de Concord. Eccl. Or. & Occ.* Niceph. *lib.* 18. *cap.* 53. Sander. *hær.* 118. &c. De hodiernis inprimis, qui mercaturæ deditiſſimi, feſtis illorum, ritibus, conſuetudinibus, &c. P. de Valle *Itiner. tom.* 2. *&* 3. Item in voce *Ciolfa*.

Armenius, Eccleſiæ Gall. Scriba, Priſcilliano adhærere convictus, morte multatus eſt. Sulpicius Sev. *hiſt. l.* 2.

Armenius mons, in Armenia maj. juxta Iberûm fines, ex quo Phaſis Colchorum fluv. oritur, qui *Moſchicus* à Ptolemæo vocatur.

Armenochalybes, Cappadociæ pop. circa Armeniam maj. Plin.

Armentaria, opp. Flandriæ, ad Liſam flu. elegans, ſub Francis, ab An. 1668. *Armentiers* Gall.

Armentarium, vel *Armamentarium*, vulgò *Thuyns te Bretten.* Locus Batavorum in Hollandiâ exciſus, apud Cattorum vicum, qui à Lugduno 1. leuc. in Bor. verſus litus maris diſtat. Cluverio eſt *Roemburg*, prope Lugd. Bat.

Armentarius, Epiſc. Ebroduneuſis, depoſitus & in Chorepiſcopum mutatus eſt. A. C. 439. Conciliorum *tom.* 1. Alios ejuſdem nominis, vide apud Sanmarth. *in Francia Chriſtiana, tom.* 1. *p.* 271. 611. *&* 98.

Armentia. Urbs Hiſp. Tarrac. in Cantabris, nunc vicus.

Armentio, vulgò *Armanſon*, fluv. Galliæ, in Burg. Oritur ſupra Semurium opp. quod alluit, in Alexienſi tractu, Tornodorumque rigat, & in Icaunam cadit, infra Antiſſiodorum.

Armeus, vel *Armeis*, qui & Danaus, Ægypti rex. regn. an. 5. Euſeb.

Armia, Libyæ interioris pop. Ptol.

Armiana, Parthiæ opidum. Ptol.

Armifera, *Armigera*, *Armipotens*, & *Armiſona* Pallas à poëtis vocatur. Ovid. *Met.* 14.

Nec tamen Armiferæ ſervatum cura Minervæ.

Idem 3. *Faſt.*

Armiger Armigeræ correptus amore Minervæ.

Virgil. *Æn.* 2.

Penelei dextrâ Divæ Armipotentis ad aram
Procumbit.

Idem *Æn.* 3.

—— Tum numina ſancta precamur
Palladis Armiſonæ.

Armiluſtrium, feſtum apud Romanos, quo res divinas armati faciebant, & ſacrificantes canebant tubis. Item locus, in quo ejuſmodi ludi fiebant. Varro hoc nomen, ab *ambitu luſtri*, dictum putat, quòd ibi circumferretur pompa, & equi currerent.

Armina, V. *Armena*.

Armeniacenſis tractus, Regio Gall. in Aquitania ſuper. inter Benearnum & fluv. Garumnam. Ejus præcipuæ Urbes Auſcii & Lactora. Aliàs Comites habuit percelebres. Gall. *l'Armagnac*. Vid. *Armaniacus tractus*.

Arminius, Germanorum Cheruſcorum dux fortiſſimus, qui Varum cum exercitu ſuo delevit. Dein à Germanico cruentiſſimo duplici prælio ſuperatus, illo in Orientem avocato, Marobodum & Inguiomerum patruum ſibi adverſantes vicit. Tandem an. 12. principatus ſui, æt. 37. dolo Adgandeſtrii, Chattorum principis, fruſtra à Tiberio venenum poſcentis, occubuit. Dio *lib.* 56. Vellej. Plura de eo Tacitus *Annal.* 1. & 2. in cujus fine hoc ei elogium tribuit: *Liberator haud dubiè Germaniæ, qui non primordia Pop. Rom. ſed florentiſſimum imperium laceſſierit: prœliis ambiguus, bello non victus.*

Arminius Jac. Batavus, Amſtelrodamenſis Eccleſiæ paſtor, novam ſectam meditatus, Calvinum, Martyrem, Zanchium, Bezam, aliosque Reform. Eccl. Doctores clanculum primùm coram ſuis ſugillare, dein heterodoxas & ſemipelagianas opiniones, præcipue cùm Leidæ in Theol. Profeſſione Junio ſucceſſiſſet, ſuis propinare cœpit. Unde Eccleſia Belgica turbata. Nec morte Arminii, qui an. 1609. obiit, extinctum malum. *Remonſtrantes* enim, ut ſe Arminii ſectatores nominabant, Conr. Vorſtium, de Socinismo jam pridem ſuſpectum, ejus in locum ſurrogare nitebantur. Sed Angliæ R. Jacobus interceſſit. Poſtmodum collatio ſuper 5. Remonſtrantium articulis Hagæ inſtituta, ſed nullo ſucceſſu. Indies enim numeroſiores, pro lubitu paſtores promovebant, vel amovebant. Donec bellum civile Ordines veriti, ex Jacobi R. & Mauritii principis conſilio, nationali Synodo Dordraci convocatâ, malo mederi inſtituerunt. Cui armis ſe opponere Arminiani conati, militibus, quos *Præſtolantes* vocavere, conſcriptis, fruſtra fuere. Synodus itaque inchoata die 13. menſ. 8bris. An. 1618. in qua poſt graviſſimam deliberationem deprehenſum, Articulos illorum *de Prædeſtinatione, Redemtione, Vocatione univerſali, Libero arbitrio, Gratiæ reſiſtibilitate*, & *Sanctorum defectibilitate*, à verbo Dei alienos eſſe. Theologi illorum citati, auditi, convicti, heterodoxiæ damnati, & ab Eccleſiis excluſi. Horum ingens numerus in Dania, veniâ à Rege impetratâ, egregiam urbem Fridericoſtadium, in ora ſinus Codani, condiderunt. Plurimi adhuc in Belgio ſuperſunt. Vid. *Acta Synod. Dordr.* Remonſtrantium *Epiſtolas*, &c.

Armirus, fluv. inſ. Cretæ, in agro Rithymnenſi. Cadit in mare Creticum, prope Caſtrum vetus.

Armiſta, Dalmatica gens. Plinius.

Armitus, Syracuſanus, potu nimio in ebrietatem lapſus filias ſtupro contaminavit. Plut.

Armleder, ruſticorum manu coactâ, quoſcunque Judæorum obvios, in Germania, trucidavit: Dein etiam in Chriſtianos furore verſo, captus, & Lud. Bavari juſſu ad mortem damnatus eſt. Boſquet. *in Bened.* 12. Spond. A. C. 1338. *n.* 11.

Armone, vulgò *Arton*, ſive *Arvon*, op. Albionis in ora Walliæ, contra Monam inſ. à Bangorienſi urbe 7 m. p. in occid. Alii *Arvone* ſcribendum ajunt, quod magis placet, *Caernarvon* hodie forſan dicitur.

Armoni, fil. Saulis ex Reſphâ concubinâ. 2. Reg. 21. Lat. *Aula*, ſive *palatium*, aut *Maledictio numerationis*, vel *præparationis*, aut *luminis munus*.

Armoracea, flu. de montibus Arabiæ deſcendens, in ſtagnum Aſphaltiten erumpit. Dividit Moabitidem & Ammonitidem. Joſeph. *lib.* 1.

Armorica, vel *Aremorica*, civitates Gall. Celt. apud Cæſarem, *l.* 5. & 7. & 11. Regio hodie *Bretaigne*, & incolis *Lhydaw*, teſte Rob. Cœnali. *Armore* autem Britannicè ſonat *ſuper mare*. Unde & *Armorica* regio. Ibi Cæſar feliciſſimè res geſſit, *Comm. lib.* 2. Oroſ. *lib.* 6. *c.* 7. Lelandus. Ampliſſima eſt, fuitque ſub Ducibus olim propriis. A Carolo autem 8. Gallorum R. adjuncta fuit regno An. 1488. cùm Annam Prov. hæredem matrimonio ſibi copularet.

Armorici, Ἀρμόριχοι Zoſimo, Ἀρβόριχοι Procopio, *Armoriciani* Jordani, pop. Gall. de quorum regione vid. ſupra, & prolixius, apud Hadrianum Valeſium *in Notit. Gall.* Errico Monacho *in lib.* 5. *de Vita Germ.* inter Sequanam & Ligerim collocantur; *Transſequani* proin Belgis dicti, apud Gilbertum Belgam, *Hiſt. Hieroſol. l.* 4. De his præfatus Erricus: Gens

Torva, ferox, ventoſa, procax, incauta, rebellis,
Inconſtans, diſparq; ſibi novitatis amore:
Prodiga verborum, ſed non & prodiga facti.

Ab his Oceanus *Armoricus* nomen accepit, quem Auſonius, à Pictonico Santonicoque diſtinguit, *ep.* 13. Tractus horum pop. per annos amplius 800. Ligere & Sequanâ terminatus, totam oram Britanniæ min. & Normaniæ, ſeu provincias Lugdunenſem 2. & 3. continebat. Poſtea pro ſola Britannia Ciſmarina ſumi cœpit. Unde patet, *Aremoricas civitates*, apud Cæſarem pro ſola Britannia citeriore accipi non poſſe, licet hæc à recentioribus ſcriptoribus *Armorica* nomine deſignetur. Incolebant autem civitates has maritimas, Cæſaris tempore, Curioſolitæ, Redones, Oſiſmi, Unelli, Veneti, Lexovii, Namnetes, Ambiliates, &c. Vid. Valeſium.

Armorum prom. vulgò *Capo dell' armi*, in Calabria ulteriori, prope fretum Siculum in mare excurrit, quod aliàs Brutium & Leucopetra dicebatur V. ibi.

Armorica, Inſ. Gal. in ora Santonenſis prov. Brietio teſte, & aliis.

Armozum, nunc *Cap. Jaquette*, promunt. Carmaniæ ad fauces ſinus Perſici è regione Arabiæ Felicis. Ptol. A multis *Capo d'Ormus* dicitur, in Perſide, è regione Armuſiæ Urbis. Baudr.

Armuza, Ptolemæo *Armuza*, vulgò *Ormus*, inſ. cum urbe regiâ ejuſdem nominis, emporio celebri, in ore ſinus Perſici inter Armorum promunt. Carmaniæ (à quo nomen habet) & Aſaborum promunt. Arabiæ: Cujus rex (qui in Arab. Fel. Perſide, & Carmaniâ dominatur) Luſitanorum Ab an. 1507. (qui ibi arcem tenent munitiſſimam, & fruſtra armis Arabum, ac Turcarum tentatam) vectigalis eſt, ac ſub illorum tutelâ regno potitur. longitud. 95. 30. lat. 23. 30. L. Loyd. Antiquis *Organa*, Ariano *Harmoſa*, Tartaris *Necrokim*, celebris unionum copiâ. Nunc Perſis ſubeſt, qui ope Anglorum Luſitanos expulerunt. an. 1622. A quo tempore deficit indies, crevitque ex ejus ruinis Urbs *Gambron* ſeu *Bander Gambron*, in vicinia, proxima continenti Perſiæ. Vid. Baudr. P. de Valle.

Arna, civitas Lyciæ, *Xanthus* poſtea dicta, Steph. Alia Umbrorum in Italiâ. Silius Ital. *lib.* 8.

His urbes Arna, & latis Mevania campis,

Hiſpellum, &c. Ptol. Ἄρνα, Ἴσπελλον, Τῦδερ, Σουέλινον, *Mevania*. Populi *Arnates*. Plin. 3. 14.

Arnaum Ducum, opp. Franciæ, in Burg. in Alexienſi tractu. Ad fontes Arroſii fluv. peramœnum & cultum. *Arnay le Duc*.

Arnan, filius Raphaiæ. 1. Par. 3. Lat. *Exultans*, ſive *arca eorum*, aut *lux filii*: vel *lux* aut *maledictio permanens* vel *æterna*.

Arne, puella, proditâ Minoi patriâ, in monedulam transformata fingitur, Ovid. *l.* 7. *Metam. f.* 14. Moretius. Sed *Anaphe* potius illa fuerit.

Arne, Jaſonis mater, Diod. Sic. *lib.* 4. & civitas juxta ſinum Maliacum. Plin. *Arne*, urbs Bœotiæ eſt הר נאה *Har nae*, id eſt, *mons amœnus*. Strabo enim, ſitam eſſe dicit ἐν ὕψει *in ſublimi loco*. Homerus appellat eam, πολυστάφυλον, hoc eſt, *uvis abundantem*, & Nonnus *Baſſaricum l.* 13. Ἄρνην βοτρυόεσσαν. Græcorum de ea nugas vide, apud Suid. in Ἐξ κόρακας, & in Scholiaſte *Lycophronis p.* 106. Boch. Item alia urbs ejuſdem nominis Theſſaliæ, à Bœotis deducta, quæ *Cierium* vocatur, alia Meſopotamiæ, ultima Eraſiniorum juxta Thraciam. Steph. Heſych. Ἄρνη, πόλις Βοιωτίας, ἐστὶ δὲ καὶ Θεσσαλίας. Item. Inſ. Angliæ.

Arnea, civitas Lyciæ parva. Steph.

Arneburgum, opidul. Germ. ad Albim fluv. in veteri Marchia Brandeburgenſi. Paucis conſtat incolis, & fere dirutum fuit ultimo bello Germ.

Arnedum, opp. Americæ merid. in regno Peruviæ. Portu gaudet utcunque capaci, in ora maris Pacifici ſeu Auſtrini.

Arnefridus, Lupi fil. propter quem Slavi, qui Hiſtriam & Dalmatiam incolebant, cum volentes in paternum reſtituere ducatum, multis incommodis affecti, fugatique ſunt à Vectare Vincentiæ Comite. Blondus.

Arnemuda, opp. Belgii, in Zelandiæ Comit. & Inſ. Valachria, in ora, cum portu è fronte Zud-Bevelandiæ Inſ. Aliis *Ramua*.

Arnhemia regio, pars terræ Auſtr. noviter à Batavis detecta, in ora Maris Anchidolii, ad Auſtrum novæ Guineæ, inter Carpentariam & terram Concordiæ.

Arnhemium, Urbs Belgii, in Geldria. Ex qua Volfardus, gladiorum politor, cùm temerè Hiſpanos contemnens ad certamen provocaſſet, adactus ab Albano pœnâ capitis ad pugnam, duos initio, tum tertium equis deturbavit. Imago Belgici belli imminentis, cujus exitus felix, ſed initium aſperum omnino fuit. Anno C. 1568. Vid. *Arenacum*.

Arnhuſia, Urbec. Germaniæ in Pomerania infer. ſeu Brandeburgici juris, prope Regam fluv.

Arni, pop. quos Hercules Lybicus, cùm eſſet rex Latinorum, debellavit, & Italiâ expulit.

Arnine, fluv. inter Pyrgos & portum Herculis. Antoninus.

Arniſium, caſtrum excelſum Hibern. in Ultonia prov. & Comit. Armachano, medium fere inter Armacham & Lugum Urbes.

Arniſſa, Gr. urbs Taulantiorum regionis in Macedoniâ. Ptol.

Arnoba, & *Arbona*, vide *Abnoba*.

Arnobius, in Africa Rhetor, tempore Diocletiani converſus ad Chriſtianiſmum, libros contra Gentes conſcripſit, qui hodie extant. Floruit circa an. C. 310. auctore Hieronymo. Lactantii Præceptor fuit, teſte eodem Hieronymo, in his; *Septem libros adverſus Gentes Arnobius edidit, totidemque diſcipulus ejus Lactantius, quos ſi legere volueris, dialogorum Ciceronis in eis epitomen reperies.* Quâ occaſione hæc ſcripſerit, ex appendice *Chronicorum* Euſebii Pamphili apparet: *Arnobius in Africa Rhetor clarus habetur, qui cùm in civitate Siccâ, ad declamandum juvenes erudiret, & adhuc Ethnicus, ad credulitatem ſomniis compelleretur, ut ab Epiſcopis impetraret fidem, quam ſemper impugnaverat, elucubravit adverſus priſtinam religionem luculentiſſimos libros, & tandem velut quibuſdam obſidibus impetravit.* Scripſit etiam, teſte Trithemio, in Pſalterium *l.* 1. Item de Rhetorica Inſtitutione *lib.* 1. Commentarii in omnes Pſalmos excuſi primùm apud Frobenium. Item in aliquot Evangeliſtarum locos, excuſæ annotatiunculæ, Baſileæ. Extat liber adverſus Gentes, cum recenſione Viri Celeberrimi, & integris omnium commentariis Lug. Bat. 1651. Vid. Hieron. *in Catal. & Chron.* Moretium.

Arnobius, cogn. *Junior*, diſputationem cum Serapione circa Unitatem & Trinitatem divinam, ſcripſit. Quidam ei adtribuunt quoq; tractatum de duabus ſubſtantiis, i. e. naturis. Item Commentarium in Pſ. qui ab aliis Arnobio Africano vindicatur. Vixit *ſec.* 5.

Arnoldi Henricus, Saxo, Carthuſianorum Baſilienſium, ante Reformationem, præſes, Patrum in Concilio ibi celebrato, notarium egit, ſcriptisque ſuis, ut ſunt *Harmonia Evangelica, SS. hiſtoria*, &c. innotuit. Obiit An. 1487.

Arnoldus, Abbas Ciſtertienſis, primùm, dein Arch. Narbonn. A. C. 1206.

Arnoldus Bern de Monte majore, Patr. Alexandrinus, Onuphr.

Arnoldus Clericus, Sebuſianus, Abaillardi diſcipulus, ut habet Moretius *in Arnoldo*. Clericis ingrata prædicavit. Bona illos non decere, ſed Principum eſſe, libertatem Reip. Rom. pulſo Papâ & Cardinalibus, reducendam, Sacerdotum jugum excutiendum; &c. dictitans. Quæ contentio tanti fuit momenti, ut omnes deinceps Pontifices, uſque ad Clementem 3. exercuerit. Româ proin ad Fridericum I. Imp. fugere coactus, ab hoc Adriano 4. traditus, & ſuſpendio flammisque necatus eſt. An. 1155. Platina, Sigonius, Guntherus Tigur. Otto Friſ.

Arnoldus Corbienſis, Cancellarius Galliæ, obiit An. 1413. Monſtrelet, *hiſt. Gall.*

Arnoldus a Melchthal, Underwaldius, filius Henrici, duriter habiti à Peregrino Landenbergio Præfecto, tandemq; hujus juſſu exoculati, indignitate injuriarum commotus, cum Wernhero Stauffachero Suitio, & Waltero Furſtio Urio, viris fortiſſimis, conſilium fœdusque iniit, ad patriam à tyranide liberandam & veteri libertati reſtituendam: die 16. Kal. Nov. An. C. 1307. quo anno Wilhelmus Tellus, ex confœderatis unus, gratum Helvetiis ac celebre nomen, Grisleri injuriis exagitatus, hunc ſagittâ peremit: Kal. dein Jan. in tribus illis pagis arces everſæ, ſicque Helveticæ libertatis fundamenta feliciter, Heroum iſtorum ductu, jacta ſunt. Simlerus *de Rep. Helv.* Diverſorum Auctorum *Helvet. Reſpub. edita Lugduni Bat.* An. 1627.

Injuſto tandem patientia victa furore,

Ad libertatem pectora preſſa vocat. Vide *Henricus*.

Arnoldus Novellius, Card. Gall. à Clemente 5. in Angliam miſſus, A. C. 1312.

Arnoldus Oſſatus, obſcuriſſimis, in tractu Armeniacenſi, natalibus, ſub Cujacio Juri operam navavit. Secretarius dein Legationis Archiep. Tholoſani, ab Henr. 3. Romam miſſi, ita munere functus eſt, ut, mortuo Legato, ipſimet ſucceſſerit. Epiſcop. hinc Rhedonenſis, dein Bajocenſis, &c. tandem Cardinalis, obiit An. C. 1604. Bentivolius, *in memor.*

Arnoldus de Palagru, Cardin. Gallus Venetos vicit, & Henrici 5. Imp. coronationi, ab eod. Papa miſſus interfuit, &c.

Arnoldus de Villa Nova, Medicus celebris, Catalaunus; floruit A. D. 1250. Scripſit *contra corruptiones Eccleſiæ Romanæ*, ideoque tanquam hæreticus à Papa, ejusque conclavi condemnatus eſt. *Arnoldus* autem Germanis *Erhold* eſt, & ſig. *Probum*, i. e. *Honeſt.* Camdenus. Obiit A. C. 1309. Antonin. *tit.* 21. *c.* 2. §. 8. &c.

Arnolphus, fil. Carolom. Rex Bavariæ. Imper Occidentis electus eſt, An. 888. quo tempore Guido Dux Spolet. aliique eundem in Italia titulum affectabant. Slavos repreſſit, conceſſâ illis Moraviâ, mox inſolentius ſe efferentes, penitus concidit. Dein Normannos Lotharingiam, quam filio ſuo Zuinſiboldo vel Zenebaldo dederat, vaſtantes pepulit. In Italiam transgreſſus, junctus Berengario, Forojulii D. Formoſum Papam, contra Guidonis fil. Lambertum juvit, atque ab eo coronatus eſt, Romæ, quam *occaſione lepuſculi* cepit, an. 896. Poſtmodum, in Spoleti obſidione, ab Agiltrude, Guidonis uxore, ſoporifero poculo ſummiſſo, ſanitas ejus labefactata eſt. Hinc in Germaniam redux, morbo pediculari obiit, An. C. 899. Imper. 12.

Arnolphus, Bavariæ dux poſt Luithaldum; item Carlomanni ex concubinâ fil. cui Carintium Comitatum Ludovicus ceſſit.

Arnolphus, vide *Arnulphus*.

Arnon, Arch. Saliſburg. tempore Caroli M. hiſtorica quædam ſcripſit, à Caniſio edita, *tom.* 2. *lect. antiq.*

Arnon, fluv. Palæſtinæ, qui Joſepho *lib.* 4. *Antiqu. cap.* 4. de montibus Arabiæ fluit, ac per totam ſolitudinem labens in Aſphaltiten lacum erumpit, ob ſyrtes trajectu difficilis, facilis Iſraëlitis redditus miraculosè videtur, ex Num. 21. 14. Sejungit Moabitidem & Ammonitida: Hieronymo verò eſt rupes excelſa in limite Amorrhæorum & Moabitarum. Numer. 21. Deut. 2. Joſ. 12. Item civitas Moabitarum, ac deinceps Seon Amorrhæorum. Num, 21.

Arnoſtadia, oppidul. tenue Germaniæ, in Thuringia prov. ad Geram amnem. Vix 3. leuc. ab Erfordia in Auſtr. & paulo amplius à Gotha.

Arnulphus I. Flandriæ comes, poſt patrem Balduinum 2. *Magni* nomen, ob res geſtas, meruit, ſed ob occiſum Guilielmum Normanniæ D. in colloquio quodam, an. 943. reprehenſus. Obiit anno 965. Sigebert. & Flodoard. *in Chron.*

II. cogn. *Junior*, avo ſuo Arnulpho I. ſucceſſit, à ... cia R. ditione exutus. Obiit an. 989. regim. 24. re- ... Balduino 2. Barbato, ex Roſcida, Berengarii Ita- ... Mayer. *in Chron. Flandriæ.*

... III. fil. Balduini 6. qui Philippi 1. Gall. R. juventam Illo adhuc minorenni, mater Richildis Comita- ... travit, mox à Roberto cognom. Friſone, Balduini Cui imploratus Rex copias ſummiſit, cùm quibus ... acerrimè pugnans, Arnolphum occidit, Anno C. 1071. Mayer & Sigebert.

Arnulphus, fil. Theodor. 2. Comes Hollandiæ, patri ſucceſſit, *An. 988.* Ducta Lutgarde, Theophanis Imper. Gr. gener. Friſones imperium detrectantes ſæpius vicit, in prælio ad pagum Winckel in Friſia tandem occiſus. An. 993. Scriverius, *hiſtor. Comit. Hollandiæ.*

Arnulphus, Epiſc. Metenſis, à Clotario 2. Dagoberti fil. educationi præpoſitus. *Hiſt. Gall.* Item Epiſc. Sueſſionenſis, qui obiit Anno 1087.

Arnulphus, fil. nothus Clotarii, Arch. Remenſis, favit Carolo Lotharingo, contra Hugonem Cap. Obiit An. 1021. Continuator Aimonii, *l. 5. c. 46.* Albericus *in Chron.* Baronius, &c.

Arnulphus, qui in ſedem Hieroſolymitanam cùm ſe intruſiſſet, cum ſcandalo præfuit. A.C. 1112. 1118.

Arnulphus, Magus Ægyptius, præſtigiis ſuis populum luſit. Romam dein venit, M. Aurelii Antonini perpetuus ſectator. Ob quam cauſam ipſi à Dione *l. 55.* ſalutaris illa tempeſtas cœlitus Imperatori contra Alemannos certanti miſſa aſcribitur, quam tamen Xiphilinus, Legioni Chriſtianorum, Melitinæ primùm, poſtea Fulminatrici dictæ potiori jure vindicat. Tertull. *Apol. c. 5.* & ad Scap. *c. 4.* Euſeb. *l. 5. hiſt. c. 5. & in Chr.*

Arnulphus, contemporaneus & amicus quidam S. Bernardi. Scripſit aſcetica. Circa An. 1077.

Arnulphus, Concionator, quòd errores & vitia Cleri acriter inſectaretur, Romæ ſec. quoſdam, combuſtus, An. 1110. quo tempore Florentiæ Synodus coacta fuit contra Fluentium Præſulem, qui Antichriſtum jam natum eſſe aſſerebat, & Berengarii ſententiam plurimi in Hibernia inprimis tuebantur. V. Bernh. *in Vita Mal.* Platin. *in Vit.*

Arnulphus Buſchius, hiſtoricus. Voſſ. *Hiſt. Lat. l. 3. c. 10.*

Arnulphus du Bois, hiſtoricus, & alius, ſub Ottone 4. Idem *l. 2. c. 55.*

Arnulphus Ferrerius, cum Pibracio, ad Concilium Trident. à Carolo 9. miſſus.

Arnulphus Ferronius, Hiſtoricus Gallus.

Arnulphus de Lens, Mathematicus.

Arnulphus de Pontac, Chronologus.

Arnuphis, Ægyptius philoſophus, arte magicâ & Dæmonum præſtigiis præſtantiſſimus.

Arnus, fluv. Tuſciæ rapidiſſimus, ex Apennino oritur, & Florentiam alluens in Tyrrhenum mare defluit. Rutilius *Itin. l. 1.*

Quam cingunt geminis Arnus & Auſur aquis.

Vide Cluver. *Ital. Ant. lib. 2. p. 461.* Oritur in confinio Romandiolæ prov. in territorio Florent. Baudr.

Aroa, Inſ. Daniæ parva admodum, in mari Baltico, inter Fioniam Inſ. & Ducatum Sleſvicenſem. Aliis *Aria*, quod vide.

Aroaunna, Galliæ fluv. vicum Doromellum attingit, & per fines Senonum, in Lupam, ſupra Murittum opp. influit: clade nobilis Clotharii jun. à Theodeberto, ac Theodorico Regg. acie hic victi. An. 599. Aimonio *Arvenna*, vulgò *Ouaine*: pagus autem hodie *Dormeille*. Hadr. Valerius *Notit. Gall.*

Arocelum, op. Hiſp. Tar. in Celtiberis, juxta Segontiam urb. Pop. *Arocelitani* Plinio. Hodiè *Nodales* teſte Jac. Delgato. Al. *Araquel*, ſeu *Huarte Araquil*, in Navarra; quod etiam quibuſdam *Aracilum*, vide *ibi.*

Arocha, Locrorum in Italia fluv. Plin.

Arod, ארוד, filius Gad filii Jacob. Num. 26. Lat. *imperans*, ſive *deſcendens.*

Arod, ערד, filius Beriæ. 1. Par. 8. Lat. *onager*, aut Syriacè *draco.*

Aroe, civitas Achaiæ, à cultu terræ ſic dicta, aliàs *Patræ*, Steph. *Aroe* Pauſaniæ, *in Achaicis*, ſic enim ille: [illegible] Poëtis de tota regione τῆς γῆς ſumitur. Hujus mentio apud Tzetzem *in* Ἔργα *Heſiodi.*

Aroer, Lat. *myrica*, ſive *ſuſcitatio vigilia*, aut *vigilia vigilia*, vel *denudatio pellis*, aut *denudatio amuli*; urbs Moabitarum ſita ſuper ripam torrentis Arnon, extructa à filiis Gad Joſ. 12. Alia eſt in agro Damaſceno Eſaiæ *cap. 17.*

Aroerni, gens bellicoſa Gallorum. Steph.

Arogilus, primus quadrigam in Græcia junxit, regnante Argis Phorbante.

Arola, vulgò *Arr*, fluv. Helvetiorum, fontes habet prope ortum Rhodani & Ticini, ex monte D. Gotthardi; dein auctus fluviis Sanâ, Orbâ, Emmâ, Urſâ & Limago, rigatiſque Ticino, Bernâ, Soloduro & Arolæ burgo, infra Aquas Helveticas Rheno miſcetur, prope Waldshutum opp. V. *Arula.*

Arola, vulgò *Arrol*. Urbs Moſcoviæ Auſtr. juxta Occam flu. 40. mill. Germ. a Moſcua Urbe.

Arola burgum, vulgò *Aarburg*, opp. pagi Bernenſis, in Helvetiis, ad Arolam fluv. cum caſtro munitiſſimo, haud pridem extructo. Olim ſub Baronibus peculiaribus, dein Auſtriacis Archiduc. quibus, cum tota Argovia, ereptum eſt à Bernenſibus An. 1415. Stumpf. *l. 7.*

Arola mons vulgò *Arberg*, urbs cum arce, 2. mill. Germ. infra Bernam, Arolâ undique circumfunditur, olim ſub Comitibus Arbergenſibus, è quibus Petrus, tempore Ludovici 4. Imp. jus civitatis à Bernenſibus impetravit: contra quos cùm dein Auſtriacis adhæſiſſet, obſeſſa eſt ab illis, ſed nullo ſucceſſu. Tandem Comes ob lepram ad regimen ineptus redditus, totum Comitatum Bernenſibus vendidit. Poſtea an. 1382. nocturno aſtu Arch. Leopoldi tentata arx eſt, ſed vigilantia præfecti aſtum eluſit. Stumpf. *Hiſt. Helvet.*

Arolus, Macedoniæ urbs. Ptol.

Aroma, urbs Æthiopum. Steph. Cariæ pagus Straboni, item urbs Cappadociæ, cujus meminit Capella poſt Plin.

Aromaia, prov. Americæ merid. in nova Andaluzia, non longè ab oſtiis fluv. *Orinoque*, verſus Caribanam reg.

Aromata, Africæ promuntorium, & Emporium Æthiopiæ ad ſinum Barbaricum. Ptol. *Capo de Gardafumi.* Jo. Barroſo.

Aron, unus ex illis Ducibus, qui Aeëtæ Colchorum regi auxilium tulerunt, contra Perſen, quem Val. Flaccus ab luxurioſiore cultu & delibutis unguento capillis deſcribit *lib.* 5. v. 590. *l. 6.* 525.

Arona, ſive *Rona*, Inſubriæ opp. gentis Borromææ præclarum, ad Verbanum Lac. Quaſi *Alona*, à 2. aliis, inſigni opidi.

Arouca, pop. Africæ, in Lybia interiori, forſan ubi *Benin*, regnum Guineæ, Sanſone teſte.

Aroſapes, Arianæ regionis fluvius. Plin.

Aroſia, urbs Sueciæ Epiſcopalis, ſub Archiep. Upſalenſi, ubi argentifodinæ; vulgò *Aroſen*. Parva admodum, prope lacum *Meler* cum arce. Dicitur etiam *Weſteras*. An. 1521. validus Chriſtierni 2. Daniæ Regis exercitus hic cæſus eſt, à Guſtavo, qui pòſt Sueciæ Rex evaſit, & anno 1544. regnum Sueciæ in hac civ. ex electivo, in hæreditarium mutatum eſt.

Arota, apud Syracuſanos dicuntur liberi quidem, ſed qui ob unum inopiæ nomen ſerviant. Rhod. 15. 18.

Aroteres, populi gemini; Æthiopes ad ſinum Adulicum, & Scythæ in Thraciæ Myſiæque confin. circa Dionyſiopolim.

Arotus & Marotus, duo angeli, ut fabulatur Mahumetes Impoſtor, à Deo miſſi, ut homines docerent, ne occiderent, nec falsò judicarent, nec vinum biberent. Quos quædam mulier formoſiſſima in cœnam invitavit, eoſque, ut vinum biberent, ſolicitavit. Hi igitur vino cùm incaluiſſent, eam ad amorem concitarunt, quibus illa tandem quidem aſſenſit, eâ tamen lege & conditione, ut verba, quibus in cœlum facilis eſſet aſcenſus, quemadmodum illi dictitabant, aperirent. Quæ cùm voti facta compos fuiſſet, pollicitis minimè ſtetit: ſtatimque in cœlum rapta, ibi cùm rem omnem, ut fuerat geſta, Deo narraſſet, in ſtellam matutinam, quam *Luciferum* vulgò, ſeu *Auroram* vocant, mutata fuit; & angelus uterque à Deo graviſſimè punitus eſt, Unde Deus hominibus, ne, ut jam illis 2. angelis acciderat, in poſterum delinquerent, vini uſum prohibuit. Hæc author Alcorani.

Arovium, opp. elegans & liberum, in ditione Bernenſi in Pago Urbigeno, qui hodie Argovia dicitur: ad ſiniſtram Arolæ ripam, infra Arolæburgum 1. mill. Germ. non uſque adeo antiquum: in loco, ubi arx antiqua Rora, Comitatus caput, quo ab Habsburgenſibus & Altenburgenſibus Comitibus vi occupato, Arovium ab his conditum creditur: quibus etiam fidam fortemque operam plurimis occaſionibus, in primis in prælio Sempacenſi, præſtitit. Occupatum an. 1415. à Bernenſibus cum tota Argovia, juſſu Sigiſmundi Imp. ab hoc illis oppignoratâ. Peculiarem habet Senatum, qui in Curia, in quam prædicta arx converſa eſt, convenit. Poſt Diſputationem Bernæ habitam, An. 1528. Miſſis imaginibuſque abrogatis, Reformatam religionem amplexum eſt, cui in hunc uſque diem conſtanter adhæret. Stumpf. *Helvet. hiſt. lib. 7.* Hic Evangelicorum Cantonum conſultationes, vulgò *Conferentiæ* dictæ, haberi ſolent, quemadmodum reliqui Lucernæ conveniunt: cùm iis ſeparatim de rebus ſuis deliberandi neceſſitas imminet.

Aroyus, fluv. Americæ merid. Oritur ex lacu Caſſipa, & in fluv. Orenoque cadit in nova Andaluzia.

Aryandes, Ægypti pro Cambyſe præfectus, à Dario interfectus. Herodot. *lib. 3.*

Arpani, in ſecundâ Italiæ reg. pop. Plin.

Arpeſſus, Thraciæ fluv. in Hebrum cadens. Appian.

Arphaxad, fil. Sem. Gen. 10. id eſt, *ſanans*, vel *lamens*, natus An. M. 1659. à quo Chaldæi, ut quidam volunt, contra quos eſt Boch. *Geogr. Sacr.* 3. 4. *Arphaxad*, inquit, Aſſyriæ parti Arphaxitidi, quæ Ptolemæo Arrapachitis, videtur indidiſſe nomen. Nam quod Joſephus & alii volunt, Chaldæos olim ab eo dictos *Arphaxadæos*, merum ſomnium eſt. In Scriptura *Chaldæi* perpetuò vo-

cantur

tantur *Chaſdim*, à patre ſuo *Cheſed*, vel *Chaſed* filio Nachor fratris Abrahæ, Gen. 22. Unde Hieronymus *Traditionibus in Geneſin. Chaſed quoque quartus eſt, à quo Chaſdim, id eſt, Chaldæi poſtea vocati ſunt.*

Arpi, urbs Apuliæ, quæ Servio *in 7. Æn.* primò *Argi*, poſt *Argyripa*, deinde *Arpi* dicta; à Diomede condita, quam prius *Argos hippium* vocavit, deinde *Argyripam*, quam vide. Mart. 4. 55.

Arpis cedere non ſinis diſertis.

Horatium innuit, qui *Lucanus an Appulus anceps*, ut ipſe de ſe loquitur.

Arpiages, Ovid. *in Ibin*,

Ut puer Arpiaga, referas exempla Thyeſtæ,
Inque tui caſus viſcera patris eas.

Lege *Harpagides*, id eſt, *Harpagi filius*, quem Aſtyages Medorum rex patri epulandum appoſuit, quod itidem Thyeſtæ acciderat.

Arpina, civitas Elidis. Steph. ab *Arpina* Aſopi filiâ, quæ ex Marte Oenomaum peperit.

Arpinius, prænomine Cajus, Eques Romanus, familiaris Q. Titurii ad Ambiorigem & Cativulcum colloquendi causâ cum Q. Junio ex Hiſpania oriundo miſſus. Vulgò legebatur C. Carpinejus. Cæſ. V. 27. Vitiosè c. 36. videtur appellari *Cn. Pompejus*.

Arpinum, Volſcorum op. hodie *Abruzzo*, aliis *Arpino*, M. Tullii, & C. Marii patria, qui inde *Arpinates* dicuntur, Juvenal. *Sat. 8. de Cicerone:*

Hic novus Arpinas ignobilis, & modò Romæ
Municipalis eques, galeatum ponit ubique
Præſidium attonitis. ——

Et paulo poſt, *de C. Mario:*

Arpinas alius Volſcorum in monte ſolebat
Poſcere mercedes, alieno laſſus aratro.

Hinc *Arpina charta*, pro Ciceronis libris, Mart. 10. 19.

Hoc quod ſecula poſteriq; poſſint,
Arpinis quoque comparare chartis.

Videtur Cluverius *Ital. Ant. lib. 4. pag.* 1045. Hodiè caſtrum eſt prov. Terræ Laboris, in Regno Neap. in confinio ditionis Pontif. Paucis conſtat incolis.

Arponium, Italiæ op. in Magna Græcia. Diod. Sic.

Arpus, Princeps Chattorum, cujus conjugem filiamque C. Silius ſuperioris exercitus Germanici legatus captivas abduxit, cùm à Germanico, ad caſtellum Lupiæ flumini adpoſitum, obſidione liberandum cum ſex legionibus miſſus eſſet. Tacit. *Ann. II.*

Arqua, Caſtrum Italiæ, in dominio Veneto, & territorio Patavino, celebre longâ habitatione & ſepulturâ Petrarchæ, 9. m. p. à Patavio in merid. 4. ab Ateſte in Boream.

Arqua, vicus Galliæ, juxta Moſam fluv. in Barenſi Ducatu, prope Valculerias, patria Joannæ Puellæ Aurelianenſis, notiſſimæ ſub Carolo 7.

Arquata, opp. Italiæ, in Marchia Anconit. ad radices Apennini juxta Truentum fluv. & verſus limites Aprutii.

Arra, Arabiæ Fel. op. & vicus Ptol. & Chalcitidis locus, Anton. & civitas Illyriæ, Steph.

Arrabo, vel *Arrabona*, *Narabo* Ptolemæo, vulgo *Rab*, urbs epiſc. & fluv. qui Danubio prope urb. miſcetur, inter Viennam & Albam Regalem 16. leuc. plus minus. Scribitur & *Arabo*. long. 30. 40. lat. 47. 57.

Arrachamum, Urbs Aſiæ, in India ulter. prope ſinum Gangeticum. Primaria eſt regni cognom. ad fluv. *Martaban*.

Arras, Thraciæ pop. Iſtrum verſus. Plin.

Arragonia, vid. *Aragonia*.

Arragovia, tractus terræ, in agro Baſilienſi, ad flu. Ærgitiam; ut Joh. Stumpfius, ex monaſterii Sangall. diplomate quodam colligit.

Arrebaci, Hiſpaniæ populi. Plin.

Arremars Monaſter. vulgò *Monſtier Rameq*, in Tricaſſium finibus ab Adremaro vel Arremaro, fundatore, dictum. Leo 4. Pont. *Epiſt. ad Prudentium.* S. Victoris corpus hic quieſcere, refert Bernardus *Epiſt. 297. ad Guidonem Abbatem Arremarenſem.*

Arreomithres Perſa, 2000. Equitibus in prælio ad Granicum præfectus.

Arretinus Clemens, domui Veſpaſiani per affinitatem innexus, in locum Arrii Varii pulſi, à Muciano, prætorianis cohortibus præpoſitus. Tacit. *Hiſt. IV.* 68. Fulv. Urſin. ſcribit *Arretinus*, ex antiquâ Inſcriptione, apud Ægium Spoletinum ſibi viſâ, ſicque Suetonium *Domitiano cap.* 11. emendat.

Arrhabæus, Gentis cujuſdam vicinæ & conterminæ Macedonibus rex, qui cum fratre *Sirrha* in magnas difficultates & anguſtias Archelaum conjecerunt. Ariſtot. *V. Polit. X.*

Arrhabon, Iberiæ fluv. Steph.

Arrhade, Arabiæ deſertæ urbs. Ptol.

Arrhapa, Aſſyriæ opidum. Ptol.

Arrhapachitis, Aſſyriæ regio. Ptol.

Arrhata, lacus Africæ apud Rhizophagos. Ælian. qui nunc *lacus Monachorum*, teſte Livio Sanulo, nominatur.

Arrhephoria, vide *Herſephoria*.

Arria, Matrona Romana, vel Patavina, generis nobilitate, & pudicitiâ inſignis, uxor Pæti, quæ, damnato viro, quòd particeps fuiſſet Scribonianæ conjurationis, ſub Claudio, prior ſe gladio confodit, eundemque denique extrahens, viro tradidit, ſuo eum exemplo exhortans, ut fortiter moreretur. Mart. 1. 14.

Caſta ſuo gladium cùm traderet Arria Pæto,
Quem de viſceribus traxerat ipſa ſuis:
Si qua fides, vulnus quod feci, non dolet, inquit,
Sed quod tu facies, hoc mihi Pæte dolet.

Vide Tac. *Annal* 16. Dionem *lib.* 60. Plin. *lib. 3. ep.* 16.

Arria Galla, formoſa ſed impudica, Domitii Silii matrimonio à C. Piſone abducta. Tacit. XV. 59.

Arriaca, vulgò *Guadalajara*, ad fluv. Tagonium, Olim caput Algarriæ tractus.

Arriani, hæretici, ab Arrio ſic dicti, negarunt tres perſonas SS. Trinitatis eſſe ejuſdem eſſentiæ. Verbum dixerunt eſſe creaturam, carnemque ſolam, ſine anima, aſſumpſiſſe, &c. Niceno Concilio Anno 325. condemnati, non deſtiterunt deliria ſua docere, & plurimos in ſententiam ſuam parteſque pertrahere. Conſtantini Magni filios hyperalpiſtas, Gothos & Longobardos, cum ingenti Epiſcoporum numero, ſectatores nacti, Athanaſium in Oriente, Hilarium in Occidente perſecuti ſunt, & non uno in loco conciliabula habuerunt. Antiochiæ inprimis, præſente Conſtantino Imper. ubi nova fidei formula compoſita, acta Nicena abrogata, Athanaſius depoſitus, ſubſtituto hæretico Georgio Cappadoce, homine truci, *& qui crudelius, quàm ulla fera beſtia in ovile Domini graſſabatur*, Sozom l. 3 c. 6. quem tamen hodie à Chriſtianorum quibusdam, ut Sanctum, coli cernimus. Dein cùm Conſtante urgente, Synodo Sardicenſi, Nicena acta confirmata, Ariani damnati eſſent, hi Antiſynodum Philippopoli coëgerunt, Theodoret. *l. 1. c. 8.* & paulò pòſt occiſo Conſtante, Athanaſius iterum pulſus. Mediolani porro Synodus acta, ad promovendum Arii dogma & Athanaſii damnationem, ſed neutrum ſucceſſit. Hilarius tamen & Liberius in exilium miſſi. Ut plura alia omittam, tam miſera tum fuit Eccleſiæ facies, ut Hieronymus dixerit, *Ingemuit Orbis totus, & ſe Arrianum miratus eſt.* Conſtantius, hujus impietatis clypeus, imperio tandem exutus, cùm ipſe Chriſtum honore exuiſſet, Theodoret. *lib. 2. c.* 32. Dicti etiam *Exoucontii* ſunt, quia Chriſtum dicebant factum ἐξ οὐκ ὄντων. In Doxologio ſuo gloriam dabant non Patri, & Filio, & Spiritui S. ſed Patri per Filium in Spiritu S. Orthodoxos etiam rebaptizabant, hominis ſuperiore parte uſque ad umbilicum tantum aquâ tinctâ, &c. Ipſimet inter ſe diviſi, tandem veritate prævalente, undique exagitati ſunt, Legibus inprimis Theodoſii: Sed utinam non hodieque blaſphemiæ hujus reliquiæ ſupereſſent! Vid. Epiph. *hær.* 68. & 69. Aug. *hær.* 49. Athanaſ. & Nazianz. *contra Arrianos.* Hilarium *de Trinitate.* Hieron. *contra Luciferianos*, Sozomen. Theodoret. Euſeb. Rufinum, Socratem, &c.

Arrianus, Poëta, cujus carminibus Tib. Cæſarem delectatum fuiſſe, ſcribit Suetonius, *in Tib.* Ejus autem opera Suidas commemorat, ſc. metaphraſin Georgicorum Virgilii, & Alexandriada, poema ſc. de rebus geſtis Alex. Magni, libris 22.

Arrianus, Nicomedienſis, Philoſophus. Incubuit literis in patria, ibique Cereris & Proſerpinæ Sacerdos evaſit: Ut Photius confirmat ex Bithynicis ejus, in quibus patriæ hiſtoriam à fabuloſo tempore orſus, uſque ad Nicomedem, qui P. R. hæredem inſtituit, exequutus eſt. *Xenophon jun.* dictus, Suid. Epicteti diſcipulus fuit; Scripſit de Epicteti diſſertationibus, qui extant, libros 4. Nam plures ſcripſiſſe, ex Gellio conſtat, qui *lib. 19. cap.* 1. quintum laudat. Scripſit & alia, præcipuè quæ ad Hiſtoriam pertinent, inter quæ hiſtoriam Alexandri M. deſcriptionem ſeu periplum duplicem, Ponti Euxini, & terrarum vicinarum, ut & Maris rubri, à Ramuſio & Stukio illuſtratum, Oceani item Indici, &c. hiſtoriam Alanorum, Photius. 17. libros Urbium, Steph. de quibus vide Suid. Voſſium. *de hiſt. Gr. l.* 2. c. 11. La Mothe le Vayer, *in judicio de hiſtoricis.* Ejus eſt: Ἐχελαστικὸν τὸ δεῖ γελᾶν, τοῦτο τὸ ζῶον, ὃ πολλοὺς ἐγκαγχάζειν. Emicuit Romæ ſub Adriano & M. Antonino Principibus, à quibus ob literas præfecturâ Cappadociæ & honoribus Conſularibus ornatus eſt. Verùm de eo nos alibi, Deo volente, plura. L. Loydius.

Arribantium, Dardaniæ urbs, in Myſia ſuper. Ptolem. *Wicz ſiterne* Lazio, aliis *Novibazar*.

Arrius, Ciceronis familiaris, cujus epulum lautiſſimum commemorat in Vatinium Horat. *lib. 2. Sermonum:*

—— *Atque epulum arbitrio Arri.*

Arrius, Philoſophus Alexandrinus, qui Auguſto Alexandriam venienti, poſt victoriam Actiacam, ſe obtulit, tantoque in honore fuit apud eum, ut Auguſtus ipſe palam ſit faſſus, Alexandrinos tribus de cauſis à ſe conſervatos eſſe, ob Alexandri memoriam, ob urbis pulchritudinem & propter *Arrium* Philoſophum, Plutarchus.

Arrius, Presbyter Alexandrinus, hæreſiarcha, Arrianæ ſectæ author, uti ſcribit Ruffinus *lib.* 10. Hanc ſub Petro & Achilla fovit, ſub Alexandro verò excluſit, cui fortè hic nimis curioſâ *de S. Trinitate* diſſertatione, occaſionem aliquam præbuerat. Hæreſeos manifeſtus excommunicatur, ſed epiſcoporum non

paucos

…tificelis in partes ſuas pertraxit, inter quos Eu-… Nicomediæ, in gratiâ Conſtantini M. validus. …ſtra literis primò, dein per Epiſc. Oſium, moni-… Anno 325. Concilio Niceno, cujus Imper. ipſe Præ-…dit, ejus deliriis rejectis, ipſo cum aſſeclis in exi-… ſcriptisque combuſtis. Mox verò a Presbytero Ariano perfidiæ ſuæ, Arium revocavit, confeſſione ejus, quam …naverat, admiſſâ. Hic verò, pulſo Athanaſio, cùm jam recipiendus eſſet in Eccleſiam Conſtantinop. obiit eo mortis genere, de quo paulo pôſt. Contra hunc Auguſtinus & alii ſcripſerunt. Hic, dum ſuam hæreſin, quâ filium ab æterna Patris ſubſtantiâ conabatur abducere, paſſim diſſeminaſſet, a-ctiusque ſerperet, & eundo vires acquireret ipſa contagio, *tandem* impietatis pœnas luit. Etenim dum Conſtantinopoli ſeceſſum peteret, ventris exonerandi cauſâ, fluentibus foras inteſtinis, miſeram evomuit animam, ejus poſtea judicium expertus, de quo perperam ſenſerat. A. C. 336. Vide Suidam, *in* Ἀ-*ρειανοί*. Et Eccleſiaſticæ Hiſtoriæ ſcriptores, Epiph. *hær.* 68 & 69. Athan. *Orat.* 1. *ad Serap.* Socr. *lib.* 1. Sozom. *lib.* 1. & 2. Theodoret. *lib.* 1. Ruffinum *lib.* 1. &c. Vid. *Arrianus*, etiam. Aliis *Arius* dicitur, Ἄρειος, autem Græcè ſonat *Martialis*.

Arrius Antoninus, Proc. Aſiæ, ſub Adriano Imp. ardore Chriſtianorum ad martyrium ſeſe offerentium obſtupefactus, juſſit eos, ſi vellent mori, ne amplius tribunal adirent, & præcipitia & reſtes iis in promtu eſſe. Euſeb. *lib.* 4. *cap.* 3.

Arrius Varus, præfectus equitum ſub Corbulone. Tacit. XIII. 9. in Armenia. Ferebatur, ſecretis apud Neronem ſermonibus, virtutes Corbulonis criminatus: Unde infami gratiâ primum pilum adeptus. Bello contra Vitellium, partibus ſe Veſpaſiani ſtrenuum ducem præbuit. *lib.* 3. *Hiſt.* 8.

Arro, fluv. Angliæ. Cadit in Lugum fluv. in Comit. Herefordienſi.

Arroinum, vulgò *Arrois*, caſtrum præcipuum Inſ. Mulæ, unius ex Hebridis, ad Scotiæ Occid. in Boreali parte Inſ. ex adverſo Abriæ prov.

Arrolius, vulgò *Arroux*, fluv. Galliæ in Burg. Duc. Oritur prope Arnæum Ducium. Auguſtodunum rigat, & poſtea in Ligerim ſe exonerat, ſupra Borbonium Anſelmum.

Arruns, prænomen Tuſcum, in gente Tarquiniâ Romæ celebratum, quo Priſci & Superbi Tarquiniorum filii uſi ſunt. Hoc nomine affectus fuit vates quidam Tuſcus divinandi ſcientiâ inſignis. Lucan. *lib.* 1.

Arruntius Conſul, A. U. C. 732. inter ſcriptores illuſtres. Scripſit Geographica. Divitias quoque magnas poſſedit. Accuſatus à Satrio Secundo Albucillæ impietatis in Tiberium conſcius ejuſdemque adulter, fruſtra moras ſuadentibus amicis, venas reſolvit, Gn. Acerronio & Pontio, Coſſ. Tac. *l.* 6.

Arſa, Præfectus civitatis Tirzæ. 3. Reg. 16. Lat. *Voluntas, curſus*, aut *maledictionis exitus*. Item civitas Hiſpaniæ. Steph. long. 18. 40. lat. 41. 52. Vide Suidam, *in* Ἀρσινόη.

Arſabes, Satrapes Armeniorum, ut videtur ex Polyæn. *l.* 5.

Arſabes, Satrapes Perſicus, homo callidiſſimus, cujus fraudem in occupandis Barcæis & dexteritatem in declinandis inſidiis Magiſtri Equitum commemorat, Polyæn. *lib.* 7. Ubi interpres legit *Arſames*.

Arſaces, Parthorum rex primus, cujus memoriæ hunc honorem Parthi tribuerunt, propter quæſitum, conſtitutumque ab eo regnum, ut omnes deinde reges ſuos *Arſaces* appellaverint. Juſtin. *lib.* 41. Strab. *lib.* 14. Photius, *Bibl. cap.* 68. Euſeb. *Chron.* Suid. &c. Quin & Parthi ipſi ab eo dicti *Arſacæ* Straboni, aliis *Arſacidæ*. Lucan. *lib.* 1.

Plus illa vobis acie, quàm creditis, actum eſt,
Arſacidæ. ————

Hinc *Arſacius*, pro *Parthicus*.
Mart. 9. 35.

Quicquid in Arſaciâ Pacorus deliberat aulâ.

Claudianus *Panegyr. de* 4. *Conſul. Honorii*:

Barbarus Arſacio conſurgeret ore tiaras.

Apud Tacitum 1. *Hiſt. Arſacidarum ſolium*, pro regno Parthorum. Servius, *ad Æn.* 7. *Verſ.* 760. *Albani omnes reges dicti ſunt* SYLVII, *ab hujus* (Sylvii nimirum Æneæ filii) *nomine: ſicut hodieq; Romani Imperatores* AUGUSTI *vocantur: Ægyptii* PTOLEMÆI: *Perſæ* ARSACIDÆ: *Latini* MHR-KANI, &c. Solet enim plerumque fieri, ut primi Regis nomen reliqui poſſideant, ut idem obſervat, *ad Æn.* 12. *Verſ.* 529. Notandum autem hic, *Perſas* Servium pro *Parthis* dixiſſe, vel ſolenni quodam auctorum more confundentium populorum nomina, vel quia retinuit imperii nomen, quod invaſerant Parthi, ante quos Perſæ regnaverant. Ita Horat. cùm *lib.* 3. *Od.* 5. initio Auguſtum *graves Perſas*, ut ipſe appellitat, adjeciſſe imperio ſcribit, de Parthis intelligendus eſt. Nec aliter *Perſarum* capiendum vocabulum, in Aurelio Victore, eſt, cùm de Auguſto prodit, *Huic Perſæ obſides obtulerunt, creandiq; regis arbitrium permiſerunt.* Gloſſarum veterum auctor *Arſacidarum* vocem, de universâ Parthorum gente, interpretatur: *Arſacidæ*, Πάρθοι. Regnare autem cœpit hic Arſaces, Seleucidarum jugo excuſſo, An. M. 3808. feliciterque rexit, an. 38. Succeſſores ejus regnum tenuerunt, uſque ad Alexandrum Mammææ fil. quo imperante Artabanus ab Artaxerxe peremptus eſt. An. C. 227. Ex priſca tamen Arſacidarum nobilitate Baſilius Macedo Imperium Orient. tenuit, An. 866. Cedrenus, Curopalates. Item alius *Arſaces*, Pharnacis Ponti & Armeniæ regis filius, Straboni memoratus, *lib.* 12. Item Armenius civis, proditionis convictus a Juſtiniano Imp. hoc ſupplicii genus tulit, ut Camelo inſidens, ac per urbem circumductus ſe omnibus viſendum præberet. Cæl. Rhod. *lib.* 7.

Arſaces, Artabani fil. natu maximus, à Patre Armeniæ, defuncto Rege Artaxiâ, præpoſitus. Tacit. *lib.* 6. Item, Eunuchus, Servus Themiſtoclis ſecundò ad Xerxem miſſus. Vid. Polyæn. *lib.* 1.

Arſaces, ab Alex. M. miſſus in Mediam, ut illâ præfecturâ Oxidates diſcederet. Curt. *l.* 8.

Arſaces, Armeniæ R. ad quem Julianus Apoſt. blaſphemas in Chriſtum literas miſit, illumque, qui Chriſtianus erat, contra Perſas proficiſci ſecum coëgit, Sozom. *lib.* 6. *cap.* 1. Quo defuncto, Perſas Arſaces inimicos habuit, quibus diu feliciter reſtitit. Socius & amicus fidus Romanorum, cui cùm opem ſe non amplius laturum Jovinianus Imp. Sapori Perſarum R. ad ignobilem ab hoc adactus pacem, juraſſet, tantum odium ſibi conflavit, ut in reditu etiam à mulierculis rideretur. Tandem à Sapore in inſidias pertractus Arſaces, fœderis ſpe injectâ, oculis primò, mox vitâ privatus eſt. Anno 369. Ammian. Marcellin. *lib.* 27. Oroſ. *l.* 7. *c.* 12. Eutrop. *lib.* 10.

Arſacia, πόλις Μηδίας ἐπίσημος, Steph. Hodie *Casbin* dici videtur. long. 91. 00. lat. 39. 15. Urbs Perſiæ pulcherrima & ampliſſima, in prov. *Ayrach*. Sedes regia ante Aſpahaamum. Baudr.

Arſacius, Galatiæ Pontifex, ad quem Julianus Apoſtata inter alia ſcripſit: *Religio Græcanica nondum ex animi noſtri ſententia, incrementa capit. In cauſa ſunt hi, qui res ſacras tractant.* Rufin. *l.* 1. *c.* 32. 34. Sozom. *l.* 5. *c.* 15. Vid. infra.

Arſacius, Conſtantinopolitanus Epiſcopus, dum Chryſoſtomus in exilio eſſet. Obiit an. æt. 81. 1. Epiſc. piſcibus magis mutus, ut lepidè Palladius ait. Vid. *Socr. l.* 6. *c.* 18.

Arſacius, Pontifex Ethnicus, cui Julianus Apoſtata prolixam ſcripſit epiſtolam, de antiphonis introducendis, & pœnitentiâ publica, Noſocomiis, item Prochotrophiis, Virginumque monaſteriis erigendis. Sozom. *l.* 5. *c.* 11.

Arſa, Arabiæ Felicis gens. Ptol.

Arſagalita, pop. ad Indum fluv. Caucaſo monti contermini. Plin. 6. 20.

Arſamenes, Satrapa, in prælio ad Granicum ſiniſtrum cornu cum Memnone tenuit. Diod. *l.* 17.

Arſames, Artaxerxis fil. qui fratris Ochi inſidiis periit. Plut. Item *Arſames*, vel *Arſes*, Ochi fil. 13. Perſarum rex, regn. annos 4. Euſeb.

Arſames, Ciliciæ Satrapa, ſub Dario ultimo; qui adventante Alexandro igni ferroque Ciliciam vaſtavit, ut hoſti ſolitudinem faceret: quicquid uſui eſſe potuit, corrupit. Curt. 3. 12. Apparet poſtea in deditionem Alexandri veniſſe & præfecturam Cariæ accepiſſe. *lib.* 8. 19.

Arſametes, Aſiæ fluv. juxta Parthiam, aut Armeniam. Tacit. *An.* 15. Cadit in Euphratem fluv.

Arſamia, urbs Germ. Ptol.

Arſamias, lacus Armeniæ maj. Vid. *Arciſſa palus* & *Arciſſa*.

Arſamoſata, urbs Armeniæ maj. verſus Meſopotamiam, 70. m. p. ab Euphrate fluv. *Arſamote* Plinio, prope montem Mazium. Nunc evanuit. Baudr. Caſtellum item Armeniæ, Tacit. *lib.* 15.

Arſanes, fil. Ochi, pater Codomanni, qui Perſarum regno potitus, Darius dici voluit. Hic ab Alexandro victus.

Arſanes, Vid. *Arſames*.

Arſanias, Armeniæ fluv. quem Tigridi miſceri volunt; ac demum, cùm lenius fluat, ſeparari & in Euphratem mergi. Intra Zimaram. Ejus mem. Plin. 5. 24. Plut. *in Lucullo*. Tac. *An.* 15. ubi malè vulgò legitur *Flumen Arſamesi*. Dio, *in Fragmentis*: Ἀφῆκεν αὐτὸν προδιομολογησάμενος ἵνα τὸν ποταμὸν αὐτῷ Ἀρσανίαν ζεύξῃ, hoc eſt, *Parthus dimiſit Pætum, prius cum eo pactus, ut ponte ſibi jungeret fluvium Arſaniam.* Tranſit per Arſamiam lacum. Baudr.

Arſaratha, urbs Armeniæ majoris. long. 79. 30. lat. 43. 30.

Arſatianum, Pannoniæ urbs. Anton. Hodie *Arſa*.

Arſcotium, opp. Brabantiæ ad Demeram flu. ſub Hiſpanis; eſtque Ducatus gentis *de Crouy* 4. leuc. à Machlinia in ortum, & 3. à Lovanio, in Bor.

Arſen, Arcadiæ fluv.

Arſena, palus Armeniæ majoris, nitroſa, & unius generis piſces habens, per quam Tigris fluit. Strabo.

Arſenaria, Mauritaniæ Cæſar. colonia. Pomp. 1. 6. Aliis *Arſenna*.

Arſenes, Epiſc. Schiſmaticus Melet. ſe interfectum ab Athanaſio mentitus eſt, ab ejus ſociis manu hominis occiſi monſtratâ.

ſtratâ. Poſtea, è latibulo Thebaidis prodiit, & Synodo, contra eundem Athanaſ. convocatæ ſubſcripſit. A. C. 351. &c. Item Comes, qui Juſtiniano uxorique ejus perſuaſit, Palæſtinæ incolas permoviſſe Samaritanos ad ſeditionem.

Arſenium, Germ. opidum. Ptol.

Arſenius, Romanus patricius, Arcadii juventæ admotus, qui cùm vocem hanc ab incerto authore audiviſſet, *Fuge, tace, quieſce*, relictâ paternâ hæreditate ad cœnobium properavit.

Arſenothelyas, eos antiqui dixere, qui utrumque ſexum participarent, quaſi *Maſculo fœminas* dicas; quo nomine quædam quoque animalia ab Ariſt. nominantur ſemetipſa ineuntia. Rhod. 19. 12.

Arſes, filiorum Ochi natu minimus, in ſolium Perſarum, occiſo Patre, à Bagoâ Eunucho evectus; ſed vix triennium regno potitus, cum liberis ab eodem Bagoâ è medio ſublatus eſt. Diod. XVII. 564. *f.* Idem cum ſequente.

Arſes, 13. Perſarum R. filius tertius Artaxerxis, quem Bagoas Eunuchus, cum duobus ejus fratribus, ſuſtulerat, ei ſucceſſit, regnavit 4. vel ſecundùm alios, 2. ſolùm annos. Circa A. M. 3716. Diodor. Juſtin. Euſeb. *in Chron.*

Arſeſa, Armeniæ maj. regio. Ptol.

Arſia, Hetruſcorum ſilva, Romanorum cum Veientibus & Hetruſcis pugnâ celebris, ab *Arſio* Heroe ſic dicta. Plut. Ὄυρσον ἄλσος vocat in Publicola. Dionyſ. autem Halicarn. *lib.* 5. δρυμὸν Ὀρσίαν. Vide Cluver. *Ital. Ant. pag.* 869. Item Italiæ flu. Campaniam præterfluens, cujus latitudinem ab uno latere diſterminat, Varo flu. alterum occupante. Plin. 3. 6.

Arſiana, Suſianæ urbs. Ammianus Marcellinus.

Arſica, privatus adhuc dictus eſt Artaxerxes Mnemon.

Arſicodani, Arab. Fel. pop. Plin. 6. 28.

Arſicoras, Sardorum rex, tempore Annibalis.

Arſicua, urbs Germ. Ptol. *Brin* hodie, teſte Villanov. urbs Moraviæ, non Sleſiæ, ut malè Ortelius ſcribit, ejus reg. poſt Olomucium primaria. Aliis eſt *Hradiſta*, opp. Moraviæ ad fluv. Moravum. Baudr.

Arſicua alia, urbs Germ. antiquæ, in limite Sarmatiæ, ad Viſtulam fluv. Nunc forſan *Warſow* in Polonia. Baudr.

Arſidam, filius Datamis, qui cùm adverſus Piſidas cum exercitu a Patre miſſus eſſet, cecidit in prælio. Nepos.

Arſieta, Sarmatiæ Europææ gens. Ptol.

Arſinarium, promunt. Libyæ interioris. Ptol. *Capo Verde* Pineto. Promont. Nigritiæ, in Occaſ. magis porrectum. Ab eo Gorgades ſeu Heſperides Inſ. dicuntur *les Isles du Cap Verd.* Baudrandus.

Arſinoe, Ptolemæi Lagi filia, Ptolemæorum, Philadelphi & Cerauni ſoror, Lyſimachi, Macedonum regis, uxor, mortuo marito, à fratre Cerauno, Macedoniæ regnum ambiente, & nuptias ejus ideo petente decepta, illum in urbem ſuam Caſſandream ultro invitat, filioſque ſuos Lyſimachum 16. an. natum, Philippumque triennio minorem, utrumque formâ inſignem, coronatos occurrere jubet; quos Ptolemæus ad occultandam fraudem, cupidè, & ultra modum veræ affectionis amplexus, oſculis diu fatigat. Ubi verò ad portam ventum eſt, occupari arcem jubet, pueros autem interfici, qui cùm ad matrem confugiſſent, in gremio ejus inter ipſa oſcula trucidantur. *Arſinoe* verò ſpoliata filiis, ſciſſâ veſte & crinibus ſparſis, cum duobus Servulis ex urbe protracta, Samothraciam in exilium abiit, eò miſerior, quòd mori cum filiis non potuit. Juſt. *lib.* 17. *&* 24.

Arſinoe, Ptolemæi Auletæ filia minor, Cleopatræ ſoror, dum Cæſar in regiâ Alexandriæ obſideretur, vacuam poſſeſſionem regni ſperans, ad Achillam ſe ex regiâ contulit, unaque cum illo bellum adminiſtrare cœpit: ſed mox controverſiâ de principatu inter eos ortâ, cùm uterque utrique inſidiaretur, *Arſinoe* per Ganymedem nutritium ſuum Achillam interfici curat, atque hoc modo imperium obtinuit. Lucan. *lib.* 10.

—— Nec non ſubrepta paratis
A famulo Ganymede dolis pervenit ad hoſtes
Cæſaris Arſinoe. ———— ——

Ipſa dein ab Antonio, in gratiam Cleopatræ, interfecta eſt. Cæſar *de B. Civili.* Appian. *de B. Alexandr. l.* 5.

Arſinoë, ſoror & uxor Ptolomæi Philadelphi. Item, uxor Agas, Regis Cyrenenſium, quæ filiam Berenicen, filio fratris mariti adimere conata, ut illam Demetrio, quem parum pudicè amabat, traderet, ſcelere prodito, pulſa eſt, Demetrio interemto. Juſtin. *lib.* 26. *c. ult.*

Arſinoe, op. Cypri 3x. 1. in orâ occid. inter Paphum novam & veterem, *Alfdime* nunc, teſte Steph. Luſignano. 2. in orâ orient. inter Pedalium promunt. & Salaminam urb. quæ nunc, teſte eodem Luſ. *Famagoſta* nominatur, urbs hâc tempeſtate primaria poſt Nicoſiam: 3. ad Callinuſam prom. in orâ Bor. verſus occid. Solis proxima, *Lec fare* Luſignano, aliis *Criſocu*, & noſtris *Aleſſandretta.* Additur & quarta in mediterr. *Arzes* incolis, ut idem Luſign. vett. non memorata. Item urbs Ciliciæ maritima, inter Anemurium ad occid. & Celenderim ad ort. nunc pagus, vulgò *Dragant.* Item urbs Ægypti, quæ & *Cleopatris* Ptol. & Strab. vulgò *Sues*, & Saracenis *Barrantu*, teſte Pet. Gyllio, urbs Ægypti in intimo ſinûs Arabici, a Peluſio 125. m. p. in ort. Ejus mem. Val. Flac. *lib.* 5.

—— Arſinoen illi tepidamq; requirunt
Otia læta Phari, pinguemq; ſine imbribus annum. Aliis

eſt *Azarut* oppidul. diſtans a *Suez* 15. m. p. in Auſtrum longit. 63. 20. latit. 29. 10. *Arſinoe* item, quæ & *Teuchera*, vulgò *Trochara* teſte Marmolio, urbs Cyrenes epiſc. ſub Archiep. Cyrenenſi, una ex 5. urb. Pentapolitanæ reg. inter Berenicen ad occ. 47. & Ptolemaidem in ort. 26. m. p. long. 48. 40. latitudo 35. 36. Alia item in Æoliâ, in Syriâ, in Ciliciâ, & alibi, ita ut 14. urbes hujus nominis extare ex vett. monumentis conſtet. Vide Plin. *lib.* 5. *cap.* 5. 9. 12. 27. *& lib.* 6. *cap.* 29. Strab. *l.* 10. 14. & 17. Ptolom. Steph.

Arſinoe, Urbec. Ciliciæ aſperæ, inter Antiochiam ad Tragum & Seleuciam.

Arſinus, Martyr ſub Decio, apud Alexandriam. Item, fluv. Lapponiæ, ſub Moſcis. Cadit in mare Glaciale, verſus mare Album.

Arſiſaca, Mediæ urbs. Ptol.

Arſites, Satrapa, Paphlagonibus Equitibus præfectus. Diod. *lib.* 17.

Arſitis, Hyrcaniæ regio. Ptol.

Arſonium, urbs Germaniæ. Ptol.

Arſopa. gens circa Pontum Euxinum. Orph. in Argon.

Arſyſia, regio Pſyrorum & Chii. Steph.

Arſyſſa, vel *Arſiſſa*, vel *Arſamias*, Ptol. in Lat. codd. meliùs *Arceſa*, ut Græce ſcriptum eſt, Armeniæ maj. palus, al. lacus. *Gocho* ex tabb. recentioribus, aliis *Vaſtan*, cum urbe ejuſdem nominis, quæ in Mediâ cenſetur, à Tabreſio 100. m. p. in occ. In eâ palude graviſſima quæque natant. Plinius. Aquas habet ſalſas, hinc *mare Armenia* quibuſd. dicitur. Ei adjacet *Arthemita*, ſeu *Van*, cum aliquot pagis, extenditur ad 60. m. p. ſed inæqualis eſt longitud. Sub Turcis, in limite Perſiæ. Baudr.

Artabanus, fil. Hiſtaſpis, Darii frater, Xerxem bellum Græcis inferre parantem primò diſſuadere conatus eſt, ſed poſtea, bello infeliciter à Xerxe geſto, deficiente regis majeſtate, in ſpem regni adductus, adjuvante Mithridate Eunucho, Xerxen obtruncat, ac Darium majorem natu filium, apud Artaxerxem minorem natu, parricidii accuſat, hortaturque, ut parentem ulciſcatur, & pœnas de fratre ſumat, & regnum occupet. Itaque Darius innocens, & non auditus trucidatur, atque *Artabanus*, in ſocietatem regni aſſumitur ab Artaxerxe, per 7. menſes. Inde quum *Artabanus* etiam Artaxerxi inſidias ſtrueret, trucidatur. Diodorus. *lib.* 11. Juſtinus autem *lib.* 3. hæc paulo aliter narrat; nempe *Artabanum*, cùm certamina principum de regno metueret, aſſumpſiſſe in ſocietatem conſilii Bacabalum, qui, præſente ſtatu contentus, rem prodidit Artaxerxi, ut pater ejus occiſus eſſet, ut frater falsâ parricidii ſuſpicione oppreſſus, ut denique ipſi pararentur inſidiæ, quibus cognitis, Artaxerxem, veritum numerum filiorum *Artabani*, in poſterum diem paratum eſſe exercitum armatum juſſiſſe, ſe recogniturum & numerum militum, & in armis induſtriam ſingulorum. Itaque cùm inter cæteros ipſe *Artabanus* armatus aſſiſteret, regem ſimulaſſe ſe breviorem loricam habere, juſſiſſeque *Artabanum* ſecum commutare, quem exuentem ſe, ac nudatum, gladio trajeciſſe: tum & filios ejus corripi juſſiſſe. Ab Ariſtotele *lib.* 5. *Polit. cap.* 10. dicitur *Ἀρτάπανος*. A' Cteſia, *Artapanus*. Item *Artabanus*, Parthorum rex, ex Arſacidarum genere, inimicus Tiberii Cæſaris, Armeniam invaſit, quem Artaxerxes Perſa ejus miles interfecit, regnumque Perſis reſtituit an. ab ultimo Dario 538. regeſque deinceps Perſarum, non Parthorum dicti ſunt. Vid. infra.

Artabanus I. poſt nepotem Phraaten, Rex Parthorum. In bello contra Thogarienſes vulneratus, obiit. Juſt. *lib.* 42. *cap.* 2.

Artabanus II. Medorum primò, Jos. vel Dacorum, Tac. dein Parthorum Rex, Vonone, à quo bis victus, tandem ſuperato, thronum occupavit, plurimis Arſacidarum, è quibus ipſemet oriundus erat, interfectis. Spretâ Tiberii ſenectute Armeniam rapuit, Arſace vel Orode filio ſuo Rege illi impoſito, petiitque à Romanis theſauros à Vonone in Cilicia & Syria relictos. Sed à Vitellio victus, Armeniâ ceſſit, æmulis regni ſe oppoſituris. Tandem regno tantùm non pulſus, & à ſubditis paulo poſt reſtitutus, obiit A. C. 48. Joſeph. *Antiq. lib.* 18. *cap.* 4. 6. & ſeqq. Tac. *Annal. lib.* 5.

Artabanus III. Vologeſis fil. PſeudoNeroni contra Veſpaſianum favit. Genebrard. *Chron.*

Artabanus IV. & ultimus Parthorum R. poſt fratrem Vologeſem 3. Perpetuo cum Romanis, inprimis cum Ant. Caracalla, bello implicitus, qui filiæ Artabani nuptias ſe ambire ſimulans, vitæ ejus inſidias ſtruxit. Ab Artaxerxe poſtea, qui gregarius primùm miles erat, tribus præliis victus, vitæ, regno, & Arſacidarum ſtirpi finem fecit, ſicque Parthorum regnum, quod ab Arſace, *A. M.* 3808. initium ſumſerat, ad Perſas tranſlatum eſt, A. C. 230. Dion. *lib.* 77. *&* 78. Herodian. *lib.* 4. Agathias, *lib.* 2.

Artaba-

Æthiopes quadrupedum ferarum modo vagi.

...e, fil. Darii major natu, à regno excluſus, quòd ...ato, Xerxes verò, illo jam rege, ex Atoſſâ Cyri ... Herodot. *Muſâ* 7.

... fil. Pharnacis, unus ex ducibus Xerxis, qui re infeliciter adverſus Græcos geſtâ, cum paucis ſuo... Herod. *lib.* 9. Alii *Artabazen* vocant.

Artabazus, Artaxerxis Prætor, adverſus Datamem irrupit in Cappadociam; & quamvis ſocer Datamis Mithrobarzanes ... cum omni Equitatu transfugerit, victus tamen eſt. Diodorus. XV.105.

Artabazus, Darii amicus ſingularis. Qu. Curt. *lib.* 5. Se cum 9. filiis comitantibus Alexandro dedit, poſt interitum Darii. Idem *lib.* 8. Vid. Diod. *l.* 16.

Artabri, Luſitaniæ pop. qui & *Artabritæ*, ab Artabro Hiſp. *in Gallæcia* vicino promontorio, quod *Nerium* Strab. ac Ptol. hodie *Capo de finis Terre*, *Capo de Mongia* Petro Medinæ dicitur. *Cap de Finiſterre* ſeu *Fineterre*, Gall. Artabrorum autem portus fuit, ubi nunc *Muros*, opp. Gallæciæ, ad oſtium Tamaræ fluv. Sanſ. Sil. *lib.* 3.

Jamq; Ebuſus Phœniſſa movet, movet Artabrus arma.

Artaca, ſeu *Artace*, Cyzici inſ. mons arboribus plenus, ante quem jacet parva inſ. ejuſdem nominis, Strabo. 12. Item Mileſiorum colonia in Aſiâ, quam Steph. Phrygiæ civitatem facit: Plinius portum, Ptol. villam vocat. Item caſtellum Bithyniæ. Ptol.

Artacacna, vetuſtius exemplar habet *Artacana*, apud Curtium *lib.* 6. *cap.* 40. Aſiæ urbs circa Ariæ regionem. *Artacoana* eſt apud Arrianum *lib.* 3. *Chortacana* apud Diod. *lib.* 17. parte poſteriore. Hanc quoque Plinius *lib.* 6. *cap.* 23. agnoſcit. An *Artacaudna* Ptolemæi?

Artacaas, dux in exercitu Xerxis. Herod. *lib.* 7. Hic totius exercitûs, uno rege excepto, proceriſſimus fuit; quippe qui ad ſtaturam 5. cubitorum (quatuor tantùm digitorum deerat altitudo) pervenit.

Artacaos, inſ. in Propontide, cum op. ejuſdem nominis. Plinius. 5. 33.

Artacana, Bactrianæ reg. op. Qu. Curt. *lib.* 6. alii legunt *Arcana*. Vid. *Artacacna*.

Artacena, reg. Aſſyriæ circa Arbelam, ubi Darium Alexander ſuperavit. Strab. 16.

Artaci, Thraciæ populi. Steph.

Artacia, fons apud Læſtrygonas. Tibullus, *ad Meſſalam lib.* 4. ubi de Ulyſſe:

Incultos adiit Læſtrygonas, Antiphatemq;
Nobilis Artacia gelidas quos irrigat unda.

Homerus *Odyſſ.* 10.

Ἡ μὲν ἄρ' ἐς κρήνην κατεβήσετο καλλιῤῥέεθρον
Ἀρτακίην, ἔνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἄστυ φορέεσκον.

Artacima, Cretæ urbs. Ptolemæus.

Artaa, regio Perſica. Pop. *Artai*, vel *Artaata*.

Artas, vide *Artaxerxes*.

Artas murus, op. juxta Rhyndacum flu. Steph.

Artageras, ſeu *Artagera*, Armeniæ maj. urbs. Strabo.

Artagerſes, dux Caduſiorum, quem Cyrus interfecit. Plut.

Artagigarta, Armeniæ maj. op. Ptol.

Artagira, Lybiæ interioris urbs. Ptol.

Artamis, Pentapoleos Africæ reg. urbs. Ptol.

Artanes, Sophenus rex à Zadriade, uno ex ducibus Antiochi M. ortum trahens, Armeniæ auſtrales partes tenuit, & à Tigrane reliquarum partium Rege deletus eſt. Strabo *lib.* 11. Item flu. in Iſtrum fluens Herod. 4. & Colchidis flu. Arriano.

Artamiſſa, Iberiæ Aſiaticæ op. Ptol.

Artapanus, fecit librum de Judæis, in quo quædam de Moſe prodidit, quæ refert Clemens, *lib.* 1. *Strom.* In Chronico Alexandrino, *Artabanus* vocatur.

Artaphernes, unus ex ducibus Darii, primus Sardium Præfectus, apud Marathonem debellatus. Herod. *lib.* 7. Æſchylus dictum ait, quòd φρένας ἴχι ἀγίας, ineptè.

Artaſyras, Perſicus aulicus miniſter, ſub Smerdi Mago, conſcius conjurationis ſeptem ſecundùm Cteſiam.

Artatus, Illyriæ amnis. Livius, *lib.* 44. hodie *Fiume della Iſtria*.

Artavaſdes, ſeu *Artuaſdes*, Tigranis fil. Armeniæ majoris rex eruditiſſimus fuit, qui non modò Tragœdias ſcripſit, verùm etiam Orationes, atque hiſtorias commentatus eſt. Craſſum, in bello contra Parthos, juvit, floruitque quàm diu Romanorum amicitiam coluit. Quum autem Antonium Parthis prodidiſſet, in bello contra eos ſuſcepto, Antonius eum & legationibus & promiſſis eò deduxit, ut in caſtra ad ſe veniret, ubi ſtatim comprehenſus fuit, & Armeniâ, rege abſente, ſubjugatâ, ipſe rex Alexandriam in Ægypto abreptus, & in triumpho per urbem deductus, catenis aureis vinctus, habitusque aliquantiſper in cuſtodia, bello tandem Actiaco gliſcente, interfectus eſt. Strabo *lib.* 11. Appian. *in Parth.* & Plut. *in Craſſo.* Tiberius Armeniæ regnum, alteri cuidam Artavaſdo dedit, qui paulo pòſt pulſus. Et Auguſtus idem jam antea Artabazo fil. Agrippæ, ſed ſimiliter inde mox pulſo tradiderat. Tacit. *Annal. l.* 2.

Artavaſdus, Leonis Iſaurici gener, cùm Conſtantinus Copronymus, affinis illius, contra Saracenos in Aſiam moviſſet, imperium invaſit, imagines Conſtantinopoli reſtituit, ut populum ſibi reconciliaret, & liberos Conſtantini captos in vinculis habuit, tandem verò à Copronymo ex Aſia reduce, captâ Conſtantinopoli, A. C. 743. victus, ab urbe à plebe pulſus eſt, & unà cùm duobus filiis ſuis excæcatus; Pſeudopatr. Anaſtaſio, à quo coronatus erat, in aſino per urbem circumducto; Cedrenus, Theophanes, *Hiſt. miſc.* Zonaras.

Artaunum, urbs Germaniæ Ptol. hodie Herbipolis, vulgò *Würtzburg*, hoc eſt, *civitas herbarum.* Quibuſdam fuit opp. Mattiacorum, fortè ubi nunc *Ortemberg*, oppidul. Veteranorum & Comitat. Iſenburgici, fere inter Francofurtum ad Mœnum & Fuldam.

Artaxa, vel *Artaxias*, dux militiæ Antiochi Magni, quo à Romanis devicto, Armeniæ regnum tenuit, à quo Tigranes originem traxit. Strabo *lib.* 11.

Artaxata, pl. num. *Artaxia*, Tacito, *Artaxiaſata* Straboni, urbs Armeniæ maj. munitiſſima, ad Araxem fluv. hodie *Teſlis*, Paulo Jovio *Choem* potius videtur; Sed iſta non Armeniæ, at Mediæ urbs eſt. Juvenal. *Sat.* 2.

Sic prætextatos referunt Artaxata mores.

long. 78.00. lat. 42. 40. Eſt nunc in Georgiæ regno, ſub Turcis. Olim perampla, & Romanorum hiſtoriis celebris, nunc paucos habet incolas. Item urbs Cappadociæ, inter Cæſaream 24. & Comanam 42. m. p. Anton.

Artaxerxes, I. *Longimani* cognomine, fil. Xerxis: Artabanum occidit, Vid. *ibi.* Avunculum ſuum Achæmenem contra Ægyptios miſit, qui auxilium ab Athenienſibus petierunt. hinc bellum illud diuturnum inter Perſas & Græcos. Nehemias, pincerna ejus, veniam reædificandi Hieroſolymam impetravit, miſit quoque eò Eſdram Sacerdotem, qui populum inſtrueret. Obiit A. M. 3629. U. C. 329. regni 40. Eſdras. Thucyd. *lib.* 1. Diodor. *l.* 11. & 12. Juſtin. *l.* 3. Scaliger. *de E. T. l.* 5.

Artaxerxes, II. cognom. *Mnemon*, Darii fil. Longimani gener, Cyro fratri juniori coronæ ſuæ & vitæ inſidianti, in gratiam matris, pepercit; mox illum, impetratâ veniâ inſolentiorem, prælio vicit. Domeſticis inter matrem & Statyram uxorem, quæ ab illa veneno tandem ſublata, diſſidiis, rebellione inſuper fil. Darii, quem hæredem Imperii propterea necare coactus eſt, infelix. Cæterùm Græcos per Duces bello aggreſſus multa geſſit, &c. Celebre in hiſtoriis nomen. Obiit A. M. 3689. U. C. 389. regni 40. Diod. *lib.* 15. &c. Huic 15. filios ex pellicibus variis fuiſſe, Juſtinus auctor eſt. *lib.* 10. *cap.* 1. Vide Plut. *in ejus Vita.* Cujuſmodi fuerit ingenio, matris ejus, cui Paryſatis fuit nomen, oratio indicat, quam Plut. ſcribit, allocuturos ipſum juſſiſſe byſſinis, ac mollibus verbis uti, Græcè βυσσίνοις χρῆσθαι ῥήμασι. Plut. *in Apophth. Imp.* qui & hoc de Artaxerxe retulit, *lib. de Valet. tuendâ*, quòd, cùm in fugâ, rebus omnibus ſibi bello infelici ereptis, ficubus ſiccis, & pane hordeaceo veſci coactus fuiſſet, exclamarit, οἵας ἡδονῆς ἄπειρος ἤμην.

Artaxerxes, III. dictus *Ochus*, Mnemoni patri ſucceſſit. Fratres, quorum 80. Curt. *lib.* 10. cognatoſque occidit, Artabazi conſpirationem diſcuſſit, Ægyptum occiſo Nectenabano recuperavit, & Sidone deletâ, Syriam horrendum in modum vaſtavit. Sub eo creditur templum Hieroſolym. à Bagoa profanatum, & tributum 50. drachmarum, in quemlibet agnum, qui Deo offerretur, impoſitum. Joſ. *Antiq. lib.* 11. *cap* 7. A quo tandem & ipſe veneno necatus, obiit A. M. 3715. regni 26. Euſeb. Beda, Ado, Diodor. *l.* 16. & 17. Jornandes, *de reg. ſucc.*

Artaxerxes, vel *Artaxares*, gregarius miles è Perſia, occiſo Artabano. Vid. ibi, regno Perſarum, quod in Dario finierat, denuo ortum dedit. Ab Alexandro Sev. à quo Syriam aliaſque Aſiæ provincias repetebat, victus, in Perſiam ſe recepit. Lamprid. contrarium aſſerente Herodiano, *lib.* 6. Obiit A. C. 242. regni 15. Oroſ. *lib.* 7. *cap.* 11. Niceph. *hiſt. Eccl. lib.* 1. *cap.* 6. Agathias, *de bello Perſ.* Spartianus *in Alexandro.* Ex ejus ſucceſſoribus 4. etiam ſeculo Artaxerxes aliquis fuit. Etymon & ſignificationem quod attinet, Ἀρτὰς apud Heſych. μέγας καὶ λαμπρὸς dicitur. Idem Ἀρταῖοι, Βασιλεῖς, καὶ ἥρωες, Herod. *lib.* 6. Ξέρξης ἀρήιος, Ἀρταξέρξης, μέγας ἀρήιος. Lampridius *in Severo.* *Artaxerxem potentiſſimum regem tam re, quam nomine.* Am. Marc. *lib.* 19. *Bellorum Victor* interpretatur. Heſychius, Ἀρταῖοι, οἱ ἥρωες παρὰ Πέρσαις. Stephanus, in Ἀρταία: Ἀρταίους δὲ Πέρσαι ὥσπερ οἱ Ἕλληνες τοὺς παλαιοὺς ἀνθρώπους ἥρωας.

Artaxias, Artavaſdis filius, Armeniorum Rex, memoriâ patris fallacibus Antonii literis ſubverſi, Romanis infenſus. Arſacidarum vi ſeſque regnumque tutatus eſt. Poſtea per propinquorum dolum occiſus eſt, cenſente Tacito. Sed Joſephus à Tiberio & Archelao pulſum fuiſſe autumat. Horatius gloriam tribuere

tribuere videtur non pulſi ſolùm, ſed etiam occiſi: ad Iſtium Claudii virtute Neronis Armenius cecidit.

Artaxias, Vid. *Zeno.*

Artayſtes, Perſa, Seſti præfectus ſub Xerxe, qui, cùm multa nefariè perpetraſſet, tandem à Xantippo, Athenienſium duce, captus vivus palo ſuffixus eſt. Herod. *lib.* 6.

Arteata, Perſica gens. Steph. *in* Ἀϱταία.

Artemas, nomen viri. Tit. 3.

Artembares, vir clarus apud Medos. Herodot.

Artemidis ara, vide *Zela.*

Artemidorus, Epheſius, qui, ut Marcianus Heracleota in Periplo teſtatur, vixit, κ̀ ρξθ́ Ὀλυμπιάδα, hoc eſt, Olymp. 169. quo tempore Ptolemæo Lathyro ex Ægypto pulſo, mater ejus Cleopatra regnabat cum juniore filio Alexandro, qui totus erat in matris poteſtate. Terras deſcripſit *libb.* 11. ut ibidem ait Marcianus. Ejus operis *lib.* 8. mem. Diod Sic. *lib.* 3. Decimum τ̃ γεωγϱαφουμένων citat Athenæus *lib.* 8. Stephanus in Χαλκίτης laudat librum 11. ut alibi *lib.* 1. 2. 3. Item ἐπιτομὴν τ̃ ἰδίων. Nec alius eſt *Artemidorus*, cujus ſæpe mem. Strabo *lib.* 3. etſi patriam non addit: uti nec *lib.* 15. ubi *Artemidorum* in iis citat, quæ ad res Indicas pertinent. Ac idem videtur, cujus de Bithyniâ volumen, laudat Stephanus, *in* Ἀϱγανθών, ſæpeque à Plinio memoratur, *in Hiſt. Nat.* Præter γεωγϱαφούμενα etiam literis mandavit Ἰωνικὰ ὑπομνήματα, quorum mem. Athen. *lib.* 3. Fuit & alter *Artemidorus*, itidem Epheſius, ſi paternum ſolum attendas, uti convenit; materno enim genere Daldianus fuit. Is eſt, cujus Ὀνειϱοκϱιτικὰ extant, opus vaniſſimum, ſed eruditum; ut multa inde bona philologi haurire poſſint. Vixit Antonini Pii temporibus, ut cognoſcere eſt, *ex lib.* 1. *cap.* 28. & 66. Fuit præterea *Artemidorus* Cnidius, Theopompi Cnidii fil. quos ſuâ ætate, hoc eſt, Auguſti ac Tiberii temporibus, vixiſſe, Strabo ait *lib.* 14. ubi illuſtres ejus inſ. viros recenſet. Eſt & *Artemidorus* Ariſtophanius, ſic dictus, quia Ariſtophanis Byzantii diſcipulus fuerat. Hic præter gloſſas ὀψαϱτυτικὰς, hoc eſt, *res culinaria*, ſive *artis opſonia condiendi*, etiam volumen *de Doride* ſcripſit. Prioris operis mem. Athen. *libb.* 10. & 14. Poſterioris *lib.* 4. ubi ſecundum ejus operis citat. Hunc nonnulli cum Artemidoro Aſcalonita, Bithynicæ hiſtoriæ conditore confundunt. *Artemidorus* quoque Grammaticus inter illuſtres viros, quos Tarſos dedit, reponitur à Strabone, *lib.* 14. Etiam *Artemidorus* philoſophus, Trajani tempore, fuit: cujus elogium apud Plin. eſt *lib.* 2. *epiſt.* 11. *ad Julium Geniſtorem.* Sed omnes ejus nominis recenſere longum eſſet, Voſſius. Porro *Artemidorus* Cnidius, Romæ Græcas literas docuit, Bruti familiaris, qui libellum *de Conjuratione* obtulit Cæſari, extremo die ingredienti in ſenatum, ut ſtatim legeret, quod ille minime fecit. Plutarchus.

Artemis, Diana, ſive Luna ab eo quòd aerem ſecet, quaſi ἀεϱοτόμος, ſive (ut Strabo *lib.* 14.) ἀπὸ τοῦ ἀϱτεμέας ποιεῖν, quòd integros partus reddat, nam parturientibus præeſt.

Artemiſia, Lygdami filia, paternum genus ex Halicarnaſſo, maternum à Cretâ deducens, Halicarnaſſeorum, Coorum, Niſyriorum, & Calydniorum regina, an Mauſoli uxor, cui mortuo Mauſoleum ſtruxit, inter 7. mundi miracula repoſitum, cujus deſcriptionem habes, apud Plin. *lib.* 6 *cap.* 5. & *A. G. lib.* 10. *cap.* 18. qui addit, illam cineres mariti poculis inſperſiſſe; præmiumque propoſuiſſe illis, qui, in eo laudando, viciſſet: Quod Theopompus, qui in Cariam, cum Theodecte, Naucrite & Iſocrate venerat, reportavit! Virilis audaciæ fœmina, in auxilium Xerxi contra Græcos venit, adeoque ſtrenuè ſe geſſit, ut Xerxes diceret, *Viri quidem extiterunt fœmina, fœmina autem viri.* Hanc Amineus Pallenæus Atticæ navis trierarchus inſecutus eſt, non prius deſiturus, quàm aut illam cepiſſet, aut ipſe captus eſſet, quippe trierarchis Athenienſium præceptum erat, ut eam caperent, propoſitumque præmium 10000. drachmarum ei qui vivam cepiſſet. Indignè enim ferebant, mulierem adverſus Athenas militare. At illa prudentiâ ſuâ evaſit. Herod. *Muſâ* 7. Juſtin. Suidas. Moret. *in Dict.*

Artemiſia, al. filia Hecatomni, Mauſoli, Cariæ regis ſoror & uxor, inſigni pudicitiâ prædita; viri demortui cineres vino commiſtos ebibit, ad funus quoque ornandum primos Græciæ oratores accerſivit, eique ſplendidum erexit ſepulchrum, ut magnifica omnia monumenta *Mauſolea* deinceps ab illius nomine fuerint appellata. Vitruv. *Lib.* 2. Gellius, Suidas, &c. V. ſupra.

Artemiſia, ſive *Artemita*, inſ. Tyrrhenica, Latinis *Dianium*, vulgò *Giannuti.* Stephani Breviator. Ἀϱτεμίτα, νῆσος Τυϱϱηνικὴ παϱὰ τὸν Θάλλαν νῆσον, ὡς Φίλων. Scribe παϱὰ τὸν Αἰθάλειαν. Imperito exſcriptori ſiquidem notius erat nomen unius Muſarum. Cluver.

Artemiſia, Dianæ feſtum eſſe ait Pollux 1. 1. Præcipuè celebrarunt Cyrenæi. Athen. 12. Ἀϱτεμίσια μεγάλα ἐν Κυϱήνῃ ἑοϱτή.

Artemiſium, promuntorium Eubœæ, cujus mem. Demoſt. pro Cteſiphonte. Suidas. Item lacus prope Ariciam, Dianæ ſacer, quaſi *Dianium* dict. Latini *Nemorenſe* dixerunt, unde & *Nemorenſis Rex* Suetonio in Calig. *cap.* 35. id eſt, Sacerdos ejus regionis. Eſt & urbs Oenotrorum in mediterraneis. Item Eubœæ civitas.

Artemiſium, prom. eſt Hiſp. Tarrac. inter ſinus Illicitanum & Sucronenſem, quod Dianium Hemeroſcopium & Ferraria dictum fuit. Nunc *Capo Martio* Hollandis aliisque, & ejus pars etiam *Punta del Emperador* dicitur. In regno Valentino. Baudrandus.

Artemiſius, mons Arcadiæ, in quo *Artemiſia*. Plin. 4. Apud Macedones Majum menſem ſig. Suidas.

Artemita, civitas 500. ſtad. à Seleuciâ diſtans, ad orientem expoſita. Strabo *lib.* 15. Item inſ. contra Acheloi fluv. oſtium, *Artemia* Straboni. Fortè *Artemiſia* Plinii eſt. Item inſ. τῶν Ὀξειῶν νήσων. Steph. Aliis eſt *Van*, urbs permunita, ſub Turcis, non longè ab Arſiſſa lacu in Auſtrum. Cujus incolæ ex parte Chriſtiani ſunt. Etiam *Arthemita*, Baudr.

Artemitium, urbs Oenotrorum, quæ & *Artemiſium*.

Artemius, Præfectus carceris Romæ, unà cum uxore Candidâ, & filiâ Paulinâ, Martyres ſub Adriano Imp.

Artemius, in Sicilia Imperator proclamatus, contra Leonem Iſauricum, à quo captus & ad vivicomburium condemnatus eſt. A. C. 718. Vid. etiam, *Anaſtaſius* 2. *Imper.*

Artemon, hiſtoricus, uti indigitatur à Schol. Pindari, *in Pyth. Od.* 1. Patriâ Pergamenum fuiſſe colligit Voſſius ex ejuſdem Schol. verbis *in Olymp.* 2. Ἀϱτέμων ὁ ἀπὸ Πεϱγάμου. Fuit alter *Artemo*, patriâ Clazomenius, cujus mentio apud Servium, *in illud Æn.* 9.

Accelerant acta pariter teſtudine Volſci.

Inventor, inquit, *teſtudinis Artemon Clazomenius fertur*, idemque *arietis repertor dicitur.* In Sami obſidione, Periclis comes. Hic de Homero librum ſcripſit, teſte Suidâ, *in* Ἀϱκτῖνος. Ælianus ejuſdem librum citat, *de finibus Clazomeniorum*, *de Anim.* 12. 38. At putatur diverſus ab utroque ille *Artemo*, qui, ut Plin. ſcribit. 28. 1. *Calvariâ interfecti, neq; cremati propinavit aquam è fonte noctu comitialibus morbis.* Videtur is medicus fuiſſe. Alius quoque forſan, qui Caſſandreus dicitur. Quid is literis mandarit, docet Athen. *lib* 12. ubi eum citat, ἐν τῷ πεϱὶ ἀναγωγῆς βιβλίων, id eſt, *in opere, quo ad autores genuinos referantur libri.* Etiam Ἀϱτέμων ἐν τῷ πεϱὶ ζωγϱάφων Harpocrationi laudatur, *in* Πολύγνωτος. Item pictor nobilis, cujus opera enumerat, Plin. 35. 11. Item Syrus quidam, ex infima plebe Antiocho regi adeo ſimilis, ut Laodice conjux regia, necato Antiocho, mimum per eum commendationis, regniique ſucceſſionis peregerit; verba ſunt Plin. 7. 12. ubi nonnulli *minimum* legunt pro *mimum*; ſed nihil mutandum. Nam, ut ſcribit Val. Max. 9. 14. Laodice admiſſum univerſum populum, & ſermone ejus, & vultu conſimili ita fefellit, ut crediderint homines, ab Antiocho moriente, Laodicen, & natos ejus ſibi commendari. Item faber quidam apud Athenæum, qui è paupere dives, voluptuariam vitam agere cœpit, & *Circumlatitius* dicebatur. Vid. Schol. *in Ariſtoph. Acharnan.*

Artemon, hæreticus, Jeſum Chriſtum, divinitate ejus negatâ, non multo ſuperiorem Prophetis eſſe dixit. Sectatores ejus, Theodoſianis ſe junxerunt. Euſeb. *hiſt. lib.* 5. *cap.* 26. 27. Baron. A. C. 296.

Artemona, Plauto mulier quædam ab ἀϱτίω perficio, quòd perficeret quæ vellet, quòd eſſet egregiè dotata. Malim ab ἀϱτέμων velum nauticum.

Artena, urbs Italiæ à Romanis capta. Liv. *lib.* 4. Volſcorum opidum vocat.

Arteſia, Comitatus Galliæ Belgicæ, ſedes eorum populorum, qui, Cæſari, *Atrebates* dicti ſunt: nomen *Arteſia* recens eſt à voce *Arras*, qua nunc metropolis hujus regionis nuncupatur, quaſi *Arrateſia*, per ſyncopen extritâ ſyllabâ formatum; vulgò *Artois*. Regio, olim à Cæſare reliquis Belgicæ Galliæque populis adjecta eſt. A' temporibus Caroli M. ſubfuit regno Auſtraſiæ, conceſſàque eſt dotis loco, à Carolo Calvo, Juditæ filiæ, quæ nupſit Balduino I. Flandriæ Comiti. Dein à Philippo Auguſto in Comitatum evecta, hujus filio Ludovico ceſſit, à quo pervenit ad Robertum, fratrem Ludovici IX. Ita à Flandria avulſa fuit, uſque ad Ludovicum *de Male*, qui Margaretæ Franciæ, matri ſuæ, ſucceſſit. Poſt mortem Caroli Burg. Ducis, illam Ludovicus XI. vindicavit. Dein beneficio pacis inter Carolum V. Imp. ac Franciſcum primum Franciæ regem, victum captumque anno 1529. initæ unà cum Flandria & Tornaco, Hiſpanici juris facta eſt. Nunc iterum ferè tota ſub dominio Francorum, pace ad Pyrenæos, Anno 1660. initâ. Fines ejus nunc ſunt, verſus Orientem partim Flandria Gallica, partim Cameraci territorium: ab occaſu Picardia eſt, ut & à meridie: ex adverſa parte, Liza flumine, foſſaque, quam novam vocant, à Flandris ſeparatur. Metel. &c. Vid. *Atrebates.*

Arthabatica, pop. ferarum inſtar vagantes. Plin. 6. 30. Solin.

Arthefium, regio inter Hannoniam, Flandriam & Picardiam, igne, ferroque ab Anglis vaſtata, An. Dom. 1326. Carolo ſeptimo apud Francos regnante. Vid. *Arteſia.*

Arthurus, Britanniæ dux. Camdeno dici videtur ab *Arcturo* ſtellâ, quo ſenſu *Urſinus* & *Urſicinus* dictus apud Romanos. Apud Juven. *Sat.* 3. *Arturius* eſt nomen viliſſimi hominis, qui ad magnas opes pervenerat:

Vivant

... Viſ... *Arturius illic*
... Idem *ibidem:*
... *Arturi cecidit domus, horrida mater,*
... *proceres, differt Gadimonia Prætor.*
... *Artus.*
... Galliæ urbs, Antonino. Secundùm alios *Arciaca.* ... ſeu *Aube*: Oppidul. ad Albam, in agro Tricaſſino. Vulgò *Arc* ... Fregedarius *Chron. lib.* 4. *cap.* 71. Aimonio *Archiacum*; in vita S. Fidoli *Arceja.* Bernardus *Arciacenſe* territ. ad Albam commemorat, vicumque in eo Saturniacum ponit, *in Offic. S. Victoris.* Alia eſt *Villa Arcia*, in Odoranni *Chron.* Hæc enim vulgò *Arcey*, Villænovæ Regis proxima eſt ad Icaunam fluv. &c. Vid. Hadrian. Valeſii *Notit. Gall.*

Articaudna, Ariæ urbs. Ptol.

Artimulejus Pætus, Conſ. tempore Trajani Imp.

Artigis, Hiſp. civitas. Ptol. Hodie *Alhama* dicitur. long. 17. 12. lat. 37. 10.

Artigula, inſ. Æthiopiæ, in quâ primo viſum eſt animal Sphingion. Plin. 6. 29.

ArtiZarmin, 4. Medorum rex, reg. an. 50. Megaſthenes.

Artimvoripes, Armeniæ rex, quem Antonius vicit.

Artimpaſa, Venus cœleſtis ſic Scythicis dicitur. Herod. *in Melpomene*, quem locum etiam Origenes adducit, *ſexto contra Celſum*, ſed apud eum perperam vulgò Ἀργίμπασα legitur, pro Ἀρτίμπασα. Nam poſterius hoc comprobatur vet. Inſcriptione,

ΔΙΙ ΠΑΤΡΙΩΙ ΑΡΤΙ : : ΠΑΣΑ.

Unicâ nempe ſolùm literâ μ excaſâ. Heſych. Ἀρτιμπάσα, Οὐρανία Ἀφροδίτη παρὰ Σκυθῶν, ubi ε priori loco pro ι. poſteriori verò pro π. irrepſit.

Artinas, ſeptimus Medorum rex, regn. an. 22.

Artobriga, Vindeliciæ urbs in Germ. Ptol. Hodie *Velsemburg*, aliis *AleZburg*, & *Regenſpurg*. Nunc vicus *Lebnary* Cluv. ad amnem Juravum infra *Lauffen*, in Saliſburg. territ.

Artochmes, unus è Xerxis ducibus, qui Darii filiam uxorem duxit. Herod. *lib.* 7.

Artolica, quæ & *Ariolica*, vulgò *la Tuille*, opp. aliàs Seguſinorum, nunc vicus ad radices Alpium & montis S. Bernardi min. in Ducatu Auguſtano, & ſub dominio Ducis Sabaudiæ.

Artomici, pop. Gall. Narbon. vide *Arecomici.*

Artona, ſeu *Artonenſis Vicus*, in Arvernis vetuſtiſſimus, ante annos 1060. Hiſtoricis memoratus. Vulgò *Artonne.* Gregorio in *lib. de gloria Confeſſ.* etiam *Arvernenſis Vicus* dicitur.

Artontes, Mardonii regis Thebarum fil. Pauſ. in Bœot.

Artorius, Medicus Auguſti, nocte, quæ pugnam, quâ Caſſius & Brutus victi, præceſſerat, in ſomno monitus eſt à Diana, ut Cæſarem ægrum viſeret, eique victoriam polliceretur. Periit paulo pòſt naufragio. Valer. M. *lib.* 1. *cap.* 9. Lactant. Firm. *lib.* 2. *cap.* 8. Euſeb. *Chron.* Neander, *de illuſtribus Medicis*, *pag.* 77. 78.

Artos, rex Meſſapiorum.

Artotyritæ, hæretici, ex Secta Montani ſuppullulantes, quibus oblatio eorum hoc nomen dedit; offerebant enim panem, & caſeum, dicentes à primis hominibus oblationes de fructibus terræ, & ovium fuiſſe celebratas, &c. Epiphanius, *hær.* 49. Aug. *hær.* 27. Bar. A. C. 173.

Artus vel *Arthus*. M. Britanniæ, poſt Utherum patrem Rex. Vicit Saxonas, ſubegit Scotiam, Hiberniam, omneſque Inſ. vicinas. *Hiſtor. Angl.* Quod addunt de Lucio Duce R. ab illo victo, magnâ parte Galliæ vaſtatâ, & Ordine equeſtri menſæ rotundæ inſtituto, fabula eſt. Tandem, in prælio, contra Pictos, occiſus dicitur.

Artus, Britanniæ comes, legitimus hæres Angliæ & Normanniæ, patruo Ricardo I. ſine prole mortuo. Sed à fratre juniore Johanne, cognom. *ſine terris*, poſt aliquot prælia, captus & Rotomagum abductus, ibique occiſus eſt. Quod ſcelus cùm mater apud Philippum Aug. eſſet conqueſta, ille Johannem citavit, non comparentem damnavit, illiusque bonis fiſco adjudicatis, eum *ſine-terris* fecit. *Hiſtor. Gall. in Philippo Auguſto.*

Artymneſus, civitas Lyciæ, Xanthiorum Colonia. Steph.

Artynes, Mediæ R. Artei ſucceſſor, regnavit an. 22. Diod. Sic. *lib.* 2. *cap.* 34.

Artynia, ſtagnum Aſiæ min. circa Cyzicum, & Miletopolin, ex quo Rhyndacus fluv. antea Lycus dictus, oritur, Aſiam, & Bithyniam diſterminans. Stephan. Plin. 5. 32. *Aphnis* quoque dicta.

Arva, fluv. Normanniam à Francia dividens: hanc enim metam Carolus Franciæ R. Rolloni genero fixit. Vulgò *Aure.* Vernolium Perticenſium, Tegularias, Nonancurtim, villam S. Remigii & Stratam attingens, paulo ſupra Anetum Auturâ recipitur. Hoc ſolo amne diviſum Muſcium *Muſſy*, à ſtratâ Abbatia, vulgò *l'Eſtrée*, parvâ à Durocaſſis ſeu Drocis diſtantiâ. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Arva, fluv. Sabaudiæ. Cadit in Rhodanum, infra & prope Genevam. Oritur in Fociniaco agro, ad pedes Alpium, tantoque ſæpe aquarum impetu fertur, ut Rhodani curſum impediat, & ad lacum regredi cogat; quo fit, ut Genevenſium piſtrina. inter lacum & Arvæ confluentum, contrario motu moveantur ac molant; quod ad an. 1572. lanienâ fidelium in Gallia infamem, obſervatum eſt à Caſaubono, *ad lib.* 4. *Geogr. Strab.* & à Thuano *lib.* 47.

Arva, vulgò *Aru*, Aſiæ inſ. inter Moluccas & novam Guineam ad Auſtrum. Ei adjacent aliæ aliquot Inſ. Batavis frequentatæ.

Arva, opp. Hungariæ ſuper. unde Comitat. Arvenſis, verſus Carpathum montem & confinia Poloniæ. Aliter *Orevva* Germanis.

Arvadai, vide *Aradii.*

Arua, Hyrcaniæ pop. ubi clementer recepit Alex. M. Darii Perſarum regis mortui præcipuos duces. Qu. Curt. *lib.* 6.

Arvales, duodecim fratres ſacerdotes, quos Romulus primus inſtituit, ſeque inter illos nominavit, quorum officium erat Cereri & Baccho pro frugum & vini ubertate Ambarvales hoſtias mactare: quæ idcirco dicebantur, quòd antequam mactarentur, ter circum arva ducerentur.
Virg. 1. *Georg.*

Terq; novas circum felix eat hoſtia fruges,

Arvaltis, Libyæ interioris mons. Ptol.

Arvangia, vulgò *Arvangen*, opp. agri Bernenſis, ad dextram Arolæ ripam, infra Vangiam 1. mill. Sedes olim Baronum cognominum: è quibus Nicolai meminit Stumpfius, circa Annum C. 1165. nunc Præfecti. Vid. Authorem præfatum *lib.* 7. *de Argovia.*

Arvarii, Intra Gangem populi. Ptol.

Arubas, rex Moloſſorum. Juſt. 7. 6. Græcis promiſcuè Ἀρύβας, & Ἀρύμβας dicitur.

Aru[illegible], nomen urbis, 3. Reg. 4. Lat. *catarracta, feneſtra, inſidia* ſive *locuſta.*

Arucci, nunc *Moura*, oppidul. tenue Portugalliæ, cum caſtro inter Oliventiam, & Mirtilim.

Arucci Vetus, vulgò *Aroche*, vicus Andaluſiæ, in confinio Portugall. & à novo diſtat 9. leucis in Orient. Baudr.

Aruceus & *Arudeus*, fil. Caananis, quorum ille urbem Arcen, in Libano ſitam, alter Inſ. Arudam tenuit. Joſeph. *Antiq. l.* 1. *cap.* 6.

Arucia, op. Illyrici. Ptol.

Arverna, vel *Arverna*, civitas Gall. epiſc. in Aquitanicâ prima, hodie *Clermont.* Vid. *Arverni.*

Arverni, pop. Gall. ad Ligerim ſiti. Ἀρουερνοὶ Straboni & Ptol. *Arverni liberi* Plin. in Aquitanica; Ἀρβέρνοι Plut. *in Jul. Cæſare.* Ἀρβερνοὶ Steph. *Gens Gallia Celtica maximè bellicoſa.* Lucano *fratres Latii*, quod Æduis tribuendum erat. Gall. *Auvergnats.* Horum olim clientes Cadurci, Gabali & Vellavi, quos ab Helviis mons Cebenna diſcludit, Cæſ. *lib.* 7. Hodieque ſub rectoris Arvernorum diſpoſitione, Gabali & Vellavi. Idem illis imperata à Vercingetorige millia hominum XXXV. refert. Arvernorum gentes memorat Plin. *lib.* 7. *c.* 50. meminitque Bituiti regis illorum capti, qui, contra Romanorum ſocios Æduos, Allobroges adjutum iverat. Laborant gutturis tumore Cebennarum incolæ Arverni, ob nivales aquas. Metropolis gentis Straboni *Nemoſſus*, Ptol. Auguſtonemetum: Prov. *Arvernia* eſt, Vid. infra. *Arverni*, quoque caput gentis, Auguſtonemetum, Vid. ibi. Hinc *ſtatuam Arvernorum*, urbis hujus, Zenodorus feciſſe dicitur, apud Plin. *lib.* 34. *cap.* 7. Idemque Mercurium pedum 400. fecit, ibidem in foro collocandum. Eadem *civitas Arvernorum*, *Arvernum opp.* &c. vett. Inter prov. Aquitanicæ primæ VIII. civitates olim ſecunda, eundem hodieque ſervat locum, Biturigis metropoli ſuæ, proxima. Diſtat aliquot ſtadiis à Gergoviæ Arvernorum reliquiis. *Clarus mons*, quòd arte naturâque munita eſſet, ante annos fere mille dici cœpit: niſi fortè arx urbis ſic dicta eſt. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.* Vid. *Auguſtonemetum* & *Clarus mons.* Gall. quoque *Les gens d'Auvergne.*

Arvernia, Gregorio *regio Arvernorum*, & *territor. Arvernum.* Scriptoribus rerum Pipini *pagus Arvernicus*, &c. Gall. *Auvergne.* Galliæ Aquitanicæ regio celeberrima, cum tit. Duc. ac etiam ſeparatim Comit. ſita in locis partim planis, partim montoſis. Vicinos habet ad Orientem Foxenſes & Lugdunenſes: ad Meridiem Languedokios: ac Occidentem Cadurcos, Petrocorios, & Lemovices: Septentrionem verſus Bituricenſes & Borbonios. Arvernorum nomen valde celebre, cùm apud alios, tum apud Cæſarem *in libris, de bello Gallico*: Hi quòd ſe à Trojanis oriundos putarent, Romanorum ſe fratres appellare non dubitarunt: Lucanus *lib.* 1.

Arvernique auſi Latio ſe fingere fratres,
Sanguine ab Iliaco populi.

Hadrian. verò Valeſius, ut ſupra memoratum, errare Poëtam ait, dum, quod Æduis tribuendum erat, Arvernis adſcribit. Cùm adverſus Cæſarem arma cepiſſent, duce Vercingetorige, ingenti ſuorum clade ſunt ſuperati; Strabo *lib.* 14. Dividitur in Superiorem & Inferiorem: ſuperior in Cebennis poſita,

ιϑ ἰδεχῶ vocatur *Arvernia*, Gall. *Le hault pays d'Auvergne*, ſatis montuoſa: ejuſque primaria urbs eſt fanum S. Flori. recens Epiſc. ſedes. Inferior verò, admodum fertilis & rigua, dicitur *Limania*, à Lamona, aut Lymonna fluvio, qui ex montibus defluit: ejus longitudo à Ponte Veteris Brivatæ, Gannatum uſque extenditur, circiter leucarum viginti: latitudo eſt à monte vulgò *Poy de Dome* nuncupato, uſque ad oppidum *Tyers*, circiter octo milliarium: Hadr. Valeſius *in Notit. Gall.* partem infer. Arverniæ, ad ſiniſtram Elaveris ripam *Limaniam* dicit: quæ & *Lemane* & *Lemmane*, Hiſtor. Franc. *lib.* 3. *cap.* 4. & *lib.* 5. *cap.* 34. Greg. Tur. metropolis illi eſt Claromontium. Caput Gentis, & vetus Epiſc. ſedes. Metel. Merula, Baudr.

Imperium Arvernorum, à Ligeri Maſſiliam uſque porrigebatur olim, ſecundùm Strab. *lib.* 4. ubi Lucrii Regis illorum magnificentiam multis extollit. Vid. quoque Eutrop. *lib.* 4. Oroſ. *lib.* 5. *cap.* 13. Florum, *lib.* 3. *cap.* 2. Hujus filius Bitto ſeu Bituitus, cùm Allobrogibus, Vid. ſupra, ſuppetias iret, victus eſt: imperiumque ejus. Vercingetorige capto, ut dictum, penitus evanuit. Cæſar *Comm. lib.* 7. Diodor. *lib.* 40. Oroſ. *lib.* 6. *cap.* 9. Poſt hæc tempora proprios habuit Comites regio, dein in familiam Bononienſem tranſiit: à Ludovico IX. fratri Alphonſo cum Pictonibus data; rediit poſtmodum ad Comites Bononienſes: exin Coronæ unita, nuptiis Johannis R. cum hærede hujus familiæ, tertiâ vice Comitibus Bononienſibus ceſſit. Margarita tandem Regina, Comitatum, cujus dominium tenuerat, Carolo, fil. notho Caroli IX. tradidit, Anno 1606. De conciliis in Arvernia celebratis, Anno 535. 549. 586. Vid. Gregor. Turon. *lib.* 6. *cap.* 18. & 39. Tom. 5. *Concil. Gall.* inſuperque in voce, *Claromontium* & ſupra *in voce Arverni.*

Urbes Arverniæ, cum oppidis & caſtellis; in infer.

Alſona, *Auzon.*
S. Amantii caſtrum.
Artona, *Artonne.*
Aqua ſparſa, *Aigueperſe.*
Biliomagus, *Billom.*
Brivas, *Brioude.*
Cambidobrenſe monaſt. & oppidum, *Combronde.*
Caſa Dei, *la Chese-Dieu.*
Caſtellum novum.
Caſtrum S. Amantii.
Caſtrum Widonis, *Chaſteau Guion.*
Celſinaniæ, *Saumilanges.*
Clarus mons, caput gentis.
Curva Petra, *Corpiere.*
Eborolacum vel Eurogilum Palatium, vulgò *Ebreule.*
Iciodorum, *Iſſoire.*
Lovolautrum, *Velore.*
Magnus locus, *Manlieu*, Abbatia.
Manatenſe Mon. *Menat.*
Mons petroſus, *Monspeirous.*
Pons Caſtelli.
Pons Givoldi. *Pont Gibaud.*
Ricomagus, *Riom.*
Rupes fortis.
Scoralia, *Eſcurolle.*
Taiamita, *Talegande.*
Tigernum caſtr. *Tiern.*
Ucio, *Uſſon.*
Vicus comitis.
Volovicus, *Volvic.*
Voluta, *la Voute.*

In ſuper. Arverniâ.

Alantia, *Alanche.*
Aquæ calidæ, *Chaudes Aigues.*
Aureliacum, *Aurillac.*
Beruſſi Rupes, *la Roque-Brou.*
Cartilatum, *Carlat.*
S. Flori opp. Epiſc. *S. Fleur.*
Interaquas, *Entragues.*
Mauriacum, *Mauriac.*
Monſſalvius, *Monſalvi.*
Muratum, *Murat ſur l'Anduguon.*
Oratorium, *Ouradour.*
Petra fortis, *Pierrefort.*
Ricomagus alter vicus, *Riom.*
Severiacum, *Severac.*
Vicus ad Ceram fl. *Vic.*

Olim multò major Arvernia extitit, antequam Burbonenſi pago aliiſque finitimis non contemnenda ejus portio attribueretur. Vid. præfatum Valeſium, *Notit. Gall.*

Arviragus, Britanniæ rex. Juvenal. *Sat.* 4.

—— —— Aut de temone Britanno
Excidet Arviragus.

Hic Joſepho Arimatæo, qui ſive caſu, ſive conſilio, cum non parvo comitatu, in Britanniam, ſub Nerone venerat, circa A. C. 60. ad oppidum Vuelium parum terræ, ad inhabitandum, conceſſit: hodie templum & cœnobium Benedictinorum locuſque Glaſconia dicitur, teſte Polydor. Virgilio *Lib.* 1. & 2. *Hiſt.* Sicque benignitate Regis hujus, Britannia prima provinciarum omnium publicè Evangelium recepit. Idem.

Dignus commendet quem Fama nepotibus & qui
A grata laudes poſteritate ferat.

Et benedixit Deus huic regi in poſteris quoque. Ei enim fil. Marius ſucceſſit, Pictorum victor Anno 70. Hunc fil. Coylus excepit Anno 93. per annos 45. Hujus fil. Lucius, impetratis ab Eleutherio Epiſc. Rom. Evangelii præconibus, cum tota familia regia populoque univerſo baptizatus eſt, Anno 177. Idem.

Arviſium, promontorium Chii, generoſiſſimo vini genere nobilitatum. Virg. *Ecl.* 6.

Vina novum fundam calathis Arviſia nectar.

Sil. Ital. *lib.* 7.

Tmolus, & ambroſiis Arviſia pocula ſuccis.

Plinius de vinis tranſmarinis *lib.* 14. *cap.* 7. *In ſummâ gloriâ fuere, Thaſium, Chiumq; ex Chio, quod Arviſium vocant.* Ἀρϐύσιον vocant Plut. & Athenæus. Hic Ἀπιὼν συγγενεῖς, καὶ πῶς ἔτι οἶνον Ἀρϐύσιον. Ille, l. 15. χαρίσιος δ' ἐστὶν ὁ Χῖος, καὶ τούτου ὁ καλούμενος Ἀρϐύσιος. Sed & regio etiam Ἀρϐυσία. Strabo *lib.* 13. ubi de Chio, Εἶθ' ἡ Ἀρϐυσία χώρα τραχεῖα, καὶ ἀλίμενος, οἶνον ἄριστον φέρουσα τῶν Ἑλληνικῶν. Phœnicibus (inquit Bochartus) erat הר ראש יין *har ros-jain*, hoc eſt, *mons præcipue vini.*

Arula, vulgò *le Loir*. fluv. qui civitatem Galliæ nomine Caſteldunenſem, Gallicè *Chaſteaudun* alluit. Melius *Ladus*. Oritur in Perticenſi prov. alluitque etiam Vindocinum, Dureſtallumque, & per Cenomanenſem & Andegav. prov. in Sartam fluv. cadit, paulo ſupra Andegavum. Baudr.

Arula, fluv. Helvetiæ, oritur in monte Grimſel, à S. Gothardo non longè diſſito, ſupra locum *Spital* dictum, in ſumma valle Haslenſi, ubi poſt aliquod intervallum duo laculi in eum influunt: Alii tamen ejus fontem, ad radicem montis *Schreckhorn* quærunt. Recipit autem diverſos rivulos in valle Haslenſi: poſtmodum lacubus, Brientzenſi & Thunenſi eluctatus alios fluvios iterum recipit: quorum præcipui *Kandel, Engſlen*, & *Simnen*, qui infra opp. Thun Arulæ conjunctim miſcentur. Dein *Girben* ſibi jungit, ſupra Bernam, poſtea Sanam ſupra Arbergum, in quem prius Senſa, infra Laupiam, influxit, Thelam quoque, per quem lacus Ebrodunenſis, Muratenſis, & Nidovienſis in Arolam ſe exonerant, comitem ſumit apud *Meyenried*, ſupra opp. Buren. Tandem in Rhenum ſe exonerat. Gaudard. apud Joh. Bapt. Plantin. *in Helv. antiq. & nova.* Aliàs *Arola*. V. ibi.

Arulenus, Vid. *Ruſticus.*

Arum, Lat. *excelſus, ſublimis, ſeparans*, vel *projiciens*, pater Aharchel. Paral. 4.

Arun, vicus Samariæ. Joſeph. *de B. Jud.* 2. 3.

Arunarius, vulgò *Arunar fiord*, ſinus Islandiæ Inſ. in mari Deucaledonio, versus Occid. Inſulæ, & in eam per aliquot milliaria extenſus.

Arunci, nunc *Aronches*, opp. Portugalliæ, aliàs munitum, in conf. Extremaduræ 3. leuc. ab Albuquerco, in Occaſ. Item, pop. Italiæ, Vid. *Aurunci.*

Arunculeius Coſta, (Lucius) à J. Cæſare in Gallias miſſus, & ab Ambiorigis militibus occiſus eſt, Cæſ. *Comm.* 5. Creditur Scriptor Reip. Romanæ, cujus meminit. Athen. *l.* 6.

Arunda, Hiſp. Bæticæ urbs. Ptolemæo. *Ronda* hodie dicitur.

Arundelius, Vid. *Aruntina.*

Aruns, vates Tuſcus. Lucan. *lib.* 1.

Acciti vates, quorum qui maximus ævo
Aruns incoluit deſerta mœnia Lunæ.

Item miles Trojanus, qui Camillam occidit. Virg. *Æn.* 11. Item, frater Tarquinii Sup. maritus Tulliæ, à qua ſublatus eſt, ut Tarquinio, qui Sororem Tulliı, uxorem ſuam, ſimiliter veneno peremit, nuberet. Item Tarquinii Sup. fil. natu maximus, qui in eâ pugnâ, quæ ad Regillum lacum facta eſt, Junium Brutum interemit, & ab illo viciſſim haſtâ trajectus eſt. Livius *lib.* 2.

Aruntina, vulgò *Arundel*, opp. Angliæ, in prov. Suſſexia, Comitatus titulo clarum, ad fluvium Arontem. Paucos habet incolas: Sed aliunde ipſi, à dominis nempe, Fama acceſſit: *Arundelliorum* enim Comitum illuſtre in regno nomen eſt. Horum unus, legatus ad Cæſarem, Viennâ redux, cùm in Holbenium, ſeculi ſui Apellem, Baſileæ incideret, illum in Angliam ut veniret, perſuaſit, ſub Henrico VIII. Vid. *Holbenium.* Ex ejus poſteris celebris inprimis Thomas eſt, Arundelliæ & Surriæ comes. Angliæ Mareſcallus, cujus impenſis Gulielmus Petræus, in Orientem miſſus, plurima veneranda priſcæ Orientis gloriæ rudera, *Marmora Arundelliana* nunc dicta, in patriam attulit, quæ in ædibus Comitis hortiſque cognominibus, ad Thameſis ripam, diſpoſita, dextrè explicuit Johannes Seldenus, in libro, cui titulus, *Marmora Arundelliana*, Londini excuſo, Anno 1629. qui propediem auctior proditurus dicitur. Inter Iſta, *Epocha ſunt Veterum Græcorum nobiliores fere univerſa, anno ante Vulgarem J. C. Epocham 263. ſeu Periodi Jul. 4451. conſcripta. Fœdus item Smyrnæorum & Magnetum, ad Majeſtatem Seleuci Callinici tuendam conſervandam, circa annum ante Vulgarem Epocham J. C. 244. Periodi Jul. 5470. percuſſum. C.* porro *Aur. Septimii Publii Citharœdi Victoria. Donatiorum* quoque *ad Gymnaſii Smyrnenſis ornatum recenſio.* Ut &, *Pſephiſmata aliquot Deliorum: Sacrarum tandem in Artemiſio erogationum Recenſio*, & *Inſcriptiones complures Græca ſepulchrales.*

Aruntius, cùm Bacchi ſacra deſpicaretur, ulciſcente numine, in ebrie-

…ſus, filiam Medullinam corrupit, quod ægrè … eum ipſum interfecit. Plut. *in Paral.*
… Auguſto ſcripſit ſtylo Salluſtiano bellum Pu-… 14. & *Præf. in lib. 7. Controv.* Plin. *lib.* 3. & 5. … adverſus ab eo, cujus meminit Sen. *l. 6. de benef.* … Tac. Annal. … Joſeph. Antiq. l. 19. c. 1.

Arruntius …culus, Æmylio Cenſorino Tyranno Ægeſtæ equum æneum, ut ſontes eò includeret, à ſe conflatum donavit, cui ipſe primùm à tyranno injectus eſt. Plut. *in Par. Minor.*

Arruntius Stella, Poëta, natus ex familiâ Conſulari, floruit eo tempore, quo Flavii Cæſares Romæ imperarunt. Domitiani Victoriam contra Sarmatas verſu deſcripſit. Violantillam, *puellam* Neapolitanam in uxorem duxit, quorum nuptias celebrat Statius, *in Silvis*. Scripſit elegias, & opus de Aſteride, & poema de interitu Columbæ. Prætor Romæ creatus eſt, & Duumvir.

Arrunnii, Gall. Lugd. pop. Ptol.

Arvonia, vulgò *Arvone*, *Caernarvan*, urbs Angliæ, in Valliæ Princip. Inde *Arvonia* Comitatus. Sita eſt in littore maris & freti *Menay*, excitata è ruinis Segontii.

Arupenum, ſive *Arupinum*, Lazio *Aurſperg*, op. Japodum in Carniolæ & Corbaviæ confin. à Seniâ 28. m. p. in Bor. Sciſciam verſus ex Itiner. Anton. Pop. *Arupeni* apud Appianum. Eſt & *Arupinum* Iſtriæ op. maritimum, vulgò *Rovigno*. *Arupinorum* mem. Tibullus *lib.* 4.

Teſtis Arupinis & pauper natus in armis.

Arupnum, Gall. op. in Aquitaniâ. Sidon. *Ep.* 7. Sed alii *Avernum* legunt.

Arus, vulgò *Are*, fluv. Angliæ, in Eborac. prov. Oritur in confinio Lancaſtr. Comitatus, & rigatis aliquot oppidulis, in Album æſtuarium ſe exonerat.

Arum, vulgò *Aru*, opp. Aſiæ, cum regno cognom. in India, & Inſ. Sumatra, ex adverſo urbis *Malaca*, in ora freti Sincapuræ.

Arus, fluv. vide *Drys*.

Aruſanus, L. Arruntii accuſator & calumniæ damnatus. Tacit. 6. 7.

Aruſejus, prænomine *Lucius*, ſub Tiberio Q. Plautio, Sext. Papinio Coſſ. morte adfectus. Tacit 6. 40.

Aruſpex, alio nomine *Julius* è primoribus Remorum, diſſuaſor belli contra Romanos. Tacit. *Hiſt.* 4. 69.

Aruvacca, pop. Americæ merid. in Caribana reg. prope fluv. *Eſſekebe*. Potentes ſunt & cum Caribis inſulanis à multo tempore inimicitias exercent.

Aruvii, pop. fuere Gall. Ubi nunc Seſſui & Vagoritum urbs, quæ nunc *Seez* in Neuſtria, inter Lexovios & Cenomanos. Baudrandus.

Aruzis, Mediæ urbs. Ptol.

Arx Batavorum, vulgò *Batenbourg*, arx Germ. infer. in Geldriæ Duc. ad Mosam fluv. inter Ravenſtenium & Megam opp. vicina, vix 1. mill. Belg. diſtans à Noviomago. Tabula Peuting.

Arces aliquot propriè dictæ.

Arx Alingarum, vulgò *le Fort des Alinges*, eſt in Sabaudiæ Ducatu & in tractu Caballiaco, in colle, non longè à Drancia fluv. vixque 2. leucis diſtat à Tanonio & à Lemano lacu in auſtrum. Sed deficit indies.

Arx Andreana, vulgò *le Fort de S. André*, in Belgio. Vide *Arx S. Andrea*.

Arx Arauſicana, vulgò *t' Fort Van Orange* Belgis, *Fort d'Orange* Francis, arx nova Americæ ſeptentrionalis & novi Belgii, juxta fluv. Boreale, recèns à Batavis extructa, & in gratiam Principis Arauſicani ſic dicta. Diſtat ab ora littorali circiter 50. mill. paſſ.

Arx Arauſicana, vulgò *le Fort d'Orange*, Belgis, *t' Fort Van Orange*, in America meridionali. Excitata fuit hiſce ultimis annis à Batavis prope littus inſulæ Tamaracæ in Braſilia; diſtatque ab Olinda urbe 5. leucis Germanicis in Boream. Sed capta poſtea à Luſitanis, ipſis etiamnum paret cum toto hoc tractu.

Arx Auſtrina, vulgò *Zuyd Schans* incolis, *Fort du Sud* Gallis, arx Belgii, in Brabantia, erecta ad tutelam portus Bergarum ad Zomam, cui adjacet ad Scaldim. Diſtat ab Antuerpia 7. leucis in Boream; eſtque ſub dominio Batavorum.

Arx Barrana quibuſdam, vulgò *le Fort Barraux*, locus eſt permunitus Galliæ, in prov. Delphinatus & valle Greſivodana, ad Iſaram fluv. duabus leucis à Monmeliano in occaſum. Aliàs excitata à Sabaudo; ſed paulò pòſt capta à Gallis, anno nempe 1594 ipſis ſemper remanſit.

Arx Blockzylia, vulgò *Schans Blockzyl* incolis, *le Fort de Blockzyl* Gallis, arx eſt Belgii, in Tranſiſelania prov. ad Sinum Auſtralem, ubi recipit Aam fluv. 2. leucis Germanicis diſtat à Steenvico in occaſum; paretque Hollandis. Capta ab Episc. Monaſter. an. 1672. ſed fortiter recepta.

Arx Bortangi, vulgò *le Fort Bourtang*, locus Belgii, in Tranſiſelania provincia, prope limites Weſtphaliæ, inter paludes, noviter munitus ab Hollandis arce pentagonali, in Drentia regione. 5. leucis diſtat à Covordia, & 6. à Groninga in ortum. A quibuſdam Burtanga dicitur. Vaſtata à Gallis, Anno 1673.

Arx Belgica, vulgò *le Fort Belgique*, erecta fuit à Batavis in Aſia, in inſula Banda, una ex Molucis; eſtque etiamnum ſub eorum poteſtate, & permunita.

Arx Briançonia, vulgò *le Fort de Briançonet*, arx Sabaudiæ, in Tarantaſia regione, una tantùm leuca infra Monaſterium urb. in rupe, ad Iſaram fluvium.

Arx Capitis Corſi, vulgò *le Fort de Capo Corſo*, ſita eſt in Africa & in ora littorali Guineæ, una leuca ab arce Mina ortum versùs, cum portu. Antea paruit Suecis, deinde Danis, poſtea Hollandis, hiſce ultimis temporibus.

Arx Carolina, vulgò *Fort Charles*, extructa fuit ab Anglis ſub initium hujus ſeculi; eſtque in Ultonia provincia Hiberniæ, ad amnem *Blackwater*, in Comitatu Tironiæ, 4. milliar. Hibernicis ab Armacha in Septentrionem. Nunc ſenſim deficit.

Arx Carolina, vulgò *la Caroline*, arx Americæ ſeptentrionalis, aliàs à Gallis excitata in Florida anno 1562. aliquot leucis ab Oceano diſtans versùs Virginiam; ſed poſtea capta & diruta fuit ab Hiſpanis.

Arx Coubella, vulgò *Fort Coubels*, quæ aliter Victoria dicitur, excitata fuit in inſula Amboina, unà ex Molucis in Aſia, hiſce ultimis annis; eſtque permunita & cum valido Hollandorum præſidio. 25. leucis diſtat ab inſula Banda in occaſum.

Arx Delfzilia, vulgò *Delfzijl Schans* incolis, *le Fort de Delfzijl* Gallis, arx Belgii, in Groningæ dominio, ad littus & prope Amaſi fluvii oſtia, una leuca à Damma, & pari trium leucarum ſpatio à Groninga ſimul & Embda ſemota. Pluries everſa & reſtaurata fuit. Nunc ſubeſt Batavis cum toto tractu.

Arx Delphina, vulgò *le Fort Dauphin*, arx Africæ, in inſula Madagaſcaria ſeu Delphina, in Carcanoſia regione, versùs meridiem inſulæ, cum portu peramplo. Ab incolis *Tholanghare* dicitur, & 3. leucis diſtat à fluvio *Fanshere* in ortum. A Gallis extructa fuit an. 1643. ipſiſque paret.

Arx Dunemunda, vulgò *Dunemund*, ſita eſt in Livonia, ubi fluvius Duina in ſinum Rigenſem ſe exonerat, una leuca infra Rigam; ſubeſtque dominio Suecorum à multis annis.

Arx Fontanenſis, vulgò *Fort de Fuentes*, arx Italiæ probè munita, in Ducatu Mediolanenſi, in colle, ubi Addua fluv. in Larium lacum cadit, in confinio Rhætiæ. Extructa fuit à Comite Fontano; & nunc etiam ab Hiſpanis ſervatur. Sedet ad Borealem lacus ripam, & 30. milliaribus à Como diſtat in Boream.

Arx Friderici Henrici, vulgò *Frederik Hendrik Schans*, munitio Belgii, in Brabantia, ad Scaldim fluvium, inter Lilloam & Sanflitam. Sic dicta fuit ab Hollandis, quibus ſubeſt, in gratiam Principis Arauſicani. 2. leucis Germanicis diſtat ab Antuerpia in Boream.

Arx Gandulphi, vulgò *Caſtel Gandolfo* incolis, caſtrum Italiæ, in ditione Pontificia & Campania Romana. 12. milliaribus diſtat ab urbe in occaſum, Velitras versùs in colle, ubi amœnus Summi Pontificis ſeceſſus vernali tempore & autumnali. Egregiè reſtaurata fuit ab Urbano VIII. Pontifice maximo, ornaturque in dies ſplendidis ædificiis. Ei adjacet lacus Albanus, qui inde *Lago di Caſtel Gandolfo* dicitur.

Arx Gueldrea, vulgò *le Fort Gueldrea*, arx probè munita Aſiæ, in India & ora ſinus Gangetici & Coromandelis, in regno Narſingæ, ab Hollandis anno 1619. excitata. Diſtat à Narſinga 10. leucis in ortum, ad oſtia fluvii Aremegani.

Arx Hennuena, vulgò *le Fort Hennuin*, munitio Flandriæ in confinio Arteſiæ & in territorio Burburgenſi, capta à Gallis, quibus poſtea remanſit pace ad Pyrenæos. Diſtat à Gravelinga vix duabus leucis; eſtque media in Burburgum & Ardram.

Arx Hoftenſis, vulgò *le Fort de Henft*, ſita eſt in Polonia & provincia Pruſſiæ, ubi Viſtula fluvius in duo brachia ſcinditur, tribus milliaribus Germanicis ſupra Gedanum, Elbingam versùs, & totidem à Marienburgo. Paret Regi Poloniæ, & varias experta eſt vices ultimo bello Suecico.

Arx Imperialis, vulgò *Rocca Imperiale*, caſtrum regni Neapolitani, in provincia Baſilicatæ, in ora ſinus Tarentini, versùs limites Calabriæ citerioris. Paucis conſtat incolis, & malè habitum fuit à Turcis paucis abhinc annis.

Arx Iſabella, vulgò *le Fort Iſabelle*, munitio Belgii, in Flandria, prope portum Clauſularum, aliàs ab Hiſpanis excitata, & ſic dicta in honorem Archiduciſſæ Iſabellæ. Vix una leuca diſtat ab ora maris Germanici, & 3. à Dama.

Arx Lierotia, vulgò *Lierort Schans* Belgis, *le Fort de Lierort* Gallis, arx Germaniæ, in Friſia orientali, ad Amaſim fluvium, tribus leucis Germanicis ſupra Embdam, in ditione Hollandorum.

Arx Ludovica, vulgò *le Fort Louis*, aliàs *S. Michael de Ceperoux*, munitio Americæ meridionalis, à Gallis excitata anno 1652. in inſula Cajana, ad oſtia fluvii cognominis, in Guaiana regione. Subeſt dominio Gallorum, qui inibi quaſdam habent colonias.

Arx Mardica, ſeu *Mardicum*, vulgò *le Fort Mardik*, fortalitium Belgii, ab Hiſpanis excitatum & permunitum in ora Flandriæ, ubi ſtatio navium prope Dunquercam, unâ leucâ à Fano S. Vinoci in Boream, & tribus à Gravelinga in ortum. Pluries captum fuit à paucis annis. Nunc autem paret Francis; & ferè dirutum jacet.

Arx Mauritia, vulgò *le Fort Maurice*, à Batavis, quibus paret, excitata fuit à multis annis in Aſia, in inſula Machiani, unà ex Moluccis. Quatuor circiter leucis diſtat ab ora occidentali inſulæ Giloli, in Archipelago S. Lazari.

Arx Monaghana, vulgò *Fort of Monaghan* incolis, arx Hiberniæ, in Ultonia provincia & Comitatu cognomine, ad amnem Aquam Nigram. 15. milliaribus Anglicis diſtat ab Armacha in auſtrum. Nunc ſemidiruta jacet.

Arx Mormontia, vulgò *Fort Moermont*, munitio Belgii, in Brabantia & loco paludoſo, prope Bergas ad Zomam, & ad ipſius tutelam extructa ab Hollandis anno 1628. in via Stenobergam verſùs.

Arx Naſſovia, vulgò *Fort Naſſau* ſeu *Mourée*, arx Africæ, in Guinea regione & ora littorali, 4. tantùm leucis ab arce S. Georgii de Mina in ortum. Eſt probè munita, & ab Hollandis excitata fuit anno 1612. Portu gaudet percommodô.

Arx Naſſovia, vulgò *Fort Naſſovv*, fortalitium Belgii, in Brabantia, intra paludes, ad fluv. Scaldim orientalem, inter Bergas ad Zomam & Tolam. Subeſt dominio Hollandorum.

Arx Naſſovia altera, vulgò *Fort Naſſovv*, arx munita Aſiæ, recèns erecta in inſula Motiris, unà ex Moluccis. Quinque circiter leucis ab ora occidentali inſulæ Giloli diſtat, paretque Hollandis à multis annis cum tota inſula.

Arx Nieulana, vulgò *le Fort Nieulet*, arx Galliæ, quæ ab aliis caſtrum Nulleti dicitur. Eſt in Picardia provincia, in tractu Oſicoſi, prope Caletum urbem, non longè ab ora maris, in ditione Francorum; eſtque munita.

Arx Patientia, vulgò *le Fort Patientia*, munitio Belgii, in Comitatu Flandriæ, aliàs ab Hiſpanis excitata in ora littorali ex adverſo Zelandiæ, una leuca Germanica ab Iſendico, verſùs Aggerem Gandavenſem. Capta fuit ab Hollandis, ipſiſque paret à multis annis.

Arx Philippina, vulgò *Philippine Schans* incolis, fortalitium Belgii, in Flandria, medium ferme inter Birsletum & Aggerem Gandavenſem in ora. Aliàs excitatum fuit ab Hiſpanis, ſed poſtea expugnatum ab Hollandis, eorum ſubeſt dominio.

Arx Pinſii, vulgò, *Fort Pinſen*, arx Belgii, in Brabantia, in locò paludoſo, prope Bergas ad Zomam, in via Steenbergam verſùs, ab Hollandis extructa anno 1628. eorum etiam ſubeſt dominio.

Arx Regia, vulgò *le Fort Royal*, munitio Americæ ſeptentrionalis, à Gallis excitata hiſce ultimis temporibus, in Guadalupia inſula, unâ ex Antillis. Ipſis etiam paret, eſtque ad meridiem inſulæ.

Arx Reyda, vulgò *Reyde Schans*, arx Belgii, quæ ab aliis Reydamum dicitur, in Groningæ dominio, ad Amaſi fluvii & Dullarti ſinus angulum communem, ex adverſo Embdæ, à qua diſtat uno milliari Germanicò in occaſum; & quatuor à Groninga in ortum; eſtque munita, in ditione Hollandorum.

Arx Saeſtinga, vulgò *t' Fort van Saeſtinga*, arx Belgii & Comitatus Flandriæ, excitata hiſce ultimis temporibus, ad ripam Scaldis occidentalis, ſeu Foſſæ Ottonianæ, ex adverſo Bevelandiæ Auſtralis, & inter Hulſtum & Bergas ad Zomam. Subeſt dominio Hollandorum à multis annis.

Arx ſancti Andreæ, vulgò *S. Andries Schans* incolis, *le Fort de Saint André* Gallis, arx permunita Belgii, quæ aliter Sant-Andreana, in Ducatu Gueldriæ, inter fluvios Moſam & Vahalim, in Bommeliæ territorio, excitata ab Andrea Auſtrio Cardinale anno 1599. Sed anno ſequenti expugnata fuit ab Hollandis, quibus etiam paret. Vix una leuca diſtat à Bommelia, & ferè duabus à Buſcoduco in Bor. Vaſtata à Gallis, Anno 1674.

Arx ſancti Chriſtophori, vulgò *Fuerte de S. Criſtoval*, munitio Hiſpaniæ, à paucis annis excitata, in colle, juxta Anam fluvium, in Extremadura provincia, ex adverſo Pacis Auguſtæ ad ipſius tutelam, à Luſitanis bis tentata. Paret Hiſpanis.

Arx S. Crucis, vulgò *Cruys Schans*, fortalitium Brabantiæ, ad Scaldim fluvium, excitatum ab Hiſpanis, vix una leuca à Lilloa, & duabus ab Antuerpia. Ipſis etiam paret.

Arx S. Donati, vulgò *t' Fort S. Donaes*, arx parva, ſed munita Flandriæ, media inter Damam & Clauſulas, excitata aliàs ab Hiſpanis, ad coërcendos incurſus Hollandorum poſt Clauſulas captas.

Arx S. Elmi, vulgò *Caſtel S. Elme*, arx permunita olim Hiſpaniæ, nunc Franciæ, in Comitatu Ruſcinonenſi, prope Caucoliberim, in ora littorali maris Mediterranei, ad pedes montium, & media ferme inter Perpinianum & Rodam, in confinio Cataloniæ. Capta fuit à Francis anno 1641. poſteaque ipſis remanſit pace ad Pyrenæos.

Arx S. Georgii de Mina, vulgò *S. Georgio della Mina*. caſtrum Africæ, in ora littorali Guineæ regionis, cum portu capaci & oppidulo, aliàs excitatum à Gallis, munitum fuit à Luſitanis, poſtea expugnatum à Batavis. Varias expertum eſt vices hiſce temporibus. Quatuór leucis diſtat ab arce Naſſovia.

Arx S. Helena, vulgò *le Fort de S. Helene*, munitio parva, nuper ab Anglis extructa, in inſula S. Helenæ, longè ab ora Africæ, in Oceano Æthiopico occidentali, media ferme inter promontoria Viride & Bonæ Spei.

Arx S. Joannis de Ulva, vulgò *la Fuerça de S. Iuan de Ulva*, arx Americæ ſeptentrionalis, in Nova Hiſpania, in parva inſula prope Portum veræ Crucis, & ad ejus tutelam munita ab Hiſpanis ultimo ſeculo. Ibi appellunt qui verſùs Mexicum urbem tendunt, à qua diſtat 80. circiter leucis in ortum.

Arx S. Mariæ, vulgò *la Fortezza di S. Maria*, arx Italiæ bene firmata, in dominio Reipublicæ Genuenſis, in ſinu Spetiæ & in ſcopulo, ferme à continenti ſeparata, ex adverſo Portus Ericis, in ora orientali Genuenſi, & 5. milliaribus diſtat à Sarſana in occaſum, 2. autem à Portu Veneris.

Arx S. Mariæ, vulgò *S. Maria Schans*, fortalitium Belgii, in Flandria & Vaſia regiuncula, ad Scaldim fluvium, prope Calloam, & uno milliari Germanico infra Antuerpiam. Ab Hiſpanis excitatum, ipſis etiamnum paret.

Arx S. Mariæ, vulgò *le Fort Sainte Marie*, munitio Americæ ſeptentrionalis, in inſula Guadalupia, unâ ex Antillis, verſùs oram orientalem, nuper excitata à Francis, quibus tota inſula ſubeſt à multis annis.

Arx S. Martini, vulgò *le Fort de S. Martin de Ré*, arx permunita Franciæ, in Rea inſula, in ora Santoniæ, ex adverſo Rupellæ, à qua diſtat tribus leucis circiter in occaſum. Celebris facta eſt victoriâ Francorum & clade Anglorum anno 1627.

Arx S. Martini, vulgò *Fortezza di San Martino* incolis, arx eſt Italiæ, in dominio magni Ducis Hetruriæ & agro Florentino, in colle, à magno Coſmo munita, non longè ab Apennino monte, & prope Sievam amnem. 10. milliaribus diſtat à Florentia Bononiam verſùs in Boream.

Arx S. Michaëlis, vulgò *Fuerte de S. Miguel*, munitio Hiſpaniæ recens extructa prope Pacem Auguſtam, in Extremadura, & ad ejus tutelam. Capta fuit à Luſitanis an. 1658. Sed poſtea ab ipſis derelicta, juris manet Hiſpanici.

Arx S. Nicolai, vulgò *Forte di S. Nicolo*, arx Dalmatiæ, prope Sibenicum urbem, & ad ejus tutelam excitata à Venetis, quibus paret, juxta oſtium portus. 300. circiter milliaribus Italicis diſtat à Venetiis in ortum.

Arx S. Petri, vulgò *le Fort S. Pierre*, fortalitium Americæ ſeptentrionalis, excitatum in inſula Martinica, una ex Antillis ad meridiem Guadalupiæ inſ. Subeſt dominio Francorum à pluribus annis.

Arx S. Philippi, vulgò *Fuerte de S. Felipe* Luſitanis, *le Fort S. Philippe* Gallis, arx eſt permunita Tertiariæ inſulæ, in Azoribus & in Oceano Atlantico, prope Angram civitatem, ſub dominio Luſitanorum.

Arx Schenkia, vulgò *Schenkenſchans* incolis, *le Fort de Shenk* Gallis, arx munitiſſima Belgii, quæ à quibuſdam etiam *Sgravenvvert* dicitur. Sita eſt in Ducatu Gueldriæ, ubi Rhenus in Vahalim & Rhenum ſcinditur, una leuca infra Emmericum ad occaſum, & tot à Clivia in Boream. Sic dicta fuit à Martino Schenkio ejus conditore; & dolo capta ab Hiſpanis Anno 1635. fortiter recepta fuit anno ſequenti ab Hollandis, quibus nunc paret. Ei adjacet alia munitio, dicta nova arx Schenkia, à paucis annis extructa. Utraque vaſtata à Gallis, Anno 1674.

Arx Stenoberga, vulgò *t' Fort van Steenberge*, fortalitium Belgii, in Brabantia, prope Stenobergam, & ad ejus cuſtodiam, in littore, excitatum anno 1630. à Batavis, quibus paret, vixque ab ea mille paſſibus diſtat, & una leuca à Bergis ad Zomam in Boream.

Arx Voornia, vulgò *Voorn Schans*, munitio Belgii, in Ducatu Gueldriæ, in Voornia inſula, ad Moſam fluvium, extructa à Mauritio Naſſovio Anno 1599. paulò ſupra arcem S. Andreæ, ubi Moſæ Vahalis conjungitur, & ab ea ferè eodem loco ſeparatur. Vix duabus leucis diſtat à Buſcoduco, ſubeſtque dominio Hollandorum.

Arx Urbana, vulgò *Forte Urbano*, arx Italiæ, in ditione Pontificia & in agro Bononienſi, hiſce temporibus extructa ab Urbano 8. Summo Pontifice, & ab eo nomen ſortita. Ibi antea ruinæ Caſtri dicti *Caſtel Leone*. Sita eſt prope confinia Ducatus Mutinenſis, vix uno milliari Italico à vico Caſtro Franco dicto, & tot à Panaro fluvio, 12. milliar. à Bononia Mutinam verſùs.

Arx Zelandia, vulgò *Fort Zelandia*, arx Aſiæ, in Caloneſo inſula, ſeu Formoſa, in Oceano Chinenſi, inter Sinas & Luſo-

niam

[illegible]ſcitata fuit hiſce poſterioribus annis à Batavis [illegible] inſulæ, prope Taonum oppidum. Sed an. 1661. [illegible]pugnarunt.

[illegible]ius locis deſcriptas invenies.

[illegible]potamiæ urbs.

Arzanena, [illegible]niæ regio. Procopius.

Arxana, [illegible] Armeniæ prope Araxem. Strabo 11.

Arxata, urbs [illegible]

Arxippus, vigeſimus primus Archon Athenienſium. Acaſti fil. fuit. Jo. Tzetzes *in prolegom. in Heſiodum*. Ὁ δὲ Ἀρξιππος ἔτη, ... Patri ſucceſſit, tenuitque principatum annis 19. ut *Euſeb.* Marianus, Hieronymus & Vincentius ſunt auctores. Verùm Tzetzes is quem dixi, annos ei 35. tribuit, ἄρξας Ἀθηναίων ἔτη τριάκοντα πέντε. Meminit illius quoque Tatianus, *Orat. contra Græcos*. Vid. Meurſium *de Rep. Athen. lib. 3. cap. 16.*

Aryandes, Ægypti Prætor à Cambyſe conſtitutus, occiſus, *quod Darium* in omnibus æmularetur, ut nomen ſuum immortale redderet. Herod. *lib. 4.* Ab hoc ἀργύριον Ἀρυανδικὸν dicitur, cujus mentio apud Pollucem. An is, cujus ambiguum juramentum, Polyæn. *l. 7.*

Aryca, Locrenſium, qui Epicnemidii vocantur, civitas. Diod. *lib.* 14. 440. habet οἱ Ἄρυκες: qui Ajacis patriam vulgò haberi interſerit. Ejuſdem quoque meminit *lib.* 16. 530. captæ & everſæ ab Phayllo.

Arycanda, Lyciæ civitas. Steph.

Arymagdus, Ciliciæ fluv. Ptol. *Sequino* Nigrò, ex Tauro, in mare exit.

Arymbas, Moloſſorum Rex, moritur Olympiad. 109. anno tertio, regno potitus annos decem, relicto filio Æacide, Patre Pyrrhi: ſuccedente Alexandro fratre Olympiados.

Arymphai, pop. circa Mæotim. Plin. 6. 7.

Arype, civitas Ægypti. Steph.

Aryptaus, Princeps Moloſſorum, qui primò clandeſtinam cum Græcis adverſus Macedones conjuratis ſocietatem coluit: poſtea Macedonum partes amplexus eſt.

Arzilla, urbs regni Fezzæ, in Afr. in ora Oceani Atlantici. Munita & parva cum portu & arce, in Hasbatha prov. Paret Regi Marochi.

Arziron, Ptol. *Arzanum*, urbs Armeniæ, apud Euphratem fluv. Vid. *Aziris*.

Arzus, Ptol. hodie *Chiaurlic*, Bellonio teſte, urbs Thraciæ, cum fluvio cognom. An eadem cum Tzutulo? V. *ibi.* Item, urbs epiſc. Cypri in mediterraneis, *Arces* vulgò. Olim *Arſinoe*, ut Steph. Luſignano videtur.

A S.

Aſa, Hebr. אסא. Latin. *medicus*, aut *Sanans*, fil. Abiam, pronepos Solomonis, rex Judææ, An. M. 3079. zelo veræ pietatis, & virtute bellicâ præſtans, profligavit Zeræ Æthiopis exercitum numero 100000. 2. Chron. 14. Matrem Maacham à regni adminiſtratione removit, eò quòd idolum ſibi confeciſſet. 1. Reg. 15. Ben-hadadi Syri operâ, Baaſan regem Iſraëlis fugavit. Tandem podagrâ laborans, in medicis magis, quàm in Deo confiſus mortuus eſt. An. M. 3120. regni 41. V. 3. Reg. 15. 12. Paralip. 13. *& ſeqq.* Joſ. *lib. 8. c. 6. Antiq.* Torniel. Salian. Capel. &c. Item Levita, fil. Elcanæ. 1. Par. 9.

Aſabel, filius Benjamin. Geneſ. 46. qui 1. Paralip. 7. *Jadiel* dicitur.

Aſaborum, Arab. Fel. promunt. Ptol. *Mochandan* Barrio.

Aſachas, populi in montibus Æthiopiæ, Plinius 8. 13. qui & *Aſacha*.

Aſacus, fluv. Heracleam civit. alluens, ſub radicibus montis Oetæ. Livius *lib. 5. bell. Macedon.*

Aſa, vicus Corinthiacus, & Thraciæ. Steph.

Aſaa, mons. Suidas.

Aſas, pop. Sarmatiæ Aſiaticæ, verſus fontes fluv. Rhà Septentrionalioris, inter Modocas & Suardenos, Sanſone teſte.

Aſaus, princeps Græcus ab Hectore interfectus. Homerus *Iliad.* 11.

Aſael, Lat. *facit Deus*, Zerviæ fil. frater Joab, Davidis nepos. 2. Reg. 2. ubi legimus: *Eratq; Aſahel celer pedibus, ut caprearum aliqua quæ degit in agro.* De quo Joſephus perhibet, quod ἵππον κατὰ δρόμον ἀμιλλώμενος ... præverteret. Audacius verò Poetæ. Virg. *Æn.* 5. ubi de Niſo:

Emicat & ventis, & fulminis ocyor alis.

Idem de Camilla. *lib. 7.*

Illa vel intactæ ſegetis per ſumma volaret
Gramina, nec teneras curſu læſiſſet ariſtas:
Vel mare per medium fluctu ſuſpenſa tumenti
Ferret iter, celeres nec tingeret æquore plantas.

Habuit ex Homero ſuo, *Iliad.* 20.

Αἱ δ' ὅτε μὲν σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῷεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο θέεσκον.

Apollonius *Arg. lib.* 1. ubi de Polyphemo, quod mirere:

Κεῖνος ἀνὴρ καὶ πόντου ἐπὶ γλαυκοῖο θέεσκεν
Οἴδματος, οὐδὲ θοοὺς βάπτεν πόδας, ἀλλ' ὅσον ἄκροις
Ἴχνεσι τεγγόμενος διερῇ πεφόρητο κελεύθῳ.

Aſael, Vid. *Azaël*.

Aſagra Saraceni, in Hiſp. quorum regno Petrus Arragoniæ Rex, Jacobi fil. finem, capto Abaracino, impoſuit, An. C. 1284. Calvis. *in Chron.*

Aſaia, Lat. *fecit Dominus*, ſive *factura Domini*, ſervus Joſiæ regis 2. Reg. 22. Nomen item principis 1. Par. 4.

Aſalaminium, *Bacchus* ab Ariſtophane dictus, q. d. *imbellem*, à nave illâ Athenienſium Salaminiâ, quâ in difficillimis rebus utebantur.

Aſalelphunus, Lat. *umbra*, vel *ſubmerſio vultûs*, aut *ſonitus*, vel *tinnitus vultûs*, filia Etam. 1. Par. 4. 3.

Aſalia, Pater Saphan Scribæ. 2. Reg. 22. Lat. *prope Dominum*, ſive *ablatio*, vel *ſeparatio Domini*

Aſama, Maurit. Tingit. fluv. Ptol. *Omirabi* Caſtaldo.

Aſampata, populi circa Mæotim. Plin. 6. 9.

Aſan, Rex Bulgarorum, Romanâ communione relictâ, Græcam amplexus eſt. Quare Gregor. 9. Belam Hung. R. contra illum excitavit, omnibus ad belli ſocietatem vocatis. Spond. Anno Chriſti 1238. *n.* 10. *&* 11.

Aſan, vel *Aſſan*, per ignaviam Michaëlis Imper. Turcis junctus in Syria Aſiaque magnos fecit progreſſus, circa An. C. 1072. Zonar. Idem nomen aliquot Barbariæ, poſt Barbaroſſam, Regibus fuit. Item, *Aſan* vel *Aſſan Cigale*, ſub Mahomete 3. & Achmete 1. celeberrimus. Nec non famoſus pirata, Anno 1626. à Chriſtianis captus.

Aſan, Latinè *fumus*, aut *fumigans*. Nomen civitatis, Joſuæ. *cap.* 15.

Aſana, Latin. *rubus*, aut Syriacè *inimicus*. Pater Odvia 1. Paral. 9.

Aſanca, Germ. urbs. Ptol. ex quâ Villanovanus *Clepperu* facit, Poloniæ civitatem.

Aſander, vir qui Tauricam Cherſoneſum à continente ſeparavit, ducto per ejus iſthmum muro, à ſinu Carcinitico, uſque ad Mæotim paludem. Strabo *lib. 7.*

Aſania, aut *Aſana*, fluv. Mauritaniæ circa montem Atlanticum. Solinus.

Aſaph, Lat. *congregans*, ſive *colligens*, aut *finiens*, fil. Barachiæ, 1. Par. 6. Pater Zechri, 1. Chron. 9.

Aſaphopolis, ſeu *Fanum S. Aſaphi*, Urbs Walliæ in Anglia. Vid. *Elvva*.

Aſar-haddon, Lat. *ligans acumen*, aut *lætitiam*, aut Syriacè *prohibens novitatem*, vel *unitatem*; filius Sennacherib, qui poſt eum regnavit. 2. Reg. 19. ab An. M. 3325. uſque ad 3335. Novam coloniam Samariam miſit, ultimus Aſſyriorum Rex, Genebr. *Chron.* quod non de tota Monarchia, ſed de parte tantùm ejus capiendum. Vid. Torniel. A. M. 3335. *n.* 1. Joſeph. *Antiq. l.* 10. *c.* 2.

Aſar-mabat, dux Judæorum, regn. an. 9.

Aſaramel, Græci Σαραμὲλ habent, nomen loci. Macch. 1. 14. Lat. *beatitas populi Dei*, aut *veſtigium circumciſionis*.

Aſarela, Lat. *beatitudo Dei*, aut *intuens fortem*, vel *quercum*, ſive *greſſus Dei*, Nomen viri, 1. Par. 25.

Aſarota, fuerunt pavimenta, in quibus variis coloribus cœnarum reliquiæ depictæ erant, ita, ut facilè falli quis potuiſſet, exiſtimans veras eſſe reliquias, & totum pavimentum non fuiſſe verſum, cùm tamen reverà purgatiſſimum erat. Græcè Ἀσάρωτος, ab α privat. & σαίρω ſcopis purgare, Plin. 36. 25. *Celeberrimus fuit in pavimentorum genere Zenodorus, qui Pergami ſtravit, quem vocant aſaraton œcon, quoniam purgamenta cœnæ in pavimento, quæque everri ſolent, veluti relicta fecerat, parvis è teſtulis tinctisq; in varios colores* Stat. *Silv.* 1. 3.

Monſtravere ſolum, varias ubi picta per artes
Gaudet humus, ſuperatq; novis aſarota figuris.

Hinc *Aſaroticus*. Sidon. Apol. *Carm.* 23.

—— Aureatq; portas
Exornas aſaroticis lapillis.

Vide Voſſium, in *Aſarota*.

Asbamea, Cappadociæ fons, de quo Philoſtratus *in vita Apollonii* 1. 4. *Eſt autem circa Tyana, aqua Jovi (ut perhibent) ſacra, quam Asbamæam vocant. Fons ejus frigidus ſanè ſcatet, ebullit autem non ſecus atque igne calefactus lebes. Hanc puris & juramenti fidem ſervantibus aſpectu placidam, & guſtu dulcem eſſe perhibent, perjuris verò & infidis palam adverſari, &c.* Rhinuccinus, quem hic ſequor, pro *Asbamæam* habet *inextinguibilem*, nullo ſenſu, quaſi ἄσβεστον ὕδωρ legerit pro Ἀσβαμαῖον, neque id mutavit Jacotius. Tamen rectum eſt Ἀσβαμαῖον. Inde enim Suidas, Ἀσβαμαῖον, ὕδωρ ὅ τι πολλοί... Et Amm. Marc. *lib.* 23. *Apud Asbamæi quoque Jovis templum in Cappadociâ, apud oppidum Tyana ſtagno effluens fons cernitur, qui magnitudine aquarum inflatus, ſeſeq; reſorbens nunquam extra margines intumeſcit.* Asbamæon autem Hebraicè eſſet מי שבע *Me-ſeba* vel מי השבע *Me-haſſeba*, hoc eſt, *aqua juramenti*, ut *Beerſeba*, *puteus juramenti*. Sed Cappadoces, quorum Syriſmus erat impuriſſimus, mutato vocum ordine dicebant

bant *Aſhamai*, ut Armeni *Tigranocerta* pro civitate Tigranis, & *Cholobet*, pro Choli domo. Boch.

Aſbel. Lat. *ignis vetuſtatis*, aut *ignis defluens*, vel *decidens*, fil. Benjamin. vid *Aſabel*.

Aſbelita, populi Num. 26.

Aſbeſta, vel *Aſbyſta* pop. Libyæ ſupra Cyrenem, apud quos vulgatiſſimum Ammonis templum, inter medias arenas conditum eſt. Ptol. Sunt & alii *Aſbyſtæ*, apud eundem Ptolem. diverſi ab Hammoniis, *Haſbitæ* Plinio. Horum etiam meminit Sil. *lib.* 2.

Aſbolus, unus ex canibus Actæonis, à fuligineo pilorum colore, nam ἄσβολος fuligo eſt ſive favilla. Ovid. *Met.* 3.

Et niveis Leucon, & villis Aſbolus atris.

Aſbolus, is Græcè dicitur, qui Phœnicibus *Chus*, vel *Chum* erat, quia, ut חום *Chum* Ebræis *atrum* ſonat, ita Græcis ἄσβολος *fuliginem*. De cætero mihi nullus occurrit hujus nominis, præter Centaurorum ducem *Aſbolum*, quem in Centaurorum pugna interfectum Hercules crucifixiſſe legitur, hoc adſcripto epigrammate:

Ἄσβολος οὔτε θεῶν τρομέων ὄπιν, οὔτ' ἀνθρώπων
Ὑψικόμοιο κρεμαστὸς ἀπ' ἐλάτης τῷ πίνακι
Σύγγραπτον μέγα δῶπον ἀμειλιχίοισι κορώνας.

An hic eſt ille *Centaurus Aſbolus*, quem Tatianus Aſſyrius *in Orat. contra Græcos*, & ex illo Euſebius *Præp.* 10. cenſent in catalogo ſcriptorum, qui Homeri ætatem præceſſerunt? Nempe inter Centauros nonnulli docti fuere, ut Chiron, tot Heroum Pædagogus, & in Ovid. *Metam.* 12. augur Aſtylus. Vide Boch. *Phaleg.* 4. 2.

Aſbotus, urbs Theſſaliæ. Steph.

Aſburtonium, opp. Angliæ, in Devonia prov. ad fluv. *Dart*. Ab Exonia 15. mill. totidemque à Plimutho.

Aſbylus, Crotoniata, cujus meminit Pauſan. & Plato *in lib. de Republ.*

Aſbyſta, civitas Libyæ. Steph. Pop. *Aſbyſtæ*, quorum meminit Dionyſius Perieg. *Verſ.* 211.

Ἀσβύσται δ' ἐπὶ τοῖσι μεσήπειροι ναίουσι,
Καὶ τέμενος Λιβυκοῖο θεοῦ, ψαμάθῳ ὑπὸ πολλῇ
Κυρήνη τ' εὔιππος. ———

Plinio & aliis *Aſbeta*, vel *Aſbyta*. Hos laſere vivere falsò dicit Solinus, *cap.* 31. malè interpuncto Plinii codice in errorem ductus, ut contendit Salmaſ. *in Plinianis pag.* 381. qui etiam *Aſbyſtarum* terræ partem fuiſſe eam ipſam, ubi Cyrenæi urbem condiderunt, ex Callimacho notat, qui ipſum Cyrenatum ſolum vocat,

——— Ἀσβυστίδα γαῖαν.

Aſcadas, Rex Aſſyriorum, poſt Sparetum. Euſeb. *Chron.* Obiit A.M. 2575. regni 40.

Aſcalaphus, & *Jalmenus* fratres, Martis filii ex Aſtyocha. Hom. *Il.* β.

Οἳ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον, ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον,
Τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφος, καὶ Ἰάλμενος, υἷες Ἄρηος,
Οὓς τέκεν Ἀστυόχη. ———

Aſcalaphus, Acherontis & Orphnes Avernalis Nymphæ fil. poſtea à Proſerpina in bubonem commutatus. Nam, poſt raptam à Plutone Proſerpinam, cùm Ceres filiæ ſuæ reditum à Jove eâ lege impetraſſet, ſi nihil cibi apud inferos guſtaſſet, *Aſcalaphus* eam prodidit, quòd 7. grana mali Punici ab arbore decerpti comediſſet. Indignata itaque Proſerpina convertit eum in bubonem, avem funeſtam & rerum triſtium ſemper prænunciam. Ovid. *Met.* 5.

Ingemuit Regina Erebi, teſtemq; profanam
Fecit avem. ſparſumq; caput Phlegethontide lymphâ
In roſtrum & plumas & grandia lumina vertit.
Ille ſibi ablatus fulvis amicitur ab alis,
Inque caput creſcit longosq; reflectitur ungues,
Vixque movet natas per inertia brachia pennas,
Fœdaq; fit volucris venturi nuncia luctus
Ignavus bubo, dirum mortalibus omen.

Aſcalingium, urbs Germ. Ptol. *Hildesheim*, teſte Irenico. Alii tamen *Aſcalingium* putant fuiſſe opp. Dulgibinorum, verſus opp. *Hervorden*, in Weſtphalia & Comitatu Ravensbergico, 9. circiter leucis German. ab Hildeſio in occaſum. Baudr.

Aſcalon, Lat. *appenſio*, vel *ſtatera*, ſive *ignis infamia*, civitas Palæſtinæ, ſive ut Joſephus habet *l.* 5. *c.* 3. ſuperioris Idumææ. In tribu Dan, maritima, Philiſtæorum munitiſſima. Morer. Conditorem habuiſſe legitur Lydium *Aſcalum*. Ita Xanthus refert in Lydiacis apud Stephanum, ὅτι Τάνταλος καὶ Ἄσκαλος παῖδες Ὑμεναίου. Τὸν δὲ Ἄσκαλον, ὑπὸ Ἀκιάμου τοῦ Λυδῶν βασιλέως, αἱρεθέντα στρατηγόν, εἰς Συρίαν στρατεῦσαι, κἀκεῖ παρθένου ἐρασθεὶς (lege ἐρασθέντα) πόλιν κτίσαι, ἣν ἀφ' ἑαυτοῦ ὄνομα ὠνόμασε. Addit, idem haberi in Nicolao Damaſceno. Quod mihi tamen ſuſpectum, quia *Aſcalon* urbs fuit vetuſtiſſima, una è Satrapiis Philiſtæorum in libris Joſuæ & Judicum memoratis. Bochartus. Hujus incolæ, ob arcam detentam, graviter puniti leguntur, 1. Reg. 5. Joſeph. Antiq. *lib.* 6. *cap.* 1 Hic Judæi 2500. occiſi, An. 66. Sacerdotes & devotæ virgines diſſectæ, hordeo impletæ & porcis objectæ, ſub Juliano Ap. An. 363. A Saracenis ſæpius capta, in Balduini Regis Hier. manus pervenit, An. 1154. poſtquam Solimannus antea in ejus vicinia, prælio, in quo centum M. cæſa, An. 1097. trienniòque pòſt ibidem Turcæ non minori clade victi ſunt. Guil. Tyr. *l.* 18. Hic Rex Saladinum quoque ad eandem urbem magnâ clade affecit, An. 1175. Idem. Sed poſt ejus mortem, civili orto bello, Saladinus, occaſioni imminens, cum tota Galilæa, Berytho, Biblo, Aſcalonem quoque cepit, An. 1187. quæ poſtmodum tantùm non penitus deſtructa eſt, ut vix 60. familiis Æthiopum, Turcarumque cohorti, qui Arabum Chriſtianorumque conatus ibi obſervant, ſedem hodie præbeat.

Aſcanaxes, fil. Gomer, unde *Aſcanaxii*, qui Græcis Rheginenſes & Euſebio Gothi. Joſeph. *Antiq. l.* 1. *c.* 6.

Aſcania, inſ. maris Mediterranei, non procul ab Andro. Eſt & regio Aſiæ, & palus in Troade. Euſtathius. Item Trojæ civitas, quam condidit Aſcanius Æneæ fil. Bithyniæ lacus quoque Ptolemæo, *Iſnick* Caſtaldo, Nigro *Londar* vocatur. At Pet. Gyllius oculatus teſtis, cum *Lago de Nicaa* appellat. *Sunonenſis lacus* videtur, ab Ammiano Marcellino nominari, *lib.* 26.

Aſcania familia, in Germania, illuſtriſſima, an ab Aſcenazo, ex Japeti poſteris, Gen. 10. 3. an ab Aſcaniis, qui relictâ Bithyniâ, & poſtea Aſcaniâ palude ad Boſphorum, cum Cimbris & Catcis, in has oras profecti, ad Herciniam conſederint? dicta; è qua hodierni Principes Anhaltini prodierunt. Ex his Fridericus I. Imp. Albertum Urſum Marchionem & Elect. Brandeburg. An. 1142. hujusque filium Bernhardum I. Ducem & Electorem Saxoniæ creavit, An. 1180. Utroque Electoratu, à Sigiſmundo Imp. in familias, in quibus hodieque, tranſlato, demum An. 1417. & 1424. Vid. Wendel. *Polit. lib.* 2. *cap.* 32. Henricus autem Bernardi fil. Princeps Anhaltinus, à Friderico II. creatus eſt. Cujus fil. Otto, genuit filios Sigfridum & Bernhardum, Servestanæ & Bernburgianæ linearum auctores, quæ dein in plures ramos ſubdiviſæ. Vid. Phil. Jac. Spenerum *Sylloge Geneal. Hiſtor.* & ſupra in voce *Anhaltinum*: ut & infra in *Aſcania*.

Aſcania, caſtr. Germ. perantiquum, Comitatus caput, in Princip. Anhaltino, ad Wippram fluv. medio itinere, inter Magdeburgum & Northuſiam. Nomen dedit aliàs Principibus Anhaltinis; diſtatque media leuca, ab Aſcherleba opp.

Aſcanius, Æneæ fil. ex Creuſa Priami filiâ. Virgil. Livius tamen dubitat, Creuſæne an Laviniæ fil. fuerit. Dictus eſt ab *Aſcanio* Troadis fluv. deinde *Ilus*, ab *Ilo* Trojanorum rege: poſtea *Julus*, à prima barbæ lanugine. Virg.

At puer Aſcanius, cui nunc cognomen Iülo
Additur, Ilus erat, dum res ſtetit Ilia regno.

Huic, cùm avus & pater, jam dirutâ Trojâ, de fuga diſceptarent, flammula quædam in capitis vertice apparuit, quæ tamen nihil læſionis intulit, neque etiam manibus extingui potuit, unde illi futuri Imperii omen ſumpſerunt. Cum patre, poſt multos errores, in Italiam venit, ubi Turno occiſo, & patre mortuo, cùm circa A.M. 1877. apud Lavinium 30. an. regnâſſet, Albam Longam condidit, reſtitutâ tamen prius in regnum novercâ, quæ antea ob timorem in ſilvas aufugerat. Tandem cùm in univerſum 38. an. imperii gubernacula tenuiſſet, jam moriens, cùm videret filium Julum Sylvium, regno non ſatis aptum, Sylvium poſthumum fratrem, ſed ex diverſâ matre, pietate & juſtitiâ præſtantem, regni hæredem reliquit. Dionyſ. Halic. *l.* 1. Euſeb. *Chron.*

Aſcanius, Abderites, vetuſtus author, cujus meminit Laërtius in Pyrrhone.

Aſcanius, Bithyniæ fluv. per *Aſcaniam paludem*, apud Nicæam, in ſinum Aſtacenum influens. *Aſcu* vulgò. Virgilius *Georg.* 3.

Illas ducit amor trans Gargara, transque ſonantem
Aſcanium.

Item portus Æolidis.

Aſcanius Sforza, Card. frater Ludovici, cogn. *Æthiopis*, Ducis Mediol. Sub Ludov. 12. Gallis, pro Mediolano bellum cientibus, à Venetis traditus & Bituricas deductus eſt. An. 1500. Unde poſtea Cardinalis Amboſiani, qui plurimùm in regno valebat, ope iterum eſt dimiſſus. Hiſtor. Franc. *in Ludov.* 12.

Aſcantici, Sarmatiæ Aſiaticæ pop. Plin.

Aſcaphus, Ægæi maris inſula. Anton.

Aſcaricus, Princeps Gallus, abſente Conſtantio. Regaſio junctus, pactas inducias violavit, à filio ejus Conſtantino victus. Eutrop. *lib.* 10. dicit, illos canibus objectos eſſe. Nazar. *in panegyr. Conſtantini*. Euſ. *in vita ejus*.

Aſcatades, ſive *Aſtades*, decimus ſeptimus Lacedæmoniorum rex, regnavit an. 14. qui penitus omnem Syriam ditionis ſuæ fecit.

Aſcatancas, mons apud Sacas. Ptol.

Aſcaucalis, opp. Germ. ubi Burgundiones pop. teſte Sanſones Forſan *Furſtenaw*, in Marchia Brandeburgica. Baudr.

Aſcaulis, urbs Germ. in tractu Septentrionali. Ptol.

Aſcene, vel *Aſcenas*, Lat. *ignis quaſi diſtillans*, vel *quaſi aſpergens*, filius Gomer. Gen. 10. *verſ.* 3. Quid ſit autem, valdè incertum eſt. Chaldæi *Aſiam* hic explicant; in Jeremia הדריב *Adiabenam*; Joſephus *Rheginas*, hoc eſt, ignotum per ignotius.

Chroni-

A[l]exandrinum *Maxicet*, æquè ignotos; niſi ſint *Ma*-...icaniæ, quo nihil poteſt fingi abſurdius. Arabs Interpres אלצקלבי hoc eſt, *Slavos*. Non pauci hodie *Bithyniam*, in qua eſt *ſinus Aſcanius*, & *Aſcanius lacus*, & *amnis*, Et Troadem & Phrygiam minorem, in quibus *Aſcania* reg. & urbs, & *Aſcania* inſulæ. In horum ſententiam libens concedit Bochartus, quia antequam Thynni & Myſi ex Europa in Aſiam trajeciſſent, omnia illa loca tenebant Phryges. Itaque hoc maneat, è terrâ Gomer, id eſt, *Phrygiâ majore*, colonos, duce *Aſcenaz*, in minorem, Troademque deductos, ad Pontum uſque ſe diffudiſſe, qui, cùm ex accolarum nomine *Aſcenas* diceretur, à Græcis, paulum deflexâ voce, nominatus eſt Ἄξενος, id eſt, *inhoſpitalis*, & poſtmodum Εὔξεινος, in contrarium verſâ ſignificatione ad vitandam δυσφημίαν. In libro Juchaſin legimus, *Aſcenaz in Hebræorum ſcriptis eſt Germania*. Ridiculè; nam, ut alia taceam, populos regni *Aſcenaz* in Babylonem convocat Deus, Jeremiæ 51. quæ longè à Germania diſtat.

Aſcenſio, Inſula Americæ, in ora Braſiliæ, verſus præfecturam Spiritus S. olim ipſo Aſcenſionis die reperta, hinc nomen obtinuit; ad aſpectum primum, nonnihil S. Helenæ inſula major & diffuſior apparet, ad Auſtrum ab æquinoctiali grad. 8. & dimid. abeſt: à S. verò Helenæ inſula 190. mill. diſtat: In tota inſula nullam invenias aquam dulcem, nec virentem ullam frondem aut ramulum: valde montoſa eſt, terra rubida ſcopulis ſaxiſque quàm plurimis referta. Circa hanc & S. Helenæ inſulam, adeoque ad æquinoctialem uſque lineam, piſces volantes viſuntur quàm plurimi, magnitudine halecis, qui turmatim ad duos treſve cubitos extra aquam elevati, quartam circiter & unius miliaris partem provolant, idque ut inſidiantium grandiorum piſcium voratu ſe eximant, & tutos præſtent. Natal. Metel. In ditione Luſitanorum, & parvi circuitus eſt. Diſtat à Braſilia 100. leucis Orientem verſus.

Aſcerada, oppidul. Livoniæ, ad Duinam fluv. in ditione Suecorum, infra Kachenhuſium, 3. leuc. Polon. & 13. ſupra Rigam. Fœdè à Moſcis vaſtatum.

Aſchaffenburgum, urbs Germ. in Franconia, ad Mœnum fluv. cum caſtro, ubi perſæpe commoratur Elect. Mogunt. Dicitur etiam Aſciburgium, à Francofurto 4. circiter leuc. in Ort. Herbipolim verſus. Vid. Cluver. *lib*. 1. Hic Concilium, poſt mortem Nicolai 4. habitum. An. 1292.

Aſchalita, pop. circa Indicum ſinum. Steph.

Aſcheton, Achaiæ urbs. Steph.

Aſcherleba, Urbec. Germ. in Saxonia, & Principatu Anhalt. ad Wipperam fluv. Malè habita hiſce ultimis annis. 3. leuc. à Mansfeldia, & 4. ab Halberſtadia.

Aſchilaca, Troadis populi. Plin.

Aſcholam, Vid. *Iſcholam*.

Aſcia, loca Indiæ, in quibus umbræ non ſunt, Septentrioque non conſpicitur, nec horæ dinumerantur. Plinius 2. 73. ex Oneſicrito.

Aſciburgium, nunc urbs Germ. Ptol. vulgò *Emerich*. Quidam libri Taciti habent Ἀσκιπύργιον, quidam Ἀσκιβύργιον, ex quo placet quibuſdam Ἀσκιπύργιον, à Nerito, ut volunt, Ithacæ monte. Locus quidem, quem indicat Tacitus, clivoſus eſt, haud procul *Veteribus* vicus, *Aſchelburg* ſeu *Asburg*, nunc dictus. Lipſius *ad Taciti Germaniam*. & Cluver. qui alterum ad Mœnum fluv. Aſciburgium in Germ. ponit, *Aſcheburg* dictum. Aliis eſt *Duysburg*. Sed rudera illius, inter Duysburgum & Murſam, apud Rhenum, monſtrantur: 3. leuc. à Noveſio, in Bor. & 5. milliar. à Murſa.

Aſciburgus, Mons Poloniæ. Cui initium in Hungariæ & Sileſiæ confinio, inde in Septentrionem excurrens, verſus Uvartam fluv. & Marchiam Brandeburgicam, ad mare Balthicum deponitur. Trajectus ejus hic accolis *Gollenberg* dicitur, Cluverio teſte.

Aſcita, Arabes ab *utribus* ſic dicti, quoniam bubulos, ut Plin. inquit, utres binos ſternentes Ponto piraticam exercent. Hos Steph. juxta Indicum ſinum collocat.

Aſclepas, Epiſc. Gazenſis, ab Arrianis pulſus, Concilio Sardico reſtitutus, Bar. An. C. 342. 347.

Aſclepia, Æſculapii feſtum ſic dictum. J. Pollux *lib*. 1. *cap*. 1. Ipſi etiam *Agones* Ἀσκλήπεια dicuntur, *in antiquis Inſcriptionibus Smetii*, *pag*. 340. Et *pag*. 415. fit mentio ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΣΚΛΗΠΙΩΝ.

Aſclepiades, Hiſtoricus Cyprius, tempore quo Pygmalion regnabat in Oriente, quo tempore ſcribit eſum carnium non fuiſſe. Hieron. *lib*. 2. *adverſus Jovinianum ex Porphyrio*. Vid. Voſſ. *Hiſt. Gr. lib*. 4. *pag*. 506. 507.

Aſclepiades, Myrleanus, ortu tamen *Nicenus* erat, teſte Suidâ. Hinc *Nicenus* dicitur Stephano, *in* Νικαία, & malè Meurſius hunc Myrleanum & Nicenum, tanquam duos diſtinctos, recenſet. Diotimi cujuſdam filius fuit, & Apollonii Grammatici diſcipulus, Grammaticus juxta Suidam. Minimè verò hic reticendum eſt opus ejus φιλοσόφων βιβλίων διορθωτικά, quod ei tribuit Suidas Ἀσκληπ. In illo librariorum errores, in Philoſophorum ſcriptis occurrentes, indicavit & correxit. L. Loydius. Docuiſſe Rhetoricam, Eumenis tempore, & hiſtorica quædam, inter alia, de rebus geſtis Alexandri M. ſcripſiſſe ex Arrian. *l*. 7. Moreriusait. Hunc *Aſclepiadem* cum *Aſclepiade* Pruſienſi Medico, & altero *Aſclepiade* Myrleano, de quo infra, perperam confundit Suidas, vel potius librarius, qui lacunam non advertit. Vid. etiam Voſſ. *hiſt. Gr. l*. 1. *c*. 18. & *de Phil. c*. 11. §. 38.

Aſclepiades, Myrleanus junior Grammaticus, περὶ γραμματικῶν ſcripſit, & in iſto opere Dionyſii Thracis, de partibus Grammaticæ, ſententiam refellit, teſte Sexto Empirico. Eundem eſſe credit Jonſius, qui de Grammaticis ſcripſit, cujus operis librum ſextum citat Suidas, *in* Ὀρφεὺς, ubi Orphea quendam Crotoniatem juniorem, Piſiſtrati tempore, vixiſſe ſcribit. Undecimum citat Anonymus, *in Vita Arati*, & inde Aratum probat Tarſenſem fuiſſe, non Solenſem. Fortè ex hoc opere, Polemonis ætatem cognovit Suidas, *in* Πολέμων. Vix aliunde eſt, quod ex *Aſclepiade* Myrleano citat Schol. Apollonii, *ad lib*. 1. *Argon*. quòd ſcilicet Apollonius Grammaticus omnia ſua ex Cleone tranſtulerit. De Cratino quoque poeta *Aſclepiadem* ſcripſiſſe, author eſt Athenæus, 10. 14. *Aſclepiades* quidam ὁ Ἀρείου, σύγγραμμα ſcripſit de Demetrio Phalereo philoſopho Ariſtotelico: unde Athenæus 13. 3. refert, meretricem quandam *Clepſydram* propterea fuiſſe dictam, quòd ſui copiam ad *clepſydram* facere conſueverit, donec aqua effluxiſſet, cùm ejus nomen fuerit *Metiche*. Plures autem hujus nominis fuere. *Aſclepiades* Tragilenſis Iſocratis diſcipulus erat, teſte Plut. *lib. de* 10. *Rhet*. & Photio *Ecl*. 259. unde ætatem ejus cognoſcimus, & τραγῳδουμένων ſex libros reliquit, de quo Meurſius. *Aſclepiaden* quendam Phliaſium, Philoſophum Eretrium, Platonis Diſcipulum memorant Plut. *lib. de diſcrim. amici & adul*. Athenæus 4. 19. Laërtius, *in Phædone*, Heſychius Mileſius, *in Menedemo*. Fortè hic eſt, quem oculis poſtea captum ſcribit Cic. *lib*. 5. *Tuſc. Qu*. qui interrogatus, quid ei cæcitas attuliſſet, reſpondit: *Ut puero uno eſſet comitatior*. *Aſclepiadem* Athenienſem ſignat nummus quidam Goltzianus. *Aſclepiades* quidam pater, vel præceptor fuit Alexandri Polyhiſtoris, teſte Stephano, *in* Κοτύαιον. Ad hunc fortè *Aſclepiadem*, Didymus Grammaticus Epitomen Tabularum Solonis ſcripſit, teſte Plut. in *Solone*. *Aſclepiades* Medicus quidam, Pruſæus in Bithynia Philophyſicus cognomine, ſub Pompejo M. vixit, teſte Strabone *lib*. 12. Plin. *l*. 26. *c*. 3. Cùm in arte Rhetorica facultates decoxiſſet, Medicinam ſectatus eſt. Dicebat *ſalutem conſtare cibi potûsque abſtinentiâ, præterea geſtatione, ambulatione, frictione*. Ipſe, conditâ novâ ſectâ, ſpretis legatis & pollicitationibus Mithridatis, repertâ ratione, quâ vinum ægris medetur, relato è funere homine, & ſervato, ingentem famam conſecutus eſt. Sed maximè, ſponſione factâ cùm Fortuna, ne medicus crederetur, ſi unquam invalidus ullo modo fuiſſet ipſe, tandem supremâ ſenectute lapſu ſcalarum exanimatus eſt. Plin. 7. 37. De eo quoque multa refert Apul. *lib*. 4. *Aſclepiades* Anazarbeus Grammaticus, ſcripſit de fluminibus. Vide Voſſ. *Hiſt. Gr. lib*. 4. *pag*. 507. Duo *Aſclepiades* medici, poſt Auguſti tempora vixerunt, teſte Galeno. Ælium quendam *Aſclepiadem*, Auguſti libertum, memorat Inſcriptio apud Gruterum, *fol*. 335. hujus fortè eſt liber ille σίφωνες, quem citat Athenæus 15. 6. 7. *Aſclepiades* quidam Philoſophus, tempore Juliani Imp. vivebat, de quo Ammianus *lib*. 22. Item *Aſclepiades* Poëta, à quo carmen *Aſclepiadeum* dicitur. Author tragœdiarum aliquot, diſcipulus Iſocratis, Plut. *de* 10. *Orator*. *Aſclepiades* Mendes, cujus Θεολογούμενα citat Sueton. *in Auguſto*. Vide ſis ibi Caſaubonum. Porro Voſſ. *de Hiſt. Gr. p*. 507. *Aſclepiadem* quendam Alexandrinum, τοὺς τῶν δήμων ἄρχοντας conſignaviſſe ſcribit, & autorem ſuæ ſententiæ Scholiaſten Ariſtophanis, *in Nubes*, laudat. Verùm Scholiaſtes nihil aliud ibi dicit, niſi quòd *Aſclepiades* ille τοὺς δημάρχους appellaverit τοὺς τῶν δήμων ἄρχοντας, librum verò *Aſclepiadis* nullum citat. Vid. plura apud Voſſ. *hiſt. Gr. l*. 1. *c*. 18. 21. & 22. & *lib*. 4.

Aſclepiades, Patriarcha Antiochenus, ſucceſſit Serapioni, tenuitque ſedem ab An. C. 214. uſque ad An. 220. ſecundùm Euſebium. Aliis, ab anno 212. uſque ad an. 219. quo Philetum ſucceſſorem accepit.

Aſclepiodorus, pictor ætate Apellis, mirabilis in ſymmetria. Huic Mnaſon tyrannus pro 12. Diis dedit in ſingulos minas tricenas. Plin.

Aſclepiodorus, Alexandrinus, ſingulari ingenio vir, ad omnia Mathematica, ac inquiſitionem cognitionemque herbarum & lapidum. Suidas. In Syriam profectus, ut mores incolarum perdiſceret, non niſi tres illorum invenit, qui modeſtè vixiſſent. Cœlius Rhodiginus *lib*. 14. *cap*. 3. Item Conſ. Rom. collega Afranii Ambaliani.

Aſclepiodorus, è cohorte nobilium Puerorum, conjurationis, in Alexandrum Magnum, particeps Hermolao. Curt. VIII. 33.

Aſclepiodotus, Muſicus & Medicus juxta Simplicium, *ad l*. 4. *Phyſ. auſc. comm*. 141. qui *Aſclepiodotus* Damaſcii magiſter, & *Aſclepiodoti* Magni gener fuit, teſte Photio *Eclog*. 242. Vide Suidam.

Aſclepiodotus, Præfectus prætorio, ſub Conſtantino Chloro, circa A. C. 296. vicit Allectum, qui Carauſio è medio ſublato, ſe in Anglia Imperatorem proclamari curaverat. Eutrop. & Euſeb. *Chron*.

Chron. An hic idem Aſclepiodotus, qui vitam Diocletiani deſcripſit? ut Vopiſcus, *in Aureliano*, habet.

Aſclepiodotus, Vid. *Caſſius*.

Aſclepion, Conſ. Rom. Joannis collega. A.V.C. 1290.

Aſclepius presbyter, Vid. *Adelphius*.

Aſclepius, Machaonis fil. Æſculapii nepos. Auguſtinus.

Aſclepius, Philoſophus Trallianus, diſcipulus Ammonii, commentario illuſtravit Arithmeticam Nicomachi. Voſſius, *de Mathem.* c. 10. §. 1.

Aſcletarion, Mathematicus tempore Domitiani, qui aliquando dixerat, ſe diſcerptum iri à canibus; quapropter à Domitiano juſſus eſt interfici, & accuratiſſimè ſepeliri, ut vanitas ejus artis argueretur: ſed repentinâ tempeſtate disjecto funere ſemiuſtum canes diſcerpſere. Suet. *in Domit.* A.C. 90.

Aſclum, Italiæ civitas. Steph.
Sil. *lib.* 8.

Adria & inclementis hirſuti ſignifer Aſcli.

Fortè *Aſculum*, de quo infra.

Aſcodrogili, vel *Aſcili*, hæretici, qui Paracleto Montani ſe plenos jactitantes, Bacchanalia in Eccleſiam introducebant, & circa lagenam vino repletam circumibant ſolenni pompâ. Auguſt. *hær.* 62. Philaſtrius *de hæret.*

Aſcolia, Græcè Ἀσκώλια, feſta, quæ Ruſtici Athenienſes in honorem Bacchi celebrarunt, ἀπὸ τοῦ ἀσκοῦ, id eſt, ab *utre* nuncupata. Nam cùm victimæ Numinibus aut per ſimilitudinem, ut inquit Servius, *in* 2. *Georg.* aut per contrarietatem immolentur, caper qui obeſt vitibus, ceu grata hoſtia Libero ſacrificabatur. Phornutus, Τὸν δὲ τράγον αὐτῷ θύουσι διὰ τὸ λυμαντικὸν δοκεῖν τῶν ἀμπέλων. Hinc verſus Eveni:

Κἢν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω,
Ὅσσον ἐπισπεῖσαί σοι, τράγε, θυομένῳ.

Quos in Domitianum fuiſſe detortos author eſt Suetonius *cap.* 14. Et quò inviſum Baccho animal pejus tractarent, &, ut Servius ait, ne quid ex eo eſſet, quod non ſentiret injuriam, pellem detrahebant, atque inflabant, in quam ſublimi ſaltu juvenes ſe librabant: ac ne ſpectaculum riſu careret, unguine lubricabant, ut præcipiti magis lapſu in terram gliſcerent. Suidas, ἑορτὴν οἱ Ἀθηναῖοι ἦγον τὰ Ἀσκώλια, ἐν ᾗ ἥλλοντο τοῖς ἀσκοῖς αἰγείοις, εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. Scholiaſtes Ariſtophanis *in Pluto*: Κυρίως δὲ ἀσκωλιάζειν ἔλεγον τὸ ἐπὶ τῶν ἀσκῶν ἅλλεσθαι, ὅπερ γέλωτος χάριν ἐποίουν. Ἐν μέσῳ δὲ τοῦ θεάτρου ἐτίθεντο ἀσκοὺς πεφυσημένους, καὶ ἀληλιμμένους, εἰς οὓς ἐναλλόμενοι ὠλίσθανον καθάπερ Εὔβουλός φησι. Uno tantùm pede in utrem ſaltabant. Pollux *l.* 2. Ἀσκωλιάζειν ἔλεγον τὸ τῷ ἑτέρῳ ποδὶ ἅλλεσθαι. Heſych. Ἀσκωλίζοντες, ἐφ᾽ ἑνὸς ποδὸς ἁλλόμενοι. Idem habent Euſt. *ad Odyſ.* κ. & Tzetzes *ad Heſiod.* ἔργα. Virgilius autem elegantiſſimè ſacrificii cauſam, & Feſti ritum deſcribit, *Georg. lib.* 2.

Non aliam ob culpam Baccho caper omnibus aris
Cæditur, & veteres ineunt proſcenia ludi,
Præmiaq; ingenties pagos, & compita circum
Theſida poſuere: atque inter pocula læti
Mollibus in pratis unctos ſaluere per utres.

Quod *per compita, & pagos* Virgilius, hoc per κώμας, id eſt, *vicos* fieri ſcribit Phornutus: Εἰς τὸν ἀσκὸν ἐναλλόμενοι, κατὰ τὰς Ἀττικὰς κώμας οἱ γεωργοὶ νεανίσκοι. Caſtellanus.

Aſconda, Pancratiaſtæ, meminit Ariſtoph. *Crabr.*

Aſconius Labeo, Tutor Neronis, cui ad imperium provectus Conſularia inſignia petiit à ſenatu. Tacit. *l.* 13.

Aſconius Pedianus, à *Pedia* gente, in quam quia adoptatus erat, primus ita vocabatur. Duo autem ejuſce nominis fuere. *Prior* is, qui Virgilio familiaris fuit, quem, ut refert Junius Phylargyrus, dicentem audiverat ſe Grammaticis crucem fixiſſe illo verſiculo:

Tres pateat cæli ſpatium non amplius, ulnas.

Hujus extant commentarii, in aliquot Ciceronis Orationes. Et in eam pro Cornelio, Livium ſe noviſſe profitetur his verbis: *Inter quos Tudetanus, & Pomponius Atticus, & Livius noſter.* Ejus quæ certa ætas hinc diſce. In pro M. Scauro: *Scauri domum poſſidet nunc Longinus Cæcina, qui Conſul fuit cum Claudio.* Scribe *Largus Cæcina, qui Conſul fuit cum Claudio.* An. V.C. 795. *Alter* Hiſtoricus, Veſpaſiani ævo floruit, ut cognoſcimus ex B. Hieronymo *in Chron. Euſebiano, ad* An. Dom. 76. qui Veſpaſiani annus eſt ſeptimus. *Q. Aſconius Pedianus* ſcriptor hiſtoricus, clarus habetur, qui 73. ætatis ſuæ anno captus luminibus, 12. poſtea annis in ſummo honore conſenuit. Vid. Voſſ. *Hiſt. Lat.* 1. 17. 27.

Aſcotia, oppidul. Hiſpan. in provin. Ipuſcoa, ad Urolam fluv. 2. leuc. à Placentia in Ortum, & 5. à Fano D. Sebaſtiani. *Aſcoytia* Hiſpan.

Aſcra, vicus Bœotiæ, in aſpero, & ſterili loco, in dextra parte Heliconis, Heſiodi patria, teſte ipſo in his,

Νάσσατο δ᾽ ἄγχ᾽ Ἑλικῶνος ὀϊζυρῇ ἐνὶ κώμῃ
Ἄσκρῃ, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέποτ᾽ ἐσθλῇ.

Stephano πόλις vocatur. Bocharto autem *Aſcra* eſt אשרה *aſcera*, hoc eſt, lucus ubi ſteriles ſunt arbores. Sanè Heſychius Ἄσκρα, δρῦς ἄκαρπος. Atqui verò in epitaphio Heſiodi lego,

Ἄσκρη μὲν πατρὶς πολυλήιος, ——

Ἀσκρὴ autem Jonicè pro Ἄσχρη, ut innuit Stephanus, dicens hanc vocem eſſe Ἰωνικῶς γραμματευθεῖσαν. Nam Jones interdum κ pro χ ponebant, ut pro δέχομαι, δέκομαι.

Aſtruvium, urbs Illyrici. Ptol. aliis *Aſcrivium*, vulgò *Cataro*, ſub Venetis, long. 43. 40. lat. 42. 36. Alii credunt eſſe *Caſtel novo*, juxta ſinum Rizonicum. V. *Cattara*. Baudr.

Aſculum, oppidum Apuliæ, memorandum clade illatâ Pyrrho à Curio & Fabricio Coſſ. ut & internecione Romanorum, durantibus feriis Latinis, in bello Marſico. Dicebatur *Aſculum* Appulum, ad diſcrimen *Piceni Aſculi*. Florus 1. 18. ubi de Pyrrho rege: *In Apulia deinde apud Aſculum melius dimicatum eſt, Curio, Fabricioq; Conſulibus.* Plut. *in Pyrrho*, Ἀναλαβὼν στρατιὰν περὶ Ἄσκλον πόλιν τοῖς Ῥωμαίοις συνῆψε. Zonaras *Annal. Tom.* 2. Pyrrhus impreſſione in Apuliam factâ, multa vi, multa per deditionem accepit, μέχρις οὗ Ῥωμαῖοι περὶ Ἄσκλον πόλιν σὺν αὐτῷ ἐπελθόντες ἀντεστρατοπεδεύσαντο. Vid. Liv. *epit. lib.* 71. 72. & ſeqq. Appian. *bell. Civ.* long. 40. 00. lat. 41. 20. Vulgò *Aſcoli di Satriano*; quibuſd. eſt in Capitanata prov. regni Neap. non longè ab Apennino, & à confinio Principatus. Ultra 16. milliar. à Compſa, & totidem fere à Venuſia. Gaudet Principatus tit. & deficit in dies. Baudr. Moreri, Epiſcopale eſt opp.

Aſculum, cognomine Picenum, ad ſuperioris diſcrimen, vulgò *Aſcoli*. Lucan. *lib.* 2.

—— Depellitur arce
Lentulus Aſculeâ.

De ſitu ejus ita Strabo, *lib.* 5. Ἐν τῇ μεσογαίᾳ ἐστὶ τὸ Ἄσκλον Πίκουμ, ἐρυμνότατον χωρίον, ἐφ᾽ ᾧ κεῖται τὸ τεῖχος, καὶ τὰ περικείμενα ὄρη στρατοπέδοις οὐ βάσιμα. Dignitatem ejus indicat Florus 1. 19. *Domiti Picentes, & caput gentis Aſculum.* Ptolemæus Ἄσκλον vocat. long. 36. 40. lat. 42. 39. Eſt Pontif. ditionis, in colle. Baudrandus.

Aſcura, Armeniæ majoris urbs. Ptol.

Aſcurus, Colchidis flu. Arrianus, *in Periplo*.

Aſcus, Gigas, qui Dionyſium vinctum cum Lycurgo in fluvium conjecit. Steph *in Damaſco*.

Aſdara, Cappadociæ opidum. Anton.

Aſdata, Caucaſi incolæ, apud quos Topazius naſcitur.

Aſdrubal, gener Amilcaris patris Annibalis, favente factione Barchinâ, Amilcari mortuo ſuffectus, 8. annis Hiſpaniam adminiſtravit, cum magna prudentiæ laude & gloria Carthaginis. Demum à ſervo barbaro, cujus dominum occiderat, interfectus eſt, in medio ſuorum. Comprehenſus deinde ſervus à circumſtantibus, haud facti pœnitens, inter cruciatus ac tormenta, ſpeciem ſemper ridentis præbens, occiſus eſt. Hiſtoriam cape ex Silio *lib.* 1. ubi de Tago, ſervi domino cruci ſuffixo loquitur:

Quem poſtquam diro ſuſpenſum robore vidit
Deformem, lateri famulus clam corripit enſem
Dilectum domino, pernixq; irrumpit in aulam,
Atq; immite ferit geminato vulnere pectus.
At Pœni ſuccenſi irâ, turbataq; luctu
Et ſævum genus læta ruunt, tormentaq; portant.
Non ignes, candenſq; chalybs, non verbera paſſim
Ictibus innumeris lacerum ſcindentia corpus,
Carnificeſve manus, penituſq; infuſa medullis
Peſtis, & in medio lucentes vulnere flammæ
Ceſſavere, ferum viſu, dictuq; per artem
Sævitia, extenti, quantum tormenta jubebant,
Crevêrunt artus, atq; omni ſanguine rupto
Oſſa liquefactis fumarunt fervida membris.
Mens intacta manet, ſuperat, ridetq; dolores,
Spectanti ſimilis, feſſoſq; labore miniſtros
Increpitat, dominiq; crucem clamore repoſcit.
—— Irrumpit in aulam.

Ita Silius: cæteros inter ſe ſcio diſcordare: Polybius *lib.* 2. In diverſorio ſuo vult Aſdrubalem exceptum inſidiis, Ἐπιβουλευθεὶς δολοφονηθεὶς ἐν τοῖς ἑαυτοῦ καταλύμασι νυκτὸς ὑπό τινος Κελτοῦ τὸ γένος. Niſi ſiet in diverſorio aula. Appianus *in Ibericis*, eum in venatione occiſum ſcribit: Ἀνὴρ δοῦλος, οὗ τὸν δεσπότην ὠμῶς διέφθειρε, λαθὼν ἐν κυνηγεσίαις ἀναιρεῖ. Idemque habet, *in Annibalicis*. Livius *lib.* 21. palam vult interfectum. De Servi conſtantiâ, præter Silium, Livius loco prædicto, ubi de *Aſdrubalis* percuſſore: *Comprehenſus à circumſtantibus, haud alio, quam ſi evaſiſſet vultu; tormentis quoq; cùm laceraretur, eo fuit habitu oris, ut ſuperante lætitiâ dolores ridentis etiam ſpeciem præbuerit*, Val. Max. 3. 3. *Lætitiam tamen, quam ex vindictâ ceperat, in ore conſtantiſſimè retinuit.* Vid. etiam Diod. *lib.* 25. Plut. *Annibale*. Cornel. Nepos. *in Amilcare*.

Aſdrubal, Hannibalis frater. Plut. *in Hannib.* Hiſpaniam deſerere à Scipione coactus, cùm in Italiam fratri ſuppetias iret, illique per literas locum, quò veniſſet, ſignificaret, literis interceptis, ingenti ſtrage, à M. Livio Salinatore, & Nerone Claudio ad Metaurum victus eſt, caputque ejus lanceæ præfixum, & in conſpectu Pœnorum ad terrorem circumlatum eſt. Horatius. *Carm.* 4. *Od.* 4.

Quid

ſebom, à Roma, Neronibus,
Metaurum flumen & Aſdrubal
… V. Liv. l. 27. Polyb. Plut. in Annibale. &c.

Aſdrubal, fil. Magonis, cognomento *Calvus*, dux claſſis Carthaginienſium in Sardiniam miſſus, tempeſtate ad inſulas Baleares rejectus, ibi tantiſper, quoad quaſſas reficeret naves, reſedit. Livius.

Aſdrubal, fil. prioris, contra Numidas bellum geſſit.

Aſdrubal, Giſgonis fil. à Romanis Hiſpaniâ pulſus, in Africam rediit, Syphace, cui filiam Sophonisben dederat, in partes ſuas pertracto. Dein Scipionem Uticæ obſidione depulit, ſed ab illo, unà cum genero paulo pòſt victus, in prælio cecidit. Dux bello tertio Punico, à Scipione Æmiliano victus. Ejus uxor, factâ deditione, cùm paucis antè diebus à viro impetrare non potuiſſet, ut ad victorem transfugeret, in medias urbis flammas ſeſe cum filiis conjecit. Livius *lib.* 27. 28. & *ſeqq.* Plutarchus *in Scipione.* Ovid. *Faſt* 6.

Poſtera lux melior: ſuperat Maſiniſſa Syphacem,
Et cecidit telis Aſdrubal ipſe ſuis.

Aſdrubal, à L. Cæcilio Metello Conſule, prope Palermum in Sicilia, victus, amiſſis in acie 120. Elephantis, aliisque 104. captis, qui dein per totam Italiam circumducti. Item duorum aliorum, Juſtin. *lib.* 19. meminit. Vide pluribus Liv. Polyb. Appian. Florum, Oroſium, Diodori *fragm.*

Aſdynum, inſulæ nomen, apud Stephanum.

Aſea, vel *Aſeatis*, vicus Arcadiæ, ex quo Alpheus profluit. Stephanus.

Aſebaim, Lat. *damula*, ſive *pulchritudines*, aut *militia*, nomen viri. 1. Eſdr. 2.

Aſedoth, Lat. *effuſiones*, ſive *declivia*, aut *campeſtria*, vel *depradationes*, regio & civitas in tribu Ruben. Item urbs Amorrhæorum Joſ. 10. 12. 13.

Aſel, Lat. *propè* vel *juxta*, ſive *ablatio*, vel *ſeparatio*. fil. Elaſa, filii Rapha. 1. Paralip. 8. Item op. in Medoe, Nili inſulâ. Plin. 6. 30.

Aſelge, urbs quædam, à civium laſcivia ſic dicta. Eſt enim ἀσελγὴς idem quod ἀσέλγαιος, & ἀσελγαίνειν, τὸ παρὰ φύσιν ταῖς γυναιξὶ μίγνυσθαι. Phavorinus, Ἀσέλγη, πόλις, ὅπου πρῶτον ἴζον οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλλήλοις ἐμίγνυντο.

Aſella, Virgo Romana, Hieronymi diſcipula, S. literarum peritiâ, & pietate illuſtris. Hier. *ep. ad Marcellam.*

Aſellas, rex Cyrenarum. Juſt. 22. 7. quanquam ibi *Ophellas* legit Bongarſius, de cujus lectione dubitandum non eſt, nam præter Diodorum, ita quoque habent Theophr. *de plantis* 4. 4. & Polyænus, atque alii.

Aſellata & *Hamata*, factionum in Belgio nomina, quæ ultra 200. annos ſævitere: excitatæ à Margareta, ſorore Guilielmi Hollandiæ Com. Ludovici Bavari Imp. uxore, quæ cùm fratri ſucceſſiſſet, atque in domum Bavaricam Comitatum Hannoniæ, Zelandiæ Hollandiæque intuliſſet, An. C. 1324. filium Vilhelmum à Comitatu Hollandiæ amovendo, Ludovico ſubſtituto, turbarum cauſa extitit. *Aſellata* Vilhelmo favit, propugnante Ludovicum *Hamatâ*, An. 1350. ſed fruſtra: Mater enim Vilhelmo cedere coacta. & Hannoniam ſibi habere juſſa eſt. Chron. *Belgic.* Douzæ *Annal.* Poſtea, cùm Vilhelmi 6. filia Jacoba, Johanni Brabantiæ Duci primò, dein fœmineâ levitate, eo repudiato, Duci Gloceſtriæ nupſiſſet, *Aſellata* Philippum Burg. tutorem ei conſtituit, An. 1425. renitente *Hamata*; unde novæ iterum turbæ: donec Gloceſtrii victor Burgundus, hæres Jacobæ declaratus eſt, An. 1428. Iidem.

Aſelli, duæ ſtellæ in ſigno Cancri, exiguum inter illos ſpatium obtinente nubeculâ, quam *Præſepe* vocant. Plin. 18. 35. Item tres aliæ ſtellæ in Boote. Vide Caſii *cœlum Aſtron.*

Aſellio Sempronius, hiſtoricus, ac Trib. Mil. ſub Scipione Æmiliano, apud Numantiam res eas, quibus ipſe interfuit, aliaque quædam conſcripſit. Citatur à Cicerone, Dionyſ. Halic. *Antiq. Rom. l.* 1. Gellio, Chariſio, *l.* 2. Servio, A. Gellio, *l.* 2. *c.* 13. & *l.* 13. *c.* 20. &c.

Aſellius Claudius, Eques Rom. Trib. Mil. ſub Claudio Nerone, apud Lucanos memorandâ fortitudine. Volater.

Aſem, civitas in tribu Simeon. Joſ. 19. Appellatur & *Azom.* 1. Par. 4. Lat. *os*, aut *fortitudo*, vel *clauſura ſe. oculorum*, vel *lignum eorum.*

Aſemona, urbs tribûs Judæ. Joſ. 15. Idem ſig. quod *Aſſem.*

Aſena, cum ס, Lat. *periculum*, ſive *infortunium*, vel *rubus.* Nomen viri, Nehem. 2.

Aſena, cum ש. Lat. *mutatio*, vel *duplicitas*, aut *dormitatio*, ſive *ignis nunc.* Nomen urbis in tribu Juda. Joſ. 15.

Aſena, vulgò *Almeda* fortè, Brietio teſte oppidul. Hiſp. in Carpetanis, ubi nunc pars Caſtellæ novæ. Aliis eſt *Adamuz*, vicus nunc longè à Tago fluv.

Aſenaphar, Lat. *periculum*, ſive *infortunium tauri*, aut *periculi incrementum*, nomen viri. Neh. 4.

Aſenath, filia Potipharis, uxor Joſephi, è qua Manaſſen & Ephraimum ſuſcepit. Gen. 44. Lat. *periculum*, ſive *infortunium.*

Aſer, Hebraicè *Aſsir*, filius Caath. 1. Paralip. 6. ſive filius Core, filii Iſaar, filii Caath. Exod. 6. Lat. *vinctus*, ſive *incarceratus*, aut Syriacè *prohibitus.*

Aſer, Lat. *beatitudo*, ſive *felicitas*, octavus filius Jacob ex Zelpha, Liæ uxoris ſuæ ancillâ. Vixit an. 126. Obiit A. M. 2413. Gen. 30. Benedictionem ejus Vid. Geneſ. *cap.* 49. Nomen item loci. Joſ. 17.

Aſeroth, Lat. *nemora*, *luci*, aut *beatitudines*, vel *inſidia*, ſive *greſſus.* Nomen Idoli. Jud. 3.

Aſerus, Siciliæ urbs. Ptol. *Monreal* Nigro. Fortè Aſſorum, & & Aſſorium Stephani.

Aſfetum, mons Tartariæ deſertæ, in Aſia, juxta Oblum fluv.

Aſgara, provincia regni Fezzæ in Africa, à Septentrion. Oceano abluitur, ab occaſu ad fluvium uſque Buragragum prætenditur: Orientale Latus claudunt montes Gumaræ, Zaromi, & radices montis Zalagæ, meridie verò fluvio Bunaza terminatur. Ejus caput eſt Lixa Urbs, cùm aliæ majori ex parte dirutæ fuerint ultimis civilibus bellis. Baudr.

Aſhfordia, oppidul. Angliæ in prov. Cantii, ad fluv. Sturam, 9. mill. Anglicis à Cantuaria in Auſtrum, & 12. à Dubri in Occaſ.

Ashur, filius Eſrom, filii Pharez, ex Abia uxore 1. Par. 2. Pater item Thecue. 1. Par. 4. Lat. *denigratus*, ſive *ignis libertatis*, vel *albedinis*, aut *foraminis.*

Aſia major, una ex tribus orbis partibus veteribus cognitis, reliquas ſimul acceptas magnitudine ſuperans, in ortum maximè extenſa, Indico, Eoo, & Scythico Oceano perfuſa; ab Europa ad occid. Tanai fluv. mari Euxino, & Ægæo ſeparata, ab Africa Nilo fluv. Plinio, ſed Arabico ſinu Ptolemæo diviſa. Ab *Aſiâ* fœmina, teſte Iſidoro, *lib.* 14. *etymol.* fil. Oceani & Thetyos, uxore Japeti. vel ab Aſio quodam, filio Cotyos, nepote Manei Lydi, Herodot *Muſâ* 4. nomen habet. Becmanno autem, *Aſia* dicitur ab אש *esh*, id eſt, *ignis*, qu. אישה *Eshia*, hoc eſt, *ignis Dominus*, quem in Perſia, aliiſque Aſiæ oris Incolæ coluerunt. Herodotus modò laudatus *in Melp.* etiam ad uxorem Promethei refert: Ἡ δὲ Ἀσίη ἀπὸ τῆς Προμηθέος γυναικὸς τὴν ἐπωνυμίην ἔχει. Verùm res eòdem redit, ſi expendatur fabula de igniculo, quem cœlo Prometheus ſurripuiſſe dicitur. Bochartus autem à Phœnicio חצי *aſi* deducit, quod non ſolum *dimidium*, ſed *medium* ſonat, ſic חצי השמים eſt μεσουράνημα, Joſ. 10. 13. חצו הלילה μεσονύκτιος Jud. 13. 3. Itaque חציה *aſia*, id eſt, *media* cœpit vocari Aſiæ pars illa, quæ media eſt inter Africam & Europam, quam *Aſiam minorem* vulgò dicunt: De qua Plin. *Præfat. lib.* 3. *Hinc* (id eſt, à Gadibus) *intranti dextrâ Africa eſt, lævâ Europa; inter has Aſia eſt.* Mela 1. 1. *Media noſtris æquoribus excipitur.* Sed & alio reſpectu *Aſiam* cum Europa & Libya conferens Euſt. illam aſſerit μέσον ἀμφοῖν ἔχειν διάθεσιν. Videſis locum in Dionyſ. *poſt Verſ.* 270. Continebat, ſecundùm Vett. Sarmatiam, Sericam & Scythicam Aſiat. Gedroſiam, Caramaniam, Drangianam, Arachoſiam, Sogdianam, Bactrianam, Hircaniam, Margianam, Parthiam, Perſiam, Suſianam, Mediam, Albaniam, Iberiam, Colchidem, Armeniam, Meſopotamiam, Aſſyriam, Arabiam, Syriam, Palæſtinam, Phœniciam, Cappadociam, Ciliciam, Galat. Pontum, Bithyniam, Lyciam, Pamphyliam, Cyprum. Dividitur hæc *Aſia* hodie in ſex partes. Prima paret magno Duci Moſcoviæ. Secunda Magno Chamo Tartarorum Imperatori. Tertiam partem Turcæ occupant; Quartam Perſæ; Quintam Indi; Sextam Sinenſes. L. Loyd.

Aſiæ magnæ regiones:

Albania.	Margiana.
Arabia deſerta.	Media.
Arabia felix.	Meſopotamia.
Arabia petrea.	Nabathæa, reg. Arabiæ.
Aria.	Oſrhoëne, regio Meſopotamiæ.
Armenia major.	
Aſia minor.	Palæſtina.
Aſſyria.	Paropamiſus.
Babylonia.	Parthia.
Bactriana.	Perſia.
Caramania.	Phœnicia.
Carmania deſerta.	Sacæ.
Colchis.	Sarmatia.
Drangiana.	Scythia intra Imaum.
Elymais, reg. Perſidis.	Scythia extra Imaum.
Gedroſia.	Serica.
Hyrcania.	Sogdiana.
Iberia.	Sinæ.
India citerior.	Suſiana.
India ulterior.	Syria.

Aſiæ magnæ regiones ex ordine mare attingentes.

Aſia minor.	Carmania.
Syria.	Gedroſia.
Palæſtina.	India citerior.
Ægyptus.	India ulterior.
Arabia triplex.	Sinæ.
Babylonia.	Serica.
Suſiana.	Scythia borealis.
Perſis.	Sarmatia.

Ad mare Hyrcanum:

Colchis.	Hyrcania.
Albania.	Margiana.
Media.	Sogdiana.

Interiores.

Iberia.	Armenia major.

Meſopotamia.	Arachoſia.
Aſſyria.	Paropamiſus.
Parthia.	Bactriana.
Aria.	Sacæ.
Carmania deſerta.	Scythia intra Imaum.
Drangiana.	Scythia extra Imaum.

Baudrando nobiliſſima mundi portio cenſetur multis de cauſis, & à Gallis *Aſie*, ab Hiſpanis & Italis *Aſia* dicitur. Tribus partibus percingitur vaſtiſſimo Oceano, qui ab Oriente vocatur Orientalis ſeu Eous, à Meridie Indicus, & à Septentrione Scythicus ſeu Tartaricus; ab Occidua autem parte habet ſinum Arabicum, ſeu mare Rubrum, Iſthmum inter Arabicum ſinum & mare Internum, atque inde maria Phœnicium & Ægæum, Propontidem, Pontum Euxinum, Mœotidem paludem, & fluvios Tanaim, Rham, & Obium. Non ſeparatur autem ab Africa Nilo fluvio, quia Ægyptus eſt in Africa. Aſiam ipſam Taurus mons mediam quodammodo cinguli in morem dividit, ab Occidente in Orientem longiſſimo tractu excurrens. Duplicem olim Aſiam Veteres fecerunt, alteram ſcilicet Majorem, quæ trium orbis partium tunc cognitarum una fuit, alteram verò, quam Aſiam propriam ſeu Minorem dixere, eſtque illius pars ſeu provincia. Strabo Aſiam in quinque portiones diviſit. Ptolemæus in 47. regiones ac provincias diſtribuit. Hiſce temporibus dividitur à plurimis in ſeptem ampliſſimas partes; ſunt autem Turcica ditio in Aſia, Arabia, Perſia, Tartaria, Sinarum regio ſeu China, India, & Inſulæ, ſub quibus multæ aliæ regiones continentur.

Aſiæ partes nunc ſunt,

Arabia, *l'Arabie*, quæ triplex eſt.	Maldivæ inſulæ, *les Maldives*.
Armenia, ſeu Turcomania, *la Turcomanie*.	Moluccæ inſulæ, *les Iſles Moluques*, cum aliis in Oceano Indico ſparſis.
Aſia minor, *l'Anatolie*.	Perſia, *la Perſe*.
Bornei inſula, *l'Isle de Borneo*.	Philippinæ inſulæ, *les Iſles Philippines*.
Cataia, *le Catay*.	Sinarum Regio, *la Chine*.
Ceylani inſula, *l'Isle de Ceylan*, quæ aliàs Taprobana.	Syria, *la Sourie*, ſub qua Terra ſancta comprehenditur.
Comania, *les Circaſſiens*.	Sumatra inſula, *l'iſle de Sumatra*.
Cyprus inſula, *l'Isle de Cypre*.	Tartaria deſerta, *la Tartarie deſerte*, quæ pars eſt magnæ Tartariæ, aliàs Scythia intra Imaum.
Diarbeca, *le Diarbeck*, aliàs Meſopotamia.	Tartaria vera, quæ & vetus & magna, *la vraye ou la grande Tartarie*.
Georgia, *la Georgie*.	Turcheſtania, ſeu Thibeti regnum, *le Turqueſtan*, ſeu *le Tobbat*, & *le Thibet*, aliàs Scythia extra Imaum.
Japoniæ inſulæ, le Japon.	Zagathaia Mauralnaria, *le Zagathay*, ſeu *le Mauralnaher*.
Java inſula, *l'Isle de Java*.	
India, *l'Inde*, quæ in tres partes dividi poteſt, nempe in Indiam propriam, ſeu Imperium magni Mogolis, *l'Indoſtan*, Indiam extra Gangem, *la Presqu'isle de l'Inde dela le Gange*, & Indiam intra Gangem, *la Presqu'isle de l'Inde deça le Gange*.	

Urbes Aſiæ nunc celebres:

Adenum, *Aden*.	Goa, *Goa*.
Agra, *Agra*.	Hieruſalem, *Hieruſalem*.
Aleppum, *Alep*.	Macaum, *Macao*.
Amedebatum, *Amedebat*.	Malaca, *Malaca*.
Armuzia, *Ormus*.	Manilla, *Manilha*.
Aſpahamum, *Hiſpaham*.	Mataranum, *Mataran*.
Bagdatum, *Bagadet*.	Meacum, *Meaco*.
Baſſera, *Balſora*.	Meca, *la Mecque*.
Bantamum, *Bantam*.	Nanquinum, *Nanquin*.
Batavia, *Batavia*.	Odiaa ſeu Siamum, *Odiaa & Siam*.
Bengala, *Bengala*.	Pequinum *Pequin*.
Borneum, *Borneo*.	Pruſa, *Burſe*.
Calecutum, *Calicut*.	Samarcanda, *Samarcand*.
Cambaja, *Cambaje*.	Smirna, *Smirne*.
Candea, *Candy*.	Surata, *Surrate*.
Cantanum, *Cantaon*.	Tabriſium, *Tauris*.
Caſbinum, *Caſbin*.	Trapezus, *Trebizonde*.
Damaſcus, *Damas*.	

Aſia minor, ſuperioris pars, in Cherroneſi formam coacta, cujus Iſthmus à ſinu Iſſico ad Pontum uſque Euxinum pertingit. In hac Theodorus Laſcares, Alexii gener imperium arripuit. An. 1283. Hodie *Natolia* Turcis dicitur, à Græco ἀνατολή, quod *Orientem* ſig. Hujus partes ſunt Cilicia, Lycaonia, Paphlagonia, Pontus, Cappadocia, Bithynia, Phrygia, Myſia, Lydia, Pamphylia, Æolis, Jonia, Lycia, & Caria. Cicero *pro Flacco*: *Namque ut opinor, Aſia veſtra conſtat ex Phrygiâ, Myſiâ, Cariâ, Lydiâ.* Virgil *Æn* 3.

Poſtquam res Aſiæ, Priamique evertere gentem
Immeritam viſum ſuperis.

Ita LLoydius. Morerius verò has ei tantùm partes tribuit, Phrygiam, Myſiam, Lydiam Cariam, Æoliam, Joniam & Doridem. Plurimas *Aſia* præ reliquis partibus Mundi prærogativas habet. Namque ibi primus homo formatus, coloniis poſtmodum in univerſum orbem deductis; ſedes fuit Eccleſiæ vet. J. Chriſti natale ſolum; Imperiis inſuper Aſſyriorum, Medorum, Perſarum, Græcorum, Parthorum, iterumque Perſarum, Saracenorum, denuoque Perſarum, qui ſub Iſmaele Sopho circa A.C. 1502. tertiâ vice emerſerunt, incluta, &c. In Min. ſeptem Eccleſiæ, ad quas ipſe FILIUS DEI, per S. Johannem Apoſt. & Evang. totidem epiſtolas ſcribi juſſit, de quibus Apocalypſ. 1. 2. 3. XII. quoque hic inſignes urbes (XIII. Euſebio) terræmotu (Oroſio, ſub mortem Chriſti, quod Lipſius negat) collapſæ ſunt, quarum ruinas, Sardium imprimis, Tiberii liberalitas ſublevavit. Tacit. *Annal. l. 2.* Oroſ. *lib. 7 cap. 3.* Strabo *l. 2.* Quidam ad A. C. 17. referunt. Florentiſſimas hic Eccleſias fuiſſe, Irenæus narrat *lib. 1. c. 2. & 3. l. 3. c. 4.* quibus iidem fidei articuli, cum iis, qui in Proteſtantium Eccleſiis hodieque vigent: circa An. 180. Aſiatici Epiſcopi oppoſuere ſe ſtrenuè Victori Epiſc. R. qui ob Paſcha 14. Luná celebratum, in Aſiæ Eccleſias Excommunicationis dirum fulmen ſtrinxit: Circa Annum C. 196. 198. Euſeb. *lib. 5 cap. 23.* A latrociniis Aſiam purgavit Aurelius Probus, An. 279. Vopiſcus *in ejus vita*. In diviſione orbis, à Conſtantino facta, huic cum Oriente ceſſit, Licinio Occidente permiſſo. An. 316. Tremuit, ſub Leone Iſaurio, An. 740. qui motus etiam Conſtantinopolim concuſſit. Sub Michaele Duca, Nicephorus Botoniates, in Aſiâ imperium arripuit, An. 1075. Nicephoro Bryennio in Thracia rerum ſuarum ſatagente. Andronicus dein, à Turcis infeſtatus, illam reliquit, An. 1303. Niceph. Greg. *lib. 2.* Ob hujus duces à Bajazete Turcarum Imp. ditionibus ſuis depulſos, Tamerlanes ingens illi bellum conflavit, eumque captum & caveæ ferreæ incluſum per totam Aſiam circumduxit An. 1399. Tanta porro *Aſiæ* ubertas rerum omnium atque fertilitas fuit, ut omnibus terris vel hoc ſolo antecellere videretur. Cic. *pro Q. Ligario*, *Aſia tam opima eſt & fertilis, ut & ubertate agrorum, & varietate fructuum, & magnitudine paſtionis, & multitudine earum rerum, quæ exportantur, facile omnibus terris antecellat.* Eadem Mithridates, apud Juſtinum, ad milites concionaturus affirmat. Ait enim. *Neque cœlo Aſiæ eſſe temperatius aliud, nec ſolo fertilius nec urbium multitudine amœnius: magnamque temporis partem, non ut militiam, ſed feſtum diem acturos.*

Inde Propertius,

Atque Aſiæ veteres cernere divitias.

Horat. *lib. 1. Sat. 7.*

—— —— Bruto Prætore tenentem
Divitem Aſiam. ——

Atque de opulentia provinciæ hujus inde etiam conjectura fieri poteſt, quòd Sulla mulctæ nomine XX M talentûm impoſuerit: Antonius totidem uno anno abſtulerit, teſte Plut *in Lucullo & Antonio.* Hinc Tacitus, *in Agricola, cap. 6. provinciam divitem, & paratam peccantibus vocat.* Plura ſi velis, conſule Strabonem, *lib. 1.* & 2. Plin. *lib. 5. & 6.* Pomp. Melam *lib. 1.* Ptolom. Cluverium, Labbeum, Sanſonem, inprimis Reverendiſſ. Jac. Uſſerium Archiepiſcopum Armachanum, *in tractatu de Aſia Minore.* Dividitur Baudr. *Aſia min.* in 4. partes; quarum major verſùs Occid. & mare Ægeum extenſa, propriè *Anatolia*, ubi fuerunt olim Bithynia, Paphlagonia, Myſia, Phrygia, Lydia, Æolis, Jonia, Caria & pars Galatiæ. Altera pars verſùs Pontum Euxinum & Septentr. *Amaſia* dicitur, ſeu *Rum*, ubi aliàs Pontus, Cappadocia & pars Galatiæ. Tertia *Caramania*, ad Merid. & juxta mare Mediterr. occupat totum terræ tractum, ubi aliàs Cilicia, Pamphylia, Lycaonia. Quarta in Orientem porrecta verſus Euphr. *Aladulo* dicitur, continetque Armeniam min. antiquam.

Aſia propriè dicta, Myſiam, ſeu Phrygiam min. cum Troade, Æolidem, Joniam Cariamque cum Lydia & Phrygia magna complectitur, mari Ægeo, Icario, Myrtoo, Rhodioque circumfluo. Urbes olim Alexandria, Cyzicus, Ilium, Pergamum, Smyrna, Epheſus, Miletus, Halicarnaſſus, Gnidus, Sardes, Magneſia, Apamea, Cibyra, claræ: Nunc Smyrna, Cotiæum, Magneſia. Ferrar.

Aſiæ minoris regiones, quæ mare attingunt:

Ad Septentrionem.	Jonia.
Pontus.	*Ad Auſtrum.*
Paphlagonia.	Cariæ pars.
Cappadocia.	Lycia.
Ad Occidentem.	Pamphylia.
Bithynia.	Cilicia.
Myſia.	*Juxta Euphrat. ſive ad ort.*
Phrygia minor.	Euphrateſia, pars Syriæ.
Troas.	Comagene, pars Syriæ.
Æolis.	Melitene, pars Armen.
Caria.	Armenia minor.

Mediterraneæ.

Galatia.	Iſauria.
Lycaonia.	Phrygia magna.
Piſidia.	Lydia, ſeu Mæonia.

ſimoris regionum Metropoles ſub Patriar. Conſtantinopolitano, majoribus aſteriſmo notatæ:

Abydus, Myſiæ.
*Adana ſub P. Antiocheno, Ciliciæ.
*Amaſea Cappadociæ.
Amaſtris, Paphlagoniæ.
Amorium, Phrygiæ major.
Anazarba, & Anazarbus, Ciliciæ.
*Ancyra, Galatiæ.
*Antiochia gem. una Cariæ, altera Piſidiæ.
Apamia gem. una Bithyniæ, altera Phrygiæ magnæ.
*Attalia, Pamphyliæ.
Cæſarea, quæ & Mazaca, Cappadociæ.
*Cæſarea altera Ciliciæ, nunc ſedes Satrapæ.
Carnachus, Ciliciæ.
Celtzene in Arm. minore.
Ceraſus, Cappadociæ.
Chalcedon, Bithyniæ.
*Chios, inſulæ cognominis.
Chonæ, quæ & Coloſſæ, Phrygiæ magnæ.
Claudiopolis, Honoriadis in Ponto.
Colonia, Arm. minoris.
*Cotyæum, Phrygiæ major.
Cybiſtra, Arm. minoris.
Cyzicus, Myſiæ.
Epheſus, Joniæ.
Euchaita, Paphlagoniæ.
Gangra, Paphlagoniæ.
Germa, Galatiæ.
Heraclea Ponti.
Hierapolis, Phrygiæ major.
*Iconium, Lycaoniæ.
Laodicea, Lydiæ.
*Melitene, Armeniæ minor.
Miletus, Cariæ.
*Mitylene, Lesbi inſulæ.
Mocaſus, Cappadociæ.
Mopſueſtia ſub P. Antiocheno, Ciliciæ.
Myra, Lyciæ.
Nacolia, Phrygiæ major.
*Neocæſarea, Cappadociæ.
Nazianzus, Cappadociæ.
Nicæa, Bithyniæ.
Nicomedia, Bithyniæ.
Pergamus, Troadis.
Perge, Pamphyliæ, ſedes nunc Sylæi.
Peſſenus, Galatiæ.
Philadelphia, Lydiæ.
Pompeiopolis, gemina, una Paphlagoniæ everſa, altera Ciliciæ ſub Pat. Antiocheno.
*Peruſa.
Rhizus, & Rhizæum, Cappadociæ.
*Rhodus, inſulæ cognominis.
Samoſata ſub P. Antiocheno, Comagenes.
*Sardes, olim Lydiæ regia.
Sebaſte, Ciliciæ.
*Sebaſtopolis, Cappadociæ.
Seleucia, Ciliciæ.
Sida, Pamphiliæ.
Silæum ſeu Silvum, Pamphyliæ apud Pergen.
*Smyrna, Joniæ.
Stauropolis, Cariæ.
Synnada, Phrygiæ major.
*Tarſus ſub P. Antiocheno, Ciliciæ.
Trapezus, Cappadociæ.
Tyana, Cappadociæ.

Urbes Aſiæ minoris nunc celebres:

Amaſia, *Amaſia.*
Ancira, *Angouri.*
Attalia, *Sattalie.*
Chalcedon, *Scutaret*, & *Scutari.*
Cotizum, *Cutaige*, ſeu *Cutage.*
Iconium, *Cogni.*
Iſſus, *Lajazzo.*
Pruſa, *Burſe* & *Burſia.*
Sinope, *Sinabe.*
Smirna, *Smirne.*
Trapezus, *Trebizonde*, aliis *Taraboſan.*

Inde *Aſianus*, qui ex *Aſia* eſt. Quinctilianus, *Præfat. lib.* 8. *Neque enim Aſiani, aut quocunque alio genere corrupti, res aut non viderunt, aut non collocaverunt, &c.* Ubi *Aſianos* vocat, qui genus Aſiaticum dicendi ſequuntur. *Ἀσιανὸς ζῆλος* Straboni vocatur, *lib.* 13. Juvenal. *Sat.* 7.

—— —— Faciant equites Aſiani;
Quanquam & Cappadoces faciant, equitesq; Bithyni.

Item *Aſiacus* aliud adjectivum, ut quidam volunt. Ovid. *Met.* 12. *verſ.* 589.

Ecquid ubi Aſiacas caſuras aſpicis arces.

Qui verſus tamen in aliis codicibus ita legitur:

Ecquid ubi has jam jam caſuras aſpicis arces.

Quod probat Cioſanus, & Farnabius quoque in textum recepit, quòd alterum claudicare videretur, cùm prima in *Aſiacus* correpta ſit; atqui oblitus erat, *Aſidis* quoque voce primam poëtam produxiſſe. Ovid. *Met. lib.* 5.

Jam ſuper Europen ſublimis & Aſida terram.

Atqui poſterior lectio procul dubiò veriſſima eſt, & ſic legitur in editione Heinſianâ. Hinc denique *Aſiaticus*, aliud adjectivum & uſitatiſſimum, ut *bellum Aſiaticum*; *genus dicendi Aſiaticum*, quod erat copioſum, tumidum & redundans, unde Petronius *ventoſam*, *& enormem loquacitatem* appellavit. Cauſa hujus ab ingenio, & naturâ gentis petenda videtur, quæ ex opibus ſuperba, & vana. Legatus Rhodiorum apud Liv. 45. 13. *Non negaverim & totam Aſiæ regionem inaniora parere ingenia, & noſtrorum tumidiorem ſermonem eſſe, quòd excellere inter finitimas civitates videamur.* Item *Aſiaticus*, nomen viri apud Tac. *An.* 11. & Dionem, *lib.* 59. Alius Gallorum dux. Tacit. *Hiſt.* 2. 94. Item Conſ. Rom. Aquilini collega.

Aſia, palus cum opido cognomine, apud Tmolum montem & Cayſtrum fluv. circa quam, inter alias aquaticas aves plures grues verſantur. Producit primam ſyllabam. Virg. 1. *Georg.*

—— —— Et quæ Aſia circum
Dulcibus in ſtagnis rimantur prata Cayſtri.

Idem *lib.* 7. *Æn.*

—— ——Longa canoros
Dant per colla modos, ſonat amnis & Aſia longè
Pulſa palus. —— ——

Quod habuit ex Homero, *Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα.* Aſii prati etiam meminit Stephanus.

Aſiana, civitas Elidis. Steph.

Aſianus, Sardienſis Epiſcopus.

Aſiarcha, viri erant communi Aſiaticarum civitatum conſenſu delecti, qui communia negotia curarent. Strabo. *lib.* 14. In libris Juriſconſultorum uſurpatur hæc vox, ut & *Syriarcharum.* Sic autem dicti ſunt ſacerdotes quidam, quorum munus erat ludos Theatrales in Deorum honorem edere, quos propterea Ruffinus apud Euſeb. Munerarios interpretatur, ut obſervat Cujacius, J.C. longè doctiſſimus. Eorum functio *Aſiarchia*, ſicut Bithynarcharum Bithynarchia, Lyciarcharum Lyciarchia &c. dicebatur. *Præſides* iidem dicti: *Principes* item, à ratione tum nominis, tum dignitatis, quæ eminentior erat, & honoris eximii, & notum, eadem vocabula tam Principes, quam Sacerdotes ſæpius ſignificare. Hinc Athenis *βασιλεὺς*, Romæ *Rex*, ſacra curabat. Peragebantur autem hæc ſacra ſtatis temporibus, à ſingularum gentium aut Provinciarum Communibus: Et quidem Communis Aſiæ ſeu urbium id genus ſacra, in Aſianarum civit. eminentiſſima aliqua, putà Epheſi vel Smyrnæ, quò ex reliquis urbibus commigrabant homines, ſolebant haberi: Idque in Comitiis, &c. Horum fit mentio apud Divum Lucam *hiſtor. S. S. Apoſtol.* 19. Vide de his Seldenum, *in marmoribus Arundelianis.*

Aſiaticus, Dux Galliarum, concionante Vitellio, ad ſupplicium poſtulatus, quòd pro Vindice bellaſſet. Tacitus *hiſtor.* 2. 94.

Aſiaticus, Vitellii libertus, quem poſtulante exercitu, ut equeſtri dignitate donaret, inhoneſtam adulationem compeſcuit. Dein mobilitate ingenii, quod palam abnuerat, inter ſecreta convivii largitur: honoravitque Aſiaticum annulis, fœdum mancipium & malis artibus ambitioſum. Tacit *Hiſt.* 2. 57.

Aſibe, civitas Meſopotamiæ, ab incolis alio nomine dicta Antiochia. Steph. Opp. Aſiæ min. in Cappadocia, verſus Euphr. fluv. & Moſchicos montes, 30. mill. ab ora Ponti Euxini. Baudrando.

Aſida, op. Bæticæ mediterraneum. Plin.

Aſiel, Lat. *fecit Deus*, fil. Sariæ. 1. Par. 4.

Aſilas, augur, qui Æneæ in auxilium venit contra Turnum. Virg. *Æn.* 10.

Tertius ille hominum, divumq; interpres Aſilas,
Cui pecudum fibra, cæli cui ſidera parent,
Et lingua volucrum, & præſagi fulminis ignes.

Item dux Trojanus. Virg. *Æn.* 2.

Et genus Aſſaraci Mneſtheus, & fortis Aſilas.

Aſilum, locus veteri monaſterio inſignis, in agro Toloſano, vulgò *le Mas d'Aſil.* Meminit *Aſiliani* caſtri, Guil. de Podio, *Chr. cap.* 43. quod fortè *Caſillas*, ad Atacem fluv. vicus Carcaſſonæ proximus. Valeſius *Notit. Gall.*

Aſima, idolum virorum Hemath. 3. Reg. 17. Latinè *delictum*, vel *poſitio*, aut *ignis maris.* Vide Seldenum, *de D. Syris lib.* 2. *cap.* 9.

Aſina, cognomen Corneliorum, quod à Cn. Corn. Scipione ad poſteros propagabatur. Hic enim, cùm ſponſores ab eo poſcerentur, aſinam produxit in forum cum pecuniæ onere, quaſi pro ſponſoribus præſens pignus, eamque ob cauſam *Aſina* poſtea dictus eſt. Macrobius 1. *Saturn.*

Aſinæus & Anilæus, fratres Judæi, textrinam exercentes, in Parthia, ſub Artabano; cùm verberibus à Magiſtro affecti eſſent, primò latrones, pòſt totius Meſopotamiæ dominatores ſunt effecti; exacto 15. ann. ſpatio, Anilæus, Aſinæum veneno tollit, quòd ſe, ob Parthici ducis uxorem, contra morem gentis, raptam ſibique ſociatam reprehendiſſet: Mithridatem deinde regis generum vincit primò, mox ab eo, uxoris verbis ſtimulato victus, ſub ſpecie pacis tractandæ, interimitur. Inde impetus paſſim in Judæos, quorum L M. perierunt. Joſeph. *l.* 18. *c.* 12. Caligulâ rerum potiente.

Aſinaria, vulgò *Zanara*, Inſula ad littus Occident. Sardiniæ, olim Herculis Inſ. dicta, 16. m. p. ambitum continet, diſtatque 15. mill. ab Urbe Saſſari in Septentr.

Aſinaria, feſtus dies erat Syracuſis ab *Aſinario* fluv. dictus, apud quem Athenienſium Impp. Nicias & Demoſthenes capti. Plutarch. Item nomen Comœdiæ Plautinæ.

Aſinarius, Siciliæ fluv. Diodoro *lib.* 13. & Plut. *in Nicia.* Thucydidi *lib.* 7. *Aſſinarus.* Punicè erat, חצינור *haſinor.* Propriè autem ea vox *tubum* ſignificat, per quem aqua in declive fertur, putà ex monte, vel tecto. Occurrit autem Pſalm. 42. *verſ.* 8. & 2. Sam. *cap.* 5. *verſ.* 8. *Aſinarus* igitur fluv. ita dictus eſt, qui à profundo & confragoſo alveo, tanquam tubo incluſus, devolvitur in præceps. Ita deſcribit Thucydides, cujus verba

verba Latinè ſic ſe habent : *Athenienſes ad Aſinarum amnem feſtinabant,*&c. *Ut verò eò pervenere, nullo jam ordine in eum ruunt, pro ſe quiſque primus omnium tranſire properantes. At ex utraque parte ſuperſtantes Syracuſani (erat autem amnis praceps) deſuper miſſilibus Athenienſes conficiebant in cavo fluminis alveo inter ſe perturbatos.* Bochart.

Aſindum, Turditanorum in Hiſp.urbs.Ptol. *Medina Sidonea* Cluſio dicta. Opp.hodie Andaluziæ, clarum Duc.titulo, è gente Guzmanorum, ſub dominio tamen Hiſp.R.in colle, inter Gades & Mundam. 17. leuc.ab Hiſpali in Merid.Baudr.

Aſine, inſula Sporadum, eſt & alia in mari Adriatico. Mela *lib.*2.

Aſine, Meſſeniæ op. Ptol. *Anchora* Nigro. *Phaneronimi* Favolio,& Sophiano. Inter Methonen & Coronen. Pop. *Aſinai*, qui Parnaſſi olim accolæ *Dryopes* appellabantur, quod nomen In Peloponneſum reverſi diu retinuerunt, uti ſcribit Pauſanias. Pro *Aſine* autem, Pletho hoc loco (nam is quoque in deſcribendâ Peloponneſo Ptolemæum ſequitur) *Miſyne* legit. Lucan. *lib.*8.

Quas Aſine cautes, & quas Chios aſperat undas.

Ubi alii *Aſia*. Hinc *ſinus Aſinaus*, Straboni, *l.*8. long. 48. 50. lat.35.00. Item pagus Argiæ reg. cognomento Hermionica, apud Naupliam. Strabo. *Volcanos*, teſte Nigro.

Aſine, qui pòſt Lacedæmoniorum vicus, erat in ora ſinus Argolici, 15.mill.à Nauplia in ortum.Baudr. Item urbs Cypri & Ciliciæ. Steph. Denique parva inſula Peloponneſi in ora occid. apud Pylum op. Thucyd.

Aſines, Siciliæ fluv. Incolis *fiume freddo*, id eſt, *frigidus fluvius*. Neque aliud ſonabat *Aſines*, vel *Aſinis* priſcum nomen Plinio & Vibio Sequeſtri. Pro quo Thucydides *lib.*4. perperam habet, τὸν Ἀκεσίνην ποταμόν. Syris enim, צין *ſin* eſt *frigus*. Indeque amnis הצין *haſſin* eſt *amnis frigoris*. Bochart.

Aſinius Capito, Grammaticus doctiſſimus, librum reliquit epiſtolarum, ac in prima ad Pacuvium Labeonem Titulus præſcriptus erat · *Plura & non plura ſcribi oportere.* Gellius.5.21.

Aſinius Gallus, Aſinio Pollioni oratori & hiſtorico, filius natus, quem captis Salonis Delmaticâ urbe agnomento dixit *Saloninum*. Is duxit Vipſaniam, Agrippæ filiam, dimiſſam paulò antè à Tiberio, qui ex eâ ſuſtulerat Druſum. Unde clandeſtinum in Aſinium Tiberii odium. Habuit ex ea liberos complures. Virilis ſexus iſtos, C. Aſinium Saloninum, Aſinium Gallum, Aſinium Pollionem, qui conſul anno urbis DCCLVI. Aſinium Agrippam, Aſinium Celerem, quem conſularem Plinius nominat,& ponit ſub Principe Cajo. Hunc eodem die & convivam Tiberii fuiſſe & ob acerbius reſponſum eo ſubornante damnatum, narrat Tacitus *Annal.*1.& 5. Dio *libro* 58. in actis anni DCCLXXXII. Ser. Galbâ, L.Sullâ Conſulibus ejus mors vulgatur, quem egeſtate cibi peremptum haud dubium. ſponte vel neceſſitate incertum habebatur. Conſultuſque Tiberius, an ſepeliri ſineret, non erubuit permittere. Euſebius *in Chronicis*, notat Aſinium Gallum, diris ſuppliciis mactatum, anno ante Tit.Livii mortem. Libros edidit de comparatione patris Pollionis & Ciceronis, in quibus patrem Ciceroni prætulit. Plin. *lib.* 7. *ep. ad Pont.* Contra quos Claudius Cæſar, poſtea Ciceronis defenſionem edidit. Tranquillus *in Claudio*. Inter Latinos Poëtas illum recenſet, Crinitus *l.* 3.*c.*55. & Lil.Giraldus *dial.*8.

Aſinius Marcellus, Aſinio Pollione proavo clarus ac morum non ſpernendus, ſignator ſubdito teſtamento cum aliis ſociatus: re patefactâ ob memoriam majorum & preces Neronis pœnæ exemptus eſt. Tacit. XIV.40.

Aſinius Pollio, inſignis orator, Aug.Cæſaris amicus, à quo laceſſitus, noluit ſcribere contra eum, qui poſſet proſcribere, docuit Romæ temporibus Pompeii M. ſucceſſitque ſcholæ Timagenis. Scripſit bellum Cæſaris & Pompeii 17. libr. Orationes & tragœdias, Suid. Primus omnium Romæ advocatis hominibus ſcripta ſua recitavit. Quinctilianus, ubi de eo: *Multa in Aſinio Pollione invenio ſummâ diligentiâ, adeò ut quibuſdam etiam nimia videatur, & conſilii & animi ſatis: à nitore & jucunditate Ciceronis ita longè abeſt, ut videri poſſit ſeculo prior.* Omnium primus Romæ Bibliothecam feciſſe dicitur. Plin. 35. 2. Plura de eo vide apud Voſſium *Hiſtor. Lat.*1.17. Fovit Poëtas Horatium, qui ipſum de Dalmatis triumphaſſe ſcribit, atque Virgilium, & hunc imprimis, quorum carminibus etiam celebratus eſt. Obiit an.æt.80. Tibure. V. porrò Plin. *l.*7.*c.*30.& 35.4. Hor. *l.*2. *Od.*1. Fabium *l.*6.*cap.*4. 10.*cap.*1. & 12.5. Macrob. *Saturn.lib.*2. *cap.*4. Dion. *l.*68. Euſeb.&c.

Aſinius Pollio, alæ præfectus in Mauritaniâ Cæſarienſi, è fidiſſimis Albino Procuratori, per præmiſſos centuriones, qui Maurorum animos Vitellio conciliarent, trucidatus. Tacit. *Hiſtor.*2.59.

Aſinius Pollio, Trallianus, Romæ docuit temporibus Pompeii, & hiſtorica plurima ſcripſit. Malè hunc cum priore confundi, aſſerit Morerius, cùm prior Latinè, poſterior Græcè ſcripſerit, ex Suida.

Aſinius Torquatus, Hiſtoricus, 3. ſeculo, ſub Philippis. Græcè hiſtor. Romanam conſcripſit, cui Millenarii nomen tribuit, quia tum U.C. milleſimum annum attigerat, qui etiam ſolemni pompâ celebratus eſt. Suidas.

Aſiongaber, vel *Eziongeber*, locus in quo caſtrametati ſunt Iſraëlitæ egreſſi de Hebrona. Num. 33. Lat. *lignum viri*, vel *robuſti*, aut *conſilium viri*, vel *robuſti*. Item portus regni Edom, ad mare Rubrum, Deut. 2. Vide *Eſiongeber*.

Aſir, Lat. *vinctus*, ſive *incarceratus*, aut Syriacè *prohibitus*, filius Jechoniæ. 1.Par.3. Item filius Core. 1.Par.6.

Aſiſia, Illyridis urbs. Hanc ſcribit Niger nunc ſolo æquatam eſſe, ibidemque multa antiquitatis monumenta extare, & locum *Beribir* dici addit. Niſi tabulæ fallant, videtur mihi etiam *Bergane* vocari.

Aſiſium, Italiæ opidum, non longè ab Arna, orientem verſus, vulgò *Aſiſi*, Ptolemæo Ἀσίσιον, unde Plinio & Inſcriptioni Antiquæ opidani dicuntur *Aſiſinates*. Plin. 3.14. *Amerini, Attidiates, Aſiſinates*, ubi vulgò corruptè *Aſirinates*. Procopio *Gothicor. lib.*3. ſunt obliqui caſus, Ἀσίσῃ & Ἀσίσιν, opidani autem Ἀσισῖνοι.

Aſius, fil. Dymantis, & frater Hecubæ, ſed ex diverſis patribus, & Hectoris avunculus, qui Priamo adverſus Græcos auxilium tulit. Hom.

Aſius, Jupiter ſic dictus, cujus vetuſtiſſimum fanum in Creta fuit teſte Stephano, ſic dictus ab *Aſo* Cretæ opido, quo in loco colebatur.

Aſius, Poëta Samius, ſcripſit opus Genealogicum; Cujus meminit ſæpe Pauſan. *lib.*4.7.8.9. & Athen. *l.*3. & 12.

Aſius, Umbriæ flu. ex monte *Aſio* (qui adhuc *Aſi* vulgò nominatur) oriens, *Chiazo* Leandro. Recentioribus Claſia ſeu Claſius, vulgò *Chiaſcio*, oritur ex monte Apennino, inde auctus aliquot rivis, agrum *Aſiſinum* rigat, 3. mill. longè ab illa Urbe fluens; poſt in Tiberim cadit, ad Torſcianum caſtrum, 5. mill. ſupra Dirutam. Multùm ab Aſio Ptolom. fluv. differt, qui per Sennones labitur. V. *Claſius*.

Aſius campus, locus juxta Cayſtrum fluv. Hom. *Il.*2.

Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Askarna, urbec. Hiberniæ in Momonia prov. & Limericenſi Comit. ad fluv. cognom. *Aſcherne*. Aliis eſt *Aſcheten*, 15. mill. Hibern. in Occaſ.

Aslan, Dux exercituum Sati, Tartarorum Domini, ſub initium ſeculi præcedentis, Ruſſiam & Poloniam ſæpius vaſtavit, An.1525. Tartarorum Chamus, pulſo Sato, electus. Moxque à Turca confirmatus, ditione aliquâ Sato conceſsâ, unde nihilominus etiam pulſus eſt; Bellum cum Moſcis geſſit, An.C.1533. Neugebaur, *Hiſt.Pol.l.*7.

Asloia, Civitas Epiſcopalis, in regno Norvegiæ, à qua denominatus eſt ſinus quidam maris Balthici. Metel. & Bert.

Aſmera, Urbs Aſiæ, in imperio Magni Mogolis, in India, & prov. *Bando*, prope fontes fluv. *Padder*.

Aſmirai, montes Aſiæ, in Serica reg. ubi etiam Aſmiræi pop. verſus Iſſedonem Sericam, in eo tractu, ubi nunc Cataja, regio ampliſſ. & pars Tartariæ latè ſumptæ. Nic.Sanſo.

Aſmodeus, nomen dæmonii, de quo Tob. *cap.*3. Vid. Seldenum, *de D.Syris l.*2.*c.*6.

Aſmundus, Rex Suecorum, fil. Sibelageri, in prælio contra Haddingum, uſurpatoris cujuſdam fil. cecidit. Cujus morte auditâ, Gumilda uxor, ſibi ipſi necem conſcivit. Erricus Pomeran. *Chron.Suec.*

Aſmura, Hyrcaniæ urbs. Ptol. *Azmorna* Ammiano.

Aſnaa, nomen viri, Neh.3. Lat. *rubus*, Syriacè *inimicus*.

Aſnaus, mons Macedoniæ, inter quem & Æropum aliu[m] montem Aous fluv. Livio teſte, decurrit.

Aſola, Opp. Italiæ, & agri Brixiani, ad fluv. *Chieſe*, in ditione Veneta. Prope limites Ducatus Mantuani, à Brixia 25.m.p. & à Mantua 20.mill. in Occaſum.

Aſom, Hebraicè אצם, ſextus filius Iſai. 1.Par.2. Filius item Jerahmeel primogeniti Eſrom, Latin. *feſtinatio eorum*, aut *jejunans*.

Aſom, Hebraicè עצם, nomen civitatis. 1.Par.4.29. quæ & *Aſem*, Joſ.19. Lat. *os*, ſive *fortitudo*, aut *clauſura oculorum*, vel *lignum eorum*.

Aſophis, regiuncula Peloponneſi, circa Phliuntem, Homero *Arathyrea* dicitur.

Aſophos, Palæſtinæ op. in Galilæa. Joſephus.

Aſopia, regio, Aſopo fluv. finitima.

Aſopiades, Æacus, Aſopi nepos, pater Æginæ. Ovid. *Met.*7.

Hunc Aſopiades, petis irrita, dixit. ——

Aſopodorus, Phliaſius poëta, qui primus, poſt Antheam Lyndium, ex compoſitis nominibus poëſin excogitaſſe dicitur.

Aſopodorus, Tharrelidæ fil. ob ſtaturæ exilitatem, Comicorum luſus. Vid. Schol. *in Ariſtoph. Aves.*

Aſopus, fluvius Aſiæ, unà cum Lyco fluv. Laodiceam urb. præterfluens. Alius Bœotiæ, *Aſopo*. Cephiſi fluv. ramus, qui ex Cithærone monte profluens, agrumque Thebanum irrigans, à Plateenſi decidit, ipſaſque Thebas præterluens, Plateas, & Tanagram, inter Oropum op. & Cynoſuram promunt. mari excipitur. Ad hunc fluvium, ſacra Baccho celebrare ſolebant. Oppianus:

'Οὐ ϑέλω τεῦξαι σε ... ἀέϑλοι
'Ου χ᾿ ... Ἀσώπου ... Ἀσωποῖο.

Hunc Poëtæ dixere filium Oceani, inde enim fluviorum originem inſuper que finxere, à Jove exuſtum, quo nomine ingentem æſtum deſignare voluerunt, cujus violentiâ fluvius hic exſiccatus eſt. Strab. *lib.* 8. Pauſan. *lib.* 2. qui etiam Regis cognominis meminit, de quo plura hic dicere nil attinet. Tertius Theſſaliæ, qui in ſinum Oetæum apud Thermopylas, accepto Phœnice fluvio, à Thermopylis 15. ſtad. defertur, ac vulgo etiam *Aſopo* nominatur. Quartus Macedoniæ, qui, teſtibus Livio & Strabone, Heracleam alluit; Quintus Peloponneſi, in Sicyonæ tractu, nunc *Arbon*. oritur ex monte Cœloſſe, & in ſinum Corinthiacum ſe exonerat.

Aſopus, op. Peloponneſi, haud procul à Maleo promuntorio, hodie *Eſapo*, licèt Nigro *Rampano* dicatur.

Aſor, urbs, aut regio Arabiæ, Jer. 49. Vide *Haſor*.

Aſorhaddon, Lat. *ligans acumen*, ſive *lætitiam*, aut Syriacè, *prohibens unitatem* vel *novitatem*, Rex Aſſur. 1. Eſdr. 4.

Aſorus, fluv. alluens Heracleam, in radicibus montis Oetæ ſitam. Liv. *lib.* .. *Dec.* 4. De quo forſan, Plin. 4. 10. A Bocatio *Aſaſſus*, aliis *Aſurus* vocatur. Legitur hodiè in quibuſdam exemplaribus *Aſcordus*.

Aſoth, id eſt, *faciens*, vel *factura*, aut *tinea* ſc. *Veſtimentorum*.

Aſpachan, vulgò *Hiſpaham*, urbs Perſidis præclara, ad flu. *Sendereuth*, in prov. *Yerack*, ubi Rex Perſarum commoratur à 72. circiter annis. Ampliſſima eſt, pulcherrima, & opibus numeroque incolarum pollens, cum 3. prægrandibus ſuburbiis *Tſulfa*, *Tabriſabath* & *Haſenabath*; ornaturque quotidie ſuperbiſſimis ædificiis. Habet in ambitu 16. mill. & palatium Regis ſumtuoſiſſimum, principali rerum venalium foro imminens. Perſicè *Spahawen*. Vid. hujus accuratam deſcriptionem, apud P. de Valle, *Itiner. tom.* 2.

Aſpacharata, pop. Aſiæ, in Serica reg. ubi nunc prov. *Tainfu*, in Cathaja, verſus Sinas. Nic. Sanſ.

Aſpagones, Indiæ pop. regionem fertiliſſimam incolentes. Plin. . 21.

Aſpalathia, urbs Taphiorum. Steph.

Aſpalathis, inſula Lyciæ. Steph.

Aſpamithres, Eunuchus & cubicularius Xerxis, magnâ in aula gratia florens: qui cum Artabano tollendi Xerxem ejusque filios conſilium iniit. Cteſias. Idcircò cum ſummo & acerbiſſimo cruciatu re à Megabyzo patefactâ, necatus eſt.

Aſpar, Patritius, Dux Theodoſii Jun. patrem Ardaburum, è manibus Johannis tyranni Ravenn. liberavit, hoc ipſo capto. Dein, in Africâ, à Vandalis ſuperatus eſt. In aula poſtmodum eò potentiæ pervenit, ut formidoloſus ipſis Imperatoribus evaderet, Leoque Iſauricus filiam ſuam ejus filio deſponderet. Hinc inſolentior cum patre occiſus eſt, A. C. 471. Arianiſmi hyperaſpiſtes. Niceph. *lib.* 15. Evagr. *lib.* . Marcellin. *in Chron.* Procop. *l.* . *belli Vandal.* V. etiam *Ardaburius*.

Aſpar, Garamas quidam, de quo Pontanus:

Hinc Aſpar Garamas, quo non præſtantior alter,
Aut torquere manu jaculum, aut dare vulnera fundâ.

Aſparagium, locus circa Dyrrhachium, circa fluvium Genuſum. Cæſar. *l.* 3. *Civil. c.* 30.

Aſparluca, ſeu *Aſpaluca*, *Aſpe*, opp. olim Aquitaniæ, in Tarbellis, nunc vicus in Benearnia, ad pedes Montium Pyren. hinc ortus fluv. Gabarus, qui 5. leuc. infra in Gabarum Oloronenſem ſe exonerat. Baudr.

Aſpaſia, Hermotimi filia, Phocenſis, omnium ſui temporis formoſiſſima habita; idque à Cyro primùm, deinde ab Artaxerxe impensè amata. *Sapientem* vocatam & *elegantem* Xenophon, *lib.* 1. *de Exped. Cyri*. ſub finem ſcribit; atque id nominis à Cyro ipſo accepiſſe, Plutarchus *in Artaxerxe* ſignificat; quem ejus conſiliis feliciter uſum in rebus arduis, Ælianus ſcribit, qui prolixè ejus hiſtoriam exponit *ποικίλ.* 10. 1. Meminit & Juſtinus, *lib.* 10. *cap.* 2. Alia eſt, cujus Athenæus *lib.* 5. meminit, Axiochi fil. Mileſia, quâ Socrates in eloquentiæ ſtudio magiſtrâ eſt uſus, ſapiens & Reip. etiam tractandæ callens, unde & à Pericle culta, qui ejus in gratiam Samiis bellum intulit, ob Prienem urbem, quam Mileſii ſibi vindicatum ibant, & tanti habita à Cyro, ut chariſſimam pellicum ab ea vocarit *Aſpaſiam*, de quâ ſuprà, quippe cui nomen antea *Milto* fuerit, ut Plut. *in Pericle* ſcribit. Alia hoc nomine fuit, Cleobuli conjux, de quâ Xenophon, *lib.* 5. *Hypomnem. Socrat. de re domeſticâ adminiſtrandâ.*

Aſpaſius Byblius, Sophiſta, qui eodem tempore fuit, quo Ariſtides. Conſcripſit artem Rhetoricam, & panegyricum in Adrianum, &c. Suidas.

Aſpaſius Paternus, Africæ Proc. Cyprianum, in civ. Curubiſitanum relegat, Anno 259. Ei ſucceſſit Galerius: ſub quo ſanctus hic Martyr mortem obiit.

Aſpaſius, Sophiſta Ravennas, Demetriani fil. ſub Alexandro Romæ profitebatur, auditor Pauſaniæ & Hippodromi; ſcripſit contra Ariſtonem & maledicos. Philoſtrat.

Aſpaſius Tyrius, Sophiſta & hiſtoricus, tum opere quodam artem dicendi tradidit; tum de Epiro (ridiculè *de Continente* in prioribus editionibus) & rebus Epiroticis hiſtoriam condidit libris 20. teſte Suidâ.

Aſpaſius, Ravennas, docuit Romæ, ſub Alexandro Severo, Imper. Suidas.

Aſpaſtes, Carmaniæ Satrapes, ſuſpectus res novare voluiſſe, dum in Indiâ Alexander eſſet. Quem occurrentem diſſimulatâ irâ comiter allocutus, dum exploraret, quæ delata erant, in eodem honore habuit. Poſtea convictum interfici juſſit. Q. Curtius *lib* 9. *cap* 53. 54.

Aſpathines, Perſa, cum Dario in Magum Smerdim conjuravit. Herodot.

Aſpathmus, Perſa nobilis, ex illis ſeptem, qui contra Magum quendam, qui ſe Cyri filium mentiebatur, conjuravit.

Aſpavia, op. Hiſp. Bæt. *Eſpejo*, teſte Morali.

Aſpebetus, Tribunus Perſ. accepto ab Iſdegerde mandato, de Chriſtianis è regno abire prohibendis, non paruit. Quare à Magis rebellionis accuſatus, cum tota familia ſe in tutum recepit, & ab Anatolio Saracenorum ſeu Arabum, qui Romanis ſubjecti erant, Præfectus conſtitutus: poſtmodum Baptiſmo tinctus Petri nomen accepit, multumque inter Saracenos fidem in Chriſtum promovit. Interfuit concilio Epheſino, A C. 431.

Aſpelia, Cypri int. nomen. Xenagoras apud Plin. 5. 31.

Aſpendius, citharœdus; de quo ità Aſconius *in Orat. Cic in Verrem*, de Præturâ urbanâ. *Difficile autem . quod Aſpendius Citharista faciebat, ut non uteretur utráq; manu, ſed omnia, id eſt univerſam cantionem, intus & ſiniſtrâ tantùm manu complecteretur. Unde omnes, quotquot fures erant, à Græcis Aſpendii Citharistæ, proverbio dicebantur; quòd, ut ille carmina, ita iſti furtorum occultatores erant.* Proverbium valet in eos, qui rei nullius, quàm privati ſui compendii, rationem habent, tractum, ut dixi ab *Aſpendio*, qui tam leviter ſiniſtrâ manu citharæ ſuæ chordas movebat, ut ſonus ad ipſum tantùm citharœdum, aut certè ad proximè aſtantes perveniret. Cic. *Ver.* 3.

Aſpendus, Pamphyliæ urbs, Argivorum ædificium. Hic Veneri ſuibus ſacrificabant, eò quòd author ejus generis Mopſus ex Argis huc proficiſcens, cùm primùm ſacrificare voluiſſet, occurrebat illi ſus. Stephanus ab *Aſpendo* conditam ſcribit. Ejus meminit Dionyſius, *Verſ.* 851.

Κῦδ᾿ ἂν ... ὑπερφίαλον πτολίεθρον
Ἄσπενδον ... Εὐρυμέδοντος.

Ubi ὑπερφίαλον. *maritimum* ſignificare non poteſt, ut vocem explicat Hen. Stephanus, niſi manifeſta in poetâ ſit ἀγραμματοφυΐα. *Aſpendus* enim, inter mediterraneas Pamphyliæ civitates, Ptolemæo numeratur, *lib.* 5. *cap.* 5. & longiùs à mari ab eo ſtatuitur. Et Strabo quidem, *lib.* 14. à mari 60. ſtadiis diſtare affirmat: Μετὰ ταῦτα Εὐρυμέδων ποταμὸς, ... Ἄσπενδος πόλις Ἀργείων κτίσμα. Salmaſius igitur ſtatuit, ὑπερφίαλον hic, prorſus è contrario *a mari remotum* ſignificare, ut ὑπὲρ τῆς θαλάττης apud Strabonem, eſt *a mari diſſitum*. Montano tamen videtur, *Aſpendum* potius ὑπερφίαλον dici, quaſi opidum *ſupra mare eminens* (quod cum alterâ Hen. Stephani interpretatione ſatis convenit) quia, licet à mari nonnihil diſtet, in excelſo tamen colle ſitum mare proſpectat, teſte Mela 1. 13. *Mare quo pugnatum eſt* (inter Athenienſes ſc. & Perſas) *ex edito admodum colle proſpectat Aſpendus.* Dixi ſupra, *Hic Veneri ſuibus ſacrificabant*; Dionyſium habeo auctorem, ſic enim ille ubi ſupra:

Ἔνθα ... Διωναίῃ ἱλάονται.

Aſper, Conſul Rom Ariovindi collega.

Aſperum mare, qui & ſinus Barbaricus Ptol. Troglodyticus ſinus eſt Plinio. Eum maris tractum obtinet, qui hodie *Golfo de Melinde* dicitur, ab urbe littor. præcipua. Pars eſt Oceani Æthiop. & Auſtrini extenditurque inter Aromata prom. & Inſulam S. Laurentii. Baudr.

Aſphaltus, & *Aſphaltis*, & *Aſphaltites*, lacus Judææ in Pentapoli, in quo nihil grave ſubmergi poteſt. In eo fuere Sodoma & Gomorrha, Admah & Zeboim, quæ, propter nefandam populi luxuriem & libidinem, cælitus exuſtæ ſunt. *Mare mortuum*, à Juſtino & Pauſaniâ, tum ob aquarum immobilitatem, tum quia nec piſces ibi, nec in ripa aves aquis gaudentes, Vid. infra. vocatur. Incolis *Sorban*, teſte Franciſco Junio. Arabibus *Bahar Lout*, id eſt, Mare Lothi. De Recoles *in addition. Davity in deſcr. Aſia*, p. 174. A bitumine ſic dictus, quod in Judæâ præſtantiſſimum: Dioſcorides, Ἄσφαλτος διαφέρει ἡ Ἰουδαϊκὴ τῆς λοιπῆς, Ἔστι δὲ ἡ καλὴ ἡ πορφυροειδῶς στίλβουσα. Neque alia occurrit cauſa, cur Ἀσφαλτῖτις, id eſt, *Aſphaltites* lacus ab Heſychio appelletur, ἐρυθρὰ θάλασσα, *Rubrum mare*, quàm bituminoſus in eo color. Bochartus. Plin. 5. 16. *Aſphaltites nihil præter bitumen gignit: unde & nomen: nullum corpus animalium recipit: tauri, camelique fluitant: inde fama, nihil in eo mergi. Longitudine excedit centum mill. paſſ. Latitudine verò viginti quinq; implet & maxima 25. implet, minima ſex: proſpicit eum ab Oriente Arabia Nomadum, à Meridie Machærus, ſecunda quondam arx Judææ, ab Hieroſolymis.* Idem habet Solinus

linus *cap.* 38. Juſtinus 36.6. *In eâ regione lacus eſt, qui propter magnitudinem, & aquæ immobilitatem, mortuum mare dicitur. Nam neq; ventis movetur, reſiſtente turbinibus bitumine, quo aqua omnis ſtagnatur: neq; navigationis patiens eſt, quoniam omnia vitâ carentia in profundum merguntur, nec materiam ullam ſuſtinet, niſi quæ alumine illinatur.* Corn. Tacitus *Hiſt. lib.* 5. *Lacus immenſo ambitu, ſpecie maris, ſapore corruptior, gravitate odoris accolis peſtifer, neq; vento impellitur, neq; piſces, aut ſuetas aquis volucres patitur*, &c. Et paulò pòſt: *Haud procul inde campi, quos ferunt olim uberes, magniſq; urbibus habitatos fulminum jactu arſiſſe: & manere veſtigia, terramq; ſpecie torridam, vim frugiferam perdidiſſe. Nam cuncta ſponte edita, aut manu ſata, ſive herbâ tenus aut flore, ſeu ſolitam in ſpeciem adoleverè, atra & inania velut in cinerem vaneſcunt.* Joſephus, *de bello Jud. lib.* 5. *cap.* 5. Ἄξιον δὲ ἀφηγήσασθαι καὶ τὴν φύσιν Ἀσφαλτίτιδος λίμνης, ἥτις ἐστὶ μὲν πικρὰ καὶ ἄγονος, ὑπὸ δὲ κουφότητος, καὶ τὰ βαρύτατα τῶν εἰς αὐτὴν ῥιφέντων ἀναφέρει, καταδῦναι δὲ εἰς τὸν βυθὸν, οὐδὲ ἐπιτηδεύσαντα ῥᾴδιον. Ὀυεσπασιανὸς ἐκέλευσε τινὰς τῶν νεῖν ἐπισταμένων, δεθέντας ὀπίσω τὰς χεῖρας, ῥιφῆναι κατὰ τοῦ βυθοῦ, καὶ συνέβη πάντας ἐπινήξασθαι, καθάπερ ὑπὸ πνεύματος ἄνω βιαζομένους. Et paulò pòſt: Γειτνιᾷ δὲ ἡ Σοδομῖτις αὐτῇ, πάλαι μὲν εὐδαίμων γῆ, καρπῶν τε ἕνεκα, καὶ τῆς κατὰ πόλεις εὐθενίας. Νῦν δὲ κεκαυμένη πᾶσα. Φασὶ δὲ ὡς δι' ἀσέβειαν οἰκητόρων κεραυνοῖς καταφλεγῆναι. Ἔστι γοῦν ἔτι λείψανα τοῦ θείου πυρὸς, καὶ πέντε μὲν πόλεων ἰδεῖν σκιὰς, ἔτι δὲ κἀν τοῖς καρποῖς σποδιὰν ἀναγεννωμένην, οἳ χροιὰν μὲν ἔχουσι τοῖς ἐδωδίμοις ὁμοίαν, δρεψαμένων δὲ χερσὶν, εἰς καπνὸν διαλύονται καὶ τέφραν. Subdit, Τὰ μὲν δὴ περὶ τὴν Σοδομῖτιν μυθευόμενα τοιαύτην ἔχει πίστιν ἀπὸ τῆς ὄψεως. Ubi ridiculè Interpres. *Terra quidem Sodomitica fabula ejuſmodi fidem habet ex facie*, cùm Joſephus neque fabulam refert, ſed veram hiſtoriam; nec πρόσωπον omnino innuit, ſed αὐτοψίαν. Habet hic lacus 20. leuc. longitud. 5. autem aut 6. latitud. Inque eum influunt Jordanis fluv. Arnon, Dibon & Zered torrentes, cum aliis aliq. Adjacent ei altiſſimi montes undiquaque. Baudr. Ter de die faciem mutare, pro Solis aſpectu, recentiores affirmant.

Aſphar, nomen lacus in agro Thecuæ. 1. Mac. 9.

Aſphenes, Præpoſitus Eunuchorum regis Nebuchadonoſor. Dan. 1.

Aſpis, Cataoniæ Satrapa, ab Artaxerxe deficiens, à Datame autem in ordinem coactus. Corn. Nepos.

Aſpis, op. & mons Africæ, *Meis* incolis, teſte Curione. Sil. *Ital. lib.* 3.

In clypei ſpeciem curvatis turribus Aſpis.

Eſt etiam inſula prope Cycladas, & Macedoniæ civitas, à Philippo Perſei patre condita. Item inſ. Lyciæ, & alia inter Lebedum & Teum, alia Ptyris vicina, alia quædam ſine arboribus, & alia ultra Piſſam. Steph.

Aſpis, vulgò *Aſpe Viejo*, opp. Hiſp. ad Eldam fluv. in regno Valentiæ, è cujus ruinis crevit oppidul. *Aſpe*. quod Vid.

Aſpis, vulgò *Aſpido*, amnis Italiæ, in Marchia Anconitana. Cadit in Muſonem, prope Lauretum, & dein cum eo in mare Adriat. ſe exonerat.

Aſpiſis, Scythiæ inter Imaum pop. Ptol. Ubi etiam *Aſpiſius* mons. Sanſ. ubi nunc pars Tartariæ deſertæ. Baudr.

Aſpithra, Sinarum civitas. Ptol.

Aſpithra, pop. Sinarum in Aſia fuere, ubi nunc prov. *Junnan*, *Quanſii* & *Canton*, in parte Auſtr. Imperii Sin. Urbs *Aſpithra* fortè nunc *Quancheu* eſt, in prov. *Canton*, ut videre eſt ex tabulis Mart. Martinii.

Aſpledon, Achaiæ urbs, *Spledon* nonnullis dicta, & *Eudielos*, id eſt, *aprica*, quòd hybernationi locus commodus ſit, Strabo *lib.* 9. Bœotiæ eam tribuit Plinius, & Heſychius Phocidi.

Aſpona, civitas Galatiæ. Anton.

Aſpratinus, Conſ. Rom. Herculani collega.

Aſporenus, mons Aſiæ Pergamo proximus; unde templum, quod ibi eſt matris Deorum, *Aſporenum* dictum, dea quoque ipſa *Aſporena*. Strabo *lib.* 13.

Aſprandus, Longobardorum rex, poſt Aripertum 2. victum, an. 712. regn. an. 17. Lloyd. Sed tres ſolùm menſes habet, P. Diac. *l.* 6. *c.* 36. Tutor fuerat Luitperti, Cuniberti filii, qui à Ragumberto Taurinatium Duce, patre Ariperti, regno exutus fuit. P. Diac. *l.* 6. *cap.* 18.

Aſprenas, ſub Tiberio proconſul Africæ, gentis *Nonia*. De *Aſprenatum* claritudine & familiâ conſulari Plin. *lib.* 30. *cap.* 7. Sueton. *Auguſt. cap.* 43.

Aſprenas, alio nomine *Calpurnius*, cui à Galbâ Galatia ac Pamphylia permiſſa, oppreſſit in Cythno falſum Neronem, corpuſque interfecti Romam miſit. Tacit. *Hiſt.* 2. 9.

Aſprenciacum, meliùs *Sparnacum*, *Eſpernay* opp. Gall. medium ferme, inter Catalaunum ad Ortum, & Caſtrum Theodori. ad Occaſ. V. *Sparnacum*.

Aſpri, duo Conſules Rom. tempore Aurelii Antonini Imp.

Aſpurgitani, pop. circa Mæotidem paludem. Steph.

Aſrael, fil. Jaleleel. 1. Par. 4. Lat. *beatitudo Dei*, vel *intuitus fortis*, aut *greſſus Dei*.

Aſriel, (idem ſig. quod *Aſrael*) fil. Galaad filii Machir, filii Manaſſis. Num. 26. qui Joſ. 17. *Eſriel* dicitur.

Aſſa, civitas juxta Athon. Item vicus Scythiæ. Steph.

Aſſabinus, Jupiter cognominatus, & multâ religione olim cultus apud Arabas. Plin. 12. 12.

Aſſacana, Indiæ reg. in qua Magoſa metropolis. Strabo *lib.* 15. Apud Steph. *Aſſaceni* populi vocantur.

Aſſacanus, urbis Maſſagæ Rex. Curt. 8.

Aſſa, pop. Africæ, in Guinea mediterr. inter Aboram & fluv. Mancum. P. du Val.

Aſſalit Gilbertus, M. Magiſter Rhodienſium Equit. Anglus, ſucceſſit Arnoldo Complano, Anno 1167. Strenuus, ſed prodigus. Quemadmodum enim aliquot urbes fortitudine ſuâ Ordini adjecit, ita viciſſim illum, prodigalitate ſuâ, debitis immenſis oneravit. Hinc abdicare ſe coactus, reverſurus in patriam, naufragio periit. an. 1169. *Hiſt. Melit.*

Aſſara, Maurit. Cæſar. flu. Ptol. *Selſis* Caſtaldo.

Aſſaraca, Libyæ interioris gens. Ptol. Fortè ubi nunc regnum *Biafara*. Nic. Sanſo.

Aſſaracus, Trois regis Trojanorum, ex Callirhoe, fil. frater Ili regis, genuit Capyn, à quo Anchiſes Æneæ pater. Euſeb. *Chron.* Hinc *genus Aſſaraci* apud Virgil. & *Aſſaraci tellus* pro Trojâ apud Horat.

Aſſarhaddon, Vid. *Aſarhadon*.

Aſſaſini, pop. qui decem plureſque urbes prope Tyrum, in Phœnicia, inhabitabant. Hi Mahometi deliria ſecuti, in more habebant Regem eligere, quem *Senem Montis* appellitabant, juveneſque alebant, qui quemque, prout libebat, interficerent. Templariis annuum pendebant tributum, à quo ut liberarentur, Chriſtianiſmum ſe amplexuros polliciti ſunt. Quod cùm hi Equites non admitterent, tum ordini ſuo, tum regno Hieroſolymitano perniciem attraxerunt. Guil. Tyr. *lib.* 20. *cap.* 31. & 32. *hiſt. Orient.* Concilio Lugdunenſi fautores eorum damnati, ſub Innoc. 4. Iidem à Tartaris victi, A. C. 1257. Vid. inprimis de his Spond A. C. 1231. *n.* 4. 5. & 6. Ut & A. C. 1257. *n.* 5. & in voce *Laſſarini*.

Aſſecoma, Hiſp. op. inter Bracaram & Auſturicam. Anton.

Aſſedim, civitas in tribu Nephthali. Joſ. 19. Lat. *ſternationes*, aut *inſidiæ*, vel *latera*, aut Syriacè *deſtructiones*.

Aſſedones, vide *Eſſedones*.

Aſſem, nomen viri. 1. Par. 11. hoc eſt, *nomen*, ſeu *poſitio*.

Aſſera, urbs Chalcidenſium. Steph.

Aſſeriates, Alpini pop. Plin. *Val de Serra* Simlero.

Aſſerimum, caſtrum permunitum, in monte, in regno Cambajæ, & imperio M. Mogolis. Paret Luſitanis, & dicitur etiam *La Roche d'Aſſerim*, Gall.

Aſſerini, vel *Aſſarini*, Siciliæ pop. Diod. *lib.* 14.

Aſſeſiates, pop. Illyriæ in conventu Scardonitano, inter eos, qui eo conventu jus habent Italicum, immuneſque dicuntur. Plin. 3. 21.

Aſſeſus, urbs Mileſiæ. Steph.

Aſſidæi, genus hominum inter Judæos, 2. Macch. 14.

Aſſidona, Hiſp. Bæt. reg. vulgò *Xeres de la Frontera*.

Aſſinarius, amnis Siciliæ, *Falconara* dicitur; ab opp. cognom. & prope Neam urbem labitur. Athenienſium clade nobilis, duce Nicia.

Aſſinarus, vide *Aſinarus*.

Aſſinum, *Skiraſkin*, urbs Scotiæ Septentr. in Comit. *Aſſino* & ad lacum *Aſſim*. Paucis conſtat incolis, in limite Naverniæ provinciæ.

Aſſinus Comitat. prov. Scotiæ Septentr. quæ propriè pars eſt Roſſiæ, inter Abriam & Naverniam prov. juxta Caledonium mare, ubi aliàs Cerones ſeu Creones pop.

Aſſis, inſ. quam efficit Tiberis, ad ejus oſtia, inter Portum & Oſtiam. Vulgo *Iſola ſacra*: 12. milliar. à Roma in merid. in ora maris Tirrheni.

Aſſiſia, apud Mileſios Pallas dicta, vel *Aſſeſia*, ab urbe *Aſſeſo*, in quâ templum habuit.

Aſſiſium, urbs epiſc. ditionis Pontif. 4. milliar. à Claſio ſeu Aſio fluv. in merid. In Umbria, S. Franciſci natalibus clara. Leand. *deſcr. Ital.*

Aſſo, op. olim, nunc vicus Hiſp. Tarrac. *Oſſea* Moletio.

Aſſorum, mons Sami, à quo fluit *Amphilyſſus*. Steph.

Aſſorus, Siciliæ, inter Ennam & Agyrium op. Græcis Ἄσσωρος, & Ἀσσώριον, op inde Ἀσσωρῖνοι, & Lat. *Aſſorini*. Haud incelebrem fuiſſe civitatem, ex Diodoro *lib.* 14. colligere licet. Poſterioribus tamen temporibus non perinde celebris fuiſſe videtur. Cic. *Verrinâ* 4. *Hanc virtutem Agrigentinorum imitati ſunt Aſſorini poſteà, viri fortes & fideles, ſed nequaquam ex tam amplâ, neq; ex tam nobili civitate.* Vide Boch. *pag.* 586. Nunc vicus eſt, *Aſaro*, & Comitat. tit. gaudet, alluitur Chryſo fluv.

Aſſorus, opp. Macedoniæ, erat juxta fluv. Echedorum. Nunc vix rudera ſuperſunt. Baudr.

Aſſos, Lyciæ civitas maritima in edito promuntorio ſita, ad quam

quam parum ſtratum eſt accedere. Unde proverb. *Aſſon eas, ut citius ad exitii terminos perveniat*, Nicoſtratus citharœdus:

'Ἄσσον ἴθ' ὥς ἄν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι.

Ubi luſus in voce *Aſſon*. Altera eſt in Æolide, Tertia in Myſiâ, ubi Sarcophagus lapis naſcitur. Plin. 2. 96. & 36. 17. Vide Voſſium, *ad Melam. pag* 88. Ex hàc fuit Cleanthes Stoicus philoſophus, qui Zenoni Citticnſi in ſcholâ ſucceſſit, & eam Chryſippo Solenſi reliquit. Strabo *lib.* 13. Plinius Apolloniam vocare videtur, de quâ Act. Apoſt. 20. 13. Quarta in Lydiâ; Quinta in Epiro.

Aſſuerus, pater Darii regis Medorum Dan. 9. 1. Eſdr. 4. Mc taſtheni Artaxerxes vocatur, Joſepho Cyrus, qui poſt Darium patruum Perſis imperavit; regn. an. 40. Aliis Xerxes. Vid. *Ahasverus*. Hebr. *Aſchath Veroth*, id eſt, *princeps & caput*.

Aſſum, Troadis promuntorium. Ptol. *Santiquarante* Sophiano. Vide *Aſſos*.

Aſſumptio, urbs epiſc. nova & parva Amer. meridion. prope fluv. Argenteum, in regione Paraguaja. Al. *Beata Maria Aſſumta*. Herrera *cap.* 24.

Aſſur, Al. Ninus. Lat. *inſidians*, ſive *beatus*, *aſpiciens*, vel *gradiens*, filius Nimrodi, Ninives conditor. Gen. 10. *Verſ.* 11. 12. Item fil. Semi *Verſ.* 22. Vide Bochart. *Geogr. ſacr.* 2. 3. Item Judææ civitas, quam ædificavit Solomon.

Aſſuri, nomen loci. 2. Reg. 2.

Aſſurim, fil. Dedan, filii Jeckſan. Gen. 25.

Aſſuras, urb. Afr. aliis *Aſſures*, media inter Siccam Veneriam & Suffetulam erat. Quid nunc ſit, ignoratur. Baudr.

Aſſyria, reg. maj. Aſiæ, quam Ptol. ab ortu Mediæ parte terminat, ab occaſu Meſopotamiâ, à Sept. parte min. Armeniæ, juxta Niphatem montem, à Meridie Suſianâ. Plinius 5. 12. ait, eam Syriæ partem eſſe, quæ poſtea vocata eſt *Adiabene*. Strabo autem longè latiores Aſſyriæ fines aſſignat, eo nomine comprehendens Babyloniam, & maximam circumjacentium regionum partem. Vide Bochartum *Geogr. Sacr.* 4. 19. Tibullus 3. 6.

Eoiq; Arabes, dives & Aſſyria.

Abſurdum autem videri poſſit, quòd Aſſyrios juxta Thermodontem flu. ſtatuat Dionyſius. Sic enim ille,

Τὰς δὲ μετ' Ἀσσυρίης πρόχυσις χθονὸς ἐκτετάνυσται.

Sed cùm Aſſyrii imperium ſuum longè lateque propagarint, hinc effectum, ut gentes plurimæ Aſſyrio imperio olim ſubditæ Ἀσσύριοι, & per aphæreſin Σύριοι & Σύροι, Græcis dictæ fuerint. Ita Herodotus & eum ſecutus Trogus Pompeius *lib.* 1. *Aſſyrii, qui poſtea Syri dicti.* Sic cùm Syria, ſeu Aſſyria latè ſumpta, Cappadociam comprehendat, & Græci *Syros* vocent, *quos Perſæ Cappadoces*. Herodoto teſte, (Καππαδόκας (inquit) οἱ ὑπὸ Ἑλλήνων Συρίους καλέονται, atque alibi, Οἱ Σύριοι ὑπὸ Περσέων καλεῦνται Καππαδόκαι) Dionyſius generale Aſſyriæ nomen peculiariter uſurpat pro Cappadociæ parte, juxta Irim, & Thermodontem fluvios, quæ aliis ſtrictè *Leucoſyria* dicitur. Quin & Val. Flac. *lib.* 5. in Aſſyriâ Sinopen conſtituit in his:

Aſſyrios complexa ſinus ſtat opima Sinope,
Nympha prius, blandoſq; Jovis quæ luſerat ignes
Cœlicolæ immota preces.

Apollonius etiam Cappadociam Ἀσσυρίην vocat, *lib.* 3. *Argon.* Heſychius, Ἀσσυρίαν, Χαλδαίαν. Occupata à Trajano eſt, A. C. 113. Sed relicta ab Adriano Anno 120. dicente, ſe imitari Catonem, qui Macedonas liberos pronuntiavit, quia teneri non poterant. Spartian. *in Vita ejus*. Dion. *lib.* 69. Hodie partim ſub Perſis, partim ſub Turcis eſt. Præcipuæ ejus urbes, Moſul, ol. Ninive: Cteſiphon, olim regia Parthorum ſedes & Arbella clade Darii nobilis. Primæ Monarchiæ ſedes, quæ ſub Nimrodo ſeu Belo, incepit A. M. 1879. Babylone, & ab Aſſure, ſeu Nino, fil. hujus Beli, *Aſſyria* dicta eſt. Cujus ultimus monarcha Sardanapalus fuit. Duravit an. 1300. Vid. Juſtin. *lib.* 1. Mercat. *lib.* 1. & 3. Euſeb. & Genebr. *Chronol.* Cluver. *l.* 5.

Aſſyria, Baudrando nunc *Arzerum*, fere tota trans Tigrim fluv. Sub Turcis. Aliàs ampla, nunc arctior. Ejus pars olim fuit Adiabene prov. urbeſque ibi celebres ſunt, *Moſul*, aliàs Ninive, & *Scheharazur*, verſus Perſiam. Vid. ſupra.

Aſſyrii, quo nomine Tyrios & Phœnicas deſignari ſæpe videas, qui ſimpliciter *Sorim*, vel *Surim*, hoc eſt, ipſiſſimi *Syri* vocabantur, & inde præfixo articulo ▭ הצורים *Haſſorim*, vel *Haſſurim*, id eſt, *Aſſyrii*. Macrob. Sat. 1. 27. *Apud Aſſyrios ſive Phœnicas lugens inducitur Dea.* Et Virg. Geor. 2.

Alba nec Aſſyrio fucatur lana veneno.

Aſſyrio veneno, id eſt, *purpurâ Tyriâ*. Claud. *lib.* 2. de Raptu Proſerpinæ,

Ditibus Aſſyrii ſpumis fuſcantur aheni.

Quod planius Martialis,

Quicquid Agenoreo Tyros improba cogit aheno.

Et in deſcriptione Beroes apud Nonnum Dionyſ. 41.

Ἀσσυρίῳ Λιβάνῳ παρακέκλιται ———

Ubi Aſſyrium Libanum pro Phœnicio appellat. Neque aliud ſonat *Aſſyria*, quàm *Syriam* apud Senecam Tragœdum, *in Hippolyto*:

O magna vaſti Creta dominatrix freti,
Cujus per omne litus, innumeræ rates
Tenuere pontum, quicquid Aſſyriâ tenus
Tellure Nereus perſcindit reſtris ſecat.

Mare mediterraneum intelligit, quod Syria tenus interſecat. Themiſtius etiam Aſſyrios vocat ipſos Judæos, Ἀλλ' ἐγὼ (inquit) ὑπεσθόμην καὶ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων ταῦτα τῶν κομψευομένων, ὡς ἄρα ὁ νοῦς τοῦ βασιλέως ἐν τῇ τοῦ Θεοῦ παλάμῃ δορυφορεῖται. Locus eſt, *Oratione nonâ*. Ab his autem Aſſyriis planè diverſi ſunt ▭ אשורים Aſſyrii, filii *Aſſur*, trans Euphratem ac Tigrim; atque ipſa etiam ſcriptura Ebræa multum diſcrepat. Cujus rei ignoratione Græci ſcriptores duos populos tantâ locorum intercapedine à ſe mutuò diſſitos in unam gentem ſæpe compingunt. Inter quos Herodotus, *l.* 9. *c.* 63.

Aſta, Turditanorum in Hiſp. civitas, inter Sacrum promuntorium, & Herculeas columnas. *Regia* Plinio dicitur. Rudera ingentem olim fuiſſe indicant. *Maſſa de Aſta* Morali. Aliquib. *Aſta regia*, nunc *Xeres de la Fontera*. Media inter Arcenſium urb. & Mneſthei portum, in Vandalitia. Deficitque in dies. Baudr. *Aſta* autem (ut putat Bochartus) Pœnis fuit אשדה *Aſda*, vel *Eſda*, id eſt, ἔκχυσις, vel ἀνάχυσις. Sic Joan. 5. 2. *Betheſda* eſt *domus effuſionis*, uti pridem docti obſervarunt. Cur indè dicta ſit *Aſta*, docebunt Ptolemæus & Strabo. Hic, Ἡ κατ' Ἄσταν ἔκχυσις. *Quæ ad Aſtam eſt effuſio.* Ille, Ἡ κατ' Ἄσταν ἀνάχυσις, καὶ ἀνάβρασις, *Quæ ad Aſtam eſt effuſio, & æſtuarium.* Eſt & *Aſta* in Liguriâ, epiſc. non longè à Novariâ diſtans. Claud. *lib. de* 6. *Conſ. Honor.*

Nec plus Pollentia rebus
Contulit Auſoniis, aut mœnia vindicis Aſta.

Nunc Duci Sabaudiæ paret. Probè munita. Ejus ager vulgò Comitatus Aſtenſis intra Pedemontium & Montferratum. Baudr. Drangianæ item urbs. Ptolemæo & Indiæ locus. Arrian. *in Periplo*.

Aſtabeni, Hyrcaniæ pop. Ptol.

Aſtaboras, Æthiopiæ fluv. Heliod. *Æthiopic. lib.* 10. & Ptolomæo. Nunc *Coror*: oritur prope Auxumitum, in Abyſſinia. Baudrandus.

Aſtacana, Bactrianæ urbs. Ptol.

Aſtacapra, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. An *Janager* hodie ſub M. Mogole.

Aſtacara, urbs Perſiæ, aliàs maxima, juxta fluv. *Bendimir* prope ruinas antiq. Perſepolis. Quam Vid.

Aſtacenum, æſtuarium in Hiſp. Bætica. Ptol.

Aſtacenus ſinus, vulgò *la Mareſma*. Vid. Baudr. Propontidis pars, hodie *Golfo di Nicomedia*.

Aſtaces, Prætor Darii, Memphis præſidio relictus, qui Alexandro Philippi filio, Nilo ſuperato, octingenta talenta omnemque regiam ſupellectilem tradidit. Curt. 4. 61. Verùm Janus Gebhardus unicus Curtii admirator cenſet, Ruſtum emendandum ex Arriani *lib.* 3. heicque legendum *Mazaces*. Sic enim loco laudato: Μαζάκης δὲ ὁ Πέρσης, inquit, ὃς ἦν σατράπης Αἰγύπτου ἐκ Δαρείου καθεστηκώς: iterumque corrigit Arrianum *lib.* 3. ubi vulgatum eſt, Σατράπης δὲ ἀπεδείχθη Παρθυαίων καὶ Ὑρκανίων Αμμινάπης Παρθυαῖος. Ἦν δὲ οὗτος τὴν Αἴγυπτον ἐνδοὺς Ἀλεξάνδρῳ μετὰ Μαζάκου. leg. Μαζαίου. Nam Mazæus Babyloniæ Satrapes vixit, in eaque præfecturâ exſpiravit. Vide Curtium *l.* 4. 11.

Aſtaces, fluv. Ponti, de quo Plin. 2. 103. *In Ponto fluvium Aſtaces rigat campos, in quibus paſta nigro lacte equa gentem alunt.*

Aſtacilicis, Maurit. Cæſarienſis urbs. Ptol.

Aſtaceni, Indiæ pop. mediam reg. inter Cophenem, atque Indum habitantes. Strabo *lib.* 15.

Aſtacures, Africæ Propriæ gens. Ptol.

Aſtacuri, Libyæ interioris gens. Ptol.

Aſtacus, Aſiæ urbs, ſinum à ſe cognominat *Aſtacenſem*, ab *Aſtaco*. Neptuni & Olbiæ nymphæ filio. Arrianus *in Bithynicis*. Strabo Megarenſium coloniam efficit. Eſt & civitas Acarnaniæ. Plin. Item reg. Byzantiorum, & Cephalleniæ colonia. Stephanus.

Aſtæ, Thraciæ gens. Steph.

Aſtageni, Arab. Fel. gens. Ptol.

Aſtagoa, urbs Afr. in Æthiop. Inferiori, & imp. *Monomugi*, verſus limites Zanguebariæ & Mozambiæ.

Aſtalicis, Ptol. vel *Aſtacilicis* ex al. cod. *Teſezara*, Marmol. oppidum Maurit. Cæſar. mediter. apud Timici urbem regiam, quæ *Tremeſin* appellatur.

Aſtanda, Ariæ opidum. Ptol.

Aſtanda, Suidas: Ἀστάνδαι, οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι, οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ Ἄγγαροι, τὸ δὲ ὄνομα Περσικόν.

Aſtapa, Hiſp. Bæt. urbs Livio, quam Navagierus putat *Steppa* dici, aliis *Eſtepa*. In clivo, paucisque conſtat incolis Baudrandus.

Aſtapai, ἔθνος Λιβύης Stephano; ſed inſigniter errat, cùm ſit gens iſta in Hiſpaniâ. Meminit *Aſtapa* urbis Appianus, *in Ibericis*, itemque *Aſtapæorum*, aitque eos Carthaginenſibus paruiſſe. Hinc error Stephani.

Aſtapus,

Aſtapus, Æthiopiæ fluv. qui cum Nilo & Aſtaborâ inſulam Meroen facit. *Abanhi* Bar. Vide Plin. 5. 9. Oritur prope montem Amaram, & in Nilum cadit.

Aſtaracenſis tractus vel Comitatus, regiuncula Gall. in Vaſconia, ſupra Auſcos, inter Comitatus Bigerrenſem & Convenarum. Ejus caput Miranda.

Aſtarimus, frater Aſtarti, Tyri rex. reg. an. 9.

Aſtaroth, Lat. *greges*, ſive *divitiæ*, aut *faciens explorationem*, ſeu *tinea legis*, antiqua civitas Og regis Baſan, in quâ primum habitavere Gigantes; poſtea cecidit in ſortem tribûs Manaſſis. Sunt autem duo caſtella in Bethaniâ hoc nomine 9. m. p. inter ſe ſeparata inter Adaram & Abilam urbes. Fuit & Philiſtæorum idolum, teſte Joſepho, *Ant.* 6. 14. quem ſuſtulerunt Judæi Samuelis juſſu. Eſt & alius Deus Sidoniorum, quem adoravit Solomon. Vid. de hiſce porro, Gen. 14. 5. Joſ. 9. 12. & 13. Jud. 2. 3. 10. 2. Reg. 7. 12. 31. & 4. 23.

Aſtarte, Syrorum nomen & Sidoniorum dea, cui Solomon, uni concubinarum ſuarum obſequi volens, altaria condidit. 1. Reg. 15. Ἀστάρτην ἐγὼ δοκέω Σεληναίην ἔμμεναι, inquit Lucianus *de Deâ Syriâ*. Falsò. Nam Ἀστάρτη ἡ παρ' Ἕλλησιν Ἀφροδίτη λεγομένη, inquit Suidas, ἣν ἐλάτρευσεν ὁ Σολομών. Vide Maſium *in Joſ.* 12. & Capellum *ad an. M.* 3013. & Seldenum *de Diis Syris*, & Bochartum *Geog. Sac. pag.* 781. Fuit & civitatis nomen, & inſula in Æthiopiâ. Steph.

Aſtartus, Tyri rex. regn. an. 33.

Aſtaſana, Ariæ op. Ptol.

Aſtathyii, hæretici, Sergii cujuſdam, qui ſub initium ſec. 9. impoſturas Manichæorum incruſtabat, ſectatores. A' Michaele Curopalate, ſeveriſſimis edictis, coërciti, cùm priùs ſub Nicephoro immenſum creviſſent. Theophanes & Petrus Siculus.

Aſtatum, oppidul. inſ. Iſlandicæ, in parte Septentr. in mari Deucaledonio, prope ſinum Skagam. Sub Rege Daniæ, cum tota Inſula.

Aſtelebe, civitas Lydiæ. Steph.

Aſtelephus, Colchidis flu. Arrian. *Atelpus* Plinio, quem inter Terton & Chryſorrhoan ponit.

Aſtelſus, fluv. Colchidis, in Aſia, incolis *Engur*. In Pontum Euxinum ſe exonerat, Oriturque ex monte Caucaſo versùs Alanos pop. & Cipuriam Anarghiamque rigat. Baudr.

Aſtenus, Hiſp. Bæt. op. Strabo.

Aſtenidum, inter villas regias, ob ſylvarum propinquitatem, venatui aptas, memoratur in Capitulis Caroli Calvi. Vulgò *Stenai*. Gerberto *ep.* 103. dicitur *Satanaca*. Fiſcalis fuit ad ripam Moſæ fluv. Moſomagum inter & villam Francam. Hinc pagus *Stadinisſus*, inter Vongenſem & Pertenſem collocatur: in iiſdem Capit. *Stadonenſis* Frodoardo dictus *Hiſt. Rem. lib.* 3. *cap.* 18. inter Caſtricenſem & Catalaunenſem. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Aſter, puer quidam, Platonis carminibus celebratus, in quem extant Epigrammata, *lib.* 3. *Antholog.*

Aſterabatia, regio Perſidis, non longè à mari Caſpio, in prov. *Tabareſtan*. opp. habet cognom. verſus montes. Olear.

Aſteria, filia Cœi Titanis filii, quæ, teſte Fulgentio, poſt viciatam Latonam, à Jove dilecta eſt, à quo in Aquilam verſo oppreſſa fuit, eique ex eo concubitu Herculem peperit. Hæc tandem Jovi adverſa, ejuſque iras fugiens, deorum miſeratione in coturnicem verſa eſt, quæ ὄρτυξ Græcè dicitur, nomenque dedit inſulæ, in quam aufugerat, ubi à Jove in lapidem mutata eſt, undiſque demerſa, & ab iiſdem huc illuc agitata, ſed tandem, ob ſuſceptam Latonam, ſupernatavit, & Neptuno ac Doridi conſecrata, poſteà *Delos* dicta eſt.

Aſteria, Hydei filia, ex Bellorophonte Hydim, ſeu Hydiſſum peperit, à quo Hydiſſus, urbs Cariæ Steph.

Aſteria, Heſychius Ἀστερίη, ἡ Κρήτη, καὶ ἡ Δῆλος οὕτως ἐκαλεῖτο.

Aſterion, Cometæ fil. unus ex Argonautis. Orpheus in *Argonauticis*, Verſ. 161.

Ἀστερίων δ' ἐπὶ τοῖσι πάϊς κλυτοῖο Κομήτου,
Πειρεσίας ὃς ἔναιεν ἐπ' Ἀπιδανοῖο ῥεέθροις.

Apollonius, *in Argonauticis lib.* 1. Verſ. 35.

Ἤλυθε δ' Ἀστερίων αὐτοσχεδὸν, ὅν ῥα Κομήτης
Γείνατο δινήεντος ἐφ' ὕδασιν Ἀπιδανοῖο
Πειρεσιάς, ὄρεος Φυλληΐου ἀγχόθι ναίων.

Val. Flaccus, *Argonaut. lib.* 1. Verſ. 356.

— *Celer Aſterion, quem matre carentem*
Crethæis gemino fovit pater amne Cometes.

Lege *Criſtatus*.

Aſterion, Achaiæ flu. in Nemeâ inſ. vel ſilvâ placidè fluens, fructuum juxta ripam abundantiſſimus. Statius. 4. *Theb.*

Eraſinus & aquis
Fluctibus Aſterion. ——

Idem *ibidem*.

— *Quos celer ambit*
Aſterion, Dryopumq́; trahens Eraſinus ariſtas.

Eſt etiam mons in Argolico ſinu. Plin. Item Theſſaliæ civitas. Hom. *Iliad.* β.

Οἵ τ' ἔχον Ἀστέριον Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα.

Sic dicta, quòd in alto monte ſitum fulgeret:

Ἀστὴρ ἐπουρανίῳ ἐναλίγκιον, ὅττι μάλιστα
Λαμπρὸν πυρφαίνει...

Heſychius Ἀστέριον πόλις ἐν Θετταλίᾳ.

Aſteris, inſ. quam ſic deſcribit Hom. *Odyſ.* 4.

Ἔστι δέ τις νῆσος μέσσῃ ἁλὶ πετρήεσσα,
Μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης
Ἀστερὶς, οὐ μεγάλη, λιμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ
Ἀμφίδυμοι. ——

Aſteria Straboni, *lib.* 2. *Didaſcalia* Sophiano.

Aſterius, Patr. Alexandrinus, ab Imper. Juſtino conſtitutus, contra Timotheum, hæreticorum præſulem, cui hi Theodoſium ſurrogarunt, à Theodora Imper. adjuti, & poſtea Gajanum, vivente adhuc Aſterio. Baron. A. C. 521.

Aſterius, Epiſc. Amaſiæ, homiliarum auctor, è quibus excerpſit quædam Photius; Imaginum cultum improbaſſe videtur. Vixit ſec. 5.

Aſterius, Epiſc. Arianus, Sophiſta celeberrimus, hæreſeos poſt Concilium Nicenum defenſor acerrimus. Jeſum Chriſtum dixit eſſe Virtutem Patris, aliaque deliravit plurima. Obiit repentinâ morte. Hieron. *in Catal.* ait, illum compoſuiſſe Commentarium in Pſalmos, Evangelia, Epiſtolas D. Pauli, aliaque, quæ Sectatores ejus ſolicitè evolvebant. Socrat. *l.* 1. *c.* 24. Onuphr. A. C. 339. Prateolus, in voce *Aſterius*. Bar. A. C. 325. 336. 370.

Aſterius, à Leone Epiſc. R. Conſtantinopolim miſſus, ſub initium imperii Marciani, ut Orientalem Eccleſiam cum Occidentali uniret, & Epiſcopos in hæreſim prolapſos ad fidem reduceret. an. 450.

Aſterius, præfectus Orientis, qui Gregorium, Patriarcham Antiochenum, durius tractavit; cum uxore recèns ductâ, ruinâ domus oppreſſus, durante terræmotu, quo ſexaginta hominum millia Antiochiæ ſublata. Anno 687. Evagr. *l.* 6. *c.* 8. & 9.

Aſterius, nomen patris Minois. Item, locus in Tenedo. Plut. Heſychius Ἀστέριοι, οἱ πρῶτοι τὴν Τένεδον κατοικήσαντες. Vide Boch. *Geogr. p.* 517.

Aſterodea, Caucaſia nympha, prima Ætæ uxor, teſte Apollonio.

Aſteropæus, Pelagonii fil. cum Pæoniis venit in auxilium Trojanis, Achilli, ob occiſum Patroclum, irato occurrere auſus, ab eo miſerè cæſus interiit. Item Spartanus nobilis, qui Lycurgum in formandâ Rep. juvit.

Aſteruſius, mons Cretæ ad meridiem mare ſpectans, cujus coloni civitatem ejuſdem nominis ad Caucaſum ædificaverunt. Steph. Item urbs Arab. Fel. Diod. *lib.* 5.

Aſteſanus Aſtenſis, vixit ſec. 14. Scripſit ſummam conſcientiæ 8. libris comprehenſam. Bellarm.

Aſtetlania, prov. novi regni Mexic. in America Septentr. in Boream prov. Cinaloæ, non longè à mari Purpureo. A' paucis annis ab Hiſp. luſtrata, quibus tamen nullæ Coloniæ ibi.

Aſteus, Archon Athenis, Olymp. 101. an. 4.

Aſthaa, Gedroſiæ inſula. Ptol.

Aſthagura, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Aſtia, promontorium Thraciæ ad Boſporum, vulgò *Cocrium*, teſte Gyllio. *Aſti* populi Straboni.

Aſtigi, urbs Hiſp. Bæt. Mela. 2. 6. quæ nunc vulgò *Ecija* dicitur. Tria hujus nominis op. fuere. Præcipua eſt hæc, cujus plurimi mentionem faciunt. Altera erat in Celticis ad Luſitaniam, quam recenſet Anton. in itinere à Cordubâ Emeritam. Sed & Plin. hujus meminiſſe videtur, cùm in Celticis urbibus *Laſtigin* enumerat, perperam, ut putat Voſſius, pro *Aſtigi*. Tertiæ ſitum oſtendit Ptolemæus, cujus quoque mentio apud Plin. ſub nomine *Aſtigi* veteris. Viri docti has malè confundunt, utroque enim modo ſcribitur *Artigis*, vel *Aſtigis*, vel *Aſtigi*.

Aſtinckhuſa, opp. in Comitatu Waldekenſi. Merel.

Aſto, Proſopitis Nomi Ægypti civitas, & metropolis; ubi Saturnus colebatur. Epiphanius.

Aſtoa, vicus Arabiæ Fel. Ptol.

Aſtomi, Indiæ pop. *ore carentes*, Plin. *lib.* 7. *cap.* 2. quem ſis vide.

Aſtovia, Germ. urbs. Ptol. Aliis *Aſtuia*, vulgo *Bedenhuſen*.

Aſtrabacus, δαίμων ἐπιχώριος παρὰ Λάκωσι. Clem. Alex.

Aſtrabe, una Cycladum, *Caſos* poſteà dicta.

Aſtrachanum, urbs ampla Tartariæ Aſiaticæ, prope oſtium Volgæ fluv. in ditione Moſcorum, ab an. 1554. cum arce permunita. Habuit olim Regem proprium. Ibique antiquitus erant Aſturcani pop. Leuc. à mari Caſpio 12. & 70. ab urbe Terkia in Septentr. Pars Tartariæ, in qua ſita eſt, vulgo *Nagaja* ſeu *regnum Aſtracanum*, Olear. Capta haud pridem à rebellium Duce, ſed recepta.

Aſtræa, Aſtræi, Arcadiæ regis (quidam ſcribunt Titani, fratris Saturni) & Auroræ, ſive, ut Heſiodus, & alii volunt, Jovis ac Themidis Cœlo & Terrâ progenitæ filia; ob æquitatem ſuam *Juſtitia* dicta. Quæ aureo ſeculo è cœlis in terram migraſſe, & tandem in ſubſequenti æreo & ferreo, vitiis hominum

tum creſcentibus offenſa, in cœlum iterum ſubvolaſſe, ibi Zodiaco inſerta, *Virginis* nomine, fingitur. Heſiodi *theog.* Ovid. *Met.* 1. *f.* 4.

—— Et Virgo cæde madentes
Ultima cœleſtum terras Aſtræa reliquit.

Seneca *in Octaviâ*:

Neglecta terras fugit, & mores feros
Hominum, & cruentâ cæde pollutas manus
Aſtræa Virgo, ſiderum magnum decus.

Aratus *in Phænomenis*:

Ἀμφοτέροισι δὲ ποσσὶν ὑποσκέψαιο Βοώτεω
Παρθένον, ἥ ῥ' ἐν χερσὶ φέρει Στάχυν αἰγλήεντα.
Εἴτ' οὖν Ἀστραίου κείνη γένος, ὅν ῥά τέ φασιν
Ἄστρων ἀρχαῖον πατέρ' ἔμμεναι, εἴ τέ τευ ἄλλου,
Εὔκηλος φορέοιτο. Λόγος γε μὲν ἐντρέχει ἄλλος
Ἀνθρώποις, ὡς δῆθεν ἐπιχθονίη πάρος ἦεν,
Ἤρχετο δ' ἀνθρώπων κατεναντίη, οὐδέ ποτ' ἀνδρῶν,
Οὐδέ ποτ' ἀρχαίων ἠνήνατο φῦλα γυναικῶν,
Ἀλλ' ἀναμὶξ ἐκάθητο, καὶ ἀθανάτη περ ἐοῦσα.
Καί ἑ Δίκην καλέεσκον.

Et poſtea,

Ἀλλ' ὅτε δὴ κἀκεῖνοι ἐτέθνασαν, οἱ δ' ἐγένοντο,
Χαλκείη γενεὴ, προτέρων ὀλοώτεροι ἄνδρες,
Οἳ πρῶτοι κακόεργον ἐχαλκεύσαντο μάχαιραν
Εἰνοδίην, πρῶτοι δὲ βοῶν ἐπάσαντ' ἀροτήρων,
Καὶ τότε μισήσασα Δίκη κείνων γένος ἀνδρῶν,
Ἔπταθ' ὑπουρανίη, ταύτην δ' ἄρα νάσσατο χώρην
Ἧχί περ ἐννυχίη ἔτι φαίνεται ἀνθρώποισι.

Hæc dum ſcribo, veniunt mihi in mentem verſus Catulli *de Nupt. Pel. & Thet.* quos proculdubiò cùm faceret, Arati locum prædictum ante oculos habuit. Sunt autem tales:

Præſentes namque antè domos inviſere caſtas
Sæpius, & ſeſe mortali oſtendere cœtu
Cœlicolæ, nondum ſpretâ pietate ſolebant.
Sæpè Pater Divûm templo in fulgente reviſens,
Annua dum feſtis veniſſent ſacra diebus,
Conſpexit terrâ Centum procurrere currus.
Sæpè vagus Liber Parnaſſi è vertice ſummo
Thyadas effuſis evantes crinibus egit. &c.
Sæpè in letifero belli certamine Mavors,
Aut rapidi Tritonis hera, aut Rhamnuſia virgo
Armatas hominum eſt præſens hortata catervas.
Sed poſtquam tellus ſcelere eſt imbuta nefando,
Juſtitiamque omnes cupidâ de mente fugarunt,
Perfudere manus fraterno ſanguine fratres,
Deſtitit extinctos natus lugere parentes,
Optavit genitor primævi funera nati
Liber, ut innupta poteretur flore novercæ,
Ignaro mater ſubſternens ſe impia nato,
Impia non verita eſt Divos ſcelerare penates.
Omnia fanda, nefanda, malo permiſta furore,
Juſtificam nobis mentem avertere Deorum.
Quare nec tales dignantur viſere cœtus,
Nec ſe contingi patiuntur lumine claro.

Aſtræa, civitas Illyriæ. Steph.

Aſtræum, op. Macedoniæ. Ptol.

Aſtræus, Titanum unus, qui contra Deos arma ſumpſit, Aſtrææ pater, quam ex Aurorâ genuit, nec non & ventos omnes, quos, cùm fratres adverſus Jovem bellum moviſſent, omnes armavit, & in ſuperos emiſit. Item fluv. Macedoniæ. Ælianus. Oritur in limite Albanorum, prope Aſtræum opp. ubi Aſtræi, ſeu Æſtræi pop. inter Almoves & Deſſaretios. Baudr.

Aſtrampſychus, author antiquus, ſcripſit *de curâ aſinorum*, & ὀνειροκριτικόν, id eſt, *de conjectatione ſomniorum*. Suidas.

Aſtrapæus, Jupiter à *coruſcatione* ſic dictus.

Aſtraſſus, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Aſtrata, Arabici ſinûs inſula. Ptol. *Cataſſa* hodiè, ut ex tabb. apparet.

Aſtreus, unus fuit ex iis, qui in aulâ Cephei regis Perſeo vim inferre conati, ab eodem ſunt interfecti. Ovid. *Met.* 5.

Occidit & Celadon Mendeſius, occidit Aſtreus.

Aſtrobi, Indica gens. Arrian.

Aſtrologus, Hercules dictus eſt, quòd eo die ſe flammis injecit, quo futura erat Solis obſcuratio. Feſtus.

Aſtromela, urbs Narbonenſis provinciæ maritima, *Martiguez* hodiè Pineto. A' Maritima opp. Hinc periti nautæ, *les Martegaux*. Baudr.

Aſtulphus. Vid. *Aiſtulphus*.

Aſtur, qui ab *Aſturia* eſt. Mart. *de Aſturconibus*:

Hic brevis ad numerum rapidos qui colligit ungues,
Venit ab armiferis gentibus Aſtur equus.

Item Hetruſcus quidam, qui Æneæ ſuppetias tulit adverſus Turnum. Virg. *Æn.* 10.

Aſtura, *Stura*, *Stora*, & *Aſtora*, op. olim, nunc exiguum caſtrum, & flu. Latii apud Circeios. Feſtus fluvium ait 6. m. p. ab urbe fluere. Sed hic *Stura* in agro Laurenti, *Storas* Straboni vocatur, diverſus ab *Aſtura*, qui 5. m. p. abeſt ab Antio Circeios verſus, ubi Cicero à Marci Antonii militibus fugiens, interfectus eſt.

Aſtura, Vicus eſt ad mare, cum fluv. parvo cognom. aliàs ſub Volſcis, nunc in Campania Rom. & ditione Pontif. Dominos habuit Frangepanos. Ibique detectus & captus eſt Conradinus Suevus, nepos Friderici ſecundi. Baudr.

Aſtura, ſeu *Aſta* fluv. Hiſp. Lucum Aſturum alluit, & poſtea in Cantabr. Oceanum cadit. Quibuſdam *Melſus*. Aliis autem eſt *Tera* fluv. qui Aſturicam alluit, & dein cum Urbico & Eſtolla in Durium cadit. Baudr.

Aſtures, Hiſp. Tarracon. pop. Gallæcis proximi, aurifodinis, & equis quondam tolutariis nobilitati, quibus non vulgaris in curſu, ſed mollis alterno crurum explicatu glomeratio. De auri foſſoribus Aſturibus res notiſſima eſt. Luc. *l.* 4.

Non ſe tam penitus, tam longè luce relictâ
Merſerit Aſturii ſcrutator pallidus auri.

Ubi perperam *Aſſyrii auri* nunc circumfertur.

Sil. Ital. *lib.* 1.

———— Aſtur avarus
Viſceribus laceræ telluris mergitur imis,
Et redit infelix effoſſo concolor auro.

Mart. *lib.* 10. *ep.* 16.

Accipe Callaicis quicquid fodit Aſtur in arvis.

Claud. *in Prob. & Olybr. Conſul.*

—— Quidquid tellure revulsâ
Callaicis fodiens rimatur collibus Aſtur.

Ità locum iſtum feliciter emendavit doctiſſ. Nicol. Heinſius, cui hanc notam debeo. Horum reg. *Aſturia*, vulgò *Las Eſturias*.

Aſturia, regio & civitas Hiſpaniæ, prope Luſitaniam, ab Aſtura fluvio ſic dicta. Duæ autem Aſturiæ annumerantur, quarum una vernaculè *Aſturias de Ouiedo* dicta, Galiciâ terminatur, altera *Santillana* nomine, Cantabris & Vaſconibus concluditur; utraque excelſis montibus attollitur. Ibi ſunt breves equi, ſed inceſſu veloces, qui *Aſturcones* vocantur: hodie Pyrenæos montes vulgus *Las Aſturias* vocat. Metel. Totius regionis primaria eſt Lucus Aſturum, *Oviedo*, urbs aliàs regio titulo inſignis. Regio hæc montoſa admodum & ſterilis raros habet incolas. Baudr. Roderico Rege à Saracenis Mauriſque victo, cùm omnis nobilitas Gothorum cecidiſſet, ſola, cum Cantabria, ex Hiſpaniæ regnis, intacta remanſit, 713. Tum Pelagius, ex regio Gothorum ſanguine, ob illatam vim filiæ ſuæ à Præfecto Saraceno, ad Aſturiorum montes profugiens, reliquias Gothorum ad libertatem vocavit, hoſtiumque XXVM. proſtratis, novum in Aſturiis regnum condidit. an. 714. 717. Ex Aſturiis ſedem Legionem tranſtulit Ordonius, an. 920. Obſeſſa Aſtura ab Almanſore eſt an. 985. &c. Hodie ſub Hiſpaniæ Rege. Mariana. *lib.* 7. Plin. *l.* 3. *c.* 3. & *l.* 4. *c.* 20. Strab. *l.* 1. Rodericus Sanctius *in Chron.*

Aſturica Auguſta, aliàs Aſturum urbs, nunc regni Legionenſis, ad fluv. *Tera* in contin. Vaccæorum, vulgò *Aſtorga*. Vid. Boter. *Relationem Hiſp.* A paucis inhabitatur & indies deficit. Baudr. Epiſc. eſt. Ibi Synodus, an. 947.

Aſturicani, Sarm. Aſiaticæ gens. Ptol.

Aſturis & *Caſturis*, urbs Auſtr. ad Aniſum fluv. *Steir.* Vide Ferrar.

Aſturum lucus, Hiſp. Tarracon. urbs. Ptol. hodiè *Oviedo*. V. *Ovetum*.

Aſtuſapes, Nili nomen. Plin. 5. 9.

Aſty, vel *Aſtu*, Diod. Sic. nomen, quo olim Græciæ urbes vocabantur, Athenæ autem & Alexandria per excellentiam. Stephanus.

Aſtyages, Cyaxaris fil. nepos Phraortæ, 9. & ultimus Medorum rex, pater Mandanæ, quæ Cambyſi, mediocris dignitatis Perſæ, nupta Cyrum, à quo Avus de throno deturbatus, peperit; de quo multa Herodotus *lib.* 1. & Juſtinus. *lib.* 1. Vid. *Cambyſes*, *Cyrus*, *Harpagus*, *Mandane*. In hoc finiit Monarchia Medorum, Anno 196. U. C. 5. Olymp. poſtquam duraſſet 317. an. connumeratis annis 35. vel 38. ſecundùm Euſeb. regni Aſtyagis.

Aſtyalus, Trojanus, à Neoptolemo interemptus. Hom. *Iliad.* 6.

Aſtyanaſſa, Helenæ uxoris Menelai, ancilla laſciviſſima; prima de variis concubitûs modis, librum conſcripſit; cujus exemplum poſteà imitati ſunt Philænis, & Elephantine. Suidas. Heſychius, Ἀστυάνασσα, Ἑλένης θεράπαινα, ἥτις πρώτη ἐξεῦρε Ἀφροδίτης καὶ ἀκόλαστα σχήματα. Vide Scalig. *ad Catalect. pag.* 103.

Aſtyanax, unicus Hectoris ex Andromache fil. natus, poſt inchoatum bellum Trojanum, quem Ulyſſes, naves è Sigeo ſolvens, de turri dedit in præceps. Ovid. *Met.* 13.

Mittitur Aſtyanax illis de turribus, unde
Pugnantem pro ſe, proavitaque regna tuentem,
Sæpè videre patrem monſtratum a matre ſolebat.

Seneca Tragœdus:

Præceps ut altis cecidit à muris puer,
Flevit Achivûm turba quod fecit nefas.

Hinc jocus Martialis 8. 6.

Miratus fueris cùm priſca toreumata multùm,
In Priami cyathis Aſtyanacta bibis.

Hoc eſt, *Vinum novum in Veteribus poculis.* Heſychius, Ἀστυάναξ, ἰχθῦς τις οὕτως καλοῦμενος, καὶ ὁ τοῦ Ἕκτορος παῖς.

Aſtyanax Mecænius, hiſtoricus Latinus. Voſſ. *l.* 2. *c.* 4.

Aſtycratia, Æoli filia. Hom. *Odyſ.* 10.

Aſtydamas, Athenienſis, edidit Tragœdias 42. vicit 5. Moretius habet 240. Trag. vicit 15. Olymp. 95. Ex Diod. Sic. *lib.* 4. Suid. Primus ex auditoribus Socratis ſe ad poeticam convertit. Alius prioris fil. & ipſe Tragicus, Olymp. 102. Suidas. Item hiſtrio, Morſimi fil. Huic cùm ſtatua in theatro ponenda decreta fuiſſet, quòd in agendo Parthenæum ſeſe gnaviter ac ſcitè geſſiſſet, titulum ipſe conſcripſit, in quo ſuas laudes complectebatur. Unde Proverb. *Aſtydamas ſeipſum laudat.*

Aſtydamas, Tragœdiarum ſcriptor, docuit Olympiad. XCV. anno ſecundo primum: poſtea vixit annos ſexaginta.

Aſtydamia, Ἀγαύη γυνή. Heſychius.

Aſtydamia, Ormeni filia, quam Hercules, patre prius occiſo, rapuit. Ovidius.

Nec referam partus Ormeni nympha tuos.

Aſtydamus, Mileſius, ab Ariobarzane Perſarum ſatrapâ invitatus, novem convivis paratas epulas ſolus abſumpſiſſe dicitur.

Aſtygi, ſeu *Aſtygis*, Ptol. *Ecya*, urbs Hiſp. Bæticæ, hodieque clara, ad Singulum fluv. Epiſc. olim ſub Arch. Hiſpalenſi, unde 15. leuc. recedit Granatam verſus, inde in ortum 21. leuc. diſtans, à Corduba 8. *Augusta firma*, quoque Plinio. Hæc à Ferdinando R. unà cum Aſtapa, Obulco, Ægabro, Lucena, Marcia, Urſone & Vaena, Mauris erepta eſt, an. 1231.

Aſtylus, unus ex Centauris futura prænoſcens, fratres monuit, ne bellum adverſus Lapithas moverent, exortoque in nuptiis bello, ipſe ſibi timens, unà cum Neſſo fugam arripuit. Ovid. *Met.* 12.

Quiq; ſuis fruſtra bellum diſſuaſerat augur
Aſtylus, ille etiam metuenti vulnera Neſſo,
Ne fuge, ad Herculeos, inquit, ſervaberis arcus.

Aſtylus, vel *Aſtyllus*, Crotoniata, curſor tribus Olympicis continuis vicit, ſtadio, diaulo, & dolicho. Quòd autem in ultimo ſe Hieronis magiſtrum, ac Syracuſanum, in gratiam Dinomenis, fil. Hieronis, à præcone declarari fecerat, Crotoniatæ irati, ſtatuam ejus fregerunt, ejusque bona publicarunt. Pauſan. *l.* 6. & Plato *in Legg.* qui eum non tam curſu, quàm perpetuâ virginitate clarum prædicat.

Aſtymeduſa, Oedipi uxor, quam repudiatâ matre, prius matrimonio ſibi conjunctâ, ſed incognitâ, duxit; quæ, ut liberis prioris conjugis inſenſum parentem faceret, apud patrem eos accuſavit, tanquam qui ſe de ſtupro appellaſſent, quapropter Oedipus iratus, regnum cruentum reliquit.

Aſtynome, Chryſæ, Apollinis ſacerdotis filia, quam Achilles, Lyrneſſo expugnatâ, ſecum abſtulit. Heſych. Ἀστυνόμη, ἡ Χρυσηΐς ὑπὸ τῶν νεωτέρων.

Aſtynomi, Athenis erant X viri, quibus cura pſaltriarum ac tibicinum (alii addunt & viarum) incumbebat, de quibus Plato *de Rep. lib.* 6. Heſych. Ἀστυνόμος, ὁ διοικῶν κατὰ τὸ ἄστυ.

Aſtynomus, de Cypro commentatus videtur. Plin. 5. 31. Vide Steph. in Κύπρος.

Aſtynous, Princeps Trojanus à Diomede interfectus. Hom. *Iliad.* 5.

Aſtyoche, Actoris filia, quam in cœnaculo paternæ domus Mars oppreſſit, ex quà genuit Aſcalaphum & Jalmenum. Hom. *Iliad.* 2. Item uxor Telephi, mater Eurypyli. Qu. Calaber. 6.

Τὸν γὰρ δὴ τίκε δῖα κασιγνήτη Πριάμοιο
Ἀστυόχη κρατεροῖσιν ἐν ἀγκοίνῃσι μιγεῖσα
Τηλέφου. — —

Aſtyochea, ab Hercule, ex Ephyre Laconiæ civitate rapta, ex quà Tlepolemum genuit. Hom. *Iliad.* 2.

Ὃν τέκεν Ἀστυόχεια βίῃ Ἡρακληείῃ
Τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.

Aſtypalæa, una Cycladum. Stephanus, Ἀστυπάλαια νῆσος, μία τῶν Κυκλάδων, &c. Ἐκλήθη δὲ ὑπὸ Ἀστυπαλαίας τῆς Ἀγκαίου μητρός. Hanc porro *Aſtypaleam* Phœnicis fuiſſe filiam ſcribunt veteres. Pauſanias *in Achaicis.* Ἄσιος δὲ ὁ Ἀμφιπτολέμου Σάμιος ἐποίησεν, ἐν τοῖς ἔπεσιν, ὡς Φοίνικι ἐκ Περιμήδης τῆς Οἰνέως γένοιτο Ἀστυπάλαια, καὶ Εὐρώπη, Ποσειδῶνος δὲ καὶ Ἀστυπαλαίας εἶναι παῖδα Ἀγκαῖον. Schol. Apollonii, *lib.* 1. *Argon.* Ὁ μὲν Ἀγκαῖος υἱὸς Ἀστυπαλαίας τῆς Φοίνικος. Vox Græca quidem eſt *Aſtypalæa* notiſſimæ ſignificationis, atque, ut vult Themiſtagoras, ita dicta eſt Sami portio ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ἐκεῖ ὄντος ἄστεος. Sed cùm Sami regnaverit Ancæus, tam Sami portionem, quàm inſulam, de quâ jam agimus, ab Ancæi matre putamus *Aſtypalæam* appellatam. Quo nomine ſi verè dicta eſt, aliam eſſe oportet vocis originem, quàm quæ primâ fronte videtur. Abſurdum enim eſt, ut Græco nomine, eoque à vetuſtate opidi ſumpto, vocetur Phœniſſa mulier. Itaque ſi divinare licet, *Aſtypalæa* verum nomen fuerit אשפלא *aſtipella*, *ab humilitate* ductum. Syris enim אשתפל *eſtappel* ſig. *ſeſe dejicere & humiliare.* Item *Aſtypalæa*, Coæ urbs: Strabo *lib.* 14. Ἡ δὲ τῶν Κῴων πόλις ἐκαλεῖτο τὸ παλαιὸν Ἀστυπάλαια, nempe ab illâ ipsâ *Aſtypalæâ* Phœnicis filiâ, de quâ diximus. Hinc Stephanus, Ἀστυπάλαια, νῆσος, μία τῶν Κυκλάδων, &c. δευτέρα πόλις ἐν Κῷ. Tertia inſula, civitatem habens inter Rhodum & Cretam. Quarta urbs in Samo, *Aſtypalæam* ἀκρόπολιν ſive Arcem Samiorum, à Polycrate communitam habet Polyæn. *lib.* 1. *in Polycr.* Quinta promuntorium juxta Atticam. Ovid. 2. *de Art. Am.*

Cinctaq; piſcoſis Aſtypalæa vadis.

Idem Ovid. *Metam. lib.* 7.

Hinc Anaphen ſibi jungit & Aſtypaleia regna.

Aſtyphilus, Poſidoniates, vates, qui Junioni Athenienſi, cui erat familiaris, mortem prædixit, ex præcedentibus prodigiis. Plut. *in Cimone.*

Aſtyr, Memnonis auriga, à quo *Aſtyres* populi Gallæcis proximi dicti ſunt

Aſtyra, vel *Aſtyrum*, civitas Myſiæ juxta Troadem. Eſt & vicus prope Adramyttium; item civitas Phœniciæ, ubi Minerva *Aſtyris* colebatur; alia Bœotiæ juxta Potnias. Steph.

Aſtyrius, Senator Rom. ſub Gallieno Imp. pietate inſignis, honeſtâ donavit ſepulturâ Marinum centurionem, martyrio Cæſareæ Pal. affectum, An. 269. Euſeb. *lib.* 7. *cap.* 14. precibusque ſuis impetravit, ne dæmon gentiles evaneſcentiâ victimæ ad fontes urbis illius ſeduceret. Ibidem *c.* 22. & 23.

Aſtyron, urbs in receſſu Illyrici maris, ab Argonautis condita, a Colchis *Polas* dicta. Strabo *ex Callimacho.*

Aſuada, Palæſtinæ op. Lib. Notit.

Aſualdus, al. *Celuvoldus*, Northumbriæ R. à ſeditioſis occiſus. Polydor. *lib.* 1.

Aſuciauda, Sarmatiæ Aſiaticæ pop. Plin.

Aſuga, opp. Abyſſiniæ, in prov. *Ambiam*, prope Æquatorem.

Aſula, op. in agro Brixiano. *Aſulani* populi. Plin. 3. 5.

Aſulum, *Aſolo*, opp. Italiæ, in Marchia Tarviſina, prope fontes fluv. Muſſoni, ditionis Venetæ, in monte.

Aſunga, lacus Sueciæ, in Weſtro-Gothia prov. verſus Smalandiam.

Aſura, op. propè Philiſcum ad Euphratem. Plin. 5. 16.

Aſurus, vide *Aſorus.*

Aſybi, Vid. *Ibi.*

Aſychis, Ægypti rex, poſt Mycerinem. Legem tulit, quâ oppigneranti cadaver patrium pecuniam mutuo dari volebat. Pyramidis eximiæ conditor. Herodot. *l.* 2.

Aſylas, vates quidam apud Virg. *Æn.* 10. Vide *Aſilas.*

Aſylum, templum à Romulo ædificatum. Græcè Ἄσυλον, habet affinitatem cum Ebræo אשל quod eſt *nemus.* Et ſilvas interdum fuiſſe *Aſylum*, vel fidem fecerit hoc Maronis Virg. *Æn.* 8.

Hinc lucum ingentem, quem Romulus acer Aſylum
Retulit. — — —

Sed ferè templa potiùs, quàm nemora *Aſylum* erant. Unde Liv. *lib.* 35. *Eâ religione, & eo jure ſancto quæ ſunt templa, quæ Aſyla Græci appellant.* Vide Voſſium, in *Aſylum.*

Aſyncritus, nomen viri. Rom. 16. Lat. *Incomparabilis.*

Aſyphus, Marmaricæ fons. Ptol.

A T.

Atabicis, civ. in Propontide inſ. Steph.

Atabuli, Æthiopiæ ſub Ægypto gens. Plin.

Atabulus, ventus in Apuliâ præcipuè ſpirans. Horat. 1. *Sat.* 5.

Incipit ex illo montes Appulia notos
Oſtentare mihi, quos torret Atabulus —

Porphyrio ſic dictum ait, quaſi ἀπὸ τοῦ τὴν ἄτην βάλλειν, quòd nocumentum, peſtilentiamque inferat. Ventum hunc *Horatianum* vocat Gellius, *lib.* 2. *cap.* 22.

Atabyris, vel *Atabyrium*, Rhodi mons celeberrimus, in cujus vertice templum habuit Jupiter.

Atabyrius, Strab. *lib.* 14 ubi de Rhodo: Ἔστι δ' ὁ Ἀταβύριος ὄρος τῶν ἐνταῦθα ὑψηλότατον, ἐν ᾧ ἱερὸν Διὸς Ἀταβυρίου. Rhianus apud Steph. Ἀτάβυρον ὄρος Ῥόδου, &c. ἐξ οὗ καὶ Ἀταβύριος Ζεύς. Apollodorus, de Althemene: Προσίσχει ποι τόπῳ τῆς Ῥόδου, &c. ἀναβὰς δὲ ἐπὶ τὸ Ἀταβύριον καλούμενον ὄρος ἐθεάσατο τὰς πέριξ νήσους. Diodorus *lib.* 5. Ἐπὶ δ' ὄρους Ἀταμύρου (lege Ἀταβύρου) Διὸς ἱερὸν ἱδρύσατο τοῦ προσαγορευομένου Ἀταμυρίου (lege Ἀταβυρίου) Pindar. *Olymp.* 7. Ὦ Ζεῦ πάτερ νώτοισιν Ἀταβυρίου μεδέων. Ubi Scholiaſtes, Ἐπάνω τοῦ ὄρους ἵδρυται ὁ Ζεὺς Jupiter, id eſt, Jovis templum. Et paulo pòſt, Εἰσὶ δὲ χαλκαῖ βόες ἐν αὐτῷ, αἵτινες ὅταν μέλλῃ ἀτοπόν τι γενέσθαι, μυκῶνται. Quod ipſum habet Tzetzes, *Chil.* 5. *Hiſt.* 138. Phœnicia hæc eſt fabula, cujus mens eſt: In eo templo fuiſſe augures, qui imminentia mala præmonebant. Phœnicibus ſcil. אלופ מנחש voces ambiguæ ſunt, quibus & *doctor augur* ſignificatur, & *bos ex ære.* Quod poſterius ideo amplexi ſunt fabularum architecti, quia παραδοξότερον. Ab hoc monte inſula dicta *Atabyria*, Heſychius. Ἀταβυρία ἡ Ῥόδος πάλαι, reſcribe ἡ Ῥόδος. Plinius, *Vocitata eſt antea Ophiuſa.*

Ophiuſa, Aſtria, &c. Atabyria ex rege. Imò à monte, quem diximus, qui Phœnicibus erat תבור *Thabor*; unde eſt, quòd in *Appiani Mithridaticis* ſine α. legitur Ταβυρίου Διὸς ἱερόν. Ejuſdem nominis montem, & opidum in Phœnice, ex S. Scripturâ notiſſimum, Joſephus, Aquila, Symmachus *Itabyrium* nominant, & Polybius Ἀταβύριον, *lib.* 5. Fuit & in Siciliâ, circa Agrigentum, Polybio teſte, *lib.* 9. ἱερὸν Διὸς Ἀταβυρίου, καθάπερ καὶ παρὰ Ῥοδίοις. Nempe ad montem cognominem, de quo Pindari Scholiaſtes, & Stephanus ex Timæo. Ἔστι καὶ Σικελίας Ἀταβύριον. Sed eam Siciliæ partem Punicis nominibus ſcatere, nihil mirum eſt, cùm illam Pœni diu tenuerint. De cætero, quid vel *Tabor*, vel *Atabyrion* ſig. non úſquequaque conſtat, niſi quòd Heſych. Ἀταβύριον interpretatur ὄρος, ἔνθα θηρία συνάγονται; neque fortaſſè id malè, cùm *Thabor* ad בר, vel בור alludat. Syri ſic vocant locum incultum feris paſcendis deſtinatum, Dan. 2. *verſ.* 38. Bochartus.

Atacama, deſertum Americæ merid. in regno Peruviæ, verſus confinia regni Chiles, in ora littorali maris Pacifici, in regione *de los Charcas*, inter Aricam & fluv. Copiapum.

Atacini, pop. Narbonenſes, ab *Atace* amne ejus provinciæ dicti, à quibus Romæ *Atacinorum* nomen.

Atad, id eſt, *rhamnus*, ſive *ſpinetum*, locus trans Jordanem, ubi exequias peregerunt filii Iſrael ſuper mortem Jacob, tertio ab Hierichunte lapide, 2. m. p. à Jordane, qui locus poſteà dictus eſt *Abel Mitzraim*, hoc eſt, *planctus Ægypti*. Gen. 50. lege *Arad*.

Ataa, urbs Laconiæ, & alia Phœniciæ. Steph.

Atalanta, Arcadica virgo, & venatrix, Jaſii ſive Jaſionis, vel, ut alii malunt, Abantis regis Argivorum, filia, quæ, conſervandæ virginitatis ſtudio, Dianæ ſe dedit comitem, ſub quâ meruit in ſilvis, adeò ut vaſtiſſimum aprum interfecerit in Arcadiâ, unà cum Meleagro, filio regis Oenei, cui poſtea nupſit, & ex eo Parthenopœum ſuſcepit. Apri exuviis donata eſt, punitis qui ei id honoris invidebant. *Nonacria* dicitur Ovidio *Met.* 8. à Nonacri Arcadiæ monte:

—— Sume mei ſpolium Nonacria juris.

Item *Nonacrina* eidem 2. *de Art. Am.*

Quid fuit aſperius Nonacrina Atalantâ?

Jaſis Propertio à patre dicta, *lib.* 1.

Milanion, nullos fugiendo Tulle labores,
Sævitiam duræ contudit Jaſidos.

Ubi Milanion eſt Meleager. Muſæus,

Παρθένος ἣ οἱ λέλειπτο ἀπ' Ἀρκαδίης Ἀταλάντη
Ἥ ποτε Μειλανίωνος ἐρωτομανῆ φύγεν εὐνήν,
Παρθενίης ἀλέγουσα, χολωσαμένης δ' Ἀφροδίτης,
Τὸν πάρος οὐκ ἐπόθησεν ἐνὶ κραδίῃ θέτο πάσῃ.

Calydoniaca Manilio vocatur. Sic enim ille,

Et Calydoniacam bellantem rupe puellam.

Unde Hieronymus *contra Jovinianum: Referunt fabulæ, Atalantam Calydoniam virginem, ſemper in venatibus, ſemper in ſylvis, non tumentes uteros fœminarum, faſtidiaq́; conceptuum, ſed expeditam & caſtam amaſſe virtutem.* De hâc plura Ælianus *Var. Hiſt.* 13. 1.

Atalanta, Schœnei, Scyri regis, filia, quæ, cùm pedum agilitate præſtaret, eâ lege in procos curſu certabat, ut nuberet ei, à quo vinceretur. Puellæ formâ captus adoleſcens Hippomenes, venit in certamen, acceptis à Venere tribus malis aureis, quæ currens ſenſim projecit in terram, ut his colligendis occupata virgo tardius ad metam perveniret. Itaque, cùm victa eſſet, pactâ conditione eidem nupſit. Ambo tamen mutati ſunt in leones, quòd in templo Cybeles, neglectâ religione coiviſſent. Ovidius *Met.* 10.

Hinc Atalantæus. Stat. *Theb.* 4.

Jamq́; Atalantæas impleret nuncius aures.

Atalanta, vulgò *Talandi*, inſ. parva cum opido Eubœæ adjacens è reg. Opuntis urb. Bœotiæ. Vide Steph.

Atanacum, vulgò *La place d'Atnay*, locus extra Lugdunum olim, inter Ararim & Rhodanum, jamjam confluxuros. Hic anno U. C. 744. ara Auguſto Cæſari cum templo, ad Confluentem Araris & Rhodani, dedicata eſt à 60. civitatibus Gall. quarum ſingularum ibi ſtatuæ viſebantur. Ibidem & ludos miſcellos, & certamen Græcæ Latinæque facundiæ edidit C. Caligula. Ibidem & Amphitheatrum, *Arena* Adoni. Hodie Monaſterium ibi, mœnibus Lugduni haud pridem incluſum, cujus horti à muris urbis viâ anguſtâ dividuntur. Vid. Hadrian. Valeſium *Notit. Gall.*

Atanum, villa in pago Lemovicino, ubi Aredius monaſterium condidit: nunc *S. Jrier de la Perche*: unde circumpoſito oppido nomen idem & origo. Idem.

Atapherues, ſecundùm Cteſiam nobilis Perſa, unus è ſeptem illis, qui contra Magum Smerdin Cyri filium ſe fingentem & regnum detinentem conjurarunt, eoque occiſo regnum Perſis reddiderunt.

Ataphyni, gens Arabiæ. Steph.

Atara, Latinè *corona*, altera uxor Jerahmeel primogeniti Eſrom. 1. Par. 2.

Ataranta, Libyæ populi. Arrianus.

Atarna, urbs Myſiæ. Steph.

Atarnes, Darii Perſarum regis frater. Herod. *lib.* 7. Item Scythiæ flu. *Morawa* hodiè, ut putat Peucerus.

Atarnites, Atarnæ tyrannus, de quo Ovid. *in Ibin:*

Aut, ut Atarnites, inſutus pelle juvencæ,
Turpiter ad dominum præda ferare tuum.

Quidam *Acharnides* legunt, ſed ſic Turnebus emendat, ac de Hermiâ Atarnæ tyranno intelligit Ariſtotelis neceſſario, eidemque percharo.

Ataroth, civitas in tribu Gad. Num. 32.

Ataroth-adar, civitas in tribu Ephraim, Joſ. 16.

Atas, vel *Athas*, puer miræ agilitatis, qui, Vipſanio Conſule, à meridie ad veſperam 75. m. p. concurrit, magnâ omnium admiratione. Mart. 4. 19.

Sive levem curſu vincere quæris Atham.

Vide Plin. 7. 20. & Alex. Neap. 2. 21.

Atavilli, pop. Americæ meridion. in Peruvia, prope fontes fluv. Xauxæ. 60. leuc. circ. à civitate Regum & 40. ab ora littorali maris Pacifici. Baudr.

Ataulphus, Alarici affinis, quem ſecutus eſt in expugnatione Romæ, ejus poſtea ſucceſſor. Gothorum rex A. D. 412. ſecundâ vice decreverat Romam vel diripere, vel expugnare, eamque Gothiam nuncupare, niſi Placidia Galla, Honorii ſoror, & uxor ipſius barbari, quam Alaricus, expugnatâ Româ, cum ſorore & matre captam, ei conjugem dederat, ferocientem animum & jam ſceleri paratum verbis emolliviſſet. Paul. Diac. Narbonam occupavit, Anno 414. poſtquam à Comite Bonifacio Maſſiliæ obſidionem deſerere coactus eſſet. In Hiſp. tranſgreſſus, an. regni 5. à Vernulfo, populari ſuo, occiſus eſt. Proſper, Iſidorus, Genebr. *in Chron.* Oroſ. *l.* 7. *c.* 43.

Atax, flu. Gall. Narbon. ex Pyrenæo monte oriens, in ea parte Comitatus Ruſcinonenſis, quæ *Capſir* dicitur. Alluit Limoſium, Alethum, Carcaſſonem & Narbonem Occitaniæ Urbes, niſi ubi Narbonem attingit, nuſquam navigabilis; dein auctus aliquot fluviolis, in mare Mediterr. ſe exonerat. Eum accipit lacus Rubreſus, ſpatioſus admodum, ſed quà mare admittit, tenuis aditu, *l'Eſtang de la Rubine*. Utriusque meminere Mela & Plinius. Notus eſt etiam *Atax* Straboni & Ptolemæo, ut & Fortunato *Carm. lib.* 6. ſed Strabo fallitur, cùm ait eum, ut Obrim & Arauratim amnes, è Cemmeno in mare delabi. Idem *Atacus* Stephano, *Atagus* & *Attagus* Rufo. Feſto Avieno. Vid. Hadr. Valeſium *in Notitia Gall.* Vulgò *Aude*. Lucanus *l.* 1.

Miſtus Atax Latias gaudet non ferre carinas.

Tibullus *lib.* 1. *Eleg.* 7.

Hunc fore Aquitanas poſſet qui fundere gentes,
Quem tremeret forti milite victus Atax.

Sidonius Apollinaris,

Atacem tonare cum ſuis oloribus.

Ate, Dea homines malis implicans, mentesque eorum ſeducens, cui repellendæ & placandæ Litæ Jovis filiæ oppoſitæ ſunt, quæ tanto ſunt tardiores, quanto noxa eſt gravior. Ἄτη enim Græcis *noxa* dicitur. Hom. *Iliad.* 7.

Ἄτη πρέσβα Διὸς θυγάτηρ, ἣ πάντας ἀᾶται.

Ategua, Hiſp. Bæt. urbs. Dionyſ. *Tebala Veia*, ſeu *Tevocla* Morali. Scribitur *Attegua*.

Atena, Palmyrenæ opidum.

Ateja, villa Regia vel Fiſcalis fuit regni Sueſſionici, in pago Viromanduenſi, ad Suminam flu. vulgo *Aties*. Hic Radegundis, Toringorum regum filia ac neptis educata eſt, antequam Chlotario R. jungeretur. Ab *Atteio* aliquo conditore. An quaſi *Attegia*, quo nomine Juvenalis uſus, *dirue Maurorum Attegias*, inquit. Dicuntur autem *Attegia*, Iſidoro *Capanna*, Gall. *Cabannes*. Valeſii *Not. Gall.*

Atella, Campaniæ op. à quo *ludi Atellani*, fuit enim in illo Amphitheatrum egregium. Steph. Juven. *Sat.* 6.

Urbicus exodio riſum movet Atellanæ
Geſtibus Autonoes. ——

Ad cujus verſus explicationem mirè faciunt hæc Livii *lib.* 7. *Poſtquam lege hâc fabularum ab riſu ac ſoluto joco res avocabatur, & ludus in artem paulatim verterat, juventus, hiſtrionibus fabularum actu relicto, ipſa inter ſe more antiquo ridicula intexta verſibus jactitare cœpit, quæ inde exodia poſtea appellata, conſertaq́; fabellis potiſſimùm Atellanis ſunt: quod genus ludorum ab Oſcis acceptum, tenuit juventus, nec ab hiſtrionibus pollui paſſa eſt. Eo inſtitutum manet, ut actores Atellanorum nec tribu moveantur, & ſtipendia, tanquam expertes artis ludicræ, faciant.* Corn. Tacitus, *Annalium l.* 4. *Oſcum quoddam ludicrum, leviſſimæ apud vulgus oblectationis, eò flagitiorum & virium veniſſe, ut auctoritate patrum coercendum ſit. Pulſi tum hiſtriones Italiâ.* long. 38. 11. lat. 40. 35.

Atella Lucaniæ, opp. eſt etiam regni Neap. in Baſilicata prov. ad radices Apennini montis, & in confin. Principatus ulterioris, paucis conſtans incolis. Baudr.

Atelos, inſ. unguento nobilis. Callimacho. Vide *Agathuſa*.

Atelphos, Colchidis amnis. Plin.

Atena, pars tribus Antiochidis. Steph.

Ateſmarus, Gallorum regulus, Romanis belligerans, non antè ſe ceſſurum dixit, quàm ipſi ſuas ad coitum uxores expoſuiſſent. Cæterùm, ancillarum conſilio, hi ſervas mittentes, barbaros laſſos incredibili ſopore captos accipiunt, quæ erumpentes in Gallos victoriam reportarunt. Retana ſiquidem (hæc enim author extitit conſilii) per caprificum muros aſcendens, Conſulibus ſignum dederat. Ex eo autem facto feſtus dies inſtitutus *Ancillarum* appellatur. Plut. *in Paral.*

Ater, mons in regione Cyrenaicâ. Plin. 5. 5.

Atergatis, quam & *Atergatam* & *Derceto* Strabo *lib.* 16. appellat. Dea Aſcalonitarum Syriæ, quam Plinius prodigioſam vocat, quòd ſimulacrum ejus ſuperiore parte mulierem, reliquâ piſcem referret. Diod. *Sic. lib.* 2. Αὕτη δὲ τὸ μὲν πρόσωπον ἔχει γυναικὸς, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα πᾶν ἰχθύος. Neque aliter Lucianus, teſtis αὐτόπτης, *in Syriâ Deâ*: Δερκετοῦς δὲ εἶδος ἐν Φοινίκῃ ἐθεησάμην, θέημα ξένον, ἡμισέη μὲν γυνὴ, τὸ δὲ ὁκόσον ἐκ μηρῶν ἐς ἄκρους πόδας ἰχθύος οὐρὴ ἀποτείνεται. Hanc referunt fuiſſe matrem Semiramidis, quæ, ob amiſſam pudicitiam, tantum animo dolorem concepit, ut ſeſe in lacum præcipitem dederit: cumque cadaver ejus ab urinatoribus inveniri non poſſet, creditum eam in piſcem fuiſſe transformatam. Quo factum eſt, ut deinceps à piſcium eſu vicini populi religioſiſſimè abſtinerent. Undè & *Atergatim* dictam volunt, quaſi ἄτερ γάτιδος, quod Syris *ſine piſcibus* ſonat. Macrobius verò *Sat.* 1. duo fuiſſe Aſſyriorum numina tradit, *Adad* & *Atergatim*, ex quibus omnia gigni arbitrabantur; per *Adad*, *Solem*, per *Atergatim*, *terram* intelligentes. Athenæus *lib.* 8. verum Reginæ nomen *Gatin* fuiſſe refert, quæ, cùm obſoniorum eſſet avidiſſima, edictum promulgaſſe, ne quis piſces ederet, ἄτερ Γάτιδος, *præter Gatidem*. Tum imperitum vulgus, ex ἄτερ & Γάτις unam conflaſſe vocem Ἀτεργάτις. Sed antiqui in etymis eruendis mirificè nugari ſolent. Voſſius itaque ab אדר *addir*, *magnus*, *potens*, & דג *dag*, *piſcis* deducit. Culta vero non in Syriâ modo, ſed etiam ipſa Parthiâ, ut indicat Iſidorus Characenus, *in Parthiæ periegeſi*: Ἔνθεν Βεσηχάνα πόλις, ἐν ᾗ ἱερὸν Ἀταργάτιν.

Aterium, Siciliæ civitas. Steph.

Aterius, vel *Atherius* Quintus, Orator Romanus, promtus admodum & popularis. Obiit A. C. 25. æt. 90. Euſeb. *Chron.* Anno 25. Vignier. an. 21.

Aternum, opp. probè munitum regni Neapol. in Aprutio citeriori, ſub dominio utili Avalorum. Gall. *Peſquaire.* 16. mill. ab Anxano, & 12. à Pinna in Ortum. Baudr.

Aternus, Pelignorum flu. in Italiâ 9. mill. ſupra Aquilam ortus, prope Theateam labitur, dein auctus aliquot rivis, & diviſo Aprutio citer. ab ulter. in mare Adriaticum illabitur, hodiè *Peſcara*. Vide Cluverium *Ital. Ant. lib.* 2. *cap.* 12.

Ateſte, civitas Venetæ regionis, prope Euganeos montes. Ejus mem. Plin. 17. 17. *Corellius eques Romanus, Ateſte genitus.* Ptolemæus, Τῶν δὲ Οὐενετῶν μεσόγειοι πόλεις, Οὐικετία, Βελοῦνον, Ἄκελον, Ὀπιτέργιον, Ἀτεστί. Tac. *Hiſt.* 3. *Inde Patavium & Ateſte partibus adjunxere.* Coloniam fuiſſe Romanorum, author eſt Plin. 3. 18. Capta eſt, ab Attila, poſt expugnatam Aquileiam, & direpta, una cum Concordia, Opitergio, Altino, Patavio, & tota maritima regione, Anno 452. Inde coloni atque opidani *Ateſtani* dicebantur. Mart. 10. 93.

Perfer Ateſtina nondum vulgata Sabina
Carmina, purpureâ ſed modo ſuta togâ.

Hodie caſtellum, vulgò *Eſte*, long. 33. 10. lat. 44. 30.

Atetrona, Hiſp. Bæt. urbs. Strabo.

Atha, urbs Bithyniæ, ſub monte Olympo; eadem *Pruſa*, Oroſ. Item, Amnis Germ. in Ducatu Bavar. paulo ſupra Ingolſtadium in Danubium fluv. ſe exonerans. Baudr.

Athac, Eunuchus, Eſth. 4. Lat. *percutiens*, *humilians*, vel *ſubjiciens*.

Athach, civitas. 1. Reg. 30. Lat. *hora tua*, ſive *tempus tuum*

Athaias, vir, 1. Eſdr. 11. id eſt, *hora vel tempus Domini*.

Athalai, vir, 1. Eſdr. 10. id eſt, *hora mea*, vel *tempus meum*.

Athalaricus, nepos Theodorici, poſt illum An. 526. Oſtro-Gothorum rex in Italiâ cum Amalaſunthâ matre imperavit, annos 8. Legationem ad Juſtinianum Imp. recèns electum miſit. Quum autem à matre prudentiſſimâ fœminâ in bonis artibus inſtitueretur, id indignè ferentes Gothi, matri illum eripiunt, & remotis præceptoribus, ipſi juvenes adjungunt, cum quibus ſimul bellicis artibus aſſuefieret, ſed ab illis corruptus paulò poſt morbo lethali contracto obiit. Anno 534. Caſſiod. *epiſt.* Procop. *lib.* 1. Gregor. Tur. &c.

Athalia, mater Ochoſiæ, filii Joram, regis Judæ, filia Amri regis Iſrael. Impietate & ſævitiâ infamis. Occiſa tandem, juſſu Jojadæ Sacerdotis, *A. M.* 3157. tyrannidis 6. 4. Reg. 11. & 12. 2. Paral. 23. 24. Joſ. Antiq. *lib.* 9. *cap.* 11. Lat. *hora*, vel *tempus Domini*.

Athamanes, pop. Ætoliæ. Plin. 4. 2. Epiri. Vid. Ferrar. & Baudrandum.

Athamania, reg. Illyriæ, vel Theſſaliæ. Steph.

Athamantes, Epiri pop. Lucan. *l.* 3.

Tum qui Dardaniam tenet Oricon, & vagus altis
Diſperſus ſilvis Athamas.

Athamas, Æoli fil. rex Thebarum, Nephelen uxorem duxit, ex quâ Hellen & Phryxum genuit, ſed Nephele inſaniâ à Libero Patre concitata, cùm in ſilvas abiiſſet, *Athamas* liberis ſuis Ino, Cadmi filiam, ſuperinduxit novercam, quæ eos tot apud patrem accuſationibus, tot dolis eò compulit, ut, conſcenſo aureo Ariete, fugâ ſibi conſulerent. Quapropter Juno irata, furias in *Athamantem* immiſit, quæ in tantam rabiem eum duxerunt, ut cùm Ino ad ſe venire videret, hanc leænam, & filios ejus catulos arbitratus, rapto Learcho ex filiis altero, ſaxo illiſerit, quod Ino videns, cum Melicerte alterâ prole fugiens, ſe ex rupe in mare præcipitem dedit. Ovid. *Met.* 4. *f.* 13.

Deque ſinu matris ridentem, & parva Learchum
Brachia tendentem rapit, & bis terque per auras
More rotat fundæ, rigidoque infantia ſaxo
Diſcutit ora ferox.

Idem *Faſt. lib.* 6.

Hic agitur furiis Athamas ſub imagine falsâ
Tuque cadis patriâ, parve Learche, manu.

Athamas, *a*, Servus & Amanuenſis T. Pomponii Att. de quo Cic. *in epiſt.*

Athamas, Phthiotidis in Theſſaliâ mons. Item flu. certo tempore ligna vel tædam incendens. Ovid. *Met.* 15. *f.* 2.

Admotis Athamantis aquis incendere lignum
Narratur, minimos cùm Luna receſſit in orbes.

Sed tu lege *Athamanis*.

Athanacum, vulgò *Aiſnay*, vicus & Abbatia olim extra Lugdunum, nunc intra eſt, ad confluentes Araris in Rhodanum fluv.

Athanadas, de rebus Ambraciotarum volumen conſcripſit, teſte Antonino Liberali. Voſſius.

Athanagia, urbs Hiſp. citer. in Ilergetibus. Livius. long. 23. 15. lat. 42. 20. Quibuſd. eſt *Ilerda*, urbe Cataloniæ, ad Sicorim flu. Baudrandus.

Athanagildus, Wiſi-Gothorum rex, regn. an. 14. in Hiſp. Agilâ occiſo, thronum conſcendit. Ejus filia Geleſuintha, Chilperico Sueſſionum, Brunchildis verò Sigeberto Auſtraſiæ R. nupſit. Obiit Anno 568. Iſidor. *Chron.* Greg. Tur. *l.* 9.

Athanai, fil. Zara. 1. Par. 6. Lat. *fortis* ſive *aſininus*, aut *donans*.

Athanaricus, Hiſp. rex, regn. an. 11. Item Gothorum rex, Ethnicus, Valentem Imper. poſt triennale bellum, pacem redimere coëgit. Dein Orthodoxos perſecutus; poſtmodum, pace cum Theodoſio initâ, à ſuis pulſus eſt. Obiit ergo Conſtantinopoli exul, Anno 381. Oroſ. *lib.* 7. Ammian. *lib.* 27. Zoſimus, *lib.* 4. Hieronym. Sigebertus, Iſidorus *in Chron.*

Athanas, Syracuſanus Hiſtoricus, qui res geſtas Dionis, 13. libellis complexus eſt, ortus ab Olymp. 104. anno 3.

Athanas, petra, locus Scythiæ, vel Thraciæ circa Iſtri fluv. oſtia, ad Sindi campum. Euripides *in Cyclope*.

Athanaſius, Præſul Alexandrinus, educatus ab Alexandro ejus civitatis Præſule, olim Diaconus, in Concilio Niceno Anno 325. Arianorum hoſtis acerrimus. Epiſcopus Alexandrinus nolens electus eſt: quod cùm Ariani impedire nequirent, Meletianis & Euſebianis juncti, Conciliabulo Tyri inſtituto, eum deposuerunt, & per Conſtantinum, quem præoccupaverant, Treverim exulatum abire coëgerunt. Sic maximas perpeſſus inſidias, ad Conſtantem, Galliarum regem, perfugit. Volater. A' quo biennio pòſt reſtitutus, Alexandriæ Symbolum Fidei concinnavit. Mox iterum ab Arrianis accuſatus, in Synodo ab illis Antiochiæ celebratâ, denuo pulſus eſt. Sed Sardico concilio abſolutus, rediit ad functionem. Donec tertiâ vice hæreticorum furore pulſus, & 6. an. integros in deſertis errare coactus, plurimis fidelium eum per ſolitudines comitantibus, obiit A. D. 377. cùm Epiſcopatum Alexandrinum pace, belloque geſſiſſet annis 46. poſt multiplicia illa pro Eccleſiâ certamina, quorum ſimilia Epiſcoporum, aut Doctorum Eccleſiæ neminem ſuſtinuiſſe unquam legimus. Genebrard. *Chron. lib.* 3. Plurima egregia ſcripſit. Vid. Hieron. *de Script. Eccl. & ep.* 7. *ad Latam.* Naz. *Or. de Athanaſio.* Socr. Sozom. Theodoret. Sulpic. Severum, &c. Opera ejus ſæpius impreſſa, Commeliana editio, Anno 1601. & Pariſ. an. 1627. optimæ notæ.

Athanaſius, cogn. *Hermioſus*, Patr. Alexandrinus, poſt Petrum Mongum, cum illo hæreſeos fautor. A. C. 491. 497. *Ath. Claramontanus*, ſimiliter Patr. Alexandrinus, Anno 1219. Item, Patriarcha Conſtantinopolit. qui, poſtquam ſponte ſe abdicaſſet, Anno 1294. reſtitutus eſt, An. 1301. Scripſit quædam, de quibus Vid. Biblioth. P. *tom.* 3. *col.* 141. *ed.* 1624. Item, Patr. Antiochenus, ſub initium hujus ſeculi. Patr. itidem Antiochenus, Hæreticus Jacobita, qui Heraclio Imper. impoſuit. Al. etiam Anaſtaſius, Vid. ibi. Nepos item Cyrilli, interfuit Concilio Epheſino & Chalcedonenſi, ubi Dioſcori accuſator extitit. *Act. Concil. act* 3. Epiſcopus tandem & Princeps Neapol. Sergium fratrem, qui tyran-

tyrannidem exercebat, occidit; fœdere cum Saracenis icto à Johanne 9. excommunicatus.

Athanati, apud Perſas dicebantur 10. millia virorum delectorum ex Perſis ad militiam; quorum ſi quis aut nece aut morbo numerum minuiſſet, confeſtim ſubſtituebatur alius. Heſychius, Ἀθάνατοι, τάγμα στρατιωτῶν παρὰ Πέρσαις μυρίων ἀνδρῶν. Suidas, Ἀθάνατοι μύριοι Περσῶν ἐπίλεκτοι. Idem, in *Xerxes*: Εἶχε δὲ ἐπιλέκτους μυρίους, οἳ ἀθάνατοι ἐκαλ. Q. Curt. *lib.* 3. *Proximi ibant, quos Perſa Immortales vocant, ad decem millia.* Quem numerum adfirmat quoque Procopius, *de bello Perſico*. Vide Herod. *lib.* 7.

Athanis, res Siculas memoriæ prodidit, laudatus Plut. *in Timoleonte*. Athenæus *lib.* 3. Vid. Voſſ. *Hiſt. Gr. l.* 3. *p.* 336.

Athar, civitas in tribu Simeon. Joſ. *cap.* 19. Lat. *oratio*, ſive *deprecatio*.

Athara, Atergatis ſic dicta. Cæl. Rhod. *lib.* 23.

Atharrabis, urbs Ægypti. Steph.

Atharſata, fil. Achelai. 1. Eſd. 19. de quo & Eſdr. 1. 2. 8.

Atheas, Scytha, primus Rex Ponti, cui Artebuzus ſucceſſit. Flor. *lib.* 3. *c.* 5. Juſtinus, de quodam Athea Scythiæ R. loquitur, *lib.* 9. *c.* 1.

Athelredus, Vid. *Alredus*.

Athena, Cataldi (qui poſtea Epiſcopus fuit) mater erat, quæ in partu mortua, ab ipſo Cataldo primùm nato ad vitam ſolo amplexu revocata eſt.

Athena, Græcis *Minerva* dicitur. Ἀθηνᾶς nomen (inquit Phurnutus) eſt δυσετυμολόγητον, hoc eſt, ejuſmodi, ut difficile ſit ejus cauſam adferre; atque hoc ſatis apparet ex ridiculis illis rationibus, quas non grammatici modò, ſed Philoſophi quoque, & in his Plato, *in Cratylo*, adducunt. Mihi dubium non eſt, (inquit Voſſius) quin ab Oriente vel Ægypto nomen hoc acceperit. Non abſurdè deducas ab איתן *ethan*, quod eſt *fortis, perennis*. Malim tamen à Chaldæo, ac Talmudicis etiam frequentato תנה *tena*, quod idem valet ac שנה *Shana*, nempe ut Græcis, ita & Orienti mos etiam fuit S & T literas commutare. Valet autem utrumque, *meditari, commentari, ſtudere, docere*. Itaque hinc Doctores, qui excepere Synagogam magnam, *Tanaim* dicti. Inde igitur Ἀθηνᾶ ſtudiorum ac doctrinæ præſes. Articulus Hebræo *Thana* præmittitur, ſed ſpiritu mutato, quod in compluribus fieri ſat notum. Ἀθηνᾶ verò ארוני *Adoni*, id eſt, *Domina* Capello dici videtur.

Athena, civitas Græciæ inter Macedoniam & Achaiam, in ea litorali reg. quæ olim *Acta*, dein *Attica* vocata. Hanc Oſius quidam, ſecundùm nonnullos, Acriſius aliis. Actæus Pauſaniæ *in Atticis*, vel ut communiter fertur, Cecrops primus condidit, unde *Cecropia* dicta. Poſteà à Mopſo *Mopſopia* & ab Ione, Xuthi filio, *Jonia*; poſtremò autem *Athena* vel ab Attea, Cranai filia, vel à Minerva, quam Græci Ἀθήνην vocant. Ferunt enim, Neptunum cum Minerva de urbis hujus nomine contendiſſe, tandemque inter eos ita conveniſſe, ut urbi nomen imponeret, qui utilius humano generi munus edidiſſet. Cumque Neptunus equum, Pallas oleam produxiſſet, victum ſuffragio uno Neptunum Minervæ conceſſiſſe, quæ urbem recèns conditam de nomine ſuo *Athenas* appellavit. Vide Hyginum *Fab. Poet. cap.* 164. Fuit hæc civitas omnium bonarum artium inventrix, Philoſophorum & Oratorum mater, & poetarum alumna. Cic. 1. *de Orat. Ut omittam Græciam, quæ ſemper eloquentiæ princeps eſſe voluit: atque illas omnium doctrinarum inventrices Athenas, in quibus ſumma dicendi vis & inventa eſt & perfecta.* Horat. 2. *Ep.* 2.

Adjecere bonæ paulo plus artis Athenæ.

Propertius 3. 21.

Magnum iter ad doctas proficiſci cogor Athenas.

Hiſtoria ejus paucis ſic habet: Incepit regnum Athenienſium, An. M. 2496. ante C. N. 1558. Cujus primus Rex Cecrops, qui ex Ægypto prodierat, regnavit an. 50. Ejusque ſucceſſores, quorum ſedecim erant, per 487. annos uſque ad Codrum fil. Melanthi præfuerunt. Dein Archontes perpetui præeſſe cœperunt, à Medonte filio Codri, uſque ad decimum tertium, Alcmæona. Porro Archontes decennales electi, à Charope uſque ad ſeptimum, Eryxiam. Ulterius annui erant, quorum primus Creon. Tandem Duces, donec urbs à Turcis capta eſt.

Democratia primùm ibi floruit, quæ, poſt Piſiſtrati filiorumque tyrannidem, reſtituta. Rebus in Sicilia malè geſtis, & urbe à Lacedæmoniis occupata, 30. Tyranni impoſiti, à quibus liberati, poſtmodum Macedonibus, Romanis, Græcis Imper. ſubeſſe cœperunt. Exin peculiares Dominos ſeu Duces nacti, tandem urbe à Mahomete 2. An. 1455. occupatâ, in Turcarum poteſtatem devenerunt. Hic Eccleſia olim Metropolitana, ſub qua 6. Epiſ. Primus ejus Epiſc. Publius fuit, cui Quadratus ſucceſſit, Apoſtolorum diſcipulus, circa An. C. 98. Vid. Euſeb. *lib.* 4. *c.* 6. Hyginus verò, ex hac urbe oriundus, Philoſophus Chriſtianus, Romanorum Epiſc. evaſit, poſt Teleſphorum, A. C. 152. &c. Hodie non minus Mahometica impietas, quàm profunda barbaries hic regnat. Vicus autem nunc eſt, & ab Italis ac Turcis *Setines* appellatur, Vadiano auctore: Incolasque habet partim Chriſtianos, partim Mahometanos. *Morerius.* Inter fluvios Cephiſum & Iliſſum ſita eſt, cum arce munita. Portus ejus Phalerus, nunc *Port Leon*, ſenſim oblimatur, ut vix minorum navium capax ſit. Ipſa Urbs nunc obſcura ſenſim deficit, & tantiſper diſtat, ab ora littorali. 120. mill. autem à Sparta in Boream. Baudr. Fruges primùm ibi inventas, aut invectas Diodor. Sic. author eſt; Inde *frugum parentem* Florus vocat, 3. 5. Vide & Lucretium, *initio lib. ſexti*. *Antiquitate* non tantùm, ſed *humanitate*, atque *doctrinâ* omnes alias urbes præſtitiſſe, Corn. Nepos, *in Vita Attici*, tradit. Ac hinc *Athenas*, pro literis, Juvenalis poſuit: *Sat.* 15. *verſ.* 110.

Nunc totus Graias noſtraſque habet orbis Athenas.

Id eſt, *Romanas literas & Græcas*, ut rectè Scholiaſtes vetus interpretatur. De *Athenarum* urbe, apud Dicæarchum, Lyſippi Græci Comici verſus extant, qui Latinè ſic ſonant:

Si nunquam Athenas videris, ita ſtipes es:
Si viſa te urbs haud traxerit, aſinus meras:
Si viſâ abire poteris, es cantherius.
Hæc namque verè urbs Græca.

Populi *Athenienſes* Cic. *pro Flacco*: *Adſunt Athenienſes, unde humanitas, doctrina, religio, fruges, jura, leges ortæ, atque in omnes terras diſtributæ putantur.* Eoſdem *humanos naturâ & miſericordes*, Plut. *in Pelopida*, vocat. Idem *iracundos, ſuſpicaces, facetos, ſuarum laudum cupidos* eos fuiſſe tradit, *Præceptis Politicis, non procul a principio*. De iiſdem Ciceronis illud eſt, *Scire ea, quæ recta ſunt, ſed facere nolle.* Vide & Dicæarchum de moribus, atque ingenio Athenienſium. *Celeres, & ſupra vires ad conandum audaces* eoſdem, Legati Rhodiorum arguunt, apud Livium 45. 23. Varro *de L. L. Cum trinæ fuerint Athenæ, ab una dicti Athenæi, ab altera Athenienſes, a tertia Athenopolitæ* Vide Steph. D. Paulus, qui Evangelium hic, Stoicis ridentibus, docuit, circa An. C. 50. occaſione altaris, *Deo ignoto*, conditi, Vid infra: *Athenas* κατείδωλον πόλιν vocat, hoc eſt, *idolis refertam urbem*. Actor. 17. Unde Philoſt. de Apollonio 4. 6. φιλοθύτας τοὺς Ἀθηναίους εἰδὼς: Ideoque cum Timaſione diſſerens ait, σωφρονέστερον περὶ πάντων θεῶν λέγειν, καὶ ταῦτα Ἀθήνησι. Vide Suidam, *in* Τιμασίων. Quin & Pauſanias de Athenienſibus loquens, ait eos εὐσεβεῖν θεοὺς ἄλλων πλέον. Et alibi, Ἀθηναίοις περισσότερόν τι, ἢ τοῖς ἄλλοις ἐς τὰ θεῖα ἐστι σπουδῆς. Strabo. Ἀθηναῖοι δὲ ὥσπερ περὶ τὰ ἄλλα φιλοξενοῦντες διατελοῦσιν, οὕτω καὶ περὶ τοὺς θεούς. Himerius *orat. contra Epicurum*: *Cùm Athenas dixi*, inquit, τὸ μέγιστον εἶπον τῆς εὐσεβείας κεφάλαιον. Maximus Tyrius διαλ. λβ. ὁ Ἀθηναίων δῆμος ἱερὰ κοινὰ δαιμονίοις ἀνατίθησιν. Joſeph. *lib.* 2. *contra Apionem*, Ἀθηναίους τῶν Ἑλλήνων εὐσεβεστάτους πάντες λέγουσι, Sophocl. *in Oedip. Col.*

Οἱ γοῦν Ἀθῆναι ταῖς θεοὺς ἐνσεβεστάτας
Τιμᾶς σεβάζειν, οὐδὲ νῦν ὑστερίζει.

Plura de urbe hac celeberrima, Vid. apud Joh. Meurſium, *in antiquit. & fortuna Athenarum*. Petitum, *in Comment. Leg. Att.* Franc. Roſſæum, *in Archaologia Attica*, &c. Porrò *Athenis* omnibus Europæ, Aſiæ & Africæ Diis poſita eſt Ara, ex conſilio Epimenidis, ſic inſcripta:

ΘΕΟΙΣ ΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΚΑΙ ΛΙΒΥΗΣ
ΘΕΩΙ ΑΓΝΩΣΤΩΙ
ΚΑΙ
ΞΕΝΩΙ.

Eandem volunt hanc ipſam nonnulli, de qua D. Paulus, ubi ſuprà. Vide ſis illic Oecumenium ac Theophylactum, & Pricæum: Imo etiamnum extare, inter rudera Urbis olim ſplendidiſſimæ, Morer. *Athenienſes* autem viri propriè dicti, *Atticæ* mulieres. Euſtathius, Σημείωσαι Ἀθηναῖοι ἄνδρες dici, ſed non ita γυναῖκες Ἀθηναῖαι, ſed Ἀττικαί, ἢ ἀσταί. Stephanus tamen & Ἀθηναίας dici tradit. Vide eum in Ἀθῆναι.

Athenæa, Minervæ ſacra, quæ Erichthonius Athenis intulit, eaque ut 5. annis, imò & quotannis celebrarentur, inſtituit. Pauſanias.

Athenæum, locus Minervæ dicatus, ubi Profeſſores ſtudia ſua profitebantur. Jul. Capitol. & Lampridius. Hodieque tritum Academiis nomen. Athenæum inprimis Lugdunenſe, à Caligula inſtitutum, celebre. Ubi prope Auguſti aram præmia eloquentiæ Græcæ Latinæque propoſita; & illi qui victi, linguâ delere ſua ſcripta coacti ſunt, ni vel verbera pati, vel in Ararim præcipitari mallent. Hinc Juvenal. *Sat.* 1.

Aut Lugdunenſem Rhetor dicturus ad aram.

Athenæum, quod meliùs Minervæ promuntorium, vulgò *Capo di Campanella*. & *Capo di Maſſa*, teſte Scipione Mazzella. Eſt autem promunt. Picentinorum contra Capreas inſulas, Surrento proximum. *Athenæum* alterum apud Dionyſ. Halicarn. in ora Magnæ Græciæ; *Roſcia* vulgò dictum. Vide *Minervæ promuntorium*.

Athenæus, Coſmographus Græcus. Item Peripateticus Philoſophus è Seleucia Ciliciæ, Auguſti temporibus, princeps aliquandiu patriæ ſuæ, deinde contractâ amicitiâ cum Muræna, qui contra Auguſtum conſpiraverat, cum illo aufugit, captuſque cùm inſons reperiretur, revertens Romam, multis cum ſalutantibus, illud Euripidis reſpondit,

Ἠοῖα τεκὼν ἀδελφεὸν ἰδ᾽ ἐσχάτα ἔπλετο

Ἀτθίς. Strabo *l.* 14.

Athenæus, de *machinis bellicis* librum conſcripſit, qui hodieque ſupereſt. Videtor Voſſius, *de Scientiis Mathematicis, pag.* 290.

Athenæus, unus ex iis Legatis, quos, octavo Peloponneſiaci belli anno, Lacedæmonii ad Athenienſes, reconciliandæ controverſiæ miſerunt. Scholia, *in Ariſtoph. Equites.*

Athenæus, Naucratita Grammaticus, tempore M. Aurelii, librum *Deipnoſophiſtarum* compoſuit, varium opus, & eruditum, ut Plinius alter Græcus ferè dici poſſit: quod ad nos ſanè haud integrum pervenit, ejus epitome ab Hermolao Byzantino tantùm relicta. Suidas. Vignier. A. C. 168. Vide Caſaub. & Voſſium *de Hiſt. Gr.* Compoſuit etiam hiſtoriam Regum Syriæ, aliaque, ut ex *lib.* 4. & 5. colligitur. Item *Athenæus* hiſtoricus, qui quid de Semiramide literis prodiderit, narrat eleganter Diod. Siculus *lib.* 2. Eamque hiſtoriam inde, ſed, tacito Diodori nomine, exſcripſit Muretus, *Var. lect.* 6. 17. Eſſe autem *Athenæum* hunc alium à Naucratitâ, ſatis ex temporum ratione liquet; ille enim floruit ſub Antonino, Diodorus autem ſub Auguſto Cæſare. Item Medicus, ſæpius laudatus Galeno.

Athenagoras, Græcus, ſed bello Perſico Darii partes amplexus, cui cum Apollinide Chium tuendam tradidit Pharnabazus. Sed ortâ intra urbem ſeditione, oppidani olim proditionis conſilio agitato, aggregant ſe irrumpentibus per effractam portam Amphotero & Egelocho, Perſarumque præſidio cæſo Athenagoram vinctum Macedonibus tradiderunt. Curt. *l.* 4.

Athenagoras, Philoſophus Chriſtianus, Marco Aurelio Antonino, innocentiam Chriſtianorum, qui crudeliſſimam ſuſtinere perſecutionem, egregiâ apologiâ, probare conatus eſt. Anno C. 181. Author inſuper libri de Reſurrectione mortuorum, Biblioth. P. *edit.* 2.

Athenienſis Legio, quibuſd. eſt *Thienen* & *Tillemont*, ſed hoc rectius *Tena* dicitur, opp. Brab. ad Getam amnem, deficiens indies. Vid. *Tena*. Baudr.

Athenion, Athenienſis Imp. cujus maxima fuit crudelitas bello Mithridatico. Rhod. 22. 11. Item pictor eximius. Plin. 35. 11.

Athenocles, res Aſſyriacas prodidit, teſte Agathiâ *lib.* 2. *Hiſt. ſua*, ubi ait, Beroſum, Athenoclem, & Simacum antiquiſſimas Aſſyriorum & Medorum res conſcripſiſſe.

Athenocles, Dux machinarum, contra oppugnantes adhibendarum ſcientiſſimus. Polyæn. *l.* 6.

Athenodorus, Philoſophus, de cujus ætate nemo ambigit, nam Auguſtus cum Tiberio præpoſuit, ut conſtat ex Suetonio; imò & Auguſti ipſius Præceptor anteà fuerat, teſte Luciano, *in Macrobiis*; Cui hoc documentum dedit, Cùm, Cæſar, ira Te ceperit, nihil prius, neque dixeris, neque feceris, quàm ipſa 24. elementa Græcarum literarum recenſueris. De patriâ non convenit inter omnes. Theodorus Metochita, *in Hiſt. Rom. compendio*, Alexandrinum vocat. Verba ejus, *in Vitâ Auguſti*, hæc ſunt: Σοφὸς δέ τις Ἀλεξανδρεὺς, Ἀθηνόδωρος ὄνομα. Similiter Cedrenus & Manaſſes. Sed Euſebio Tarſenſis eſt, itemque Straboni, qui *Athenodori* ipſius ætate vixit, ex quo etiam cognoſcimus *Cananiten* vocatum fuiſſe. Sic enim ait *lib.* 14. Ἀθηνόδωρος ὁ τοῦ Σάνδωνος, ὃν καὶ Κανανίτην φασὶν ἀπό κώμης τινός, Καίσαρος καθηγήσατο, καὶ τιμῆς ἔτυχε μεγάλης, ubi etiam refert, ut jam ſenex in melius mutarit ſtatum patriæ ſuæ, quem perverterat Boethus, & poeta & civis malus. Quod etiam innuit Lucianus, *ubi ſupra:* Ἀ. ὁ Σάνδωνος Ταρσεὺς Στωϊκὸς, ὃς καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστοῦ θεοῦ. ὑφ᾽ οὗ ἡ Ταρσέων πόλις καὶ φόρων ἐκουφίσθη, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βιοὺς, ἐτελεύτησεν ἐν τῇ πατρίδι, καὶ τιμὰς ὁ Ταρσέων δῆμος αὐτῷ κατ᾽ ἔτος ἀπονέμει, ὡς Ἥρωϊ. Plutarchus, *in Publicolâ*, cum citat: ἐν τῷ πρὸς Ὀκταουΐαν τὴν Καίσαρος ἀδελφήν. Scripſit etiam, περὶ σπουδῆς καὶ παιδιᾶς, teſte Athenæo; item περιπάτων, ſive *diſſertationum* libros, quorum 8. citat Laertius. Quæſtionem etiam de Oceano, & æſtu ejus tractaſſe, ex Strab. *lib.* 1. conſtat, ubi de hâc re remittit nos ad Poſidonium & *Athenodorum*, niſi hic diverſus ſit à priori. Nam Strabo *lib.* 16. præter eum, etiam alterum fuiſſe ejus nominis ait, itidem Tarſenſem, cognomento *Cordylionem*, qui cum M. Catone vixerit, atque apud eum diem ſuum obierit. Vide Steph. in Ἀγχιάλη. Voſſius. Videri poſſunt inſuper, Euſeb. *Chron. A. C.* 10. *Vignier.* 5.

Athenodorus, Eretrienſis, libros ὑπομνημάτων ſcripſit, ex quorum 8. quædam de Thetidis & Medeæ in Theſſaliâ ſuper pulchritudine certamine retulit Ptolemæus Hephæſtionis, cognomento *Chennus*, in novæ ad variam eruditionem hiſtoriæ *libro* 5. & inde Photius *Cod.* 190. Item ſculptor marmorarius, Plinio memoratus. *lib.* 34. *cap.* 8. & 36. *cap.* 5.

Athenodorus, Epiſc. Neocæſarienſis in Ponto, celebris, frater Gregorii Thaumaturgi. Diſcipulus Origenis, interfuit concilio Antiocheno, contra Paulum Samoſatenum, A. C. 266. ſub Aureliano Martyrio coronatus. A. C. 275.

Athenopolis, op. Gall. Narbon. Plin. 3. 5. *Ries* quibuſdam, aliis *Trez*. *Tres* Pineto, *Teres*, ſive *Erez* Moletio. Forſan melius Antipolis, *Antibe*: Urbs munita, in ora Provinciæ. 7. leuc. à Foro Julio in ortum æſtivum. Aliis eſt Sambracis, hodie *Grimaut*. in ora Prov. & intimo receſſu ſinus Sambracitani. Baudr.

Athenum, opp. regni Neap. in Principatu citer. prope fluv. Tanagrum ſeu Nigrum. Ad radices Apennini, parvi circuitus. Principatus tamen tit. gaudet. 9. mill. à Marſico novo in Occas. 16. à Potentia.

Atherita, *Atheniy*, Urbs Hiberniæ, aliàs amplior, in Connactia prov. & Gallivenſi Comitatu. Baudr.

Atheſis, fluv. Gall. Ciſalpinæ, ex finibus Rhætorum, per fines Tridentinorum, urbem ipſam alluens, deinde Veronam dividens, ad latus Padi paludes ingrediens, non longè à Brunduſio in Adriaticum mare influit. Germanis *Etſch* hodiè vocatur. Niger vult Strabonis *Atagin* eſſe. Virg. *Æn* 9.

Quales aeria liquentia flumina circum
Sive Padi ripis, Atheſin ſeu propter amœnum
Conſurgunt geminæ quercus, intonſaq; cælo
Attollunt capita, & ſublimi vertice nutant.

Ubi epitheton minime otioſum addidit. Celebrata ſiquidem hujus fluv. amœnitas Caſſiodor. *ep.* 48. *lib.* 3. *Hunc Atheſis interfluit honorus, amœnus gurgitis puritate præterfluit, cauſam præſtans muniminis & decoris.* Claud. *in Epithal. Hon.* fluvios numerans aptos voluptatibus, principe loco *Atheſin* adhibet, & cùm aliis alia aſſignet, ut Mincio ſuſurros apum, Pado electrum, Tago aurum, huic uni dat choreas verſu illo,

Atheſis ſtrepat choreis.

Contra tamen ſcribit auctor ἄδηλος *Paneg. Conſt.* *Atheſis ille ſaxis aſper, & gurgitibus vorticoſus, & impetu ferox.* Sed hæc extrema ad celeritatem refer, quâ hic amnis celebris. Sidon. Apollinaris *ep.* 5 *lib.* 1. *Velocem Atheſim, pigrum Mincium*, quod accepit à Claudiano; Sic enim ille:

—— Et velox Atheſis, tardusq; meatu
Mincius. ——————

Oritur ex Brenna, monte maximo Alpium, in Comitatu Tirolenſi, Eiſocumque fluv. recipit, infra Bolzanum, & aliquot alios minores; quibus auctus, in Adriaticum mare recipitur, 16. circiter milliar. à Venetiis in Auſtrum.

Athilla, rex Pannoniæ, ſuperbus inceſſu, huc atque illuc oculos circumferens, ut elata potentia in ipſo corporis motu appareret. E Gallia reverſus, Budam fratrem (qui regnum occupaverat) de medio ſuſtulit. Paulus Jovius.

Athimus, Saracenorum rex.

Athircon, vel *Athichon*, 29. Rex Scotiæ, initio regni laudabilius ſe, quàm Ethodius 2. pater, cui ſucceſſerat, geſſit, ſubditorum amore mirificè ſibi conciliato. Poſtmodùm in vitia præceps datus, an. 12. regni ſibi ipſi manus intulit, cùm comperiſſet inſidias à Magnate quodam, cujus filiam polluerat, ſibi ſtrui. Leſl. & Buchananus *hiſt. Scot.*

Athis, Syriæ urbs ad Euphratem. Ptol.

Athiſo, fluv. Inſubrium, Plut. *La Toſa*. vide *Atiſo*.

Athlibis, urbs Ægypti; alia Arabiæ. Steph.

Athlula, Arab. urbs. Dio. *Epibula* Xiphilino.

Athmatha, id eſt, *lacerta*, vel *ſtellio*, civitas in tribu Judæ. Joſ. 19.

Athmonum, pars Cecropis tribûs. Steph.

Atholia, prov. Scotiæ Septentr. intra montes, in mediterr. ubi aliàs pars Caledoniorum pop. Ei adjacent provinciæ Perthia, Badenothia, Abria & Straternia. Baudr.

Athona, Arabum urbs. Joſ. *Ant.* 14. 2.

Athos, mons Macedoniæ, nunc in tractu *Jamboli* dicto, inſtar peninſulæ in mare Ægæum excurrens, inter ſinus Strymonicum, & Singiticum, cujus umbra in Lemnum inſ. inde in ort. 87. m. p. diſtantem uſq. pertingit. Plin. *l.* 4. *c.* 10. & 12. Unde adagium, *Athos celat latera bovis Lemniæ*; de iis, qui gloriam aliorum obſcurant, ut *Athos* ſimulacrum bovis Lemniæ ex candido lapide factum & exciſum. Thucydides *lib.* 4. Ἄθως, ὄρος ὑψηλόν, Virgil. *Æn.* 12. *Quantus Athos, aut quantus Eryx.* Hic eſt mons ille qui perfoſſus à Xerxe. Æſchines, *contra Cteſiphontem*: Ὁ τοῦ μεγάλου βασιλέως ὁ τὸν Ἄθω διορύξας. Luc. *lib.* 2.

Tales fama canit tumidum ſuper æquora Xerxem
Conſtruxiſſe vias, multum cum pontibus auſus,
Europamq; Aſiæ, Seſtonq; admovit Abydo,
Inceſſitq; fretum rapidi ſuper Helleſponti.
Non Eurum, Zephyrumq; timens: cum vela, ratesq;
In medium deferret Athon.

Juvenal. *Sat.* 10.

———— Creditur olim
Velificatus Athos.

Claudianus,

Seu te cana gelu Rhodope, ſeu remige Medo
Sollicitatus Athos.

Idem,

Nil Rhodope, nil vaſtus Athos, nil profuit Æmus.

Leporibus olim abundaſſe innuit Ovid. 2. *de Art. Am.*

Quot lepores in Atho: quot apes paſcuntur in Hyblâ.

Jungitur Iſthmo 12. ſtadior. in quo 24. monaſteria Monachorum Græcorum, quorum celeberr. Gato podos & Agias laura. Vid. Baudr.

Baudr. Eſt & *Athos* urbs in monte. Steph. & locus in Ægypto. Euſeb. *Præp. Evang. lib.* 9. Inde *Athous Jupiter* in vertice montis cultus. Pauſan. Heſychius, Ἀθῷος, ὁ ἐπὶ Ἄθω τῷ ὄρει ἱδρυμένος ἀνδριὰς ὁ Ζεύς. Mons hodiè *M. Santo* dicitur, Græcis Ἅγιον ὄρος. Turcis *Seidsdag* vocatur. Cæterùm, *de Jove Athoo* nonnulli interpretantur imaginem, quæ in Athoitarum nummis comparet. Sed ea potius de *Atho* Gigante eſt accipienda, cujus mem. Nicander apud Stephanum:

> Καί τις Ἄθω τίων ὕψος, &c.

In toto Stephano vix alter eſt corruptior locus, quem ſic reſtituit Is. Voſſius,

> *Καί τις Ἄθω τίων ὕψος ἰδὼν Θρηΐκιον ἀπ' ἀρχῆς*
> *Ἔκλυσεν, ὑψιβάτος ἀμείλιχος ἐπὶ λίμνης,*
> *Ἥν μιν ἀνῶσαι χείρεσσι δύο ῥίψεν ἐπὶ Λήμνῳ*
> *Ἠλιβάτου σκόπελον, Καναστραίης πάγος ἄκρης.*

Hoc eſt quod vult, Athon quendam Gigantem bello contra Deos, cùm tam vaſtam molem vidiſſet in ſolo Thracio, inde ſolviſſe eam, fundatam prius ſub immensâ palude. Unde avellens radicitus, ambabus manibus montem illum jactavit, propè Lemnum inſulam, ad pedem promuntorii Canaſtræi. Hunc montem perforaſſe Xerxem ſupra oſtendimus, quod inter celebriorum Sophiſtarum materias aſſumptum fuiſſe, ex Luciano & Hermogene licet colligere. Mela 2.2. *ex emendatione Iſ. Voſſii: A Xerxe in Græcos tendente perfoſſus, tranſjugatusq; eſt, factus freto navigabili pervius.* Hanc Xerxis foſſam, quæ erat mille quingentorum paſſuum, ſive 12. ſtadiorum, fretum ſimiliter vocat Plinius. Catullus verò *mare*, in coma Beronices:

> *Cùm Medi peperere novum mare, cumq; juventus*
> *Per medium claſſis barbara navit Atho.*

Meliores auctores paſſim *Atho* dicunt τὸν Ἄθω, non *Athon*. Sed & *Athonem* qui vocant, rectè faciunt, ſic Cicero & alii. Corruptiſſimus eſt Ammiani Marcellini locus, *lib.* 31. de hâc ipſa Athonis foſsâ, quem ab aliis jam depoſitum ſic emendat Is. Voſſius: *Reſipiſcant tandem memoria veteres Medicas acies ductantes ad Græciam: quæ ductum Helleſponti occupantes, & diſcidio quodam fabrili, mare ſub imo Athonis pede quæſitum, exponunt, & turmatim apud Doriſcum exercitus recenſitos, concordante omni poſteritate, ut fabuloſa ſunt lecta.* Bellonius, *lib.* 1. *c.* 35. qui anguſtias peninſulæ, quam efficit *Athos*, luſtravit, & ipſe quoque hanc Xerxis foſſam fabuloſam eſſe exiſtimabat; nempe quia nulla inciſionum veſtigia invenit. Sed, qui fieri potuiſſet, ut per tot ſecula ductus aquæ, ad pedem tam vaſti montis ſitus, ſervari potuiſſet? Hoc illud ipſum eſt, quamobrem Græci laborem illum Xerxis ſtultum & inſanum adpellarunt, gnari foſſam iſtam à defluviis & impendentibus ruinis ſtatim eſſe obruendam. Æliani tamen ſeculo, veſtigia hujus perfoſſionis extitiſſe videntur; locus eſt *lib.* 13. *de Anim. cap.* 20. Vid. de hoc monte etiam Herodot. *Muſâ* 7.

Athotis, 2. Rex primæ dynaſtiæ Thinitarum, in Ægypto, medicinæ peritiſſimus, de Anatomia libros ſcripſit, & regale palatium Memphi ædificavit. Jul. Africanus, Scaliger, *in Can. Iſagog. pag.* 122.

Athra, oppidul. Hiberniæ, in Lagenia & Comitatu Kildarienſi, ad fluv. Burgum, medium ferme inter Caterlogum & Kildariam.

Athres, fluv. Scythiæ Europææ. Herod. *Labus* hodiè.

Athribis, *Athribitis*, Nomi metropolis præciſè in medio τῷ Δέλτα, qu. d. *cor pyri*, ut ex veteri Grammatico Ægyptio Orione docet Etymologus, Ἀθρίβις ἀπὸ ... ὅτι παρὰ Αἰγυπτίοις ... τὴν καρδίαν ... Nempe Ægyptiis *ăt*, vel *ăt* eſt *cor*, ut ſcribit Horus *Hieroglyphicum lib.* 1. *cap.* 7. & *ριβ*, vel *ριβι*, *pyrum*. Vid Boch. *Phaleg.* 4. 24.

Athrita, Arab. Fel. gens. Ptol.

Athrulla, Arabiæ op. Strabo.

Athum, Opp. permunitum Belgii, in Hannoniæ Comit. ad flu. Teneram. Captum eſt anno 1667. à Gallis, quibus etiamnum ſubeſt, pace ad Aquiſgranum confectâ.

Athymbra, urbs Cariæ juxta Mæandrum, *Nyſſa* poſteà dicta, ab *Athymbro* condita. Strab. 14.

Athyna, opp. Sclavoniæ, in monte, verſus Dravum fluv. propè fontes Oriawæ fluv. 6. mill. Germ. à Sigetho in Auſtrum.

Athyras, Thraciæ fluv. Ptolem. in Propontidem ſe exonerat, prope Selymbriam. Baudr. hodiè *Acqua dolce*, Plinio *Atyras*. Item *Athyra* plur. numer. urbs epiſcopalis, & nunc metropolis. ibidem.

Athyta, ſacrificia, quæ ἄνευ θυμάτων, id eſt, *ſine victimis* offerebantur Diis. Cæl. Rhod. 12. 1. Ἀκαπνίστα Luciano, q. *ſine fumo*, & proindè *exigua*, qualia ſunt inopum, quibus non eſſet victimarum copia.

Atia, Caji Julii Cæſaris ex ſorore Julia neptis, nupta L. Philippo, quorum filia Octavia C. Marcello elocata.

Atia, mater Auguſti, Vid. *Accia*.

Atia, Romanorum urbs in Campania, à Samnitibus expugnata. Diod. Sic. *lib.* 20.

Atidius Cornelianus, cæſis Legionibus, à Vologeſe Parthorum R. fugatus, An. C. 166. ſub Antonino Philoſopho Imper. Dion. *lib.* 71.

Atii, ab Ati Trojano, de quo Virgil. *lib.* 5. Quod Auguſti causâ ſcriptum Servius ait, qui ex *Atia* matre natus eſt. Neque enim ulla vetus *Atiorum* mentio eſt. *Atii* plebeii fuerunt, neque Præturæ gradum exceſsêre, cognominaque *Varri*, *Paulli* & *Balbi* tulerunt.

Atilas, vide *Atyla*.

Atilia, gens Romanorum plebeja, ſed antiqua, ex quâ nonnulli egregii viri prodierunt.

Atilia, pagus Vindeliciæ in Bavaria apud Danubium. *Altenburum* Aventino, *Azelburum* Welſero.

Atiliana, Hiſp. Tar. op. inter Aſturicam & Tarraconem. Anton. Nunc *Sadava*, op. Aragoniæ in confinio Navarræ, juxta fluv. Riguelum. Baudr.

Atilius, Libertini generis, qui cœpto apud Fidenam amphitheatro, quò ſpectaculum gladiatorum celebraret, neque fundamenta per ſolidum ſubdidit, neque firmis nexibus ligneam compagem ſuperſtruxit. Unde convulſa moles, dum ruit intus aut in exteriora effunditur, immenſam vim mortalium ſpectaculo intentos, aut qui circum adſtabant, præceps trahit atque operit. Quinquaginta hominum millia eo caſu debilitata aut obtrita ſunt. Tacit. IV. 62. Atilius in exſilium actus eſt, cautumque in poſterum Senatusconſulto, nequis gladiatorium munus ederet, cui minor quadringentorum millium res, neve amphitheatrum imponeretur, niſi ſolo firmitatis ſpectatæ. Contigit M. Licinio, L. Calpurnio Coſſ.

Atilius Rufus, Conſularis, Syriæ ſub Domitiano, Præſes, ibique mortuus. Tacit. *in Agric.*

Atilius Vergilio, vexillarius comitantis Galbam cohortis, viſo cominus armatorum agmine, direptam Galbæ imaginem ſolo afflixit. Tacit. *Hiſt.* 1. 41. Plutarcho *in Galba*, dicitur *Servilio* neſcio an rectè.

Atilius Verus, aquilam ſeptimæ legionis à Galba nuper conſcriptæ, in prœlio ad Cremonam, multâ cum hoſtium ſtrage & ad extremum moriens ſervavit. Fuit centurio primipilaris. Tacit. *Hiſt.* 3. 22.

Atina, hodie *Atino*, civitas vetus Campaniæ. Virg. *Æn.* 7.

> —— *Atina potens, Tiburq; ſuperbum.*

Mart. 10. 92.

> *Mari, quieta cultor & comes vita,*
> *Quo cive priſca gloriatur Atina.*

Sil. Ital. *lib.* 8.

> —— *Nec monte nivoſo*
> *Deſcendens Atina aberat.*

Pop. *Atinates*. Servius *in Virg. locum prædictum: Civitas eſt juxta Pomptinas paludes dicta Atina, a morbis, qui Græcè* Ἄται *dicuntur, quos paludis vicinitas creat.* Sanè curioſum Grammaticum, ut haud rarò aliàs, hic quoque ſe prodit Servius potius, quàm Geographum; à Pomptinis enim paludibus longè abeſt *Atina*, apud ipſum Apenninum montem in edito, &, ut Silius ait, *nivoſo colle* ſita. Nunc vicus eſt Campaniæ fel. prope Melum amnem, ad radices Apennini. Baudr. Eſt etiam *Atina*, vicus regni Neap. in prov. Principatus citerioris, penè ſemidirutus. Idem.

Atilla, Mater Lucani Poëtæ, à fil. ſpe impunitatis, inter conſcios Piſonianæ conjurationis nominata. Tac. *l.* 15.

Atimetus, libertus Cæſaris, ut ipſe teſtatur in marmore dicato cineribus uxoris Homonœæ, cum epitaphio pulcherrimo, quod ſe legiſſe Romæ Tortellius teſtatur.

Atintania, pars Macedoniæ. Steph. Hinc *Atintanes* popul. Maced. in Oretide regione. Polyb. Thucydides eos Moloſſis annumerat.

Atinum, Lucaniæ op. apud fluv. Tanagrum, inter Polam, & Salam. Vide Cluver. *Ital. Ant. p.* 1254.

Atiſo, Inſubrum fluvius, Verbanum lacum influens, *Toſa* hodiè vocatur, teſtibus Leandro, & Caſtilionæo. Hujus Plut. mem. *in* C. *Mario*; Ubi Xylander & Cruſerius *Atheſin* interpretantur, quàm benè ipſi viderint. *Atiſit* habet Liviana epitome. Vide omnino Cluver. *Ital. Ant. l.* 1. *p.* 139.

Atizyes, nomen Perſici purpurati, apud Curtium *l.* 3. 42. quem ſcribit in prælio ad Iſſon cecidiſſe. Diodoro *lib.* 17. vocatur *Antixyes*.

Atlanta, vel *Atalanta*, civitas Locrorum, terræ motu inſula facta ante Platonis nativitatem. Euſeb.

Atlantica, inſulæ duæ, quas beatas & fortunatas vocant, parvo inter ſe mari diviſæ, decem millibus ſtadiorum à Libya diſtantes. Imbres illic rari, mediocreſque, venti plurimum ſuaves ac roriferi: Solum pingue, nullo humano ſtudio excultum perdulces fructus otioſæ multitudini præbet. Aër ſincerus & temperatus, ac mediocri mutatione per tempora contentus. Nam qui à terra perflant venti, Boreas & Aquilo, propter longinquitatem, vaſta & inania incedentes ſpatia, fatigantur, priuſquam ad eas perveniant; qui verò à mari perflant, Argeſtæ, & Zephyri refrigerantes, raros ac temperatos imbres ex pelago efferunt. Illic *campi Elyſii*, & *beatorum domicilia* ab Homero, Horatio, reliquiſ-

reliquisque poëtis eſſe dicuntur. Has Plinius Heſperidas vocare videtur; nam & duas etiam numerat in mari Atlantico, easque ultra Gorgonas, prætemavigatione Atlantis dierum 40. diſtare ait. Erunt fortaſſe *Spagnola* & *Cube*. Ortelius.

Atlantes, Æthiopiæ pop. Herodoto, Melæ, ac Plinio, inter quos nullam nominum appellationem eſſe ajunt. Hi fortè hodiè regnum *Borneo* dictum habitant, cujus incolas nullum propriam nomen habere tradit Jo. Leo, omnesque à quodam accidente appellari; ut quem procerâ ſtaturâ conſpiciunt, *procerum*; quem pinguedine onuſtum, *pinguem*; ſic *cæcum*, *calvum*, *ſurdum*, &c. nominant.

Atlantides, circa Atlantem habitantes, Africæ pop. tum pietate & religione inſignes habiti, tum erga advenas & peregrinos hoſpitalitate clari. Hi ab ſe Deorum genus aſſerebant; Primum verò Deum Uranum, id eſt, Cœlum apud ſe regnaſſe prædicabant, & plures duxiſſe uxores, ex quibus 45. liberos ſuſtulit, præcipueque ex *Titea* 17 qui à matre *Titanes* vocati ſunt. Diod. Sic. *l.* 3. *&* 1. Euſeb. 2. *Præp. Ev.*

Atlantides, ſtellæ, aliàs *Vergiliæ, Hyades vel Pleiades*. Filiæ Atlantis dictæ, qui primò illas detexit.

Atlantis. Inſ. maxima Oceani Occidentalis, quam mari hauſtam Plato tradidit. Hanc extitiſſe inter Azores & Canarias, hasque è reliquiis ejus remanſiſſe, autumat; imo prolixè demonſtrari poſſe credit Becmannus *Hiſtor. Inſ. c.* 5. Multis *Atlantis* illa Platonica America eſt. Vid. *America*.

Atlas, fil. Jovis, ex Clymene, Mauritaniæ rex, Promethei frater, qui cùm oraculo monitus eſſet, ut caveret à Jovis filio, nullum hoſpitio ſuſcipiebat, quod Perſeus Jovis ex Danae filius indignè ferens, oſtendit ei caput Gorgonis, quo conſpecto *Atlas* in montem converſus eſt tam excelſum, ut ejus cacumen cerni nequeat. Lucan. *lib* 9.

Illa ſub Heſperiis ſtantem Titana columnis
In cautes Atlanta dedit.

Fabulam refert Ovid *Mutationum lib.* 4.

Quantus erat mons factus Atlas, nam barba, comaq;
In ſilvas abeunt: juga ſunt humeriq; manusq;
Quod caput ante fuit, ſummo eſt in monte cacumen;
Oſſa lapis fiunt: tum partes altus in omnes
Crevit in immenſum (ſic Dii ſtatuiſtis) & omne
Cum tot ſideribus cælum requievit in illo.

Virgil. *Æn* 4.

Illâ fretus agit ventos, & turbida tranat
Nubila, jamq; volans apicem, & latera ardua cernit
Atlantis duri, cælum qui vertice fulcit;
Atlantis, cinctum aſſiduè cui nubibus atris
Piniferum caput, & vento pulſatur & imbri:
Nix humeros infuſa tegit, tum flumina mento
Præcipitant ſenis, & glacie riget horrida barba.

Quam *Atlantis* deſcriptionem ſic imitatur Silius, *lib.* 1.

Nec patitur nomen proferre longius Atlas;
Atlas ſubducto tacturus vertice cælum,
Sidera nubiferum fulcit caput, æthereaſq;
Erigit æternùm compages ardua cervix;
Canet barba gelu, frontemq; immanibus umbris
Pinea ſilva premit, vaſtant cava tempora venti,
Nimboſoq; ruunt ſpumantia flumina rictu.

Montem hunc *Africa* fabuloſiſſimum vocat Plinius, & meritò. Fabulis autem ab ipſa montis altitudine occaſio data, undè cœlum ab eo ſuſtineri fingitur. *Quo magis ſurgit, exilior eſt. & quod altius quam conſpici poteſt uſque ad nubila erigitur, cælum & ſidera non tangere modò vertice, ſed ſuſtinere quoque dictus eſt*, uti loquitur Pomponius *lib.* 3. *c.* 11. Hinc Proverb. Ἄτλας τὸν οὐρανόν, ſubaudi ὑποδέξατο, dici ſolitum de iis, qui ſeſe magnis & moleſtis involvunt negotiis, ipſique ſibi malum acceſſunt. Nam hic *Atlas*, ut quidam ajunt, Cœlum hoſpitio excepit; deprehenſus autem, quòd illi ſtruxiſſet inſidias, præceps datus eſt in *mare Atlanticum*. Ferunt autem, *Atlantem* Aſtrologiæ fuiſſe peritiſſimum, deque ſphærâ primum inter homines diſputaſſe, quâ ex re viſus eſt cœlum ſuis humeris ſuſtinere. Vid. Aug. *de C. D. l.* 18. & Diodor. *l.* 3. *c.* 6. Scribunt autem duos eſſe montes in Mauritaniâ *Atlantes* dictos. Primus major dicitur, Incipit prope oram Oceani Atlantici, juxta prom. *de Guer*; inde extendit ſe, Orientem verſus, ad confinia deſerti Barcæ, & immanibus jugis, è media arenarum vaſtitate conſurgens extollitur, verticem nubibus tectum habens. Verſus Ocean. *Aiduacal* ſeu *Idevacal* dicitur, & inter Segelmeſſam regionem & provincias Haſcoram & Tedleziam, *Tenſif*, & *Dedes* ab incolis vocatur, & *Ziza* prope confinia regni Fezzæ. Baudr. Secundus minor vocatur, regnum Feſſanum à Marocchico dividens. *Errif* hodiè Marmolio teſte, pars eſt Atlantis maj. abeſtque ab urbe Lixa 130. m. p. circiter. Tres autem *Atlantes* fuiſſe teſtatur Servius. Unus rex Italiæ, & pater Electræ uxoris Coryti. Alter Arcadiæ rex, & pater Maiæ, ex qua natus eſt Mercurius. Tertius Maurus, qui dictus eſt Maximus. Sumitur nonnunquam à Poëtis *Atlas*, pro hominis ſimulacro, columnas ædium ſuſtinente, aut ædificium ipſum, ad ſimilitudinem *Atlantis*, cœlum humero torquentis, qui etiam *Telamones* dicuntur. Eſt & *Atlas*, teſte Herodoto *lib.* 4 fluvius ex Æmo monte naſcens, & Aquilonem verſus in Iſtrum defluens. Hinc *Atlanticus* adjectivum, ut *Atlanticum mare*, id eſt, ea pars Oceani, quæ Mauritaniam ab Occidente alluit. Cic. *de Somn. Scip. Omnis terra, quæ colitur à vobis, parva quædam inſula, circumfuſa illo mari, quod Atlanticum, quod magnum, quod Oceanum appellatis in terrâ* Horat. *Carm.* 1. *Od.* 31.

——— ———Quippe ter & quater
Anno reviſens æquor Atlanticum
Impune.——— ——— ———

Et *Atlanteus*. Idem Horatius. *Carm.* 1 *Od.* 34.

Quo Styx & inviſi horrida Tænari
Sedes, Atlanteuſq; finis
Concutitur.———

Et *Pleiades Atlantea*, apud Ovid. 3. *Faſt.* Hinc *Atlantides*, & per epentheſin *Atlantiades*, Mercurius Majæ fil. & Atlantis nepos. Ovid. *Met.* 8.

Venit Atlantiades poſitis caducifer alis.

Porro *Atlantides* 15. filiæ Atlantis fuere, ex Plione Oceani, vel Deucalionis filiâ, quæ etiam Vergiliæ dicuntur, quarum 5. Hyades, nominatæ à fratre Hyâ, ſororibus plurimum dilecto, reliquæ Pleiades à matre. Alii 7. tantùm numerant, quarum una, quòd Siſypho nupſit, non videtur. Virg. *Georg.* 1.

Antè tibi Eoæ Atlantides abſcondantur.

Vitruvius *lib.* 6. *cap.* 10. *Atlantides, quas nos Vergilias, Græci autem πλειάδας nominant, cum ſideribus in mundo ſunt dedicata.*

Atlona, Urbs Hiberniæ munita, in Connacia prov. & Roſcomanenſi Comitatu, ad Sineum fluv. ubi exit à lacu Rea.

Atmaniſſhe, Arab. Fel. vicus Ptol.

Atmas. Scytha adeò otium deteſtabatur, ut diceret ſe, ſi quando ab omni negotio eſſet feriatus, nihil admodum ab equiſonibus differre. Cœl. Rhod. 12. 1.

Atmones, pop. fuere Germ. Sarmatiæ, pars Baſtarnarum, ubi nunc Volhinia ſup. prov. Poloniæ.

Atoſſa, filia Cyri, attulit Dario coronam, ejusque ex hoc filius Xerxes, licèt minor natu, Patri ſucceſſit. Hanc Democedes Medicus Græcus, à carcinomate infeſtatam, liberavit. Herodot. *Musâ* 3. & 4. *Atoſſa* olim Perſis imperavit, epiſtolarumque conſcriptionem invenit, Tatianus *ex Hellanico.*

Atquanachuci, pop. Am. Septentr. in Virginia prov. in Cæciam, verſus novum Belgium, ubi aliquot Anglorum col.

Atraces, Ætoliæ popul. quibus nomen dedit *Atrax*, Ætoli fil. Regio eorum *Atracia*, unde *Atracis* Hippodamia dicta. civitas, apud Ovid. *in Epiſt.*

An fera Centauris indicere bella coegit
Atracis Æmonios Hippodamia viros?

Vide *Atrax*.

Atra, civitas inter Euphratem & Tigrim. Steph. A Septimo Severo fruſtra oppugnata, An. C. 201. Dion. *lib.* 75. Item Arabiæ civ. apud Zonaram.

Atramita, pop. Arab. Fel. Steph. Vid. *Chatramita.*

Atrani, pop. Hirpinorum in Italia. Plin.

Atrapes, ex Amicis Alexandri, cui poſt ejus exceſſum, in diviſione Satrapiarum ceſſit Media. Diod. 18 *pag.* 628.

Atrapum, locus prope Thermopylas, per quem Xerxes. Lacedæmonios aggreſſus eſt, Appian.

Atratinus, Conſ. Rom. Fulvii collega. Item Cœlii accuſator, *in Orat.* Ciceronis *pro illo*, malè *Atracinus* dicitur.

Atrax, & *Atracia*, Theſſaliæ civitas in Pelaſgiotide regione. Inde *Atracius*. Unde *Atraciam artem* Statius appellavit *Magiam*, quæ apud Theſſalos plurimùm viguit. Sic enim ille. 1. *Theb.*

——— Qualis per nubila Phœbes
Atracia rubet arte labor.

Claud. *in Coſſ. Prob & Olybr.* ſecundùm quædam exemplaria,

Haud ſecus Atraciam Lunâ regnante per Arcton
Siderea cedunt acies.

Prop. *lib.* 1.

Et dicam Atracis licet hæc confidat in oris.

Atrax, Ætoliæ fluv. qui infunditur Jonio, & ab eo eſt initium Achajæ. Catullus,

Smyrna cavas Atracis penitus mittetur ad undas.

Vide Strab. *lib.* 9. & Plin. 12. 4.

Atrebates, Plin. Galliæ populi, qui XV. M. armata ad bellum polliciti, trans Sabin unà cum Nerviis & Veromanduis, finitimis ſuis, adventum Romanorum expectarunt, Cæſar *lib.* 2. *comm.* Sed ab hoc ſuperati, acceperunt Commium Regem, Cæſari in Britannia fidum ac utilem. Poſtea, ad Aleſiam obſidione liberandam, imperata ſunt illis IV. hominum millia, ſummaque imperii Commio tradita, qui cum reliquis Gallis contra populum Rom. Cæſaremque, conjuratione initâ, cùm omnia fruſtra expertus eſſet, *parente Romanis civitate*, legatos demum ad M. Antonium miſit, & ſe imperata facturum, obſidibus datis, firmavit. Sic Atrebates, quibus unà cum Nerviis & Veromanduis victis Cæſar libertatem & leges abſtulerat, pro meritis Commii Atrebatis

idem

lem immunes eſſe juſſit. Sed non diu libertas illis manſit. Straboni dicuntur *Atrebates*: Ptolem. *Ἀτρεβάτιοι*, quos ille falſò ad Sequanam ponit. *Atrevates* quoque in vett. Nott. *Atrepates* Oroſio, & hi in Britannia inſ. condidere Callevam *Atrebatum*, 44. m. à Londinio, 22. à Venta Belgarum. Nunc *Arteſii*. Gall. *Arteſiens*. Ab his *Veſtes Atrebatica*; id eſt, xerampelinæ, & *birri Atrebatici*, Vopiſc. quanquam *Atribaticas* vocat Suidas, de coloris atri ratione. Sunt autem *Atrebates* textrino percelebres. Horum metropolis munitiſſima urbs *Atrebatum*, Ptolomæo *Origiacum*, quod tamen Cluverio Orchiacum *Orchies*, hodie videtur, locus humilis & ignobilis, proximus Duagio: *Atrebatum* autem caput *Nemetacum* vult dictum olim. Quidquid hujus ſit, in vett. Galliæ Notitiis, nunc *urbs Atrebatum*, nunc *civ. Atrebatum* & *Atrevatum*, appellatur: ibique ac in Chronico Roberti, inter XII. prov. Belgicæ ſecundæ civitates quinto loco ſtatuitur, poſt Remos, Sueſſionas, Catalaunos & Veromanduos. Anno vero Chriſti 1200. in ſeptimum gradum ab Auctoribus rejicitur, & Camaraco quoque, Turnaco ac Morinis ſeu Tervannæ poſtponitur. Sita eſt ad Scarpam fluv. qui in Scaldim influit: Germ. *Atrecht*, Gall. *Arras*. Pagus *Atrebatenſis*, in Ludovici Pii diviſione regni inter filios *Adertenſis*, in Caroli Calvi Capitulis *Adertiſus*, apud Uſuardum *territorium Adartenſe*, dicitur: partum latinè. Recentioribus *Arteſia*, vulgò *Artois* nominatur. Comitatus hodie tit. clara, aliàs ſub dominio Hiſp. nunc autem fere tota Francici eſt juris. Habet ab Aquilone Flandriam, eandem ad Ortum cum agro Cameracenſi, ad Merid. & Occas. Picardiam & Comitatum Bolonienſem; eſtque fertilis admodum. Notat Samſon, diœceſin Atrebatenſem Comitatui cognomini non uſquequaque reſpondere, cùm diœceſis Audomaropolitana, quæ majori ex parte Comitatu continetur, portio ſit veterum Morinorum: Duagium autem ac Orchiacum, in diœceſi ſint Atrebatica, cùm tamen ad Flandriam Gall. pertineant, &c. Vid. Hadr. Valeſium *Notit. Galliæ*. Cœterùm urbs, olim Comitatus Flandriæ caput erat, cùm illam Carolus Calvus Juditæ filiæ, Balduino Flandriæ Comiti nuptæ dotis loco ceſſiſſet. Dein, cum tota Arteſia, rediit ad coronam, nuptiis Philippi Auguſti & Iſabellæ Hannonicæ, filiæ Balduini 6. Epiſcopatum hic inſtituit Urbanus 2. An. 1092. & Lambertum ipſemet infulâ cinxit. Inter cujus ſucceſſores ille fuit, qui Carolo 5. Imp. ſuggeſſit dolum, quo unius literulæ inversâ formâ (vox erat *einig* & *ewig*,) Philippus Landgr. Haſſiæ ſeductus, in vincula incidit, non niſi quinque annis pòſt, virtute generi ſui Mauritii Saxonis, liberatus. Franc. Guicc. *Comm. l. 2.* Hanc urbem, in duas partes diviſam, (quorum altera, *civitas* dicta, ad Epiſcopum pertinet,) ferrarius quidam faber Maximiliano Imp. prodidit, An. 1493. Ludovicus verò 13. recepit, An. 1640. poſt bimeſtre obſidium. long. 23. 55. lat. 50. 15.

Atrebatii, pop. Albionis, Ptol. quorum regio *Berkshire*, Camdeno ac Lelando teſtibus. Opida *Okingham*, *Reading*, *Ilſly*, &c. inter Londinum & Sariſburiam in occid. Eorum primaria urbs Calleva, Anton. & Ptol. nunc *Wallingford*.

Atrene, civitas. Stephan.

Atreni, populi circa Armeniam, quorum urbem *Atras*, Septimius Severus fruſtra oppugnavit, An. C. 201. Dion. *l. 75.* Herodian. *lib. 3.*

Atreus, Pelopis & Hippodamiæ fil. poſt avunculum Euryſtheum, rex Mycenarum & Argivæ reg. per an. 5. Thyeſten fratrem concubitu uxoris ſuæ Æropes uſum exilio mulctavit, cui deinde revocato proprios filios, quos ex Ærope ſuſceperat, comedendos appoſuit: cujus facinoris horrore Sol retroceſſiſſe fertur, revocato ad auroram curſu. Unius Senecæ tragœdiarum argumentum. Unde Ovid. *Triſt. 2.*

Si non Æropen frater ſceleratus amaſſet,
Averſos Solis non legeremus equos.

Quod ut Thyeſtes ulciſceretur, cum propria filia Pelopea concubuit, & ex ea Ægiſthum ſuſcepit, qui *Atrei* filium Agamemnonem interfecit. Horat. *ad Piſones*:

Aut humana palam coquat exta nefarius Atreus.

Ovid. *Ponticorum primo*:

Non tibi Theromedon, crudusq; rogabitur Atreus.

Vid. Eraſm. *Adagia*.

Atri, populi apud quos ne minimum quidem furari licebat. Euſeb. *lib. 6. Præp. Evang.*

Atria, vulgò *Adri*, urbs juxta Venetias. Ptol. poſteà *Adria* dicta, unde mare *Adriaticum* nominatum. In penins. Rhodigina ſemidiruta jacet. 30. mill. à Ferraria in Bor. 15. à Rhodigio in Ortum, & 25. à Venetiis in merid. Baudr. Stephanus aliam *Atriam* Bojorum, gentis Celticæ commemorat.

Atria, vulgò *Atri*, Urbs eſt in regno Neap. eſtque Ducatus gentis Aquavivæ. Paucorum incolarum.

Atrianorum paludes, quæ *Septem maria* vocantur. Plinius *lib. 3. 16.* Locus eſt circa Padi oſtia, *Ravenna paludes* Strabo *lib. 5.*

Atrianus, Italiæ fluv. Ptol. *Tartaro* Mercatori.

Atribunia, fluv. Inſ. Hiſpaniolæ, in America Septentr. verſus Occaſum Inſ. & ex adverſo Cubæ, ubi aliquot Francorum manſiones, à paucis annis in eo tractu.

Atricani, Italiæ pop. Dionyſ. Hal. *lib. 5.*

Atridæ, Atrei filii, Agamemnon & Menelaus.

Atrius, prænomine *Quintus*. Inter legatos ſeu tribunos C. Julii Cæſaris, navibus in Britannico litore præſidio relictus. Magis tamen placet Fulvio Urſino *Q. Atrium*, quia *Atria* gens ipſi ignota eſt.

Atropatia, Stephano altera ex partibus Mediæ, ita dicta ab *Atropate* duce, qui eam à Macedone vi tutatus eſt. Media enim diſtributa eſt in duas partes, quarum altera Major appellatur, cujus metropolis eſt *Ecbatana*, altera Minor, quæ & *Atropatia* dicitur Straboni, *lib. 11.* Populi *Atropateni*. Dionyſius, *verſu 1019.*

Γηλοί τε Μάρδοι τε, καὶ ἄριοι Ἀτροπατηνοί.

Gelos, & Mardos in Atropatena reg. plerique ſtatuunt: eos tamen ab Atropatenis diſtinguit Dionyſius, non niſi cultiores reg. illius incolas Atropatenos vocans, cùm Geli, Mardi, aliique monticolæ μετανάσται καὶ λῃσταί, teſte Strabone, *lib. 11.* & quidem Scythici generis fuerint. Cætera Atropatenes *εὐδαίμονα χώραν*, vocat Strabo, ut Dionyſius, *ἱερὰ θαλίας γαῖαν*. Nunc *Servan* ſeu *Xervan* dicitur, ſub Perſarum Imp. Ejus præcipua Tebriſium, ſeu Tauriſium, urbs ampla.

Atropos, una ex Parcis, quaſi quæ ad nullius preces convertatur. Stat. *4. Silv. 8.*

Hic ſenium, longæq; decus virtutis & alba
Atropos, & patrias laurus promiſit Apollo.

Mart. 10. 45.

Gaudia tu differs, at non & ſtamina differt
Atropos, atque omnis ſcribitur hora tibi.

Atta, civitas Arab. Fel. Ptol.

Atta Titus Quinctius, circa 175. Olymp. Poëta Comicus. Horatius, *ep. 1.*

Rectè, necne crocum, floresq; perambulat Attæ
Fabula. —— ——

Ejus quædam opera laudat Voſſ. *de Poët. Lat.*

Attabas, & Numenius, latrones famoſiſſimi proverbio locum fecere: *Convenerunt Attabas & Numenius.*

Attacana, Armeniæ maj. op. Ptol.

Attaci, Serica gens. Plin. 7. 17.

Attacotti, Marcellin. Scotorum populi H. Lhuyd, Buchananus putat eos inter Hadriani & Severi vallum habitaſſe. Ubi nunc Comitatus Buquamenſis, in Scotia Septentr. Baudr.

Attacum, Hiſp. Tar. op. Ptol. *Alegon* Moletio, *Ateca* Cluſio. Aliis eſt *Daroca*, opp. parv. Aragoniæ, ad Xilocam fluv. qui poſtea in Salonem cadit; diſtat à Bilbili 4 leuc. in merid.

Attali, latrones, Arabum gens. Plin.

Attalia, *Satalia*, *Antali* Turcis, urbs Pamphyliæ Archiep. maritima & primaria regionis, ubi Præfectus moratur, ab *Attalo* rege condita. Strabo. Stephano urbs Lyciæ. Aliqui verò (ut idem ſcribit) Ciliciæ Corycum ſic nominarunt. Aulæa Attalica, olim in pretio fuere Propert. 2. 32.

Scilicet umbroſis ſordet Pompeja columnis
Porticus, aulæis nobilis Attalicis.

Sil. Ital. *lib. 14.*

Lata Tyros, quaque Attalicis variata per artem
Aulæis ſcribuntur acu.

Attalia, Urbs Aſiæ min. ſita in ora littorali maris mediterr. ad oſtium Ceſtrii fluv. & fere media inter Aſpendum & Termeſſum; nunc ſub Turcis, probè munita. Sed malè habita fuit à Chriſtianis, principio hujus ſeculi. Diſtat aliquantiſper à Vet. Attalia, quæ diruta jacet. Baudr.

Attalis, tribus Atticæ. Steph.

Attalus I. Pergami R. Gallos vicinos domuit, imperiumque ſuum in Aſiam Taurotenus extendit. Regnavit an. 43. Strab. *l. 13.* Liv. *l. 34.* Polyb. *l. 5.*

Attalus II. primùm à fratre Eumene Romam miſſus, Legationem feliciſſimè obiit. Redux à fratre filii tutor conſtitutus eſt, cujus nomine Regnum an. 20. magnâ prudentiæ laude adminiſtravit. Strab. *l. 13.* Polyb. *l. 5.*

Attalus III Pergami rex. cogn. *Philopator*, pecuniâ, & ſplendidâ abundantique ſupellectile ditiſſimus. Plinius *lib. 8.* Propertius,

Nec ſit in Attalico mors mea nixa toro.

Hic à Popul. Roman. donatus eſt eo regno, cùm liberos autem non haberet, eundem Popul. Roman. hæredem fecit, quæ ſeges Gracchanarum ſeditionum; ejusque ſubſtantia ampliſſima Romam eſt allata. Nimirum in Teſtamento ſcriptum erat, POPUL. ROMANUS MEORUM HÆRES ESTO: quod largâ & liberali quâdam interpretatione Romani à privato inſtrumento Regis, ad regnum ipſum extenderunt: quod alias ſine conſenſu populi tranſire validè haud poſſit. Ideoque cùm ait Horatius, *lib. 2. od. 18.*

—— *Nec Attali Ignotus hæres regiam occupavi.*

Notaſſe poëtam Romanos, non jure factos hæredes *Attali*, vetus Scholiaſtes obſervat. Vide Liv. *lib. 58.* Appian. *bell. civ. lib. 1.* Plut. *in Graccho*. Berneggerum, *ad Florum 3. 10. N. 2. 6.* Sed Grotius docet, regna quædam alienari poſſe, *lib. 1. de Jure B. ac P. &*

*lib.*2.*cap.*20. Unde *Attalica veſtes* pro ſplendidis, item *conditiones Attalicæ* pro ingentibus divitiis. Horat. *Od.* 1.

Attalicis conditionibus
Nunquam dimoveas.

Prop. 4.6.

Sectaq; ab Attalicis putria ſigna toris.

Idem 3.17. *Attalicas ſupera veſtes.*

Attalus, Arianus, Præfectus Romæ, cùm eam ſecundâ vice Alaricus obſideret. Apud hunc tantum evaluit, ut Imperatorem eum proclamare ſenatus fuerit coactus. Hinc ingentes homini ſpiritus, & Legatio Honorii, dimidium imperii offerentis, inſolenter rejecta. Sed vertente anno ab ipſo Alarico depoſitus eſt, Anno 410. Mox, hoc mortuo, reſumſit in Gallia vires, ſed in Hiſpaniam tranſiens, An. 41. interceptus & ad Honorium deductus eſt, qui manu ſolùm ipſi abſciſſâ cum cætera vivere permiſit, militibusque ejus veniam dedit. *L.* iii. & 1. *de indulg. crim. Cod. Theod.* Oroſius *l.*7.*c.*42. Zoſimus, *l.*6. Sozom. *l.* 9.

Attalus, Agrianorum & Cretenſium ſagittariorum, in exercitu Alexandri Magni, dux. Curt. 4.109. Fortè hic eſt, quem ſcribit *lib.*8.67. Alexandro Magno fuiſſe æqualem & haud diſparem habitu oris & corporis.

Attalus, Macedo, infenſiſſimus hoſtis Alexandro, Quin. Curtius *lib* 6. Fuit & *Attalus* quidam Philoſophus, Senecæ præceptor *ep.*100. Tempore Tiberii. Item Martyr nobilis, de quo vide ſis Euſeb. 5.3.

Attalus, Presbyter, ſubſcripſit Niceno concilio, in errore tamen pertinaciter perſeverans, Concilio Aquilejæ habito damnatus eſt. An. 381.

Attalus, martyr, ſub Antonino Philoſopho, toſtus in ferrea ignea cathedra, exclamavit: *Ecce hoc eſt homines vorare, quod vos facitis: nos verò nec homines voramus, nec aliud quiddam mali facimus*, Chriſtianis enim in Gallia tum Thyeſtea convivia & Oedipodei inceſtus per calumniam attribui, circa Annum C.170. Idem Alcibiadem martyrem, ob delectum ciborum, reprehendit. Vid. Euſeb. *l.*4.*c.*25.

Attalyda, urbs Lydiæ. Steph.

Attarras, ex Prætoribus Alexandri Magni, qui participes conjurationis Dymno comprehendit. Curt. 6.51.

Attaſii, Maſſagetarum, & Sacarum gens. Strab. *Sogdiana* populi. Plinio.

Attea, Aſiæ pagus ad ſinum Adramyttenum. Strabo.

Atteianum, Italiæ op. in Piceno. Lib. de limitibus.

Atteius Capito, ingenti rerum uſu, & Romani juris peritiâ, ad conſularem dignitatem ſub Auguſto, evectus eſt. Scripſit quædam ad Jus ſpectantia. Pomponius *L.* 1. *de orig Juris.* Tacit. *Annal.l.*3.

Atteius Philologus, libertinus, Athenis natus, quem Capito *Atteius* J.C. ejus Patronus, inter Grammaticos Rhetorem & inter Rhetores Grammaticum fuiſſe ait, quem juviſſe Salluſtium in ſcribendo author eſt Pollio, qui ab illo eloquentiam didicit. Scripſit quædam, ut *An Æneas amaverit Didonem?* Chariſius *lib.* 1 Suet. *de Illuſtr. Grammat.*

Atteius Prætextatus, nobilis Grammaticus Latinus. Suetonius.

Atteius Sanctus, Commodi Imp. præceptor & orator. Lampridius.

Attela, vide *Atella*.

Attelebuſſa, Lycii maris inſula. Ptol.

Attena, Æthiopiæ ſub Ægypto opidum. Plin.

Atteme, Arab. Fel regio circa Gerram opidum. Plin.

Attenium, *Atteny*, opp. Aſiæ, in India citer. & regno *Decans*. Al. eſt *Attony*; diſtatque ab urbe Viſiapor 22. leuc. circiter.

Atter. Atterſeé, lacus Germ. qui aliis *Schwartz ſée*, in Archiep. Salisburgenſi. Eum præterfluit fluv. Æger, in confinio Auſtriæ.

Attes, Calai Phrygis fil. impotens generandi à matre genitus, qui, cùm adoleviſſet, in Lydiam demigravit, & Matris Deûm orgia apud Lydos peregit. Quare cùm ob id in honore eſſet, Jupiter ei invidens, ſuem immiſit, qui Lydorum labores, & opera diripiebat: & cùm alios plures, tum ipſum *Attem* interemit. Pauſ. *in Achaicis*.

Atthis, Cranai filia, quæ & *Attica*, à qua regio ejuſdem nominis dicta, cùm prius *Actica* diceretur, ſive ab *Actæo* rege, ut Lycophroni & Phavorino placet, ſive ab Ἀκτὴ litus, quòd ea regio magna ex parte litoralis ſit. *Atthis* etiam inſ. ubi Telamon habitavit. Apollonius *Argonaut lib.* 1.

— Τελαμὼν μὲν ἐν Ἀτθίδι νάσσατο νήσῳ.

Quin & *Atthis* poëtis *luſcinia* dicitur, in quo fit alluſio ad fabulam, quâ Philomela, Pandionis Athenienſium regis filia, in hanc avem dicitur transformata. Martialis,

Sic ubi multiſonâ fervet ſacer Atthide lucus.

Item *Atthis*, hiſtoria rerum Atticarum. Strab *lib.* 5. Οἱ τὴν Ἀτθίδα συγγράψαντες. Eam autem multi ſcripſerunt, ut Philochorus, quem laudant Dionyſius & Athenæus. Androtion, quem Pauſanias. Hellanici etiam Ἀτθίδα citari video à Grammaticis. Citatur & Ameleſagoræ *Atthis*. Caſaub.

Attia, Arab. Fel gens. Ptol.

Attica, hodiè *Ducato di Sethines*, regio Achaiæ, ſive Hellados in angulo Orientali & Auſtrali, quæ & *Mopſopia* & *Cecropia* dicta eſt, in qua Athenæ, urbs totius Græciæ clariſſima. Hinc *Atticus* adj. & Ovid. *Triſtium lib.* 5.

– *O dulcior illo*
Melle, quod in ceris Attica ponit apis.

Mel enim Atticum in pretio apud veteres. Diophanes *in Geoponicis*, *lib.* 15. ἄριστον μέλι τὸ Ἀττικόν, καὶ τοῦ Ἀττικοῦ τὸ Ὑμήττιον. Dio Chryſoſt. *Orat* 32. de melle Attico, γλυκύτατον, id eſt, *dulciſſimo*. Sil. Ital. *lib.* 14. ut mel Siculum hyperbolicè amplificaret, dixit:

Tum quæ nectareis vocat ad certamen Hymetton
Audax Hybla favis. — —

Idem *lib.* 2. celebrat examina Cecropii Hymetti. Virg. *Georg.* 4.

Cecropias innatus apes amor urget habendi.

Ideò Val. Flac. *lib.* 1 *Argonaut.* vocat Hymetton *dulcem*, & Papinius 12. *Thebaides*, *olentem*. Martialis *lib.* 13.

Hoc tibi Theſei populatrix miſit Hymetti
Pallados a ſilvis nobile nectar apis.

Philo (neſcio an Judæus) celebrat apes Cecropidas apud Galenum, *lib.* 4 *de Compoſ. Pharm.* Queritur Syneſius, *epiſt.* 136. Athenas olim domicilium ſapientium, tantùm jam celebrari apiariis, & Hymetti ferias frequentari, non theatri. Et Plat. *in Critia*, de hac parte orbis, Τῶν γὰρ ἐκεῖ ἐστὶν ἃ νῦν μέλιτ... μελίτταις μόναις τροφήν. Porro *Attici* pluribus elogiis celebrantur. *Atticus teſtis*, pro incorruptiſſimo, & probatiſſimo, teſte Diogeniano. *Attica fides* quoque apud Plautum, *in Aulularia*, proverbialiter de fide integrâ & incorruptâ dicitur. *Attica Muſa*, pro eleganti & venuſtâ. Contrà *Attena Atticus*, in eos, qui ſunt violenti in vicinos, dicitur, quòd *Attici* quondam vicinos populos ſedibus ſuis pellerent. *Attici* quoque præſertim Athenienſes, lucri & munerum cupidiſſimi fuere, adeò ut apud Ariſtophanem, teſte Diogeniano, proverbio dicatur;

Atticus etiam moriens porrigit manum.

Atticum, Cyrenaicæ regionis locus. Anton.

Atticus, Titi Pomponii Equitis Rom cognomen, ad quem 17. Epiſtolarum libros Cicero ſcripſit. Datum id ei, quòd & diu Athenis vixerit, & Græcè peritiſſimus fuerit, adeò ut Athenis natus videretur, quod & Corn. Nepos de eo, *in vita ipſius Attici*, prodidit. Alium ſui temporis *Atticum* celebrat Martialis 7.32. quem etiam Græcè doctiſſimum & ejuſdem gentis ſtudiis deditum fuiſſe carmen ipſum arguit. 3 Platonicus Philoſophus, qui Romæ floruit temp. Conſtantini Imp. Eutrop. 4. Qui quædam hiſtorica ſcripſit. Vid. Euſeb. *Chron.* An. C. 179. Conſul. Rom. Prætextati collega. 5. Alius Conſul, Collega Cæſaris ſub Theodoſ. Imp. 6. Conſtantinopoleos Epiſcopus tempore Arcadii Imp. 7. *Atticus* Vectinus, Conſ. Rom. collega Silii Nervæ temp. Claudii Neronis Imp. Cujus odium, ex intima familiaritate, Nero concepit, dum Veſtinus ignaviam Principis penitus cognitam deſpicit, Nero ferociam amici metuit, ſæpe aſperis facetiis illuſus. Tacit. *lib.* 15. Idcirco innocens, ſub cauſâ conjurationis Piſonianæ, juſſu Neronis, trucidatus eſt. Ibid.

Atticus, alio nomine *Julius*, Speculator Galbæ, qui Principi obvius in palatio cruentum gladium oſtentans, occiſum à ſe Othonem clamavit. Tacit. *Hiſt.* 1.35.

Atticus, Patriarcha Conſtantinop. Chryſoſtomo exulante. Innocentii I. Epiſc. Rom. legatos parum honorificè excepit. Obiit An. 421. Zelo Orthodoxiæ & charitate in pauperes illuſtris. Socr. *l.*7. Ei ſucceſſit Siſinnius. Item, Epiſcopus Nicopolitanus, interfuit Concilio Chalcedonenſi.

Attidiates, pop. in 6. reg. Italiæ, Plin. 3. 14. Eorum urbs *Attidium*. Vid. Cluv. *Ital. Ant.* 2.6.

Attigouvantans, pop. novæ Franciæ, in America Septentr. verſus Occidentem, à quibus dictus Lacus ille magnus Attigouvantanorum ſeu Huronum.

Attila, Hungarorum Rex, Scytha natione, Ethnicus fide, primò Thraciam vaſtavit, & Oriente turbato Theodoſii Imper. copiis tributum ſibi pendere coëgit. Dein, occiſo fratre Bleda, ut ejus imperium invaderet, tranſiit in Occidentem *flagellum Dei* appellari gaudens. Pannoniaque & Germaniâ peragratâ, Galliam intravit cum exercitu 500000. militum, quaſi Viſigothos in Aquitaniam uſque perſecuturus. Mediomatricibus igitur, Trevirê, Tungris, Atrebatibus, &c. captis, Aurelianum obſedit, quæ urbs cùm jam ad deditionem deſcenſura eſſet, Aetius Romanorum Dux, junctis cum Theodorico Viſigothorum R. copiis, illum ſubitò aggreſſus, obſidionem ſolvere coëgit, pauloque poſt, in campis Catalaunicis, vel, ut Morerius vult, Secalaunicis, acie vicit, ducentis ejus millibus proſtratis. Hinc in Italiam tranſgreſſus, Aquileiam aliaſque urbes expugnavit, jam jam Romæ imminens, unde occurſu Senatus ac Leonis Epiſcopi reverſus, cùm Aëtius validis copiis inſtructus approperaret, pacem Valentiniano, annuo tributo vendidit. Inde in Pannoniam reverſus, ipsâ nuptiarum nocte, inſigni ſanguinis effuſione, cui ſubjectus erat, debilitatus, animam cruentam exhalavit, An. 453. Proſper, Caſſiodorus, Iſidorus, *in Chron.* Jor-

nandes

thodes, de orig. Gothorum. Greg. Tur. *l.2.c.7.* P. Diaconus *l.5.* Sid. Apollinaris *ep.1.4.5.* Vid. etiam *Atylas*.

Attilianus, Conſul, Pompejani collega.

Attilius Calatinus, Conſul, an. 500. U.C. Cimber, unus ex percuſſoribus Cæſaris.

Attilius Hiſter, prænomine *Publius*, ſub Claudio, Pannoniæ præſes. Tac. 12. 29.

Attilius Regulus, Conſ. Rom. primo bello Punico, cùm Carthaginenſes ſæpe viciſſet, horribilem etiam ſerpentem, ad fluv. Bagrada, necaſſet, tandem per inſidias captus, Romam miſſus eſt, pro permutandis captivis, quam per mutationem ipſemet diſſuaſit, & Carthaginem rediens, crudeliſſimè necatus eſt. Lege Horat. *Carm.3. Od.5.* Appianus *in Lybicis*, Καὶ ὁ Ἀτίλιος Ῥήγουλος ἐν ἀπορρήτῳ τοῖς μέλεσι (lege τέλεσι) Ῥωμαίων ὑπετίθετο ἐγκρατῶς ἔχεσθαι τοῦ πολέμου, ἐπανῆλθέ τε ἐς λίμενα (lege λιμένα) ἑτοῖμον, καὶ αὐτὸν οἱ Καρχηδόνιοι κατακλείσαντες ἐς γαλεάγραν κέντρα πάντοθεν ἔχουσαν διέφθειραν. h.e. *Et Attilius Regulus ſecreto magiſtratus monuit, ut bello potenter incumberent, & in portum reverſus eſt, ad omnia paratus, & eum Carthaginenſes in cavea undecumque aculeos habente includentes, necaverunt.* Hanc hiſtoriam, vel potius fabulam, plerique Romanorum poſteris, ut veram, tradiderunt. Cicero 3. *de Off.* eam habet, & *vigiliis necatum Attilium* ait: ut & *in Orat. in Piſonem*, reſectas ei palpebras dixit, & Horatius, ubi ſupra,

Atqui ſciebat quæ ſibi barbarus
Tortor pararet. ———

Silius Italicus verò in eo argumento tragicè debacchatur: eos auctores ſecutus Zonaras, eadem de morte *Attilii* narrat: ii omnes Appiani huic loco concinere videntur. Si dixero, me tantis & talibus auctoribus fidem non habere, riſum fortè tuum vel indignationem movebo. Sed audi quæſo, quæ me ab ea narratione credendâ demonent, & expande frontem, ſi corrugata eſt. Polybius, qui belli primi Punici hiſtoriam fusè, ne dicam prolixè, ſatis exequitur, cùm *Attilii* cladem & captivitatem narrat, de toto eo negotio ne verbum quidem facit, ut nec de ſeu ejus & reditu, nec de ejus morte loquitur. Si quis conjecturæ noſtræ locus eſt, puto eum auctorem de morte *Attilii* conſultò tacuiſſe, ne coactus foret, fallere fidem hiſtoricam eam fabulam narrando, ut Romæ obtinebat, vel odium Romanorum incurrere, ſi contrarium recepto apud eos rumori traderet. Ut id credam, ſuadent duo loci inſignes, unus Polybii *lib.1.* ubi de auctoribus, qui bellum Punicum primum ſcripſerunt, ait, Philinum, & Fabium, non, ut oportuit, veritatem retuliſſe, ſed Philinum quidem omnia in Carthaginenſium favorem ſcripſiſſe, Fabium verò contrà, & utrumque falsò. Alter locus eſt Diod. Siculi, cujus extat fragmentum, *lib.24.* quantivis pretii à Valeſio publicatum. Sic autem incipit: (de *Attilii* autem uxore, & ejus liberis loquitur, quibus data fuerat cuſtodia Boſtaris & Hamilcaris, Carthaginenſium ducum captivorum.) Ὅτι ἡ μήτηρ τῶν νεανίσκων βαρέως φέρουσα τὴν τοῦ ἀνδρὸς τελευτήν, καὶ νομίσασα δι' ἀμέλειαν αὐτὸν ἐκλελοιπέναι τὸ ζῆν, ἐνῆγε (vel ἔπειθε) τοὺς υἱοὺς κακουχεῖν τοὺς αἰχμαλώτους. Narrat deinde, quomodo ob carceris nimium rigorem, alter eorum mortuus ſit, alter verò duraverit, donec re in vulgus proditâ: Οἱ δὲ, μεταστησάμενοι τοὺς θεράποντας προσήγαγον. Δεινῆς δὲ οὔσης τῆς ὠμότητος φανείσης, οἱ ἄρχοντες συγκαλέσαντες τοὺς Ἀτιλίους, καὶ παρ' ὀλίγον θανάτου κρίσει περιέθηκαν ὡς καταισχύνοντας τὴν Ῥώμην. Διαστελλόμενοι δὲ τὴν ἀσφάλειαν παρ' αὐτοῖς λήψεσθαι προσέταξαν, εἰ μὴ πάσης ἐπιμέλειαν ποιήσονται τῶν αἰχμαλώτων. Οἱ δὲ τῇ μητρὶ πολλὰ καταμεμψάμενοι, τὸν μὲν Βωδόστορα κηδεύσαντες ἀπέστειλαν τὴν τέφραν τοῖς συγγενέσι, τὸν δὲ Ἀμίλκαρ ἐκ τῆς κακουχίας ἀνέλαβον. Ex hoc Diodori loco, & ex Polybii ſilentio licet conjicere, totam de M. *Attilii* ſupplicio tragœdiam ad pulpita amandari debere, & à veritate hiſtorica exulare: & mihi videor totam *Attilii* hiſtoriam intelligere. Adverte animum lector. M. *Attilio* totam Carthaginenſium ditionem liberè depopulante, Aſdrubalem, Boſtarem & Hamilcarem duces arceſſunt Carthaginenſes: pugnant cum *Attilio*, vincuntur, de pace agunt; ſed incaſſum, ob duriores conditiones ab *Attilio* propoſitas; Denuò pugnant, Xanthippo Lacedæmonio duce, vincunt, & univerſum Romanorum exercitum delent, & ipſum ducem *Attilium* captivum Carthaginem ducunt: curam adhibet Amilcar, & captivum fovet, ut fit in bello: Claſſem navium 350. parant Romani, & Coſſ. M. Æmilio & Servio Fulvio ducibus, ad Hermæum promuntorium claſſem Carthaginenſium profligant, captis navibus 114. & ducibus Boſtare & Amilcare, quos Romam mittunt cum victoriæ nuncio: quod ex eo conjicio, quòd de iis non fit amplius mentio in illo bello, ſed de ſolo Adrubale, & quòd ex eo Diodori loco citato pateat, eos captivos Romam ductos fuiſſe. Senatus, ut ſolaretur uxorem & filios *Attilii*, iis mandat cuſtodiam ducum Carthaginenſium, ut haberent redemptionis *Attilii* pretium, factâ ſcilicet commutatione, ut fit in bello, quod Diodorus narrat. At accidit, ut morbo moreretur in captivitate *Attilius*: unde irata uxor, & non amplius ſperans, ſe per ſuorum captivorum tranſmutationem potituram marito, eos crudeliter vexat, undè Senatûs ira adverſus matrem & filios: Ea verò ut colorem juſtitiæ daret crudelitati ſuæ, fabulam hanc de necato per incuriam, & vigilias & tormenta *Attilio* in vulgus & alias mulieres ejus affines loquaces tradidit, unde rumor ille increbuit, & in majus traditus eſt, & propter Carthaginenſium odium facilè creditus, vires eundo acquiſivit. Niſi ita res ſe habuerit, multùm me fallit conjectura. Lege lector, veritatis ſectator, totum Diodori fragmentum, & Polybii *lib.1.* attentè, & , ut ſpero, dices, me non aberrare à veriſimili, & inter errata hiſtorica M. *Attilii* caveam, & aculeos, & palpebras ſectas annumerabis. Palmerius. Vide plura de Attilio, apud Liv. Flor. Eutrop. Oroſ. Zonaram, & in voce *Regulus*.

Attilius Serranus, Conſul. Item Poëta, &c.

Attinas, ſive, ut alii legunt, *Attinias*, Bactrianæ regioni ab Alexandro Magno præpoſitus, ab exulibus Bactrianis & octingentis Maſſagetis in inſidias inductus & cum trecentis equitibus interemptus. Curt. VIII. 1.

Attiniacum, oppidul. Gall. *Attigny*, vulgò, in Campania, & Ducatu Remenſi. Ubi Synodus An. 765. 822. 834. 870. Flodoard. *Hiſt. Gall. Concil. 8. tom.* Baudr. Morer. Villa fuit publica, ſub Pipino, Carolo M. Ludovico Pio, ac Carolo Calvo, notiſſima: conventibus gentis, ac legibus ibi latis, (quæ *Capitula* vocantur) celebris ad ripam fl. Axonæ. Hic mortuus Daniel, ideſt Chilpericus R, an. 720. Pipinus natalem Domini celebravit: Ludovicus Pius pœnitentiam publicam ſuſcepit, &c. *Attiniacum palatium* quoque vett. dicitur, Hadr. Valeſius.

Attipiacum, villa ad Axonam flu. Forſan *Attichi* hodie. P. enim Latinum non rarò Gallis in *ch* mutatur. Sic pro, Gamapium, *Gamache*; pro Clippiacum *Clichi*, dicunt. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Attiquamechi, pop. novæ Franciæ, in America Septentr. prope fontes fluv. Saguenay.

Attiri, Æthiopiæ ſub Ægypto gens. Ptol.

Attium, inſ. Corſicæ promuntorium. Ptol. Nunc *Punta di Lacciuolo*.

Attius Pelignus cum VII. cohortium præſidio Sulmonem tenuit, ab Antonio interceptus, à Cæſare dimiſſus fuit. 1. *Civil.* 18.

Attius Tullus, quo duce, Volſcos adverſus Romanos concitavit Coriolanus.

Attius Varus, Auximum oppidum Pompeii nomine obtinuit, cedere inde ab oppidanis Cæſari faventibus juſſus, de quo Lucanus *lib.1.* & Cæſar *lib.1. Civil.* 13. Ab hac fuga in Africam venit, quam Prov. Prætor antè poſſedit, atque illam à Cæſare avertit. *L. 2. de B. civ. cap.* 29. Periit verò hic in bello Hiſpanienſi ad Mundam. Vulgò perperam legitur *Actius*. Vetera tamen monumenta habent *Attius*.

Attuarii, Germ. pop. Vellejus. Forſan *Chattuarii*, vel *Caſſuarii*, inter Chattos, Bructeros & Cheruſcos, ſecundùm Mich. Ant. Baudran. *in Lexico Geogr.* Eorum regio, vetus patria eorum, qui in Galliam tranſlati trans Rhenum in Germania, *Attuaria* & corruptè *Atoaria*, adhuc ſub Ludovico Pio, dicta, ab illo inter Toringiam ac Saxoniam ponitur. Et *Haterch*, vulgò *Halteren*, opp. hodieque ad Lupiam. In diviſione regni Lotharii An. 870. facta, in Germania II. inter Bataviam & Moſanum pagum *Attuarii* collocantur, &c. id eſt in Gelria hodie ad fluv. Nerſam, *Neritium* Cluverio, vulgò *Neers*. Sic duplices erunt *Attuarii*, Ciſrhenani ad Nerſam, prope Bataviam, & Transrhenani: quorum utri à Danis, Geſta Franc. c.19. & Saxonibus, An. 715. devaſtati ſint, in incerto. Aliæ ſunt in finibus Lingonum *Attuariæ*, quæ, *Comitatus* nomine, in Burgundia, inter Comit. Cabillonenſem ac Lingonicum ponuntur, in Annal. Bertinianis, Anno 839. Unde Hugo, *Attoariorum* Comes, in Chronico S. Benigni, ante An. 600. compoſito, &c. Videtur jacuiſſe hic pagus ad Vincennam, Tilam ac Ararim flumina: proximus Oſcarenſi & Tornodorenſi ac Lingonico, in cujus finibus monaſter. Beſvenſe. Hi autem *Attuarii* Francica gens, Ammiano: capti & tranſlati à Conſtantino Chloro Cæſ. in partem pagi Lingonici, nomen ei pagi *Attuariorum* videntur dediſſe. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Attubi, Hiſp. Bæt. urbs. Plin. 3. 1. *Eſpejo* hodiè.

Attubi, vel *Ucubis*, opp. fuit Turdulorum, ad Singilim fluv. ubi forſan hodiè caſtrum *Olivera*. Baudr.

Atuacutum, mel. *Aduatucum*. Urbs fuit Eburonum, in Gallia Belg. & Tungrorum caput, hodie *Tongeren*, opp. Leodienſis dit. Vid. *Aduatuca*.

Aturenſium civitatis, meminit Lib. Provinciarum, in Novempopulana Galliæ regione. Sub Gothis Regibus celebris. Ab *Aturo* fluv. dicti hi populi, forſitan quondam pars Tarbellorum. Horum Civ. inter Novempopulanæ civitates XII. octava, vel nona ponitur, & *Civitas Aturenſium Vico Juli* dicitur. Hinc Epiſcopi de civ. Vico Juli Concilio Agathenſi, & Matiſconenſi II. interſuiſſe leguntur. Cùm Valiæ, Viſigothorum Regi unà cum Aquitania II. data fuit ab Honorio Novempopulana, urbs *Atura* præ cœteris Alarico jun. Viſigothorum R. à Valia ſexto, paruit. Nomen retinere ſcribit Scaliger, ſed depravatione Vaſconicâ *Atrenſium* civitatem dici, vulgo incolarum *Aire*, ni fallor. Oihenart. Marca, &c. Clariſſimum *in Aturenſi* diœceſi opp. S. Severi Monaſterio & nomine illuſtre, *S. Sever de Gaſcogne*, quod Caput, ſeu initium Vaſconiæ interpretatur Hadr. Valeſius *Notit.*

Gall. qui Oihenartum ſemel atque iterum, circa *Aturiam*, corrigit. Vid. infra.

Aturia, pars Aſſyriæ, in qua Ninus & Gaugamela civitates. Strab. *lib.* 16.

Aturrus, Tarbellorum in Gall. Aquitanica fluv. Auſonius. *Aturius* Ptolemæo. *Atur*, Tibullo, *in eleg. ad Meſſallam*. *Atyr* Vibio Sequeſtri. *Dour* fortè hodiè, ut conjicit Victor Giſelinus; *L'Ador* vocat Joſ. Scaliger. *Landum* interpretatur Navagierus. Heroldus *Aturnus* legit, & non parvo errore ſcribit Gall. Belg. fluv. eſſe, & vulgò *Gelu* dici. Hinc pago ad ripam ejus jacenti, *Aturi-ripenſis* nomen, *pays d'Auribat*, inter opp. S. Severi & Aquas Tarbellicas. Attingit hic fluvius Aquas Tarbellicas & Lapurdum. Tres fluvios *Aturros* dictos, habet Baudrandus.

Ita autem ille: *Aturus*, ſeu *Aturrus*, fluv. eſt Aquitaniæ, *l'Adour* dictus. Apud Bigerros, in valle Campana, haud procul Bagneriis fluunt tres fluvii, Aturri dicti, quorum nomen commune, origo prorsùs diverſa. Aturrus ille, qui reliquos excipit, quique ſat notus eſt Hiſtoricis & Geographis, oritur ex Pyrenæis montibus, in ſummo Buredgini montis jugo; hinc per Bigerros fluens, & per Auſcios, Eluſates, & Datios, rigat urbes Tarbam, Aturum, Fanum S. Severi, & Taſtam, & paulò infra Bajonam in Oceanum Aquitanicum ſe exonerat, receptis priùs Gabro, Niva, aliiſque minoribus. Alter Aturrus oritur in finibus vallis Campanæ, diciturque Aturrus Silvenſis, *l'Adour de la Sembe*; ac dein influit in Aturrum, quem diximus. Tertius Aturrus oritur in Parochia Bagneriarum, vocaturque Aturrus Baudeanicus, *l'Adour de Baudean*, eò quòd vallem Baudeanicam irrigat, infra quam excipitur undis majoris Aturri. Uterque autem horum fluviorum excurrit per duodecim milliaria, antequam influat in Aturrum majorem, teſte Baluzio.

Aturum, ſeu *Aturus*, aliàs Eluſatum, nunc *Ayre*, Vaſconiæ propriæ Caput eſt, in Gall. juxta Aturum fluv. in ipſo limite Comitatus Arminiaci 4. leuc. Aquit. ſupra Fanum S. Severi in Eurum, 10. à Taſta in ortum, uti 16. à Bajona, Auſcios verſus 11. Epiſc. An *Vicus Julienſis* Gregorii Turon. *lib.* 9. 7? Marca *Hiſt. Bearn.* vult eſſe civitatem veterum Sociatum. Vid. ſupra.

Atyla, vel *Atilas*, vir fortis, imperandique cupidiſſimus, cui ingenium acre erat, & circumſpectum, corpus validum & breve, ingens animi magnitudo, indefatigabilis tolerantia laborum, exacta rei bellicæ diſciplina, aſtùs, & conſilii altitudo ſumma; Egregia forma, torvus aſpectus, caput grandiuſculum, oculi imminuti, rara barba, ſimus naſus, calvi ferè crines, color ſubniger, & magna libidinis impatientia. Inſcriptio, quâ in diplomatis utebatur, hæc erat: *Atila Mundiz.i filius, & magni Nimrod nepos, Engadia natus, divinâ benignitate Hunnorum, Medorum, Gothorum, ac Danorum Rex, metus Orbis, Deiq; flagellum.* Poſtquam autem regiam dignitatem ſortitus eſt, omnes gentes ſibi ſubditas ad obſequia redegit. Multis & variis ſubactis ac direptis regionibus, cum exercitu ditato in regnum ſuum rediit. Bello Italico & Illyrico triumphavit; & quamvis de invadendâ Aſiâ, atque Africâ cogitavit, ſummâ tamen libidine diffluens inter convivia, & ingentem concubinarum numerum, mentem remiſit, puellamque Bactrianorum regis filiam, cujus amore ſuccenſus erat, primariæ uxoris loco habere conſtituit, unde Baccho & Venere corpus eâ nocte ita confecit, ut inter dormiendum corpore ſupino, ſanguinis profluvio ſuffocatus interierit. Munſter. 4. *Coſmogr.* Vid. etiam *Attila*.

Atyras, Collis in Illyrico, Dioni, incertæ poſitionis.

Atys, juvenis, cui Iſmene Oedipi filia fuit deſponſata, qui tamen ante nuptias à Tydeo interfectus eſt.

Atys, puer Cybele adamatus, ſacriſque ſuis præfectus eâ lege, ut perpetuò caſtitatem ſervaret. Sed cùm poſtea voti ſui parum memor, Sangaritidem nympham compreſſiſſet, ab irata Dea in furorem actus, teſtes ſibi exſecuit; cùmque etiam ſibi manus afferre conaretur, miſeratione Cybeles in pinum arb. mutatus eſt. Ovid. *Met.* 10.

> —— *Cybeleius Atys*
> *Exuit hac hominem, truncoq; induruit illo.*

Vide Catullum, *Carmine, cujus initium:*

> *Super alta vectus Atys celeri rate maria.*

Ubi titulus, in ſcripto Scaligeri, *De Attine furore percito*. Et ſanè ita legitur apud Macrobium, qui hanc fab. ad Terram & Solem applicat *Saturn.* 1. 21. & in veteri quâdam inſcriptione Hiſpanâ. Græcis Ἄττις, Ἄττυος, & Ἄττης Ἄττου, ut Φόρκυς & Φόρκος. Nero enim dixit,

—— *Berecynthius Attin*, apud. Perſ. *Sat.* 1. Dio de Nerone, Ἐξεβακχεύθησαν Ἄτλιν καὶ ὁ Βάκχας, lege Ἄττιν.

Atys, Crœſi, Lydiæ regis, fil. qui, cùm anteà ſemper mutus fuiſſet, in eo tandem prælio, quod Lydiæ ſervitutem attulit, cùm Cyri militem videret ſublato enſe patri ſuo cædem illaturum, nimiâ loquendi cupiditate, linguæ vinculum abrupit, claràque voce Patris interitum deprecatus eſt his verbis, Ὤνθρωπε μὴ κτεῖνε Κροῖσον. Periit in venatione, ab Adraſto, cujus curæ commiſſus erat, per negligentiam, lethaliter vulneratus. Herodot. *l.* 1 & 2.

Atys, cui pater Manes Lydiæ R. Herodot.

Atys, Herculis & Omphales filius, è duobus filiis ſorte jactâ alterum retinuit *Lydum* nomine, alterum, cum abundante multitudine in Italiam miſit coloniæ deducendæ. Cui nomen *Tyrrhenus* & ab eo *Tyrrhenia* terra, Tac. 4. 55. Strab. *l.* 5. Macrob. *Saturn. l.* 1. *c.* 21.

Atys, Indus quidam in Andromedæ nuptiis à Perſeo interfectus. Ovid. *Met.* 5.

> —— *Erat Indus Atys, quem flumine Gange*
> *Edita Limniace vitreis peperiſſe ſub undis*
> *Creditur.* ———

Atys Sylvius, Albæ Sylvii fil. quem Euſebius Ægyptium Sylvium vocat. regn. an. 29. Capy filio relicto. Item pueri Trojani nomen. Virgil. *Æn.* 5.

> *Parvus Atis, genus unde Atii duxere Latini.*

Hinc *Atius*, familia Romana, unde Auguſti mater.

Atys, ſeu *Acethis*, *Catabi*, fluv. parvus Siciliæ, in valle Mazaræ; Hic in mare Africum ſe exonerat, inter Thermas ad Ortum & promont. trium fontium ad Occaſum. Vid. *Acis* ſeu *Acithis*.

Atyxyes, nobilis Perſa, in prælio ad Granicum, occubuit, Olympiade CX. anno tertio.

A V.

Ava, Regnum, urbs & fluv. in continenti Indiæ, inter regna Arracam & Siam. Jarric. *l.* 6. Barboſa &c.

Ava. I at. *iniquitas*, nomen Idoli. 4. Reg. 18.

Avadia, Bactrianæ gens.

Avalites, qui & *Abalites*, ſinus & empor. in dextrâ parte Rubri maris. Steph. Vide Boch. *Phaleg.* 2. 22. Hodie *Zeila*, urbs munita regni Adelus, in Ajana regione.

Avallocium, vicus Carnotinenſis dicitur, apud Greg. Tur. *hiſt. Fr. lib.* 4. *cap.* 24. Hodie *Alluye*, vicum eſſe in Carnutibus, ad flumen Lidericum, quem poſtea truncato nomine *Allocium* vel *Allogium* vocaverint, obſervat Hadr. Valeſius *in Notit. Gall.* Villam *Allogiam* Fulbertus Carnut. Epiſc. vocat *epiſt.* 23.

Avalo, urbs Burgundiæ, cum caſtro munito. Hanc Robertus R. Galliæ, poſt mortem patrui Henrici Burg. D. improlis, Burgundiam aſſerturus, quam ille in gratiam Giſellæ uxoris, Othoni Gulielmo, cogn. *Peregrino*, quem hæc ex priore marito, Adelberto Italiæ R. ſuſceperat, legavit; cepit poſt trimeſtrem obſidionem, muris, ut ajunt, ſponte corruentibus. Continuator Aimonii, Mezeray, Dupleix *in Roberto*. Vid. *Aballo*.

Avalon, cognom. *Elvan*, ſub M. Antonino Phil. & Commodo: Radulphus Niger, *in Chron.* Fidem Chriſtianam in Anglia prædicaſſe, & de origine Eccl. Anglicanæ opus edidiſſe legitur, apud Balæum. Qui Meltini *Avalonis* Angli quoque meminit, qui hiſtoriam fabulis permixtam conſarcinavit. Balæus *centur.* 1. *cap.* 57.

Avalonia, urbs Albionis; *Inis Avalon*, teſte Lelando, incolis *Glaſſenbury*.

Avantici, pop. Helvet. ab op. *Avantico* in Alpibus ſito. Plin. Vid. *Aventicum*.

Avara, civitas Arabiæ. Steph.

Avares, pop. quorum Rex Caganus, à Mauritio Imp. ad fœdus, prudenti oratione Theodori Medici pertractus eſt: poſtea, imprudenti venatione Priſci ducis offenſus, Romanos ingenti affecit clade: à quo cùm Mauritius captivos redimere nollet, in odium militum venit, quod diſſlare, Cagano licèt per Priſcum non minori clade victo, filiiſque ejus in Iſtro ſubmerſis, non valuit. A. C. 592. 594. 595. Niceph. *lib.* 18. *cap.* 18. 19. Vid. *Caganus*, &c.

Avari, pop. Italiæ, à Francis victi. An iidem cum prioribus?

Avaricum, op. Celtarum maximum, munitiſſimumque in finibus Biturigum. Cæſar *lib.* 6. vulgò *Chaſteauneuf*, aliis *Bourges en Berri*, Acad. gaudens celebri, aliis *Viarons*. Vid. *Bituriges*.

Avarini, pop. ſub Peucinis, in Sarmat. Europæa, ubi nunc pars Palatinatus Cracovienſis, in Polonia, inter Viſtulam fluv. & Carpathos montes.

Avarum, Hiſp. Tar. promunt. Ptol. *Cabo de Viana* Moletio. Nunc in Portugallia, 5. leuc. à Bracara in ortum abeſt, ut habet Baudrandus.

Avaſes, Αὐάσεις Græcis; Ita Ægyptii vocant habitationes, quæ ſunt in medio deſerto, voce compoſitâ ex צי *ſi*, id eſt *deſertum*, & חוא *havva*, quod eſt habitatio. Unde plural. חות Num. 32. 41. Arabicè חוה eſt ambire, & חוא multæ domus Arabum, tanquam in ordinem digeſtæ. Ergo הואצי Ἄυασις, propriè eſt *ambitus domorum*, id eſt, *villa*, ſeu *opidum in loco ſitienloſo*, aut potius *habitatio, quam ambiunt loca ſiticuloſa*; quomodo Græci definiverunt, quamvis vim vocis ignorarent. Strabo *de Africâ lib.* 2. Ἐοικυῖα παρδαλῇ· κατάστικτος γάρ ἐστιν οἰκήσεσι περιεχομέναις ἐρήμῳ καὶ ἀνύδρῳ γῇ. Καλοῦσι δὲ τὰς τοιαύτας οἰκήσεις Αὐάσεις οἱ Αἰγύπτιοι. Et *lib.* 17. Αὐάσεις δ' οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσι τὰς οἰκουμένας χώρας περιεχομένας κύκλῳ μεγάλαις ἐρημίαις, ὡς ἂν νήσους πελαγίας. In Strabone legunt Ἀβάσεις, ſed Αὐάσεις reſcribit Caſaubonus ex Stephano, *in* Αὔασις, quam lectionem veram eſſe docet, quòd pro *Avaſi Oaſim* ſcribunt Herodotus *l.* 3.

& Ptol.

& Ptol. 4. 5. & alii ad legem VII. D. de interdictis & relegatis Sect. 5. Incolas Plinius *Oeaſitas* vocat 5. 9. Æthicus autem & Oroſius *Avaſitas*. Bochartus.

Avaſtomathes, Mauritaniæ pop. Am. Marcell.

Avatha, Arabiæ opidum. Steph.

Avatici, Gall. Narbon. pop. Plin. & *Avaticorum Stagna* ibidem Pomponio.

Avatiis, vel. *Anatili*, erant in Provincia, prope oram, ubi nunc Maritima, Rhodani oſtium Orient. & Campi lapidei. Vid. *Anatilo*.

Avaugourum, oppidum Britanniæ Gallicanæ, cujus Dynaſtæ ex Ducum Britanniæ familia originem habent. Metel.

Aubanea, urbec. lepida Gall. in Provincia, 3. leuc. à Maſſilia in Ortum. Ibi perſæpe celebrantur Comitia provinciæ.

Aubignium, oppidum in Ducatu Bituricenſi, quondam ſedes regalis. Metel.

Aubriotus Hugo, Pariſiorum Præfectus: arcem eam, quam vulgò *La Baſtille* vocant, juſſu Caroli 5. Anno 1369. ædificavit, ut contra Anglos urbi præſidium foret, itemque caſtellum illud, quod appellatur *Le petit pont*, adverſus Scholaſticorum incurſiones exſtruxit, qui odio ei erant infenſiſſimo. Quapropter poſtea impietatis & hæreſeos accuſatus, ad perpetuos carceres damnatus eſt. Sed à ſeditioſis, dictis *Maillotins*, ſub initium regni Caroli 6. Anno 1381. carcere effracto liber, ne dux illorum eſſe cogeretur, in Burgundiam patriam ſuam ſe recepit. Hiſtoria Gall. *in Carolo* 5. *&* 6.

Auburnum, Africæ propriæ locus. Anton.

Aubuſſon Petrus, Gallus, M. Magiſter Ordinis equitum Rhodienſium, Mahometi 2. Rhodum obſidenti fortiſſimè reſtitit. Obiit A. C. 1503. æt. 80. regiminis 27. Ad hunc ſe Zizimus, Bajazethi frater, recepit. Hiſtor. *Melitenſis*.

Auchanites, ſeu *Auranites*, tractus Babyloniæ, inter Babylonem & Seleuciam urbes, prope Euphr. fluv. P. à Vico.

Auchata, Scythica gens, ad os Boſpori apud quos Hypanis oritur. Val. Flac. *lib.* 1. *Verſ.* 132.

Doctus & Auchates patulo vaga vincula gyro
Spargere, & extremas laqueo adducere turmas.

Ubi aliqui *Auchates*.

Auchiſa, Cyrenes reg. gens. Diod. *lib.* 3.

Auchita, Africæ populi, *Auſchiſa* Ptolemæo & *Auſchitæ* Stephano. Sic enim ille, Αὐχῖται ἔθνος Λιβύης ὑπὲρ Βαρκαίων. lege ὑπὲρ Βάρκης ex Herodoto.

Auchus, Cimmeriorum Dux, inter auxilia Perſæ contra Æetem, cui Jaſon caput in conflictu demeſſuit. Val. Flac. *l.* 6.

Auctus, Florentinus, Abbas Vallis Umbriæ, belli inter Lotharium Saxonem, & Conradum Suevum ferventis tempore vixit. Aliquot operum hiſtoricorum auctor. Pocciantius, *de Scriptoribus Florentinis*.

Aucula, urbs Tuſcorum. Ptol. aliis *Aquula*.

Audas, Epiſcopus, cùm Pyreum ſuſtuliſſet, unà cum aliis Epiſcopis interfectus eſt, juſſu Varanis Perſarum R. à cujus patre Iſdigerde, Theodoſius Min. liberum Chriſtianis exercitium obtinuerat, An. 421. Theodoret. *l.* 5. *c.* 38. ſubſecutaque eſt crudeliſſima perſecutio, in Perſia. Idem *c.* 39.

Audatha, Arabiæ Deſertæ urbs. Ptol.

Audea, Caſiotidis reg. in Syria urbs. Ptol.

Audemarus, vel *Odemarus*, nomen Principis Gall. ante monarchiam Gallicam. Regnavit an. 14. Cujus tempore Vecthan, Pontifex, Philoſophus & Poëta vixit, hiſtoriæ Gallicæ auctor. Trithemius, *in epit. Ann.*

Audena, Italiæ amnis. Liv. *lib.* 41. In ſiniſtram Macræ ripam defluit, vulgò *Ula*, & *Aula*, & cum articulo *La Ula*, & *L'Aula*.

Audentius, Epiſc. Hiſpanus, ſec. 5. ſcripſit contra Manichæos, Sabellianos, Arianos & Photinianos. Gennad. & Trithem. *in Catal.*

Audeus, Caput Audianorum, è Meſopotamiâ oriundus, Scientiâ & Zelo inſtructus, vitam Eccleſiaſticorum acriter reprehendit. Hinc illis exoſus primò, dein pellitur. Ultione proin ardens, Anno 338. ſchiſma meditatur, Epiſcopus à ſectatoribus ſalutatus. Mox ab Imper. Conſtantio in Scythiam relegatus, ibi Gentilium complures convertit, Epiphanio teſte. Paſcha celebravit cum Judæis, Deo figuram tribuit humanam, tenebras, aquam & ignem initium non habere docuit, ſuos inter libros Canonicos & Apocryphos tranſeuntes abſolvit. Athanaſ. *hær.* 70. Aug. *hær* 50. Bar. A. C. 341. Theodoret. *lib.* 4. *hær. fab.* Mel. *Audæus*.

Audiani, Japygiæ, quam & Meſſapiam Græci vocant, pop. Strab. *l.* 6. Item ſectatores *Audei*. Vid. *ibi*.

Audofleda. Soror vel filia Clodovæi, cum illo baptizata, nupſit Theodorico, Italiæ R. Jornandes *hiſt. Goth.*

S. Audomari fanum, oppidum Arteſiæ permunitum, prius vocatum Sithiu, hodie *S. Omer*. Situm eſt ad Agnionem fluvium: Crevit ex Tarvannæ ruinis, & Epiſcopum habet ab Anno 1559. Non procul lacus eſt memorabilis, in quo inſulæ aliquot fluitantes, quæ funiculo arboribus alligato, aut contis quò libeat impelluntur attrahunturque: & ne quis nugas putet, aut exiguas aliquot terræ particulas, ſcire debet etiam boves in eis paſci, aliaque pecora poſſe: ſub hiſce inſulis, brumali tempore & æſtivo, maxima latet piſcium copia, dum gelu devitant & calorem. Metel. long. 23. 22. lat. 50. 47. A' Ludovico XII. per Longavillanum, fruſtra oppugnata, Anno 1639. S. Omerus, Epiſc. Terovannæ, urbem condidit, an. 660. Fulco Abbas S. Bertini muro cingere incepit: quod Balduinus 2. Flandriæ Comes abſolvit, Anno 902. & Abbatiam *Sithium* urbi junxit. An hic rudera portus Itii? Ortelius, Guicciard. *deſcr. Belgii*, &c. Hic concilio habito Anno 1099. ſub Roberto jun. Comite Flandriæ, pax concluſa. Diſtat à Bononia 6. leucis in ortum, 4. ab Aria in Boream.

Audon, Mauritaniæ Cæſar. op. Ptol.

Audovera, Galliæ Regina, mater trium filiorum ex Chilperico. Fraude Fregedondis repudiata, in monaſterium detruſa, ibique ſtrangulata, omnibus ejus filiis occiſis. Greg. Tur. *l.* 4. *c.* 28. Aimon. *lib.* 3. *cap.* 5.

Audus, mons Africæ apud fines Maurit. Cæſar. haud procul ab ora litorali; *Aurasi* incolis, *Capo Gibranel* Moletio. Item fluvius apud *Audum* promunt. in ſinum Numidicum exiens, *Balaſſia*, teſte Moletio.

Avedonacum, vel *Auvedonacum*, inter Mediolanum Sant. & Rauranum opp. Santonum. Hodie *Aunay*: Caput Pagi Aunedonacenſis, *le pays d'Aunis*. Pleriique ignorantiâ antiquitatis caput Pagi *Alnetum*, quaſi ab alnis, ipſumque Pagum *Alnetenſem* vocant. Vid. Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Avetnum. vicus Belgii, in Duc. Lucemburgico, celebris victoriâ Francorum contra Hiſp. Anno 1635. Vix 2. leuc. à Fano S. Huberti in Ortum.

Avella, vide *Abella*.

Avenaum, Urbec. Gall. in prov. Campaniæ, prope Matronam fluv. 4. leuc. à Remis in Auſtrum.

Avendonum, Liburniæ urbs. Anton. nunc vicus *Adelſperg*, ſub Auſtriacis.

Avenio Cavarum, Gall. Narbon. urbs, pulcra & ampla, ſed non tantopere populoſa; inter urbium, quas illa habet, opulentiſſimas, tertio loco memoratur à Mella, colonia Rom. A' Plinio tamen inter oppida Latina refertur. Stephano Αὐενιὼν πόλις Μασσαλίας πρὸς τῷ Ῥοδανῷ. Vocavere autem Græci Maſſiliam totam ferè oram prov. Narbonenſis 2. cum parte Narbonenſis 1. & Viennenſis. *Avennio*, in tab. Theodoſ. *Civ. Avennica*, Greg. Tur. *lib.* 3. *cap.* 32. In vett. Notit. *Civitas Avennicorum*, & inter prov. Viennenſis Civitates modò 14. modò 11. modò 12. loco ponitur. Recentiores *Avinionem* vocant, non à vino, ut vult Greg. Tur. *lib.* 6. *cap.* 26. quamvis ager vineis & olivetis abundet, nomen enim Gallicum eſt urbis Gallicæ Avenio. Sedet ad ſiniſtram Rhodani ripam, inter Sulgam & Druentiam, in Rhodanum effluentes. Vulgo *Avignon*. Condita creditur, eodem tempore, quo Maſſilia, An. 147. U. C. Ptolom. *l.* 2. 10. Strab. *lib.* 4. Mela, *lib.* 2. *cap.* 5. Primùm à partibus Romanorum, dein Burgundis Gothiſque ceſſit, donec à Carolo Martello Saracenis erepta eſt, circa Annum 725. A Ludovico 8. contra Albigenſes, quibus referta erat, movente capta, (poſtquam Comitibus Provinciæ, Toloſæ, &c. & Conſulibus, ab Anno 325. ſubdita fuiſſet) ac ſeveriſſimè habita eſt; peſte mox infeſtato, quâ plus quàm XXIIM. ex exercitu amiſit. Matth. Paris. *in Joh. & Henr.* P. Æmilius, *lib.* 7. Tranſiit dein ad Fratres Ludovici 9. poſtmodumque diviſione factâ dominium ejus quoque diviſum, & Reges Galliæ, utpote hæredes Alphonſi Pictavienſis, ejus dimidiam partem poſſederunt, uſque ad Annum 1290. quo Philippus Pulcher, illam Carolo 2. Siciliæ R. Provinciæque Comiti conceſſit. Clemens 6. autem à Johanna 1. Regina Neapol. jus ejus Anno 1352. in hanc urbem 30000. aureis redemit, quos tamen nunquam ſolviſſe creditur. Ita ſub Pontificibus eſſe cœpit, antea jam Clementis 5. aliorumque per annos 74. ſedes, horribili ſchiſmate ſciſſâ Eccleſiâ, donec an. C. 1367. præfatus Clemens 6. monitu S. Brigittæ, Catharinæ Sen. & reprehenſione cujuſdam Epiſcopi permotus, Romam denuo ſedem tranſtulit, mox facti pœnitens: cùm Florentinos fulmina ſua neutiquam curare ſic indignaretur, ut in morbum inde, dein in mortem inciderit, monitis prius Cardinalibus, ne revelationibus amplius fidem adjungant. Vid. Crantz. *lib.* 9. *cap.* 33. Sabell. *in hiſt.* Mornæum *in Myſter. pag.* 1074. Capta ante paucos annos à Ludov. XIV. contra Alexandr. VII. irritato, ſed redditâ. Ibi ſemper Vicelegatus Pontificius, Univerſitas, & Judæorum ſynagoga. Epiſc. olim, dein in Metropolim evecta eſt, cùm anteà Arelato ſuffragaretur, eique Vaſio, Cabellio & Carpentoracte, ſubjectæ: quæ 4. urbes ad ſedem Rom. pertinent. Caput eſt Comit. Avenionenſis, à Comit. Vindauſcenſi diviſi. Concilia hic habita Anno 1080. 1209. 1282. 1324. 1327. 1337. 1457. 1594. Spond. Sazi, *hiſt. Eccleſiæ Arelatenſis*, Concilia Gall. &c. Item caſtrum ejuſdem nominis, in Septimania, vulgò *Vignones*, i. parvus Avenio, in diœceſi S. Papuli, non procul à caſtro S. Felicis, proximum Montiferrando caſtro. Hujus meminit Petrus *Hiſt. Albig. c.* 62. ut vult Hadr. Valeſius *Notit. Gall.* Numero ſeptenario

nario clara eſt prior civitas. In eâ enim 7. ſunt Palatia, 7. Parochiæ, 7. Hoſpitia, 7. Sacrarum Virginum Monaſteria, 7. Collegia, 7. Monachorum Conventus, & 7. Portæ. Petrarcha & Boccatius eam ſub nomine Babylonis deſcribunt. Ibi aliàs Cavares pop. long. 25. 20. lat. 43. 25.

Avenna, *Avon*, fluv. Angliæ, Sarisburiam alluit, & pòſt in mare Britannicum ſe exonerat, ex adverſo Inſ. Vectis. Speedo eſt *Avona*.

Avenna, vulgò *Aveſnes le Comte*, oppidul. Belgii, in Arteſia & limite Picardiæ. Sub Francis. *Avenna* autem, *Aveſnes*, opp. eſt Hannoniæ parvum, ſed præclarum & probè munitum, ad Hepram fluv. Comitatus tit. nobile, in dit. Regis Francorum, ab an. 1659 pace ad Pyrenæos.

Avens, fluv. in Sabinis Varroni memoratus, quis autem hodiè cenſendus ſit, incompertum eſt. Serv. *ad Æn. 7. Varro dicit. De gente Pop. Rom. Sabinos a Romulo ſuſceptos accepiſſe montem, quem ab Avente fluvio provincia ſua adpellaverunt Aventinum. Cureſe* vulgò: in Tiberim ſe exonerat. Baudr.

Aventicum, Helvetiorum op. Cæſar. *Wiefelsburg* Rhenano, quaſi *Vivilonis burgus*, a reſtauratore Vivilone Comite. *Avenche* Marliano. *Civitas Helvetiorum*, in lib. prov. Diviſis ſub Auguſto in XVII. provincias Galliis, ſub Provincia Lugdun. quinta fuit. A' Ptolomæo in Sequanis, à Marcellino in Gallia ponitur. Ab Helvetico quarto anno regni conditam, an. M. 4071. fuiſſe, Vaudi Chronica habent. Jam Brenni tempore, cujus ſedes quibuſdam, fuiſſe docet Viterbienſis Chronica, *part.* 9. & ab eodem expugnatam. Poſtmodum inter XII. civitates fuiſſe videtur, quæ ab Helvetiis incenſæ, tempore Julii Cæſaris, & ab his reducibus reparatæ ſunt: quo tempore princeps Helvetiorum civitas fuit, Tacit. *Annal. lib.* 17. A' Cæcina dein, ſub Vitellio, cæſis prius Helvetiis, occupata eſt. Idem *Hiſt. lib.* 1. ſed à Veſpaſiano, cujus pater Sabinus, civis hujus urbis quibuſdam creditus, apud Helvetios fœnus exercuerat, Romana colonià, cui Flaviæ nomen, aucta, & à Tito conſummata eſt. *Colonia fœderata* hinc elogio inſignis, ut apparet ex vet. inſcr. in marmore muri, qui templum Aventicenſe cingit. Unde non improbabilis eſt eorum conjectura, qui Aventicenſes Veſpaſiano, in expeditione Judaica, comites fuiſſe volunt. Hadr. Valeſius illam Coloniam vel à Tito, vel à Domitiano factam, & *Coloniam Juliam Aventicorum* dictam fuiſſe, ait: à Julia Titi fil. quam Domitianus pluſquam patruus amavit. Certè in nummo Domitiani legitur, *Colonia Julia Aventicorum.* Vid. illum *in Notit. Gall.* Seqq. temporibus, cùm Gothi primò Galliam pervaderent, Burgundiones dein hic ſedes fixiſſent, ab his quoque Aventicum, cum regione vicina, ſub jugum redactum eſt. Donec Martiano & Valentiniano Impp. Vandalorum, Hunnorum, Saxonum, Teutonum, & Alemannorum incurſu Imperio debilitato, Gallia Belgica ab illis devaſtata, & plurimæ urbes arceſque, inter quas & ipſa hæc civitas, funditus everſa eſt. Sita fuit, juxta lacum Murtanum. Helvetiorum, ut dictum, caput fuiſſe, teſtis eſt Corn. Tacitus. Ammianus autem ſcribit, ſuo tempore deſertam fuiſſe civitatem, ſed non ignobilem quondam ex ædificiis ſemirutis colligi: in quibus inſcriptiones plurimæ Rom. quarum præcipuæ Veſpaſiano, Helvetiorum Evergetæ, poſitæ. Apollo hic olim cultus: longè autem lateque tum ejus pomœria patuiſſe, ex murorum turriumque variis in locis ruderibus, videre eſt: de quibus Vid. Joh. Baptiſtæ Plantini *Helvetiam nov. antiq.* Caput fuit Pagi *Aventicenſis*, vulgò *das Wiflisburger gow*: quem quidam à Pago Urbigeno diſtingunt, alii Aventencenſem majorem ejus partem faciunt, cujus pars altera Vaudum, *die Waad* dicitur. Ejus, ut cœterorum, partes nomina ſæpe mutarunt; antiquum & ingenitum vocabulum ſolum circa Friburgum retinuit, ubi Aventici ruinæ. Regio *Uchtland*, ſeu *Nuchtland*: & lacus, quem hodie à vicino oppido Moratenſem vocant, *Uchter ſee*, & lacus Aventicus, appellitatur in antiquis inſtrumentis. Redeo ad Aventicum: poſtquam ſub Galliæ Burgundiæque regibus ejus rudera fuerunt, pagus ſolùm in priſtini loci veſtigiis erat, cui & ipſi *Aventici* nomen hæſit. Chlodovæorum tempore Epiſcopatus hic ortus eſt, qui poſtmodum Lauſannam translatus, dictique *Epiſcopi Aventicorum*. E quibus A. C. 535. ſub Theodeberto Galliæ R. Superius, interfuit Concilio Arvernenſi. Tandem ſub Henrico 4. Imp. præſens oppidum Aventicum, à Burcardo Epiſc. extructum eſt: in quo non pauci Lauſannenſium Epiſcopi commorati amaverunt. Hodie in ditione Bernenſi. Vid. Stumpf. *lib.* 8. Cluver. *l.* 4. Remp. Helv. Lugd. Bat. editam, an. 1627.

Quæ caput Helvetiæ fueram; jam nominis umbra
Magni, relliquias vix traho parva meas.

long. 28. 33. lat. 46. 34.

Aventina, Diana ſic dicta, quòd in Aventino monte coleretur, quæ & *Aventinenſis* Val. Maximo dicitur. Plutarchus & Sext. Pompeius ædem Dianæ dicatam in Aventino, Servio Tullio regnante, volunt. Dionyſius autem Halicarnaſſeus Ancum Martium hujus templi auctorem facere videtur.

Aventinus, cognomento *Sylvius*, fil. major natu Alladii, 12. poſt Æneam, Latinorum Rex, ab A. M. 3199. uſque ad 3236. Moret. pater Proculi Remuli Sylvii fil. cui fulmine occiſo ſucceſſit, Lloyd. *in Aventino* ſepultus, cui nomen dedit. Ovid. *Met.* 14.

—— Remulus maturior annis
Fulmineo periit imitator fulminis ictu.
Fratre ſuo ſceptrum moderatior Acrota forti
Tradit Aventino: qui, quo regnarat, eodem
Monte jacet poſitus, tribuitq; vocabula monti.

Idem *Faſtorum quarto*:

— In Remulum fulmina miſſa ferunt,
Venit Aventinus poſt hos: locus unde vocatur
Mons quoq; Vid. Dionyſ. Halic. *Antiquit. Rom.*

Aventinus, fil. Herculis ex Rheâ ſacerdote, Turno adverſus Æneam ſuppetias tulit. Virg. *Æn.* 7.

Victoresq; oſtentat equos ſatus Hercule pulchro
Pulcher Aventinus. — ——

Sic dictus, quòd in *colle Aventini* ſilvâ mater eum peperiſſet.

Aventinus, inſignis Annalium Germaniæ conditor. Voſſ. *hiſt. Lat. lib.* 3. *cap.* 10.

Aventinus, unus ex 7. urbis Romæ montibus, cujus radicem Tiberis præterlabitur: ita dictus *ab Avibus* (ut ex ſententiâ Nævii, refert Varro) quarum ob ſitûs opportunitatem, amniſque vicinitatem, maxima ibi copia erat; vel *ab Aventino*, Albanorum rege, in eo extincto & ſepulto; vel *ab adventu* hominum, qui ad Dianæ templum, quod eo in monte à communi Latio conditum fuit, commeabant; Vel *ab advectu*, quod Varroni magis probatur. Erat enim hic mons à reliquis urbis Romæ montibus paludibus diſcretus, unde ratibus ad eum advehebantur, quadrantem pro naulo ſolventes.

Averia, Urbs Syriæ fuit, in Palmyrene prov. ad fluv. Palmyritem, non longè à confinio Arabiæ deſertæ. Quid nunc ſit, non ſatis conſtat.

Avernus, lacus Campaniæ, prope Baias, quem Plutoni dicatum & inferorum limen eſſe rudis vetuſtas credidit. Dictus quaſi ἄορνος, hoc eſt, *avibus carens*. Vide *Aornus*. Ita autem ab Ariſtotele *in Admirandis* deſcribitur: Περὶ τὴν Κύμην τὴν ἐν Ἰταλίᾳ λίμνη ἐστὶν ἡ προσαγορευομένη Ἄορνος, περιέχουσα λόφους κύκλῳ, τὸ ὕψος οὐκ ἔλαττον τριῶν σταδίων, καὶ αὐτὴ οὖσα τῷ σχήματι κυκλοτερῆ, τὸ βάθος ἔχουσα ἀνυπέρβλητον. Strabo *lib.* 5. Ἔστι δ' ὁ μὲν Ἄορνος κόλπος ἀγχιβαθὴς, &c. Vibius Sequeſter, *in catalogo fluminum*: *Avernus Campaniæ, immenſæ altitudinis, cujus ima pars apprehendi non poteſt.* Diod. Sic. *lib* 4. Κεῖται μὲν γὰρ ἡ λίμνη μεταξὺ Μισηνοῦ, καὶ Δικαιαρχείας, συνάπτει τῶν θερμῶν ὑδάτων, ἔχει δὲ τὴν περίμετρον ὡς πέντε σταδίων, τὸ βάθος ἄπειρον. Videtur Cluver. *Ital. Ant. l.* 4. *p.* 1127.

Averroes, vel *Aven-Roes*, Arabs, in Africâ educatus, naturali ſcientiâ vir præſtantiſſimus, omniumque bonarum diſciplinarum encyclopædiam adeptus, ſectâ Mahometanus, tempore Miramolini R. apud Cordubam, Hiſp. urbem vetuſtiſſimam floruit An. Dom. 1149. Multa ac varia compoſuit. Librum (*Colliget*) dictum, totam ferè medicinam complectentem edidit. Avicennæ æmulus, & inimiciſſimus fuit, teſte Symphoriano Campegio, cum quo in Hiſpania Philoſophiæ & Medicinæ ſtudia illuſtrabat circa illud tempus, quo literæ uno quaſi impetu lacertos movebant, & Bononiæ utrumque Jus Irnerius Bulgarus, Mart. Hugo & Jacobus docebant, Canonicum Gratianus condebat: Theologiam Petrus Lombardus tradebat, Petrus Comeſtor Hiſtoriam curabat, &c. Aliis Avicennam Averroe longè antiquiorem cenſentibus. Commentariis ſuis in Ariſtotelem Græcos maximè imitatur, hinc *Magni Commentatoris* nomen adeptus. A nonnullis, *Stimulus Medicorum* dicitur, nam & Galeno non paucis contradicit. Geſner. *in Bibliothecâ.* Ægidius Rom. duos filios ejus, in Friderici Barbaroſſæ aula vidiſſe ſe ſcribit, & hominis deplorat cæcitatem, qui maluit *ſuam animam cum Philoſophis, quam cum Chriſtianis eſſe.* Blancanus *in Chron. Mathem.* Voſſius *de Sect. Phil. c.* 17. *§.* 19. *De Mathem. c.* 35. *§.* 22.

Averruncus, Deus Romanorum, qui *mala averruncare*, hoc eſt, *depellere*, atque *avertere* putabatur. Cujuſmodi apud Græcos habebantur Hercules, & Apollo, quos idcircò Ἀλεξικάκους, Ἀποτροπαίους, & Ἀπωτροπαίους appellarunt. Paccuvius apud Varronem, *lib.* 6. *de L. L. Deus, qui meis rebus præeſt Averruncus.*

Averſa, Urbs Epiſc. Campaniæ, in regno Neap. & in Terra Lab. ſub Archiep. Neap. Dicitur condita ex ruinis Atellæ: Media eſt inter Capuam & Neapolim; parva in planitie. Vid. *Atella*.

Aveſica, intra montes, in limite Comitat. Goritienſis, Germ. *Senaſect*. 12. mill. à Tegeſte.

Aveſna, vulgò *Avennes*. opp. ſitum inter Sabim & Moſam, in Hainoo. Eſt & *Avennenſe* monaſt. Virginum in Atrebatibus, circa Bapalmam, *Aveſne les Dames* dictum. Valeſius *Notit. Gall.* Vid. quoque *Avenna*.

Auſeia aqua, olim dicta fuit, quæ poſtea *Marcia* dici cœpit, omnium aquarum toto orbe, Plinio teſte, *lib.* 31. *cap.* 3. clariſſima, frigoris, ſalubritatiſque laude cæteris præcellens. Oritur in ultimis montibus Pelignorum, tranſit Marſos & Fu-

fontibus ſeducta, mox ſpecu merſa in Tiburtina ſe aperit, 9. m. p. *Ancus Marcius*, unus ex Regibus. Primus eum in urbem ducere auſpicatus eſt Poſtea Qu. Marcius Rex in *Prætura*, à quibus *Marcia aqua* dicta. Hanc rurſus reſtituit M. Agrippa.

Aufidena, urbs Italiæ Caracenorum, vulgari nunc vocabulo *Alfidena*; meminit ejus Livius *lib.* 10. *Borsanum inde adgreſſus, nec ita multo poſt Aufidenam vi cepit.* De Cn. Fulvio Cos. loquitur. Apud Ptolemæum, Καρακηνῶν, οἱ εἰσιν ὑπὸ τὰς Φρεντανούς, Αὐφίδηνα. Nunc caſtrum eſt in colle, juxta fluv. Sarum, in Aprutio citer. paucorum incolarum, ad radices Apennini. Baudr.

Aufidenates, populi Italiæ, quorum inter Samnites mem. Plin. 3. 12.

Aufidianus, Gubernator à Trajano in Cherſoneſum Tauricam miſſus, ubi Clementem Epiſc. R. ſuſtulit. Euſeb. *l.* 3. *c.* 29.

Aufidienus Ruffus, diu manipularis, dein centurio, mox caſtris in Pannonicis Legionibus præfectus, quia antiquam duramque militiam revocabat, ab iratis ſeditioſiſque legionibus ſarcinis gravatus ac vario ludibrio primo in agmine traductus, de quo Tacit. *Ann. l.* 20.

Aufidius, matronarum corruptor. Juvenalis,

Notior Aufidio mœchus celebrare ſolebas.

Erat autem Chius natione. Mart. 10. 61.

Acrior hoc Chius non erat Aufidius.

Aufidius Baſſus, nobilis hiſtoricus, tempore Quintiliani, qui de rebus Germanicis hiſtoriam conſcripſit. Etiam de bello Civili egit: unde iſta ſunt, quæ M. Seneca de Cicerone refert. Meminit ejus author de cauſis corruptæ eloquentiæ, & fortaſſe idem eſt, quem Plin. ſignat, *Hiſt. Nat. lib.* 6. *cap.* 9. cùm ait, *Univerſa Armenia magnitudinem Aufidius quinquagies centena millia prodidit.* At non de hoc, puto, ſed de filio ejus loquitur L. Seneca *ep.* 30. Ea ſic incipit: *Baſſum Aufidium, virum optimum, vidi quaſſum, ætati obluctantem. Sed jam plus illum degravat, quam quod poſſit attolli. Magno ſenectus & univerſo pondere incubuit. Scis illum ſemper infirmi corporis, & exhauſti, fuiſſe: diu illud continuit, & ut verius dicam, concinnavit, ſubitò defecit.* Fortaſſe idem eſt P. *Aufidius* memoratus Priſciano, *lib.* 8. ubi eum docet *conteſtatur* paſſivè uſurpaſſe pro συμμαρτυρηθῆναι. At planè ab hoc diverſus eſt *Aufidius* Modeſtus, Grammaticus nobilis, qui Maronem interpretatus fuit, & quem celebrat Philargyrius in lib. 2. Georgicorum.

Aufidius Cnejus, civis Rom. vixit Olymp. 170. ſub finem regni Ptolemæi Lathuri. Cæcus, nihilominus Senatum frequentavit, & egregia opera edidit. Plin. *lib.* 6. *cap.* 9. Alium cognominem adoptavit. Cic. *Tuſc.* 5.

Aufidius, cognomento *Lurco*, qui primus pavones ſaginare aggreſſus eſt, ex eo quæſtu reditum ſexagenorum millium Seſtertiorum percipiens. Plin. 10. 20. *Aufidii* mem. Horat. *lib.* 4. *Sat.* 4.

Aufidius forti miſcebat mella Falerno.

Aufidius Luſcus, Fundorum Prætor. Horatius *in Hodœporico*:

Fundos, Aufidio Luſco Prætore, libenter
Linquimus, inſani ridentes præmia ſcribæ.

Aufidus, Apuliæ fluv. ex Hirpinis montibus oriens, & Canuſium urb. præterfluens, in Adriaticum mare ſe exonerat, Romanorum apud Cannas clade nobilis.

Virgil. *Æn.* 11.

Amnis & Adriacas retro fugit Aufidus undas.

Horat. 3. *Carm. Od. ult.*

Dicar qua violens obſtrepit Aufidus.

Idem *lib.* 4. *Od.* 14.

Sic tauriformis volvitur Aufidus,
Qui regna Dauni præfluit Apuli,
Cùm ſævit, horrendamq; cultis
Diluviem meditatur agris.

Et *Od.* 9. *ejuſdem libri:*

Longè ſonantem natus ad Aufidum.

Idem *Serm.* 1. *Sat.* 1.

Cùm ripâ ſimul avulſos ferat Aufidus acer.

Luc. *lib.* 2. *verſ.* 407.

— Et Adriacas qui verberat Aufidus undas.

Sil. Ital. *lib.* 8.

—— Fundoq; imo mugivit anhelans
Aufidus, & magno late diſtantia ponto
Terruerant pavidos accenſa Ceraunia nautas.

L'Ofanto Leandro dicitur. Oritur in Principatu ulter. ſupra Compſam urbem, quam alluit. Solus Italiæ fluviorum ſecat Apenninum, ex eo tamen oritur. Baudr.

Aufinates, pop. in 4. reg. Italiæ. Plin. 3. 22.

Auſona, vulgò *Nyne*, fluv. Angliæ, Northantoniam urbem & Prov. alluit; poſteaque in mare Germ. cadit, inter Norfolciam & Lincolniam, prov.

Auſul, Gallæciæ rex Toletam, multis annis obſeſſam, demum cepit, & Chriſtianæ religioni reſtituit. Blondus *Decad.* 3.

Auga, *Augè*, vel *Augea*, mater Telephi, quam Euripides dicit ab Aleo patre (cùm ab Hercule corrupta deprehenderetur) in urnâ quadam cum Telepho filio impoſitam, mari demerſam, Palladis providentiâ, ad Caici oſtium delatam, & à Theuthrante exceptam fuiſſe, quam ille in uxorem duxit, Telephumque pro filio educavit, regnique ſucceſſorem inſtituit. Strabo *lib.* 13. Diodorus Sic. *lib.* 4. paulò aliter narrat hanc hiſtoriam: *Auge* (inquit) mater Telephi fuit ex Hercule, quæ, à patre gravida deprehenſa, nauclero cuidam tradita eſt ſubmergenda. Sed, antequam ad mare perveniret, urgente tempore partûs, Telephum peperit, quem inter virgulta abdidit, qui poſteà inventus a paſtoribus, Corytho regi natus eſt & *Telephi* nomine appellatus, quod à paſtoribus inventus eſſet pendens ab uberibus τῆς ἐλάφου. *Augè* verò à mercatoribus, qui illam à nauclero dono acceperant, in Cariam ad Teuthrantem regem delata eſt, ubi poſteà à Telepho filio fuit agnita.

Auga, ſeu *Augum*, & *Euſium*, Orderico *Aucum*, nonnullis *Alga caſtrum*, prius *Aucia* fortè à fluvio. Dein *Ou*, tandem *Eu*, urbs Franciæ, in Normannia, unde *præſidium Normannorum* dicitur, Frodoardo An. 925. quo Rolloni paruit, ad fluv. Breſlam, non longè a mari. Caput Comitatus ditiſſimi in confinio Picardiæ: cujus incolæ Gall. *Euſiens* dicuntur. Lat. *Aucenſes*. Media eſt inter Diepam & Fanum D. Valeriaci. 7. leuc. ab Abbavilla in Occ.

Angarari, pop. Americæ, in Braſilia, & Præfectura Portus ſecuri. Laet.

Angarus, Arabum præfectus, qui Pompeio aliquot officiis fidelem operam navaverat, atque ita tunc ſibi fidem in parvis præſtruxerat, ut poſteà, cùm operæ pretium eſſet, magnâ cum mercede eum falleret. Dio. *Acbarus* Appiano, *Mazara* Floro, *Ariamnes* Plutarcho dicitur. Conſtat apud omnes, hunc transfugam, quocunque nomine fuerit, ſubornatum à Perſis fuiſſe, ut Craſſi crudelitate in ipſius perniciem abuteretur. Alius quoque fuit *Angarus*, Oſroenorum rex, qui, cùm ad Antoninum Caracallam, tanquam ad amicum veniſſet, ab illo contra fidem datam comprehenſus ac in vincula conjectus fuit, & Oſroena rege deſtituta capta. an. 218. Sed mox à ſpectris exagitatus Imperator, multorum animas ex inferis, arte magicâ, evocavit; paulo pòſt inſidiis Macrini interfectus. Anno 219. Vid. Dion. *lib.* 78.

Angaſii, pop. Maſſagerarum.

Augea, filia Alæi, quæ ex Hercule Telepho ſuſcepto, à parente, in mare conjecta eſt, ſed fluctibus in Myſiam delata, Teutranti ejus Regi nupſit, cui Telephus in regno ſucceſſit. Strabo. *lib.* 13.

Augea, urbs Locrenſium. Hom. Alia in Laconiâ, Steph.

Augeas, rex Elidis, filius Solis, aut, ut alii volunt, Neptuni, ut alii, Phorbantis & Hirmines, ut alii, Nyctei, ſeu, ut alii, Epochi; quem Hyginus inter Argonautas connumerat. Bubile habuit 3000. boum capax, nunquam ante Herculis adventum repurgatum, cui cùm *Augeas* id purgandum locaviſſet, Hercules Alpheum fluvium eò immiſit, ejuſque aquis 30. annorum fimum, quem egerere longum fuiſſet, nullo propemodum negotio eluit. Quo nomine cùm pactam ſibi mercedem exigeret, tergiverſante *Augeâ*, Phyleum filium ejus arbitrum delegit, qui cùm ſecundùm Herculem pronunciaſſet, pulſus à patre, in Dulichium inſ. confugit; quam rem ægrè ferens Hercules, Elim diripuit, & *Augeam* interemit, revocatumque Phyleum patris loco regnare juſſit. Vide Pauſan. *in Eliacis*, Plin. 17. 9. Lucian. *In Pſeudom.* Eraſm. *Adag.* *Augea* quoque meminit Hom. *Iliad. N.* Item *Augeas*, Athenienſis Comicus, teſte Athenæo. Item, Poeta Tegeates, ex Creta. Steph.

Augela, deſertum Africæ, ubi aliàs Augilæ pop. in Marmarica reg. ſeu Libya ſuperiori. J. Leo.

Augia, regiunc. Galliæ, in Norm. Aliis *Algia*. Ejus limites periere. *Le pais d'Auge.*

Augia major, vulgò *Reichew*, vel *Reichenaw*, inſ. Germ. intra lacum Venetum, apud Conſtantiam urb. ubi Abbatia & Cœnobium præclarum; animalibus noxiis caret, ampla, 3. parœciis conſtans. Vide Munſt. *Coſmogr. lib.* 3. Aliis nunc eſt *Mehrzraw*, vicus juxta lacum Conſtant. prope Brigantium, in Comitatu cognom. 6. leuc. à Conſtantia in ortum.

Augia minor, *Meinaw*, Inſula Germ. & Sueviæ, in inferiori parte lacus Conſtantienſis, media ferme inter Uberlingam & Conſtantiam.

Augila, urbs Libyæ. Steph. long. 58. 00. lat. 14. 30.

Augila, Africæ pop. qui nullos Deos putaverunt, præter defunctorum manes, à quibus reſponſa petere ſolebant, ſepulchris incubantes. Mela. 1. 8. *Augila Manes tantùm Deos colunt.* Lapſum hic putant Pomponium viri eruditi, quòd *Augilis* attribuerit ea, quæ Herodotus Naſamonibus. Sed ipſi errant. *Augila* enim ſunt Naſamones; & *Augila* vel *Ægila* eſt op. Naſamonum. Satis hoc ex Herodoto ipſo colligitur. Jungit quoque eos Ptolemæus: Ἐν τοῖς Αὐγίλαις καὶ Νασαμῶσι τὰ Αὔγιλα. Libri aliquot Ptolemæi legunt hoc loco Ἄγιλα, uti Herodotus. Ab Αὔγιλα verò gentile non tantùm Αὐγίλαι, ſed & Αὐγιλῖται,

vas, ſi Stephano credendum. Verùm ſæpè ex ingenio format *ὀνόματα* ſua iſte *ὀνοματοποιὸς*. Vide Voſſ. *in Melam. pag.* 45. & Plin. *lib.* 5. *cap.* 8.

Auginus, mons Italiæ. Liv. *Monte Codoro* hodie dicitur.

Augur, Conſ. Rom. Annii Veri collega.

Augures, Magiſtratus Romani, ex avium volatu, cantu & comeſtione futura prædicentes. Superſtitione à Tuſcis, qui à Chaldæis, acceptâ. Vid. Valer. M. *lib.* 1. *cap.* 6. Tres primùm Romæ fuere, propter tres ipſius tribûs, Luceres, Rhamnenſes, Tatienſes; mox uno addito, quatuor extiterunt. Sed cùm poſteà plebs admiſſa eſſet in honorem urbis, quinque plebei Augures creati ſunt, & Patricii quatuor; idque M. Valerio & Q. Apuleio Coſſ. Locum verò Augurii ita fuiſſe legimus: Templum Augur conſtituebat, verſus Orientem ſedebat, capite velato lituum, id eſt, incurvum baculum dextrâ geſtans, quo cœli regiones dividebat, & quæ Auguria veniebant, prædicebat. Si læva fuiſſent, quâ parte eſt Septentrio, felicia pronunciabat; illa enim pars, propter altitudinem proſpera putabatur. A dextrâ parte meridies parum fauſta, & infelix credebatur, quia locus eſt depreſſus. Plura Liv. *lib.* 1. & Halicarnaſſ. Dionyſ. *lib.* 2. Plut. *in Paral.* & *Problem.* Cic. *de Divin.* & alii. Notum illud Catonis. mirari ſe, ſi augur augurem aſpiciens ſibi temperaret à riſu: nempe, quia occulto Syncretiſmo colludebant inter ſe, ſibi conſcii fraudis & impoſturæ. Augurum autem illorum deliria inter recentiores egregiè confutavit G. *Peucerus Comment. de Variis Divinationum generibus.*

Augurinus. Conſul, Sergiani Collega.

Auguſta, aliis *Sebaſte*, opp. Cil. inter Corycium & Pompeiop. in ora. Vid. ibi.

Auguſta, Tubinga dicitur ab omnibus, urbs Sueviæ, Acad. præclara Duc. Wirtembergenſis; Caſtrum habet in colle 2. leuc. à Reutlinga & 1. à Rotemburgo.

Auguſta, opp. Marit. Siciliæ, ad Orientem, aliàs *Xiphonia*, permunitum. Situm eſt in Netina valle, gaudens portu capaci & percommodo. 8. milliar. à Catana in Auſtr. & 25. à Syracuſis, in Bor. Captum à Gallis. an. 1675.

Auguſta, villa Ambianorum, in pago Vinmaco, Auctori *libri de Vita S. Salvii Amb. Ep.* Hodie *Auſt*, ad Oceanum, inter Augam & Leuconaum, ſive portum SuminenſemS. Walarici. Unde & *Aut ſur la mer* vocatur, aliis *le bourg d'Augſt.* 11. leuc. à fluv. Aucia vel Auva, vulgò *Ou*, cujus mentionem facit *Vita S. Lupi Senonici M. S.* & Ordericus Vitalis *lib.* 12. Attingit hic amnis & Andeaginam & Augam ſeu Aucum opp. cui nomen ſuum dedit. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Auguſta Acilia, vulgò *Azelburg*. opp. olim Vindel. nunc pagus Straubingæ urbi Bavar. propinquus. Aventin.

Auguſta Auſciorum, Gall. Aquitan. op. vulgò *Aix en Guienne*, *Auch* Villanovano. Caput eſt Comitat. Arminiaci; ſitu munita, ad Ægircium fluv. in reg. fertili. *Auguſta Auſciorum*, & *Auſcia* vett. Cæſar. *lib.* 3. *Comment.* Plin. *lib.* 4. Mela *lib.* 3. Ptolom. *lib.* 2. &c. Archiepiſcopalis eſt, & Præſidialis Curiæ ſedes. long. 21. 15. lat. 43. 33.

Auguſta Badacum, Cluverio vicus *Pætriburg*, ad fluv. Achſam ſeu Alaſam, in ſuper. Bavaria, paulo intra lacum Chimum, in ditionis Saliſb. limite. Vid. *Badacum*.

Auguſta Batienorum, *Baſſignano*, opp. Lig. ad Padum in finibus Ticinenſium. Merula.

Auguſta Bracarum, mel. *Braccara Auguſta*, urbs archiep. aliàs Callaicorum Baccarum, nunc Portugalliæ, & prov. inter Durum & Minium. Ad Cavarum, ſeu Celandum fluv. Vid. *Braccara*.

Auguſta Cæſarea, urbs ſupra Iberum in Hiſp. citer. diſtat à Numantiâ 80. ſtadia.

Auguſta Emerita, Luſitaniæ civitas parva, ab *emeritis* Auguſti *militibus*, hujusque conditoribus nomen ſortita. Hodie *Merida*. Subeſt dominio utili ord. militaris S. Jacobi *de Spata* Vide *Emerita*.

Auguſta Gemella. Vide *Tucci*.

Auguſta Nova, opp. Vet. Caſtellæ ad Arevam fluv. forſan ubi nunc vicus *Cavarruvias*, medius ferè inter Burgos & Uxamam, verſus montes.

Auguſta Prætoria, urbs Italiæ, à Salaſſis inhabitata; præter Strabonem, Plinium, Dionem, atque Ptolemæum, qui omnes Coloniam eam vocant, meminerunt ejus etiam Plinii epitomatores duo, Mart. Capellam dico & Solinum, hic *lib.* 6. ille *cap.* 8. Vide Cluver. *Ital. Ant. pag.* 96. Solino dicitur Italiæ limes. Eſtque Ducatus caput, qui in 7. dividitur valles, ad radices Alpium, in regione montoſa, ſed fertili, quæ German. *Augſthal*. Ei nomen an ab Auguſto, an quia colonia Rom. Sedes eſt Epiſc. ſub Arch. Tarentaſiæ. Hic arcus triumphalis Auguſti adhuc ſuperſtes, cum Coliſeo, aliisque Rom. magnificentiæ monumentis. Ducatus Sabaudiæ unitus, nuptiis Comitis Odonis, filii Humberti I. cum Adelheida Suzia, vidua Hermanni Ducis Sueviæ, & hærede Manfredi, cognom. Ulrici, comitis Suzy. Guicheno *hiſt. Saband.* Vid. *Salaſſi*. long. 29. 20. lat. 44. 30.

Auguſta Quintanorum, ab aliis Quintana ſeu Quintiana caſtra, *Kintzen*, vicus Bavariæ infer. prope Ooſterhoven oppid.

Auguſta Rauracorum, urbs olim florentiſſima, totius gentis caput: 4000. m. p. infra Rhinfeldam, ad ſiniſtram Rheni ripam. Vid. Plin. *lib.* 4. *cap.* 7. in vet. inſcr. *Colonia Raurica* dicitur. Onuphrio Panv. *lib.* 3. *Comm.* inter ſeptem Galliæ Belg. colonias numerata. Nomen ab Auguſto accepit, ſub quo colonia hæc deducta eſt, à L. Munatio Planco, an. Auguſti Imp. 2. ante C. N. 40. de quo Cajetæ in regno Neapol. hæc cernitur inſcriptio: *L. Munatius L. F. L. N. L. ProN. Plancus. Coſ. Cenſ. Imp. Iter. VII. Vir Epul. Triumph. ex Rhetis Ædem Saturni f. de manubiis, Agros diviſit in Italia Beneventi, in Galliam Colonias deduxit Lugdunum & Rauricam.* Prius enim *Raurica* dicta videtur, ab ipſiſmet incolis, qui Helvetiis, novas ſedes quæſituris, ſe junxerant, combuſta tempore Jul. Cæſaris: Cæſar *lib.* 1. donec ſub Auguſto refloruit. Poſtmodum everſa eſt, ab Alemannis, circa An. 450. tempore Valentiniani III. & Martiani, cùm Gothi Hunnique in Italia Romanis negotium faceſſerent. Imò jam ſub Juliano deſtructam fuiſſe ex Eunapio Sardiano conſtat. Hanc à Valentiniano reparatam vult Guillimannus, ſed in caſtrum: unde *Caſtrum Rauracenſe*, in libro Prov. dicitur. Tandem ab Attila funditus ſubverſa eſt, jacetque in ruinis: neque quidquam ejus ſupereſt, niſi pagus prope Baſileam, plurimis Romanæ antiquitatis reliquiis nobilis: quas primus Amerbachius eruit, cujus M Scr. de nobili hoc loco in Bibl. Acad. Baſil. Vulgò *Augſt*. Itali *Oſta* vocant. Stumpf. *l.* 12. *de Raur.* Joh. Bapt. Plantinus *Helv. nov.* & *antiq.* Ex ejus ruina Baſilea crevit.

Me doleo everſam; verùm ſolatia præbet,
Ex lapſu crevit quod Baſilea meo.

long. 28. 00. lat. 47. 10.

Auguſta Romanduorum op. vulgò *Luxenbourg*. Volaterranus *Conſtance* vocat.

Auguſta Sueſſonum, Vid. *Sueſſiones*. urbs Gall. Belg. vulgò *Soiſſons*. long. 24. 20. lat. 48. 50.

Auguſta Taurinorum, Italiæ Tranſpadanæ civitas, vulgò *Turin*, cujus populos, Plin. 3. 7. Taurinos vocat, alii Tauriſcos nominant, qui & *Troi* Stephano dicuntur, *Taurafia* P. Apiano. Urbs permunita, in planitie fertili admodum & rigua, indies creſcit. Vide *Taurinum*.

Auguſta Tiberii, aliis Reginum & Regina, *Regenſpurg*, urbs Vindelic. Epiſc. & libera. Ubi Imperii Comitia haberi ſolent. Vid. *Regina*.

Auguſta Trevirorum, urbs Gall. Belg. vulgò *Trier*. Vid. *Treviri*.

Auguſta Tricaſtinorum, antea Senomagus ſeu Neomagus, nunc Fanum S. Pauli Tricaſtinorum. Urbs Gall. in Delphinatu, in clivo ſita, parva ſed culta. Una leuc. à Rhodano fluv. vix 2. à Vivario. Vid. *Tricaſtinorum Auguſta*.

Auguſta Vagienorum, Liguriæ op. Ptol. long. 30. 15. latitud. 43. 15. Quibusdam eſt Salinæ, *Saluces*, Marchion. caput, in Gall. Subalp.

Auguſta Valeria, civitas regni Valentiæ in Hiſp. Ptol.

Auguſta Veromanduorum, Gall. Belg. civitas, vulgò *S. Quintin* Ferr., long. 24. 50. lat. 49. 20. Nunc vicus eſt Veromandui tractus, ad riv. *Oumignon*, medius inter Fanum S. Quintini & Peronam, cùm aliàs primaria eſſet. Baudr.

Auguſta Vindelicorum, celeberrima & pervetuſta Germ. ſuper. urbs, ad confluentes Lecci & Vindæ, quam vulgò *Werthach* vocant, ſita, poſt funeſtam Varianam cladem, ſubactis Vindelicis, ab Octaviano Auguſto expugnata, reſtaurata, aucta & 3. Romanorum millibus ad habitandum tradita eſt. Factum id an. U. C. 739. hinc *Auguſta* nomine inſignita: *Auguſtoburgi* item: à Cl. Tiberio dein Cl. Druſi fratre, qui Vindeliciam in provinciæ formam redegit, *Auguſta Tiberia* vocitata. Hungari poſteà eam invaſerunt, quibus ab Othone primo gravi prælio fuſis, Romano imperio reſtituta eſt. Ex provinciali Imperialis reddita, à Friderico I. Imp. Anno 1162. Conrado poſteà ultimo Duce Sueviæ datâ ingenti argenti vi, in plenam libertatem aſſerta eſt, an. 1266. cùm prius Fridericus 2. advocatiam urbis & præfecturam regionis, filio ſuo Conrado R. & hic Conradino reliquiſſet. Tum demum ipſa ſibi Senatum legit & Civitatis Curatores, urbisque præfectos liberè creare cœpit. Sub Patriciis fuit, uſque ad Annum 1368. poſtmodum, turbis obortis, Democraticè gubernata eſt, uſque ad Annum 1548. quo priſtinum jus, Caroli 5. auctoritate, ad Patritios rediit: qui immunitatis à vectigalibus privilegio ſimul urbem ornavit; poſteaquam à Rodolfo I. Adolpho, Alberto, Ludovico, Carolo IV. Ruperto, Friderico I. Maximiliano I. Impp. plura alia accepiſſet. De quibus Vid. Limnæum Enucl. *lib.* 4. *cap.* 4. In inſignibus ejus, Strobilus eſt viridis, in ſcuto rubro & candido: de quo Vid. Marc. Velſerum, *de inſignibus urbis Auguſtanæ*. Exigui territorii caput; unum tantùm pagum, extra urbis mœnia poſſidere refert Oldenburgerus *in Limnæo Enucl. lib.* 4. *cap.* 5. Cæterùm ſumptuoſiſſimis ædificiis, plateis amplis ac nitidis, mœniis, aggeribusque munitiſſimis, celeberrimis negotiatorum commerciis, politiæ ideâ, incolis opulentiſſimis, & diligenti pau-

perum

... nobilitatur. Vulgò *Augſpurg*. Sed inprimis celebre ... nomen, à *Confeſſione Auguſtana*, de quâ poſt. Epi... ubi Archi... Moguntino. Inter Epiſcopos inprimis clarus Hudericus ille, qui Nicolao I. Pontif. R. Cœlibatum per Galliam Germaniamque ſtrenuè promoventi, fortiter reſtitit, epiſtolâ ad eum doctiſſimâ ſcriptâ, obtinuitque Anno 860. ut libertas conjugii ſacerdotum intemerata maneret, per annos fermè 200. Vid. Chemnit. *de Cælib.* Contra quam epiſtolam, cùm Bruno itidem Auguſtanus Epiſc. ab Italis ſubornatus, ſcripſiſſet, circa Annum 998. miſerè à clericis cæſus eſt. Idem. Huc Lutherus, ad Cajetanum Cardin. ire juſſus, comparuit, an. 1518. aſt cùm non rationibus, ſed minis agi ſecum videret, ad Pontificem, & hinc ad Concilium provocavit. A Principibus dein Evangelicis *Confeſſio*, à Philippo Melanchthone ſcripta, & ab eodem, cum Luthero, per Johannem Saxoniæ Ducem Carolo 5. Imp. die 25. Junii, Anno 1530. oblata, ab urbe, *Auguſtanæ* nomen ſumſit: cui ipſa urbs An. 1533. ſeſe addixit; uſque ad Annum 1547. quo Imperator in Comitiis armatis petiit, ut Principes omnes Tridentinæ ſynodo ſe ſubmitterent, templo primario Auguſtæ, quòd fuiſſet Lutheraniſmo pollutum, expiato. Sed an. 1555. ſub Ferdinando, vices abſentis fratris in Imperio agente, Pax religioſa conceſſa, tum urbi, tum reliquis in Imperio Evangelicis, fruſtra ob decretum hoc excandeſcente Paulo 4. Imò eodem loci confirmata eſt, an. 1558. à Ferdinando jam Imp. qui ipſi S. Cœnam ſub utraque ſpecie Viennæ adminiſtrari curavit. Poſt hæc, Fridericus 3. Elector Palat. incaſſum renitente Commendono, Legato Pontif. ab Auguſto Saxoniæ El. pro membro & ſocio Confeſſionis Aug. agnitus, atque ab Imper. ad pacem Relig. admiſſus eſt, an. 1566. Conſenſus etiam Confeſſionis hujus, cum Bohemica & Helvetica Sendomiriæ initus, an. 1570. & Syncretiſmus hic confirmatus eſt, an. 1595. in ſynodo Thorunii celebratâ: Poſtquam Univerſalem pacem inter Eccleſias Auguſtanas & Helveticas facturus Henricus Navarræ R. poſtmodum Rex Galliæ factus, & Magni elogio inſignitus, eo fine ampliſſimam legationem an. 1583. in Angliam, Belgium, Daniam & Germaniam miſiſſet, non eo ſucceſſu, quem quidem ſperaverat. Sic libero Religionis exercitio gaviſa urbs eſt, uſque ad an. 1629. in quo demum plenè, per Inſtrumentum Pacis An. 1649. reſtituta eſt, prout Religio An. 1624. ibi viguit. Vid. Sleidan. *lib.* 7. Cæleſtinum *de Comitiis Auguſt. tom.* 4. Thuan. *Hiſtor.* Monſtrelet. *Coſmogr. lib.* 3. Hic quoque jam olim Concilium habitum, An. 740. & 952. cui Germaniæ, Galliæ, & Longobardiæ Proceres interfuerunt. Vid. Baronium, Spond. &c. & de Confeſſione Auguſt. In ſpecie Wendelin. *Theol. & Polit.* Long. 33. 00. lat. 48. 30.

Auguſtæ, *Conjuges* Impp. dicebantur, dum viverent, *Divæ* autem poſt mortem. Hoc nomen adeptæ ſunt Livia Auguſti, Agrippina Agrippæ, Lepida Galbæ, Pompeia Sabina Othonis, Petronia Vitellii, & reliquæ, quas enumerat Volaterranus, *l.* 13.

Auguſta, urbs in Ciliciâ, & in Italiâ. Steph.

Auguſtana Caſtra, al. opp. erat Vindeliciæ, quod nunc eſt *Gaiſting*, vicus prope Danub. 11. m. p. infra Reginum, in Ducatu Bavariæ.

Auguſtanica, vide *Peluſium*.

Auguſtavia, urbs Pol. verſus Lithuaniam, in Podlaſſia Prov. ad fluv. Brebezam, parva & nova.

Auguſtia, vulgò *Kuſty*, opp. Tranſilv. ad Alutham fluv. verſus limites Walachiæ, aliquot milliar. à Cibino.

Auguſtiniani, ordo Eccleſ. in Communione Romana, Auguſtinum Patrem ſuum & Magiſtrum vocantium. Ab Alexandro 4. An. 1256. inſtitutus.

D. Auguſtinus, Filius fuit Patricii & Monicæ, Tagaſte Numidiæ urbe natus, An. 354. Maturè ſtudiis admotus, abhorruit à græca literatura, poëtarum fabulis & theatricis ſpectaculis deditus. Madauris hinc, dein Carthaginem miſſus, paulo ſolutioris vitæ fuit. Hortenſii Cicer. lectio ipſi aliquem veritatis amorem ingeneravit, quam inveſtigans, in errorem Manis incidit. Cæterùm ingenio tam acri, ut an. æt. 20. αὐτοδίδακτος Philoſophiam imbiberet. Rhetoricam primò Tagaſte, Dein Carthagine, Romæ poſtmodum docuit, tandem Mediolanum à Symmacho vocatus. Ubi S. Ambroſio audito, purioris religionis initia hauſit: quod opus divina gratia mox perfecit, Vid. *Confeſſ. ejus lib.* 9. Sic baptizatus An. 388. dum in Africam redire conſtituit, in tranſitu Romæ Manichæos ſcriptis confutavit, Oſtiæ dum navigandi expectat tempus, matrem amittit, Tagaſtem cùm perveniſſet, triennio poſt Hipponenſis Præſul eligitur. Ubi in vitia, errores Manichæorum, & deliria Donatiſtarum acer, Imperatorum inſuper authoritatem imploravit, ad Zizania hæc funditus eradicanda. Hinc in ejus vitam Errorum inſidiæ: Cum S. Hieronymo aliquid litis ei interceſſerat, ob hujus paulo acerbius reſponſum ad epiſtolam ejus, quâ de Petri & Pauli Ap. συγκάθει, Antiochenâ agebat, ſed ſopitum. De Pelagio dein triumphavit, ejusque reſponſa ab Epiſcopis aliisque pro oraculis habita. Accepto de Semipelagianiſmi in Gallia initiis, *de Prædeſtinatione SS. & Perſeverantiæ dono*, ſcripta miſit. A Theodoſio Jun. tandem ad Epheſinum Concilium invitatus, obiit, Hipponâ à Vandalis jam obſeſsâ, A. C. 430. *æt.* 76. *Epiſc.* 36. Urbe a Barbaris captâ & incendio deletâ, cadaver ejus cum Bibliotheca & ſcriptis parcitum eſt: quorum illud poſtea Luitprandus Italiæ R. magno pretio à Saracenis redemtum, Anno 725. è Sardinia Genuam primò adduxit, dein Papiam tranſtulit, templo ibi Auguſtino dedicato. Sigon. *lib.* 3. Opera ejus variis in locis edita: accuratiſſima impreſſio Frobenii eſt, Baſilienſis, Anni 1529. Poſt hanc Antverpianæ, Plantini, an. 1577. Pariſienſi, an. 1586. ſua laus debetur. Prodiere quoque Venetiis, Lugduni &c. Hieronymus Vignierius edidit eadem in urbe, an. 1654. ſupplementum operum volum. 2. Fuit hic Auguſtinus Eccleſiæ Catholicæ fulgor, de quo hunc in modum ſcripſit S. Victor *lib.* 1. *De perſecutione Vandalorum: Eâ*, inquit, *tempeſtate Hippo civitas obſeſſa eſt, quam omni laude dignus B. Auguſtinus, librorum multorum confector, Pontifex gubernabat. Tunc illud eloquentiæ, quod uberrime per omnes Eccleſiæ campos fluebat, ipſo metu ſiccatum eſt flumen, atq; dulcedo ſuavitatis in amaritudinem abſinthii verſa eſt. Uſq; ad illud tempus 232. confecerat libros, exceptis innumerabilibus epiſtolis. Vel expoſitione totius Pſalterii, atq; Evangeliorum, atq; tractatibus popularibus, quos Græci Homilias vocant, quorum numerum comprehendere ſatis eſt impoſſibile.* Hæc Victor. Eraſmus eum vocat *Incomparabilem Eccleſiæ Doctorem*. Montacutius *Solidiſſimi judicii Virum, & in fidei dogmatibus diſceptandis Principem.*

Auguſtinus, Abbas, a Gregorio M. in Angliam miſſus, ut Eccleſiam illam ſedi Rom. ſubjiceret: Vulgò *Anglorum Apoſtolus* propterea dictus. Ethelbertum convertit: Cantuarienſis Epiſc. factus eſt, Anno C. 596. 601. Hic in Wallia Archiepiſcopatu, & 7. Epiſcopatibus repertis, apud Abbatem ibi celeberrimum nomine Dinothum, ut ſibi, tanquam Rom. ſedis legato, ſe ſubmitteret concionandique concederet libertatem, inſtitit, ſed is utrumque negavit. Quare Edelredo Northumbriæ R. excitato contra miſeros, Dinothus cum ingenti Clericorum numero neci datus eſt. Beda *Hiſt. Eccl. l.* 2. *c.* 2. Baron. an. 596. & ſeqq. Gilfridus *l.* 8.

Auguſtinus Curio, fil. Cælii Sec. Curionis, Rhetorices in Acad. Baſil. Profeſſor, ſcripſit *de rebus Saracenicis*. Obiit A.C. 1568. æt. 2?. Ejus memoriam alabaſtro inſcriptam, à Parente, lege apud Urſtis. *Epit. Hiſt. Baſil. cap.* 9. Cujus ultima:

Hujus ad exemplum Juvenes florentibus annis,
Vivere rite Deo, diſcite rite mori.

Vid. *Cælius Sec. Curio.*

Aug. Dathius, hiſtor. Senenſis. *Aug. Ecgaus*, hiſtoricus Friſius.

Auguſtinus Juſtinianus, Genuenſis, Corſicæ Epiſc. linguarum peritiâ clarus, in quarum complures S. Scripturam tranſtulit, &c. Obiit an. 1530. ignotus omnibus. Leander *deſcr. Ital.*

Auguſtinus Maſcardus, Ligur, plurimis ſcriptis editis inclytus. Obiit an. 1640. Mich. Juſtinianus, & Raphaël *de Scr. Ligur.*

Auguſtinus Romanus, S. Scripturam commentariis illuſtravit, &c. Obiit an. 1445. Ejus tria opera prohibita docet Bellarm. *in Catal.*

Auguſtinus Triumphus, Anconitanus, auctor libri de poteſtate Eccl. &c. Obiit An. 1328. V. quoque *Tornielus & Valerius.*

S. Auguſtinus, urbs & portus, Floridæ; ut & prom. Orientaliſſimum Braſiliæ.

Auguſtoberga, oppidul. Germ. in Miſnia prov. juxta fluv. *Schop.* Bohemiam verſus.

Auguſtobona, Gall. Lugdunenſis urbs. Anton. Nunc *Troyes*, urbs Campaniæ prim. ad Sequanam fl. ampla & dives V. *Trecæ.*

Auguſtobriga, Pelendonum in Hiſp. Tar. urbs. Ptol. Alia in Luſitaniâ. Ptol. *Medina celi* nonnullis, aliis *Burgos*, aliis *Villar de Pedroſo* dicitur, al. *Puente del Arçobiſpo*. Baudr.

Auguſtodunum, urbs Epiſc. Duc. Burg. ſub Arch. Lugd. ab Auguſto (Octaviano, an alio?) qui dirutam bello, quod Cæſar contra Gallias geſſit, reſtauravit: multi eam *Bibracte*, cujus frequens apud Cæſarem mentio, fuiſſe opinantur: ſed Eumenius Bibracte ab illa diſtinguit, *in Grat. act. Conſtantino Aug.* alii verò *Æduam* & *Eduam*, olim nominatam aſſerunt. *Aureliani* quibuſdam & *Roma Celtica*, quamvis hoc Lugduno potius convenire videtur. Adſitum eſt *Auguſtodunum* radicibus montium, qui vulgò *les monts de Cenis* vocantur, unde dicta, quaſi *Mons Auguſti*, nomine Latino gallico, ad fluvium Arrouſium vel Arotium. Hodiè vernaculè *Autun*, vel mel. *Auſtun* nominatur. Merula. Merel. Primus omnium *Auguſtoduni* meminit Pomponius Mella *lib* 3. *cap.* 2. ubi ait: *urbes opulentiſſimæ in Treveris Auguſta, in Æduis Auguſtodunum, in Auſcis Eluſa.* Ptolem. in Gallia Lugd. I. Αὐγουστόδουνον dicitur, illorum quippe olim Caput. A Flavio poſtea, Conſtantio & Flavio Conſtantino Maximo Augg. reſtitutoribus ſuis *Flavia* dicta eſt, poſtquam gravia à Bagaudis perpeſſa, Impp. horum munificentiâ priſtinum nitorem recepit. Juventus Galliarum hic ingenuis artibus erudita eſt, ſub Diocletiano & Maximiano, qui Eumenium, auditorio Auguſtodunenſi, morte Latini Rhetoris orbato, præfecerunt, circa A. C. 296. quo Britannia Inſ. à Flavio Conſtantio Cæſ. recepta eſt. Erat tum ibi adhuc Apollinis templum, & Capitolium Jovi, Junoni ac Minervæ ſacrum,

fons item aquis calidis nobilis. Poſt Conſtantii dein mortem *Flaviæ ac Flavienſium* nomine ſenſim obliterato, urbs oppidanique veterem appellationem, quæ Auguſti tempore cœpit, reſumſere. A' Lugduno, capite Lugdunenſis prov. I. proxima fuit. In Not. Imp. Rom. *Fabrica Auguſtodunenſis Loricaria, & Præfectus Sarmatarum Gentilium Auguſtoduni, & Procurator Gynæcii Auguſtoduni, tranſlati Mettis*, & in vet. Inſcriptione *Cohors XIIX. Auguſtodunenſium* apud Gruterum memorantur. 18. leuc. diſtat a Divione in Occaſum hibern. longit. 25. 00. lat. 46. 50. Caput eſt Pagi *Auguſtodunenſis*, qui Ligere & Arare olim terminabatur, vulgò *l' Auſtunois*. Regio eſt montana, ſylveſtris, nec frugum, fortium tamen virorum, ferax. Vid Eumenium *Panegyr. Conſtant. dicto*, Erricum Monachum *lib. 1. de Vita S. Germani*, Hadr. Valeſium *Notit. Gall.* A Rollone Norvego I. Normannorum duce, urbem everſam eſſe, refert Guil. Britto *lib. 1. Philipp.* Et quia ſupra Arotii fluv. Auguſtodunenſis mentio facta, addam hoc unum: illum Gall. *Arroux*, vel *Aroux*, rapidum quidem, ſed propter ſaxa minimè navigabilem, in vett. tabb. nunc *Iſrum* nunc *Heſrum*, nunc *Adrum* dici: in illum labitur Burbintia, vulgò *la Brebince*, qui Partulam recipit, nec non Vuldracam (*Laudrac*) cui Patricia ejus villa, *Percy*, in agro Auguſtodunenſi Mon. veteri nobilis, eſt impoſita. Ex eodem. Vid. inſuper Henr. Antiſſiodor. *lib. 1.* Boter. *Relat.* Plin. *lib. 4. cap.* 18. Mel. *lib. 3. cap. 2.* Amator primus ejus Epiſcopus fuiſſe dicitur.

Hic concilium Anno 670. 1055. 1094. contra Philippi I. Gall. R. nuptias, qui Berthâ uxore, filiâ Florentis Com. Holandiæ, repudiatâ, Bertradam, filiam Simonis Monfortii, marito ſuperſtiti ereptam ſibi junxerat, &c. V. Tom. 10. concil.

Auguſtodurus, locus Gall. Lugd. ſecundæ, ad Olinam fluv. ſupra Bajocaſſes, ubi nunc forſan *Tury* opp. in Norm. Sanſo.

Auguſtomagus, Gall. Belg. urbs, quam Simlerus vocat maximum op. Sylvanectarum. Lepida & culta civ. ad Nonnetam amnem. Vid. *Sylvanectum*.

Auguſtomana, Tricaſſiorum urbs in Gall. Lugd. Ptol.

Auguſtonemetum, Ptol. Nivernum Antonino, Nivernium Turonenſi, & poſterioribus Nivernæ, *Nevers* vulgò, urbs Gall. Celt. ad Ligerim. Al. *Gergobia*, urbs Arvernorum, in Aquit. nunc vicus *Gergoie*, in monte. Baudr. Quibuſdam eſt Claromontium. Vid. ibi, & Hadr. Valeſium, *Notit. Gall.*

Auguſtoritum, Gall. Aquit. urbs, *Poictiers*, Pop. *Pictones* Cæſ. & Plin. *Pictavi* Marcellino. Al. eſt *Lemovicum*, ad Vigennam fluv. quod Vid. Aliis eſt Inculiſma. V. Baudr.

Auguſtulus, Rom. Impp. ultimus, abdicare ſe coactus eſt ab Odoacero rege Herulorum, & ſic Imperium Occidentale deſiit. Sleidanus ait cum animo fractum, imperium ſponte depoſuiſſe. Vid. *Auguſtus Romulus*.

Auguſtus Cæſar, Rom. Imp. ſecundus, patre Octavio Senatore genitus, matre Acciâ, filia Julii, ſorore J. Cæſaris, ſicque hujus nepos. Natus eſt A. U. C. 691. Cicerone & Antonio Coſſ. Vix quadriennis Patrem amiſit, duodecennis Juliam aviam publicâ oratione laudavit. Viginti annos natus Conſul factus, J. Cæſaris hæres, illo mortuo, quinque bella civilia ſopivit. Quorum ultimo M. Antonium ad Actium ſuperavit, An. U. C. 721. Bruto & Caſſio prius prope Philippos, An. U. C. 712. L. Antonio Perusiæ, Anno 714. Pompeio Jun. mari An. 718. victis. Externis bellis non minus felix. Ter Janum clauſit, bis Senatui ſummam rerum reddere propoſuit, juſtitiam ſeverè adminiſtravit, leges ſanxit egregias, viſitavit provincias, Sardiniâ & Africâ exceptis, 13. Conſul, Faſtos correxit, &c. Obiit Nolæ, Anno C. 14. æt. 76. imperii 57. Euſeb. *Chron.* Suetonius, Tacitus, Vellejus, &c. Anno ejus 42. imperii, poſteaquàm firmiſſimam, veriſſimamque pacem compoſuiſſet, JESUS CHRISTUS Dominus in Bethlehem natus eſt: cujus adventui pax iſta famulata eſt. D. Lucas Evangeliſta, *cap. 2.* refert, ab hoc edictum exiiſſe, ut cenſeretur orbis univerſus. Eo die, quo SALVATOR noſter in hunc mundum natus fuit, edicto vetuit, ſe Dominum appellari, manifeſto præſagio majoris dominatûs, qui tum in terris ortus eſſet: Quod ipſum ab Oraculo Delphico didicit, quod cùm ei de Succeſſore ſciſcitanti, etiam Hecatombe invitatum, primò non reſpondiſſet, iteratâ hoſtiâ, ex adyto cauſam ſilentii dedit:

Me puer Hebræus, divos Deus ipſe gubernans,
Cedere ſede jubet triſtemq; redire ſub orcum:
Aris ergo dehinc tacitis diſcedite noſtris.

Unde Auguſtus, Romam reverſus, aram in Capitolio cæteris majorem erexit, cum epigraphe: *Ara primogeniti Dei.* An. M. 3949. C. 1. Platina *in Auguſto.* P. Martyr. *in 1. Sam. cap. 5.* Ab hoc *Auguſtus* menſis dictus eſt, qui anteà Sextilis appellabatur. Cæterùm *Auguſtus*, non ab *avium geſtu, guſtuve* dicitur, uti volunt Grammatici, ſed ab *auctu*. *Augere* autem verbum ſacrorum eſt, ut *immolare, mactare, adolere*. Quoniam itaque hoſtiæ, cùm reſpergerentur molâ ſalſâ, conſecrabantur, ſeu ſacræ fierent, hinc *Auguſtus*, ſacer, ſanctusque eſt, & quaſi conſecratus. Vet. Gloſſ. *Auguſtus*, Σεβαςὸς ἱερὸς, ἐπιφανής. Unde Livio *Præfat. operis*: *auguſtiora primordia urbis facere, & conſecrare origines*, idem eſt. Ovid. 1. *Faſt.*

Sancta vocant, Auguſta, patres. Auguſta vocantur
Templa ſacerdotum rite dicata manu.

Suetonius *Auguſto*, *cap. 7. Loca quoq; religioſa, & in quibus augurato quid conſecratur, Auguſta dicuntur ab auctu.* Octavianus itaque appellatus *Auguſtus* eſt, id eſt, *ſanctus*, & ſupra communem naturam, Diis ipſis proximus æſtimandus. Dio Caſſius, *lib.* 53. cùm de hâc ipsâ Cæſaris appellatione agit, ἀλλὰ, inquit, Αὔγουστος, ὡς καὶ πλεῖόν τι ἢ κατὰ ἀνθρώπους ὢν, ἐπεκλήθη, πάντα γὰρ τὰ ἐντιμότατα, καὶ τὰ ἱερώτατα, αὔγουστα προσαγορεύεται. Optimè totam rem explicat Florus *lib. 4. cap. ult. Tractatum etiam in Senatu, an quia condidiſſet imperium, Romulus vocaretur: ſed ſanctius ac venerabilius viſum eſt nomen Auguſti; ut ſcilicet jam tum, dum colit terras, ipſo nomine ac titulo conſecraretur.* Hinc *Auguſtinus* adjectivum. Sueton. *in Claudio cap. 11. Circenſi pompâ currum elephantorum, Auguſtino ſimilem decernendum curavit.* Pro quo tamen in Codd. quibuſdam, *Auguſteo* legi notat Beroaldus. Item *Auguſtianus*, Idem Sueton. *in Nerone cap. 25. Sequentibus currum ovantium ritu plauſoribus*, Auguſtianos, *militesq; ſe triumphi ejus clamantibus.* Hos Tacitus 14. *Annal. cap.* 15. *Auguſtanos* appellat. Hinc *Auguſtales*, ludi in honorem *Auguſti* Cæſaris inſtituti. Item *Auguſtale* ſubſtantivè, tabernaculum imperatoris dicebatur.

Auguſtus Romulus, Caſſiodoro *in Chron.* dictus *Auguſtulus*, ob ætatem, aliis *Momylus*. fil. erat Oreſtis, Patricii & militiæ Magiſtri, qui ipſum Imperatorem juſſit ſalutari Ravennæ, An. 475. Nepote pulſo, qui Herulorum Regem Odoacrum excivit. Hic Italiam ingreſſus cepit Romam, occidit Oreſtem, vicit ejus fratrem Paulum. Auguſtulum tandem in arcem quandam Campaniæ, cui *Lucullana* nomen, compegit. Caſſiodor. & Marcellin. *in Chron.* Jornandes, Procopius, Agathias, Eutropius, &c.

Avia, vel potius *Livia*, urbs Hiſp. Ptol.

Avia, Ptol. poſteà Furconium, Veſtinorum in Italiâ urbs, abeſt ab Aquilâ 8. m p.

Aviarium, urbs Gall. in Belſia prov. ad amnem *Oeuf*, ſatis culta. *Pluviers* Gall.

Aviarocus, fluv. Sueciæ, in Finnonia. Aboam urb. alluit; caditque poſtea in ſinum Finnic.

Avicebron, vel *Avicembron*, Maurorum, Princeps.

Avicenna, vel *Abali Abiſcenne*, Hiſpanienſis Medicus, ſub Conrado 2. & Henr. 3. natione, ut nonnullis placet, Arabs, quem vulgares Bithyniæ regem fuiſſe dicunt; ſecundùm alios verò Cordubæ Princeps fuit, eminentiſſimi ingenii vir. Natus eſt in pago Balech, A. C 992. Primus Medicinam methodicè fecit, ſcriptis editis pluribus. Obiit an. 1050. æt. 58. Leo African. *de Authoribus Arab.* Scaliger, *in Theophr. p.* 15. Ab Averroe venenatum fuiſſe tradunt, verùm antequam ipſe periret, Averroem viciſſim interfeciſſe. Geſnerus *in Bibliothecâ.* Sed ex prædictis patet integri ſeculi parachroniſmus. Averroes enim non 11. ſed 12. ſeculo floruit. Vid. ibi.

Avidienus, vir dives, ideoque *beatus* ab Horatio dictus, ſed ſordidus ac parcus. Hor. *Serm. Sat. 2.*

——— Avidienus,
Cui canis ex vero dictum cognomen adhæret.

Avidius Caſſius, devictis Parthis aliiſque rebus præclarè geſtis, poſt M. Aurelii Antonini mortem, Antiochiæ, ab Orientalibus *Imperator* dictus. Is *alter Catilina* vocabatur, quòd cruoris eſſet cupidus. Etenim inauditum, & nunquam viſum tormenti genus commentus eſt; Trabem ſiquidem longitudine 100 pedum infixam terræ erigebat, cui à ſummo ad intimas partes illigatos homines flammâ & fumo ſuffocabat. Imperii menſe 3. à Decurione quodam occiſus. Dion & Capitolinus, *in M. Aurelio.* Vulcatius *in Caſſio*.

Avienus, Conſul, tempore Valentiniani Imp.

Avienus Feſtus, poeta, tempore Gratiani, ac Theodoſii vixit, qui Aratum, & Dionyſii περιήγησιν carmine Latino tranſtulit, ut & Livium. Servius in 10. Æneid. Item Carmen Jambicum de Oris maritimis ſcripſit, ad Probum Conſulatem. Nec alium puto *Avienum*, quem loquentem inducit Macrobius *in Saturnalibus*. Idem etiam videtur, qui fabulas Æſopicas carmine Elegiaco ſignavit, quanquam in codd. nonnullis is *Anianus*, atque etiam *Anienus*, imò & *Abidnus* vocetur. V. Voſſ. *de Poet. Lat. p.* 56. *& de Hiſt. Lat.* 1. 9. Ubi vult hunc eſſe celebrem illum Poëtam, R. Feſtum Avienum, cujus adhuc 2. libri extant.

Avienus Junior, Conſul, Probi collega.

Avilla, urbec. epiſc. Hiſp. in Aſturia Ovetana, juxta oſtia amnis *Nalon*, non longè ab ora littor. Oceani Cantabr. Tereſæ patria. Quibuſd. eſt *Flaviona Via Paſicorum*. Briet.

Avim, id eſt, *iniqui*, civitas tribûs Benjamin. Joſ. 18.

Avimenſe, op. liberum in Africâ. Plin. 5. 4.

Avinum, opp. nov. Hiſp. in nova Biſcaja, ubi argentifodina, inter Durangum & Elleneram, prope vicum Nominis Dei, & verſus Zacatecas, in ditione Hiſp.

Avinus, fluv. Scotiæ meridion. Avendalium caſtrum alluit; poſtea in Cludum ſe exonerat, in Cludeſdalia prov. prope Hamiltonium opp.

Aviola, vide *Acilius*.

Avigni.

... Inſ. Amer. merid. in ora regni Chiles, contra ... Conceptionis, in Mari Pacifico, cum aliquot pagis.

Aviſum, opp. Hiſp. in Portugall. ad fluv. cognom. parvum ſed munitum. Unde Ordo Equitum, inſtitutus ab Alphonſo I. Anno 1181. Inſigne illorum, in campo aureo crux viridis, cum duabus infernè avibus.

Avith, Lat. *iniqua*, *perverſa*, vel *temporalis*, civitas in quâ regnavit Adad, quartus rex in Edom. Gen. 36.

Avitta, Africæ propriæ op. Ptol.

Avitus, Legatus in Britannia ſub Nerone. Tacit. *l.* 14.

Avitus Flavius Eparchius, Arvernas, ſocer Sidonii Apoll. Suaſu Theodorici Wiſigothorum R. aliorumque, Imperator, poſt mortem Maximi, appellatus eſt. Româ à Genſerico captâ, Anno 455. Sed biennio poſt, faciente Ricimero, duce R. depoſitus, Epiſc. Placentinus eſt factus, pauloque poſt obiit, re contra Childericum Merovæi fil. qui primam Germaniam ſecundæ, ſecundam Belgicam primæ conjungere annitebatur, Gothosque, quos ex Gallia in Hiſpaniam amoverat, præclarè geſtâ, inſignis. Aimon. *lib.* 1. *cap.* 1.3. Jorn. *de rebus Goth.* Proſper, Hydatius, Marcellin. Caſſiodorus, Theophanes *in Chron.* Greg. Tur. *hiſt. l.* 2. *c.* 11. Sidonius *l.* 3. *ep. c.* 1.

Avitus, nomen duorum Hiſpanorum, quorum unus Origenis errores diſſeminabat, alter Victorini cujuſdam ſectator erat. Ob quos Oroſius ab Hiſpaniæ Epiſcopis, Auguſtinum conſulturus, in Africam miſſus eſt. Retractat. *l.* 1. *c.* 44.

Avitus, Hiſp. de quo V. Gennad. *catal. cap.* 47. Vid. *Alcimus Avitus*, & *Alphius Avitus*.

d'Avity Petrus, Gallus è Vivarienſi prov. opus compoſuit peramplum, de Rebuspublicis & Imperiis, in quinque corpora extenſum. Hic multa habet exquiſita, ex recentioribus relationibus, navigationibus, hodæporiis, &c. eique Geographia recentior debet plurimum. Natus an. 1572. Obiit Pariſiis, an. 1635. æt. 63. cùm ſub prælo opera ipſius fervèrent, quæ poſtea, curante Franciſco Ranchino Occitano, prodierunt, an. 1643.

Avium, civitas inter Tyrum & Sidonem. Strab *l.* 16.

Avium Inſ. una ex Caribarum Inſ. Item, una ex Antillis. Utraque parva, in America meridion.

Auklandia, opp. Angliæ, in Dunelmenſi Epiſc. ad fluv. *Were*. Parv. admodum.

Aula, arx ad Æmum mont. Cedrenus, & Arcadiæ locus. Ælian.

Auladis, Meſopotamiæ urbs. Ptol.

Aula, navale Ciliciæ inter Tarſum & Anchialum. Steph.

Aulaga, lacus Amer. merid. in Peruvia reg. Aliter *Lago de Paria*, verſus Prov. *de los Charcas*, & montes Andes.

Aulanius Evander, ſculptor. Plin. *lib.* 35.

Aulceſtria, opp. Angliæ, in Varvicenſi provincia. Vid. *Alceſtria*.

Aulerci, pop. Gall. Celt. varii; nam reperiuntur *Aulerci* Eburaici (qui Cæſari Eburovices dicuntur) nunc *le dioceſe d'Evreux*, Cenomani, ubi nunc *Le Maine* prov. & Diablintes, ubi nunc regio *le Perche*. Sunt qui *Aulercos* Rhotomagenſes eſſe putant, alii *Aurelianenſes* à veteribus ſic dictos volunt, cùm nil tale apud Cæſ. & Plin. alioſque antiquos legatur. Videntur Aulerci Gallicâ linguâ dici, *Ovvelercher*. Cœnomani *Kurmanner*. Vid. *Cenomani* & *Diablintes*, &c.

Auleſtes, rex Tyrrhenus a Meſſapo confoſſus. Virg. Æn. 12.

Auletes, Ægypti rex, Cleopatræ pater, qui præter alia flagitia, etiam Choraulem exercuit, & adeò in eâ gloriabatur, ut non cunctaretur certamina in regiâ celebrare. Strabo *lib. ult.*

Auli ii dicti, qui Diis alentibus naſcerentur, alii ab *aula*, id eſt, ollâ deducunt. ab *Aulo* prænomine *Auliorum* gens deducta eſt, inter quos A. V. C. CDXXXII. Q. *Aulius* Q. F. Cerretanus cum C. Sulpicio Longo II. Coſ. fuit.

Auli, Macedoniæ pop. ad Jonium mare. Ptol.

Aulis, regiuncula Bœotiæ, à *caſtrametatione* nomen ſortita, juxta Chalcidem. Ovid. *Met.* 12.

——— *Bœotaq; tellus*
Aulide piſcoſâ puppes tenuiſſet ituras.

Servius ait inſ. & op. eſſe cum portu 50. navium capaci; in quo Græci ſub Agamemnone in Trojæ excidium conjurarunt. Euſeb. *Chron.* Virg. *Æn.* 4.

Non ego cum Danais Trojanam exſcindere gentem
Aulide juravi. Lucan. *lib.* 5.
Euripusq; trahit curſum mutantibus undis,
Chalcidicas puppes ad iniquam claſſibus Aulim.

Heſychius. Αὐλίδα, λιμένα. Hodie omnino intercidit, Brietio teſte.

Aulocrene, Aſiæ min. regiuncula, in conventu Apameno, per quam ab Apamiâ in Phrygiam itur. Ibi platanus oſtenditur, ex quâ pependit Marſyas ab Apolline victus. Plin.

Aulon, vel *Aulona*, Corinthiorum colonia in Macedoniâ. Plin. *Volonea* & *Caulonia* Sophiano. *Valona* Ferrar.

Aulon, eſt in Albania ſuper. ubi aliàs Pelaſgonia, pars Maced. Eſt portus ampliſſimus, ſeu veriùs ſinus, quem duo caſtra muniunt. Baudr.

Aulon, Stephano eſt urbs Laconica, una ex centum, & alia Arcadiæ, & alia, civitas vel locus Cretæ. Item Arabiæ locus, & alia ejuſdem nominis civitas à Crotoniatis condita, *Caulonea* etiam dicta.

Aulon, mons Calabriæ contra Tarentinam regionem, vini ferax. Mart. *lib.* 13.

Nobilis & lanis & Baccho fertilis Aulon
Dat pretioſa tibi vellera, vina mihi.

Horat. *in Od.* —— *Et amicus Aulon*
Fertilis Baccho.

Vide *Caulon*. Et etiam urbs Ciliciæ.

Aulon, teſte Theophraſto, campus eſt ampliſſimus & pulcherrimus inter Libanum & Antilibanum. Vide plura apud Cæl. Rhod. *lib.* 17.

Aulonius Æſculapius dictus eſt, teſte Pauſ. in fine Meſſeniacorum: *Ad Aulonem* (inquit) *delubrum eſt cum ſigno Æſculapii Aulonii.*

Aulopotamus, urbs Cretæ Inſ. Epiſc. ſub Archiep. Cretenſi. Miræus.

Aulotum, opp. Hiſp. in Catalonia, ad fluv. Fluvianum: paucis conſtans incolis. 6. leucis à Gerunda in Occaſum: 5. ab Auſa, in Bor.

Aulus Aternius Frontinalis, Coſ. collega Sp. Tarpeii Capitolini. An. U. C. 300.

Aulus Cornelius, Mag. equitum. An. V. C. 330.

Aulus Cornelius Arvina, Dictator. An. V. C. 430.

Aulus Cornelius Coſſus, Coſ. collega T. Quintii Cincinnati. An. V. C. 328.

Aulus Corn. Coſſus, Coſ. collega Valerii Corvini. An. V. C. 413.

Aulus Corn. Coſſus, Dictator. An. V. C. 381.

Aulus Corn. Coſſus, Trib. Militum. An. V. C. 330.

Aulus Corn. Corvinus, Coſ. Vinitii Quartini collega. An. V. C. 797.

Aulus Corn. Scipio Arvina, Coſ. collega Popilii Lænatis. An. V. C. 406.

Aulus Gabinius, Coſ. collega L. Piſonis Cæſoniani. Anno V. C. 696.

Aulus Gellius, Auctor noctium Atticarum, vixit ſec. 2. inchoante, Athenis. Opus ejus ſyntagma ingenioſum eſt variarum rerum. Criticam inprimis Authorum ſpectantium. Volaterr. *Anthrop. l.* 6. Vignier. A. C. 128.

Aulus Hirtius. Coſ. cum Vibio Panſâ. An. V. C. 711. Hi ambo in pugna contra Antonium occubuere. Horum Conſulatu natus eſt Ovidius, teſte ſeipſo. Triſt. 4. 10.

Editus hic ego ſum: nec non ut tempora noris;
Cùm cecidit fato Conſul uterq; pari.

Aulus Licinius Archias, Antiochenus Poëta, Cimbrica bella metro ſcripſit. Idem de hiſtoria Conſulatus Ciceronis facturus, ab hoc inhibitus eſt. Vid. *Archias*.

Aulus Licinius Nerva, Coſ. collega Qu. Cæcilii Cretici. An. V. C. [?]19.

Aulus Manlius Atticus, Coſ. collega Qu. Luctatii Catuli. An. V. C. 512. Alius, collega C. Sempronii Blæſi. An. U. C. 719.

Aulus Manlius Capitol. Trib. Mil. An. U. C. 351. & 365.

Aulus Manlius X vir. An. U. C. 303.

Aulus Manlius Torquatus, Coſ. collega Qu. Caſſii Longini. An. U. C. 590.

Aulus Plautius, unus ex ducibus Claudii Imp. cum Veſpaſiano collega, Britanniæ partem ſubegit, Anno 143. Sueton. *in Claudio.*

Aulus Poſthumius Albinus, Coſ. collega Qu. Luctatii Catuli Cæreonii. An. U. C. 512.

Aulus Poſth. Albus, Coſ. collega Sp. Furii Medullini Fuſci. An. U. C. 290.

Aulus Poſth. Trib. Mil. An. U. C. 373.

Aulus Poſth. Regillenſis Coſ. Titi Virginii Tricoſti collega, ſe Conſulatu abdicavit, inde Dictator factus eſt. An. U. C. 258. Livius.

Aulus Poſth. Regillenſis, Trib. Mil. A. U. C. 356.

Aulus Poſthumus Tubertus, Dictator An. U. C. 325. de Æquis & Volſcis triumphavit, proprium filium, quòd injuſſus contra hoſtes pugnaſſet, ſecuri percuti juſſit. Liv. *lib.* 4. A. Gell. *l.* 17. *cap.* 21. Val. M. *l.* 5. *cap.* 8.

Aulus Sabinius, Poëta Latinus, plurima ſcripſit. Hujus meminit Ovid. *de Ponto*, *l.* 4. & 16. *Amor. eleg.* 18.

Aulus Sempronius Atratinus, Coſ. collega M. Minucii Augurini. An. U. C. 257.

Aulus Serenus, vetus Lyricus, Latinus. Voſſ. *de Poët. Lat. cap* 18. Quo tempore vixerit, incertum.

Aulus Virginius Cœlimontanus, Coſ. collega Sp. Servilii Priſci. An. U. C. 278.

Aulus Vitellius, nonus Rom. Imp. vide *Vitellius*.

Aulus Vitellius, Coſ. collega L. Vipſanii Publicolæ. An. U. C. 800.

Aulus Voluſius Saturninus, Coſ. An. U. C. 839.

Aulziagri, pop. Hunnici. Agathias.

Aumonius, vel *Ammonius*, Monachus Gallus, tempore Ottonis 3. Circa Annum 990. Scripſit opuſcula quædam hiſtorica. Trithem. *in Catal.* Sigebert. *in Chron.*

Auna, vulgò *Emely* & *Avvn*, urbs Hibern. epiſc. in Comitatu Tripérarienſi, nunc ferè deſerta. Speedus.

Aunedonacum, vulgò *Aunay*, urbs Pictaviæ, circa Santones, in Gallia. Anton.

Aunus, vulgò *Auneau*, urbec. Galliæ, in Belſia prov. Nota Germanorum clade, ſub Carolo 9.

Avo, vel *Avus*, Ptol. Hiſp. citer. fluv. vulgò *Rio d' Avia*. Eſt autem in finibus Bracarum. Item alius in Callaicis.

Avo, vulgò *Aven*, fluv. Scotiæ meridion. Cadit in Forthæ æſtuarium, prope Lindum urbem, in Lothiana prov. Aliis eſt Avenna

Avo, vulgò *Avon*, fluv. Angliæ, in Wallia & Comit. Monumethenſi. In Uſcam ſe exonerat, prope Iſcam urb. Vid. *Alaunius fluv.*

Avogaſia, prov. Aſiæ, inter Georgiam, mare Nigrum & Comaniam, ubi aliàs pars Colchidis. Ibi locus præcipuus S. Sophia.

Avona, fluv. Angliæ merid. in Ultonia prov. ortus. Briſtoliam urbem alluit, & poſtea in Sabrinæ æſtuarium cadit. Vid. *Abonis*.

Avona, fluv. Angliæ Warvvicenſem Comit. præterfluit, Warvvicoque rigato, in Sabrinam ſe exonerat, in Gloceſtria prov. juxta Teocicuriam.

Aura, vulgò *Eure*, fluv. Gall. in Belſia oritur; Carnutoque & Droco rigato, in Sequanam cadit, ſupra Rothomagum. Al. *Ebura*.

Auracum, opp. Germ. in Suevia, in Duc. Wirtemb. Vid. *Artaunum*.

Auradis, Mediæ urbs. Ptol.

Auraicum, opp. Galliæ, in Britannia prov. ad æſtuarium *le Morbihan*: prælio, ubi de Britannia certabatur, notum.

Aurana, Arab. Deſertæ urbs. Ptol. Item, opp. Dalmatiæ recentioris, *Wrana* Slave.

Auranitis, Babyloniæ reg. tractus. Ptol.

Aurarium, Vet. Inſc. *Koresbania* dein, vulgò *Kereſbanya*, & *Abruckbanga*, opp. Daciæ, in Tranſylvania, apud Stotnam, ab Alba Julia 5. leuc. in occ. Wolf. Lazius.

Auras, Europæ fluv. ab Hæmo monte in Iſtrum fluens. Heſiod. *lib.* 4.

Auraſius, Mauritaniæ mons. Procopius. Hodiè *Auraz* dicitur, teſte Leone Africano.

Auravannus, *Rian*, teſte Camdeno, fluv. Albionis in Scotiæ confin. apud Cokermouthum op. fluens. Ita Ferrarius. Camdenus verò habet in Gallividiâ Scot. reg. ad ipſum ferè promuntorium, additque poſitum eſſe pro *Aber Ruanus*, id eſt, *oſtium Ruani*.

Aurea Cherſoneſus, *Samotra*, teſte Ortelio, maxima Indiæ extra Gangem peninſula, in plura regna diviſa, ſub Æquatoris Circulo, hoc tempore ab Indiâ ulteriore avulſa, inſula effecta, Jabadio inſulæ etiam maximæ propinqua. Mercatori eſt *Japan* inſ. longè hinc in ort. diſtans, Caſtaldo & Al. *peninſula Gangis*. Item, *regio Malaca*, ab urbe primaria. Ab inſ. Sumatra disjungitur freto Malacenſi ſeu Sincapurano, & longè Jabadio diſtat: eſt autem *Malaca*, reg. Indiæ prædict. auſtralis, in quâ Malaca urbs regia à Luſitanis olim poſſeſſa, nunc ſub Hollandis, ab Anno 1641.

Aureatum, Germ. op. hodie *Aichſtadt*. long. 33. 00. lat. 48. 51. In Palatin. ſup. ad Alemannum fluv. paretque proprio Epiſcopo. Lazio eſt vicus *Naſſavels*, ad Scuterum amnem, in viciniis.

Aurelia, familia Romanorum ex Sabinis oriunda, à Sole (ἥλιον Græci vocant) dicta, quòd ei publicè à Pop. Rom. datus ſit locus, in quo ſacra faceret Soli. Feſtus. Fuit & mater Cæſaris.

Aurelia, Gall. Celt. nobiliſſima civitas & probè culta, in reg. perferact, An. Dom. 276. condita, ac denominata ab Aurelio Imp. ad ripam Ligeris amnis. Hanc Cenomannorum urbem vetuſtam fuiſſe volunt, non minus opibus quàm munitione, populoque præſtantem. Eam Cæſar Carnutenſium emporium vocavit, ipſamque incendio vaſtavit, ut ipſe *lib.* 7. ſcripſit. & *Genabum* olim vocatam fuiſſe, quidam ab ipſo Cæſare volunt. Al. Gennabum eſt *Gien*. opp. vicin. ad Ligerim. Gallicè *Orleans*. long. 22. 00. lat. 47. 30. Caput eſt regiunculæ, cum tit. Duc. Academiâ à Philippo Pulchro inſtituta, Curiâ Præſidiali, & Epiſc. ſede ſub Arch. Pariſienſi. Otto Friſingenſis 4. 41. ab Aurelio, ut dictum, urbem vult denominatam: Glaber verò Rodolphus 2. 6. quaſi *ore Ligerianam* appellatam ſcribit. Portum habet inſignem. Ab Attila obſeſſa, an. 450. Lupum Epiſc. habuit, qui ad Attilam. Salvum te adveniſſe gaudeo, quem judico, flagellum eſſe Domini & Dei mei, miſſum ad caſtigandos populos. Dein ab Anglis, an. 1417. à Johanna Darcia, hinc puellâ Aurelianenſi dictâ, liberata eſt. Præterito ſeculo capta, receptaque. Poſt Romanos olim, ſub Gallis fuit, & Clodomirum fil. Clodovei, Clotarium, Gontranum, & Sigebertum, reges proprios habuit: ſub prima ſtirpe Franciæ regum. Sub tertia ſtirpe, data eſt fratri Philippo, à Johanne, & filio Ludovico à Carolo 5. regibus. Hodie apennagium eſt Philippi, fratris Ludov. 14. Vices ejus, quas ſec. præterito ſubiit, flagrante bello inteſtino, quo capta à Principe Condæo. Reformatis aliquandiu aſylum præbuit. Vide apud Thuan. *Hiſtor.* Primus ejus Epiſc. S. Altinus dicitur. Cæſar *in Comm.* Sidonius Apoll. *in Epiſt.* Greg. Tur. *Hiſt. Franc.* &c.

Concilium hic celebratum, Anno 511. à Clodoveo R. Anno 533. 538. 54 . 549. contra Eutychem & Dioſcorum. an. 645. contra Monotheletas. an. 766. an. 1022. à Roberto R. contra quoſdam, Manis errores incruſtatum euntes, &c.

Aurelia, cognomine *Cariſſa*, Hiſp. Bæt. urbs. Plin. *Caroza* Taraphæ, *Cazorla* Moletio, videtur Cariſſa Ptolemæi, quam *Carixa* vocat Moralis: ſed locus eſt hodiè deſertus.

Aurelia, porta urbis Romæ Procopio. *Pancratiana* vocatur Marliano. Nunc *Porta S. Petri*. Prope molem Adriani erat, & diruta jacet. Baudr.

Aureliacum, vulgò *Orillac*, urbs Gall. in Alvernia ſup. Ad amnem Jordanum, intra montes, ſatis culta. Al. *Auriliacum* & *Meriolacum*. Baudr.

Aurelianum, Auſtriæ ſuper. op. Lazio, hodiè *Lintz* dictum, cum eximio caſtro Archiducum, prope ubi Travus fluv. in Danubium cadit.

Aurelianus Luc. Domitius, Hungarus, aliis Dacus vel Mœſus, de plebe, Imperator ſalutatus eſt, à Legionibus, poſtquam per omnes militiæ gradus cum laude emerſiſſet. Pepulit Pannoniâ Scythas, & acie victos, pacem petere coëgit. Prope Placentiam Marcomannos ſuperavit. Quibus victoriis partis Romam reverſus, ſeverior erga omnes eſſe cœpit, *bonus Medicus, niſi quòd nimium ſanguinem mitteret*. Contra Chriſtianos nonam, ut Aug. octavam, ut alii, perſecutionem excitavit: vel potius ſibi propoſuit, ut Oroſius & Sulpic. Sev. ſcribunt: Porro Zenobiam, quæ, mortuo marito Odenato, Orientem retinebat, prælio ſuperatam in triumpho duxit. Hujus tandem libertus Mneſtheus aliique Principis iram timentes, catalogum proſcriptorum mentiti ſunt, ſicque in Imperatoris necem illos, quorum nomina in catalogo ſcripſerant, incitarunt. Ita occiſus eſt in loco, qui *Canophrurium* dictus, inter Heracleam & Byzantium, cùm in eo eſſet, ut Perſas bello adoriretur. Anno 274. imperii 6. Vopiſcus *in Aureliano*, Eutrop. *lib.* 9. Caſſiodor. & Euſeb. *in Chron.* qui addit, Paulum Samoſatenum, Epiſc. ſede deturbatum fruſtra ab Imper. auxilium petiiſſe. Vid. etiam Balſam. Zonaram. Hujus tanta fuit liberalitas, ut tunicas viritim per populum dederit, item frumentum & oleum cum vinos crudelis tamen, ut qui ſororis ſuæ filium interfecit. Sext. Aurel.

Aurelianus Feſtus, libertus Aureliani Imp. Firmi Tyranni vitam ſcripſit. Vopiſcus, *in Firmo*

Aurelianus, Arch. Arelatenſis, vicarius Romanæ ſedis à Vigilio creatus, Anno 546. Subſcripſit Concilio 5. Aurelianenſi, Anno 549. & ab eodem Epiſcopo anno pòſt Childebertum rogare juſſus eſt, ut Totilam ad mitiora conſilia inflecteret. Tom. 5. *Concil.* Uſuardus, Sirmondus, SanMarthani fratres, *in Gallia Chriſt. tom.* 1. *p.* 4..

Aurelianus, Clericus Eccl. Remenſis, Muſicus excellens, ſcripſit *Tonarium Regularem*, aliaque. Trithemius *in Catal.* Barthi us, *Adverſ. lib* 45. *cap.* 21.

Aurelii, quanquam plebeii, à Sabinis Romam venerunt; de quibus Feſtus: Aureliam Familiam ex Sabinis oriundam à Sole dictam putant, quòd ei publicè à Populo Romano datus ſit locus, in quo ſacra faceret Soli. Hæc gens cognomina Cottæ, Oreſtis & Scauri tulit, quæ conſularis, cenſoria & triumfalis fuit.

Aureliopolis, urbs Aſiæ min. Epiſcop. ſub Archie. Epheſino, Miræus.

Aurelius, Rom. Imp. vide *Marcus Aurelius*.

Aurelius Carus, Rom. Imp. cùm biennio regnaſſet, in caſtris ſupra fluv. Tigridem exanimatus fulmine occubuit. Fla. Vopiſcus.

Aurelius, 5. Rex Oviedi, poſt Troilam fratrem, juſſu ſuo, Toleti occiſum. Pacem ab Abderamo tributo annuo & magno virginum numero redemit. Obiit A. C. 775. regni 7. Rodericus, Mariana. *l.* 7. *c.* 6.

Aurelius, Epiſc. Carthag. Circa an. 400.

Aurelius, pictor nobilis tempore Aug. Cæſ. Plin. 35.

Aurelius Alexander, optimus fuit aruſpex, augur excellens, muſicus inſignis, qui orationem eruditiſſimè ſcripſit. Quibus rebus tantam impendit operam, ut conſueverit in conviviis legentes audire, vel aliis veſcentibus legere.

Aurelius Ambroſius, civis Rom. Britonum Dux, Saxones, Reginæ gratiâ ſuperbos, & aliquoties victores, fundit fugatque, uno in prælio Horsâ, in altero Hengiſto interemto. An. C. 456. Polydorus Virg. *Hiſt. lib.* 3. Occubuit poſtmodum, in prælio cum Oſca & Othamo, Hengiſti filiis, rege Vortimero

in tur-

...tum quaſi ...am combuſto, cui Hcherius Pendeacus ſucceſſit.
...*Ambroſianus.*

Idem ... *Apollinaris*, vitam Cari Imper. ſcripſit.

Aurelius Brandolinus, cognom. *Lippus Florentinus*, auctor hiſtoriæ V.T. &c. obiit An.1498.

Aurelius Cornanus, Aurelii Ambroſii nepos & ſucceſſor, vitiis infamis.

Aurelius Cotta, Vid. *Cotta.*

Aurelius Olympicus Nemeſianus, poëta, Afer genere, patriâ Carthaginenſis, floruit ſub Caro, ejuſque fil. Carino & Numeriano. Scripſit Cynegetica, Nautica, & Halieutica. LLoydius. Eclogas quaſdam, Lilius Girald. *de Poet.*

P. Aurelius Opilius, Muſas ſcripſit, A.Gell.*l.1.c.25.* Vid. *Caſſiodorus, Prudentius*, &c.

Aurelius Philippus, ex præceptoribus Alex. Severi, cujus vitam ſcripſit. Lamprid. *in Severo.*

Aurelius Prudentius, Hiſpanus, primam ætatem poſuit in agendis cauſis, demum ad Præfecturam Theodoſii patrocinio conſcendit. Scripſit egregia opuſcula eleganti carmine, quæ extant.

Aurelius Verus, hiſtoricus Lat. Severi vitam ſcripſit. Vixit ſub Diocletiano. Lamprid. *in Alex. Severo.*

Aurelius Victor, cogn. *Primus*, hiſtoricus. Jul. Capitolinus *in Macrino*

Aurelius Victor Sextus, ſub Juliano Apoſt. ſcripſit hiſtoriam virorum illuſtrium à Procante ad Cæſarem, Vitas Cæſarum, de origine gentis Rom &c. Voſſ. *de Hiſt. Lat. l.2.c.8.*

S. Aurelius Victor, epitomen vitæ Imperatorum edidit, ſub Arcadio & Honorio. Voſſ. *hiſt. Lat. 2.c.15.*

Aureolum, caſtrum agri Faventini, *Oriolo*, inter Faventiam & Mutilum, à Faventia 4.mill.paſſ. Antiq.trad.

Aureolus, Illyrici tyrannus, ad Mediolanum victus, cæſuſque, à Claudio Dalmata, ſub Gallieno Imp. circa An.C. 370. Eutrop. *l.9.*

Aureolus pons, apud quem, teſte Trebellio, Aureolus Tyran. à Claudio Imp. interfectus fuit An.270. Bapt. Egnatius ait, eum in agro Mediolanenſi extare, vulgoque *Pontirolo*, al. *Pontirvolo*, vocari. Pagus Duc. Mediol. in Addua Glarea, regiunc. in confinio Bergomenſis agri. Maginus.

Aureus mons, Corſicæ inſulæ. Ptolem. *Monte Gradachio* Leandro.

Aureus mons. Hungariæ, *Mathegyh* Lazio, cujus meminit Lib. Notit. in Mœſia prima, item Aurelius Victor.

Auria, Callaicorum in Hiſp. op. ad Minium fluv. hodiè *Orens.* Quibusd. ſunt *Aquæ calidæ.*

Auricornu, promuntorium Byzantii, quod & *Chryſoceras.* Plin. 9.15.

Auricum, urbec. Germ. in Friſia Or. cum caſtro, ubi plerunque moratur Comes Embdanus. Sita eſt in loco infertili. 3. vix mill. ab Embda in Ortum. Hic Evangelium, Comitis Edſardi juſſu, prædicari cœptum, Circa An. 1540. Ubbo Emmius *in Hiſt. Friſ. l.50.53.*

Auriflamba. *Auriflammeum*, Gall. *l'Oriflambe*, ſacrum apud Francos vexillum, S. Dionyſii aliâs appellatum, quòd in ejus Eccleſia religioſè cuſtodiebatur. Hoc Francorum Reges, ex antiqua conſuetudine, ab altari B. Dionyſii ſolenni humilitate, jejuniis & lachrymis impetratum, tutelæ ſymbolum, deportabant in hoſtem, & in prima acie à præſtantiſſimo quopiam defendendum, collocabant: *Quod*, teſte Rigordo *in geſtis Phil. Aug. videntes adverſarii & cognoſcentes, territi multoties terga dedere.* Formam ejus & nominis rationem ſic deſcripſit Brito Armoricanus, *lib. 2. Philippidos:*

At Regi ſatis eſt, tenues criſpare per auras,
Vexillum ſimplex, cendato ſimplice textum,
Splendoris rubei, letbania qualiter uti
Eccleſiana ſolet, certis ex more diebus.
Quod cùm Flamma *habeat vulgariter* aurea *nomen,*
Omnibus in bellis habet omnia ſigna præire.
Quod Regi præſtare ſolet Dionyſius Abbas,
Ad bellum quoties ſumtis proficiſcitur armis

Auriflamba geſtatio, tanto (olim aliquando) in honore fuit, ut ad capeſſendam eam Arnoldus de Eudevehan, Mareſcalſiâ Franciæ ſe exuerit, ſub Carolo V.R. qui obiit An.1380. nec poſt ejus imperium ſemel hactenus in aciem prodiit, ut aſſerit Tillettus *en recueuil des Roys de France, part. 1.* Hujus vexilli meminit quoque Curopalates *in Officiis Conſtantinop.* ut quod Imperatori tantùm præferri ſoleret, nec in caſtris viſum eo abſente. Quod verò φλάμμουλον vocat, Gloſſarius mallet φλάμμουρον legi, q. dictum pro flammeo aureo. Spelmannus *Gloſſar. Archaeol.*

Aurigia, Hiſp. Bæt. op. hodiè *Arſon.*

Aurinia, fatidica mulier ſuperſtitioſè à Germanis olim culta, Tacitus *German. c.8.* & ſic quoque legerat Bartolinus,

Evolat Hercinio ad Superos Aurinia luco.

Lipſius ex Jornande! *Aliorumna*. Ubi potius leg. *Alierumna* q.d. vetula Runa ſive ſaga. Excellentiores autem Sagarum colebant velut Deas & conſuluntur tales hodieque multis in locis, velut Sibyllæ. Sic *Gueruma*, bona ſaga, apud Saxonem Grammaticum.

Neſcio etiam ob quam cauſam majores noſtri *Mandragoram* Altrunam appellitarint; credo quia veneficiis & incantationibus adhiberetur.

Auriniana ala, Tac. *Ried*, olim opp. nunc pagus Norici, apud Oenum fluv. & Vaſſerburgum urbem, in Bavaria, teſte Laz. cui etiam *Haulruck* pagus vicinus eſſe videtur.

Aurinx, Hiſp. urbs. *Moron* in Andaluſiâ, teſte Beuthero.

Auriſium, tab. Peut. *Ros*, teſte Lazio, opp. olim Vindeliciæ, nunc pagus Bavariæ, ad Oenum fluv. Vaſſerburgo proximum, inter illud, & Roſenhemium, in Auſtrum diſtans, ex adverſo *Ried*, de quo ſuprà.

Auritina, Africæ urbs in Pentapoli. Ptol.

Aurora, Titanis, & Terræ filia, Luciferi & Ventorum mater, Hyperionis ac Thiæ filiam facit Heſiodus, *in his:*

Θείη δ' Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,
Ἠῶ θ', ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει,
Γείναθ' ὑποδμηθεῖσ' Ὑπερίονος ἐν φιλότητι.

Tithonum Laomedontis fratrem rapuit, ex quo Memnonem ſuſcepit: Tithonum autem ita adamavit, ut ſenem jam factum herbarum virtute & ope medicâ juventuti reſtituerit. Dicitur & Cephalum rapuiſſe, cui, cùm illum videret unicam ſuam Procrin diligere, diſſimulato habitu domum venienti uxoris perfidiam manifeſtam fecit. Ovid. *Metam. l.7.f.16.* Sappho apud Naſonem:

Hunc ne pro Cephalo raperes, Aurora, timebam,
Et faceres, ſed Te prima rapina tenet.

Rapuit quoque Orionem, ut ſcribit Hom. *Odyſ.* Ε.

Ὣς μὲν ὅτ' Ὠρίων' ἕλετο ῥοδοδάκτυλος Ἠώς.

Hæc ex Aſtræo præterea ventos & aſtra peperit; Apollodorus; Ἠοῦς δὲ καὶ Ἀστραίου ἄνεμοι καὶ ἄστρα. Heſiod. *in Theog.*

Ἀστραίῳ δ' Ἠὼς ἀνέμους τέκε καρτεροθύμους
Ἀργέστην, Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον,
Καὶ Νότον ἐν φιλότητι θεὰ θεῷ εὐνηθεῖσα.

Huic digitos roſeos tribuit Homerus, propter colorem rubicundum, aut ſubrubentem, quam in aurea ſede vehi dixit Hymno *in Venerem:*

Ὣς δ' αὖ Τιθωνὸν χρυσόθρονος ἥρπασεν Ἠὼς
Ὑμετέρης γενεῆς ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.

Fabulati ſunt enim poëtæ, *Auroram in curru* à quadrigis rubentibus vehi ſolitam, uti teſtatur Virg. *Æn.6.*

Hâc vice ſermonum roſeis Aurora quadrigis
Jam medium æthereo curru trajecerat axem.

Cui tamen bigas attribuit alibi, ut eſt in his;

Aurora in roſeis fulgebat lutea bigis.

Theocritus autem non *roſeos*, ſed *albos equos* Auroræ appellavit, *in Hylâ*, hoc pacto:

Οὐδ' ὅκχ' ἁ λευκόπωλος ἀνατρέχῃ ἐς Διὸς Ἀώς.

Scriptum tamen reliquit Lycophron *in Alexandra*, Auroram à Pegaſo equo vehi ſolitam:

Ἠὼς μὲν αἰπὺν ἄρτι Φηγίου πάγον
Κραιπνοῖς ὑπερποτᾶτο Πηγάσου πτεροῖς,
Τιθωνὸν ἐν κοίτῃσι τῆς Κίρνης πέλας.

Hanc ex Oceano, tanquam Solem, & reliqua aſtra ſurgere, ſcripſit Homerus *Hymno in Mercurium:*

Ἠὼς δ' ἠριγένεια φόως θνητοῖσι φέρουσα
Ὤρνυτ' ἀπ' Ὠκεανοῖο βαθυρρόου ——

Notandum hic, eos qui ab *Aurora* rapiuntur, non ampliùs comparere. Tales erant, qui ante tempus & diem moriebantur, quos ab *Aurora* raptos eſſe dicebant veteres. Hinc apud eos morem permanſiſſe, ut pueri, & qui immaturâ morte periiſſent, mane ante ortum Solis ſepelirentur; teſtis eſt Euſtathius ad Homerum.

Aurunca, Latii civitas, ab Auſone Ulyſſis. & Calypsûs filio condita: à qua *Aurunci* vetuſtiſſimi Latii populi. Ubi nunc pars terræ Laboris, à Terracina ad Lirim fluv. catenſa in regno Neap. Brietius. Virg. *Æn 7.*

—— *Et quos de collibus altis*
Aurunci miſere patres. ——

Et alibi:

Auruncos ita ferre ſenes.

Eoſdem hos eſſe cum Læſtrygonibus, probat Vir Magnus *de Phœn. Colon. pag.652.* Deducit autem ab Ebræo אור *Or*, hoc eſt, *à luce*, quia in ea perpetuò verſabantur, & breviſſima ibi fuere noctis tempora. Sic enim de illis poeta:

Ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἤματός εἰσι κέλευθοι.

Atque ut in Arato habetur,

Μισγόμεναι δύσιές τε καὶ ἀντολαὶ ἀλλήλῃσιν.

Auruncaleia via, Leodii apud portam, quæ in publicum montem ducit, ſuper Moſam flumen, & à Petroſidio aquilifero *Petroſina* vocatur: nomen traxit à caſu Aurunculeji Cottæ, de quo Cæſar V. *Com.36.* &c.

Auruncum, vulgò *Auronzo*, oppidul. Italiæ, in Cadorino agro, ditionis Ven. verſus Alpes, ad amnem Anſiam, in limite Comitatûs Tirolenſis. 8. mill. ab opp. *Parocia Cadorina* dicto, in Boream.

Aurupini, pop. Japodum. Strab. quorum op. *Aurupenum*, vulgò *Aurſberg.* Vide *Arupenum.*

Aurufpi, Æthiopiæ ſub Ægypto pop. Plin.

Auſa, civitas Hiſp. Ptol. *Vich* hodiè dicitur. Non procul à Tera fluv. in plano. Deficit indies.

Auſana Legio VIII. vicus Germ. inf. vulgò *Palleſchied*, Cluver. quibusdam *Auſacia*.

Auſancali, Liburniæ op. Ptol.

Auſara, urbes duæ hujus nominis in Arab. Felici. Ptol.

Auſcheta, vel *Auſchiſa*, pop. Libyæ. Herod. *lib.* 4. Stephan. Αὐχῖται ἔθνος Λιβύης ὑπερβάντες, ubi ὑπὲρ Βάρκης legendum eſſe ſuprà diximus, idque ex Herodoti prædicto loco. Αὐχίσαι ὑπὲρ Βάρκης οἰκέουσι.

Auſci, gens Aquitaniæ, Garites inter & Garumnos, Cæſ. *l.* 3. *Comm. bell. Gall.* inter Conſorannos & Eluſates, Plin. Aquitanorum clariſſimi. Pomp. Melæ, qui urbem opulentiſſimam in Auſcis Eluſaberrim indigitat. Aquitaniam autem ille, exemplo J. Cæſaris, Garumnâ flum. & Pyrenæis terminat. *Auſcii* Ptolem. quorum præcipua urbs *Auguſta*, cui ab Auguſto nomen: poſtea Gentis etiam, cujus caput erat, appellationem ſuſcepit, & *Auſci* nuncupata eſt. Poſtrema inter Novempopulanæ prov. civitates XII. Vaſatica verò civitas nono loco in Not. Prov. ac Civ. Gall. ſub Honorio concinnatâ, collocatur, ſed Ammianus Marcell. *lib.* 15. *Novempopulos*, inquit, *Auſci commendant & Vaſata*. Poſtea, ut Eluſa ex Novempopulanæ civitatum metropoli ultima facta eſt, ſic *Auguſta Auſciorum* vice verſâ ex ultima prima evaſit. Recentiores quoque Notitiæ Vaſconiæ Metropolitam ſeu Arch. Auſcitanum faciunt, cui X. ſuffragantur, Eluſâ ex civitatum catalogo deinum eraſâ, cùm prius *Auſcorum* civ. ſub Eluſa metropoli Epiſcopalis eſſet: quâ dirutâ ei Auguſta hæc ſucceſſit, circa A.C. 800. Sita eſt autem ad amnem Ægirtium, *Gers*, & vulgò *Auſch* dicitur. Eadem olim *Climberris* videtur dicta, quod pro *Eluſaberris*, apud Melam legi debere, Iſacus Voſſius contendit. Arnaldus Oihenartus, in Fidentiacenſi pago atque Comitatu, qui olim Armaniacenſem continebat, urbes primarias fuiſſe *Auguſtam Auſcorum* ait & Fidentiacum, *Vic Feſenſac*, bellis civilibus everſum. Et Fidentiaci Comitatus meminit Vita Ludovici Pii Imp. An. 802. Territorii Fidentiaci mentio fit in translatione Fauſtæ Virg. & Mart. an. 864. Ptolomæus patrum exactè ſub *Auſciis* Velaunos, ſub Vaſatibus Gabalos, ſub Gabalis Oſſidates collocat, magnis locorum intervallis diviſos. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Auſelii, olim dicebantur, qui nunc *Aurelii*. Feſtus.

Auſen, duces, per quos victoriæ, ſpoliaque comparata eſſent, à Gothis dictos eſſe, Jornandes *lib. de reb Get. c.* 13. refert, id eſt, Semideos & plusquam homines; Sed *Anſes* legendum monet Spelmannus *in Gloſſario Archaol.* Vid. *Hanſa*.

Auſer, vel *Auſeris*, quibusd. *Anſer*, Italiæ fluv. propè Lucam, cujus olim pars rivus ille, qui juxta Piſas nunc labitur, fuit. Straboni *Æſarus* dicitur, hodiè *Oſari*, Leandro autem *Serchio*. Vide Cluver. *Ital. Ant. lib.* 2 *pag.* 401. Oritur prope Minucianum oppidul. dein per Graſinianam decurrit; ubi auctus multis rivis, & rigatis Caſtro nov. Barcâ, aliiſque locis, in mare Tyrrhenum labitur, 12. mill. infra Lucam.

Auſes, Africæ pop. capronas è fronte demiſiſſe gaudent; Virgines quotannis in honorem Minervæ certamen edunt; Arma ſunt lapides & fuſtes. Si qua ex ictu deceſſerit, falſa cenſetur virgo. Quæ omnium præſtantiſſimè depræliata eſt, à cæteris, armis decorata, ſubvehitur curru per ambitum Tritonidis paludis. Miſcuus illis cum mulieribus congreſſus. Herodotus. Mela. Stephan.

Auſetani, populi non longè à Tarraconenſibus, Cæſar *lib.* 1. *de bello Civili*.

Auſigda, urbs Libyæ. Hecatæo inſula. Steph.

Auſinga, Perſidis urbs. Ptol.

Auſitis, Maurit. Cæſar. op. Ptol. Item regio in qua natus Job. Hebræis *Hus*.

Auſoba, Ptol. *The bay of Galway*, teſte Camdeno, fluv. Hiberniæ per Cannaciam reg. in occid. apud Galvejum urb. fluens. Aliis eſt *Gyll*, in Oceanum influens apud Slegum opidum. A multis *Logh* nunc dictus, per Lacum *Carble* labitur, dein rigatâ Gallivâ civ. paulo infra in Oceanum Occid. ſe exonerat, ejusque oſtium Sinus Gallivenſis, vulgò *Bay of Galway* dicitur. Speedus.

Auſon, vel *Auſonius*, Ulyſſis & Calypsûs fil. Inde, ut quidam volunt, *Auſones*, antiquiſſimi Italiæ populi, iidem qui & *Aurunci*. Servius; *Aurunci Græcis Auſones nominantur*. Dio Coccejanus apud Iſac. *in Lycophronem*: Αὐσονία κυρίως ἡ τῶν Αὐρουγκανῶν γῆ μόνη λέγεται, μέση Καμπανῶν καὶ Οὐόλσκων, παρὰ θάλασσαν κειμένη. Tzetzes *in Chiliad.*

> Τοὺς δ' Αὐρούγκους μόνους μὲν Αὔσονας λέγω νῦν.

Nempe, ut in Feſto habetur, *R pro S* (imò & *S pro R*) *literâ ſæpe antiqui poſuerunt*, ut *majeſibus*, *meliosibus*, *Laſibus*, *feſiis*: pro *majoribus*, *melioribus*, *Laribus*, *feriis*. Et, eodem auctore, *Aurum* Sabini *Auſum* dicebant. Sic variante dialecto, idem erat *Auſon* & *Auron*, ex quo *Aurunci*, vel *Aurunci*, ſyllabicâ adjectione, quaſi in *Etruſcorum* nomine ex *Etruria*, & *Hernicorum* à ſaxis, quæ Marſi *herna* dicunt; & *Opicorum* ab *Ope*, id eſt, *terra*. Opici enim ſunt Αὐτόχθονες. Bochartus. Hi *Auſones* primùm extrema Italiæ litora coluiſſe dicuntur, quæ à Lacinio promuntorio uſque ad Salentinos extenditur; unde & ejus loci mare *Auſonium* dicitur. Plin. 3. 10. Poetæ tamen, ſuo more, Auſoniæ nomen univerſæ communicant Italiæ. Vide Cluver. *Ital. Ant.* 3. 9. Dionyſ. *Perieg. Verſ.* 77.

> Ἔνθ' Ἰταλῶν ἦσιν ὑπ' εὐτέχεσι νέμονται,
> Ἐκ Διὸς Αὐσονίης αἰὲν μέγα κοιρανέοντες.

Et poſtea, *Verſ.* 339.

> Μέσσην δ' ἀμφέλιξεν πολυπείρατος Αὐσονὶς αἶα
> Πελωρίς. ——————

Auſonium mare, pars eſt maris Jonii, à promont. Japygio in meridiem porrecta, verſus Siciliam.

Auſonius, Sophiſta, ſcripſit epiſtolas & alia quædam ad Nonnum. Suidas.

Auſonius, ſeu *Decimus Magnus Auſonius*, Gallus Burgidalenſis, patre natus Auſonio Medico, Rhetor, Poëta & Gratiani Imperatoris Præceptor fuit, à quo, cùm ipſi ſimul & patri Quæſtor fuiſſet, ad Præfecturam duplicem & Conſulatum evectus eſt, an. 379. cui in eo Magiſtratu eleganti oratione gratias egit, quæ oratio inter cætera ejus opuſcula etiamnum extat. Ex liberis Heſperium filium vidit Conſulem; Filiam Phaleſio Conſulari viro junxit, unde natum ſibi nepotem cognominem & Genethliaco celebravit, & Protreptico ad ſtudia literarum hortatus eſt. Habuit & fratres duos, quorum major ad ſummum culmen pervenit honorum, ut ipſe ſcribit, Præfectus Gallis & Libyæ, & Latio. Epigrammata ejus doctis unicè probantur. *Moſellam* verò ipſius ita prædicat Symmachus orator, ut libris Maronis adjungendum putet. Chriſtianum fuiſſe quidam contendunt, alii carmina illa, quæ hoc probare videntur, pro ſuppoſititiis habent. Crinit. *lib.* 5. Voſſ. *de Poet. Lat. cap.* 4. Bellarminus *de hiſtor. Eccl.*

Auſonius, frater Juliani, ejus ad quem extant B. Hieronymi Epiſtolæ.

Auſſona, urbs Gall. ad Ararim, in Duc. Burg. parva, ſed valde munita. In confinio Comitatus Burg. Gall. *Auxone*.

Auſtagena, Parthiæ tractus, ubi naphtha profluit. Plin.

Auſtanitis, Armeniæ maj. regio. Ptol.

Auſter, ventus meridionalis, calidus & humidus, exitialis & morboſus, unde Hor.

> *Fruſtra per Autumnos nocentem*
> *Corporibus metuemus Auſtrum.*

Ab *hauriendis aquis* dictus, unde etiam Græcè eâdem ratione Νότος appellatur, quoniam νοτὶς Latinè *humor* dicitur. Virgil. 1. *Georg.*

> ——— *Unde ſerenas*
> *Ventus agat nubes, quid cogitet humidus Auſter.*

Ovid. *Metam.* 1.

> —— *Pluviòq; madeſcit ab Auſtro.*

Inde Horatio *udus* dicitur, Ovidio *aquaticus*, Claudiano *madidus*. Auguſtinus quoque, ſcitè vocat *pincernam pluviarum*, quemadmodum idem Boream eleganter nominat *terræ ſcopam*. Fortaſſe tamen, *propter calorem* potius dici videatur, quaſi αὔστης ab αὔω *ſicco*, *uro*. Nam Heſychius αὖος interpretatur ἄνικμον, idemque αὔειν exponit καίειν, φλέγειν. Sanè ventus hic ob æſtum plantis plurimum incommodat. Unde Maro, *in Georgicis*:

> —— —— *Namque urget ab alto,*
> *Arboribuſq; ſatiſq; Notus pecoriq; ſiniſter.*

Imprimis autem flores torret, atque interficit. Unde idem Virgilius *in Eclogis*:

> *Eheu quid volui miſero mihi? floribus Auſtrum*
> *Perditus, & liquidis immiſi fontibus apros.*

Et Statius Papinius, *lib.* 3. *Silv.* 3.

> *Pubenteſq; roſæ primos moriuntur ad Auſtros.*

Auſterbantum, in diviſ. regni Ludovici Pii inter filios, ponitur Hainoum inter ac Atrebates. Ibi Rictrudim puellam nobilem Adalbaldus Francus, Gerebertæ fil. B. Gertrudis Monaſterii Hamatici auctoris nepos, in *pago Auſtrebatenſi* potens, uxorem duxit. Hugbaldus in *Vita S. Riltrudis*. Hic pagus vulgò *Oſtrevant*, cum Comitatus tit. olim ab Hainoi Comitis filiorum maximo poſſeſſus eſt. *Oſtervandia* recentioribus; cùm Comitatu Atrebatenſi contineretur, jam Hainoo adſcribitur. Nunc pagi caput Buccinium eſt, ad Scaldim, *Bouchain*. Germanicam vocem eſſe, & *Orientalem limitem* deſignare, vult Wendelinus Belga; quia Neuſtriæ ortivus limes erat. Hadr. Valeſius.

Auſterlitium, opp. Germ. in Moravia, ad Occid. Brunæ Urbis à quibuſd. *Slankovia* dicitur.

Auſterwicum, opp. Germ. in Saxonia infer. & Principatu Halberſtadienſi, ad Olſam amnem, paulo infra in Oacrem cadentem. Olim amplum, nunc defecit. Ferme medium inter Halberſtadiam & Wolfembutelam Urbes. Aliis *Oſtrowicum*.

Auſtra, rectius *Aſturra* quod Vid.

Auſtrania, Plin. 4. 13. ſeu *Auſtravia*, ut *lib.* 37. *c.* 3. legitur. Inſ. Oceani Septentrionalis, à Romanis *Claſſaria* dicta, aliis *Gleſſaria*, à ſuccino, quod Germani *gleſſum* appellant.

Auſtra-

[illegible] Inſ. maris Baltici, quæ Ortelio *Amerum* eſt, Claver. [illegible] in ora Occid. Jutiæ, in mari Germ. Baudr.

Auſtraſia, [illegible] *Weſtrick*, reg. Germ. ſup. inter Moſam, Moſellam, & [illegible] comprehenſa; quo in ſpatio Lotharingia, cum par[illegible] & Palatinatus continetur. Unde Lotharingia paſſim [illegible] *Auſtraſia* nominatur, fuitque olim regnum non [illegible], ut vox ipſa declarat, quam quidam *Vaſtum regnum* interpretantur, ſicut vox *Weſtrick* ſonare videtur. Namque ſub *Auſtraſia* regibus (qui Metis conſidebant) non ſolùm regiones præ[illegible], ſed & finitimæ cum toto fermè Belgio parebant. Sic dicta vel ab *Auſtraſio* Præſide, quem Juſtinianus Imp. illi regioni præfecerat, vel ab *Auſtraſo* in ea terra rege. L. Loyd. Vel potius à ſitu. Olim latiſſimè extenſa, poſtea Scaldi, Moſa & Rheno fluv. & Vogeſo monte eſt coarctata, & tum diviſa in ſuperiorem & inferiorem, quarum hæc Lotaringiæ reſpondet. Brietius. Aliis portio erat filiorum Regum Gall. ſub initium Monarchiæ, quidquid nempe inter Moſam & Rhenum, imo & ultra Moſam, Remos, Cabillonem, Cameracum & Laudunum comprehendens. Addebatur etiam vetus Francia & popul. ultra Rhenum ſubjugati. In diviſione fil. Clodovæi, Theodorico natu maximo ceſſit. Cluver. *l.* 3. Mezeray, *in filiis Clodovæi.* Morerius. Hadr. verò Valeſius, *de Auſtraſia*, iſta habet: Latè regnantibus Chlodovei filiis, in Gallia atque Germania, quidquid Galliarum Rheno & Ligeri continetur, *Francia* appellari cœpit. Cujus pars inter Rhenum & Moſam, *Auſtria, Auſter, Auſtraſia*, pars à Moſa ad Ligerim *Neuſtria*, vel *Neſtricum* dicta eſt, Burgundiæ & Aquitaniæ ſuis nominibus relictis. Et quidem huic regno *Auſtria* nomen Franci, quòd ad Ortum ſpectaret, indiderunt, *Oſt* enim & *Eſt* Germ. Or. entem ſignificat; Unde *Oſtrelings*, *Oſt Friſia*. *Eſt Saxonia*. *Eſt Anglia*, *Oſtrogothi*, &c. Parebant autem *Auſtraſiorum* regibus, præter *Auſtriam*, multa ac ingentia trans Rhenum regna, in Ducatuum formulam à Chlodovei M. filiis redacta: vid. Alemannia aut Suevia, duos in Ducatus diviſa Alamannorum, & Auſtraſiorum ſeu Francorum Orient. Bajoaria, Toringia, Friſia, pars Saxoniæ, &c. Sub iiſdem intra Gallias Luteventes & Ucetici in Septimania, (è quibus priores ad Reges Veſigothorum poſtea tranſierunt:) Maſſilienſis provincia: Arverni, Ruteni, Albienſes & Cadurci, (quos Theodoricus Chlodovei patris auſpiciis, poſt prælium Vocladenſe, ſubegerat.) præterea Belgica prima, & ſecundæ urbes Remi, Catalauni, Camaracum, ac Lugdunum Clavatum; civitas Senonum in Lugdunenſi IV. & Germania prima, ac ſec. provinciæ ad ſiniſtram Rheni ripam opulentæ. Sed mutati ſubinde fines: Chariberto enim, Pariſiorum regi, Albienſes attributi fuere, & Auſtriæ detracti, poſtea reſtituti: Civ. Senonum Agendicum, quæ Theodorico, Theodeberto atque Theodebaldo Auſtraſiorum Regg. paruerat, Guntchrammo Chariberti & Sigiberti fratri, unà cum Burgundia, adſcripta eſt: Camaracum Chilperico horum quarto fratri, cum regno Sueſſionico obvenit, rerum Francic. *lib.* 7. & 9. Regnantibus dein apud Francos Caroli M. poſteris *Auſtria* ſeu *Auſtraſia* nomen paulatim exolevit, præſertim, poſtquam Ludovici Pii filii paternum regnum inter ſe diviſere. Lotharius enim Auguſtus, regionem hinc Rheno, inde Scaldi. & Moſâ atque Arari clauſam, præter cætera, nactus, *Auſtria* nomine abolito, *Lotharii regnum* vel *Lotharingiam*, illam appellavit. Rhegino, Annales Metenſes, Chronicon S. Arnulphi, Sigebertus, &c. quanquam alii, à Lothario R. Lotharii Aug. filiorum uno, cui hoc regnum obtigit, ſic dictum malunt. Hoc poſtea in multos Ducatus ac Comitatus diviſo, *Auſtriam*, pro ſola Lotharingia Duc. qualis fere nunc eſt, acceptam eſſe & *Neuſtriam*, pro una Normannia, indicat Gutbertus *præf. in Hiſt. Hieroſ.* Orientalem Franciam, quam Sigibertus Oſtro-Franciam appellat, *Auſtriam* quoque auctores nonnulli appellant. Item pars veteris Pannoniæ, inter Noricum & Hungariam, modò *Oriens*, modò *Marchia Orientalis*, modò *Auſtria Marchia*, modò ſimpliciter *Auſtria*, quaſi Orientalis limes regni Germaniæ, ſeu Francorum Orientalium, Hiſtoricis dicitur. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.* & infra de poſtrema hac *Auſtria*.

Urbes Auſtraſiæ ſeu Lotharingiæ notiores.

Amantium, vel Amantia, *Amance.*	* Muſopontum, *Pont à Mouſſon.*
Barrum, *Bar le Duc.*	* Nanceium, ſedes Ducis, *Nancy.*
Blancus mons, ſeu Albus mons, *Blaumont.*	Raonum, ſeu Ravonum, *Raon.*
Caſtrum novum, *Neufchaſteau.*	Romaricus mons, *Remiremont.*
Charmæ, *Charmes.*	Spinallum, *Eſpinal.*
Deodatum, *Dieuze.*	* Tullum, *Toul.*
* Metæ, *Metz.*	Validus mons, *Vaudemont.*
Mira Curia, *Mirecourt.*	* Virodunum, *Verdun.*

Auſtraſiæ urbes iſtæ ſunt nunc in Lotharingia, exceptis Metis, Tullo & Viroduno, quæ, etiamſi in eo Ducatu inſertæ ſint, parent tamen cum eorum territoriis Regi Franciæ à centum & ampliùs annis.

Auſtrebatenſis, ſeu *Auſtrebantum*, regiunc. fuit Belgii, inter Scaldim & Scarpum fluv. Cujus caput Bochanium. Nunc limites periere, & ſub Hannonia continetur. Vid. *Auſterbantum.*

Auſtregilda, cognom. *Bobilla*, ex ancilla Mercatrudis, quæ uxor erat Gontrani, Regis Aurelian. hac pulſâ Regina evaſit. Moritura petiit à Rege, ut duos Medicos, a quibus ſanari non poterat, ſtrangulari curaret, quod factum. Greg. Tur. *lib.* 5. *cap.* 7. 35.

Auſtria Oeſterick, & *Oſterich*, regio partem Norici cum particula Pannoniæ, partemque Germaniæ circa Danubium complectens, inter Bavariam ad occ. & Hungariam ad ort. inter Moraviam reg. Germ. ad Sept. & Stiriam ad merid. contenta. Hujus reg. caput eſt Vienna. Habuit *Auſtria* olim Marchiones: Albertus enim Bavarus, Auſtriæ M. [illegible] Marchio, ab Henrico III. Imp. creatus eſt, An. 1049. E cujus poſteris, Margaretâ ductâ Ottocarus Bohemiæ R. Auſtriam acquiſivit, An. 1147. poſteà Duces, Vid. infra, dein de Archiduces, quorum primus Fridericus [illegible] fuit; quibus hodiè paret. Lazius, Munſter, Monſtrelet, *lib.* [illegible]. Cuſpin. Bonfin. *lib.* 4. *Dec.* 4. *rerum Hungaricarum*, Cluver. *lib.* [illegible]. Veterum eſt Pannoniæ ſup. nomenque habet a mundi cardine Orientali, Germ. *Oeſt*. Dividiturque in Super. ſeu Ciſdanubianam, & inferiorem, ſeu Transdanub. Bert. Totam nunc Germania complectitur. Baudr. Per matrimonium Alberti divitis, cum Itha, hærede Comitis de Pfullendorf, cui Rodolphus Senior, Albertus Sapiens, Rodolphus I. Imp. ſucceſſerunt, in hodiernam Auſtriæ familiam tranſiit, è qua ſola ferè Imperatores ſumuntur. Moser. Hiſtoria Auguſtæ hujus familiæ paulo altiùs repetita ſic habet: Erchenbaldus vel Erchinoaldus, Gerbertæ Richomere Patritio & Gertrude Hamaticenſi natæ, filius, Clodovæi II. palatii magiſter fuit. Obiit Anno 661. pater Leudeſii, qui eodem munere functus, ab Ebroino cæſus eſt, circa Annum 680. Huic ex uxore, Sigiſmundi Burg. regia ſtirpe, filius fuit Ethico, ſeu Æthicus, cognom. Adelricus, qui Alſatiæ ducatum à Theodorico nactus, inter alios liberos, Adalbertum habuit, Alſatiæ Ducem, & Ethonem ſeu Hettonem, cujus poſterioris fil. Albericus, circa Annum 770. Eberhardum genuit, progenitorem Eberhardi jun. qui Lutrenſe monaſterium ad mortem uſque, quæ circa An. C. 900. contigit, vexare non deſiit. Filius huic Hugo, Lotharingicæ, Dagsburgicæ & Habſpurgicæ, familiarum caput. Cujus filiorum natu minimus Guntramus, cognom. Dives, Obiit An. 946. ſator Habſpurgiorum. Ei ſucceſſit Lancelinus, Hungarorum ad Seckingam, victor, An. C. 937. Pater Rathbodi & Landol: quorum ille, ex Ita Lotharingica, Hugonis Capeti ex ſorore nepte, ſuſtulit Wernerum, è cujus filio Ottone, an. 1110. cæſo, natus eſt Wernerus II. ex hoc Wernerus III pater Adelberti Divitis: de quo ſupra. Is ductâ Itâ Brigantinâ de Pfullendorf, Landgravii Alſatiæ titulum primus geſſit: pater Rudolfi, è cujus majore natu filio Alberto Sapiente, qui lectus dux expeditionis Chriſtianæ adverſus Saracenos, ad Accaron, extinctus eſt, prodiit Rudolphus, gentis præcipuum decus & novæ dignitatis auctor. Ex magiſtro enim aulæ Ottocari Bohemiæ Regis tandem Imperator Roman. An. 1273. priori hero Auſtriam, in quam ſibi jus aliquod vindicabat, ademit, Anno. 1278. quatuordecies collatis ſignis victor; Pater ex Anna Hohenbergia numeroſæ prolis inprimis Alberti, quem Auſtriæ ducatu donavit, Anno 128.. Hic Imperator electus coronatusque Anno Chriſti 1299. gravis in Helvetios, fœderi eorum anſam dedit. Ex hujus filio Alberto natus eſt Albertus III. Auſtriacæ, & Leopoldus Tirolenſis lineæ auctor: è cujus poſteris eſt Philippus Archidux, qui Carolum & Ferdinandum genuit, quorum ille Burgundo-Hiſpanici, iſte Auſtrio Germanici rami auctor extitit: è quorum ſingulis ſinguli ſuperſunt, ex hoc quidem Leopoldus I. Imp. ex illo verò Carolus II. Hiſp. R. Vid. Spenerum in *Syllog. Geneal. Hiſtoricâ.* Cœterùm vaſtata eſt Auſtria ab Andrea Hungariæ Rege An. 1291. Rodolphus II. Imp. illam Matthiæ fratri cedere coactus eſt, circa An. C. 1608. poſtquam vaſtata rurſus eſſet à Stephano Botskai An. 1605. paxque religionis in Hungaria extorta. Bethlehem Gabor denuo illam invaſit, An. 1619. A Valdenſibus olim lux purioris doctrinæ regioni illata fuit, tanto cum ſucceſſu, ut illis in locis ad LXXXM. numerus fidelium excurreret. Sed cruce in illos, Clementis V. juſſu, aſſumtâ, circa An. C. 1308. plurimi eorum ibidem, Cremæ inprimis, uſtulati ſunt, reliquis in Bohemiam ſeſe diffundentibus. Rurſus Valdenſes, è Francia ejecti, circa An. C. 1467. ad Auſtriæ confinia conſederunt, cum quibus dum Fratres Bohemici conſenſum inituri erant, Stephanus Epiſcopus eorum Viennæ combuſtus eſt, & reliqui ex Auſtria & Marchia expulſi, in Bohemiam ac Moraviam conceſſerunt, Fratribus grata acceſſio. Maximil. dein II. præt. ſeculo, Proceribus & Nobilitati Auſtriacæ, liberum uſum Auguſtanæ Confeſſionis, in ipſorum arcibus, oppidis ac pagis indulſit, circa Annum C. 1568. Donec An. 1620. à Ferdinando II. victore, denuo ex omni Auſtria Paſtores hujus Confeſſionis in exilium acti ſunt, Vid. præter Auctores ſupra laudatos, Joh. Lætum, in *Comp. Hiſt. Univ.*

Auſtri cornu, promunt. in Æthiopia. Strab. *l.* 16.

Auſugani, popul. inter Feltriam & Tridentum ab *Auſugo* op. quod nunc *Val Sugana* dicitur, in qua magna lanarum copia.

Auſum, Mauritaniæ Cæſarienſis urbs. Ptol.

Autander, filiam habuit Tagiram. Stephan. in *Taucheira*, ubi pro *Ταγίρας* malim *Ταυχίρας*.

Autaria.

Autariata, quibuſd. *Aut Artata*, gens Theſprotica. Stephan. quorum Urbes Sicum, Salona, Tragurium, & Illyrica, Strabo. Arrian. Diodor. Vid. *Ardies*.

Autaritus Gallus, Tertius ex auctoribus, qui Mercenarios Africæ milites ad ſeditionem & bellum periculoſiſſimum, contra Carthaginem, concitarunt, finito primo Punico Bello.

Autaru, Arab. Felicis locus. Plin.

Autentum, Byzacenæ reg. op. in Africa Propria. Anton.

Auteri, pop. Hibern. ubi nunc Comitatus Clarenſis, Letrimenſis & Gallivenſis, in Connachia prov.

Auteſſiodorum, Vid. *Autiſſiodorum*.

Autharu, Longobardorum R. Vid. *Autharis*.

Authe, Alcyonis gigantis, qui Herculis telis confoſſus eſt, filia. Is enim filias habuit 7. quæ ob patris mortem in mare ſe præcipitantes, ab Amphitrite in Alcyones aves mutatæ ſunt. Harum nomina, *Phoſonia*, *Authe*, *Methone*, *Alcippe*, *Pallene*, *Aſterie*. & *Deimo*. Janus Parrhaſius in Claud. ex Hegelandro.

Authetani, Hiſp. Tarraconenſis pop. Ptol. Habitabant in ea parte Catalauniæ, ubi nunc, Gerunda, Auſa, & Aquæ cal. urbes, inter Rubicatum fluv. & Palemum. Baudr.

Authites, Ægypti Nomus. Steph.

Autini, vel *Auteri* Ptolemæo, Hiberniæ populi.

Autiſiodorum, ſeu *Auteſſiodorum*, primùm Ammiano Marcellino memoratum, urbs provinciæ Lugdunenſis Senoniæ tertia, in Vett. Not. prov. & civ. Galliæ. Antepenultima verò ponitur, & non modò Autrico Carnutum, ſed etiam Pariſiis, Aurelianis & Niverno, poſtponitur. à Gervaſio Tisleberienſi, *lib. de Otiis Imper.* Florentibus Burgundionum Regibus, Chlodoveo Francorum R. paruit: attribuitur tamen regno Burgundiæ à Fredegario, *Chron. lib. ultim cap.* 58. quia præter cæteras urbes Guntchramno ceſſit, cum toto regno Burgundiæ, Francicis armis ſubactæ: quidquid autem Guntchramno ſorte obtigerat, à majori parte Gallis Hiſtoricis dictum eſt Burgundia; ut & ſucceſſores ejus Merovingi, quæcunque ipſe obtinuerat, ſub communi nomine Burgundiæ poſſederunt. Gallis *Auxerre*. Ab aqua nomen habet, quæ *Dur* Gallis & Britonibus inſularibus, quos eâdem linguâ uſos eſſe, Buchananus, Cluverius. Camdenus docent. Alii ab oſtio, quod Gallis vett. *Dorum* derivant, ut & German. *Thor* & *Thur* & *Iſan*, ſeu *Iſen*, ferrum, quaſi *Iſarnodorum*, ſeu ferreum oſtium. Poſt Agendicum, caput alterum Senonum eſt, ſoli fertilitate, bonitate & copiâ vini, ac Icaunâ flumine ſuo navigabili, nobilitate Comitum, &c. multis claris & magnis Galliæ urbibus jure conferenda. Jam ante 800. annos, vina pagi Antiſſiodurenſis, laudantur Errico *lib.* 2. hodieque in ſumma ſunt gloria, ut non ſine causâ Servius & Iſidorus Senones, quaſi *Xenones*, dictos voluerint. Ager *Antiſſiodurenſis*, olim totam diœceſim Antiſſiodurenſem amplexus, nunc inter Auguſtobonam & Antiſſiodorum, ſeu inter pagos Tricaſſinum & Antiſſiodorenſem Ternodorum Lingonum occurrit. Epiſcopalis eſt urbs, primoque inter Epiſcop. loco S. Amator ponitur. Vid. Hadrian. Valeſium *Notit. Gall.*

Autoba. Æthiopiæ vicus circa Nilum. Ptol.

Autobulus, pictor quidam. Plin. 35.11.

Autocanes, mons cujus meminit Hom. *Hymn. in Apollinem*, *Verſ.* 35.

Σκύρος καὶ Φώκαια, καὶ Αὐτοκάνης ὄρος αἰπύ.

Autochthones, populi, qui non aliò referunt originem ſuam; verùm ex *ipſo ſolo* nati videri volunt. Latini *Indigenas* vocant.

Autocles, Athenienſis, à civibus ſuis dux ſive Prætor conſtitutus triginta navium & mille militum, Alexandro Pheræo miſſorum auxilio. Diod. XV.

Autocles, Tolmæi filius, ex parte Athenienſium cum Nicia, Nicerati filio, componendæ diſcordiæ inter ſe & Lacedæmonios anno belli Peloponneſiaci octavo adhibitus. Vide Scholia *in Equites Ariſtoph.* 336. G.

Autocrates, hiſtoricus, cujus *Ἀχαϊκὰ* citat Athenæus *l.* 9. *&* 11. Item Athenienſis, Suid.

Autolala, civitas Æthiopiæ. Ptol.

Autolemus, vir quidam, de quo Poëta:

> *Dixerat Autolemum flammas conſultus Aruſpex*
> *Die cavendas poſtero.*
> *Credidit, & rerum dubius de mane ſub amnis*
> *Delituit Etruſci vadis:*
> *Sed neque ſic fatum effugit, nam dum innatat Arno,*
> *Ictus crematur fulmine.*

Autoleon, Crotoniatarum dux, Crotoniatibus adverſus Locros bellum gerentibus, quum Locri, propterea quòd Ajax Locrenſis fuerat, quotieſcunque bello certabant, locum illi in acie quaſi præſenti ſemper aſſignarent, in locum illum, quem vacuum videbat, irrumpens ab Ajacis ſpectro in pectore vulneratus eſt, vulnere quotidie ingraveſcente, donec oraculo monitus, Achilleam, Ponti Euxini inſulam, delatus atque ibi Heroum, ac præſertim Ajacis Locrenſis manibus placatis perfectè ſanatus eſt. Photius, ex Conone. Pauſanias hunc *Leonymum* vocat.

Autolicus, ſeu *Autolicus*, vixit 110. Olymp. Præceptor Arceſilai, Diog. Laërt. *in hujus Vita*. Scripſit de Sphæra opus, aliaque, à Joſ. Auria Neapolitano Latinè verſa. Voſſ. *de Mathemat. cap.* 33. §. 14.

Autolola, ſeu potius *Autololes*, popul. Maurit. Tingit. à Getulis oriundi finitimos omnes curſus celeritate ſuperant. Lucan. *lib.* 4.

> *Autololes, Numidæque vagi, ſemperque paratus*
> *Inculto Gætulus equo.* —— ——

Sil. Ital. *lib.* 3.

> *Nec non Autololes levibus gens ignea plantis,*
> *Cui ſemper curſu, cui ceſſerit incitus amnis,*
> *Tanta fuga eſt.* —— ——

Claudianus,

> —— *Repetunt deſerta fugaces*
> *Autololæ.*

Autolatæ Ptolemæo dicuntur.

Autolycus, Mercurii filius, qui proxima Parnaſſi loca furtis infeſtavit. Ovid. *Met.* 11.

> *Naſcitur Autolycus furtum ingenioſus ad omne.*

Mart. *lib.* 8.

> *Non fuit Autolyci tam piceata manus.*

Sunt qui Jaſonis comitem fuiſſe, & Sinopen condidiſſe volunt. Alius *Autolycus* fuit pancratiaſtes nobilis, cujus ſtatuam in Athenienſium Prytaneo fuiſſe author eſt Pauſan. *in Atticis & Bœoticis*. Plin *lib.* 3. 4. *cap.* 8. Item alius, Areopagita, de quo Suidas, *in* Αὐτόλυκος.

Automalax, urbs Cyrenes. Ptol. *Automala* Straboni. *Alrudia* hodiè, teſte Marmolio. Stephano urbs Libyæ dicitur.

Automate, inſ. una Cycladum; *Hiera* etiam dicta. Plin. 2. 37. Eſt autem inter Theram ac Diam in merid. vergentem, Cretam verſus.

Automedon, Dioræ fil. Achillis auriga, & Pyrrhi armiger. Virg. *Æn* 2.

> *Una ingens Periphas & equorum agitator Achillis*
> *Armiger Automedon.* —— ——

Cicero pro S. Roſcio Amerino: *Non adeſt ille Tullius Roſcius? non ſuis manibus in curru collocat Automedontem illum ſui ſceleris acerbiſſimi, nefariæque victoriæ nuncium?* Juvenalis:

> —— —— *Puer Automedon nam lora tenebat.*

Automenes, fil. Teleſtis, 12. Rex Corinthiorum. Quo, anno poſt, mortuo vel depoſito, A.M. 3275. 3. annis ante Olymp. I. annuus magiſtratus Corinthi inſtitutus, *Prytanes* Qui durarunt uſque ad Cypſelum, filiumque ejus Periandrum, qui urbem hanc tyrannide diuturâ tenuerunt. Euſeb. *Chron* Pauſan. *l.* 2.

Automenes, habuit tres filios Arignotum citharœdum, Ariphradem impurum ac ligurem; tertium hiſtrionem, cujus nomen non exſtat. Vide Ariſtoph. *Crabron.* 522.

Automoli, gens Æthiopica. Steph.

Automolus, viri proprium, ut putavit Caſaubonus apud Polyb. *lib.* 4. ſed ſcribendum Αὐτόμολος, & vertendum *transfuga*. At hoc viri maximi μνημονικὸν σφάλμα à multis aliis notatum, & nimis acerbè exagitatum eſt. Palmerius.

Auton, *Volcano d'Auton*, Hiſp. mons ignivomus Americæ Meridion. in regno Chiles & prov. *Chucuito*, intra Andes montes, & prope fontes Biobii fluv.

Autonoe, Cadmi Thebarum regis filia, ex Harmoniâ conjuge, & Ariſtæo conjux, ex quo peperit Actæonem. Heſiod. *in Theog.* Unde venator ille *Autonoeïus heros* Ovidio dictus, *Met.* 3. Theocritus *in Lenis*, ſive *Bacchis*.

> Ἰνὼ κ' Αὐτονόα χ' ἁ μαλοπάραος Ἀγαύα,
> Τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι.

Autophradates, Lydiæ Satrapa, defecit ab Artaxerxe. Diod. *lib.* 15.

Autoſthenes, Athenienſium Archon. Olymp. 27.

Autricum, urbs Carnutum. Ptol. vulgò *Chartres*. Urbs perelegans & ampla, Caputque Belſiæ prov. ad Eburam fluv. Ducatus tit. clara. Urbs eſt epiſcop. ſub Archiep. Pariſ. Aliis *Carnutum*, quod Vid.

Autrigones, Hiſp. pop. Mela *lib.* 3. Ab Oceano ad Iberum fluv. protenſi, inter Cantabros & Cariſtos incolebant, ubi nunc Biſcajæ pars max. Primaria Flaviobriga erat.

Autunnacum, opp. Trevirorum in Germ. *Andernach*. Vid. *Antenacum*.

Autura, vel *Audura*, fluv. Carnutinus, vulgò *Eure*. Oritur in Pertico, & alluit municipium Curvamvillam Novigentum, ad Auturam, Autricum Carnutum, cui fortè nomen dedit; Novigentum Regis, Vilmeldim, Anetum, Ibream, Paciacum, Lupariaſ, ac demum in Sequanam effluit. Eum augent Bleſia, qui Durocaſſas attingit, Arva, qui Vernoilum Perticenſium, Tegularias, Nonancurtim & Stratam monaſterio inſignem alluit, & paulo ſupra Anetum effluit; Vegeria, qui Holdenium præterlapſus, apud Ibreium Auturâ recipitur: Ituo tandem, qui Britolium, Condate ubi ponte lapideo jungitur, & Ebroicas attingit. Etiam *Adura* in tabb. priſcis. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Avus, fluv. Theſprotiæ, ad quem *Paravæi* popul. habitant. Steph. Item fluv. Hiſp. Tarrac. Ptol. qui nunc in Portug. & *Rio d'Avus*.

Aver. In Oceanum Occid. ſe exonerat, inter oſtia Celandi & Durii, prope Abobricam. Baudr.

Avus. vulgò *Awe*, aliis *Loch Aw*, lacus Scotiæ Auſtralis, in Lorna prov. Eum præterfluit fluv. *Awen*, qui poſtea cadit in mare Deucaledonium, è regione Mulæ inſ. Eſtque à meridie in Septentr. extenſus, ſed non æquè latus.

Auxanius, Arch. Arelatenſis, poſt Cæſarium. An. 543. Vicarius Vigilii, in provinciis Wiſigothorum poteſtati ſubjectis. Obiit An. 546. Godeau *Annal.*

Auxentius, Cappadox. Acer Arianiſmi defenſor, ope Conſtantii Imper. pulſo Dionyſio, Mediolanenſis Epiſc. Maximam partem Illyrici Epiſcoporum fraudibus ſuis eò perduxit, ut reciperent Arianorum confeſſiones Niceæ & Arimini concinnatas. A Damaſo binis vicibus excommunicatus, nihilominus in ſede, favore Valentiniani ſubnixus, perſtitit. Obiit A.C. 374. Ambroſio ſucceſſore.

Auxentius, Scytha, à Juſtina Imper. Ambroſio oppoſitus, cùm nomen ſuum invitum eſſe omnibus ſciret, ſub Mercurini nomine imponere voluit, fruſtra. Ambroſium ad diſputationem provocavit, qui propterea non paruit, quia alter Ethnicos, & Valentinianum Imp. adhuc catechumenum judices nominavit. Ruffin. *lib.* 2. *cap.* 5. Paulin. *in Ambroſio.* Ambroſius, *contra Auxentium.*

Auxentius, mons Bithyniæ. Metaphr.

Auxeſia, & *Damia*, puellæ Cretenſes, quæ, cùm in ſeditione obrutæ lapidibus fuiſſent apud Trœzenem civitatem, in earum gratiam & memoriam feſtum ſolenne inſtitutum fuit, quod *Lithobolia* vocitabatur. Herodot. *lib.* 5.

Auximum, Piceni urbs in Italia, à qua *Auximates* pop. dicti, vulgò *Oſimum.* Belli Civilis tempore in poteſtatem Cæſaris venit. Apud Liv. *libb.* 41. & 42. vitioſè legitur *Oximum*, & in tabula *Auſimum.* Procopio, *Gothicorum* 1. more ejus ſeculi formatur Αὔξιμος. Apud Strab. *lib.* 5. neſcio an ſatis rectè Αὔξουμον. Siquidem omnes alii Græci authores Αὔξιμον, & Latini *Auximum* habent. Lucanus *lib.* 2. metri cauſâ:

——— Ut admota pulſarunt Auximon alæ.

Coloniam factam Romanorum auctor eſt Velleius, *lib.* 1. *Auximum* inquit, *in Picenum miſſi coloni*, &c. πόλιν μεγίστην τῶν Πικηνῶν Procopius loco prædicto vocat. Vid. Cluv. *Ital. Antiq. p.* 737. & Bochart. *Geogr. p.* 111 long. 37. 35. lat. 43. 30. Vid. inf.

Auxenna. Æthic. opp. fortè S. Manechildis, *S Manehou*, poſitum ad Albæ vel Albiæ (*Awe*) atque Axonæ confluentem, Durocortoro Verodunum tendentibus obvium, quod à capite Axonæ non procul abeſt. Hadr. Valeſius *in Not Gall.*

Auxume, regia civitas Æthiopiæ. Ptolem. *Auxomitæ* Arriano, Αὐξουμῖται Steph *Bocaxumo* forte hodiè. longitud. 65. 30. lat. 11. 00. Aliàs verſus Troglodyticam, nunc in regno *Tigre*, ex præcipuis Abaſſyniæ. Verſus Marabum fluv. 80. circiter leucis ab inſ. Meroë in Ortum. Baudr.

Auximum, vulgò *Oſimo*, in colle ſita. Urbs eſt Epiſc. Piceni, ad Muſonem fluv. parenque Pontifici. 12. mill. ab Ancona in merid. diſtans, totidemque inter Æſium & Lauretum. Deficit in dies.

Auyama, *Rio de Auyamas*, fluv. Amer. merid. in provin. S. Marthæ. Cadit in fluv. *Ceſar*, dein in mare Boreale.

Auza, vel *Auzate*, urbs Africæ incertæ poſitionis, vetuſtiſſima, quam condidit Ethbaal, vel Ithobelus, Achabi ſocer, de quo 1. Reg. 16. Author Menander, cujus verba ſunt apud Joſ. *lib.* 1. *contra Apionem*: Οὗτος κτίζει Βότρυν πόλιν τὴν ἐπὶ Φοινίκῃ, καὶ Αὔζαν τὴν ἐν Λιβύῃ, vel disjunctis vocibus καὶ Αὖζα τὴν ἐν Λιβύῃ. *Auza* autem in Antonino Maurit. Cæſar. eſt op. & *Auzea* Numidicum caſtellum, de quo Tacitus. *lib.* 4. *Annal.* & *Uzan.* Ptolemæo eſt urbs Africæ propriæ, non procul ab Utica. Vid. Boch. *Phan. Col. lib.* 1. *c.* 24.

Auzacia. Scythiæ extra Imaum urbs. Ptol. Quibuſd. nunc *Acxu*, in Turcheſtaniæ reg. unde Auzacitæ pop. & Auzacius mons. *Saccio* hodie Nigro

Auzara, Urbs Arabiæ deſ. ad Euphr. fluv. ſita, 50. mill. infra Thapſacum Urbem, in limite Meſopotamiæ.

A X.

Axa, vel *Achſa*, filia Caleb, promiſſa à patre ei, qui Urbem Cariath-Sepher occupaſſet. Hinc Othonieli nupta, conſilio mariti, à Patre incrementum dotis impetravit. Joſ. 15. Jud 1. Latin. *compoſita*, vel *adornata*, aut *laſciviens*, ſive *confractio*, vel *dirumpens velamina.*

Axa, vulgò *Axmiſter*, opp. Angliæ, in Devonia provin. ad Axam amnem, 4. milliar. Anglicis ab ora littorali maris Britannici, medium ferme inter Exoniam & Dorceſtriam.

Axagus. pop. Americæ merid. in Venezuela prov.

Axalita, Hiſp. Bæt. op. *Lora* Cluſio.

Axanthos, inſ. infr. Hiberniam. Plin. 4. 16.

Axaph, civitas in tribu Aſer. Joſ. 19. quæ c. 11 *Achſaph* ſcribitur.

Axatiara, op. in conventu Hiſpalenſi Plin. 31. 3.

Axeium, caſtellum, memoratum Orderico Vitali *Hiſtor Eccl. Normannorum l.* 8. An *Aſſe le Boeſme*, ad Sartam fluv. an *Aſſe le Hiboulle*, an *S Jean l'Aſſe*, quæ loca in Pertico, incertum ſibi eſſe ſcribit, Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Axella, vulgò *Axel*, Urbs Flandriæ probè munita, in regione Vaſia, Hollandici juris, ab An 1586. quo dolo capta fuit. Ab Hulſto una leuca, cum dimidia, in Septentr. à Gandavo autem 4. leucis in Septentr. diſtat, & vix una à fortalitio, Aggere Gandavenſi, dicto.

Axeladunum, Angliæ op. in reg. Northumbriæ, ad Tinam fluv. *Hexham* Camdeno.

Axenus Pontus, qui & *Euxinus*, à truci accolarum barbarie ſic dictus. Ἄξενος enim inhoſpitalis eſt. Nam ut Strabo *lib.* 7. tradit, *ſolebant Scythæ, maris hujus accolæ hoſpites immolare, eorumque carnibus veſci, calvisque uti loco poculorum.* Ovidius *in Ponticis*:

Frigida me cohibent Euxini litora Ponti,
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.

Cur mutatum in *Euxinum*, vid Boch. *Phaleg. pag.* 197.

Axia, urbs Locrorum Ozolorum, ab *Axia* Clymeni filia. Eſt & alia Italiæ. Steph.

Axiaca, popul. Sarm. Europææ inter Tyram & Boryſthenem amnes, Peucinis & Carpianis proximi, ab *Axiace* fluv. dicti, qui à Peucinis jugis naſcitur. Hos juſtiſſimos fuiſſe tradit Pompon. *lib.* 2. ut qui furti omnis ignari, nec ſua cuſtodirent, nec aliena contingerent. Meminit horum Plin. 4. 12.

Axiace, Europæ op. ad Pont. Eux Mercatori, nunc *Oczakow* quibuſdam vocatur.

Axiaces, fluv. qui & Hypanis: Carpatho monti adhæret, à quo vicini pop. *Axiaca.* Qui fuere in Sarmatia Europ. ſub Tirangitis, inter oſtia Tiræ & Hippanis, ubi nunc Podolia inferior.

Axica, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Axemum, Caſtrum Africæ permunitum, in ora Guineæ 5. leuc. à prom. Apolloniæ diſtat; ad oſtia Manci fluv. in ditione Hollandorum. Vulgò *Axiem* & *Achiem.*

Axieros, Ceres. Apollonii Scholiaſtes *lib.* 1. ex Mnaſea Ἀξίερος ἐν ἔστιν ἡ Δημήτηρ. Phœnicibus erat אחזי ארץ *Achazi eres*, hoc eſt, *poſſeſſio mea terra.*

Axima, urbs Perſidis. Ptol. ad fluv. Oroatem. Quid nunc ſit, ignoratur

Axinia, Arcadiæ mons.

Aximinum, Celtiberorum urbs. Appian.

Axiochus, Philoſophus, cui Plato librum de morte conſcripſit, eique dedicavit.

Axiokerſos, & *Axiokerſa*, Pluto & Proſerpina ſic dicti, apud Samothraces, qui Cabiri dicuntur in illis ſacris, teſte Apollonii Scholiaſte *lib.* 1. ab אחזי *Acazi portio mea* & קרץ *keres*, quod pro *excidio* & *morte* ſumitur, ſcilicet qui habet imperium in mortuos. Unde Diabolus Hebr. 2. 4. dicitur τὸ κράτος ἔχων τοῦ θανάτου.

Axion, frater Alpheſibϟæ, quæ Alcmæoni nupſit, à quo Alcmæon ipſe interfectus creditur, vel, ut Ovidius, à filiis Callirrhoes.

Axiopolis, aliter *Axium*, Myſiæ infer. urbs Triballorum. Ptolemæus, cui Danubius ab hâc ad Pontum uſque Iſter nominatur. Hodie *Colanamerk* dici ſcribit Olivarius in Melam. long. 54. 00. lat. 45. 40. Alius eſt *Axiopoli*, nunc in regno Bulgariæ, ſub Turcis.

Axiota, Troadis gens. Heſychius Ἀξιῶται, ἔθνος Τρῳάδος.

Axiothea, Nicoclis Regis Cypri uxor, de qua Polyæn. *l.* 8.

Axiothea, Phliaſia, nobilis mulier, quæ unà cum Laſthenia Platone præceptore uſa, ornatuque interim virili auditorium ejus ingreſſa eſt. Plut. & Laert.

Axis, urbs Umbriæ. Prop. *l.* 4.

Scandentisque Axis conſurgit vertice murus.

Axius, fluv. Paphlagonum per Mygdoniam fluens. Plin. 4. 10. Herod. *lib.* 6. Labitur in ſinum Thermaicum, efficit pecudem nigram, quæ ex eo potavit, diverſâ ab Haliacmone, vicino amne, naturâ, qui velleris nitorem potæ ex ſe pecudi affert. Heſychius, Ἄξιος, ποταμὸς Μακεδονίας. Strabo. *lib.* 7. ὁ μὲν Ἄξιος θολερός ἐστι. Quærit ibi Geographus, uti ſolet, de Homeri loco, ubi eſt hujuſce fluv. mentio: erat enim ille locus lectionis ancipitis, variéque à veteribus Criticis lectus, expoſituſque. Homer. *Il.* β.

Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους
Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος,
Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν.

Quorum verſuum, quum hæc ſit ſententia, ut dicatur *Axii* aqua limpidiſſima, ac pulcherrima, veteres Critici, qui ſcirent aquam ejus eſſe turbidam, voce Αἶα intelligi voluerunt, non *terram*, ſed *fontem quendam* ſic *nuncupatum*, qui *Axium* ingreditur, cujus fontis etiam Antimachus, *in Thebaide*, fecerat mentionem, teſte Stephano, ut ſit hæc ſententia. Amydonem urbem eſſe ad *Axium* ſitam, ubi eſt fons *Æa*: atque ita Scholiaſtæ Homeri locum illum interpretantur. Strabo verò non tantùm interpretationem vulgatam reprehendit, ſed & lectionem. Nam cùm vulgò legeretur,

Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν,
Vel —— ἐπικίδναται αἴης. ipſe emendabat,
Ἀξιοῦ, ᾧ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται Αἴης.

Vide Euſt. *ad locum.* Hic fluv. ex Scardo monte ortus, per Pelagoniam & Mygdoniam labitur, dein auctus Erigono, aliiſque fluv. in ſinum Thermaicum cadit, inter Theſſalonicam & Pellam. Baud.

Axon, Jonum fluv. in Aſia min. Plin.5.57. Alius item in Caria.

Axona, fluv. in extremis Rhemorum. Hinc *Axones*, ejus accolæ, Lucan. *lib*.1.

Et Biturix, longisq; leves Axones in Armis.

Auſonius *in Moſella:*

Non tibi ſe Liger anteferet, non Axona praeceps.

Vulgò *le Diſne*. Ferr. Oritur in confin. Duc. Bitrentis, alluitque Urbes S. Menechildin, Retelium & Sueſſones; & receptis Vidulâ fluv. aliquoteque aliis, in Æliam ſe exonerat, paulo ſupra Compendium. Vulgò *Ayne* dicitur. Baudr. Valeſio vulgò *Aiſne*, vel *Eſne*. Recipit modicos amnes Turbam, Valliamque, ad Caſtrum Portianum effluentem ſed præcipuos Rotumnam (*Retourne,*) Supiam & Vidulam (*Vele.*) Alluit oppidum S. Manechildis, ubi Albam recipit: Novam villam ad Pontem, Viennam villam, ubi Bionnam accipit; inde infra Cervonem Turbâ augetur: attingit Altriacum, Grandem Hammum, Sihdunum, Valles, Briodorum, Sabiniacum, Valeſiam, Vongum Remorum (*Vouzi*) Attiniacum Rem. Reiteſte Rem. celebre Comitatus quondam, nunc Ducatus caput, *Retel*; Aſciacum, Nantoilum, Caſtrum Porcianum Rem. Novum Caſtellum Sueſſionum, ad Rotumnæ & Axonæ confluentes; Condate, ad Supiæ oſtium, Pontem Varenſem Sueſſionum, Velliacum, Condate ad Vidulæ exitum; Auguſtam Sueſſionum, Vicum, Attipiacum, Vernoilum, Troſlejum, Ritundam; Cauciacum præterlabitur, atque apud Compendium Iſaræ miſcetur. *Auxunnus* dicitur Dioni: *Auxuenna* Æthico, ſicut & locus, non procul à capite ejus, *Auſona* Hugoni Floriacenſi. Galliæ fluvius famoſis annumeratur à Johanne Pariſienſi. Adverſo Sequanâ, Iſarâ & Axonâ, ad Pontem Varenſem, uſque ab Oceano mercatorum naves progredi conſuevere. *In Not. Gall editâ* An.1675.

Axones, & *Cyrbes*, id eſt, leges Solonis, quomodo ſcriptæ, vide Boch. *Geogr. p.*494.

Axos, urbs Cherroneſi Thraciæ.

Axumis, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Axumites, metropolis Æthiopum. Steph.

Axus, Macedonum fluv. Item urbs Cretæ. Steph.

Axus, vulgò *Axe*, fluv. Angliæ merid. in Somerſettenſi Comitatu. Cadit in Sabrinæ æſtuarium. Habetque prope *Axbridge* opp. in eodem Comitatu.

Axylis, Marmaricæ villa, in Africa. Ptol. *Forzelis* hodiè Mercatori.

Axylus, Phryx, è civitate Ariſbe, inſigni erat humanitate, & benevolentiâ in hoſpites. Hom. *Iliad.6.*

AY.

Ayaya, Inſ. Americæ Septentr. & una ex Antillis, aliter *S. Crux*. Vid. ibi. Paret Francis.

Aydunum, opp. Siciliæ, in valle Neetina, in edito colle. Diſtat à Catana 20. milliar in occaſum, deficitque indies. Vulgò *Aiduni* ſeu *Aidone*.

Aymar Hannequinus, eruditione inclytus, ſec. ultimo. Genebrar. *in Chron.*

Aymar Rivellius, JC. Delphinas, aliis Sabaudus, hiſtoriam Juris Civilis 5. libris, cum libro de Jure Canonico, edidit. Ætatis anno 21. &c. Voſſ *hiſt. Lat. l.*3. *c.*11.

Aymontia, opp Hiſp. in Andaluſia prov. ad Anæ fluv. oſtia, in colle, ex adverſo caſtri Marini, in Algarbia. leuc.18. à Gadibus, & 22. ab Hiſpali in Occaſ. Eſtque munitum contra Luſitanos.

Aynadechium, oppidul. Hungariæ Super. inter Agriam & Fillechium, ſub Auſtriacis. Malè acceptum à Turcis.

Aynſa, urbs Hiſp quâ Saracenis ereptâ, An.727. Garſias Gothus, initia regni Suprarbienſis iecit. Vaſæus *Chron. Hiſp.*

Ayotecs, montes excelſi Americæ, in nova Hiſp. & prov. Tlaſcala, verſus mare Auſtrale.

Aytia, Inſ. Amer. Septentr. aliter *Hiſpaniola*, ſeu *S. Dominici Inſula*. Vid *Hiſpaniola*.

Ayutla, fluv. Americæ Septentr. in nova Hiſp. & prov. Guatimala. Cadit in mare Pacificum.

AZ.

Aza, Lat. *fortitudo*, aut *capra*, viri nomen. 1. Eſdr.2.

Aza. Armeniæ min. op. Plin. Aliud Cappadociæ prope montes, non longè à Confinio Armeniæ min. media ferme inter Trapezuntem & Neocæſaream. Ptol. Item Palæſtinæ mons. Joſeph. *Ant. l.*12. Item urbs Palæſtinæ, quæ & *Gaza*.

Azaamurum, Urbs Africæ, in ora Oceani Atlantici, in regno Marochi, ad oſtia fluv. Ommirabihi; capta an.1513. à Luſitanis, ſed pòſt à Mauris recepta: Gaudet portu capaci, in Ducala prov.

Azabetis tamia, Sarm. Aſiaticæ urbs. Ptol.

Azael, frater Joabi, pernicitate pedum clarus, ab Abnero occiſus eſt. Joſeph *Antiq. lib.*7 *c.*1. Vid. *Aſael*.

Azael, Rex Syriæ, Adadum Regem humectato panno necat, eique ſuccedit, juxta vaticinium Eliſæi Prophetæ. Jehu Iſraëlitarum R. bello aggreſſus, totam regionem horrendum in modum vaſtavit. 4. Regum 8. & 10. Joſeph. *Antiq. lib.* 9. *c.*2. & 3.

Azafia, *Zafi*, Urbs Africæ, in regno Marochi, in littore, ad oſtia Tenſiſti fluv. in Ducala prov. cum portu & Emporio.

Azaga, prov. Mediæ in Aſia, verſus Armeniam maj. & Caldaramæ planitiem. P. à Vico.

Azagarium, Sarm. Europ. op. Ptol. In Amodocis. N. Sanſon. fortè *Zernobol*, nunc in Poloniæ regno & Volhinia infer. ad Uskam fluv. qui paulo pòſt in Boryſthenem cadit. 12. leuc. à Kiovia, in Septentr.

Azahad, deſertum Africæ, in Nigritia reg. forſan *Acza* Arabibus. Marmolio teſte.

Azamora, Armen. min. circa Cataoniam caſtellum. Strabo.

Azan, mons Arcadiæ, Cybele, Deorum matri, ſacer, à quo nonnulli vicinam regionem *Azaniam* vocatam volunt, quam tamen Stephanus ab Arcadica muliere nuncupatam mavult, quæ *Azano* dicebatur. Stat. *Theb.*3.

—— *Idæis ululatibus Azan.*

Aliis *Azon* dicitur.

Azanes, Arcadiæ pop. inter Græcos vetuſtate præſtantes, ut & Parrhaſii. Strab. *l.*8.

Azani. Scythiæ intra Imaum populi. Ptol.

Azani. Steph. Ἀζανοὶ πόλις Φρυγίας.

Azania, Æthiopiæ regio in ora maris Azanii, ubi Azanium promunt. in ora occid *Zea*, teſte Ortelio. Aliis *Adel* regnum. Item urbs Maſſilienſium. Steph.

Azanias, viri nomen. 2. Eſdr. *cap.* 11. Latinè *auris*: vel *arma Domini.*

Azanium, mare quod inter Æthiopiam & Indiam citer. ſitum eſt, *Archipelago di Maldivar* hodiè, teſte Bar. Pars eſt Oceani Æthiop. in ora Orient. Africæ, inter Aromata prom. & Magadoxum Urbem, in littore Azaniæ regionis. Gall. *la coſte d'Ajans* longè ab Archipelago Maldivarum, multis *Mer de Zanguebar*, dictum. Baudr.

Azanius fons, cujus aquam guſtantibus tantum vini tædium ſupervenit, ut nè odor quidem ejus perferatur. Eudoxus.

Azanoth Thabor, civitas, terminus tribûs Nephthalim, Joſ.19. Lat. *aures contritionis*, vel *confractionis*.

Azar, dux Aragonum, cujus auſpiciis, jugum Saracenicum hi excuſſere. Circa An. C. 78. P. Æmyl. *l.* 3. &c.

Azar, Ægypti mons. Ptol.

Azara, Armen. maj. urbs, juxta Araxem fluv. & templum Dianæ dicatum in Perſia. Strab. Item urbs Sarm. Aſiaticæ. Ptol.

Azaraba, Sarm. Aſiaticæ urbs. Ptol.

Azareël, nomen viri, 1. Chron. 12. Latin. *adjutorium*, vel *atrium Dei*.

Azaria, Propheta, Aſæ, poſt devictos Æthiopas, reduci obviam proceſſit, ut Deo pro victoria tam inſigni gratias ageret, hortatus. 2. Paral.15. Joſeph. *antiq l.*8. *c.*6. Torniel. A. M. 3094. *n.*1.

Azaria, qui & *Uzia*, 12. Judæorum rex, regn. an.52. Item filius Amaziæ regis Judæ. 4. Reg.15 Lat. *auxilium* vel *atrium Domini*.

Azarias, Sacerdos S. ſub Roboamo. Alter dictus *Iſm*, ſub Joramo. Tertius, cogn. *Joel*, ſub Ozia. Alius ſub Jehojakimo & fratribus ejus.

Azarias, nomen ſuum immortale reddere volens, victus eſt cum Joſepho. *l.* 1. *c.*5. Nomen quoque fuit unius ex tribus pueris Hebræis, juſſu Nebucadnezaris, in fornacem ardentem conjectis. Dan. *c.*1. & 3.

Azaricam, vel *Azricam*, nomen viri. 1. Eſdr.11. Lat. *auxilium reſurgentis*, vel *vindicantis*, vel *fortitudo vacua*.

Azarithia, fons Phrygiæ, qui *Epiſtetus* dicitur. Strab. *lib.* 11. Steph. *Zaretum* vocat.

Azatha, Armen. maj. op. Ptol.

Azau, Hebraicè חזו id eſt, *videns* vel *prophetans*, filius Nachor ex Melcha. Gen.22.

Azaz, pater Bala. 1. Par.5. Lat. *fortis*.

Azazeni, populi, à quibus deletis *Azazenici* cognomen retulit Alex. Severus Imp.

Azazias, Lat. *fortitudo Domini*, nomen viri. 2. Par.31.

Azba, nomen viri. 1. Par. 1. Lat. *Hyſſopus mea*.

Azbuc, viri proprium. 2. Eſdr.3. Lat. *hircus*, vel *fortitudo vacuitatis*, aut *fortis diſſipatio*.

Azeca, civitas Amorræorum, quæ ſorti ceſſit tribui Judæ. Joſ. 15. Inter Eleutheropolim & Æliam ſita, teſte B. Hieronymo. Hic Deus grandine & lapidibus Gentes perdidit. Joſ.10. Ibi Peliſchthæi caſtra contra Iſraëlem poſuerunt. 1. Sam.17. Hanc reparavit Roboam rex Judæ. 2. Paral.11. & rex Babylonis eam debellavit. Jerem.34. Lat. *fortitudo* ſive *ſepta*.

Azei, & *Azeota*, pop. Troadis. Ἀζεῶται Steph.

Azenia, pars tribûs Hippothoontidis in Atticâ. Steph.

Azer, nomen viri. 1. Eſdr. 3. id eſt, *atrium*, vel *auxilium*, *fons exercitus*, vel *fortitudo felicitatis*.

Azer, una ex 12. Trib. Iſraël, verſus Syriam & mare Syriacum. Cui ab Oriente trib. Nephthalim, & à Merid. tribus Zabulon. Al. Aſer.

Azera, urbs Armeniæ maj. prope Arſaniam fluv. ab Arthemita 50. m. p. in Occaſum.

Azetena.

Azetene, Arm. maj. regio. Ptol.

Azgad, nomen viri. 1. Eſdr. 2.

Azia, nomen viri. 2. Eſdr. 11. Latinè *fortitudo*, ſive *hircus Domini*.

Aziris, Marmaricæ vicus. Ptol.

Aziel, nomen viri. 1. Paral. 15.

Azilia, opp. Epiri, in Acarnania reg. *Natalico* hodie. Brietius.

Azilis, vel *Aziris*, vel *Azirum* lucus, urbs, vel fluv. Libyæ. Steph. Callimachus *Hymn. in Apollinem*:

——— Πυκινοῖο δὲ εἴκαισεν Ἄζιλιν ἵκανε.

Ubi Schol. Ἄζιλις ὄρος καὶ ποταμὸς Λιβύης. Herodot. urbem in Continente fuiſſe refert, quam Cyrenæi tenuerunt.

Azilium Manſum, opp. Galliæ in Occitania, & Fuxenſi Com. ad Ritum amnem, inter Fuxium & Cives.

Aziris, Armen. min. op. Ptol. *Arzichan* Nigro dicitur. longitud. 72. 00. lat. 41. 30. Quibusdam Theodoſiopolis, nunc *Arſingan*, ab Amaſia diſtat 150. m. p. in Ortum, ab Amida 250. m. p. in Bor. ſub dominio Turc. in Anatolia, & confinio Turcomanniæ. Baudr.

Aziza, nomen viri. 1. Eſdr. 10. Lat. *fortitudo*, vel *fortis*.

Azizus, Mars. Julianus *orat. de Sole*. Κινε Ἄζιζος λεγόμενος ὑπὸ τῶν οἰκούντων τὴν Ἔδεσσαν Σύρων ἡλίῳ προπομπεύει. Nomen ei à robore. Syris enim & Arabibus עזיז *aziz*, unde Ἄζιζος, *fortem* & *robuſtum* ſonat.

Azmaveth, nomen viri 2. Reg. 23. qui 1. Par. 11. *Azmot* vocatur, id eſt, *fortis mors*, ſive *hircus*, aut *fortitudo mortis*.

Azmora, Armeniæ min. circa Cataoniam caſtellum. Strab.

Azmoth, filius Joada. 1. Par. 8. Filius item Jore. 1. Par. 9.

Aznar, vel *Azner*, nepos Odonis, Com. Aquitaniæ, ſerviit Inigo Garziæ, Navarræ R. contra Mauros, tantumque apud ipſum valuit, ut, quidquid terrarum inter duos fluvios interjacebat, obtineret, ſub Aragoniæ nomine, Comitis titulo. Præfuit, an. 15. Galindâ fil. ſucceſſore relicto. Garibay, *lib. 9. c. 1. & 3.*

Azo. IC. nobilis, Bononiâ oriundus, Sec. 12. Obiit An. 1200. Baldus ejus elogium ſcripſit. Genebr. *Chron.*

Azochis, urbs circa Meſopotamiam. Plin.

Azon, vide *Azan*.

Azonax, vir, a quo in magicis inſtructus eſt Zoroaſter. Plinius 3. 17.

Azones, pop. Aſſyriæ, ubi Thannuris mons, prope Licum flu.

Azor, fil. Eliacim, inter progenitores Jeſu Chriſti, Matth. 1. Lat. *adjutor*, vel *accinctus*.

Azores, ſeu Flandricæ, olim *Cattiterides*. Ptol. vel *Caſſiterides* inſulæ, Plin. dictæ, ſeptem ſunt, S. Mariæ, S. Michaëlis, Tertiaria ſeu Tercera, Gratioſa, S. Gregorii, Pici, Fajal, quibus accedunt aliæ geminæ Florum & Corvi: quæ quidem à cæteris remotiores, & ob id piratis expoſitæ, olim inter Azores non numeratæ, hodie tamen eidem dominio Luſitanorum ſubſunt: ita & univerſæ jam novem ſtatuuntur, ſitæ in mari Atlantico. Solum ſaxoſum, at fertile, inprimis fructus *Batatas*, incolis in delitiis ferax. Boves harum Inſularum, magni in Europa nominis ſunt. Glaſti quoque hic vis ingens. *Azores* ab accipitribus ſeu niſis, qui primo inventionis tempore magno ibi numero videbantur, dicuntur. *Flandricæ* quoque nuncupantur à Flandris Belgis, qui primi inſulam Fajal incoluerunt, anno 1449. Boter. quorum adhuc certæ familiæ inibi illuſtres ſunt, Belgarum ingenium, mores & conſuetudinem apprimè repræſentantes, torrentique loco, quem incolunt, manet nomen Flandrorum, vulgò *Ribera de Flamencos* dicitur. Ejus caput eſt Tercera, in qua Angra, urbs præcipua & Epiſcopalis. Metel.

Azorus, urbs Pelagoniæ Tripolitidis. Steph.

Azotus fuit R. Emeſianorum, maritus Druſillæ, quæ fil. Agrippæ ſenioris, Junioris verò ſoror Judæa religione. A Felice Proconſule Marito erepta. Quam ob cauſam de caſtitate & judicio ultimo coram iis verba fecit, è vinculis, Apoſt. Paulus, Actor. *cap. 24. verſ. 25.*

Azotus, Stephanus Ἄζωτος, πόλις Παλαιστίνης, ταύτην ἔκτισε δὲ τῶν ἐπανελθόντων ἀπ' Ἐρυθρᾶς θαλάσσης φυγάδων, καὶ ἀπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἄζος (Ἄζαν) ὠνόμασεν, ὅ ἐστι χίμαιρα ἐν Ἄζωτῳ μετοικοῦντες, ubi φυγάδας Phœnices intelligit, quos à mari Rubro veniſſe volunt. Sed hæc merè ſunt fabuloſa. Neque enim Phœnicum fuit, ſed Philiſtæorum urbs Azotus. Capra quidem Phœnicibus עזא *aza* dici potuit, ut עז *ez* Hebræis. Sed in Hebraicâ ſcripturâ, עז *ez capra*, & אשדוד *Aſdod*, id eſt, *Azotus* nihil quicquam habent ſimile. *Aſdod* autem propriè *robur* ſonat: vox eſt apud Arabas frequens; Inde Dei nomen שדי *ſaddai* Græci reddunt Παντοκράτορα. long. 65. 15. lat. 31. 50. Primùm à Joſua ſubjugata eſt, dein una quinque Satrapiarum Philiſtæarum fuit. Poſt C N. ibi Epiſc. ſedes. A Balduino Hieroſ. R. An. 1101. capta; ſeqq. temporibus, cùm Oriente Chriſtiani pellerentur, deſtructa eſt Joſ. c. 11. & 15. 1. Reg. 5. Actor. 8. Gl. Tyr. *belli* 5. *l.* 18.

Azriel, nomen viri. 1. Par. 12. Latin. *atrium* ſive *adjutorium Dei*.

Azua, oppid. Americæ Septentr. in parte meridionali Inſulæ Hiſpaniolæ, ſeu S. Dominici, 24. leucis ab Urbe Dominicopoli, in Oceaſ. Portu gaudet utcunque capaci.

Azuaga, oppid. Hiſpan. in Extremadura prov. 5. leucis à Regiana.

Azubah, mater Joſaphat. 3. Reg. 22. Item uxor Caleb. 1. Paral. 2. 7.

Azur, pater Ananiæ prophetæ. Jerem. 28. Item pater Jechoniæ. Ezech. 11.

Azura, inſula maris Adriatici, in littore Dalmatiæ, è fronte Sibenici, in ditione Venetorum.

Azuritanum, Africæ opidum. Plin. 5. 4.

Azylea, Epiri opidum. Ptol.

Azymita, nomen, quod Græci per ludibrium Romanis imponebant, undecimo ſec. Quaſi *Azymorum cultores*; quòd in cœna Domini azymis panibus utebantur, non fermentatis. Leo *ep. ad Mich. Patr. cap. 20. Conc. tom. 3. Quapropter, à tanta amentia jam reſipiſcite, & Latinos verè Catholicos, atq; maximi Petri familiares diſcipulos, inſtitutionis ejus devotiores ſectatores, ceſſate ſubſannando* Azymitas *vocare*. Sigebertus *in A. C.* 1054. *Latinos* (Græci) *vocabant Azymitas, & eos minus perſequentes, eorum Eccleſias claudebant, de fermentato ſacrificabant.*

Azza, nomen viri. 2. Eſdr. 11.

B

B Litera muta eſt, diverſimodè pronuntiatur, pro gentium linguarumque varietate. Ab Hiſpanis & Vaſconibus ſic effertur, ut vix labia tangantur, quod plurimæ gentes imitari ſolent: ita ut ſonus quidam inter B. & V. conſonantem medius audiatur. Ægyptii, quibus literas ſuas animalium figuris notare ſolemne, per Ovem, conſonantem hanc B. quam etiam balatu ſuo exprimit, repræſentant. Pierius *in Hieroglyph lib.47.c.28.*

BA.

Baal, Aſſyriis Jovis nomen. L. Loyd. teſtante Genebr. *in Chron.* qui Orientalibus pop. ante Alexandrum Magnum Jovis Saturnique numina ignota fuiſſe notat, *lib.*1. Morer. Punicè *Dominum* ſign. inquit Auguſtin. Unde *Baal ſemen*, qu. *Dominum cœli*, dicunt. Fuit autem idolum Samaritanorum & Moabitarum: Græci Martem putant Num 22. quod Gideon deſtruxit. Jud.6. Eſt & nomen loci. 1.Par.5. Filius item Joël, ut & Jahiel. 1.Par.9. Sæpe occurrunt (inquit Seldenus) in ſacris literis *Baal* & *Belus*, variis Diis nomina communia, & numero ſecundo *Baalim*. Cæterùm Chaldæis ſeu Babyloniis propria erat vox *Bel*, Phœniciis, & adjacentibus *Baal*. Utrumque ab Ebræo בעל *Baal*, id eſt, *Dominus*, à quo excidente litera ע juxta morem Chaldaicum fit בל *Bel*, cujus mentio eiſdem elementis, apud Eſaiam *cap* 46.1. & Hieremiam *cap.*50.2. & 51.44. Phœniciis autem, Ebraicè locutis *Baal* cum *Ain* retinebatur. Diſcrimen iſtud à Græcis & Latinis minùs obſervatum. Utrique enim indiſtinctè tam Phœnicium ſeu Tyrium numen, quàm *Babylonicum*, plerumque *Belum* vocant, orientalium dialectorum haud curioſi. Et qui Flavio Joſepho nunc Βὴλ, mox Βαὰλ dicitur: Conſulas eum *Orig. Judaic.*8.7.& 9.6. De Phœniciorum Deo verba facit: Sed mirum eſt, quod de *Baalis* ſignificatione, ſive Aſſyriacâ ſive Perſicâ, legitur tum apud Chronici Alexandrini autorem, tum apud Cedrenum. Hic de Thuro Nini regis ſucceſſore locutus: Τοῦτον τοῦ Ἄρη (nam *Martem* eum etiam nuncupatum ſcribit) πρῶτον στήλην ἀνέστησαν οἱ Ἀσσύριοι καὶ ὡς θεὸν προσκυνοῦσι, Βαὰλ ὀνομάζοντες, ὃ ἑρμηνεύεται Ἄρης, πολέμων θεός. Tantundem eiſdem pene ſyllabis tradit alter ille *pag.*58. ſed vocem Perſicam eſſe dicit; Numen autem idem eſſe ipſum, quod in Daniele memoratur, & in trium Puerorum hiſtoria. Sed nominis interpretatio Græculorum commentum eſt. Eo primùm fuiſſe ſummum & ineffabilem omnium rerum creatorem deſignatum meritò ſentias. Et quàm convenire potuerit τὸ *Baal* nomen Deo Vero, caput ſecundum Hoſeæ ſatis demonſtrat, *com.*16. *Et erit in die illa, dicit Dominus, Vocabis me Iſhi* (id eſt, *maritus meus*) *& non Vocabis me, ultra Baali* (nimirum *Baal meus*) *Ego enim auferam nomina Baalim ex ore ejus, & non erunt illi amplius in memoriâ cum nomine illorum.* Populi Dei *Baalem ſuum piè ſatis* eum vocabant, priuſquam ob vocem illam ad profana Numina frequenter nimis traductam, id ipſum ipſe Deus vetaret. Quin & diu eſt, quòd Chaldæi 15. myriadum annorum commentarios apud ſe latere jactarent, in quibus Belum ſuum, uti rerum conditorem, in fabuloſiſſima illa Omoreæ diſſectione, celebrabant: Autor eſt Alexander Polyhiſtor ex Beroſo Beli ſacerdote. Deinde, ut fit corruptis moribus & in ſuperſtitionem pronis, Solem fortè primo, quem μόνον Οὐρανοῦ θεὸν putabant Phœnicii (ita ſcribit Philo Byblienſis, Sanchoniathonis Interpres,) ſub hoc nomine venerabantur. Poſtremò autem & in ſimulacra alia, ſive Aſtrorum, ſive Regum, quorum memoria, poſteris longè chariſſima, τὸ Βαὰλ ſive Βὴλ ad augendum, qua fieri potuit, ſeu corporis Cœleſtis, ſeu demortui honorem eſt impiè derivatum. Quemadmodum Belum à Nino fil. ſub hoc nomine cultum multi credunt. De Phœnicio Belo capienda ſunt quæ habes 1. Reg.16.& 2. Reg 10. ubi Rex Achabus, in ſoceri gratiam, Ithobalis, inquam, Sidoniorum regis, fanum in Samaria *Baali* ſacraſſe memoratur. Sidon autem Phœniciæ urbs maritima, unde is ipſe fuerit hic Belus, qui Jupiter Thalaſſius, ſeu marinus Sidoniorum nuncupatur. Heſychius: Θαλάσσιος Ζεὺς ἐν Σιδῶνι τιμᾶται. Belus ergo, Ζεὺς & Jupiter Europæis nominabatur. Nugaces Græculi ex Ægypto Belum hunc petunt, & Neptuni, & Libyes filium faciunt: Fabuloſam hiſtoriam vide, ſi vis, apud Apollodorum, περὶ θεῶν *lib.*2. & paſſim fermè admittitur. Sed futilis nimium eſt. De eo autem intelligendum illud Virg. *Æn.*1.

Implevitque mero pateram, quam Belus, & omnes
A Belo ſoliti. ——

Nam Carthaginenſes è Phœnicia oriundi, ac de Didûs libatione loquitur Poeta. Ubi Servius, *Linguâ Punicâ Bal* dicitur, *apud Aſſyrios* verò *Bel* dicitur, *quâdam ſacrorum ratione & Saturnus & Sol.* Ubi Gyraldus & alii depravatis exemplaribus *Hal* & *Hel* legunt. Belo huic ſeu Bali Punico fanum erat in Bali, urbe Libyes. Steph. Βαλίς, πόλις Λιβύης πρὸς τῇ Κυρήνῃ ἀπὸ τοῦ Βάλεως, οὗ καὶ ἱερὸν ἔχει. Belum Chaldæum quod attinet, de eo autor Chronici Alexandr. ita: *Jupiter ſuſcepit ex Junone filium*, ὃν ὠνόμασε Βῆλον διὰ τὸ ὀξύτατον εἶναι τὸν παῖδα. Ridiculè. Nec omnino capio Græculi originationem, niſi παρὰ τὸ βέλος deducere voluerit, quod jaculum, ſeu telum, quod acutum eſt, plerumque denotat. Verùm pro ὀξύτατον ſubſtituendum ibi videtur ὀξυκίνητον, quod velocem notat. Firmat hanc emendationem Cedrenus, Βῆλος δὲ ὁ υἱὸς διὰ τὸ ὀξυκίνητον εἶναι οὕτως ἐκλήθη. Paulo melius ii, qui apud Didymum ad illud Hom. *Iliad.* α.

Ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο:

Unde Vulcanus ſe dejectum queritur, interpretantur Βηλὸν τὸν οὐρανὸν ... Sive, ut alii, τὸν ... τοῦ αἰθέρος καὶ τῶν ἄστρων. Dryopum linguâ alii Βηλὸν *Olympum* ſign. volunt, & ſecundùm Chaldæos *Cœlum*, uti ad eum locum refert Euſtathius. Sed rectè ille Βηλὸν ibi à Belo, quod eſt nomen proprium, diſtinguit: Βηλὸς enim limen eſt: cæterùm diverſo ſcribitur accentu τὸ Βῆλος, quod Regibus & Diis tribuitur. Βῆλος enim exaratur, idque apud vetuſtiſſimos authores. Heſiodus *in catalogo Heroinarum*: Θρονίην κούρη Βήλοιο ἄνακτος, quæ prima eſt apud ſcriptores Græcos Beli mentio. Citat Strabo *lib.* 8. Tamen & Suidas: Βηλὸς βαθμὸς θύρας, ἢ οὐρανός: Ab homonymia, accentu neglecto, hallucinatus cum aliis eſt. Neque enim Βῆλος malè pro *Cœlo* accipitur. Velut enim collectivum in Syris numen erat כל צבא השמים *Colzziba haſchamaim*, *Omnis Exercitus Cœli*. Cui aram in Atrio Templi exſtruxit Manaſſes: Neque non eſt veriſimile, etiam *Belum* Exercitum illum, ſive *Cœlum* dictum eſſe; Generale enim Deorum nomen *Baal* fuiſſe ſcimus: & Chaldæis *Cœlum* ita vocatum jam ex Euſtathio, qui à veteribus hæc hauſit, monuimus. *Omnes Exercitus Cœli*, Seniores 70. πᾶσαν δύναμιν τοῦ Οὐρανοῦ reddunt. Belus autem & οὐρανὸς & Ζεὺς Ποσειδῶνος υἱὸς interpretatur apud Heſychium. Diſtabat autem Babylonius ab altero illo Phœniciorum, ut Jupiter Ammon à Jove Capitolino, Cretenſis ab utroque. Uti enim Europæis Jovis, ita Aſiaticis Beli ſeu Baalim, generale Divûm vocabulum fuit. Et Jovis ſtella Phariſæis *Cocbab-Baal* dicebatur, uti eſt apud Epiphanium. Significantius autem de τοῖς *Baalim* Scriptura alibi non loquitur, quàm in Jerem.2.28. *Nam juxta numerum civitatum tuarum fuerunt Dii Jehudah.* *Baalim tui* ſi dixerat, idem dixerat, & B. Paulus. 1. Cor. 8. *Sunt Dii multi. & Domini multi*, quod interpreteris *multi Beli*: vel, ſi ad Europæum morem reſpexeris *multi Joves*. Seldenus. Vide *Belus*.

Baala, civitas in tribu Judæ. Joſ.15.

Baalardus, Philoſophus Peripateticus, in Gallia, magni nominis, ſeculo 12. Gaultierus *in Chron.* Vid. *Petrus Abalardus*.

Baalaſor, Locus eſt juxta Ephraim, ubi Abſolon oves tondebantur, quò evocatos regis filios fratres ſuos magnopere perturbavit, occiſo Ammon, ob ſtuprum Thamar ſororis ſuæ.

Baalath, urbs firmiſſima in tribu Dan. Joſ.19. Et civitas à Solomone condita. 3. Reg.9.

Baal-berith. Lat. *dominus fœderis*. Jud.9. Beryti urbis idolum facit Bochartus, quem ſis conſule Geogr. p.859. Hic filii Iſrael extruxerunt Fanum Baali, ibique jurarunt, & fœdus inierunt, cum Baal, ut eſſet ipſorum Deus. Eſt in Tribu Ephraim.

Baal-gad, nomen montis ſub monte Hermon. Joſ. 11. Lat. *dominus exercitûs*.

Baal-hazor, locus infra Ephraim urbem Benjamin. 2. Reg. 2. Lat. *dominantis atrium, aut fœnum*.

Baal-hermon, mons circa Libanum. Jud. 3. Latin *poſſeſſor deſtructionis*. Eſt in tribu Manaſſe, trans Jordanem ad Solis ortum, è regione Pancadis & Libani, in finibus Palæſtinæ ſitus, ad quem uſque terra filiorum Iſraël, dimidiæque tribus Manaſſe extenditur.

Baalia, nomen viri. 1.Par.12. Latin. *Dominus*, id eſt, *Deus idoli*, vel *ſubjiciens*, aut *poſſidens dominum*, ſive *in aſcenſu*, vel *in cœnaculo*.

Baal-jada, filius David. 1.Par.14. Lat. *poſſeſſor ſcientiæ*.

Baal-meon, civitas Amorrhæorum, quæ ſorte obtigit filiis Ruben

habet, Joſ. 13. Lat. *idolum habitaculi, vel idolum ex peccato*, *aut ſubjiciens*, ſive *poſſidens habitaculum*, ſive *dominium ex peccato*.

Baal-peor, ſive *Belphegor*, cui initiatos Iſraelitas ſcribit Numerorum 25. Conſtat (inquit Seldenus) Moabitarum & Midianitarum fuiſſe hoc numen, atque idem quod eodem & 31. capite *Peor* tantùm vocatur, uti & Joſ. 22. Ebraicè autem פעור *Peor* & pro ſonorum varietate *Phegor* dictum. Nam & 70. Βεελφεγὼρ pronunciabant. Quid fuerit autem, præterquam idolum Turpitudinis, haud invenit narratum apud Hebræos Origenes. Ita enim *in Numeros Hom.* 20. *Beelphegor idoli nomen eſt, quod apud Madianitas præcipuè à mulieribus colebatur. In hujus ergo idoli myſteriis conſecratus eſt Iſrael. Interpretationem nominis ipſius cum requireremus attentius, inter Hebræa nomina, hoc tantum invenimus ſcriptum, quòd Beelphegor ſit ſpecies Turpitudinis. Noluit tamen declarare, quæ vel qualis ſpecies, vel cujus eſſet turpitudinis, honeſtati credo conſulens, qui interpretatus eſt, uti ne auditum pollueret audientium. Igitur cùm multæ ſint turpitudinum ſpecies, una quadam ex pluribus Beelphegor.* Verùm nominis cauſam, & Numinis cultum videtur ſibi benè explicaſſe Salomon Jarchi, *ad Num.* 25. *Eo*, inquit, *quod diſtendebant coram illo foramen podicis, & ſtercus offerebant; & hic erat cultus ejus.* Aperire enim ſive diſtendere פער interpretatur, unde *Peor*. Ad hanc mentem Moſes Ben Maimon *in More Nevochim*, *à celeberrimo Buxtorfio Latinè verſo*, *part.* 3. *cap.* 46. *Tu verò ſcis, quòd ſervitium idoli, quod vocabatur Pahor (Peor) in temporibus illis erat, ut diſcooperiret ſe homo verſus eum. Et idcirco præceptum eſt ſacerdotibus, ut facerent Braccas, quibus cooperirent operienda in horâ ſacrificii: & præterea non aſcendebant per gradus ad altare, ne diſcooperirentur.* Ab hiante idoli ore alii nomen deducunt. Philo autem Judæus, dum anagogicè ſacram interpretatur hiſtoriam, *in lib.* περὶ τῶν μετονομαζομένων, ad hunc modum: ὑπὸ τε τελεταῖς, ait, ταῖς ἀνιεροῖς ταῖς Βεελφεγὼρ τελεσθέντες, καὶ τὰ τοῦ σώματος στόματα πάντα εὐρύναντες πρὸς τὴν τῶν ἔξωθεν ἐπιρρεόντων ῥευμάτων ὑποδοχήν. (Ἑρμηνεύεται γὰρ Βεελφεγὼρ ἀνώτερον στόμα δέρματος) κατέκλυσαν τὸν ἡγεμόνα νοῦν, καὶ ἀνέτρεψαν εἰς βυθὸν ἤγαγον. Belphegor vides per ἀνώτερον στόμα δέρματος explicatum. Fortè autem legendum ἀνώτερον. Voluit enim Philo procul dubio τὸ בעל פעור quod Græcis elementis Βεελφεγὼρ exarat, deductum à בעל פי עור *Baal-Piaghor*, quæ tria vocabula *ſuperius os pellis*, ſeu ἀνώτερον στόμα δέρματος ſonare poſſunt. Satis conſentit Philoni D. Hieronymus, *ad Oſea cap.* 9. *Ipſi autem educti* (ait Patrum ille doctiſſimus) *de Ægypto fornicati ſunt cum Madianitis, & ingreſſi ſunt ad Belphegor, idolum Moabitarum, quem nos Priapum poſſumus appellare. Denique interpretatur Belphegor idolum tentiginis habens in ore, id eſt, in ſummitate pellem, ut turpitudinem membri virilis oſtenderet.* Idem Pater Magnus, *ad Oſea cap.* 4. ubi de ſacris Deûm matris: *Hujuſmodi* (inquit) *idololatria erat in Iſrael, colentibus maximè fœminis, Beelphegor, ob Obſcœni magnitudinem; unde & Aſa Rex tulit Excelſa de populo, & hujuſmodi ſacerdotes, & Matrem de Auguſto poſuit imperio, ſicut Scriptura teſtatur, dicens: Et fecit Aſa rectum ante conſpectum Domini, ſicut David pater ejus & abſtulit effœminatos de terrâ, purgavitque omnes ſordes idolorum, quæ fuerant patris ejus. Inſuper & Maacham matrem ſuam amovit, ne eſſet princeps in ſacris Priapi, & in loco ejus quem conſecraverat, ſubvertitque ſpecum ejus, & confregit ſimulacrum turpiſſimum & combuſſit in torrente Cedron.* Item *lib.* 1. *contra Jovin. cap.* 12. *Phegor in linguâ Hebræa Priapus appellatur.* Iſidorus *Originum lib.* 8. *Beelphegor interpretatur ſimulacrum ignominiæ. Idolum enim fuit Moab cognomento Baal, ſuper montem Phegor, quem Latini Priapum vocant, Deum hortorum.* Verùm his ut aſtipuler, cogi nequeo. Ruffinus *lib.* 3. *in Hoſeam*, cautè & juxta aliorum ſententiam, *Beelphegor*, inquit, *figuram Priapi dixerunt tenere.* Sed qui utrumque idem faciunt, obſcœnos utrique Numini ritus placuiſſe, probare conantur ex hiſtoriâ ſacrâ, ubi de ſtupris Moabitarum & Ebræorum; adferunt etiam caput 9. Oſeæ; nec enim hoc, nec illo loco *Baal-Peor* ſine fœdâ colentium libidine memoratur. Verùm, tantorum virorum pace, ego Priapum haud magis eundem cum Phegorio fuiſſe, quàm cum alio quovis Divûm Aſiaticorum autumo. Fœdæ enim illæ libidines, quæ in hiſtoriâ Moabitidarum recenſentur, non minus à Phegorii cultu alienæ, quàm Solomonis ſtupra à ritu Sidoniarum: Ob amorem enim Sidoniarum, quas deperibat ille, Sidoniorum Deos venerabatur. *Et cœpit populus* (inquit *Moſes*) *fornicari cum filiabus Moab, quæ & vocaverunt populum ad ſacrificia Deorum ſuorum, comeditque, populus & adoravit Deos illarum. Et junctus eſt Iſrael Baal-Peor.* Moabitides amaſios ſuos, ut Deos patrios colerent, libidine pellexerunt: ita Sidoniæ Solomonem, ita alii, uti fit, alios. Libidinem autem in ſacris Phegorii fuiſſe non omnino conſtat ex Oſeæ verbis, qui obſcœnos mores ad pop. non ad idolum refert. Neque verò idolorum cultum in Veteri Inſtrumento ſub ſtupri & libidinis vocibus ſæpiſſimè intelligi quis neſcit. His itaque omiſſis, quod ad nomen attinet, à viro Principe inter Divos relato cum nominatum, ſive à cognomine monte ſatis probabiliter aſſeri poteſt. Mons enim in Moabitarum reg. *Peor* dictus erat, ubi, ni fallor, *Baal* hic & delubro & ſacris honorabatur. Moſes Num. 24. *Et aſſumpſit Balac Bileam in ſummitatem* Peor, *ſive* Phegor, *qui reſpicit faciem deſerti Jeſimon.* Hinc etiam dictum *Beelphegor* vult Theodoretus, *ad Pſal.* 105. Suidas, Βεελφεγὼρ, Βὴλ ὁ Κρόνος. Φεγὼρ δὲ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἐτιμᾶτο, ἐξ ὧν Βεελφεγώρ. Uti enim Jupiter Olympius, Mercurius Cyllenius, & Deus ille ſortium Carmelus, apud Sueton. *in Veſpaſ.* à montibus appellati: ita *Baal* ſeu *Belus noſter*, quem *Jovem* ſeu *Belum Phegorium* licet vocare. In Deut. 34. mentio eſt domûs *Phegor*, ſive *Beth-Peor* in terrâ Moab, juxta quam vallis illa, in qua ſepultus Moſes. Sanè *Beth-Peor*, pro monte, ubi Templum Numinis, quod *Beth* Hebraicè dicitur, ibi ſumitur: ut *Beth-Dagon*, *Beth-Shemesh*, &c. Sic Οἶκος τοῦ Βὴλ in Apocryphis, & Semiramidem Belo fanum in arce Babyloniâ condidiſſe teſtatur Dionyſius,

—— *Μέζων δόμον εἴσατο Βήλῳ.*

Sacrificia autem, quæ, Moſe teſte, in Phegorii ſacris comedebantur, inferiæ erant in memoriam defunctorum peractæ, quod docet Pſalmiſta, Pſal. 106. Adjuncti ſunt *Baal-peor*, & comederunt ſacrificia Mortuorum. Locum ita pangit Apollinarius,

Οἳ δὲ Βεελφεγόροιο μιηνάμενοι τελετῇσι
Νερτερίας ἐπάσαντο κατεφθιμένων ἑκατόμβας:

Sacrificia Mortuorum, id eſt, זבחי מתים *Zibche methim* in Νερτερίας κατεφθιμένων ἑκατόμβας vertit. Victimas autem IIIS Manibus ſeu Jovi Stygio (qui *Moth* Phœnicibus dictus, id eſt, *Pluto*, ſive *Mortuorum Deus*) mactabant, & ritè epulantes juxta faciebant ac ſi novendiales ferias agerent. Hic cultus, hæc idoli ſacra. Seldenus. Vide Voſſ. *de Theol. Gent. l.* 2. *c.* 7.

Baal-pharazim, locus in terrâ Chanaan. 2. Reg. 5. Lat. *idolum diviſionum*, aut *ſubjiciens*, ſive *poſſidens diviſiones*.

Baal-thamar, vicus juxta Gabaa, in tribu Benjamin. Lat. *idolum palmæ*, aut *ſubjiciens*, vel *poſſidens palmam*, aut *idolum commutationis*, ſive *ſubjiciens*, aut *poſſidens commutationem*. Hi. filii Iſrael, cum tribu Benjamin, acriter certarunt. Judic. 20. *verſ.* 33.

Baana, fil. Remmon Berothitæ ex tribu Benjamin, Iſboſethum Iſraëlis R. cum ſocio in cubiculo obtruncavit, ejuſque capite Davidi allato, præmii loco, ipſemet capite luit; 2. Reg. 4. Joſ. Antiq. *lib.* 7. *cap.* 2. Pater item Eled. 2. Reg. 23. Filius item Ahilud. 1. Reg. 4. Lat. *in reſponſione*, ſive *in afflictione*, aut *in cantico*: vel Syriacè, *deprecatio*.

Baanitæ, hæretici, Sectatores Baanis cujuſdam, qui Epaphroditi diſcipulum ſe eſſe dictitans, Manichæa deliria incruſtavit, ſec. 9. Per. Siculus, *hiſt. Manich. renaſcentis*.

Baaras, locus, & nomen plantæ mirabilis, cujus virtutes vide apud Joſ. de B. Jud. *l.* 7. *c.* 25.

Baarſates, Babyloniæ reg. flu. Ptol.

Baaſa, tert. Rex Iſraelis, occiſo Nadab, regnavit ſuper Iſraelem an. 24. homicidio regnum aſſecutus, homicidia iterum perpetravit: nam omnem familiam Jeroboam interfecit: Fuit huic bellum cum Aſa: Aſcenderat enim Baaſa in Judam & Rama muro cingebat, ut ne quis à regno Judæ in regnum Iſraël penetrare poſſet: quamobrem perterrefactus Aſa, miſſis muneribus opem Benadab, Regis Syriæ imploravit. Tandem Jehu prædixit ipſi Baaſæ ſui ipſius, ſuorumque ruinam ob idololatriam: ſicut familiæ Jeroboam. Succeſſit Baaſæ Ela filius. Incepit regnare Baaſa, anno mundi 2991. ante Chriſtum natum 970. Vide *lib.* 3. Reg. 15. & 16. *cap.* Joſeph. *antiq. cap.* 12. Lat. *in factura*, ſive *in tinea*, aut *in compreſſione*, vel *ſcrutationem tollens*.

Baba, Prophetam ſe dicens, in Palæſtina, res mirè turbavit, poſtea à rege Guniæ interemtus, Anno C. 1239. Calviſ. *in Chronol.*

Baba, Mauritaniæ op. Auguſti colonia, *Julia Campeſtris* appellata. Plin. 5. 5.

Baba, quæ *Beniteuda*, urbecula eſt Habatæ, prov. regni Fezzæ, ad Guarguam fluv. verſus limites Errifis prov. Baudr.

Babactes, & *Bactes*, Bacchi cognomen, ἀπὸ τοῦ βαβάζειν, id eſt, *vociferari*. Bacchæ enim, in Liberi Patris Orgiis, inconditos ululatus edebant. Heſych. Βαβάκτης, ὀρχηστής, ὑμνῳδὸς μανιώδης, κραυγασός, ὅθεν καὶ Βάκχος.

Baba, urbs Libyæ. Steph.

Babanenſes, pop. Hiſp. citer. in Conventu Carthaginenſi, quos inter celeberrimos ſtipendiariorum collocat Plinius *lib.* 3. *cap.* 3.

Babas, vir maximæ virtutis, cujus ſolius conſiliis Rex Herodes Aſcalonita utebatur, quòd rerum publicarum non parum gnarus eſſet; ac proinde Tyrannus eum ſuſpectum habens, crudeliter ipſi oculos erui juſſit. Joſephus.

Babel, nomen civitatis. Gen. 11. Ubi linguarum confuſione turrim ædificantium conatus impediti, & cùm una prius eſſet, plurimæ exortæ. 72. enim pro numero gentium hinc ortas communis opinio eſt, Gen. *cap.* 10. Hier. *cap.* 26. *in Matth.* Aug. *de C. D. lib.* 16. *cap.* 3. & 11. Clemens 1. *Stromatum*. Epiph. *hæreſ. lib.* 1.

lib. 1. *hæreſ.* 39. Lat. *confuſio*, ſeu *commixtio.* Joſ. Ant. 1. 5. Ἑβραῖοι γὰρ τὴν σύγχυσιν Βαβὲλ καλοῦσι. Vide *Babylon.*

Babelmandel, Inſ. & Iſthmus famoſus, in initio maris Erythræi ſeu Rubri, inter Africam & Aſiam.

Babilius, homo Romanus, quem Plinius *lib.* 9. prooemio ſcribit, à freto Siciliæ ſexto die, adminiculo herbæ cujuſdam, Alexandriam perveniſſe, quod & quibuſdam aliis accidiſſe idem commemorat.

Babilus, Aſtrologus, à quo, cùm Nero de conſpectâ ſtellâ crinitâ, quæ ſummis poteſtatibus exitium portendere vulgò exiſtimatur, didiciſſet, ſolere Reges talia oſtenta cæde aliquâ illuſtri expiare, atque à ſemet in capita procerum depellere, nobiliſſimo cuique exitium deſtinavit. Sueton.

Babotana, Paropaniſi urbs. Ptol.

Babrantium, vel *Babras*, op. Æolidis prope Chium, à quo Gentile *Babrantius*. Steph.

Babrius, vel *Babrias*, duos libros Choliamborum, vel Miniamborum ſcripſit, ex Æſopicis apologis. Suidas, Avienus, *in præfat. fabul.*

Bavulis, urbs non procul à Deltâ, Nili inſulâ, Memphim verſus.

Babylas, Martyr præclariſſimus. Theodoret. *Hiſt. Eccleſ. lib.* 3. *cap.* 10. Præſul fuit Antiochenus, per 12. an. poſt Zebinum, vitâ ac doctrinâ præſtantiſſimus. Obiit, durante perſecutione Decii, A. C. 253. æt. 90. unà cum tribus filiis ſupplicio affectus, Ad adſtantes inquiens, *Ecce ego, & pueri mei, quos dedit mihi Dominus.* Quò autem ſe & eos conſolaretur addidit, *Revertere anima mea in requiem, quoniam Jehova tui miſertus eſt.* Voluit cum ſuis catenis ſepeliri, *ne mihi*, dicens, *in poſtrema mundi die ornamentis meis carendum ſit.* Subſtitutus ei Fabius. Strigelius ex Chryſoſtomo. Euſeb. *lib.* 6. *cap.* 28. & 40. Hujus Martyris oſſa prima fuere, quæ reliquiis Sanctorum colendis occaſionem præbuerunt. Iis enim Apollo Daphnæus excantatus, cùm à Juliano Ap. ad loquendum induci non poſſet: tandem, denuo rogatus, cur adeò obmutuiſſet, à corpore Babylæ, prope templum Daphnæum, in ſuburbio Antiocheno ſepulti, ſibi loquendi poteſtatem ademtam eſſe, cauſatus eſt. Hinc poſt trium primorum, à N. C. ſeculorum, ſilentium, miracula ſepulchralia increbreſcere cœperunt. Vid. Joſ. Medum *de Ap. noviſſ. temp.*

Babyle, civitas. Steph.

Babylon, vulgò *Bagdet*, urbs Babyloniæ reg. maxima ad Euphratem fluv. etiamnum regionis caput, & ſedes Præfecti. De qua præter Auctores ſparſim hic citatos, Vid. Geneſ. 11. Joſ. *Antiq. lib.* 1. *cap.* 4. Epiphan. *in Panar. lib.* 1. *n.* 7. Auguſt. *de C. D. lib.* 16. Plin. *lib.* 6. *cap.* 26. Salian. & Torniel. *A. M.* 1909. & 1911. Ambitus mœniorum ejus erant ſtad. 385. quæ tam lati erant, ut quadrigæ obviæ ſeſe non impedirent. Muros ejus lateritios fuiſſe tradunt omnes ſummo conſenſu. Herod. *lib.* 1. Ἑλκύσαντες δὲ πλίνθους ἱκανὰς ὤπτησαν αὐτὰς ἐν καμίνοισι. Diodorus *lib.* 2. Ὑψηλοῖς ϗ πολυτελέσι τείχεσιν ὠχυρωμένην ἐξ ὀπτῆς πλίνθου. Dio *in Trajano*. Ἔνθα μὲν τήν τε ἄσφαλτον εἶδε, ἐξ ἧς τὰ τείχη Βαβυλῶνος ᾠκοδόμητο. Joſephus, Ὠκοδόμητο δὲ ἐκ πλίνθου ὀπτῆς ἀσφάλτῳ συνδεδεμένης. Juſtinus, *Hæc Babylonem condidit, murumq; urbis coctо latere circumdedit, arena vice bitumine interſtrato.* Qu. Curt. *lib.* 5. *Murus inſtructus laterculo coctili bitumine interlitus.* Sed & præter hiſtoricos, qui id ex profeſſo tractant, etiam apud Poetas res eſt tralatitia. Ariſtophanes *in Avibus*:

Περιτειχίζειν μεγάλαις πλίνθοις ὀπταῖς, ὥσπερ Βαβυλῶνα.

Theocritus *Idyl.* 16.

—— Ὅπη πλατὺ τεῖχος
Ἀσφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευσεν.

Ubi Scholiaſtes, Ἀσφάλτῳ ἔδησεν ἡ Σεμίραμις τὸ τεῖχος ἀντὶ πηλοῦ.
Tzetzes *Chil.* 9. *Hiſtor.* 275.

Τὸ Βαβυλῶνος κτίσμα γὰρ ὑπῆρχεν ἐκ βησάλων,
Ἀντὶ δ' ἀργίλου ἄσφαλτον εἶχεν ἐγκεχρισμένον.

Ex *beſalo*, id eſt, ex *latere coctо*, ut ipſe ibidem explicat. Ovid. *Met.* 4.

—— *Ubi dicitur altam*
Coctilibus muris cinxiſſe Semiramis urbem.

Prop. *lib.* 3. *el.* 9.

Perſarum ſtatuit Babylona Semiramis urbem,
Ut ſolidum coctо tolleret aggere opus.

Lucan. *lib.* 6.

—— *Fragili circumdata teſtâ*
Mœnia mirentur refugi Babylonia Parthi.

Mart. *lib.* 9. *ep.* 77.

Nec latere coctо, quo Semiramis longam
Babylona cinxit. —— ——

Juvenal. *Sat.* 10.

Cùm tamen à figulis munitam intraverit urbem.

Ex quo apparet, quare Dionyſius Periegetes muros ejus infractos vocet, *Verſ.* 1005.

Ἡ ῥά τε πᾶσαν
Τείχεσιν ἀρρήκτοισι Σεμίραμις ἐστεφάνωσε.

Conditorem autem Babylonis Belum plurimi gentiles vocant, inque his Dorotheus Sidonius poeta vetuſtiſſimus:

Ἀρχαίη Βαβυλὼν, Τυρίου Βήλοιο πόλισμα.

Et Abydenus, apud Euſeb. *Præp. Evang. lib.* 9. *cap.* 41. ubi retuliſſet, ut primitus omnia aquis fuerint obruta, addit, Belum ſiccaſſe loca, ϗ Βαβυλῶνι τεῖχος περιβαλεῖν. Poſtquam enim, hominum numero poſt diluvium creſcente, an. circiter 253. pòſt, hi in planitie Senaar fertiliſſima, turrim cœlo minantem extructuri; vel ut contra novum diluvium tutum ſibi pararent locum, ut Joſ. vult, vel potius, ut hoc facinore nomen ſuum immortale redderent, linguarum confuſione eſſent impediti, inchoata turris *Babel*, id eſt, confuſio dicta eſt, & Belus in eadem planitie urbem hanc Babylonem condidit. Alii tamen arbitrantur, non à Belo extructam hanc urbem, ſed à filio ejus Babylone. Verùm facilè hæc conciliantur. Nimrod enim ſeu Belus condere cam exorſus eſt, filius fortaſſe incrementum dedit. Alii Semiramidis opus putant, uti ſupra vidimus. Nec iſti errant, inquit Voſſius, ſi ſic intelligas, quomodo Conſtantinus M. Conſtantinopolim dicitur condidiſſe, quæ tot antea ſeculis Byzantii nomine claruit. Hæc enim ſtupendis muris, & penſilibus illis hortis, qui inter 7. mundi miracula collocari meruerunt, urbem ornavit. Cujus etiam reliqua eximia, ut centum portas æneas, templum Beli magnificentiſſimum aliaque Herodotus, *lib.* 1. prolixè exequitur.

Sedes fuit Imperii Aſſyriorum, quo ſubverſo Nabonaſſar novam ibi Monarchiam fundavit, ſub qua eò magnitudinis excrevit, (de qua paulo pòſt prolixius) ut Nebucadnezar poſt Niniven Aſſyriæ, Alexandriam Ægypti, Hieroſolymam Judææ, Gazam Palæſtinæ, Tyrum Phœniciæ, Damaſcum Syriæ, Suſas Perſiæ, Ecbatana Mediæ, urbes viſas, hanc tamen reliquis omnibus longè prætulerit. Daniel. *cap.* 4. Capta eſt à Cyro, *A. M.* 3516. ante *N. C.* 537. Hodie evanuit penitus, juxta vaticinia prophetarum. Vid. infra. Nec omittendum, in S. Scriptura figuram eſſe Babylonem, Mundi, peccati, & qui omnis potentiæ Deo adverſantis compendium eſt, Antichriſti: inprimis apud Eſajam, & in Apocalypſi. Hieron. *in Ezech.* Auguſtinus, *ſerm.* 112. &c. De magnitudine Babylonis jam paulo pluribus dicendum reſtat, quæ tametſi appelletur jure merito *Magna urbs*, Dan. 4. 30. & Nabuchodonoſori Regi Regum, ut dictum, dederit materiam ſuperbiendi: Non tamen eſt, quòd quis temerè Græculis fidem adhibeat, ex quorum relatione deceptus Ariſtoteles *Babylonem* ſibi fingit portentoſæ magnitudinis, & Peloponneſo penè parem: Id ſibi volunt hæc verba, *Politic. lib.* 3. *cap.* 3. quibus contendit civitatem mœnibus non definiri: Ἔστι γὰρ ἂν Πελοποννήσῳ περιβαλεῖν ἓν τεῖχος. Τοιαύτη δ' ἴσως ἐστὶ ϗ Βαβυλὼν, ϗ πᾶσα ἥτις ἔχει περιγραφὴν μᾶλλον ἔθνους ἢ πόλεως. Subdit, Ἧς γέ φασιν ἑαλωκυίας τρίτην ἡμέραν οὐκ αἰσθέσθαι τι μέρος τῆς πόλεως. Quod ſi ſemel conceſſeris, etiam id agnoſcendum, *Babylonem* non malè cum Peloponneſo conferri, e cujus uno extremo ad aliud triduano curſu vix attingere poſſit expeditus eques. Fortè pro τρίτην ἡμέραν μέρος τι οὐκ αἰσθέσθαι, ſcripſerat aliquis, τρίτην ἡμέρας μερίδα οὐκ αἰσθέσθαι, vel voce μέρος bis repetitâ τρίτον ἡμέρας μέρος, μέρος τι τῆς πόλεως, &c. Hoc eſt, diei parte tertiâ aliquam partem urbis nondum ſenſiſſe, cùm aliquanto ante lucem capta fuiſſet. Neque enim in tantâ urbe, quæ capta eſt in die feſto, pleriſque ſomno, vinoque ſepultis, & pridianam crapulam adhuc evomentibus, uno momento temporis res potuit ubique ſciri. Verè igitur ſcribit Herod. *lib.* 1. *cap.* 191. Ὑπὸ δὲ μεγάθεος τῆς πόλιος, ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν ταύτῃ οἰκημένων, τῶν περὶ τὰ ἔσχατα τῆς πόλιος ἑαλωκότων, τοὺς τὸ μέσον οἰκέοντας Βαβυλωνίων οὐ μανθάνειν ἑαλωκότας, ἀλλὰ (τυχεῖν γάρ σφι ἐοῦσαν ὁρτήν) χορεύειν τε τοῦτον τὸν χρόνον, ϗ ἐν εὐπαθείῃσι εἶναι. Sed & Xenophon Cyropæd. *lib.* 7. præſidiariis, qui tuebantur arces, rem innotuiſſe, negat uſque ad plenam lucem. Verba ſunt, ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ϗ ᾔσθοντο οἱ τὰς ἄκρας ἔχοντες, ἑαλωκυῖάν τε τὴν πόλιν, ϗ τὸν βασιλέα τεθνηκότα, &c. Itaque potuit fieri, ut qui erant in extremis, parte demum diei tertiâ, urbem captam eſſe deprehenderint; parte tertiâ, id eſt, horâ tertiâ poſt ortum ſolis. Sed horæ nomen eo ſenſu nondum in uſu erat apud Græcos. Tantùm diem per partes duodecim dividebant, idque à Babyloniis edocti. Herod. *lib.* 2. *cap.* 109. Τὰ δυώδεκα μέρεα τῆς ἡμέρης παρὰ Βαβυλωνίων ἔμαθον Ἕλληνες. Hoc ipſum ſi fidem ſuperat apud eos, qui *Babylonem* æſtimant, pro modulo noſtrarum urbium, ſciant illi, Hygino excepto, in quo mendum eſſe ſuſpicor, veterem neminem eſſe, qui *Babylonis* mœnibus in ambitu minus aſſignet ſtadiis 360. quæ faciunt m. p. 45. Hæc eſt in Diodoro Cteſiæ definitio, quam puto ſecutum Hyginum; Et pro ſtadiis 300. (ita hodiè legitur) reſcribendum 360. Alii omnes quotquot videre contigit, ad hunc numerum aliquid addunt pro mantiſſâ & auctario. Ita Clitarchus *Babylonem* amplexu ſuo continere ſcribit ſtadia 365. Q. Curtius 368. Strabo 385. Dio Caſſius 400. Oroſius 470. Herodotus & Apollonius 480. Plinius, & Marcianus Capella, quod idem eſt m. p. 60. In hâc veterum inconſtantiâ non facile eſt pedem uſpiam tutò figere. Niſi quòd tutius credi puto Cteſiæ & Clitarcho, qui fuere oculati teſtes, & *Babylone* diu egerunt. Bochartus. Porro hæc urbs, ob veſtem variam, id eſt,

id eſt, variegatam & diverſis picturæ coloribus intextam, & interſtinctam, plurimum apud veteres olim celebrata fuit. Plin. *l. 8. c. 48. Colores diverſos picturæ intexere Babylon maximè celebravit, & nomen impoſuit.* Idem innuit Tertullianus *de Habitu fœminarum, cap. 1. Age nunc*, inquit, *ſi ab initio rerum & Mileſii oves tonderent, & Seres arbores nerent, & Tyrii tingerent, & Phryges inſuerent, & Babylonii intexerent.* Mart. 8. 28.

Non ego prætulerim Babylonica picta ſuperbè,
Texta Semiramiâ quæ variantur acu.

Idem *lib.* 14. —— Lemmate *Cubicularia polymita:*

Hæc tibi Memphitis tellus dat munera, victa eſt
Pectine Niliaco jam Babylonis acus.

Et de pavone Pub. Syrus in Satyrico Petronii, inter alia ſic loquitur:

Plumato amictus aureo Babylonico.

Lucretius *lib.* 4.

Tunc Babylonica magnifico ſplendore rigantur.

Plautus *in Sticho:*

Tum Babylonica periſtromata, conſutaq; tapetia
Advexit nimium bona res.

Vide Boch. *Phaleg. lib. 1. cap. 6.* Notandum etiam, hic Babylonios magnâ curâ Aſtrologiam olim coluiſſe; unde *Babylonius* Tertulliano *Genethliacus* aut *Mathematicus* dicitur. Quin *ibi inventam ſideralem ſcientiam* Plinius tradit. Claud. *de 4. Conſulatu Honorii:*

—— Te ſenſit Hetruſcus
Augur. & inſpectis Babylonius horruit aſtris.

Idem *in Panegyr. ejuſdem Conſulis,*

Namq; velut ſtellas Babylonia cura ſalubres,
Optima tum ſpondet mortalibus edere fata, &c.

Ubi per *Babyloniam curam* intelligitur *Aſtrologorum curioſitas*, ſive *curioſa Genethliacorum ars*. Hinc Horat. *lib. 1. Carm. Ode.* 11.

Tu ne quæſieris (ſcire nefas) quem mihi, quem tibi
Finem Dii dederint Leuconoe, nec Babylonios
Tentaris numeros. ——

Id eſt, *Aſtrologorum rationes*, & *ſupputationes*. Tullius *lib. 1. de Divinat. Contemnamus etiam (inquit) Babylonios, qui ex Caucaſo cœli ſigna ſervantes, numeris & motibus ſtellarum curſus proſequuntur.* Huc pertinet illud Lucretii *lib.* 5.

Ut Babylonica Chaldæum doctrina refutans,
Aſtrologorum artem contra convincere tendit.

Denique, quia hæc ſententia etiam apud doctos diu obtinuit, *Bagdad* eſſe *Babylonem*, libet hic aperire fontes erroris iſtius ex Bocharto *Geogr. Sacr. lib. 1. cap. 8.* Hujus ſententiæ primi authores de vetere *Babylone* nequaquam cogitabant, ſed de Seleucia, cujus vicinitate *Babylonem* exhauſtam Plinius dicit in ſolitudinem rediiſſe, *lib. 6. cap.* 26. Nec multo aliter Strabo *lib. 16. Babylonis partem Perſæ diruerunt, partem conſumpſit tempus, partem Macedonum negligentia, præſertim poſtquam Seleucus Nicanor Seleuciam ad Tigrim condidit ſtadiis tantùm trecentis a Babylone diſſitam.* Itaque in *Babylonis* opes & nomen ſucceſſit Seleucia, quæ non ſolùm *Babylonia* (ut apud Plinium διακριτικῶς, quia non una fuit Seleucia) ſed & *Babylon* appellata eſt. Stephanus, Βαβυλὼν Περσικὴ πόλις μητρόπολις Σελεύκεια καλουμένη. E. *Babylonis* ipſum nomen Seleuciæ tributum. Quò referenda hæc Sidonii *carm.* 9.

Non cultam Babylona perſonabo,
Quæ largum fluvio patens alumno
Incluſum bibit hinc & inde Tigrim.

Porro vel in eodem, quo Seleucia loco, vel certè in proximo *Bagdad* conditam fuiſſe oportet, cùm utramque ad ripam Tigridis, & fere in eâdem à veteri *Babylone* diſtantiâ deſcribant Geographi. Nam 300. illa ſtadia, quibus à Babyloniâ Seleuciam diſtare ſcribit Strabo, ſunt miliaria prope 38. id eſt, *diurnum illud iter inter Bagdadam & rudera Babylonis interjectum*, juxta Teixeiram. Paulò al. Baudr. Bagdatum, inquit, *Bagdet*, urbs ampla & probè munita, ad Tigrim. quæ aliàs Seleucia magna, 50. milliaribus à Babylone antiqua in ortum diſtat. Sedes Amiræ olim, in Dynaſtia Saracenica, poſt Iminem, filium Aaronis, cui trucidato ſucceſſit Maimon. A. C. 813. Altero Amirâ Damaſci, tertio in Africâ reſidente. Expugnata ab Halacho Tartaro, Turcis victis, captusque Calipha fame enectus eſt, auro liquefacto in os infuſo: Tum diruta Saracenorum templa, & coli religio Chriſtiana ibi cœpit. A. C. 1259. Poſtea Eridos pomum inter Perſas Turcasque, inter alia, ab Habas M. Perſarum R. circa A. C. 1625. capta, dein ab Amurathe, circa annum 1638. recepta eſt; à quo tempore ſub Turcarum dominio eſt. Vid. *Seleucia*: Et de Babylonis priſcæ ruderibus, urbeque Bagdato hodierna, quære inprimis apud P. de Valle, *Itinerarii tom.* 2.

Babylon nova, urbs Ægypti maxima, nunc *Alcairo*, Sultani ſedes. Sed Baudr. nunc ferè diruta jacet, & tantiſper diſtat à Cairo, urbe primaria totius Regionis. Vid. *Cairus*. *Babylon* ponitur pro *Româ*, ut quidam volunt. 1. Pet. 5. Ἢ διὰ τὸ ἐπίσημον, ut loquitur Oecumenius, vel ob confuſionem Idololatriæ, quam ibi S. Petrus invenit, ſi tamen illic unquam fuerit. Vide Apocal. 18. 2.

Babylonia regio, quæ nunc *Yerach*, pars fuit Aſſyriæ veteris, ſub qua etiam Chaldæa comprehenſa erat.

Babylonii montes Aſiæ, in confinio, inter Chaldæam & Arabiam, in Babylonia regione; erantque admodum excelſi & extenſi.

Babyrſa, caſtellum munitiſſimum Atropatiæ reg. in Aſiâ prope Artaxata urbem. Strabo. *lib.* 11.

Babys, frater Marſyæ, qui non veritus eſt ipſum Apollinem ad canendi certamen vocare, à quo cùm eſſet victus, ab eodem de pinu ſuſpenſus excoriatus eſt. Deinde cùm Apollo quoque *Babyn* perdere pararet, Pallas interceſſit, admonens hunc, uſque adeo infeliciter & indoctè tibiis canere, ut omnino negligendus videretur, Κάκιον, inquiens, Βάβυς αὐλεῖ. Quod & abiit in Proverbium, de iis quorum exercitatio ſemper vergit in pejus.

Babyſenga. Indiæ extra Gangem emporium. Ptol.

Babytace, urbs Aſſyriæ, ad alveum Tigridis Septentr. in Meſopotamiæ confinio, ſeu in ipſa Meſop. *Bayburt* Pineto, aliis *Baypurt*. Item, urbs Armeniæ min. inter Trapezuntem, urbem Capp. & Euphratem fluv. cui propior. Steph. Hujus incolæ aurum ſpernunt. Plin. 6. 27. Vix diſtabat 30. m. p. à Cteſiphonte in Boream, & 60. fere à Babylone veteri, teſte Phil. à Vico.

Baca, in tribu Aſer, vicus, unde Galilæa ſuperior incipit, terramque Tyriorum dirimit. Joſeph. *lib. 3. de bello Jud. c.* 2.

Bacalalus, Lacus Armeniæ Septentr. in Nova Hiſp. & Jucatania prov. verſus oram ſinus Honduræ.

Bacalarius, *Bacularius* & *Bachilarius*, qui expleto tyrocinio, in aliqua facultate, proximum limen obtinet. In Academiis notiſſimum. A' *bacillo* Rhenano dicti, quòd *primi ſtudii authoritatem, quæ per exhibitionem* baculi *concedebatur, jam conſequuti eſſent.* Et priſci certe poſſeſſiones, libertatem, munera, dignitates, ipſumque aliquando Regnum, porrectâ haſtâ, vel loco ejus feſtucâ, virgâ, baculo, bacillo, &c. conferebant. Vid. in *Feſtuca*. Hinc & apud Anglos, in Curiis Baronum, omnia penè inter dominum & vaſſallos (quos *Tenentes per virgam* ideo appellant) peraguntur traditione baculi. Veruntamen graviter non affirmabo, inquit Spelmannus, hanc eſſe genuinam vocis originem, nam in gradibus Scholaſticis exhibendis, nondum reperio baculi miniſterium: ni ad rem faciat, quòd initiati in Artibus, ſub conductu argenteæ, vel deauratæ virgæ, à Præcone Academiæ exhibentur: *in Gloſſ. Archaol.* In caſtrenſi militia *Bacalarii* dicebantur, qui peracto fortiter tyrocinio cingulum militare, vel aurata calcaria accipiebant: Claſſes enim in militia erant Tyronum, Bacalariorum & Vexillatorum. Alii ſunt *Buccellarii*, celebre olim genus equitum ſub Magiſtro militum in Oriente, Pancirol. *in Comm. ad Notit. Imp. Or. cap.* 47. Latiùs ſumitur vox *Bacalarii* in antiqq. Conſtitut. Admiralitatis in Anglia, ubi de ipſo Admiralio uſurpatur, & omnes dignitates infra Baronis comprehendit. Plura de hac voce, Vid. apud Spelmannum præfatum.

Bacales, pop. Libyæ juxta mare. Herod. *lib.* 4.

Bacaliti, Æthiopiæ ſub Ægypto regio. Ptol.

Bacar, vallis ad Septentrionales montis Libani radices porrecta, in Orientem uſque Salmiram nobilem Syriæ urbem ſeſe extendit, optimo ſolo, uberrimiſque paſcuis, gregibus atque armentis abundat: in tribu Nephthalim.

Batara, regio Aſiæ, in India, ſub Imperio Magni Mogolis, cis & juxta Gangem fluv. Ubi opp. præcipuum *Bicaner*.

Bacaracum, opp. Germaniæ, in Palatinatu infer. ad Rhenum fluv. paulò infra Bingium, & medium ferè inter Moguntiam & Confluentias. Vid. *Bacchi Ara*.

Bacare, Indiæ extra Gangem urbs litoralis. Ptol.

Bacaſcami, Arab. pop. quorum op. *Riphearma* vocatur, quo nomine *hordeum* appellant. Plin. 6. 28.

Bacaſis, Jacetanorum in Hiſp. Tar. op. Ptol.

Bacata, Marmaricæ Nomi gens. Ptol.

Bacauda, vel *Bagauda*, latro Gallis, à temporibus Diocletiani. Hinc *Bacauda* quoque, & *Bagaudia* latrocinium, tumultum popularem, motum agreſtium, ſeditionem, apud Proſperum *Chron.* & Salvian. *lib.* 5. denotat. Conſtantinopolitani, teſte Scaligero, vocabant *Bagaudam* ipſam μάχην, id eſt, tumultum. In vet. Inſcr. *Baquates* dicuntur.

D. M.
MEMORIS
FILI
ARRETI CHANARTÆ
PRINCIPIS GENTIUM
BAQ■ATIUM
QUI VIXIT
A■N XVI.

Vid. quoque in voce *Bagauda*.

Bacbacar, viri nomen. 1. Paral. 9. Lat. *inanis veſtatio, vapulatio*, aut *vacca*.

Baceas, Hiſpaniæ gens. Steph.

Baccana, vicus Etruriæ 15. m. p. à Româ. Anton. Hodie *Baccano*.

cano. Exiguum habet lacum, vulgò *Lago di Baccano*; eſtque in ditione Pontif. & in prov. Patrimonii.

Baccaracum, urbecula Galliæ, in Lotharingia, ad Murtam fluv. in ditione Epiſcopi Metenſis, 7. leuc. ſupra Nancejum, verſus Fanum S. Deſiderii.

Baccha, villa circa Mæotidem. Item Bacchi ſacerdos.

Bacchades, vulgò Bacchabel, teſte Guil. Tyrio, peramœnus admodum locus eſt, in finibus Zabulon, in cujus eſt tribu in ſummis montium, aquis irriguus, & fructiferarum arborum frequentiâ conſitus. Guil. Tyr.

Baccha, Vid. *Bacchus*.

Bacchanal, vel *Bacchanale*, Διονύσιον, locus in quo Bacchi ſacra celebrabantur. Plautus in Aulul.

Ad Bacchas veni in Bacchanal.

Bacchanalia, Bacchi feſta, in quibus viri per noctem fœminis, & teneræ ætati turpiter per dolum admiſcebantur. Juvenal.

Qui Curios ſimulant & Bacchanalia vivunt.

Eorum pompam, & feſtivitatem breviter deſcribit Plut. περὶ φιλοπλουτίας. De fœditate eorum, quæ tanta fuit, ut an. U.C. 568. publico edicto fuerint inhibita, ſeveriſſimè punitis, qui obſequium recuſarent, Livius *l*. 39. Aug. *de C. D. lib*. 7. *cap*. 21. Tertull *apol. cap*. 37. Vide *Dionyſia*.

Bacchemon, Perſei & Andromedæ fil. Lactant.

Bacchi, mons Thraciæ circa Philippos, Appianus.

Bacchi, & *Antibacchi*, inſ. duæ in ſinu Arabico. Ptol. Steph.

Bacchi Ara, ex antiquâ loci traditione *Baccharach*, ſuper. Germ. op. ad Rhenum in Palatinatu, inter Bingium & Veſauliam ſup. 2. leuc. diſſitum, quod & *Bachrach* dicitur. Vinum ejus his carminibus olim celebravit Hen. Steph

Hac mihi pocula ſint, contemnam, Gallica quotquot,
Gracia quotquot habet, quacunq; dat Itala tellus.
Nec ſitiam varios mihi quos lautiſſima Roma
Sape miniſtravit latices, me judice, quamvis
Romana Bacchi ſint maxima gloria menſa.
Nam varia ob varios paſſim celebrantur honores
Vina, ſibi propriam poſcentia ſingula laudem.
At tua cunctorum cumulata videmus honore,
Cunctorumq; ſimul titulos, laudesq; mereri.
Bacchi igitur meritò tribuit tibi nomen ab arâ
Bacchara, quicunq; eſt primus tibi nominis author.

Bacchia, Albaniæ urbs. Ptol.

Bacchiada, Corinthii, à Bacchiâ Dionyſii filiâ oriundi, qui cùm Actæonem, Meliſſi filium, in nocturnis Orgiis diſcerpſiſſent, ejus necem tam impotenter tulit Meliſſus, ut, obſervato Iſthmiorum tempore, ſtans ante aram, diras Corinthiis imprecatus ſit, niſi filii ſui necem ulciſcerentur; carmineque peracto protinus ſe præcipitem dedit. Corinthii itaque, ut ſe religione ſolverent, *Bacchiadas* ex urbe ejecerunt; qui conſcenſâ navi in Siciliam delati, inter Pachynum & Pelorum conſederunt. Ovid. *Met*. 5.

Et quà Bacchiada, bimari gens orta Corintho,
Inter inaquales poſuerunt mœnia portus.

Hinc *Baccheis* Corinthus dicta. Stat. *Silv*. 2. 2.

Qualis ſi ſubeas Ephyres Baccheidos altum
Culmen, ab Inoo fert ſemita tecta Lechao.

Vide Strab. *lib*. 8.

Bacchiarius, vel *Bacchines*, tempore D. Auguſtini, ſcripſit quædam, Bibliothecæ Patrum inſerta. *Tom*. 3. *edit*. 1624.

Bacchides. Meſopotamiæ Præfectus, tempore Demetrii Soteris 10. Syriæ regis, miſſus eſt, ut Alcimum Sacerdotem S. Judæorum conſtitueret. Dein rediit in Judæam cum 20000. peditum, & 2000. equitum; ſed fuſus eſt à Juda Maccabæo, 800. ſolùm militibus ſtipato, qui tamen in hoc prælio, poſt incredibilis fortitudinis edita ſpecimina, lethale vulnus accepit. Cui mortuo ſuffectus Jonathan frater, non minus fortiter Bacchidi reſtitit, hujus inſidiis fruſtra tentatus, eumque pacem inire, & Judæâ excedere coëgit. Hinc ergo Antiochiam rediit. 1. Macc. 7. 8. 9. Joſ. *Antiq. lib*. 12. *cap*. 18. 19. & *lib*. 13. *cap*. 1. & 2. Item dux, qui Sinopen urbem Lucullo prodidit. Strabo *lib*. 12.

Bacchimones, pop. Orientales Boccacio, qui poſteà ab Achæmene, Bacchemonis filio, *Achamenides* dicti. Hi Apollinis ritus ſe inveniſſe aſſerunt.

Bacchium, Plin. *l*. 5. *c*. 31. *Bacchina*, Inſ. parva maris Ægæi, ante Smyrnam, urb. Joniæ.

Bacchius & *Bithus*, gladiatores nobiliſſimi, qui pares ætate, & audaciâ fuere. Hinc natum proverbium: *Bithus contra Bacchium*. Eraſm. *Adag*. Suet. *in Auguſto*. Horat.

— Uti non
Compoſitus melius cum Bitho Bacchius —

Hi cùm multos interfeciſſent, tandem congreſſi mutuis vulneribus ſe confoderunt.

Bacchus, Jovis ex Semele filius. Orpheus *in Hymnis*,

Κικλήσκω Διόνυσον ἐρίβρομον ἀγχόμ' ἀοιδῇ,
Ζηνὸς καὶ Σεμέλης ἐρικυδέος ἀγλαὸν υἱόν.

Idem alio Hymno Jovis & Proſerpinæ filium putavit,

Εὔβουλ' ἐυπολύβουλε Διὸς καὶ Περσεφονείας.

Hunc Deum bimatrem appellarunt, non quia duas habuerit matres, ſed quod, cùm Semele mater arſiſſet, ex igne ſurreptus Jovis femori aſſutus fuerit, qui matris munere functus fuit, teſte Ovid. *Met* 3.

Imperfectus adhuc infans genetricis ab alvo
Eripitur, patrioq; tener, ſi credere dignum eſt,
Inſuitur femori, maternaq; tempora complet.

Manilius *lib*. 2.

Atq; iterum patrio naſcentem corpore Bacchum.

Orpheus, *Hymno in Sabazium*, Dionyſium inquit, à Sabazio Jovis femori aſſutum fuiſſe: cùm tamen alii Sabazium fuiſſe filium *Bacchi* inquiant, alii *Bacchum* ipſum, alii alium dæmonem. Sic enim ille,

Κλῦθι πάτερ, Κρόνου υἱέ, Σαβάζιε, κύδιμε δαῖμον,
Ὃς Βάκχον Διόνυσον, ἐρίβρομον, Εἰραφιώτην
Μηρῷ ἐγκατέρραψας, ὅπως τετελεσμένος ἔλθῃ
Τμῶλον ἐς ἠγάθεον. ———

Theocritus *Idyll*. 26.

Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι
Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας.

Nonnus, *Baſſaricum initio*.

——— Εἰσὶ δὲ φῦλα
Βάκχου διοτρεφέος, τὸν ἐκ πυρὸς ὑγρὸν ἀέρτα
Ζεὺς βρέφος ἡμιτέλεστον ἀμαιεύτοιο τοκῆος,
Φειδομέναις παλάμῃσι τομῇ μηροῖο χαράξας,
Ἄρσενι γαστρὶ λόχευσε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.

Hunc primùm matertera ejus Ino clam nutrivit, poſtmodum Nymphis tradidit, quæ etiam ei alimenta dederunt. Ovidius, ubi ſupra:

Furtim illum primis Ino matertera cunis
Educat, inde datum Nympha Nyſeides antris
Occuluere ſuis, lactiq; alimenta dedere.

Et ſanè Meleager, non aſſutum fuiſſe femori Jovis arbitratus eſt, ſed ab ipſis Nymphis è cineribus maternis ſtatim ereptum & educatum, cùm ita ſcribat,

Αἱ Νύμφαι τὸν Βάκχον, ὅτ' ἐκ πυρὸς ἥλαθ' ὁ κοῦρος
Νίψαν ὑπὲρ τέφρης ἄρτι κυλιόμενον.
Τοὔνεκα σὺν Νύμφαις Βρόμιος φίλος, ἢν δέ νιν εἴργῃς
Μίσγεσθαι, δέξῃ πῦρ ἔτι καιόμενον.

A quâ ſententiâ videntur non magnoperè diſſentire carmina illa, quæ ſunt *in lib*. 9. *Dionyſiacorum*, apud Demarchum, qui ſcribit Dionyſium ab Horis fuiſſe educatum, ut eſt in his:

Τὸν μὲν ὑπερκύψαντα θυηπολίου τοκετοῖο,
Στέμματα κισσήεντα λεχωίδες ἔστεφον Ὧραι.

Memoriæ prodidit Lucianus *in Dialogis*, Deorum Dionyſum ſtatim natum fuiſſe deportatum à Mercurio in Nyſam, Arabiæ urb. Ægypto finitimam ad Nymphas educandum. At Orpheus in Hymnis illum educatum fuiſſe, in Ægypto, ſig. in his,

Αἰγύπτῳ παρὰ χεῦμα σὺν ἀμφιπόλοισι τιθήναις.

Alii Hyadas fuiſſe Bacchi nutrices putarunt, ut ait *in lib*. 2. *De Diis* Apollodorus Cyrenaicus, & Ovid. *lib*. 5. *Faſtorum, in his*,

Ora micant Tauri ſeptem radiantia flammis,
Navita quas Hyadas Graius ab imbre vocat.
Pars Bacchum nutriſſe putat, pars credidit eſſe
Tethyos has neptes Oceaniq; ſenis.

Pauſan. ſcribit *in Achaicis*, fuiſſe ſermonem Patrenſium, quòd *Bacchus* fuerit apud ſe educatus intra Meſatim op. quòdque Panum inſidiis propè fuerit circumventus. Alii in Naxo nutritum fuiſſe inquiunt. At Antipater Sidonius hunc, ſicut Herculem, Thebanum fuiſſe memorat in his carminibus,

Ἀμφότεροι Θήβηθε, καὶ ἀμφότεροι πολεμισταί,
Κἠκ Ζηνός. θύρσῳ δ' ὅς, ὁ δὲ ῥοπάλῳ.

Lucianus addit, matrem ejus Syrophœnicem fuiſſe. Verùm hæc locorum, nutricumque differentia inde exorta eſt, quòd varii fuerunt *Bacchi*, de quibus ita ſcripſit Cic. *lib*. 3. *de N.D. Dionyſos multos habemus, primum è Jove & Proſerpinâ natum: Secundum Nilo, qui Nyſam dicitur interemiſſe: Tertium Caprio patre, eumq; regem Aſia prafuiſſe dicunt, cujus Abazea ſunt inſtituta. Quartum Jove & Lunâ, cui ſacra Orphica putantur confici. Quintum Niſo natum & Thione, à quo trieterides conſtituta putantur. At de nullo horum prope fit mentio à Poetis, niſi de Jovis & Semeles filio.* Fuerunt qui dixere, ſtatim natum Dionyſum fuiſſe à Mercurio Jovis mandato in Eubœam ad Macrim Ariſtæi filiam portatum, quæ labra melle illi primùm perunxit, eumque educandum cepit. Id verò cùm ſenſiſſet Juno, Macrim Eubœâ relegavit, ne pellicis fil. etiam in inſula ſibi ſacrâ educaretur; quæ in Phæacum regionem profugit, atque in antro duas portas habente illum educavit. Apollonius *Argon*. 4.

Ἀντικρὺ κέρας θαλαμήιον ἔνθεν ἐνὶ
Ἄντρῳ ἐν ἠγαθέῳ, τόθι δή ποτε Μάκριν ἔναιεν
Κούρην Ἀρισταίοιο μελίφρονος, ἥ ῥα μελισσέων
Ἔργα, πολυκμήτοιό τ' ἀνεύρατο πῖαρ ἐλαίης.

Κάν

Κεῖνο δὲ πάμπρωτον Διὸς Νυσήιον υἷα
Εὐβοίης ἔντοσθεν Ἀβαντίδος, ᾧ ἐνὶ κόλπῳ
Δέξατο, καὶ μέλιτι ξηρὸν περὶ χεῖλος ἔδευσεν.
Αὐτάρ μιν Ἑρμείας φέρεν ἐκ πυρός, ἔδρακε δ' Ἥρη
Καί ἑ χολωσαμένη πάσης ἐξήλασε νήσου.
Ἡ δ' ἄρα Φαιήκων ἱερῷ ἐνὶ τηλόθεν ἄντρῳ
Ναίεσκε, καὶ πόρεν ὄλβον ἀθέσφατον ἐνναέτῃσιν.

Orpheus *in Hymnis*, Hippam *Bacchi* nutricem fuiſſe perhibet hoc verſu,

Ἵππαν κικλήσκω Βάκχου τροφόν, εὐάδα κούρην.

Idem tamen, *Hymno in Nymphas*, illas *Bacchi* nutrices nominat, ut ſenſit etiam Homerus *Hymn. in Dionyſ.*

Ὃν τρέφον ἠΰκομοι Νύμφαι, παρὰ πατρὸς ἄνακτος
Δεξάμεναι κόλποισι, καὶ ἐνδυκέως ἀτίταλλον.

Vide Oppian. *Κυνηγ. l.* 4. Porro *Bacchum* Orpheus vocat,

Ἄρσενα καὶ θῆλυν, διφυῆ. ——

Et Ovid. *Met.* 4. cum ſemper juvenem eſſe ſcribit,

Tibi enim inconſumpta juventa eſt,
Tu puer æternus, tu formoſiſſimus alto
Conſpiceris cælo. —— ——

Fingebatur autem juvenili ſpecie, corpore tenero & delicato, ut Virginem referret. Unde poeta Phallicus,

Trahitq; Bacchus Virginis tener formam.

Quam ob cauſam inter Deos formoſos eidem connumeratur carmine alio, *Formoſus quoq; pingitur Lyæus.*
Quæ ad hodiernam *Bacchi* picturam malè reſpondent: Niſi abdomen & ventrem inter pulchritudinis partes cenſere velimus. Vide Diod Sic. *lib.* 4. ubi totam *Bacchi* hiſtoriam habes, & Nonnum *in Dionyſiacis*, ubi res geſtas ejus deſcribit: Peregrinationibus enim ad remotiſſima orbis loca confectis, Indias vicit, homines vineas plantare, ſegetes demetere, negotiationes exercere docuit. Sic dictum volunt à *Bacchis*, quæ illum *βακχάζουσαι* hoc eſt, *inſanientes, & immodeſtè ſe gerentes in Indiam ſecutæ ſunt*, ſive ut Euſtathio placet, *ἀπὸ τοῦ βάζειν* hoc eſt, *a vociferando*, ac *ululando*, unde ipſe *Bacchus* (inquit D. Heinſius) *non eſt dubitandum, quin a* בכה *Baccha*, quod eſt *ululare*, aut *lamentari* dictus ſit. Aliter Bochartus *ὁ μέγας*, cui *Bacchus* quaſi בר כוש *bar chus*; id eſt, *Chuſi filius*. Vide doctiſſimum Virum *Phaleg.* 1. 2. Mythologiam ejus habes apud Nat. Com. *lib.* 5. *cap.* 13. Alex. Roſſæum, *in myſtagogo Poëtico*, &c. quos ſis conſule. *Ἐρεβίνθινος Διόνυσος*, hoc eſt, *Cicereus Bacchus*, de re vehementer contemptâ, ſumptum adagium, à potu ex leguminibus confecto, qui vinum imitatur. *Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον*, *Nihil ad Bacchum*; ubi quis ea ingerit, quæ ad rem præſentem nihil ſpectant, quæ eleganter dicimus *ἀπροσδιόνυσον*;

Πολλοί τοι ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε Βάκχοι.
Multi thyrſigeri, pauci Viri.

Proverbium, quo ſignificatur complurimis mortalium adeſſe virtutis inſignia, aut etiam famam, qui tamen verâ virtute vacent. Hinc *Bacchæ*, Bacchi ſacrificulæ, quæ & Mænades, Baſſarides & Thyades, &c. quæ noctu ei ſacrificabant alternis annis, in Parnaſſo monte Bœotiæ; Item anno quoque tertio ad Cithæronem mont. catervatim cum thyrſis convenire ſolebant; ut ibi *Bacchi* orgia magno cum ululatu celebrarent. Ovid. *Met.* 9.

Utq; tuo mota proles Semeleia thyrſo.
Iſmaria celebrant repetita trienniæ Bacchæ.

Dixi *cum thyrſis*, qui *Baccho*, & *Bacchis* paſſim ab authoribus tribuuntur. Suidas, *Θύρσος Βακχικὸν ῥάβδος, ἣ λαμπάς, ἣν ἐβάσταζον εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου*. Thyrſum itaque eſſe *Bacchi* certum eſt. Hinc à Sidonio Antipatro *Bacchus* dicitur *θύρσου ἄναξ*: Et Statius *lib.* 5. *Sylvarum*:

— — *Cui jus venerabile thyrſi*
Bacchus. —— ——

Eandem rem firmat inſania Antigoni & Antonii. Prior apud Herodotum *Bacchum* repræſentaturus, tum hederam capiti circumponebat pro diademate, tum maximè ferebat *θύρσον ἀντὶ τοῦ σκήπτρου*. Poſterior apud Velleium, cùm Liberum Patrem appellari ſe juſſiſſet, cùm redimitus hederâ, coronaque velatus aureâ, & thyrſum tenens, cothurniſque ſuccinctus, curru velut Liber Pater vectus eſſet Alexandriæ. Hinc *Bacchus thyrſiger* eſt, apud Senecam *in Medeâ*.

Candida thyrſigeri proles generoſa Lyæi.

Fuit verò thyrſus non *Bacchi* ſolùm, ſed & *Baccharum*, cujus virtute miras illas, atque illudente Dæmone, mira quæpiam prodigia feciſſe antiqui prodidere. Apud Euripidem Baccharum una, cùm petram thyrſo percuſſiſſet, *δροσώδης ὕδατος ἐκπηδᾷ νοτίς*, *fons exiliit aqua rorulentus*. Alia ut in terram jecit, remiſit *Bacchus κρήνην οἴνου fontem*, & ferè ſtatim *ἐκ δὲ κισσίνων θύρσων γλυκεῖαι μέλιτος ἔσταζον ῥοαί*. Nonnus *Dionyſiacôn*, *lib.* 48.

Θύρσῳ γαῖαν ἄραξε, διχαζομένης δὲ κολώνης,
Αὐτομάτην ὕδωρ μέθυ ... μαζῷ
Χεῦμα ... πορφύρεον.

Si quis verò deſcriptionem thyrſi petat, addam ex Virgilio, qui talem ejus adhibet periphraſin, *Eclog.* 5.

Et foliis lentis intexere mollibus haſtas.

Nimirum nihil aliud thyrſus denotat, quàm haſtam, ſive virgam frondibus veſtitam, aut etiam pampinis ac foliis hederæ obtectam, in cujus extremitate cuſpis erat, aut mucro formâ coni pinei. Plin. 16. 34. *Hedera Liberi Patris adornat thyrſos.* Indè Euripides, *in Bacchis*, Thyrſum vocat *κίσσινον βέλος*, & Ovidius *in Epp. haſtam pampineam* eo verſu:

Ut quas pampineâ tetigiſſe bicorniger haſtâ
Creditur. —— ——

Juſtinus M. *ὅταν αἱ Βάκχαι διὰ χάρακος σημαίνωσι τὰς λόγχας ἐν τοῖς θύρσοις περιφέρουσι*. Addit Macrobius, mucronem quoque ipſum tegi lambente hederâ. Seneca clarè, *in Hercule Inſano, Act.* 4.

Tectam virenti cuſpidem thyrſo gerens.

Nonnus *Dionyſ. lib.* 9. hunc thyrſum dicit *κεκρυμμένον πετάλοισιν*, *occultatum foliis*, & alibi *κατάσκιον umbroſum*, vel *inumbratum*. De la Cerda. Hinc *Bacchanalia*, quæ, ex feſtis in Bacchi honorem celebrari ſolitis, præcipua erant. E quibus patuit, hominem vino largius, quàm decet, hauſto, mentem perdere & in vitia horrenda deſpumare. Vid. ibi, & Ovid. *Metam.* 3. Euripid Diodorum *lib.* 4. 5. &c.

Bacchus, Martyr, unà cum Sergio ſub Diocletiano ad Euphratem paſſus eſt. Uterque ordinem in exercitu Cæſaris ducebat. Volaterranus.

Bacchylides, Ceus, Poeta Lyricus, Simonidis, è fratre nepos. Natus Julide, in Inſ. Cea. Circa Olymp. 82. Auctor hymnorum, Odarum & Epigrammatum, quorum fragmenta ſuperſunt. Juliano Apoſt. in deliciis, unde plurima egregia, inprimis illud de Caſtitate, præcipuo hominis ornamento, decerpſit. Amm. Marcellin. Vide Voſſ. *Poet. Gr. ad Olymp.* 82. Euſebium, *Chron.*

Bacchylides, Tibicen Opuntius, cujus meminit Plato Comicus.

Bacelus, vir quidam effœminatus, totusque luxuriæ deditus. Unde Proverb. *Bacelo ſimilis*. Heſych. *Βάκηλος, ὁ μέγας καὶ ἀνόητος, ἢ ὁ ἀπόκοπος, ὁ ἐπ' ἴσης Γάλλος. Οἱ δὲ ἀνδρόγυνος, ἄλλοι παρειμένος, γυναικώδης παρὰ Μενάνδρῳ Ἱερείᾳ.*

Bacemum, vulgò *Baçaim*, urbs Aſiæ, in India, non procul ab ora Oceani & ſinus Cambajæ, in ditione Luſitanorum, cum arce munita; eſtque media ferè inter Goam & Amedebatum, urbes celebres 60. m. p. ab Emporio Surata in Auſtrum.

Bacenis, Silva eadem cum Hercyniâ. Volaterranus *lib.* 7. *Geograph.* diverſam putat: tamen ex ejus lectione (nam *Barcenis* legit) colligi poteſt, eandem gemino, ſed idem ſignificanti nomine appellari. Ut enim *Hercynia* ſive (ut Eratoſthenes habet) *Orcynia* in vernaculâ Germanorum, *Hartz*: ita & *Barcenis*, unicâ literâ immutata dicitur *bartz* pro *Hartz*. Nam ſicuti Taurus mons Aſiam, Atlas Mauritaniam & Apenninus Italiam mediam interſecant & dubio procul varia à variis accolis nomina ſortiuntur: ita & Hercynium nemus totam Germaniam ad Riphæos uſque montes & paludes Mœotidis permeat: ſed ab aliis confinibus aliter & Latinè & Germanicè vocatur. Latini namque partim & Græci eandem Silvam *Bacenum*, *Martianam*, *Gabretam*, *Semanam* & *Hercyniam* nominant. Germani verò juxta Friburgum Briſgoiæ eam *Nigram Silvam* à pinorum haud dubiè opacitate: Heidelbergenſis tractus ab Othone *Othonis ſilvam*. Prope Herbipolim autem & Papebergam *Ardua Silva*, Germanicè *SteigerWald* (unde nimirum vox *Gabreta* apud Strabonem *lib* 7. nata eſt) ab iiſdem vocatur. A Mœno etiam ad Loriam amnem, prope Confluentiam, *der WeſterWald*, hoc eſt, Occidentalis ſilva. Non procul autem à Mœni ripâ, ubi Francofurtum, Aſciburgium & Moguntium attingit, *Spiſſhartz*, hoc eſt, picearia Silva. In Saxoniæ faucibus, ubi Comitis Mansfeldii ditionem pertingit, à pice rurſus nomen ſortitur, Germanicè *auf dem hartz*. A Thuringis adjacentibus *Thuringica* (de quâ Cæſar *lib.* 6. 10. *Com.* loqui videtur) & à Bohemis *Bohemica* appellatur ſilva.

Bacharius Maſſaus, Anglus, S. Patricii diſcip. de Horoſcopo librum edidit, primis Juventæ annis. Circa annum 460. ſub regno Vortigeri. Voſſius, *de Mathem. c.* 63. §. 1.

Bachianum, Inſula Aſiæ, in mari Indico, & una ex Moluccis, parva ſed abundans & mirè fertilis, in ditione Hollandorum, 30. m. p. diſtat à Machiano in Auſtr. & paulo minus ab ora occident. Giloli Inſ. ferè ſub linea æquinoctiali. Olim *Seke* dicta. Hic cœlum ut percoquendis aptum frugibus, ita corporibus humanis grave, ob vapores, quos Sol adeò imminens haurit; quippe poſitis ſub Æquatore terris, quarum & viſceribus incenſis flammant juga. Sinenſes circa A. C. 1013. has inſulas tenuere. Poſt hos Perſæ, Arabes, Luſitani, Batavi. Vid. Hug. Grotium *Hiſt. Belg.* & in voce *Molucca*.

Bachienſis Comitatus, prov. regni Hungariæ, juxta Danubium fluv. prope Coloczam urbem. Vid. quoque in voce *Bachanatis*.

Bachilio, fluv. Italiæ, olim Meduacus minor dictus. Quod Vid. Agros Vicentinum & Pataviunm rigat, & in mare Adriaticum ſe exonerat. *Bachiliones* Ital.

Bachina. Vid. *Bacchium*.

Bachovia, vulgò *Bachovv*, urbs Walachiæ, Epiſc. ſub Archiep. Coloczenſi, ad *Miſſovo* fluv. Miræo teſte, & aliis. 30. m. p. à Targoviſco in Sept.

Bachyllus, Eccleſiæ Corinthi Moderator. Sub finem ſæc. 2. de celebratione Paſchatis, egregium opus edidit, controverſiâ ſub Victore Epiſc. R. exortâ, Hier. *in Catal.* Euſeb. *lib.* 5. *cap.* 21. 22. *A. C.* 198.

Bacides tres extiterunt; unus ex Atticâ iſque Vates, alter Locris oriundus, tertius Bœotius. Auctorem Schol. *in Ariſtoph. Equites pag.* 294. G.

Bacis, quidam Bœotus, cujus mem. Cic. *lib. de Divinat.* Item luctatoris nomen apud Pauſan. Item quintus Corinthiorum rex, à quo reges *Bacidæ* dicti. Tres autem hujus nominis enumerat Ælianus Var. *Hiſt.* 12. 38. Vid. ſupra.

Bacium villa, aliis *Abacivum*, nonnullis *Bacivum* Palatium, villa fuit regiâ aulâ inſignis, inter Novigentum, villam publicam pagi Laudunenſis, & Criſciacum villam quoque dominicam pagi Pontini. Hodie *Beri* ſeu *bac a Beri*, vel *le bac à Berry* quibuſdam, id eſt, Tranſitus ad Berium, quòd ad Berium vicum, inter Noviomagum & Compendium poſitum, Iſara nave ſtrata tranſiri poſſit: *Back* enim Germ. vas quodlibet, adeoque & navem deſignat. Hadr. verò Valeſius Bacivum ſeu Bacium exiſtimat eſſe *Baiz*, Monaſterium ad Suminam Perronæ adverſum, cum tit. Abbatiæ: vel vicum *Buiſſi*, ad rivulum in Suminam influentem, inter Corbejam & Ambianos: quæ loca utraque à villa Novigento Criſciacum petentibus occurrunt, *Notit. Gall.*

Bacches, & *Baſſàreus*, Bacchi nomina, ἀπὸ τοῦ βάζειν, *ab inclamando* ſeu *vociferando*. Solent enim Baccho, hoc eſt, vino madidi, & mulieres Liberi Patris Orgia celebrantes, omnia tumultuario quodam & incondito clamore replere.

Bactra, *trorum*, *Bactrum* etiam Plinio, *Bagdaſan*, teſte Caſtaldo, urbs Bactrianæ reg. caput, ad Bactrum flu. Horum Virgilius mem. *Georg.* 2.

> *Sed neq; Medorum ſilva ditiſſima terra,*
> *Nec pulcher Ganges, atq; auro turbidus Hermus*
> *Laudibus Italia certent, non Bactra, neq; Indi*
> *Totaq; thuriferis Panchaia dives arenis.*

Ex quibus Poetæ verbis apparet *Bactrorum* terram fuiſſe fœcundiſſimam; Hinc Dionyſius *verſ.* 734.

> —— Ἀφνειὴν πέζαν Βακτρίων.

Ideoque Strab. *lib.* 2. Παμφόρον eam vocat, & Plin. 18. 7. *Tradunt in Bactris grana tanta magnitudinis fieri, ut ſingula ſpicas noſtras æquent.* Et Qu. Curtius *lib.* 7. *ſolum pingue* vocat. Hæc urbs, nunc à multis *Termend* dicitur; eſtque parvi momenti, prope montem Caucaſum, 360. m. p. ab Alexandria Ariæ, & 630. ab Antiochia Margianæ in Ortum, Sanſon. Urbs verò *Badaſcian* multis eſt Maracanda antiquorum, 300. m. p. à Bactris, in Occaſ. diſtans.

Bactri, *Bactriani* Straboni, *Bactrii* Melæ, Bactrianæ reg. pop. qui, teſte Qu. Curtio, ſenio, morbove confectos canibus ad hoc nutritis devorandos objiciebant. Sponſas etiam eorum, quæ in publicum maximo ornatu prodeunt, etiam ſervis & advenis impunè commiſceri tradit. Ab Alexandro M. ſubacti, Vid. Curt. legatos miſerunt ad Antoninum Pium an. 142. Plinius: *Sunt autem Bactriani inter illas gentes promptiſſimi, horridis ingeniis, multumq; a Perſarum luxu abhorrentibus: ſitu haud procul Scytharum bellicoſiſſimâ gente, & rapto vivere aſſuetâ: ſemperq; in armis errant.* Verba ſunt Qu. Curtii *l.* 4. *c.* 6. Horum Rex fuit Zoroaſter. V. in *Bactriana*.

Bactriana, regio Aſiæ maj. pars olim Imperii Perſarum, inter Ariam ad occ. Paropamiſum, ac partem Sogdianæ ad ort. *Caraſſan* hodiè Caſtaldo, *Coraſan* aliis, *Batter* Ramuſio. Cujus urbes quondam claræ Bactra, Charta, vel Chatracharta, Zariſpa, & Maracanda. Hæc olim mille urbes continebat. Joſephus. Vide Boch. *Phaleg lib.* 2. *cap.* 10. R. regio totam hodie illam regionem complectitur, quæ *Maulrenabar* ſeu *Usbek* dicitur, cum minuta parte Choralani Septentr. Et arctior nunc, Oxo fluv. dividitur; eſtque inter Perſiam, Tartariam deſertam, Imperium M. Mogolis & regnum Thibeti. Sed tamen ſub Tartaria latè ſumta comprehenditur. Ibi urbs præcipua, Samaracanda. Baudr. Ejus Rex antiquiſſimus Zoroaſter, ſeu ut alii malunt, Aſtrotheates, à Nino victus, qui Magicam artem & Aſtrologiam inveniſſe creditur. Diod. Sic. *l.* 3. Juſtin. *l.* 1.

Bactros, flu. in fin. Scythiæ Aſiaticæ, à quo *Bactra regio*, & urbs nomen ſumpſit. Herod *l.* 7. Ejus mem. Lucanus *l.* 3.

> *Errantes Scythiæ populi, quos gurgite Bactros*
> *Includit gelido.* ————

Hodie *Bachara* Nigro dicitur.

Baculus, nomen Primipili, apud Cæſarem, *Com.* 2. *cap.* 25. qui in conflictu cum Nerviis, multis gravibusque vulneribus erat confectus, ut jam ſe ſuſtinere non poſſet. Ubi Glandorpius & Fr. Hotomannus legunt *Bibaculus*; quod quarundam familiarum, ut Turiæ & Sextiæ, id cognomentum fuiſſe veterum monumenta teſtentur. Integrum ergo nomen *P. Sextius Bibaculus*. Ejus iterum facit mentionem *l.* 3. *Comm. cap.* 38.

Bacuntius, Pannoniæ fluv. in Savum fluens. Plin. 3. 25. *Bazuncha* Lazio vocatur.

Bacurius, vel *Baturius*, Rex Iberorum, prope Caucaſum, in ora maris Caſpii habitantium, fidem Chriſtianam, cum ſubditis ſuis, ſuſcepit, tempore Conſtantini, à quo Comes domeſticorum & Palæſtinæ præfectus conſtitutus eſt. Cùm enim ſerva quædam Chriſtiana, quæ in aula hujus Regis degebat, uxorem filiumque ejus à gravi morbo ſanaſſet, neque munera oblata accepiſſet, virtutem ejus admirari cœpit. Mox in venatione ſubitâ tempeſtate ſpiſſâque caligine attonitus, eandem rogavit, ut Dei ſui opem imploraret, pollicitus ſe hinc liberatum ei ſoli adhæſurum. Quod utrumque mox factum eſt, ipſeque qui non niſi Catechumenus erat, erga populos ſibi ſubjectos Apoſtoli munere functus eſt. Ruffin. *lib.* 1. *cap.* 10. Socr. *l.* 1. *cap.* 6. Ammian. Marcellin. *l.* 13. *A. C.* 327.

Bada, Urbec. Germ. in Ducatu Sueviæ, caput Marchionatus Badenſis. Ab Argentina 5. leuc. in Orient. æſtiv. unâ à Rheno fluv. & 8. à Spira in Auſtr. Aquis calidis celebris. Vulgò *Margraven Baden*. Sub Marchione cognom. Origo illuſtriſſimæ hujus Familiæ, eſt à Zeringiis ducibus. Bertholdus enim I. Dux Zeringiæ per fil. Bertholdum II. rami Zeringio-Teccii, per Hermannum autem, Hochbergio-Badenſis auctor fuit. Hujus ex poſteris Philippus, pater fuit Bernhardi & Erneſti, qui novarum linearum extitere ſatores. Ille quidem *Badenſis*, obiit Anno 1537. relicto Philiberto ſucceſſore: quem fil. Philippus primò excepit, dein Chriſtophorus, pater Eduardi Fortunati, qui religionem Pontificiam in ſuam domum intulit: Iſte verò *Durlacenſis*, religionis Evangelicæ cultor, quam ad poſteros cum ditione tranſmiſit, è quibus Fridericus, an. 1616. natus, hodiè imperat, pater ex Chriſtiana Magdalena Sueco-Palatina Friderici Magni & Caroli Guſtavi. Vid. Philippum Jacobum Spenerum. *Sylloge. Geneal. Hiſtor.*

Badacana, Urbec. fuit Aſiæ min. in Bithynia, cujus vix nunc ſuperſunt rudera. 30. mill. ab Heraclea, in Auſtr. 60. autem à Nicæa, in Bor.

Badacer, dux exercitûs Jehu. 4. Reg. 9. Heb. *Bidkar*.

Badacum, civitas Noricorum, ſive Bavarorum, hodiè *Salzburg*, à flum. quod Salezam vocant. Volat. *Bamburg*, ad Alazam flu. qui in Ænum defluit, Cluver.

Badad, pater Adad, regis 4. in Edom. Gen. 36. *verſ.* 35. 1. Paralip. *c.* 1. *verſ.* 46. Lat. *ſolitarius*, ſeu *in mamillâ*, vel *in dilectione*.

Badai, pop. Tartariæ deſertæ, Solem, vel laciniam panni in altum ſublatam adorantes. Cluver. *l.* 5.

Badaias, nomen viri. 1. Eſdr. 10. Lat. *ſolus Dominus*, vel *ſolitudo Domini*.

Badan, nomen viri. 1. Sam. 12. Filius Ulam. 1. Par. 7. Latinè *Vectis ſolus*, vel *in judicio*.

Badara, opp. Indiæ, in peninſ. cis Gangem, in ora Malabarica, & regno Calecuti. 6 leuc. à Calecuto in Ortum diſtans.

Badas, vel *Bada* Syriæ flu. juxta quem ſepultus eſt Memnon. Strabo *lib.* 15.

Badena, ſeu *Bada*, caput Comit. cognominis, opp. elegans Helvetiæ, cum duplici olim arce: nomen habet à ſaluberrimis ſuis thermis: hinc quibuſdam *Thermopolis*, aliis *Caſtellum Thermarum*: nonnullis *aqua Helvetica* dictum, unde & cives *Aquenſes*. Unum eſt ex Helvetiæ antiquiſſimis, & jam tempore Julii Cæſaris magni nominis vicus, qui poſtea in municipium excrevit. Othone victo, à Cæcina Vitellii Imp. duce direptus thermarum vicus & aquarum caſtellum eſt, circa A. C. 71. Vid. Tacit. *lib.* 1. *Hiſt.* Poſtea tamen reſtitutum, ut patet ex marmorea columna, cum inſcriptione, Traiano dedicata, A. C. 100. quam Ægidius Tſchudus, tum præfectus hujus Comit. ante arcis pontem collocavit, an. 1534. Vid. Guillim. *p.* 159. & Stumpf. *Chron. lib.* 4. *cap.* 21. ut & alterâ, cujus inſcriptio Antonini Caracallæ Severi filii mentionem præfert: in templo oppidi. Simler. Sub Valentiniano dein, Alemannorum in Helvetiam irruptione, iterum malè habitum oppidum, tertiâ tamen vice, (nam inter oppida ab Helvetiis incenſa, tempore Julii Cæſaris quoque fuiſſe, vero eſt ſimile,) refloruit, ob commoditatem tum thermarum, tum tranſitus ex Germania & Helvetiis, per Verbigenum pagum, in Galliam & Italiam. Comites habuit ſui nominis, quorum familiâ extinctâ, ſec. 12. pervenit ad Comites de Kyburg; è quibus Hartmannus Epiſcopo Argentinenſi illud donavit, ab eoque rurſus feudi loco accepit, A. D. 1244. Sed & hâc ſtirpe abolitâ, Habeſpurgiis acceſſit, qui, cum multis aliis, hunc Comitatum Auſtriæ domui junxere. Unde in bello, inter Archiducem Albertum & Tigurinos, præſidium hic ingens Auſtriacorum, iſtis multum moleſtiæ creavit. Tandem proſcripto à Sigiſmundo Imp. & excommunicato à Concilio Conſtant. Friderico Auſtrio, Helvetii, mandato Imperatoris, inter alia Badenam quoque Auſtriacis ademere. An. 1415. poſtquam Tigurinis oppidum obſidentibus, cœteri Pagi quoque ſeſe conjunxiſſent. Tum arx, quâ totâ Helvetiâ munitiorem Auſtrii non habebant, deleta: nomen ei *der Stein* Oppidum verò paulo pòſt ab Imperatore cum Bremogarto, Mellin-

pa, & Surfeiô Tigurinis oppignoratum eſt: qui an.1416. in hujus oppignorationis participationem quinque Helvetiorum Pagos Lucernam, Suitiam, Undervvaldiam, Tugium & Glaronam: tùm Uriam, tandem quoque Bernates admiſere, à quibus uſque ad hæc tempora, per Præfectos biennales, in altera arce, ad pontem ſitâ, habitantes, regitur. Publicus Pagorum Senatus in hujus oppidi curia, ſtatis temporibus, aliiſque neceſſitate urgente, haberi ſolet, quod & antiquiſſimis temporibus uſu veniſſe, Helvetiis ibi Archiva ſua habentibus, Cluverius refert, ob loci opportunitatem, amœnitatem & ſalubritatem. Diſputatio quoque hîc inter Oecolampadium & Eccium habita de Cœna Domini aliiſque articulis controverſis, 16. Maii. A. C. 1526. oppido famam conciliavit. Situm eſt illud in Pago Tugino, ad Limagum fluv. qui

—— Tigurinamq; abluit urbem,
Thermopolimq; adiens, ad olentes ſulphure terras,
Arenteneq; locos, Epicurea mœnia lambit.

Ut Henr. Glareanus canit, *deſcript. Helvet.* Vid. *quoq; in voce Aqua*, & *Therma*.

Badena, urbs Marchiæ; à Thermis apud Germanos nomen ſuum trahens. Vid. *Bada*.

Badenacha, Scotiæ Septentr. regiuncula, in Moravia prov. verſus montes, prope Atholiam regionem. Speâ amne in duas partes ſcinditur. Vulgò *Badenoth*.

Badeos, Arab. Fel. urbs, juxta mare Rubrum. Steph. Al. *Servain*, oppidul. inter Meccam & Oreb montem.

Badericus, fil. Baſini, Thuringiæ R. à fratre Hermenfrido, ut hic ditionum paternarum ſolus potiretur, occiſus. Greg. Tur. *l.* 4. Aimon. *l.* 2. Vid. *Amalaberga*.

Badilo, vir nobilis, virgis cæſus, juſſu Childerici Franc. R. hunc unà cum uxore prægnante, interfecit, A. C. 678. P. Æmyl. *in Hiſt. Fr.*

Badezorus, Ithobali fil. rex Tyri, pater Margeni, avus Pygmalionis, & Didûs. Joſephus.

Badonicus mons, *Bannesdovvn* Camdeno, juxta Bathoniam urbem. Polydoro Vergilio *Blaſcamore* prope Epiſcopatum Dunelmenſem, apud Atheſum flu. à Dunelmo ad 20. m. p.

Badrinus, Æmiliæ flu. idem cum Vatreno, Forum Cornelii præterfluens. Hodiè *Santerno* dicitur.

Baduhenna lucus, in Friſiis Tacito, ubi nongentos Romanorum confectos fuiſſe ſcribit. *Seven Wolden* fortè, id eſt, *ſeptem Silvæ*. Adhuc *Bacuenn* dicitur pagus, apud Groningam Aliis eſt *Coevvorden* opp. Tranſiſalan. in conf. Friſiæ, ad Vydrum fluv.

Baa, mons Cephalleniæ, à *Bao*, Ulyſſis gubernatore. Steph.

Baaca, civitas Chaoniæ Steph.

Baagis, Heſychius: Βαάγις, ἱερὸν παρὰ Ἀσσυρίοις, ὡς Ἄλων Ἀλαβανδεὺς ἐν τρίτῳ.

Babe, opidum Cariæ. Steph.

Babro, op. Hiſp. Bæticæ. Plin. 3. 1.

Bacolicus, mons Africæ, in Cyren. reg. prope Cleartis paludem, in mediterraneis.

Bacula, opp. Auſetanorum, nunc multis *Rhoda*, ad fluv. *Ter*, vix 2. leuc. ab Auſa in Bor. 7. à Gerunda in Occaſ. & 10. à Ficeriis.

Bacyla, urbs Iberiæ juxta columnas Herculeas. Steph. Vide Caſaub. ad Strab. *lib.* 3. *Bacula* Ptolemæo.

Bæmi, vide *Bojemum*.

Bænis, qui & *Minius*, Luſitaniæ max. flu. cujus fons eſt apud Cantabros. Strabo *lib.* 3.

Baotis, Heſychius. Βαώτις, Ἀφροδίτη παρὰ Συρακουσίοις.

Baſampſa, civitas Arabiæ circa Rubrum mare, quam Stephanus *domum Solis* interpretatur, quaſi eſſet בית-שמש Vide Voſſ *de Idol. lib.* 2. *cap.* 8.

Baſippo, *Beſippo*, Plinio, *Beier*, teſte Heur. Coquo, op Hiſp. Bæt. in orâ litorali Vandalitiæ.

Batana, urbs Aſiæ, in peninſ. Indiæ, citra Gangem, quæ nunc *Beder* à multis creditur, urbs regni Decani; aliis eſt *Viſapor* in eodem regno.

Bætarra, Gall. Narb. urbs, olim Septimanorum (à legionis ſc. Romanæ numero) colonia, vulgò *Beſiers*. Βαιτιῤῥαὶ Ptolemæo. Stephano autem eſt Βαίταῤῥα. Ejus locum ſic emendabis: Βαιταῤῥῆς κώμη τρίτης Παλαιστίνης, ἐν ᾗ κατοικοῦντες Βαιταῤῥηνοί. Ἔστι καὶ πόλις Κελτικὴ Βαίταῤῥα, ἧς ὁ πολίτης Βαιταῤῥίτης. τῆς δὲ προτέρας Βαιταῤῥηνός, κλίνεται Βαιταῤῥηνοῦ. Malè hæc vulgò ſeparantur, tanquam ſi & aliqua eſſet urbs in Gallia, quæ Βαιταῤῥῆς vocaretur.

Batarrens, pop. in Cœleſyriâ, non longè ab Ithuræorum gente, à quibus oriundi dicuntur. Plin. 5. 23.

Bathen, Heſychius, Βαίθεν, οἶκος θεῶν, lege Βαιθήλ.

Bati, *Batavi*, Voſſ. *ad Melam pag.* 294.

Batica, *Turdetana* Straboni. Ibi Baſtuli aliàs, Turdetani & Turduli populi. Nunc continet *Andaluziam*, ſub qua etiam major pars regni *Granatenſis* comprehenditur. Regio admodum fertilis & abundans: Urbes Hiſpalis, Corduba, &c. Hanc, quæ tertia pars Hiſpaniæ, Alphonſo Caſtellano eripuit an. 1195 Aben Joſephus, Maroci R. quam proin ab eo tempore Mauri, uſque ad Caroli V. avum tenuerunt. Mariana *de rebus Hiſp*.

Batis, fluv. Hiſp. ulter. à quo *Batica* Hiſpaniæ regió dicta. In quo lanas pulchro colore tingi oſtendit Martialis, *in his*,

Bætis olivifera crinem redimite corona,
Aurea qui nitidis vellera tingis aquis.

Item nomen opidi Plinio. Βαῖτις autem Punica vox eſt, ni fallor, à בת *bat* pernoctare. Unde Sil. Italicus,

—— Soliſq; cubilia Gades.

Tribus in locis, inquit Bochartus, ſtagnat *Batis*, primò ſtatim in ipſo fonte, ſecundò prope Cordubam, tertiò verſus oſtia, ubi æſtuaria, & lacus Avernus, ſeu Libyſtinus. Atque ob id ipſum Punicè ביצי *Bitſi*, id eſt, paludoſus dictus eſt. Tzade Ebræum in T. mutarunt Græci & Romani ſcriptores, ut in *Tyro* & *Tani* ex צור *Tſor*, & צען *Tzoan*. Neque alià pertinet, quòd idem amnis ab accolis Πέρκη, id eſt, *Perca* nominabatur Stephanus, Βαῖτις, ποταμὸς κατὰ Ἰβηρίαν ὃν Πέρκην λέγουσιν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Nempe *Perca* factum ex ברכה *berca* id eſt, à *Stagno*; ut in Siciliâ *Percuſa*, vel *Perguſa* dicebatur lacus Ennæ vicinus, ubi Proſerpina rapta eſt. *Percam* autem, ſive *Percem*, in *Certem*, aut *Certim* mutarunt ſcribæ imperiti in his Livii. *l.* 28. *Martium ſuperato Bæti amni, quem incolæ Certim appellant.* Vide Voſſ. *ad Melam p.* 224. 225. Recipit hic fluv. fluvios Singilim, paulò infra Aſtigim, Corbonem, Guadatizam, Guadarmenam, & Frigidum, cum aliquot aliis rivis, & Andaluſiam prov. mediam ſecat. Oritur non longè à Baſti, in confinio regni Murciæ, 27. leuc. à fontibus Anæ, & 40. ab Ortu Tagi in Meridiem.

Batinum, urbs Macedoniæ. Steph.

Batius, Arabiæ Fel. fluv. Ptol.

Batogabra, Judææ mediterranea urbs. Ptol. Becanus dicit, eandem eſſe cum *Caſtra Chabria* Strabonis, quam tamen hic ad mare mediterraneum deſcribit. In eodem loco *Ezeongeber* eſſe contendit, & Joſephum reprehendit, quòd hanc poſtea *Berenicem* appellatam ſcribit.

Baton, hiſtoricus Gr. vixit temporibus Alex. Magni, cujus *tabulas* ſcripſit. Sæpe priſcis laudatus. Athen. *lib.* 10. Ejus mem. Plinius 6. 17. & Solinus, *cap.* 53. 55.

Batulo, *Betullo*, Melæ, op. olim, nunc pagus Hiſp. citer. in ora litorali Catalauniæ juxta Barcinonem, 1. leucâ à fluv. cognom. diſſitus, *Badelona*, teſte Floriano.

Batulo, vel *Batulum*, Ptol. vulgò *Beſos*, fluvius parvus Catalauniæ, in Mare Mediterraneum ſe exonerans, inter Bætulonem & Barcinonem.

Baturia, Hiſp. tractus. *Eſtremadura* Vatreno, Hirtio *Betburia*, *Beturia* Livio. Quibuſd. erat in confinio Bæticæ, inter Anam fluv. & montes Marianos, in qua pars Vettonum fuit. Ibi nunc pars Eſtremaduræ prov. verſus Andaluziam. Baudr.

Batylus, Græcè Βαίτυλος. Priſcianus *lib* 5. *Abadir Deus eſt; Dicitur & hoc nomine lapis ille, quem Saturnus dicitur devoraſſe pro Jove, quem Græci Batylon vocant.* Heſychius, Βαίτυλος, οὕτω ἐκαλεῖτο ὁ δοθεὶς λίθος τῷ Κρόνῳ ἀντὶ Διός. Etymologus, Βαίτυλος ἐκλήθη ὁ λίθος ὃν ἀντὶ Διὸς ὁ Κρόνος ἔπιεν. Idem nullo ſenſu, Βαίτυλος, Λίβανον τὸ ὄρος τῆς Ἰλίου πόλεως: ſed ſupplendum ex Phavorino. Βαίτυλος, λίθος γενόμενος κατὰ τὸν Λίβανον. Utrobique autem pro Ἴλιον ſcribendum Ἡλίου. Vide Boch. *de Phœn. Col. lib.* 2. *cap.* 2.

Baus, Ulyſſis gubernator. Aliis *Baius*, in Campaniâ ſepultus.

Baffins ſinus, ſinus Oceani, ſupra Americam Septentr. in Boream & Terras Arcticas maximè extenſus & ab Anglis detectus, ſicque dictus à paucis annis. *Baffins Bay*.

Baga, al. Boga, *Buga*, urbs Piſidiæ primaria. Cedren. Item Africæ propriæ urbs, quam Juſtinus Imp. reſtauravit, & incolæ *Theodoriadem* appellarunt. Procopius *l.* 6. de ædificiis Juſtiniani. Videtur *Bagaſi* apud eundem *lib.* 4. *Belli Vandalici*, ut monuit Svvalemburgius. Vid. *Bagaja*.

Bagacum, vetus & nobile olim oppidum Nerviorum; *Baganum*, Ptolom. *Bacacum Nerviorum* tab. Theodoſ. *Baſacum* quoque nonnunquam in priſcis Æthici codicibus. Magno loci meminit his verbis, *Nervius*, *Baſiacum*: ubi legi convenit *Bajacum*, vel *Bagacum*, id eſt, Nervius, cujus caput eſt Bagacum. Recentioribus *Bagacum* dicitur accolis *Bavay*, locus in Hainoo ſolâ vetuſtate nunc illuſtris, nihilque antiquum, præter nomen, ſervans: quem à Ponte Scaldis *Eſcaupont*, vico ad Scaldim infra Condate ſito, & à Vodogoriaco, vel Vogodoriaco, *Vuaudray* aut *Vaudré*, 12. m. p. diſtare Æthicus docet. Vid. Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Bagadad, vel *Bagdet*, Aſiæ ad Tigrim urbs, in Perſiæ Turciæque collimitio. Vulgò *Babylon*, cum qua tamen malè confunditur, cùm hujus rudera ab urbe Bagdet ſatis longè diſtent. Vid. Cluver. *l.* 5. & in voce *Babylon*, & *Bagdatum*.

Bagadania, nomen loci apud Strab. ſed leg. Βαγαδανία. Steph. Βαγαδανία μοῖρα Καππαδοκίας ὑπωρεία. apud Suidam Βαγδαλανία perperam ſcribitur.

Bagaia, *Bagay*, vel *Vagai*, urbs Numidiæ, quam Juſtinianus Imper. ab uxoris nomine *Theodoricam* appellavit, poſtquam eam muris cinxiſſet, Procop. *lib.* 1. *de bel. Vand.* Hic à Primiano, Epiſcopo Donatiſta Carthaginenſi, an. 394. concilium habitum contra Diaconum Maximianum, quem excommunicave-

rat : In quo ille à 310. Epiſc. abſolutus eſt, æmulo ejus condemnato. Auguſtin. *Contra Creſconium l.* 3. *&* 4. Item *in Pſ.* 3. 16.

Bagamidria regnum, Æthiop. ſuper. ſeu Abyſſiniæ juxta fluv. Nilum. Subdividitur in 17. provincias ſatis latas, verſus Nubiam.

Baganſonius pagus, à *Baganſono* vel *Baganſone*, loco ad ſiniſtram Vidulæ contra Durocortorum Remorum, vulgò *Beſance*, dictus: inter Virtudenſem & Tartanenſem pagos medius jacet. Pagus obſcurus, & uni Regi Carolo memoratus. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Baganum, Nerviorum civitas. Ptol. Aliàs *Tornacum*. Aliis eſt *Bagenheim* pag.

Bagargara, regio Aſiæ, in Turcheſtania, ubi aliàs pars Scythiæ extra Imaum mont.

Baganda, latrones in Gallia, duce Amando & Æliando rebellantes, ab Aurelio Maximiniano, miſſo ab Imp. Diocletiano, coerciti ſunt, an. 280. Vid. infra.

Bagauda, ruſtici, qui rebellione in Gallicis excitatâ, à Maximiano Hercule Imper. victi ſunt, poſt obitum Carini. Eutrop. *lib.* 1. Oroſ. *l.* 7. *c.* 25. Item in Tarraconenſi Hiſp. regione, à Friderico compreſſi, an. 452. Iſidor. *in Chron.* V. quoque *Bacauda*.

Bagaudarum caſtrum, pag. Gall. ſuperbo gaudens caſtro & ponte ad Matronam, 2. leuc. à Lutetia in ortum. *S. Maur de Foſſez.* Vigner.

Bagdatum, urbs Aſiæ dives, ampla & valde munita, Prov. *Yerak* caput, ſub Turcis ab anno 1640. V. *Babylon*.

Bagdedin Mahomet, Arabs, de Geometria ſcripſit, Blancanus, *in ſec.* 10. Voſſ. *de Mathem. c.* 16. §. 4.

Bagiſtame, regio amœniſſima, arborumque feraciſſimarum frequentiſſima. Diod. *l.* 17.

Bagiſtanes Babylonius, capto & vincto Dario à Beſſo, à Macedonibus exceptus. Curt. V. 54.

Bagiſtanus, mons Mediæ, apud quem Semiramis in petra 17. ſtadiorum ſuam effigiem inſculpſit, quam viri centum donis venerarentur. Cæl. Rhod. *lib.* 26. *cap.* 24.

Bagnarea, urbs Epiſc. Italiæ, prope urbem vet. ſeu *Orbieto*. Item, ... Calabriæ. Leander *deſcr. Italia*.

Bagnols, vel *Bajols*, Item *Concordes* & *Cozoci*, hæretici ſec. 8. errores Manichæorum incruſtabant, ut & Albanorum, V. T. rejicientes, cum parte Novi, animas quotidie à Deo creari negabant, mundumque ab æterno eſſe, &c. aſſerebant. Antonin. *ſum. hiſt. part.* 4. *tit.* 11 *cap.* 7. Prateolus, *in hac Voce*.

Bagoas, linguâ Perſicâ *Spado* dicitur. Plin. *lib.* 13. *cap.* 4. *Clariſſima omnium (* palmæ *) quas regias appellant ab honore; quoniam regibus tantùm Perſidis ſervabantur, Babylone nata, uno in horto Bagoi; ita enim Vocant ſpadones: qui apud eos etiam regnaVere* Idem nomen datur *ſpadonibus regiis*, apud Curtium, Ælianum, Heliodorum, Achillem Statium, & Sulp. Severum, *l.* 2. *Hiſt. Sacra*, cùm de Judith loquitur, qui *Baguam* dixit. Suidas, Βαγώας, ὄνομα κύριον, ὃς ἦν ἀνὴρ ἐκτομίας. Ovid. *Amor.* 2.

Quem penes eſt dominam ſerVandi cura Bagoe. Ab hac voce, hodiernum vocabulum *Page*, quod aulicum miniſterium denotat, orta videtur Boxhornio *in Tacit.*

Bagoas, vel *Bagoſas*, Eunuchus, in aula Artaxerxis Ochi adeò potens, ut ſine eo nihil ageretur. Duxit Regis in Judæam copias, & templo profanato, in quemlibet agnum, qui Deo offerebatur, 50. drachmas tributi loco impoſuit. Quod factum, poſtquam Sacerdos S. Johannes fratrem ſuum Jeſum, Eunucho gratiſſimum, in templo occidiſſet. In Patriam redux Regi venenum propinavit, minimo ejus fil. Arſe ſubſtituto, quem quadriennio pòſt ſimiliter ſuſtulit. A' Dario Codomanno, qui huic ſucceſſit, tandem, poſtquam & illi inſidias ſtruxiſſet, interemtus. Diodor. Sic. *l.* 17. Freinshem. *ſupplem. in Curt. lib.* 2. Jos. *antiq. lib.* 11. *cap.* 7.

Bagoas, Eunuchus Perſicus, ab Alex. M. turpiter amatus. Orſinem, Satrapam & Principem nobiliſſimum, ut qui inter progenitores Cyrum numeraret, quòd, aliis magnificè ab ipſo donatis, ille præteritus eſſet, calumniis apud Regem labefecit, tantumque evicit, ut innocens Satrapa cruciatibus diriſſimis enecaretur, quos tamen incredibili animi magnitudine ſuſtinuit. Curt. *lib.* 10.

Bagodares, amicorum unus Beſſi, qui, quòd illum liberius admoneret, vitæ in diſcrimen venit. Diod. *lib.* 17. parte poſteriore. Gebhardus cenſet Curtii *Cobarem* eſſe.

Bagoe, nympha quædam, quæ Thuſcis artem fulguritorum ſcripſit, quam quidam *Sibyllam Erythræam* eſſe putant, cui nomen eſſet *Herophila*. Alex. Neapol. *l.* 2. *c.* 16.

Bagophanes, Arcis Babyloniæ & pecuniæ regiæ cuſtos, qui urbem ingrediente Alexandro, totum iter floribus coroniſque conſtravit, argenteis altaribus utroque latere diſpoſitis, quæ non thure modò, ſed omnibus odoribus cumulaverat. Eum dona ſequebantur greges pecorum equorumque, leones quoque & pardales caveis præferebantur. Curt. V. 4. Hunc Alexander comitari ſe ad reliqua bella juſſit. *cap.* 9.

Bagrada, Carmaniæ fluv. Ptol. hodie *Binimir* N. Nicolao aliis *Budmir*, Niger dicit incolis *Biſarti* vocari. *Bigueliment* Arabicè vocari addit Thevetus.

Bagrada, fluv. Perſiæ, nunc *Tiſindon*, teſte Sanſone. Oritur in confinio Carmaniæ deſertæ. Et rigatâ Paſagardâ, in Oceanum Perſ. ſe exonerat. Baudr.

Bagrada, Africæ flu. qui juxta Uticam labitur, apud quem ab Atilio Regulo, & exercitu ejus, balliſtis & catapultis ſerpens 120. pedes longus occiſus eſt. Plin. 8. 14. Gellius 6. 3. Ejus ſcriptura (inquit Bochartus ὁ μέγας) eſt valdè inconſtans; nam pro *Bragada* Lucani, Statii, Plinii, Ptolemæi, Procopii, Eutropii, Sidonii, Oroſii, & Æthici, legitur in Strabone *Bagradas*; In Pomponio, Silio & Floro *Bagrada*; In Polybio *Macar*, & *Macra*, vel *Bucara*, ut legit Suidas voce Τινάγα. In Geographo Nubienſi נגרדה *Nagarda*; quæ omnia ſunt ex uno fonte deducta. Verum ſic nomen erat ברכה *Braca*, vel emphaticè ברכתא *brachtha*, id eſt, *ſtagnum*, cujus plurale ברכות *braceth*, *ſtagna*, *piſcina*, Pſal. 84. 7. Unde Græcum Βραχὺς, pro palude. Heſych. Βραχὺς, ἕλος. Jam verò ratio hujus appellationis non eſt obſcura. Nam, præterquam quòd ſuâ naturâ lentus eſt, & ex Africæ arenis vix eluctatur, (Luc. *lib.* 4.

——— *Quà ſe*

Bagrada lentus agit, ſicca ſulcator arena.)

Ex alveo ſuo excedens circa oſtia, in paludis, aut ſtagni morem longè lateque diffunditur. Sil. *lib.* 6.

Turbidus arentes lento pede ſulcat arenas
Bragada, non ullo Libycis in finibus amne
Victus limoſas extendere latiùs undas,
Et ſtagnante Vado patulos involVere campos.

Id accidere potiſſimum certâ anni tempeſtate, quâ oſtio arenâ obſtructo aquæ reſtagnant in campos adjacentes, nos docent hæc Polybii, *lib.* 1. *pag.* 76. Τοῦ προειρημένου ποταμοῦ κατὰ πλεῖον ἐκ θαλάττης ἀναβολὴν συνθεωρήσας κατά τινας ἀνέμους γινομένην διαθινοῦσθαι τὸ στόμα, καὶ τεναγώδη γίνεσθαι τὴν παρ' αὐτὸ τὸ στόμα πάροδον. Porro cùm *Bagrada* ſic ſe diffundens multas contrahat ſordes, & in limoſas paludes deſinat, meritò *pulVerens*, & *cano graVis* à Statio deſcribitur, *lib* 4. *SylVarum*, ubi Vulturnum Campaniæ amnem inducit ſic loquentem:

Nec ſordere ſines, malumq; latè
Deterges ſterilis ſoli putorem,
Ne me pulVerenm, graVemq; cano
Tyrrheni ſinus obruat profundi.
Qualis Cyniphius, tacente ripâ,
Pœnos Bagrada ſerpit inter agros.

BagraVendene, regio Armeniæ maj. inter Tygranocertam & Arthemitam.

Bahalis, id eſt, in *lætitiâ*, vel *in arrogantiâ*. Rex filiorum Ammon. Jerem. 40.

Bahama, Inſ. Americæ Septentr. una ex Lucajis, in mari Boreali, 50. leuc. ab ora Floridæ reg. diſtans, & ab ea *le Canal de Bahama* dicitur æſtus maris, vehemens admodum & formidabilis, inter eam, Floridam, & Cubam Inſulam excurrens.

Bahurim, civitas in tribu Benjamin, ſatis pulchra, & in monte excelſo ſita, 2. Reg. 3. id eſt, *electi*, ſive *juVenes*, aut *in foraminibus*, vel *in libertatibus*.

Bahuſium, Caſtrum permunitum regni Norvegiæ, in parva inſ. quam facit Trolhetta fluv. qui ex Venero lacu erumpit; Antea Daniæ Regis, ſed ab anno 1658. ſubeſt dominio Regis Sueciæ, cum tota præfectura, quæ ab ipſo Bahuſiana dicitur. Conditum fuit An. 1309. ab Haquino 4. Norvegiæ R. Diſtat 2. leuc. Dan. à Gottenburgo in Sept. & 3. circiter ab ora Oceani in Ortum.

Baiæ, civitas Campaniæ, ſecus mare ſita, à Baio Ulyſſis ſocio illic ſepulto. Strab. *lib.* 5. Τὰς δὲ Βαΐας ἐπωνύμους εἶναι λέγουσι Βαΐου τῶν Ὀδυσσέως ἑταίρων τινός. Sil. Italicus *l.* 12.

——— *Ille repentes*
Unde ferant nomen Baiæ, comitemq; dediſſe
Dulichia puppis ſtagnoſua nomina monſtrat.

In hujus agro, aquæ calidæ ſunt ad voluptatem & varios morbos commodæ, & quia fertilitate ac rerum copiâ, ædificiis, litorumque amœnitate præſtabant, magna Romanorum multitudo ad eas confluere ſolebat. Fuit hæc urbs temperie aëris & Romanorum frequentiâ, atque ornamentis ædificiorum celeberrima. Martialis *ad Flaccum*,

Ut mille laudem Flacce Verſibus Baias,
Laudabo dignè non ſatis tamen Baias.

Horatius *Epiſt. l.* 1. *ep.* 1.

Nullus in orbe locus Baiis prælucet amœnis.

Idem 3. *Carm. Od.* 4.

——— *Seu Tybur ſupinum*
Seu liquidæ placuere Baiæ.

Prop. 1. 11.

Tu modò quamprimum corruptas deſere Baias.

Idem ibidem,

Ah pereant Baiæ crimen amoris aquæ.

Juvenal. *Sat.* 3.

Janua Bajarum eſt, & gratum litus amœni
Seceſſus. ——— ——— ———

Statius *lib.* 3. *SylVarum*:

Sive Vaporiferas, blandiſſima litora, Baias.

Idem

Idem *lib.4.carm.7.*

Ecce me natum propiore terrâ
Non tamen porta retinent amœna,
Deſides Baja. —— ——

Strabo ubi ſupra, Ἐν ᾗ αἱ Βαῖαι, καὶ τὰ θερμὰ ὕδατα τὰ καὶ πρὸς τρυφὴν, καὶ πρὸς θεραπείαν νόσων ἐπιτήδεια.

Bajanus Sinus, vulgò *Golfo di Pozzuolo*, extenditur inter Niſitam Inſ. & Miſenum Prom. Vocatur etiam *Sinus Puteolanus*. Vid.ibi.

Bajazeth, I. Turcarum rex quintus, poſt Amurathem I. Patrem, Anno 1388. Dictus eſt *Gildegin*, id eſt, fulgur, quòd brevi tempore tanta geſſiſſet. Thronum conſcendit, occiſo prius Jacup vel Jacob fratre ſeniore, ſic primus ἀδελφοκτονίας Ottomannicæ auctor. Mox Bulgariâ, Macedoniâ, Theſſaliâ Chriſtianis ereptis. Græcos Armenioſque plurimis urbibus exuit, Principeſque Aſiaticos ferme omnes ſubvertit. Hinc terror, & fœdus contra illum à Sigiſmundo Hung. rege procuratum. Sed infelix obſidio Nicopoleos, & paulò pòſt clades: captivorum 300. unco crudeliter affixis, præſente Comite Nivernienſi, qui Hungaris auxilio è Gallia ſubmiſſus erat. Tantis ſucceſſibus elatus Bajazeth obſidet Conſtantinopolim, ſed fruſtra. Mox Tamerlanes vel Themir lancus, Tartarorum Rex, ab Aſiaticis imploratus, poſt devictos Parthos advolat & prope Angoriam in Galatia Turcam vincit, captumque mulo imponi, & per exercitum in ignominiam duci, potiſſimum ob ſuperbiam, quâ turgidè intumeſcebat, curavit. Poſteà catenis aureis vinctum, & in cavea concluſum, ſecum quocunque iret, circumduxit, eoque in equum aſcendens, ſcabelli loco uſus eſt. Qui miſer ſubter menſam cùm ederet, inſtar canis, ad pedes ejus ſolas de reliquiis cadentes colligebat micas, quibus tenuiſſimè, ac turpiſſimè victitabat. Tandem cùm & conjugis contumeliam videre cogeretur, illiſo ferreis caveæ retinaculis capite, exſpiravit. An.C. 1403. regni 15. captivitatis menſe 8. Chalcond. *l.* 2. Leunclav. *lib.*6. Ab illo tempore Turcarum Imperatores legitimas uxores habere deſierunt.

Bajazethes II. Mahometi 2. Patri ſucceſſit. Huic controverſiam ſucceſſionis Zizimus, frater minor natu, movit, eò quòd Bajazeth Patri nondum Imperatori natus eſſet, ſed in Aſia victus, paulo pòſt miſerè periit, non ſine veneni ſuſpicione. Naupactum in Acarnania, Methonem in Morea, Dyrrachium in ora Sclavoniæ Venetis eripuit. In Ægypto non æquè felix, Janizerorum inſuper ſeditione exercitus, illos trucidare omnes conſtituit, ni duo Baſſæ ipſi id diſſuaſiſſent. Tandem imperii an.32. à Magnatibus ſuis Selimo fil. coronam cedere coactus, hujus impietate veneno ſublatus eſt, Didymothici in Thracia, quò ſe receperat. An.C.1512. æt. 74. Chalcondil. & Continuator ejus, *l.* 10. & 11. Baudier *Invent.*

Barda, regio Aſiæ, in Tartaria deſerta, juxta Peiſidam fluv. & Oceanum Septentr. in confinio ditionis Moſcoviticæ. Paucis ab hinc annis luſtrata & detecta à Moſcis.

Baeunni, op. Vindeliciæ in Bavaria, *Faungè* M. Velſero; ſeu *Faung*, aut *Vaung* op. Sueviæ in duc. Wittembergenſi.

Bailius Ludovicus, Jacobo M. Britanniæ R. à ſacris concionibus, ſcripſit librum illum celebrem, cui titulus *Praxis Pietatis*, ad Carolum Walliæ Principem: qui innumeris vicibus recuſus, & in pleraſque Europæ linguas, Rhæticam quoque haud pridem tranſlatus, omnium piorum manibus teritur.

Bailus, Vid. *Balivus*.

Basoca, urbs antiq. Gall. Celt. epiſc. in Normannia inf. vulgò *Bayeux*. *Belocaſſes*, vel *Velocaſſes* Cæſari *l.7.Comm.* Greg. Tur. *l.5 c.17.* Ibi Concilium An.1300. *Velocaſſes* Plinio. long.19.45. latitud.49.20. Circumjacens regio vulgò *le Beſſin* dicitur, ubi aliàs *Bajocaſſes* pop. qui & *Biducaſſes* ſunt dicti. Vid. *Bajocaſſes*.

Bajocaſſes, pop. Galliæ, videntur eſſe Plinii *Viducaſſes*, in Gallia Lugdun. & *Biducaſſes* Ptolomæi, qui & *Bajocaſſini* Greg. *l.5.c.27.* & *Bagaſſini* trunco nomine, Fregedario *Chron.4.c.80.* Hos malè in *Veliocaſſes* aut *Velocaſſes* & *Bellocaſſes* Cæſaris Pithœus & Scaliger convertunt. Horum civitas, in Notit. vet. ſecundas tenet, inter civitates provinciæ Lugdun. II. & unà cum civitate Abrincatum præcedit civitates Ebroicorum ſeu Aulercorum Eburovicum atque Lexoviorum, nobiliſſimarum gentium: ex quibus etiam civitas Lexoviorum civitati Sajorum olim ignotæ, certè ſemper humili infirmæque ſubjicitur. Hodieque Epiſcopus Bajocaſſinus uni Metropolitano ſecundus, reliquos provinciæ Antiſtites antecedit, ſeu primus eſt Suffraganeus Normanniæ. *Bajoca* olim, Vid. ibi, nunc *Bayeux*. Hinc pagus *Bajocaſſinus*, ut in Capitulis Caroli Magni vel *Bagiſinus* aut *Bagaſſinus*, in Capitulis Caroli Calvi, vulgò *le Beſſin*. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.* Urbs Viducaſſium apud Ptol. Argenus memoratur, 5. m.p. ab Oceano: in tabul. Peuting. *Aragenus*, fortè ab amne ſuo Ara vel Aura, *Aure*, & Lexovios inter ac Oſiſmios ponitur. Idem.

Bajona, Urbs Galliæ, in Aquitania, ampla, dives & valde munita, ad Aturum fluv. ubi influit in Oceanum, poſt receptum Nivum. Epiſc. ſub Archiepiſc. Auxitano & portu gaudet ſat capaci. Quidam ibi Aquas Tarbellicas, alii Bojatum fuiſſe rentur. 6. leucis à confin. Hiſp. 7. ab Aquis, & 10. à Burdegala in Mer. Oihenart. deſcript. Vaſconiæ, *l.3.c.13.* de Marca, hiſt. Bearn. *lib.*1. Hic collocuti Carolus IX. Gall. R. & mater Medicæa, cum Eliſabetha, Caroli ſorore, Philippi II. Hiſp. Regis uxore & duce Albano, exſcindendis Evangelicis, mutuam opem arcanis pactionibus firmaverant, An.1566. Hinc in Gallia Belgioque ſanguinis torrêntes. V. Thuan. & Grot. *Hiſtor.*

Bajona, cognomento *de Galizia* à ſitu, Urbs Hiſp. permunita, in ora littor. Gallæciæ. Ibi antiquitus fuerunt Aquæ calidæ Cilinorum.

Bajulus, inter Magiſtratus olim Imperii: Hinc refert Cedrenus, Theodoſium juniorem Conſtantinopoli agentem, Antiochum quendam, Præpoſitum, Patricium, καὶ τὸν Βαΐουλον αὐτοῦ conſtituiſſe. Hic idem poſtea *Magnus Bajulus* dictus eſt, atque inde apud Italos, *Bajulus Regni*; quem Angli *Protectorem* appellant. *Magni Bajuli* meminit Curopalates *in Offic. aulæ Conſtantinop.* ubi Junius inquit, *Bajulos recentiores Græci vo. ant παιδαγωγούς. Bajulus itaque magnus eſt, qui Imperatorem infantem quaſi geſtavit ulnis, educavitque, & inde inſtituit à pueritia ipſius.* Sic Carolus M. filio ſuo Ludov. R. quem in Aquitaniam regnaturum miſit, *Bajulum* Arnoldum præpoſuiſſe legitur *in Vita Ludovici Pii.* Vid. Flodoard. *Hiſt. Eccl. Rhem. l.3.c.24.* Hincmarum *Epiſt.1.c.2. & ſeqq.* ubi fusè docet, quales *Bajuli* præponendi ſint Regum filiis, &c. Transfertur *Bajulus*. ad plures Officiarios, apud Italos, ut *Ballivus*, apud Gallos. Plura Spelmannus *Gloſſar. Archaeol.* ſuppeditat.

Bala, ancilla Rachelis, ab hera Jacobo marito tradita, ex quâ hic Danem & Nephthalimum ſuſcepit. Geneſ.30. Item, fil. Azazi, 1. Paralip. *c.5.v.8.* Item Urbs, Geneſ.14. Joſ.19.

Bala, mons vel prom. in tribu Dan. Joſ.19.

Balaam, Pſeudopropheta, à Balaco Moabitarum R. ut Iſraëli malediceret, adhibitus eſt; Sed ter id conatus, ſemper fruſtra fuit, à propriâ aſinâ, cui inſidebat, per miraculum increpitus: diraſque in benedictionem vertit, ſic Deo linguam ejus reluctantis dirigente. Ne tamen muneribus promiſſis excideret, Balaco conſilium ſuggeſſit, de Iſraëlitis ad ſcortationem pelliciendis & cultum Beel-phegoris. Unde horum clades. Poſtmodum Deo ſuis reconciliato, cùm Midianitæ à Joſua immani clade victi eſſent, Balaamus inter occiſos repertus eſt. Vid. Numer.21.22. &c. 2. Petr. 2.15. Jud. *v.*11. Joſ. *Antiq. lib.4.cap.*6. Torniel, A. M. 2583. *num.*18.

Balaath, quæ & *Baal*, Hieronymo *Ballath*, Joſ. 19. 1. Paral. 4.5. civitas in tribu Simeon.

Balabithena, regio Armeniæ maj. inter Arſaniam & montem Antitaurum P. à Vico.

Balac, filius Tſephor Rex Moabitarum, qui Balaamum conduxit, ut Iſraelitis malediceret. Num.22. Latin. *involvens, deſtruens*, vel *cum lambente*, aut *cum percutiente.*

Balacri, gentes in exercitu Alexandri Magni, apud Curtium *lib.4.c.*108. & Arrianum *l.3.* an Mileſii?

Balacrus, Prætor Alexandri Magni, qui, Idarne Prætore Darii ſuperato, Miletum cepit. Curt. *lib.* 4. *cap.*45. Hunc adnotat Janus Gebhardus, filium fuiſſe Nicanoris, ac Piſidis Præfectum; & adhuc ſuperſtite Alexandro Rege, à provincialibus occiſum; demum ejus mortem excidio Larandæorum & Iſaurenſium à Perdiccâ vindicatam, è Diodor. XVIII. 639.

Balacrus, Amyntæ fil. Præfectus auxiliariis copiis Alexandri Magni. Q. Curt. *lib.*4. *Phrygas Balagrus regebat.* Sic enim legendus locus iſte, Freinshemio notante; Raderus gentis nomen putavit, nempe quia legit apud Arrianum *lib.* 3. Οἱ Βαλάκρου ἀκοντισταὶ, cùm verba illa ſic eſſent vertenda, *jaculatores, quos ducebat Balacrus.* Fuit alius Nicanoris filius, Ciliciæ Satrapa; Arrianus *libro* 2. Vid. ſupra.

Baladan, Latin. *abſque imperio*, vel *abſque judicio*, aut *vetuſtas imperantis* vel *judicis.* Rex Babyloniæ, miſſis ad Ezechiam Regem Jud. legatis, fœdus cum illo ferit. Quibus cùm omnia ſua cimelia Rex monſtraſſet, Deus iratus, per Eſaiam illi nuntiari juſſit, hæc omnia olim Babylonem transvehenda, 4. Reg.20. Eſaiæ 39. Joſ. *Antiq. l.* 10. *c.*3. Nabonaſſar eſſe creditur, cujus æra A.M. 3306. incipit. Scaliger *de Emend. Temp. l.*5. Torniel. A.M. 3306. *n.*4. Vid. *Nabonaſſar.*

Balagrus, Hiſtoricus Græcus, ἐν Μακεδονικῶν advocatur à Stephano, in Ὄλβηλος, ac ἐν Μακεδονικῶν δευτέρῳ ab eodem in Κρανβος.

Balaguata, regio Aſiæ, intra montes, peninſ. Indiæ intra Gangem, ſub dominio Regis Decani, verſùs confinia regni Golcondæ.

Balambuanum, Urbs Aſiæ, in Inſ. Java, cum portu, in ora littorali, verſùs Orientem, ex adverſo Inſ. Baliæ. Hinc Fretum inter utramque *Fretum Balambuanum.*

Balamir, Hunnorum R. Boſphoro Cimmerio trajecto Oſtrogothos vicit. Unde tantus reliquis Gothis terror, ut à Valente Imper. ſedes in Mœſia peterent. Procop. *bell. Goth. lib.*4. Sozom. *l.6.c.*37. Jornandes, *c.*14.

Balanam, id eſt, *idoli gratia*, vel *donum, aut poſſeſſor gratia*, fil. Achobor, ſeptimus rex Edom. Gen.36.

Balanea, oppid. in confin. Syriæ, & Phœnices. Plinius *libro* 5.*c.*20.

Balante, Syriæ cavæ op. Stephano Phœniciæ, cui & *Lineæ* vocatur, *Bagnias* Poſtello, *Valiana* Nigro.

Balantipyrgon, Indiæ intra Gangem urbs. Ptolem. *Capilampa* Mercatori.

Balari, Cyrniis exules dicuntur, teſte Pauſaniâ, quod nomen Sardiniæ montana incolentibus adhæſit, cùm illuc ſeceſſiſſent à Carthaginenſibus deficientes. Rhod. 19. 22. Eorum regio *Baromela* dicitur Pineto, *Præter Ilienſes vel Jolaenſes*, inquit Bochartus, *inter vetuſtiſſimos Sardiniæ populos memorantur Balari & Corſi.* Plinius, *Celeberrimi in ea populorum Balari & Corſi.* Livius *libro* 41. *Ilienſes adjunctis Balarorum auxiliis, pacatam provinciam invaſerant.* Item *Balarorum magna auxilia Ilienſibus venerant.* Etiam *Balaros* recenſet Strabo, inter τῶν ὀρείων ἐθνῶν. Et Pauſanias tam *Corſos*, quàm *Balaros* cum Ilienſibus in montes ſe contuliſſe ſcribit, & illos quidem acceſſit è vicina Corſica, hos ex Africa & Hiſpania: *Ortâ*, inquit, *ſuper prædâ diſſenſione, Afri & Hiſpani irâ accenſi, cùm à Carthaginenſibus defeciſſent, & ipſi montium juga occupatis, ſeorſim conſiderunt*, Βαλαροὶ δὲ ὄνομα ἐστὶν αὐτοῖς κατὰ γλῶσσαν τὴν Κυρνίων. Βαλαροὺς γὰρ τοὺς φυγάδας καλοῦσιν οἱ Κύρνιοι. At hi non erant exules, nec Corſicâ linguâ debuerunt, ſed Sardiniâ denominari. Bocharto itaque *Ilienſes, Corſi, Balari*, gens eadem, quia idem ſitus, & eadem victus ratio. Nempe ut *Ilienſes* ex Pœno עילאי *Ilaei* quaſi *altos* dixeris, à montibus ſcilicet, ita חורשאי *Corſi* à ſylvis, & *Balari à feritate* dicti, quaſi ברירם *Barari*. Arabicè ſc בראריי *barari*, *ſolitudinem* ſonat.

Balatha, Urbs Meſopotamiæ, ad Chaboram fluv. inter Niſibim & Tapſacum.

Balatimora, Sinus Hiberniæ Inſ. in Momonia prov. & Deſmoniæ Comitatu, ſpatioſus atque Inſulis ſparſus, cum portu cognomin. in ora Meridionali. *Balatimore Bay*.

Balatoni, Corſicæ mediterr. pop. quorum reg. *Balagna* dicitur. Horum veſtigium manet in opp. *Balagna* intra montes, ad fontes Oſtriconii, fluv. in parte Boreali Inſ. Baudr.

Balatrones, Horatius *lib.* 1. *Sat.* 2.

Mendici, mimæ, Balatrones.

Quem ad locum ſic vetus Interpres: *Balatrones luxurioſos ac perditos vocat, à Servilio Balatrone, cujus in* 2. *libro meminit. Ex hujus autem nomine, ſimilis vitæ homines balatrones ſunt appellati, à balatu fortè ducto, quæ vox intorta eſt, & ridicula: Legitur & Barathrones, qui bona ſua devorando, quaſi in Barathrum mittunt. Iidem & Blatrones propriè dicti ſunt, à blatiendo, id eſt, vaniloqui.* Hæc ille Primum autem etymon probare non poſſumus, nec enim *balatrones* id nomen habent à Servilio, ſed Servilius id nomen accepit, quòd nihili homo foret, ac decoctor merus. Nec magis placet à *balatu* ſic dictos. Quod ſi foret, ita vocarentur propriè *loculeii* & *blaterones*, quod falſum eſt. Veriſimilius eſt tertium etymon, ut *bonorum gurgites* ita dicerentur, quia ſint

Ingluvies & tempeſtas, barathrumq; macelli.

Uti loquitur idem Horatius. Sanè *barathrum* Athenis locus erat immenſæ profunditatis; Sed κατὰ μεταφορὰν ſumitur à Plauto, pro *Stomacho*. Inde igitur decoctores dicti *barathrones*, quia cuncta conderent in *barathrum* hoc eſt, in *ſtomachum*. Hinc vetus Gloſſator ἄσωτος, *Barathronem* interpretatur. Quòd autem addit Horatianus interpres, aliter dici *Blaterones*, id ſatis refellitur iis quæ diximus. Eſt & aliud etymon apud Feſtum, ex cujus verbis cognoſcitur *balatrones* ita dictos videri, à vocabulo *bulla*, ſive, ut MSS. habent, *Balla* ſignificante lutum, quod ex itinere adhæret, ſive, quod de calceamentorum ſoleis raditur. Sanè pro *flagrione* uſurpat Varro, *de R.R.* 2. 5. *Videbo jam vos*, inquit, *balatrones, & huc adferam meum corium & flagra.* Cæterùm ab hâc voce eſt, quòd Italis homines nequam *Balatroni*, & Gallis *Beliſtres* dicuntur. Vid. Fungerum, in *Balatrones*. Henricus III. Imp &c. Pictaviæ &c. ac Aquitaniæ Ducis, ſororem Guilielm. Agnetem in uxorem accepit. Cumque ex more regio, nuptias Ingenhemii celebraret, omne *Balatronum* & hiſtrionum collegium, quod eò confluxerat, vacuum abire permiſit. Spelman. *Gloſſar.* ex libro Gall. *Preuves de l'hiſtoire des Comtes de Poitou*, &c. Ubi à *Balando* ſeu ſaltando, dicti videntur.

Balbeca, vetuſta Phœniciæ Urbs, ad montis Libani radices ſita, nunc fere omnino diruta, non longè à Damaſco, Aleppum verſùs.

Balbia, Auſoniæ urbs. Plin. 14. 6. ubi nonnulli *Babia* legunt. Opp. Brutiorum in Calabr. citer. in colle, ubi mannâ & cryſtallus proveniunt. Hodiè illud *Altomonte* dici, ſcribit Gabr. Barrius. Hinc *Vina Balbina*, quæ in pretio olim. Plin.

Balbillus, Neronis ætate Ægypti Præfectus fuit, teſte Tacito *Annal.* 13. Fuit id an. V.C. 809. Qu. Voluſio Saturnino, & P. Cornelio Scipione Coſſ. De itinere ſuo, ac rebus Ægyptiacis, quædam conſignavit. Sen. *Nat. Qu.* 4. 11. *Balbillus virorum optimus, in omni literarum genere rariſſimus auctor eſt, cùm ipſe præfectus obtineret Ægyptum, Heracleotico oſtio Nili, quod eſt maximum, ſpectaculo ſibi fuiſſe delphinorum à mari occurrentium, & Crocodilorum à flumine adverſum agmen agentium velut pro partibus prælium: crocodilos ab animalibus placidis, morſuq; innoxiis, victos.* Ex eodem opere eſt, quod refert Plin. *in proœm. lib.* 19. *Galerium à freto Siciliæ Alexandriam ſeptimâ die pervenit, Balbillum ſextâ, ambo præfecti.* In vulgatis Senecæ libris eſt *Babillus*, in Plinianis *Balbilius*. Sed *Babillus* dicitur Tacito: atque ita legi oportere, probat Lipſius ex veteri inſcriptione: T. JULIUS BALBILLUS, SACERDOS SOLIS. Addere potuit & hanc: SOLI ALAGABALO JULIUS BALBILLIUS AQUILA. Sanè ἀναλόγως à cognomento *Balbus* fit *Balbulus*, hinc *Balbillus*, tamen ecce *Babilla* in inſcriptione aliâ: PRO SALUTE SABINIANI ET JULIÆ BABILLÆ VINDONA MATER. Voſſius.

Balbinus, poſt mortem Gordianorum, cum Pupieno, electus à Senatu Imp. Rom. bis antè Conſul & Præfectus urbis, & plurimarum provinciarum rector. Genus ſuum referebat ad Cornel. Balbum Theophanem, qui per Pompeium civitatem meruerat, quum eſſet patriæ ſuæ nobiliſſimus, idemque hiſtoriæ ſcriptor. Hic cum Socio Imperii Maximinis reſtitit, qui in obſidione Aquilejæ perierunt. Mox uterque à militibus, durante Capitolinorum ludorum feſtivitate, interempti. An. 237. Imperii 10. vel 11. menſe. Jul. Capitol. *In Maximin. & Gordian.* Herodianus *libro* 7.

Balburra, urbs Lyciæ. Steph. Vide *Bubo*, apud eundem. longitud. 60. 40. lat. 37. 10.

Balbus, cognomen Atiliorum, à *balbutie* primum uni ex iis impoſitum, & poſteà à poſteris retentum. Vide *Cornelius*.

Balbus, mons Africæ inſignis latebra Maſiniſſæ regis à Syphace ſuperati. Eſt enim fontibus abundans, & paſcuis, agroque Carthaginenſi vicinus.

Balcea, urbs circa Propontidem. Steph.

Balchus, fluvius Colchorum.

Baldad, id eſt, *vetuſta dilectio*. vel *mamilla* ſive *inveteratus motus*, aut *abſque motu*, ſive *abſque dilectione*, vel *mamillâ*; nomen viri. Job. 8.

Balde Jacobus, Enſishemio Alſata, Rector collegii Jeſuitici, Neoburgi ad Iſtrum, Lyricus excellens. Scripſit optimi commatis poëmata, tom. 4. in duodec. Coloniæ excuſa: Præterea *Uraniam*, *Batrachomyomachiam*, *Encomium macrorum*, &c. Obiit haud pridem.

Baldequinus, Damaſci rex à Baldwino ſuperatus. Blond.

Baldericus, Epiſc. Noviodunenſis. Scripſit Chronologiam Eccleſiæ Atrebatenſis & Cameracenſis, cum aliquot operibus hiſtoricis. Voſſ. *hiſt. Lat. lib.* 2. *c.* 47. Sanmarthani fratres, *in Francia Chriſt. tom.* 2. *p.* 816. Obiit an. 1112.

Baldraca, puella generis obſcuri, peregrinæque conditionis, quamvis multarum rerum ob paupertatem indiga, noluit tamen corporis ſui facere copiam Othoni Imperatori. Volater.

Baldricus, Aurelianenſis, Epiſc. Dolæ, in Britanniæ duc. Quatuor libros Belli S. ſcripſit, à tempore captæ per Godofredum Bullionæum Hieroſolymæ. Ut & alia plura, in proſa & verſu; quæ ultima 4. tomo Authorum hiſtor. Gall. inſerta. Ordericus Vitalis, *l.* 9. *hiſt. Eccl.* Gallia Chriſt. *tom.* 2. *p.* 566.

Balduinus I. Orientis Imper. priùs Flandriæ & Hannoniæ Comes 8. hujus nominis, fil. Balduini animoſi. Cum Gallis expeditione ſacrâ ſuſceptâ, Anno 1200. Zaram, à Venetis adjutus, cepit: Alexin Junior. cum Patre Iſacio Angelo in Imperium reſtituit, Conſtantinopoli, pulſo Murzuflo, qui Alexin 4. ſtrangulaverat, occupatâ An. 1204. in Templo Apoſtolorum Imperator ſalutatus, anno 1205. Adrianopolin obſedit, ſed coactus eſt obſidionem ſolvere à Joannizo, Bulgarorum R. à quo per inſidias captus, & in Metropoli Bulgariæ Trinobi vel Ernoë detentus, anno verò pòſt occiſus eſt, An. 1207. Onuphr. *Chron.* Outreman. *Conſt. Belg.* Poſt hujus mortem Pſeudo-Balduinus Flandriam turbavit. Lipſ. *Monit. Polit.*

Balduinus II. filius ult. Petri de Courtenay, admodum puer fratri Roberto ſuffectus, cui nondum per ætatem idoneo, Johannem Brennum, Regem Aciæ cognom. Hieroſolymit. Italiâ evocatum, nomine ſolùm coadjutorem dedere. Cujus filiâ Mariâ vel Marthâ ductâ, An. 1239. coronatus eſt. Hinc in Galliam appulit, à Ludov. 9. opem contra Græcos flagitans, cujus auxiliis ſubnixus in Græciam rediit, ſed ab Alexio Cæſare, cognom. Strategopulo, Michaëlis Palæologi Duce, qui per ſubterraneum meatum à proditoribus monſtratum Conſtantinopolin intravit, pulſus, in Italiam cum Pantaleone Juſtiniano Patriarcha, ſe recepit. Poſtquam Latini 58. an. Imper. tenuiſſent. Obiit An. 1273. Nangius in Ludovic. 5. Onuphr. *Chron.* Gregoras *l.* 8. Blondus 7. *Decad.* 2. *Baldwin* Germanicè eſt *audax victor*. Anglicè *A bold winner*; idem quod *Winbald*; ut *Nicolaus* & *Laonicus*. *Bald* autem olim pro *Bold*, id eſt, *Audax, confidens*: Authores Kilianus & Lipſ. *Epiſt.* 43. *Cent.* 3. Sic *Ethelbald*, *nobiliter audax*, & *Willibald*, *valdè audax*. Reſpondet fere Græcis *Thraſeas*, *Thraſymachus*, *Traſybulus*. *Win* autem idem eſt quod *νίκη* *victoria*, ut *Tatewin*, *doctus victor*, *Bertwin*, *clarus victor* & *Unwin* adhuc apud Danos, id eſt, *Anicetus*, *Unconquer'd*. Camden.

Balduinus I. ex Principe Edeſſæ Rex Hieroſol. poſt Godofredum Bullionæum, fratrem, An. 1100. Acren, poſt 10. menſes cepit

cepit, ut & Tortoſam, ſed ipſe mox Ramæ obſeſſus, eâ occupatâ, vix evaſit. An. 1190. cepit Bernardus, fil. Raimondi, Comes Tholoſanus, Tripolim, quam Comitis tit. ſub Rege tenuit. Tandem Barutho & Saydâ anno pòſt occupatis, agriſque prope Hieroſolymam Chriſtianis, qui inter Arabes vixerant, diſtributis, Obiit Balduinus, An.1118. regni 18. in monte Calvariæ ſepultus. Guil.Tyr.*l.*11.&12.

Balduinus II. de Burgo, fil. Comitis Rethelii, ex Gallia, Anno 1118. poſtquam Euſtachius, Comes Bononienſis, frater Godofredi & Balduini I. jure in regnum ceſſiſſet, Rex tertius Hieroſolym. coronatus eſt. Saracenos, qui Rogerium Antiochenum Anno 1120. vicerant, ingenti clade affecit. Ab his tamen anno pòſt captus, Tyro urbe illis ceſſit. Obiit liberatus, An.1131. regni 13. Gul.Tyr.*l.*12.& 13. Sanut.*l.*3.*part.*6.

Balduinus III. fil. Fulconis Andegav. quintus Hieroſ. R. ei cum matre Meleſinda ſucceſſit. Cepit Aſcalonem, cum aliquibus locis maritimis, Obiit anno 1162. regni 20. nullis ex Theodora, Emanuelis Imper. nepte liberis ſuſceptis. Guliel. Tyr.*l.*17.&18.

Balduinus IV. cognom. *Mezel*, ideſt, leproſus, fil. Almerici, ex Agnete Courtenæa, regnum obtinuit, An.1174. quod, eo adhuc minorenni, à Raimondo Comite Tripolit. eſt adminiſtratum. Sibyllam ſororem Guilielmo Comiti Montferratenſi cogn. *Longus Enſis*. elocavit, è qua Balduinum 5. ſuſceptum, cùm vix quinquennis eſſet, coronari juſſit. Guilielmo verò mortuo illam Guidoni Luſiniano uxorem dedit. Interim vicit Saladinum, Hieroſolymam occupare conatum, & Obiit Anno 1185. Nepos Balduinus 5. anno pòſt, à matre, veneno necatus creditur, quò maritum ſuum Guidonem ad regnum eveheret. Gul.Tyr.*l.*20.&21. Sanut.*l.*3.*p.*6.

Balduinus I. cogn. *Brachium ferreum*, Comes Flandriæ fil. Odoacri, qui Saltuum Flandriæ præfectus erat, (ſic enim gubernatores à Regibus Galliæ huc miſſi dicebantur.) Raptâ Juditâ, fil. Caroli Calvi, & Eardulphi Angli vidua, à Papa excommunicatus, Romam venit, & Nicolao I. intercedente, Socero reconciliatus, Flandriæ comes primus hæreditarius factus eſt. Obiit Anno 879. Guicciard. *Hiſtor. Belg.* Mezeray & Dupleix, *in Carolo Calvo.*

Balduinus II. cogn. *Calvus*, prioris fil. à Carolo Simplici Atrebatum urbe exutus, licet ei contra Danos Normannoſque ſtrenuam navaſſet operam. Quod ægerrimè ferens Wimonacus dominus Inſul. Vaſallus ejus, Fulconem Arch. Remenſem, cujus conſilio Carolum id feciſſe ſuſpicatus eſt, per inſidias occidit, Anno 900. Obiit, Anno 918. fil. Arnolphum Magnum ſucceſſorem relinquens. Iidem.

Balduinus III. fil. Arnolphi Mag. ante Patrem obiit, filio Arnolpho Juniore ſucceſſore relicto, Anno 965. Mayer. *Chron. Flandr.*

Balduinus, IV. cognom. *Barbatus*, fil. Arnolphi 2. ex Roſele, filia Berengarii, Italiæ R. ſucceſſit Patri, An. 989. Cepit Valentias, aliaque loca. Fortunatiſſimus ſui ſeculi principum, ni Balduinum 5. genuiſſet. Iidem.

Balduinus V. cognom. *Friſo*, dein *Bonus*, gener Roberti, Galliæ R. cujus fil. Adelaidem duxit, An.1027. Cupidine dominandi in tranſverſum actus, armis Patrem pepulit, qui à Ricardo 3. Normanniæ D. reſtitutus eſt. Poſt ejus mortem, fil. *Boni* cognomen meruit, Hannoniam occupavit, Regnum Gall. ſub Philippo I. adminiſtravit. Obiit, Anno 1067. Balduino & Roberto fil. relictis.

Balduinus VI. cognom. *de Monte*, quia Montibus Richildam Reinieri 4. Comitis Hannoniæ hæredem duxit, Friſiâ Robertum fratrem pulſurus, in prælio cecidit, Anno 1070. Arnolpho 3. & Balduino fil. relictis. Quorum ille à Roberto, Anno 1071. occaſus, hic Hannoniâ contentus eſſe coactus eſt.

Balduinus VII. cogn. *Securis*, quia ſemper aliquam manibus & in inſignibus geſtabat, fil. Roberti, ei ſucceſſit An. 1111. Ludovico Craſſo contra Henric.1. Angliæ R. præſtò fuit, vulneratuſque in exigui caſtri obſidione, quod *Bures en Caux* dictum, paulo poſt, intemperantiâ dolorem augente, An.1119. obiit. Succeſſit ei Carolus Bonus, ſororis fil. ex Canuto Daniæ R. fruſtra Clementiâ Burgundâ matre, quæ ſecundis nuptiis Godefredo Comiti Lovanienſi nupſerat, in Guil. Yprenſem, Flandriæ ſpurium, qui ejus neptem habebat conjugem, regionem transferre conatâ. Guaguinus,*l.*6. Polydor.*l.*11. Mayer. *in Chron.* Mezeray, *in Ludov. Craſſo.*

Balduinus VIII. Comes Hannoniæ, duxit Anno 1169. Margaretam Flandricam, ſororem Philippi Comitis.

Balduinus IX. factus eſt Imper. Conſtantinopolitanus. Vid. *Balduinus* I. *Imper.*

Baldus, de Ubaldis Petrus, Peruſinus, JC. celeberrimus ſui temporis, Bartholi diſcip. Bononiæ docuit, plurimos ſcripſit in J.U. commentarios. Obiit Ticini an Patavii, Anno 1400. vel 1423. ut Trithem. vult. Fratrem habuit Angelum Baldum, ſtudiorum ſocium & ſcriptorum aliquot Juridicorum auctorem, qui eodem anno obiit. Joh. Fiſchardus, *in Vitis JCoſſ. p.*247. Vid. & Buchole. *Ind Chron.* ad an. 1144. & 1420.

Baldus, urbs Phœniciæ. Steph.

Baldus, Ital. *Monte Baldo*, mons Italiæ & Veronenſis agri, in ditione Veneta; etiam in principatum Tridentinum excurrit, inter Atheſim fluv. & lacum Benacum. Maginus.

Baleares, vulgò *Majorque*, & *Minorque*, duæ inſ. Maris Mediterr. ante Hiſp. quarum major, quæ Orientem ſpectat, longa eſt 100. m. p. circuitu 380. Cujus præcipua op. olim fuere *Palma*, & *Pollentia*. Minor longa eſt 60. ambitu 150. Sic dictæ (ut quidam volunt) à Baleo quodam, Herculis comite ibi relicto. Aut ἀπὸ τοῦ βάλλειν, hoc eſt, à *jaculando*, propterea quòd fundæ, & jaculationis *Baleares* peritiſſimi habiti ſunt. Tradit enim Lycophron, & poſt eum Florus, *lib.*3.*c.*8. eam hiſce inſulis conſuetudinem fuiſſe obſervatam, ut eſurientibus filiis à matribus jentaculum in ſublimi trabe poneretur, quod illi contingere non poterant, niſi prius fundâ dejeciſſent. *Majorcam* autem Diodorus *lib.* 5. maximam eſſe ſcribit, poſt 7. magnas, quod nonnulli perfunctoriè legentes ſibi finxerunt 7. eſſe *Gymneſias*, ſive *Baleares* (eædem enim ſunt. Heſychius, Βαλιαρίδες, νῆσοι αἱ περὶ Κύρνον, αἱ δὲ αὐταὶ καὶ Γυμνησίαι.) Hinc Euſt. *in Dionyſ.* Ἐπεὶ δὲ εἰπόντων ποιεῖ εἶναι τὰς Γυμνησίας νήσους, ὁ Γεωγράφος δύο αὐτὰς λέγει. *Balearium* autem originem Græci conantur ſibi aſſerere; aliis è Bœotiâ cum Lycophrone, aliis è Rhodo deducentibus. Sunt enim, qui à Rhodis μετὰ τὴν ἐκ Τροίας ἄφοδον τὰς Γυμνησίας νήσους κτισθῆναι λέγουσι. Ita Strabo *lib.*14. Hinc Silius *l.*2.

Jam cui Tlepolemus ſator, & cui Lindus origo
Fervida bella ferens Balearis & alite plumbo.

Nam in bello Trojano Rhodiorum dux Tlepolemus fuit. Nempe tam Bœotos, quàm Rhodios ad has inſulas applicuiſſe credibile eſt. *Baleares* tamen à neutris deſcendiſſe, palam arguunt lingua & mores planè diſſoni. Gens enim fuit aliena prorſus ab omni cultu — *Domus illis antra fuere: Veſtes*, ut quidam ajunt, *æſtate nulla, hyeme autem ex pellibus*. Pro unguentis, quibus ſe ungerent, oleum lentiſcinum, cum adipe ſuillo: *Ignotum argenti pondus & auri*. Vini ultra modum avidi erant, quo tamen carebat regio, & ita mulieroſi, ut in nuptiarum ſolemnibus cognati & amici omnes cum ſponsâ concumberent, priuſquam ea viro permitteretur. Itaque in bello pro ſtipendio nihil exigebant, quàm vinum & mulieres; & pro mulieris captivæ λύτρῳ dabantur viri quatuor. Cadavera fuſtibus minutatim concerpta, & in vaſis recondita lapidibus obruebant. Unicum in bello tellum fundæ tres, è melancraenâ, ſeu melancraeni junci genere, quarum diverſus uſus; aliæ enim propius, aliæ eminus feriebant; Una circa caput aut collum, altera circa ventrem, aut lumbos, tertia in manu fuit. Hujus artis doctores Phœnices habiti dicuntur. Strabo, Σφενδονῆται ἄριστοι λέγονται, καὶ τοῦτ' ἤσκησαν, ὥς φασι, διαφερόντως, ἐξότε Φοίνικες κατέσχον τὰς νήσους. Quod vero non eſt abſimile. Nam ex Scriptura planum eſt, hanc artem inter Phœnices & Ebræos pridem fuiſſe in uſu. Jam verò ab hâc arte Βαλιαρεῖς cur dicti ſint, non ſatis liquet. Conſtat quidem, inde appellatos. Nam palam nugatur Iſacius *in Lycophronem*, cùm Balearidas inſulas dici vult, quaſi Βαλερίας οὔσας ὑγιεινάς, hoc eſt, *Valerias*, ſive *ſanas*. Et jampridem exploſa eſt Livii fabula, de Baleo Herculis comite. Proinde ipſe Livius. *Baleares à teli miſſu appellati.* Et Polyb. *lib.*3. Βαλιαρεῖς, οὓς κυρίως μὲν καλοῦσι σφενδονήτας. Ἀπὸ δὲ τῆς χρείας ταύτης συνωνύμως καὶ τὸ ἔθνος αὐτῶν προσαγορεύουσι καὶ τὴν νῆσον. Idem habent Strabo, Diodorus, Stephanus, Euſtathius, & Iſidorus, qui in id omnes magno conſenſu conveniunt, ut *Baleares* ab uſu fundæ velint eſſe nominatos. Quod tamen aliter atq; aliter ediſſerunt. Nam alii ex Gr. lingua *Balearium* nomen tanquam fidiculis extorquent, ut Iſidorus poſt Diodorum, qui Βαλλιαρεῖς ideò ſcribit per duplex λ, ut ἀπὸ τοῦ βάλλειν deducat. Alii rem nudè efferunt, nullâ explicatione additâ, ut Stephanus, Livius, & Polybius. Alii denique, ut Euſtathius & Strabo, vocem eſſe volunt vernaculæ linguæ, vel Phœniciæ, quod veriſſimum. Omnino enim Βαλιαρεῖς eſt בעל ירה *Baal jaro* id eſt, *magiſter jaculi*, ſeu *projiciendi lapides*. Et ob hoc clari apud poëtas perhibentur, qui eorundem fundarum ſæpe meminerunt. Virgil. *Georg* 1.

Stuppea torquentem Balearis verbera fundæ.

Ovid. *Met. lib.*2.

Non ſecus exarſit, quàm cùm Balearica plumbum
Funda jacit, volat illud & incandeſcit eundo.

Lucan. *lib.*1.

Impiger & torto Balearis verbere fundæ
Ocyor. ———

Silius *lib.* 1.

— *Enſis & arcus*
Et telum Baleare. ———

Eodem pertinet, quòd *Baleares* Græcè *Gymnetes* dicti ſunt, & inſulæ *Gymneſiæ*, ſive *ad exercitationem* cum Strabone referas, aut *ad nuditatem* eorum, qui in bellum prodeunt, ſolis fundis inſtructi. Quò referenda hæc Heſychii, Γυμνῆτες, οἱ μὴ ἔχοντες ὅπλα, οἱ δὲ τοὺς σφενδονιστάς, οἱ δὲ τοὺς γυμνοὺς μαχομένους. Sunt qui *Gymnetas* dici volunt, quia ætatem nudi exigunt, Ita Livius ac Diodorus. Atqui à Lycophrone deſcribuntur non omnino nudi, ſed πεπληκότας, *Siſyrnâ induti*, id eſt, *tunicâ villoſâ, ex velleribus*, item ἄχλαινοι *ſine lanâ &* ἀπεδίλοι, *diſcalceati*. Itaque ve-

teor, ne veteres ob id ipſum æſtatem exigere nudos finxerint, quia non ſatis conſtabat, quorum *Gymneter* dicerentur. Ejuſdem farinæ eſt fabula de Bœotis, naufragio facto, ad Gymneſias nudis enatantibus. Bochartus. In his inſulis tantus olim cuniculorum proventus fuit, teſte Plinio 8.55. ut in eos præſidium militare ab Auguſto petere ſint coacti. *Choeradas* ab Apollonio vocari, annotavit Gerbelius. Sanè Strabo eas χοιράδας appellat, ὄντας πετρώδεις. Vid. Euſt. *ad Dionyſ. Verſ. 457.* Antoninus vocat Majorem *Columbam*, & Minorem *Nuram*. Alphonſus Aragonius, ejecto Balearium rege, cognato ſuo, Baleares Inſ. rapuit. An. 1344. Mariana *de reb. Hiſpan.* In prælio quoque Creſſiaceno, quo Galli ab Anglis ingenti clade affecti ſunt, præter Johannem Bohemiæ R. etiam Rex Balearium cecidit. Froiſſard. *l.* 1. circa A.C. 1346. Hodie ad Hiſpaniam pertinent, ab ea vix 70. mill. diſtantes, Inter ſe autem 25. m.p. Major, quæ *Majorica*, Urbem habet cognom. amplam & munitam, & 34. vicos; in circuitu eſt 140. m.p. Minor, quæ *Minorica*, opp. habet *Citadelle* dictum, cum 4. vicis, eſtque vix 50. m.p. Baudr. Vid. *Majorica & Minorica.*

Balech, urbs à Salomone ædificata. Joſephus.

Baleſium, maritimum Italiæ op. non procul à Brunduſio. Plin. *lib.* 3. 11. Vid. *Aletium.*

Baletus, Hipponis fil. Corinthi civitatis primus auctor & fundator Velleius *lib.* 1.

Baleus I. Rex Aſſyriorum, ab A. M. 2199. uſque ad An. 2228. Alius, imperium tenuit, ab An. M. 2302. uſque ad an. 2353. Euſeb. *Chron.* Auguſt. *de C. D. l.* 18 *c.* 3.

Balgentiacum, Urbs Galliæ Lugd. cum ponte ad Ligerim fluv. in Belſia prov. & Aurelianenſi agro, media inter Aurelianum & Bleſas. Titulum Comitatus habet. Capta ab Anglis, An. 1428. ſed an. pòſt à puella Aurel. recepta. Ibi concilium an. 1102. quo Philippus I. & Bertrada divortium petierunt & 1152. quo Lud. Jun. & Eleonoræ divortium decretum. *Concilia Gall. Baugency* vulgò.

Balgium, vulgò *Baugé*, opp. Galliæ, in Andegavenſi prov. 3. leuc. à Flexia in Merid. & 5. à Salmurio in Bor.

Balia, Inſ. Aſiæ, in India. Vid. *Balya.*

Baliardus, philoſophus Peripateticus, Pariſiis floruit; ab Orthodoxis tamen in quibuſdam aberrans, à quibus nec per Synodum, juſſu regis Ludovici, hujus gratiâ coactam, avelli potuit. Volater. Vid. *Petrus Abalardus.*

L. Balienus, Catilinæ avunculus, Lucretium Aſellam, conſulatum, contra voluntatem Syllæ ad perturbandum civitatis ſtatum petentem occidit, juſſu Syllæ tunc Dictatoris; accuſatus poſtea, ac damnatus eſt. Aſcon. Pædian.

Baliloth, in Tribu Benjamin. Hieron. in L. H.

Balingum, opp. Duc. Wirtembergenſis.

Balinienſes, Latii pop. aliàs *Tribulani.* Plin. *lib.* 3. *c.* 5.

Balis, urbs Libyæ, juxta Cyrenem, ſic dicta, quòd *balis* Deus in ea coleretur. Steph.

Balisbiga, opp. fuit Armeniæ maj. ad Arſaniam fluv. 60. circiter milliar. à Militene in Ortum, & vix 10. à Babylone.

Baliſta, *Monte Baleſtra*, mons Thuſciæ, inter Regium Lepidi & Lucam intercedens. Ferrar. Vid *Balliſta.*

Balius, unus ex equis Achillis, à *Balio* colore ſic dictus. Hom. *Iliad.* Vid. quoque in voce *Ballivus.*

Balla, urbs Macedoniæ. Steph.

Ballatha, Meſopotamiæ urbs. Ptol. *Bathno* Antonini videtur quibuſdam, inquit Simlerus.

Ballegarium, ſeu *Valaguaria*, urbs celebris expugnatione ſua à Gallis, anno 1645. ſita ad Secorim fluv. 12. leuc. a Minoriſſa. Aliis eſt Berguſia.

Ballio, lenonis nomen apud Plautum, à quo lenones in hiſtoriis *Balliones* vocantur.

Balliolum, nomen aliquot in Gallia locorum. Chronicon Fontanellenſe *cap.* 11. in pago Tellau *Balliolum* memorat, inter Heldonium & Deppam fluv. vulgò *Bailleul*: & *cap.* 11. aliud Vinemaco pago attribuit; vulgò *Bailleul en Vimeu.* Ex horum altero ortus eſt Rex Scotiæ *Johannes de Balliolo* cognominatus, Johannis de Balliolo domini Galuvidiæ filius. Eſt & *Balliolum* in pago Carnutino, de quo Joh. Pariſienſis *in Mem. Hiſtor.* Nec omitti convenit Balliolum in Hainoo, *Bailleul en Hainau.* Vid. Hadr. Valeſ. *Notit. Gall.*

Balliſta, mons Galliæ Ciſalpinæ apud Ligures. Vide Cluver. *de Italia Ant. lib.* 1. *c.* 10.

Ballivus, aliter *Baiulus*, *Bailus*, *Bajulus* & *Balius*: Gallis *Baillif*, à βάλλειν, committere, quaſi *Commiſſarius*: dicitur, qui rebus curandis deputatur, ſive in provincia, ſive in urbibus, ſive in caſtellis, villis, dominiis, re familiari &c. Niſi quòd *Bailus* frequentiùs occurrit, pro Venetorum Legato, in re Mercatoria, apud Imp. Conſtantinop. & alibi. V. Plat. *in Greg. XI.* Phranz. *Chron. l.* 3. *c.* 1. *apud Meurſ.* In Scotorum Regia Maj. occurrit plerumque vox *Ballivi*, pro Judice: apud Anglos aliquando, pro quocunque Miniſtro Regis de latrocinio cognoſcente. Gallis Juſtitiam tutelarem ſignificat, idemque eſt, quod Præpoſitus: ſplendidus apud illos Magiſtratus. Apud Anglos honeſtioris ſæpe notæ, ſed plerunque miniſter infimus. *Ballivus Provincialis* Gallis eſt, qui in Provincia, Satrapia aut Comitatu, judicia exercet, de arduis cognoſcit, pacem curat; populi partes, velut Tribunus, tuetur. Militem etiam evocat, luſtrat, educit &c. Inſtituti tales à Ducibus & Comitibus, cùm olim ipſas provincias & dignitates, hæreditariè poſſidendas adepti eſſent, ſub exordio Capetorum regni. Unde iidem fortè, cum Aldermannis Comitatuum apud Saxones, qui *Grevi*, ſeu *Gravii*, poſtea Vice Comites appellati ſunt. Et quoniam quatuor iſtæ provinciæ, *de Vermendoys*, *de Sens*, *de Maſcon*, *& de S. Pierre le Monſtier*, antiquiſſimè coaluerunt in regnum Franciæ, ipſorum Præpoſiti, *Baillivi Franciæ* appellati; ad quos in cauſis regiis provocare licet, a Magnatum Ballivis: dicunturque ideo *Gardiens des droicts du Roy & de la couronne.* Imo & *Ballivi Regis* nuncupantur, earum provinciarum præpoſiti, quas Reges poſteri fiſco adſcripſerunt: Cœteri omnes Ballivi minoris ſunt notæ. A Normannis ad Anglos vox hæc pervenit: & in genere Vicecomitis vel Præpoſiti ſimiliter functionem deſignat, juriſdictionemque Aldermannorum comprehendit. Vid. ſupra. In ſpecie, *Ballivus Franchesiæ*, apud illos dicitur, qui in loco immuni ſeu portione Comitatus, à poteſtate Vice Comitis ſubducta, partes Vicecomitis exequitur: His ſimiles apud Gallos Baronum & Caſtellanorum Ballivi. *Ballivi Burgorum*, ſunt in Burgis ſuis, Prætoris inſtar: hi interdum bini, interdum quaterni ſingulis burgis aut civitatibus præficiebantur: cùm Aldermanni & Grevi tantùm ſinguli ſuis civitatibus præeſſent. *Ballivi Maneris*, *Domeſtici*, *Forinum Itinerantes* &c. de quibus Vid. Spelmannum *Gloſſar. Archæol.*

Ballonoti, Scythiæ Europ. populi. Valer. Flaccus *Argonauticon lib.* 6.

Ibant & geminis aquantes cornibus alas
Ballonoti. — — —

Balma, mel *Bapalma*, opp. Arteſiæ, ſub Gallis, ab anno 1641. V. *Bapalma.*

Balma, ſeu *Balmenſe cœnobium*, vulgò *Baumes les Nonains*, oppidul. eſt Comit. Burg. ad Dubim fluv. 4. leuc. à Veſuntione; cum vetuſtiſſimo intra muros Monaſterio Virginum, Benedicti regulam ſequentium. Alia in iiſdem Sequanis eſt *Balma*, Monachorum Cluniacenſium Abbatia. Significat autem vox *Balma*, linguâ Gallicâ, antrum ſeu cavernam, præſertim in monte, aut alio aliquo loco eminente. Hinc & *S. Balma* in Provincia nomen accepit, *Sainte Baume*, vel *la Balme.* Italis quoque *Balma*, antrum eſt. Eſt etiam caſtrum *Balma*, in pago Viennenſi, vicinum Crimiaco *Cremieu.* Hadr. Valeſ. *Notit. Gall.*

Balneolum, oppidul. Italiæ, in regno Neap. & prov. Principatus Ulter. ad fontes Caloris fluv. prope Apenninos montes, 9. mill. à Compſa in Occaſ. vulgò *Bagnuola.*

Balneoregium, vulgò *Bagnarea*, Urbs epiſc. Hetruriæ Pontif. ditionis, S. Bonaventuræ patria, in agro Urbevetano. Item Duc. Calabriæ. Leand. *deſcr. Italiæ.*

Balneum, Ordo milit. in Anglia à Richardo 2. inſtitutus, qui illorum 4. eſſe voluit. Henric. 4. autem ad 46. numerum extendit. Illorum inſigne tres coronæ aureæ, in campo cœruleo, cum lemmate, *Tres in uno.* Quo tres virtutes Theolog. indigitatæ. Solebant hi equites ſe lavare prius, antequam crearentur. Favin. Froiſſard. Matthæus Pariſ.

Balunum, Urbs Macedoniæ. Steph.

Baloth, civitas tribûs Judæ. Joſ. 15. Lat. *ſubjecta*, ſive *poſſeſſa*, aut *in aſcenſione.*

Balſa, Luſitaniæ urbs. Ptol. *Tavila* H. Coquo. Item numeratur inter Cyrenaicæ reg. op. *Buſera* Nigro: *Albufeire* Sanſoni, oppidul. Algarbiæ, in ora prope Silvium, 18. leuc. à Pace Julia, inter S. prom. & Pharum, Baudr.

Bal ſaliſa, Civ. ſita in tribu Ephraim, in planitie, in finibus Dioſpoleos, 15. ab ea mill. diſtans contra Septentr. in reg. Thamnatica. 2. Reg. 4. Latin. *idolum tertium*, aut *idolum ducis* vel *principis*, ſive *poſſeſſor trium*, aut *poſſeſſor ducatûs* vel *principatûs.*

Bal ſaſar, Lat. *Servator Theſauri*, fil. Nabuchodonoſor. Dan. 5. Secundùm verò Joſephum filius Evilmerodachi: *Nerigliſſar*, auctorum gentilium, *Naboandel* Babyloniorum. Ultimus Chaldæorum R. Babylone à Cyro occupatâ, inter epulas, occiſus, poſtquam manu è pariete prodeunte & ſcribente *Mané, Mané, Thekel, Phares*, territus eſſet. An. M. 3576. regni 23. Vid. Dan. *cap.* 5. Joſ. *Antiq. l.* 10. *c.* 12.

Balſera, & *Baſſora*, al. Teredon, Urbs Aſiæ, & emporium celebre Perſidis, in prov. *Jerack*, prope ſinum Perſicum, 150. mill. à Bagdeto in Auſtr. Vid. *Teredon.* Hinc ſinus Perſicus multis dicitur *ſinus Balſera.* V. P. de Valle *Itin. tom.* 4.

Baltaſſar, nomen Danielis. Dan. 1. qui & *Beltesbazzar*, Lat. *abſcondite theſauriſans*, ſive *in malleatore theſauriſans*, vel *occultè portans anguſtiam.* Suidas. Βαλτάσαρ ὄνομα ἐκλήθη ὁ Δανιὴλ εἰς τιμὴν τοῦ τῶν Βαβυλωνίων ἀνθρώπου. Item 8. Babyloniæ rex. Regnavit an. 5.

Balthaſarus Caſtilionæus, Poëta celebris.

Balthaſar Gerardus, Burg. ab Hiſpanis conductus, Delphis Hollandiæ, Gulielmum Principem Auriac. ſclopeto tribus glandibus exploſo occidit. Ad ſupplicium ductus, dixit: *a Jeſuitis ſe Martyrum ſede illectum, decrevisse trucidare Principem*; li-

cet

ut 50000. hominum ſtipatus fuiſſet. An. 1584. Thuan. *lib.* 79. Reidanus *Annal. lib.* 3.

Balthaſarus Pacimontanus, Anabaptiſta, Tiguri convictus, palinodiam cecinit. Mox in priſtina deliria relapſus, tranſiit in Moraviam, ubi captus & Viennam deductus, ultricibus flammis exuſtus eſt. A. C. 1525. Prateolus. Spond. *Balth. Paëz* Trinitarius, plurium commentariorum auctor.

Balthaſſar, rex Babylonis, ſub quo hæc civitas à Perſis capta fuit. Tot ac tantis deliciis affluebat, ut inter impudicas mulieres & obſcœnas, tanquam in cœno porcus volutaretur. Vid. *Bal-Saſar.*

Baltia, inſula in mari Germanico.

Balticum mare, *Morimaruſa* Philemoni, & *Amalchium* Hecatæo apud Plinium dicitur. Mercatori eſt *ſinus maris Germanici*, quem hodie Germani *Ooſt Zee* dicunt, Rutheni *Wareczkovie Morie* vocant. *Suevicum mare & Pigrum* Tacito dicitur, ab effectu, ut creditur, quòd non, ut cætera maria moveatur. *Codanus ſinus* Melæ eſt. Ab Inſ. Godanonia. *Mare Venedicum* Sigiſmundo Herberſtenio. Accolæ Germani illud *Beltz* indigitant. Hoc quanquam in ejus aditu multæ ſint Inſ. tamen ex omni parte impervium eſt, niſi in Sundico freto. Mare autem illud terras ſubiens, iterum in duos ſinus dividitur, Bodnicum & Finnicum. Baudr.

Baltra, ſinus oblongus Hiberniæ Inſ. in Momonia prov. & Deſmoniæ Comitatu. Ab aliis *Bantrebay*. Portus habet aliquos.

Balve Joh. Cardinalis, molitoris Virodunenſis fil. Ludovici XI. Eleemoſynarius, Epiſc. Andegavenſis factus eſt, accuſato prius Johanne de Beauveau Evergetâ ſuo, tandem ope Regis, purpuram adeptus. Tam proclivi ad militiam animo, ut ipſemet militibus contra Ligam *Boni publici* conductis, ſtipendia ſolveret. Unde jocus Comitis Dammartini ad Regem, rogantis, ut committeret ſibi Eccleſiam regendam, ſiquidem Cardinalis militari munere fungeretur. Poſt quæ perfidiæ ſuſpectus, 11. annos in carcere detentus eſt, Papâ nequicquam reclamante; donec tandem Pontificii legati operâ dimiſſus eſt. Romam cùm veniſſet, multum gratiæ nactus eſt, à Sixto 4. mox Legatus à latere in Galliam remiſſus. Inde reverſus, Epiſc. Albanus, pòſt Prænestinus, dein Protector Ordinis Melitenſis, tandem Legatus Anconæ evaſit, ubi mortuus eſt. An. 1491. Phil. Cominæus, Continuator Monſtrelet. Rob. Gaguinus, P. Æmylius, Mezeray *in Lud.* 11. & *Carolo* 8. Aubrius, *in hiſtor. Cardin.* Spond. Anno C. 1475 *n.* 4. 1480. *n.* 4. & 1481. *n.* 3.

Balventius, prænomine *Titus*, primipili centurio in exercitu Cæſaris, vir fortis & magnæ auctoritatis in Galliâ ab Ambiorige cæſus. Cæſ. V. *Com.* 35. codex Fulvii Urſini habet *T. Bentius.*

Balus vel *Balaneus* 8. Babylon. Rex, regnavit A. 30.

Balya, Inſula Indiæ Orientalis, ad ortum juxta magnæ Javæ inſulam ſita eſt: à qua dirimitur tantùm freto Balambuano: Ejus Borealis angulus ſub gradu nono cum dimidio poli Antarctici porrigitur, ambitum ferè mill. 12. Germanicorum ſortita eſt. Ad oram aquilonarem valde montoſa, populis tamen abundantiſſima. Regionis hujus homines nigri ſunt, criſpis capillis ſpectandi. Regem habent acrem & imperioſum: cætero quin Ethnici: quodvis primum manè obvium, eo die adorant. Veſtitum Javanis & finitimis aliis conſimilem gerunt. Uxores plures ducunt, ex quibus liberos adeò frequentes ſuſcipiunt, ut licèt indies & hominum magnus numerus venum eat, nihilominus inſulam ultra 600000. alere confirment. Opificium eorum principale eſt agricultio, & textoria, cùm goſſypii inſula feraciſſima ſit. Equos, ſed puſillos, Gallicanis ſimiles habent, qui cataphractum ſeſſorem vix ferant: Opulentiores & primarii ſellis, ſclavorum humeris impoſitis, geſtantur, aut curribus Bubalorum opera vehuntur. Oryzâ oppida abundant, cùm, interdicto regis, ejus nihil efferri queat. Omnis quoque generis eadem volucres promit. Fructus eorum primarius eſt *Cocus*, qui incolis pro cibo optatiſſimus venit, ex quo & oleum valde ſalubre exprimunt. Negotiationes maritimas nullas agunt, niſi fortè per parvas *Paraos*, quibus ad littus ſaltem Javanum ſuos ad divendendos pannos xilinos ablegant. Eadem inſula ſatis commoda illis navibus eſt, quæ ad Moluccanas inſulas, Bandam, Ambon, Maccardo, Timor & Solor hac tranſeunt. Apud eos & hodie pernicioſus ille mos viget, ut cum defunctis viris multæ ſimul conjuges comburantur eodem rogo, cui oleum ſuffundunt & ſantalum injiciunt. Si quæ mulier eo rogo cremari renuit, parum proba habetur. Cæteras ad pyram promptas & faciles honeſtiſſimas & viri amantiſſimas pronunciant, dignaſque quæ illi in futura quoque vita cohabitent. Ritus iſte primitus à rege quodam ideò inſtitutus eſt, ut mulierum proterviæ hoc modo obviam iretur: ſolebant enim mulieres viri præſentis ſaturæ & alios ardentes, innumeris dolis aut variè commixtis venenis eum è medio frequenter tollere. Quo flagitio cùm rex ſibi viros quam plurimos peſſum ire videret, hoc ritu inſtituto, malitiam muliebrem nonnihil infrenari poſſe arbitratus eſt. Nat. Metel.

Balyras, Peloponneſi flu. Rhod. 18. 7.

Bamaal, hoc eſt, *in circumciſione*, aut *in miſſione*, fil. Joſaphat. 1. Par. 7.

Bamba, vel *Wamba*, ab aratro ad ſceptrum vocatus, & ſtimuli germinantis miraculo confirmatus, evaſit Rex Gothorum in Hiſp. invitus throno impoſitus eſt, poſt Receſuintem. Audito Hildericum Comit. Nemauſenſem quædam in Aquitania turbaſſe, miſit contra illum exercitum, ſub Paulo, prædeceſſoris ſui agnato. Qui pace cum Comite factâ, Narbonæ ſe Regem fecit, Provinciamque totam diripuit. Quam perfidiam ultus eſt Bamba, & redux claſſem 160. navium, quâ Arabes ex Africa in Hiſp. appulſi mare infeſtabant, oppreſſit. Interea Eruigus, gener Receſuinti, venenum Regi propinat, cujus vi in Monaſterio quodam obiit, A. C. 683. regni 8. ſed 1. Canon Concilii Toletani 12. an. 681. coacti, ad Eruigum eligendum, notat Bambam ei throno ceſſiſſe. Roderic. *hiſt. Hiſp. l.* 2. *c.* 2. & *ſeqq.* Mariana *l.* 6.

Bamba, Provincia regni Congiani, in Africa, cum opp. cognom. inter Loandam & Zaire fluv. ditiſſima, & totius regni propugnaculum contra quoſcunque hoſtes. Habitatores omnium ejus regni bellicoſiſſimi ſunt, ſemper armati incedunt longis gladiis, qui è Luſitania adferuntur. Tantis ſunt viribus præditi, ut ſervum, quos pecudum ferè loco habent, medium dividant, imò tauro mediocri, uno ictu cervicem amputent. Natal. Metel.

Bamba, prov. Americæ meridion. in regno Popajani, & versùs urbem cognom.

Bambalio, In hujus nominis origine debetur laus Adriano Turnebo, qui *Adverſ.* 17. 14. ſcribit hoc modo: *Pater uxoris Antonii propter hæſitantiam linguæ, ſtuporemque cordis, ut à M. Tullio, Philip.* 3. *ei objicitur, Bambalio vocatus fuiſſe dicitur.* Proinde quæritur, quis ſit *Bambalio* à Criticis. Fungerus nomen per diminutionem ad ritum factum arbitratur, ut quemadmodum dicitur à *ſcepar num Scepar nio*, ſic à βαμβαλὸς, βαμβαλίων. Eſt autem βαμβαίνειν, *tremere* ac *dentibus crepitare*, & *labiis balbutire*. quod & algentibus uſu venit, & ſtupentibus quoque, & balbutientibus, & ore tumultuantibus, & in loquendo colluctantibus & hæſitantibus, maximè tamen commiſſione labrorum balbum ſonum elidentibus, quod & βαμβαλύζειν, & παμφαλύζειν dicitur. Quæ omnia per Onomatopœiam ſunt effecta, ut βομβαλυβόμβαξ apud Ariſtophanem, & βόμβος. & inde factum nomen bombardæ. Fit & apud Dionem, cùm in Oratione Ciceronis tum in Oratione Caleni mentio *Bambalionis.*

Bamberga, urbs Franconiæ epiſc. ſub Ep. propr. quæ & *Babenberga*, à *Babâ* Othonis Imp. filiâ nominata, colli impoſita, à D. Henrico II. Imp. qui magnificum hic templum, eluendis peccatis, condidit, an. 1007. ad hanc dignitatem evecta. Hic illam cum omnibus ſuis juribus Romanæ Sedi ſubjecit, à quo jugo per Henr. V. Benevento ceſſo, liberata eſt. long. 32. 49. lat. 49. 51. Prope confluentes Mœni & Regnitii fluv. 9. leuc. ab Herbipoli. Quibuſdam creditur *Bergium* antiquorum. Ditmar. *Chron. lib.* 6. Leo Hoſtienſis, *lib.* 2. *cap.* 47. Marianus, Abbas Urſperg. Autor Vitæ Henr. I. *tomo* 6. *antiq. Lect. Caniſii.* Concilium ibi an. 1011. in quo Theodoricus Lucemburgicus, Cunegondis Imperatricis frater, accuſatus eſt, illegitimis mediis in ſedem Epiſc. Mediomatricum irrepſiſſe. Ditmar. *lib.* 6.

Bamberga, oppidul. Bohemiæ, versùs Montes, in confinio Moraviæ prov. juxta amnem *Orlitz*, in colle, 1. leuc. ab Auſtria in ort. 6. à Glacio in Auſtrum.

Bamborum, Mauritaniæ flu. crocodilis refertum. Plin. 5. 1.

Bambyca, vel *Bambyce*, Meſopotamiæ urbs, quæ & *Edeſſa*, in quâ Atergatim Deam colunt. Strabo 16.

Bambycatii, pop. juxta Tigrim, qui omnem auri & argenti materiam ita execrantur, ut omnia metalli genera cœmentes, illa in profundas terrarum, & abditas ſolitudines ſuffodiant, ne pecuniæ commercio animi indoles enervetur. Alex. ab Alexandro 4. 5.

Bamoth, id eſt, *altaria*, vel *excelſa*, aut *in monte*, nomen vallis. Quam Iſraëlitæ tranſierunt, in tribu Ruben. Num. 21.

Bamoth-Baal, civitas in tribu Ruben, & mons, in quo colebatur Baal. Joſ. 13.

Bamura, pop. Libyæ. Silius Ital. *l.* 3.

Tum Chalybis pauper Bamura cruda juventus.

Ubi Dauſquerius ait, in excerptis MS. codicis eſſe *Banjura.* Sanè Βανίουραι Ptolemæo pop. ſunt in Maurit. Cæſarienſi, & *Bajura* Ammiano *l.* 5. *Banurri* Plinio 5. 2.

Banaia, id eſt, *filius intelligentiæ*, aut *ædificatio Domini*, nomen viri. 2. Reg. 23. Item *princeps.* 1. Par. 4. Pater Phelthiæ. Ezech. 11. Filius Jehoiada. Unus ex fortibus Davidis, cui Salomonem inaugurandi & Joabum occidendi cura commiſſa, hoc ſublato Dux exercitus factus. 2. Reg. 8. 22. 23. & 3. Reg. 1. 2. 4. 1. Paralip. 4. 11. 15. &c. Joſeph. *Antiq. l.* 7. *c.* 10. & 11. *lib.* 8. *c.* 1.

Banara, urbs Aſiæ, in India, in regno Bengalæ, juxta Gangem fluv. ſub ditione M. Mogolis, 40. m. p. à *Gouro*, urbe, in Sept. & 100. ferè ab Halobaſſa in merid.

Banaſa, *Banaſſa* Antonino, & Ptolemæo. Plinio *Valentia*, *l.* 5. *c.* 1. urb. Maurit. Tingit. à Lixo 40. m. p. *Fanſara* Moletio.

Banatia, *Banſey*, teſte Camdeno, op. Britanniæ in Angliæ Sco-

tiæque confin. Tueſi finitimum, in Bor. recedens. Ita Ferrarius. Atqui Camdenus ponit eam, ubi jam *Bean* Caſtrum, in Moraviâ reg. Scotiæ longiſſimè à Tueſi flu. diſtans.

Banatia, urbs erat Vacomagum, nunc caſtrum *Ban*, in Scotia Septentr. ad amnem *Findorn*, in Moraviæ Comit. verſus Badenacham. Vix 10. mill. a Tueſi ſeu Spea fluv. Sanſon.

Banaurides, inſulæ Thuſciæ, à Banauro Ajacis filio. Stephanus.

Banauſi, ſervorum genus, manuum operâ utentium. Rhodigin. 15. 18. Eſt autem Βάναυσος propriè *fornicarius*, hoc eſt, *qui circa fornaces, & caminos exercetur.* Heſychius Βαναυσία, πᾶσα τέχνη διὰ πυρός, κυρίως δὲ ἡ περὶ τὰς καμίνους. Καὶ πᾶς τεχνίτης χαλκεὺς, ἢ χρυσοχόος, βάναυσος. Porro βαῦνον Peloponneſii ignis locum vocant *caminum*, & αὔειν eſt *incendere*. Unde propriè dicitur de artificibus, qui igne opera ſua conficiunt. Sed tranſlata vox eſt poſteà ad omnes artes, quæ manuum officio peraguntur, id quod & B. Hieronymus annotat, *lib.* 1 *adverſus Pelagium*, *Ut taceam*, inquit, *de iis, quos Græci* Βαναύσους *vocant, nos ad opera manuum pertinentes dicere poſſumus.* Inde Βάναυσος τέχνη, apud Ariſtot. *ars ſordida & illiberalis*, & βάναυσος φιλία, apud Platonem, *amicitia trivialis*.

Banburia, opp. Angliæ, in Comitatu Oxonienſi, ad Cherwelum amnem, 15. mill. ab Oxonio in Septentr. 12. à Varvico in Auſtr.

Banca, Inſ. Aſiæ in longum porrecta, in mari Ind. prope Sumatram Inſ. in ora Orient cum opp. & ex adverſo Palimbani oppidul. Hinc fretum inter eam & Sumatram *Fretum Banca*.

Bancona, Germ ſup. op. vulgò *Oppenheim*, Georg. Fabricius. long. 27.20. lat. 49.50. V *Oppenhemium*.

Bancus, vox medii ævi, pro Tribunali: quo nomine duo apud Anglos notiſſima, teſte Spelmanno: *Bancus Regius*, qui poſt Parlamentum, ſupremum eſt totius Regni tribunal, utpote quod de cauſis cognoſcit capitalibus, criminalibus, aliiſque ad coronam & Regni Hoſpitium pertinentibus. In eo præſidebat olim Capitalis Angliæ Juſticiarius, & interdum ipſe Rex: hodie verò Capitalis Juſticiarius *Banci Regis*, cum tribus vel quatuor aſſeſſoribus. Et *Bancus Communis*, ubi placita communia, i. lites civiles ex jure inter ſubditos oriundæ tractantur: cui præeſt ſimiliter cum 3. vel 4. aſſeſſoribus, ſuus itemque Capitalis Juſticiarius. Pertinet autem jus *Banci*, propriè ad Regios Judices, & qui ſummam adminiſtrant juſtitiam. Infimarum enim Curiarum, puta Baronum & Hundredorum *plano*, ut ajunt, *pede* cenſentur judicare, in Jure Civ. *pedanei Judices*; Græcis χαμαιδικασταί; Gallis *Juges deſſous l'orme*, quòd prope ædes dominicas, ſub ulmo, vel alia arbore, ſolerent conſidere, dicti. Huc facit illud ex Querolo, antiqua comœdia, *De robore ſententias dicunt*. Majorum autem Judicum ſedes, Græcis Βήματα. Romanis *ſella* vel *tribunalia*: Minorum, illis Βάθρα, his *ſubſellia* vocantur. Sed & antiquiſſimi moris fuit, è tribunalibus aggeſto ceſpite conſtructis, jus dicere. *Gloſſar. Archaol.*

Banda, inſula, ſatis nota in mari Indico, ſub Hollandorum dom. vicinæque aliquot inſulæ, totius orbis terrarum ſolæ ſponte lautiores in epulas & medicamenta mortalium, ex una eademque arbore macim & nucem myriſticam fundunt. Arbor ad pyri ſimilitudinem accedit, fructus mala perſica quadantenus imitatur: floret quo tempore ibidem aliæ quoque plantæ, & herbæ varii generis: è quibus univerſis mirificus odor, incomparabilis cujuſdam ſuavitatis exiſtit: ubi defloruit, matureſcens pomum paulatim è viridi, tum cæruleas luteaſque, tum purpureas & igneas tranſit in maculas, qualis in arcu cœleſti cum voluptate cernitur.

Banda, Syriæ fluvius.

Banda, ordo milit. in Hiſp. Anno 1332. ab Alphonſo Caſtellano inſtitutus, cujus ipſemet Rex ſemper caput. Faſciam gerebant rubram ſub brachio ſiniſtro nodo conſtrictam. Honor non niſi juvenibus, & quidem iis, qui 10. annos in bello egregiè ſe geſſiſſent, aut in Aula ſerviiſſent, conceſſus. Equites S. Jacobi his ſucceſſiſſe videntur. Mariana *l.* 16. *c.* 2.

Bandana, parvæ inſulæ Indiæ Orientalis, numero circiter ſeptem, à meridie Sindarum Inſularum ac Moluccarum ſitæ ſunt, gradu circiter ſeptimo latitudinis auſtralis; alii eas ultra gradus 6. cum triente ponunt. Harum nomina ſunt *Bandan* major cæteris, ac iiſdem nomen communicans, *Mira*, *Roſolargium*, *Ay*, *Rom*, *Neira*, & *Gunnape* omnium minima, quæ continuò ardet, atque ob id deſerta eſt. Hæ inſulæ nuces myriſticas & maſtichem ex eadem arbore miniſtrant.

Bandera, al. *Manora*, Caſtrum Indiæ, intra Gangem, in ditione Luſitanorum.

Bandobena, op. Indiæ, quod Cophes & Coaſpes flu. præterfluunt. Strabo.

Bandoninia, vel *Blandonia*, nutrix Radegondis, Reginæ Gall. uxoris Clotharii I. quæ dein Abbatiſſa S. Crucis Pictavii facta. Vitam ejus ſcripſit, jam prius à Fortunato Pictav. Epiſc. literis quoque conſignatam. Surius *tom.* 4. 13. *Aug.* Voſſ. *de hiſt. Lat. l.* 2. *c.* 22. *& Phil. c.* 2. §. 2.

Bandum, *Bando*, urbs Aſiæ, in India & Imperio M. Mogolis, cum regione cognom. 15. leuc. Germ. ab Aſmeera in Sept. 70. ab Agra in ort.

Bangorium, urbs Albionis in Walliâ in ora contra Monam inſulam, vulgò *Bangor*. long. 15. 37. lat. 53. 05. ad fretum, *Menay*, in comit. Arvoniæ. Baudr.

Banialucum, urbs regni Boſniæ prim. aliis *Vammelucha*, versùs montes & confinia Dalmatiæ, prope lacum cognom. & Cetinam fluv. ſub Turcis. Quibuſdam eſt Blanona.

Baniſa, vel *Baſaniſa*, pop. Thraciæ. Steph.

Banna, apud Italiotas *rex* dicitur, aut *maximus magiſtratus*, Rhod. 5. 17. Apud Bœotos *mulier*. Heſychius. Item fluv. Hiberniæ in Bor. Oceanum decurrens.

Bannerettus, à *Bannerio*, quod idem cum *Bando*, apud Suidam, ac Procop. *de bel. Vandal. lib.* 2. *Sect.* 1. & Germ. *Paner*: dictus, quaſi Vexillarius minor, medium tenens inter Baronem, cui propriè competit jus vexilli ſc. quadrati, & equites reliquos. Apud Anglos proin *Baronettus* quoque vocatur. Fuit hæc ſigni ſeu vexilli geſtatio inter homines militares adeò glorioſa olim, ut antiquos Suprarbienſium Reges nihil aliud, quàm ſigniferos ductores fuiſſe contendat, Hier. Blancas *in Hiſt. rer. Hiſp.* Oportet autem *Bannerettum* ad minimum, decem habere feodales milites: quò reſpexiſſe videtur Virg *Æn.* 5.

Tres equitum numero turmæ, terniq; vagantur
Ductores, pueri bis ſeni quemq; ſecuti.

Creatos *Bannerettos* ferunt non niſi in exercitu Regio, erecto jam regni Labaro: tunc Regi, bellive Imperatori loco gramineo conſtituto, candidatum efferri volunt à duobus Equitibus, vexillum, præcinentibus buccinis, penitum (i. caudatum, inſtar Draconis, unde & Draconarium dictum) geſtantem ſuis armis inſigne & complicatum: factâque ab ipſo proteſtatione ſatis ſibi eſſe in patrimonio, quo tantam tueatur dignitatem, Rex vel belli Imperator velum explicat, præciſoque ejuſdem cono ſeu acumine, candidato tradit, jubens, ut erectum ferat auſpicatè. Vid. Froiſſard. *in obſidione Trecenſi*, Joh. Gregorium Tholoſ. *Syntagm. lib.* 6. *cap.* 9 *n.* 9. Percipit in militia *Bannerettus*, cui in dignitate eſt, ut ſuo ſe ſiſtat vexillo, dum Bachilarius alienum ſequitur, duplex ſtipendium, quod Bachilarius, &c. Spelmann. *Gloſſar. Archaol.* qui addit, de penitis illis ſeu draconariis vexillis aut flamulis, de quibus aliquid retro: Placuiſſe olim, belloque viſa eſſe aptiora, ob terrorem, utpote quòd dracones exprimerent, *caudarum volumina relinquentes in ventum*, Ammian. Dacis & Scythis in uſu, quæ, prioribus devictis, inter ſigna Imperii conſtituiſſe Trajanus, ſuſcipique inde videri in Eccleſiam: formâ plerunque bilingui. Et certè *Auriflamba*, Gallorum celebre ac antiquum vexillum, formam draconariam exhibuit: hodie quadrata vexilla majoris fiunt, &c.

Bannomanna, inſ. ante Scythiam. Plin. 4. 13.

Bannus, Turcis & Hungaris, præſes alicujus Regni. Propriè tamen his, *Banni* ſunt peculiares gubernatores Regnorum, ad Ungariæ coronam, antiquitus ſpectantium, ut Dalmatiæ, Croatiæ vel Slavoniæ. Propterea ſolent Turci, Banos Hungaricos ſuis cum Beglerbegis tum comparare, tum exæquare, quoniam hi quoque integris Regnis præficiuntur. Leunclav. *in Onomaſtic. Turcico-Arab. &c.*

Bantamum, urbs ampla & emporium celebre Aſiæ, in Inſ. Java, caput regni cognom. Portu gaudet commodo, eoque quotidie Europæi mercatores confluunt. 15. leuc. à Batavia urbe in Occaſ. prope fretum Sundæ, ex adverſo Sumatræ.

Banthem, apud P. Diac. quaſi *Vandhem*, Vandilorum regio.

Bantia, urbs Italiæ. Steph. meminit ejus Livius *lib.* 27. ubi de Marcello Conſule; *Inter Venuſiam, Bantiamq; minus* 3. *m. p. intervallo Conſules binis caſtris conſederunt.* Idem legas apud Plut. *in eodem Marcello*, Ἐξῆλθε μετὰ τοῦ συνάρχοντος ἐπὶ τὸν πόλεμον, καὶ πεδία μεταξὺ Βαντίας πόλεως καὶ Βενουσίας στρατοπεδευσάμενος ἐγένετο τὸν Ἀννίβαν. Hinc *ſaltus Bantini*, apud Horatium *Carm.* 3. *Od.* 12. Ubi vulgò *Battinos*, ſed malè legitur.

Bantii, Thraciæ populi. Steph.

Bantiſus, fluv. Aſiæ, in Serica reg. quibuſdam *Puliſanga*, in Cathaya. Sed nihil certi.

Banurri, Tingitanæ provinciæ pop. Plin. 3. 2.

Banza, opp. Africæ & regni Congi, ad Bengum fluv. inter oram Oceani & lacum Aquilundam.

Bapalma, opp. permunitum Belgii, in Arteſia Comit. ſub Francis, ab Anno 1641. medium ferè inter Peronam & Atrebatum, in limite Picardiæ & in regione ſicciori. Aliquibus *Balma*.

Bapta, Athenis ſacerdotes erant Cotyttûs impudicitiæ Deæ, cui nocturna ſacra peragebant ſaltationibus & omni voluptatum generi indulgentes. Dicti ἀπὸ τοῦ βάπτειν, quòd, qui ſacris illis initiabantur, aquâ calidâ tingerentur. Suid. Angelus Polit. *lib.* 10. *Miſcell.* Juvenalis *Sat.* 2.

Talia ſecretâ coluerunt Orgia tædâ,
Cecropiam ſoliti Baptæ laſſare Cotytto.

In he-

in horum impudicitiam Eupolis fabulam *Baptas* inſcripſit, ob quam ab ipſis Baptizatus & mari immerſus fuit.

Baptiſta, prima Galeatii Piſaurienſis Principis filia, & Guidonis Comitis Urbinatis uxor, quæ cum doctiſſimis viris plerumque magnâ ſui laude diſputavit, libros quoque *de humanâ fragilitate* ſcripſit, ac *de verâ religione*.

Baptiſta Egnatius, Venetus, Humaniorum literarum Profeſſor, hiſtoriam Imperatorum Rom. à J. Cæſare exorſus uſque ad Maximilianum I. conſcripſit, Item de origine Turcarum, &c. Geſner. *in Biblioth.* qui huncce Virum decrepitum planè, Venetiis vidit, an. 1543.

Baptiſta Ferrarienſis, Secretarius Herculis I. ducis 2. Ferrariæ. Scripſit quædam in Theologia, Item opus hiſtoricum, cui *Florida* titulus, ab incarnatione J. C. uſque ad ſua tempora, nempe an. C. 1494. Chronologiam item Ferrar. aliaque Trithemio & Voſſ. laudata *hiſt. Lat. l. 3. c. 11.*

Baptiſta Frovamola, Italus, Franciſcanus, vixit Lovanii an. C. 1483. Auctor Summæ Caſuum Conſc. cui titulus *Roſella*, vel *Baptiſtiana* Bellarm. *de Script. Eccl.*

Baptiſta Fulgoſus, Dux Genuenſis, ab Avo Ducatu pulſus, Anno 1483. Scripſit exul 9. libros exemplorum memorabilium, ad imitationem Valer. M. quos Petro fil. dedicavit. Ex Italico in Lat. tranſtulit Camillus Gilinus Mediolanenſis. Leand. *deſcript. Italia*, cui *Fregoſus*, ſicut Volaterrano *Frigoſus* dicitur. Mejer *lib.* 1.

Baptiſta Spagnolus, cognom. *Mantuanus*, quia ibi natus, A.C. 1448. Carmelitarum aliquot annis Generalis Prior. Poëmata plurima ſcripſit, quatuor nunc voluminibus comprehenſa. Vitiorum cœtorumque Rom. communionis acer reprehenſor, cecinit *Venalia Roma Templa, Sacerdotes, altaria*, &c. Obiit A. C. 1516. æt. 68.

Bapenus, apud Dareſios eſt fluvius.

Bara. בערה, Lat. *incendium*, ſive *expurgatio*, aut *paſtus*, vel *jumentum*, ſive *inſipientia* vel *in vigilia*, altera uxor Saharaim.

Bara. ברע. Lat. *in malo*, ſive *in ſocio*, aut *in clamore*, vel *in paſtu*, ſive *in conſtructione*, Rex Sodomæ. Gen. 14.

Bara, inſ. non longè à Brundiſio. Feſtus. Hodiè *St. Andrea*, ni tabulæ fallant.

Bara, Vid. *Dumbarum*, ubi Scoti victi ab Anglis, anno 1653. magnâ clade.

Bara, opp. Africæ, in Abyſſin. in prov. Gorga, prope lacum Zaflanum Sanſon.

Baraa, nomen viri. 1. Par. 8. Lat. *in ſocietate*, vel *malitiâ*, aut *in ululatione*, vel *paſtu*.

Barabanes, vel *Baratanes*, Perſarum rex, regn. an. 20. Chriſtianos perſecutus eſt, hinc inter Romanos & Perſas bellum obortum. Hiſt. Tripart. *l.* 11. *c.* 13.

Barabbas. Lat. *filius patris*, inſignis latro & homicida, Mat. 27. Sedulius *de Judæis*:

Tunc coluere Baal, tunc elegere Barabbam.

Barac, Lat. *fulgur*, ſive *in vanum*, vel *in vacuum*, filius Abinoam de tribu Nephthalim, præfectus fuit exercitui Deboræ. Hic dux fortiſſimus, decem hominum millibus tantùm aſſumptis, exercitum Siſaræ, longè copioſiorem, imò bis decies ampliorem ad unum confecit, ac delevit. Quartus Judex Iſraelis, præfuit cum Debora, 40. annos. Vide Lib. Jud. *cap.* 4. & Joſephum *lib. Antiquit.* 5. *cap.* 9. Item civitas in tribu Dan. Joſ. 19.

Barace, inſ. Gedroſiæ. Steph. *Bazarin* Mercatori.

Barace, vel *Burace*, eſt *Diù*, urbs permunita, in parv. inſ. prope ſinum Cambajæ, longè ab oſtio Indi fluvii. Baudr.

Barach, civ. in tribu Dan. Joſ. 19. prope Azotum.

Baracha, id eſt, *benedictio*, aut *genuflexio*, nomen viri. 1. Par. 12.

Barachel, nomen viri. Job. 32. Lat. *benedicens Deum*, aut *genuflectens Deo*.

Barachias; Lat. idem ſig. quod *Barachel*, Pater Zachariæ prophetæ. Zach. 1. Fil. Moſollamoth. 2. Par. 28. Filius Zorobabel. 1. Par. 3. Vid. etiam 1. Paralip. 3. 6. 9. & 15. 2. Par. 38. Eſaj. 8. Item cognom. Jojadæ, de cujus fil. Vid. Matth. 23. 25. Joſ. B. *J. l. 4. capite* 10.

Baracum, Cyrenes opidum. Plin. 5. 5.

Baracura, Indiæ extra Gangem emporium. Ptol. hodie *Bengala*, civitas fœcundiſſima, & regnum latiſſimum. Caſtaldo *Bacala*.

Barad, Lat. *grando*, ſive *in deſcenſu*, aut *imperio*, nomen loci in deſerto Sur. Gen. 16.

Baragaſa, Æthiopiæ op. Plin. 6. 29.

Baraja, id eſt, *creatura Domini*, ſive *impinguatio*, vel *electio Domini*, ſive *in viſione*. Filius Semei. 1. Par. 8.

Barak vide *Barac*.

Baramalacum. Nabathæorum op. Plin. 6. 28.

Barampura, Urbs Aſiæ, in India, ſub dominio M. Mogolis, juxta *Tapte* fluv. aliis *Brampore* 200. mill. ab urbe Agra, in mer.

Baranatheta, regnum Aſiæ, cum urbe cogn. in Tartaria. Baudr.

Baras, ex ducibus Hormiſdæ, Perſarum Regis, huic iratus, quòd cladem à Mauritio acceptam ſibi imputans, muliebrem veſtem ignominiæ ergo miſiſſet, per Perſas abalienatos Regem excœcatum in carcerem conjecit, Coſroë ſilio ipſi ſurrogato. A.C. 585. Zonar. *tom.* 3. &c.

Baraſa, i. e. *in egeſtate*, ſivè *in curſu*, vel *in beneplacito*, civitas Galaad, munita & magna, 1. Machab. 5. in tribu Gad.

Barathra, Africæ propriæ urbs. Ptol. *Brata* Caſtaldo, *Blata* Mercatori.

Barathra, locus prope Caſium.

Barathrum, locus profundus & tenebricoſus in Atticâ, in quod facinoroſos præcipitarunt. In hoc puteo multi erant uncini, alii ſurſum alii deorſum ſurrecti, in quem Phryga Deorum Matris tanquam furioſum demiſerunt, quòd indicaſſet Deam ad filiam inquirendam venire. Dea verò hoc facinore irritata ſterilitatem regioni immiſit. Quare Athenienſes causâ ex oraculo cognitâ hiatum ſive labem obruerunt ac Deam ſacrificiis placarunt. Alii nomen eſſe loci ajunt in Ægypto profundiſſimi. Eſt & generale nomen, apud Græcos *pro quovis loco cavo & profundo*. Hoc etiam nomine appellantur terræ cavitates, quæ fluvios hauriunt aliis in locis emerſuros. Transfertur quoque ad alia. Martialis *Barathrum fœmineum*, pro locis muliebribus dixit. Idem Stomachi imum hiatum *Barathrum* appellavit,

Extremo ructus ſi venit a Barathro.

Horatius de lurcone & voraci:

Pernicies & tempeſtas, barathrumque macelli,
Quicquid quæſierat ventri donabat avaro.

Ponitur & pro *meretrice*. Plautus *in Bacchidibus*:

O barathrum ubi nunc es? ut ego Te uſurpem libens!

Barathrum, inquit Feſtus, *Græci appellant locum præcipitem, unde emergi non poſſit*, additque venire à βαθὺ *profundus*, niſi βάραθρον ibi legendum. Ridiculè verò Iſidorus *lib.* 14. *cap.* 9. ubi *barathro* Latinum etymon aſſignat, ac dici putat, quaſi *voratrum*. Nec multo melius Rhodiginus, *lib.* 9. *cap.* 22. à βαίνω ſc. *ab eundo*, nempe quia, ex ejus mente, propriè ita dicantur catarractæ ob aquarum ingreſſum. Quanto veriſimilius doctiſſ. Martinius à Chaldæis eſſe putat, quibus ביר *ber puteus* eſt & אתר *athar locus*, quippe Jonibus dicitur βέρεθρον quod Heſychius exponit κοίλωμα χθόνιον. Vide Suidam, in βάραθρον.

Barba autore Euſtathio *in* 1. *Odyſſ.* portus Trœzenis eſt, urbis Argivorum.

Barbacoa, pop. Amer. merid. in regno Popajani, verſus montes, & inter fl. Caucam & mare Pacificum. Sanſon, Alii.

Barbaflot, portus in pago Conſtantino, vulgò *Barfleur*, aliàs *Barfleu en Contantin*, olim Regum Anglorum in tranſmarinas ſuas provincias venientium, appulſu nobiliſſimus. Ordericus Vitalis *Hiſt. lib.* 11. & 12. Vid. Hadr. Valeſium *Notit. Gall.* An. 1675. *Pariſiis edita*

Barbaliſſus. caſtellum in Oriente, muris cinctum. Steph.

Barbana. fluv. Dalmatiæ, in mare Adriaticum ſe exonerat, prope Dulcinium. Nunc *Bajana*

Barbara, fil. Hermanni, Ciliæ Comitis, Sigiſmundi Imp. uxor, quæ ſtultas vocabat virgines pro Chriſti nomine paſſas, quòd voluptatum gaudia non guſtaſſent. Dicebat animas cum corporibus interire, nec futuram aliam vitam poſt hanc quam vivimus. Mortuo marito, A. 1437. licet jam vetula, Poloniæ R, qui juvenis admodum erat, nubere ardenter ſtuduit, incurioſâ filiæ unicæ, Alberti 2. Uxoris, Æneas Sylvius hiſt. *cap.* 55. Bonfin. *lib.* 3. *decad.* 3.

Barbara, virgo Nicomedienſis, Dioſcori viri nobilis filia, à quo in turrim eſt conjecta, quòd ſe Chriſtianam profiteretur, ac poſt omnibus probris nudatum converberatumque corpus, ab eodem ad Præſidem ducta, jugulataque in eâdem urbe ſub Maximiniano: demum Venetiis (quo tranſlata eſt,) condita. Volater.

Barbari, Aſiæ urbs circa Indi flu. oſtia. Ptol. *Bermet* Caſtaldo, *Mets* Reſendio, qui eam inſulam non urbem vocat, cùm Ptolemæo ſit urbs in inſula ſita. Nunc à Sanſone & al. creditur Amedebatum, Urbs perampla regni Guzarati, ſub Imperio M. Mogolis. Vid. *Amedebatum*.

Barbari, ficto nomine, inquit Strabo *lib.* 14. dicti ſunt ab initio, qui difficulter, aſperè, atque duriter loquebantur, quaſi *duriloqui* & *craſſilingues*, à βαρβὰρ abſonâ voce, in quam peregrini homines Athenas adventantes identidem incidebant. Sic etiam dicuntur illiterati, malis moribus, crudeles. Arabicè autem *Bar deſertum* ſignif. inde forſan *Barbaria* nomen. B. Paulus, *Barbarus ero mihi, & ego illi.* Ovidius,

Barbarus hic ego ſum, qui non intelligor ulli.

Atque hoc cenſu civili, Anagogico autem ſeu Spirituali, benè vetus Gloſſa in Pſalmos: *Barbara lingua eſt, quæ Dominum non laudat.* Hinc *Barbariſmum*, quem ſic definit Suidas: Ἔστι δὲ βαρβαρισμὸς ἐν τῇ κοινῇ λέξει παρὰ τὸ ἔθος τῶν δοκιμωτάτων Ἑλλήνων. Veteribus autem omnes Barbari erant, qui non erant Græci, & Barbarum τὸ οὐχ Ἑλληνικόν. Unde Sophocles,

Τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπίσταμαι.

Unde Plautus, teſte Feſto, Nævium poetam Latinum *barbarum* dixit.

dixit. Et in *Aſinaria prologo, Marcus Vortit barbarè*. h. e. *Plautus reddidit Latinè*. In *Captivis* quoque legas, *Barbaricum jus* pro *Latino jure*. Et B. Paulus 1. ad Rom. [illegible] *βαρβάροις*. Eadem ratione Latini auctores, non utentes linguâ Romanâ *barbaros* dixerunt omnes, ſicut & Cicero Afros, Gallos, Hiſpanos, *in Epp. ad Qu. Fratrem*. Imo Lacones hoſpites & peregrinos dixiſſe *barbaros* annotatum ab Euſtathio, ex Herodoto *in* 3. *Iliad.* Clariſſimus Voſſius, *lib.* 1. *de Vitiis ſermonis cap.* 1. ex Chaldaico בר *bar*, quod *extra*, vel *foras* ſig. deducit.

Barbaria, Africæ, quam in quatuor partes Neoterici ſcriptores diſtinguunt, pars præcipua & prima eſt. Ab ortu habet Marmaricæ (quæ hodie *Barcha* dicitur) deſerta, ad montis uſque Atlantis partem *Meses* appellatam, quæ pars a Strabone fortè ſub nomine *Aſpis* deſcribitur. Hunc montem Atlantem habet a meridie. ab occaſu autem ipſum mare Atlanticum, Septentrionale verò latus mare mediterraneum lambit. In quatuor regna dividitur, Marocchum, Fezzam, Teleſinam, & Tunetem. L. Lodius. Baudrandus ſic habet: *Barbaria* pars Africæ, juxta Mare Mediterr. extenſa & oblonga. Protenditur ab Oceano in Ægyptum uſque; & verſus Merid. dividitur, à regione Biledulgerid monte Atlante. Ibi aliàs erant Mauritania, Africa propria & Libya exterior; nunc continet regna Marrocanum, Fezzanum, Algerianum, Tunetanum & Tripolitanum, cum Barcana regione. Morerius in 6. partes Barbariam dividit, regnum Tunetanum, Tremeſinum, Feſſanum, Marocanum, regionem Dara, & Barca, quæ prima dici debuiſſet, Ex Marmol. *l.* 1. Cluver. *l.* 6. Ab hominibus ſubfuſci coloris habitatur. Regionis pars, quæ mare mediterraneum ſpectat, montibus occupata eſt, à quibus uſque ad Atlantem planitie gaudet ſpatioſâ, quibuſdam etiam colliculis. Maxima hîc fontium copia, rivuliſque amœniſſimis regio irrigatur. Dactylorum, malorumq; Punicorum feraciſſima, ſed frumenti non adeo fertilis, frugum autem, ſc. ficuum & olearum ubertate felix. Frigus ibi nunquam adeò intenditur, ut quis ignem ob id accendere velit. Autumni finis, tota hyems, bonaque veris pars impetuoſis plena ventis, quin & grandinibus, fulguribus ac tonitruis horridis interdum diſcruciantur. Accuratam *Barbariæ*, ac totius Africæ, morumque gentis deſcriptionem habes apud Joannem Leonem Africanum, & Tho. Fazellum *cap.* 1. *lib.* 6. *Decadis rerum Sicularum*. *Barbaria* etiam inſ. Gangetis Indiæ fluvii Ptol. Item reg. juxta Arabicum ſinum, unde *mare Barbaricum*. Steph. Item *Barbaria* Phrygia, & Trojanum regnum. Horat. *lib.* 1. *ep.* 2.

Græcia Barbariæ lento colliſa duello.

Sciendum enim κατ᾽ ἐξοχὴν & propriè veluti, *Barbaros* à Latinis vocari Phrygas, unde *tibia Barbara* pro *Phrygiâ* apud Catullum. *Aurum Barbaricum*, i.e. *Phrygium* apud Virgilium. *Barbarica veſtes*. *Phrygia*, vel *acu picta* apud Lucretium. Hinc *Barbaricarii* in Codice, *Phrygiones*, vel *acupictores*. Ovidius quoque *Barbariam* poſuit pro reg. Geticâ,

Me ſciat in mediâ vivere Barbariâ.

Apud eundem ſig. *agreſtem ruſticitatem*, ſive *ruditatem*, *l.* 5. *Triſt.*

Ingenium quondam fuerat pretioſius auro,
At nunc Barbaria eſt grandis habere nihil.

Barbariana, locus Hiſp. in Andaluzia prov. qui vulgò *Caſtel de la Lucena*, in ora, prope Fretum Gaditanum & Carteiam.

Barbarium, Hiſp. promunt. ad Tagum flu. Strabo *lib.* 3.

Barbarus, non gentis, ſed vocis nomen eſt. Steph.

Barbaſtrum, Urbs Hiſp. Tarr. in Aragonia, juxta fines Catal. erepta fuit Mauris. an. 1102. ſita ad Verum fl. ubi in Cincam ſe exonerat, aliis Bergidum: quibuſdam Belgida.

Barbata, ſeu Barbada, Inſ. Amer. Septentr. in mari Boreali, una ex Antillis. Paret Anglis, ab An. 1627. Ejus ambitus eſt 25. leuc. circiter, valde fertilis ac dives. 25. leuc. ab Inſ. S. Luciæ in Orient.

Barbatia, Arab. op. Item nomen flu. Indici Oceani. Plin 6. 28.

Barbatius, vel *Barbius* Philippicus, de quo Ulpianus *lib.* 3. *F. de officiis Prætor.* Homo comis, & blandis moribus evehitur ad ſummos magiſtratus Antonii III. viri operâ. Hunc in foro jus dicentem herus, à quo olim aufugerat, agnovit. Ergo tacitè aggreſſus, & veſte à tergo prehenſâ, Salve, inquit, veteri & ſervili nomine adjecto. At ille perculſus veteri Domino facilè agnito, rogavit eum, ut taceret, domumque ſuam duxit, maximâque pecuniâ numeratâ ſe tandem redemit. Vide Suidam.

Barbatus, Conſ. Reguli collega. an U. C. 909.

Barbela, Africæ fluv. in regno Congi. In Zairum fl. ſe exonerat, prope ejus oſtia, rigatque oppidum S. Salvadoris.

Barberinum, oppidul. Italiæ in Tuſcia, & in agro Florentino, unde nobili Familiæ nomen. In colle ſedet, in Via Sena Florentiam verſus.

Barberoſſa I. Aruch, Mitylenæus, piraticam diu exercuit, indeque Barbariam transgreſſus, latrociniis & animi robore nomen aliquod obtinuit. A Selimo Eutemi, vel Beni Tumi, Algeriæ R. imploratus, ut contra Hiſpanos, quibus hactenus tributum pendere coactus fuit, ſe tueretur, adeſt pirata, ſed urbe potitus Regem in balneo ſtrangulat, hinc throno conſcenſo. Poſtea Amidalabdum Tunetanum R. vincit, quaquaverſum finibus extentis, donec cum Marchio de Comares, Orani præfectus pro Hiſpaniæ R. in tranſitu fl. Huexda, 8. mill. à Tremeſino ſubitò deprehenſum cum 1500. quos ſecum habebat, Turcis occidit. An. 1518. Marmol. *l.* 5. Leon. *l.* 4. P. Jov. *hiſt.* *l.* 33.

Barberoſſa II. Cheredin, fratris in Regno ſucceſſor. Cepit Conſtantinam, aliaque loca, & aliquibus Regulis vicinis devictis, Hiſpanos Inſulâ, quam è regione Algerii tenebant, pepulit. A Solimanno 2. Claſſis ſupremus præfectus conſtitutus, Tunetem urbem occupat, a 1535. vaſtat Siciliam: frequentibus in Italia excurſionibus terret Hiſpanos, & junctus copiis Franciſci I. Niceam capit, An. 1543. His rebus geſtis in Africam reverſus, moritur An. æt. 80. A. C. 1547. cùm novam expeditionem navalem meditaretur. P. Jovius, *in elog. l.* 6. *Hiſtor. l.* 33. 41. 44. Leuncl. *hiſt. Turc.* *l.* 18. Vigenerus, *in Solimanno* 2.

Barbeſula, Hiſp. Bæticæ op. in conventu Gaditano. *Marbella*, teſte Flor. Item flu. *Rio Verde*, qui urbi nomen dedit. Aliis eſt *Rio Guadajara*, verſus Calpen. long. 16. 00. lat. 36. 54.

Barbius Proculus, Teſſerarius ſpeculator, ab Onomaſto, corruptus, ad cæteros Prætorianos Othoni contra Galbam conciliandos. Tacit. *Hiſt.* 1. 25.

Barboſthenes, mons Peloponneſi, in Laconica reg. à Lacedæmone 10. m. p. diſtans. Liv.

Barbuda, Una ex Antillis Inſ. ſub Anglis, qui ibi colonias habent. 18. leuc. ab Inſ. S. Chriſtoph. in Orient. 10. ab Antiq. Inſ. in Bor.

Barbyſes, vel *Barbyſſus*, flu. agri Byzantini in ſinum Ceratinum influens. *Catarscon* incolis, & *Pectinacorion*, teſte Gyllio.

Barca, *V. Barcha*.

Barcæ, pop. apud Colchos & Iberos, qui ſolent agnatos morbis extinctos, velut ignavos igni tradere, in bello autem defunctos, tanquam ſtrenuos, objicere vulturibus. Ælian. *de Anim. lib.* 10. *cap.* 22. ubi tamen γένος Ἐσπερίων dicuntur.

Barcanii, pop. Hyrcanis vicini. Steph.

Bar-Cappara, Rabbinus, 2. ſec. Auctor libri Toſaphta dicti, ad explicandas ſignificationes *Miſnæ* q. Geneb. *notis in Chron.*

Barce, nutrix Sichæi, Virg. Æn. 4.

Tum breviter Barcen nutricem affata Sichæi.

Barce, vel *Barca*, eadem quæ *Marmarica*, teſte Bocharto. Ingens Africæ regio, inter Ægyptum, & regnum Tunetanum, in ora maris Mediterr. Sterilis admodum. Morerius. Et urbis nomen in Cyrenaica vetuſtiſſimæ, à Batto, fil. Arceſilæ, Ægypti regis conditæ, poſtmodum ab Amaſi deſtructæ. De quâ multa Herodotus, *lib.* 3. *&* 4. Strabo *l.* 17. Ptol. *l.* 4. *c.* 4. Pomponius Mela, *l.* 1. *c.* 8. Marmol. *l.* 6. Et Silius, *lib.* 3.

— Barce ſitientibus arida venis
Nec non Cyrene. Claud. *de bello Gildonico*,
Diſſidet occiduus quod Gadibus arida Barce.

Plerique eandem eſſe volunt cum Ptolemaide. Strabo *lib.* 17. [illegible] Plin. 5. 5. *Ptolemais antiquo nomine Barce.* Servius *in lib.* 4. *Æn. Barce autem civitas eſt Pentapoleos, quæ hodiè Ptolemais dicitur.* Steph. [illegible] Suidas, & Sophoclis Schol. *in Electram*, [illegible] Tamen in Ptolemæo, *lib.* 4. *cap.* 4. *Ptolemais* & *Barce* ſunt diverſæ urbes, quarum illa littorea eſt, hæc in mediterraneis. Sed & apud Scylacem Caryandenſem, [illegible] id eſt, *Barcæorum urbs ſtadiis centum a mari diſtat*; cùm in littore Ptolemaidem etiam alii deſcribant. Itaque Ptolemaidem Ptolemæi condidere, non quo loco erat urbs, ſed quo loco erat portus Barces, de quo Scylax, [illegible] *a portu Cyrenes ad portum Barces ſtadia* 500. Ut ut ſit, Barcæorum nomen a *Barce* factum ſumitur multo latius, quam pro ſolis *Barces* civibus. Extenditur enim ad omnes barbaros undiquaque diffuſos, ut apud Virg. *Æn.* 4. ubi ponuntur in cenſu populorum, qui terrori erant Pœnis,

Nec venit in mentem, quorum conſederis arvis?
Hinc Getulæ urbes, genus inſuperabile bello,
Et Numidæ infræni cingunt, & inhoſpita Syrtis;
Hinc deſerta ſiti regio, latèque furentes
Barcæi. D. Hieronymus *latèque vagantes* legit.

Mihi autem (inquit Bochartus) non fit veriſimile, unicam gentem tam latè fuiſſe diffuſam. Tantùm, ut Marmarica hodiè dicitur deſertum *Barca*, ita Barcæos olim eoſdem fuiſſe probabile eſt cum Libybus & Marmaridis, qui erant circa Cyrenen. Huc facit, quòd Βαρκαῖον Stephanus Λίβυν exponit. Et Heſych. [illegible] h. e. *Barcæis curribus*, i. e. *Libycis*. *Illi enim equis alendis ſtudebant, & primi dicuntur junxiſſe currum, & agitaſſe, illud à Neptuno, hoc a Minervâ edocti, ut refert Mnaſeas in libris de Libya.* Hæc ille, haud dubiè, ex Electrâ Sophoclis *verſ.* 728.

[illegible] Βαρκαίοις ὄχοις,
Barcæi rectis frontibus feriunt juga. Ubi Βαρκαῖοι ὄχοι
Barcæi currus iidem ſunt, de quibus paulo antè dixerat,
Λίβυες ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπιστάται,
Regunt habenas curruum auriga Libes. Eſt quoque *Barce* mons & prom. Libyæ. Vid. etiam *Barcha*.

Barcelorum, vel *Barſelorum*, Urbs Aſiæ, in India, & ora Malabarica

Holland. à paucis annis, cùm prius eſſet Luſitanorum. littor. Cum portu & media ferme inter Goam & Caliàs regio titulo clara. Hujus territorium inter amœniſſima toti⁹ Orbis. V. teſtem αὐτόπτην, Pet. de Valle, *Itinerarium* 4.

..., Cat. de Or. *Bracciano.* Vid. *Arcennum.*

..., P. Diac. *Barceo & Berzeto*, opp. Æmiliæ, in agro Parmenſi, intra montes Apennini, inter Parmam 28. & Apuam, 16. m. p. Ibi cœnobium olim celebre, à Regibus Longobardis, conditum.

Barcha, ſeu *Barca*, regio Africæ, in Barbaria, inter Ægyptum & Syrtim magnam, juxta mare Medit. Ejus primaria Barce. Habet cognom. deſertum, à Meſurata, ſe verſus Orientem extendens, ad confinia uſque Alexandriæ loca, ſic ut longitudine Italica 1300. ſeu Germanica 325. Latitudine autem Italica quidem 200. Germanica verò 50. capiat milliaria. Deſertum eſt aſperum atque frugibus infœliciſſimum: Leones gignit plurimos, ac venenatorum ingentem ſaburram, utpote ſerpentum, & peſtium peſtem Baſiliſcum ſerpentem, Metell. Ibi aliàs Libya exterior, Cyrenaica & Marmarica. Regio eſt ſterilis admodum & inculta, ſub Turcis. Baudr. V. *Barce.*

Barcha, cognomen fuit nobiliſſimæ apud Carthaginienſes familiæ ex quâ fuerunt Annibal & pater ejus Amilcar; Inde *Barchina factio* fuit, quæ Barcharum potentiæ favebat, & eorum in gerendo bello autoritatem ſequebatur. Livius *lib. 2. bell. Punic.*

Barchochabas, quaſi *fil. Aſtri*, ſe ſtellam eſſe Jacobi dixit, de qua Baalamus vaticinatus eſt. Nactus ſectatores contra Adrianum Imper. inſurrexit. An. 130. ſub prætextu templi Jovis, quod Imperator ibi è regione Hieroſolymitani extruxerat. In Chriſtianos crudeliſſimus, exitum tandem, qualem merebatur, nactus eſt. Juſtin. *Orat. ad Antonin.* Judaicæ defectionis princeps, Chriſtianos, niſi negarent Chriſtum, ad ſupplicium traxit. Euſeb. 4. 8.

Barchuſa, parva civitas Phœniciæ. Steph.

Barcino, Colonia Faventia, civitas epiſc. Hiſp. Tar. celebratiſſima. V. Plin. 3. 3. Fundata ab Amilcare, cui *Barcha* cognomen, quem Carthaginenſes cum juſto exercitu in Hiſp. miſerant, inde *Barchino* Livio dicitur. Hodiè caput & metropolis eſt regni Catalauniæ, *Barcelona.* Auſon. *Ep.* 24.

Tarraco, & oſtrifero ſuperaddita Barcino Ponto.

Ludovicus *bonus*, vivo adhuc parente Carolo M. Saracenis illam eripuit: Cujus Comes Bera vel Bernardus factus. Huic Godofredus d' Arria ſucceſſit, à Salomone Sardiniæ Com. pulſus. Quo occiſo Godofredus *Villoſus*, fil. Godofr. d' Arria, ob operam egregiam contra Normannos præſtitam, à Carolo Craſſo, Comes hæreditarius conſtituitur: Comitatu poſtmodum Arragoniæ, poſt Raimondi Berengarii mortem, unito. Urbs expugnata ab Almanſore An. 985. Tantum non inundata, A. 1617. Poſtea ſub Gallis aliquandiu fuit, ſed An. 1652. recepta eſt ab Hiſp. poſt longam obſid: eſtque probè munita, cum portu in ora maris Mediterr. prope oſtia Rubricati & Bætulonis fluv. ubi aliàs Laetani pop.

Concilia ibi habita An. 540. 603. & An. 1064. quo leges Gothorum abrogatæ.

Barcino, opp. Provinciæ, verſus Alpes, juris Sabaudici cum toto agro. Intra Alpes ſedet, ad *Hubaye* riv. *Barcelonette* Gall.

Bardanes, cognom. *Turca*, Imperator proclamatus eſt, ab exercitu, ſed honorem recuſavit, cùm ſciret Nicephorum Logothetam jam throno potiri, & monaſterium ingreſſus eſt. Ubi juſſu Nicephori oculi ipſi eruti, ne recuſati diadematis pœnitentiâ duceretur. Theoph. miſc. l. 24. c. 25. V. *Philippicus Bardanes.*

Bardas, Patricius Conſtantinop. Cæſar factus eſt, An. 854. per Michaëlem III. cogn. *Bibonem*, qui ejus ex Sorore Theodora nepos erat. Cui mox conſuluit, ut matrem pelleret, viveretque liberius. Ipſe legitimâ uxore repudiatâ aliam duxit, ſeque totum vitiis immerſit, ab Ignacio Patriarcha nequicquam increpitus, quem exilio multavit, Photio, homine plebeio ſubſtituto. Unde ſchiſma. Tandem Michaël à Saracenis victus, à Ruſſis obſeſſus, hunc, per quem omnia hactenus adminiſtraverat, inſolentius ſe gerentem, perdidit. an. 866. Curopalates, Zonaras, Nicetas & Glycas.

Bardas, Armenius, Iconomachus, Pater Leonis V. Imp. Anno 813.

Bardas Sclerus, cogn. Phocas, inſignia imperii ſumſit, contra Baſilium II. & fratrem Conſtantinum Jun. Porphyrogennetam. Curopal. Zonaras, &c.

Bardeatis, opp. Aſiæ, in India, intra Gangem, ubi nunc fortè *Bicaner*, in Bacaria reg. 25. leuc. à Gange, ſub M. Mogole.

Barderate. Bra, opp. ad Sturam fluv. in Principatu Pedemontano, ex adverſo Claraſci.

Bardeſanes, Valentini diſcip. Meſopotamiæ præſul, Syrorum linguæ doctiſſimus, & vehemens dialecticus, adverſus Valentinum & Marcionem patriâ linguâ ſcripſit, ſed & Græcè ad M. Aur. Antoninum, ſub quo fuit, librum de fato, aliaque complura. Tandem, velut *pretioſis mercibus onuſta navis*, ut Epiphan. de illo, ipſe *naufragium fecit*, & poſtquam Apollonio Chalcedonenſi, Imperatoris præceptori ad apoſtaſiam ſe ſolicitanti fortiter reſtitiſſet diu, tandem non Valentini modò, quem prius doctè refutaverat, deliria amplexus eſt, ſed & mortuorum inſuper reſurrectionem negavit. Reliquit ſectatores *Bardeſaniſtas*, novorum errorum architectos, & fil. Hermonium, cujus ſcripta ab Ephremo Edeſſeno confutata. Epiph. *hær.* 56. Aug. *de hær. c.* 35. Baron. A. 175. Euſebius.

Bardeſanes, Hiſtoricus Babylonius, Alexandri Severi temporibus floruit, de quo Porphyrius, *de abſtinentiâ*, *lib.* 4. Ὡς Βαρδησάνης ἀνὴρ Βαβυλώνιος ἐπὶ τῶν πατέρων ἡμῶν γεγονὼς, ἀνέγραψεν. Egit autem de Brachmanibus, & Samanæis, Indorum Philoſophis, quos Græci *Gymnoſophiſtas* vocant. Idem opus ſignat B. Hieronymus *lib. 2. contra Jovinianum*: *Bardeſanes, vir Babylonius, in duo dogmata apud Indos Gymnoſophiſtas dividit: quorum alterum appellat Brachmanas, alterum Samanaeos, qui tanta continentia ſint, ut vel pomis arborum juxta Gangem fluvium, vel publico oryza, aut farina alantur cibo: & cùm rex ad eos venerit, adorare illos ſolitus ſit, pacemque ſuæ provinciæ in illorum precibus arbitrari ſitam.* Voſſius & Jonſius.

Bardi, apud Celtas & Britannos poetæ erant, qui fortia clarorum virorum facta verſibus Heroicis celebrabant, dulcibusque lyræ melodiis ad exhilarandos in conviviis virorum animos, decantabant. Unde Lucanus, *lib.* 3.

Vos quoque qui fortes animas, belloque peremptas
Laudibus in longum vates dimittitis ævum,
Plurima ſecuri fudiſtis carmina Bardi.

A Bardo Druydio, 5. Celtarum Rege ita appellati fuerunt, qui inventione carminum inclytus fuit. Tales in Britannia apud Cambros, ſeu Wallos adhuc ſunt, qui & patrio eorum ſermone *Bardi* huc uſque appellantur. Ipſi Heroum nobilium illuſtria facta colligunt, in rythmos aptè & ingenioſè redigunt, ac paſſim in ſolennioribus epulis lyrâ & voce concinunt. Poſidonius apud Athen. *l.* 6: Τὰ δὲ ἀκούσματα αὐτῶν εἰσὶν οἱ καλούμενοι Βάρδοι, ποιηταὶ δὲ οὗτοι τυγχάνουσι μετ' ᾠδῆς ἐπαίνους λέγοντες. Strabo *lib.* 4. Βάρδοι μὲν ὑμνηταὶ καὶ ποιηταί. Diodorus *lib.* 5. Εἰσὶ δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ποιηταὶ μελῶν, οὓς Βάρδους ὀνομάζουσι. Qui etiam tanta in veneratione illorum cantum fuiſſe memorat, ut militum quoque furorem ſiſteret. Feſtus, *Bardus* Gallicè *cantor* appellatur, *qui virorum fortium laudes canit.* Ammianus *lib.* 15. *Bardi fortium virorum illuſtria facta heroicis compoſita verſibus, cum dulcibus lyræ modulis cantitarunt.* Heſychius, Βάρδοι, οἱ ᾠδοὶ παρὰ Γαλάταις, ubi pro οἱ ᾠδοὶ rectè monuit vir doctiſſimus legendum eſſe ἀοιδοὶ, *cantores*, vel *poetæ*. Bardus autem eſt ab Ebræo פרט *parat*, i. e. *modulari*, mutatis homogeneis. Bochartus. Porro *hi Bardi*, ut bonos laudabant, ita malos vituperabant. Diodorus, ubi ſupra, οὗτοι δὲ μετ' ὀργάνων ταῖς λύραις ὁμοίων ᾄδοντες, οὓς μὲν ὑμνοῦσιν, οὓς δὲ βλασφημοῦσι. Habitaſſe illos Morerius credit, in monte Burgundiæ, qui hodieque *Mont-Bard*, vel *Mont Barry*, Lat. Mons Bardorum dicitur. V. Beroſ. ſuppoſit. ab Anna Viterb. *l.* 6. Amm. Marcellin. *lib.* 15. Chaſſanæum *de gloria mundi*, *part.* 12. Dupleix. *Memor. Gall. lib.* 1. *c.* 16. Perperam autem cum his *Bardis* Galliæ viri docti confundunt *Bardeos*, ſive *Bardaeos* Dalmatiæ, de quibus ita Gloſſæ Latino-Græcæ ab H. Stephano primùm editæ: *Bardes* Ἰλλυριοὶ δοῦλοι, οἱ καὶ ἀγωνισάμενοι ὑπὲρ τῆς Ἰταλίας κατὰ Κίνναν, καὶ Μαρίου στρατευσάμενοι, καὶ ἐκ τούτου προσαγορευθέντες κατὰ τὴν διάνοιαν. Τούτους Σερτώριος ... ἀπέκτεινεν. Ac paulo pòſt in iiſdem legere eſt, *Bardes*, δορυφόροι Ἰλλυρικοί, δοῦλοι; ubi ſcribendum conjunctim Ἰλλυρικοὶ δοῦλοι. Egregius quoque de iis locus eſt Plutarchi *in C. Mario*: Ubi narrat, ut is primus ante portas conſtiterit, cavillatus ſe exulem eſſe, ſibique patriâ interdictum: mox priuſquam tres aut quatuor tribus ſuffragia iniiſſent, abjectâ ſimulatione, cauſatione exilii inierit urbem circumſeptus ſervis, quos *Bardiaeos* appellabat. Κατῄει δορυφόρους ἔχων λογάδας, οὓς Βαρδιαίους προσηγόρευεν. Item Vatinii Imp. Epiſt. ad Cicer. *lib.* 5. *Dicitur mihi tuus ſervus anagnoſtes fugitivus cum Vardaeis eſſe, de quo tu mihi nihil mandaſti. Ego tamen terrâ, marique, ut conquireretur, præmandavi: & profectò tibi illum reperiam, niſi in Dalmatiam aufugerit, & tamen aliquando eruam.* Similiter Plinius 3. 23. ubi de Liburniæ populis, *populatoresque quondam Italiæ Vardæi.* Ptolemæo ſunt Οὐαρδαῖοι. Straboni & Appiano, ſed corruptè Ἀρδιαῖοι, ut Ortelius obſervat. Ab hiſce Βαρδιαίοις ſive Βαρδαίοις, ſive Βαρδιοῖς, *bardaicus*, vel *bardiacus* dicitur. Juvenal. *Sat.* 16.

Bardiacus judex datur hæc punire volenti.

Et Martialis *lib. 4. ep.* 4.

Laſſi bardiaci os quod evocati.

Ubi *evocati* ſunt veteranorum militum genus, de quo inter alios Lipſius multa, *in Electis*.

Bardi, ſeu mel. *Longobardi*, fuerunt, ubi nunc Marchia Brandeburg. in Germ.

Bardia, vulgò *Bartz*, fluviol. Germ. ad Bardum urbem fluens, marique exceptus. Ferrar.

Bardillus, Illyricorum rex à Philippo victus.

Bardines, fluv. juxta Damaſcum. Steph.

Bardo, mons Italiæ. Vide Cluver. *Ital. Ant. l.* 1. *capp.* 10. & 18.

Bardocucullus, utrum à *Bardis* Galliæ, an *Bardæis* Dalmatiæ veniant, quæri poſſit. Sed prius malim. Nam vocatur Santonicus. Santones autem in Galliis. Mart. *l.* 14. *diſtich.* 128.

Gallia Santonico veſtit te Bardocucullo.

Et Juvenalis *Sat.* 8. — *Si nocturnus adulter*
Tempora Santonico velas adoperta cucullo.

Etiam *Lingones* in Gallia, undè *Lingonicus* dicitur Martiali *lib.* 1. *ep.* 54.

Sic interpoſitus vili contaminat unco
Urbica Lingonicus Tyrianthina Bardocucullus.

Bardomagum, pag. Inſubriæ. Vid. *Vertacomacora.*

Bardovicum, urbs antiq. Saxon. infer. ab Henrico Leone everſa, an. 1189. è cujus ruinis crevit Luneburgum. Ad *Ilmenon* flu. vix 1. mill. Germ. ab Albi fluv.

Barduli, Cantabrorum in Hiſp. pop. qui & *Turduli*, & *Tapori*, Plin. 4. 22. Nunc Caſtiliam veterem inhabitant, ut Cluſius vult, aliis *Guipuſcoa.* Melius *Varduli*, quod Vid.

Bardum, Luithprando Ticinenſis vicus eſt, in Alpibus, inter Eporediam & Auguſtam Salaſſiorum. Baudrando teſte dicitur vulgò *Bardo*, pag. Ducatus Auguſtani, ad Doriam Balteam fluv. 10 mill. ſupra Eporediam, ad Alpium rad. Item, *Bardum*, vulgò *Bardi*, opp. cum arce, ad Cenum fluv. à multis annis ſub dominio Parmæ D. cum toto fere principatu Vallis Tari. *Bardum* item, *Barde*, urbs Germ. in Pomer. cum portu ſat capaci, in ora maris Baltici, 3. mill. Germ. à Sunda. Arce ſatis ſplendida exornatur: Subeſtque Suecorum dominio, pace ad Monaſterium confectâ.

Bardus, I. Druydis filius, Celtarum Rex quintus, tempore Arali, Aſſyriorum Regis. Hic carminum inventione celebris, immodico Poëſeos & Muſicæ uſu omnia vertit in delitias, mollitiem & luxum. Ab hujus regis nomine, & utraque canendi arte proceſſerunt illi, quos *Bardos* appellant authores. Obiiſſe fertur hic rex anno mundi 2 8. & ante incarnatum Meſſiam 1832. quum regnaſſet 6. annis.

Bardus II. Rex Celtarum. Dupleix, *lib.* 2. *memor. Gall.* Beroſus *lib.* 5.

Bardyeta, Hiſp. pop. ad flu. Iberum. *Bardyali* Straboni.

Bardylis, Rex Illyriorum, à Philippo Amyntæ, acie victus, Olymp. 105. anno 2.

Barea, op. Hiſp. Citer. Bæticæ tamen adſcriptum. Plin. 3. 3.

Bareas Soranus, qui cùm proconſulatu Aſiæ offenſiones Principis auxiſſet juſtitiâ atque induſtriâ, & quia portui Epheſiorum aperiendo curam inſumpſiſſet, vimque civitatis Pergamenæ prohibentis Acratum Cæſaris libertum ſtatuas & picturas avehere inultam omiſiſſet, accuſante Oſtorio Sabino reus factus eſt apud Neronem amicitiæ Plauti & ambitionis conciliandæ provinciæ ad ſpes novas. Tacit. XVI. 23.

Bareca viculus, Hiſp. *in L. H.*

Bared, id eſt, *grando*, ſive *in deſcenſu*, vel *in imperio*, filius Suthalæ. 1. Par. 7.

Barene, urbs Mediæ, vicina Ecbatanis. Steph. Gaud. Merula putat eſſe op. in Galliâ Ciſalpinâ, ad radices collium ſitum, quod Latini *Valeſium*, item *Vaſiſium* nominant. *Vareſeo* vulgò dicitur, uti prodit Leander Albertus.

Barenſis Duc. in Lotharingia, cujus caput *Barro-ducum*. V. ibi. ex hac familia Henricus & Philippus, fil. Ducis, Johannem Nivernicenſem D. contra Bajazetem I. in Hungaria ſecuti ſunt: patre eorum Anno 1415. in prælio ad *Azancour*, occiſo. Et ſub finem præced. ſeculi Dux Barenſis, fil. Ducis Lotharingiæ, Catharinam Henrici M. ſororem uxorem duxit. An. 1599. *Hiſt. Gall.* Vid. *Barrum* & *Catharina.*

Barenſis ager, Ital. *Terra di Bari*, prov. regni Neap. juxta mare Adriat. inter Baſilicatam, & territorium Hydruntinum, ubi aliàs major pars Apuliæ Peucetiæ. Nominatur ab urbe primaria Bario, cujus meminere Mela, *lib* 2. Plin. *lib.* 3. *cap.* 11. Tac. *lib.* 5. Sigebert. A. C. 1087. Leand. *deſcr. Ital.* Ibi concilium An. 1097. de Græcis Latinæ Eccl. conjungendis.

Barentius Wilhelmus, rector navis, quâ tertiùm Septentrionis ſecreta Batavi rimari ſunt auſi, an. 1596. in expeditione illa admirabili, obiit, *non minus dignus, qui noſcatur, invictâ etiam fortunâ, quam Veſpucius & Columbus.* Hugo Grotius, *Hiſtor. lib.* 5. Ex nautarum militumque numero duodecim fuere, principe Jacobo Hemskerkio, quos ab ultima mundi ſolitudine Amſtelodamum reduces, tanti laboris miraculum illuſtravit.

Baretium, opp. Inſubr. in agro Mediolan. amplum, medium inter lacus Lucanum & Gaviratium. 10. mill. à lacu Verbano, intra montes. Dicitur & *Varetium.*

Bargaſa, urbs Cariæ, Steph. à *Bargaſo* filio Barges & Herculis, quem Lamus Omphales & Herculis fil. perſecutus eſt. Al. *Juſtinianopolis.* 40. mill. ab Alabanda in Ort. paulo amplius à Cabyra in Occaſ.

Bargates, Perſa, in aula Smerdis Magi miniſter, ad ſeptem in ſocietatem conjurationis adſcitus: quia claves omnium ædium habebat. Hujus adjumento intromiſſi ſunt in conclave, ubi Magus cum Pellice Babyloniâ acquieſcebat; ejuſque operâ omnia arma, quibus ſe Magus defendere poſſet, ante remota atque ſubtracta. Cteſias.

Bargemon, vel *Barjamon*, urbec. Provinciæ, 5. m. à mari, in diœceſi Forojulienſi, olim apannagium minorum natu fil. Comitum Provinciæ. Sanmarth. *Gallia Chriſt. tom.* 4. *p.* 933a. Joh. Noſtradamus, *in hiſt. Poetarum Provincialium*, meminit cujuſdam Guilielmi hinc oriundi, poëtæ elegantiſſimi, in aula Com. Berengarii, qui obiit in regno Neapol. Carolo I. Principi ſuo militans. An. 1285.

Bargeni, pop. Africæ ex Troglodytis. Plin. 6. 29.

Barge, quinam ſint, vide Voſſ. *ad Melam. p.* 253.

Bargioras cognomen Joannis, qui mediam urbem Hieroſolymis, ingruente Tito, tenebat. Significat verò filium *Giora.* Emendandus hinc Xiphilinus, *in Veſpaſiano*, ubi Βαρφοράς extat, cum Βαργιωρᾶς ſcribi debuerit. Sed videtur legendum apud Tacitum *lib* 5. *H.* 12. *Bargioram.* Nam Joſephus *Simonem* filium *Giora* facit.

Bargus, Thraciæ fluv. in Hebrum cadens. Plin. 4. 11. Item *Bargus*, quem nonnulli *Marium* nominant, teſte Strabone, Illyrici fluv. quem *Drinum* Ptolemæi eſſe putat Niger, alii potius *Dravum* ſentient.

Barguſii, pop. occidentales juxta Iberum fluv. Steph.

Bargyla, Aſiæ min. urbs. Plin. 5. 20. quæ *Bargylia*, ſive *Bargylos* ab aliis vocatur, à Bellerophontis comite Bargylo, quem Pegaſus occidit Steph. Sita in ora maris *Ægæi*, media ferme inter Mindum & Miletum urb.

Bargylus, mons Aſiæ. Plin. 5. 20.

Bari, civitas Phrygiæ. Ptolemæus ait eſſe oppidum in Piſidicâ Pamphyliæ præfecturâ.

Baria, id eſt, *in ſocietate*, ſive *in malitiâ*, aut *in ululatione*, ſive *in paſtu.* fil. Aſer. 1. Par. 6. qui *Beria* Gen. 46. dicitur.

Barjeſu nomen Pſeudoprophetæ. Act. 13. 6.

Barine, meretrix, quæ & perjurii rea. Horat. *Carm. l.* 2. *Od.* 8.

Ulla ſi juris tibi pejerati
Pœna Barine nocuiſſet unquam,
Dente ſi nigro fieres, vel uno
Turpior ungue
Crederem, &c.

Bariquicimeta, prov. Amer. merid. in Venezuela reg. vulgò *Bariquicimeto.* Hinc oritur fluv. cognom. qui multis aliis auctus; ſimul cum Paro fluv. in Orenocum fluv. labitur ex adverſo Cayamæ inſ.

Baris è ſeptentrionibus peregrinatus eſt, in Græciam, ubi Apollini ſervit & oracula conſcripſit, quæ βακίδες ab eo vocata. Scholia *in Ariſtoph. Equites.*

Baris, Indiæ fluvius. Item caſtellum Templo Hieroſolymitano adjacens, quod poſteà *Antonia* cognominatum eſt. Joſeph. *de Bell. Jud. lib.* 1. Apud Stephanum legimus, Βάρις, πόλις, τὸ ἐθνικὸν Βαρίτης. Λέγεται Βάρις ἡ οἰκία, ὡς Ποσείδιππος, καὶ ἡ στοιά, ὡς Ἔφορος. Navigii genus ita vocari, teſtes ſunt Heſychius & Suidas. Jonum autem id vocabulum eſſe, Corinthus auctor eſt. Videntur verò & illi à barbaris accepiſſe; ac propterea, puto, Euripides βαρβάρους βάριδας dixit. Et à quibus potius, quàm Ægyptiis? Nam Herodotus *in Euterpe*, cùm locutus eſſet de genere navigii Ægyptiaci, atque id nominaſſet Βάριν, ſubjicit, Τῶν γὰρ δὴ πλοίων τὰ φορτηγὰ. Propertius quoque, qui unus Latinorum uſus videtur, ſic ſcribit de Ægypti reginâ *lib.* 3. *Eleg.* 10.

Scilicet inceſti meretrix regina Canopi
Una Philippeo ſanguine inuſta notâ,
Auſa Jovi noſtro latrantem opponere Anubim,
Et Tiberim Nili cogere ferre minas;
Romanamque tubam crepitanti pellere ſiſtro,
Baridos & contis roſtra Liburna ſequi.

Baris, urbs Pamphyliæ, in Piſidia reg. Aſiæ min. juxta fontes fluv. Cataractes, verſus Taurum mont. 30. mill. ab Antiochia Piſid. in Occaſum. Epiſc. ſub Archiep. Antiocheno.

Bariſas, è ducibus auxiliaribus Perſæ contra Æëten; qui operam ſuam omnibus bellis in illis locis mercede centum hominum & totidem Equorum locare ſemper ſolitus eſt; occiſus à Calai. Val. Flacc. VI. 558.

Dat Calais Bariſanta neci.

Bariſſes, ſecundùm Cteſiam, nobilis Perſes ex illis ſeptem, qui contra magum quendam Smerdin, Cyri filium ſe mentientem, & regnum obtinentem conjurarunt, eoque occiſo regnum ad Perſas tranſtulerunt.

Barium, Apuliæ op. vulgo *Barri.* Barenſis agri caput, probè munitum, in ora ſinus Veneti. 8. milliar. à Bitonto. Feſtus ſic dictum ſcribit à conditoribus, qui expulſi ex inſ. *Barâ* urbem hanc condiderunt. Hic reges Neapolitani coronari ſolebant. Fruſtra tentatum eſt à Lud. II. Imp. an. 866. Horatius *in Hodæporico*:

Bari mœnia piſcoſi, dehinc Gnatia lymphis.

long. 41. 12. lat. 41. 05.

Barinum, vulgò *Bar*, opp. munitum Poloniæ, in prov. Podoliæ. Arcem habet in colle, & tota paludibus vallatur, ad amnem *Kovv.*

Barium ad Albulam, opp. lepidum Gall. in Campania prov. ſic dictum, quia ad Albulam fluv. ſedet, in regione peramœna. Vino ſuo celebratur. 10. leuc. à Trecis in ortum diſtat. *Bar ſur Aube* Gall.

Barrum ad Sequanam, urbec. Gall. in Burg. Ducatu & Montanenſi agro, prope confin. Camp. ad Sequanam fluv. 5. leuc. *ſupra Trocas*, in Mer. Vid. *Barrum.*

Bar.

…, Monachus, dein Abbas S. Salvatoris Conſtan-… de Papæ principatu libellum, primus mundo ex-… Ludius Novi Collegii Socius, & Academiæ O-… Edidit eundem poſtea Heidelbergæ 1608. unà … Archiep. Theſſalonicenſis ejuſdem argumenti libris … Claudius Salmaſius. Ejus quoque *Λογιστικὴν* habemus ho-… Geometriam etiam compoſuiſſe, teſtis eſt … Item de ratione inveniendi tempus celebrandi Paſchæ … ait Voſſius *de Scientiis Mathematicis, pag.* 393. Gre-… Cantacuzenus, *lib.* 2. Vixit A. D. 1350. ut ex æquali … Boccatio conſtat, *Præfat. operis de Genealogiâ Deorum*, Georgio Palamæ, Arch. Theſſalonicenſi, lumen in monte Taboris viſum increatum fuiſſe aſſerenti, fortiter reſtitit. Ab Andronico Avenionem miſſus eſt, ad Benedictum 12. ob negotium unionis Eccleſiæ Or. cum Occ. Vide quæ de eo Pontanus ad Cantacuzenum annotavit, *l.* 2. 39.

Barlaamus Epiſc. ſeculo 14. ſcripſit epiſtolas ad Græcos, pro unienda illorum cum Lat. Eccleſia, & de Proceſſione Spir. S. Ethicam inſuper Stoicam, 2. part. conſtantem. Bellarm. *Script. Eccl.* Caniſius, *antiq. lect. n.* 6. *& in Biblioth. PP.*

Barlæus Gaſpar, Orator & Poeta Batavus, cuivis antiquorum comparandus. Scripſit *Heroica*, *Elegias*, *&c.* Obiit ante luſtra aliquot.

Barna, ſeu *Varna*, urbs Bulgariæ, nota clade Chriſtianorum, ſub Uladislao Hung. R. An. 1444.

Barnabas, nomen viri. Act. 4. 9. 11. 12. 13. 14. 15. Lat. *filius conſolationis*. Eccleſiam Mediolanenſem, ut & Romanam ſub Tiberio fundaſſe, & in Liguria prædicaſſe creditur. Orig. *lib.* 3. *de prec.* Clemens 2. & 5. *Strom.* Hier. *in Catal.* In Cypro, ſub Nerone, Martyrio coronatus.

Barnabas Briſſonius, advocatus gen. primùm, dein Præſes Parlamenti. Miſſus in Angliam ab Henr. 3. ſtatuta in unum Codicem compegit, plurimaque ad Jus pertinentia ſcripſit. Tempore Ligæ, Pariſiis, à globo ſeditioſorum ſuſpendio necatus. Anno 1591.

Barnabas Celſanus, Vicentinus, ſcripſit de Viris patriæ ſuæ illuſtribus. Voſſ. *hiſt. Lat. lib.* 3.

Barnabitæ, Congregatio Clericorum Reg. S. Pauli, quibus Paulinarum epiſtolarum aſſidua lectio incumbit: prima ſui ordinis exercitia obierunt, in templo S. Barnabæ, Mediolani. Spond. A. C. 1533. *n.* 14.

Barnagaſſia, regnum peramplum, pars Abyſſiniæ verſus mare Rubrum, à quo uſque ad Nilum fluv. extenditur. Ibi urbe prim. Barva & portus Suachemum, & Ercocum.

Barnaſtapula, opp. Angl. in Comit. Devonienſi, juxta fluv. Tavum, cum portu cognom.

Barneveldi inſ. detecta à Batavis Anno 1616. in mari Auſtrino, prope Terram Ignium, & Fretum Mæreum. Dicta ſic eſt in honorem Johannis Barneveldii, vel Oldenbarneveldii, qui ab an. 1588. poſt Paulum Buſium, Hollandiæ fuit Advocatus. Fuit autem hic principum temporibus vox publicæ libertatis, utque tunc periculis, ita mutatâ Rep. auctoritate præcipuus in conventu Ordinum & delegatorum conſeſſu exquirit ſententias, præit ſuadendo, componit diſſidentes. Hanc dignitatem auxit virtutibus propriis Barneveldius, quarum inſigne documentum dedit, adverſus Liceſtrii minas arteſque, ut fidus conſilii, ita animi invictus. Ad Henricum IV. Gall. R. miſſus, pacem illi cum Hiſpanis, diſſuaſit, an. 1598. Cùm dein magnis animis inter Fœderatos de pace cum his ageretur, An. 1608. invidiæ præcipuè obnoxius, muneri ſuo renuntiavit. Sed primorum rogatu ad id reverſus omnem Hollandiam aliaſque quinque nationes unius fecit ſententiæ: Maximis in extremam ætatem negotiis adhibitus. Tandem, velut ſeditionis, ab Arminianis excitatæ, & colluſionis cum hoſte ſuſpectus, cum Hug. Grotio, ex cujus *Hiſt. Belg.* priora hauſimus, A. C. 1618. in vincula conjectus & capite plexus eſt.

Barnichius, fluv. Peloponneſi in Alpheum ingrediens, ante *Enipeus* dictus.

Barnuus, op. Macedoniæ apud Heracleam. Strabo *l.* 7.

Baro, mulier quædam Philoſophiæ dedita, uti ſcribit Suidas, unde Philoſophos, qui ſtolidiores eſſent, *Barones* vocabant, ut quaſi mulierculæ per contemptum appellarentur. E contra autem poſterioribus ſeculis *baro* notavit virum. Unde Gloſſæ Philoxeni, *Baro ἀνήρ*. Vide Voſſ. in *Baro*, & infra.

Baro, idem poſteris, qui Heros & ex Proceribus unus, antiquis. A *Βαρὺς* quibusdam: *Βαρὺς* autem modò bardum & ſtupidum; modò elatum, generoſum, fortem notat. Alciatus *Barones*, quaſi *Verones* vult dictos, à populo Hiſpaniæ, nomen illud à fluvio quodam Celtiberiæ deducente. Meliùs ab Anglo-Saxonibus vocis origo arceſſitur, quibus *Baro* idem, quod Latinis *Vir*. Aliis *Var*, & *Varon* Hiſpanis, tam pro viro, quàm pro Magnate. Francis Antiquis *Ber*, unde *Hauther*, pro viro ſummo, vel majori domino. Alamannis *Bar* hodieque apud Occid. Anglos, pro domino ſumitur. Itaque conveniunt *Baro* & *Vir*, in multiplici ſignificatione: utpote, pro homine ſimpliciter, pro homine præſtantiori ſeu forti, pro marito, &c. Sub *Baronis* itaque nomine veniunt intelligendi, ſatellites Imperatorum, à robore & prægrandi corpore: Vaſalli ſeu Clientes feudales in genere: Vaſalli Capitales in genere: & Vaſalli Capitales majores, i. Duces, Marchiones, Comites, Vicecomites, Magnates: Namque vel maximus horum Principis eſt Vaſallus, eique tenetur Homagii ſeu *Baronagii* vinculo. V. Aimon. *lib.* 5. *cap.* 49. *A. C.* 1095. Otto Friſing. *de geſt. Frid. I. lib.* 1. *cap.* 13. *A C.* 1154. Pro ſimplici Magnate, *Baro*, hodie notiſſimum: ſed non pari ubique conſideratione. Germani, Galli, Itali, *Baronem* vocant, qui merum miſtumque imperium habet, in aliquo caſtro, ex conceſſione Principis: Sic & in Scotia *Baro* eſt, qui jus furcarum & foſſæ habet: ſed apud hodiernos Anglos ſummâ juſtitiâ nemo gaudet, *Baroniæ* titulo. Spelmannus *in Gloſſario Archaol.* Olim verò *Barones* apud illos æſtimati ſunt, qui in ſuis dominiis de litibus cognoſcebant & latrociniis: an tamen hi omnes *majores Barones?* incertum: illud certiſſimum, *majores Barones* habitos eſſe, qui de Rege tenentes in capite, judiciis præfuere Aulæ Regiæ: nuperiùs qui in Parlamentariis Comitiis Regi aſſident & ſuffragia ferunt, Parlamentarii *Barones*, Angl. *Lords of Parlament* nuncupati. Hodierni Anglorum *Barones* in triplici ſunt differentia. Quidam *Feodales* ſeu *præſcriptitii*, è priſcis Feodalibus Baronibus oriundi: quibus Wilhelmus Conqueſtor totam Angliam diſpertitus eſt, de ſe tenendam. Alteri *Reſcriptitii* ſeu *Evocati*, qu. Brevi Regio evocantur ad Parlamentum; hi caput extulerunt ab ævo Johannis & Henrici III. Reliqui tandem *Diplomatici*, qui Regio diplomate id faſtigii aſcendunt, quorum initium ad tempora Richardi II. refertur: Formulam creandi Barones tales. V. apud Eundem. Et quidem vox *Baro* vel cum ipſis Nortmannis, vel cùm Eduardus Confeſſor auras moreſque illorum inbibiſſet, in Angliam pervenit. Plura de hac voce V. apud retro laudatum Spelmannum.

Baroca, opp. Aſiæ, in India & imperio M. Mogolis, ubi Narvorus fluv. in ſinum Cambajæ influit, in regno Guzarati.

Barolum. V. *Barulum*.

Baronius Cæſar, Sorâ Campaniæ Ital. urbe, oriundus, vaſti operis Annalium uſq; ad ſec. 12. conditor, quos Caſaubonus *in Exercitat. contra Baron.* in plurimis correxit utpote quæ *multo* quidem *vigilata labore Pagina, ſed nimis ſub dominantis erat.* Authoramentum haud leve purpura fuit, quam a Clemente 8. A. 1596. accepit. Triplicem etiam coronam nacturus, poſt eum, niſi. *Annalium tomo* ſcripſiſſet, *jus, quod Hiſpaniæ Reges in Siciliâ ſibi vendicant, falſi ſuſpectis teſtimoniis niti.* Thuan. *Hiſt. l.* 134. Obiit An. 1607. Spond. *in ejus Elog.* Bellarm. Poſſevin. Galonius & Alby, … *gem Cardinal.*

Barra, opp. Orobiorum in Italiâ Transpadanâ, regione undecimâ. Plin. 3. 17. *Barriano* caſtellum vocat Leander.

Barrerius Joh. fundator Ordinis Fulienſium, *des Feuillans*, ſeu S. Bernardi pœnit. Anno 1580. Spond. Item Petrus, primò navicularius, dein miles, tandem ſicarius futurus Henrici 4. An. 1593. ni inſidiæ fuiſſent detectæ. *Hiſt. Gall.*

Barro-Ducum, Gall. *Bar le Duc*, urbs Lotharingiæ, lepida & culta, Ducatus Barenſis præcipua, in clivo, cum caſtro munito, ad flu. *Ornain.* 15. leuc. à Nancejo. V. *Barrum*.

Barrum, nomen Gallicum vetus, quod portum videtur ſignificaviſſe. Certè locus vulgò *Barbebel* & *Barbeau* dictus, ad Sequanam, Monaſterio inſignis, Latinè *Sacerportus* nuncupatur: ut appareat *Bebel* Sacrum, *Barrum*, vel *Bar* portum amnicum Gallicè appellari conſueviſſe. Unde autem *Barrum* pro portu ſumtum ſit, haud facile dictu eſt. Niſi fortè à barris hanc appellationem acceperit, quibus barris ac repagulis portus non maritimi modò, ſed etiam amnici claudi conſueverunt. *Barra* apud Wilhelmum Brittonem ſunt repagula: & Auctor *Hiſtor. S. Michaelis ante annos DC. ſcripta*, de Barro Ducis ſic refert: Fridericus, Dux Lotharingorum, propter frequentes Campanenſium incurſiones, in confinio Lotharingiæ & Campaniæ caſtrum extruxit, quod *Barrum*, quaſi *barram* nominavit. *Barrum* autem *Ducis* dictum eſt, quòd à Duce Lotharienſium Friderico extructum fuerit: Hoc ampliatum & in oppidum redactum, uſque hodie *Barrum Ducis* vocatur, Bruno Herculanus *in Chron. Monaſt. S. Deodati*. Hujus ager ſive Ducatus, qui antea Comitatus fuit, nunc appellatur pagus Barrenſis, *le Barrois*. Aliud eſt *Barrum* ad Sequanam, in Lingonibus, non ignobile oppidum, *Bar ſur le Seine*: ita cognominatum, ut diſtinguatur à Barro ad Albam, *Bar ſur Aube*, & à Barro Ducis, de quo ſupra. Ex duobus prioribus unum pago Barrenſi nomen dedit, qui *Barriſus* vocatur, in Capitulis Caroli Calvi, apud Silvacum latis, An. 853. & inter Pertiſum & Camiziſum pagos medius collocatur. In diviſione Regni Lotharii, An. 870. facta *Barrenſe*, inter Odornenſe & Portenſe. Nithardus *lib.* 1. duos pagos Barrenſes facit, quos inter Partenſem ac Brionenſem ponit. Wiomadus, revertenti in Galliam Childerico, comitatus Proceribus Francorum, apud caſtrum *Barrum* occurrit, & Barrenſibus, quòd primi Regem receperant, tributi remittendi auctor fuit, ut Fredegarius, ac Aimonius ſcribunt: quod tam Barro ad Sequanam, quàm ad Albam convenire poteſt: quorum amborum pagi ſunt Nithardo *utriq; Barrenſes*. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Barſa, *Iſle de Bas* Gallis, *Baſepool* Anglis, inſ. maris Britanni-

ci

[illegible] Apud Tzetzen *Chil.* 10. *Hiſt.* 306. legitur,

Βασὰν [illegible] Σκυθῶν λέγεται πόλις εἶναι.

Magno errore. Aliud enim *Baſan* regio, aliud *Bethſan* oppidum, quod Græcè Σκυθόπολις dicitur, non tamen à *Scythis* uti volunt, ſed quia ſpinæ genus שטה *ſcitta*, ibi creſcebat affatim, uti docet Bochartus.

Baſanburgum, vel. *Batavorum arx*, ad Moſam fluv. 2. leuc. à Noviomago in merid. *Baten-burg*. Vid. *Arx Batavorum*.

Baſanica, aliàs *Baniſa*, pop. Thraciæ. Steph.

Baſanus, Sicambrorum rex, regn. an.36.

Baſcama, oppidum in tribu Gad, regionis Galaad, in quo Jonathan occiſus eſt à Tryphone. 1.Machab. *cap*.13. *verſ*.23. Joſ.13. *antiquit*. 9.

Baſcath, civitas antiqua in tribu Juda, Joſ.15. Lat. *maſſa, inflatio*, aut *in anguſtiâ*, vel *effuſione*.

Baſcauda, vas Britannicum. Mart. *lib*. 4.

Barbara de pictis veni Baſcauda Britannis,
Sed me jam mavult dicere Roma ſuam.

Juvenalis *Sat*.13.

Adde & Baſcaudas & mille eſcaria.

Sanè *Basket* etiam hodie Angli dicunt.

Baſchama, nomen loci. 1. Macchabæorum *cap*. 13. Vide *Baſcama*.

Baſemath, i. e. *aromata*, vel *confuſio mortis*, aut *in deſolatione*, ſive *in poſitione*, aut *in nominibus*, altera uxor Eſau, Gen.26. Filia item Solomonis. 3. Reg.4.

Baſentellum, opp. Calabriæ, prope quod Otto II. Imperat. Italorum proditione, à Græcis victus, captusque eſt: unde ſe perſoluto lytro & beneficio Græcæ linguæ liberavit, An. Chr. 980. Sigon.*lib*.7.

Baſera, urbs Phœniciæ. Steph.

Baſiana, vulgò *Poſſega*, urbs Hungariæ, in Sclavonia reg. Caput Comitatus Poſegienſis, ad Oriavam fluv. qui 2. leuc. infra ſe in Savum exonerat. Subeſt Turcis cum toto tractu.

Baſilea, vel *Baſilia*, in duabus vitis Caroli M. truncato nomine *Baſla*; in diviſione regni Lotharii *Baſula*, in Annal. Metenſibus *Baſala*: in Notitiis vett. provinciarum & civitat. Gall. *Baſilienſium civitas*. Cluverio *Arialbinum*, quem Valeſius Notit. Galliæ, Anno 1675. editâ, ex Ammiano Marcell. qui Theodoſii M. ac tabulæ Theodoſianæ, in qua Arialbini mentio, æqualis, *Baſiliæ* præ cæteris meminit, ut & Arialbini haud paulo obſcuriore famâ, refellit: inter civitates provin. Maximæ Sequanorum IV. locum obtinuit: Poſt dirutam dein Auguſtam Rauracorum, cujus rudera in pago *Augſt* territorii Baſilienſis ſuperſunt, ſede Epiſcopatus inde huc translatâ, circa A.C.800. ſec. Valeſium, Rauracorum caput. Vide infra. Hodie Helvetiæ urbs eſt, *præclara & ampla, omnibus modis ita commendabilis, ut parem invenire facilè haud credam*, Oſvvaldus Molitor. Ejus primus omnium, aut ſaltem inter primos, meminit Ammian. Marcellinus prædictus, *lib*. 30. Item Notitiæ vett. provinc. & civitat. Galliæ, de quibus ſimiliter ſupra, quæ Honorii principatu compoſitæ. Et quidem ille, qui Anno Chr. 360. terras haſce perluſtravit, teſtatur, *Valentinianum II. Imperat. poſt vaſtatos aliquot Alemanniæ pagos, munimentum, nomine* Robur, *ædificaſſe prope Baſiliam*. Nomen quidam à *Baſilina* Juliani Imperat. matre; Cluverius *lib*. 2. *cap*. 5. à Robore accolis *Baſil*; quercu vid. annoſâ Deo *Baſil* ibi conſecratâ: Beatus Rhenanus à Rheni tranſitu, quaſi *Paſſilea*: Nonnulli à *Baſiliſco* ibi reperto: Heroldus à T. Minutio *Baſillo*: Quidam à Græco Βασιλεία, ſicut Latinor. Auguſta: Hadr. tandem Valeſius ab amne proximo Birſa, quem prius *Baſilam* nuncupatum putat, deducit. In Boreo Rauracorum angulo ad Rhenum, ubi fluvios Birſam quidem ſupra, ex Monte Jura profluentem, & infra Wieſam, è ſylva Nigra excipit: ponte juncta eximio, Majore, ut vocant, urbe, in vet. Gallico; Minore, è regione in Alemannico ſolo poſitâ, ſitu ſedet jucundo, ædificiis magnificis, templis quamplurimis, fontibus dulciſſimis, cœlo ſaluberrimo, incolarum virtute, mirâ omnium rerum exuberantiâ, inclyta; Franc. Guillimannus, &c. Ex Auguſtæ Rauricæ reliquiis orta creditur, & Cluverius quidem conditorem ejus Valentinianum II. circa An. Chr. 374. facere non dubitat; Antiquiorem tamen eſſe, quanquam non tanto nomine, adeoque creviſſe potius ex Auguſtæ ruderibus, probabilius: Cùm Anno Chr. 260. Alemannorum in Galliam Italiamque irruptione, ſub Valeriano & Gallieno Imp. pluribus urbibus vaſtatis, etiam hanc idem fatum ſubiiſſe: imò unà cum Auguſta Raurac. ab Hunnis quoque gravia paſſam eſſe, ſint qui ſcribant. Diſtat Tiguro 9. Nancrio 24. leuc. Ejus hiſtoria paucis hæc. De origine jam aliquid dictum: Munita à Valentiniano retro laudato: poſtmodum, poſt Alemannorum, ſub Valentiniano III. in Galliam Celt. irruptionem, qui veteribus Rauracis Helvetiiſque exturbatis, eorum ſedes occuparunt, denuo excitata, & priſtino, imò ampliori ſplendori reddita creditur. Ab Imperat. Henrico dein I. & II. cui ob fortem fidamque operam, contra Francos, Bohemos, Sclavos & Saracenos, feliciter præſtitam, unicè dilecta erat, Stumpf. *de Germ. lib*. 2. *cap*. 21. poſtquam Burgundiæ regno, cui ſubfuerat prius, deſtructo ad Imperium veniſſet, novum decus ei acceſſit. Ampliata, Anno 1268. & minore quoque urbe, quam à Friderico Blanckenhemio Epiſcop. Argentor. & Adminiſtratore Epiſcop. Baſil. jure emptionis acquiſivit, Anno 1392. auctior reddita, jamque olim à variis Imperatoribus, Friderico III. inprimis, ampliſſimis immunitatibus & privilegiis donata, inter liberas Imperii civitates fuit: Henrico hoc I. Anno 1061. Rodolfo I. Anno 1274. Carolo IV. Anno 1347. Sigiſmundo, tempore Concilii, Friderico III. Impp. &c. hoſpitio exceptis: Amicitiâ interim Helvetiorum, ut vicina ipſis erat, diu, antequam fœdere ipſis jungeretur, excultâ, nobilis. Namque & Ludovico Bav. à Pontifice excommunicato, cùm ingentes turbæ inde exortæ eſſent, *Baſilienſes*, qui ob fidem Imperatori ſervatam, à Pontifice ſimiliter excommunicati erant, Pontificium Legatum inſolentius agentem Rheno merſerunt, mox ut ſecuritati ſuæ conſulerent, fœdus cum tribus primis Helvetiæ pagis, ac Tiguro & Bernâ, multiſque aliis Germaniæ urbibus, Anno 1327. fecerunt. Peculiari dein fœdere urbs cum Tigurinis coiit, Ann. 1345. Rurſus An. 1365. cum Leopoldi Auſtr. auſpiciis Anglorum exercitus, Alſatiâ vaſtatâ, Argentinam obſideret, Urbi huic quoque minatus, à Tigurinis, Bernenſibus, Lucernenſibus & Solodurenſibus, miſſo præſidio, confirmata eſt: quod iterum factum, An. 1409. à Bernenſibus & Solodurtiis, bello contra Catharinam Burg. Leopoldi uxorem: & tempore Concilii Baſil. quod diſturbaturus ingentem exercitum in fines Helvetiorum adduxerat Ludovic. XI. tum adhuc Delphinus, qui prælio San Jacobæo, in omne ævum memorabili, prope urbem, cum exigua Helvetiorum manu conflixit, An. 1444. Poſtea junctis cum Helvetiis copiis commune bellum adverſus Auſtrios geſſit. Carolo porro Burgundo imminente, Argentinenſibus, Sigiſmundo Auſtrio, & Renato Duc. atque Helvetiis tandem, novo fœdere ad decennium juncta eſt, ſtrenuâ fidelique operâ eo bello ſæpe navatâ. Exin bello inter Maximilianum Imperatorem & Helvetios, ad Dorneggum victores, fervente, mediam ſe geſſit, quod Nobilitas tam graviter tulit, ut magna ejus pars ex urbe in vicinos Sequanos, Alſatas & Briſigavos commigraret, unde injuriarum contentionumque inexhauſta ſeges, victrice tandem *Baſileâ*, quæ anno proximo, qui finem belli illius conſecutus eſt, & fuit An. Chr. 1501. perpetuo fœdere ſeſe decem Pagis Helvetiæ conjunxit, ſeptimo inter illos loco obtento. Fuit olim ſumma hic penes Nobiles auctoritas, cujus ſocietates duæ frequentibus diſſidiis inter ſe colliſæ, turbas non rarò dederunt. Poſtea non tam amoti à gubernaculis ſunt, quàm ſponte ea deſeruerunt. Namque & multi, quòd ſe tempore Concilii hoſtibus junxiſſent, exilio mulctati. Dein, ut retro jam monitum, bello contra Catharinam. Præterea poſt fœdus Helveticum, maxima nobilitatis pars exceſſit. Quidquid tandem reſidui fuit, urbe Reformationem amplexâ, An. 1529. cùm illam impediri poſſe deſperaret, inde ſe in proximas arces recepit. A quo tempore Senatus è populo legitur, uſque ad noſtram ætatem. Bellis externis, namque & obſeſſa à Rodolfo Com. Habſpurgico fuit, Anno 1273. qui in ipſa hujus urbis obſidione, Imperator electus, ei pacem dedit: inteſtinis ſeditionibus A. 1203. inprimis, & 1376. Vid. *Pſittaci* & *Stelliferi*, quæ partibus tum nomina, occultiſque inſidiis ſæpe tentata; Peſtem multoties ſenſit: A.1314. inprimis, quo 14000. mortalium. A.1349. quo totidem: An. 1439. quo innumeri, An. 1502. quo 5000. An.1541. quo flos virorum. An. 1563. & 1564. quo 7000. atque inter illos iterum clariſſimi viri. Anno 1610. quo rurſus 4000. An. 1629. A.1633. An. 1667. quo 2000. ſublata. Incenſa eſt Anno 917. ab Hungaris. Iterum flammis conſumtæ ædes 600. A. C.1294. Minor urbs arſit, A.1327. iterumque A.1354. Rurſus ferale incendium urbem funeſtavit. A. 1377. 1414. inprimis autem 3. Non. Jul. A.1417. cujus calamitatis immenſæ Poggius Florentinus meminit, &c. poſt quam tamen velut Phœnix, è cineribus ſplendidior reſurrexit. Inundationibus Birſici fluv. & Rheni multa damna paſſa, An. 1378. An. 1424. 1446. 1480. 1512. 1519. 1529. 1530. &c. Terræ motibus, quibus obnoxia Urbs ripenſis, & ſubtus magna ex parte cavernoſa, concuſſa eſt ſæpiſſimè, inprimis 15. Kal. Nov. An.1356. quo tantùm non tota concidit. Quæ damna affatim divina benignitas penſavit. Academiâ namque, quæ mox inter celebriores Europæ, inſtitutore Pio II ornata eſt, A.1459. Poſt quam erectam, & apertas veluti Muſarum januas, Chartacea quoque hic ars excitata, ab Antonio & Michaële Gallicionibus, Anno 1470. tot tamque nobilibus Chalcographiis occaſionem dedit, quibus præ plurimis aliis hæc urbs effloruit, primum Typographum Bernardum Richelium nacta, Anno 1478. In fœdus dein Helveticum, ut dictum, recepta eſt. Anno 1501. Quibus omnibus divini favoris cumulus, Reformatio, acceſſit, de qua paulo pòſt. Olim Epiſcopalis fuit, primusque Epiſcopus Juſtinianus habetur, qui Concilio Colonienſi ſubſcripſit, Anno Chr.346. Ejus ſucceſſores, cùm, per hominum credulitatem, opibus aucti eſſent, varia cum vicinis bella geſſerunt, ſenſim dein, quicquid in civitatem habebant juris, huic diverſis temporibus vendito: donec tandem Reformationis impatientes

Brüntrutum, ſeu Pontem Ragnetrudis, ut in antiq. Eccl. Veſontienſis tabulis dicitur, ſedem tranſtulere. Hanc Reformationem jam antè prædixit, circa An. Chr. 1400. Johannes Maulbergius, Dominicanus, qui concionibus in vitia & errores ſeculi acerrimè invectus, Sigiſmundi Imperat. elogium meruit. Ei præluſit Concilium, non tam id, quod an. 1061. contra Alexandrum II. ab Henrico II. Imper. celebratum, quo Chadelo Epiſcopus Parmenſis, Papa electus & Honorius II. appellatus eſt, quàm quod A. C. 1440. Generale habitum eſt, cujus libertate (in illa enim præſente Sigiſmundo, præſidente autem Juliano Card. liberius, quàm unquam in aliis, in auctoritatem & poteſtatem Pontificis inquiſitum, Joh. Baleo teſte, *in Eugenio* 4. Bulling. *lib.* 2. *de Concil.*) offenſus Eugenius IV. aliud Ferrariæ indixit, verùm à Patribus Baſilienſibus citatus, accuſatus, condemnatus, & depoſitus eſt, ſuffecto ei Felice V. qui cùm uxoratus eſſet, decretum: *Non ſolùm, qui habuit uxorem, ſed & qui habeat, aſſumi poſſe: Concilium ſupra Papam eſſe*, &c. Seſſionibus 45. ut & fulminis Tarpeii à Sixto IV. ob Andream Arch. Strigonienſem vibrati, more Majorum, Vid. ſupra, neglectus, An. 1485. Wilhelmus Röölinus, Parochus S. Albani ortus eſt An. 1521. Clero annitente mox urbe pulſus: abſolvit tandem Johannes Oecolampadius, qui An. 1522. Baſileam delatus, dein an. 1523. in Antonii Zangeri Eccleſiaſtis Martiniani, emeriti, locum ſurrogatus, tantum effecit, ut An. 1524. S. Baptiſma idiomate vernaculo, & Cœna Domini ſub V. S. ut vocant, adminiſtrari inciperet: quo anno Diſputatio de Cœlibatu publicè quoque habita. Poſt quæ an. 1526. Pſalmi Germ. linguâ, in templò Martiniano, cantari cœpti. Anno 1527. Miſſa eodem in templo, ut & apud Auguſtinianos abrogata. An. 1528. imagines maximâ ex parte ſublatæ. An. 529. tandem hæ omnes, duodecim curruum onus, cùm ſuper dividunda in domeſticos uſus præda pauperes rixarentur, in novem compoſitæ ſtrues, ante primariam ædem, combuſtæ, totaque urbe Evangelium publicatum, & absque graviore tumultu omnia peracta ſunt: dexteritate & prudentiâ inprimis Jacobi Meyeri Conſulis, inſignis negotii tam ſacri promotoris. A quo uſque ad noſtra tempora non exiguum decus Reformatæ Eccleſiæ urbs fuit. Gallis quibuſdam proceribus, interque eos Admiralis Colinii filiis, poſt Lanienam Pariſienſem, ob religionem, huc ſe Anno 1572. recipientibus, hoſpitium locumque ſacris Gallicâ linguâ privatim peragendis, dedit, unde hodieque non contemnendus ibi ex illa gente fidelium cœtus: quibus, creſcente indies numero, An. 1616. templum quoque, & publice ſacrorum causâ conveniendi poteſtas conceſſa. Ad Synodum Dordracenam, è Theologis ſuis, miſit Sebaſtianum Beckium & Wolphgangum Meyerum, Theol. Doctores celeberr. An. 1618. &c.

—— —— *Huic ô militer æther,*
Et conjurati veniant ad claſſica Venti!

Exhibet urbis hujus regiæ hiſtoriam Stumpf. *in Chron. lib.* 12. *cap.* 12. *& ſeqq.* Æneas Sylvius *in deſcr. Baſil.* Chriſtian. Urſtiſius *Chron. Baſil.* Munſter. Ramus, *in Encomio urbis.* Vid. & Guillimannum, Simlerum, Joh. Baptiſtam Plantin. *in Helv. Nov. antiq.* Sleidan. Hadrian. Valeſium, *in Not. Gall.* &c. De illa Glareanus *in Panegyrico Helv.*

Rauriacas arces, auguſtaq; limina Rheni,
Helvetiæ muros & inexpugnabile vallum,
Quo pede dicendi, quo plectro quave Camænâ
Sat dignè extollam? Non ſi mihi Tullia verba
Delius inſpiret, Muſisq; ad tranſtra vocatis,
Tantillum laudis poſſem: Salve optima mater
Indigenis Baſilea tum, urbs inclyta Famâ,
Urbs Trojâ, Thebisq; & multis notior aſtris:
Tota quidem ſplendes, & te tibi pulchrior ipſa es,
A plantauſq; caput: tu noſtri portus, apexq;
Imperii: tu totus honos, non indiga laudis
Fucatæ, ſemper ſtudiorum dulcis alumna,
Maſſiliam referens, doctaq; Academia Athenas.

Vulgò *Baſel*, caput Pagi cognom. Vide infra, longitud. 29. 15. lat. 47. 25.

Baſilea minor, urbs recens, in ſolo Germanico, è regione urbis majoris, de qua ſupra, cui egregio ponte jungitur. Villa antè ſeu vicus, *inferior Baſilea* dictus, ſupra quèm exiguo intervallo magalia quædam & piſcatorum domus ſtetere, quem viculum *ſuperiorem Baſileam* nominatum fuiſſe, à ſenioribus audivit Urſtiſius. Intermedio ſive ſupremo cultioris atque frequentioris pagi loco, communis parochia extitit, quæ hodie Theodori nomen ſuſtinet. Poſtea in unum locum utriſque commigrantibus, prioribusque appellationibus abolitis, *ulterior Baſilea* dici conſuevit, antiquo Germanorum idiomate, *Enren* vel *dirren Baſel*. Villa adhuc fuit A. C. 1250. ſed annis dehinc 28. foſsâ muriſque in urbis formam redacta: & contra Rudolfum Habſpurgicum, nondum tum Cæſarem, ab Henrico Neoburgenſi Epiſcopo, munita eſt: à quo etiam, ob fidam operam, id immunitatis accepit, ut in poſterum quotannis non niſi 40. libras tributi loco pendere teneretur, An 1270 Iis ſiquidem temporibus plenum illius temporale dominium Epiſcopus Baſil. habebat (ſpirituali ad Conſtantienſem Præſulem ſpectante) à quo Prætorem accepit, cui 10. Senatores aſſidere. Ab Epiſcopo Joh. de Viennâ poſtmodum, pignori data eſt Leopoldo Auſtrio, An. 1375. cui proin contra Helvetios A. 1386. militarunt, amiſſis clade Sempachianâ viris octo. Sed Succeſſor Johannis Himerius Ramſtenius, An. 1389. majori Urbi minoris redimendæ copiam fecit: qui cùm biennio pòſt Principatu ſe abdicaſſet, Fridericus Blanckenhemius Epiſcop. Argentin. Baſilienſi Adminiſtrator datus, ut aliis ſe expediret debitis, urbem hanc, majoris Collegii adſenſu, Civitati Baſilienſi pro 22000. floren. ſumma, fiduciariâ venditione aſſignavit: ſequenti verò anno, 28800. florenis ſuper acceptis, perpetuo venditionis titulo omni in eam jure ceſſit, Bonifacio IX. approbante. A quo tempore utraque urbs in unam Remp. coaluit. Occupat planitiem æquabilem, ac bifido rivo à Vieſa fluvio deducto irrigatur, aquis per omnes plateas, quod non parum commoditatis urbi affert, derivatis: figura tetragonum oblongum refert; Ptolomæus tractum eum ultra Rhenanum ad lacum uſque Acronium Alpeſque, tab. 4. Eur. vocat *Helvetiorum Eremum*, i. Hercyniæ ſylvæ caput, cum adjacentibus regionibus, Rhenique contra Rauricos tractu: cui Vadomarius, Alemannorum Rex, tempore Conſtantii & Juliani Impp. dominatus eſt. Vid. Urſtiſ. *Hiſt. Baſil. Epit. cap.* 18. & ſupra in voce *Baſilea*.

Baſileenſis, vel potius *Baſilienſis Pagus* in diviſione regni Lotharii A. 870. inter Ludovicum & Carolum fratres, Francorum Reges, factâ, nomine Celtico vocatur *Baſalchowva*, ſeu *Baſalgowva*: *Gowva* enim ſeu *Göw*. Pagum denotare, ex appellationibus adhuc hodiernis *Argöw*, *Turgöw*, &c. patet. Conſtat hoc tempore, de Reip ditione loquor, Epiſcopi enim ſat amplum territorium eſt, præter opp. Luciſvallum, & Sisgoviam reg. præfecturis quatuor Ciſrhenanis, Mönchenſteinianâ, Farnſpurgenſi, Wallenburgicâ, cui Ramſteynia juncta eſt, & Homburgenſi: ac unâ trans Rhenani, Richanâ: de quibus alibi.

Baſiles, ſive *Baſilii*, Sarmatæ prope Jazygas, quorum pars maxima Nomades ſunt; pauci agrorum colendorum ſtudio tenentur. Utramque Iſtri ripam incolunt. Strab. *l.* 7.

Baſilem, fluvius Cypri prorumpens in mare Syriacum.

Baſilia, inſ. Ponti in Oceano Septentrionali. Xenophon Lampſacenus à litore Scytharum tridui navigatione inſulam eſſe immenſæ magnitudinis *Baltiam* tradit, quam Pytheas *Baſiliam* nominat. Plin. 4. 13. *Baltia* Timæo dicitur. Plinius *Bannomannam* vocat. *Scandia*, & *Scandinavia* eidem, ut & Solino dicitur. Procopius ſub nomine *Thule* ſed falsò deſcribit. Jornandes *Scanziam* etiam perperam vocat. Ejus loci incolæ *Suiones* apud Tacitum videntur, ſed non eſſe inſulam cognitum fuit, & ea eſſe creditur, quæ duo ampliſſima regna habet, nempe Norvegiam & Suediam, ubi partes præcipuæ ſunt Gothia, Suecia propria, Lapponia & Finlandia, comprehendens. Scandia autem vel Scandinavia, *Sconen*, quæ hujus eſt pars, facit Zeiglerus. Idem pro *Bannomanna*, *Pannonia* apud Plinium legere mavult, & Finlandiam hujus peninſulæ partem pro eâ accipit. *Suiones* Taciti Willichius *Sueden* interpretatur. Hanc *Baſiliam* peninſulam Mar. Niger *Vergion* appellatam ſcribit. Vide *Scandinavia*.

Baſilica, Græca vox, ſed Latini Græcos ſequuti, prætoria & domos ad publicas conciones ſpatioſas, è magnifico opere, *Baſilicas* itidem dicunt. Vocem Scriptores Eccleſiæ à Conſtantini ævo, ad ædes ſacras transferunt, nec ſolùm ad majores, ſed & ad minores, ipſasque privatorum capellas & ſacella. Spelmannus *Gloſſar. Archaeol.*

Baſilicata, prov. Regn. Neap. ubi aliàs major & potior pars Lucaniæ, inter Principatum citeriorem, Calabriam, Sinum Tarentinum & Terram Barenſem. Regio ſat ſterilis & inculta. Cui primaria urbs Acherontia, verſus Apenninum.

Baſilidæ, pop. Sarmatiæ Europææ, ſub Hamaxobiis, ab Hercule & Echidnâ originem ſumpſerunt. Mela *lib.* 2. ubi nunc Duc. Moſcovienſis & Rezanenſis.

Baſilides, familia Erythris, è regio ſanguine prodiens, qui Oligarchiam ibidem tenuerunt, de quibus Herodot. *lib.* 8. Ariſtot. 5. *Polit.* 6. Strabo *lib.* 14.

Baſilides, Sacerdos in Carmelo monte Dei cognominis, qui ſacrificanti Veſpaſiano inſpectis extis magna per ambages prædixit. Tacit. *Hiſt.* 2. 87.

Baſilides, Alexandrinus, Menandri diſcipulus, cum Saturnino, quorum hic Syriam, ille Ægyptum conſpurcavit, An. Chr. 130. Adriani Imper. temporibus vixit. Docuit unum eſſe Deum Patrem, ex hoc natum eſſe Νῦν, ex hoc Λόγον, ex hoc Φρόνησιν, ex hoc Σοφίαν καὶ Δύναμιν. Ex his, virtutes Principes & Angelos primum condidiſſe cœlum. Ex hoc alios atque alios, ſubinde derivatos uſq; dum 365. cœli fabricarentur. Docuit, Primogenitum Patris Νῦν miſſum eſſe, ut credentes ſibi in libertatem aſſereret, nec tamen crucifixum eſſe, ſed ejus loco Simonem Cyrenenſem. Docuit animam ſolùm ſervari, non corpus. Inter cætera, contendit confeſſionem in perſecutione eſſe ἀδιάφορον, & negationem fidei non eſſe peccatum. Refutatus ab Agrippa Caſtore, viro illius ævi celeberrimo. Euſeb. 4. 8. Iren. *l.* 2. *c.* 23. *de Hæreſ.* Epiphan. *hær.* 23.

Baſilides, Carmeli ſacerdos, Flavio Veſpaſiano in Judæa tum agenti imperium prædixit An. Chr. 72. Vide ſupra, & Suet. *in Vit. hujus*, &c.

Baſilo-

Baſilides, Epiſc. Aſturiæ, in Hiſp. qui cùm Libellaticus eſſet, quod nomen iis erat, qui perſecutionis tempore Chriſtum abnegantes, literas à Judicibus impetrabant, ut in pace viverent, redire in Epiſcopatum volebat, pœnitentiâ prius non editâ. Cyprian. *epiſt.*68.

Baſilides, Scythopolitanus, Philoſophus, vixit tempore M. Aurelii, Præceptor L. Veri.

Baſilides Patricius, auctor ſec. 6.

Baſilides, Vid. *Potamenna.*

Baſilina, mater Juliani Apoſt. pietate inclyta. Ammian. Marcell. *l.*22.

Baſilipotamus, i. e. *rex fluviorum*, *Eurotas* olim ſic dictus, Strab. *l.*6. Sic apud Virgil. *Fluviorum rex Eridanus.* Et Dionyſ. Perieg.

[illegible]

Baſilipolis, vulgò *Baſilougorod*, urbs Tartariæ Moſcoviticæ, in regno Caſanenſi, ad confluentias Suræ fluv. in Volgam. Urbs nova eſt, à Duce Baſilio condita.

Baſilippum, opp. Hiſp. Bæt. ab Hiſpali urbe 21. m. p. ex itin. Anton. diſtans, niſi ſit Beſippo, cujus tamen diſtantia ab Hiſpali longè major eſt.

Baſilis, hiſtoricus, Indica prodidit, quorum ſecundum Athenæus *l.*9. citat. A Plinio *l.*6. *c.*29. inter eos numeratur, qui Æthiopiæ menſuram conſignarunt. Agatharchides autem *lib. de Rubro mari* ... ejus meminit inter illos, qui Orientis loca deſcripſerunt. Voſſius.

Baſilis, Arcadiæ civitas. Steph. & Pauſan.

Baſiliſcus, frater Auguſtæ Verinæ, quæ uxor erat Leonis ſen. contra Vandalos Dux, à Genſerico pecuniâ corruptus, claſſem, cui præerat, exuri paſſus eſt. Dein Zenonem, in Iſauriam, ſe recipere coegit, throno occupato: Eutychianorum fautor, hæreticos Epiſcopos revocavit, contra Concilii Chalcedonenſis deciſionem, M. Filium Cæſarem fecit. Sed rediens è Syriâ Zeno, jusque ſuum repetens, cum valido exercitu, Armato, qui dux erat copiarum Baſiliſci, in ſuas partes pertracto, Verinę ſocrui reconciliatus eſt, in cujus gratiam Baſiliſco, qui in ſummum templum cum Zenonide uxore liberisque confugerat, pepercit, nihilominus eo unà cum filio relegato, qui Lemni, alii, in Cappadocia, fame conſumpti ſunt. A. 477. Procop. *Vandal. l.*1. *c.*5. Evagr. *l.*3. *c.*3. 4. Niceph. *l.*15. *c.*27.

Baſiliſcus, fil. Armati, vel Harmati, de quo ſupra, à Zenone in ſocietatem Imperii aſcitus, ſed mox patre, juſſu Imper. occiſo, in Lectorum Eccleſiæ S. Mariæ in Blachernis, numerum redactus: Dein verò Arch. Cyzicenus factus eſt. Iidem.

Baſiliſene, *Turcomannia*, teſte Caſtaldo, regio Armeniæ maj. in meridiem vergens. Alii ipſam Armeniam totam ſic vocari putant, cùm pars ſeptentrionalis *Georgiana* vocetur. Baudr. eſt pars Turcomaniæ, inter Euphrat. fluv. & Moſchicos montes. Turcis ſubeſt.

Baſilius I. Imperator Or. cognom. *Macedo*, quia è Macedonia oriundus. Ex Scutario nobili in conſortium imperii à Michaële 3. electus, hunc omni ope a turpi vita revocare conatus eſt; mox cùm ab eo ſibi inſidias ſtrui animadverteret, illum necavit. A. 867. Photium Pſeudo-Patriarch. Concilio Oecumenico 9. Conſtan. depoſuit, Ignatio reſtituto; mox tamen illum revocavit, ejus non tepidus defenſor. Expeditione in Saracenos duplici felix, & Ruſſorum converſione, per captivos procuratâ, accedente miraculo non combuſti ſacri codicis. Aulico, qui illum è cervi cornibus liberarat, quòd ferrum ſtrinxiſſet, cingulum quo Imper. hærebat diſciſſurus, occidi juſſit. Obiit A. 886. regni poſt Michaëlem 18. præmiſſo filio Conſtantino, quem Imperatorem fecerat an. 868. Habuit ſucceſſorem fil. Leonem, quem fraude Theodori Santabareni Monachi, in ſeptennalem carcerem compactum, paulò ante mortem, ad interceſſionem Magnatum & vocem Pſittaci, *Heu domine Leo*, dimiſerat. Curopalates, Nicetas, Cedrenus, Zonar. *tom.* 3. &c.

Baſilius II. cogn. *Junior*, fil. Rom. Jun. ex Theophana ſucceſſit unà cum ſuo fratre Conſtantino Porphyrogenneta, Johanni Zimiſci, An. 975. Per Saracenos conductos Apuliam Calabriamque occupavit, Ottoni Imperat. à Zimiſce, loco dotis filiæ Theophaniæ, conceſſam. Bardam Sclerum, qui Imperatorem ſe dixerat, vicit, ut & Tripolitanos, Damaſcenos, Bulgarosque, hinc *domitor Bulgarorum* nominatus. Obiit A. 1025. regni 50. vitæ 70. Zonaras, Cedrenus.

Baſilius Cæſarienſis, fil. Baſilii presbyteri & Eumeliæ, frater Petri Epiſc. Sebaſt. & Gregorii Nyſſeni, Gregor. Nazianzeni & Jo. Chryſoſtomi temp. floruit. Is Cæſareæ Cappadocum Præſul factus, miſſus eſt à Valente, qui Arianis favebat, in exilium. Cui ille, Antequam, inquit, in exilium proficiſcar, tu ab incœpto deſiſtes. Itaque unâ nocte Uxore Valentis maximis doloribus correptâ, & filiâ inſuper parvulâ extinctâ, Valens miſit ad *Baſilium*, ut precibus ad Deum fuſis ipſe ſaltem ſervaretur. Ruffinus. Obiit A. 378. Epiſc. 8. Opera ejus 2. voluminibus impreſſa habemus, ubi homiliæ tantâ eruditione & eloquentiâ refertæ, ut cum optimis Græcorum vet. faciłè contendi poſſit. Hieron. *in Chron.* & *Cat. c.*116. Naz. *ep.*38. & *Oratione in Laudem ejus.* Sozom. *l.* 6. *c.*14. Theodoret. *lib.*4. *cap.*19. &c. Ab hoc Baſilio, Ordo quidam in Communione Rom. nomen habet.

Baſilius, Ancyranus Præſul, arte medicus, ſcripſit contra Marcellum *de Virginitate* librum, & nonnulla alia. Hic etiam imperante Conſtantino Macedonianæ religionis cum Euſtathio Sebaſtiano princeps fuit. Hieronymus.

Baſilius, Cilix Presbyter ſub Zenone, & Anaſtaſio floruit, ut ex Photio diſcimus Cod. 107. Hiſtoriam divulgavit, cujus & Nicephorus meminit operis ſui initio. Vid. Voſſium *de Hiſt Gr. p.*267.

Baſilius Seleuciæ Epiſcopus, interfuit Synodo quartæ Oecumenicæ, A. 448. eique ſubſcripſit. Ejus aliquot homiliæ extant.

Baſilius Patriarcha Antioch. ſucceſſit Maximo An. 456. Orthodoxiæ acris aſſertor. Obiit An. 458. Item Patriarcha Conſtantinop. An. 970. ob crimina depoſitus, An. 977. Item alius Similiter Patr. Conſt. cogn. *Camaterus*, an. 1183. triennio pòſt, ab Iſacio Angelo pulſus. Baronii *Annal* Sozomen. Curopal.

Baſilius, Legatus Pontificis, interfuit Concilio Chalcedonenſi, à Marciano Imp. convocato. Item, præfectus miſſus ad Alaricum Romam obſidentem, pacis causâ. Item Medicus, qui monachali veſte indutus, errores ſparſit per 52. an. Conſtantinopoli juſſu Alexii Comneni, exuſtus. Vid. *Bongomili.*

Baſilius, Præſes Ciliciæ, ſub Anaſtaſio Principe floruit, abſtinentiâ, & vitæ inſtitutis clarus. Scripſit contra Archelaum quendam Presbyterum. Suidas.

Baſilius, M. Moſcorum Dux. A. 1505. poſt Johannem Baſilium, *Magni* nomen meruit. Obiit An. 1533. Item alius, à Stephano Poloniæ R. magnâ clade affectus. Thuan. *lib.*69. 72. 73. Sal. Neugeb. *hiſt. l.*10. Chytr. *in Sax. l.*25. 26. *Baſilius* Johannes, etiam vocari volunt Suitkius, qui Demetrio ſucceſſit, occiſo an. 1606. &c.

Baſilius, Opiterginorum dux, qui ſuppetias Antonio tulit. Lucan. *lib.* 4.

> *Ut primum adverſa ſocios in litore terra*
> *Et Baſilum videre ducem: nova furta per æquor*
> *Exquiſita fuga.* ——

Baſilus, Oratoris nomen apud Juvenalem *Sat.* 7.

> *Quando licet flentem Baſilo producere matrem?*
> *Quis bene dicentem, Baſilum ferat?*

Item Prætor ſpolians provinciales apud eundem, *Sat.* 10.

> *Quot Baſilus ſocios, quot circumſcripſerit Irus*
> *Pupillos.* —— ——

Baſilius Amerbachius, fil. Johannis, Typographi Baſilienſis clariſſimi, eruditionem ſuam trilinguem per laborioſiſſimam Hieronymianorum operum, cum fratre Brunone, recognitionem toti orbi commendavit. Sec. præt. Item fil. Bonifacii, prioris ex fratre nepos, JC. apud Baſilienſes celebris. Vid. *Bonifacius* & *Johannes Amerbachius.*

Baſilius, fl. Meſopotamiæ, in Euphratem labens. Strab.

Baſilus, Vid. *Minutius.*

Baſina, Uxor Baſini, Thuringiæ R Childerico 4. Gall. R. qui in mariti aulam ſe receperat, Baſino relicto, adhæſit, mater ex illo Clodovæi I. Aimon. *l.*4. *c.*8. Sigeb. & Adon. *Chron.* Gr. Tur. *l.*2. *c.*12.

Baſina, fil. Chilperici ex Audovera, Fredegondes novercæ juſſu ignominiam paſſa, & in monaſterium detruſa eſt. A. 589. Greg. Tur. *l.*9. *c.*29. & *l.* 10. *c.*20.

Baſiniacum, ponitur in diviſione regni Lotharii, an. 870. facta, inter Solocenſe territorium & Eliſchouvam: quod Aub. Miræus putat eſſe Baſſiniacum, *le Baſſigny*: quod eſt unus è pagis Campaniæ Gallicæ, majore ex parte inter Matronam & Moſam orientes poſitus; & regnum Lotharii tum à Rheno ad Moſam & Scaldim uſque pertinebat, ſed Miræo non accedit Hadr. Valeſius *Not Gall.* Nomen dedit Baſſiniaco in Lingonibus *Baſſejum*, vel *Vaſſejum*, opp. ejus pagi, vulgò *Vaſſy*; vel à ſitu inferiore nomen accepit. Sic in Duc. Nivernenſi pagus eſt dictus *BaZon*, i. Baſſenſis, vel humilis & depreſſus, propterea quòd eſt in vallibus Morvinni poſitus. Id.

Baſitæ, pop. Arabiæ. Steph.

Baſiſtani, & *Baſtali*, pop. Hiſp. Strab. *lib.*3.

Baſolca, forte *la Baſoche*, Baronia Gall. in Pertico Goëti. Conjungitur cum Manſione Odonis, quæ fortè *Auton*, & Vileriis, ab Orderico Vitali *Hiſt l.* 3.

S Baſoli Monaſter. Vid. *Virſiacum.*

Baſoropeda, reg. Medorum Armeniæ adjuncta. Strabo *lib.*11.

Baſra, opp. Africæ, in regno Fezzæ, & prov. Hasbata juxta Lucum fluv. 30. mill. à Sala verſus Ort. & propè conf. Algariæ prov.

Baſſa, & *Baſſi*, Turcis, teſte Leunclavio, caput: Baſſileri, capita ſive Duces: ut à Κεφαλὴ Græcis ſunt dicti Κεφαλάδες, noſtris à capite Capitanei. Aliàs *Baſſus*, idem quod *Vaſſus*. Sic L. Alaman. *Tit.* 79. §. 3. *Dominus ejus* 12. *Baſſos intra domum habet.* Gloſſ. autem vet. *Baſſus*, *Cuſtos populi. Vaſſi. fidejuſſores.* Philoxeno etiam *Baſſus*, ἔγγυος. Vid. Spelmann. *Gloſſar. Archæol.*

Baſſa, locus in Cotylio monte prope Phigaleam in Arcadiâ, ubi celebratur Epicurii Apollinis templum, nato inde cognomine, quòd in peſtilenti morbo opem tuliſſet. Rhod. *l.*19. *c.*1. Vid Pauſan.

Baſſania, opp. Maced. in Illyrici confinio ad Liſſum urb. Livius.

Baſſanum, opp. Italiæ, inter Covetianam arcem & Patavium, in valle arctiſſima, ſub Venetis, ad Meduacum fluv. in Marchia Travifina. Hinc tractus adjacens *Baſſaneſe*. 12. mill. à Vicentia in Boream.

Baſſareus, Bacchi cognomen, à veſtium ſpecie, quibus miniſtræ ejus utebantur in ſacris; quæ *Baſſarides* dicebantur. Alii verò *Baſſareum* à βάζειν vocant, quod clamare ſignificat. Horat. *in Odis*:

—— Non ego te candide Baſſareu
Invitum quatiam. ——

Ea autem veſtis ad pedes fluebat. Statius,

Si decet auratâ Bacchum veſtigia pallâ
Verrere. —— ——

Et à *Baſſareo* Lydiæ loco cognominata eſt, ubi conficiebatur. Hinc *Baſſaricus*. Prop. 3. 16.

Candida laxatis onerato colla corymbis,
Cinget Baſſaricas Lydia mitra comas.

Baſſaris, *Baſſares*, h. e. *Bacchi ſacrificula*. Perſius *Sat.* 1.

Et raptum vitulo caput ablatura ſuperbo
Baſſaris, & lyncem Mænas flexura corymbis.

Ubi vetus Schol. *Baſſarides, Bacchæ. Quibuſdam videtur à genere veſtis, quâ Liber Pater utebatur, demiſſâ ad talos, quam Thraces Baſſarim vocant. Quidam à vulpibus, quarum pellibus Bacchæ ſuccingebantur.* Quæ confirmari poſſunt è Græcis Grammaticis. Nam Heſychio Βασσάραι ſunt χιτῶνες, οὓς ἐφόρουν αἱ Θρᾴκιαι Βάκχαι. Sed & apud Suidam & Etymologum legas: Βασσάρα· ἀλώπηξ κατ' Ἡρόδοτον. Porro non Thracum ſolummodo hæc vox, ſed & Afrorum. Nam, ut idem Heſych. ſcribit, Βασσάρια, τὰ ἀλωπέκια οἱ Λίβυες λέγουσι. Quanquam Bacchæ non vulpinis tantùm, ſed & hinnulorum pellibus utebantur, quas Stat. *lib.* 2. *Thebaidos*, itemque *Achilleidos*, *Nebridas* dixit, Græcorum more, qui pelles iſtas Νεβρίδας vocant, à νεβρὸς *hinnulus*, ſive *cervi pullus*. Altiùs verò rem repetit ὁ πάνυ Bochartus. Sic enim ille. *Baſſareus*, inquit, rectè explicatur per Æliani Προτρύγην, cùm בצר *baſſar* Ebræis ſit idem, quod Græcis τρυγᾷν, *vindemiare* ſcilicet, ubi *Tſade* per *SS* effertur, ut fit ſæpiſſimè.

Baſſi, pop. fuere Belgii, ubi etiamnum opp. Flandriæ aliâs munitum, *la Baſſée*, in confinio Arteſiæ, quod Francorum dom. ſubeſt. ab An. 1668.

Baſſiana, Pannoniæ opp. Ptol. *Beſſega* hodiè.

Baſſianus, dictus eſt Marcus Aurelius Antoninus Caracalla, ex avi materni nomine. Vid. *Caracalla*.

Baſſianus, fil. Anaſtaſii Imperat. Lybiam crudeliter tractavit. Item, maritus Anaſtaſiæ, ſororis Conſtantini M. Item Epiſcopus Epheſinus, cui cum Stephano, in locum ſuum ſuffecto, ingens contentio fuit, Chalcedonenſi Concilio ſopita.

Baſſianus Syracuſanus, Romam ſtudiorum causâ miſſus, ubi cùm Chriſtianus factus eſſet, Ravennam, inſectante Patre, fugit. Inde Laudenſis Præſul electus, ibidem nonagenariùs deceſſit 14. Cal. Febr. Emicuit Ambroſii temporibus, quem ægrotantem adiit & ejus morti interfuit. Volater.

Baſſiniacus ager, *le Baſſigny*, regio Gall. in Campaniæ prov. verſus fontes Moſæ & Matronæ fluv. ubi urbes Lingones, Calvomontium, Andelovium. aliæ. Limites ejus periere. Sed magna ejus pars ſub Lotharingia etiam continetur.

Baſſus, Conſul. Gentiani collega an. V. C. 963. Alius Æmiliani collega an. 1011. Alius Quintiliani collega an. 1041. Alius Ablabii collega an. 1083. Alius Philippi collega an. 1161. Alius Antiochi collega an. 1184. Denique *Baſſus* martyr ſub Decio clavis ferreis confixus. Volaterr.

Baſſus, hæreticus, Cerinthi. Ebionis & Valentini diſcip. vitam hominum, omniumque rerum perfectionem collocabat in 24. literis & 7. Aſtris: addens, veram ſalutem à Jeſu Chriſto minimè expectandam eſſe. Philaſtrius *de hær.*

Baſſus, Vid. *Ceſellius*. Item, *Lucilius*.

Baſſus Aufidius, Hiſtoricus, Auguſti ac Tiberii temp. æqualis M. Senecæ Rhetoris, ut, *ex ejus Suaſoriâ* 6. cognoſcimus. Ibidem inter Hiſtoricos refertur, qui elogiis ſuis Ciceronem fuere proſecuti. Reliquit autem belli Germanici libros, ut docet Quintilianus *lib.* 10. Etiam de Bello civili ſcripſit. Vide Voſſ. *Hiſt. Lat.* 1. 22.

Baſſus Cæſius, Poëta Lyricus, Neronis temp. ad quem Perſius ſcripſit *Sat.* 6. ubi inter alia,

Jamne Lyra & tetrico vivunt tibi pectine chordæ?

Tetrico, inquit, quia ad Sabinos ſe recepiſſet, quorum mons *Tetricus*. Mox ad eundem ait,

Atq; marem ſtrepitum fidis intendiſſe Latinæ,
Mox juvenes agitare jocos & pollice honeſto
Egregios luſiſſe ſenes. —— ——

Unde argumentum eorum cognoſcimus, quæ caneret Cæſius. Vidit eum Fabius: ac quanti fecerit, arguit quòd dicat *lib.* 10. *Lyricorum Horatius ferè ſolus legi dignus; ſi quem adjicere velis, is erit Cæſius Baſſus, quem nuper vidimus.*

Baſſus Gabius, è cujus commentariis hiſtoriam, de equo Sejano, refert Gellius 3. 9. Libros is de origine verborum edidit, è quibus idem Gellius quædam adfert 2. 4. 3. 19. 5. 7. Sed *Gavius* eſt apud Macrobium. Floruit tempore Trajani. Vide Voſſ. *Hiſt. Lat. l.* 1. *c.* 22.

Baſſus Julius, Orator Auguſt. temp. ex cujus declamationibus plurima excerpta habemus apud M. Senecam, qui & *in Præfat. lib.* 5. *Controverſ. hominem diſertum* vocat. Sed addit, *Qui domeſticam vellem, quam conſectabatur, amaritudinem, & ſimulationem actionis Oratoriæ. Nihil indecentius, quam ubi Scholaſticus forum, quod non novit, imitatur.*

Baſſus Junius, floruit temp. Neronis, aut Veſpaſiani, homo dicaciſſimus, unde *aſinus albus* vocabatur, teſte Fabio *lib.* 6. *cap.* 3. de riſu. Nempe *aſinus* quidem, ob ineptias, ſed *albus* ob jucunditatem, uti Turnebus interpretatur *lib.* 18. *cap.* 35. Vide Voſſ. *Hiſt. Lat. lib.* 1. *cap.* 22.

Baſſus, & Sextius Niger, Romani de Medicinâ Græcè ſcripſerunt. Volaterr.

Baſſus Salejus, Veſpaſiani ævo floruit, non ſemel memoratus Tacito, ſive alteri in Dialogo de Cauſis corruptæ eloquentiæ, ubi inter alia ſic audias Aprum loquentem: *Quis enim neſcit neminem mihi conjunctiorem eſſe, & uſu amicitiæ, & aſſiduitate contubernii, quam Salejum Baſſum, cum optimum virum, tum abſolutiſſimum poetam!* Et Fabius *lib.* 10. *Vehemens & poëticum ingenium Saleio Baſſo, nec ipſum ſenectute maturum.*

Baſta, Ital. opp. non procul ab Acrâ Japygiâ. Plin. 3. 11.

Baſtanabus, portus Arabiæ. Steph.

Baſtanas, Arab. Deſertæ gens. Ptol.

Baſtardus, Græcobarb. μπασιάρδος, *Spurius*, *nothus*. An à *boes art*; i. degeneris ingenii, ut Cujacius: an à *beſte aerd*, id eſt, optima indoles, per antiphraſin: an à *baſte*, i. abjectus, & *aerd*, natura: An tandem à Græco βασαρὶς, i. meretrix? Sed Germanicum omnino videtur, & inde ad omnes Europæ gentes delatum, ac *bas* ubique penè infimum ſignificat, per tranſlationem, ſpurcum, impurum, abjectum: *Stare* Saxonicè ortum vel editum: perinde *Baſtart*, impurè editum. Sic Anglis *Upſtart*, homo novus, & ſubitò exortus. Priſcos Septentrionales populos etiam ſpurios in ſucceſſionem admiſiſſe legimus: nec illius tituli glorioſum Angliæ ſubactorem Wilhelmum Normannum puduiſſe videtur, qui epiſtolam ad Alanum, Britanniæ min. Comitem, ſic orditur: *Ego Wilhelmus, cognomento Baſtardus.* Vid. Spelmannum *in Gloſſar. Archaol.*

Baſtarnæ, Baſternæ. Plin. Pop. Sarm. Europ. in regno Polonico contenti apud oram maris Euxini, Peucinis qui in Podoliâ, & Alanis, qui in Lithuaniâ cenſentur, finitimi. Aliter Peucini, Cluverio, aliis, ubi nunc Ruſſia nigra, Podolia, Volhinia ſuper. & Beſſarabia. Horum meminit Ovid. *de Triſt.*

Hactenus Euxini pars eſt Romana ſiniſtri,
Proxima Baſternæ Sauromatæq; tenent.

Meminit eorum Dionyſius, —— Μαιῶτιδος ἐς στόμα λίμνης
Γερμανοί, Σαρμάται τε, Γέται θ' ἅμα Βαστάρναι.

Vide Strab. *lib.* 7. & Steph. Claudiano *truces* dicuntur, & alibi apud eundem,

—— —— *Cadi tumentes*
Baſternas unâ potuit delere ruinâ.

Baternas pro *Baſternas* poëtica licentiâ videtur dixiſſe Val. Flaccus *lib.* 6. *his verſibus*,

Atq;, ubi Sidonas inter pedes aquat habenas,
Illinc juratos ſecum trahit Exa Baternas.

Ita legit Hen. Valeſius, *Notis ad excerpta ex Joh. Antiochenum*, ubi vett. editt. *Æa* habent.

Baſtereni, Ægypti pop. quibus permutatio in more eſt nummorum loco. Ægyptiorum ritu ægrotos producunt, ut à prætereuntibus, quos ejuſmodi quidpiam infeſtarit, aliquid ſalutaris afferatur.

Baſterbini, pop. in 3. reg. Italiæ. Plin. 3. 11.

Baſteum, caſtrum in Italiâ munitiſſimum prope Padum, ubi Julius 2. Pontifex inſignem accepit cladem, inopinatò irrumpente Alphonſo Ferrariæ duce. Rhod. 5. 2.

Baſti, vulgò *Baza*, urbs Hiſp. Tarrac. in regno Granat. Ferrar. aliâs Baſtitanorum caput, prope montem Oroſpedam. Nunc paucis conſtat incolis, juxta fl. *Guadalentin*, verſus limites Regni Murciæ & Caſtellæ novæ, 7. leuc. ab Acci, & deficit indies. Baudr.

Baſtia, urbs Corſicæ inſ. caput, ſita in parte inſ. Boreali, ubi aliàs Mantinum & Mantinorum opp. Gaudet arce munita & portu capaci, in littore Thuſco, ibique degit Gubernator.

Baſtitani, Hiſp. pop. prope Turdulos, qui & *Baſtuli*. Strabo *lib.* 3. Ἐντεῦθεν δὲ ὄρος ἐστὶ τῶν Ἰβήρων τῶν καλουμένων Βαστητανῶν, οὓς καὶ Βαστούλους καλοῦσι, καὶ Κάλπη. Ptolomæus, Βαστούλων, τῶν καλουμένων Ποινῶν, Μενραλία, Τρανσδούκτα, Βαρβησόλα, Καρτηία, Κάλπη. Ex *Baſtitanis* autem ſive *Baſtis* facti corruptè *Baſtuli*, & corruptiùs *Blaſtuni*, apud Marcianum, *lib.* 2. *Peripli*, ubi mem. circa Carteiam Βλαστοφοίνικες τῶν καλουμένων Ποινῶν, nempe reſpectu originis. Nam ad eos maximè pertinent hæc Plinii, ut docet ſermonis ſeries, *Oram eam univerſam originis Pœnorum exiſtimabat M. Agrippa.* Vide Boch. *de Phœn. Col. pag.* 685.

Baſtonacum, Gall. *Baſtogne*, opp. amplum Belgii, in Duc. Lucemb. propè Arduennam ſylv. Aliis Baſtonia; eſtque adeò lepidum & cultum, ut dicatur incolis *Paris en Ardenne*, 8. leuc. à Lutzemburgo.

Baſtuli, qui & Pœni, pop. fuere Hiſpaniæ Bæt. prope fretum Gadit. & oram maris Mediterr. ubi pars Meridionalior Andaluziæ, & pars marit. regni Granat. Almeriam uſque.

Baſulenſes, vel *Baſylienſes*, Libyæ gens, quæ cùm bellum

genit. noctu pugnat. Nicolaus Damaſcenus apud Stobæum *de Legibus*.

Baſulis, pop. Libyæ.

Baſurura, fluv. Amer. merid. Caribanæ regionis. Cadit in Amazonum fluv. paulo infra Cutiguaram flu. P. Texeira.

Bata, Aſiæ vicus & portus, ubi Sinope urbs Auſt. verſus huic oræ plurimum opponi videtur. Strabo *l.* 6. 11. Ptol. 5. 9.

Batala, antiquiſſimum Sidicinorum in Italiâ op. Livius.

Batalus, tibicen laſcivus, primùm omnium calceis fœmineis in ſcenâ uſus eſt, artemque tibiarum omni mollitie depravavit, à quo diſſolutos & parum viros *Batalos* vocant; tale fuit Demoſthenis cognomen, teſte Cælio *lib.* 5. *cap.* 13. Libanius, Ἤρχετο γὰρ νῦν Βάταλος Ἐφέσιος αὐλητὴς γενόμενος, ὃς πρῶτος ὑποδήμασι γυναικείοις ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐχρήσατο, καὶ μέλεσι κατεκλάσθη, ἀπὸ τούτου δὲ τοὺς ἐκλύτους καὶ ἀνάνδρους Βατάλους ἐκάλουν. Unde Heſychius, Βάταλος, πρωκτὸς καὶ ἀνδρόγυνος, κίναιδος, ἔκλυτος. Cæterùm Βάταλος apud Atticos pudendorum pars. Sic enim Plutarchus ſcribit, Δοκεῖ δὲ καὶ τὸ ἐν ἀσχήμονι λέγεσθαι τοῦ σώματος μορίων παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τότε καλεῖσθαι βάταλος.

Batana, locus juxta Euphratem. Steph. Vide *Agbatana* apud eundem. Hic θησαυροφυλάκιον regum Mediæ & Perſiæ fuiſſe, teſtatur Iſidorus Characenus. *Ecbatana* vocant Qu. Curtius & Juſtinus. Hic *lib.* 4. *Se quoq;, cùm tranſiſſet mare, non Ciliciam aut Lydiam (quippe tanti belli exiguam hanc eſſe mercedem) ſed Perſepolim, caput regni ejus, Bactra, deinde Batana, ultimiq; Orientis oram, imperio ſuo deſtinaſſe.* Sic lege. Nam MS. habebat *Batava*. Ille *lib.* 12. *Centum nonaginta millia talentûm Ecbatanis congeſta.*

Batanagra, urbs Indiæ intra Gangem. Quibuſdam eſt *Nangralcut* urbs ampla, in dominio M. Mogolis, ad Hidaſpem fluv. cum regione cognom.

Batancaſara, Indiæ intra Gangem urbs, Ptol. *Bascadul* Caſtaldo.

Batane, vel *Batanaa*, Syriæ vicus. Steph.

Batava, ſeu *Patavia*, incendio penè tota conflagravit Anno 1662. Aliàs *Batava caſtra*. Urbs triplex eſt; una dicitur *Paſſaw*, inter Danubium & Ænum; alia *Inſtade*; & tertia *Stat*, quæ verſus Bohemiam, & ubi Ilia amnis in Danubium cadit. Vid. *Patavia* & *Patavium*.

Batavi, pop. Germaniæ, de quibus Luc. *l.* 1.

Vangiones Batavíq; truces, quos ære recurvo
Stridentes acuere tuba.

Auricomos appellat Silius *lib.* 3.

Jam puer auricomo performidate Batavo.

Unde Mart. 8. 33.

Et mutat Latias ſpuma Batava comas. Lloyd. Populi Belgii, in Vett. monumentis celeberrimi, ubi nunc pars maxima Hollandiæ, & minuta portio Gueldriæ, cum parte prov. Ultrajectinæ, Cluverius Geogr. *libro ſecundo*. Vid. quoque infra. Hi *Hollandi* vocantur. Sed Hollandia latius ſumitur, quam Batavi. Baudr. Tacitus *de moribus Germanorum*: *Omnium harum gentium virtute præcipui Batavi, non multùm ex ripa, ſed inſulam Rheni colunt, Cattorum quondam populus, & ſeditione domeſticâ in eas ſedes tranſgreſſus, in quibus pars Romani imperii fierent. Manet honos, & antiquæ ſocietatis inſigne; nam nec tributis contemnuntur, nec publicanus atterit: exempti oneribus, & collationibus, ac tantum in uſum præliorum ſepoſiti.* Plin. *lib.* 4. *cap.* 15. *In Rheno ipſo*, inquit, *prope centum m. p. in longitudinem nobiliſſima Batavorum inſula.* Plutarchus *in Othone*: Τοῖς δὲ μονομάχοις ἱππομαχίαν τε καὶ θάρσος ἄγειν πρὸς τὰς συμπλοκὰς δοκοῦσιν ἐπήγαγεν Οὐᾶρος Ἀλφῆνος τοὺς καλουμένους Βατάβους. Lege Βατάβους vel Βατάους. Εἰσὶ δὲ Γερμανῶν ἱππεῖς ἄριστοι, νῆσον οἰκοῦντες ὑπὸ τοῦ Ῥήνου περιῤῥεομένην. Dio. *lib.* 55. Ἱππεῖ δὲ ἱππῆς ἐπίλεκτοι, οἷς τὸ τῶν Βατάουων, ἀπὸ τῆς Βαταουίας τῆς ἐν τῷ Ῥήνῳ νήσου ὄνομα. Zoſimus *lib.* 3. Καὶ τοῦ Βαταβίας ἀποσχόντες, ἣν δίχα σχιζόμενος ὁ Ῥῆνος νῆσον ποιεῖ, πάσης ποταμίας μείζονα νήσου. Hinc *Batava auris* apud veteres pro *durâ*. Martialis 6. 83.

Cujus nequitias, jocoſq; novit,
Aurem qui modò non habet Batavam.

Nam quod vulgò legitur *ſeveram*, è gloſsâ videtur huc tranſmigraſſe. Eorum regio *Batavia* vulgò, *Le pays de Holland*. Regio tota admodum rigua & fertilis, abundatque omnibus ad delitias neceſſariis. Excuſſo ante Seculum Hiſp. jugo Reſp. potentiſſima evaſit cum vicinis prov. ſub nomine Belgii Confœderati. Baudr. Nannius *Miſcell. lib.* 10. ait in Hollandiâ multo infra terram ingentes arbores reperiri: unde quoſdam opinatos eſſe, illic olim fuiſſe ingentes ſilvas, & vel vi ventorum vel terræ motu concidiſſe, atque adeò ipſam *Hollandiam* olim *Holtlandiam* eſſe dictam: ſic etiam antiquiſſimis libris eam appellari; author eſt Mart. Dorpius, irridens eos, qui *Hollandiam*, à *cavitate terræ*, nominari putent. Alios etiam ait, a *fœno* putare eam *Haylandiam*, quia *paſcuoſa eſt*. Aliis dicitur qu. *Hotland*. *Batavos* autem ab ea plagâ, quæ etiamnum linguâ eorum *Der Betowe* dicitur, vocatos credit Adolph. Metkerchus *cap.* 14. *de vet. pronunc. L. Græcæ*. Imperito quidem Latinorum vulgo licet omnem Hollandiam *Batavia* nomine appellare, eâdem ſc. ratione, eodemque jure, quo *Belgicam* nunc vocarit id terrarum ſpatium, quod 17. Provinciis diſtinctum, & medium ſui in Germaniæ ſolo obtinet; cùm antiquitus omnis Belgica cis Rhenum conſtiterit; quoque jure Pannoniam dicunt Hungariam, quæ tamen vix tertiam ſui partem in veteri Pannoniâ cenſeri poteſt.

Urbes Batavorum, ſ. Hollandiæ, præcipuæ.

Alcmaria, *Alcmaer*.	Harlemum, *Haerlem*.
Amſterodamum, *Amſterdam*.	Horna.
Briela, *Briel*.	Lugdunum, *Leyden*.
Delphi, *Delft*.	Roterodamum.
Enchuſa.	Trajectum infer. & Ultrajectum, *Utrecht*. Verum hæc propriè non eſt urbs Hollandiæ, ſed facit dominium disjunctum.
Gouda.	
Gertrudenberga.	
Goricum, *Gorcum*.	
Haga, pagus maximus, ubi Comitia, Gall. *la Haye*.	

Batavia, ſeu *inſula Batavorum*. *Moſa parte quadam Rheni receptâ, quæ appellatur Vacalis, inſulam efficit Batavorum*, ut Cæſar *in libro* 4. ſcribit. Vacalis vel Vahalis vulgò dicitur *Wale* vel *Wael*, Rhenus *Rhyn*. *In Rheno ipſo prope centum millium paſſuum in longitudinem nobiliſſima Batavorum inſula & Canenefatum*, ait Plinius *in libro* 4. Nimirum ea inſula à Batavis & Cannenefatibus incolebatur: ſed quia majorem inſulæ partem Batavi obtinebant, nomen ei ſuum dedere, & dicta eſt *inſula Batavorum*, ac *Batavia*. Id nos Tacitus docet *in libro* 4. *Annalium*, *hiſce verbis*: *Batavi, donec trans Rhenum agebant pars Cattorum; ſeditione domeſtica pulſi extrema Gallicæ ora vacua cultoribus ſimulq; inſulam inter vada ſitam occupavere: quam mare Oceanum a fronte, Rhenus amnis tergum ac latera circumluit. Canninefates partem inſulæ colunt, Gens origine, linguâ, virtute par Batavis; numero ſuperantur.* Eginhardus ſcribit, *in Vita Caroli Magni*, *Vahalem fluvium Batavorum inſulam à parte Meridiana præterfluere.* In tabula Theodoſiana vocatur *Patavia* pro Batavia, & *fluvius Patabus* pro Batavus, (uti Dio *Patavos* Πατάους pro Batavos nominaverat:) ac ibidem Batavia ſic deſcribitur. *Foro Hadriani* 12. *Fleno* 18. *Tablis* 12. *Caſpingio* 18. *Grinnibus* 6. *Adduodecimum* 18. Ex quibus *Forum Hadriani Voorburg* nunc dicitur, quaſi *Foorburg*: *Flenium* vel Flevum caſtellum *Delft*, oppidum elegantiſſimum, impoſitum Foſſæ Flietenſi, *de Vliet* ſive *Fliet* dictæ, ante 500. annos factæ, ut ait Grotius adverſus Cluverium, qui Foſſam Corbulonis eam eſſe exiſtimabat. *Tabulas* vel *Tablas* vicum *Alblas* Cluverius exponit; *Caſpingium*, caſtellum *Gieſſenburg*; Grinnes *Rhenen* vicum; *Vadam* ſive *Adduodecimum Wageningen*. *Grinnes* & *Vadam*, *in libro* 4. *Hiſtoriarum* memorat Tacitus cum *Batavoduro*, & inſulam Batavorum paluſtrem humilemque eſſe ait, & in ſua Germania *Batavos non multùm ex ripa, ſed inſulam Rheni amnis colere, Cattorum quondam populum* tradit.

Inſula Batavorum ſeu Batavia, poſtea corrupto & mutilato nomine dicta eſt *Batua*. In Diviſione Regni Lotharii an. 870. facta, *Batua* ponitur inter *Comitatum Teſtrebant* & *Hattuarias*. Chronicon *de Nortmannorum geſtis*, in anno 859. & Annales Bertiniani *inſulam Rheni Patavum* nuncupant, ut ſuprà tabula Theodoſiana *Pataviam*. *Batuam* in anno 885. Annales Mettenſes vocant. *Godefridus illis obviam procedit ad locum Herispich, in quo Rheni fluenta & Vval uno ſe alveo reſolvunt, & ab invicem longius recedentes, Batuam provinciam ſuo gurgite cingunt. Hanc inſulam ingredientes; ſoluto colloquio inſulâ excedunt.* Quam *Batuam provinciam* & *inſulam* non ſemel appellant; appellant iidem Annales ibidem & *Friſiam*. Anno 885. *D. I. Hugo rebellare diſponens contra Imperatorem, legatos ad Godefridum in Freſiam occultè dirigit.* Nimirum Friſii cùm à Francis deſciviſſent, Rhenum tranſgreſſi, in parte Bataviæ conſederant, & caſtrum Doreſtate vel Batavodurum, ac Trajectum ad Rhenum inferius cognominatum præter cætera loca occupaverant. Quare Beda *citeriorem Friſiam* vocat, ut diſtinguat ab ulteriore vel Tranſrhenana Friſia, regione magnæ Germaniæ. Bedæ, *in capite* 11. *libri* 5. *Hiſtoriæ*, verba hæc ſunt de Pippino Duce Francorum, avo Pippini Regis: *Et quia nuper citeriorem Freſiam pulſo inde Rathbedo Rege ceperat, illo eos ad prædicandum miſit.* (Wilbrordum Presbyterum cum 11. ſociis.) Quin & Annales Bertiniani Friſiam uſque ad Moſam proferunt. Sic enim in anno 839. ibi legimus de tota Friſia uls & cis Rhenum: *Ducatum Freſiæ uſq; Moſam.*

Bataviæ inſulæ ſuperior pars vocatur vulgò *de Betaw* ſeu *Betow*, aliàs *Betuwe*: ut Cluverius ait.

Inſula Batavorum eſt inter veterem alveum Rheni, & Vacalem qui Moſâ recipitur: & Betuviam *la Betuve*, Ducatus Gelrenſis portionem, ac magnam partem Meridianæ Hollandiæ ſeu Sudhollandiæ continet. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Batavia, urbs Aſiæ in Java inſ. ſub Hollandis, ab an. 1619. antea *Jacatra*. Permunita eſt, in plano perferaci, & emporium celebre, cum caſtro & valido præſidio, Ibi reſidet Præfectus Gen-

Gen. Soc. Holland. Ind. Orient. 15. leucis à Bantamo in ortum, 60. à Materano, in occ. Creſcit indies ſplendidior.

Batavia, vulgò *Rivier Batavia*, fluv. Aſiæ, in Carpentaria ſeg. parte Terræ Auſtr. recèns ab Hollandis luſtratus, ſed tantùm verſus oſtia.

Batavodurum, op. Germ. infer. in Batavis, *Duroſtadium* etiam Latinis dictum. Vulgò *Wyck de Duerſteden*. De eo ſic Valeſius; *Batavodurum* vel *Doreſtate*, caſtrum vel (ut alii vocant) vicus *Doreſtate* erat cis & ad Rhenum in parte ea Bataviæ, quæ à Friſiis Gente Germanica occupata, ac *Friſia citerior* dicta eſt. In Appendice Chronici Fredegarii hæc de Doreſtate invenio: *Pippinus contra Ratbedum, Ducem gentilem Friſionum Gentis, adverſus alterutrum bellum intulerunt caſtro Doreſtate, illic belligerantes invicem anno 697.* In Annalibus Mettenſibus *caſtrum quod dicitur Doreſtadum*: in Annalibus Bertinianis, ad annum 834. *emporium quod vocatur Doreſtadus*: in Chronico *de geſtis Normannorum* nunc *Doraſtadum*, nunc *Doreſtatum villa Friſiorum* nuncupatur; in Annalibus Fuldenſibus anno 847. *Doreſtatum* quoque.

Hic locus olim *Batavodurum* appellabatur, hoc eſt Batavorum oſtium, ſeu introitus Bataviæ. Tacitus eo nomine utitur, quum *Batavodurum*, *Grinnes*, *Vadamque*, *in libro* 4. *Hiſtoriarum*, ceu loca vicina conjungit. Batavodurum ad Vacalim eſt, ut & Noviomagus. Vacalim autem vocant citeriorem vel Gallicum ramum Rheni, qui Mosá recipitur. In uſu tunc adhuc caſtri & emporii ambo nomina, vetus & recentius. Quippe nunc *Batenburg* dicitur, id eſt, Batavoburgus vel Batavodurum; nunc *Wik te Duerſtede*, ſive *Wych te Duerſtede*, aut abſolutè ac ſimpliciter *Duerſtede*, hoc eſt, vicus Doreſtate, vel Duroſtate.

Teſtrabanto vel Teſtrabanto videtur attributum eſſe caſtrum Doreſtate, & caput etiam ejus exſtitiſſe. Quippe Annales Bertiniani *in rebus anni* 835. prope *Comitatum Batavorum*, *Comitatum Teſtrabentecum Doreſtado* memorant: qui *Comitatum Teſtrebant* vocatur in Diviſione Regni Lotharii inter Reges fratres Ludovicum & Carolum. *Notit. Gall.* longitud. 27. 15. latitud. 52. 10.

Batavorum Inſ. vulgò *Betuwe*, pars Geldriæ, inter fluv. Rhenum & Vahalim comprehenſa, ſat longa, non æquè lata, ubi nullum magni momenti opp. Baudr. Vid. *Batavia* ſeu *Inſ. Batavorum*.

Bate, pars tribus Ægeidis. Steph.

Batea, Teucri filia, uxor Dardani. Diodorus *l.* 5. Vide Steph. in *Dardano*.

Batene, pop. ad Caucaſi montis juga, non procul à Bactris. Plin. 6. 16.

Batenia, arx *Battenbourg*, op. Germ. infer. in Geldriâ. *de Battenbourg* Barones fratres duo, inter alios Belgii Proceres, juſſu Albani, *unius ſalmonis caput plus valere, quam innumeros piſciculos*, dicentis, capite plexi ſunt, Anno 1568. Vid. *Arx Batavorum*.

Baterata, πόλις Λιγύων. Steph.

Batha inſula, cum opidulo ejuſdem nominis, non multum abeſt à continente Britannia minore, vulgò *Baaz*, aut *l'Isle de Baz*. Mentio ejus fit in Vita S. Pauli, ut & *Agnenſis Leonenſiſque pagorum*: id eſt, *d'Ack & de Leon.* Ibi eſt, *Monaſterium Bathenſe*, ab inſula cognominatum in Diœceſi Leonenſi, quod originem ſuam S. Paulo debet. Quippe in *inſula Batha* minori Britanniæ adjacente, & à continente atque ab opido Leonenſi parvo freto diviſa, magnâ & vicis inſeſſâ, cum plurimo grege Monachorum ſibi ſubjectorum diu vixiſſe dicitur Paulus: quam inſulam multo poſt ejus mortem Normanni crebris irruptionibus vaſtavere, diripuere, & omnia ejus ædificia ad ſolum uſque incendio peſſumdedere. Cambdenus *Barſam* ab Æthico dici exiſtimat; à Noſtris *Isle de Bas*; ab Anglis ſuis *Baſepole*: cujus de Barſa conjecturæ vix poſſum accedere. Valeſius, *Notit. Gall.*

Bathanatis, tractus Pannoniæ infer. ad Sarvitiæ amnis confluentiam cum Danubio, non longè ab oſtio Dravi fluv. *Bathmonſter* ſeu *Bathaſech* Lazio.

Bathanea & *Batanaa*, regio eſt Thraconitidi confinis, ſita trans Jordanem, in tribu Manaſſe, cujus incolæ à Joſepho Batanæi dicuntur.

Batheus, Siciliæ flu. Ptol. *Jati* Fazello dicitur. Lege *Bathys*.

Bathis, Ptol. *Jati*. Faz. fluv. Siciliæ, apud Elymam, urbem exciſam, ad 3 m. p. non longè à Priniſo fluens. Dicitur ab Jeta opp. juxta quod oriens decurrit.

Bathne, in tribu Aſer. Hier. *de L. H.*

Bathonia, ex vita S. Elphegi, *Akemianceſtre*, locus Angliæ, ubi hic occiſus. Matthæus Weſtmon. Item, urbs Epiſc. Britanniæ, ſub Arch. Cantuarienſi. Vid. *Aqua Solis.*

Bathoria, familia Tranſylvaniæ inclyta, unde plurimi regni hujus Principes. Stephanus *Bathorius*, poſt Joh. Sigiſmundi mortem, Princeps electus eſt An. 1571. Maximiliano pariter Imper. & Selimo probatus. Dein decedente Henr. III. Poloniæ Rex, bello contra Moſcos præclarè geſto, inclytus, obiit Anno 1586. Tria dixerat Deum ſibi reſervaſſe, *Aliquid ex nihilo producere, imperare conſcientiis, & noſſe futura.* Interea in Tranſylv. regno ei ſucceſſerat Chriſtophorus frater, cui quia domus Auſtriaca non favebat, ob fratrem in Poloniæ regno prælatum, Conſtantinopoli opem quærere coactus eſt. Obiit Anno 1581. Succeſſit ei Sigiſmundus fil. qui Auſtriacæ domui reconciliatus, Balthaſarum patruum occidit, Stephanum verò & Andream cognatos reos Majeſtatis pronuntiavit, ob turbas. Poſtea regno ceſſit Andreæ Cardin cognato, quod cùm hic tueri non poſſet, in Rodolphum 2. Imp. illo tranſlato, obiit Pragæ, Anno 1603. Dein Gabriel *Bathorius*, princeps electus; Anno 1608. poſtquam Botzkay & Rakozius præfuiſſent: Sed ob luxum & ſævitiam ſuis exoſus, interemtus eſt. Anno 1613. Iſthuanffi, *hiſt. Hung. l.* 24. *& ſeqq.*

Bathracus, Ptol. Βάτραχος, manuſcr. Seldeni, opp. Marmaricæ litorale, *Trabuco*, Mercat. inter Cherſoneſum magnam, & Antipyrgum ad Ort.

Bathsheba, Uxor Uriæ, poſteà Davidis & mater Solomonis. Sulp. Severus, *Quâ tempeſtate Berſaben quandam, mira ſummam pulchritudinis, ſtupro compertam habuit. Hæc viri cujuſdam uxor, qui tum in caſtris erat, fuiſſe traditur.* Ubi ſecutus errorem Græcorum vocat *Berſaben*, quæ in Ebræis & Latinis codicibus *Bathsheba*, vel *Berhſabe* dicitur: quem tamen errorem ſcribis libentius tribuit Druſius, quàm interpretibus; & videtur natus ex affinitate literarum ϑ & ϱ. Fuit autem *Bathsheba* filia Eliam, quem Hebræi apud Hieronymum tradunt fuiſſe filium Achitophel, qui ob eam cauſam poſteà conjuravit cum Abſalomo. Id etiam probabile eſſe cenſet ex Hugone Salianus. Potuit enim Achitophel avus eſſe 60. annorum: Eliam pater 40. *Bathsheba* filia 18. Idem cenſet Abulenſis & alii. Καλλίστῳ τὸ εἶδος καὶ πασῶν διαφέρουσαν vocat Joſephus.

Bathuel, id eſt, *filiatio Dei*, aut *menſura*, vel *deſertum Dei*, filius Nachor ex Melcha, pater Labanis & Rebeccæ, Gen. 22. Item civitas in tribu Simeon. 1. Par. 4.

Bathycles, vir quidam dives ac ſordidus, unde Proverb. *Bathyclis calix*, in eos, qui divites cùm ſint, ſibi tamen vivunt.

Bathycolpus, fluv. ad Thracium Boſporum. Turcis *Bouterre*, quod *magnum nemus*, vel *magnum flumen* ſignificat, teſte Petro Gyllio.

Bathyllus, adoleſcens Samius ab Anacreonte dilectus. Horatius in Epodis,

Non aliter Samio dicunt arſiſſe Bathyllo
Anacreonta Teium. —— ——

Item Pantomimus. Patriâ Alexandrinus, Mæcenatis delicium. Juvenalis,

—— *Molli ſaltante Bathyllo.*

Perſius, —— *Nec cùm ſis cætera foſſor,*
Tres tantùm ad numeros Satyri moveare Bathylli.

Juvenalis iterum *Sat.* 13.

—— *Ut video, nullum diſcrimen habendum eſt,*
Effigies inter veſtras, ſtatuamque Bathylli.

Tacitus *lib* 1. *Annal. Indulſerat, ei ludicro Auguſtus, dum Mæcenati obtemperat, effuſo in amorem Bathylli.* Vide Scaligerum, *Animadverſionibus Euſebianis*, *pag.* 155. Itemque Salmaſium in *Probum Vopiſci.*

Bathynias, fluv. idem cum *Bathycolpus.*

Batia, civitas mediterranea Epiri. Strabo *lib.* 7.

Batiana, opp. Gall. Narbon. in Segalaunis, ubi nunc fortè *Lauriol*, in Delphinatu, 1. leuca à Rhodano.

Baticala, urb Aſiæ, in India & inſ. Ceylani, in ditione Holland. à paucis annis. Urbs eſt regni cognom. in ora Orient. Inſ. 40. circiter leucis à Columbo urbe.

Batecala, urbs Aſiæ, in peninſ. Indiæ cis Gangem, in ora littorali maris Malabarici, caput regni cognom. ſub Rege *Onorum*, ſed in feudum Biſnagaræ R. Portu gaudet ſat capaci, inter urbes Onorum & Barcelorum, in Canara reg.

Batiera, Ili tumulus in Troade. Strab. *lib.* 3. Vide Steph.

Batieni, Ptol. opp. Liguriæ, *Bacienni* Paterculo, in agro Ticinenſi, quorum opp. Auguſta Badienorum, Pado impoſita. Vid. ibi.

Batilde, vulgò *Baudour*. à Piratis redemta, per Erchinoaldum, Magiſtrum Palatii, ſub Clodovæo 2. qui illam, formâ illectus, uxorem duxit, circa an. 548. ex Saxonum, qui in Anglia regnabant, familia creditam, atque ex ea Clotarium 3. ſuſcepit, quo minorenni, illa cum Erchinoaldo, regnum adminiſtravit, Childericum & Theodoricum. Mezeray *in Clodov.* 2. Aliquot monaſteriorum fundatrix.

Batina, vel *Bantina*, op. Apuliæ. Horat. *Carm.* 3. *Od.* 4.

Saltuſque Batinos, & arvum
Pingue tenent humilis Ferenti.

Batis, Eunuchus, Præſidiariorum militum Gazæ dux, quem captâ urbe, egregiâ editâ pugnâ, multis vulneribus confectum, quia ſupplex Alexandro fieri noluerat, per talos ſpirantis loris trajectis religandum ad currum ac circa urbem equis trahendum Macedo curavit. Curt. IV.

Batna, civitas Oſthoenæ. Steph.

Batna, opp. Meſopotamiæ, apud Niſibim, amœnitate Tempe Theſſalicis comparandum. Amm. Steph. Zoſim.

Bato,

Bato, dux Pannoniorum, qui conqueſti, *quòd Romani ad greges cuſtodiendos non canes vel Paſtores, ſed lupos mitterent.* arma ſumſerunt, A. C. 8. Dio Caſſ. *l.* 55.

Batochina, inſ. *Mauricam* appellant, magnam partem eorum, quę ad victum neceſſaria ſunt & cultum, Moluccis inſulis ſuppeditat.

Baton Sinopenſis, rerum Perſicarum commentarios condidit: cujus rei auctor nobis Strabo *lib.* 12. ubi de Sinope, Ἄνδρας ἐξήνεγκε ἀγαθούς. Τῶν μὲν φιλοσόφων Διογένη τὸν Κυνικὸν, καὶ Τιμόθεον τὸν Πατρίωνα. Τῶν δὲ ποιητῶν Δίφιλον τὸν Κωμικόν. Τῶν δὲ συγγραφέων Βάτωνα τὸν πραγματευθέντα τὰ Περσικά. Plut. *in Agide & Cleomene* Idem de Theſſaliâ & Æmoniâ commentatus eſt. Athenæus *lib.* 14. Βάτων ὁ Σινωπεὺς ὁ ῥήτωρ ἐν τοῖς περὶ Θεσσαλίας καὶ Αἱμονίας σαφῶς ἐμφανίζει τὴν τῶν Σατουρναλίων ἑορτὴν Ἑλληνικωτάτην. Item librum edolavit, περὶ Ἴωνος ποιητοῦ, de quo vide Jonſium *pag.* 181. Item, Poëta Græcus, Suid.

Baton, Amphiarai auriga, Polybius.

Batrachus, ſculptor. Plin. 36. 5. Nec Sauron atque Batrachum obliterari convenit, qui fecere templa Octaviæ porticibus incluſa, natione & ipſi Lacones.

Batta, prov. mediterr. regni Congi in Africa, cum opp. cogn. ad Batlam fluv. P. du Val.

Battarus, non quidem arboris ſive herbæ nomen eſt, ut voluit Domitius, ſed fluvii *Guattaro*, ut placet Scaligero, cujus meminit Valerius Cato Dirarum initio,

Battare, cycneas repetamus carmine voces.

Battiades, Callimachus à *Batto* patre. Ovid. *in Ibin*,

Nunc quo Battiades inimicum devovet Ibin,
Hoc ego devoveo teq; tuosq; modo.

Stat. 5. *Sylv.* 3.

—— —— Tu pandere doctus
Carmina Battiada.

Item *Battiadæ* dicti ſunt Cyrenenſes à Batto Cyrenes conditore. Sil. Ital. *lib.* 3.

Nec non Cyrene Pelopes ſtirpe nepotis
Battiadas parva fides ſtimulavit in arma.

Idem *lib.* 2.

—— —— Et iniquo ſole calentes
Battiadas. —— ——

Battis, puella quam Philetas poëta elegiographus ſuis carminibus celebravit. Ovid. *Triſt.* 1. 5.

Nec tantùm Coo Battis amata ſuo eſt.

Batto, filius Changii, Tartarorum R. frater Ochtai. Hic cùm patris ſucceſſor fratres cum copiis ad cæteras orbis partes ſubjugandas miſiſſet. Batto, cui Septentrio obvenit, Moſcoviam ſubjecit, Ruſſiaque, Polonia & Sileſiâ, devaſtatis, ad Lignitium Henricum Ducem, magiæ ope, cruentiſſimo prælio vicit, ipſo cum Poppone Crucigerorum M. occiſo. In cujus victoriæ argumentum IX. ingentes ſaccos auriculis cæſorum impletos domum miſit. An. Chr. 1242. Bonfin. *dec.* 2. *libr.* 7. M. Cromer. *lib.* X.

Batton, Comicus, cujus fabulæ apud Suidam ſunt Ἀνδροφόνος, & Εὐεργέται.

Battus, Lacedæmone oriundus, Cyrenes in Africâ conditor, 37. Olymp. Euſeb. *Chron.* quem Callimachus ait progenitorem ſuum fuiſſe. Strabo *lib.* 17. *Battiades* Ovidio *in Ibin* hinc dictus. Juxta Cretam inſula eſt, nomine Thera, unde profectus *Battus* in Africam venit, ubi Cyrenas urbem condidit. Hujus beneficii memores Afri ſilphium illi tacrarunt, quòd apud eos herba hæc gloriam inter herbas obtineat primam, ut cujus caulis, ſuccus, folia, fructus, omnia denique, quæ in ſilphio ſunt, precioſa ſint & utilia. Amplius Batto numiſma percuſſerunt, in cujus altera parte regia facies ſculpta erat, in alterâ ſilphium, quo donatus à Cyrenæis Battus fuerat. Hinc factum eſt, ut *Batti ſilphium*, pro raro & novo quopiam honore vel dono accipiatur. Sig. autem *regem* in linguâ Libycâ. Heſychius, Βάττος. βασιλεύς. τύραννος. Λίβυες. Hic linguæ uſque adeò impeditæ fuit, ut verbum βατταρίζειν ab eo originem traxerit. Suidas. Unde Heſychius, Βάττος, τραυλόφωνος, ἰσχνόφωνος.

Battus, paſtor Pylius, quem Mercurius in Indicem commutavit. Nam cùm Apollo Admeti regis armenta paſceret, Mercurius boves quaſdam, quæ longius proceſſerant, furto abactas in ſylvis occultavit, *Battoq;* cuidam equarum cuſtodi, à quo uno viſus fuerat, mandavit, ne cuipiam illud furtum indicaret; quod ut libentius faceret, vaccam pulcherrimam ei dono dedit. Mercurius verò abſens, ut hominis fidem experiretur, ſumptâ aliâ figurâ paulo poſt ad eum rediit, rogans, an vaccas quaſdam illac tranſeuntes vidiſſet, pollicensque, ſi indicaret, vaccam ſe illi cum tauro daturum. *Battus* itaque ſpe corruptus, ſub quo monte paſcerentur, indicavit: ob quam perfidiam Mercurius eum in lapidem, qui *Index* dicitur, commutavit. Ovid. *Met.* 2.

At ſenior, poſtquam eſt merces geminata, ſub illis
Montibus, inquit, erant & erant ſub montibus illis.
Riſit Atlantiades; &, me mihi, perfide, prodis?
Me mihi prodis? ait. Perjuraq; pectora vertit
In durum ſilicem, qui nunc quoq; dicitur Index.

Battus, ineptus Poëta, qui in carmine conficiendo eadem ſæpius repetebat, unde Βαττολογία, inepta verborum redundantia, ſeu ejuſdem rei vitioſa repetitio. Suidas, Βαττολογία, ἡ πολυλογία, ἀπὸ Βάττου τινὸς μακροὺς καὶ πολυστίχους ὕμνους ποιήσαντος, ταυτολογίας ἐχόντας. Heſych. Βαττολογία, ἀργολογία, ἀκαιρολογία. Theophylact. *in Matth.* 6. Βαττολογία ἐστὶν ἡ φλυαρία. Οἷον, τὸ αἰτεῖν τὰ τοῦ γηΐνου, δόξαν, πλοῦτον, νίκην. Subdit, Βατταρισμὸς δ' ἐστὶν ὁ ἄναρθρος φωνὴ, ὡς ἡ τῶν παιδίων.

Batueci, pop. Hiſp. vulgò *los Batuecos*, in regno Legionenſi, in montanis, inter Cauriam & Salamanticam. Suntque reliquiæ Gothorum, & inventi fuerunt ultimo ſeculo, à Duce Albano. Mariana.

Batulum, caſtellum Campaniæ, cujus incolæ Turno in auxilium venerunt adverſus Æneam. Virg. *Æn.* 7.

Quiq; Rufas Batulumq; tenent, atq; arva Celennæ.

Batum, fluv. Italiæ in agro Brutio propè Blandam urb. Plin. *lib.* 3. *cap.* 5.

Batus, mollitie infamis, Schol. *in Ariſtoph.* Plut. Item hiſtoricus Græcus, in 2. hiſtor. Atticæ adducitur a Pindari Scholiaſte, *in Iſthm. Od.* 4.

Bavacum, opp. permunitum Hannoniæ Comit aliter Bagacum ſeu Baganum, ad *Hoſneau* amnem. Deficit indies. 3. leuc. à Valencenis. Vulgò *Bavay*.

Bavai, id eſt, *in luctu*, vel *miſeriâ*, nomen viri. 2. Eſdr. 3.

Bavaria, vulgò *Beyern*, Ducatus Germaniæ, ſecundus Imperii circulus, ab *Avaribus* Hunnorum reliquiis nomen habens, qui Noricis expulſis eâ in terra conſederunt, & B. literâ adjectâ Bavariam dixerunt, ut quidam volunt: Marcus verò Baernvvick natum id nomen à *Bavarico*, Turcorum Rege dicit: dicitur & *Bojaria*, à Boiis Ciſalpinæ Galliæ populis, qui hoc loco aliquando ſedes habuiſſe leguntur. *Noricum* etiam dicebatur, à Norix, Duce quodam, qui ex Orientalibus partibus huc profectus Ratisbonenſis urbis fundamenta jecit. Conterminos habet ad Boream Francos: ad Occaſum Suevos, ad Meridiem Alpes Italas, ad Ortum Auſtrios & Boëmos. Dividitur in Cis-Danubianam & Trans-Danubianam: Cis-Danubiana rurſum in Atheſinam juxta Atheſim fluvium, in Alpibus ac Rhetiæ primæ finibus, cujus bona pars eſt: In Bavariam ſuperiorem verſus Occ. quæ magna ex parte ſterilis, ob Alpes, quibus ſubjecta, inter Ambram Iſaramque fluvios; & in inferiorem verſus Ort. quæ fertilior, frequentiusq; habitata, inter Iſaram, Vitſum ſeu Lavarum, & Danubium flumina, proin etiam vitium ferax. Bavaria Trans-Danubiana, ea Nariſcorum ora eſt, & hodie *Nortgovia* dicitur: hæc eadem jam Palatinatus ſuperior eſt. Dividunt quidam Bavariam in quatuor Epiſcopatus, Saltzburgenſem, Patavienſem, Phriſingenſem & Ratisbonenſem. Noricorum fuit olim, & priuſquam in provinciam redigeretur, à proprio Rege uſque ad Arnulphi Imperat. tempora adminiſtrata eſt, ut quidam ſcribunt. Hinc Ludovicus Pius Imper. Ludovicum fil. Bavariæ Regem declaraſſe legitur, An. Chr. 817. P. Æmil. *lib.* 3. &c. Deinde Duces habere cœpit, hodieque retinet. Quorum hiſtoria paucis hæc: Primus auctor familiæ Arnolphus quidam, à Normannis A. 891. cæſus, cujus fil. Luithpoldus Dux Bavariam rexit; ab Ungaris occiſus A. 908. Pater Arnolphi, qui gravibus cum Conrado I. & Henrico Aucupe Impp. bellis geſtis, effecit, ut liberi ſui ducatu excluderentur. Eberhardus nempe, Auſtriacorum vett. Marchionum ſator, & Arnolphus, Comes Schirenſis: è cujus poſteris Otto V. vexillifer Friderici Barbaroſſæ, proſcripto Henrico Leone An. 1180. ducatum Bavariæ denuo nactus eſt. Proavus Ludovici, qui communis Palatinorum & Bavarorum, quotquot hodie ſuperſunt, pater eſt. Ejus enim fil. minor Ludovicus Imp. qui in ſummum culmen rem Bavaricam evexit, hodiernorum Bavariæ Ducum progenitor eſt: ſicut major hujus natu frater Rodolphus Palatinos ſevit. Præeſt hodie Bavariæ Ferdinandus Maria, natus A. 1636. ex Maximiliano, qui Electoralem dignitatem in familiam intulit, Anno 1628. Regio ipſa, præterquam ubi Auſtralior, eſt, non ſeritur, utpote nemoroſa plurimum & montoſa. Sues glandibus, ſilveſtribusque pomis tantâ copiâ nutrit, ut veluti Hungaria boves; ita hæc ſues cæteris Europæ nationibus largè ſuppeditet. Gens ipſa veſtitu, ut plurimum, flavo colore amicitur: ocreis quàm caligis libentius calceatur. Non eſt hodie deſerta, ut Strabonis tempore fuit, ſed cultiſſima, magnas & ſuperbas civitates habens, quarum primaria & ſedes Principis Monachium, ad Iſaram, & oppida nobiliſſima, circa quæ magna frumenti copia Ratisbonam, ubi Comitia Imperii habentur, & Landshutam in infer. Ingolſtadium ad Danub. fruſtra à Guſtavo Adolpho tentatum, ubi Academia: Friſingam ſedem Epiſc. &c. quæ in ſuper. ſitæ. In hanc regionem Berengarius Italiæ R. ab Ottone M. relegatus eſt, An. Chr. 952. Sigon. *lib.* 6. & 7. Vindicavit eam ſibi Stephanus R. Ungariæ, ſed victus à Conrado II. Imp. An. 1030. In Bavaricam familiam, Comitatum Hannoniæ, Zelandiæ & Hollandiæ intulit Margareta, Ludovico Imperat. nupta, An. 1324. Controverſiam Bavaricam prudenter decidit Maximilianus I. An. 1504. Quid bello Germanico, quo ante memoratus Maximilianus, ſuperiorem Palatinatum, pace Monaſterienſi, avitæ ditioni junxit, geſtum ſit, ex noſtri ſeculi Hiſtoricis petendum. In Bavaria diſſidentes Epiſcopos, circa A. C. 936. ad pacem datis literis hortatus eſt Leo VIII. P. qui Ottoni M. jure eligendi Pontifices ac inveſtiturâ

ſiturâ Cleri reſtitutâ, inter alia, in epiſtola memorat. Sacerdotes tum publicè uxores habuiſſe, ſicut cæteros Chriſtianos. Addens, *Satius enim eſt caſto connubio frui, quam vaga Veneri operam dare.* Vid. Aventinum *Annal. Bojorum lib. 4.* Albertus quoque Dux, unà cum Ferdinando I. Imp. & Carolo IX. Galliæ R. tempore concilii Tridentini, Calicis uſum in cœna Domini, circa A. C. 1563. ardenter à Pio IV. ſed fruſtra, expetiit, &c. Hodie tota Romanæ ſedi addicta eſt. Munſterus, Aventinus, Alii.

Urbes Bavariæ præcipuæ:

Burchuſia, *Burchauſen.*
Friſinga,
Ingolſtadium,
Landshutum.
Monachium, *München.* caput Ducatus.
Novoburgum, *Neuburg.*
Ratisbona, *Regenſpurg.* urbs imper.
Straubinga.

Baubo, mulier quædam, quæ cùm Cererem hoſpitio ſuſcepiſſet, ei neſcio quam obtulit potionem, quam ipſa tota colliquata lacrymis, ob filiæ mortem, bibere nolens, reſpuit. *Baubo* illud moleſtè ferens, & non tantæ authoritatis Deam eſſe putans, pudendum revelavit, & ei nudum oſtendit: quo ſpectaculo Dea delectata in gremium poculum accepit. Clem. Alex. *Orat. ad Gentes*, & Arnobius *contra Gentes.* Heſychius, Βαυβὼ, τιθηνὴ Δήμητρος, σημαίνει δὲ καὶ κοιλίαν, ὡς παρ' Ἐμπεδοκλεῖ.

Baucis, anus paupercula, Philemonis ſenis conjux, quos Jupiter in arbores commutavit. Ferunt enim, cùm Jupiter & Mercurius Phrygiam peragrarent, ſolos hos inventos fuiſſe, qui Deos hoſpitio dignarentur. Quare cùm Jupiter eam reg. ob inhoſpitalitatem terræ, hiatu perdere decreviſſet, Philemonem & Baucidem monuit, ſi ſalvi eſſe vellent, ſeſe ut ſequerentur, qui ſine morâ Deorum veſtigia ſubſecuti ſunt. Cumque jam ad vicini montis culmen perveniſſent, fortè reſpicientes, ſubjectam oculis regionem palude hauſtam vident, ſolâ ſuâ caſâ exceptâ, quæ ipſis aſpicientibus in templum eſt transformata. Juſſi deinde pro hoſpitii munere petere quod vellent, nihil aliud ſe optare reſponderunt, quàm ut novi templi ſacerdotio præficerentur, nec alter alterum ad ſepulturam ferret, ſed eodem temporis momento extremum finem vitæ ſimul ambo clauderent. Quod cùm illis Jupiter annuiſſet, ad ſua eos remiſit; ubi quod reliquum erat vitæ, in Deorum miniſterio peregerunt: cumque jam extremam ſenectutis metam attigiſſent, in arbores converſi ſunt, ut latius fabulam refert Ovid. *Met.* 8. Ponitur autem *Baucis* pro *omni vetulâ* in foro olitorio herbas odoratas vendente. Perſius *Sat.* 4. *verſ.* 21.

Dum ne deterius ſapiat pannucia Baucis,
Cùm bene diſcincto cantaverit ocyma vernæ.

Vide ſis ibi Caſaubonum.

Baudicea, Britanniæ regina, ob avaritiam ſuperbiamque Romanorum, armis ſumtis, LXXM. civium aut ſociorum occidit. Victa tandem à Suetonio, veneno vitam finiit. A. C. 61. 62.

Baudius, Dominicus, Hiſtoricus, Orator & Poëta inſignis. Docuit in Academia Lugduno-Batavâ: ſcriptis variis, *Epiſtolis, Orationibus, de Induciis belli Belg. Poematum* egregio opere, &c. inclytus. Obiit ſub initium hujus ſeculi.

Baudobriga, vulgò *Boppart*, opp. Germ. ad Rhenum, 10. m. p. à Confluentiis, in ditione Trevirenſi. Vid. *Bodobriga.*

Bauhinus Johannes ſen. Ambianus, Medicinæ & Chirurgiæ Doctor, in urbe Baſilea, clariſſimus & feliciſſimus. Hic utramque artem primò quidem in Galliâ, dein in Anglia & Belgio aliquot annis, tandem verò Baſileæ, 40. ann. ſpatio, magno cum ſucceſſu exercuit. Obiit Baſileæ A. C. 1582. æt. 71. Pater Johannis, qui natus A. C. 1541 Principis Wirtembergici Medicus fuit, ſcripſitque *de Thermis in gen.* In ſpecie, *de Balneo Bollenſi*, Duc. Wittemb *de Herbis ab Abſinthio & Dvem nomen trahentibus*: *Hiſtoriam plantarum*, ſeu *Herbarium Ebrodunenſe.* 3. *vol.* &c. & Caſpari, de quo infra.

Bauhinus Caſparus, Johannis ſen. filius Med. D. Rei Anatomicæ & Herbariæ, in Acad. Baſil. Profeſſor, itidemque Principis Wirtemb. Archiater, obiit A. 1623. æt. 63. Scripſit *Phytopinacem & Pinacem: Inſtitutiones Anatom. De partibus ſimilaribus: Theatrum Anatom. De lapide Bezoar: Methodum medendi, de Hermaphroditis: Prodromum theatri Botanici*, &c. Hujus filius, *Bauhinus* Joh. Caſparus, Medicinæ ſimiliter Doctor celeberrimus, & ultra 47. ann. in Academia Baſil. Profeſſor, Chriſtianiſſimi Galliæ R. & variorum Germ. Principum Archiater, præter omnigenam eruditionem, morum gravitate, rerum uſu & prudentiâ inclytus: Edidit tomum I. Theatri Botanici a Patre affectum, aliaque Medicæ rei plurimum profutura. Ejus fil. Hieronymus, Botanicæ idem & Anatom. Profeſſor, haud pridem in flore ætatis, obiit: Ipſe verò ſeptuagenario major Academiam patriam illuſtrare pergit: Sed,

Quid numeras annos Scriptor vaniſſime? Credis
Poſſe mori, prohibet quem Medicina mori?

Omnes hi:

Ἰητροὶ ἄνδρες πολλῶν ἀντάξιοι ἄλλων.

Baujovium, Gall. *Beaujeu*, opp. Galliæ, in Lugd. prov. caput regiunc. ab eo dictæ *le Beaujolois*, quibuſd. *Belliiocum* dicitur. Sedet ad rivum *Ardiere*, 8. leuc. à Lugduno in Bor. 3. ab Arari fluv.

Bavius & Mævius, poetæ duo ineptiſſimi & malevoli, Olymp. 186. Auguſti & Virgilii ætate, nullâ aliâ re noti, quàm quòd clariſſimis ſuæ ætatis poetis oblatrare non dubitarint; quâ de cauſa optimi cujusque odium incurrebant: Virgilius, *Eclogâ.* 3.

Qui Bavium non odit, amet tua carmina Mævi. Vid. Lil. Giraldum, *de Poetis.*

Bauli, vulgò *Bagola Bauli*, villa quædam Latii. ponitur vulgò inter Miſenum promont. Bajarumque lacum. Perperam Plinius *lib.* 3. *cap.* 5. inter Baias atque Lucrinum lacum habet. Hoc enim ſi verum, tota Taciti graviſſimi ſcriptoris narratio falſa erit. Sic enim ille *Annal.* 14. *de Baulis* loquens: *Id villæ nomen eſt, quæ promuntorium Miſenum inter & Bajanum lacum flexo mari alluitur.* Cui tamen adſtipulatur Symmachus *lib.* 1. *ep.* 1. *Baulos*, inquit, *Lucrinâ ſede mutavimus.* Propius autem Baias, quàm Miſenum fuiſſe, hos *Baulos*, teſtatur haud obſcurè, Plin. 9. 55. *Apud Baulos in parte Bajanâ piſcinam habuit Hortenſius orator, in quâ murænam adeò dilexit, ut exanimatam fleſſe credatur.* In ipſo fuiſſe litore, præter Tacitum, aſſerit Silius Italicus *l.* 12.

Nec non Miſenum ſervantem Idæa ſepulchro
Nomina. & Herculeos vides ipſo in litore Baulos.

Villam hic fuiſſe Hortenſii præter Plinium, teſtatur M. Varro *de R. R.* 3. 17. itemque M. Tullius *Acad. Qu. lib.* 2. uti videre eſt in his: *Quibus de rebus & alias ſæpè nobis quæſita & diſputata ſunt, & quondam in Hortenſii villâ, quæ eſt ad Baulos.* Denique Symmachus *Ep.* 1. *lib.* 1.

Huc Deus Alcides ſtabulanda armenta coegit,
Inde recens ætas corrupta Boaulia, Baulos
Nuncupat. ——

Baulon, Athenienſis cujuſdam nomen, qui forte fortunâ ſecuri inſtructus bovem illum proſtravit, qui Jovialibus placentam ſacrificio deſtinatam abſumpſerat. Vide Scholia *in Ariſtophanis Nubes. Act.* III. 3.

Bauma, op. Æthiopici ſinûs ex Africæ latere, Plin. 6. 29.

S. Baume, ſpelunca, ubi Magdalena dicitur pœnitentiam egiſſe. An in provincia, prope S. Maximinum, an nullibi? Hoc enim poſterius Criticos aſſerere, ipſe Morerius refert.

Bavota, Salentinorum olim opp. Ptol. Σαλεντίνων μεσόγειοι πόλις Βαυῶτα. Nunc vicus: ad radices Apennini montis, 6. mill. à Gallipoli in ortum. *Pacuvota* Cluver.

Bauſio, Vid. *Arauſio.*

Bauſcum, oppidul. Poloniæ, in Semigallia, ad Muſſam fluv. ex Samogitia exeuntem, quo Suſſam fluviol. recipit. Ducis Curlandiæ, 4. leucis à Mitavia in ortum. Vulgò *Bauske* ſeu *Bautske.*

Bauta, pagus Allobrogum, vulgò *La Bonneville*, ad Arvam fluv. 12. mill. à lacu Lemano, Tarantaſiam verſus.

Bautica, fluv. Gall. Ciſalpinæ in Padum influens.

Bautiſus, Sericæ reg. in Aſiâ fluv. Ptol. *Quiam* eum interpretatur Mercator. Græcè Βαύτις.

Bayana, Urbec. Aſiæ, in India, ſub M. Mogole, verſùs Agram, in Occaſum.

Bayardus Pet. Terralius, cognom. *Eques imperterritus*, nobilis Delphinas. Sub Carolo 8. Neapolitanum regnum ſibi vindicante egregia fortitudinis ſpecimina edidit, inprimis in prælio ad Furnoam. Dein ſub Lud. 12. in occupatione Duc. Mediolanenſis præclarè rem geſſit, inde Neapolim remiſſus, contra 200. equites ſolus pontem tuitus eſt. Exin contra Genuenſes rem geſſit, Patavii obſidioni interfuit, Comitiſſam Mirandulæ, & Duc. Ferrarienſem juvit. Duci Nemoroſio, contra Andream Gritti, Venetarum copiarum Ducem, præſtò fuit, ſub cujus auſpiciis etiam Brixiam cepit: Ubi hoſpitis ſui filiabus, oblatos 2000. dupliones, ne domus diriperetur, reddidit. Pòſt Delphinatus præfectus, interfuit obſidioni Pompeiopolis, & prælio *Calcarium*, quo captus. Hinc poſtmodum liberatus Franciſco I. contra Helvetios, ad Marignianem adſtitit, qui ab illo Eques creari voluit, ejus amplexu, *l'accolade*, ad veterum morem initiatus. Tandem vulnere in Italia accepto, pugnans obiit, A. 1524.

Bayras, Hæreticus, Jacobita profeſſione, unus ex præceptoribus Mahometis, ejusque in Alcorano conſarcinando adjutor. Prateolus, *in Bayras.*

Bazacata, Indici maris inſ. Ptol. *Baſſe* Caſtaldo.

Bazaentes, Drangarum Satrapes, conjurationis & parricidii in Darium regem particeps Beſſo; qui ſuppliciorum, quæ meruerat, metu profugit in Indiam. Curt. VI. 40.

Bazanis, Armeniæ urbs, olim *Leontopolis.* Euſt. Poſteà verò *Juſtinianopolim* dictam notat Gul. Stuckius.

Bazaria, regio Aſiæ, Scythiatica, uti videtur apud Q. Curtium *lib.* 8. 3. Urbem Baſiſtin habet in eâ Diodorus, ut apparet *ex fragmento lib.* 17.

Bazata, id eſt, *contemptus*, vel *deprædatio*, aut *in oliva.* Eunuchus. Eſth. 1.

Bazjothia, id eſt, *contemptus*, vel *deſpectiones ejus*, ſive *prada ejus*, aut *in oblivione Domini*, urbs in tribu Judâ. Joſ. 15.

B E.

Bearefordia, oppidul. Groenlandiæ, ſeu regionis viridis, ad Septentr. Americæ, cum Cœnobio ibi extructo, à 300. & amplius annis, ſub Daniæ R. Nunc vix rudera ſuperſunt, & totus hic tractus ægrè ab Europæis frequentatur.

Bearnia, Vid. *Benearnia*.

Beatrix, virgo Romana, cujus comes fuit Lucina, ambæ inſigni erga ſanctorum Martyrum corpora, quæ in ſuis agris tumularunt, pietate præditæ; quamobrem à Diocletiano ob Fauſtinum ac Simplicium reconditos, extremo ſupplicio multatæ ſunt.

Beatrix Sabaudica, uxor Raimondi Berengarii Com. Provinciæ, quatuor filiarum, quæ omnes Regibus nupſerunt, mater. Virtutibus illuſtris. Item, uxor Lud. IV. & Othonis V. Imp.

Beatrix de Forcalquier, uxor Delphini Viennenſis.

Beatrix de Melgueil, Berengarii Raimondi, Comitis Prov. primò, dein Bernardi Peleti, ex Narbonenſium Ducum familia, uxor.

Beatrix Provincialis, hæres Provinciæ, uxor Caroli Andeg. fratris S. Ludovici, &c.

Beatus Rhenanus, præterito ſec. Tertullianum, Plinium, Livium, Vellejum, Tacitum, &c. Commentariis illuſtravit. Scripſit de rebus Germaniæ. Obiit Argentinæ, an. 1547. Voſſ. *hiſt. Lat. l.* 3. *c.* 10. Gualtier, *in Chron.*

Beaucaire, Vid. *Belliquadrum*.

Beaucaire Franc. Ep. Metenſis, Concilio Trid. interfuit cum Card. Lotharingo. Auctor tractatus de infantibus in utero materno mortuis, poëmatum diverſorum, & hiſtoriæ Gall. 30. libris comprehenſæ. Obiit Anno 1591. Sanmarth. *Gall. Chriſt. P.* 3. *pag.* 734.

Bebai, id eſt, *pupilla*, ſive *concavus*, aut *vacuus*, nomen viri. 1. Eſdr. 2.

Bebeccus, Heſychius. Βιβέκηος ὁ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν Ἐτρούσκων. Sed legendum Βίδυγκος Palmerius. Vide *Padus*.

Bebiani, Ligures ſic dicti in 2. reg. Italiæ. Plinius, *l.* 3. *c.* 12.

Bebius, delator inſignis, cognomento *Maſſa*, tempore Veſpaſiani. Juvenal. *Sat.* 1.

—— *Quem Maſſa timet, quem munere palpat*
Carus. —— —— Damnatus poſtea eſt, accuſantibus Bæticis, apud Plin. epiſt. ult. *l.* 7.

Bebius Pamphilus, Coſ. Rom. cum P. Cornelio, eo anno, quo Numæ Pompilii libri in agro C. Petilii effoſſi ſunt. Val. Max. 1. 1.

Bebius, mons Campaniæ ignem inſtar Ætnæ exhalans, corruptè ut puto, pro *Beſbius*, ſive *Veſuius*, ex *Veſuvius*.

Bebriacum, vicus inter Cremonam & Veronam, apud quem Vitellius Othonem ſuperavit. Juven. *Sat.* 2.

Bebriaci in campo ſpolium affectare palati.

Hunc vicum Itali hodie *Labinta* vocant. Freculphus *Tom.* 2. *lib.* 1. *cap.* 21. *Hedriacum* legit. Apud Joſ. *de B. Jud. lib.* 5. *cap.* 8. Φορηδιακὸν eſt. Tacitus *Bedriacum* vocat. Plut. Βητριακὸν habet. Ita enim ſcribit *in Othone*: Ἔστι δὲ πολίχνη πλησίον Κρεμώνης τὸ Βητριακόν. Vide Cluver. *Ital. Ant. pagg.* 259. 260. Inde *Bebriacenſes aves*, de quibus Plin. 20. 49.

Bebriacum, ſeu *Bedriacum* aliis eſt *Canetto*, oppidul. Duc. Mantuani, ad Ollium fluv. ubi recipit Cluſium. Medium inter Cremonam & Mantuam, celebre pugnâ inter Ottonem & Vitellium; mox aliâ inter Vitellium & Veſpaſ. Baudr.

Bebryce, una fuit ex Danai filiabus, quæ ſuo etiam ſponſo pepercisse traditur, Euſt. *in Dionyſ.* Ἡ Βεβρύκη μὲν, καὶ Ὑπερμνήστρα μόναι τῶν συνδαίμων ἐφείσαντο. Ibidem dicit hanc unà cum ſponſo ſuo fugiſſe in regionem, quæ pòſt ab eâ fuit *Bebrycia* dicta. Apollodorus quidem, in Catalogo Danaidum, *Bebrycem* fortaſſe nominavit, quæ in vulgatis codd. perperam Βρύκη appellatur. Idem auctor innuit, duas Danai filias maritis pepercisse: *Danaus*, inquit, *Ægypti filius præter unum aut alterum* (πλὴν ἑνὸς ἢ δυοῖν) *filiarum ſuarum operâ necavit*. Pleriqne tamen auctores Hypermneſtram ſolam, quæ à cæde ſponſi ſui abſtinuerit, commemorant. Ita Pind. *Nem.* 10. Οὐδ᾽ Ὑπερμνήστρα κολεῷ κατέσχεν μονόψαφον ἐν κουλεῷ φάσγανον ξίφος. Ita etiam Horat. *Carm.* 3. *Od.* 11.

Una de multis face nuptiali
Digna, perjuram fuit in parentem
Splendidè mendax & in omne Virgo
Nobilis ævum.

Bebryces, vel *Bebrycii*, pop. à Thracibus oriundi, quos Stephanus pònit juxta Pontum, & Iberos, de quibus Strabo *libb.* 7. & 12. Hos Arrianus originem à *Bebryce* Danai filiâ traxiſſe ſcribit. Eorum reg. *Bebrycia*, quæ poſtea *Mygdonia*, deinde *Bithynia* dicebatur. Regio eſt, inquit Solinus, opulenta, fertilis atque fœcunda. Unde Apollonius eam ἱερὰν βεβρυκίαν γαῖαν, *Serenam*; Dionyſius λιπαρὴν, id eſt, *pinguem terram* vocat. E Latinis duos eis adjungam Val. Flaccum, & Lucanum. Hic,

Proxima Bebrycii panduntur litora regni,
Pingue ſolum. Ille,
Pinguis Bebrycio diſceſſit vomere ſulcus.

Bebryx, rex fuit in montibus Pyrenæis, teſte Silio, quos etiam à Pyrene illius filiâ nomen traxiſſe idem author eſt.

Becare, portus utiliſſimus in Aſiâ, quo piper monoxylis lintribus inprimis invehitur. Plin. 6. 23.

Bechuc, viri nomen. 1. Eſdr. 2. Latinè *lagunçula*, vel *vacuitas*.

Beccum Helvini, Abbatia Gall. ditiſſima, in Normann. Duc. & Rothomagenſi Diœceſi, prope Riblam fluv. Inter Ebroicum & Pontem Audomari. 6. leuc. à Rothomago in Occat. Gall. *le Bec Heloum*.

Beccus, dictus eſt Antoninus primus, puer adhuc, Toloſæ natus.

Becher, filius Ephraim. Num. 26. Lat. *primitia*, aut *in ariete*.

Bechires, gens Scythica, quæ cùm ad Italiam veniſſet cum Attilâ, vinumque bibiſſet, omnium bibaciſſima facta eſt. Steph. Dionyſius *verſ.* 765.

Βύζηρές τε πρῶτοι καὶ ἀγχίγυα φῦλα Βεχείρων.

Vide Plin. *lib.* 6. *cap.* 4. Suidas, Βέχειρες, ἔθνος Σκυθικόν.

Bechor, fil. Benjamin. Gen. 46. Idem ſig. quod *Becher*. Inde *Bechoroth*, pl. num. filius Aphia. 1. Reg. 9.

Beda, Britannus. Natus Anno 673. in caſtro exiguo prope fluv. *Tyne*, ob vitæ modeſtiam *Venerabilis* dictus, clarus ſub Joanne 6. Pontifice, cùm Saraceni ex Africâ ſolventes Hiſpaniam invaſere. Græcè, Latineque eruditus ſcripſit in Vetus & Novum Teſtamentum. De quo Poſſevinus Apparat. Sacr. Tom. 1. Præterea tractatus quoſdam Mathematicos, hiſtoriam 6. ætatum, Martyrologium, &c. In omni diſciplinarum genere, Græcæ Latinæque linguæ gnarus excelluit. Poëta, Rhetor, Hiſtoricus, Aſtronomus, Arithmeticus, Coſmographus, Philoſophus, Theologus; ita eo tempore mirabilis, ut in proverbium apud ejus ſeculi doctores abierit, *Hominem in extremo orbis angulo natum, univerſum orbem ſuo ingenio perſtrinxiſſe*. Obiit An. 735. Vid. Sigebert. Trithem. *in Catal.* Voſſ. *de Hiſt. Lat. l.* 2. *c.* 28.

Beda, vulgò *Bidburg*, pagus Belgii, in Ducatu Lucemburg. prope confinia ditionis Trevirenſis. Baudr. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.* de hoc loco: *Beda vicus*, in Itinerario Æthici memoratur, & inter *Treviros* ac *Auſanam vicum* medius ponitur, in itinere à Treviris Agrippinam ſic, *Beda vicus leucas* 12. *Auſana vicus leucas* 8. in tabula Peutingeriana, *Beda* inter *Auguſtam Trevirorum & Auſanam*. Hunc vicum Bedam, vulgò *Bidburg*, in Luciliburgenſi Ducatu, vocari ait Cluverius: à quo *Beda* vel *Beta Betaſios*, vel *Betaſos*, aut *Vetaſios* dictos eſſe exiſtimo. *Betaſios in l.* 4. Hiſtoriarum memorat Tacitus non ſemel, & cum Nerviis Tungriſque conjungit. *Betaſios* Plinius eos appellat, & in Belgica ponit prope Leucos & Treviros. Notitia Imperii *Vetaſios* eoſdem nuncupat, & *in litore Saxonico* inſulæ Britanniæ *Regulbium* ponit, *ubi cohors* 1. *Vetaſiorum*. Nomen dedit *Beda vicus pago Bedenſi*: quo in pago Epternacum villa quondam Regia, nunc Monaſterium fuit. *Pagum Bedenſem* Nithardus *in l.* 1. inter *Odornenſem* & *Bleſenſem* ponit. In Diviſione Regni Lotharii facta an. 870. inter Reges Ludovicum & Carolum fratres, pagus hic nunc *Bedenſis* vocatur Latino nomine, nunc *Bedagowa* Germanico, & flumen Urta quod defluit in Moſam, pagum Bedenſem irrigare dicitur. Aubertus Miræus duos vicos *Bedas* Latinè, vulgò *Bidburg* dictos diſtinguit: & *Bedam* quidem Æthici, ab Auguſta Trevirorum leucis 12. ab Auſana vico leucis 8. diſtantem, *Bidburgum* nuncupari ait, ac eſſe opidum Ducatûs Luciliburgenſis, inter urbem Treviros & vicum Auſanam ſive *Palleſcheet*: alteram autem eſſe *Bedam*, *Bidburg* ſimiliter dictam vulgò, non procul ab Antunnaco & Megenenſio, (*Meyen*) quæ *pago Bedenſi* ſeu *Bedagowa* nomen ſuum dederit, inter *Megenenſium* & *Nitachowam* jacenti. Brouverus *Bedenſis pagi* ſeu *Bedonici* in Treviris, tribus fluviis Surâ, (*Saur*) Gelbi aut Celbi (*Kyl*) & Leſurâ terminati, caput ait eſſe *Bedenſe caſtrum*, haud procul a Nemeſâ, (*Nims*) quod *Biedeburgum* dicimus.

Bedacum, opp. Norici. Vid. *Badacum*.

Bedar, in tribu Aſer, municipium ſitum in territorio *Acon*, quod cum ſuis agris Balduinus I. R. Jeruſalem Bethleemitico Epiſc. cum hæreditario jure dono dedit.

Bedegene, locus ad radicem Libani ſitus in tribu Manaſſe, ubi limpidiſſimæ emanant aquæ, unde & domus voluptatis dicitur, quem occidentales Chriſtiani bellicâ manu occupaverunt & deprædati ſunt, ac poſtea cum vincilis adjacentibus incendio devaſtarunt. Tyr. 21. *bel. ſacr.* 10. & 22. *bel. ſac.* 22.

Bedellus, vox medii ævi, Saxonibus *Bydel*, Præco, nuntius, apparitor, fæcialis, ballivus. Gall. *Sergent*. Ductum à verbo *Byddе*, i. peto, rogo, precor. Sic Epiſcopi dicuntur *Dei bedelli*, hoc eſt, præcones. M S. Sax. Sic apud Ingulphum *Hiſt. Croyl.* Edgarus interdicit omnibus Miniſtris ſuis, id eſt, Vicecomitibus, *Bedellis* & Ballivis, &c. Luc. 12. 8. Exactor, *bydele* dicitur. Legg. Burgor. Scot. *cap.* 112. Citatio facta in burgo, ſuper burgenſem, per ſervientem Domini Regis, ſine *Bedello* ejuſdem burgi, eſt invalida. Apud Scotos & Spieg. *quaſt.* 5. aliàs legitur *Pedellus*, unde errorem proculdubio contraxit Skenæus, inquiens: Dicitur autem *Pedellus*, à pedo, i. baculo, propterea quòd hujuſ-

mo li ſervientes virgâ aut baculo uterentur. Vid. Spelmannum *Gloſſar. Archaol.*

Bedeſis fluv. vulgò *Ronco*, ſeu *Bedeſe*, oritur in agro Florentino Fanum S. Sophiæ & Meldolam rigat, dein infra Ravennam Mari Adriat. miſcetur. Alius eſt flu. Æmiliæ, *Montone* vulgo.

Bedfordia, urbs Angl. in Comitatu cogn. ad Utam fluv. Unde regio adjacens *Bedfordshire*.

Bedirum, Libyæ inter. urbs, Ptol. *Debris* Plinii eſt, Hermolao teſte.

Bedriacum, Vid. *Bebriacum*.

Bedvini, Arabes ac Saraceni, nullâ ratione, Inermesque in bellum ruebant, dicentes mortem vitari non poſſe, fatoque omnia referentes, hircinis amicti pellibus Solem orientem adorabant. Volat.

Beelphegor, Idolum Moabitarum, propriè Bel adoratus in monte Phegor. Num. 25. 18. Deut. 3. vide *Baal-peor*.

Beera, filius Joel. 1. Par. 5. *puteus*, vel *declaratio*.

Beergios, vel *Bergion*, unus ex Neptuni filiis, quem Hercules devicit.

Beeri, Lat. *explanans*, vel *puteus*, vel *in luce*, vel *in leone*. Pater Judith uxoris Eſau. Gen. 26. Item pater Oſee prophetæ.

Beer-ramath, urbs in tribu Simeon. Joſ. 19. Lat. *puteus*, vel *declaratio celſitudinis*, aut *in luce excelsâ*.

Beer ſheba, nomen civitatis. Lat *puteus juramenti*. 3. Reg. 19. Ubi Joſephus, Φθάσας δὲ ὁ Ἠλίας φυγὼν εἰς πόλιν Βερσουβεὲ λεγομένην, ἐν ἐσχάτοις δ' ἐστιν αὕτη τῆς χώρας τῆς Ἰούδα φυλῆς ἐχομένη τῆς Ἰδουμαίων γῆς. *Berſenam* vocat Ptolemæus.

Befortium, opp. munitum Suntgoviæ, in Alſatia, ſub Gallis. Comitatus olim caput: Ad radices montium. Vix 2. leuc. à Monte Belliardi in Ortum, & 4. à Ferreta in Occaſ.

Begialu, Amorgi inſ. urbs, in mari Myrtoo.

Begu, urbs Trallianorum. Steph.

Beguai, nomen loci. 2. Eſdr. 7. Lat. *in corpore*, ſive *in gente*. Item nomen viri. 1. Eſdr. 2.

Beguardi, *Beguini* & *Beguinæ*, hæretici in Germania exorti, A. C. 1341. Monaſticam vitam, ſed ſine cœlibatu, affectabant, in hac vita omni nodum perfectionem obtineri poſſe, gratiæ auxilio opus non eſſe, hominis perfectos ab obedientia Magiſtratui debita, à jejunio, precibus, bonisque operibus eſſe immunes, divitias cum Evangelica perfectione conſiſtere non poſſe aſſerentes. Damnati in Concilio Viennenſi An. 1311. Petrus Coens *hiſt. de origine Beguardorum*. Alex. Roſſæus, *in mundo*... Pulſi ſunt Baſileâ, annitente inprimis Johanne Mulbergio, inſigni Concionatore, Dominicano, eorumque domicilia partim Noſocomio magno, partim Epiſcopo: ſupellex autem Franciſcanis ceſſit, A. C. 1411. Vid. Chriſt. Urſtiſium *Hiſt. Baſil.* Stumphium, &c. Quibuſdam ex illis An. 1403. jam ibidem converſis, Spelmann. *Gloſſar. Archaol.*

Begui, nomen viri. 1. Eſdr. 8.

Beibus, vel *Beibus*, lacus totius Livoniæ inſignior, qui in longitudinem ad 45. milliaria Italica porrigitur, atque vario piſcium genere abundat. Metel.

Beinwilenſe monaſt. divi Vincentii, profeſſionis Benedictinæ, in valle eſt, ad decurrentis Birsæ dextrum latus ad Merid. abeunte, in agro Raurico. Initium ſumſit eâdem ætate, quâ Lucelenſe, auctoribus Nokero, Oudelardo, Burchardo, atque Udalrico, viris nobilibus, in quorum proprietate initio conſtructum fuit, ut diploma confirmationis Friderici Barbaroſſæ Imp. apud Ulmam, an. 1152. factæ, ſonat. Et primò quidem Oudelardus, è Comitibus Sogerenſibus, Cœnobii advocatum egit: quod munus dein ad Comites Thierſtenios devenit, A. 1240. ſub Imperii fide. Hodie Abbatia eſt, ad Lapidem, cœnobium nobile, vix trihorio Baſileâ diſtans, translata. Urſtiſ. *Hiſt. Baſil.*

Bel, nomen idoli Babyloniorum. Iſ. 49. Lat. *Vetuſtus*, aut *nihil*, ſive *deſluens*. Vide *Baal*, & *Belus*.

Bel, ſive *Beles*, Apollo ab Aquileienſibus Italiæ populis ſic dictus. Herodianus *lib.* 8. Βέλιν δὲ καλοῦσι τοῦτον, σέβουσί τε ὑπερφυῶς, Ἀπόλλωνα εἶναι ἐθέλοντες. Ubi Βέλινον legendum monet Salmaſius.

Bela, I. Pannoniæ rex, primò cum fratre Andrea regnum commune habuit, dein illo toto, per fratris cædem, ope Ducis Poloniæ Soceri, potitus, bonus alioqui princeps; populos à multis vectigalibus immunes fecit. Primus Byzantios nummos, argenteamque monetam percuſſit. Deceſſit tandem Anno 1063. equo lapſus, fractusque membra poſt annos regni tres, ſepultus in cœnobio S. Servatoris ab eo conſtituto. Volater. *Geogr. lib.* 8.

Bela, II. Ungariæ rex, Almi filius, quem Colomannus frater excæcaverat, & ipſe cæcus ſervatus à Pannoniis in regnum, quòd Stephanus ſine prole deceſſiſſet; duxit uxorem Helenam, regis Serviæ filiam, ex quâ 4. filios habuit, Geyſam 3. Ladiſlaum 2. Stephanum, & Almam, qui in eos, quorum conſilio pater excæcatus erat, crudeliter animadvertit. Borichum Colomanni nothum cum Polonorum & Ruthenorum manu regnum affectantem prælio vicit. Obiit Anno 1141. regni 12. Boiſſard. *Chron. Hung.* Volater.

Bela, III. Ungariæ rex, Stephani tertii filius. Duxit Anno 1186. Margaretam, ſororem Philippi Aug. Galliæ R. viduam Henrici Jun. Angli. Obiit Anno 1199. Relictis Emerico & Andreâ 2. filiis, qui ambo Reges fuerunt. Bonfin. & Crantz. *metrop.* reg. an. 18.

Bela, IV. Ungariæ rex Andreæ 2. patris ſucceſſor, Princeps fortiſſimus, ſed non æquè felix. Rebellione quippe filii & Tartarorum incurſione exercitus. Obiit Anno 1270. vel, 75. Bonfin. *l.* 3. *dec.* 8. reg. an. 35.

Bela, V. Ungariæ rex. regn. an. 3.

Belbina, opp. fuit Peloponneſi, prope Eurotam fluv. ſupra Spartam, in Laconia prov. Item, Inſula in Saronico ſinu: Ubi templum Panos & Veneris: de utroque variant opiniones.

Beleaſtartus, Hirami filius, Tyri rex. Aliis *Deleaſtartus*.

Beledonis, pop. juxta Oceanum. Steph.

Belegra, opp. Italiæ, in Piceno. Ptol. Hodie fortè *Civitella*, opp. munitum Aprutii ulter. ad Sabinelli amnis ripam. 6. mill. ab Aſculo in ortum.

BeleguanZa, prov. Æthiopiæ ſuper. ſeu Abyſſin. in Afr. cum urbe cognom. versùs Cubelam fluv. inter montem Amaram & regnum Angotinum.

Beleja, opp. *Bolea*. in Aragonia, Ferrario. Brietio, aliisque eſt *Trevino*, opp. prov. Alavæ, in Caſtella, prope Zadorram amnem, 5. mill. ab Ibero fluv. inter urbes Mirandam & Victoriam.

Belenatenſis Mons à *Beleno* Deo, id eſt Apolline, quem cum Jove, Mercurio & Marte præcæteris Galli coluere, appellationem videtur traxiſſe. Hic mons erat inter Artonam & Ricomagum in Arvernis: ut docet Gregorius noſter, *in libro de Gloria Confeſſorum his verbis: Cùm ex Artonenſi vico veniſſet in cacumen montis Belenatenſis, de quo vicus Ricomagenſis poſitus contemplatur.* At nunc mons iſte Belenatenſis, inter Artonam & Ricomagum medius, ignoratur etiam ab incolis. Hadrianus Valeſius.

Belenopola, Paraſitus Pamphili fœneratoris Athenienſis; qui in gratiam Pamphili ſic ſe inſinuaverat, ut Pamphili bona utriusque viderentur communia. Perſtringitur ab Ariſtophane.

Belenus, Deus idem ac Sol putandus, Aquileienſium Deus tutelaris, item Aremoricorum & Noricorum. Lege Auſonianas Scaligeri, Voſſium *de Theologiâ Gentili lib.* 2. *cap.* 17. & Seldenum *De Diis Syris*.

Belepares, Aſſyriorum R. 19. regnavit an. 30. ab A. M. 2646. uſque ad 2675. Euſeb. *in Chron.*

Belephantes Chaldæus, à ſociis delectus ad indicandum Alexandro periculum, quod ipſi Babylonem ingreſſuro ex aſtris portendebatur. Diod. XVII. *pag.* 612. *in Olympiad. CXIII. anno quarto, Hiſtoriâ.*

Belerida, Inſ. 3. hodie *le Sanguinare*, in ora Occid. Sardiniæ, 25. mill. à Calari in ortum. Brietius, Alii.

Beleſma, opp. Gall. in Belſia prov. & agro Perticenſi.

Beleus, fluv. in agro Tyriorum.

Belfortium, aliàs *Beleifortium*, à ſua pulchritudine ſimul ac fortitudine, ut videtur, nomen habens, munitiſſimum eſt caſtrum militiæ templi, juxta Horma ad Eleutherum fluvium in montanis ſitum, in tribu Aſer.

Belga, nomen viri. 1. Par. 24. Lat. *refrigerium*, vel *ſolatium*, aut *vetuſtas vultûs*.

Belgæ, Galliæ pop. maximè qui verſus Oceanum incolunt; quos Cæſar *lib.* 1. *Comm. fortiſſimos Gallorum* vocat. De quorum terminis, Vid. ibidem, & Authores infra laudatos. Hinc *Belga*, unus ex Belgis. Lucan *lib.* 1.

Et docilis rector roſtrati Belga Covini.

Et adjectivum *Belgicus*. Virgil. 3. *Georg.*

Belgica vel molli melius feret eſſeda collo.

Ubi Servius. *Belgica eſſeda*, *Gallicana vehicula*. Horum appellatio refertur à quibuſdam ad innatam genti in dimicando ferociam. Nam *Balgen*, inquit Junius, eſt *manus conſerere*. Alii à *Wahlen*, ſeu *Walgen*, quo nomine Galli Italique Germanis veniunt, derivant. V. Cluver. *l.* 2. Ortelium, & in *Bellovaci*.

Belgæ, dicuntur hodie, pop. Inferioris Germaniæ in 17. provincias diviſi, & regio illorum, *Belgica*, quæ partim cis Rhenum, in veteri Gallia, partim trans Rhenum, in Germania. Vid. quamque provinciam ſuis locis, inprimis *in Flandria*, & *Hollandia* vocibus, ut & in *Belgium*.

Belgæ, etiam pop. Albionis in Anglia, ad occid. quorum regio *Hamesbire*, *Wiltshire* & *Somerſetshire*, teſte Camdeno.

Belga, poſteà *Wella*, vulgò *Wells*, urbs Angliæ ultra Bathoniam urb. ad 24. m. p. in occ. quarum urbium epiſcopatus copulati ſunt ſub Archiep. Cantuarienſi.

Belga, ſeu *Wella* urbec. eſt Comitatus Somerſetienſis, aliter *Fontanenſis*, olim *Theodorodunum*, à fontibus, qui paſſim in ipſa ſcaturiunt. Vid. ibi. Baudr.

Belgartia, opp. Germ. in Pomerania, & reg. Caſſubia, ad amnem *Perſante*. Brandeburgici juris.

Belgiannum, deſertum Aſiæ, in Tartaria vera versùs confinia Cataiæ, cum regione cognom.

Belgica,

Belgica Provincia, una è 4. partibus Galliæ, primùm jam inde ab Auguſto ſimplex & unica tantùm fuit. Pars ejus ad Rhenum *Germania ſuperior*, & *Germania inferior* vocabatur. Poſtea ex provincia Belgica duæ ſunt factæ, uti arbitror, à Conſtantino Maximo, *Belgica prima*, & *Belgica* 2. Addita eſt quatuor his provinciis & *Maxima Sequanorum*. Igitur tota vetus Belgica demum 5. provincias complecti cœpit, *provinciam Belgicam primam*, *prov. Belgicam ſecundam*, *prov. Germaniam primam* vel *ſuperiorem*, *provinciam Germaniam ſecundam* vel *inferiorem*, & *provinciam Maximam Sequanorum*. Notandum eſt, quod ait Strabo, 15. tantùm eſſe Belgarum Gentes, Τέτων δὲ (Γαλατῶν) τὰς Βέλγας ἀρίςυς φασὶν, εἰς πεντεκαίδεκα ἔθνη διῃρημένες. Hæ 15. Belgarum Gentes vel civitates fuerunt Bellovaci, Sueſſiones, Nervii, Attrebates, Ambiani, Morini, Menapii, Caleti, Velocaſſes, ambo citra Sequanam quidem ſiti in Belgica, Celtis tamen paullo pòſt attributi, Veromandui, Aduatici, Condruſi, Eburones, [illegible] reſi, Pemani: quos 15. populos J. Cæſar *in libro* 2. *Commentariorum belli Gallici*, communi Belgarum Concilio interfuiſſe ſcribit, & armatam multitudinem pro ſe quemque ad bellum Romanum pollicitos eſſe. Cæſarem autem Strabo clauſis oculis ſequi ac tranſcribere conſuevit: qui non animadvertit, Remos Belgas quoque eſſe, ſed inter iſtos 15. Belgarum populos à Cæſare minimè numerari, propterea quòd deditionem fecerant, & principum liberos ipſi obſides dederant. Hæc ſub Julio Cæſare. Poſtea ab Auguſto ejus ſucceſſore provinciarum Imperii Rom. forma mutata eſt, & Belgarum Gentes civitateſve præcipuæ ac primariæ extitere Treviri, Mediomatrici, Leuci, Veruni, Remi, Sueſſiones, Veromandui, Atrebates, Nervii, Bellovaci, Ambiani, Morini, Menapii, Sequani, Helvetii, Rauraci. Nam cæteri populi, qui eadem in Belgica Rhenum accolebant, Germanorum populi fuerunt: unde & provinciis duabus, nimirum Germaniæ ſuperiori vel primæ, ac Germaniæ inferiori vel 2. nomen ſuum dederunt, nec unquam niſi impropriè admodum Belgæ ſunt dicti, quoniam Belgicæ partem ad Rheni ripam occupaverant. Hos *Germanos Ciſrhenanos* in *libro* 6. vocat Cæſar, & *Germanos qui ſunt citra Rhenum*; *Germanos qui ripas Rheni incolunt*, *in libro* 2. Ut omittam quod idem ſcribit, *pleroſq; Belgas eſſe ortos a Germanis, Rhenumq; antiquitus tranſductos, Gallis expulſis, propter ſoli fertilitatem ibi conſediſſe.*

Cæterùm falſum eſt, quod adjicit Strabo, Belgas inter Rhenum & Ligerim atque ad Oceanum habitare, τὰ μεταξὺ τῦ Ῥήνυ καὶ τῦ Λίγηρος παροικῦντας τὸν ὠκεανὸν: in eoque Strabo à J. Cæſare præter morem ſuum recedit, qui *Belgas a Celtis* ſeu *Gallis Matrona & Sequana dividi* ait. Omitto Plinium, qui *a Scalde ad Sequanam Belgicam* pertinere ſcribit: omitto & Mellam, qui *a Garumna ad Sequanam Celtas, inde ad Rhenum pertinere Belgas* tradidit. Certè ſi trans Sequanam uſque ad Ligerim promoveremus cum Strabone Belgicam, non haberent Celtæ vel Galli propriè dicti ubi conſiſterent, cùm Aquitanos Auguſtus Cæſar Ligere fluvio terminaverit. Vid. quoque *in Bellovacis*. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Belgica Vicus. Æthicus in itinere à Treviris Agrippinam *Belgicam* vicum memorat, & inter Marcomagum vicum ac Tolbiacum ponit, à Marcomago ſeu Marcoduro leugis 13. à Tolbiaco 10. diſtantem. Hanc *Bullingen* Simlerus exponit, qui eſt vicus Prumiam inter celebre Monaſterium & Sleidanum, ſed non inter Marcomagum ac Tolbiacum. Cluverius meliùs *Belgicam* Æthici *Balchuſen* interpretatur, vicum Marcomago ac Tolbiaco medium interpoſitum. Abeſt autem ab Auguſta Trevirorum, capite & metropoli provinciæ Belgicæ primæ, leucas 68. ab Agrippina civitate, metropoli Germaniæ ſecundæ leucas 16. cui provinciæ attribuitur, Valeſius, *Not. Gall.*

Belgica, locus apud Antoninum inter Agrippinam ac Treviros; *Bullingen* Simlero. *Balchuſen* Cluverio, 10. mill. ab opp. *Duren*. Vid. ſupra.

Belgica, arx Aſiæ, in Inſ. Nera, una ex Bandis inſ. quæ ſub Moluccis continentur. Hollandis ſubeſt, ab ipſis extructa. Vid. *arx Belgica*.

Belgioſium, vicus Italiæ, in Duc. Mediolanenſi & agro Papienſi, cum caſtro Com. Barbianorum.

Belgis, an opp Hannoniæ, *Bavay*? an *Velſfick* pagus? Ortel.

Belgites, Pannoniæ pop Plin. 3. 25.

Belgium, Belgarum oppidum. Cæſar *lib. de B. Gallico*, *Beauvais* dictum videtur, urbs Picardiæ. Ferrario eſt regio Gall. Belg. Borealis, V. *Bellovaci*.

Belgium, pro Belgarum regione, ut apud Livium Samnium pro Samnitum regione. Vide Glareanum *in Annot. ad Cæſaris locum*, & ad *lib.* 6. *Comment.* Sic autem dicitur pars antiqua Galliæ Belgicæ, quæ mari Oceano vicinior eſt, & versùs Septentrionem porrecta. Dicitur etiam Germania inferior ab aliquot ſeculis, tum quia tota regio humilior versùs Oceanum, ubi confuſi ſunt admodum Galliæ Germaniæque limites; tum etiam, quia harum gentium ſermo ab aliis Germanis non multùm differt. Nunc arctioribus quàm antea reſtringitur limitibus, habens à Septentrione Oceanum, ab Occidente & à Meridie Franciam, ab Oriente autem Germaniam propriam. Totum Belgium ab incolis *Nederlands*, à Gallis *le Pais bas*, & ab Italis *Paeſi Baſſi* vulgò dicitur; complectiturque ſeptemdecim provincias, quæ ſunt.

Quatuor Ducatus	Brabantiæ, Gall. *Brabant.*
	Limburgi, *Limbourg.*
	Luxemburgi, *Luxembourg.*
	Gueldriæ, *Gueldres.*
Septem Comitatus	Flandriæ, *Flandres.*
	Arteſiæ, *Artois.*
	Hannoniæ, *Hainaut.*
	Hollandiæ, *Hollande.*
	Zelandiæ, *Zelande.*
	Namurci, *Namur.*
	Zutphaniæ, *Zutphen.*
Marchionatus S. Imperii, ubi Antuerpia, *Anvers.*	
Quinque Dominia	Friſiæ Occidentalis, *West Friſe.*
	Mechliniæ, *Malines.*
	Ultrajecti, *Utrecht.*
	Tranſiſalaniæ, *Overiſſel.*
	Groningæ, *Groningue.*

Hæ omnes Belgii provinciæ alias Regi Hiſpaniæ paruerunt, eique ſubſunt etiamnum meridionaliores. Sed quæ ſunt versùs Septentrionem, ab Hiſpanis defecerunt, ſub Philippo II. anno 581. fœdusque inter ſe inierunt, quod Fœderato Belgio nomen dedit.

Hiſtoria paulo altius repetita hæc eſt. Quæ gentes Rheni inſulam & utrinque adſita, ad fretum uſque Morinorum & Amaſium flumen colunt, hinc ad Germaniam, inde ad Belgicam vet. pertinent. Sed Germanica pleriſque origo & lingua: unde una cura belli & libertatis; donec commercia & ſuas artes Romani invexere, ſocii aut victores. Pòſt, ubi plurimæ nationes, velut ſigno dato, orbem Romanum irrupere, omnis hic tractus in jus Francorum conceſſit, donec ſciſſi potentiâ pars penes Galliæ dominos, pars penes Impp. Germanos adhæreſceret. Horum Præfecti Comitum Ducumque titulo judiciis belloque præſidebant, obtentâ tandem perpetuâ ac hæreditariâ ditione: tempore quo Dani Normannique omnia litora obſidebant. Non multo pòſt, metu aut gratiâ exemti clientelæ, aut fractâ vi majoris dominatus, ſummum, ſed legitimum imperium populi benevolentiâ conſtituére: nec ante accepti in imperium ſucceſſores, quàm in certas leges ſanctè juraſſent. His moribus, atque hac Rep. diu æquo jure agitatum eſt: donec in Burgundionum ditionem plurimæ gentes conceſſere, qui orti domo regnatrice, ſenſim ad potentiam majorem graſſabantur: interim & inter horum artes jus populi tuiti ſunt Ordines. Transfuſus dein hic Fortunæ cumulus in Auſtriacam familiam eſt, cui cùm Hiſpanica conjunctio maximum incrementum attuliſſet, jam tum prudentiores mutationem Reip. formidine quadam augurabantur. Nec vanè: mox enim Hiſpani, ſoliti Italiam regere, Americam perpopulari, in Belgas jus idem, aut cauſam belli quærebant: & Carolus V. quidem de vertendo ſtatu, componendiſque in regnum civitatibus ſeriò conſultavit: Sed diverſis moribus, inſtitutis, legibus deterritus eſt, nec tollere audebat. Filius verò ejus Philippus II. idem omninò exequi ſtatuit. Ergo Proceres amoliri, & per Inquiſitionem patientiam populorum tentare placuit, fruſtra diſſuadente conſilium Mariâ Hungariæ reginâ, quæ fratris Caroli juſſu Belgicæ præſidebat. Diſcedens, contra leges, Hiſpanorum militum præſidium, reliquit, non audito Ordinum conventu, contrarium petente: quibus hoc implacabilius ſuccenſuit, quòd ingruentem dominationem, & imperii artes intellexiſſe videbantur. Inſtituti poſtea novi per Belgicam Antiſtites, animos magis exulcerarunt: unde tandem motus orti, toto orbe notiſſimi, de quibus omnium exactiſſimè ſcripſit Hugo Grotius *Annal. & Hiſt. Belg.* Apud Belgas olim Mercurius inprimis cultus, cui humano ſanguine litatum: quidam Iſidem venerati ſunt, alii Marti, &c. ſacra fecerunt, idque in ſylvis: Unde *Sacrum Nemus*, prope Noviomagum. Sub finem ſeculi 7. S. Willebrordus Ultrajectum venit, & Chriſtianam religionem populos docuit. Exin Romanæ hic ſedis obſervantia, non tamen tanta, quanta apud alias gentes, unde Geldriæ Ordd. Ducem ſuum Imperatorem & Papam in ſua ditione vocare ſoliti ſunt. Donec Zuinglii, Lutheri, Melanchthonis, &c. ope illata plurimis locis mundo lux Evangelii, in Belgicam quoque circa A. C. 1521. conventu incolarum, contactu externi militis, commerciis denique vulgata eſt: & Antuerpiæ tum quidem Jacobus Præpoſitus, Lovanii Martinus Dorpius, Trajecti Johannes Rhodius, Delphis Cornelius Honius, Gnapheusque Hagienſis docuerunt, poſt N. T. Bibliis, in Idioma Belgicum tranſlatis, & libris ad ædificationem variis editis: nec ſeveritas Caroli naſcentem Eccleſiam extinguere potis fuit. Poſt excarnificata enim hominum non minus CM. ex quo tentatum an poſſet incendium hoc ſanguine reſtingui, tanta multitudo per regionem inſurrexerat, ut publica interdum ſupplicia, quoties inſignior reus, aut atrociores cruciatus, ſeditione impedirentur. Sub Philippo dein inquiſitio publicè introducta an. 1555. multum quidem cruoris fudit, ſed non eo ſucceſſu, qui ſperabatur. Poſtea Anno 1559. novorum Præſulum inſtitutio

non minus hos, quàm reliquos, offendit. Acceſſit decretum de Concilio Tridentino Belgis obtrudendo, Anno 1563. &c. quæ omnia ſeqq. motibus anſam præbuerunt, quibus adeò non extirpata Eccleſia eſt, ut potius proprio velut ſanguine lota ſplendidius effulſerit. Primus Fidei confeſſionem in Belgio publicam edidit Guido de Bres, poſtea Martyr, Anno 1561. quæ anno 1565. à Confœderatis oblata eſt Margaretæ Gubernatrici. Nobiles dein 400. ex omnibus Belgii provinciis, libello ſupplice eidem oblato, Anno 1566. pro libertate Religionis, quam petierunt, *Genſiorum* tulere dicterium, quod omnibus poſtea in Belgio Reformatis, aſperſum. Interea libri ab his editi, à Monachis tam ineptè refutati ſunt, ut hinc indies numerus fidelium creſceret: cœtusque variis in locis anno dicto publicè ad ſacra convenire inciperent. Quæ dein ſequuta V. apud Thuan. Stradam, Meteranum, Hooftium, Grotium, &c. Item in voce *Hollandia*. Hinc poſt graviſſima bella, quæ An. 1608. induciis annorum 12. interpellata, demum An. 1648. pace perpetuâ ſopita ſunt, orta diviſio Belgii in Belgium Hiſpanum, quod perſæpe ab exteris *la Flandre* dicitur, & in Belgium Hollandicum, ſeu Fœderatum, & Provinciarum unitarum, quod etiam ab aliis *les Eſtats de Hollande* dicitur: ſub quo ſunt Hollandia, Zelandia, Gueldria pro majori parte, Zutphania, Tranſiſalania, Friſia occidentalis, Dominia Ultrajecti & Groningæ, & partes Septentrionales Flandriæ, Brabantiæ, ac Limburgi. Reliquæ Hiſpano parent, exceptis Arteſia ferè tota, & partibus maximis Flandriæ, Hannoniæ, & Luxemburgi, quæ Francorum agnoſcunt imperium. Vid. quoque ſupra in voce *Belgica*.

Urbes Belgii & Germaniæ inferioris, majoribus aſteriſmo indicatis.

Aldenardum, Flandriæ, *Oudenarde*.
* Amſterodamum, Hollandiæ, *Amſterdam*.
Ariſcotum, Brabantiæ, *Arſcot*.
* Atrebates. Vide Origiacum, *Arras*.
* Audomarum, Arteſiæ, *S. Omer*.
Auguſta Eburonum. Vide Leodium.
* Antuerpia, & Andoverpum, Brabantiæ, *Anvers*.
* Aquægrani, & Aquiſgranum, Juliacenſis Ducat. *Aix la Chapelle*.
Arenacum, Geldriæ, *Arnheim*.
Baſtonia, & Baſtonacum, Lucemburg. Ducatus, *Baſtogne*.
Bonna, Colonienſis epiſcopatus, *Bonne*.
* Boſcum Ducis. Vid. Sylva Ducis, *Bois le Duc*.
* Brugæ, Flandriæ, *Bruges*.
* Bruxellæ, Brabantiæ, *Bruxelles*.
* Cameracum, Hannoniæ, *Cambray*.
Campi, Tranſiſalaniæ, *Campen*.
Clivia, & Clivenſis arx, Ducatus cognominis, *Cleves*.
* Colonia Agrippina, Archiepiſcopatus cognominis, *Cologne*.
Corteriacum, Flandriæ, *Courtray*.
* Daventria, & Davontria, Tranſiſalaniæ, *Deventer*.
Delphi, Holandiæ, *Delft*.
Docum, Friſiæ occidentalis, *Dockum*.
* Dordracum, Hollandiæ, *Dordrecht*.
* Duacum, Flandriæ, *Douay*.
Duſſeldorpium, Comitatus Bergenſis, *Duſſeldorp*.
Embrica, Clivenſis Ducatus, *Emmerik*.
Excluſa, Flandriæ, *l'Eſcluſe*.
Flevo, & Flevum, Friſiæ occidental.
* Gandavum, Ganda antè, & olim Clarinea, Flandriæ, *Gand*.
Geldria, Ducatus cognominis, *Gueldres*.
* Groninga, & Gruninga, olim Philæum, provinciæ cognominis. *Groningue*.
Haga, Hollandiæ, *la Haye*.
* Harlemum, Hollandiæ, *Harlem*.
Herculis Caſtra, Geldriæ, *Erkelens*.
Huionum, & Huum, Leodienſis epiſcopat. *Huy*.
Hypræ, Flandriæ, *Ipres*.
* Inſula, Flandriæ, *l'Isle*.
Juliacum, Ducatus cognominis, *Juliers*.
* Legia, & Leodium, epiſcopat. cognominis, *Liege*.
* Levardia, conventus jurid. Friſiæ occident. *Lewarden*.
* Lovanium, olim Grudii, Brabantiæ, *Louvain*.
* Lucemburgum, Latinè Aliſuntiopolis, Ducatus cognominis, *Luxembourg*.
* Lugdunum Batavorum, Hollandiæ, *Leyden*.
Lymburgum, quaſi Lymeburgum, Ducatus cognominis, *Limbourg*.
* Machlinia, Brabantiæ, *Malines*.
Marcodurum, Ducatus Juliacenſis, *Duren*.
* Metelburgum, Zelandiæ, *Midelbourg*.
* Montes, Hannoniæ, *Mons*.
* Namurcum, Comitatus cognominis, *Namur*.
* Navalia, Suolis nunc putatur, Tranſiſalaniæ, *Zwol*.
* Noviomagus, Geldriæ, *Nimegue*.
Nueſium, Colonienſis epiſcopatus, *Neus*.
Orchianum, Flandriæ, *Orchies*.
* Origiacum, quæ & Atrebates, Arteſiæ.
Orolaunum, Lucemburgi Ducat. *Arlon*.
Pons Scaldis, poſtea Valentianæ & Valencenæ. Vide ibi.
Roterodamum, Hollandiæ, *Roterdam*.
Ruremunda, Geldriæ, *Ruremonde*.
Stauria, antea Sturii, Friſiæ occidental. *Staveren*.
Suolis. Vide Navalia. *Zwol*.
Teutoburgium, Cliviæ. *Duyſbourg*.
* Sylva Ducis, Brabantiæ, *Bois le Duc*.
Theodonis villa, Lucemburg. Duc *Thionville*.
* Tornacum, Fland. *Tournay*.
* Trajectum ſuperius, Brabantiæ, *Maeſtricht*.
* Trajectum inferius, quod & Ultrajectum, & Vtriceſium, olim Antonina, Ultrajectinæ provinciæ, *Utrecht*.
Trudonium, Brabantiæ, *S. Truyen*.
Vada, Geldriæ.
Valentianæ, & Valencenæ, quaſi Vallis cygnea, Hannoniæ, *Valenciennes*.
Venloa, Geldriæ, *Venlo*.
* Veſalia, Cliviæ, *Veſel*.
Veteres Marſi, Tranſiſalaniæ, *Otmarſen*.
Veteres Salii, Tranſiſalaniæ, *Oldenſel*.
Xanthus, poſtea Santæ, Cliviæ, *Santen*.
* Zutphenum, Comitatus cognominis, *Zutphen*.

Ex his urbibus notabis Aquiſgranum, Bonnam, Cliviam, Coloniam Agrippinam, Duſeldorpium, Herculis caſtra, Huionum, Juliacum, Leodium, Marcodurum, Nueſium, Teutoburgium, & Xantum urbes eſſe Germaniæ propriæ, non autem Belgii, & Embricam & Veſaliam tantùm Batavis oppigneratas.

Belgium fœderatum, illa pars Belgii dicitur, quæ, cùm libertatis & religionis oppreſſæ injurias ulterius ferre non poſſet, utrâque tyrannide excuſſa, in Remp. coiit, toto orbe inclytam, verſus finem ſeculi præcedentis. Hiſtoriam Vid. apud Hug. Grotium, *in Annal. & Hiſtor. Belg.* Thuan. *in Hiſtor. ab an.* 1566. Stradam, &c. Continet ſeptem Belgii provincias: quæ ſunt, præter Hollandiæ Comitatum, Vid. ſupra.

Belgium novum, pars Amer. Sept. inter Virginiam & nov. Angliam, ſub Hollandis. Vid. *Novum Belgium*.

Belgius, fil. Lugdi, 13. Rex veterum Gallorum, Beroſ. *l.* 5. Dupleix *mem. Gall. l.* 2. *c.* 14.

Belgius, dux Gallorum Juſtin. *lib.* 24. *cap.* 5. Malè Βόλγιος apud Pauſaniam, *in Phoc.* Polyb. *lib.* 2. Ptolomæum Ceraunem vicit.

Belgius, Libyæ fluvius. Heſych. Βέλγιος, ποταμὸς ἐν Λιβύῃ.

Belgradum, urbs Hung. permunita in Ratcia reg: antea *Taurunum* & *Alba Græca*, ad ripam Danubii, ubi Savum recipit: in colle. Obſeſſa ab Amurathe, Anno 1439. ſed fruſtra: Cujus fil. Mahometes ibidem ab Hunniade, maximâ clade affectus Anno 1456. Tandem à Turcis an. 1521. eſt, occupata. Vid. *Belogradum*.

Belia, opp. Hiſp. Tarr. in Aragonia, nunc *Belchite*, ubi aliàs Editani pop. Hinc, Beli ſeu Belli, & forſan Bellitani. Antea *Segeda* dicta eſt. Vid. *Belli*.

Belial, Nonnulli volentes hoc nomen *hominem inutilem* ſignificare, derivant à בלי *abſq.* & יעל *profuit*. Alii contendentes eodem Dæmonem intelligi, derivant à בלי *abſq.* & על *altiſſimo*. Aquila vertit *Apoſtatam*. Sanè B. Paulus Satanam *Belial* vocat. 2. Cor. 6. Suidas, Βελίας (lege Βελιὰλ) τῇ Ἑβραίων φωνῇ τὸ ἀποστάτης δηλοῖ. Ὁ Ἀπόστολος, τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαν. Chaldæus interpretatur *malignitatem*. Hieronymus retinet nomen Hebræum, ut cuique pro arbitrio interpretari liceret. Quanquam aliàs filios *Belial* idem filios intelligat Diaboli, homines quippe malignos. Quapropter παράνομους reddiderunt LXX. Sed & idem Hieronymus alibi deducit à בלי & עול quòd ſit *abſq. jugo*.

Belica, urbs Gall. in Breſſia prov. & in Beugea tractu, Francici juris, ab An. 1600. Non longè à Rhodano. Baudr. In Notitia quadam provinciarum & civitatum, quam ex Bibliotheca Petaviana eruit publicavitque Andreas Cheſnius, memoratur *civitas Beliceuſium, quæ antea* (ut falsò additur) *caſtrum Argentarienſe vocabatur*, & in provincia Maxima Sequanorum quarto loco ponitur. Robertus Autiſſiodorenſis *Beliſmam*, aliàs *Beliſamam* corruptè vocat in prov. Maxima Sequanorum; cæteri *Belicenſem civitatem*; nonnulli & *Bellicenſem*: quam in *Burgundia* vel in *Sapaudia* ſub metropoli Biſuntina ſive Veſontione collocant ultimo loco poſt Baſiliam & Lauſanam. *Belica* Noſtris vocatur *Beley*, aliàs *Bellay*, non procul à Rhodano, inter flumen & montes in Brexia poſita civitas, cui & opidum Seſſelium, *Seiſſel*, ad Rhodanum inter Belicam & Genevam medium contribuitur. Hanc urbem in anno 858. Annales Bertiniani *Epiſcopatum Beliſium*; Maſſonus *Bellicum* nuncupat, & majorem ejus Eccleſiam à Rodulfo Ignavo, Rege Jurenſi conditam eſſe ait, ac Johannis Baptiſtæ titulo cenſeri. *Belligam* Magno quaſi *Bellicam* vocat. Belica ſedes Epiſcopatus fuit ante annos MC. Quippe *Vincentius Epiſcopus Eccleſiæ Belicenſis* Synodo Pariſienſi 2. regnante Childeberto Chlodovei Magni filio, & Concilio Lugdunenſi 2. Indictione 5. anno Guntchramni Principatus 6. Chriſti 567. interfuit atque ſubſcripſit: & *Florentius*, aliàs *Florentinus*, *Epiſcopus Eccleſiæ Bellicenſis* Concilio Cabilloni habito juſſu Chlodovei junioris Francorum Regis. Nomen dedit *Belica* pago *Belicenſi*, aut Bellicenſi, quem quidam corruptè *Bellovicenſem* appellant, vulgò *le Bugey*, aliàs *le Beaugey*, quæ

parteſt Brexiæ. Hæc inter urbes fuit non provinciæ modò, ſed etiam Gentis Sequanorum. Eſt quippe in Brexia ſaltuve Brexio, quem *in territorio Sequano* ponit Aimonius *in l. 4. c.* 81. nimirum à flumine Arari ſuburbanoque Cabillonenſi uſque ad flumen Rhodanum. Quare rectè Ammianus Marcell. *in libro* 15. de Rhodani curſu Lemanum egreſſi ſic ſcribit: *Unde ſine jactura rerum Sapaudiam fertur & Sequanos; longeq; progreſſus Viennenſem latere ſiniſtro perſtringit, dextro Lugdunenſem.* Quippe conſtat Rhodanum, poſteaquàm lacum Lemanum egreſſus eſt, Sequanos inter & Sapaudos fluere, ſive Provinciam Maximam Sequanorum, à Sapaudia dividere, & ſiniſtro quidem latere Sapaudum alluere, dextro partem provinciæ Sequanorum Brexiam dictam attingere, ubi eſt Seſſelium oppidum in inſula flum. Rhodani, & *Belica* urbs vetus, ac priſca Epiſcopatûs ſedes, à Geneva 10. leucis, à colonia Equeſtri Nojoduno circiter 14. diſtans. Valeſ.

Belicarium, civitas in regno Neap. & Calabria ſuperiore, vernaculè *Belcaſtro* dicta. Non longè ab ora littor. Sinus Scyllacei. Vid. *Chonia.*

Belides, nomen patronymicum, quo ſignificatur *filius*, ſive *aliquis de genere Beli.* Unde pro Palamede accipitur Nauplii filio, & Beli abnepote. Virgil. *Æn.* 2.

Fando aliquid, ſi fortè tuas pervenit ad aures
Belidæ nomen Palamedis, & inclyta famâ
Gloria. —— —— ——

Belingenſe caſtrum, Bononienſis agri, in Picardia Gall. prov. inter Ardram & Guinam, in paludibus.

BelinZona, Vid. *Belitio.*

Belion, fluv. ex Celtiberis, ac Vaccæis labens, Callaicam regionem irrigat. Strabo.

Belippo, Hiſp. Bæt. opp. in conventu Gaditano. Plin. 3. 1.

Belis, *idis*, patronymicum fœmininum, quo ſignificatur *filia*, vel *neptis Beli*, unde *Belides* dictæ ſunt 50. filiæ Danai, Beli filii, quas cùm Ægiſthus Danai frater totidem filiis ſuis peteret uxores, Danaus reſpondere recuſavit. Didicerat enim, ex oraculo ſe à genero interfectum iri, ſed poſtea coactus à fratre promiſit, ſe ejus petitioni ſatisfacturum. In nuptiarum autem nocte filias ſubornavit, ut clam ſe cultris armarent, & viros jam vino luxuriaque ſopitos jugularent. Virgines itaque patri morem gerentes, captato tempore, viros necarunt unaquæque ſuum, exceptâ ſolum Hypermneſtrâ, quæ Lynceo viro ſuo pepercit, qui poſtea, occiſo Danao, regnum apud Argos invaſit. Hæ *Danaides* à patre vocantur. Unde proverbium, *Danaidum dolium*, pro barathro quodam inexplebili, & inſatiabilis cupiditatis homine. Finguntur enim à Poëtis Danai filiæ apud Inferos eo ſupplicii genere perpetuo damnati eſſe, ut dolium quoddam pertuſum aquâ conentur implère, unde tantum effluat, quantum illæ poſſint infundere. Ovid. *Met.*

Moliriq; ſuis letbum patruelibus auſa
Aſſiduè repetunt, quas perdunt Belides undas.

Belides quidam annos eſſe dixerunt, qui aſſiduis fructibus videntur nos velle locupletare, cùm tamen tantundem abſumatur, quantum producitur. Sic autem Lucretius *l.* 3. id explicat,

Deinde animi ingratam naturam paſcere ſemper,
Atq; explere bonis rebus ſatiareq; nunquam,
Quod faciunt nobis annorum tempora circum
Cum redeunt, fœtuq; ferunt, variaſq; lepores,
Nec tamen explemur vitai fructibus unquam:
Hoc, ut opinor, id eſt ævo florente puellas
Quod memorant latices pertuſum congerere in vas,
Quod tamen expleri nullâ ratione poteſtur.

Nonnulli arbitrati ſunt, omnem mortalium vitam in hâc fabulâ contineri, cùm omnia, quæ agimus, fruſtrà à nobis fiant in terris, cùm nulla humana roboris veſtigia diu permanere poſſint, ſed omnia rurſus confundantur. Alii beneficia, quæ in ingratos conferuntur, per hanc fabulam intelligunt. His urnis & huic dolio Plato *in Gorgiâ* aſſimilat animum incontinentem, qui effuſis in omni intemperantiâ libidinibus agitatur. Eiſdem etiam ſimiles ſunt homines futiles, qui, ut Parmeno Terentianus, *pleni ſunt rimarum, & hàc & illàc perfluunt.* Ebrios quoque perſtringit, in quos lepido admodum epigrammate doctiſſimus poeta alluſit. Is autem eſt Theodorus Beza *Emblem.* 34.

Belidas fingunt, pertuſa in dolia, vates
Mox effundendas fundere ſemper aquas.
Nomine mutato, narratur fabula de te
Ebrie, qui metas quaſi ne ſine bibis.
Quin etiam hoc in te quadrat, turba ebria, quòd ſint
Corpora quæ fuerant dolia facta tibi.

Beliſama, vulgò *Ribes*, Cambden. æſtuarium Albionis, in ora Angl. Occid. apud Preſtonum opp. in Com. Lancaſtrenſi.

Beliſarius, Juſtiniani Imp. dux, Græcus; Perſas ſub Mithridate R. in Oriente vicit, Vandalos in Africâ, ducto in triumpho Gilimere, ſicque Africam à 170. an. ab Imperio revulſam, ei iterum adjunxit. Gotthos in Italiâ, capto Vitige rege, eoque cum uxore, & Magnatibus ſuis Conſtantinopolim miſſo, ſuperavit. Victor Romam reverſus, crucem auream, ubi res ejus geſtæ cælatæ fuerant, Petri Baſilicæ obtulit, Sylveriumque Papam, Vigilio ſubſtituto, depoſuit. Poſtmodum rurſus contra Perſas miſſus, indeque denuo in Italiam reverſus, Totilam, qui captam à ſe Romam funditus deſtruere cogitabat, literis ad eum datis abſterruit, illamque receptam contra eundem fortiter defendit. Redux Conſtantinopolim, Hunnos pepulit, ſed vel ob conſpirationem A. 561. contra Juſtinianum, cui immixtus, initam, vel ob res feliciter geſtas, in affectati regni ſuſpicionem venit, apud Juſtinianum, à quo uterque ei oculus erutus fuit. Quare cùm Principis ingratitudinem aliter ulciſci non poſſet, exiguum extra urbem tuguriolum extruxit, ubi per vitam reliquam à prætereuntibus ſtipem emendicavit, illud identidem referens, *Da obolum Beliſario. Viator, quem invidia, non culpa excæcavit.* Crinitus & Volaterranus. Author tamen *hiſtor. miſcell.* cum ſequenti anno in dignitatem ſuam reſtitutum, Cedrenus in pace Conſtantinopoli obiiſſe, refert. Quam ſententiam Alciatus, in ſui Juſtiniani gratiam, criter tuetur. Vid. de hoc porro Procop. *bell. Goth. l.* 3. *c.* 1. & 2. *de bello Vandal. & Perſ.* Agathiam, Glycam, Zonaram, &c. Suidas, Βελισάριος, ὁ στρατηγὸς ἦν μὲν τὸ σῶμα καλός τε καὶ μέγας, καὶ εὐπρόσωπος πάντων μάλιστα. Οὕτω δὲ πρᾶός τε καὶ εὐπρόσοδος ἑαυτὸν παρεῖχε τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ὥστε ἀνθρώπῳ πένητι τε λίαν καὶ ἀδόξῳ ἐμφερὴς εἶναι. Ἔρως δὲ αὐτοῦ τῆς ἀρχῆς τοῖς τε στρατιώταις ἀεὶ καὶ ἀγροίκοις ἄμαχός τις ἐγένετο, ὅτι δὴ ἐν μὲν τοῖς στρατιώταις φιλοδωρότατος ἐγεγόνει ἀνθρώπων ἁπάντων. Τῶν δὲ γὰρ ἐν ξυμβολῇ ἀτυχηκότων, χρήμασι μεγάλοις παραμυθεῖτο τὰ τραύματα, καὶ τοῖς εὐδοκιμήσασι, ψέλιά τε καὶ στρεπτοὺς ἆθλα παρεῖχε. Ἵππον δὲ ἢ τόξον, ἢ ἄλλο ὁτιοῦν στρατιώτης ἐν τῇ μάχῃ ἀπολωλεκώς, ἕτερον ἀντ' αὐτοῦ πρὸς Βελισαρίου αὐτίκα ὑπῆρχεν. Ἐς δὲ τοὺς ἀγροίκους, ὅτι δὴ τοσαύτῃ φειδοῖ τε καὶ προνοίᾳ ἐχρῆτο, ὥστε βιασθῆναι μὲν αὐτοὺς οὐδὲν πώποτε στρατηγοῦντος Βελισαρίου τετύχηκεν, ἀπεδίδου γὰρ αὐτοῖς κατὰ γνώμην τὰ ὤνια πάντα, καὶ ἡνίκα ἀκμάζοι τὰ λήϊα, ἐς τὸ ἀκριβὲς διεφύλασσε, μή τινα παριόντων ἵππος λυμήνηται, τῶν δὲ ὡραίων ἐν τοῖς δένδρεσιν ὄντων ἅψασθαι αὐτῶν οὐδενὶ τὸ παράπαν ἐξῆν. Ἦν δὲ καὶ σώφρων καὶ λίαν ἐγκρατής.

Beliſa, ſive *Belliſa*, Gentes Aſiaticæ in exercitu, qui ad Arbela cæſus eſt, Darii contra Alexandrum Magnum. Curt. *lib.* 4. *cap.* 98.

Beliſani, iidem qui *Luſitani.* Steph.

Belitio, aliter *Belitionium*, oppidum Inſubr. ad Ticinum, caput præfecturæ cognom. Sub Helvetiis ab An. 1422. Geminâ arce præmunitum. *BellenZ* Germ. *Caſtrum Bilinctionis* Greg. Turon. *BerinZona* & *BelliZona*, vel *BreuniZona*, tanquam Breuni agri Zona, Bonav. Caſtilioneo, *lib. de Gallor. Inſubrum ſedibus.* Vid. *Bilitionium.*

Belitra, opp. Italiæ, Steph. Vid. *Velitra.*

Belius, Vid. *Belus.*

Bella, opp. Campaniæ, Vid. *Abella.*

Bellacum, urbs Gall. in provin. Marchiæ ad Uniconium fluv. 7. leuc. à Lemovico in Bor.

Bellagines, pro *Bilagines*: Jura municipalia Gothorum. Jornandes *de reb. Get.* 1. *cap.* 11. *Dicenius, Gothis Phyſicam tradens, naturaliter propriis legibus vivere fecit, quas uſq; nunc conſcriptas* Bellagines *nuncupavit.* Eſt autem *By* Saxonicè, habitatio: Inde pagus, & oppidum, Gothis antiquis *By* dictum: *Lagen* autem iiſdem Lex eſt. Anglis *Bilaws* hodieque vocantur leges, quas villarum incolæ ſibi conſtituerint obſervandas. Scotis *Birlaws* & *burlaws.* Et certè *Baur* Germanis ruſticus eſt, *Law*, verò lex: Unde fortè *Bellagines*, pro *Birlagines* dictæ. Plura de hac voce vide Spelmannum *in Gloſſar. Archaol.*

Bellajus Joh. Cardinalis, Epiſc. Par. à Franciſco I. in Angliam miſſus; Marcelli 2. in Pontificatu æmulus. Obiit A. 1560. P. Jovius, Sadoletus, Thuanus, SanMarthan. aliique ejus ſcripſere elogia. Ejus fratres Guilielmus & Martinus, armis literiſque inclaruere. Prior, à Franc. I. Taurini præfectus conſtitutus A. 1537. atque negotiis plurimis adhibitus, ſcripſit hiſtoriam de rebus Gall. Poſterior, Locum-tenens Regis in Normannia, Franciſci I. hiſtoriæ auctor. Ex eadem familia Renatus, Cardinalis frater, Epiſc. Cenomanenſis, obiit Pariſiis, A. 1546. Johannes, Epiſc. Foro julienſis, dein Pictavienſis, obiit An. 1479. Reinoldus, Arch. Remenſis, obiit an. 1096. Euſtachius in Archiep. Pariſ. ſucceſſit Cardinali an. 1551. & Concilio Trid. interfuit, An. 1563. nepos Joachimi Canonici Pariſ. & Poëtæ celebris, &c.

Bellarminus Robertus, Marcelli 2. ex ſorore nepos, è Thuſcia, Jeſuita primùm, dein Cardinalis, ſcripſit librum *de Authoribus Eccl.* in quo de 400. illorum judicium fert: & vaſtum opus *Controverſiarum*, quod antequam prodiiſſet, à Witakero, Theologo Anglo, refutatum eſt; Obiit A. 1621. æt. 80. eleemoſynis in pauperes tantùm non prodigè erogatis inclytus. Guilielm. Barclajum, ex Communione Roman. acerrimum ſenſit, *circa poteſtatem Pontific. in ſecularibus*, antagoniſtam, imo ipſam ſupremam Galliæ Curiam, quæ librum ejus de hac materia ſcriptum, condemnavit Lutetiæ, Anno 1610. die 26. Novembris. Bucholcer. *Ind. Chron.*

Belleau Remigius, Perchienſis, unus ex Pleiade Poëtarum in Gallia Opera Anacreontis Gall. vertit. Obiit A. 1577.

Belleforeſtius Franciſcus, Convenanus, Auctor hiſtoriæ Gall. commentarii de 9. Carolis Galliæ Regibus, pluriumque verſionum. Obiit An. 1583. Spond. *A. C.* 1574. Gualter. *Chron.*

Bellelagium, vulgò *Bellelay*, cœnobium Benedictinorum, ordinis Præmonſtrantium, 12. ſec. ortum, non procul à petræa portâ, in agro Raurico. Hic Ortliebus Epiſc. Baſ. an. 1170. Abbatiam erexit, multiſque juribus donavit. Nomen habet à ſpecioſa ſue: quâ occaſione id factum, Vid. apud Urſtis. *Epit. hiſt. Baſ. c.* 4.

Bellerophon, Glauci, Regis Ephyræ, fil. cujus formâ capta Sthenobœa, Prœti, Argivorum regis uxor, de ſtupro eum interpellavit, cumque ſe præter opinionem repulſam videret, ægrè id ferens, innocentem hoſpitem apud virum detulit, tanquam ſibi vim inferre voluiſſet. Cujus delationi fidem adhibens Prœtus, hoſpitii juris memor, domi illum ſuæ interficere non ſuſtinuit, ſed in Lyciam ad Jobatem ſocerum ſuum cum codicillis miſit; qui cùm & ipſe tam ſtrenui adoleſcentis ſanguine domum ſuam polluere nollet, eum adverſus Solymos, quibuſcum bellum gerebat, modico cum præſidio miſit, ſperans futurum, ut juvenis cupidiſſimus, à gente ferociſſimâ, facilè interimeretur. Verùm cùm & Solymos facilè viciſſet Bellorophontes, & aliis pleriſque periculis objectus ſemper victor rediiſſet, poſtremò ad interimendam Chimæram miſſus eſt; quem etiam laborem, nactus, Neptuni beneficio, Pegaſum equum, ſummâ cum laude ſuperavit. Quapropter Jobates, juvenis virtutem admiratus, alteram illi ex filiabus, cum regni parte, uxorem dedit, ex quâ Iſandrum, Hippolochum, & Laodamiam ſuſcepit, uti *libr.* 6. *Iliad.* refert Hom. Quod cùm audiviſſet Sthenobœa, ſibi mortem conſcivit. *Bellerophon* à felici rerum ſucceſſu elatus, cùm in cœlum volare cum Pegaſo conaretur, immiſſo à Jove œſtro, equo excuſſus eſt. Hic primum *Hipponomus* dictus eſt, poſtea *Bellerophontes* à *Bellero* quodam Corinthiorum Principe, quem adhuc adoleſcentulus de medio ſuſtulit. Hanc fabulam alii ad hiſtoriam, alii ad Phyſicam, alii ad Ethicam explicationem traduxerunt. Vide *Mythologos* Primus omnium equo vehi docuiſſe fertur. Plin. *l.* 7. Horat. *Carm.* 4. 11.

—— Et exemplum grave præbet ales
Pegaſus, terrenum equitem gravatus
Bellerophontem.

Idem *lib.* 3. *Od.* 12.

Eques ipſo melior Bellerophonte.

Idem *lib.* 3. *Od.* 7.

Ut Prœtum mulier perfida credulum
Falſis impulerit criminibus, nimis
Caſto Bellerophonti.

Dionyſius *Verſ.* 86.

—— [illegible]
[illegible]
[illegible]

Hinc proverbium, [illegible], cùm quis literas velut commendatitias perfert, quæ contra ipſum ſunt deſcriptæ, vulgò *Literas Uriæ* vocant, cujus non prorſus abſimilis hiſtoria extat in S. Scripturâ. Hinc *Bellerophonteus*. Propert. 3. 3.

Viſus eram molli recubans Heliconis in umbrâ,
Bellerophontei qua fluit humor equi.

Vide Hom. *Iliad.* 6. Nat. Com. *lib.* 9. *cap.* 3. Eraſm. *Adagia.* Item in voce *Pegaſus*.

Bellerus, Corinthiorum dux, à quo interfecto *Bellerophontes* dictus eſt, qui antea Hipponomus. Rhod. 13. 9.

Bellethani, pop. Edetaniæ reg. citer. Hiſp. ad Iberum fl. Plin. 3. 3.

Belli, pop. Hiſp. in Celtiberis, quorum opp. Segeda. Vid. *Belsa*.

Bellicadrum, Gall. *Beaucaire*, urbs Languedociæ ad Rhodanum, nundinis S. Magdalenæ annuis celeberrima.

Bellicaſtrum, Vid. *Felicarium*.

Bellicum, Gall. *Bellay*, urbs Gall. in Baugeſia reg. cujus caput, parva, in colle, 2. m. p. a Rhodano fluv. Epiſc. ſub Archiep. Biſuntino, Francici juris ab A. 1600. San Marth. *Gall. Chr. tom.* 2. *p* 355. Guichenon, *hiſt. de Breſſe & de Bugey*. Vid. *Belica*.

Bellienus, Romanus quidam, cujus domus in funere C. Cæſaris deflagravit. Cic. 2. *Philipp.*

Belliforium, caſtrum pulchrum in tribu Iſaſchar.

Bellijocenſis tractus, Gall. *Beaujollois*, regio Galliæ, in prov. Lugdunenſi, cujus caput *Bellijocum*, vel *Bellus Jocus*, Vid. ibi, Gall. *Beaujeu*.

Bellinguoldium, fortalitium Belgii, in dom. Groningenſi, medium ferme inter Dullardi ſinum & Burtangam, in limite Friſ. Or. ſub Batavis.

Bellinus, Angliæ R. frater Brenni illius, qui in Italia Græciaque tantum nomen adeptus eſt. Dicitur regnaſſe an. 10. Sed fides penes auctores. Morerius. Item, quem Suetonius, *in Caligula c.* 44. Cinobellinum vocat, Adminiâ Caligula protecti patrem.

Bellinus, Patavii Epiſcopus, qui cùm urbe ſua pulſus eſſet à nobilibus pleriſque, quòd ſeverius, ſanctiuſque quàm ab illis probari poſſet, Epiſcopum ageret, in quoddam paluſtre ſolum, 15. m. p. Rhodigio diſtans divertit. Cæl. Rhod. 17. 18.

Belliola, oppidul. Belgii, in Flandria, 3. leuc. ab Hipra, inter Armentarias & Caſtellum.

Belliſama, æſtuarium Angl. *Beliſama*.

Belliſimum, caſtellum, Orderico Vitali *l.* 8. *Hiſt.* memoratum. Vulgò *Belleſme*, in Pertico non ignobile, ad rivum in Idoneam vel Egueniam decurrentem, apud Firmitatem Bernardi. Hadr. Valeſ. *Not. Gall.*

Bellizona, Vid. *Belitio*.

Bello, urbs Hiſpan. citer. ad Beſipponem portum. Plin. Vulgò *Tariffa*.

Bellocaſſi, pop. inter Celtas, proximi Lexobiis, quos vulgus *Bajocenſes* vocat. Eorum civitas epiſcopalis eſt, in provinciâ Rothomagenſi, ducatu Normanniæ. Gallicè *Bayeux*.

Bellocaſtrum, Vid. *Chonia*.

Bellogardia, urbec. Gall. in Duc. Burg. ad Ararim fluv. Aliter *Seure*, munita alias.

Belligradum, opp. quod eſt Taurinum, nunc Albam dicunt ad confluentes Savum Danubiumque ſitum. Quo in loco Mahumetes 2. à paucis Chriſtianis fugatus, cæſus, caſtriſque exutus eſt, vulgò *Belgrade*, & Germanis *Griechiſch Weiſſenburg*. Ab Amurathe, & Mahomete prædicto fruſtra tentatum, à Solymanno verò An. 1521. captum. Leunclavius. Vid. *Belgradum*.

Belloquarra, vulgò *Beaucayre*, urbs Langued. V. *Bellicadrum*.

Bellojocenſis pagus, Vid. *Bellus Jocus*.

Bellomariſcus, opp. Angl. in Walliæ Princip. in Mona inſ. cum portu ad fretum Menay, è regione Arvoniæ Comit. *Beaumariſch* Angl.

Bellomontium, ſeu *Bellus mons*, opp. Franciæ ad Oeſiam fluv. in prov. Inſ. Franc. Item opp. in Normanniæ Duc. & Conſtantienſi agro, prope oram littor. ex adverſo Angliæ. Item urbec. in Cenomanenſi prov. Ducatus tit. inſignis, ad Sartam fluv.

Bellomontium, opp. Calabriæ, cit. prope oram maris Tirrheni.

Bellomontium, opp. Hannoniæ, Comit. tit. clarum. Non longè à Sabi fluv. 7. leuc. à Montibus.

Bellomontium in Argonna, oppidul. Gall. in Campania prov. 1. leuc. à Molomio & Stenaco opp.

Bellomontium Rogerii, opp. Normanniæ, ad Rillam fluv. in colle ſitum.

Bellona, Dea bellica, ſoror Martis, anteà juxta Varronem *Duellona* dicta. Illam Marti in bella eunti currum & equos parare, fabulatur Statius, qui & ejuſdem mem. 2. *Theb.*

Nec magis ardentes Mavors, haſtataq; pugnæ
Impulerit Bellona tubas. —— ——

Hyginus refert, ab ea inventam acum, quæ Græcis dicitur [illegible]: Imò ab hâc ejus deductum nomen. Quidam etiam Martis uxorem faciunt. Sacerdotes ipſius ab Acrone *Bellonarii* dicti, feriebant ſe ipſos cultris, ut proprio ſanguine numen ſlacarent. Lactant. *l.* 1. *cap.* 21. additque Tertullianus, illos proprium cruorem in volam manus collectum, illis propinaſſe, qui myſteriis hiſce initiabantur, *c.* 4. & *c.* 9. *de Pallio*. Vaticinabantur autem furentes. Fingebatur etiam hæc Dea pugnas ciere flagello. Virg. *Æn.* 8.

Et ſciſſâ gaudens vadit diſcordia pallâ,
Quam cum ſanguineo ſequitur Bellona flagello.

Et Lucanus *lib.* 7.

Sanguineum veluti quatiens Bellona flagellum.

Horat. *Serm.* 2. *Sat* 3.

Hunc circumtonuit gaudens Bellona cruentis.

Tibullus 1. 6.

Hæc, ubi Bellonæ motu eſt agitata, nec acrem
Flammam, non amens verbera torta timet.

De templo *Bellonæ* ab Appio Cæco ſtructo. Ovid. *Faſtorum l.* 6.

Hâc ſacrata die Tuſco Bellona duello
Dicitur, & Latio proſpera ſemper adeſt.
Appius eſt auctor: Pyrrho qui pace negatâ
Multum animo vidit; lumine captus erat.
Hinc ſolet haſta manu, belli prænuntia mitti,
In regem & gentes, cùm placet arma capi.

Bellonoti, pop. Sarmatiæ Eur. apud Sidon.

Chunus, Bellonotus, Neurus, Baſterna, Toringus.

Belloquadra, vulgò *Beaucaire*, Urbec. Gall. in Occitania infer. ad Rhodanum, è regione Taraſconis. Nundinis ſuis clara, 4. leuc. ab Avenione. *Urgernum* al.

Bellovaci, pop. Gall. olim belli gloriâ eximii, quos Cæſar, eorum Duce interfecto, in poteſtatem accepit, eorum op. *Bellovacum* dicitur, ad Tharam amnem, in prov. Inſ. Franciæ. Regio circumjacens, quæ ſatis extenſa, vulgò *le Beauvaiſis*: Et Epiſcopus unus eſt ex 12. Franciæ Paribus. Civitas al. *Cæſaromagus*, ampla & probè munita eſt, Baudrand. *in Ferrar.* De *Bellovacis* ſic Valeſius: *Plurimum inter Belgas Bellovacos & virtute, & auctoritate, & hominum numero valere* ait Cæſar, *eos poſſe conficere armata millia centum*: eoſdem *omni tempore in fide atq; amicitia civitatis Æduæ fuiſſe*; quos petente Divitiaco Æduo in fidem receperit, ſexcentis obſidibus armiſque omnibus traditis, *quòd erat civitas magna, & inter Belgas auctoritate ac hominum multitudine præſtabat, & in Gallia maximam habebat opinionem virtutis.* Iidem *defectione Æduorum cognita, apertè bellum parare cœperunt*, propterea quòd clientes patronorum ſuorum auctoritatem atque fortunam ſequi conſueverant ac debebant. *Bellovacis*, ad Aleſiam obſidione liberandam, à Principibus Galliæ imperata ſunt millia armata decem: quos Hirtius ſcribit, *belli gloriâ Gallos omnes Belgaſq; præſtare*. Strabo Cæſarem ſequitur, & inter

Gallos Belgas eſſe fortiſſimos, inter Belgas *Belloüacos* tradit, quos *Bœmanus Belloacos* appellat. Plinio in Belgica *Bellovaci* proximi Ambianis memorantur: Ptolemæo in Belgica dicta *Bellovaci*, id eſt *Bellouaci* vel Belluaci. Florus *in epitome libri* 114. Livii *Bellouacos* rebellantes, à Bruto Legato Cæſaris victos eſſe ſcribit. Cœlius *in epiſtola ad M. T. Ciceronem* 1. *libri* 8. *Crebri & non belli de Cæſare rumores veniunt, ipſum ad Bellovacos circumſideri, interclauſum ab reliquo exercitu.* Nullum ferè nomen pejùs acceptum à ſcriptoribus Latinis reperias. Pro Bellovacis nunc *Bellovacus* dicuntur, ut in Hiſtoriæ Miſcellæ MS. *libro* 6. aliàs *Bellouagui*; nunc *Belloaci*, ut apud Strabonem, interdum *Bellouagi*, atque *Bellenagi* c literâ in g ex more converſâ; ſæpiùs *Beluaci*, ac nonnunquam *Beluagi*, ſecundâ nominis ſyllabâ ſublatâ. Vulgò *Beauvaiſins* Noſtri appellitant, quaſi *Bellouacinos* aut *Bellouacenſes*. Bellouacorum ager *pagus Bellouacenſis* vocatur, *pagus Belloacenſis*, in Vita S. Ansberti, *Beluacenſis*, in Capitulis Siluacenſibus Caroli Calvi, inter *Vilcaſinum* & *Vindoliſſum*: vulgò *le Beauvaiſis*. Eumenius *in Panegyrico Conſtantio Cæſari dicto*. *Bellouacum ſolum* appellat, quod Iſa à, Sequanâ, Ittâ & Aronâ fluvii terminatur, multis vallibus, inprimis Bellouacenſi & Claromontana inſigne, ſilviſque multis.

Bellouacorum partem fuiſſe Silvanectes putat Samſon, quoniam Cæſari & Straboni ignoti ſunt Silvanectes, & à Plinio liberi cognominantur: ita ut alteri Genti vel civitati, putà Bellouacæ ſubjecti primùm fuiſſe, deinde ditioni ejus exemti, & Gens per ſe facti eſſe videantur. Sed has conjecturas alibi refellimus. Servius *in illum verſum libr.* 3. *Æneidos*:

Belgica vel molli meliùs feret eſſeda collo.

Belgica eſſeda, (inquit) *Gallicana vehicula: nam Belga civitas eſt Galliæ, in qua hujuſcemodi vehiculi aut carpenti repertus eſt uſus.* Henricus Huntindunenſis Archidiaconus, *in Hiſtoriarum libr.* 1. quas ad annum 1154. deduxit, *Galliam Belgicam à Belvacis nobiliſſima quondam urbe Galliæ dictam eſſe* ait. Johannes Pariſienſis in ſuo Memoriali, quod ante annos 360 compoſuit, *Belgica (inquit) eſt dicta ſecundùm Iſidorum à Belgis, quæ nunc Belvacum dicitur.* Bernardus Guido, Johannis æqualis, ita etiam videtur ſenſiſſe, licèt (ut Iſidorus) omiſſo nomine civitatis: cujus hæc ſunt verba: *Belgis civitas eſt Galliæ, à qua Belgica provincia dicta eſt.* Hos ſecutus Cluverius, *Belgium* apud Cæſarem agrum Bellovacum interpretatur; *Belgas* propriè dictos, Bellovacos. Samſon *Belgium* amplius quàm Cluverius facit, & Atrebates, Ambianos, Bellovacos, ſo tè etiam Veromanduos ac Silvanectes Belgio Cæſaris contineri ait: contrà Guillelmus Britto, *in Philippidos libro* 9. *à Belga* caſtro S. Winnochi Furnis proximo, *Bergue S. Vinnoch*, Belgarum & Belgicæ nomen ridiculè deducit: cùm à monte *Berga* vocari debeat, non *Belga*; & multis ſeculis ſit Belgarum appellatione recentior. Robertus Monachus in Chronico, quod in an. 1210. deſinit, *Belgicam* (cujus pars eſt Belgium) *appellari* tradit *à civitate Belgis, quæ & Treveris dicitur*: Gervaſius Tilebertenſis *à civitate Belgis in confinio Burgundia ſita ſuper fluvium Saunam*, id eſt, Ararim, vulgò *Baugey* dictâ, Tinurtium inter & Matiſconem, ſed in adverſa ripa. Lucanus libro 1. Belgas propriè dictos, ſive ſoli Bellovaci, ſive qui alii ſint, deſignat haud dubiè hoc verſu, poſt Nervios, Sueſſones, Leucos, Treviros, Lingones, Remos, Sequanos, Vangiones, & Batavos Belgicæ populos commemoratos:

Et docilis rector monſtrati Belga covini.

legitur aliàs, *roſtrati*. De quo vehiculi genere, à Britannis Belgis monſtrati vel traditi, Martialis eſt epigramma,

O jucunda covine ſolitudo.

Ex quo intelligitur *Belgam* propriè dictum, apud Lucanum ſuprà, Bellovacum eſſe poſſe, Trevirum eſſe non poſſe: cùm Lucanus *Belgam* illum ſuum à *Trevero* ibidem apertè diſtinguat,

Tu quoque lætatus converti prælia Trevir.

Unde rectè ait Samſon, *Treviros* Belgii & Belgarum propriè dictorum finibus non contineri. Belgas iſtos propriè dictos in Britanniam inſulam tranſiiſſe facilè cum Cæſare crediderim, atque ibi colonias condidiſſe, in primis urbem à Londinio 66. millibus paſſuum diſtantem, quæ ab ipſis *Venta Belgarum* cognominata eſt, & *Callevâ Atrebatum* 22. millia paſſuum abeſt. Cæterùm Cæſar Remos, Morinos, Nervios, Treviros & Eburones à Belgio apertè diſtinguit *in libro* 5. cùm ait, ſe ex legionibus *unam in Morinos ducendam C. Fabio, legato dediſſe, alteram in Nervios Quinto Ciceroni, tertiam in Eſſuos* (vel potiùs *Æduos*) *L. Roſcio, quartam in Remis cum Tito Labieno, in confinio Trevirorum hiemare juſſiſſe, tres in Belgio collocaviſſe: his M. Craſſum Quæſtorem, L. Munacium Plancum, & C. Trebonium legatos præfeciſſe; unam legionem & cohortes 5. in Eburones miſiſſe*: & Eburonibus ac Nerviis Q. Ciceronem oppugnantibus, *Cæſarem ſtatim nuntium in Bellovacos ad M. Craſſum Quæſt. miſiſſe.* Hirtius ſcribit, Cæſarem 4. *legiones in Belgio collocaviſſe, cum M. Antonio & C. Trebonio & P. Vatinio & Q. Tullio legatis: duas in Æduos miſiſſe, & ad legiones in Belgium ſe recepiſſe, hibernaviſſéque Nemetocernæ: & cùm Antonius in hiberna veniſſet, civitatéque Atrebatum in officio maneret, Commium Atrebatem* ex Rege privatum *cum ſuis equitibus commeatus complures, qui comportabantur in hiberna Romanorum, intercepiſſe.* Ex quo intelligitur, Atrebates in Belgio fuiſſe, apud quos M. Antonius hiemabat: fuiſſe & Bellovacos haud dubiè, cùm Cæſar M. Craſſum Quæſtorem, quem uni *è tribus legionibus in Belgio* ad hiemandum *collocatis legatum præfecerat*, paulo pòſt eodem in libro indicet, in Bellovacis cum ſua legione hiberna habuiſſe. Verba ejus ſunt: *Cæſar ſtatim nuntium in Bellovacos ad M. Craſſum Quæſtorem mittit, cujus hiberna aberant ab eo millia paſſuum 25. jubet media nocte legionem proficiſci celeriterque ad ſe venire. Exiit cum nuntio Craſſus.* Cùm igitur & Bellovaci, & Atrebates in Belgio vel de Belgio fuerint; procul dubio utrique populi Belgis propriè dictis præter cæteros adnumerati ſunt, ſed Bellovaci tamen ſæpiùs ac magis, quàm Atrebates & quilibet alii Belgii populi. Habent Bellovaci ab Oriente, Veromanduos & Sueſſiones, à meridie Pariſios, ab Occidente Velliocaſſes & Caletos, à Septemtrione Pontivenſes & Ambianos. Urbes eorum, oppida & municipia ſunt, Cæſaromagus Bellovacorum, caput Gentis; Bellomons ad Iſaram, Comitivæ titulo illuſtris; Bubulæ *Bulles*, vicus olim in literis anni 1075. memoratus; Camliacum *Chamble*, quod pago Camliacenſi nomen dedit; Claruſmons Comitatu nobilitatus; Credilium ad Iſaram *Creil*; caſtellum Gerboreddum, aliàs Gerboredum, *Gerberoy*; Inſula Adami *l'Isle Adam*; Mellotum *Mello* aut *Merlou*, & Pons ad S. Maxentiam. Majores vici, quos Burgos vocant, ſunt præ cæteris, Britolium *Breteuil*, olim Comitatus; Caſtanetum, aliàs Caſtiniacum *Caſtenoy*; Flaviacum S. Geremari *S. Germer de Flay*; Miliacum vel Milleium *Milly*; Montiacum vel Monceium *Monchi le Chaſtel*; Conteium *Conty*; Coldunum *Coudun*. Continet pagus Bellovacus 370. Parœcias ruſticanas ſub Archidiaconatibus 9. Primus Archidiaconatus eſt pagi Braienſis, *du pays de Bray*; 2. Archidiaconatus Montium, *des Montagnes*; 3. Archidiaconatus Bellimontis; 4. Archidiaconatus Montiaci vel Monceii; 5. Archidiaconatus Clarimontis; 6. Archidiaconatus Pontis ad S. Maxentiam; 7. Colduni; 8. Reſſonis vel Roſſonti; 9. & ultimus Britolienſis Archidiaconatus. Archidiaconatus Braienſis continet parœcias 45. Montanus 50. Bellomontenſis 42. Montiacenſis 49. Claromontenſis 34. Maxentianus 46. Coldunenſis 35. Roſſontenſis vel Reſſonenſis 38. Britolienſis 44. ut Oiſelius Bellovacus teſtatur, qui tamen in numero parœciarum erravit, & à ſeipſo receſſit. Sic enim in Bellovacis erunt 385. parœciæ ruſticanæ, non (uti ſuprà dixit) 370.

Bellovacum, urbs Epiſc. Picardiæ, caput tractus Bellovacenſis. Cæſ. *l.* 2. & 6. Strabo *l.* 4. Greg. Turonenſis, Odo Viennenſis, &c. Hic concilium, ann. 845 ſub Carolo Calvo, ubi Hincmarus, Eboni Arch. Remenſi, ob injurias Ludovico Pio illatas, depoſito, ſurrogatus eſt. Item anno 1034. ubi quæſitum, an S. Martialis, Ep. Lemovicenſis, Apoſtolus ſit dicendus? Bin. Sed Moreriùs repugnat. An. 1114. contra Henricum 5. Imper. anno 1120. 1124. 1161. ſub Ludovico Jun. contra Victorem Antipapam. an. 1554. & 1557. ſub Odeto Caſtellionæo Cardin. purioris religionis poſtmodum aſſertore inſigni, &c. V. quoque *Bellovaci*.

Bellovoeſus, Celtarum rex: quod nomen corruptè dicitur *Beauvus*. *Beau* autem eſt *bellus*. Nuper autem *Bego* uſurpari cœpit pro *Beauvus*. Hic Tarquinio regnante ab avunculo Abigato Celtarum R. delectus eſt, qui Italiam occuparet, Sogoveſo in Germaniam miſſo. Vid. Liv. *lib.* 5. Dupleix *memor. Gall. l.* 2. *c.* 26. Camden.

Bellovilla, Gall. regio, Anglis olim data, Æmil. *l.* 7. Polyd. *l.* 16.

Bellunum, Vid. *Belunum*.

Bellus Jocus, locus memoratus Petro Mauritio, Abbati Cluniacenſi, *in epiſt. quadam*, in diœceſi Matiſconenſi, in Æduis. Eidem *lib. de Mirac. cap.* 27. caput olim pagi *Bellojocenſis*, Ararim inter & Legerim: unde Domini Bellojocenſes, qui ex Sabaudiæ Comitibus orti videntur. Vulgò *Beaujeu*, eſtque oppidum à Caſtro ſuo, quod *Chaſteau de Beaujeu* dicitur, aliquantum diſtans, impoſitum Arderiæ fluv. *Ardiere*, qui & Bellam villam alluit, ac in Ararim defluit, Matiſconem inter atque Lugdunum. Pagus hodie Villamfrancam pro capite habet: eſtque partim in Seguſianis, ſeu Epiſcopatu Lugdunenſi; partim in Æduis. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Bellus Mons, caſtrum in Cenomanis, ad ripas Sartæ flum. prope Axeium, vulgò *Beaumont le Vicomte*: hodie cum tit. Duc. Alius eſt *Bellus Mons*, vulgò *Beumont le Royer*: caſtrum munitiſſimum Guil. Brittoni Armorico, *in rebus* 1194. dictum, & à domino quondam ſuo cognominatum. Alius ad Iſaram, in finibus Bellovacorum, *Beaumont* vulgò inter Credilium & Brivam Iſaræ poſitus: ſub Comitibus olim. Item in Britannia Gallicana pagoque Venetenſi, prope Rotonem, *Redon*. Vid. Hadr. Valeſ. *Not. Gall.* & ſuprà *in Bellomontium*.

Belma, nomen loci. Judith. 7.

Belmontium, Vid. *Bellomontium*.

Belna, opp. Gall. Celt. in Burgundiæ ducatu præclarum, 4. leuc. ab Arari. Greg. Turonenſis *Belnus* vocatur in Chronico Divionenſi: Item *Caſtrum Belnum*. Karius *Belna*: in diœceſi eſt Cabillonenſi, vino ſuo nobiliſſimum, nec multùm diſtans à Vinetiburgo *Vinoybourg*. Unde *Vinoſa Bealna* dicitur *l.* 1. *Philippidos*: Caput

Pagi

Pagi *Belnenſis*, vulgò *le Beaunois*: in quo, inter Tornedrenſem & Duſmenſem ſito, villæ: Senecillacum vel Sentennacum. Mammiacum & Cuiſſiniacum ponit Chronicon ſupra laudatum: item Boviniscurs. Hadr. Valleſ. *Not. Gall.* Hic noſocomium, à Nic. Rollino, Philippi Boni Burg. D. Cancellario extructum, inter ſplendidiſſima Galliæ ædificia. Sedes olim Parlamenti, hodieque judicialis Baſilicæ Cancellarii. Morer. Vulgò *Beaulne*, 5. leuc. à Cabillone, & 8. à Divione.

Belna, villa quondam grandis, in alto & firmo loco ſita, in tribu Zabulon.

Belo, quibuſdam *Tariffa*, ſeu *Beger*, vel *Belona*, vicus cum portu in Andaluſia, inter *Tariffa* & *Barbate*, prope fretum Herculeum. Baudrandus.

Belochus I. vel *Belochus* 9. Aſſyriorum Rex, regn. an. 35. Euſeb. & Africanus ex Manethone Ægyptio. Genebr. *l.* 1. *Chron.*

Belochus II. junior, 19. Aſſyriorum rex, regn. an. 25. Ab Ebræis *Chuſan Rasbathaim* dictus, à Joſepho *Chuſartus*. Hujus filia Atoſa regn. cum patre annis ſeptem. Euſeb. *Chron.*

Belochus, vel *Beleſus*, Rex Babylonius, quem ſectatores Annii Viterbienſis cum Phul confundunt. Torniel. *A.M.* 3238. *n.* 1. & 2.

Belon, inter duces Alexandri Magni manu ſtrenuus, pacis artium & civilis habitus rudis, vetus miles ab humili ordine ad eum gradum, in quo tunc erat, promotus eſt. Curt. 6. 70.

Belon, urbs & fluv. in Hiſp. Bætica. Strabo *lib.* 3. Βαίλων; Ptolemæo. Sed Strabo ſcripſit Βελων, ut ex Stephano cognoſcimus. Nonnulli tamen è Latinis *Bello* ſcribunt.

Belpheger, Vid. *Beelpheger*.

Belſa, recentioribus *Belſia*, inter Ligerim Aurelianosve & Stampas jacens, 15. leucas patere dicitur. Vulgò *la Beauſſe*. Ejus meminit Fortunatus Presbyter *de Vita B. Germani c.* 51. Regio eſt arida & ſqualida, utpote pauciſſimis fluviis irrigata. Unde Guil. Britto *Philippidos l.* 2.

Belſia granipari non tot flaveſcit ariſtis.

Tribus autem cognominibus diſtincta, & alia *Belſa Carnutenſis*, alia *Dunenſis*, pagus enim Dunenſis præ cæteris Belſiæ attributus, alia *Pitiverenſis* dicta eſt, à præcipuis locis. Hinc in literis Ludovici R. A. 1120. inter collata Mauriniacenſi Eccleſiæ recenſentur: Eccleſiæ veterum Stamparum, Eccleſia Stripiniaci (*Eſtrechi*) Eccleſia de Bonnis (*Bonnes*) apud Dordenum, Eccleſia S. Petri, in Belſia Carnotenſi villa *Meſions*, in Belſia Pitueriensi Betovilla, Vetrinæ Vid. Hadr. Valleſ. *Not. Gall.* & infra in voce *Belſia*.

Belſan nomen viri, 1. Eſdr. 2. L. 1. *in linguâ*, aut *in detractione*, ſive *vetuſtas dentis*, aut *vetus ebur*.

Belſia, regio Galliæ Celticæ, ſiccitate & aquarum penuriâ laborans, nihilominus tamen fertilis & frumenti valdè ferax; coluerunt olim, quicquid *Belſia* nunc nomine cenſetur, Carnutes, Aurelianenſes, Andegavi, Cenomani & Turones. Triplex eſt Beelſia, ſuperior, media & inferior. Superior initium capit ab vico, qui vulgò *Ablys* indigetatur, petens porro Carnutum agros & ulteriora. Mediæ tribui ſolitum eſt, quicquid eſt, inde quidem ad utramq; Ligeris ripam ab Rotomago, vulgò *Romorantis*, Vendomium uſq;, hinc autem in dextra ejuſdem Ligeris ripa, quicquid Caſtelloduno porrigitur Bleſas & ad Turoventium uſque agros. Inferior campeſtris omnino & plana, frumenti valdè ferax, totius Galliæ horreum, porrecta inter Epiſcopatus, Aurelianenſem & Carnutenſem, ab oppido Stampenſi procurrit, verſus Orientem quidem Senones uſque, verſus meridiem ad pontem Aurelianenſem. Merula. Nunc anguſtior eſt, continetq; tantùm agrum Carnutenſem, cum parte Aurelianenſis agri, cis Ligerim, & aliquot aliis regiunculis. Ejus præcipuæ urbes Carnutum ad Eburam, Aurelianum, Stampæ, Cardunum, Balgenciacum, aliæ. Ejus periere limites. Baudr. Vid. quoque *Belſa*.

Belſinum, Celtiberorum urbs in Hiſp. Tarr. *Borja* Villanovano, *Belsoco* Coquo.

Belſonacum, Vid. *Baſtonacum*.

Belte, Heſychius: Βέλτη χιμέρα Φρυγίοι.

Beluederium, opp. Biſinani Principis, in Calabria inferiore.

Belunum, Venetorum opp. Vide Cluver. *Ital. Ant. p.* 118.

Belus, Aſſyriorum Rex, Nini pater, à Sole ita dictus, qui Aſſyriorum linguâ *Bel* dicitur. Huic vitâ functo templum erexerunt Babylonii, diviniſque cum honoribus proſequuti ſunt. Vid. infra.

Belus, Jupiter dictus eſt, Saturni, h. e. Nimrodi filius. L. Loyd. vel Nimrodus ipſe, Morer. regn. an. 65. primus Rex, poſt diluvium, & confuſionem lingg. Regnare autem cœpit Babylone, quam condidit in ora Euphratis, A. 1932. obiitque A. M. 1996. æt. 65. Aſtronomiæ inventor fuiſſe dicitur. Eam ob rem ei lapillum dicarunt pretioſum, quem *Beli oculum* vocant, quemque D. Cyrillus *Arbelum* nominat. Ex hominibus primus pro Deo habitus fuit. Iſte namque *Belus*, primum Chaldæos inſtituit ſacerdotes. Diod. Sic. *lib.* 3. Fuit pater Nini, quem uxor ejus Semiramis, cùm Zoroaſtrem Bactrianorum regem viciſſet, gloriâ & ſuperbiâ nimis elatâ & elatâ, in Deorum numerum referri voluit, ut ait B. Hieronymus *in Oſeam*. Hinc Idolatriæ initium, ſaltem poſt diluvium quamvis alii Sarug auctorem faciant. Euſeb. *in Chron.* & *l.* 9. *P. E. c.* 4. Auguſt. *de C. D. l.* 18. *c.* 2. 17. 21. Beda *de* 6. *at.* Torniel. & Salianus. Hunc autem Sidonii & Phœnices *Baal* vocarunt, vel *Beel ſemen*, id eſt, *cœli dominum*. Euſeb. *Præp. Evang.* 1. 7. Quare Ninus ejus filius, in patris memoriam, ſtatuam erigi juſſit, quam tandem aliquando Babylonii divinis honoribus coluerunt, in eoque idolo Dæmon abſconditus reſponſa dabat. Iſidor. *l.* 8. & Theophylactus *in Oſeam*: Sunt qui à *Belo* Ægyptio, qui primus ei templum erexit, appellatum velint: in eo templo pulvinar erat, ad quod confugientes tuti erant. Euſt. *ad Dionyſ. Perieg.* Βῆλος ὁ βασιλεὺς Βαβυλῶνος· ὁ δὲ ὁ Ζεὺς αὐτός. Diod. Sic. *lib.* 2. Διὸς, ὃν καλοῦσιν οἱ Βαβυλώνιοι Βῆλον. Heſych. Βῆλος, οὐρανὸς ἢ Ζεὺς Βαβυλώνιος. Vide *Baal*, & Seldenum *de Diis Syris Synt.* 2. *c.* 1.

Belus, fil. Epaphi ex Lybia, pater Ægypti & Danai.

Belus, Syriæ fluv. ſeu Phœniciæ, ubi primò compertum fuiſſe vitrum ſcribit Plin. *l.* 2. Joſephus *l.* 2. *de bello Judaico*, ſtadiis ait 2. à Ptolemaide diſtare, juxta quem ſepulchrum Memnonis, & vitrea in rotundâ valle arena, quam venti ex circundatis jugis convehunt, inexhauſtâ ſeculis vi, ſed ante omnia mirabili naturâ mutandi alia quoque in vitrum quæ attigerit metalla. E palude Cendaviâ profluit, Hunc *Pagidam* quoque vocari Plin. tradit. V. infra.

Belus, fluv. exiguus ſed profundus, quem & *Pagidam* vocant, duobus à Ptolemaide ſtadiis diſtat. Qui è proximis montibus ſcaturiens, rotundam quandam centum cubitorum præterlabitur vallem admiratione digniſſimam: ubi primò compertum fuiſſe vitrum Plinius ſcribit: qui Locus mirabili quadam naturâ tum ipſam arenam, tum alia quoque, quæ ſuſceperit, metalla, in vitrum mutat: mirabilius quoque illud videtur, quòd jam converſæ arenæ in vitrum, quæcunque pars ſuper margines loci ipſius fuerit jacta, in vulgarem arenam denuò convertitur. Eſt in tribu Aſer.

Belza, urbs Polon. in Ruſſia nigra, tota ferè lignea, inter Leopolim & Zamoſciam. 5. leuc. Pol. à *Bug.* fluv.

Bemarchus, Cæſarienſis Cappadociæ Sophiſta, ſcripſit res geſtas Conſtantini principis libris 10. præterea declamationes quaſdam, & orationes. Suidas. Voſſ. *Hiſt. Gr. l.* 2. *c.* 17.

Bemarna, prov. Amer. Septentr. in Florida reg. ſub Rege Apalatii, ubi urbs *Melilot* regni caput.

Bembina, vicus Nemeæ. Steph. Unde *Nemeæus Leo*, à poetis *Bembinites bellua* dicebatur. Panyaſis Ἡρακλείας primo,

Δέρμα τε θηρείου Βεμβινήταο λέοντος.

Bembus Petrus, Cardinalis, ſcriptis editis proſâ verſuque celebris. Venetus nobilis. Obiit A. 1547. Genebr. *in Chron.* Joh. de la Caſa, *in ejus Vita*.

Ben, viri nomen, 1. Par. 15. Lat. *filius ædificans*, vel *intelligens*.

Ben abinadab, unus præfectorum annonæ Solomonis 1. Reg. 4. Lat. *filius patris ſpontanei*, aut *filius patris voluntatis*, aut *principis*.

Bena, regn. Afr. cum opp. cognom. in Nigritarum reg. prope Gumalam fluv. verſus Guineam & regnum Melli. P. du Val. Aliis *Berta*.

Bena, opp. Pedemontii, aliàs munitum, prope fluv. Tanarum. 5. mill. à Claraſco.

Benacus, Plinio, *Banacus*, Ptolemæo Italiæ lacus in Lombardiâ Tranſpadanâ, ab opp. Garda, ei adjacente in agro Veronenſi, *Lago di Garda*, Italicè, *Gardſee* Germanicè nominatur, uti referunt Leander & Tſchudus, quorum prior quoque *Benacum* urbem (unde lacui nomen) hoc tractu olim fuiſſe refert: cujus hodie veſtigia cernuntur in pago *Tuſculano* vulgò dicto, qui vicus eſt agri Brixiani, in ora occid. Benaci lac. inter Salodium & Garniacum. *Benacenſium* mem. quædam antiqua Inſcriptio, in Orthographia Aldi. Fuit autem lacus non procul à Brixiâ Venetorum opp. aureas arenas volvens, & piſces nutriens, quos indigenæ *Carpiones* vocant, nuſquam alibi repertos. Ex hoc Mincius fluv. excurrit in Padum. Situs eſt autem in agro Veronenſi inter arctas montium fauces, adeò ut inter illos impetu coacti venti lacum more maris exagitent. Virg. *Georg.* 2.

Anne lacus tantos, te Lari maxime, teq;
Fluctibus & fremitu aſſurgens Benace marino,

Claudianus *in Epigram.*

Proxima cui nigris Verona remotior Indis,
Benacumq; putat litora Rubra lacum.

Vide Cluver. *Ital. Ant. pag.* 413. Ad 30. mill. in longum extenditur. Baudr.

Benadad, Rex Syriæ, filius Tabremo, Aſam Judæ R. contra Baaſiam, Regem Iſraëlis juvit, cum 32. Regulis vicinis obſedit Samariam, unde, poſtquam duras nimis conditiones Achabo propoſuiſſet, ab hoc depulſus; anno poſt iterum cæſus 100000. ſuorum amiſſis, veniam petiit. Quam cùm Achabus, contra Dei mandatum, indulſiſſet, ab eodem occiſus eſt in prælio. A. M. 3118, 3. Reg. 15. & 20. Latinè *filius fontium*, aut *clamoris*, vel *dilecti*, vel *patrui*, vel *mamilla*. Item, fil. Hazaëlis, qui ſub Joachaſo R. Iſraëlitas exercuit, 4. Reg. 13. Salian. & Torniel. *in Annal.*

Benavarium, opp. Aragoniæ, in limite Catalauniæ, in comitatu Ripagoniæ. 6. leuc. à Barbaſtro, in ortum.

Bencochab, ſe Meſſiam jactans, ſedem Regiam in urbe Bitera locavit, magnâ ſectatorum turbâ, qui contra Adrianum Imper. circumciſionem prohibentem inſurrexere, ſtipatus. Cui etiam adhæſit Rabbi Akibha præcellenter eruditus, 24000. diſcipulorum ſub ſe habens, qui palam vociferatus eſt, *Hic Rex eſt ille Meſſias*. Sed factio ab Imperatore oppreſſa, cæſis 50. hominum myriadibus,

A. 135.

A. 135. ac mandatum, ne cui Judæo in Hieroſolymam introire porro liceret. O . . *l.7.c.*8. Dion *l.*96. Buxtorf. *in Syn.*

Benda, urbs olim Macedoniæ, in Albania, nunc in ruinis. Tractus adjacens nomen retinet. Sub Turcis.

Bendarmaſsina, urbs Aſiæ, in parte Auſtr. Inſ. Bornei, in mari Indico, ad oſtia Paſcadani fluv.

Bendecar, præfectus annonæ domus Solomonis in Makaz. 3. Regum 4.

Bendis, linguâ Thracum *Diana* dicitur. Per Βένδιν autem intelligi terram, oſtendunt hæc verba Heſychii, *Μεγάλη θεὸς, Λοξοφάνης ἐφ' ἣν Βένδιν, Θρᾳκία τῶν θεός.* Eandem verò Lunam eſſe teſtis eſt Palæphatus, ubi agit de filiabus Phorcynis, itemque Suidas, Phavorinus, & ante utrumque Heſychius: *Βένδις ἡ Ἄρτεμις Θρᾳκιστί. Παρὰ δὲ Ἀθηναίοις ἑορτὴ Βενδίδεια.* Hæc ſacra Bacchanalibus erant affinia. Strabo *l.*10. *Τοῖς Διονυσίοις ἔοικε καὶ τὰ παρὰ τοῖς Θρᾳξί, τά τε Κοτύττια, καὶ τὰ Βενδίδεια, παρ' οἷς καὶ Ὀρφικὰ τὴν καταρχὴν ἔσχε.* Celebrabantur autem *Bendidia* in Piræco, vigeſimâ menſis Thargelionis, idque ante Panathenæa, Proclus *l.*1. *in Timæum*: *Ὅτι γὰρ τὰ Παναθήναια τοῖς Βενδιδείοις ἕπεται, λέγεται ὑπὸ τῶν ὑπομνηματιστῶν, καὶ Ἀριστοτέλης ὁ Ῥόδιος ἱστορεῖ, τὰ μὲν ἐν Πειραιεῖ Βενδίδεια τῇ εἰκάδι τοῦ Θαργηλιῶνος ἐπιτελεῖσθαι, ἕπεσθαι δὲ τὰ περὶ τὴν Ἀθηνᾶν ἑορτάς.*

Bendocdar, Sultan Babylonius, legitimo poſſeſſore pulſo, thronum conſcendit. In Chriſtianos ſævus, obſedit Acren, an. 1263. vaſtavit Armeniam, obiit A. 1277. contra Tartaros pugnaturus. An veneno? Sanut. *l.*3.*p.*12.*c.*6. Hayton. *c.*36.

Bene, urbs Cretæ ſub Gortyne. Steph.

Benearnus, urbis primus meminit Æthicus, quam *Benebarnum* vocat, & inter Novempopulanæ civitates 12. ſeptimo loco in vett. Notitiis ponitur. *Benearna* urbs Gregorio *l.*9.*c.* 7. Hujus Epiſcopus Galactorius interfuit Concilio Agathæ indicto A. C. 506. Sabinus verò Matiſconenſi 2. In hujus ruinis à Ducibus Vaſconiæ citerioris extructa eſt urbs nova, ab aquarum & fontium vagis curſibus *Laſcurru* primùm, *Láſcurre*, pòſt *Laſcar* aut *Leſcar* dicta, quæ in prioris locum, dignitatem, ac jura ſucceſſit: An potius nomen ſolum veteris urbis mutatum? Certè Notitia quædam ante an. 350. civitate Benearnenſium omiſsâ, ejus loco, in Vaſconia, ſub Auſcitana Metropoli Epiſcopatum Laſcurrenſem ultimum ponit. Caput eſt pagi cognominis, quæ Gall. *le Bearn*, aut *le Biern*, longus & latus itinere bidui: diviſus in Superiorem, qui ſaltui Pyrenæo appoſitus, & inferiorem, qui ei ſubjectus eſt. Hic totus Diœceſi Iluronenſi atque Benearnenſi, ſive Laſcurenſi continetur, conſtans regionibus 6. quas *Parſans*, i. e. partes vocant, Palenſi, Vicuilenſi, Iluronenſi, Oſſavenſi, Navarrenſi & Hortenſi: *Bearnum* ante 500. annos dici cœpit. Olim Comitatus, cujus Vicecomes Comit. etiam Bigerrorum obtinuit, & Regibus nunc Anglorum, nunc Francorum, Aquitaniæ Ducatum poſſidentibus, fidem promittere ac militare conſueverat. Gaſtonis de Bierna meminit Nicolaus Trivetus A. C. 1274. qui cum reſte circa collum in Angliam veniens ab Eduardo delictorum veniam impetravit. Sed de pago hoc, vide infra *in Benearnia*. Cujus gentis autem caput olim fuerit Benearnum civitas, ignoratur: quod enim J. Cæſaris Precianos vel Pretianos Samſon in Benearnos mutat, ſomnium eſt. Hadrian. Valeſius *Notit. Gall.*

Benearnia, reg. Gall. fertilis & rigua, ſita ad radices Pyrenæorum montium, inter Bigerronium, Baionenſium, aliorumque confinalium populorum territoria & agros: cum titulo Principatus: dividiturque in duas partes, quarum una montibus obſita eſt, cujus *Oleronum* eſt Metropolis: altera ab vallibus locisque planioribus occupatur, ejusque primaria urbs eſt *Benebarnum*, ad Gabarim fluv. aliis *Leſcara*. Merulæ Metel. Accrevit Regno Franciæ, ſub Henrico IV. Hiſtoria ejus ſic habet: Dotis loco data Galſuindæ, ſorori Reginæ Brunehildis, Gregor. Tur. *l.* 9. *c.* 7. *&* 20. ſub Ludovico Pio, Vicecomites accepit, an. 819. Tranſiit dein in familiam Moncadiorum, Mariâ Vicecomitis Petri unicâ filiâ, ſorore Gaſtonis, abſque prole mortui, Guilielmo Moncadio enupta, an. 1170. Hujus fil. Gaſto, ductâ hærede Eſquibati, comitis Bigerrenſis, genuit Margaretam, nuptam Rogerio Bernardo, com. Fuxenſi: Navarra dein ei juncta eſt, nuptiis Gaſtonis 4. cum Eleonora Navarreâ: Hujus nepos Franciſcus Phœbus R. fuit, cui ſoror Catharina ſucceſſit, ex Johanne Albretano, mater Henrici, cujus filia Johanna, mater Henrici IV. Gall. R. Evangelii lucem hiſce regionibus intulit, ubi per 50. annos, durante etiam Henrici regno & paulo ultra, inſigniter fulſit. Vid. Thuan. *Hiſt.* Joh. de Serres, *Inv. hiſt. Gall. &c.*

Benedictus I. Evagrio, *l.*5. *c.*16. Benoſus, ſucceſſit Johanni III. an. 573. Cujus tempore Roma fame & incurſionibus Longobardorum afflicta. Supereſt epiſtola ejus ad Davidem Epiſc. Hiſpaniæ, de SS. Trinitate agens. Obiit an. 577. Succeſſit ei Pelagius II. Anaſtaſius Biblioth.

Benedictus II. poſt Leonem II. Papa, A. 684. natione Romanus, fil. Johannis, in S. Scripturæ lectione egregiè ſubactus. Cujus ſanctitate permotus Conſtantinus Pogonatus, clero Romano pecuniam pro ordinatione Pontificis, Auguſtæ poteſtati debitam, remiſit, veniamque conceſſit Pontifices eligendi, non rogato Imper. vel Exarcho. Obiit 8. menſe Epiſc. Beda, Ado, Onuphrius, Sigebert. & Genebr. *in Chron.*

Benedictus III. Romanus, fil. Petri, an. 856. Johanni VIII. tactus prius prudenti cautelâ virilibus, Morn. *in myſter. p.* 371. Leon. Chalcond. ſucceſſit. Antipapam Anaſtaſium patienter tulit. Obiit An. 858. Baron. Anaſtaſ. *in Vita ejus.* Duæ ejus epiſtolæ habentur: una ad Hincmarum, Arch. Remenſem, altera ad Gall. Epiſc.

Benedictus IV. Rom. fil. Mammoli, Papa, poſt Johannem IX. vel potius X aliquot ſaltem menſibus ſedit, An. 905. vixit ſeculo depravatiſſimo. Charitate in pauperes clarus. Volaterr. *in Chron.* Platina *in Vita ejus.*

Benedictus V. poſt Johannem XIII. hominem ſceleratiſſimum, Papa, tempore ſchiſmatis, ab Ottone I. excitati, ſuffecto Leone 8. qui etiam urbe fame captâ, Papam Hamburgum miſit, ubi obiit 965. anno poſt electionem, Ditmar. *l.* 3 *Chron.* Adam de Bremen. *l.*2.*c.*6.

Benedictus VI. Rom. Hildebrandi fil. à Bonifacio Francone in carcerem conjectus, ibiq; ſtrangulatus, per Cintium quendam, hominem admodum potentem, A. 974. Pontif. 1. cui ipſe hic Bonifacius 7 hujus nom. ſucceſſit. Leo Oſtienſ. *l.*2.*c.*4. Platina, Onuphr.

Benedictus VII. ex Thuſciæ Epiſc. Pontifex R. ab A. 975. uſque ad an. 984. Platina, Ciacconius, *in Vita ejus.*

Benedictus VIII. poſt Sergium IV. Papa, à Gregorio Antipapa opem Henrici Imper. implorare coactus, ab eo reſtitutus eſt. Saracenos Italiam infeſtantes repreſſit. Græcos in Apulia vicit. Obiit Romæ A. 1024. Pontif. 12. Poſt mortem nigro caballo inſidens, apparuit; orans ut pecunia pauperibus pro ſe diſtribueretur, Odiloque Abbas pro anima ſua oraret. Purgatorii &c. fulcrum, fulvus hic eques. Platina *in Vita ejus.* Joh. Stella Venetus, Genebr. *in Chron.* Surius *in Odillone*, 1. Jan.

Benedictus IX. prius *Theophylactus*, fil. Alberici, Comitis *de Preſcats*, poſt Johann. XIX. Papa an. 1033. vir probroſus & infamis, ſacris quippe dæmoniorum deditus, aliquoties ſede pulſus, non tamen in melius mutatus eſt. Obiit A. 1045. poſt mortem anachoretæ horribili ſpecie, cui caput & cauda aſinina, corpus urſinum, apparens, *Oberro*, dixit, *quia ſine Lege & ſine Deo ut beſtia vixi.* Platina *in Vita ejus.* Onuphr. Sigebert. Trithem. Genebrardus *in Chron.* Sub eo *Cardinalium* nomen ex parvis initiis ſuboriri cœpit: errores & fœda vitia paſſim per Clerum divagata.

Benedictus X. Antipapa, nomine Johannes Mincius, ceſſit mox Nicolao II. A. 1059.

Benedictus XI. aliàs *Nicolaus Bocaſinus*, fil. opilionis, ex Marca Treviſana, ſucceſſit Bonifacio VIII. An. 1303. cujus Bullas contra Philippum Gall. R. Galloſque irritas reddidit, Columnarum condemnationem reſcidit, Tartaris ad Syriam occupandam auxilia ſubmiſſurus; 8. menſe poſt electionem Perufii venenato ficu extinctus obiit. Matrem ſplendidis veſtibus ornatam agnoſcere noluit. in Eccleſ. Mediolanenſem & Petrum Veronenſem martyrem liberalis. Joh. Baleus *in Bened.* 9. Bzovius, Spond. &c.

Benedictus XII. aliàs Jac. du Four, molitoris fil. eligentibus, *ſeriè*, dicebat, *feciſtis, qui aſinum elegeritis.* Johanni XXII. ſucceſſit, decreta Prædeceſſoris contra Ludovicum Bavarum confirmavit, Cameram pœnitentiarum excogitavit, in propinquos parum liberalis. Cardinales 6. tantùm creavit, rogatus cur non plures, respondit, *Feciſſem, ſi novum mundum creare poſſem: qui enim eſt, in quo jam ſunt, ſatis non eſt.* Jac. Revius, *in hiſt. Pap.* Obiit A. 1341. Pontif. 7. Boſquetus, *in ejus Vita.* Genebr. *in Chronicis.* Henriquez. *de Ciſtertienſibus.*

Benedictus XIII. Antipapa, Clementi VII. Avenione ſucceſſit, eâ lege, ut unionem quæreret. Creatus eluſit omnes. Edicto Rex Galliæ tum vetuit, alterutrum pro Pontifice agnoſcere, quod triennium valuit, & *facilè Papa eclipſin Gallia tulit.* Papa hic Concilio Conſtantienſi depoſitus, cùm ſe ferme ab omnibus deſertum videret, Peniſcolam, urbec. Valentiæ regni conceſſit, ubi cùm 30. an. in ſchiſmate vixiſſet, & paucos illos Cardinales, quos adhuc ſecum habebat, coëgiſſet, Ægidium Arragonium, Papam creare, Clem. 8. dictum, obiit A. 1424. Dictus Petrus de Luna, Arragon. Onuphr. Genebrardus, *in Chron.* Oderic. Reinaldus *in Annal.*

Benedictus, patriâ Nurſinus, primò Sublacum ſeceſſit, ubi ordinem monachorum inſtituit in Italiâ, alii tamen in monte Caſſino, ubi prius Apollinis Or. cum id feciſſe narrant, quem antea Baſilius in Oriente conſtituerat. Deinde cùm à frequentibus adiretur, vitandæ gloriæ causâ Caſſinum venit, A. 529. ubi etiam ſepultus eſt cum Scholaſticâ ſorore, imperante Juſtino ſeniore. Ejus familia procedente tempore crevit in immenſum, abiitque in plures familias, viz. Cluniacenſes, Camaldulenſes, Valliſumbrenſes, Montolivitenſes, Grandimontenſes, Sylveſtrenſes, qui *Humiliatorum* cognomen tenent, Cœleſtinos, S. Juſtinæ, & Eremitanos D. Hieronym. Polyd. Verg. *de Inv. Rer.* 7. 7. Trithem. *de hom. illuſtr.* Azor, *l.* 12. *inſt. mor. c.* 21. Arnolph. Wion, *ligno Vitæ.*

Benedictus Accoltus, Aretinus, Cardinalis, A. 1511. ſcripſit hiſtorica quædam. Alius ejuſdem regionis, Cardinalis, A. 1527. Poëta Lil. Girard. Voſſ. *Hiſt. Lat. l.*3. *c.* 7.

Benedictus Arrias Montanus, Antiquitates Judæorum, & Machem. quædam ſcripſit.

Benedictus Burdonius, Patavinus, Geographus. Obiit A. 1531. Leand. *deſcr. Ital.*

Benedictus Cajetanus, Cardin. Cœleſtino 5. contra Carolum Neap. R. favit, A. 1293.

Benedictus Florentinus, Arithmeticam ſcripſit, Voſſ. *Mathemat cap.* 51. §. 10.

Benedictus Gentianus, Doctor Pariſ. Interfuit Concilio Conſtantienſi. An.1415.

Benedictus Herbeſtus, Mathematica quædam edidit, Voſſ. *de Math. cap.* 41. §. 9. & *cap.* 51. §. 24.

Benedictus Levita, ſcripſit Capitular. Caroli M. An.819.

Benedictus Montanus, inter illuſtres hiſtoricos Bononienſes. Leand. *deſcr. Ital.*

Benedictus Pererius, Jeſuita, Philoſophicis Theologicisque ſcriptis celebris, &c. Fuit Valentiâ Hiſpanus. Opera ejus 2. Vol. fol. prodierunt, Col. Agr. 1622. inter quæ Commentaria in Geneſin docta & laborioſa dicuntur, Montacutio.

Benedictus Tlumacenſis, Paſtor, in Moravia, ob religionem, uſtulatus eſt, circa A. C. 1460. Cujus mors tanto dolori fuit, ut ad 8. milliaria frequentes commearent, ad viſitandum locum, particulas oſſium conquirentes.

Benedurum, locus in Rhætia, à dextris habens campum S. Petri.

Benejaakan, i. e. *filii tribulationis*, nomen loci in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael profecti de Moſeroth. Num. 33.

Beneventum, op. archiep. Hirpinorum, Diomedis opus, teſte Solino cap. 8. *Notum eſt Arpos. & Beneventum à Diomede conſtitutos.* Antea *Maleventum* appellabatur, poſteà vero à Romanis coloniâ deductâ, boni ominis gratiâ *Beneventum* vocari cœpit. Plin. 3. 11. *Hirpinorum colonia, nunc Beneventum, auſpicatius mutato nomine, quæ quondam adpellata Maleventum.* L. Lloyd. Cum Duc. titulo, in regno Neap. fuit ex 18. Coloniis, quæ Romanis contra Annibalem præſtò fuerunt. Deſtructa urbs eſt à Totila, reparata à Longobardis, qui ibi unum ex Ducibus ſuis habuerunt. Saracenis a Ludovico II. Imper. erepta, Anno 866. ceſſaque Adelgiſo An. 871. Sigon. *l.* 5. & ab Henr. Jun. Imperatore, loco Bambergæ, Leoni IX. donata eſt An. 1053. Hic Manfredum vicit occiditque Carolus Andegav. An. 1264. Hodieque ſub Pontifice: De hâc Horatius,

Tendimus hinc rectà Beneventum, ubi ſedulus hoſpes &c.

Concilium hic an. 1087. quo Antipapa Gilbertus excommunicatus eſt. Leo Oſtiens. *l.* 3. *c.* 71. A. 1091. contra eundem A. 1108. 113. &c.

Benevolus, Valentiniano Imper. à ſecretis, munere cedere, quàm edictum contra orthodoxos obſignare maluit. Ruffin. *l.* 2. *c.* 16. Sozom. *l.* 7. *c.* 33.

Benezetus, infans Burgundus, divino inſtinctu Avenionem veniſſe, juſſiſſeque ut ibi Rhodanus ponte jungeretur, An. 1177. dicitur: idemque Lugduni factum, refert Paradinus *Hiſt. Lugd.* ſed non ab omnibus fidem impetrat. Theoph. Rainaldus *in Vita Benezeti*, qui obiit An. 1184.

Bengaber, præfectus annonæ Solomonis in Ramoth Galaad. 3. Reg. 4. Lat. *filius viri*, vel *robuſti*.

Bengala, Urbs Aſiæ, cum regno cognom. in India extra Gangem, ſub Imperio M. Mogolis à multis annis. Ad oſtia Cosmini fluv. non longè ab oſtiis Gangis. Ampla & emporium percelebre, ab Europæis frequentatum, unde ab ea ſinus Gangeticus nunc *Golfo de Bengala*. Dividitur Regnum in 3. partes, nempe in *Penrop*, quæ cis Gangem; *Patan*, quæ trans; & *Bengala*, versùs oram littor. Regnum eſt amplum, cujus urbes præcipuæ, Halabaſſa, Gourum, Chatiganum, Ougela, Patana, Banara & Tanda, Baudr. Longitudo ejus, 60. m. latitudo 180. inter regna Golconda & Pegu. Barboſa, Linſchot. Jarricus, &c.

Benguela, reg. Afr. in regno Angolæ in ora Oceani, cum urbe & portu cognom. ſub Hollandis, à paucis annis.

Ben-hail, i. e. *filius fortitudinis*, nomen viri. 2. Par. 17.

Ben heſed, præfectus annonæ Solomonis in Aruboth. 3. Reg. 4. Lat. *filius miſericordia*, vel *opprobrii*.

Ben-hur, præfectus annonæ Solomonis in monte Ephraim. 3. Reg. 4. i. e. *filius libertatis, foraminis*, aut *albedinis*.

Benjamin, fil. Jacob 12. ex Rachel uxore, ab ipsâ matre *Benoni*, i. e *filius doloris mei* dictus, Gen. 35. & ſeqq. Lat. *filius dextra*, ſive potiùs *filius dierum*.

Benjamin, Eremita ſenior, valdè clarus habebatur, dono Dei potitus, ut ſine medicamine, tactu manus, aut olei, oratione factâ ſanaret ægrotos. Hunc ferunt in hydropem incidiſſe, ac tantum ejus corpus intumuiſſe, ut non poſſet per Cellæ ſuæ, in quâ habitavit, januas efferri. Is igitur, ægrotationis ſuæ tempore, penè 8. menſibus ante mortem in ſellâ latiſſimâ ſedens, curabat ſolenniter ægrotantes, non graviter ferens, quòd ſuæ ægritudini non prodeſſet; ſed etiam ſe videntes conſolabatur, ac deprecabatur, ut rogarent Deum pro animâ ejus, ac de corpore non curarent, quia etiam, cùm ſanum (inquit) eſſet, nihil profuit mihi. Hiſt. *Trip.* 8. 1.

Benjamin, Judæus Hiſpanus, Itinerarium Hebraicè deſcripſit, in quo res memorabiles per totum ferè terrarum orbem, quas vel ipſe vidit, vel à fide dignis ætatis ſuæ hominibus accepit, breviter ac dilucidè deſcripſit. Vide Neandri *Geograph.*

Benibeſſera, regio Afr. in Segelmeſſa, parte Libyæ citer. versùs Atlantem, & confinia regni Telenſini. L. Marmolius, al.

Benignus, primus Divionenſis Epiſcopus, Divione martyrium paſſus, & ſepultus. Greg. Turonenſis.

Benigomia, regio Afr. in Segelmeſſa reg. Libyæ cit. juxta Ghirum fluv. Hinc *Benegomates* pop. V. Marmol.

BeniguaZevalus, mons Afr. in regno Fezzæ, in Prov. Errifis, verſus fontes Guargæ fluv. In eo ſunt aliquot opp. cum pagis. Ibi quoque mons ignivomus. Marm.

Beninum, Urbs celebris Africæ, in Guinea, regni cognom. caput, juxta *Benin* fluv. Regnum valde extenſum eſt, præſertim verſus oram.

Benin, vide *Nebis*.

Benith, civ. in Ephraim, à Samaritanis exſtructa. Hier. *in L. H.*

Benlauni, Vindeliciæ pop. Ptol. Hodiè in hoc tractu eſt *Wadhelm* opidum.

Ben-merodach, 8. Babyloniorum rex, regn. an. 24. ante Nabuchodonoſorem I Genebr. Joſ. *ant. l.* 10. *c.* 11.

Ben-Muſa, Mathematicus Arabs, vixit ſec. 10. Blancanus, *Chr. Math. p.* 57.

Benna, Bena, vel *Bana*, urbs Thraciæ, unde *finnt Bennitus* Stephano, apud quem *Benna* unus eſt ex Senatoriis ordinibus Epheſi, cujus ſenatores *Bennii* dicebantur.

Bennaventa, Britannæ urbs, Catieuchlanorum. Anton. quam Lelandus *Northeavendune* vocari putat, Camdeno potius eſt *Wedon* in agro Northamptonienſi.

Benni, nomen viri. 2. Eſdr. 2. Lat. *filius meus*, vel *intelligentia*, aut *ædificatio mea*.

Benningdonia, urbs Angliæ, in reg. Merciorum. Ibi concilium, ſub Bernulpho R. An. 850.

Benno, nomen viri. 1. Par. 14. Lat. *filius ejus*, aut *intelligentia*, vel *ædificatio ejus*.

Benno, ab Antipapa Gilberto, Clemente III. dicto, Cardin. creatus, ſatyricis ſcriptis inſectatus eſt Sylveſtrum II. Gregor. VI. & Gregor. VII. Baronius An. C. 999. 1044. 1073. 1079. Item, Epiſc. Miſniæ: inter Sanctos relatus, A. 1523. Baron. A. 1117. Surius, 3. *Jun.*

Bennoi, nomen viri, 1. Eſd. 8. Lat. *ædificatio*, aut *filiatio*, ſive *in habitaculo meo*, aut *in pulchritudine*.

Bennopolis, Vid. *Hildeſia*.

Bennui, nomen viri. 1. Eſdr. 8. idem ſig. quod *Bennoi*.

Benomotapa, præcipua urbs, & ſedes regia regni Monomotapani, ſita ad flumen Sancti Spiritus, diſtans à Cefala, verſus Oceanum, viginti & uno milliaribus. Bert. Merel.

Benoth, nomen idoli Babyloniorum. 4. Reg. 17. Lat. *filia, intelligentia*, vel *ædificationes*. Vide Selden. *de Diis Syris*.

Ben ſirach, ſententiarum moralium Hebræus author vetuſtiſſimus, venuſtiſſimusque, qui à Judæis Jeremiæ prophetæ creditur nepos fuiſſe. Conr. Geſn. *in Bibliothecâ*.

Benthima, ſeu *Benthemum*, oppidul Germ. in Weſtphal. Comitatus caput. In colle, prope Aam amnem. 2. leuc. ab Oldenſila in Ort.

Bentitiana, vulgò *Ventotiene*. Ins. parva Italiæ & regni Neap. in mari Tyrrheno è regione Campaniæ fel. Deſerta eſt.

Bentivolium, caſtrum Italiæ, in agro Bonon. Ferrariam versùs, aliàs pulcherrimum, nunc ferè dirutum. Hinc nobili Familiæ nomen.

Bentius, Vid. *Balventius*.

Ben-Zoheth, i. e. *filius ſeparationis*. Filius Jeſi. 1. Par. 4.

Beon, civitas Amorrhæorum ultra Jordanem. Num. 32. Lat. *in afflictione*, vel *in reſponſione*, aut Syriacè *deprecatio*.

Beor, pater Belæ regis Edom, Gen. 36. Item pater Balaam arioli. Num. 22. Latinè *incendium*, vel *expugnatio*, aut *inſipiens* ſive *jumentum*, aut *paſtus*.

Beorgecus, Alanorum R. à Ricimero victus, A. C. 461. Procop. *l.* 1. *de bell. Vandal.*

Beorgor, vel *Biorgor*, Rex Alanorum, à Ricimero acie victus, prop Bergomam. An. 464. P. Diac. *l.* 16. Idem cum priore.

Bepyrus, urbs Mercatori ad Orientalem fluv. Gangis portum; qui hodie *Bouprno* eam dici tradit.

Bequia, Ins. Americ. Septentr. ex Antillis, à Caribis tantùm habitata, propter inopiam aquarum. Circuitus eſt 12. leuc. Portum habet ſecuriſſimum.

Bera, urbs in qua habitavit Joathan, cùm fugiſſet à facie Abimelech, in tribu Dan. Judic. 9. Item fil. Supha. 1. Par. 7. Lat. *puteus*, ſive *explanatio*, aut *in luce ejus*.

Beraba, Indiæ extra Gangem op. Ptol.

Berabonna, Indiæ extra Gangem emporium. Ptol.

Berambe, Babyloniæ urbs. Ptol.

Beraunna, urbec. Germ. in Bohemia, ad Miſam fluv. 3. leuc. à Praga. Quibuſdam *Verona* dicitur. Germ. *Bern*.

Berbica, pop. ſunt, qui certam ætatis metam tranſgreſſos perimunt, viroſque immolant præfocatis mulieribus. Ælian. *misc.* *lib.* 4. *cap.* 1.

Berbis, lacus Theſſaliæ. Item Pannoniæ inter. op. Ptol. nunc *BerZenche*, 2. mill. à Dravo fluv. ſub Turcis.

Bercerelsus, mons Macedoniæ. Ptol.

Bercheria, prov. ſeu Comit. Angl. juxta Tameſin fl. inter Oxfordiam & Viltoniam prov. Ibi aliàs pars Atrebatum pop. *Barckshire*. Angl.

Berchorius Petrus, ex Pictonibus, Prior. Ord. Bened. Lutetiæ,

ſcripſit Coſmographiam, epitomen hiſtoriæ Biblicæ, Repertorium moral. Livium Gall. &c. ſec 14. Poſſ. vin. *in appar.* Trithem. Voſſ. *de hiſtor. Lat. l. 3. c. 9.* Spond. An. 1350 *n. 1.*

Berchtoldus I. Dux Zeringiæ, cujus familiæ origo à Lancelino eſt. filio Guntrami divitis, cujus pater Humfredus, Erchinoaldum illum celebrem Auſtriacæ, aliarumque illuſtriſſimarum familiarum ſatorem, progenitorem habuit. Huic Berchtoldo cùm Imperator Suevicum promiſiſſet ducatum, dein ejus loco Carinthiam conceſſit. Inter filios Gebhardus Epiſc. Conſtantienſis fuit an. 1085. Reliqui duo Berchtoldus II. & Hermannus, rami Zeringio-Teccii, & Hochbergiâ-Badenſis auctores fuere.

Berchtoldus II. patri ſucceſſit, Rudolphi D. Sueviæ in Cæſarem electi, ut & poſtea Hermanni, partes amplexus, magnam partem Sueviæ ducatus ſuæ ditioni adjecit. Obiit an. 1111. pater Berchtoldi III.

Berchtoldus III. Friburgi Briſgoiæ conditor, ad Molshemium, cæſus An. 1122. Conradum fratrem ſucceſſorem habuit. Qui moriens an. 1152. filios Bertholdum IV & Adelbertum, novarum linearum, Zeringiæ & Teccenſis, auctores reliquit.

Berchtoldus IV. Briſaci, ſecundùm nonnullos, conditor, continuato cum Reinaldo Burgundo bello, tandemque lite ab Imperatore an. 1167. compoſitâ, reliquâ Burgundiâ & Regno Arelatenſi, quod Pater ſibi vindicaverat, abſtinere, & aliquibus in parva Burgundia, Allobrogum, Sedunenſium, ac Aventicorum ditione bonis acquieſcere juſſus eſt. Obiit an. 1186. Pater Berchtoldi V.

Berchtoldus V. cœptam à Patre Bernam abſolvit, in Paleſtina Friderico Barb. militavit, ut & poſtea Friderico II. Tum rebelles in Helvetia domuit. A Papa & El. Colonienſi oblatum faſtigium Imperiale, Philippo Suevo, ſeu ultro, ſeu acceptâ pecuniâ, ceſſit. Ex mœrore, ob extinctos, ſeu ſecundæ conjugis quam ob hoc decollari curavit, ſeu Burgundorum, ſcelere filios, mortuus eſt, an. 1238. Ejus in moneta Reip. Bernenſis effigies & nomen ſervatur. V. Stumpf *lib. 7. de Argovia, capp.* 28. 29. 30. Philip. Jac. Spener. *in ſyll. Geneal. Hiſt.* & in voce *Zeringea.*

Berchtoldus, Vid. *Bertholdus.*

Bercorcales, pop. Gall. Aquitanicæ. Plin. 4. 19. Ubi forſan nunc *Baulac* oppidul. Baudr.

Bereas, nomen viri 1 Eſdr. 2. i. e. *filius conciſionis*, aut *ſeparationis.*

Berdes, è miniſtris Alexandri Magni, ab eo ad Scythas ſuper Boſphorum colentes miſſus. *Curt.* 8. 2.

Berdua, regio & deſertum Afr. cum Urbe cognom. in Libya deſerta. Inter Gogoam & Lemptam regiones.

Bere, Arabiæ Deſertæ urbs, & alia Indiæ extra Gangem.

Berecynthes, natio inter Phrygas. Strab. *lib.* 10.

Berecynthia, mater Deorum, dicta a monte Phrygiæ *Berecyntho.* Virg. Æn. 9.

Ipſa Deûm genetrix fertur Berecynthia magnum
Vocibus his affata Jovem. —— ——

Quo in loco Servius de aſpiratione diſceptat. Et ſanè Heſychius cum e legit, Βερεκύνται, Φρυγῶν τι γένος, καὶ σύμπασα Βερεκυντία ἡ Φρυγία, καὶ αὐλὸς Βερεκύνθιος. Pari ratione quoque legitur apud Suidam. Aliàs verò ut plurimum aſpiratur. Virg. Æn. 6.

—— *Qualis Berecynthia mater*
Invehitur curru Phrygias turrita per urbes,
Læta Deûm partu, centum complexa nepotes,
Omnes cœlicolas, omnes ſupera alta tenentes.

Statius *lib. 6. Thebaidos,*

—— —— *Qualis Berecynthia mater,*
Dum circa partum jubet exultare Tonantem
Curetas trepidos, illi certantia plaudunt
Orgia, ſed magnis reſonat vagitibus Ide.

Horat. 1. *Carm. Od.* 18.

—— —— *Sæva tene cum Berecynthio*
Cornu tympana. —— ——

Beregra, Prætutiorum in Ital. op. Ptolemæus mendosè Βέρεγρα vocat. Opidani Plinio 3. 13. *Beregrani.* Et in lib. Frontini *de coloniis*, eſt *Beregranus ager.* Situs ejus incertus eſt, niſi quòd Ptol. inter Interamniam id habeat, & Aſculum, Hadriamque, & Plinius quoque in mediterraneis recenſeat.

Beren, nomen civ. in tribu Aſer, Joſ. 19. Lat. *Venter, ſeu terebinthus.*

Berengaria, Richardi Anglorum regis uxor, filia Garſiæ, Navarræ regis. Polyd. *lib.* 14.

Berengarius I. Forojulienſis dux, fil. Eberardi, & Giſlæ, Ludov. Pii filiæ, regnum Italiæ ſibi vindicavit, contra Guidonem, ducem Spolet. à quibusdam electum. Sed huic impar, recepit ſe ad Arnolphum Imper. Poſtmodum, æmulum Ludovic. Boſonem, Regem Arelat. & Comit. Prov. ſibi ab Italis proditum excæcavit. Imperator hinc coronatus à Joh. 9. & 10. Bulgaros, Hungaros, proprios tandem ſubditos infeſtos ſenſit, qui Rodolphum II. Burgundiæ Transjuranæ R. ei oppoſuerunt. Contra quem Hungaros evocavit, à quibus Lombardia vaſtata, & Papia direpta, ipſe tandem Veronæ à ſuis occiſus obiit, an. 924. regni 32. Sigonius, *de regn. Ital. l. 6.* Flodoard. Blondus *lib. 1. Dec. 2.* Luithprand. *lib. 1. cap.* &c.

Berengarius II. cognom. *Junior*, fil. Alberti Marchionis ex Giſla, Berengarii I. filia, contra Hugonem, Regem Italiæ & Arelat. inſurrexit, infeliciter. Hinc in Germaniam, ad Ottonem. Unde redux, Hugone ab Italis deſerto, parte Italiæ potitus Regem ſe dixit, poſt mortem Lotharii, fil. Hugonis. Luitprandum hiſtor. ad Conſtantinum VIII. Imper. miſit, in ſuos ſæviens, ab Ottone illorum precibus implorato captus an. 964. & in Germaniam abductus eſt. Obiit Bambergæ, Luitprand. *l.* 5 & 6. Leo Hoſtienſ. *lib.* 1. Flodoard. *Chron.*

Berengarius Raimondus, Comes Prov. filius ſecundus Raimondi Berengarii I. maritus Beatricis, hæredis Comitatus Melgueil prope Montpelium, cum vicinis bellum geſſit, occiſus in prælio, vel à piratis, ut alii volunt, an. 1145. Noſtradamus, & Bouche, *hiſt. Prov.* Zurita *lib.* 1. V. *Raimondus Berengarius.*

Berengarius, tempore Leonis IX. Pontificis Ann. Dom. 1049. vir pietate, & eruditione clarus, Andegavenſis Eccleſiæ Diaconus, qui quum videret Pontificios Doctores quàm plurimos ingenti faſtu Tranſubſtantiationis fundamenta ſternere, quòd mentem Auguſtini, & aliorum veterum non intelligerent, ſed ſacramentales, & hyperbolicas nonnullas locutiones ad novum ſenſum inducendum detorquerent, veram ſententiam ex Orthodoxo conſenſu repetitam his corruptelis oppoſuit, & verbo Dei, teſtimoniiſque vett. Theolog. refellere conatus eſt, ſcriptis etiam, & evulgatis libris, ut pii in verâ doctrinâ confirmarentur. Fuit vir tantæ eruditionis, ut *venienti Romam Pontifex aſſurrexerit, ingenii dona ſe venerari dictitans.* Scripſerunt contra eum Adelmannus Leodienſis, & Guido Aretinus. Mox cùm jam plurimæ Eccleſiæ ei acceſſiſſent, in Synodo Vercellis celebrata & alibi damnatus, humani quiddam paſſus eſt, & metu mortis doctrinam ſuam ejuravit. Sed hinc dimiſſus contra palinodiam ſuam ſcriptum edidit, docens eam ſibi per vim extortam, *Romanam Eccl. Eccleſiam malignantium, Concilium vanitatis, Satanæ ſedem, &c. eſſe.* Cui iterum ſe oppoſuit, Lanfrancus Italus, Epiſc. Cantuar. Obiit An. 1091. æt. 90. Hauſerat autem puriorem hanc doctrinam à Joh. Scoto, ſeu Erigene, præceptore Caroli Calvi R. Sigon. *l. 8 ad An.* 1054. Hoſp. *in præf. in librum Concord.* Pantal. *in Chronol.* Ejus ſententiam plurimi tum ſecuti ſunt, inprimis in Hibernia, Clericus quidam, Bernhardus *in vita Mal.* Quo tempore, & Fluentinus Præſul Florent. Antichriſtum jam natum eſſe aſſerebat: & Romæ Arnulphus, quòd errores & vitia Cleri inſectaretur, combuſtus eſt. An. 1110. 1118. Platina.

Berengoſius, Abbas, ann. 1212. ſcripſit quædam, Bibliothecæ P.P. tomo 2. inſerta. *edit.* 2.

Berenice, vel *Beronice*, quo nomine mulieres plures fuere *Prima*, Ptolomæi Lagi uxor, & mater Philadelphi, rarâ mulier formâ, & viro dilectiſſima, cujus Theocritus meminit. Urbem cognom. condidit, Plin. 6. 29. Quomodo hæc maritum, inter aleæ luſum, ferentem ſententiam de capitibus hominum terrere, corripuerit, Ælianus *Var. Hiſt.* 14. 43. refert. Super quo loco ejus, corruptus enim ex parte eſt, videndus Janus Rutgerſius, *lib.* 1. *Var. Lect. cap.* 6. 2. *Altera* Ptolemæi Philadelphi & Arſinoes Reginæ filia, uxor fratris Ptolom. Evergetæ, cujus capillum inter ſidera Conon Mathematicus figmento, gratiam Regi Evergetæ aucupatus, retulit. De quo crine Callimachus elegiam compoſuit, converſam poſteà à Catullo, cujus hoc eſt,

E Bereniceo vertice cæſariem.

Tertia Herodis Aſcalonitæ filia, Agrippæ frat. uxor. Juven. *Sat.* 6.

—— —— *Deinde adamas notiſſimus, & Berenices*
In digito factus pretioſior, hunc dedit olim
Barbarus inceſtæ, dedit hunc Agrippa ſorori,
Obſervant ubi feſta mero pede Sabbata reges,
Et vetus indulget ſenibus clementia porcis.

Berenice ſiquidem hæc nudipes, & capillos raſa venit Hieroſolymam, Deo vota pro ſalute ſolutura. V. Act. 25. 26. Str. *l.* 16. Joſ. *lib.* 2. *Belli Judaici*, & Egeſippum. *Quarta* Herodis, Antipatri filii ex Salome ſorore, neptis, Ariſtobuli, Herodis ejuſdem filii, uxor. *Quinta* Græcorum fuit *Berenice*, *Callipatra*, quemadmodum Pauſanias ſcribit, cognominata; ſpectatrix certaminum Gymnicorum præ reliquis omnibus mulieribus ſola, quòd & mater, & ſoror, & filia eſſet Olympionicarum, veluti Plinius retulit, *lib.* 7. *cap.* 41. Val. Max. *lib.* 8 *cap. ult. Berenicæ*, inquit, *contigit, quod nulli alii mulieri, ut Gymnico ſpectaculo intereſſe contigerit.* Item fil. Ptolomæi Auletæ, uxor Archelai.

Berenice, Regina amata Tito Veſpaſiano, florens ætate formaque, & ſeni quoque Veſpaſiano, magnificentiâ munerum grata. Tacit. *Hiſt.* 2. 81.

Berenice, aliis *Beronice*, civitas à Pyrrho juniore condita: alterâ, *Bernice* Arriano. *Chaſair* Ziegl. *Alchaſir* Nigro, al. *Celer*, urbs Ægypti ad ſin. Arab. in Æthiop. confin. à Philadelpho Ptolemæo; tertia in Troglodytis; quarta quæ prius dicebatur *Chims*; quinta in Ciliciâ; ſexta, *Bernich*, quæ prius *Heſperia.* Urbs Cyrenaicæ marit. archiep. Ubi Heſperidum horti & lucus ſacer. Eſt & alia circa Syriam, quam *Pellam* vocant. Steph. V. Plin. *l.* 5. & 6. Strab. *l.* 2. & 17.

Berenicida, pars tribûs Ptolemaidis. Steph.

Berenices, tractus Africæ Cyrenaicæ, qui eſt circa Berenicen urbem. Lucan. *lib.* 9.

—— —— *Nam quicquid pulvere ſicco*
Separat, ardentem tepidâ Berenicida Lepti,
Ignorat frondes. —— ——

Berenthéaces, Arcadiæ fluv. qui in Alpheum infunditur: in ejuſdem ripâ eſt Berenthe op. Pauſan.

Beres, urbs Thraciæ. Steph.

Berethis, Æthiopiæ vicus circa Nili plagam Orientalem. Ptol.

Beretra, vide *Belegra*, & *Beregra*.

Berez, gens inter Indiam, & Æthiopiam. Steph.

Berga, urbs Scandinaviæ maritima, ſita in ſinu flexuoſo, vulgò *Carmeſond*, cum arce validâ *Bergenhuſium*. Emporium totius Norvegiæ celeberrimum olim fuit, ſocietatis Teutonicæ, ob commodiſſimum ac tutiſſimum portum: Unumque ex quatuor in Europa præcipuis, quæ ſunt Brugæ Flandriæ, Londinum Angliæ, Nugardia Moſcoviæ, & quartum Berga Norvegiæ Metel. Gaudet portu capaci & editis montibus cincto. Ab eo Regio adjacens dicitur *Bergenſis* Præfectura. Paretque Regi Daniæ, cum tota Norvegia.

Berga, oppidul. Germ. & caput Rugenſis Inſ. in mari Baltico, prope Pomeraniam. Sub Suecis, ab a. 1630. In monaſterio *Bergenſi* Formula Concordiæ concinnata, An. 1577. Vid. Hoſpinian. *l.25.* & 35. & in voce *Concordia*.

Berga ad Zomam, urbs permunita Belgii, in Brabantia, ad Scaldim fl. Marchionatus titulo clara ab a. 1533. vel potius ad Zomam, qui in partem Scaldis prope illabitur. Hinc portus oppidi longus & nonnihil flexuoſus. Floruit multum commerciis, ſub ditione Marchionum cogn. quibus origo fuit à Johanne, filio naturali Joh. III. Brabantiæ Ducis. Ex his Johannes, cum Martinico, ad Philippum II. Hiſp. R. Legatus ab Ordinibus iit, infelici eventu, an. 1566. Poſtea Antuerpiæ viciniitate & belli malis atterita eſt, donec fœderi adjiceretur. Fruſtra tentata à Parmenſi. An. 1583. Mauritio donata eſt, ab Ordd. Hodieque ſub Hollandis. Fruſtra iterum tentata à Spinola. D. anno. 1622. 7. leuc. ab Antuerpia.

Berga S. Gertrudis, Urbs Hollandiæ permunita, Principis Arauſicani, ſub dominio tamen Batavorum, in ora littor. Hinc nomen a S. Gertrude Pipini Landeni f. quæ mortua eſt an. 654.

Berga S. Vinoci, urbs Flandriæ, ſub Francis. V. *Vinociberga*, ſeu *Fanum S. Vinoci*.

Bergamſtelde, prope Cantuariam in Anglia, ubi Concilium, an. 696. ſub rege Witredo.

Berge, urbs aut vicus Thraciæ, ex quâ natus eſt Antiphanes Comicus; unde proverb. Βεργαΐζειν pro *nihil veri dicere*. Steph. Incola *Bergæus*. Heſych. Βεργαῖος, ὁ ἀπὸ πόλεως Βέργης.

Bergenſis regio, tractus Germ. ad Rhenum. V. *Montenſis* ditio.

Bergepolis, urbs Abderitarum. Steph.

Bergeracum, urbs Gall. in Petrocorienſi prov. ad Duranium fl. olim munita, a tunc elegans eſt & dives, 5. leuc. à Petrocorio in mer.

Bergidum, urbs Hiſp. Ptol. *Berdun* vulgo dicitur. Al. eſt Urbs Ilergetum, ad Cincam fl. quæ nunc *Balbaſtre*, in Arag. V. *Barbaſtrum*.

Bergintrum, vel *Bernintrum*, Anton. hodiè Centron, eſt cœnobium D. Bernardo ſacrum, idque in ſummo vertice Graiarum Alpium, ut prodit Simlerus. Baudr. eſt opp. Centronum, nunc *S. Maurice* caſtrum ad Iſaram, in Sabaudia, verſus montem min. S. Bernhardi.

Bergion, & *Albion*, fratres, Gigantes, & filii Neptuni, qui cùm Herculi Rhodani oſtia trajicere paranti, vi obſiſterent, a Jove imbre lapideo ſunt interempti. Mela *lib. 2.*

Bergiſtani, Hiſp. pop. Livio.

Berginm, Germ. urbs. Ptol.

Bergium, Saxonica vox, urbem, oppidum, burgum notans. Propriè autem *Berg* mons eſt, unde montem Apenninum, quo Sibyllæ antrum fuiſſe perhibent, Germani *Venus berg* appellant. At etiam *Civitas*, & *habitatio*: fortè quod primi mortalium in montibus habitabant, juxta illud Orphei *in Argonaut.*

Οὐ Σύμος ἐστὶ πόλις τ' ἀγλαὸν ... λειμών,

Mons Symus hic urbs eſt, viridanti gramine pratum.

Vel quod habitacula & caſtra conditum, in egeſto monte, ſeu loco aggere munito ædificabant. Hinc vett. Francorum *Malloberg*ium, &c. V. Spelmannum *Gloſſar. Archaeol.*

Bergomum, oppidum epiſc. Italiæ Transpadanæ. Plin. 3. 17. ex Cluverii recenſione. *Orobiorum ſtirpis eſſe Comum, atque Bergomum, & Licini forum, & aliquot circa populos, auctor eſt Cato, ſed originem gentis ignorare ſe fatetur, quam docet Cornel. Alexander ortam e Græcia interpretatione nominis, vitam in montibus degentium, in hoc ſitu interiit oppidum Orobiorum Barra, unde Bergomates Cato dixit ortos, etiam nomine prodente, eſſe altius quam fortunatius ſitos.* Hæc ille. Scilicet *Bergomatum* etiam nomen prodebat eos altè, i.e. *in monte eſſe ſitos. Berg* quippe etiamnum Germanis eſt *mons*. *Home* verò Anglis *domicilium*. Vide Cluverium *Ital. Ant. lib. 1. cap. 25.* & *Germ. Ant. lib. 1. cap.* In agro cognom. cum Caſtro, ſub Venetis ab an. 1508. inter Brembum & Serium fl. Baudr. Caput eſt territorii cognom. ſeque ſponte Venetis ſubjecit, anno 1408. Moreriusex Leandr. *deſcr. Ital.*

Bergos, V. *Berga Norvegia*.

Bergula, Thraciæ urbs. Ptol. Βεργύλη Cedreno, qui illud quoque *Arcadiopolin* nominatum tradit. *Bergas* hodiè Mercatori. In Copialica reg. Thraciæ, prope montem Rhodope, inter fluvios Melam & Arzum.

Berguſia, Ilergetum urbs in Hiſp. Tarrac. in Pyrenæis. *Pertus* hodie dicitur Varrerio, & Beuthero, ad Sicorim fluv. ubi nunc *Balaguer*, urbs Cataloniæ, 5. leuc. ſupra Ilerdam. V. *Ballegarium*. Livius & Stephanus *Berguſios* populos habent. Eſt & oppid. in Gall. Narbon. Anton. *in Itin. Burgoin.* 5. leuc. à Vienna in Ortum.

Beria, filius Aſer. Gen. 46. qui 1 Par. 7. *Baria* dicitur. Filius item Ephraim. 1. Par. 3. Lat. *in malo*, ſive *in clamore*, aut *in ululatione*, vel *in paſtu*.

Berillus, Boſtrenæ urbis Arabiæ præſul, cùm plura rectè pro religione ſcripſiſſet, ad extremum omnia corrupit, peregrina quædam adducens, & Chriſti divinitatem negans, an. 240. Quare præſules non pauci convenere diſceptationis gratiâ, inter quos Origines ita errorem ejus confutavit, ut redire eum ad ſanitatem compulerit. Euſeb. *lib 6. cap. 28.* & *c. 36. 37.*

Berim, regio in tribu Nephtalim, cujus in libris Regum in Hebræo textu fit mentio, 2. Reg. 20.

Berinſona, op. Inſubriæ ad Ticinum fluv. *Belinzona* hodie dicitur. V. *Belitio*.

Berjolium, oppid. Franciæ, in Provincia. Vix 3. leuc. à Brinolio in Sept. & 5. à Regiis in Auſtrum.

Beripara, Thraciæ op. Procop.

Beris, ſive potius *Baris*, Armeniæ Mons, in cujus vertice quidam falſo arbitrati ſunt veteres, multos tempore diluvii ſervatos; ibique Noe Arcam appulisſe. Item Cappadociæ fluv. Arrian. *in Periplo*.

Berlandus Petr. pauperrimis natus parentibus, Archiep. Burdig. ... Continuavit Chronologiam, Pragmaticam ſanctionem recipere noluit, Univerſitatis Burdegal. auctor. An. 1441. Obiit an. 1457. SanMarth. *Franc. Chriſt. tom. 1. pag. 22.*

Berlingerius Marſilius, Nicolai fil. Poeta idem ac Geographus, ... 1480. ut arguunt ſex libri, quos de Geographia Ptolomæi fecit, carmine Italico, ad Federicum Urbinatium Ducem, cum ... æneis tabulis.

Berlinum, Urbs permunita Germ. in media Marchia Brandeb. ad Sprevum fluv. Electoris ſedes. Urbs duplex eſt, cujus pars una propriè Berlinum, altera, quæ cis Sprevum, Colonia dicitur. 10. leuc a Vitteberga in Boream.

Berna, vulgò *Bern*, Helveticarum urbium potentiſſima, in Pago Aventicenſi, in longum porrecta, ad Arolam, quæ eam ferè totam concludit, eleganti & pervenuſtâ ædium omnium & viarum ſimilitudine, nulli urbium quàm ſibi ſimilis. Inter Solodurum, & Friburgum ſita, à Berchtoldo IV. Zeringiæ D. inchoata, à filio vero ejus Berchtoldo V. conſummata eſt, & ab urſo primùm occurrentis Urbi nomen accepit, A. C. 1191. Myconio pro. in *Arctopoli* dicta. Hic ultimus Zeringiæ Ducum offenſus nobilitati, cujus fraudibus filios ſuos amiſit, urbem à ſe conditam imperio Rom. attribuit, libertateque donavit: Jus civitatis nactam ab Henrico VI. & Philippo II. Impp. Ratum id habuit Fridericus II. & ab obitu Zeringii, An. 1218. nomine Imperii urbi præfectum dedit: à cujus jure, ob fortem & fidelem operam navatam, paulo pòſt exempta, tributiſque immunitatibus donata eſt. Kyburgium Comitem primùm infeſtum ſenſit, cui ut pares eſſent Bernenſes, ſeſe in clientelam Sabaudiæ Comitis dedeſunt, cujus ſtatu ampliatâ urbs eſt. An. 1228. qua, bello inter Burgundos & Sabaudos exorto, ob rem pro his ſtrenuè geſtam, præmium fortitudinis libertatem recuperavit: in fœdus amicitiamque perpetuam à Comite ſuſcepta. Bello implicita contra Gothofridum Habſpurgicum, An. 1241. non ex voto rem geſſit. Cum Friburgo fœdus pepigit Ann. 1243. ſimiliter cum Valeſſanis, in 10. annos, An. 1251. A Rodolpho Habſpurgico, Imperatore, obſeſſa An. 1287. hoſtem etiam filium Albertum Imp. experta eſt, cum quo prope urbem conflixit, non ſine ſuorum ſtrage, Ann. 1291. Felicior contra Comitem Sabaudum, qui multorum Principum opibus adjutus, hoſtili animo Bernenſes aggreſſus eſt, anno eod. hunc enim illi auxilio Comitum Kyburgiorum & Arbergii, civitatiſque Salodorenſis nixa, ingenti prælio, in colle, qui à tonitruo nomen habet, vicerunt, duce Ulrico Erlachio. Hinc fines ampliati, & Lupenſi prælio, Uriis, Suitiis & Undervvaldiis adjuvantibus, duce Rodolpho Erlachio, hoſtes graviſſimâ clade affecti ſunt, An. 1339. Exin contra Friburgios, qui Auſtrio ſe in clientelam dederant, & vicinam nobilitatem, non minori ſucceſſu, pugnatum, ad Schonenbergium, eodem anno, ipſaque oppidi ſuburbia incenſa ſunt: pacem Agnete Ungaricâ conciliante: ut alia taceam. Rurſus auctior urbs reddita, An. 1346. cum Friburgenſibus novo fœdere coiit. Litem dein illi cum Argentinenſibus ortam, arbitri ſopivere. Cùm autem nobilitatem, utpote in Auſtriorum clientela, ſemper experta eſſet infeſtam, cum tribus Pagis, Uria, Suitia & Undervvaldio, perpetuo fœdere conjuncta eſt, An. 1353. cui poſtquam & reliqui acceſſerunt, ſecundum inter Cantones locum obtinuit. Poſt plurima ſeqq. temporibus egregiè geſta, An. 1536. Argoviam, Sigiſmundi Imp. juſſu, tempore Concilii Conſtantienſis, occupavit, pignorique accepit, An. 1415. V. *Argovia*. Ducem quoque Sabaudiæ, ditionibus ſuis, in Aventicenſi

pago

pago & regione Vaudi, Genevam uſque Bernenſes exuerunt, eò quòd Urbem hanc ſibi confœderatam Dux infeſtaſſet, &c. Tragœdiæ 4. Dominicanorum, quibus cum Franciſcanis, de conceptione B. Virginis vetus contentio fuit, memoratu dignæ, An. 1507. ut & Urbis prolixior hiſtoria, videatur apud Stumpf. *Chron.* Diſputatione de variis articulis Chriſtianæ fidei, habitâ An. 1528. cùm Monachi malè cauſam tuerentur, communione Latinâ deſertâ, Evangelium amplexa eſt Urbs, habuitque inter primos Reformatores Hallerum Theologum inſignem. Abrah. Scultetus *in Annalibus*: Militiam ſimul mercenariam abrogavit, &c. Inſignia Urbis urſus niger, in viridi ceſpite & campo albo, primitus fuere, quæ poſtea cur & quomodo immutata, apud prætatum Stumphium legere eſt. V. & Simlerum *de Rep. Helv.* &c. Hic etiam Valentinus Gentilis ob blaſphemias capite plexus eſt: quam hiſtoriam Ben. Aretius literis conſignavit. Caput eſt Pagi cognomi. Glareanus de hac urbe, *in Panegyr. Helv.*

Accede ò memoranda meis Urſina propago
Carminibus, gens Andino bene digna cothurno,
Mæoniaq; lyrâ, & Phœbi laudanda Camœnis.
Urbs actis prudens, urbs tot regnata per annos,
Tot populis, tot caſtellis, tot & artibus altis:
Unus qui nobis pugnando reſtituunt rem.
Hanc Arola undoſus, Rhodaniq; fugacior amnis
Hic circum lambit, ſcopulisq; immurmurat unda.
Aſpice Dædaleos circos, Rhodiasq; columnas,
Et Labyrinthaeum rutilis vicinius aſtris,
Templum horrendum, ingens: non illud Mauſolaeum,
Sed neque Pyramides, Memphitica marmora, vincent.

Bernabon, Vice Comes Mediol. in ſuos, in vicinos ſævus, Eccleſiaſticorum contemptor: Proin, à Carolo 4 ac Urbano 5 damnatus, & victus eſt 1363. Ob apros aliquot, qui agros vaſtaverant, interemtos, ad centum homines crudeliter occidit, eorum, qui fugâ ſibi conſuluerunt, domos combuſſit, &c. 5000. canum ſubditorum impenſis, aluiſſe dicitur. Tandem à nepote ſuo Jo. Galeacio, in carcerem conjectus, ibi obiit. A. 1385. æt. 66. Corius. *hiſt. Mediol.* p. 3. Antonin. *tit.* 22. *c.* 2. *§.* 16 *& ſeqq.*

Bernaburgum, Urbec. Germ. cum caſtro in Princ. Anhaltino, ad Salam fluv. ubi Vipperam recipit. 4. leuc. Germ. à Magdeburgo in Mer. 4. à Deſſavia in Occid. V. *Bernburgum.*

Bernama, Hedetanorum in Hiſp. op. Ptol.

Bernardi Urbs, Urbec. Germ. in Sileſia & Ducatu Olsnenſi, ad Veidam amnem. *Bernſtad* vulgò. 3. leuc. ab Uratislavia in Ort. verſus Poloniam.

S. Bernardi congregatio, à Mart. Verga fundata, Ciſtercienſium regulâ veteri renovatâ, in Hiſp. Ann. 1425. Albert. Miræus, *l.* 5. *cap.* 4.

Bernardinus Balde, Urbinas, Geographus & hiſtori.

Bernardinus de Beſſâ, Franciſc. Bonaventuræ ſocius. Scripſit epitomen Legendorum ſui ordinis & Chron. Generalium.

Bernardinus Corius, Mediol. auctor vitæ Imperatorum, & Cronic. Mediolan. &c. V. Geſnerum, Voſſium.

Bernardinus Ochinus, Senenſis, Capucinorum Gen. exuit monachalem habitum, ut uxorem ducere poſſet. Polygamiam ſcripto defendit, Obiit miſerrime, in Anglia, omnibus exoſus, Anno 1547.

Bernardinus Rutilius, ſcripſit vitas vett. Juriſconſultorum.

Bernardinus Salinus, Mathematicus, &c.

Bernardinus Senenſis, Franciſ. obiit An. 1444. ſexennio poſt, à Nicol. 5. ſanctis inſertus. Scripſit plurima, 5. tomis, edita Pariſ. An. 1636.

Bernardus, fil. Pepini, nepos Caroli M. Rex Italiæ factus, An. 813. quò Carolus eam miſerat filium alterius Bernardi, avunculi ſui, ſub cura Valæ ſeu Galonis. Ludovic. pium throno deturbaturus, tanquam maioris natu filius, ab Imperatore victus, captus, & excæcatus triduo pòſt Aquis Sextiis obiit, An. 818. relicto filio Pipino, patre alterius Bernardi, Pipini & Heriberti. Hiſt. Gall. *in Lud. Pio.*

Bernardus, Patr. Antiochenus, per 36. an. Ei cum Hieroſolymitano, de limites, lis. Baron. *An. C.* 1099. 1136.

Bernardus, Burgundus, in loco *Fontaines* dicto, prope Divionem natus, An. 1091. circa 22. ætatis ſuæ annum, ſub Abbate Stephano, qui tertius fuit in Cœnobio Ciſtercienſi paulo antè inſtituto, unà cum 30. ſociis monaſticam vitam egit. Deinde verò Claræ vallenſi Cœnobio, tunc primum Roberti viri illuſtris impenſis conſtructo, annos 36. præfuit. Ejus operâ, cujus tum *voces Oracula erant*, Innocentius 2. Pontifex agnitus eſt, & Victor Antipapa ſponte renunciavit. Abaillardum convicit, Monacho Rodolpho, omnes Judæos occidendos eſſe clamanti ſe oppoſuit, Crucem in Turcas ſumi juſſit, ſub Ludov. Jun. lites Principum compoſuit, Templariis regulas præſcripſit, &c. Obiit A. 1153. Edidit commentarios in Cantica, Conſiderationem divinæ contemplationis ad Eugenium Pontificem, varias inſuper epiſtolas. Sermones etiam in diebus ſolennibus habitos. Volat. Quæ opera omnia 6. tomis comprehenſa, cum ejus vita, edidit Merlonus Horſtius, parochus Colonienſis. Nullos habuit præceptores præter quercus & fagos. Hinc proverb. *Neque enim Bernardus videt omnia.* Nec mirum, cùm incidit in fatalia illa tempora, quibus literis omnibus ferè bonis ſpiſſa nox incubuit. *Vir digniſſimus meliori ævo, qui vel in tantis tenebris veritatis lucem ſalutarem aſpexit, viceſq; ſuas ſæpe deploravit*, uti loquitur Mortonus *in Cauſâ Regia, cap.* 3. *ſect.* 7. Librum ejus *de Gratia & libero Arbitrio* plurimùm laudat Voſſius; *Qui præconio noſtro non indiget, cùm in deliciis eſſe omnibus ſoleat, qui Catholicam ſententiam ſequuntur.* Ita ille *Hiſt. Pelag. lib.* 1. *cap.* 21. Certe eò ſcelerum redactum eſſe regnum Pontificium agnovit, *ut nil niſi Antichriſtus præ foribus expectari queat.* V. Sigon. *l.* 11. *ad An.* 45. 46. 47. Ejus tempore Hildegardis monialis prædixit, *futuram magnam religionis mutationem.* Petrus Bruis 20. *annis Tholoſæ puriorem religionem docuit*, ob id etiam exuſtus. Thuc. *in Catal. teſt. ver.* & Henricus Monachus, *Miſſas pro mortuis, Sanctorum Invocationem, cælibatum, peregrinationes Chriſmatis & olei conſecrationes, ſuperflua feſta, Transſubſtantiationem, &c.* acerrime oppugnavit; ut Galliam ferè totam doctrinâ ſua impleret, & *Baſilicæ ſine plebibus, plebes ſine ſacerdotibus eſſent*: ſub patrocinio inprimis Hildefonſi S. Ægidii Comitis & Tholoſæ: ſed in hos plebs excitata a Monachis, qualis & ipſe Bernardus, tam crudeliter ſævijt, ut id huic vehementer diſpliceret, dicenti, *approbamus Zelum, ſed factum non ſuademus, quia fides ſuadenda eſt, non imponenda.* Morn. *in myſt. pag.* 683. Bern. *l.* 3. *c.* 5. *Epiſt.* 240. 241. *Serm.* 66. *in Cantic.* & 80. Cæterum de illo V. Trithem. & Bellarm. *de Script. Eccl.* San Marthan. *Gall. Chriſt. tom.* 1. *pag.* 253. &c. Hujus lectioni Carolus V. in ſeceſſu ſuo præcipuè deditus, ejus maximè de duplici hæreditate Chriſti diſcurſu, in agone mortis ſe ſolatus eſt. Thuan. *l.* 14. *Bernardum*, verò Monachi Cluniacenſes dictum volunt, quaſi *bonum nardum*, alii quaſi *Hard child.* Germani ab *urſo* dici volunt, qui illis *Bern* dicitur, ut reſpondeant τῷ *Arthur.* Aliis dici videtur, quaſi *filialis indoles*: Sic *Bernher, Lord of many children.* Camdenus.

Bernardus An. 1210. congregationem pauperum Catholicorum inſtituit, oppoſitam Valdenſibus, qui *pauperes Lugdun.* dicti.

Bernardus Comes Barcinonenſis, Juditæ Imper. fautor. Immixtus turbis filiorum Ludovici Pii. Mezeray, *in Ludov.*

Bernardus Cardinalis, à Clem. 6. in Hiſp. miſſus, An. 1343. Alius, An. 1345.

Bernardus Breitenbachius, Itinerarii Terræ S. auctor.

Bernardus Compoſtellanus, ſcripſit de conſtitutionibus Pontificum & priſcis Hiſp. Regibus.

Bernardus Girardus, Hiſtoriographus Galliæ, ſub Carolo IX. Accuratiore methodo res Gallicas deſcribere aggreſſus, quàm anteceſſores fecerant, non tulit omnium eruditorum punctum. Plagii certè & fidei non optimæ accuſatur, à Moreio. *in addit.* Idem edidit librum, *De l'Etat & ſucces des affaires de France.* Obiit An. 1610.

Bernardus Gualterus, Mathematicus.

Bernardus Guidonis, Limoſinus, Chronicon Paparum, Imp. & Regum Galliæ edidit, &c. An. C. 1330. Voſſ. *de hiſt. Latin. l.* 2. *c.* 61.

Bernardus Lucemburgenſis, hæreticorum catalogi auctor.

Bernardus Noricus & Rucellarius, hiſtorici, ille Borboniæ, hic Florentiæ. Leand. *deſcr. Ital.*

Bernardus Seſſetus, Bonifacii mancipium, Epiſc. Apamienſis, à Phil. pulchro, ob linguæ impudentiam, in vincula conjectus.

Bernardus Saliniacus, Arithmeticam edidit.

Bernardus Dux Vinarienſis, rebus in bello Germanico præclarè geſtis, celeberrimus. Qui cùm victricia Hornio & Bannero junctus diu circumtuliſſet arma, poſt Guſtavi Ad. mortem confœderati exercitus Dux, inſigni clade ad Nordlingam, an. 1636. à Ferdinando, Ferdin. II. fil. victus, non tamen fractus eſt. Copiis enim novis Gallico ære comparatis, jam Archiſtrategus Gallo-Suecicus, in Alſatia & Lotharingia, fortis & felix, unico anno hoſtibus ter acie victis, Rhinfeldiaque expugnatâ, & gloriæ cumulo, Briſaco, an. 1638. Obiit an. pòſt, fato an veneno? nam & hoc traditur, Neoburgi ad Rhenum.

Bernava, op. Hiſp. Tar. non procul à Cæſareâ Auguſtâ, vulgò *Benavar.*

Bernburgum, oppid. in Anhaltino Principatu: ſub Principe ex illuſtriſſima hac familia: quæ primò in Serveſtanam & *Bernburgenſem* lineas diviſa eſt, ab Henrici Sen. quem Fridericus II. Imp. Principem Anhaltinum creavit, filiis Sigfrido & Bernardo. Huic Bernardo ſucceſſit Bernardus II. fil. pater Bernardi III. qui Aſcaniâ ab Halberſtadienſibus ejectus, *Spoliati* nomen habuit. Hoc præter alios natus Otto eſt, qui Bernardum V. & Ottonem genuit, ſine prole extinctos: Succeſſit ſec. 15. in Bernburgica ditione Georgius agnatus. Rurſus dein Joachimi Erneſti, qui ſolus, poſt plura ſecula, totius Principatus ſucceſſor fuerat, filius Chriſtianus *Bernburgicum* ramum cepit: laude militari inclytus. Hic A. C. 1591. in Galliam auxiliarem exercitum adduxit. Inde 1592. in Argentinenſi bello operam ſuam Brandeburgicis navavit. V. Thuan. *lib.* 101. 104. 133. Ex eo in Unione ipſe unus è præcipuis & arcanorum omnium particeps, atque Vicarius generalis fuit: illiusque auſpiciis 1610. Juliacum cum Mauritio Naſſovio cepit. Obiit An. 1630.

relictis Chriſtiano Jun. (qui mortuus anno Ch.1656. filiis ex Eleonora Holſatia Victori Amedeo & Carolo Urſino ſucceſſionem tranſmiſit.) atque Friderico, Harkerodæ domino. Cui ex priori conjuge Johanna Eliſabetha Naſſovia Wilhelmus natus eſt. Vid. Spenerum *Syllog. Geneal. Hiſt.* & ſupra in voce *Berneburgum.*

Bernenſes, pop. Rhætiæ, quorum urbs *Bern* Ortelio dicitur, qui valde fallitur, cùm Berna urbs ſit Helvetiorum inter Salodorum & Friburgum urbes ſita, apud fines Equeſtrium, longiſſimè à finibus Rhætorum diſtans. Hæc urbs ad fœdus Helveticum admiſſa A.D.1353. L.Loyd. Hi populi ſunt forſan *Veronenſes*: quanquam communius in Gall. Transpad. in finibus Cenomanorum ponatur eorum primaria *Verona*. Baudr.

Bernenſis Pagus à Berna, capite nomen habens, inter omnes Helvetiorum Pagos ampliſſimus, per 30. mill. extenſus, & in Præfecturas complures diviſus eſt. Harum aliæ *Germanica*, aliæ *Gallica* dicuntur. *Illarum* quatuor ſuburbanæ ſunt, quibus totidem urbis ſigniferi præſunt, præter eas 27. aliæ: Nempe Haſelia vallis, quæ *Ammanum* quidem habet ex ſuo corpore, verùm hic à Senatu Bernenſi deligitur, & huic rationem reddit. Underſea opp. cui præponitur *Schuldtheſz*, ut vocant: Simmia vallis duplex, quarum præfectos Caſtellanos *Schachtlan* vocant: Frutinga, Sana, Aquilegi, vel, ut alii malunt, Salinæ, vulgo *Ælen*: Cujus præfectus *Gubernator* appellatur. Laupa, Thunium, cujus par, ac Underſeæ, ratio. Signovium. Trachſelvalda ac vallis Emmæ fluv. Brandiſium, cujus præfectus à Domino de Brandis eligitur, ſed ex ivium Bernenſium numero. Simitulda; cujus præfectum conſtituunt Teutonici ord. Magiſtri. Burgodorphum, Pyrenoltica, quæ duæ præfecturæ eodem modo, quo Underſea, adminiſtrantur. Landeshutum, Arbergum, Nidovium, Erlacum, Bippium, Wanga, Arvvanga, Arburgum, Biberſteynis, Schenckenbergum, Lentheburgum: Et tria libera oppida Zofingæ, Arovium & Brugæ Helveticæ. *Iſtarum* octo ſunt: Aventicum, Minnidunum, Ebrodunum, Lauſanna, Morgiæ, Novidunum, Oranum, Zilia cum Viviaco vel Ubiſco. Præterea quatuor Præfecturæ, Moratum nempe, Schvvartzenburgum, Granſonium & Chalantum, Bernenſibus cum Friburgenſibus communes ſunt. Cœnobiorum tandem Præfecturas in agro Germanico Bernates novem, in Gallico tres poſſident. Simler *de Rep. Helv. &c.*

Berno, Abbas primò SanGallenſis, dein Augiæ majoris, prope Conſtantiam, an.1008. Interfuit coronationi Henrici II. anno 1014. Scripſit multa. Munſter. Item, Abbas Gigniacenſis, ſub initium ſeculi 9. qui primus etiam fuit Cluniacenſis Abbas. Baron. A.C.912. Sed non fuit Hincmari diſcipulus, ut contra Voſſ. *de H.L.l.* 2. *c.*44. notavit eruditiſſ. Morerius, hic enim obiit an.882.

Beroa, op. Theſſaliæ Cic. *in Piſonem.*

Beroaldus, Friſiorum R. à Dagoberto Ultrajecti conditore victus, An 616.

Berodach, rex Babylon. 2.Reg.20. qui Iſa. 39. dicitur *Merodach.*

Beroe, anus Epidauria, & nutrix Semeles, cui ſe Juno aſſimulavit, cùm pellici perſuadere vellet, ut muneris loco à Jove peteret, ut talis tantusque ſecum rem haberet, qualis quantusque ſolebat cum uxore. Ovid. *Met.* 3

Ipſaq; erat Beroe Semeles Epidauria nutrix.

Item Dorycli uxor Virg. *Æn.* 5.

Fit Beroe Iſmarii conjux longæva Dorycli.

Item Nympha Penei, ſilia Oceani, ſoror Clius. Virgil. 4 *Georg.*

Clioq; & Beroe ſoror Oceanitides ambæ,

Ambæ auro pictis incinctæ pellibus ambæ.

Berœa, urbs Macedoniæ prope Lydiam fluv. à Pherone conditore dicta, mutato ph. in b. vel è Berœâ filiâ Beretis, qui Macedonis filius fuit. Hujus mem. B. Lucas Act.Ap.17. *Veria* hodie, teſte Sophiano. Sic enim Græculi hodierni pronunciant. *Boor* Turcis, uti author eſt Leunclavius. Lucianus *in Aſino*, Ἐξήλασα ἐς πόλιν Μακεδονίας Βέῤῥοιαν μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον. Item Syriæ urbs à Seleuco Nicanore Rege Syriæ & Babyloniæ condita. Aliàs *Beroe*, & *Berrhaa.* Steph. Gyllius & Choniates *Aleppo*, vel *Chalepolim* vocant. Ad Marſyam fluv. Emporium celebre, cum innumeris incolis, maximè Europæis, qui eò ob mercimonia conveniunt. Habet in circuitu 8 mill. Caſtrum munitum & 3. ſuburbia. Aliis autem *Alep* eſt Hierapolis. Pop. *Berœenſes.*

Beromi, civitas. 2.Reg 23. quæ 1. Par.11. dicitur *Baurumites*. Lat. *filius caloris*, vel *indignationum*, aut *puritas*, ſive *frumentum indignationis*, vel *fugiens aquam.*

Berones, pop. ſub Celtiberis, inter Autrigones, Cariſtos & Pelendones, juxta Iberum fluv. ubi nunc pars Rigoviæ prov. Eorum primaria erat Tritium, nunc *Trejo* quibuſd. & eorum veſtigium in opp. *Berones*, ad Iberum fluv. ubi recipit Tironem amnem. 6. leuc. à Donnicopoli in Bor.

Berovice, vide *Berenice.*

Beroſus, Græce Βηρωσὸς, Chaldæus, Beli Sacerdos, Hiſtoricus, De ætate ejus non convenit inter omnes. Moſi æqualem ſtatui à nonnullis ait Caſpar Barthius *Adv. lib.* 51. *cap.* 7. quam ſententiam jure, ut ineptiſſimam, damnat. Claudius Verderius *ſuâ in Annianum Beroſum cenſurâ*, vixiſſe ait paulo ante principatum Alex. Magni. Hoc unde aſtrui poſſit, non video, ſed tamen Alexandri ætate vixiſſe, lego apud Tatianum, oratione adverſus Gentes. Verùm addit idem Tatianus, eum hiſtoriam ſuam dicaſſe Antiocho Soteri, qui tertius fuit ab Alexandro. Meminere ejus plurimi veterum, eosque inter Vitruvius *lib.* 9. *cap.* 9. Tertul. *in Apol. cap.* 19. & Scriptor Chronici Alexandrini, *pag.* 48. V. Euſeb. *de P. E. lib.* 10. *pag.* 289. edit. R. Stephani. Hieron. *in Eſaj. l.* 37. Gen. bre. *l.* 2. *Chron.* Condidit Babylonica, ſive Chaldaica tribus libris, promiſcue enim his nominibus utuntur veteres. Nec res ſolùm Aſſyrias, ſeu Chaldæas, ſed etiam Medicas libris iſtis complexus fuit. Agathias *lib.* 2. ubi numeratur cum Athenocle & Simacho τοῖς τὰ ἀρχαιότατα τῶν Ἀσσυρίων τε καὶ Μήδων ἀναγεγραφηκόσιν. Ex eo opere, præclara quædam fragmenta conſervavit nobis Flavius Joſephus *lib.* 1. *contra Apionem*, quorum aliqua luculentis notis illuſtrat Joſ. Scal. *in Append. operis de Emend. Temp.* Habemus & aliud fragmentum apud eundem Joſephum *lib.* 1. *Antiquit. cap.* 5. Sed Annii Beroſus ejuſdem eſt farinæ, ac ſunt ejus Megaſthenes & Archilochus; ut inſanum ſit, velle ex quiſquiliis iſtis ac nugis mendacibus metiri magnum illum Beroſum, cui, *ob divinas prædictiones, Athenienſes publicè in gymnaſio ſtatuam inaurata linguâ poſuere*, ut auctor eſt Plin. *lib.* 7. *cap.* 37. Et tamen, quod mirere, V. Cl. Dionyſ. Gothofredus *præfatione ſuâ in Antiquæ Hiſt. authores*, hiſtoriarum ſtudioſos cognitionem earum haurire jubet, non ex decimâ, ut ait, lacunâ, ſed ex illo Annii Beroſo, Manethone & Metaſthe. Vide Voſſ. *Hiſt. Gr.* 1.13.

Beroſus, collis Taurorum tres habens fontes ſine remedio, & ſine dolore mortiferos. Plin. 2.103.

Beroth, una manſionum filiorum Iſrael, in deſerto, Deut. c. 10. Item civitas Heveorum, Joſ. 9. non longè ab Hai. Item nomen urbis. 2 Reg. 8. Lat. *putei*, ſive *explanationes*, aut *in luminibus.*

Berothea, terminus terræ Iſraeliticæ. Ezech. 46.

Berothi, civitas Galilææ ſuperioris, in tribu Nephthalim ſita inter Cedes, Nephthalim, & Aquas Merom.

Berrameth, alias *Bereameth*, civitas, Joſ. 19.

Berreſa, op. Æthiopiæ. Plin. 6. 29.

Berſa, rex Gomorrhæ. Gen. 14.

Berſabe, aliàs *Berſabee*, & *Berſabe*, civ. quæ terminus eſt ſuperioris Galilææ, & initium Inferioris Galilææ, in tribu Zabulon.

Berſabea, vide *Bathſheba.*

Berſabee, vide *Beerſheba.* Heſychius, Βηρσαβεὲ, μήτηρ Σολομῶντος, καὶ τόπος αἰεὶ τοῦ ὅρους τῆς Παλαιστίνης.

Berſabee, id eſt, *puteus juramenti*, ſive *puteus ſaturitatis*, aut *puteus ſeptem aquarum*, urbs tribus Judæ, ſita tamen intra limites Simeonis, contigua deſerto magno, terminus regni Judaici verſus Merid. viginti miliaribus ab Hebron, vergens ad Auſtrum, in regione Geraritica, à Gaza quatuor milliaribus diſtans. Hieronymi tempore fuit grandis vicus, eratque in ea poſitum Romanorum militum præſidium. Gen. c. 24. Joſ. 19. 2. Amos. c. 5. 4. 5. V. Joſeph. *Judaic. Antiq. l.* 8. *c.* 13.

Berſabora, urbs populoſa, ampla, & munitiſſima. Zoſimus. *Pyriſaborum* vocat eam Amm. circa Naarmalcham amnem ſita eſt.

Berſane, vidua ab Alex. Magno adamata. Diodor.

Berſarii, & *Beverarii*, Miniſteriales inferiores, in Aula Caroli M. de quibus V. Hincmarum Arch. *Epiſt.* 3. *cap.* 17. Quidam *Berſarios* pro *Beſtiariis* accipiunt, qui in Amphitheatris cum beſtiis luctari ſoliti. Spelmannus verò ſub Venatoribus illos reponit, & quidem propriè iis, qui lupos inſequuntur: per *Beverarios* autem illos intelligit, qui Caſtorem, ubique gentium *Bever* nuncupatum, inſequuntur. Sic & Scholiaſtes Juvenalis *Sat.* 12. Caſtorem *Bebrum* vocat.

Berſilia, Sarmatiæ Europææ regio. Hiſt. Miſcell. *lib.* 19.

Berſima, Meſopotamiæ urbs. Ptol.

Berſinum, vel *Belſinum*. Gall. urbs, 12. m. p. à Lugduno diſtans. Anton.

Berſius Marcus, Roſchachienſis de lacu Acronio, Paſtor ad D. Leonhardi, Baſileæ, renaſcenti ibi Evangelio interfuit, adoleſcentique annis 43. continuis præfuit, in ætate quoque decrepita, ob ſingulare docendi donum, omnibus gratus. Obiit an. 1566. æt. 83. Vid. Urſtiſ. *Epiſt. Hiſt. Baſil. cap.* 12.

Suggeſſit cupidis divini pabula verbi,

Eloquio extremam gratus adusq; urbem.

Berta, Belaniæ reg. in Macedoniâ urbs. Ptol.

Bertha, cogn. *magnipes*, filia Cariberti, Comitis Laudunenſis. Uxor Pipini brevis, Galliæ R. ex eo mater Carlomanni, Caroli M. Pipini, Ægidii, triumque filiarum. Mezeray, *in Pipino breve.*

Bertha, fil. Pipini, uxor Milonis, Comitis Andegav. qui pater Rolandi erat. Item fil. Caroli M. uxor Comitis Angilberti, Item, fil. Dieterici, Longob. R. uxor Carlomanni. Item ſoror Rodolphi ignavi, Burg. R. uxor Odonis I. Com. Carnutenſis primò, dein Roberti Galliæ R. an. 1003. quam à Gregorio V. coactus eſt dimittere, ob nimis propinquum cognationis gradum. Item, mater Hugonis III. Regis Arelati Lucæ ſepulta, ubi ejus monumentum hodieque viſitur.

Bertha, uxor Adelberti Marchionis Lucæ, poſt mortem mariti turbas movens, à Berengario Italiæ R. in ordinem redacta eſt. an. 917. Sigon. *l.* 6.

Bertha, Baldvvini Comitis Hollandiæ uxor, quam Philippus Rex Francorum duxit, &c.

Berthierus, Magiſter Palatii, in Neuſtria, ſub Theodorico I. ob ſævitiam à ſuis cæſus. Mezeray.

Bertholdus, vel *Bernoldus*, presbyter Conſtantienſis, continuavit Chronicon Hermanni Contracti, ab an. 1054. uſque ad 64. addiditque hiſtoriam ſui temporis, uſque ad an. 1100. Baron. *in hoc anno.* Bell. *de Sc. Eccl.* Gretſerus, *tomo 2.*

Bertholdus, Livoniæ Epiſcopus, Menardi ſucceſſor, Barbaros non verbo & exemplis, ſed vi ac armis ad fidem compellere conatus, ab iis trucidatus eſt. Ei ſucceſſit Albertus, qui Templarios ad propagationem fidei advocavit, circa A. C. 1200.

Bertholdus de Rorbach, Beguardorum deliria ſecutus, exuſtus eſt, an. 1359. Spiræ.

Bertholdus Schwartz, Franciſcanus, Friburgo Briſgoiæ oriundus, pulveris pyrii & tuborum ignivomorum auctor. Vid. *Ancklitzen*.

Bertholdus, Vid. *Berchtoldus*.

Bertinum, urbs Marchiæ Brandenburgenſis. Munſter.

Bertiſcus, Macedoniæ mons. Ptol.

Bertiſum, Thraciæ opp. Procopius.

Bertius Petrus, Flander, divulgavit an. 1601. tabulas Geographicas contractas, atque auctiores & emendatiores, an 1616 cum Germanicarum rerum libris tribus. An. 1625. emiſit Pariſiis breviarium orbis terrarum. An. 1630. Ptolemæi Geographiam græcè latineque edidit emendatius, varioſque adjunxit Geographos veteres: à Ludovico XIII. regius Geographiæ Profeſſor factus.

Bertoaldus, Magiſter palatii, ſub Clotario 2. fraude Brunehildis in Neuſtriam miſſus, ut ſibi dilectum Protadem in ejus locum ſurrogaret, ibi tributa exacturus occiditur. Hiſt. Gall *in Clot.* 2.

Bertolgada, opp. Bavar. infer. in ditione Salisburgenſi, ad amnem *Abam*, 3. leuc. à Salisburgo.

Bertrada, fil. Comitis, Simonis Montfortii, Fulconis uxor, quam illo adhuc vivente thoro ſibi copulavit poſtea Philippus Francorum rex: Mater 2. filiorum & filiæ. Mezeray.

Bertrandus de Gueſclin, Brito, Conneſtabilis Gall. ſub Johanne & Carolo V. Ducem Lancaſtriæ obſidionem Rhedonum ſolvere coëgit, Anglos plurimis locis exuit, hinc Ducatu Longavillano donatus. Dein ſuppetias profectus Comiti Bleſenſi contra Comitem Montfortium, in prælio Auraïcenſi captus eſt. Inde liber, in Hiſpania Henrico præſtò fuit, contra Petrum Crudelem, qui Blancam Borboniam, uxorem ſuam, neci dederat. Iterum captus in pugna Navarretana, An. 1367. Liberatus, eundem Petrum 4. prælis vicit, redux in Galliam Coneſtabilis factus, rebus contra Anglos præclarè geſtis, in Arvernia, obiit, An. 1380. æt. 66. In fano Dionyſii ſepultus, ubi lampas ejus inextinguibilis. Hiſtor. Gall. *in Carolo V.* Chaſtelet, *in vita ejus.*

Bertulphus, Merciorum rex, ab Egeberto Anglorum rege domitus.

Berwaldia, urbec. novæ Marchiæ Brandeb. nota fœdere inter Reges Franciæ & Succiæ, Principeſque Germ. inito, An. 1631. Juxta ſtagnum, ſub Elect. Brand.

Berubium, vel *Beruvium*, promuntorium Albionis. Ptol. *Dunsnis Bei*, uti tradit Buchananus. *Dune* Hectori Boetio, promunt. Scotiæ in orâ orientali. Baudrando maximè in Boream extenſum contra Orcades. Nunc *Dungesbyhead*, in Cathaneſia reg.

Berwichilo, Vid. *Vettius Chilo*.

Berullus Petrus, Congregationis *de l'Oratoire*, fundator an. 1611. Mariam de Medicis cum filio Ludov. XIII. reconciliavit, Romam ab hoc miſſus, dein in Hiſp. purpuram ab Urbano VIII. accepit, an. 1627. Varia ſcripſit; obiit anno 1629. Habert. de Ceriſy, Doni Dattichi & P. Bourgoin, *in ejus vita.* SanMarth. *in Gall. Chriſt l. 4. p.* 900. *&c.*

Beruna, Italiæ civitas. Steph. quæ poſtea *Verona*.

Berus Oſvvaldus, Medicus Baſil. ſec. præt.

Berwicum, urbs Angl. ad oſtium Tuedæ fl. in Northumbria, olim fuit in Marchia prov. Scotiæ.

Beryllus, Vid. *Berillus*.

Berytus, quæ à Gergeſæo, quinto filio Chanaam, ejus conditore, olim Geris dicta creditur, antiqua, inſignis & robuſta Phœniciæ urbs eſt, quinque contra Aquilonem à Sidone, verſus Auſtrum verò à Cane fluvio tribus miliaribus diſtans, alto munitoque in loco ſita: ab Occidente mari magno alluitur, ab Oriente autem campeſtris illi adjacet regio, multis fructiferis arboribus, ſatis, ſilvis & vineis fertilis & amœna: quam fluvius quidam irrigans juxta urbem in mare labitur. Archiep. ſub Patr. Antiocheno, cùm adhuc ſub Chriſtianis eſſet. Hanc Dionyſius, *verſ.* 911. γαῖαν ἱερὴν vocat, & Geographus, ſub Conſtantio & Conſtante Impp. πόλιν λίαν τρυφερὰν. Juſtiniani temporibus legum ſtudiis celeberrima fuit, unde Nonnus *Dionyſiacûn lib.* 41.

Βηρυτὸς βιότοιο γαληναίοιο τιθήνη.

Capta, à Balduino I. Rege Hieroſolymit. Anno 1104. Chronicon Hieroſolymit. *lib. 4. cap.* 5. Sed Chriſtianis rurſus erepta eſt, à Saladino, cum tota Galilæa, & Hieroſolyma tandem ipſa, Ann. 1187. Paul. Æmyl. *lib.* 5. Blond. *dec. 2. lib.* 6. Vide Gotthofredum *ad Geographum prædictum*, & Caſp. Barthium *ad Zachariam Mitylenæum*, *pag.* 244. Hodie vulgò *Barutum* vocant. Hic Concilium an. 448. contra Ibam Epiſc. Edeſſanorum: *Acta Concilii Chalced. Actu* 9. *&* 10. Civis *Berytius*. Suidas, Βηρύτιος, ὁ ἀπὸ πόλεως Βηρυτοῦ. De nomine ſic Stephanus, Ἐκλήθη δὲ διὰ τὸ ὕδωρ. Βὴρ γὰρ τὸ φρέαρ παρ' αὐτοῖς. Ἱστορεῖται δ' ἐν πλάτει τὸν ἰχθὺν Βηρὸν θάλασσαν ὀνομάζειν, ἀφ' οὗ καὶ τὴν πόλιν, ὡς Ἑλλάδιός φησιν. En *Beryti* nominis duas origines, unam ex באר *Beer*, vel *Ber*, id eſt, *puteus*, quod vocabulum commune habuere Phænices cum Ebræis; alteram ex בירות *Beryth*, i. e. *robur*. Nam *Beryth*, eſt pro *Abiryth* ex אביר *abir*, quod *validum* ſonat. Eſt etiam *Berytus*, urbs Arabiæ *Dioſpolis* prius dicta. Steph.

Berzellas, qui & *Barzillai* dicitur, nomen viri divitis, qui Davidem traduxit Jordanem V. 2. Reg. 17. & 19. Pater item Adrielis generi Saul. 2. Reg. 11. Lat. *ferreus*, vel *filius deſpectûs*.

Beſa, fons Theſſaliæ inter Oſſam & Olympum. Strabo *lib.* 8. Sed in emendatis exemplaribus legitur *Biſa*, *Biſa* eſt nomen tribûs in agro Attico. Idem *lib.* 9.

Beſada, Indiæ extra Gangem pop. Ptol. qui apud eundem *Plada* dicuntur, ſic enim ille: Μεθ' ἃς νῆσος τὸν Μαιάνδρου Πλάδαι. Καλοῦνται δὲ οὗτοι τοὺς Βησάδας, εἰσὶ γὰρ κολοβοὶ καὶ παχεῖς, καὶ δασεῖς, καὶ πλατυπρόσωποι, λευκοὶ μέντοι τὰς χρόας.

Beſai, nomen viri. 2. Eſdr. 7. i. e. *conculcatio*, vel *deſpectus*.

Beſara, oppidum in Ptolemaidis confiniis ſitum, quod vigeſimo à Gaba ſtadio abeſt. Joſephus in vita ſua. Eſt in tribu Aſer.

Beſaro, urbs Hiſpan. Bæt. quæ inter ſtipendiarios numeratur. Plin. 3. 1.

Besbicus, parva inſula circa Cyzicum. Steph.

Besbria, amnis Gall. in Bojis; qui ex Monmorillone ortus, caſtrum & opp. *la Palice*, perluit, & dein ad Borbovium in Ligerim cadit: *la Beſtre*.

Beſce, nomen viri. 1. Eſdr. 4.

Beſcia, urbs Auſonum. Steph. Ambr. Leo putat eam in Samnio fuiſſe, ſed eâ deletâ, civium reliquias tranſmigraſſe in locum propinquum, & opidum condidiſſe, quod hodie *Veſciano* vocatur. Eſt autem hoc opidum in confin. Hirpinorum, & Campanorum, prope Nolam.

Beſecath, civitas in tribu Judæ. 4. Reg. 22. quæ & *Baſcath* dicitur. Lat. *maſſa*, ſive *inflatio*, aut *in anguſtiâ*, vel *in effuſione*.

Beſelam, nomen viri. 1. Eſdr. 4. Lat. *in pace* vel *in retributione*. ſive *decoctio eorum*.

Beſeleel, qui & *Bezaleel*, filius Uri, divinitus inſtructus donis ad fabricandam Arcam fœd. ejuſque requiſita neceſſariis. Exod. 31. 1. Joſ. Antiq. *lib. 1. cap.* 4. 5. Lat. *in umbrâ Dei*.

Beſidia, Brutiorum op Liv. *lib.* 30. Gabr. Barrius putat idem à Stephano *Beſcia* dici & hodiè *Beſciano*. Nunc *Biſinianum*, urbs eſt in colle, cum arce, ad Cotilum fluv. qui paulò infra in Crathim cadit. Paucis conſtat incolis. 15. mill. à mari Tirrheno. Quibuſd. *Dediſia*. Baudr.

Beſingitis, Regio Indiæ, extra Gangem, ubi nunc regnum Peguanum. Ejus prim. erat Beſynga urbs, quæ nunc à multis *Pegu* creditur.

Beſippo, vel *Baſſipo*, Hiſp. Bæticæ portus, & op non procul à Mellariâ urbe, patria Pomponii Melæ, ut ipſe teſtatur *lib* 2. *c.* 6. Aliis eſt *Vegel*, oppidul. Andaluſiæ, prope oram littor. paucorum incolarum. Prope Conilium.

Beſodia, nomen viri. Neh. 3. 6. Lat. *in ſecreto* vel *in conſilio Domini*.

Beſor, nomen torrentis in reg. Palæſtinorum. 1. Reg. 30. Lat. *Evangelizatio*, ſive *incarnatio*, aut *in bove*, vel *in muro*.

Beſſa, civitas Phocidis. Item arx in Peloponneſo. Strab. Item urbs Locrorum, quæ & *Beſa*. Steph.

Beſſara, civitas Aſſyriæ. Ptol.

Beſſarabia, prov. magni regni Hung. inter Podoliam, Moldaviam, Danubium fluv. & mare Nigrum, ſub Turcis. Ibi urbs præcipua Moncaſtrum & Tartari populi aliquot.

Beſſarion, Trapezuntius, Georgii Themiſtii Plethonis diſcip. Cardinalis doctiſſimus, quod oratio ejus in Concilio Ferrar. poſtea Florentiam tranſlato, de Græcæ Eccl. cum Romana unione, & ſcripta, de quibus poſt, ſatis ſuperque teſtantur, ſub Eugenio IV. Illius Legatus, in Germania. apud Frider. III. & Sigiſmundum, fratrem ejus. Legatus Bononiæ, ſub Nicolao II. A Calixto III. & Pio II. ad fœdus contra Turcas ineundum adhibitus. A Sixto IV. in Galliam miſſus, an. 1471. Obiit Ravennæ, æt. an. 77. Scripſit varia opera Philoſ. & Theologica. Platina, *in ejus elogio*. Ejuſdem tanta fuit liberalitas erga doctos viros, ut ejus domus artium liberalium officina diceretur; nec minus ipſe in literis verſabatur; Platonem imprimis obſervabat, in cujus defenſionem commentarios edidit. contra Trapezuntium Peripateticum. Volater.

Beſſas, ſive *Beſas*, idolum Abydi in extremâ Thebaïdos parte, quod oracula quondam dabat. Ammian. *lib.* 19.

Beſſi, pop. Thraciæ non procul à Ponto, Strymonem lævo latere incolentes. Plin. 4. 11. A quibus Beſſica reg. juxta Hebrum fluv. inter Hæmum & Pangæum montes. Eorum præcipua. Urbs fuit Philippopol. Baudr. rapto ac latrociniis victitant. Ov. *Triſt.* 3.

Vivere quàm miſerum eſt inter Beſſosque, Getasque.

Idem alibi,

Sauromatæ cingunt fera gens, Beſſique, Getæque.

Val. Flac. *lib.* 2. *Argonauticôn.*

——*Immanes quos ſternere Beſſi.*

Nec Getica potuere manus, aut aequoris ira,

Clau-

Claudianus *de Conſul. Mallii*,

Quicquid, luce procul, venas rimata ſequaces
Abdita pallentis fodit ſolertia Beſſi.

Paulinus ad Nicetam Dacorum epiſcopum, qui Beſſos ad Chriſtianam fidem convertit,

Et ſuâ Beſſi nive duriores,
Nunc oves facti. Idem ibidem:
Nunc magis dives pretio laboris,
Beſſus exultat, quod humi manuq;
Ante quærebat, modo mente cœlo
Colligit aurum.

Beſſum, oppidum Arverniæ, vicinum monti, qui *Aureus* dicitur, qui quartâ hinc milliaris parte diſtat: in hujus ferè faſtigio lacus eſt, qui ſe latè extendit, ad cujus fundum pertingi non poteſt, cùm nulla in eum aqua influat, ſaltem quæ videri poſſit. Hoc viſu quidem eſt mirabile, horrendum vero, quòd ſi quis aliquid in eum projiciat, certus ille ſit, ſe mox auditurum tonitrua, ſubſecuturaque fulgetra, pluviam, grandinemque. Metel.

Beſſus, Bactrianæ reg. præfectus, Darium interfecit, Diodor. Regis titulo ſumto A Spitamene Alexandro traditus eſt, qui illum fratri Regis occiſi, Oxatri, in manus dedit. Quem hic manibus auribusque truncatum cruci affigi, ſicque ſagittis peti juſſit. Curt *lib.* 6. & 7. Juſtin. *lib.* 12. Item parricida, apud Plut. qui refixo hirundinum nido, conqueſtus ſibi ab ipſis parricidium perpetuò exprobrari, ſeipſum prodidit; merito ſupplicio affectus: *de ſera Numinis vindicta.*

Beſſyga, emporium Indiæ. Steph. Unde *Beſſygica* populi, humanis carnibus veſcentes, & amnis *Beſſygas*.

Beſteda, arx Iſlandiæ, ubi Prorex I. ſ. pro Daniæ R. commoratur, in parte merid. Inſ. Aliter *Kronningesgard*.

L. Beſtia, in conjuratione Catilinæ memoratur à Salluſtio. Præturam petens repulſam tulit, & paulo pòſt ambitûs damnatus eſt. Cic. *Philip.* 2.

Beſua, fluviolus in finibus Lingonum, haud procul à Divione: ſeu potius fons, magnitudine ſua fluvii nomen meritus, vulgò *Baiſe*, à Maſlono in Tilam defluit, Sanſoni ante Tilam in Ararim devolvitur. Hinc *Beſuenſe* monaſt. *Baiſe*, ab Amalgario Franco Duce, i Rectore amplæ Burgundiæ, ſub Chlotario & Dagoberto prope fluvium poſitum, quòd interfeciſſet Brunulfum Charibertum, avunculum. Is Legatus ad Siſenandum Gothorum R. cum Venerando, dein adverſus rebelles Vaſcones Dux, cum aliis miſſus, ex uxore Aquilina Adalricum ſucceſſorem, & Waldalenum, primum Monaſterii hujus Abbatem reliquit. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Beſyngitis, regio Indiæ extra Gangem. V. *Beſingitis*.

Beta, urbs in ſinu Æthiopico, Arabiæ latere, Plin. 6. 29. Item flu. Amer. merid. regionis Pariæ Cadit in Orénocum fluv.

Betagon, Βετάγων ὁ Κρόνος ὑπὸ Φοινίκων. Verba ſunt Etymologi, in quibus illum egregiè falli putat vir magnus *de Ph. Colon. l.* 2. *c.* 14. Neque enim uſpiam ulla mentio Dei cujuſquam ſic nominati, præterquam in Phavorino, qui ſæpe hunc ſequitur κατὰ πόδα. Itaque corruptum videtur pro *Bethdagon*. Vide Virum doctiſſimum *loco citato*.

Betaphua, civitas in tribu Juda, Joſ. 15. eſt & vicus trans Raphaim, millibus quatuordecim euntibus Ægyptum, qui eſt terminus Palæſtinæ. Hier. *in loc. Hebr.*

Betarmones, ab Homero Corybantes ſic dicti, *in Odyſſea*: Βητάρμονες, ὀρχησταὶ οἱ διὰ τῶν ποδῶν ὀρχούμενοι δίχα τῶν ἁρμονίας ἐμβαινόντες.

Betaſii, pop. Belgii in Brabantiâ, teſte B. Rhenano, quorum tractus *Beelandt* appellatur, & vicus *Beets*, teſte Pet. Divæo, nomen antiquum referre videtur. Alii horum urbem Bethuniam in Arteſiâ eſſe volunt. Baudrando ſunt Aduatici, inter Scaldim & Moſam fluv. ubi nunc Geminiacum & Perviciacum, majorque pars Comitatus Namurcenſis.

Bete, civitas. 2. Reg. 8. Lat *fiducia*, aut *in tinitione*.

Beten, urbs in tribu Aſer. Joſ. Ant. 19. Lat. *venter*, ſive *terebinthus*.

Beterones, pop. Hiſp. Tarracon. inter Saguntum & Liriam: horum hodieque pagus *Betere* exiguus ſupereſt, ubi Hamilcar Carthag. cæſus. Liv.

Beth, in tribu Simeonis. Hier. *in loc. Hebr.*

Bethabara, locus trans Jordanem, Joh. 11. *domus tranſitûs*, aut *ira*; vel Syriacè *frumenti*.

Bethacad, vicus Samariæ, in tribu Manaſſe ſitus eſt, in latiſſimo campo, non amplius quindecim millibus à Legionis oppido ſeparatus.

Bethacara, & ***Bethacarem***, urbs in monte poſita, in tribu Juda, Jerem. 6. & Eſdr. 3. Hieron. *in Jerem.* 6.

Bethacarma, vicus inter Jeruſalem & Thecue in monte ſitus.

Bethacharam, nomen vici. Neh. 3. 14. Lat. *domus vinea*, ſive *domus cognitionis eorum*.

Bethagan, in tribu Menaſſe via, per quam Ochoſiam fugiſſe legimus. Hier. *in loc. Hebr.*

Bethaghea, locus eſt, trans Jordanem in tribu Benjamin.

Bethagon, locus in quo duæ tribus Zabulon & Iſachar habent confinia. Hieron. *de loc. Hebr.*

Bethaim, eſt in tribu Benjamin juxta Gai & Bethel contra Machmas. Hier. *in loc. Hebr.*

Bethalon, pro qua Symmachus interpretabatur, *in campeſtribus*, locus in tribu Benjamin. *Hieron. in loc. Hebr.*

Bethanath, civitas in tribu Nephthali. Joſ. 19. Lat. *domus cantici*, *reſponſionis* vel *afflictionis*.

Bethania, villa in latere montis Oliveti. Matth. 21. ubi Jeſus Lazarum ſuſcitavit. Joan. 11. diſtans ab Hieroſolymis ſtadiis quaſi 15. Lat. *domus obedientia*, vel *afflictionis*, aut *domus cantici*, ſive *domus gratia Domini*.

Bethanoth, civitas in tribu Juda. Joſ. 15.

Bethara, quam in expeditione belli occupavit Gedeon, Jud. 7. Hier. *in loc. Hebr.* eſt in tribu Gad.

Betharaba, id eſt, *domus planitiei*, vel *ſuavitatis* aut *fidejuſſionis*, vel *veſpertina*, vel *ſalicis*, civitas in tribu Juda. Joſ. 15. Alia in tribu Benjamin. Joſ. 18.

Betharam, civitas in tribu Gad. Joſ. 13. Lat. *domus celſitudinis*, *prægnantium*, vel *montium eorum*.

Betharamphtha, ab Herode tetrarcha Galilææ Julia dicta fuit. Eadem fortaſſe cum *Betharam*.

Bethaſan, in tribu Benjamin, vicus uſque hodie permanens. Hieron. *in L. H.*

Bethaven, urbs in tribu Ephraim. Oſeæ 4. id eſt, *Domus vanitatis*, *doloris*, *fortitudinis*, vel *iniquitatis*.

Bethaula, vicus in Aulone, in tribu Manaſſe. Hieron. *in loc. hebr.* decimo à Scythopoli miliario contra Auſtrum.

Bethazmoth, civitas. 2. Eſdr. 7. id eſt, *domus fortitudinis mortis*

Bethbera, civitas à Gideone expugnata Judic. 7. Lat. *domus filii ejus*, ſive *domus electa*, aut *domus puritatis*, vel *frumenti ejus*.

Bethberai, civitas. 1. Paral. 4. quam inhabitaverunt poſteri Simeonis, id eſt, *domus creatoris mei*, *ſanitatis*, vel *pinguedinis*, vel *electionis meæ*.

Beth-beſſe, urbs in deſerto. 1. Macch. 9. Lat. *domus confuſionis*, vel *erubeſcentia*. In tribu Benjamin.

Beth char, urbs juxta quam filii Iſrael percuſſerunt Philiſthæos. 1. Reg. 7. in Tribu Dan, in agro Bethſemes.

Bethdagon, civitas in tribu Judæ. Joſue 13. Item alia in tribu Aſer. Joſ. 16. id eſt, *domus frumenti* vel *pacis*.

Betheben, vicus in octavo milliario Ptolemaidis contra Orientem. Hieron. *de loc. heb. lit. B.* eſt in tribu Aſer.

Bethel, id eſt, *Domus Dei*, urbs in tribu Benjamin, ſic primùm dicta à Jacobo, ob ſcalæ viſionem. Eadem & Luz dicta. Gen 12. & 28. Poſtmodum *Bethaven*, ob Idololatriam ibi exercitam, Hier. *in Hoſ. cap.* 4. & 5. Hic altare abominationis, quod Jeroboamus erexerat, deſtructum à Joſia, 3. Reg. 13. & 4. 25. Eſt & nomen montis. 1. Reg. 33. Benjamin eam *Sargoreg* vocat. Suidas, Βαιθήλ, θεῖος οἶκος. Heſychius, Βαιθήλ, οἶκος Θεοῦ.

Bethelea, vicus Gazenſium, valde populoſus, habens templa antiqua, ædificiaque pulcherrima, & maximè Pantheon in civitatis arce locatum eminens ſuper omnem vicum, in tribu Simeonis.

Bethemes, id eſt, *domus vallis* vel *profunditatis*, civitas in tribu Aſer, Joſ. 16.

Bethen, civitas in tribu Aſer. Joſuæ, 19.

Bethenabrin, vicus in tribu Manaſſe, portis & muris munitus.

Bethennim, Villa in tribu Juda, circa Terebinthum. Hier. *in L. H.*

Bether, id eſt, *diviſio*, vel *in turture*, aut *in exploratione*, vel *in contemplatione*, nomen montis Cantic 2.

Bethera, urbs munitiſſima, non longè ab Hieroſolymis, in tribu Benjamin.

Betheſda, id eſt, *domus effuſionis*, locus, ad quem aquæ pluviales confluebant, nomen piſcinæ. Joan. 5. Aliis ביתחסדה *Beth-hheſda*, hoc eſt, *domus miſericordia*

Beth-gader, id eſt, *domus muri*, vel *maceria*, locus 1. Par. 2.

Beth-gamul, civitas in terrâ Moab. id eſt, *domus retributionis* ſive *ablationis*, aut *cameli*.

Bethgaraba, civitas in deſerto, in tribu Juda, Joſ. 15. eſt & civ. nomen in tribu Benjamin. Joſ. 18.

Beth hagla, id eſt, *domus feſtivitatis*, vel *revolutionis ejus*, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15 & in tribu Benjamin, Joſ. 18.

Beth-hanan, id eſt, *domus miſericordia*, *gratia*, vel *doni*. nomen civitatis. 3. Reg. 4.

Bethohara, Galilææ op. non longè à mari Tiberiadis. Julia ab Herode dicta, ut ſcribit Hieronymus. Ἰουλιὰς Ptol.

Betharga, Mediæ op. Ptol.

Bethia. filia Pharaonis, uxor Mered. 1. Par. 4. id eſt, *domus filia*, vel *menſura domini*.

Beth jeſimoth, id eſt, *domus deſolationum*, *repoſitionum*, vel *nominationum*, urbs in campeſtribus Moabitarum, quæ ſorte cecidit filiis Ruben. Ezech. 25 Joſ. 12.

Bethlebaoth, id eſt, *domus leanarum*, aut *domus cordis litera*, vel *ſigni*, ſive *domus venientibus*. civit. in tribu Simeon. Joſ. 19.

Bethlehem, id eſt, *domus panis*, vel *belli*. Civ. in tribu Judæ, civitas David, è quâ fuit Levita, cujus uxorem barbarè illicito concu-

concubitu necarunt Gabaonitæ. Jud. 19. Hæc fuit patria Jeſu Chriſti, Mich. 5. Matth. 2. olim *Ephrata* dicta. Vid. Hieron. *in locis Ebr.* Vocatur & *Civitas David*. Luc. 2. Civitas eſt, ſita in monte mediocriter alto, ſitu ipſo arcto & oblongo: ingreſſus eſt ab Occidente in declivi loco. Eſt autem in plaga meridiana ſex milliaris ab Hieroſolyma diſtans, ut teſtatur Severus Sulpitius. Terra ſubjecta, rerum omnium copiâ multum præſtat, vini potiſſimum, ut comparandum non ſit, quod ex aliis Palæſtinæ locis adfertur, Iter verò quod Hieroſolyma euntibus Bethlehem eſt, uſque adeò ſui amœnitate, arboribus, hortis, odoratis herbis tranſeuntes delectat, ut ſi ad tam præclaram naturæ faciem, cœleſtis aliqua & digna Chriſtiano meditatio accedat; non jam in terris eſſe videantur ſibi, ſed in Paradiſo Chriſti nativitatem & incunabula præſentibus oculis contueri. Eſt & altera ejuſdem nominis *Bethlehem* in Galilæa, ut teſtatur Hieron. in Commentar. *ſuper Matth. 1. cap.* Ad cujus diſtinctionem hæc appellatur *Bethlehem Juda*. Ex illa erat Abeſſan Judex. Judic. 12. eratque in tribu Zabulon. Priorem profanavit Hadrianus, Veneris templo ibi erecto. A 135. Vid. Guil. Tyr. *de bello S.* A. 135. & duravit hæc idololatria per annos 180. ad Conſtantini uſque imperium. Vid. Hieron. *l. 1. ep. ad Paulin 13.*

Bethlehem, templum Pragæ in Bohemia, à Mulhemio extructum, in quo Johannes Huſſus magno cum zelo ac ſucceſſu concionatus An. 1392. & ſucceſſores ejus Evangelii præconio defuncti ſunt. In hoc ad SS. Miniſterium ordinati ſunt, An. 1609. Johannes Roſa, Elias Aconcius, Petrus Cephas, Johannes Broſius. Vid. Apolog. Fratrum *c. Sam. Martinum Bohemum*. Item Cœnobium Gall. in Senonib. quod poſtea *Ferrarienſe* dictum eſt. Vid. *Ferraria*.

Bethlem Gabor, celebris Vaivoda Tranſylvaniæ, ſub initium hujus ſeculi, à Belgis in fœdus admiſſus eſt. An. 1618. fœderi Bohemorum nomen dedit, Hungariamque ingreſſus, cum exercitu 18000. Caſſoviam. Poſonium aliaque loca cepit, hinc Principis Hungariæ, mox Regis titulo ſumto. Dein Auſtriam invaſit, Tampirium & Buquojum cæcidit. Ducatibus in Sileſiâ Oppoliæ & Ratiboriæ, item titulo Principis Germ. placatus, diadema Ferdinando 2. reddidit. An. 1621. Mox armis reſumtis, Turcarum ſubnixus ope, Moraviam vaſtavit, exercitum Cæſaris ad Hodoninum obſedit, Valenſtenium fatigavit; ſed deſertus ab auxiliaribus ſuis A. 1624. pacem denuò iniit. Mortuus A. 1629. Maritus Catharinæ Joh. Sigiſmundi El. Brandenb. filiæ. Succeſſorem habuit Georg. Rakozium, principem egregium & pacificum. Vaſſemb. *in Floro Germ.* Calviſius *in Chronol.* Joh. Cluverus *in hiſt. Epit.*

Beth-leptephen, Toparchia quædam in Judæâ. Joſ. *bell. Jud. l. 5.*

Bethmaucha, civitas Cananitica, ad quam uſque proſecutus eſt Joab perduellem Scheba. 2. Reg. 20. Lat. *domus compreſſa, contrita*, vel *fixa*.

Bethmaon, civitas in terra Moab. Jer. 48. Lat. *domus habitaculi*, vel *domus ex peccato*.

Bethmarchaboth, civitas in tribu Simeonis, Joſ. 17. Lat. *domus quadrigarum*, ſive *amaritudinis extincta*.

Bethmaus, vicus diſſitus quatuor ſtadiis à Tiberiade, verſus Sephoritarum urbem, in tribu Zabulon.

Bethnemra, civitas, quam ædificarunt filii Gad. Num. 32. id eſt, *domus pardi, rebellionis, amaritudinis*, aut *commentationis*.

Bethoannaba, in tribu Ephraim, quæ quarto, ut alii, octavo mill. diſtat à Dioſpoli. Hieron. *in Loc. Hebr.*

Betholeme, una ex 10. Judææ toparchiis. Plin. 5. 14.

Bethonim, & *Bethanim*, civitas in tribu Gad. Joſ. 13.

Bethoron, civitas Cananitica, quæ ductâ ſorte tribui Ephraim contigit. Joſ. 16. Levitis conceſſa. Joſ. 21. Eſt & ſuperioris ſimul & inferioris *Bethoron*, paſſim in ſcripturis, mentio. Vid. Joſ. 16. 18. Lat. *domus iræ*, ſive *in exploratione ipſius*, vel *filia cantici*.

Bethpeor, i. e. *domus hiatûs*, ſive *apertura*, nomen civitatis. Joſ. 13. Aliis *Bethphegor*.

Bethphage, villula in monte Oliveti. Luc. 19. Lat. *domus oris Vallium*, ſive *domus ficuum præcocium*.

Bethphaleth, ſive *Bethpheleth*, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15. i.e. *domus liberationis*, ſive *expulſionis*, aut *Vomitûs*.

Bethpherez, civit. in tribu Iſſachar. Joſ. 19. Lat. *domus diviſionis*

Bethrapha, filius Eſthon. 1. Par. 4. i.e. *domus ſanitatis, medicinæ*, aut *laxationis*.

Bethſabe, uxor primò Uriæ, unius è fortibus Davidis, dein huic nupſit, Salomonis ex eo mater. 2. Reg. 11. 12. 2. Par. 10. V. *Bathſheba*.

Bethſaida, clara Galilææ civitas, in tribu Zabulon, quæ inter decem principales Decapolis regionis civitates recenſetur. Sita eſt juxta viam, quæ e Syria in Ægyptum ducit, in angulo maris Galilææ, ubi ſe mare ab Aquilone flectit contra Auſtrum, ex quâ Petrus, Andreas & Philippus Apoſtoli. Matth. 11. Lat. *domus Venatorum inſidiantium, frugum*, vel *cibariorum*.

Bethſan, urbs tribus Manaſſe, Joſ. 17. cujus ſitum habes 3. Reg. 4. quæ Stephano & Joſeph. *Ant.* 5. 14. *Scythopolis* appellatur. Lat. *domus dentis, eboris, mutationis*, vel *dormitionis*. In hâc corpus Saulis ſuſpendebant Philiſtini. 1. Reg. *ult.* Hieron. *in Qu. Ebr.* duas urbes hujus nominis fuiſſe refert.

Bethſeca, civ. aliis vicus in tribu Manaſſe.

Bethſera, locus Palæſtinæ. Jud. 7. i. e. *domus deviationis, coarctationis*, aut *ſpinæ*.

Bethſemes, i.e. *domus Solis*, vel *miniſterii*, ante Abel dicta 2. Par. 28. Civitas ſacerdotalis in tribu Judæ. Joſ. 15. poſteà Levitis aſſignata. Joſ. 21. In quam reducta eſt Arca à Philiſtinis capta. 1. Reg. 6. In edit. Romanâ *Βαιθσαμυς*, *Βηθσάμης* verò Joſepho, cui *κώμη τις ἐστι τῆς Ἰούδα φυλῆς*. Hic clades fuit hominum plus quinquaginta millium, quia Arcam temerè apertam curioſius introſpexerant, quod Deus non ſolum plebeiis, ſed & Levitis ſub pœnâ mortis interdixerat. Num. 4. 20. Hæc ex vulgi ſententiâ, à quâ tamen non diſſimulabo me eſſe remotiſſimum, ut qui cum Joſepho ſentiam, non niſi ſeptuaginta Bethlemitas fuiſſe cæſos. Is enim ita habet *Ant. l. 6. c. 2.* Ὀργὴ δὲ καὶ χόλος τοῦ Θεοῦ μέτεισιν, ὥστε ἑβδομήκοντα τοὺς ἐκ τῆς Βηθσάμης κώμης ὡς οὐκ ὄντας ἀξίους ἅψασθαι τῆς κιβωτοῦ, ἱερεῖς γὰρ οὐκ ἦσαν, καὶ προσελθόντας αὐτῇ βαλὼν ἀπέκτεινεν. Vide Bochartum ſententiam hanc fuſè & ſolide confirmantem, *de An. Bibl. Part. 1. l. 2. c. 36.* Joſephum quoque ſequuntur Hieronymus *in Quæſt. Ebr.* Rupertus, Iſidorus, Lyra, & Abulenſis, qui 70. tantùm percuſſos fuiſſe ſtatuunt. Eſt & alia *Bethſemes*, in tribu Nephthalim, Joſ. 19. à quâ priſtinos habitatores non potuit expellere tribus prædicta. Judic. 1. Numeratur alia præterea in ſorte filiorum Iſſachar, in pede extremo Carmeli.

Bethſimoth, civitas, quæ & *Bethjeſimoth*, Joſ. 12. i.e. *domus deſolationum, repoſitionum*, vel *nominationum*.

Bethſua, Vid. *Bathsheba*.

Bethſur, opp. vel, ut alii, præſidium & caſtrum totius Judææ munitiſſimum, in tribu Judæ, & quoniam erat undiq; montib. circumvallatum, ab eo nomen accepit. Impoſitum erat clauſtris montium ad vallem Raphaim, diſtans 1. mill. à Jeruſalem, ſitum ſuper via publica, quę à Jeruſalem ducit Gazam, ut quidam volunt: Firmavit locum hunc ædificiis Roboam, rex Judæ, & iterum Macchabæus. Lat. *domus rupis, fortitudinis, plaſmationis, obſidionis* vel *Vinculi*.

Bethtaphua, civitas in tribu Judæ, Joſ. 15. i. e. *domus pomi*, vel *inflationis*.

Bethul, i. e. *Virgo*, civitas in tribu Simeonis. Joſ. 19.

Bethulia, nomen civitatis. Judith. 6. i.e. *Virgo Domini*, aut *domus parturiens Dominum*. Galilææ inclyta urbs eſt, ſita inter montana in pulchro, munito, & alto monte, fontibus abundante, qui per totam ferè cernitur Galilæam, diſtat ab urbe Tiberiade, verſùs Eurum duobus, à caſtro verò Magdala contra Africum, tribus milliaribus, in tribu Zabulon.

Bethulia Gallorum, nomen arcis, à Chriſtianis prope Bethlehem extructæ.

Bethunia, urbs Arteſiæ Com. probè munita, ad amnem *Biette*, 5. leuc. ab Aria. Sub Francis ab A. 1646.

Bethzachara, i.e. *domus memoriæ*, nomen civitatis, 1. Macch. 6.

Betiſiacum, oppidul. Franciæ, non procul ab Oeſia fluv. in Provincia Inſ. Franc. & Valeſio agro.

Betius, Arabiæ fel. fluv. quibuſdam *Chabar*, prope Meccam labitur, pòſt in mare Rubrum ſe exonerat.

Betonim, i. e. *Ventres*, vel *terebinthi*, civitas in tribu Gad. Joſ. 13.

Betoanea, *Bethania*, in 15. à Cæſarea lapide, in qua dicuntur lavacra eſſe ſalubria, quam tamen in tribu Aſer ponit, dicitque in monte ſitam. Hieron. *in Loc. Hebr.*

Bettonium, opp. Umbriæ, in Italia. Vid. *Vettonium*.

Betulo, Hiſp. opp. & fluv. cujus irrigatione ager Barcinonenſis lætiſſimus eſt. Pomp. *lib. 2.* Oppidum hodie Badelona, fluv. *Beſos* dicitur. long. 17. 50. lat. 41. 02.

Betunica, Hiſp. urbs circa Aſturicam. Antoninus.

Beturia, regio Hiſp. Plin. 3. 1.

Betuſa, Meſopotamiæ juxta Tigrim opp. Ptol.

Betys, Vid. *Bætis*.

Bevelandia, Inſ. Zeelandiæ in Belg. quæ an. 1532. inundatione maris duplex effecta eſt. Unde Nort-Bevelandia, & Zud-Bevelandia, ubi Goeſa opp. lautum & munitum.

Bevera, vel *Beverus*, vulgò *La riviere de Bievre*, Pariſinis *la Riviere des Gobelins*, à nomine celebrium infectorum, qui fluvio hoc olim feliciter ad tingenda coccina, in ſuburbanis S. Marcelli, uſi ſunt: Item *la riviere de Gentilly*, à vico noviſſimo, quem alluit, fluvius Galliæ eſt, inde Luteciam decurrens, per cujus ſuburbana delatus, duobus alveis in Sequanam fertur. Oritur inter Guidonis curtem & Fontanetum Floridum: atq; Cauciacum ad Boves. *Choiſy aux Bœufs*, Buc, Jojacum, *Jouy en Joſas*, Beveram vicum, Antoniacum Pontem, Pontem Antoniacenſem, Lajacum, (*Lay*) Caticantum *Cachant*, Arcolium *Arcueuil*, Gentilliacum attingit, ac demùm Sequanâ recipitur: Rivus ignobilis, ſed nonnunquam ſubitis incrementis ſævus. Item *Bevero*, in extremis Carnutum finibus, non longè ab Ambacia Turonum fluens, *le Beuveron*: accipit Beveram amniculum, *la Bievre*, nec procul à caſtro Bleſenſium Calvo monte, in Ligerim influit. Hadr. Valeſ. *Not. Gall.*

Beugeſia, regiunc. Gall. partim & Sabaudiæ, à Rhodano fl. bifariam ſecta. Juris partim Francici, ab A. 1600. unà cum Breſſia, ei adjacente: Et ejus prim. eſt Bellicum, partim Sabaudici. *le Bugey* vulgò.

Beulanus, Presbyter Anglus, ſcripſit de origine Saxonum in Anglia, tempore Gregorii M. Ejus nepos Samuel, Itinerarii auctor. Voſſ. *de hiſt. Lat. l. 2. c. 21.*

de Beuſſon Martinus, Gallus, civis Baſilienſ. cùm in itinere Lucernenſi, contra Mariæ invocationem, ex S. Scripturę tenore, ad ſocios

diſſeruiſſet: Zurzeæ ad Magiſtratum eo nomine, à quodam verborum ejus ſubſeſſore, delatus, martyrium ibi ſubiit exuſtus, A. 1608. Bucholc *Ind. Chron.*

Beutha, opp. Sileſiæ ad fluv. Oderam, in Duc. Glogavienſi.

Beza Theodorus, Vezelius Burg. cui patruus Senator Pariſ. natus A. 1519. Primis juventæ annis, cùm adhuc in communione Rom. verſaretur, carminum licentiâ ſeculum ſequutus, mox ſerio Numinis, & purioris cultus amore tactus, ſtudio ſacro tanto cum ſucceſſu incubuit, ut Genevæ inter præcipuos Theologos emicaret. A. 1561. inter alios Colloquio Poſſiaceno, ſub Franciſco 2. interfuit. Ubi a Lotharingo Card. falsò ſibi attributa ante colloquium diluit, ad collationem acceſſurus, flexis genibus Fidei confeſſionem edidit, Eccleſiâ ab Anabaptiſtis & Libertinis vindicatâ. Transſubſtantiationem, cum Conſubſtantiatione, doctè refutavit, tum ſcripto comprehenſam Confeſſionem Regi obtulit Quæ de abſentiâ corporis Chriſti reali dixerat, Auguſtini & Vigilii, Epiſc. Trid. authoritate apud Reginam, feliciter defendit. Poſt aliquot dies, de Eccleſia ejusque notis, præclarè diſſeruit. Vid. Thuan. *hiſt. l.* 28. Antonium Navarræum, qui ſtragem Vaſſiacenam cordi non habuit, monuit, *Eccleſiam eſſe incudem, quæ multorum malleos hactenus retudiſſet.* Idem *l.* 28. & 29. &c. A. 1600. ad Henricum 4. qui tum Luilei, in pago Genevæ vicino, degebat, notum à puero, ſed 30. annis non viſum, pervenit, Genevenſium cauſam Regi ſenili facundiâ commendaturus, eique navatæ Patri matrique olim operæ memoriam renovaturus. A quo benignè auditus, cœnæ adhibitus & 100. aureorum honorario donatus eſt. Thuan. *l.* 125. Abr. Golnitzius, *in Ulyſſe Belg.* Tandem cùm 60. annos in lucubrationibus exegiſſet, debilitatisque viribus memoriam præſentium amiſiſſet, præteritorum *ut totos Pſalmos Hebraicè, & quodcunque caput ex B. Pauli Epiſtolis Græcè recitare poſſet*, ... A. 1605. æt. 87. ... obiit. Varia ſcripſit, inter quæ: *Lex Moſaica, Job illuſtratus, in Pſal. & Eccl. Paraphraſis, In Cant. Cant. Homiliæ, Annotationes in N. Teſt. Epiſt.* &c. Vid. Melchiorem Adamum *in Vitis Theolog.* Helvicum *in Chronol. tab.*

Bezabde, Aſſyriæ urbs, quam veteres *Phœnicen* appellarunt, teſte Ammiano.

Bezedel, vicus, juxta quem caſtellum inexpugnabile cum turri, in tribu Benjamin, Joſ. *l.* 3. 1. *bell. Jud.*

Bezek, i. e. *fulgur*, ſive *in compedibus*, Chananææ urbs reg. Jud. 1.

Bezeni, Galatiæ gens. Ptol.

Bezira, al. *Beira*, opp. Indiæ. Curt. *l.* 8. *Bazira* Arriano.

BI

Biafara, urbs Africæ in Guinea reg. regni cognom. caput, juxta fluv. *dos Camarones*, in meditullio verſus regnum Benini in ortum.

Bialacerva, urbs Polon. in Volhinia infer. ad fluv. *Ros.* Dicitur & *Bialacerkiew.*

Bialogrodenſes Tartari, pop. Tartariæ Precopenſis, verſus oſtia Danubii. Dicti a Bialogroda, urbe Beſſarabiæ, prope mare Nigrum. Sub Turcis.

Biana, Arabiæ Fel. opp. Ptol.

Biandina, Laconicæ op. Ptol. *Prgnico* Mar. Nig. *Rampano* multis.

Bianor, cognomento *Ocnus*, Tiberis & Mantûs filius, qui Mantuam condidit, Virg. *Eclog.* 9. —— *Namque ſepulcrum*

Incipit apparere Bianoris.

Cato libro *de Originibus*: *Mantua ſuo conditore Ocno Bianore eſt, Thuſcorum Rege, illuſtris.* Fuit item unus ex bonæ Trojanis Principibus, qui cum Oileo aurigâ ab Agamemnone interemptus eſt. Hom. *Iliad.* 11.

Bias, Amythaonis fil. Argivorum rex. Pauſanias *l.* 2. Item fluvius juxta Coronem opp. Pauſanias *in Meſſenicis ſive lib.* 4. *ubi de Corone*: Προελθόντων δὲ οὐ πολὺ, Βίας ἐκδίδωσιν ἐς θάλασσαν ποταμός. γενέσθαι δὲ αὐτῷ λέγουσι τὸ ὄνομα ἀπὸ Βίαντος τοῦ Ἀμυθάονος.

Bias, Teutamidæ fil. Philoſophus Prienæus, unus ex 7. Græciæ ſapientibus, aureum tripodem, à piſcatoribus captum, cum hac inſcriptione, τῷ σοφωτάτῳ, & ad ſe allatum, Apollini Delphico remiſit. Civium ſuorum Princeps, illos diu adverſus pericula tutatus eſt; ſed captâ tandem patriâ, cùm univerſi fugerent, rerum pretioſiſſimarum ſarcinulis onuſti, ipſeque interrogaretur, cur ex bonis ſuis ſolus nihil ſecum ſervet, reſpondit, *Omnia bona mea mecum porto*, eruditionem & ſapientiam intelligens. Duo millia verſuum condidit, in amplexu ex filia nepotis, pro amico perorans, expiravit. Diogenes, *in ejus Vita. l.* 1. Plut. & Valer. *M. l.* 7. *c.* 2. *ex.* 16.

Biaſari, Indiæ populi. Vide *Abiſari.*

Biatia, Hiſp. opp. Ptol. Vulgò *Baeza.*

Bibacta, inſula circa Indi oſtia. Arrianus.

Bibaculus, Cremonenſis, ab Euſebio cum Catullo inter poëtas Jambicos ponitur, cujus meminit Quintilianus. Eſt & alter, cujus Cæſar meminit in Commentariis.

Bibaculus, de quo Valer. Max. *l.* 1. *c.* 1. Vid. *Baculus.*

Bibacum, Germ. urbs. Ptol. *Bibrach.* Villanovano. Civ. eſt Imp. à caſtore animali nomen adepta. Sub Pipino Francorum R. pagus adhuc, An. 751. à Friderico II. Imp. muris cincta eſt. Maximiliano I. Brugis captivo milites ſuo ære conductos, atroque panno veſtitos miſit, quapropter Leonem aureum cum corona in inſignibus accepit, cùm antea caſtorem coronatum gereret, in campo cæruleo. Dein à Maximiliano II. jus ſignandi cerâ rubrâ quoque nactam, refert Limnæus *de Civ. Imp.* Patria fuit Johannis Brandmylleri, inſignis apud Baſilienſes Theologi. long. 31. 51. lat. 48. 00.

Bibaga, Indiæ Inſ. oſtreis & conchyliis referta. Plin. 3. 21.

Bibali, Hiſp. Tarracon. pop. Ptol. quorum opp. *Forum Bibalorum* dicitur. Baudrando erant ſub Callaicis Bracarii. Ei Forum Bibalorum erat ad Letham fluv. ubi nunc pagus Celme, in Gallæcia.

Bibaſis, Indiæ fluv. in Indum ſe exonerans. Ptol.

Bibaſtus, urbs Thraciæ. Steph.

Bibertacum, Vid. *Bebriacum.*

Biberius, Tiberii agnomen, ob nimiam vini aviditatem.

Bibiana, virgo Romana & martyr ſub Juliano. Volaterr.

Bibiſcum, opp. Gall. Narbon. ad lacum Lemanum. *Vivis* hodie, teſte Simlero. Caſtrum Helvetiorum, ad lacum Lemanum, in Romana regione, pagi Bernenſis. Baudr. *Vivay*, Vid. *Viviacum.*

Bibium, Liburniæ urbs. Anton. *Beligraz*, Simlero. Baudrando opp. Japodum fuit, in Liburnia, prope Colapim flu. 10. mill. à Metulo in Ortum, prope cujus rudera erectum fuit ultimo ſeculo Caroloſtadium, opp. probè munitum in Croatiâ, ſub Auſtriac. ſed longè diſtat à Biſligretia, urbec. Carnioliæ ſuper. ad amnem *Bilis*, propè Labacum. Vid. *Caroloſtadium.*

Bible, quæ & *Digba*, urbs Aſiæ, in Babyloniâ reg. ad Tigrim fluv. forſan nunc *Cormaba*, 15. mill. infra Cteſiphontem.

Biblia, vel *Bilia*, uxor Duillii, qui primus Romæ navali certamine triumphavit, tantæ pudicitiæ, ut illo ſeculo pro exemplo fuerit, quo impudicitia monſtrum erat, non vitium. Ad nullum enim virum tam prope acceſſit, ut ejus halitum perciperet. Vid. *Duillius.* Idem de Hieronis uxore, Plut.

S. Biblia, ſic per excellentiam vocatur liber eloquiorum Dei, S. Scripturam V. & N. T. continens: Vid. *Teſtamentum V. & N.* Horum ex Hebræo & Græco, linguis authenticis, verſiones jam olim variæ fuerunt: Paraphraſis *Chaldaica* V. T. à Jonathane Uzielis fil. Onkelos, &c. & editio *Syriaca* T. N. Eccleſiæ Antiochenæ naſcentis opus, ut videtur. Verſio *Græca* LXX. Interpr. 300. ante Chriſtum annis juſſu Ptolomæi Philadelphi, ab Helleniſtis Alexandrinis adornata. Poſt Chriſtum, Aquilæ Pontici, Symmachi, Theodotionis, ἀνώνυμος, ſub Baſſiano Caracalla, in doliis propè Jericho: Item alia incerti auctoris reperta in doliis ad Nicopolim Sept. ntr. ſub Severo: Ex quibus inter ſe junctis, Origenes confecit ſua *Tetrapla*, LXX. nempe, Aquilæ, Symmachi, & Theodotionis: *Hexapla*, addita prioribus editione Hebræâ orig. ſcriptâ literis tum Hebræis, tum Græcis: & *Octapla*, in quibus prioribus adnexuit duas verſiones Gr. incertorum auctorum. Ad cujus imitationem, ſec. ſuperiori, Franc. Vatablus *Tripla*. Hebraica, Græca, Latina. Franc. Ximenius Cardin. Tolet. & Arias Montanus *Tetrapla*. Hebræa, Chaldæa, Græca & Latina: quorum prioris opus, *Opus Complutenſe*. poſterioris *Biblia regia*, dicitur: Elias Hutterus etiam Tetrapla, ſed Hebraica, Græca, Latina & Germanica: Auguſtin. Nebienſis *Octapla* edidit: Hebræa, Chaldæa, Græca, Arabica, & Latina tria de verbo ad verbum, Vulgata, & Paraphraſis Chald. verſionem, cum brevibus ſcholiis. Et nuper admodum *Biblia πολύγλωττα* Londini prodierunt. *Latina* variæ, Itala, Hieronymi duæ, Verſio Vulgata; ex recentioribus, Verſio Auguſtini Nebienſis, in Corſica Epiſcopi: Xantis Pagnini, caſtigata ab Aria Montano: Tigurinorum, à Leone Judæ, & Theodoro Bibliandro, V. T. Petro Cholino N. T. interpretibus facta: Seb. Munſteri: Seb. Caſtalionis, Em. Tremellii & Fr. Junii: Joh. Piſcatoris. *Germanica*, Lutheri, Tigurinorum & Piſcatoris. *Gallica*, Bezæ & Genevenſium. *Italica*, Joh. Deodati, *Anglica, Belgica*, facta à Joh. Rhodio, Corn. Honio, & Gnapheo Hagienſi, A. 1521. Item à Gomaro, Theologisque aliis, A. 1619. *Hiſpanica, Suecica*, operâ Olai Petri, A. 1527. *Danica*, juſſu Friderici R. A. 1536. *Sarmatica*, Nic. Radzivilii ſumtibus, ab Orſacio, Zacio, Triceſio, Jacobo Lubelſcio, & Statorio, accuratiſſimè, concinnata, & Breſtæ excuſa, An. 1563. *Bohemica*, impenſis Joh. Zerotinii Bar. ab Alberto Nicolai, Luca Heliczo, Joh. Ænea, Georg. Vetero, Eſaja Cæpolla, Joh. Ephraimo, Paulo Jeſſenio, & Joh. Capitone, ſummo cum ſtudio, neque ſine elogio Epiſcopi cujuſdam Lat. Communionis, facta, Anno 1588. &c. Ut taceam Verſiones *Arabicam, Perſicam, Armenicam, Æthiopicam, Indicas* varias, &c. Vid. Alting. *Th. Probl. Loca. Probl.* 27. & in voce *Scriptura.* In univerſa Biblia proſtant Commentarii variorum: Brenii *Annot. in V. & N. T. fol. Amſtel.* 1664. Joh. Calvinus, Criticus ſacer, *in* 10. *Vol. Londini*, 1660. Criticorum Synopſis S. Scripturæ, 6. *Vol. in fol. Londini*, 1673. Deodatus *Ital.* H. Grotius, Huetius, *de claris Interpretibus S. Scripturæ, in quart.* Mareſius *Gall.* Conr. Pellicanus, Joh. Piſcator, *Herbornæ in fol.* A. 1646. Prünerus, *Francof.* 1663. *in fol.* Quiſtorpii *Annot. Roſtochii in quart* 1648. Lud. de Tena, *Iſagoge in S. Scripturam. A.* 1620. Jac. Tirinus 12. *Vol. in fol.* Paulus Tollanus *Germ.* &c. Plura ſuppeditabit Guil. Crovvæi *Elenchus Scriptorum in S. Script.* Londini editus A. 1672. In quo præmiſſa ſunt S. Biblia parteſque Bibliorum, variis linguis, variis vicibus, editæ.

Biblina, reg. Thraciæ, unde *Biblinum Vinum*, quod alii à *Biblia Vite* dictum volunt. Demus verò Delius Naxium interpretatur, quoniam Biblus Naxi fluv. ſit. Suidas, Βίβλινος οἶνος, ἀπὸ γῆς,

[illegible] Hujus vini meminit Heſiodus, Εργ. β.

[illegible]

Ubi Moſchopulus, Βίβλινος (ὥς φησι) [illegible] Θρᾴκης. Heſych. [illegible]

Bibliolachas, Didymus appellatus, quòd ter mille quingentos libros conſcripſit. Rhod. *lib.* 19. *cap.* 9.

Biblis, fons Lyciæ, in quem Biblis, Soror Cauni, converſa, apud Ovid. *Metam.* l. 9.

Sic lachrymis conſumta ſuis Phœbeia Biblis.

Biblus, ſive *Byblos*, Hebraicè *Gebal* & *Gobel*, inclyta Phœnices civitas eſt, Curt. *l.* 4. cujus incolæ *Biblii* ſive *Geblii* in ſacris Scripturis nominantur. Hæc verſus Aquilonem à *Cane* flu. tribus, contra Auſtrum verò à civitate Botro quatuor milliaribus, ſuper mare ſita, ab Euro ſexto filio Chanaan fundata ſcribitur. Chriſtianis à Saladino erepta, A. 1187. P. Æmil. *l.* 5. Blond. *dec.* 2. *l.* 6.

Biblus, Naxi fluv. Steph. Vid. *Biblina*.

Bibonum, opp. ad Nicrum fluv. *Bebelingen*, ut aliquibus videtur. Rhenano autem *Bobenhauſen* eſt opp. in Ducatu Wirtembergenſi. Pop. *Bibenſes* in Inſcriptione antiquâ. Baudr. quid ſit, non conſtat. *Bebling.* oppidul. eſt Duc. Wirt. 2. leuc. à villa Tubingam verſus, & 1. à Nicro fl. *Bobenhauſen*, eſt vicus prope Tubingam.

Bibracte, Heduorum opp. in Gall. longè maximum, & copioſiſſimum olim fuit; In quo totius Gall. concilium Cæſar habuit, jus dixit, & ſæpè hyemavit, vulgò *Beurect*.

Bibrax, opp. Gall. Belg. in finibus Sueſſonum. long. 25. 50. lat. 48. 48. *Braiſn*, teſte H. Leodio, vel *Bray*. H. Stephano, opp. Comitatûs Retelenſ. *Breſne* Vigenereo. Baudrando eſt *Brayne*, oppidul. Campaniæ, ad Vidulam fluv. in Diœceſi Sueſſion. medium inter Fimas & Sueſſiones. Hic Synodo habitâ, A. 583. Gregorius Turonenſis, qui accuſatus erat, Archiepiſcopo Burdigal. improperati cum Fregedonde adulterii, abſolutus eſt. Greg. Tur. 5. 49. Concil. Gall. *T. V.*

Bibroci, opp. Angliæ in Bercheriâ reg. apud Windeſoram. Camdeno *The Hundred of Bray*.

Bibulus, fil. M. Calpurnii Bibuli, ex Porcia, filia Catonis Utic. collega Julii Cæſaris in conſulatu, in quem extat hoc diſtichon à Suet. relatum:

Non Bibulo quicquam nuper, ſed Cæſare factum eſt.
Nam Bibulo fieri conſule nil memini.

Idem Ciceroni proximam provinciam in Aſiâ tenebat. Scripſit de rebus geſtis Catonis. Plut. *in hujus vita*.

Biburgum, Daniæ urbs. Vulgò *Biborge*. long. 36. 00. lat. 57. 26.

Bices, palus non procul à Mæotide palude. Val. Flaccus *l.* 6. *Quiq; lacum cinxere Bicem*, &c. Vulgò *le mer noir*, fortè *Byce* Ptolemæi.

Bicomius, Germaniæ fluvius.

Bicon, Græcus, inter colonos, ab Alexandro M. circa Bactra, relictos, æmulum Athenodorum, qui revertendi cupidine in Patriam regium nomen aſſumpſit, invitatum ad epulas per Boxum Macerianum occidit. Quomodo ſupplicio ob id irrogando evaſerit, multis narrat Curt. 9. 37.

Bicurgium, urbs Germ. Ptol. hodie *Erford*. Urbs ad Jeram fluv. inter Vimariam & Gotham. 12. leuc. à Lipſia, Academiâ ſuâ celebris. Paret Electori Mogunt. à paucis annis, cum toto tractu adjacente. Aliis eſt *Zwickau*. Vid. *Erfordia*.

Bida, urbs Mauritaniæ Cæſarienſis. Ptol.

Bidanum, Auſtriæ opp. Anton. *Dietmaning* Lazio, nonnulli *Birckhauſen* volunt, uti ſcribit Simlerus, qui illud *Bedacum* Ptolemæi putat. Cluverio aliiſque eſt *Bainburg*, vicus Bavariæ, prope opp. *Troſperg*, in confinio tractus Salisburgenſis, qui paulò infra cadit in Oenum. Vid. *Badacum*.

Bidaſchia, caſtrum Gall. in Benearnia, ad *Bidouſe* fluv. Princip. tit. clarum, in Vaſcitania. 5. leuc. à Bajona.

Bidaſpes, fluv. in Indum amnem ſe exonerans. Ptol.

Bidaſſo, fluv. parvus, Galliam ab Hiſp. ſeparans. Oritur ex Pyrenæis mont. infra Mayam caſtrum, & poſt curſum aliquot leuc. in Oceanum Cantabr. ſe exonerat, prope Fontarabiam.

Bideris, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Biderius, Gallorum mercenariorum Dux, quos Antigonus conduxerat, pollicitus ſe unicuique aureum Macedonicum numeraturum. Polyæn. *lib.* 4. *in Antigono cont.* 17. Interpres Latinus habet *Bedorius*. cùm ſit Polyæno Βίδηρος.

Bidil, municipium Mauritaniæ Cæſarienſis. Anton.

Bidine, urbs Scythiæ. Suid. Item Bulgarorum. Zonaras.

Bidini, populi Siciliæ, Citariis & Caciniris proximi. Plin. 3. 8.

Bidios, caſtellum in agro Tauromenitano. Steph.

Bidis, oppidul. Siciliæ, in mediterr. nunc *S. Giovanni di Bidini*, vicus 6. mill. ab ora littorali, in valle Neetina.

Bidiſcum. ſeu *Biſchium*, opp. Germ. olim dit. Palat. nunc ſubeſt Duci Lotharingiæ, à multis annis. Ad radices montium, cum caſtro ſat tuto. Medium ferme inter Bipontium & Haguenoam. Vulgò *Bitſch*.

Bidos, Φρούριον ἐν Σικελίᾳ. Steph.

Biducaſſes, pop. Gall. nunc in Normannia inf. ubi tractus *le Beſſin*, & urbs *Bajocum*. Dicuntur & *Bajocaſſes*. Vid. ibi.

Biducenſii, Gall. Celt. pop. Ptol. mel. *Biducaſſes* & *Bajocaſſes*.

Biela, ſive *Bielski*, principatus Ruſſiæ, cum caſtro & civitate ejuſdem nominis ad fluvium *Opſka*, in vaſtis ſylvis 60. mill. in Occid. à Moſqua diſtat: Dux Moſcoviæ hujus tit. inſignitur. Metel.

Bielca, *Bielsko*, urbs Polon. in Podlaſſia prov. cum arce munita. Ad Bialam amnem, inter Breſſiciam & Grodnam urbes. Baudr.

Bieleſezero, ſive *Bielozero*, Ducatus imperii Moſcovitici, & ejuſdem nominis civitas: denominatur à lacu albo, penes quem reperitur, qui 13. milliar. tam in longitudine quàm in latitudine extenditur, & 36. fluvios excipit. Metel.

Biendium, citerioris Hiſp. portus, Plin. *lib.* 4.

Bienna, opp. Helvetiæ, juxta exitum lacus cognom. medium inter Neocomum & Solodurum. Aliter *Bipennium* dicitur, à duplici bipenni, quam in inſignibus gerit. Αὐτονομίαν habet & propriis immunitatibus fruitur, licet aliquid hîc juris ſit Epiſcopo Baſil. Primùm fœdere juncti Bernatibus Biennenſes ſunt. A. 1303. ſed commune id cum Argentoratenſibus, Baſilienſibus, Friburgenſibus ac Soloduriis, imò & Auſtriaca tum ac Habspurgica domo, ob graſſatorum multitudinem, fuit. Triennio pòſt, ob controverſias cum vicinis graves, peculiare fœdus cum Bernenſibus inierunt. Quod repetitum An. 1532. Annis dein 15. pòſt, cùm Johannes de Viana, continua cum vicinis bella gereret, ſecuritati ſuæ conſulturi, arctius ſe Bernatibus junxerunt, civitatis jure utrinque communicato: quod cùm Epiſcopus ægrè ferens cives collectis aliquot ſubitò oppreſſiſſet, igni quoque oppido injecto, An. 1367. Bernenſes re cognitâ auxilio advolantes, arce Epiſcopi, quam in oppido habebat, expugnatâ, juncti Soloduriis, ei bellum intulerunt, captis vaſtatiſque plurimis locis ei ſubjectis. Quam gratiam abunde Biennenſes retulerunt, forti fideli que, in Argoia occupanda, Anno 1415. contra Burgundiæ Duces, bello Sabaudico, Anno 1536. &c. operâ Bernenſibus præſtitâ. Poſt Diſputationem Bernæ habitam. Anno 1528. hi quoque Evangelium amplexi, Miſſam abrogarunt, &c. Vid. Stumpf. *in Chron.* Simler. *de Rep. Helv.* Germ. *Biel*.

Biennenſis lacus, ab oppid. prædicto dictus, amœnus & piſcoſus, littora vitibus conſita habet: minor Neocomenſi. Vocatur quoque *Nidovienſis*, à caſtro Nidau ſito, ad Telæ, per quem fluv. Lacus Neocomenſis in Biennenſem influit, effluxum. Olim lacus *de Nurol*, *Neurol*, *Nerol*, *Nurvil*, à loco quodam ſupra Villam novam ſito, dictus eſt. In medio ferè lacus inſulæ aliquot, quarum major S. Petri amœna eſt, reliquæ ſæpe merguntur. Rigente frigore lacus concreſcit. Uber inprimis hic piſciculorum *Heurling* captura. V. Munſt. *l.* 3. Germ. *Bieler-ſee*.

Biennius Jupiter, ſic cognominatus à Bienno, urbe Cretæ, quam aliqui denominatam putant à *Bienno*, uno ex Curetibus.

Biennus, urbs Cretæ. Vide Steph.

Bienor, nobilis Cyzicenus, Pieni filius, ab Argonautis in conflictu nocturno occiſus. Flaccus *lib.* 3. 112.

Bientinus lacus Hetruriæ, partim in agro Lucenſi, partim Piſano. ubi vicus *Bientina*, in ditione M. Ducis, aliter *Lago di Seſto* 2. mill. ab Arno fluv.

Biephi, Daciæ pop. Ptol.

Bieria ſilva, in Senonibus, *Biere* vulgò. In hac vici conditi, Uriacum, *Vryen Biere*, Menſa Regia, Brolium, ſuperiores Logiæ, Inferiores item: Eremitorium S. Ludovici *la Chapelle S. Louis*: Fons; Bliaudi, *Fontainebleau*. Murittum opp. *Moret*. Ab eadem ſilva Boſciſia, *Boiſſiſe*, Boiciacum Regis. *Boiſſy le Roy*, vici proximi: Nemus quoque opp. ad Lupam fluv. *Nemours* Latinam appellationem traxit. Quippe *Bieria* ab opp. Senonum Meloduno ferè ad municipium nemus pertinet, & haud dubiè Nemus ipſum olim attingebat, antequam pars ejus excideretur. Valeſ. *Not. Gall.*

Bieſſi, iidem qui *Beſſi*, Baudrando, pop. ſub Peucinis contenti, ubi nunc Polkutia reg. Poloniæ. Verſus fontes Tiræ fluv.

Bigaſtrum, urbs Hiſp. Tarraconenſis in eo tractu, qui *la Mancha* nominatur. *Bagaſtra* Marianæ, qui illam Oriolæ urbi proximam facit, quòd una illius urbis porta adhuc *Magaſtra*, quaſi *Bagaſtrenſis* nominatur. Quod etiam Morali probatur. long. 21. 15. lat. 42. 40.

Bigenum, opp. in ea parte Japoniæ Inſ. quæ *Niphon* dicitur, aliquot milliaribus ab ora diſtans, & 60. m. p. circiter ab urbe Meaco in Occid. hib. Brietius.

Bigerra, Hiſp. civitas in Valentiæ regno. Ptol. Plin. *Beſar* nonnullis: aliis eſt *Villena* urbs, & marchionatus in regno Caſtellæ. Aliis *Peſquera*, vicus Caſtellæ Nov. in conf. Valentiæ regni, prope *Cauriel* fl. qui pòſt in Sucronem cadit, inter Concham & Villenam.

Bigerra, veſtis Gallica: an à Bigerronibus, quorum in Aquitania Cæſar *de bell. Gall. lib.* 3. meminit? An à Gallico *bigarrer*, quod eſt, variegare, diverſiſque coloribus interſtinguere, quaſi bis variare. Eſt & *Bigerra* urbs priſca, in Hiſpania Tarrac. de qua hodie haud ſatis conſtat. Spelmannus *Gloſſar. Archæol.*

Bigerriones, vel *Bigerrones*; *Bigerri* Plinio, *Begerritani*, Ausonio, pop. Gall. Aquitan. ad mont. Pyrenæum, in Hiſp. confin. quorum reg. *Bigerre*, teſtibus Orontio, Vineto, & Scaligero nominatur. Comiti de Fluxo ſubditi, uti Comitatus eſt in Vaſconiâ conſiſtens. Hinc profectus vir fortis Evequus nomine, regn. Navarræ conſtituit, pulſiſque inde Mauris, ſucceſſoribus ſuis regnum per manus reliquit. L. Loyd. *Pelles Bigerri*, dicuntur Paulino *epiſt.* 1. *ad Auſon.* pellibus enim ob inclementiam cœli utuntur, & ob *Bigerri*-

cum turbinem, Sidonio *Epiſt.* 12. *lib.* 8. memoratum. Hinc *Bigerrica, Veſtis hiſpida* Sulpicio Severo, *in Vita S. Martini*, & Fortunato *hirſuta Bigerrica palla*, qualis Bigerris & Benearnenſibus in uſu eſt hodieque, *marlota* dicta. Urbs gentis caput primùm vocata eſt *Turba*, deinde *Travia, Tarvia* ac *Tarbia*. Nunc *Tarba* dicitur. In Notit. provinciarum ac civitatum Galliæ veterrima nominatur, 10. inter Novempopulanæ civitates locum obtinens. Vulgò *Tarbe*: vetus caſtrum aut arcem *Bigerram Bigorramve* habuit, ubi ſemper fuit ſedes Epiſcopatus: unde & nunc *la Sede* appellatur. Pagus *Bigerricus* quondam ſub Comitibus fuit: Vice-Comitatus duos veteres continens, Levitanenſem & Aſterienſem: è quibus Levitania, vulgò *Lavedan*, equis generoſis olim nomen ſuum dedit, etiam inter currendum in gyrum verti ſolitis: caput habet Lordam, *Lourdes*, veteri arce munitiſſimâ inſignem. In Bigerris ſunt etiam Vicus Bigerrorum, *Vic de Bigorre*: & Vicus Aquenſis, nunc *Bagneres*, à balneis aquisque ſuis ſalubribus: à quo Vicani Aquenſes nomen habuere, ut vetus marmor docet. Gregor. *de glor. Confeſſ.* agrum Bigerricum vocat *terminum Beorretanæ urbis*, ibique Vicum Sextiacenſem ponit. Lingua Bigerritana dicitur *le Vigordan*. Hadr. Valeſius *Not. Gall.* Hujus reg. Comes ultimus Eſquibatus, filiam Martham reliquit, Gaſtonis ultimi Comitis Benearnenſis uxorem. Marca, *hiſtor. Benear.*

Bigis, Drangianæ urbs. Ptol.

Biguba, regnum Afr. in Nigritia reg. juxta Nigrum fluv. ubi recipit *Bigubam* fluv. Ibi Cantori regn. quibuſdam. P. du Val.

Bii, Pannoniæ ſuperioris populi. Ptol.

Bilbaum, urbs Hiſpaniæ & Biſcayæ caput, ad Nervium fluv. 2. ab Ocean. mill. V. *Flaviobriga*.

Bilbilis, opp. Celtiberorum in Hiſpan. Tarracon. ad Salonem fluv. optimâ ferri temperaturâ nobile. Ex hoc oppido Martialis poëta originem traxit, ut ipſe teſtatur *lib.* 1. *epigr.* 49.

Videbis altam Liciniane Bilbilim
Equis & armis nobilem.

Idem *lib.* 10. *epigr.* 103.

Municipes Auguſta mihi quos Bilbilis acri
Monte creat, rapidis quem Salo cingit aquis.

Calataiud Villanovano. *Xiloca* Varterio. long. 19. 10. lat. 42. 05. Item fluvii nomen ferrum durantis. Trogus *lib.* 44. Aliis eſt *Rio Baubola*, fluv. qui juxta & infra Bilbilim in Salonem ſe exonerat. Baudr.

Bilbina, urbs Perſidis. Steph.

Bilbium, vulgò *Caſtillo Villovio*, teſte Morali, locus Hiſp. Tarracon. apud Nagaram urbem, non procul à Cœnobio, quod *S. Maria Cogolla* appellatur.

Biledulgerid, à dactylorum copia, regio Afr. perampla, ubi aliàs Getuli, Cluv. In longum porrigitur ab Oceano uſque in Ægyptum, ſed non æquè lata habens, à Sept. Barbariam, & à Mer. Zaharam ſeu Deſertum. Baudr. Hic 4. deſerta, totidemque urbes, & tria regna. Vid. Marmol. *l.* 7. *c.* 53.

Bilia, vel *Billia* Vid. *Biblia*, & Cæl. Rhod. *l.* 8. *c.* 17.

Bilina, lacus & fluv. Sueciæ, in Sundh da regione.

Bilis, Aſiæ fluv. non longè ab Heracleâ. Plin. *c.* 1.

Biliſſonum, opp. Inſubriæ, ad Ticinum, Ital. *Bellinzona*, olim magni nominis. Fuit ſub Comitibus propriis, primò, dein horum familiâ extinctâ, Com. Monſaxiis ſubeſſe cœpit: quibus propterea cum Ducibus Mediolanenſibus contentio, ſed hi fortiores illos oppido exuerunt. Proin cùm hoc denuo per inſidias Comes cepiſſet. circa An. 1421. tribus Pagis, Uriis, Suitiis, & Undervaldiis illud vendidit. Verùm & hi iiſdem artibus, quibus Comes uſus fuerat, à Duce eo privati gravia bella recuperandi ejus ergò geſſere. Hinc enim cruento prælio, die ult. Jun. A. 1422. Helvetii victores, à Lucernatibus & Tugiis adjuti: cùm nihilominus oppidum capere non poſſent, Tigurinis quoque ac Glaronenſibus imploratis, denuò Alpes tranſierunt, Ducis ditione longè lateque vaſtatâ. A. 1425. Poſtea, acceſſione Bernenſium animoſiores, iterum fortunam experti, A. 1426. rurſus fruſtra fuere. Donec inter Sfortias & Gallos fervente bello, cives, ut ſibi conſulerent, Uriis ſeſe dedidere, An. 1500. Gallis, qui Inſubriâ potiti, ſæpius oppidum, ſed incaſſum, repetentibus. Ab inundatione ingens illi periculum, An. 1515. Caput eſt ditionis, diviſæ in præfecturas tres, Bilitionum, vallem Palenſam & Rivieram, quibus à ſingulis trium præfatorum Pagorum præfecti per vices contingunt. Stumpf. *lib.* 9. *cap.* 6. 7. 8. Diverſorum Auth. *Reſpub. Helvet.* Hic Valentinianus III. ſepultus, ut quidam volunt. Vid. & *Breuni*.

Billaus, fluv. cujus mem. Apollonius Rhodius *Argonaut. l.* 2.

Παφλαγόνες σφ' ἐπὶ τοῖς Πελοπήιοι ἐστήσαντο αὐτοὺς,
Ὅσσοις Βιλλαίοιο μέλαν ἀπερεύγεται ὕδωρ.

Ubi Scholiaſtes, Ἔστι δὲ ποταμὸς Παφλαγονίας, οἱ δὲ Φρυγίας. Ejus mem. Arrianus.

Billena, amnis Germ. in Vagria ortus, Saxoniam infer. ab Holſatia dividit, pòſt ad Hamburgum in Albim cadit.

Billomum, urbec. Gall. in Alvernia, 5. leuc. à Claromonte.

Bilſenum, oppidul. Epiſc. Leodienſis, ad Demeram fluv. Metel.

Bilſteinum, oppidul. Germ. in Wetteravia, Comit. cogn. caput, inter Confluentias & Marpurgum. Vulgò *Beilſtein*.

Bilumnum, Ant. *Beauvoir*, Siml. opp. Sabaudiæ, à Tarantaſiâ 13. m. p. verſus Viennam diſtans.

Bimater, cognomen Bacchi, quòd duas matres habuerit, Semelem, & Jovem matris officio fungentem. Hinc *Bis genitus* dicebatur. Et Nonnus *Dionyſ. lib.* 1. Βάκχου διμήτορος.

Bimatra, Meſopotamiæ urbs. Ptol.

Bimina, Inſ. Amer. Septentr. una ex Lucajis.

Bimonium, Angliæ opp. vulgò *Binceſter*, in Epiſcopatu Dunelmenſi. Lhuidus ex Ptolemæo. *Vinnovium* legitur apud Ptol. Brigantum urbs.

Bina, & *Bacenas*, Gaudentio Merulæ *Binaſco*, pagus Inſubriæ, in via, medio itinere inter Papiam & Mediolanum occurrens, ubi multæ cauponæ.

Binagara, Indiæ intra Gangem urbs, Ptol.

Binchium, opp. Belgii in Hannonia, ad fl. Henium, qui in illo trà & ibi oritur Permunitum, Gallis ſubeſt, cum toto tractu, ab A. 1667.

Bingium, nunc *Bingen*, Germ. opp. Belgis aſcribendum, inter Moguntiam & Confluentiam urbes, cis Rhenum ejus ripis finitimum, meminit Tacitus, ut & Navæ flum. omnium primò. Situm eſt ad Navæ & Rheni confluentes, 8. m. p. à Bodobrica. Notitia Imp. Rom. Præfectum militum Bingenſium, *Bingio* præſediſſe tradit ſub diſpoſitione V. Sp. Ducis Moguntiacenſis. *Bingia* Eginhardo *in Annal. A. C.* 810. Nithardo *lib.* 3. *Binga*. Annal. Fuldenſ. *Urbs Pinguia*, *&c.* long. 31. 00. lat. 49. 30.

Bingum, oppidul. Aſiæ, in Japoniæ parte, quæ *Niphon* dicitur.

Binna. Aſſyriæ urbs. Ptol.

Binſitta. Maurit. Cæſarienſis opp. Ptol.

Bintamum, eſt inſula Indiæ Orientalis, Cincapuranis obdita faucibus, nobili ſecatur amne, qui ponte junctus, dein in mare ſe exonerans, portum navigantibus præbet. Huic amni impoſita urbs inſulæ cognominis, præclarè munita. Nat. Metel.

Bintha, Libyæ inter. urbs. Ptol.

Biobius, fluv. Amer. merid. in regno Chiles. Oritur ex Andibus mont. & in mare Pacificum ſe exonerat, prope Civ. Conceptionis, & Aquitinam Inſ. Alf. Ovallius.

Biora, Sardiniæ urbs. Ptol. *Biora* Antonino.

Bion, Boryſthenites Philoſophus, & Sophiſta callidus, philoſophiam vario orationis flore veſtivit. Laërtius. Fertur hic dixiſſe ad eum, qui fundos ſuos ingluvie voraverat. *Terra Amphiaraum abſorbuit, ſed terram tu.* Auditor Cratetis fuit. Ad Cynicam ſectam prius tranſiit, ſumpto pallio & perâ, deinde ad Theodorea inſtituta ſe convertit, tandem Theophraſto Peripatetico ſe applicuit. Poëticos Muſicæque inſignis cultor. Antigono, Macedoniæ R. genealogiam facetè texuit, illum ſervi ex ſcorto filium dicens. Plut. Diog. Laërt. *in ejus Vita. l.* 4. Reliquit commentarios plures, qui non extant, Apophthegmata item plura. Suidas. Fuerunt & alii *Biones* novem, de quibus vide Laërtium. Ex horum numero quartus, è Democriti familia, Mathematicus Abderitanus, primus certas eſſe regiones docuit, in quibus ſemeſtri diei, æqualis nox ſuccederet. Sextus Rhetor, 9. libros ſcripſit, Muſarum nominibus inſignitos. Hinc *Bioneus*. Horatius *Epiſt. lib.* 2. *ep.* 2.

Ille Bioneis ſermonibus, & ſale nigro.

Ubi *Bionei ſermones* Satyræ ſunt, explicante Turnebo *lib.* 4. *cap.* 21. Sed quæramus (inquit Marcilius) deinde, cur Satyræ hi ſermones dicerentur. Quia, inquiunt, *Bion* ille Boryſthenites inſigni dicacitate fuit. Sed quid obſecro philoſopho cum Satyrâ? aut cur à *Bione*, homine dicace, magis Satyras indigitare *Bioneos ſermones* voluit Horatius, quàm alio, cùm vel ſexcenti extiterint facilè Bione illo dicaciores, & Salibus nigris adfluentiores? Hac itaque non ſucceſſit, aliâ aggrediendum viâ. Satyræ autem Bionei ſermones à Bione poëta Satyrico, de quo Laërtius *in Bione*. Quo pacto inquies? Nec enim Bion Satyricus ibi ullus, ſed Tarſicus quidam poëta: Βίων, ποιητὴς τραγῳδίας τῶν Ταρσικῶν λεγομένων. Adverſaria, ubi ſupra reſcripſere Θρασικῶν Tragœdiarum videlicet genus fuiſſe unum, quod à conviciandi audaciâ tharſicum diceretur; At mihi tam liquet quàm meridie ipſo, hoc jam lucere, Diogenis manu ſcriptum fuiſſe τῶν Σατυρικῶν λεγομένων. Benè hoc inquies? ſed quo pacto eſſe Tragicus idem poëta & Satyricus poteſt? Tragœdia eſt duplex una mera, altera, mixta ſive Tragœdia Satyrica, in quâ partim Tragicæ, partim Satyricæ perſonæ fuerunt, cujuſmodi Sophoclis Tragœdia, quam laudat Interpres Apollonii *ad lib.* 1. *Argon.* Nempe Sophoclem ἐν κωφοῖς Σατύροις, *in Satyris ſurdis.* Hoc genus Tragœdiæ inventum eſt, quemadmodum Horatius tradit *Epiſtola ad Piſones*, ut Tragicarum perſonarum ſeveritas, Satyrorum riſu, procaciâ, & dicacitate dilueretur. Hinc ergo & apud Vitruvium *lib.* 5. *cap.* 9. ſcena 3x ponitur, Tragica, Comica, & Satyrica. Atque hæc illa quæ Σατυρικὸν δρᾶμα Origenes vocavit, *lib.* 7. *contra Celſum.* Τὸ Σατυρικὸν, inquit, δρᾶμα ἐμποιεῖ γέλωτα. Iſacius *prolegomenis ad Lycophronem.* Ἡ μὲν Τραγῳδία θρῆνον μόνον ἔχει, καὶ οἰμωγάς, ἡ δὲ Σατυρικὴ συγκεραννῦσα τοῖς ὀλοφυρμοῖς ἱλαρότητα, καὶ ἀπὸ δακρύων εἰς χαρὰν ἐπιστρέφει ... .

Bion, Solenſis, Æthiopica conſcripſit. Eſt hic quintus ejus nominis apud Laërtium in Bione. Teſtimonio hujus quoque Plinius utitur, cùm alibi, tum *lib.* 6. *cap.* 29. ubi inter illos refertur,

qui

qui menſuram Æthiopiæ tradiderant. Idem videtur, ex quo Plut. *in Theſeo*, narrat, Antiopam Amazonem, à Theſeo fuiſſe captam. Item is, quem de Belitarà, regnum Aſſyrium, cùm Semiramidis ſtirps defiiſſet, occupante, literis conſignaſſe, Agathias narrat *lib. 2. Hiſt. ſuæ.* At alius, ſputo, Bion eſt, qui περὶ διατριβῶν ſcripſit, ex quibus Laertius refert, Ariſtippum, famulo geſtante magnam pecuniæ vim, ac de gravitate oneris querente, juſſiſſe, ut effunderet, quod portare non poſſet. Alius quoque à Solenſi illo videtur Cæcilius Bion, de quo Plinius 18. 13. Voſſius.

Bion, ex exercitu Darii, cùm prælium ad Arbela committendum eſſet, ad Alexandrum transfuga, qui nunciavit, murices ferreos in terram defodiſſe Darium, quà Alexandrum equites emiſſurum eſſe credebat. Curt. 4. 3.

Bion, corruptè pro *Bœa*. Doridis urbs. Ptol. *Boiæ* habet Stephanus, qui ab Homero *Bœbem* dici tradit.

Bienta, Italiæ urbs. Phlegon Trallianus.

Biornebargum, urbs Sueciæ, in Finlandia Sept. ubi Cumo flu. in ſinum Bothnicum ſe exonerat, ex adverſo Helſingæ. Paucorum incolar. 20. leuc. ab Aboa in Bor.

Biota. al. *Bitia*, hodie *Porto Bota*, vicus Sardin. inſ. cum portu, in latere Auſtrali. Brietius.

Biottia, op. Macedoniæ, ex quo *Biottica regio* Chalcidicæ finitima, haud procul ab Olyntho, de quâ inter Athenienſes & Spartanos decertatum eſt. Thucydides.

Bipedimui, Gall. Aquitanicæ pop. Plin. 19. 4. Quorum urbs *Pamiers*.

Bipontium, Duc. Bipontini caput, in Palatinatu Rheni, parvà ſed culta, ad amnem *SchVValbe*, cum arce, in Vaſgoia reg. 3. leuc. à Cæſaropoli, in Occaſ. Familiæ origo à Johanne I. ſecundo filio Wolfgangi, cujus pater Ludovicus, Carolo V. contra Franciſcum I. militavit, & inter primos, per Schvvebelium, ditionem reformavit, mortuus Anno 1532. Hic Wolphgangus, Interimiſticam formulam Anno 1548. pio ac generoſo reſponſo deprecatus, & Neoburgico Principatu ab agnato donatus, ac gymnaſio Lauingæ, atque Hornbaci inſtituto, inclytus, à Friderico III. El. dux copiarum, juvandæ Reformatorum cauſæ, in Galliam, miſſus eſt, Anno 1569. Hoc patre natus Johannes, Catechiſmum Heidelb. cui ſuâ manu Præfationem adſcripſit, in ducatum introduxit. Unde mox colloquio inter Beutherum & Heilbrunnerum Neoburgi inſtituto, ſcripta poſtea inter Bipontinos & Argentoratenſes Theologos cœpere reciprocari. Obiit Anno 1604. Ei ſucceſſit fil. Johannes II. Unioni implicitus, Obiit 1615. Pater Friderici, qui in adempta reſtitutus eſt, pace Monaſt. Anno 1648. Huic mortuo Anno 1661. ſucceſſit ex patruo Friderico Caſimiro; Landſpergenſis lineæ ſatore, natus Fridericus Ludovicus, cujus maſcula proles cùm pridem extincta ſit, Carolus Sueciæ R. ex tertio filio Johannis II ortum trahens, Gallicis armis ſub initium Anni 1676. vivo adhuc vegetoque Principe ditionem occupavit. Vid. Spener. *Syll. Geneal. Hiſt.*

Biracelum, urbs Tuſcorum. Ptol. *Vicarello* Leandro.

Biragus Renatus, Mediolanenſis, in Galliam, metu Lud. Sforziæ ſe recepit. Franciſco I. à conſiliis, dein ſupplicum libellorum Mag. ad Concilium Trident. miſſus, Cancellarius ſub Carolo IX. Cardinalis, ope Henrici III. Obiit An. 1583. æt. 74. Dicere ſolitus eſt, *ſe Cardinalem eſſe abſq; titulo. Sacerdotem abſq; beneficio, Cancellarium abſq; ſigillo.* Thevetus, *in ejus vita.* Hiſtor. Gall.

Birca, urbs aliâs præclara Sueciæ, & Oſtrogothiæ caput, nunc in ruinis, biduo ab Upſalia. Zeilerus.

Birchenfeldia, vel *Bircofeldia*, opp. in Palatin. Rheni, prope Nabum fluv. Principatus caput, gentis Palatinæ, in regione *Hundsruk*, 5. leuc. Germ. à Treviris. Familiæ origo à Carolo, filio minimo natu Wolphgangi Bipontini, mortuo Anno 1620. magnâ pietatis & literarum famâ. Ei ſucceſſit fil. Georgius Wilhelmus, pater Caroli Ottonis, qui natus Anno 1625. genuit Chriſtianum, natum Anno 1637. & Johannem Carolum, n. 1638. rei bellicæ laude clariſſimos. Vid. Spener. *Syll. Geneal. Hiſt.*

Birdama, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Birfletum, ſortalitium Belgii probè munitum, in Inſ. cognom. in Flandriæ ora, ex adverſo Iſendici. Sub Hollandis. *Biervliet* vulgò.

Birgerus, Sueciæ, poſt Magnum 2. Rex. Feliciter initio præfuit, devictâ Careliâ, & ad agnitionem J. C. perductâ. Poſtmodum verò, ab uxore Saxonica impulſus, ſævus in Eccleſiaſticos, ſævus in ſubditos eſſe cœpit, hinc captivus: Mox hac conditione liber, ut parte regni contentus eſſet, ope Errici Dani priſtinam potentiam recuperaturus, à duobus fratribus ſuis, victus, in captivitate obiit. Anno 1319. Magnus, *hiſt. Suec. lib.* 20. & 21. Item, gener Erici 2. Sueciæ R. pater Waldemari, qui avo ſucceſſit. Anno 1250. Magnus *lib.* 19. Crantz. *lib.* 5. Item, Epiſc. Lincopienſis in Suec. auctor hiſtoriæ Eccleſ. Spond. an 1363. *n.* 7.

Birginium, Hiſp. Tarracon. urbs, quæ *Berga* hodie dicitur. Epiſcopus Gerundenſis.

Birgus, Hiberniæ fluv. Ptol. *BarroVV*, teſte Camdeno; Aliis eſt *Neore*, fluv. ingens unà cum Suirio (qui præterlabitur Waterfordiam) in Barouum exceptus, ac in ort. fluens. Hi 3. flu. juxta Camdenum ex montibus Bladinis (Hibernicè *SleVV Bloemy*, vel *SleVV Bloom*) fluunt, ac diviſis alveis decurrentes, priuſquam Oceanum adeant, concordibus ſe conſociant aquis, unde *Tres ſorores* ab antiquis dicti. Baudrando oritur in Comitatu Reginæ, in Lagenia; dein auctus aliquot rivis, alluit Rhebam, Caterlogum, Laghliniam urbes, recipitque *Neorum* fluv. qui per Kilkenniam labitur, paulo ſupra Roſſas, quas rigat, & pòſt unà cum Suirio, Lageniam à Momonia dividit, & in Oceanum Hibernicum ſe exonerat.

Birtas, Italiæ urbs, quam Narſes à Gothis recepit. Cedrenus.

Bironium, Caſtrum Aquit. in agro Petrocorienſi, intra montes ſitum, unde Mareſchalli duo celeberrimi; medium fermè inter Bergeracum & Cadurcum.

Bironius Armandus, Galliæ Mareſch. ſub Henrico 2. filiiſque ejus, & Henr. 4. celebris. In obſidione Sparnæi, globo ictus, occubuit, Anno 1592. Ejus fil. Carolus, Henrico 4. gratus, rebus geſtis, inclytus, Dux & Par Galliæ factus eſt. Poſtmodum ſiniſtri genii impulſu, cum Sabaudis & Hiſpanis, contra Regem ſuum, colluſit, tandem re detectâ, crimen negare pertinax, licèt 4. vicibus à Rege rogatus, capite plexus eſt. Anno 1602. *Hiſtor. Gall.*

Birra, fluv. Galliæ, Narbonam inter ac Leucatem, Vallem Corbariam, cujus ex nomine mons, unde fluit, & Villam Salſam alluit: dein ſtagnum maritimum *l'Eſtang de l'OliVier* petit, ejuſque faucibus in mare abit. Caroli Martelli de Saracenis victoriâ nobilis. Vulgò *Berre.* Vid. Hadr. Valeſ. *Notit. Gall.*

Birrhus, fluv. Norici, *Purſter*, per Carinthiam in Dravum fluens.

Birrus, & *Birrum*. lacerna, palliolum: Veſtis Romana, ut proba. Martianus *lib.* 4. referente Cœl Rhodigino *lib.* 16. *cap.* 10. Vopiſcus, *ab Atrebaticis* birri *petiti: & donati* birri *Canuſini*: quæ cùm de veſte ſplendidiore dicta videantur, Pithœus *Bers* legit: *Bers*, inquiens, *honeſtiorum & Palatinorum Veſtes erant, ſerica. Birrus* autem indumentum vile, ad excutiendam pluviam, humeros tantùm & brachia tegens. Gloſſ. Iſidori, *Amfibulum, birrum Villoſum.* Etiam lacernæ ſimile, hoc eſt, fimbriatum, quo ſoli quondam milites utebantur. Sed hæc cum *burra* Auſonii, & *bera* Martialis, excutiant eruditi. Fuit etiam *Birrus*, palliolum ſacerdotale: ſic Paulus Monachus Cyprianum *Byrro* indutum refert, cum ad ſupplicium duceretur. Putat Spelmannus *Byrrum* idem eſſe, quod hodie breve mantillum Hibernicum, & ἐφεστρίδιον Suidæ: Servilis veſtis, Meurſio. Eſt etiam *Birrus*, *Bireta*, *Birretum*, &c. tegmen capitis, pileus: quod Servis tribuitur, [illegible] ad finem Cod. Theodoſ. non tamen militum ſervis; qu[illegible]n domini militantes hoc induebantur, Pithœus. Poſterioribus tamen Magiſterii nota, ut pileus olim. Clemangius *Epiſt.* 74. Coccinea *Bireta*, Cardinalium petaſus, Platina *in Paulo* 2. à quo id privilegii Cardinales acceperunt, ut ſoli illo uterentur: cùm prior Innocentius IV. jam id inſtituiſſet. Album *Birretum*, capitis tegmen lineum, tenue, ſtrictum: formâ ipſius cranii vel caſſidis, quo Homer. *Il.* 6. Ulyſſem ornat exploratirum. Hoc inſigniuntur apud Anglos, qui ſupremam in Jure palmam ferunt, *Servientes ad Legem* dicti. Vid. Spelmannum *Gloſſar. Archaol.*

Birſa, vulgo *die Birs*, amnis in monte Jura ortus, qui multas valles præterlapſus, rates variique generis & uſus ligna ſecum Baſileam uſque trahit: ibidem foſſa eſt, ad molendinorum uſum, ducta. Mercat. *in Atl. min.* Munſt. *lib.* 3. &c. Naſonum, quod piſcis marini genus eſt, ſtupendo circa Paſcha pueri perio & numeroſo hinc piſcatu, celebris. Haud procul Baſileæ ponte jungitur,

Hic ubi multus oler Villurò carmine cælum
Mulcet, & egregiis murmura miſcet aquis.

Birſecka, arx ad Birſam fluv. ſub Epiſcopo Baſilienſi, cum territorio vicino.

Birſicus, fluviolus agri Baſilienſis, in ſupremitate vallis, quam à limi copia (totus enim tractus ejus argilloſus eſt) vulgò *das Leimthal* appellant, ex monte Blavio, Juraſſi brachio, ortus, Baſileam per medium ſecat, elotiſque ſordibus, prope pontem, in Rhenum exit: gravis urbi, cùm tumet: Ut, inter alia, factum die 18. Kal. Julii, Anno 1529. & 4. Non. Jul. Anno 1630. Urſtiſius, *epitom. hiſt. Baſil. c.* 5. Vulgò *der Birſick.*

Birtha, urbs parva reg. *Diarbeck*, in confinio Syriæ, ad Euphr. inter Alepum & Orpham. Sub Turcis.

Biſa, urbs Thraciæ. Steph.

Biſacium, Urbec. Principatus Ulter. in regn. Neap. juxta Apenninum. Paucorum incolarum.

Biſalta, pop. Scythiæ, qui fugientes, equorum ſanguine aluntur, lacte permixto. Virg. 3. *Georg.*

Biſalta quo more ſolent, acerq; Gelonus,
Cùm fugit in Rhodopen, aut in deſerta Getarum
Et lac concretum cum ſanguine potat equino.

Plin. 4. 10. *Libera gens Biſalta, a fluvio Biſalte, ſive à Biſalte Solis & terra filio*, ubi lepores duplici jecinore ſunt. Suidas,

Βισαλτία, χώρα καὶ πόλις Μακεδονίας, ἀπὸ Βισάλτου τοῦ Ἡλίου καὶ γῆς. Περὶ ταύτην οἱ λαγωοὶ πάντες ..... δύο ἥπατα ἴσχουσι. Ὁ πολίτης Βισάλτης. Val. Flaccus *lib. 6.*

— — Proxima Biſalta regio.

Horum meminit Athenæus *lib.* 11. Vide Plin. 4. 11. Baudrando pop. Macedoniæ, versùs Thraciam, juxta Strymonem fluv. ubi alias Euporia opp.

Biſaltis, vel *Biſalpis*, puella quædam, quam Neptunus in arietem conversus compreſſit. Ovid. *Met. 6.*

Biſamnus, amnis Liguriæ. Ex Apennino oritur, & in mare Mediterr. ſe exonerat, prope Genuam. Vulgò *Biſagno*. Aliis *Peritor*.

Biſanthe, vel *Biſate*, urbs Macedoniæ, juxta Thraciam, à Samiis deducta, Græcanica. Steph. *Rodoſtro* vulgò dicitur.

Biſargis, opp. Ilercaonum, in Hiſp. Tarr. nunc fortè vicus *Ribaroja*, in Catal. ad Iberum fluv. ſeu, *Flix* opp. Paulo inferius, ut aliis placet.

Biſcaja, prov. Caſtillæ vet. ampla, fertilis & portubus referta. Cui a Sept. Oceanus Cantabr. ab Occid. Aſturia, ab Or. Ipuſcoa, à Meridie Caſtella vetus, & Alava prov. Præcipuæ urbes Bilbaum, Fanum S. Andreæ, Ordunia & Laredum. Fuit ſedes Cantabrorum vett. Plin. 4. 20. Mela. *l.* 2.

Biſcaja nova, reg. Amer. Sept. ſub nova Hiſpania. V. *Nova Biſcaja*.

Biſchium, Vid. *Bidiſcum*.

Biſerta, urbs Afr. in regno Tunetano, in ora littor. cum portu tuto, ſed piraticâ infamis. Marmol. *l. 6. c. 7.* Vid. *Utica*.

Biſextus, vel *Biſſextus*, dies intercalaris, qui quarto quoque anno interſeritur, ut anni ratio cum curſu Solis conveniat. Inventa eſt autem hæc intercalandi ratio à Cæſare Dictatore. Is enim, ut refert Plutarchus, quum animadvertiſſet Solem curſum ſuum conficere diebus 365, & horis circiter ſex, quarto quoque anno diem unum adjiciendum curavit. Dictus eſt autem *Biſſextus*, quòd bis, hoc eſt, duobus diebus continuis numerarent: Sexto Calendas Martias, duos viz. dies pro uno computantes. Unde qui natus eſt biſſexto Calend. Martias, nihil refert, teſte Celſo de Verborum ſignificatione, utrum priore an poſteriore die natus ſit, quum illud biduum pro uno tantùm die habeatur. Erat autem huic intercalationi conſtitutus dies certus, qui eſt poſt 23. Februarii diem, inter Terminalia jam peracta, & Regifugium. Februarius verò duabus de cauſis huic rei aptiſſimus viſus eſt, tum quòd pauciſſimos haberet dies, tum etiam quòd inter menſes ultimum haberet locum. Nam cùm antea 10. tantùm menſes eſſent, quorum primus erat Martius, 2. poſtea in fine ſunt adjuncti, Januarius & Februarius.

Biſgargitani, pop. Hiſp. citer. Plin. 3. 3. Eorum oppidum *Biſcargis* legitur in nummo Germ. Cæſaris, teſte Goltzio, ſic quoque legit Ptolemæus.

Biſnaga, civitas eſt totius regni Narſingæ maxima: ambitus illius ſupra quatuor millia paſſuum continet, multiſque muris cingitur. Nat. Metel.

Biſnagara, reg. Indiæ citra Gangem, inter Malabariam, ad Auſtr. & regna Decani & Golgondæ ad Bor. ſub ſe 7. regna continens. Ejus urbs præcipua etiam *Biſnagar*, ſeu al. *Chandegry*, in mediterr. in via Narſinga, Goam verſùs, 50. leuc. ab ora littor. ſinus Gangetici.

Biſontium, metropolis Sequanorum, Archiep. in Com. Burgundiæ, vulgò *Beſanſon*, ubi plurima veterum ædificiorum veſtigia cernuntur; in hujus agro 2. erumpunt fontes, quorum alter eſt aquæ dulcis, alter ex quo ſalem igne denſatum conficiunt, candore præſtantem, unde maximum eſt illis vectigal. Sequanorum olim regio, totius Burgundiæ granarium, quemadmodum olim Italiæ Sicilia fuerat. Munſter. Coſm. *lib.* 2. Aliàs libera, nunc in ditione Regis Hiſp. pace Monaſter. Ad Dubrin fluv. Habet Academiam, ſuperiori ſeculo fundatam. 11. leuc. à Dola in Ortum. Aliter *Viſuntio* & *Veſuntio*. V. *Veſontio*.

Biſtiros, urbs Thraciæ. Steph.

Biſton, Martis & Callirhoes filius, qui *Biſtoniam*, Thraciæ urbem, condidit, unde omnes Thracas *Biſtonios* poëtæ dixerunt. Hinc *Biſtones*, Gens Thraciæ & Heſychio Βιστὶς, Θρᾳκίς. Item *Biſtonis*, ſtagnum Thraciæ, Abderæ proximum Plin. 4. 11. Ovid. *Met.* 13.

Eſt ubi Troja fuit, Phrygiæ contermina tellus,
Biſtoniis habitata viris.

Stat. *lib.* 3. *Sylvarum,*

—— Ille furentes
Biſtonas, & Getica populatus cædibus urbes.

Val. Flaccus *lib.* 1.

Biſtonas ad meritos cùm cornua ſæva Thyoneus
Torſit. ——

Ideo hoc dicit poeta, quòd Lycurgum Thracum rex Liberum contemnens, vites amputaturus, ſibi crura conſecuit, uti teſtatur Servius. Dionyſius Periegetes *verſ.* 575.

Οὐχ ὅσον Θρήϊκες ἐπ' ὄχθαις Ἀψύνθοιο
Βιστονίδες κελάδουσιν ἐρίβρομον Εἰραφιώτην.

Poetæ, ut dixi, Biſtones ut plurimum ponunt pro Thracibus. Lucan. *lib.* 7.

Sanguineum veluti quatiens Bellona flagellum
Biſtonas, aut Mavors agitans.

Hinc *Biſtonius tyrannus* pro Diomede Thraciæ rege, apud eundem *lib.* 1. & *Biſtonius turbo*, pro vento è Thraciâ ſpirante *l.* 4. Jam verò Thracas inter Barbaras nationes recenſeri ſolitos eſſe nemo ignorat. Præcipuè vero,

Natis in uſum lætitiæ ſcyphis
Pugnare Thracum eſt.

Inquit Horatius, quem etiam poſtea *barbarum morem* ibidem vocat. Idem de Biſtonibus tradit Statius *Thebaidos lib.* 7. *hac ſimilitudine*:

Qualis per Rhodopen rapido convolvitur cœtu
Biſtones, aut media pennunt convallibus Oſſa;
Illis ſemianimum pecus, excuſſaque leonum
Ore dapes, & lacte novo domuiſſe cruorem
Luxus, at Ogygii ſi quando afflavit Iacchi
Sævus odor, tunc ſaxa manu, tunc pocula pulcrum
Spargere, & immerito ſociorum ſanguine fuſo
Inſtaurare diem, feſtaſque reponere menſas.

Horum etiam meminit Seneca *in Herc. Oetæo,*

—— Defeciſſe putem Geten
Hebrum Biſtones ultimi.

Id eſt, ultimi Thraciæ populi.

Biſtonis lacus Thraciæ, in Droſica reg. cis Rhodopen. Vulgò *Bouron*. In eo confluunt multi fluvioli, vixque aliquot milliar. a mari Ægæo diſtat. Hinc *Biſtonia* urbs prope mare, nunc etiam *Bouron*. Ab Abdera 15. mill. in Ortum.

Biſtritia, Latinis dicitur Ungariæ urbs, quæ Germanis *Noſſne*, Hungaris *Beſterez* nominatur. Sambucus.

Biſuldunum, vulgò *Beſalu*, oppidul. Catalauniæ, ad Fluvianum amnem, 5. leuc. ab ora maris Mediterr.

Biſurgis, Germ. flu. vide *Viſurgis*.

Biterris, op. Gall. Narbon. inter duo flum. Obrim & Vepram ſitum; vulgò *Bederrieux*.

Biterra, Vid. *Bliterra*.

Bitectum, urbs regni Neap. in prov. Bariana, paucorum incol. Epiſc. ſub Archiep. Barenſi, 8. mill. a Bario, 5. a Bituntо.

Bithalbe, Vid. *Helenopolis*.

Bithias, Meſopotamiæ urbs. Ptol. incolis *Bir*, & nonnullis *Perazech* nominatur, teſte Nigro. *Batha* Antonini videtur Simleio.

Bithon, vir tantâ corporis fortitudine, ut taurum humeris geſtaret, unde ſtatuâ apud Argos dignus habitus eſt Rhod. 15. 19.

Bithra, oppidum Zoſimo, quod Marcellinus *MaoZamalcha* appellat. *Bithra* Ptolemæi eadem videtur juxta Euphratem in Arabiâ deſertâ.

Bithus, nobilis gladiator, vide *Bacchius*.

Bithya, pop. Thraciæ, quorum author fuit *Bithys*, Martis, & Setæ ſororis Rheſi filius. Steph.

Bithyæ, fœminæ Scythiæ, quæ pupillas binas in oculis ſingulis habent. Ineſt autem illis ea vis naturalis, ut viſu effaſcinent, interimantque quos diutius intueantur. Plin. 7. 2.

Bithynia, Aſiæ min. reg. ad Pontum ſita, Thraciæ adverſa, Troadi proxima, Solino, Servio, & Mar. Nicæâ, ubi duo Concilia Oecumenica, & Chalcedone, ubi ſimile Concil. celebris. Capellæ primùm *Bebrycia*, poſtea *Mygdonia*, dein à *Bithyno* rege dicta eſt *Bithynia*. Sunt qui ſcribunt *Thynos* populos tranſiiſſe ex Europâ, & hanc regionem occupaſſe, a quibus *Bithyni* dicuntur. Claud. 2. *in Eutrop.*

Thyni Thraces erant, quæ nunc Bithynia fertur.

Vaſtata eſt mirum in modum a Coſacis, Anno Chriſti 1616. Bithyniæ incolas *Halizonas* vocat Suidas, itemque Herodotus, qui ait, eos primùm Strymonios dictos. Hodiè *Becſangia* vocatur, teſte Caſtaldo; aliis *Burſia*, Turcis *Oſmanili*, uti docet Leunclavius. A ſitu, non à conditore dicitur, teſte Bocharto בטן *beten* Ebræis eſt *venter*, & Arabicè באטן *batin* *interius* ſonat: Bithynos enim interiora occupaſſe veteres docent. Plin. 6. 32. *Tenent oram omnem Thyni, interiora Bithyni.* Et ante illum Pomponius Mela *lib.* 1. *cap.* 19. *Interius Bithyni ſunt & Mariandyni.* Laudes ejus decantat vetus Geographus à Jac. Gothofredo editus. Μετ᾽ ..... Βιθυνίαν, ... Libanius extremo *Baſilici*, ... Vide Steph. *Manilio libro* 4. *Bithynia dives* vocatur. Hinc Horatius 1. *Ep.* 6.

Ne Cybiratica, ne Bithyna negotia perdas.

Et *Carm.* 3. *Od.* 7.

Thynâ merce beatum.

Idem *lib.* 1. *Od.* 35.

Quicunque Bithyna laceſſit
Carpathium pelagus carinâ.

Juvenalis primam ſyllabam corripuit,

Quanquam & Cappadoces faciant, equeſteſque Bithyni.

Dionyſius poſt *Mariandynos* collocat. *verſ.* 793.

Ἄγχι δὲ Βιθυνῶν λιπαρὴ χθὼν ἐκτετάνυσται.

Bithynia, urbs *Myſiæ*. Suidas. Eadem forte quæ Claudiopolis.

Bithynium, vel *Bithynum*, civitas in Bithyniâ, à quâ *Bithynata*, & *Bithynienſes* populi. Steph.

Bithynopolis, urbs à Bithyâ dicta. Steph.

Bithynus, Jovis & Thraces filius, qui fratrem habuit Doloncum, à quo Dolonci Thraciæ pop. Steph.

Bitias & *Pandarus* fratres ex Alcanore Trojano geniti, quos Hiera in ſylvis nutrivit. Hi cum Æneâ in Italiam venerunt, & cùm apertis etiam portis auſi eſſent Rutulos laceſſere, ab iiſdem trucidati ſunt. Virg. *Æn.* 9.

Pandarus & Bitias Idæo Alcanore nati.

Alius fuit ejuſdem nominis inter Didonis proceres, cujus mem. Virg. *lib.* 1. *Æn.*

Tum Bitiæ dedit increpitans.

Bitoana, Lydiæ urbs. Ptol.

Biton, Argiæ ſacerdotis filius. Plut. *in Solone*. Val. M. *lib.* 5. *cap.* 4. *ex* 11. Vide *Cleobis*.

Biton, Mathematicus, tempore Alex. M. aut paulo vetuſtior, ſcripſit de machinis bellicis. Voſſ. *de Mathem.* c. 48. §. 21.

Biton, Syracuſanus præſidii dux in captâ Motye, à Dionyſio ſuperiore conſtitutus.

Bitontum, Marchionatus Apuliæ, cum epiſc. Ejus Epiſcopus, cùm in prima ſeſſione Conc. Trid. monuiſſet, confluerent ad Concilium, tanquam equum Trojanum; male id Patres habuit, eò quòd fallax & pernicioſa machina is equus fuiſſet. P. Suavis *l.* 2. *p.* 147. Ibi Synodus, An. 1570.

Bittigo, Indiæ intra Gangem mons. Ptol.

Bituitus, Arvernorum rex, ſpecie colloquii comiter hoſpitio invitatus, à Cn. Domitio victus eſt, & Romam deportatus. Epitome verò Livii rem aliter narrat: *Bituitus* (inquit) Allobrogum rex, quum ingentem exercitum contraxiſſet hominum centum & octaginta millium, pugnaturus cum Fabio Proconſule, qui paucos milites habebat, dixit, Exercitum Romanum vix ad eſcam canibus ſuis eſſe, ſed conſertâ pugnâ vincitur & 150 00. homines amittit, ipſe victus Romam proficiſcitur ad ſatisfaciendum Senatui, ſed in Galliam remiſſus non eſt; verùm decretum, ut & filius ejus Congentiatus comprehenderetur, qui cum patre Albam in cuſtodiam datus eſt. Conſul cum febri laboraret, in ipsâ pugnâ morbo liberatus eſt. Plin. *lib.* 7. *cap.* 50. Vid. Oroſ. 5. 13. Flor. 3. 2. Eutrop. *lib.* 4. Valer. M. *lib.* 9. *cap.* 6. *ex.* 3. Pugna facta, circa medium Julii an. V. C. 633.

Bitum, regnum Afr. in Nigritarum reg. inter Zanfaram & Beninum. P. du Val.

Bituntum, Calderinus vult eſſe opidum ſterile in Hiſpaniâ. Mart. 4. 55.

Hæc tam ruſtica malo quam Bituntos.

Ubi aliqui viliſſimum Apuliæ Peucetiæ opidum volunt. Muſambertius legendum cenſet *Britannos*, ut ſit contentio inter provincias Hiſpanorum & Britannorum. Alii legunt *Butuntos*, quod Vid. alii *Bitundos*. V. *Bitontum* etiam.

Biturgia, urbs Tuſcorum. Ptol. quam quidam per errorem *Borgo di San Sepolcro* indigitant. Aliis potius eſt *Magliano*. Aliis eſt *Civitella*, oppidul. Hetruriæ, in dominio Florentino.

Bituriges Cubi. Flumine Ligeri Bituriges ab Æduis dividi, & apud eos magnas eſſe ferrarias Cæſar tradit, ac Rutilius *in libro* 1. *Itinerarii*, cui *Biturix ſtrictura* laudatur. Idem ait, Celtas ſeu Gallos ab Aquitanis Garumna fluvio dividi, & Galliam eſſe omnem diviſam in tres partes, Belgicam, Aquitaniam, Celticam vel Galliam, omiſsâ provinciâ Narbonenſi, quæ pridem Romanæ ditionis erat. Quem ſecutus Livius *in libro* 5. *Celtas partem Galliæ tertiam* vocat, & Bituriges ponit in Celtis, quorum regionem *Celticum* nuncupat; ut *Sequanicum* pro Sequanica nonnumquam dixere. *Belgium* Cæſar pro parte Belgicæ. *Celtarum* (inquit Livius) *quæ pars Galliæ* 3. *eſt, Tarquinio Priſco Romæ regnante, penes Bituriges ſumma imperii fuit. Hi Regem Celtico dabant. Ambigatus is fuit: qui prægravante multitudine Segoveſum in Hercynios ſaltus, Belloveſum in Italiam cum copiis miſit. Belloveſum ſecuti ſunt Bituriges, Arverni, Senones, Ædui, Ambarri, Carnutes, Aulerci*, (id eſt Cenomani) *quod eis ex populis abundabat. Poſtea Boii* (finitimi Helvetiis) *Lingoneſque: tum Senones recentiſſimi venere in Italiam.* Bituriges ergo tum Celtæ erant, Celtarumque potentiſſimi, & Regem toti Celticæ dabant, nec Aquitaniæ ante Cæſarem Auguſtum ſunt attributi. Certè multas urbes habuiſſe eos apparet, cùm juſſu Vercingetorigis uno die *amplius* 20. *urbes Biturigum* ſint incenſæ. Attamen ætate Cæſaris Bituriges Æduorum erant in fide, diuturnitate ſcilicet temporis mutatis populorum imperiis ac viribus. Apud Plinium Bituriges ac Ædui calce uberrimos feciſſe agros dicuntur: & argentum incoquere æreis operibus, gloria Biturigum fuit. *Biturix* Lucano non ignotus: *lib.* 1.

Et Biturix, longiſque leves Axones in armis.

In tabula Peutingeriana & apud Magnonem *Beturiges*: *Beturici* aliis, & *Bitorices*, ac *Bituricas* corruptè dicti, vulgo *Berruiers*. *Bituricos* Gregorius Turon. vocat non Avaricenſes modò, ſed etiam totius pagi Biturici incolas, alii *Bituricenſes*. Et Cæſar quidem ac Livius, multique alii *Bituriges* abſolute appellant: at Strabo, Plinius, & Ptolemæus *Cubos* cognominant, ut diſtinguant à Biturigibus Viviſcis, Biturigum Cuborum ut videtur prole. Plinio in Aquitania *Bituriges liberi, qui Cubi appellantur*, ut & Straboni; Ptolemæo in Aquitania quoque ad *Ligerim fluvium Bituriges Cubi*, & *urbs Avaricum*. μετὰ τὸν Λίγηρα ποταμὸν Βιτούριγες οἱ Κοῦβοι, καὶ πόλις Ἀβάρικον: Bituriges autem non ſolùm pagum Bituricum, *le Berri* vulgò dictum, ſed etiam partem agri Burbonenſis atque Turoniæ, qualis nunc eſt, continent, quæ omnia diœceſis Biturigum civitatis complectitur. *Cataphractarii Biturigenſes* in veteri inſcriptione memorantur, aliàs *equites cataphractarii Biturigenſes*: quos Notitia Imperii Romani *Vexillationibus Comitatenſibus* 7. primos adnumerat. Caput Gentis *Avaricum*, ut Cæſar & Claudius Ptolemæus docent. Florus *in libro* 3. *capite* 10. poſtquàm ſcripſit, *maximam omnium conjurationem fuiſſe Galliarum, quum omnes pariter Arvernos atque Bituriges, Carnutas ſimul Sequanoſque contraxit*: adjicit, Cæſarem *ipſa capita belli aggreſſum eſſe, urbes Avaricum* Biturigum, *Aleſiam, Gergoviam Arvernorum*. Ex quibus Cæſar ipſe appellat *Avaricum opidum maximum munitiſſimumque in finibus Biturigum atque agri fertiliſſima regione*, nec non *pulcherrimam propè totius Galliæ urbem, quæ & præſidio & ornamento ſit civitati, quòd propè ex omnibus partibus flumine & palude circumdata, unum habeat & perangustum aditum*. Dion Ἰτούριγας, & urbem eorum Ἐβαγον, pro Οὐιτούριγας & Ἀβάρικον nominat. Tabula Peutingeriana *Avaricum* Gabris & Alerciæ locis nunc incognitis medium interponit. Æthicus in itinere à Burdigala Auguſtodunum, inter Argantomagum (*Argenton*) & Tincontium (*Zancoins*, aliàs & meliùs *Sancoin*) *Avaricum* collocat. Ita ut ſitus ipſe locorum indicet, Avaricum aliam urbem eſſe non poſſe, quàm Bituricas Biturigum caput. Apud Magnonem *Biturex*, *Avaricum*. Quare Joſ. Scaliger irridet ſtultoſque appellat, qui Avaricum *Viaron* vel *Vierzon* opidum Biturigum eſſe arbitrantur, aliqua ſimilitudine nominis ducti: inter quos Marlianus fuit. Scaligero præter cæteros Samſon accedit, & Avarici nomine caput Biturigum deſignari non dubitat. Avaricum autem dictum eſſe obiter à fluvio *Avara*, quem poſtea *Averam* vocavere. *Avara* porrò vel *Avera*, qui & à nonnullis *Eubra* aut *Evra* nuncupatur, vulgò *Yevre* vel *Evre*, Avaricum Biturigum primò, deinde *caſtrum Mediolanenſe* Gregorio memoratum, *Mehun ſur Yevre*, quod Aimonius ſuâ ætate *Magdunum* dictum ait, attingit, deinde apud Virſionem caſtrum in Carem effluit. Utrio autem *Orron* vulgò nuncupatur; corruptè in tabulis *Aurron* & *Auron*. Nam litera v. in au. mutari non ſolet. Alluit Vernolium *Verneuil*, Dunum Regis *Dun le Roy*, & apud Avaricum pontem habet lapideum 4. ut 5. arcuum, *Pont d'Orron*, portamque cognominem, ubi Avarâ recipitur. Maſſonus *Evram Auronemque* confundit, & pro uno eodemque flumine habet errore puerili, ut ex ſupradictis intelligitur. Liber vetus *de Miraculis S. Auſtregiſili*, utriuſque fluminis mentionem facit his verbis: *Eſt illic* (Avarici) *Eccleſia S. Sulpicii inter duas aquas, ſuper ripam Utrionis & Avera*. Item, *de loco Novavilla ſecus amnem Utrionis*. Amborum igitur fluminum alterum *Avera* vel Avara, alterum *Utrio* Latinè dicebatur. Ex Avara Noſtri Auram & Evram fecere, *Evre* aut *Yevre*: ex Utrione *Orron*. Quatuor ſunt fluvii ad Avaricum, Avara major, *Evre* vel *Yevre*; Avara minor, *Aurette* rivulus, Utrio *Oron*; & Molo *Moulon*; qui duo fluvii cum Avara minore, ad Monaſterium Navenſe ſeu S. Sulpicii Pii Avara majore recipiuntur. In litteris datis regnante Roberto R. memoratur *burgus S. Ambroſii* Biturigis *inter Averam magnam & Averam minimam*. Avera magna eſt *Evra*, Avera minima eſt Aureta. Avaricum poſtea nomen Gentis, cujus caput erat, accepit, & *Bituriga* vel *Biturica*, *Biturica urbs* aut *civitas*, nonnunquam & *Bituriges* appellari cœpit. Ammianus *in libro* 15. duas tantùm Lugdunenſes agnoſcit, & in Lugdunenſi prima cum Lugduno & Senonibus *Biturigas* poſuit, in ſecunda Lugdunenſi Rotomagum & Turonos: cùm Biturigas Aquitaniæ primæ attribuere debuerit. *Biturigas civitatem* vocant & Sidonius *in Concione*, & Jordanes *de rebus Geticis*, & Gregorius Turonicus Epiſcopus *in libro* 1. *Hiſtoriæ*, cui & *Biturica*, & *Biturex* dicuntur vel *Bitorix*. In veteribus Notitiis provinciarum & civitatum Galliæ, *provincia Aquitanica prima metropolis civitas Biturigum*; alias *Bituricum*, *Betoricum*, & *Betoricorum*. A Noſtris truncato veteri nomine urbs vocatur *Bourges*. *Biturigum* in *Burigas* vel *Burgas* converſis. Qui Conciliis Gallicanis interfuere ejus urbis Antiſtites, tunc ſe *Epiſcopos de Biturica metropoli*, nunc *Epiſcopos Eccleſiæ Bituricæ metropolis*, modò ſe *Epiſcopos Bituricenſes* appellitant. Quoniam autem Avaricum caput erat & metropolis provinciæ Aquitaniæ primæ, ideò Burdigalam metropolim provinciæ Aquitaniæ 2. & Eluſam primò, deinde Auguſtam Auſcorum, metropolim Novempopulanæ, quæ eſt tertia provincia Aquitaniæ, ſibi ſubjectas habuit. Quam ob cauſam Deſiderius Cadurcorum Epiſcopus, Sulpicium Biturigum Epiſcopum *Sanctum Patriarcham Sulpicium* nuncupavit

pavit in literis: & in decreto Gratiani Bituricenſis Antiſtes vocatur *Patriarcha*. Nicolai Papæ exſtant litteræ, *Radulfo Aquitaniarum Primati* inſcriptæ, qui erat Bituricenſis Archiepiſcopus. Primates autem atque etiam Patriarchas nonnunquam appellabant Antiſtites, quibus alii Metropolitani vel Archiepiſcopi ſubjecti erant: ut de Lugdunenſi Epiſcopo aliiſque conſtat. Certè *Bitoricas caput Aquitaniæ* vocat Appendix Chronici Fredegarii vetuſtiſſima, nimirum totius Aquitaniæ; ut ſuprà Radulfus *Aquitaniarum primas* dicitur. Adrevaldus *in libro de Miraculis S. Benedicti*, *Avaricum caput Regni Aquitanici* appellat, quia Bituricenſis Archiepiſcopus toti Aquitaniæ præſidebat. *Turrim Bituricenſem* memoravit Sugerius Abbas, ante annos 500. *in epiſtola ad Radulfum Comitem Viromandenſem*, & Cadurcus *in literis ad Rotrocum Comitem Perticenſem*: quæ turris noſtra ætate à Bituricis ipſis Regis permiſſu diruta eſt. Præter cæteras Avaricum habuit portam Gordanicam, *la porte Gordaine*, fortè a caſtro Gordonico ità dictam, in veteribus tabulis non omiſſam: & portam Turonicam, *la porte Tournoiſe*. Fuit ibi & Amphitheatrum, quod vulgò *Arenas* vocabant, a quo & vicus Arenarum hodieque dicitur, *la rue des Arenes*. Locus ubi Amphitheatrum fuit, *foſſa Arenarum* appellabatur, *la foſſe des Arenes*: quæ foſſa anno 1619. impleta eſt, & ex eo loco forum publicum factum, quod Plateam Burbonenſem nuncupant, *la Place Bourbon*. Ea urbs Palatium ſuum habuit Romanis, ut exiſtimo, operis, quod à Pippino Francorum Rege reparatum eſſe indicat ſcriptor ejus æqualis hiſce verbis: *Anno 767. Rex Pippinus Ligere tranſacto ad Betoricas acceſſit, Palatium ſibi ædificare jubet; iterum Campo Madio ſicut mos erat, ibidem tenere jubet: initoq; conſilio cum proceribus ſuis, Reginam Bertradanem cum reliquis Francis ac Comitibus, fidelibus ſuis, in prædicta Betorica dimiſit.* Et infrà: *Rex Pippinus in Betoricas per hiemem totam cum Regina ſua Bertradane in Palatio reſedit.* In Palatio igitur Avaricenſi, quod refecerat magis, quàm ædificaverat, novo more, non jam Kalendis Martiis, ſed Kalendis Maiis tum Conventum Francorum habuit, quem à re *Campum Majum* dicere cœperunt; ibi Bertradam uxorem ſuam unà cum Comitibus ſibi devotis reliquit, Waifarium inſecuturus, dein quòd hyems inſtabat, ibi cum conjuge anno iſto 767. hiemavit. *In Epiſtola P.* Archiepiſcopi Bituricenſis ad Sugerium Abbatem S. Dionyſii, ejuſdem Palatii fit mentio: *Unde paratum ſe in Palatio Domini Regis apud Bituricas ſecundum uſus & conſuetudines ejuſdem civitatis exhibuit*: ubi & diſcimus Bituricenſes non alibi tum quàm Bituricis judicium ſubire conſuevisse, nec Luteciam Pariſiorum aut quoquam aliò evocari potuiſſe. Agrum Biturigum totum Cæſar *civitatem Biturigum*, Gregorius nunc *terminum Bituricum*, nunc *territorium Bituricum* vocat, ſæpiùs abſolutè *Bituricum*, ſemel *Bituricam*, ſupple regionem; Hincmarus *de Vita Remigii*, *pagum Bituricum*; Annales Bertiniani *pagum Bituricum* & *Comitatum Bituricum*; vetus Appendix Chronici Fredegarii non ſemel *pagum Bitorinum*: quem à pago Autiſſiodorenſi & Maſua ejus vico Ligere fluvio dividi indicat, & trans Ligerim *caſtrum Burbonem*, hoc eſt, Burbonem Archembaldi vel Erchenbaldi in eo pago ponit, *caſtrum* quoque *Argantomagum* vel *Argentonum* ad minorem Croſam: *Bituriam* mutilato nomine recentiores Hiſtorici Latini nuncupavere: ex quo noſtri fecerunt *le Berri*, ſublatâ 2. ſyllabâ. Willelmus Armoricus *Bituros* quidem vocat Bituriges; regionem autem *Biturium*, nec non *Bituricas oras*.

Urbes, oppida & caſtra pagi Biturici.

Albiniacum, *Aubigni.*	Dunum Regis, *Dun le Roy.*
Argantomagus, *Argenton.*	Exoldunum, *Iſſoudun.*
Buſentiacæ, aliàs Buſentiacum, *Buſançais.*	Firmitas ad Averam, *la Ferté ſur Evre.*
Carrocium, *Charrois.*	Ignorandis, *Aigurande.*
Caſtellio ad Angerim, *Chaſtillon ſur Indre.*	Linariæ, *Lineres.*
Caſtellum Radulfi, *Chaſteau-Roux.*	Magdunum vel Mediolanum, *Mehun ſur Yevre.*
Caſtra, *La Chaſtre.*	Monaſteriolum ad Carem, *Meneſtou ſur Cher.*
Caſtrum Leproſium, *Leuroux.*	Noviodunum, *Neuvi ſur Baragnon.*
Caſtrum Meliandi, *Chaſteau Meillant.*	Oblincum, *le Blanc en Berri.*
Caſtrum novum ad Carem.	Ruſiniacum, *Rouſſec le Chaſteau.*
Concurcallum, *Concreſſant.*	Sacrum Cæſaris vel Sincerrium, *Sancerre.*
Cella S. Euſicii, *Celles en Berry.*	Vaſtinnum, *Vatan.*
Crazaacum, *Cracay.*	Virſio, *Vierzon.*
Cullencum, *Cullant.*	
Doli, *Bourg de Deols.*	

A Biturigibus Cubis forſitan *Biturgia* in mediterranea Tuſcia condita eſt, & nomen accepit, Βιτουργία Ptolemæo dicta, *Biturgia* in tabula Peutingeriana, inter Florentiam Tuſcorum & Umbronem fluvium; vulgò *Berogi*. Ab eiſdem & Bituris, *Bituris*, urbs Vaſconum in Hiſpania Tarraconenſi. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Bituriges Vibiſci, Strabo *Bituriges*, cognomine *Ioſcos* (Ἰόσκους) *Gallicam Gentem*, hoc eſt, Celticam, nuncupat, & eos ſolos in Aquitania alienigenas ſive allophylos eſſe ſcribit, nec cum Aquitanis tributa conferre: ita ut eos ex Biturigibus Cubis ortos eſſe indicare videatur, qui ante Auguſti principatum Celtis ac Celticæ provinciæ attribuebantur. Plinio vocantur *Bituriges liberi cognomine Ubiſci*, aliàs *Vibiſci* inter Santones liberos & Aquitanos, & in Aquitania ponuntur: Ptolemæo *Bituriges Vibiſci*, Βιτούριγες οἱ Οὐιβίσκοι in Aquitania quoque ſub Santonibus. Corruptum cognomen eſt *Ioſci*, ac *Ubiſci*; ſincerum *Vibiſci* ac *Viviſci*, b. litterâ in u. converſâ. Certè vetus marmor Burdigalenſe *civitatem Biturigum Viviſcorum* Burdigalam caput Gentis appellat: *Auguſto ſacrum & Genio civitatis Bit. Viv.* & Auſonius *Burdigalenſis* à ſeipſo dicitur *in Moſella*,

Viviſca ducens ab origine gentem.

A Biturigibus Viviſcis nomen accepit *Vitis Biturica*, Columellæ & Plinio memorata, ac vulgò *Bidure* dicta, ut Vineto placet, aut certè *Burdigalenſis*, *le Bourdelas*. Bituriges Viviſci a capite Gentis plerumque Burdigalenſes dicuntur, *les Bourdelois* aut *Bordelois*: ager vel pagus Burdigalenſis, *le Bourdelois*. Biturigum Viviſcorum *emporium Burdigala*, *adjacens ſtagno maritimo*, *quod oſtia Garumnæ fluminis efficiunt*, vocatur a Strabone. Sed hoc ſtagnum, vel hic lacus maritimus, hæc λιμνοθάλαττα nunc Burdigalæ nuſquam apparet: fortè *Divona* apud Auſonium fons Burdigalæ ſacer. Ptolemæo *urbes Vibiſcorum Biturigum*, *Burdigala*, ἡ Βουρδίγαλα, & Noviomagus Νοιόμαγος: ex quibus Burdigala *in lib.* 8. & in tertia Europæ tabula eidem dicitur *Aquitaniæ urbs inſignis*, τῆς Ἀκυιτανίας πόλις ἐπίσημος: Noviomagus intercidit, niſi ſi fortè eſt *Solacum*, locus oſtio Garumnæ proximus. Ammianus Marcellinus *in lib.* 15. ſcribit, in *Aquitanica provincia*, *amplitudine civitatum admodum culta*, *Burdigalam & Arvernos excellere*, *& Santones*, *& Pictavos*. Paulinus *in epiſtola ad Auſonium*, *nitentem Burdigalam* nuncupat; Auſonius ipſe *patriam* ſuam & *natale ſolum* nominat.

Burdigalam inſignem Baccho, fluviiſq; viriſq;
Moribus, ingeniiſq; hominum, Procerumq; Senatu,

& eam inter claras orbis Romani urbes numerat. Eutropius ſcribit, Tetricum Senatorem, Aquitaniæ Præſidem, *apud Burdegalam purpuram ſumſiſſe*. Æthicus *Burdigalam* ab Aquis Tarbellicis 64. millia paſſuum abeſſe docet, a *Blavuto*, id eſt, Blavia 19. à *Mediolano Santonum* 62. ab *Aginno* 74. millia: tabula Peutingeriana *Burdegalam* appellat, & inter ſinum Aquitanicum ac *Blaviam* collocat. *Burdegalim* & *Burdegalem* quidam vocaverat; recentiores Franci Angliqque *Bordellum* mutilato & corrupto nomine Burdigalæ. Incolæ *Bourdeaus*, Noſtri *Bordeaux* dicunt. In Notitiis veteribus provinciarum & civitatum Galliæ dicitur provinciæ Aquitanicæ ſecundæ *metropolis civitas Burdigalenſium*, aliàs *Burdegalenſium*, quinque civitatibus præſidens Aginnenſium, Ecoliſmenſium, Santonum, Pictavorum & Petrocoriorum: quibus recentiores Notitiæ Sarlatum, Malliacum, Lucionem, & Condomium, novas civitates provinciæ Burdigalenſis addidere. Paulinus *in Eucharistico Burdigalæ*, *Navigeram portam*, id eſt, portam Navalem ita dictam, & *portum ſpatioſum* commemorat. Poſita eſt Burdigala ad ſiniſtram ſeu Novempopulanam Garumnæ fluminis ripam, quæ in occaſum Solis ac Pyrenæos montes ſpectat, & ibidem majorem agri ſui partem habet; nec tamen Novempopulanæ provinciæ attribuitur, ſed Aquitaniæ ſecundæ, cujus caput ac metropolis olim habita eſt, & nunc quoque habetur. Idem Rotomago Veliocaſſium & Cæſaroduno Turonum, aliiſque urbibus videmus accidiſſe: ex quibus Rotomagus, in ripa dextra Sequanæ ſive in Belgica cum maxima agri ſui portione ſita eſt: Cæſarodunum in læva ripa Ligeris, ſive intra fines Aquitaniæ cum magna agri ſui parte eſt poſitum. At nihilominùs tamen Rotomagus Lugdunenſi ſecundæ metropolis attributa, non Belgicæ provinciæ; Cæſarodunum ſeu civitas Turonorum provinciæ Lugdunenſi tertiæ pro metropoli adſcribitur, non Aquitaniæ. Cæterùm pagus Burdigalenſis, ut majore ex parte unà cum ipſa Burdigala trans Garumnam eſt poſitus, Boios & Medulos ſimiliter Tranſgarumnicos continet: qui licèt ultra flumen Garumnam ſiti ſint, tamen Aquitaniæ ſecundæ cum Burdigala attribuuntur. Eodem modo Veliocaſſes & Caleti citra Sequanam, quo Celtæ à Belgis dividuntur, latè ſedes habent, ac nihilominus ſimul cum Rotomago urbe, quæ & ipſa cis Sequanam eſt, non Belgis ſeu provinciæ Belgicæ ſecundæ, ſed Celtis vel provinciæ Lugdunenſi 2. adſcribuntur. Portio igitur Biturigum Viviſcorum fuere haut dubiè Meduli & Boii, cùm Burdigalam caput Biturigum Viviſcorum pro capite & metropoli habeant etiamnum, & Burdigalenſis diœceſeos finibus contineantur. Apud Gregorium *in l. 7. c. 31. Gundobaldus erat in urbe Burdigalenſi*, & idem nihilominùs *in cap. 34. cùm audiſſet ſibi exercitum propinquare* Guntchramni, *Garonnam tranſivit, Convenas petens*: quaſi cum Burdigala fuerit in ripa Garumnæ citeriore vel dextra, non in ulteriore aut ſiniſtra, ubi nunc eſt. Id & videtur indicare Appendix Chronici Fredegarii, ab auctore æquali eorum temporum compoſita: *Carolus Princeps denuò Ligerem fluvium*

nenſit, & uſq; Garumnam, vel urbem Burdegalenſem, vel caſtrum Blavium veniens occupavit Tam Burdigalam quam Blaviam cis Garumnam ponit hic e *capite* 109. *verbis, ut & in cap.* 108. *Egreſſi cum Rege ſuo Abdirama nomine, Garumnam tranſeunt, & Burdegalenſem urbem pervenerunt.* Egreſſi autem erant ex Hiſpania, quam paulo ante occupaverant Saraceni: quibus ſi antè Garumna tranſeundus fuit quàm Burdigalam pervenire poſſent, Burdigala utique tum ſaltem trans Garumnam erat, hoc eſt, ad ripam fluminis dextram ſive Santonicam. Hæc ſunt diligenter conſideranda: niſi ſi Hiſtoricos noſtros omnia ſuſque deque miſcuiſſe, & ordinem rerum ac ſitum locorum confuſis verbis turbaviſſe volumus: quod leviter facere non debemus aut credere ſine cauſa; præſertim cùm eadem eiſdem verbis in Annalibus Metenſibus ſeu in Chronico S. Arnulfi reperiamus, quæ ſuprà in Appendice Fredegarii. Hadr. Valeſ. *Not. Gall.*

Biturigum, vel *Bituricenſis* Ducatus, cujus Duces quoque Galliæ Pares, Galliæ Celticæ provincia ampla & fertilis: ab Septentrione Soloniam inferioris Belſiæ partem, à qua Caris fluentis diſterminatur: ad Orientem Hurepenſes, Nivernenſes, & Borbonios reſpicit, conſtituente hic limitem rivulo, cui nomen *la Faye*: quà meridies eſt, Lemovices habitant, ubi *Creuſe* fluit: quà occidens, Pictones & Turones, à quibus fluviolo *Clery* ſeparatur. Domicilium hic olim fuit Biturigibus, quos *Cubos* ſcribunt cognominatos Cæſar, Strabo, Ptolemæus, & alii. Bituriges enim Galliæ populi duplices erant, Ptolomæo cognomentis diſtincti, *Bituriges Cubi*, quorum metropolis Avaricum, primæ Aquitaniæ: reliquæ urbes, Sancerra, Exolodunum, &c. *Bituriges Vibiſci* aut *Viviſci*, quorum primaria urbs Burdigala, ſecundæ Aquitaniæ. Hodie vulgò *Ceux de Berry*. Merula. In Ducatum erecta eſt hæc regio, à Johanne R. Anno 1350. in gratiam Johannis filii tertiogeniti. Ducum cætera Bituricenſium celebre in hiſtoriis nomen, inprimis flagrante Aurelianenſis & Burgund. domus diſſidio. Hiſt. Gall. V. *in Bituriges.*

Biturigum, vel *Bituriga*, & *Biturica*, nec non *Biturica*, metropolis ducatus Bituricenſis: olim *Avaricum Biturigum*, & *Avaricum Cuborum*, Plin. 4. 17. Strabo 4. ab Eura ſeu Avarone flumine, quo adluitur, dicta. Inter magnifica ædificia, quæ in hac civitate ſunt, numeranda eſt magna illa Turris, forma rotunda, tantæ altitudinis, ut trium aut quatuor milliarium intervallum viſui exponat: muri ejus tres orgyas aut circiter ſpiſſi ſunt: exterior pars opere ruſtico extructa eſt, pyramidalis adamantis inſtar. Hodie *Bourges en Berry*. Merula. Metel. Fuit olim Celtarum regia, pòſt caput regni Aquitanici. Vid. & Ptol. *lib.* 2. 7. Cæſ. *lib.* 7. *Comm.* Dein ſedes fuit Ducum, Arch. Primatu à Carolo M. inſtituto, & Patriarchatu inſignis: Caroli VII. perfugium, reliquâ Galliâ ab Anglis occupatâ, à quibus per ſarcaſmum, *Roy de Bourges* propterea dictus eſt. Academiâ quoque urbs gaudet, à Ludov. IX. fundatâ, à Carolo verò Duce, fratre Ludovici XI. inſtauratâ, & amplis privilegiis à Paulo II. inſtructâ, Anno 1464. ubi Alciatus, Baro, Duarenus, Balduinus, Contius, Hottomannus, Cujacius, &c. floruere. Diœceſis Bituricenſis una ex Galliæ ampliſſimis, continet 35. Abbatias, 900. Parœcias, &c. Antiquitatum porro monumentis, palatio Jacobi Cœur, templo S. Stephani, Anno 254. ſub Decio, extructo, urbs hæc clara, primum præſulem S. Urſinum habuit. Sammart. *Gall. Chr. tom.* 1. *pag.* 140. *& ſeqq.*

Hic concil. habitum Anno 1031. ubi de Apoſtolatu S. Martialis actum. Anno 1215. à Cardin. Roberto Legato, cui ſe opponentes Galliæ Epiſcopi, provocarunt ad Concil. Lateranenſe. Anno 1225. ubi actum de ditionibus Raimundi com. Toloſani, egregii purioris cultus hyperaſpiſtæ. Anno 1276. 1286. aliaque eodem ſeculo, ubi de primatu inter Narbonam, Burdigalam & hanc urbem, diſceptatum. In primis An. 1438. ubi Gall. Præſules, ſub Carolo VII. Concilio Baſilienſi aſtipulati ſunt, *Pragmaticâ ſanctione* factâ, quæ à Concilio rata habita viguit, uſque ad An. 1516. quo inter Franciſcum I. & Leonem X. pacto, *le Concordat*, inito, ex parte abrogata eſt. Idem Carolus biennio pòſt, ibidem loci, denuo, Eccleſiaſticorum cœtum congregavit, &c. Vid. Concil. Gall. & in voce *Bituriges.*

Biturris, Vaſconum urbs in Hiſp. Ptol.

Bityla, Laconicæ mediterranea urbs. Ptol.

Bivium, Vid. *Curium.*

Biula, Cariæ urbs. Strabo.

Biumbres, vide *Amphiſcii.*

Bizala, inſ. ante Taprobanem. Ptol.

Bizya, arx regum Thraciæ, cis Rhodopen, à Terei nefaſto crimine hirundinibus inviſa, non quòd illic facinus patratum ſit, (in Daulide enim Phocidis op. contigit) ſed quòd ea Terei patria fuerit, teſtibus Thucydide, & Pauſaniâ.

Bizomeræ, Scythiæ Eur. pop. Jornandi.

Bizon, urbs Thraciæ, terræ hiatu abſorpta. Plin. 4. 11. Straboni *Bizona* dicta.

Bizona, urbs Pontica. Steph.

B L.

Blaander, Phrygiæ maj. urbs. Ptol.

Blabia, Gall. Celt. op. *Blavet* teſte Ortelio. Gaudet portu celebri, *Le Port Louis*. Juxta oſtium Blabii flu. 3. leucis ab Hannebonto in Merid. Vid. *Blavetum.*

Blacherna, locus in ſuburbiis Conſtantinopoleos. Vide omnino Pet. Gyllium *de Topogr. Conſtantinop. l.* 4. *c.* 5.

Blachia, Nicetæ, & Curopalatæ, regio Daciæ, cum Myſiæ portione, vulgò *Valachia.*

Blacia, regio prope Cumas, cujus meminit Auguſtinus. Aliis *Valachia* eſt.

Blada, Hunnorum R.

Blaena, Ponti regio ſatis ferax, per quam Amnias amnis labitur. Hoc in loco Mithridates cognomento *Eupator* Nicomedis Bithyni copias funditus delevit, haud quidem præſens, ſed per Imperatores. Unde ille, cum paucis domum fugiens, ſervatus eſt, & inde in Italiam navigavit. Strabo. 12.

Blaſii duo, quoniam Tiberius ſacerdotia integrâ eorum domo deſtinata, convulſâ diſtulit; ac Q. Plautio, Sext. Papinio ut vacua contulit in alios; ſignum mortis intellexére & voluntario exitu ceciderunt. Tacit. An. 6. 40.

Blaſus, nomen viri. Stat. 2. *Silv.*

Noverat effigiem, generoſiq; ardua Blaſi
Ora puer. Et paulò pòſt:
— *Et amiſſi puerum ſolatia Blaſi*
Tollit humo. — — Vid. *Pedum.*

Blaſus nomine *Junius*, Lugdunenſis Galliæ rector, cum Italicâ legione & alâ Taurina Lugduni tendentibus ad partes Vitellii acceſſit. Tacit. *Hiſt. I.* 59. genere illuſtri, largus animo & par opibus, qui Vitellio nullo principali paratu, ſed veteri egeſtate conſpicuo circumdedit miniſteria ac comitatus eſt liberaliter. *Hiſtor. II.* 59. Paullò pòſt, quòd ægro corpore convivium & lautos dies ageret, occiſus. Vid. Tacit. *hiſt.* 3.

Blagura, mons Hiberniæ, in cujus radicibus tres nobiles fluvii ſcaturiunt, Berna videlicet, Corus, & Syurus, omnem fere inſ. irrigantes.

Blamontium, oppid. Lotharingiæ, aliàs munitum Comitatus titulo gaudet, ad Voſorium fluvium, qui paulò infra in Murtam cadit.

Blanca Caſtellana, fil. Alphonſi IX. ex Ludov. VIII. Galliæ R. Lud. IX. mater. Mortuo marito, ut & filio in Oriente abſente, regnum adminiſtravit, fruſtra renitente validâ ligâ. Obiit Anno 1252. æt. 65. Meloduni ſepulta.

Blanca Aquitana, uxor Ludov. ignavi.

Blanca Gallica, fil. Ludov. IX. ex Ferdinando de la Cerda, filio natu majore Alphonſi 10. mater duorum filiorum, qui regno privati, quòd pater vivo adhuc Alphonſo obierit.

Blanca Arteſia, uxor Henr. Craſſi, Navarræ R. Item, filia Philippi Audacis, uxor Roberti, Auſtriæ D. cum filio veneno necata, an. 1305. Viennæ. Item, filia Otholini, comitis Burgundiæ, uxor Caroli pulchri, ſicut ſoror ejus Ludov. Hutini R. quarum adulteri vivi excoriati. Item fil. Philippi Euriaci, Navarræ R. Philippi Valeſii ſecunda uxor; marito ſupervixit 50. an. *Hiſt. Gall.*

Blanca Borromæa. Patavina, eruditionis famâ illuſtris. Obiit an. 1557. Morerius *in Addit.*

Blancaberga, opp. Flandriæ, cum portu & fortalitio. 1. leuc. à Brugis in ora littorali. 2. autem ab Oſtenda in ortum.

Blancafortium, oppidul. Aquitaniæ, prope Garumnam, in tractu *le Medoc*, vix 2 leuc. à Burdegalâ.

Blanchefortius Guido, M. Magiſter Rhod. Obiit an. 1513. *Hiſt. Melitenſis.*

Blanciacum ſeu *Blanziacum*, vicus erat pagi Tarvennenſis, vulgò *Blangi en Ternois*: ubi Berta Rigoberti Comitis Palatini filia, cùm amiſſo illuſtri viro ſuo Sigifrido, capiti ſacrum velamen impoſuiſſet, Eccleſiam ac Monaſterium ædificavit, regnante Theodorico Chlodovei junioris filio circa annum Dom. 680 Quidam *Blanziacum*, alii *Blangiacum* vocant, Z in g tranſeunte, ut *Bruzias* & *Brugias*, *Verziacum* & *Vergiacum* (*Vergy*) pro ſicuti dixerunt, *Virzeium* & *Virgeium*. Cæterùm veriſimiliter exiſtimari poteſt, cùm ſ inter duas vocales, aut ſequenti vocali Noſtri leniore ſono mutarent in z, atque etiamnum mutent, inde factum eſſe, ut nomina quemadmodum efferebantur, ſcripta legerentur, & litera z in locum ſ ubique à ſcriptoribus librorum apud nos ſubſtitueretur: *Blanziacum* itaque ſcriptum eſſe pro *Blanſiacum*; *Verziacum* aut *Verzeium* pro *Verſiacum* aut *Verſeium*. *Bruzias* pro *Bruſias*; *Lavarcinum* pro *Lavarſinum*. *Liziniacum* aut *Lizineium* pro *Liſiniacum* & *Liſineium*. Certè Z cum Græca ſit litera, *tantummodo poni in Græcis dictionibus debet*, ut Priſcianus *in libro* 1 *capite ultimo* tradit, qui & adjicit *Z pro ſſ conjunctis accipi.* Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Blanda, Italiæ urbs in litore Brutio, non procul. à Bato fluv. & Parthenio portu. Plin. 3. 5. *Blanda* Livio. hodiè *Belvedere*, teſte Barrio. Meminit ejus Mela *l.* 2. *c.* 4.

Blanda, Hiſp. Tarracon. urbs. Ptol. & Pomp. quæ hodiè *Blanes* Floriano, & Navagiero dicitur, in agro Barcinonenſi ad Larnum flu. Plin. 3. 3. Item fluv. ejuſdem nominis.

Blandenona, locus non longè à Placentia. Cujus meminit M. Tullius ep. ad Quintum fratrem, hodiè *Brona.*

Blanduſia, fons in finibus Sabinorum, apud Mandelam Horatii villam. De quo is *lib. 3. Carm. Od.* 13.

O fons Blanduſiæ ſplendidior vitro.

Blangiacum, oppidul. Normanniæ, in tractu Caletenſi, in limite Picardiæ, ad amnem Bresle. Vid. Valeſ. *Not. Gall.*

Blanii, Hiberniæ pop. Ptol. Vid. *Eblani.*

Blannonii ſive *Brannonii*, pop. inter Celtas proximi Seguſianis, Ambivaritis, ac Heduis, quorum clientes erant. Vulgò *Le pays à l'entour de Sainct Jean de Maurienne.*

Blaſcon, vel Blaſcorum, inſ. Galliæ in oſtio Rhodani, prius *Meſion* dicta. Plin. 3. 5. Strabo. 4. hodiè *Languillade*. Baudrando *Blaſcon*, vulg. *Breſcon*, arx permunita & inſ. maris Gall. parva in ſinu Leonino & ora littorali Occit. longè ab oſtiis Rhod.

Blaſius Vigenerius, Borbonienſis, Duci Niverniæ à ſecretis, Cæſarem, Livium, Chalcondylam, Philoſtrati icones, &c. Gallicè vertit, magni ſuo ævo nominis. Vixit ſec. præt.

Blaſo, unà cum Monteſorelli & Brioleto memoratur ab Orderico Vitale, *in l.* 10. *Hiſtoria*, locus in Andicavis ad & trans flumen Ligerim, vulgò *Blaiſon* dictus. Brioletum autem eſt *Brielay*, ad Lidum vel Lidericum flumen, Sartæ jamjam acceſſurum. In Vita S. Mauri Abbatis, mentio fit *fiſci Regis, qui Blaſon nuncupatur*, Monaſterio Glannafolio à Chlotario majore Francorum Rege conceſſi: ex quo apparet, *Blaſonem* villam quondam Regiam ſive fiſcalem extitiſſe. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Blaſtophœnices, Luſitaniæ pop. Appian.

Blaſtus, nomen viri. Act. 12.

Blatum Bulgium, ſive *Ablatum Bulgium*, *Bulneſſe*, teſte Camdeno, op. Angliæ in Cumbriâ ad occid.

Blaudus, urbs Phrygiæ, Steph.

Blavetum, flumen eſt notiſſimum in Britannia, *Blavet* hodieque dictum: à quo & *Blavetum* opidum ad ejus oſtium poſitum nomen accepit, *Blavet*. Ejus fluvii mentio fit in Vita Sancti Gildæ, his verbis, *Conſtruxit parvum oratorium ſuper ripam fluminis Blaveti ſub eminenti rupe.* Regino quoque, qui ante annos 760. Chronicorum libros duos ſcripſit, ejuſdem fluminis meminit, ac *Blavittam fluvium* ſincero & incorrupto nomine appellat. An. 890. *Illi* (Brittones) *graviter ab hoſte læduntur.* (à Nortmannis) *Cæduntur paſſim, & uſque Blavittam fluvium omnis eorum poſſeſſio diripitur*: quæ verba in annalibus Mettenſibus etiam reperiuntur. Flumen ergo, ut & caſtrum, primò dictum eſt *Blavitta*, deinde *Blavetum*. Oppidum iſtud *Portum Ludovici*, à Ludovico XIII. Francorum Rege dictum audivimus Principatu ejus, *le Port Louys*: ſed hoc nomen poſt ipſius obitum exolevit. *Blavitta* fluvius à *blavo*, id eſt, cæruleo colore aquarum dictus eſt. Hadr. Valeſ. *Notit. Gall.*

Blavia, op. & arx munitiſſima Gall. Aquit. ad Garumnam flu. in agro Burdigal. Auſonius *ep.* 10.

Fert militarem ad Blaviam.

Hic relinquere coguntur bellica tormenta, qui Burdigalam navigant. Auſonius autem *Blaviam militarem* cognominat, quòd præſidium militum haberet, ut etiamnum habet. Eſt enim monti impoſita Garumnæ imminenti, paulo infra confluentes ejus & Duranii, ita ut maximum flumen habeat in poteſtate. Æthicus in itinere à Burdigala Auguſtodunum *Blavutum* vocat, & inter Burdigalam ac Tamnum ponit, à Burdigala 19. à Tamno 16. millibus diſtans. In ejus codicibus nunc *Blavutum*, nunc *Blautum* reperiri ait Surita; *Blavium* Simlerus, quod melius eſt. Tabula Peutingeriana, inter *Burdegalam* ſimiliter & *Tamnum* caſtrum hoc ponit, ſed *Blaviam* ſincero nomine appellat. Gregorius, *in libro de Gloria Confeſſorum*, locutus de Severino urbis Burdegalenſis Epiſcopo & Patrono, ſtatim ſubjicit hæc verba: *Habetur in hoc territorio* (id eſt territorio Burdigalenſi) *& S. Romanus Presbyter, quem S. Martinus ſepultura locavit. Eſt autem ſepulcrum ejus contiguum Blavienſi caſtello ſuper litus amnis Garonnæ.* Quibus verbis *caſtellum Blavienſe* agro Burdigalenſi ſive Biturigibus Viviſcis adſcribit, non Santonibus. *Charibertum Regem in Blavia caſtello, in Baſilica S. Romani ſepultum eſſe*, Geſta veterum Francorum & Aimonius tradidere: ex quibus Aimoinus *caſtrum Blaviam* in Aquitania nuncupavit; *caſtrum Blavium* Appendix Chronici Fredegarii; *caſtra Blavia* Annales Mettenſes corruptè pro *caſtrum Blaviam*. Vulgò nunc dicitur *Blaye*. Blaviam autem ſeu Blaiam *promuntorium Santonum* à Ptolemæo appellari exiſtimat Olivarius, qui Mellam adnotationibus illuſtravit. In notitia Imperii Rom. ſub diſpoſitione V. S. Ducis tractus Armoricani & Nervicani reperitur *Præfectus militum Carronenſium* vel *Carronenſium Blabia*: & *Blabia* hæc nunc ab omnibus ferè pro *Blavia* noſtra habetur. Plinius quidem *Aquitaniam à Garumna ad Pyrenæi montis excurſum Armoricam antè dictam* ait: & Notitia ſuprà laudata, *extendi tamen tractum Armoricani & Nervicani limitis per provincias 5. per Aquitanicam 1. & 2. Senoniam, 2. Lugdunenſem & 3.* affirmat. Nihilominùs Blaviam heic caſtrum Aquitaniæ locum habere poſſe non puto: cùm conſtet Armoricanum tractum Ligere & Sequana fluviis, ſeu Lugdunenſis 2. & 3. finibus terminari, nec unquam (quidquid dicat Plinius & Notitia) ora Aquitanicæ ſecundæ & Novempopulanæ, multo minùs provincia Aquitanica 1. quæ à mari remota & mediterranea eſt, *Armorica* aut *Armoricani tractûs* nomine à quoquam fuerit deſignata. Certè in tractu Armoricano Venetos, Oſiſmios, Mannatias, vel potius Namnetas, Aletum, Conſtantiam, Rotomagum, Abrincatas, Grannonam ponit Notitia ipſa Imperii: quæ omnia loca ſunt pars provinciæ Lugdunenſis 2. pars tertiæ inter Ligerim & Sequanam: à quibus plurimum abeſt Blavia, caſtrum Aquitaniæ Garumnæ adſitum. Itaque pro *Blabia* libenter in Notitia Imperii emendaverim *Blabita*, crediderimque *Blavittam* caſtrum Armoricæ maritimum, quod & *Blavetum* nomine fluvii ſui appellant, ibi deſignari. Pagus *Blavienſis* vulgò dicitur *le Blaigne*z, ut ager Frontiacenſis *le Fronſaguez*, ager Culacenſis *le Cuſaguez*. Valeſius *Not. Gall.*

Blavus, Romanus, qui cùm audiviſſet filium à Triumviris interfectum, ab iiſdem impetravit, ut interficeretur & filio comes mitteretur.

Blegabridus Syllius, Syllii ſeu Siſillii regis filius primus & ſexageſimus Britannicarum rerum moderator, muſices peritiſſimus, ætate ſua ferebatur. Circa annum mundi 3858. & ante natum Chriſtum 112. claruiſſe ſcribitur.

Blekingia, prov. aliàs Daniæ, nunc Sueciæ, ab an. 1658. Ducatus olim tit. clara. Juxta mare Baltic. quà Germaniam reſpicit. Ei à Septentrione Gothia, ab Occid. Scania. Præcipuæ urbes Ahuſium, Rotembya, Chriſtianopolis.

Blemyes, *Blemia*, *Blena*, vel *Blepta*, Æthiopum pop. à Martiano Imp. per Florum repreſſi, an. 450. Claudianus,

——— *Errat*

Per Meroen, Blemyasque feros, atramque Syenen.

Hi capite carent, oculosque habent, & os pectori affixos. Monſtra hominum. *Blemys* autem pro בלי *beli*, vel *Bli*, & מוח *muach* h. e. *ſine cerebro*. Unde nata eſt fabula, *Blemyes eſſe ſine capite.* Bochartus. Horum mem. Dionyſius *in Periegeſi Verſ.* 220.

Τῶν πάρος αἰθαλίων Βλεμύων ἀνέχουσι κολῶναι.

Dicti autem ab Æthiopum rege *Blemy*, uti tradit Nonnus *in his*:

Καὶ Βλέμυς ἀκὺς ἰὼν ἐς ἐπήλυσιν [illegible] Νείλου
Ἐρυθραῖος σκηπτοῦχος ὁμόζυγος Αἰθιοπήων,
Καί μιν [illegible] Μερόης ὑπεδέξατο πάτρη
Ὑψιλόφοις Βλεμύεσσι [illegible].

Theocritus *in Thalyſiis, ſive Idyll.* 7.

Ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιόπεσσι νομεύοις
Πέτρᾳ ὕπο Βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι Νεῖλος ὁρατός.

Ubi Scholiaſtes, *Ἔθνος Αἰθιοπικὸν οἱ Βλέμυες, ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς Αἰθιοπίας κείμενον. Ἄλλως. Βλέμυες ἔθνος Αἰθιοπικὸν μελανόχροον, ἐν αὐτοῖς δὲ οἱ Τρωγλοδύται.* Vid. Pauſan. *lib.* 7.

Blenavium, oppidul. Duc. Burgund. in Puſæenſi agro, ſub dominio Cortenæorum, ad Lupam fluv. 4. leuc. à Brevioduro in ortum 11. ab Altiſſiodoro in Occaſ.

Blenina, Arcadiæ opp. Pauſanias.

Blepſidemus, nomen comicum viri pauperis, qui oculos convertit & jactat in populum, unde auxilium ſperat.

Blera, Tuſcorum mediterranea urbs. Ptol. hodiè *Bieda*, unde pop. *Blerani*. Plin. 3. 5. Vide Cluver. *Ital. Ant. lib.* 2. *p.* 522.

Bleſa flu. Belg. vulgò *Bliess* alluit vicum Bletam *Bleiſs*, Otvillare *Otvveiler*, Altoſtatt *die Alteſtatt*, Limpachium *Limpach*, Bleſam caſtellum *Blieſ caſſel*: & ad Gemundam *Gmemund*, Saravo accipitur. Ab eo flumine eoque caſtello nomen accepit haud dubiè *pagus Bleſenſis*, Nithardo *in lib.* 1. memoratus, qui pagos *Tullenſem Odornenſem, Bedenſem, Bleſenſemque* conjunctim enumerat. Pagus *Bleſenſis*, *Bleſitchowa* appellatur Germanico nomine, compoſito ex *Bleſit*, id eſt, Bleſenſis, & *chowa*, hoc eſt, pagus: poniturque inter *Sarachowam* & *Albechowam*, id eſt, Saravenſem & Albenſem pagos, in Diviſione Regni Lotharii an. 870. facta. Hic pagus per me primùm omnium illuſtratus, doctis innoteſcet: quem Aubertus Miræus à loco Treviris propinquo *Blie* dictum eſſe exiſtimat. Olim arbitratus ſum *Bleſenſem pagum*, quoniam à Nithardo ponitur prope Partenſem pagum & utroſque Barrenſes, nomen habere à flumine *Bleſa* in Matronam decurrente, aut à caſtello cognomine quod alluit. *Bleſa* autem vulgò dicitur *Blaiſe*, cùm flumen tum caſtellum; aliàs *Bloiſe*. Sed nunc non dubito, quin priori ſententiæ ſtare oporteat. Certè legi literas Caroli Magni, in quibus *cellam Salonam in pago Salnenſi, cum Bleſbatio villa ſuper fluvium Saroa* (id eſt, Saram aut Saravum) *& Bleſa* memorari invenio. *Bleſa* autem hæc, eſt villa *Bleiſs* vulgò dicta, ad *Bleſam* flumen poſita. Valeſius *Notit. Gall.*

Bleſa, opp. & Comit. Gall. Celt. ad Ligerim elegans, *Bloys* ſeu *Blois*, à Regibus habitari ſolitum. Hic conventus ordinum Regni. Anno 1576. quo bellum contra Reformatos concluſum: Et Guiſiæ Dux cum fratre Cardinali, Regis juſſu in illo ipſo cubiculo occiſus. A. 1588. Hiſtor. Gall. Thuan. inprimis. Huc à Ludovico XIII. regina mater relegata eſt, A. 1617.

Bleſenſe Caſtrum & Pagus *Bleſenſis* in Celtica. *Bleſenſium* primus meminit ſemel atque iterum Gregorius Turonicus Epiſcopus *in lib.* 7. *Hiſtoria Francica cap.* 2. *&* 21. quum ait, *Aurelianenſes cum Bleſenſibus junctos mortuo Chilperico in Dunenſes irruiſſe*; & ut cuſtodiretur Eberulfus, qui in Baſilicam S. Mar-

tini

dai confugerat, *Aureliani enſes atq; Bleſenſes vicisſim ad hæc excubias veniſſe* anno Domini 584. in Vita Ludovici Pii Imperat. anno 834. & in Vita Aigulfi Monachi Floriacenſis, cujus patria fuit, atque apud Aimonium *in lib. 4. capite ultimo & 42. caſtrum Bleſenſe* nuncupatur; *Bliſinum caſtrum* in Annalibus Bertinianis anno 854. *Bleſium caſtrum* aliis. In quodam veteri nummo legitur *Bleſo caſtro*: quod nunc opidum eſt celebre in Carnutibus, vulgò *Blois*. Maſſonus putat *Corbilonem* à Strabone appellari. Hic locus *pago Bleſenſi* nomen dedit, *le Blaiſois*, qui *pagus Bleſiſus* nuncupatur in Capitulis Caroli Calvi, & prope Aurelianenſem ponitur: dedit & nomen Comitibus Bleſenſibus, quorum illuſtris eſt memoria: quorum originem Johannes Pariſienſis, *in Memoriali Hiſtoriarum*, enarrat his verbis: *Rolloni fuit cognatus Gello, & ſocius itineris & bellorum, cui pro pace tradidit Carolus Simplex Montem qui Bleſium dicitur cum territorio circumſtante. Qui baptizatus ſicut cæteri, caſtrum bonum in prædicto loco conſtruxit*, (id eſt, arcem) *fuitq; primum Comes Bleſenſis.* At multo ante Caroli Simplicis Principatum locus iſte *Bleſenſis*, à monte ſuo dictus, caſtrum erat & vocabatur: ut ſuprà notavimus. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Bleſilla, diſcipula Hieronymi, Græcè, Latinè, & Hebraicè docta. Hieron. *ep.* 25.

Bleſinon, Corſicæ inſ. caſtellum. Strabo *lib.* 5.

Bleſtium, Angliæ op. Ant. *Old towvn* Camdeno, haud procul ab Herefordiâ.

Bletiſa, Hiſp. urbs prope Salmanticam. *Ledeſma* Vaſæo.

Bletoneſi, pop. barbari. Plut. in Qu. Rom. non addit autem quo loco ſint.

Bleterrum, opp. Com. Burgundiæ, ad amnem *Seille*, in confinio Ducatus Burg. Olim munitum, nunc ſine mœnibus. 9. leuc. à Dola. *Bleterrans.*

Bliarus, vide *Membliarus*.

Blitera, Quæ Straboni *Blitera*, Βλιτέρρα πόλις ἀσφαλὴς ad Obrim ſita, Mellæ inter urbium quas habet Gallia Narbonenſis opulentiſſimas, *Septumanorum Blitera*, Plinio *Blitera Septumanorum* vocatur, adnumeraturque coloniis provinciæ Narbonenſis hiſce verbis, *In mediterraneo Colonia, Arelate Sextanorum, Blitera Septumanorum, Arauſio Secundanorum in agro Cavarum, Valentia, Vienna Allobrogum: opida Latina, Aquæ Sextia*, &c. Ita Plinius (ni fallor) eſt reſtituendus adjectione unius litteræ, *Coloniæ* pro *Colonia*, quæ in editis libris menda reperitur. Arelatum autem & Arauſionem, & Valentiam, ac Viennam Colonias fuiſſe conſtat: quas inter cùm *Bliteras* ſuas numeret Plinius, dubitari jure non poteſt, quin eam urbem pro colonia ſimiliter habuerit. A Claudio Ptolemæo Geographo *Baitra* aut *Baitera*, Βαιτίρραι, *Volcarum Tectoſagum urbs mediterranea* dicitur, corrupte ut putat Caſaubonus pro Blitteræ Βλιτίρραι. Sed Caſaubono non accedo, & utrumque nomen ſincerum eſſe arbitror. Nam Itinerarium Hieroſolymitanum & Idatius *civitatem Biterras* vocant; *Biterras* & Severus Sulpicius, & Julianus Toletanus Archiepiſcopus; Gregorii Noſtri veterrimi codices nunc *Biterris urbem*, nunc *Biturenſim civitatem*, ac *Biturrenſim* mendosè, Appendix Fredegarii, *regionis Gothicæ urbem famoſiſſimam Biteris*. Tabula Peutingeriana, *Beteras* nuncupat, & inter Ceſſeronem ac Narbonem collocat, à Ceſſerone 12. à Narbone 16. millibus paſſuum diſtantes; ac Æthicus in Itinerario *Beterras* non ſemel inter Arauriun ſive Ceſeronem & Narbonem, à quibus *Sep. Baterr.* id eſt, Septimani Bæterrenſes in antiqua inſcriptione Narbonenſi dicuntur. Surita non ſolùm in omnibus Æthici codicibus, ſed etiam in Plinii veteribus exemplaribus *Beterras* ſcriptum reperiri affirmat. Lucas Holſtenius quædam ad Ortelii Theſaurum Geographicum adnotavit: quæ adnotationes ipſo mortuo Romæ anno 1666. ſunt publicatæ. Ibi Holſtenius ait, nummum ſe à Peireſcio accepiſſe, inſcriptum Βητιρρατῶν: ob idque *Bliteras* corruptum eſſe nomen exiſtimat, & Λ in locum Α malè ſubſtitutum, nec ΒΛΙΤΕ'ΡΑ apud Strabonem, ſed ΒΑΙΤΕ'ΡΑ, item apud Mellam non *Blitera*, ſed *Baiterra* ſeu *Batera* ſcribi oportere, & in Plinii priſcis codicibus non *Blitera*, ſed *Beterra* rectè legi. Verum enim fuiſſe olim civitatis nomen *Beterra* & *Beterra*, Βαιτέρρα & Βητέρρα: pro quo Stephanus *Betarra* Βαίταρρα habeat. Ita Holſtenius: cujus ſententiæ non accedo. Nummus quidem ab ipſo laudatus Βητιρρησίων potiùs inſcribi debuit, quàm Βητιρρατῶν, ut lex analogiæ docet. In veteribus Notitiis provinciarum ac civitatum Galliæ nunc *civitas Beterrenſium* appellatur, in provincia Narbonenſi 1. tertium obtinens locum; nunc *civitas Betterenſium*, atque etiam *Biturnenſium* vel *Biturrenſium*, quod corruptum eſt nomen. Gervaſius Tisleberienſis & recentior Notitia Epiſcopatuum Galliæ Epiſcopum *Biterrenſem*, aliàs *Bitarrenſem*, ſecundum numerant inter Antiſtites Narbonenſi Vaſconiæ Archiepiſcopo ſuffragantes; alia Notitia tertium. Hæc urbs vulgò *Bezsers* nuncupatur: elegans & culta, quam falsò Joſ. Scaliger in Volcis Arecomicis eſſe ſemel atque iterum aſſerit, cùm à Ptolemæo Volcis Tectoſagibus attribuatur. long. 23. 50. lat. 42. 42. ad Orobum flu. in Occit. inf. vix 2. leuc. ab ora maris Mediterr. & 3. ab Agatha, in Occaſ. Epiſc. eſt, ſub Arch. Narbonenſi, habuitque primum Præſulem, S. Aphrodiſium Evangelii luce illuſtrata, ſeculo 13. mox Martyrum ſanguine inundata eſt; expugnata enim, & laniena L. M. ab hoſtibus patrata: præterito ſeculo eandem, per Dei gratiam, lucem denuo ſenſit.

Hic Synodus habita, an. 356. à Saturnino Arelat. Ariano, quâ Hilarius Pictav. in Phrygiam exul abire juſſus eſt. an. 1233. 1246. ubi actum de facilima Albigenſes ad Rom. Communionem reducendi via. Ager *Biterrenſis*, ſeu *pagus Biterrenſis*, à Juliano Toletanæ Sedis Archiepiſcopo *Beterrenſe territorium* vocatur, ab incolis *le Bez.ares*; uti pagus Carcaſſonenſis *le Carcaſſés*; ager Agathenſis *Agadez*. Diœceſi Biterrenſi continentur Biterræ, Salvianum *Sanvian*; Ripa alta vel Ripalta *Ribaute*; Capraria *Cabriere*, Villamagna *Villemagne*, Roccarotunda ſeu Rupeſrotunda *Roqueredonde*.

Blitius Catulinus, poſt conjurationem Piſonianam à Nerone in inſulam maris Ægæi rejectus. Tacit XV. 71. Rhenanus, in Codice Budenſi, legi adnotat *Britius*.

Blulæ, Arab. Fel. pop. Ptol.

Bloczlia, arx Belgii, in Friſia Occid. ad oſtium amnis *Aa*. in littore maris Auſtrini: ab Epiſc. Monaſter. an. 1672. capta, pauloque pòſt fortiter recepta. V. *Arx Bloczilia*.

Bloerini. & *Iſangrini* vocantur à quodam poetâ neoterico, qui res geſtas Philippi Aug. regis Francorum deſcripſit, quidam Flandriæ pop. Furnenſium, Bergenſiumque clientes. Hoc annotavit Jac. Meyerus.

Blondus Flavius, Forojulienſis, Secretarius Eugenii 4. &c. Scripſit Romam *Triumphantem*, 10. libris. *Reparatam* 3. *Exornatam* 8. Porro Hiſtoriam Rom. in tres Decades diviſam, & tractatum de origine Venetorum. Obiit an. 1463. æt. 75. Gobellin. *Comment. de Pio* 2. *l.* 11. Merula *l.* 10. *hiſt.* P. Jovius, Volaterran. Trithemius, &c. Quinque filios, eruditos omnes, reliquit. Leander *deſcr. Ital.*

Bloniun, urbs Poloniæ infer. in confinio prov. Mazoviæ, lignea tota, ſpatioſa tamen. 7. leuc. Polonicis à Warſovia in Occaſum, Lanciciam versùs.

Blucium, Toliſtobogiorum caſtellum, qui Bithynis finitimi ſunt, in quo Deiotarus theſauros habebat. Strabo *l.* 12.

B O.

Boacem, Italiæ locus inter Piſas & Genuam. Anton.

Boactes, Liguriæ flu. Ptolemæus, Μακρίμα ποταμοῦ ἐκβολαί, ἐντεῦθεν Βοάκτου ποταμοῦ. Ubi ἐντεῦθεν Ptolemæum intelligere id, quod alii auctores, id eſt, *confluentem amnium*, patet ex Germaniæ deſcriptione, ubi trium amnium in Danubium confluentes memorat, quorum duo ſunt, Ænus ab lævâ ripâ, Marus à ſiniſtrâ, in Moraviâ. Hic itaque *Boactes*, ex poſitione ejus is eſt, qui opidum *Brignolo* præterlapſus in dextram Macræ ripam defluit. Cluverius. Nunc *Verra*, quibuſdam etiam *Brignole*.

Boa, vel Bœæ, Laconiæ op. Ptol. Pauſ.

Boagrius, Locrenſium amnis Thronion urb. præterfluens. Strabo *lib.* 9.

Boane, lacus juxta Nicomediam. Evagr. *l.* 2. *c.* 14. Nicephorus *lib.* 15. *cap.* 10.

Boandus, fluv. Hiberniæ. V. *Buvinda*.

Boanerges, Lat. *filii tonitrui*; Sic à Chriſto cognominati fuerunt Jacobus & Joannes, filii Zebedæi. Marc. 3. *Banereem* ſcribi debere ait B. Hieronymus.

Boarium, forum Romæ. Plin. 28. 2. & 34. 2.

Boarmia. Pallas à Bœotiis ſic dicta eſt, à boum ad aratrum coaptatione. Rhod. 14. 18.

Boas, Dalmatiæ inſ. Ammianus Marcellinus. V. *Bubua*.

Boaulia. urbs Scythiæ. Steph.

Bobacum, haud procul à civitate Secuſterone in provincia Narbonenſi 2. eſt vicus, vulgò *Beuvons*, aut *Bevons*. Alii *Bobiacum*, quidam *Badonnum*; plures *Bodannum*; nonnulli *Babacum* aut *Babocum* appellant, locum vetuſtiſſimo ſub Gundobado Rege Burgundiæ Monaſterio nobilem. In quibuſdam tabulis corruptum eſt loci ejus nomen. *Benons* enim nuncupatur, pro *Bevons*, tranſpoſitis litteris.

Boba Ambianorum, Rigordus in anno 1104. *caſtrum quod Bovas* vocant, prope Ambianos commemorat; & Willelmus Britto Armoricus *in lib. 2. Philippidos*, qui *Bobas* nuncupat, atque ita deſcribit,

Inter quæ caſtrum Bobarum nomen habebat
Clarius & titulis, & gente, ſituq; decorum
Turribus, & muris; foſſis, valloq; ſuperbum.

Nomen hodieque retinent *Boba* vel *Bova*. Dicuntur enim *Boves*, olim caſtrum, nunc vicus ignobilis in Ambianis, ad fluvium, qui apud Samarobrivam in Suminam decurrit. Hadr. Valeſius. *Notit. Gall.*

Bobium, op. ad Apennini juga ſitum, ubi nobile cœnobium à Theodolindâ reginâ Longobardorum extructum: quo in loco reperti ſunt Rutilius, Numatianus, & permulti alii libri à Volaterrano enumerati. Geogr. *l.* 4. *fol.* 45. In confinio eſt ditionis Genuenſis & Ducatus Placentini, paucorum incolar. *Bobbio* hodie. 35. milliar. à Dertona in ortum.

Bobonia, urbs Italiæ. Steph.

Boburis, pop. Amer. Merid. prope Emeritam, oppidul. Venezuelæ regionis & Maracaibum lacum.

Bocalias, fluvius in Salamine inſ. prius *Bocarus* dictus. Strabo *lib.* 9.

Bocalium, Arcadiæ op. Megalopoli vicinum, & Parthaſiæ. Plin. 4. 6.

Bocani, inſulæ Taprobanæ populi. Ptol.

Bocanum Hemerum, urbs Mauritan. Tingitanæ. Ptol. Hæc aliàs totius Africæ urbs ampliſſima & ſuperbiſſima, vulgò *Marocco*. Nunc ſenſim deficit à multis annis. Juxta *Niffim* fluv. 35. leuc. Hiſp. ab ora Maris Atlantici. 70. a Fezza in Auſtr. à Freto Gaditano 350. m. p.

Boccatius, Florentinus, diſcip. Petrarchæ Genealogiam Deorum ſcripſit, item de fluminibus & montibus; præterea fabulas, & alia plura vernaculo ſermone. Obiit Anno 1376. æt. 62. Volater. & Maſſæus *in Chron.*

la Boccha, aliàs *la Loquea*, locus in Tripolitanis partibus.

Bocchus, Gætuliæ rex, amicus pop. Romani, ligatum Jugurtham L. Syllæ tradidit, Salluſtius *in bello Jugurthino*. Plut. *in Mario*. Flor. 3. 1. Vell. *lib.* 2. Huic ſucceſſit Juba. Claud. *de 4. Conſ. Honor.*

—— Rabies Mauruſia ferro
Cadit, & antiqui penetralia diruta Bocchi.

Bocci, id eſt, *Vacuus*, aut *diſſipatio* ſive *in Vomitu*, filius Jogli, princeps tribûs filiorum Dan. Num. 34. Item fil. Abiſue, filii Phinees. 1. Par. 6.

Boccias, id eſt, *evacuatio*, vel *diſſipatio Domini*, nomen viri. 1. Paral. 25.

Boccori, qui & Concordienſes, pop. Luſitaniæ. Plin. 4. 12.

Bocchoris, qui & *Chenerес* Ægyptiorum rex, regn. an. 16.

Bocchyris, Ægypti rex, reg. Anno 44. Ægyptiis leges conſtituit. Diod. *lib.* 2. *cap.* 62. & 95. Hujus ætate agnus locutus eſt. Eutrop. In litibus dijudicandis juſtiſſimus fuit, adeò ut in proverbium abierit *Bocchyris judicium*.

Bocenum, urbs Comit. Tirolenſis, in Germ. ad Eiſacum fluv. Nundinis celebris. Media inter Tridentum & Brixinonem. Pertinet ad Juriſdict. Oenipontanam.

Bochanium, opp. Belgii, in Hannonia, ad Scaldim fluv. parvum ſed munitum. 4. leuc. ſupra Valentianas, 3. à Duaco & Camerico. *Bouchain.*

Bochara, urbs Aſiæ, in Zagathaya ſeu Mauralnaharia reg. versùs Oxum fluv. Aliis *Bacchara*. Avicennæ Phil. natalibus celebris. 60. leuc. à Sarmacanda.

Bochna, locus 5. à Cracovia mill. ubi Salinæ inventæ, an. 1252. ſub Boleslao Pudico R.

Bochri, vel *Bichri*, id eſt, *primogenitus*, vel *primitia*, ſive *in ariete*, pater Sheba rebellis. 2. Reg. 10.

Bochru, filius Aſel. 1. Par. 8.

Bodecia, urbs inter Piſam & Genuam. Anton.

Bodeni, Sarmatiæ Europææ pop. Ptol. *Podolia* nunc eorum reg. dicitur, regis Poloniæ ditio. Willichius. Aliis pars Baſtarnarum fuere, inter Amadocos & Geunios pop. ubi nunc pars Volhiniæ ſuper. prov. regni Poloniæ. Sanſon.

Bodeſtenius Adamus, Philippi Theophraſti Paracelſi, ut primus, ſic fidus interpres, haud paulo Magiſtro annoſior; Obiit ætatis hebdomade ſeptimâ, A. C. 1577. Baſileæ.

Boderia, æſtuarium Britannici maris. Ptol. *Bodetria* Tacito dictum. *Forth*, aut *Frith* in Scotiâ. Aliquot inſulis ſparſum, in quod plures ſe fluvii exonerant.

Bodeſianum, opp. Lombardiæ Tranſpadanæ.

Bodincomagum, op. juxta Padum, quod & *Induſtria* dictum. Plin. 3. 56. Baudrando eſt *Caſal*, urbs Ital. epiſc. permunita, & Montisferrati primaria, juxta Padum fluv. Cum arce hexagona abſolutiſſima. Sub Duce Mantuano. V. *Caſale S. Evaſii.*

Bodincus, Padi cognomen, Ligurum linguâ, id eſt, *fundo carens*. Plinius ubi ſupra.

Bodienſis, Plin. ſive *Ebrodunſii*, pop. Sabaudiæ, ad lacum Lemannum, quorum opp. *Bonne*, ad eundem lacum, inter Genevam, 6. leuc. & Agaunum. Aliis horum reg. *Val Fontenay*, Germ. *Fuſſeneir*, Ægid. Tſchudus.

Bodius Mons, oppidul. Marchiæ Anconitanæ, in dit. Pontif. prope limites Duc. Urbini. *Monte Albotto.*

Bodmenia, ſeu *BosVena*, Urbec. Angl. olim Epiſc. & ampla, in Cornubia, 8. mill. à littore, 15. à Plimuto in Occaſum, *Bodman* Angl.

Bodobriga, Germ. opp. ad Rhenum, hodiè *Boppart*, vel *Bobarten*, uti cenſet Percheymerus. Ditionis Trevirenſis, 2. leuc. à Confluentiis. De illo iſta habet Hadrianus Valeſius *in Notit. Gallia*: *Bodobriga*, in provincia Germania prima præſidium militum Balliſtariorum cum Præfecto ſuo habuit, inter Bingium & Confluentes poſita, ut docet Notitia Imperii Rom. in qua reperitur ſub V. Sp. Duce Mogontiacenſi *Præfectus militum Balliſtariorum Bodobriga*. In tabula Theodoſiana *Bontobrica* vocatur, & ponitur *Voſaviam* inter & *Confluentes*, à Confluentibus 9. à Voſavii 8. m. p. diſtans. At in Itinerario Æthici *Baudobrica*, aliàs *Baudobrica* dicitur, & malè collocatur inter Antunnacum & Bonnam: cùm Antunnacum potiùs ſit ad flumen Rhenum poſitum Bodobricam inter & Bonnam. In libri rerum memorabilium à Bernardo geſtarum *cap.* 11. *Vicus magnus, qui ſupra Rhenum ſitus eſt, & nominatur Bobardus.* Item, *Tranſeunte Sancto prope Vicum in litore Rheni poſitum, quem Bobardum vocant.* Vulgò *Bopparten*, vel *Bopart* eum locum nuncupari Simlerus & Cluverius obſervavere; *Bobardum* ex *Bodobriga* aut *Baudobrica* ante annos quingentos factum eſſe non obſervavere.

Bodona, urbs Perrhæbiæ, vel Theſſaliæ. Steph.

Bodonæus, vide Steph. in Δωδώνη.

Boderia, vide *Boderia*, Scotiæ flu. *Forthaia* Lhyido dictus, *Levinum* vocat Hector Boetius. Baudrando *Bodotria* eſt, æſtuarium Scotiæ, inter Fifam & Lothianam provincias. Scotis *Forth* & *Frith*. Anglis *Edenborrow Frith*; Gallis *Golfe d'Edimbourg*, ab Edimburgo metropoli: Aliquot Inſulis ſparſum, in quod plures ſe fluvii exonerant.

Bodrogus, fluv. Hung. ſuper. Oritur ex monte Carpatho, & auctus aliquot fluminibus, in Tibiſcum ſe exonerat, prope Tokæum opp.

Boduni, Britanniæ pop. à Claudio Cæſare in fidem accepti. Dio Caſſius *lib.* 60. Vide *Dobuni*.

Boduognatus, dux Nerviorum, qui ſummam imperii tenebat, cùm illi adverſus Cæſarem pugnarent. Cæſar, *Comment. II. cap.* 23. Olim apud Germanos & Belgas hac voce *Boden* corpus ſignificabatur, eſtque hodie ejus appellationis uſus apud pleroſque populos. Erit itaque *Boduognatus*, quaſi dicatur Germanicè *Leibsgnade*.

Bœa, op. Peloponneſi, in ſinu Argolico, non procul ab Epidauro. Plin. 4. 6. Item urbs Cretæ. Steph.

Bœbe, Theſſaliæ civitas, eſt & Cretæ palus. Steph. Strabo *lib.* 9. Βοίβη δὲ χωρίον ἐπὶ τῇ λίμνῃ κείμενον. Vide ſis illic Palmerium.

Boebeis, lacus Theſſaliæ juxta Oſſam montem. Lucanus *l.* 7.

Ire per Oſſæam rapidus Bœbeida ſanguis.

Val. Flaccus, *lib.* 1.

Perderet & pingui miſeros Bœbeide crines.

Βοιβιάς Heſiodo *in Aſpide*:

Νίψατο Βοιβιάδος λίμνης πόδα παρθένος ἀδμής.

Hom. *Iliad.* 2.

Οἳ δὲ Φερὰς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην.

Pindar. *Pythiorum* 3. Ἔστα παρὰ Βοιβιάδος κρημνοῖσιν ὤκει παρθένος. Prop. *lib.* 2, *eleg.* 2.

Mercurioq; ſacris fertur Bœbeidos undis
Virgineum Brimo compoſuiſſe latus.

Bœdas, Philoſophus, in quem Diphilus comicus totum drama compoſuit: de quo vide Scholia, *in Ariſtophanis Nubes.*

Boedromia, nomen habent ἀπὸ τοῦ βοηδρομεῖν, quod, teſtibus Heſychio & Suidâ, eſt μετὰ κραυγῆς παραγίνεσθαι, aut potius, ſublato clamore, ut in pugnâ fieri ſolet, ſuccurrere. Feſti cauſam Atheinienſibus dedit Jon, qui illis auxilio venit, cùm ab Eumolpo invaderentur. Harpocration, Βοηδρόμια, ἑορτή τις Ἀθήνῃσιν ἄγεται ἡ καλουμένη, ὥς φησι Φιλόχορος ἐν δευτέρᾳ, ὠνομάσθη ἐπειδὴ Ἴων ὁ Ξούθου ἐβοήθησε πολεμουμένοις Ἀθηναίοις ὑπὸ Εὐμόλπου τοῦ Ποσειδῶνος, Ἐρεχθέως βασιλεύοντος, Βοηδρομεῖν γὰρ, τὸ βοηθεῖν ὀνομάζεται τινὲς ἐπὶ μάχην δραμεῖν. Suidas autem, dum iſta exſcriberet, ſe indiligenter habuit, quòd Xuthum Athenienſibus auxilio veniſſe narrat. Ubi fortè legendum Ἴων ὁ Ξούθου. Neque enim Xuthum, ſed Jonem Athenienſibus ſuppetias tuliſſe ſcribit quoque Pauſanias *in Atticis*. Et Ariſtides *in Eleuſinâ*, Ἴων Ἀθηναίοις ἐβοήθησεν. At Plutarchus *in Theſeo*, feſti cauſam à bello contra Amazonas geſto deducit, quòd eas Theſeus menſe Βοηδρομιῶνος, hoc eſt, *Junio*, factâ Apollini re divinâ, profligaſſet. Sic enim ille, Ἡ μὲν οὖν μάχη Βοηδρομιῶνος ἐγένετο μηνὸς ἐφ' ᾗ τὰ Βοηδρόμια μέχρι νῦν Ἀθηναῖοι θύουσι. Callimachus *Hymno in Apol.*

Ὦ πόλλοι, πολλοί σε Βοηδρόμιον καλέουσι,
Phœbe Boedromium multi te nomine dicunt.

Boëmia, vel *Bohemia*, vel *Bœhemia*, Germaniæ regio, fertiliſſima, circa Sylvam Hercyniam. Quod nomen antiqui Bohemiæ annales interpretantur, *Vaticinium*, *fatum*, eo quòd ea loca Libyſſa quædam mulier fatidica habitaret; Sclavi autem, qui tum has partes invadebant, eam occupatam Bohemiam vocarunt, quòd ſic vaticinium ipſi appellarent. Verùm ratio nominis faciliùs intelligitur, ſi priùs veteres hujus regionis colonos conſideraverimus: *Boii* enim, Galliæ populi fuere, ii à Cæſare victi, Galliâ excedentes, Italiam tranſcenderunt, quos Romani finibus ejecerunt: inde trans Rhenum in Germaniam profecti, Hercyniæ ſylvæ incinctos incoluerunt campos, à quibus regio *Bohemi* nomen accepit, quod vocabulum ſi interpreteris, ſignificat *Boiorum patriam* ſeu *domicilium*; hos Boios è Boiohemo potentiſſimus Suevorum populus Marcomanni depulit, paulò ante Julii Cæſaris adventum, qui non ſolùm in locum, ſed etiam in appellationem Boiorum ſucceſſit, ut Boici, i. Boieri fuerint appellati. Hodie Bavari ii corruptiùs vocantur. Ejectis tandem è Boiohemo etiam Marcomannis Quadisque Sclavini Scythica & Barbara gens duce Czecho, intraverunt, Anno 550. quos ab occupato Boiohemo vulgus *Bohemos* vocat. Ejus fines ab ortu Solis ad Marcomannos & Quados, ab occaſu ad Noricos protenduntur,

meri-

meridionalem ejus plagam Pannonia ſuperior, nunc *Auſtria* dicta occupat, ſicut Saxonia & Miſnia Septentrionalem. Univerſam Hercynia ſylva perpetuo ambitu cingit, clauditque undique ad amphitheatri faciem, unde æqua ei ferè longitudo atque latitudo, ac etiam utraque paulò amplius ducentis millibus paſſuum extenditur, diciturque continere 780. tum arces tum oppida muris cincta, & 32. pagorum millia. Regimen hujus regionis primò ſub Duce fuit: Primus *Dux* fuit Zechus, ut dictum, qui è Croatia migrans, Bohemicæ gentis fundavit primordia, huic ſucceſſiſſe dicuntur Crocus, Lybuſſa filia, cum marito Primislao, Ninislaus, Mnata nepos, Urislaus filius, Mnatæ, Necla, Nottericus, Borſivous: ſub hoc Chriſtianiſmum ſuſcepit Bohemia an. 900. à partu Virginis, tempore Arnulfi Imperatoris. Anno verò Domini 1086. Bohemia in regnum evecta eſt, & in Concilio Moguntino Uratislaus I. *Rex* ab Henrico IV. Cæſare creatus, Gisbertusque Trevirorum Epiſcopus Pragam miſſus, qui coram populo Regem inungeret, regalibusve inſignibus conveſtiret. Eſt inter octo Electores Bohemiæ Rex, magnus Pincerna Imperii. Hujus regni titulo quoque ſubſunt Moravia, Sileſia, & Luſatia regiones, Egra etiam civitas An. 1315. Bohemorum hypotheca facta fuit. Regnum Bohemiæ à Carolo, qui A. 1346. factus eſt Rex & Imperator, diviſum fuit in duodecim regiones, quibus ſingulis annuatim præſunt capitanei, Baro unus, & alter ex ordine equeſtri. Metel. Merc. Electivum cùm antea Regnum eſſet, nunc hæreditarium ſibi Auſtriaca familia vindicat, à quo Ferdinandus 2. Imp. Fridericum, ex Comitibus Palatinis, Bohemiæ Regem, A. 1620. prope Pragam acie vicit; Regio hæc olim Huſſi, Taboritarum Valdenſiumque operâ inſtructa, & à Ziſca ſæpius miraculosè defenſa, diu Evangelicæ Eccleſiæ, ab Anno nempe 1404. ſedes fuit: Verſis etiam A. 1578. in linguam Bohemicam Bibliis, & inito Fratrum Bohemorum Evangelicorumque reliquorum conſenſu, an. 1609. nunc verò, poſt retro memoratam cladem inde exulat. Vide de hoc regno plura, apud Æneam Sylvium, Le Mire, *hiſtor. Bohem.* Cluver. *lib.* 3. *Geograph.* c. 30. Joh. Laſicium, *de geſtis fratrum Bohem.* Camerarium, *in hiſtoria Fratr.* De quæſtione autem. *An Bohemia regnum finibus Imp. hodieq; includatur, quæq; Imperii in Bohemiam ſint jura?* tractatum Nobiliſſ. D. Conringii, *de Finibus Imperii cap.* 29. &c. Item, in voce *Bohemi.* & Dubravium *lib.* 1 *Hiſtoria Bohemica.* Quæ Coſmas in Bojemorum Chronicis de neſcio quo *Boemo* ſeniore, unde terræ nomen, refert, fabulæ ſunt, & meræ nugæ, Faber. Flumina quæ terram irrigant, univerſa exonerantur in Albim, qui mediam fermè provinciam perlabitur. Oppida, *Praga* regni caput, *Egra*, & alia non pauca. Plura habes præter ſupra laudatos, apud Munſterum, Sabellicum, Crantzium, & Cromerum, qui *lib.* 1. *rerum Polonicarum* de Bohemiæ incolis, unde venerint, & de antiquis eorum ſedibus diſſerit. Vid. etiam *Bojemum R.*

Urbes Bohemiæ majores hæ ſunt:

Auſtia, *Auſſy.*	Marobudum. Vide Praga.
Broda gemina Bohemica, *Bohmisbroda*, & Teutonica, *Deutſchenbrod.*	Miſa.
	Pilſna, *Pilſen.*
	Praga, *Prague.*
Budoviſſa, *Budweiſs.*	Satecium, *Satz.*
Cutna, *Cuttemberg.*	Slania, *Slany.*
Egra, *Egra.*	Taboria, *ſeu* Taborium, *Tabor.*
Glacium, *Glatz.*	Tachavia, *Tachaw.*
Glatovia, *Klataw.*	Verona, *Bern.*
Hradecium geminum, unum Reginæ, *Konigingretz*, alterum Henrici, *Hradecz Henry*, ſeu *Newhaus.*	Sunt & Commodu, *Commetaw*
	Launa, *Launy.*
	Limburgum, *Nymburg.*
	Mutha, *Moſta.*
Jaromiria, *Jaromirz.*	Pardubitia, *Pardubitz.*
Littomeritium, *Litomeritz.*	Tetina, *Teyn.*
Littomeſcum, *Littomiſſel.*	Trebonia, & aliæ.

Boemundus I. Princeps Antiochiæ, ex principe Tarentino, fil. Roberti Guichardi, Apuliæ Ducis. Contra Saracenos Græcosque rebus geſtis clarus, duxit Conſtantiam Philippi 1. ex Bertha filiam. Obiit An. 1111. Petr. Diaconus, *Chron. lib.* 4. Guil. Tyrius *lib.* 11.

Boëmundus II. hujus fil. non æquè felix. Ex Adelaide, filia Balduini 2. Hieroſ. R. pater Conſtantiæ, quæ Raimundi Pictav. uxor *Boemundum* III. genuit. Hujus fil. ex Erine, nepte Emanuelis Imper. *Boemundus* IV. ſecundo genitus, nepotes ex fratre Antiocheno principatu exuit, oculumque in Libano amiſit. *Boemundus* V. Patris ſucceſſor, obiit A. 1251. Ex Lucia, pater *Boemundi* VI. qui ductâ Sibyllâ, filia Haytonis, Armeniæ Regis, obiit an. 1275. filio *Boëmundo* VII. admodum juvene relicto: Qui paulo pòſt improlis deceſſit. Guil. Tyr. *lib.* 11. 15. 19. *&c.* Sanut. *lib.* 3. *part.* 12. *&c.*

Boen, i.e. *pollex*, ſive *in eis*, lapis in tribu Judæ à filiis Ruben ſic appellatus. Joſ. 15.

Bœnium, opp. Galliæ, in prov. Forenſi, ad Linionem fluv. qui 3. leucis infra cadit in Ligerim. 5. leuc. à Rodumna in Auſtr.

Bœodurum, opp. Norici exciſum, apud Pataviam urbem. Vid. *Bojodurum.*

Boeon, Tauricæ Cherſoneſi opp. mediterraneum, Ptol. *Czergati* Nigro dicitur.

Bœotia, reg. in fin. Græciæ, in longum ad Atticam ſe protendens, tria reſpicit maria, Peloponneſiacum, Siculum & Adriaticum, ab Atticâ Cithærone monte diſcreta. Ita dicta, ut nonnulli volunt, à bove, cujus ductu Cadmus pervenit ad eum locum, ubi poſtea Thebas Bœotias condidit. Ovid. *Met.* 3.

Bos tibi Phœbus ait ſolis occurret in arvis
Nullum paſſa jugum, curvique immunis aratri:
Hâc duce carpe vias, & quâ requieverit herbâ,
Mœnia fac condas, Bœotiaq; illa vocato.

Alii alias afferunt nominis rationes, quas habes apud Stephanum. Olim *Aonia* dicebatur, *Ogygia* & *Hyantis*, & *Meſſapia*, & *Cadmeis* Thucydidi. Populi *Bœoti*, qui ſtupiditatis & craſſi ingenii, nomine malè audierunt. His olim à Thracibus everſis prædixit Oraculum, ut ibi ſedem legerent, ubi viderent corvos albos. At hi in Theſſaliâ, circa Pagaſaticum ſinum, vidêre circumvolitantes Soli ſacros corvos, quos Pueri dimiſerant per ebrietatem gypſo incretatos. Quo viſo oraculi ſortem impletam eſſe exiſtimantes, ibidem conſederunt. Horat. 2. *Epiſt.*

Bœotum in craſſo jurares aere natum.

Hinc *Ænigmatica Bœotica*, id eſt, *obliqua & obſcura*. Item *Bœotica cantio* apud Ariſtoph. de rudi & indoctâ, & apud Sophoclem de vitâ lætâ, & poſtea luctuoſâ. *Arne* Diodoro dicitur *Bœotia*; incolæ *Leleges* apud Solinum vocantur, ac *Temmices* apud Lycophronem, inquit Scholiaſtes. Nunc *Stramulipa* dicitur, ſubeſt cum tota Græcia Turcis, à 172. annis. Præcipuæ ejus urbes *Stives*, Thebæ, & *Badia*, & ſub Livadia reg. videtur comprehenſa à recentioribus.

Bœotus, Itoni & Menalippæ nymphæ fil. Pauſanias *in Bœoticis* ſtatim ab initio. Item, fil. Neptuni. Steph.

Bœrebiſtas, vir natione Geta, quum imperium in ſuam gentem ſuſcepiſſet, homines frequentiâ bellorum, & cladibus afflictos eò magnitudinis extulit, nunc exercitatione corporum, nunc victûs ſobrietate, nunc edictorum obedientiâ, ut intra paucos annos latum adeptus ſit imperium, plurimosque finitimorum Getarum ditioni ſubdiderit, trajectoque audacter Iſtro Thraciam diripiens, uſque in Macedoniam & Illyricum magnum terrorem intulerit. Magnæ obedientiæ argumentum eſt, quòd ejus ſuaſione inducti vites excidere, & ſine iis vitam agere conſenſerint. Strabo *l.* 7.

Boeſcus, cùm Philippus Amyntæ fil. Alevadas tollere cogitaſſet, & ob eam rem morbum ſimulaſſet, ut ad ſe viſendum ingreſſos comprehenderet; hoc ille Alevadis prodidit: itaque conſilium eventu caruit. Polyænus *lib.* 4. *in Philippo com.* 11.

Boëtius, quem alii *Boethium* potius vocandum contendunt, Zenone Imperatore regnante, ob affectatæ libertatis ſuſpicionem, à Theodorico rege exilio damnatus, deinde cuſtodiæ traditus, plurima conſcripſit. Tandem ſimul cum Symmacho ſenatore, ſocero ſuo, aliisque præſtantibus viris interfectus eſt. Euſebius, An. 524. Vir fuit Latinè & Græcè doctiſſimus, in omni diſciplinarum genere excellens, quoque Roma à Varronis temporibus non habuerit undecunque doctiorem. Qui, ut Theodoric. *apud Caſſiodor.* Pythagoram Muſicum, Ptolomæum Aſtronomum, Nicomachum Arithmeticum, Euclidem Geometram, Platonem Theologum, Ariſtotelem Philoſophum, Archimedem Mathematicum, Latinè loquentes Latio ſtitit, & Athenarum exuviis patriam opulentam reddidit. Quantum idem carmine valuerit, oſtendunt libri 5. de Conſolatione Philoſophiæ, quos exul Ticini ſcripſit. Omnino nihil in poëſi venuſtius habuit, vel illud ævum, vel etiam quod proximè anteceſſit. Uxorem habuit, cui nomen Helpis, quæ & ipſa literis, ac inprimis poëſi excelluiſſe dicitur. Vir fuit Conſularis, & filios duos Patricium, & Hypatium Conſules vidit. Voſſius. Seriùs (inquit Valeſius) nomen iſtud apud Romanos notum, atque, niſi me conjectura fallit, ex Oriente Latio donatum eſt. Poſtquam enim apud Byzantium imperii ſedem conſtituere Impp. Græcæ familiæ miſcuere ſe Romanis; unde prout quæque illuſtres famâ viros tulit, ita nepotibus aut in eam aſcitis nomen dedit. Porro cùm *Boetii* (hæc enim fuit veterum olim lapidum, vetuſtiorumque dehinc omnium codicum ſcriptura) ſeu *Boethii* plures fuerint; ut aliorum, qui penè omnes Græci fuerunt, memoriam omittamus, noſtros tantùm; i.e. Romanos, hoc veluti ſtemmate recenſebimus, ut referatur fuiſſe I. BOETIUS V. C ſub Valentiniano Præfectus Prætorio, in ejuſdem palatio, unà cum Ætio amico, A. D. 454. Trucidatus, ut meminere Victor Tuneti, Marcellinus Comes, & Caſſiodorus *in Chronicis*, Paulus Diaconus *lib.* 15. qui *ſenatorem nobiliſſimum* vocat. II. ANICIUS MANLIUS FLAVIUS BOETIUS. noſtri pater An. Dom. 487. Conſul, cujus Synodus Romæ eodem anno coacta mentionem facit; cumque Onuphrius Panvinius in Faſtis noſtri patrem fuiſſe exiſtimat, licet illi non Flavii, ſed & Severini nomen adſcribat. Nos quoque in hoc inclinamus, quòd nimirum ab Ennodio *Epiſt.* 1. *lib.* 8. Boëtio noſtro fuiſſe dicatur *Vena purpurarum*, quia nempe pater, ut & multi alii majores, Conſul fuerat. III. ANICIUS MANLIUS TORQUATUS SEVERI-

NUS BOETIUS, Patricius primùm, deinde Conſul, An. Dom. 510. poſtremo Magiſter Officiorum, ſummus utriuſque Philoſophiæ, ac Theologiæ, Mathematicarumque diſciplinarum antiſtes, quem plurimis elogiis, iiſque clariſſimis, idem ipſe rex Theodoricus ornavit, qui occidit, cujus mortem miraculis illuſtrem is ipſe, qui imperavit, flevit, ut Caſſiodorus *lib.* 1. *Var.* & Procopius *lib* 1. *Hiſt. Gothica*, auctores certiſſimi teſtantur; quem celebrat Ennodius propinquus multis e iſtolis. Hujus filius fuit IV. ANICIUS MANLIUS SEVERINUS BOETIUS, qui puer cum Symmacho fratre, item puero natu majore Conſul fuit ordinarius, An. Dom 522. quem ingenio excelluiſſe teſtatum, *Lib* 2. Conſol. modeſtiſſimus pater reliquit. Vid. etiam Iſidor. *lib.* 3. *orig. cap.* 2. Anaſtaſ. *in Johanne* 1. Adon. Onuphr. &c.

Boetus, in-ptus quidam poëta Tarſenſis; qui Philippenſem Antonii victoriam carmine conſcripſit: quo nomine præter alios ſummos honores, quibus ab illo affectus eſt, Gymnaſii etiam Tarſenſis præfecturam adeptus eſt. Strabo *lib.* 14.

Boetus, Hiſp. fluv. ex iiſdem naſcens locis, ex quibus Anas & Tagus. Strabo.

Bogadium. urbs Germaniæ. Ptol. *Fritlar* vel *FritZlar* vulgò, in Haſſia. Libera, inter Caſſellam ad Bor. 3. & Martisburgum ad Auſtr. 6. leuc. Francofurtum verſus. Ferrar.

Bogdomantis, Aſiæ min. regio. Ptol. Al. *Bogdomanis*: Regio Bithyniæ, inter ſinum Aſtacenum & Cianum; & inter Pruſam & Nicomediam urb. P. à Vico.

Bogoris. Bulgarorum princeps, per ſororem in au'a Theodoræ Imper. ſalvificâ fide imbutam, ad Chriſtianiſmum perductus eſt, cum gente: poſtquam peſtilentiam & famem ipſis Deus immiſiſſet. An. 845.

Boges, Perſa ab Athenienſibus obſeſſus, cùm nihil haberet commeatus in caſtris, liberos cum uxore primùm, demum ſeipſum interfecit. Herod. *lib.* 7. Plut. *in Cimone Butin* vocat. Pauſan. *Boin*, Polyænus *Bogen*.

Bogeſunda, oppidul. Sueciæ, in Veſtrogothia prov. famoſum prælio Danorum cum Suecis, anno 1520. commiſſo, in quo *Steno Sture* regni Sueciæ adminiſtrator vulneratus, paulo pòſt obiit. D. Chytræus.

Bogud, opp. in Africâ, & regis nomen.

Bogudiana, pars Tingitanæ provinciæ in Africâ. Plinius.

Bogus. rex Mauruſiorum, Antonii partes ſequebatur in Actiaca pugnâ. Strab. *Lib.* 8.

Bohemi, regni Bohemiæ, quod Straboni *Bojamum*, Tac. *Bojemum*, Velleio *Bojohamum*, incolæ. Contra hos Dreſdam muniit Carolus M. A.C. 8 8. Crantz. *l.* 2. qui eos per Carolum fil. victos Imperio tributum pendere coëgit, quod uſque ad Fridericum II. manſit. Ad pacem compulſi ſunt, à Ludovico Rom. R. A. 848. qui circa A. 869. cum iiſdem vario Marte rem geſſit, Annal. Fuld. Aventinus *lib.* 2. Poſtquam duodecim illorum duces ad Chriſtianiſmum pertraxiſſet, A. 862. Sceptrum Moravici regni ad Bohemos tranſtulit dux Borzivoi, cui totius gentis adſcribitur converſio, An. 894. Coſmas Bohemus: idque miniſterio Methodii, Vid. Aventin. *lib.* 4. Horum Princeps Wenceslaus iterum ad pacem compulſus, ab Henrico Aucupe, circa A. C. 930. Boleslaus ſimiliter ab Ottone M. domitus, vaſallus illius evaſit, An. 954. Otto Friſing. *lib.* 6. *cap.* 19. Rurſus Bohemi ab Ottone II. territi ſunt, A. 976. Idem *cap.* 25. ab Adalberto verò Epiſc. Pragenſi, ob malam vitam, deſerti. An. 998. qui inde ad Ungaros profectus, horum plurimos convertit. Sequent. tempore, cum à Clemente III. miſſus Petrus Capuanus Card. ut cœlibatum in Polonia urgeret, idem dein in Bohemia moliretur, parum abfuit, quin à Sacerdotibus occideretur, A. 1196. A Valdenſibus, huc profugis, edocti, magnâ parte illis adſtipulati ſunt, circa A. C. 1230. ingens dein Eccleſiæ acceſſio facta eſt, concionibus Joh. Huſſi, A. 1414. imò ipſe Rex Georgius Podiebracius illi nomen dedit, cujus hac de re memoratu digniſſima verba, lege apud Bucholc. *Ind. Chron. pag.* 415. *circa A. C.* 1454. Iterum ad eos ſe receperunt, ejecti ex Auſtria & Marchia Valdenſes, circa A. 1467. Fratrumque Eccleſiæ 200. in Bohemia & Moravia numeratæ ſunt, A. 1500. quæ gravia paſſæ, unionem cum Luthero iniere, An. 1536. 1540. 1542. & templa à Ferdinando I. Imp. clauſa, iterum obtinuere, à Maximiliano R. A. 1564. rurſus tamen infeſtatæ A. 1565. à Joachimo Neuhuſio regni Cancellario, Laſicius *lib.* 7. qui brevi aquis merſus periit. Exin An. 1574. pulſi è Pruſſia Fratres, hoc enim fidelibus illis in locis nomen, in Bohemiam remearunt, in qua ut & Moravia, 17. Barones, & 146. ex equeſtri ordine tum in partibus. Quorum hoſtes cùm non ceſſarent, conſcripta confeſſio è Fratrum libris Maximiliano regi per Boguslaum Lobkovicium, A. 1575. oblata, pacem Eccleſiæ denuo conciliavit. Tum & Pſalmi rythmis Davidicis, ad Gallicas melodias elegantiſſimè redditi, & Eccleſiæ uſui traditi ſunt à Georgio Vettero, Theologo doctiſſimo. Verſa etiam A. 1588. S. Biblia, ſumptibus Joh. Baronis Zerotinii, à Theologis clariſſimis. Poſt hæc literæ Majeſtatis à Rodolfo II. Imp. Bohemis, Moravis & Sileſiis confirmatæ ſunt, An. 1611. Sed brevi pòſt, Injuriis Evangelicorum non maturè à Matthia Imperat. vindicatis, bellum Bohemicum excitatum eſt, An. 1618. poſtquam infelix controverſia, an ex literis Majeſtatis liceat Evangelicis templa in territorio Eccleſiaſtico erigere? animos diviſiſſet. Hoc Fridericus Palatinus, à Bohemis Rex electus, à Ferdinando II. victus eſt, A. 1620. ſequuta ea mala, quibus per 30. annos tota Germania conflagravit: Hinc Fratribus exilium indictum, & contra Bohemos anno 1639. Pragæ, novo edicto promulgato, omnes ſervi religionis Proteſtantium à Dominis ſuis ſub pœnâ II. CIↃ. Imperialium dimitti juſſi ſunt: A quo tempore nulli horum publici cœtus: magnâ Fratrum parte in vicinas regiones, Sileſiam, Poloniamque diffusâ. Vid. in *Boemia*, *Fratres*, &c.

Bohemia, Vid. *Boëmia*, & *Bojemum*.

Bobilla, opp. Italiæ, ſic dictum, quòd bos inteſtina vulnere trahens advenerit. Nonius.

Bohuſſa Koſtca, Baro Bohemus, legatos per univerſum orbem dimiſiſſe, ut inquirerent, an alicubi puræ Eccleſiæ invenirentur: neque ullibi repertas eſſe, exceptis in Gallia & Italia Eccleſiis Valdenſium, quorum in ipſa quoque Roma occulti cœtus, dicitur, circa An 1480. V. librum, cui titulus, *Veritas triumphans, Bohemicè ſcriptum f.* 86. apud Lætum *in comp. Hiſt. Univ. p.* 361. *edit.* 1653.

Boja, urbs Bojorum, pop. Gall. Celt. quæ nunc *Bourbon* dici putatur, unde Regiæ Familiæ nomen. Nunc opp. à Molino 4. leuc. in Auſtr. ubi thermæ variis morborum generibus ſalutares. Ferrar.

Bojanum, Samnium urbs. Ptol. urbs regni Neap. in Comit. Moliſino. Baudr. hodiè *Bovianum*. quod V.

Bojatum, vel *Bojatium*, Novempopulana civitas, ut habet libellus provinciarum. Scaliger pro *Bojana* intelligit. Pleriſque *Bajone*, urbs Galliæ in Vaſcitana prov. ad Aturum fluv. qui ibi Nivum haurit. Permunita, ampla, emporium celebre, & Lapurdenſis agri caput. Diſtat 3. m.p. ab Oceano Cantabr. 30. leuc. ab Auſcis, & Burdegala. Sunt qui ibi exiſtiment aliàs fuiſſe Aquas Tarbellicas. Baudr.

Bojemum, reg. Germ. perampla, ubi primùm Boji, tum Marcomanni, & tandem Bœmi. Ptol. Habet ab Or. Sileſiam & Moraviam, à Sept. Luſatiam & Saxon. ſuper. ab Occid. Franconiam, à Meridie Bavariam. Paret Auſtriacis multis ab annis. Vid. *Boemia*.

Boji, pop. Gall. Celt. quorum regio *Bourbonois*, dicitur, Ducatus tit. inſignis, in quâ Molinum, ſedes ducum, dum ſtarent, ad Elaverem fluv. Hi ex Germ. profecti in Galliâ ſedem fixere. Habet Borbonienſis prov. ab Oriente Burgundiam, à Septentr. Nivernenſem prov. ab Occident. Bituricenſemq́; cum Marchia Lemovicenſi, à Meridie Alverniam. Vide infra. *Boji* hi, qui trans Rhenum incoluerant, & in agrum Noricum tranſierant, Noreiamque oppugnarant, Helvetiis domo emigrantibus ſocii cum 32. capitum millibus adjuncti ſunt, ac unà cum eis à Romanis prœlio ſuperati. Quos cùm Cajus Cæſar victor omnes obſidibus armiſque traditis in deditionem accepiſſet, Helvetios quidem, Tulingos, Latobrigos ac Rauracos in ſuos fines redire juſſit: *Bojos* verò *petentibus Æduis, quod egregia virtute erant cogniti, ut in finibus ſuis collocarent, conceſſit: quibus illi agros dederunt, eoſq́; poſtea in parem juris libertatiſq́; conditionem, atq; ipſi erant, receperunt.* Hæc Cæſar *in libro* 1. ſcribit: qui & *in libro* 7. *Bojos* iſtos *non magnis facultatibus* fuiſſe, *civitatemq́; fuiſſe exiguam, infirmam* ac tenuem tradit, utpote hominum millium circiter 12. aut 15. ac Æduis proximos facit conjungitque his verbis: Cæſar Avaricum obſidens *de re frumentaria Bojos atq; Æduos adhortari non deſtitit: quorum alteri quod nullo ſtudio agebant, non multum adjuvabant, alteri, non magnis facultatibus, quòd civitas erat exigua & infirma, celeriter quod habuerant, conſumſerunt Summa difficultate rei frumentariæ affecto exercitu, tenuitate Bojorum, indiligentiâ Æduorum, &c.* Idem *eodem in Commentario*: *Bojos ſtipendiarios Æduorum* appellat, & *Gergobiam*, *Bojorum oppidum, quos Helvetico prælio victos ibi Cæſar collocaverat, Æduiſq́; attribuerat*, à Vercingetorige *oppugnatam* eſſe prodit: quam Gergobiam Bojorum. *Molinum* nunc eſſe quidam cum Maſſono putant, caput pagi Burbonenſis, *Moulins en Bourbonnois*. Sampſon eam cum Gergovia Arvernorum male confundit, & ex duabus duarum Gentium civitatibus unam facit: Plinius *Bojos* in Gallia Lugdunenſi vel Celtica ponit inter Carnutes & Senones, rectè omnino. Cùm enim Ædui ſint Celtæ, ſeu Galliæ Celticæ gens, uti omnes uno ore conſentiunt: apparet, *Bojos* Celticæ quoque Lugdunenſive Galliæ attribui neceſſariò oportere, quandoquidem in finibus Æduorum ſunt collocati. Verba Plinii ſunt in *lib.* 4. *cap.* 18. de Lugdunenſi Gallia: *Intus autem Ædui Fœderati, Boji, Senones*, Carnutes & Senones flumen Ligerim attingunt, à quo fluvio, & à Biturigum finibus Boji non multum videntur abfuiſſe: Cùm Cæſar ſe ex Lingonibus per Senonum agrum atque Carnutum ad Bojos profectum eſſe ſcribat *in libro* 7. & Vercingetorigem *rurſus in Bituriges exercitum reduxiſſe, atq; inde profectum, Gergobiam Bojorum oppidum oppugnare inſtituiſſe.* Tacitus *in lib.* 11. *Hiſtoriarum*, eorundem Bojorum meminit, & rectè Æduis ſeu quibuſdam Æduorum pagis proximos facit, cùm in finibus Æduorum ſedes ipſi haberent, *Mariccus* (inquit) *quidam*

è plebe

à plebe Bojorum, contritis 8000. hominum, proximos Æduorum pagos trahebat: cùm graviſſima civitas (Æduorum) electâ juventute, adjectis a Vitellio cohortibus, fanaticam multitudinem disjecit. Captus in eo prælio Maricus aſſertor Galliarum & Deus, (nomen id ſibi indiderat) ac mox feris objectus, quia non laniabatur, ſtolidum vulgus inviolabilem credebat, donec ſpectante Vitellio interfectus eſt. Omnino Auguſtoduni in media Amphitheatri arena feris objectus eſt Maricus, *ſpectante Vitellio,* Auguſto *ac ſtolido vulgo*: objectus inquam eſt feris à graviſſima civitate Æduorum, quorum caput Auguſtodunum, qui ipſum fuderant ac ceperant. Marlianus Bojos *hodie Borbonios dici* aſſerit: quem Maſſonus in deſcriptione Galliæ, & Samſon, aliique recentiores Geographi ſequuntur. Ex quibus Samſon *Bojos*, ita pro pago Burbonenſi, *le Bourbonnois*, accipit, ut partem pagi Burbonenſis Biturigum Cuborum, partem Seguſianorum eſſe, ſeu Eccleſiæ Bituricæ Lugdunenſique diœceſi attribui fateatur. *Bojos* Burbonenſes eſſe, eo faciliùs & patrum noſtrorum & noſtræ ætatis Geographi ſibi perſuaſere, quòd Cæſar Gergobiæ Bojorum à Vercingetorige oppugnatæ ſubſidio venire feſtinans, per agrum Senonum & Carnutum tetendit in Bojos, & apud Genabum Carnutum *exercitum Ligerim traduxit, atque in Biturigum fines pervenit, oppidumque Biturigum poſitum in via Noviodunum (Neuvy) oppugnare inſtituit.* At *Vercingetorix, cognito Cæſaris adventu, oppugnatione* Gergobiæ *deſiſtit, atque obviam Cæſari profectus eſt.* Quæ Julii Cæſaris narratio indicat, Bojos, ſi non in Biturigibus Cubis, certè ſaltem eorum finibus proximos fuiſſe, & in pago, qui Burbonenſis nunc dicitur, habitaviſſe. Falſum tamen eſt, quod ait Samſon, *Bojos inter Æduos, Arvernos ac Bituriges* à Cæſare, vel ab Æduis permiſſu Cæſaris *collocatos* eſſe, cùm non alibi quàm in ipſo Æduorum agro ſint poſiti. *Gergobiam Bojorum oppidum* ſive Gergoviam à Gergovia Arvernorum differre, in Arvernis docuimus, Samſonemque erroris arguimus. Qui ſunt ergo Boji? dicet aliquis. Equidem in Æduorum finibus quærendos eos eſſe non procul à Biturigibus contendo, auctorem Cæſarem ſecutus: ſed cùm longè lateque pateant Æduorum fines, & 4. diœceſes contineant, ubi inveniri Boji poſſint, non facile dictu eſt: cùm civitas exigua fuerit ac tenuis, & unius tantùm oppidi, atque paucorum capitum ac agrorum. Haud difficulter acceſſerim Coquillio, aſſerenti partem pagi Burbonenſis, ſed eam tantummodo, quam Liger & Elaver claudunt, & ubi Molinæ ſunt, quæ hodieque Æduis ſeu Auguſtodunenſi diœceſi adſcribitur, *Bojos* veterum eſſe. Addit Coquillius Burbonenſis pagi primùm fuiſſe Burbonem modò, Muratum atque Cantiliam: poſtea eum pagum ſenſim creviſſe, & de Biturigibus, de Arvernis, de Forenſibus ſeu Seguſianis, & de Nivernenſibus multa ſibi loca adjunxiſſe, ita ut 4. Epiſcopatibus nunc attribuatur, Auguſtodunenſi ac Nivernenſi Æduorum, diœceſi Bituricæ & Eccleſiæ Claromontenſi Arvernorum. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Boji, pop. Vindeliciæ, in Germ. quorum reg. *Bavaria*, vulgò *Bayeren* & *Beyeren* eſſe videtur pleri que. Hos Cæſar trans Rhenum habitaſſe, atque Norico agro conſediſſe, *lib.* 1. *de bell. Gall.* refert. Poſtea *Bojoarii* dicti: inter Iſaram & Œnum fluv. Vide *Bavaria.*

Boji, pop. Gall. Aquitanicæ, quorum tractus *Buchs*, teſte Vineto dicitur, apud oſtia Garumnæ fluv. à Burdigalâ urbe 10. leuc. in Occid. Ibi opp. præcipuum *Buzium.*

Boji, Italiæ pop. in Gall. Togata, inter Æmiliam viam, & Padum, apud oram incolentes, quorum reg. magnâ ex parte Romandiola, vulgò *Romagna* nuncupatur. Meminit horum Silius *lib.* 4.

—— Spiſſaque ruunt conferta per arma
Unda Bojorum. Polybius *lib.* 2. Τὰ δὲ πέραν τοῦ Πάδου τὰ περὶ τὸν Ἀπέννινον, πρῶτοι μὲν Ἄνανες, μετὰ δὲ τούτους Βοῖοι κατῴκησαν. Vide Cluver. *Ital. Antiq.* 1.28. Erant, ubi nunc Ducatus Parmenſis & Mutinenſis & ager Bononienſis. Baudr.

Bojocalus, Anſibariorum Dux, rebellione Cheruſcâ vinctus, juſſu Arminii, mox Tiberio & Germanico ducibus ſtipendia meruit: qui ſuis agros orans à Romanis repulſam tulit ac Cheruſcorum agros inſedens occiſus eſt cum pleraque juventute. Tacitus 13. c 5.

Bojodurum, Vindeliciæ urbs ad Danubium. Ptol. Eſt *Inſtat*, ad Confluentias Œni & Danubii fluv. ex adverſo Pataviæ urbis, ſeu potius pars ipſius verſus Auſtriam, in Bavaria inf. Quibusdam *Æneſtadium.*

Bojon, opp. Cyrenes. Plin. 5. 5. Item opp. Doridis in Græciâ. Plin. 4. 7.

Bojorum deſerta, Plinio & Straboni memorata, hodie *Wiener-Wald*, auctore Lazio.

Boiſcus, Cyzicenus, Poëta Gr. peculiare Jamborum genus invenit. Voſſ. *de re Poet. l.* 2. *c.* 25.

Bojum, opp. Æmiliæ ſeu Gall. Tog. nunc pag. *Bobo*: urbs etiam Liguriæ, ad Trebiam amnem, vulgò *Bobio*. Ferrar.

Boiz Laus. Boëmorum rex. Blondus 2. 2.

Bola. Vid. *Bola.*

Bolaca, Triphyliæ urbs in Peloponneſo. Polyb.

Bola, Æquorum in Italiâ opp. cujus meminit Diod. *lib.* 14. & Dionyſ. Halicarnaſſeus *lib.* 1. quibus Βῶλα vocantur. Stephano autem *Bola* ſingulari numero dicitur. Βῶλα ὡς Νῶλα, πόλις Ἰταλίας. Virg. *Æn.* 6.

Pometios, Caſtrumque Inui, Bolamque, Coramque.

Sed hoc etiam oppidum Plinius 3. 5. inter ea computat, quæ jam tum *interierant ſine veſtigiis.*

Bolana. Vid. *Bolena.*

Bolanus. Vid. *Vettius.*

Bolba, urbs Cariæ, fluvius aut palus *Bolbaores*, quæ *Heraclea* dicta eſt.

Bolbitina, urbs Ægypti.

Bolbitinum, unum ex ſeptem Nili oſtiis.

Bolbula, opp & inſula maris mediterranei. Plin. 5. 31.

Bolena Anna, ſecunda uxor Henrici VIII. Angl. R. mater ex illo Eliſabethæ reginæ. A Pontificiis, quibus tum facilem & credulum ſe Rex præbuerat (Reformationis enim opus aggreſſus non eſt, niſi poſt ductam Janam Semeriam) rea peracta, capiteque plexa eſt, An. 1536. poſtquam Anna de ſua innocentia fuiſſet proteſtata, nec adduci potuiſſet Noriſius, ut crimen, cujus arguebatur, confiteretur, quamvis oblatâ Regis gratiâ, dicens: *non in animum inducere poſſe, ut innocenti falſum crimen impingat, etiamſi mille ſibi mortes ſubeundæ forent.* Franc. Godwinus *Annal. rerum Anglic. lib.* 1 *ad A.* 1536. Hujus filiæ Eliſabethæ poſtea Rex morti vicinus teſtamento regnum deſtinavit, ſi Eduardo, ex Semeria, & poſt hunc Mariæ, ex Catharina Aragonica prognatis, ſine hæredibus, mori contigiſſet. Moreriu *in Dict. Hiſt.*

Bolentium, urbs Pannoniæ ſup. Ptol.

Bolerium, nunc *S. Buriena Fanum*, vicus extremus Cornubiæ prov. Angliæ, prope Bolerium prom. Nunc *the lands end*, ſeu *finis terræ*. Item *the Cape of Cornwal* Angl. Vide *Antiveſtæum.*

Boleslavia, urbs Bohem. duplex. Vetus ſeu *Alt Bunczel*, ad Gizeram fluv. & nova, quæ *Jung Bunczel*, ubi Gizera influit in Albim, è regione Brandiſii opp. 2. mill. Germ. à Praga, in ortum, condita à Boleslao fratricida. an. 935.

Boleslaus I. cognom. *Crobrus*, Dux Poloniæ, poſt Mieslaum baptizatum; Regis titulum ab Ottone 3. nactus, feliciter præfuit: Pruſſis & Ruſſis tributum pendere coactis. Obiit An. 1025. Mieciſlao fil. ſucceſſore deſignato. Cromer. *hiſt. Pol.* Genebr. *in Sylveſtre* 2.

Boleslaus II. cognom. *Audax*, Rex electus poſt Caſimirum 2. Patrem, An. 1058. bello contra Bohemos & Ruſſos felix, mox in otium & voluptates verſus, miſerè periit. Crom. Crantz.

Boleslaus III. cognom. *Chrimuſtus*, ſucceſſit Patri Ladiſlao. Vicit Bohemos, vaſtavit Moraviam, ter Pomeranos ſuperavit, Henricum 5. Imper. ad pacem adegit; ductaque ſorore Adelaide, obiit A. 1139. regni 37.

Boleslaus IV. cognom. *Cirratus*, fil. Boleslai 3. fratri Ladislao pulſo ſucceſſit. Pruſſos rebelles domuit, & ad Baptiſmi ſacra adduxit. Obiit An. 1173. regni 27.

Boleslaus V. cognom. *Caſtus*, maritus Cunegundes virginis, multa ambitione procerum, & incurſionibus Tartarorum paſſus. Obiit An. 1279. regni 52. Eodem ferè tempore Boleslaus Pius, Item Calvus, Poloni principes, obierunt. Michov. *lib.* 3. Cromer. *lib.* 9.

Belgius, Dux Gallorum in expeditione contra Ptolemæum regem Macedonum. Pauſan.

Belgrade, opp. Pomeraniæ. Merel.

Bolina, virgo, quam adamavit Apollo. Pauſ. *lib.* 7.

Bolina, ſeu *Boline*, opp. Achajæ juxta Patras. Steph.

Bolinæus, fluv. à Bolinâ urbe dictus, cui erat vicinus. Pauſanias *lib.* 7.

Bolinga, pop. Aſiæ. Plin. 6. 19. Indiam habitant. Steph.

Boliſſus, urbs Æoliæ in edito loco ſita prope Chium. Steph.

Bollia, fluv. Pannon. ſuper. *Polan.* Jorn.

Bologeſia, urbs juxta Euphratem. Steph.

Bologeſiphora, urbs Perſica. Steph.

Bolſwerda, opp. Belgii, in Friſ. Occid. 3. leuc. à Leovardia in Auſtr. & vix 2. ab ora Oceani Germ. ſub Batavis.

Boltonia, opp. Angl. in Comitatu Lancaſtrienſi, 10. mill. à Lancaſtria urbe, in Auſtrum & totidem à Ceſtria in Boream.

Bolum, urbs Perſarmeniorum, propinqua Theodoſiæ urbi. Procop. *lib.* 1. *Perſ.* ubi aurum effoditur.

Bolus, Cimbrorum rex Aurelium Scaurum cepit, atque interfecit.

Bolus, Βῶλος Democriteus Philoſophus præter libr. de arte medicâ, etiam hiſtoriam emiſit, ut ait Suidas. Ex hoc Bolo recitat iſta verba Theophraſtus, *nono de plantis*, & exinde Steph. in Ἀψυνθος. Τὰ ἀκρόβολα τὰ ἐν Πόντῳ τὰ ἀψύνθιον κατεσθίοντα ἰχθὺν χολήν. Fuit præterea alter *Bolus* Mendeſius, de quo Suidam ſis adi.

Bolus, locus non procul Caſſandrea. Polyænus *lib.* 4. *in Ant.*

Bolurus, urbs in Illyria, & alia in Theſprotiâ. Steph.

Bolzanum, caſtrum Italiæ, in dit. Veneta, & agro Vincentino, ad Atheſim fluv. 3. mill. à Vincentia.

Bombarda, à ſono & fremitu, Græcis Βόμβος, Latinis *Bombus*, dicta.

dicta. Machina eſt ad ſtabilienda Imperia humana potius, quàm ad delendum genus humanum, (ut quidam queruntur) enata. Auctorem habuit Chymiſtam quendam, nomine Bartholdum Schvvartz Monachum. Vid. *Ancklizen Bertholdus*. Primus ejus uſus apud mare Danicum fuit, An.Ch. 1350. celebris autem non evaſit, donec ad Clugiam pugnatum eſſet à Venetis & Genuenſibus, A. C. 1380. de quo V. Platinam *in Urbano* 6. Paulo poſt Anglis innotuit, & A. C. 1386. captis duabus Gallorum navibus, *diverſa machina ad jaciendum lapides & muros conterendum, & gunna plures, cum magna quantitate pulveris*, teſte Walſinghamio, in Angliam delatæ ſunt. ubi tandem è ferro fuſili A. C. 1543. conflatas legimus bombardas. Harum genera Munſteri ævo in uſu, ſic ab ipſo enumerantur, *Amazona, Baſiliſci, Luſcinia, Quartana vulgò Cartuna, Dracones, Serpentes, Falcones, magni & parvi*. Addatur *Arcubuza*, q. arcus cavus: *Buſa* enim Italis foramen. Vid. Spelmannum *Gloſſar. Archaeol.*

Bombona, Peruviæ prov. juxta lacum Chincacocham, & fonte Xauxæ fluv. verſus Andes montes.

Bombus, Ciliciæ fluv. Plin. 5. 27.

Bombylia, Heſychius. Βομβυλία κρήνη ἐν Βοιωτίᾳ.

Bomi, colles Ætoliæ, quorum incolæ *Bomienſes*. Steph.

Bomilcar, fil. Amilcaris, Pœnorum dux, veniens in ſuſpicionem Carthaginenſibus, quòd cum Agathocle conſpiraret, in medio foro patibulo ſuffixus eſt. Juſt. *lib.* 22. *c.* 7.

Bomilcar, à Jugurtha impulſus, Maſſivam ſuſtulit; mox contra ipſummet cum Nabdalſa conſpirans, re detectâ, pœnas dedit. Salluſt. *in Jugurtha*.

Bomita, opp. Amanæ montis Syriæ Antiochenæ *Plin.* 5. 24.

Bomium, mel *Bovium Silurum*, vicus Angl. in Wallia, Clamorganenſis Comitatus. *Cowbridge*, 3. mill. ab ora littor. 8. à Cardiffa.

Bommelia, opp. Belgii munitum probè, inter Moſam Vahalemque in Duc. Gueldriæ, ad tractum Bataviens. ſub Batavis. In Inſ. vulgò *Bommelwert*. 2. leuc. à Buſco Ducis in Bor.

Bomo, vel *Bohmo*, olim *Eubœa* dicta, teſte Heſychio, Βωμὼ ὄνομα ὁ Μακρὶς ὠνομάζετο. *Macris*, id eſt, *Eubœa*, teſte eodem. Μάκρις Εὔβοια νῆσος. בהם *bohmo* Arabibus *pecora*, vel *pecudes* ſign. ut Ebræis בהמות *behemoth*. Itaque inſula *Bohmo* eſt inſula pecudum, quod Græco Eubœæ nomine *a bubus* ſumpto apprime quadrat. Eodem pertinet, quòd à Poëtis hæc eadem inſula Ἀργίβοιος dicitur, tanquam *a bubus albis* apud Ælian. *de Animal.* 12. 36. Nempe jam ante Trojana tempora boum paſcuis celebrem fuiſſe hanc inſulam, vel ex tabulis colligere eſt de bobus ab Autolyco ex Eubœâ abactis. Apollodorus *lib.* 2. Κλαπεισῶν ἐξ Εὐβοίας ὑπ' Αὐτολύκου βοῶν. Proinde initio belli Peloponneſiaci, Athenienſes πρόβατα καὶ ὑποζύγια ἐς τὴν Εὔβοιαν διεπέμψαντο, ut habet Thucydides, *lib.* 2. Nec mirum Arabico nomine *Bohmo* appellatam eſſe Eubœam, cùm inter incolas illius vetuſtiſſimos à Strabone numerentur, Ἄραβες οἱ Κάδμῳ συνδιαβάντες. Bochartus.

Bomonicæ, erant adoleſcentuli, qui in Dianæ Orthiæ ſacrificiis apud Laconas aris ſuperpoſiti contendere ſolebant, quis plura verbera ſuſtineret.

Bon, Tuſcorum rex, regn. annis 27. à quo *Bononia* dicta eſt. Cato *in Originibus*.

Bona Dea, quam veteres *Faunam*, ſive *Fatuam* dixere, tantæ pudicitiæ fuit, ut nemo illam, dum vixit, præter virum mas viderit, nec nomen ejus audierit: propter quod illi ſolæ mulieres Romanæ noctu in operto ſacrificabant. Tibullus *lib.* 1.

Sacra Bona maribus non adeunda Dea.

Juvenal. *Sat.* 6. *Nota Bona ſecreta Dea.*

Quidam putant hanc Proſerpinam eſſe, & idcirco ei porcam ſacram fieri, quia ſegetem, quam Ceres mortalibus tribuit, porca depaſta eſt. Vid. Lactant. Firm. *l.* 1. *c.* 22. Alex. ab Alex. 6. 8. Juv. *Sat.* 2.

Atque Bonam tenera placant abdomine porca.

Prop. *lib.* 4. *eleg.* 10.

Fœminea loca clauſa Dea, fonteſque piandos
Impunè & nullis ſacra retecta viris.

Ovid. 3. *de Art. Am.*

Cùm fuget à templis oculos Bona Diva virorum,
Præterquam ſi quos illa venire jubet.

Et *Faſtorum quinto*:

Templa patres illic oculos exoſa viriles
Leniter acclivo conſtituere jugo.

Plut. *in Cæſare*, Ἔστι δὲ Ῥωμαίοις θεὸς ἣν Ἀγαθὴν ὀνομάζουσιν, ὥσπερ Ἕλληνες Γυναικείαν, καὶ Φρύγες μὲν οἰκειούμενοι, Μίδου μητέρα τοῦ βασιλέως γενέσθαι φασί. Ῥωμαῖοι δὲ νύμφην δρυάδα, Φαύνῳ συνοικήσασαν, Ἕλληνες δὲ τῶν Διονύσου μητέρων τὴν ἄρρητον, ὅθεν ἀμπελίνοις τε τὰς σκηνὰς κλήμασιν ἑορτάζουσαι κατερέφουσι, καὶ δράκων ἱερὸς παρακατακεῖται τῇ θεῷ κατὰ τὸν μῦθον. Ἄνδρα δὲ προσελθεῖν οὐ θέμις, οὐδ' ἐπὶ τῆς οἰκίας γενέσθαι, τῶν ἱερῶν ὀργιαζομένων, &c.

Bona Fortuna, maris Eoi Inſ. Ptol. nunc *Borneo*, Mercat. Vid. ibi.

Bonæ ſpei Caput, prom. Africæ maximum & extremum, in Auſtrum valdè extenſum. Vid. *Caput Bonæ Spei*.

Bonandria, Syriæ civitas, olim Apollonia.

Bonanus, Tuſcorum rex, regn. an. 18.

Bonavallis, oppidul. Gall. in Belſia prov. & agro Carnotenſi, ad Lœdam fluv 3. leuc. à Caſtroduno in Bor.

Bonaventura, prius *Johannes Fidanzius*, Franciſcanus Theologus, ex oppido Bagico regio, vulgò *Bagnarea*, in Tuſcia, ob virtutum commentarios editos, in Cardinalium numerum ex Generali à Gregorio X. relatus eſt. Habitum, quo nunc utuntur Franciſcani Cardinales, inſtituit, cùm prius aliorum Cardinalium modo incederent. Sacros multos libris ſcripſit: Obiit an. 1274. à Xiſto IV. in Sanctorum catalogum relatus eſt. Hujus poſtea libros in epitomen redegit Guil. Fulginas ejuſdem ordinis. Volat. Item alius ejuſdem nominis & ordinis, Patavinus, Cardinalis tituli S. Cæciliæ ſub Joanne XXII. A Carranenſi Principe ſagittâ peremptus, dum Eccleſiæ libertatem contra tyrannos tueretur. Volaterranus.

Bonaventura Calatagirone, Siculus, Franciſcanorum Gen. interfuit pacificationi Verbinenſi, A. 1598.

Bonaventura Cavalerius, Mediolan. Mathematicam Bononiæ, ſub initium hujus ſeculi, docuit, editis ſcriptis, *Directorio univerſ. gen. Uranometrico*, clarus.

Bonaventura Peraginus, Petrarcham funebri oratione laudavit, hinc Cardinalis, ſub Urbano 6. obiit, à Patavino quodam tyranno peremtus. Spond. *Annal.*

Boncha, pop. Carrenis vicini inter Euphratem & Cyrum fluv. Steph. Alii *Bonchua* legunt.

Bonchis, civitas Æthiopiæ. Steph.

Bonconica. Tabula Theodoſiana quæ & Peutingeriana, *Bonconicam* inter Mogontiacum & Borgetomagum collocat. *Mogontiaco* 9. *Bonconica* 11. *Borgetomagi* 13. *Noviomagus* 12. *Tabernis* 11. *Saletione* 18. *Brocomagus* 7. *Argentorato* 12. Ibidem à Bonconica ad Brocomagum *ſilva Voſagus* pertinet, & millibus ampliùs 60. in longitudinem patet. Æthicus in itinere à Mediolano per Alpes Penninas Mogontiacum *Bauconicam*, vel (ut in quibuſdam codicibus ſcriptum reperitur) *Bonconiam* appellat, & *Bormitomago*, id eſt, Borbetomago, ac Mogontiaco mediam interponit, ut tabula ſuprà laudata; à Mogontiaco 11. à Bormitomago 13. millibus paſſuum diſtantem. Bonconica vel Bauconica nunc vocatur Oppenhemium, *Oppenheim*. locus ad Rhenum non ignobilis hodieque inter Mogontiacum & Borbetomagum vel Vormaciam. Hadr. Valeſ. *Notit. Gall.*

Bondelia, opp. Etruriæ mediterraneum. Βονδηλία Ptolemæo, cui medio itinere inter Lucam & foſſas Papyrianas collocatur. Baudrando *Bagnone*, caſtrum ad radices Apennini, juxta amnem cognom. in valle Macrana, ſub dominio M. Ducis Hetruriæ.

Bondenum, oppidul. Italiæ, in Ducatu Ferrarienſi, ubi Panarus fluv. influit in Padum. 9. mill. ſupra Ferrariam, in ditione Pontif.

Bonfinius, Vid. *Antonius Bonfinius*.

Bongomilæ, ſectatores Baſilii Medici, ſec. 11. Negarunt Trinitatem, 7. tantùm Scripturæ libros retinuerunt, Deo humanam figuram tribuerunt, ſicque Arrianorum, Anthropomorphitarum, Manichæorum &c. deliria incruſtarunt: Reſurrectione inſuper negatâ, &c. Vid. Alex. Roſſæum *πανσεβείας Sect.* 8.

Boni, i. e. *filius meus*, aut *ædificans*, ſive *intelligens*, filius Someri. 1. Par. 6.

Boni portus, civitas opinor Cretenſium, cui nomen Καλοὶ λιμένες, id eſt, *pulcrum litus*. Καλοὺς λιμένας vocat B. Lucas Act. 27.

Bonianum, opp. in Samnio. Cic. pro Cluentio.

Bonicius, Præſul Avernenſis. Volat.

Bonifacium, urbs Italiæ, in Corſica, ſatis culta & probè munita, ſub dominio Genuenſium, ad meridiem Inſ. cum portu capaci. Ab ea fretum, inter Corſicam & Sardiniam, dicitur *le bocche di Bonifacio*, fretum Bonifacii, quod aliàs fretum Taphros dictum fuit; urbs autem Palla. Vid. ibi.

Bonifacius I. Româ oriundus, poſt Zoſimum, Epiſcopus Rom. ſcripſit ad Honorium, *Eccleſia mihi Deus ſacerdotium, vobis res humanas regni deputavit*. Socr. *l.* 7. *c.* 11. 25. 44. Obiit A. 423. Sedis 5. Vid. etiam Sigebertum, Onuphrium, &c.

Bonifacius II. Romanus, patre Gotho, Sigivulto, natus, poſt Felicem 3. Papa. Homo elatus, æmulum Dioſcurum habuit, qui paulo pòſt obiit. Vivens Diaconum Vigilium ſucceſſorem deſignavit, quod improbatum, & reſciſſum. Obiit A. 532. ſedis 2. & 2. dieb. Onuphr. Platina, Genebr. *in Chron.* Baronius A. 530. 531.

Bonifacius III. Romanus, poſt Sabinianum, qui Gregorio magno ſucceſſerat, Papa: priùs apud Phocam Imper. Gregorii apocriſiarius. Huic Phocas, titulum Epiſc. *Univerſalis* conceſſit, ſede Rom. capite omnium Eccleſiarum conſtitutâ: cùm *paulo ante Draco terribilis, comitatus catervâ ſerpentum, in Tiberi viſus, aquas ita infeciſſet, ut peſte obortâ, quicunque ſternutaſſet, illico animam exhalaret*. Aim. *l.* 4. *c.* 4. Platina *in ejus vita*. Sigebert. *in Chron.* Hoſpin. *de orig. temp.* Obiit A. C. 606. Sedis menſe 8. die 22. Præcurſor Antichriſti, Gregorii M. judicio.

Bonifacius IV. Valeriâ, Marſicanæ prov. urbe oriundus, patre Johanne Medico, priori, poſt interregnum 6. menſ. ſucceſſit. Pantheon, ab Agrippa, Jovi Vindici & diis omnibus conſecratum, Phocæ indultu, B. Virgini omnibuſque SS. Martyribus, ſuperſtitione mutatâ, dedicavit: hodie *Maria Rotunda*. Obiit A. 614. Sedis an. 6. m. 6. die 13.

Bonifa-

Bonifacius V. Neapolitanus, poſt Theodatum, Papa. Conſtituit, ut qui in ſacras ædes confugerent, inde non abſtraherentur. Obiit A.C. 625. ſedis an. 7. m. 10. die 1. Anaſtaſius, Beda, &c.

Bonifacius VI. Formoſo, biduo pòſt, ſucceſſit, 15. diebus poſtea pulſus. Sceleratiſſimum illum Baronius A.C. 897. *n.* 1. fuiſſe dicit, negatque canonicè electum.

Bonifacius VII. cognom. *Franco*, Benedicto VI. in carcere ſtrangulato, ſedit per vim an. 1. menſ. 1. Mox pulſus, ſpoliatâ baſilicâ Petri Conſtantinopolim profugit, divenditâ rapinâ Romam reverſus. Ubi Johanne Cardinali excæcato, iterum throno menſ. 4. potitus eſt. An. 985. Paulo pòſt apoplexiâ extinctus, cadavere ejus nudo per vicos raptato & lanceis confoſſo. Platina *in ejus Vita*, Baron. *A. C.* 974. 985.

Bonifacius VIII. prius *Benedictus Cajetanus*, Catalaunis parentibus Anagniæ natus, Cæleſtino, cui impoſuerat, clanculum per canaliculum inclamans, *Celeſtine, Celeſtine, dimitte Papatum, ſi vis ſalvus fieri, negotium ſupra vires eſt*: ſucceſſit, & quò ſecurior eſſet, Celeſtinum in vinculis tenuit. Cardinales Jacobum & Petrum Columnam, bello perſecutus eſt, in Gibellinos vehementer debacchatus, Procheræ Spinolæ Archiepiſcopo Genuenſi, Cinerum die, cineribus vultum reſperſit, addens. *Memineris quòd Gibellinus es & cum Gibellinis in cinerem reverteris.* Philippum Pulchrum, Galliæ R. ob Epiſcop. Apamenſem carceri incluſum, excommunicavit, *magnæ fatuitatis* titulo à magnanimo Rege notatus. Poſt quæ Synodo ab hoc convocatâ, Simoniæ, homicidii, uſuræ, Atheiſmi, ſcortationum, colluſionis cum Saracenis Papa convictus & condemnatus: mox à Sciarra Columna, & Vilhelmo Nogareto, Gibellinorum ope Ananiâ occupatâ, Regis juſſu captus eſt, cui cùm Nogaretus minaretur, ſe ipſum in Galliam protracturum, ut Lugduni indicto concilio, dignitate ſpoliaretur, reſpondit, *Patarini minas nullum ſibi metum incutere*. Proin ille, ferreâ chirothecâ renitentis ori impactâ, collo abreptum, Romam deduxit, ubi paulo pòſt mœrore animi obiit, Anno 1303. ſedes 8. menſ. 9. die 18. Si compendium malis, Lector, *Intravit, ut Vulpes, regnavit, ut Leo, mortuus eſt, ut canis*, Jubilæi centenarii auctor. Crantzius *Sax. lib.* 8. *cap.* 36. 37. Platina *in ejus Vita*. Petrarcha, Onuphrius, Villanius, Maſſon. *lib.* 3.

Bonifacius IX. priùs *Petrus Thomacellus*, Urbano VI. ſucceſſit eo tempore, quo Cardinales, qui Avenione degebant, Clementem VII. & Benedictum IX. elegerunt. Homo imperitus, & rapax, Annatarum auctor, indulgentias pro anno Jubilæo uſque ad blaſphemiam liberales conceſſit, nimium inſuper in conſanguineos indulgens. Obiit Anno 1404. Sedis an. 15. ferme. Platina, Crantzius, Antoninus, Spondus, Bzovius *in Annalibus*.

Bonifacius, Africæ comes, Auguſtino amiciſſimus, cùm vitam monaſticam amplexurus eſſet, ab hoc abſterritus eſt, rebus jam in bello præclarè geſtis inclytus. Mox ductâ uxore Arianâ, aliquid humani paſſus, epiſt. 70. Auguſtini elicuit, & ab illo excommunicatus, veniam petiit ac impetravit. Poſt quæ turbarum accuſatus, animoſè ſe defendit. Genſerici ope imploratâ, ſed pace cum Valentiniano initâ, à Wandalis pulſus eſt. Senſit etiam Aëtium infeſtum, à quo vulnere accepto, tribus pòſt menſibus obiit. An. 432. Proſper. *in Chron.* Procop. *de Bell. Vandal. lib.* 1. P. Diaconus, *lib.* 14.

Bonifacius, Corſicæ Comes, Uticam inter & Carthaginem factâ cæde, dum prædâ onuſtus redit, Saraceni Siciliam relinquentes, quam occupaverant, in patriam ſuam reverſi ſunt. Æmil. *lib.* 3. Item Montis ferrati dux, qui cum Baldwino Sabaudiæ Comite, & Venetis Jadaram recepit, Alexium Iſaci filium unà cum patre regno reſtituit Conſtantinopolitano, quo necato à Murtillo Conſtantinopolim cepit, & communi conſenſu in Imperatorem Græcorum Flandrenſem elegit Comitem, qui ſe ſubjecit Eccleſiæ Romanæ. Blondus & Platina.

Bonifacius, Hetruriæ Dux, pater Mathildis, quæ teſtamento ditiones ſuas Sedi Romanæ legavit: unde Patrimonium Petri. An. 1115.

Bonifacius, ad Concilium Chalcedonenſe, Româ miſſus. Item Ruſſorum Evangeliſta, Ottonis III. Imper. cognatus, martyrium ibi ſubiit, A. 1008.

Bonifacius, Anglus, religionem Chriſtian. in Germania propagavit, operâ ejus & Caroli Martelli labore ad C. M. ex transrhenanis gentibus converſis. An. 739. Condidit Mon. Fuldenſe, An. 784.

Bonifacius, Præſul Carthaginenſis, Zenone imperante, Confeſſor. Item Præſul Ferentinas, itidem Confeſſor.

Bonifacius Romanus, martyrium, ſub Diocletiano ſubiit, relatus deinde à ſervis Romam, templum in Aventino ſibi dicatum habuit.

Bonifacius Amerbachius, Baſilienſis, fil. Johannis, Typographi celeberrimi. Jurium Doctor Avenione creatus, mox inter illuſtres ſui ævi Juriſconſultos emicuit; Baſilienſis Academiæ, in qua Jus Civile multorum annorum curriculo magnâ dignitate interpretatus eſt, præcipuum fulcrum, Reipub. inſuper verum Papinianum ſe præſtitit. Ampliſſimis præmiis ab exteris Principibus evocatus, Patriæ tamen charitatem potiorem habuit: Hinc tam gratus Eraſmo, ut, inter tot amicos, hunc ſolum teſtamento hæredem fecerit. Obiit anno ſupra Climactericum quarto, An. Ch. 1562. Profeſſorum humeris tumulo patentum illatus. Pater Baſilii Juriſconſulti itidem apud Baſilienſes celeberrimi. Ejus Bibliotheca inſtructiſſima, cum Eraſmianis cimeliis, nunc Academicæ ibidem Bibl. juncta eſt.

> *Principibus, Patriaq; ſua qui conſulit, ille*
> *Rauriacus meritò Papinianus erat.*

Bonifacius Ferrerius, Cartuſianus, Biblia Hiſpanicè vertit, &c. Obiit Anno 1419. poſtquam Generalatu Ordinis ſe abdicâſſet.

Bonifacius Simoneta, Abbas Italus, auctor *de Perſecutionibus Eccleſiæ, & Pontificibus*, tractatuum, Voſſ. *hiſt. Lat. l.* 3. *c.* 8.

Bonifacius, prius *VVinfridus*, Britannus, Præſul Moguntinus, apud Friſios & ipſe martyr, quòd juſſu Stephani II. Pontificis Pipinum Caroli patrem oleo ſacro perunxerit. An. 754. Ei ſcripta quædam attribuuntur. Voſſ. *hiſt. Lat. l.* 2. *c.* 19.

Bonitium, Tuſciæ opp. ad Elſam fluv. vulgò *Boggibonci* dicitur. Leander. long. 34. 08. lat. 42. 42. Ejus arx diruta jacet à multis annis.

Bonium, opp. fuit Cornaviorum in Angl. nunc vicus *Banger* dictus, ad Devam fluv. in Flintenſi Comit. Valliæ. Fuit aliàs monaſterium celeberr. nunc in ruinis jacet. 40. milliar. Angl. à Bangotia urbe epiſc. in ortum, 20. ab oſtio Devæ fluv.

Bonna, oppid. ad citeriores Rheni ripas Colonienſi urbi, ac Confluentiæ oppido proximum. Sedes Electoris Colon. *Julia Bonna* & *Verona*, olim, Item *Ara Ubiorum* dicta, vulgò *Bonne*. long. 28. 40. lat. 50. 42. Hic Synodus, an. 942. Urbs hæc A. 1673. à Principe Arauſionenſi, Confœderatorum Exercituum ſummo duce, capta, in Imperatoris manus conſignata eſt. Hic quoque Fridericus Auſtriacus, contra Ludovicum Bavarum electus, coronam accepit, A. C. 1314. Crantz. *l.* 9. *c.* 8. Vid. Valeſium *Not. Gall.*

Bonna, oppidul. Sabaudiæ, alias *Banta*. Siml. In Foſſiniaco tractu, ad Menojam amnem, 3. leuc. ſà Geneva in ortum hibernum. Unde illuſtri familiæ *de Lediguieres* nomen.

Bonni, pater Omirai, 1. Par. 9. Lat. *ædificans me*, ſive *adoptans*, aut *intelligens me*.

Bonni, colles Ætoliæ, à quibus *Bonnenſes* dicuntur. Thucyd. *lib.* 5.

Bonno vel *Bovo*, Abbas Corbienſis, ſub Arnolpho & Ludovico IV. Imper. Scripſit hiſtoriam ſui temporis. Poſſevin. *in Ap. par.* Voſſ. *de hiſt. Lat. l.* 3. *c.* 58.

Bonnopolis, opp. Sabaudiæ, in agro Foſſiniaco, ad Arvam fluv. 2. leuc. infra Cluſas, *Bonneville*.

Bononia, civitas Italiæ Archiepiſc. ad Rhenum amnem, in ditione Pontif. Acad. celebris prope Romandiolam. 25. mill. à Ferraria in Auſtrum. Muris nudata à Ludovico R. fil. Lotharii Imp. A. 844. Henricus autem, filius nothus Friderici II. Imper. victus hic captuſque eſt, An. 1249. Bentivolos ſibi præfecit, Anno 1308. qui ſubjugati à Joh. Galeacio, An. 1380. Hic quoque Irnerius jus exponere cœpit, primuſque gloſſas in illud ſcripſit circa An. 1134. Sil. Ital. *lib.* 8.

> *Et quondam Teucris comes in Laurentia bella*
> *Ocni priſca domus, parvíq; Bononia Rheni.*

Martialis *lib.* 3. *ep.* 58.

> *Sutor credo dedit tibi, culta Bononia, munus*
> *Fullo dedit Mutina, nunc ubi caupo dabit?*

Opidani dicuntur inde Ciceroni *in Bruto*, Val. Max. 8. 1. Tacito *Annal.* 12. ac Suetonio *in Octavio atq; Nerone*, *Bononienſes*. Livio, Melæ, Patereulo, Plinio, 2. Tacito *Colonia* vocatur, vulgò nunc incolis *Bologna*, Græcis omnibus *Βωνωνία*. Unde apud Stephan. pro *Βωνωνία* lege *Βωνωνία*. *Felſina* etiam à conditore Felſino, Tuſcorum R. dicta fuit. Plin. *l.* 3. *c.* 15. *Colonia Bononia, Felſina vocitata, cùm princeps Etruriæ eſſet*. Speciem habet onerariæ navis, in longum, quam ex transverſo patentior, uno capite proram, altero puppim referens, medium, turre Aſinellorum celſiſſima, mali inſtar, & turre Gariſendæ inflexa, ſcalæ modo, obtinente, cum multis præterea turribus, funes tanquam exprimentibus. Ædificiis multis atque ſumptuoſis nitet, inter quæ eſt in foro ampliſſima D. Petronii ædes, cujus ædificationi finem eundem fore qui & mundi erit, cenſetur. Hic Concilium 1310. Synodi, 1535. 1586. & 1634. Huc etiam Concilium Tridentinum tranſlatum, A. 1547. Leander Bonon. *deſcr. Ital.* long. 33. 35. lat. 73. 52.

Bononia altera, urbs Epiſc. Gall. Belg. in orâ Picardiæ à Caleto urbe 7. leuc. diſtans in Auſtr. quam Geſſoriacum Morinorum putant, Ammian. Marcellin. *l.* 20. & 17. Eutrop. *l.* 9. à quâ ad Doveriam, Angliæ portum, eſt breviſſimus trajectus. Occupata eſt ab Henrico VIII. Angl. R. An. 1544. Vulgò *Boulogne à la mer*. long. 22. 42. lat. 50. 30. Duplex eſt, & valdè munita, ad oſtium ferè amnis Lianæ, cum portu & Pharo à Carolo M. inſtaurata. Caput prov. Bononienſis. Cujus Comites in Gallicis Annalibus ſæpe memorati.

Bononia tertia, Hungarica urbs olim, nunc opp. Pannoniæ inter. ad Danubium fluv. Hodie *Bonmonſter* ob cœnobium nominatur. long. 43. 00. lat. 45. 29.

Bononia quarta, urbs Myſiæ ſup. ad Danubium, *Bodon* Mercatori. Sed quæ nunc *Bodon* dicitur, *Bidina*, ſeu *Bidena* Græcis eſſe videtur, de qua ſuo loco.

Bononia, urbec. Galliæ, in Aquit. & Comitatu Armeniaco, prope Geſſam amnem. 5. leuc. à civ. Lombarienſi, totidem à fano S. Bertrandi.

Bonoſus, Rom. Imperat. filius literarii Pædagogi, authore Vopiſco. Omnium bibaciſſimus fuit, de quo Aurelianus dicebat, *Non ut vivat natus eſt, ſed ut bibat.* Si quando legati Barbari ad eum veniſſent, ipſis propinabat, ut eos inebriaret, quò ab iis per vinum omnia cognoſceret, ac extorqueret veritatem. Poſtea cùm à Probo ſuperatus, laqueo vitam finiviſſet, emanavit jocus, *Amphoram pendere, non hominem.* Filiis autem ejus duobus, ut & matri eorum Hunilæ, Gothi cujuſdam Regis filiæ, pepercit Imper. A. 280. Vopiſc. *in Probo*.

Bonoſus, Epiſcopus Macedo in hæreſin abreptus, Photini inſtauravit errores, virginitatem Mariæ perpetuam inficiatus. A. 389.

Bontas, anguſtia Alpium, per quas ex Hungaria ad Merid. tranſitus eſt in Tranſylvaniam ad Septentrionem. *Rottenburn*, & *Preſs*, Lazio.

Bonus, Presbyter Romanus ſimul cum Fauſto & Mauro Diaconis Romæ ſub Valerio Principe paſſi, ſepulti ſunt in viâ Latinâ. Volaterr.

Bonus aër, urbs Amer. merid. in Tucumania reg. juxta Argenteum fluv. *Civitas Trinitatis* etiam dicitur, paretque Hiſp. multis ab annis.

Bonus conventus, vulgò *Bonconvento*, urbec. dit. Senenſis, in colle, juxta Umbronem amnem, 5. mill. à Sena Romam verſus. Hic Henricus VII. Imp. à Bernardo Monacho veneno ſub Sacramenti ſpecie propinato peremtus, Obiit A. C. 1313.

Bonus Deus, apud Græcos ἀγαθὸς θεὸς, cujus templum Pauſanias *in Arcadicis* commemorat ad ſiniſtram viæ, quæ in Mænalum montem ducit.

Bonus Eventus, ab antiquis cultus eſt. Plinius deſcribit Euphranoris ſimulacrum *Boni Eventûs* dextrâ pateram, ſiniſtrâ ſpicam, ac papaver tenens. *Boni Eventûs* etiam meminit Varro *de R. R. lib.* 1. inter Conſentes Divos agricolarum.

Boonæ, Βοῶναι, Athenis dicti ſunt, qui boves ad dies feſtos coëmerent. Dem. *in Midiam*.

Booſcœte, Helleſponti urbs, *Germanicopolis* poſtea dicta, Plin. *l.* 5. *c. ult.*

Booſura, h. e. *bovis cauda*, urbs Cypri inſulæ, cui vicina eſt Tereta & Palæpaphus, quæ antiquum Veneris templum habet. Strab.

Boota, Inſ. Scot. meridion. in Glottæ æſtuario, inter Araniam Inſ. & Argatheliam prov. per 8. m. p. in longum ſe extendens, ſed non æquè lata.

Bootes, à bove deductum nomen, Latinè *Bubulcus*: cœleſte ſydus, quod *Arctophylax* vocatur. Stellula enim eſt juxta Urſam majorem, quæ more bubulci plauſtrum ſequi videtur. Cic. *de Nat. Deorum*:

Arctophylax vulgò qui dicitur eſſe Bootes,
Quòd quaſi temone adjunctam præ ſe quatit Arctum.

Ovidius,

Arctophylax formam terga ſequentis habet.

Juv. *Sat.* 5.

Frigida circumagunt pigri ſarraca Bootæ.

Habet 4. ſtellas dextrâ manu, quæ non occidunt. Gell. 2. 21. Manilius,

A tergo venit Arctophylax, idemq́; Bootes.

Aratus,

Tardus in occaſum ſequitur ſua plauſtra Bootes.

Hunc nonnulli dixerunt Icarum fuiſſe Athenienſem, Erigones patrem, qui cùm à Baccho vinum accepiſſet, ſtatim utres plenos in plauſtrum impoſuiſſe dicitur atque ex hac re *Bootes* appellatus eſſe, & cùm Atticorum fines perambulans vinum paſtoribus oſtenderet, atque eorum nonnulli aviditate pleni, novo genere potus inducti ſomno opprimerentur, membraque huc illuc fœdè & indecorè jactarent, verbaque loquerentur, haud ſanæ prorſus mentis, reliqui eorum venenum paſtoribus ab Icaro datum arbitrati eum interfecerunt, quem poſteà Jupiter ſimul cum Erigone filia, quæ necis paternæ dolore confecta ſuſpendio vitam finierat, canem etiam nomine *Meram* inter aſtra collocavit, atque *Icarum Bootem*, Erigonem *Virginem*, Canem verò ſuâ appellatione, *Caniculam* nominarunt. Aliis creditur hic idem fuiſſe Arcas ex Calliſto Lycaonis filia natus; ab aliis Orion dicitur. Vide *Arctophylax*.

Booz, h. e. *in fortitudine*, vel *in hirco*, filius Salmon. Ruth. 2. 4. Inter progenitores J. C. Matth. 1. 5. Nomen item ſecundæ columnæ in porticu Solomonis 1. Reg. 7.

Bopardia, Vide *Bodobriga*.

Boquerana, inſ. maris Indici parva, vix 10. leuc. ab ora Or. Inſulæ Bornei, verſus Mindanaum.

Boramma, latronum Libanum incolentium receptaculum. Strabo *lib.* 16.

Borbetomagus Vangionum, quæ & Warmatia. *Vangiones* à Cæſare, à Plinio, à Tacito, atque Ptolemæo, unà cum Nemetibus memorantur, populus Germaniæ, qui tranſito Rheno, in ſiniſtra fluminis ripa conſedêre: de quibus notiſſimus eſt Lucani *verſus in lib.* 1.

Et qui te laxis imitantur Sarmata bracis
Vangiones.

Οὐαγγίονες à Ptolemæo dicuntur, & eorum urbes duæ ad Rhenum, altera *Borbetomagus* vel *Borvetomagus*, Βορβητόμαγος, quæ & primaria; altera Argentoratum, ambæ in ſuperiore Germania, & prov. German. prima nuncupatur. In tabula Theodoſiana vel Peutingeriana *Borgetomagus* vocatur, & inter Bonconicam ac Noviomagum ponitur: Æthico in Itinerario provinciar. *Bormitomagus* non ſemel, nunc inter Bonconicam & Noviomagum, nunc inter Mogontiacum & Noviomagum Nemetum: *Bormitomagus* inquam corrupte pro *Borvitomagus*, id eſt, Borbetomagus. Certè in aliis Æthici codicibus ſcriptum reperitur *Borbitomagus* rectè, in aliis *Bormitomagus*, ut Surita aſſerit. Ea urbs more multarum Galliæ urbium, nomen Gentis, cujus caput erat, poſtea accepit, & *Vangiones* appellata eſt. In Codicis Theodoſiani *libro* 13. legimus reſcriptum Impp. Valentiniani & Valentis AA. ad Mulophilum Vicarium Africæ, *datum Vangionibus*: & in Notitia Imperii Romani *Præfectus militum ſecunda Flaviæ Vangiones* reperitur. Apud Ammianum quoque *in libro* 15. *Vangiones* inter urbes *primæ Germaniæ*, & apud Hieronymum *in epiſtola ad Agerochiam*, *Vangiones longâ obſidione deletæ* ab Alanis & Vandalis. *Vangionem* etiam reperi in Annalibus Tilianis. *Vangionum civitas* vocatur à Sulpicio *in libro* 1. *de vita S. Martini*, aliiſque, nec non *urbs Vangionum*: in Annalibus Bertinianis, in rebus anni 843. *Vangium* corrupto & truncato nomine pro Vangionum: in veteribus Notitiis provinciarum & civitatum Galliæ nunc ſimpliciter & abſolutè *civitas Vangionum* inter provinciæ Germaniæ 1. civitates quarta & ultima, nunc *civitas Vangionum Warmatia*; nunc *civitas Vangionum, id eſt, Warmatia* vel *Guarmatia*, aliàs *Garmatia*: nonnunquam & *civitas Vangionum, id eſt, VVarmacia. VVarmatiam* & Fredegarius ac Aimoinus, quidam e noſtris ſcriptoribus & *VVarmaciam* appellant. At Zacharias PP. *in epiſtola ad Bonifacium Mogontiacenſem Epiſcopum*, & Eginhardus, ac Theganus, atque Annales Nazariani, aliique *VVormaciam civitatem* aut *VVormaciam* nuncupant; Poëta Saxo *in libris de Geſtis Caroli Magni, VVormantinam urbem*. Dicta eſt igitur *VVarmatia* vel *Guarmatia*, nec non *VVarmacia*. Dicta eſt ſæpius & Wormacia, nonnunquam & *VVormatia*. Ego ſcribi oportere puto *Vormaciam*, & ita appellandam eſſe hanc urbem, potius quàm *VVormaciam*, aut *VVarmatiam* vel *VVarmaciam*. Nam ex *Borbetomagi* nomine mutilato Noſtri fecere (ni fallor) *Bormagum*; ex Bormago *VVormacum*, *b* in *u*, *g* in *c*, ex more converſis: ex Vormaco demum facta *Vormacia* eſt; ita ut duo *u* in prima nominis ſyllaba, & *t* in penultima ferre non poſſim. Certè hodieque Noſtri à Vormacia *Vormes*, ac Germani *VVorms* nuncupant. Pagus Vangionum vocatur ab Eginhardo in Annalibus, in rebus anni 823. *pagus VVormacienſis*; in Annalibus Bertinianis *VVormazfelda* compoſito nomine Germanico, id eſt, Wormacienſis campus ſive ager. *Feld* enim Germanis campus eſt. *In Ducatu Ribuariorum VVormazfelda, Sperohgeuvi.* Valeſ. *Notit. Gall.*

Borbonia, Inſ. Afr. in Oceano Æthiopico, ſub Francis, à paucis annis, à Luſitanis antea *Inſ. Maſcharenha* dicta; ad Or. Inſ. Madagaſcaris ſeu S. Laurentii. Circuitus eſt 50. leuc. fertiliſſima ac bene rigua. Ibi Portus S. Pauli & Aſſumptionis, ubi coloniæ Francorum.

Borbonia, Borbonienſis ager, vide *Boji*.

Borbonium, Galliæ pars, Ducatus dignitate, inter Burgundiam, Biturícenſem, Nivernenſem tractum & Arverniam. Hujus veteres incolæ, pars Bojorum, colonis in Italiam & Germ. ſub Ambigato deductis, belliſque contra Romanos, celebres. Liv. Polyb. Strab. Juſtin. Cæſar *in Comm.* Dein ſub Baronibus fuit, uſque ad Archambaldum & Auteaumum, fratres, inter quos diviſa eſt. Poſtmodum Robertus, quartus fil. Ludovici IX. duxit Beatricem, filiam & hæredem Agnetis Borboniæ, Archambaldi jun. neptem. Hinc illuſtriſſima familia *Borbonia*, quæ 300. poſt an. regno in Henrico IV. potita eſt. Hujus Roberti fil. meruit Magni nomen, & Baronatus in Ducatum verſus eſt, à Philippo Valeſio, A. 1329. Cujus fil. Petrus obiit improlis, alter Jacobus, Coneſtabilis Gall. Johannis pater, (ex eo Jacobi Neapolit. R. avus) & Ludov. II. fuit, à quo familia propagata uſque ad hodiernum Regem, Ludov. XIV. feliciter regnantem. *Hiſt. Gall.*

Borbonium Anſelmium, opp. Burgund. Duc. in agro Auguſtodunenſi, ad Ligerim fluv. cum caſtro antiquo, 7. leuc. à Molino, in Ortum. Vulgò *Bourbon Lancy*.

Borbonium Arcimbaldi, urbec. Gall. in Borbonio Duc. Quibuſdam *Boja*, Cæſ. *l.* 7. 4. leuc. à Molino.

Borbuſta, rex Gotthorum in Teutones irrupit, quem vicere tres reges coadunatis copiis.

Borca, oppidul. Guineæ, in regno Biafræ, ad fluv. cognom. qui infra in Oceanum Æthiop. cadit.

Borcani, pop. Hirpinorum in Italiâ, non procul à Collatinis. Plin. 3. 18.

Borceos, vicus, qui etiam *Annuath* appellatur, & eſt in confin. Sarmatiæ regionis.

Borchloen, opp. in Epiſc. Leod. Comitatus dignitate pollens. Metel.

Borcholmia, oppidul. Sueciæ, in Oelandia Inſ. maris Baltici, verſus Oſtrogothiam prov. & Calmariam urb.

Borcholtum, oppidul. Weſtphaliæ, in ditione Epiſc. Monaſt. ad Aam fluv. in confinio Belgii, 3. leuc. à Veſalia.

Borchworm, opp. Epiſc. Leod. Comit. dignitate clarum. Metel.

Borcobe, Thraciæ urbs circa Mœſiam inferiorem, fuit quidem cum *Gerania* Scytharum Aroterum, ſed Thraciæ finitima & à Plinio in deſcriptione Thraciæ commemorata, *lib 4. cap.* 11.

Borcovicum, urbs Albionis in orâ Angliæ orientali in Northumbriâ reg. teſte Camdeno, probè munita, ad oſtium Tuedæ fluv. Vulgò *Barwick*, *Borwick*, vel *Berwick*, long. 20.04. lat. 56.15.

Bordelona, urbs Aſiæ, in India ultra Gangem, in regno Siami, cum emporio & portu ſatis commodo. Vulgò *Bordelong*.

Borea, opp. quod à S. Pompejo captum eſt, ut ſcribit Cic. 16. *ad Atticum*.

Boreas, Aquilo dictus, ab Hyperboreis montibus flans, unde & frigidus, dictus ἀπὸ τῆς βοῆς ῥεῖν, quoniam ut violenti flatûs eſt, ita etiam ſonori. Virg. 1 *Georg*.

Borea penetrabile frigus adurat.

Ovid. *Met.* 6. *Boreas* de ſeipſo,

Apta mihi vis eſt, quâ triſtia nubila pello,
Et freta concutio, nodoſaq; robora verto,
Induroq; nives, & terras grandine pulſo.

Poëtæ eum Aſtræi fil. faciunt, Hyacinthumque puerum adamaſſe volunt, qui etiam ab Apolline diligebatur. Alii Strymonis fil. fuiſſe dicunt. Amavit præterea Orithyiam, Erichthonii, Athenarum regis filiam, quam & in conjugem poſtulavit; verùm, cùm non daretur, vi eam rapuit, ex quâ poſtea Zeten, & Calaim ſuſcepit. Euſeb. *in Chron.* circa *A. M.* 2655. Fertur quoque pulcherrimas Dardani equas adamaſſe, & ex illis 12. velociſſimos equos ſuſcepiſſe. Vide *Aquilo*.

Boreas, mons Epiri, al. Macedoniæ, Dyrrhachio proximus.

Boreoſtoma, unum ex oſtiis Danubii fluminis. Vide Plin. 4. 12.

Boreum, promunt. Hiberniæ in orâ Bor. Ptolem. *Tellinghead* Ortelio. Aliis *S. Hellens head*. Aliis *Capo de Ligra* dicitur: Ubi Venienii pop. nunc *Cap Enn*, in Lagenia prov. & Comitatu Dungalenſi. Baudrand. Item Cyrenæ regionis promunt. *Capo de Tesones*, teſte Marmolio. Ejus mem. Mela. 1. 7. Ptolem. vocat Βόρειον ἄκρον. Strabo etiam μικρὸν ἀκρωτήριον Βόρειον refert, oppoſitum Cephalis. Procopius Βορεῖον. Attamen nec Melam, nec Plinium ita ſcripſiſſe exiſtimo. Antiquiſſimi codd. apud Pomponium *Borron* legunt. Apud Plinium verò ita ſcribitur in plerisque vetuſtis exemplaribus, *Promunctorium, quod Majorem* (Syrtim) *includit, Byrzon vocatur*. Utrobique ſcribendum *Bryon*. Litus, quod à Berenice Syrtin verſus extenditur, Βρύων αἰγιαλὸς appellatur à Ptolemæo. In illo eſt Βόρειον ἄκρον. Idem ergo *Boreum* & Βρυῶν promuntorium. In vulgatis Ptolemæi libris malè ſcribitur Βρύων αἰγιαλός. Vett. Grammatici, qui de differentiis accentuum ſcripſere, hujusquoq; litoris meminere. Ajunt enim Βρυῶν, Βρυῶνος *cùm pro litore Cyrenaico accipitur, auflecti*. Sed errant. Omnino exiſtimo, litus hoc a copiâ muſci marini Βρυῶν αἰγιαλὸν eſſe appellatum. Iſ. Voſſius. *Boreum* quoque mons Arcadiæ Pauſaniæ, & Tenedi portus Arriano. Dicitur etiam *Borion*.

Borges, à Perſarum Rege Eioni impoſitus; qui à Græcis vehementiſſimè oppugnatus, ante quàm ſe dederet, maluit ſubjecto igni conflagrare. Polyæn. *lib.* 7. 514.

Borgi, Aſiæ populi. Ptolemæus.

Borgodi, Aſiæ pop. Plin. 7. 28. ubi de deſcriptione Arabiæ.

Borgum Centenarium, Lib. Not. *Zentmar*, opp. olim, nunc pag. Pannoniæ ſup. ſeu Valeriæ Ripenſis. Laz.

Borgus, urbs Finlandiæ, in ora littor. ad Finnicum ſinum maris Balt. in tractu *Nyland*. 15. leuc. Germ. à Revalia Livoniæ, in Ortum. Aliis *Burgus*.

Borichena, vel *Borica*, hodie *Inſula S. Johannis*, à portu divite. Inſula eſt Oceani Occidentalis, ab Ortu habens inſulam S. Crucis, inſulasque exiguas plures: Ab Occidente & Borea inſulam S. Dominici: A Meridie promuntorium Pariæ, à quo centum triginta ſex mill. abeſt. Inſula in longitudine porrigitur ad 50. penè milliaria, in latum patet duodecim aut ſextemdecim, maxima latitudo octodecim penè milliaria Germanica complectitur. Dividitur in duas partes, nempe *Borealem* & *Auſtralem*: Borealis quidem auro abundat plurimo. Auſtralis frugum, fructuum, aviumque feraciſſima. Urbs præcipua in ea eſt S. Johannis, optimo gaudet portu. Mercat.

Borichus, Colomanni nothus. Volaterr. Ritius.

Boringia, vulgò *Bornholm*, inſ. maris Baltici, verſus Scaniam, ſub dominio Daniæ R. Ibi opp. Nexoa & arx Hammerhuſia. Hic triduano prælio ſuperatus eſt, à Daniæ R. Ericus Suecus, A. 1564.

Boriquena, inſ. Americæ Sept. una ex Antillis, inter Inſulas Portus divitis & S. Crucis, parva admodum. Vid. *Borichena*.

Boris Fedrowitius, veneno ſublatis Demetrio & Theodoro fil. Johannis Baſilidis, Moſcoviæ principatum in ſe aſtutè tranſtulit, A. 1598. contra Tartaros victor. Obiit A. 1605. Sub eo Pſeudodemetrius turbas dedit.

Bormanico, opp. Narbonenſis provinciæ. Plin. 3. 4.

Bormanum, urbec. Daciæ, in eo tractu, ubi Jazyges Metanaſtæ. Non longè à Tibiſco fluv. Sanſon.

Bormia, Italiæ fluv. duplex, uterque oritur in Cevæ Marchionatu, in Pedemontio, & aquas ſuas miſcet paulo ſupra Seſſanum, dein auctus aliquot rivis, Aquas Statellorum rigat, & infra Alexandr. in Tanarum influit.

Bormia aqua, opp. Rhætorum, ad extremum Vallis Telinæ, inter fontes Adduæ & Ollii fluv. *Wormſée*.

Bormiſcus, reg. Maced. ubi canes Euripidem lacerarunt. Steph.

Bormium, caſtrum Lombardiæ Tranſpadanæ, populo ac divitiis abundans, quod alluit Abdua. Item opp. Vulturenæ, in ſuprema valle, ad Braulium montem. Prima Præfectura eſt, & præ reliquis privilegia ac immunitates habet.

Borneum, inſula Oceani Indici, quam Mercator putat eandem eſſe, quæ Ptolemæo *Inſula bona Fortuna* dicitur. Jacet inter Sumatram, Javam & Philippinas Inſul. Figuræ circiter rotundæ. Parte Auſtrali ſubeſt Æquinoctiali circulo, cætera Boream verſus extenduntur. Eſt omnium illius Oceani maxima, ſiquidem ducentas circiter & quinquaginta leucas ambitu colligit: ita ut trium menſium circumnavigationem habeat. Aliquot regna complectitur, ſed præcipua nobilitate *Borneum* regia eſt urbs: Hæc nomen dedit inſulæ, lateritiis mœnibus & ſumtuoſis ædificiis mirum in modum exculta. In hac Inſula reperiuntur aves Luſitanis *Paſſaros del Sol* dictæ, quæ habent adeò ſpecioſas plumas, ut quascunque alias pulchritudine ſuperent: vivas eas nemo vidit unquam, mortuæ in hac inſula delapſæ, ab inſulanis conquiruntur: volant, ut fama eſt, nonniſi in Solem, vivuntque aëre, nunquam in terram ſubſidentes, nec enim pedes nec alas habent, ex ſolo capite & ventre conſtant: corporis pars maxima in cauda conſiſtit: rariſſimæ & maximi pretii. Hæc inſula ab Europæis benè luſtrata eſt, præſertim verſus oram Orientalem. Baudr.

Borneum, urbs regia inſulæ Bornei, ſita in ora ſinus parvi, inter paludes aquæ marinæ, ad inſtar Venetiarum, in qua incolarum 25000. numerantur.

Bornhemum, caſtrum Flandriæ, unde regiunculæ nomen, ad Scaldim fluv. inter Aloſtum & Antverpiam.

Bornum, regnum & deſertum Afr. in Libya deſerta, ubi olim Garamantes. Cluv. Urbem habet cognom. & lacum Borni, per quem Niger fluv. labitur. Vulgò *Borno*.

Borom, Troglodytarum opp. Plin. 6. 29.

Borrhaus Martinus, aliàs Cellarius, Stutgardienſis, Joh. Reuchlini diſcip. Theologiæ apud Baſilienſes Profeſſor, linguæ Hebr. Syr. Chald. peritiſſimus, judicio præclaro inſignis, plurimisque in omni literarum genere lucubrationibus celebris. Inter quæ eminent, Commentarii *in Pentateuchum*, Baſil. 1555. 1561. In *Joſ. Jud. Ruth. Sam. Reg.* fol. ibidem, 1577. In *Job* & *Eccleſ.* fol. ibid. 1564. In *Eſajam* & *Apocalypſin*, fol. ibid. 1561. Obiit peſte A. C. 1564. æt. 65. Baſileæ. Vid. Melch. Adami, *in vita Theolog.*

Borsholder, Vid. *Decuria Præfectus*.

Borſippa, urbs Babyloniæ, olim Dianæ & Apollini ſacra, in quâ maximum lanificium eſt, & maxima veſpertilionum multitudo in eſum conditur. Strabo *lib.* 16. Stephanus Βόρσιππα fœm. gen. aut neutri pluralis ſcribit.

Boructuarii, pop. Germ. quorum villa *Velſenberch* in Ducat. Bergenſi, an *Brouck*, opp. ejuſdem ditionis, inter Duiſburgum & Werdam. Cæl. Rhodigin. S. Suiberti vita, Ortelius.

Boruſci, ſive *Boruſſi*, Sarm. Europææ pop. Ptol. Ob necem Adelberti à Boleslao I. ad tributum adacti, An. 1018. Horum reg. *Pruſſia* in regno Polonico, contenta inter oſtia Viſtulæ, & Memelli ad Cæciam 37. leuc. patens inter dicta oſtia; *Prutenia* etiam Latinè dicitur. *Preuſſen* & *Pruſſen* vulgò, in Regiam & Ducalem diviſa, Vid. infra. Ovid. *Triſt.* 4. 8.

Vita procul patriâ peragenda ſub axe Boruſco eſt.

Ita Ferrarius. Tu verò lege, *ſub axe Boreo*. Aliàs diviſa in 12. partes, dum Equitibus Teutonicis paruit: Nunc in duas, *Regiam* nempe, quæ Poloniæ R. ſubeſt, & *Ducalem*, quæ Elect. Brandeburg. Provincia eſt admodum fertilis & rigua, inter mare Balticum ad Bor. Poloniam infer. Mazoviamque ad Merid. Lithuaniam ad Ortum, & Pomeran. ad Occid. Vid. *Crucigeri* & *Pruſſia*.

Urbes illius clariores ſunt:

In Pruſſia Regia.	*In Pruſſia Ducali.*
Gedanum, *Dantzik*.	Regiomons, *Konigsberg*.
Mariæburgum. *Marienburg*.	Memelia, *Memel*.
Elbinga, *Elbing*.	Braunsberga, *Braunsberg*.
Torunia, *Thorn*.	Brandeburgum, *Brandeburg*
Conitza, *Konitz*.	

Boryſthenes, fluv. Scythiæ, ſecundùm Iſtrum omnium maximus ad 600. ſtadia navigabilis, in cujus oſtio ingens vis ſalis ſuâ ſponte naſcitur, & ingentia cete ſpinis carentia reperiuntur. Herodot. Plin. Strabo, Solin. Pompon. & Marcian. Heſychius. Βορυσθένης, ὁ Ἐλλήσποντος, ἢ ποταμός. *Danaſter* Jornandi, *Danaſtus* Ammiano Marcellino. *Dnieper* Lud. Decio, *Nieper* Mercatori, *Briſina* Leunclavio, *Bereſina* Peucero, *Dneſter* & *Neſter* Martino Cromero. Sed *Nieper Naparis* eſt Herodoto; *Neſter* eſt Tyras, qui inter Boryſthenem & Danubium fluit. *Bereſina*

itaque per Lithuaniam fluens, & Naparin excipiens (in cujus nomen tranſit) *Boryſthenes* eſt, cum monte & urbe cognomine, anno 3 poſt captam Trojam condita, apud oſtia illius. Pop. *Boryſthenita* Herodoto, *Boriſthenida* Propertio 2.7.

Gloria ad hybernos lata Boryſthenidas.

Ovid. Pont. *l.* 4. *el.* 10.

Cumq́ Boryſthenio liquidiſſimus amne Dryaſpes.

Dionyſ. *Verſ.* 311.

Ἧχι Βορυσθένεος ποταμοῦ προρέοντος ὕδωρ
Μίσγεται Εὐξείνῳ, κατὰ Κριοῦ μετώπου,
Ὀφρὺς ἐπὶ χειμερινῇ, κατεναντία Κυανεάων.

Ubi Montanus: Si Dionyſium cum Ptolemæo & aliis Geographis conciliare velimus, non hoc ad Agathyrſos ſolos, qui verſu præcedenti ultimò nominantur, referendum, (ii enim ex Ptolemæi ſententiâ à *Boryſthene* ſatis remoti, & eos ipſe Dionyſius *Verſ.* 319. juxta mare glaciale locat) ſed intelligendum eſt per gentes modò confuſiùs recitatas *Boryſthenem* ferri, (apud Neuros enim oriri Plinius & Mela teſtantur) unde in Merid. delatus rectà adverſus Ponti fauces, ubi Cyaneæ petræ, Euxino miſcetur, ut verè Dionyſ. Eoſdem tamen Agathyrſos opinari potuit Dionyſ. & Boryſtheni & mari glaciali vicinos fuiſſe, ut mox indicabitur, quo quidem nomine veteres Balticum ſinum intelligunt, ſed ſinum fuiſſe ignorarunt. Vide Stephanum, in Βορυσθένης. Fluv. Poloniæ præcipuus, oritur in Moſcovia: & Smolensko, Orſâ, Mohiloviâ, & Rahaczoviâ, Lithuan. urbib. rigatis: auctus fluviis variis, per Volhiniam ſuper. labitur juxta Kioviam & Circaſſium urb. & in mare Nigrum ſe exonerat, prope Oczacoviam, quæ aliàs etiam Olbia & Boryſthenes dicta. Baudrand.

Boryza, urbs Ponti. Steph.

Borziwoy, dux Bohemus, Suatoboio in ſylvas compulſo, ſceptrum Moravici regni ad Bohemos tanſtulit. Anno Chriſti 894. Coſmas Bohemus. Baptizatus operâ Methodii, Aventin. *lib.* 4.

Borzus, Perſa, ex Polyæni *lib.* 7. ingenioſè perfidiam trium millium res novas agitantium ultus. Interpr. legit *Aborzus*.

Boſa. Sardiniæ opp. Ptol. populi *Boſenſes*. Plin. 3.7. Hodiè *Buoſa* dicitur. long. 31. 6. lat. 38.30.

Boſara, urbs Arab. Fel. Ptol.

Du Boſc Petrus, Miniſter Eccleſiæ Cadomenſis in Normannia, facundiæ elogium tulit à Ludovico hodierno Gall. R. coram quo, pro cœtu Reformato, qui Carentonii colligitur, haud pridem ſucceſſu inſigni peroravit. Ejus *Septem ſtellæ cœli Eccl. in Apoc.* 1.16. *Lachrymæ Petri, in Luc.* 22.26. *Doctrina gratiæ, in Epheſ.* 2.8. *Cenſura & Condemnatio tepidorum*, ad March. de Ruvigny, prodierunt Genevæ, in octav. A. 1664.

Boſcobellum, oppidul. Gall. in Bituricenſi Duc. Principatus tit. clarum, cum caſtro. Aliter *Enrichemont*.

Boſcum Ducis, urbs nova & ampla Belgii in Brabantia, vulgò *Bosleduc*. Ad Domelam amnem, qui mox cadit in Moſam fluv. Habet Territorium peramplum, *la Mairie de Bosleduc* vulgò, continens 102. Parochias. Sub Hollandis. Vide *Sylvaducis*.

Boſes, nomen ſcopuli. 1. Reg. 14. Lat. *cœnum*, aut *in ipſo flos*, ſive *in ipſo reſpiciens*. in tribu Benjamin.

Boſitara, urbs Ægypti. Steph.

Boſna, Boſniæ reg. fluv. ſub magno regno Hungar. Oritur in Servia; dein rigatis Saralio alliſq́; & auctus aliquot fluviis ejuſdem reg. in Savum cadit, prope Arkium.

Boſna Sarajum, urbs Boſniæ, ad Boſnam fluv. in limite Serviæ reg. Aliis dicitur *Saralium*, quod Vid.

Boſnia, ſeu *Boſſena*, & *Boſna*, regio Serviæ fuit, à flumine cognom. ſic dicta; adjacentibus dein regionibus, Rama, Uſora & Sale mediterraneis, & Chulmia maritima additis, in regnum evecta, proprios habuit Reges, cùm antea pars fuiſſet magni regni Hung. Nunc tota ſub Turcis, poſtquam à Gothis occupata, dein ad Slavos perveniſſet, exin ad Hungaros ſub Carolo R. An. 1310. tandem à Mahomete II. An. 1463. excoriato Stephano, ultimo Rege, devicta. Cluver. *lib.* 4. Chalcond. *lib.* 10. Leuncl. *Pand.* 141. 162. Ab Iſaco Comneno ad pacem Boſſini compulſi ſunt, A. 1057. Zon. Ejus primaria urbs Jaycza olim, pòſt Warboſaum, hodie Sari, quæ quoque *Boſna* dicitur. Vid. ſupra. Ei à Septent. Sclavonia eſt, ab Occidente Croatia, ab Oriente Servia propria, & à Meridie Dalmatia. Hic olim fuit pars Illyrici Occid.

Boſo, Rex Arelat. Provinciæ & Burgundiæ Ciſjuranæ, filius Buvonis Comitis Arduennæ, ex ſorore Thietbergæ, uxoris Lotharii II. Hujus ſororem Richildam Carolus Calvus uxorem duxit, largus proin in Boſonem, ei Burgundiam commiſit, Aquitaniæq́ue ducem fecit. Mox eum Johannes 9. adoptat, i. præfectum in ſecularibus creat, Baronio explicante. Dein Hermengarde, filiâ unicâ Ludov. II. Italiæ & Provinciæ Regis ductâ, regni Gallici partem ſibi vindicaturus, fruſtra fuit. Nihilominus Regem ſe Burgundiæ & Arelati fecit, à Ludovico & Carolomanno bello impetitus, & Vienna exutus. Obiit An. 887. ætat. 63. Ei ſucceſſit in provinciis quibuſdam Ludov. Boſo filius. Aimon. Du Cheine, Du Puy, Belleforeſtus, Dupleix, Mezeray, Bouchæus, *hiſt. Provinc. lib.* 6.

Boſo Gontranus, ſub regno liberorum Clotarii I. Exercitus Dux. Theodebertum Chilperici fil. occidi juſſit alterumque, Meroveum, Fregedondes ſicariis prodidit. Similiter in Orientem profectus, Gondebaldum qui Clotarii filium ſe ferebat, neci dedit. Tandem à Childeberto Auſtraſiæ R. punitus, An. 587. Item, avus Boſonis, Regis Arelat. Item Marchio Tuſciæ, fil. Hugonis R. pater Berthæ, quæ Boſoni, Comiti Arelat. nupſit, &c. San Marth. *in Gallia Chriſt.* Noſtradamus, Ruſy, præter ſupra laudatos.

Boſor, id eſt, *munitio*, vel *Vindemia*, ſive *oblatio*, vel *prohibitio*, aut *in anguſtiâ*, vel *in tribulatione*, filius Supha. 1. Par. *c.* 7. Item civitas Moabitarum trans Jordanem Orientem verſus ad ſolitudinem nonnihil vergens. Joſ. 20. de tribu Ruben Levitis data.

Boſpara, Thraciæ urbs. Procopius.

Boſphorani, pop. Sarmatiæ Eur. verſus Boſphorum Cymmerium; ſub Roxolanis, ubi nunc pars Tartariæ Precopenſis. Eorum alii Aſiatici dicti fuere, quia in Aſia erant trans Boſphorum, alii Europæi, quia in Europa degentes.

Boſphorium, portus Byzantii. Steph.

Boſphorus, ſive potius *Boſporus*, cùm Græcè Βόσπορος dicatur, ἀπὸ τοῦ βοὸς καὶ πόρου nomen acceſſit, quod vel bos trajicere poſſit natando. Teſtis interpres Apollonii, Βόσπορος, inquit, ὀνομάζεται διὰ τὸ δοκεῖν τὴν Ἰὼ βοῦν οὖσαν διαπεπεραιῶσθαι τὸ ἀπὸ Βυζαντίου καὶ ἀπὸ Χαλκηδόνος διάστημα. Idem etymon tradit Plin. *lib.* 6. *cap.* 21. nempe quòd *Vel bubus meabilis ſit tranſitus*. Apollodorus *lib.* 2. Ἥρα δὲ τῇ βοῒ οἶστρον ἐμβάλλει. Ἡ δὲ πρῶτον ἧκεν εἰς τὸν ἀπ' ἐκείνης Ἰόνιον κόλπον κληθέντα, ἔπειτα διὰ τῆς Ἰλλυρίδος πορευθεῖσα, καὶ τὸν Αἷμον ὑπερβαλοῦσα διέβη τὸν τότε μὲν καλούμενον πόρον Θρᾴκιον, νῦν δὲ ἀπ' ἐκείνης Βόσπορον. Vide Palæphatum in *Jone*, Tzetzem *Chil.* 1. *hiſt.* 31. Am. Marcellinum *lib.* 21. Atque hæc, ut dixi, uſitata nominis ratio eſt. Nymphis tamen Græcus author antiquus, Acarionis uſus teſtimonio dicit, Phrygas, cùm fretum iſtud vellent trajicere, navim compaginaſſe, in quâ tauri effigies erat ſculpta, ex cujus ſpecie *Boſporon* appellaverunt: Ephorus verò à Tauro, quem Inacho remiſit Rex pro Jo filiâ, quæ à Phœnicibus rapta in ejus venerat poteſtatem. Sunt qui dicunt, eos qui circa fretum habitabant, cùm ad ulteriorem ejus partem vellent tranſire, naviculis compactis, bobusq́ue junctis mare ſolitos transfretare. Alii, quòd illac Phryxus, naviculâ, cui Aries inſigne, navigarit. Plures hujuſce *Boſpori* appellationes habes apud Petr. Gyllium *lib.* 1. *de Thracio Boſporo cap.* 1. Porro *Boſporus* ab autoribus duplex celebratur, unus *Thracicus*, qui vulgò Italis *Stretto di Conſtantinopoli* dicitur, Græcis *Laimos*, Turcis *Bogazin*, teſte Petro Gyllio, qui libellum ſcripſit *de Thracio Boſporo* Eſtq́ue maris anguſtia inter Byzantium in Europâ, & Chalcedonem in Aſiâ 4. ſtadiis patens, unde utrinque cantus gallorum, latratus canum, rumoresq́ue hominum exaudiuntur. Baudrando, inter Thraciam & Aſiam min. ſeu inter Pontum Euxinum & Propontidem. Hic caſtello erecto Mahometes Conſtantinopolim oppugnavit, Anno 1453. Ejus mem. Dionyſius *Verſ.* 140.

Τῷ δ' ἐπὶ Θρηϊκίου στόμα Βοσπόρου, ὃν πόρον Ἰὼ
Ἥρης ἐννεσίῃσιν ἐνήξατο πόρτις ἐοῦσα.
Στεινότατος δὲ οὗτος ἀπάντων ἔπλετο πορθμῶν
Τῶν ἄλλων, ὅσ' ἀνὰ πολυκλύστοιο θαλάσσης.

Etymon *Boſpori* innuit, ut & Æſchylus ante illum, *in Prometheo*:

Ἔσται δὲ θνητοῖς εἰσαεὶ λόγος μέγας
Τῆς σῆς πορείας Βόσπορος δ' ἐπώνυμος.

Val. Flac. *lib.* 4.

Jamq́ dies auraq́ vocant, rurſumq́ capeſſunt
Æquora, quà rigidos eructat Boſporus amnes:
Illos, Nile, tuos nondum Dea gentibus Jo
Tranſierat fluctus, unde hæc data nomina ponto.

Nonnus Dionyſ. *lib.* 3.

— Ὅπη παρὰ Βόσπορον ἀκτὴν
Ἰναχίη δαμάλη πεπερημένον ἔπλετο ὕδωρ.

Callimachus diviſim ſcribit *hoc Verſu*,

Κεκλήσονται ἔτι Βοὸς πόρον Ἰναχιώνης.

Alter Boſporus *Cimmerius* appellatur, qui *fretum Cimmerium* Herodoto dicitur, *os Mæotidis* Capellæ, *Patares anguſtiæ* Marcellino, vulgò *Voſpero* (quod nomen eſt etiam urbis ibi ſitæ) *Stretto di Caffa* Italis, & *Bocca di S. Giovanni*, & *Stretto di Kerce*, ab opp. ei adjacente, in Taurica Cherſoneſo, eſtq́ue anguſtia maris inter Tauricam Cherſoneſum in Europâ & Sarmatiam in Aſiâ, inter Mæotidem palud. & Pontum Euxin. Baudr. Ejus mem. Dionyſ. *Verſ.* 167.

Ἐκ τῆς γὰρ Πόντοιο τὸ μύχατον ἔλκεται ὕδωρ
Ὀρθὸν, Κιμμερίου διὰ Βοσπόρου, ᾧ πέρι πολλοὶ
Κιμμέριοι ναίουσιν, ὑπὸ ψυχρῷ ποδὶ Ταύρου.

Hujus quoque meminit Propertius 3. 11. ubi mutavit genus, vel alludit ad omnia maria pacata victis prædonibus:

Nunc, ubi Scipiada claſſes, ubi ſigna Camilli,
Aut ubi Pompeiâ Boſpora capta manu.

Ubi Boſporum Cimmerium intelligit, qui ob vicinum Pontum,

in

in ditione Mithridatis fuit. Sanè Tullius *orat. pro Murenâ*, Mithridatem Boſporum confugiſſe ait, & Rufus Feſtus *in Breviario*: *Mithridates cum uxore & duobus comitibus in Boſporos fugit.* *Fretum* eſſe à *fremendo* verè dictum innuit Horatius, *Carm.* 3. *Od.* 4.

Inſanientem navita Boſporum
Pœnus perhorreſcit.

Et *Carm. lib.* 2. *Od.* 20.

Viſam gementis litora Boſpori.

Ubi Porphyrius, *perſtrepentis & ſonantis.* Hinc *Boſporius.* Ovid. 2. *Triſt.*

Egerit Jonio Boſporioq; mari.

Vide Voſſ. *ad Melam lib.* 1. *cap.* 1. Heſychius, Βόσπορος, οὐ μόνον ὁ Σκυθικὸς, ἀλλὰ καὶ Θρᾴκιος οὕτως ἐκαλεῖτο. Suidas, Βόσποροι δύο, ὁ μὲν κατὰ τὴν Προποντίδα, ὁ δὲ Θρᾳκικὸς, ὥς φησι Φιλέας. Idem: Βόσπορος, πόλις περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἐν Βοσπόρῳ ὁ Τῦρος ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ βασιλέως ἐπέχθη. Atque hi duo Boſpori tantùm ferè apud antiquos memorantur. Auſonius tamen tertium addit *in Monoſyllabis*.

Threicium & Libycum freta, Cimmeriumq; ſecat bos.

Boſphorus, urbs Franconiæ in Germaniâ. Vulgò *Ochſenfurt.* long. 31. 45. lat. 49. 50.

Boſra, urbs Idumææ vetuſtiſſima & munitiſſima, in quâ natus eſt Jobab, rex Edom. Gen. 36. 33. Idumææ diſertè adſcribunt prophetæ tres, Eſajas 36. 6. Jerem. 49. 13. & Amos 1. 12. Tamen unus ex hoc numero Jeremias 48. 24. *Boſram* cenſet inter Moabitarum urbes. Itaque vel utrique adſcribitur, eò quod in utriuſque fuerit confiniis, vel, quod puto verius, geminâ fuit *Boſra*, una Idumæorum, altera Moabitarum. Nec multùm refert, utrum intelligas in his Micheæ: *Ponam illum ut oves Boſra*, quia utraque regio fuit valde pecoroſa, quanquam hunc locum veteres multò aliter interpretantur, nam pro *Sicut oves in Boſra* Græci habent ὡς πρόβατα ἐν θλίψει, tanquam eſſet à בצר *coarctari*, vel *in anguſtiis eſſe*. Bochartus. Vid. *Bozra*.

Boſſeret, vel *Buſſereth*, Archiep. ſub Patriarcha Antiocheno. Hic concilium contra Berillum.

Boſſina, Orientalis reg. à Turcis vaſtata A. D. 1384. Egnatius. Vid. *Boſnia*.

Boſſina ſeu *Boſſena*, ubi olim Beſſi pop. V. *Boſnia*.

Boſſonis villa, oppidul. Lotharingiæ. Ad Nidam fluv. cum Abbatia aliàs celebri, nunc bellis deformata, 2. leuc. à Valdelfinga in Occ. & 5. à Metis in ortum. Germ. *Buſendorf.*

Boſtitza, vide *Ægyra*.

Boſtonus, Monachus Anglus, circa an. 1410. ſub Henrico IV. Scripſit *Speculum Religioſi*, & Catalogum ſcriptorum Eccleſ. curioſum admodum. Voſſ. *hiſt. Lat. l.* 3. *c.* 4.

Boſtra, Phœniciæ urbs ad mare ſita, Byblo vicina. Strab. *l.* 16. Item urbs Arabiæ. Steph. inſtaurata à M. Jul. Philippo, & ab eo denominata. A. C. 246. Epiſcopus ei Beryllus, A. 216. V. *Berillus*.

Boſus mons Ital. in Ducatu Mediol. & agro Novarienſi.

Botachida, locus Arcadiæ in Tegeâ. Steph.

Boterichus, præſes Theſſalonicæ, ibi occiſus eſt. Hinc VII. M. à Theodoſio necata. Sozom. *l.* 7. *c.* 4. A. C. 390.

Boterus Johannes, Pedemontanus Benenſis Abbas S. Michaëlis de Clauſula, floruit an. 1595. & *Relationem univerſalem*, Italicè ſcripſit, ad Carolum Eman. Ducem, cujus liberos erudiit. Additæ ſunt ſcriptis tabulæ, ſed accuratæ parum. Baudrandus.

Bothnia, prov. Sueciæ, ampla, inter Lappiam reg. & extremam partem maris Baltici, quæ Bothnicus ſinus nunc dicitur. Dividitur in 3. partes, nempe Borealem, Orientalem & Occid. Ejus primaria urbs eſt Torna, Civ. juxta ſinum Bothnicum.

Botiæi, Thraciæ pop. Plin. 4. 11. Stephanus Nicæam Botiæorum coloniam eſſe ſcribit. *Bottiæi* verò fuere pop. ex Creta, ab Athenienſibus genus ducentes. Ariſtot.

Botieum, urbs Phrygiæ cum ſt gno *Attea* dicto, quod ſalem producit. Steph.

Botontinus ager, idem cum *Butuntino*, in Apulia Peucetia.

Botrodus, vicus non longè à Segobriga, quondam opidum à Tiberio Graccho dirutum. Polyb. *Mart. lib.* 1. *ep.* 50.

Et delicati dulce Botrodi nemus
Pomona quod felix amat.

Botrus, opulenta quondam Phœniciæ civitas; Heliæ prophetæ tempore ab Ithobalo Tyriorum rege, ad Aquilonem à civitate Byblo quatuor, ad Auſtrum verò, à Naphim caſtro tribus milliaribus in littore maris condita eſt, & nobiliſſimo vino vicina loca excellit.

Botrys, Syriæ urbs. Ptol. *Boteron* Volaterrano.

Botskai Stephanus, à Rudolfi II. Imp. ducibus infeſtatus, proteſtatione prius factâ, conceſſum eſſe ab Andrea II. Rege, jura patria tueri, Comitem Bellioci VI. M. cæſis vicit, Caſſaviamque occupavit. Proſcriptus, generoſè reſpondit, titulisque Comitis Kiszmarienſis & Siculorum, ut & ſup. Hung. Dynaſtæ aſſumſit, à Sultano coronâ Uladislai R. donatus eſt. Poſt quæ Hungariâ, Auſtriâ Moraviaque vaſtatis, pacem & Religionis libertatem extorſit. Sigiſmundo Bathorio tandem ſurrogatus, *Obiit* an. 1606. æt. 59. magno ſui deſiderio relicto. V. Thuan. *Hiſt.*

Bottanti, gentiles quidam populi, habitantes ex altera parte regni Laor, verſus fluvium Indum, finitimi quidem regno Mogor, ſed non ei ſubjecti. Proclives ſunt ad pia opera, maximè miſericordiæ in egenos. Sunt homines colore candidi, nulli inter eos vivunt Mauri. Tunicis more Turcico utuntur, ita ad corpus eorum aſtrictis, ut ne minima plica notari poſſit: quodque magis mirum, nunquam illis ſe exuunt, nequidem cùm dormiunt, nec deponunt, niſi attritæ vel putrefactæ ſponte dilacerentur & excidant. Manus nunquam lavant, cauſam hujus rei dant, quòd non conveniat elementum tam purum, ut eſt aqua, ſordibus aliisque rebus fœdis inquinari. Nullum habent Regem, ſumma in libertate vivunt. Colore & faciei lineamentis perſimiles ſunt Europæis: ſunt enim candidi & magna ex parte facie rubicundâ, capillo item promiſſo & flavo, corpore robuſto, ſtaturâ mediocri. Eorum patinæ & lances ſunt mortuorum calvæ vel crania, & dimidii calices.

Botthaus, inter eos fuit, qui circumnavigationem orbis deſcripſere, quem cum Scylace Caryandenſi conjungit Marcianus Heracleota in epitome Artemidori & Menippi. Voſſius.

Bottiai, Vid. *Botiai*.

Bova, Urbs Brutiorum 20. mill. à Rhegio in Ortum, diſtans, deficit indics.

Boucicaldus Johannes *le Meingre* Turennius, decimo jam ætatis anno arma tractavit, rapto in admirationem Carolo V. Comitatus Carolum VI. in Flandriam, prope ipſum pugnavit, in prælio *de Roſebec* dicto, bis terque in Orientem profectus, ſecutus eſt Comitem Nivernienſem, Coneſtabilem Cliſſonium, & Joh. Viennenſem, Galliæ Admiralem, Mareſchallus Franciæ. Sed Hungarorum timiditate cæſis Gallorum copiis, captus, vitam à Bajazete impetravit, ſexcentis aliis unco affixis. Redux Genuæ præfectus, Conſtantinopolim cum 1200. ſolùm militibus, à Turcæ obſidione reddidit immunem, eaque edidit in Oriente & Italia inuſitatæ fortitudinis ſpecimina, ut hoſtibus admirationi, Venetis invidiæ eſſet. Tandem in pugna *d'Azincour* occiſus An. 1415. Poeſeos cultor eximius. Hiſtor. Gall. *in Carolo V. &c.*

Bouconia, urbs inter Bormitomagum, & Moguntiam. Anton.

Boudicea, Praſutagi Icenorum regis, qui Neronem hæredem ſcripſerat, uxor indignè à centurionibus habita & ad rebellionem compulſa. Tacit. XIV. 31. Victa à Suetonio Paullino vitam veneno (Dio morbo) finivit. *cap.* 37. *Voadica* vocatur *in Agric.* 15.

Bouets fanum, oppidum Comitatus Foreſtii: Vulgò *S. Bonet le Chaſtel.* Metel. Merula.

Bovianum, Samnitum colonia vetus. Plin. 3. 12. vulgò nunc *Boiano* dictum, epiſcopali dignitate, ſub Arch. Beneventano clarum. Memoratur Livio, Straboni, aliisque. Βοιανὸν Ptolomæo, Βοιανὸν Straboni; Apud Appianum Ἐμφυλ. α. corruptè Βωανός. Sed ſcripſiſſe etiam Græcos Βοβιανὸν colligere datur ex Frontino, ubi *Bobiani agri*: In Antonini itinere longè corruptiſſimè *Bononia*. Benevento ad 30. m. p. diſtat, in comitatu Moliſino. Silius *lib.* 8. ſic habet:

Qui Batulum Mucrasq; colunt, Boviania quiq;
Exercent luſtra.

Boviaſinum, Vid. *Bubienum*.

Bovilla, op. in Latio, haud procul ab urbe Româ. Inde *ſuburbana* dictæ. Ovid. *Faſt.* 3.

Orta ſuburbanis quadam fuit Anna Bovillis.

Propert *lib.* 4. *el.* 1.

Quippe ſuburbanæ parva minus urbe Bovillæ.

Videtor Cluverius *Ital. Ant. lib.* 3. *pag.* 917. Nunc *Bauco*, ditionis Pontif. caſtrum, in Campania Rom. prope limites regni Neapolit. Baudr.

Bovillium, ſeu *Boglia*, oppidum Comitat. Nicæenſis, intra montes, in Sabaudia & limite Francico. Olim proprios habuit Comites.

Bovina, ſeu *Bovinium*, Urbs Comitatus Namurc. in ripa Moſæ flum. læva. Metel.

Bovinum, Ins. Gall. in ora Oceani, prope Herum Inſ. Parvi eſt circuitus, cum uno alterove caſtro. Item, Urbs regni Neap. in Prov. Capitanatæ, ad fluv. *Cervaro*, ad radices Apennini, in limite Princip. Ulter. Paucos habet incolas. Epiſc. ſub Archiep. Beneventano.

Bovis aula, Eubœæ inſulæ locus. Strabo.

Bovium, Urbec. Albionis, ubi aliàs Ordovices pop. nunc *Bangor*. Vid. *Bonium*.

Bouta, Libyæ interioris op. Ptol.

Bouteville, opp. Duc. Inculiſmenſis. Metel.

Bouzimele, Ciliciæ fluv. haud procul à Lyco amne.

Boxtuda, opp. Germ. in Duc. Bremenſi. Succis nuper ereptum, Vid. *Bouxtehuda*.

Boxus Macerianus, per quem Bicon Athenodorum in convivio interfecit. Curt. *l.* 9.

Bozolum, opp. Duc. Mantuani, Principatus tit. clarum, gentis Gonzagæ, in limite agri Cremonenſis. Medium fere inter Mantuam & Cremonam.

Bozra, Urbs Palæſtinæ, capta ab Abubechere, A. C. 635.

B R.

Brabantia, reg. maxima Belgii inter Flandriam ad Occid. & Geldriam ad Ort. cujus pop. *Ambivariti* veteribus dicti à nonullis putantur. In eâ Tungros & Grudios eſſe certum eſt. Urbes primariæ ſunt Bruxellæ, ſedes olim Ducis (eſt enim Ducatûs titulo inſignis) hodie Gubernatoris Hiſp. Machlinia metropolis, & conventus Juridicus: Lovanium Academia celeberrima: Antvverpia emporium maximum, ante excuſſum à Batavis jugum, quarum deſcriptio extat apud Ludovicum Guicciardinum, Gallicè *La Duché de Brabant.* Ei à *Brenno* Britannorum regis cujuſdam filio nomen, ut quidam volunt, vel ut alii, à *Bratuſpantio* oppido, cujus Cæſar meminit *in commentariis*: alii à *Salvio Brabone* quodam, C. Cæſaris ex nepote cognato: ſunt qui a *Gotefrido Barbato* Louvanienſi Comite appellatam regionem velint Guicciard. *in Belg.* Secundùm Authores, Anchiſus, vel Anchiſiſne, pater Pepini Herſtarenſis, Dominus fuit Brabantiæ. Dein Carolus M. & liberi, uſque ad Ottonem, Caroli fil. Inf. Lotharingiæ D. quo defuncto An. 1004. Henricus R. Ducatum ejus Godofrido Bullionæo dedit, unde Duces Brabantiæ. Poſtmodum Flandriæ & Burgundiæ ſub Phil. Bono unita. Alii ſic: Fuit olim ſub Ducibus, quorum origo à Giſelberto, Comite Manſuariæ, qui ex Ermengarda, Lotharii Imper. filia, Ragineruṁ I. Haſbaniæ & Haniaci ducem ſuſcepit. Pater hic Giſelberti, celebris Lotharingiæ Ducis, qui ab Ottone I. Imper. affine prælio cæſus periit, An. 939. Frater fuit Rагineri II. è quo genitus Ragineru s III. pater Lamberti Barbati, qui genuit Lambertum II. patrem Henrici II. cujus fil. Henricus primus ſe Brachbantiæ patriæ Comitem vocavit: Hujus frater Godofredus I. pater Godofredi II. avus fuit Godofredi III. qui prælio adverſus Grimbergiam factionem commiſſo, in cunis prolatus, victor fuit: pater Henrici, mortui A. 1235. cujus fil. Henricus II. varia geſſit bella, ab Innocentio IV. ad regnum Rom. vocatus, contra Fridericum II. Imper. Hic per filium Henricum III. Brabantini, per alium autem Henricum, Haſſiaci rami auctor fuit. Henricus prior Dux Brabantiæ, ab Alphonſo Imp. univerſalis tutor & defenſor partium Imperii, à Brabantia ad Rhenum uſque conſtitutus, Obiit An. 1260. pater Johannis I. qui ducatum Limburgenſem avitæ ditioni adjecit, mortuus An. 1294. Ei Johannes II. fil. ſucceſſit, pater Johannis III. cui ſucceſſit ex fil. Joanna, gener Wenceſlaus Lucemburgicus, quo defuncto An. 1383. Brabantiæ Ducatus jure, à filiâ alterâ Johannis III. Ludovici Flandri uxore, repetito ad domum Burgundicam, ex ea in Auſtriacam, ſalvis tamen privilegiis & immunitatibus Brabantorum, quæ magna tum erant, eſt devolutus. Vid. Philippi Jacobi Speneri *Syllog. Hiſtor. Geneal.* Vide quoque in voce *Brachbantum.* De Brabantia ita Baudrandus: *Brabantia*, vulgò *le Brabant*, provincia eſt Belgii, inter Hollandiam ad Boream, Gueldriam & Leodienſem ditionem ad Ortum, Flandriam & Zelandiam ad occaſum, & Hannoniam Comitatumque Namurci ad Meridiem. Ibi aliàs fuere Menapii populi; & hodie pro majori parte ſubeſt dominio Regis Hiſpaniæ. Sed pars ejus ſeptentrionalis paret Hollandis; & ſub Brabantiæ Ducatu cenſentur etiam Marchionatus S. Rom. Imperii, ubi Antverpia, & Mechliniæ dominium, ubi Mechlinia.

Brabantia urbes.

Antverpia, *Anvers*,	*Sub Hiſpanis.*
Bruxellæ, provinciæ caput, *Bruxelles.*	
Lovanium, *Louvain*,	
Mechliniæ, *Malines.*	
Tienæ, *Tillemont.*	
Bergæ ad Zomam, *Berg op Zoom.*	*Sub Hollandis.*
Breda, *Breda.*	
Buſcumducis, *Boſleduc.*	
Gravia, *Grave.*	
Guillelmoſtadia, *Willemſtadt.*	

Brabantini, pop. ex Saxonibus trans Albiam habitantibus, in Franciam à Carolo M. Anno Chr. 806. tranſlatis prognati Æmil. *lib.* 3.

Brabaſthenes, mons Peloponneſi, 10. m. p. à Lacedæmone diſtans. Livius *lib.* 4. *Bell. Macedon.*

Bracara, vide *Brachara.*

Braccaleone, Marchionatus Calabriæ ult. verſus Merid.

Braccata Gallia, vulgò *La Provence.* Nomen habet à *braccis*, quæ Iſidoro ſic dictæ videntur, quòd ſint breves, & corporis verenda iis velentur, q. d. βραχῦς ἐσθῆτας. Imo *Bracca* ſunt βράκαι, vel βράκια, h. e. ῥάκη vel ῥάκια, inquit Caſaubonus, qui minimè aſſentitur Diodoro Siculo, exiſtimanti βράκας vocem eſſe Gallicam, uti nec Heſychio, qui ſcribit, Βράκκαι εἶδος ἀναξυρίδων παρὰ Κελτοῖς. Ait enim Diodorum *lib.* 7. Galatas anaxyridas vocare braccas. Hieronymus. *ad Fabiolam de veſte ſacerdotali*, & Ambroſius, 1. *Offic.* appellant braccas feminalia, quibus velantur pudenda. Græci περισκελῆ vocant, quanquam Flaccus *periſcelida* acceperit pro ornatu fœminino, & Porphyrio apud eundem, eſſe velit ornamentum pedum circa crura, ex vi nominis ſumta interpretatione, cujuſmodi ornamenta Ovidius *genualia* vocat. Ab his autem braccis, ut vulgò volunt, nominata eſt ea pars Galliæ, quæ aliàs Narbonenſis Provincia audit. Quanquam non ſoli Galli uſi ſunt braccis, ſed & Medi, & reliqui populi. Legitur enim, in Obſcœno carmine,

> *Medis laxior Indicisque braccis.*

Hinc Perſius,

> —— *Braccatis illita Medis.*
>
> *Porticus.*

Ovidius *Triſtium* 5. *de Getis*:

> *Pellibus & laxis arcent mala frigora braccis.*

Idem alibi:

> *Hos quoque, qui Grajâ geniti creduntur in urbe,*
> *Pro patrio cultu Perſica bracca tegit.*

Lucanus *lib.* 1.

> *Et qui te laxis imitantur, Sarmata, braccis,*
> *Vangiones.* ——

Val. Flac. *lib.* 5 *Argonaut.*

> *Et jam Sarmaticis permutant carbaſa braccis.*

Braccianum, alias *Bracenum*, opp. Italiæ, in prov. Patrimonii S. Petri, Ducatus tit. inſigne Urſinorum, ad lacum cognom. Dicitur *Arcennum*, quod V.

Braccum Saccum, in veteribus tabulis appellari reperio caſtrum in pago Andecavino ad fluvium Albaniam. *Aubance*, quod vulgò *Briſſac* nuncupatur, Ducatûs titulo illuſtre, *Briſiacum* aliàs dictum. Fulco Richinus in rebus geſtis Andecavenſium Comitum, quas Lucas Acherius nuper edidit, *caſtrum Brachesſac* appellat, nomine ad *Braccum ſaccum* proximè accedente, atque inde deduct: *Invaſit me iterum idem frater*, (Gaufridus Barbatus) *ponens obſidionem circa quoddam caſtrum meum quod vocabatur Brachesſac.* An à *bracco* vel braccone, (ita Germani, ac inprimis Franci canem venaticum & ſagacem appellabant) & à *ſacco* nomen compoſitum acceperit, incertum eſt. Ejuſmodi certe canem hodieque Germani *brachen*, Angli *brache*, Batavi *brack*, Noſtri *braque* nuncupant. Locum huncce veteres Hiſtorici, qui patriâ linguâ ſcripſere, *Brochesſac* etiam vocarunt. In priſcis monumentis Latinis *Brigidiſaccum* dici, quidam aſſerunt: quod nomen me nuſquam reperire memini. Buchananus *in lib.* 2. *Rerum Scoticarum* rupturam à Noſtris *breche* dici ait, & *briſer* rumpere vel frangere: & inde cùm Briſiacum in Alſatia, *Briſac*, tum Briſiacum in Andibus *Briſſac* deduci affirmat. Cujus ego conjecturæ nequaquam accedo, cùm *Braccum ſaccum*, & *Brachesſac* ac *Brochesſac* priſcæ appellationes caſtelli hujus in Andicavis, ab iſta ruptura, *breche* aut *briſure* vulgò dictâ, longiſſimè recedant. Hadr. Valeſ. *Notit. Gall.*

Brachara, apud Ptol. vulgò hodie *Braga.* Ad amnem Cavadum in prov. Inter Durium & Minium dicta: Cujus Præſul Metropoliticus ſimul, & Primas regni Luſitaniæ appellatur. Urbs antiqua, olim *Bracara Auguſta*, & ſatis ampla, à qua Callaici Braccarii in Hiſp. Tarr. Ubi Concilium An. 408. Bernard. de Brito *tom.* 2. *Monarch. Luſit.* An. 563. cùm Theodomirus, Gothorum in Hiſp. rex ad fidem Chriſti converſus eſſet, quo Priſcillianiſtæ confutati. *Tom.* 5. *Concil. Gall.* An. 572. ſub Ariamiro, & An. 675. Baron. *hoc anno n.* 6. *Tom.* 6. *Concil. Gall.*

Brachbantum. Pagi Bracbantenſis primò fit mentio in Vita S. Gudilæ Virginis, quæ in eo *pago Brabatenſi* corruptè dicto nata eſſe dicitur, regnantibus Dagoberti filiis Sigiberto atque Chlodoveo: Gudila autem hodieque Bruxellæ in Brabantia colitur. *Brachbants* vel *Brachants* in Vita S. Hucberti Tungrenſis Epiſcopi fieri quoque mentionem video: qui Antiſtes, adminiſtrante Regna Francorum Carolo Martello per totam *Arduennam*, *Taxandriam* atque *Brachbantum* vel *Brachbante* templa diruiſſe, fregiſſe ſtatuas, Eccleſias ſtruxiſſe dicitur. In literis Domini Ludovici Imper. de diviſione Regni ſui inter filios, *Bragbentum* vocatur, poniturque inter *Aſbaniam* & *Franderes* ſeu Flandriam. In Diviſione Regni Lotharii à Ludovico & Carolo Regibus anno 870. facta, quæ Capitulis Caroli Calvi Franc. Regis, & Annalibus Bertinianis inſerta eſt, *Bracbantum* nuncupatur, & ponitur inter Toxandros & Cameracenſes, quatuorque habere Comitatus dicitur, his verbis: *Comitatum Texandrum: in Bracbante Comitatus* 4. *Camaracenſem.* Ex quo intelligitur, Bracbantum vel Bragbentum ſatis amplum & ſpatioſum extitiſſe, cùm in eo quatuor fuerint Comitatus vel minores pagi. Sigebertus in Chronico *Brachbantum* appellat in rebus anni 633. in anno 1005. ſemel ac iterum *provinciam Bracbatenſem* mendosè pro *Bracbantenſem*, ut ſæpe aliàs; (quemadmodum & *Bracbantum* non rarò ſcriptum aut excuſum reperitur pro *Bracbantum*) in anno 1059. *pagum* item *Bracbatenſem* aut *Bracbatenſem.* *In pago* (inquit) *Bracbatenſi juxta Tornacum, colubri prælio inter ſe concurrunt.* *Turnacum* igitur civitas Bracbanti tum erat, quæ nunc Flandriæ attribuitur, non Brabantiæ: quod & docet Anſelmus *in Chronico, hiſce in anno* 1113. *verbis*: *In pago Bracbatenſi circa Tornacum nix tanta cecidit, ut & ſilvas fregerit.* *Ganda* quoque Bracbanti olim fuit, quæ nunc eſt Flandriæ. Certè in literis Ludovici Aug. vocatur *Einhardus Abbas ex Monaſterio, quod dicitur Ganda, quod ſitum eſt in pago*

pago Brachbatenſe, conſtructum in honore S. Petri, ubi etiam S. Bavo corpore requieſcit. Sigebertus incolas Bracbanti ſive Bracbantenſes, *Bratuſpantes* nonnunquam vocat, nomine Bratuſpantii opidi Bellovacorum, quod apud Cæſarem reperitur, ineptè genti à Bellovacis valdè remotæ attributo. Certè *Ansfridum* quendam memorat an. 997. *Comitem Bratuſpantium*, qui fuerit poſtea Trajectenſium Epiſcopus: & in anno 1012. *Heinricus* (inquit) *Imperator Godefridum Ducem in fines Bratuſpantium mittit ad obſidendum caſtrum Lovanium.* Eſt autem Lovanium hodieque in Brabantia. Sic & Anſelmus in anno 1134. *congregationem Maliſnenſis Eccleſia, quæ eſt in Bracbanto*, commemorans, ſatis indicat tum Maliſnas vel Maalinas Bracbanti ita fuiſſe, ut ſunt hodieque Brabantiæ. A *Bracbanto* ethnicon fit *Bracbantenſis*; à *Brabantia Brabantus*, & plerumque *Brabantio* in recentioribus noſtris annalibus: unde hodieque Brabantiæ incolæ vocantur *Brabançons*. *Bracbantum*, quæ *Brabantia* Latinis ſcriptoribus recentioribus, Noſtris *le Brabant* ex parte nuncupatur, olim ab Aloſto & Ganda uſque ad Turnacum, aut etiam uſque ad Condate pertinebat, ſi qua Miræo fides habetur. *Bracbantum* autem, ut & Auſterbantum vel Auſtrebantum, & Teſtrabentum vel Teſtrebantum nomina ſunt Germanica à Francis natione Germana pagis regionibuſve olim impoſita. Limes enim Germanicè *bant* dicebatur. *Regionum* limites ac confinia linguâ ſuâ vocari *bant* ait Wendelinus Belga: qui *Teſtrebantum* (*Teſterbant*) Taxandriæ limitem interpretatur; Auſtrebantum (*Oſterbant*) ortivum limitem diœceſeos Camaracenſis; Bracbantum (*Brackbant*) Arboricorum limitem quaſi *Arborickbant*. Ego Bracbantum ad quoſvis alios potius quam ad Arboricos retulerim, qui nulli unquam ſunt, cùm apud Procopium Arborychorum nomine corrupto Armorici proculdubio deſignentur. Auſtrebantum autem ortivum Neuſtriæ limitem interpretari convenit. Erat enim hic pagus, ingentium olim Regnorum Auſtriæ Neuſtriæque ſub noſtris Regibus terminus, ab Auſtria Scaldi flumine diviſus, & in extremis Neuſtriæ finibus poſitus. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Brachia, Stephanus: Βραχῖαι, ὅπου ἡ Ἀραβικὴ θάλασσα καλεῖται. Ἐκλήθη δὲ διὰ τὸ ἐν αὐτῇ βράχεα εἶναι πλεῖστα. Verùm non Arabicum tantùm, ſed & Æthiopicum mare βραχεῖαν θάλασσαν dixere. Inepti homines apud Ptolemæum τραχεῖαν ſubſtituére θάλασσαν pro βραχεῖαν. Vide Voſſ. *ad Melam lib.* 1. *cap.* 10. Item, Inſula Illyrici, Joh. Lucio. Italis, *Brazza*.

Brachinonenſis ager à Saracenis vaſtatus. Blondus 2. 2.

Brachites, ſecta hæreticorum, qui Manis & Gnoſticorum deliria amplexi ſunt. Prateolus in *Brachites*.

Brachius Peruſinus, omnem Pontificis ditionem occupavit, apud Aquiliam verò à Pontificis exercitu ſuperatus occiditur.

Brachmanes, vel *Brachmana*. Palladio *Bragmanes*, Indorum Gymnoſophiſtæ, quorum Princeps Dandamis erat tempore Alexandri Magni; Jarchas vero, quando Apollonius Tyaneus, diſcendi viſendique ſtudio ad illos ſe contulerat. Hi ſimulachra contemnebant, omnis prorſus carnis genere & vini abſtinentes. Clem. Alex. *Stromat. lib.* 3. Βραχμᾶναι γ' οὖν οὔτε ἔμψυχον ἐσθίουσιν, οὔτε οἶνον πίνουσι. Καταφρονοῦσι δὲ θανάτου, καὶ παρ' οὐδὲν ἡγοῦνται τὸ ζῆν, πείθονται γὰρ εἶναι παλιγγενεσίαν. Porphyrius *de Abſt. lib.* 4. Τὸ δὲ ἄλλο πλῆθος, οἳ ὅλως θίγειν ἐμψύχου τροφῆς, ἴσον καὶ τῇ ἐσχάτῃ ἀνδροφονίᾳ τε καὶ ἀσεβείᾳ νομίζουσι. Θρησκεύουσι δὲ τὸ θεῖον, καὶ χρόνον τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς πλεῖστον εἰς ὕμνους τῶν θεῶν ἀπένειμαν καὶ εὐχὰς ἕκαστος ἰδίαν καλύβην ἔχων, κοινῇ γὰρ Βραχμᾶνες μένειν οὐκ ἀνέχονται. Degebant partim in ſaltibus, Aſtrorum & Naturæ contemplationi intenti, partim in Urbibus, ubi Principibus à conſiliis, & populo morum Magiſtri erant. Μετεμψύχωσιν firmiter credentes, boves inprimis & vaccas venerabantur, felicitatem ſummam rati, ſpernere poſſe fluxa Fortunæ bona. Tertull. *Apol. cap.* 42 Aug. *de C. D.* Strabo *lib.* 15. Diod. Sic. *lib.* 2. Curt. *lib.* 8 Philoſtr. *in Vita Apollonii.* Ad hos ex Græcia quandoque Sapientes conſultum acceſſere. Pantænus verò, à Demetrio Ep. Alexandrino, miſſus, Chriſtum iis prædicavit, A. C. 183. Euſ. *lib.* 5. *cap.* 9. Vide omnino Palladium *de Bragmanibus*, ab Edoardo Biſſæo, Londini editum. *Brachmas* vocat Steph. apud quem mira de veſtimentis eorum narrat Hierocl. Ὑφάσματα inquit, μήτε πυρὶ καιόμενα, μήτε ὕδατι καθαιρόμενα, ἀλλ' ἐπειδὰν ῥύπου καὶ κηλῖδος ἐμπλησθῇ, ἐμβαλλόμενα εἰς φλόγα, λευκὰ, καὶ διαφανῆ γίνεται. Nomen eorum quod attinet, quid ſodes Βραχμὰν aliud ſonat, quàm בר חכמן *Bar hachman*, ἀγέλη σοφιστῶν, hoc eſt, Gymnoſophiſtæ? H. Jacobius. Vide *Gymnoſophiſta*, & Suidam in Βραχμᾶνες. Hodiè *Bramines*, *Giogi*, &c. De quibus inprimis conſuli meretur P. de Valle, *Itinerarii tom.* 4.

Brachodes, extrema urbs Africæ minoris. Ptol.

Brachyle, urbs Ceretum, qui Iberis vicini ſunt. Steph.

Braclavia, urbs Polon. in Podolia inf. ad fluv. Hypanim, *Bog*; verſùs confinia Moldaviæ.

Bractia, inſula Illyrici. Plinius.

Bradanus, fl. Lucaniæ, per Baſilicatam prov. currit, & in ea prope Acherontiam, Oppidum, Montem Peluſium, & Scalioſum urbes labitur; & verſus oſtia Baſilicatam ab agro Hydruntino ſeparat.

Bradas, Italiæ flu. circa Apuliam. Anton.

Bradeas, præcipuæ nobilitatis vir, Regillæ uxoris Herodis Sophiſtæ frater, argumentum generis geſtabat in calceis; Id autem erat epiſphyrion menoides eburneum. Unde Proverb. *Nobilitatem in aſtragalis geſtare*, quod in eos rectè dicitur, qui generis præſtantiâ tumentes nullâ ipſi virtute nituntur. Rhod. 20. 27.

Bradua, Conſul, collega Triarii Materni & Aproniani. A. V. C. 937. & 943.

Bracara, vide *Brachara*.

Bragitium, urbs Pannon. hodie *Comara*, ad Danubium fluv. aut locus non procul, *Bontuda*, ubi ejus ruinæ viſuntur. Brietio teſte. Vid. *Bregatium*.

Braſi, populi Macedoniæ. Steph.

Braga, inſulæ quædam deſertæ. Plin. 4. 28.

Bragerіacum, vulgò *Bergerac*, opp. in Petrocoriis nobile, ad Duranium fluv.

Bragiacum, ſeu *Braium*, V. *Brajum*.

Bragodurum, Rhætiæ op. in Germaniâ, Ptol. vulgò *Bibrach*, Lazio. *Rockenburg* Rhenano. *Pfullendorf* Mol. in Suevia. *Beyern* caſtrum in Suevia, Cluver.

Brahma, nomen idoli, apud hodiernos Zonæ torridæ incolas, ſummâ veneratione culti. Pythagoram hoc nomine ab illis adorari, ſunt qui credant. V. P. de Valle, *Itiner. tom.* 4.

Brajum olim linguâ Gallicâ lutum ſignificabat. Hoc me docuit liber vetus Miraculorum S. Bernardi Claravallenſis Abbatis, qui eſt cento ex multorum ſcriptis conſutus, hiſce verbis. *Caſtrum Braium, quod lutum interpretatur.* Sermo eſt de Braio ad Sequanam in Senonibus, *Bras ſur Seine*, inter caſtrum Triangulum *Trainel* & Monaſteriolum *Monſtereau* poſito: quod & *Braiacum munitio* dicitur in Chronico Senonici Monaſterii ſancti Petri Vivi. *Erat Miles Burchardus nomine, & uxor illius Ildegardis: qui habebant munitiunculam in pago Senonico, ſuper Secanam fluvium, quæ Brajacum dicitur, in locis paluſtribus.* Idem *Braicus* dicitur, in Chronico Eccleſiæ Senonicæ. Eſt & duplex Braium ad Suminam *Bray ſur Somme*: & Brajum ad dextram Ittæ fluminis ripam in Veliocaſſibus Normannis poſitum, in Geſtis Ludovici VII. Francorum Regis memoratum, vulgò *Braye* dictum: & Brajum *Bray* ad Hormentionem flumen non longè à Sinemuro in pago Aleſienſi. Non procul à Gornaco Ittæ appoſito, eſt ſilva nomine Braium, vel ſilva Brajenſis, *Bray* vel *la foreſt de Bray*, à qua Firmitas in Braio cognominatur, *la Ferte en Bray*. Citra flumen Ittam in Bellovacis, locus eſt Braium *Bray*, ad amniculum qui in Taram defluit, & pagus exiguus loco cognominis, Braium nuncupatus *Bray*, planus, humilis, compaſcuus, in quo multa & magna ſunt ſtagna. Ibi ſunt Holdencum, *Houdanc en Bray*, Villa in Brajo *Ville en Bray*, Turris in Braio *Tour de Bray*, Puteoli in Braio *Piſeux en Bray*, Ontium in Braio *Onſenbray*, multique alii vici. *Caſtrum quod Braiam vocant*, Rigordus & Willelmus Britto *in anno* 1191. commemorant, quod à luto nomen invenit, & vulgò *Bray Comte Robert*, vel *Bray C. R.* id eſt Braia Comitis Roberti dicitur. In pago Silvanectenſi, *Braium* vicus etiam reperitur, & Braium in Pictonibus, non longè à caſtro Campiniaco, *Braye*. Braicum vel Brahicum etiam à luto ſeu braio nomen accepit. In Vita S. Judoci hæc legimus: *Veniunt pariter* Haimo Dux & Judocus *ad locum qui dicitur Brahic, qui locus fluminis Alteiæ rivulis undique circumdatus, lutulentus habetur.* Idem & Florentinus Abbas ac Ordericus *in Hiſtoria lib.* 3. ſcribunt: ex quibus Ordericus *eremum Braic* vocat. Hic locus *Brahic* vel *Braic* eremo nomen ſuum dans, nunc eſt vicus *la Broye* in Ambianorum pago Pontivo ad Alteiam fluvium. Guillelmus Nangiacenſis *caſtrum cui Breic vocabulum eſt*, inter caſtrum de Villaribus *Villers*, & caſtrum S. Gelaſii in Pictonibus ſitum, à Ludov. IX. Francorum Rege captum eſſe tradit. *Breicum* autem illud vel potiùs *Braicum* nunc dicitur *Brabey*. *Braiacum* in Carnutibus à luto ſeu braio cognominatum reperio, quod & *Brajotum* & *Braium* etiam dictum ſit, veteri Monaſterio S. Romani illuſtre. In Vita S. Leobini Epiſcopi Carnutenſis, quam Fortunati eſſe puto, dicitur Leobinus Ætherio Epiſcopo *Braiaci occurriſſe*, & ab eo Diaconus, moxque Presbyter factus, ac *fratribus Brajacenſis Monaſterii præpoſitus* eſſe. Legi & litteras Hugonis Decani Carnutinæ Eccleſiæ, datas *menſe Majo, anno* 1226. *de jure, quod Hemericus Renart habet in Granchia de Brajaco.* Idem locus deſignatur nomine *Brajdis* in litteris *Gervaſii de Caſtronovo Canonici Carnotenſis*, quibus reditus ſuos *pedagii de Brajoto*, id eſt, centum ſolidos dat Eccleſiæ Carnotenſi. In litteris Raginaldi Carnotenſis Epiſcopi an. 1190. *Odo Rufus, Miles Brajotenſis opidi* memoratur, nec non *Garmerius Prior Sancti Johannis de Brajoto*: & *decimam piſcium in Brajoto caſtro Goëti* S. Aviti Monachabus Caſtrodunenſibus confirmat Alexander PP. 3. literis anni 1170. Brajotum *caſtrum Goeti* vocabatur, propterea, quòd illud tenuerat præ cæteris Goëtus, qui Pertico minori, ubi Brajotum ſitum eſt, nomen ſuum dedit. Perticum enim Goëti nuncupant, *le Perche Gouet*. *Leproſorum de Brajoto* fit mentio in tabulis anni 1173. Nonnunquam nominabatur & *Brajum caſtrum*. Evolvi litteras de rebus datis, à *Willelmo quondam Præpoſito de Brajo caſtro Milite, dum Monachalem habitum ſuſcepit in Cœnobio S. Petri Carnotenſis*; item

item alias *de Eccleſia S. Romani de Brajo*, datas regnante Hainrico Rege Fran.. *Notum eſſe volumus, quòd ego Airardus de Buslo (Bullou) & Landricus de Toriello Gaufridum commilitonem convenimus. ut loculum in que Eccleſia S. Romani Mart. habebatur, S. Petro Carnotenſi pro remedio ſua ſuorumq́; animarum concederet, qui non longè à caſtello Brajo diſtat, ſed tunc vilis & incultus apud nos æſtimabatur.* Brajacum vel Brajotum, vulgò nuncupatur *Brou*, eſtque opidulum Pertici Goëti, in diœceſi Carnutum, ac in confinio Pertici & Belſæ poſitum ad amniculum Oranam *Ozanne*, qui in Lidericum decurrit apud Bonamvallem, poſtquàm Brajotum & Dangeolum vel Daniolium *Dangeau* alluit. Abeſt ab Autrico Carnutum leucas 7. à Caſtrodunenſi 4. ab urbe Lutecia Pariſiorum 25. In burgo ſuo vel ſuburbio habet veterrimum ſui nominis Monaſterium, nunc à Patrono loci prioratum S. Romani dictum. Situm eſt in loco paluſtri & lutoſo, & cùm intra muros tum maximè extra, præſertim ad amnem valde cænoſum eſt. His addere poſſumus Brajum *Bras* in Pictonum pago & Vicecomitatu Toarcenſi; Wibrajum locum Falcſiæ proximum, *la Guibray* dictum; Vallem Braii *Vaubray*, non longè ab urbe Lingonis; Follanebrajum in pago Laudunenſi poſitum inter Calnacum & Codiciacum, *Follenbray*, villam Regiam Franciſci primi ac Henrici II. cujus meminit Hincmarus Laudunenſis Epiſcopus in epiſtola ad Hincmarum Remenſem Archiepiſcopum: Tenerchebrajum, caſtrum ad Comitem Moritonii in Pertico olim pertinens, Wilelmo Gemeticenſi in libri 8. capite 13. memoratum, quod vulgò *Tinchebray* nuncupatur. Omnia hæc Braja, & Brajaca, vel Braica, aut Braiota; & quæ nominibus compoſitis Follanebraium ac Tenerchebraium appellantur; Breia quoque amniculus vel Braia, *Braye* aut *Bray*, qui Vibreium *Vibraye*, & Sabiniacum *Savigny ſur Braye* præterlapſus, Lidericum infra Montem aureum auget; à brajo id eſt à luto nomen accepere, quòd in locis paluſtribus & lutoſis condita ſint. Monſtreletius in voluminis primi *capite* 181. à brajo *brajoſas aquas* pro lutoſis dixit hiſce verbis: Urbem intravit, in qua aquæ & ſcaturigines valde limoſæ erant, *Paſſa parmy la Ville, où y avoit eaues & ſources moult brajeuſes.* Germani lutum *bruch* aut *broc* appellavere nomine à brajo non multùm recedente. Hinc in Morinis caſtrum, quod Noſtris *Bourbourg*, Flandrenſibus *Borborch* vocatur, veteres tabulæ anni 1170. *Broburgum*, aliæ anni 1105. *Bruchburch*, quædam *Brocburgum* & *Bruchburgum*, hoc eſt lutoſum opidum nominant. *Bruceſellam* quoque pro *Bruxella* quibuſdam dici *a ſitu paluſtri & lutoſo* aſſerit Strada, neſcius *Bruceſellam* & *Bruceſellas*, vetus ac ſincerum opidi nomen, à luto deductum, in tabulis ante annos 600. datis reperiri, quod poſtea in *Bruſſellam* atque *Bruxellam* recentiores mutaverint. Quin & Brajum ſive Brajotum in Pertico caſtrum, in litteris datis anno 1180. apud Cheſnium de familia Drocenſium *Broc* appellari conſtat. Hodieque *brauchet* Germanicà linguâ lutum ſignificat. Eadem fuit *brod* vel *brud*, quæ *broc* ſive *bruc* ſignificatio. Quippe Gilbertus *de Vita & morte Caroli Comitis Flandriæ*, *Brodburg* & *Brudburg* vocat caſtrum, quod alii *Bruchburch* & *Brocburgum* dicere maluerunt: & quod quidam auum ab incolis *Broucbourg* nuncupari, id eſt lutoſum opidum. *Broue* ergo lutum eſt, à quo & Broagium *Broüage* nomen invenit; caſtrum pæne undique ſalinis circumfuſum, & in loco valde limoſo paluſtrique ſitum, proximum Turri Braii vel luti, *Tour de Broue*. *Brou* quoque vulgò dicitur à Noſtris, id eſt lutum, quod Latinè Brajum, & Brajotum in Pertico. Lutum certè vel aquam lutoſam *brouet* olim à Noſtris nuncupatam eſſe, reperio in rerum Francicarum Annalibus. Apud Monſtreletium Ludovici Aurelianenſium Ducis filii tres pupilli, in litteris ſuis ad Regem Carolum VI. datis 6 Idus Julias anno 1411. quæ & à Juvenale Urſino mutatis nonnuſquam aliquot verbis referuntur, de cæde patris ſui ſic ſcribunt: *En outre luy coupperent & cravanterent la teſte en divers lieux, tellement que la cervelle en cheut au brouët preſq; toute: auquel brouet & boue ils le traveaillerent & traînerent, juſques adonc qu'ils le virent tout roide mort.* *Brouet* & *Boue* pro uno eodemque, nimirum pro luto accipit Monſtreletius: ut vocabulum noſtrum *boue* factum eſt ex *broue* & *brouët*. *Brouet* autem ut & *brod* & *brud*, deducitur à brodium, quo nomine jus, & liquida eſculenta, ac humor deſignantur. Hadr. Valeſ. *Not. Gall.*

Brama, pop. Africæ, in Æthiopia inf. & regno Loanghi, inter Anzicanos pop. & Oceanum.

Bramagum, vel *Bromagum*, Anton. Sequanorum op. vulgò *Romont*. Simlero *lib. 1. de Vall.* & Guillimanno *p.* 40. eſt *Bromaſin*, parœcia opp. *Ru.* Cluverio eſt vicus *Bro.* Vid. Joh. Bapt. Plantinum *Helv. deſcr.*

Bramma, Sinarum regionis urbs. Ptol. *Brema* Mercatori.

Brana, Turdulorum op. in Hiſp. & Conventus Cordubenſis. Plin. 3. 1.

Brancedunum Caſtellum, in litteris Petri Albanenſis Epiſcopi & Romanæ Eccleſiæ Cardinalis anno 1178. *proxima* Cluniacenſibus *caſtella, Brancidunum, Berzæacum, Buxeria, Sedunum, & Oſcella* memorantur. In aliis litteris *Iocerannus dominus Brancedunii*; idem in litteris Achardi de Maccio Militis, *Nobilis vir, dominus Iocerannus, dominus de Brancedune* appellatur: in litteris quoque Urbani PP. Anni 1095 *Brancedunum*. Brancedunum nunc vocatur *Brancion* ad Graonam flumen. Buxeria eſt *Buſſibourg*; Sedunum *Sandon*, Oſcella *Ucelle*. Hadr. Valeſ. *Not. Gall.*

Branchiades, Apollo dictus eſt à *Brancho* Theſſalo, vel à *Branchidis* pop. apud quos reſponſa dabat. Strab. 14.

Branchidæ, Apollinis Didymæi ſacerdotes. Plin. 5. 29.

Branchidæ, Aſiæ populi bilingues, circa Oxum flumen uſpiam, quorum urbem adeò exciſam ſcribit Curtius 7. ut ne hujus veſtigium extet. In Sogdianâ eſt Straboni *lib.* 11.

Branchidarum oraculum, locus Cariæ. Plin. Βραγχίδαι. Straboni. Niger ſcribit *Perrun* vocari.

Branchillides, Bœotorum princeps. Pauſanias.

Branchus, Apollinis fil. Lactantius ad Statii *Theb.* 8. vult filium fuiſſe Simeri ex Patronis filia, qui cùm Apollinis malas deoſculatus eſſet, ab eo captus, coronam & virgam accepit, unde cœpit vaticinari. Poſt hoc ingens templum eſt ei ædificatum, quod *Branchiadon* nominatur. Idem *ad* 3. *Theb.* Theſſalum fuiſſe dicit.

Brancotii, pop. Aſiæ. Plin. 6. 10.

Brandenburgenſis Marchia, regio ampliſſima Germaniæ, nomen habet à metropoli *Brandeburgo*: vel (ut vult Metellus) à veteribus incolis Suevis Marcomannis, hos enim orientalem Albis ripam antea tenuiſſe non obſcurè oſtendit Velleius Paterculus, qui ipſe fuit in exercitu Romano, quem auſpiciis Auguſti Cæſaris Tiberius uſque ad Albim fluvium, domitis antea interjectis populis, perduxit, & cum claſſe Romana flumine Albi ſubvecta conjunxit. Protenditur hic Marchionatus, cujus Henricus Auceps, Marchione conſtituto, An. 928. auctor fuit, in longitudinem ad 60. mill. Germanica: ad occaſum clauditur Saxoniæ, Miſniæ, & Megapolenſium regionum limitibus: quà Septentrio eſt, Stetinos, Pomeranos & Caſſubios reſpicit: verſus Orientem Poloniam & Sileſiam contingit: à meridie habet Bohemiam, Luſatiam & Moraviam. Marchio ejus eſt etiam *Elector Imperii*, & inter opulentiſſimos potentiſſimosque Germaniæ Principes numeratur: quippe qui præter Marchiam utramque etiam in Luſatiæ Comitatu & Sileſia urbes multas poſſidet. Dividunt quidam hanc Marchiam in duas tantùm partes, in *Veterem* ſc. & *Novam*: alii verò in tres, nempe *Veterem*, *Mediam*, & *Novam*. Vetus Marchia incipit à ſolitudine, quam Luneburgenſem cognominant, & ad Albim fluvium uſque protenditur, ex altero verò latere uſque ad Magdeburgum: hujus incolæ olim fuerunt Senones Suevi, nec non alicubi Angrivarii cum Teutonibus: ejus longitudo eſt octo milliarium Germanicorum, & totidem latitudo. Media Marchia ab altera Albis parte initium ſumit, & extenditur ad Oderam & Suevum (vulgò *Spre*) fluvios: olim hanc habitarunt Suevi: in ea ſunt Brandeburgum metropolis, & Francofurtum ad Oderam, urbes ampliſſimæ, & aliæ quam plurimæ: ejus longitudo eſt viginti milliarium Germanicorum, & totidem latitudo. Nova Marchia à media dividitur Odera fluvio, eo tractu quo Warta fluvius prope Coſtrinum aquas ſuas in illud exonerat: ejus ambitus eſt viginti milliariorum Germanicorum. Alii totam Principis Electoris Brandeburgenſis ditionem in ſeptem aut octo *provincias* diſtribuunt, quæ ſunt, *Alde Marck*, ſive, Vetus Marchia; *Meddel Marck*, ſive Media, *New Marck*, ſive Nova; *Uker Marck*, *Pregnetz*, *Croſſem* Ducatus, *Sternebergh* & *Cotbus* dominia; item *pars Luſatiæ*. In toto Marchionatu Brandeburgenſi cum eo quod eſt ſub ejus juriſdictione, continentur 55. amplæ civitates: 64. oppida: 16. oppidula: 38. caſtella: 10. vivaria: & 17. cœnobia. Producit corallium: Ætitem, Schiſtum, aliaſque non ignobiles gemmas. Munſter. Ortel. Merc. Metel. Hodie autem ingenti acceſſione hic Principatus auctus eſt, nempe Pomerania ulteriore, Epiſcopatu Caminenſi, Halberſtadienſi, Mindenſi & Archiepiſcopatu Magdeburgenſi. Jubileum in ditione Brandeburgica an. 1617. ſicut in Saxonica, Palatina, &c. celebratum eſt, Deoque pro accenſa Evangelii luce gratiæ actæ ſunt. Primum Marchionem Brandenburgi conſtituit, ut dictum, Henricus Auceps. Dein an. 1376. Carolus IV. Imp. Sigiſmundo Marchionatum emit, & Electoratum contulit, poſtquam uterque ſub Aſcaniis Principibus fuiſſet à tempore Friderici Barbaroſſæ, Imp. Hodiernæ familiæ Electoralis origo eſt, à Friderico Comite Zollerio, quinto hujus nominis Burggravio Norimb. ſed inter Electores primo. Hic enim Sigiſmundo Imp. operâ in bellis Ungaricis & Bohemicis ſtrenuè navatâ, ab ipſo, Conſtantiæ Elector & Marchio creatus, an. 1415. ac inveſtitus eſt, an. 1417. Inde dux Comitiis Norimb. contra Huſſitas declaratus, ab illis ditiones ſuas vaſtari, Francofurto etiam obſeſſâ, vidit Pater Friderici Ferrei, qui Poloniæ Bohemiaque regna ſibi oblata recuſans, Baſilienſis Concilii protector fuit, an. 1434. & Alberti, Electorum. Hic *Achilles Germ.* aliis *Ulyſſes* dictus, V. infra, vitâ functus eſt, an. 1486. Auctor legum fundamentalium domus & confraternitatis cum Saxonibus & Haſſis: ut & duarum linearum, per Johannem, & Fridericum filios: quorum ille *Magnus* & *Cicero* dictus genuit minorem natu Albertum, Arch. ſimul Magdeburgenſem & Moguntinum: qui An. 1536. liberum religionis exercitium ſuis permiſit: Primogenitum autem

Joachi-

Joachimum I. cognom. *Neſtora*, Acad. Francofurtenſis auctorem, An.1517. qui Eliſabetham Danicam uxorem, quòd Evangelium cognoviſſet, in Saxoniam fugere coëgit, mortuus An.1535. Huic ſucceſſit fil. Joachimus II. qui religioni Evangelicæ nomen dedit. An.1539. poſtea Spiræ An.1542. dux Imperialis exercitus contra Turcas declaratus. Hic genuit Joh. Georgium El. qui auxilia Henrico IV. in Galliam, adverſus Ligiſtas, mitti decrevit, An. 1591. Obiit An. 1598. Communis pater omnium hodie ex gente Brandeburg. ſuperſtitum. Ejus enim fil. Joachimus Fridericus, qui An. 1566. Archiep. Magdeburgenſis creatus, licet uxoratus, in poſſeſſione manſit, patrique in Electoratu ſucceſſit, An. 1598. cujus fil. Joh. Sigiſmundus El. Reform. religionem amplexus eſt, An. 1614. Quem excepit filius Georgius Wilhelmus, An. 1619. cujus fil. eſt Fridericus Wilhelmus, natus An.1620. rebus geſtis olim hodieque, fervente contra Suecos bello, quod an. 1675. exortum, toto orbe inclytus Numeroſæ prolis è duplici conjugio parens. Chriſtianus verò ſecundus filius Joh. Georgii Culmbacenſis ſeu Berutinæ, Joachimus & Erneſtus tertius fil. Onolſpacenſis ſeu Anſpacenſis lineæ ſatores fuere. V. infra.

Brandeburgicus Albertus, fil. minor natu Johannis, cognom. Magni, Electoris, Canonicus Trevirenſis, dein Archiep. Magdeburgenſis, & Epiſcopatus Halberſtadienſis adminiſtrator, poſtea 1514. inaudito exemplo, etiam Archiep. Moguntinus, ac 1518. Cardinalis. Franciſci I. electionem impediit. Cum Ludov. quoque Com. Pal. creditur unus obſtitiſſe, quo minus ob religionem in Germania prius bella orirentur. Sub eo 1524. Magdeburgi reformatio inſtituta, excito Luthero. Tandem ipſe Cardinalis, An.1536. ſubditis civitatibus & nobilitati, in diœceſi Magdeburg. & Halberſtad. liberum religionis exercitium permiſit. Obiit An.1545. Serarius *hiſt. Mogunt.* Bruſchius *de Prælatis Mog.* Trithemius, Spenerus *in Sylloge Geneal. hiſtoricâ.*

Brandeburgum, quaſi *Brennoburgum*, celebre oppidum & metropolis Mediæ Marchiæ Brandeburgenſis, extructum, ut quidam volunt, à Brenno, Duce Gallorum; vel, ut alii, à *Brandeno*, Francorum principe, Marcomiri *filio*: ſitum eſt ad fluvium Havelam, à quo etiam dividitur in Novum & Vetus: eſt hic totius regionis tribunal: multa habet privilegia & immunitates ab Imperatoribus, Regibus & Principibus ei conceſſa: cujus indicio eſt ſtatua pedeſtris in novæ urbis parte poſita, ſtrictum gladium dextrâ gerens, quam Rolandum cives vocant. Ortel. Merc. Capta urbs a Suecis An. 1675 & recepta eſt. long. 35.00. lat. 52. 39. Hinc Marchia Brandenburgenſis, cum Electoratus dignitate, inter Luxemburgenſem, Brunſuicenſem, Magdeburgenſem ditionem, Sileſiam, Pomeraniam & Pruſſiam Regiam. Dividitur in Veterem Marchiam, *die Alte Marck*. Mediam ſeu *Mittel Marck*, ubi Brandeburgum urbs præc. Berolinum, ſedes Electoris, Francofurtum ad Oderam, Univerſitate inclytum, &c. Novam ſeu *Neumarck*, Vid. ſupra. Nomen Marchiæ ab eo, quòd Henricus Auceps ibi Marchiones ſeu præfectos conſtituit, qui poſtmodum hæreditarii facti. Electoralis familia hodierna, a Friderico I. deſcendit, quem Rudolphus I. Imper. ſororis ſuæ maritum, Burggravium Norimb. creavit, An. 1273. Cujus nepotum uni Friderico IV. Marchiam Sigiſmundus Imp. vendidit, Anno 1411. eumque Electorem declaravit, Concilio Conſtant. ob res in Hungaria & Bohemia præclarè geſtas. Hujus fil. Fridericus V. Pomeraniam obtinuit, a Friderico III. Imper. Poſtmodum familia in varios ramos diviſa. De quibus V. Spener. *in Sylloge Geneal. hiſt.* & ſupra. Elector Brandeb. etiam Archicamerarius Imperii eſt, hodieque inſuper Pruſſiam ducalem, Ducatum Croſſen, in Sileſia, &c. poſſidet, Reformatæ Religionis fortiſſimus vindex, Fridericus Wilhelmus.

Brandeburgum, urbs Pruſſiæ Duc. ab Electore Brandeburg. noviter condita, ubi Pregela fluv. in ſinum *Friſch Haff* ſe exonerat, aliquot mill. infra Regiomontem.

Brandmyllerus Johannes, Biberacenſis, Theologus inſignis, Eccl. Baſilienſis Miniſter. Edidit *Conciones funebres* 400 *ex V.T.* 80. *ex Novo. Nuptiales eiſdem, ex priori* 40. *ex poſt.* 20. Baſil. an. 1572. Hanoviæ, An.1608. &c. Obiit An.1586. Pater Johannis Jacobi, cujus extant: *Analyſis typ. Evangeliorum Domin. & Feſtival. cum obſerv.* Baſil. *Anno* 1620. *Analyſis ſeu loci Comm. ex Symbolo Apoſt. & Decal. Ibidem. Analyſis omnium Epiſt. & Apoc.* Baſil. 1622. *Anal. typ. librorum V.T. Poet. & Proph. &c.* Catal. Oxon.

Brandmyllerus Jacobus, J. Jac. ex filio nepos: Orator, Poëta, JC. clariſſimus, in Academia Baſil. Jus docet. Ejus extant, *Manuductio ad Jus Can. & Civ. Dub. Juridica ad Schotanum, &c.* Alia ſub prælo ſudant.

Brangonia, quæ & *Vigornia*, Angliæ urbs, ad Sabrinam fluv. vulgò *Worceſter* dicitur & *Brannogenium*. Ptol. Aliquibus *Bangor* videtur.

Branicum, caſtrum Comit. Tirol. in dit. Epiſc. Brixienſis, ad amnem *Rienez*.

Brannefia, Urbs Epiſc. Holſatiæ, in Vagria regione fuit, nunc caſtrum, 2. leuc. ab ora maris Baltici. *Oldenborch.* Vide *Aldeburgum*.

Brannogenium, Camdeno opp. Cornaviorum, nunc *Worceſter*. Vid. *Brangonia*.

Brannovices, pop. Gall. Narbon. in Allobrogum finibus, quorum regio *la Morienne*, vel *Maurienne* dicitur.

Branodunum, litoris Saxonici in Britanniâ opp. Lib. Notit. *Brancaſter* Camdeno teſte in Norfolciâ.

Branovium, nunc *Vigornia*, infelici pugna Scotorum adverſus Anglos nobilis, An. 1652. Vid. *Vigornia*.

Braſia, urbs Laconiæ. Steph. *Praſia*. Ptol. *Cipariſſi* Zardo. Sed Nigro *Teros*.

Braſidas, dux Lacedæmonius celeberrimus, circa Amphipolim ab Athenienſium multitudine impar deprehenſus, claudendum ſe præſtitit, ut per longum Coronæ ambitum, hoſtium frequentiam extenuaret: quaque rariſſimi obſtabant, erupit. Frontinus *in Strategem.* Vide Suidam in Βρασίδας. Diod. Sic. *libr.* 12. Thucyd. *lib.* 3. 4. 5. Plut. *in Apophth.*

Braſilas, Cous quidam, cujus mentio eſt apud Theocr. *Idyl.* 7. Vide ſis ibi Scholiaſten.

Braſilia, Alias Provincia *S. Crucis*, quia hac die detecta, Americæ meridionalis pars admodum ampla & fertilis, duobus ab Æquatore gradibus partibuſve, ad quinque & quadraginta in Auſtrum excurrens, Trigoni oblongi ſpeciem refert, cujus baſis in Æquatore ad Septemtriones obverſa, ab Oriente in Occidentem rectâ protenditur. Angulus extremus ignotus ad Meridiem regiones attingit, latus in Orientem ſpectans interpoſito mari Heſperiis Æthiopibus adjacet: Alterum latus a Provincia Peruana diſterminant montium juga, adeo celſa, ut ipſarum avium volatus fatigare dicantur; Sita eſt inter duos fluvios Maragnon & Della Plata. Regio eſt amœna, cœli admodum jucunda ſalubrisque temperie, terra partim in planitiem ſoluta, partim in colles clementer aſſurgens, quadrupedia hic plurima, ſed ferme ſylveſtria, partim nota nobis partim incognita, aves coloris eximii, multæ hic Portugalentium Coloniæ. Plura vide apud Maffeium. A Luſitanis detecta, & occupata etiamnum Regem Portugalliæ agnoſcit. Dividitur in 14. Præfecturas, ſeu Capitanias. Ejus Urbes præcipuæ Soteropolis Portus omnium SS Olinda, Portus ſecurus, Siara, Spiritus S. Fanum S. Sebaſtiani. In Orbem maximè porrigitur Baudrando, inter Paraguaiam prov. & fluv. Amazonum. Alvarez Cabralus, tempeſtate hac ejectus, primus columnam ibi cum Luſitaniæ Regum inſignibus, erexit. Americus dein Veſputius regionem exactius luſtravit. Incolæ nudi, neque ſerunt, neque metunt, fœcunditate ſoli & ferarum abundantiâ, in otium verſi. Hoſtes captos devorant: ſine Rege, ſine Lege, ſine Fide. Poſt Luſitanos Galli huc venerunt, Angli dein & Belgæ, qui poſtremi, Pernambuco urbe captâ, quatuorque regnis ſubactis, aliquot annos hic rerum potiti ſunt, Mauritio Princ. per XII. annos Vice Rege hîc conſtituto, poſtquam Chriſtoph. Arcziſzvius, præclaram ibi operam Ordinibus præſtitiſſet, poſtmodum à Luſitanis denuo tantùm non excuſſi. Ligni hinc Braſiliani, in tinctorum uſum, ſacchari, &c. magna copia in Europam adfertur. Vid. quoque Joh. de Laët, *Nov. Orb.* Olor. *l.* 2. Linſchotum, Jarricum *l.* 3. Herreram *cap.* 25. Barlæum *in Braſil.* Abbavillanum *cap.* 3. *&c.*

Braslavia, Urbs Poloniæ & Lithuaniæ Duc. cum arce in ſcopulo, ad Lacum *Braslaw*.

Bratia, vel *Brattia*, Moeſiæ provincia, cum Pannoniis conjuncta. Plin. 4. *ult.* Aliis eſt inſ. maris Adriaci Liburniæ oræ adjacens, capreis, & bobus abundans. *Bratza* vulgò dicitur.

Brattia, Inſ. oblonga, in ora Dalmatiæ, inter Spalatum & Narentam, ſub Venetis, prope Tragurium & Leſinam Inſ. *Labrazza*. Baudr. Vid. *Brachia*.

Bratuſpantium, vulgò *Grattepance*, teſte Car. Bovillo, vel *Granuiller*, pagus & Abbatia. Aliis *Beaumont*, *al. Clermont*, opp. in fin. Bellovacor. in Gall. Belg. Multis eſt *Bellovacum*. Baudr.

Brava, urbs Afr. in Zanguebaria reg. & Ajana ora, cum portu. Non procul ab Abyſſinia.

Braulion, Epiſc. Cæſaraugustanus, in Hiſp. ſcripſit quædam, ut & ſyllog. Canon. Ildefonſus *de Viris Ill. c.* 12. Baron. A.C. 636. *n.* 18.

Braunodunum, op. Norici ad Oenum flu. vulgò *Braunaw*. long. 35. 25. lat. 48. 10.

Braunsfelda, opp. Franconiæ, in monte, in Comitatu Solmenſi, prope Lanum fluv. 3. leuc. Germ. à Gieſſa.

Brauron, Atticæ op. Strabo *lib.* 9. à *Braurone* heroe, unde etiam *Brauronia* Diana dicta. Vide Meurſium Græc. feriat. p. 67.

Bravum. Murbogor. Hiſp. Tar. urbs. *Burgos* Taraphæ. V. *Burgi*.

Bre, Thraciæ urbs. Procopius.

Brea, civitas Athenienſium, in quam poſtea coloniam miſerunt. Steph. Heſychius, Βρέα, πόλις Θρᾳκίας εἰς ἣν Ἀθηναῖοι ἀποικίαν ἐξέπεμψαν.

Brechinia, prov. Angl. in Wallia oppidumque ad Oſcam fluv. cognomine, vulgò *Brecknock*.

Brechinium, urbs Scotiæ in orâ orientali epiſc. ſub archiep. Andreapolitano, inde ad 55. mill. in Bor. inter Aberdoniam & Caſtrum Chalcedonium urbes 20. ad Eſcam fluv. in Anguſiâ regione, vulgò *Brechin*. long. 17. 38. lat. 58. 12.

Brechynia, Urbec. Boh. cum arce bello Taboritano nota. Quibuſd. eſt Bechynia ad Lauenitz amnem, prope Taborum.

Breda, urbs Brabantiæ permunita, ad fluv. Mervam, cum titulo Baroniæ, in dit. Principis Arauſicani, ſub Hollandis tamen. Ab amne ei nomen, is *Aa* hactenus, in latumque editus mœnia perlabi-

labitur, mutato in *Mercam*, vocabulo, & mox ad Septembergas in maris ſinum ſe exonerat. Polana domus ex emto illam tenuit olim: inde Naſſavia Engelberti matrimonio, cujus Henricus pronepos, munimenta foſſasque addidit, & nobiliſſimam arcem, præſidio ſimul, & oſtentui. Ab Heraugerio, auſpiciis Mauritii princ. egregio ſtratagemate capta eſt, an. 1590. Vide Grot. *Hiſtor. lib.* 2. In Spinolæ manus, nono obſidionis menſe, pervenit, an. 1624. Sed fortiter recuperata eſt, an. 1637. à Friderico Henrico Principe Arauſ. poſt duorum menſium obſidium: Gymnaſio illuſtri, ac pacis negotiis, an. 1575. inter Belgas & Hiſpan. ac haud pridem inter Belgas & Anglos, inclyta. Septendecim vicis imperat, fertili circum agro.

Bredenberga, oppidul. cum arce permunita, in Holſatia & Stormaria reg. ad Sturam amnem.

Brederoda, caſtrum Hollandiæ Sept. prope Harlemum. Hinc Familiæ illuſtri nomen.

Brefurtium, oppidul. Zutphaniæ, ſub Hollandis, ab an. 1597. in loco paludoſo. 2. leuc. à Grolla.

Brega, urbs Sileſiæ. Ducatus cogn. caput ad Oderam flu. vulgò *Brieg*. 4. leuc. ab Uratislavia, totidemque ab Oppolio diſtans.

Bregetium. Pannoniæ ſup. urbs. Ptol. Cluverio Strigonium, *Gran*. Aliis *Komara*, arx ad Danub. in Scutia inſ.

Bregi. & *Breges*, Phryges populi. Strabo *l*. 12.

Bregmentens, Aſiæ pop. in Troade. Plin. 5. 30. Sunt qui *Bregmeni* legunt.

Brema, dicta à voce *Prämen*, i. navibus latiſſimis, quibus olim in transnavigando uſi, antequam ponte Viſurgis jungeretur: Civitas eſt Imperial. muro circumdata, circa an. 1309. & inter inſigniores Germ. urbes locum tenet: in infer. Saxonia cum Archiepiſcopatu, cujus ſedes olim ab Hamburgenſibus huc tranſlata eſt, ubi antè Archiepiſcopatus erat omnium Aquilonarium provinciarum; & Duc. Friſiæ orientali vicina. Hanſeatica, mercimoniis florens eſt, ad Viſurgim fluv. poſita, ex quo admirandæ altitudinis rota aquam ad incolarum neceſſitates in hanc urbem per canales ſubterraneos artificioſè transfundit. Ligneum habet pontem, ſub quo molæ frumento frangendo, & tormentario pulveri tundendo deſtinatæ complures ordine hærent. Gubernatio ab antiquo penes Poteſtates & Judiciariam manum: poſtmodum Proconſules & Conſules, ſtetit, donec in Oligarchiam, tempore Grœpelingii, interfecti an. 1307. vergeret: quibus ejectis magis Democraticè regi cœpit, donec an. 1391. ſub Bonifacio P. diſpoſitione hujus accedente, optimi quique de civitate in Senatum cooptarentur: quæ electionis ratio hodieque in uſu. Caput eſt regiunculæ adjacentis, in varias *Gohen* diviſæ. Libera ſemper fuit, neque Archiepiſcopus jus terrendi aut merum mixtumque imperium, aliaque juri territoriali adhærentia, habuit unquam. Joh. Wachmannus *Deſcr. Reip. Brem.* Zeileri *Itiner. Germ.* Saurii *Theatr. urb.* Ob fidelitatem jam olim inſignibus privilegiis donata eſt, à Carolo M. Friderico I. Henrico V. Wilhelmo, Carolo V. Matthia Ferdinando III. Impp. De controverſia cum Archiepiſcopo, an. 1639. ut & de ſtatu immedietatis ejus, motâ an. 1641. ab Arch. & an. 1653. à Suecicis Leg. iisque quæ hinc ſuborta. Vid. Burgoldenſem, *p*. 3. *ad Inſtr. Pac. Diſc.* 13. *n*. 3. *& ibi not. Franc Irenæi, in Colleg. ad Burgold.* Inſignium ei loco Claves ſunt, eo quòd, ob viciniam maris, non modò Imperio mercibus ſuis multum utilitatis afferet, ſed & mare præſertim ad Wiſeræ oſtium, & in Wiſera a prædonibus liberum, tutumque præſtat. Plura vide apud Limnæum *de Ci. Imp.* Reformatam relig. ſequitur, primo Evangelii præcone uſa Henrico Zutphanienſi: Lutheranis exercitio libero quoque conceſſo. Bremerfordia, ſedes poſtea Archiepiſcopi, cujus ditio nunc ſub Suecis, ab an. 1649. Adam de Bremen *l*. 1. *c*. 17. Crantz. *hiſtor. Sax. l*. 1. *&* 2. Cluver. *l*. 3. long. 30. 17. lat. 53. 25. Vid. *Bremenſis Duc* & *Phabiranum*.

Brema, urbs Aſiæ, in India extra Gangem, ad fluv. Menanum. Caput regni cognom. in regione *Pegu*.

Brembus, fluv. Italiæ & agri Bergomenſis. Hinc Brembana vallis. Oritur in limite Vallis Telinæ, & in Adduam ſe exonerat. 8. mill. à Bergamo.

Bremeſurda, opp. Duc. Bremenſis. Vide *Verda*.

Bremenium, Otadenorum urbs, in finibus Scotiæ & Angliæ. Ptol. *Berwick* Villanovano. *Bambrowg* Talboto, *Brampton* Camdeno, oppidul. Northumbriæ, ad amnem Till. Vide Burtonum *in Antoninum p*. 37. &c.

Bremenſis Ducatus Germaniæ, trianguli iſoſcelis figura, cujus latera ferè æqualia ſunt, Viſurgis & Albis fluvii, in extremo anguli apice ad peninſulam, cui à novo opere ſeu Turri ad ſecuritatem navigantium ibi extructa, nomen dederunt, coeuntes: Baſis verò eſt linea ab Eſta fluv. per fines ditionis Luneburgenſis & Verdenſis, paulò infra Alleræ, in Viſurgim ſe exonerantis, oſtium deducta. Hujus ditionis non eadem ubique qualitas: duæ enim oræ diœceſeos Bremenſis extrema ad Albis & Viſurgis aggeres, admodum opimæ & frugum ac fructuum feraces ſunt: medius verò tractus inter Stadam & Bremam, quem mercatores uſitatè tranſeunt, horridus ſanè & incultus eſt: Itaque *pallio expanſo* diœceſin Bremenſem vulgo comparant, cujus duæ anteriores oræ, à capite ſeu Albis & Viſurgis confluente, ad utriuſque fluminis ripas aſcendendo, fructuoſiſſimis agris & paſcuis, velut Holoterico prætextæ: reliqua latitudo ex levidenſi filo aut canabi contexta ſit. Metel. Nunc ſubeſt Suecis, pace Monaſter. cùm aliàs proprium haberet Archiepiſcopum. Ejus urbes ſunt Stada, Bremefurda, Buxtehuda. Sed Brema totius tractus caput, ferè ſui juris eſt. Terminatur à Septentr. Albi fluv. à Merid. Viſurgi, ab Ortu Ducat. Luneburgenſi & Princip. Ferdenſi, ab Occ. Comitatu Oldenburg. & dit. Lavenburgica. Baudr. A Confœderatis miſerè raptata ditio eſt an. 1675. urbibus maximâ ex parte a Luneburgicis Princip. & Epiſc. Monaſterienſi in poteſtatem redactis.

Bremetonacum, Angliæ opp. Anton. *Ribcheſter* Camdeno, viculus Lancaſtrenſis ad amnem Ribbl. 10. mill. Angl. ab ora littor. in Ortum.

Bremogartum, vulgò *Bremgarten*, opp. Helvetiorum, ad Urſum amnem, 15. m. p. ab aquis Helvetiis, Lucernam verſus. Fuit olim civ. Romani Imper. poſtea Habſpurgicis, & qui ex his orti, Auſtriis Principibus paruit. A Sigiſmundo Imp. cum Mellinga, Helvetiis, qui loca hæc Imperii nomine, an. 1415. occuparunt, oppignorata eſt: à quo tempore octo vete. Pagorum imperium agnoſcit. Fortitudine inſignes incolæ. Miſſa hic imaginesque abolitæ, an. 152.. reſtitutæ ſunt an. 1531. Imperat vicis aliquot, quos vocant Cellæ præfecturam, *das Keller-amt*: in qua tamen ſummum imperium & animadverſio in capitis reos Tigurinis competit, Vide Stumpf. *Chron. Helv.* Simlerum, Guillimannum, &c.

Brenda, à vett. poëtis brevitatis causâ appellabatur Brunduſium, teſte Feſto.

Brendulum, oppidul. Italiæ, cum portu, in inſ. maris Adriatici & Ducatus Veneti. prope littus & foſſas Clodias, paucis mill. à Venetiis in Auſtrum, *Brendolo*.

Brenlandus, cogn. *Brito*, ſub Eduardo III. an. 1340. Aſtrologiam Judiciariam ſcriptis editis reſuravit. Geſner. *in Bibl.*

Brennacum, oppidul. Galliæ ad *Claiſe* amnem, in Turonenſi prov. & confinio Ducat. Bituricenſis, vulgò *Meziers*, ſeu *S. Michel en Brenne*. P. du Val. Aliis eſt *Brenne*, vicus Campaniæ, in agro Remenſi. Valeſio *Brennacum*, ſeu *Brannacum* villa olim Regia fuit Regni pagique etiam Sueſſionici, poſita ad flumen Vidulam; in qua Chlotharius extruxerat Regiam, morarique conſueverat, ubi & ejus theſauri ſervabantur: à Gregorio Turonico Epiſcopo, à Fortunato, Fredegario, cœteriſque memorata: quò Epiſcopi ex toto Chilperici Regno ad cognoſcendam Gregorii ipſius cauſam evocati convenerunt. Vulgò *Braine* appellatur. *Villam Brennacum*, vel ut Fortunatus & Geſta Regum Francorum vocant *Brinnacum*. Frodoardus *caſtrum ſuper Vidulam* ſitum, *nomine Brainam*, item *munitionem Remenſis* (aliàs *Rodemenſis*) *Eccleſiæ ſuper fluvium Vidulam ſitam, quam vocant Brainam*, nuncupat. Hic locus S. Euhodii Baſilicâ inſignis eſt, vulgò *S. Jued* dicti: quæ Abbatialis Baſilica duplici titulo a. patrocinio ab origine gaudens, olim *Eccleſia S. Mariæ & S. Euhodii* dicebatur; jam omiſſo B. Mariæ nomine, *Eccleſia S. Euhodii* pridem dicitur. *Branam* pro Brennaco vel Braina ferè omnes recentiores ſcriptores appellitant. Eſt & in Hainoo Comitatu Braina Comitis cognominata, *Braine le Comte*. eſt & Brennacum vel Braina caſtellum, *Braine le Chaſteau*. Eſt quoque non procul ab Arciaca & a flumine Alba in Campania Gallica *Brenna*, *Brenne*; Frodoardo in rebus anni 951. *munitio quædam nomine Brena* dicta. *Not. Gall.*

Brenni, pop. Norici, aliis *Breuni*. Strabo *Βρέυνυς* *ϗ* *Γεναύνυς* conjungit. Similiter Horatius.

—— Milite nam tuo
Druſus Genaunos implacidum genus
Breunoſque veloces & arces
Alpibus impoſitas tremendis
Dejecit. ——

Legendum etiam, ut rectè vidit Xylander, *in tropæo Alpium*, ISARCI. BREUNI. GENAUNI. *Perlachres* hodie Aventino; item *Breuni*. pop. Alpini in Lepontiorum confinio, quorum reg. *La Val di Bregna* Italis. *Palenſerthal* Germ. teſte Tſchudo nominatur. ubi *Brennus* fluv. *Bregno* vulgò, per vallem antè dictam, decurrens in Ticinum fluv. labitur.

Brennia, oppidul. Hannoniæ. Ab aliis *Braine*. Dicitur etiam *Broniſium*, quod Vid.

Brenneburgum, vide *Brandeburgum*.

Brennus, Gallorum Senonum dux, qui cum 300. armatorum millibus in Italiam irrumpens, Cluſium, hodie *Chiuſi*, in Tuſcia, obſedit, unde a Romanis, quorum opem obſeſſi imploraverant, depulſus: in hos proinarmis converſis, illos apud Alliam fluv. ingenti clade profligavit. Deinde ad urbem pergens eandem cepit, totamque exuſſit, præter Capitolium, quò nobilior juventus confugerat. Sed cùm & illud aggrederetur, Romani cum illo convenerunt, ut acceptis aliquot auri talentis, obſidionem ſolveret. Cùm igitur aurum penderetur, ipſe dux gladium ſuum vaginâ educens, & hunc penſari imperavit. Sed cùm hoc Romani, ut rem injuſtam recuſarent, atque ita invicem contenderent, Camillus exul, qui abſens Dictator creatus erat, collectis iis, qui Româ profugerant, Gallos ex improviſo adortus eſt, qui relicto

auro,

ctiro, cum maximo ſuorum detrimento fugâ ſibi conſulere coacti ſunt. Camillus verò eos continuò proſequens ex Italiâ expulit. Plutarchus *in Camillo*, Ἅμα δὲ ἡμέρᾳ παρὼν ὁ Κάμιλλος ἐν αὐτοῖς ὡπλισμένος λαμπρῶς καὶ τεθαῤῥηκότας ἔχων τότε τοὺς Ῥωμαίους, καὶ γενομένης ἰσχυρᾶς μάχης ἐπὶ πολὺν χρόνον, αὐτούς τε τρέπεται πολλῷ φόνῳ, καὶ λαμβάνει τὸ στρατόπεδον. Secutus eſt (inquit Palmerius) hoc loco Plut. T. Livium, ut ſui Camilli, cujus vitam ornare inſtituerat, gloriæ grato Romanis mendacio velificaretur. Rualdus doctus quidem & acri judicio vir, & qui Plut. illuſtrandum & caſtigandum non ſine multis doctrinæ adminiculis aggreſſus eſt, ad hunc locum multa dixit, nec tamen ſatis multa. Nam cum T. Livium aretalogum, & Romanorum mancipium mendacii ſategerit hoc loco arguere, id quidem fecit, ſed ut mihi videtur, nimis ſtrictè, & quaſi ad aliud properans. Poterat enim eum pluribus telis obruere, & hanc fabulam ex hominum memoriâ radicitus evellere. Et Polybium quidem cùm citat, optimè facit; eſt enim rerum Romanarum fide digniſſimus author, qui duobus tantùm, aut circiter ſeculis aberat ab urbis captæ temporibus. Sed de illo auctore celeberrimo id, quod oblitus eſt dicere Rualdus, notabo, T. Livium fere omnia à Polybio accepiſſe. ſæpe paginas integras illius auctoris ſuo operi intexuiſſe, adeo ut interpretis Polybii ſæpiſſimè vice fungatur, ejus tamen ſuppreſſo nomine fere ubique, & ſi quando accidit, ut ejus meminerit, eum citaſſe cum elogio jejuno & mehercules invido, *rerum Romanarum non contemnendus author.* Unde ſequitur, Livium malignitate quâdam cum aſſentatione erga Romanos, & odio erga Gallos aliter eam hiſtoriam tradidiſſe, quam à Polybio veraci & libero auctore acceperat. Sed, ut poſt Rualdi meſſem aliquod ſpicilegium in ejus agro faciam, aliquid etiam de meo ad id argumentum afferam, & tanquam triarius è ſubſidiis in primam aciem contra Livium advolabo, & ex ipſius Polybii pharetrâ telum depromam acutiſſimum, nempe *ex libro* 2. ubi Gallos Boios & Inſubres, ut auxilium a Gæſatis Tranſalpinis impetrarent, his rationibus uſos inducit: Ἀναμιμνήσκοντες δὲ τὰς τῶν ἰδίων προγόνων πράξεις αὐτοῖς, ἐν ᾗ καιρῷ συστρατεύσαντες, οὐ μόνον ἐνίκησαν μαχόμενοι Ῥωμαίους, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν μάχην κατέσχον ἐξ ἐφόδου αὐτὴν τὴν Ῥώμην, γενόμενοι δὲ καὶ πάντων τῶν ὑπαρχόντων ἐγκρατεῖς, καὶ τῆς πόλεως αὐτῆς μῆνας ἑπτὰ κυριεύσαντες, τέλος ἐθελοντὶ καὶ μετὰ χάριτος παραδόντες τὴν πόλιν ἀθραυστοι καὶ ἀσινεῖς ἔχοντες τὴν ὠφέλειαν, εἰς τὴν οἰκείαν ἐπανῆλθον. Ea ſic latinè reddidit Caſaubonus: *Majorum res geſtas illis in memoriam revocantes, qui expeditione ſimili ſuſceptâ, non ſolùm prælio Romanos vicerant, ſed etiam à pugnâ Romam ipſam occuparant, bonis deinde illorum omnibus potiti, urbe etiam ipſâ per 7 menſes in ſuâ poteſtate detentâ, poſtquam ſuâ ſponte & beneficii loco eam victis tradidiſſent, illæſi, atq; incolumes in ſuam patriam reverſi fuerunt.* In quâ verſione oblitus eſt vir magnus interpretari hæc verba, ἔχοντες τὴν ὠφέλειαν, quæ tamen litem decidunt, *habentes emolumentum*, id eſt proculdubio aurum, quod ex pacto acceperant. At ſi vera fuiſſet Gallorum ad internecionem deletorum clades, quam Tragicè narrat Livius, certè Bojorum illos legatos, ab ejus negotii mentione maximè abſtinuiſſe decebat, quippe quòd contra eorum propoſitum Gæſatas à petitâ ſocietate plurimum deterrere valebat, & ridicula fuiſſet eorum exhortatio, & magis ridiculus Polybius, qui eos ita dicentes introduxit, niſi Gallorum victoria omnibus nota, & conſtanter eo tempore credita fuiſſet. Itane credibile eſt, Polybium Africani & Lælii amicum, & contubernalem, virorum patriam amantium, & gloriæ gentis ſuæ cupidorum, qui proculdubiò multa Romanorum acta ab eorum ſermone didicerat, & qui ſua ſcripta eorum cenſuræ ſubjeciſſe dicitur, auſum fuiſſe talem narrationem ſuis paginis inſerere, ſine maledicentiæ notâ, & Romanorum odio, ſi contraria fama, vel dubia tantum ad eorum virorum aures perveniſſet? Exul nempe Polybius ſolo Romanorum auxilio fultus, ſine lare, ſine divitiis, Romanos ut auro redemptos, ad poſteros traducere ſine auctoribus fide dignis impudentiſſimo mendacio tentavit? Id certè putare foret abſurdiſſimum. Sed nunc Trogum Pompeium audiamus, virum Romanum; Is *lib.* 28. Ætolos Romanorum legatis ſic reſpondentes inducit: *Adverſus Gallos urbem eos ſuam tueri non potuiſſe, captamq; non ferro defendiſſe, ſed auro redemiſſe.* Orationem etiam Mithridatis ad milites brevitate militari conſpicuam, idem Trogus hiſtoriæ ſuæ inſeruerat, & eam in ſuo compendio Juſtinus integram intexuit, quâ veluti telo trabali transfigitur tradita à T. Livio fabula: Ea ſic ſe habet *l.* 38. *Mithrid.* ait, *ſe audere populos Tranſalpinæ Galliæ Italiam ingreſſos, maximis eam plurimisq; urbibus poſſidere, & latius aliquanto ſolum finium, quam in Aſiâ, quæ dicitur imbellis, eoſdem Gallos occupaſſe, nec victam ſibi ſolùm dici Romam à Gallis, ſed etiam captam, ita ut unius illis montis cacumen tantùm relinqueretur, nec bello hoſtem, ſed pretio remotum.* Hæc ultima verba T. Livium jugulant à Trogo cive Romano ſatis antiquo prolata. Nunc verò prodeat Suetonius Livio poſterior tempore, & videamus, quomodo illius mendacio aſtipuletur. Is *in Tiberio, cap.* 3. ſic ait de Tiberii majoribus: *Druſus hoſtium, duce Drauſo cominus trucidato, ſibi poſteriſq; ſuis cognomen invenit. Traditur etiam Pro-prætore, ex provinciâ Galliâ retuliſſe aurum Senonibus olim in obſidione Capitolii datum, nec ut fama, extortum à Camillo.* Sic Suetonius pro famâ & nudo rumore Livii fabulam explodit. Nam quamvis in eo fortè fuerit vanus Druſus, dum talem honorem ſibi arrogavit, tamen nunquam eam gloriam affectaviſſet, niſi omnibus conſtaſſet, aurum illud à Gallis in patriam ſuam aſportatum fuiſſe. Sed nunc Livium ſuo ipſius telo configamus. Ecce parum mendacii ſui memor, Samnites in Hetruſcorum advocato conſilio ita diſſerentes inducit: *Unam ipſis ſpem in Hetruſcis reſtare, ſcire gentem Italiæ opulentiſſimam armis, viris, pecuniâ eſſe. habere accolas Gallos, inter ferrum & arma natos, feroces cùm ſuopte ingenio, tum adverſus Rom. pop. quem captum eſſe, auroq; redemptum, haud vanè jactantes memorent.* Certe nihil expreſſius dici poteſt, ideoque Paulus Oroſius, dum eam hiſtoriam narrat, de Camillo non meminit. Quare certiſſimum eſt, nec de eo in eo negotio Trogum mentionem feciſſe. omnia enim ferè ex Trogo habet Oroſius, qui ſic habet, *in fine lib.* 2. *de Roma capta: Univerſam reliquam juventutem, quam conſtat vix mille hominum fuiſſe tunc, in arce Capitolini montis latitantem, obſidione concludunt, ibiq; infelices reliquias, fame, peſte, deſperatione, formidine, terrent, ſubigunt, vendunt. Nam mille libris auri diſceſſionis pretium paciſcuntur*, & cætera quæ vide. Vapulet ergo fabricator talis mendacii, ſeu aſſertor T. Livius Romanorum adulator, & Galli nominis inimicus, utpote Patavinus domo, urbe ſemper Gallis vicinis infeſtâ, quod ipſe fatetur *lib.* 10. inde ejus in Gallos odium, quod ubique teſtatur. Vapulet inquam & Rualdo, & mihi, & quicunque hiſtoricam veritatem amat. Elegantiæ quidem & nitoris laudem à me non invito accipiet, fidei verò & veracitatis nequaquam, & dum vapulabit, ſpectator adſit Plutarchus, qui hoc loco eum malè ſecutus eſt, & Polyænus, qui ejus mendacii teſtes manifeſtè falſi, & qui inter ſe diſcordes, ut & cum Livio, tali fabulæ fidem magis derogant, quàm aſtruunt. Palmerius. Fuit a ius quoque *Brennus*, priore junior, quanquam nonnulli eos perperam confundunt, qui exercitu 152000. peditum, 20000. equitum ſtipatus, Macedoniam invaſit, Soſthene occiſo. Theſſaliam vaſtavit, per Thermopylas Græciam ingreſſus, Olymp.125. U.C.476. ante C.N. 278. omnia depopulatus eſt, tandem in Phocidem pervenit, ubi Apollinis Delphici templum prædæ causâ ingreſſus, iram numinis in ſe concitavit. Polyb. *lib.* 2. Pauſan. *in Phoc.* Juſtin. *lib.* 24. Prop. 3. 12.

Torrida ſacrilegum teſtantur lumina Brennum,
Dum petit intonſi Pythia regna Dei.

De utroque *Brenno*, Vid. præterea Diodor. *l.* 14. Plut. *in Camillo*, Juſtin. *l.* 43. Eutrop *l.* 1. Florum, Zonaram, Callimachum *Hym. in Delum*, *à verſ.* 73. & Scholiaſten, qui hiſtoriam explicat, ut & Val. Max. 1. 2. De mortis genere diſſentiunt authores. Juſt. *lib.* 24. *cap.* 16. *Cùm dolorem vulnerum ferre non poſſet, pugione vitam finivit.* Atqui Pauſanias, inquit, illum vulneratum, veneno vitam finiviſſe, pudore ſc. acceptæ in Græciâ cladis. Sed conciliat hos Diod. Sic. Βρέννος δὲ ἄκρατον πολὺν ἐμφορησάμενος, ἑαυτὸν ἀπέσφαξε. Iſ. Voſſius. Βρῖν appellatur apud Suidam. Sunt autem, qui tunc temporis Imperatorum putant commune nomen fuiſſe, quia Cambri hodiè regem *Brennin* appellant, teſte Camdeno. Sanè apud Britannos Gallos *Barner* judicem ſonat, & *barn* eſt *judicare.* Accedit Syrum פרנס *parnas*, pro *Principe & Gubernatore*, Eſaiæ. 3. 4. à radice פרנס *parnes*, quod *paſcere* ſig. Bochartus.

Brennus, mons Norici, *Brenner*, in Com. Tirol. apud Stiriacum opp. V. *Pyrenam.* Item *Brennum*, *Bre*, pag. agri Brixienſis. Ferrar.

Brenteſia, fluv. Venetiæ, *la Brenta*, Vid. *Medoacus.*

Brentha, urbs Arcadiæ. Steph.

Brentheates, fluvius apud Pauſaniam.

Brenthus, Herculis filius à quo *Brundusium*, Græce Βρεντέσιον. Steph.

Brentius Johannes, Suevus, Canonicus Wittembergenſis, Lutheri fidem amplexus, Ubiquitatis dogma, de quo vivente Melanchthone tantùm muſſitatum, primus excudit, anno circiter 1540. Hoſpinian. *in præf. ad lib. Conc.* Onuphr. Chron. Anno Ch. 1549.

Brentonicum, P. Diac. *Brentoni*, Laz. pagus Venetiæ, ad Atheſim, inter Veronam & Tridentum, *Brentonego* Italis; à Roboreto opp. 6. m.p. in Auſtrum, Veronam verſus 30.

Breona villa vocatur, in libello proclamationis Domini Caroli Regis adverſus Wenilonem, aliàs *Briona*: quæ nunc Brienna, *Brienne*, Comitatûs titulo inſignis. A Breona vel Briona *pagus Brionenſis*, Nithardo *libr.* 1. memoratus, inter Tricaſſinum & utroſque Barrenſes, nomen accepit. In Capitulis Caroli Calvi *duo Brionisſi* vel *Brionenſes* pagi commemorantur à duabus Brionis dicti, quarum altera nunc vocatur *Brienna*, altera Brenna, *Brenne*: ſuntque ambæ in Campania Gallica non procul ab Artiaca & Alba flumine. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Breones, Fortun. *lib.* 4. *de Vita S. Mart.* Ptolom. ... *Brenni*, Vid. *Brenni*, Straboni *Brenes.* Pop. Vindeliciæ, inter Licum & Oenum.

de Bres Guido, Evangelii adminiſter Valentiis Hannoniæ, ſcripſit An. 1561. Confeſſionem fidei, nomine Reformatarum in Belgio Eccleſiarum, 37. articulis comprehenſam, quæ Gubernatrici primùm oblata, dein excuſa eſt An. 1566. Scripta linguâ Valonicâ, paulò poſt in Belgicam tranſlata, dein Latinè reddita eſt, ut in Syntagmate Confeſſionum An. 1582. Genevæ impreſſo videre licet. Captis dein Valentiis, de Bres una cum Peregrino de la Grange, ejuſdem verbi miniſtro, contra fidem datam, interemptus eſt, An. 1567. Confeſſio hæc, de qua ſupra, ante annos circiter 27. in hodiernam Græco-barbaram linguam, per Archimandritam quendam, à Batavis eum in finem ſuſtentatum, tranſlata eſt, cum Catechiſmo Heidelberg. Liturgiaque ac Diſciplina Eccl. in uſum Eccleſiæ Orient. Joh. Brun, *de Vera relig Hollandorum*.

Breſegella, oppidul. Romandiolæ, ditio Pontif. juxta Anemonem fluv. ad radices Apennini. 6. mill. à Faventia, 1. à confinio dominii Florent. Vulgò *Briſighella*.

Breſſia, prov. Gall. inter Rhodanum, qui illam à Sabaudia & Delphinatu, ac Sequanam, qui eam à Lugdun. & Bellijocenſi agro, Burgund. item & Helv. ſeparat. Comitatus tit. clara, aliàs ſub Sabaudiæ D. ſed An. 1600. Francici juris eff. ecta. Ei ab Or. Sabaudia eſt, à Sept. Burgundiæ Comit. Ab Occ. Burg. Duc. cum Lugdun. Præfectura, à Meridie Delphinatus. In ſuper. & infer. dividitur. Prim Urbs *Burgus*. Sub ipſa ſæpe continentur regiunc. Beugeſia & Verromæa. Guicheno. *Hiſtor. de Breſſe*

Breſſicia, urbs Polon. in Polelia prov. ad fluv. *Bug*, cum arce, Regionis caput.

Breſſuria, urbec. Pictavienſis agri, ad amnem Argentonium, 3. leuc. à Parthenæo.

Breſſus, Armeniæ maj. urbs. Ptol.

Breſtia, Urbs Polon. in Cujavia prov. ſatis munita, inter paludes. Aliis *Brzeſtye*, vix 4 leuc. à Viſtula fl. Hic S. Biblia, in Sarmaticum idioma verſa, ſumptibus Nicolai Radzivilii Princ. ab Orlacio, Zacio, Tricesio, Jac. Lubelſcio & Statorio, inſignibus Theologis; excuſa An. 156.. Poſtea Concilium Ann. 1595. & An. 1620. ad Græcæ religionis Lithuanos, cum Latinis uniendos habitum. Starovolſcius.

Breſtum, urbs Aremoricæ, cum portu. Item Colonia, in nova Armorica, in reg. Canada.

Bretelium, opp. Normanniæ, juxta Itonem fluv. *Breteuil*. 6. leuc. ab Eproico, 5. à Vernolio.

Bretena, urbs Italiæ ſub Venetis, Ptol. *Brinthum* Plinio, hodiè *Brignano*, ut vulgò volunt.

Bretina, op. Inſubriæ Ptol. quod hodiè *Barlaſina* dici putatur.

Bretolaum, Luſitaniæ op. Ptol. *Bretulla* Moletio.

Bretonia, Urbs olim Hiſp. Tarr. in Gallæcia, nunc pag. *Bretagna* Mindonenſi Urbi, quæ illi ſucceſſit, proximus.

Bretta oppidul. Sueciæ, in Veſtrogothia.

Brettia, Regio Italiæ, vide *Brutia*.

Brettotia, inſ. in Adriatico mari. Steph.

Brettus, urbs Tyrrhenorum a *Bretto* Herculis filio. Addit Stephanus. Καὶ ἡ χώρα Βρεττία, καὶ ἡ γλῶσσα, qui locus corruptus eſt, & pro γλῶσσα legendum νῆσος monet Bochartus *Geogr. Sacr.* p. 650.

Breuci Pannon. pop. quos Saus amnis præterfluit. Plin. 4. 31.

Breucomagus, Vid. *Brocomagus*.

Breve, Græc.-barb. Βρέβιον, ſcriptum quod ſummam rei continet, aliter *Pittacium*. Zonaras *in Concil. Carthag.* Βρέβιον, ὃ ἐπιτομὴ λέγεται, καὶ σύντομος χάρτης. Clarum vocabuli uſus a tertio poſt Chriſtum ſeculo, in Imperio primùm, mox in Eccleſia. Hic *Breve Apoſtolicum*, quod à Pontif. Rom. illis Imperatorum, quod commonitorium Cæſareum nuncupatum. In Anglia *Brevia* dicuntur membranulæ ſigillo Regio firmatæ, quibus Imperatoriâ brevitate Princeps aliquid manda, vel prohibet. Hinc *Breviculus*, diminut. Hincmar. apud Flodoardum Eccl. Rem. *lib. 3 cap. 21*. *Brevigerulus*, tabellarius, Hiſt. Auſtral. *in exordio*. Vid Spelmannum *Gloſſar. Archaeol.*

Brevianum, Caſtrum agri Tarviſini.

Breviodurum, Anton. oppidum fuit Galliæ Celt. in ora Normanniæ, inter Juliobonam, ad Ort. & Neomagum, ad Occid. 17. m.p.

Brevis, Hiſp locus inter Bracaram & Auguſtam. Anton.

Breuni, pop. Germ. ad Ænum fl. vulgò *Brunawer*. Aventino *Breuni*. Eos Leander Albertus ad Bellinzonam, quam proin quaſi *BreuniZonam* dictam vult, locat: quæ cum valle Brennia tribus antiquiſſimis Helvetiorum pagis ſubeſt. Horatius inter Vindelicorum populos à Bruto devictos *Breunos* refert. *Breuci* Suet. *in Tiberio*. Strabo *Breucos* nominat, illoſque vult Porphyrio Ciſalpinos eſſe. An *Bernenſes* Plinii *lib. 3. cap.* 9. *Brunecum* opp. in Alpibus, *Brunna* etiam Suitiorum vicus, nominis veſtigia ſervare videntur. Vallis Bruniæ incolas Breunos eſſe, probabilis conjectura eſt, Joh. Bapt. Plantino *Helv. Nov. Antiq.*

Brexia, (vulgò *la Breſſe*.) Hanc *Briſſiam* vocari animadverto in Vita S. Triverii Monachi his verbis: *Duo pueruli de pago Dobenſi* (*Dombes*) *ubi Briſſia dicitur, juxta fluvium Ararim ſive Sagonna. &c.* Ibidem *Priſciniacus vicus* (*Perſieu*) & *rivulus Montenta* (*Monian*) memorantur. Quibus ex verbis intelligitur, Brexiæ ſeu Briſſiæ portionem pagi Dombenſis partem tum habitam eſſe. Litteræ Paſchalis PP. II. datæ anno 1106. *in Epiſcopatu Lugdunenſi Eccleſiam S. Germani in Brexia* commemorant. Hugo Lugdunenſis Archiepiſcopus dedit Cluniaco *Eccleſiam S. Deſiderii ſitam in Brexia, & capellam de Roorterco caſtro* (Riotier) anno 1044. ut litteræ ejus docent. A ſaltu Brexia nomen accepit, ut Briegium à ſaltu Briegio, Teoracia a ſilva ejus nominis, Perticus a ſilva Pertico. Aimoinus in libro 3. *ſaltum* pagique *Brexii* primus aut inter primos ante annos 650. meminit his verbis de Guntranno vel Guntchramno Francorum Rege, Cabilonenſis Eccleſiæ S. Marcelli Mart. conditore. *Hanc denique Baſilicam ipſe divino ſuccenſus amore in ſuburbio quidem prædictæ civitatis, ſed in territorio Segonûm ſaltuq; Brexio ſtudioſiſſimè ædificavit: ubi Monachos aggregans, Monaſterium conſtruxit, quod pluribus prædiis facultatibuſq; ditavit.* Vocat Aimoinus *territorium Segonûm* corrupte agrum Sequanorum trans Ararim, ubi in ſuburbano Cabillonenſi & ſaltu pagoque Brexio Monaſterium Sancti Marcelli conditum eſt; cùm Cabillonum ſit citra Ararim in Æduis. Unde apud Fredegarium & in Chronico Sancti Arnulfi Eccleſia Sancti Marcelli in *ſuburbano Cabilonnenſe ſed tamen Sequanum eſt territurium.* Nimirum pars pagi Cabillonenſis, una cum Monaſterio iſto ſuburbio ejus civitatis Cabillonis trans Ararim eſt, quo fluvio Ædui à Sequanis dividuntur: quam agri Cabillonenſis portionem hodieque *Brexiam Cabillonenſem* Noſtri cognominant, *La Breſſe Chalonnoiſe*. Brexiam enim in duas dividunt partes, & alteram, ſed minorem, *Brexiam Cabillonenſem* nuncupant, quæ ad Reges noſtros pridem pertinet; alteram *Brexiam Sapaudicam, la Breſſe Savoyarde*, quam Carolus Emmanuel Dux Sapaudorum anno 1601. Henrico Magno, Regi Francorum pro Salutiis dedit, Comitatùs titulo inſignem inter Rhodanum & Ararim: cujus pars eſt in Seguſianis diœceſique Lugdunenſi, pars in Sequanis ac parœcia Bellicenſi. Hæc Provincia *Breſſia* vocatur in catalogo vel polyptycho Monaſteriorum Cluniaco ſubjectorum; in quo *Prioratus de Monaſterio in Breſſia diœceſis Veſontionenſis* memoratur. In Brexia eſt unà cum Burgo (*Bourg en Breſſe*) Belica Epiſcopatus ſedes, Veſontioni Sequanorum ſubjecta, vulgò *Beley* dicta. Brexiæ Cabillonenſis meminit compoſitio de Balma, facta inter Veſontionenſem Archiepiſcopum & Abbatem Cluniacenſem: in qua *Bartholomæus de Boſco Archidiaconus Briſſiæ in Eccleſia Cabilonenſi* vocatur. Ubi *Briſſia* eſt *Brexia Cabillonenſis* trans Ararim, dicta Aimoino ſuprà *ſaltus Brexius*. Hæc Brexia in Sequanorum quidem finibus jacet, ut ſuprà Fredegarius & Aimoinus volunt, ſed tamen in diœceſi Cabillonenſi conſiſtit, quæ una eſt ex 14. diœceſibus Æduorum in provincia Lugdunenſi I. & nomen ſuum dedit uni ex Archidiaconis Eccleſiæ Cabillonenſis, qui *Archidiaconus Briſſiæ* vel *Brexiæ* nuncupatur. Quanquam malo dicere, Brexiam Cabillonenſem cum Monaſterio S. Marcelli in Æduis eſſe, cum diœceſeos Cabillonenſis finibus contineatur, Cabillonum autem ſit opidum Æduorum. Vix enim quiſquam ignorat, fines Gentium non adeo exactè fluminibus terminari ſolere, ut non ea ſæpe tranſgrediantur, ſicut alibi obſervare non ſemel memini. Cui rei indicio ſunt Andicavi, Turones, Veliocaſſes, Caleti, Bituriges Viviſci, aliique populi. Licèt igitur Arar terminus fuerit Æduorum; tamen quod ad Cabillonum pertinet, fines eorum ultra flumen aliqua ex parte patuerunt. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Bria, Regio Galliæ Celticæ, Campaniæ adjecta, antiquus Comitatus, cui nomen inditum creditur à Gallico *Abri*, quod ſignificat umbram vel opacitatem, locumque quò venti non perflant; cùm autem omnia ſint hîc valde opaca fructiferiſque conſita arboribus, nuſquam non umbroſa ſeſe offerunt loca, quorum beneficio vel incolæ vel viatores gratam auram captare, ſeque inopacare conſueverunt: Initium illi ad Cetelium Pagum haud procul ponte Charantonio, ubi Matrona Sequanæ commiſcetur, quorum fluviorum ille Campanos ferè, hic Gaſtinenſes à Brienſibus ſeparat: nam quidquid ferme inter hæc duo flumina eſt, ad Burgundiæ uſque Ducatum, Brienſibus aſcribi ſolet. Anguſtioribus nunc coarctatur limitibus. Ibi Urbes præcipuæ Meldæ, Latiniacum, Provinum, Setana & Bria comitis Roberti. Baudr.

Bria Comitis Roberti, Urbec. Galliæ in Bria prov. ad amnem *Ierre*, 6 leuc. a Lutetia, in regione feraci.

Briada, vide *Brias*.

Briantica, Thraciæ regio, quæ olim *Gallaica*. Herod. *l. 7*.

Brianzonia, arx Sabaudiæ, in Tarentaſiæ Comitatu. Vid. *Arx Briançonia*.

Briareus, Gigas, Ætheris, Titanis, vel Cœli & terræ filius. Hunc Homerus ait *Iliad.* 1. à ſuperis quidem *Briareum* dictum fuiſſe, ab hominibus verò *Ægaona*:

> Ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες
> Αἰγαίωνα.—— ——

Hic cum cæteris Gigantibus Jovem à regno depellere conatus eſt; cui centum manus erant, capita quinquaginta, & magnitudine corporis reliquos omnes mortales antecellebat, ignemque ex ore eructabat, uti teſtatur Virg. *Æn lib* 10. *in his*:

> *Ægaeon qualis, centum cui brachia dicunt*
> *Centenaſq; manus, quinquaginta oribus ignem*
> *Pectoribuſq; arſiſſe: Jovis cum fulmina contra*

Tot paribus ſtreperet clypeis, tot ſtringeret enſes.

Quem ideirco ſub Ætnam montem fuiſſe à Jove fulmine detruſum fabulantur, qui quoties latus moveret, Ætnam flammas ingentes eructaret, ut ait Callimachus *in Lavacrum Dianæ*:

Ὡς δ' ὁπότ' Αἰτναίου ὄρεος πυρὶ τυφομένοιο,
Σείονται μυχὰ πάντα, κατωδαίοιο Γίγαντος
Εἰς ἑτέρην Βριαρῆος ἐπωμίδα κινυμένοιο.

Paucis tamen antè diebus idem *Briareus* Jovi adverſus Palladem, & Junonem & Neptunum, reliquoſque Deos, qui in Jovis tyrannidem conjurarant, fuerat auxilio, teſte Homero, ubi ſupra:

Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι
Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐλθοῦσα θεὰ ὑπελύσαο δεσμῶν
Ὦχ' ἑκατόγχειρον καλέσασ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον,
Ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί.

Hunc ideo una cum Gyge & Cotto Jovis cuſtodes ac ſatellites Heſiodus *in Theog.* nominavit, ut eſt in his,

Ἔνθα Γύγης Κόττος τε καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμος
Ναίουσι φύλακες πιστοὶ Διὸς Αἰγιόχοιο.

Virgil. *lib.* 6. *Æn.*

Centauri in foribus ſtabulant, Scyllæq́; biformes,
Et centum geminus Briareus, & bellua Lernæ.

Claudianus — *Centum Briarea turba lacertis.*

Statius *Theb. ſecundo,*

Non aliter (Getica ſi fas eſt credere Phlegra)
Armatum immenſus Briareus ſtetit æthera contra,
Hinc Phœbi pharetras, hinc torva Palladis angues,
Inde Pelethroniam præfixâ cuſpide pinum
Martis, ac hinc laſſo mutata Pyracmone, temnens
Fulmina, cùm toto nequicquam obſeſſus Olympo,
Tot queritur ceſſare manus.

Ita dictus eſt *a corporis robore.* Βριαρὸν enim Græci *fortem* dicunt, & *robuſtum.* Ventorum autem naturam, ſub ejuſmodi fabularum involucris, poetæ deſcribunt. Heſych. Βριάρεω ἀνδρὸς ἑκατοντάχειρος.

Brias, adis, Piſidiæ urbs. Strabo.

Briaxes, ſtatuarius, vide *Bryaxis.*

Bribodorum. Æthicus inter Condate & Belcam *Bribodorum* ponit, aliàs *Bridoborum* vel *Briodorum* in priſcis codicibus ſcriptum. à Condate (*Coſne ſur Loire*) 16. à Belca millibus paſſuum 15. diſtans. In tabula Theodoſiana vel Peutingeriana *Brivodurum* dicitur, & inter Belcam ac Maſſavam ponitur. Vulgò *Briare* nuncupant Noſtri: & à *briva* id eſt ponte quem habet ad Ligerim, *Brivodurum* vel *Bribodorum* dictum olim à Gallis videtur, ac *Bridobors* nomen eſſe corruptum. *Brioderus* nuncupatur in Hiſtoria Epiſcoporum Autiſſiodorenſium. *Belcam* quidem quædam Æthici exemplaria inter Neverouin & Condate, alia inter *Bribodorum* & *Canabum* ſeu Genabum collocant, ut Simlerus affirmat. Et *Brivodurum* quidem vel *Bribodorum*, aliàs *Brioderus* eſt in finibus Senonum, ſive in Autiſſiodorenſi diœceſi: At alterum *Briodorum*, in Biturigibus ponit Monachus Cluniacenſis in *libri* 1. Miraculorum S. Maioli *capite* 13. his verbis: *Briodorenſis dicitur vicus in pago Biturico.* Hunc locum Noſtri *Bridiers* appellant, Vicecomitatus titulo illuſtrem in Marchia.

Bricinnia, urbs Siciliæ. Steph.

Bricinum, Hiſp. urbs. Anton.

Briega, urbs Sileſiæ, cum tit. Duc. è Principum Lignitiorum familia, quibus à Piaſto, celebri illo Polonorum R. ſec. 9. origo fuit. Scholâ & ædificiis exornata eſt, à Georgio Duce, filio Friderici II. Briegenſis lineæ ſatore: Hic obiit An. 1586. Pater Joachimi Friderici, ad quem, morte agnati, rediit Lignitius principatus. Ei ſucceſſit Joh. Chriſtianus, Reformatæ relig. addictus, mortuus An. 1639. relictis, Georgio, qui Briegam obtinuit A. 1635. Ludovico, cui Lignitium tum contigit, & Chriſtiano, qui, in diviſione illa paternæ hæreditatis, Olaviam nactus eſt: filiis. Quorum duobus prioribus, An. 1664. & 1663. ſine maſculâ prole mortuis, poſtremus ſucceſſit, haud pridem defunctus: ex Luiſa Anhaltina pater Georgii Wilhelmi, qui ultimus e familia Piaſtea, poſt reditum ex aula Imperatoria, & inſignia generoſæ indolis ſpecimina edita, obiit An. 1675. æt. 15. Primus Evangelium hic introduxit Fridericus II. de quo ſupra, An. 1523. Vid. Spener. *Syll. Geneal. Hiſt.*

Briegius Pagus, vel *Brigenſis* aut *Brigeius* à ſaltu ejuſdem nominis appellationem traxit. *la Brie.* Jonas *in Vitis Columbani & Euſtaſii Abbatum, Briegenſem ſaltum* ad fluviolum Resbacem, & *ſaltum pagumq́; Briegium* nuncupat. Beda *in libri* 3. *Hiſtoriæ capite* 8. *Brige* ſemel atque iterum appellat, commemorans Monaſterium, *quod in regione Francorum ab Abbatiſſa nobiliſſima nomine Fara conſtructum eſt in loco, qui dicitur in Brige.* Locus enim, in quo Monaſterium Fara condiderat, Evoriacæ ſeu Eboriacum vocabatur; pagus in quo Eboriacum erat, *Brige, Brigenſis*, vel *Brigeius*, qui in Vita B. Audoëni *Brigienſis ſilva* nuncupatur. Multo minor autem & anguſtior olim fuit pagus Brigenſis, quàm nunc eſt: cùm diſtinguerentur ab eo pagus Meldicus, paguſque Pruvinenſis, quos ambos pagos cum urbe Meldis & caſtro Pruvino pago Brigenſi nunc attribuimus. Certè *Latiniacum villam ſitam in territorio Meldico*, à Dagoberto collatam Baſilicæ S. Dionyſii; & *Latiniacum villam quæ ſita eſt in Brieio*, anno poſt ejus mortem 4. à Nanthilde Reg. Baſilicæ ejuſdem Martyris donatam eſſe commemorant Geſta Dagoberti Francorum Regis. Ex quo intelligimus, licèt ambo iſta Latiniaca nobis ignota ſint, pagum Meldicum tum à Brigenſi diſtingui conſueviſſe. Pagus Brigenſis, qualis nunc eſt, quatuor eſt ex parte populorum, Pariſiorum, Senonum, Tricaſſium, atque Meldorum. Pariſiorum ſunt Nucetum, Gornacum, Latiniacum, Torciacum, Cauda, Turnomium, Liciniacum, Villa nova S. Georgii, ac Braia Comitis Roberti. Senonum ſunt Pruvinum, Calma vulgò *Chaume*, veteri Monaſterio inſignis. Ad Meldicam Diœceſin pertinent Creciacum, Columbaria, Firmitas Galtheri, Jotrum, Firmitas ſub Jotro. Diœceſeos Tricaſſinæ eſt Caſtellio ad Mucram, *Chaſtillon ſur Morin*, vicus in Caſtellania Seſaniæ pagoque Brigenſi poſitus, & Seſania ipſa. His adjungendi ſunt & Sueſſiones: quandoquidem omnes ſciunt, Caſtellum Theodorici, quod in Briegio Pediculoſo aliqua ex parte eſſe conſtat, Sueſſionicæ diœceſeos finibus contineri. Conſtat quidem & *Montem Mirabilem* caſtrum in Briegii finibus poſitum, *Montmirail*, ad diœceſin Sueſſionicam pertinere, necnon Buſcionem *Buſſon*, cellâ Cluniaco ſubjectâ illuſtrem. & Caſtellioni ad Matronam propinquum. Hadrian. Valeſius *Notit. Gall.*

Briela, Urbs permunita Hollandiæ, prope oſtium Moſæ, ubi jacta Reip. Batavæ fundamenta, An. 1572. In quem annum, Grotius hæc memoratu digniſſima notavit: Viginti quatuor, inquit, modica navigia, initium belli in potentiam toto orbe præcipuam, edicto ejecta Anglicanis partibus, in Weſtfriſiam ferebantur, tentandæ fortunæ: ſed, vento adverſante, rerum neceſſariarum penuria impulit in maximam inſularum, Vornæ vocantur, quæ Moſæ oſtia continent: ubi opp. Brilam claſſiarii repentino terrore, inter trepidantes, aut volentes, invaſere; neque tunc manſuram ſedem, ſed ad paucos dies ſtationem decreverant. Exoraverunt prudentiores & loci opportunitas, ut victoriam retinerent, &c. Additque: *Ita ſuprema providentia fere placuit, Belgicis in rebus, humanam fiduciam & conſilia illudere, ut nunquam ſimul eſſent ſpes magna & bonus eventus. Annal. l.* 2. Poſtea unà cum Fliſſinga & Zeburgo Walachriæ caſtello Anglorum præſidiis in pignus data eſt. An. 1585. ſub Elizabetha R. ſed a Jacobo R. aliquot centenis aureorum M. perſolutis, reſtituta. A. 1616. In Voornia inſ. cum portu ſat tuto. 2. leuc. à Delphis.

Brielum, opp. Germ. cum caſtro Archiep. Colonienſis, ubi Elector ſæpe moratur. 2. leuc. Germ. à Colon. in Auſtrum.

Brietius Philippus, Gallus Abbavillæus, Jeſuita. Edidit A. 1648. Parallela Geographiæ vet. & novæ totius Europæ, libb. 3. Additæ ſunt minutæ tabulæ, accuratæ. Morte præventus, parallela Geogr. Aſiæ, Africæ, & Americæ, jam ſcripta, publici juris facere non potuit. Obiit Pariſiis An. 1669. æt. 70.

Brigacium, Hiſp. Tarr. urbs. Ptol. *Oviedo* Taraphæ. Aliis *Braganza*, Urb. Portugalliæ, intra montes. Baudr.

Briganconia, arx Galliæ, in littore Provinciæ, ſcopulo affixa inſtar Inſ. parva ſed munita. Inter Telonem & Fanum S. Eutropii, contra Stœcades Inſulas.

Brigantes, pop. Albionis, qui nunc *Eboracenſes*, vulgò *Yorkshire men* ſunt Lelando. Inde *Brigantium* urbs Archiepiſc. *York.* Camdeno autem ſunt *Eboracenſes. Lancaſtrienſes, Dunelmenſes, Weſtmarienſes*, & *Cumbri. Brigantes* quoque Ptolemæo pop. Hiberniæ in orâ orientali. Ubi nunc Comitatus *Waterford*, & *Tiperarii*, in Momonia prov. inter Suirii oſtium Confluentesque Neori & Barovvi. Baudr. *Brigantes* item in Scotiâ, quorum regio *Gallovidia* eſſe videtur. Juvenal. *Sat.* 14.

Dirue Maurorum attegias, caſtella Brigantum.

Brigantia, urbs Luſitaniæ Ducali titulo inſignis, vulgò *Braganza* Intra montes, in confinio Regni Legionenſis. Hujus Dux hodie eſt Rex Portugalliæ, ab An. 1640.

Briganticus, alio nom. *Julius* Batavus, aulæ præfectus tranſfugit ad Cæcinam, ab obſidione Placentiæ diſcedentem. Tacit. *hiſt. l.* 2. Sorore Civilis genitus, acerrimo odio inviſus avunculo, infenſusque, *l.* 4. Ideo fidus Romanis, ad Grinnes prælio cecidit. *l.* 5.

Brigantini montes, in Duc. Mediol. ubi Addua fluv. exit è Lario lacu. *monti di Brianza.*

Brigantinus lacus, qui & *Acronius* Melæ, *Brigantia* Ammiano, *Bodenſee* Germanis; Rhætiæ lacus inter Alpes, qui muſtelas marinis æmulas gignit. Plin. 9. 17. Maximus eſt, inter Helvetios & Sueviam, ſupra Conſtantiam. Sed ab eo differt Acronius, aliter *Cellenſis lacus*; eſtque paulo infra Conſtantiam. Cluver. Rigat Brigantinus lac. Conſtantiam, Brigantium, Lindaviam, Uberlingam & Buchorniam, Urbes. Baudr. Longitudo hujus lacus 200. ſtad. latitud. dimidio minor. Strab. *l.* 7. V. omnino Joh. Baptiſt. Plantinum *Helvet. Antiq. Nova, p.* 103. *cap.* 14. *de duobus majoribus Helvetiæ fluminibus.*

Brigantinus lacus, Cenomanorum lacus in fin. Brixienſium, *Idro* Erythræo. Aliis *Edrinus*, quod Vid.

Brigantinus portus, Hiſp. Tarraconſis portus maximus, *Porto della Corunna*, teſte Mariana, ab urbe Brigantio, *Corunna*. Aliis tamen Flavium Brigantium eſt *Betanzos*, Urbec. in vicinia.

Brigantio. A Claudio Ptolemæo, in Alpibus Cottiis, quas cum cæteris Alpibus Italiæ attribuit, ponuntur *Seguſiani, quorum urbes Seguſium, & Brigantium*: Σεγουσιανοὶ, ὧν πόλεις Σεγούσιον καὶ Βριγάντιον. Ubi forſitan legendum eſt Σεγουσίων καὶ Βριγαντίων, *Seguſio*, & *Brigantio*. Certè Plinius Ptolemæo antiquior *Seguſionem* nuncupat: Æthicus *in Itinerario* ſemel atque iterum *Brigantionem* vocat, in itinere à Mediolano Arelate per Alpes Cottias, item Viennam, & inter Seguſionem ac Ebrodunum ponit ſic: *Fines* M. P. 18. *Seguſione* 24. *Ad Martis* 16. *Brigantione* 18. *Rame* (aliàs *Roame*) 19. *Eburuduno* M. P. 19. *Brigantionem in Alpe Cottia* vocat & tabula Theodoſiana, & prope *Ramam* atque *Ebrudunum* collocat. Ammianus *in lib.* 15. *caſtellum Virgantiam* corruptè nuncupat pro *Vrigantiam* vel *Brigantiam*, & prope *ſtationem Martis*, propius *Matronæ Verticem*, id eſt, montem Matronam ſeu montem Genebram collocat in Alpibus Cottiis. Juliano *in epiſt. ad Athenienſes* dicitur & *Brigantia*, ἡ Βριγαντία ἐπὶ ταῖς Ἄλπεσι Κοττίαις. Itinerarium Hieroſolymitanum ſive à Burdigala Hieruſalem, inter mutationem, quæ Rame dicitur, & montem Matronam Brigantionem ponit his verbis, *Manſio Hebriduno, unde incipiunt Alpes Cottiæ, mutatio Rame* 1017. *Manſio Brigantio: inde adſcendis montem Matronam, cui nomen caſus fœmina nobilis dedit*, ut ait Ammianus: quare 2. ſyllabam producit. Et loci & montis meminit Ennodius, ſive potiùs Euhodius Ticinenſis Epiſcopus, qui unus ex omnibus *Matronæ* montem vocat, verſumque ſic orditur,

Matronæ taceo.

Et Matrona quidem vulgò dicitur *le Mont Geneure*, inter Brigantionem & Seguſionem poſitus, ſed Brigantioni proximus: Brigantio autem nuncupatur *Briançon*, olim tantum manſio ſeu ſtativa militum, nunc oppidum montanum Dalfinatûs in Alpe Cottia; unde incipere Alpes Cottias vult tabula Theodoſiana, quarum initium facit Ebrodunum Itinerarium Burdigalenſe. Brigantio nomen ſuum dedit pago Brigantionenſi, *le Briançonnois*, a quo Dalfini quidam, se *Principes agri Brigantionenſis* dixere, *Princes de Briançonnois*. Hic autem ager pars erat Regni Cottii, qui nomen ſuum dedit Alpibus Cottiis inter Meridiem & Septentrionem a monte Veſulo ad montem Ciniſium, inter ortum & occaſum a Seguſione Ebrodunum uſque promiſſis. Cæterùm Brigantio diœceſi Ebrodunenſi adſcribitur, ita ut non Seguſianorum ullorum, ſed Caturigum oppidum eſſe videatur, cum ſubjaceat capiti gentis ejus Ebroduno, a quo 18. millia paſſuum a eſt. Livius *in libro* 21. per Tricaſtinos & extremam oram Vocontiorum agri tetendiſſe in Tricorios Hannibalem ſcribit, mox tranſito Druentiâ flumine Alpino, ad Alpes campeſtri maximè itinere pervenisse: *caſtellum inde quod caput regionis erat*, vicoſque circumjectos *cepiſſe*. Illud *caſtellum caput regionis* fuit haud dubiè aut Ebrodunum, *Vicus* Straboni dictum, aut caſtellum Brigantio, 34. ab Ebroduno millibus paſſuum diſtans: ex quibus Itinerarium à Burdigala Hieruſalem uſque, Ebrodunum initium Alpium Cottiarum facit; tabula Peutingeriana Brigantionem, *Brigantionem in Alpe Cottia* cognominans. Certè per Caturigas & Ebrodunum, & per Brigantionem ac Seguſionem Taurinos Italiamque petiiſſe Hannibalem, indicant veteres tabulæ atque itineraria. Si tamen per Deam Vocontiorum & Vapincum Tricoriorum petiit Hannibal Ebrodunum atque Brigantionem; opus ei non fuit tranſire Druentiam: cùm Ebrodunum ad citeriorem Druentiæ ripam obvium haberet. H. Valeſ. *Not. G.*

Brigantium, opp. Rhætiæ in Sueviâ ad Brigantinum lacum, vulgò *Bregentz*, vel *Bregnitz*. Ibi amnis cogn. influit in lacum Brigantinum, ſub Auſtr. Ejus pop. *Brigantini*, Strab. *l.* 4. qui illos Vindelicis annumerat: Rhætis a tribuente Ptol. *lib.* 2. *cap.* 12. *tab.* 5. Cœterum opp. antiquum omnino, cum arce. Romanorum tempore, horum ibi præſidium fuit, contra Vindelicos & Suevos, excubans. Ab Alemannis poſtea vaſtatum, in priorem magnitudinem non iterum excrevit: reparatum tamen. Caput regiunculæ adjacentis, Carolovingorum tempore, proprios habuit Comites: quorum familiâ extinctâ, ad Montfortios, tempore Rodolfi I. Imp pervenit. Obſeſſum eſt an. 1407. ab Abbatiſcellanis & Sangallenſibus, ſed liberatum an 1408. Hinc *Brigantinus lacus*, Vid. ſupra. *Brigantina ſylva*, &c. Vid. Stumpf. *lib.* 10. *cap.* 36. *de Rhætis*. Addam Bodini conjecturam, qui populis his à voce Gall. *Brigand*, nomen hæſiſſe conjicit, ex eo, quòd latrociniis illos deditos fuiſſe Strabo dicit.

Brigantium, Brigantio Antonino, *Virgantia* Ammiano, opp. Gall. Narbon. vulgò *Brianſon*. Caput regiunculæ cogn. in Delphinatu, Vid. *Brigantio*. Item civitas Angliæ. Vid. *Eboracum*. Alia Hiſpaniæ in Gallæciâ, *Compoſtella* nonnullis, aliis *Betanzos*.

Brige, op. Angliæ. Anton. vulgò *Broughton* in Comitatu Hantoniæ inter Ventam Belgarum 11. & Sorbiodunum 9. m. p. *Brage* etiam legitur.

Briges, pop. Thraciæ. Vide Steph.

Brigevatera, oppidul. Comit. Somerſetenſis in Angl. ad amnem *Parret*.

Brigia fluvius vel potius rivus eſt in Cenomanis, vulgò *Braye* dictus: cujus ad caput vel fontem in radice montis ſilvâ circumdati eſt S. Petri Monaſterium, *S. Pierre ſur Braye*. Hunc *Briam*, & *Braiam* quoque dici in priſcis tabulis reperio, & Vibreium *Vibraye*, ac Sabiniacum *Savigni ſur Braye* alluere, Lidericoque infra Montem-Aureum recipi. Hadr. Val. *Notit. Gall.*

Brigiana, opp. Hiſp. Tarr. haud obſcurum in ora regn. Valentiæ, *Buriana*. Beutherus.

Brigiani, pop inter Alpinas gentes. Plin. 13. 101.

Brigioſum, oppidul. Gall. Aquit. nunc vicus *Brou*, in Pictav. prov. ad Botanam fluv. inter Pictavum & Mediolanum Santonum.

Brigitta, vel *Birgita*, Sueca, ex Neriticiæ principe 8. librorum mater; marito defuncto, in Italiam & Palæſtinam tranſiit. Gregorium IX. Avenione ut Romam rediret, adduxit, S. Salvatoris ordinem fundavit. Scripſit Volumen Revelationum, in quo *Papam animarum interfectorem, pejorem Judam, Pilato, Lucifero: Sedem ejus demergendam, ut lapidem ponderoſum, aſſeſſores ejus arſuros igne inextinguibili*, aſſerit. Et, ſe vidiſſe cum mater Chriſti ad filium dixiſſet, *Romam eſſe feracem agrum*, reſpondiſſe vero Chriſtum, *eſt, ſed Zizania*, &c. Spond. anno 1370. 1373. 1415. Morn. *in myſt. p.* 1074. Inter Sanctas relata, à Bonif. IX. an. 1391.

Brigitta, Virgo è Scotia, ſanctitate clara. an. 523.

Brigobanna, Cluv. *Beyern*, opp. Sueviæ, ad Danub. 12. m. p. à Dutlinga in Ortum.

Brigolium, oppidul. Gall. in prov. Marchiæ infer. prope Vigennam fluv.

Brileſſus, Ægialeus dictus, Atticæ mons. Plin. 4. 7.

Briletum, mons Atticæ reg. Plin. 11. 37. In hoc monte ſunt leporibus bina jecinora, cervis renes quatuor, pennatis autem & ſquamoſis nulli.

Brillendunum, oppid. Albionis in ora orientali in Comitatu Eboracenſi, vulgò *Bridlington*, quod alias *Gambrœtovicum*, in ora, juxta Flamburgum, 15. mil. Angl ab Hullo in Bor. Baudr.

Brimo, unum ex Hecates, ſive Proſerpinæ nominibus, ἀπὸ τοῦ βρίμειν, hoc eſt, à *terrendo* impoſitum, eò quòd nocturna terriculamenta ab eâ immitti credebantur, ut ex Apollonii Scholiaſte annotat Cæl. Rhod. 11. 16. Heſiodi Interpres *lib.* 1. Βριμὼ δὲ καὶ Ὀβριμὼ καλεῖται ἡ Περσεφόνη, ἤγουν ἡ γῆ, καὶ ὁ θάνατος ὀβριμώτατος, ὅθεν τὸ Ὄβριμον λέγεται. Fuit & ita appellata Rhea. Theodoretus *Therapeut. Serm.* 1. Ὅτι δὲ καὶ τὰ τῆς Ῥέας, ἢ καὶ τῆς Κυβέλης, ἢ τῆς Βριμοῦς, ἢ ὅπως ἂν ἐθέλοιτε ὀνομάζειν. Propertius *lib.* 2. *eleg.* 2.

Mercurióque Sais fertur Bœbeidos undis

Virgineum Brimo compoſuiſſe latus.

Interpres Apollonii, Βριμὼ, ἡ Περσεφόνη. Φασὶ δὲ Βριμὼ ἐρασθέντα ἐπὶ κυνηγεσίου ἐξιόντα θελῆσαι αὐτῇ μιχθῆναι, ἡ δὲ ἐμβριμήσατο αὐτῷ, ὁ δὲ φοβηθεὶς ἀνεχώρησε. Statius *Sylv.* 2. in arborem Atedii:

— *Omnia queſtus*

Immitem Brimo, ſtagna invida. —

Brincas, Italiæ urbs a Gothis recepta per Narſetem. Cedrenus.

Brinci, Thraciæ pop. Suidas.

Brinio, Caninefas, claritate natalium inſignis, cujus Pater multa hoſtilia auſus Cajanarum expeditionum ludibrium impunè ſpreverat. Igitur ipſo rebellis familiæ nomine placuit impoſituſque ſcuto, more gentis & ſuſtinentium humeris vibratus, dux Batavorum delectus eſt. Tacit. *Hiſt.* 4. 15. Rhenanus, quia in codice Matthiæ Corvini Regis *Brinio*, legendum cenſet *Brinno*, ut ſit qui hodie *Bruno* dicitur. A Florentino quoque cod. vocatur *Brinno*, à Veneto *Brenno*

Brinium, Italiæ op. unde *Briniates* pop. non procul ab amne Boácte, hodiè *Brignole*, ut putatur, *Boron* forte Ptolemæo.

Brinnica, oppidul. Sileſ. in Duc. Oppolienſi, ad Brinnitium fluv. 3. leuc. ab Oppolio in Ortum, 1 a confinio Poloniæ, *Brinnitka* vulgò.

Brinnum, Urbs Moraviæ metrop. in Germ. ad Suartam fluv. qui ibi in Zuittam cadit. Munita, cum caſtro valido. 5. leuc. ab Olomutio, in Merid. Hic Jodocus Imper coronatus ſepultus eſt. an. 1410.

Brinolium, Urbec. Gall. in Provincia, prunis ſuis celebris, ad amnem *Caramne*, intra montes. 2. leuc. à Fano D. Maximini.

Brinta, ſeu *Brenta*, fluv. Venet. apud Patavium, V. *Medoacus*.

Brintum, opp. olim Æmiliæ, in territ. Bononienſi, *Caſtel Brito*, Al. *Brento*, oppid. exciſum videtur, in monte, apud Idicin fluv. à Bononia 12 m. p. in merid. diſtans.

Briocenſe fanum, Monaſterium primo, dein à Nomenoio, qui ſub Carolo Calvo Britannorum Rex factus eſt, conſtitutum oppidum epiſc. Britanniæ Gallicanæ, inter Epiſcopatus prov. Turonenſis 8. ſub Metropoli Turonum: ejus incolæ Ptolemæo *Biducenſes* dicti ſunt. Metel. vulgò *S. Brieu*, ab indigete ſuo, S. Brioco.

Brionia, opp. munitiſſimum & in corde terræ ſitum (Neuſtriæ) dicitur Orderico Vitali *Hiſt. l.* 8. vulgò *Brionne* vel *Brioſne*, ad Riſelam flum. inter terram & Pontem Audomari. Caput Comit. Normanniæ in pago Rotmenſi (*le Romois*) inter Sequanam & Riſelam jacente. *Brioſſium* in Pictonibus, vulgò *Brion*, prædium Campaniacum, Hadr. Val. *Not. Gall.*

Brionum,

Brunnum, P. Diacono, reg. Norici, ubi *Bruneck*, opp. Tirolis, Lat. à Brixinenſi urbe 4. leuc in Ort. Ibi ſanguinem pluiſſe, habet Diaconus. Alius eſt *Pernavv*, opp. in terr. Salisburgenſi. *Briones* pop *Breuni* Ptol. *Breones* Ven. Fortunato.

Brioſſium, locus in Pictonibus, *Brion*. Vid. Valeſ. *Not. Gall.*

Briovera, Concilio Aurelianenſi primo *Leontianus Epiſcopus Eccleſiæ Conſtantinæ* ſubſcripſit, *Leontianus Epiſcopus de Conſtantia* in codice Corbeienſi dictus, in Remenſi & Bellovacenſi *ex civitate Briovere Leontius Epiſcopus*. In Concilio Aurelianenſi 5. quod juſſu Regis Childeberti coactum eſt 5. Kal. Nov. Indictione 13. an. Dom. 549. regni ejus 38. actis ſtatutiſque præter cæteros ſubſcripſit *Lauto Epiſcopus Eccleſiæ Conſtantinæ vel Brioverenſis*, non quòd Conſtantia vetere nomine dicta ſit *Briovera*, ut Sirmundus putat; ſed quòd Lauto Conſtantiæ Epiſcopus, vir ſanctitate vitæ inſignis, in caſtro diœceſeos ſuæ Briovera plerumque ſedem haberet, & loci amœnitate delectaretur. *Briovera* autem dicta eſt, quaſi *Bria* aut *Briva Vera*, hoc eſt, Pons Veræ: uti *Briſerta*, *Bria* aut *Briva Sarta*, hoc eſt, Pons Sartæ, Sertæve, vulgò *Briſſerte*; Brioledum, vel Brioletum, *Briolay*, *Bria* vel *Briva Ledi Lidive*, id eſt, Pons Ledi. Salbria trunco nomine, vulgò *Salbrie*, quaſi Saleræ Bria vel Briva, id eſt, Pons Saleræ: Carobriæ, *Chabrie*, Briæ vel Brivæ ad Carum in Biturigibus. Dicta inquam eſt *Briovera*, quia pontem habebat Veræ flumini impoſitum, quemadmodum *Briſerta* Sartæ, *Brioledum* Ledo. *Brioveram* exiſtimo eſſe locum diœceſeos Conſtantinæ, qui ab ipſomet Lautone vel Laudo Epiſcopo quondam ſuo poſtea novum nomen accepit, & depoſitâ priore appellatione, vocari cœpit *caſtrum S. Laudi*, vel *caſtrum S. Lautonis*, aut (ut Regino loquitur) *ad Sanctum Lot*, vulgò *S. Lo*. In Chronico de Geſtis Normannorum, *in territorio Conſtantiæ civitatis caſtrum S. Laudi* impugnaviſſe ac tandem cepiſſe an. 890. & interfectis omnibus incolis ſolo æquaviſſe Normanni dicuntur. Eſt & *Vera* Veræ flumini orienti appoſita atque cognominis, *Vire* vulgò nuncupata, ut fluvius cui adjacet, *la riviere de Vire*: ſed is locus & caſtro S. Laudi minùs clarus eſt ac nobilis, & Bajocaſſinæ diœceſeos finibus continetur, nec ad Eccleſiam Conſtantienſem ulla ex parte pertinet, ita ut ei Brioveræ nomen convenire non poſſit. Hadr. Valeſ. *Notit. Gall.*

Briquerasium, opp. Ital. in Pedemontio, juxta amnem *Peles*, in colle, 4. mill. à Pinarolo, in Auſtr.

Briſa, promunt. Lesbi, ubi Bacchus *Briſeus* colitur. Steph.

Briſabrita, Indiæ pop. Plin. 6.20.

Briſacus mons, ſeu mel. *Briſacum*, inter Argentinam & Baſileam, vulgò *Briſach*. Conditum eſt à Berchtoldo IV. D. Zeringiæ, ſec. 12. ſecundùm quoſdam, in Briſgoja, quæ Zeringiis olim ſubfuit. Sed Lancelinus, jam Briſiacæ dominus fuit, qui an. 1036. mortuus Berchtoldum I. Ducem Zering. genuit. Niſi fortè poſterius de oppido, prius de arce intelligendum. Extinctâ dein Zeringiorum familiâ, Epiſcopo Baſil. jus in illud fuit, Vid. Stumpf. *Lib. 12. de Raur. c. 25.* circa A. C. 1254. Ei ereptum à Rodolfo Com. Habspurgico, an. 1268. ſed aliquâ pecuniæ ſummâ perſolutâ, poſtea redditum eſt. Sequentibus temporibus ad Auſtriacam familiam devolutum, munitiſſimumque effectum eſt. Donec à Bernardo Duce Wimarienſi, poſt diuturnam obſidionem, famemque Saguntinæ omnino parem, ſub Galliæ R. poteſtatem eſt redactum A. C. 1638. cui cum Alſatia & Suntgoja, pace Monaſter. an. 1649. remanſit. Caſtelli *Briſaci*, ad Eberhartum Com. Palatinum pertinentis, & obſeſſi ab Ottone M. ſec. 10. meminit, Auctor præfatus, *lib. 2. de Germ.* &c. *Briſagum* verò opp. eſt Locarnenſis præfecturæ.

Briſeis, Lyrneſſia puella, à patre *Briſe* ita appellata, cùm vero nomine *Hippodamia* vocaretur. Hæc, captâ Lyrneſſo urbe, Achilli victori in ſortem ceſſit, cui poſtea ab Agamemnone erepta, implacabilis diſſidii cauſa fuit inter eum & Achillem. Vide Homerum *Iliad.* 1. qui eam vocat Βρισηΐδα ϰαλλιπάρῃον. Horat. *Carm.* 3. *Od.* 4.

—— Prius inſolentem
Serva Briſeis niveo colore
Movit Achillem.

Prop. l. 2. *el.* 9. *Omnia formoſam propter Briſeida paſſus.*

Ovid. 2. *de Art. Am.*

Illis te manibus tangi Briſei ſolebas.

Idem *de Remed. Am.*

Hoc & in abductâ Briſeide flebat Achilles.

Briſes, Chryſis ſacerdotis frater, Hippodamiæ pater, quæ ab eo *Briſeis* dicta.

Briſeus, Liber Pater. Cornutus *in hoc Perſii Sat.* 1.

Eſt nunc Briſæi quem venoſus liber Acci.

Briſæum appellatum eſſe ſcribit, vel à mellis uſu, quòd ipſe primus mel inveniſſe dicatur: vel ab uvâ, quòd eam expreſſerit, quum *briſare* ſit exprimere, vel à nymphâ, quæ eum nutriviſſe dicitur. *Briſæus* etiam Poëtarum epitheton eſt, quòd ii in Liberi patris tutelâ eſſe credantur. Vide Caſaub. *ad locum Perſii allatum.*

Briſgoja, reg. Germ. ſup. inter Rhenum, & Sylvam nigram, vulgò *Briſgovv*, in quâ Friburgum urbs & Academia, à Baſileâ 7. leuc. in Cæciam. A pop. *Briſigavi*, prope Rhenum fluv. Hujus tractus primaria, aliàs Briſacum, nunc Friburgum, ubi Bavaris memorabilis clades illata à Gallis, An. 1644. Academiâ inclytum, Fere tota Auſtriaci juris.

Briſoana, fluv. Perſidis, qui Perſepolim interluit. *Bendimir*, Moletio & Caſtaldo.

Briſtolium, urbs Albionis in Angliæ & Walliæ confin. apud oſt. Sabrinæ fluv. Emporium celebre, *Venta Belgarum* olim juxta nonnullos dicta, ſed malè. Vulgò *Briſtol*. L. Loyd. partim in Somerſet. agro, partim Gloceſtr. ad Avonam fl. ubi Tronum amnem recipit. Editiore ſitu gaudet, 5. mill. à Bathonia in Occaſ. 7. ab oſtio Avonæ in æſtuarium Sabrinæ in Ortum. Speedus. long. 17 30. lat. 51. 45.

Briſtolium, nov. opp. Americæ Septentr. in ora littorali novæ Angl. ſub Anglis.

Britanni, pop. quoque Belgii, Plin. apud oſtium Rheni, *Thuys te Britten*. Ortelius.

Britanni primi, ſeu *Brittones*, ut ait Beda *in c.* 1. *lib.* 1. *de tractu Armoricano in Britanniam inſulam advecti, auſtrales ſibi partes ejus vindicarunt*, & ſuâ linguâ uſi ſunt. Multo ante Bedam tradidit Cæſar *in libro* 5. *Britanniæ maritimam partem ab his incoli, qui ex Belgio eò tranſierant*, nimirum ab Atrebatibus, Belgis, Iciis aliiſque. Idem & Tacitus ſcripſit. Poſtea *cùm ab Anglis & Saxonibus Britannia inſula fuiſſet invaſa, magna pars incolarum ejus mare trajiciens, in ultimis Galliæ finibus Venetorum & Corioſolitarum* (ſeu Curioſolitum; addo & Oſiſmiorum) *regiones occupavit*, Placidi Valentiniani Principatu, circa annum Chriſti 441. uti ſcribit Eginhardus in Annalibus, in rebus an. 786. Regio à Britannis *Britannia* appellata, ante annos 1200. Hoc eſt, quod ait Beda *in cap.* 15. *lib.* 1. Britannorum alios fame confectos ſe in ſervitutem hoſtibus dediſſe; *alios transmarinas regiones dolentes petiiſſe*, videlicet tractum Armoricanum, primis Majorum ſuorum ſedes. Quorum Britannorum Epiſcopum nomine Manſuetum an. 461. Severino V. C. Conſule Concilio Turonico interfuiſſe ac ſubſcripſiſſe invenio. Sidonius *in lib.* 1. *epiſt.* 7. Arvandi viri Præfectorii fortunam ac caſum deflet, qui an. Chriſti 467. per epiſtolam Theodorico Regi Gothorum ſuaſerit, ut Imperatorem Anthemium, & *Britannos ſuper Ligerim ſitos* impugnaret, ac cum Burgundionibus jure Gentium Gallias divideret. Horum Britannorum Regulus à Sidonio *in libri* 3. *epiſtola* 9. Riothamus, à Jordane *Riothimus Rex Brittonum* dictus, ad reprimendum Euricum Gothorum Regem ab Anthemio Aug. eſt acceſſitus: qui priuſquam cum Romanis vires ſuas jungeret, ab Eurico in Biturigum finibus victus, magnam duodecim millium armatorum partem amiſit, & multis apud Dolenſem vicum interfectis, ad Burgundiones, gentem finitimam, ſociam tum Romanorum & amicam, trans Ligerim perfugit. An Britanni iſti poſtea Francis in Gallia latè dominantibus paruerint tributumque annuum pependerint, certoſque ab eis fines pactione cenſûs initio acceperint, diſquiſivimus *in libro* 6. *Rerum Francicarum.* Nomenoius, Dux Britannorum, à Carolo Calvo defecit, nec ſolùm Venetos, quos Pippinus proavus Calvi ceperat, ditioni ſuæ adjunxit recuperavitque, ſed etiam *limitem antiquum transgreſſus* (ut ait Adrevaldus) Redonas ac Namnetas urbes regni Francici occupavit. In Annalibus Bertinianis invenio, filium Nomenoji Regis Heriſpoium Regia veſte & *paternæ poteſtatis honore*, hoc eſt, paterno Regno à Carolo donatum eſſe, additis Redonis, Namnetis, & *Ratenſi*, id eſt, Ratiatenſi pago: ſeu verius earum urbium & pagi expugnationem, ac poſſeſſionem ab eo comprobatam. Ex eo tempore Redones atque Namnetes cum Venetis Britannicæ ditionis facti ſunt, & pagus Ratiatenſis vel Ratenſis in Pictonibus, Britanniæ, à qua flumine Ligere dividebatur, pars eſſe cœpit. Ex quo intelligitur, ante annos octingentos talem ac tantam cœpiſſe eſſe ex anguſtiſſima Britanniam, qualis hodieque cernitur. Ab Britannis eam occupantibus Britannia nomine Britannico vocata eſt *Letavia*, hoc eſt, maritima ſeu litorea: ſi credimus auctori *libri de Vita S. Gildæ*, cujus hæc ſunt verba, *Cùm pervenisset in Armoricam quandam Galliæ regionem, quæ tunc à Britannis, à quibus poſſidebatur, Letavia id eſt, litoralis dicebatur, ab eis honorificè ſuſceptus eſt.* Certè auctor eſt Camdenus, Cæſaream & Sarmiam inſulas oræ Galliæ adjacentes, quæ Anglorum Regi parent, *Lettavv* Britannis ſeu Letavas, hoc eſt, litorales vocari. *LLydavv* alii ſcribunt, & linguâ Britannicâ litoreum ſignificare aſſerunt. Britannia, qualis nunc eſt, continet partem provinciæ Lugdunenſis tertiæ ſive provinciæ Turonenſis majorem, videlicet civitatem Redonum, civitatem Namnetum, civitatem Curioſolitum vel Coriſopitum, civitatem Venetûm, civitatem Oſiſmorum, & quatuor alias recentiores in eadem provincia diœceſes. *Britanniam Ciſmarinam* vocat eam Eginhardus, *in rebus an.* 786. ut diſtinguat à Britannia inſula, quæ Gallis eſt transmarina, & mari à Britannia noſtra Galliæ parte diviſa; incolas, *Brittones ad Occident. in extrema parte Galliæ ſuper litus Oceani reſidentes*, in vita Caroli Magni. *Britanniam Gallicanam* appellat, vetus membrana Monaſterii Rotonenſis in Britannia, quòd ſit portio Galliæ Celticæ non contemnenda. Gervaſius Tilleberienſis ac quidam alii *Britanniam Armoricam* nominare malunt, propterea quòd una fuerit de regionibus, quas olim Armorici obtinuerunt. Unde & Guillelmus natus in Britannia Gallic. *Willelmum Brittonem Armoricum* ipſe ſe appellavit. A nonnullis *Britannia minor* dicitur, quòd Britanniâ inſ. multo ſit anguſtior. Marſianus *Britanniam citeriorem* nuncupare conſuevit, uti ſupra Eginhardus

Ciſma-

Ciſmarinam, quòd non Gallis modò, ſed etiam Italis, Germanis, Hiſpanisque citra mare ſit poſita. *Britanniam novam* vocant tabulæ veteres Andicavenſis Monaſterii S. Sergii his verbis. *Anno* 1343. *menſe Junio Normannorum ferox natio numeroſa claſſe advecti, Ligerim fluvium, qui inter novam Britanniam & ultimos Aquitaniæ fines in Occiduum mergitur Oceanum, ingrediuntur: demum dato claſſibus zephyro, ad urbem Nanneticam contendunt.* Gregorius Turonicus Epiſcopus *in lib.* .. *cap.* 20. & *in libri* 5. *Hiſtoriæ Francicæ capite* 16. & alibi paſſim eam Galliæ Lugdunenſis provinciam, vel (ut Plinii verbis utar) *peninſulam ſpectatiorem, excurrentem in Oceanum a fine Oſiſmiorum, circuitu* 625. *millium paſſuum in longitudinem, in latitudinem* 125. *ultra quam Nannetes*; nunc *Britanniam* abſolutè, nunc & *Britannias* appellat, incolas regionis *Britannos*, atque etiam *in lib.* 5. *cap.* 22. *Britones.* Eginhardus *in Annalibus* modò *Britanniam Ciſmarinam*, modo ſimpliciter *Britanniam in rebus anni* 818. ſimiliter vocat, & habitatores *Britones*: in anno 799. *Brittonum Provinciam.* Ambos imitatur Frodoardus *in Chronici anno* 919. cui dicitur *Britannia in cornu Galliæ, in ora ſcilicet maritima ſita*: incolæ *Brittones.* Geſta Francorum exemplo Gregorii *in capite* 28. modò *Britannias*, modò *Britanniam*, incolas ejus *Britannos* nuncupant, Fredegarius quoque *Britannos*; Jordanes & plerique Hiſtorici noſtri *Brittones*: ſicuti *Britannia* inſula Britannorum noſtrorum patria, à Romanis ſcriptoribus *Britanniarum* appellatione non rarò donata eſt, à Rufo Feſto, ab auctore Notitiæ Imperii Romani, ab Æthico in Itinerario, à Proſpero, aliiſque: & incolæ Britanniæ inſulæ à Juvenale *in ſatyra* 15. nunc *Britanni*, nunc *Brittones* ſecundâ ſyllabâ brevi ac tertiâ dicuntur; *Brittones* a Martiale ſecundâ ſyllabâ longâ, *Brittones* & Auſonio, ac in Notitia Imperii. Ego idem obſervo in priſcis codicibus Gregorii *Brittaniam* & *Brittanias*, ac *Brittanos* ſemper ſcribi. In codicibus quoque Fredegarii, *in Chronici lib.* 4. & *lib.* 5. *Brittanos* reperio: pro quo *Brittannos* & apud Fredegarium, & apud pleroſque Hiſtoricos noſtros ſubſtituerunt mendosè, cùm *Britannos*, aut potiùs *Brittanos* retineri ediique oporteret. Quod ne quis miretur, eadem planè ratione in Rufi Feſti Breviario codex Regius, qui eſt eximius ac venerandæ antiquitatis, ubique *Brittanias* & *Brittaniam* inſulam nobis exhibet; nuſquam *Britanniam* aut *Britannias*: ut appareat non aliter, quam *Brittaniam* & *Brittanos* olim ſcribi plerumque conſueviſſe, ſive de inſula, ſive de parte Lugdunenſis 3. ſermo eſſet, & utramque tam *Brittaniam* quam *Britaniam*; utriusque incolas tam *Brittanos* & *Brittones* quàm *Britannos* vocari ſolitos eſſe. Latinum vocabulum, *Brittania*, factum ex Græco inſulæ nomine *Brettania*, Βρεττανία, ε, in ι, converſo; & *Brittani* ex Βρεττανοὶ *Brettani.* Nos Britanniam noſtram nuncupamus *la Bretagne*; habitatores ejus Brittones, *les Bretons.* Britannia in ſuperiorem inferioremque dividitur. Inferior Britannia, *la baſſe Bretagne*, eſt circa Montem Relaxum, circa Leonenſem urbem, Brivatemque ac Curioſolitas: aut ut aliis placet, à Brivate portu ad urbem Venetos pertinet. Britannia ſuperior, *la haute Bretagne*, ad amnes Uldam & Vicinoniam, atque in finibus Redonum jacet. Argumentum originis, præter nomen, manet ſermonis commercium. Nam inferiores Britanni noſtri hodieque eâdem ferè linguâ utuntur, quâ Cambri ſive Wallenſes, & Cornubienſes, poſteri eorum Britannorum, qui poſt occupatam a Saxonibus atque Anglis majorem inſulæ Britanniæ partem, in Damnonia, Venedotia, Demetiaque conſederunt. Quoniam autem Britanni ſæpe Francis moleſti erant, & incurſiones in pagum Redonicum & in agrum Namneticum crebrò faciebant, ideò à Francorum finibus certo limite dividebantur, uti Saxones, & Avares, & Saraceni in Hiſpania dominantes. Quod Chlodovei Magni abnepotibus Theodeberto & Theodorico apud Francos regnantibus jam in uſu fuiſſe, docet Fredegarius *in libr.* 5. *ac ultimi Chronici capite* 20. qui *Brittanorum limitem* eum vocat. Alii *Brittanicum limitem*, *Marcam Britannicam*, & *Marcam Brittaniæ*, ac *Marcam contra Brittones* nuncupant. Eginhardus Rotlandum illum, priſcis ſcurrarum joculatorumque carminibus celebratum, *Brittanici limitis Præfectum*; *Widonem* quoque *Comitem ac Præfectum Brittanici limitis* appellat: in anno 82.. *Comites Marcæ Britannicæ*, in anno 826. *illius limitis cuſtodes* commemorat, qui *fines Britannicos tuebantur*, ut ait auctor Vitæ Ludovici Pii Aug. *Marchiſos Britannici limitis* Lambertum & Rainoldum nominat Adrevaldus Floriacenſis Monachus, Caroli Calvi æqualis, *in libri de Miraculis S. Benedicti capite* 33. Rainaldus autem genere Aquitanus, *Nannetica urbis Comes* erat, uti docet vetus tabula Andecavenſis Monaſterii S. Sergii, ab Argentræo Cheſnioque publicata. Ex quo judico, *limitem Britannicum* in civitate Namnetum pagoque vel Comitatu Namnetico ex parte conſtitiſſe. Quod & Fredegarius docere videtur his verbis. *Chlotharius oppreſſus per pactionis vinculum firmavit, ut inter Sigonam & Ligerem usque mare Oceanum & Brittanorum limitem pars Theuderici haberet.* Ibi enim *Britannicum limitem* ponit Fredegarius circa *oſtium Ligeris & Oceanum*: qui ſitus Namnetibus convenit, Genti Galliæ Lugdunenſis, poſitæ inter Ligerim & Vicinoniam amnes ad Oceanum properantes. Et hic quidem erat limes Britannicus à meridie; à Septemtrione verò (ſicut arbitror) pagus Abrincatinus ad Coëtnum fluvium pertinens. Et quoniam de Marca Britannica ſermo eſt, notare convenit, quæ veteres rerum Francicarum Annales de Britannis referunt in anno 799. *Wido Comes qui in Marca Britanniæ præſidebat, una cum ſociis Comitibus Brittaniam ingreſſus, totamque perluſtrans, in deditionem accepit. & Regi de Saxonia reverſo arma Ducum, qui ſe dediderant, inſcriptis ſingulorum nominibus præſentavit. Nam hi ſe & terram ſuam & populum unusquisque illorum tradidit.* Ex quo apparet Britanniam tum inter multos *Duces* diviſam, & ſuam cuique regiunculam, ſuum cuique populum fuiſſe: quos *Duces* alii Capitaneos Brittonum, alii, in primis Eginhardus, *populi Primores* appellare maluerunt; *Principes Brittonum* Regino, Annaleſque Mettenſes. *Anno* 786. *Domnus Rex Karolus miſit exercitum ſuum in partes Britanniæ una cum nuntio* (aliàs *Miſſo*) *ſuo Audulfo Siniſcalco: & ibi multos Brittones ſubjugaverunt, cum caſtellis & munitionibus eorum, locis paluſtribus & inciſis: & prævaluerunt Franci. & cum victoria reverſi ſunt. & Capitaneos eorum ad Synodum præſentaverunt Domno Regi apud Warmaciam*: ſicut in Vita Caroli Magni reperio. *Munitiones* illas Britannorum alii *firmitates*, alii *loca firma*, id eſt, munita nuncupant in rebus anni 786. quas *firmitates* cùm *caſtellis* cuncti poſtponant, apparet *firmitatem* aliquid minus fuiſſe *caſtello*. Paludibus *locisque paluſtribus* multum confidere conſueviſſe, eoque & perfugio & pugnæ loco nonnunquam Britannos uſos eſſe, docet Beppolenus Dux Francorum, qui a Waroco Britanno anguſtiis viarum & paludibus incluſus, unà cum exercitu periit, & Franci in paludibus magis limo necati ſunt quàm gladio proſtrati; ut refert Gregorius *in libri Hiſtoriæ* 10. *capite* 9. *Inciſa* autem, aliàs *incaſa*, apud ſcriptores rerum geſtarum & Vitæ Caroli Magni ſunt celſi cæſarum arborum cumuli, pro vallo ad arcendos hoſtes per extrema ſilvarum exſtructi. Ammianus Marcellinus *concædes* eas appellat, Sulpicius Alexander *in Hiſtoria libr.* 3 & Gregorius *in libri* 3. *capite* 18. *concædes*, quidam *conciſas*: Geſta Regum Francorum in capitulo 25. *combros* nomine ni fallor Gallico, ex quo aliqua apud Nos vocabula ſunt compoſita. Nam à combris offenſiones Noſtri & impedimenta *incombraria* nuncupant hodieque, *encombriers*, incombrare *encombrer*, diſcombrare *deſcombrer* ſeu combros auferre: ruinas etiam ædificiorum, ſive tignorum, trabium & lapidum confuſorum acervos, *incombros* & *incombramenta* nominant, *encombres* aut *encombremens.* Multæ autem ſunt in Britannia Ciſmarina ſilvæ, multæ etiam paludes, vel ſtagna maritima: minùs ut mirum ſit, Britannos olim noſtros, ſi quando hoſtibus irruentibus in apertis campis reſiſtere non poterant, non *caſtella* modò & *munitiones* ſeu *firmitates* ſuas, ſed etiam *loca paluſtria*, & nemorum ſuorum ingentes concædes aut ſepta pro receptu habere conſueviſſe. Hadr. Valleſ. *Notit. Gall.*

Britanni, pop. quoque Belgii, Plin. apud oſtium Rheni *Thuys te Britten*. Ortelius.

Britannia, inſula in Oceano Septentrionali omnium quæ Europæ adjacent maxima; unde & *Orbis alter* à veteribus dicta. Claudianus.

—— Et noſtro diducta Britannia mundo.

Virgilius,

Et penitus toto diviſos orbe Britannos.

Horatius,

Ultimos orbis Britannos vocat.

Et ante eum Catullus:

—— Terribileſque & ultimosque Britannos.

Dionyſius Perieget. —— Οὐδέ τις ἄλλη

Νήσοις ἐν πάσῃσι Βρεττανίδεσσιν ἰσοφαρίζει.

Quod capio duplici ſenſu; vel enim reſpectum dicit ad magnitudinem, quam ſuprà innuebat

Τόσσον τοι μέγεθος ἀέξεται.

Vel ad bonitatem; utroque enim modo reliquas omnes inſulas facilè ſuperat *Britannia*. Primò fertilitas ejus ex hoc non obſcurè patet, quòd & annonâ in proprios uſus ſufficiente abundet, & frumentarium auxilium populis etiam longiſſimè diſſitis ſuppeditet. Amm. Marcellinus *lib.* 18. *Annona a Britanniis ſueta transferri.* Zoſimus Comes *lib.* 3. Ὀκτακόσια κατασκευάσας πλοῖα (Julianus Imp.) μείζονα λέμβων, ταῦτά τε εἰς τὴν Βρεττανίαν ἐκπέμψας κομίζεσθαι σῖτον. Plura apud Camdenum, in ſuâ *Britanniâ* videat, ſi volet, ſtudioſus lector. Secundò magnitudinem quod attinet, ea quidem apud Dionyſium præcipuè intelligenda eſt. Audi Diodorum *lib.* 5. Νῆσοι πολλαὶ κατὰ τὸν Ὠκεανὸν ὑπάρχουσιν, ὧν ἐστὶν ἡ μεγίστη Βρεττανικὴ καλουμένη. Author libelli *de Mundo.* Ariſtoteli falsò attributus, *cap.* 3. Ἐν τούτῳ γε μὴν νῆσοι μέγισταί τυγχάνουσιν οὖσαι δύο Βρεττανικαὶ λεγόμεναι, Ἀλβίον, καὶ Ἰέρνη. Hinc Ariſtides aliique Græci *Britanniam* κατ' ἐξοχὴν, ob magnitudinem, μεγάλην νῆσον appellarunt; quemadmodum & nos hodie *Magnam Britanniam* vulgò dicimus. Tacitus *in Julio Agricola*: *Britannia inſularum, quas Romana complectitur Notitia, maxima.* Procopius *Vandalicorum*, *lib.* 1. *Britanniam* vocat. Τὴν ἐκτὸς Ἡρακλείων στηλῶν νήσων ἁπασῶν μεγίστην πολὺ

πολύ

… Ptolemæus unam quidem excipit Tapobranem, λέγει (… inquit Euſtathius) ὅτι μεγέθει ὁ Ἰνδικὴ Ταπροβάνη μείζων … τῇ … ἢ Βρεττανικῇ. Cæterum de magnitudine *Britanniæ* … ſu Cl. Salmaſium, *in Plinianis*, latè differentem, *pag.* 250. … quidam deducunt, à Βρετὸς *dulcis*, & τανία *regio*, ut in *Luſitania*, … *Aquitania*, &c. q.d. *dulcis terra*. Dunæus. Camdenus à *Brith*, … *pictum*, … quum populi ſe pingebant glaſto. Sin verò à *Britone* … *Bruto* dicta fuit, certè Brutus ille Gallus fuit, non Trojanus, … Italus. Verſtiganus. Bocharto verò Βρεττανική nihil aliud videtur, quàm ברת אנך *barat anac*, id eſt, *ager*, ſeu *terra ſtanni & plumbi*. ברא *bara* & in regimine ברת *barath*, Syris agrum eſſe ſciunt omnes, & ex Daniele abunde notum, & אנך *anac*, ſtannum aut plumbum Hebræi explicant Hamoſi, 7. 6. Primò, de ſtanno res notiſſima ex Diod. Sic. *lib.* 5. *p. m.* 209. Οὗτοι … ἐργάζονται κασσίτερον … ἐργαζόμενοι τὴν φέρουσαν αὐτὸν γῆν. Vide quæ ſequuntur. Secundò, de plumbo Plinium audi: *Nigro plumbo ad fiſtulas, laminasque utimur laboroſius Hiſpaniâ eruto, … in Britanniâ ſummo terræ corio adeò largè ut lex ultro dicatur, ne plus certo modo fiat.* Figuram ejus quod attinet, Strabo *lib.* 4. Ἡ δὲ Βρεττανικὴ τρίγωνος μέν ἐστι. Cæſar, *Inſula universa triquetra.* Pomponius, *Britannia ſe in diverſos angulos cuneat triquetra, & Siciliæ maximè ſimilis.* Diodorus quoque Siculus; Κεῖται γὰρ τῷ σχήματι τρίγωνος οὖσα παραπλησίως τῇ Σικελίᾳ. Quàm ſit autem hoc verum, ex recentiorum deſcriptionibus diſcere quivis poteſt, & præterea ex Tacito *in Vita Agricolæ*. Dicitur etiam *Britanniæ* plur. num. uti & *Illyria* apud Propert. 2. 17.

Dic alias iterum naviget Illyrias.

Solinus,

Gracias cogitamus. Homerus:

Ἦ μὲν Κρητάων γένος ἀρχόμεθ' ἀρχαίων.

Euripides,

Καὶ παιδὸς, ἢ μουσείη Ἀθηναίας.

Catullus *epiſt.* 26.

Hunc Galliæ timent, timent Britanniæ.

Idem *Epiſt.* 42.

Maſvult quàm Syrias, Britanniasque.

Incolæ hujus Inſul. *Britones*: qui primum Evangelii præconem habuerunt Joſephum Arimathæum, A.C. 60. baptizati, ſub Rege Lucio, A. 177. E Germania ſeqq. temporibus in Britanniam commigrarunt Angli, Saxones & Juti ſeu Jutæ, quos eoſdem cum Getis Gothiſque eſſe aſſerit Spelmannus *in Gloſſario Archæol.* Unde dictiones complurimæ Anglis, Gallis, Hiſpanis, Italis, & Græcis Authoribus uſitatæ, fontem priſcum Saxonicum, Germanis ipſis hodiè non ſatis cognitum, agnoſcunt: quem ad Gothicam dialectum proximè accedere Conr. Geſnerus ait. Hinc & noſmetipſos, verba ſunt Spelmanni, à Gothis latè Europam opprimentibus, originem duxiſſe, moreſque & leges aliquot cum vocabulis multis nondum exoletis, imbibiſſe, certum eſt. Gravem ſenſerant Britones Gregorium M. qui Britones Chriſtianos, quòd ſibi ſubjectionem denegaſſent, per Edelredum Northumbriæ R. miſerè tractavit, Dinotho Abbate, viro inſigni, cum ingenti clericorum copiâ, perdito, A. 597. Quæ poſtea ſecuta, vide in *Anglia* & *Scotia*. Urbes & oppida præclariora Britanniæ primæ, id eſt, Angliæ & Walliæ, quæ nunc extant, ſequuntur. Quæ aſteriſmis indigitantur, oppida ſunt vel munitiora vel munimenti capacia.

Urbes & oppida Angliæ.

Aballaba, *Appleby*, in Comitat. Weſtmariæ.

* Æglesburgus, *Aileſbury*, Buckingh.

Alnevicum, *AlnWick*, Northumb.

Antona Auſtralis, *Southampton*, reg. cognominis portus.

Antona Borealis, *Northampton*, reg. cognom.

Axelodunum, *Hexham*, Northumbriæ.

* Banburia, *Banbury*, Oxonienſis.

Barnaſtapula, *Barnſtable*, Devoniæ.

Bathonia, *Bath*, olim Aquæ calidæ, & Aquæ ſolis, Somerſett. epiſc. urbs.

Bedfordia, *Bedford*, regni cognom.

* Bervvicus, *BarWick*, Northumb. portus.

Boltonia, *Bolton*, Lancaſtrienſis.

* Brigewatera, *BridgeWater*, Somerſett.

* Briſtolium, *BriſtoW*, Somerſett. portus.

Buckingamia, *Buckingham*, reg. cognom.

Calcaria, *Tadcaſter*, Eboracenſ.

Camalodunum, *Maldon*, Eſſexiæ.

Cantabrigia, *Cambridge*, olim Camboritum, reg. cognom. Academia.

Cantuaria, *Canterbury*, olim Durovernum, Cantii, urbs archiepiſcopalis.

* Carleolum, *Carlile*, Cumbr. urbs epiſc.

* Ceſtria, *Cheſter* & *VVeſtcheſter*, reg. cognom. urbs epiſc. & portus.

Chardum, *Chard*, Somerſett.

Chelmerum, *Chelmsford*, Eſſex. olim Canonium.

Cheſterfeldia, *Cheſterfield*, Derbienſis.

Ciceſtria, *Chicheſter*, Suſſex. urbs epiſc.

* Coleeſtria, *Colcheſter*, Eſſex. olim Colonia.

* Conventria, *Coventry*, Varvic. urbs epiſc.

Corinium, *Cirenceſter*, & *Cirenceſter*, Gloceſt.

Dancaſtrum, *Doncaſter*, olim Danum, Eborac.

Derbia, *Derby*, vel *Darby*, reg. cognom.

Dertmuta, *Darthmouth*, Devon. portus.

* Diviſæ, *the Vies*, ſeu *DeVizes*, Wiltonienſis.

Dorceſtria, *Dorcheſter*, reg. cognom.

* Dubris, *DoVer*, Cantii, portus.

Dunelmum, *Dureſme* & *Durham*, epiſcopatus cognom. urbs epiſc.

Duniſtabulum, *Dunſtable*, Bedfordienſis.

Durnovaria, *Dorcheſter*, reg. cognom.

* Eboracum, *York*, reg. cognom. urbs archiepiſc.

Elia, *Ely*, Cantabrig. urbs epiſcopalis.

* Exonia, *Exceſter*, olim Iſca Damnoniorum, Devon. urbs epiſc.

Fanum S. Albani, *S. Albans*, ubi olim Verulamium, Hertfordienſis.

* Fanum S. Botolphi, *Boſton*, Lincoln. portus & emporium

Fanum S. Edmondi, *S. Edmonds Bury*, Suffolc.

Fons clarus, *Shirborn*, Dorceſtr.

* Galleva, *VVallingford*, Bercheriæ.

Garianorum, *Yarmouth*, Norfolc. portus & emporium.

* Genesborvvia, *Gainſborough*, Lincoln.

Gippevicum, *IpſWich*, Suffolc.

Glaſconia, *Glaſſenbury*, Somerſetenſis.

* Glovernia, *Glouceſter*, olim Glevum, reg. cognom. urbs epiſc.

Harlepolis, *Hartlepool*, Dunelm. epiſcopat. portus.

* Harvicum, *HarWich*, Eſſex. portus.

* Herefordia, *Hereford*, reg. cognom. urbs epiſc.

Hertfordia, *Hartford*, reg. cognom.

* Hulla, *Hull*, vel *Kingſton upon Hull*, Eborac. portus & emporium.

Huntingdonia, *Huntington*, reg. cognom.

Lancaſtria, *Lancaſter*, reg. cognom.

Lanſtuphadonia, *Launſton*, Cornubiæ.

Ledeſia, *Leeds*, Eboracenſis.

Leiceſtria, *Leiceſter*, reg. cognom.

Leonis monaſterium, *Lemſter*, Hereford.

* Lichfeldia, *Lichfield*, Stafford. urbs epiſc.

Lindum, *Lincoln*, reg. cognom. urbs epiſc.

* Linum Regis, *Lienne*, Norfolc. portus & empor.

* Liſerpalus, *Lirpool* & *Leverpool*, Lancaſt. portus.

* Londinum, *London*, Middleſexiæ, urbs regni primaria & epiſc.

* Ludloa, *LudloW*, Salopiæ.

* Mancunium, *Mancheſter*, Lancaſtr.

Margaberga, *MarleboroW*, Wiltonienſis.

Morpitum, *Morpeth*, Northumbriæ.

* Morſiburgus, *Brug morſe* & *Bridgenorth*, Salop.

Neoportus, *NeWport*, Vectis inſ.

* Nevarca, *NeWark*, Nottingamienſis.

Northalvertonia, *Northallerton* Eboracenſis antehac Comitatus.

Norvicum, *NorWich*, Norfolc. urbs epiſc.

Nottingamia, *Notingham*, reg. cognom.

* Novum caſtrum, *NeWcaſtle*, Northumbriæ portus & empor.

Novus mercatus, *NeWmarket*, Cantabrigienſis.

* Oxonium, *Oxford*, reg. cogn. urbs epiſc. & Academia.

Petropolis, *Peterborough*, Northampt. urbs Epiſc.

* Plimmouta, *Plimmouth*, Devon. portus.

* Pons fractus, *Pontfract* vel *Pontfret*, Eborac.

* Portus oſtium, *Portſmouth*, Southampt. portus.

Preſtonium, *Preſton*, Lancaſt.

* Readingum, *Reading*, Bercheriæ.

Richmondia, *Richmond*, Eboracenſ antehac Comit. caput.

Rium, *Rye*, Suſſex. port.

Roffa, *Rocheſter*, Cantii, urbs epiſc.

Sacri capilli, *Halifax*, Eboracenſis.

* Salopia, *ShreWsbury*, reg. cognom.

Sandovicum, *SandWich*, Cantii, portus.

Sarum & Sarisburia, *Sarisbury*, Wiltonienſis, urbs epiſc.

* Scarburgum, *Scarborough*, Eborac. portus.

Stanfordia, *Stamford*, Lincoln. antehac Academia.

Staffordia, *Stafford*, reg. cognom.

* Tanodunum, *Taunton*, Somerſet.

Theoci curia, *TeWksbury*, Gloceſt.

Thetfordia, *Thetford*, Norfolc. olim Sitomagus.

Tonbrigium, *Tunbridge*, Cantii

Tripontium, *Toweſter*, Northampton.

Varingtonium, *Warrington*, Lancaſt.

Varvicum, *WarWick*, reg. cognom.

Vicus Malbanus, *NantWich*, Ceſtr.

* Vigornia, *Worceſter*, olim Brannogenium, reg. cogn. urbs Epiſc.

* Vimutium, *VVeymouth*, Dorceſtr.

Vriponium, *Rippon*, Eborac.

Vzella, *Leſtithiel*, Cornubiæ.

Wellæ & de Fontibus, *VVells*, Somerſetenſis urbs epiſc.

Weſtmonaſterium, *VVeſtminſter*, Middleſexiæ.

Wibigginum, *VViggin*, Lancaſt.

* Windleſora, *VVindſor*, Berch.

Wintonia, *VVincheſter*, Southampton. urbs epiſcopalis, olim Venta Belgarum.

Re *VVallia*

VValiæ urbes & oppida quæ exſtant.

Albergennium, *Abergevenny* & *Abergenny*, olim Gobannium, reg. Monumetenſis.
Arvone, *Caernarvon*, reg. cogn.
Bala, *Bala*, Merviniæ.
Bangoria, *Banger* vel *Bancher*, Carnarv. urbs epiſc.
* Bellomariſcus, *Beau-mariſh*, & *Beaumoris*, Monæ inſul. portus.
Brechinia, *Brecknock*, region. cognom.
Cardiffa, *Caerdiff*, Glamorganenſis.
Cardigania, *Cardigan*, reg. cognom.
Chepſtovium, *Chepſtovv*, Monumet.
Civitas legionum, *Caer-leon*, olim Iſca, Monumetenſis.
Conovii oſtium, *Aberconvvey*, ubi olim Conovium, Carnarv.
Denbighia, *Denbigh*, reg. cogn.
Fanum S. Aſaphi, *S. Aſaph*, Flintenſ. urbs epiſc.
Fanum ad Taffium, *Landaff*, Glamorganenſis urbs epiſcopalis.
Harlecum, *Arlech* vel *Harlech*, Mervin. portus.
Haverfordia, *Haverfordvveſt*, Penbroch.
Maridunum, *Caermarden*, reg. cognom.
Menevia, *S. Davids*, Penbroch. urbs epiſc.
* Mons Gomericus, *Montgomery*, reg. cognom.
* Monumethia, *Monmouth*, reg. cognom.
Nidum, *Neath*. Glamorganenſ.
* Penbrochia, *Pembrook*, reg. cognom portus.
Radnoria, *Radnor*, reg. cogn.
Ruthunia, *Ruthin*, Denbigh.
Trellinum, *VVelspool*, Mongomer.

Britannia prima populi juxta Camdenum.

Attrebatii.
Bercheria, *Barkshire*.
Belgæ.
Dorſettia, Dorceſtrenſis Comitatus, *Dorcetshire*.
Somerſettenſis Comitatus, *Somerſetshire*.
Southamptoniæ Comit. *Hamshire, Hantshire*.
Vecta inſula, *The Iſle of VVight*.
Wiltonienſis Comitatus, *VVilshire*.
Brigantes.
Eboracenſis Comitatus, *Yorkshire*.
Dunelmenſis epiſcopat *The Biſhoprik of Dureſme* vel *Durham*.
Lancaſtrienſis Comitatus, *Lancashire*.
Weſtmaria Comitatus, *VVeſtmorland*.
Cumbria Comitatus, *Cumberland*.
Cantium,
Kent.
Cattieuchlani.
Bedfordienſis Comitatus, *Bedfordshire*.
Buckingamienſis Comitat. *Buckinghamshire*.
Hertfordienſis Comitat. *Hartfordshire*.
Coritani,
Derbienſis Comitat. *Darbyshire*.
Leceſtrienſis Comit. *Leceſtershire*.
Lincolnienſis Comit. *Lincolnshire*.
Northamptoniæ Comit. *Northamtonshire*.
Nottingamienſis Comit. *Notinghamshire*.
Rotelandia, *Rutland*.
Cornavii.
Ceſtrienſis Comitatus, *Cheshire*.
Salopienſis Comitatus, *Shropeshire*.
Staffordiæ Comitat. *Staffordshire*.
Warwicenſis Comitat. *VVarvvickshire*.
Wigornienſis Comit. *VVorceſtershire*.
Danmonii.
Cornubia, *CornvVall*.
Devonia, *Devonshire*.
Dimeta.
Cardiganiæ Comitatus, *Cardiganshire*.
Carmardeniæ Comit. *Caermarthenshire*.
Penbrochienſis Comitat. *Pembrookshire*.
Dobuni.
Glouceſtrienſis Comitat. *Glouceſtershire*.
Oxonienſis Comit. *Oxfordshire*.
Iceni,
Cantabrigienſis Comit. *Cambridgeshire*.
Huntindonienſis Comit. *Huntingtonshire*.
Norfolcia, *Norfolk*.
Suffolcia, *Suffolk*.
Ordevices,
Arvoniæ Comit. *Caernarvonshire*.
Denbighienſis Comitat. *Denbighshire*.
Flintenſis Comit. *Flintshire*.
Mervinia, *Merionethshire*.
Mongomerienſis Comit. *Montgomeryshire*.
Mona inſula, *The Iſle of Angleſey*.
Ottadini,
Northumbria, *Northumberland*.
Regni,
Suſſexia, *Suſſex*.
Suthreia, *Surrey*.
Silures,
Brechiniæ Comit. *Brecknockshire*.
Herefordenſis Comitatus, *Herefordshire*.
Glamorganenſis Comit. *Glamorganshire*.
Monumetenſis Comitat. *Monmouthshire*.
Radnorenſis Comitatus, *Radnorshire*.
Trinobantes,
Middelſexia, *Middleſex*.
Eſſexia, *Eſſex*.

Urbes Britanniæ ſecundæ, hoc eſt, Scotiæ.

*Abredonia, olim Devana, *Aberdeen*, Academ.
Abrenethea, *Abernethy*.
Aerea, *Ayre*.
* Alata caſtra, *Edenburg*, urbs regia & Acad.
* Andreapolis, *S. Andrevvs*, Academia.
Brechinium, *Brechin*.
* Candida caſa, *VVhithern*.
Caſtrum Britonum, *Dunbritton*.
Caſtrum Caledonium, *Dunkelden*.
Chanrea, *Chanonry*.
Donum Dei, *Dundée*.
Dornocum, *Dornock*.
Dumblanum, *Dumblane*.
Dunfreia, *Dunfrees*.
Edimburgus, Vide Alata caſtra.
Elginum, *Elgin*.
Fordunum, *Fordon*.
* Glaſguum, *Glaſcovv*, Acad.
Hamiltonum, *Hamilton*.
Innernium, *Innerneß*
Inſula S. Columbi, *Columb kell*, juxta Mulam.
Kirchvallum, *Kerckvvale*, in Pomonia.
Liſmoria, *Liſmore*.
Muſſalburgum in Laudonia, *Muſſelborrovv*.
* Perthum, *S Johnſton*.
Stephanodinum, *Dunſtafag*.
*Strivilingum, *Sterling*.
Suavicordium.
Victoria, *VVington*, aliis *Inch-Keith*.

Vide plura in *Anglia* & *Scotia*.

Britannia, Ducatus Galliæ, peramplus & fertilis, vulgò *Britaigne*, qui nomen jura moresque, imò & incolas à *Britannis* inſulanis accepit. Julius Scal. *in Urbibus*:

Vicit Aremoricas animoſa Britannia gentes,
Et dedit impoſito nomina priſca jugo.

Putant autem id factum, imperante Vortigero, cùm in Galliam Britannos expuliſſet, evocatus ad defenſionem adverſus Scotos, Saxo. Nec tamen abſimile vero eſt, etiam ante id temporis, ut ex Plinio & Beda patet, in iſtâ Galliæ parte Britannorum extitiſſe colonias, easque tunc auctas novâ acceſſione, quam vim domi fuerant paſſi, Aremoricis, iſtique maritimo tractui intuliſſe. Excreverunt hi poſtmodum in tantam potentiam, ut Gothis, quò minus Galliam univerſam occuparint, obſtaculo fuerint. Certè Riothimus iſtorum Rex, teſte Iornande, duodecim millia Britannorum contra Gothos in auxilium adduxit. Prælio quoque adverſus Attilam Britannos interfuiſſe autor eſt Callimachus Experiens. Simonius ex Pontano. Ad Orientem Normannos habet, Cenomanos & Andegavenſes confinales, ad meridiem Pictones: reliqua latera claudit mare Britannicum. Provinciarum Galliæ ad Oceanum eſt ultima, in altum ultra reliquas omnes procurrens, peninſulæ inſtar; unde non inconcinnè *Cornu Galliæ* vocatur: Soleæ ferreæ ſpeciem referre dicitur, cujus exterior pars ſubrotunda mare, interior verò, quæ concava, reſpicit mediterranea. Longitudo ejus ſex dierum eſt itineris, trium autem latitudo. Dividitur in *Superiorem & Inferiorem*. *Superior*, quæ eſt Orientalior, ab *Inferiore* ſeparatur lineâ ex vico, qui vulgò dicitur *Chaſteau Andron*, ducta, porrectaque inter Quintinum & Corlayum, verſus extremitatem ſinus Venetenſis, ad flumen uſque Vilanium, ſic tamen, ut fanum S. Johannis in Inferiore relinquatur Britannia. Ejus metropolis eſt Rhedonum urbs epiſc. cum Parlamento, reliquæ Nantes, S. Malo, S. Brieu, & Dol. Epiſc. *Inferior* verò Britannia, porrigit ſe ab communibus cum ſuperiore limitibus in Occident. verſus Oceanum, qui tria ejus latera latè pulſat: ejus metropolis eſt Venetia, vulgò *Vannes*. Merula. Per aliquot ſecula Duces habuit proprios, ſed ab A. 1491. Regno Franciæ innexa eſt, Baudrandus. Vide paulo infra. Perampla eſt & fertiliſſima, maximè in Occid. procurrens. Hiſtoria ejus compendio ſic habet. A J. Cæſare ſubacta Romanis paruit, donec, Maximus in Anglia Imper. proclamatus uni ducum ſuorum, Conano nomine, permiſit regnum erigere in Gallia Aremorica. Quod duravit uſq; ad Clodovæum & Chilpericum, à quibus coacti ſunt Reges hi titulo Comitum acquieſcere. Pòſt, jugo excuſſo à Dagoberto II. tributarii ſunt redditi, uſque ad an. 707. quo Carolus M. illos ſibi ſubjecit. Nihilominus amore libertatis in Ludovic. Pium & Carolum Calvum iterum ſurrexerunt, mutuis inſuper præliis attriti, & occiſo ultimo ſuo Rege Salomone. Poſt quem Principes præfuerunt, uſque ad an. 1213. quo Adelaïs, Armoricæ hæres Petro Drocenſi nupſit, quibus ſucceſſerunt, 10. Duces, uſque ad an. 1491. cùm Anna, unica filia Franc. II. ultimi Ducis, jam Maximiliano I. Rom. Imp. deſponſata, à Carolo VIII. primùm, dein à Lud. XII. ducta, ducatum hunc Galliæ regni acceſſionem fecit. In hac regione Concilium A. 846. de pace inter Gallos & Neomeden Ducem, & 1079. Vid. *tom.* [illegible]. *Concil.*

Urbes Britanniæ Gallicæ, ſeu minoris.

Alethâ. Vide Maclovium.
Briocum, *S. Brieu*.
Brivates, *Breſt*.
Cliſſonium, *Cliſſon*.
Coriſopitum, & Curioſolitæ, *CornoVaille*.
Dinantium, *Dinant*.
Dolis, *Dol*.
Filiceræ, *Fougeres*.
Gueranda, *Guerande*.
Hannebontum, *Hannebont*.
Kimperlæum, *Kimperlay*.
Leona, *S. Pol de Leon*.
Machicolium, *Machecou*.
Maclovium, olim Aletha, *S. Malo*.
Mons Relaxus, *Morlaix*.
Nannetes, *Nantes*.
Rhedones, *Rennes*.
Saliocanus, *Roſcou*.
Trecorũ, olim Oſiſmi, *Treguier*.
Venetiæ, *Vannes*.
Vitræum, *Vitré*. Vide quoque *Britanni*.

Britannia nova, pars Amer. Septentr. inter novam Franciam & Fretum Hudſonium, ſic dicta ab Anglis, qui eas oras tantùm perluſtrarunt. Aliis *Terra Laboradoris*, ſeu *Eſtotilandia*. Vid. ibi.

Britannicus, filius Claudii Cæſaris ex Meſſalinâ, primò Germanicus dictus. Hic quamvis adhuc infans, à patre in caſtris ſæpe circumlatus fuiſſet, & militibus commendatus, Neronis tamen operâ veneno ſublatus eſt. Tacit. *An.* 11. 12. 13. Suet. *in Nerone.* Juvenalis *Sat.6. de Meſſalinâ* :

Oſtenditq; tuum generoſe Britannice, ventrem.

Britannicum Oceanus, Gallis *le Manche*, extenditur à promontorio Gobæo, in Britannia min. & Bolerio, ſeu Antiveſtæo, in Angl. ad Fretum Gallicum, *le Pas de Calais.*

Britannicus portus, Plin. idem cum Iccio. Vid. ibi.

Britinia, Lib. Conc. *Britonium*, *Britonia* ac *Bretonia*, urbs Hiſp. Tarr. in Callaicis, olim Epiſc. exciſa, proxima Mindonenſi urbi, quæ illi ſucceſſit.

Britinorium, ſeu *Bretinorium*, urbs epiſcop. Romandiolæ, in dit. Pontif. prope Bedeſim amnem, in colle. Crevit ex ruinis Fori Popilii. 5. mill. à Foro Livii in Ortum, 7. à Ceſena in Occaſ.

Britium, Luſitaniæ opp. Plin. 4. 21.

Britius, Archiepiſcopus Turonenſis, Martino ſucceſſit. Volaterran.

Britolage, Myſiæ infer. pop. Ptol.

Britolium, vulgò *Breteul*, opp. à Britonibus conditoribus, aut coloniſ dictum, in Gallia, ad Ittonam fluv. non procul à Mediolano Aulercorum Ebrovicorum.

Britomartis, Nympha Cretenſis, valdè formoſa, Jovis & Charmes filia. Diodoro *Britoma* dicta. Retia ad venandum invenit, ex quo *Dictynna* dicta eſt, quod cauſam præbuit, ut quidam Dictynnam ac Dianam eandem eſſe putarint. Heſych. Βριτόμαρτις, ἐν Κρήτῃ ἡ Ἄρτεμις. Hæc, ut quibuſdam placet, à Minoë rege Cretenſi adamata, cùm ejuſdem concubitum fugere non poſſet, de rupe ſe in mare præcipitavit. Ejus meminit Virgilius ſeu quisquis fuit alius in Ciri. Callimachus *Hymno 3. qui eſt in Dianam* :

Ἔξοχα δ᾽ ἄλλων, Βριτόμαρτιν ἐΰσκοπον ——

Ubi Scholiaſtes: Βριτόμαρτις, ὄνομα κύριον τῆς νύμφης, ἀφ᾽ ἧς καὶ ἡ Ἄρτεμις ἐν Κρήτῃ Βριτόμαρτις τιμᾶται, ὡς Διογενιανός. De hâc ita Solinus: *Cretes Dianam religioſiſſimè venerantur, Britomartem gentiliter nominantes, quod ſermone noſtro ſonat virginem dulcem.* Et Joſ. Scaliger ait, ſe in Gloſſariis Græcorum inveniſſe, Βριτὸ τὸ γλυκὺ, ὡς Κρῆτες. A Græcorum Scholiorum auctore in Ariſtophanis Ranas Act. 5. Sc. 2. vocatur Βριτόμαρτις, additque eam forte fortunâ in retia quædam incidiſſe atque à Dianâ liberatam Dictynnæ Dianæ templum poſuiſſe, *pag.* 275.

Britomarus, Caput Gallorum Inſubrium, ab Æmilio victus, votoque ſic fruſtratus, de quo Vid. Flor. *l.2. c.4.*

Britones, pop. tum maj. tum min. Britanniæ, quæ poſterior eſt Gall. Celticæ regio ad mare ſita Normannis ac Pictavis contermina. Juvenal.

Quæ nec terribiles Cimbri, nec Britones unquam.

Vide *Britannia.*

Britonia, Vide *Bretonia.*

Britonum caſtrum, *Dunbritton*, opp. Scotiæ & emporium in ora Occid. apud oſtia Clude fluv. Vid. *Alcluith.*

Britwaldus, Epiſc. Cantuar. tempore Bedæ, *hiſt. ejus l.5. c.4.* plurima ſcripſit. Obiit A. 731. Voſſ. *hiſt. Lat.* 3. 3.

Briva-Curretia, vicus erat in finibus Lemovicum, regnantibus Chlodovei Magni nepotibus ac pronepotibus, nunc municipii inſtar ſe ferens, à ponte flumini Curretiæ impoſito *Briva Curretia* Gallicè, hoc eſt, pons ad Curretiam cognominatus: cujus in Baſilica B. Martinum, Martini Turonici Epiſcopi diſcipulum ſepultum eſſe affirmant incolæ, & ob præſens auxilium ſæpe expertum ſummopere venerantur. Vulgò *Brive la Gaillarde*, hoc eſt, Briva hilaris nuncupatur, proximumque habet viculum, *Templum Amoris* dictum, *Temple d'Amour.* Poſita eſt Briva ferè ad ipſos Curretiæ & Viſeræ confluentes, quorum fluviorum alter *Courezæ*, alter *Vezere* appellatur. Curretia autem amnis proximum capiti ſuo vicum cognominem habet, nimirum Curretiam, *Coureze*, deinde Tutelam attingit Epiſcopi ſedem, *Tulle*, ac Brivam: infra quam in Viſeram influit. Baſilicam B. Martini ſupradicti, in Briva vico, ab exercitu Gundobaldi, qui ibi Rex anno 584. conſalutatus eſt à quibuſdam Optimatibus Francorum, incenſam eſſe auctor eſt Gregorius, ità ut tam altaria, quàm columnæ ex variis marmorum generibus igne diſſolverentur ac diſcuterentur: quam Baſilicam Ferreolus Lemovicarum Epiſcopus poſtmodum reparaverit: & *Brivam Curretiam vicum in Lemovicino* appellat, *in cap.10. lib.7. Hiſt.* Valeſ. *Notit. Gall.*

Briva-Iſara, in Itinerario Æthici appellatur, poniturque inter Petromantalum & Luteciam medio ſpatio: *Briviſara* corruptè pro Briva-Iſaræ aut Briviſara nuncupatur in tabula Peutingeriana à *briva*, ſeu ponte flumini Iſaræ impoſito: (Pontem enim veteres Galli brivam ſuâ linguâ dixere) quam recentiores *Pontem Iſaræ*, & *Pontiſaram*, *Pontem Eſiæ*, & *Ponteſiam* vocàvere, *Pontoiſe.* Quippe *Iſara* alio nomine dictus eſt & *Eſia*, ut Vibius Sequeſter docet. Locus hic ſitus eſt in Veliocaſſibus, quorum fines à finibus Pariſiorum Iſara fluvio dividuntur; Orderico Vitali *in libro 5 caſtellum Vilcaſſini, quod Pontiſera vocatur*; *in libro 12. Ponteſia.* Cæterùm *Briviſara* vel *Brivaiſara* ſuprà non malè nuncupari videtur in tabula Peutingeriana, pro Briva-Iſaræ: cùm *Briva Curretia* ſimiliter appelletur à Gregorio pro Briva Curretiæ. Nam ut heic pons Curretiæ fluvio eſt impoſitus, ita illic Iſaræ. *Briva-Iſara* autem vel *Briviſara* eodem olim modo dici potuit, quo poſtea *Pontiſera*, *Pontiſara*, & *Ponteſia*, pro *Pons Iſera*, *Pons-Iſara*, & *Pons-Eſia.* Hadrian. Valeſ. *Not. Gall.*

Brivas, quæ & *Briva Curretia*, Gall. *Brive*, urbs lepida Gall. in Lemovicenſi prov. ad Curretiam amnem, in limite prov. Cadurcenſis. *Brivas* autem, vulgò *Brioude*, oppid. eſt Alverniæ amplum, ad Elaverem fluv. 10. leuc. à Claromonte in Auſtr. & 6. à Fano S. Flori. Nobile Capitulo 25. Canonicorum, olim Equitum, à Guil. 1. inſtituto, & Concilio An. 1092. *T. 10. Conc.* De hoc oppido ita Valeſius: *Brivas vicus fuit Arvernorum, tumulo ac Baſilica Juliani Arverni Martyris nobilis*, Conſtantio Pr. Sidonio, Gregorio, & Fredegario memoratus, vulgò *Brioude.* Eò delatus eſt Avitus Aug. & ad pedes B. Juliani ſepultus anno 456. *Brivatenſem vicum*, in libro *de Gloria Martyrum* vocat Gregorius, & *in capite 11. libri 2. Hiſtoriæ Francicæ* ut omittam Erricum Monachum, & Martyrologos. Sidonius *in Propemptico ad libellum* Brivatis meminit his verſibus,

Hinc te ſuſcipiet benigna Brivas,

Sancti quæ fovet oſſa Juliani.

Nunc eſt oppidum non longè à flumine, quod dicitur Elaver, *Brioude Gliſe* ab Eccleſia S. Juliani ſæpè cognominatum: cui proximus vicus, impoſitus ei flumini, ubi & pontem fert, nuncupatur vetus Brivas, *Vieille Brioude.* *Euricum Gothorum Regem 14. regni ſui anno Eccleſiam S. Juliani Brivate columnis ornatam mirificè conſtruxiſſe* ſcribit Fredegarius *in libri 4. Chronici capite 13.* deceptus, ut ſolet malè intellectis Gregorii verbis, quæ talia ſunt *in libri Hiſtoriæ 2. capite 20.* *Euricbus Gothorum Rex Victorium Ducem ſuper 7. civitates præpoſuit anno 14. regni ſui: qui* (nimirum Victorius) *protinus Arvernis adveniens, civitatem addere voluit: unde & crypta illa uſque hodie perſtant ad Baſilicam S. Juliani: & columnas quæ ſunt in æde poſita, exhiberi juſſit. Fuit autem Arvernis annis 9.* Ex quibus intelligitur, Victorium natione Gallum, virum mulieroſum quidem, ſed clarum genere atque Catholicum, ab Eurico Gothorum Rege Arvernis ac ſex finitimis Aquitaniæ civitatibus *Ducem* eſſe præpoſitum ſive rectorem: qui civitatem Arvernorum, ubi 9. annis cum imperio moratus eſt, ampliare voluerit, cryptis etiam ad Baſilicam S. Juliani ædificatis, & columnas advehendas, ac in æde ejus Martyris ponendas curaverit. At Fredegarius Eurico Regi Veſigothorum Ariano perperam tribuit, quod Victorio Duci ejus Catholico attribuendum fuit, & de Brivatenſi Baſilica S. Juliani Mart. accepit, quod de Baſilica vel æde ejuſdem S. Juliani in urbe Arvernis accipiendum erat: quam Baſilicam Victorius quidem *columnis ornavit*, ſed non (ut addit Fredegarius) *exſtruxit.* Sirmundus ſcribit, cùm duæ Brivates ſint, vetus & nova, de vetere quidem Brivate loqui Apollinarem Sidonium & cæteros; novam verò nobili Canonicorum collegio claram eſſe: ita ut veterem Brivatem tumulo ac Baſilica S. Juliani Mart. inſignem faciat: de quo alii judicent. Nam ut *Vetus Rotomagus*, *Vetus Maſſilia*, *Veteres Pictavi*, cognominati ſunt incertam ob cauſſam, & nonnunquam per jocum vici, qui nunquam ſedes fuere Rotomagi, Maſſiliæ & Pictavorum, urbium ſemper ſtabilium atque fixarum, atque ibi primùm conditarum ubi hodieque ſpectantur: ſic *Vetus Brivas* caſu aliquo dici potuit, licèt alterâ eſſet recentior. Præterea altera quidem *Vetus Brivas* cognominatur; altera *nova Brivas* nunquam cognominatur, *ſed Brivas ad Eccleſiam.* A Brivate, ager Brivatenſis vocatur *le Brivadois*, & Præpoſitura Brivatenſi, *la Prevoſté de Brivadois.* Hadrian. Valeſius *Notit. Gall.*

Brivates, Gall. Lugd. portus. Ptol. *Breſt* Scaligero.

Brivenes, pag. Germ. ad Danub. in Suevia, apud Laugingam urbem; *Prentz*, ad Brentium fluv.

Brivodurum, oppidul. Aurelianenſis agri, ad Ligerim fluvium. Ibi Ligeris Lupiæ fluv. & dein Sequanæ jungitur per incile, à paucis annis. Vulgò *Briare.* Aliis *Brivioduram* & *Brudoborum.*

Brixaba, mons Tanai fluv. vicinus, poſtea *Arietis frons* dictus. Plut. *lib. de Fluminibus.*

Brixellum, opp. Italiæ, inter Mantuam & Cremonam, vulgò *Breſſello.* Tacito Hiſt. *lib. 2.* Suetonio *in Othone*, Phlegonti *lib. de longævis*, prætereàque Ptolemæo atque Antonino ſcribitur *Brixellum*, at apud Plin. 3.5. *Brixillum*; apud Plut. *in Othone* ἐν Βριξίλλῳ legas, & poſtea, ἐν Βριξέλλῳ: ab Agilulpho ſubactum eſt. An. 593. long. 32. 12. lat. 44. 08.

Brixentes, populi Norici. Ptol.

Brixia, urbs Longobardiæ Tranſpadanæ: Catullus *carm. 68*:

Atqui non ſolùm hunc ſe dicit cognitum habere

Brixia, Chinea ſuppoſita ſpecula;

Flavus quam molli percurrit flumine Mela,

Brixia, Veronæ mater amata meæ.

Vide Cluver. *Ital. Antiq. lib. 1. cap. 26.* *Breſcia* & *Breſſa* hodie

dicitur, à qua Comitatus Brixienſis nomen habet: in colle, ad rivum Gorzam, prope amnem Melam, cum arce pervalida condita, ut refert Livius. à Cenomannis, qui per Taurinos & Alpis Juliæ ſaltus favente Belloveſo, nam is priùs tranſcenderat ex Gallia in Italiam, Elituo Duce, venerunt: dicit Capreolus meritò Brixiam urbem hanc dictam ab arboribus fructu gravidis & fœtu gaudentibus. Colonia deducta eſt cum reliquis Transpadanis ab Cn. Pompejo Strabone anno *665*. & poſtea cum aliis ab C. Cæſare Dictatore Civitatis jure donata: fidem populi Rom. conſtantiſſimè coluit, præcipuè verò difficillimis belli Punici temporibus, poſt cladem ad Trebiam ab Annibale acceptam, quamobrem ſubſidia rei Romanæ præſtitit: dein in Imperatorum fuit poteſtate, quandiu ſalva ſtetit ſua Romano nomini majeſtas. Pòſt à Radagiſo Gothorum rege incendio vaſtata, anno 412. hinc ab Attila Hunnorum Principe ſubverſa, ſed refecta anno 452. imperante Martiano, dein Longobardis, Carolo M. Regibus Italiæ ſubſuit, libera poſthæc. Sed ab Henric. VI. Imperat. occupata, tandem in Ducum Mediolan. poteſtatem pervenit, donec ſe Venetis dedidit, quibus cùm à Ludovico XII. Anno 1509. erepta eſſet, à Franciſc. I. An. 1517. reddita eſt, ſub quorum imperio maximè hodie floret. Venetæ urbis ſponſa vulgò cognominatur. Ager Brixienſis admodum longè lateque patet, etenim latitudine ſtadia ferè 800. ſeu P. M. C. continet, nimirum à Moſo, à Mantua millibus 15. abeſt, uſque ad Dialengum extremo in vallis Camuniæ capite ſitum: longitudine ſtadia 400. vel P.M.L. inter Limonem Benaci vicum & Orcios novos. Sunt hoc tractu lacus aliquot, nominatim Iſæus, Idrinus, & Benacus. In hujus urbis agro, perfidiâ Italorum, clade affectus eſt Rupertus Imperat. qui Italiam intraverat, ut Galeatium, dominatum invadentem, compeſceret, Anno Chr. 1403. Vide Cuſpin. *in Ruperto*. Anton. *par. 3. titul.* 22. *cap.* 3. & 38. long. 32. 20. lat. 44. 30.

Brixia, Suſianæ fluvius. Plin. 6. 26.

Brixino, urbs Germaniæ, ſub clientela Comitum Tirolis, cum toto territorio. Ad Eiſocum fluv. qui ibi recipit amnem *Rienez*, ad pedes montium, 2. leuc. German. à confin. dit. Venetæ, 6. à Bolzano. Hic Henricus III. Imper. An. 1380. contra Gregorium VII. elegit Gilbertum Epiſcopum Ravennæ. Epiſc. eſt ſub Arch. Salisburgenſi.

Brizaca, Armeniæ maj. opp. Ptol.

Brizana, vide *Briſoana*.

Brizani, populi Septentrionales Helmoldo.

Brizica, Thraciæ urbs. Anton.

Brizo, apud Delios vaticiniorum, quæ ex ſomniis ſumuntur, Dea habita eſt, à *βρίζειν, dormire*. Cæl. Rhod. 7. 10.

Broburgus, Morinorum caſtrum. Veteres tabulæ ante annos 600. datæ nunc *Broburgum*, nunc *Bruchburch caſtrum*, id eſt, Brocburgum ſive lutoſum oppidum vocant; quod nos *Bourbourg* appellamus; Flandrenſes *Borborch*, aut ſi quibuſdam credimus *Bronebourg*. Gilbertus *de Vita & Morte Caroli Comitis Flandriæ*, *Brodburg* nuncupat & *Brudburg*, id eſt, Brodburgum. *Brod* autem & *brud*, non minùs quàm *bruch* & *broc*, lutum ſignificat, & à brodio deductum videtur. Unde Broagium quoque à ſitu paluſtri nomen accepit, *Brouage*: & Monſtreletius de cæde Ludovici Aurelianenſium Ducis loquentes ejus filios inducens, *broüet* pro luto uſurpat: uti Flandrenſes *broue* lutum nominant; & Brajum vel Brajotum caſtrum in Pertico, vulgò Noſtris *Brou* dicitur. Idem Gilbertus *Brudgas* Flandriæ oppidum nominat, haud dubiè ſicut *Brudburgum* à luto. Hadr. Valeſ. *Notit. Gall.*

Brocalum, regnum Africæ in Nigritia, inter oſtia Nigri fluv. non longè ab ora Oceani Atlantici, & ab Heſperio promuntorio.

Brocariacum, Villa Regia, in Galliæ regno, ut memorant Jonas *in Vita Columbani Abbatis Luxovienſis*, & Fredegarius *in libro* 5. *ac ultimo Chronici*, quò Columbanus ad Reginam Brunichildem venerit: qui videtur eſſe vicus *Bourchereſſe*, inter Cabillonum Regiam Theodorici ac Brunichildis & Auguſtodunum poſitus. Ibidem *Villa Regia Spinſia* vel *Spiſſia*, in qua commorantes Theodoricum ac Brunichildem ejus aviam adiit Columbanus, videtur eſſe *Eſpoiſſe* locus inter Aballonem & Sinemurum. Valeſius.

Brochus, Phœniciæ opp. Polyb. *lib.* 5.

Brocomagus, vel *Brotomagus*, & *Breucomagus*, Ptolemæo, Germ. vicus, non procul ab Argentorato. *Brucomat* Rhenano, *Brumat*, vel *Broumat*, vel *Brumt*, Velſero. Vid. Hadrian. Valeſium *Notit. Gall.* long. 18. 50. lat. 48. 20.

Brocubelus, Mazæi filius, Syriæ quondam Prætor, victo à Beſſo Dario transfugit ad Alexandrum. *Curt.* 5. 36.

Broda, urbs Bohemiæ gemina Teutonica & Boëma. Ferrarius.

Brodentia, Germ. urbs. Ptol. Sub Hermanduris, ubi nunc fortè Rotenburgum in Franconia.

Brodra, oppidum Indiæ, ſub imperio M. Mogolis, non longè à ſinu Cambajæ in regno *Guzaratte*.

Broguier, ſeu *le Broniac* Johannes, Sabaudus, Archiep. Arelat. Cardinalis Oſtienſis nomine, ſub Clemente VII. Antipapâ, Benedicto XIII. Alexandro V. Johanne XXIII. & Martino V. celebris. Obiit Romæ An. 1426. Ughel. *t.* 1. *Italia S. in Epiſc. Oſtienſ.* SanMarth. *Gall. Chr. t.* 1. *p.* 63. Saxi, *hiſtor. Arelat.* Ciaconius, Foderus, &c. Collegium magnum Avenione fundavit, reditibusque inſtruxit, quibus 24. pauperes ſtudioſi alerentur, &c.

Bromagus, vicus *Bro*, hodie, unde lacus Bromagenſis, *lac de Bro*, Lemanum ingrediens. In Helvetia. Vide Hadr. Valeſium, *Notit. Gall.* Joh. Bapt. Plantinum *Helvet. nov. antiq.* &c.

Bromius, Bacchi cognomen, ἀπὸ τοῦ βρέμειν, id eſt, *a fremendo*; Aliis vero ἀπὸ τῆς βροντῆς, hoc eſt, *a tonitru*, eo quòd natus ſit cum tonitru, ejus genetrice fulmine peremptâ. Ovidius *Met.* 4.

Thura dabant, Bacchumque vocant, Bromiumque, Lyæumque.

Bromus, Centaurorum unus, à Cæneo interfectus, Ovidius *Met.* 12.

Broncherſtum, oppidulum Belgii uniti, in Comit. Zutphan. ad dextram ripam Iſalæ fluv. 1. leuc. à Zutphania.

Brongus, fluvius, vide *Angrus*.

Bronium, oppidum Hannoniæ, in limite Brabantiæ, medium inter Bruxellas & Montes. Etiam *Brennia*. Vulgò *Braine le Comte*.

Bronsbroa, pagus Oſtrogothiæ, in Suec. in limite Blekingiæ; hic pax inter Suecos & Danos coiit, anno 1645. Aliàs *Broemſebroe*.

Brontæus, Jupiter dictus à βροντῇ, quod eſt *tonitru*, unde Latinè *Tonans* quoque vocatur.

Brontes, unus ex Cyclopibus, Vulcani miniſtris, qui Jovi cudunt fulmina, ἀπὸ τῆς βροντῆς, id eſt, à tonitru dictus. Tres autem præcipuè à Virgilio numerantur Vulcani miniſtri, *Brontes*, *Steropes* & *Pyracmon*, quos Heſiodus *in Theogonia* Cœli & Terræ filios facit, quanquam alii ex Neptuno & Amphitrite natos malint. Virg. *Æn.* 8.

Ferrum exercebant vaſto Cyclopes in antro,
Brontesque, Steropesque & nudus membra Pyracmon.

Statius *Sylv.* 1. 1.

Quæ ſuper impoſito moles geminata Coloſſo
Stat Latium complexa forum! Cœlone per auras
Fluxit opus! Siculis an conformata caminis
Effigies laſſum Steropem Brontemque reliquit.

Claud. *de* 3. *Conſul. Hon.*

—— Vobis jam Mulciber arma
Præparat, & Siculâ Cyclops incude laborat:
Brontes innumeris exaſperat Ægida ſignis,
Altum fulmineâ criſpare in caſide conum
Feſtinat Steropes: nectit thoraca Pyracmon,
Ignifluiſque gemit Lipare fumoſa cavernis.

Bronteum, machina fuit ſub ſcena, æneum vas habens, in quod calculi decidentes, & in eo circumacti tonitru ſonum imitabantur, quod genus *Claudiana tonitrua* Feſtus vocat à Claudio Pulchro inventore.

Brontinus, Philoſophus Pythag. maritus Theanus Metapontinæ, quæ aliquot opera Philoſ. edidit, Suidas. Item pater Theanus Cretenſis, quæ Pythagoræ uxor. Diog. Laërt. *in Pythagora*, *lib.* 8.

Brontoræ, locus ab Urbe tribus milliaribus diſtans, quo Anthemius à Leone ab Italiâ miſſus imperium ſuſcepit. Caſſiodorus, Diaconus.

Broteas, & Ammon, cæſtibus inclaruerunt. Ovid. *Met.* 5.

Hic gemini fratres, Broteasque & cæſtibus Ammon
Invicti. ——

Brotes, è Cyzicenis unus, à Polluce, in nocturno conflictu cæſus ac ſemianimis relictus. Flacc. *lib.* 3.

Brotheus, fil. Vulcani & Minervæ, deformi facie, ob quam dum pleriſque eſſet riſui, animi dolore ſe in rogum conjecit. Ovidius *in Ibin*:

Quodque ferunt Brotheum feciſſe cupidine mortis,
Des tua ſuccenſo membra cremanda rogo.

Brovverſhavia, inſ. Zelandiæ, quæ à *Scaldi* fluv. *Scaldia* cognominatur, oppidum nitidè & eleganter conſtructum, quod rei maritimæ peritos & exercitos naucleros ſuppeditat, piſcatoresque ſtrenuos, quorum induſtria ingentem piſcium copiam variis mundi partibus communicat. Theatr. Urbium.

Brovonacis, Angliæ urbs. Anton. *Brougham* Camdeno, in regione Weſtmariæ.

Brouverhavia, ſeu *Brouverii* portus, oppidul. Zelandiæ, in Scaldia Inſ. cum portu ſat capaci. 1. leuc. à Ziriczea.

Brouvers fretum, in Amer. merid. detectum à Batavis, A. 1643. Maximè in Auſtrum ſpectat, infra fretum Meræum, & ab inventore nomen habet.

Brucca, ſic putat Cl. Aretius olim dictam urbem Siciliæ, hodie *Longobaldam* vocatam.

Bruccia, caſtrum in Lemovicibus, hodie *Broſſe*: cum pago circumjacente, à ſylva vicina, nomen accepit. Vid. Valeſ. *Not. Gall.*

Bructeri, pop. Germaniæ in Friſiâ Orient. incolentes, quorum

tractu

tractus *Brockmerlandt*, teſte Cornelio Kempio, dicitur. Putantur idem cum Buſacteris, vide ibi. Sunt qui hos in Marchiâ Comitatu Weſtphalia collocant. Meminit iſtorum Claudianus *de 4. Conſul. Honorii*,

——Venit accola ſilvæ
Bructerus Hercynia.——

Hos Druſus navali prælio in Amaſio fluv. ſuperavit, teſte Tacito. Legendum forſan *Bruteri*: nam ſe invicem *fratres* appellabant ſuo quodam more, & , niſi fallor, militari. Mos ille ab antiquiſſimis Scythis, ubi teſte Nicolao, ſeniores patres, juniores filios, æquales fratres nominabant. Durat hodieque apud Germanos ἀδελφότης quædam συμμυστική, nec minus religioſè colitur, ac priſcis illis Romanis *Cara cognatio*.

Bruga, vulgò *Bruges*, Flandriæ urbs, ad fluv. *Reye*, omnium pulcherrima, nitidiſſimaque. Publicarum ſiquidem & privatarum ædium in hâc urbe ſplendor & magnificentia, omnem orationem, omnem dicendi facultatem ſuperat. Optimam urbium formam, hoc eſt, orbicularem ſitu obtinet. Pulcherrimis mœniis cingitur. Forum habet, ad quod ſex latæ deducunt plateæ, totidemque præcipuis portis reſpondentes. *A pontium multitudine* ſic dicitur. Præcelſis turribus Divorumque auguſtiſſimis templis ſexaginta numero inſignitur. Epiſcopatus hic à Paulo 4. inſtitutus. Et quemadmodum à Balduino Flandriæ C. urbs muris cincta, ita à Liderico templo S. Donatiani, quod præcipuum, ornata eſt. Damhouder. Ab hujus civibus, Galli omnes (in quorum poteſtatem venerat Flandria, Vidone capto) ob avaritiam præfecti, interemti ſunt Anno 1300. quam injuriam ulturus Philippus Pulcher à Vidonis filiis magnâ clade victus eſt, aureaque calcaria 700. in trophæum ſuſpenſa. Beyerlinck *in Theatr.* Annales Flandriæ. Maximilianus I. Imp. à rebellibus ſubditis hic detentus eſt aliquandiu. Capta eſt urbs, à Duce Parmenſi, Anno 1584. cum tota fere Flandria. Vid. Thuan. *Hiſt. lib.* 80. *&* 83. Grotium *Annal. Belg.* &c. long. 24. 25. lat. 51. 36.

Bruga, urbs Stiriæ, ad Muram fluv. Metel. Opp. in Nortgoja, Ferrar.

Brulleta, populi, quos Epheſo tribuit Plinius 5. 29.

Bruma, dicitur dies Solſtitii hyemalis, qui eſt ad 15. Calend. Januar. Dicta quaſi Βραχὺ ἦμαρ, ut quibuſdam placet; quam originationem quoque amplectitur Macrobius *Saturn.* 1. 21. Iſidor. *lib.* 5. *cap.* 35. Cæſar Scal. 19. *cap. lib.* 1. *de Cauſ. L. L.* Varro autem, ut & Feſtus, eam à *brevitate dierum* appellari ajunt. Vide Voſſium, in *Bruma*.

Brumalia, à Romanis dicebantur Bacchi ſacra, quæ & Liberalia, bis in anno celebrari ſolita; ſemel 12. Cal. Mart atque iterum 18. Cal. Sept. Dicuntur autem à *Brumo*, quo nomine Romani veteres Bacchum appellabant. Rhod. 18. 25. Vide Suidam, in Βρουμάλια.

Brumia, Abbatia Germaniæ, in ditione Archiep. Trevirenſis, qui perpetuus ejus adminiſtrator eſt. Hic Lotarius Imp. relicto imperio, ſolitariam egit vitam, an. 855.

Bruna, ſeu *Breina*, lacus Scotiæ Sept. in Aſſino Comitatu, longe per terras excurrens, pòſt in mare Deucaledonium ſe exonerat. Ei adjacet *Breyn* oppidul.

Brundulum, portus quem Atheſis amnis ex Tridentinis Alpibus fluens facit. Plin. 3. 16.

Brundunum, urbs Bavariæ, vulgò *BrunaW*. long. 35. 25. latit. 40. 10.

Brundusia, Gall. *Porentru*, corruptè ex *Pons Ragnetrudis* opp. Sequan. in limite Alſatiæ, 6. leucis à Baſilea. Sedes Epiſcopi Baſilienſis.

Brunduſium, quæ & *Brundiſium*, *Brendeſium*, Ptolemæo, *Brenteſium* Stephano, urbs Calabriæ ad mare Adriaticum ſita viâ Appiâ, euſque præductâ, & portu inſigni nobilis, ex quo Romanis tritiſſimus olim fuit in Græciam tranſitus. A *Brento* quodam Herculis filio, ſi Stephano fides, aut certè à cervini capitis ſimilitudine, quod Meſſapii linguâ ſuâ Βρέντιον appellant. Lucan. *lib.* 2.

Brunduſii tutas Magnus conſcendit in arces.

De ſitu ejus hæc innuit idem, *Pharſal. lib.* 5.

——Curvique tenens Minoia tecta
Brunduſii, clauſas ventis brumalibus undas
Invenit & pavidas hyberno ſidere claſſes.

Ubi *curvum* dixit, quia ſemicirculi in formam jacet. Idem poeta *de eâdem urbe*,

Hanc latus anguſtum jam ſe cogentis in arctum
Heſperia, tenuem producit in æquora linguam,
Adriacas flexis claudit quæ cornibus undas.

Meminit ejuſdem Horatius, *lib.* 1. *Sat.* 5. quâ iter ab Româ ad *Brunduſium* uſque deſcribitur:

Brunduſium longæ finis chartæque viæque.

Unde Silius *lib.* 8.

Nec non Brunduſium, quò deſinit Itala tellus.

Denique Feſtus, *Brundiſium*, inquit, *quidam poeta brevitatis causâ, Brendam* dixerunt. longitud. 42. 17. latitud. 40. 34. Hodie *Brindiſi*.

Brunechildis, fil. Athanagili, Viſigothorum in Hiſp. Regis, nupſit Sigeberto, Auſtraſiæ Regi. Furia familiæ regalis. Mortuo marito, à Chilperico fratre ejus, Rotomagum relegata eſt, ubi filio Chilperici Merovæo nupſit, & reddita filio ſuo Childeberto, Auſtraſiam eo minorenni adminiſtravit. Pòſt, cupidine imperandi accenſa, filium jam per ætatem regni capacem ſuſtulit veneno, ut in nepotum tenella ætate autoritatem retineret. Avaritiâ & laſciviâ ſtimulata, nihil intentatum reliquit, nec ferro nec veneno parcens. Hinc omnibus exoſa, nuda Auſtraſiâ ejecta eſt. Mox apud nepotem ſuum Theodoricum authoritate iterum invaluit. Hic lenam nepotis egit, ne ille legitimâ uxore ductâ, aviam excuteret: & licet jam natu grandis, libidinis victima, Protadem, Bertoaldo aliiſque occiſis, Magiſtrum Palatii creavit. A' Deſiderio Epiſc. Viennenſi reprehenſa, illum primò ſynodo Cabillonenſi condemnari, dein biennio pòſt lapidari curavit. Theodoricum nepotem, contra fratrem ejus Theodebertum, à cujus magnatibus pulſa fuerat, incitavit, hocque cum tota familia ſublato, illi quoque venenum propinavit. Tandem decemplicis Regicidii accuſata, in Gallorum panegyri, præſente Clotario II. & convicta, triduum primò torta eſt, dein in camelo publicè circumducta, tandem ab equa indomita, cujus caudæ alligata erat, miſerè huc illuc raptata & lacerata eſt, cadaveris reliquiis igne abſumtis. Alii à quatuor equis dilaceratam volunt. Sunt etiam, qui illam ſepultam Auguſtoduni dicant. Gregor. Tur. *lib.* 4. 5. 6. *& ſeqq.* Aimon. *lib.* 3. *&* 4. Ado, Sigebert. *in Chron.* Ab ea caſtrum in pago Cadurcino, *Brunicheldis caſtrum*, cum Vicecomit. tit. nominatum eſt. Nunc *Borniquet*. Ibi & cella monaſterio Moiſſacenſi ſubjecta Priorem ſuum habet. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Brunetum, ſeu *Bruniacum*, urbs Liguriæ, ad Votrum fluv. ad radices Apennini, epiſc. ſub Archiep. & Rep. Genuenſi, parvi circuitus, 9. mill. ab Apua, in Occaſ. à Genua autem 50.

a Brunn Joh. Jacobus, fil. Bonaventuræ Tribuni Pl. nepos Bonaventuræ Conſ. Medicus Baſilienſis. Scripſit *Manuductionem ad conſultationem Med. rectè inſtituendam.* Obiit ann. 1660. æt. 69.

Brhnna, Vid. *Brunnum*, Moraviæ olim Marchionum ſedes. Metel.

Bruno, Colonienſis, Remis Theologiam docuit. Vocibus Raimondi Diocris, Canonici Pariſienſis, qui opinione Sanctitatis relictâ obiit Lutetiæ, ſe poſt mortem in feretro erigentis, & horribili ſono tribus diebus continuò ſe ſubſequentibus, *Accuſatus, Judicatus, Damnatus* ſum, exclamantis, territus, an. 1086. cum ſociis quibuſdam in eremum *la Chartreuſe* dictum, in Delphinatu, ſeceſſit, Carthuſianorum ordinis fundator. Obiit Anno 1101. à Leone 10. anno 1514. Sanctis inſertus. Scripſit commentarios in Pſalmos & Epiſtolas Paulinas, &c Johan. Columbi, *diſſertatione de Chartuſianorum initiis.* Petræus *Bibl. Carth.* Vincentius de Beauvais, *lib.* 26. *cap.* 82. Petrus Cluniac. *Mir. lib.* 2. *cap.* 28. Miræus, *de origine Relig. lib.* 2. *cap.* 35. Onuphr. Genebr. Sigebert. *in Chron.* &c.

Bruno, contra Berengarium Romæ diſputavit, Anno 1079. Abbas dein MontCaſſini factus. Petr. Diacon. *hiſtor. montis Caſſ. cap.* 33. Auctor hiſtoriæ Henrici IV. Imper. Voſſius *hiſt. Lat. cap.* 47. Item, filius Henrici Aucupis, Archiep. Colon. & Lotharingiæ gubernator. Obiit Anno 965. Item Epiſc. Herbipolitanus, patruus Conradi Imper. obiit, Anno 1045. Scripſit commentarios in Pſalmos, in Cantica utriuſque T. in Symbol. Apoſtol. & Athanaſii, in orationem Dom. Trithem. de *Scr. Eccl.* Item, Ruſſorum Apoſtolus.

Bruno Amerbachius, V. *Baſilius Amerbachius.*

Brunopolis, Vid. *Brunſvvicum.*

Brunovia, opp. Bohemiæ, in quo templum Fratribus, an. 1618. ademtum, belli Bohemici occaſio fuit.

Brunsberga, urbs Pruſſiæ Reg. ubi Epiſc. Warmienſis ſedem habet; juxta ſinum *Friſch Haff.* Media inter Mariæburgum & Regiomontem. Capta à Guſtavo Adolpho, Anno 1625. A paucis annis oppignerata eſt Electori Brandeburgico.

Brunsbutta, oppidul. munitum, in Dithmarſia regione Holſ. ad Albis oſtia, 3. leuc. infra Glueſtadium, *Brunsbuttel.*

Brunſvvicum, Tubiſurgium Ptolemæo, aliis *Brunopolis*, Saxoniæ metropolis, cujus fere centrum obtinet; civitas eſt permagna & populoſa 2. m. p. ſuo ambitu complectens, una ex 4. Hanſeaticarum præcipuis. Tota urbs in plano jacet, mœnibus ac foſsâ duplici profundiſſimâ, & aliquot in locis triplici, ac quâlibet aquis ſtagnantibus munitâ. Vallum etiam inter foſſas craſſiſſimum habet, ductum per circuitum, variis arborum generibus conſitum. Libera ferè urbs hactenus fuit, ſed Anno 1671. ſub Ducum Brunſvicenſium jugum redacta eſt, poſtquam binis hoc ſeculo vicibus fruſtra tentata fuiſſet. Inter Erphordiam & Hamburgum, inde 24. hinc 20. leuc. à Magdeburgo in occid. 13. quot à Luneburgo recedens. Hanc *Oacer* fluv. interſecat, quo obſtructo Henricus D. urbem capturus erat, Anno 1605. niſi à tempeſtate agger ruptus diſjectusque fuiſſet. In hac urbe Otto AntiCæſar à Philippo Suevo obſeſſus, & auxiliaribus ſuperatis, ad fugam in Angliam compulſus eſt, Anno 1202. Bugenhagium doctorem habuit, circa Annum 1522. ut & Martinum Chemnitium, per an-

annos 30. mortuum Anno 1586. Hinc Brunſvicenſis Duc. inferioris Saxoniæ, inter Epiſc. Halberſtadenſem, Ducatum Luneburgicum, Weſtphaliam & Ducatum Grubenhagium. Cujus reliquæ urbes *Wolfenbutel*, ſedes Ducum, *Helmſtadium*, ubi Academia, &c. Ducum origo ab Azone Eſtenſi, qui ex Cunegonde, è Welforum familia, ſuſcepit Welfum cognom. *Robuſtum*, qui Dux Bavariæ poſt patruum cognominem fuit, ejusque filii Henricus Superbus & Henr. Leo, Duces Bavariæ & Saxoniæ, an 1139. Otto cogn. *infans*, Dux Brunſvic. & Luneburgenſis, à Friderico II. Imp. creatus eſt, Anno 1240. In Brunſvicenſem & Luneburgenſem ramos familia diviſa, An 1372. quorum hic iterum Anno 1546. in lineam Dannebergicam, nunc Wolffembutelanam, & Cellenſem: Ille verò ex Henrico, filio juniore Magni, ortus, in Guelferbytanam & Gœtingenſem ſeu Calebergicam, an. 1503. diviſus eſt: quâ poſteriore Anno 1584. in Erico, extinctâ, hæreditatem hanc Guelferbytani creverunt, è quibus Fridericus Ulricus ſupereſt. In tota hac ditione Lutherana religio viget. Crantz. Cruſ. *hiſt. Sax. Germ. lib.* 1. Cluv. *lib.* 3. Spener. *in Sylloge Geneal.* long. 32. 40. lat. 52. 40.

Bruſchius Caſparus, Egranus, Poëta Laur. Vir doctiſſimus, & antiquitatis eruendæ ſtudioſiſſimus, C. S. E. interiit trajectus ſclopo, inſidiis quorundam, in ſylva Schlingenbacenſi, inter Rotenburgum & Winshemium An. 1559. æt. 41. Bucholc. *Ind. Chronol.*

Bruſis, pars Macedoniæ à *Bruſo* Emathii filio. Steph.

Bruſtacia, urbs Oenotrorum, in Italia, ſub Crotoniatis & Brutiis, nunc *Umbriatico*, Brietio & Sanſoni, in Calabria citer. 10. mill. à ſinu Tarentino. V. *Umbriaticum* & *Bryſtacia*.

Bruthus, Vid. *Brythus*.

Brutidius, vir quidam, qui tempore Juvenalis poetæ tractus eſt ad judicium, tanquam fautor & amicus Sejani, apud Imp. accuſati. Juvenal. *Sat.* 10.

—— —— Pallidulus mi
Brutidius meus ad Martis fuit obvius aram,
Quam timeo victus ne pœnas exigat Ajax,
Ut male defenſus. ——

Hunc *Brutidium* ait Tacitus, *Annal.* 3. *artibus honeſtis copioſum fuiſſe*, qui etiam teſte Senecâ, *Rhetor & Hiſtoricus fuit, non ſine laude*. Vide Voſſ. *Hiſt. Lat.* 1. 24. *& infra.*

Brutidius Niger, Apollodori diſcip. Ædilis C. Sulpicio, D. Haterio Coſſ. honeſtis artibus copioſus. Nam non ſolùm inter oratores Rhetorasque locum habuit; teſte Seneca, *Suaſ.* 6. & *controv.* 9. ſed etiam hiſtoriam ſcripſit, ut ex fragmentis apparet cum laude. Idem cum præcedente.

Brutii, pop. in extremis Italiæ finibus, ſupra Lucanos, peninſulam incolentes, cujus Iſthmus à Lao fluv. uſque ad Metapontium porrigitur. Hi Lucanorum olim paſtores fuere, qui, excuſſo ſervitutis jugo, trans Laum fluv. ſedes poſuerunt, unde & Βρέττιοι, vel Βρέττιοι à Lucanis dicti ſunt, quod illorum lingua *fugitivos* ſonat. A Romanis autem *Brutii* appellati ſunt, quaſi *Bruti*, hoc eſt, *ſtupidi* & *vecordes*; quâ ignominiâ ideo notati ſunt; quòd, ſecundi belli Punici tempore, ad Annibalem defeciſſent; ob quam perfidiam ſemper deinde ſine honore & dignitate habiti ſunt, ad ſervilia tantùm opera, & viliora munia deſignati. Dionyſius Periegetes,

Α῎γχι δὲ Λευκανοὶ καὶ Βρέττιοι ἄνδρες ἔασι,
Τοσσάτιοι ναίοντες ὅσον λευκὴν ἐπὶ πέτρην.

Græcis Βρέττιοι & Βρέττιοι dicti. Euſtathius, Βρέττιοι ἐκλήθησαν ἀπὸ Βρεττίου υἱοῦ Ἡρακλέος. Juſtinus à *Brutia* muliere; Diod. Sic. *a ſervitute ſuâ* ſic dictos putat, καὶ γὰρ τῇ τῶν ἐγχωρίων διαλέκτῳ οἱ δραπέται Βρέττιοι προσαγορεύονται. Strabo Ἀποστάτας vocat, hoc eſt, *defectores*. Notandum autem hic, quod obſervat Bochartus, priſcam Italiam nihil fuiſſe quàm Brutiorum agrum cum parte Lucaniæ, quod ipſum voluit Stephanus, in quo legendum: Ἀντίοχος δὲ τὴν Βρεττίαν φησὶ κληθῆναι Ἰταλίαν. Eſt autem regio ſic dicta à picis abundantiâ ibi naſcente, Βρέττιαν enim Græci *picem* appellant. Vide doctiſſ. Authorem *de Ph. Col pag.* 660. Baudrando Brutii fuerunt populi Italiæ, in magna Græcia, inter Lucaniam & fretum Siculum extenſi, & inter mare Tirrhenum, & ſinum Tarentinum. Diviſique fuere in Ciſmontanos & Tramontanos, ubi nunc Calabria cit. & ult. in parte Auſtr. Regni Neapolit.

Urbes Brutiorum quæ hodie exſtant:

Amantia, *l'Amanthea.*	Miletus & Melita, *Melito.*
Balbia, *Altomonte.*	* M. Altus, *Mont alto.*
* Beſidianum, *Biſignano.*	M. Leonis, olim Hipponium, *Monte Leone.*
Bova, *Bova.*	Nicotera, *Nicotera.*
* Conſentia, *Coſenza.*	Oppidum, *Oppido.*
Marcopolis, *S. Marco.*	* Rhegium, *Reggio.*
Martoranum, olim Mamertium, *Martorano.*	* Tropea, *Tropea.*

Brutina, urbs Hiſp. Ptol. Vide *Brutobria*.

Brutium, prom. al. *Leucopetra*, in quo deſinit alterum Apennini cornu, teſtibus Sanſone & Brietio, nunc *punta della Saetta*. Eſtque prope fretum Siculum, in Calabria ulteriore. 12. mill. Ital. à Rhegio 15. in Occaſ. à prom. *Burſano*, quod olim Zephyrium dictum eſt.

Brutius, Βρέττιος ὁ σοφώτατος ἱστορικὸς καὶ χρονογράφος vocatur à Scriptore Chron. Alexandr. *pag.* 90. ubi ex eo quædam narrat de Danae & Perſeo. Vide Voſſ. *Hiſt. Gr. l.* 3.

Brutius Præſens, Conſ. Rom. Antonini Pii collega Anno U. C. 890. cujus filiam M. Imperator filio ſuo Commodo matrimonio junxit.

Brutobria, urbs inter Tyritanos & Bætin fluv. Steph. Eadem nimirum eſt quæ aliàs *Brutina* vel *Brutopolis*. Verùm pro Τυριτανῶν apud Steph. lege Τυρδιτανῶν.

Brutus. Brutorum familia Romæ imprimis fuit illuſtris, ex qua clariſſimus fuit L. Junius Brutus, Filius M. Bruti. Huic Marco Tarquinii regis filia Tarquinia data uxor, hunc Lucium Junium & filium majorem natu peperit, quos, patrem ſcilicet & filium majorem, Tarquinius ſuperbus ob divitiarum cupiditatem ſuſtulit. Lucius verò ulciſci impotens patris mortem, fatuitatem ſimulat, ut vitam tueatur, opes nihili faciens. Unde illud poetæ:

Brutus erat ſtulti ſapiens imitator.

Itaque in templo Delphico cum filiis Tarquinii oraculo accepto eum regnaturum, qui prior ſcilicet matrem exoſcularetur: caſum fingens, terram communem omnium matrem deoſculatur: & pòſt in enſem conjurans, quo ſe Lucretia confecerat, vindex fuit libertatis, primusque conſul, vir vehemens, & qui duos filios adoleſcentes, totidemque uxoris ſuæ fratres Vitellios juvenes, revocandorum in urbem regum inſimulatos in concionem protraxit, virgis cecîdit, immotaque facie ſecuri percuſſit. Tandem multis rebus præclarè geſtis eo in prælio, quod ad Regillum lacum commiſſum eſt, occubuit, cumque matronæ ut fortiſſimum ſui ſexus vindicem annum integrum luxerunt. Quidam putant, Junium menſem ab hoc Junio Bruto appellatum, quòd hoc menſe Calendis Juniis, pulſo Tarquinio, ſacrum *Carnæ deæ* (quæ humanis vitalibus præeſſe creditur) in Cœlio monte voti reus fecerit. Virg. *Æn.* 6.

Vis & Tarquinios reges, animamque ſuperbam
Ultoris Bruti faſceſque videre receptos?
Conſulis imperium hic primus ſævaſque ſecures
Accipiet, &c. Vid. Flor. *lib.* 1. *cap.* 9. *&* 10. Liv. *l.* 1. Dionyſ. Eutrop. Ruſum, Oroſ.

M. Junius Brutus, percuſſoris Cæſaris pater, quem tres de Jure Civili ſcripſiſſe libros, Cic. 2. *de Oratore*, author eſt, Marianas partes ſecutus à Pompejo victus, profligatusque eſt. Poſt mortem Syllæ, quum Lepidus Conſul bellum redintegraſſet, Brutus, qui Galliam Ciſalpinam Lepidi nomine tenebat, à Pompejo Mutinæ obſidione clauditur, in quâ ſive ſponte, ſive animos militum mutatos cernens, ſuam militumque ſalutem Pompejo commiſit. Dimiſſus inde, quum ad Padum perveniſſet, poſtridiè per Geminium, Pompeii juſſu, interfectus eſt, non ſine ſugillatione Pompeii, ut qui perfidè & crudeliter illum occidiſſet. Cicero Brutum hunc non modò acutum oratorem, ſed etiam juris publici & privati peritum eſſe refert. Uxorem habuit Serviliam Catonis ſororem parum ſanè pudicam, ex quâ filium M. Brutum, & 2. filias Junias ſuſcepit. Harum altera M. Lepidi Triumviri conjux, altera C. Caſſio nupta. Tacitus.

M. Junius Brutus, vir ſummæ gravitatis, &, ſi unum ejus facinus excipias, quo ſe ſuosque perdidit, cætera valdè bonus & laude dignus. Philoſophorum & Eruditorum aſſiduus ſectator, ipſemet epitomen Annalium Fanii compoſuit. Vid. infra. Contemptor divitiarum. Quæſturam in Galliis ſibi oblatam recuſavit. Exorto bello civili Pompejum, quanquam patris interfectorem, quia partes illius juſtiores ſtatueret, ſequutus eſt. A pugnâ Pharſalicâ non tantum conſervatus à Cæſare, verùm etiam inter amicos habitus, imo adoptatus ab ipſo, Galliam Ciſalpinam obtinuit, idque per tempus belli Africani. Poſt Cæſaris ex Hiſpaniâ reditum, urbanâ præfecturâ ornatus, per Caſſium dolentem ſibi primum locum denegatum, ſeductus, in Cæſaris necem conſpiravit, quâ patratâ, quum in urbe ſe tutò non fore videret, fugâ ſibi cum cæteris conjuratis conſuluit, nec multò pòſt comparatis exercitibus cum Caſſio in Philippis ab Antonio & Cæſare victus necem ſibi conſcivit, Stratonis amici ope ad id imploratâ, annos natus 40. Uxor illi fuit Porcia, Catonis avunculi filia, quæ morte mariti auditâ, ſimiliter mortem ſponte ſuâ ſit. Amiciſſimus fuit Ciceroni, cujus nomine & librum de claris Oratoribus Tullius inſcripſit, qui eidem & alium de perfecto Oratore conſecravit; habenturque ejus ad Ciceronem, & hujus ad illum non paucæ Epiſtolæ. Vitam ejus conſcripſit Plutarchus. Hunc Cæſar inter conjuratores videns, à quibus interimeretur, filium nominavit, & fortaſſe verè, quando cum matre ejus Cæſar conſueverat. Scripſit hic Brutus epitomas hiſtoriæ Fannii & Cœlii Antipatri. Alia etiam ſcripſiſſe certum eſt. Nam librum ejus de Officiis Chariſius citat *lib.* 1. & Priſcianus *lib.* 6. Ac libri de patientiâ meminit Diomedes *lib.* 1. Quo etiam libro teſtis adhibetur in laudatione Appii Claudii. Suidas, Βροῦτος στρατηγὸς Ῥωμαίων, ἔγραψεν ἐπιτομὰς καὶ τῶν Πολυβίου τῶν ἱστοριῶν βιβλίων ἐπιτομήν.

Vid.

V. Liv. etiam *l.* 124. *brev.* Flor. *lib.* 4. Suetou. *in Cæſare & Aug.* Dion. Appian. Vellej. &c.

D. Junius Brutus Albinus, & ipſe unus ex percuſſoribus Cæſaris, poſt pugnam Mutinenſem, quum perſequi vellet Antonium, deſertus à legionibus, Antonii juſſu cæſus eſt, quum eſſet Conſul deſignatus, & à Cæſare inter ſecundos hæredes adſcriptus.

Brutus, fil. Sylvii, qui Aſcanii frater, Æneæque filius, occiſo patre in Græciam profugus, ibi plurimis Trojanorum in libertatem aſſertis, filiaque Regis Pandraſi ductâ, in Albionem venit, ibique regnum Britanniæ à ſe dictum fundavit. Si Annalibus Angl. fides. Certè Meſſala Corvinus, Dionyſius aliique de hoc Sylvii fil. nihil ſciunt. Iidem Annales ſextum ab hoc Britanniæ R. etiam Brutum nominant, eique 10. an. regnum attribuunt. Polydor. Virg. *hiſt. Angl. l.* 1. V. *Brythus*.

Bruxella, urbec. Palatinatus Rheni, in dit. Epiſc. Spirenſis, ad amnem *Saltz*. Ab ea eſt incile, Philippopolim uſque, à qua, ut & Rheno 2. leuc. diſtat.

Bruxella, vulgò *Bruſſels*, urbs Belgii, Brabantiæ præcipua, ſedes Principum olim, hodiè Gubernatoris Hiſp. Sita eſt ad fluviolum *Sene* qui per canalem 5. leuc. in Scaldim ſe exonerat. Cluver. *lib.* 2. Guicciard. *in Belg.* ab Antuerpiâ 8. leuc. in Auſtr. à Lovanio 4. in occid. verſus Gandavum. long. 25. 46. lat. 50. 50. Baudr. *Bruxella*, urbs ampla & culta, ad Senam amnem, partim in plano, partim in colle ſita, prope Sylvam *Soigne*, 2. leuc. à Vilevordia, 4. à Nivella; creſcit indies. Gall. *Bruxelles*.

Bruys Petrus, in Provincia ex parte, Languedocia & Aquitania, Religionis à Latina diverſæ præco, Toloſæ inprimis 10. an. docuit, Miſſam preceſque pro mortuis, aliaque verbo Dei contraria dogmata ſolidè è SScriptura refellens. Ob quæ, perſequutione ingruente, vivus exuſtus eſt, in S. Ægidii urbe. Ejus diſcipulus Henricus Monachus, majori fervore rem aggreſſus, Galliam ferè totam ſalutari doctrinâ implevit. Circa A. C. 1126. 1150. S. Bernard. *lib.* 3. *cap.* 5. *epiſt.* 240. 241. Serm. 66. *in Cantic.* Morнæus *in Myſt.*

Bruzzia, pro Brugis, V. Hadr. Valeſ. *Notit. Gall.*

Bryantium, urbs Theſprotiæ. Steph.

Bryas, Argivorum contra Lacedæmonios dux. Pauſan.

Bryaxis, ſculptor marmorarius, Mauſolæum unà cùm aliis fecit. Plin. 36. 5. Pauſanias *in Atticis*, Τῦ δὲ Ἀσκληπιῦ ἄγαλμα Βρύαξις, καὶ τὸν Ὑγίειαν ἐποίησεν.

Bryazon, amnis Aſiæ in Bithyniâ. Plin. 5. 32.

Brychus, fluv. Peloponneſi, per Achajam, apud Pallenem opp. in ſinum Corinthiac. influens.

Bryges, Thraciæ pop. Steph. qui poſteà *Phryges* dicti ſunt. Strabo *lib.* 7.

Bryges, Illyrici incolæ. Apollon. *Argon. lib.* 4.

Brygianum, vulgò *Bracciano*, opp. Hetruriæ. V. *Arcennum*.

Brygias, vel *Brygion*, urbs Macedoniæ. Steph. cujus etiam Plinius meminit, *lib.* 4. *cap* 30.

—— Ὅς ποτ' ἰδέμην,
Ἀρτεμίδι Βρυγὸς ἀξεινοῖσιν ἀνωνίζαδε.

Ubi Scholiaſtes, Βρυγὸς, ἔθνος Ἰλλυρίας.

Bryges, civitas quam Mardonius in ſuam poteſtatem redegit. Herod. *lib.* 6.

Brygus, Celtiberorum rex.

Brylliom, urbs in Propontide. Steph. quam Plin. *lib.* 5. *cap.* 32. ponit in Myſia non longè ab Aſcanio fluvio.

Bryorum litus, Cyrenaicæ regionis. Ptol. & Mela. 1. 7. Vide ſiſiſtic Voſſium

Bryſa, Thraciæ pop. aliis *Bryca*.

Bryſea, vel *Bryſea*, Laconiæ op. Pauſanias.

Bryſea, urbs Æoniæ, à qua Bacchus *Bryſæus* dictus eſt, ut quidam volunt, quòd ibi coleretur, Alii tamen eum ſic dici volunt, ἀπὸ τῦ βρύειν hoc eſt, *à ſcaturiendo*, quoniam ex alvearibus mella, vel ex uvis muſta exprimere primus docuit. Nonnulli verò à *byrsâ*, hoc eſt, pelle, quam in bello induebat. Diodor. *lib.* 5.

Bryſia, urbs Elidis. Steph.

Bryſtacia, urbs Oenotrorum. Steph. Epiſcopalis Calabriæ ſedes; hodie *Briatico*. Vel, *Umbriatico*. Urbs regni Neap. in Calabria cit. ad Aretum amnem. Deficit in dies. Intra montes ſita eſt, Baudr.

Brythus Julius Dardanius (alii *Brutum* vocant) Æneæ Troii magni Latinorum regis, ex Julio Sylvio, Aſcanii regis filio, & Laviniæ nepte pronepos, utrumque parentem (quod Mathematici præſagierant) matrem in partu, ac in venatione patrem, invitus interemit. Ob id Italiâ per avum Aſcanium pulſus, in Leogræciam inſulam ſociis quibuſdam comitatus anno ætatis 16. abiit, ubi inter lacrymoſa ex tam infauſtis ſucceſſibus ſuſpiria, oraculum tandem à Diana Cynthia accepit, quòd eſſet nobiliſſimam extremi Occidui poſſeſſurus inſulam. His *Brytus* lætior factus cum 304. Troianorum navibus fortiſſimoque duce Coryneo. Albionem poſt novem annorum in terra marique labores feliciter intravit. Adeptus totius inſulæ regimen, obliterato *Albionis* vocabulo, *Brytannia* nomen impoſuit anno à Mundi origine 2828. & ante Servatorem natum 1142. Obiit completo 24. ſui regiminis anno, ætatis verò 53. ſcilicet anno formati Adami 2852. & ante incarnatum Meſſiam 1118. Trenovanti, urbe à ſe condita, ſepultus. V. *Brutus*.

Bryx, & *Bryga*, gens Macedoniæ, Illyriis finitima. Steph.

Brzetislaus, Dux Bohemiæ, poſt patrem Miecziſlaum, ab Imp. Henrico III. tributarius redditus Anno 1041. quotannis D. Marcas argenti, 120. boves pendere coactus eſt. Coſmas *Bohem. Hiſtor.*

B U.

Buai, Libyæ pop. apud quos vir cæteris viris, mulier mulieribus imperat.

Buana, Armeniæ maj. op. Ptol.

Buba, Ptol. *Buca* Strab. *Termole* quibuſdam, urbs Frentanorum marit. in Aprutio, apud Apuliæ fines, apud oſtia Tipherni fluv. Hiſtonio opp. proxima, ab eo 6. m. p. in Ortum diſtans.

Bubacene, Aſiæ reg. à Polyſperchonte in ditionem Alexandri M. reducta. Qu. Curtius.

Bubaces, Spado Darii ultimi Perſarum regis, inter proximos currum ejus ſequens, antequam vinciretur à Beſſo. Curt. V. 48.

Bubagannus, Conſtantinopolitani Imp. dux ab Henrico II. Rom. vexatus. Blondus. 3. 22.

Bubalia Pannonia, Sex. Aur. quæ & *Sirmienſis*, pars Pannoniæ inf. in Hungaria, circa Sirmium. Laz.

Bubalus, vide *Bupalus*.

Bubares, civitas à Minucio capta V. C. 559.

Bubares, Amyntæ filiam uxorem duxit. Juſt. *lib.* 7.

Bubaſſus, reg. Cariæ, Plin. in qua Bybaſſus urbs erat, Steph. ubi templum Dianæ ſpectabile. Inde *Bubaſis* patronym. Ovid. *l.* 4. *Metam.*

Bubaſides videre nurus.

Bubaſtiacum, Ægypti infer. ſlu. Ptol.

Bubaſtis, vel *Bubaſtus*, Ægypti inf. civitas Epiſc. in quâ religioſiſſimè olim colebatur Iſis, quæ ab eâ etiam *Bubaſtis* dicta. Ovid. *Met. lib.* 9.

- - Cum quâ latrator Anubis,
Sanctaq; Bubaſtis, variisq; coloribus Apis.

long. 63. 06. lat. 30. 40. Hinc *Bubaſtia*, ſacra, quæ in honorem Iſidis quotannis celebrabantur, quorum præterquam Herodotum Gratius quoque meminit, *in Cynegetico, verſ.* 42.

Vix operata ſuo, ſacra ad Bubaſtia, lino
Veſtitur ſonipes aſtivi turba Canopi

Pibeſeth Zieglero, *Arzoth* Joan. Leoni dici videtur. Etiam *Hephaſtus* dicta olim, erat ad Nilum, extra Deltam, 3.. m. p. à Peluſio in Auſtrum. Baudr.

Bubaſus, Cariæ regio, cujus mulieres Ovidio *Bubaſides*:

Bubaſides videre nurus. V. *Bubaſſus*.

Bubei, Africæ interioris pop. à Corn. Balbo ſuperati. Plinius 3. 5.

Bubentens, Campaniæ pop. Coriolanis vicini. Plinius 2. 5. lege *Bubetani*.

Bubeſias ſinus, in Caria. Mela. 1. 16. Ita libri & rectè: op. enim, unde hic ſinus dictus eſt, Βύβεσσον Jones vocabant, non Βύβασσον. Herodotus tamen Doricè id vocabulum extulit *lib.* 1. Βυβασσίης enim ibi legendum, non Βυβλεσίης. Neque enim ulla uſquam eſt Byblesia Cherſoneſus; Sed Βυβασσίη χερσόνησος eſt illa, quam Plinius vocat *Bubaſſum regionem*. Urbs enim eſt, & regio, & ſinus &, peninſula. Is. Voſſius.

Bubida, fluvius Hiberniæ. Ptol.

Bubienum, ut Rhenanus, Aventinus & alii apud Strabonem *lib.* 7. ubi vulgò Βυίαιμον habetur; at in vet. lib. teſte Caſaubono, Βυίαιμον. Hanc Strabo ponit, in Silvâ Hercyniâ & Marobodui regiam vocat. Aventinus ſcribit *Bubienum* à Maroboduo *Marobudum* appellatum. Et ſibi conſtare ex diligentiſſimâ ſegmentorum & partium obſervatione, *Bubienum* Strabonis & *Marobudum* Ptolomæi eam eſſe civitatem, quam hodie *Pragam* vocamus, regni Bohemiæ urbem primariam. Chriſtophorus Pyramius tamen, Pragam *Caſurgim* Ptolomæi vult. Et Lazius docet, *Marobodum* Ptolomæi eſſe oppidum in eadem Bohemiâ, quod noſtrâ ætate *Budvveis* appellant. Vid. *Maroducum*.

Bublio, vulgò *Bulio*, melius *Bullio*, Gall. *Bouillon*, caſtrum in ſilvâ Arduennæ, nunc magna ex parte dirutum, caput ducatus eſt, ad Eccleſiam Leodicenſem pertinentis. Hoc Godefridus, dux Lotharienſium, qui poſtea Rex Hieroſolymorum fuit, in literis datis Anno 1094. caſtrum *Bulonium* appellavit. Vid. Hadr. Valeſium *Notit. Gall.* & in voce *Bullio*.

Bubo, vel *Bubon*, Lydorum urbs in mediterraneis ſita. Plinius 5. 27. Strabo verò *lib.* 14. Lyciæ urbem eſſe ait, in quâ creta naſcitur. Huic Stephanus Bulbarum conjungit, quas ait à *Bubone* & *Balburo* latronibus eſſe conditas.

Bubona, Dea boum ab antiquis culta. Rhod. 1. 34.

Bubna, Plinio Inſ. Dalmatiæ, Ammiano, & Peuting. Boaſ nunc *Bua* dicta, Tragurio ponte juncta, Joh. Luc.

Bube-

Bubula, cum aliis Cyrenes urbibus Plinio commemoratur *lib.* 5. *cap.* 5.

Buca, op. Ferentanorum, in quartâ Italiæ reg. quod Plinius perperam, inter Hiſtionium & Ortonam, ponit *lib.* 3. *cap.* 12. Rectiùs Ptolemæus. Τιφέρνου ποταμοῦ ἐκβολαὶ Βοῦκα, Ἰσώνιον. Vide Cluver. *Ital. Ant. pag.*1207. Dicitur aliàs *Buba*, quibuſdam eſt *Marozzo*, vicus in ora littorali Aprutii citer. prope oſtia fluv. Trivii. Aliis eſt *Termole*, Civ. Capitanatæ prov. in ora maris Adriat. prope oſtia Tipherni flu. 25. milliar. ab Auxano in ortum. Baudr.

Buccaldus, Vid. *Boucicaldus*.

Bucellarii, Gallogræci dicuntur, quorum reg. *Bucellaria*. Suidas. Vid. infra.

Bucellarius, Wiſigothis & Hiſpanis Vaſallum notat, qui in alterius patrocinio eſt. Propriè is olim, cui patronus *buccellas*, i. e. menſam præbuit. Gloſſ. Nomicum, Βουκελλάριος, ὁ ἀνατεθειμένος, καίτοι πιά. Βουκελλάριος ὁ παραμένων τῷ ἡγουμένῳ. Wiſigoth. *leg.* 1. *lib.* 5. *tit.* 2. hac voce depingitur miles feodalis antiquus, hodie in Anglia dictus *Tenens per ſervitium militare*: cui & bene convenit armaturæ genus, quod è Mauritio, auctore Græco, refert Turnebus *Adverſar.* 24. *cap.* 16. Scilicet, *Buccellarios fuiſſe equites armatos Zabis, i. armaturis loricarum prope talarium, manicis ferreis & contatos quoſdam.* Idem addit & *ſagittarios*: ubi loquitur de certo quodam *Buccellariorum* ordine, magno tunc honore, quòd in agmine ante Imperatorem exercitus equitarent, & pòſt ſequerentur: patriâ, ut Suidas indicat, Gallogræci. Gregor. Turon. *Hiſt. lib.* 2. *cap.*8. *Dum Valentinianus Imperator concionaretur ad populum, Occylla* buccellarius *Ætii*, *ex adverſo veniens, eum gladio perfodit.* Albericus *Buccellarios* interpretatur latrones, fortè, vel quòd acceptâ miſſione à Magiſtro militum in Oriente, latrocinari iis licuit, & ex rapto vivere: vel quòd gentis vitium hoc eſſet. Gloſſæ Iſidori pro *Scurra* ponunt. Gallicum *Bachelier*, & Lat. *Baccalarius* inde deduci ſunt qui velint. Vid. Spelmann. *Gloſſar. Archaol.*

Bucellum, urbs parva admodum, regni Neap. in prov. Aprutii cit. ad Sarum fluv. in limite Comitatus Moliſini. 15. mill. Ital. à Sulmone in Ortum. Vulgò *Civita Burella*.

Bucephala, *Bucephalum*, Qu. Curtio & Au. Gellio, urbs Indiæ citer. ad Hydaſpen fluv. ab Alex. M. condita, ac de equi ſui nomine dicta. *Gelſeten*, teſte Mercatore. Meminit Stephanus 2. hujus nominis locorum. Vide Freinshemium *ad Qu. Curtium lib.* 9. *cap.* 3. *ad hac verba*: *Opida quoq; duo condidit, quorum alterum Nicæam adpellavit, alterum Bucephalon, equi, quem amiſerat, memoria ac nomini dedicans urbem.* Sanſoni & aliis eſt *Lahor*, urbs prov. *Pengab*, ad fluv. Hydaſpen, nunc Raveyum & ex præcipuis imperii M. Mogolis; emporium celebre, & urbs ampliſſima. 60. leuc. Gall. ab urbe Agra, in Septentr.

Bucephalos, Melæ Peloponneſi promunt. à parte Orientali. *Bucephalum* portus Ptolemæo dicitur, qui cum ad ſinum Saronicum ponit, eodemque loco deſcribitur à Plinio & Pauſaniâ. *Cavalla* Bellonica dicitur.

Bucephalus, Alexandri M. equus, à latitudine frontis ſic dictus, vel ab aſpectu torvo, vel ab inſigni taurini capitis armo impreſſi, quo Alexander in certaminibus utebatur. Vide Plinium 8. 42. & Gellium 5. 2. Heſychius, Βουκέφαλος, ἵππος ἐγκεχαραγμένος ἔχων τοὺς ἰσχίους βούκρανον, καὶ ὁ Ἀλεξάνδρου ἵππος, ἀφ' οὗ πόλις ἐν Ἰνδοῖς κτισθεῖσα λέγεται Βουκεφάλεια. Porro *Bucephalum* Oneſicritus & Arrianus 5. 3. ſenio confectum ſine vulnere defeciſſe memorant, quorum prior 30. annorum ætate ait eum deceſſiſſe. Plutarchus verò ex prælio cum Poro, non extemplo, ſed pòſt, ut & plerique tradunt, eum obiiſſe ſcribit.

Bucerus Martinus, Sêleſtadio Alſata, magni inter Reformatores nominis, natus Anno 1491. Ordinem Dominic. in quo vixerat annos 15. exuit, Anno 1521. libro hac de re edito. Anno 1523. Dialogum, *Arbogaſti* nomine, edidit contra Lutherum. Anno 1527. conſenſum inter Theologos Evangelicos, quorum quidam Lutheri, quidam Caroloſtadii ſententiam circa doctrinam C. D. ſequebantur, initium Anno 1529. ut qui pacis erat amantiſſimus, Anno 1538. ruptum reſtituit. Colloquitur cum Petro Malvenda, Ratisbonæ, Anno 1546. Ab Eduardo VI. Argentorato, ubi docebat, in Angliam vocatus, Anno 1549. moritur Cantabrigiæ, Anno 1551. unà cum Paulo Fagio ἐκ νεκρῶν exhumatus, comburitur in foro, juſſu Mariæ, Anno 1555. honori ſuo reſtitutus, ſub Elizabetha, Anno 1559. Scripſit in Judices, Pſalmos, Eccleſiaſten, Sophoniam, Evangelia, ad Rom. Epheſ. &c. Huic Civ. Argentinenſis, reſtitutam apud ſe Eccleſiam debet. Beza *in Icon.* Calvinus verò de ipſo, *in ep. ad Viretum*, ſcribit: Quàm multiplicem in Bucero jacturam fecerit Dei Eccleſia; quoties in mentem venit, cor meum prope lacerari ſentio.

Buch, regio in ſabuletis Burdigalenſibus, prope terram Medulam, ſeu *le Medoc*, creditur patria priſcorum Bojorum ſeu Boatum. Habuit dominos, dictos *Captal de Buchs*, ex familia Fuxiana & Candala.

Bucha, Miſniæ op. vulgò *Buch*.

Buchananus Georgius, Scotus, Franciſcanus primùm, dein purioris religionis auræ afflatus, poſt varias jactationes vitæ hujus, Jacobi 6. Scotiæ, poſtmodum M. Britanniæ R. præceptor fuit. Scripſit hiſtoriam Scotiæ 20. libris, Pſalmos Davidis Latino carmine feliciter reddidit, &c. Obiit grandævus, an. 1582.

Buchavia, civ. parva Imp. in circulo Suevico, ad lacum Plumarium. (*Feder ſee.*)

Buchetium, urbs parva non longè à Cichyro, ad ſinum Ambracium ſita, non longè à mari. Strabo.

Buchia, Joniæ locus. Steph.

Bucholcerus Abrahamus, Schonaviâ prope Wittenbergam oriundus, Theologus, & Indicis Chronologici auctor, ab initio Mundi, uſque ad an. 1580. Obiit Freiſtadii, in Sileſia Anno 1584. Voſſ. *de Mathem.* c. 42. §. 13.

Buchonia, vulgò *in der Buchen*, regiuncula Haſſiæ, oppidis, arcibus pagiſque mediocriter exculta, & undique nemoribus quernis ut plurimùm ſepta. Metel.

Buchhorna, parva civ. Imp. à fagina ſylva, quæ olim uſque ad lacum Conſtant. ſe extendebat, ſub propriis primò Comitibus, dein ad Altorfinos & Ravenſpurgenſes pervenit, quibus extinctis Imperialis facta eſt. Degit ſub protectione urbis Uberlingæ: ditio *Bomgarten*, ſub Præf. eſt Sueviæ. Merianus *Suevia topograph.*

Bucia, extrema Siciliæ urbs. Ptol. hodiè *Butera*.

Bucinna, parva Siculi maris inſula. Plin. 3. 8. Item civitas Siciliæ. Steph. Vide Cluver. *Sic. Ant. pag.* 415. & 490.

Bucinobantes, urbs Germaniæ è reg. Moguntiæ. *Weisbaden* Heroldo.

Buckingamea, urbec. Angliæ, ad Uſam fl. Comitatus ſeu prov. cogn. caput, media fere inter Oxoniam & Bedfordiam urbes.

Buclopus, Deus muſcarum. Rhod. 22. 3.

Bucolion, filius Laomedontis, vide *Abarbarea*.

Bucolium, locus juxta Conſtantinopolim. Item in Peloponneſo, Arcadia. & Ægypto.

Bucolo, urbs Pharſaliæ, aut Thraciæ. Varinus.

Bucoria, reg. Indiæ, ſub M. Mogole, ab Indo fluv. in duas partes ſecta. Extenditur uſque ad Perſiæ confinia; habetque urbem cogn. ad ripam Indi flu. 60 leuc. Gall. à Tatta, in Septentr.

Bucra, Siciliæ promuntorium. Ptol. *Elcavo Longo*. Quibuſdam eſt *Longobardo*, 10. mill. à Camarina in Ortum, verſus Pachinum prom. Aliis eſt *Capo Scalami*, prom. 5. milliar. tantùm à Camarina.

Buda, vulgò *Offen*, An *Curta* Ptolomæi? Hungariæ metropolis, ampla, dives, munita, quæ thermas habet ſubtus urbis mœnia haud longè à Danubii ripâ, ex humili colle fonte duplici ſcaturientes, quorum alter frigidiſſimus, odore ſulfureo, alter ita calidus, ut digitum immerſum tenere nequeas. long. 42. 15. latitud. 47. 07. Aliàs ſedes Regum Hungariæ, nunc Præfecti Turcarum, ab An. 1541. quo à Selimo capta eſt: à Belgrado 49. mill. Germ. à Vienna 54. in Auſtr. Ibi concilium an. 1279. Olderic. Rainaldus, 14. *tom. Annal. Eccl.*

Budaa, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Budæus Guilelmus, Pariſinus, doctiſſimus ſui ſeculi, in omni literarum genere. Libellorum ſupplicum Mag. perſuaſit cum Joh. Bellajo, Epiſ. Paris. Franciſco I. ut Collegium Profeſſorum in omni literatura inſtitueret. Eraſmo, P. Jovio, *in elogiis*, laudatus. Obiit An. 1540. æt. 73. Genebr. *in Chron.*

Budda, Gymnoſophiſtarum apud Indos princeps extitit, quem illi ex Virginis latere natum fuiſſe credi voluerunt. Unus fuit ex præceptoribus hæreſiarchæ Manis. Clem. Alex. 1. *Stromatum.* Hieron. *lib.* 1. *contra Jovinianum.* Rhod. 4. 1. Ritus ſacros quoſdam exequuturus, à maligno ſpiritu è ſublimi in præceps dejectus, miſere periit. Ejus poſtea fortunæ ſcriptaque Cubrico, qui poſtea Manen ſe dixit, contigerunt an. 275. Socr. *l.* 1. *c.* 17.

Budea, civitas Magneſiæ, à *Budao* conditore, unde *Budaa* Minerva, in honore apud Theſſalos habita. Græcè Βούδεια. Item urbs Phrygiæ. Steph

Budini, Scythiæ Europææ pop. non procul à Boryſthene. Plin. 4. 12. παρὰ τὸ ἅμαξαν ἔχειν ὑπὸ βοῶν ἐλαυνομένην. Ita Stephanus ex Parmenione Byzantio. Scythica hæc plauſtra Ovidius paſſim commemorat: *Triſt.* 3. *el.* 10.

Ducunt Sarmatici barbara plauſtra boves.

Et *elegiâ* 12.

Stridula Sauromates plauſtra bubulcus agit.

Et *Ponticorum* 4. 7.

Ipſe vides, onerata ferox ut ducat Jazyx
Per medias Iſtri plauſtra bubulcus aquas.

Budinum, Sarmatiæ Europææ mons. Ptol.

Budiſina, ſeu *Bubeſia*, urbs Germ. in Luſatia ſuper. ad amnem Spreham, in ditione Electoris Sax. 4. leuc. à Gorlitio in Occaſ. ferè 7. à Dreſda in Ortum, vulgò *Bautzen*.

Budnokum, opp. Hungar. ſuper. in præfectura Caſſoviæ, [illegible] Gayum amnem. Sub Auſtriacis. Paucorum incolarum. P. du Val.

Budera, inſulæ duæ prope Cretam. Plin. 4. 12.

Budorgis, ſeu *Budorigum*, urbs Germ. Ptol. hodiè *Vratiſlavia*, urbs

urbs ampla & elegans. 8. leuc. à limite regni Pol. vulgò *BreſlaVV*. Multis eſt *Ratibor*, opp. Sileſiæ ſup. ad Viadrum. Aliis duo ſunt, & Budorgis eſt *Ratibor*, Budorigum *BreſlaVV*.

Budorigum, urbs fuit Longobardorum, in Germ. Nunc quid ſit, non conſtat. Sanſoni eſt Vratiſlavia.

Budoris, Germ. urbs. Ptol. *Durlach* potius quàm *Heydelberg* eſſe credit Rhenanus. Sub ditione Marchionum Badenſium. Cluverio eſt *Burnach*, oppidul. Sueviæ, in Marchion. Bad. 1. mill. Germ. à Rheno fluv. & a Durlaco opp. 2. à Philippopoli, in Bor.

Buderum, promuntorium in Salamine, vel, ut Ephorus, caſtellum: quanquam pro caſtello *Βούδωρον* per *ω* apud Stephanum ſcribitur.

Budorus, Eubœæ fluv. Ptol.

de BudoVa Wenceslaus, Baro, cum Joachimo Andrea, Comite Schlickio, conſenſus inter Evangelicos & Fratres, in Bohemia Moraviaque, præcipuus proxeneta, an. 1609. Inſigni conſtantiâ ſupplicium ſubiit, an. 1621. Vid. Lætum *Comp. Hiſt. UniV. pag.* 52[illegible].

Budua, olim op. nunc pagus Luſitaniæ inter Ulyſiponem, & Emeritam. Anton.

Buduiſſa, urbs probè munita Bohemiæ, ad Vultavam fluv. 30. leuc. à Paſſavia in Ortum Æſtiv. 5. ab opp. *Tabor* in Auſtrum, Vulgò *BudVVeiſs*.

Bugarida, dicebatur factio, tempore Diocletiani, compreſſa, atque deleta an. ab V. C. 1038.

Bugei, pop. à Partheniis orti, qui expulſi, & ad Cretam appulſi, una cum Minoe in Siciliam navigantes, inde in Macedoniam pervenere. Strabo *lib.* 6.

Bugella, urbs Ital. in agro Vercellenſi, ſub Sabaudiæ D. ſat ampla & dives. Vulgò *Biela*. Hinc tractus adjacens *le Bielese*. Hic obiit Anno 1658. Franciſcus II. Mutinæ D. Virtute militari clarus.

Bugenes, Bacchus dictus, ſub quo nomine ab Argivis colebatur. Inde Græci Tauriformem Bacchum, & Tauricipitem effingebant, & appellabant, natumque ex Perſephone, ut Euſeb. tradit. Quinimo etiam taurus dictus, & illi cornua attributa. Diod. *lib.* 5.

Bugenhagius Johannes, Pomeranus, Paſtor Eccl. Wittebergenſis. Eccleſias Pomeranicas, Anno 1535. Daniciſque an. 1537. ad normam Auguſtanæ Confeſſionis reformavit: edito ſcripto, de ordinatione Ceremoniarum, in illis Eccleſiis, in quibus Papatus abolitus, an. 1532. Obiit an. 1558. æt. 73. Paſtoratus, 36. Succeſſit Paulus Eberus.

Bugenum, urbec. Aſiæ, cum reg. cognom. in parte Septentr. Japoniæ Inſ. quæ *Ximo* dicitur. 80. m. p. à Bungo in Septentr.

Buges, *Byce*, Ptol. Scythiæ Europ. amnis, in paludem Mæoticam influens. *Seſſehan* hodiè. Sanſoni autem *Suka Morza*, in Tartaria Præcopenſi palus, ex qua ducta fuit Foſſa in ſinum Carcinitem.

Bugia, urbs Africæ in ora Barbariæ, ab Hiſpanis obtenta, anno 1508. Sed à Turcis iterum occupata. Portu gaudet capaci & arce ſatis tuta. Vid *Salda*.

Bugus, Ruſſiæ fluv. ubi Jaroslaus Dux à Boleslao, Polono, triplici prælio victus eſt, an. 1017.

Bul, nomen menſis 8. Ebræorum, noſtro Octobri reſpondens. 3. Reg. 6. Lat. *germen*, *Vetuſtas*, aut *deſluens*.

Bulahuana, opp. regni Marocci in prov. Duccala, ad Ommirabihum fluv.

Bulana, Sarmatiæ Europ. pop. Ptol.

Bularchus, pictor præſtantiſſimus, cujus meminit Plinius.

Buleuterion, Cyzici ædificium amplum, ſine ferreo clavo ita diſpoſita contignatione, ut eximantur trabes ſine fulturis ac reponantur, Plin. 36. 15.

Bulgari, Europæ pop. in parte Mœſiæ infer. ad Danubium, gens ferox, multas in Europâ clades vicinis remotiſque intulit. Nonnullis placet, non indigenas, ſed advenas eſſe, è Scythiâ egreſſos. Hi ab Anaſtaſio Imp. ad fœdus pertracti, An. 500. Conſtantinum Pogonatum ſæpius vicerunt, Myſiâ extortâ, An. 677. ut & Juſtinianum Rhinotmetum, ob violatum fœdus, an. 690. quem tamen ab Abſimaro pulſum, rege Trebellino, reſtituerunt; Anno 705. Rurſus, ſub Philippico Bardane Thraciam vaſtarunt, A. C. 711. Leoni Iſaurio contra Turcas, fortiter adſtiterunt, Anno 718. à Conſtantino Copronymo coërciti, ſub rege Zeletine, 763. Eorum verò Rex Telerichus pulſus à Leone IV. ac in fidei communionem, affinitatemque aſſumtus eſt, Anno 779. Similiter Bogerus illorum princeps, ad fidem converſus eſt, an. 845. At Simeon Leonem Phil. vicit, an. 899. qui ab obſidione Conſtantinopolis, per Zoën, amotus eſt, Anno 913. Iterum Conſtantinus Imp. à Bulgaris victus eſt, Anno 928. qui fidem Chriſtianam recepere, Græcos ſequuti, an. 970. ſedati à Zimiſce, an. 971. cujus ſucceſſor Baſilius ab illis ſuperatus eſt, an. 981. Thraciâ & Macedoniâ vaſtatâ. Poſtea tamen in extremam Bulgariam Samuelem idem amovit, An. 1000. imo iis rurſus victis, XV. M. captivorum oculos eruit, ſingulis centuriis monoculo duce relicto, Samuele verò præ mœrore mortuo, Anno 1013. potitus ſimul totâ Bulgariâ, regumque theſauris. Exin rebelles, per Maniacem, à Michaele Paphlagone victi, Anno 1043. cum Henrico Imp. pacem fecerunt, Anno 1210. Subacti à Carolo Ungaro Anno 1310. per Michaelem ducem, Andronicum imperio exuerunt, Anno 1321. qui ipſe Imper. factus, cùm temerè Alexandro Bulgaro bellum moviſſet, ab eo ſuperatus, obſeſſuſque ſiti cum exercitu periiſſet, niſi hoſtis ultrò obtuliſſet pacem, Anno 1336. &c. Vid. infra. & Volater. qui illos à Volga fluv. dictos vult. Alii Getarum Gepidarumque prolem faciunt. Eorum regio *Bulgaria* dicitur. Sita inter Danubium fluv. Serviam, Thraciam & Pontum Eux. eſtque valde extenſa & ampla, aliàs titulo regio inſignis. Ejus prim. Sophia, urbs ſatis culta. Patria Irnerii, JC. clariſſimi: & ſedes non contemnendi Albigenſium cœtûs, circa Annum 1230. urbe ab Amurathe 1. captâ, regio ſub Turcis eſſe cœpit. Cedr. Zonar. Vid. etiam Itiner. *des Hayes*, & Suidam in *Βούλγαροι*.

Bulgaria regnum, pars Imperii Moſcorum, aliter regio ſeu Horda Zavolhanorum, juxta Volgam fl. quæ antea paruit Tartaris. Baude.

Bulgarus Robertus, rigidus in Germania Inquiſitor fidei, cum Conrado Marpurgenſi, an. 1230. Examen Orthodoxiæ erat candens ferrum, quo innumeri periere, creſcente interim fidelium copiâ, V. *Argentoratum*. Tandem multorum reus flagitiorum, in carcerem conjectus eſt, an. 1238. Conrado, ob ſævitiam, occiſo. Munſter. *Geogr. l.* 3. Trithem. *in Chron*

Bulgarus, JC. celebris, circa an. 1190. Fiſchardus, *in Vita Juriſconſ. pag.* 126.

Bulea, Phocidis urbs. Ptol. *Bulis* Steph. pop. *Bulii*, & *Bulenſes*.

Bulcaſcum, vicus Liguriæ.

Bulini, gens circa Illyriam, à Hieraſtamnis uſque ad fluv. Neſtum, nunc Cetinam extenſa. Artemidorus non gentem, ſed *Bulinem* civitatem eſſe dicit. Steph.

Bulla Græcobarb. Βούλλη & Βουλλίον, à bullæ ſeu monilis ſimilitudine, ſub inclinat. imperio quadruplex reperitur, quibus omnibus in literis obſignandis uſus eſt Imperator: Nempe

Bulla aurea, χρυσόβουλλον, quæ ante Carolum M. non fuit in uſu, Polyd. Virg. *de InVent. l.* 8. *c.* 2. apud Imperatores: Francorum tamen Reges jam an. 200. ante auro obſignaſſe literas, refert Franc. Roſierius, *in apparatu ad ſtemmata Lotharing.* Sed fides penes auctorem. Uſi autem ſunt tali bullâ Imperatores, tantum ad Reges, Sultanos, Toparchas; præſertim cùm ex communi ſententia publicè quid ſtatuerent, perpetuoque obſervandum, Codinus. *Bulla argentea*, ἀργυρόβουλλον, poteſtatem habuit priori proximam. *Bulla cerea*, κηρόβουλλον: quâ ad fratrem, ad uxorem, ad filium literas munivit Imperator: eratque duplex, rubra & praſina, hinc ὠθείσαν, & utrâque uſus eſt Imperator, innuendo, ad ſemet etiam pariter atque ad Patriarcham docendi munus pertinere. Codinus, Meurſius, &c. *Plumbea* tandem, μολυβδόβουλλον, ad Deſpotas, Patriarchas & reliquos Principes honoratiores mittebatur, Codinus ſupra memoratus. *Cerea fuit*, inquit, *ſed bullâ plumbeâ incluſa*, quod etiam tum de argentea, tum de aurea dixerit. Interim plures è ſolido metallo viſæ. Hanc ſui juris dein fecerunt Pontifices, in tantum, ut Alexander III. inter alia privilegia Reip. Venetæ, vel hujus Duci, conceſſerit jus obſignandorum plumbo diplomatum. Interim & auro interdum obſignarunt. Polydorus *de InVent. lib.* 8. *cap.* 2. Ejus ſpecimen exhibet Matthæus Pariſienſis, in Anno 1237. Metallo autem ſigillare illuſtre privilegium, & ad Principes pertinens, ut ex præcc. patet. *Bullam auream* in Orient. Imperio curabat magnus Logothetes, & ut veriſimile eſt, *argenteam* quoque. *Ceream* verò & *plumbeam* Accubitor ſundæ, i. Sigilli annularis præfectus. *Bullatas* hoc modo literas, tribus in fronte crucibus firmavit Imperator: in calce verò, non pro more Occident. Imperatorum à Carolo M. uſitato, complicatis ſc. nominis ſui literis, ſed tituli ipſius conſcriptione: omnibus etiam è rubro, nam alioqui haud ratæ videbantur hæ literæ. Atramentum quo uſi, erat cinnabaris, minium, Conchylii ſanguis: ſed ultimo nemini licuit, ſi non Imperatoris literas firmare, ſub Majeſtatis reatu: ne pupilli quidem Imperatoris tutori, qui colore proin viridi uſus eſt: ut de Alexio Sebaſtocratore, Alexii Comneni tutore, refert Nicetas *lib. de ejuſdem Imperio*. V. Spelmannum *Gloſſario Archaol.*

Bulla aurea, in ſpecie, appellatur, *Liber ſcriptus in Pergameno, in Viginti quatuor foliis, cum coopertura groſſa, in quo erant ſcripta diverſa negotia ſacrum Imperium & Electores ejuſdem tangentia: qui quidem liber transfixus erat cum filis ſericis glauci & rubei coloris inVolutis, cum* Bulla *ſeu ſigillo aureo rotundo Imperiali appendente, in cujus uno latere apparebat figura Imperialis, in Majeſtate ſedens, cum corona Imperiali in capite, habens in manu dextra ſceptrum, & in ſiniſtra manu pomum cum cruce deſuper, modo Imperiali, & à latere dextro clypeum cum Aquila, & ſiniſtro clypeum cum forma Leonis. In circumferentia Verò legebantur hæc Verba:* Carolus IV. divinâ favente clementiâ, Romanorum Imperator

ſemper Auguſtus, & Bohemiæ Rex. *Ab alio Verò latere, caſtrum magnum cum duabus turribus habens portam inferius in medio, cum literis* : Aurea Roma. *In circumferentiâ Verò legebantur hæc Verba* : Roma caput mundi regit orbis frena rotundi. Picus Cardinalis apud Marquardum Freherum, *in not. ad Petr. de Andlo lib* 2. *cap.* 5. *pag.* 171. 6. Vocatur hæc *Carolina* quoque ab auctore : qui eam condidit partim Norimbergæ, partim Metis : A. C. 1356. Capita ejus quatuor 4. Idus Januarii; poſteriora verò Natali Domini promulgata ſunt. Hæc *Lex nobiliſſima, nervus firmiſſimus pacis publicæ, firmamentum, propugnaculum, murusq; tranquillitatis & pacis in Imperio, firmiſſima Romani Imperii petra, compendioſa juris publici inductio Veriſſimum Imperii Palladium*, *&c.* paſſim Auctoribus dicitur. Vide ſis Limnæum Enucl. *l.* 1. *c.* 9.

Bulla Regia, liberum Numidiæ op. Plin. 5. 3. *Bullaria* Ptol. *Antra* hodiè dici fertur. Urbs Africæ. Sanſoni, nunc *Reye*. Inter Conſtantinam & Tunetum, in regn Tunet.

Bullaum, urbs inſ. Britanniæ. Ptol. Villanovanus ſcribit *Wislain* appellari, ſed Camdeno magis fidendum, cui eſt *Buelth*, op. in Walliâ comitat. Brechinienſ. ad Veium fluv.

Bullaum, vulg. *Bulles*, opp. Bellovacenſis agri in Gall. prope amnem *Brbſche*, 4. leuc. à Bellovaco in Ortum.

Bullaminſa, Africæ propriæ op. Ptol.

Bullenſes, vel *Bulenſes* pop. Locrorum. Plin. 4. 3.

Bullidenſis, Macedoniæ colonia. Plin. 4. 10.

Bullingerus Henricus, Bremogartæ natus, Tiguri, Zuinglio in Miniſterio ſacro ſucceſſit, Anno 1531. Eruditione, pietate, ſcriptis editis, inter quæ *in Eſajam Homiliæ*, *Conciones in Jeremiam*, *Expoſitio Danielis*, *Commentarii in pleroſq; N. T. libros*, aliaque, quæ omnia 10. Tomis prodierunt, inclytus. Nec omittendus libellus inſignis, Anno 1527. vernaculâ linguâ ab eo editus, ſub titulo : *Anklag Gottes an die Eidgnoſchafft*; quo Deum Helvetios acriter increpantem, illisque militiam tum mercenariam, fœdera cum Principibus alienæ relig. penſiones annuas, &c. exprobrantem, introducit : Et in hoc quoque Zuinglii imitator. Obiit an. 1575. æt. 71. Melch. Adami. *Nullum argumenti genus fuit, in quo probè is non fuerit Verſatus*, Verheid.

Bullio, opp. cum arce in monte firmiſſima, ſeu Ducatus à Gothofrido Lotharingiæ duce, propter expeditionem in Turcas recuperandæ Terræ ſanctæ gratiâ Sperto Eburonum Epiſcopo magnâ vi auri venditus Anno 1096. Æmil. *lib.* 4. A Leodio 16. milliar. in confinio Franciæ dit.

Bulliones, barbari incolæ Macedoniæ. Plin. 3. 23. ubi *Bulliones* dicuntur.

Bullis, opp. Pelaſgoniæ reg. Macedoniæ, ſub Elymiotis; ejus incolæ *Bylliones* Straboni. V. infra.

Bullis, Macedoniæ urbs in eâ parte, quâ mari Adriatico adjacet, non procul ab Apolloniâ. Ptol. Inde *Bullidenſis* Colonia, & *Bulliones* pop.

Bullonium, Vid. *Bullio*.

Bulſinus lacus, Procop. & Agathiæ *Volſinienſis* Plinio, *Vulſinienſis* Columellæ, hodiè *Lago di Bolſena*.

Bulua, Liburniæ urbs. Ptol. nunc *Bedono*.

Bulula, Libyæ Cyrenaicæ op.

Bumathani, Taprobanæ pop. Ptol.

Bumellus ſive *Bumelus*, Aſſyriæ fluvius apud Gaugamelam urbem, Arriano *lib.* . & Q. Curtio *l.* 4. *c.* 77. Eundem vulgati codices apud Arrianum & Curtium vitiosè *Bumadum* vocant.

Buna, fil. Jerameel, 1. Paral. 2. id eſt, *ædificans*, *intelligens*, vel *adoptans*.

Bunarus, urbs Libyæ. Steph.

Bunas, Athenienſis, qui arbiter in controverſiâ inter Calydonios, & Eleos deſignatus, per fictas occaſiones rem in longum diſtulit, nec unquam de lite pronunciare voluit. Unde Proverb. *Bunas judex eſt*.

Bunea, Juno dicta eſt, à *Bunone* Mercurii fil. Pauſ.

Bundium, vel *Burnum*. Hunc locum in Aquitania Normannorum latrocinia nobilitarunt. *De Nordmannia* 13. *piraticæ naVes egreſſæ, tandem in Aquitanico litore proſperis uſæ ſucceſſibus, Vico quodam, qui Vocatur Bundium* (aliàs *Buin*) *ad integrum depopulato, cum ingenti præda ad propria reVerſæ ſunt* : ut ſcribit Eginhardus in rebus anni 820. Quem *Vicum Bundium* in Aquitanico litore vocat, Eginhardus *in Annalibus*, eundem *Vicum Buin* nuncupatum reperio in Vita Imperatoris Ludovici Pii. Anno 820. *NaVes* 13. *piraticæ à Nortmannia in Aquitaniam ſeſe Verterunt : & Vaſtato Vico, cujus Vocabulum Buin, multaq; onerata prædâ, reVerſæ ſunt*. In Chronico de Geſtis Nortmannorum, quod Andreas Cheſnius *tomo* 2. *Hiſtoriæ Francicæ ſcriptorum* inſeruit, nuncupatur *Vicus Burnad*. *Northmanni in Aquitanico litore proſperis uſi ſucceſſibus, Vico Burnad depopulato, cum ingenti præda reVerſi ſunt ad propria*. Ubi legendum videtur, *Vico Burn ad integrum depopulato*. Hæc enim ex Eginhardi Annalibus ſunt deſumta, & ad verbum ferè transſcripta. Certè in Annalibus Bertinianis ita ſcriptum reperio : *De Nortmannia* 13 *piraticæ naVes egreſſæ, tandem in Aquit. litore proſperis uſæ ſucceſſibus, Vico quodam, qui Vocatur Burnad integrùm depopulato, cum ingenti præda ad propria reVerſæ ſunt*. Nemo non videt ibi eſſe emendandum, *Vico quodam qui Vocatur Burn ad integrum depopulato* : uti legitur ſcriptum in Chronico S. Arnulfi, quod Annales Mettenſes appellant. Ac forſitan & apud Eginhardum & in Vita Ludovici Pii nomen vici emendari convenit, & *Buin* in *Burn* mutari. Quippe vulgò etiamnum vocatur *Born*, vel *S. Paul de Born*, nomenque dedit Præpoſituræ Burnenſi, *la Prevoſté de Born*. Vetus iſte *Vicus Burnenſis* poſitus eſt in Medulis trans Garumnam, inter duos fluviolos ſtagnum maritimum, Oceani æſtu augeri ſolitum, ingredientes. Valeſius.

Bungum, urbs Japoniæ, in ora orient. Inſ. *Ximo*, cum regno cognom. 50. m. p. à Nangaſaco in ortum. Ibi Rex Chriſtianus aliâs cum maxima parte ſubditorum, nunc pauci tantùm, repetiuntur ab Anno 1610.

Bunima, urbs Epiri ab Ulyſſe condita. Steph.

Bunitium, Germ. urbs. Ptol. vulgò *Stral Sund*. Emporium celebre, & urbs Hanſeatica permunita, inſtar inſ. ſub Suecis ab Anno 1630.

Bunius, fons in finibus Veſtinorum. Colum.

Bunnus, Illyriæ urbs. Steph.

Bunobora, Mauritan. Cæſar. op. Ptol. Nunc *Beni Arax*, Sanſone teſte : urbs ampla Barbariæ, in regno Algerii, 60. m. p. ab Orano in Auſtr.

Bunomus, Macedoniæ civitas, *Pella* poſtea dicta. Steph.

Bupalus, pictor fuit apud Clazomenas Aſiæ civitatem, qui cum Anthermo, circa Olymp. 60. Hipponactem Poëtam deformem pro riſu depinxit, quo ille furore commotus, tali eum carmine perculit, ut ſe laqueo ſuſpenderet. Horat. *Epod.* 6.

Qualis Lycambæ ſpretus infido gener
Aut acer hoſtis Bupalo.

Alii ſic : *Bupalus & Anthermus*, *filii* fuerunt Anthermi Chii, qui in arte ſculpendi clariſſimi extiterc : ii feruntur ſculpſiſſe Hipponactis deformis poëtæ imaginem : rejicit tamen Plinius ut falſum, quòd ad laqueum adacti fuerint à Poëta : *complura enim*, inquit, *in finitimis inſulis ſimulacra poſtea fecere : ſicut in Delo, quibus ſubjecerunt carmen, non Vitibus tantùm cenſeri Chium, ſed & operibus Anthermi filiorum*. In ipſa Chio monſtratur operis ipſorum Dianæ facies, in ſublimi poſita, cujus vultum intrantes triſtem, exeuntes exhilaratum putant. Conſulito Plin. *l.* 36. *c.* 5.

Buphagus, Arcadiæ flu. à *Buphago* Japeti filio, quem honeſta parum affectantem, in monte Pholoe, peremit Diana. Rhod. 26. 2. Item *Buphagus* Hercules cognominatus eſt, quòd multi cibi eſſet, & boves integros comederet.

Buphia, vicus Sicyonæ. Steph.

Buphonia, Etymologus, Ἑορτή τις παρ' Ἀθηναίοις τὰ Βουφόνια, ὅτι [illegible] Vide Meurſium, in *Buphonia*.

Buphonus, Jovis Sacerdos. Pauſan.

Buplanoctiſtus, tumulus apud Julium, quòd ex Myſia bovem inſecutus Ilus, ibi demum urbem condiderit. Rhod. 26. 2.

Bupraſium, civitas, & flu. & regio Elidis à *Bupraſio* conditore. Hom. Plinio 5. 5. inter Achaiæ loca recenſetur.

Bura, Jovis filia apud Pauſan. Inde *Buraicus* Hercules dictus. Vide Gyrald. *Synt. De Diis*.

Bura, opp. Gueldriæ Bataviæ, prope Lingam amnem, Comitat. clarum. 3. leuc. à Buſco Ducis in Sept. totidem ab Ultrajecto in merid.

Bura, vel *Buris*, urbs Achaiæ propriè dictæ, ad ſinum Corinthium ſita, olim florentiſſima, nunc unà cum Helice vicina urbe maris impetu hauſta. Ovid. *Met.* 15.

Si quæras Helicen, & Buran Achaidos urbes,
InVenies ſub aquis, & adhuc oſtendere nautæ
Inclinata ſolent cum mœnibus oppida merſis.

Barace, urbs Indiæ, intra Gangem. Vid. *Barace*.

Buraa, urbs Italiæ, à Buræo condita. Steph.

Buragragus, flu. Afr. in regno Fezzæ, Prov. Temeſnam à Fezzana dividens, in Oceanum Atlant. ſe exonerat, ad Salam opp.

Burbida, Hiſp. urbs, inter Bracharam, & Aſturicam. Anton.

Burbo, eſt vetus caſtrum in finibus Biturigum, *Burbo Archembaldi* vel *Erchenbaldi* à vetere Domino cognominatum, *Bourbon l'Archambaud*; aliâs *Burbo* ad balnea, *Bourbon les bains*, ab aquis calidis & ſalubribus, quæ ex duobus aut tribus puteis magis quàm fontibus ibi emicant. Ejus meminit Hiſtoricus Pippini Regis æqualis, qui rogatus à Nibelungo Comite V. I. fratre ejus patrueli, res clariſſimi Principis ſcripſit ante annos nongentos : *Anno* 761. *Pippinus Rex ad NeVernum urbem Veniens, Ligeris fluVio transmeato, ad caſtrum, cujus nomen eſt Burbone, in pagum Bitoricum perVenit; cumq; in gyro caſtra poſuiſſet, ſubitò à Francis captus atq; ſuccenſus eſt*. In anno 761. veteres Annales nunc *Burbonem caſtrum*; nunc ſed corruptè *caſtellum Burbonnis* & *Burbonnes*; Eginhardus *caſtellum Burbonis*, *Burbonem* Annales Fuldenſes appellant : Annales Mettenſes *caſtrum cui nomen eſt Burbone in pago Biturico*. Geſta Conſulum Andegavenſium, & Geſta Dominorum Ambacienſium *Borbonem*, & *Borbonum* etiam vocant; Petrus Eccleſiæ Bituricæ Archiepiſcopus, *in epiſtola ad Ludovicum Francorum*

rum Regem, & auctor Geſtorum Ludovici VII. Francorum Regis *Borbonium*: ut pro *Rancone Ranconium*, pro *Alentionе Alenconium* ſæpe dici reperias. Certè illis *Erchenbandus de Borbone*, & *Archambandus de Borbone*, ac *Archembaldus Filius de Borbono*, his *Archimbaudus de Borbonio*, & *Archambaudus de Borbonio* nuncupatur. Inter Nobiles pagi Biturici *Archenbaudus Princeps Borbonenſis* memoratur in litteris anno 1012. datis. Sugerius de Vita Ludovici Craſſi *Nobilem Baronem Haimonem, Varnam Vaccam cognomine, Burbonenſem dominum, in partibus Bituricenſium* commemorat: *Comitiſſam Borbonum* Cadurcus in litteris ad Rotrocum Comitem Perticenſem. Eſt & alter *Burbo* cognominatus *Anſelli*, ab Anſello ejus Domino, *Bourbon l'Anſi*, poſitus ad dextram Ligeris ripam in Æduis diœceſique Auguſtodunenſi, & Ducatu Burgundiæ, & ipſe aquis quoque ſuis calidis ac medicis notus, ſed priore minùs. Hildebertus Cenomanorum Epiſcopus, *in Vita Hugonis Abbatis Cluniacenſis*, *Borbonem* vocat. *Borboni* (inquit) *cùm per 6. menſes quartana ſuſtinuiſſet incendia*. R. Senonenſis Abbas B. Johannis Evangeliſtæ *Bulbonem* vel *Bulbonenſe opidum* nuncupat in epiſtola ad *Priorem Cluniacenſis cellæ*, & ad *Principes* (id eſt, Primores) *ac Milites, & univerſos indigenas Bulbonenſis opidi*: in qua de Urſone, regulari Canonico, ordine Diacono, ægrotante ita refert, *Suggeſtum eſt ei à nonnullis, balnea quæ apud vos ſunt, illi ſummoperè profutura. Ea propter ad balnea ipſa feſtinare diſpoſuit. & ibidem quantum ſat erit immorari.* Quod ne quis de Burbone Anſelli, in Auguſtodunenſi Æduorum diœceſi poſito, dictum inſitietur, ſcire convenit inter cellas Cluniacenſes ſive *Prioratus* ad Cluniacum pertinentes à Paſchale Papa anno 1109. S. *Nazarium Borbonenſem* numerari; à Ludovico Rege Francorum in litteris anno 1119. datis *Borbonium*. *Prioratus* autem *SS. Martt. Nazarii & Celſi prope caſtrum Borbonem in Æduenſi* (id eſt, in Auguſtodunenſi) *diœceſi* eſſe docet Polyptychon Cluniacenſe, ſeu catalogus Monaſteriorum Cluniaco ſubjectorum: qui ſitus & diœceſis Burboni Anſelli conveniunt, non conveniunt Burboni Archembaldi, qui ſitus eſt in pago Biturico. Ex quo intelligitur Burbonem Anſelli ante annos ampliùs quingentos aquis & balneis ſuis clarum ac nobilem exſtitiſſe: qui *Bulbo* ſuprà dicitur *r* in *l* converſo, ſicut ex peregrino pelerinum fecere Noſtri. In tabula Theodoſiana ſive Peutingeriana utriuſque Burbonis fieri mentionem Buiſſonius exiſtimabat, amicus quondam noſter, Geographiæ peritiſſimus ac itinerum Romanorum, in qua hæc leguntur: *Aquis Niſincii. Boxum. Aquis Bormonis.* Heic *Aquas Niſincii*, aliàs *Niſineii* eſſe *Bourbon l'Ancy* arbitrabatur; *Aquas Bormonis*, aut *Aquas Bormonas*, eſſe *Bourbon les Bains*, ſive *Bourbon l'Archambaud*: quæ probabilis eſt conjectura: quam ſi admittimus, *Aquis Bormonis* quàm *Bormonis* legi emendative malim, & ex *Borvone Burbonem Borbonemve* poſtea factum eſſe exiſtimem. Quamquam non diſplicet mihi opinio, utriuſque *Burbonis* nomen à *burbis*, id eſt ab aquis lutoſis, quas *bourbes* vocitant Noſtri, deduci jubentium: ſicut *Burbuncia* vel *Burbincia*; qui & *Burbontius* dicitur, vulgò *la Brebence*, aut *la Brebince*, à burba nomen accepit. Nam Olivarius de Marchia inſanit, qui *Bourbon* non à veteri nomine, quod eſt *Burbo*, ſed à *Burgo bono* deducit, tanquam *Bourbon* dicatur pro *Bourgbon*. *Burbo Erchenbaldi* nomen dedit pago Ducatuique Burbonenſi: qui pagus eſt non antiquus, & primò Burbonem ſolummodò, Muratum, (*Murat*) Cantiliamque continebat; ſed pòſt Biturigibus Cubis, Arvernis, Nivernenſibus, & Forenſibus Seguſianis, finitimis ſuis multa detraxit, auctuſque eſt detrimento vicinorum: & nunc in 4. parœciis eſt poſitus, in Auguſtodunenſi & Nivernenſi Æduorum, in Biturica Biturigum Cuborum, & in Claromontenſi Arvernorum. Pars pagi Burbonenſis recentior, inter Ligerim & Elaver flumina jacens, quæ Molinas ipſas nunc caput pagi continet, ad Epiſcopatum Auguſtodunenſem pertinet, Æduiſve adſcribitur. Quare rectè Coquillius obſervavit, Boios quibus Ædui agros dederunt, hos unos & ſolos eſſe Burbonenſes, qui Ligerim inter & Elaver ſedes habent. Pars autem veterrima pagi Burbonenſis, cujus caput fuit caſtrum Burbo Erchembaldi, eique nomen dedit, erat (ut eſt hodieque) unà cum Burbone ipſo in pago Biturico, ſicuti ſuprà docuimus, & Eccleſiæ Bituricæ finibus continebatur. Ab eo Burbone nobiliſſima familia Burbonenſis appellationem traxit: ex qua familia tertium jam Principem habemus, Ludovicum Adeodatum, Francis feliciter imperantem, & cùm victoriis tum eximiis virtutibus ſuis toto terrarum orbe illuſtrem, fautorem liberalium artium, litterarum reſtitutorem. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Burburgum, opp. Belgii, in Flandria, aliàs munitum. Subeſt Galliæ R. cum toto agro ab an. 1657. 1. leuc. à Gravelinga in Auſtrum.

Burca, Mauritan. Cæſarienſis op. Ptol.

Burchana, inſ. maris Germ. occid. vide *Byrchanis* & *Fabaria*.

Burchard, *Brochard*, vel *Buchardus*, Dominicanus, terram S. deſcripſit. Sixtus Sen. *Bibl. lib.* 4. Geſner *Bibl.* Item, Comes *d'Etable*, qui tempore Caroli M. Saracenos mari vicit, an. 806.

Burchardus, monachus Lobienſis, epiſc. Wormatienſis. Collegit 20. libros Decretorum ſeu Canonum Conciliorum, Paparum & Patrum, non Photii methodum, ſed Trebonianum in Pandectis, imitatus; aliaque ſcripſit. Obiit an. 1026. Sigebert. A. C. 1008. & *de Viris Ill. cap.* 141.

Burchardus, fil. Conradi, Burg. R. Arch. Lugd. Item, Arch. Viennenſis, cui Comitatum Viennæ, Rud. 3. Burg. R. conceſſit, an. 1024. Item, Landgravius Thuringiæ, occiſus ab Hungaris, Anno 909.

Burchardus Dorceſtrius, Anglus, vitam Fremondi Principis ſcripſit, an. 870. Item, Secretarius Friderici Barbar. ſcripſit triumphum Imperatoris, captâ Mediolano.

Burchardus Mithobius, Mathematicus, &c.

Burcholmia, arx Sueciæ, in Oelandia Inſ. maris Baltici, ex adverſo Smalandiæ prov.

Burcinacium. Germ. urbs in Duc. Cliviæ, *Craneburg* hodie, ut Simlero placet, aliis *Burik*. Hadr. Valeſio, *Burvet*, aut *Burnet*, Noveſio ac Berecæ vicinus locus. *Notit. Gall.*

Burdemons, vulgò *Bourlemont*, caſtrum Gall. in finibus Claravallis monaſterii, unde nobili *Bourdemontiorum* familiæ origo & nomen. Hadr. Valeſ. *Notit. Gall.*

Burdigala, *Burdeaux*, urbs Archiep. valde antiqua, potens & perampla, Aquitaniæ ad Garumnam fluv. Emporium celebre, & ſtatio navium non contemnenda, cum arce munita, vulgò *le Chaſteau Trompette*. Patria Auſonii, de qua ille *in Catal. urb.*

Diligo Burdigalam, Romam colo. civis in hac ſum,
Conſul in ambabus, cuna hic, ibi ſella curulis.

12. leuc. ab oſtio Garumn. Baudr. Plin. *l.* 4. *c.* 9. & Strab. *l.* 4. Burdigalenſes appellant *Bituriges Viviſcos*, ad differentiam *Bituricenſium Cuborum*, uti Cæſar vocat incolas urbis, hodiè *Bourges*. Univerſitas olim inter celeberrimas, à Carolo VII. Eugenio IV. Ludov. II. priſtinum nitorem & incrementum nacta: Unde clariſſimi viri prodiere, de quibus Auſonius modò laudatus, & Hieron. videri poſſunt. Burdigalæ viſenda 12 capp. egregie exequutus eſt, Jodocus Sincerus, *in addit. Itiner. Gall.* Hiſtoria ejus paucis hæc eſt. Olim ſub Gallis, dein Gothis, quibus ibi regia ſedes, poſtea ſub Dominis peculiaribus. Greg. Tur. *l.* 8. *c.* 6. meminit Garacharii Comitis, ſub Clotario II. Siguinus Comes fuit ſub Carolo M. cui ſucceſſit Hugo fil. Porro Duces Gujennæ, poſt mortem Caroli Calvi rerum hic potiti, donec Alienora, hæres ultimi Ducis, Ludov. VII. cognom. *Jun.* nupta Galliæ regno Burdegalam adjunxit. Sed repudiata, Henrico Normanno, poſtea Angliæ R. nupſit. Hinc Angli urbis Domini uſque ad Carol. VII. Qui ibi Parlamentum inſtituit, quod ſeditione excitatâ excuſſum, reſtitutum verò à Ludov. IX. Ab eo tempore ſub Galliæ R. Sub Ludov. XIV. iterum turbare cœpit, ſed ad obſequium redacta, ante aliquot luſtra. S. Martialis Apoſtolus Burdigalenſium fertur. Sub hoc Arch novem Epiſc. ſunt. Urbs à quatuor Juratis, Gall. *Eſchevins*, & Conſule ſeu Magiſtro populari, Gall. *Maire* adminiſtratur. Hic Concilium An. 385. quo Priſcillianus condemnatus. 1093. 1098. 1263. Conc. Provinciale 1582. & 1624. Pluresque Synodi hoc ſeculo. *Concil. Gall.* Cæterum de urbe hac, vide porro Auſon. *de ill. urb. cap.* 13. Paulin. *ep.* 4. Merul. Coſmogr. *p.* 2 *l.* 3. Lurbæum, *Chron. Burdig.* Oihenart. *not. Vaſcon.* Vinet. *in Antiquit. & notis in Auſon.* SanMarthan. *Gall. Chron. tom.* 1. *pag.* 195. &c.

Burdigala, oppidul. Delphinatus, ad Robionem amnem, juxta montes, 7. leuc. à Valentia, 5. à *Dia*.

Burdinus. Mauritius, Limoſinus, Antipapa, nomine Gregorii VIII. An. 1118. a Calixto II. Pontifice captus an. 1121.

Burdo, nomine *Julius*, Germanicæ claſſis præfectus, à Vitellio, dum à militibus ad ſupplicium expoſcitur, aſtu ſubtractus. Tacit. *Hiſt.* 1. 58. Nam in cuſtodiâ habitus & poſt victoriam demum ſtratis jam militum odiis dimiſſus eſt.

Burea, fons in inſula Co. vide Theocr. *Idyll.* 7.

Bureva, regiunc. Caſtellæ vet. *Bureba*.

Burgaracum, opp. Palatinatus, vino ſuo nobile, Hodiè *Bacharach*. Vid. *Bacchi ara*.

Burggravii, vox in Imperio Germ. uſitata, fuerunt olim Caſtellani limitanei, i. arcis præſidiique præfecti, in iis terris fere, quæ donatione Imperatorum acceſſerunt Eccleſiæ: Eorum origo vix Saxonum Imperio antiquior. Hi, quum olim civilia jura non haberent Epiſcopi, miſſi ſunt, qui in diœceſibus jus civile dicerent: poſtmodum, imminutâ Imperatorum potentiâ magnopere crevere. *Burggraviorum* præcipui numerantur, Noribergenſis, qui titulus, ad Brandeburgicos; Magdeburgenſis, qui hodie ad Saxonicam lineam Electoralem pertinet: Stromburgenſis qui hodie ditionis Palatinæ eſt: & Reineccenſis, qui ad Archiepiſcopos Moguntinos & Comites Hanovienſes ſpectat. Minoris notæ ſunt *Burggravii* de Dona, quam arcem An. 1402. Milniæ Marchio evertit, ruderibus vix altero à Dreſda lapide adhuc conſpicuis. Et *Burggravii* in arce ſeu Burgo civitatis Geilnhuſanæ & civit. Fridbergæ. Promiſcuè item *Burggravii* caſtrorum, in quibus Ganerbinatus, qui ſicut priores à Condominis ſeu Ganerbiis eliguntur. Vide Limnæum Enucl. *l.* 2. *c.* 15. De *Burggravio* ſic Spec. Sax. *Art.* 52. Scultetus eſt judex culpæ Judicis & Palatinus ſeu Palansgravius Imperatoris judex eſt. *Burggravius*, i. perpetuus Caſtellanus, judex eſt Marchionis. Apud Spelmannum *Gloſſ. Archaeol.*

Burghdorffium, opp. Helvetiæ, in Argovia, Caput olim Burgundiæ min. cum arce, conditum à Sintramo & Baltramo, fratribus, Comitibus Lentzburgenſibus. Sedes dein Ducum Zeringiæ, & Comitum Kyburgiorum, beneficio matrimonii Annæ ſororis Berchtholdi V. cum Wernhero Com. pervenit ad Habspurgios Com. ſec. 13. Oppignoratur Baroni Signoviæ ab Hartmanno Com. qui, contra Bernates, cum tribus Pagis fœdus iniit, A. 1320. Obſeſſum ab Helvetiis A. 1382. eò quòd Rodolphus Comes Solodurum intercipere fuiſſet conatus. Dein à Comitibus, pro certa pecuniæ ſumma, cum arce, Bernenſibus venditur, anno 1384. Hinc bello inter Argoviæ civitates & hoc oppidum exorto, cùm Auſtriaci, ſub his enim tum Argovia, prælio inferiores eſſent, per immiſſum incendiarium in cineres redigitur, an. 1389. Poſtmodum reparatum: in ditione Bernenſi, à proprio Senatu regitur, &c. Vid. Stumpf. *lib. 7. de Argov. cap.* 33.

Burgi, urbs Archiepiſc. Hiſp. Tarr. ad Arlanzam amnem. Vet. Caſtellæ regia & caput. Crevit ex ruinis Auccæ, vulgò *Burgos*. An *Braum* vel *Bravum* Ptolemæi? Ibi 4. Synodi, Vide Boterum *Rel. Hiſp.*

Burgium, Ant. *Mal Borgetto*, ex Simler. opp. ſeu pag. Norici, in confinio Carnorum, ad Fellam fluv. in via, inter Aquilejam & Villacum: inter Clemonam opp. Carnorum, & Villacum urbem Norici 24. m. p. intra Alpes Julias.

Burgolium, oppidul. Gall. cum Abbatia celebri Andegavenſis Duc. non procul à Ligeri fluv. *Burgueil*. Vide Valeſium.

Burgovia, opp. Sueviæ, Marchionatus cognom. caput ad Mindelium fluv. 1. mill. Germ. à Danubio.

Burgum D. Martini, opp. Lombardiæ Ciſpadanæ, in Marchionatu Montisferrati.

Burgum Sancti Sepulchri, lauta & permunita civitas Umbriæ, vel ducatus Spoletani, Florentinis ab Eugenio quarto Pont. Max. oppignorata. Sub M. Hetruriæ Duc. Eſt & *Burgum*, S. Dominici urbs Æmiliæ Vid. *Julia* & *Fidentia*.

Burgundia, Galliæ Celticæ regio, nomen habens à Burgundionibus, Germanis populis, ex Vandalorum ſanguine ortis, qui dicti à *Burgis*, id eſt, præſidiariorum caſtris. Ab Almannis (in horum enim agris violenter in Capellatio, ubi hodie Palatini Comitis ditio, conſederant) exturbati, ſub Theodoſio Arcadii filio, Juniore, expulſis latè Sequanis Eduiſque, hanc veteris Galliæ partem cum Nuithonibus occuparunt. Sed nonnulli ajunt, Burgundiæ nomen deduci à loco quodam, qui vulgò *Burg Ogne* dicitur in agro Langrenſi. Imperium Burgundis olim fuit vaſtum; partem enim Vallis Pœninæ, Sedunos, Allobroges, Lugdunum, Viennam, & alias civitates Burgundia complectebatur. Diſſenſiones iis erant immortales ferè cum Gothis, qui latè tunc temporis per Gallias imperabant. Olim regnum fuit, cujus ſedes Arelate, hunc *Aurelia*, fuiſſe legitur: ſed circa annum 1034. bipartitum in Ducatum & Comitatum abiit, quorum ille, verſus Occidentem, *Burgundia Inferior & Regia*: hic, ad Orientem, *Superior & Imperatoria* dictus ſt. Burgundiæ Ducatum cingunt, quà Oriens eſt, Rhodano interfluente, Sabaudia & Burgundiæ comitatus: quà Meridies, Lugdunenſe territorium: quà Occidens, latiſſimi Nivernenſium Borboniorumque occurrunt agri: ad Septentrionem Campania ſe offert. Hic olim floruerunt Edui, Aulerci Brannovices, & Mandubii: Metropolis ejus eſt Divio, Parlamenti ſedes, ſub Rege Franciæ. Burgundiæ Comitatus ſive Burgundia ſuperior, Gallis *Franche Comté*, quòd planè ſit ſub ſuo Comite, ab omnibus tributis & exactionibus libera: feudum eſt Imperii, ſub protectione Bernenſium Helvetiorum. Contegionales illi ſunt ad Septentrionem Lotharingia, ſuperiorque Germania: ad Occidentem Burgundiæ Ducatus: quà Oriens eſt, occurrunt Helvetii: quà Meridies, Allobroges & Seguſiani. Longitudo 90. latitudo 60. eſt milliarium. Floruerunt longè lateque his locis olim Sequani. Comitatus hic in tres diœceſes ſeu præfecturas dividitur. Dolanam, Superiorem & Inferiorem: primæ ſedes eſt Dolæ: ſecundæ Veſulii: tertiæ Polichnii. Totius Comitatus metropolis eſt Veſontium. Dola Senatus ſedes eſt. Sub Hiſpanis: quibus nuper. à Gallis denuò erepta eſt. Duos habet lacus mirabiles, quorum alter, cui ab Voraginibus nomen, mirum naturæ ludentis opus: ſuper enim aqua fit limus, qui adeò dureſcit, ut continens videatur: ſuper quo tamen equites curruſque ſecurè non ambulant, ſed ſoli pedites: is cœlo pluvioſo & nebuloſo non emergit, niſi ſerenitas ſit futura: tunc per foramina brevi tempore auctus, totam Columbanam planitiem rigat. Inter Nozorethum porrò & Ripariam alius eſt lacus in Bonvalli, variis piſcibus abundans, qui ſeptimo quoque anno in aliquot hebdomadas ſubfugiens & deliteſcens, iterum emergit. Merula. Mercat. Hiſtoriam Burgundiæ, ex Morerio, ſuccinctam hanc damus: Circa tempora Honorii, à populis ex Germania vet. profectis, quorum 80000. in ipſis Francorum finibus, oppreſſit Valentinianus Imp. an. 366. P. Oroſius *lib. 7. cap.* 19. regnum Burgundiæ excitatum eſt, an. 430. & ſimul Chriſtianiſmus introductus, operâ S. Severi, Epiſcopi Trevirenſis, cùm preſſi ab Hunnis cernerent Chriſtianos ſingulariter à Deo defendi, quod quidam ad A.C. 450. referunt, ſed annis aliquot pòſt in Arianiſmum populi hi prolapſi ſunt. Primi hujus Burgundiæ regni finis, cùm prius, à Chlodovæo, Rex eorum Gundebaldus tributarius factus eſſet, an. 500. incidit in annum 534 Sigiſmundo Gundebaldi fil. & hujus fratre Gondemaro, à Childeberto & Clotario, captis; nomen nihilominus legeſque ſervavit. Invaſit dein regnum Boſo, ſub finem Carolovingorum, duravitque uſque ad Rodolfum, Regem Burgundiæ Transjuranæ, & Arelati, qui obiit an. 1033. Conrado Imperat. hærede inſtituto, qui ſororem ejus Giſelam duxerat, præterito Odone, Comite Campaniæ, majoris natu Berthæ marito. Sic Imperio unita Burgundia eſt, periitque Regni titulus. Iterum à Rodolfo I. Imperat. occupata, an. 1282. Eodem tempore Henricus I. Galliæ R. Ducatum Burgundiæ Roberto fratri donavit, ex quo orta linea primorum Burgundiæ Ducum, regii ſanguinis. Erant hi XII. per an. 330. uſque ad Philippum II. qui quindecennis obiit, an. 1361. Unitus dein regno, à Johanne R. Philippo fil. cognom. Audaci conceſſus eſt, an. 1363. cui mortuo, an. 1404. ſucceſſit fil. Johannes, occiſus, an. 1419. Hujus fil. Philippus Bonus obiit anno 1467. pater Caroli, ultimi Ducis, ab Helvetiis cæſi, an. 1477. Hujus filia unica Maria, Comitatum Burgundiæ, cum Belgio, in domum intulit Auſtriacam, Maximiliano Imper. nupta. Ducatus verò à Ludovico IX. regno Galliæ unitus denuo eſt. Monſtrelet. Tilletus, Puteanus, Chaſſanæus, *Hiſt. Franc. & Burg.* Vide quoque infra in voce *Burgundiones*.

Burgundiæ Ducatus urbes primariæ.

Abalonium, *Avallon*.	Cabilonum, *Chalon ſur Saone*.
Antiſſiodorum, *Auxerre*.	Caſtellio ad Sequanam, *Chaſtillon ſur Seyne*.
Arnæum Ducium, *Arnay le Duc*.	Divio, *Dijon*.
Auguſtodunum, *Autun* vel *Auſtun*.	Lingonæ, *Langres*.
Auſſona, *Auſſone*.	Matiſcona, *Maſcon*.
Barium ad Sequanam, *Bar ſur Seyne*.	Nivernæ, *Nevers*.
	Semurium, *Semur en Auxois*.
Belna, *Beaulne*.	Tinurtium, *Tournus*.
Borbonium Anſelmium, *Bourbon Lancy*.	Tornodurum, *Tonnerre*.
	Virodunum, *Verdun*.

(Sed notabis Lingonas & Nivernas non eſſe urbes Burgundiæ.)

Burgundiæ Comitatus urbes.

Arboſium, olim Arboroſa, *Arbois*.	Orgelium, *Orgelet*.
	Ornanum, *Ornans*.
Cromarum, *Cromary*.	Palma, *Baulme*.
* Dola, *Dole*.	Polichnium, *Poligny*.
Falconiacum, *Falcongny*.	Pons Araris, *Pont ſur Saone*.
Grajacum, *Gray*.	Pons Aelius, *Pont Arlier*.
Juſſum, *Juſſey*.	Quingium, *Quingey*.
Momboſium, *Montboſon*.	Rupes fortis, *Rochefort*.
* M. Bellicardus, *Montbelliard*.	*Salinæ, *Salins*.
M. Juſtinus, *Mont Juſtin*.	*Veſulium, *Veſoul*.
Nozoretum, *Nozereth*.	* Veſuntio, *Beſançon*.

Ex his notabis, Montem Bellicardum non eſſe in Comitatu Burgundiæ; & exceptis Dola, Veſuntione, Græo, & Veſulio, cætera eſſe tantùm munita oppida & caſtra.

Burgundiones, q. *Burgwohner*, Germ. nomen occuparunt, ex opere, quia crebra per limitem habitacula conſtituta *Burgos* vulgò vocant. Hi quondam ſubactâ inferiore Germaniâ à Druſo & Tiberio per caſtra diſpoſiti in magnam coaluerunt gentem, ut ſub Valentiniano Imperatore 80. millia ripam Rheni fluminis inſederint. Vide Paul. Oroſium *lib. 7. cap.* 32. Baudrando fuerunt populi Germaniæ ſub Vindilis comprehenſi, qui agros Chattorum & Alemannorum occupavere Poſtea in Gallias tranſmigrarunt. Valeſio *Burgundiones*, qui & *Burgundii*, gens Germanica Alamannis olim confinis, in Galliis principatu Honorii ſedes cœpere, ac paulatim fines proferendo, tenuere ibi demum Lugdunenſem primam, Sequanos, partem maximam provinciæ Viennenſis, Alpes Peninas & Grajas, atque Metropolim Alpium Maritimarum Ebrodunum; Narbonenſis 2. urbes Aptam, Vapincum, & Seguſteronem; in provincia Lugdunenſi quarta vel Senonia Nivernum: quæ pars Galliæ *Burgundia* ab Gente cognominata eſt, ut ita apud Senatorem *in libro 1. Variarum epiſtola ultima*, ita à Gregorio cæteriſque nuncupatur. Igitur ut ex Synodo Epaonenſi Agapeto Conſule, anno Chriſti 517. habita, & ex hiſtoria noſtra diſcimus, Regnum Burgundiæ continebat 28. circiter civitates, nimirum Metropolim Lugdunum, Auguſtodunum, civitatem Lingonum, Cabillonum & Matiſconem: Veſontionem metropolim provinciæ Sequanorum, Aventicum, Vindoniſſam, Baſiliam & Belicam: Viennam metropolim provinciæ Viennenſis, Genevam, Gratianopolim, Albam Helviorum vel Vivarium, Deam Vocontiorum, Valentiam, Auguſtam Tricaſtinorum, Vaſionem, Cabellionem, Carpentoracte: Metropolim provinciæ Alpium Grajarum & Peninarum, civitatem Centronum Darantaſiam, & Octodurum Vallenſium: metropolim Alpium maritimarum Ebrodunum; & quas ſupra diximus, Narbonenſis ſecundæ urbes tres, Aptam, Vapincum, Seguſteronem; in Senonia Nivernum. Poſtea Burgundiam, ſed jam aliquot urbibus ſub Sigiſmundo & Godomaro à Francis Gothiſque truncatam, Childebertus

benus & Chlotarius Francorum Reges ſubegere. Mortuo Chlothario, uni è 4. ejus filiis Guntchramno ſors non tota obvenit Chlodomeris patrui, cujus caput Aureliani erant, cum tota Burgundia; à qua *Rex Burgundiæ* ſæpe appellatur: & *Burgundionum* nomine ſæpe omnes ditioni ejus ſubjecti deſignantur, Franci cum Burgundionibus, & Galli. Quidquid Guntchramno paruerat, totum ferè *Burgundia* dictum eſt à Noſtris, & uſque ad Theodoricum Chlodovei junioris filium Burgundiæ Regno ac Regibus Merovingis eſt attributum. Tenuerat autem Guntchramnus, qui primus è Francis *Rex Burgundiæ* eſt vocitatus, non Burgundiam modò ſedem Burgundionum, ſed unà etiam Regni Aurelianenſis, atque adeò poſt Chariberti fratris obitum Regni Pariſiaci in Gallia Lugdunenſi & Aquitania non minimam partem cum Provincia Arelatenſi: quæ omnes regiones ſimul junctæ, exceptâ Aquitaniâ & Provinciâ, ex nomine majoris partis, nimirum Burgundiæ, appellationem traxerunt: ut in *libris* 16. *&* 20. *Rerum Francicarum* obſervavimus. Regnantibus apud Francos Merovei poſteris, Francia in tria Regna dividebatur, videlicet in Neuſtriam, Auſtriam, atque *Burgundiam*: uti docet brevis Appendix Chronici Marii, ab auctore Chlotharii junioris æquali ante annos 1045. compoſita, Vita Leodegarii Auguſtodunenſis Epiſcopi, Geſta Francorum, atque ipſe Fredegarius. Sed poſtquàm Chlotharius minor filium ſuum Dagobertum Regem Auſtraſiorum fecit, Neuſtriam ſecuta *Burgundia* eſt, & ab uno Principe utrumque Regnum ſimul obtinebatur, propterea quòd Neuſtriam atque Burgundiam junctas latitudine regionum & multitudine hominum Auſtria æquabat. Poſtea Carolus, Lotharii Aug. filiorum minimus, Burgundiæ maximam partem ac Provinciam anno 855. obtinuit, ac Lugdunum pro Regia habuit. Boſo anno 879. faventibus Viennenſi, Lugdunenſi, Darantaſienſi, Aquenſi, Arelatenſi, & Veſontionenſi Archiepiſcopis, & 17. Epiſcopis, qui plerique de Burgundia erant, regnum in Burgundiæ partibus occupavit: & ejus filius Ludovicus annò 890. à 4 Archiepiſcopis, Lugdunenſi, Arelatenſi, Ebrodunenſi ac Viennenſi, multiſque Coëpiſcopis Rex electus atque unctus eſt. Paullo antè, nimirum anno 888. Rodulfus, Chuonradi filius, provinciam inter Juram montem & Alpes Peninas occupavit, & accitis nonnullis Sacerdotibus ac Primoribus, coronam ſibi apud Acaunum impoſuit, Regemque appellari ſe juſſit, ut Regino & Annales Mettenſes tradunt. Hoc Regnum exiguum Annales Fuldenſes *ſuperiorem Burgundiam*; quidam *Transjuranſem Burgundiam*; *Ciſalpinam Galliam* magnifico nomine Frodoardus; Conſtantinus Porphyrogennetus, Hermannus Contractus, Marianus Scotus, Sigebertus, aliique *Burgundiam* appellant impropriè admodum, cùm tantùm portio eſſet exigua Burgundiæ. In eo regno erant Winterturum, Acaunum, Novus burgus, *Nuenburg* Hermanno dictus, Murtena *Morat*, & urbes ac caſtella ad Lemanum lacum, item Octodurum, Salodurum, Aventicum, Seduni, Lauſana ad Lemanum, Geneva, Belica, atque etiam Lugdunum. Mathildis enim Ludovici Tranſmarini filia, Lotharii Regis Francorum ſoror, cùm Conrado Regi Jurenſi nuberet, pro dote Lugdunum cum pago Lugdunenſi habuit, à Lothario fratre ſibi in dotem datum, ut docet Chronicon Monaſterii S. Benigni. Caſtellum etiam, quod Mons Piligardæ Hermanno dicitur, vulgo *Mons belgart*, Noſtris *Montbeliart*, eſtque trans Juram in Sequanis, huic regno contribuebatur: quemadmodum ex Hiſtoricis noſtris veteribus diſcimus. Ex quo intelligitur Rodulforum Regnum, quod Jura & Alpibus Penninis claudit Regino, latiùs patuiſſe, & in Sequanis Juram inter ac Vogeſum, in Allobrogibus ac in Seguſianis opida ac urbes habuiſſe. Rodulfus Rex Glorioſiſſimus in litteris datis Anſâ villâ Indictione 3. anno 997. *res ſitas in Comitatu Matiſcenſi*, in primis partem piſcinæ Otæ, quæ Cluniaco Monaſterio donatæ erant, confirmat. Idem aliis litteris datis anno J. D. 1019. regni 31. *Eccleſiam S. Blaſii in Vocaulis, in pago & in Comitatu Genevenſe ſitam, Cluniacenſibus Fratribus* confert. Amedeus Comes, filius Humberti Comitis & Ancilliæ, & uxor ejus Adelaidis Eccleſiam S. Mauricii ſitam in pago Multacena dedere Cluniaco, permiſſu Maleni Epiſcopi Gratianopolitani: quorum in litteris hæc legimus, *Hanc donationem fecerunt, & chartam iſtam fieri juſſerunt, & in Curia Regis firmari rogaverunt. Signum Rodulfi Regis, regnante Rodulfo anno* 37. Ex his apparet, non Genevenſem modò pagum vel Comitatum, verùm etiam Comitatum Matiſconenſem ſaltem ex parte, & pagum Gratianopolitanum, ipſamque adeò cum ſua valle Mauriennam, cujus Comites Humbertus & Amedeus exſtiterunt, ad iſtud Regnum pertinuiſſe: quod *Regnum Auſtraſiorum* Glaber Rodulfus falsò appellat, cùm veteris Burgundiæ regni partem contineret, Auſtriæ nullam, quæ mihi ſit nota. Anno 1032. Rodulfus, qui eo nomine tertius in Burgundia ſuperiore regnavit, *Ignavus* à quibuſdam cognominatus, diadema ſuum ac Regni inſignia Imperatori Conrado moriens miſit: à quo tempore Reges Germaniæ Imperatoreſque ſibi Burgundiam iſtam vindicaverunt, ac pro Imperii membro habuerunt, ſub novo Regni Arelatenſis nomine, quod à Jura monte ad oſtia Rhodani & ad mare Gallicum uſque ad Alpes Maritimas longè lateque patere crediderunt, aut omnibus perſuadere voluerunt: cùm tale nunquam à Rodulfis Regibus poſſeſſum fuerit, ac ne à prioribus quidem Burgundiæ Regibus, Gundicarii poſteris. Nam nec Provinciæ Arelatenſis Comitatus, nec maxima ſaltem ex parte Comitatus Burgundiæ Tranſararicæ, quem liberum aut immunem Comitatum vocant, *la Franche-Comté*, ad Reges Rodulfos pertinuit. Certè Rotberto in Francia, & Rodulfo Ignavo in ſuperiore Burgundia regnantibus, ſuus erat Provincialibus Comes & dominus, qui Arelati ſedem habebat: quem Glaber Rodulfus *in libro 3. capite* 2. *Willelmum Arelatenſem* appellat, hoc eſt, Willelmum Comitem Arelatenſium ſive Provinciæ; quidam *Ducem Arelatenſem*. Alius fuit & Guillelmus Comes Burgundiæ Tranſararicæ, *Guillelmus cognomine Capitivus, Comes Tranſſagonnanus* dictus veteri ſcriptori: quem Rotbertus Rex Ducatu Burgundiæ, quem pæne totum occupaverat, armis expulit, & ſuo Comitatu coëgit eſſe contentum. Mortuo Imperatore Ludovico Pio, inter tres ejus filios Lotharium, Ludovicum & Carolum cognomine Calvum diviſa ſunt Regna Francorum. Lothario cum Imperio Romano & Regno Langobardorum obtigit *Auſtria* cum regione ad Lemanum & ad Alpes Graias; quæ *Regnum Lotharii* paullo pòſt vocari cœpit, & maxima pars Burgundiæ, atque Provincia; Ludovico tota Germania cum Norico ſeu Baioaria Pannoniaque ceſſit; Carolus Franciam ſive Neuſtriam, & Aquitaniam, ac Burgundiæ reliquam minimamque portionem obtinuit, *in qua parte exinde & modò nomen Franciæ remanſit*, ut loquitur Sigebertus. Et Lotharii quidem A. filii tres nullis relictis hæredibus deceſſere: Ludovici quoque ambobus pronepotibus, Ludovico & Zuentiboldo Regibus accidit, ut nihil legitimorum liberorum relinquerent. Carolus Caroli Calvi nepos, qui jure proximæ agnationis eorum Regnis ſuccedere, & totius Franciæ imperium ſolus obtinere debuerat, Carolus inquam, & ejus filius Ludovicus, nepoſque Lotharius, bellis civilibus & Optimatium ſuorum crebris defectionibus vexati, Auſtriam ſeu Regnum Lotharii (ne de cæteris Franciæ ditionis Regnis loquar) nunquam recuperare potuerunt. Auſtriâ igitur ſeu Lotharingiâ, quæ olim unum è tribus Francorum Regnis fuerat, ab externis Germaniæ Regibus occupatâ, ejus in locum Aquitania eſt ſubſtituta, & tria Franciæ Regna nihilominus attributa, *Francia* Occidua ſeu *Neuſtria*, *Burgundia* quanquam admodum imminuta, & *Aquitania*: quæ diviſio jam ſub Carolo Calvo videtur cœpiſſe, & uſque ad Philippi ſaltem I. principatum duravit, ut in Notis in Adalberonis Carmen obſervavimus. Hæc pars Burgundiæ ad Reges noſtros pertinens, *Burgundia inferior* dicebatur: quam *Burgundiam Regiam* vocare poſſumus, ut ſuperiorem *Burgundiam Imperialem* nuncupat Trivetus in rebus anni 1250. Continebat autem Burgundia inferior Lugdunum, quod poſtea Conrado Regi ſuperioris Burgundiæ Mathildis dotis nomine detulit, Matiſconem, Cabillonum, Auguſtodunum, urbem Lingonum, Autiſſiodurum quoque (quam ob cauſſam incertum) Aballonem, Belnum, Divionem, Latonam, caſtrum S. Gengulfi, *S. Iangou*, & alia loca. Huic quoque Nivernum accenſeri poteſt ac debet, cùm ad priores Reges Burgundiæ pertinuerit. Hanc Burgundiam *in libro 5. Chronici capite* 58. deſignat Fredegarius, quum *Burgundiam*, vel *Regnum Burgundiæ* ingreſſum eſſe Dagobertum ſcribit, & *in civitate Lingonis, Divione, Latona, Cabilloni, Auguſtoduni, Autiſſioduri* jus dixiſſe, ac per Senonas Pariſios veniſſe. Portio inferioris Burgundiæ *Ducatus Burgundiæ*, atque etiam nonnunquam *Ducatus Divionenſis* appellabatur: propterea quòd Duces, qui eam beneficio Regum Francorum obtinebant, Divione ſedere conſueverant: uti Glaber Rodulfus Duces Northmanniæ *Rotomagenſes Duces*, alii Comites Provinciæ *Arelatenſes Comites*; Comites Gothiæ vel Septimaniæ *Toloſæ Comites* à ſuæ quemque provinciæ capite dixere. Comites Campaniæ Gallicæ & Briegii, *Comites Trecarum atq; Meldorum*, Comites Hainoi *Comites Montenſes*. Qui ei Burgundiæ imperabat, *Ducem Allobrogum* Guillelmus Brito vocat, non ſemel, cùm Dux Æduorum potiùs vocandus fuerit. Nam Æduos, & Lingonas, ac partem Senonum tenebat; in Allobrogibus trans Rhodanum ſitis Dux Burgundiæ nihil omnino poſſidebat. Hancce Burgundiam Regibus Francorum parentem deſignat Provinciale MS. ante annos 400. compoſitum, quum in Burgundia duos cum ſuis ſuffragantibus Archiepiſcopos collocat, Lugdunenſem & Senonenſem. Conſtat enim totam provinciam Lugdunenſem primam, hoc eſt, Lugdunum metropolim cum 4. ſedibus ei ſubjectis, Auguſtoduno, Matiſcone, Cabillono & Lingonis, & ex provincia Senonia ſedes duas Nivernum & Autiſſiodurum inferiori Burgundiæ olim attribui conſueviſſe. Contrà Notitia Epiſcopatuum Galliæ, paullo poſt annum 1322. ſcripta, cùm *in Burgundia Archiepiſcopos* duos *Darantaſienſem* & *Veſontienſem* ſeu *Biſuntinum* unà cum ſuis ambos ſuffragantibus ponit, *Burgundiæ* nomine partem Sapaudiæ & Sequanos cum Helvetia deſignavit, hoc eſt ſuperiorem Burgundiam, Regnum olim Rodulforum. Burgundiam inferiorem, Franciæ ditionis provinciam, quæ præter cætera Ducatum olim Pariatumque

que continuit, veteres tabulæ vulgari linguâ confectæ appellant nunc *Burgoine*, & *Bourgoine*: uti Conſtantinus Porphyrogennetus Burgundiam ſuperiorem, Regnum Rodulforum, *Bergoniam* nuncupat pro Burgundiam. *Ροδόλφου ῥὴξ εἰς Βεργωνίαν*. Noſtri nunc *la Bourgogne* vocitant, & ejus ac Comitatenſis Burgundiæ ſuperiorisve incolas *les Bourguignons*, id eſt, Burgundiones. Multi *Bourgongne* ſcribunt; & *Bourgongnons*: quos veteres modò *Burgundiones*, modò ſed rariùs *Burgundios* cum Ammiano nuncupant: recentiores ſcriptores Latini *Burgundos* appellare maluere. *Burgundiones* ſive *Burgundios* noſtros, qui partem Galliæ occuparunt, Regnumque ibi conſtituerunt, Gentem fuiſſe Germanicam, trans Rhenum ſedes habentem; & differre à *Burgundionibus* vel *Burgundiis*, Scythica Gente Transdanubiana, aperte oſtendimus *in libro* 1. *rer. Francicar.* Burgundionum nomen à *Burgis*, id eſt, parvis caſtellis, per limites conſtitutis cum Oroſio, Iſidoro, aliiſque deducere ridiculum eſt. Nam à burgis *Burgiones* dici lex analogiæ jubet. Ut redeam ad regnum Arelatenſe, Gervaſius Tisleberienſis, qui ſe *Regni Arelatenſis Mareſcallum* ipſe appellat, & ante annos 460. vixit, *civitatem Arelatum caput Regni Burgundiæ* bis nuncupat, & Viennenſem Archiepiſcopum *Regni Cancellarium*. *Burgundiæ*, ſeu Regno Arelatenſi 6. metropoles attribuit, Veſontionem, Viennam, Darantaſiam, Ebrodunum, Aquas Sextias, Arelatum, cum ſedibus cuique ſubjectis. Idem facit Not. Epiſc. Gall. Gervaſio ſuppar, & in Burgundia ſex metropoles ponit: ita ut Burgundia 36. civitates, & Sequanos cum Helvetia, Sapaudiam & quem Dalfinatum vocamus, ac Provinciam complexa ſit. Ubi miror Lugdunum prætermitti, quod poſteriores Burgundiæ Reges duo tenuerunt, & quod propterea Imperatores, tanquam membrum Regni ad ipſos pertinentis, ſibi diu vindicaverunt, uti literæ eorum aliquot docent. Suffragabantur autem Veſontioni Baſilia, Lauſana, Belica; Viennæ Valentia, Vivaria, Dea, Gratianopolis, Maurienna, Geneva; Darantaſiæ Seduni & Auguſta; Ebroduno Dinia, Nicæa, Antipolis, pro qua nunc Graſſa, Glannateva, Sanitium, Vintium; Aquis Sextiis Apta, Reii, Forum Julii, Vapincus, Seguſtero; Arelatum pro metropoli tum agnoſcebant Maſſilia, Avenio, Arauſio, Vaſio, Cabellio, Tricaſtini, Carpentoracte, Telo: Ex quibus Avenio poſtea in metropolim evectus eſt, & civitates Vaſio, Cabellio, ac Carpentoracte ei attributæ. Hoc igitur Regnum, ſive *Burgundia*, ſive *Regnum Arelatenſe* dicatur, planè imaginarium fuit, cùm quale quantumque ſupra deſcriptum eſt, a nemine unquam poſſeſſum ſit. Nam priores quidem Burgundiæ Reges, qui ab Chlodovei filiis ſunt debellati, Veſontionem, Viennam, Darantaſiam & Ebrodunum metropoles, cum Lugduno totaque provincia Lugdunenſi prima obtinuerunt: Arelatum & Aquas Sextias metropoles, ex provincia Arelatenſi Maſſiliam, Avenionem & Telonem Martium: ex Alpibus Maritimis Diniam, Nicæam, Antipolim, Glannatevam, Sanitium & Vintium; de provincia Aquenſi Reios & Forum Julii non obtinuerunt. Regnum Rodulforum, poſteriorum Burgundiæ Regum, exiguum admodum fuit, & paucularum civitatum, ac unius aut alterius metropoleos, ſicuti ſupra oſtendimus. Jam Rex Carolus, Lotharii Auguſt. filius Genevam, Lauſanam, & Sedunos non habuit, ac ne Belicam quidem & Darantaſiam, quas ambas civitates poſtea à Rege Lothario fratre ſuo accepit: ut Annales Bertiniani docent. At Boſoni Regi ſex quidem metropoles paruere, Vienna, Lugdunum, Darantaſia, Aquæ, Arelatum & Veſontio, ac 15. civitates eis ſuffragantes, & duæ civitates Septimaniæ ſeu provinciæ Narbonenſis primæ, Agatha ac Uccetia: at Ebrodunum cum 6. ſedibus ad ipſum pertinentibus ei non paruit: & cùm Arelatenſis Regni 36. civitates numerantur, Boſonis Regni vix fuere 23. quibus Matiſconem & Viennam paulo pòſt amiſit. Ludovico, Boſonis filio ac ſucceſſori metropolitani adhæſere non ampliùs quatuor, Lugdunenſis, Arelatenſis, Ebrodunenſis, & Viennenſis, cum compluribus Coëpiſcopis, ſed non omnibus: Veſontio & Darantaſia ei Principi non parebant, cùm ambarum civitatum Archiepiſcopi ejus electioni unctionique non interfuerint. Apparet igitur, quod jam non ſemel diximus, Regnum iſtud Arelatenſe 36. civitatum, falſum, imaginarium, chimæricum, atque à Germanis ſcriptoribus fictum, & nulli unquam Regi fuiſſe poſſeſſum. Certè Guntherus *in libro* 5. Burgundiam à Baſilea ad oſtia Rhodani patere ait, ea utque & ſedem veteris Regni Arelatum fuiſſe, uſque ad Rodulfi mortem: ſed 4. tantùm ei metropoles attribuit, *Chryſopolim*, id eſt, Veſontionem, *Lugdunum*, *Viennam* & *Arelatum*. Ex quo intelligitur, ne ipſis quidem Germanis ſcriptoribus Regnum Arelatenſe bene notum fuiſſe. Vindicaverunt quidem ſibi nullo jure Regnum Arelatenſe Imperatores Regeſque Germaniæ poſt Rodulfi ignavi obitum: ſed maxima ex parte illud obtinere non potuerunt, nec quidquam ibi præter inane nomen *Imperii* in Dalfinatu Provinciaque reliquerunt. Hactenus Valeſius *Notit. Gall.* Aliter paulo Nobiliſſimus Conringius, *tractat. de Finibus Imperii*, quem V., de his accuratiſſimè diſſerentem.

Burgus, urbs Gall. in Breſſiæ Comitat. ad amnem *Reſouſſe*. Sub Galliæ R. cum tota reg. Ab anno 1600. vulgò *Bourg en Breſſe*, de quo vide Guichenon *hiſt. de Breſſ.* Item opp. Aquit. olim munitum, ad Duranium fluv. ubi Garumnæ miſcetur, vulgò *Bourg ſur mer.* Vett. *Ebromagum*.

Burgus, Saxonica vox, an à Græco *πύργος*, i. e. turris, an à *πῦρ*, i. ignis, quòd turres inſtar columnæ ignis cœlum appetunt. Sumitur pro monte, caſtro, oppido, urbe: unde *Aſciburgium*, in qua voce *Aſci* apud Sileſios montem, apud citeriores Germanos urbem denotat. Pro caſtello parvulo, ſumtum à Romanis, Valentiniani ævo, Veget. *de re mil. lib.* 4. *cap.* 10. Imo pro habitaculo in limite, antiquius: apud Paul. Oroſium *Hiſt. lib.* 7. *cap.* 32. Porrò pro loco munito, unde *Burgundiones* nomen nacti: ſed ſic à caſtello diſcernitur, quòd Caſtellum Burgum notat arcem habentem in area, Burgus autem ſine caſtello locum munitum. Græcis recentioribus *Φόσσατον* vocatur, accipiturque pro ſepimento caſtrenſi, i. ampla foſſa & vallo ex egeſto introrſum ceſpite munito. Anaſtaſio *in Vita Stephani III. Cluſa*. Reperiuntur autem duplici formâ, interdum quadrangulâ, ſed frequentius rotundâ: Hæc opus Saxonicum, Normannicum & Gothicum: illa Romanum. Romanos enim veteres in quadrum ſemper caſtrametatos eſſe, docet Polybius, licèt inferiores edocuit Vegetius loci cedere neceſſitati. De *Burgo* verò *Gothico* Vid. Procop. *belli Goth. l.* 1. Ammian. *lib.* 31. *in Valent. & Gratian.* Simile de Francis ac Burgundis, ſuggerit Frodoardus *Chron. ad A. D.* 925. qui Græcos proculdubio ſecuti & Lycurgum, Vid. Xenoph. *Rep. Laced.* Ammianus loco citato *Burgum e plauſtris* exhibet, Germ. *VVagenburg*. Nec diſſimile videtur priſcum Britannorum oppidum, de quo Cæſar *Bell. Gall. lib.* 5. Oppidum vocant Britanni, cùm ſylvas impeditas foſſa & vallo munierunt. Burgum etiam dici, quod Germanis aliis *Haga* & *Circulus*, certum. Hinc Hunnos & Avares, octennali bello à Carolo M. edomitos, extructis novem *Hagis* i. *Circulis*, ſeu *Burgis*, in Pannonia habitaſſe legimus: & pleraque habitationum vocabula apud Germanos Borealeſque populos videntur à cingendo ſepiendoque emanaſſe, ut patet ex vocibus *Haga*, *Ham*, *Heim*, *&c.* Apud Gallos tandem *Burgus* appellatur villa inſignior, quæ nec muro nec vallo clauditur. Apud Anglos Villa, quæ Prætorem habet & jure utitur municipali, ac in Parlamentariis Comitiis per Procuratores ſuos (*Burgenſes* dictos) ſuffragia fert, minimo licèt loco. Vide Henricum Spelmannum *Gloſſar. Archaol.*

Burgus, oppidulum Finlandiæ, prope ſinum Finnicum.

Burgus-novus, opp. Aquit. in Marchia Lemovic. ad Taurionem amnem. Cenſetur pars prov. Pictavienſis.

Burgus Seſſites, oppidul. Italiæ, in agro Vercellenſi, ad Seſſitem fluv. ſub Sabaudiæ Duc. in confin. Duc. Mediol.

Buria, urbs, in frugifero ſolo ſita, juxta montem Tabor & civ. Nain, in tribu Zabulon.

Burichum, oppidum munitum Ducatus Clivenſis, è regione Veſaliæ, ad Rhenum fluvium. Quibuſdam eſt *Burginacium*.

Buricianum, opp. Bavariæ, prope Lichi fluv. confluentes. *Burchaim* Cluv. non longè à Danubio.

Buridenſis, pop. Daciæ, quorum urbs Varadinum eſt, teſte Lazio. *VVardin*, & *Varadein*.

Buris, pop. Germ. cognomine Luti, Ptol. qui teſtibus And. Vellejo & Rantzovio, in inſ. maris Baltici, cui nomen eſt *Bornholm*, habitant. Brietio erant, ubi nunc magna pars Poloniæ, verſus Caliſiam urbem.

Burn, vide *Bura*.

Burnum, *Burnium* Livio, *Grachova* teſte Nigro, oppid. Illyrici mediterr. in Liburniâ, Arauzonæ propinquum.

Burra, inſ. in mari Indico, inter Moluccam & Macaſſarias inſ. ſat culta & oblonga.

Burontia ſylva, *VVeſterVVald*, apud Col. Agrippinam, Trithem.

Burrhus Afranius, prætoriis cohortibus, ab Agrippina, impoſitus, egregius militaris Famæ. Tacit. *lib.* 12. In ſe tumeſcentibus paulatim faucibus & impedito meatu extinctus. P. Mario L. Aſinio Coſſ. *l.* 14.

Burrium, Anton. *Uske*, Camden. oppid. olim Albionis nunc Walliæ, finitimum Iſcæ Monumetenſi, inde 9. m. p. Callevam verſus. Aliis eſt *Ledbury*.

Burſa, metropolis Bithyniæ, ſedes Imperii Ottomannici, ante Adrianopolim. A Pruſia conditore, Pruſa dicta creditur. Strabo *lib.* 12.

Burſaonenſes, Hiſp. citer. pop. Calaguritanis, & Complutenſibus vicini. Plin. 3. 3.

Burtanga, vide *Arx Burtanga*.

Burtina, Ptol. *Bortina* Anton. *Almudenar*, teſte Surita, opp. Aragoniæ, inter Cæſarauguſtam 10. & Oſcam in Cæc. 4. leuc. Al. *Balbaſtro* eſt, urbs à Cæſarauguſta 22. leuc. ab Ilerda 5. Oſcam verſus.

Burungum, oppidulum ad Rhenum, *Burick* Simlero. Aliis *VVuringen*, oppidul. ad Rhenum, inter Coloniam & Noveſium, ſub Elect. Col.

Buſa, Apula fœmina, quæ 10000. Romanorum, qui Cannenſem cladem effugerant, liberaliter aluit. Valer. *M. l.* 4. *c.* 8. *ex.* 2.

Buſacteri maiores & minores, Germ. pop. quos etiam Bructeros eſſe putant. Horum *Brokersberg* oppidum eſſe videtur ſub Goslariâ

lanâ Saxoniæ urbe. Græci habent codices *Βουνίαγος*, fortè à malo & ſterili agro ſic dicti. Hinc Familia haud dubiè illuſtris *Buſekeiorum*, cujus & Dithmarus meminit, *l 6.*

Buſæ, pop. Medorum, quos Diores ſubegit. Steph.

Buſerdum, Caſtellum Salentinorum.

Buſcumducis, à ſilvis & nemoribus, quæ hoc loci quondam Brabantiæ duci fuerunt, appellationem obtinet, una ex 4. præcipuis Brabantiæ civitatibus, ludo literario, magnâ civium & præſtantium ædificiorum frequentiâ, pugnacique populo, civili tamen ac blando, nobilis. Ibi mercatura, lanificium, cæteræque artes mechanicæ florent. Vulgò *Boſleduc*. Vocatur etiam *Sylva Ducis*.

Buſentus, amnis Calabriæ inferioris Conſentiam urbem uno latere includens, cujus aquæ natura eſt capillum efficere nigrum: accolæ etiam confirmant fila ſerica, ſi Buſentia qua redordiantur, fuſcum accipere colorem.

Buſiris, Neptuni filius ex Lybiâ Epaphi filiâ, crudeliſſimus Ægyptiorum tyrannus, quo tempore Danaus Argivis imperavit. Quibuſdam eſt Orus Pharao, qui Amenophi II. ſucceſſit. Hic cùm hoſpites omnes Jovi immolaret, ab Hercule in Ægyptum delato, cùm eaſdem illi inſidias pararet, unà cum Amphidamante filio; & præcone Chelbe & miniſtris aræ interfectus eſt. Ovidius *Met.* 9.

Ergo ego fœdantem peregrino templa cruore
Buſirim domui?

Idem *Triſt.* 3. 11.

Sævior es triſti Buſiride, &c.

Statius *Theb. lib.* 12.

—— Imites Buſiridos aras.

Virgil. *Georg.* 3.

——Quis aut Euryſthea durum,
Aut illaudati neſcit Buſiridis aras?

Encomium tamen ejus ſcripſit Iſocrates. Item alius cognom. *Cenchres*, Euſeb. *Chron.* Apollodor. *l.* 2. Item urbs Ægypti ad Nilum fluv. à Buſiride condita, in qua fuit templum magnum Iſidis. Hinc Buſiritica præfectura. Strabo *lib* 17.

Buſium, opp. Delphinatus, in limite Provinciæ *Buis.* 5. leuc. à Vaſione, ad *Louveſe* amnem.

Buſmadis, Iſaurica civitas. Steph.

Buſſetum, opp. Italiæ. Vid. *Buxetum.*

Buſſularius, qui ſuperſtitione devinctum pop. Tribunitiis concionibus adeò tenuit, ut tyrannidem Ticinenſem ad ſe traxerit. Prænomen ei Jacobus.

Buſus, vide *Ebuſus.*

Butada, pars tribus Ægeidis. Steph.

Butalion, nomen cujuſdam ob inſignem ſtultitiam & ſtuporem à Comicis exagitati. Vide Scholia *in Ranas Ariſtophanis*, *Act.* 4. *ſc.* 1.

Butama, Dalmatiæ oppidum. Cedrenus.

Butas, elegiaco carmine res Romanas tradidit, ex quo fabuloſas Lupercalium cauſas tradit Plutarchus *in Romulo.* Meminit ejuſdem Arnobius *lib.* 5. *ubi de Bonâ Deâ: Sicut ſuis ſcribit in Cauſalibus Butas* perperam vulgò *putas.*

Butea, familia Romana, a *buteone*, id eſt, accipitre ſic dicta: cui principatus in auguriis olim dabatur, proſpero auſpicio à buteone ſumpto. Plin.

Buteo, cognomen M. Fabii apud Liv. & Plut. Item Romanus Orator, cujus mem. Sen. *l.* 2. *Contr.*

Butera, vide *Bletera.*

Buterium, opp. Siciliæ, in valle Neætina, Princip. titulo clarum, intra montes, 4. mill. ab Himera flum.

Butes, filius Amyci, Bebryciorum regis, qui ob ſævitiam patris ab Argonautis cæſi, regno pulſus, parvo navigio in Siciliam confugit, ubi à Lycaſte nobili meretrice hoſpitio ſuſceptus eſt, à quâ cùm ob formæ morumque elegantiam diligeretur, ejus concubitu uſus, Erycem filium ex eâ ſuſcepit. & quoniam Lycaſte ob eximiam pulchritudinem Venus vocaretur, datus eſt locus fabulæ, Buten ex Venere filium Erycem ſuſcepiſſe. Virgilius *libro* 5. *Æn.*

Idemq; ad tumulum, quo maximus occubat Hector,
Victorem Buten immani corpore, qui ſe
Bebryciâ veniens Amyci de gente ferebat,
Perculit & fulvâ moribundum extendit arenâ.

Butes, nomen ſacerdotis. Rhod. 14. 13. Vide Niceph. *in Syneſium de Inſomniis.* Orpheus etiam quendam hujus nominis recenſet, inter Argonautas:

Βούτης τ' Αἰνάδης ἐσθλὸς γενεῆς Φοίβου

Butes, Trojanus à Camilli occiſus eſt. Virgil. *Æn.* 11.

Protinus Orſilochum & Buten duo maxima Teucrûm
Corpora. ——

Item Scytharum fluv. cui propinqui ſunt Agathyrſi & Sarmatæ. Tortellius.

Buthia, urbs vel regio Joniæ. Steph.

Buthoe, urbs Illyridis. Βουθόη Sophocli, Βουθόη Scylaci & Philoni, *Butua* Plinio. Ptolemæo mendosè *Βουλύα*, hodie *Budua*, vel *Budova*; quam apud Stephanum quidam ſic dictam volunt, διὰ τὸ Κάδμον ἐπὶ ζεύγους βοῶν ὀχούμενον, ταχέως ἀνύσαι τὴν εἰς Ἰλλυριοὺς ὁδόν. Alii Cadmum eam nominaſſe volunt, ἀπὸ τοῦ Αἰγυπτίου Βούτου, *ab Ægyptio Buto.* Sed verum nomen Phœnicium eſt בטוחה *betua*, id eſt, *ſecura, tuta*, cujus incolæ habitabant לבטח h. e. *in tuto*, naturâ loci nimirum, aut vallis & mœnibus, aut propriis viribus freti. Boch.

Buthos, opp. Ægypti Ptol. Plin. 5. 10.

Buthrotum, ſive *Buthrotus*, Ptol. vulgò *Butrinto*, urbs Epiri in orâ contra Corcyram inſulam, Virg. *Æn.* 3.

—— Portuq; ſubimus
Chaonio, & celſam Buthroti aſcendimus arcem.

Ovid. *Met.* 13.

—— Regnataq; vati
Buthrotos Phrygio.

Baudrando urbs olim, nunc opp. Albaniæ in Chimera reg. ſub Turcis, à centum & amplius annis, ægrè habitatum. Eò multi piſcatores confluunt quotidie, hinc ſinus Buthroti dicitur, aliàs Pelodes, nunc multis *Botronto*, vix 6. m. p. à Corcyra in Ortum.

Buthrotus, fluv. Magnæ Græciæ apud Locros, *Novitto*, teſte Barrio.

Buthus, athleta nobilis, qui bovem integrum uno die devorare ſolebat; unde natum proverbium in edaces, *Buthus obambulat.* Vide Heſychium in Βοῦθος περιφοιτᾷ, & Zenob. *pag* 44.

Buthyreus, inſignis ſtatuarius, Myronis diſcipulus, qui fecit puerum ſufflantem languidos ignes & Argonautas. Plin. 34. 8.

Buticularius, ceu Buttarum & Buticul rum præpoſitus. Gall. *Bouteiller*, Pincerna. In palatio Caroli M. præcipuæ dignitatis fuit & auctoritatis, ut Hincmarus *Epiſt.* 3. *cap.* 16. docet, ubi poſt Apocriſiarium, & Cancellarium, ponuntur Camerarius, Comes Palatii, Seneſcalcus, *Buticularius*, Comes Stabuli, Manſionarius, &c. *Cap* 23. *Ad tres autem Miniſteriales, Seneſcalcum,* Buticularium, *& Comitem ſtabuli, pertinebat, ut cum communi conſenſu de ſuo quoq; miniſterio admonendi non eſſent ſegnes, ut quanto ejus eſſe potuiſſet. omnes actores Regis præſcirent, ubi vel ubi Rex illo vel illo tempore tanto vel tanto ſpatio manere debuiſſet, propter adductionem vel præparationem, ne fortè tardè ſcientes, dum inopportuno tempore, vel cum nimia feſtinatione exigeretur, familia regalis per negligentiam ſine neceſſitate opprimeretur: quæ videlicet cura, quamvis ad* Buticularium, *vel ad Comitem ſtabuli pertineret, maximè tamen Seneſcallum reſpiciebat, eò quòd omnia cætera, præter potus & victus caballorum, ad eundem Seneſcallum reſpicerent.* In ſubſcriptione teſtam. Philippi Auguſti apud Rigordum: *Signum Tibaldi, Dapiferi noſtri. Signum Guidonis Buticularii. Sig. Anthei Camerarii.* Vide Spelmannum *Gloſſar. Archæol.*

Butis, Syriæ civitas, Pella poſtea dicta. Steph.

Butoa, inſ. maris mediterr. prope Cretam. Plin. 4. 12.

Butorides, hiſtoricus, inter 12. illos, qui de Pyramidibus Ægypti ſcripſere. Plin. *l.* 36. *c.* 12.

Butovium, opp. Pomeraniæ, ad Stolpam amnem, prope *Valdow* deſertum Pruſſiæ; in dit. Electoris Brandeb. 8. leuc. Germ. à Gedano, in Occaſ.

Butrium, urbs Italiæ. Steph. *Butrio* Leandro. Vide Cluver. *Ital. Ant. l.* 1. *c.* 27.

Buttons ſinus, in Oceano Septentr. ab Anglo *Buttoni*, qui eum luſtravit, dictus, in America Septentr.

Butua, urbs Dalmatiæ merid. parva, ſed munita ſub Venetis, A. 1667. terræ motu fere diruta. Plin. 4. 22. Vulgò *Budoa.*

Butua, urbs Afr. in Æthiop. inf. & imper. Monomotapæ, cum regno cognom. verſus Zamberum fluv.

Butuntum, ſive *Butuntos*, vulgò *Bitonto*, urbs Apuliæ Peucetiæ mediterr. nobilis & frequens. Populi *Butuntinenſes* Plinio dicuntur.

Butus, Pandionis filius, unde *Butada*, pars tribûs Ægeidis. Eſt & Ægypti civitas; Herodianus verò vicum eſſe ſcribit, ubi oraculum fuit, unde & Latona *Buto* dicebatur; Eſt & alia Gedroſiæ.

Buvinda, Banna Camdeno, ſive *Banny*, fluv. Hyberniæ per Lagіniam in ort. apud Eblanam (hæc eſt Dublinum) fluens, *Slain* Villanovano, qui etiam Latinè *Boandus* dicitur, apud Dondalciam urb. fluens. Sanè P. Jovius Boandum cum Buvindâ confundit, illumque per Ultoniam apud Armacum urb. in Bor. contra Scotiam fluere ſcribit. Camdenus verò, Bannam ait eſſe fluvium Ultonienſis Provinciæ, in Comitat. Colranenſi.

Buxentum, oppidum Lucaniæ, quod Græci *Pyxunta* vocant, vulgò *Piſciota*, nomen habet à *buxo*, cujus ibi copia reperitur. Aliis *Policaſtro*, urbs Epiſcopal. regni Neapol. in Principatu cit. Ducatus tit. gaudet. Parva, in ora maris Tyrrheni, 15. mill. à *Capo Piſciota.*

Buxetum, opp. Ital. in Duc. Placentino, regiunc. cognom. caput, olim in ditione Palavicinorum, nunc Ducis Parmæ. Ubi urbs Burgi S. Domnini, oppida Buxetum, ad Longenam amnem, 2. mill. à Pado fluv. Florentiola & Curia major.]

Buxtehuda, urbec. Duc. Bremenſis, Eſtâ amne ſecatur. In limite Ducatus Luneburg. Sub Suecis, 1. mill. ab Albi fluv. 3. ab Hamburgo. A Confœderatis hoc bello, menſe Octob. A. 1675. capta eſt.

Buxum,

Buxium, ſeu *Buſchium*, oppidul. Aquit. propriæ, non longè ab ora littor. Caput ditionis Buſianæ, quæ vulgò *le Captalat de Buſch*, ad ſinum Arcaſſonium. 7. circ. leuc. à Burdegala in Occaſ. Ibi aliàs Boji pop.

Buxtorfius Johannes, Sen. Hammoniâ Weſtphalus, ex familia inter ſuos illuſtri, cùm Baſileæ ſtudiorum causâ degeret, ob eximiam in Hebraica literatura peritiam, S. Linguæ hujus Cathedræ ibi tum vacanti admotus, ſpem de ſe conceptam tam magnificè implevit, ut brevi *Rabbinorum Magiſter*, meritò audiret. Scripſit, præter *Epitomen Gramm.* & *Manuale Hebr. Lexicon Hebraico-Chaldaicum, Theſaurum, Grammaticam Chaldaico-Syriacam, Synagogam Jud. Abbreviaturas, cum Bibl. Rabbinica, Epiſtolas Hebr.* Præfuit *Operi Biblico*, cui Tiberiadem adjunxit: Affecit *Concordantias*, & *Lexicon Chaldaico-Rabbinico-Thalmudicum*, *&c.* Reliquit *Babyloniam*, adhuc ἀνέκδοτον. Pater, ex Margareta Curionia, fœmina nobiliſſima, Johannis Jun. Obiit anno 1629. æt. 65. Baſileæ.

Claram Weſtphalicis Baſileam venit ab oris,
Hebræo Hebræos qui docet ore loqui.

Buxtorfius Johannes Jun. Patri in Sparta Orientali ſucceſſit, Hebrææ linguæ in Acad. Baſil. itidem, ut & Theologiæ Profeſſor; gloriam Hebraicæ eruditionis à Patre acceptam in tantum auxit, ut ab omnium Religionum Sectarumque viris eruditis, Rabbinorum inprimis doctiſſimis, à Boſphoro uſque Thracico & Conſtantinopoli Imperii Turcici capite, conſuleretur, velut commune Europæ Oraculum. De quo Robertus Bailius *Operis Hiſtor. & Chronol. lib. 1. pag. 7. Procul omni*, inquit, *dubio literarum Hebraicarum quibuscunq; mortalibus, ſeu ex Judæis ſeu Gentibus, callentior eſt.* Obiit An. C. 1664. æt. 65. Scripſit *Lexicon Chaldaico-Syriacum in quart. Diſſertationes, Florilegium Hebr. Tractatum de Punctis, Anticriticam c. Capellum, de Sponſalibus & Divortiis, Exercitationes, &c.* Paraphraſi Latinâ illuſtravit *More-Nevochim*, & *Coſri*, *Concordantias & Lexicon*, aliaque à Parente affecta feliciter abſolvit, plurima tandem nondum edita ingenii ſublimis monumenta, inter quæ *Critica*, reliquit. Pater Jacobi, Paternæ Avitæque gloriæ digniſſimi hæredis, S. Linguæ in Baſil. Acad. ſimiliter Profeſſoris.

Buxudis, caſtrum amplum & elegans Hannoniæ, prope Fanum S. Ghisleni, 2. leuc. à Montibus, ad Hagnam fluv. qui & Haina dicitur. Ab Ottone Imper. obſeſſum, captum ac dirutum, Sigebert. ad A. C. 974. Nunc *Boſſut*, cum tit. Comit. vel *Bouſſes*, A. Miræo. Valeſius *Notit. Gall.*

Buz, ideſt, *contemptus*, ſive *deprædatus*, nomen loci in terrâ Cedar. Jer. 25. Filius item Nachor ex Melcha. Gen. 22. & pater Jeddo. 1. Par. 5.

Buza, Indica gens. Plin. 6. 20.

Buzancaum, opp. Gall. in Prov. Bituricenſi, ad Ingerem fluv. in limite Turoniæ.

Buzaras, mons Mauritaniæ Cæſarienſis. Ptol.

Buzes, Marmaricæ Nomi gens. Ptol.

Buzeri, gens Themiſcyræ reg. in Aſiâ. Plin.

Buzi, pater Ezechielis prophetæ.

Buzyges, Heros quidam Athenienſis, qui omnium primus junctis bobus araſſe terram creditur. Heſychius, Βυζύγης, Ἥρως Ἀττικὸς ὁ πρῶτος βοῦς ὑπὸ ἄροτρον ζεύξας, καλεῖται δ' Ἐπιμενίδης. Huic Demophoon Palladium à Diomede ſibi creditum Athenas deportandum tradidit. Polyæn. *lib. 1.* Auſonius *in Epiſtolis*,

Hoc ſi impetratum munus abs te accipere,
Prior colere quam Ceres:
Triptolemum olim ſive Epimenidem vocant,
Aut Bulianum Buzygem.

Ita legendi hi verſus. Quis enim ſit *Medes*, neminem ſcire puto: neque etiam, quare *Buzyges* Tullianus dicatur. Omnino itaque ſcribendum *Bulianum*, vel *Buliamus* à Buliâ civitate Atticâ. Is. Voſſius.

Buzygeus, mons Theſſaliæ. Plin. 4. 8.

Buzygia, Athenis fuit familia, ſacerdotio prædita, à *Buzyge* quodam Heroë, de quo ſupra.

BY.

Bybaſſus, vide *Bubaſſus*.

Bybe, urbs ſita juxta Peucetios Thraciæ populos, Populi *Bybæ*. Steph.

Byblesia, Cariæ reg. ab Iſthmo Cnidiorum initium ſumens. Herod. *lib. 1.*

Byblia, Venus ſic nuncupata, de quâ Luc. *in Deâ Syria*.

Byblii, gens Scythica. Steph. Apud Cyprios etiam ita dicebantur ſepulchrorum cuſtodes. Heſych. Βύβλιοι, οἱ τῶν τάφων φύλακες παρὰ Κυπρίοις, καὶ πόλις Φοινίκης Βύβλος.

Byblis, Mileti & Cyanes filia, quæ cùm fratrem Caunum miſerè deperiret ejusque concubitum aſſequi non potuiſſet, laqueo gulam fregit. Ovid. *de Art. Am.*

Byblida quid referam? vetito quæ fratris amore
Arſit, & eſt laqueo fortiter ulta nefas.

Idem verò *lib. 9. Met.* aliter hanc fabulam refert, inquiens. Quum Byblis fratrem ſuum Caunum perditè amaret, eique ardorem ſuæ libidinis detexiſſet, ipſe deteſtandam ſororis concupiſcentiam aſpernatus, fugam arripuit, quem illa, amoris impatiens, ſecuta eſt; & poſtquam omnem Cariam, Lyciamque, & Lelegas peragraſſet, labore & dolore victa conſedit, & multas lacrymas effudit; quapropter Naidum commiſeratione in fontem ſui nominis permutata eſt. Ita enim ait,

Sic lacrymis conſumpta ſuis Phœbeïa Byblis
Vertitur in fontem, qui nunc quoq; vallibus illis
Nomen habet Dominæ, nigraq; ſub ilice manat.

Suidas, Βυβλίς, ὄνομα κόρης, ἀδελφὴ Καύνου, ἀμφότεροι δυστυχήσαντες.

Byblis, parva maris mediterranei inſula, cum opp. alio nomine *Melas* dicta, quam Ariſtoteles *Zephyriam*, Callimachus *Mermalida*, Heraclides *Siphnum*, & *Acytam* vocant. Plin. 4. 12. Stephanus Βύβλος ſcribit.

Byblus, Syriæ Phœniciæ urbs, Beryto vicina, in quâ Adonidis templa ſunt. Eam à tyranno oppreſſam Pompejus liberavit. Sita eſt in excelſo quodam loco, non procul à mari. Vide plura apud Stephanum. Ejus meminit Dionyſius, uti videre eſt in his:

Οἵ τ' Ἰόπην καὶ Γάζαν, Ἐλαΐδα τ' ἐνναίουσι,
Καὶ Τύρον ὠγυγίην, Βηρυτοῦ τ' αἶαν ἐραννήν,
Βύβλον τ' ἀγχίαλον, καὶ Σιδόνα ἀνθεμόεσσαν.

Hodie *Geblee* ſeu *Gibellero* vocant.

Byce, nomen paludis. Ptol. *Byges* Plinio. Eſt autem in Sarmatia, & in Mæotidem influit, *Seſebam* Moletio. Palus nunc *Sux-a Morti*. Vide *Buges*.

Bychovia, opp. Lithuaniæ, ad Boryſthenem fluv. inter Mohiloviam & Rohaczoviam urbes. Malè habitum à Moſchis, paucis abhinc annis.

Bycus, fluvius Sarmatiæ, vulgò *Buges* in Theſ. linguæ Latinæ.

Bydena, Nigro *Vidin*, ſeu *Bidin* & *Bodon*, urbs Myſiæ ſuper. apud Danubium, archiepiſc. & ſedes Præfecti. Vide *Viminacium*.

Bylaum amnem videtur Valer. Facc. *lib. 5. Cobyllum* vocaſſe, initium Paphlagoniæ conſtituens. Hermol. Barb. in Plin. *lib. 6. cap. 1.*

Bylliones, pop. Illyrici ſupra Epidamnum ſive Dyrrhachium & Apolloniam ſedes habentes. Strabo *lib. 7.* Dicuntur & *Bulliones*, de quibus Plin. 3. 22. Βυλιμέων ἀκτὰς habet Dionyſius, *verſ. 387.* Cùm autem, teſte Euſtathio, nonnulla exemplaria Βυλλιέων per ι ibi habeant, iſta lectio, ut quæ ad *Bullionum* nomen propius accedit, vulgatæ hic præferenda videtur.

Byllis, urbs Illyriæ maritima, à Myrmidonibus, qui cum Neoptolemo erant, condita. Steph.

Byrchanis Straboni, *Burchanis* Stephano, quorum priori inſula in mari Germanico, alteri in mari Celtico dicitur. *Burchana* Plinio, qui dicit eam à Romanis *Fabariam* appellari. A Druſo ſubacta fuit.

Byrrhus, latro, cujus meminit Horat. *Serm. 1. Sat. 4.*

Ut ſis tu ſimilis Cæli Byrrhiq; latronum,
Non ego ſum Capri, neq; Sulci.

Byrſa, arx in media Carthagine, in cujus vertice Æſculapii templum, quod Aſdrubalis uxor, captâ urbe, concremavit. De cujus nominis origine hæc Servius, *Appulſa ad Libyam Dido, quum ab Hiarba Gætulorum rege pelleretur, petiit callidè, ut tantum terræ emeret, quantum poſſet taurino tergo circumdare, quod cùm obtinuiſſet, corium in tenuiſſima fruſta ſectum ita tetendit, ut occupatis 22. ſtadiis civitatem conſtruxerit, quam poſtea vocavit Carthaginem. Arcem verò a bovino corio, quod vocant Græci, Byrſam nuncupavit.* Virg 1. *Æn.*

Mercatiq; ſolum facti de nomine Byrſam,
Taurino quantum poſſint circumdare tergo.

Sil. Ital. *lib. 1.*

Tum pretio mercata ſolum nova mœnia ponit,
Cingere qua ſecto permiſſum litora tauro.

Commentum iſtud Didonis etiam attigit Herodian. *lib. 5.* loquens de quodam ſimulacro: Φασὶ δ' αὐτὸ Διδῶ Φοίνισσαν ἱδρύσασθαι, ὅτε δὴ τὴν ἀρχαίαν Καρχηδόνα πόλιν ἔκτισε, βύρσαν κατατεμοῦσα. Rem eandem tetigit quoque Dionyſ. Perieg.

Καρχηδὼν ἣν μῦθος ὑπαὶ βοὶ μετρήσασθαι.

Sunt qui hoc Didonis commentum ad totam urbem referant. Livius *lib. 44. Advenis, quantum ſecto bovis tergo amplecti loci potuerint, tantum ad urbem communiendam precariò datum.* Sed hoc & ratio abnuit, & Appianus, qui clarè *in Libycis*: Οἱ δὲ τὸ δέρμα περιτεμόντες ἐς ἱμάντα ὡς στενότατον, περιέβαλον, ἔνθα νῦν ἐστιν ἡ Καρχηδονίων ἀκρόπολις, καὶ ἀπὸ τοῦδε Βύρσα ὀνομάζεται. Silius *l. 3.* *Veterem* vocat,

Proxima Sidoniis Utica eſt effuſa maniplis
Priſca ſitu, veterique ante arces condita Byrſa.

Fabulam eſt qui ex eo natam putat, quòd veterrimis vice pecuniæ fuerint fruſta corii bubuli ſignati. Itaque ſecundùm antiquos, ut vidimus, *a corio Byrſa* nomenclatio eſt. Interim tamen & hoc Græculorum inventum eſt, cui præbita eſt occaſio è

voce

voce *Βύρσα* illis corium ſignificante, nempe more ſuo omnium origines ex ſuá linguá petunt. Quod ſi accuratius inquiſiviſſent in res Punicas, vidiſſent verum arcis ejus nomen non *Βύρσαν* eſſe, ut ipſi pronunciabant, ſed *Botzra*, vel *Boſra*. Hebr. בצרה h. e. *ὀχύρωμα*. *πύργος*, *φρούριον*. quocirca Strabo *lib.* 17. *ἀκρόπολιν* interpretatur. Vid. etiam Marmol. *l.* 6. *c.* 15.

Byrſa, amnis è Jura ortus, prope Baſileam, cui plurimum adfert commodi, in Rhenum influit. Vide *Burſa*.

Byſalas, regio juxta Syrtes. Steph.

Byſnes, gens Bebrycum. Steph.

Byſus vel *Byſſius*, gens quædam. Steph.

Byzacium, Africæ propriæ regio. Inde Byzacenus ager, cujus Adrumetum eſt metropolis, feraciſſimus. Plinius *lib.* 17. *cap.* 5. eum ait eſſe *centena & quinquagena fruge fertilem*. Vide eundem *lib.* 18. *cap.* 10. Varro *de R. R. lib.* 1. *cap.* 44. *In Syria ad Gadara, & in Africâ ad Byzacium item* (dicunt) *ex modio naſci centum*. Silius Ital. *lib.* 8.

—— Seu ſint Byzacia cordi
Rura magis, centum Cereri fruticantia culmis.

Ubi malè vulgò legitur *Buxentia*. Vide Plin. *lib* 5. *cap.* 4. itemque Solinum *cap.* 27. Videtur itaque natum ex Phœnicio ביזא *biza*, quæ vox, pro *mammâ* vel *ubere*, frequens eſt in Chaldæâ Paraphraſi, quâ figurâ Homerus *Οὖθαρ ἀρούρης* dixit, & ex illo Virgilius,

—— Fertilis ubere campus.

Porro, ut gemina ſunt ubera, ita geminum fuiſſe notum eſt in Africâ Byzacium. Sed & in Byzacio oppidum fuit *Mamma*, de quo Procopius, *Vandalicorum ſecundo*. Alio nomine *Byzantium*, apud nonnullos, dicitur. Bochartus. Byzacena reg. Baudrando fuit, inter Adrumetum & Tacaſpem urbes, extremumque angulum Syrtis min. ubi nunc Regnum Tunetanum. Morerio provincia regni Tunetani, prope urbem Hamamet, vel Mahamet, ex Marmol. *lib.* 6. *cap.* 22. Hic Concilium A. 522. poſt mortem Thraſimundi Regis Vandalorum. 541. 602. 646. contra Monotheletas. Baron.

Byzantium, urbs Thraciæ. Hanc pleraque hiſtoria Spartanis adſcribit conditam. Juſtinus *lib.* 4. & Iſidorus à Pauſaniâ rege; Claudianus à Byzante quodam non obſcurè extructam vel ſaltem reſtauratam vult: in Eutropium *lib.* 2. *hoc Byzas Conſtantinusque videbunt?* Circa annum 97. *U.C.* In Johanne Sariſburienſi, *de nugis Curialium* legitur: *Chilon Lacedamonius jungenda ſocietatis causâ miſſus Corinthum, duces & ſeniores populi ludentes invenit in aleâ. Infecto itaque negotio reverſus eſt, dicens ſe nolle gloriam Spartanorum, quorum virtus conſtructo Byzantio clareſcebat, hac maculare infamiâ, ut dicerentur cum aleatoribus contraxiſſe ſocietatem.* Secundùm Euſtathium verò à *Byze*, Megarenſium claſſis præfecto, extructa eſt. Liberæ olim conditionis, & *Ligos* ante dicta. Plin. 4. 1. Hodie à *Conſtantino* Magno Conſtantinopolis, antea *Nova Roma*. Mox tempore Severi munita, & filii ſui Antonini *Antonia* vocata. Expugnata à Mahumete Turcâ, A. D. 1453. magnâ prorſus Chriſtianæ religionis jacturâ. Nunc ſedes eſt Imperii Ottomannici. Ejus meminit Ovid. *Triſt. lib.* 1.

Quaque tenent Ponti Byzantia litora fauces,
Hic locus eſt gemini janua vaſta maris.

Tacitus *Annalium libro duodecimo*: *Byzantium fertili ſolo, fœcundoque mari.* *Stamboli* hodie Turcis dicitur. Vide Petrum Gyllium, *de Topographiâ Conſtantinopoleos*. Hinc *Byzantiacus*, Statius 4. *Sylv.*

Aut Byzantiacos colunt lacertos.

Porro Urbis deſcriptionem habes apud Dionem *in Severo*, (à quo duriter admodum habita fuit an. 198. Dion. *lib.* 4 .) quam Zonaras in ſuam hiſtoriam de Conſtantino Magno deſcripſit, quamque *Tomo* 3. *initio* dedit. Urbs eſt innumeris referta incolis, & omnium Europæorum maxima, (unâ tantùm Lutetiâ exceptâ) cum portu commodiſſimo & percapaci. Juxta Boſphorum Thracium inter Pontum Euxinum & Propontidem, è regione Aſiæ min. Eſtque triangularis, & perſæpe incendiis deformata. Sed ab aliquot annis multùm defecit, licet ſitu & aſpectu pulcherrima ſit totius Orbis. Vide etiam *Conſtantinopolis*. Eſt etiam Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Byzea, Scythiæ civitas. Steph.

Byzenus, Neptuni filius, cui mos fuerat mirâ in dicendo libertate uti: unde Proverbium: *Byzeni libertas*, in eos, qui audacius, liberiusque loquuntur.

Byzeres, Ponti populi inter Cappadoces & Colchos. Horum mem. Dionyſ. Perieg. *verſ.* 765.

Βύζηρές τε φῦλα καὶ ἐγγύθι φῦλα Βεχείρων.

Val. Flaccus *lib.* 5.

Moſſynichi, vos & ſtabulis Macrones ab altis
Byzeresque vagi, Philyræque a nomine dicta
Litora ——

Buzeri, Plinio *lib.* 6. *cap.* 4. Vide Montanum, *ad prædictum Dionyſii locum*. Inde *portus Byzericus* Stephano dicitur.

Byzia, urbs regum Thraciæ, à Terei nefaſto crimine hirundinibus inviſa. Plin. 4. 11.

Bzovius Abrahamus, Polonus, Dominicanus, continuator hiſt. Eccleſ. Baronii. Vel potius auctor Annalium ſui ordinis.

C | CA

C Nota condemnationis veteribus, proin fatalis litera dicta, ſicut contrà *A*. veniæ & abſolutionis erat character. Pier. *hierogl. l.* 7. *c.* 23. Metellus apud Indos, illos qui ex regia familia Chriſtianam fidem amplectuntur, in fronte & brachio hâc literâ inſigniri, refert.

CA.

Caath, filius Levi, Gen. 46 aliàs *Koath*. Lat. *congregatio*, ſive *ruga* aut *obtuſio*. Pater Amrami, qui genuit Moſis patrem. Mendosè autem leguntur verba Demetrii, ex Alex. Polyhiſtore citata, apud Euſebium *de Præp. Evang. lib.* 9. Κλὰθ δὲ ἐτῶν μ' γεννήσας Ἀβραάμ. Legendum Καὰθ δὲ ἐτῶν ξ' γεννήσας Ἀμβράμ.

Caba, vide *Cave*.

Cabades, rex Perſarum electus, Perozâ extincto cum omni ferè exercitu. Hic unius uxoris pertæſus, laſcivo impetu in vagum raptus concubitum, omnibus ſubjectis ſuis communionem mulierum indulſit. Hinc regno pulſus, uxoris ſuæ fidelitate è vinculis iterum liber, in thronum rediit. Sævus in Chriſtianos, donec, invento theſauro in arce prius dæmonibus infeſtâ, illis pacem dedit. Manichæos, qui illo deturbato, filium ejus regem creatum ibant, crudeliter habuit. Cum Anaſtaſio Imper. bellum geſſit, quod ſub Juſtino ad tempus compoſitum. A Juſtiniano tandem, per Belliſarium, ſæpius victus. Obiit A. C. 532. regni 41. Agathias *l.* 4. Procop. *de Bell. Perſ.* Niceph. *hiſt. Miſcell. lib.* 16. *cap.* 15.

Cabala locus in Siciliâ, ubi Dionyſius contra Carthaginenſes dimicans, victoriâ potitus eſt. Diod. *lib.* 15. Item urbs Ciliciæ. Appianus. Eſt etiam Thraciæ oppid. Cedrenus & Zonaras.

Cabalaca, Albaniæ in Aſiâ opp. Plin. 6. 10.

Cabalan, Solymorum regio alio nomine ſic dicta. Καβαλίς Straboni, id eſt, *montana*: Arabicè id eſſe גבריה *gabalia*. Sed Græci *g* & *c* permutarunt, ut in *Camelo* & aliis. Hinc & Solymi *Cabalenſes*. Strab. Σολύμους δ' εἶναί φασι τοὺς Καβαλεῖς.

Cabalia. Aſiæ min. regio, pop. *Cabalii*, vel *Cabales*. Herod.

Cabalis, urbs prope Cibyram juxta Mæandrum. Steph.

Caballiacus ager, regiunc. Sabaudiæ, juxta Lemanum lac. prope Foſſiniacum tractum. Ibi oppidum primar. Tunonium, ad Lacum. Nantuates hic quidam locant, vulgò *le pays de Chablais*.

Caballinum, Æduorum in Gall. Lugdun. oppid. Ptol. Cæſar *Cabilonum* vocat. *Caſtrum Cabillonenſium* Lib. Provinciarum. *Chalons ſur Saone* Gallicè. Antoninus hic Legionem 14. collocavit.

Caballinus, fons limpidiſſimus in Helicone Bœotiæ monte Muſis conſecratus; Græcis *Hippocrene*, id eſt, *fons equi* dictus; quem Pegaſus in eo loco ſaxum feriens, aperuit, unde & *Pegaſius* vocatur Straboni. Perſius *in Prologo*:

Nec labra fonte prolui Caballino.

Propertius *lib.* 3. *e.* 3.

Viſus eram molli recubans Heliconis in umbrâ,
Bellerophontæi qua fluit humor equi.

Stat. 1. *Silvarum, in Genethliaco Lucani*:

Pendentis bibit ungula liquorem.

Caballus, viri proprium. Nam *Seſtium Caballum* apud Martialem legimus, *lib.* 1. *epigr.* 41.

Cabandena, Suſianæ regio. Ptol.

Cabanodorum, oppidum Norici. Ptolem. *Brunaw*, teſte Moletio. Mel. *Gavanodurum* ſeu *Juvania*, vulgò *Saltzburg*, juxta amnem *Saltz*. Vide *Gavanodurum*.

Cabaretum, caſtrum fortiſſimum in Carcaſſeſio, Chron. Simonis Montisfortis, ubi Rogerii domini hujus caſtri mentio fit. V. & Petrum *Hiſtor. Albig. cap.* 34. & 61. Vulgò *Cabarede*: & ager Cabarenſis *le Cabardes*. Eſt & Gabarretum, *Gabarret*, caput agri cognom. *le Gabardan*, inter Eluſam & Vaſates poſiti, in Novempopulana: quod cum priori nihil commune habet. Vide Hadr. Valeſium. *Notit. Gall.*

Cabarni, Sacerdotes Cereris apud Parios. Heſychius, Καβάρνοι, οἱ τῆς Δήμητρος ἱερεῖς, ὡς Πάριοι. Hinc Suidas in Ὀργεῶνες, ὁ γὰρ Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λυδῇ (lege Λύδας) γυνὴ Καβάρνους θῆκεν ἀβακλίας (lege ἀγακλείας) ὀργεῶνας. Stephanus, in Πάρος, ſcribit poſt Nicanorem, etiam ipſam inſulam dici Καβάρνιν, ἀπὸ Καβάρνου τοῦ μηνύσαντος τὴν ἁρπαγὴν τῇ Δήμητρι τῆς θυγατρός. Quod nihilo eſt verius, quàm quod ibi ſequitur, *Parum* dici à *Paro* Arcade Parrhaſii filio. Nam, ut Pari vocabulum Phœnicium eſt, ita etiam Cabarnorum, quamvis trajectis literis. Phœniciè enim *Cabarni* eſſent קרבנין *Carbanim*, ut קרב *careb*, afferre, eſt קרבן *corban oblatio*, quam vocem apud Tyrios in uſu fuiſſe, docet ex Theophraſto, Joſeph. *lib.* 1. *contra Appionem*.

Cabaſites, Nomus Ægypti, & in eâ *Cabaſa* oppidum. Ptolemæus.

Cabaſſus, vel *Cabeſſus*, urbs Cappadociæ. Hom. Othryonei patria. Hecatæus hanc urbem ultra Æmum Thraciæ montem ſitam eſſe ait. Hellanico Lyciæ urbs eſt. Eſt & vicus hujus nominis inter Tarſum & Mazacam, teſte Apione. Steph.

Cabedana, Carmaniæ regio. Ptol.

Cabelees, Mœoniæ pop. Herodotus.

Cabellio, Narbonenſis provinciæ oppid. *Caballio Cavarum*, Straboni *lib.* 4. *Cabelicum*, vel *urbs Cavallicorum*, Ptol. *lib.* 2. *cap.* 10. vulgò *Cavaillon*. Inter oppida Latina ſeu jure Latii veteris donata, à Plinio: inter colonias à Ptolemæo & in marmoribus numeratur. Urbs Maſſiliæ Stephano Artemidoro dicitur. Inter prov. Viennenſis 14. civitates decimo loco ponitur, in vett. Not. Prope Avenionem, in Comitat. Vindaſcino, ditionis Pontif. in planitie, prope Druentiam fluv. cùm aliàs fuerit in colle, ut etiamnum veſtigia docent. Parvi eſt circuitus. Epiſc. ſub Avenion. Vid. Valeſium.

Cabera, Protei filia, ex Vulcano *Caberos* tres genuit, totidemque [illegible]*erdas*, quibus omnibus templa dicata ſunt. Strabo *lib.* [illegible].

Caberaſa, Mediæ urbs. Ptol.

Caberi, Aſiæ populi. Cedrenus.

Caberon, Aſiæ fluv. Plin. 6. 23.

Cabes Anthropophagorum gens Aſiatica. Cedrenus.

Cabeſſus, vide *Cabaſſus*.

Cabillonum, ſeu *Cabilonum*, *Cabillo Æduorum*, *Cabillonia*, Strab. *l.* 4. Καβυλλῖνον, Ptol. Καβυλλῖνον, urbs Gall. Celt. ampla & probe culta, cum duplici muro & ponte lapideo ad Ararim. Epiſc. ſub Archiepiſc. Lugdunenſi. Diſtat à Matiſcone 11. leucis, ut & ab Auguſtoduno, 8. à confinio Comitat. Burgundiæ. Vulgò *Chalon ſur Saone*, & tractus adjacens *Breſſe Chalonoiſe*. Cum arce permunita. Urbis hujus ſæpe Cæſar meminit, *Comm. l.* 7. Strabo *lib.* 4. Ammian. *lib.* 15. Itinerarium Anton. Hic negotiandi causâ Romani conſiſtebant. Olim ſedes Regum Burgundiæ, & inprimis Sigiſmundi. A Regibus Galliæ primæ familiæ regno adjuncta, tum Monetâ inſignis fuit, ut ex nummis antiquis Regum à Merovæo genus deducentium patet, à Chramno, filio Clotarii I. capta & deſtructa, reparata à Childeberto ex Hiſpan. reduce. Gontranus R. ibi plerunque moratus, & ſepultus eſt. A Ludovico Pio, Comit. tit. donata, nunc familiâ Comitum illuſtri extinctâ, Epiſcopi titulos auget. S. Marcellus ejus Apoſtolus, Donatianus vetuſtiſſimus Epiſc. fertur, qui Concilio Colonienſi ſubſcripſit, an. 346. Julian. Balleure, *hiſtor. de Epiſcop. & antiq. urbis hujus.* Ibi Concilium an. 470. an. 570. quo Gontranus Rex, duos Epiſcop. depoſuit. Greg. Tur. *hiſt.* 5. 27. anno 603. quo inſtigatu Brunehildis Epiſcop. Viennenſis pulſus eſt, &c. Vid. *Concil. tom.* 4. 6. 7. 9. De illuſtri Principum *Cabillonenſium* familia, Vid. in *Arauſio*: De urbe verò plura apud Valeſ. *Not. Gall.*

Cabira, uxor Vulcani, Camili mater. Qui tres filios ſuſcepit, aviæ cognomines, unde Nymphæ, *Cabyrica* dictæ, quarum Acuſilaus Argivus meminit, apud Strab. *l.* 10.

Cabira, Rhodi civitas, una ex iis quæ conventum apud Rhodios efficiebant, cujus ſuffragiis omnia gerebantur.

Cabira, urbs Paphlagoniæ, Strab. Aliis urbs fuit Aſiæ min. in confinio Lyciæ, media ferme inter Laodiceam & Termeſſum.

Caberi, Dii quidam in Samothraciâ culti, quorum ſacra in vulgus efferre piaculum erat, quæ à Pelaſgis iis, qui cum Athenienſibus unà habitarunt, mutuatos eſſe Samothraces ſcribit Herodot. *libr.* 2. His ſacris ſi quis initiabatur, mirabile in iis Deis præſidium habere credebatur & in mari & in bello, multoque melior ac juſtior fieri prorſus exiſtimabatur, atque impetrare quicquid honeſtè optaret. De Deorum numero varia eſt inter ſcriptores opinio; Mnaſeas tres ponit, *Axierum*, *Axiocerſam*, *Axiocerſum*, id eſt, *Cererem*, *Proſerpinam*, *Plutonem*, addit quartum Dionyſiodorus *Caſmilum*, h. e. *Mercurium*. Alii duos tantùm fuiſſe *Cabiros* autumant, Jovem natu grandiorem, minorem verò *Dionyſium*. Athenion verò ait, ex Jove & Electrâ natos eſſe *Jaſionem* & *Dardanum*, qui *Caberi* ſunt appellati. Quibuſdam miniſtri Deorum habiti ſunt, alii Dæmonas

nonas illos exiſtimarunt. Horum in Ægypto quoque celebre templum, quod ingredi quempiam fas non erat, ſacerdote excepto. Fuit & *Cabirorum* ædes in agro Thebano, item *Caberiæ Cereris*, quorum ea religio fuit, ut qui illis manus intuliſſent, Deorum iram evadere non poſſent.

Cabiri, vel *Caberi*, Dii Phœnicum, qui Beryti maximè colebantur. Sanchoniathon apud Euſeb. *lib.* 1. *Præp. Evang.* Καὶ ἐπὶ τούτοις ὁ Κρόνος Βύβλον μὲν τὴν πόλιν θεᾷ Βααλτίδι τῇ καὶ Διώνῃ δίδωσι. Βηρυτὸν δὲ Ποσειδῶνι, καὶ Καβείροις. Damaſcius *apud Phot.* Ὁ ἐν Βηρυτῷ Ἀσκληπιὸς οὔτε ἐστὶν Ἕλλην, οὐδὲ Αἰγύπτιος, ἀλλά τις ἐπιχώριος Φοῖνιξ. Σαδύκῳ γὰρ ἐγένοντο παῖδες οὓς Διοσκούρους ἑρμηνεύουσι, καὶ Καβείρους. Sanè כביר *Cabir* Ebræis & Arabibus *magnum* & *potentem* ſonat. Hinc jam alii obſervarunt inde appellatos *Cabiros*, i. e. *Divos potes*, uti Varro & Tertullianus explicant, θεοὺς μεγάλους καὶ δυνατοὺς, Orpheo ὀβριμώτους. Bochart. & ante eum Caſaubonus. Suidas, Καβειρῶν, πόλις, καὶ Κάβειροι, ὄνομα ἔθνους, σημαίνει δὲ καὶ δαίμονες. Heſych. Κάβειροι, καρκῖνοι, πάνυ δὲ τιμῶνται ἐν Λήμνῳ ὡς θεοί, λέγονται δὲ εἶναι Ἡφαίστου παῖδες. Orpheus *Argonauticôn initio*,

—— ἀγλαὰ δῶρα Καβείρων.

Vide Meurſ. *de Feſtis Græcorum* in Καβείρια, & ſupra.

Cabrina, civitas infer. Aſiæ. Steph.

Cabireis, Bœotiæ populi. Steph.

Cabliacum, oppid. Gall. in Senonenſi agro, vino ſuo celebre, juxta Seninum fluv. inter Antiſſiodorum & Tornodorum. Hic contra Lotharium Imperat. olim à fratribus pugnatum eſt. Vulgò *Chably*.

Cabolus. Parmenſis, à Longobardiæ epiſcopis Papa electus, ex utrâque parte conſcriptis copiis, in campis Neronianis, factâ cæde magnâ, fugâ elapſus eſt. Blondus, Platina.

Cabolyta, Paropaniſi gens. Ptol.

Cabrus, Deus Phaſelitarum, quæ urbs Pamphyliæ fuit; Suidas etiam inſulam facit. Phaſelitæ huic Deo ſacrificabant de piſciculis ſale conditis. Unde proverbium, *Sacrificium Phaſelitarum*, ut Suidas & Zenobius ſcribunt: Quanquam Suidas nomen Dei *Calabrum*, pro *Cabro* legit, & Eraſmus *Caprum*.

Cabſeel, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15. Lat. *congregatio Dei*. Patria Benajæ, viri fortiſſimi, & magnorum operum.

Cabubathara, Arabiæ Fel. mons. Ptol.

Cabul, id eſt, *compeditus*, vel *quaſi germinans*, aut *quaſi defluens*, vel *veteraſcens*, regio Galilææ, quæ Joſepho *Ant lib.* 8. *cap.* 5. linguâ Phœnicum à diſplicendo, aliis à terrâ tenaci, ob copiam argillæ, quâ figuli utuntur, nomen accepit. Hanc Solomon Hiramo Tyri regi dedit. 3. Reg. 9. Eſt quoque civitas in tribu Aſer. Joſ. 19.

Cabullinum, urbs Galliæ. Ptol. *Chalon ſur Marne*.

Cabulum, oppid. Indiæ ſatis amplum, prov. cognom. caput, ſub Magno Mogole, verſus montes & confinia Zagatajæ regionis.

Cabulus, machina bellica, ad conterendos muros. Brito Armoric. *Philip. l.* 7.

—— *Sed mox ingentia ſaxa,*
Emittit cabulus, nequiensq́ (hæc) *ferre debiſcit,*
Per mediumq́ crepans, pars corruit altera muri.

Fortè à gabuli ſimilitudine, vett. gabali. Gloſſa Philox. *Gabulum*, Βάσανος. Gloſſ. Græcol. vet. Βάσανος, *Tortus, Tormentum*.

Cabura, fons Meſopotamiæ, præter aquarum omnium naturam egregiè odoratus: cujus fabuloſam rationem reddunt, quòd Juno in eo aliquando fuerit perfuſa. Plin. 31. 3.

Caburus, Princeps civitatis Helviorum, cujus filius C. Valerius Donotaurus anno belli Gallici ſeptimo interfectus eſt. Cæſar *lib.* 7. *cap.* 65.

Cabyla, urbs & regiuncula Thraciæ. Steph. Suidas, Καβύλη, χώρα τῶν Θρᾳκῶν, ἵδρυμα αὐτὸς τοῦ Τάξου ... μόνου τοῖς Θρᾳξί. Quid nunc ſit, non conſtat. Baudr.

Cabyra, Vid. *Cabira*.

Caca, ſoror Caci, quam quidam volunt fratris furtum Herculi indicaſſe, & ob id ſacellum meruiſſe, in quo ei per Virgines Veſtales ſacra fiebant. Servius *in Æn.* 8. Quanquam Virgilius ibidem, & Ovid. *lib.* 1. *Faſt.* furtum hoc longè aliter detectum fuiſſe velint.

Cacalla Auguſtinus, Hiſpanus, Theologus & Caroli V. concionator aulicus, ab Inquiſitione Hiſp. propter veritatis agnitionem damnatus & combuſtus eſt, die 21. Maji A. 1558. Valledoleti in Hiſpania. Vid. *Pintia*.

Cacanus, Hunnorum rex, in Thuringiam incurſionem fecit, ſed à Brunichilde, acceptâ pecuniâ, prædam reſtituit, & domum rediit. Blondus.

Caccabe, olim Carthago ſic dicta. Stephanus, in Καρχηδών. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κακκάβη· τοῦτο δὲ κατὰ τὴν ἐγχώριον αὐτῶν λέξιν, ἵππου κεφαλὴν δηλοῦται. Hic autem Græci videntur, peregrinæ linguæ vocem ad ſuam accommodaſſe, ſed ita ut facili negotio poſſit reſtitui, nempe ſi legatur *Carcabe*. כר *Car* enim ut Hebraicè *ducem*, ita Punicè *caput* videtur ſignificaſſe analogicâ ratione, & inde tranſiſſe ad Græcos. Porro רכבה *recaba*, *equum* innuere poteſt, nam Ebræis רכב *racab* eſt *equitare*. Virg. *Æn.* 1.

Effodere loco ſignum, quod regia Juno
Monſtrarat, caput acris equi.

Juſtinus *lib.* 18. *In primis fundamentis caput bubulum inventum eſt, quod auſpicium quidem fructuoſæ terræ, ſed laborioſæ, perpetuoq́ ſervæ urbis fuit: propter quod in alium locum urbs tranſlata, ibi quoq́ caput equi repertum, bellicoſum, potentemq́ populum futurum ſignificans, urbi auſpicatam ſedem dedit.* Addit Euſt. *in Dionyſium*, unà cum equino capite repertam quoque palmam, quo omine firmati Punici ibi civitatem conſtruxerunt. Cui conſentit nota Urſini aſſerentis, exſtare apud ſe numiſma argenteum Punicis literis notatum, in cujus alterâ parte equi caput, & palma percuſſa ſit.

Cacera, urbs Aſiæ, in parte Auſtr. Luzoniæ Inſ. Philippinar. præcipuæ, in mari Indico. Parvi circuitus in ora littor. cum portu, ſub Hiſpan. Epiſcop. ſub Archiepiſc. Manillano. Aliàs *Caderenſis eſt*. Vulgò *Caceres* & *Caceres de Caraminsba*.

Cacicius, in Iberia, à Michaële Calaphate, coërcitus, circa A. C. 1043.

Cacus, paſtor Aventini incola, qui inter cætera furta, quibus agrum Latinum quotidiè infeſtabat, Herculis quoque boves, quos ille, occiſo Geryone ex Hiſpaniâ abduxerat, noctu e paſcuis abegit, & ne veſtigiis furtum deprehenderetur, caudâ in antrum ſuum pertraxit. Hercules autem ad primam Auroram evigilans, cùm gregem oculis perluſtraſſet, & partem numero abeſſe ſenſiſſet, ad proximam ſpeluncam pergit, ſi fortè eò veſtigia ferrent, quæ ubi omnia foras verſa videt, incertus animi abigere ſubinde armentum cœpit. Verùm cùm præter ſpeluncam actæ boves quædam ad deſiderium, ut fit, relictarum mugiſſent, reddita incluſarum ex ſpeluncâ boum vox Herculem convertit: Quem ad ſpeluncam accedentem cùm Cacus aditu prohibere conaretur, clavâ ictus occubuit, ut latius exequitur Livius *lib.* 1. *Virg. lib.* 8.

Hic ſpelunca fuit vaſto ſubmota receſſu
Semihominis Caci, facies quam dira tegebat
Solis inacceſſam radiis: ſemperq́ recenti
Cæde tepebat humus, foribusq́ affixa ſuperbis
Ora virûm triſti pendebant pallida tabo
Huic monſtro Vulcanus erat pater, illius atros
Ore vomens ignes, magnâ ſe mole ferebat.

Propert. 4. 10.

Sed non infido manſerunt hoſpite Caco
Incolumes, furto polluit ille Jovem
Incola Cacus erat, metuendo raptor ab antro,
Per tria partitos qui dabat ora ſonos.
Hic ne certa forent manifeſta ſigna rapinæ,
Averſos caudâ traxit in antra boves.

Mart. 5. 66.

Sylvarumq́ tremor tacitâ qui fraude ſolebat,
Ducere non rectas Cacus in antra boves.

Ovid. 1. *Faſt.*

Cacus Aventinæ timor, atq́ infamia ſilvæ.

Sunt qui adfirmant, hunc Cacum Evandri fuiſſe ſervum, qui in eo loco Italiæ omnia latrocinio, & incendio vaſtaverit, & ob id Vulcani filium appellatum. Ovid *ubi ſupra*:

Dira viro facies, vires pro corpore, corpus
Grande, pater monſtri Mulciber hujus erat.

Livius ait, Cacum ictum fuiſſe clavâ. Accepit credo ab Ovidio, qui

Occupat Alcides, adductaq́ clava trinodis
Ter quater adverſi ſedit in ora viri.

Dionyſ. quoque,

Ἡρακλῆς αὐτὸν τῷ ῥοπάλῳ κτείνει.

Sed Virg. eum conficit *telis, vaſtiſq́ molaribus, ac ramis*. Unde Propertius,

Mænalio jacuit pulſus tria tempora ramo
Cacus. ——

Juvenalis *Sat.* 5.

Duceris plantâ velut ictus ab Hercule Cacus,
Et ponere foras. Habuit ex Virgilio,
—— *Pedibusq́ informe Cadaver*
Protrahitur. ——

Cacus, Mons Hiſp. *Moncajo*, in Aragonia, prope confinia Caſtellæ, inter Turiaſſonem, Borjam & Agredam. Mel. *Mons Caunus*, quod V.

Cacuthis, Indiæ amnis in Gangem fluens. Arrian.

Cacyparis, Siciliæ fluv. Thucyd. *lib.* 7. Ita dictus, ut putat Bochartus, à ſinu magno, in quem ſe infundit, prope Ptolemæi Μακρὸν ἄκρον, *longum promuntorium*. Punicè enim Cacyparis videtur eſſe חיק כביר *chec babir*, id eſt, *ſinus magnus*.

Cacyron, Siciliæ urbs mediterr. Ptol. hodiè *Caſſaro*. Verſus Auſtrum. In valle Neætina. Principatus tit. clarum. 8. mill. ab ora maris Jonii, totidem à Syracuſis in Occaſum.

Cadalous, vel *Cadalus*, Epiſc. Parmenſis, homo impius, Antipapa Alexandro II. oppoſitus, ſub nomine Honorii II. Copiis contractis Romam properavit, ſed à Duce Godofredo pulſus, Parmam rediit. Mox à ſeditioſis quibuſdam revocatus templum Vaticanum

occupavit. Sed denuo victus, inque arce S. Angeli obſeſſus, vitam pecuniâ redemit. Obiit, Concilio Mantuano prius condemnatus, An. 1064. Leo *Oſtienſ. l. 3. c.* 20. Platina *in Alex.* 2.

Cadara, inſ. ingens rubri maris, cujus objectû vaſtus efficitur ſinus undecim dierum & noctium remigio navigatus Ptol. regi, quando nullius auræ recepit afflatum. Plin. 9. 8.

Cadavus, amnis Luſitaniæ, *Cadavo*. Oritur verſus confin. Gallæciæ, alluitque Bracaram urbem. & Borealum opp. dein in Oceanum ſe exonerat. Sanſoni & Cluſio eſt Celandus, quod V.

Cademoth, id eſt, *antiquitas*, vel *priores*, vel *orientales*, nomen ſolitudinis. Deut. 2.

Cadena, regia in urbis modum inſtructa in montibus Lycaoniæ. Strabo 12.

Cadenacum, opp. Galliæ, in Cadurcenſi prov. in cujus viciniis viſitur Uxellodunum Cæſaris, quod nunc in ruinis. Ad Oldum ſeu Lotium fluv. in limite Ruthenenſis prov. 1. leuc. à Figeaco. 9. à Cadurco in Ortum.

Cades, i. e. *ſanctitas*, aliàs *Cedaſa*, urbs eſt Tyriorum agro, & reg. Galilææ propinqua, 1. Mach. 11. Joſ. 13. *ant.* 8. & 2. *Bel.* 19. Eſt in tribu Aſer.

Cades, urbs in fin. Edom, ubi principes Amalec à Chodorlahomor cæſi ſunt, à qua & adiens ſolitudo appellatur *deſertum Gades*.

Cades barnea, id eſt, *ſanctitas filii inſtabilis*, aut *frumenti* vel *puritatis commota*, civitas regionis Moabitarum limes terræ ſanctæ. Deut. 1. 2. Alius locus in deſerto Pharan.

Cadetes, pop. Gall. Celt. inter civit. Armoricas in Britan. min. quorum opp. *Chaſteau Briant*, inter Andegavos, & Rhedones. Lege *Caletes*, quod vide. Baudr.

Cadi, Phrygiæ urbs, quamvis nonnulli ad Myſiam dicunt pertinere. Strabo 12.

Cadicia, uxor Scevini, poſt cædem mariti, ob conjurationem cum Piſone, à Nerone Italiâ prohibita. Tacitus 15. 71.

Cadillacum, oppidum Aquitaniæ in Burdegal. agro, cum caſtro cultiſſimo. Caput Comitatus Benalgii, juxta Garumnam fluv. 4. leuc. ſupra Burdegalam, totidem à Vaſato.

Cadiſcus, mons Cretæ, Plin. 4. 12. *Capo Buſco*.

Cadius Rufus, lege repetundarum, accuſantibus Bithynis, damnatus ſub Claudio. Tacit. 12. 22. Reſtitutus Senatorio ordini ab Othone *Hiſt.* 1. 78.

Cadme, vide *Priene*.

Cadmea, fuit arx Thebana, à Cadmo, Agenoris Phœnicum, & Tyriorum R. fil. Conditore ſic dicta, quâ pro Thebis ipſis antiqui uſurpare ſoliti ſunt. Strabo 9. Stephanus quoque Carthaginem olim *Cadmeam* dictam ſcribit.

Cadmei, *Cadmii*, & *Cadmeiones* Thebani ſunt. Steph.

Cadmeia, ſive *Cadmeis*, olim vocabatur, quæ nunc *Bœotia*. Steph.

Cadmelus, Mercurii cognomen. Nonnus *Dionyſ.* 4. Οὐδὲ κόσμον Κάσμιλος ἀείδειν. Fortè à *Ghadama* quod Arabicè eſt *miniſtrare*.

Cadmia, quid ſit, lege apud Plin. *lib.* 34. *cap.* 10. Ibi paulo aliter, quam Poſidonius refert, qui ſic habet apud Strab. *libr.* 3. Ἐκεῖ φησὶν ὁ Ποσειδώνιος, καὶ ὁ Κύπριος χαλκὸς μόνος φέρει τὴν Καδμείαν λίθον. Plin. autem, *Omnis, Cadmeia in Cypri fornacibus optima*. Et Dioſcorides. Καδμείας κρείττων μὲν ἡ Κυπρία. Deinde autem ejus Καδμείας mentionem facit, quæ ex Macedoniâ, Thraciâ, Hiſpaniâ advehitur.

Cadmus, Agenoris fil. Phœnicum Rex. Alii eum è Tyro, alii autem è Sidone arceſſunt, quibus habenda potior fides, quia Cadmi ævo Tyrus nondum erat condita. Regis filium Græci faciunt, ut ſuo honori conſulant, quia regnavit in Græciâ; ſed hoc commentum refellunt Sidonii, apud Euhemerum Coum (Athen. *libr.* 14.) Cadmum dicentes, cùm ſui regis eſſet μάγειρος, id eſt, *coquus*, cum Harmoniâ tibicina aufugiſſe. Id videtur veriſimilius; modò is cocus intelligatur qui Ebraicè dicitur, שר טבחים, quales fuere Potiphar & Arioch, & Nebuzaradan. Joſephus, & Græci reddunt ἀρχιμάγειρον. Familiam quod attinet, ex ipſo nomine colligimus, Κάδμον fuiſſe קדמוני *Cadmoni*, id eſt, *Cadmonæum*, ex illis puta de quibus agit Moſes, Geneſ. 15. 19. Hi porrò Cadmonæi cum Hevæis iidem erant. Neque obſcura ratio, cur Hevæi *Cadmonim*, id eſt, *orientales* dicti ſunt, cùm Joſ. 11. v. 13. & Jud. 3. v. 3. legamus, eos occupaviſſe montem *Hermonem*, quæ pars erat Terræ Chanaan maximè Orientalis. Unde eſt, quòd pro Or. *Hermon*, ut pro Occaſu *Thabor* habetur, Pſal. 87. 13. Cadmonæus igitur idem qui Hermonæus. Atque hinc factum eſt, ut Cadmi uxor vocetur *Harmonia* vel *Hermione*. Nempe à monte *Hermone*, ex quo erant oriundi. Nec jam obſcurum, cur in ſerpentes fingantur eſſe mutati. Hevæi enim erant. Ovid. *Met.* 4.

Dixit, & ut ſerpens in longam tenditur alvum,
Duratâq; cutis ſquamas increſcere ſentit,
Nigraq; Cæruleis variari corpora guttis, &c.

Dionyſius Periegetes, *verſ.* 390.

Κεῖνοι δ' αὖ περὶ κόλπον ἰδοις ἐρικυδέα τύμβον,
Τύμβον, ὃν Ἁρμονίης Κάδμοιό τε φῆμις ἐνίσπει,
Κεῖσε γὰρ εἰς ὀφίων σκολιὸν γένος ἠλλάξαντο.

Nicander *in Theriacis*:

Ἴσον δ' ἂν θρέψειε Δαύλιον ἠδὲ Φάρειος ἐχθρά,
Σιδόνιοι Κάδμοιο θεμείλιον, Ἁρμονίης τε,
Ἔνθα δύω δνοπαλίζει νομὸν στείβοντε δράκοντε.

Nonnus, *Dionyſiacôn quarto*, per modum prædictionis:

Κάδμος ἀμειβομένης μελέων ἑλικώδεϊ μορφῇ
Ἀλλοφυὴς φρικτὸς, παρ' Ἰλλυρίδος σφυρὰ γαίης,
Ξεῖνος ἔχει ἰδάλιμος δρακοντείοιο προσώπου.

Libet hic alius de Cadmo fabulæ priori non minus intricatæ rationem aperire. Ajunt ex ſerpentis dentibus à Cadmo diſſeminatis, ortos fuiſſe milites magno numero; quibus in mutuam perniciem ruentibus, ſolùm quinque ſuperſtites univerſam Bœotiam imperio ſuo ſubjeciſſe. Hâc fabulâ nihil ineptius. Hinc *Cadmea victoria*, Καδμεία νίκη, λέγεται ἐπὶ τῶν κακῶς νικώντων. Οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι Θηβαῖοι νικήσαντες, ὕστερον ἐπὶ τῆς ἐπαγγελίας ἐπλήθησαν. Οἱ δὲ, ὅτι Οἰδίπους τὸ αἴνιγμα λύσας, ἐπέβαλε τὴν μητέρα ἔγημε. Τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶν, ὅτι Κάδμος ἀνελὼν τὸν τῷ Ἄρεως ἱερὸν τηρήσαντα δράκοντα, ἐδήτευσεν Ἄρει ὀκτὼ ἔτη. Suidas. Idem, Καδμείαν νίκην ἀποδίδωσι τὴν ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶν νίκης, ἐπεὶ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης μονομαχήσαντες, ἀμφότεροι ἀπώλοντο. Ἕτεροι δέ φασιν αὐτὴν λέγεσθαι, ἐπὶ τῶν νικώντων μὲν τοὺς πολεμίους, πλείονας δὲ τῶν οἰκείων ἀποβαλλόντων. Sed benè eſt, quòd in illo, quicquid eſt reconditum, Phœnicius ſermo detegit. Rem paucis explicat Bochartus ὁ μέγας. Primò, inquit, Cadmus Hebræâ phraſi dicitur feciſſe milites, quos conſcripſerat. Sic 1. Sam. 14. 48. ויעש חיל *& fecit copias*, id eſt, conſcripſit. At quorſum ex ſerpentis dentibus? Reſp. Phœniciâ linguâ quæ partim fuit Syra, partim Hebræa. שני נחש *dentes ſerpentis* erant *ærea Cuſpides*, qualibus primus in Græciâ Cadmus milites ſuos armavit. Is enim repertor æris. Hyginus *cap.* 274. *Cadmus Agenoris filius æs Thebis primus inventum condidit*. Proinde lapis ærofus, ex quo fit æs *Cadmia* dicitur, Plin. 34. 1. & 10. Jam, ut conſcripti milites ad numerum quinarium redigerentur, fecit ambiguitas vocis חמש, quæ pro ſoni varietate aut quinque ſignificat, aut eum, qui ad bellum expeditus, & accinctus eſt. Vide Exod. 13. 18. Ut rem in pauca conferam; De Cadmo veriſimile eſt ſuâ linguâ Phœnices in hunc modum ſcripſiſſe.

עשה חיל חמש אנשים נושקים בשני נחש

quæ verba ſic reddita ſunt; *Fecit exercitum quinq; virorum, armatorum ex dentibus ſerpentis*, cùm reddi debuiſſent, *Conſcripſit exercitum expeditum virorum armatorum cuſpidibus*, i. e. haſtis *æreis*. Tales enim olim haſtæ Græcorum. Ære ſc. pro ferro priſci mortales utebantur. Porro idem Cadmus, aliud in Græcia ſui monumentum ære perennius reliquit, nempe literas, α. β. γ. δ. ε. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. quas à Cadmo ſe accepiſſe Græci penè omnes agnoſcunt. Herod. *lib.* 5. Οἱ δὲ Φοίνικες οὗτοι οἱ σὺν Κάδμῳ ἀπικόμενοι, &c. ἐσήγαγον διδασκάλια ἐς τοὺς Ἕλληνας καὶ δὴ καὶ γράμματα οὐκ ἐόντα πρὶν Ἕλλησι. Zenodotus de Zenone apud Laertium:

Εἰ δὲ πάτρα Φοίνισσα, τίς ὁ φθόνος; ἦν καὶ ὁ Κάδμος
Κεῖνος, ἀφ' οὗ γραπτὰν Ἑλλὰς ἔχει σελίδα.

Literas tamen in ipſâ Phœnice natas non crediderim, ſed à Syris, vel Aſſyriis ad Phœnices deveniſſe. Diod. Sic. *l.* 5. Σύροι μὲν εὑρεταὶ γραμμάτων εἰσί, παρὰ δὲ τούτων Φοίνικες μαθόντες τοῖς Ἕλλησι παραδεδώκασιν, οὗτοι δ' εἰσὶν οἱ μετὰ Κάδμου πλεύσαντες εἰς τὴν Εὐρώπην. Plin. *l.* 7. *c.* 56. *Literas ſemper arbitror Aſſyrias fuiſſe, ſed alii apud Ægyptios, alii apud Syros repertas volunt. Utriq;* (malim *utrasq;*) *in Græciam intuliſſe è Phœnice Cadmum*. Joſephus *contra Apionem*, *l.* 1. contendit, literarum uſum apud Græcos Cadmo eſſe multo recentiorem: Οἱ γὰρ (inquit) ἀρχαιοτάτην αὐτῶν τὴν χρῆσιν εἶναι θέλοντες, παρὰ Φοινίκων καὶ Κάδμου σεμνύνονται μαθεῖν. Οὐ μὴν, οὐδ' ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου δύναιτό τις ἂν δεῖξαι σωζομένην ἀναγραφὴν οὔτ' ἐν ἱεροῖς, οὔτ' ἐν δημοσίοις ἀναθήμασι. Additque poſt multam quæſtionem tandem conſtitiſſe, Græcos Trojani belli tempore adhuc ignoraſſe literas, atque id eſſe in confeſſo, nullum apud eos extare ſcriptorem Homero antiquiorem. Nec deeſſe, qui Homerum ipſum aſſerant, poëmata ſua non ſcriptis, ſed recitantium memoriæ commiſiſſe. Sed pleraque hæc planè falſa ſunt. Neque enim in Græciâ deerant inſcriptiones, non Homero ſolùm, ſed & Trojano bello vetuſtiores. Talis illa Amphitryonis, quam Thebis, in Iſmenii Apollinis templo, literis Cadmeis in tripode inciſam ſe legiſſe ſcribit Herodotus:

Ἀμφιτρύων μ' ἀνέθηκεν ἐὼν ἀπὸ Τηλεβοάων.

Facta hæc ætate Laii, qui Cadmum habuit proavum. Ibidem legere eſt duas alias inſcriptiones penè ejuſdem ævi. Scriptores Græcos quod attinet, quamvis hodie nullus extet Homero vetuſtior, tamen olim multi extiterunt, de quibus vide Bochartum *Geograph. pag.* 419. Contrario errore Tzetzes probare nititur Græcos habuiſſe literas, etiam ante Cadmum, duplici argumento. Priore, quòd oraculo redditum fuit Cadmo,

Φράζεο δὴ τὸν μῦθον Ἀγήνορος ἔκγονε Κάδμε
Ἠοῦς ἐγρόμενος, &c.

Altero argumento, quòd Bellerophon antiquior Cadmo ſcriptas tabellas de ſuâ cæde attulit. *Sed utrumq; argumentum futiliſſimum eſt*, inquit illuſtris Scal. *ad Euſeb. Nam utrumq; geſtum fictum eſt a Poetis*. Potuit verò aliud regeri, nempe prius

ſtius argumentum prorſus eſſe *ἀσυνάρτητον*. Oraculum ipſi Cadmo in Græciâ redditum eſt, ergo literæ tunc temporis erant in uſu inter Græcos. Non ſequitur. Multi populi ante literarum uſum habuere ſuos vates. In poſteriore argumento Tzetzes ſupponit rem falſiſſimam, nempe Bellerophontem antiquiorem eſſe Cadmo. Nam Bellerophontis avus Siſyphus, & Cadmus *σύγχρονοι* fuere. Ab hoc Cadmo eruditi Academiam, quaſi Cadmiam deducunt, quo nomine indigitari, locum Muſis ſtudiiſque conſecratum, notiſſimum eſt. Vid. *Academia*, item *Societas*. de Cadmo autem porro Tacit. *Annal lib.* 11. Plut. Voſſii *Ariſtarchum*. Pauſan. *lib.* 9. Ovid. *lib.* 3. Hygin. *fabul.* Natal. Com. *lib.* 9 *cap.* 14. Alexandr. Roſſæum, *in Myſtagogo poetico*

Cadmus Mileſius hiſtoricus, de quo vide Voſſium *Hiſt. Gr. lib.* 1. *cap.* 1. *lib.* 3. & 4. *c.* 1. *De Philol. c.* 10. §. 2. Porro Cadmi Mileſii duo fuere, quorum uterque hiſtoriam reliquit. Prior Pandionis fil. qui origines Mileti, ac totius Joniæ quatuor libris comprehendit. Ei ſine ratione Inventionem hiſtoriæ tribuit Plin. *lib.* 7. *cap.* 56. Alter eo junior fuit, qui ſexdecim Atticæ hiſtoriæ libros condidit, ut auctor eſt Suidas. Joſ. C. *App. lib.* 1. Clemens 1. *Strom.*

Cadmus, nomen artificis apud Horat. *Serm.* 1.

Tune Syri Dama, aut Dionyſi filius audes
Dejicere è ſaxo cives, & tradere Cadmo?

Cadomum, Gall. urbs, quam hodie *Caen* vocant in Normandiâ. Hanc quaſi *Caii domum*, à Cajo Julio Cæſare ridiculè dictam Britto aliique putant. Caput eſt Normanniæ inf. cum caſtro permunito, ad Olinam fluv. à quo biſecatur, ponte juncta, in quo Curia. Hic 4. leuc. infra ſe in mare Britannicum exonerat. 16. leuc. à Rothomago, 6. à Bajocis in ortum. De ea ſic Valeſius; urbs clara eſt Bajocaſſium, ad Olinæ & Uldonis *Ondon* confluentes: Archidiaconatu Eccleſiæ Bajocaſſinæ, ſtudiis literarum, ac duobus præcipuè Monaſteriis, altero S. Stephani Protom. altero SS. Trinitatis, inſigne. Pons ibi Olinæ ex tribus fornicibus conſtat, qui fluv. 10. ab urbe lapide in Oceanum effunditur. Rigordius *Cadumium vicum opulentiſſimum* vocat, cumque cum Faleſia, caſtro validiſſimo & Domnofronte receptum eſſe à Philippo Aug. Cadomum vocat ſimiliter Guil. Britto Armoric. *Villam opulentam*, & tot Eccleſiis, tot domibus ac civibus ornatam & cultam,

Ut ſe Pariſio vix annuat eſſe minorem.

Idque tum ob ſitum, tum ob nundinas ſuas veteres, quæ *ſeria* vulgò, hodieque poſt Paſcha clauſum, ibi quotannis celebrantur, magnâ mercatorum immunitate & frequentiâ. Wilhelmus Conqueſtor *feriam trium dierum*, i. nundinas triduanas ſtatis menſibus conceſſit, ante annos 600. Cadomenſes vulgò *Caenois*, *in Notit. Gall.* long. 22. 30. lat. 49 04.

Cadorinus ager, tractus Marchiæ Tarviſinæ, ſub Venetis. Ibi opp. præcipuum Parœcia Cadori, ad Planim flu. Ejus tractus, totius Italiæ maximè Septentrionalis, terminatur Comitatu Tirolenſi, verſùs Alpes & Occaſ.

Cadra, Collis in Aſia min. circa Taurum montem. Tacit. *lib.* 6.

Cadrema, urbs Lyciæ, Olbiorum Colonia. Steph.

Cadruſi, opp. ab Alexandro M. conditum ad Caucaſum. Plinius 6. 23.

Caduceus, Mercurii virga fuiſſe dicitur, quâ ille ad diſſidia, & diſcordias tollendas utebatur. (unde *Caducifer* dictus eſt) à *cadendo* ſic vocata, quòd contentiones & bella *cadere* faceret, nam quemadmodum per Fæciales bella indicebantur, ita per Caduceatores finiebantur. Vide Voſſium, in *Caduceus*. Cæterùm Ægyptii veteres Caduceum in ſpeciem 2. draconum maris & fœminæ figuraverunt, qui parte mediâ ſui voluminis, nodo quem Herculeum vocant, ſibi alligantur, primiſque partibus reflexi, in modum circuli oſcula jungunt. Hanc virgam Apollo dicitur inveniſſe, & Mercurio donaviſſe, lyrâ viciſſim ab illo acceptâ. De draconibus autem caduceo additis hanc afferunt rationem: Mercurium, hanc virgam manu tenentem cùm in Arcadiam proficiſceretur 2. ſerpentes pugnantes inveniſſe, virgâque interpoſitâ dicto citius prælium diremiſſe: ad cujus rei memoriam poſteri Caduceum 2. draconum ſimilitudine figurarunt, illudque Mercurio, veluti peculiare inſigne, attribuerunt, qui illo & animas ab inferis revocare, & ſomnum, quibus volebat, immittere credebatur. Virg. *Æn.* 4.

Tum virgam capit, hâc animas ille evocat orco
Pallentes, alias ſub triſtia tartara mittit,
Dat ſomnos adimitq; ——

Horat. *Carm.* 1. 10.

Tu pias lætis animas reponis
Sedibus, virgaq; levem coerces
Aureâ turbam.

Caduens. Sardianæ juriſdictionis in Cariâ pop. Plin. 5.

Cadurbium, opp. agri Tarviſini.

Cadurci, pop. Gall. Aquit. de quibus J. Cæſar *in* 7. *Commentario* ſcribit, Vercingetorigem Arvernum adoleſcentem cum Senonibus, Pariſiis, Pictonibus, Turonis, Aulercis, Lemovicibus, Andis adverſus Romanos ſibi *Cadurcos* adjunxiſſe, & Luſterium Cadurcum cum parte copiarum in Rutenos miſiſſe, qui eam civitatem Arvernis conciliaverit, & à Nitiobrigibus & Gabalis obſides acceperit: ac poſtea Vercingetorigem Rutenos Cadurcoſque ad fines Volcarum Arecomicorum depopulandos miſiſſe: Cadurcos unà cum Gabalis & Vellavis ſub imperio Arvernorum eſſe conſueviſſe. A Strabone *Καδοῦρκοι Cadurci* adnumerantur 14. Gentibus inter Garumnam & Ligerim ſedes habentibus, Aquitaniæ finitimis, eique ab Auguſto attributis; Plinio inter Rutenos & Nitiobriges Aquitaniæ populos *Cadurci*, Ptolemæo quoque in Aquitania *Καδοῦρκοι*. *Caturci*, *Caorci* & *Cadorci* à recentioribus ſcriptoribus non raro vocantur, *d* in *r*. & *u* in *o* converſis. *In culcitis præcipuam gloriam Cadurci obtinent. Galliarum hoc, & tomenta pariter inventum*: uti ait Plinius *in libri* 19. *capite* 1. Nimirum tomentum Lingonum, culcita Cadurcorum inventum fuit. Unde alterum *tomentum Lingonicum* & *Lingonicum ſtramen* dictum eſt, culcitam veteres nomine Gentis inventricis *Cadurcum* vocavere. Juvenalis *in Sat.* 7.

Inſtitor hiberna tegetis, niveiq; Cadurci.

In veteri epigrammate Sulpicia Poetria *Cadurcas faſcias*, lineas faſcias è lino Cadurcino vocat his verſibus de Sole,

Ne me Cadurcis deſtitutam faſciis,
Molli Caleno concubantem proferas.

Adjicit Plinius, *Gallias cenſeri red in* lini, & *Cadurcos*, *Caletos*, *Rutenos*, *Bituriges*, *ultimoſq; hominum exiſtimatos Morinos*, *immo verò Gallias univerſas vela texere*. Cadurcorum fines *Cadurcinum* abſolutè vocat Gregorius *in libri* 4. *capite* 42. ubi pagi vel termini aut territorii nomen ſubauditur. Vocant & *Cadurcinum* Geſta Francorum *in capite* 32. & Gallus *in litteris ad Deſiderium Cadurcorum Epiſcopum*, aliique: *Cadurcum* Palladius Epiſcopus *in epiſtola ad eundem Deſiderium*: *Pagum Caturcinum* Fredegarius in *libri* 5. *ac ultimi Chronici capite* 57. Geſta Dagoberti, ac liber *de Vita Leodegarii Auguſtodunenſis Epiſcopi*, Ermenario ejus ſucceſſori nuncupatus. De pago *Cadurcino* vel *Cadorcino* Noſtri olim fecerunt *Caorcinum*, & agrum Cadurcinum appellaverunt *le Caorſin* vel *Cahorſin*, aut *la terre & pays de Cahorſin*, ut in pactione inter Ludovicum & Henricum Reges anno 1259. facta, in pactione Britiniaenſi & alibi non rarò appellari obſervavit Petrus Pithœus: Cadurcos ipſos ſeu incolas pagi Cadurcini *Caorcinos* nuncupaverunt, *Cahorſins*, quaſi *Cadurcinos*. Nunc pagum quidem Cadurcinum vocitant *le Querci*, *c* in *qu*, *a* in *e* commutatis; Cadurcos verò *les Quercinois*, id eſt, Cadurcinos vel Cadurcinenſes. Pagus Cadurcinus dividitur in ſuperiorem, & inferiorem. Superiorem, *le haud Querci*, occupant Cebennæ: inferior, *le bas Querci*, ſub Cebennis jacet. Hic olim fons, hæc patria fœneratorum fuit, qui per totam Galliam, & per Britanniam inſulam Italiamque diffuſi, Mercatores ſe ac Cambitores Papæ dicebant, & iniquis exactionibus debitores ſuos vexabant: adeò ut non ipſi modò, ſed etiam Senonenſes, & alii cujuſvis nationis feneratores, communi nomine *Caurſini* appellarentur. Eorum meminit præter cæteros Matthæus Pariſienſis, *in rebus anni* 1253. *his verbis*. *Uſurarii Tranſalpini, quos Caurſinos appellamus*: item, *Caurſini manifeſti uſurarii quos Sancti Patres, quos vidimus & audivimus, a partibus Franciæ ejecerunt.* In anno 1240. *Rex* (Henricus III.) *Caurſinis, præcipuè Senonenſibus, terram ſuam interdixit*. Idem, *verè Caurſinos, quaſi cauſantes, vel capientes & urſinos nuncupari* ait. Nomen hoc feneratoribus cùm Cadurcis, tum etiam aliis eorum exemplo iniquum fenus exercentibus, Angli impoſuiſſe mihi videntur omnium primi, quòd eos primi experti eſſent nomine Papæ graſſantes, quòd Cadurci cum Aquitania jam inde ab anno 1154. Anglorum Regibus parere cœperant. Caput Cadurcorum ſeu urbs princeps *Δουήονα* a Ptolemæo dicitur, id eſt, *Doueona*. Sed *Δούωνα* vel *Διούωνα* legi apud Ptolemæum cum Scaligero ac recentioribus malim, hoc eſt, *Deuona* aut *Diuona*. In tabula Peutingeriana majoribus litteris notantur *Cadurci*, & urbs eorum *Bibona* corruptè pro *Dibona* ſic. *Aginnum*, *Exciſum*, (*Eyſſe* Abbatiâ illuſtre) *Diolindum*, *Bibona*, *Varandeto*, *Carantomago*, *Segoduni*. Ubi *Bibonam* Dibonam eſſe vel Diuonam Cadurcorum, & ita reſtitui oportere, vel ex eo intelligitur, quòd Cadurci ſunt inter Nitiobriges & Rutenos, & Diuona Cadurcorum inter Aginnum Nitiobrigum ac Segodunum Rutenorum. Certè Magno qui notas Tironis & Senecæ multis de ſuo additis collegit, ac Notas etiam juris, quæ extant inter opera veterum Grammaticorum, Regi Karlo diſticho dedicavit, *Divonnam* vocat. *Cadurcus*, (inquit) *Divonna*, id eſt, Cadurcus, cujus caput eſt Divonna vel Divona. Divonam autem fontem Deorum vel fonte divinum linguâ Gallicâ ſignificâſſe Auſonius docet, quod nomen non capiti modò Cadurcorum, ſed etiam fonti Burdigalenſi fuit. *Div* Deus, *Vonam* Gallis fons erat, ſi Blondello creditur: vel potiùs ut exiſtimo, *Div* fons, *Ona* Celtis Dea extitit: inde Epona Gallis equorum Dea. Divona nuncupabatur caput Cadurcorum, à magno fonte ibi prorumpente, quem nunc fontem Cartuſienſium vocant, quo quatuor molæ vertuntur. Poſtea Divona Gentis cujus caput erat, appellationem ex more accepit, dictaque eſt *Cadurca*. Paulinus Presbyter

apud Gregorium nuncupat *Alethium Cadurcis* præter cæteros *dignum Domino Sacerdotum, & totius fidei religionisq; cuſtodem. Boethius Epiſcopus de Cadurcis* Concilio Agathenſi ſubſcripſit, & Aurelianenſi 1. ubi *Epiſcopum Eccleſiæ Cadurcinæ* ſe vocat. In veteribus Notitiis provinciarum & civitatum Galliæ nuncupatur *civitas Cadurcorum*, & inter prov. Aquitanicæ primæ civitates 8. quintum locum tenet; apud Gervaſium Tisleberienſem & in recentioribus Notitiis quartum: civitas *Caturcorum*, *Catorcorum* etiam ac *Cadorcorum* nonnunquam dicta corruptè. *Cadurcum urbem*, aut abſolutè *Cadurcum* plerumque Gregorius appellat: *Cadurcam urbem* Deſiderius ejus Epiſcopus, Sulpicius Biturigum Epiſcopus in epiſtolis ad Deſiderium & ad Verum Rutenorum Antiſtitem, aliique: *Cadurciam opidum* Eginhardus, ac veteres rerum Francicarum Annales. Aimonio & Hugoni Floriacenſibus Monachis inter Aquitaniæ urbes egregias 3. aut 4. loco numeratur *Cadurx*. Noſtri *Cahors*; *Cahours* Vaſcones vocitant. In ea urbe eſt locus *las Cadurcas* nuncupatus: quam urbem Olitis flexuoſo recurſu majore ex parte circumdat atque complectitur, fluvius *Lot* vulgò dictus, tribus ibi pontibus lapideis junctus. In ea urbe veſtigia aquæductuum, rudera Amphitheatri, & rupes perfoſſas hodieque cerni ajunt. Samſon Geographus Regius multum ſudat, ut nobis perſuadeat Uxellodunum opidum in agris Cadurcorum, naturâ loci egregie munitum, in monte poſitum ac præruptum undique, non eſſe *Puech d'Uſſelon*, vel *le Puech d'Uſſeldun*, nec Martellum ei proximum, nec Capdenacum; ſed caput eſſe ipſum Gentis, nimirum civitatem Cadurcorum. At caput Gentis vocabatur Divona, ut ſuprà docuimus, non autem Uxellodunum: quod opidum quidem Cadurcorum fuit, ſeu caſtrum in finibus Cadurcorum; caput Gentis nunquam fuit. Certè opidum Uxellodunum *in clientela fuiſſe Lucterii Cadurci* Hirtius ſcribit: quod in caput Gentis minimè convenire nemo non videt. An enim Lucterius Cadurcus, ſummæ quidem homo audaciæ, & apud cives quondam integris rebus multum potens magnæque auctoritatis, ſed certè tamen privatus, patronus eſſe potuit ejus urbis, quæ caput Gentis ſuæ eſſet, ac ſic patriam ſuam ac Cadurcos omnes in clientela habere? Frontinus quidem Uxellodunum Cæſaris, *in libro 3. Strategematon, Cadurcorum civitatem* vocavit, quo nomine veteres Notitiæ caput Gentis Cadurcorum deſignavere. Sed apparet Frontinum impropriè locutum eſſe, & nomine civitatis Cadurcorum non primam aut maximam totius Gentis urbem, verùm unum aliquod ex minoribus opidis Cadurcorum deſignaviſſe: aut certè ei, ſicut Samſoni, placuiſſe, Uxellodunum pro capite Cadurcorum habere: qui error pluribus refelli non meretur. In Vita S. Deſiderii Cadurcorum Epiſcopi invenio, Deſiderium *præter civitatis Caturcæ opera, caſtellum etiam Caturcum, quod antea nudum pene ac exiguum videbatur, conſpicua quadam munitione ampliaviſſe, erexiſſe ac firmaviſſe, Eccleſias, domos, portas, turres murorum ambitu ac quadratorum lapidum compactione muniviſſe*. Quod *caſtellum Cadurcum* mihi videtur eſſe *Quercì*, locus Divonæ Cadurcorum proximus, & ab ea Olite interfluente diviſus. In pago Cadurcino eſt & rupes Amatoris, *Roquemadour*, ad rivum, qui in Duranium defluit, peregrinationibus votivis locus olim celeberrimus. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Cadurcum, Aquit. urbs epiſc. ſub archiep. Bituricenſ. *Cahors*, ad Lotium fluv 12. leuc. ab Aginno, 9. à Montalbano in Bor. Urbs ampla, elegans, munita, inque modum peninſ. à flu. cincta. *Divona Cadurcorum* prius Ptolom. *lib.* 2. Plin. *lib.* 4. *cap.* 19. Greg. Tur. *lib.* 2. *cap.* 12. *& lib.* 9 *cap.* 20. *hiſt.* Hic Exuperus, celebris Rhetor Tholoſanus, ſepultus. Auſon. Johannes XXII. natus eſt: cujus operâ Academia hic erecta, Anno 1331. Autexerr. *hiſt. Aquit. l.* 1. *c.* 8. Gallia Chriſt. *tom.* 2. *pag.* 458. 2. *&* 459. 1. Ibi Synodus an. 1639. Reg. *Quercy* nominatur. Vid *in Cadurci.*

Cadurcus Johannes, Occitanus, Profeſſor juris Tholoſæ, veritatem, quam ſanguine ſuo ſanciebat, ſic aſſeruit, ut non modò Tholoſæ, ſed propter celebrem illam Academiam, in univerſa Gallia, ſemen purum verbi Dei ſparſiſſe merito videatur, Anno 1512. Beza, *in Iconibus.*

Caduſii, pop. circa Caſpium mare. Steph. De his quæri poſſit non immeritò, an Iſraelitarum ſint reliquiæ? Quæ Fulleri eſt ſententia, qui Caduſios dici vult, quaſi קדושים *Kedoſim Sanctos*, ratione vocationis. Sed fallaci etymo non eſt nitendum. Caduſios & Tapyros non eſſe advenas, patet ex vetuſtiſſimo ſcriptore Cteſiâ, qui utroſque Nino ſubjicit. Ἐχειρώσατο (inquit) τήν τε Καδουσίων χώραν, καὶ Ταπύρων. Narrat idem, Caduſiorum bellum ingens cum Artæo, vel Arſæo rege Medorum, quem cum octingentis hominum millibus irruentem vicit Parſodes. Inde inter Medos & Caduſios odia, & bella perpetua uſque ad Cyrum. Quo imperante, cùm Perſarum jugum volentes ſubiiſſent, & denuo rebellaſſent ſub Artaxerxe Longimano, is expeditionem in illos ſuſcipiens, trecentorum millium peditum & decem mille equitum exercitu inſtructus; re tamen infectâ rediiſſet, niſi duos Caduſiorum reges dolo circumveniſſet Tiribaſus. Vide Plut. *in Artax.*

Cadytis, urbs maxima. Herod. 2.

C Æ.

Cæa, inſ. maris Ægæi. *Zea*, vel *Zia*, inter Cycladas, Græcis Hydruſſa. *Ceos* Ciceroni. *Cea* Ptol. à Ceo Titanis filio dicta. Ovid. *Ep.*

Cingitur Ægæo nomine Cæa mari.

Virg. 1. *Georg.*

—— *Cui pinguia Ceæ*
Tercentum nivei tondent dumeta juvenci.

Rectè *dumeta* dixit, quia Cæa inſula feraciſſima eſt. Athen. *l.* 3. *Ἐν τῇ δὲ ἐσθίειν περὶ φυτῶν ὁ Θεόφραστος καὶ τὴν ἰσχάδα εἶναί φησι δίφορον, ὁ δὲ καὶ τρίφορον, ὥσπερ ἐν Κέῳ.*

Caada, locus apud Spartanos, in quem maleficum genus hominum conjiciebant. Rhod. 17. 8.

Cæcades, comes Æneæ, à quo quidam Cæcilios derivant.

Cæcias, ventus flans inter Aquilonem, & exortum æquinoctialem, nubes occultâ quadam naturæ ratione ad ſe attrahens, non propellens, ut poſt Ariſt. docet Plin. 2. 47. Unde Proverb. *Mala ad ſe trahens, ut Cæcias nubes.*

Cæcilia, gens fuit, de cujus origine variæ fuerunt veterum opiniones. Feſtus. Vide *Metellus.*

Cæcilia, prænomine Caja, Tarquinii Priſci uxor, maximi animi mulier, & lanificii peritiſſima, quæ prius *Tanaquil* dicebatur. Plin. 8. 49.

Cæcilianus Senator, quòd plurima adverſum Cottam Meſſalinum in accuſatione prompſerat, calumniæ damnatus. Tacit. VI. 7.

Cæcilii, à Cæcade Æneæ comite, alii à Cæculo Volcani F. Virg. *Æneid. lib.* 7. qui Præneſte condidit. Dictus autem hic Cæculus, quòd unam oculi pupillam alterâ minorem haberet. Plebeii fuerunt, nullis ante annum V. C. 470. honoribus geſtis, cognominibusque Metelli, Macedonici, Calvi, Dentricis, Balearici, Dalmatici, Vittati, Caprarii, Nepotis, Celeris, Cretici, Pii, Numidici, Scipionis & Silani diſtincti. Nobilis admodum Romæ hæc gens fuit. Pontificatus maximos IV. Dictaturas duas, Magiſteria Equitum totidem, Conſulatus XX. Cenſuras VII. Triumfos novem, intra annos 250. adepta: quibus honoribus functi ſunt viri undeviginti. Hæc familia Præneſte oriunda & poſt exactos Reges in civitatem accepta. V. *Cæculus.*

Cæcilius, Africanus, in diſciplina juris atque legibus pop. Rom. noſcendis tractandisque ſcientiâ, uſu, authoritateque illuſtris fuit tempore Gellii, cujus etiam ipſe meminit, dicitque librum ſcripſiſſe, de verborum ſignificatione, quæ ad jus civile pertinerent.

Cæcilius, Argivus verſificator, ſcripſit de piſcibus. Suid.

Cæcilius Callantianus, Judæorum religionis ſectator, Romæ docuit Rhetoricam, ſub Auguſto, uſque ad Adrianum. Scripſit librum contra Phrygas, Dictionarium ex ordine literarum, comparationem Demoſthenis, & Ciceronis, & alia multa. Suidas. Aliis parum id credibile, cùm ab Auguſto ad Adrianum anni effluxerint ad minimum 60. Credunt proin plures *Cæcilios* fuiſſe. Dalechamp. *in Athen. lib.* 6. vocat *Cæcilium* Atticum. Alii Siculum faciunt. Vid. Caſaub. in Athen. *lib.* 6. *c.* 21. Voſſ. *de hiſt. Gr. l.* 2. *c.* 4. Callantiano huic Athen. *lib.* 6. *&* 11. tractatum hiſtoricum aſcribit, & relationem eorum, quæ bello ſervili geſta.

Cæcilius Claudius Iſidorus, C. Aſinio Gallo, & Martio Cyrino Conſulibus ad 6. Calend. Feb. Teſtamento ſuo edixit; Quamvis multa civili bello perdidiſſet, tamen relinquere ſe ſervorum 4116. juga boum 3600. reliqui pecoris 257. millia, in numero pondo 600. millia. Plin. 33. 10.

Cæcilius Cornutus Prætorius, à calumniatoribus delatus ad ſtruendas Principi inſidias & mittendos in Galliam concitores belli Q. Vibio Sereno miniſtraviſſe pecuniam. Sed innocens *Cornutus* & falſa exterritus ſuâ manu cecidit. Tacit. IV. 29. & 30.

Cæcilius Epirota, libertus Attici Equitis Rom. ludum Grammaticæ Romæ aperuit. Primus dicitur Virgilium & alios poetas novos prælegere cœpiſſe. Domit. Marſus:

Epirota tenellorum nutricula vatum. Macrob.

Cæcilius Metellus, Conſul Rom. C. Servilii Collega. Anno V. C. 470.

Cæcilius Metellus, Balearicus cognominatus T. Q. Flaminii Collega, an. U. C. 631.

Cæcilius Metellus, Numidicus dictus. M. Junii Sylvani Collega. an. U. C. 656. Jugurtham vicit. Cenſor Quinctium quendam, qui ſe Tib. Gracchi fil. ferebat, admittere noluit. In legem Apuleiam, utpote vi latam, jurare nolens, Smyrnam exul abiit, inde precibus filii, hinc *Pius*, revocatus. Aur. Victor *de Viris Ill. cap.* 62. 63.

Cæcilius Metellus Calvus, Lucii Aurel. Cottæ Collega. Anno U. C. 635.

Cæcilius Metellus Dalmaticus Cogn. Q. Mutii Scævolæ Collega. an. U. C. 637.

Cæcilius Metellus, Princeps Senatûs Cn. Pompeio M. & M. Licinio Craſſo Coſſ. an. U. C. 685.

Cæcilius Metellus Pius, Scipio prænomine, Conſul, addito Cn. Pompeio Magno, cùm plures menſes ſolus magiſtratum geſſiſſet. an. U. C. 702.

Cæcilius

Cæcilius Metellus Quintus, Macedonicus cognom. Prætor Macedoniam ſubegit, Andriſco, qui Philippi nomine ſumto regnum ſibi vindicabat, devicto. Superavit Achæos, feliciter rem in Hiſp. geſſit. Ob ſeveritatem exoſus ſuis, ægrè Conſulatum obtinuit. Quatuor filiorum humeris, quorum tres Conſularem jam dignitatem obtinuerunt, quartus triumphavit, elatus. Liv. *lib.* 49. & 50. Flor. *lib.* 2. *cap.* 14. Aur. Victor *de Viris Ill. c.* 61.

Cæcilius, Poeta Comicus, Inſubriâ oriundus, circa annum 150. Olymp. 575. U. C. 1875. M. Ennii commilito, ſcripſit comœdias, quarum fragmenta Stephanus collegit. Ejus Hieron. *in Chron.* A. Gellius *lib.* 4. *cap.* 20. *& l.* 15. *c.* 15. meminerunt. V. infra *Cæcilius Statius*.

Cæcilius, Præceptor S. Cypriani, hujus nomine in Baptiſmo aſſumto. An Minutii Felicis hic Cæcilius?

Cæcilius Simplex, qui arguebatur Conſulatûs honorem pecuniâ mercari non ſine exitio Marii Celſi voluiſſe. Tacit. *Hiſt. II.* 60. cui ſibi aſſiſtenti Vitellius, Imperium ejurans, exſolutum à latere pugionem, velut jus necis vitæque civium reddidit. *Hiſt.* 3. 68.

Cæcilius Statius, poeta Comicus, quem Tullius ad Atticum *malum Latinitatis authorem* vocat. Volcatius tamen Comicorum palmam ei concedit. Fuit natione Gallus & Ennii contubernalis. Deceſſit uno anno poſt Ennium, ſepultus in Janiculo. Euſeb. Horat. *Ep ad Aug.*

Vincere Cæcilius gravitate, Terentius arte.

Quintilianus 10. 1.

Licet Cæcilium veteres laudibus ferant.

Cæcina, Vid. *Alienus*.

Cæcina (prænomen & nomen *A. Severus*) in initiis Principatûs Tiberiani inferioris Germanici exercitûs legatus; qui pluſ per provincias quadraginta ſtipendia parendi aut imperandi explevit: de quo Tacit. 1. & 3. *Annal.*

Cæcina Tuſcus, nutricis Neronis filius, Præfectus Ægypti, à Nerone relegatus, quòd in procuratione ejus Provinciæ, balneis in adventum ſuum exſtructis, laviſſet. Sueton. *Nerone cap.* 35. Vide Tacit. *Hiſt. III.* 38.

Cæcinos, Suitæ amnis vocatur, qui Rheginum agrum à Locrenſi dividit, Plin. 3. 10. *Satriano*, teſte Barrio. Steph. *Cæcinon* ait eſſe χώραν Ἰταλίας. Vide Cluver. *Ital. Ant.* 4. 15. Vid. *Cæcinus*.

Cæcinus, Mons Pannoniæ. Vid. *Cetius*.

Cæcubum, op. Campaniæ in Italiâ, quod licèt paludibus adjaceat, vineta tamen feraciſſima præcipuis enutrit arboribus. Strabo *lib.* 5. Τὸ δὲ Καίκουβον, ἑλῶδες ὂν εὐοινότατον ἄμπελον τρέφει Plinius 13. 6. *Antea Cæcubo vino erat generoſitas celeberrima, in paluſtribus populetis, ſinu Amyclano.* Mart. 13. 115.

Cæcuba Fundanis generoſa coquuntur Amyclis,
Vitis & in mediâ nata palude viret.

Idem 2. 40.

Cæcuba ſiccentur, quæq; annum coxit Opimi:
Condantur parco fuſca Falerna vitro.

Et 12. 17.

Ebria Setino ſit ſæpè, & ſæpè Falerno,
Non niſi poſt niveam Cæcuba potat aquam.

Horat. *Carm.* 1 *Od.* 20. *Ad Mecænat.*

Cæcubum, & prælo domitam Caleno
Tu bibes uvam. —— ——

Idem *Car.* 2. 14.

Abſumet hæres Cæcuba dignior
Servata centum clavibus.

Idem *Car.* 1. 37.

Antehac nefas depromere Cæcubum
Cellis avitis. ——

Et 3. 28. —— —— *Prome reconditum*
Lyde ſtrenua Cæcubum.

Et *Epod. Od.* 9.

Quando repôſtum Cæcubum ad feſtas dapes
Tecum Mæcenas bibam?

Et paulò pòſt,

Vel quòd fluentem nauſeam coerceat
Metire nobis Cæcubum.

Et *Serm.* 2. *Sat.* 8.

Procedit fuſcus Hydaſpes
Cæcuba vina ferens.

Cæterùm laudatur idem Cæcubum vinum Dioſcoridi quoque & Columellæ, quorum hic *de R. R* 3. 8. *Neq; dubium eſt, Maſſica, Surrentiniq;, & Albani, atq; Cæcubi agri vites omnium, quas terra ſuſtinet, in nobilitate vini principes eſſe.* Ille *lib* 5. *cap.* 10. Ὁ δὲ Καίκουβος οἶνος, γλυκύς ἐστι, παχυμερέστερος ἐν τῷ Ἀλβανῷ, ubi vulgò Κίκκουβος vitiosè legitur.

Cæculus, Vulcani fil. habitus fuit, cujus mater cùm igni aſſideret, ſcintilla in gremium ejus delata eſt, ex quâ illa ſe gravidam factam credi voluit, expletiſque legitimis menſibus puerum peperit, quem, quòd minores haberet oculorum orbes, *Cæculum* appellavit, à quo *Cæcilios* ortos putant, quorum familia Romæ nobiliſſima fuit. Hic poſtea adultus, cùm aliquot annos incertis ſedibus vagatus eſſet, rapto ſe alens, & latrociniis, tandem Præneſte condidit, cumque vicinos populos ad ludorum ſpectacula convocaſſet, monere eos cœpit, ut, relictis ſedibus ſuis novam urbem ſecum incolerent, neque ſitum, qui Vulcani filius eſſet, imperium aſpernarentur. Quod cùm illis perſuadere non poſſet, Vulcanum dicitur invocaſſe, ut, ſi revera ipſius eſſet filius, id ſigno aliquo declararet. Quo facto flammam protinus illuxiſſe ajunt, quæ univerſum illum cœtum circumdedit, tantamque omnibus religionem incuſſit, ut non ægrè in Cæculi ſententiam tranſirent. Alii tradunt, Cæculum recèns natum a paſtoribus in igne inventum eſſe, nullâ ſui parte a flammis violatum, indeque factum eſſe, ut Vulcani filius crederetur. Virg *Æn.* 7.

Nec Prænestinæ fundator defuit urbis:
Vulcano genitum, pecora inter inertia regem
Inventumq; focis, omnis quem credidit ætas,
Cæculus. —— ——

Cædicius Quintus, L. Manlii Vulſonis collega. An. V. C. 498. Alius collega M. Valerii Corvini An. V. C. 465. Item nomen viri cujuſdam ditiſſimi. Virg. *Æn.* 9.

Calanum, opp. regni Neap. in Aprutio ulter. Comitatus tit. clarum, in ora lacus Fucini, qui ab eo nomen ſortitur, 12. mill. ab Aquila civ. ad radices montis Apennini.

Cæleſtini, Umbriæ populi. Plin. 3. 14.

Cæleſtinus, Valeriani & Gallieni Impp. temporibus vixit, atque in literas vitam eorum retulit: ut ex Pollione, *in Valeriano juniore*, cognoſcimus.

Cæleſtinus I. poſt Bonifacium 1. Papa, Anno 423. Cæleſtio Pelagiano reſtitit. Neſtorium fruſtrà reducere ad fidem conatus, excommunicavit, Novatianis conventus ademit. Auguſtini defuncti famam contra quoidam Galliæ Italiæque Epiſcopos defendit, Palladium Scotis miſit. Obiit Anno 432. Sub eo *Epiſcopatus Rom. non aliter atq; Alexandrinus, quaſi extra ſacerdotii fines egreſſus, ad ſecularem principatum aſpirare cœpit.* Socr. *lib.* 7. *cap.* 11. 12. 13. 14. Vid. plura apud Aug. *ep.* 261. Proſper. Sigebert. Onuphr. Genebrard. *in Chron.* Evagr. *l.* 1. Gennad. *c.* 54. Plat. Baron. &c. Succeſſit ei Leo M.

Cæleſtinus II. prius Guido de Caſtello, Tifernas, ſucceſſit Innocentio 2. an. 1143. ſed menſe pòſt quinto obiit. Baron.

Cæleſtinus III. Rom. priùs Hyacinthus dictus, ſucceſſit Clementi 3. Anno 1191. eò faſtus devenit, ut Henrico V. Imper. *primò coronam imponeret, poſt pede decuteret.* Richardo Anglo cùm illo in oriente abſ nte, Magnates quidam turbas darent, auxilio fuit. Imperatorem Ducemque Auſtriæ cenſuræ ſubjecit, priore que mortuo, Friderico filio ejus Siciliam dedit, tributum pactus. Epiſcopi Belluacenſis captivi loricam videns, reſpondit Richardo, *Non eſt filius meus vel Eccleſiæ, potius Martis quam Chriſti miles.* Obiit an. 1198. Sedis an. 6. menſ. circiter 9. Baronius, Platina, Ciacconius *in ejus vita*. On. Genebr. Roger Antonin. Matth. Pariſ. *in hiſt. Angl.*

Cæleſtinus IV. Godefredus, fil. Joh. Caſtillionei Mediol. & Caſſandræ Cribellæ, ſororis Urbani 3. poſt Gregorium 9. Papa. Anno 1241. a 10. ſolùm Cardinalibus electus, reliquis in captivitate detentis à Friderico Imper Menſe pòſt 18. ante coronationem, obiit. Sede per 21. menſes vacante. Platina *in vita ejus*. Genebr. *in Chron.*

Cæleſtinus V. prius *Petr de Murrhon*, dictus *Eremita*, Iſerniâ in Aprutio oriundus. Ordinis Cæleſtinorum fundator, ſucceſſit Nicolao 4. poſt interregnum 2. ann. 3. menſ. Vitæ ſanctitate inclytus. Caroli II. Siciliæ R. aliorumque ſuaſu tiaram ægrè admiſit, aſino Aquileiam vectus, ubi coram 200000. hominum coronatus eſt. Sed à Cardinali Benedicto, fictâ per fraudem divinâ voce, Pontificatu quinto menſe exutus, & à deceptore hoc, qui Bonifacium 8. ſe appellavit, Vid. ibi, in vinculis detentus, obiit an. 1295. Spond. Bzovius. Platina *in Cæleſtino*. Joh. Baleus *in Cæleſt. act. lib.* 6. Cardin. d'Ailly *in vita ejus*. Beunier. Cæleſtin *de Relig.*

Cæleſtis, nomen Deæ cultæ ab Afris. Tertull. *in Apologet. Unicuiq; provinciæ & civitati ſuus Deus eſt, ut Syriæ Aſtartes, ut Arabiæ Dyſares, ut Noricis* (Pithœus legit *Armoricis*) *Belenus, ut Africæ Cæleſtis*, &c. Philaſtrius Brixienſis *in Catalogo hæreſ. Alia*, inquit, *hæreſis in Judæis, quæ Reginam, quam & Fortunam cœli nuncupant, quam & Cæleſtem vocant in Africâ.*

Cæleſtius, diſcipulus Pelagii, Hibernus. Cum Magiſtro Romam, dein in Africam profectus, ab Aurelio Epiſc. Carthag. Africâ expulſus: Inde in Siciliam delatus, à S. Auguſtino ſcriptis editis refutatus eſt. Poſtmodum ab Africæ Numidiæque Epiſcopis condemnatus, Zoſimo impoſuit. Româ dein ab Honorio pulſus, Conſtantinopolim abiit, inde à Patriarcha Attico exturbatus. Romam redux, denuo inde ejicitur: ſic in Britanniam, cum Pelagio, reverſus, ibi uterque miſerè periit. Auguſt. *de perfect. Juſtit. de remiſſione pecc.* Sanderus *hær.* 99. Baron. Anno 411. 412.

Calianum, opp. Lucaniæ, *Caliano*.

Caleculum, locus, cujus meminit Cicero *de Aruſp Reſp.*

Calinum, op. & flu. in Venetiâ. Vide Plin. 3. 19. *Calina*, & *Cilina* idem. Cluver.

Cæliomons, & *Cælius mons*, opp. Sueviæ, ad Ilarum fluv. 3. leuc. infra Memmingam, 3. ab Auguſta in Occaſum, 5. ab Ulma in Auſtrum, exigui momenti.

Cælium, Calabriæ op. non procul à Brunduſio. Plin. 3. 11. ad radices Apennini, 10. mill. à mari Adriatico. Vulgò *Ceglie*. Baudrandus.

Cælium, al. *Zeira*, vicus Luſitaniæ in Extremadura prov. 2. leuc. à Thomario in Occaſ. Multi ſcribunt *Selium*, vel *Sellium*, putantque eſſe Leiriam, urb. epiſc. ſub Arch. Ulyſſiponenſi.

Cælius, hiſtoricus. Plin. 3. 10.

Cælius, latro inſignis tempore Horatii. Vide *Byrrhus*.

Cælius, Orator, acri turbulentoque ingenio, Ciceronis diſcipulus, deceſſit admodum juvenis, quem Quintilianus dignum longiore vitâ, & meliore mente dixit. Ab Atratino quodam accuſatus, quòd cum Catilinâ conſpiraſſet in perniciem reip. quodque aurum à Clodiâ Clodii ſorore extorſiſſet, eique venenum propinaſſet, defenſus eſt à Cicerone. Vide Orat. *pro Marco Cælio*.

Cælius, Prætor Urbanus. Vide *Ælius Pætus*.

Cælius, Tarracinæ ſplendido loco natus, cùm in cubiculo quieſcens, in lecticulo peremptus eſſet, ejus cædis, quoniam nulli eſſent alii, ad quos ſuſpicio pervenire poſſet, Cælii duo filii cauſam dixere: poſtquam verò conſtitit, eos dormiviſſe, aperto oſtio abſoluti ſunt, quoniam in tanto facinore veriſimile non fuiſſet, eos quietem capere potuiſſe. Val. Max. *lib.* 8. ubi in edit. quibuſdam *Clodius* vocatur.

Cælius Antipater Lucius, ſcripſit hiſtoriam Rom. cujus epitomen fecit M. Brutus, Cic. *ep. ad Attic. l.* 13. *ep.* 8. Ejus meminit Valer. M. *l.* 1. *c.* 9. *ex.* 6. V. Voſſ. *de hiſt. Lat. l.* 1. *c.* 8.

Cælius Apollinaris prænomine, Q. Soſii Priſci collega Anno V. C. 941.

Cælius Probinus, Conſul, Marcellini collega, Anno U. Cond. 1093.

Cælius Sec. Curio, Vid. *Cælius*.

Cælius Sedulius, Scotus Presbyter, ſub Theodoſio Jun. Trithem. *in Chron.* A. C. 430. Reliquit explicationem epiſtolarum S. Pauli, quinque libros verſuum, cui titulus, *Admiranda Dei*, cum aliquot hymnis: quæ *tomo* 8. *Bibl.* PP. *edit.* 2. & *tomo* 9. *edit.* 1624. inſerta. V. etiam *Cælius*.

Cælius Tubero, vitâ functus & in rogum miſſus revixit. Plinius 7. 52.

Cælius Vibenus, Tuſcorum rex, Romulum contra Cæninenſes & Antennates, Cruſtumerosque juvit. Dionyſius *l.* 2. Hinc *Cælius mons*, Vulg. *monte Celio*, item *monte di S. Giovanni*, quia in eo extructa eſt Baſilica S. Johannis Lateran. totius Romæ prima ac præcipua. Hunc Tullus Hoſtilius urbi addidit, ibique ipſe habitavit, quò frequentius habitaretur. Liv. *lib.* 1.

Cælum aureum, P. Diac. ſuburbium olim Ticini, ſeu Papiæ urbis, nunc intra mœnia, ubi templum D. Petro à Luitprando R. excitatum, *S. Petro Celaureo* vulgò, in quo corpus Auguſtini dicitur aſſervari.

Cæma, mons Alpium dirimentium Togatam Galliam à Comatâ, ex quo Varus flu. emittitur.

Cæmaro, Καμάρων, Autor Gr. res Indicas tractavit, quarum ex decimo libro Plut. *de Flum.* fabellam narrat.

Cæne, parva inſ. in mari Siculo, cui vicina eſt Gaulos & Melite. Plin. 3. 8. Item ſinûs Laconici op. non procul à Tænaro promunt. hodiè *Camares*, teſte Nigro. Hinc *Cænites portus* apud Plin. & Jupiter *Cæneus*. Ovid. *Met. lib.* 9.

Victor ab Oechaliâ Cæneo ſacra parabat
Vota Jovi. —— ——

Cæneus, vide *Cænis*.

Cænica, regio Thraciæ, cis Rhodopen, à Cœnis pop. dicta. Ibi urbes præcipuæ fuere Bizia, Anchialus & Apollonia magna.

Cænina, Latii op. Stephanus: Καίνινα πόλις Σαβίνων, ἣ ὑπὸ Ῥωμύλου ἁλοῦσα, τὸ ἐθνικὸν Καινινίτης. Plutarcho *in Marcello*, ſunt Καινινῆται, & in Romulo Καινῖται, itemque Livio *Cæninenſes*. Verùm non ab opidi vocabulo, ſed ab auctoris ſui nomine ſic dictos fuiſſe incolas ejus, haud obſcurè ex Feſto colligas: *Cænina*, inquit, *urbs quæ fuit vicina Romæ, a Cænite conditore ſic dicta*. Ovid. *Faſt.* 2.

Te Tatius, parvæq; Cures, Cæninaq; ſenſit.

Prop. 4. 11.

Acron Herculeus Cæninâ ductor ab arce,
Roma tuis quondam finibus horror erat.

Vide Cluver. *Ital. Ant. lib.* 2. *p.* 665.

Cænis, Theſſalica puella, quæ à Neptuno per vim compreſſa, ab eo muneris loco impetravit, ut in virum transformaretur, nulliſque unquam vulneribus poſſet ſauciari. Mutato itaque ſexu etiam nomen mutavit, *Cæneus* dictus. Hic cum Lapithis pugnans, adverſus Centauros, cùm nullo lethi genere poſſet violari, congeſtâ in eum magnâ arborum mole, vivus obrutus eſt, & in avem tranſmutatus. Ovid. *Met.*

Maxime vir quondam, ſed avis nunc unica.

Quanquam Virgilius à morte non in avem transformatum velit, ſed in muliebrem rediiſſe ſexum. Sic enim habet, *Æn.* 6.

Et comes & juvenis quondam, nunc fœmina Cæneus.
Rurſus & in veterem fato revoluta figuram.

Cænis, promuntorium Brutiorum, in orâ Calabriæ ulter. contra Pelorum promunt. Siciliæ, apud Scyllæum op. *Coda di Volpe*, teſte Fazello, *Capo di peſſolo* Barrio. Item *Cænis* op. ejuſdem oræ præclarum, apud Cænidem promunt. Vulgò *Fiumara di muro*, à Rhegio 8. m. p. in occ. quod & *Caniſium* dicitur. Baudrando opp. eſt regni Neap. in Calabria ult. 4. mill. ab ora lit. freti Siculi, 8. à Rhegio in Boream, juxta amnem Cænidem.

Cænites, Achaiæ portus non procul à Saronico. Plin. 4. 25.

Cænophrurium, locus medio itinere, inter Conſtantinopolim & Heracleam, ubi interfectum Aurelianum ſcribunt Eutropius & Beda. q. d. *novum caſtrum*. *Novum caſtellum* nominatur, in Chronologiâ Nicephori, edita cum Hiſt. Miſcella. 20. mill. à Selimbria. nunc *Drepali* Sanſon. Vid. infra.

Cænos Gallicanos, Anton. *Gallica*, Ptol. *Callica* vulgò, pagus Bithyniæ, inter Byzantium 40. & Heracleam ad 32. m. p. diſtans, ubi Aurelianus Imp. interfectus eſt, teſte Eutropio.

Cænotropa, Anii & Dorippes filiæ, Oeno, Spermo & Elais, in novas formas omnia vertentes, eò quòd illis Dionyſius, ut quicquid tangerent, in triticum, vinum, aut oleum ſtatim verteretur, conceſſit. Vide *Anius*.

Cænus, fluv. Provinciæ. Quid ſit, non bene conſtat. Baudr.

Cæpio Q. Servilius, Conſul R. tempore belli Cimbrici & Teutonici Galliæ præfuit. Avaritiâ ſtimulatus templis Toloſanis ſpoliatis, immenſam auri argentique vim confecit. Sed divinitus punitus, copias ſibi concreditas perdidit, dein Romam reverſus accuſatus & ſuſpendio necatus eſt. Strabo *l.* 4. A. Gellius *lib.* 3. *cap.* 9. Juſtin. *lib.* 32. Oroſ. *lib.* 5. *cap.* 15. Hinc *Aurum Tholoſanum*, Prov. Eraſm. *adag. tit. Infortunii vel Exitii.*

Cæperi, citerioris Hiſp. populi.

Cære, urbs inſignis in Hetruriâ, quæ olim regionis totius caput fuit. Hanc olim *Agyllam* nominatam & à Pelaſgis è Theſſaliâ profectis conditam ferunt. Deinde verò Lydis, quos poſtea Tyrrhenos nominarunt, adverſus Agyllinos bellum gerentibus, cùm quidam murum ſubiens, urbis ejus nomen percontatus fuiſſet, eique à Theſſalo quodam de muro χαῖρε reſponſum eſſet, eo veluti omine à Tuſcis accepto, captam poſtea urbem, mutato priori nomine *Cære* vocavere. Verùm tam ſplendidæ, tamque glorioſæ civitatis Strabo *lib.* 5. aſſerit vix ulla ſuâ ætate extitiſſe veſtigia, & ſolo balneorum vicinorum nomine, quæ *Cæretana* dicebantur, fuiſſe celebratam. Ab hoc opido, *Cærites tabulæ* appellatæ ſunt, in quas Cenſores referri jubebant, quos notæ causâ ſuffragiis privabant. Nam, urbe à Gallis captâ, cùm Cæretani eos, qui unà cum ſacris, æternoque Veſtæ igne ad ſe profugerant, comiter hoſpitio ſuſcepiſſent, Romani deinde, reſtitutâ in meliorem ſtatum urbe, ſatis malignam illis gratiam retulerunt. Nam civitate quidem illos donarunt, ſuffragii autem jus iis non conceſſerunt: Πολιτείαν γὰρ δόντες οὐκ ἀνέγραψαν εἰς τοὺς πολίτας. Ita Strabo ubi ſupra. A. Gellius verò paulo aliter: *Primos autem municipes*, inquit, *ſine ſuffragii jure, Cærites eſſe factos accepimus; conceſſumq; illis, ut civitatis Romanæ honorem quidem caperent: ſed negotiis tamen, atq; oneribus vacarent, pro ſacris bello Gallico receptis, cuſtoditisq;.* Hinc factum eſt, ut cùm aliquem ignominiâ & contumeliâ dignum volumus ſignificare, *Cærite cerâ* eum dignum eſſe dicamus. Horatius,

Quid deceat, quid non obliti, Cærite cerâ
Digni.

Vide Cluver *Ital. Ant. lib.* 2. *p.* 493. Nunc opidul. eſt parvum Italiæ, in dit. Pontif. in prov. Patrimonii D. Petri, in colle, 3. mill. à mari Mediterr. & 8. à Bracciano, verſùs amnem Vacinam. Vulgò *Cervetere* Dictum etiam fuit *Cærete* quibuſdam & regio adjacens *Sabatia* ab antiquis. Baudrandus.

Cæreſi, & *Pæmani*, unà cum Eburonibus & Condruſis inter Belgas numerantur Cæſari *l.* 11. qui *communi nomine Germanos appellari* tradit. *Cereſos*, & *Pemanos* aliqui meliùs forſitan ſcribunt. Marlianus *Cheruſcos* illos mendoſè, hos *Pemanos* appellat, & utroſque conjicit fuiſſe inter populos Leodicenſis Diœceſeos. Oroſius alteros *Ceroſos*, alteros *Cemanos* pro Pemanis nuncupat, veterum codicum Cæſaris fidem ſecutus: *Caroſos* & *Camannos* auctor hiſtoriæ Miſcellæ in membranis, qui Oroſium tranſſcribere conſuevit. Cæreſos Samſon putat fuiſſe prope Leodicum, ubi hodieque locus nomen eorum ſervet, *Siré* vulgò dictus, aliàs *Sere*, vicus ad Moſam Leodico proximus: aut certè accolas Charis fluminis (*Chier*) extitiſſe ad Bublionem verſus, à quo flumine nomen acceperint. Pæmanos verò exiſtimat eſſe pagi Famennenſis incolas, ſeu Famennenſes, *ceux du pays de Famenne*, aut *Faminne*, in Diœceſi quidem Leodicenſi, ſed in Ducatu Luciliburgenſi poſitos: apud quos ſunt Marca in Famenna, *Marche en Faminne*; & Horreum in Famenna, *Hour en Faminne*, loca non procul à ſilva Arduenna diſſita. Hæ ſunt Samſonis conjecturæ, ſola nominum ſimilitudine ducti, quo vix ullum eſt argumentum levius, ullum fallacius. Quanquam quæ *Cemanos* inter vel *Camannos*, atque *Famennenſes* nominum ſimilitudo videri poteſt? (*Cemanos* enim vel *Camannos* ab

nos ab Oroſio & in hiſtoria Miſcella vocari diximus, qui à Julio Cæſare *Pamani* nuncupantur: & litteram quidem *P* in *F* mutari conſtat: *c* in *f* converti nuſquam obſervo. Quæ analogiæ regula à fluvio *Chare* vel *Charo Careſos* deduci permittit? *Charem* autem Fortunatus ante annos 1070. hunc fluvium veteri ac recepto pridem nomine appellavit; *Charam*, *Charum*, & *Carum* Frodoardus ante annos ſeptingentos, ac Sigebertus. Hadr. Valeſ. *Notit. Gall.*

Caretanorum emporium, hodie *S. Severa* eſt, pagus in ora maris Tirrheni, cum turri, 5. mill. à Cære in Occaſ. In prov. patrimonii D. Petri. 28. mill. ab urbe Roma.

Caretanus, *Cares* Virg. *Eri* Leand. fluv. Hetruriæ, in Tirrhenum excurrens. Ferr.

Caresi, Germ. pop. apud Cæſarem, nunc *Ripenſes* appellantur Leodio, ubi arx *Cerey* nuncupata ad Moſam. *Namur* eſt Vigenerio. Vid. etiam *Careſi*.

Caretum, Umbriæ op. inter Spoletum & Nurſiam, à quo *Cerretani* appellati, totum orbem vano quodam ac turpi ſuperſtitionis genere ludificantes, ob quam cauſam ferè perpetuò peregrinantur, familiâ, atque uxoribus domi relictis.

Carobryx, Luſitaniæ urbs. Ptol. alio nomine *Cezimbria*.

Caron. Video eſſe viros doctos (inquit Bochartus) qui ab his diſſentire Joſephum putant, cùm arcæ reliquias oſtendi dicit in regione Καρρῶν *Caron*, quam Adiabenes rex Monobazus dedit Izati filio; χώραν δίδωσι Καρρῶν λεγομένην. Φέρει δὲ ἡ γῆ πλεῖστον τὸ ἄμωμον ἀγαθόν. Ἔστι δὲ αὐτῇ καὶ τὰ λείψανα τῆς λάρνακος, ᾗ Νῶχον ἐκ τῆς ἐπομβρίας διασεσῶσθαι λόγος ἔχει, καὶ μέχρι νῦν ταῦτα τοῖς ἰδεῖν βουλομένοις ἐπιδείκνυται. Sed mirum, ni Joſephi Καρρῶν corruptum ſit, ex Chaldæo קרדון *Cardon*, quo utitur Jonathan, unde Dionis Κάρδυον ὄρος. Idem certè ſolum deſcribi docet Adiabenes vicinia, & amomi feracitas, cujus proventu Corduene potiſſimum inſignis eſt. Strabo *lib.* 16. Ἔστι γὰρ ὑψηλὸς ὁ χῶρος, καὶ ἐχυρός, ὅπου καὶ κάλλιστα τρέφεται καὶ ἄριστον τὸ ἄμωμον. Philargyrius *in Virgilii Georg.* 4. *Apud Corduenos amomum, & alii leves odores gignuntur.* Inde eſt, quòd amomum modò Armenium dicitur, ut in Dioſcoride, Plinio, Avicenna, &c. modò Aſſyrium, ut in Virgilio *Eclog.* 4.

—— Aſſyrium vulgo naſcetur amomum.

Et in Statio, *in Epiced. Priſci Urſi*:

—— Aſſyrio manantes gramine ſuccos.

Itemque in Silio, *lib.* 2.

Nec crinem Aſſyrio perfundere pugnet amomo.

Carperis, Angliæ op. in Com. Southamptonienſi, quod *Portcheſter* vocant.

Caruleus fons, qui & aquæ Claudiæ, apud urbem Romam.

Caſana, urbs fuit Senonum, in Gall. Ciſalpina, nunc ditionis Pontificiæ, in Romandiola prov. ad pedes montis, in cujus ſummo arcem habet ſatis munitam. Vix 10. mill. à Sarſina, in Bor. & totidem à confinio M. Ducis Hetruriæ. Deficit indies.

Caſar. De hujus nominis origine ſunt opiniones eruditorum variæ. Nonnulli enim a *caſo* elephanto deducunt, quem Pœni, quorum lingua ex Syriacâ fluxit, nominant *caſam*, hoc eſt, כשירא. Spartianus quoque & Servius dicunt, vocatum primum hoc nomine C. Julii Cæſaris avum, qui in Africâ elephantem interfecit, *Caſarem* linguâ Punicâ appellatam. Quibus aſſentitur Conſtantinus Manaſſes *pag* 71. Καίσαρας γὰρ ἐλέφαντας τοὺς Φοίνικες καλοῦσι. Nonnulli à *caſarie*, cum quâ primus in Juliorum familiâ in lucem prodiit Jul. Cæſar. Veriſimilior eorum ſententia, qui id nominis primum illi inditum exiſtimant, qui matris utero erat exciſus, etiamſi Feſtus Pompeius tales potius *Caſones* appellandos exiſtimet. Multi hanc in ſententiam eunt. Suidas inprimis, qui inquit *in Julio*. Καῖσαρ, οὕτως ὀνομάζονται οἱ Ῥωμαίων βασιλεῖς ἀπὸ Ἰουλίου τοῦ μὴ γεννηθέντος. Vide Fungerum, in *Caſar*, & Voſſium, in *Caſones*.

C. Julius Caſar, filius L. Cæſaris, ex Aurelia Cottæ filia, originem ab Julo Æneæ fil. per Patrem, ab Anco verò Martio, quarto Romanorum R. per aviam Marciam trahens, natus eſt d. 12. Julii, Anno 654. U. C. 98. ante C. N primus Romanorum Imperator, vel ſecundùm egregios quoſdam Authores, primi, Auguſti nempe, anteceſſor: Hic omnem Galliam, quæ ſaltu Pyrenæo, Alpibusque & monte Gebenna, fluminibusque Rhodano & Rheno continetur, novem annis in provinciæ formam redegit. Germanos, qui trans Rhenum incolunt, primus Romanorum ponte fabricato aggreſſus, maximis cladibus affecit. Aggreſſus eſt & Britannos, ignotos antea, ſuperatis que pecunias & obſides imperavit. Deinde cùm obtinere non potuiſſet, ut ſui abſentis in Conſularibus comitiis ratio haberetur, arma in patriam convertit; nemineque repugnante Galliam Ciſalpinam, Picenum, Umbriam, & Hetruriam occupavit, Pompeiumque Italiâ expulit. Poſt hæc in Hiſpaniam progreſſus, validiſſimas Pompeii copias, quæ ſub tribus legatis, Petreio, Afranio, & Varrone erant, ſuperavit. Pompeium funeſtiſſimo in campis Pharſalicis prælio vicit. Ptolemæum in Ægypto ſubegit. In Africâ devicit Scipionem & Jubam, in Hiſpaniâ Pompeii liberos. Triumphavit quinquies, primùm de Galliâ, poſtea de Alexandriâ, deinde de Ponto, de Africâ & de Hiſpaniâ. Liberaliſſimus fuit omnium, & quidem poſt hos triumphos. Eum ſcribere, & legere ſimul, dictare & audire ſolitum accepimus, inquit Plin. 7. 25. Periit in Senatu à Bruto, Caſſio, & reliquis conjuratis 23. vulneribus d. 15. Martii, Anno 709. U. C. æt. 56. ante C. N. 43. Dictaturæ perpetuæ Anno 3. menſe 4. die 6. Olymp. 184. confoſſus, infinitis propemodum portentis mortem ejus antè denuncianntibus, quorum bonam partem enumerant Virgilius & Ovidius: quorum primus *Georg. l.* 1. hæc habet:

Ille etiam extincto miſeratus Caſare Romam,
Cùm caput obſcurâ nitidum ferrugine texit.
Impiaq; æternam timuerunt ſecula noctem.
Tempore quanquam illo tellus quoque & æquora ponti,
Obſcœniq; canes, importunaq; volucres
Signa dabant. Quoties Cyclopum effervere in agros
Vidimus undantem ruptis fornacibus Ætnam,
Flammarumq; globos liquefactaq; volvere ſaxa!
Armorum ſonitum toto Germania cœlo
Audiit: inſolitis tremuerunt motibus Alpes,
Vox quoque per lucos vulgò exaudita ſilentes
Ingens, & ſimulacra modis pallentia miris
Viſa ſub obſcurum noctis, pecudesq; locuta,
Infandum, ſiſtunt amnes, terraq; dehiſcunt,
Et mæſtum illacrymat templis ebur, æraq; ſudant.
Proluit inſano contorquens vortice ſylvas
Fluviorum rex Eridanus, camposq; per omnes
Cum ſtabulis armenta tulit, nec tempore eodem
Triſtibus aut extis fibræ apparere minaces,
Aut puteis manare cruor ceſſavit, & altè
Per noctem reſonare, lupis ululantibus, urbes,
Non alias cœlo ceciderunt plura ſereno
Fulgura, nec diri toties arſere Cometæ.

Ovidius *Metamorphoſeôn lib. ultimo*:

Signa tamen luctûs dant haud incerta futuri.
Arma ferunt inter nigras crepitantia nubes,
Terribilesq; tubas, auditaq; cornua cœlo
Præmonuiſſe nefas. Phœbi quoq; triſtis imago
Lurida ſollicitis præbebat lumina terris.
Sæpe faces viſa mediis ardere ſub aſtris:
Sæpe inter nimbos guttæ cecidere cruentæ.
Caruleus & vultum ferrugine Lucifer atrâ
Sparſus erat: ſparſi Lunares ſanguine currus:
Triſtia mille locis Stygius dedit omina bubo,
Mille locis lacrymavit ebur: cantusq; feruntur
Auditi, ſanctis & verba minacia lucis.
Victima nulla litat: magnosq; inſtare tumultus
Fibra monet; cæſumq; caput reperitur in extis,
Inq; foro, circumq; domos, ac templa Deorum
Nocturnos ululaſſe canes; umbrasq; ſilentûm
Erravisse ferunt: motamq; tremoribus urbem.

Percuſſorum autem ferè neque triennio quiſquam amplius ſupervixit, neque ſuâ morte defunctus eſt. Damnati omnes alius alio caſu perierunt, pars naufragio, pars prælio; nonnulli ſemetipſos eodem pugione, quo percuſſerant Cæſarem, interemerunt. Sueton. Id verò mortis genus, inexpectatum ſc. optimum ſemper Cæſar habuerat: & amicis quidem inter cœnandum rogantibus, quænam optima eſſet mors, reſponderat, ἀπροσδόκητος. Vitam ejus & res geſtas pete ex Tranquillo & Plutarcho. Quibus adde Dionem, Appianum, Diodorum, Florum, Oroſium, Ammianum, &c. De ſcriptis ejus alibi ſe Lloydius acturum pollicetur.

L. Caſar, Dictatoris pater, Piſis dum calcearetur repentè interiit.

Caſar Octavianus, 2. Rom. Imp. Vide *Auguſtus*.

C. Caſar, poeta Tragicus & Orator, de quo ſic Tullius *in Bruto*: *C. Caſar L. F. & ſuperioribus & æqualibus omnibus præſtitit, oratorq; fuit minimè ille quidem vehemens, ſed nemo unquam urbanitate, nemo lepore, nemo ſuavitate conditior. Sunt ejus aliquot orationes, in quibus ſicut ex ejuſdem Tragœdiis lenitas ejus ſine nervis perſpici poteſt.*

L. Caſar, Caii Oratoris frater, & Conſul & Prætor fuit, ambo Syllam ſecuti, juſſu Marii interfecti ſunt.

L. Caſar, M. Antonii Triumviri avunculus, Pompeianarum partium, miſſus ab utraque parte quandoque orator de pace, poſtremò, inter proſcriptos ab Octavio interfectus fuit, cujus loco obtinuit M. Antonius, ut Cicero Octavii amicus proſcriberetur. Ejus filius L. Cæſar adoleſcens, à Julio Cæſare victore occiſus eſt.

Caſar, Vaſtallæ Dux, æmulus Ducis Niverniæ, Mantuam aſſerentis. *Caſar Vindocinus*, fil. nothus Henrici IV. ex Gabrielide. Franciſcâ Lotharingâ, Mercurii Duciſsâ. Anno 1609. ductâ, numeroſæ prolis parens, fortitudine & prudentiâ muneribusque inclytus, obiit Anno 1665. æt. 71.

Caſar Baronius, Vid. *Baronius*.

Caſar Borgia, Alexandri VI. ſpurciſſimi Patris nequiſſimus fil. Primò Cardinalis & Arch. Valentiæ in Hiſp. dein Purpurâ abjectâ, miles, cum Ludovico XII. Gall. R. expeditionem Mediol.

diol. meditante, fœdus init, ab hoc Dux Valentinus creatus, inde maritus Carlotæ, filiæ Alani, Domini *d'Albret*. Hujus itaque armis ſubnixus, ſuos conatus perficere contendit, Regi non ubique fidus. Romandiolæ potiſſimâ parte occupatâ, aliiſque locis, in Italos Principes crudeliſſimus: Ardens dein deſiderio exuviarum Cardinalis Adriani Corneti, cum Patre, eum convivio adhibitum veneno tollere, conſtituit. Sed uterque per miniſtri errorem, lethali liquore, quem merebantur, hauſto, Pater mox extinctus eſt, Cæſar juventæ robore, poſtquam mulæ vivæ corpore diſſecto, ei ſe immerſiſſet, evaſit. Sub Pio III. Alexandri ſucceſſore, ab hoſtibus tantùm non oppreſſus, apud Galliæ R. perfugium habuit, quem tamen paulo poſt deſeruit, traditis Julio Pont. quatuor locis, quæ ex tanto numero ipſi reſtabant. Hinc in Hiſp. miſſus & in vincula perpetua conjectus eſt. Quæ nihilominus effugit, ingenti libro intus plumbo repleto, quod Bibliorum ſpeciem repræſentabat, cuſtodi carceris impacto Inde ad Johannem Albretanum, fratrem uxoris, Navarræ R. ſe cùm contuliſſet, Anno 1507. in quodam conflictu, occiſus eſt. Dicere ſolitus eſt, quoties per munificas indulgentias pecuniam à patre corraſam prodigè dilapidabat, *Germanorum peccata eſſe.* Guicc. *hiſt. Italic. lib.* 5. & 6. Marian. *l.* 27. & 28. P. Jovius, *in elog.*

Cæſar Buſſius, fundator Congregationis doctrinæ Chriſtianæ, natus eſt Cavallione, Anno 1544. Cæcitatem ſibi immiſſam cœlitus tantâ animi æquitate tulit, ut illi amoliendæ nullum collyrium voluerit adhibere. Obiit Anno 1607. Jacob. de Beauvais & Jac. Marcellus, *in ejus vita*. Gautier. 17. *ſec. Chron. pag* 848.

Cæſar Eſtenſis, ab Alphonſo II. hæres inſtitutus, Anno 1597. Ferrarienſi ducatu Clementi VIII. cedere coactus eſt, Mutino & Regio ſolum retento. Ex Anna Virginia de Medicis, pater Alphonſi, Ludovici, Hippolyti, aliorumque, & trium filiarum.

Cæſar Sextius Paconianus Prætorius, audax, maleficus, omnium ſecreta rimans, dilectuſque à Sejano, cujus ope dolus C. Cæſari pararetur. Quis indicium profeſſus fuit, ſummo ſupplicio eſt exemptus, Tacitus *lib.* 6. *cap* 3. Poſtea tamen in carcere, ob carmina illic in Principem factitata, ſtrangulatus eſt. *Ibid. cap.* 39.

Cæſar Vopiſcus, cùm cauſam apud Cenſores ageret, campos Roſeæ Italiæ dixit eſſe ſumen, in quo relicta pertica poſtridie non appareret propter herbam. Varro *de R. R.* 1. 7. Idem totidem verbis habet Plinius 17. 4. Virg. *Georg.* 2.

Et quantum longis carpunt armenta diebus,
Exiguâ tantum gelidus ros nocte reponet.

Cæſaraugusta, Hiſp. Tarr. civitas, *Augusta Cæſarea* Ptolemæo ac Straboni, ab Auguſto ad Iberi amnis ripam eo loco fundata, quo *Salduba* op. antea ſitum erat. Hæc Prudentii Poetæ patria fuit, hodie autem *Saragoza* dicitur. long. 20. 10. lat. 42. 30. Aragoniæ primaria eſt, Archiep. cum ponte ad Iberum fluv. Academiâ inſignis. Deficit in dies. Regum Aragoniæ olim ſedes, & juxta illam Iberus fluv. recipit Guervam & Gallæcum amnes. 48. leuc. Hiſp. à Valentia, 46. à Barcinone, à Burgis 42. Toleto 54. ab Herda in Circium 20. 10. ab Hueſca in Occaſum, 12. à Bilbili in ortum 14. à Turiazone in Eur. Baudr. In planitie ſedet amœniſſima. Templum ibi celebre, *Noſtra Sennora del Pilar*, ſuprema Curia, &c.

Hic Concilium Anno 381. quo Priſcillianus condemnatus eſt, cum ſectatoribus ſuis, quorum tum ingens in Hiſpania numerus. Porro an. 516. 592. 691. Prudentius *in periſt. hymn.*

Cæſaraugustam vocitamus urbem,
Res cui tanta eſt.

Cæſarea, inſ. maris Britannici. Anton. Normanniæ olim pars, quæ *Jerſey* dicitur Camdeno. Nunc Suthamptoniæ prov. Angliæ annexa, cùm Angliæ Regi ſola ſuperſit una cum Garnſeia ex avita hæreditate Ducatus Normanniæ, à cujus ora vix 5. leuc. diſtat. 12. habet Parochias, & caſtrum *Montorgueil* in ejus ora Orientali.

Cæſarea, & *Augusta*, Ciliciæ urbes. Ptol.

Cæſarea, cognomento Magna, quæ & *Mazaca* prius, *Tiſaria* & *Cæſar* à Tiberio nominata, urbs archiep Cappadociæ ad Melam fluv. & montis Argæi radices, cui D. Baſilius Magnus præfuit epiſcopus. Straboni *lib.* 12. & Stephano olim etiam *Edeſſa Parthenianæ*. Pouleto *pag.* 2. *cap.* 8. etiam Apamia, hodie *Erſeron*: *Cæſarea* item Ptolemæo penes Anazarbum, aliis Anazarbus, urbs Ciliciæ eſt. Item urbs Bithyniæ. Ptol.

Cæſarea, pagus Germ. apud Ingolſtadium in Bavariâ, vulgò *Kesbing*.

Cæſarea, Mauritaniæ urbs. Plin. *Cabo Figalo* Pineto. In Africa. Celebris in hiſtor. Rom. Afris dicta *Tigueident*, ſeu vetus urbs, à Califis deſtructa, Anno 959. Rudera magnitudinem loquuntur. Sub Arabibus, divitiis Academiiſque, unde Poetæ & Philoſophi excellentes prodierunt, inclyta. Strabo *l.* 17. Marmol. *lib.* 5. *cap.* 34.

Cæſarea, inter Ravennam & Claſſem opidum, aut potius ſuburbium, ut eſt apud Jornandem. Blondus & Rubeus tradunt Monaſterium *S. Mariæ in portico* hodie ibi extare; idem ſcribit Leander.

Cæſarea, Pannoniæ ſup. oppidul. *Thata*, teſte Lazio, in Hungariâ.

Cæſarea Palæſtinæ, quæ & *Turris Stratonis*, & *Apollonia*; urbs archiep. ac poſt Hieroſolyma primaria, inter Ptolemaidem ad Bor. 40. & Joppen in Auſtr. 30. m. p. ab Hieroſolymis 50. in Occ. & Circium, prorſus jacens in litore maris. Ab Herode, in honorem Cæſaris, ædificata, in quâ idem in ejuſdem honorem magnificam domum è marmore conſtruxit, ubi nepos ejus ab angelo percuſſus, eò quòd non dediſſet honorem Deo, conſumptus à vermibus expiravit. Act. 12. 23. In hâc Cornelius Centurio à Petro baptizatus eſt. Magnificentiam hujus urbis prolixè deſcribit Joſephus, *Antiq. lib.* 15. *cap.* 13. *lib.* 4. *cap.* 9. Poſtmodum metropolis Palæſtinæ, nomine *Colonia Rom.* honorata, quòd Veſpaſiani copias humaniter tractaſſet. Creditur Agabi Proph. patria, ab Euſebio, Theophilo, &c. illuſtrata. Euſeb. *l.* 5. *cap.* 22. Beda *de æquin. verno*. Hic à Gentibus Judæi omnes, ad XXM. occiſi, quam cladem ulturi, dum vicos Syrorum vaſtabant, gentes in ſe exaſperarunt, A. C. 66. Origenes hic docuit, Anno 221. Ibi Synodus, propter Paſchatis celebrationem, ab hoc Theophilo, & an. 334. ob Athanaſium, Tyrum tranſlata. Tom. 2. Conc. Expugnata eſt à Muhavia, poſt 7. ann. obſidionem, an. 653. long. 66. 15. lat. 32. 20.

Cæſarea Philippi, à Philippo fil. Herodis, in honorem Caligulæ, reſtaurata, prius *Paneas*, urbs Palæſtinæ apud ort. Jordanis fluv. in finibus Cœleſyriæ. *Belina* G. Tyrio, Poſtello & Brocardo, *Balbec* Bellonio. Occupata eſt, à Fulcone Balduini ſucceſſore, Saracenis ad Antiochiam victis, Anno 1135. Guil. Tyr. *lib.* 14. P. Æmil. *lib.* 5. Recepta à Noradino, poſt victum Raimundum, cùm Almericus in Palæſtina rerum potiretur. an. 1169. Tyr. *l.* 19. &c. long. 67. 40. lat. 33. 00.

Cæſarea Ponti, urbs Aſiæ min. Epiſc. V. *Neocæſarea*.

Cæſareopolis, Urbs Hung. ſuper. in Comit. Zepuſienſi, juxta Carpathum montem, in finibus Hungariæ & Polon. cum arce 2. mill. à Leutſcha, 8. ab Epperia in Occaſ. Vulgò *Kesmarckt* ſeu *Keyſersmarckt*.

Cæſarienſis, Vide *Mauritania*.

Cæſarion, J. Cæſaris ex Cleopatra filius, juſſu Auguſti occiſus. Sueton. *in Cæſare* & *Augusto*.

Cæſarisburgum, quod aliàs *Cæſaris Burgus*, hodie *Cherbourg*. Oppidum, vel potius munimentum maritimum, in pago Conſtantino, ad rivulum in Oceanum influentem. Non tamè Cajo Julio Cæſare, cui per novem annos bellum in Gallia gerenti non vacavit ullas ibi colonias condere, ulla loca ædificare: quàm ab Auguſto Cæſare, in prioris vel ab incolis aut militibus Romanis præſidiariis, in Auguſti ipſius, qui poſt adoptionem Julius Cæſar dictus eſt, honorem appellatum. Sæpe etiam obſervatum, ex caſtris exercituum Romanorum poſtea ab incolis facta eſſe caſtella: ut etiam de Juliobona Caletorum, de Sacro Cæſaris in Biturigibus, & de Juliaco Ubiorum dici fortaſſe convenit. *Caſtellum Caruzburc*, id eſt, Carusburgus vocatur à Richardo III. D. N. Anno 1026. Hadrianus Valeſius *Notit. Gall.*

Cæſarium, Ægypti emporium. Strabo *l.* 17.

Cæſarius, Conſul, Attici collega. an. V. C. 1150.

Cæſarius, frater Nazianzeni, poſt Mammertinum, theſauri præfectus, a Juliano Apoſt. creatus, abdicavit ſe munere, à fratre monitus: ſed antequam ad Patrem reverteretur, Julianum publicâ diſputatione, ſolidè Idolorum vanitate demonſtratâ, confudit, exclamante Juliano, *ô felix Pater, ô infelices liberi.* Quæſturam porro a Valente Imp. ſibi oblatam, exercuit Niceæ, tempore horrendi illius terræ motus, Anno 368. quo urbs ſubverſa, unde ille miraculo liber evaſit. Tribuuntur ei ſcripta quædam, quæ fratris S. Gregorii eſſe videntur, Niceph. Calixtus, *lib.* 12. *cap.* 24. Phot. *Bibl. Cat.* 210. Suidas, Gregor. Nazianz, *in oratione*, quâ Cæſarium laudat, & Jacob. Byllius, *præfat. in decim. Orat. Gregorii.*

Præſule Patre ſatus claro, non Cæſaris ora
Pertimuit, certus fallere noſſe fidem.
Non ſceptrum, ſolŭmq; minùs expalluit, orbis
Ipſe quibus totus ſubdita colla tulit
Sed Patris Fratrisq; ardens imitator, Olympo
Poſthabuit terræ munera, ſceptra, minas.

Cæſarius, Epiſc. Arelat. Anno 500. Coram Alarico R. accuſatus colluſionis cum Burgundis, innocentiam clarè probavit. Scripta ejus ſacra, tomo 9. Biblioth. PP. inſerta reperiuntur. Obiit Anno 544. Gennad. *in Catal. cap.* 86. Sigeb. *cap.* 119. Trithem. & Bellarm. *de Script. Eccl.* Gregor. Turon. Florianus, Venantius, Baron.

Cæſarius, Ciſtertienſis, ſec. 13. Scripſit 12. libros miraculorum illuſtrium, & hiſtoriarum memorab. cum vita S. Engelberti, Arch. Colonienſis; Trithem. *in Catal.* Innocentius *Cæſarius*, Præpoſitus Eccl. Brixienſis, ſcripſit miſeriam hujus urbis, à Gaſtone Foxio Anno 1512. pulſis Venetis occupatæ. Voſſ. *de hiſt. Lat. lib.* 3. *c.* 10.

Cæſareo-

Cæſarobricenſes, Luſitaniæ pop. Plin. 4. 2.

Cæſarodunum. Apud Claudium Ptolemæum, Turonum, qui Τουρούπιοι pro Τουρίνιοι mendosè dicuntur, urbs eſt Cæſarodunum, Καισαρόδουνον in Gallia Lugdunenſi: in tabula Theodoſiana, quæ vulgò Peutingeriana nuncupatur: ſimiliter *Cæſarodunum*, hoc eſt, Cæſaris mons, nomine Latinogallico parum conveniente urbi in planitie poſitæ. Dunum enim Gallis collem locumve eminentem ſignificaſſe docet Clitophon. Apud Magnonem *Turonus*, *Cæſarodunum*; id eſt, Turon aut Turonus, cujus caput Cæſarodunum. Ammiano Marcellino, cujus ætate duæ tantùm Lugdunenſes provinciæ erant, urbs nomine Gentis appellatur *Turini* corruptè pro *Turoni*, & in Lugdunenſi ſecunda ponitur: Severo Sulpicio *de Vita S. Martini*, *Turoni*; *Turoni Galliæ civitas*, & Proſpero *in Chronico*, & Gregorio in Hiſtoria Francica, aliiſque paſſim noſtris ſcriptoribus, vulgò *Tours*. In Notitiis veteribus provinciarum civitatumque Galliæ nuncupatur *provincia Lugdunenſis tertia Metropolis civitas Turonorum*, nonnunquam *civitas Toronorum*; (Nam interdum Toroni pro Turoni ſcribebant pronunciabantque) Paullino *in libro* 5. *de Vita Martini*, *Turonorum urbs*; *civitas Turonum* Sulpicio *in libro* 3. *de Vita S. Martini*: Gregorio noſtro nunc *civitas Turonica*, nunc *urbs Turonica*, qui & urbis totiusque adeò pagi Turonici incolas & habitatores *Turonicos* ſemper appellat: & Turonos *in libri* 5. *Hiſt. capite* 14. vocat *unam civitatum, quæ ſuper Ligeris alveum ſita eſt in dextra ejus parte*, in dextra inquam Ligeris ripa adverſo flumine navigantibus, non autem ſecundo amne defluentibus, ut fieri ſolet, ac mare petentibus. Aimoinus *in libro* 1. *Hiſtoriæ Franc.* de urbe Turonis ſic ſcribit: *Urbs Biturica atq; Turonica ſecundùm Oroſii diffinitionem, qui Aquitaniam a flumine Ligeri uſq; ad Pyrenæos determinat montes, quamq; moderni ſequuntur, non in Celtica Gallia, ſed magis in Aquitania ſunt provincia.* Et de civitate quidem Biturigum nemo unquam dubitavit, in Aquitania eam cum Gente ſua eſſe: ſed de Turonis alibi obſervavi, & Gentem majori ex parte ſitam trans lævum Ligerim, & caput Gentis ſiniſtræ ripæ Ligeris appoſitum, Aquitaniæ magis quàm Celticæ vel Galliæ Lugdunenſi attribui oportuiſſe, ſi à Romanis Gallias dividentibus exacta cujusque provinciæ finium ratio habita eſſet. Paulinus *in libro* II. *de Vita S. Martini*, multùm laudat Turonos paucis, ita tamen ut ſua ætate defeciſſe indicet. Nam qui urbem aliquam *valde quondam floruiſſe & populis refertam fuiſſe* ait, apertè docet fortunam ejus eſſe mutatam, nec jam eam opibus ut quondam incolarumque multitudine florere. Verba Paulini ſunt,

Gallorum quondam valde florebat in oris
Urbs Turonum, diſtenta agris populisq; referta.

Hæc urbs Comites quondam ſuos habuit, deinde etiam Duces. Willelmus Britto *in libro* 3. *Philippidos*, ſitum civitatis Turonum exponit his verſibus,

Inde iter accelerat Turonis feſtinus ad urbem,
Quam geminum nitidâ flumen circumfluit undâ
Hinc Liger, hinc Carus. Medio ſedet inter utrumq;
Clara ſitu, ſpecioſa ſolo, jucunda fluentis,
Fertilis arboribus, uberrima fruge, ſuperba
Cive, potens Clero, populis numeroſa, referta
Divitiis, lucis & vitibus undiq; lucens.
Quæ cùm ſit Britonum caput & metropolis, una
Biſſenas ſub ſe cathedras lætatur habere.

Sanè eſt inter Ligerim & Carum fluvios poſita urbs Turonum & pars Cari foſsâ deducitur Turonos: ac Carus non minùs 15. paſſuum millibus infra Turonos in Ligerim effluit. Guillelmus Poſtellus nulla veterum auctoritate fretus Cæſarodunum Turonum *Auguſtam Turonum* appellavit, non magis ſequendus, aut non minùs ridendus, quàm qui Genevam opidum Allobrogum novis fictiſque nominibus nunc *Aureliam*, nunc *Coloniam Allobrogum* nuncupant. Ætate Gregorii aberat à civitate paſſus 550. Baſilica S. Martini nomine & tumulo illuſtris. Quæ ne Normannorum incurſionibus diriperetur, muris & turribus eum locum totum cingi munirique placuit. Munitionem hancce *Caſtrum novum*, nonnulli & *Martinopolim* ſeu Martini urbem nuncupavere, eò confluentibus & ibi ſedem capientibus plurimis ob virtutes ſancti Martini. *Caſtri novi* meminit ſæpe præter cæteros Monachus Majoris Monaſterii in Geſtis Conſulum Andegavenſium ante annos 500. Hadr. Val. *Not. Gall.* Hic Joh. Turrius Evangelii Min. jam ſeptuagenarius, in flumen præcipitatus eſt, A. C. 1562. Thuan. *Hiſt.* Vid. quoque *Turo*.

Cæſaromagus Bellovacorum. *Bratuſpantium opidum* Bellovacorum, cujus Cæſar meminit, caput ipſum Gentis fuiſſe, quod poſtea *Cæſaromagum*, ac demum *Bellovacos* nomine Gentis appellaverint incolæ, exiſtimant Joſephus Scaliger, Antonius Oiſelius J. C & Nicolaus Samſon aliique; quibus libens acceſſerim. Nam Cæſar *in libro* 2. ſcribit, ipſo cum exercitu appropinquante, *Bellovacos ſe ſuaq; omnia in opidum Bratuſpantium contuliſſe*, tanquam nimirum in maximum munitiſſimumque opidum Gentis. Oiſelius & Samſon eos irrident, qui ſola ſimilitudine nominis ducti, *Grattepanche* eſſe putant *Bratuſpantium* Cæſaris in Bellovacis: inter quos eſt Maſſonus. Certè *Gratepance*, vel ut Picardi pronuntiant *Gratepanche*, vicus eſt parvus & ignobilis, qualis ſemper fuit, in Ambianis ſeu in Ambianenſi Diœceſi, atque ab urbe Samarobriva Ambianorum 3. leucas abeſt, ita ut Ambianis, non Bellovacis attribui debeat: quem vicum ſi Latino nomine appellare quis voluerit, non aliter quàm *Craſſa-panticem* appellare poteſt ac debet. Qui Bratuſpantium putant eſſe Britolium, refelli non merentur. Nomen autem eſt Gallicum urbis Gallicæ Bratuſpantium: quo depoſito, ea urbs à Julio Cæſare, cui traditis ſexcentis obſidibus armiſque omnibus ſeſe dediderat; aut certè ab Auguſto Cæſare, nominis ejus fortunæque ſucceſſore dicta eſt *Cæſaromagus* nomine ſemilatino ac ſemiceltico. Ita apud Ptolemæum *Bellovaci, quorum urbs Cæſaromagus*, Καισαρόμαγος: in tabula Theodoſiana, quæ & Peutingeriana nuncupatur, *Cæſaromagus* prope Auguſtomagum; in Itinerario Æthici inter Samarabrivam & Auguſtomagum *Cæſaromagus* medio ferè ſpatio ponitur. *Item a Cæſaromago Lutetiam uſque* M. P. 46. *ſic*: *Petromantalium*, (*Mante*) M. P. 17. *Briva Iſara* (*Pontoiſe*) M. P. 14. *Lutetiam* M. P. 15. Eſt & in inſula Britannia *Cæſaromagus*, ab urbe Londinio millibus paſſuum 28. aut 31. diſtans: ſicut ibidem *Condate*, *Mediolanum*, *Noviomagus*, quæ ſunt nomina Galliæ opidorum ac locorum. In veteribus Notitiis provinciarum & civitatum Galliæ vocatur *civitas Bellovacorum*, nunc *civitas Belloacorum*, nunc *civitas Beluagorum* aut *Beluacenſium*, nonnunquam & *civitas Bellovagorum*: atque inter provinciæ Belgicæ ſecundæ urbes nonum obtinet locum, cùm ætate Julii Cæſaris Bellovaci virtute, & auctoritate ac hominum numero Belgis omnibus præſtiterint. Ex quo apparet, tum eorum potentiam valde fuiſſe imminutam, qui Catalaunis, Camaracenſibus, Turnacenſibus, Silvanectibus etiam poſtponerentur, & ſolis Ambianis, Morinis, Bononienſibusque præferrentur. Quanquam ne in nona quidem ſede permanſere, ſed poſtea in penultimum locum rejecti ſunt poſt Morinos & Ambianos, & ſoli Lauduno prælati, ut Gervaſius Tiſlebērienſis & recentiores Notitiæ Epiſcopatuum Galliæ docent. Legimus *in libro* 7. *Codicis Theodoſiani* legem Imper. Conſtantini, latam & *datam in civitate Velovocorum*, corruptè pro *Vellovacorum* aut *Bellovacorum*. Eadem urbs nomen proprium nomine Gentis, cujus caput erat, mutavit, & dici cœpit *Bellovaci*, ut Lutecia *Pariſii*, Durocortorum *Remi*, Juliomagus *Andicavi*, Auguſta Trevirorum *Treviri*, &c. *Civitas Belevagus* in veteri nummo Regio nuncupatur; *Belvagus* Aimoino inter urbes Belgicæ inclytas; *civitas Belvacus* Roberto *in Chronico*, *Belvacum* Ivoni Epiſcopo Carnutenſi, qui *in epiſtola* 164. *ad Ludovicum Regem Francorum*, Bellovacos vocat *populum, à quo poteſt Regia majeſtas præ cæteris urbibus Galliarum honeſtum habere ſervitium*. Vulgò *Beauvais* vocitant Noſtri, quæ urbs Epiſcopum ſuum, Comitem & Parem unum è 12. priſcis Franciæ Paribus habet, & ad flumen Taram eſt poſita, & Eccleſias continet ampliùs 30. Legimus cùm apud alios, tum apud Johannem Pariſienſem *in Memoriali Hiſtoriarum*, regnante apud Francos Rotberto *Comitatum Belvacenſem datum eſſe Rogerio Epiſcopo*. Addit Johannes, *Tempore eodem deceſſit in urbe Belvacenſi inclytus Epiſcopus Rogerius: qui dedit Eccleſiæ S. Petri cui præſidebat, Albiacum in Normannia & Montiacum in Viromandenſi patria. Comitatum quoq; Belvacenſem ab Odone Campanienſi Comite impetravit, dato ei pro commercio* (id eſt, pro excambio vel commutatione) *caſtro Sincerio*, (Sancerre) *in territorio Bituricenſi ſito, quod ſibi jure patrimonii competebat.* Sic igitur ante annos circiter ſexcentos quinquaginta Epiſcopatui Bellovacenſi Comitatus acceſſit. Hæc eſt origo Comitatus & Pariatûs Bellovacenſis, quo Epiſcopi eccleſiæ Bellovacæ gloriantur. Comites autem ante annos 900. *Pares* abſolutè, alias *Pares Comitum* dictos eſſe obſervo, quòd ipſi inter ſe pares eſſent, ac dignitate potentiaque æquales. Hoc nos docet Hiſtoricus, qui auctore V. I. Nibelungo Comite Childebrandi Comitis filio, *de rebus geſtis Pippini Francorum Regis*, ſcripſit: cujus hæc verba ſunt. *Waifarius Princeps Mancionem Comitem partibus Narbonæ cum reliquis Comitibus tranſmiſit. Factum eſt autem ut Auſtraldus Comes & Galemanius itemq; Comes cum Paribus eorum ad propria reverterentur: hic Mancio ſuper eos irruit. Galemanius & Auſtraldus ibidem Mancionem & univerſos Pares ſuos interficiunt.* Item, *Chilpingus Comes Arvernorum in pago Lugdunenſi ad præliandum ambulare nitebatur, contra quem Adalardus Comes Cavalonenſis, & Auſtraldus Comes cum paribus eorum venientes*, &c. Ille ſcriptor Mancionem Comitem, quem *cum reliquis Comitibus miſſum* à Waifario dixerat, paullo pòſt cum *univerſis Paribus ſuis interfectum* eſſe tradit; id eſt, cum *univerſis Comitibus*, collegis ſuis, quibuſcum miſſus fuerat. Auſtraldum idem & Galemanium Comites *cum Paribus eorum reverti* ait, hoc eſt, cum aliis Comitibus, qui amborum Comitum *Pares* erant & expeditionis ſocii: ſicuti infra quum Adalardum & Auſtraldum Comites *cum Paribus eorum* ad Chilpingum oppugnandum veniſſe dicit, *Pares utriusq;* Comites haud dubiè alios Comites appellat; qui cum ipſis adverſus Chilpingum miſſi erant. Hadr. Val. *Notit. Gall.*

Cæſaromagus, op. Angliæ in Eſſexiâ, *Chelmeſford* Talboto. Camdenus verò ſolum juxta *Brentvvood* op. ejuſdem regionis eſſe autumat.

Cæſaropolis, urbs Macedoniæ. Item, urbs in Palatinatu Rheni Imper. ad amnem *Lauter*, prope Ducatum Bipontinum, arce & Præfecturâ gaudens. 6. leuc. à Spira in Occaſ. paulo minus à Wormatia, 2. à item ab opp. *Landſtul*. Gallis *Caſelautre*.

Cæſarotium, Vid. *Cæſortium*.

Cæſena, Gall. Tog. op. Ptol. *Ceſena* Plinio, nunc *Ceſnabrigo* vocari ſcribit Fabricius; hinc *Cæſenates* populi & *Cæſenatia* *vina*. Plin. A *cadendo* dicta, uti volunt Grammatici, quòd exiguo amne cæſa, id eſt, diviſa ſit, vel quòd ager ejus duobus fluminibus Sapi & Rubicone ſit diviſus. Strabo *lib.* 5. Καισηνὰ πρὸς τῷ Ἰσάπι ποταμῷ καὶ τῷ Ῥουβίκωνι, ἤδη συνάπτει τῷ Ἀριμίνῳ. A Procopio Φρούριον tantùm, hoc eſt, *caſtellum* dicitur: Agathias autem πόλιν, *urbem* vocat. Imo 170. annis ferme ante Procopium Antoninus bis, in 2. diverſis Itinerariis, *Civitatem* appellat, quod ille non niſi præcipuis urbibus tribuit. Moterio Cæſena urbs eſt ad fluv. *Sabio*, epiſc. ſub Arch. Ravennæ, in Romandiola. Hic Synodus, an. 1633. Vid. Leandr. *deſcr. Ital.* de hac urbe, *pag.* 303.

Cæſennius Pætus, Proprius Dux, in locum Corbulonis, à Nerone, in Armeniam miſſus. Tacit. XV. 6. Sed rebus ibi flagitioſiſſimè geſtis turpique pace factâ Romam redux ſcommate à Nerone exceptus eſt, his ferme verbis: *Ignoſcere* ſe ſtatim, ne tam promptus in pavorem longiore ſolicitudine ægreſceret. *c.* 25.

Cæſervernus, *Caradoc* antiquitus dictum, Angliæ urbs, quod vulgò *Sarisbury* dicunt. Lhuidus. Apud priſcos authores Latinos non videtur extare vocabulum.

Cæſia ſylva, Tacit. *HeſerVVald*, Germ. infer. in Duc. Clivenſi, apud Dinſlakam opp. Chryſanthus.

Cæſius, Poëta Lat. de quo Catull *ep.* 14. ubi inter malæ notæ poëtas numeratur, cùm ait:

—— —— *Cæſios*, *Aquinos*,
Suffenum, *omnia colligam venena*. &c.

Cæſius Baſſus, Poëta Lyricus, Heroicus, ſub Galba & Nerone. Huic Perſius dedicavit *Satyr.* 6. Fabius ejus meminit *lib.* 10. Quibuſdam videtur Arati commentator. Voſſ. *hiſt. Lat.* 1. 22. *Poet.* 3. Hic in ſuis prædiis, ardente Veſuvio, cum villâ conflagravit.

Cæſius Naſica, legioni in Britanniâ præfectus. Tacit. XII. 40. *ſ.*

Cæſo Duillius Helua, collega L. Papyrii Craſſi. Anno U. Cond. 420.

Cæſo Fabius Ambuſtus, Trib. Mil. an. V. C. 361.

Cæſo Fabius Vibulanus Coſ. collega L. Æmilii Mamerci, an. V. C. 270. Item collega Spurii Furii Medullini, anno V. C. 273. Item collega T. Virginii Rutilii, an. V. C. 275.

Cæſo L. Quintii Cincinnati F. petulantiſſimus à Patre abdicatus, qui & à Cenſoribus notatus ad Volſcos & Sabinos confugit, qui duce Clœlio Gracchio bellum adverſus Romanos gerebant.

Cæſonia, Caligulæ Imp. uxor, cujus collum quoties exoſcularetur maritus, addebat; *Tam bona cervix ſimul ac juſſero demetur.* Quin ſubinde jactabat; *exquiſiturum ſe ſemel fidiculis, cur eam tantopere diligeret*. Mox dato hippomane, cum in furorem vertit. Juvenal *Sat.* 6.

—— *Tamen hoc tolerabile, ſi non*
Et furere incipias, ut avunculus ille Neronis,
Cui totam tremuli frontem Cæſonia pulli
Infudit. —— ——

Perſius *Sat.* 5.

Eſſedaq; ingenteſq; locat Cæſonia Rhenos. Erat neque facie inſigni, neque ætate integrâ, materque jam ex alio viro trium filiarum, ſed luxuriæ ac laſciviæ perditæ, & ardentius & conſtantius amata eſt à C. Cæſare Caligula: quam ſæpe clamyde peltaque & galeâ armatam, & juxta adequitantem militibus oſtendit, amicis verò etiam nudam, quam enixam uxorio nomine dignatus eſt, uno atque eodem die profeſſus & maritum ſe ejus, & patrem infantis ex ea natæ: nec ullo firmiore indicio ſui ſeminis eſſe credebat infantem hanc, quàm feritatis, quæ illi quoque tanta jam tunc erat, ut infeſtis digitis ora & oculos ſimul ludentium infantium inceſſeret. Periit cum viro Cæſonia, gladio à Centurione Julio Lupo confoſſa, inſigni conſtantiâ, mortem paſſa, cujus etiam filia parieti eſt illiſa. Suet. *in Caligula*, *c. ult.* Joſ *Antiq. l.* 19. *c.* 2.

Cæſonius Commodus Verus, prænomine *Lucius*, Conſ. collega C. Cornelii Priſci an. V. C. 850.

Cæſonius Maximus, Conſularis, ob amicitiam Senecæ, patefactâ conjuratione Piſonianá, à Nerone Italiâ prohibitus. Tac. *lib.* 15.

Cæſonius, Vid. *Suilius*.

Cæſortium, vel *Cæſarotium*, urbs Gall. in Norm. ad Eptam fluv. 14. leuc. à Lutetia & Rothomago. Cum titulo Comitatus. Dicitur etiam Giſorium. Gall. *Giſors*.

Cæſtius, homo erat naſutiſſimus, ſed nullius ingenii, & Ciceroni etiam infeſtus, quod illi non impunè ceſſit. Nam cùm M. Tullius Ciceronis filius Aſiam obtineret, homo, qui nihil ex paterno ingenio habuit, præter urbanitatem, cœnabat apud eum Cæſtius. M. Tullio & natura memoriam dempſerat, & ebrietas, ſi quid ex eâ ſupererat, ſubducebat, hinc ſubinde interrogabat, qui ille vocaretur, qui in imo recumberet: & cùm pluries ſubjectum nomen Cæſtii excidiſſet, noviſſimè ſervus, ut aliquâ notâ memoriam ejus faceret certiorem, interroganti domino, quis ille eſſet, qui in imo recumberet, ait, *Hic eſt Cæſtius ille, qui patrem tuum negabat ſcire literas*; Afferri protinus flagra juſſit Marcus, cui, ut oportuit, de corio Cæſtii ſatisfactum fuit. Rhod. 14. 7.

Cætheus, Conſul ſine collega an. V. C. 1257.

Cætobrix, Vid. *Cetobrica*.

Cætulum, urbs præſtantiſſima regionis Oretanæ, quam in citer. Hiſp. aliquâ ex parte intra columnas Herculis & ad merid. maximè vergentem collocat Strabo *l.* 2. *Caſtulo* Ptolemæo.

Cafa, ſecundùm Mahumetum, mons eſt, qui cœlum, ne concidat, ſuſtinet. Alcoranus.

Cafago, fons in Laconicâ. Pauſan. Lege *Caeago*.

Cafanes Mauritaniæ populi, Ammianus.

Cafferoniana, regio Ital. intra Apenninum mont. cujus major pars eſt dit. Mutinenſis, minor Reip. Lucenſis, ibi opp. præcipuum Caſtrum novum. Vid. *Carferoniana* & *Graſiniana*.

Caffa, urbs Tauricæ Cherſoneſi, ſub Turcis, cum portu & emporio celeberr. in ora Ponti Euxini, quanquam in Tartaria minore.

Cafri, pop. Æthiopiæ inf. juxta oram littor. Oceani, inter regnum Angolæ & Zanguebariam reg. Abſque civitatibus vagi in ora præſertim, verſus prom. B. S. & majori ex parte Anthropophagi. Hic loca alicujus notæ, Caput Nigrum verſùs Benguelam; Caput Currentium, verſùs Zanguebariam & Caput B. S. in extrema parte Africæ, verſùs Auſtr. Eis etiam tribuitur Soffala, arx Luſitan. in ora Oceani, & Arx Holland. *Caput Tabulæ*, in ora prope prom. B. S.

Cagan, vel *Gagan*, nomen Hunnorum Regibus commune. Horum unus Sigeberti Auſtraſiæ regis ditiones, ſub finem ſeculi 6. invaſit, ab hoc victus, ſed biennio pòſt, an. 571. reverſus, magicis artibus tantum effecit, ut Sigebertus pecuniâ & frumento ſe redimere cogeretur. Greg. Turon. *lib.* 4. *c.* 23. & 17. Aimon. *l.* 3. *c.* 2. & 11. Vid. & *Caganus*.

Caganus, rex Avarum, ſuperbus admodum, Mauritio Imp. bellum illaturus, prudenti oratione Theodori Medici, ad fœdus pertractus eſt, an. 592. Mox imprudenti venatione Priſci ducis offenſus, an. 594. Romanos ingenti clade affecit. A' qua ſuperſtites captivos, cùm Imperator redimere nollet, odium militum ſibi conciliavit, quod difflare non valuit, licèt Caganum, per Priſcum, rurſus non minori clade, filiis etiam in Iſtro ſubmerſis, affeciſſet, Anno 595. Huic poſtmodum cum Phoca Imper. quoque res fuit, à quo, majori tributo conceſſo, repreſſus eſt, An. 609. Niceph. *l.* 18. *c.* 28. 29. & *c.* 36. 37.

Cajana, Inſ. Amer. meridionalis. Vid. *Cayana*.

Cajaneburgum, opp. Finlandiæ, in Cajania prov. cum arce, in mediterr. verſùs Lapponiam, prope Ulam lacum.

Cajania, prov. Regni Sueciæ, in Finlandia. Aliàs *Bothnia Orientalis*, inter ſinum Bothnicum & Lapponiam extenſa.

Cajanum, caſtellum Latii circa lacum Fucinum.

Caicus, è ducibus Æëtæ, quem Lexanor ſagittæ in Jaſonem directæ aberratione occidit. Val. Flacc. VI. 69.

Caicus, Myſiæ fluvius, cujus meminit Virgilius *Georgicorum lib.* 4.

Saxoſumq; ſonans Hypanis, Myſusq; Caicus.

Lucanus *lib.* 3.

Myſiaq; & gelido tellus perfuſa Caico
Idalis. —— ——

Plin. 3. 5. *Ex Myſiâ veniens Caicus amnis.*

Ovidius *libro* 3. *de Art. Am.*

Quaq; bibunt undas, Myſe Caice, tuas.

Sed quæ pars Myſiæ? Plinius adducto loco Teuthraniam nominat. Inde Ovid. *Met.* 2.

—— *Teuthranteusq; Caicus.*

Eſt autem fortaſſis alia ratio, cur *Caicus* attributo iſto ornetur; eam capias ex Strabone *l.* 13. Ῥεῖ δ' ἐν τῇ Τήνῃ ποταμὸς Μυσὸς ἐμβάλλων εἰς τὸν Κάϊκον ὑπὸ ταῖς πηγαῖς αὐτοῦ, Ovid. *Met.* 15.

Et Myſum capiteſq; ſuis ripaſq; prioris
Pœnituiſſe ferunt, aliâ nunc ire Caicum.

Ergo ab hâc amnium commiſtione ratio epitheti. Certè Æſchylus *in Myrmidonibus*, utraſque aquas conjunxit, citante ibidem Strabone:

Ἰὼ Κάϊκε, Μύσιαί τ' ἐπιρροαί,
Jo Caice Myſiaq; lympha.

De la Cerda.

Cajeta, promuntorium, & opidum, & portus Campaniæ in Italiâ. Nomen unde habuerit Poeta *Æneid.* 6. indicat his verſibus:

Tu quoq; litoribus noſtris Æneia nutrix,
Æternam moriens famam Cajeta dediſti.

Silius Italicus *lib.* 8.

Fam-

Pendiq; & regnata Lamo Cajeta domusq;
Antiphata.

Statius *Sylv.* 1. 3.

Cedant Telegoni: cedant Laurentia Turni
Jugera, Lucrinaq; domus, litusq; cruentis
Antiphata, cedant vitrea juga perfida Circes
Dulichiis ululata lupis, arcesq; ſuperbi
Anxuris, & ſedes Phrygio quas mitis alumno
Debet anus. ——

Martialis, *lib.* 5. *ep.* 1.

Seu placet Æneæ nutrix, ſeu filia Solis,
Sive ſalutiferis candidus Anxur aquis.

Idem *lib.* 10. *ep.* 30.

Non blanda Circe, Dardanisve Cajeta
Deſiderantur. ——

Aliam etymologiam affert Servius. *Cajeta*, inquit, *dicta*, ἀπὸ τοῦ καίειν, *quòd claſſes Trojanæ ibi incenderentur.* Diod. *lib.* 4. ab Æetâ Colchorum regis nomine dictam tradit. Strabo autem *lib.* 5. à ſinûs cavitate ſic appellatam exiſtimat Laconum idiomate: Τὰ γὰρ κοῖλα πάντα Καιέτας οἱ Λάκωνες προσαγορεύουσι. Baudrando Urbs eſt prov. Terræ Laboris, ad radices collis, in peninſ. cum duplici arce & portu percapaci, in ora maris Tyrrheni. Aliàs varias experta vices, nunc validum habet Hiſpanorum præſidium. Vulgò *Gaeta*.

Caimana, inſ. in ſinu Mexicano, ad Auſtr. Cubæ inſ. piſcatione teſtudinum percelebris. Sub Anglis, à paucis annis.

Cain, id eſt, *poſſeſſio*, vel *poſſeſſivus*. Adæ filius. Gen. 4. Heſychius, Καΐν, κτῆσις. Natus A. M. 2. terræ colendæ intentus. Fratrem Abelem, qui per fidem ſacrificaverat, proin acceptus Deo, invidiæ furiis agitatus occidit, A. M. 130. Hinc de venia deſperans, continuis erroribus divinitus jactatus, in loco *Nais* ſedem fixit; Interim nihilo melior, vitia ſectatus, ſceleratorum hominum caput, ponderis & menſuræ auctor dicitur. Fraudum architectus, primæque urbis conditor, quam Enos ſeu Enochiam à filio majore natu appellavit. A Lamecho, in vepreto latitans, ſagittâ confixus dicitur. A. M. 688. Vide Joſephum *Antiquit. lib.* 1. *cap.* 2. & Suidam in voce *Cain*. Item, mons, fons & caſtrum, in pede extremo Carmeli montis, in tribu Iſaſchar.

Cainan, id eſt, *poſſeſſor*, vel *emptor*, aut *lamentator*, vel *nidus*, filius Enos, natus A. M. 326. Obiit A. M. 1235. Gen. 5.

Cainan δεύτερος, à B. Lucâ inter Arphaxad & Sala inſertus *cap.* 3. *verſ.* 16. ac ſi Sala non fuerat Arphaxadi filius, ſed nepos ex Cainan. Sunt qui Evangeliſtam hic ſequi volunt 70. Interpp. apud quos idem legas. Putant igitur, cum in re non magni momenti, quæque ad fidem nihil pertinet, piâ συγκαταβάσει maluiſſe errantes ſequi, quàm intempeſtivo diſſenſu ſcrupulum injicere, aut etiam Evangelii ſui αὐθεντίαν in diſcrimen adducere, apud infirmos vel pertinaces, quibus perſuaſum erat, hos Interpretes fuiſſe θεοπνεύστους. Cæterum de hâc re vide Boch. *Phaleg. lib.* 2. *cap.* 13. & If. Voſſium *Caſtig. in Geo. Horn. pag.* 318. Alii librariorum παρέργημα eſſe volunt; nec quoque in omnibus N. T. editionibus ille *Cainan* apparet, Auguſt. Eugub. *in Gen. c.* 11. Janſen. *Concord. Evang. cap.* 14. Alii retinentes etiam hunc *Cainan*, cum Græcis Latinisque plurimis patribus, malunt confiteri, ſe ignorare, cur in Hebræo omiſſus ſit, quàm agnoſcere, vel incuriam librariorum, vel συγκαταβάσεως aliquam Evangeliſtâ minus dignam. Morerius.

Cainitæ, vel *Cajani*, Gnoſticorum ſecta, Cainum formatum dicere virtute cœleſti & omnipotenti, Abelem tantùm infimâ & debili. Luxuriam ad ſalutem prodeſſe delirantes, innumeros finxerunt Angelos, barbaris nominibus, & quemque inſigni quodam flagitio conſpicuum, ut facinus aliquod enorme commiſſuri haberent, quos adorarent. Librum, cui titulus, *Aſcenſio S. Pauli in cœlum*, compoſuerunt, execrabilem penitus; Peculiari cultu Cainum, Core, Datan & Abiram, Sodomitas item, & præ his omnibus Judam proditorem venerati: hujus Evangelium jactantes. Tertull. *de Præſcr. cap.* 33. 47. Hieron. *l.* 1. *c.* 35. Epiph. *hær.* 33. Auguſt. *de hær. c.* 18. Baron. *A. C.* 145.

Caino, opp. lepidum Gall. ad Vigennam fluv. in prov. Turonenſi, verſus Pictavienſem tractum. 7. leuc. à Salmurio in Ortum, 5. à Loduno. Etiam *Chinonium*. Vide Hadr. Valeſ. *Notit. Gall.*

Cajolum, vicus Lombardiæ Tranſpadanæ.

Caiphas, princeps quidam Sacerdotum inter Judæos tempore Chriſti. Lat. *circuitor*, vel *inveſtigator*. Hic Chriſto reſpondente, ſe eſſe filium Dei, veſtem diſcidit, contra Legem, Lev. 21. Condemnavit eum poſtmodum ad mortem, Matth. 26. Marc. 14. à Vitellio depoſitus, contumeliam tam impatienter tulit, ut poſt 25. ann. Sacerdotii S. ſibi ipſi necem conſciverit. Conſtitut. 5. Clementis, *lib.* 8. *cap.* 1. Nicephorus idem de Anna refert, *hiſt. lib.* 2. *cap.* 10. Vide Joſephum *Antiquit. lib.* 18. *cap.* 3. & ſupra in *Anano I.*

Caiphas, à Tyrio *Porfina* dicitur, & *Porphyria*, urbs maritima ad Carmeli montis radices, parte Aquilonari ſita, extructa à Caipha pontifice, & nominata, in tribu Iſaſchar.

Cairoanum, vide *Cyrene*.

Cairoanum, urbs Africæ in regno Tunetano, non longè ab ora maris Afr. & Syrtim min. Crevit, ut multi volunt, ex ruinis antiquæ Thiſdri, fuitque antea majoris momenti. Vid. *Thiſdrus*.

Cairus, vel *Alcairus*, & *Memphis*, Ægypti, imo Africæ totius maxima civitas, & præcipua opportuno loco ſita, ubi nimirum Nilus primum ſecatur ac τοῦ Δ formam facit. Lutetiam Pariſiorum, ut quidam ajunt, quinquies olim ſuperavit. Suburbia multa continet, quorum quædam 3. alia 12. millia domorum habent, urbem autem ipſam 30. millia ædium habere tradunt. Hic, in ædibus Aphrodiſii, Chriſtum infantem, per biennium latuiſſe, A. C. 1. 2. ſunt qui dicant. Reſtaurata eſt ab Elmendinalla, Abdallæ Africæ Caliphæ nepote; qui, Ægypto potitus, regnum hic Babylonio æmulum condidit, A. 908. Poſtea illam Selymus Turca expugnavit An. D. 1517. ac Tomumbeium tunc temporis Ægyptium Sultanum in palude latitantem captum, ac per tot in urb. vectum ad portam laqueo ſtrangulari juſſit. Ejus vectigalibus, quæ Ixcm. aureorum ſuperabant, muneravit Mahumetes III. Turcarum Imper. matrem 12. annis ſibi non viſam. Cairum deſcripſerunt J. Leo Africanus, P. Bellonius, aliique. Crevit in immenſum, cùm Sultanos ſeu Reges haberet proprios. Nunc ſenſim deficit, cùm tantùm habeat Proreges, ſub dominio Turcarum. Eſtque nunc Lutetiâ multo minor, ut quidam volunt. Ab ora maris Mediterr. 80. milliar. in Auſtr. & 110. ab Alexandria diſtat. Baudr. Marmolius urbem hanc à Slavo quodam, Turcicam religionem amplexo, conditam putat, ibique 6000. egregiarum ædium, cum ſuperbis quibuſdam palatiis, & Moſchea (ſeu Turcico fano) admiranda, eſſe refert: additque Memphim, veterum Pharaonum ſedem, hodie deſtructam, ad Nilum fuiſſe ſitam, aliquot à Cairo milliaribus. Quibuſdam hoc Cairum Babylon Ægypti eſt. Vide Marmol. *lib.* 11. *cap.* 24. 25. Texeiram *lib.* 1. Sanut. *lib.* 2. Petrum de Valle, *Itiner. tom* 1. An. 1582. Jeſuitæ quidam, juſſu Gregorii IX. Cophitas hujus loci à Neſtorii & Dioſcuri erroribus abducturi fruſtra fuere. Morerius.

Cajus, mons Hiſpan. ex quo Durius fluv. profluit. Julius Orat. *Fluvius Durius naſcitur in Carpetaniâ, exiens de monte Cajo juxta Pyrenæum.* Ubi malè mont. hunc juxta Pyrenæum collocat, à quo abeſt quàm longiſſimè. Apud Livium *Caunus* vocatur, *lib.* 40. cùm *Cajus* ſit verum nomen. Vide Voſſium *ad Melam p.* 228. 329.

Cajus, prænomen fuit apud Romanos; ſed veteres *Gajus* dicebant, qui multum delectati fuerunt literâ G. ut auctor libelli de Nominibus, qui Val. Maximo tribuitur, & qui cum eo edi conſuevit, obſervat, & nomen *Gaji*, ſeu *Caji*, à gaudio parentum factum ſcribit, nimirum ἀπὸ τοῦ γαίειν *a gaudendo*. At Jul. Scaliger, *Cajum*, ab antiquitate dictum cenſet ἀπὸ τῆς γῆς *a terrâ* ſc. Utrumque autem dicebatur *Cajus*, & *Caja*: Ita ut C rectum *Cajum*, C. inverſum *Cajam* fœminam notaret. Quintilianus *lib.* 1. *cap.* 7. *Cajus C. literâ notatur, quæ inverſa Ɔ. mulierem declarat; quia tam* Cajas *eſſe vocitatas, quam* Cajos *etiam ex nuptialibus ſacris apparet.* Quod de *nuptialibus ſacris* dicit, Plut. explicat *in Qu. Romanis*: *Cur ſponſam*, inquit, *introducentes dicere jubent*, UBI TU CAJUS, EGO *CAIA*? An quia hâc conditione pacta intrat, ut particeps rerum omnium, & gubernandæ familiæ ſit? Itaque hæc verba id ſignificant, UBI TU DOMINUS ERIS ET PATER FAMILIAS, EGO DOMINA ERO ET MATER FAMILIAS. Dicitur autem & *Cajus* & *Caius*. Mart. *lib.* 9.

Caius a primâ tremebundus luce ſalutat.

Idem *lib.* 2. Vocativum extulit,

Quod peto, da Cai, non peto conſilium.

Auſonius, *Quis tu? Cajus ait.* Hinc adjectivum *Cajanus*. Stat. *Sylv.* 4. 9.

Emptum plus minus aſſe Cajano.

De quo vide ſis Turneb. *Adverſ. lib.* 20. *cap.* 32.

Cajus, nomen viri Macedonis, cum Ariſtarcho, à ſeditioſis Epheſiis ad tribunal rapti, Act. 19. 29. & 20. 4. & Hoſpes Pauli. Rom. 16. Græcè Γάϊος. Vide *Gajus*.

Cajus, Patriarcha Hier. è Gente C. Rufi, à quo familia Auguſti. Sueton. *in Auguſto cap.* 2. Item filius Agrippæ, ex Julia, maritus Liviæ, Sororis Germanici. Obiit in itinere Hiſpan. Tacit. *lib.* 1.

Cajus Acerronius Proculus Coſ. Collega C. Pontii Nigrini. An. urb. cond. 789.

Cajus Acilius, Julii Cæſ. miles navali ad Maſſiliam prælio, injecta in puppim hoſtium dextrâ, & abſciſſâ, memorabile illud Cynægiri apud Græcos exemplum imitatus, tranſiit in navem, umbone obvios agens. Sueton.

Cajus Ælius Pætus, Coſ. Collega Valerii Maximi an. *U. C.* 467.

Cajus Æmilius Mamercus, tribunus militum an. *U. C.* 362. 363.

Cajus Æmilius Paulus, Coſ. Collega M. Livii Denteris an. *U. C.* 452.

Cajus Antiſtius Vetus, Coſ. Collega D. Lælii Balbi anno *U. C.* 748.

Cajus Antiſtius Vetus, Coſ. Coll. C. Aſinii Pollionis an. *U. C.* 775.

Cajus Antiſtius Vetus, Coſ. Collega M. Suilli Serviliani an. *U. C.* 802.

Cajus Antonius, Coſ. Collega M. Tullii Ciceronis an. *U.C.* 691.
Cajus Aquillius Florus, Coſ. Coll. L. Cornelii Scipionis an. *U.C.* 494.
Cajus Aſinius Gallus, Coſ. Coll. C. Martii Cenſorini an. *U.C.* 746.
Cajus Aſinius Pollio, Coſ. Collega Antiſtii Veteris an. *U.C.* 7:5.
Cajus Aſinius Pollio, Coſ. Collega Cn. Domitii Calvini an. *U.C.* 714.
Cajus Attilius Balbus, Coſ. Coll. M. Fabii Buteonis, an. *U.C.* 508. 2. Coſ. Coll. T. Manlii Torquati an. *U.C.* 517.
Cajus Attilius Regulus, Coſ. Coll. L. Æmilii Pauli anno *U.C.* 519.
Cajus Attilius Regulus Seranus, Coſ. Coll. L. Manlii Vulſionis an. *U.C.* 503.
Cajus Attilius Seranus, Coſ. Coll. Q. Servilii Cæpionis an. *U.C.* 648.
Cajus Attilius Seranus, Coſ. Coll. C. Hoſtilii Mancini an. *U.C.* 583.
Cajus Aufidius Victorinus, Coſ. Coll. L. Septimii Severi Auguſti an. *U.C.* 952.
Cajus Aurelius Cotta, Coſ. Coll. P. Servilii Gemini anno *U.C.* 501.
Cajus Aurelius Cotta, Coſ. Coll. Servilii Sulpitii Galbæ, an. *U.C.* 514.
Cajus Bebius Pamphilius, Inſubrium agrum ingreſſus, cum toto ferme exercitu circumventus eſt. Liv. *lib.* 1.
Cajus Bellicius Torquatus, Coſ. Coll. M. Attilii Glabrionis an. *U.C.* 8 6.
Cajus Cæcilius Metellus, Coſ. Collega C. Furii Placidii, an. *U.C.* 502.
Cajus Cæcilius Metellus, Coſ. Coll. T. Didii Vinii, anno *U.C.* 656.
Cajus Cæcilius Metellus Caprarius, Quinti Cæcilii Metelli Macedonici fil. Quinti, Lucii & Marci frater. Conſul fuit Collega C. Papyrii Carbonis an *U.C.* 631. Vide Cic. 2. *de Orat.* & Plutarchum *de fortunâ Romanorum.*
Cajus Cæcilius Caldus, Coſ. Coll. L. Domitii Ænobarbi, an. *U.C.* 660.
Cajus Cæcilius Ruffus, Coſ. Coll. L. Pomponii Flacci, an. *U.C.* 769.
Cajus Calphurnius Piſo, Coſ. Coll. A. Poſthumii Albini an. *U.C.* 574.
Cajus Calviſius Sabinus Coſ. Coll. L. Portii Cenſorini, anno *U.C.* 714. 2. Coſ. Coll. L. Peſſient Ruffi an. *U.C.* 749.
Cajus Calviſius Sabinus, Coſ. Coll. Cn. Gætulici an. *U.C.* 778.
Cajus Caninius Gallus, Coſ. Coll. M. Vipſanii Agrippæ, an. *U.C.* 717.
Cajus Caſſius Varus Coſ. Collega M. Licinii Luculli anno *U.C.* 681.
Cajus Caſſius, Syriæ Prætor. anno Salutis 49.
Cajus Caſſius Longinus Juriſconſultus, Coſ. Coll. M. Vinitii Quartini an. *U.C.* 782.
Cajus Caſſius Longinus, Coſ. Coll. P. Licinii Craſſi, anno *U.C.* 583.
Cajus Caſſius Longinus, Coſ. Coll. Sex. Domitii Calvini, an. *U.C.* 630.
Cajus Caſſius Longinus, Coſ. Coll. Cn. Domitii Ænobarbi an. *U.C.* 658.
Cajus Cicereius, Præfectus Corſos vicit, pax inde data an. 581. Livius *lib.* 1. *Decad.* 5.
Cajus Civilius, Albanorum Imperator an. ab *U.C.* 82.
Cajus Claudius Caninius, Coſ. Coll. M. Æmilii Lepidi, anno *U.C.* 468.
Cajus Claudius Cento, Coſ. Coll. M. Sempronii Tuditani, an. *U.C.* 513.
Cajus Claudius Cinna, Coſ. Coll. C. Fabricii Luſcini, anno *U.C.* 480.
Cajus Claudius Marcellus, Coſ. Coll. L. Æmilii Pauli, anno *U.C.* 702. 2 Conſul, Collega C. Claudii an. *U.C.* 705.
Cajus Claudius Marcellus, Coſ. Collega L. Aruntii anno *U.C.* 732.
Cajus Claudius Nero, Coſ. Collega M. Livii Salinatoris an. *U.C.* 547.
Cajus Claudius Pulcher, Coſ. Coll. T. Sempronii Gracchi an. *U.C.* 577.
Cajus Claudius Sabinus, Coſ. Coll. P. Valerii Publicolæ, an. *U.C.* 294.
Cajus Cornelius Coſſus, Trib. Milit. an. *U.C.* 353.
Cajus Cornelius Dolabella, Coſ. Coll. M. Fulvii Nobilioris, an. *U.C.* 595.
Cajus Cornelius Scipio, Coſ. Collega A. Attilii Calatini, an. *U.C.* 499.
Cajus Fabius Ambuſtus, Trib. milit. an. *U.C.* 349. 2. Trib. militum an. *U.C.* 350. 3. Trib. mil. an. *U.C.* 355.
Cajus Fabius Ambuſtus, Coſ. Coll. C. Plautii Proculi, an. *U.C.* 3[illegible].
Cajus Fabius Interrex, an. ab *U.C.* 401.
Cajus Fabius Vibulanus Ambuſtus, Coſ. Coll. C. Furii Petilii, an. *U.C.* 344.
Cajus Fabricius Luſcinus, Coſ. Coll. Q. Æmilii Pappi, an. *U.C.* 471. 2. Coſ. Collega ejuſdem an *U.C.* 475. De Samnitibus & Lucanis triumphavit. Hujus integritatem notat Eutropius. 3. Coſ. Coll. Claudii Cinnæ, an. *U.C.* 480.
Cajus Fannius Domitius, Coſ. Coll. C. Domitii Ænobarbi, Allobroges vicit, an. *U.C.* 532.
Cajus Fannius Strabo, Coſ. Coll. M. Valerii Meſſalæ anno *U.C.* 591.
Cajus Fulvius Fimbria, Coſ. Collega C. M. Nepotis anno *U.C.* 650.
Cajus Fontejus Capito, Coſ. Coll. Germanici Cæſaris anno *U.C.* 764.
Cajus Fulvius Flaccus, Coſ. Coll. P. Scipionis Africani an. *U.C.* 620.
Cajus Fundanius, Coſ. Coll. Sulpitii Galli an. *U.C.* 520.
Cajus Furius, Trib. mil. an. *U.C.* 330.
Cajus Furius Petilius, Coſ. Collega M. Papyrii Craſſi anno *U.C.* 314.
Cajus Furius Placidus, Coſ. Collega C. Cæcilii Metelli an. *U.C.* 502.
Cajus Fuſius Geminus, Coſ. Collega C. Rubelli Gemini an. *U.C.* 781.
Cajus Gallus, Coſ. Coll. T. Saturnini an. *U.C.* 910.
Cajus Genutius Adventinus, Coſ. Coll. Æmilii Mamerci anno *U.C.* 393.
Cajus Genutius Clepſina, Coſ. Coll. Q. Fabii Gurgitis an. *U.C.* 477.
Cajus Genutius Clepſina, Coſ. Coll. Cn. Cornelii Blaſionis an. *U.C.* 483.
Cajus Genutius Panſa, Tribunus militum an. *U.C.* 360.
Cajus Gracchus, quietis publicæ turbator.
Cajus Hoſtilius Mancinus, Coſ. Collega C. Attilii Serani an. *U.C.* 584.
Cajus Hoſtilius Mancinus, Coſ. Coll. M. Æmilii Lepidi Porcinæ an. *U.C.* 617. Hic a Numantinis victus, caſtris exutus, ignominioſam cum eis pacem fecit. Florus, Eutropius.
Cajus Horatius Pulvillus, Coſ. Coll. T. Menenii Latini an. *U.C.* 277.
Cajus Horatius Pulvillus, Coſ. Coll. Q. Nautii Augurini an. *U.C.* 297.
Cajus Julius Tullus, Coſ. Collega P. Pinarii Ruffi anno *U.C.* 265.
Cajus Julius Tullus, Coſ. Coll. M. Geganii Macerini an. *U.C.* 308. 2. Coſ. Coll. L. Virginii Tricoſti an. *U.C.* 310.
Cajus Julius Tullus, Trib. Mil. an. *U.C.* 351.
Cajus Julius Decemvir, an. *U.C.* 303.
Cajo Julio Bruto, dictatore deſignato, actum fuit nihil an. ab *U.C.* 443.
Cajus Junius Brutus, Coſ. Coll. L. Poſthumii Metelli an. *U.C.* 462. 2. Coſ. Coll. P. Cornelii Ruffini an. *U.C.* 476.
Cajus Junius Brutus Bubulcus, Coſ. Collega Æmilii Barbulæ, an. *U.C.* 430. 2. Coſ. Coll. P. Papyrii Curſoris an. *U.C.* 442. 3. Coſ. Coll. Qu. Æmilii Barbulæ an. *U.C.* 452.
Cajus Junius Syllanus, Coſ. Coll. T. Furnii an. *U.C.* 737.
Cajus Junius Syllanus, Coſ. Coll. P. Cornelii Dolabellæ anno *U.C.* 762.
Cajus Lælius, Coſ. Collega Q. Servilii Cæpionis anno *U.C.* 624.
Cajus Lælius Africanus, Coſ. Coll. L. Cornelii Scipionis Aſiatici, an. *U.C.* 564.
Cajus Licinius Craſſus, Coſ. Collega L. Æmilii Pauli anno *U.C.* 586.
Cajus Licinius Geta, Coſ. Collega Q. Maximi Biburni anno *U.C.* 63[illegible].
Cajus Licinius Stolo Calvius magiſter Equitum an. *U.C.* 387. Trib. mil. an. *U.C.* 388. Conſul, collega C. Sulpicii Petici an. *U.C.* 391. quo tempore peſtis horrenda graſſata eſt. Eutrop. *lib.* 2. 2. Conſul, collega ejuſdem Sulpicii an. *U.C.* 395.
Cajus Licinius Varus, Coſ. Coll. P. Cornelii Lentuli Caudini an. *U.C.* 527.
Cajus Livius Druſus, Coſ. Coll. P. Scipionis Africani Æmiliani an. *U.C.* 607.
Cajus Livius Salinator, Coſ. Collega M. Valerii Meſſalæ, an. *U.C.* 566.
Cajus Luctatius Catulus Cæreonius, Coſ. Coll. A. Poſthumii Albini, an. *U.C.* 511.
Cajus Luctatius Scævola, Coſ. Coll. L. Veturii Levini anno *U.C.* 534.
Cajus Manlius Capitolinus, magiſter Equitum, cujus tempore Sora capta fuit, ædes Junonis Monetæ ædificata an. *U.C.* 411.
Cajus Manlius Maximus, Coſ. Coll. P. Rutilii Ruffi an. *U.C.* 649. Hic cum Q. Servilio Cæpione à Cimbris victus, atque caſtris exutus fuit. Hoc tempore Marius triumphavit de Jugurthâ.

Cajus

Cajus Manlius, Coſ. Coll. L. Furii Medullini, anno *U. C.* 280. Hujus tempore induciæ Vejentibus in annos undecim datæ ſunt.

Cajus Marius Nepos, Coſ. Coll. L. Caſſii Longini, an. *U. C.* 647. Bocchum Maurorum regem, & Jugurtham ſudit.

Cajus Marius, Marii filius, Coſ. Coll. Cn. Papyrii Carbonis, anno *U. C.* 672.

Cajus Marius Cenſorinus, Coſ. Coll. C. Aſinii Galli, anno *U. C.* 746.

Cajus Martius Coriolanus, à Tribunis Plebis exilio damnatus, an. *U. C.* 263. Hic multas Latinorum civitates cepit, Romam obſedit, Veturiæ matris, & Volumniæ uxoris cum imperio tum precibus obſidionem ſolvit an. *U. C.* 266. Eo tempore templum muliebri Fortunæ conditum, & dedicatum fuit.

Cajus Martius Figulus, Coſ. Coll. P. Scipionis Naſicæ, an. *U. C.* 592. 2. Conſul, Coll. L. Cornelii Lentuli, anno *U. C.* 598. Parum proſperè primùm, hinc feliciter adverſus Dalmatas pugnavit.

Cajus Martius Rutilius, Coſ. Coll. Cn. Manlii Capitolini, an. *U. C.* 399. Ex plebe Dictator, an. *U. C.* 400. 2. Coſ. Coll. P. Valerii Publicolæ, an. *U. C.* 404. 3. Coſ. Coll. T. Manlii Torquati, anno 412. 4. Conſul, Collega Q. Servilii Halæ, an. 414.

Cajus Martius Rutilius, Coſ. Collega Q. Fabii Rutiliani, anno *U. C.* 445.

Cajus Menenius Dictator, an. *U. C.* 441.

Cajus Menius Nepos, Coſ. Coll. L. Furii Camilli, an. *U. C.* 418. *Cajo* Mæcenati triennio ſupremo nullo horæ momento intermiſſus contigit ſomnus. Plin. 7. 51.

Cajus Mutius, civitatem ab hoſtibus liberavit, an. *U. C.* 247.

Cajus Mutius Scævola, Coſ. Collega L. Calphurnii Piſonis, an. *U. C.* 621.

Cajus Nautius Rutilius, Coſ. Coll. P. Valerii Publicolæ, an. *U. C.* 279. 2. Coſ. Coll. L. Minutii Augurini, an. *U. C.* 296.

Cajus Nautius Rutilius, Coſ. Coll. M. Papyrii Mugillani, an. *U. C.* 315.

Cajus Norbanus Balbus, Coſ. Coll. L. Scipionis Aſiatici an. *U. C.* 671. Hic à Syllâ Italiam ingreſſo victus eſt. Eutrop.

Cajus Norbanus Flaccus, Coſ. Coll. App. Claudii Pulchri, anno *U. C.* 716.

Cajus Norbanus Flaccus, Coſ. Coll. C. Cæſaris Octaviani, an. *U. C.* 730.

Cajus Norbanus Flaccus, Coſ. Collega Druſi Cæſaris, anno *U. C.* 767.

Cajus Octavius, Pater Auguſti, Prætor Macedoniæ, fugitivos, reliquam Spartaci & Catilinæ manum in itinere delevit: Beſſos ac Thraces magno prælio fudit. Decedens Macedoniâ, priusquam confiteri ſe candidatum Conſulatus poſſet, morte obiit repentinâ, ſuperſtitibus liberis, Octavia majore, quam ex Ancharia & Octavia minore, item Octavio, nondum Auguſto, quos ex Accia ſuſceperat. Conſulito Suetonium Tranquillum *in Auguſti Vita*.

Cajus Oppius, hiſtoricus, cui quidam Commentarios Cæſaris de bello Alexandrino, Africano & Hiſpan. adſcriptum eunt. Sueton. *in Caſ. c.* 53. etiam vitas illuſtrium virorum ſcripſiſſe creditur. Tacitus *l.* 12. illum ex primis fuiſſe refert, quibus a Cæſare de bello & pace tractandi ſumma commiſſa.

Cajus Papyrius Balbus, Coſ. Coll. P. Manilii, an. *U. C.* 634.

Cajus Papyrius Carbo, Coſ. Coll. C. Cæcilii Metelli Caprarii, an. *U. C.* 641. A Cimbris, qui in Illyricum venerunt, victus atque fuſus eſt.

Cajus Papyrius Craſſus, Trib. mil. an. *U. C.* 372.

Cajus Papyrius Maſſus, Coſ. Coll. M. Pomp. Mathonis, an. *U. C.* 525.

Cajus Petilius Balbus, Coſ. Coll. M. Fabii Ambuſti an. *U. C.* 396. 2. Coſ. Coll. M. Val. Corvini, an. *U. C.* 410. 3. Coſ. Coll. L. Papyrii Mugillani an. *U. C.* 429. Conſulibus ære alieno gravatis, ne quis in compedibus teneretur, legem tulerunt.

Cajus Petronius, Neronis juſſu occiſus, Tacit. *l.* 16.

Cajus Piſo Vopiſcus, Coſ. Coll. Servii Aſtæ, an. *U. C.* 866.

Cajus Plautius Decianus, Coſ. Coll. L. Æmilii Mamerci, anno *U. C.* 426. De Privernatibus triumphavit.

Cajus Plautius Proculus, Coſ. Coll. C. Fabii Ambuſti, an. *U. C.* 398. Magiſter equitum anno *U. C.* 400. Ad Salinas, Hetruſcos, Faliſcos, & Tarquinienſes vicit, fudit, cecidit, ac triumphum egit.

Cajus Plautinus Venox, Coſ. Coll. T. Manlii Torquati, anno *U. C.* 409. 2. Coſ. Coll. L. Æmilii Mamerci anno *U. C.* 415.

Cajus Pompejus Gallus, Coſ. Coll Q. Verannii, an. *U. C.* 801.

Cajus Pontius Nigrinus, Coſ. Coll. C. Arannii, an. *U. C.* 789. Agrippam in vincula conjecit. Joſeph. 18. 15.

Cajus Pompejus, Samnitum Imperator, à Q. Fabio Max. filio Gurgitis ſecuri percuſſus eſt. an. *U. C.* 461. Eutrop.

Cajus Poppæus Sabinus, Coſ. Coll. Q. Sulpitii Camerini, an. *U. C.* 761.

Cajus Popilius Lænas, Conſul, Collega P. Ælii Ligonis, anno *U. C.* 582. 2. Conſul, Collega M. Æmilii Lepidi, anno *U. C.* 596.

Cajus Quintius Claudius, Coſ. Coll. L. Genutii Clepſinæ, an. *U. C.* 482.

Cajus Quintius Flaminius, Coſ. Coll. P. Furii Philonis, anno *U. C.* 531. 2. Coſ. Coll. Cn. Servilii Gemini, an. *U. C.* 537. In pugnâ ad Thraſimenum lacum occiſus eſt.

Cajus Quintius Faminius, Coſ. Coll. M. Æmilii Lepidi, an. *U. C.* 567.

Cajus Quintilius, Dictator anno *U. C.* 427. Eo tempore 170. mulieres veneficæ, Romæ deprehenſæ, damnatæ fuerunt.

Cajus Rubellius Geminus, Coſ. Coll. C. Fulvii Gemini, an. *U. C.* 781.

Cajus Scribonius Curio, Coſ. Collega Cn. Octavii, anno *U. C.* 678.

Cajus Sempronius Blæſus, Coſ. Coll. C. Servilii Cæpionis, an. *U. C.* 500. 2. Coſ. Coll. Au. Manlii Attici anno *U. C.* 509.

Cajus Sempronius Tuditanus, Coſ. Coll. M. Aquilii an. *U. C.* 626. Contra Japygas primò malè rem geſſit, mox victoriâ cladem acceptam emendavit.

Cajus Sentius Saturninus, Coſ. Coll. Sp. Lucretii Cinnæ an. *U. C.* 375.

Cajus Servilius Hala, Coſ. Coll. L. Papyrii Mugillani anno *U. C.* 329. Trib. Mil. magiſter equitum an. *U. C.* 348. 2. Trib. Mil. an. *U. C.* 345.

Cajus Servilius Portius, Trib. mil. an. *U. C.* 339.

Cajus Servilius Priſcus, Coſ. Coll. L. Æmilii Mamerci, anno *U. C.* 276.

Cajus Servilius Structus, Trib. Mil. an. *U. C.* 338. 2. Tribun. mil. 319.

Cajus Servilius Tucca, Coſ. Collega L. Cœlii Metelli. anno *U. C.* 461.

Cajus Sextilius. Trib. mil. 337.

Cajus Silius, Coſ. Coll. L. Munatii Planci, an. *U. C.* 765.

Cajus Suetonius Paulinus, Coſ. Collega L. Teleſſini, anno *U. C.* 818.

Cajus Sulpitius Galba, Coſ. Coll. P. Popilii Lænatis, anno *U. C.* 622.

Cajus Sulpitius Galba, Coſ. Coll. D. Haterii Agrippæ, anno *U. C.* 774.

Cajus Sulpitius Gallus, Coſ. Coll. C. Fundani Funduli, anno *U. C.* 510.

Cajus Sulpitius Gallus, Coſ. Coll. M. Claudii Marcelli, an. *U. C.* 588. Ligures ſubegit.

Cajus Sulpitius Longus, Coſ. Coll. P. Ælii Pæti, an. *U. C.* 419. quo tempore Minutia Veſtalis Virgo, ob inceſtum, viva defoſſa eſt, Oroſ. 3. 9. Eutrop. *lib.* 1.

Cajus Sulpitius Longus, Coſ. Collega M. Petilii Libonis an. *U. C.* 441.

Cajus Sulpitius Pæticus, Coſ. Coll. C. Licinii Stolonis Calvii, an. *U. C.* 392. 2. Coſ. Coll. cum eodem Licinio, anno *U. C.* 395. 3. Coſ. Coll. M. Valerii Publicolæ, an. *U. C.* 401. Ambo Patricii, contentione de conſulatu, vicerunt patres. 4. Coſ. cum eodem Publicolâ an. 403. 5. Coſ. Coll. T. Quintii Pœni, an. 405. Trib. Mil. an. 374. Dictator 398. Interrex, an. 400.

Cajus Sulpitius Paterculus, Coſ. Coll. A. Attilii Calatini, an. *U. C.* 490.

Cajus Terentius Varro, Coſ. Collega L. Æmilii Pauli anno *U. C.* 538.

Cajus Val. Cotta, Coſ. Collega P. Servilii Gemini, anno *U. C.* 505.

Cajus Val. Flaccus, Coſ. Coll. Marci Herennii an. *U. C.* 661.

Cajus Val. Potitius, Coſ. Collega M. Æmilii Mamerci, anno *U. C.* 346. Trib. Mil. an. 341. 2. Trib. Mil. an. 350. 3. Trib. mil. an. 353.

Cajus Veturius, Trib. Milit. an. *U. C.* 380. 2. Trib. Milit. an. *U. C.* 386.

Cajus Vibius Panſa, Coſ. Coll. A. Hirtii, an. *U. C.* 711.

Cajus Vipſanius Apronianus, Coſ. Coll. L. Fonteii Capitonis, an. *U. C.* 811. aliis C. Vipſanius Publicola.

Cajus vel *Gajus*, Dalmata, Diocletiani Imperat. propinquus, creatus eſt anno 283. Epiſc. Rom. poſt Eutychianum martyrio ſublatum. Martyres ſanctos, inprimis ex fratre Gabinio presbytero neptem Suſannam, quam Diocletianus genero ſuo Maximino Galerio conciliare uxorem volebat, ad mortem pro fide ſtrenuè ſubeundam hortatus, eâdem coronâ dignus habitus eſt, anno 296. Euſebius *in Chronic.* & *Hiſtor. libro* 7. *capite* 26. Nicephorus *lib.* 6. *cap.* 34. Platina, Genebrardus, Onuphr. *Tom.* 1. *Concil.* Baron. Anno Chr. 281. 296. Balæus, *in Vita Caji*.

Cajus, vel *Gajus*, eruditione inſignis, diſputavit publicè, contra Proclum, Montani celebrem diſcipulum, illumque ad ἐχεμυθίαν redegit. Vide Euſeb. *lib.* 6. *cap.* 14. Hieron. *de Script.* Accidit hoc an. 215.

Calabaſtores, Africæ opp. Procop.

Calaber, Jovis fil. frater Tænari & Cæreſti. Steph.

Q. Calaber, lib. 14. ſcripſit, τὰ μεθ' Ὅμηρον, ſive Παραλειπόμενα: quomodo inſcripſit, quia Homerus hiſtoriam de Ilio non abſolvit. Vulgò ſolent *Calabrum* vocare, quia eum Beſſarion, Nicææ Cardinalis, extra Hydruntem, marit. Calabriæ opp. in per-

pervetuſtâ æde B. Nicolai reperit. Atque hoc etiam in Græcâ Conſtantini Laſcaris Grammaticâ legere eſt. Nunc veriſimilius *Smyrnæum* nominant, quia ipſe lib. ult. dicat ſe ἐπειλῶτης, ſive illuſtribus Muſarum ovibus Smyrnæ paſcendis operam dediſſe. Ex quo ſi de patriâ haud certò colligitur, ſaltem videmus, Scholam non infrequentem habuiſſe Smyrnæ. At nullo nititur fundamento, quòd eum Ptolemæus Flavius Romanum putavit. Voſſius. Elegans admodum author eſt, Coluthi, Tryphiodori, & Muſæi non multum abſimilis, dignus certè, qui omnium manibus teratur, Et ut Homerum in argumento ſequitur, ita in Lectione eundem comitari debeat.

Calabria, vulgò *Terre de Labeur*, olim Magna Græcia, Pythagorâ Philoſophorum primo inſignis inſula, quam veteres *Meſapiam* à duce Meſapo, *Peucetiam* à Peucetio Oenotri fratre dixere. Ea ἀπὸ τοῦ κάλλους, & βρύειν, quoniam ſit regio oneroſa, & plena omni genere bonorum, dicitur. Aliam verò Etymologiam exhibet nobis vir Maximus, *lib.* 1. *de Phæn. Col. his verbis*: Hebræis Doctoribus, inquit, pix alio nomine קלב *calab*, aut קלבא *Calba* dicitur. An hinc vicinæ Brutiis nomen Calabriæ? quæ & ipſa picea eſt, aliiſque arboribus piciferis abunde ferax. Huc facit, quod *Calabria* Græcè Πευκετία *Peucetia* dicitur, ἀπὸ τῶν πευκῶν, *à piceis arboribus*. Apibus etiam & ovibus abundavit olim hæc regio. De utriſque Horat. *in odis*,

Quanquam nec Calabræ mella ferant apes.

Et. *Pecuſve Calabris ante ſidus fervidum*
Lucana mutet paſcua.

Et alibi,

Non æſtuoſæ grata Calabriæ
Armenta. ——

Ubi *æſtuoſa*, ob canem Cœleſtem. Val. Flaccus *lib.* 1.

—— *Sic cùm ſtabulis, & meſſibus ingens*
Ira Deum, & Calabris populator Sirius arvis
Incubuit, &c.

Armenta quod attinet, idem Val. *lib.* 3.

Continuo, volucri ceu pectora tactus aſilo,
Emicuit Calabris taurus per confraga ſeptis
Obvia quæque ruens.

Idem ibidem,

—— *Calabris redit armentarius arvis.*

Hinc *Calabræ oves* pro eximiis accipiuntur. Colum. 7. 2. Et Perſius *Sat.* 2.

Hæc Calabrum coxit vitiato murice vellus.

Ubi vulgò exponunt *Lanas Tarentinas* Tarentum autem civitas Calabriæ eſt, ubi lana optima, teſte Plin. *lib.* 8. *cap.* 48. Unde Horatius,

Lana Tarentino violas imitata veneno.

Oleis etiam nobilem fuiſſe regionem hanc innuit Columella. Sic enim ille, *Verumtamen habetur præcipua in hos uſus olea Calabrica, quam quidam, propter ſimilitudinem, oleaſtellum vocant.* Hujus regionis incolæ *Calabri* dicuntur, fructibus imprimis abundantes, quos quoniam hoſpitibus obtrudebant, ſibi alioqui nulli uſui futuros, factum eſt, ut *Dona Calabri hoſpitis* in proverb. ceſſerint, pro nullius pretii muneribus, quæ donanti oneri magis ſunt, quàm uſui, Horat. *Ep.* 1. 7.

Non quo more pyris veſci Calaber jubet hoſpes,
Tu me feciſti locupletem.

Cherſydris ſerpentibus olim hæc regio abundabat, teſte Solino *cap.* 8. *Calabria Cherſydris frequentiſſima*, quorum meminit Virg. *Georg.* 3.

Eſt etiam ille malus Calabris in ſaltibus anguis.

In Calabria natus eſt Ennius poëta Rudiis ignobili oppido, ubi & hortos amœniſſimos poſſedit. Ovid. *lib.* 3 *Mataeotechniæ*:

Ennius emeruit Calabris in montibus ortus
Contiguus poni, Scipio magne, tibi.

I. Loyd. Olim Meſſapiam, teſte Brietio, complectebatur, ſub qua Salentini & Calabri pop. eratque in modum peninſ. extenſa, inter mare Adriaticum & ſinum Tarentinum; Ibique urbes præcipuæ Hydruntum, Brunduſium, Tarentum, Gallipolis & Aletium, ubi nunc prov. *Terra Hydruntina.* Hodierna Calabria verò ampla eſt prov. regn. Neap. maximè in Auſtrum extenſa, verſus Siciliam, ubi aliàs Brutii & magna Græcia. Eſtque duplex, *Citerior*, quæ magis in Boream, & *Ulterior*, quæ magis in Meridiem tendit. Utraque eſt inter mare Tirrhenum & Jonium, à Borea in Auſtrum extenſa. Citerioris caput Conſentia, Ulterioris ſeu Infer. S. Severina eſt. Baudr. Vid. Plin. *lib.* 3. *cap.* 11. Ptol. *lib.* 3. Strab. *lib.* 6. Cluver. *lib.* 3. Merul. *Coſmogr. part.* 2. *lib.* 4. *cap.* 27. Leand. *deſcript. Italiæ* Hàc Saraceni pulſi, à Pipino A. C. 809. Sigon. *lib.* 4. illam iterum vaſtarunt duce Achapſo. A. 828. Cedren. *in Hiſt.* iterumque A. 910. Sigon. *lib.* 6. Græcis adempta eſt, ob Legatos contumelioſè habitos, ab Ottone M., an. 968. Idem *lib.* 7. Ottoni II. viciſſim erepta eſt à Baſilio, an. 978. Sed Græci denuo pulſi ab Henrico II. Imper. an. 1022. Sigon. *lib.* 8. A Nicolao II. una cum Sicilia & Apulia, Normannis in feudum conceſſa eſt, an. 1058. Recepta ab Henrico VI. mortuo Tancredo, an. 1192. P. Æmil. *lib.* 6. Carolus poſtea Claudus Apuliæ Rex, ex captivitate iſtis legibus dimiſſus eſt, ut Calabriâ, cum Apulia, Neapoli & Tarento contentus, Siciliam & Sardiniam Arragoniis relinqueret, an. 1288. Idem *lib.* 7. recuperata tamen eſt a Friderico Siciliæ Rege, an. 1312. &c. Hodie cum toto regno Neapol. ſub Hiſpanis eſt.

Urbes Calabriæ, quæ extant.

Biſinianum, *Biſignano.*	Nicotera, *Nicotera.*
Cantazara, *Cantazaro.*	Rhegium, *Regio.*
Cariathis, *Cariati.*	Roſſanum, *Roſſano.*
Conſentia, *Coſenza.*	S. Severina.
Nicaſtrum, *Nicaſtro.*	Umbriaticum, *Umbriatico.*

Calabrites, Achajæ urbs in Peloponneſo. Laonicus *lib.* 9.

Calabrus, Calabriæ fluv. Pauſan.

Calabrya, Aſiæ min. locus, a bonæ aquæ ſcaturiginibus ſic dictus. Zonar. Curopalates.

Calachana, Armeniæ min. regio, Strabo.

Calachena, Aſſyriæ regio, Strab. *lib.* 16., *Calacina.* Ptol.

Calacta, Siciliæ lateris Septentrionalis urbs maritima Ptolem. *Acque dolci* Leandro. *Calora* Nigro. *S. Marco* Fazello. Athenæo *lib.* 6. memoratur, Καλακτῖνος ὁ ῥήτωρ ὁ ἀπὸ καλῆς ἀκτῆς. Nunc ad amnem *Fitaliam*, 3. mill. ab ora maris Tirrheni. Baudr. Ciceroni *Verrinâ quartâ* memoratur Eupolemus *Calactinus*, ubi perperam vulgò *Calatinus.* Antiquiſſima loci Calactæ mentio eſt apud Herod. *l.* 6. Vide Diod. *l.* 12.

Calacticus, ſinus circa Hiſp. Bæticam, Sex. Avienus.

Caladunum, Callaicorum Bracariorum urbs inter Aſturicam & Bracaram. Ptol. Anton. Ubi nunc Mirandela, caſtrum Portugall. ad Tuelum amnem, in prov. Transmontana, inter Lamegam & Bragantiam.

Cala, civitas in Indiâ, item inſula inter Taprobanam. Ptolemæus.

Calagia, Germ. opp. Ptol. quod Pet. Appianus *Wittenberg* interpretatur. In Saxoniâ ſitum eſt ad Albim fluv. Sanſoni, Iena urbs eſt. Aliis *Kalbe*, caſtrum ad confluentes Salæ in Albim, paulò ſupra Darbicum, infra Serveſtam & Bernaburgum.

Calas, inſulæ ſunt in oſtio ſinus Perſici. Arrian. *in Periplo.*

Calamus, fons Lyciæ, aliàs *Calbius*. Steph.

Calagna, Colonia eſt apud Onuphrium ex Frontino.

Calagorgis, Gall. Aquitanicæ urbs, Anton. nonnulli putant *Bigerriones* eſſe Cæſaris.

Calagorina, Vaſconum in Hiſpan. Tarrac. urbs. Ptol. *Calaguris* Straboni eſt. *Calagurris Naſcica*, Plin. *Calaborra* eam appellat Varrerius. *Calagurris* dicitur Livio. Itemque Prudentio *in Periſteph. Hymn.* 7.

Noſtra geſtabit Calagurris ambos
Quos veneramur.

Hujus, ut & Quintiliani, Patria. Surita, *ad Itiner. Anton.* De Marca, *hiſtor. Bearn.* Vide *Calaguris.* Pop. *Calagurritani, Naſaci.* Plinio 3. 3.

Calaguris, urbs epiſc. Hiſp. Tarr. ad Iberum fluv. ubi recipit amnem *Cidacos de Caſtiglia.* 13. leuc. à Calciata in Ortum; prope confinia Navarræ. Vulgò *Calahorra.* Plinio *Calagurris Fibularia*, qui etiam alterius urbis, *Calagurris Naſcica*, meminit. Fortiſſimos olim milites tulit, in Principum excubias, ut hodie Helvetii, expetitos. Vide Suritam, *ad Itin. Anton.* Marcam *Hiſt. Bearn.* & ſupra, in *Calagorina.*

Calais, Boreæ ex Orithyiâ filius alatus, qui unà cum Zethe fratre ſimiliter alato cum Argonautis Colchos profectus eſt. Quâ in expeditione cùm à Phineo rege humaniter eſſent accepti, Harpyias, quæ epulas ejus fœdabant, perſequi conſtituerunt: quas cùm & alarum auxilio & ſagittandi peritiâ in Plotas uſque inſulas fugaſſent, ab Iſide admoniti ſunt, ne Jovis canes ulterius proſequerentur. Inde itaque retrorſum reverſi, duas illas inſulas, in quibus Harpyias reliquerunt, à converſione ſuâ *Strophadas* appellarunt, cùm antea *Plotæ* dicerentur. Poſtremò ab Hercule occiſi dicuntur, & in ventos commutati, qui caniculæ exortum dies ferè octo præveniunt, unde & πρόδρομοι, id eſt, *Præcurſores* appellantur. De his Apollon. *lib.* 1. Natalis Com. *Myth. lib.* 8. *cap.* 11. Alex. Roſſæus, *in Myſtagogo Poet.* Ovid. *Met.* 6. *fab.* 8.

Barbaque dum rutilis aberat ſubvexa capillis,
Implumes Calaisque puer, Zethesque fuerunt. Vide eundem *lib.* 7 *f.* 1. Propert. 1. 19. *De Hyla puero*:

Hunc duo ſectati fratres Aquilonia proles,
Hunc ſuper & Zethes, hunc ſuper & Calais.

Item nomen pueri, Horat. *Carm.* 3. 9.

Me torret face mutuâ
Thurini Calais filius Ornithi.

Calama, Africæ urbs inter Conſtantinam & Hipponem. Oroſius. Hujus ſæpe meminit D. Auguſtinus. *Calamata*, ut videtur.

Calama, Carmaniæ vicus litori vicinus. Arrian.

Calama, urbs Meſſeniæ in Peloponneſo. Steph ex Polyb.

Calamentha, urbs Libyæ, vel Phœnicum. Steph.

Calamiana, inſula oblonga Aſiæ in mare Ind. inter Borneum & Philippinas extenſa, ſub proprio Rege. Aliter *Paragoja.*

Calamina, vulgò *Malipur*, & Luſitanis *Citta di S. Thoma*, urbs

urbs parva Indiæ citerioris, verſus oram littor. ſinus Gangetici, in regione Coromandelis, quæ pars eſt Narſingæ, ſatis culta, & à Chriſtianis S. Thomæ dictis, inhabitata 25. mill. à Paliacata in Auſtr. ubi corpus D. Thomæ Apoſtoli ſuperioribus annis inventum ſcribit Maphæus cum aliis.

Calamina, inſ. ſitæ ſunt in Torrhebiâ palude, ſeu lacu, quem Nymphæum vocant, appellanturque *Nympharum inſulæ*, item que *Saltares*, quoniam in Symphoniæ cantu ad ictus modulantium pedum moventur, ut Plin. ſcribit. tametſi à *Calaminis* diſtinguere videtur Cælius Rhod. 9.3.

Calamina, inſ. in Lydiâ, quæ non ventis ſolùm, ſed etiam contis quò libeat pulſæ, multorum civium Mithridatico bello ſaluti fuere. Plin. 2. 95.

Calamis, cælator egregius. Prop. 3. 8.

Gloria Lyſippo eſt animoſa effingere ſigna,
Exactis Calamis ſe mihi jactat equis.

Ovidius *Calam* vocat, ut vulgò legitur: *Pont.* 4.1.

Vindicat ut Calais laudem quos fecit equorum.

Sed legendum *Calamis*. Vide Plin. 34. 7. Et Quint. 12. 10.

Calamiſſus, Locrorum opp. Plin. 4. 3.

Calamoboas, Antipater cognominatus eſt: nam cùm nec vellet, nec poſſet congredi cominus cum Carneade, qui magnâ vehementiâ invehebatur in Stoicos, ſeſe ad ſcribendum vertit, multosq; libros edidit maledicos, in quibus paſſim contradicebat Carneadi. Ergo non linguâ ſed calamo vociferabatur, Eraſmus.

Calamona, Ægypti & Arabiæ opp. Lib. Notit.

Calamos, Aſiæ oppidum, in orâ ſubjectâ Libano monti. Plin. *l.* 5. *c.* 20. Urbs item Phœniciæ. Polyb. Et civitas Babyloniæ. Strabo.

Calani, Indiæ pop. ex quibus oriundos Judæos tradit Clearchus apud Euſeb. *Præp. Evang. lib.* 9.

Calantica, pag. Luſit. Eboræ urbi proximus, *Arrajolas*. Jac. Vaſconc.

Calanus, Philoſophus ex Gymnoſophiſtis Indis, qui ſecutus Alexandrum Magnum extra Indiæ fines, cùm apud Paſagardas an. æt. 83. ægrotare cœpiſſet, factâ pyrâ, & aureâ lecticâ ſuperimpoſitâ, in eâ cubans ſpectante toto exercitu, in aciem diſpoſito, & certis hominibus fragrantiſſimos odores pyræ affundentibus, combuſtus eſt, ſine ullo doloris indicio, ſtramentis opertus. Fertur, cùm Alexander M. rogaret eum, ſi quid vellet, dixiſſe: *Propediem Te videbo.* Quod etiam contigit, nam in Babylone paucis poſt diebus Alexander mortuus eſt. Arrianus. *Indi*, inquit Suidas, *quemq; ſapientem Calanum vocant.* Cæterùm de hujus diſputatione & interitu plura vide apud Diod. *l.* 17. Q. Curt. *lib.* 10. Arrian. *lib.* 7. Valer. M. *lib.* 1. *cap.* 10. *ex.* 26. Strab. *lib.* 15. Caſaub. 206.

Calaon, Aſiæ fluv. circa Colophonem. Pauſan.

Calapis, Pannoniæ memorandus amnis in Saum influens, juxta Sciſſiam, gemino alveo inſulam ibi efficiens, quæ *Segeſtica* appellatur.

Calaris, Sardiniæ primaria civitas, in 4. partes dividitur; media Fortiſſimo muro ſepta propriè *Calaris* eſt, ea quæ Orientem ſpectat *novum oppidum*, ea quæ Meridiem reſpicit, *La Glapola*, & quarta, quæ ad Occaſum vergit, *Stampax* nominatur. Suntque hæ 3. partes ſuburbia quædam, & appendices urbis Calaritanæ. *Calaris* Hirtio, & *Caralis* Ptolemæo. Florus eam *urbem urbium* vocat. pop. *Calaritani*. Vide *Caralis*, & infra.

Calaris, urbs triplex, cum portu capaciſſimo, in mari Africo. Sub Hiſp. cum tota Inſ. ab an. 1330. quo capta fuit à Johanne II. Arragonum R. ab ea pars Auſtralis Inſ. dicitur prom. Calaritanum. Ab Arborea 50. mill. in Ortum. Baudr.

Calarna, urbs Macedoniæ. Steph.

Calaroga, oppidul. Diœceſis Oxonienſis, in Hiſp. in Caſtella vet. patria Inſtitutoris Ord. Prædicat. Dominici.

Calarona, locus Antonino quidem non memoratus, antiquus tamen. In illo tribunum & cohortem locat Lib. Notit. ita enim ille: In *prov. maxima Sequanorum, Tribunus cohortis primæ Flaviæ Calarona*. Manet hodieque nominis veſtigium in arce, *Glerelles*, vel *Gleroule*, ad lacus ripam, prope vicum S. Symphoriani, in præfectura Lauſannenſi. Vicus ne fuerit olim, an oppidum, an caſtrum potius? in incerto eſt. Joh. Bapt. Plantinus *Helv. Nova Antiq.*

Calarona, quoque *Glarona*, opp. Helvet. ad *Sarneſſ* amnem. fœdus iniit cum reliquis pagis, an. 1351. Vide *Glarona*.

Calarus, inſula; alias *Alopecia*, vel *Alopeconneſus*, aliàs *Calerus* civitas eſt dicta. Steph.

Calas, ab Alexandro Magno Paphlagoniæ ac Enetis præpoſitus. Videtur is eſſe, qui Diodoro *lib.* 17. vocatur *Callas*. in Troade à Perſis ſuperatus, confugit deinde Rhœtium. Filius fuit Harpali, præfuit mille & octingentis Theſſalis regem in Aſiam ſecutis. Ibid. 571.

Calaſarna, Lucanorum urbs, nunc *Capana* in Calabriâ. Aliis eſt *Campana*, oppidul. Calabriæ cit. juxta amnem Lacanetum 4. mill. ab Umbratico.

Calaſiris, pars Ægypti, unde incolæ *Calaſirii*. Steph.

Calata, *Galeata*, Anton. opp. Sicil æ medium inter Pactas ad Occid. & Troynum ad Ort. 25. m. p. pop. *Calatini*. *Calata*, altera, urbs Siciliæ mediterranea, Ennæ urbi finitima. *Calatagirone* Cluſio. Ferrarius. Intra montes, crevit ex ruinis Zotiæ, habetque vicinum Achatem fluv. in Africum mare ſe exonerantem.

Calatagirone Bonaventura, Franciſcanorum Generalis, à Clemente VIII. Patriarcha Conſtantinop. deſignatus, Galliæ R. cum Hiſpanis, reconciliando operam navavit. Vide *Bonaventura*.

Calatara, Bactriani pop. Ptol.

Calathana, Macedoniæ vicus. Livius.

Calathe, vulgò *Calathuſam* vocant, nomen urbis ad Herculis columnas ſitæ. Steph.

Calathe, vulgò *Galata*, inſ. maris Africi Numidico ſinui adjacens. Aliis eſſe videtur *la Goletta* inſ. cum arce in ora ſinus Tunetani, ab Hiſpanis diu poſſeſſa, & ſuperioribus annis ob nimiam diſtantiam amiſſa.

Calathion, Laconiæ mons, Pauſan.

Calathis, nomen civitatis, Κάλαθις Straboni, in Illyride.

Calathus, fil. Jovis, & Antiopes, Hom.

Calathuſa, inſ. inter Cherſoneſum, & Samothracem deſerta, Plin. 4. 11. Item inſ. in Ponto. Steph. Et Arabiæ Deſertæ opp. Ptol.

Calatia, urbs Campaniæ, *Gajatzo* Leandro. Silius *l.* 8.

— *Nec parvis aberat Calatia muris.*

Opidani *Calatini*, Liv. 22. & 26. Coloniam huc deduxiſſe C. Julium Cæſarem author eſt Appian. Alex. Unde Cic. *ad Att.* 16. 6. *Octavianum veteranos, qui Caſilini, & Calatiæ ſunt, perduxit ad ſuam ſententiam.* Ipſe Appianus *Civil.* 3. ὁ δὲ Καῖσαρ Ὀκτάβιος ἐς Καμπανίαν ᾔει ... τὰς πόλεις ... τὰς ὑπὸ τοῦ πατρὸς ᾠκισμένας καὶ ὑπὸ Καλατίαν ... ἐπὶ δ' ἐκείνῃ Κασιλῖνον. Baudrando urbs eſt Regn. Neap. in prov. Terræ Laboris, prope Vulturnum fluv. & ſenſim deficit.

Calatis, urbs Libyæ. Steph.

Calatia, opp. Indiæ. Steph.

Calatis, opp. in maritimâ regione Ponti. Steph. Item Thraciæ civitas Plin. 4. 11. quæ antea *Acervetis* vocabatur.

Calatrava, urbec. Caſtell. novæ, ad Anam fluv. aliàs munita. Hinc tractus adjacens campus Calatravæ, & Ordo militaris Equitum Calatravæ. 3. leuc. à Civ. Reg. 4. ab Almagro.

Calatrava, ordo militaris in Hiſp. inſtitutus à Sanctio III. Caſtellæ Rege. Hic enim cùm arcem validam *Calatrava* Mauris Andaluziæ eripuiſſet, ejus defenſionem Templariis obtulit, qui eam tueri deſperantes Regi reſtituere. Abbas autem Raimundus, Ciſtertienſis, pluribus egregiis viris ſtipatus, munus hoc in ſe ſuſcepit, unde Ordini initium, an. 1185. Sub Alphonſo nobili dein plurimum auctus, magnos Magiſtros habere cœpit. Uſque ad annum 1489. quo Magiſterium hoc à Ferdinando & Iſabella coronæ innexum eſt. Hodieque 24. beneficiaria prædia hujus ordinis equitum in Hiſp. reperire eſt. Paulus III. illis conjugium permiſit. In pectore rubram geſtant crucem. Rodericus de Toledo, Mariana, Fauyn. & Baronius.

Calatum, mel. *Calacum*, Albionis inſ. opp. *Tadcaſter* & *Helcaſter* Lhuydo. Aliis *Overburrow*, lacus agri Lancaſtrenſis, inter Lonum & Laccum, amnes. Camdeno videtur *Whealley caſtle* in reg. Weſtmariæ.

Calavii, Campana gens. Livius.

Calavius Sabinus, duodecimam legionem in Armeniâ, ſub Cæſennio Pæto, rexit. Apud Tacitum 15. *Annal. cap.* 7. Ubi tamen magis placet Fulvio Urſino *Flavius Sabinus*.

Calauria, vulgò *Sidra*, teſte Sophiano, inſ. ſinûs Argolici contra Troëzenem, ubi Demoſthenes Antipatri perſecutionem fugiens accepto veneno obiit. Ibi Diana colebatur. Ovid. *Met.* 7.

Inde Calaurea Latoidos aſpicis arva.

De quâ Proverbio datus locus, *Pro Delo Calauria*: In mutui beneficii memoriam. Fertur enim Neptunus cum Latonâ permutationem feciſſe, & datâ Delo Calauriam habitaſſe. Ejus meminit Dionyſius *verſ.* 499

Αἰγυλά τ' ἠδὲ Κύθηρα, Καλαύρειά τε τρηχεῖα.

Vide Schol. *ad locum*. Item Inſula parva, juxta Cretam, à *Calauro* Neptuni filio dicta. Vocabatur etiam *Irene*. Steph.

Calazophylaces, Græcorum Sacerdotes, qui grandines cùm inſtarent, ſpecularentur. Hi enim agni, vel pulli ſacrificio avertere credebantur: Sed ſi agnus vel pullus defuiſſet, digitum graphio, ſtylove feriebant, atque inde fuſo ſanguine litabant. Hos Cleon inſtituit, ut videre licet in Gyraldo *lib. de Diis Gentium*. Lege *Chalazophylaces* à χάλαζα *grando*.

Calbis, Cariæ amnis. Pompon. 1. 16. Ubi libri veteres vocant *Galbiam*, non *Calbim*. Græcis eſt Κάλβις, & Κάλβιος, ac forſan etiam Καλβίας. Stephanus & Καλαυνὸν fuiſſe dictum prodit. Κάλβιος, inquit, πρὸν Αὐλίας, ὃν καὶ Καλαυνὸν φασι. Nihil in his verbis eſt mutandum. Nam Καλαυνὸ mater Tragaſiæ fuit, ex quâ natus Caunus & Byblis. Colligere id eſt, ex verſibus iſtis, qui apud Parthenium extant, quos emendatos adſcribit Iſ. Voſſ. Notis *ad Melam loco dicto*:

Αὐτὰρ ὅγ' ἀντρῷ ... Οἰκοῦσιν ...
Κτίσσατο. Τραγασίη δὲ Καλαυνοῦς ...
Ἡ οἱ Καῦνον ἔτικτε ... Φιλίαυτον ...
Γείνατο δὲ ... ἀγαλλίοντα
Βυβλίδα, ... Καῦνος,

Βάλλ' ἐπ' ἔργα Διας Φόλγαν ὀφιώδεα Κύνθον
Καὶ Κορέγγε ὑδατώδη, καὶ Κάραν ἱερὴ λοιπά.
Ἔνθ' ἐστι πολλάκις ἐν ἡμαρ ἱερὸς Ἴωνας.

Deæ hujus, quæ ad Miletum ſita eſt, meminit Steph. Ut autem ad Galbin fluv. revertamur, is & aliud habet cognomen, Indum quippe vocat Plinius, additque eum ortum in Cyburatis, 60. alios recipere fluvios, & plus quam 100. torrentes. Nomen huic amni dedit Indus quidam ab Elephanto excuſſus, ut ex Livio conſtat. Verùm & alio olim nomine notum fuiſſe fluvium hunc exiſtimo, *Mauſoli* nempe. Hoc non aliunde conjicio, quàm ex nugatore illo, qui, ſub nomine Plutarchi, libellum de fluminibus compoſuit; qui Indum fluv. illum nempe, qui eſt in Indiâ, prius Mauſolum dictum fuiſſe tradit. Legerat proculdubio iſtud de hoc Cariæ Indo. Nulli autem mirum videri debet, Mauſolum flumen eſſe in Cariâ, cùm etiam univerſi olim Cares Mauſoli dicti fuerint.

Calcaria, urbs Ducat. Clivenſis parva, ſed lepida, 1. leuc. à Rheno, 2. à Cliviа urbe. Sub dominio Elect. Brandeburgici, ad amnem Men.

Calcaria, locus inter Maſſiliam, & Foſſam Marianam. Item Angliæ opp. Anton. *Kalcaceſter* Bedæ, teſte Ortelio, *Aberford* Camdeno: eſt autem in agro Eboracenſi vel *Tadcaſter* opp. ejuſd. reg. ad *Wherfum* fluv.

Calce, Campaniæ civitas. Strabo 5.

Calcedonia, urbs Aſiæ min. *Scutaret*. Vide *Chalcedonia*.

Calchas, antis, Græcus augur, Theſtoris fil. (à quo Theſtorides à Poëtis vocatur) qui cum Græcis ad expeditionem Trojæ profectus eſt: & quoniam divinandi arte plurimum præſtabat, ejus conſilio multa geſta ſunt. Nam, cùm in Aulide Græcorum claſſis adverſis ventis detineretur, Agamemnonem docuit, quâ ratione Dianæ ira placari poſſet, & ex ſerpentis augurio, qui in arborem ſurrepens, decem paſſeris pullos unà cum matre devorarat, decimo demum anno Ilium captum iri oſtendit. Exortaque deinde ad Trojam peſtilentiâ, viam monſtravit, quâ Apollinis ira poſſet mitigari. Quapropter, inter cæteros Achilli acceptiſſimus erat, adeò ut ejus præſidio plerumque defenderetur, præcipuè verò, cùm cenſuit Chryſeidem patri reddendam eſſe. Tum enim Agamemnon non ſolùm in vatem, ſed etiam in ipſum Achillem infenſus ferebatur. Dirutâ autem Trojâ reverſus cum Amphilocho Amphiarai filio, terreſtri itinere Colophonem (urbem Joniæ) veniens, cùm in luco Apollinis Clarii extra urbem apud Samum in Mopſum præſtantiſſimum augurem incidiſſet, artis peritiâ ab illo ſuperatus, dolore contabuit, quòd propoſitâ ſibi à Mopſo caprifico (ut refert Heſiodus) aut (ut Pherecydes mavult) ſue gravidâ, conjicere non potuiſſet, quot in illa ficus eſſent, quotve hæc utero ſuculas gereret: quos tamen Mopſus ſine ullo errore divinavit. Hom. *Iliad.* Virgil. *Æneid.* Plinius alterius Calchantis meminit, *lib.* 3. *cap.* 11.

Calchut, opp. Angliæ, concilio an. 787. tempore Adriani I. habito, notum. Concil. *tom.* 7.

Calciaci, pop. German. infer. quorum urbs teſte Junio dicitur *Calcaria*, vulgò *Calkar*, in Ducatu Clivenſi. Ortel. negat *Calciacos* à Tacito memorari, ſed *Talbiacum*.

Calciata, urbs Caſtell. Vet. in Rivogia regiunc. Epiſc. ſub Archiepiſc. Burgenſi. Parva inter montes. 12. leuc. à Calaguri in Occaſ. & 3. à Nagera. *La Calzada*, ſeu *S. Domingo de la Calzada* vulgò.

Caldius, militari joco ſic dictus eſt Claudius Cæſar, quemadmodum *Biberius* pro *Tiberius*, & *Mero* pro *Nero*. Sueton.

Caldone, promuntorium Indiæ, propinquum flumini ſalſo.

Caldonatium, opp. agri Tarviſini.

Calduba, Turdetanorum in Bæticâ urbs.

Cale, urbs Luſitaniæ, hodiè *Puerto*. Baudrando, oppidul. aliàs Callaicorum Braccariorum, ad oſtia Durii flum. cum portu admodum frequenti, propter piſcationem, unde dictus *Portus Cale*; crevit in Civit. opulentam, unde poſtea *Portugallia* nomen. Emporium eſt celebre & maximè à Belgis frequentatum. Eſt & in Galliâ hoc nomine urbs, quam Salluſtius captam à Perpennâ commemorat. Servius *in Æn.* 7.

Cale, les, vel *Cales, lium*, ſive *Calenum*, opp. Campaniæ non procul à Caſilino, in cujus agro vinum generoſum naſcebatur. Hor. 4. *Carm.*

—— Preſſum Calibus ducere Liberum.

Et alibi,

Cacubum & prelo domitam Caleno
Tu bibes uvam.

Juv. *Sat.* 1.

Occurrit matrona potens, quæ molle Calenum
Porrectura viro miſcet ſitiente rubetam.

Ibi ridiculè quidam *Calænum*. qu. μηδὲν οἶνος, cùm ſit à *Cale* Camp. opp. Virg. *Æn.* 7.

— — Vertunt felicia Baccho
Maſſica, qui raſtris, & quos de collibus altis
Aurunci miſere patres, Sidicinaq; juxta
Æquora, quiq; Cales linquunt.

Sil. *lib.* 8.

Nec cedit ſtudio vicinus ſanguine miles,
Quem genuere Cales, non parva conditor urbis,
Ut fama eſt Calais, Borea quem rapta per auras
Orithyia vago Getico nutrivit in antro.

Idem neſcio cur *l.* 12. eam ſingulari numero appellavit:

Threiciamq; Calen, veſtras à nomine nati
Orithyia domos.

Fuiſſe haud poſtremæ notæ urbem, auctor eſt Strabo *lib.* 5. Καὶ ἡ ἐφεξῆς ἡ τῶν Καλήνων πόλις καὶ αὐτὴ ἀξιόλογος, συνάπτουσα τῷ Καπαλίνῳ.

Cale, urbs Italiæ ad Cantianum amnem, ubi recipit Boaſim, ad radices montis Apennini, in dit. Pontif. Nunc *Calium*. Ital. *Cagli*. Vide *Calle*.

Cale, ſeu *Cala*, oppidul. Galliæ cum celebri monaſterio Monialium. in prov. inſ. Franciæ, prope Matronam fluv. 4. leuc. à Pariſiis. Vulgò *Chelles*.

Caleacte, quaſi, *pulchrum littus*. Vide *Calacta*.

Calearius, lacus Africæ. Oroſius.

Caleb, id eſt, *quaſi cor*, aut *canis*, vel *caniſtrum*, filius Jephunne. Natus A. M. 2506. inter exploratores terræ Canaan, cum Joſua, ſe reliquis, populum abſterrere volentibus, ſtrenuè oppoſuit, unde etiam ſolus cum illo ſolo terram promiſſam ingreſſus eſt, in cujus diviſione Hebron ei ceſſit. Othonielem generum nactus, captâ prius urbe Cariath-Sepher, obiit An. M. 2617. ætat. 113. Num *cap.* 13. 14. & *ſequentibus*. Joſ. *c.* 14. & 15. Jud. *cap.* 1. Joſeph. *Antiq. lib.* 3. *cap.* 13. & *lib.* 5. *c.* 1. Torniel. Salian. *Annal.*

Calecut, urbs Indiæ Oriental. cis Gangem præcipua. Emporium celebre, caput regni perampli, in ora Malabarica, cum portu ſatis capaci. A Cochino 20. leuc. Hiſp. circiter, vix decem à Cananora. Ejus Rex *Zamorinus* dicitur, i. Supremus Imperator, & Deus in terris. Pelago alluitur; vaſta eſt admodum abſque mœnibus, intus pluribus in locis vacat, domus non ſunt contiguæ, invicem diſtantes plurimum, lapidibus & calce extructæ, interiores partes ſculptæ, pro imbrice palmis utuntur, illiſque ſuas ædes tegunt. Fores prægrandes habent, miroque artificio fabrefactas, quas muro cingunt inſtar pomœrii. Ibi viſuntur arbores innumeræ, ſtagna, & fontes compluſculi, ubi ſæpius, & quater ferè interdiu lavantur. Rex Idolorum latriæ mirè eſt addictus, cui à ſubditis ſuis ſervitus incredibilis exhibetur. Cùm egreditur, carpento, ſeu curru vehitur, quem bini viri ferunt, omni lapidum genere condecoratum. Carpentum ſtipant choraulæ, præcones, buccinatores, & id genus quamplurimi. Patritii verò & eminentiores ſuæ ditionis omnes ſequuntur, enſes denudatos, & clypeos teretes gerentes; Sagittarii etiam ac velites præcedunt, itinera explorantes, tentorio rex incedens tegitur, ad quem propius quis non accedit, quàm ad 3. & 4. paſſus. Extra ſolennis autem pompæ tempus habitu non multùm à cæteris differente utitur. Cùm ei aliquid porrigunt, ac ſi ſtipem darent elephanto, ab ipſis tremebundis in ramo porrigitur, quoniam regem apud eos tangere nefas ſit. Ditiſſimi & innumeri ſunt in hac civitate mercatores, quorum commercia ſunt lapides pretioſi, aromata omnis generis undequaque importata: panni ex ſerico omnium generum, & auri intertexti plurifariàm, ærea autem fabrefacta & ſtannea vaſa plurima: deniq; nihil ferè ibi deſideratur, quod ad humanum cultum pertineat. Cadamuſtus *in Navigat.* & Ludovicus Patricius Romanus. Rex autem Calecutianorum, qui è ſtirpe Braminis eſſe debet, urbis hujus conditoris, (inquit Munſterus, *in Coſmographia*,) latriæ Dæmonum eſt addictiſſimus. Habet enim Dæmonis imaginem, in ſacello ſuo ſedentem, diademate redimito ejus capite, quod quaterna fulciunt cornua: Naſo eſt deformi, torvis, trucibuſque oculis, vultu minaci, aduncas manus harpaginis inſtar habet, pedes verò gallo haud abſimiles, quod quidem monſtrum ingens, & horrendum, qui conſpicantur, pavent continuò. Res eſt ſanè viſu indigniſſima, eademque admodum horrifica. Sacellum ambiunt picti dæmones, & in ſingulo angulo ſedens ex ære viſitur Satanas, ita affabrè factus, ut undecunque flammeſcere videatur. Singulis diebus manè eorum ſacerdotes, qui *Bramini* dicuntur, memoratum idolum roſaceâ, & hujuſmodi odorifero latice emaculant, ſuffiuntque variis odoramentis, procumbentesque adorant. Sanguinem galli gallinacei per hebdomadem vaſi argenteo, carbunculis ignitis oppleto, indunt, additis ſuffimentis odorum innumeris, thuribuloque accepto, adolent largiſſimè thura, tinniente crebrius interea argenteo tintinnabulo. Porro Rex pranſurus, quod ſobriè admodum & frugaliter fieri ſolet, humi recubat abſque ſtragulis, ac diſcumbentem ſacerdotes ipſum circumſtant, nuſquam propius quàm ad quaternos paſſus accedentes, regis verba ſummâ cum reverentiâ obſervantes. Ubi verò edere deſierit, ſacerdotes regias reliquias efferunt corniculis avibus depaſcendas, quas nefas eſt lædere. & ob eam cauſam tutò volitant, quocunque libuerit. Ducturus rex uxorem, prius thorum inire non conſuevit, quam à digniore ſacerdote nova nupta deflorata fuerit: iſtiuſque ſtupri à rege pretium 500. aureorum conſtituitur. Primum inſuper locum poſt regem tenent Sacer-

Sacerdotes idolorum cultores: his ſuccedunt Naëri, qui non minoris dignitatis ſunt apud eos, quam olim apud Romanos fuere Patricii. Horum etenim intereſt, enſem, clypeum, arcum, lanceamque cùm prodeunt ferre. Qui deinceps tertiæ claſſis habentur, hi ejus loci ſunt apud eos, cujus apud nos ii, qui cerdonicam artem exercent, quarto loco ſuccedunt, qui piſcari victum quæritant; quinto ii, ad quos ſpectat piper, vinum, juglandesque colligere, poſtremò qui ſerunt & colligunt oryzam, contempti à Sacerdotibus, & Patriciis. Adoraturi ante emerſum Solem ſtagno lotionis gratiâ immerguntur: Sicque loti nihil prius contrectant, quàm domi ſuæ preces ad idola fuderint. Profecturo ad bellum regi, in expeditione ſunt centena peditum millia, nam equitum ibi nullus eſt uſus, præter Elephantorum. Qui regem ſequuntur vittâ ſericâ, eâdemque coccineâ caput vinciunt. Prælium inituri enſe obrotundo, clypeo, lanceis, & arcubus utuntur. Hæc Munſterus. Luſitani, licèt ſub præcedentis ſeculi finem, aliquoties Samorinum prælio viciſſent, nunquam tamen in regno ejus firmum figere pedem hactenus potuere. Præter Ethnicos, quorum ſuperſtitio hic regnum habet, reperiuntur quoque in hiſce oris, Mahometani, Arabes, Chriſtiani S. Thomæ, & quidam à Chriſtianis Europæis converſi. Plura de Rege, & Regno hocce vide apud P. de Valle, teſtem αὐτόπτην, *Itiner. Tom.* 4. Arcem *Calecuti* condidit Johannes, filius & Succeſſor Emanuelis Luſitaniæ R. circa A.C. 1529.

Caledonia, pars Septentrionalis Scotiæ; & *Caledonii* pop. ubi nunc prov. Roſſia, Loquabria & Athoia. Regio Incolis *Albbanium* Lat. *Albania*, Camdeno; vaſtiſſimam olim habens ſilvam, quæ & ipſa *Caledonia* dicebatur, maximos urſos alens. Mart.

Nuda Caledonio ſic pectora præbuit urſo.

Silius *lib.* 3.

Inq; Caledonios primus trahet agmina lucos.

Hodie *Caldar*, *Calender* Hect. Boëtio. Cujus tamen vix reliquiæ ſuperſunt. Ibi & caſtrum Caledonium urb. *Dunkelden* ad Taum fluvium. Mart.

Quinte Caledonios Ovidi viſure Britannos.

Valerius Flaccus *lib.* 1.

—— Caledonius poſtquam tua carbaſa vexit
Oceanus, Phrygios prius indignatus Julos.

Oceanus Deucaledonius Ptol. dicitur, i. e. *mare Scoticum*, maximè verſus Boream. Saltem à Cantio longè diſtare innuit hæc Lucani Comparatio, *lib.* 6.

Prima quidem ſurgens operum ſtructura fefellit
Pompejum; Veluti media qui tutus in arvis
Sicania rapidum neſcit latrare Pelorum.
Aut vaga cùm Tethys, Rutupinaq; litora fervent,
Unda Caledonios fallit turbata Britannos.

Caledonios, Camdenus rectè deducit à Britannico *kaled* quod *durum* ſonat. Duri enim & aſperi erant incolæ. Et terra etiam tota horridis & confragoſis montibus attollitur. Ita Hebræorum magiſtris גלד *galad*, eſt *dureſcere*. Syris etiam & Arabibus. Unde גליד *gelid* pro *glacie*, & *cryſtallo* ſæpe occurrit. Quaſi *duramen* dixeris cum Lucretio *lib.* 6.

Et vis magna geli, magnum duramen aquarum.

Sed & pro firmamento ſumitur גליד in Arabicâ Paraphraſi. Gen. 1.6.

Calegia, vide *Calagia*.

Calem, urbs inter Ulyſſipolim, & Bracarum. Anton. Hodie *Gaya*. Item urbs Italiæ prope Anconam. Anton. *Caglio* Simlero.

Calemberga, tractus Germaniæ, in Ducatu Brunſuicenſi, prope Viſurgim fluv. extenſus; & inter Hannoveram, Hamelium, Eimbecum & Gotingam urbes, hodie ſub dom. Ducis Luneburg. Hannoveræ. Baudr. Hinc linea olim *Calembergia*, aliàs Götingenſis, ſtirpis Brunſuicenſium Principp. cujus Ericus ſenior, Wilhelmi jun. ſecundus filius Sator fuit. Hic in aula Maximiliani I. Imper. cui in bello Bavarico, prælio adverſus Bohemos vitam, aureâ ſtellâ inſignibus adjectâ ob id donatus, ſervaverat, vixit. Dein grave ei anno 1518. cum Johanne Lawenburgico, Epiſcopo Hildeshem. bellum ortum. Obiit anno 1540. pater Erici jun. qui à matre Eliſabetha Brandeburg. in Evangelica religione educatus, eam poſtea deſeruit, matre ob id mœrore extinctâ, impatiens otii, faſtu ac ſtolidâ taciturnitate vanis conſiliis plerunque abreptus, in bello Smalcaldico Cæſari militavit, dein Bremam anno 1546. fruſtrà obſedit. Contra patruelem Henricum an. 1552. bellum ſuſcepit: Alberti Brandeburgici partes tuitus eſt: Hiſpano adverſus Gallos meruit, prælii ad Quintini fanum pars magna: Monaſterienſi Epiſcopo & Dantiſcanis pecuniam extorſit, mox Boruſſiam invaſurus, &c. Tandem Papiæ anno 1584. obiit ſine legitima prole. Hæreditatem ejus Guelferbytanus crevit. Vide Spener. *Syll. Genealog. Hiſtor.*

Calena, vide *Caleva*.

Calendæ, primus dies menſis, de quibus Macrobius *lib.* 1. *cap.* 15. Priſcis temporibus, inquit, antequam Faſti à Cn. Flavio ſcribâ, invitis patribus, in omnium notitiam proderentur, pontifici minori hæc provincia delegabatur, ut novæ Lunæ primum aſpectum obſervaret, viſamque regi ſacrificulo nuntiaret. Itaque ſacrificio à rege & minore pontifice celebrato, idem pontifex Kalatâ, hoc eſt, vocata in Capitolium plebe, juxta curiam Kalabram, quæ caſæ Romuli proxima eſt, quot numero dies à Kalendis ad Nonas ſupereſſent, pronunciabat: & quintanas quidem, dicto quinquies verbo καλῶ, ſeptimanas repetito ſepties prædicabat. Verbum autem καλῶ Græcum eſt, hoc eſt, *voco*, & hunc diem, qui ex his diebus, qui Kalarentur, primus eſſet, placuit *Kalendas* vocari. Hæc Macrobius. Eam autem ob cauſam populo, quotnam dies Calendarum eſſent, prædici neceſſe erat, ut ſciret, quinam Nonarum dies eſſet futurus, quo confluere in urbem populus ſolebat, ut addiſcerent, quid eo menſe in divinis, humaniſque rebus facto opus eſſet. *Calendaris* Juno dicta eſt, quòd Calendarum dies ei ſacer eſſet. Ovid. *Faſt.* 1.

Vindicat Auſonias Junonis cura Calendas,
Idibus alba Jovi grandior agna cadit.
Nonarum tutela Deo caret.

Vide Voſſium, in *Calenda*.

Calentum, Hiſp. ulter. opp. ubi lateres fiunt, qui projecti in aquam natant. Plin. 35. 14.

Calenum, ſeu *Carinula*, urbs regni Neapolit. in provinc. Terræ Laboris, 4. milliar. ab ora maris Tirrheni, totidem à Sueſſa. Parvi circuitus. Aquâ, quæ temulentos facit, Plin. vinoque ſuo celebris, parumque diſſita à vet. Caleni ruinis. Vide *Cale*, & *Cales*.

Calenus, vates quondam in Hetruriâ celeberrimus. De quo hunc in modum ſcripſit Plinius *libro* 18. *capite* 2. Cùm in Tarpejo, inquit, fodientes (videlicet Romani) delubro fundamenta, caput humanum inveniſſent, miſſis ob id à Senatu legatis, Hetruriæ celeberrimus vates Olenus Calenus, præclarum id fortunatumque cernens, interrogatione in ſuam gentem transferre tentavit, ſcipione prius determinatâ templi imagine, in ſolo ante ſe; Hoc ergo dicitis Romani? Hic templum Jovis Optim. Max. futurum eſt: hic caput invenimus; conſtantiſſimâ Annalium affirmatione, tranſiturum fuiſſe fatum in Hetruriam, ni præmoniti à filio vatis legati Romani reſpondiſſent: Non planè hic, ſed Romæ inventum caput dicimus.

Calenus, Legatus Cæſaris in Galliâ. Hirt 8. 39. Integrum nomen *Quintus Fuſius Calenus*: geſſit Conſulatum ſub Cæſare, Pompejo acie Pharſalicâ devicto. Hujus ſubinde meminit Cicero *in Orationibus Philippicis*.

Calenus, alio nomine *Julius*, Æduus Tribun. in Exercitu Vitelliano, nuntius victoriæ à Veſpaſianæa factione in Gall. miſſus. Tacit. *hiſtor.* 3.

Calepium, oppidum Cenomanorum in Italia, 14. mill. paſſ. à Bergamo, patria Ambroſii Calepini. Ad Ollium fluvium, in dit. Veneta & agro Bergamenſi. Hinc *Vallis Calepia*, prope Sebrium lacum.

Cales, Italica civitas Epiſcop. quæ ab initio Auſonum, dein Romana colonia, tandemque municipium fuit finitimum Sidicinis, Livius *lib.* 8. Idem *lib.* 27. & 29. inter colonias Romanas *Cales* connumerat. Hanc quoque Ptolemæus *libr.* 11. *Geograph.* inter Campaniæ urbes ſtatuit. Et de eâ Horatius *lib.* 4. *Carm.* Hanc urbem à Calai, Boreæ filio, extructam, poſt Argonautarum reditum, teſtatur Silius *libr.* 8. Hanc hodie *Calvi* vocant, alii *Carinulam* eſſe contendunt. Municipium effectum *Cales* ac lege Juliâ civitate donatum. Virgil. *libr.* 7.

Quiq; Cales colunt.

Ubi vide Servium. Item urbs Corſicæ, antiquitate inclyta & portu, *S. Maria di Calvi*.

Cales, Bithyniæ emporium ad pontum Euxinum, Arrian. Item fluv. Euſt. & Val. Flacc. *lib.* 4.

Quas Tanais, flavusq; Cales, Hypanisq; Melasq;
Addat opes. —

Κάλης eſt Thucydidi *lib.* 4. λιμὴν, ἐν τῇ Ἡρακλειώτιδι ὁρμίσαντες ἐς τὸν Κάλητα ποταμόν. Vide Nicol. Heinſ. *ad Pontica Naſonis lib.* 4. *Eleg.* 10.

Cales, vide *Cale*.

Caleſium, de quo Guil. Britto *Philipp. l.* 3.

Claſſis prima quies Caleſi fuit: altera portu
Fit Gravelinga tuo.

Aliis *Calaſium*, meliùs; circa An. Chr. 1228. à Philippo Bononiæ Com. ex Burgo caſtrum vel oppidum factum, muriſque cinctum eſt: *Caſtrum de Calais* Guilielmo Abbati Andrenſi, *in Chronic. Monaſt. Andrenſis* haud ſemel dictum. Johannes Olivarius, qui Mellam adnotationibus illuſtravit, falsò Geſoriacum *portum Caleſenſem*, vel *Cales* interpretatur. Fretum Gallicum, quod aliis Fretum Oceani, aliis Fretum Morinûm dicitur, unde eſt breviſſimus ex Gallia in Britanniam trajectus, à Caleſio Dubrim, Angli *The Strait of Callais*, aliàs *Straight of Calais*, i. anguſtias Caleſienſes nuncupant. Gall. *Pas de Calais*. Vide Hadr. Valeſium *Not. Gall.*

Caleta, mel. *Caletes*, & Velocaſſes populi inter Belgas numerantur Cæſari, qui Caletos decem millia armata pollicitos

 eſſe

eſſe ait, Velocaſſes & Veromanduos totidem. Nimirum Gallos a Belgis Matronâ & Sequanâ dividi ſcripſerat. Cùm igitur utrique ſint cis Sequanam dextrum, neceſſario Belgis adſcribendi fuerunt. Hirtius ſimiliter *Caletos* & *Veliocaſſes* conjungit. Ambo tamen ab Auguſto Celticæ ſeu Galliæ Lugdunenſi adſcripti ſunt, ac etiamnum eidem attribuuntur, cùm Rotomagus caput Veliocaſſium & Caletorum, ſit metropolis provinciæ Lugdunenſis 2. Strabo Julium Cæſarem ſequitur, & quamquam Celtas Belgaſque confuſè deſcripſit atque permiſcuit, tamen Caletos Καλέτας Belgicæ videtur adſcripſiſſe; Morinis, Bellovacis, Ambianis, & Sueſſionibus, Belgicæ circa controverſiam Gentibus, *Caletos uſque ad Sequanæ oſtia* adjungendo. Cæteri omnes Geographi Lugdunenſi Galliæ Caletos adſcribunt: in his Plinius *in capite* 18. qui poſt *Lexovios* & *Veliocaſſes Caletos* memorat: idem *in libri 19. capite* 1. de lini ſatione: *Itane* (inquit) *& Galliæ cenſentur hoc reditu, monteſque mari oppoſitos eſſe non eſt ſatis, & a latere Oceani obſtare ipſum quod vocant inane! Cadurci, Caleti, Ruteni, Bituriges, ultimique hominum exiſtimati Morini, imò verò Galliæ univerſa vela texunt. Illi Montes* harenacei *mari oppoſiti* ſunt haut dubiè, quos Noſtri *Dunas* appellitant: quid Galli *inane* vocaverint, planè neſcio: de quo & Plinius *initio libri* 30. ſic mentionem facit: *Quid ipſe ego hanc memorem artem* (Magicen) *Oceanum quoque tranſgreſſam, & ad naturæ inane pervectam in Britanniam?* Ptolemæus in Gallia Lugdunenſi vel Celtica ponit & Caletos, & eorum urbem Juliobonam. Hanc Ἰουλιόβονα; illos Καλέτας nominat *Caletas* pro Caletos; ut *Meldas*, *Carnutas*, *Andicavas*, appellat, quos Meldos, Carnutes & Carnutos, ac Andicavos, plerique nuncupavere De Juliobona Caletorum alibi ſcribemus, Deppam eam eſſe. Caleti vulgò dicuntur *Cauchois*, *Cauchois* & *Caucois*, nec non *Calcenſes* in priſcis tabulis pro Caletenſes: & ab his Rotomagus unum è forenſibus burgis ſuis habet dictum *Cauchoiſe*, hoc eſt, Caleticum. Apud Magnonem inter *Veliocaſſium* & *Lixovinum* ponitur *Callidus*: ubi legendum *Calitus* vel *Caletus*. Caleti à Portu Gratiæ ad Augam caſtrum, à Sequana ad Aucum vel Auciam fluvium pertinent, & oppida ac caſtella complectuntur, Portum Gratiæ, Hareflotum *Harfleur*, Tancredi villam *Tancarville*, Caldebeccum, vel Calidumbeccum, Fontanellum & Gemeticum Monaſteria, Monaſterium Villare *Montivilliers*. Fiſcamnum *Feſcam*, Caletamvillam *Canville*, portum S. Walarici in Planis, vel in Caletis, *S. Valery en Caux*. Longamvillam *Longueville*, in Ducale faſtigium evectam, Deppam ſeu Juliobonam Caletorum *Dieppe*, Augam *Eu*. Ulteriorem portum *Treſport*, Gamapium *Gamache*, Blangiacum, Albammarnam, vel Albammarlam *Aumalle*, Novum caſtellum *Neuf chaſtel*. Ex his Auga ſuum Archidiaconatum habet, à primo ſeu Rotomagenſi proximum, cui Albamarlenſis pridem adnexus eſt. Promuntorium Caletorum vocatur *Chef de Caux* ad os Sequanæ. Pars agri Caletorum vocatur pagus Caletenſis, *le pays de Caux*, literâ *l* in *u* mutatâ: dividiturque in majorem & minorem. Nam inter Eccleſiæ Rotomagenſis ſex Archidiaconatus, tertius Archidiaconatus vocatur majorum Caletorum, *du Grand Caux*, ſextus & ultimus minorum Caletorum, *du petit Caux*. *Calitvum territorium* corrupto nomine appellat Vita S. Filiberti Abbatis Gemeticenſis; *pagum Caletinſem*, hoc eſt, Caletenſem Chronicon Fontanellenſe *in capite* 7 Ordericus Vitalis *in libro* 12. *Caletenſem pagum*, *in libro* 9. *Caletenſem regionem*; literæ Caroli Magni & Caroli Calvi de rebus datis Eccleſiæ Rotomagenſi *Calciacum pagum* nuncupant mendoſè; *pagum Caleticum* alii, & *Caletum* abſolutè; *Calcegiam* & *Calceſiam* recentiſſimi ſcriptores. Sunt & alii in Caletis minores pagi, videlicet pagus Augenſis, *le pays d'Eu*; pagus Braienſis à ſilva Braio cognominatus, *le Pays du Bray*; & pagus Tellau vel Tallogius, olim quam nunc illuſtrior. Pagum Caleticum *inſulam de Cavvs*, id eſt, inſulam Caletorum Walſinghamius vocat, quoniam à Caldebecco uſque ad Deppam Caletenſis ager Oceano ferè cingitur inſtar peninſulæ; Caldebecco & Deppa iſthmum claudentibus. Cæterùm *Cadetes*, quos Cæſar *in libro* 7. inter Armoricas civitates, Curioſolites, Redones, Oſiſmios, & Unellos memorat, mutandi planè viderentur in *Caletes* vel Caletos, niſi *in libro* 2. Belgis adnumeraret Caletos Cæſar, ceu trans Sequanam Celticæ ac Belgicæ terminum ſitos: cùm Armoricas civitates, quæ Ligeri & Sequana clauduntur, Celtis attribui oporteat. Strabo quidem quum ſcribit, merces ſecundo flumine Sequanâ deferri in Oceanum, & ad *Lexovios & Tadetos*, haut dubiè emendandus eſt, & legendum Caletos, Καλέτους. Marlianus *Caletes inter Belgas Morinis, Ambianis, Oceanoque proximos*, à quibus breviſſimus in Britanniam trajectus ſit, *nomen retinere* ait, *& eſſe Normanniæ diœceſeos*, (id eſt, Rotomagenſis) *in Regno Francorum ſitos, Anglorum Regi ſubjectos*: & in Icio portu ſcribit, frequens *oppidum Caletas* vel *Caletum Normanniæ eſſe diœceſeos, in Regno Francorum & poteſtate Anglorum Regis ſitum*. Ex quibus intelligitur Caletos & Caleſium à Marliano confundi magno errore: cùm Caleſium quod Caletium vocat, *alias*, ad Caletos nulla ratione pertineat. Quippe Caleti quidem ſunt in Normannia & in diœceſi Rotomagenſi; Caleſium verò in Picardia, & in Morinis ac Bononienſi diœceſi, atque ætate Marliani ab Anglis adhuc occupabatur. Inter Caletos autem & Morinos quorum oppidum eſt Caleſium, medii Ambiani intercedunt. Ordericus Vitalis *in libro* 12. cis Sequanam in Caletis ſeu in extrema parte Normanniæ novem fluvios enumerat, *Guiteſledam*, *Talam quæ Dun modò dicitur, Sedanam, Belnaium, Sedam, Guarennam, Deppam, Earam, Aucum flumen, quod vulgò dicitur Ou.* Guiteſleda vel Viteſleda eſt *Viteſleu* vel *Viteſleur*, qui oritur apud Herictrtem, ſeu vicum S. Malloni: alluit Canneium *Cani*, Witeſledam ſui nominis vicum *Viteſleu*, aliàs *Videſleur*, Paludellum *Palnel*, Wellas *Veules*, & apud Clicadentes *Cliquedent* in Oceanum effluit: currit leucas plus minùs 4. Vocatur *Riparia de Witeſlou* in veteribus tabulis Fiſcannenſibus, item *Pons de Witeſlou* in literis datis anno 1219. vicus autem ipſe ibidem dicitur *Witeſlo ſuper mare*, *VViteſleum*, *VViteſloi villa*. Tala, altero nomine *Dum* & *Dunus* etiam nuncupatus, vulgò *Dun*, naſcitur apud vicum quem a ſe fontem Duni appellitant, *Fontaine-le-Dun*: attingit vicum S. Petri veteris, *S. Pierre le Vieux*; Dunum, fluvii nomine clarum, *le Bourg Dun*, Vallem Duni *Val Dun*; & ad vicum S. Albini decurrit in mare. *Veltriacum ſuper fluvio Duno*, & *Dunum* locum memorat Chronicon Fontanellenſe. In literis Caroli Calvi *Dunus tam ſuperior quam inferior* memoratur: ubi *Dunus ſuperior* eſt, ni fallor, *Bourg Dun*, *inferior Val Dun*. Richardus II. Normannorum Dux *in Dunoterram* comm morans, & Geroldus Miles II. molas *in villa dicta Dun*, & *mercatum quem habebat apud Dum* referens, ambo nomine *Duni* & *Villa Dun*. Burgum haud dubiè deſignant. Sedana, vulgò *Seane* & *Saane* dictus, fontem habet apud Vertanam *Varuane*, inde alluit Anglicam villam *Engleſqueville*, Vibodium *Vibeuf*, vicos S. Juſti, & S. Audoëni, Braciacum *Brachi*: demum accepto Belnaio *Beaunné*, Sedanam *Sane* vel *Saane*, cui nomen ſuum dedit, & Sottamvillam præterfluit, atque apud S. Margaritam, aut ſi alios ſequimur apud Longamvallem *Longueval* mari infertur. Chronicon Fontanellenſe *Braciacum ſuper fluvio Sedanna* rectè memorat, *Sedannam* noſtrum Sedanam vocans; ſed *Gammapium villam pulcherrimam ſuper fluvio Sedanna* male & mendoſè ſine dubio memorat, cùm ſit ad Breſellam vel Breſlam fluvium; quem inter & Sedanam amnem quinque flumina intercedunt. Willelmus Rex Anglorum & Dux Nortmannorum anno 1070. donavit S. Amando *unum mercatum in Sedana*. Sedana hæc vulgò dicitur *Saane*, vel *le Bourg de Saane*, vicus in Ducatu Longævillæ, & in Decanatu Braciacenſi, ubi eſt Cella Virginum, Rotomagenſi Monaſterio S. Amandi ſubiecta, quem Prioratum B. Mariæ de Sedana veteres tabulæ vocant. *Molendini apud S. Audoenum in riparia de Saane* meminit Reginaldus de Petravilla *in literis datis anno* 1204. Belnajum *Beaunné* oritur in vico Belnajo, cui nomen dat: alluit vicum S. Marci, Lambertivillam *Lamberville*, Baſcamvillam *Baſqueville*, Hermannivillam *Hermanville*, tum Sedanâ recipitur. Vicus Belnajus *Beaunné* aliis, aliis *Beaunetot* nuncupatur. Seda *la Sie* accolis nuncupatus, fontem habet ad vicum S. Maclovii *S. Maclou*: attingit Altamfagum vel Altifagum, in veteribus literis memoratum, vulgò *Anſay* vel *Auſey*; & poſt acceptum quemdam amniculum Longamvillam Giſardi, oppidum Ducale; *Longueville la Guiſſart*; Caroli manſionile *Charle Meſnil* vel *Challemeſnil*; Novemmolas *Neufmeules*: deinde apud Provillam *Pourville* Oceano immergitur. Literæ Goſcelini circa annum 1030. ejus fluvii meminere. *Concedimus* (inquit) *Monaſterio S. Mariæ & S. Amandi Epiſcopi infra muros urbis Rotomagenſis ſito ſilvam, quæ habetur inter aquas Garennam & Sedam.* Seda igitur Garennæ proximus erat, unde Ordericus *Sedam & Guarennam* uti ſitu proximos conjungit. In veteribus tabulis fit & Sedæ loci mentio amni Sedæ impoſiti his verbis: *Poſſeſſiones quas in Lambertivilla & Seda habuit.* Ubi fortè legendum eſt *Sedana*. Nam Lambertivilla eſt ad Belnajum, Sedana ad Sedanam fluv. qui Belnajo augetur. Guarenna, Garenna, aliàs & Varenna, oritur apud caſtrum, S. Sidonii nomine & Monaſterio illuſtre, *S. Sens*, alias *S. Saens*: quod *caſtrum S. Sidonii* 4. ab urbe Rotomago leucis diſtans commemorat Ordericus Vitalis. Attingit Bellum Combrum vel Bellam concædem *Bellencombre*, Fraxinetum *le Freſnay*, Muchedentium, Torciacum majus, & Torciacum minus, *Torcy le grand, & le petit*, Martiniacum *Martigny*, Varennam nunc viculum, olim Comitatùs Varennæ caput *Varennes*. & circa Arcas *Arques* fluvio Deppâ recipitur. Hic fluvius S. Sidonii à quibuſdam dicitur, *La riviere de S. Sens*; ab aliis fluvius Torciacenſis, *la riviere de Torcy*: quòd non longè à caſtro S. Sidonii caput ſuum habeat apud Montirollerium *Montirollier*, & quòd Torciacum utrumque præterfluat. *In capite 7. libri, de vita S. Leufredi Abbatis, Monaſteriolum quod vulgò vocatur Varenna, feminarum habitaculum*, videtur eſſe Varenna ad flumen Varennam ſita. In Chronico Fontanellenſi reperio *Ulmiram & VVarinnam fiſcos duos, qui ſunt in pago Tellau [illegible] fluvios Tellas & VVarinna*: qui fluvius *VVarinna*, & *VVarinna villa* fiſcalis à Varenna vel Guarenna flum. & oppido Comitibus olim ſuis nobili nullâ ratione differunt. Warinnam certè caſtrum & Mona-

ſterium

ſterium S. Sidonii alluere, unde & fluvius S. Sidonii dicitur, docet Chronicon Fontanellenſe *in capite* 9. *Cellam S. Sidonii, quæ eſt in Varinna*, hoc eſt ad Varinnam, memorans. Deppa oritur apud Goislenfontem vel Goiſelenfontem, id eſt, Goslenifontem *Galefontaine*, opidulum à ſitu ita cognominatum. Alluit Novum caſtellum *Neufchaſtel*, Buras, Alnetum *Aunay*, vicum S. Walarici *S. Valeri*, Ricardi villam *Ricarville*, ad S. Vedaſtum *S. Vaſt*, Fragilem villam *Freulleville*, Dampetram *Dampierre*, vicum S. Albini in Caletis, *S. Aubin le Cauf*, aliàs S. Albini ſuper Arcas *S. Aubin ſur Arques*, & viculum Arcellas *Archelles*; Guarennamque fluvium accipit: demum infra Arcas Heldonam amnem admittit, atque ad Deppam in Oceanum effluit. Deppa autem & Guarenna vetus nomen amiſerunt: & Deppa quidem fluvius Novocaſtrenſis dicitur, *la riviere de Neufchaſtel* à Novocaſtro, quod alluit; Guarenna vero, fluvius S. Sidonii vel Torciacenſis, uti ſuprà diximus. Ordericus Vitalis in enumeratione fluviorum Nortmanniæ cis Sequanam non meminit (quod miror) Heldonæ: meminit Stephanus Albamarlenſis Comes, *in litteris datis anno* 1115. *Hoſpitem unum ad flumen Heldonæ*. Hic fluvius dictus eſt & *Elna*, atque *Alna*, à quo *Novavilla ſuper Alnam* cognominatur prope Albammarlam. Accolæ *Eaune* vocitant, & nonnunquam *Yaune*. Alluit Mortuum mare *Mortemer ſur Eaune*; Heldonam vel Elnam *Eaune*, à fluvio cognominatam, in quibuſdam tabulis *Seaume* mendosè ſcriptam; vicum S. Germani *S. Germain*, Profundamvallem *Parfondeval*, Longumdenarium *Longdenier* in plerisque tabulis *Londinieres* ſcriptum, id eſt, Londinarias; Albertivillam *Auberville*, Ebrardi manſionile *Euvermeſnil*, in litteris anno 1050. datis memoratum; quod in tabulis *Auvermenil* plerumque ſcriptum reperitur. Attingit & Martini Eccleſiam, *Martinleglise*, trunco nomine *Martenglise* vulgò nuncupatam. Demum infra Arcas ad vicum Butilam *Bouteille* Deppâ flumine accipitur, mox apud Deppam portum & opidum clarum in Oceanum intraturo. *Eara* Orderico Vitali incorrupto nomine notus, *Iera amnis* Furnario Geographo noſtræ ætatis dicitur, Noſtris *Iere*, aut *la riviere d'Iere*, nonnullis *Iers* mendosè. Erratum à plurimis eo in amne. Samſon Geographus Regius in tabula fluviorum Galliæ *le Sart* peſſimè nuncupat inter Heldonam (*Eaune*) & Breslam. Vita S. Wandregiſili & Chronicon Fontanellenſe *Euram* pro Eara appellant: ex quibus Vita Wandregiſili *prædium Virtlaicum ſitum in pago Tellau ſuper amne Eura*, ab Erinberto viro Illuſtri Wandregiſilo donatum eſſe prodit. Chronicon Fontanellenſe *in capite* 8. *Vierlaicum*, aliàs *Wirtlaicum villam, quæ ſita eſt in pago Tellau ſuper fluvio Eora*, commemorat: *& in capite* 9. *De Bettonecorte ſuper fluvio Eura* mentionem facit, quam *in capite* 4. *Bettoniſcurtem* melius appellat, & *ſitam in pago Tellau* eſſet tradit. Utrobique pro *Eora* & *Eura* ſcribendum emendandumque eſt Eara: ad quem Earam Bettoniſcortem & Petreumpontem ac Virtlaicum eſſe conſtat. Ex quo etiam cognoſcitur ſitus pagi Tellau. Nam cùm hæc tria loca in pago *Tellau* ad flumen Earam poſita eſſe dicantur, ut revera ſunt poſita, apparet pagum iſtum Tellau ad fluvium Earam jacuiſſe: quem amnem etiam alio nomine *Tellas* vocatum eſſe puto in Chronico Fontanellenſi & in actis Synodi Sueſſionicæ, unde pagus Tellau nomen acceperit. Earam autem à veteribus dictum eſſe, & ita dici ſcribique oportere, ac nomen *Eura* & *Eora* pro corrupto & mendoſo haberi debere, docet non ſolùm Ordericus *Earam* vocans: ſed etiam nomen fluminis nunc uſitatum *Iere*, *e* Latino in *i*, & *a* in *e* commutatis, ut ſæpiſſime aliàs. Ex *Eora* porro Noſtri facturi fuerunt *Ieure* aut *Ioure*, ex *Eura Eure*: quemadmodum ſolent *o* Latinum in *ou* & in *eu* convertere, in *e* vertere non ſolent. Fluvius Eara naſcitur non procul ab Alberti manſionili *Aubermeſnil*, quod alluit: attingit & Fulcardi montem *Foucarmont*, locum in litteris ante annos 500. datis memoratum, hodieque Abbatiâ ſuâ celebrem; Alnetum *Aunoy*, vicos SS. Richarii & Remigii; Bettoniſchortem in pago Tellau, *Betencourt*, auctori Chronici Fontanellenſis ſemel atque iterum dictam; Petreum Pontem ab eodem memoratum, *Pierre pont*; Grandemchortem *Grancourt*; Petram *la Pierre*; Vallem Regis *Val le Roy*, aliàs *Val du Roy*; Septem molas *Septmeules*, vicum ingentem, à numero molarum ſuarum ſeu vento ſeu aqua agi ſolitarum cognominatum; Telleium *Tilly*, pagi Tellau nomen ſervans; Albertivillam *Auberville*; vicum S. Sulpicii *S. Soupli*, aliàs *S. Supple*: demum apud Criolium *Criel*, caſtrum in Chartario Fiſcannenſi celebratum, devolvitur in Oceanum, 2. à caſtro milliario. Ultimum eſt *Aucum* flumen, *quod vulgò dici Ou* aſſerit Ordericus Vitalis: ſicuti Aucum opidum, in Annalibus rerum Anglicarum *Ou* ſæpiſſime dictum reperio. In Vita vetere S. Lupi Epiſcopi Senonici hic fluvius vocatur Aucia haud dubiè: quum *in pago Neuſtria Vimemaco villa Andeſagina ſuper fluvium Aucia* commemoratur. Eſt enim Andelagina *Anſene* ad Aucum flumen. Auciam recentiores ſcriptores *Aucum* nuncupavere: ex Auco demum *Ou* factum. Eundem amnem *Viminam* aut Vimnam alio proprioque vocabulo dictum eſſe, & ab eo pagum *Vimnau* nomen accepiſſe, mihi perſuadent verba hæc ex Chronici Fontanellenſis *capite* 7. *in pago Vimnau ſuper fluvio Vimina, in loco qui vocatur Vintolas*, aliàs 6. *molas* ſive *Sex molas*. Nunc amnis nomen mutavit, & Briſella ſeu Breſela vocatur, Samſoni in tabula fluminum Galliæ *la Bresle*, Vaſſori in tabula Normanniæ noviſſima atque exactiſſima *la riviere de Breſelle*. Origo nominis incognita: niſi quòd Noſtri rumpere atque dividere dicunt vulgò briſare *briſer*: Aucum autem flumen Normannos à Picardis, Caletos ab Ambianis, Celticam à Belgica dividit ac dirimit. Alluit Albammarnam *Aumalle*, quæ ab ejus fonte 3. aut 4. paſſuum millibus diſtat; Carduetum *le Cardonay*, vicum S. Germani ad Breſelam, *S. Germain de Breſelle*; *Sinardi pontem* in litteris Stephani Albamarlenſis Comitis datis anno 1115. cum *Waltero* ſuo memoratum, aliis caſtrum, aliis vicum maximum nuncupatum, *Somardum pontem* in Chronico Fontanellenſi mendosè dictum, vulgò *Senerpont*; Nigellam xenodochio claram *Nelle l'Hoſpital*; Blangiacum *Blangi*; Andelaginam ſupradictam, *Anſene*, aliàs *Anſene*; Spinetum *Eſpinay*; Gamapium *Gamache*, Chronico Fontanellenſi ante annos 900. notum; Longumrete *Longroy*, Bellumcampum *Beauchamp*; Burdoniſchortem *Bourdencourt*, Mariſcos *Marais*, Pontes *Pons*; Aucum *Eu*, fluvii ſui vetus nomen ſervans; Ulteriorem portum, quibuſdam Ultriſportum vocatum *Treport*, qui à ſitu hoc nomen accepit, quoniam eſt Auco portu portus ulterior, ſeu Oceano propior. Ibi Aucum flumen ſeu Breſela in mare effluit. Inter Deppam & Earam eſt ſilva Arcenſis, *la foreſt d'Arques*: inter Earam & Aucum flumina eſt ſaltus Aucenſis, *la foreſt d'Eu*, undecim millia jugerum continens. In horum pagi Caletenſis fluminum nominibus eruendis veteribus ac novis, & in curſu ſingulorum deſcribendo à V. C. doctiſſimoque Emerico Bigotio Rotomagenſi, amico meo non mediocriter ſum adjutus. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Caletanus ager, non longè à Volaterris in Italiâ. Plin.

Caletum, op. circa Picardiæ fines, Ptol. *Portus Iccius* apud Cæſarem, vulgò *Calais*. Dives & permunitum, emporium celebre, cum arce & portu capaci, juxta fretum Gall. 3. leuc. à Grav. linga in Occaſ. 5. à Bononia in Bor. 7. ab o a Angliæ. Ibi multi credunt fuiſſe *Itium* antiq. Sed aliis id videtur fuiſſe, ubi nunc *Wiſſant*, caſtrum Bononienſis tractus, quod melius. Baudrand. Hiſtoria ejus paucis hæc eſt. Portus hujus urbis ſub Balduino IV. Barbato, Flandriæ Comite, extrui cœpit, tum dictu. *Scalas* vel *Petreſſe*. Urbs ipſa à Philippo Com. Bonon. uno ex illis, qui contra Blancham, Ludov. IX. matrem, Galliam adminiſtrantem inſurrexerunt, muro cincta eſt. Eduard. III. eam cepit Anno 1347. à quo tempore ſub Anglis fuit an. 210. jactantibus, ſe claves Galliæ habere. Recepta autem eſt à Duce Guiſio, Anno 1558. Poſtmodum in Archiducis Alberti, Belgii Gubernatoris, manus pervenit, Anno 1596. ſed biennio pòſt Henrico IV. reddita, pace Vervinenſi. Hiſtor. Gall. *in Philippo Valeſio*, *Henr.* 2. *&* 4. Vide *Geſſoriacum*, & ſupra in *Caleſium*.

Caleva, vel *Calleva* Anton. *Oxonium*, *Oxenford*, teſte Priſæo, vulgò *Oxford*, urb. epiſc. & Academia præclara Albionis in Angliâ ad Thameſin fl. à Londino 47. m. p. in Occid. Sed Camdeno *Caleva* ſeu *Galena* eſt *Wallingford* op. Bercheriæ prov. ad Tameſim, cum ponte. Cæterum *de Calevâ* vide Guil. Burtonum *in Antoninum pag.* 122.

Calgusa, Arabiæ Petrææ urbs, Ptol.

Cali, Palæſtinæ locus. Joſ. 19.

Caliabrum & *Caliabria*, lib. Concil. ac *Calimbria* alibi. *Montanses*, teſte Morali, cùm al. urbs Luſitaniæ olim Epiſc. ſub Arch. Emeritenſi, nunc oppidum non obſcurum Extremaduræ Equitum D. Jacobi, à Caſtris Cæciliis 4. leuc. diſtans, inter Zafram 4. & Ellerenam 10.

Calianaſſa, & *Calianira*, Nymphæ, quarum altera à bene regendo, altera à viris honeſtandis dicta. lege *Callianaſſa*, & *Callianira*.

Caliburne, gladius celebris Arthuri Regis Britannorum notiſſimi. Hovedenus *in Richardo I. Et contra Rex Angliæ* (Richardus) *dedit Regi Tancredo gladium illum optimum, quem Britones* Caliburne *vocant.* Spelmann. *Gloſſ.*

Calicadnus, vel *Calycadnus*, Ciliciæ flu. Plin. 5. 27.

Calicandrum, Aſiæ min. promuntorium, terminus navigationis poſitus Antiocho à Romanis ſuperato.

Calicens. Macedoniæ pop. Polyb. *lib.* 3.

Calicula, urbs Hiſp. Bæticæ, Ptol. *Calucula* Plinio, lege *Callidromus*, hodie *Caliar*. *Oſca* M. Nigro. Eſt etiam ejuſdem nominis op. in Turdetanis, apud Ptol.

Calidius, prænomine *Marcus*, de quo Cæſar *lib.* 1. *de Bello Civili, cap.* 2. Orator & vir Prætorius *Q. Calidii* Filius, obiit in hoc ipſo bello civili, teſte Cicerone in Bruto. Illud non prætereundum, quòd Triumvir monetæ cudendæ cum *C N. Fulvio* & *Q. Metello* in denariis argenteis deſcriptus ſit. Addit Ciacconius, videri ſibi hunc *Calidium* ſuperiore anno cum L. Paullo & M. Marcello petiiſſe conſulatum, ac dolore repulſa Marcellis inimicum Cæſaris partes ſecutum eſſe.

Calidobecum, urbs Normanniæ, prope æſtuarium Sequanæ, in tractu Caletenſi. Lanificio celebre, 7. leucis infra Rothomagum, verſus Portum Gratiæ. Vulg. *Caudebec*.

Calidromus, Achaiæ promuntorium, haud longè à ſinu Maliaco.

Calidum Beccum, q. Calidus rivus; hoc enim *Bec* Francis, ſicut *Bach* Germ. denotat: opp. Galliæ, vulgò *Candebec*, ad Sequanæ & rivuli ignobilis confluentes. Ita Orbecum, adſidet fluvio naſcenti apud Lexovios, &c. Vid. Hadrianum Valeſium *Notit. Gall.*

California, Inſ. maxima Americæ Sept. oblonga, à Borea in Auſtrum ad 300. leuc. extenſa, prope nov. Mexicum, à quo dirimitur mari Purpureo. Nulla ibi urbs aut Colonia Europæorum, tantùm luſtrata fuit ab Hiſp. versùs oram Occident. Ab Oriente in Occid. 70. leuc. plusminus habet. Baudr. Inſ. in mari Auſtrali, prope nov. Granatam, a quo freto anguſto, *Mar Vermeio* Hiſp. dirimitur. Sterilis & deſerta. Extendit ſe à *Cabo Mendocino*, uſque ad Cabo *S. Lucar*. Moretius.

Caligii, pop. in Arabiâ. Vide *Calingii*.

Caligula, Caius Imp. dictus à *caligis*, quas margaritis refertas primus portavit. Auſon. vel potius à *caligâ* militari, quâ frequenter in exercitu utebatur ad conciliandos ſibi militum animos. Id enim militibus gratiſſimum fore credebat, ſi Imperatorem veſtibus nihil à gregario milite differre videret. Germanici ex Agrippina filius, & Druſi, privigni Auguſti, & ipſius Tiberii nepos, Romæ imperavit anno mundi 4000. poſt Chriſtum natum 38. Hic veneno Tiberium, cui ſucceſſit, aggreſſus eſſe dicitur, quin etiam manu ſua ſpirantis adhuc fauces oppreſſiſſe, liberto, qui ob atrocitatem facinoris exclamaverat confeſtim in crucem acto. Initium Imperii ſatis tolerabile, ſed mox facies converſa eſt. Cum omnibus ſororibus ſuis ſtupri conſuetudinem fecit: has etiam ſæpe exoletis ſuis proſtravit: quo facilius eas condemnavit, quaſi adulteras, & inſidiarum adverſus ſe conſcias. Multos honeſti ordinis, deformatos prius ſtigmatum notis, ad metalla & munitiones viarum, aut ad beſtias condemnavit: aut beſtiarum more quadrupedes caveâ coercuit: aut medios ſerrâ diſſecuit: nec omnes gravibus ex cauſis. Exiguo tempore immenſos theſauros à Tiberio relictos prodegit, novas ſibi opes per injuſtitiam comparaturus. Deorum imaginibus capita decuſſit, quo, ſuo ibi repoſito, Deus videretur: & ſtatuam quoque ſuam inter Caſtorem & Pollucem poſitam venerationi publicæ expoſuit, Lunæ conjugium mentitus. Imò, per Petronium, Syriæ Præfectum, ſtatuam ſe ſuo Jovis formâ repræſentantem, in templo Hieroſolymitano collocare voluit, ſeditionis metu, & Agrippæ, filii Ariſtobuli, literis, abſterritus. Mox pœnitentiâ animum ſubeunte, Coloſſum ex auro Romæ conflari juſſit, illum ex improviſo Sanctuario Hieroſol. obtruſurus. Sed à Chærea, Prætoriæ cohortis præfecto, confoſſus eſt, Imper. An. 3. m. 10. die 8. Dio, Suetonius, Aurelii Victores, *in ejus Vita.* Joſeph. *Antiq. lib.* 18. *&* 19. *& B. J. lib.* 2. Tacit. *Annal.* Philo, *in relatione Legationis, Alexandriâ ad Caligulam à Judæis miſſâ, cujus ipſe caput.*

Calinda, Lyciæ urbs. *Calymna* Straboni, *Calydna* Plinio. *Lagula* hodiè teſte Moletio.

Calindra, Mygdonidis in Aſiâ urbs, & Indiæ intra Gangem. Ptolemæus.

Calinga, gentes Indicæ ad mare, quorum fœminæ quinquennes concipere dicuntur, octavum autem vitæ annum non excedere. Plin. 6. 17.

Calingii, Arab. Fel. & Aſiæ pop. quibus vicina eſt Ampelone Mileſiorum colonia. Plin. 6. 28.

Calingon, Indiæ promuntorium. Plin. 6. 10.

Calinipaxa, Indiæ op. Plin. 6. 17.

Calinius Syrius hiſtoricus, qui de geſtis Alexandri ſcripſit.

Calinus, ſtatuarius. Quintilianus.

Caliordi, Tauricæ Cherſoneſi pop. Plin.

Calipha, nomen Principis in Dynaſtia Saracenica: Divitus eſt autem *Caliphatus*, A. C. 869. quo Abaſidæ quidem in Bagded, Tolonis autem poſteri in Ægypto regnare cœperunt.

Calippus, Mathematicus Cyzicenus, videns ſe exactè ſatis Annos Solares cum Lunaribus conciliare non poſſe, errore etiam in Methonis calculo obſervato, periodum excogitavit, continentem 4. cyclos Methonicos, quorum cuilibet 19. an. attribuit, i. 76. annos, ſeu 15. Olympiadas. Incepit autem ipſam ſub finem Junii, 3. anni 112. olymp. 419. Nabonaſſaris, 4384. Periodi Jul. 424. U. C. 3724. M. 330. ante C. N. Cùm Ariſtophon Archon Athenis eſſet, anno occiſi à Beſſo Darii. Ptolom. *lib.* 3. *pag.* 63. *Gr. edit.* Petav. *lib.* 2. *Chron. cap.* 16. *& lib.* 16. *cap.* 37. Voſſ. *de Mathem. cap.* 33. §. 15.

Calipus, Luſitaniæ fluv. Ptol. *Palma* Goropio, *Sandano*. Reſendio. Baudr. *Cadaon* ſeu *Zadaon*. Oritur in confinio. Algarbiæ, recipitque amnes Alvitum, Odegum, Cabrellam, & amniculum *Palma*. Dein prope Cætobrigam in Oceanum Atlanticum ſe exonerat.

Calis, in exercitu Alexandri Magni, in quem cùm circum latis oculis Philotas incidiſſet, & per eum Demetrium conjurationis convincere vellet; perturbatus voceque ac ſanguine deficiente, ultrò, nemine nominante, Demetrium & ſemetipſum id facinus cogitaſſe confeſſus eſt. Curt. *lib.* 7.

Caliſia, vel *Caliſcia*, Germ. op. Ptol. *Clusburg*, teſte Ortel. *Kaliſch* autem Ferrario, Poloniæ maj. urbs, ad Proſnam, qui paulo poſt cadit in Wartam. Ubi aliàs Lugii Helvæones. 5 leuc. Germ. à confinio Sileſiæ, 12. ab Uratislavia, malè habita a Suecis ultimo bello: Ibi Concilium an. 1457.

Calitæ, Libyæ inter. pop. Ptol.

Calinr, opp. Indiæ intra Gangem. Ptol.

Calix Euchariſticus, in omni antiqua, etiam Latina Eccl. ad XI. uſque ſeculum præceps cuivis communicanti, juxta inſtitutionem & exemplum Chriſti, Apoſtolorumque praxin, miniſtratus eſt. Seculo verò XI. cùm vehemens effundendi ſacri vini metus, Latinorum animos inceſſiſſet, ad morem panis ſacro vino tingendi, tametſi a Bracarenſi Concilio olim damnatum, confugerunt: ſic ut primò ita communicarent infirmi: mox tamen ſeſe iſtius intinctæ uſus in ſolennem ac publicam ſacramenti communionem effunderet. Hoc intinctæ uſu abolito, ab Urbano, in Concil. Claromontano, Anno 1095. & à Paſchali An. D. 1118. refutato ac prohibito, *Calix* planè omitti cœpit, non tamen apud omnes ſeculi illius XII. Eccleſias; etiam ſec. XIII. antiquiſſimi moris apud plurimos reverentia manſit: Imo non ſeculo quidem XIV. planè apud Latinos priſca conſuetudo deſiit. Tum Vicleſus A. D. 1370. reſtitit novo mori, & Valdenſium, qui decimo tertio ſeculo orti ſunt, morem ſecutus, communicantibus etiam vini ſpeciem miniſtrandam eſſe, docuit: aſtipulantibus Latinorum quoque plurimis. Poſtmodum initio ſeculi XV. Bohemi, mori diſtribuendæ ſub una ſpecie Euchariſtiæ jam tandem omnium Latinorum communi, repugnarunt, Petro Dresdenſi & Jacobello Miſnenſi, ſed utroque nobiliore viro Joh. Huſſo communionem ſub U. S. ex Chriſti inſtitutione & Pauli 1. ep. ad Cor. probantibus. Verùm A. C. 1415. à Concilio Conſtantienſi lata, duoque Johannis ac Hieronymi vivicomburio ſancita Lex, de *Calice* non amplius præbendo, latè omnibus terrorem incuſſit, Bohemis exceptis, quos ne talia quidem a tradito Vet. Eccleſiæ ritu abſterrere potuerunt: Hinc A. C. 1417. d. 10. Martii, in plena Magiſtrorum Pragenſis Univerſitatis congregatione, contra Concilium pronunciatum eſt. Secuta Cruciata in Bohemos, ſtupendæ horum victoriæ, Concilii Baſilienſis labor, pax denique & concordia IV. articulis, quos *Compactata* vocant, Iglaviæ Anno 1438. comprehenſa *Calicisque* uſus Bohemis relictus eſt. Nec ceſſarunt pluriumorum ex Latinis deſideria, idem anhelantium ſeculo XVI. pro quibus fruſtra apud Papam & Concilium Trident. interceſſerunt Catharina Henr. II. Gall. R. vidua, literis ad Pium IV. datis, Anno 1561. Thuan *Hiſt. lib.* 27. Carolus IX. ſuis eodem anno ad Inſulanum, ſuum apud Papam Oratorem, ſcriptis: cui inter alia à Cardinali S. Angeli reſponſum: Nunquam ſe aſſenſurum, *ut Galliarum populis tantum Venenum propinetur.* Ferdinandus porro I. & Maximilianus II. Impp. Albertus Bavariæ D. &c. dictumque à Concilio Tridentino, Anno 1562. contrarium ſentientibus anathema eſt; à quo tempore in toto Pontificis Rom. regno, conſuetudinis Communionis ſub U. nullum remanſit veſtigium, ſi Sacerdotem celebrantem exceperis, cui conceditur, ut quem conſecraverit *Calicem*, totum ipſe unus hauriat. Proteſtantes verò, omnesque reliqui Chriſtiani, unis Latinis exceptis, Græci, Moſcovitæ, Jacobitæ, Neſtoriani, Abaſſini, totâ Euchariſtiâ, i. *pane & vino*, ut interpretatur Caſſander *de Comm. utr. p.* 1043. *init.* ad hunc uſque diem gaudent, *Chriſtum non ſine ratione, aut gratis utrumque modum inſtituiſſe*, verba ſunt Joh. Huſſi *Tom.* 1. *fol.* 42. *a. b. & f.* 43. *A.* firmiter credentes. V. de his plura, apud doctiſſimum Calixtum, *de Commun. ſub utr. pag.* 13. *& ſeqq.* Auguſt. Baumgartnerum Oratorem Bavaricum, *Oratione ad Tridentinos*, à Calixto editâ, Joh. Dallæum *de cultibus religioſis Latinorum, l.* 5. *Cap. ult. &c.*

Calixtini, in Bohemia dicti, qui *Calicis* communione & nonnullorum aliorum retentâ, ad Communionem Romanam redierunt, pace emolliti, cùm bello invicti fuiſſent: Seceſſione à reliquis factâ, qui veri Huſſi diſcipuli ritus novos & dogmata ἄγραφα, omnia ejurarunt, & *Taboritæ* dicti ſunt: quorum reliquiæ hodieque ſuperſtites, Camer. *in hiſtor. Fr. Boh.* Spond. A. C. 1421. *n.* 2. in Polonia & confiniis

Calixtus I. Romanus, poſt Zephyrinum martyrem, epiſc. R. Impetrato Severi indulgentiâ à Chriſtianis loco, ubi prius caupona fuerat, ibi templum extruxiſſe fertur, hodie *Maria trans Tiberim.* Morer. Ejus tempeſtate, ob crebras perſecutiones *occulta erant omnia; etiam ipſa ſacella, potius abdita, & plerumque ſubterranea fuerunt, quam publicis in locis aperta.* Platina *in ejus Vita.* Joh. Ballæus, *in Calixto.* Ipſe an. 5. Epiſcopatus, A. C. 224. juſſu Cæſaris, *in profundo puteo demerſus eſt.* Iidem. Quatuor temporum in anno jejunium inventori ei adſcribitur, & aliquot epiſtolæ.

Calixtus II. Gallus, priùs *Guido*, fil. Guilielmi, frater Stephani, Ducum Burg. avunculus Adelaidis, uxoris Lud. VI. Craſſi, poſt Gelaſium 2. Papa, Anno 1119. Romæ in Laterano 900. Patrum concilio celebrato, inter alia, ſtatuit, *ut Clericis uxores adimerentur*, cœlibatu in Germania per Magiſtratus obtruſo. Crantz. *lib.* 3. *cap.* 40. Chemnit. *in exam. de Celib.* an. 1120. 1122.

In An-

in Anglia, per Johannem Cremonenſem, idem promulgari curavit, qui tamen *ipſe, die illâ, quâ corpus Chriſti (ut ajunt) confecerat & conſecraverat, poſt veſperam in meretricio interceptus, confuſione plenum domum rediit.* Matth. Pariſ. *in Henr. I.* Polyd. *hiſt. lib.* 1. A. C. 1123. Antipapâ Burdino carceri incluſo, Obiit Anno 1124. Aliquot ſcriptis relictis. Vincentius Bellov. *Spec. hiſtor. lib. 26. cap* 30. *& ſeqq.* Mariana *lib* 2. Ciacconius, Baronius, SanMarth. *Gall. Chriſt tom.* 1. *p.* 100. *&c.*

Calixtus III. Hiſp. ſucceſſit Nicolao 5. Anno 1455. prius Alphonſus Borgia dictus, Xativâ Valentiæ oriundus, anno æt 76. Campanas *pro pace*, ut vocant, contra Turcas pulſari, indulgentiis eo fine largiſſimis diſtributis, inſtituit: Imo totam Europam contra illos excivit, ſed nullo ſucceſſu: monitus à Turca, *Chriſtum nunquam imperaſſe, ut homines ad ſuſcipiendam ſuam legem vi & armis adigerentur.* Monſtrel. *lib* 3. *cap.* 6. Obiit Anno 1458. Ciacconius, *in vita ejus.* Genebr. *in Chronicis*, &c.

Calixtus I. Monachus in Monte Athos, *Iſidoro* ſucceſſit, Anno 1350. ſeditque an. 4. Cantacuz. *lib.* 4. *c.* 26.

Calixtus II. Angelo Corrario, in eodem munere, ſucceſſit. Anno 1406. per an. 13. Item Antipapa à Friderici Imp. amicis, Alexandro III. oppoſitus, Calixti III. nomen accepit, an. 1170.

Calixtus Georgius, Theologus inſignis, in Acad. Julia Prof. primarius, Abbas Regio Lothar. pacis & concordiæ amantiſſimus. Scripſit plurima, inter quæ: *Expoſitio literalis, in* 14. *poſtr. capp. Geneſeos, Concordia IV. Evangeliſtarum. Expoſitio Lit. in Acta, in Epiſt. ad Rom. ad Corinthios, ad Galatas ad Epheſios ad Theſſalonicenſes, ad Titum:* Præterea, *de immortalitate animæ liber unus, de Supremo judicio, de auctoritate Antiquitatis Eccl. Hiſt. Magorum: de auctoritate S. Scripturæ Exercitatio: Apparatus ſeu Introductio in ſtudium de Peccato, de ſtudio Hiſt. Eccl.* &c. Tandem *Conſultatio de Tolerantia Reformatorum, judicium de Controverſiis Theol. inter Reform. & Lutheranos, Animadverſiones in Confeſſ. Thorunenſem à Reformatis an* 1645. *in Colloquio oblatam*, &c. Obiit Helmſtadii Anno 1655. decrepitus, Pater Friderici Ulrici, in eadem Acad. Theologiæ Prof. ac in Senatu Eccl. Guelph. Lyburgico Conſiliarii, cujus extant: *Aſſertio divinitatis Chriſti, Reſponſiones ad Calovii Theſes Antiſyncretiſticas*, &c.

Callaici, Luſitaniæ pop. *Gallaici* etiam dicti. Hodiè *Gallecia regnum.* Ovid. 6. *Faſt.*

Tum ſibi Callaico Brutus cognomen ab hoſte
Fecit, & Hiſpanam ſanguine tinxit humum.

Mart. 10. 16.

Accipe Callaicis quicquid fodit Aſtur in arvis.

Idem. 14. 95.

Quamvis Callaico rubeam generoſa metallo.

Et *l.* 4. *ep.* 39.

Nec quæ Callaico linuntur auro.

Inde *Callaicus Oceanus*, apud eundem. 10. 37. pro Hiſpano. Aliàs diviſi fuere in Callaicos Braccarios, & Call. Lucenſes. Illi inter Durium & Minium fluv. ubi nunc pars regni Portugalliæ, Tranſmontana, & regio inter Durium & Minium dicta, habitabant. Hi, qui & præcipui fuere, ubi nunc Galleciæ regnum. Habet à Sept. & Occid. Oceanum, à Meridie Luſitaniam, ab Oriente Aſturiam & regnum Legionis. Regio eſt montuoſa. Ejus Caput Compoſtella. V. *Gallaci* Baudr.

Callantiani, pop. in ſiniſtris Ponti partibus habitantes. Diod. *lib.* 19.

Callantis, Siciliæ urbs. Suid.

Callas, Eubœæ inſ. fluv. Strab. Item Mauritan. Cæſar. locus. Anton.

Callatebum, Aſiæ propriæ urbs in Cariâ regione. Herod.

Callateria, Campaniæ op. Strab. *l.* 5. ad Brunduſium ducens, non procul à Benevento.

Callatia, vel *Callantia*, Mœſiæ infer. op. Ptol. *Scilia* Lazio. *Pandalla* Nigro. Laonico *Callіacra*. De Callatianis vide Palmer. *pag.* 503.

Callatia, Indica gens, quæ parentibus veſcitur. Herod.

Callaum. Inſ. parv. Americ. merid. in ora maris Pacifici, ex adverſo Urbis Limæ ſeu Regum. Habet opp. ſatis amplum, cum valida arce, efficitque portum urbis ipſius Limæ, totius Peruviæ regiæ. Vulg. *Callao*. et *Callao de Lima.*

Calle, *Cale* & *Callium*, urbs Umbriæ, *Cagli.* Media fere inter Urbinum & Eugubium, in Duc. Urbini, ſub Pontif. verſus Apenninum, ad Boaſim, qui paulo pòſt cadit in Cantianum fluv. 14. mill. à Foro Sempronii, 10. à limite *Piceni.* Baudrandus. Vide *Cale.*

Calleni, Campaniæ mediter. pop. Polyb. 3.

Callenicum, Senonum in Picenis op. Anton. *Caglio* Leandro.

Calletum, Hiſp. oppidum Stipendiarium, non liberum. Plinius 3. 1.

Callia, vel. *Calliа*, urbs una ex tribus Ætoliæ. Item parva regio prope Talantum.

Calliades, Gubernator deprehenſus à nave celeriore, gubernaculum frequenter inhibuit, à quacunque parte eſſet incurſura, ut perſequentes alliſis ad gubernaculum remis impreſſionem facere non poſſent, quæ ferè primis remis ſeſſilibus fieri conſuevit. Polyæn. V. 410.

Calliarus, urbs Locrorum, à Calliaro Odœdoci & Laonomes filio. Stephani verò, quòd benè arctur, & colatur.

Callias, vide *Philonomus.*

Callias, Archon Athenis, Olympiadis centeſimæ anno quarto.

Callias alter, à Phocenſibus in locum Phalaci, ob ſacrilegium remoti, dux ſubrogatus, Olympiad. 118. anno 2.

Callias, ut videtur, Comicus, qui ſcripſit Πεδήτας. Vide Scholia, *in Ariſtoph. Aves.*

Callias, Athenienſis Comicus fil. Lyſimachi, qui *Schœnion* cognominatus eſt, quòd funes ob paupertatem torqueret. Tragœdiam ſcripſit de Grammatica, ingenioſiſſimam. & Comœdias, Athen. *lib.* 10. Voſſ. *Poet. l.* 1. *c.* 11. *De quat. Art pop. c.* 2. §. . Scal. *Poet. lib.* 1. *c.* 8.

Callias, Syracuſanus hiſtoricus, de rebus Siculis lib octo comoluteres reliquit, ab Agathocle corruptus Vid. Joſ. *c. App.* 1. Athen. *lib.* 12. Ælian. *l.* 16. *c.* 18. Dionyſ. Halic. *Ant.* 1. Macrob. Saturn. *l.* 5. *c.* 10. Suid. Voſſ. *de Hiſt Gr.* 1 13.

Callias. *Laccoplutus* cognominatus, dux Athenienſium nobilis, contra Artaxerxem miſſus. Suidas. Vid. Scholia in Ariſtoph. *Nubes.*

Callias Eleeus, vates Jamnidarum Sybaritarum Principe Teli relicto, Crotoniatis, hoſtibus ejus, ſuppetias ivit. Herod. *Muſâ* 5.

Callias, Methymnæus Grammaticus, quem Strabo *lib.* 13 dicit Alcæum, Sapphoque poetas enarraſſe. Cui Mitylenæus dicitur, & inter illuſtres Leſbios refertur. V. etiam Athen. *l.* .

Callias, Arcadiæ op Pauſ. Et fontis nomen Suidæ.

Callica, Bithyniæ mediter. urbs. Ptol.

Callicatis, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Callichorus, locus in Phocide, *Panopeus* dictus: propterea, quòd Thyades Athenis profectæ, ut Liberi Patris orgia cum Delphicis mulieribus in monte Parnaſſo celebrarent, quotannis medio itinere multis locis, præcipuè Panopenſi agro, Thyaſos & choreas ducerent.

Callichorus, vel *rum*, Paphlagoniæ fluvius, olim *Oxynum* dictus, ab Arriano *Oxina*. Nec non eſt locus aut fluvius in Atticâ. Siciliæ fluvius apud Callimachum. Puteus in Atticâ. In Cnoſſo Adriani locus eſt.

Callicles, ſtatuarius nobilis. Plin 34. 8.

Callicolona, Homero locus Troadis circa Simoenta flu. quem Strabo dicit diſtare ab Ilio 40. ſtadiis.

Callicrates, cui theſaurorum Suſis receptorum tutela ab Alexandro Magno permiſſa eſt. Curt. V. 12.

Callicrates, artifex ex ebore formicas, & alia tam parva animalia fecit, ut partes earum cerni non poſſent. Plin. 7. 21. & 36. 5. Ælian. *Var Hiſt.* 1. 17. Plu. *l.* 2. *c. Stoicos*

Callicrates, ἀνὴρ Ἀχαιὸς, quomodo perfidiâ ſuâ Achæos omnes Romanis parere coegerit, docet Pauſanias *l.* 7. Itemque, quomodo à Menalcide perfidiâ ſuperatus fuerit, idem demonſtrat ubi ſupra.

Callicrates, Tyrius, Aureliani tempore, & paulò pòſt vixit, qui vitam Imperatoris hujus in literas retulit. Vopiſc. *in Aurel.*

Callicratides, Methymnam vi cepit, Conone Athenienſium Duce Mitylene obſeſſo, unicè patriæ devotus, Spartani exercitus Imperator. Sed ab Athenienſibus prope Inſulas Arginuſas victus, mari merſus obiit, an. 347. U. C. Xenoph. Hiſt. *lib.* 1. Diod. *l.* 13. Polyæn. *lib.* 1.

Callicratides, quartus è legatis, quos Lacedæmonii, ruptâ cum Alexandro Macedone ſocietate, ad Darium miſerunt; cum tribus collegis, proditâ Damaſco, in Alexandri manus venit. Curt. III. 60.

Callicula, mons erat Campaniæ, aliter *Eribanus* & *Eribianus*, Brietio, inter Turrim Francoliſiam & Calem. Item, opp. Campaniæ, ad Caſilinum fluv.

Callidemus, an hiſtoricus fuit, haud ſatis compertum habemus. Plin *lib.* 4. *cap.* 12. & Solin. *cap.* 17. hoc teſte aſtruunt Eubœam prius Chalcidem eſſe vocatam; ære ibi prius reperto. Voſſius.

Calliſa. vide *Alliſa.*

Calliga, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Calligeris, Indiæ intra Gangem urbs, *Cananor* Caſtaldo.

Callimachus, Cyrenæus hiſtoricus & poeta Batti & Meſalmæ fil. diſcipulus Hermocratis Jaſenſis Grammatici, vixit apud Ptol. Philadelphum uſque ad Evergetem Bibliothecæ regiæ præfectus. Scripſit plurima, ſed paucis, *ingentem librum ingens malum* vocare ſolitus, inter cætera opus de origine & cauſis Sacrorum, quæ Αἴτια inſcripſit. Martialis, ad Mammurram *lib.* 10.

Si non vis Mammurra tuos cognoſcere mores,
Nec te ſcire legas Ætia Callimachi

Conſcripſit etiam in adverſarium poëma acerbiſſimum, quem ficto nomine Ibin appellavit. Edidit & hymnos, qui hodieque extant: Item carmen de Berenices comâ, quod Catullus tranſtulit, cum, cum Propertio, ſæpe imitatus. Vide Suid. Voſſium *de H.*

de H Gr. l. 15. & Jonſium *de Script. Hiſt. Phil. lib.* 2. *cap.* 5. Fuit etiam *Callimachus* junior poëta ἐποποιός, ex ſuperioris ſorore natus, Staſenoris. & Megarimæ, quæ Callimachi ſoror erat, filius, ut eſt apud Suidam. Sed hujus non ita magnum nomen fuit.

Callimachus, Archon Athenis, an. 4. Olymp. 107.

Callimachus, Athenienſis dux præſtantiſſimus, prælio cum hoſtibus Perſis commiſſo, quamplurimis haſtilibus cùm transfoſſus eſſet, & animam efflaſſet, rectus ſtetit. Plut. *in Paral.*

Callimachus, Athenienſium Polemarchus, cùm Dianæ tot boves voviſſet, quot in Marathone barbaros occidiſſet, poſtquam plures occiſi eſſent, quàm ut votum ſolvere poſſet, capras immolavit.

Callimachus, Colophonius, Tatiano *Oratione ad Gent.* laudatus. Ut & Euſ. *præp. Ev. lib.* 10.

Callimachus, Umber, Mevaniâ, hodie *Bevagna*, in Duc. Spolet. oriundus, Propertii conterraneus; qui Callimachi meminit, *lib.* 4. *el.* 1.

Umbria Romani patria Callimachi.

Callimachus, ſculptor κακιζότεχνος nominari voluit, quaſi artis interpellator, & qui eam in tenuiorem, exquiſitioremque diſciplinam reduxit, τήκειν enim *liquefacere, conflareque* ſignificat. Nam ipſe primus lapidem perforavit, minutatimque tractavit. Pauſan. & Plin. 34. 8. κατατηξίτεχνος legunt. At Vitruvius 4. 1. κατατηξίτεχνος dicitur.

Callimachus, medicus. Plin. 21. 3.

Callimachus Experiens Philippus, San-Geminiano, in dit. Florentina oriundus, Paul. 2. literatorum oſoris, odium declinaturus, in Poloniam abiit, à Caſimiro R. filiorum inſtitutioni admotus, ei Albertoque fil. ſucceſſori gratiſſimus. Auctor hiſtor. Attilæ, bellorum Vladiſlai, Pol. & Hung. R. libris 3. ut & de concitatis à Venetis contra Turcas Perſis Tartariſque, &c. Trithem. Anno 1490. quo obiit. Volaterr. *l.* 7. Cromer. *l.* 30. Michov. 4. 78. Voſſ. *hiſt. Lat. l.* 3. *c.* 8. Adde Platinam, *in Paulo* 2.

Callimedes, Athenienſium imperator. Diod. Sic.

Callimedes, Archon Athenis, Olympiadis centeſimæ quintæ anno primo.

Callimedon, Athenienſis, ex amicis Phocionis atque ejus factionis, quæ optimatum cauſam agebat & cum Caſſandro ſentiebat: ideò a populo abſens capitis damnatus eſt.

Callimeles, adoleſcentis nomen, quem Apollodorus, Caſſandreæ tyrannus, correptum mactavit, juſſitque ejus viſcera à Lecontomene cocta conjuratis epulanda anteponi. Polyæn. *l.* 6. 437.

Callimenes, Primus *Amphipolus* (magiſtratus annui à Timoleonte Olympiadis 109. anno ſecundo inſtituti nomen) Jovis Olympii Syracuſis.

Callinicum Perſarum op. in Euphratis ripâ. Procop. Et Oſrhoenæ regionis, lib. Notit. Meſopotamiæ item, Marcell.

Callinicus, Patr. Conſtantinop. Anno 691. poſt Paulum III. Latinæ Eccl. hoſtis, Juſtiniani Jun. juſſu excæcatus, ſicque Romam miſſus, an. 705. Theophanes, Cedrenus, Baron.

Callinicus, cogn. Sutorius, fil. Caii, Sophiſta Syrius, vel Arabs, profitebatur Athenis, ſcripſit de cacozeliâ, de Rhetoricâ ad Cleopatram, de rebus geſtis Alexandri. *lib.* 10. & alia quædam, Suid. Viguit tempore Anton. Pii Imp. vide Voſſ. *Hiſt. Gr lib* 2. *cap.* 11. Jonſium *de Script. Hiſt. Phil. lib.* 3. *cap.* 14. Hieronymum *præf. in Dan.*

Callinicus, Græcus, inventor an. 670. ignium, qui *Ignis Græcus* dicuntur, cujus ope Conſtantinus Pogonatus feliciter adjutus Saracenorum naves exuſſit, Zonaras *in Vita hujus Imper.* Vid. Valturium, *de re militari lib.* 11. *cap.* 9. J. Bapt. Portam, *Mag. nat. lib.* 12. J. C. Scalig. *exerc. c.* 3. *diſt.* 3. Cardan. *de Subtil. l.* 2. Salmuth, *notis in Pancirolum, part.* 2. *rer. memorab. tit.* 19.

Callinicus, Sacri genus Herculi dicatum. Cæl. 5. 4. Item, urbs Syriæ. Curop.

Callinus, primus orator, & inventor Elegiaci carminis, teſte Terentiano. V. Athen. *l.* 2. Clem. 1. *Strom.* Strab. *l.* 13.

Callinuſa, promuntorium Cypri. Ptol.

Calliope, una Muſarum, Orphei mater, quæ Rhetoricæ & Heroico carmini præeſſe exiſtimatur, à vocis ſuavitate nomen habens, καλὸς enim *bonus* eſt, & ὤψ *vox*. Virg. *in Epigr.*

Carmina Calliope libris Heroica mandat.

Effertur & *Calliopea*. Virg. 4. *Eclog.*

Orphei Calliopea, Lino formoſus Apollo.

Ovid. 5. *Faſt.*

Prima ſui cœpit Calliopea chori. Juvencula pingitur, floribus coronata, lævâ plurima ſerta laurea, dextrâ verò Iliadem, Odyſſeam & Æneida tenens.

Calliope, urbs Parthorum. Steph.

Callipatira, mulier quædam fuit, quæ, quum capitale eſſe fœminis ſciret, Olympicorum tempore Alpheum amnem tranſiiſſe, mutatis veſtibus gymnaſtico feſellit habitu. Sed cùm id poſtea reſcitum eſſet, ignotum quidem eſt Callipatiræ, quòd patrem, & fratres habuiſſet Olympionicas. Lata verò in reliquum lex eſt, uti in certamen nudi prodirent gymnaſtæ. Pauſan. Rhodiginus 14. 14.

Callipia, fons Epheſiorum. Plin. 5. 29.

Callipida, Scythiæ Europ. pop. ad Hypanim flu. Solinus *Callipodes* vocat. *Græcoſcythæ* Herodoto dicuntur.

Callipides, Græcus tragœdorum hiſtrio, qui in eâ re ſibi placebat plurimum. Unde cùm Ageſilao regi occurriſſet, arrogantius eum ſalutavit, ſubinde illi ſe oſtentans, & inter aſtantes ſeſe intrudens; arbitratus fore, ut à rege comiter exciperetur. At is cùm gravioribus intenderet, ac ne Callipidem reſpectaret, *Non admodum*, inquit, *noſſe me videris ô Rex, nec, qui ſim, inaudiviſſe.* Reſpondens Ageſilaus: *Annon*, inquit, *es Callipides mimus?*

Callipides, inſignis actor ſcenicus, ex Ioniâ ab Alexandro, præſidii per Æolidem præfecto, ad ſpectaculum evocatus. Polyæn. *l.* 6. *pag.* 442.

Callipides, hiſtoricus Gr. Straboni memoratur in 12. jungiturque Hellanico, Herodoto, & Eudoxo, quos φλυαρίας arguit. Scripſit de Scythis.

Callipius, Conſul, collega Aldaburii an. U. C. 1200.

Callipolis, Turcis *Gelibolι* teſte Leunclavio, urbs Thraciæ aliàs ampla, nunc ſenſim deficiens, ſed cum armamentario inſtructiſſimo, ſub Turcis. E regione Aſiæ min. juxta Helleſpontum, qui ab ea *Stretto de Gallipoli* dicitur. Sil. 14.

—— Romana petivit

Fœdera Callipolis. —— ——

Ita Silianum hoc perperam Callipoli Thraciæ tribuit Ferrarius. Atqui *Callipolis* iſta, de quâ Poeta agit, Siciliæ urbs fuit. Steph. Καλλίπολις πόλις Σικελίας. Vide omnino Cluv. *Sicil. Ant. p.* 388. Expugnata eſt ab Amurathe, contemnente damnum Johanne Cantacuzeno, qui *amphoram vini & ſtabulum porcorum amiſſum eſſe*, imprudens ajebat. Circa annum 1357. Leuncl. *in Hiſt.* P. Jovius, &c.

Callipolis, urbs Apuliæ, ſita in extremo promuntorio longè in mare procurrenti, ſed arctiſſimo Iſthmo, adeò ut in aliquâ parte vix curribus pervium ſit. Munita eſt & rupibus ſepta, à continenti unicus eſt aditus, in quo caſtellum eſt munitiſſimum. Videtor Cluverius *Ital. Ant. pag* 1239. Et Iſa. Voſſ. *ad Melam, pag.* 166.

Callipolis, urbs Ital. olim ſub Salentinis, & *Anxa* dicta, nunc ex præcipuis Terræ Hydruntinæ. In ora ſinus Tarentini. Eſtque urbs permunita. Vid. *Gallipolis.*

Callipos, philoſophus, qui honeſtati voluptatem adjunxit, ſicut Dinomachus.

Callipus, Athenienſis, Platonis auditor, inſidiator & percuſſor per Zacynthios adoleſcentes Dionis, quo trucidato Syracuſis imperium per menſes tredecim tenuit, & ab Hipparino, Dionyſii junioris filio, ſuperatus ac ejectus eſt, Olympiadis centeſimæ ſextæ anno quarto. Plut. *in Dione*, & *de Verec.*

Callipus, Corinthius, hiſtoriam ſcripſit de Orchomeniorum rebus, teſte *in Bœoticis* Pauſaniâ. Item, Dux Athenienſium. Item Philoſophus, qui honeſtatem voluptati junxit. Diog. Laërt. *in Zenone.*

Callipus, op. ad Pontum Euxinum. Jornandes. Item, fluv. Luſitan. *Sandano*, V. *Calipus.*

Callipyges, Venus dicta eſt à pulcris clunibus, nam cùm duæ quædam vitendæ pulchritudinis puellæ, de natium præſtantiâ contendiſſent, tandemque placuiſſet rem adoleſcentis cujuſdam arbitrio permitti, & ille utrâque diligenter inſpectâ, natu majori palmam addixiſſet, eamque conjugio ſibi copulaſſet: occaſionem Syracuſanis præbuerunt, ut ab hâc natium altercatione Veneri Callipygæ templum conſtruerent. Rhod. 4. 8.

Callirhoe, fil. Scamandri, uxor Trois, tertii Regis Dardanorum, ex illo mater Ili, Ganymedis & Aſſaraci, qui pater erat Capyis, avus Anchiſæ, Meſſala Corvin. *de familia Aug.* Homerus Virgil. Euſeb. *Chron.*

Callirhoe ſeu *Callirrhoe*, fons in agro Attico 9. habens fiſtulas, unde & ἐννεάκρουνος dictus eſt. Thuc. *l.* 2. Poetæ alterum r ex nomine abjiciunt. Stat. 12. *Theb.*

Et quos Callirhoe novies errantibus undis

Implicat. —— ——

Callirhoe, fons in Palæſtinâ calidus, ac morbis ſanandis ſaluberrimus, in quo Herodes morbo horribili, ac prorſus deſperato, & cælitus immiſſo laborans, perperam ſeipſum lavit, propter tot ac tanta in homines ſcelera inhumaniter perpetrata. Itemque prope hunc fontem ſita eſt ejuſdem nominis civitas. Joſ. 17. *Ant. cap* 8. Mel. *Callirrhoe.*

Callirrhoe, Lyci, Lybiæ tyranni, filia, homines ſanguinarii, & hoſpites immolantis: à Diomede relicta, quem Trojâ redeuntem benignè ſuſceperat, & paternis inſidiis liberaverat; ægra animi fauces eliſit. Item, filia Acheloi fluv. uxor Alcmeonis. Vid. etiam Plin. & Pauſan.

Callirrhoe, Phoci Bœotii filia, quæ corporis formâ, & pudicitiæ gloriâ, inter æquales ſuas & ſocias facilè ſibi primas vendicavit. Hanc 30. numero ex univerſâ Bœotiâ genere & opibus primarii juvenes ſummo quiſque ſtudio in uxorem expetiiſſe dicuntur. Cæterùm pater alias ſemper ex aliis moras complicans & connectens, ac diem de die trahens, illorum vota procraſtinando

nando

nando conſultò fruſtrare videbatur; quamobrem proci, conſpiratione conflatâ, Phocum interfecerunt. Hac re palam factâ Callirhoe clàm aufugiens, tamdiu delituiſſe fertur, quoad celebre per univerſam Bœotiam adveniſſet feſtum, quod Παμβοιώτια illi vocant. Hanc illa celebritatis occaſionem nacta, obſervato tempore, ſupplex in Palladis arâ conſediſſe dicitur, palamque de procis conqueſta ſuis, illorum ſcelus, nefandamque ſui parentis cædem indicavit, nominaque ſingulorum maximo recenſuit ejulatu. Bœotii autem, quotquot ad celebre ſpectaculum aderant, rei ipſius indignitate permoti, cædis patratores, & conſcios, ut ab illis meritas exigerent pœnas, diligentius inquirere cœperunt. Hâc illi re percepta, ocyus omnes dilapſi, ad Hippotas, quod oppidum medio Thebarum Coronæque interſtitio erat, celeri fugâ perveniſſe dicuntur. Poſtulantibus autem illos poſteà Bœotiis, & ut ſibi dederentur, ſummo ſtudio contendentibus, cùm oppidani obaudirent, eosque reddere nollent, comparato ex ſingulis civitatibus delectorum exercitu, illorum fines hoſtiliter ſunt ingreſſi, opidumque vi captum funditus everterunt. Procos quidem illos in poteſtatem redactos, maximâ extructâ pyrâ ſimul omnes in ignem conjectos combuſſerunt. Leonicerus *Tom. lib 4. cap. 9. ex Plutarcho.*

Callirrhoe, palus Meſopotamiæ ad Antiochiam urbem. Steph.

Calliſta, inſ. maris Ægei, una Sporadum, alio nomine *Thera* appellata. Plin. 4. 12.

Calliſthenes, conditor rerum Græcanicarum, illas libris decem deduxit ad occupationem templi Delphici & ſacrilegium Philomeli. Diod. XVI. 518.

Calliſthenes, ex illis ducibus, qui quadringentos & viginti viros noctu introduxerunt Athenas, ut urbe præſidium Demetrii cum duce Heraclide ejicerent. Verùm re detectâ interiit. Polyænus *lib.* 5.

Calliſthenes, philoſophus Olynthius, Alexandro M. familiaris ex condiſcipulatu, accitusque ab ipſo rege ad prodenda memoriæ geſta ejus Aſiatica. Huic nocuit immodica libertas, gravitasque regi inviſa. Nunquam enim aſſentantium accommodatus ingenio erat. Cùm enim Rex ex Perſico bello Deorum more adorari vellet, acerrimus inter recuſantes Calliſthenes fuit, palam dictitans, Alexandrum non adorandum eſſe. Quæ res & illi, & multis principibus Macedonum exitio fuit. Nam illum Alexander, propter adorationis Perſicæ interpellatum morem, conjurationis conſcium eſſe criminatus, truncatis membris, abſciſſisque auribus, ac naſo labiisque deformatum, cum cane in caveâ clauſum circumferri juſſit, diuque tortum tandem necavit. Plut. *in Alex.* Q. Curtius, *l.* 8. Arrian. *l.* 4. Juſtin. *l.* 12. Ei plurima attribuuntur ſcripta, priſcis laudata, de quibus vide Voſſ. *Hiſt. Gr. l.* 1. *c.* 9.

Calliſthenes, Sybarita, Galatica conſignavit, quorum librum 13. citat Plut. *lib. De Flum.* Et librum 13. Stobæus *Serm.* De morbis, & moleſtiarum in eis ſolutione. Voſſius, ibidem *& l.* 2.

Calliſto, Lycaonis Arcadiæ regis filia, nympha celeberrima, quæ à Jove compreſſa, gravidaque facta, quùm ſimul cum Dianâ lavaretur, tumore uteri prodita, & ab eâ repulſa, Arcadem filium in ſilvis peperit, à quo poſtea Arcadia dicta eſt. Hæc poſtea à Junone in urſam commutata, & Jovis miſeratione in cœlo collocata, majorem efficit Urſam, quæ & Helice Græcis dicitur. Prop *lib.* 2.

Calliſto Arcadios erraverat urſa per agros:
Hæc nocturna ſuo ſidera vela regit.

Vid. Ovid. *Metam. lib.* 2. *f.* 5. *&* 6. Alexandr. Roſſæum, *in Myſtagogo Poet.* &c.

Calliſtratia, Galatiæ op. Ptol. *Caſtellus* teſte Theveto.

Calliſtratus, Archon Athenis, Olympiadis centeſimæ ſextæ anno ſecundo.

Calliſtratus, Athenienſis, à civibus fuit cum Timotheo & Chabria, Dux adverſus Lacedæmonios conſtitutus. Olymp. 100. an. 4. Diod *lib.* 15.

Calliſtratus, Aphydnæus, Orator apud Athenienſes, diſertiſſimus eo tempore, cui tamen concinnè reſpondit Epaminondas. Vid. Xenoph *l.* 6. *Hellen.* & Plut. *Apophth.*

Calliſtratus, Athenis orator in Rep. fuit, quem cùm Demoſthenes admodum adoleſcens audiviſſet nobilem illam τὴν περὶ Ὠρωποῦ δίκην dicentem, ita motus, demulctus, & captus eſt, ut Calliſtratum jam inde ſectari cœperit, & Academiam cum Platone reliquerit. Xen. *l.* 6. Gellius 3. 13.

Calliſtratus, Hiſtor. Gr. ſcripſit de Samothracia, laudatus Dion. Halicarn. *Antiq. R. lib.* 1. Item, Poëta Comicus, Athen. Circa 97. Olymp. æmulus Ariſtophanis. Item, Tenedius, Arati Commentator.

Calliſtratus, vir doctiſſimus, Alexandro à conſiliis.

Calliſtratus, videtur fuiſſe Grammaticus, quem aliquoties laudant Scholia in Ariſtoph.

Calliſtratus, ſtatuarius. Plin. 34. 8. Cæterùm de variis Calliſtratis videſis Voſſ. *de H. Gr. l.* 3. *p.* 338. *De Mathem. c.* 43. *§.* 21.

Calliſtus, unus inter comites Juliani Principis, expeditionis ejus Heroico verſu hiſtoriam conſcripſit. Nicephorus. 10. 34. Socr. 3. 18.

Calliſtus, Vid. *Calixtus.*

Calliteles Samius, Genitor Syloſontis, Polycratis & Pantagnoti

Callixenus, Athenienſis, qui cum Theramene Sterienſi Prætores in Arginuſa populo adduxit. Schol. *in Ariſtoph. Ranas V.*

Callixenus, Rhodius, libro de Alexandriâ, teſtis citatur ab Athenæo *lib.* 6. *cap.* 11. Pluribus ex libris id opus conſtabat, nam Callixenus in quarto de Alexandriâ, laudatur Harpocrationi, in Ἐγγυθήκη. Voſſius.

Callixenus, Statuarius nobilis, qui Olympiade 155. quo tempore illorum ars revixit, quum anteà aliquando ceſſaſſet, floruit. Plinius 34. 8.

Callixenus, de Pictoribus & Sculptoribus librum edidit. Photius *in Biblioth.* Item, Dux militaris, fame enectus. Xenoph. *hiſt. lib.* 1.

Callona, Lesbi inſ. urbs opulentiſſima. Laonic. *l.* 10.

Calmaria, urbs munita Sueciæ, in Oſtrogothia & Smalandia prov. cum portu, in ora littorali maris Balthici, è regione Oelandiæ Inſ. Mirè deformata incendio Anno 1647. Arcem habet validam. 4. leuc. à Chriſtianopoli. 40. ab Hafnia. Ab ea mare, inter ipſam & Oclandiam Inſ. *Calmarſund.* Hic Ericus VIII. Daniæ, Sueciæ, & Norvegiæ Rex proclamatus, factumque eſt decretum, tria hæc regna unum Regem agnoſcerent, Anno 1396. quod tamen minimè diu duravit. Expugnata à Friderico II. Daniæ R. an. 1611. ſed poſtea recepta eſt.

Calmontenſis pagus, ſeu *Calvomontenſis*, nomen accepit à loco *Calmons*, vel *Calvus Mons*, aliis *Calmontiu*, hodie *Chaumont*, ad Moſellam in Lotharingia, quibuſdam: ſed in Lotharientium finibus ad flumen hoc nullum ejus nominis locum exhibent tabulæ. In pago hoc caſtrum Spinal. ſt, ſedes Epiſc. à ſpina montis Moſellæ proximi dictum: hodie *Eſpinal*, in Lotharingia ad fluminis Moſellæ ripam, 4. leucis ab Alteriaco, ubi Abbatia illuſtris, *Autrey*: Caſtrum quoque Vendopera, nunc ignotum, in eodem pago fuit. Eſt & *Calmons* vel *Calmontiu*, inter Lutolam & Deonantum, vulgò *Calmont*, in parœcia Leodienſi. Vid. Hadr. Val. *Notit. Gall.*

Calne, locus olim celebris in Angliæ prov. Cantio. Ibi Concilium An. 977. ob S. Dunſtanum à Clericis accuſatum. Matth. Weſtmon. *addit. Beda, hiſt. Angl. l.* 2. *c.* 11.

Calniacum, opp. lepidum Gall. ad Oeſiam fluv. In Inſ. Franciæ, ſed in limite Picardiæ, in agro Tarteniaco, 3. leuc. à Novioduno, Vulg. *Chauny.*

Calocerus, præfectus camelorum, in Cypro; Regem ſe proclamavit. Sed à Delmatio, nepote Conſtantini M. victus, excoriatus & combuſtus eſt. Tarſi in Cilicia.

Calo Johannes, vel *Johannitzius*, Bulgarorum R. Anno 1202. Innocentio. 3. ſe ſubmiſiſſe ſcribitur. Balduinum Imp. per inſidias captum, Trinobi vel Ernoë, Bulgariæ Metropoli ultra annum captivum detinuit, poſtea interemit Anno 1206. *Romanicida* dictus, quòd Imperatorum Græc. ſubjectos lethali odio proſecutus, illos occidere ſummæ voluptati haberet. Obiit Theſſalonicæ. Joh. Georg. Nicetas, Outremann. *Conſtant. Belg.*

Calo Johannes etiam Johannis Comneni, & Johannis Palæologi nomen fuit. Vid. *ibi*

Calon, ſtatuarius, Quint. 12. 10. Plin. 34. 8.

Calones, militum ſervi, dicti quia ligneas clavas gerebant, quas Græci κᾶλα vocant. Feſtus. At Servio ſic dicuntur, quia militibus ligna portant. & impedimenta. Σκευοφόροι. Horat.

Hunc perminxerunt Calones, atque Caballi.

Quidam tamen à *calando* derivant, quòd ad miniſterium advocarentur: alii à *Calendis*, quòd Calendarum die cibaria pro toto menſe caperent.

Calonefus, Inſ. Gall. in ora meridionali Britanniæ min. cum portu & uno alteroque fortalitio. Ejus longit. 6. leuc. latitudo 2. circiter. Item Inſ. Aſiæ in mari Sinico. V. *Formoſa inſ.*

Calonia. *Cleves*, teſte Lazio, urbs Germ. ducatûs Clivenſis caput. Mel. *Kalenhauſen*, vicus Cliv. Duc. ad Rhenum. 2. mill. infra Ordingam. Cluver.

Calor, Italiæ fluv. prope Beneventum, teſte Livio *lib.* 24. & Vibio Sequeſtri, *Pugna* hodiè inquit P. Diaconus Ἄλωρ legitur apud Appianum *in Annibalicis. & l.* 2. *Civilium.* Baudrando fluv. eſt prov. Principatus Ulter. Qui ortus in Apennino monte Montem Maranum civ. rigat: dein auctus Miſcano & Tamaro fluv. prope Beneventum labitur, pauloque infra in Sabatum ſe exonerat.

Calos limen, id eſt, bonus Portus, portus in Euxino. Mela. 2.

Caloſtoma Plinio commemoratur inter Danubii oſtia. Vide *Boreoſtoma.*

Calpas, *Carrathaſſan*, ſi Theveto fides, fluv. (portus item & op.) Bithyniæ, inter oſtia Pſyllidis & Sangarii in Euxinum labens. *Aqua*, teſte Moletio dicitur, Pineto autem *Zagari.* Sed hic Sangarius eſt à Calpâ diverſus.

Calpe, Hiſp. op. ad fretum Gaditanum, hinc *Eſtrecho de Gibraltar*, antiquitus Heraclea dictum, ut author eſt Timoſthenes apud Strab. Nunc *Gibraltar*, Urbs Vandaliriæ parva, ſed munita cum arce, 4. m. p. ab Heracleæ ruderibus, *Gibraltar Vejo* dictus. Baudrandus.

ni appellatione, epiſt. Anno 1536. datâ, honoratus, ab ipſo Luthero pro docto & pio habitus: Ab avaritiæ criminatione mors illum abſolvit. Præter divinum Inſtitutionum opus, plurimos tum V tum N. T. libros eruditiſſimis commentariis explicuit, aliaque ingenii ſui monumenta edidit, è quibus facilè patet, quidquid in ejus cineres convitiorum congeritur, nil niſi pravæ loliginis nigrum ſuccum eſſe. Obiit piè d. 27. Maj. Anno 1564. in morte illuſtre inſuper patientiæ exemplum, ſi verum eſt, quod de eo Eruditiſſ. Moretius, ex commun. Rom. ſcribit: qui tot illum morborum generibus excruciatum memorat, ut ſigillatim diſtributa facilè numeroſum noſocomium inſtruere potuiſſent. Ita etiam laudi invidia velificatur. De illo Verheiden: *Juriſprudentiæ*, inquit, *operam dedit Aureliis, ſub Petro Stella, Juriſconſ. Gallorum, facilè tum Principe.* Thuanus, *Acri vir ac vehementi judicio & admirabili facundiâ præditus.* Iterum Verheiden: *In Oratione gravitas ac Majeſtas ſingularis eſt: concinna, nervoſa prorſus, & virilis compoſitio, quæ pondere ſuo penetret, moveatq́ maximè cum judicio legentium animos, quâ ſcribendi ratione vix ullum ſibi habuit parem.* Andr. Wintonus Epiſc. *de Uſuris*: *Illuſtris vir nec ſine ſummi honoris præfatione nominandus.* V. Antibolſecum, ab Anonymo editum, Anno 1622. Genevæ, Rivet. *Cath. Orthod. tom.* 1. *in proœm.* & *Jeſuita vapulante*, *cap.* 2. Theod. Zuing. *in theatro Sap. Cat.* Bezam, *in ejus Vita.* Quòd purioris Religionis cultores *Calviniſtæ* dicuntur, non illum ſectarium aut hos novæ doctrinæ vel ſchiſmatis arguit, ſed adverſarios impotentis animi. Hinc Franc. Andelotius, Admiralis Colinii frater, qui primus ex Gallica nobilitate, Religionem Reform. publicè profeſſus eſt, Calviniſmi ab inimicis apud Henricum II. delatus, nec quidem noſſe ſe Calvinum ſanctè affirmavit, proteſtatus, ſolius Scripturæ S. judicio ſtaturum ſe vel caſurum. Thuan.

Calvinus Ignatius, operis auctor, à Plinio, *lib* 10. *cap.* 48. laudati. Fuit etiam nomen plurimis olim Romanis familiare, ut, Domitius Calvinus, Conſul, &c.

Calviſiana, Siciliæ urbs. Anton.

Calviſidius Sabinus, prænomine *Cajus*, partium Cæſarianarum Dux, cujus legio, teſte Appiano, circa Macedoniam à Scipione tota cæſa eſt, exceptis octingentis. Poſtea Africam adminiſtravit, & ſub Triumviris ad Conſulatum evectus eſt.

Calviſius, Juniæ Silanæ *cliens*, ſubornatus à Patronâ Agrippinam deferre; tanquam deſtinaviſſet ea Rubellium Plautum per maternam originem pari, ac Nero, gradu à Divo Auguſto, ad res novas extollere; conjugioque ejus etiam imperio Remp. rurſus invadere. Sed falſi compertus relegatus eſt. Tacit. XIII. 19. 22. Inde revocatus, *lib.* 14.

Calviſius Sabinus, Legatus T. Vinii: illius uxor malâ cupidine viſendi ſitum caſtrorum, per noctem militari habitu, ingreſſa; in ipſis principiis ſtuprum auſa & criminis ejus reus T. Vinius arguebatur. Tacit. *Hiſt.* *lib* 48.

Calviſius Sabinus, Coſ. *Calviſius* Tullus, Coſ. Coll. Palmæ, quo tempore Plin. 2. Novocomenſis floruit, & 3. Galatiæ civitates terræ motu erutæ ſunt.

Calviſius Sethus, plurima ſcripſit, Chronologiam inprimis, hoc ſeculo.

Calvium, opp. Corſicæ munitum, in Ora Occid. cum arce permunita, in modum peninſ. fere inacceſſum, ſub dom. Genuenſium. 10. mill. ab Ajacio in Boream.

Calumacuma, Africæ propriæ pagus ad Syrtim magnam. Ptol.

Calumnia & *Impudentia* apud Athenienſes ſuas habuerunt aras, ut teſtis eſt Theophraſtus apud Diogenianum: ita verò Calumnia effecta fuit ab Apelle. In dextra quidem ſedet vir permagnas habens aures, quales ferme Midæ feruntur: manum longè ille protendit accedenti Calumniæ: circum ipſum verò ſunt mulieres duæ Ignorantia & Suſpicio. Ex adverſo Calumnia, mulier ornata & pulchra, ſed aſpectu ardens & in iram & rabiem concita: lævâ faciem accenſam præferens, dextrâ adoleſcentem quendam per capillos trahere videbatur, qui manus ambas ad cœlum tendebat ſuperoſque obteſtabatur; præcedebat vir pallidus, impurus, acutè intuens, his propemodum ſimilis, qui longiori morbo ſunt confecti. Hunc, Invidiam vel Livorem, facilè cognoſcas conjecturâ. Ponè duæ erant aliæ mulieres, Calumniam dirigentes & adornantes: altera quidem Inſidiæ, altera verò Deceptio, vel Fallacia, ſeu Fraus: à tergo ſequebatur *Pœnitentia*, pullas laceraſque veſtes induta, quæ retro caput inflectens, flens ac lugens, pudore venientem veritatem excipere videbatur.

Calupena, Armeniæ min. regio. Strabo *l.* 11. Nuſquam alibi me legiſſe memini. Plinius Colopenæ facit mentionem, ſed id nihil huc pertinet.

Calus, Colchidis flu. Arrian. *in Periplo.*

Calufidius, in inferiore Exercitu Germanico miles. Hic, cùm Germanicus ad legionum imperium offerentium clamorem, tribunali deſiliens moriturum ſe potius quàm fidem exueret, aſſeveraret, ferrumque latere direptum in pectus deferret, ni proximi prehenſam dextram vi attinuiſſent; Imperatori ſtrictum obtulit gladium, addito *Acutiorem* eſſe. Vide Tacit. *Annal. l.* 36.

Calufium, Tyrrheniæ op. Dion. *lib.* 14.

Calvus Cornel. Licinius, Orator celebris ſuo tempore, amicus Catulli: cujus hic meminit *epigr.* 14.

Ni te plus oculis meis amarem,
Jucundiſſime Calve.

Quod epigramma ſcripſit Catullus tum, cùm calvus ipſi inepta ignotorum hominum carmina miſiſſet, ut illorum lectione in Saturnalibus tempus falleret. Vid. etiam Epigr. 54. & 97. Ovid. *in eleg.* quâ Tibulli mortem deflet. Horat. item *lib.* 1. *Sat.* 10. ubi de eo:

Nil præter Calvum, & doctus cantare Catullum.

Calvus mons, Urbs Gall. ampla & munita, in Campan. & Baſſiniaco tractu, à Lud. XIII. Franciſco I. Henr. II. aucta & munita. In colle, prope Matronam fluv. olim ſub propriis Dominis, donec Campaniæ Comitatui juncta eſt. Item, opp. in Inſ. Franciæ, in colle. Item, in Salonia tractu, inter Aurelianos & Romorentium medium. Item, oppidul. ad Garumnam fluv. Gall. *Chaumont.* Aliis eſt *Calvomontium*, &c. Ducheſnius. Nomen his omnibus à loci ſterilitate. Poteſt etiam a nimio calore arceſſi, quaſi *Calidus Mons.* V. Hadr. Val. *Notit. Gall.*

Calvus Mons, oppid. Ital. in Duc. Montisferrat. V. *Mons calvus.*

Calybe, Thraciæ urbs. Strabo *l.* 17. Eam Philippus Amyntæ filius collectis de exercitu ignaviſſimis habitandam conſtituit.

Calycadnus, Ciliciæ fluv. ad quem Seleucia civitas ſita eſt, juxta Sarpedonem promuntorium. Strabo. *Saleſo* Nigro. Aliis *fiume del ferro.*

Calydium, Italiæ op. in Appia viâ ad Brunduſium ducente. Strabo *lib.* 5.

Calydna, inſ. maris Myrtoi, quam quidam unam eſſe cum Calymna putant. Alii Calydnas duas, Leron & Calymnem, quæ ſunt circa Rhodum. Strabo Calydnam quandam prope Tenedum conſtituit, cujus meminit Q. Calaber *l.* 10.

Δὴ γάρ που πόλιν ἄστεος ἐγγὺς ὑπὸ ὀφρυόεσσαν πέτρην
Ἠερίην, θνητοῖσιν ἀπειρέσιον, ἠδ' ἐπὶ θῖνας
Σμινθείοιο πέτραγε, ἀπ' ἐλαφόεντι γαίῃ
Τυφῶνος πέτρη καὶ πλήγματα, ἠδ' τε Καλύδνης
Ἀκτὴ ἰσταμένη ἐστ' ἄλλος, ἀντία Τενέδου.

Vide *Calymna.*

Calydna, urbs Thebæ, à *Calydne* Cœli filio. Dicitur & *Calydnus*, unde Apollo Καλυδνιεὺς & Καλύδνιος. Steph.

Calydnus, quidam Thebis regnaſſe fertur, unde Poeta Chalcidenſis urbem eam Καλύδνου πόλιν vocat. Sicut autem Ὠγύγιον, pro *antiquo*, uſurparunt Poetæ; ita & Καλυδναῖον Heſychius ἀρχαῖον interpretatur.

Calydon, Ætolorum civitas primaria, regia Oenei patris Meleagri, diſtans à mari ſeptem millium quingentorum paſſuum ſpatio, Eveno fluvio interfluente diviſa. Ovid. *Met. l.* 8.

Et Meleagream maculatus ſanguine Neſſi
Evenos Calydona ſecat. Idem *ibidem*:
Alta jacet Calydon, lugent juveneſq́ ſeneſq́.

Idem 3. *Amor. Eleg.* 6.

Nec tanti Calydon, nec tota Ætolia tanti.

Inde *Calydonius*, ut *Calydonius amnis* apud Ovid. Item *Calydonis*: *Plangunt ora ſimul matres Calydonides*, apud eundem. Inde *regio Calydonia*, quæ olim Æolus dicebatur. Thucyd. *lib.* 3. Hic Diana Laphria colebatur olim. Nunc parvi momenti urbs eſt, in prov. *parva Græcia.* Baudr.

Calydonium, prom. Britanniæ Borealiſſimum, quò Ulyſſem perveniſſe Solinus teſtatur, pro *Caledonium*, V. *Caledonia.*

Calymna, Stephano inſula, quam Scepſius in plurali *Calymnias* vocat, alii *Calymniam*, unde *Calymniates*. Fuit autem non longè à Lebintho, & Aſtypalæâ Ovid. 2. *Art.*

Dextra Lebinthos erat, ſœcundaq́ melle Calymna,
Cinctaq́ piſcoſis Aſtypalæa vadis.

Inde *mel Calymnium*, de quo Strabo *in fine libri decimi*, Ἅπαν μὲν οὖν τὸ νησιωτικὸν μέλι ὡς ἐπιπολὺ ἀγαθόν ἐστι, καὶ ἐνάμιλλον τῷ Ἀττικῷ. Τὸ δὲ ἐν ταύταις ταῖς νήσοις διαφερόντως, μάλιστα δὲ τὸ Καλύμνιον. id eſt, *Omne quidem mel inſulare, plerumq́ eſt egregium, & cum Attico certat; maximè tamen excellit in iſtis inſulis, & Calymnium imprimis.* Itaque *Calymna* Phœnicibus erat חלי מנה *Chalimnah*, hoc eſt, *dulcis ſedes* Alii *Calydnam* & *Calydniam* malunt, quòd eſſet חלי טינע *Chalitina*, *dulcis rupes*; [illegible] eſt, quæ melle fluit, ut Deut. 32. 13. & Pſal. 81. 17.

Calynda, Cariæ urbs. Steph. circa quem tractum *montes Calyndici*, Herodoto.

Calypſo, nympha Oceani & Thetidis filia, vel ut aliquibus placet, Atlantis. Regnavit in Ogygiâ inſulâ, & Ulyſſem naufragum hoſpitaliter ſuſcepit. Ovid.

Ah quoties illum doluit properare Calypſo.

Propert. *Facunda Atlantidos arva Calypſus.*

De eâ Hom. *in Odyſſ.* Hæc de ſui nomine inſulam in Jonico mari cognominatam tenuit, Lacinio promuntorio propinquam. Vel, ut aliis placet, in mari Africo. Plin. 3. 10. Ad hanc pervenit Ulyſſes naufragus, ubi 7. annis detentus eſt: licèt Ovid. *lib.* 4. *Pont.* ſex tantùm dicat. *Eleg.* 10.

An grave ſex annis pulchram fuiſſe Calypſo,
Æquoreaq́ fuit concubuiſſe Deæ!

lian: Propert. 3. 11. *Æaam* vocat,

Et thalamum Ææa flentes fugiſſe puellæ.

Inſula quoque ejus *Æa* dicitur Hygin. 1, *cap.* 12. 5. & Melæ 2. 7. Id autem nominis illi, & inſulæ illius inditum, quia *Æetæ* & Circes ſoror à quibuſdam traditur Calypſo, uti teſtatur Tzetzes in Lycophronem. Calypſonis inſulam juxta Puteolos deſcribit Philoſtratus, *l.* 8. Baudrand: Calypſus Inſ. diſtabat 15 mill. à Lacinio prom. in Boream: ubi nunc oſtia fluv. Neethi, in Calabria citer. verſus ſinum Tarentinum. Nunc non apparet.

Calytis, urbs Syriæ. Steph.

Calza vel *Galza*, ordo militaris, Venetiis, ex occaſione Ordinis *La Bande*, in Hiſp. inſtitutus, ad juventutem bellicis exercitiis, terrâ marique inſtruendam. Renovatus Anno 1562. Juſtinianus.

Camaca, aliàs *Cama*. Scytharum pop. Plin. 6. 17.

Camachus, urbs Ciliciæ, in Armen. min. conf.

Camaldoli, Ordo Eccleſiaſticorum in Communione R. à Romualdo, ſub finem 10. ſec. inſtitutus. Candidi incedunt, P. Damianus, *in Vita ejus*: Habentque Abbatiam, caput Ordinis, Camaldulum, Vid. infra.

Camaldulum, vicus Italiæ, in dit. Florent. cis Arnum, juxta Apenninum, in confinio Romandiolæ Florentinæ, 30. mill. à Florentia in Ortum, & 15. à Sarſina.

Camalodunum, vel *Camulodunum*, *Colcheſter* Lhyido. Camdeno autem *Maldon* in Eſſexiâ, Cynobellini olim regia, uti ex Dione cognoſcimus, *lib.* 60. Καμουλόδουνον τὸ Κυνοβελλίνου βασίλειον. Per Metatheſin Ptolemæo Καμουδόλανον, quam inter Τρινόαντας ponit, ſic enim Trinobantes vocat. Vide Burtonum *in Antoninum pag.* 132. Vide *Cambodunum*.

Camane Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. *Chaul* nonnullis. Aliis eſt *Daman*, urbs ampla & emporium celebre, juxta ſinum Barigazenum, nunc *Golfo de Cambaja*, cum portu capaci & tuto, in dit. Luſitanorum.

Camani, Germaniæ pop. Ptol. mel. forſan *Camavi* ſeu *Chamavi*. Vid. ibi

Camantium, una ex ſeptem urbibus Aſiæ min. quas Cyrus familiari ſuo Pitharcho largitus eſt. Athenæus.

Camara, Indiæ intra Gangem emporium ſupra promuntorium Cory. Arrian. *in periplo*.

Camara, urbs Cretæ, Ptol. *Lato* olim dicta. Steph.

Camaracum, primò memoratum tab. Theodoſ. inter Pontem Scaldis & Bajacum Nerviorum ponitur: Æthico, inter Nemetacum & Bagacum: item inter Nemetacum, & Auguſtam Veromanduorum. In priſcis Notit. prov. ac civ. Galliæ, inter urbes prov. Belgicæ ſecundæ, ſextum tenet locum: in recentioribus, quartum, poſt Remos nempe, Sueſſionas & Catalaunos. ſed ante Veromanduos & Atrebates. Capta à Chlodione Francorum R. poſt quem Ragnacharius ibi ſedit. Incendiis vaſtata eſt à Nortmannis, A. C. 881. Belgis *Camerick* Gall. *Cambray*. Incolæ *Cameracenſes*, Gall. *Cambreſiens*. Urbs ex Epiſc. facta eſt Archiep. & Metropolitana ſub Philippo II. cujus Archiepiſcopus & Dux Comes Cameraceſii & Princeps S. Rom. Imp. nuncupatur. Caput eſt pagi cognom. qui Gall. *le Cambreſis* dicitur: olim Nerviorum fuit, ſed & priſca Epiſcopi, donec ut dictum altiùs evecta, cùm prius unà cum Atrebatis & Turnaco Remorum urbem pro Metropoli haberet, jam linguæ Francicæ ſeu Wallonicæ nova Metropolis facta, quinque ejuſdem linguæ civitates ſibi ſubjectas habet, Atrebatenſem & Turnacenſem veteres, Audomarenſem, Iprenſem & Namurcenſem novas, è quibus Civ. S. Audomari vel Sithiu & Ipra partem antiquæ diœceſeos Tarvennæ Morinorum paulo ante everſæ, cui prius attribuebantur, continent. Hadr. Valeſius *Not. Gall.* vide quoque *Cameracum*.

Camarata, Mauritaniæ Cæſar. op. Anton.

Camaria, urbs Italica ab Albanis condita. Vide *Camerinum*.

Camaria, Inſ. Armorica Gall. mel. *Caſtra Mariana* & *Campus Marii*, ubi Marius caſtra habuit contra Cimbros, quos maxima ibi pòſt clade affecit. Nunc *la Camargue*. Inter Rhodani oſtia & Arelatem; miræ fertilitatis, ſalinis optimis, piſcationibus ſtagnorum, maris & fluviorum, venationibus, cyrogryllis, aucupiis & paſcuis præſtans in Provincia, 6. leuc. a Maritima in Occaſ. Baudr. Vid. Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Camarica, Ptol. Cantabrorum urbs, alio nomine *Victoria* dicta.

Camarina, Italiæ civitas. Strabo 6.

Camarina, palus Siciliæ juxta op. ejuſdem nominis; extructum an. 150. U. C. Euſ. vel Olymp. 45. Schol. Pindari; deſtructum à Syracuſanis 52. an. pòſt, ſed denuo reparatum à quodam, cui Hipponas nomen. Vid. Thuc. *lib.* 6. & 7. Polyb. *lib.* 1. Diodor. *lib.* 14. Plin. *lib.* 3. *cap.* 8. Strab. *lib.* 6. Herodot. 7. Leand. *deſcr. Italiæ*. Hujus paludis aquæ cùm fœtore ſuo peſtem generarent, conſuluerunt Apollinem, expediretne ipſis Camarinam exſiccari, quibus ab Apolline reſponſum eſt,

Camarinam non eſſe movendam.

Μὴ κίνει Καμάριναν, ἀκίνητος γὰρ ἀμείνων.

Neglecto tamen oraculo, ſiccaverunt paludem, per quam mox ingreſſis hoſtibus, contempti oraculi pœnas dederunt. Unde Proverb. *Camarinam movere* pro eo, quod eſt, *Sibi malum hoc accerſere*. Eraſm. *Adag.* Servius, *in illud Virg.* 3. *Æn.*

— *Et fatis nunquam conceſſa moveri*

Apparet Camarina procul, Campiq; Geloi.

Vide Claver. *Sic. Ant. lib.* 1. *pag.* 192. 193. 194. Interim videamus, quid de hâc urbe ait Vir magnus, *De Phœn. Col. lib.* 1. *c.* 29. Falluntur (inquit) qui paludem volunt ab urbe viciná dictam. Neque enim ab urbe palus, ſed urbs à viciná palude nomen traxit: Φασὶ γὰρ Δοῦρις, ὅτι αἱ πλεῖσται τῶν Σικελικῶν πόλεων ἀπὸ τῶν ποταμῶν ὀνομάζονται. Συρακοῦσαι, Γέλα, Ἱμέρα, Σελινοῦς, καὶ Φοινικοῦς, καὶ Ἔρυκα, Κάμικος, Ἅλικος, καὶ Θέρμος, καὶ Καμάρινα. Ita Stephanus in Ἀκράγαντες. *Camarina* porro palus unde dicatur, colligere eſt ex his Pindari *Olymp.* 5. de Hippari amne, qui in Camarinam influit,

Κολλᾷ τε σταδί-
ων θαλάμων ταχέως
Ὑψίγυιον ἄλσος.
Agglutinatq; ſtabi-
lium cubiculorum celeriter
Altam ſylvam.

Quæ Schol ita explicat ex mente Ariſtarchi Grammatici celeberrimi: θαλάμων κατασκευαστὴν Ἵππαριν τὴν Καμάριναν παρέχει, &c. id eſt, *cubiculorum ſtructorem Hipparin Camarina præbuit. Ajunt enim illum per mediam Camarinam defluentem, accedente maris æſtu formare terram, ex quâ lateres conficiunt Camarinenſes ad domorum ſtructuram.* Itaque Camarinæ nomen eſt, à חמר *hamar, lutoſum eſſe*, unde & חומר *chomer* eſt *lutum*, ex quo fiunt lateres. Cur *Camarinaei* Tzetzes, *in Lycophronem*, eoſdem eſſe velit cum Lotophagis, non capio.

Camarini, Inſulæ Arabiæ *Camareni*. Steph. Καμαρηνοὶ νῆσοι Ἀραβίας. Camarinorum pomorum mentionem habes apud Plin 15. 14.

Camarinum, urbs Umbrorum. Ptol. V. *Camerinum*.

Camatullici. Gall. Narbon. pop. Plin.

Camavi, mel. *Chamavi*, inter Cheruſcos & Bructeros erant, prope Viſurgim fluv. ubi nunc pars Epiſc. Monaſter. & Paderbornenſis. Vid. *Chamavi*.

Cambades, unum ex cognominibus Tauri montis.

Cambaja, Regnum Indiæ, ſub M. Mogore. Ad oſtium Indi fluv. centum & 60. m. germ. longitudine implens. Metropolis Cambaja eſt. Cùm adhuc proprios haberet Principes, ſedem Campaneli, quæ urbs eſt in edito loco, ſeptemplici muro cincta, habuerunt. Guzaratha regni hujus prov. eſt, unde aliquando toti regno nomen. Incolæ Ethnici ſunt, vel Mahometani, ingenioſi utrique admodum. Terra fertilis, & Coralliorum, gemmarumque proventu opulenta. Barboſa, Linſchot. Maffæus, *hiſt. Ind.* P. de Valle, *Itiner. tomo* 4. V. quoque infra.

Cambaja, regni Cambajæ metrop. emporium nobiliſſimum, ſub M. Mogole, cùm antea eſſet regnum proprium, dictum al. Regnum Guſaratæ. Vid. ſupra. Gaudet urbs portu capaci, & ab ea ſinus Barigazenus dicitur *ſinus Cambaja*. 50. mill. ab Amedebato diſtat in Auſtrum. *Cairum Indiæ* vulgò etiam dicitur, ob pulchritudinem & magnitudinem, V. P. de Valle *Itin. tom.* 4.

Cambala, *balorum*, Aſiæ locus, ubi auri metalla effodiuntur. Strabo *l.* 11. *N. L.*

Cambalidus, Perſidis mons, Caucaſi ramus in Suſianis. Plinius 6. 27.

Cambalum, urbs Tartariæ, Catajæ caput, juxta Caramoranum fluv. De hac pleraque incerta, cum pauci admodum Europæi eò penetrarint. Dicitur tamen ampliſſ. Urbs & Tartariæ præcipua, ſedes propria Chani. Tribuuntur ipſi portæ ſuburbiaque 12. Ambitus 24. m. Ital. eſſe dicitur. Celeberrimum Sinenſium inprimis & Indorum affluxu emporium. Hic Turcæ à Johanne Luſitaniæ R. depreſſi, Anno 15 9. Solimannus quoque ab eadem gente inde rejectus eſt, A. C. 153. M. Polus, *l.* 2. Mercat. *Atl. mundi*. Cluver. *lib.* 5. Arab. *Cham Balig*

Cambate, Galliæ Belg. locus circa Burgundiæ Comitatum. Anton.

Cambei, gens Illyrica. Appian.

Cambellanus, ſeu *Chamberlanus*, à Gall. *Chambellan* & *Chambrier*, i. e. Camerarius, Cubicularius. Item Quæſtor ſeu Theſaurarius, uti & *Camera* pro loco in quem inferuntur mulctæ & theſaurus Principis. Hinc *Cameræ nuntii* erant Procuratores Fiſci Imperatorii, qui cum Ducibus æquatam habentes poteſtatem, ſubjectis Imperii præſidebant, & fiſcum Imperat. adminiſtrabant: aliàs *Advocati Cameræ*, aliàs Imperii dicti. Vide Goldaſt. *Comment. ad Ekkehardum Jun. cap.* 1. ubi hujuſmodi fuiſſe ait duodecim illos, quos omnibus Iſraëlitis impoſuit Salomon. 3 Reg. 4. 6. 7. Alioqui *Advocati Cameræ* erant ſub *Cameræ nuntiis*, procurationem tamen publicæ pecuniæ gerentes, Advocatique Fiſci dicti, & denique Fiſcales. Spelmannus *Gloſſ. Archæol.*

Camberichum, unum oſtiorum Gangis fluv. Ptol.

Cambete, ab Antonino poſt Auguſtam Rauracorum proximo loco ponitur, B. Rhenano teſte *Caemps*, Germanis nominatur. Vicus Germ. in Suntgovia prov. ad Rhenum 6. m. p. infra

Baſileam

liſkam. in dit. Francorum. Vide Hadrian. Valeſium *Notit. Gall.*

Cam'etum, civitas Hiſp. Tarracon. Ptol.

Cambidobrenſe Monaſterium, memoratur Greg. Turon. *in Vita S Quintiani Arvernorum Epiſc.* Locus nunc *Cambronde* vocatur, ab Artona amne Morgiâ diviſus. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

CambioVicenſes, incolæ Combraliæ reg. in Arvernis, *Combraille* & *Cambionus*, *Chambon*, qui olim fortè *CambioVicum* dictus. Idem.

Cambiſena, Armeniæ regio. Strabo 11.

Cambiſtholi, Indiæ pop. circa Indum fluv. ubi Hidraotes fluv. cum Gange aquas ſuas confundit. Arrianus *in Indicis*.

Cambles. Rex Lydorum tantæ voracitatis, ut nocte quâdam uxorem quoque abſumpſerit, cujus manum cùm ſummo mane in ore comperiſſet, ſemet jugulavit. Xanthus apud Cæl. Rhod. author eſt 7. 11.

Camboca, al. *Cambuca*. Baculus paſtoralis, putà Camurus, quo Epiſcopi inſigniuntur, ex Clementis inſtitutione. Saxonibus priſcis *Camoc*, curvum & camurum ſignificat. Sunt tamen, qui *Cambota* ſcribant, quaſi καμπώτην ἀπὸ τοῦ κάμπτειν, i. à curvare. Hinc *Cambucarius*, qui cambucam aut crucem gerit. Vide Durandum *Rational lib.* 2. *cap.* 15. Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archaol.*

Cambodunum, Vindeliciæ urbs, Ptol. hodie *Monachium* vulgò *Munchen*. Baudrando *Cambodunum*, vel potius *Campodunum*, eſt caput Æſtionum, nunc *Kempten*, ad Ilar. fluv. in Suevia. Vide *Campodunum*.

Cambodunum, Britanniæ opp. in Brigantibus. *Weſtcheſter*, Talboto. Sed Camdeno *Almondbury* in Comit. Eborac. Ubi Brigantes pop. ad amnem Calderum, prope montes & confinia Darbienſis Comitatus. Vide Burtonum, *in Antoninum, pag.* 122. Ptol. *Camulodunum*, Bedæ *Campodunum*.

Camboja, regn. Aſiæ, in India ulter. cum urbe cognom. ad fluv. *Mecon*. Ei ab Occid. eſt regnum Siami, ab Oriente regna Cocinchinæ & Ciampæ. Solum fertile, incolæ ſimplices, Mahometanis impermixti, & à Chriſtianiſmo tantopere non abhorrentes.

Camboleċti, Gall. Narbòn. pop. Plin. 3. 4.

Camboricum, ſeu *Camboritum*, Angliæ opp. Anton. *Cambridge* eſſe putat Talbotus. Ad Camum fluv. 35. mill. Angl. à Londino, 10. ab Elya urbe, ab ora maris circiter 28.

Camboritum, caſtrum Gall. cum palatio planè regio, in agro Bleſenſi, à Franciſco I. extructo, juxta amnem *Coſſon*. 4. leuc. à Bleſis in Ort. Vulgò *Chambor*.

Cambra, Belini Brytanorum Regis filia, Antenoris Francorum Regis uxor, Priami junioris mater, vitæ finem accepit anno à condito mundo 3590. & ante Meſſiæ nativitatem 380. Neomagi ſepulta.

Cambre, locus Campaniæ, ad Gauri radices, apud Puteolos, ubi balnea *Campana* vulgò, teſte Joh. Scoppa, & Franc. Lombardo. Juven. *Sat.* 7.

Occidit miſeros Cambre repetita Magiſtros.

Cambria, ſive *Wallia*. Britanniæ tertia pars eſt, quæ ab Angliâ, Sabrinâ, & Deâ fluminibus ſeparatur. Omni aliâ ex parte Oceano Verginio ſive Hybernico cingitur. Continet Dimetas, Ordovices & Silures, teſte Camdeno. Angli *Wales* vocant. Hæc pars Britannicæ inſulæ ſuis antiquiſſimis incolis gaudet, ut qui veri & geneſii Britanni ſunt, avitaque Britannicâ linguâ utuntur. Cedit hæc ex veteri inſtituto primogenito regis Angliæ filio, et ſc. qui regi in imperio ſucceſſurus eſt, diciturque à primo nativitatis die *Princeps VValliæ*. Pars eſt Occid. Angliæ, quâ Hiberniam reſpicit. Sub Principibus aliâs, uſque ad Henricum III. cujus fil. Eduardus primus Walliæ Princeps dictus, ut & deinceps Primogeniti Regum. Vide *VVallia*. Baudrand. Ibi Concilium an. 465. Matthæus Weſtmon.

Cambrinus, vir ferocis animi, regnavit apud Tuiſcones.

Cambunii, montes Macedoniæ Livio, quos ab incolis *Voluſtana*, appellari ſcribit, vide *Canalovii*.

Cambus, Auſtriæ ſup. fl. Lazio, in Danubium ſe exonerans, infra *Chrembs* opp. *Camb* vulgò dictus. Oritur verſus confin. Bohemiæ.

Cambuſis, Æthiopiæ urbs. Plin. 6. 29.

Cambuvii, montes Macedoniæ, in Æmathia reg. Liv. nunc *Voluzza*.

Cambyſes, Perſarum & Medorum rex, Cyri filius, qui paternis regnis Ægyptum adjecit. Sed offenſus illorum ſuperſtitionibus, Apidis, cæterorumque Deorum ædes dirui juſſit. Ad Ammonis quoque templum expugnandum exercitum miſit, Pœnos dein & Æthiopas invaſurus, ſed in Lybiâ deſertâ arenis obrutus univerſus interiit. Ipſe quoque, cùm ſuo ſeſe gladio imprudens læſiſſet, leviſſimo ex vulnere mortem oppetiit. Herod. 3. occiſo prius fratre Tanyoxarce, vel Smerde, an. 232. U.C. 3532 M. 532. ante C. N. Juſtin. *lib.* 1. *cap.* 9. Diodor. Sic. *lib.* 2. In injuſtum Judicem ſeverus, Valer. M. *lib.* 6. *cap.* 3. Secundus eſt Nabuchodonoſor Judæorum. Salian. Profectus ad quærendos ortus Nili, fame adactus comitum ſuorum aliquot in aliorum alimentum occidere, re infectâ rediit. Luc. 10. *Verſ.* 279.

— *Veſanus in ortus*
Cambyſes, longè populos pervenit ad ævi,
Defectusque epulis, & paſtus cæde ſuorum
Ignoto te Nile redit. —

Cambyſes. Perſa, mediocri ſtirpe, ab Aſtyage, ultimo Medorum Rege, in generum aſcitus, elocatâ ipſi Mandane filiâ, quò ſic à nepote periculum ſibi in ſomno prædictum evitaret. Hinc Cyrus natus. Juſtin *l.* 1. Herodot. *Musâ* 1.

Cambyſes, fluv. Aſiæ per Albaniam regionem, ex Caucaſo monte in Cyrum influens. Mela 3. 5. Vide Voſſ. *in loc.* Baudrando fluv. eſt Mediæ è Caſpio monte ortus; dein rigatâ Atropatiâ reg. in mare Caſpium ſe exonerat. 80. circ. mill. ab oſtio Cyri in ortum; ſed non in ipſum influit.

Cambyſopolis, urbs Ciliciæ, epiſc. ſub Archiep. Anazarbeno, ad Patriarcham Antioch. ſpectans.

Cambyſſene, pop. in Cyropoli. Steph.

Camechia, Albaniæ opp. Ptol.

Camesa, Manichæorum metropolis. Cedrenus.

Camelani, Italiæ pop. in 6. regione, Narnienſibus, & Nucerinis vicini. Plin. 3. 14.

Camelaria, locus Gall. urbi Arvernis propinquus, in quo Monaſterium virginum condidit Geneſius Arvernorum civis & Comes, fœminâ illuſtri, nomine Gundilacâ Abbatiſſâ conſtitutâ, circa an. C. 670. Vulgò *Chamelière* & *Chamalière*. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Cameliacum, vulgò *Chambli*, Loricarium dictum Monſtrelletio *Volum.* 1. *cap.* 176. forſitan, quòd ibi loricæ fierent, caput pagi *Cameliacenſis*, in Gall. inter Belloacenſem & Velcaſſinum, ubi aliquot villæ, Baudrinum, Campania, &c. Sugerius *in Vita Ludov. Craſſi cap.* 4. Matthæi Comitis Bellimontis caſtrum, nomine *Canliacum*, memorat. Idem.

Camelida, inſulæ duæ in orâ Ioniæ regionis. Plin. 5. 31.

Camelita, pop. in Meſopotamiæ finibus, non procul ab Euphrâte. Scenitis proximi, qui divertoria habent partim ciſternarum, partim aquæ ductuum aquis abundantia. Strabo 3.

Camelobosci, Carmaniæ pop. Ptol.

Camelocomi, pop. Arabiæ. Steph.

Camelodunum, opp. Angliæ, *Duncaſter*, Thyi ſo. Olim Brigantium opp. nunc Eboracenſis Comit. ad Dunum fl. qui cadit in Abi æſtuarium 20. mill. Angl. ab Eboraco in Auſtr. Aliis eſt *Dunum*.

Camelontium, oppidul. Ægypti. Diod. *lib.* 18.

Camenecia, ſeu *Camienicum*, urbs Polon. permunita, caput Podoliæ ſuper. cum arce valida inter rupes ſita. Ad amnem Smotrzicum, qui paulo infra in Tyram cadit. In confinio Moldaviæ Epiſc. ſub Archiepiſc. Leopolienſi. Incendio fœdè vaſtata, An. 1669. Vulgò *Kamieniek Podolski*. Jam ſub Turcis.

Camenta, Cypri promuntorium, ſolem occiduum ſpectans.

Camera, vel *Camere*, ager, de quo Ovid. *Faſt.* 3.

Eſt prope piſcoſas lapidoſi Crathidis undas
Parvus ager, Cameren incola turba vocat.

Cameracum, permunita urbs Gall. Belg. Epiſc. ad Picardiæ fines, vulgò *Cambray*. Ad Scaldim fluv. 4. leuc. à Duaco in Auſtr. 7. à Fano S. Quintini. Sub Hiſp. cùm olim civit. Imperialis eſſet & libera. Baudr. Caput regiunculæ *le Cambreſis*, 10. leuc. Metropolitana olim Belgicæ ſecundæ. Conditor ejus Camber, Sicambrorum R. Chlodion Gall. R. illam occupavit, anno 445. Poſt mortem Lotharii, ad Carolum Calvum pervenit, an. 870. Pomum hinc Eridos inter Gallos, Imperatores & Flandriæ Comites. Anno 1543. à Carolo V. occupata, iterum Duci Alenconio, Henrici III. fratri ſe ſubmiſit, recepta ab Hiſpan. an. 1595. Hujus Epiſcopi *Duces, Comites, & Principes Imperii* dicuntur. Guicciard. *Belgic.* San Marth. *Gall. Chron. tom.* 1. Concilia ibi habita, vide in *Conciliis Gall.* Morerius. Hic pax an. 1559. inter Henr. III. & Philippum II. coiit. Vide & *Camaracum*.

Camerarius Joachimus, Papebergenſis Germanus, eruditione inclytus, præterito ſeculo. Scripſit plurima, tranſtulit in Latium Geometras, Arithmeticos, Aſtrologos, Oratores, Hiſtóricos, Poëtas, ex vetuſtate varios. Obiit Lipſiæ an. 1574. æt. 74. P. Jovius, *in elog. cap.* 146. Turneb. Lipſ. Voſſius de Mathem. *c.* 65. §. 14.

Cameriacum, urbs ſatis ampla Gall. Narb. Sabaudiæ caput & Senatus ſedes. In planitie, 2. leuc. à lacu Burgetio, juxta amnem *Orbanne*. Vulgò *Chambery*. Vide *Chamberiacum*.

Camerinum, Umbriæ urbs præclâra, à curvitate ſitûs appellata. Ab eâ *Camertes* dicti. Vide Cluv. *Ital. Antiq.* 2. 6. Nunc Marchiæ urbs eſt Anconitânæ, ſub Pontif. ad pedes montium. Media inter Maceratam & Spoletum, aliàs Duc. tit. clara. 25. mill. à Fulginio in Ort. Romanis egregie olim fida. Liv. *lib.* 9. & 18. Straboni, Plinio, Ptolom. Cæſ. *Comm. lib.* 1. Sil. Ital. *lib.* 8 *Vel raſtris laudanda Cameri*, memorata. Quas mutationum vices ſubierit, vide apud Leandr. *deſcr. Ital.*

Camerinus, Coſ. Coll. Nigri, an. U.C. 890.

Camerinus, poëta, cujus meminit Ovid. *l.* 4. *De Ponto, Eleg.* 16.

Quique canit domitam Camerinus ab Hectore Trojam.

Ubi alii *domito*.

Camerinus, vide *Pomponius*.

Camerium, Italiæ opp. juxta Collatiam. Plin. 3. 5. *Cameria* Livio, & Halicarnaſſeo.

Cameropis, civitas Indiæ. Strabo.

Camertes, pop. Umb. nunc *Camerinenſes*, vide *Camerinum*.

Cameſene, vel *Camiſene* Latii, vel. Ital. vetuſtiſſimum nomen, jam inde à Jani temporibus, de cujus origine *Grammatici certant, & adhuc ſub judice lis eſt*. Ad Camiſen quidem omnes referunt, ſed de Camiſe nihil certi. Hunc enim alii cum Macrobio & Hygino, & Protarcho Tralliano, advenam & imperii conſortem; alii Jani fratrem faciunt cum Catone in Originum libris. Alii denique Camiſem aſſerunt ſororem & conjugem fuiſſe Jani, ut Draco Corcyræus apud Athen. *lib.* 15. Unde videtur deſumptum, quòd Servius *in l.* 8. *Æn.* Tiberim vel Tiberinum *Jani. & Cameſenæ filium facit.* Quid ſi *Cameſem*. vel *Camiſenem* dicamus id ipſum eſſe quod *Latium* & כתים *Cethim*, quia כמס *Camas* Hebræis eſt abſcondere. Hinc Moſes Deut. 32. 34. nonne illud eſt כמס *camus*, reconditum apud me?

Cameſus, Thraciæ urbs. Ptol.

Camicus, urbs Siciliæ, in quâ Cocalus Dædali fil. imperavit. & cir. a quam Minos Cretenſis mortuus eſt. Ita Steph. Vibius *in Catalogo fluminum*: *Camicos*, Siciliæ. ex quâ urbs *Camicos*. Ariſtot. *Polit.* 2. 10. *Quapropter & maris imperium tenuit Minos, inſularum alias cepit, alias incolis frequentavit, ad extremum autem bellum Siciliæ inferens*, τὸν βίον ἐτελεύτησεν ἐκεῖ περὶ Καμικόν. Strab. *lib.* 6. *Multa etiam barbarica oppida interierunt*, Καμικός ὁ Κώκαλος Κωκάλου βασίλειον, παρ' ᾧ Μίνως δολοφονηθῆναι λέγεται. Vide Herod. *lib.* 7. & Diod. Sic. *lib.* 4. Apud Tzetzen *in Chil* corruptè Κάμικον, & poſtea Κάμιλος legitur. *Fiume delle Canne*, hodie Cluverio. Scribit hic Carolus Steph. Charax hanc urbem *Inycum* vocat, dein Stephanum autorem advocat. Sic enim ille habet, Κάμικος, πόλις Σικελίας, οὗ ἦρξε Κώκαλος Δαιδάλου. Χάραξ δ' Ἴνυκα ταύτην φησί. Atqui non unum eundemque locum eſſe voluit Charax *Inycum* & *Camicum*; ſed cùm alii Camicum fuiſſe Cocali regiam adfirmarent, ipſe è diverſo Inycum ſedem ejus fuiſſe tradit. Nunc urbs ſemidiruta jacet, in colle, & *Siculiano* dicitur. Briet. Fluvius autem cognom. nunc *Camaro* ſeu *Fiume delle Canne*; eſtque parvi momenti. Baudr.

Camigara, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Camileta, pop. ultra Euphratem. Strabo.

Camilla, Volſcorum regina, Metabi Volſcorum regis, & Caſmillæ filia, quam pater invidiâ ſuorum regno pulſus, Dianæ famulam vovit. Quare ab ineunte ætate venationibus eam, & omni armorum genere exercuit: quibus in rebus brevi tantopere profecit, ut ſummam ſibi ex re militari laudem pepererit. Tandem cùm Turno adverſus Æneam ſuppetias ferret, ab Arunte quodam ex inſidiis eſt interfecta. Ut latius deſcribit Virg. *Æn.* 11.

Pulſus ob invidiam regno, viresq; ſuperbas
Priverno Antiquâ Metabus cùm excederet urbe,
Infantem fugiens, media inter prælia belli,
Suſtulit exilio comitem, matrisq; vocavit
Nomine Caſmillæ mutatâ parte Camillam.

Eam etiam deſcribit *lib.* 7. *his verſibus*:

Hos ſuper advenit Volſcâ de gente Camilla,
Agmen agens equitum. & florentes ære catervas
Bellatrix, non illa colo, calathisve Minervæ,
Fœmineas aſſueta manus, ſed prælia virgo
Dura pati, curſuq; pedum prævertere ventos.

Camilliacum, caſtellum Gall. priſcum, nunc *Chemillé*, locus non obſcurus hodieque in Andibus, à Camillo conditore. Eſt & Camilliacum, in diœceſi Sajenſi, *Chemilly*, quod & Prioratum ad Bleſenſe Monaſter. S. Launomari pertinentem & Eccleſiam ſuam ſeu parœciam habet. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Camillus, puer ingenuus, qui flamini Diali ad Sacrificia miniſtrabat. Antiqui enim *Camillos* & *Camillas* vocabant miniſtros, & miniſtras impuberes in ſacris. Unde Mercurius Hetruſcorum linguâ *Camillus* dicitur, hoc eſt, *Deorum miniſter*. Plut. *in Numâ*. De nominis notatione Boch. *lib.* 2. *de Anim cap.* 36. Vates & miniſtri Deorum קכמים *Koſemim* vocantur; ut Romanis Caſmilli, id eſt, קסמו אל *Coſme el* miniſtri Dei. Cujus fœmininum *Caſmilla*, vel *Camilla*, Virg. *Æn.* 11. *verſ.* 557.

Alma tibi hanc nemorum cuſtos, Latonia virgo.
Ipſe pater famulam voveo.

Ubi Servius, *Voveo, conſecro in tuum miniſterium, unde & Camilla dicta eſt*. Vide Voſſ. *in Camillus*.

Camillus, L. Furius, qui & alter Romulus dictus eſt, Romanorum ſuæ ætatis clariſſimus fuit, qui Faliſcis devictis, Veios toto decennio obſeſſos per cuniculos cepit. Nec multò pòſt, cùm crimini illi daretur, quòd albis equis triumphaſſet: & prædam iniquè diviſiſſet, die dicto ab Apuleio Saturnino Tribuno plebis damnatus, Ardeam conceſſit. Mox cùm Galli Senones urbem diripuiſſent, ipſumque Capitolium arctiſſimâ obſidione premerent, abſens Dictator factus, collectis ex fugâ Romanorum reliquiis, Gallos pendendo auro intentos incautos oppreſſit, patriamque in libertatem vindicavit. Poſt hæc pop. Rom. Veios migrare volentem, graviſſimâ, & elegantiſſimâ illâ, quæ apud Livium legitur, concione retinuit; Legibusque priſtino vigori redditis, Volſcos, Æquos, Tuſcos ſuperavit. Tertiùm Dictator creatus, & Satricum ſociam Pop. Romani urbem ab impetu Latinorum tutatus eſt. Quartùm Dictator ad ſedandam pop. ſeditionem factus, valetudinem excuſavit, aliumque ſibi ſubrogandum curavit. Quintùm Dictator Gallos iterum Romam petentes, & ad fluv. Anienem caſtrametatos ſuperavit. Poſtremò Romæ octogenarius peſtilentiâ interiit. Plut. *in vita ejus*. Liv. *lib.* 5. Flor. *lib.* 1. Aur. Victor *de Vir. Illuſtr. cap.* 23. Diodor. Oroſ. Zonaras, &c. De illo Virg. *Æn.* 6.

Aſpice Torquatum, & referentem ſigna Camillum.

Camillus, unus ex Cabiris, quos quatuor fuiſſe vult Apollonii Schol. *in* 1. *Argon.* Vide Bochartum *de Phœn. Col. lib.* 1. *cap.* 12.

Camillus Scribonianus, cui à Romanis Claudii imperium pertæſis, imperium erat oblatum, mox à ſuis deſertus & necatus eſt, Arriâ uxore ſupra ſexum virili animo fœminâ, ultronea morte ipſum ſubſequente A. C. 42. Tacitus *in vita Agric.* Plin. *Epiſt.* 16. *lib* 3. &c.

Camina, inſula maris Ægæi. Plin.

Caminum, urbs Pomeraniæ ulter. antea ſub Epiſc. proprio, nunc ſub Elector. Brandeb. ad oſtium Oderæ *Divvenovv*. E regione Inſ. Vollinæ. 1. vix leuc. à Mari Balt. 6. infra Stetinum, 3. à Treptavia.

Camirus, urbs in Rhodo, ita dicta à *Camiro* Herculis filio, quem ex Jole Euryti regis filiâ ſuſceperat. Phœnicibus erat חמירה *Chamira*, quaſi *argilloſam* dixeris. Nam חמר *Chamer* eſt *argilla*. Natum nomen ex argumento, quia Camirus erat in argilloſo ſolo. Unde eſt, quòd Homerus, cujus epitheta rarò ſunt otioſa, vocat ἀργινόεντα Κάμειρον, *argilloſam Camirum*.

Camiſena, Parthiæ regio. Strabo *lib.* 11. Cui *lib.* 12. eſt Armeniæ min. regio, & in eâ urbs Camiſa.

Camiziſus, pagus Gall. dictus à *Camizo* loco, vulgò *Chemoin*, inter Catalaunos & Barrum Ducis, ad amnem in Matronam influentem: Obſcurus maximè & ignobilis, nec uſquam alibi, quàm in Capitulis Silvacenſibus memoratus. Vide Hadr. Valeſ. *Not. Gall.*

Camma, nobilis fœmina è Galatiâ oriunda, viri ſui Sinati mortem à Sinorige illatam, ægerrimè ferens, quum apud Galatas in more eſſet, ut qui ineunt ſponſalia, vir ſcilicet & uxor de eodem poculo bibant, diſſimulato dolore, ſponſalia cum eo inire finxit, venenatumque poculum illi propinavit: quo hauſto Sinorix, & ipſa, læta quòd virum ulta eſſet, mortem obivere. Alex. ab Alex. ex Plut. Polyæn. *l.* 8.

Cammania, pars Theſprotiæ (quæ *Ceſtrinia* poſtea dicta, ex quâ Cadnus fluvius Ceſtrinus) condita à Ceſtrino Heleni Priamidæ filio. Steph.

Camœnæ, Muſæ, Jovis & Mnemoſynes filiæ, à cantûs amœnitate (ut quidam volunt) ita appellatæ. Varro tamen author eſt ab antiquis *Carmenas*, & *Caſmenas* dictas fuiſſe, quæ poſtea abjecto *r* vel *ſ*, *Camœnæ* dicebantur. Virg. *Eclog.* 3.

Alternis dicetis, amant alterna Camœnæ.

Legitur & *Camœna* ſing. num. Perſius *Sat.* 5.

—— Tibi nunc hortante Camœnâ
Excutienda damus præcordia.

Hor. 4. *Car.* 6.

Dauniæ defende decus Camœnæ.

Et 2. *Carm.* 16.

Spiritum Grajæ tenuem Camœnæ.

Et 1. *Ep.* 19.

—— Inhumanæ ſenium depone Camœnæ.

Et *Car.* 1. *Od.* 12.

Gratus inſigni referam Camœnâ.

Sen. *in Medeâ*,

Ille vocali genitus Camœnâ.

Id eſt, Calliope dulciter canente.

Camoliæ, vicus Liguriæ.

Camolodunum, vide *Camulodunum*.

Camon, hiſtoricus, libros fecit de rerum inventionibus: Quorum ſecundum citat Michaël Apoſtolius in Φοινικικῶν χάριτι. Voſſius.

Camon, civitas terræ Galaad, in tribu Manaſſe, in qua Jair Galeatides, judex populi Iſraëlitici ſepultus eſt, Judic. 10. Joſeph. 5. *ant.* 11. Hieron. *de loc. Hebr.*

Camonica, vallis celebris Ital. in dit. Veneta, & agro Brixiano. Ollio fluv. irrigatur, & monte Auriga à valle Telina ſeparatur. Perlonga eſt & ferax. Ibi tranſitus frequens ex Helvetiis in Italiam. In valle hac 10. ſcholas Albigenſes ſeu Valdenſes habuere, circa A. C. 1240. doctrinæ ſuæ rivulis in Siciliam uſque derivatis. Vide Lætum *Comp Hiſt Univerſ.* & in voce *Camunni*.

Campa, Ciliciæ Præfecturæ in Cappadocia opp. Ptol.

Campana, inventum quibuſdam Paulini Epiſc. Nolæ, Civitatis Campaniæ, circa An. Chr. 400. unde à civit. *Nola*, à patria *Campana* nomen. Sunt qui Sabiniano Pontific. Rom. tem. attribuunt, eo decepti, quòd horas is Canonicas primus campanæ ſonitu diſtinxit. Nonnulli à gentibus petunt, quòd apud Ovidium, Martialem, Tibullum, Statium, Manilium, Græcos item vett. tintinnabula reperiantur & pelves, etiam æra ſtrepitantia in eadem ſæpe munia, quibus hodie campanis utimur. Non adducar tamen,

tam, ut ingentes campanarum noſtrarum moles, eis ſeculis excogitatas cenſeam. Novum enim nomen novum prædicat artificium, & dicitur Lupus Epiſc. Aurel. an.C. 610. pulſando campanas in templo Stephani, apud Senonas, quo ſigno convocare ſolebat populum, exercitum Clotharii, qui muros obſidebat, adeò terruiſſe, ut omnes ſeſe in fugam verterint: unde patet, nec vulgares tunc fuiſſe campanas, nec Clotharii militibus cognitas. Averni tamen, *ſigno* jam uſi Sidonii ævo, circa A C 480. ſed unico forſan & exiguo: Lupus grandiores adhibuerit, & in claſſicum, ut hodie ſolet, pulſatas. In Britannia Inſ. circa A. C. 680. inquit Beda *Hiſt. Eccl. lib. 4. cap. 23. Audivit ſubitò in are notum campanæ ſonum, quo ad orationes excitari vel convocari ſolebant.* Græci multò recentiùs à Veneto acceperunt, qui circa annum Chr. 874. Baſilio Imper. duodenas magni ponderis, artificiique non vulgaris dono miſit campanas: *Suntq; Venetorum munere tum primùm Campano are uſi*, Sabellic. *Ennead.* 9. *lib* 1. Ante hoc verò tempus celebris erat Campanarum uſus in Angliâ. Refert enim Ingulphus, Turketulum primum Croylandiæ Abbatem, qui obiit A. C.875. eidem monaſterio, quod ipſe fundaverat, 6 dediſſe campanas, duas ſc. magnas Bartholomæum & Betelinum dictas: duas medias, Turketulum & Betwinum: & duas minores, Pegam & Begam. Poſtquam jam antè fieri curaſſet maximam campanam, nomine *Guthlacum*; quæ cum prædictis mirabilem faciebat harmoniam. Munia Campanæ ſic olim numerabantur in Eccleſia:

Laudo Deum verum, plebem voco, congrego Clerum,
Defunctos ploro, peſtem fugo, feſta decoro.

Durandus *Ration.* l. 1. c. 4. ſex genera tintinnabulorum in Eccleſia memorat; cùm inquit: *Squilla*, pulſatur in triclinio, id eſt, Refectorio: *Cymbalum* in clauſtro: *Nola* in Choro: *Nolula* ſeu dupla campana, in horologio: *Campana* in Campanili: *Signum* in turri. Belethus verò *divin. offic. cap.* 68. Tintinnabulum pro Squillâ ponit, & Campanam in turri collocat, campanulam in cœnobio, Hieronymi *ad Euſtochium* ductus auctoritate: ſignum autem pro quolibet pulſandi inſtrumento accipit, quo quidpiam ſignificatur. Occurrunt alia etiam vocabula generali ſenſu: Pelvis, unde Angl. *Bel*, & Cloca aliàs Glogga, à Germ. *Gloggen*. Vide Vincentium *Spec. Hiſtor. lib. 23. cap.* 9. & 10. Gregor. Turonenſem *Hiſt. libr. 2. cap.* 23. Henricum Spelmannum *Gloſſario Archæol.* alios.

Campanella Thomas, Calaber, Jacobinus, Neapoli commoratus eſt. Evulgatis aliquot Monarchiæ Hiſp. arcanis, hæreſeos accuſatus, & Inquiſitioni ſubjectus eſt, hinc an. 25. in vinculis, donec Urbani VIII. ope liberatus, Pariſios venit, an. 1634. à Card. Richelio munificè habitus. Non æquè judicio; ac ingenio, pollens. Scripſit Phyſiologiam, Quæſtiones Phyſiol. De ſenſu rerum, Athciſmum triumphatum, de Monarchia Hiſp. &c. Laur. Craſſus, *Eloj. Vir. Eruditorum*, Ital. Obiit an. 1639.

Campania, prov. Gall. perampla, continens agrum Retelenſem, Remenſem & Baſſiniacum, partemque Briæ tractus. Habet à Septentr. Belgium, ab Ort. Lotharingiam, ab Occ. Inſ. Franciæ, à Mer. Burgundiam. Ejus caput Trecæ. Irrigatur autem fluviis, Sequanâ, Matronâ, Axonâ & Albulâ. Baudr. Comitatus eſt, cum Paris Gall. dignitate, dividiturque in Super. ubi Remi & Cabillo: & Infer. ubi Trecæ, uſque ad fluv. *Bloiſe*. Hiſtoria paucis ſic habet: Olim duces habuit, qualis Drogo fil. Pipini Craſſi, Heribertus, &c. Parebat autem maxima ex parte Regibus Auſtraſiæ; pars ejus circa Tricaſſas Burgundiæ attribuebatur: flumine Alba, ad cujus ripam Tricaſſium opp. Arciaca, Burgundis ei juris, utramque dividente. Sed major tunc Campania, cùm de ea regnum facere Rauchingus Dux, Urſio, Berteſtedusque voluerint, qui Childeberto Auſtraſiarum R. ſublato ita regnum inter ambos ejus filios dividere ſibi propoſuerunt, ut Theodeberto majori *Campania Regnum* cederet, reliquum Theodorico minori. Sed & Pipinus Dux & Princeps, Drogoni majori natu filio Ducatum Campanenſem contulit. Hodie partem Lugdunenſis IV. vel Senoniæ occupat, circum Tricaſſas atque Mauriacum, & partem provinciæ Belg. ſecundæ, i. Remenſem & Catalaunenſem, diœceſes, nec non portionem provinciæ Belg. primæ, nimirum Barrenſes Ducis, ad diœceſim Tullenſem, ſive ad Leucos gentem Belgicæ primæ pertinentes. Robertus I. Comes hæreditarius fuit, dein Theobaldus, in Gall. hiſt. toties memoratus. Ejus fil. Odo, pater Odonis II. cognom. *Campani*, quòd renitente licet Roberto, Gall. R. Briam & Campaniam, poſt mortem Steph. Veromandui occupaverit. Hic Imper. Conrado Salico ſucceſſionem regni Burgund. dubiam faciens, in prælio occiſus eſt, an. 1037. Succeſſit Theobaldus III. huic Stephanus cognom. *Henricus* in Palæſtina peremptus, An. 1101. Theobaldus IV. *Palatinus*, qui titulus Comitum Camp. fuit, ei ſucceſſit, clarus Gall. hiſt. obiit. an. 1152. Filius ejus Henr. I. cognom. *dives*, obiit anno 1173. Cujus primogenitus Henr. II. de feneſtra prolapſus, in Palæſtina, obiit an. 1197. Hunc excepit Frater Theobaldus qui obiit an. 1201. Hunc Theobaldus VI. cognom. *Poſthumus*, qui adjunctâ an. 1136. Navarrâ, obiit è terra ſanctâ redux, an. 1254. Hunc Henr. III. filius minimus, qui Pompeiopoli obiit, 1274. relictâ Johannâ fil. quæ Philippo Pulchro, Philipp. Aud. fil. nupſit, an. 1284. A quo tempore Galliæ regno unita eſt. Pithoeus, SanMarth. Du Chêne, &c. *hiſt. Gall. & Campania*, Moterus. Principatus Joinvillæ, pars Campaniæ eſt. Nomen habet à campis latè patentibus, de quibus Sidonius *Carm.* 5. *ad Majoranum Aug.*

Et jam terrificis diffuderat Attila turmis
In campos ſe Belga tuos.

Ibi enim campi Remenſes Cæſari *l.* 2. Plin. *l.* 19. *c.* 5. memorati & Catalaunici, Tetricianâ clade nobiles, 100. leucas in longit. 70. in lat. patentes, Tricaſsini, Mauriaci, &c. à quorum primis *Remenſis* vocatur hæc regio Gregor. Tur. *Hiſt. Franc. lib.* 4. *cap.* 17. quæ aliàs Campania Gallica, ad diſcrimen Campaniæ Felicis, de qua infra, & ſimpliciter Campania, Gall. *Campagne*, cujus incolæ *Champenois*. Hujus regionis fontibus naturâ album colorem eſſe, notat Auctor *Vita S. Gengulphi*, unde & Albæ fluv. nomen; & Matronæ albidæ aquæ, cùm Sequana, quo recipitur, nigras habeat. Remos caput Campaniæ fuiſſe, demonſtrat Hadr. Valeſius *Notis. Gall.* Tricaſſium quoque civitas Auguſtobona, licèt Guntchramno, cæteriſque Burgundiæ Regibus paruerit, Campaniæ aſcribebatur. Lugdunum autem Clavatum, ſeu Laudunum, ob munitiones, ac ſitum loci Ducum Campanienſium extitit ſedes. Sub Comite Campaniæ, qui unus ex 12. Franciæ Paribus, ſeptem alii Comites Pares fuere, quorum primus erat Comes Joviniaci *Jorgny*; ſecundus Comes Reiteſtinus *Retel*: tertius Comes Breonenſis *Brienne*: quartus Rauciacenſis ad Axonam, *Roucy*: quintus Brennacenſis *Braine*: ſextus Grandis Prati Comes, *Grand Pré*: noviſſimus Comes Barri Sequanici haud longè à Tricaſſis. Virtutem Campanienſium bellicam eximiè commendat Auctor *Hiſt. Hieroſolymit. ad an.* 1200. eorumdem & Sequanorum audaciam laudat Nicolaus de Braja, *in rebus geſtis Ludovici VIII.*

Audaces & Marte probos Campania fudit,
Cum Secanâ.

Fit etiam apud ſcriptores mentio Campaniæ Brabantinæ & Leodicenſis, unde fortè eſt colligere, cousque Campaniam Gallicam ſive Remenſem olim pertinuiſſe: Campaniamque cùm Brabantinam tum Leodicenſem, vulgò *Kempen*, & *Kempenland*, Campaniæ Gall. portionem extitiſſe; cujus fines hodiernos ſic deſcribit retro laudatus Valeſius: Campania, inquit, qualis nunc eſt, à Sequana fluv. circa Barrum Auguſtobonam Tricaſſium atque Mauriacum incipit; Moſâ terminatur, circum Moſomagum, Duciacum, Sedanum, Doncherium, Macerias, Caroli urbem, Caſtrumque Reginaldi. Interfluunt Alba, qui Barrum alterum, Arciacam, Planciacum & Marcelliacum alluit; Matrona Jovis villam, oppidum S. Deſiderii, Victoriacum Franciſci, Catalaunos, Sparnacum, Dormanumque attingens: Vidula, qui Durocortorum Remorum, Juncariam & Fines præterlabitur: Axona opp. S. Menechildis, Sindunum, Attiniacum, Reiteſte, Caſtrum Portianum ac pontem Varenſem alluens. Vide ipſum *Not. Gall.*

Urbes Campaniæ Gallicæ.

Barium ad Albulam, *Bar ſur Aube.*	Moſomium, *Mouſon.*
Calvomontium, *Chaumont.*	Nogentium ad Sequanam, *Nogent ſur Seyne.*
Carolopolis, *Charleville.*	Provinum, *Provins.*
Caſtrum Theodori, *Chaſteau Thierry.*	Remi, *Reims.*
Catalaunum, *Chalons ſur Marne.*	Retelium, *Retel.*
Fanum S. Deſiderii, *S. Dizier.*	Rupes Regia, *Rocroy.*
Janvilla, *Joinville.*	S. Menchildis, *S. Menehou.*
Lingones, *Langres.*	Sedanum, *Sedan.*
Maceriæ, *Mezieres.*	Sparnacum, *Eſparnay.*
Meldæ, *Meaux.*	Trecæ, *Troyes.*
	Victriacum Francicum, *Vitry le François.*

Campania Felix, Italiæ regio, ſub qua nunc comprehenditur maxima pars *Terra Laboris*: in regno Neapolit. Dicta *Campania* ab opulentiſſima nobiliſſimaque quondam urbe Capua, cujus incolæ Campani dicti ſunt: dein & *Antiqua* vocata fuit, ut à nova Campania Romana, quæ Latium eſt, diſtingueretur: præterea Felix, ab hujus oræ Italiæ felici beataque amœnitate: poſtremò ſucceſſit appellatio, *Terra Laboris*, quæ nunc in uſu vulgi eſt, hac occaſione inventa, quòd ager regionis commodiſſimè facillimeque colatur & aretur, nam id laborare ſuâ linguâ dicunt Itali. vel ut alii, quòd arationes ejus & culturæ magno cum fructu reſpondeant. Hujus Campaniæ terminos Leander ponit oſtia Liris & Silari, mare Tyrrhenum, Samnitumque montes, ut ab Oriente Silarus & pars agri Samnitium, à Meridie mare Tyrrhenum, ab Occaſu Liris, à Septentrione Samnitium montes latera claudant. Halicarnaſſeus tribus anni cujuſque temporibus, vere, æſtate, autumno fructus in ea colligi ſe oculis vidiſſe teſtatur. Unde venuſtè Plinius, ſummum hic ait Liberi & Cereris certamen eſſe. De hujus fertilitate vide etiam *L. Florum*. Juvenalis ejus meminit,

Provida Pompejo dederat Campania febres.

Urbes præcipuas olim habuit Capuam, Neapolim, Cumas, Puteolos, Nolam, Linternum, nunc *Torre di Patria*, quò Scipio ſponte exul, ſe recepit, aliaſque complures. Hinc *Campanus*. Virgil. *Æn.* 10.

Et

Et Capys, hinc nomen Campana dicitur urbi.

Tac. *Hiſt.* 1. *Fœcundiſſima Campaniæ ora.*
Mela, *Amœna Campaniæ litora.*
Solinus, *Amœniſſimus Campaniæ tractus.*

Cicero Campanum agrum, *orbis terræ pulcherrimum* vocat, *pro lege Agraria.* Florus 1. 16 *Omnium non modò in Italiâ, ſed toto orbe terrarum pulcherrima Campaniæ plaga eſt. Nihil mollius cœlo, nihil uberius ſolo; denique bis floribus vernat.* Unde *Dives opum*, Silio 8. Statius *Silv.* 3.

—— Molles Campani litoris oras.

Tibul. 1 9.

Non tibi ſi pretium Campania terra daretur.

Prop. 3. 5.

Nec mihi mille jugis Campania pinguis aratur.

Plin. *l.* 3. *c.* 5. *Qualiter Campaniæ ora per ſe, felixque illa ac beata amœnitas? ut palam ſit uno in loco gaudentis opus eſſe naturæ.* Vide quæ ſequuntur. Audiamus Græcos. Dion. Perieg. 357.

Τῇ δ' ἐπὶ Καμπανῶν λιπαρὸν πέδον. ——

Polyb. *lib.* 3. Πεδία μὲν τὰ περὶ Καπύην ἐπιφανέστατα μὲν ἐστὶ τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν, καὶ διὰ τὴν ἀρετήν, καὶ διὰ τὸ κάλλος. Strab. *lib.* 5. Πεδίον εὐδαιμονέστατον τῶν ἁπάντων vocat. Idem illi πανδοξίας ἀριστεῖα tribuit. Et Dionyſ. Halic. *lib.* 1. teſtatur ſe ibi τριφόρους ἀρούρας vidiſſe. Vide Cluv. *Ital. Ant. lib.* 4.

Urbes Campaniæ ſel. quæ nunc extant.

Acerræ, *l'Acerra.*	Caſinum, nunc Fanum S. Germani.
Ænaria, *Iſchia.*	Neapolis, *Napoli*, Gall. *Naples.*
Atella, nunc pro illa Averſa, *Averſa.*	Nola.
Calatia. *Cajazzo.*	Puteoli, *Pozzuolo.*
Calenum. *Carinola.*	Sueſſa, *Seſſa.*
Cales, *Calvi.*	Surrentum, *Sorrento.*
Capua, *Capoa.*	Teanum, *Tiano.*
Caſerta.	Venafrum, *Venafro.*

Campania Rom. prov. Ital. ſub Pontif. Continet maj. partem Latii antiqui, ubi Roma, Tibur, Terracina, &c. & terminatur à Septentr. Aniene fluv. ab Occid. Tiberi, à Merid. mari Mediterr. ab Or. Liri fluv. & regno Neap. Ejus caput Roma. Ibique aliàs Latini, Volſci, Rutuli, Hernici. Vaſtata eſt, per Albanum, a Philippo II. Pontifici offenſo, quòd ſibi jus regni Neapolitani conferre nollet, A. C. 1557. Thuan. *Hiſt. l.* 16. Vide *Latium.*

Campania, urbs regn. Neap. in Princ. Ult. epiſc. ſub Archiep. Compſano. Antea erat Principis Monœci. 16. mill. à Salerno in Ort. 12. ab ora littor. maris Mediterr. Baudr. Cum tit. Marchionatus in Princ. citer. Morerius.

Campanus Joh. Antonius, Epiſc. *de Terami*, in Aprutio. Fil. ruſtici, ſub lauro genitus, ruri. In Germaniam 1471. miſſus eſt, ut illos contra Turcas excitet, Ratisbonæ egregiâ in Comitiis oratione habitâ. A Sixto IV. in exilium pulſus, poſtquam Calixto III. Pio II. & Paulo II. gratus fuiſſet, obiit an. 1477. Scripſit vitam Pii II. Andreæ Brachii, ducis clariſſimi, Peruſini, aliaque verſu & proſâ. Volaterr. *Anthrop. lib.* 21. Lil. Gir. *Dial.* 1. *de Poet.*

Campanus Lombardus, Mathematicus, 11. ſec. de Aſtronomia, de errore Ptolomæi in ſupputatione motus Solaris & Lunaris, &c. ſcripſit. Trithem. Genebr. Blancanus. Voſſius duos hujus nominis fuiſſe credit, *de Mathem. c.* 35 *§.* 5. *&c.*

Campaſpe, vel *Pancaſte*, Alexandri M. ex concubinis præcipuè dilecta, quam cùm nudam pingi, ob admirationem formæ ab Apelle juſſiſſet, eumque tum pari captum amore ſenſiſſet, illi eam dono dedit. Plin. 36 10.

Campates, Donatiſtarum & Circumcellionum deliria ſecuti. Hieron. contra Luciferianos, *Montenſes* dicuntur.

Campegius Laur. Bononienſis, Cardin. à Clemente VII. in Germaniam Legatus, an. 1524. In Angliam, 1528. ob divortium à Catharina Auſtriaca, quod Henricus VIII. meditabatur, &c.

Campeſtria Jericho, in tribu Benjamin: in his Sedecias, Rex Juda, captus à Chaldæorum exercitu, in Reblatam, ad Nabuchodonoſorem Regem perductus eſt.

Campeſius, unus ex Regibus ſive Ducibus, qui Æetæ Colchorum Regi contra Perſen auxilio venerunt, tygridis exuviis indutus. Valer. Flacc. 5. *Argon. Verſ.* 593. in prælio occiſus, *libro* 6. *Verſ.* 254.

Campi, hæretici, Arianorum ſectatores, jactabant Eccleſiæ communionem, tres hypoſtaſes in SS. Trinitate, i. tres eſſentias, ita enim hoc vocabulum accipiebant, aſſerentes, Hieron. *epiſt. ad Damaſum.*

Campi, urbs Belg. in prov. Tranſiſ. ad fluv. Iſalam, qui mox cadit in mare Auſtr. Vix 2. leuc. à Zuvolia in Ortum, 7. leuc. infra Daventriam. In dit. Hollandorum.

Campi Diomedis, in Apulia ſiti: Eſt & regio, quæ Diomedi ceſſit in Apulliæ diviſione Feſtus. Martialis 13. 93. pro totâ Apuliâ uſurpat. Sil. *l.* 1. *Campos Ætolos* vocat. & *lib.* 8.

Infauſtum Phrygiis Diomedis nomine Campum.

Campi Lapidei, ſeu *Herculeus campus*, regiunc. Provinciæ, lapidibus obducta, inter Rhodanum fluv. & Stagnum Aſtromelam, ubi aliàs Anatili pop. Ibi nunc Salone opp. præcipuum. De his ita Valeſius: M. Porcius Cato, *in libris Originum*, de Tuſcia Transciminia ſcribit: *Soana: Non procul Saturniâ lapides à Jove compluti in auxilium Herculis contra Ligures Etruſcos gigantes, a filio ejus dicti Lamones.* C. Sempronius *in libello de diviſione Italiæ*, idem refert quod Cato. *A capite (inquit) Etruriæ ad Tiberim ſunt Etruſci Ligures, in quibus ſunt campi compluti lapidum, clari pugnâ Herculis, adhuc Lamones dicti ab ipſius Herculis filio Lamone.* Amborum libri etiamſi ſuppoſititii videantur, veteres tamen ſunt: quos ego laudavi, quoniam Camporum lapideorum mentionem faciunt. *Lapides* autem iſti, vel *campi compluti lapidibus*, lapideive, *clari pugnâ Herculis*, non in *Etruria Liguria*, ſed in Liguria Transalpina; non in Italia, ſed in Gallia fuerunt: quos *Lamones* dictos eſſe à filio Herculis Lamone mihi incognito, nuſquam alibi reperio. *Quis ignorat* (inquit Solinus) *ab ipſo Hercule dictos in Liguria Lapidarios Campos, quòd a Jove, eo dimicante, creduntur ſaxa pluiſſe!* Inter Rhodanum Foſſamve Marianam, & Maritimam Avaticorum ſtagnumque ejus Maſtromelam Mella Campos Lapideos ponit, & deſcribit his verbis, *Litus ignobile eſt Lapideum, ut vocant, in quo Herculem contra Albionem & Bergiona Neptuni liberos dimicantem, cùm tela defeciſſent, ab invocato Jove adjutum imbre lapidum ferunt. Credas pluiſſe: adeò multi paſſim & latè jacent.* Mellæ *Litus Lapideum* ſunt *Campi Lapidei. Herculis præliorum memoria*, uti loquitur Plinius. Strabo Mellâ & Plinio vetuſtior πεδίον λιθῶδες, id eſt, *Campum Lapideum* vocat, & inter Maſſiliam ac oſtia Rhodani collocat, ſtadiis circiter centum ſeu 12. millibus paſſuum a mari diſtantem. Eum campum ait rotundum, & plenum eſſe lapidibus, ſub quibus herbæ naſcantur, paſcendo pecori abunde ſufficientes: medio in campo aquas & ſalinas eſſe. Certè aquæ ibi aliquot in locis reperiuntur, & ſalinæ nomen ibi dederunt loco dicto *Val Luec ſalins.* Campi ipſi Lapidei vocantur vulgò *la Crau*, aut *las Craux*: & vici ibidem aliquot cognomen hoc ſervant, nimirum vicus S. Martini, & vicus S. Eligii; prior *S. Martin de Crau*, poſterior *S. Eloy du Crau* dictis: præter quos ſunt vici, Magnianum *Maignan*, Foſſa *Fos*, S. Metriæ *S. Metre*, qui fuit Aquiſextienſium Epiſcopus. Hoſce campos perflat niger aquilo, frigidus & vehemens, quem μελαμβόρειον Strabo; Circium olim incolæ; nunc *Garſo* & *Cerco* appellant; Africum Mella, quum ait Galliæ Narbonenſis *omnem plagam Auſtro atque Africo expoſitam eſſe.* De Circio Lucanus, Plinius *in capite* 19. *libri* 11. Suetonius *in Claudio*, aliique. Cæterùm apud Mellam olim *Bergiona* corruptum nomen in *Geryona* ſublatâ unâ litterâ mutandum exiſtimavi, propterea quòd Euſtathius, *in Dionyſii Periegeſin*, hoc accidiſſe Herculi prodit contra Geryonem dimicanti: qui & *Campum Lapideum Maſſiliam inter & Regenem* ponit, τὸ Λίθινον πεδίον μεταξὺ Μασσαλίας καὶ Ῥηγίνου. Ubi in locum Ῥηγίνου, ſubſtituo Ῥοδανοῦ. Eſt enim inter Maſſiliam & Rhodanum effluentem Campus Lapideus. *Geryona* igitur apud Mellam legebam. Certè ſi qua Blondello fides, hodieque Nemauſus ſtatuam Geryonis ſervat: quam veteres poſuere, ut occiſi ab Hercule ejus tyranni monumentum exſtaret, & memoriam beneficii ad poſteros tranſmitteret: tanquam Hercules utriuſque ripæ Rhodani accolas circa Nemauſum & Arelatum Camposque Lapideos à Geryone impotente tyranno vindicaverit. Sed quis *Geryonem* hunce *Neptuni filium* agnoſcit in Gallia Narbonenſi? quis *Albionem* ejus fratrem? Geryon quidem Hiſpanus heic locum habere non poteſt, patre Chryſaore, matre Callirhoë Oceani filiâ natus, uti Apollodorus aſſerit. Omitto Herculem adverſus Geryonem Hiſpanum, Regulum inſularum Hiſpaniæ, in Gallia de bobus dimicare non potuiſſe. *In libro* 11. *Bibliothecæ* narrat Apollodorus, Herculem ex Europa in Africam, ex Africa in Hiſpaniam tranſiiſſe, & ſtatutis columnis, ac Geryone interfecto, abactas ejus boves in naves impoſuiſſe apud Abderam, qui eſt Bæticæ portus, & in Liguriam veniſſe, (εἰς Λιγύην lego, pro εἰς Ἀλβίην) ubi boves iſtas furati ſint Alebion & Dercynus Neptuni filii: (Ἀλεβίων τε καὶ Δέρκυνος) quibus occiſis, Hercules per Etruriam iter fecerit. Quæ Apollodori relatio ſi vera eſt, apud Mellam *Albionem & Bergiona* in *Alebionem & Dercynum* mutari oportebit. Nam quod ad errores iterque Herculis pertinet, ab Apollodoro Virgilius, Silius, aliique diſſentiunt, affirmantque Herculem per Gallias & Pyrenæum montem in Hiſpaniam veniſſe; ac Geryone occiſo, ſua per veſtigia reverſiſſe. & fabuloſum hoc certamen cum Neptuni filiis in Liguria Tranſalpina ſeu Gallica, alterum cum Caco Vulcani filio in Latio certaviſſe. In vita S Hilarii Arelatenſis Epiſcopi hæc lego, *Ut ante Reſurrectionis diem, dum Campi Lapidei ſpatia peragraſti, paſtores ſingulos undâ Baptiſmi regenerando baptizas.* Multi nimirum erant tum, ut ſunt hodieque, paſtores in Campo Lapideo, nimirum bubulci, & opiliones, caprarii, ac ſuarii, quoniam ibi herbæ inter lapides atque etiam ſubter (ut ait Strabo) enaſcuntur, quas expetunt boves ac pecora, & quarum ſuavitate delectantur. *Not. Gall.*

Campi Macri, Lombardiæ Ciſpadanæ locus, ubi ſolemnis conventus habebatur. *Valle de Montirone* Leandro.

Campi Phlegræi, & Forum Vulcani, *La Solfatura*, locus Campaniæ, inſtar theatri, collibus cinctus prope Puteolos.

Campi

Campi Phlegræi, & Forum Vulcani, *La Solfatura*, locus Campaniæ, inſtar theatri, collibus cinctus, prope Puteolos.

Campi Sylvæ, in Tribu Juda. Pſ. 132. Hieron *in Epitaph. Paulæ*.

Campi Tiberiani, inter Romam & Tibur. Frontinus.

Campi Veteres, locus Lucaniæ, nullâ re niſi morte Gracchi memorabilis.

Campianum, opp. munitum Ital. prope Tarum fluv. ad radices Apennini, in Principatu vallis Tari, ſub Parmæ Duc. 12. milliaribus Italic. ab Appua in Boream 6 à Burgo vallis Tari in Auſtr

Campidona, pervetus in Germania Almangoviæ (*Algevv*) opp. Ptolom. cum caſtro montano, ſive arce Hillermontana, *die Burghald*, quæ hodie disjecta & vaſtata. Sedes fuit antiqua Sueviæ Ducum: inter quos magni nominis Hildebrandus, cujus fil. Hildegardis Carolo M. nupta, fundavit hic Fanum antiquiſſimum, ſub cujus Antiſtite, tanquam principe Imper. civitas fuit, donec grandi ære ab illo libertatem redimeret: Poſtea in ditionem venit S. R. Imperii, A.C. 1525. Privilegiis donata eſt à Friderico III. qui & illi conceſſit Aquilam dimidiâ parte auratam, cum corona. Lites inter urbem & Abbatem decidit Maximilianus I. & Carolus V. Ariſtocratico-Democraticè gubernatur. Evangelium amplexa eſt, A.C. 1530. Limnæus, Zeilerus, *Chronol. Suev.* Bruſchius *de Monaſt. fol.* 25. *&c.* Germ. *Kempten*.

Campinacum, ſeu *Compiniacum*, urbs parva Gall. in Inculiſm. prov. ad Caranthonum fluv. vulgò *Coſnac*. Vide *Conacum*.

Campinia, tractus Brabantiæ, in Tetrarchia Buſcoducenſi, ſub Batavis, ubi opp. Endovia, inter Boſcumd. Geldriam ſuper. & domin. Leodienſe.

Campodunum, vide *Cambodunum*, & *Campidona*.

Campona, Pannoniæ infer. urbs. Anton. *Keppel, Theten*, vel *Keppan*.

Camponi, pop. inter Aquitaniæ gentes. Plin. 4. 19.

Campoveria, ſeu *Veria*, opp. Valachriæ inſ. ubi Scaldis fluv. in Oceanum Germ. ſe exonerat, cum portu & arce, ſub dominio Principis Arauſ. paret tamen Batavis.

Campſa, urbs circa Pallenem. Herodot.

Campſani, Germaniæ pop. Ptolom. quorum ſedes fuit inter urbes *Brunsvvick* & *Werningerode*, in Saxonia infer. verſus Chattos. Cluver.

Campſare. Africæ propriæ pop. Ptol.

Campſeonyſis, fluv. in Themiſcyrenâ regione, prope Heniochos populos. Plin. 6. 4.

Campſiani. Germ. pop. indigentiâ laborantes. Strab. 7.

Campſon Gauri, Sultanus Ægyptius, ex ſervo, præfuit magnâ cum prudentiæ laude. Turbis regni providè compoſitis, in Indiam copias miſit, Luſitanos exturbaturus, & mercaturâ ſubditos ditaturus. Arbiter Orientis, inter Iſmaëlem Perſam & Selimum Turcam, æquilibrio ſervato. Sed à Præfecto Alepi & Comagenæ Cayerbejo proditus, qui fervente prælio, deſerto Sultano ad hoſtes tranſierat, victis ſic Mamelucis, periit equi lapſu obtritus, an. 1516. æt. 75. Leuncl. *lib.* 17. P. Jov. *lib.* 17. Item, Circaſſius quidam, qui, ſub ejuſdem ſeculi initium, Sultanus factus, 8. pòſt menſe à ſeditioſis occiſus eſt.

Campus, idem Longobardis, quod Regia, Aimonius *Francor. libr.* 4. *cap* 86. inquit, Hunnorum Regia, ab iis *Rhingus*, à Longobardis *Campus* vocatur. Statio Græci Imper. duplex fuit: domeſtica, quæ Palatium & campeſtris, quæ Foſſatum dicebatur. Sic Longobardis fortè palatium & campus. *Campus* etiam de duello, unde Campiones: item de ipſo exercitu & ipſis caſtris. Vide *Hringus*. Apud Anglos duplex *Campi* ſeu Duelli formula, alia ſecundùm Curiam militarem, quam Mareſcalli vocant, alia juxta Curiam civilem, quia togati judicant. Hic obtuſis omnino telis agitur, illic mucronatis: hic victoria tantùm quæritur, illic cædes: ſolemni autem utrobique ſpectaculo, & multa interea ceremoniâ. Utramque formulam, Vide apud Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archæol.*

Campus Lapideus, Gall. Narbon. campus eſt, centenûm ferè ſtadiorum diametrum habens, lapidibus, qui ſinguli manum impleant, pleniſſimus, ſub quibus gramen exoritur, à quo pecoribus pabuli ſuppeditatur ubertas. In medio ſalſæ ſcatent aquæ, ſaliſque vis magna. *Campus Saxoſus* Plinio dicitur. Strabo eum inter Maſſiliam, & Rhodani oſtium conſtituit. *Campum Lapidarium* habent Solinus & Marcianus, ſed eum in Liguriâ ponunt. *Litus Lapideum* à Mela dicitur, *l.* 2. *c.* 5. Vide ibi Voſſium. Hodie *La Crau* dicitur. Vid. *Campi Lapidei*.

Campus Magnus, qui & *Campus Mageddo*, habet in longitudine decem milliaria, in latitudine verò ad mare Galilææ, & Jordanem uſque extenditur: gleba ejus optima eſt, fertilis ſupra modum in frumento, vino & oleo, atque adeò rebus omnibus affluit, ut qui ſuis oculis aliquando conſpexerunt, affirment ſeſe nihil unquam perfectius, & in quod natura æquè ſita omnia contuliſſet, aſpexiſſe. Eſt in tribu Iſaſchar.

Campus Martius, locus urbis Romæ maximus.

Campus Maſphe, hucuſque Joſua Chananæos perſecutus eſt, Joſ. 11. Eſt in tribu Aſer.

Campus Merulæ, locus Pannon. Inſ. Vid. *Merula Campus*.

Campus Mulierum, vide *Fravvenfeldam*.

Campus S. Petri, opp. elegans in Rhætia, *Feldkirch*.

Campus Regius, Germ. *Königsfelden*, inſigne monaſterium virginum, pagi Verbigeni in Helvetia, 30. m p. plus minus Tiguro diſtans, cùm antea cella Fratrum non magni nominis eſſet: extruxit illud Agneta Hungar. Regina, filia Alberti Imp. an. 1308. Vindoniſſæ occiſi, reditibusque ampliſſimis, ex parricidarum bonis, locupletavit. Fundamenta ejus cùm jacerentur, plurima numiſmata aliaque antiquitatis monumenta ibi reperta. Vid. Stumpf. *lib.* 7. *de Argovia. cap.* 15.

Campus Piorum, τῶν εὐσεβῶν χῶρος, quomodo eum vocat Lycurgus oratione in Leocratem; locus celebris in Siciliâ juxta Catanam, quòd ibi duo juvenes ſublatos parentes evexerunt inter Ætnæ flammas intacti ab igne. Solinus *cap.* 11. Vide Claud. *Epigr. De piis fratribus & eorum ſtatuis, quæ ſunt apud Catinam*. Strab. *lib.* 6. vocat eos Amphinomum & Anapiam. Ælian. *in Var.* Φιλόνομον καὶ Καλλίαν vocat citante Stobæo. Martialis. *Siculos fratres* vocat: Seneca *Siculos juvenes lib.* 3. *de Ben. cap.* 37. Sil. *lib.* 4.

Et Catane generaſſe Pios celeberrima Fratres.

Corn. Severus *in Ætna*,

Erubuere Pios Juvenes attingere flammæ.

Εὐσεβεῖς etiam Straboni loco dicto. Pauſanias *in Phocicis*: [illegible] Εὐσεβῶν. *Catinenſes* ſiquidem fuiſſe conſtat, etſi Solinus teſtatur, Syracuſanos etiam hos fratres ſibi vindicaſſe. Præter locum ex Silio nuper adductum, Auſonius id abunde evincat *carmine* 10. *de claris civitatibus*:

Quis Catinam ſileat, quis quadruplices Syracuſas,
Hanc ambuſtorum fratrum pietate celebrem,
Illam complexam miracula fontis & amnis?

Videatur & Ariſtot. Περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων. Et Val. Max. *lib.* 5. *cap.* 4.

Campus Rheni, vide *Rinfeldia*.

Camuel, i. e. *ſurrexit Deus*, vel *ſuſcitavit*, aut *confirmavit eum Deus*, filius Nachor ex Melchâ Gen. 22.

Camulodunum, Angliæ Opp. ſeu Colonia in Trinobantibus, apud Tacitum, hanc hodie *Colcheſter* appellari ſcribit Humfredus. Id eſt, ut conjectamus, *Domini* ſeu *regis collem*. Nam Arabicè קמעל *kamala dominari*, *Dun* autem Gallis, Germanis, & Anglis eſt collis. Clitophon: Δοῦνον καλοῦσι τὸν ἐξέχοντα, id eſt, *locum eminentem Dunum vocant*. Vide *Cambodunum*. Baudrando eſt *Maldon*, opp. Eſſexiæ prov. ad amnem Chelmerum, 8. mill. Angl. à mari Germ. totidemque à Colceſtria in Occaſ.

Camulogenus, Aulercus, ſingulari ſcientiâ rei militaris ad eum eſt honorem evocatus, ut Pariſii & finitimæ civitates ei ſummam imperii deferrent, anno belli Gallici ſeptimo, *libro* 7. *capite* 57 Cæſ.

Camulus Deus, ſive *Sangus*, ſive alius è Sabinis Italiæ populis colebatur: ut ex antiquo lapide apud Sabinos reperto conſtat, in quo *Camuli* ipſius ſimulacrum inciſum eſt, cum titulo *Camulus*.

Camuni, Italiæ pop. Plin. 3. 20. Καμοῦνοι Straboni, in aliquibus tamen exemplaribus Κάμυλοι, ut & *Camuli* apud Plin. Dioni Καμμούνιοι. *lib.* 54. Nomen horum retinet vallis Camunica ſeu Cammonica: è qua Ollius in Sebinum lacum influit. Parent hodie cum Triumpilinis, quorum ſimiliter mentio in tropæo Auguſti, Brixienſibus. ex Euganeis montibus oriundi, ſecundùm Plinium retro laudatum: & ex Lepontiorum numero, referente Cellario. Sabellicus & Guarinus *Camuli* legerunt, vide ſupra.

Camuriſarbum, Ponti Cappadocici urbs. Ptol.

Camurius, decimæ quintæ legionis miles, quem crebrior fama tradidit impreſſo gladio jugulum Galbæ hauſiſſe. Tacitus *Hiſt.* 1. 41.

Camus Joh. Petrus, Bellic. de Bellay, obiit an. 1652. æt. 70. ſcriptis editis clarus. Gall. Chron. *t.* 2. *p.* 360.

Camus, Syriæ Coeles civitas. Polyb.

Cana, opp. in reg. Arabiæ Fel. thuriferâ, quæ adhuc teſte Rhamuſio *Canacain* nominatur.

Cana, *Canna* Melæ, *Cane* Ptolemæo, opp. Æolidis cum promuntorio cognomine, contra Methymnam urbem Leſbi inſ. porrecto.

Cana, oppid. Galilææ, ubi Chriſtus primum ſignum edidit, aquam in vinum commutans, Joh. 2. dein filium regii miniſtri ibidem ſanavit, Joh. 4. Vid. Auguſt. explicantem, Joh. 4. verſum 54. Nathanaëlis patria, Hieron. *de L. H.* Fuit autem in tribu Zabulon. Item alia *Cana* major dicta, in tribu Aſer. Joſue *cap.* 14. Latinè *zelus*, vel *æmulatio*, ſive *poſſeſſio*, aut *lamentatio*, vel *nidus*, aut *arundo*. Item, alia in tribu Ephraim. Hieronymus *in Loc. Heb.*

Canaan, filius Chami fil. Noæ, à quo *Cananæus*.

Canaan, Palæſtinæ gens, Suidæ *Chetthas*. Vide *Palæſtina*.

Canabas, Dux Gothorum, cæſis ſuorum V. M. in Thracia victus, à Valerio Aureliano, A.C. 272. Aur. Victor, Eutrop. *l.* 9.

Canaca, Turdetanorum in Hiſp. urbs. Ptol.

Canacea, Æoli filia, quæ cum Macareo fratre concumbens, ex eo concepit, peperitque filium, quem cùm per nutricem exponi curaret,

ret, infelix ſe ſuo vagitu avo prodidit, qui ob execrandum filiorum amorem incenſus, infantem canibus lacerandum projici juſſit; miſitque per ſatellitem filiæ gladium, ut eo pro meritis uteretur. Verùm quid illa fecerit non ſatis liquet, Macareus autem fugiens factus eſt Apollinis Delphici ſacerdos.

Canache, Ovid. *Met.* 3. numeratus inter canes Actæonis, quod nomen ἀπὸ τῆς καναχῆς, hoc eſt, *à clamore*, & *ſtrepitu* impoſitum videtur.

Canacium, opp. Pedemontii.

Canada, pars Amer. Septentr. vaſta Regio, à Gallis detecta, anno 1504. occupata, auſpiciis Franciſci I. anno 1525. iterumque anno 1534. Poſt hæc, navigatione aliquandiu neglecti, occaſione Floridæ, ſub Carolo IX. iterum hic aliquid tentatum, & ſub Henrico IV. anno 1604. colonia huc deducta, felici ſucceſſu. Anno 1640. magna vis incolarum conv. ria eſt: qui ſatis ingenioſi. Solum, licet frigori ingenti obnoxium, metallorum tamen & frugum ferax eſt. Linſchot. Leſcarbot. & *Relationes Canada.* Ibi & Canada fluv. unde fortè regioni nomen. Vide *nova Francia.* Item fluv. ibidem. Vide *Fluvius S. Laurentii.*

Canadium, urbs Hung. ad *Mericz* fluv. qui paulo infra cadit in Vibiſcum. Comitatus Conadienſis caput, in dit. Turcarum, versùs confin. Tranſylvaniæ, 3. leuc. Germanic. à Segedino in Ortum.

Cana. Locrorum opp. Strabo.

Cana, urbs ad Tigrim fluv. unde *Canaus* Jupiter nominatus. Steph.

Cana, opp. Æolidis regionis. Plin. 5. 10.

Canagora, urbs Indiæ citerioris, *Canago* Caſtaldo. *Gangigu* Mercatori.

Canalicum eſt Carro, caſtrum ad Bormiam amnem, in Duc. Montisferrati, prope Apenninum, medium inter Finariam & Aquas Statiellas, 10. mill. à Savona in Bor.

Canaluvii, montes in Macedoniâ ſunt. Ptolemæus. *Cambunii* à Livio dicuntur; qui addit eoſdem ab incolis *Voluſtana* appellari.

Canan, dicta eſt Arabia à *Cham*, qui in eâ conſedit, à quo *Cananæi*. Hæc fuit prima gens, quæ Deum ignoravit; quia princeps ejus & conditor cultum à patre non accepit, maledictus ab eo; itaque ignorantiam divinitatis minoribus reliquit.

Canan, locus inter duo flumina, qui à Tiberiade vix quatuor diſtat milliaribus, in tribu Zabulon.

Cananea, Syriæ regio, à Canane Cham filio, qui eam regionem, quæ nunc Judæa appellatur, inhabitans à ſe Canaan nuncupavit. Inde *Cananitis, itidis*, regio.

Cananorium, urbs Indiæ citer. in ora Malabarica, Luſitanis erepta, a Batavis, his temporibus. Regni cognom. caput. 10. leuc. Hiſp. à Calecutho. Vid. Maffæum *hiſt. Ind. lib.* 12. Barboſ. *lib.* 9. *cap.* 1. Linſchot.

Canar, promuntorium in Mauritaniâ Tingitanâ. Anton.

Canara, reg. Aſiæ citer. inter montes & oram littor. Oceani Indici, versùs Occaſ. ſub Rege Biſnagaris, inter Malabariam & regn. Decani, ubi regna Onoris, Baticalæ in ora, & Gorcopæ in Mediterr. Hinc lingua Canarina uſitatiſſima in Indiis. *Tulamar*, Barboſæ. Hic mercatura floret, & Luſitanis aliquot arces. Texeira *l.* 1. *c.* 12. Linſchot. &c.

Canaria, inſ. Africæ in mari Atlantico, è regione Maroci regni, Fortunatis propinqua, ſic dicta à magnorum *canum* multitudine ingenti. Plin. *lib.* 6. *cap.* 32. Hodiè omnes illæ inſulæ, quas veteres Fortunatas dixerunt, quæ 7. nempe *Teneriffa*, aliàs Nivaria: *Forteventura*, antea Capraria & Caſperia: *Lancerotta*, aliàs Centuria: *Gomera*, aliàs Theode; *Inſula Ferri*, aliàs Pluvialia: *Inſ. Palma*, aliàs Capraria: præcipuaque *Canaria*. Baudrand. Detectæ a Ludovico Comite Claræmontano, fil. Alphonſi de la Cerda, cognom. *Exhæredati*, anno 1343. Viſitatæ à J. Bentacurtio nobili Gallo, anno 1346. uno nomine *Canariæ* dicuntur. Harum nobiliſſima eſt Palma, vel Madera, præſtantiſſimo ſaccharo, quod Maderanum vocatur, inſignis. LLoyd Ipſa Canaria urbem habet cognom. cum arce & portu. Poſt varias viciſſitudines, ad Hiſpanos pervenere hæ inſulæ. Incolæ Chriſtiani ſunt, ſub Epiſcopo, cui Canariæ ſedes. Solum frugum & generoſi vini feraciſſimum. Inſula Ferri, mirabili arbore eſt celebris, quæ toti Inſulæ, aliàs ſiticuloſæ ad modùm, aquarum affatim ſuppeditat. Vide Sanut. Linſchot. Marianam, Gramæum. &c.

Canarii, pop. circa Atlantem Africæ montem habitantes, quòd victus canibus & his promiſcuus ſit. Plin. 5. 1.

Canas, opp. Lyciæ. Plin. 5. 27.

Canaſida, urbs Indiæ, Arrianus *in Indicis*.

Canaſtraum, Macedoniæ promuntorium in Thermaico ſinu. Plin. 4. 10. *Capo Caniſtro*, vel *Capo Cteo*.

Canaſtrum, promuntorium proximum Pallenæ, vel Thraciæ. Steph.

Canath, id eſt, *emptio*, ſive *poſſeſſio*, aut *lamentatio*, urbs in tribu Manaſſe, quæ & *Nobah* dicitur. Num. 32.

Canatha, opp. in Decapolitanâ regione, quæ Syriæ jungitur. Plin. 5. 18. Mediæ urbs Ptol. & alia urbs ad Boſtram Arabiæ ſita. Steph.

Canathra, inſ. ante Taprobanem. Ptol.

Canathus, fons juxta Nauplium, in quo quotannis Juno, ut virginitatem recuperaret, lavabatur; Quod mulieres Archivæ credentes, idem factitabant. Pauſ. *in Corinth.*

Canarius, mons eſt excelſus citer. Hiſp. in cujus vertice (ut ajunt) eſt lacus profunditatis imperſcrutabilis, colore niger, in cujus fundum ſi quis lapidem, aut durum aliquid jecerit, confeſtim tempeſtatem oriri ſcribunt hiſtorici, ejusque in abdito ſpecu palatium eſſe Dæmonum. Bozat.

Cananna, regio Arabiæ felicis. Plin.

Canavenſis tractus, regiunc. Ital. aliàs Montisferrati pars, nunc Pedemontio adjuncta, anno 1631. pace ad Claraſcum confectâ. Inter Eporedium urb. & Padum fluv. versùs Clavaſium.

Cancellarius, Ingulpho, aliisque *Scriba*, & *Notarius*: Goldaſto *Graphiarius*: Hincmaro *Secretarius*: Nicetæ *Scriniarius*, item *Domeſticus*: Caſſiodoro *a Cancellis*: Hincmaro iterum *à Secretis*, *ab Actis*, *à Libellis*. In Gloſſ. Iſidori, *Antigraphus*. In Imperio Or. *Logotheres* & *Cancellarius*. In Eccleſ. Rom. aliquoties Onuphrio *Bibliothecarius*: Suidæ *Logographus* & *Epiſtates*: Gregorio Tur. *Referendarius*: Quibuſdam *Apocriſiarius*, & quòd regiæ capellæ curam gerebat, *Capellanus*. Interdum *Actuarius*, quòd acta Judicum ſcriberet, & *Tabellio*, quòd tabulas. Ad diſtinctionem, *Cancellarius Regis & Cancellarius Palatii*: *Archicancellarius*, *Protocancellarius & Protonotarius*, *Nomophylax*, *Aſylum Juris*, *Ara boni & æqui*, *Vicarius Regis*, *Protex*, *Interrex*, *&c.* Originem *Cancellarii* ab Auguſto Cæſare, ab Athenienſibus, ab Amphictyonibus, ab ipſo Minoë, Jovis fortè Cancellario, quod ex ejus ſententia Leges Cretenſium ſanxit, arceſſunt. Dici cœperunt ſic Notarii Imperatoris, cùm ſecluſi a turbæ moleſtiis inter cancellos agerent. Sunt autem *cancelli* feneſtratæ partitiones, ingreſſum prohibentes, non viſum: ut quæ chorum in Eccleſia dividunt à navi, cancellum inde appellatum. Sed & Cancelli dicuntur, ſepta curiarum, quæ *barras* vocant: atque inde Juris Candidati, cauſas illic agentes, Budæo *Cancellarii*: ſpatium intra Curiam, cancellorum area; & à *cancellis Curia* explodi dicitur, cui ab agendis cauſis interdictum eſt. Per tranſlationem, *cancellos judiciales ſibi circumdat*, qui rem arduam in ſe probandam ſuſcipit: *Conjicit ſe in cancellos Curia*, qui litibus ſe implicat &c. Mox vocabulum *Cancellarius* transferebatur, à Scribis Imperatoris, ad Notarios quoque publicos: inter quos tamen id diſcriminis eſt, quòd Cancellarius Regum præcepta vel acta Judicum ſcribit, Notarius vulgaria inſtrumenta. Hinc in charta Eduardi Conf. Cancellarius, poſt Epiſcopos & Abbates, inter Capellanos, ſubſcribit, Notarius verò ultimum locum ſumit. Hinc *Cancellare*, pro ſcribere: Et illud,

Cancello, ſcribo: Cancello, grammata findo,
Cancelloque meas in cruce pono manus.

Vide Henricum Spelmannum *Gloſſar. Archaol.*

Cancellarius Anglo-Saxonum, vulgò *Scriba* & *Notarius* dicebatur: vernaculo ſermone *Boſa*. Hi tum operam navarunt in dictandis chartis regiis, ſi non exarandis, ut patet ex Ingulpho, ubi de Turketulo Eduardi Sen. Cancellario loquitur. Fungebatur hic etiam legatione ad Imperatorem & Franciæ Reges, quin & bellator egregius Conſtantinum Scotiæ R. fudit & occidit. Exutus tandem mundo, Abbas Croylandiæ factus eſt: cùm, ut cæteri Cancellarii, nec Capellanus Regis, nec vel eousque Cleri pars fuiſſet. Poſtea diſpartitum eſt munus alternatim pluribus. *In Hiſtor. Elienſ. l.* 2. ubi de Ethelredo, qui regnum iniit A.C. 976. connectuntur munus Cancellarii & Capellani Regis, nec deinde niſi rarò disjunguntur. Sigillis ſub hoc ſeculo vix uſi ſunt Reges Saxonici, Athelſtano tamen, & Edgaro, & Canuto ſua interdum, ſed incerto cuſtode, attribuuntur: Eduardi verò Confeſſoris penes Cancellarium fuit. Sub Anglo-Normannis dein, Guilielmus Conqueſtor Scribarum collegium, qui diplomata ſcriberent, ejusq; collegii Magiſtrum vocatum *Cancellarium*, qui paulatim ſupremus effectus Magiſtratus, inſtituiſſe legitur, apud Polyd. Virg. quæ cum ſupradictis perpendantur. Verum id eſt, Cancellarii ſub ipſo ingreſſu Normannorum dignitatem non, ut poſtea, claruiſſe. Vid. muneris ſpecimen apud Spelmann. *Gloſſar.* Fungebantur autem antiquè Cancellariatus dignitate, viri tantùm Eccleſiaſtici & Epiſcopi, qui præterea curam gerebant regiæ Capellæ, repoſitaque illic monumenta ſacrâ cuſtodiâ tuebantur. Hinc accidit, ut Eccleſiaſtica omnia ad Regem pertinentia, Cancellarius adminiſtraret, Eccleſias diſponeret & regio nomine Viſitatoris munus exequeretur. Nec perpetuus olim fuit, ſed vel biennalis, vel triennalis, ſæpe bimus & annuus: pluresque interdum ſimul vicibus alternantes. Electionem ad Parlamentum ſpectare ex antiquo jure aſſeverabant tunc omnes Angliæ Magnates. Recentior electio apud Reges fuit, è quibus Henricus VIII. cùm curam ejuſdem Conſiliariis ſuis demandaſſet, Epiſcopos hi prætereundos cenſuerunt: ſed Eduardo VI. & Mariæ aliter viſum eſt. Idem. Occurrunt quoque *Archicancellarius* & *Vicecancellarius*, hic Cancellario inferior, ille ſuperior. Dici autem videntur *Archicancellarii*, qui & aliàs Archicapel-

chicapellani, ſub ævo Ottonum Impp. Antiſtes Moguntinus, rebus Germaniæ præfectus, Colonienſis Italiæ: Treverenſis, Galliæ; cùm exuti paulatim moleſtias Cancellariatus, ut Ecdeſiis ſuis liberius vacarent, munus per vicarios, quos Cancellarios ſimpliciter nuncuparunt, exequerentur. *Vicecancellarius* apud majores dictus eſt, qui aliàs Cuſtos ſigilli, aliàs Cancellarii Locum-tenens appellatur. Sed & aliâ ſignificatione celebris eſt Vicecancellarii appellatio, in Academiis, de quo vide in *Vicecancellarius*.

Cancellarius Imperii, primò omnium memoratur Fl. Vopiſco *in Carino*, circa annum Chr. 287. cùm humile admodum ac deſpectum munus fuit. Poſt alterum autem ſeculum ad ampliſſimum crevit faſtigium unus è Cancellariis, cæteris præfectus: cujus munus & dignitas luculenter deſcribuntur apud Caſſiodorum, *Variar. lib.* 11. *Formul.6.* qui locus hodiernum Magiſtratum graphicè depingit. Inferiorum, qui huic ſummo parebant, numerum Heraclius Imperat. ad 12. redegit. Nec ſummus quidem unicè datus eſt toti Imperio, ſed Provinciis ſingulis ſinguli, ut clarè indicat Caſſiod. *libr.* 12. *form.* 1. Hincmari ævo, qui ſub Carolo Magno & Ludovico Pio floruit, minui videtur in aula Gallica muneris iſtius amplitudo: dum parte unâ Apocriſiarius fungitur, aliâ Comes palatii, Cancellario ipſo vix quid præterea tunc curante, quàm chartas Regias. Vide illum *Epiſt.* 3. *cap.* 16. Sigillum verò regium nondum adeptus eſt. Hoc enim cùm aliud non eſſet, quam annulus, apud ipſum manſit Regem, ut Monachus Engoliſm. *in Vita Caroli Magni p.* 15. docet. De Imperii hodierni Romano-Germ. Cancellario, Vide apud Limnæum *de Jure publico*, alioſque. A palatio Imperii deducitur Cancellarius in Conſiſtorium Eccleſiæ, ævo quidem incerto, ſed antiquo. Vide Hieron. *epiſt. ad Gerontiam.* Tranſiit dein hic Magiſtratus in aulas omnium Principum Europæorum: ſed primùm à ſimilitudine potius Gallici Cancellarii, quàm Imperatorii. Exoletis verò aliquando Apocriſiario & Comite palatii, ſenſim pervenere ipſorum munera in officium Cancellarii, qui deinceps, ne Præfecto prætorio, ut in Imperio olim, ſubjectus, ejus etiam partes plures ſuſcepit, eoque tandem crevit faſtigii, ut Principis præſentis vicarius & eo peregre profecto, Interrex quodammodo cenſendus dicatur. Budæus. Vide quoque ſupra.

Cancer, poëtæ Tragici nomen.

Cancer, unum eſt ex 12. Zodiaci ſignis, à quâdam Cancri piſcis ſimilitudine ita dictum; eo quòd Sol in menſe Junio ſignum hoc perambulans, paulatim incipit à nobis recedere, & curſu retrogrado ferri in modum Cancri. Refert Hyginus hunc fuiſſe Cancrum, qui à Junone in Herculem cum Hydrâ Lernæâ pugnantem immiſſus fuit, qui cùm pedem ejus momordiſſet, ab Hercule occiſus, & à Junone inter ſidera collocatus eſt, quod itidem teſtatur Germanicus, in *Arateis*,

Te quoq; fecundam meteret cùm cominus Hydram
Alcides, auſum morſu contingere, bello
Sidere donavit, Cancer, Saturnia Juno
Nunquam oblita ſui, nunquam ſecura noverca.

Vide Cælium *Aſtron. Poet. in Cancro* Virg. *Eclog.* 10.

Æthiopum verſemus oves ſub ſidere Cancri.

Unde *rapidus Cancer* dicitur Statio *Thebaid. quartâ.* Et *torrens* Lucano *lib.*8. Cicero *in Arateis*:

Claro collucens lumine Cancer,
In quo conſiſtens convertit curriculum Sol.

Proximum geminis ſignum eſt. Ovid. *Faſt.6.*

Sol abit è geminis, & Cancri ſigna rubeſcunt.

Canchas, Arabiæ pop. Plin. 5. 10.

Cancius, fluv. Picardiæ, *la Canche*. Hedinum alluit, & infra Monſtrolium in Ocean. cadit. Vid. *Quentia*.

Candace, Æthiopum Regina, tempore Auguſti, maximi animi mulier, tantique in ſuos meriti, ut omnes deinceps Æthiopum reginæ ejus nomine fuerint appellatæ. Plin. *lib.* 6. *cap.* 29. Hujus quoque fit mentio apud Strab. *lib.* 17. ubi illam magni animi fœminam fuiſſe refert, ſed altero oculo privatam; & Dionem *lib.* 54. Vide Marmol. *lib.* 10. *cap.* 23. & Johannem de Barros, *lib.* 3. *cap.* 2. Candaces Reginæ, Juditæ quibuſdam, Eunuchus per Philippum Evangeliſtam ad fidem Chriſti convertitur. Actor. *cap.*8. Et conſentaneum eſt, hunc Eunuchum ſemina Evangelii de Chriſto apud Æthiopas, Iren. *lib.* 3. *cap.* 12. Hieron. *in Eſaj. cap.* 51. Cyrillus *Cath.* Euſeb. *libr.* 2. *cap.* 1. ſparſiſſe, quæ poſtea per Matthæum Evangeliſtam exculta & latius propagata ſint.

Candacenſis vicus, & *Candaum*, oppidul. Galliæ, ad Ligerim fluv. ubi Vigennam recipit. Eſtque prov. Turoniæ, ſed in limite Andegavenſi.

Candahara, reg. Aſiæ, cum urbe cognom. in Perſia olim, nunc ſub Magno Mogole, à multis annis. Urbs ipſa eſt permunita, intra montes, 50. leuc. German. ab urbe *Balch*, 60. ab Indo fluv.

Candali, Indiæ intra Gangem pop. Ptol.

Candamius mons, vet. inſcr. *Candamedo*, Marianæ in finibus Aſturum, in Hiſp. Tarr. inter Legionem & Ovetum, urbes.

Candaviæ, mons Epiri, à Dyrrhachio diſtans 88. m. p.

Candanum, Jazygum Metanaſtarum urbs. Ptol.

Candara, urbs Paphlagoniæ tribus ſchœnis à Gangris diſtans, & Thariba vico. ubi Junonis Candarenæ templum eſt. Steph.

Candari, Sogdianæ pop. ſunt & Plinio & Ptolemæo, quamvis apud priorem *Gandari* non rectè vocentur.

Candaſa, Cariæ caſtellum. Steph.

Candavia, regio & mons Epiri, Illyriam à Macedoniâ dividens. Lucan. *lib.*6.

Devia, quà vaſtos aperit Candavia ſaltus.

Vide Plin. & Strab. *lib.* 7. Etiamnum *la Canovia*; eſtque regiunc. Albaniæ, intra montes, ubi incolæ plerunque Chriſtiani. Baudr.

Candaules, Græcis Myrſilus, fil. Myrſi, ab Alcæo filio Herculis oriundi, 4. & ultimus ex Heraclidis. Lydorum Rex, occiſus à Gyge juſſu reginæ, eo quòd nudam inſpiciendam ſe Gygi conceſſiſſet, qui ſic uxore & regno potitus eſt. Anno regni Candaulis 18. Sicque ad Mermnadas illud tranſtulit, in quorum familia duravit, uſque ad Crœſum, anno 210. U.C. Euſeb. Herod. *lib.* 1. & Juſtin. *lib.* 1.

Candea, urbs Indiæ cit. in inſ. Ceylan, regni cognom. caput, in meditullio inſ. urbs ampla & totius inſ. facilè princeps.

Candei, Arabici ſinûs pop. quos Ophiophagos ob id vocant, quòd ſerpentibus veſci ſoliti ſint. Plin. 6. 29. Mela.3.

Candelarus, fluv. regni Neap. in Capitanata prov. Ex Apennino ortus, in mare Adriat. ſe exonerat, prope Manfredoniam.

Candia, Inſ. celeberrima maris Mediterr. ab urbe prim. ſic dicta. Vide *Creta*.

Candia, urbs archiepiſc. Cretæ primaria: ſatis ampla & permunita. Cum portu commodo. Venetis poſt obſidium diuturnum à Turcis ægrè erepta, an. 1670. Olim *Matium*, teſte Pineto, quod vide, ut & in voce *Creta*.

Candia nova, arx permunita Cretæ, à Turcis, prope Candiam urb. extructa. Nunc diruta jacet ab aliquot annis. A Candia vix 3. mill. diſtabat. Vid. *Creta*.

Candida caſa, urbs Scotiæ, à Glaſcoa 45. mill. Scot. in Auſtr. In ora maris Hibernici, ex adverſo Monæ inſ. Cum portu utcunque commodo. Vulgò *Withern*.

Candidianus, Comes, juſſu Theodoſii jun. interfuit Concilio Epheſino, ſed à Neſtorio ſeductus, contra Orthodoxos, Cyrillum imprimis, ad Imp. ſcripſit: Poſtmodum ab hoc, ab Epiſcopis Concilii melius edocto, punitus. an. 431. *Concil. tom.*2.

Candidum, Zeugitaniæ regionis, quæ propriè *Africa* dicitur, promuntorium. Plin. 5.4. *Capo Ferrato*, Merc.

Candidus, Conſul, collega Numatii Quadrati an. U. C. 837. In Faſtis Capitolinis Julii Quadrati.

Candidus, Iſaurus, hiſtoriam ſcripſit, ab imperio Leonis exorſus, vel Zenonis, ut Voſſ. *de hiſt. Gr. lib.*2.*cap.*21. vult, uſque ad Anaſtaſium. Chriſtianus fuit, ſed ſtylus ejus nimis poëticus videtur Photio, Biblioth. *cap.* 79.

Candidus, ſcripſit hexaëmeron. Hieron. Euſeb. Item Epiſcop. Donatiſtarum, in Africa, qui in Eccleſiæ communionem rediit. Auguſt. *lib.* 2. *cap.* 10. *contra Creſcon.* Item, presbyter à S. Gregorio, in Galliam miſſus. *lib.* 4. *epiſt.* 5. & *lib.* 5. *epiſt.* 10. Item monachus, aliquot vitarum auctor. Voſſ. *de Hiſt. Lat.l.*2.*c.*34. Hugo *Candidus*, Monachus, hiſtoricus. Idem *cap.*56. Petrus *Candidus* December, Nicolao V. gratus, Alphonſi V. Arrag. R. juſſu, Appianum Alexandr. vertit, ſed parum feliciter. Scripſit dein vitam Philippi, Vice-Comitis Mediolan. Obiit an. æt. 80. Mediolani. Paul. Jov. *in Elog.*

Candiope, Oenopionis filia, ſoror Theodotionis, quam cùm frater in venatione in antrum traxiſſet, vim illi intulit: & ex eâ Hippolagum ſuſcepit, quod cùm Oenopion reſciviſſet, indignatus filium exulatum abire juſſit: qui oraculo edoctus verſus Orientem in Thraciam cum Candiope, & parvo filio delatus eſt, ibique ob inſignes virtutes in magno pretio fuit. Aliter Ovidius, ut infra de Orione.

Candiparna, Indiæ intra Gangem opp. Ptol.

Candellica, urbs Norici. *S. Veit* Simlero, cui eadem eſt cum *Candalicâ* Antonini, & *Canabiaca*, lib. Notit. opp. ex præcipuis Carinthiæ, ad confluentes fluv. *Wilitz* & *Glan*. Olim quoque *Noreja*, ut quibuſdam viſum. Baudr.

Candonum, Germ. opp. Ptol.

Candrogari, Æthiopiæ ſub Ægypto opp. in Nili ripâ. Plin.

Candyba, Lyciæ reg. civitas, ubi laudatur Oenium nemus. Plin. *l.*5.*c.*72. A Candybi Deucalionis filio dictam ſcribit Steph.

Candys, Mediæ regionis urbs. Ptol.

Cane, opp. Arabiæ Fel. in ora maris Arabici: juxta *Fartaque* promuntorium, ut manifeſtè ex autore peripli Erythræi colligi poteſt. Vide Voſſ. ad Melam. p. 288. vulgò *Canem*.

Cane, in tribu Manaſſe. Hier. *in L. H.*

Cane, promunt. Æolidis, olim Ægeates. Steph.

Canea, olim *Cydon*, Cretæ opp. a Genuenſibus captum ac dirutum. Blond. Hodie urbs Cretæ munita & epiſc. in ora Boreali Inſ. capta à Turcis, an. 1646. *Cydonia*.

Canebium, urbs Cariæ. *Cyon* pòſt appellata. Steph.

Canelate, Corſicæ urbs, Ptol. *Scala di Canello* Leandro. Nunc

S. Fiorenzo, ſatis munita, in planitie, in parte Septentr. Inſ. A Birba 6. mill. in Occaſ. 18. à Sacro promunt. Sanſon, Briet.

Canens. Nympha, Pici Laurentum regis uxor, quæ cùm virum à Circe in avem mutatum ſupra modum lugeret, extabuit, & loco cuidam ad ripam Tiberis, ubi hæc contigerunt, nomen ſuum reliquit. Ovid. *Met.* 14.

Fama tamen ſignata loco eſt, quem ritè Canentem
Nomine de nymphâ veteres dixere Coloni.

Canentulum, Gall. Aquitan. fluv. Ptol. *Carantonius* Auſonii videtur; fortè hodie *Charente*. Aliter *Canentelus*.

Caneſtrinum, locus in Paleſtina. Tyrius 4.7.

Canethum, Eubœæ inſ. locus, poſtea intra muros Chalcidis receptus. Strabo. Item mons Bœotiæ. Apollon.

Canetum, oppidul. Ducat. Mantuani, ubi Cluſius in Ollium ſe exonerat, medium inter Mantuam & Cremonam. Aliàs *Bedriacum Vicus*.

Canganorum, *Cangorum* Tacito, promuntorium Albionis inſ. verſus Occidentem. Ptol. in Wallia & Arvonia prov. *Lheyn* Camdeno. *Gozarth* hodiè Humfredo Lhyido. *Braychypult point*, Speedo: *Penvenkele point* aliis eſſe videtur. Baudr.

Cangi, pop. Britann. *Icenis* vicini.

Cani, pop. Rhætiæ, quorum regio *Campi Canini*, Amm. Marcellino *l.* 15. Hodieque Italis *Griſons* & Germ. *Grawpündter*, id eſt, *Cani Confœderati*. Simler. *de Rep. Helv. l.* 1. Vide *Rhæti*.

Canica valles, *Cangas* opp. Hiſp. Tarr. in finibus Aſturum.

Caniclem, ſeu *Caniclinum*, κανικλῆος, palatium alterum Conſtantinopoli, arce & monaſterio inſigne, à cujus præfectura, apud Auctores Orientales omnium honoratiſſima, & quâ Codinus ſocerum donat Imperatoris, *Caniclinus* dicitur. Hunc Cancellario aſſimilat Rodericus *de geſtis Frid. I. l.* 1. *c. ult.* Tyrius autem *de Bello Sac. l.* 22. *c.* 6. Logothetem, qui Cancellarium verius exprimit, à Caniclino videtur diſtinguere. Guntherus non malè de Camerario intelligit *Ligurin. l.* 8.

—— *— Tempore ſervus eodem*
Argolici regis, Graci cognomine uſus
Hoc Caniclinus *erat, nobis* Camerarius *idem*
Eſſe poteſt.

Sic Narſes, apud Paulum Diac. *Longob. l.* 2. *c.* 3. & alios, *Chartularius* dicitur: Cedreno κυβικουλάριος, & a vetere Scholiaſte Juliani Patricii Conſtit. 15. Tit. 60. *Cubicularii* exponuntur *Chartularii*. Vide Henr. Spelmannum. *Gloſſ. Archæol.*

Canicula, Stella lucida in ore canis, quæ quòd Canem diem unum noctemque anteverta, à Græcis *Procyon*, à Cicerone etiam *Antecanis* appellatur. Vide *Erigone*, & Cæſii *Cœlum Aſtronomico-poeticum p.* 250.

Canidia, unguentaria Neapolitana, in quam tanquam in veneficam, ſæpe invehitur Horatius. Vide *Gratidia*.

Canigou Mons, unus ex Pyrenæis, *Candidus* etiam dictus, inter Comitatum Ruſcinonenſem & Cataloniam, verſus Confluentes.

Canindaſta, Iſauriæ vicus. Steph.

Caninefates, pop. Batavis finitimi, & eandem inſulam incolentes, qui origine & virtute, & linguâ pares Batavis numero ſuperantur. Tacitus. *Le pays de Gorikum en Hollande. Kenemerland*, B. Rhenano. Hos Fulvius Urſinus *Cannanefates* ex antiq. inſcript. vocat.

Canini Campi, Rhætorum ſunt apud Marcellinum, *Griſons* Italis, *Graupundter* Germanis. Vide *Cani*.

Caninius, Mortuo C. *Caninius* Rebilius, eodem die, quo adeptus eſt Conſulatum, obiit. Septem enim horarum Conſul fuit, in quem jactatum eſt illud ſcomma Ciceronis, *Mira fuit Caninii Conſulis vigilantia, qui toto ſuo conſulatu ſomnum non vidit.* Vide infra.

L. Caninius Gallus, Coſ. Coll. Vipſanii Agrippæ an. 717. *U. C.* 37. ante C.N. cùm Hieroſol. ab Herode, juvante C. Soſio capta eſt.

C. Caninius Gallus, Coſ. an. 752. *U. C.* quem Chriſti natalem, Onuphr. Sigon. Pererius, Salianus, &c. volunt.

Caninius Gallus, XV. vir Sibyllinus. Tac *l.* 6.

Caninius Rebilus, prænom. Lucius, Legatus Cæſaris in Galliis. Cæſ. *l.* 7. *Comm.*

Caninius Rebilus, Vide *Aminius*.

Caninius Rebilus, unius diei Conſul, C. Cæſare Dict. cùm belli civilis præmia feſtinarentur. Tacit. *l.* 3. *hiſt.* Vide ſupra.

Caninius Rufus amicus Plinii jun. poëma de Dacis meditatus eſt. Plin. *l.* 1. *ep.* 3. & *l.* 8. *ep.* 4.

Canipſa, Arab. Fel. urbs, Ptol.

Canis, ſydus cœleſte oriens, 18. Cal. Aug. occidens autem, ſed non totum, poſt dies 40. quod dierum ſpatium Dies Caniculares appellamus: quo tempore ſydus hoc in medio Cœli centro cum ſole conjunctum æſtum conduplicat. Unde & nomen invenit, quòd nimio calore mordere quodammodo videatur. Unde *Æſtiferum Canem* appellat Virg. 3. *Georg.* & Tibull. 3. 5.

Unda ſub aſtivum non adeunda canem.

Vide omnino Cæſium. *in Cœlo Aſtron. p.* 158. &c.

Canis, ordo eq. à Buchardo IV. ex Montmorantia famil. primo Galliæ Barone, inſtitutus, qui pace cum Philippo I. vel Ludov. fil. ejus potiùs, à quo arce quâdam exulus erat, quòd Adrianum Abbatem S. Dionyſii bello vexaſſet, initâ an. 1102. Pariſios venit, magnâ comitatus catervâ equitum, quibus omnibus *Canis* inſigne de collo pendebat, ad fidelitatem ſuam demonſtrandam. Mennenius *de Ordd. Equeſt.*

Canis, Arab. Fel. fluv. Ptol.

Canis ſuſpenſus, caſtrum Gothiæ, inter Carcaſſonem & Narbonem, ſed illi propius. Hodie *Cappendu*, aliàs *Can pendu*. Vid. Hadr. Valeſ. *Not. Gall.*

Caniſia. Mercurii D. fortitudine aliàs clara A. 1600. arx eſt Turcarum in Hungar. prope confinia Stiriæ, 3. leuc. Germ. à Savo, 2. à Mura, 12. ab Alba reg. Intra paludes. Chriſtianis erepta anno prædicto, fruſtrà ab Archiduce Ferdinando, Papæ Italorumque copiis ſubnixo, anno pòſt, repetita eſt.

Caniſius, Ieſuita celebris, ſcripſit complurima, inter quæ eminent *Lectiones antiqua*. Johannem Auguſtam, Paſtorem in Bohemia Evangel. carcere 16. annorum ob religionem conſtanter tolerato clarum, Romanæ Eccleſiæ reddere omni ope ſed fruſtra, eſt annitus; Ardore enim precum ipſis lictoribus converſis Auguſta tandem, Magnatum interceſſione, à Maximiliano II. Imper. liber dimiſſus eſt, A. 1564. Lætus *Comp. Hiſt. Univerſ.* Vide *Petrus Caniſius*.

Caniſtius, curſor Lacedæmonius, qui uno die 1200. ſtadia cucurrit. Plin. In aliis exemplaribus *Aniſtis*.

Canius, vel *Canus*, poëta, temporibus Martialis, eique familiaris, naturâ ita hilaris, ut ſemper rideret. Mart. 1. 62.

Gaudent jocoſa Canio ſuo Gades.

Et *lib.* 3. *ep.* 20.

Vis ſcire quid agat Canius tuus? Ridet.

Vide etiam *l.* 3. *epigr.* 62. & *lib.* 7. *ep.* 68. ubi de duabus Canii uxoribus, Theophila & Sappho, agit.

Caſtior hac, & non doctior illa fuit.

Canius, eques Rom. cum in Siciliam otiandi causâ veniſſet, hortosque à Pythio argentario dolo emiſſet, inſtructos piſcibus, & piſcatoribus de induſtriâ poſitis: poſtero die, quum ad eoſdem ipſe amicos invitaſſet, nullos ipſi piſces, neque piſcatores reperit. Cic. *l.* 3. *Offic.* Lepida hiſtoria eſt, quam L. Loydius olim his verſibus expreſſit:

Trinacrias olim Canius Romanus in oras
Venit eques, Latiâ factus in urbe ſenex.
Inde Syracoſias pra cunctis eligit arces,
Otia longinqua cauſa fuere via.
Huc veniens aliquos dicit ſe frugibus hortos
Velle emere inſtructos; undique fama volat.
Venales Pythius negat argentarius hortos
Eſſe ſibi, at Canio cuncta licere ſuo;
Et ſimul ad cœnam invitat, promiſſaque ſiunt
A Canio ad pactum certa venire diem.
Interea piſcatores ſibi convocat, hortos
Retia projicerent oras ut ante ſuos.
Ad cœnam Canius prædicto tempore venit,
Lauta epula, ante oculos plurima cymba natat.
Pro ſe omnis ficto quod ceperat attulit horto,
Ante pedes Pythii piſcis ubique jacet.
Tum Canius, dic oro Pythi, dic unde natantûm
Tot pecudum hic, cymba pra foribusque, jacent?
Cui Pythius, Quid mirum! inquit, nam nullus in urbe
Hac piſcis, noſtram quin ſubit hoſpes aquam.
A Pythio incenſus Canius, ſibi venderet, orat,
Nolentem primo ſe ſimulat Pythius.
Quid multa? (uſque adeo urgebat malus ardor habendi)
Obtinuit tandem, nomina deinde facit.
Poſtridie Canius ſocios invitat amicos,
Mane venit, toto cymbula nulla lacu.
Vicinum idcirco rogat, An lux feſta fuiſſet,
Piſcatorum iſto juſtitiumque die!
Nulla hic feſta dies vicinus, quod ſciat, inquit,
Verùm hoc piſcari gurgite nemo ſolet.
Atque ideo multum tacitus mirabar apud me,
Quòd piſcatorum hic affuit ullus heri.
Quocirca Canius ſtomachari cœpit, at ille
Quid faceret, quonam ſe extrahat inde modo?
Nondum etenim Titius leges hoc tempore, jura
Deque dolo nobis protulit ulla malo.

Canna, Æolidis opp. Mela. Lycaoniæ civitas. Ptol. urbs inter Cyrrhum & Edeſſam. Anton.

Cannaba, Gotthorum dux, à Valeriano trans Danubium interemptus. Oroſius *lib.* 7. Eutrop. *lib.* 9.

Cannaba, Cyrrhæſticæ regionis in Syriâ urbs. Anton.

Canna, vicus Apuliæ Peucetiæ, non procul ab Aufido fluv. circa quem Annibal P. Æmilium, & Terentium Varronem Coſ. ingenti clade ſuperavit, cæſis quadraginta Romanorum millibus, tantoque equitum numero, ut tres annulorum modios in ſignum Victoriæ Carthaginem tranſmiſerit. Apud Polybium πόλις eſt, idque ſingulari numero ἡ Κάννη, Livius nudè *vicum* appellat. *l.* 22. Florus 2. 6. *Quartum, id eſt, penè ultimum vulnus imperii, Canna, ignobilis Apulia vicus: ſed magnitudine cladis emerſit: & quadraginta*

duginta millium cæde parta nobilitas. Quin & Appianus *in Annibalicis, κώμην*, hoc eſt, *Vicum* vocat Populi *Cannenſes*, quos *clade Romanâ nobiles* vocat, Plin. 3. 11. Hic *pugna Cannenſis*, Prop. 3. 3. & Cicer. *de Claris Orat. Cannenſis calamitas.* Nunc ejus tantùm ſuperſunt rudera; diciturque *Canna deſtrutta*. In agro Barcano. 5. mill. infra Canuſium, 6. ab ora maris Adriat. Baudrandus.

Cannibali, vel *Caraibæ*, incolæ Antillarum olim, nunc aliquot ſaltem earum tenent. Captivos devorare ſoliti, cadavera hoſtium etiam in loco pugnæ depaſcuntur, interim ab avaritia alieniſſimi; commercio Europæorum paulo nunc civiliores. Oviedo. Herrera, Rocheſort. *de Antill. hiſt. mor. 2. par.*

Canobium, caſtr. Ducatus Mediol. in ora orientali lacus Verbani, in confin. Griſonum, 6. mill. à Locarno in Auſtr. 6. à Pallantia in Boream. Gentis Borrhomææ.

Canobus, navium Menelai gubernator. Vide *Canopus.*

Canogiza, Indiæ extra Gangem urbs. Ptol.

Canonium. Angliæ op. in Eſſexiâ, *Chelmesford* Camdeno. Baudrando *Canonium* vel *Canovium*, opp. eſt Trinobantum, in Angl. nunc vicus *CanWedon*, in Eſſexiæ Com. ad Crouchium amnem, qui paulò infra in mare Britann. ſe exonerat. 5. mill. à Ralegho in Ortum, totidem à Tameſi in Bor.

Canonor, urbs Indiæ pulcherrimarum rerum præſtantiâ celeberrima, Ibi Luſitaniæ rex munitiſſimam habet arcem. Urbis rex idola colit cum ſubditis, qui ſolem, Lunam, vaccasque adorant. Portum urbs habet, ſed immania ſunt ejus vectigalia. Ager eſt aromatum, maximè vero gingiberis feraciſſimus. Oſorius *Hiſt. Ind.* Vid. *Cananorium.*

Canopus, Deus Ægyptiorum, de quo Ruffinus *lib.* 11. *cap* 26. *Hiſt. Eccles. Jam verò*, inquit, *Canopi quis enumerare ſuperſtitioſa flagitia poſſit! Ubi prætextu ſacerdotalium literarum* (ita enim appellabant antiquas Ægyptiorum literas) *magicæ artis erat penè publica Schola*: Quem locum, velut fontem quendam atque originem dæmonum, in tantum venerabantur pagani, ut multo ibi major celebritas, quàm apud Alexandriam haberetur. Sed de hujus quoque monſtri errore, cujuſmodi originem tradant, abſurdum non erit paucis exponere. Ferunt aliquando Chaldæos ignem, Deum ſuum, circumferentes, cum omnium provinciarum Diis habuiſſe conflictum, quo ſcilicet qui viciſſet, hic eſſe Deus ab omnibus crederetur. Reliquarum provinciarum Dii æris, aut auri argentique, aut ligni, vel lapidis, vel ex quacunque materiâ conſtabant, quæ per ignem procul dubio corrumperetur. Ex quo fiebat, ut ignis locis omnibus obtineret. Hæc cùm audiviſſet Canopi ſacerdos, callidum quiddam excogitavit. Hydriæ fieri ſolent in Ægypto fictiles, undique crebris & minutis admodum foraminibus patulæ, quibus aqua turbida deſudans, defæcatior, ac purior redditur. Harum ille unam cerâ foraminibus obturatis, deſuper etiam variis coloribus pictam, aquâ repletam ſtatuit in Deum. Et exciſum veteris ſimulachri, quod Menelai gubernatoris ferebatur, caput deſuper poſitum, diligenter aptavit. Adſunt poſt hæc Chaldæi, itur in conflictum circa hydriam, ignis accenditur: cera, quâ foramina fuerant obturata, reſolvitur; ſudante hydriâ, ignis extinguitur. Sacerdotis fraude Canopus Ægyptiorum victor oſtenditur. Hæc Ruffinus.

Canopus, Ægypti civitas, diſtans ab Alexandriâ 120. ſtadiis, ex quâ ortum ferunt Claudianum poetam. Dicta quaſi Canobus, à Canobo Amyclæo, Menelai navis gubernatore ibi ſepulto. Nam, devictâ Trojâ, in Ægyptum vi ventorum delatus cum Helena, gubernatorem ictu ſerpentis, quem Hæmorrhoida vocant, amiſit, in ejuſque memoriam urbem condidit, relictis ibi iis, qui ad navigandum inutiles erant. Vide Melam 2. 7. Solin. *c.* 34. Am. Mar. 22. Strab. *l.* 17. Virg. 4. *Georg.*

Nam qua Pellæi gens fortunata Canopi
Accolit effuſo ſtagnantem flumine Nilum.

Pop. *Canopæ*, de quorum luxuriâ eleganter Strabo *lib. ult.* ubi de *Canopo*: *Super omnia*, inquit, *memorabilis eſt turba eorum, qui ad feſtivos illic dies per foſſam Alexandriam navigant, quæ foſſa diebus ac noctibus naviculatum plena eſt. Viros pariter, ac mulieres vectantium, qui cantat ac tripudiant cum extremâ laſciviâ, ac impudentiâ* Juvenal. *Sat.* 15.

—— —— *Horrida ſanè*
Ægyptus, ſed luxuriâ quantum ipſe notavi
Barbara, famoſo non cedit turba Canopo.

Stat. *Sylv.* 3.

Curve Therapnæi laſciviat ora Canopi!

Juven. *Sat.* 6.

Nupta ſenatori comitata eſt Hippia Ludium
Ad Pharon & Nilum famoſaque mœnia Lagi,
Prodigia & mores urbis damnante Canopo.

Ubi ſcelus exagitat; Romam Canopo famoſiorem fuiſſe queritur. *Bechir*, Zieglero, ſive *Bechiere* aliis, *Canopus* item inſula parva oſtio Canopico objecta.

Canopus, Stellæ auſtrinæ nomen, de quâ Vitruvius 9. 7. Proclo eſt Κάνωβος: *Quæ* inquit *ſtella in ſummo Argûs navis gubernaculo fulget, Canobus nominatur.* De eo Cleomedes quoque ac Strabo. Tendentibus meridiem verſus, Rhodi incipit apparere. Non autem videtur in Græciâ, ſed nec in Italiâ. *Stella Canopi his regionibus eſt ignota*, ait prædicto loco Vitruvius. Plin. 6. 23. ubi de Taprobane, *Canopum lucere noctibus ſidus ingens & clarum.* Vide Germ. Cæſarem *in Arataus*, & Hyginum *in Eridano.*

Canoſa, ad fluv. Oſante, urbs Comitatus tit. in regno Neap. Epiſc. hujus urbis Archiep. Barenſi junctus eſt. Miræus, *Pol. Eccl. lib.* 1. *cap.* 3. Item Comitatus, in agro Mutinenſi.

Canovaci, Scotiæ pop. in orâ occiduâ, quorum regio ampla *Lennoſia*, *Argadia*, & *Lorna*, *Lennox Argile*, & *Lorne* putatur, teſte Lhuydo. Sed apud Ptol. *Carnonacæ* pop. leguntur longè ab hoc ſitu diſtantes, nam poſt Epidios, & Cerones eos locat, deinde Cornalios orientaliores deſcribit. Sanſoni etiam *Carnovaca*, ubi nunc eſt Roſſia prov. Scotiæ.

Canſtatum, urbec. Germ. in Duc. Wirtembergico, ad Nicrum fluv. prope Stutgardiam, vix unâ leuc. infra Eslingam.

Canta, urbs Hiſp. in Cantabris. Iſid.

Cantabra, flu. in Indum erumpens, cum 3. aliis, quos ſecum trahit. Plin. 6. 20.

Cantabri, Hiſp. Tarrac. pop. inter Aſtures ad Occaſ. Autrigonesque ad Ortum, juxta Oceanum, ubi nunc Biſcaja pro maj. parte & pars Aſturiæ Santillanæ. Omnium olim Hiſpanorum efferatiſſimi, nullam ſine armis vitam eſſe exiſtimabant. Contra Auguſtum rebellantes, victi ſunt, & ſervitutem mutuâ cæde declinarunt. Flor. *lib.* 4. *cap.* 12. Roderico dein à Gothis pulſo, ſoli cum Aſturibus, intacti manſerunt, Anno 714. Horum regio *Cantabria*, Sil. *l.* 2.

Cantaber ante omnes hyemiſque æſtûſque famiſque
Invictus. Et mox,
Nec vitam ſine Marte pati, quippe omnis in armis
Lucis cauſa ſita eſt, damnatum vivere paci.

Hor. *Car.* 2. 11.

Quid bellicoſus Cantaber, & Scythes.

Et *lib.* 1. *ep.* 19.

Militiam puer, & Cantabrica bella tuliſti.

Ab Auguſto victi. Horat. *Carm.* 2.

Cantabrum indoctum juga ferre noſtra.

Hæc regio *Biſcaja* hodie dicitur. Quæ cùm latè ſumitur, continet etiam Autrigones, Cariſtos & Vardulos. Eorum primaria fuit Juliobriga, ad Iberum fluv.

Cantabriæ lacus, in quo fulmen decidit, repertique fuere duodecim ſecures. Suet. *in Galbâ.*

Cantabrigia. Cambridge, opidum, & Academia Angliæ ſecunda: patria Jacobi & Conradi, diſcipulorum Viclefi, qui an. 1404. in Acad. Pragenſi, contra Conſubſtantiationem, Confeſſionem Auricularem, Ordinationem, &c. publicè diſputarunt, docentes præterea, Papam Antichriſtum eſſe. Joh. Laſicius *lib.* 1. *de geſtis Fr. Bohem. ex MS.* apud Lætum *compend. Hiſt. Univ.* Vide *Camboricum.*

Cantabrigienſis Comit. Angliæ prov. Cujus caput Cantabrigia. Inter prov. Lincolciam, Norfolciam & Suffolciam eſt.

Cantacuzenus, hiſtoricus Græcus, qui ex Imperatore monachus factus, ſub nomine Chriſtoduli, luculentam condidit hiſtoriam, de imperio Andronici junioris & ſuo. Floruit anno Chriſti 1360. Inter Græcos recentiores, neminem ei præferendum, putat Voſſius *de Hiſtor. Gr. lib.* 2. *cap.* 29. Vid. *Johannes Cantacuzenus.*

Cantazara, urbs regni Neap. in Calabria ulter. versùs oram maris Jonii, ad 4. mill. V. *Catacium.*

Canterius, mons in Sabinis Varroni memoratus, *de R. R.* 2. 1.

Canthari Portus, pars Piræei una, ſic dicta à Cantaro quodam Heroe. Vid. Schol. in Ariſtoph. *Pacem.* Ibi navale eſt, Venerisque templum & quinque circum porticus. Forſan hinc emendandus Plut. *in vita Phocionis*, Κάνθαρος λιμήν. Ubi vulgò legitur *κωθαρός*.

Cantharium, promuntorium in Samo inſulâ. Strab. 14.

Cantharolethros, locus parvus in Thraciâ, in quo Scarabæi omnes intereunt.

Cantharus, poeta Comicus Athenienſis, cujus fabulas nonnullas commemorat Suidas. Item Impoſtor & maleficus apud Athenienſes, de quo extat proverbium, *Canthare aſtutior.*

Canthele, urbes Libophœnicum. Steph.

Canthelia, urbs juxta Carthaginem. Steph.

Canthi, ſinus ad oſtia Indi flu. Ptol. Nunc *Sinus Indicus*, in eum enim ſe Indus exonerat. In dit. M. Mogolis. Quibuſdam etiam *Sinus Resbutarum.* À Resbutis pop. Eſtque in regno Guzaratarum.

Canthus, Abantis fil. inter Argonautas ab Apollonio ponitur, itemque ab Orpheo. Apollonius eum dicit periiſſe in Libyâ, Flaccus autem in Ææâ.

Canticum Canticorum, unus ex Canonicis V. T. libris, à Salomone, divinitus inſpirato, compoſitus, deſcribit *capp.* 8. myſticum Chriſti & Eccleſiæ connubium. In hoc extant: Abbatisvillæ *Commentarii*, Paris. 1521. Ægidius Rom. Agathius. Agelii *Com.* fol. Pariſiis 1611. Albinianus. Alcuinus. de Alliaco. Aloyſius, Octav.

Venetiis 1603. Almonacrii *Comm.* Compluti 1518. Alſtedii *Trifolium*. Quart. Herb. 1640. Angelomus, Anſbertus. Anſelmus. de Aquino. Aponius. Arboreus. Aretius, Quart. Mediol. 1640. Arropæus. Aſclepius. Azorius Beda. Bezæ *Homiliæ*. 8. Londini 1587. Bernardi *Sermones*. Beſſoni *Lucubrationes* fol. Toloſæ, 1646. Blacknei *Comm.* Venetiis 1591. Brightmanni *Comm.* Octav. Baſileæ 1614. Brocardus. Brucciolus. Bruno. Calovii *Annotationes*. Cantacuzenus. Caponſacchus. Caſſiodorus. Cathi *Paraphraſis continua*. Octav. Antv. 1625. Clarius. Cypriani Ciſterc. *Commentarii*. Damianus. Del Rio. Duporti Συλλεμώρ Ἐμμετρ. Euſebius. Folioti *Expoſitio*. Quart. Londini. Genebrardus. Gerſon. Ghislerii *Commentaria*. fol. Romæ 1609. Gorcomii *Explicatio myſtica*. Belg. Octav. 1610. Gregorius Naz. & Nyſſ. Guilhelmus Paris. Halgrini *Expoſitio*. fol. Paris. 1521. Haymo. Hezeri *Comm.* Octav. Ulmæ 1662. Hieronymi *Homiliæ*. Holkotus. Honorius. de Hoylandia. Janſonius. de Jeſu Maria Joh. & Thomas. de Inſulis *Lectura*. Don Joſeph. aben Jechija. Don Iſaac Abarbenel. Rabbi Iſaac ben Arama. Iſidorus Hiſp. Juſtus Orgelit. de Lapide. Lambertus. Lechem Setharim. Lindanus. Lutheri *Enarratio*. Malderus. Maldonatus. Malvenda. de Manganellis Medraſch ſchir haſchirim. Mercerus. Meurſii *Euſebius Polychronius & Pſellus* Gr. Quart. 1617. Moncæus. Monchiacenus. Moringus. Nannius. Neomenii *Tabula*. fol. Bregæ 1619. Nigidius. Origenis *Homiliæ*. Oroſius. Oſorius. Paris. Patherius. Picus. Pinto. Placæi *Paraphr.* in 12. Gall. de Ponte. Pontius. Pſellus. Pullenius. Rabboth Hebr. Rinnat Dodim. Hebr. del Rio. Röperi *Canticum* Germ. Quart. Jenæ 1662. Roſſetus. Rupertus. Sanctius. Salonius. Sherlogi *Anteloquia & Comm.* tom. 3. fol. Lugduni, 1637. 1640. Salazar. Soto-Major. Tegleatius. Theodoreti *Explicatio*. Titelmannus. Tompſonus. Tuccius. Udemannus. Veronius. Vivianus. Weitvveiler. Willeramus & Wolberon Abbates, &c. Vid. Crovvæi *Elenchum*.

Cantiera, prov. Scotiæ merid. in modum peninſ. extenſa, & in mare Hibern. excurrens, ubi Dunovertium opp. præcipuum, & Tribartia Urbec.

Cantilia, caſtellum Galliæ, vulgò *Chantelle le Chaſtel*, ut diſtinguatur a Cantilio villa ſeu vico, *Chantelle la Ville*. Utrumque poſitum eſt ad Bublam amniculum, *Bouble*, quem Secula *Sioule* in Elaver defert. Inter Aquas Neri & Auguſtonemetum, tab. Theod. inter Burboni atque Clarmonti caſtella, Annal. vett. Vid. Hadr. Val. *Notit. Gall.*

Cantiabis, *Amberg* ex P. Appiani conjectura, urbs Germaniæ in Nariſcis.

Cantium, *Cantia* Bedæ, vulgò *Kent*, regio Angliæ in orâ orientali, ubi Cantium promuntorium, Ἄκαντιον Ptolemæo, vulgò *Northforland* teſte Ortelio. pop. *Cantiani* omnium, qui Britanniam incolunt, humaniſſimi, Cæſare teſte. Aliàs regio tit. decorata, ſedes data eſt Saxonibus Anglis, ducibus Hengiſto & Horsâ, à Vortigerno, è Germania evocatis, A. C. 450. In hac regione victus eſt ab Henrico VII. Perkinus Verbelius, qui Richardum Eboracenſem Eduardi filium mentitus, multum ipſi negotii faceſſebat. Vid. Verulam. *in Hiſt. Henrici VII. circa A. C.* 1489. Habet à Sept. Eſſexiam, ab Occid. Suriam, à Merid. Suſſexiam, ab Or. Oceanum Germ. Ibi urbes Cantuaria, totius prov. Caput, Roffa, Dubris, Sandvvicus & Graveſinda.

Canrogilum, vel *us*, locus in Arvernis, vulgò *Chanteuge*, Monaſterio inſignis. V. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Cantones, hodie vocantur ſive voce Ital. Anguli ſive Pagi ſive Civitates tredecim, in quas Helvetiorum Democratia ſeu regio deſcripta eſt. Metaph. *à canthis*, i. ferreis rotarum extremitatibus ſeu oris. Germ. *Ort.* A concordia potentes. V. *Helvetii*.

Cantuaria, Cantii metropolis, urbs Archiepiſcopalis primaria Angliæ, à Londino ad 45. m. p. diſtans. Ad Sturam flu. ſub qua 21. Epiſc. Vulgo *Cantorbery*, *Kenterbury* vel *Caerkent*, olim *Durobernum* aut *Durovernum*, Bed. Antonin. Sub Saxonibus, regum ſedes fuit, uſque ad Ethelbertum, qui illam Auguſtino Mon. à quo converſus eſt, conceſſit, primo Archiep. Hic dein Anſelmus & Thomas ſanctitate inclyti, & templum magnificentiſſimum. Concilium Anno 605. præſente Ethelberto. Anno 820. tempore Beornulfi, Merciorum R. Anno 1309. 1419. Beda, Baron. Hic quoque rituum Latin. ab Arch. introductione, Eccl. Anglica graviter concuſſa eſt, an. 1638.

Cantuariani, pop. in Mauritaniâ. Amm. Marcell.

Cantzacium, urbs in Perſarmeniâ. Cedren.

Canuccis, Mauritaniæ Cæſar. op. Ptol.

Canucha, fluv. navigabilis in Gangem influens. Plin. 6. 18.

Canuleia, inter primas Veſtales, quæ quatuor erant, lecta eſt à Numâ. Plut. *in ejus Vitâ*.

C. Canuleius, Romæ Trib. pleb. Anno 309. U. C. rogationes duas tulit, ut nimirum connubia plebis cum patribus eſſent communia, & alter conſul de plebe crearetur. Livius *l.* 4. Florus *l.* 1. *cap.* 25.

Canum, regn. Afr. in Nigritia, cum urbe cognom. cujus ædes ex ligno & limo, non longè à Nigro fluv. Sedet urbs juxta lacum eſtque ex præcipuis totius regionis. Vulg. *Cano*. Incolæ paſtores & agricolæ: Rex olim potens, ſed à rege Yſchia bello petitus, poſt diuturnam obſidionem, hac lege demum pacem impetravit, ut victoris filiâ ductâ, tertiâ redituum parte ei cederet, Sanut. *l.* 3. Marmol. *l.* 9. *c.* 10. Leo, &c.

Canum fœdus, ſive ſuperius, inter tria Rhætorum fœdera, primum, aliàs *Griſeum*, Germ. *der Ober oder Gravvpundt*; à Canis pop. nomen accepit. Conſtat 19. Conventibus ſeu Communitatibus, inter quos præcipuo loco fuere Abbas Diſentitius, Baro Rhætiæ, & Miſaucorum Comes: Sed poſteriorum familiæ periere; vulgò tamen, qui arcem Baronum vett. poſſident, domini à Rætzuns dicuntur; quem titulum poſtea domini à Marmorea, tandem Plantæ, habuerunt. Præcipui populi hujus fœderis ſunt Æruatii, Lepontii, Miſauci. Conventuum ſinguli ſummum aliquem annuum Magiſtratum habent, quem pleríque *Ammanum* vocant: præter quos unus eſt totius fœderis Præfectus *der Landrichter*. Comitiorum locus eſt in pago Trunio. Præfectum auctoritate ſuperat Rhætienſis arcis & Juriſdictionis dominus. Fœdus hoc cum vicinis Uraniis jam olim amicitiam coluit. Anno dein Chriſti 1497. æterno fœdere Helvetiis ſeptem vett. Pagorum junctum eſt: anno ante quàm Rhæti de domo Dei ſeu de fœdere Cathedrali iiſdem ſe junxiſſent. Simler. *deſcr. Helvet.* Vid. etiam in *Cani*, & *Rhæti*.

Cani Fœderis Communitates 19.

Diſcentiſium cœnobium, cui Æruatius vicus, Trunum, &c. conjuncta.
Waltenſpurgum, *Burtza*.
Supraſaxum, *Oberſachs*.
Vallis Leguntia, *Lugnitz*.
Vallis, *Vals*.
Ilantum, *Ilantz*.
Schlouis.
Liberi ſupra ſilvam, quorum vicus ſupremus *Laax*.
Thanna. Et hæ juriſdictiones novem dicuntur Rhætis, pars ſupra ſylvam, *die ob dem Wald*.
Flimium, *Flims*.
Trimontium. *Trimmis*.
Stuſſavia. *Savien*.
Ræzium, *Rhatzunz*.
Domiliatca vallis ac Tuſciana, vicus illic celebris.
Scopina.
Seſſa, *Schamps*.
Speluca, *Splugen*.
Miſauci. *Maſay*.
Rogoretum, *Ruſſlee*, quæ omnes pars ſub ſylva, *die under dem Wald*.

Cannuneſates, vide *Canineſates*.

Canuſium, Apulorum Dauniorum op. Ptol. ad Aufidum fluv. Plinio, & Pomponio teſtibus. Idem eſſe cum Cannarum vico Romanorum clade nobili, aſſerit Leander, cui quo minus aſſentiar, faciunt Livius, Strabo, Plinius, qui utriuſque meminere: ut & Appianus *in Annibalicis*: Οἱ δὲ ἐν Κάνναις ἐπὶ ϕόλαξιν... Procopius item ſcribit Canuſium diſtare à Cannarum vico 25. ſtadiis. Rutilæ lanæ ferax erat, quæ ab eo *Canuſina* dicitur, ex quâ qui veſtes geſtabant *Canuſinati* dicebantur. Mart. 9.

Ut Canuſinatus noſtro Syrus aſſere ſudet.

Et *lib.* 14. 127.

Hac tibi turpato Canuſina ſimillima muſto
Munus erit: gaude, nam cito fiet anus.

Græcis pleriſque Κανύσιον. Appiano & Procopio Κανύσιον, Stephano Κανύσιον, vulgò nunc *Canoſa* dictum. A Diomede conditum, ut habet Strabo *l.* 6. Cui convenit Horat. 1. *Serm. Sat.* 5. ubi de pane Canuſino loquitur:

Nam Canuſi lapidoſus, aqua non ditior urna,
Qui locus a forti Diomede eſt conditus olim.

Haud procul a mari abeſſe Canuſium, aſſerit Strabo, ubiſupra, ὁ πολὺ γὰρ δὴ τῆς θαλάττης ὑπέρκειται. Idem haud obſcurè colligas ex Philoſtrato, *in Vitis Sophiſtarum*, ubi de Herode Athenienſi, Ὤικισε δὲ καὶ τὸ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ Κανύσιον ... Hic Henricus IV. Imp. à Gregorio VII. excommunicatus, & rapinæ expoſitus, ipſi ſupplex factus eſt, ſed ab eo adeò duriter tractatus, ut regio depoſito cultu, intra ſecundum murorum ambitum, ſine calceis, ſæviente hyeme, jejunus, per triduum, uſque ad veſperam Pontificis reſponſum expectare cogeretur: tandem nudis pedibus, forcipes & ſcopas in manu habens, admiſſus & duriſſimis conditionibus abſolutus eſt, Anno C. 1077. Sigon. *lib.* 9. Inde *Canuſinus* incola. Hor. *Canuſini more bilinguis*, ubi Schol. *Bilingues* vocat, quòd utramque noſcant linguam, & Latinam, & Græcam. Videtur autem Poeta, non tam ſignificare voluiſſe duarum linguarum doctos fuiſſe illos, quam unius, ſed mixtæ ex duabus. Sic ut nec Latinam, neque Græcam poſſes dicere, quod vitio magis quàm laudi ducendum eſt. Baudr. Canuſium urbs aliàs Apuliæ Peucetiæ, nunc agri Barenſis, 5. mill. à Cannis exciſis, 10. à Barulo in Occaſ. ſita eſt in colle, non procul à Veterisloco.

Canuſius, vel *Ganuſius*, hiſt. Gr. ſub Ptolomæo Aulete, Ptolomæo Dionyſio & Cleopatra. Plut. *in Cæſare*. Caliſius, Geſnero *in Bibliotheca*.

Canutius Tiberinus, Trib. plebis continuâ rabie lacerabat Antonium jam hoſtem judicatum, Ciceronem imitatus. quæ libertas utrique morte conſtitit. Vide Paterculum. Objicientibus Antonio, & Cæſare, quòd in Rep. adminiſtrandâ potiſſimum Conſularis Iſaurici ſectam ſequeretur, reſpondit, *malle ſe Iſaurici eſſe diſcipulum, quàm Epidii Calumniatorem*. Hujus forſitan eſt quod citat Priſc. *lib.* 8. *Turpe eſt propter Venuſtatem Veſtimen-*

liminitorum admirari, & propter turpiſſimè viſam aſtam venientes.

Canutus I. Daniæ rex, & Angliæ 34. Monarcha. In Angliam cum Patre Sunone venit, ut Danos ab Ethelberto occiſos, & uxores eorum umbilicotenus defoſſas, ſuperiori parte moloſſis atrocibus propinatâ, ulciſcerentur. Mortuo Sunone filius, cum Edmundo 2. rem geſſit, à quo aliquoties ſuperatus, tandem prælio victor, monomachiâ oblatâ, partem regni impetravit. Mortuo Edmundo, parricidis ejus punitis, regno ſolus potitus eſt, hinc Suecis bello illato, Norvegiam occupavit, *Magni* nomen meritus. Leges tulit quamplurimas, & bonas, idque Oxoniæ, ubi Parliamentum convocavit. Rex verè magnificus, & à ☞ paraſitis ſuis *Alexander*, *Cyrus*, *Cæſar*, Rex terræ mariſque dictus, quam adulationem memorabili facto refutavit. Polydor. *lib.* 7. Ejus tempore, res Danorum in Angliâ ad ἀκμὴν pervenerunt, cujus morte paulatim decrevere. Imperavit an. 19. Obiit Schafitburiæ, Anno 1035. Wintoniæ ſepultus, relicto fil. Haraldo Angliæ, Canuto Daniæ R. & filiâ Henrico III. Imp. nuptâ.

Canutus II. fratri Haraldo ſucceſſit. Ab Anglis benignè exceptus, malam iis gratiam retulit, magnatibus plurimis ſublatis & plebe exactionibus afflictâ. Fratris cadaver refoſſum in Tameſin conjecit, quòd matrem ſuam, filius enim nothus Canuti I. erat, duriùs tractaſſet. Biennio poſt in nuptiis, repentinâ morte, an veneno, ſublatus. Eo mortuo Dani pulſi, legéque perpetuâ à regno Angliæ excluſi.

Canutus I. Daniæ R. poſt patrem Ericum III. Chriſtianam religionem ejuravit, a ſucceſſore Frotone reſtitutam. De II. & III. jam dictum.

Canutus IV. in templo occiſus, an. 1081.

Canutus V. maritus Helenæ, ſororis Errici XII. Sueciæ R. quem tantopere contemſerat, quòd blæſus eſſet, ut ei etiam bellum inferret. Sed in illo periit. Saxo Gramm. Finiit in hoc Rege *hiſt. Dan.*

Canutus, Vandalorum R. Sacerdotes honorabat, ut patres, pauperes fovebat, ut filios: viduas ut matres: Erat cœcorum baculus, eſurientium cibus, miſerorum ſpes, lugentium conſolatio. Sigon. *lib.* 2. Ejus operâ inſtituit Lotharius Imp. Epiſcopos in Dania, Suecia, Norvegia, Grœnlandia & Iſlandia. Circa Annum Chriſti. 1133. 1137.

Canutus, fil. Erici IX. Suecorum R. occidit Carolum VII. ob ſuſpicionem paternæ cædis, & laudabiliter feliciterque regnavit, an. 23. Saxo Gr. *hiſt. Dan.* Magnus *hiſt. Suec.*

Canutus Joh. Sebaſtianus, e Biſcaya, nauta famoſus, cum Ferdinando Magellano 5. navium Duce, Hiſpali ſolvit, Anno 1519. quo vel veneno, vel in prælio, in Philippinis, ſublato, unicam navem, *Victoriam*, reduxit, poſt triennium toto orbe circumnavigato, Anno 1522. A Carolo V. donatus auréo torque, cum inſcriptione, *Primus circumdediſti me.* Oroſ. *l.* 11. Maffæ. *lib.* 8. Mariana *lib.* 26.

Canytis, urbs Syriæ magna. Steph.

Capa & *Cappa*, veſtis, cùm ad capitis tegmen, tum ad corporis, multiplex. Inter indumenta corporis, ejuſmodi eſt, quod manicis carens, caputium habet, à collo in humeros rejectum. Sed nec conſtans hac formâ, nec ſexui proprium: frequens in Eccl. Latina. De *Cappa clauda*, V. Conſtit. Ottonis *Tit. de habitu Clerie.* In choro, *Cappa coralis* adhibetur. *Manicata Cappa* mentio in Decrett. *Greg. lib.* 3. *Tit.* 1. *cap.* 15. Uſi etiam ſunt Capâ ad electum jam Papam inſigniendum. Pro veſte fœminca, ſeu cyclade reperitur, apud Matth. Paris. *in Richardo I.* Pro ſcrinio ad conſervandas reliquias, Vid. in *Capella*: & de his omnibus Spelmann. *Gloſſar.*

Capacia, civitas Lucaniæ, non procul à mari, olim admodum frequens ac opulenta, tituloque ducatus inſignis: cæterùm hac ætate propemodum deſerta, propter alluviones.

Capa, urbs Helleſponti. Steph.

Capaue, fluvius in ſuperficie frigidus, infra calidus. Antigonus *in Mirabilibus.*

Capaneus, nobilis Argivus, maritus Evadnes, qui unà cum Polynice ad bellum Thebanum profectus, cùm ſcalas muris admovere vellet, a Thebanis lapidibus fuit obrutus. Hinc factus eſt locus fabulæ. *Capaneum cùm Deorum contemptor eſſet, à Jove fulmine eſſe percuſſum.* Vegetius *lib.* 4. *De re militari*: *Qui ſcalis* (inquit) *in obſidione urbium utuntur, frequenter periculum ſuſtinent, exemplo Capanei, à quo primùm ſcalarum oppugnatio perhibetur inventa, qui tantâ mole lapidum fuit obrutus a Thebanis, ut fulminibus dicatur extinctus.*

Ovid. 4. *Triſt.*

Cùm cecidit Capaneus ſubito temerarius ictu.

Hinc *Capaneus*. Stat. 8. *Theb.*

——— *Capaneaq; primus*
Jam procul Aoniis volet agnoſcenda caterviis.

Idem *lib.* 12.

——— *Capaneaq; miſimus umbris*
Pectora. ——— ———

Item *Capaneius*, Stat. 12. *Theb.*

——— *Auſa ante alias Capaneia conjux.*

Vide etiam Apollod. & Hyginum.

Capanna, nomen plurium locorum in Gallia ruſticanorum & vilium; quæ partim *Chabannes*, partim *Chavannes*, nec non *Chevannes* dicuntur. A' voce *Capanna*, quæ apud Iſidorum agreſtem caſam notat, Gall. *Cabanne.*

Capara, Luſitaniæ urbs Ptol. aliàs *Capera.*

Caparataa, Samariæ vicus Juſtino, & Euſebio, unde Menandrum quendam Simonis Magi diſcipulum oriundum tradunt.

Caparcelis, Armeniæ min. op. Ptol.

Caparnaum, fons juxta Geneſareth lacum, quem nonnulli Nili fluminis venam opinantur. Joſ. *Bell. Jud.* 3. 12.

Caparoſa, Judææ urbs. Ptol.

Capaſa, Luſitaniæ urbs. Ptol.

Capaſtice, Aſiæ præfectura. Plin. 5. 9.

Capdenacum caſtrum, Galliæ, vulgò *Cadenac*, ſitum inter Figiacum, & civ. Rutenorum. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Cape Ptolemæo, Africæ propriæ urbs ad Syrtim min. ſita, *Capé* vocat Caſtaldus, *Tacape* hábent hoc loco Latina Ptolemæi exemplaria.

Capedunum, Scordiſcorum op. Strabo *lib.* 7. *Capaſtein* & *Capfenberg* Lazio.

Capella, Poëta. De quo Ovid. *de Ponto lib.* 4. *el.* 16.

Clauderet imparibus verba Capella modis.

Capella, arx Gall. munita, in Picard. & Tiraſcia tractu, vix 1. leuc. ab Oeſia fluv. 4. leuc. ab Avenna in Auſtr. In Confin. Hannoniæ, erecta ultimo ſeculo, contra Belgas. *la Chapelle* Gall. Vid. Valeſium.

Capella, fortè à Ciceroniano *capſa*, & Pliniano *capſella*, in genere ciſtam, ciſtulam, ſcrinium: in ſpecie illud, ubi Martyrum reliquiæ reponuntur, denotat. Hinc pro ædicula, in qua reliquiæ aſſervantur, & perinde pro quovis ſacello ac Oratorio. Sed capſam à *Capella* diſtinguere videtur Ekkehardus Jun. qui obiit Anno 996. hanc pro ſacra ædicula, illam pro ſcrinio reliquiarum ponens. *Capella regia*, non à ſacris tantùm locus fuit, ſed etiam Graphiarium, Secretarium, Chartophylacium & Archivum, quo mandata & reſponſa regia, Chartæ, Epiſtolæ, Brevia, à Capellanis regiis condebantur, ſcribebantur & emittebantur; reſcripta & monumenta Regni, ſacrâ quaſi cuſtodiâ, conſervabantur. *Capella* hinc appellatione, continebatur etiam aliquando Cancellaria. Vide Spelmannum *Gloſſ. Archaol.* & infra in voce *Capellani.*

Capella Antiſtius, inſignis Orator, à M. Aur. Antonino Phil. ſelectus, ut eſſet, cum aliis, magiſter Commodi Imp. Lampridius.

Capella Marcianus Mineus Felix, Afer, uti videtur, ſcripſit Mercurii & Philologiæ nuptias. Geſſit Proconſularem dignitatem, ut ipſe de ſe ultimo ſuorum voluminum epigrammate teſtatur. Vide Voſſium *de hiſtoricis Latin. libr.* 3. *p.* 712.

Capellani, primò dicti ſunt, qui capellam reliquiarum curabant, deinde, qui ſacellum, ubi eadem ſiſtebatur: & tandem omnes, qui à ſacris miniſtrabant, clerici nempe & ſacerdotes. Vid. Walafr. Strabonem, qui floruit. A. C. 700. *de exord. & increm. rerum Eccleſ. cap. ult.* Honorium *Serm. de S. Martino*, Durandum *Ration. lib.* 2. *cap.* 10. ubi inquit: *Antiquitus Reges Franciæ ad bella procedentes, Capam S. Martini ſecum portabant, quæ ſub eodem tentorio ſervabatur, quod ab ipſa capa dictum eſt capella, & clerici ejus cuſtodes* Capellani. Sed vocabula hæc *Capella* & *Capellanus*, nuſquam deprehenduntur ævo S. Martini, qui A. circiter 400. obiit, nec in ſubſequenti: unde fabulam illa narratio ſapit. Dicti poſtea *Capellani* quoque, qui aliàs Scribæ & Notarii, aliàs Secretarii, tandem Cancellarii, i. ſcriptores, quorum primarius *Archicapellanus* & ſcribarum princeps appellatus eſt: hodie ſummus Cancellarius. Sic Einhardus Caroli M. Imp. Cancellarius, vocatur Archicapellanus in Chr. Schvvartzahenſi, i. Princeps Scribarum, ut notat Goldaſtus *ad cap.* 11. *Ekkehardi Jun.* Sed Hincmarus Capellanum & Cancellarium, diverſos facit in aula Franciæ, *epiſt.* 3. *cap.* 16. Veſtigium rei hujus hodieque apud Anglos, ubi præcipua Cancellariæ ſtatio, ſc. Archivum ipſum, quo diplomata & regni monumenta (*rotulos* vocant) cuſtodiuntur, in capella habetur, quæ à munere *Capella Rotulorum* appellata eſt. *Capellani* verò nunc Anglis propriè, qui Magnatibus à ſacris ſunt. Spelmannus *Gloſſ. Archaol.* & ſupra in voce *Capella.*

Capellatium, quod & *Palas*, Alemaniæ regionis nomen. Am. Marcell. hodie *Pfaltz*, quæ, teſte Rhenano, *Palatinatus* nominatur. Aliis eſt *Bergſtraſſe*, quà itur Francofurto Heydelbergam.

Capellianus, præf. Mauritaniæ, ſub Maximino, utrumque Gordianum, Imperatores in Africa proclamatos, & à Senatu approbatos, aggreſſus vicit, Filio æt. 47. in prælio occiſo, Patre ex deſperatione ad laqueum redacto, an. 237. Julius Capitolinus, *in Gordiano.* Herodian. *l.* 7.

Capena, *Capinna* Steph. *Canapina* vulgo, op. Hetruriæ, Nunc caſtrum ſtatus Ronciglionis, in dit. Pontif. 7. mill. circiter à Viterbio & Capraria, Baudrando. Hinc *Capenates* Italiæ

pop.

pop. Cluſinis vicini. Plinius 3. 5. *Capenus*, nom. gent. Virg. 7. *Æn.*

Et Cimini cum monte lacum, lucosq; Capenos.

Capena, porta urbis Romæ, *Porta di S. Sebaſtiano*. Ov. *Faſt.* 6

Appoſitum dextra porta Capena via.

Dicta eſt & *Fontinalis*, à multitudine fontium. Juven. *Sat.* 3.

Subſtitit ad veteres arcus madidamq; Capenam.

Ibi Capenas fluviolus. Sil. 13.

Et ſacer humectas fluvialia rura Capenas.

Dicta etiam eſt *Triumphalis*, quòd triumphantes per eam in urbem invehi ſolebant.

Caper, nomen proprium Grammatici.

Caper, fluvius Laodiceam clariſſimam Cariæ urbem cum Lyco & Aſopo amnibus alluens, Strabo *l.* 12. *Caprus* Plinio dicitur, qui etiam eſt Aſiæ min. fluv.

Capernaum, Vid. *Capharnaum*.

Caperſana, locus circa Zeugma Syriæ. Am. Marcell.

Capertini, agri circa Maſſiliam. Juſtin.

Caperturi, Commagenæ in Syria urbs. Anton.

Capeterum, caſtellum circa radices montium prope Theodoſiopolim. Cedrenus.

Capetis, arx circa Atzen. Curopalates.

Capetus, Albæ rex, 6. ab Ænea, Capyos fil. Tiberini pater. regn. an. 26. Ab an. M 3064. Dionyſ. *ant. Rom.* Ovid. *Met.* 14. Vid. etiam *Hugo Capetus*.

Capeus, Arab. Fel. ſinus. Plin.

Capha, urbs Pontica à Turcis expugnata. Vide *Theodoſia*.

Caphara, civitas in tribu Benjamin. Joſue 18. aliàs *Caphira*.

Capharath, oppidum in Galilæa, non procul, ut videtur, à Jotapata ſitum, in tribu Zabulon.

Capharbarucha, id eſt, villa benedictionis, ſita in monte: quem ad locum uſque Abraham proſecutus eſt duos angelos euntes Sodomam, ad ſubvertendas urbes, quæ contra Deum tantopere deliquiſſent: quo etiam loco benedictionem a recedentibus accepiſſe videtur. Erat in tribu Juda.

Caphareus, mons altiſſimus & prom. Eubœæ, *Capo dell' oro*, Helleſpontum verſus, impetuoſus, & formidoloſus, propter ſcopulorum frequentiam & crebros undarum vortices. 20. mill. à Scyro inſ. in Auſtr. 12. à Cariſto. 70. à Chalcide in Ort. Hic Nauplius, Eubœæ rex, mortem filii Palamedis Ulyſſis dolo interfecti ultus eſt. Nam cùm Græci Trojâ dirutâ redirent, Nauplius facem in montis vertice poſuit, ut locus fidem portûs haberet, quò cùm veniſſent, multi naufragium fecerunt. Unde Virg. *Æn.* 11.

Euboica cautes, ultorq; Caphareus.

Ovid. *Met.* 14.

Quos communis hyems importunusq; Caphareus
Merſit aquis. Et paulo antè,
—— *Cumulumq; Capharea cladis.*

Et *Triſtium primo*:

Quicunq; Argolicâ de claſſe Capharea fugit,
Semper ab Euboicis vela retorquet aquis.

Seneca Tragœdus,

Ubi ſaxa rapidis clauſa verticibus tegit
Fallax Caphareus. —— ——

Stat. 7. *Theb.*

Non humiles Ægas altumq; Capharea dixi.

Propert. 3. 7.

Saxa triumphales fregere Capharea puppes,
Naufraga cùm vaſto Græcia tracta ſalo eſt.

Idem 1. *lib.* 4. *eleg.*

Nauplius ultores ſub noctem porrigit ignes,
Et natat exuviis Græcia preſſa ſuis.

Baſſus *Antholog.* 1.

Ὀυλόμεναι νῆες Καφηρίδος αἴ ποτε νῆας
Ὤλεσαν Ἑλλήνων, καὶ σίδηρ Ἰλιάδα.

Pacuvius in Duloreſte apud Priſcianum, in voce *Pleros*, ait, *Pater Achaos in Caphareis ſaxis pleros perdidit*. Meritò igitur כיפא רוע *Capha rus*, id eſt, *contritor ſcopulus* à Phœnicibus eſt appellatus. Bochart.

Capharnaum, Græcè *Capernaum*, glorioſum & præclari nominis emporium erat, atque ex decem primariis regionis decapoleos urbibus una, in tribu Nephthalim atque adeo florentiſſima totius Galilææ metropolis, quæ reliquis pulchritudine, opibus, faſtu, luxuque excellebat: ſita eſt ad mare Galilææ ſuper ripam Jordanis fluvii, in finibus Zabulon & Nephthalim, in amœniori & feraciori Galilææ agro, atque ab Oriente quidem Jordanis, ab Auſtro verò ipſum mare urbis mœnia lambunt. Hæc urbs cùm & commoditate ſitus, & pulcherrimorum ædificiorum ſplendore, & civium multitudine, ac opulentia, nobilis imprimis ac illuſtris eſſet, Chriſti tamen Dei filii inhabitatione longè facta eſt illuſtrior, in qua multa miracula edidit, & primùm in ea cœpit prædicare Evangelium regni Dei. Hic etiam Matthæus ad Apoſtolat. vocatus. Nunc prorſus deſerta, poſtquam à Solimanno in cineres redacta eſt, niſi quòd paucæ ibi Æthiopum familiæ, qui à peregrinis loca ſacra quærentibus pecuniam extorquent.

Capharnaum, ſive *Capernaum*, fons uberrimus muro circumdatus: in tribu Nephthalim, ſcaturit è pede montis Chriſti, & mox in fluvium excreſcit, qui ſimiles coracino Alexandrino generat ac nutrit piſces: dividitur autem hic fluvius in tres rivos, quorum primus inter fontem hunc & urbem Capharnaum medius, mare Galilææ ingreditur, ſecundus ſuo aquæductu Bethſaidam civitatem tranſit: tertius verò terram Geneſar irrigat, & tandem à mari Galilææ abſorbetur.

Capharnaum, oppidum maritimum prope Cæſaream in tribu Manaſſe, aliud ab illo cujus in Evangelio fit mentio. Tyr. 10. *bel.* 26.

Capharſalama, urbs 1. Mach. 8.

Capharſorech, nomen torrentis eſt: ſed & uſque hodie ad Septentrionalem plagam Eleutheropoleos vicus oſtenditur, nomine *Capharſorech*, juxta villam Saraa, unde fuit Samſon. Eſt in tribu Dan.

Caphartobas, Idumææ vicus. Joſeph. *B. J. l.* 5. *c.* 4.

Caphas, Libyæ inter. mons. Ptol.

Capherdago, grandis vicus inter Dioſpolim & Jamniam demonſtratur. Eſt in tribu Dan.

Caphelerba, muri Hieroſolymitani pars 1. Mach. 12. lege *Caphenatha*.

Capheris, inter deſertas inſulas, quæ inter Cherſoneſum, & Samothracem ſunt, numeratur. Plin. 4. 12.

Caphira, vide *Caphara*.

Caphrena, op Plin. 6. 26. *Dicta eſt in Zeugmate Apamia, ex quâ orientem petentes excipit oppidum Caphrena munitum*, &c. ubi tamen aliæ editiones *apprimè munitum* habent, Venetianam dico & Parmenſem.

Caphthorim, id eſt, *ſphæra*, ſive *pomum* aut *Bola* vel *palma turturum* vel *exploratorum*, pop. Gen. 10. De quibus Bochartus *Phaleg. l.* 4. *c.* 32. *per totum*.

Caphyia, urbs Arcadiæ. Steph.

Capidava, Myſiæ infer. urbs ad Danubium. Anton.

Capillati, pop. inter Alpinas gentes. Plin. 3. 20.

Capillati, pars Gothorum inferior, ſuperior enim *Pileati* dicta fuit: hæc à ſacris, illa à Rep. Jornandes *de reb. Get. cap.* 11. *Elegit namq; ex illis* (Diceneus ex Gothis) *tunc nobiliſſimos prudentiores viros, quos Theologiam inſtruens, numina quadam & ſacella venerari ſuaſit, fecitq; ſacerdotes, nomen illis* Pileatorum *contradens, ut reor, quia opertis capitibus tiaris, quos pileos alio nomine nuncupamus, litabant: reliquam verò gentem* Capillatos *dicere juſſit: quod nomen Gothi pro magno ſuſcipientes, adhuc hodie ſuis cantionibus reminiſcuntur.* Petrus Patricius *in Eclog. Legat. Decebalus*, (Dacorum Rex) *Legatos ad Trajanum miſit* Pileatos *dictos: hi enim apud illos ſunt honoratiores. Prius namq;* Capillatos *miſerat, qui apud eos viliores æſtimati ſunt.* V. & Caſſiodor. *lib.* 4. *form.* 49.

Capilli, apud Gothos & Boreales pop. in magna olim veneratione *In capillo eſſe*, idem eſt, ac in virginitate eſſe, Longob. *l.* 2. *Tit.* 14. *l.* 20. & *l.* 24. Nuptæ ex antiquo more caput tegebant, virgines nudum præbebant, demiſſis interdum à tergo crinibus. Virgil *Æn.* 1.

Virginis os habitumq; gerens & virginis arma,
Spartana, dederatq; comam diffundere ventis.

Quo ritu antiquiſſimo hodie multis in locis nubentes utuntur, Principum præſertim filiæ. Feudiſtis nihil aliud videtur ſonare, quàm *in domo patris permanere*: ideoque ad ipſas quoque nuptas trahunt. *Capillum ſuſcipere*, adoptionis ſymbolum. Sic P. Diac *de geſtis Longob. l.* 6. *c.* 53. *Circa hæc tempora*, inquit, *Carolus, Princeps Francorum, Pipinum fil. ad Luithprandum direxit, ut ejus, juxta morem, capillum ſuſciperet. Qui ejus Cæſariem incidens ejus pater effectus eſt.* Sic Benedictus II. cum clero & exercitu ſuſcepit mallones capillorum Juſtiniani & Heraclii filiorum Imperatoris, A. C. 684. Biblioth. *in ejus vita*. Vid. quoque Aimon. *de geſtis Franc. lib.* 4. *c.* 57. Leonem Marſic. *in Chr. Caſin. l.* 1. *c.* 49. Hinc *Capilli* ſeu *Comæ detonſione* uſi ſunt Galliæ Reges, in abnegationem filii, Gregor. Tur. *Hiſt. l.* 6. *c.* 24. Longobardi item conſpiratores tondebant, in notam infamiæ. Servis autem manumiſſionem notabat: nam pileus libertatis calvo capiti imponendus, Gothofr. Saxones apud Greg. Tur. *Hiſt. l.* 5. *c.* 15. & P. Diac. *de geſtis Longob. l.* 3. *c.* 7. devoverunt ſe neque barbam, neque *Capillos inciſuros*, niſi de hoſtibus Slavis ultionem ſumſiſſent. Mos Germanis antiquus, crinem barbamque ſummittere, nec niſi hoſte cæſo exuere votivum obligatumque virtuti oris habitum. Tacit. Hinc veteres Anglos, inſtar Sacerdotum, raſos apparuiſſe, legitur. Vid. Spelm. *Gloſſ. Archaol.* De Capillo Simſonis, in ſacris: Coma Græcorum, Cæſarie Achillis Hom.

Capima, Arab. Fel. inſula in Indico mari.

Capionis turris, in Hiſp. eſt ad Bætim fluv. ſita in petra, quam circumcirca pelagus alluit. Ea ſicut Pharus mirum in modum ad navigantium ſalutem ædificata eſt. Strab. 3. Nunc *Chipiona*, caſtrum in colle, ad oſtia Bætis, in ora Oceani. Vix 1. leuc. à Fano Luciferi in ortum. 5. à portu S. Mariæ. Parvi momenti. Baudrandus.

Capis, Colonia Italica. Frontin.

Capiſa, Paropaniſi op. Ptol. pop. *Capiſſena* Plin. 6. 33.

Capiſtranus Joh. in loco cognomine, prope Aquilam, in Aprutio, natus, parente nobili Andeg. qui Ludovicum Andeg. ſub Carolo VI. Galliæ R. Regi Neapolitano, propinquo ſuo ſuppetias euntem, comitatus erat. Franciſcanus, Generalis Ordinis, Inquiſitor, Legatus in Germaniam, ad Huſſitas ſub jugum Rom. communionis retrahendos, tuba belli ſacri, ſub Nicol. V. & Calixto III. exercitus contra Turcas individuus comes, qui ab obſidione Belgradi tum repulſi: Obiit in Hungaria, Anno 1456. Scripta ei de auctoritate Papæ & Concilii, de Conjugio, de Excommunicatione tribuuntur. Bellarm. *de Scr. Eccl.* Trithemius, Blondus, Wadingus, Poſſevinus, &c.

Capitalia, mons Indicorum altiſſimus. Plin. *6.* 20.

Capitanata, ſic dicta, à quo Baſilius Imper. certum quendam Capitaneum eò miſit, prov. regn. Neap. pars Apuliæ Dauniæ, fertilis admodum & rigua. Ei à Sept. & Or. Mare Adriat. ab Occid. Comitatus Moliſinus; à Merid. Principatus Ulter. Baſilicata & terra Bariana. Urbes præcipuæ, Manfredonia, Aſculum Apulum, Luceria Paganorum, Bovina, & Troja. Merula *Coſmogr.* Leander. *deſcr. Ital. pag.* 249.

Capitaneus, proprie qui prædia vel dignitatem in capite tenuit, hoc eſt, ab ipſo Rege, Baro Regis vel Regni. Plebi enim terras olim non dividebant Reges, ſed vel pagos integros, vel amplas ruris portiones Capitaneis conferebant, qui acceptas itidem ſuis diſpartiebantur clientibus. Communiter *Capitanei* appellantur, qui cœtui præſunt, tanquam caput, tum in re militari, Curopalati κεφαλάδες, tum in Civili & Eccleſiaſtica: unde Lyra in Matth. *cap.* 17. *verſ.* 27. *Quia jam Petrum fecerat Capitaneum ſuper alios Apoſtolos.* Vid. Henr. Spelmannum *Gloſſ. Archaeol.*

Capitis viridis Inſulæ Oceani Atlant. ex adverſo Capitis viridis, in Afr. Aliàs *Heſperides* & *Gorgades*. Sunt 10. numero, Nempe præcipua S. Jacobi, Ignium, S. Antonii, S. Vincentii, S. Luciæ, S. Nicol. Boni viſus. Salis, Maji & Brava. Sub Luſitanis.

Capitium, Siciliæ urbs, circa Symæthi fontes, vulgari nunc incolis vocabulo *Capizzi* dictum. Id Ptolemæo vocatur Καπίτιον. At Romanis fuiſſe videtur *Capitium*, & inde Opidani *Capitini*, Nam Ciceroni *Verrinâ* 2. memoratur, inter cæteras Siciliæ urbes celebriores, *Capitina civitas.*

Capito. 8. Hieroſolymorum epiſcopus Anno Dom. 165. Item alius, poſt Julianum II. uſque ad annum quintum Commodi, à N. C. 186. Euſ. *in Chron.* Item Poëta Alexandrinus, ſcripſit Commentarios ad Philopappum, *lib.* 7 *&* 8. Voſſ. *de Hiſt. Gr. lib.* 3. *de Poet. c. ult. de Mathem. cap.* 69. §. 19.

Capito, Vid. *Valerius.*

Capito Atejus, Vid. *Atejus Capito.*

Capito Fabricius Wolphgangus, Hagenoa Alſatiæ oriundus, patre Ordinis Senatorii, Theologus celebris, Reformationis opus, cum Bucero, in partibus Rheni ſuperioribus, egregiè promovit. Cum eodem interfuit colloquio Marpurgenſi, Anno 1529. in quo inter Evangelicos in omnibus ferme conventum. *Vir ingenii & judicii præclari, literarum & Scholarum ita amans, ut qui maximè.* Melch. Adami *in Vitis Theol. Germ.* Ejus in Hexaëmeron explicatio doctiſſima, in Hoſeam Comment. in Habbacucum Enarrationes, &c. prodierunt Argentinæ, Anno 1526. 1528. 1539. Obiit ibidem, ex peſte, an. 1541. æt. 63.

Capito Fonteius, — *ad unguem Factus homo*, uti eum in hodœporico vocat Horatius

Capito Lycius, compoſuit hiſtoriam Iſauricam libris 8. Epitomen Eutropii, de Pamphylia, & alia, de quibus vide Voſſ. *Hiſt. Græc. lib.* 3. *pag.* 339.

Capito Titinnius, ſcripſit exitus illuſtrium virorum. Plinius *lib.* 8. *ep.* 12.

Capitolias, Cavæ Syriæ urbs. Ptol. vix 60. mill. à Damaſco, in Auſtr. *Sueta* P. de Vico.

Capitolinus, Jovis cognomen, quòd templum in monte Capitolino extructum haberet, votum quidem primùm à Tarquinio Demarati filio, extructum deinde à Tarquinio Superbo. Diverſus hic à Jove Tonante, quem D. Auguſtus conſtituit, quòd liberatus eſſet periculo, cùm, in expeditione Cantabricâ, per nocturnum iter lecticam ejus fulgur perſtrinxiſſet, ſervumque aurigam exanimaſſet. Sueton. *in Aug.*

Capitolinus, cognomen M. Manlii, qui ob tyrannidem affectatam de Saxo Tarpeio dejectus eſt.

Capitolinus Cajus Jul. Conſul Collega Aureliani Auguſti, anno ab U. C. 1026. Chr. 274.

Capitolinus Julius hiſtoricus, qui de Cæſaribus ſcripſit; ſub Diocletiano, cui vitam Antonini Pii, & Veri dedicavit: ſicut Cl. Albini, Macrini, 2. Maximinorum & 3. Gordianorum, Conſtantino. Maximi verò & Balbini nemini inſcripſit. Plurium aliarum auctor, quæ tamen periere. Vide Voſſium *de H. Lat. lib.* 1. *cap.* 7. Corn. *Capitolinus*. Auctor libri, Trebellio Pollioni, *in Vita* 30. *tyrann.* laudati, ubi poſt illum ſcribit, *in Odenato*, Zenobiam, non ſolùm virtute & rerum geſtarum gloriâ, ſed & formâ omnes alias in Oriente præcelluiſſe. *c.* 14.

Capitolium, prægrandis arx Romæ in monte Saturnio ex prædâ Apiolarum, Latinorum urbis, à Tarquinio Superbo extructa. Plin. 3. 5. Pulſis Regibus anno pòſt tertio, M. Horatius Pulvillus eâ magnificentiâ dedicavit, quam immenſæ poſtea Romanæ opes ornarent potius, quàm augerent. Vide Tacitum, *lib. hiſt.* 3. Virg.

— *Capitoli immobile ſaxum.*

Sic dictum *à capite Toli* Vulcentani, teſte Arnob. ibi reperto, dum fundamenta templi Jovis, Dionyſ. Halic. *lib.* 4. foderent. Antea mons Tarpeius vocabatur, à Tarpeiâ Virgine Veſtali, quam ibidem Sabini ſcutis ſuis obrutam necarunt. Virg. *lib.* 6.

Iſte triumphata Capitolia ad alta Corintho.

Et *Capitolia celſa* eidem *Æn.* 8. *Fulgens Capitolium.* Horat. 3. 3. Suet. *in Veſp. Ipſe reſtitutionem Capitolii aggreſſus.* Intellige Cap. novi, quod reg. urbis 8. ſive reg. Fori Romani. Aliud enim vetus fuit reg. Urb. 6 ſive reg. Circi Flaminii. De utroque P. Vict. *in topogr. urb.* & *Notit. Imp.* Varro *L.* 4. Mart. 7. 72. De vetere autem etiam Val. Max. 4. 9. Novi Cap. conditores Tarq. reges Priſc. & Superbus. Dedic. autem Hor. Pulvil. Plin. 3. 5. Tac. *Hiſt.* 3. Veteris conditor N. Pomp. apud Aurel. Caſſiod. *in Chron.* Lloyd. Capitolium in cineres redactum ſub Vitellio, a Veſpaſiano reparatum eo tempore, quo Hieroſolymitanum templum in cineres reſedit. Rurſus cœlitus ſub Tito tactum, Domitianus denuo magnificentius extruxit, inſtitutis Agonibus Capitolinis, qui 5. quoque anno celebrarentur. Etiam Aram ibi ab Auguſto poſitam, cum inſcriptione, *Ara primogeniti Dei*, dicunt: nunc templum extructum in celebri hoc loco, *Ara cæli*, dictum. Morer. Neque tantùm Romæ *Capitolium* erat, ſed & in aliis urbibus, uti obſervat doctiſſimus Lilius Gyraldus. *de Diis Gentilibus. Syntag.* 2. V. gr. Narbone. Sidon. Apoll. *Carm.* 23.

Salve Narbo nobilis
Delubris, Capitoliis, monetis.

Itemque Capuæ. Sil. Ital. *l.* 10. *de Annibale eam ingreſſo,*

— *Monſtrant Capitolia celſa.*

Capiton latro, qui cùm aliquandiu latrociniis vacaſſet, pertæſus vitæ, in ſolitudinem ſe contulit, ubi annis 50. duravit in quodam ſpecu,

Capitulum, Italiæ urbs prope Bovillas, & Calatias. Cluverio oppidul. verſus Fucinum lac. ubi nunc forſan vicus *Luco.*

Capituria, Thraciæ op. Procopius.

Capleia, vicus pagi Ternodorenſis, vino inclytus: Nunc *Chabloe*, aut *Chablis*. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Capnias, Poëta Gr. Suid. Ejus ſcripta in fumum abierunt. Voſſ. *de Poet. Gr. pag.* 87.

Capnio, vide *Reuchlinus.*

Capnobatæ, pop. qui *Myſi* dicuntur. Strabo *lib.* 7. Scribit autem Poſidonius, Myſos religioni indulgentes ab animantibus abſtinere, & eam ob cauſam pecus omne vitare, melle verò & lacte, & caſeo veſci. Quumque tranquillam exigerent vitam, ob Deorum culturam, Deicolæ & Capnobatæ, id eſt, *fumo conſcenſores* nominantur.

Capertes, Marmaricæ locus. Anton.

Capotana, Aſiæ urbs. Ptol.

Capotes, Aſiæ mons, ex quo Euphratem oriri Lucinius Mutianus antiquiſſimus rerum ſcriptor credidit. Plinius *libro* 5. *capite* 24. &c.

Cappadocia, Aſiæ regio ampla mari Euxino expoſita, inter Galatiam ad occid. & Armeniam min. ad ortum contenta, introrſus in auſtrum uſque ad Ciliciæ fines Tauro monte dividente extenſa, Plin. *lib* 6. *cap.* 8. Strab. *lib.* 12. Hujus præſes, Cl. Herminianus, acris Chriſtianorum hoſtis, tandem à vermibus corroſus, dedit operam omnem, ne illi id reſcirent: *Nemo ſciat*, ajens, *ne gaudeant Chriſtiani.* Anno 210. Docuit ibi Firmilianus, Anno 255. Occupata eſt à Solimanno Turc. Imp. Alimbego, per Baſſam Ferat, occiſo, A. C. 1537. unà cum Galatia & Armenia. P. Jovius, Thuan. *in Hiſt &c.* In ea urbes olim celebres Trapezus, Comana Pontica, & Comana Cappadociæ, deinde Amaſea, Cæſarea, Tyana, & Sebaſte ac Satala. Nunc clarent Amaſea, ex quâ nomen regionis ad occid. quæ *Amaſia* nominatur, Trapezus & Nicopolis, ex qua regio ad ortum *Genech* dicitur & Neocæſarea, in medio, ex qua reg. *Toccato* vocatur. Ferrar. In 4. prov. hodie dividitur, *Genech, Suas, Anadole & Amaſia*, juxta Morerium.

Urbes Cappadociæ, quæ adhuc durant, cum aliquot Armeniæ min. ſunt hæ:

* Amaſea.	Laranda.
Archalla.	Mazaca, poſtea Cæſarea.
Baratha.	* Melitene.
Cæſarea. V. Mazaca.	Mocaſus.
Comana Ponti.	* Neocæſarea.
Ceraſus.	Nazianzum.
Cybiſtra.	Nyſſa.
Derbe.	Pharnacea.
Diocæſarea.	Pityuſa.
* Iconium.	Polemonium.

Rhizus & Rhizæum. * Sebaſtopolis.
Saſima. Trapezus.
Sebaſte. Tyana.

Pop. *Cappadoces*. Duobus olim inſignes fuere. Primò Equis. Dionyſ. Perieg. *Verſ.* 973.

—— Ἐπ' ἠπείροιο βαθείης
Καππαδόκαι ναίουσιν ἀμύμονες ἱπποβόται.

Solinus, ubi de *Cappadociâ*, *Terra illa ante alias altrix equorum, & proventui equino accommodatiſſima eſt*. Solinum ſecutus Iſidorus, *Terra ejus ante alias nutrix equorum*.
Oppianus *Cyneg. lib.* 1. *Verſ.* 197. de equis Cappadocicis:

Καππαδόκαι τε κλυτοὶ, Ταύρου προπάροιθε νέμονται.

Item, Κραιπνότεροι δὲ πέλουσιν ὅσοι μάλα μορμύρουσι.
Secundò Mulis. Hom. *Catalogo*,

Ἐξ Ἐνετῶν ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων.

Id eſt, ex Amiſo Cappadociæ urbe, ad Pontum celeberrima, ut veteres interpretantur. Unde colligit Conſtantinus Porphyrogenneta. *Them.* 7. Τὸ τῶν ἡμιόνων γένος ἐκεῖθεν πρῶτον ἐκφῦναι. Et Plut. περὶ Φιλοπλουτίας, in divitum jumentis cenſentur, ἡμίονοι Γαλατικοί, quia inter Galatas, & Cappadocas medii ſunt Heneti. De iiſdem ita Plin. 8. 44. *Theophraſtus vulgò parere mulas in Cappadociâ tradit, ſed eſſe id animal ſui generis*. Et Strabo *lib.* 11. Cappadociam ſcribit, Perſis conferre quotannis, tributi nomine, ἵππους χιλίους, καὶ πεντακοσίους, ἡμιόνους δὲ δισχιλίους. Mancipiis etiam notabiles fuere. Cicero *in Oratione, poſt reditum in Senatu*, *Cappadocem modò abreptum de grege venalium diceres*.
Horat. *lib.* 1. *ep.* 6.

Mancipiis locuples, eget æris Cappadocum Rex.

Perſ. *Sat.* 6.

—— Ne ſit præſtantior alter
Cappadoces rigidâ pingues paviſſe cataſtâ.

Mart. 10. 76.

Nec de Cappadocis eques cataſtis. V. & Claud. *de equo Hon.* Nempe Cappadocum ingenia tam erant ſervilia, ut, cùm illis Romani permiſiſſent vivere ſuis legibus, libertatem deprecati ſint, οὐ γὰρ δυνατὸν φέρειν αὐτὴν ἔφασαν. Hæc de ſuis civibus refert, Strabo ipſe Cappadox, *lib.* 15. Hiſtoria regionis hujus paucis iſta eſt. Ariarates, unus ex priſcis Cappadociæ Regibus. Cujus Succeſſorum plures P. R. amici. Ariobarzanes ſæpe à Mithridate pulſus, à Pompeio reſtitutus eſt. Quo mortuo Archelaus, favente Antonio, regno admotus eſt, cujus filia Glaphira Alexandro, Herodis M. filio nupſit. Poſtea in provinciam Cappadocia à Rom. redacta eſt, & per Proconſules adminiſtrata. Iſaacus Comnenus, Conſtantinopoli profugus Anno 1204. ibi Imperii Trapezuntini ſedem conſtituit, à Trapezonte Metrop. dicti, manſitque uſque ad Davidem Calo-Johannem, à Mahomete 2. an. 1461. captum: Qui in Græciam abductus, cum regia prole, ibi necatus eſt. Volaterr. & Genebr. *Chron.* Nicetas. P. Jovius, *hiſtor.*

Cappadox, amnis in Cappadociâ. Plin.

Cappagum, Hiſp. Bæticæ oppidum conventus Gaditani, Plinius 3. 1.

Cappellianus, Mauritaniæ procurator, exercitum adverſus Gordianum duxit, cum vicit; cecidit Gordiani filius. Herodian. *lib.* 7.

Cappidus. Parochus Staverenſis, in Friſia, ſub Conrado & Henrico Aug. Genealogias Principum, Ducum & Regum Friſiæ compoſuit, Eccleſiaſt. itidem hujus hiſtoriam, aliaque, quæ incendio fortuito perierunt. Voſſ. *de hiſt. Lat. l.* 2. *c.* 39.

Capra, meretrix quædam apud Suidam, ob voracitatem dicta.

Capra, ſignum Cœleſte. Hæc, ut poetis placet, Amaltheæ capra fuit, cujus lacte educatus eſt Jupiter, quare poſtea rerum potitus inter aſtra eam collocavit. Græcis αἶξ Ὠλενίη, Aratus, *in Phænomenis*:

Ὠλενίην δέ μιν αἶγα Διὸς καλέουσ' ὑποφῆται.

Capram dictam volunt Ὠλενίην, quòd apud urbem Bœotiæ *Olenum* nutrita, ut eſt apud Strab. *lib.* 8. vel quòd in *ulnas Aurigæ*, ſive Oleni Vulcano prognati filiæ excepta fuerit. Cur autem in cœlum relata ſit, explicat Cæſar Germanicus Aratæa vertens,

—— —— Illa putatur
Nutrix eſſe Jovis, ſi verè Jupiter infans
Ubera Cretæa mulſit fidiſſima Capra.
Sidere qua claro gratum teſtatur Alumnum.

Et Ovid. 5. *Faſt.*

—— —— Primâ mihi nocte videnda,
Stella eſt in cunas officioſa Jovis.
Naſcitur Olenia ſidus pluviale Capella,
Illa dati cœlum præmia lactis habet.

Horat. vocat *inſana Capræ ſidera*, quia noctes frigidas inducere ſolet: eoque ortu ſuo vitibus nocere legas apud Pauſan. *in Corinthiacis* Vide Cæſium *Cœl. Aſtron. p.* 127. &c.

Capra, aliàs *Caprile*, Vicus agri Florentini, in confin. Duc. Urbini, ad fontes Armenii flu. prope Apenninum. 5. mill. ab ortu Tiberis in Ortum.

Capra mons, villa olim Regia in Tungrorum finibus diœceſive Leodicenſi, vulgò *Chievremont*, aliàs *Kevermont*. Munita egregie, regnante Ottone I. ſed caſtellum hoc ſeu oppidum funditus ſuſtulit Notegarius Epiſc. Leod. A. C. 980. Vid. Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Capranica, opp. Ital. aliàs amplum in dit. Pontif. in prov. patrimonii D. Petri, vix 2. mill. à Sutrio, Vetrallam verſus, & 3. à Roncilione. Deficit in dies.

Capraria, inſ. montuoſa, cum caſtro, contra Piratas, culta, in mari Liguſtico, capris abundans, quam Græci *Ægilon* dicunt. Plin. 3. 6. Solin. *cap.* 9. Aliis *Capraſia*, Varro *R. R.* 2. 3. *Capræ, quas alimus, à capris feris ſunt ortæ, à queis propter Italiam Capraſia inſula eſt nominata*. *Capraia* vulgò, ſub Genuenſibus, quibus ibi præſidium. De eâ Rutilius *lib.* 1.

Proceſſu pelagi jam ſe Capraria tollit.

Capraria, Inſ. parva maris Adriat. una ex Tremitanis, quæ aliàs *Diomedææ* dictæ. Oblonga eſt atque deſerta, verſùs oram Apuliæ & montis Gargani. Pendet ex regno Neapolitano.

Capraria, altera inſ. maris Iberici, ſive Balearici, vulgò *Cabrera*. Majoricæ adjacet in Auſtr. parvi circuitus.

Capraria, item una ex inſulis Fortunatis, *Caſperia* Ptol. *Forteventura*, teſte Nigro, à Canariâ 10 leuc. diſſita. Baudrando *Palma* eſt. Circuitus 25. leuc. cum urbe *Palma*. Vide *Canaria*.

Capraria, caſtrum pagi Biterrenſis, vulgò *Cabriere*, non procul à Fonticulis & Piſcenis, 4. leucis & dim. ab urbe Biterris. Vid. Hadr Valeſium *Not. Gall.*

Caprarienſes, pop. & montes Mauritaniæ. Ammianus Marcellinus.

Caprarola, palatium ſuperbiſſ. Parmæ D. in prov. Patrim. D. Petri. Opus eſt Vignoli Architecti, extructum ab Alexandro Card. Farneſ. 26. mill. à Roma Viterbum verſus; In tractu *Stato di Ronciglione* dicto.

Capræ, locus in Tuſciâ, ubi Totilas interemptus eſt. Procop. *lib.* 3. Hodiè *Capreſe* vocari ſcribit Leander.

Capraſa, Calabriæ op. Anton. hodie *Tarſia* Barrio. Principatus tit. clarum: medium ferme inter ſinum Tarentinum, & mare Tirrhenum, in tractu valde riguo. 18. mill. à Roſciano in Occaſ. 15. à Caſſano in Auſtr.

Capraſia, vulgò *Porto di Magna vacca*, vicus eſt Duc. Ferrarienſis, cum caſtro & portu, in ora maris Adriat. ubi ſtagnum Comaclium in mare ſe exonerat 14. mill. à civ. Comaclo, 10. ab oſtiis Padi. Baudr.

Capraſia, Padi flu. oſtium. Plin. 3. 16.

Caprea, inſula regni Neap. ultra Surrentum Campaniæ urbem circiter 8. m. p. nobilis coturnicum incredibili multitudine, quæ ex Italiâ volantes illic bis in anno capiuntur. Ovid. *Met.* 15.

Inde legit Capreas, promontoriumq; Minervæ.

Ptolemæo autem ſingul. num. Καπρία. Reliquis Græcis Καπρέαι, & Καπρέα. Hodieque vulgò *Capri*. De ſitu Dio *lib.* 52. Κεῖται δ' ἡ νῆσος τῆς κατὰ Σύῤῥεντον ἠπείρου. Χρεῖον μὲν οὐδὲν, ὄνομα δὲ νῦν ἔτι διὰ τὴν Τιβερίου ἐνοίκησιν ἔχουσα. Contra ſanè tradit Statius 3. *Sylv. carm.* 1.

—— Dites Capreæ, viridesq; reſultant Taurubulæ.

Sueton. *in Tib. cap.* 40. *Peragratâ Campaniâ, Capreas ſe contulit, præcipuè delectatus inſulâ, quod uno parvoq; litore adiretur, undiq; præruptis immenſæ altitudinis rupibus, & profundo maris.* Plin. 3. 6. *A Surrento 8. millibus paſſuum diſtantes Tiberii Principis arce nobiles Capreæ circuitu 40. millia paſſuum.* Vel potius ſeceſſu ejus infames. Vide Suetonium, Juvenal. *Sat.* 10.

—— Tutor haberi
Principis, anguſtâ Caprearum in rupe ſedentis
Cum grege Chaldæo.

Pharus etiam fuit in hâc inſulâ. Suet. *in Tib. cap.* 74. *Et ante paucos, quam obiret, dies, turris Phari terræ motu Capreis concidit.* Inſtauratam rurſus fuiſſe apparet ex Statio *Sylv.* 3. *Carm.* 5.

Teleboumq; domos, trepidis ubi dulcia nautis
Æmula noctivagæ tollit Pharus æmula Lunæ.

Teleboas autem Capreas inſulam habitaſſe teſtatur Virgilius *Æneid.* 7.

Nec tu carminibus noſtris indictus abibis
Oebale, quem generaſſe Telon Sebethide nymphâ
Fertur, Teleboum Capreas cùm regna teneret
Jam ſenior. Hinc Telonis inſula, Silio, *l.* 8.
Non Prochyte, non ardentem ſortita Typhæa
Inarime, non antiqui ſaxoſa Telonis — Inſula. Eſt in mari Tirrheno, 3. mill. à Minervæ prom. 24. à Neapoli cum Civ. parva. Baudr.

Caprea palus, ad quam Romulus evanuit. Plut. & Cicero. Ovid. 2. *Faſt.*

Eſt locus, antiqui Capreæ dixere paludem,
Fortè tuis illic Romule jura dabas.

Caprenas, Vid. *Secundus Caprinas.*

Capreolus, Ep. Carthag. ob Africam à Vandalis miſerè afflictam, Concilio Epheſino intereſſe cùm non poſſet, miſit illuc Diaconum Beluſam, cum literis, quibus abſentiam excuſavit. Act. Concil. Eph. *tom.* 2. *c.* 9. Alterius ejus epiſtolæ de Incarnatione meminit Baron. *ad an.* 431.

Caprea.

Capreolus Elias, JC. inſignis, Brixiâ oriundus. Scripſit hiſtoriam patriam 14. libb. Anno 1599. Leand. *deſcr. Ital.*

Capreolus Joh. Dominicanus, obſcuro circa Toloſam loco, Thomæ Aq. acris defenſor. Scripſit 4. libr. Com. in Magiſtrum Sentent. Sec. 15. Diſputationis ejus cum Toſtato, in Concilio Baſil. meminit Spond. *Annal. an.* 1443. *n.* 10.

Caprera Bern. Siciliæ M. judex, poſt mortem Martini, Regni & Blancæ viduæ deſiderió flagrans, magnorum malorum cauſa fuit. Fazell. *l.* 2. *deſcr.* 9. *c.* 8. Surita, *l.* 11.

Capreta, Aſiæ pop. inter Ciliciam, Cappadociam, Cataloniam, & Armeniam, ubi fuit poſtea condita Apamia à Seleuco rege. Plin. 5. 30.

Capria lacus, in Pamphyliâ. Strab. 14.

Caprianus, mons Siciliæ circa Heracleam. Diodor. *in Fragm.*

Capricornus, Decimum Zodiaci ſignum, quod Sol ingrediens Solſtitium facit hybernum. Hunc *Pana* fuiſſe nonnulli exiſtimant, qui in Ægypto, repentino adventu Typhonis Gigantis, perterritus, poſteriorem ſui partem in piſcis caudam, priorem in formam hirci commutavit: cujus ingenium admirans Jupiter figuram hanc dicitur in cœlum tranſtuliſſe. Horat. 2. *Carm.* 7.

—— Seu tyrannus
Heſperiæ Capricornus undæ.

Propert. 4. 1.

Lotus & Heſperia quid Capricornus aquâ.

Manilius *lib.* 4.

Tu Capricorne regis, quicquid ſub ſole cadente
Expoſitum. —— ...

Vide de hoc ſidere prolixè agentem Cæſium *Cœl. Aſtron. p.* 89. Natus hoc ſidere, Auguſtus, nummos complures ex argento, auro & ære ejus notâ percuſſit, Car. Patinus in Suet. *Auguſt. cap.* 49 Idem ſidus natale habuiſſe, Coſmum Medicæum, Magnorum Florentiæ D primum, refert Thuanus.

Caprificialis, dies Vulcano ſacer fuit, quo Attici æſtivi melliſ vindemias auſpicabantur. Plin. 11. 15.

Caprilia. appellatur ager, qui vulgò *ad Capræ paludes* dici ſolet, Feſto auctore.

Caprima, Cariæ reg. op. Diod. *l.* 19.

Caprena Turris, arx Gall. & Inſ. parva in ora provinciæ, prope Maritimam, media ferme inter Maſſiliam & oſtium Rhodani; *La Tour de Bouc.*

Caprius, vir, cujus meminit Horat. 1. *Serm Sat.* 4.

Non ego ſum Capri neq; Sulci. — & rurſum,
Sulcius acer
Ambulat, & Caprius malè rauci, cumq; tabellis.

Caprotinam Junonem, & Nonas Julias *Caprotinas* veteres dixere, quòd Romæ nonis Caprotinis ſub Caprifico ſacra fierent. Nam poſt urbem captam, cùm ſedatus eſſe Gallicus tumultus, exhauſtâ Rep. finitimi opportunitatem invadendi Romani imperii nacti, præfecerunt ſibi Poſtliminium Livium Fidenatum Dictatorem. qui fœciali ad Senatum miſſo poſtulavit, ut ſi vellent reliquias ſuæ urbis non deleri, matres familiâs & virgines omnes ſibi dederentur. Et cum Patrum hâc de re eſſet anceps deliberatio: ancilla nomine Philotis, aſſumptis cæteris omnibus ancillis, matrum familiâs, virginumque habitu aſſumpto, nomine Dominarum ad hoſtes tranſiit, perſequentibus cæteris ad rei fidem. Quæ cùm à Livio in caſtris diſtributæ eſſent, hoſtes plurimo vino provocarunt, diem feſtum apud ſe eſſe ſimulantes: quibus ſomno obrutis ex Caprifico ſigno dato hoſtes trucidati ſunt. Itaque memor Pop. Rom. accepti ab ancillis beneficii, omnes juſſit manumitti, dotemque iis ex publico aſſignavit, diemque ipſam *Nonas Caprotinas* appellavit: & ſacra annua Junoni Caprotinæ ſub Caprifico inſtituit, adhibito lacte ad rei memoriam.

Caprula, ut ec. inſ. proximæ littori Fori Julii, in mari Hadriat. 40. mill. à Venetia in Cæciam, 4. ab oſtio Romati fluv. Ægrè inhabitatur, propter aëris graveolentiam; *Caborle* vulg.

Caprullum, portus prope montem Athô. Pompon. 2.

Caprus, portus in Cherſoneſo Athi montis, & ejuſdem nom. inſ. Strabo: *Epitome*. Item, fluv. Aſiæ in Mæandrum cum Lyco influens.

Capſa, Libyæ inter. urbs. Ratio nominis non eſt obſcura (ait vir magnus) Ebræis enim קפץ *Caphas* eſt συσφίγγειν *comprimere & conſtringere* Hinc meritò *Capſa* dicitur, quam undiquaque premebant vaſtiſſimæ ſolitudines. Florus, *Capſam in media Africâ ſitam, anguibus, arenisq; vallatam.* Salluſtius de Capſenſibus. *Muniti adverſum hoſtes, non mœnibus modò & armis, atq; viris, verùm etiam multo magis locorum aſperitate.*

Capſa, urbs Chalcidicæ regionis juxta Pellenen, Thermæ Sinui vicina. Steph.

Capſaga. Syriæ urbs, Curt. *lib.* 10. Vetuſtiores Editiones legunt *Tapſagas*. Ortelius *Thapſacum* Ptolomæi eſſe putat.

Capſitani, pop. Zeugitanæ regionis, quæ *Africa minor* dicitur. Plin. 5. 4.

Capſum, op. à Narſetâ per deditionem captum an. 561. Agathias, *lib.* 2.

Capſæ ſinus maris Mediterr. in ora regni Tunetani, olim *Syrtis minor*. In eum influit Capſus, ſicque dicitur ab urbe Capſâ adjacente.

Capua, totius olim Campaniæ urbs præſtantiſſima, quam Vulturnus amnis interfluit. Diodorus eam M. Genutio Agrippâ, & Curtio Chilone Coſſ. conditam tradit, ab Oſcis. Livius à *Capy* Samnitum duce dictam exiſtimat. Alii à Falcone, ſub cujus augurio condita eſt, qui priſcâ Tuſcorum linguâ *Capys* dicebatur. Virg. à *Capy*, Æneæ commilitone, qui eam condidit, dictam mavult: *Æn.* 10.

Et Capys, hinc nomen Campanæ ducitur urbi.

Cujus ſententiæ ſubſcribit Suetonius *in Julio Cæſare*. Strabo inde dictam exiſtimat, quòd eſſet 12. Campaniæ urbium caput. Hoc certè conſtat, Campaniæ urbium potentiſſimam fuiſſe, & Punici belli tempore Romanæ urbis æmulam, agri autem bonitate nulli terrarum poſthabendam. Virg. 2. *Georg.*

Talem dives arat Capua.

Strabo *lib.* 5. Καπύην μητρόπολιν, κεφαλὴν τῷ ὄντι κατὰ τὸν ἐτυμολογισμὸν τοῦ ὀνόματος, dictam ſiquidem vult à *Capite*. Subdit, Τὰς γὰρ ἄλλας πολίχνας νομίζοι τ' ἂν κατὰ σύγκρισιν, πλὴν Τεάνου Σιδικινοῦ. Florus 1. 16. *Urbes ad mare Cumæ, Puteoli*, &c. & *ipſa caput urbium Capua, quondam inter tres maximas Romam, Carthaginemq; numerata.* Vide Cluver. *Ital. Ant. lib.* 4. *pag.* 1174. Cicero luxus infamiâ Capuam notans, *luxuriæ & ſuperbiæ domicilium eſſe ait:* in Orat. *de lege Agrariâ contra Rullum*, item in Orat. *poſt Red. in Sen.* Livius *lib* 23. *Prona ſemper civitas in luxuriam.* Hujus Annibal, poſt pugnam Cannenſem, deliciis fractus eſt, quo factum, ut Capua à Romanis, aliâs deſtruenda, conſervaretur. Poſtmodum Colonia facta, à Genſerico Vandalorum R. vaſtata, à Narſete verò, Juſtiniani duce, reparata eſt. Capta à Ludovico II. Imp. & Saracenis erepta Anno 866. qui illam rurſus expugnarunt, an. 884. iterum à Longobardis deſtructa, qui etiam novæ Capuæ fundamenta jeciſſe videntur. Quæ Archiepiſc. ab an. 968. Capuani Principes Johannem XIV. Pontif. qui à Romanis imperium affectantibus pulſus fuerat, reduxerunt, Anno 966. Anno dein 1167. Guilielmus fil. Mali rex Siciliæ, Dux Apuliæ & Calabriæ, ac Princeps Capuæ ab Hadriano Pontif. confirmatus eſt, Dionyſ. Halic. Cato, Sempronius, Appian Al. Tacitus, Sueton. Silius Ital. Leander *deſcr. Ital. pag.* 164. *& ſeqq.* Hic Concilium Anno 389. 1087. 1118. quo Henr. V. excommunicatus, &c. Baron. *in Annal.*

Capua, urbs regni Neap. in Campania fel. cum arce munita. Olim *Caſilinum*. Eò tranſlata eſt Capua, à Laudone Comite, & Epiſc. Dandullo, loco Capuæ vet. à qua diſtat 2. mill. in Bor. cùm antea ſæpe ædificata in monte Piſiſco, ſemper deflagraſſet. Senſim deficit.

Caputiati dicti, quidam ex Wiclefi diſcipulis, in Angliâ, quòd velato capite ad Sacramenti participationem accederent. Spond. A. C. 1387. *n.* 9.

Capucini, à miro, quod geſtant, cucullo ſic dicti: Ordo religioſorum Franciſc. in communione Rom. ab Anno 1525. Cujus Auctor vel ſaltem Generalis Bernardinus Ochinus etiam fuit. In ditione M. Ducis Florentini ortus, inde ſe in orbem effudit. Luc. Vadingus, Zach. Boverius *Ann. Cap.* Spond. A. C. 1525.

Capudaba, locus maritimus in Byzantio Africæ. Procopius.

Caput, pro Rege, unde *tenere in capite*, eſt tenere de Rege, omnium terrarum capite. Etiam ſuperior dominus feodi, infra Regem, Capitaneus & *Caput* dicitur. *Caput jejunii* dies Mercurii auctoribus vocatur. *Eſſe in capite* idem eſt, quod præfectus, capitalis, primarius. Iſidor. Orig. *lib.* 9. *c.* 3. ubi Quinquagenarii dicti, qui ſunt in capite 50. militum. *In Capite tenere*, licèt non à Rege, nobilitatis olim indicium fuit. Vid. Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archaiol.*

Caput Aqueum, *Capaccio*, urbs Principatus citer. in regno Neap. 3. mill. ab ora littorali. 3. mill. à Peſto, urbe exciſa.

Caput Cervium, vulgò *Saccerge*, locus Gall. ſeu pagus in Biturigibus, proximus Bruciæ *Broſſe*, & municipio Salis vel Salenſi caſtro, monaſterioque *S. Benoiſt du Sau*. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Caput Cillanum, Maurit. Cæſar. locus. Anton.

Caput Etruriæ, locus maritimus Etruriæ in confinio Liguriæ. Anton.

Caput Iſtriæ, urbs Italiæ, aliâs *Ægida*, in Iſtria reg. Venetorum, in ora ſinus Hadriatici, quondam *Juſtinopolis* etiam: Quod vide.

Caput Padi. Ptol. Fortè *Cadagoro*, vicus agri Ferrar. juxta ramum Padi Volanæ dictum, inter Arianum & Comaclum.

Caput Stagni, caſtrum Galliæ, ad caput ſtagni in Aracem influentis, non procul Columbariis & Caſulis *Caſoux*: vulgò *Capeſtang*, aliàs *Capeſtaim*. Ejus meminit Petrus Monachus *cap.* 17. *Hiſt. Albigenſium*, qui ibi quoque dira paſſi, ſec. 13.

Caput Tyrſi, Sardiniæ locus. Anton. Fortè fons Tyrſi fluminis.

Promontoria.

Caput Acutum, vulgò *Cap des Aiguilles*, in Africa meridionali. Vide *Acutum Caput.*

Caput Album, vulgò *Capo Bianco* Hiſpanis, promontorium Africæ aliis, Solventia extrema dictum à quibuſdam, excurrit in Oceanum Atlanticum, in ora Nigritiæ regionis, & in regno Gualatæ, ubi Arquinum oppidum, inter oram Zaaræ & fluv. Senegam.

Caput Anivva, vulgò *Cap Anivva*, promontorium eſt Aſiæ, in Tartaria & in regione *Tupi* dicta, 350. mill. paſſ. à parte Boreali Iaponiæ, & totidem à Terra Eſonis in Occaſum. A Batavis detectum fuit.

Caput Arenarum, vulgò *Cap de Sable*, promontorium Americæ ſeptentrionalis, in Nova Francia & prov. Acadia in Auſtrum tendens, prope ſinum Gallicum & Portum Regium.

Caput Aromatum, vulgò *Cabo de Guadafui*, in Africa. Vide *Aromata promontorium*.

Caput Bicayum, vulgò, *Cabo Bicayo*, promontorium Aſiæ, in Mindanoa inſula, una ex Philippinis in auſtrum & orientem maximè tendens.

Caput bona Spei, vulgò *Cap de bonne Eſperance* Gallis, *Cabo de buena Sperança* Hiſpanis, promontorium eſt celeberrimum in parte auſtraliori Africæ, in Cafreria regione, primùm detectum à Vaſco Gama Luſitano anno 1498. & ita procellosum & nautis formidabile, ut idcirco tunc dictum fuerit Caput procellarum; ſed ab Emanuele Luſitaniæ Rege nomen ei fuit mutatum, & dictum Caput bonæ Spei; quia eo detecto, faciliùs ſperant nautæ in Indiam pervenire. In Auſtrum maximè tendit juxta Oceanum Æthiopicum.

Caput Bonum, vulgò *Cap Bon* Gallis, *Capo Buono* Italis, promontorium eſt Africæ, in regno Tunetano, in mare Mediterraneum valde protenſum è regione Siciliæ. 70. milliaribus à Tuneto diſtat in Boream, & 45. à Pantalarea inſula. Aliàs Mercurii promontorium dictum fuit.

Caput Boreale, vulgò *Noort Caep* Hollandis, *Nortkin* incolis, promontorium eſt Nortvegiæ, in Boream maximè tendens, in ſeptentr. parte Lapponiæ, antiquitus dictum Rubeæ promontorium. Vide ibi.

Caput Boreale, vulgò *Cap de Nort* Gallis, *Cabo Race* Hiſpanis, promontorium eſt Americæ meridionalis, in Guayana regione, prope oſtium fluvii Amazonum Septentrionem versùs, in mare Boreale excurrens.

Caput Britannicum, ſeu & Britonum, vulgò *Cap Breton*, promontorium & inſula eſt Americæ ſeptentrionalis, in ora Novæ Franciæ, inter Accadiam & inſulam Terræ Novæ, in ſinu S. Laurentii.

Caput Candenoum, vulgò *Cap Candenos*, promontorium eſt Moſcoviæ, in parte Boreali inſulæ Candenoæ, in Septentrion. Oceanum ſeu Petzoricum mare excurrens, prope mare Album, è regione Lapponiæ regionis.

Caput Cantinum, vulgò *Cabo Cantin*, promontorium Africæ, in ora Oceani Atlantici & in regno Marochi, prope Azafiam & oſtium Tenſiſti fluvii, in provincia Duccala.

Caput Comorinum, vulgò *Cabo Comorin*, promontorium eſt Aſiæ, in parte auſtrali peninſulæ Indiæ cis Gangem, in regione Malabarica. In Oceanum Indicum ſe extendit versùs Maldivas inſulas.

Caput Corſum, vulgò *Cabo Corſo*, promontorium eſt Africæ, in Guinea, cum arce probè munita, prope oppidum S. Georgii de Mina, & ab eo aliquot tantùm leucis diſtat in Ortum. Pluries capta fuit arx hiſce ultimis temporibus à *Danis*, *Suecis*, Anglis, atque Batavis.

Caput Crucis, vulgò *Cap de la Croix*, promontorium eſt Aſiæ, in terra Eſonis, prope fretum *Uriez*, & ex adverſo inſulæ Terræ Statuum dictæ, nuper à Batavis detectum & denominatum.

Caput Currentium, vulgò *Cabo das Corrientes*, promontorium Africæ, in ora Cafreriæ, aliàs Praſſum dictum. In Oceanum Æthiopicum excurrit ex adverſo inſulæ Madagaſcariæ.

Caput Farvelum, vulgò *Cap Farvvel*, Gallis *Cap d'Adieu*, promontorium eſt Americæ ſeptentrionalis, in parte Auſtrali Gronlandiæ regionis, ex adverſo Eſtotilandiæ & Terræ Laboradoris.

Caput Finis terra, vulgò, *Cabo de Finisterre*, in Hiſpania. Vide *Artabrum promontorium*.

Caput Florida, vulgò *Cabo de Florida*, promontorium Americæ ſeptentrionalis, in parte auſtrali Floridæ regionis & in Tegeſta provincia, in ſinum Mexicanum valde protenſum è regione Cubæ inſulæ, à qua diſtat 18 leucis Hiſpanicis.

Caput Formoſum, vulgò *Cabo Formoſo*, promontorium Africæ, in ora Guineæ & regni Benini, 70. circiter leucis Hiſpanicis à Benino in auſtrum diſtans, & 50. ab inſula Ferdinandi Pai in occaſum, inter ſinum Benini & ſinum S. Thomæ.

Caput Henricum, vulgò *Cap Henry*, promontorium Americæ ſeptentrionalis, in ora Virginiæ regionis, ad fauces ſinus Cheſapeaci, ab Anglis illius tractus incolis ſic dictum in gratiam Henrici filii primogeniti Regis Jacobi.

Caput Hornanum, vulgò *Cap de Hoorn*, promontorium Americæ meridionalis, in Magellanica regione & in Terra Ignium, maximè in auſtrum porrectum versùs mare Magellanicum. A Jacobo le Maire Batavo Hornano detectum fuit anno 1616. & ab ipſo ſic denominatum. A quibuſdam verò Hiſpanis dictum fuit Caput S. Salvatoris.

Caput Lupi Gundiſalvi, vulgò *Cabo di Lopo Gonſalves*, promontorium Africæ, in ora Oceani Æthiopici, inter ſinum S. Thomæ & oram Congi.

Caput Mendocinum, vulgò *Cabo Mendocino*, promontorium Americæ ſeptentrionalis, in Boreali parte Inſulæ Californiæ, juxta mare Pacificum.

Caput montis Leana, vulgò *Cabo de Sierra Liona*, promont. Africæ, aliter Caput Tagrinum, aliàs Heſpericornu dictum, Sanſone teſte, in ora occidentali Guineæ, juxta amnem cognominem, & in confinio Nigritiæ regionis.

Caput Nigrum, vulgò *Cabo Negro*, promuntorium Africæ, in ora occidentali Cafrorum, in regno Molemba. 140. circiter leucis Hiſpanicis diſtat ab urbe Loanda in auſtrum.

Caput Non ſeu Naonis, vulgò *Cabo de Non*, promontorium Africæ, in ora Oceani Atlantici, & in prov. *Sus* regni Marochi, ſic dictum antea, quòd eſſet ultima meta navigantium, ultra quam progredi poſſe non credebant.

Caput Palmarum, vulgò *Cabo dos Palmas*, promontorium Africæ, in Guinea, ubi deſinit ora Malaghetæ, & incipit ora littoralis Guineæ propriæ, in auſtrum porrectum.

Caput S. Antonii, vulgò *Cabo de S. Antonio*, promontorium Americæ meridionalis, ad oſtia fluvii Argentei, versùs auſtrum, in Provincia Plata ſeu Argentea, in mare Magellanicum excurrit.

Caput S. Antonii, vulgò *Cabo de S. Antonio*, promontorium Americæ ſeptentrionalis, in Cuba inſula versùs occaſum inſulæ, 55. leucis Hiſpanicis circiter diſtans à Lucatania provincia in Boream.

Caput S. Auguſtini, vulgò *Cabo de S. Agoſtino*, promontorium Americæ meridionalis, in Braſilia, cum valida arce, in Præfectura Pernambuci. 6. leucis Germanicis diſtat ab Olinda in auſtrum. Aliàs capta fuit ab Hollandis, ſed poſtea recepta à Luſitanis hiſce poſterioribus annis.

Caput S. Crucis, vulgò *Cabo de ſanta Cruz*, promontorium Americæ ſeptentrionalis, in Cuba inſula versùs auſtrum, è regione Iamaicæ inſulæ, à qua 20. leucis Hiſpanicis circiter diſtat.

Caput S. Luca, vulgò *Cabo de S. Lucas*, promontorium Americæ ſeptentrionalis, in parte meridionali Californiæ inſulæ, vix 50. leucis Hiſpanicis diſtans à nova Hiſpania.

Caput S. Sebaſtiani, vulgò *Cabo de S. Sebaſtian*, promontorium Africæ, in parte ſeptentrionali Madagaſcariæ inſulæ, in mari Æthiopico.

Caput S Vincentii, vulgò *Cabo de S. Vincente*, promontorium Hiſpaniæ, in Portugallia. Vide *Sacrum promontorium*.

Caput Spartellum, vulgò *Cabo Spartel*, promontorium Africæ, in Mauritania Tingitana, ad fretum Herculeum. Vide *Cotes promontorium*.

Caput trium furcarum, vulgò *Cabo de tres forcas*, promontorium Africæ & regni Fezzæ in ora littorali maris Mediterranei, è regione Alborani inſulæ, in provincia Gareta.

Caput Victoria, vulgò *Cabo de la Vittoria*, promontorium Americæ meridionalis, prope oſtium freti Magellanici, in mare Pacificum, versùs Boream, à Magellane dictum & detectum.

Caput Virginum, vulgò *Cabo de las Vergines*, promontorium Americæ meridionalis, ad oſtium orientale freti Magellanici, versùs mare Paraguaium, ſic dictum à Magellane, quia ab eo primùm detectum fuit die feſto S. Urſulæ.

Caput Viride, vulgò *le Cap Verd*, Gallis, *Cabo Verde* Hiſpanis, promontorium eſt Africæ, in Nigritia regione, inter oſtia fluvii Senegæ. In Oceanum Atlanticum maximè excurrit. Aliàs Arſinarium dictum fuit. Vide ibi.

Capys, filius Aſſaraci, Anchiſæ pater, Ovid. *Faſt.*

—— Tros eſt generatus ab illo.
Aſſaracum creat hic, Aſſaracusq́; Capyn.

Capys, qui cum Æneâ in Italiam venit, Capuam condidit. Virg. 10.

Et Capys, hinc nomen Campana ducitur urbi.

Capys Sylvius, Rex Albanorum, 7. ab Ænea, & Capeti pater. regn. 28. an. Dion. Halic. Euſ.

Capytium, Siciliæ urbs. Ptol.

Carabactra, locus circa Bactra ſive Indiam. Curt. *l.* 9. Ubi Ortel. legit *circa Bactra*.

Carabi, Scythiæ flu. Plin. 6. 17. Alii legunt *Cambari*.

Carabia, Mygdonidis in Macedoniâ op. Ptol.

Carabis, Hiſp. urbs. Appian.

Caraca ſeu *Caracca*, urbs parva Caſtellæ novæ, *Guadalaxara*, juxta amnem *Henares*. In Algarria regiunc. 5. leuc. Hiſp. à Compluto in Ort. Vid. *Caracca*.

Caracalla M. Aurel. Anton. Baſſianus, Imp. poſt patrem Severum, Lugduni natus. Romam reverſus Medicos, quòd parentis mortem non acceleraſſent, mori juſſit, fratrem Getam, in matris ſinu, occidit, Papinianum parricidium excuſare nolentem ſuſtulit, alioſque ad 20000. peremit. Viduam Patris Juliam uxorem duxit,

in O.

Orientem tranſiens Alexandriam occiſorum ſanguine replevit, Magis atque Aſtrologis in conſilium adhibitis, vanus Alexandri Magni imitator. Hinc Edeſſâ Carras in Meſopot. profecturus à quodam Centurione, Macrini, qui ei dein ſucceſſit, juſſu peremptus eſt, cùm equo deſcendiſſet, naturâ, imo fato, urgente. Anno 217. Imper. 6. æt. 29. vel 43. juxta Spartianum. Caracalla dictus eſt, à certo veſtimenti genere, quod è Gallia allatum Romæ in uſu volebat eſſe. Et quia aliquot Germ. populos devicerat, Germanici cognomen ſumſit, Parthici & Arabici etiam additurus. Unde Helvius Pertinax dicere ſolitus, etiam Geticum appellandum, alludendo ad Getam fratrem. Spartian. Aur. Victores, Dion, Herodian *in ejus Vita*.

Caracates, Germ. pop. Vangionibus Tribociſque finitimi. Tacit.

Caracca, Hiſp. Tarracon. opp. in Carpetanis. Ptol. Oppidanos Plut. in Sertorio *Characitanos* appellat.

Caracciolus, Galeacius, ex illuſtriſſ. Caracciolorum, in regno Neap. familia, Vici Marchio, purioris religionis acerrimus & conſtantiſſimus aſſertor. Obiit A.C. 1586. æt. 69. menſ. 4. Genevæ.

Caraceni, Italiæ pop. Ptol.

Caracotinum, Gall. Lugdun. locus Anton. *Le Crotoy* Cluver. opp. Picardiæ, ad Somonæ fluv. oſtia. *Gravinum* aliàs. Aliis *Portus Gratia* videtur, in Caletenſi tractu.

Caractacus, Scotiæ R. poſt Metellanum, A. C. 27. regnavit feliciter an. 10. Buchan. *hiſt. Scot.*

Caractacus, Silurum Britannorum Regulus à P. Oſtorio Proprætore victus, quum fidem Cartiſmanduæ reginæ Brigantum petiviſſet, vinctus ab illâ, & victoribus traditus eſt. Sed cum generoſè Claudium Cæſarem allocutus eſſet, Cæſar veniam ei, conjugique & fratribus tribuit. Tacit. *Annal.* 12. Dio Καρατάκον nominat, alii *Catacratum*: Zonaras *Caratacum*. *Caradocum* vocaſſe videntur Britanni. Certè etiam hodie locus eſt & in eo parietinæ arcis, quem *Caer Caradoc* vocant: id eſt, oppidum ſive arcem Caradoci.

Cara, ita dicti vici, ubi Alexander Magnus ex Suſis movens ac Tigrim transgreſſus caſtrametatus eſt. Diod. *lib.* 17. *fol.* 620. & 621. Servius, ad illud *Æneid.* 8.

Hic Lelegas Carasq; ſagittiferosq; Gelonos
Finxerat.

Caræ, inquit, Inſulani pop. fuerunt, piraticâ famoſi, victi à Minoë.

Cara, munitus locus, de quo Polyæn. *l.* 4. *in Philippa.*

Caradocus, e Wallia Anglus ſub Stephano R. A. 1150. Tractatum de ſucceſſione diverſorum Angliæ regulorum edidit, alium de ſitu terræ. Voſſ. *de hiſt. Lat. l.* 2. *cap.* 51. Vide *Cardocus*.

Caras, Arab. Fel. pop. Ptol.

Caram, Jupiter a Bæotiis nuncupabatur, quòd altus ac celſus ſit, παρὰ τὸ κάρα, καρηνὸς, id eſt, a capite *Caram*. Dicebatur etiam *Carius* à Caria regione, ut refert Herodotus *lib.* 1. qui ait ejus delubrum vetuſtiſſimum fuiſſe, quo communiter & Lydi utebantur, ut qui inter ſe germani haberentur & fratres.

Caraffa Carolus, Neap. Cardinalis, Pauli IV. ex fratre Alphonſo, nepos, omnium ſub hoc rerum arbiter, dein cum reliquis agnatis, pulſus. A Pio poſtmodum II. illis in vincula conjectis & ad mortem condemnatis, Carolus in carcere ſtrangulatus eſt. Anno 156 . *Caraffa* Olivier, Card. navium Pontif. contra Turcas præfectus, a. 1472. Item Joh. Petrus Card. Theatinorum auctor. Vid. *Paulus IV.*

Caraga, Africæ propriæ opp. Ptol.

Caralia, Lybiæ urbs. Steph.

Caralis, Sardiniæ primaria civitas. Strabo de Sardiniâ, *lib.* 5. Πόλεις δ' εἰσὶ μὲν πλείους, ἀξιόλογοι δὲ Κάραλις, καὶ Σοῦλχοι. Pomp. *l.* 2. *c.* 7. *Sardinia urbium antiquiſſimæ Caralis & Sulchi.* Pauſanias *in Phocicis* Ὤκισαν δ' ἐν αὐτῇ νήσῳ καὶ αὐτοὶ πόλεις οἱ Καρχηδόνιοι Κάραλίν τε καὶ Σύλχους. Claud. *de Bello Gildonico*,

Urbs Libyam contra Tyrio fundata potenti
Tenditur in longam Caralis, tenuemq; per undam
Obvia dimittit fracturum flamina collem.

Unde Phœnicibus קררין *Cararin*, vel קרירא *Carira*, *à refrigeratione* dicta, propter collem illi vicinum, quo ab auſtro defenditur. Bochartus. Hujus urbis Epiſcopus Lucifer, cum Euſebio Vercellenſi, ſub Juliano Ap. Thebas relegatus, in reditu Antiochiam deflexit, ibique ſchiſmate ſciſſâ Eccleſiâ, cùm alii Euzojum Arrianum, alii Meletium Orthodoxum ſequerentur, non expectato hujus reditu, Paulinum Epiſcopum creavit: quod cùm Euſebius ægrè ferret, Lucifer, ejus actis Alexandriæ improbatis, ab aliis ſe ſegregavit: hinc ſecta *Luciferianorum* orta, circa A.C. 362. Ab urbe hac promuntorium *Caralitanum* nomen accepit.

Caralis, & *Carallia*, Iſauriæ urbs. Steph.

Caramania, an a Caramano quodam Turca, qui inde Armenios expulit, I cuncl. *pand. c.* 13. regn. Aſiæ min. juxta mare Mediterr. ex adverſo Cypri inſ. Aliàs *Cilicia*. Vid. ibi. Cluverio *l.* 5. Pamphyliam, cum parte Ciliciæ, complectitur.

Carambice, inſ. eadem cum Nova Zembla, quaſi nova terra, creditur. Vide *Nova Zembla*.

Carambice, fluv. Sarmatiæ ampliſſimus, Europam ab Aſia dividens. *Oby*, Cluverio. Oritur in Tartaria deſerta, & rigatis aliquot Moſcoviæ ditionibus, in Ocean. Sarmaticum ſeu Chronium, ſe exonerat, in Samojeda reg. Ad ejus oſtia eſt *Litarmis* prom. nunc *Cap d'Oby*.

Carambis, Paphlagoniæ, ſeu Galatiæ promuntorium magnum ad Septentrionem porrectum. Mela 1. 19. *Quorum* (Paphlagonum ſc.) *in litoribus penè mediis promuntorium eſt Carambis.* Val. Flac. *lib.* 4.

Quid tibi nubiferâ ſurgentem rupe Carambim?

Idem *lib.* 5.

Jamq; reducebat noctem polus; alta Carambis
Raditur, & magna pelago tremit umbra Sinopes.

Idem *lib.* 7.

—— Jam nubiferam tranſire Carambim
Significans. ——

Plin. *de gruibus*, *Illas certum eſt*, inquit, *Pontum tranſvolaturas, primum omnium anguſtias petere inter duo promuntoria, Criu-metopon, & Carambin.* Quæ non niſi 170. m. p intervallo diſtant, ut idem aſſerit, *lib.* 4. *cap.* 12. Alii quidem aliter ſtatuunt, nempe tridui navigatione, vel quod ferè idem eſt, bis mille quingentis ſtadiis ab invicem diſtare, duo hæc promuntoria. Dionyſ. *verſ.* 155.

Ἀντ' ἄμφω ξυνιόντα ὁμωνύμως, οὐ μὲν ἴσως
Ἐξοδίας, ἀλλ' ὅσον ὀλιγὸς ἐπὶ τρίτον ἦμαρ ἀνύσσαι.

Et Amm. *lib.* 22. *Haud procul inde attollitur Carambis, &c. cujus è regione Criumetopon Taurica promuntorium duobus millibus & quingentis ſtadiis diſparatum.* Strabo etiam *lib.* 2. Τὸ μὲν ἐν τῆς Εὐρώπης ἀκρωτήριον καλεῖται Κριοῦ μέτωπον, τὸ δὲ τῆς Ἀσίας Κάραμβις, διέχοντα ἀλλήλων περὶ δισχιλίους σταδίους καὶ πεντακοσίους. Quæ tamen ſunt falſiſſima, & palam refelluntur ipſius Strab. verbis, *lib.* 7. Διέχει δ' ἡ Κάραμβις τῆς μὲν τῶν Χερρονησιτῶν πόλεως σταδίους δισχιλίους καὶ πεντακοσίους, τοῦ δὲ Κριοῦ μετώπου πολὺ ἐλάττους τὸν ἀριθμόν. Rectè omnino. Nam aliud *Cherſoneſus* urbs, aliud *Cherſoneſus* regio, in qua urbs illa ſita. Et urbs quidem, quæ eſt in Boreali Cherſoneſi parte à *Carambe* verè diſtat 2500. ſtadiis. Sed in oppoſitâ parte *Cherſoneſi* Criu-metopon eſt multo propius. Tamen hæc promiſcuè ſumta ſunt, & quod de urbe *Cherſoneſo* nonnulli ſcripſerant, illam à *Carambe* diſtare ſtadiis 2500. ita ſumptum eſt, quaſi de totâ *Cherſoneſo* dictum, atque illius parte maximè auſtrali, nempe *Criu-metopo*. Sed hujus commenti vanitas ex eo maximè apparet, quod ibidem à Strabone additur: Σύχνοι γοῦν τῶν διαπλευσάντων τὸν πορθμὸν ἅμα φασὶν ἀμφοτέρας ἰδεῖν τὰς ἄκρας ἑκατέρωθεν. In medio ſcilicet ſpatio conſtituti; quod non fieret, ſi fretum pateret 2500. ſtadiis. Imbecillior eſt enim humani oculi acies, quàm ut ad totidem ſtadia poſſit penetrare. Bochartus.

Carambucis, Scythiæ fluv. ad montes Riphæos. Plinius *l.* 6. *c.* 13. Vide *Carambice*.

Carambyce, gens Hyperboreorum à *Carambyco* fluv. Steph.

Carana, Ponti opp à quo *Caranenſis* regio. Strab. 12.

Caranitis, præfectura Armeniæ majoris. Plin. 25. 4.

Caranna, πόλις Γαλατίας. Stephanus.

Carantinum, Hiſpaniæ opp. inter Bracaram & Aſturicam. Anton.

Carantonus, fluv. Gall. *la Charente*, oritur in confin. Lemovic. & Encoliſm prov. in vico Caronaco *Cheronnac*, fonte modico, dein per Pictav. Comit. labitur, & rigatis poſt Ciuracum opp. & Vertoilum, Inculiſma, Caſtello Novo, Baſſiaco, Ajarniaco, Conniaco, ad ipſius, & duorum amnium confluentes, Mediolano Santonum, Talleburgo, Tauniaco ad Carantonum *Tonnai Charante*, Rupe forte, in Ocean. Aquitan. ſe exonerat, ad Solbiſiam & portum Lupini, ex adverſo Vliari inſ. 2. leuc. à Broagio. Recipit præter cæteros fluvios, Tardueram, Tolveram *Touvre*, ſupra Encoliſmam, magni amnem nominis, ſed breviſſimi curſus, Notram *Noere* & Vultonnam *la Boutonne*, qui Secundiniacum, Ciſacum, Inulam, Avallem, Verventum, Angericum, Tauniacum ad Vultonam, & Vallem alluens, apud locum nomine Portum *Port*, in Carantonum effluit. Hadrian. Valeſius *Notit. Gall.* Antonius de illo,

Aſſiduo reſluus non ipſe Calantonus æſtu.

Carantonus, olim *Carantomagus*, locus Galliæ, ubi hodieque monaſterium Virginum Benedictini Ord. ad flumen Milmandram, *la Marmande*, quod in Carem defluit. Vulgò *Charenton*. Item locus in Aquitania prima, inter Dibonam Cadurcorum ac Segodunum Rutenorum, in tab. Peutingeriana memoratus. Valeſius *Not. Gall.*

Caranus, primus Macedonum rex, ſeptimus ab Hercule, reg. an. 28. vel 30. Cum Græcorum multitudine, caprarum gregem ſequens, Edeſſam, quam Ægeam vocavit, expulſo Midâ, cepit, regnique Macedonici fundamenta jecit. Juſtin. *l.* 7. *c.* 1. A. M. 3240. Vellej. Paterc. *l.* 1. Marmor. Arundel. Ab hoc uſque ad Alex. numerantur vulgò 23. Reges, e quibus Amyntas, cum 4. filiis Regibus, illuſtres, quorum minimus natu Philippus, primæ Monarchiæ Gr. fundamenta locavit. Duravit regnum hoc Macedonicum, uſque ad Alex. M. mortem, an. 490. & uſque ad Perſei, ultimi R. interitum, 646.

Caranus, unus ex Ducibus ſive Prætoribus Alexandri Magni,

qui

qui cum aliis miſſus eſt, ad compeſcendum Satibarzanem, in Arios. Curt. 7.16.

Caranus, Aradiorum portus in Phœniciâ. Strabo *lib.* 16.

Carape, Armeniæ min. urbs. Ptol.

Cararus, Africæ propriæ opp. Ptol.

Caras, vir qui Caribus imperavit, illiſque primus ex avibus auſpicium dedit. Alex. ab Alex. *lib.* 5. *cap.* 13.

Caraſa, Aquitaniæ civitas in Pyrenæis. Anton.

Caraſeni, Tauricæ reg. pop. Plin. 4. 12.

Caraſtaſei, pop. circa Mæotim. Plin. 6. 71.

Caraſyra, Thraciæ opp. Procop.

Carata, Sacarum gens. Ptol. in Norico quoque populi, ut vult Lazius.

Caravacca, oppidul. regn. Murciæ, intra montes, prope Seguram amnem, verſus confinia Caſtellæ novæ.

Caravaggius, Pictor nobilis, Italus.

Caravagium, opp. lautum Duc. Mediol. in confinio agri Bergomenſis, notum Dominis ſuis & victoriâ Franciſci Sfortiæ contra Venetos. Aliis eſt *Carraca*, quod Vid.

Caravia, Hiſp. urbs, circa Cæſar-Auguſtam. Anton.

Caravigiolus Bernardinus, Cardin. de S. Cruce, Hiſp. Alexandro VI. & Pio III. charus. ſub Julio II. ſe Piſam offenſus recepit, Maximil. Imper. Ludov. XII aliorumque Principum, Papæ infeſtorum, partes amplexus, Concilii Piſani caput, an. 1511. Sub Adriano VI. & Clem. VII. rurſus magnis rebus adhibitus, obiit, an. 1522. æt. 77. Marian. *hiſt. Hiſp.*

Carauſius, Menapius, Belgicæ Procurator, in Britannia juſſu Diocletiani & Maximini Gallos coërciturus, imperium arripuit; cui illud poſt 7. annos Allectus, cum vita, eripuit, quo mox per Aſclepiodorum oppreſſo, recepta Britannia. An. 293. A. Victor, *in Diocl*: Eutrop. *l.* 9.

Carax, Strab. *Caruci*, pag. Corſicæ, apud Marianam urbem, ſub ſe plures ſeu vicos ſeu villas continens, ſub Epiſcop. Marianenſi.

Caraxus, frater Sapphûs, & amaſius Pyramidis meretricis. Pe-rottus.

Carba, vel *Carbas*, ventus Africus dicitur à Vitruvio, *l.* 1. *c.* 6. Nautæ *Carbinum* vocant, Narbonicè *Garbin*.

Carbaca, Paropaniſi urbs. Ptol.

Carbam, Armeniæ opp. Cedren.

Carbana, urbs Lyciæ, Steph.

Carbanda, vel *Carbaganda*, frater Caſſani, Tartarorum R. huic ſucceſſit, an. 1304. Matre Chriſtianâ natus, dum illa viveret, Chriſtianus, baptiſmate etiam tinctus, Nicolai nomine ſumto, poſtmodum Mahometanus, Chriſtianis in Oriente plurimum nocuit. Hayton. Sanut. &c.

Carbania, parva inſula Italiæ adjacens. Mela *lib.* 2. Plinio eſt *Barpana*, ut jam aliis rectè obſervatum, quorum opinio hâc in parte verior eſt, quàm Cluverii, qui *Columbariam* hîc pro *Carbaniâ* ſubſtituit. Iſ. Voſſius.

Carbanus, loci nomen. Steph.

Carbantorigum, opp. fuit Selgovarum, nunc caſtrum tantùm, Camdeno *Caerlaverock* in Nidiſdaliâ reg. Scotiæ Merid. in ora Oceani Hibern. prope Itunam æſtuar. & oſtium Nidæ fluv. 3. mill. à Dunfreja. Antea munitum, nunc aggeres disjecti.

Carbi, Arabiæ fel. pop. Diodor. *lib.* 3.

Carbia, Sardiniæ urbs. Anton.

Carbileſi, Thraciæ pop. Plin. 4. 11.

Carbilius Ruga, primus Romanorum, A. 523. U. C. ſub M. Atilio & P. Valerio Coſſ. uxorem repudiavit ob ſterilitatem, præſtito juramento antè, ſe uxorem liberorum causâ quærere, Author Gellius. *l.* 4. *c.* 3. Vide *Carvilius*.

Sp. Carbilius. ejus libertus, primus ludum Grammaticæ Romæ aperuit, mercede docens. Plutarchus *in Problematis*.

Carbina, Japygum urbs. Athen. 12. 7.

C. Carbo, Triumvir, cum Graccho & Flacco, de diviſione agrorum, contendit.

Carbo, Romæ orator, fruſtra conatus Romani p. ſtatum moreſque corrigere, ſibi ipſi necem conſcivit. De hoc multa *in Bruto*, Tullius.

Carbo, eloquentiſſimi viri Carbonis fil. Orator non ſatis acutus, ſed tamen orator numeratus: Erat in verbis gravitas, & facilè dicebat, & authoritatem quandam naturalem habebat Oratio. Cicero. Hunc poſtremò ab exercitu ſuo interfectum fuiſſe, quem bellis civilibus collapſum adſtringere, & ad diſciplinam reducere cupiebat, refert Valer. Max.

Cn. Carbo, hujus frater, ſummâ fuit in Rep. authoritate, partes Marianas ſecutus. In tertio Conſulatu ſuo in Siciliâ juſſu Pompeji, dum ventrem apud latrinam exoneraret, trucidatus eſt. Valerius Max.

Carbonaria, Padi fluv. oſtium. Plin. *l.* 3. *c.* 15. *Le fornaci* teſte Leandro. Baudrando *Porto di Goro*, unum ex 2. præcipuis Padi oſtiis, à vicina Turri ſic dictus. Ejus alveus *Po di Ariano*, ab opp. cognom. Vix 8. milliar. in auſtr. ab alio oſtio Padi, nunc *Porto Vieio*. 20. mill ab Hadria in Ort 25. à Foſſâ Clodia in Auſtr.

Carbonarius ſaltus, vel *Carbonaria Sylva* apud Trithemium, Greg. Turonenſem, & Sigebertum, à veteribus *Hercynia Sylva* dicitur. Gall. *La foreſt Noire*. Baudrando pars fuit Arduennæ ſylvæ, in Hannonia, inter fluv. Sabim, Scaldim & Haynam, atque inter Binchium & Quercetum, cujus veſtigia in ſylva de *Mormaux* dicta manent. Valeſio *Carbonaria ſylva*, ſeu *Saltus Carbonarius*, à carbonibus, qui in ea fieri hodieque conſueverunt, appellationem traxit: *la Foreſt Charboniere*. Hæc Arduennæ ſilvæ pars eſt, inter Moſam & Scaldim amnes in Nerviis ac finitimis pagis. Gotefridus Wendelinus, vir doctus, in Legibus Salicis illuſtratis, ſilvam Carbonariam in Hainoo Bracbantoque ponit, aitque eam ab ultimo Hainoo ad Lovanium & Dieſtam flumenque Tameram pertinere: ejus ſilvæ partes eſſe Mormaliam, *bois de Mormal*; Ceraſiam, *bois de Ciran*, Soniacam, *bois de Soigne*; Levacam, *Den Leu*, à Lovanio ad portas Dieſtenſes pertingentem: quem totum tractum vocari *Hagelanden*, vel *Hageland*, hoc eſt, regionem ſilveſtrem & arboroſam. *Laubienſe Monaſterium* in ſilva Carbonaria eſſe ſitum, auctore Fulcuino; eſſe & Cœnobium S. Foillani in ſilva Soniaca parte Carbonariæ non longè à Niviala: ut literæ Nicolai Camarac. Epiſcopi anno 1137. datæ docent: *Mormaliam Carbonariæ partem* à Dintero vocari. *Carbonariæ* mentionem facit Sulpicius Alexander, *in hiſtoria apud Gregorium*: quum *multos Francorum*, qui Rhenum tranſierant, *a Romanis apud Carbonariam ferro peremtos* tradit. Et *in Geſtis Regum Francorum* Chlodio Rheno tranſito, *Carbonariam ſilvam ingreſſus*, Tornacenſem urbem obtinuiſſe dicitur. Ex quo intelligitur, inter Rhenum & Scaldim fluvios Carbonariam ſilvam fuiſſe. In eiſdem *Geſtis*, *Franci Carbonariam ſilvam tranſeuntes, uſque Moſam fluvium terras illas vaſtantes ſuccenderunt.* Quæ videntur confirmare opinionem inter Moſam & Scaldim Carbonariam ſilvam ponentium; ut & Nithardi *in libro* 2. verba hæc. *Per idem tempus cùm Lodharius a Lodhuvvico reverteretur, & omnes citra Carbonariam ad illum venirent, Moſâ trajectâ tarum duxit, ut Sequanam uſque procederet.* In Chronico Monaſterii S. Arnulfi, quod Andreas Cheinius Annales Metenſes appellare maluit, hæc ſilva Neuſtriam ab Auſtria dividere dicitur his verbis: Anno 690. *adunato exercitu Pippinus ad Carbonariam ſilvam pervenit: qui terminus utraque Regna dividit. Tunc invocato unanimiter Dei auxilio Carbonariam ſilvam tranſeunt. & ad interiores Regni illius partes intrepidi perveniunt, haud procul que ab oppido Veromandorum juxta villam Textricium caſtra poſuerunt.* Ex his apparet Carbonariam ſilvam uſque ad Iſaram & Suminam ferè pertinuiſſe. Certè & *Karolus ab Aquitania Cariſiacum veniſſe, & a Carbonariis & infra ad ſe venientes benignè ſuſcepiſſe* dicitur à Nithardo *in libro* 2. Eſt autem Cariſiacum ad Iſaram flumen non procul ab urbe Veromanduorum Noviomago. *Notit. Gall.*

Carbones, Sarmatiæ Europ. pop. Ptol.

Carbruſa, inſula deſerta juxta Thraciæ Cherſoneſum. Plinius.

Carbulo, oppidum Hiſpan. Bæticæ prope Cordubam. Plinius *lib.* 3. *cap.* 3.

Carca, Baſtitanorum in Hiſpan. urbs. Ptol.

Carcaa, urbs in tribu Judæ. Joſ. 10. 15. Latinè *pavimentum*, ſive *frigiditatem diſſolvens*.

Carcanoſſia, reg. in Inſ. Madagaſcariæ, verſùs oram Auſtr. fertilis, rigua & culta. Ibi & aliquot coloniæ & munitiones Gallorum à paucis annis.

Carcantia, Ital. opp. circa Inſubriam. Anton.

Carcanum, opp. apud Italos Longobardicos, genus à Saxonibus, qui *Carcannum*, pro carcere & ergaſtulo dixere, ducentes. Spelmannus *in Gloſſario Archaol.*

Carcaranna, fluv. Amer. merid. in Paraguaja. Oritur verſus Andes montes & in fluv. Argenteum ſe exonerat.

Carcarum, locus circa Mediam. Curopalates.

Carcaſſum, *Carcaſo* Ptol. *Carcaſſio* Procop. *Carcaſſum Volcarum & Tectoſagum* aliis, urbs triplex Gall. Narbon. lanificio clara, hodie *Carcaſſone*. Ad Atacem fluv. Epiſc. ſub Archiep. & Parlamento Tholoſano. Cum forti caſtro, ubi acta vetuſtiſſima, corticibus arborum pannoque inſcripta, à Viſigothis, ut creditur, qui ibi tanquam in loco munitiſſimo gazam regiam ſervare aſſueverant, Româ allata aſſervabantur. Vide de illa Plin. *lib.* 8. *cap.* 4. Greg. Tur. *lib.* 8. Procop. *hiſt. Goth.* Poſt Viſigothos, ad Saracenos, dein demum, ad Gallos pervenit, poſt victum in campo Vogladenſi, Alaricum à Chlodovæo, qui ibi pretioſiſſimam Salomonis ſupellectilem, urbe præfatâ avectam, obtinuiſſe legitur, anno 508. Bernardus Comes Tholoſ. hujus urbis comitatum muneri accepit, à Carolo Calvo, an. 871. Rogerius ibi comes, anno 887. cujus ſucceſſores plurimum ei adjunxerunt: uſque ad Rogerium, Albigenſium ſtrenuum defenſorem, qui à Simone Montfortii Comite, Duce copiarum contra innocentes hos, A. C. 1209. captus, (cùm cæteri utriuſque ſexus, nudi per exercitum tranſire cogerentur, partibus etiam iis, quæ honeſtè nominari non poſſunt, Sanctorum illorum cruciatorum oculis expoſitis, verba ſunt Riveti, ex Girardo du Haillan) boniſque exutus eſt. Neque diu hoſtis tantâ prædâ eſt fruitus, Almericus enim Simonis filius, æmulis impar, jus ſuum in Ludovicum VIII. R an. 1222. tranſtulit, Conneſtabilis factus, Catel. *hiſt. Langued.* de Marca, *hiſt.*

hiſt. Bearn. l. 8. SanMarth. *tom.*2. *Gall. Chriſt. p.*475. Sedes Epiſcopatus, cum Elena, non niſi poſt Gothos devictos facta eſt, quæ proin inter Epiſcopatus ſub Narbonenſi Arch. ultimo loco ponuntur. Ex quo autem ambæ Epiſcopales evaſere, uſque ad Piſiiprincipatum, non Synodis in Gallia, ſed Conciliis in Hiſpania Toleti habitis alibique eorum Epiſcopi interfuere, Septimaniâ & Gothiâ Gothis tum primò, dein Saracenis in Hiſpania regnantibus ſubjectâ. Caput eſt pagi cognominis, vulgò *le Carcaſſe*, incolis, reliquis *Carcaſſonne*. Valeſius.

Carcaſſonenſis Diœceſeos loca.

Aquæ vivæ, *Aigues Vives.*	Mons laureus, *Montlaur.*
Balneola, *Bannoles.*	Mons olivus, *Montolieu.*
Canis ſuſpenſus, *Campendu.*	Mons Regalis, *Montreal.*
Caſtaſſo.	Pratella, *Pradelles.*
Caſtanetum.	Rivi, *Rieux.*
Confluentes, *Coffolens.*	Ruſiacum *Roſiac.*
Craſſa, *la Graſſe.*	Villare, *le Villar.*
Mons clarus, *Montclar.*	Villa ſicca, *Villeſecque.* &c.

Carcathiocerta, Armeniæ maj. urbs, Tigri proxima. Plin. 6. 11. Sophenes regia. Strabo.

Carcer, caſtellum Galliæ, in finibus & diœceſi Cenomanorum, vulgò *la Chartre.* Vid. Hadr. Valeſ. *Not. Gall.*

Carcha, Aſſyriæ urbs, haud procul a Nineve. Maſius.

Carchabeſa, urbs ad Euphratem. Joſephus.

Carchedon, Græcis dicitur *Carthago*, unde Pœnulus Plautina Comœdia *Carchedonius* dicitur. Dionyſius *verſ.* 195.

Τοὶς δ' ἐπὶ Καρχηδὼν πολυήρατος ἀμπέχεται ὄρμον,
Καρχηδὼν, Λιβύων μὲν, ἀπ' ἦς προτέρων Φοινίκων,
Καρχηδὼν, ἣν μῦθος ὑπὸ κομισθεὶ μυκηθεῖσαν. Vide *Carthago.*

Carcheſia, inſ. una Cycladum, aliàs *Amorgus*. Steph.

Carchi, Mediæ gens. Polyb. *lib.* 5.

Carciceum, urbs circa Armeniam. Curopal. *Carcinium*, Cedreno.

Carcina, civitas Mediterranea, à qua *ſinus Carcinites.*

Carcinites, ſinus Scythiæ Europ. Plinius *l.* 4. *c.* 12. & Mela *lib.* 2. Medius inter oſtia Boryſthenis, & Boſphorum Cimmer. in Scythia Eur. Olim *Tamyraces.* Ei adjacet Carcine urbs, juxta oſtia Gerrhi & Carcinites ſeu Hippaciris. Quid nunc ſit incertum. Sunt qui credant, nunc dici *Golfo di Moſcovia.* Sed reg. adjacens in ejus ora littor. majori ex parte eſt deſerta atque inculta. Eſt & *Carcinites* (aliàs *Carcinitus*) fluvius oppidum præterfluens. Ptolemæus item urbs Scythica. Steph.

Carcinum, Magnæ Græciæ promuntorium, Italiæ longiſſimum. Plinius. Eſt etiam urbs circa Petiliam. Pomp.

Carcinus Agrigentinus, Poëta Tragicus, floruit paulo ante Philippum Macedonem, docuit fabulas 98. cum Æſchine, apud Dionyſium vixit. De hoc extat Proverbium, *Carcini poemata*, de his qui obſcurè, & inſtar ænigmatum ſcribunt. Fuit alius *Carcinus*, Athenienſis, poëta Tragicus, Olymp. 100. Vide Suidam, Athen. *l.* 8. Voſſ. *de Poet. Gr. c.* 7.

Carcinus, Tragicus Poëta, cujus filii fuerunt Xenocles, Xenotimus & Demotimus, quem ob præſumptionem victoriæ deridebat Ariſtoph. adnotant Scholia.

Carcinus, Signum cœleſte, quod Latini *Cancrum* vocant. Lucan. *lib.* 9.

Par Geminis Chiron, & idem quod Carcinus ardens
Humidus Ægoceros. ——

Carcome, Mauri. Cæſar. opp. Ptol.

Carcovia, urbec. Scotiæ, Orcadum præcipua, in Mainlandia Inſ. cum arce & portu capaci. Scotiæ R. ab aliquot ſeculis pignoris jure, fruſtra reclamante Daniæ R. qui illas inſulas ſibi vindicat. 20. circ. mill. Angl. à Tarvedro promunt. Borealiori Scot. in Septentr.

Carcuvium, urbs fuit Hiſp. inter Emeritam & Cæſar-auguſtam. Anton. Quid nunc ſit, ignoratur.

Cardaces, Aſiæ min. populi, Polybius & Arrian. Heſychius, Κάρδακες οἱ στρατευόμενοι βάρβαροι ὑπὸ Πέρσαις ἢ οἱ Κάρδακες ὑπὸ πολλοῖς τοῖς στρατιῶταις, ὑπὸ ἔθνους ἢ τίνος. Strab. *lib.* 15. Καλοῦνται δὲ οὗτοι Κάρδακες ἀπὸ κλοπείας τρεφόμενοι. Κάρδα γὰρ τὸ ἀνδρῶδες ἢ πολεμικὸν λέγεται. Vide Euſt. *in Iliad.* β.

Cardacus, vel *Caradocus*, Hiſtoricus Gallus, ſub Faraberto, Francorum Duce, de quo Genebr. *in Sother. & Eleutherio.*

Cardalena, Arab. Fel. regio. Plin.

Cardamine, inſula ſinûs Arabici. Plin.

Cardamus, Bulgarorum R. Conſtantio Porphyrogennetæ, tributum ſibi à Græcis Impp. pendi ſolitum, in majus aucturus, ab illo Bulgariam ingreſſo miſerè exceptus eſt. *Hiſt. miſcell.*

Cardamyle, urbs in Argo, Pylo propinqua, & ſub dominio Agamemnonis. Hom. *Iliad.* 9. Herodotus Laconicam eſſe ſcribit, *lib.* 8. Καὶ ἔστιν ἡ πόλις Καρδαμύλη τῇ Λακωνικῇ. Ptol. inter urbes mediterr. eam ponit, *lib.* 3. Strabo in ſaxo ſitam dicit, *l.* 8. Ἔστ' ἐπὶ πέτρας ἐρυμνῆς ἱδρυμένη Καρδαμύλη. Helvchius ſimpliciter Καρδαμύλη, πόλις. Videtur & alia eſſe prope Chium. Stephan. Baudrando opp. Peloponneſi, in Laconia, trans Eurotam fluv. prope Meſſeniacum ſinum, 8. mill. à Leuctris in Bor.

Cardamyleſſus, vicus quidam. Steph.

Cardanus Hieron. Medicus & Aſtrologus Mediol. Scripſit in 4. libros Ptolom. *de Aſtrolog. Judic.* de reſtitutione temp. Aphoriſmos Aſtronomicos, de ſubtilitate &c. quæ 10. voluminibus comprehenſa. Ipſe etiam vitæ ſuæ ſcriptor: Dubiorum natalium, ut ipſe memorat. Jul. Cæſ. Scaligerum adverſarium expertus eſt. Arcanorum imprimis naturæ peritiſſimus. Obiit Romæ anno 1576. æt. 75. fame ſpontaneâ enectus, ut annum diemque propriæ mortis à ſe prædictum attingeret. Thuan. *hiſtor. libr* 63. Genebr. *Chron.* Blancanus, *de Mathem. ſec.* 16. Voſſ. *de Math. cap.* 10. §. 10. *cap.* 41. *§.* 5. *cap.* 49. *§.* 18. *cap.* 65. *§.* 30. *de Theol. Gent. l.* 3 *c.* 80. *&c.*

Cardava, Arab. Fel. urbs. Plin.

Cardea, vide *Cardinea.*

Cardeſus, urbs Scythiæ. Steph.

Cardia, urbs in Thraciâ Cherſoneſo, à cordis ſimilitudine vocata. Solinus *Cardia a Melane ſinu, hac ex facie loci nomine accepto.* Plinius 4. 11. Hujus ſæpe meminit Demoſthenes in oratione contra Ariſtocratem. Steph. Ptol. *Cardiopolis*, ex cujus ruinis crevit *Lyſimachia* in viciniis, nunc tantùm oppidul. *Carida.* Hinc adjacens ſinus maris Ægei *Cardiacus* dictus eſt. 15. mill. à Callipoli in Occaſ. Alexander Myndius hanc civ. in Eumenis gratiam, immunem à tributis Philippum feciſſe ſcribit.

Cardiabanca, Valeriæ Ripenſis in finibus Pannoniæ opp. Lib. Notit.

Cardiceas, 4. Medorum rex, regn. an. 13.

Cardidum, Africæ promuntorium Sardiniæ adverſum.

Cardiffa, urbs Angl. in Wallia, in Comit. Glamorganenſi, ad oſtia Taffi fluv. in Sabrinæ æſtuarium. Olim quibuſdam *Ratoſtibius.*

Cardiganum, urbs & prov. Valliæ, in Anglia. Vid. *Ceretica.*

Cardinales, in Communione Rom. Aſſeſſores & Conſiliarii Papæ. Primitus 25. de quo numero vide Potter. *de num. Apocal.* Sequentibus temporibus excrevere, uſque ad 72. Quorum 6. Epiſcopi Cardinales, quibus præcipuæ in & extra Romam parochiæ obtigere, 52. Presbyteri Cardin. quibus reliquæ ceſſerunt, & 14. Diaconi Cardin. quorum ſunt Noſocomia, cum cura viduarum, orphanorum, &c. Primus horum, Pelagius, ab Innocentio III. Anno 1213. Conſtantinopolim miſſus, purpuram geſtavit, quod dein omnibus commune eſſe cœpit. Concilio Lugdun. an. 1245. ſub Innocentio IV. Equum candidum cum fræno inaurato addidit. Paulus II. 1464. Plura vide apud Bellarm. *Controv.* 5. *de Membris Eccleſiæ, lib.* 1. *de Clericis, cap.* 16. *de Cardinalibus*, & authores ipſi laudatos. Sub Benedicto IX. Papa non uſque adeò laudato, *Cardinalium nomen*, ex parvis initiis ſuboriri cœpiſſe, tempore admodum depravato refert Platina *in Vitis.* Vide quoque infra.

Cardinalis, nomen officialium Theodoſii, quales Magiſtri quidam militum, Præfectus prætorio Aſianæ diœceſis, Præfectusque Africæ, quòd hi cæteris illuſtriores eſſent. Et in Caſſiodor. *lib.* 7. *formul.* 31. occurrit, urbis Romæ *Princeps Cardinalis.* In Eccleſia item perantiquæ ſunt hæ voces, quas tamen apud Hieronymum vix reperias. Dicti autem Cardinales olim, non quòd præcipui tunc eſſent, & à rerum cardine, ſed quòd certæ alicui Eccleſiæ, quam *titulum* vocabant & *cardinem*, ut pacti eſſent & annexi. Poſtquam enim Evariſtus Pont. circa an. Chr. 112. Eccleſias Presbyteris diviſiſſet, & Fabianus circa A. C. 240. urbem totam in 14. regiones diſtribuiſſet, iiſdem 7. conſtituens Diaconos, ſc. binis regionibus unum, cœpere tum Presbyteri iſti & Diaconi, *Cardinales* appellari, eo quòd quocunque locorum agerent, deſignatæ Eccleſiæ, tanquam cardini, inhærendum eſſet. Nec diſſimili ſenſu apud Damaſum, in vita Fabiani, iidem Diaconi à prædictis regionibus *Diaconi regionarii* appellantur. *Epiſcopos Cardinales* primùm memorat Gregorius, & nomine ſolùm à cæteris diſcrepantes. Non autem Romæ permanſit aut *Cardinalium* appellatio, aut inſtitutio, ſed quo tum fides ſe diffudit, eò unà penetravit utraque. Inde Univerſitas Pragenſis ad Oxonienſem: *Perlectis multis Chronicis & hiſtoricis authenticis, nihil invenio de Cardinalibus, uſq; ad tempus Gregorii M. quo tempore Epiſcopi indifferenter Cardinales fiebant, & Papa Cardinales in Epiſcopos promovebat.* Reperiuntur adhuc igitur Cardinales in antiquiſſimis pluribus Eccleſiis, Ravennate, Aquilejenſi, Mediolanenſi, Piſana, Beneventana, Compoſtellana, & D. Pauli Londinenſi. Non pro faſtu recentiorum, purpurati, ſed ad antiquorum ſimilitudinem, tenues admodum & pauperes. Vid. Gregor. *epiſt. ad Maximianum Epiſc. Syracuſanum, pro Felice Diacono Cardinali.* Affluente tandem opibus & potentiâ Rom. Eccleſia, ſubjectaſque jam habente reliquas, conſentaneum videbatur, ejuſdem etiam miniſtros cœteris omnibus anteferri. Præcelluit inter hos ſtatim *Cardinalium* cœtus, qui Papæ ſemper à conſiliis & rebus gerendis, magis indies atque magis cœperunt inclareſcere. Præſertim ab ævo Caroli M. ex quo ea, quæ convocatis Italiæ Epiſcopis aliquando in Synodis ſolebant definiri, omiſſis nunc illis, in Cardinalium conclavi agebantur. Huc facit, quòd poſt ſchiſma à Conſtantino excitatum, decretum fuerat in Concilio Rom. ſub Stephano III. A.C. 768. can. 4. *Ut nullus, ſi non Diaconus aut Presbyter Cardinalis factus fuerit, ad ſacrum Pontificatus honorem poſſit promoveri.* Denuo, quòd ex uno cætero

cæterò Clero & omnino Laicis, ſummi Pontificis electio ad ſolos Cardinales deducta eſt. Ut verò omnes honoratiores haberentur, Innocentius IV. & Paulus II. effecere. Vide ſupra in voce *Cardinales*. Hodie ordo hic tam illuſtris eſt, ut regiæ vix cedat dignitati: *Notandum enim*, ait Pontificale Rom. *quòd Cæſar, antequam coronetur, ſimplici diademate, ſedet poſt primum Epiſcop. Cardinalem, & ſi quis Rex adeſt, ſedet poſt primum Presbyterum Cardinalem*: Non mira igitur Clemangii querela *de corrupto ſtat. Eccl. cap.* 10. Vid. Henr. Spelm. *Gloſſar. Archæol.* qui de numero Cardinalium iſta adjicit. Marcellus 25. conſtituiſſe dicitur, A.C. 304. Septem Epiſcoporum Cardinalium hebdomadariorum meminit Anaſtaſius *in Vita Steph. An. Chr.* 768. Sigebertus *in An. Chr.* 1085. *Hildebrandus*, ait, *qui & Gregorius, nunc in extremis poſitus ad ſe vocavit unum de* 12. *Cardinalibus.* Poſt aliquot luſtra, in ſchiſmate nempe circa electionem Alexandri III. & Victoris Antipapæ, A.C. 1159. numerus à Marcello inſtitutus, extat apud Radevicum *de geſt. Frid. II. lib.* 2. *capp.* 52. & 53. In Codice verò M. S. circiter A. D. 1450. deprehenduntur Epiſcopi Cardinales 7. Presbyteri 28. Diaconi 16. In libro impreſſo An. C. 1490. Epiſcopi Cardinales 7 Presbyteri 33. Diaconi 18. qui numerus ſubinde variavit. Vid. ſupra. Ex M.S. exemplari modò laudato, nomina Cardinalium hæc ſunt.

Epiſcopi Cardinales.

Epiſcopus Hoſtienſis, qui, quia Papam conſecrat, reliquis dignior eſt & pallio utitur.	Epiſcop. Albanenſis.
	Epiſc. Sabinenſis.
	Epiſc. Poneſtrinus.
	Epiſc. Ruphinæ.
Epiſcop. Portuenſis.	Epiſc. Tuſculanus.

Presbyteri Cardinales 28. *per numerum ſeptenarium diviſi, reſiduis quatuor Eccleſiis Patriarchalibus ſunt intitulati.* Vid.

Ad Eccleſiam S. Petri ſeptem.

Cardin. S. Mariæ trans Tiberim.	Card. S. Laurentii in Damaſo.
Card. S. Griſogni.	Card. S. Marci.
Card. S. Cæciliæ trans Tiberim.	Card. S. Martini in monte.
Card. S. Anaſtaſiæ.	

Septem alii S. Pauli, in altari majori ſervientes.

Card. S. Sabinæ.	Achillei.
Card. S. Priſcæ.	Card. S. Sixti.
Card. S. Balbinæ.	Card. Marcelli.
Card. SS. Nerei &	Card. S. Suſannæ.

Septem Card. Presbyteri S. Laurentii.

Card. S. Praxedis.	Card. S. Steph. in monte Celio.
Card. S. Petri ad vincula.	Card. S. Johannis & Pauli.
Card. S. Laurentii in Lucina.	Cardin. SS. Quatuor coronatorum.
Card. S. Crucis Jeruſalem.	

Septem Presbyteri Card. S. Mariæ majoris.

Card. SS. Apoſtolorum.	Card. S. Vitalis.
Card. S. Ciriaci in thermis.	Card. SS. Marcellini & Petri.
Card. S. Euſebii.	Card. S. Clementis.
Card. S. Potentianæ.	

Diaconi Cardinales, ad miniſter. Pontif. deputati.

Card. S. Mariæ in Domnica, qui Archidiaconus.	Card. S. Mariæ in porticu.
	Card. S. Nicolai, in carceribus.
Card. S. Luciæ, in ſeta Palatii, juxta Septiſolium.	Card. S. Angeli.
	Card. S. Euſtachii.
Card. S. Mariæ novæ.	Card. S. Mariæ in Aquario.
Card. SS. Coſmæ & Damiani Palatii.	Card. S. Mariæ in via lata.
	Card. S. Agathæ.
Card. S. Gregorii Palatii.	Card. S. Luciæ, in caput Sabinæ.
Card. S. Mariæ in ſchola Græca.	Card. S. Quintini.

Plura Vide apud Spelmannum retro memoratum.

Cardinea, Dea apud Romanos, quæ Cardinibus præerat, quaſi *Cardina*, vide *Carna*.

Cardines, dicuntur duæ cœli partes immobiles ſibi mutuò oppoſitæ, quarum altera eſt ad Septentrionem, altera ad Auſtrum, Græci Πόλους vocant. Sæpe tamen Coſmographi Cardinum nomine quatuor præcipuas Cœli regiones intelligunt, *Ortum, Occaſum, Septentrionem*, & *Meridiem*. Lucan. 4.

—— Summi Olympi
Cardo tenet Tethyn.

Ovid. 2. *Pont. El.* 9.

—— Cùm ſim ſub cardine mundi,
Qui ſemper liquidis altior extat aquis.

Stat. 1. *Theb.*

—— Quid ſi peteretur crimine tanto,
Limes uterque poli, quem ſol emiſſus Eoo
Cardine, quem portu vergens proſpectat Ibero?

Cardona, opp. Catalauniæ, Duc. tit. clarum, ad amnem cogn. 3. leuc. infra Solſonam. Sub dominio antiquæ familiæ *de Folch*. Ibi Salis Fodinæ celebres.

Carduchi, pop. Mediæ bellicoſi, ἐκ τῶν βασιλέων οὐκ ἀκούοντες. Steph. Alii *Carduchi*, gens circa Hyrcanium mare, Adiabenis connexa. Ptolomæo ſunt *Carchudi*. Diod. *l.* 14. habet *Carduchos* montes, inter Mediam & Armeniam.

Carduus, Gall. *Chardon*, vel *Noſtre Dame de Chardon*, Ordo militaris, inſtitutus à Ludovico II. cognom. Bono, Duce Borbonio, an. 1370. Numerus equitum 26. quorum cingulo cæruleo inſcripta vox *Eſperance*, i. Spes. Emblema *Allen. Allen*, i. Eamus unà, ad ſerviendum Deo & patriam defendendam. Docronvilla, Favynus, Morerius *in diction. Hiſtor.*

Cardynus, mons circa Niſibin ad Tigrim fluv. Xiphilin.

Cardytenſes, Syriæ in Cyrrheſticâ reg. pop. Plin.

Cardytus, Syrorum urbs magna. Steph.

Care, Hiſp. oppid. inter Liminum & Cæſar-auguſtam. Anton.

Carea, Tartarorum urbs circa Boſporum. Laonicus.

Carecardama, Indiæ intra Gangem opp. Ptol.

Caree, i.e. *calvus*, *ſive glacies*, pater Johanan. 4. Reg. 25. *Carehim*, ideſt, *calvi* vel *glacies*, n. p. nomen loci. 1. Paral. 12.

Cares, urbs Indiæ intra Gangem.

Carelia, prov. Sueciæ, in Finlandia. Ejus pars pertinuit ad Moſcos, nunc tota ſub Suecis eſt, & pars extenditur ad ſinum Finnicum. Ibi opp. præc. Viburgum.

Carembola, reg. inſ. Madagaſcariæ ſeu Delfinæ, in Oceano Æthiopico, verſus Auſtrum.

Carena, à Gall. *quarantaine*, ſpatium 40. dier. Occurrit vox ſæpius apud Scriptores Eccleſiaſticos. Vide Spelmann. *Gloſſ. Archæol.*

Carene, Myſiæ opp. Steph.

Careni, pop. Scotiæ Septentr. Ptol. quorum regio *Loghuabria* in orâ occiduâ contra Mulam inſulam, teſte Lhuydo; juxta quam Evonium urbs vulgò *Dunſtaphag.* Καρηνοὶ Manuſcr. Selden. Aliàs *Carnus* & *Catini*. Horum nomen remanet in prov. *Cathnes*. Fuere omnium ultimi verſus Orcades. Baudr. Item pop. circa Perſidem Procopio, atque inter Euphratem & Cyrum fluvios. Steph.

Carenſes, Hiſp. pop. Complutenſibus vicini. Plin. 3. 3.

Carentani, Germ. pop. Bojariis vicini. Luitprand. Sigeb. Carinthiæ incolæ Crantzio, & Lazio. Vide *Carinthia*.

Carentini, Italiæ pop. Ferentanis vicini. Plin. 3. 11.

Carentonium, opp. Normanniæ, in tractu Conſtantienſi, ad amnem cognom. cum caſtro, 3. leuc. ab ora maris Britan. 8. à Conſtantia. Ordericus *lib.* 11. meminit vici *Carentoni*, in pago Conſtantino. Vulgò *Carentan*. Hadr. Valeſio eſt non procul ab Oceano, & oſtio duorum amnium, vulgò *Charenton*. Item vicus, binis à Lutetia leucis diſtans, ubi templum novum ſplendidum, Henrici IV. permiſſu à Reformatis extructum, ſequentibus annis fraude hoſtium arſit; reparatum tamen, hodieque illis inſervit, quippe quò ſub concionem aliquot auditorum millia, è principe Regni urbe, rhedis, naviculis, pedes convenire ſolent. Hic Synodus Reformatorum habita hoc ſec.

Careon, Hiſp. civitas. Appian.

Careota, Sarmatiæ Europææ gens. Ptol.

Carepula, Mauritan. Cæſarienſis urbs, *Baſtalio* à noſtris, *Giraſlumar* Pœnis dicitur, Jovio teſte. Caſtaldus *Muſtagani* vocat.

Cares, fil. habuit Caryaſſum, qui Cari urbi nomen dedit. Steph.

Cares, Statuarius nobilis, Lyſippi diſcipulus.

Cares, pl. num. Populi ſub Minoe fuerunt, & tunc *Leleges* dicebantur, & inſulas habitabant, ſed ſuâ ditione parum contenti, magnam maritimæ oræ, & mediterraneæ partem occuparunt, eam prioribus habitatoribus adimentes, qui & ipſi magnâ ex parte Leleges Pelaſgi erant: ſed Jones & Dores, ut allatam injuriam ulciſcerentur, eos rurſus, quamvis belli ſtudioſiſſimos, ſuis finibus expulerunt. Cares & Myſos ejuſdem fuiſſe cum Lydis originis, ex Herodoto diſcere eſt, qui *de Caribus* hæc habet *lib.* 1. Ἀποδεικνῦσι δὲ ἐν Μυλάσοισι Διὸς Καρίου ἱρὸν ἀρχαῖον, τοῦ Μυσοῖσι μὲν καὶ Λυδοῖσι μέτεστι, ὡς κασιγνήτοισι ἐοῦσι τοῖσι Καρσί. Τὸν γὰρ Λυδὸν καὶ τὸν Μυσὸν λέγουσι εἶναι Καρὸς ἀδελφεούς: *In Mylaſſis Jovis Carii delubrum vetus oſtenditur, quod Myſis etiam & Lydis commune eſt, ut qui ſint Carum Germani. Quippe Lydum & Myſum Caris fratres eſſe dictitant.* Ovid. *Met.* 9.

Caras & armiferos Lelegas, Lyciamque pererrat.

Virgil. *Æneid.* 8.

Hic Caras, Lelegasque, ſagittiferosque Gelonos.

Vide *Caria*.

Careſa, inſula Ægæi maris ex adverſo Atticæ. Plin.

Careſſus, Ciæ inſulæ urbs. Ptol.

Careſſus, fluv. Troadis. Homer. *Iliad.* 12. celebratus, cujus Plinius ait nulla ſuâ ætate veſtigia extitiſſe, *lib.* 5. *cap.* 30.

Caretha, inſula in mari Lycio, poſtea *Dionyſia* dicta. Plin. *Gironda* Nigro.

Caretius, M. Britanniæ R. ad regnum pervenit, illo bellis inteſtinis admodum turbato, à Saxonibus paulo pòſt pulſus. *Hiſt. Angl.*

Careum, locus Galliæ, ubi bello contra Albigenſes, horum 60. ſuſpenſi ſunt, an. 1212.

Carferoniana, al. *Graſiniana*, quod Vid. regiunc. Italiæ, intra montem Apennin. in Hetruria, vulgò *Carfagnana*.

Cargani, pop. Transrhenani in Galliam Celticam, circa fines Sequanorum, ac Heduorum, ab Arioviſto Germanorum rege tranſportati, quos non abs re opinari poſſumus eoſdem fuiſſe cum Harudibus ab ipſo rege ſimiliter tranſlatis.

Cargapolia, prov. Moſcov. Occid. cum opp. cognom. prope lacum Onegam, inter confinia Sueciæ & Duinam fluv.

Caria, nunc *Aldinelli*, regio min. Aſiæ inter Lyciam nunc *Mefentali*.

ſentis, & Joniam Strabo eam à Boreâ Mæandri flumine clauſit, ab occidente Icario. & Myrtoo pelago, à meridie Rhodienſi, ab ortu Lyciis, & aliis gentibus, magnamque Tauri montis partem in Cariâ concluſit, omnem oram Rhodiam ei attribuens, quæ meridionalis eſt. Hujus Metropolis eſt Halicarnaſſus, in qua regnavit Mauſolus, cui ibidem Artemiſia conjux Mauſoleum illud celebratiſſimum extruxit. Dicta Caria, à *Care* rege, qui primus auguria avium dicitur inveniſſe. Epaphroditus totam Cariam *Chryſaoridem*, vocat, alii urbem quandam Cariæ tantùm ſic nominant. Steph. à *Care* conditore dictam ſcribit. Ovidius *Met.*

Arcades antiqui celebrataq; Caria famâ.

Subeſt dominio Turcarum ab aliquot ſeculis. Ibique ſunt raræ urbes alicujus momenti. Baudr. Olim Magneſia, Alabanda, Stratonice, Mynda, Priene, Miletus, nunc *Malazo* vel *Milaſſo*, 80. coloniis & Thalete ibi genito clara. Mons Ladmus hujus reg. fabulæ de Luna & Endymione originem dedit. Strabo *libr.* 14. Mela *libr.* 1. Cluv. *lib.* 5. Concilium à Macedoniæ Epiſc. An. 366. in Caria habitum, quo rejecto termino *Conſubſtantialis*, formulæ Antiochenæ & Seleucienſi, ſubſcripſere. Sozomenus *libr.* 6. *cap.* 9. Eſt & *Caricus* gentile, & *Carius*, quo nomine Jupiter apud Mylaſſenſes colitur. Herodot. Caricam gentem celeberrimam fuiſſe ſcribit. Vocabatur etiam *Caria*, magna quædam arx à *Care* filio Phoronei: alioqui fœmininum eſt a *Caro*, ut & *Caricum* & *Caira*, unde Hom. Μηονίς ἠδὲ Κάειρα. Coe etiam inſula Καρὶς dicebatur. Eſt & Phrygiæ urbs. In Caria extitit olim amnis, qui fuerat ante dulcis, poſtea in ſalem mutatus. Plin. *lib* 2. *cap.* 5. כר *Car* Hebræis eſt *aries*, aut *agnus*. atque ab eis ad Jones tranſiiſſe hoc vocabùlum, ex his Heſychii colligas: Καρ, πρόβατον Κάρες, Ἴωνες τὰ πρόβατα. Inde videtur *Caria* dicta. Cic. *lib.* 1. *de Divin. Arabes autem & Phryges & Cilices, quòd paſtu pecorum maximè utuntur*, &c. *Tum Caria tota*, &c. Et Καρὶς alterum nomen inſulæ Co apud Stephan. & Euſtath. *in Iliad. B.* quia, eodem auctore, inſula erat πολύμηλος, & celebris δ' ἀγαθή. Hinc Callimachus, *Hymno in Delum*, illam cum Delo confert,

Νῆσος ἐπεὶ λιπαρή τε καὶ εὔβοτος, εἴ νύ τις ἄλλη.

Bochartus. Cares autem, licet in rebus bellicis eminuerunt, ut *arma Carica*, & *lorica Carica* in proverbio eſſent, viles tamen habiti ſunt, quòd mercede militarent, ac in primâ acie locati, primos hoſtium impetus ſuſtinentes vitam ſuam nihili æſtimarent. Unde adagium natum, *In Care periculum facere*, apud Platonem *in Socrate*, cùm periculo exponitur res, cujus jactura gravis non ſit. Illud quoque, apud [illegible]ogenianum, *Cum Care Cariſſa*, hoc eſt, cum ruſtico ruſticè agas, quòd Cares inter agreſtes & ruſticos haberentur. Item *Caricum ſinum*, apud Suidam pro tenui, & *Carica Muſa* pro inſuavi. Item *Caricus hircus* in hominem vilem, & contemptibilem, vel pro oblatione vili, ut & *Caricum ſacrificium*, quòd Cares pro hirco canem immolarent. *Caricum Schema* quoque apud Heſychium, pro modo congreſſus libidinoſi ſpurco, & turpi, qualem figuræ Caricæ oſtendebant. Sic enim ille, Καρικὸν ἀστεῖον, μικρόν. Δηλοῖ δὲ καὶ ἀφροδισίου σχῆμα αἰσχρόν. Idem Καρικίζειν, βαρβαρίζειν.

Caria portus in Thraciâ, Mela 2. 2. Portus ipſe Καρῶν λιμὴν vocabatur, ſed verò regio circumſita Caria. Teſtantur hoc Arrianus, & Anonymus, *de Ponto Euxino*; quamvis apud poſteriorem perperam legitur κρημνὸς ἐλώζεται, pro Καρία κλύζεται. Notum enim, Pontum Eux. non eſſe obnoxium reciprocationi alicui ſenſibili. Scio quidem aquas & hic quoque multum intumeſcere, adeoque attolli, ut totum hunc tractum ad quatuor uſque milliaria operuerit, quandoque urbes verò Odeſſum, & Dionyſiopolim totas penè abſorpſerit, prodentibus id Cedreno aliiſque. Verùm particularia iſta diluvia locum hic habere non poſſunt, cùm toto ſæpe ſeculo vix ſemel contingant. Sed verò, quod Arriani lectionem maximè confirmat, Cariamque regionem hic fuiſſe evincit, id eſt, quòd præter hunc Portum Carum, ſitum hic fuerit & aliud oppidulum Κέραμος dictum cujas meminit Pauſan. *Eliacis poſterioribus*: Ὁ πολίτης δ' ἦν οὗτος ἐκ Κεράμου τῆς ἐν τῇ Θρᾳκίᾳ Καρίας. Perperam viri docti id accipiunt de Ceramo in Cariâ Aſiaticâ, tanquam ſi & illic aliqua fuiſſet Thracia. Rectè verò Suidas, in voce Ἱππόδαμος, locum illum Pauſaniæ reſpiciens, Θρᾳκίας Καρίας interpretatur τῆς ἐν Θρᾴκῃ Καρίας. Iſ. Voſſius.

Cariande, vide *Caryanda*.

Cariapa, Parthiæ promuntorium. Ptol.

Cariata, quæ & *Cararia*, opp. Lunegianæ, in Hetrur. ad radices montium. A paucis annis Princip. tit. gaudet, in dit. Maſſæ D. è gente Cibo, juxta amnem Lavenzam, 6. mill. à Sarzana, totidem à Maſſa.

Carias, civitas Peloponneſi, quæ cum Perſis hoſtibus contra Græciam conſenſit, poſteaque à Græcis deleta eſt. Vitr. *lib.* 1.

Cariata, urbs Bactrianæ, quam Alexander ſubvertit, ubi Calliſthenes comprehenſus eſt & in vincula conjectus. Strabo *libr.* 11.

Cariath, civitas in tribu Benjamin, Joſ. 18. id eſt, *civitas*, vel *vocatio*, ſive *lectio*, aut *occurſus*.

Cariathaa, aliàs *Cariathbaa*, nomen civitatis in tribu Juda. Joſuæ 15.

Cariatham, urbs Moabitarum, antiqua & valida, in tribu Ruben, Joſ. 1. ubi olim Emim gigantes habitavant. Hieronymus, *in Eclogâ*, ſcribit, eam eſſe juxta Medebam urbem Arabiæ, & appellari *Corajatha*.

Cariath-arbe, i.e. *civitas quatuor*, civitas in tribu Judæ, ſic dicta ab *Arbea* conditore, non autem à quatuor Patriarchis, Adam, Abraham, Iſaac & Jacob, qui ibi ſepulti, ſepulcris, ut quidam volunt. Joſ. 15. quæ & *Hebron* dicitur Joſue *cap.* 20.

Cariath-baal, id eſt, *civitas idoli*, vel *domini*, civitas in tribu Juda, quæ & *Kiriathjarim*, Joſ. 15. Uno tantùm milliario ab Æliâ, quà pergimus Dioſpolim, diſtat.

Cariathiarim, urbs Sylvarum, in tribu Dan: eſt de Jeruſalem ad quatuor milliaria & dimidium contra Occidentem euntibus Dioſpolim. Urbs prius Gabaonitarum, poſtea tribus Judæ & Benjamin, ſita in colle, 2. mill. ab Æmilia, verſus Dioſpolim. Vide *Cariath-baal*.

Cariath-ſepher, i.e. *civitas literarum*, civit. in tribu Judâ. Joſ. 15.

Cariath-arim, id eſt, *civitas Vigilantium*, nomen viri, 1. Eſdr. 2.

Cariatum, urbs parva Calabriæ citer. in ora littor. maris Jonii. Princ. tit. gaudet. Epiſc. ſub Archiepiſc. S. Severinæ, 10. mill. ab Umbriatico, 20. à S Severina.

Cariba pop. Americæ Sept. qui aliàs occupabant omnes Antillas. Nunc verò inſ. ab Europæis occupatis, ipſi majore ex parte in proximam continentem Amer. merid. ſe receperunt. Ubi Guajana reg.

Carica, domicilia dicuntur, quæ in edito ſita ſunt, & naturali munimento tuta. Rhod. 27. 21.

Caricontichos, Libyca urb, ad ſiniſtram Columnarum Herculis. Steph.

Caricum, (inquit Steph.) locus ſolitarius in Memphide, ubi Cares affinitate cum Memphitis contractâ, *Caromemphitæ* dicti ſunt. Steph.

Caridemum, vide *Charidemum*.

Carides, Phrygiæ urbs. Steph.

Carietes, Hiſp. pop. in conventu Clunienſi. Plin.

Cariga, Drangianæ urbs. Marcellinus.

Carige, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Carilla, vide *Cerillum*.

Carima, Galatiæ opp. Ptol.

Carina, fœmina ſive virgo è Caribus, quæ amore Nymphæi correpta, inſidias, quas Cares Meliis parabant, aperuit. Polyænus *lib.* 8.

Carina, mons Cretæ, 9. m. p. ſuo ambitu continens, in quo nullæ muſcæ viſuntur. Plin.

Carinæ, mulieres dicebantur, quæ cantu flebili mortuos in funeribus affectabantur, eo quòd ex *Caria* accerſebantur. Cæl. Rhod. 16. 3.

Carinæ, Romæ dicebantur ædificia facta, in modum Carinarum, quæ erant intra Templum Telluris. Alii addunt, vicum fuiſſe Romæ, ubi domus fuit Pompeii. Virgil. *lib* 8.

—— Paſſimq; armenta videbant,
Romanoq; foro & lautis mugire Carinis.

Hor. *lib.* 1. *epiſt.* 7.

—— Foro nimium diſtare Carinas
Jam grandis natu queritur.

Varro *Carinas*, dici putat ab eo, quòd hinc oreretur caput Sacræ viæ, caput enim Græcè Κάρα dicitur.

Carinas, vide *Secundus*.

Carine, urbs circa Caicum fluv. in Aſiâ min. Herodot. *lib.* 7. *Ita exercitus è Lydiâ perrexit ad flumen Caicum, & regionem Myſiam*, ἀπὸ δὲ Καΐκου ὁρμώμενος Κάνης ὄρος ἔχων ἐν ἀριστερῇ διὰ τοῦ Ἀταρνέος ἐς Καρίνην πόλιν. *Cherima* Nigro.

Carini, Germ. pop. Plin. 4. 14. Ubi nunc pars Marchiæ Brandeb. & magnæ Poloniæ. Cluv.

Carinianum, opp. Pedemontii cum arce & ponte, ad Padum fluv. longa obſidione Gallorum, cùm à Petro Columna Cæſarianarum legionum præfecto defenderetur, nobilitatum. Princip. tit. gaudet. 5. mill. ſupra Taurinum in Auſtr. Paulo minus à Carmaniola.

Carinii, Illyrici pop. Appian.

Carinſis, Sardiniæ pop. Ptol.

Carinthia, vel *Caranthia*, olim Pannoniæ prov. nunc Germ. ducatus, habet ab Ortu & Septentr. Stiriam, ab Occaſu & Meridie Alpes, & Forum Julii contingit. Hujus pars eſt *Carniola*. Multæ in hâc regione valles, colleſque tritici feraces, multi lacus & amnes, quorum præcipuus eſt Dravus, qui ipſam in duas partes ſecat. Olim hunc tractum Japides inhabitaſſe putantur. Regionis imperium tenent duces Auſtriaci. Munſter. Sabellicus. A tempore nempe Henrici, Duc. ultimi, qui, poſtquam Bohemiæ per triennium præfuit, à Johanne R. Henrici VII. Imp. fil. pulſus eſt, an. 1311. Incolas ferunt privilegio ornatos eſſe novos Duces inaugurandi, Duce ruſticanâ veſte in florido prato adſtante: Idque factum, quia primi fidem Chriſtianam ſint amplexi. Hîc urbes *S. Veit*, *Villach*,

Volckmarck, Judenburg, Clagenfurt, &c. Æneas Sylv. *Eur. c.20.* Monſtrelet. *Coſm. l.3.* Cluver. *l.3. Geogr.*

Carinus Marc. Aurelius, Imper. quidam Romanus, fil. Cari, Imperat. cum fratre Numeriano, Cæſar pronuntiatus, & hoc in Orientem ſumpto, in Galliam miſſus. Novem uxores habuit, in innocentes ſævus, & ſcelerum victima, unde à Patre abdicatus Quo mortuo Diocletiano ſe oppoſuit, & prope Veronam, Sabinum Julianum, Imperium affectantem, occidit, à quodam Capitaneorum ſuorum, cujus uxorem corruperat, in Mœſia interfectus, Aurel. Victor. Dion. Vopiſcus, *in Vita ejus*, ubi eum *hominem omnium contaminatiſſimum*, & *adulterum* vocat. Idem eſt judicium de ejus moribus, apud omnes hiſtoricos, fuiſſe ſcilicet omni genere luxûs perditum, crudelem etiam & ſuperbum. Quare diſertiſſimus ſcriptor Syneſius, qui in elegantiſſimâ, & graviſſimâ oratione de regno, Carinum laudat, ut principem ſobrium, moderatum, & magni exempli, ſine controverſia falſus eſt: *Carinum* enim nominat, quem debuerat *Carum*.

Cario, nomen comicum Servi apud Ariſtophanem *Pluto*, deductum à Caribus, qui ſervili fuiſſe ingenio dicuntur, parati qui ſvis malorum pati mercede propoſitâ. Propterea Ariſtophanes alibi ait, Ἐϛὶ δοῦλος ἐν τῷ Κάρ, id eſt, Quòd ſi ſervus eſt & Car.

Cariobarzanes, mons inter Parthos & Maſſagetas.

Cariopolis, urbs Cariæ, *Clariobolis* Turcis. Leuncl.

Carioſuellites, Gall. Lugd. pop. Plin. 2.18.

Carioth, civ. in tribu Juda, Joſ. 15. Jer. 48. Item, in reg. Moab. in tribu Ruben. Jer. 48. Amos. 2.

Cariovalda, dux Batavorum, inter auxilia Romana ſub Germanico. Eum Cheruſci fugam ſimulantes in planitiem ſaltibus circumjectam traxerunt; ac diu ſuſtentatâ hoſtium ſævitiâ, denique in denſiſſimos irrumpentem, congeſtis telis & ſuffoſſo equo labentem interfecerunt. Tacit. *Annal.* 2. 11.

Caripeta, Arab. Fel. opp. Plin.

Caris, olim vocabatur Cos inſula. Steph.

Caris, Galliæ fluv. oritur in confin. Alverniæ, dein per Bojos, Bituriges & Turones lapſus, aliquot milliar. infra Cæſarodunum Turonum, in Ligerim ſe exonerat, vulgò *Le Cher*, Baudrandus. Secundùm Valeſium, alluit Caris oppida & caſtella, Montem Lucionem, *Montluçon*; Podium Folioſum *Pue Feuilleux*; Valliniacum *Valligny*, Aniacum vetus *Ainay le Vieil*; vel potiùs Aniacum villam *Ainay la Ville*, Aniaco caſtello propinquam; Columbarium *Colombier*, Montemrotundum caſtrum, à ſitu cognominatum, *Montroud* vulgò, & corruptè *Mouron*; Aureamvallem *Orval*; Nigrumlacum *Noirlac*, Bruerias ad Carum *Bruieres ſur Cher*, Caſtrum novum *Chaſteau-neuf*; Coryletum *le Coudray*, Villamnovam, Quintiacum, Virſionem *Vierzon*, ad quem Averam vel Euvram, *Yeure* & *Eure* dictum, Utrione (*Auron*) auctum recipit. Deinde attingit Caſtra *Chatre*; Monaſteriolum ad Carum *Meneſton ſur Cher*, Carobrivas vel Carobrias *Chabris*; Cellam Biturigum vel Cellam S. Euſicii, *Celles en Berry*, ubi Saleram amnem, *la Saudre*, Saldriam quibuſdam nuncupatum, admittit: tum Nucaria *Noyers*; caſtrum S. Anniani, Maroilum *Marueil ſur Cher*; Montem Tricardi; Blaracum *Bleré*; Aciacum *Azay ſur Cher*; Saponarias, Columbaria, Linarias: ac demum in Ligerim influit. Accipit præ cæteris Tardam *Tarde*, Milmandram *Marmande*, Aueram *Yeure*, & Saleram majorem *La grande Saudre*, qui Nigram *Nerre*, & Saleram minorem *petite Saudre* ſecum defert. *Notit. Gall.*

Cariſia, cognomine Aurelia, civitas Hiſpan. ad Bætin fluv. in Gaditano Conventu. Plin. 3. 1.

Cariſiacum, Gall. Belg. opp. Anton. vulgò *Creſci*. Ad Saram fluv. in Picardia, 3. leuc. à Lauduno in Bor. 4. à Fera in Ortum. Item Villa olim regia, Hadr. Valeſio, palatio inſignis, ſaltuique contigua, non procul à Compendio. Hic Carolus Dux & Princeps Francorum deceſſit, A. C. 741. & Godeſcalcus Monachus iterum damnatus ac honore Presbyterali dejectus eſt, Concilio hic habito, A. C. 848. A Chariſio conditore aut ſaltem poſſeſſore nomen accepiſſe videtur. Hodie *Chierſi* vicus, 6. m.p. à Noviomago, ad ripas Iſaræ. *Notit. Gall.*

Cariſius, prænom. Publius, Legatus pro Prætore in Hiſp. Emeritæ, juſſu Auguſti, conditor.

Cariſſa, Paphlagoniæ opp. Plin.

Cariſſanum, caſtellum quoddam in Italia, juxta quod T. Annius Milo occiſus eſt. Plin. 2. 57.

Cariſti, Hiſpaniæ Tarracon. gens. Ptol. Ubi nunc pars Guipuſcoæ prov. & pars Orient. Biſcajæ, inter Iberum fluv. & Ocean. Cantabricum.

Cariſtum, Liguriæ opp. Liv. *lib.* 42. vulgò *Caruſco*.

Caritas, cella Monachorum Cluniac. ad ripas Ligeris, in diœceſi Antiſſiodorenſi: una ex 5. majoribus cellis ſeu Prioratibus, huic Ordini ſubjectis. Hinc oppido non ignobili nomen *la Charité*. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Carith, vel *Cherith* torrens, qui in Jordanem influit. 3. Reg. 17. id eſt, *conciſio*, *confeſſio*, aut *exterminatio*. In tribu Ephraim. Hic Elias tempore ſiccitatis manſit.

Caritni, Germ. pop. Ptol. ubi nunc Wittembergenſis Duc. in Suevia, juxta Nicrum fluv. Ortelius, Sanſon.

Carinum, locus in Cypro, ubi Apollinis ſylva. Iſac. *in Lycophr.* fortè *Curium* ſcribendum.

Carius, Jovis & Torrhebiæ filius, qui circa Torrhebiam lacum oberrans, Nympharum cantum dicitur audiviſſe, & ab eis muſicam didiciſſe, eamque apud Lydos propagaſſe. Quapropter divinos honores apud ſuos meruit, templo illi magnificè extructo in monte, qui & ipſe *Carius* à nomine ejus appellatus eſt. Steph. Vide *Torrhebus*.

Carleolum, urbs Angl. munita ab Henr. VIII. ad Itunam fluv. 3. mill. à mari, 6. à Scotia, in Cumbria, juxta ruinas muri Pictici. Parvi circuitus. *Carliſle* vulgò. Ptol. *Leucopibia*. *Luguballum* antiquorum Brigantum eſſe credit Camdenus & alii, quod vide.

Carlilocus, Gall. *Charlieu*, urbs Comit. Carolenſis, in Burg. Ibi Synodus an. 926. *Tom. 9. Concil.*

Carlingfordia, oppidul. munitum Hibern. in Ultonia prov. & Lugenſi Comit. Portu gaudet utcunque capaci, 4. mill. à Dunkerano, 22. à Duno in Auſtr.

Carlomannus, fil. Ludovici Balbi, ex Anſgarde, nobili puella, cum Ludov. III. fratre, coronatus, an. 879. regno ſic diviſo, ut Ludovicus Neuſtriam, Carlomannus Aquitaniam cum Burgundia teneret. Hi cum Ludovico, Alemanniæ R. fœdere inito, Boſonem, qui Burgundiæ regnum invaſerat, prælio vicerunt, Viennâ, ubi uxorem reliquerat, obſeſſâ. Sed cùm Ludovicus Normannorum incurſiones repreſſurus, domum iter parans, in reditu obiiſſet, Frater, obſidioni Comite Richardo præpoſito, in Picardiam tranſiit, ubi Barbaros aliquoties victos, tandem, aliquâ pecuniæ ſummâ exhibitâ, diſcedere penitus coëgit. Paulo pòſt prope Montfortium, in venatione, an ab apro, an ab aliquo ſuorum, lethaliter vulneratus, obiit, an. 884. Sponſus filiæ Boſonis, Regis Arelat. ex Hermangarde.

Carlomannus, fil. Caroli Martelli, Dux & Princeps Francorum in Auſtraſia, cum fratre Pipino Griffonem minimum natu, in vincula compegerunt, Hunaldum dein, Aquitaniæ ducem, in ordinem coëgerunt; dein regno diviſo, Carlomannus in Germaniam tranſiens Theobaldum, Alemannorum & Theodoricum, Bavariæ D. ſubegit, quorum hic fidem mox fallens, plurimorum cæde perfidiam luit. an. 746. Hinc commendato prius fratri Druide filio, à Zacharia P. ſacris initiatus, monaſticam vitam ſuſcepit. Obiit anno 755. Aimon. *l.4.* Leo Oſtienſ. *l. 1.* Hiſt. Gall. *in Childerico II. & Pipino Curto.*

Carlomannus, fil. Pipini Curti, regno cum Carolo M. fratre diviſo, Sueſſione coronatus eſt. Paulo poſt, cum fratre commiſſus, inquietorum hominum operâ, obiit an. 771. Pater duorum filiorum, ex Bertha, quæ marito mortuo ad Taxilonem Bavariæ D. ſe recepit. Hiſt. Franc. *in Pipino Curto & Carolo M.* Tilletus, SanMarth. *Geneal. domus Gallicæ.*

Carlomannus, major natu fil. Ludovici Germanici, frater Ludov. II. & Caroli, regnum Bavariæ, ſub ſe continens Pannoniam, Carinthiam, Bohemiam & Moraviam tenuit, cum titulo quoque Italiæ Regis. Quod regnum Imperio adjecturus, exercitu collecto, Panico terrore perculſus, fruſtra fuit. Paralyſi ictus an. 880. Ottingæ jacet. Pater duorum nothorum, Arnulphi, cui Carinthia obtigit; & Giſelæ, quæ an. 890. Zuendipoldo, Moraviæ R. nupſit. Regino, &c.

Carlomannus, fil. Caroli Calvi major natu, qui cùm contra Patrem conſpiraſſet, diaconus factus eſt. Mox iterum rebellis, in vincula conjectus: unde ope Adriani II. liber denuo turbaturus, excæcatus eſt, & in Monaſterium Corbejæ detruſus. Obiit an. 873. Flodoard. Aimon. &c.

Carlota, fil. Johannis II. Regis Cypri, Hieroſol. & Armeniæ, ex Helena, filia Theodori Deſpotæ Peloponneſi, uxor primò Johannis Luſitani, Ducis Conimbr. eo mortuo an. 1457. nupſit Ludov. Sabaudo, ſecundogenito Ludov. Ducis, ex Anna Cypria, ſorore Johann. II. Nicoſiæ, patre mortuo, trium regnorum Regina coronata eſt, an. 1458. ſed equo cum illa titubante, corona, malo omine, excidit. Paulo enim pòſt Jacobus, patris ex Maria Patra fil. nothus, à Sult. Melec. Ella adjutus, eam regno excuſſit. Quæ primò in Sabaudiam, dein Romam delata, donavit amiſſum Cypri regnum nepoti ſuo Carolo, Sabaudiæ Duc. Obiit an. 1487. Æn. Sylv. *in Aſia cap. 97. & lib. 7. Comm.* Steph. Luſinian. *hiſtor. Cypri*, Guicheno *hiſt. Sabaud.*

Carlota, fil. Lud. Sabaudi, ex Anna Cypria, Sponſa Friderici Saxonis, dein uxor Ludov. XI. tum Delphini, ex eo mater trium filiorum, quorum unicus ſuperſtes manſit, Carolus VIII. Obiit an. 1483. in templo Mariæ Cluniac. prope Aurelianum, cum marito, ſepulta. *Hiſt. Gall.*

Carmaca, Aſiæ pop. circa Mæotim. Plin. 6. 4.

Carmalus, Aſiæ min. in Sagarauſenâ regione amnis, qui in Cilicium mare effluit. Strabo.

Carmana, inſula. Steph. Item urbs primaria Carmaniæ. Ptol.

Carmania, regio Aſiæ Majoris in regno Perſ. inter Perſidem propriam, & Indiam ſita. Habuit olim & Regni titulum. Cladinus enim Sultanus Iconienſis, ob irruptionem Tartarorum, à regno profugus, Otrugarelem Carmaniæ præfecit, Anno 1296. quo poſt paucos menſes defuncto, filio ejus Ottomanno inſignia regni dedit, eumque Regem Carmaniæ creavit: ſic pri-

ma

ſtà fundamenta Ottomannicæ potentiæ, quæ dominatur hodie, ſacta ſunt. Hanc duplicem eſſe Ptolemæus tradit, cultam alteram, vulgò *Chirman*, alteram deſertam, *Dulcinde* Caſtaldo, & *Mingin* Ortelio. Prior Perſidi hæret, ab eâ in ortum recedens, ſinum Perſicum circa fauces illius Armuzo promunt. contra Armuſam inſulam & urbem attingens: Altera Oceano Indico adjacet, inter priorem Carmaniam ad occ. & Gedroſiam ad ort. perſtricta. Tota Carmaniæ ora 1250. m. p. patet ex Plin. Aliter eas Ptol. deſcribit. Deſertam enim in Bor. verſus Ariam & Parthiam, ac in occ. Perſidem verſus extendit; alteram ad meridiem & ortum. Carmaniæ pars (inquit Bochartus) una deſerta eſt; Altera, ad quam Sabthecam putamus appuliſſe, ubi *Samydace* urbs & Samydacus fluv. omnium arborum eſt ferax, præter oleam. Auro etiam & argento dives eſſe traditur, & ære, & arſenico, & minio, & ſale, & frugibus Perſicarum æmulis. Sed Carmaniam nihil tantopere commendat, quàm portentoſa vitium ubertas, quarum uvæ ſolent eſſe bicupedales, grandibus acinis, ac denſis. Ita habetur in Strabone: *Γεώργια δ' ἔχει παραπλήσια τοῖς Περσικοῖς, τά τε ἄλλα καὶ ἄμπελον, ταύτης δ' ἡ Καρμανία λεγομένη παρ' ἡμῖν, καὶ δίπηχυν ἔχει πολλάκις τὸν βότρυν, πυκνόῤῥαγοί τε οὖσα καὶ μεγαλόῤῥαγοι, ἐν αὐτῇ ἐκεῖ διαφυτεύεσθαι εἰκός.* Et in *Indicis* Arriani, *ὁρμίζονται δ' ἐν Βαδαρέῳ τῆς Καρμανίας ... πολλὰ ἥμερα πεφυκότα ἔχουσα, πλὴν ἐλαίας, καὶ ἀμπέλους ἀγαθάς.* Et Plin. *lib.* 6. *cap.* 3. ubi de Carmaniâ. *Inde vineas coli, & arva, &c.* Ab hâc vitium copiâ & præſtantiâ כרמאן *Carman*, i. e. *Carmania* videtur dicta, Chaldæis enim & Syris כרמא *carma* eſt *Vitis*. Arabes ſcribunt כרמה *carama*, Hebræi כרם *cerem*. Baudrando Carmania, reg. Aſiæ perampla, inter Perſidem propr. ad Occat. Gedroſiamque ad Ort. verſus oram ſinus Armuſiani & Oceani Indici ſita, nunc *Khermam*, ab urbe cognom. quæ aliàs etiam *Carmania*. Continet prov. *Guadel*, *Dulcinda* & *Armuza*. Carmania autem Deſerta prov. Perſidis parva, inter Parthiam & Carmaniam propr. cujus veriùs pars, ubi nunc pars prov. Merid. *Sableſtan*. & deſertum *Mingus*, in Boreali parte Kermani, intra montes. Vide de Carmania, præter prædictos, Arian. *lib.* 8. Melam, P. Jovium, Texeiram, &c.

Carmaniola, urbs Pedemontii munita, 2. mill. à Pado fluv. 9. à Taurino in Auſtr. Arcem habet & armamentarium. Sub Sabaudiæ D.

Carmanis, Perſiæ Emporium, apud Euſtathium.

Carmanum, caſtrum Galliæ, ubi cum Albigenſium doctoribus colloquium inſtitutum primò eſt, quod dein Apamiam tranſlatum. A. C. 1208. Vulgò *Carmain*: Comitivæ tit. illuſtre, in pago Toloſano. Ejus meminit Petrus Monachus, *Hiſt. Albig. cap.* 3.

Carmata, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Carme, nympha ex Jove Britomartin concepit, quæ cùm curſu delectaretur, & venatione, Dianæ grata fuit; Hanc cùm amaret Minos, inſequereturque, illa fugiens in retia capiendis piſcibus demiſſa, ſe præcipitem dedit. Rhod. 18. 26. Vide *Dictynna*.

Carmejus, unus ex Ducibus, qui Æetæ contra Perſen fratrem auxilio venerunt. Val. Flacc. *l.* 5. *Argon.*

Carmelis, Hiſp. urbs, ubi Servilius Galba hyemavit. Appianus.

Carmelita, Ordo religioſorum, in communione Rom. qui initium cepit in Syria, in monte Carmelo locatus, ab Almerico, legato Alex. III. in Or. Regulas accepit ab Alberto, Patriarch. Hieroſol. an. 1205. habitum ab Honorio IV. mitigationem regularum, ab Innocentio IV. An. 1245. Vide Sabellic. 9. *Ennead.* 5. Onuphr. & Genebr. *in Chron. tom.* 1. *Bull. in Honorio III. Conſt.* 8. *Innoc. IV. Conſt.* 6. *in Bonif. VIII. &c.* De duplici ordine militari à monte Carmelo dicti, quorum alter ab Henrico M. inſtitutus, an. 1608. numero 100. nobilium Gallorum, quorum eſt, belli tempore, Reges proximè ſequi: alter S. Lazari dictus, pro Sabaudis & Italis, qui ab Innoc. VIII. Melitenſi junctus eſt, Vid. Spond. A. C. 1608. n. 2. Matthæum, Favynum, Moterium, & in voce *S. Lazarus*.

Carmelus, ſumitur vel appellativè, vel propriè. Et quidem priori ſenſu *Carmel* dicitur locus quivis arboribus conſitus, frugibuſque aut gramine fertilis. Eſ. 16. 10. Jerem. 48. 33. Voce, ut ſuſpicor, compoſita, ex כר *Car*, quod *paſcuum*, aut *agrum* ſonat, & מול *mul*, quod *ſuccidere* eſt, ut *Carmel* ſit *pratum*, vel *ager ſuccîſionis*, i. e. ex quo fœnum, aut ſpicæ ſucciduntur. Sed & *Carmel* proprium nomen eſt duorum in Judæâ montium. Quorum unus ad Aquilonem eſt *ἀκρωτήριον*, prope Ptolemaidem, in confinibus Aſſer & Zabulon, de quo Joſ. 12. 22. & 19. 26. fertilis, in paſcuis, fructibus & herbis, ferax vini delicatiſſimi. Moterio, in tribu Iſaſchar, ambitus 13. leuc. innumeris fontium ſcatebris irriguus, ubi aliquot pagi hodie, plurimæque cavernæ Eremitarum. Alter ad meridiem *μεσόγειος*, prope Hebronem in tribu Judæ, de quo Joſ. 15. 55. In priori habitavit Elias, & altare Deo erexit: & per inſigne miraculum, coram Iſraelitis præſtitum, Baalitas confutavit, & veri Dei cultum reſtituit. Sed & illud ipſum altare poſtmodum in ſuperſtitionem verſum; & Jovi conſecratum eſt. Unde Scylax, ex doctiſſimi Voſſii emendatione *Κάρμηλος ὄρος, καὶ ἱερὸν Διός*. Quamvis in eo Tacitus *Hiſt.* 2. templum ullum fuiſſe neget, ſed montem ipſum aſſerat pro Deo fuiſſe cultum: *Eſt*, inquit, *Judæam inter Syriamque Carmelus. Ita vocant montem, Deumque. Nec ſimulacrum Deo, aut templum, ſic tradidere majores, aram tantùm & reverentiam.* Inde eſt, quòd in Suetonio Veſpaſianus Carmeli Dei oraculum conſuluiſſe legitur. Ab hoc monte Carmelitæ, ſucceſſores Eliæ & Eliſæ, ſe jactantes, nomen mutuati ſunt. Vide ibi. In altero monte Carmelo degebat Nabal, 1 Sam. 25. 2. Et ad hunc Carmelum referunt, quæcunque habent Prophetæ, de Carmeli paſcuis. Jerem. 50. 19. Amos. 1. 2. Mich. 7. 14. Quæ tamen loca referri poſſunt etiam ad Eliæ Carmelum, Bochartus *de Anim. Bibl. Part.* 1. *lib.* 2. *cap.* 48. Heſychius, *Κάρμηλος, ὄρος ἐν τῇ Φοινίκῃ.*

Carmelus, prom. 10. mill. à prom. Albo in Auſtrum, prope Porphyrion & Caipham. Baudr.

Carmelus, vel *um*, promontorium in tribu Iſaſchar, ubi S. Helena Eccleſiam conſtruxit. Niceph. 8 *hiſt.* 30.

Carmenta, & *Carmentis*, vates Arcadica. Evandri mater, cum quo, ex Arcadia, in Italiam appulſa, benignè à Fauno Rege, 60. an. ante captam Trojam, A. M. 2810. excepta eſt. Dicta à *carminibus*, quibus dabat reſponſa, cùm propriè *Nicoſtrata* vocaretur. *Carmentalia feſta*, Vide infra, & *Carmentalis porta*. Virg.

Et Carmentalem Romano nomine Portam.

Poſtea verò *Scelerata* dicta eſt, quòd per eam ſex, & trecenti Fabii, cum clientum quinque millibus egreſſi, adverſus Hetruſcos, ad amnem Cremeram, omnes interfecti ſunt. Ovid. *Faſt.*

Carmentis porta dextro via proxima Jano eſt,
Ire per hanc noli quiſquis es, omen habet.
Illâ fama refert Fabios exiſſe trecentos,
Porta vacat culpâ, ſed tamen omen habet.

Ita primum verſum emendavit Doctiſſimus Nic. Heinſius cùm antea legebatur.

Carmentis porta dextra eſt via, &c.

Idque ex Livii authoritate *lib.* 2. in hac ipſâ narratione: *Infelici via a dextro Jano porta Carmentalis profecti.* Vid. Dionyſ. *ant. Rom.* Aurel. Victor. *de origine Rom.* Plut. *in Romulo.*

Carmentalia, erant feſta, quæ annis ſingulis in honorem Carmentæ à matribus familias 18. Cal. Feb. fiebant, in quibus aliquod ſcorteum, aut ſuâ morte peremptum attuliſſe erat piaculum. Ovid 1. *Faſt.* & Alex. ab Alex. 16. 8.

Carmides, vir Græcus, qui tantâ valuit memoriâ, ut quæ quis exegiſſet volumina in bibliothecis, legentis more repræſentaret. Plin. 7. 24. ubi tamen alii *Charmidas*, alii *Carneadas*, quidam *Carmadas* legunt.

Carmina, inſ. Indiæ, pop. *Carmini* & *Carminai*. Steph.

Carminius, hiſtoricus Lat. qui libros aliquot de Italiâ ſcripſit, in quorum ſecundo ait, *Tuſcos aneo vomere in condendis urbibus uſos.* Rhod. 29. 6. Vide Macrob. *Sat. l.* 5. *c.* 19. Servium *in* 5. & 6. *libr. Æneidos*, Voſſ. *de hiſt. Lat. l.* 3. *p.* 699.

Carminna, inſ. Carmaniæ. Ptol.

Carmon, locus in Meſſeniâ, & templum Apollinis in Laconiâ, & in Achajâ flumen, & mons in Peloponneſo. Eſt & Hiſp. Bæticæ urbs Straboni. *Charmonia* apud Ptol. legitur. *Carmo* habent numiſmata. *Carmonia* fortè hodie. Baudr. opp. Turdetanorum in Hiſp. nunc in Vandalitia prov. 2. leuc. à Bæti fluv. Aliàs amplum & probè munitum, nunc parvi momenti, juxta Silicenſem amnem.

Carmyleſſus, locus in Anticrago, monte Lyciæ, in convalle jacens. Strabo *lib.* 14.

Carna, ſive *Cardinea Dea*, quæ vitalibus humanis præeſſe exiſtimabatur: ab eademque petebatur, ut jecinora, & corda, & cætera, quæ ſunt intrinſecus viſcera, ſalva conſervaret. Huic pulte fabariâ, & larido ſacrificabatur. Jun. Brutus, pulſo Tarquinio, in monte Cœlio ipſi ſacrum fecit, 1. die 4. menſis, qui Junius ab illo dictus eſt. Macrob. *Saturn. l.* 1. *c.* 12. Ovid. *Faſt.* 6.

Prima dies tibi Carna datur, Dea Cardinis hæc eſt,
Numine clauſa aperit, claudit aperta ſuo.

Hæc ſtriges nocturnas puerorum, ut dicebant, cunas infeſtantes, à limine ſubmovebat. Rhod. 9. 8.

Carna, Arabiæ Fel. urbs, in Minæis, erat in illo tractu, ubi nunc Medina Tanalbi. Hic natus Mahometes pſeudopropheta. Baudrandus.

Carna ſylva, Germ. *Kärnwald*, Subſylvaniam ſeu Underwaldiam, ſextum inter Helvetiorum pagos, in duas partes dividit, Superiorem, *ob dem Wald*, & Inferiorem *Nid dem Wald*, ſeu *Under dem Wald*: à qua poſteriore toti pago nomen. Vide diverſorum Auctorum *Remp. Helv.*

Carnabas, vir quidam crudelis, qui parentem ſuum Triopem Perrhæborum Regem interfecit. Rhod. 11. 17.

Carnaim, i. e. *Cornua*, pop. civitatis Aſtaroth. Gen. 14. Eſt & nomen civitatis, 1. Macchab. 5. in tribu Manaſſe. Sitæ ultra torrentem Jaboc, ad Septentr. munitæ ac magnæ. In reg. Galaaditica.

Carnana, urbs Minæorum, juxta rubrum mare. Steph.

Carnapa, pop. circa Mæotim. Plin. 6. 7.

Carnarius ſinus, in Iſtria. Vide *Flanaticus*.

Carnaſa, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Carnaſius ſaltus, Peloponneſi vicus in Meſſeniâ. Pauſan.

Carne, Phœniciæ oppid. ad montem Libanum. Plin. 5. 20. Baudrando, prope Caſſium montem & oſtia Eleutheri fluv. in ora littor. maris Mediterr. Eſt item urbs Stephano, à *Carno* Phœnicis filio dicta. Gentile *Carnites*. Eſt & alia Æolidis; Gentile *Carnaus*, Vide Steph.

Carnea, viculus in nono ab Ælia milliario, in tribu Benjamin Hier. *in Loc.*

Carneades, Cyrenæus, novæ ſeu tertiæ Academiæ princeps, Chryſippi maximè ſtudioſus, de quo Gellius, itemque Plinius ait, ſcripturum adverſus Zenonis Stoici libros ſuperiora capitis helleboro candido purgaſſe, ne quid ex corruptis in ſtomacho humoribus ad domicilium uſque animi redundaret, & conſtantiam, vigoremque mentis labefactaret. Phyſicâ neglectius habitâ, morali Philoſophiæ ſe dedidit, ſtudio tam pertinaci, ut diſcumbenti Meliſſa ſerva ſæpe cibum aliud cogitanti ingerere cogeretur. Hunc præterea memoriæ arte uſum fuiſſe, Cicero *de Orat.* ſcribit, & Quintilianus, miſſum Romam legatum ab Athenienſibus, unà cum Diogene Stoico & Critolao Peripatetico, ſuſpectam feciſſe Romanis legationem, dicente M. Catone in Senatu: *Ab hoc viro cavendum eſſe, qui ob eloquentiam & differendi facultatem, facilè quæcunq; vellet, impetrare poſſet.* Audito, Antipatrum venenum umpſiſſe, idem fecit, obiitque Olymp. 162. Diog. Laert. *in vita ejus.* ӕt. 85. U.C. 625. Eclipſi Lunari mortem comitante. Vide Gellium 7. 14. & 17. 15. Val. Max. 8. 8. Plut. *c. Colot.* Jonſium *hiſt. Phil.* Voſſ. *de Sectis Phil.* c. 14. Petav. *exercit. miſcell. in Julian. cap.* 8. Cicer. *quæſt. Acad. l.* 4. *&c.*

Carneades, alius Philoſophus Athenienſis, Anaxagoræ diſcipulus. Suidas. Item, Poëta elegiacus, obſcurus & frigidus. Diog.

Carneus, citharœdus, qui Terpandrum viciſſe legitur.

Carneus, Apollo ſic dictus à *Carneo* vate, quem quidam Ales nomine interfecit. Hinc feſta Carnea, ſeu ludi in honorem Apollinis, cujus Sacerdotes tenuerunt per 33. annos Regnum Sicyoniorum, poſt mortem Zeuxippi, 26. & ultimi Regis: ab Archelao, qui primus fuit, ad Charidemum uſque, qui, cùm impenſis par non eſſet, ſe ſubduxit, African. & Euſeb. an. 879. & 889. *nativ. Abrahæ*: qui etiam de Ludis Carneis, 26. Olymp. Spartæ inſtitutis, quibus Muſicis præmia propoſita, loquitur. Vide *Carnia.*

Carni, pop. ſupra quos Apenninus mons incumbit, Galliam Togatam inhabitantes: Venetis vicini, quorum regio hodiè *Carniola* dicitur. Baudrando pop. Italiæ, ubi nunc pars Oriental. Foro Julii & Comitatus Goritiæ, inter Liquentiam fluv. & Formionem, vulgò *Friuli.* Prov. ampla, ſub Venetis, exceptis Aquilejâ, Tergeſto & Goritiâ, quæ ſub Auſtriacis. De Carnorum genere ac finibus vide Cluver. *Ital. Ant.* 1. 19. & *Geogr.* 3. de agro itidem, fluminibus, urbibuſque eorundem, quæ *Laubach* epiſc. *Krainburg, Cilly* Comit. *Menſpurg, &c. cap.* 10. *ejuſdem libri.* Hodierni incolæ, partim Slavi, partim Germani ſunt. Ortel.

Urbes Carnorum.

Aquileja. *Aquilegia.*
Concordia.
Forum Julii. *Cividal di Friuli.*
Julium Carnicum, *Zuglio*, aliquibus, *Pontafella* aliis.
Norcia, *VenZone.*
Tergeſtum, *Trieſte.*
Utinum, *Udine.*

Carni Taurisci, pop. Norici, verſus Alpes Julias, ubi nunc Carniola, vulgò *Krain.* Vide ſupra.

Carnia, urbs Joniæ, Steph.

Carnia, vel *Carnea*, feſta Apollinis, apud Spartanos, in quibus Terpander primus vicit.

Carnicum Julium, Ptol. Norici opp. hodiè *Villach* dictum, inter Alpes ſitum in Carinthiâ regione, *Gorithia* Leandro. Nunc *Pontafella*, Lazio, opp. partim in Forojulio, partim in Carinthia ſitum, 7. leuc. à Villaco in Auſtr. ubi tranſitus. Aliis eſt pag. *Zuol* ſeu *Zuglio*, prope fontes Buti amnis & oppidul. Moſcardum, ad pedes Alpium, 4. leuc. Germ. à Pontefella in Occaſ. Baudr.

Carnifex, ſplendidi officialis appellatio apud Anglo-Saxones. Flor. Wigorn. in A. C. 1040. Rex Hardecanutus Alfricum Eboracenſem Archiep. Godwinum Comitem, Stir Majorem domus, Edricum diſpenſatorem, Thrond ſuum *Carnificem*, & alios magnæ dignitatis Viros, Londinum miſit. Hoc inde totidem verbis Hovedenus apud Henr. Spelmannum *Gloſſ. Archaol.*

Carnilius, ex 4. Reg. ad Cantium & mare. Cæſ. *l.* 5.

Carniobergum, opp. Carniolæ ſuper. prope Savum fluv. quibuſd. *Carrodunum.*

Carniola, vulgò *il Cragno*, regio Norici inter Alpes Julias, & Savum fluv. quæ etiam Japodes Liburnis finitimos complectitur. Pop *Carniolenſes.* Baudr. inter Carinthiam & Stiriam, in Boream, & Foro Julium Iſtriamque ad Auſtr. Croatiam autem ad Ort. Sub Auſtriac. Dividitur in Super. & Infer. Ejus caput eſt Laubacum.

Carnion, nomen Præſidii, in tribu Manaſſe. 2. Macch. 12. Item Laconiæ opp. Polybius. Arcadiæ item fluvius. Pauſanias.

Carnithia, vide *Carinthia.*

Carnius, Heſychius: Κάρνειος ἐπίθετον Ἀπόλλωνος, ἀπὸ Κάρνου τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης. Vel ἀπὸ τοῦ Κάρνου, [illegible]. Pind. *Schol. p.* 276. Meurſ. *Gr. Fer.* 51.

Carnius, menſis apud Athenienſes, *Majus* dicebatur.

Carnodunum, Vindeliciæ opp. ad Danubium. Ptol. lege *Carrodunum.*

Carnon, Arab. Fel. opp. Plin.

Carnovaca, Scotiæ pop. Ptol. quorum reg. *Cathneſia*, vulgò *Cathneſſe* ab aliquibus putatur, in orâ Orient. Tarvedum promuntorium verſus. Baudrando erant in ultimo receſſu Scotiæ Bor. prope oram Occid. inter Creones & Carinos, ubi nunc pars Occid. Stranaverniæ prov. Sanſon. Alii.

Carnovia, opp. Sileſiæ, regiunc. cognom. caput, ad Oppam fluv. Cum caſtro ſplendido, *Jägerndorff.* 3. leuc. ad Oppavio 4. à Ratiboria.

Carnovium, ſeu *Curnonium*, eſt *Eſtella*, urbs Navarræ, ad Egam amnem. Vide *Curnonium.*

Carnus, nomen Vatis, à quo Apollo *Carneus* dictus eſt. Pauſan. Item opp. Pannoniæ ſuper. nunc pag. Auſtr. *S. Petronel* Lazio.

Carnus, inſ. Acarnaniæ. Steph. Vide *Carne.*

Carnutes, pop. inter Celtas, Andegavenſibus Turonibuſque finitimi, ac Oceano proximi. Horum meminit Cæſar *in ſuis Commentariis lib.* 4. cùm ait, *Carnutes Remorum erant in clientela, & Carnutum regio totius Galliæ media habetur.* Taſgetio Carnuti, cujus majores regnum in ſua civitate habebant, Cæſar id reddidit, tertio pòſt anno ab inimicis occiſo. Gens inter Sequanam & Ligerim latè diffuſa eſt: *Carnuti flavi* Tibullo *carm. ad Meſſallam.* Caput eſt *Carnutum*, ſeu *Autricum Carnutum* ab Autura fl. *Eure*, urbs ampla, ad Eburam fluv. Poſt metropolim civ. Senonum à veteribus prima ponitur, in prov. Lugdun. quarta ſeu Senonia. Recentiores in tertium locum rejiciunt, poſtquam Lutetia caput regni facta eſt. Hanc captam A. C. 743. incendit ac diruit Hunoldus, Aquitanorum Dux: Caput eſt ut dictum, gentis validiſſimæ, totamq; latitudinem Galliæ Lugdun. à Sequana ad Ligerim, quæ eſt 30. leucarum, obtinentis, æquali intervallo à Sequana & Ligeri, inter quos ſita eſt, diſtans. In Carnutibus plures pagi: Bleſenſis. Vindocinenſis, Durocaſſinus, *le Drougeſin*, Dunenſis. Carnutinus *le pays Chartrain*, Pinciacenſis, *le Pinceraiſ*. Madricenſis, Aurelianenſis, Belſa, pars Pertici, ac trans Ligerim quoque uſque ad Carum fluv. Secalaunia. Carnutes igitur, ſicut Turones, & Andicavi præ cæteris, ultra Ligerim amnem, intra fines Aquitaniæ partem aliquam agri ſui habuere, habentque etiamnum, ſed multo utriſque minorem. Diœceſis Carnutina è maximis Franciæ, dividitur à quibuſdam in 4. novas diœceſes ſeu Epiſcopatus: Bleſenſem, Vindocinenſem, Durocaſſinum & Dunenſem. In Eccleſ. Carnutena ſex Archidiaconi ſunt: Carnutenſis ſeu major, Dunenſis, Durocaſſinus ſeu Drocenſis, Pinciacenſis, Vindocinenſis & Bleſenſis. Hadr. Valeſ. *Notit. Gall.* Diſtat urbs 18. leuc. à Lutetia in Africum, totidemque ab Aurelia in Boream. Vulgò *Chartres.* Vide *Autricum* & *Carnutum.*

Carnutæ, Germ. pop. inter Danubium. & Hercynium ſaltum. Plin. 4. 12. Vide omnino Cluver. *De Vindel. & Norico cap.* 5.

Carnutum, Galliæ opp. Epiſc. Zoſimus. *Autricum* Ptolemæo. Tantæ vetuſtatis, ut prima ejus fundamenta à Gomeritis, paulo poſt Noachi tempora, jacta credantur. Alii Druidas & Sanocydas, Gallorum vett. Sacerdotes eam condidiſſe ferunt, quas prædixiſſe addunt, *Virginem parituram*, unde huic templum à Priſco, Romanorum in Gall. præfecto, erectum. Hujus incolæ libertatem ſuam acriter contra Romanos tuiti, poſtmodum à Cæſare victi & in ſocietatem recepti ſunt. Dein Comites urbs habuit. Franciſcus I. Ducali dignitate illam ornavit, in gratiam Renatæ, Ferrarienſis Duciſſæ. A Rollone, Normannorum Duce obſeſſa, poſtea tota ferme in cineres redacta, an. 1019. à Ligæ partibus ſtetit, præterito ſeculo, ſed capta eſt, ab Henrico IV. an. 1591. qui ibi coronatus. Cæſar *Comm.* Merula, Johann. Bonifacius *hiſtor. Virgin. lib.* 2. *cap.* 1. Seb. Rouillard. *hiſt. Eccl. Carnut.* Du Chêne, *Antiquit. Gall. cap.* 1. *de Carnut.* Eccleſia Cathedralis hujus urbis antiquiſſima cenſetur Galliæ totius, & in diœceſi numerantur 30. Abbatiæ, 297. Prioratus, 1300. parœciæ. Hic Concilium an. 1124. 1146. quo S. Bernardus, militiæ ſacræ caput conſtitutus, &c. Morerius *in Diction. hiſtorico.* Vide quoque *Carnutes.*

Carobertus, ſeu *Carolus Robertus* Hungaris, Carolus II. Hung. R. fil. Caroli Martelli, nepos Caroli Claudi, Regis Sciliciæ & Comitis Prov. Hujus Martelli mater Maria erat, filia Steph. IV. hinc jus in Hungariam, quod dubium Caroberto patruus Robertus facere conatus, à præcipuis Juriſconſult. rejectus eſt. Carobertus ergo, jam Andreâ ab Hungaris electo, vi thronum aſſeruit, victis ingenti prælio Hungaris, ſub Matthæo Palatino Trinchiniæ. Unde quies, & ob ſuave regimen, Caroberti amor. Ductâ Mariâ primò Caſimiri fil. & Eliſabethâ, filiâ Ladiſlai, reliquit filios duos, Ludovicum Magnum, Poloniæ Regem, & Andream, maritum Johannæ I. Neapolitanæ. Obiit an. 1342. regni 32. Bonfin. *libr.* 9. *dec.* 2. Thuroſius *cap.* 90. *Chron. Hungar. p.* 2. *cap.* 99.

Carobria, vicus Gall. in finibus Biturigum, pontes olim habuiſe Caro impoſitos, hinc nomine mutuato. Nunc *Chabris*. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Caroburgus, urbs Normanniæ, in tractu Conſtant. ad mare Britann. munita cum portu utcunque capaci. Vulgò *Cherbourg.*

Carocotinum, locus Galliæ, ad mare non procul ab oſtio fluminis Suminæ. Hodiè *Crotoy.* Vide Hadr. Valeſium *Not. Gall.*

Carodunum, German. urbs. Ptol. hodie *Cracovia*, in Poloniâ. Vide *Carrodunum.*

Carœa, Sarmatiæ Europææ vicus. Ptol.

Caroleſium, regiunc. Duc. Burg. cujus caput *Carolia*, urbecula lepida, ad amnem Reconſam, 6. leuc. à Cluniaco & Ligeri fluv. ſub dominio utili Hiſp. Gallis *Charolois*. Inter agrum Matiſconenſem

ſem & Burbonium Duc. Veterum fuit Burgundiæ Ducum, dein ad Borbonios, Armeniacos, tandem ad ultimum Burg. D. pervenit. Per hujus filiam Mariam Auſtriacæ familiæ obtigit; cui hoc ſeculo à Gallis ereptus, reſtitutus eſt Philippo IV. pace an. 1659. initâ, ſuperioritate Galliæ R. ſemper reſervatâ.

Carolo-Bergomum, urbs Bavariæ, vulgò *Karlesberg*.

Carolomannum, vide *Carlomannum*.

Carolomontium, opp. Belgii, cum arce, an. 1555. à Carolo V. excitata in monte, juxta Moſam, in Namurc. Comit. medium inter Carolopolim & Namurcum.

Carolopolis, urbs nova & munita Gall. ad Moſam fluv. in agro Retelenſi, ubi antea pagus *Arches*. Ei inſidet ex altera parte fluv. Mons olympus, arx munita. 5. leuc. à Sedano, 3. à Rupe regia.

Caroloregium, fortalitium Belgii, ab Hiſpan. excitatum, anno 1666. in monte, prope Sabim fluv. in Comit. Namurc. in confin. Hannoniæ, ubi aliàs vicus *le Charnoie*. Gallis ſubeſt ab anno 1667.

Caroloſtadium. Franconiæ opp vulgò *Karlſtatt*.

Caroloſtadium, urbs nova Germ. & probè munita, in Vinidorum Marchia, ad confluentias fluvior. *Kulp* & *Mereſwiz* à Carolo Archid. condita contra Turcas. Alii in Croatia ponunt, quod mel. forſan. 2. leuc. à Metelinga in Ort.

Caroloſtadium, opp. Sueciæ, in parte Oſtro-Gothiæ, *Wermelandia*, loco Tinguallæ civ. à Carolo IX. extructum, juxta Venerum lacum. 25. mill. à Philippoſtadio in Occaſ. Malè habitum à Danis an. 1644.

Caroloſtadius Andreas, Archidiaconus primò Wittembergenſis, Lutheri intimus amicus, cum Doctorem Theologiæ renuntiat, an. 1512. dein Evangelii luce illuſtratus, diſputat cum Eccio, de libero Arbitrio, an. 1519. abſente Luthero ejicit imagines è templis, an. 1521. edito de Sacerdotum conjugio & votis Monaſticis reſcindendis, libro Bartholomæum Bernh. Feldkirchium, præpoſitum in oppido Kemberg ſecutus, ducit uxorem, an. 1522. Notatur literis alphabeti A. B. C D. *in 1. ep.* Melanchthonis ad Camerar. id eſt, Andreas Bodenſtein Carlſtadius Doctor. A Luthero docente, *Chriſtum in pane S. Cœnæ tantum eſſe, quantus in Cruce pependiſſet*, diſſentit, myſticum verborum ſenſum ex Scriptura urgens. Rotenburgi per totam hyemem latet, an. 1525. Baſileam venit, ubi cum an. 1543. à Dæmone ſtrangulatum, cùm è Miniſtrorum Baſilienſium literis, ſe referre dicat Morerius, *in diction. magno*: Adjicere viſum eſt ex Viri Sancti, Joh. Jac. Grynæi, Antiſtitis Baſil. ad Barthol. Pitiſcum, Concionatorem aulæ Elect. Palatin. 1601. literis, d. 18. Martii ſcriptis ſequentia: *Illud ſignificare viſum eſt, poſtquam a Luthero, quem natu major & dignitate ſuperior doctorem creârat Caroſtadius, è Saxonia pulſus eſſet, per annos decem, Eccleſia Petrina fideliter præfuiſſe Rectoris in Academia noſtra munere functum cum laude*: Εὐταξίαν *& diſciplinæ amantem fuiſſe: inculpatè vixiſſe. obdormiviſſe piè, eo ipſo tempore, quo D. Petrus Boquinus Baſileæ vixit. Monſtroſum mendacium. de Diabolico ſpectro, quo ante obitum turbatus ſit, auctori Satanæ relinquimus. Qualis vir viſus ſit Oecolampadio, in hujus dialogo videre eſt, &c.* Vide Bucholcerum, *Ind. Chronol. &c.*

Imperatores.

Carolus I. cognomento *Magnus*. Pipini Francorum Regis filius, primò Francorum Rex, poſtea etiam primus Occidentis Imperator. Natus Ingelhemii prope Moguntiam, an. 742. vel ſecundùm alios, 747. Poſt patrem, coronatus Novioduni, an. 768. vicit Hunaldum, ducem Aquitaniæ, & Lupum Vaſconum ducem, à Carolomanno fratre contra ſe excitatos. Quo mortuo Galliæ Monarcha, Saxones attrivit, prope Oſnabrugum, deſtruxitque famoſum Deaſtri illorum *Irmenſul* templum. Deſiderium, Longobardorum R. ab Adriano vocatus, prælio vicit, & Paviæ captum, in Galliam ſecum duxit, fine ſic regno huic impoſito, an. 776. poſtquam 200. an. ſtetiſſet. Donationem à patre Pipino Stephano II. factam, ratam habuit, addito territorio Sabinæ, Ducatus Spoletani & Beneventi. Saxones denuo aggreſſus, 33. an. ſpatio, ad Chriſtianiſmum perduxit, etiam magno illorum Rege Witekindo baptizato. Dein Saracenos in Hiſpania, an. 778. oppreſſit, Alphonſo Caſtro à tributi neceſſitate liberato, à Vaſconibus, in reditu laceſſitus, Rolandum, nepotem ſuum amiſit. Poſt hæc Aragiſum, Deſiderii generum, hujusque filium Adalgiſum, à Taſſilone Bavaro excitatos, compeſcuit. Pipinum filium Italiæ, Ludovicum Aquitaniæ R. creavit. Saxones rebelles, tertiâ vice, domuit. Britonibus etiam victis: Taſſilonem Bavariæ, & Aragiſum Beneventi duces, ſoceri Deſiderii exilium vindicaturos, ſubegit, illo cum filiis in monaſterium detruſo. Cum Hunnis ab eodem evocatis rem habuit, quos an. 788. poſt octennale bellum, fregit: Rhenum Danubio jungere fruſtra conatus. Turbas poſtmodum Romæ ob Pontificem Leonem ortas compoſuit, Imperator Occidentis coronatus an 800. poſtquam Irenes conjugio excidiſſet, ſic cum Nicephoro Imper. pactus, Venetis in medio utriusque Imperii liberos pronunciavit: apud omnes *Magni & Auguſti* nomen promeritus. Interea, cùm imaginum non uſus tantùm hiſtoricus, ſed & veneratio, annitente Irene Synodo Nicænâ, quod Oecumen. 8. Concilium fuit, reſtituta eſſet, actaque hujus Concilii Adrianus ad Carol. M. miſiſſet, ut ea Germaniæ, Galliæque Epiſcopi approbarent, Carolus Francofurti Concilium 300. Epiſcoporum an. 794. celebravit, in quo *Imaginum uſus hiſtoricus quidem approbatus, ſed adoratio damnata. Græcorum Nicæna Synodus deſtructa, acta reſciſſa ſunt, &c.* Refutatio etiam ejus ſub nomine Caroli M. contexta Sigon. *lib* 4. Chemn. *in exam. de imag.* Porro, jam Imperator Theodorum Hunnorum Caganum, pulſum à Lecho, per Carolum filium propugnavit, Saxones devictos, alios in Franciam, unde Brabanti & Flandri, alios in Hungariam, unde Septemcaſtrenſes, tranſtulit. Helmſtadium, contra Vandalos. Dreſdam contra Bohemos, Naumburgum contra Sorabos, Hamburgum contra Danos, condidit. Pipino, ac Carolo filiis amiſſis, Ludovicum minimum natu Imperatorem, Bernardum è Pipino nepotem, Regem Italiæ creavit, maximâ bonorum parte Eccleſiaſticis & pauperibus legatâ. Ei jam Imperatori Romæ datum, ut *per ſingulas provincias Archiepiſcopos, &c. inſtitueret, Pontificem eligeret, ſedemque Apoſtolicam ordinaret*, Sigon. *lib.* 4. itaque & Leo Papa, ſe juramentum ſubjectionis ac fidelitatis dixit. In ſingulis monaſteriis & Epiſcopiis, ſcholas eſſe juſſit, ubi Grammatica, Muſica & Arithmetica doceretur, Sigibert. *in Chron.* Rhegino *lib.* 2. Textus Evangeliorum & Epiſtolarum ſingulis Dominicis, operâ Pauli Diaconi adaptavit, Synodos varias habuit, &c. Literatorum inſignis fautor, Grammaticam Teutonicam ipſe ſcripſit, menſium ventorumque nomina Germanica eſſe juſſit, &c. Obiit pleuritide, an. 814. Aquisgrani, ubi tum aula, æt. 72. regni Francici 45. Italici 42. Imperii 13. Plura de ipſo, Eghinart & Acciajolus, *in vita Caroli M.* Aimon. Ado, Sigon. Blond. *dec.* 2. *lib.* 3. P. Æmil. *l.* 3. Crantzius *lib.* 2. Baronius, &c. Paucis, Hunnos, Saxones, Longobardos, Bavaros multis præliis fregit, Aquitaniam ſubegit, Vaſcones perdomuit, Pannoniam vaſtavit, multa in Hiſpaniâ prælia commiſit, quinque concilia coëgit, Scholam Pariſienſem inſtituit, multasque in Italiâ Sanctorum hominum res geſtas literis prodendas curavit, ventis, & menſibus nomina impoſuit; ædes ſacras plurimas extruxit; denique omnium, qui unquam fuerunt Principum, belli, pacisque artibus longè clariſſimus fuit.

Carolus II. Calvus, ultimus fil. Ludovici Pii, ex Judita, Velfi Bavariæ Comitis filia, Franciæ Rex, an. 840 poſt multas cum fratribus de regni jure controverſias, tandem etiam Imperator factus. Prius cum Fratre Ludovico, fratrem maximum natu Lotharium, vicit, ac utroque mortuo, cum Ludovici fil. negotium habuit. Lothario Rege Lotharingiæ, filio Imper. cognominis Placentiæ mortuo, Metas advolans Carolus, coronam ibi ſumſit. A Britonibus victus, Robertum Saxoniæ Principem iis oppoſuit, Hollandiæ Comitem primum Theodoricum creavit, ut Normannis reſiſteret, à quibus domi in tantas anguſtias redactus eſt, ut illis Neuſtriâ, hinc *Normannia* dictâ, cedere cogeretur, an. 875. Aquitaniam ſibi, Pipino & Carolo patruelibus, in cœnobia relegatis, ſemel prius victus, ſubjecit. Poſt hæc Ludovico fratri Imperium, conciliato ſibi Johanne IX. præripuit, Chriſtianiſſimus ab eo dictus, an. 875. Carolomannum fratris filium, contra ſe miſſum, eluſit, Italiæ regnum ſibi vindicaturus, a Boſſone impeditus eſt, fratris etiam liberis regnum rapturus, judicio calidæ aquæ, & ferri candentis, convictus primum, dein cùm deſiſtere nollet, à Carolo Craſſo acie ſuperatus, paulo pòſt in Galliam reditu parato, à Sedechia Judæo Medico, veneno propinato, obiit, an. 877. Ex Ermentrude, filia Odonis, Comitis Aurelian. pater Ludovici Balbi, ſucceſſoris, Caroli, Lotharii, à patre excæcati & Juditæ: Aimon. *lib.* 5. *cap.* 32. Rhegino *lib.* 2. Paul. Æmilius *lib.* 3. Sigon. *lib.* 5. *ad an.* 877. Annales Fuldenſes, Tilletus, Ado, &c.

Carolus III. Groſſus vel Craſſus, 7. Romanorum Imperator, Ludovici II Germ. Regis fil. tertius Lotharingiæ, Alemaniæque Rex, an. Dom. 881. prius Carolo Simplici, adhuc minorenni, poſt Carolomanni mortem, Galliam adminiſtraverat. Longobardorum regno occupato, Imperator coronatus eſt, à Joh. IX. qui quòd Balbum prius vocaret ad Imperium, à Romanis in carcerem conjectus fuerat. Fratrum ditiones, iis mortuis, adiit. Cum Normannis, traditâ Godofredo duci Friſiâ, ac in uxorem Giſelâ filiâ Lotharii elocatâ transegit. Poſt tamen, cùm Hugonem Lotharii nothum ad occupandam Galliam armaret, eum trucidari, Hugoni oculos erui curavit. Hinc animo & corpore æger, divortio cum Richarde conjuge facto, Germanorum iras incurrens, Arnolpho nepoti Imperio cedere coactus, Obiit an. 888. in obſcuro Sueviæ pago, in ſumma paupertate. Sepultus in Abbatia de Richenow, in Inſ. Lacus Conſtantienſis. Aimon. *lib.* 5. *cap.* 40. P. Æmil. *lib.* 3. Rhegino *lib.* 2. Sigebert. *in Chron.* Otto Friſing. Matth. Voſſius. *Annal. Holl. l.* 1. *p.* 7.

Carolus IV. Dux Lucemburg. filius Johannis, Bohemiæ Regis, Nepos Henrici VII. Imper. à Clemente VI. contra Ludovicum Bavarum, Imperator dictus, ſed ab Electoribus non admiſſus, æmulos Eduardum Anglum, Fridericum Thuringum, & Guntherum Schwartzemburgicum habuit. Quorum illi duo cùm mox renuntiarent juri ſuo, à tertio Carolus per matrimonia Electores ſejunxit, etiam veneno, ut ajunt, propinato. Sic Imperio potitus an. 1347. prælio Creſciacenſi, quo Johannes Galliæ Rex, ab

Eduardo victus captusque erat, interfuit, patre Johanne ibi amiſſo: & in Italia coronatus anno 1355. Galeacium ejusque fratrem Barnabam Vicecomites, Imperii vicarios creavit: ſtatimque ut juſſerat Papa diſceſſit, *ò infamem diem, ò pudendum fœdus, ò ſupere!* exclamante Petrarchâ. Anno pòſt Auream Bullam in Comitiis Norimbergæ condidit. Ut Wenceslaum ad Imperium promoveret, ex illius patrimonio plurima abalienavit, Sigiſmundo alteri filio Marchionatum Brandenburg. emit, Electoratum contulit. Pragam, quam lateritiam acceperat, marmoream reliquit, templa & monaſteria plurima erexit, Moltavam ponte ſumtuoſiſſimo ſtravit, Arcem ſplendidam & Academiam Pragæ erexit. Hiſtoriam rerum à ſe geſtarum ipſe ſcripſit, ubi inter alia, in exordio, *quid valet*, inquit, *nobilitas generis, aut rerum affluentia, niſi adſit pura conſcientia, cum fide recta, ſpe ſancta reſurrectionis.* Plurimarum linguarum præterea notitiâ clarus, obiit Pragæ Anno 1378. æt. 63. Imperii 32. Crantz. *metrop.* Æneas Sylv. & Dubravius, *hiſt. Bohem.* Cuſpinian. *hiſtor.* Trithem. Onuphr. *Chron.* Blondus *dec.* 2. *lib.* 10. Platina *in vitis, &c.*

Carolus V. fil. Philippi I. Archid. Auſtriæ, ex Johanna Caſtellana, nepos Maximiliani I. natus d. 24. Febr. Anno 1500. Hiſpaniæ Rex, Anno 1517. Romanorum Imperator, Anno 1519. per Europam omnem bellum geſſit, & triumphum egit, Hiſpaniam ſuam tumultuantem compeſcuit, Belgas rebellantes in ordinem coegit; In Italiâ Mediolanenſem ducatum primò fœderatis, pòſt ſibi aſſeruit; Pontificem, Florentinos, Senenſes, Genuenſes, vel erexit ſocios, vel hoſtes afflixit. In Germania Solymannum Viennâ depulit, Proteſtantes acie victos ſub jugum miſit. Et quaſi Europa tot victoriis anguſtior foret, tranſmiſſus in Africam, barbaris gentibus regem dedit; arcemque poſuit, ubi antè nec licebat ſtare. Sed quid hæc bella ad Gallicum? Nam Carolus nihil omiſit, quo Franciſcum rivalem gloriæ tot triumphis adjungeret. Hunc proin ex Italia, ademto Mediolanenſi ducatu, ejecit, redeuntem ad ingenium, vicit ad Ticinum, cepitque, An. 1525. Clementem VII. bella contra ſe cientem, duce Borbonio, aggreſſus, Romam expugnavit, *quoties oppugnationem iterabat, cadente nebulâ. & Pontificiis proſpectum adimente,* Thuan. *lib.* 1. Camer. *in hiſt. Roma capta.* & per Hiſpanos inprimis diripuit, *aliquo Papali habitu cum meretrice in equo per urbem circumducto.* P. Jov. *in vita Pomp. Columnæ.* Pontificem in mole Hadriani ad incitas redegit, Anno 1527. In Germania tam ipſe præſens, quàm per fratrem Ferdinandum, varios conventus, ut diſſidia religionis componerentur, egit. Colloquia Theologorum utriuſque partis crebro inſtituit, Confeſſionem Auguſtan. à Principibus oblatam audivit. Quibus ad Mulbergam victis, librum *Interim*, formulam fidei continentem, permiſſo conjugio Clericorum & calicis uſu, uſque ad Concilium, Germaniæ obtruſit. Donec à Mauritio Saxone, Philippi Haſſi captivi genero, Oeniponte, in fœdam fugam conjectus, impedimentis omnibus amiſſis, & ad pacem Proteſtantibus dandam coactus eſt, Anno 1552. quo Paſſavii concluſum, *propter religionem nulla cuiquam exhiberetur moleſtia.* Cœterùm Peruvians & Mexicum novi Orbis terras, Ferdinandi Corteſii præclariſſimas victorias, à Pizarro vel ignoravit diripi, vel diſſimulavit. Tandem poſt Metas fruſtra obſeſſas, anno Chriſti 1555. Imperii 36. vivus & vegetus ſe hæredibus tradidit, donumque conceſſit ab omni memoriâ locupletiſſimum Ferdinando Fratri Imperium, ac regna cætera Philippo filio: In Hiſpano ſeceſſu duobus annis ſibi ſuperfuit, imo ſibi vixit, ſi vita mortis commentatio eſt, Bernhardi lectioni præcipuè deditus. Obiit Anno 1558. æt. 58. Imperii 36. P. Jovius Guicciard. Thuan. Strada, &c. Filius ejus Philippus, *Carolum* filium habuit, quem tum adhuc unicum, an. ætatis 24. morte affici juſſit, Anno, quo

FILIUs ante DIeM patrIos InqUIrIt In annos.

Carolus II. Hiſp. Rex, ejuſdem Imper. abnepos, Philippo IV. Patri ſucceſſit, Anno 1565. ſub tutela Annæ Mariæ Auſtriacæ matris.

Reges Galliæ.

Carolus I. & *II.* Vid. *inter Imperatores.*

Carolus III. cognom. *Simplex*, fil. poſthumus Ludov. Balbi & Adelaidis. Quo adhuc minorenni Carolus Craſſus, & poſt eum Odo, regno præfuerunt. Coronatus eſt Anno æt. 14. menſe 4. die 11. annitente Fulcone Arch. Remenſi, magni animi viro, A. C. 891. poſtquam ipſe Odo moriturus monuiſſet Proceres, illum legitimum Regem ſuum agnoſcerent. Pacem iniit cum Lotharingiæ duce & Normannis, quorum dux Rollo Roberti nomen baptizatus aſſumſit, Giſlâ Regis filiâ ductâ. Sed cùm Rex dependeret à conſiliis Haganonis, deſertus à proceribus, & Robertus, Pariſiorum Comes, ſubſtitutus eſt, Anno 922. quem in prælio ipſemet lanceæ ictu occidit. Interim Regi à factioſis Rodolpho Burgundiæ R. oppoſito, Herbertus II. Comes Veromanduorum in carcerem eum compegit, ubi ſex pòſt annis obiit, an. 929. æt. 50. Relicto fil. Ludovico, ex Ogina, filia Eduardi I. ſucceſſore.

Carolus IV. cognom. *Pulcher*, fil. Philippi Pulchri, poſt Ludov. Hutinum, & Philippum Longum, fratres, Galliæ R. Anno 1322. titulo etiam Navarræ R. aſſumto, ob matrem Johannam, fil. Henrici I. ex Blanca Arteſia. Plurimos, exactionum convictos, & redituum malè adminiſtratorum, partim carcere, partim morte puniit. Ludovicum, Flandriæ Comitem, contra Robertum, tuitus eſt. Eduardo infenſus, quòd inaugurationi ſuæ non interfuiſſet, per Carolum Valeſium, ferme totam Guiennam occupavit, à Regina Iſabella, ſorore ſua, cum Eduardo fil. in Galliam veniente, placatus, Imperium à Papa oblatum repudiavit, Obiit an. 1327. æt. 34. regni 6. ſine maſcula prole.

Carolus V. cognomine *Sapiens*, Francorum Rex, Joannis Regis fil. Primus Delphini titulo, ante regnum, inſignis, Dux Normanniæ quoque fuerat, & Patre in captivitate detento, Regens, cui ſucceſſit, Anno 1364. Temporum ſuorum turbulentiſſimum ſtatum ſuâ prudentiâ emendavit; pacis artibus etiam bellicas res feliciter adminiſtrare doctus, ita ut quæ pater ejus armatus amiſerat, inermis in cubiculo ſedens recuperarit. Unde Rex Angliæ dicere ſolitus, *nullum ſcire hoſtem, qui illo minus armaretur, & plus negotii faceſſeret.* Froiſſard. *lib.* 2. Per Bertrandum Gueſclinum & Mareſch. Bucicaldum, vicit Carolum Navarræ Reg. in Normannia; Carolum Bleſenſem in Armorica contra Johannem Montfortium conatus eſt defendere, ſed hic æmulum interfecit, Gueſclino capto, quem liberatum Rex in Hiſp. miſit, contra Petrum crudelem. Angliæ Regem, quòd Vaſalli fidem non præſtaret, à Parlamento condemnatum magnâ parte ditionum, quas in Gallia habebat, exuit, terrâ marique victor. Biblia ſacra, à Nicolao Oremo, in Gallicam linguam verti curavit: ad exemplum Lud. IX. qui idem ſuo tempore Theologis imperaverat, Baleus *l.* 6. V. quoque in voce *Oremus.* Majora conatus, obiit, Anno 1380. æt. 42. regni 16. prius jam veneno debilitatus, à Navarræ R. propinato, cujus vim Imperatoris medicus aliquousque retuderat. Relicto ex Johanna uxore, Carolo. 6.

Carolus VI Franciæ Rex, ſucceſſit Patri Carolo 6. an. æt. 12. coronatus an. 1380. per initia imperii ſatis felix, ſuppreſſis ſeditioſis, dictis *Mailletins*, nobili etiam de Flandris victoriâ ad Roſebecum, Anno 1382. victo Philippo Artevilla, rebellionis, contra Ludovic. de Marle, Flandriæ Comitem, duce, inſignis, in morbum incidit, cùm contra Johannem Montfortium, Britanniæ min. D. expeditione ſuſceptâ, Sole nimis fervido, iter faceret, accedente apparitione hominis ignoti, qui ipſum monebat: *Siſte, proditus es*; imprudentiâ miniſtri, qui dormiens in equo lanceâ galeam ejus percuſſit, & tandem quorundam perſonatorum infelici ſpectaculo: cujus occaſione a ſuis contemptus, multis ſeditionibus agitatus, tandem inter Anglorum, qui anno 1415. pugnâ *ad Azincourt* victores, in regno impunè graſſabantur, manus moriens, Anno 1422. regnum eis reliquit, coactus filium exhæreditare, quæ res innumeras calamitates utrique populo attulit. Ex Iſabella Bavarâ, Galliæ furiâ, præter plurimos alios utriusque ſexus, Carolum ſucceſſorem ſuſcepit. Monſtrelet, Froiſſard. Joh. Juvenalis de Urſinis, Laboureur, & Jean de Serres *Inevent. in Carolo.* 6.

Carolus VII cognom. *Dilectus*, Rex Franciæ, homo egregiè exercitatus, primùm enim ab Anglis omni penè regno excluſus, ut etiam per jocum *Rex Biturigum* diceretur, eos poſteà tantâ felicitate perſecutus eſt, ut nullus eis locus in Franciâ relinqueretur, ubi in ſuo pedem ponerent. Habuit cognom. *Victorioſi*, natus eſt Anno 1403. Regentis titulum ſumſit Anno 1418. coronatus poſt obitum patris Pictavii, tum cum mater ejus cum Anglis colludens, Henricum VI. Angliæ R. Lutetiæ Regem proclamari curâſſet. Dein iterum Remis, Anno 1429. quam urbem, ope Johannæ d'Arc, Vid. ibi, præter plurimas alias recuperaverat, ejus ut & Comitis Dunenſis miniſterio, contra Anglos, feliciſſimè uſus, quos Gallia penitus, Caleto tenus, expulit. Poſtea Ludovicum Delphinum infeſtum ſenſit, qui ad Ducem Burgundiæ perfuga, 14. an. ab aula abfuit, non niſi patre mortuo reverſus. Rex venenum timens, cùm à cibo ſeptiduum abſtinuiſſet, fame periit, Anno 1461. æt. 58. regni 39. Ludovico XI. filio ſucceſſore relicto. Heroldus *hiſt. Caroli.* 6. & 7. Joh. de Serres, *in Inventario hiſtor. Gall.*

Carolus VIII. cognom. *Affabilis*, fil. Ludovici XI. ex Carlota Sabauda ſucceſſit patri, qui noluit plura filium Latinè ſcire, quàm pauca hæc, *Qui neſcit diſſimulare, neſcit regnare*, anno 1483. æt. 13. Eo minorenni, ſoror ejus Anna, Regens, vicit, per Ludov. II. Tremollium, Ludovicum Ducem Aurelian. regimen ad ſe trahere conatum, in Armorica, Anno 1488. Poſtmodum Annam Ducis ultimi filiam, jam Maximiliano Imper. deſponſatam per procuratorem, ſibi junxit, ei Margaretâ filiâ, cui ipſe prius fidem conjugii dederat, remiſsâ. Dein, cùm hæres Renati Carolus Ludovico XI. jure ſuo in regnum Neapol. ceſſiſſet, hoc ſibi aſſerturus, Anno 1494. in Italiam tranſiit, ibi multa correxit, Romæ Alexandro 6 inveſtituram regni Neap. & coronationem velut Imperatoris Conſtantinop. extorſit, inde an. 1495. regno intra quadrimeſtre occupato, unde Alphonſus R. cum filio Ferdinando, conſcientiâ ſcelerum magis, quàm vi Caroli, ejectus profugerat. Pòſt à Ferdinando Hiſpano fugatus, à Venetis in regreſſu victus, & impedimentis exutus, Neapolitanum

ram regnum, Gallorum inſolentiâ ſubditis irritatis, Ferdinando recipiente & patrueli Friderico relinquente amiſit. Redux domum, amiſſo prius filio trienni, ſubitò, paulo ante prolocutus: *Spero me nihil facturum amplius, quo Deum offendam*, in loco ſordido, obiit, Amboſiæ, Anno 1498. æt. 27. regni 14. Guil. de Jaligny, *in ejus Vita*. Belleforeſtus, *de novem Carolis*. P. Jovius, Guicciardinus, Joh. Serres, &c.

Carolus IX. fil. Henrici II. ex Catharina Medicæa, natus Anno 1550. Egregiis à natura dotibus inſtructus: Sed à Matre in tranſverſum actus eſt, venationi inprimis frequenti adhibitus, in quâ cæſarum ferarum vulneribus cubitotenus brachium immergere puer admodum didicit, ut cruori aſſueſceret. Succeſſor fratris Franciſci II. æt. an. 11. quòd edicta, in gratiam Proteſtantium lata, non ſervaret, Bello civili denuo anſam dedit. Quo Anna Montmorantius ad Fanum Dionyſii cum Condæo & Coliniis fratribus colliſus, ex vulnere accepto obiit, an. 1567. poſtquam Anno 1562. ad urbem Druidum ſimiliter conflixiſſent, utriusque exercitus duce capto. Cùm verò Condæus, Caſimiri Palatini copiis auctus, jam terribilis eſſet, decreta revocata, religio conceſſa, amneſtia ſancita. Mox religio & cultores ejus rurſus proſcripti, quibus Rupella aſylum fuit, & brevi res iterum egregiæ, ut Condæus ſæpe uſurparet vocem Themiſtoclis, *Periiſſem niſi periiſſem*; Anno 1569. tamen in pugna Baſſacena captus, & contra datam fidem occiſus. Quo ſublato, perculſos fœderatos Johanna Labretana erexit, donec an. 1570. rurſus pax facta, libertas religioni data, amneſtia proclamata. Et quia hactenus pellis Leonina non juvit, vulpina induta, ac ſub prætextu nuptiarum Henrici Navarri, cum Margareta, Caroli ſorore, *Laniena Pariſienſis* ſecuta, dictitante Catharina, *neceſſe eſſe unam partem regni perire, ut altera incolumis ſervetur*. Sed Reformatorum conclamatas res Rupella, ſtrenuè ſe contra Henricum Andium ducem, Caroli fratrem, defendendo reſtituit, è propugnaculo, cui *Evangelii* nomen, hoſtibus inprimis infeſtatis. Rex verò, cui ab hoc tempore, ſomnum nocturni horrores plerunque interrumpebant, fruſtra Symphoniacorum puerorum ſolatio implorato, Anno 1574. poſt dolores adeo pertinaces, *ut ſe mori diu ante mortem ſenſerit*, extinctus eſt, quum 14. diebus ante mortem, *nil niſi ſanguinem è corpore fluere vidiſſet*, æt. 24. regni 13. Cæterum Poëſeos & Venationis, V. ſupra de qua etiam tractatum dictaſſe Villaregio dicitur, inſignis amator. Maritus Eliſabethæ Auſtriacæ. Relicto ſucceſſore Henrico fratre. Plura de eo V. apud Jac. Aug. Thuanum *lib.* 46. *& ſeqq.* VilleRoy, *Memor. Caroli IX*. Vide quoque *Guido Faber*.

Carolus Borbonius Cardinalis, poſt Henr. III. mortem, ab Heretica factione, rex Galliæ proclamatus eſt, cuſis & ſignatis nomine Caroli X. nummis, additoque ipſi Vicario, Duce Meduanio. Sed perſonatus hic Rex, paucis pòſt diebus, in Navarræi cuſtodia, ex calculi doloribus, exſpiravit, Anno æt. 66. Hic verò jam prius in caſtris Rex proclamatus, felicibus auſpiciis thronum conſcendit, Henricus IV. ſeu Magnus dictus, V. ibi.

Carolus, primogenitus Caroli M. Rex Franciæ Orientalis, teſtamento Patris dictus, Anno 806. magnâ diligentiâ reliquiis Idololatrarum, è Germania exſtirpandis, incubuit, vicit Bohemos, duce illorum Lecho occiſo, ſuperavit Slavos Sorabos, trans Albim habitantes. Obiit improlis, Anno 811. Eginhart. *in Vita Caroli M*. Aimon. *l*. 4. *hiſt. Gall.*

Carolus Martellus, Magiſter palatii, ſeu Majordomus, fil. Pipini, ex Alpaide, Anno 694. à Plectrude, quam Pater repudiaverat, in vincula conjectus, mox inde liber, Raimfroidum Majorem D. aggreſſus vicit, Anno 717. Saxonas dein, Alemannos, Bavaros, Noricosque ſub jugum miſit. Chilperico Rege ſuperato, Lotharium Dagoberti fil. regno admovit, quo mortuo, Chilpericum reſumſit, cum Luitprando amicitiam, miſſo Pipino filio, inivit. Ab eo adjutus, Saracenos ab Eudone, Aquitaniæ duce, evocatos, cæcidit, Anno 732. Burgundiam dein, & Aquitaniam ſubjugavit, Saracenosque ſecunda vice in Galliam reverſos expulit. Chilperico mortuo, Theodoricum Dagoberti fil. ſubſtituit. Ex Majore D. Princeps Franciæ pronuntiatus, Obiit Creſſiaci Anno 741. æt. 55. regiminis 26. Relicto Carlomanno & Pipino Curto, capite ſecundæ familiæ regiæ. Brevi poſt mortem, ſepulchrum inane, & ſerpens ſolùm ibi repertus. P. Æmilius *in hiſt. lib.* 2. Sigon. *l*. 3. Fredegarius, Sigebertus, Aimoinus, Anaſtaſius, *in Gregorio* 2. &c.

Carolus Valeſius, cogn. *Defenſor Fidei*, fil. Philippi Audacis R. ex Iſabella Arragonia. Caput Valeſiæ familiæ, quæ regnum tenuit 260. an. ab an. 1328. quo Philippus, filius ejus regnare incepit, usque ad annum 1589. quo Henr. III. obiit. Arragoniam ſibi Valentiam, & Comitatum Barcinonenſem à Papa oblata, hac lege, ut occuparet, ſprevit. Poſt mortem Philippi Pulchri, curam regni geſſit, Anglis in Guienna bello illato. Dein a Bonifacio IX. Vicarius Gen. & Defenſor ditionum Eccleſiæ creatus, Florentiam profectus eſt, Alborum & Nigrorum factiones ſublaturus. Prioribus pulſis Dantem Poëtam in carminibus ſuis infeſtum ſenſit, &c. Obiit an. 1325. V. Duchêne, Choletum, SanMarth. Dominicum, Du Bouchet, &c. *Genealog. Famil. Gall.*

Carolus, fil. Caroli II. Rex Aquitaniæ, coronatus, Anno 855. Obiit, an. 866. Item, fil. Caroli VII. caput Ligæ Boni publici, Anno 1465. Obiit an. 1473. cum veneni à Monacho quodam Benedictino propinati ſuſpicione. Item, Comes Euſianus, Par Franciæ, in prœlio *ad Azincourt*, captus. Obiit Anno 1472. Item, Comes Alenconius, fil. Caroli Valeſii, in pugna Creſciacenſi, occiſus, Anno 1346. Item, ultimus Dux Alenconius, fil. Renati, poſt mortem Ludov. XII. pro primo principe regii ſanguinis agnitus. Obiit Anno 1525. Item, filius Ludovici, nepos Caroli V. in Angliâ an. 25. captivus, obiit Anno 1465. pater Ludovici XII. Item, Comes Encoliſmæ, fil. Johannis Aurelianenſis, obiit an 1496. pater Franciſci I. Item Dux Borbonius, obiit an. 1456. ex Agnete Burgundica, 11. liberorum parens. Item, Coneſtabilis Franciæ, ex Ducibus Borboniæ, tranſiit ad Carolum V. Imper. in expugnatione Romæ mortuus, Anno 1527. Item, primus Dux Vindocinus, pater Antonii Navarræ R. obiit an. 1537. Item, Comes Sueſſionum, Par & magnus Galliæ Mag. filius Ludovici Condæi, Obiit Anno 1612. Item, Princeps Rupi-Sur-yonius, obiit an. 1555. Item *Carolus* Borbonius, Dominus de Carency, Anno 1493. Vid. Morerium.

Reges Hiſp. Vid. *Carolus V. Imperator.*

Reges Navarræ.

Carolus I. Vid. *Carolus IV*. Gall. Rex.

Carolus II. Malus, Navarræ rex, fil. Philippi Comitis Ebroicenſis, ex Ludov. X. Hutini Galliæ R. filia Johanna, cui Ordines regni, mortuo Philippo Longo & Carolo Pulchro, coronam detulerant. Coronatus eſt Pompeiopoli, Anno 1349. Carolum Hiſp. de la Cerda, Franciæ Coneſtabilem & Johanni R. charum, in Normannia, caſtro, ubi degebat, noctu expugnato, trucidavit. Cum Anglis non ſemel contra Galliam fœdus iniit, eloquio, dexteritate, ingenio, animoſitate abuſus; modò ſcopo potiretur, nihil penſi habuit. Carolum Sapientem, ſeu V. tanto odio proſecutus eſt, quòd ab ipſo adhuc Delphino, in vincula conjectus olim fuiſſet, ut illum cum reliquis ſanguinis regii principibus, veneno quoque aggreſſus ſit, ſed fruſtra: Idem facturus Gaſtoni Phœbo, affini ſuo, ſimiliter fruſtratus eſt. Tandem ſuum ipſe funus vivus confecit, dum ad vires malè deperditas reficiendas, inſutus eſt linteis aquâ ardente perfuſis, ubi admota filo candela flamma concepta eſt. Ita mors in remediis quæritur, & telo, quo pellitur, ſæpè vincit. Anno 1387. æt. 55. Carolum fil. ſucceſſorem habuit. Froiſſard. *lib*. 3. Juvenal. de Urſinis, *in Carolo* 6. P. Æmyl. Belleforeſtus, Mariana, &c.

Carolus III. cogn. *Nobilis*. *& alter Salomo*, patri Carolo II. ſucceſſit. Juſtus, mitis, benignus. Obiit Anno 1425. relictâ ex Eleonora Caſtellana, filiâ Blancâ, uxore Johannis Arrag. R. quæ Patri ſucceſſit. Mariana. *l*. 18. 19. 20. Garibay.

Reges Neapolitani, Comites Provinciæ.

Carolus I. fil. Ludovici VIII. cogn. *Leo*, frater Lud. IX. maritus Beatricis, Raimondi Bereng. Comit. Prov. filiæ, fratrem, à quo Comit. Andegav. &c. donatus erat, in Orientem ſecutus, poſtquam rediit, ab Urbano IV. & Clemente IV. contra Manfredum vocatus, Neapolisque & Siciliæ Rex creatus eſt, hac lege, ut 40000. aureorum ſibi quotannis ſolveret, poſtquam Manfredum primò, fil. nothum Friderici II. ad Beneventum, dein Conradinum regni utriusque hæredem legitimum, prius quidem ad Aretium profligatus, in Marſis ſuperaſſet: quem cum Friderico Duce Auſtriæ, ex annulo & liberali forma agnitos, è fugâ retraxit, & Clemente, feralem ſententiam ferente. *Vita Conradini mors Caroli*, &c. cum 11. aliis Sueviæ Italiæque Proceribus, Neapoli, ſecuri percuſſit: Carnifice illico plexo, ne gloriari poſſet, tam nobilem ſanguinem à ſe fuſum eſſe. Quæ ſævitia Veſperis Siculis mox expiata, Nicolao III. cujus fratri regiæ puellam ſtirpis Carolus uxorem negaverat, dictitans, *etſi Nicolaus rubro galero utatur, ejus tamen agnatos regio ſanguinis puellâ indignos eſſe*. Papir. Maſſon. *l*. 3. *hiſt*. conjurationis fabro, ipſo Paſchatis die, Anno 1282. quibus, dum campanæ ad veſpertinas preces pulſarentur, omnes Galli interfecti ſunt, prægnantibus quoque occiſis, ne quid Gallici ſanguinis ſupereſſet: Petrusque Arragonius illico cò tranſivit, ac Rex Siciliæ coronatus eſt, fruſtra obnitente Carolo: qui iterum monomachiâ propoſitâ ab Arragone eluſus, mox Carolo Claudo fil. ab hoſte capto, mœrore confectus obiit, Anno 1285. in Apulia. Relicto Carolo fil. ſucceſſore. Blondus, Villan. Nangy, Spond. Bzovius, Raynald. *in Annal. Eccl.* Bouchæus *lib*. 9. *hiſtoria Provincialis*.

Carolus II. Claudus, Patre mortuo, adhuc captivus, demum Anno 1288. liberatus eſt, poſtquam pollicitus eſſet, effecturum ſe, ut gener ſuus Carolus Valeſius regno Arragoniæ renunciaret, & Jacobus Arragonius Siciliæ regnum a Papa impetraret, *ut fruſtra ſint, qui a S. Magdalena eum liberatum dicant*, Moret. *in diction. hiſt.* Hinc in Galliam, inde iterum in Italiam reverſus, Rex Neap. coronatus eſt, Anno 1289. Hungariæ quoque, per Mariam, fil. Stephani V. & ſororem Ladiſlai IV. regnum adeptus. Mitis in ſubjectos, Cœleſtini V. electionem, & Clementis V. conatum, in Templariis exſtirpandis adjuvit, templa monaſteriaque plurima excitavit, ob benignitatem *Alexander* ſui temporis dictus. Obiit Caſæ Novæ, prope Neapolim, Anno 1309. æt. 63. regni

regni 25. Pater ex Maria Hung. decem filiorum, & 5. filiarum. E quibus primus Carolus Martellus in Hungariam vocatus eſt, Robertus Patri ſucceſſit. P. Æmylius, Zurita, Villanius, Spond. Noſtradamus, Rufy, Bouchæus. *hiſt. Prov. l.* 9.

Carolus, fil. Roberti, nepos Caroli II. Dux Calabriæ, pepulit Siciliâ Fridericum, Trinacriæ R. qui cum Caſtruccio & Gibellinis Roberto R. inſidias ſtruxerat. A Florentinis urbis ſuæ Præfectus aſſumtus; obiit Anno 1328. æt. 31. Sub Eleazaro Comite Ariano, Ephoro ſuo, tantum profecit, ut Petrarchæ verbis, *fortitudinem Caroli I. liberalitatem Caroli II. prudentiam Parentis, cum exactâ Juſtitiæ obſervantia in ſe uno conjunxerit.* Ex Maria, Caroli Valeſii filiâ, præter alios, Johannæ parens, quæ Roberto ſucceſſit. Petrarcha *lib.* 10. *ep. ad Donat.* Summont. *hiſt. Neap.* Bouch. *lib.* 9.

Carolus, Dux Duracinus, fil. Johannis Siculi, nepos Caroli II. Præfectus Neapolis, ſub Johanna, Andreâ Hungaro ſtrangulato Averſæ, capite plexus eodem in loco, operâ Ludovici fratris ejus. Anno 1347. Summonte, *hiſt. Neap.*

Carolus III. cogn. *Pax*, Dux Duracinus, fil. Caroli, nepos Johannis, abnepos Caroli II. Johannam, in vincula conjectam, mori coegit, hinc ab Urbano VI. regni Neapol. inveſtiturâ acceptâ, fruſtra obnitente Ludovico Andeg. filio Johannis Galliæ R. à Johanna adoptato. Quo mortuo Anno 1384. Carolus, in Hungariam profectus, Budæ occiſus eſt, Anno 1386. æt. 41. artibus Iſabellæ, quæ generum ſuum Sigiſmundum in thronum evexit. Ex Margareta Duracina, parens Ladislai, Hungariæ R. & Johannæ II. Ruffy *hiſt Comit. Prov.* Bouch. *l.* 9.

Carolus III. vel IV. fil. Caroli, Comitis du Maine, &c. à Renato R. patruo ſuo adoptatus, ei ſucceſſit, Anno 1480. Obiit Anno 1481. Ludovico IX. Gall. R. hærede inſtituto, Noſtradamus, Ruffy, Bouch. *hiſt. Prov.*

Reges Angliæ.

Carolus I. M. Britanniæ, poſt patrem Jacobum, Rex, an. 1625. Rupellæ, ſub Buckinghamio Duce, ſuccurrere conatus eſt: mox pace cum Gallo initâ, domeſticis turbis implicitus, Scotos obſequium aliquatenus detrectantes, armis terruit, hinc veniâ dignatus. Aliæ exinde in Anglia exortæ turbæ, inteſtino bello omnia miſcuerunt, Rege tandem pulſo. Qui apud Scotos perfugio fruſtra quæſito, ab illis in Anglorum manus traditus, Fairface & Cromwellio annitente coram Parlamento accuſatus, & inaudito ab omni memoria exemplo, manu carnificis in publicâ panegyri, capite plexus eſt, an. 1649. Du Chene, *hiſt. Angl. l.* 21. *& ſeqq.* Gualdo, *hiſtor.* Ex Henrietta Francica, parens Caroli II. ſucceſſoris.

Carolus II. Hagæ Comitis erat, funeſto paternæ mortis nuntio audito. Hinc à Scotis Rex factus, illuc conceſſit, ſed ab Anglis, Cromvvello duce, acie victus, poſtquam diu in hoſtico latitaſſet, tandem lignatoris habitu primùm uſus, dein cubiculariam nobilis alicujus fœminæ ſimulans, in Hollandiam evaſit. Decennali exilio jactatus, Coloniæ inprimis moram traxit: Fruſtra dein Galliæ Hiſpaniæque R. qui tum pacem nuptiasque ſanciverant in utriusque regni collimitio, Anno 1660. ope imploratâ, paulo pòſt, mortuo Protectore, miraculo reſtitutus, miniſterio Generalis Monckii, ex Hollandia, ab hujus incolis magnifice exceptus & deductus, in Angliam rediit: In throno ſtabilitus, Hollandis binis vicibus bello illato, non uſquequaque felix.

Reges Sueciæ.

Carolus VII. priores enim nullâ re memorabiles, vindictâ mortis Erici IX. cognom. *Sancti*, ſimulatâ, thronum conſcendit, à Canuto Erici filio, occiſus, Anno 7. regni. Olaus M. *hiſt. Suec. lib.* 19.

Carolus VIII. ex antiquis Sueciæ Regibus, poſt Chriſtophorum electus eſt, Anno 1448. Juſtitiæ & prudentiæ laude clarus, Philoſophiæ etiam & Mathematum peritus. Ter pulſus, ob nimium in Eccleſiaſticos rigorem, obiit Anno 1470. Joh. Magnus, *lib.* 22. Crantz. &c.

Carolus IX. Dux Sudermanniæ, Sigiſmundi R. patruus. Cui in Poloniæ regnum adſcito, cùm religionem in patria turbare conaretur, neque, poſtquam citatus eſſet ab Ordinibus, comparere, aut Uladislaum filium, vel ſaltem Johannem, ex noverca fratrem mitteret deſignaretve, Stockholmiæ in Comitiis regnum abrogatum; ipſi autem Anno 1604. delatum eſt, cedente Johanne jure ſuo. Bello cum Polonis Daniſque non adeò felix, obiit Anno 1611. relicto fil. Guſtavo Adolpho M.

Carolus Guſtavus, X. ex Bipontinorum Ducum familia, nepos Caroli IX. ex filia, ſucceſſit Chriſtinæ, Anno 1653. Bello Polonis Daniſque illato celebris. Obiit poſt Hafniam fruſtra obſeſſam, Gottemburgi Anno 1660. ſecundùm alios, in obſidione ignobilis cujuſdam in Norvegia caſtri, relicto ex Hedvige Eleonora, Holſata, Carolo fil. ſucceſſore.

Carolus XI. natus an. 1660. hodiè regnat, difficili cum confœderatis Germaniæ Principibus bello implicitus.

Hungariæ Reges.

Carolus I. cogn. *Martellus*, fil. Caroli Claudi, Neapol. & Siciliæ R. natus eſt Anno 1272. coronam Hungariæ an. 1290. nactus, ex Maria, nepos Stephani V. & Ladislai IV. Andream cognom. Venetum, & Imperatorem Rodolphum, qui fil. Alberto regnum conciliatum ibat, infeſtos ſenſit, ſed hujus gener, thronum occupavit, parte Hungariæ ſub Andrea manente. Obiit an. 1297. ſecundùm alios, 1301. Ex Clementia Habſpurgica Pater Caroli II. &c. Villanius, *l.* 7. *&* 8. Bonfinius, Theuroſius, &c.

Carolus II. dictus *Carolus Robertus*, vulgò *Carobertus*, Vide ibi.

Palatini Principes.

Carolus Ludovicus, fil. Friderici V. Bohemiæ Regis, natus eſt Anno 1617. Adolevit apud Belgas: mortuo Patre, cùm Ferdinandus III. rex Roman. eligeretur, an. 1638. contra electionem proteſtatus, jus ſuum in Electoratum ſcriptis tuitus eſt. Poſt Vinarienſis obitum Dux exercitui deſtinatus, cùm ex Anglia ad copias properaret, in Gallia detentus eſt. Pace Monaſterienſi Anno 1648. reſtitutus, inferiorem Palatinatum recuperavit, promiſſâ ſimultaneâ quoque inveſtiturâ, in ſuperiorem Palatinatum & Electoratum priorem, ſi Wilhelminam lineam extingui contigerit. Ferdinando III. extincto Vicariatum Imperii adminiſtravit, fruſtra obnitente Bavaro. Cum domo Darmſtattina, deinde an. 1661. ob jus Eccleſiaſticum in præfectura *Umbſtatt*; cum Duce Lotharingiæ, cum Principibus vicinis, ob Wildfangios, hodiè cum Galliæ Rege, gravibus bellis implicitus, ubique excelſi & ſupra omnes fortunæ vices eminentis animi magnitudine, invictâ inſuper in Cæſarem & Imperium fide, omnium admirationem in ſe rapit. Pater, ex conjuge Haſſiaca, filii unici *Caroli*, dignitatis Electoralis & virtutum paternarum ex aſſe hæredis, qui haud pridem auſpicatiſſimo matrimonio ſibi junxit Wilhelminam Erneſtinam, Sereniſſimi Daniæ R. ſororem: & Carlottæ Elizabethæ, quæ an. 1672. nupſit Philippo Duci Aurelianenſi, Galliarum Regis Chriſtian. fratri unico.

Sabaudiæ Duces.

Carolus I. fil. Amedei IX. ſucceſſit Philiberto fratri, an. 1482. æt. 14. Sub tutelâ Ludov. XI. in cujus aula educatus eſt. Marchionem Salucianum, bello petitus, ditione ſuâ exuit, Anno 1489. ab hoc veneno peremtus. Græcè Latineque eruditus, à Carlota Cypri regno donatus, Anno 1485. ex Blanca Montferratenſi parens Caroli II. ſucceſſoris. In ejus aula Bayardus ephebus fuit. Guicheno *hiſt. Saband.* Phil. Bergamus, Juligny, &c.

Carolus II. Johann Amedæus, natus Taurini, Anno 1488. novem ante patris obitum menſibus; unde Marchioni Saluciano occaſio ditionem recuperandi. Paulo poſt ipſe obiit. Guicheno *hiſt. Sab.*

Carolus III cognom. *Bonus*, Philiberto II. fratri ſucceſſit, Anno 1504. In partes Caroli V. Imp. cùm tranſiiſſet, Taurinum à Gallis, Nicea à Barberoſſa Turca capta eſt, & poſt pugnam *de Ceriſoles*, an. 1544. Pedemontium belli theatrum fuit. Sic afflictus, obiit an. 1553. æt. 66. princip. 49. *Pius, Sapiens, Juſtus*, literarum & Literatorum fautor, ſed non æque animoſus. Ex Beatrice Luſitana 9. liberorum pater. P. Jovius, *l.* 35. *& ſeqq.* Thuan. *lib.* 11. *&* 12.

Carolus Emanuel, I cogn. *Magnus*, fil. Emanuelis Philiberti, natus eſt an. 1562. maritus Catharinæ Michaelæ Auſtriacæ, Anno 1585. Plurimis conflictibus interfuit, literatus & literatorum fautor, memoriâ, judicio, arte inprimis animos hominum ſibi conciliandi, & Regum arcana perſcrutandi, inclytus, præcipuè autem bello clarus. Unde inter clariſſimos ſui ſeculi Duces habitus, ſoluſque cum ſolo Henrico D. Roanio, à Forſtnero, *notis in Tacit.* collatus, quem Vid. Cœterum in ſequiorem ſexum effuſus, pollicitorum immemor, & plus quàm decet, ſuſpicax. Ligâ fervente, non ad Comitatum Provinciæ ſolùm, ſed ad regnum aſpirare auſus, imò ad Imperium, poſt mortem Matthiæ, Cypri quoque & Macedoniæ regna cogitavit. Hinc æmulatio, invidia, odium. Ab Henrico IV. maximâ ditionum parte exutus, Marchionatu Saluciano cedere ipſi coactus eſt. Genevam an. 1602. primò, dein an. 1609. infeliciſſime tentavit. Bello poſteà Mantuano, Gallico, Hiſpanico, &c. implicitus, obiit Savilliani, præ animi mœrore, Anno 1630. æt. 68. Adeò tectus, ut pluribus montibus pectus, quàm regio ejus circumvallata vulgò diceretur. Pater numeroſæ prolis. Succeſſit fil. Victor Amedeus.

Carolus Emanuel II. Victoris Amedei fil. natus an. 1634. ſucceſſit Franc. Hiacyntho fratri, Anno 1638. ſub tutela matris Chriſtinæ Francicæ, tum Hiſpanorum armis exercitus; ex filia Ducis Nemoroſii, prolem maſculam ſuſcepit, an. 1666. Obiit A. C. 1675.

Lotharingiæ Duces aliiq; Principes.

Carolus I. fil. Lud. IV. Galliæ R. Dux Lotharingiæ factus eſt: à Galliæ regno, electo Hugone Capeto, excluſus, quòd Germanis nimis faveret, cùm jus urgeret ſuum, ab Hugone captus eſt, & in vinculis Aureliani, obiit, an. 991. numeroſâ prole ſuſceptâ. Sigebert. *l.* 5. *Annal. Loth.*

Carolus II. fil. Johannis, veneno Pariſiis peremti. Interfuit prælio *de Roſebecq*, Anno 1382. & obſidioni Gandavenſi, quâ

Philip.

Philippus Audax urbem cinxit. In Pruſſia, Regem Lithuaniæ in prælio prope Vilnam cepit, ſocero Ruperto Imper. Francofortum obſidenti adfuit. A vicinis Principibus bello petitus, illos vicit, præcipuis captis. Sed Gallos infeſtans, veniam petere coactus eſt. Obiit an. 1430. Iſabellâ, quæ ipſi ſucceſſit, uxore Renati Andegav. & Catharinâ filiabus relictis. Froiſſard. Joh. Juven. de Urſinis, Hiſt. *Caroli 6.* Annal. Lothar.

Carolus III. fil. Franciſci Ducis. Natus eſt. an. 1543 educatus in aula Henrici II. Gall. R. Guiſianorum turbis implicitus, bellum in Campania geſſit. Obiit Anno 1608. Henrico fil. ſucceſſore relicto, &c.

Carolus IV. fil. Franciſci, Comitis de Vaudemont, nepos Caroli III. maritus primo Nicolaidis cognatæ, dein Beatricis Cuſantiæ. Fortunæ pila, ſæpius ditionibus pulſus, diu exul, tandem pars non minima exercitus Confœderatorum, contra Galliæ Regem, Principum. poſt Gallos, Crequio Duce, ingenti clade ad Moſellam, A. C. 1675. affectos, captamque Trevirorum Auguſtam, paulo pòſt obiit, ſeptuagenario major. Ei ſucceſſit, ex fratre nepos, Carolus, Imperatori Leopoldo gratus.

Carolus, cognom. *Bellator*, natus an. 1433. ſucceſſit patri Philippo Duci Burgundiæ, Anno 1467. in Leodienſes rebelles nimis rigidus, junctus dein Ludov. Delphino plurimorum Galliæ malorum cauſa. Lotharingiâ poſtmodum occupatâ, vicinis formidabilis, ad majora aſpiravit. Quare Helvetii ſubjugandi erant, occaſio currus pellibus ovinis onuſtus, quem Jacobus Sabaudus, Romontii comes, retinuerat. Sed belli, non quidem optaſſet, exitus. Vid. infra. Ex Iſabella, Caroli Borbonii, filia, pater Mariæ, quæ ampliſſimam hæreditatem, in familiam Auſtriacam intulit, nupta Maximiliano I Cominæus, *l.* 5. Gaguin. *lib.* 10. Hic Dux Burgundiæ potentiſſimus, primùm *Carolenſis Comes* appellatus, variâ fortunâ cum Ludovico undecimo Francorum rege, Eburonibus, Helvetiis bellum & pacem exercuit: tandem verò, poſtquam binis cladibus ab Helvetiis afflictus, ad Muratum innumeros milites, ad Grandiſſonem theſauros ſuos perdidiſſet, ad Nanceium, à Renato Lotharingiæ duce pugnâ ſuperatus, & interfectus eſt, Anno 1477.

Carolus Bleſenſis, fil. Guidonis, Com. Bleſ. & Domini Caſtellionis, ex Margareta, ſorore Philippi Valeſii R. maritus Johannæ, cujus patruus Arturus II. Dux Britanniæ erat, quo defuncto ſine prole, Carolus Ducatum aſſerens, Johannem Montfortium æmulum habuit. Unde diuturnum bellum, in quo an. 1347. Carolus captus eſt, cum duobus filiis: poſt quæ in prælio *d'Auray* occiſus, obiit an. 1364. Hiſtor. *Britanniæ & Caſtellion.*

Carolus, cogn. *Bonus*, fil. Canuti, Daniæ R. ſucceſſit Balduino VII. Flandriæ comiti, natus ex filia Roberti Friſonis. Brugis, in templo S. Donatiani, à ſuis occiſus. an. 1127.

Carolus I Gonzaga, Mantuæ Dux.

Carolus II. Mant. D. ejus filius, obiit Anno 1637. paulo poſt Mantuam captam. Eo natus

Carolus III. qui obiit an. 1665. æt. 34. Filio relicto, ſub tutela Matris, ex Auſtriacâ familiâ.

Carolus Borromæus, Arch. Mediolanenſis, nepos ex ſorore Pii IV. natus eſt, Anno 1538. Obiit an. 1584. à Paulo V. Beatis Rom. Communionis adſcriptus. Godeau, Car. Biſcapo & Ripamontius, *in ejus Vita.*

Carolus I. Cardinalis Borbonius, fil. Caroli I. Borb. D. Concilio Lugdunenſi, Schiſmati inter Felicem V. & Eugenium exorto finem impoſuit. Obiit Anno 1488.

Carolus II. Cardin. Borbon. V. *Carolus X.* ſupra.

Carolus III. Cardin. Borb. dictus *Junior*, fil. Ludovici Principis Condæi, Arch. Rotomagenſis. Obiit an. 1596. æt. 31. SanMarth. *hiſt. Geneal. Regum Franciæ. tom.* 2. Et, *Gall. Chriſt. l.* 1. Thuan. *lib.* 110.

Carolus I. Cardin. Lotharingus, natus eſt Anno 1519. ex Claudio Lotharingo, primo Duce Guiſiæ & Antonia Borbonia. Apud Franciſc. I. Henr. II. multum valens, Reformatis bellum movit. Sub Carolo IX. præfuit Colloquio Poſſiaceno, ubi vitreis argumentis uſus, veritatem fruſtra oppugnavit. Proin Romæ poſtmodum, audito *Lanienæ* nuntio, mille aureos, lætitiâ ebrius, primo latori numeravit, vel ſic victos hæreticos, gaviſus. Obiit Anno 1574. Avenione, quâ nocte tanta tempeſtas urbem ſolicitam habuit, ut ex imis fundamentis omnia exciri crederentur. Videatur Ciacconius, & qui multorum aliorum loco eſſe meretur, Thuanus, *in hiſt.*

Carolus II. Cardin. Lotharingus, fil. Nicolai ex Johanna Sabauda, frater Ludovicæ, quæ Henrico III. nupſit, an. 1575. Vulgò, *Cardin Vaudemontius*, obiit, an 1587. Ciacconius, Petramellarius, Attichy *hiſt. Cardin. Gall. Chriſt. tom.* 3.

Carolus III. Cardin. Loth. filius Ducis Caroli III. ex Claudia Francica, Obiit an. 1607. Johanni Georgio Brandenburgico à Proteſtantibus Epiſcopo Argent. electo oppoſitus, Anno 1592. Ciacconius, &c.

Carolus Dominicus Carretus, Cardinalis Final. filius Galeazi, & frater Alphonſi I March. Final. in aula Ludov. II. plurimum valuit. Obiit Romæ, Anno 1514. Bembus Cardin. *hiſt. Ven. l.* 2. Hubert. Folieta, *de Viris Ill.* Francia Chr.

Carolus Aretinus, frater Johannis, hiſtoricus & Poëta. Obiit an. 1443. æt. 74. Poggius Flor. Voſſius *hiſt. Lat.* 3. *c.* 7.

Carolus Bovillus, ſcripſit 6. libros Introductionis, in Geometriam, de Quadratura circuli, &c. Circa annum 1510. Voſſ. *de Mathem. cap.* 16. §. 17. *cap.* 61. §. 5. *cap.* 52. §. 3. Geſner. Ant. Verdier, *in Bibl.*

Carolus de Chantecler, Borbonius, in aula principum Borbod. educatus, Franciſc. I ex Hiſpania reducem facundè ſalutavit, hinc ad ampliſſimos honores evectus. SanMarth. *elog. l.* 2.

Carolus Eſtienne, ſeu *Stephanus*, Medicus, auctor egregius plurium ſcriptorum Lat. & Gall. Vid. Geſner. & Verdier *in Bibl.*

Carolus GeſValdus, Princeps Venoſæ, novos in Muſica tonos excogitavit. Obiit an. 1594. Blancanus *Chron. Math. Sec.* 17.

Carolus de LouViers, ſcripſit ſub Carolo V. de poteſtate Eccleſ. & Seculari: acer jurium Eccleſiæ Gall. vindex.

Carolus Malapart, Mathematicus.

Carolus Molinæus, JC. Pariſienſis celeberrimus, contra Curiam Romanam & Concil Tridentinum libero ſcripſit ſtylo. Obiit Anno 1566. æt. 60. V. infra.

Carolus Molinæus, Pariſienſis, JC. & Conſiliarius regius: tam eruditione ac judicio, quàm probitate conſpicuus, Thuan. Genebrardo ipſum ignorantiæ in fide hæreſiſque accuſante. Edidit inter alia Evangeliſtarum Unionem, cum Annotationibus, quæ in Quart. Hanoviæ prodiit A. C. 1565. Obiit anno ſequente, ſexagenario major.

Carolus de NaVieres, Sedanenſis, Poëta, plurima ſcripſit.

Carolus Sigonius, hiſtor. Italiæ aliaque ſcripſit. Obiit an. 1585.

Carolus SanMarthanus, JC. Picto. de Sepulturis, pompiſque funebribus ſcripſit, Pſalmos commentariis illuſtravit, &c. Poëta Latinus & Gall. Scævola S. Marth. *elog. l.* 3.

Carolus Stephanus, Doctor Medicus, frater Roberti, Vid. ibi. plurima egregia in lucem edidit. La Croix du Maine, *in Biblioth. Francic* Vid. quoque *Carolus Eſtienne.*

Carolus Verardus, Cubicularius Paparum, circa án. 1484. Scripſit de obſidione Granatæ, aliaque. Voſſ. *de hiſt. Lat. l.* 3. *c.* 8.

Caromemphita, vide *Caricum.*

Caronium, Hiſp. Tarraconenſis urbs. Ptol. Quibuſdam opp. Callaicorum, nunc vicus Gallæciæ, aliquot leucis ab ora.

Caropolis, urbs Cariæ. Steph.

Caros cepe, id eſt, *horti*, parva regio Cariæ. Steph.

Caroſus, Abbas, fautor Eutychis, condemnatus concilio Chalcedonenſi. Vid. *Concil. Chalc. ſeſſ.* 5.

Carothus, Cyrenaicæ regionis urbs. Anton. *Carcera* Mercatori.

Carpaſia, *Carpaſium* Plinio, urbs Cypri in orâ Boreali, *Carpaſſo* vulgò. Inter Aphrodiſium & Dinaretum prom. 28. mill. à Salamine in Bor. & paulo amplius à Clide. Ab ea Carpaſiæ Inſ. dictæ ſunt, in ora adjacente Cypri, inter Carpaſiam & Dinaretum prom. Baudr.

Carpaſia, inſula Ciliciæ ante Sarpedonem promuntorium.

Carpates, mons Sarmatiæ Europææ. Ptol. Pro varietate locorum & idiomatum varia nomina ſortitus eſt. Sarmatiam à Dacis ſubmovet. Hungaricè *TartZal* & Germanicè *der Munik, Vatter, Wurtzgarten* & *Schneeberg* vocatur. Apud Aventinum ſunt ejus nomina *Chremnitz, und Semnitz.* Hujus altiſſima juga à Solino *Sarmatica rupes* dicuntur, quæque ſunt inter Moraviam & Hungariam ac Danubium attingunt. *Schneeberg* Germanis & *Tatri* Slavorum linguâ hodie vocantur. Vulgò horum montium tractus, qui eſt inter Hungariam, Tranſſilvaniam & Poloniam, *Crapack* vulgò & *Beſcid* a Ruſcis dicitur.

Carpathus, inſ. in mari Mediterraneo, contra Ægyptum media, inter Rhodum & Cretam ducentorum ſtadiorum circuitu, quatuor urbibus inſignis. Ab ipſo ſitu כרפאת *Carpath* dicta eſt, quia eſt ad oram Cariæ. Ut enim Hebræis פאה *pea* vel פאת *peath*, ita Syris פאתא *patha* eſt *latus*, *ora*, *plaga*, *regio.* Quòd in Iſidoro legitur, *Carpathon* vocatam, *propter celerem fructuum maturitatem*, tam futile eſt, quàm quod ſequitur, ex hâc inſulâ dici Carpaſias naves magnas, & ſpacioſas. Hodiè *Scarpanto.* Hinc *Carpathius teſtem*, & *Carpathius leporem* apud Archilochum, proverbium eſt in eum, qui teſtem in ſui malum adducit, vel aliquid aliud in ſui perniciem adfert uti qui lepores in Carpathon inſulam deferunt, adeò exereſcentes, ut fruges omnes diſſipent maximo incolarum detrimento. Mari, inter Ægyptum & Cretam, nomen dedit hæc inſ. Philonis Carpathii, qui commentarium in Cantic. Cant. ſcripſit, tempore Epiphanii, patria. Plin. *lib.* 4. *cap.* 12 Davity *t.* 2. *pag.* 54. 55. opp. habuit Poſidium, nunc etiam *Scarpanto* dictum. Sub Turcis. Baudr. qui ibi Cadi i. Judicem habent. Incolæ Græci ſunt.

Carpe, *Carcenia*, Hiſp. Bæticæ locus. Anton.

Carpella, Carmaniæ promuntorium.

Carpentaria, regio ſeu pars terræ Auſtr. recèns detecta, in intimo receſſu Oceani Indici, à Præfecto Carpentario Batavo.

Carpentoracte, Galliæ Narbonenſis civitas. *Carpentoracte Meminorum*, Plin. 3. 4 vulgò *Carpentras.* Caput Comit. Venuxini, in Provincia. Sub Pontifice, quæ gens ſub Tricaſſinis ponitur Ptolemæo. Romanis *Forum Neronis* dicta eſt, & inter 14. prov. Viennenſis civitates 10. 12. etiam 13. loco in Notitiis collocatur.

Ad ripas amniculi Ruſſæ *Ruſſe*, olim fortè *Raſte* dicti, qui in Sulgam *la Sorgue* effluit; 1. leuc. ab Arauſione, 4. à Vaſione in Auſtr. Condita eſt in ruderibus Vindauſcæ. Petrarcha epiſt. ad Guidonem Arch. Genuenſem. Epiſcopalis eſt, olim ſub Arelatenſi. Metrop. hodie ſub Arch. Avenionenſi. Ibi Concilium an. 527. quo Epiſcoporum luxus caſtigatus.

Carpeſii, gens Iberica intra Iberum flu. Steph.

Carpetani, Hiſp Tarr. pop. juxta Vaccæos ad Tagum fluv. Plin. 3. 3. In eo tractu Caſtellæ nov. ubi nunc pars Algarriæ, & regionis *la Mancha*. Eorum caput fuit Toletum. Sanſon, Brietius.

Carpi, pop. Zeugitanæ regionis, quæ propriè Africa dicitur. Plin.

Carpia, urbis nomen. Steph.

Carpiani, pop. Sarm. Europææ fuere, gens Baſtarnarum, inter Carpatem montem & Viſtulam flu. Dicti etiam *Carpi*, Cluver.

Carpion, hiſtoricus Gr. Vitruvio laudatus, in præf. *l. 7.* V. Voſſ. *de Mathem. cap.* 71. §. 1.

Carpis, *Carpen* Lazio, op. Pannoniæ infer. in Hungariâ apud Danubium, inter Strigonium, & Budam occurrens. *Carpis* item Ptolemæo olim urbs, nunc pagus Africæ inter Maxulam, & Clypeam, Tuneti urbi finitimus, *Carps* adhuc. *Carpis* etiam Herodoto fluv. Myſiæ, qui una cum Albi Iſtro miſcetur. Vulgò *Crappim*, qui & *Kruppa*. Verùm hic Colapis eſt non in Myſiâ, ſed in Liburniâ, in Saum influens.

Carpinum, urbs Ital. in dit. Mutinenſi, cum tit. Princip. aliàs ſub dominio Piorum, ad incile flu. Secji, 4. mill. à Corregio, 12. à Mutina in Bor. Arcem habet munitam, & territ. ſat amplum.

Carpocrates, Alexandrinus, Simonis Magi diſcipulus, Hæreticus tempore Adriani Imp. Docuit mundum ab angelis conditum, & Chriſtum cæteris hominibus parem eſſe, hoc uno excepto, quòd animam mundam habuerit. Jactavit Somnia & Δαίμονας παρέδρους: Uxores voluit eſſe communes. Filium habuit, Epiphanium, paternorum deliriorum cultorem, diſcipulum Cerinthum, ſectatores Gnoſticos, & hodiernos Adamitas. Irenæus 1. 24. Clem. Alex. Στρωμ. γ. Euſeb. 4. 8. Epiph. *hær.* 27. Tertull. *de præſcr. cap.* 48.

Carpophorus, martyr Hiſpalenſis ſub Maximiano. Decembris die x.

Carpophorus, adoleſcens magnâ apud Domitianum Cæſarem gratiâ. Martialis *de Spectaculis* 15. 23. 27.

Carpoſis, Heſychius: Κάρπωσις, θυσία Ἀφροδίτης ἐν Ἀμαθοῦντι.

Carpudemum, Thraciæ mediterraneæ urbs. Ptol. Hodie *Cappa* vel *Capſia*.

Carpus, Epiſcopus & Martyr ſub Aurelio Commodo.

Carpus, Mathematicus, ſec. 5. Scripſit Aſtronomica quædam, Proclo in 1. Eucl. laudata. Voſſ. *de Mathem. c. 48. §. 5. & c. 62. §. 8.*

Carpus, nomen viri. 2. Tim. 4.

Carra, Syriæ fluvius. Steph.

Carraca, Tuſciæ urbs mediterranea, hodie *Carrara* Leandro.

Carracciolus Richardus, Ord. Rhodii M. Mag. ab Urbano VI. an. 1383. creatus, contra Joh. Ferdin. de Hæredia, qui Clementem VI. pro vero Pontifice agnovit, ſed ab equitibus non receptus. Hiſtor. Melit.

Carraria, quæ *Carrera* & *Carera*, urbec. Thuſciæ, nuper Princip. tit. inſignita, in dit. Ducis Maſſæ gentis Cibæ. 4. mill. à mari Mediterr. 6. a Sarſina in Ort. Vid. *Carrara*.

Carrea, quæ & *Claraſcum*, opp. Pedemontii, ad Tanarum flu. ubi recipit Sturam, medium inter Albam & Foſſanum, 7. mill. ab utraque. Celebre pace ibi confectâ an. 1631. in qua portio ſatis ampla Montisferrati acceſſit Pedemontio.

Carrei, Arab. Fel. pop. Plin.

Carretus Fabricius, Genuenſis, ex familia Marchionum Final. Melitenſium Ord. M. Magiſter, an. 1513. Cum Sultano Ægypti pacem iniit, 1516. Rhodum munit, poſt obitum, amiſſam. *Hiſtor. Melit.*

Carrha, hodie *Heren*, civitas Arabiæ, ad mare Rubrum. Steph. Moter. Eſt etiam civitas Meſopotamiæ 40. mill. ab Edeſſâ. Ptol. & aliis ad Chaboram fluv. Craſſi nobilitata clade, Flor. *l. 3. c.* 11. Plin. *lib.* 5. *c.* 24. Lucan. *l.* 1.

——— Miſerando funere Craſſus
Aſſyrias Latio maculavit ſanguine Carrhas.

Et Caracallæ Imp. etiam nece. Hic enim, ut Rufus conſularis ſcribit, intra Euphratem apud civitatem Edeſſam periiſſe fertur, cùm levandæ veſicæ gratiâ ex equo deſcendiſſet. Hanc *Herren* nunc nominari, ſcribit Niger. Hebræis חרן Abrahami habitatio. Gen. 36. Act. 7. Nunc eſt in prov. *Diarbeck*, ſub Turcis.

Carrhenes, nomen illuſtris Parthi, partes Meherdatis contra Gotarzen ſecuti. Tacit. XII. 12.

Carriatum, urbs epiſc. Calabriæ cit. cum titulo Princ.

Carricta, prov. Scot. merid. in ora ad Occ. inter Gallovidiam & Coveliam prov. Ejus prim. opp. Berigonium, *Bargeny*, ad Luſſum amnem, 20. mill. a Candida caſa in Bor.

Carrima, pag. prov. Beiræ, in Comarca Conimbricenſi, ſupra fontes amnis *Geraon*. 1. leuc. Hiſp. à caſtro Cantaneda, 2. ab Oceano Luſitano, uti à Munda fluv.

Carrmenſis, ager Hiſp. in quo duo ſcaturiunt fontes, alter omnia reſpuens, alter abſorbens.

Carrocium, Italis dicitur ſacrum totius exercitus vexillum, Romanis interioribus *Labarum*, Germanis & Anglis *Standardum*. Illis, quòd è carro erigeretur, motus gratiâ: His, quòd ſolennem nihilominus ſtationem in exercitu obtineret: carrus enim, ut cœtera forma, utrique erat communis. Vid. Sigonium *in Friderico I.* cujus Notarius Burchardus Epiſt. *de excidio Mediolan.* horum *Carrocium* fuſius deſcribit. Brito Armoricanus *Philippidos lib.* 11. *de Ottone Imp præliaturo*, canit:

Erigit in carro palum, paloq; draconem
Implicat, ut poſſit procul hinc atq; inde videri,
Quem ſuper auratâ volucer Jovis imminet alâ.

Vide in voce *Standardus*.

Carrodunum, Ptol. Germ. op. quod Pet. Apianus *Krakow* Poloniæ regiam interpretatur. *Gracchopolim* appellat Bonfinius. *Carrodunum* alterum in Vindelicis ponit Ptolomæus. Hoc *Cramburg* juxta Waſſerburgum ad Oenum fluvium eſt, Pircheymero auctore. Tertium Pannoniæ ſuperioris eſt. Nunc Stiriæ, *Kornburg*, ad Arrabonem fluv. parvi momenti. Quartum ſuper Tyram fluv. in Sarmatiâ Europæâ collocatur. Cluverio aliiſque Peucinorum præcipua eſt Leopolis, Ruſſiæ min. ſeu nigræ caput, Germ. *Lemburg*, Palatinatûs caput, ad amnem *Peltew*, qui in Bugem flu. cadit.

Carroſum, vel *Karroſum*, Gall. *Charroux*, Abbatia vetus, in Pictavia ſuper. non procul Biturigibus. Vid. Chenæum *de antiqq. urbium Gall. cap. 5. de regione Pictav.* Ibi concilium Anno 989. *t. 9. conc.* Anno 1028. à Guil. Comite Aquitaniæ, contra Manichæos, celebratum Anno 1082. & an. 1186. Hadr. Valeſio *Caroffinum* vel *Carroffum*, locus eſt in Aquitania, veteri Monaſterio à Ludovico Pio vel extructo vel reparato clarus, ad Carantonum flumen. Incendio vaſtatus eſt, regnante Rotberto. Hic Baſilica Monaſterii *Salvatorem* pro patrono habet: duæque ibi Eccleſiæ, S. Michaëlis & S. Sulpitii. *Notit. Gall.* Rorganum Comitem Lemovicinæ urbis, Monaſterii præfati conditorem, ſub Carolo M. qui illud munificè dotaverit, refert Auctor *Vita Gengulphi. lib.* 1.

Carruca, Hiſp. op Hirtius.

Carſa, maris Ægæi inſula. Anton.

Carſe, Armeniæ urbs. Cedren. ſeu *Cherſa*, nunc *Cars*, urbs munita Aſiæ in Turcomanniâ, prope fontes Euphr. ſub Turcis à 100. circiter annis. Baudr. Tantopere æſtimata, ut Turcarum Imper. inter titulos ſuos, Dominus Carſi, dici amet. An Charræ, ubi Craſſus devictus? Poulet. *Relat. Orient. tom.* 2. *c.* 9.

Carſea, Aſiæ minoris gens. Polybius.

Carſeolani, pop. in quartâ regione Italiæ. Plin. 3. 12.

Carſeoli, op. Æquorum Italiæ in colle, in Viâ Valeriâ, non longe a Pelignis. Ovid. *Faſt.* 4.

Frigida Carſeolis, nec olivis apta ferendis
Terra: ſed ad ſegetes ingenioſus ager;
Hac ego Pelignos, natalia rura, petebam
Parva; ſed aſſiduis humida ſemper aquis.

Hinc *Carſeolanus*. Ovid. 4. *Faſt.*

Factum abiit, monimenta manent: nam dicere certam
Nunc quoq; lex vulpem Carſeolana vetat.

Videtor Cluverius *Ital. Ant. lib.* 2. *pag.* 784. Nunc *Arſoli* caſtr. 3. mill. ab Aniene fluv. paulo amplius à confin. Aprutii, intra montes, in dit. Pontif. Baudr.

Carſicis, portus Galliæ Narbon. Anton.

Carſidava, Daciæ Alpeſtris urbs. Ptol. quæ *Kuryma* Lazio eſt, in Valachia, verſus Moldaviam.

Carſitani, Italiæ pop. juxta agrum Prænestinum. Macrobius, *Sat.* 2. 14.

Carſius Sacerdos, ſub Tiberio reus, tanquam frumento hoſtem Tacfarinatem juviſſet, ſed abſolutus. Tacit. IV. 13.

Carſuli, Umbriæ in Italiâ urbs. Strabo *l.* 5. Πόλεις, inquit, ἀξιόλογοι τῆς Ὀμβρικῆς ἐγγὺς ὄντι Ὀκρίκλοι, καὶ Λάρολον, καὶ Ναρνία, ἔτι Κάρσουλοι καὶ Μηουανία. Id vocabulum commentatorem Strabonis voluiſſe corrigere è Livio, Plinio, ac Ptolemæo, in Καρσίολοι, mirari ſe ſcribit Cluverius, & meritò. Siquidem Livii, Ptolemæique *Carſeoli* Æquorum op. fuit. Tac. *Hiſt.* 3. *Carſulas* vocat hodie, *Carſula* Leandro.

Carſum, Myſiæ infer. op. Ptol.

Carta, unus ex Darii Principibus.

Carta Hyrcaniæ urbs. Strab. & portus circa Thraciam Zonaras.

Cartadulorum, regio in ſubſolanis Indorum montibus, in quâ Satyri reperiuntur, perniciſſimum animal: tum quadrupedes, tum rectè currentes humanâ effigie, propter velocitatem, niſi ſenes, aut ægri non capiuntur. Plin. 7. 2. ubi MS. *Catarduderum*.

Cartalias, Hiſpaniæ op. Strabo *lib.* 3.

Cartalo, viri nomen proprium. Sil. *lib.* 14.

——— Cadit obvius acri
Cartalo, Validis Libyca regnator arena.

Cartamitarum municipium, ſeu *Cartima*, opp. regni Granat. 3. leuc. à Malaca in Occaſ. ad maximi montis radices ſitum, prope confin. Vandalitiæ, aliàs amplum & munitum, nunc deficit.

Cartandus, mons eſt inter Perſas Medoſque poſitus.

Cartare, Hiſpanica inſula. Sext. Avienus.

Cattaſina, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Carteia. *Algezira*. op. Hiſp. ad fretum Gaditanum verſus orientem, alio nomine *Tarteſſus*, ut multi volunt. Strabo, Ἔνιοι δὲ Ταρτησσὸν τὴν νῦν Καρτηΐαν προσαγορεύουσι. Mela, *Carteia, ut quidam putant aliquando Tarteſſos*. Plin. *Carteia, Tarteſſos a Græcis dicta*. Pauſanias, *in Eliacis poſterioribus*, Εἰσὶ δὲ οἳ Καρπίαν (lege Καρτηΐαν) Ἰβήρων πόλιν καλοῦσι, νομίζοντες τὰ ἀρχαιότερα Ταρτησσόν. Silius *lib*. 3.

Arganthoniacos armat Carteia nepotes.

Ac ſi Tarteſſi rex Arganthonius Carteiæ regnaverit. Appianus *in Ibericis*: Ταρτησσός μοι δοκεῖ τότε εἶναι πόλις ἐπὶ θαλάσσης, ἣ νῦν Καρπησσὸς ὀνομάζεται. Item, Διέδραμεν ἐς Καρπησσὸν, ἐπὶ θαλάσσῃ πόλιν ἣν ἐγὼ νομίζω πρὸς Ἑλλήνων πάλαι Ταρτησσὸν ὀνομάζεσθαι, καὶ Ἀργανθώνιον αὐτῆς βασιλεῦσαι. *Carpeſſum*, id eſt, *Carteiam*: nam binomia fuit urbs, unum nomen Carteia, alterum fuit Carpeſſus; Quod ipſum putaverim errori anſam dediſſe, quia ad Tarteſſum alludit Carpeſſi nomen. In ſcripturâ tamen nihil ſimile. Tarteſſus enim Phœnicibus ſcribebatur תרשיש *Tarſis*, vel תרתיש *Tartis*, & *Carpeſſus* קרפסה *Carpheſa*, vel קורפסה *Corpheſa*, id eſt, *concha*. Nempe a *conchis* dicta Carpeſſus, quæ *Carteia* veteribus, quia conchas habuit portentoſæ magnitudinis. Strabo, Ἐν δὲ Καρτηΐᾳ κήρυκας δεκακοτύλους καὶ πορφύρας φασίν. *Apud Carteiam buccina, & purpura inveniri dicuntur decem cotulas continentes*. In cotylâ autem ſunt ſex cyathi. Vetus ejus nomen Heraclea, tanquam ab Hercule conditore. Herculem enim ſuum Phœnices Μελκάρθον, *Melcarthum* appellabant. Philo Byblius ex Sanchoniathone apud Euſeb. *lib*. 1. *Præpar*. Τῷ δὲ Δημαροῦντι γίνεται Μελκαρθος, ὁ καὶ Ἡρακλῆς. Μέλκαρθος, id eſt, מלך קרתא *Melec Kartha*, *rex urbis*, id eſt, Tyri. Omnino igitur ex *Melcartho*, vel *Melec cartha*, urbs quam ad Calpen condidit Hercules Phœnicius, primò *Melcartheia* vocata eſt, quaſi *Heracleam* dixeris, deinde per aphæreſin *Cartheia*, vel *Carteia*. Bochartus. Nunc vix rudera ſuperſunt: portu tamen gaudet commodo & capaci, intra fauces freti Herculei, verſus Ortum, 2. leuc. à Calpe in Occ. 4. à Tariffa in Ortum. Aliàs regio tit. clara, dum in ea permaneret filius Miramolini ſeu Regis Maroci. Hic Cn. Pompejus Magni f. cæſus eſt, ex prælio ad Mundam profugus.

Cartenaga, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Cartenna, Auguſti colonia in Tingitanâ provinciâ. Plin. 5.2.

Cartenna, Mauritaniæ Cæſar. urbs. Mela. 1.6. veteres autem codices (teſtante If. Voſſio) *Cartinna* legunt. Κάρτεννα quoque in antiquiſſimo Ptolemæi codice. Hodie *Arzilla*, aut *Azilla* ab Afris dicitur.

Cartenna, nunc *Moſtagan*, opp. Afr. in regno Algerii, cum portu capaci & arce in ora littor. maris Mediterr. ad oſtia fluv. *Selef*. 14. leuc. Hiſp. ab Orano in Ortum. Baudr.

Cartenus, Mauritaniæ Cæſarienſis fluvius. Ptol.

Carteria, ante Smyrnam inſula. Ptol.

ad S. Carterium, locus Galliæ, in Petrocoriis, vulgò *S. Chatier en Perigord*. Fuit autem Carterius Petrocoriæ Eccl. Epiſc. cui Majeſtatis accuſato, negantique à ſe miſſas eſſe literas, quæ fuerant interceptæ, Chilpericus R. ceſſit ac ignovit, A. C. 582. Greg. Tur. *Hiſt. Fr. lib*. 6. *c*. 22.

Carterum murus, locus in Sarmatiâ Aſiaticâ. Ptol.

Carterus Hiſtoricus, qui collegit decreta ſive Athenienſium, ſive omnium Græcorum. Ejus συναγωγὴν ψηφισμάτων laudat Auctor Scholiorum *in Ariſtophanis Ranas*, *Act*. 1 *ſc*. 7.

Cartha, civitas Levitarum in tribu Zabulon. Joſ. 21. id eſt, *civitas*, ſive *vocatio*, aut *lectio* vel *occurſus*.

Carthaa, urbs in Ceâ inſulâ. Plin. 4. 12. Hinc *Cartheius*. Ovid. 2. *Met*.

Tranſit & antiqua Cartheia mœnia Ceæ.

Item *Carthaus*. Idem *Met*. 10.

Namq; ſacer nymphis Carthæa tenentibus arva,
Ingens cervus erat.

Carthago, Filia Herculis, Cic. 3. *de Nat. Deorum*. *Quartus Hercules Jovis eſt, qui Tyri maximè colitur, cujus Carthaginem filiam ferunt.*

Carthago, Græcis Καρχηδὼν, urbs Africæ totius celeberrima, Romanique imperii aliquando æmula, à Didone condita, ſeptuageſimo poſt Romam conditam anno, Euſebius. Atqui Juſtinus tradit conditam fuiſſe ante Romam. Imò condita fuit ante captum Ilium, annis 50. ſi credas Appiano *in Libycis*, Καρχηδόνα τὴν ἐν Λιβύῃ Φοίνικες ᾤκισαν ἔτεσι πεντήκοντα πρὸ ἁλώσεως Ἰλίου. Ideo de eâdem urbe ibidem Πόλεως ἀρχαίας, *Urbis antiqua*. Unde Virg. *Æn. primâ*,

Urbs antiqua fuit, Tyrii tenuere coloni,
Carthago, Italiam contra, Tiberinaq; longè
Oſtia, dives opum ſtudiiſq; aſperrima belli.

Sic nihil Didoni, præter Byrſam arcem, relinquitur, ubi nunc, Marmolio teſte, turris, *la Rocca di Maſtinaca* Chriſtianis, Afris *Almenare* dicta. Vid. infra. De nomine & origine urbis hujus. Vid. Servium, Joſephum, *antiq. lib*. 8. *cap*. 13. *c. App. lib*. 1. poſt Menandrum, qui ſcripſit hiſtoriam Regum Tyri & Sidonis, Solin. *cap*. 30. *vel* 27. *edit. Salm*. Salian. & Torniel. *in Annal*. Petavium, *lib*. 9. *de doctr. temp. cap*. 63. *& rat. part*. 2. *lib*. 2. *cap*. 13. Tatianum. *c. Gent*. Theophilum Patr. Antioch. ad Antilochum, *lib*. 3. Tertull. *apol. capite* 19. Clem. 1. *Strom*. Vellejum *lib*. 1. Strab. *lib*. 17. Plin. *lib*. 5. Marcellin. Marmol. *l*. 6. *c*. 15. Leonem *de Africa*, &c. Quibus adde Plutarchum, Livium, Eutropium, Florum, Oroſium, Zonaram, Proſperum, &c. de urbis Fato, quod paucis ſic habet: Eò potentiæ urbs hæc à tenuiſſimis primordiis paulatim excrevit, ut non modò Libyæ univerſæ, verùm etiam inſularum, & bonæ Hiſp. partis imperium tenuerit. Tria cum Romanis graviſſima geſſit bella, quorum primo, quod duravit annos 24. ab an. 490. U. C. uſque ad 513. ſuperati navali prælio Pœni, æquas propemodum pacis conditiones à victoribus acceperunt, inſulis tantùm quibuſdam abſtinere juſſi. Huic ſucceſſit bellum Pun cum ſecundum, Annibalis ductu geſtum, qui expugnata in Hiſp. Sagunto, victorem exercitum in Italiam tranſportavit, eoſque totos 18. annos ferro, flammaque crudeliſſimè vaſtavit. Victo deinde à P. Scipione apud Zamam Annibale, eò anguſtiæ res Carthaginenſium redactæ ſunt, ut ſalutem ſuam mœnibus tueri, duriſſimaſque pacis conditiones pro arbitrio victoris accipere ſint coacti. Verùm cùm ne quidem quietè agitare poſſent, tertioque bellum, quod duravit ab an. U. C. 605. uſque ad an 608. inſtaurarent, Senatus Catonis autoritatem ſecutus, Carthaginem delendam cenſuit, & Scipionem Æmylianum in Africam miſit, qui victis Pœnis urbem obſidione cinxit, captamque ſolo æquavit: Reparatam, à Romanis ſub Graccho & Auguſto, coloniâ 3000. hominum illuc deductâ. Adrianus autem Imperator eam à ſe renovatam *Adrianopolim* appellavit, prius *Carthadam* dictam, quod Phœnicum linguâ *novam civ* ſignificat, & ridiculè Commodus *Alexandriam Commodianam togatam*. A' Genſerico, Romanis erepta, A. C. 432. ſedes regni Vandalici fuit, per centum annos, tandem ſub Turcarum poteſtatem venit, ab Arabibus penitus deſtructa eſt, poſtquam & à Ludovico IX. Gall. R. capta eſſet, Anno 1269. Sub Chriſtianis Archiep. fuit, & Primatu Africæ inclyta. A' Pelagianis & Donatiſtis plurimum paſſa. Ibi Concilium Anno 215. 252. contra Novatum & Feliciſſimum. Duo Anno 306. & 308. à Donatiſtis habita. Quibus oppreſſis, à Conſtante Imper. an. 348. Concilium dictum I. Carthag. celebratum, quo reiteratio baptiſmi, ἀντιχειρία, &c. damnata. II. an. 390. III. an. 397. IV. an. 398. quo Honorius Imper. rogatus, reliquias Idololatriæ in Africa abolevit. an. 401. Concilium prov. quo Donatiſtis in Eccleſiæ ſinum redeuntibus dignitates priſtinæ conceſſæ. an 417. quo damnatum Pelagii dogma, decretumque inſuper eſt, non provocandum eſſe Eccleſiaſticis, ad judicia tranſmarina, quamvis Soſimus Rom. contrarium poſceret. Aliaque contra Donatiſtas, Pelagium & Cœleſtium, Pelagianos, Monothelitas, &c. V. Cyprian. *ep*. Auguſtin. Baron. & *Tom. Concil*. 1. 2. *&* 3. Vid. etiam *Byrſa*. Silius *lib*. 13. *almam* vocat:

—— Si nunc exiſteret alma
Carthago ante oculos turritâ celſa figura.

Virgilius *altam*; *Æneid. quart*.

Suſpectas habuiſſe domos Carthaginis altæ.

Horatius *impiam*. *Carm*. 4. *Od*. 8.

Non incendia Carthaginis impiæ.

Item *invidam*, *Epod*. 7.

Non ut ſuperbas invida Carthaginis
Romanus arces ureret.

Populi hujus & alterius Carthaginis *Carthaginienſes*, quibus arietis & quadriremium inventio tribuitur, *fraudulenti* & *mendaces* dicuntur Tullio. *Orat. pro lege Agrariâ*. Ejus portus nunc *Marcia*, & mons, qui hac urbe cingebatur, *Almenara* Afris, *Rocca de Maſtinaces* Chriſtianis Ejus ex ruinis crevit Tunetum vicina urbs.

Carthago Nova, urbs quam dux Pœnorum Aſdrubal condidit in Hiſp. Bæticâ. Itaque πόλιν Φοινίκων appellat Polyænus *lib*. 8. Et Solinus expreſsè, *Carthaginem apud Iberos, quæ mox Colonia facta eſt, Pœni condidere*. Itemque Strabo. Ἡ Καρχηδὼν ἡ νέα κτίσμα Ἀσδρούβα, &c. A Scipione expugnata eſt, Hannone non ſine ſuorum clade ſe dedente, Livius *lib*. 6. *Dec* 3. Conteſtanorum maritima urbs Ptolemæo, & aliis. Hanc autores, ut Plin. & Appianus *Spartariam* cognominant. Idem Appianus putat prius *Saguntum* appellatam, ſed poſteà ab Annibale exciſam, & Carthaginienſium coloniam factam, *Carthaginem Spartaginem* nuncupatam; Sed hanc *Carthaginem* & *Saguntum* duo & diverſa opida eſſe, lippis & tonſoribus, ut dicitur, notum eſt; at hoc condonandum eſt homini Græco, & peregrino, & cui Hiſpania minus cognita fuerit, veluti, qui ſcribit, Iberum fluv. in Septentrionalem Oceanum evolvi, cùm in Mediterraneum exeat. Καινὴ πόλις dicitur Stephano & Polybio, ubi vocis etymon expreſſum videtur. Ebræis enim קרתא הדת *Karta hadath* novam urbem notat; ex *Carthada* autem factum, Καρχηδὼν, χ & θ. permutatis, quod Siculorum eſt proprium, qui pro ὄρνιθες dicunt ὄρνιχες. Vide Salmaſium, *ad Solinum pag*. 332. Carthaginis hujus deſcriptionem accuratiſſimam habet Polybius, *lib*. 10. *pag*. 583. *edit. Caſaubon*. quam in pauciora contraxit Livius *lib*. 26. Et utrumque ſecutus Silius pleraque iſta carmi-

carminibus hiſce optimè expreſſit *l.* 15. quæ, in lectoris gratiam, huc tranſcribere non gravabor:

Carthago impenſo naturæ adjuta favore,
Excelſos tollit pelago circumflua muros.
Arctatas ponti fauces modica inſula claudit,
Quâ Titan ortu terras aſpergit Eoo.
At quà proſpectat Phœbi juga ſera cadentis,
Pigram in planiciem ſtagnantes egerit undas;
Quas auget Venïens reſluumq; reciprocat æſtus;
Sed gelidas à fronte ſedet ſublimis ad Arctos
Urbs impoſita jugo, pronumq; excurrit in æquor
Et tuta æterno defendit mœnia fluctu.

Hodiè *Carthagena* nominatur. Vide Boch. *De Phœn. Colon. l.* 1. *cap* 35. 6. leuc. à Murcia in Auſtr. totidem à Scombraria, prom in Occaſ. Arcem habet permunitam, portumque ampliſſimum totius Hiſp. & tutiſſimum. Ibidem ingens ſparti copia & ſcombrorum piſcatio opulenta, à quibus inſ. objecta, quæ portum claudit *Scombraria* dicta: Gemmæ quoque. Eſtque prope Virgitanum ſinum. Vid. Botterum *relat. Hiſp.*

Carthago nova, urbs marit. Amer. merid. in novo regno Granat. epiſc. ſub Archiep. S. Fidei de Bogota. Gaudet portu tuto & capaciſſimo, permunita, cum duobus fortalitiis. Hinc Regio adjacens *Covernacion de Cartagena*, irrigata ex parte, à fluv. Magdalenæ, Linſchot *Amer. c.* 8. Herrera *c.* 16.

Carthago Vetus, urbs Hiſp. Tarraconenſis Ptolemæo. *Villa Franca* hodiè, vel ut alii volunt *Cantavilla*. Nunc vicus *Cantaveja*, in Aragon. verſus confinia Cataloniæ & Valentiæ, in colle, medius inter Terulum & Dertuſam. Aliis fuit ad oſtia Sicoris in Iberum, ubi nunc Mequinença, caſtr. Cataloniæ. Baudr. Stephanus quoque Carthaginem habet in Armeniâ. Item, in Thracia, Schol. *in Ariſtoph. Eq.*

Carthan, civitas in tribu Nephthalim, quæ cum ſuis ſuburbanis Sacerdotibus & Levitis ſeparata fuit. Joſ. 21. Hier. *de loc. Hebr. lit. c.*

Carthara, Meſopotamiæ ad Tigrim urbs. Ptol.

Carthaſis, regis Scytharum frater, cum magnâ Equitum manu miſſus, ad diruendam urbem, quam in ripâ Tanais Macedones condiderant. Curt. VII. 45.

Carthea, parva inſ. circa Delon, nobilibus clara ingeniis: ſiquidem ex eâ Simonides Poeta, & Bacchylides, deinde Eraſiſtratus, medendi arte clarus, atque Ariſto Bionis æmulus ex Peripateticâ diſciplinâ duxerunt originem. Alex. ab Alex. *l.* 6. *c.* 1.

Carthuſia, eremus intra montes altiſſimos, 4. leuc. à Gratianop. in Bor. prope confin. Sabaudiæ, ubi incunabula Carthuſiani Ordinis, ſic dicta à Carthuſio vico, *Chartreuſe*, adjacente. Hic ſemper moratur Prior General. Ordinis.

Carthuſiani, monachi à Brunone Colonienſi, qui Pariſiis Philoſophiam profeſſus eſt, orti ſunt in Galliâ circa an. Chriſti 1080. vel 1086. Jejunium ſilentiumque ferme perpetuum ſervant, à carne, indiſpenſabili lege, abſtinent, perpetuò in luſi, & ciliciis horrentes. Generalis illorum vocatur *Prior Carthuſiæ*, ubi quotannis Capitulum Generale indicit: eſtque hodiernus quadrageſimus à primo octavus. Hiſtoriam Ordinis huius exhibet Nic. Monachus *l.* 3. *c.* 8. *&* 23. Petrus Abbas de Celles, *lib.* 1. *ep.* 23. Vinc. Bellovacenſis, *lib.* 26. *c.* 82. Petrus de Bles, *ep.* 68. Joh. Saliſburienſis, *l.* 1. *Polit. c.* 23. Dorland. *Chron. Carth.* Petræus *Bibl. Carth.* Albertus Miræus, *de origine Relig. l.* 2. *c.* 35 Lud. Beurriere *de Ordin Relig.* Morerius *in Diction. hiſtorico.* V. *Bruno.*

Cartii, Perſiæ pop. Strabo *lib.* 11.

Cartilatum, caſtrum Galliæ, in Arvernia ſup. cum tit. Vicecomitatûs, vulgò *Carlat*: caput pagi cognominis, *le Carladez*, cui aſcribitur Vicus Ceræ Seræve flumini appoſitus, *Vic en Carladez*, dictus, ut diſtinguatur à Vico Comitis, in Arvernia infer. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Cartiſmandua, regina Brigantum; cujus fidem ab Oſtorio victus Caractacus cùm petiiſſet, vinctus ab eâ ac victoribus traditus eſt, nono pòſt an. quàm bellum in Britanniâ cœptum. Tacit. *Annal.* 12. 36. Maritum habuit *Venutium*; qui mox orto diſſidio hoſtilia adverſum ipſam & Romanos induit. *c.* 40. Vid. *Hiſt.* 3. *c.* 45.

Cartris, Cimbrorum peninſula. Plin. 4. 13.

Cartularius Antonius, Papienſis, vitas & mores Philoſophorum ſcripſit, Laërtium imitatus. Obiit an. 1440.

Cartwrigthus Thomas, Anglus, Hertfordienſis, Theologiæ in Academia Cantabrigienſi Profeſſor celeberrimus, ob commentationes in Proverbia Salomonis, Metaphraſin in Eccleſ. Commentarios practicos in Evangelia, Harmoniam Evangelicam, &c. *in quibus non acumen ſolùm Viri, ſed & vita ſanctitas mirè elucet, omnibus doctis amabilis*. Lætus *Compend. Hiſt. Univ.* Obiit, an. 1603. Varvici ſepultus. Fullerus.

Caruancas, Norici mons. Ptol. *Prenner* Pyramio.

Caruaniana, urbs ab Æquis capta, quam rurſus pulſis hoſtibus Valerius Conſul recuperavit, an. U. C. 346.

Carvanis, urbs Ponti Polemoniaci in Cappadociâ. Ptol.

Caruentum, urbs Latinorum. Steph.

Carvilius Marinus, Dux militum in Pannonia, poſt obitum Philipporum, Imperator proclamatus, mox cùm expectationi non faceret ſatis, interfectus eſt. Zoſimus, Zonaras.

8. *P. Carvilius* Maximus, duorum nomen, qui bis Coſſ.

Carvilius Pollio, eques Romanus, tricliniis quibuſdam argentum addidiſſe primus traditur, non ut operiret, aut ut Deliacâ ſpecie faceret, ſed Punicâ Plin. 33. 11.

Carvilius Rex, in eâ parte Britanniæ, quæ eſt ad Cantium, & tota maritima eſt. Caſſivellani imperio, caſtra navalia Cæſaris improviſo adoritur. Cæſ. *Com. V. c.* 22.

Carvilius Ruga, Vid. *Carbilius.*

Carvilius Spurius, victis Samnitibus Sacratâ lege pugnantibus, è pectoralibus eorum, ocreiſque & galeis Jovem, qui eſt in Capitolio, fecit, amplitudine tantâ, ut conſpiciatur à Latiario Jove. Plin. 34. 7.

Carvilius Spurius, primus Romanorum, ſolâ infœcunditate objectâ, uxorem repudiavit. Dionyſ. Halic. *l.* 2. Σπύριος Καρβίλιος ἀνὴρ οὐκ ἀφανὴς πρῶτος λέγεται ἀπολῦσαι τὴν γυναῖκα, ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῶν τιμητῶν ὀμόσαι τέκνων ἕνεκα γυναικὶ μὴ συνοικεῖν. Ubi particula μὴ omitti poteſt, ut legamus γυναικὶ συνοικεῖν, & novam intelligamus uxorem, quam Carvilius petebat. Sic enim de eo Gellius 4. 3. *Jurare a Cenſoribus coactus erat, uxorem ſe liberorum quærendorum gratiâ habiturum.* Sin verò retineamus particulam τὸ μὴ, de ſuâ tunc accipiendum, quam jam habuit. Val. Max. 2. 1. Primus autem Sp. Carvilius uxorem ſterilitatis causâ dimiſit, qui quanquam tolerabili ratione motus videbatur, reprehenſione tamen non caruit, quia nec cupiditatem quidem liberorum conjugali fidei præponi debuiſſe arbitrantur. Hæc ille.

Carula, Hiſp. Bæticæ urbs. Anton.

Carmonum, oppidul. ad Moſam in Geldriæ ducatu. *Grave* Simlero. Permunitum, Cuicanæ regiunc. caput. Sub Batavis, 2. leuc. à Genapia, 5. à Buſco Ducis, in Ort.

Carura, regia Cerobothri, Indiæ intra Gangem. Ptol. Pagus item circa Mæandrum flu. limes Phrygiæ, & Cariæ. Strabo.

Carus, Narbonenſis, Eutrop. Aur. Victor. 36. Romanorum Imperator, imperavit poſt Probum, annis 2. cum filio Numeriano Cæſare, doctiſſimo juvene; & Carino, quorum hunc in Gallias miſit, illo ſecum in Orientem abducto. Vicit Sarmatas, bellum Perſicum, quod Probus parabat, aggreſſus, Meſopotamiâ captâ, Cteſiphontem uſque pervenit, & in tempeſtate maximâ morbo periit ann. ab U. C. 1035. A. C. 283. Imperii 1. vel 2. In urbe Cteſiphonte fulmine occiſum habet Vopiſcus, *in ejus Vita*: Eutrop. *lib.* 9.

Carus, alter dux datus ab Alexandro triginta juvenibus, in Aornum Petram eniti juſſis. Curt. VIII. 57.

Carus, nomine *Julius* legionarius miles, qui T. Vinium ante ædem D. Julii jacentem in utrumque latus transverberavit. Tacit. *Hiſt. l.* 42.

Carus Metius, delator, ſub Domitiano, ejus meminit Tacit. *Agricol.* 45.

Carus locus, monaſterium in diœceſi Biſuntina, vulgò *Charlieu*. Item locus in Æduis, in diœceſi Matiſconenſi; oppidulum monaſterio veteri illuſtre, non procul à Cluniaco, aliàs *Cherlieu*: Cluniaco ſubjectum. Item municipium in pago Bellojocenſi, vix 2. à Ligeri leucis diſtans. V. Hadr. Val. *Not Gall.*

Caruſſi, pop. Troglodytis finitimi pariter & Æthiopibus, in finibus Africæ ad latus meridiem ſpectans, inhabitantes. Sipontinus.

Carya, regio Arcadiæ. Xenophon. Curia item Tegeatarum, Pauſan. & urbs Laconiæ. Luc.

Carya, civitas Peloponneſi, quæ cum Perſis contra Græciam conſenſit, poſteaque à Græcis deleta eſt. Vitruvius *lib.* 1. Vide Steph. in Καρύα.

Caryanda, locus & inſula eodem nomine Cariæ regionis, Strabo. Stephano urbs & ſtagnum non procul à Myndo, & Coo, qui ſubdit: Ἐντεῦθεν ἦν Σκύλαξ ὁ παλαιὸς λογογράφος. Vide Iſ. Voſſ. *ad Melam. pag.* 83.

Carynea, Achaiæ urbs. Plin.

Caryones, Sarm. Europææ gens. Ptol.

Caryſa, Statio navibus malefida in Galatia. Arrianus.

Caryſtion. Mileſii cum Samiis bellum geſſerunt & cùm inferiores eſſent, acceſſiverunt auxilium Athenienſium, qui quadraginta navibus, cum imperatore Pericle Xanthippi filio, miſſis, Samo urbe potiti ſunt, & ſtatum popularem conſtituerunt obſidibus acceptis & Lemni collocatis. Poſtea cùm Samii defeciſſent ad Regem Perſarum, rurſum Athenienſes, duce eodem Pericle, triremes bellicas plures inſtruxerunt, & beneficio *Caryſtionis*, qui Samiorum inſidioſa conſilia ipſis aperuit, victores evaſerunt, & ad deditionem murorumque deſtructionem Samum coëgerunt. V. Schol. *in Ariſtoph. Veſpas. pag.* 449. *c.* 1.

Caryſtus vel *Caryſtos*, *Cariſto* etiam hodie, teſte Sophiano, urbs Eubœæ litoralis in orâ auſtrali, una è Cycladibus, varii marmoris ferax. Seneca *in Troadibus*:

Ferax varii lapidis Caryſtos.

Hinc *Caryſtæus*. Ovid. *Faſt.* 3.

Quàq; Caryſtæis frangitur unda vadis.

Ibi Apollinis marmorei templum. Caryſtii marmoris meminit Plin. 4. 12. & 36. 6. Lucanus *l.* 5. de inſ. Eubœâ loquens,

Quà maris anguſtat fauces ſaxoſa Caryſtos.

Martia-

Martialis *l.9. ep.76.*

Idem beatus lautus extruit thermas
De marmore omni, quod Caryſtos invenit.

Marmor autem iſtud viride erat & fluctibus concolor. Statius,

Et Chios, & gaudens fluctus aquare Caryſtos.

Idem *Sylv. 1. 5.*

Non huc admiſſa Thaſos, aut undoſa Caryſtos.

Tibul. *l.3. c.3.*

Quidve domus prodeſt Phrygiis innixa Columnis,
Tanare ſive tuis, ſive Caryſte tuis?

De nominis origine ſic Bochartus, *in Eubœa*, inquit, *nil quicquam fuit lapide Caryſtio mirabilius. ex quo texebatur tela, quæ ubi ſordes contraxerat, in ignem injecta purgabatur.* Vide Strab. *lib. 10.* Apollonium *in Mirabilibus*, Plutarchum. *de defectu Oraculorum*, & Stephanum in Κάρυστος. Ab hâc ardente tela dici potuit ipſa Caryſtus, quia Ebræis חרר *charar*, vel חר *char ardere*, & שתי *ſti telam* ſignificat.

Caryum. Laconiæ opp. à quo Diana *Caryatis*, quòd illic coleretur: Vitruvius *Caryam* vocat, unde ſunt *Caryatides columnæ* in antiquis ſubſtructionibus celebratæ, Vide Meurſium *in Lacon. Miſcell lib 1. cap 2.*

Caſa, Ciliciæ aſperæ in Pamphyliâ urbs. Ptol.

Caſa, villa Anicetorum in Africâ propriâ. Anton.

Caſa Calbentis, Mauritaniæ Cæſarienſis locus. Anton.

Caſa Nigra, Africæ civitas. D. Auguſtinus.

Caſaia, pater Ethan, 1. Par. 15. Lat. *durities*, aut *gravitas*, aut *ſcandalum ejus*.

Caſale, urbs epiſc. permunita Ital. aliàs *Bodincomagus* dicta à Liguribus, & *Induſtria* à Rom. ubi aliàs Veliates pop. Ægrè habitata, propter Cœli inclementiam. Celebris obſidione & clade Hiſpanorum, an. 1627. & 1640. Vulgò *Caſal di S. Vaſo*, à D. Evaſio ejus patrono. Olim Marchionum Montisferrati ſedes. Jus civ. adepta eſt à Sixto IV. an. 1474. Guil. Palæologo, Marchione Montferr. precibus impetrante, Leander. *deſcr. Ital.*

Caſale majus, opp. Duc. Mediol. in agro Laudenſi, prope Padum. in limite Ducatus Mantuani & agri Parmenſis.

Caſale Puſturlengum, opp. amplum & cultum, in agro Laudenſi Duc. Mediol. medium ferè inter Laudem Pompejam & Placentiam.

Caſaloth, civitas, Joſ. 19. Lat. *temeritates*, ſive *fiducia*, aut *alia*. Intra tribu Iſſachar.

Caſalus, ſinus ad Corſicam inſulam. Ptol. *Golfo di S. Florentio*, aliis *Capo di porto*. Magino *Golfo di Calvi*, in parte occ. Inſ. Inter Sagonam & Nebium, quod probabilius. Baudr.

Caſama, Palmyrenæ urbs. Ptol.

Caſaman. Armeniæ opp. Cedrenus.

Caſamarri, Æthiopiæ ſub Ægypto pop. Plin.

Caſandra, inſ. contra Perſidem. Plin. 6.25.

Caſanova, opp. in Comitatu Tirolenſi.

Caſanum, urbs Tartarorum, ſub Moſcis, à Joh. Baſilio expulſis Regibus, capta. Ad Caſanum fl. qui mox in Volgam fluv. cadit. Primaria regni cognom. inter Bulgariam & Ceremiſſos.

Caſaubonus Iſaacus, Delphinas, reform. religionem amplexus, eruditione Græcâ, notis in Athenæum, Exercitationibus contra Baronium Annaliſtam, &c. immortalem famam meruit; Floruit ſub initium hujus ſeculi, fineque præcedentis.

Caſbinum, urbs Perſiæ cultiſſima & perampla, in *Ayrach* prov. Vetus Regum ſedes. Quibuſdam eſt Ecbatana antiq. Vide ibi.

Caſbon, civitas, 1. Machab. 5. In tribu Gad.

Caſcaie, opp. Luſitaniæ, in ora Oceani, cum arce ſatis munita, prope promuntorium Lunæ, quod vulgò *Cabo de Rocca ſintra*, ad oſtium Tagi, 5. leuc. infra Ulyſſiponem in Occ.

Caſcandrus, Inſula deſerta in Oceano Indiam verſus. Plinius *lib. 6. cap. 25.*

Caſcantenſes, Hiſp. pop. Plin. *lib. 3.*

Caſcantum, oppidul. Navarræ, ad amnem *Queiles*, in præfectura Tudelenſi, inter Tudelem & Turiaſonem, vix 2. leuc. ab Ibero fluv.

Caſcar, regnum Tartariæ, in Turcoſtania, cum urbe cognomi. Hiarchan hodie metropolim habet. M. Paulus, *libr. 1. cap. 39.* Jarric. *libr. 5.*

Caſcia, opp. Umbriæ, verſus Apenninum & confin. regn. Neap. infra colles. In ditione Pont.

Caſed, id eſt, *quaſi dæmon*, vel *quaſi deprædator*, aut *quaſi mamilla*, ſive *quaſi ager*. filius Nachor ex Melcha, Gen. 22. à quo *Caſdim*, i.e. *Chaldæi*.

Caſeera, Rhodopæ regionis in Thraciâ urbs. Procop.

Caſella, lautum opulentumque caſtellum Lombardiæ Ciſpad. Veteribus *Caſium*.

Caſellius Vindex, optimus habitus conſultus juris, de cujus erroribus dicitur ſcripſiſſe Terentius Scaurus, Adriani temporibus. Hæc Janus Parrhaſius, *in illud Horatii de Arte Poetica*:

— Neſcit quantum Caſellius Aulus,
Sed tamen in pretio eſt.

Caſerota, Ariæ gens, Κασερῶται Ptolemæo.

Caſerta, urbec. Campaniæ fel. prope Vulturnum fluv. Principatu gaudet gentis Gaëtanorum, ad radices montis Tifatæ. Epiſc. ſub Archiep. Capuano. 6. mill. à Capua in Ort.

Caſhelia, urbs Mommoniæ, in Hibernia, ubi ſedes unius ex 4. Archiepiſcopatibus Hiberniæ, & Concilium an. 1171.

Caſia, Scythiæ extra Imaum regio. Ptol.

Caſilinum, Italiæ opp. in Campaniâ. Plin. 3.5. Strabo *lib. 5.* *Γνωριμώταται δὲ τῶν ὁδῶν, ἥτε Ἀππία, καὶ ἡ Λατίνη καὶ ἡ Οὐαλερία. μέση δ' αὐτῶν ἡ Λατίνη, ἡ συμπίπτουσα τῇ Ἀππίᾳ κατὰ Κασιλῖνον πόλιν διέχουσαν Καπύης ἐννεακαίδεκα σταδίους.* Et poſtea *Κασιλῖνον δ' ἵδρυται ἐπὶ τῷ Οὐολτούρνῳ ποταμῷ.* Livius *lib. 22.* *Fabius Caſilinum occupat modico præſidio, quæ Urbs Vulturno flumine dirempta Falernum a Campano agro dividit.* Hodie *Capua*, Santoni, Brietio, aliis. Inde

Caſilinus fluvius, idem qui Vulturnus, Agathias *lib. 2.* & Conſtant. Porphyrogen. *lib. 2. Them. 11.*

Caſimirus I. Rex Poloniæ, à Mieczſlao patre relictus eſt, ſub tutela Riskchæ matris. Quæ cùm Germanis ſuis nimium tribueret, à Polonis pulſa, in Saxoniam, cum theſauris, ſe recepit. Filius autem in Franciam ignotus tranſiit, ubi Lutetiæ ſtudiis cùm vacaſſet, Monachus Cluniacenſis factus eſt. Septennio pòſt, à ſubditis revocatus, duxit Mariam Ruſſam, & Remp. egregie adminiſtravit, pace belloque inclytus. Ab eo tempore raſum Poloni caput, relictâ coronâ in fronte. Obiit an. 1058. Boleſlaum Audacem fil. Succeſſorem habuit. Longin. *Annal. Polon.* Cromer. *lib. 3.*

Caſimirus II. cognom. *Juſtus*, Mieczſlao III. ob avaritiam pulſo, ſucceſſit. Pruſſos devictos, ad Chriſtianiſmum reduxit, Obiit an. 1194. æt. 77. regni 17. Ei ſucceſſit Leſcus fil. Iidem.

Caſimirus III. cognom. *Magnus*, Ladiſlai Lockici ſucceſſor, an. 1333. uxorem ſecundam Adelain Haſſiacam, ob deformitatem, repudiavit, Judæâ quadam fotâ. Bello felix contra Johannem Bohemiæ R. Subegit totam Ruſſiam. Mortuâ uxore, Hedvigen, unius ex Ducibus Polonis filiam, duxit; Templis, Noſocomiis, Arcibus propugnaculiſque magno numero ſubſtructis, ſeria inprimis Juſtitiæ curâ inclytus. Obiit in venatione, equi lapſu, an. 1370. regni 37. Succeſſit ei Ludovicus Hung. R. ejus ex ſorore nepos. Michov. *lib. 4.* Cromer. *l 12.*

Caſimirus IV. Dux Lithuaniæ priùs, poſt Varnenſem cladem, quâ Ladiſlaus frater & anteceſſor ejus periit, ad regnum vocatus eſt, coronatus an. 1447. Bohemiæ regnum ſibi conciliare conatus eſt, Matthiâ prælato. Sub eo, Legato Sixti IV. an. 1478. Cracoviam ingredienti, Academia nil honoris exhibuit, adhærens Baſilienſi Concilio, quod decreverat, *Concilium ſupra Papam eſſe.* Imo 12. elapſis annis ipſe Rex reſtitit Pontifici, neque permiſit ei pro arbitrio Epiſcopatus diſtribuere, *Malle ſe regnum amittere*, addens, *quam jure ſuo cedere.* Obiit in Lithuania. an. 1492. æt. 64. quinq; relictis filiis, quorum 4. priores Reges. Michov. *l. 4.* Cromer. *lib. 28. 29. & 30* Sym. Turnovius. *in ſpec. Ver. ex libro 7. Sarnicii.*

Caſimirus V. Johannes, Ladiſlao IV. fratri ſucceſſit, an. 1648. ex Jeſuita Rex. Maritus uxoris fratris ſui, è quâ filiam ſuſcepit, an. 1650. non vitalem. A Carolo Guſtavo Sueciæ R. bello petitus, & tantùm non regno exutus, pacem impetravit, titulo Sueciæ R. remiſſo, An. 1660. Moſcico dein inteſtinoque bello implicitus, cui uxoris avaritia anſam præbuit, hac defunctâ, regno ſponte ceſſit, & in Francia, ex Rege Abbas, aliquandiu vitam trahens, obiit haud pridem. Ei ſucceſſit Michaël Rex.

Joh. Caſimirus, fil. Friderici III. Elect. Palatini, cognom. Pii, in Galliam puer ductus, ibi adolevit, multis egregiæ indolis ſpeciminibus editis. Redux inde. Patri ante alios ſemper præſtò fuit: Expeditionem dein geminam pro Reformatis in Galliam ſuſcepit, A. C. 1568. primò, dein an. 1575. Poſt quæ, mortuo Patre, ſicut prius exules è Gallia poſt lanienam Pariſ. ita tum Reformatos à Ludovico fratre Elect. pulſos, ſuſcepit, Neoſtadii illuſtri Academiâ inſtitutâ, quæ *Caſimiriana* dicta. Formulâ *Concordiæ* ab Ubiquitariis promulgatâ, an. 1577. Francofurti, cum legatis variorum regnorum ab Eccleſiis miſſis, de iniqua ejus cenſura conqueſtus eſt, edito libro, cui titulus: *Chriſtiana admonitio, de libro Concordiæ.* In Belgium dein movit, Thuan. *l. 66.* inde tranſiit, ad Eliſabetham Angl. Reginam, à qua periſcelide donatus eſt. Iterum an. 1588. Gebhardo Truchſeſſio, Archiep. Colon. adſtitit conſiliis, mox armis. Sed mortuo fratre, in patriam reverſus, *Adminiſtrationem* ſuſcepit, ſcripto *legitimi tutoris ante teſtamentarium prærogativam*, tuitus. Mox Lutheranos Palatinatu toto exegit, poſt novendialem Heidelbergæ, An. 1584. inter Jac. Grynæum, Baſileâ evocatum, & Miniſtros Lutheranos habitam diſputationem: quemadmodum & inter ejus Theologos, ac Wirtembergicos colloquium Marbaci poſtea celebratum eſt. Obiit, auditâ morte Chriſtiani I. Elect. Saxonici, an. 1592. Ejus Epitaphium vide apud Pareum *p. 360.*

Caſimomagum, ſeu *Caſinomagus*, opp. inter Toloſam & Lactoram fuit, ubi nunc *Coulogne* opp. in Verdunenſi regiunc. Vaſconiæ, 7. leuc. à Toloſa in Occaſ.

Caſina, Plauti fabula, dicta à *Caſinâ* ancilla, quam Stalino ſenex, ejusque filius certatim deperibant.

Caſina & *Caſinum*, ad confin. Campaniæ opp. Volſcorum fuit. Nunc autem in prov. Terræ laboris, in regno Neap. Ex ejus ruinis crevit opp. S. Germani. In multis authorum exemplaribus

Caſſinum eſt. Inſcriptiones autem antiquæ *Caſinum* habent. De nominis Origine Varro *de L.L. lib. 6. Caſcum ſignificat Vetus, Ejus origo Sabina, qua uſq; radices in Oſcam linguam agit, &c.* Addit, *Item oſtendit quod oppidum vocatur Caſſinum, hoc enim à Sabinis orti Samnites tenuerunt, unde & Caſſinum forum, Vetus.* Ejus meminit Sil. *lib.* 4.

—— Nebuloſi rura Caſini.

Itemque *lib.* 12.

Nymphiſq; habitata Caſini
Rura evaſtantur.

Caſinus, mons Campaniæ, ubi olim Apollo colebatur, cujus templum everſum eſt à viro quodam ſanctiſſimo. Boccat. Celebri Abbatiâ, à S. Benedicto inſtitutâ, hodie inclytus. Moret.

Caſiope, Ptol. urbs Chaoniæ reg. in Epiro, quam Sophianus *Caſopo* vocat. *Sante quaranta* Nigro.

Caſiotis, pars Syriæ, Phœniciæ proxima.

Caſis, i. e. *conciſio*, aut finis, nomen vallis. Joſ. 18.

Caſium, mel. *Caſſium*, opp. Ægypti, prope confinia Palæſtinæ, in Auguſtamnica prima prov. ad radices Caſſii montis, intra Oſtracinam & Gerrhum, in ora, ubi Sirbonis palus in mare Mediterr. ſe exonerat. 50. mill. à confin. Arabiæ. Fuitque antea episc. ſub Arch. Alexandrino.

Caſius, mons apud Euphratem, ubi Trajanus dicavit crateras argenteos, in templo Jovis Caſii, cum epigrammate. Suidas. Item *Caſius*, nunc *Lariſſa*, mons trans Peluſium, extremum Nili oſtium in eâ Arabiæ Petrææ parte, quæ ab hoc monte *Caſiotis* Ptolemæo appellatur; in quo erat M. Pompeji tumulus ab Adriano inſtauratus, ut *in vitâ ejus* teſtatur Capitolinus. In hoc monte templum inſigne habebat Jupiter, qui inde *Caſius* dicebatur. Luc. *lib.* 8.

—— Maneſq; tuos placare licebit
Et Caſio præferre Jovi.

Noſtri *Sinai* montem eſſe aſſerunt, ob illic à Deo datas per Moyſen populo Iſraëlitico Decalogi tabulas, nobilem. Plin. 5. 11. Arabiam hanc ſterilem, & præter Caſium montem nihil inſigne habentem indicat. Al. *Caſſius*. Vide *Caſium*.

Caſius, mons in Syriâ Antiochenâ, ſupra Seleuciam cognomine Pieriam. Cujus excelſa altitudo quartâ vigiliâ orientem per tenebras Solem aſpicit, brevi circumactu corporis, diem noctemque pariter oſtendens; ambitus ad cacumen 19. m. p. eſt, altitudo per directum quatuor. Hæc Plin. 5. 22.

Caſletum, opp. Gall. Belgicæ. Æmil. *lib.* 8. à Philippo Valeſio Flandris victis, captum, an. 1328. quod cùm fieri non poſſe obſeſſi cenſerent, ſpecie galli gallinacei laneâ factâ, & pro muris propoſitâ, Regi illuſerunt, dictitantes, tum potiturum Caſleto Repertum (ita Regem, quòd non natus ſed electus eſſet, vocaverunt) cùm alites lanei canerent. Sed eventus pro Rege fuit. Froiſſard. *libr.* 1.

Caſleu, decimus menſis Hebræis noſtro Novembri & Decembri, reſpondens Zach. 7. Ab Ebræo *Ceſil*, quæ *Orionem* vulgò ſignificat, Job. 9. 38. Hoc autem ſidus menſe Novembri Coſmicè occidens, turbulentas ciet tempeſtates. Unde Virg. *Æn.* 7.

Sævus ubi Orion hybernis conditur undis.

Caſlutium, caſtrum Galliæ, in Cadurcis, vulgò *Caslus de Bonnette*, à fluviolo, cui aſſidet, cum tit. Comitatus. Amniculus autem Bonnetta, ſive Bonatidia in Avarionem defluit, *l'Aveirou*, Avarionem Tarnis in Garumnam defert. Hadrian. Valeſius *Notit. Gall.*

Caſmannus Otto, Theologus Reform. ſcriptâ Angelographiâ, Coſmopœiâ, aliiſque pietatem & praxin ſpirantibus, celebris. Obiit Stadæ Saxonum. A.C. 1604. æt. 45.

Caſmare, Mauritaniæ Cæſarienſis opp. Ptol.

Caſmene, urbs Siciliæ. Steph. hodie *Comiſo*, vide Cluv. *Sicil. Ant. lib.* 2. *p.* 358. & Bochartum *de Phœn. Col. lib.* 1. *cap.* 30. Nunc *Scicali*, Brietio, aliis. Ad amnem cognom. in valle Neætina, Magino *Scicli*. Ab ora 10. milliar. totidem à Neæto in Occaſ. Nunc ferè in ruinis jacet.

Caſmilus, cognomen Mercurii, apud Samothraces. Vide *Camillus*.

Caſmonates, Liguriæ pop. Plin. 3. 5.

Caſnimium, oppid. unum ex illis, in quibus & jus dicebatur, & nundinæ agebantur, & erat quædam Reſp. neque tamen magiſtratus ſuos habebant, in quæ legibus præfecti mittebantur quotannis, qui jus dicerent. Feſtus.

Caſope, vide *Caſſope*.

Caſos & *Caſus*, *Caſſo*, teſte Sophiano, inſ. maris Ægæi, una Sporadum, teſte Plinio, inter Sammonium promunt. Cretæ 30. & Carpathum inſulam in Cæciam vergentem ad 20. m. p. uti ſcribit idem Plin. Sunt autem multæ Caſorum inſulæ per ambitum, à quibus veſtimenti nomen *Caſiaca*, quod & nunc quoque durat, vulgare Græcis militibus. Euſtath. *Caſianam* appellat à monte *Caſio*.

Caſos, Perſidis inſula & civitas. Steph.

Caſpanum, opp. Lombardiæ Tranſpadanæ.

Caſpapyrus, urbs Gandarica, Scytharum verò ἀκτή, i. e. *littus*. Stephan.

Caſpaſium, fluv. apud Scythas Aſiaticos. Plin.

Caſperia, Rhœti Marrubiorum regis uxor, quæ cum Anchemolo privigno corpus commiſcuit, ut annotavit Servius in illud Virgil. *Æn.* 7.

Hinc Sthenelum petit, & Rhœti de gente vetuſtâ
Anchemolum thalamos auſum inceſtare novercæ.

Caſperia, Indiæ intra Gangem regio. Ptol.

Caſperia, *Aſpra*, oppidum olim, nunc pagus Sabinorum apud ortum Himellæ fluv. à Narniâ 12. mill. paſſ. ab Interamnâ ferè totidem, inter Ocriculum & Reate 16. Ejus meminit Virgil. *Æneid.* 7.

Qui Tetricæ horrentes rupes, montemq; Severum,
Caſperiamq; colunt, Foruloſq; & flumen Himellæ.

Caſperius, centurio præſidiariorum in caſtello Gorneas. Tacit. 12. 45. obſeſſo Capitolio pugnam auſus, à Vitellianis obtruncatus, *Hiſtor.* 3. 73. Fulvius Urſinus legendum cenſet *Aſperius*, *ad lib.* 12. *Annal.* fortè dividendum *Cajus Aſperius* Jano Gebhardo videtur: in quâ opinione ante eum natum fuit M. Antonius Muretus.

Caſperula, oppid. Sabinorum, quod Sil. Ital. à *Caſpiis portis*, quæ in Oriente ſunt, ubi Bactriana eſt regio, accepiſſe nomen fingit, *lib.* 8.

Hunc Amiterna cohors, & Bactris nomina ducens
Caſperula, hunc Foruli magnaq; Reate dicatum
Cœlicolûm matri, nec non habitata pruinis
Nurſia & a Tetricâ comitantur rupe cohortes.

Caſphor, nomen civitatis. 1. Macchab. 5. In tribu Manaſſe.

Caſpiæ Portæ, variæ dicuntur; Quidam Amazones portis Caſpiis egreſſas ad Alexandrum veniſſe in Hyrcaniam prodidere; ſed illæ Caucaſiæ fuerunt, per quas tranſitus eſt ex Iberiâ in Scythiam. Neronis quoque comminatio ad Caſpias portas (ut inquit Plin.) ad eum tranſitum reſpiciebat. Verùm Taurus mons tribus in locis interruptus, quaſi portis quibuſdam pertranſitur in Armeniam, in Ciliciam, & in Mediam. Sed illæ tantùm Caſpiæ portæ appellantur, quæ apud Medos ſunt. Ptol. Plin. & Strabo. Per has tranſitus eſt ex Babylone & Perſide ad mare Caſpium; Et hinc fortaſſe Caſpiæ dictæ ſunt, quòd aliquæ gentes vicinis inſident montibus appellatæ Caſpiæ. Juga verò Caſpia procul hinc abſunt, & ad Armenios ulterioreſque populos pertinent. Portæ autem Caſpiæ panduntur itinere manufacto millibus octo paſſuum longo: nam latitudo vix eſt plauſtro permeabilis. Hæc alibi Armeniæ, alibi Caſpiæ, alibi Ciliciæ vocantur. Plin. *Caſpia clauſtra* dicuntur Lucano *lib.* 8. itemque Valerio Flacco *libr.* 5. Stat. *Silv.* 4. 4.

—— Metuendaq; portæ
Limina Caſpiacæ. ——

Nonnullis *Les Portes de Teſlis*.

Caſpiana, Armeniæ maj. regio. Strabo.

Caſpii, pop. Scythici generis, Hyrcanis finitimi, ejuſque maris accolæ, quod ab ipſis *Caſpium* appellatur. Horum regio à Strabone *Caſpiana* appellatur. Virg. 5. *Æn.* [illegible] *Caſpia regna* nominat,

Hujus in adventum jam nunc & Caſpia regna
Reſponſis horrent divûm.

Hi parentes decrepitos, & ſeptuageſimum ætatis annum attingentes, anguſto loco includere dicuntur, & fame enecare. Strabo *lib.* 11. Apud hos ſæviſſimi ſunt canes, ut ſcribit Val. Flaccus *lib.* 6. uti videre eſt in his:

Inſequitur Drangæa phalanx, clauſtriſq; profuſi
Caſpiada, quem turba canum, non ſegnius acres
Exilit ad lituos, pugnamq; capeſſit heriles:
Inde etiam par mortis honos, tumuloq; recepti
Inter avos, poſitumq; virum: nam pectora ferro
Terribileſq; innexa jubas ruit agmine nigro
Latratuq; cohors: quanto ſonat horrida Ditis
Janua, vel ſuperas Hecates comitatus ad auras.

Vide Lipſ. *Cent.* 1. *ad Belg. Epiſt.* 44. Eliam Reuſner. *Artis Strateg. lib.* 1. *cap.* 15. Caſp. Facium *in axiom. Bellicis cap.* 94. Baudrando fuere pop. in Hyrcania.

Caſpii montes, à Septentr. in meridiem valde extenſi, inter Armeniam maj. & Mediam. Ex his Turcæ in Armeniam irruperunt, A.C. 755.

Caſpin, civ. pontibus & muris munita, in tribu Dan. 2. Macchabæor. 11.

Caſpingium, opp. Batavorum, prope Vahalim fluv. nunc caſtr. dictum *Gieſſenburg*, Cluverio teſte, inter Goricum & Dordracum, in Comitatu Hollandiæ.

Caſpirus, urbs Parthorum, finitima Indiæ, cujus incolæ omnium curſu ſunt velociſſimi. Steph. Aliis *Caſpira*.

Caſpis, Syriæ urbs. 2. Macch. 12.

Caſpium mare, inſtar lacus, unde dulces ei aquæ, inter Caſpios & Hyrcanos montes eſt, à quibus nomen accepit. Dicitur enim & *Hyrcanum mare*. Strabo *l.* 11. Καλεῖται δ᾽ αὕτη ἡ θάλαττα καὶ Ὑρκανία. Dionyſ. *Verſ.* 50.

Ἥν τε καὶ Ὑρκανίαν ἕτεροι ἐπεφημίξαντο.

Immenſum ſpatium occupat, de quo tamen inter ſcriptores parum

um convenit. Mela. 3. 5. *Mare Caſpium ut anguſto, ita longo etiam freto.* Videſis illic Voſſium Strabo ubi ſupra, Ἔστι δ' ὁ κόλπος ἀνέχων ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ πρὸς μεσημβρίαν. Ubi ſequitur vulgatam ſuorum temporum de hoc mari opinionem. Putabant enim plerique omnes, mare Caſpium nihil aliud eſſe, quàm ſinum Oceani Cronii ſive Septentrionalis, ut ſinus Perſicus ex Oceano meridiano ἀνέχει. Hæc eſt Dionyſii ſententia, qui ſinum Oceani ſecundi ita deſcribit:

Δεύτερος αὖτ' ὀλίγος μὲν, ἀτὰρ περιφέρτατος ἄλλων,
Ὅς' ἀπωκεανοῖο Κρονίου ἄλλος ἐκ βορίαο,
Κασπίην αὐτὸν ῥέεσσιν ἐπικρατέουσι θάλασσαν.

Quocum conſentiunt duo Interpretes, Feſtum Avienum dico & Priſcianum. Hic

Alter item eſt primo brevior, majorq; duobus
Hic prolapſus aquas, Borealis fuſus ab alto
Terga procelloſo turgeſcit Caſpia fluctu.

Priſcianus.

Hoc minor eſt, reliquis major, quem Caſpia tellus
Suſcipit intrantem vaſtis Aquilonis ab undis,
Nomine Saturni quod Tethys poſſidet æquor.

Hæc etiam Pomponii Melæ, hæc Plinii ſententia. At non eorum, qui noſtrâ ætate de eo mari accuratius ſcripſerunt, qui affirmant eſſe id per ſe, nec ullo modo, aut cum Oceano, aut cum alio mari miſceri. Falluntur verò è recentioribus plerique, dum totam antiquitatem hujus erroris inſimulant. Nam quid illi novi docent, quod non jam pridem ab Herodoto ſit traditum? Sic enim ille, Ἡ δὲ Κασπίη θάλασσά ἐστι ἐπ' ἑωυτῆς, οὐ συμμίσγουσα τῇ ἑτέρῃ θαλάσσῃ. Diodorus quoque Siculus ait, Τὴν Ὑρκανίαν εἶναι καθ' αὑτήν. Ideoque maximus philoſophorum Ariſtoteles lacum appellat, mare tamen ab accolis vocari tradit Caſaubonus. Horatius,

—— Nec mare Caſpium
Vexant inæquales procellæ
Uſq;

Aliàs in 4. ſinus diſtributum fuit, nempe Scythicum, Albanum, Caſpium & Hircanum. Nunc *mer Caſpie*, vel *mer de Sala*, ab urbe *Salaceniti* in ora, & *mer de Bacu*, ab urbe cognom. in Media, & de *Tabareſtan*. In illud ſe exonerant Rha, Javartes, Oxus, Cyrus, Araxes. Longit. eſt 800. mill. paſſ. Latitud. 650. mill. p. Hieme magna ex parte concreſcit. Ei à Borea Tartarea deſerta, ab Oriente Usbechi, ab Occaſu Georgia, à Merid. Perſia, Baudrand. Vide Tecteram.

Caſſan, vel *Chagan*, Perſiæ R. fil. Aragonis R. ad regnum ſic pervenit. Raytho Aragonis ſucceſſore occiſo, Baython ſubſtitutus eſt. Qui, quòd Chriſtianis faveret, à Caſſane hac lege electo, ut Chriſti fidem ejuraret, prælio victus eſt, an. 1294. ſed hic regno potitus, rem Chriſtianam mirificè promovit. Cum Chriſtianis in Oriente Principibus, fœdere inito, Melechnazerum Ægypti in Syria R. ſuperavit; Carbandam fratrem ſucceſſorem habuit, An. 1304. Sanut. *l. 3. part. 13. cap. 1. & 10.* Hayton. *cap. 41. &c.*

Caſſan, Baſſa Solimanni, vaſtatâ Hungariâ, à Principe Palatino in prælio occiſus. An. 1532.

Caſſanda, inſ. Belgii, in ora Flandriæ, ex adverſo Zelandiæ & Fliſſingæ. Arcem habet cognom. permunitam. Sub Batavis vix 1. leuc. à Sluſa & Brugis in Ortum.

Caſſandane, filia Pharnaſpis, & mater Cambyſæ generi Aſtyagis. Herodot. *lib.* 1.

Caſſander, 25. Macedonum Rex, 2. verò poſt mortem Alexandri Magni, fil. Antipatri, Aridæo ſucceſſit. Democratiâ Athenis abolitâ, magnam Græciæ partem ſibi ſubjecit, urbi Demetrio Phalereo præpoſito. Irritatus dein Aridæi, uxoris Eurydices, aliorumque Macedonum cæde, Olympiadem necari juſſit. Theſſalonice porro Alexandri ſorore ductâ, Macedoniam perdomuit, Thebas denuo extruxit, Roxanen cum filio Alex. poſthumo ſuſtulit, alterum quoque, Herculem, per Polyperchonta interemit. Cum Seleuco & Lyſimacho fœdere inito, contra Antigonum, ingentis prælii victor, ad Ipſum, in Phrygia, an. 453. U. C. 3653. M. 3. Olymp. 119. triennio pòſt hydropicus obiit. Regnavit an. 19. Diod. Sic. *l.* 19. Euſeb & Juſtin. *l.* 14.

Caſſandra, Priami & Hecubæ filia, quæ cùm ob formæ venuſtatem ab Apolline amaretur, juſſa quamcunque vellet concubitûs mercedem petere, vaticinandi peritiam ſibi dari poſtulavit, quam cùm credulus amator ei conceſſiſſet, neque illa promiſſis ſtaret, indignatus Deus, quoniam munus jam datum eripere non poterat, effecit, ut vaticiniis ejus fides nulla haberetur. Quare cùm equi Trojani inſidias detexiſſet, eumque mœnibus minimè recipiendum clamaret, neminem tamen invenit, qui verbis ejus fidem adhibendam putaret. Virg. *Æn.* 2.

Tunc etiam fatis aperit Caſſandra futuris
Ora, Dei juſſu, non unquam credita Teucris.

Hanc Virgil. poſtremis Trojani belli temporibus, Chorœbo juveni deſponſatam fuiſſe tradit, qui cùm extremâ illâ nocte, quâ Ilium cecidit, ſponſam captivam abduci videret, eique ſuppetias ferre conaretur, à Peneleo quodam confoditur. Virgoque ipſa ab Ajace Oileo in Minervæ templo vitiatur. Hæc poſtea, in prædæ diviſione, Agamemnoni ceſſit, qui cùm identidem ab illâ admoneretur, ut Clytemneſtræ uxoris ſuæ inſidias caveret, nihilo tamen minus ejus monita, velut veſanæ muliercula deliramenta contempſit. Cujus poſtea ſecuritatis pœnas dedit, ut à cum Caſſandrâ, uxoris, Ægyſthique inſidiis in convivio obtruncatus. Hom. *Iliad.* Virg. *Æn.* 2.

Ecce trahebatur paſſis Priameia virgo
Crinibus à templo Caſſandra, adytisq; Minervæ.

Idem, *Sola mihi tales caſus Caſſandra canebat.*

Vide de hac porro Lycophronem *in poëmate ab ea denominato.*

Caſſandra, Jobatis filia, quæ Bellerophonti nupſit. Homerus.

Caſſandra Fidelis, puella Veneta, erudita, Angelo Politiano, decus Italiæ, vocata. *Lib. 3. ep.* 17. Vixit an. 1487. Fulgoſ. *rerum memorab. l.* 8.

Caſſandra, opp. & *Caſſandria colonia*, de quibus vide in *Potidæa*. Ptolemæus *Caſandra* cum ſimplici *ſ* ſcribit. Eſt autem urbs Macedoniæ maritima. Pauſan. & Steph. adhuc etiam *Caſſandrea* Sophiano.

Caſſani, vicus agri Tarviſini.

Caſſanitæ, populi maritimi ad mare Rubrum. Steph. Arabiæ Felicis, Ptol.

Caſſanorus, urbs Ægyptia. Steph.

Caſſanum, urbec. Calabriæ cit. juxta amnem *Lione*. Epiſc. ſub Archiepiſc. Conſentino, 20. mill. à Roſſano in Boream.

Caſſanum, oppidul. Duc. Mediol. ad Adduam fluv. aliàs frequens, 15. mill. à Crema, 12. à Bergamo.

Caſſanus, vide *Caſſan*.

Caſſella, urbs, Langraviatûs Haſſiæ caput. Familiæ origo à Ducibus Brabantinis: è quibus Henricus II. Magnanimus, reliquit filios duos, Henricum III. Brabantini, & Henricum, cognom. Puerum, Haſſiaci rami, auctores: quorum hic obiit an. 1308. pater Ottonis, qui principatum ad Lanum; Johannis, qui Caſſellas, & Ludovici, qui Marpurgum tenuit. Sed ſucceſſit reliquis Otto; è cujus poſteris Ludovicus Mitis, genuit Ludovicum Pium, qui Caſſellas iterum, & Henricum, qui Marpurgum tenuit: quorum ille mortuus A. C. 1471. ſtirpem propagavit, e cujus ſucceſſoribus, Philippus Magnanimus fuit, rebus pro Evangelio geſtis, inclytus. Hujus fil. Guilielmus iterum *Caſſellanæ*, Georgius verò *Darmſtatinæ* lineæ auctores fuere. Guilielmus, Princeps literis egregiè cultus, in Patre captivo liberando, multùm & cum ſucceſſu occupatus. Caſſellas ſuas maxime munivit, magnâ in Imperio auctoritate, & controverſiarum, inter vicinos obortarum, arbiter: Libro Concordiæ fortiter ſe oppoſuit, Obiit an. 1592. ex Sabina Wirtenbergica, pater Mauritii: qui πολύγλωττος & eruditus, Reformatæ Religioni ſummo zelo adhæſit: Primo fœderi, an. 1603. quo unioni præludebatur, dein ipſi Unioni nomen dedit. A Gronsfeldio, juſſu Tillii, Caſſellis obſeſſus, regimen tranſtulit in filium Guilielmum, an. 1626 mortuus an. 1632. Hic cognom. Conſtans, ſuſcepto regimine, cum fratribus de Apennagio, inde cum Darmſtatinis de cauſa Marpurgenſi tranſegit; Fœdus cum Guſtavo Adolpho pepigit, Lipſienſi conventui interfuit, an. 1631. Regi ad Lipſiam victori copias ſuas prope Hœchſtam junxit. Pace Pragenſi penè ſolus in Germania noluit comprehendi, Hanoviam à Cæſareanis liberavit, defunctus in Friſia an. 1638. Vidua ejus Amelia Elizabetha, Lambojum an. 1642. in agro Kempenſi, & an. 1648. ad Grevenburgam cæcidit, &c. Horum filius Guilielmus, in pace Monaſter. Abbatiam Hirſchfeldiam, & præfecturas *Schawenburg*, *Buckeburg*, *Statthagen* & *Saxenhagen*, atque pro ſatisfactione 600000. imperialium accepit: in cauſa Marpurgenſi, & Waldeccenſi cum adverſa parte tranſegit, &c. prudentiâ & pietate inclytus. Obiit repentinâ morte, an. 1663. pater ex Hedvige Sophia Brandeburgica, inter alios Guilielmi, qui an. 1672. æt. 18. Pariſiis obiit, & Caroli, qui nunc ditionibus præeſt. Ut diu & feliciter præſit, vota piorum Deus exaudiat! Vide Spener. *in Sylloge Geneal. Hiſtor.* & in voce *Caſtilia*.

Caſſentium, ſive *Caſuentium*, Frontin. opp. olim & Coloniâ Hetruriæ, excitum: cujus ager *Caſentino*, in territ. Aretino.

Caſſera, Macedoniæ opp. Plin. 4. 10.

Caſſi, pop. Britanniæ apud Cattieuchlanos: *Graſſere*, nunc Glareano, at Camdeno *Caſshow*; ſed *Caſshow* Cattieuchlani eſſe videntur. Ita Ferrarius. Camdenus autem ait, in regiunculâ *Caſshow* ſervari nomen Caſſiorum, quos etiam Cattieuchlanos vocat. Vulgò *the Hundred of Caſshow*, in Comitatu Hertfordienſi.

Caſſia via, à Caſſio Strata. Feſtus.

Caſſianum, urbs ampla Perſidis, in prov. *Hierach* In perpulchra planitie. Tridui circiter itinere diſtat ab Haſpahamo in Boream, verſùs mare Caſpium.

Caſſianus, Antiochiæ rex, ab Armeniis interfectus, anno Salutis 899. Blondus *lib.* 4. *Decad.* 2.

Caſſianus, Hieroſolymitanus Epiſcopus XI. A.D. 142.

Caſſianus, martyr apud Forum Cornelii, ubi & jacet, & quò venerat peregrinationis gratiâ è Brixiâ urbe, cujus erat civis, & Præſul. Cùm apud forum Cornelii doceret, juſſu Juliani Imperatoris, qui prohibuerat Chriſtianos docere, ſtylis diſcipulorum confoſſus eſt. Martyrium ejus eleganter deſcripſit Aurelius Prudentius Περὶ Στεφάνων, *Hym.* 14.

Caſſianus

Caſſianus, Alexandrinus ſub Joviniano in Italiam veniens, apud Ortona, templum conſtruxit, cujus & Præſul electus: Inde peregrinando Auguſtodunum venit, ac Epiſcopo Simplicio viro ſancto ſucceſſit.

Caſſianus, Monachus, Honorii tempore, Hieroſolymitanâ Eccleſiâ ab hæreticis ejectus. Maſſiliam venit, ubi duo condidit cœnobia; ſcripſit & de Monachorum inſtitutis. Volaterr. Vide Voſſ. *Hiſt. Lat. lib.* 2. *cap.* 17. & infra.

Caſſianus, auctor Chronographiæ, Clem. apud Hieron. *in Catal. Scrip. Eccl. cap.* 38.

D. Caſſianus, quintus Auguſtoduni Galliæ civitatis, vulgò *Autun*, epiſcopus fuit: ad cujus tumulum pleraque ac miranda eduntur miracula, ſi fides Greg. Turon. *cap.* 75. *de glor. mart.*

Caſſianus Johannes, Scytha origine, natus Athenis, diſcipulus Chryſoſtomi, ſcripſit collationes Patrum deſerti, 24. libris, Inſtitutiones & modum vivendi cœnobitarum, remedia contra octo vitia capitalia, de Incarnatione verbi, contra Neſtorium. A Proſpero refutatus, quòd 13. libro Collationum, Semipelagianis favere videretur, cæterùm vitæ ſanctitate illuſtris. Obiit an. 448. æt. 97. Gennad. *c.* 61. Gueſnay, *Caſſian. illuſtr. l.* 1. *Praf.* & *l.* 2. *c.* 12. Maſſiliæ imo in tota Prov. colitur.

Caſſibelaunus Heli f. fortiſſimus Britannorum Rex. Caium Cæſarem à ſua Britannia bis bello repulit, ſed tertiò devictus, in ſubjectionem cum ſuo populo venit, anno mundi 3921. & ante natum Servatorem 49.

Caſſida, Indiæ intra Gangem opp. Ptol.

Caſſii, montes Scythiæ extra Imaum. Ptol.

Caſſilia, urbs probè munita Germ. ad Fuldam fluv. cum arce. Sedes Principis Landgr. Haſſo-Caſſellani, 12. leuc. à Marpurgo in Bor. Etiam *Caſtellum Cattorum* dicta & *Stereontium*. Vid. ibi.

Caſſilia, urbs Momoniæ in Hibern. ad Siurium fluv. in Comit. Tipperarienſi. In colle. Ampla & culta, ſed poſterioribus his temporibus malè habita ab Anglis.

Caſſiliacum, Rhætiæ oppidum, lib. Notit. *Romakeſſel*, Rhenano.

Caſſilium, vulgò *Caſſel*, vide *Stereontium*.

Caſſimitius, Thraciæ fluv. cujus aqua equos potos efficit.

Caſſinogilum, palatium vett. Aquitaniæ Regum, in pago Aginnenſi, vulgò *Chaſſeneuil*. Hic Hildegardis Ludovicum Pium genuit, A. C. 788. Petro Monacho *in Hiſtor. Albigenſium*, vocatur *Caſtrum Caſſanolium nobile & fortiſſimum, ad pedem montis, in amœniſſima planitie.* &c. Vid. Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Caſſinum, vide *Caſinum*.

Caſſiodorus Magnus Aurelius, Patricius, & Senator Romanus. Theodorici Gothorum regis Præceptor, & Cancellarius, ſolus Conſul. A. 514. tandem poſtquam vidiſſet, Gothorum res, ſub Vitige, ruere in pejus, in extremitate Calabriæ Monaſterium à ſe conditum incoluit. Ibi ei horologia Solis & aquæ plurima, lampades inextinguibiles, & Bibliotheca ſelecta. Cùm multa alia ſcripſit, ut Commentarium in Pſalmos, in Canticum, &c. Libros duos Inſtitutionum divinarum, 12. epiſtolas ſub Theodorico Rege, 12. libros hiſtoriæ Gothicæ, à Jornande in epitomen redactos, Chronica, plurimosque tractatus Grammaticos, Rhetoricos, Dialecticos, Arithmeticos, Muſicos, Geometricos, Aſtronomicos, Orthographicos, de figuris, tum verò Hiſtoriam Eccleſiaſticam, quæ Tripartita nominatur, ex tribus Scriptoribus Theodoreto, Sozomeno, & Socrate in unum corpus coagmentavit. Mortuus eſt temporibus Juſtiniani Imper. Anno Chr. 562. æt. penè 100. Gregor. *lib.* 7. *ep.* 31. & 33. P. Diac. *hiſt. Lomb. l.* 1. *c.* 25. Aimon. *hiſt. Franc. l.* 2. *c.* 9. Volaterr. vide etiam Voſſ. *Hiſt. Lat.* 2. 19. *Mathem. c.* 16. §. 2. *c.* 22. §. 6. & *cap.* 34. §. 1.

Caſſiope, ſive *Caſſiopea*, Cephei Æthiopum regis uxor, & Andromedes mater, quæ quòd gloriaretur, Nereidibus ſeſe corporis pulchritudine præſtare, illarum indignationem incurrit. Nymphæ enim jactantiâ ejus irritatæ incredibilis magnitudinis cetum immiſerunt, filiamque ejus unicam, nomine Andromedam, ſaxo alligarunt, cetoque devorandam objecerunt, quæ tamen Perſei virtute liberata, ei nupſit. Caſſiope verò tandem generi meritis in cœlum tranſlata traditur. Arabibus vocatur *mulier ſedis*, id eſt, *ſedens in ſiliquaſtro cum palmâ delibuta*. Manilius *inverſam* vocat, quòd capite cernuans occidat. Unde Marcus Tullius Aratea vertens,

> *Labitur illa ſimul gnatam lachrymoſa relinquens*
> *Caſſiopea, neq; ex Cælo depulſa decore*
> *Fertur. Nam verſo contingens vertice primùm*
> *Terras, poſt humeris everſâ ſede, refertur.*
> *Hanc illi tribuunt pœnam Nereides almæ,*
> *Cum quibus, ut perhibent, auſa eſt contendere formâ.*

Vide Cæſium *in Cælo Aſtronom. pag.* 116. Propert. 1. 17.

> *Nec mihi Caſſiope ſolito viſura carinam,*
> *Omniaq; ingrato litore vota cadunt.*

Caſſiepea, pro *Caſſiopea*, dicere jubet Scal. *in Manilium*, atque ita ſe reperiſſe ait in codice Gemblacenſi. Sanè Græcis eſt Κασσιέπεια. Verùm codici uni plures opponere licet, in quibus o ſcribatur, nempe Latini ut *Calliope*, & *Calliopea*: ita *Caſſiope* & *Caſſiopea* ſcripſère. Nec eſt quòd Græca vox opponatur, nam E & O facilè commutantur. Ita Græcè eſt Πτολεμαῖος, at in optimis libris eſt *Ptolemæus*, & Βερενίκη *Berenice*. Voſſius.

Caſſiope, Corcyræ inſ. opp. Plin. 4. 12. Ptolemæo *Caſſiopolis* dicitur.

Caſſiope, Epiri urbec. à qua *Caſſiopæi*. Plin. & Ptol. in montanis. Straboni promontorium eſt, quod & *Phalacrum* vocat. Caſſiope alia, urbs Epiri, in Almena prov. (cùm prior ſit in regione. Caſſiopæa) verſus oram littor. Nunc *Joannina*. Eſtque alicujus momenti. Ambæ ſub Turcis.

Caſſios, fluv. Scythiæ, qui per Albaniam in mare decurrit. Plin. 6. 13.

Caſſipa, lacus Amer. merid. in Paria reg. In Orenocum fluv. ſe exonerat. Inter Orinocum & lacum Parime.

Caſſiterides, inſulæ in occidentali Oceano, unde plumbum candidum effoditur. Plin. 4. 16. *Ex adverſo*, inquit, *Celtiberiæ complures inſulæ ſunt Caſſiterides Græcis dictæ, à fertilitate plumbi.* Olim nemini perviæ, præterquam ſolis Phœnicibus, Strabo *l.* 3. αὐτοὶ μὲν ἐν Φοίνικες μόνοι τὴν ἐμπορίαν ἔστελλον ταύτην ἐκ τῶν Γαδείρων, κρύπτοντες ἅπασι τὸν πλοῦν. Plumbum ex illis inſulis Græcis primò allatum. Plinius, *Plumbum ex Caſſiteride inſulâ primum apportavit Midacritus.* Atque indidem ſtannum habuere. Herodot. Οὔτε νήσους οἶδα Κασσιτερίδας ἐούσας ἐκ τῶν ὁ κασσίτερος ἡμῖν φοιτᾷ. Poteſt autem hoc nomen Phœniciæ originis eſſe, quia Chaldæi, & Arabes ſtannum appellant, vocabulis huic ſimillimis. Sic Num. 31. 22. pro Ebræo בדיל Jonathan habet קסטירא *Kaſtira*, & Hieroſolymitanus Interpres קיסטרא *Kſtara*, & Arabs קזדיר *ſcaſdir*, Bochartus, quem vide de *Phœn. Col. l.* 1. *c.* 39. Cluverio, aliisque ſunt Inſulæ, quæ Trileuco prom. Gallæciæ objacent, quarum una ad Occ. *Zigarga*, alia ad Ort. *Iſla de S. Cypriano*, in ora Bor. Gallæciæ & in Oceano Cantabr. Baudr.

Caſſitira, Inſula in Oceano, Indiæ vicina. Steph.

Caſſivelaunus, Britannus, cui cùm Cæſar in Britanniam exercitum traduxiſſet, ſumma imperii bellique adminiſtrandi communi Britannorum conſilio permiſſa eſt. Cæſ. 5. Frater fuit Ludi R. eoque mortuo regni adminiſtrator fidus. Thomantio primogenito ejus Cornubiam, Androgeo jun. Cantium dederat. Beda. Polydorus Virgil. *hiſt. Angl.*

Caſſium, vulgò *Caſe*, oppidul. Liguriæ, in agro Ticinenſi.

Caſſius, civis Rom. cùm filius ejus Tribunus, Agrariâ lege latâ, Remp. turbatum iviſſet, eum regni affectati accuſatum, ad virgas & mortem condemnari curavit: Templo dein Cereris ex præda extructo. Valer. M. *l.* 5. *c.* 8. *ex.* 2.

Caſſius, Trib. plebis, C. Mario & L. Flacco Coſſ. plures leges ad diminuendam nobilitatis potentiam tulit: in quibus ſanxit, ut qui in pop. Rom. damnaſſet cuive imperium abrogaſſet, id ratum eſſet. Fuit & inter competitores Ciceronis in Conſulatu. Aſcon. Pædian.

Caſſius, dux Pompejanus cum decem navibus ardente bello civili ad Cæſarem tranſiit.

Caſſius, Præſul Narnienſis tempore Totilæ regis Gotthorum, cui occurrens animum ejus placavit, ne civitati noceret. Gregor. 3. *Dialog.*

Caſſius, Poëta Parmenſis fuit, cujus ingenium in ſcribendo carmine mirè concinnatum, & promptum prædicat Horat. 1. *Serm. Sat.* 10.

> —— *Hetruſci*
> *Quale fuit Caſſi rapido ferventius amni*
> *Ingenium, capſis quem fama eſt eſſe, librisq;*
> *Ambuſtum propriis.* ——

Hic eſt, qui in partibus Caſſii & Bruti Trib. militum fuit, quibus victis Athenas ſe contulit. Quintilius Varus ab Auguſto miſſus, ut eum interficeret, ſtudentem reperit, & perempto eo ſcrinium cum libris tulit, unde multi crediderunt Thyeſten Caſſii Parmenſis fuiſſe. Scripſerat enim multas tragœdias, Acron in illud Horatii:

> *Scribere quod Caſſi Parmenſis opuſcula vincat.*

Caſſius Apronianus, Coſ. collega Pætini, an. U. C. 871. Athenienſibus jura ex Draconis, & Solonis, reliquorumque libris conſcripſit. Caſſiodorus.

Caſſius Aſclepiodotus, magnitudine præcipuus inter Bithynos, quo obſequio florentem Soranum celebraverat, labentem non deſeruit, exutusque eſt omnibus fortunis, & in exilium actus. Tacit. *l.* 16. *c.* 33. à Xiphilino *Caſſius Aſclepiodotus Nicæus* paulò aliter dicitur.

Sp. Caſſius Bellicinus, al. *Viſcellinus*, regni affectati crimine damnatus, cui plus ſuſpicio concupitæ dominationis nocuit, quàm tres magnifici Conſulatus, ac duo ſpecioſiſſimi triumphi profuerunt. Nam S. P. Q. R. non contentus capitali eum ſupplicio afficere, interempto domum ſuperjecit. In ſolo autem ædem Telluris fecit. Valerius Max. *lib.* 6. *cap.* 3. *ex.* 2. Liv. *lib.* 2. Flor. *l.* 1. *c.* 26. Dionyſ. Halic. *l.* 8.

Caſſius Brutus, patriæ proditor, à patre inediâ conſumptus eſt, nam bellum adverſus Latinos Romanis erat. In eo ducem P. Decium creant quidam Patricii. Cæterùm inops hic adoleſcens Caſſius Brutus, dictâ mercede, portas aperire cùm deprehenſus eſſet, ad auxiliare Palladis templum confugit, cujus pater

Caſſius

Caſſius ſignifer, occluſis foribus, necatum fame juvenem inſepultum ejecit. Plut. *in Parallelis.*

Caſſius, prænomine *Cajus*, cùm Nerone tertiùm Valerio Meſſallâ Coſſ. ſeditio Puteolis inter Senatum & plebem ad ſaxa & minas ignium progreſſa eſſet, adhibendo remedio dilectus. Quia ejus ſeveritatem non tolerabant, precante ipſo, ad Scribonios fratres ea cura tranſlata eſt, datâ cohorte Prætoriâ, cujus terrore & paucorum ſupplicio rediit oppidanis concordia. Tacit. XIII. 48. Eundem Nero officio exſequiarum Poppææ prohibendo admonuit exitii, quod in eum haud in longum dilatum eſt *lib.*16. 7. Nam ſtatim in inſulam Sardiniam deportatus eſt. Oderat verò eum Cæſar, quòd opibus vetuſtis & gravitate morum præcellebat. Ibid.

Caſſius Dio, Conſul, collega Ju. Tiberiani an. ab. U. C. 1042. Alius omnino eſt à Dione Caſſio hiſtorico, de quo poſtea. Is enim conſulatum geſſit cum Alexand. Mammeæ filio an. U. C. 981.

C. Caſſius, (*Longinum* vocat Dio lib. 40.) ex illuſtriſſima Romanorum familia, Quæſtor Craſſi in Syria, hoc cæſo, reliquiis exercitus collectis, ad Orontem fl. Oſacem vicit. Dein Pompeium ſequutus, victus eſt à Cæſare, mox illi reconciliatus, unus fuit ex ejus percuſſoribus, unà cum M. Bruto apud Philippos à M. Antonio & C. Octavio victus, mortem ſibi conſcivit, vir omni laude dignus, & animo in Remp. planè ſingulari: hoc tamen minus felix, quòd, ſublato tyranno, tyrannidem tollere non potuit. Plut. *in Bruto.* Cæſare interſecto, quum poſtridie apud M. Antonium cœnaret, rogante illo, Num etiam ibi gladium aliquem in ſinu reconditum haberet? Et quidem permagnum, inquit, ſi & tu tyrannidem affectas. Suet. *in Cæſare & Aug.* Plut. *in Bruto.* Liv. *lib.*116. Flor. *l.*3.*c.*6. Vellejus, Dion, Appianus, &c. Scientiarum amator fuit, Literatorum Fautor, Epicuri ſectator. Vid. Cicer. *l.*15. *epiſt. fam. Philippicâ* 2. Gaſſend. *in Vita Epicuri.* Voſſ. *de Sectis Phil. c.*8. §. 25. Uxorem habuit Juniam Bruti ſororem, quæ utrique per annos 64. ſuperſtes vixit. Lloyd. Præfectura ejus, quâ ſub Pompejo Syriacis navibus præfuit, in argenteis denariis acroterii ſigno indicatur, addito etiam nomine M. Servilii, ejus Legati, cùm in altera parte ſit M. SERVILI. LEG. Uterque autem in percuſſoribus Cæſaris fuit & in denariis M. BRUTI IMP. alter LONGUS, alter CASCA notis cognominibus deſcribuntur. MSCR.

Caſſius Hemina, Chirurgus apud Roman. cui ob peritiam jus Quiritium datum, & taberna in compito Acilio empta. Plin. 7. 25.

L. Caſſius Hemina, quem *vetuſtiſſimum annalium auctorem* vocat Plin. 13. 13. Ubi Guilandinus, & Dalechampius, pro *vetuſtiſſimus* legunt *veriſſimus*; idque quia, ut ajunt, vix 70. annis antiquior fuit Plinio: ut qui Auguſto ac Tiberio fuerit coævus; iiſque hiſtoriam ſuam dicavit. Verùm errant. Vixit enim ludis ſecularibus quartis C. Cornelio Lentulo, & L. Mummio Achaico Coſſ. an. U. C. 608. ut de eo teſtatur Cenſorinus cap. 17. Fecit Annalium libros 4. Eorum quartus inſcribebatur *Bellum Punicum poſterior*, ut Priſcianus auctor eſt *libr.*7. Nempe ex veterum uſu, quibus exeuntia in (*or*) communia erant. Vide A. Gellium *l.* 17. *c.* 21. Cenſorinum *c.*17. Plinium paſſim, Voſſ. *De Hiſt. Lat. l.*1.*c.*7.

Caſſius Longinus, Juriſconſultus, quòd Caſſii Cæſaris percuſſoris nomen, & ſtemmata haberet, juſſus eſt à Nerone mori. Pronepos fuit Servii Sulpitii ac eques Romanus. Tranquillus.

Caſſius Longinus, prænomine Cajus, Juriſconſultus, in honore ſub Claudio fuit, Syriam adminiſtravit, pulſus à Nerone, per Veſpaſianum rediit & omne iſtud tempus vixit.

Caſſius Longinus, prænomine *Lucius*, Conſul, cum M. Vinucio Quartino A. V. 783. cui Tiberius Germanici filiam Druſillam collocavit. Poſteà ſub Caio proconſul Aſiæ & monentibus ſortibus caveret Caſſium, à tyranno cæſus eſt. Sueton. *cap.*57. Dio. 59.

Caſſius Longus, Præfectus Caſtrorum, vincto proditionis ergò Cæcinâ, dux cum Fabio Fabulo à Vitellianis militibus dilectus. Tacit. *hiſt.*3. 14.

Caſſius, prænomine *Lucius*, Collega C. Marii, in primo illius conſulatu, anno V. C. 647. à Tigurinis Gallis, pago Helvetiorum, qui à civitate receſſerant, in finibus Allobrogum cum exercitu cæſus eſt. Milites, qui eâ ex clade ſupererant, obſidibus datis & dimidiâ rerum omnium parte, ut incolumes dimitterentur, cum hoſtibus pacti ſunt: tempore quo Jugurtha pulſus eſt à Mario. *Lucius* quoque Piſo vir conſularis, legatus Caſſii Conſulis, interfectus eſt. Q. Publius, alter legatorum, deditus ſub jugum miſſus eſt. Ciacconius hoc factum adnotat anno urbis ſexcenteſimo quadrageſimo ſexto. Vide Liv. Epitomam, *lib.*65. Oroſium *lib.*5. *cap.*15. Appianum *in Celticis*, &c.

Caſſius Poſthumus Labienus in Galliâ regnavit an. 7. ſub Gallieno majore Imperatore.

M. Caſſius Scæva, miles Cæſaris fortiſſimus, de quo Cæſar Bell. Civil. *lib.* 2. Valer. Max. 3. 2. Appian. Ἐμφυλ. 2. Lucanus *libr.*6. Florus, & Sueton. *in Cæſare.*

Caſſius Severus, orator, de quo Quintilianus ſic ſcribit: *Caſſius Severus, qui ſi cæteris virtutibus colorem, & gravitatem orationis adjeciſſet, ponendus inter præcipuos foret, nam & ingenii plurimum eſt in eo, & acerbitas mira, & urbanitas, & vis ſumma.* Hæc ille. Hujus Caſſii ſcripta ex Senatusconſulto abolita fuiſſe Sueton. V. Voſſ. *Hiſt. Lat. l.*1.*c.*21. & infrà.

Caſſius Severus, Parmenſis, Orator primus flexiſſe dicitur ab illâ rectâ & vetere dicendi viâ. Hiſtoriam quoque ſcripſiſſe innuit Tertulliani Apologeticus, & Suetonius *Vitellio cap.*2. Cæterùm ſordidæ originis, maleficæ vitæ; maledicæ linguæ: idcircò ejus ſcripta librique abolita ab Auguſto & judicio jurati Senatûs Cretam amotus. Ibidem eadem actitando recentia veteraque odia advertit, ac ſub Tiberio bonis exutus, interdicto igni atque aquâ ſaxo Seriphio conſenuit, & 25. exſilii ſui anno, ſummâ inopiâ moritur, vix panno verenda contectus. Hieron. *in Chron.* Euſ. *An.*4. *Olymp.* 200. Plin. *l.*7. *cap.*12. *lib.*35. *cap.*12. Quintil. *l.*10. Macrob. *Saturn. cap.*4. Oroſ. *lib.* 6. *cap* 21. Appian. *bell. civ.* 5. Plut. Vellej. Fabius. Adde Horat. *l.* 1. *Sat.* 9. *Od.* 6. *Epod.* Voſſ. *de Poet. Lat. c.*2. *de H. L. l.* 1. *c.*21. An idem cum *Caſſio* Poëtâ?

Caſſius Viſcellinus, prænomine Spurius, Conſul cum Opſtere Virginio Tricoſto A. V. C. 252. Vid. etiam ſupra.

M. Avidius Caſſius, Præfectus exercitus Antonini Principis in Oriente, dum Imperator ipſe res in Germaniâ gerit contra Marcomannos, defecit ab eo; itaque relicto bello Imperator cum exercitu eum petit, & ſuperat.

Caſſius, Hiſp. nomis. Sext. Avienus.

Caſſobia, vel *Caſſovia*, Urbs Hungar. ſup. caput, & Comitatus Abanvivarienſis præcipua, juxta Kunnertum fl. iv. rapidum, probè munita, 4 mill. ab Eperia in Auſtr. ſub Imperatore, cui à Steph. Botskai, An. 1604. & Betleemo Gabore, A. 1610. erepta, ſed recepta eſt. Eſt tamen libera & ſui penè juris, 6. leuc. à monte Carpatho. Vulgo *Caſchau.*

Caſſopa, urbs in Moloſſo. Vid. Steph.

Caſſubia, ducatus Poloniæ, inter Pruſſiam & Pomeraniam, hodie regio Pomeran. Ulter. inter mare Balticum & Pruſſiam. Ducali tit. gaudet. Ibi urbes præcipuæ Choniza, Colberga, Coſlinum, Lavenburg, Sclochovia & Belgardia. Sub Electore Brandeburg. ab aliquot annis. Ab his populis, ut & Pruſſis, Pomeranis, ac Henetis erepta repetiit Zemovitus Polonus, An. 892. Crom. *Hiſt. Pol. lib.* 2. ſed bellum a patre inchoatum, deſeruit Leſcus, quietis & otii amantior, Ann. 900. Idem Boleſlao poſtmodum, poſt res ſæpius turbatas, cum Pomeranis ſubacti, cæſis eorum XXVII M. A. C. 1119. Idem *lib.* 5. atque ad Chriſtianam fidem perducti ſunt. Crantz. *lib.* 4. *c.*40. &c.

Caſtabala, Ciliciæ campeſtris & Phœniciæ civitas, quæ & Peraſia dicebatur. Steph. Populi *Caſtabalenſes*, qui propter bella cohortes canum habuere, teſte Plinio. In Caſtabala autem Dianæ Peraſiæ templum extitit, quod ſacræ mulieres ingreſſuræ ſuper prunas nudis pedibus incedebant. Æneas Sylvius *Aſia cap.*46. Baudrando *Caſtabala* eſt versùs oram littoral. ſinus Iſſici, inter Anazarbum & Adanam.

Caſtaldus Jacobus, Pedemontanus, emiſit typum totius Orbis, & plurimas tabulas recentes, Europ. Aſiæ & Afric. An. 1550.

Caſtalia, Acheloi filia.

Caſtalia, urbs Ciliciæ. Steph. alia circa Phocidem. Herodot.

Caſtalio Sebaſtianus, Allobrox, excellenti linguarum cognitione præditus, Baſileæ græcè docuit, per an. 18. Biblia latinè interpretatus eſt, quod opus An. 1542. Genevæ aggreſſus, nono pòſt anno abſolvit majori elegantiâ, quàm fide: in ſacris ſuis Dialogis, Areſdorphii editis, non uſquequaque ſincerus, obiit Baſileæ An. 1563. æt. 49. *Elegantiæ plus ſatis curioſus, protervè in re ſeria Dei verbum Ciceroniana dictionis flore veſtire, inſolenti temeritate molitus eſt*, Morus *Exercit. de S. Scr.* Tranſlationem ejus *Ethnicam* appellant, Idem ibid. *Magnum proculdubio ab eruditis omnibus, & piis gratiam initurus, niſi ſacroſanctam rerum divinarum Majeſtatem viſus eſſet, aliquot in locis, præ nimia Latinitatis & facundia ſtudio violaſſe*, Scævola Sanmar. *El.* Ejus autem Biblia cum Annot. prodierunt Baſil. 1551. 1554. 1573. hæcque extant inter Criticos Sacros, per Corn. Bee. Scripſit quoque in Cap. 9. ad Rom. Annot. octav. quæ Jenæ editæ, a. 1613. Prima Arminianiſmi ſemina in Dial. ſuis, de quibus ſupra, ſparſiſſe videtur. Epitaphio Baſil. inſigni a Stanislao Starzechovio, Joh. Oſtrorogio & Georgio Niemſta, Nobilibus Polonis honoratus eſt, quod V. apud Urſtiſ. *Epitom. Hiſt. Baſil.*

Caſtalius fons, *Caballinus*, & *Libethris* dicitur. Eſt in radicibus Parnaſſi, Muſis ſacer. Virgilius *Caſtaliam* vocat *Georg.*3.

—— Juvat ire jugis, qua nulla priorum
Caſtaliam molli divertitur orbita clivo.

De nominis origine ſic Boch. Arabicè, inquit קסטלה *Caſtala*, eſt *fluminis* vel *fontis murmur.* Sunt qui *fragorem* reddunt. Talis fons Caſtalius Virgil. *in culice*,

Caſtaliæque ſonans liquido pede labitur unda.

Quin Caſtalii fontis murmur putabatur aliquid habere fatidicum. Unde eſt, quòd apud Nonnum *Dionyſ. lib.*4. Cadmo Apollinis oraculum conſulente,

—— Ὀμφήεντι ῥεέθρῳ
Κασταλίης πάφλαζε τόσον ... ὕδωρ.

Et in Luciani *Jove Tragœdo*, Apollo ad vaticinia deeſſe ſibi queritur, πηγὴν μαντικὴν, ὡς ἡ Κασταλία ἐστί. Et Clemens *in Protreptico*, Σεσίγηται γοῦν ἡ Κασταλίας πηγὴ, καὶ Κολοφῶνος ἄλλη πηγὴ, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως τέθνηκε νάματα μαντικά. Quò palam alludens Gregor. Nazianzenus *Orat.*4. Πάλιν, inquit, ἡ Κασταλία σεσίγηται καὶ σιωπᾷ, καὶ ὕδωρ ἐστὶν οὐ μαντευόμενον, ἀλλὰ γελώμενον. Quale

eſt, quod idem ſcribit *Orat.39.* Κασταλίας μαντικὸν πηγῆς, divinum Caſtaliæ laticem ſolum ſilentium ſuum vaticinari non potuiſſe: Quod quidem Scholiaſtæ referunt, ad Syriæ Caſtaliam, prope Daphnem Antiochiæ: Sed a hanc noſtram Conſtant. Porphyrogen. Themate *Nicopolis.* Nempe eâdem virtute pollere fons uterque creditus eſt. Sozomenus *lib. 5. cap.* 19. ubi de Daphne Antiochiæ: Ἐπιστεύετο δὲ παρὰ τοῖς τῇδε περιεστῶσιν, ἦν αὐτόθι καὶ ὕδωρ μαντικὸν ἀπὸ Κασταλίας τῆς πηγῆς, ὁμοίως τῆς ἐν Δελφοῖς ἐνεργείας τε καὶ προρρήσεως λαχοῦσαν. Ita etiam Niceph. Calliſtus 10. 28. Proinde in Syrâ illâ Caſtaliâ ex aquarum motu, & ſtrepitu ὑδρομάντεις futura prædixiſſe conſtans fama eſt. Hinc Apollinem refert Suidas, in Antiochiæ Κασταλίᾳ ſolitum χρησμολογεῖν, αὔρας καὶ πνοὰς ἐκ τοῦ ὕδατος ἀναδιδόμενος, *Oracula edere, aurâ, & flatu ex aquâ expirante.* Ex eâ porro aquarum agitatione fragor, & murmur conſequebatur: quod & alii diſertè ſcribunt. Græcus Schol. *in Gregorium, ubi ſupra:* Κασταλία, πηγὴ περὶ τὴν Ἀντιόχειαν, ἐν ᾗ καὶ ὁ Ἀπόλλων ἐφορεύει, *Caſtalia fons circa Antiochiam cui Apollo præſidet.* Pergit, Μαντεία δέ τις ἐξεφέρετο κατὰ τὴν τοιαύτην πηγήν, οὐ τῷ ῥήματι, οὐ κατὰ φωνήν, ἀλλ' ἁπλῶς ἦχος τινὸς καὶ πνεύματος ἀναδιδόμενη (lege ἀναδιδομένου) *Proinde Divinatio quadam ad fontem illum edebatur ex defluxu, non per vocem, ſed ſolùm ſono quodam & flatu edito.* Vides Lector, huic aquæ ſonum, ſtridorem, & ſtrepitum tribui, id eſt, קסטלה *Caſtala*; unde *Caſtalia* dicta eſt, non à *Caſtalio*, de quo Pauſan. *in Phocicis*, nec ab Acheloi filiâ *Caſtaliâ*, de quâ ibi item Panyaſis, & Conſtant. Porphyrog. in *Nicopoli*, nec à *Caſtalia* nymphâ, quæ metu inſequentis Apollinis eò ſe præcipitem dejecerit, ut à Lutatio traditum. Bochartus.

Caſtalo, maxima civitas Oretaniæ, gentile *Caſtalonites.* Steph.

Caſtanea, urbs circa Peneum fluv. Strabo. Et Magneſiæ Plin. Eudoxus per θ ſcribit. Gentile *Caſtanæus.* Steph. Ab hâc urbe, (niſi a priori malis) nuces, quæ *Caſtanea* dicuntur; quas Nicandri Scholiaſtes duplicis generis facit, Καστάνεα, inquit τὸ μὲν λεπτὸν, τὸ δὲ μαλακόν. Ita Virgil. diſtinguit, *Eclog.*7.

Stant & juniperi, ſtant Caſtaneæ hirſutæ.

Et *Eclog.* 1.

Caſtaneæ molles, & preſſi copia lactis.

Caſtania, ſeu *Caſtellanata*, Urbs Lucaniæ, in Salentinorum confin. Steph.

Caſtanovitium, arx Croatiæ, in ditione Turcarum ad Unnam fluvium 3. leuc. à Siſcia, 4. à Petrina, versùs confinia Croatiæ Auſtriacæ.

Caſtaon, *Cazorla* teſte Mor. cum Gomeſio, op. Hiſp. Bæt. inter Ubedam urb. & Seguram opp ad orr. 6. leuc. Sed Henr. Coquo, & Car. Cluſio eſt *Villa Nueva d'Alcaraz*, op. amplum Hiſp. Tar. haud procul à monte, ex quo Bætis fluv. profluit, ubi olim plumbum proveniebat, cui argenti pars immixta fuit, non adeò ut ejus utilis ſit expurgatio. Baudrando eſt ad Bætim fl. in Diœceſi & regno Toletano, ſed in confin. Vandalitiæ, ubi aliàs Oretani pop. Aliâs *Caſtulo*, quod V.

Caſtax, urbs Iberiæ, Gentile *Caſtacaus.* Steph.

Caſtella, regnum Hiſp. ampliſſimum, diviſum in *Vet.* Caſtellam, quæ verſus Sept. cujus caput Burgi Arch. & *Novam*, verſus Meridiem, ſeu regnum Toletanum, cujus prim. aliàs Toletum, nunc Madritum. Habet Caſtella à Septentr. Aſturias & Biſcajam; ab Or. regna Navarræ, Aragoniæ, Valentiæ, Murciæ; à Merid. Andaluziam; ab Occ. Eſtremaduram & regnum Legionis. Primò Comites habuit, quibus Alhaca Saracenorum R. non pauca ademit, A. C. 961. uſque ad Garciam, cui Nunna ſoror ſucceſſit, uxor Sanctii Navarræ R. à quo Regnum eſſe juſſa eſt: quod Ferdinandus II. Rex Legion. ſuo junxit, An. 1217. Cum Arragoniæ regno unita Caſtella eſt, An. 1474. ſub Ferdin. & Iſabella. Hodie ſub Regibus Hiſp. ex familia Auſtr. Merula *Coſmogr.* Ortelius, Atlas M. Boterus *Relat. hiſt.* Mariana, &c. In hujus collimitio Ordonius, trucidatis LXX M. Saracenorum, Almanzorem in fugam conjecit, An. C. 916. Mariana, Vaſæus, &c.

Urbes Caſtellæ Veteris:

Albula, *Avila.*	Burgi, *Burgos.*
Calaguris, *Calahora.*	Oxoma, *Oſma* & *Borgo d'Oſma.*
Calciata, *la Calzada*, ſeu *S. Domingo de la Calzada.*	Segovia.
	Vallisoletum, *Valladolid.*

Nova.

Calatrava.	Conca, *Cuenca.*
Civitas Regia, *Ciudad Real.*	Madritum.
Complutum, *Alcala de Henares.*	Seguntia, *Siguenza.*
	Toletum, *Toledo.*

Caſtella aurea, pars Americ. Merid. inter Iſthmum Panamæ, Peruviam & Venezuelam, à Caſtellanis detecta & dicta. Solis aurifodinis celebris. Herrera *c.* 15. Linſchot. *Amer. c.* 7. Nunc *Terra firma* dicitur, quod vide. Sub Hiſpanis.

Caſtellana, civitas epiſc. Umbriæ, *Tiphernum* Ptolomæo dicta. Item, opp. Gall. in Provincia, ad Verdonam amnem, intra montes. 2. leuc. à Sanitio in Auſtr.

Caſtellaneta, urbs regn. Neap. cum tit. Princip. ad fluv. Talvum, in prov. Hydruntina. Epiſc. ſub Ar. Tarentino. 9. mill. ab ora ſinus Tarentini.

Caſtellani, Hiſp. Tarracon. pop. in Catalauniâ, quorum tractus ducatus eſt Cardonæ, teſte Vatterio cum Villanovano. Eſt autem Cardona oppid. inter Salſonam 2. & Minoriſſam urbem 3. leuc. ab Ilerda 10. Bor. verſus, ubi mons eſt copiâ ſalis colorum varietate reſperſi celebris: Baudrando fuere inter Auſetanos & Cerretanos, verſus Beſſidam & Bergam, oppida Cataloniæ, ad radices Pyrenæorum, & prope Cardonam etiam protendebantur.

Caſtellanus, à caſtello, Præfectus caſtri, domini vices ibidem agens, ut in villa Villicus. Conſtituti enim olim à Ducibus & Comitibus ampliſſima poſſidentibus territoria, in loco aliquo munito, non ſolùm militares Præſides, ad propulſandos hoſtes, ſed & civiles Judices, ad dirimendas populo lites. Facti dein potentes, & in patrium munus ſuccedentibus ſæpe filiis, à dominis tandem impetrarunt, ut præſtitis antiquis ſervitiis & tributis, munus ſibi in feudum retinerent. Jurisdictionis etiam ſuæ cancellos paulatim tranſeuntes, virgam inferioris juſtitiæ, quâ primum fungebantur, in gladium ſuperioris tandem commutarunt: dignitatis ſibi faſtigium, Baronum minus, ſed nomine potius, quam amplitudine, conficientes. Sic Gallis noti, & Polonis, eò magis, quòd Baronum claſſem non agnoſcant: Anglis autem, ne muneris appellatione: quos enim Galli *Caſtelains*, illi *Conſtables of the caſtle* appellant: ſed apud eos rari & inhonori. Vid. Henr. Spelmannum *Gloſſar. Arch.*

Caſtellanus, Bathiano oriundus, Poeta, an magis hiſtoricus, Bernardin. Scardeonius, *hiſt. Pat.* Pacem Friderici I. & Alexandri III. verſu proſecutus eſt. Voſſ. *de hiſt. Lat. l.* 3. *p.* 798. Leand. *deſcr. Italia*, *p.* 480.

Caſtellanus, ſub Franc. I. eruditione clarus. Quærenti Regi, an nobilis eſſet, cùm reſpondiſſet, neſcire ſe, ex quonam filiorum Noahi oriundus ſit, ita Regem oblectavit, ut hinc Epiſc. Matiſcon. &c. Magnus tandem Eleemoſynarius Galliæ evaſerit. Mor. *in action hiſt.* Animam Francisci, cùm in funebri Oratione, *ſimul atq; ex corpore exceſſit, cælo receptam eſſe, dixiſſet*, periclitatus eſt, ſed à Joh. Mendoza egregiè defenſus. Vid. Thuan. *L.* 3. *hiſt.*

Caſtellatium, oppidum Pedemontanæ ditionis, ad Burmiæ Tanaique confluentes ſitum, antiquis *Gamundium* appellatum.

Caſtelletum, vulgò *le Catelet*, oppidulum Galliæ probè munitum, in Picardia regione & in confinio Hannoniæ & Cameracenſis tractus, ad fontes Scaldis fluvii. 5. leucis diſtat à Perona; eſtque medium inter Cameracum & Fanum S. Quintini.

Caſtelletum, locus juxta Tiberiadem, ſecus mare Galilææ, ubi quondam Chriſtianorum copiæ coactæ ſunt.

Caſtellio, vulgò *Caſtillon*, oppidulum Galliæ, in Petragoricenſi provincia, ad fluvium Duranium, ubi Angli victi, & grandi clade affecti à Gallis anno 1451. ſub Carolo VII. Rege. Diſtat 3. leucis à Liburnia in ortum, & totidem à Fano S. Fidei in occaſum.

Caſtellio ad Lupiam, vulgò *Chaſtillon ſur Loing*, oppidum lepidum Galliæ, in Vaſtinio tractu, cum caſtro in colle, ad Lupiam amnem, & antea Ducatus titulo inſignitum. 4. leucis ſupra Montargium in meridiem diſtat, & 6. à Ligeri fluvio.

Caſtellio ad Matronam, vulgò *Chaſtillon ſur Marne*, urbecula Franciæ, in Campania ſuperiori, ad Matronam fluvium ſita, vix 3. leucis ab Epernaco in occaſum, & 7. à Remis in auſtrum.

Caſtellio ad Sequanam, vulgò *Caſtillon ſur Seine*, urbs Galliæ ſatis culta, in Ducatu Burgundiæ, ad Sequanam fluvium, 16. leucis à Divione in Boream, & 13. à Lingonibus in occaſum. Patria fuit Guilielmi Philandri, qui Vitruvii Pollionis de Architectura *libb* 10. adnotationibus doctis & laborioſis illuſtravit. Dicitur autem *Caſtellio*, à caſtello, quaſi parvum Caſtellum. Hadr. Val *Notit. Gall.*

Caſtellionenſis Lacus, vulgò *Lago di Caſtiglione*, lacus eſt Hetruriæ, in agro Senenſi, ſic dictus ab oppidulo ei adjacente, *Caſtiglione di Piſcaria*, inter Groſſetum & ditionem Plumbinenſem. Paulò pòſt in mare Mediterraneum ſe exonerat, ſub dominio Magni Ducis Hetruriæ.

Caſtellodunum, vulgò *Chaſteaudun*, urbs Galliæ lepida & culta, ad Lædum fluvium, octo leucis ſupra Vindocinum. Sita eſt in Belſia provincia, in eo tractu, qui ab ea *le Dunois* dicitur, in dominio Ducis Longovillæ. Diſtat à Rothomago 28. leucis in auſtrum, & totidem à Lutetia in occaſum.

Caſtellum, Vid. *Caſtrum.*

Caſtellum, Locus inter Faventiam & Florentiam, Anton. & in Maurit. Cæſarienſi.

Caſtellum Abbatis, oppidum novi nominis in Lucania.

Caſtellum in Andibus, hodie *Chaſteaux*, locus Andicavinæ diœceſeos, non procul à fluvio Liderico, in Andium Turonumque confinio.

Caſtellum Aquarum, quod & Aquæ, & Thermæ ſuperiores, *Baden*, & *Ober Baden*, urbs Helvetiorum inter Tigurum 2. & Baſileam 6. leuc. ubi comitia haberi ſolent Helvetiorum generalia. Vid. *Badena.*

Caſtellum Arianorum, ſeu *Caſtelavium* Auracium, vulgò *Caſtelnaudary*, oppid. Galliæ, in Occitania, celebre pugnâ ibi commiſsâ an. 1632. Sedet in colle, 5. leucis à Carcaſſona, & 8. à Tholoſa.

Caſtellum Carnones, caſtrum Burgundiæ liberæ Sequanorum, vetuſtiſſimâ Monialium Abbatiâ inſigne, vulgò *Chaſtel Chalon*, inter Montemacutum & Polemniacum. Hadr. Val. *Notit. Gall.*

Caſtellum Cattorum, vulgò *Caſſel*, urbs Haſſiæ primaria. Vide *Caſſella* & *Stereontium.*

Caſtellum Delphinum, oppidum Pedemontii.

Caſtellum Durantium, vulgò *Caſtel Durante*, oppidum aliàs Italiæ, in Ducatu Urbini, ad Metaurum amnem, ubi antea delitiæ Ducum, & palatium ſuperbum. Sed ab Urbano VIII. Barberino Romano Pontifice facta ſuit civitas anno 1632. & dicta Urbanea, *Urbanea*, cujus epiſcopatus unitus eſt cum Diœceſi S. Angeli Vadani. Vide *Urbanea.*

Caſtellum Francum, oppidum agri Tarviſini.

Caſtellum Goſcelini, vulgò *Joſcelin*, caſtrum Galliæ, in diœceſi Aletenſi ſeu Maclovienſi, cellâ ſeu Prioratu S. Nicolai illuſtre & Prioratibus S. Martini ac S. Crucis. Dictum à domino Goſcelino. Nonnunquam *Joſlin* quoque.

Caſtellum Guntherii, in prov. Lugdunenſi 2. ad fluv. Olinam, hodie *Gontel.* Aliud nobilius, in prov. Lugdunenſi, 3. in finibus Andium, ad ripam fluv. Meduanæ, ſtructum à Fulcone Nerra, tertio Andicavorum Comite, & Villici appellatione donatum. V. Hadr. Val. *Notit. Gall.*

Caſtellum Heraldi, vulgò *Chaſtelleraud*, in Pictonum finibus, olim Vicecomites habuit, nunc tit. Ducatus illuſtratur. Ibi Vingenna primùm navigia tolerat, ad Inſ. Burchard. properans. Caput pagi Caſtroheraldenſ. Vid. Hadr. Val. *Notit. Gall.*

Caſtellum Holmium, vulgò *Caſtelholm*, oppidum Sueciæ, & Alandiæ inſulæ præcipuum, in mari Baltico, ad fauces ſinus Bothnici, cum portu capaci.

Caſtellum Hunnorum, ſeu Caſtellaunum, oppidulum eſt tenue, in Palatinatu Rheni & in conf. Trevirenſis ditionis, unâ leucâ à Simmera, & 2. à Moſella fluvio.

Caſtellum Menapiorum, vulgò *Keſſel*, oppidum eſt Gueldriæ ſuperioris, prope Moſam fluvium, & ab eo regio adjacens dicitur *T'land van Keſſel* incolis, *païs de Keſſel* Gallis, inter Moſam & paludes *Peele*, versùs Brabantiam. Oppidum autem 2. leucis diſtat ab Horna in Boream.

Caſtellum Morinorum, vulgò *Caſſel* & *Mont-Caſſel* dicitur; eſtque lepidum oppidum Flandriæ in colle ſitum, 4. leucis ab Hypra, cum amplo territorio.

Caſtellum Novum, opulentum oppidum Lombardiæ Ciſpadanæ, à Gothis, cùm Dertonam tenerent, conditum, tam quò belli temporibus hoc uterentur propugnaculo, quàm ut horreum rei frumentariæ haberent: ſitum eſt inter Æmiliam viam & Padum: de *Caſtellis Novis* Galliæ, Vid. Valeſium.

Caſtellum Theoderici, vulgò *Chaſteau Thierry*, opp. in Sueſſionibus, ad Matronam fluv. cum tit. Ducatus & arce celſâ. Vid. Hadr. Valeſ. *Notit. Gall.*

Caſtellum in Voſago, locus in ſylva Voſago, apud Lotharienſes, ad ripam Moſellæ. Vulgò *Chaſtel.* Idem.

Caſtelon, vulgò *Caſtellon d'Ampurias*, opp. amplum Hiſp. citer. in Catalaunia, apud Emporias urb. olim in ora littorali, nunc oppidulum inter Gerundam ſupra 5. & Helenam in Bor. ſupra 8. leuc. ab Emporiis ferè 3.

Caſthenes, Thraciæ ſinus juxta Byzantium. Plin. *lib.* 4.

Caſtianira, mulier genere Threſſa, ex Æſimo urbe, quæ Priamo Gorgythionem peperit. Hom. *Iliad.* 8.

Caſticus, Catamantelidis fil. Sequanus. Cæſ. *l.* 3. *Comm.* Germanicum forſan nomen *Kaſtrich.*

Caſtilio Stiverorum, vulgò *Caſtiglione delle Stivere*, oppid. munitum Italiæ, intra limites Duc. Mantuani. Gaudet arce non temnenda, & titulo Principatus Gonzagarum, cum regiuncula adjacente, quæ proprio paret Principi. 12. milliar. diſtat à Piſcaria, eſtque fermè medium inter Mantuam & Breſciam.

Caſtilionæus Johannes, cum Franciſco de Harcatara, ob religionem Florentiæ combuſtus, A. C. 1321. Mornæus *in myſt. Iniq.*

Caſtilio Mantuanus, vulgò *Caſtiglione Mantuano*, oppidulum Italiæ, in Ducatu Mantuano, 15. milliaribus à Mantua Veronam versùs.

Caſtimenſis, Venus cognominata eſt, ſub quo nomine & Theſſalis culta, apud quos fanum habuit, & aliud in Sidâ Pamphyliæ, & in Aſpendo Argivorum, & Argis in feſto quod Hyſteria dicitur: in quibus præter inſtituta moreſque aliorum, ſues mactare licet, cùm in cæteris nullo modo fas ſit. Alex. *lib.* 3. *cap.* 12. Ex Strabone, *lib.* 9. alii *Caſtnienſis.*

Caſtinium, mons in Aſpendo Pamphyliæ, gentile *Caſtiniat* & *Caſtinetes.* Steph.

Caſtinus, Coſ. Collega Victoris an. U.C. 1177.

Caſtoli, campus apud Dorienſes. Quos Lydi *Caſtoles* vocant.

Caſtologi, pop. Gall. Belgiæ. Plin. 4.

Caſtolus, urbs in Lydiâ. Steph. hinc *Caſtoli* campus apud Xenoph.

Caſtor, & Pollux Διόσκουροι, fratres gemini Jovis ex Ledâ ſub cygni formâ compreſſâ filii, qui & Tyndaridæ paſſim à Poetis appellantur, quemadmodum & Helena ſoror ipſorum Tyndaris. Hi ubi primum adoleverunt, mare piratis liberarunt, & ob id Dii maris habiti ſunt, quos in tempeſtate nautæ ſolent implorare. Poſt hoc in Colchos cum Argonautis profecti: quâ in expeditione Pollux Amycum Bebryciorum regem inſidias ſibi ſtruentem interfecit. Deinde domum reverſi, Helenam ſororem à Theſeo raptam receperunt, Aphydnâ urbe, Theſeo abſente, expugnatâ. Tandem cùm Caſtor diem ſuum obiiſſet, ferunt Pollucem (qui eodem cum Helenâ ovo natus immortalis erat) fratris deſiderio à Jove petiiſſe, ut immortalitatem ſuam cum fratre poſſet partiri: quâ re impetratâ, alterni mori traduntur, & reviviſcere. Virg. *Æn.* 6.

Si fratrem Pollux alternâ morte redemit,
Itque reditque viam toties.

Quod ideo fingitur, ait Servius, quia horum ſtellæ ita ſe habent, ut occidente unâ, oriatur altera. Hor. *Ep.* 2. 1.

—— *Cum Caſtore Pollux*
Poſt ingentia facta Deorum in templa recepti.

Vide *Gemini.* His Romani templum, tanquam Liberatoribus ſuis, illorum ſæpe experti, ut rebantur, præſidium, dedicarunt. Plut. *in Coriol.* Vid. Florum paſſim & Salmaſii *in eum notas.* Cæterùm communicatur inter fratres *Caſtoris* nomen, apud auctores, D. Lucas in Act. Apoſt. *cap.* 28. ſecundùm Vulgatum Interpretem: *Poſt menſes autem tres navigavimus in navi Alexandrinâ, quæ in inſulâ hyemaverat, cui erat inſigne Caſtorum.* Ubi tamen Græcè Διόσκουροι. Plin. 10. 43. *Super ædem Caſtorum genitum pullum in oppoſitam ſutrinam devolaviſſe.* Arnobius *lib.* 5. *Tyndarei Caſtores, equos unus domare conſuetus, alter pugillator bonus, &c.* Atqui Caſtor equorum domitor, Pollux bonus pugil fuit. Theocritus *in Dioſcuris*:

Ὑμνέομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱὼ
Κάστορα, καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα πὺξ ἐρεθίζεν.

Et poſtea,

——Σὺ δὲ Κάστορ ἀείσω
Τυνδαρίδη, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκεοθώρηξ.

Et ante illum Homerus *Odyſſ.* λ.

Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
Τοὺς ἄμφω, ζωοὺς κατέχει φυσίζοος αἶα,
Οἳ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες,
Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Τεθνᾶσι, τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι.

Horat. *Carm. lib.* 1. *Od.* 12.

Dicam & Alciden, puerosque Ledæ,
Hunc equis, illum ſuperare pugnis
Nobilem, quorum ſimul alba nautis
Stella refulſit.

Idem *Sat.* 1. *lib.* 2.

Caſtor gaudet equis, ovo prognatus eodem
Pugnis. ——

Ovid. *Faſt.* 4.

Tyndaridæ fratres, hic eques, ille pugil.

Seneca *in Medeâ*,

Cedet Caſtore cum ſuo
Pollux caſtibus aptior.

Porro Caſtor & Pollux arbitri ac teſtes legum judiciorumque fuerunt. Cicero *contra Verrem.* Eſt & Meteori genus, quod appellarunt *Caſtores*; ignes nimirum fulgoris ſtellarum inſtar, felix omen navigantibus habitum, ſi incidiſſent gemini. Lege Plin. 2. 38. & Senec. *Nat. Qu. lib.* 1. *cap. ultim.* Hinc *Ecaſtor*, & *Mecaſtor*, adverbia jurandi apud Plaut. & Terent. Item adject. *Caſtoreus*, ut *manus Caſtorea*, apud Senecam. Item *Caſtor*, animal ἀμφίβιον, Latinè *fiber*, vel *canis Ponticus*, juxta Servium, Juvenal. *Sat.* 12.

——*Imitatus Caſtora, qui ſe*
Eunuchum ipſe facit, cupiens evadere damno
Teſticulorum, adeò medicatum intelligit inguen.

Redimere ſe eâ parte, propter quam petuntur maximè, quò Juvenalis hoc carmen pertinet, præter Ælianum *de Animal.* alioſque, etiam Horapollo affirmat, qui *lib.* 2. *Hieroglyph. cap.* 65. Ægyptios tradit *Caſtorem*, ſive *fibrum* pingere, cùm deſignare volunt hominem, qui ſibi ipſi damnum inferat: quòd hoc animal, cùm ſe venatione peti videt, proprios teſtes evulſos in prædam objiciat. Author Elegiæ *de Nuce*:

Sic, ubi detracta eſt à te tibi cauſa pericli,
Quod ſupereſt, tutum, Pontice Caſtor, habes.

Quod Seſtium tamen, medicinæ diligentiſſimum, negaſſe, Plinius *lib.* 32. *cap.* 3. prodidit. Negat & Dioſcorides *l.* 2. *cap.* 36.

Caſtor, medicus antiquus, docuit piperitim herbam, quam alio nomine ſiliquaſtrum nominant, bibi contra morbos Comitiales. Plin.20.7.

Caſtor, hiſtoricus Rhodius, floruit ſub Julii Cæſaris principatu, quem aliqui Galatam vocarunt, quia in Galatiâ vixerit. Putat Voſſius, hunc eundem eſſe cum eo, cujus meminit Plin. *lib.*10. Cyrillus *lib.* 1. *contra Julianum*, ac Stephanus in *Bœotia*. Nobilis Chronographus fuit; atque eo nomine etiam laudatur Euſebio *in Chron. ad an.* 989. ubi ex Chronographiâ Caſtoris de regno Sicyoniorum, & mox de Athenienſium regno, fragmentum citat. Item ad an. 161. & 542. ubi quædam adfert ex eo de regno Argivorum. Ad hæc Tatiano etiam celebratur, & ante hos Flavio Joſepho, qui *lib.*2. *contra Apionem*, cum hiſtoricis annumerat, ex quibus conſtet, Antiochum Epiphanem, in templo Hieroſolymitano à ſe ſpoliato haud quicquam reperiſſe, propter quod Judæi à nationibus rideri mereantur. Maſſilienſis primùm fuit orator, ſi Suidæ credimus; qui & auctor eſt, ſcripſiſſe libros 5. ſive juxta alios libros 9. de epicherematis, item de perſuadendo libros 2. ad hæc artem dicendi. Sed hiſtorica ejus, quorum idem meminit, ſunt iſta: Libri 2. de Babylone, liber de Nilo, item χρονικὰ ἀγνοήματα, ſive *de ignoratione temporum*, quæ etiam Apollodorus citat, *lib.*2. & fortaſſe Auſonius *Carm.* 13. *in Profeſſores Burgidal.*

Quod Caſtor cunctis de regibus ambiguis.

Nam cùm imprimis ſoleat in temporibus peccari, eò quòd ejuſdem nominis principes confundantur: planè eſt veriſimile, Caſtorem illo opere unius nominis reges diſtinxiſſe. Scripſit præterea, eodem teſte, περὶ θαλασσοκρατησάντων: ex quo opere ſunt, quæ Euſebius, *in Chronicis*, paſſim de illis refert, qui imperio maris ſunt potiti. Porro Caſtorem hunc, atque item Thallum, diligentèr tractaſſe hiſtoriam, auctor eſt Africanus & ex eo Euſebius *lib.* 10. *Præp. Evang. cap.*3. Idem Euſeb. *lib.* 1. Χρονικῶν: Κάστωρ ἐν τῷ κανόνι αὐτοῦ φησὶν οὕτω. Adfert deinde verba, de imperio Aſſyrio, ejusque initio, quod eſt à Belo. Mentionem quoque Juſtinus Martyr facit, *parænesi* ad *Græcos*. Impenſius ſemper faviſſe Romanis, indicat cognomen Φιλορώμαιος, cujus meminit Suidas. Atque eo magis veriſimile fit, eſſe hunc ipſum Caſtorem illum, qui volumine quodam Romana inſtituta cum Pythagoricis contulit, teſte Plutarcho *in Qu. Romanis.* *Quod opus etiam ſignat, *libro de Iſ. & Oſiride.* Sed Strabo alterum etiam cognomen adfert. Nam *lib.* 12. vocatur *Saocondarius*. Refert ibidem, fuiſſe generum Deiotari, regis Galatiæ, atque ab eodem unà cum uxore fuiſſe interemptum. Suidas cauſam hanc cædis addit, quòd ſocerum eſſet criminatus apud Jul. Cæſarem. Itaque videri poſſit hic eſſe idem Caſtor, adverſus quem pro Deiotaro orationem habuit Cicero, apud Cæſarem. Sed obſtat, quòd Caſtor iſte Deiotari fuit nepos: & vocatur adoleſcens, quâ ætate tam multa ſcripſiſſe minimè fit veriſimile. Verba Ciceronis ſunt: *Crudelis Caſtor, ne dicam ſceleratum & impium, qui nepos, avum in diſcrimen capitis adduxerit, adoleſcentiæq́; ſuæ terrorem injecerit ei, cujus ſenectutem tueri & regere debebat.* Cicerone autem quis melius iſta noſſe potuit, qui cauſam Deiotari adverſus Caſtorem egit? Num igitur Strabonem & Suidam erraſſe dicemus, qui ex nepote generum fecerint? An potius ſtatuendum, Caſtorem illum, de quo Cicero loquitur, eſſe filium Caſtoris illius, de quo Strabo & Suidas? Saltem illud extra controverſiam poni poteſt, Caſtorem nepotem, de quo Tullius, eſſe filium Caſtoris Chronographi; qui cùm genere eſſet humili, ſoláque fortaſſe eruditione & facundiâ commendabilis, Regis gener factus eſt. Vide ſis Voſſium *de Hiſt. Gr.* 1. 24. *p.* 158. *& ſeqq.*

Caſtor, Curſor velociſſimus. Pauſan.

Caſtoria, urbs epiſc. Maced. apud Lacum Lychnidum. Caſtoria caſtra Anton.

Caſtorius Johannes, Monachus Anglus, ſcripſit hiſtoriam Weſtmonaſterienſem, & Chronicon patriæ ſuæ: quod orditur à Bruto ſeu Brytho illo fabuloſo, uſque ad an. 1306. Voſſ. *de hiſt. Lat. l.*2. *c.*61. Item, Epiſc. Concilio Milevitano, in locum fratris Maximiani, ſponte ſe abdicantis, ſurrogatus. Auguſt. *ep.*217.

Caſtorum lucus, ad duodecimum lapidem à Cremonâ diſtans, ut habet Tacitus. *An. lib.* 18. *Caſtoris lucus* vocatur Oroſio, *lib.* 6. *cap.* 8.

Caſtra dicta Romanis, loca naturâ atque arte, vallo, foſſâ & aggere munita: qualia ferme militum in campis tendentium erant: exiguum caſtrum *Caſtellum*, parvum verò Caſtellum *Caſtellio* vocabatur. In priſcis Notitiis Provinciarum & civitatum Galliæ, *Caſtrum* Cabillonenſe, Matiſconenſe, &c. memoratur: quæ loca olim urbes & quidem Epiſcopales fuere. Sic *Caſtrum* Rauracenſe, Auguſta Rauracorum etiam Colonia. Veteres Gallici Hiſtorici ſola capita Gentium urbes aut oppida, nec non civitates, interdum etiam municipia vocitant: cœteras urbes eis ſubjectas *Caſtrorum*, vel *Caſtellorum*, nonnunquam & Vicorum appellatione notantes. Contra in Annalibus & Chronicis rerum Francic. atque in priſcis tabulis, *Caſtra Caſtellaq́;* appellantur non pauca, quæ Vicorum nominè deberent eſſe contenta: ſive bellis everſa, ſive peſtilentiâ exhauſta, ſive lapſu temporis minora multò ac deſertiora facta ſunt, quàm olim fuerunt. Ad *Caſtella* proximè accedunt, quas Galli *Firmitates, Salvitates, Salvas Terras* & *Fortia, Montes Fortes, Montes* item & *Rupes*, vel *Roccas* & *Petras*, cum adjuncto aliquo, vocaverunt. V. Hadr. Valeſium *Præfat. in Notit. Galliæ.*

Caſtra, Indiæ intra Gangem op. Ptol. Norici urbs Anton. Alia quoque Macedoniæ inter Lychnidum & Heracliam. Idem.

Caſtra alata, urbs Scotiæ regia, *Edenburg.* vide *Alata Caſtra.*

Caſtra Alexandri, locus Ægypti circa Peluſium. Qu. Curt. *l.*4.

Caſtra Annibalis, Magnæ Græciæ portus. Plin. *Le Caſtelli* Leandro.

Caſtra Cæcilia, Luſitaniæ urbs. Plin. Hodiè *Caceres*, vel *S. Maria Guadalupe* Varrerio. Nunc prov. Eſtremaduræ, inter Auguſtam Emeritam & Caurium, in ampla planitie, 3. leuc. à Tago, 16. à Placentia, uti ab oppidul. Guadalupia in Occaſ. Baudr.

Caſtra Carulina, oppidul. Auſtr. Infer. ad amnem cognom. *Tuln*, qui una leucâ infrà ſe in Danubium exonerat.

Caſtra Celica, Hiſpan. locus inter Emeritam & Salmanticam. Anton.

Caſtra Cornelia, ſeu *Corneliana*. Africæ propriæ urbs. Plin.

Caſtra Conſtantia, civitas Gall. Celticæ in Neuſtriæ, ſeu Normanniæ provinciâ, ſic vocata, quòd ibi C. Julii Cæſaris milites *conſtanter*, ob Aremoricorum incurſiones, caſtrametabantur. Am. Marcellinus *lib.* 5. vulgò *Conſtance.*

Caſtra Cornelia, opp. Africæ, in ora, inter Carthaginem & Uticam. Ammian. Plinius, Mela.

Caſtra Cyri, regio Ciliciæ, ſic dicta, quòd ſtativa illic habuerat Cyrus, cùm adverſus Crœſum, in Lydiam, exercitum duceret. Curt. 3. 12.

Caſtra Dan, locus eſt poſt tergum Cariathiarim, ubi ſexcenti viri de cognatione Dan pernoctarunt.

Caſtra Dei, i. e. *Mahanaim*. Vide Geneſ. *cap.* 32.

Caſtra Exploratorum, locus in Angliâ, Anton. *Burgh upon Sands* Camdeno Burgus ad Sabulum; Baudrando eſt vicus in Cumbria prov. ad Itunæ æſtuar. medius inter Carleolum & Drumbourg. Hic obiit Eduard. I. Aliis *Old Carlesl.*

Caſtra Flaviana, vide *Ala Flaviana.*

Caſtra Gemina, Hiſpalenſis conventûs op. Plin.

Caſtra Germanorum, Mauritaniæ Cæſ. op. Hodiè *Brexar*, & *Berſac.*

Caſtra Hannibalis, pag. magnæ Græciæ, in littore, Eſulæ urbi proximus. Ferrar.

Caſtra Herculis, opp. Geldriæ, inſertum Duc. Juliac. verſus Ruram amnem; *Erkelens*, 3. leuc. à Juliaco, 7. à Colonia. Aliis *Herculanum.*

Caſtra Judæorum. Vide *Bubaſtus.*

Caſtra Julia, Hiſpan. op. Plin. Hodiè *Trugello*. inter Caſtra Cæcilia & Guadalupam 8. leuc. Zephyræ propior 5. leuc. diſtans ab Emerita 12.

Caſtra Lælia, Africæ min. urbs. Mela. *Dellia* ibi habet Voſſius.

Caſtra Lapidariorum, urbs Ægypti, Lib. Notit.

Caſtra Larba, Thraciæ urbs. Anton.

Caſtra Mariana, pag. Duc. Mediol. in planitie. 5. mill. à Novaria in Occaſum.

Caſtra Metallina, ſeu *Metallinum*, opp. Luſit. nunc Extremaduræ, ad Anam fl. Vid. *Metallinum.*

Caſtra Nova, Maurit. Cæſarienſis locus. Plin. 3. 4.

Caſtra Poſthumiana, locus Hiſp. Bæticæ. Hirtius, *Caſtro del Rio* hodiè dicuntur, ut vult Ambr. Moralis. Oppidul. Vandalitiæ.

Caſtra Regina, Rhætiæ Locus. Lib. Notit.

Caſtra Rhætica, vulgò *Gaſtern*, vel *Gaſteln*, ditiuncula Epiſcopatu Curienſi olim comprehenſa, nunc Suitiis & Glaronenſibus ſubeſt, ab A. C. 1436. quo Fridericus ultimus Toggienſium Comitum, cui oppignorata erat, cum aliis, obiit. Tum enim *Caſtrenſes*, ſe Pagis junxerunt, ſalvo Superiorum jure, ſed A. C. 1437. pignori *Caſtra* data ſunt iiſdem. Miſſa cum imaginum cultu hic abolita eſt, A. C. 1529. Dein Tigurini Rhætis Toggiiſque juncti ibidem contra Suitios bellum geſſerunt. Vid. Stumpf. *de Rhætis, lib.* 10. *cap.* 28.

Caſtra Vetera, Urbs Cliviæ Duc. *Santen*. Inter Veſaliam & Calcariam. Vid. *Vetera.*

Caſtra Vicelliana, Morali & Varrerio *Medelin*. Vid. *Caſtra Metallina.*

Caſtra Vinaria, Hiſp. urbs. Ptol.

Caſtra Ulpia, nomen urbis. Anton. Hanc Simlerus *Cleve* exiſtimat, Clivienſis ducatûs primariam civitatem.

Caſtratius, cùm tempore Syllanæ diſſenſionis Placentiæ gereret magiſtratum, & Cn. Carbo Coſ. Marianarum partium obſides peteret Placentinos, ne Placentia ad Syllam deficeret, negantique Caſtratio dixiſſet, multos ſe habere gladios: *At ego annos*, reſpondit. Val. Max.

T. Caſtratius, Rhetoricam Romæ docuit, ubi locum principem declamandi ac docendi habuit, ſummâ authoritate gravitateque vir, & à D. Hadriano ob mores atque literas ſpectatus. Lege *Caſtritius*, & vide diſcipulum ejus Gellium *lib.* 11. *cap.* 13. & *lib.* 13. *cap.* 20. ubi ſeveritatem ejus, contra duos Auditores nimiùm ornatos, exponit.

Caſtrum.

Caſtrenſis pagus, ſeu comitatus, in Belgica ſecunda, ad flumen Moſam, memoratur in diviſione regni Ludovici Pii. In hoc Doncherium, Calvus Mons Caſtellum diœceſeos Remenſis *Chaumont*, à Doncherio 7. leucis diſſitum, 2. à Caſtro Portiano: Vicus Caſtricenſis, unde Pago nomen, Maceriæ, &c. Quidam ad flumen *Barr* poſitum, & uſque ad Moſam amnem, cui Doncherium adjacet, pertinuiſſe dicunt. Barus autem fluv. alluit vicos Barum, Broilum, Solium, Novam villam, & paulo infra in Doncherium in Moſam evolvitur. Hodiè nomen Comitatus Caſtrenſis exolevit cum Reiteſtenſi Comitatu confuſi. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Caſtrians, populi ab Aureliano Imp. magnâ ex parte intercempti. Vopiſcus.

Caſtrilocus, aliàs à ſitu *Montes*, vulgò *Mons en Hainau*, olim *Caſtrilucium*: ubi antehac cœnobium nobile Monachorum, hodie Canonicarum nobilium. V. Hadr. Valeſium. *Notit. Gall.*

Caſtrimonium, oppidum Volſcorum, in Latio nunc forſan *Caſtro*, in Campania Romana, verſùs Lirim fluvium & conf. regni Neapolitani, medium inter Aquinum & Pipernum, 12. milliaribus ab Alatrio, & totidem à Sorâ in auſtrum, 20. autem à Signia in ortum.

Caſtrocomium, Iberiæ locus. Cedrenus.

Caſtrodunum, vulgò *Chateau-Dun*, urbs Galliæ, caput regiunc. Dunenſis, olim *Urbs-clara* ſeu *Rubeclaire* dicta. Hic à Sigeberto R. Prometo Epiſcopo conſtituto, Pappolus Epiſc. Carnotenſis reſtitit. An 573. V. Gregor. Turon. *l. 7. T. V. Conc.* Duchenium, *antiq. Urb. Gall. c. 4. de Balliviatu Bleſenſi.*

CaſtroZarba, Thraciæ op. Procopius.

Caſtruccius Caſtracanus, Tyrannus Lucenſis, Piſtorium cepit, à Johanne XXII. excommunicatus, A. 1326. Filii ejus duo à Ludovico Bav. pulſi. Antonin. *tit. 21. cap. 5. §. 6.* Macchiavellus, *in vita ejus*. Blondus, Villanius, Sabellicus, Leand. *deſcr. Italia.*

Caſtrum, vul. *Caſtro*, urbs fuit Hetruriæ, Ducatus Caſtrenſis caput. Ducis Parmæ antea, munita, & epiſcopalis; ſed ab Innocentio X. Pontifice Romano funditus everſa & deleta fuit anno 1646. & ejus epiſcopatus Aculam translatus, erat juxta amnem Olpitam, 13. milliaribus ab ora maris Tirrheni, & paulò minùs à Soana in auſtrum, uti à Tuſcania in occaſum. Ab ea regiuncula adjacens dicta fuit *Stato di Caſtro*; eſtque inter agros Senenſem ad occaſum, & Urbevetanum ad Boream, Patrimonium D. Petri ad ortum, & mare Mediterrâneum in auſtrum, nunc in ditione Rom. Pontificis. Altera autem urbs Caſtrum dicta, in Salentinis, eſt Caſtrum Minervæ. Vide ibi.

Caſtrum, ſeu Caſtrum Albienſium, vulgò *Caſtres*, urbs Galliæ, in Occitania, ad Acutum fluvium, epiſcopalis facta anno 1317. à Joh. XXII. ſub Archiep. Bituricenſi. 6. leucis diſtat à Carcaſſona in Boream Albigam verſùs, à qua tot leucis diſſita, & 10. à Toloſa.

Caſtrum, urbs Siciliæ exciſa, apud Arcatam opp. teſte Faz. ab Aluntio 15. mil. paſſ. in Cæc. Patria Epicharmi.

Caſtrum ad Ladum, ſeu Caſtrum Lidium, vulgo *Chateau du Loir*, opp. Galliæ, in Cenomanenſi provincia, ad Lædum fluvium. Sedet inter Turones ad 8. leucas, & Cenomanum ad 9. circiter, prope confinia Turonenſis agri.

Caſtrum Alio, vulgò *Chaſtel Allion*, ad Oceanum, in priſcis Santonum finibus, non procul Rupellâ: diœceſi huic nunc attributum, & cum Rupella, aliiſque locis Santonicæ diœceſi exemptum, poſtquam ſedes Malliacenſium Epiſcoporum apud Pictones aucta, & Rupellam translata eſt. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Caſtrum Altum, vulgò Caſtralla, teſte Beuthero, opp. Hiſp. Tarrac. medium inter Saguntum ad merid. & Carthaginem veterem ad ſeptentr. cæde Amilcaris memorabile, Liv. *l.* 24. in regno Valentiæ. Floriano autem eſt *Caſtel Seras*.

Caſtrum Aragonenſe, vulgò *Caſtel Aragoneſe*, urbs Sardiniæ inſulæ, in parte Boreali, ſat ampla & culta, totiuſque inſulæ poſt Calarim prima, & probè munita, in ora littorali, prope oſtia fluvii Aragonenſis, cum portu ſatis capaci. 24. milliaribus diſtat à Saſſari in Boream, 80. ab Arborea, & 100. circiter à Calari pariter in Bor. Aliàs Tibula dicta fuit.

Caſtrum Bononienſe, vulgò *Caſtel Bologneſe*, oppid. Italiæ, in ditione Bononienſi, quanquam in Romandiola inſertum, in via Æmilia, inter Imolam & Faventiam, ſub dominio Summi Pontif.

Caſtrum Briandi, vulgò *Chaſteau Briant*, opp. Galliæ, in Britannia, verſùs Andegavenſem provinciam, 10. leucis à Nannetis in Boream, cum caſtro antiquo.

Caſtrum Brientii, in Britannia min. à Brientio conditore vel domino. Vulgò *Chaſteau briant*. Hadr. Val. *Notit. Gall.* V. *Caſtrum Briandi.*

Caſtrum Britonum, Script. Scot. *Dunbritton*, oppidum eſt Scotiæ, in Levinia provincia, cum arce munitiſſima, ubi Levinus fluvius cadit in Glottam fluvium. Diſtat. 8. miliaribus à Glaſco. Vide *Dumbretonium.*

Caſtrum Caledonium, vulgò *Dunkelden*, urbs eſt Scotiæ, ad Tavum fluv. in Perthia provincia, verſùs Atholiam regionem, 10. milliaribus à Perthia urbe in Boream. Eſt epiſcopalis ſub Archiepiſcopo S. Andreæ; fuitque malè habita ab Anglis hiſce ultimis temporibus.

Caſtrum Cameracenſe, vulgò *Catteau Cambreſis*, oppid. Belgii, in agro Cameracenſi, bellis nuper deformatum. 5. leucis diſtat à Cameraco in ortum, & 2. à Landreccio, ad Sellam fluvium.

Caſtrum Caninum, vulgò *Chaſteau Chinon*, non longè a fonte fluminis Icaunæ, in diœceſi Auguſtodunenſi, cum Prioratu S. Chriſtophori Cluniaco ſubjecto. Hadr. Valeſ. *Not. Gall.*

Caſtrum Celſum, in diœceſi Namnetenſi, ad Ligerim, celebre olim, nunc *Chantoceaux*. Idem.

Caſtrum Cenſorium, ad ripam Icaunæ, non procul à Chora fluvio & Vicceliaco. Vulgò *Chaſteau Sanſoy*, pro *Chaſteau Cenſoy*. Pago Nivernenſi attribuitur à Coquillio.

Caſtrum Corbolinum, Gall. *Corbeil*, opp. Gall. ad fluv. Sequanam, 14. Ital. milliarib. ab urbe Pariſienſi diſſitum.

Caſtrum Francum, vulgò *Caſtelfranco*, opp. Italiæ, in ditione Pontificia & agro Bononienſi, & medium ferè inter Mutinam & Bononiam, prope Panarum amnem. Ei adjacet Arx Urbana, ab Urbano VIII. Pontifice Maximo extructa in tutelam confinii Status Eccleſiaſtici contra Mutinenſem Ducatum.

Caſtrum Gandulphi, vulgò *Caſtel Gandolfo*, oppidum Italiæ, in Latio. Vide *Arx Gandolphi.*

Caſtrum Guelphum, vulgò *Caſtel Guelfo*, oppid. Italiæ, in Ducatu Parmenſi & in via Æmilia. Paucis nunc conſtat incolis, eſtque prope Tarum amnem, & medium inter Parmam & Burgum S. Domnini.

Caſtrum Gonterii, vulgò *Chaſteau Gontier*, opp. Galliæ, in Andegavenſi provincia, ad Meduanam fluvium, in limite Cenomanenſis provinciæ, & medium ferme inter Andegavum & Lavallium. Hic diverſa Concilia, V. Laur. Bouchelium, *nomencl. Syn. & Autor. edit.* 1609.

Caſtrum Heraldi, vulgò *Chaſtellerant*, urbs Galliæ, in Pictavenſi provincia, ad Vigennam fluvium, 6. leucis infra Pictavium, verſus Turones. Prope urbem hanc cerva militibus Clotarii M. vadum oſtendit, contra Maricum Gothum ituris. Olim Vice Comitatus, poſtea à Franciſco I. in Ducatum erecta & Paris dignit. in gratiam Franciſci Borbonii. Duchenius *aux recherches des Villes.*

Caſtrum Inui, erat oppidulum Rutulorum, in Latio, in ora littorali maris Tirrheni. Situm inter Antium & Aphrodiſium, teſte Brietio.

Caſtrum Iphium ſeu Taxianum, vulgò *Chaſteau d' If*, arx Galliæ in ſcopulo, in ora Provinciæ, prope Maſſiliam urbem, undique mari cincta, parva, ſed munita.

Caſtrum Lamberti, vel *Lamperti*, verſus Aquilonem à Ptolemaide quatuor, contra Auſtrum verò à Sandalio *Caſtro* tribus diſtans miliaribus, ſub monte Saron, juxta mare, ſitum, eſt in tribu Aſer.

Caſtrum Lidi, opp. in Cenomanis, Turonibus finitimum, vulgò *Chaſteau du Loir*. V. *Caſtrum ad Ladum.*

Caſtrum Lucii, in Lemovicibus, in cujus obſidione Richardus Angliæ R. vulneratus occubuit, A. C. 1199. Vulgò *Chalus*. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Caſtrum Luna, vulgò *Chaſteau de la Lune*, ad ripam Riſelæ, in Aulercis Eburovicibus. Idem

Caſtrum Minerva, vulgò *Caſtro*, urbs fuit Salentinorum, nunc regni Neapolitani, in prov. Hydruntina, epiſcopalis, ſub Archiepiſcopo Hydruntino, in ora littorali maris Ionii, aliàs malè habita à Turcis, nunc utcumque reparata & munita. 6. milliaribus diſtat ab Hydrunto in auſtrum, 9. ab Alexano in Boream, & 16. à Iapygio promontorio, centum autem & ampliùs à vico Grottaria dicto, in Calabria ulteriori.

Caſtrum Nantonis, vulgò *Chaſteau Landon*, urbecula Galliæ, in Inſula Franciæ & Vaſtinio agro, 2. leucis à Nemurtio in meridiem, & 4. à Montargio, 20. autem à Lutetia.

Caſtrum novum in ora Hetruriæ, Plin. Liv. & al. locus provinciæ Patrimonii S. Petri, in ora maris Tyrrheni, nunc Caſtrum S. Marinella dictum, in ditione Barberinorum, ut ex conjectura liquet, & ex loci diſtantia inter Pirgos & Centumcellas, cum portu aliàs capaci, ſub dominio Rom. Pontificis. Caſtrum novum alterum Blond. Leand. eſt in Aprutio ulteriori, in ora ſinus Adriatici, nuncque tantùm ſuperſunt rudera *Calveno* dicta, ad oſtia Romani fluvii.

Caſtrum novum, Caſſiod. *Caſtel Novo*, opp. amplum Liguriæ, ad Iriam, ſeu Scripiam fluv. inter Dertonam urb. 5. & Ticinum in Bor. 20. mil. paſſ. à Gothis, teſte Caſſiod. ædificatum, Baudrand.

Caſtrum novum, vulgò *Caſtel novo Tortoneſe*, quia in Dertonenſi agro. Dicitur etiam ad differentiam aliorum *Caſtel novo de Scrivia*; eſtque in Ducatu Mediol. 3. milliaribus à Pado fluvio.

Caſtrum novum item, Vet. Inſ. urbs Dalmatiæ, ad ſinum Rhizonicum, Aſcrivio urb. finitima, in ora: ubi ſedes eſt Epiſcopi Riſinienſis, nunc ſub Turcis. Baudrando *Caſtel novo*. opp. eſt Turcarum probè munitum, aliàſque à Chriſtianis tentatum irrito conatu, diſtat 10. milliaribus à Cattara in occaſum, & totidem à Rhizino, 22. autem à Budua in Boream.

Caſtrum novum, Chriſtianorum præſidium in montanis, quæ Tyrenſi urbi ab Oriente adjacent, ſitum eſt in monte Aſer.

Caſtrum novum Graſnianum, vulgò *Caſtel novo di Carfagnana*, oppidum amplum Italiæ, & caput Caferonianæ ſeu Graſinianæ regionis, ubi arx munita, dicta Mons Alphonſus. Subeſt Duci Mutinenſi; ſedetque versùs montem Apennini, & prope amnem Sercium, 20. milliaribus à Lucca in Boream.

Caſtrum Novum de Strictis fontibus, ita dictum, quòd recentius eſſet aliis caſtris proximis, & fontes haberet anguſtos. Vulgò *Caſtelnau de Stretefons*, aliàs abſolutè *Caſtelnau*, 3. leuc. ab urbe Toloſa.

Caſtrum Octavianum, vulgò *S. Locat*, teſte Morali, pag. Hiſp. citer. apud. Barcinonem urbem.

Caſtrum Porcianum, vulgò *Chaſteau Portien*, urbecula Franciæ, in Provincia Campaniæ & Retelenſi agro, ad Axonam fluvium, Principatus titulo clara, vix 2. leucis à Retelio in occaſum, & 8. à Remis in Boream. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Caſtrum Radulfi, in Biturigibus, hodiè *Chaſteau Roux*, pro *Chaſteau Raoul* vel *Roul*. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Caſtrum Raimaldi, vel *Reginaldi*, hodie *Chaſteau Renaud*, in Turonibus, ad fluv. Braennam, *la Braule*. Proximum habet Buculium, *le Boulay*, locum olim Prioratu, nunc collegio Canonicorum illuſtrem. Idem.

Caſtrum Reginaldi, vulgò *Chaſteau Regnault*, caſtrum munitum Franciæ, in Retelenſi agro, in colle, cum titulo Principatus, ad Moſam fluvium, duabus leucis infra Carolopolim, in limite Leodienſis dominii.

Caſtrum Regium, quondam dominorum Teutonicorum, quod contra Vulturnum à *Caſtro* Indi tribus, contra Africam autem à Tabernaculo Aber Cinæi quatuor miliaribus in valle ſitum, optimis quibusque fructibus abundabat, eſt in monte Aſer.

Caſtrum Rufum, vulgò *Chaſteau Roux*, oppidum Galliæ, in provincia Bituricenſi, Ducatus titulo inſignitum, ad Ingerem fluvium, 7. leucis ab Exeloduno in Auſtrum. Dicitur etiam, & forſan meliùs, *Caſtrum Rodulphinum*.

Caſtrum S. Angeli, vulgò *S. Angelo*, oppidum Italiæ, in Ducatu Mediolanenſi, non longè à Lambro fluvio, & 7. milliaribus à Laude Pompeia.

Caſtrum Stiliconis, vulgò *Caſtion*, teſte Merula, opp. Inſubr. in agro Mediolanenſi, à Mediolano 25. mil. paſſ. Vareſium versùs 7. à Stilicone viro clariſſimo Honorii Aug. ſocero, à Claudiano verſibus celebrato, nominatum, prout alia caſtra, ſive oppid. ejuſdem nominis non modò in Italia, ſed in Galliis.

Caſtrum Theodorici, vulgò *Chaſteau Thierry*, urbs lepida Galliæ, in Campania regione, ad Matronam fluvium. Ducatus titulo gaudet. 10. leucis diſtat à Meldis in ortum, & 12. à Remis. Hic Concil. an. 933. urbe à Rodolfo obſeſſâ, Flodoard. *in Chron. T. IX. Concil.*

Caſtrum Truentinum, Cic. App. Liv. opp. Piceni exciſum, ad oſtia Truenti fluv. Vide *Truentum*.

Caſtrum Villanum, quaſi villa munita, vulgò *Chaſteau Vilain*, locus Comitatûs titulo inſignis, in finibus Lingonum. V. Hadr. Valeſium, *Notit. Gall.*

Caſtrum Vulpinum, vulgò *Chaſteau Renard*, opidulum Galliæ, in inſula Franciæ & Vaſtinio agro, ſupra amnem *Ovayne*, 2. leucis à Montargio, & 27. à Lutetia in meridiem, ſub dominio utili Principis Auraici.

Caſtula, op. Etruriæ inter Aretium 5. & Cortonam, medium ferè intra montes, 10. m.p. non obſcurum, vulgò *Caſtiglione*, niſi ſit aliud ad lacum Thraſymenum, à priore 20. m.p. in merid diſtans. long. 35.15. lat. 42.40. Baudrando eſt, 4. mill. à Clani palude, ſub M. D. Hetruriæ. 15. mill. in Boream ab altero opp. *Caſtellione* dicto, juxta lacum Thraſimenum, in agro Peruſino, in ditione Pontifica.

Caſtulo, urbs olim epiſc. nunc pagus Hiſp. Tar. Appiano, Καστάλων, Straboni corruptè Κλάστων, & Καστάλων, & Καίστυλον. Artemidoro, Polybio & Stephano Καστάλων. Ejus mem. Silius *lib.* 13.

Caſtulo Phœbei ſervat cognomina vatis.

Et paulo pòſt:

Fulget præcipuis Parnaſſia Caſtulo ſignis.

Populi *Caſtulonenſes* Plinio. Oretanorum urbs maxima eſt (inquit Bochartus) Bæticæ finis verſus Orientem, ubi Bætis ne ſcaphis quidem eſt pervius, propter confragoſas crepidines, quibus utrimque obſidetur. Res expreſſa in Strabone, qui, poſtquam Bætin ſtadiis fere quingentis Hiſpalin uſque, ὁλκάσιν ἀξιολόγοις, onerariis grandioribus, navigari docuit, & minoribus uſque ad Ilipam & Cordubam uſque ſcaphis, Τὸ δ' ἄνω, inquit, τὸ ἐπὶ Κλαστῶν (lege Καστάλωνα) οὐκ ἔστι πλώιμον: παράλληλοι δέ τινες ῥάχεις ὄρων παρατείνουσι τῷ ποταμῷ. Ubi Ῥάχεις ſunt rupes, ad quas fluctus cum fragore alliduntur: unde Proverbium in loquaces, ῥαχίας λαλίστερος, ripâ aut litoris crepidine loquacior. Cùm autem ad hujuſmodi ῥάχεις ſita fuerit *Caſtulo*, ut Geographus author eſt, ab aquarum fragore videtur eſſe appellata, quia קסטלת *caſtala* ab Arabibus *fluvii fragor* dicitur. Hoc ſaltem veroſimilius, quàm quod Græci fabulantur, non aliâ ratione freti, quàm vocis ſono, Caſtalium, Caſtaliæ nymphæ filium, à quâ prope Cyrrham & Parnaſſum fons Caſtalius dictus eſt, Caſtulonem in Hiſp. condidiſſe. Unde Silius *lib.* 3. de Imilce uxore Annibalis, quæ Caſtulone nata erat, ut ex Livio diſcere eſt:

——— *Cyrrhæi ſanguis Imilce*
Caſtalii, cui materno de nomine dicta
Caſtulo. ———

Ad Caſtulonem meminit Strabo fodinæ plumbi, cui argentum erat admixtum. Sed & agenti fodinas in eodem agro memorat his verbis Polybius, *lib.* 10. Ἐν ταῖς περὶ Καστάλωνα χώραις, περὶ Βαικύλων πόλιν, οὗ μεγαλεῖα τῶν ἀργυρείων μετάλλων. Hæc *Baecula* eſt *Obulcum* Ptolemæi, cui vicina fuit Caſtulo ad Bætim, non ad Anam, ubi deſcribunt πιναξογράφοι. Sed, in Caſtulonis ſitu, fefellit illos numerus latitudinis, qui in Ptolemæo corruptus eſt, ut Caſaubonus rectè obſervat. De Caſtulone plura qui volet, Livium legat *lib.* 24 & 28. Nunc tenuis vicus eſt, infra montes, ubi tranſitus *Puerto de Muradal*, inter Caſtellam nov. & Andaluziam.

Caſtum Nemus, alluſum ad caſtum Cereris, apud Romanos. Fuit tamen, cùm ſuſpicarer, *Caſtum Nemus* propriam quandam appellationem Teutonicam fuiſſe, quæ arcani illius vehiculi nomen exprimeret, dictumque adeò *CaſtenWald*. Vocatur hodie ſilvæ etiam Martianæ pars, apud Briſiacum, eo nomine, an à ſimili ratione? Nam de Caſtaneis nugæ ſunt, cùm ſilva tota obſita quercubus. Ortelius locat in inſulâ Oceani.

Caſventilani, Italiæ pop. in 6. Regione. Plin. 3. 14.

Caſuentum, fluv. in ſinu Tarentino. Plin. 3. 11. quem Leander *Vaſento* dici ait; in Calabria ſup. eſt. *Baſentium* Diaconus vocat. Baudrando Lucaniæ fluv. trans Apenninum eſt, nunc Baſilicatæ prov. inter Bradanum & Acalandrum. In ſinum Tarentinum ſe exonerat, 24. mill. à Tarento in Occ. *Barentinus amnis* eſt apud Jornandem, ſub cujus alveo Alaricus Gothorum rex ſepultus fuiſſe dicitur. Fuit etiam *Caſuentium*, vel *Caſuentum* Colonia Romanorum, teſte Frontino.

Caſula, Africæ propriæ urbs. Ptol.

Caſurgis, Praga urbs, Bohemiæ totius caput. Ptol. long. 37.20. lat. 49.59. Sanſoni verò & Ortelio nunc eſt *Caurzim*. V. *Caurzima*.

Caſus, inſula prope Rhodum, Phœnicibus erat קש *cas*, id eſt, *ſtipula*, vel *minuta palea*, quam ventus rapit. Cur autem inde dicatur inſula *Caſus*, ſibi non conſtare ait Bochartus. Tantùm conſtat ſic dici, quia Caſi allud nomen eſt *Achne* Plin. 5. 31. *Rhodiorum inſula Carpathus, quæ mari nomen dedit, Caſus, olim Achne, &c.* Achne ſcil. Græcis id ipſum eſt quod Ebræis קש *cas*. Heſych. Ἄχνη, τὸ ἄχυρον, id eſt, *palea*.

Catabanes, pop. Arab. deſertæ, quos Strabo *lib.* 6. *Catabanenſes* vocat. Horum regionem Eratoſthenes thuriferam eſſe perhibet; Φέρει δέ, inquit, λιβανωτὸν μὲν ἡ Κατταβανία. Plin. *lib.* 12. *cap.* 14. ſolùm thus ſcribit avehi per Gebanitas (nam Catabanos & Gebanitas eoſdem eſſe veriſimile videtur) *Evehi*, inquit, *non poteſt*, niſi per Gebanitas, itaque & eorum regi penditur vectigal. Unde nomina; *Gaba* enim vel *Geba tributum exigere*, & *Catab*, vel *Cetab ſcribere* ſig. Putat igitur Bochartus, Syros mercatores gentis avaritiam his epithetis potius, quàm nominibus ſugillaſſe, quòd videretur modum excedere in aromatum, quæ efferebantur, deſcriptione, & vectigalium exactione. Unde ſequitur in Plinio, *Sunt & quæ ſacerdotibus dantur portiones, ſcribiſq; regum certa.* Obiter emendabis Dionyſium *Verſ.* 959. ubi vulgò Κλεταβανοὶ corruptiſſimè, lege Καταβανοί. Sic duo Interpp. Priſcianus,

Minnæiq; maris prope Rubri litora vivunt
Atq; Saba, poſt hos nec non habitant Catabeni.

Feſtus Avienus,

——*Rutili contermina ponti*
Minnas, Sabataq; tenent ſuperi, impiger ampla
Æquora diſſulcat gleba ditis Catabenus.

Catabathmus, urbs olim, nunc pagus Marmaricæ litor. inter Cyrenem ad occ. 174. & Parætonium ad ort. 129. m.p. Anton. *Carto* Moletio; *Capo d'Alber* Theveto. Mela 1. 8. *Catabathmus vallis devexa in Ægyptum finit Africam.* Salluſtius vocat *declivem altitudinem*, ſed non addit, in quam partem vergat iſta declivitas. Inquit enim *in Jugurthino*; *Africam habere ab ortu ſatis declivem altitudinem, quem locum Catabathmon incolæ appellant.* Καταβαθμὸν vocat Æſchylus *in Prometheo*, ridiculè verò ponit ad fontes Nili. Sed ignoſcendum hoc Æſchylo, qui non major inter Græcos fuit Geographus, quàm fuerunt apud Romanos vel Seneca, vel Lucanus. Non rectè verò interpres Solini hunc Catabathmum, qui terminus fuit Cyrenaicæ, arenoſum fuiſſe colligit, ex loco illo Stephani, Καταβαθμὸς τόπος ἐν Λιβύῃ, μεταξὺ τοῦ Ἄμμωνος καὶ τοῦ Παραιτονίου. Locum enim iſtum non poſſe accipi, niſi de Catabathmo parvo, nemo, ut opinor, negabit. Iſ. Voſſius.

Catabolum, Ciliciæ urbs. Anton.

Catacecaumene, Phrygiæ regio, quam alii Myſiæ, alii Mæoniæ aſcribunt, ut videre eſt apud Strabonem. Sed eandem Phrygiæ Heſychius tribuit vocabulo Ἐκκαύμενη. Ἄσπρος, inquit, ὑπὸ τὴν Κα-

τῆς Κατακεκαυμένης τῆς Φρυγίας χώρας. Diodorus item Siculus, quo loco fabulatur Ægidem belluam ignivomam à Pallade occiſam, τὸ μὲν πρῶτον φανῆναι περὶ τὴν Φρυγίαν, καὶ κατακαῦσαι τὴν χώραν, ἣν μέχρι τοῦ νῦν κατακεκαυμένην Φρυγίαν ὀνομάζεσθαι. Tam vero, quàm quod alii apud Strabonem, ἐν τοῖς κεραυνοβολίοις καὶ πρηστῆρσι, *fulminibus & ignium procellis*, hoc contigiſſe dicentes eò referunt fabulam Typhonis, à Jove ſc. fulmine icti. Utut ſit, *Catacecaumene* dicitur Phrygiæ portio, circa Cayſtrum & Mæandrum & urb. Philadelphiam, de quâ Apocalypſ. *cap.*3. *Verſ.*7. cujus campeſtris regio eſt τεφρώδης, id eſt, *cinericia*, montana autem & laxoſa μέλαινα ὡς ἐξ ἐπικαύσεως, *nigra tanquam ex aduſtione*. Terra denique tota eſt εὔθρυπτος καὶ ψαθυρὴ, *fragilis & friabilis*, πλήρης τε ἁλμυρίδων καὶ εὐεκπύρωτος, *plena ſalſuginis, & facile inflammatur*. Eſt etiam inſula in mari Rubro. Steph.

Cataceti, Aſiæ pop circa Mæotim. Plin. 6.7.

Catacium, Urbs ampla Calabriæ ulter. In colle. 3. mill. ab ora ſinûs Scillacei, a Scillaceo & Bellicaſtro 11. mill. diſtans. Vulg. *Catanzaro*.

Catacumba, cœmeteria antiqua ſubterranea, prope & extrà muros Romæ, ad aliquot milliaria extenſa à Chriſtianis, ubi ſæpe degebant tempore perſecutionum. Ut Calepodii, Calliſti, Prætextati, Priſcillæ, &c. cœmeteria.

Catada, Africæ propriæ fluvius. Ptol.

Catadra, Æthiopiæ ſub Ægypto opidum.

Catadupi, pop. Æthiopiæ apud Catarractas Nili incolentes; unde nomen *Catadupa*. Cic. *de Somnio Scip. Hoc ſonitu oppleta aures obſurduerunt: nec eſt ullus hebetior ſenſus in nobis; ſicut ubi Nilus ad illa, quæ catadupa nominantur, præcipitat ex altiſſimis montibus: Ea gens, quæ illum locum accolit propter magnitudinem ſonitûs, ſenſu audiendi caret.* Vide Sen. *Nat. Qu.* 4.2. Amm. Marcell. *lib.* 22. Plin. 5.9. nec non Vitruvium *lib.* 8. *cap* 2. & Weſlelin. *de Adm. Nili. cap.* 5.

Cataa, Perſidis inſula. Arrianus

Catabates, Jupiter, hoc eſt, *deſcenſor*, ut meminit Pauſan. *in Eliacis*, aram habebat in Olympia, ubi & Themidis fuit & primum Terræ oraculum. Sunt qui ideo ſic appellatum tradant vel propter fulmina, vel quòd a cœlo ſæpe deſcendiſſe putaretur ad amores potiendos: huic Jovi Scarabæum fuiſſe in tutela datum, ſcribit Ariſtophanes.

Catæonium, Marmaricæ promunt. Ptol.

Cataja, Reg. Aſiæ, in Tartaria, verſus Ortum & terram Eſonis maximè extenſa, inter Tartariam veram ad Bor. Sinas ad Auſtr. & Turcheſtaniam ad Occas. Ejus partes Europæis notæ ſunt, Tangutum, Tenducum & Tainfujum; creditúrque Serica antiquorum. Primaria ibi Urbs Cambalum, quæ & ampliſſima. Ibi & urbs Caindou, linteo tenuiſſimo, quod ex ſecreta arborum cortice conficitur, celeberrima. Tota hæc regio populoſa & omnium rerum proventu opulenta fertur. Plin. *lib.* 6. *c* 17. Marc. Paul. *lib.* 2. Cathainum jugum cœpit. An. 1127. cum Tartari Sinenſe jugum excuſſiſſent.

Catalauni, pop. Galliæ, qui olim Vadicaſſes, quorum urbs Noviomagum tum dicta: in Gallia Lugdunenſi ſeu Celtica primùm locati; poſtmodum, hac in duas, ut & Belgicâ in totidem diviſâ, Belgicæ ſecundæ attribui cœperunt. Ab his Vadicaſſibus nomen habet ad Matronam ager, *la Galeveſſe*, eſtque ex parte quidem Meldorum Meldicæque diœceſeos, ac etiam Sueſſionum; ſed ex majori parte Catalaunorum ſeu Vadicaſſium, Catalauni eæque parœciæ. Cæterum ante annos 500. Catalaunos *Chaalons* dici cœpiſſe & *Chalonges*, oſtendit Hadr. Valeſius *Notit. Gall.* qui addit, Epiſcopos Catalaunorum, jam tum dominium aliquod & aliquam juriſdictionem, in urbe ſua habuiſſe, Comitivam puta atque Pariatum aut certe ſaltem aliquid, quod utrique originem dederit. Vid. infra in voce *Catalaunum*.

Catalaunia, mel. Catalonia, reg. Hiſp. citer. inter mare Mediter. ad ort. Arragoniam ad occ. mont. Pyrenæum ad Sept. & Iberum fluv. ad Auſtr. à regno Valentiæ fere dividentem. Principatus tit. clara, aliâs parum Comitib Barcinonenſibus, dein Regibus Arag. Ejus pars, nempe Comitatus Ruſcinonenſis Gallis ſubeſt, ab An. 1660. Regio eſt montuoſa, ſed ferax, & valde rigua, ejusque incolæ libertatis amantiſſimi. Ingenti motu intremuit, An. 1427. horrendo dein diluvio tantùm non tota ſubmerſa eſt, An. 1617. Metropolis Barcino eſt, reliquæ, Tarraco, Tortoſa, Gironna, Lerida, &c. Vid. *infra*. Ibi Monaſterium Monſerratenſe, peregrinorum ex univerſo orbe affluxu nobile. Hiſtoria compendio ſic habet: Carolus Martellus Catalaunos juvit, contra Mauros Hiſpaniæ, qui ſub Carolo M. regione hac potiti. His Barcinone ereptâ à Ludovico Pio, Catalaunia proprios habuit Principes, donec Arragoniæ unita eſt, Vid. *Barcino*. An. 1640. Joſepho Margarito nobili annitente, incolæ, jugo Hiſpanico excuſſo, Gallos receperunt, hinc per 20. an. belli hic cruenti theatrum. Donec An. 1659. ſic inter utramque Coronam conventum, ut Montes Pyrenæi litem deciderent, Cataloniaque cum Comit. *de Cerdanna*, quæ trans, Hiſpanorum, Ruſino autem & Confluentia, quæ cis montes ſunt, Gallorum eſſet. An. 1674. bello inter Hiſpanos denuo & Gallos exorto, rurſus alternantis Fortunæ ludus eſt.

Urbes Catalauniæ.

Barcino, *Barcelona.*	Rhoda, *Roſes.*
Cardona.	Celſona, *Selſona.*
Dertuſa, *Tortoſa.*	Tarraco, *Tarragona.*
Gerunda, *Girona.*	Vicus, *Vich d' Oſona.*
Ilerda, *Lleyda.*	Urgela, *la Ceu d Urgel.*

Catalaunici campi, à *Catalaunis* urbe dicti, *Mauriaci* quoque, Jornandi vocati, 100. leucas in long. 70. in latit. eo teſte habent. Hic Aurelianus Aug. Tetricum, & Ætius Magiſter militum, Gothicis adjutus auxiliis, Attilam Hunnorum Reg. & Chlotarius Jun. Francorum Rex Theodorici liberos, inprimis Sigebertum Regem pars dolo, pars prælio ſuperavere. Cæterum *Mauriacos* campos, a Mauriaco in Tricaſſibus *Merg* dictos, ab urbe Catalaunis 51. m.p. abeſſe indicat Æthicus *in Itiner.* Vid. Hadr. Valeſium *Not. Gall.*

Catalaunum, duæ ſunt hujus nominis in Galliâ civitates, una ampla & munita in Campania, inter ſplendidas urbes Belgicæ ſec. Amm. Marcell. tertio loco, Notit. vett. ad fluv. Matronam ſita, quæ Gallicè profertur *Chaalons* per duplex *a*. Ab hac dicti *Catalaunici campi*, ubi Attila devictus à Gallis, Gothis & Romanis. Vid. *Cathelauni*. Moterio vulgaris hic error eſt, creditque *in campis Secalaunicis*, prope Aurelianum, hoc factum, aliter Valeſio ſentiente. Vid. ſupra. Hic Concilium, an. 1115. contrà Henricum IV. Imper. à Legato Paſchalis II. &c. V. Rapinum, *de Epiſc. Catalaun.* Gall. Chriſt. *tom.* 2. *pag.* 501. long. 25. 40. lat. 48. 58. Altera vero in Burgundiâ, & *Chalons* vulgò vocatur per ſimplex *a*. Vid. quoque *Cathelauni*.

Catamana, Syriæ urbs Comagenæ reg. Ptol.

Catamanteles, Regnum in Sequanos, multis annis obtinuit, & à S.P.Q.R. amicus appellatus eſt. Cæſ. *l.* 1. *Comm.* Germanicum nomen fortè fuit *Kalmantel*.

Catamitus, à veteribus Romanis nec dum aſſuetis Græcæ linguæ appellatus eſt, qui *Ganymedes* Græcis dicebatur, & Jovi in deliciis fuiſſe traditur. Ita enim iidem *Alcedonem* quoque *Halcyonem* dixerunt, ut Feſtus obſervat. Idem Feſtus: *Catamitum*, inquit, *pro Ganymede dixerunt, qui fuit Jovis Concubinus*. Vetus Gloſſ. *Catamitus, Ganymedes.* Arnobius *lib.* 4. *adverſus Gentes: Alcmena, Electra, Latona, Laodamia, mille aliæ virgines, ac mille matres: cumque illis Catamitus poſt pudoris ſpoliatus eſt honeſtate.* Loquitur ibi de ſtupris Jovis. Unde Cic. *Phil* 2. *catamitum* pro *molli & effœminato poſuit: O hominem*, inquit, *nequam! (Quid enim aliud dicam? Magis propriè nihil poſſum dicere) ergo ut te Catamitum, nec opinatò, cùm oſtendiſſes præter ſpem mulier aſpiceret, &c.*

Catana, Siciliæ opp. epiſc. ad radicem Ætnæ mont. conditoribus Caloydiis, Thuc. *l.* 5. ſitum, patria Charondæ, inter Athenienſium legislatores inprimis celebrati. Ibi fuit ſimulacrum Cereris, teſte Cicerone, quod à viro non modo tangi, ſed ne aſpici quidem fas erat. Silius *lib.* 13.

Tum Catana ardenti nimium vicina Typhæo.

Diodorus *l.* 11. *&* 14 ſcribit, hanc ab Hierone, cùm ejus incolas ejeciſſet, Ætnam appellatam fuiſſe. Hodie tamen adhuc *Catania* dici tradit Fazellus. Procopio *Gothicarum rerum lib.* 1. Κατάνη mendoſè legitur. Strabo *lib.* 6. Ἡ Κατάνη δ᾽ ἐστὶ Ναξίων κτίσμα. Idem tradunt Marcianus Heracleota, & Thucydides *lib.* 6. Videtor Cluverius *de Sic. Ant. l.* 1 *pag.* 117. Ad Amenani oſtium (inquit Bochartus) *Catana* קטנא hoc eſt, *parvam* ſonat. Nempe *Catana* erat opidulum, antequam Naxii illud auxiſſent, coloniâ eò deductâ, Evarcho duce. Quos proinde Græci habuere pro Catanæ conditoribus. Ita *Cana* Galilææ Ebraicè ſcribitur קטנה *Catna*, & in Syriâ paraphraſi קטנא *Catne* Joh. 2. 1. in quem locum conſulendus eſt Lud. de Dieu ὁ μακαρίτης. Bochartus. Urbs hæc capta à Roberto, fil. Caroli Claudi Neapol. & Apuliæ Regis, An. C. 1312. mox à Friderico Siciliæ R. recepta eſt. Sita eſt in regione *Valle Demona*, in ora littor. maris Jonii, ubi ſinus Catanenſis. A Carolo V. mœnibus & propugnaculis cincta eſt. Eſtque prope radices Ætnæ cujus eructationibus patet. An. 1669. incendiis ejus deformata eſt, & in ipſius territorio plurima caſtra everſa ſunt, 4. fluminibus igneis, ex Ætna prodeuntibus. 40. mill. diſtat a Syracuſis in Bor. Baudr. Vid. Leandr. *deſcr. Inſ. Italia*.

Catangius, ſinus in litore Aſiatico Boſpori Thracici. *Golfo Caſtacio* nunc, Petrus Gyllius.

Catanita, urbs apud Stephanum.

Catanni, populi ad mare Caſpium. Steph.

Catanzara, Vid. *Catacium*.

Cataonia, ſupra Ciliciam regio, confinis Cappadociæ, ut Corn. Nepos *in Datame* deſcribit. Incolæ *Cataones* Stephano dicuntur. Vid. Plin. 6. 2.

Cataphryga, hæretici, qui in Phrygiâ fuerunt, ut Montanus, Priſcilla, & Maximilla. Hi adventum Spiritûs ſancti, non in Apoſtolis, ſed in ſe traditum, aſſerebant, veteribus Prophetis rejectis. Mortuos baptizabant, & ſanguine infantum, aciculis compunctorum, ad Euchariſtiam utebantur: illis poſtmodum, Martyrum inſtar, cultis. An. Dom. 174. Epiph. *hær.* 48. Aug. *hær.* 26.

Cata-

Cataracta, Samnitum urbs à Romanis expugnata. Diodorus.

Cataractes, hodiè *Caſcada di Tivoli*, caſus Anieni fluv. apud Tibur urb. in Latii Sabinorumque confinio. Alius *Catarractes* Danubii, *Schwrenſſel*, teſte Lazio, Locus Norici in Auſtriâ, infra Lentiam urb. ubi in Danubio navigia periclitantur.

Cataractonum, ſive *Cataracton*, vulgò *Catterick*, teſte Rob. Talboto, op. Scotiæ, ubi & diverſorium *Cantarickbridge*. Vide *Caturactonium*, quod alii *Carlile* indigitant. Camdenus habet *Catarrick*, & *Catarrikbridge* Angliæ in Com. Ebor.

Catari, Pannoniæ pop. Plin. 5. 23.

Catarita, Arab. Fel. populi. Ptol.

Catarractus, fluv. Cretæ in orâ auſtrali apud Libenam opp. fluens, *Arpadore* hodiè dicitur. Item fluv. Pamphyliæ, qui cum Melane Aſpendum urb. præterfluit.

Catarrythum, Græci vocarunt Hipponem Africæ urb. propter aquarum irrigationem. Plin. *lib.* 5.

Cataſcopia, Venus dicta eſt à κατασκοπεῖν, id eſt, *contemplari*, quòd templum haberet intra eam ſtadii partem, in quâ Hippolytus ſe exercebat, unde Phædra Hippolytum ſpectare conſueverat.

Catathra, inſulæ duæ Rubri maris. Ptol.

Catatus, civitas Ungariæ à Piſano Venetæ claſſis duce vi capta, diruta & incenſa.

Catelani, ſeu *Catalani*, aliter *Gothalani*, pop. ex Avarum ſtirpe, qui in Hiſp. profecti regioni nomen indiderunt. Ubi antea Lacetani, Coſetani, Laletani, Auſetani, Caſtellani, Cerretani, Indigetes & Illergetes pop. inter Pirenæos montes, Iberam & Cineam fluv. & mare Mediterr. Vid. Plin. *lib.* 10.

Catenates, Vindelicorum populi, quorum meminit Plin. *lib.* 3. *c.* 20.

Catenes, unus, cui maximè fidem habebat Beſſus; quoque ad comprehendendum eum uſus eſt Spitamenes; de quo vide Curt. 7.33. Adeò certo iſtu deſtinata feriebat, ut aves quoque exciperet. *cap* 37. Defecit iterum ab Alexandro, ac in prœlio occiſus eſt, Ibid. *libr.* 8.

Caterlogenſis Comit. regio Hibern. in Lagenia prov. Inter Comitatus Vexfordienſem, Dublinienſem & Kilkennienſem: Cujus caput.

Caterlogum Urbs, ad Brigum fluv. media inter Kildariam & Cellam S. Canici.

Cateth, id eſt, *tadium*, ſive *contentio*, terminus tribus Zebulunis. Joſ. 19.

Cath, fil. Triſmegiſti. Euſeb.

Cathaa, regio Indiæ, in qua mirum in modum pulchritudo excoli dicitur, adeò ut Oneſicritus author ſit, in eâ regem pulcherrimum eligi. Vide plura de Cathæorum moribus apud Strab. *lib.* 15. *Cathana* Stephano dicitur. Sic enim ille, Κάθαια, πόλις Ἰνδική: τιμῶσι δὲ τοὺς καλοὺς ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε βασιλέα τὸν κάλλιστον αἱρεῖσθαι.

Cathaluſium. Nicanor nominatur apud Steph. in *Μύζα*.

Cathari, Græci καθαροὶ θεοὶ, id eſt, *puri Dei*, colebantur ab Arcadibus, quorum templum erat in colle Pallantio, ad quorum numen jusjurandum Arcades habere ſolebant. Horum Deorum nomina ſe neſcire fatetur Pauſanias *in Arcadicis*.

Cathari, Galliæ pop. Straboni, in ult. ripâ Rhodani habitantes, Salvis finitimi.

Cathari, Indiæ pop. apud quos hic mos invaluit, ut uxores cum maritis defunctis deflagrarent. Rhod. 18.31.

Cathari, Hæretici quidam antiqui, quos hodiè *Puritanos* vulgus vocat. Lloyd. Hoc nomen ſibi Montaniſtæ ſumſerunt, ut oſtenderent, non eſſe ſe ex illis, qui tormentorum vi adacti finem abnegarent; quem in finem candidas quoque veſtes geſſere. Quibus Auguſtin. ad nomen alludendo regeſſit, *Si nomen ſuum voluiſſent agnoſcere, mundanos potius, quam mundos vocaſſent.* Euſeb. *l.* 6. *c.* 35. Socr. *l* 6. *c.* 20. Auguſtin. *de agon Chriſti c.* 31. Baronius, *A.C.* 254. *n.* 106. 107. Nomen hoc etiam aliis, ſubinde per injuriam, tributum. Mulierem nobilem hæreſis *Catharorum* convictam Parmæ, cùm fratres Prædicatores ſubito igne cremaſſent, An. 1280. plebs tumultu concitato, omnes urbe exegit. Blondus *dec.* 2. *lib* 9. Sigon. *l.* 10. *&c.* V. & *Gazari*.

Catharina, virgo Alexandrina, à tribus Philoſophis à pueritia exculta, ac deinde ſtudio doctrinæ cœleſtis dedita. Quæ cùm Maximinum cogentem Ægyptios ad ethnica ſacrificia celebranda palam arguiſſet, primùm carceri incluſa eſt, deinde ad diſputationem cum 50. Grammaticis ac Rhetoribus educta, omnes vicit & ad fidem Chriſti convertit. Eos omnes Tyrannus trucidavit; Catharinam rotæ impoſiturus erat, ſed fulmen rotam diſjecit; quare gladio decollata eſt. An. 307. Corpus dicitur ab Angelis in montem Sina delatum eſſe. Vid. Voſſ. *de Philolog. cap* 11. §. 3.

Catharina, fil. Caroli VI. Galliæ R. nupſit Henrico V. Anglo, poſtmodum Ouuino cuidam, ex ſartore Walliæ Principi, qui capite plexus, ſub Henr. VI. avia Henrici VII. Item fil. Caroli VII. Gall. Reg. quæ Carolo Burg. nupſit.

Catharina, Soror Phœbi, Navarr. R. uxor Johannis Albretani. Item hæres Portugalliæ, à Philippo II. excluſa, cujus poſteri iterum throno potiti. Item Regina Georgianorum, in Perſia, martyrii coronam nacta, An. 1617.

Catharina, ſoror Henrici IV. Galliæ Regis, Ducis Barrenſis uxor, Reformatæ Religionis cum lacte hauſtæ tenaciſſima, Obiit A. C. 1604. Nanceii. Ob cujus mortem cùm tota Regia in luctu eſſet, ſimulque omnes exterorum Principum Legati, Pontificis Nuntius, quid ageret, aliquandiu incertus, tandem & ipſe pullatus coram Rege comparuit, dicens: *majores ſe habere luctus cauſas, quam reliquos: ſuum enim Dominum & ſe lugere interitum animæ, cùm reliqui tantùm corporis deflerent jacturam.* Cui Rex, *minimè dubitare ſe de animæ ſororis ſalute*, reſpondit, referente Bucho'cero, *in Ind. Chron.*

Catharina Borena, Lutheri uxor. An. 1525.

Catharina Genuenſis, duos libros Catalogorum ſacrorum compoſuit. Obiit. A. 1510. Coccius.

Catharina Hawardia, quinta Uxor Henrici VII. Angli, capite plexa.

Catharina Hiſpanica, fil. Ferdinandi, deſponſata Arthuro, filio Henrici VII. Angliæ R. quinto pòſt menſe mortuo, ducta eſt à fratre ejus Henrico VIII. ex eo mater Mariæ, quæ poſt Eduardum VI. regnavit. Poſtmodum à marito repudiata eſt, qui, cùm antea contra Lutherum ſcripſiſſet, Defenſor Fidei proin à Papa dictus, nunc à Pontifice diris devotus, *Ordinum regni decreto, authoritatem Pontificiam per regnum abrogavit.* Thuan. *l.* 1. Sic miſera Regina, in regia domo, *Kimbalton*, in Comit. Bethfordienſi, fortunæ ſuæ triennium cùm ſupervixiſſet, Obiit An. 1536. æt. 50. meditationibus in Pſalmos, &c. compoſitis. Polydor. Virgil. *lib.* 17. Surius, in *Comment.* Verulamius, *in Henrico VII.*

Catharina Landaa, erudita virgo. Bembus *epiſt. l.* 2. *p.* 615.

Catharina Medicaa, fil. Laurentii, nupſit Henrico Duci Aurelian. ſecundogenito Franciſci I. A. 1533. Poſt ſterilitatem decennalem, jam Regina, decem liberos peperit: inter quos Franciſcum II. Carolum IX. Henricum III. omnes Reges, Franciſcum Alenconium Brabantiæ ducem, &c. Mortuo marito, & filiis vel minorennibus vel abſentibus, Galliæ Regens, omnia turbis miſcuit, verè regni Furia, &c. Hanc Clemens VII. patruus ejus magnus Henrico elocaverat, non ex amore, ſed odio ductus, quia ex Mathematicis cognoverat, *natam eam exitio Patriæ, idcirco etiam Florentinos de exponenda, aut proſtituenda Virgine cogitarant*, Thuan. In regno 30 annos graſſata, mœrore animi, An. 1589. ætat. 72. deceſſit, *vaſti animi ac ſuperbi luxus fœmina*, Thuan. *lib.* 94. poſtquam de filiorum, Succeſſorumque fortuna, per Magicum ſpeculum, fuiſſet edocta, Pet. Matth. *in Hiſtor. Henrici IV.*

Catharina Parra, ſexta uxor Henr. VIII.

Catharina de Roches, Pictavienſis, doctrinâ inſigni prædita. V. elogia Virorum doctorum.

Catharina Senenſis, viguit 14. ſec. Gregorio XI. qui Florentinos excommun caverat, perſuaſit, ut Avenione relictâ Romam rediret, A. 1377. Obiit An. 1380. æt. 33. à Pio II. in Beatarum Catalogum relata, A. 1461.

S. Catharina montis Sinai, ordo milit. in Palæſtina, à Turcarum religioſis peregrinis, huc venientibus, conferri ſolitus. Inſigne crux, in modum rotæ formata. Favyn.

Catharinus Ambroſius, Senenſis, Epiſcop. Conzanus, Concilio Tridentino interfuit. Plurima ſcripſit, in quibus opiniones quaſdam peculiares fovit. Obiit A. 1552. Sixtus Sen. Poſſev. Bellarm. *de Scr. Eccl.*

Catharista, hæretici, præter deliria Montani, Gnoſticorum ſpurcitias ſectati. *Macarii* quoque dicti. Cyrill. *Cat.* 6. Auguſtin. *hær.* 46. Baron. A. 277.

Catharum, urbs munitiſſima Dalmatiæ, in ora, ad ſinum Rizonicum, cum arce in colle, ſub Venetis, epiſc. ſub Arch. Raguſino. Vid. *Aſcrivium*. Vulg. *Cattaro*.

Catharum, Libyæ inter. promuntorium. Ptol.

Cathedrale fœdus, ſeu fœdus *Domus Dei*, Germ. *Gottshausbundt*, ſecundum Rhætorum fœdus, nomen habet ab Epiſcopo & Collegio Curienſi: Hujus caput urbs Curia eſt: Conventus ſeu Communitates habet 21. quæ nonnunquam in 11. majores contrahuntur: è quibus duæ Germanicâ linguâ, reliquæ ſuâ peculiari Rhæticâ utuntur. Populi præcipui Curienſes, Prægallienſes & Engadini, apud quos Oenus & Atheſis oriuntur. Ex his Epiſcopus & Capitulum, civitasque Curienſis cum Tigurinis fœdus An. C. 1419. junxerunt in annos 51. Dein fœderi Cano junctum Cathedrale in perpetuum fœdus cum 7. Helvetiorum Pagis coiit, Anno Chr. 1498. anno poſtquam Canum illis acceſſerat. Factum id autem ob negatam juſtitiam & inſidias ipſis ſtructas à Maximiliano I. Imp. cui tum Epiſcopus Curienſis operam navabat. Proximo ſtatim anno, bello Suevico, Rhæti adverſus Auſtrios fines ſuos egregiè tutati ſunt, & tum ſuis viribus, tum adjuti ab Helvetiis pluribus præliis hoſtem fuderunt; pace tandem, quam cum Imperatore Helvetii ſæpiùs victores Baſileæ fecerant, quoque comprehenſi. Plura V. apud Simlerum *de Rep. Helvet.* Stumpf. *Chronic. Helvet. &c.*

Com-

Confœderatio fœderis Cathedralis 21.

Curia, *Cur.*	*Pregell ober und nider Port.*
Furſtenovia, *Purſtenovv.*	Zuzium, *Sutz.*
Pagi quatuor ad Alperum montem ſpectantes.	Summada, *Summaden.*
	Peſchiavium, *Püſchlaff.*
Vallium ſuperius, *Oberbatz.*	Stenzebergum.
Rætia ampla.	Scultina, *Schuls.*
Iuum caſtrum, *Tenſſen-Caſtell.*	Eremuſium, *Remus.*
Griffenſtein.	Monaſterienſis vallis, *Munſterthal.*
Bivium ſive Stalla, *Bebi* vel *Stallen.*	Ad Malos, *Malez.*
Averſa, *Ardetz.*	Galfa.
Prægalia infra & ſupra portam,	Stanza.

Cathes, montes Sarmatiæ Aſiaticæ, ex quibus Lagous amnis profluit. Plin.

Cathelauni, mel. *Catalauni*, Gall. pop. apud Marcellinum *l.* 15. quorum urbs *Cathelaunum* à Neotericis, & *Catalaunum* in Lib. Provinciarum nominatur. Eandem hodie *Chalons en Champagne*, vocant; & *Cathelauni campi*, ubi Attila cæſus eſt, an. 453. à Merovæo, Francorum R. Theodorico Gothorum R. & ab Ætio, Romanorum D. à pluribus ſumuntur ex eâ reg. quam Gallicum vulgus *Champagne* vocat, ubi adhuc *Chaſtillon* civitas. Sed hi campi Catalaunici in tam exiguo terrarum ſpatio vix includi poſſe videntur. Quidam verò *Catalauniam*, quaſi *Gothalaniam*, h.e. Gothorum & Alanorum regionem, vocari putant. Alii ſeribunt, eſſe circa Tholoſam, totamque vel maximam regionem hos campos deſignare veriſimile eſt ex Jornande, qui eos 100. leucas in long. & 50. in lat. patere ait. Idem eos quoque *Mauricios campos* nuncupat. Apud Catalaunios Tetricum ab Aureliano Imper. ſuperatum tradit Euſebius. Baudrando ſunt in Campania reg. Gall. Belg. prope Catalaunum. Vide *Catalaunum*.

Cathiretemith, gens vicina Gabaonitis. Joſ. *Ant.* 5. 1.

Catholci, Germ. pop. à Germanico Cæſ. devicti, Strabo. Lege *Cathulci*.

Cathippi. Aſiæ urb. nomen circa Mediam aut Parthiam. Oroſius.

Cathneſia, reg. Scotiæ Septentrionalior & ultima, verſus Orcades Inſ. ubi aliàs *Carini*. Ibi loca quædam parvi momenti.

Catholica, vicus Romandiolæ, in ditione Pontif. medius ferè inter Ariminum & Piſaurum, in colle, & in ora maris Adriatici, tabernis tantùm conſtans & turri.

Catholicus, titulus Hiſpaniæ Regum, cujus origo ad Flavium Recaredum, Regem Gothicum refertur, qui Arianis, ditionibus ſuis expulſis, A. C. 585. Valdeſius *de excell. regni Hiſp.* in Toletano Concilio *Catholicus* proclamatus eſt, Mariana *l.* 7. *c.* 4. Iſid. *in Chron.* Adelphonſus dein, gener Pelagii, Saracenorum viribus attritis, & Chriſtianiſmo reducto, idem agnomen meruit, an. 738: Vaſæus *in Chron. Hiſp.* Quod multis poſtea ætatibus intermiſſum repetiit Ferdinandus Aragoniæ R. pulſis totâ Hiſpaniâ Mauris, A. C. 1492. effecitque, ut conſequentibus Regibus proprium & hæreditarium eſſet. Iidem: Sed & Philippum Valeſium, Gal. R. quòd jura Eccleſiaſtica ſtrenuè tueretur, *Catholici* nomen obtinuiſſe, legimus apud Froiſſard. *lib.* 1.

Cathon, inſula à Pomponio inter Cyclades adnumerata.

Cathulci, ſeu *Cathulcones* Ptol. Germaniæ pop. ad Albim fluv. Erant clientes Cheruſcorum. ubi nunc Luneburgum, urbs ampla & probè munita, Ducatus cognom. caput. Cluver.

Cati fons, dicebatur, ex quo aqua Petronia in Tiberim fluebat, quia in agro erat cujuſdam *Cati*. Feſtus.

Caticardamna, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. *Chiromandel* Petro Apiano. Baudrando quid ſit, non conſtat.

P. Catienus, Philotimus, patronum adeò dilexit, ut hæres omnibus bonis inſtitutus in rogum ejus ſe jecerit. Plin. 7. 36.

Catiſa, opp. Aſiæ, in ora Arabiæ fel. juxta ſinum Perſicum, qui hinc *Golfo del Catif.* habet portum & arcem ſatis munitam; Aliis *Gerra* dictum, Santone teſte. Vide ibi.

Catignatus, Allobrogum Dux, qui poſt conjurationem Catilinæ rebellaverat. Pacati verò fuerunt Allobroges an. U.C. 694. biennio antèquam Helvetii ſunt domo profecti.

Catili, Alpium incolæ inter Polam & Tergeſtum. Plin.

Catilina, civis Romanus nobilis, conjuratione contra patriam initâ notiſſimus, cujus impii conatus prudentiâ Ciceronis oppreſſi ſunt, an. 692. U.C. Hiſtoriam eam ſcripſit Salluſtius. Vide & Flor. *l.* 4. *c.* 1. & Plut. *in Cicerone.* Juven. pro quovis peſſimo & exitioſo patriæ cive poſuit *Sat.* 14. cùm ait:

—— Et Catilinam
Quolibet in populo videas, quocunque ſub axe.

Virg. *Æn.* 8.

—— Et te Catilina minaci
Pendentem ſcopulo Furiarumque ora trementem.

Lucanus *l.* 7. ubi de Cicerone —— *Cujus*
Pacificas ſævus tremuit Catilina ſecures.

Martialis,

Dixerat ô mores! ô tempora! Tullius olim
Sacrilegum ſtrueret cùm Catilina nefas.

Catilius Severus, vir doctiſſimus, diſcipulus Papiniani. an. U.C. 976. Lampridius in *Alexandro.*

Catilius Severus, Conſul, Coll. T. Aurelii Fulvii Antonini an. U.C. 872.

Catilli, pop. circa Anienem fluv. Silius Italicus *lib.* 4.

—— —— Anienicolæque Catilli.

Catillus, filius Amphiarai, qui cum fratribus Corâ & Tyburto in Italiam venit, ibique Tybur condidit, & à nomine fratris nomen ei impoſuit. Virg. *Æn.*

Catillusque, acerque Coras Argiva juventus.

Silius Italicus *lib.* 8.

Et Tybur, Catille, tuum.

Catillus, mons prope Tiberim, à *Catillo* ſic dictus.

Catina, Siciliæ urbs. Vide *Catana*. Item Arcadiæ opp. Plin. 4. 6.

Cativulcus, Rex dimidiæ partis Eburonum, frater Ambiorigis. Cæſ. 5. *Comment. cap.* 26. *lib* 6. *cap.* 31.

Catius, Deus Ethnicorum, qui *catos*, i. e. acutos homines faceret, aliis *Cautius*, quia *Cautos* homines efficit. Aug. *de C. Dei.*

Catius, hominis nomen, cujus meminit Horat. 2. *Sat.* 4.

Unde & quò Catius, &c.

Catizi, Pygmæorum gens à barbaris dicuntur, quos credunt à gruibus fugatos. Plin. 4. 11 Stephano Κάτιζα & Ῥαιάδα eorum regio vocatur, incolæ *Tuſſyli*.

Cato. Hujus nominis celebres aliquot fuerunt: ut M. Porcius *Cato*, cui poſtea à *Cenſura* dignitate *Cenſorii* nomen inditum eſt. Ex Tuſculano municipio ortum traxit, indeque perſuaſione atque amicitiâ Val. Flacci adductus primus ex eâ familiâ ſe Romam contulit, ubi propter ſingularem virtutem honores omnes ſine repulsâ eſt adeptus. Primò enim Trib. Mil. in Siciliâ fuit, dein de Prætor Sardiniam ſubegit, ubi ab Ennio fuit Græcis literis inſtitutus, cùm jam natu grandior eſſet. Poſtremò Conſul cum eodem Flacco creatus citer. Hiſpaniam ſortitus eſt, ubi rebus feliciter geſtis urbium omnium muros, quæ intra Bætim erant, uno die ſolo æquari juſſit. Hunc ob morum gravitatem, ſingularemque juſtitiam Virgilius *Æn* 8. Inferorum judicem facit:

Secretosque pios & dantem his jura Catonem.

Tametſi locum illum aliter intelligit De la Cerda, nempe de Catone Uticenſi, quem *ſeverum* Martialis, *gravem* Silius, *horridum* Lucanus vocat. Cæterum Cato noſter tres ſummas res præſtitiſſe exiſtimatus eſt. Erat enim *Optimus Orator, Optimus Imperator, Optimus Senator*, uti eum Plin. 6. 27 prædicat: Præterea quadragies cauſam dixit, & quamvis toties poſtulatus fuit, tamen ſemper abſolutus eſt. *Omnium bonarum artium magiſter* eidem Plinio vocatur *l.* 25. *c.* 2. Scripſit varia, jam ſenex: Ut ſeptem libros hiſtor. Cornelio Nepote teſte, quos *Origines* dixit: fruſtra ab Anna Viterbienſi mundo obtruſos, cùm perierint. Aliaque, de quibus vide Voſſ. infra laudatum. Quintilianus *l.* 12. *cap ult.* *M Cenſorius Cato, idem Orator, idem Hiſtoriæ conditor, idem juris, idem rerum ruſticarum peritiſſimus, inter tot operas militiæ, tantas domi contentiones, rudi ſeculo literas Græcas ætate jam declinatâ didicit, ut eſſet hominibus documento, ea quoque percipi poſſe, quæ ſenes concupiſcunt.* Vide Plutarchum & Nepotem *in ejus vitâ*, itemque Livium *l.* 39. *c.* 40. Elogium quoque ejus habes apud Val. Max. *lib.* 8. *c.* 7. Vide ſis etiam Voſſ. *de hiſt. Lat. l.* 1. *c* 5. Dicere ſolebat, Trium potiſſimum rerum ſe pœnitentiam egiſſe; primùm eò pervexiſſe navigio, quo pede proficiſci potuiſſet: Secundò ignavum prætериiſſe diem; Tertiò uxori ſecretum revelaſſe. Carthaginem delendam ſemper ſuaſit, in quacunque occaſione Reip. devotus. Quando obierit, incertum eſt. Plerique tamen obiiſſe illum an. 606. U.C. M. 3906. ante C. N. 148. Olymp. 158. ſecundo bello Punico, aſſerunt. Item *Catones* duo fuere ſuperioris filii, quorum alter in bello contra Perſeum, ſub Æmilio Paulo, magnâ cum laude militavit, ejus, ductâ Tertiâ, gener factus: Alter *Cato Salonius* dictus, quem pater jam octogenarius, ex Salonia, cujuſdam domeſticorum ſuorum filia, ſuſceperat, patre ſuperſtite, ac Prætore deſignato, extinctus eſt, & egregios in juris Civilis diſciplinâ libros compoſuit. Gellius *l.* 2. *c.* 4. Pater Catonis Coſ. Avus Catonis Philoſophi, Proavus Catonis, qui in Philippica pugna contra Auguſtum & Antonium pugnans occubuit, Plut. *de duobus Catonibus.*

M. Cato Uticenſis, M. Porcii pronepos fuit, quem & vitæ, Stoicæque diſciplinæ ſeveritate referebat. Hic nudis interdum pedibus, brevique togâ in publicum prodibat, ſeſe adſuefaciens non niſi turpibus rebus erubeſcere. Conſulatum fruſtra petiit, quòd virtuti ſuæ fidens, populo non nimium ſubmiſsè voluerit ſupplicare. Martiam conjugem Hortenſio amico, liberorum causâ conceſſit, eandemque poſt ejus mortem recepit; quòd Cæſar avaritiæ causâ ab eo factum calumniatus eſt: *Dimiſit*, inquit, *inopem, ut locupletem reciperet.* Poſt Pharſalicam cladem, reliquias Pompejani exercitûs collegit, ac terreſtri itinere per deſerta Libyæ ad Jubam regem perduxit. Tandem, victo à Cæſare Scipione, Uticæ, quam tutandam ſumpſerat, necem ſibi conſcivit, perlecto antè Platonis Dialogo, de animæ *Immortalitate*, qui *Phædon* inſcribitur. Lucanus.

Victrix cauſa Diis placuit, ſed victa Catoni.

Horat. 3. *Carm. Od.* 21.

Narratur & priſci Catonis
Sæpe mero caluiſſe virtus.

Quem vino non indelectatum liquet, ex Sen. *cap.* 15. *libr.* 1. *de Tranquillitate*: Cato, inquit, *laxabat animum curis publicis fatigatum*, &c. Et mox, *Catoni ebrietas objecta eſt. At facilius effecerit, quisquis objecerit, hoc crimen honeſtum, quam turpem Catonem.* Sanè & Plutarchus quoque author eſt, Catonem πολλάκις ἐν οἴνῳ διάγειν εἰς ὄρθρον. Hunc *Sapientis* nomen in ſenectute habuiſſe, ſcripſit Cic. *lib. de ſeneƈt.* Quo nomine cum vetus Poëta *in Floridis* ita admiratus eſt, ut vel Socrati anteferret. Ejus verſus iſti ſunt:

Sperne mores transmarinos; mille habent offucias,
Cive Romano per orbem nemo vivit rectius:
Quippe malo unum Catonem, quam trecentos Socratas.

Fuit nimium ſeveris moribus, invicti animi & continentis: Unde omnes *cordati, ſeveri & inculpatis moribus Catones* vocati, ut Val. Max. *l. 2. c. ult.* obſervat. Lucan. *lib.* 2.

—— Hi mores, hæc duri immota Catonis
Secta fuit, ſervare modum, finemq; tenere,
Naturamq; ſequi, patriæq; impendere vitam,
Nec ſibi ſed toti genitum ſe credere mundo.

Nec alia cauſa aureolo illi libello, *De moribus*, verſibus conſcripto, qui vulgò pueris proponi ſolet, *Catonis* nomen inditum eſt: Neque enim Cato ejus author eſt: ſed ita appellatur, quia de ſanctitate morum præcipit, qualis in Catone fuit. Ejus vitam ſcripſit Plutarchus. Elogium ejus apud Senecam habes, *de Conſt. Sapientis, cap.* 1. & 2.

Val. Cato, Grammaticus, qui Romæ multos & nobiles docuit tempore Syllæ, cujus famam hi verſus indicant:

Cato Grammaticus, Latina Siren,
Qui ſolus legit, ac facit poetas.

Scripſit, præter Grammaticos libellos, etiam poëmata, ex quibus præcipuè probantur *Lydia*, & *Diana*. *Lydiæ* Ticida meminit,

Lydia doctorum maxima cura liber.

Dianæ verò Cinna:

Secula permaneant noſtri Diana Catonis.

Vixit ad extremam ſenectam, ſed in ſummâ pauperie & penè inopiâ, abditus modico gurguſtio, poſtquam Tuſculana villa creditoribus ceſſerat, auctor eſt Bibaculus *in his*:

Si quis fortè mei domum Catonis
Depictas minio aſſulas, & illos
Cuſtodes videt hortulos Priapi,
Miratur, quibus ille diſciplinis
Tantam ſit ſapientiam aſſecutus,
Quem tres cauli & ſelibra farris,
Racemi duo, tegulâ ſub unâ,
Ad ſummam prope nutriant ſenectam.

Et idem rurſus,

Catonis modò, Galle, Tuſculanum,
Totâ creditor urbe venditabat.
Mirati ſumus unicum magiſtrum,
Summum Grammaticum, optimum poëtam
Omnes ſolvere poſſe quæſtiones,
Unum difficile expedire nomen.
En cor Zenodoti, en jecur Cratetis!

Ejus quoque meminit Catullus:

Ride, quicquid amas, Cato Catullum.

Itemque Ovidius:

Et par Cornifici, parq; Catonis opus.

Catobriga, Hiſp. urbs inter Cordubam & Emeritam. Anton.

Catolacum, ſeu *Catulliacum*, vicus ſuburbanus agri Pariſiaci, 6. ab urbe lapide, in quo Dionyſius Pariſiorum Epiſc. ſepultus eſt. Hic clariſſimum monaſterium à Dagoberto R. extructum & baſilica magnificentiſſima condita eſt: quod monaſterium S. Dionyſii dicitur, & oppido originem ac nomen dedit Regumque Galliæ palatio fuit inclytum, Dagoberti, Caroli Ducis Francorum, Pippini Regis, Caroli Calvi ejus pronepotis & omnium ferè ab Hugone Rege Mauſolæum. Hadr. Valeſ. *Notit. Gall.*

Catolaca, Gall. Narbon. opp. Anton.

Catona, taberna diverſoria Calabriæ infer. è regione Meſſanæ.

Catoni, pop. Scythiæ circa Mæotim degentes. Plin. 6. 7. Alii *Caroni* legunt.

Catonium, vide *Juſtum*.

Catopterium, locus excelſus ſupra Anemoriam Phocidis urb. ſive Parnaſſi præcipitium. Strabo.

Catoriſſium, ſeu *Cartuſia*, vulgò *Chartrouſſe*, vel *Charrouſſe*, magnus Galliæ in Delphinatu vicus, poſitus ad pedem montis cognom. nomen dantis Eremo Monaſterioque majoris Cartuſiæ, *la grand' Chartrouſe*. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Catra, civitas, Gentile *Catræus*. Steph.

Catralences, Luſit. urbs. Ptol. *Guimaranes* Moletio.

Catrea, Cretæ urbs. Pauſanias.

Catria, inſula in mari Libyco, eadem quæ *Æthuſa*. Steph. De nominis origine ſic Bochartus. *Ægusa* Libycum nomen, apud Steph. eſt *Catria*; Αἰγοῦσα, inquit, νῆσος Λιβύης κὴ Λίβυες λέγουσιν Κατρία. Ubi pro Κατρία Cluverius ſcribendum cenſet Καπραρία, quaſi pro *Ægusa* Libyes *Caprariam* Romanâ voce appellaverint. Sed utut Αἰγοῦσα & *Capraria* ſint voces ſynonymæ, tamen à Romanis ipſis Ægusa dicitur non Capraria. Vide Plin. 3. 8. *Aponianam* vocat Hirtius, *de bello Africano*, unde hodiernum *Favagnana*; *Caprariam* nemo quod ſciam. Præterea non eſt credibile, Pœnos à Romanis accepiſſe nomina inſularum, quas tenuere diu ante Romam conditam. *Catria* igitur, ut vult Stephanus, Punicum nomen eſt, ſed à Græcis interpolatum, nam & ע expreſſum per Γ. ut in *Gaza*, *Segor*, *Gomorrha*, & ſimilibus, עדר *geder* autem vel *gadar* eſt *grex*, non ſolùm ovium ſed & caprarum. Hinc in plurali emphatico עדריא *gedraja* vel *gedreia* ſunt *greges*. Itaque inſula *Gadraja*, unde deflexum *Catria*, eſt inſula gregum, caprinorum ſcilicet, id eſt, *Ægusa*.

Cattabania, regio Fel. Arabiæ thurifera. Steph.

Cattara, vide *Catharum*.

Catti, ab Hermonduris, ob rivum, unde ſal colligebatur, victi ſunt, exuviis Marti & Mercurio dicatis, id eſt, hominibus, equis jumentiſque internecioni datis, Tacit. *l.* 13. *Annal. Chattæ* Ptolemæo pop. Germ. hodie *Heſſi*, à Druſo domiti, quorum regio *Heſſia*, ſeu *Haſſia*, *Heſſen* vulgò, teſte Junio: Baudrando erant, ubi nunc Haſſia, cum parte Turingiæ & Brunſuic. Ducatus, prope Viſurgim fl. & Cheruſcos. Poſtea in inſ. Batavorum transgreſſi ſunt, Tacit. Hinc in Batavis ſunt Cattorum vici duo, vulgò *CatWick*, ad mare & Rhenum, apud Lugdunum urb. Adverſus Cattos nullâ neceſſitate bellum ſumſit Domitianus Imp. anno Chr. 85. ſed amiſſo Poppæo Sabino Conſulari rediit, Dion. *l.* 67. Horum mem. Mart. 2. 2.

Frater Idumæos meruit cum patre triumphos;
Quæ datur ex Cattis laurea, tota tua eſt.

Juvenal. *Sat.* 4.

Tanquam de Cattis aliquid, torviſq; Sicambris,
Anxia præcipiti veniſſet epiſtola pinnâ.

Catti Meliboci, Germ. tractus, qui *CatZenelebogen* dicitur B. Rhenano; Comitatus Wetteraviæ; in Haſſiâ eſt, ſub Landgr. Haſſo Caſſellano. Cum opp. cogn. vix 2. leuc. à Naſſavio in Occaſ.

Cattigara, Sinarum ſtatio. Ptol. *Canton* Caſtaldo, urbs Sinarum in orâ littorali, ſub Luſitanis, in Indiæ ultra Gangem confinio, Emporium frequens. Quibuſd. eſt *Xanton*, urbs Aſiæ ſub Tartaris, in regno Sinæ, in ora littor. ſinus Nanquini. Baudr.

Cattiterides, vide *Caſſiterides*.

Cattuaci, pop. inter Belgas, Nerviis, Caletibus, Veromanduis & Condruſis proximi, quos fortè Duaci opp. incolas Diœceſis Atrebatenſis opinari licet. Cæſar *lib.* 2. Corruptè pro Aduaticis, qui fuere, ubi nunc Comit. Namurcenſis, & eorum urbs Namurcum, ad confluentias Sabis in Moſam. Sanſon, Brietius. Al.

Cattuza, vide *CatiZo*.

Catualda, nobilis inter Gothones juvenis, profugus olim, vi Marobodui, ſed pòſt dubiis rebus ejus ultionem auſus, validâ manu fines Marcomannorum ingreſſus, corruptiſque primoribus ad ſocietatem irrupit regiam Bubiemum, Maroboduumque regno proturbavit. Eundem caſum paulò pòſt expertus, Hermundorum opibus & Vibilio duce pellitur, receptuſque Forum Julium Narbonenſis Galliæ coloniam mittitur. Tacit. 2. 63.

Catularia, porta Romæ ſic dicta, quia non longè ab eâ, ad placandum caniculæ ſidus frugibus inimicum, rufæ canes immolabantur, ut fruges flaveſcentes ad maturitatem perducerentur.

Catulina caſtra, *Tuln*, oppidul. Auſtr. infer. ad amnem cogn. qui 1. leuc. infrà ſe in Danubium exonerat, 5. leuc. à Vienna in Occaſ. 4. à Chremſa in Ort.

Catulinus, Conſul, collega Apri, an. U. C. 882.

Catulinum, vide *Blitum*.

Catullus, *Cajus*, vel *Quintus Valerius*, Poëta Veronenſis, in Peninſ. Sirmio, hodie *Lac de la Garde*, ſeptimo Conſulatu Marii, natus, epigrammatum ſcriptor, quorum 117. ſuperſunt, anno uno Salluſtio major, quo tempore Romanorum imperium Marii & Syllæ factionibus concutiebatur. Latinæ puritatis cuſtos fuit religioſiſſimus, unde & *Docti* cognomen meruit. Martialis,

Verona docti ſyllabas amat Vatis.

Alioqui laſcivus, & ſupra modum mordax, utpote qui ne Cæſari quidem, jam rerum potito, pepercerit. Ipſitillam & Clodiam, amicas celebravit, quarum hanc ficto nomine *Lesbiam* dixit. Ovid. *Triſt.* 2.

Sic ſua laſcivo cantata eſt ſæpe Catullo
Fœmina, cui falſum Lesbia nomen erat.

Martialis, *Nolo quot arguto dedit exorata Catullo*
Lesbia. ——

Obiit an. æt. 30. U. C. 698. Hieron. *in Chron.* Quintil. Lilius Girald. 10. *dial. de P. L.* Voſſ. *de Poet. L. c.* 1.

Catullus, cogn. *Urbicarius*, mimographus, de quo Juven. *Sat.* 13.

—— Mimum agit ille
Urbani qualem fugitivus ſcurra Catulli.

Idem *Sat.* 8.

Conſumptis opibus vocem, Damaſippe, locaſti
Sipario, clamoſum ageres ut Phaſma Catulli.

Ubi vide ſis veterem Scholiaſt.

Q. Luctatius Catulus, primo bello Punico 300. navibus adverſus Pœnos profectus, 600. eorum naves commeatibus impeditas, duce Amilcare, apud Ægates, inſulas inter Siciliam & Africam, depreſſis, finemque bello impoſuit. Pacem verò petentibus

hâc

hâc conditione conceſſit, ut Siciliâ, Sardiniâ, cæteriſque inſulis inter Italiam, Africamque cederent, & Hiſpaniâ citra Iberum abſtinerent. Liv.

Catulus, Orator Conſ. cum C. Mario, quarto ejus conſulatu, Cimbros fudit: à collegâ poſtea, urbe occupata per diſſenſionem, mori juſſus eſt, fruſtra precantibus pro eo civibus. Itaque in cubiculo incluſus candentium carbonum vapore ſuffocatus eſt, cujus manes ultus poſtea Sylla', interfecto Mario juniore. Lucanus,

> —— *Quid ſanguine manes*
> *Placatos Catuli referam?*

Catulus, ſororius Catilinæ, eques Romanus, partium nullarum tantumque quieti ſtudens, à Catilinâ juſſu Syllæ interfectus. Aſcon. Pædian.

Catulus alius, hujus ſuperioris filius, qui Lepidum, poſt Syllæ mortem bellum reparantem, oppreſſit. Hic nimirum fuit Ciceronis temporibus, & Capitolium incenſum reſtituit, vir non minoris integritatis, quàm gravitatis, & apud ſuos cives authoritatis.

Caturica, locus circa Alpes Cottias, inter Brigantionem & mont. Seleucum. Anton. Vide infra.

Caturiga, qui & *Caturiges*, populi Galliæ, à Plinio in Alpibus Cottiis locati, quorum caput tum Ebrodunum, poſtea Alpibus Maritimis adſcripti ſunt. Ab his Ebrodunum, nomine gentis accepto, *Caturiga*, nunc *Chorges* dicitur. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.* & in voce *Caturiges*.

Caturiges, *Catoriges* Ptolemæo, *Catoriges* Straboni, pop. Gall. Narbon. Alpini in Delphinatu ſuper. quorum opp. *Caturiga*. Anton. *Charges*, teſte Simlero. Nunc *Chorges*. 1. leuc. à Druentia fluv. medium inter Ebrodunum & Vapincum, 2. leuc. ab utraque. Baudrand. Vide & *Caturiga*.

Caturractonium, Angliæ opp. vulgò *Caerlile*. Aliis autem eſt *Allerton* oppidum in Comitat. Eboracenſ. long. 19. 20. lat. 51. 16. Baudrando *Cataractonium*, ſeu *Cataracton*, oppidum fuit Brigantum, vaſtatum anno 769. ab Eanredo, Northumbriæ R. Nunc viculus *Catterick*, in prov. Eboracenſ. ad amnem Suuatam, 3. mill. paſſ. infra Richmondiam, 7. ab *Alverton* oppidulum longè à Carleolo.

Caturriga, Galliæ Belg. urbs inter Durocortorum & Naſium. Anton.

Catus, vide *Firmius*.

Catus Decianus, Britanniæ Procurator, ſub Nerone. Tacit. *l.* 14.

Catyeuchlani, Albionis pop. Ptol. Hodie *Buckinghamienſes*, *Hertfordienſes*, & *Bedfordienſes* Camdeno vocantur.

Cava, urbs Princip. citer. parva, paucorumque incolar. epiſc. ſub Archiep. Salernitano, vix 4. mill. à Salerno & ab ora ſinus Salernitani.

Cavana, Arab. Fel. urbs. Ptol.

Cavara, *Cavares* Plinio, *Cavari* Ptol. pop. Gall. Narbon. Nunc in Provincia, apud Rhodanum fluv. *Gavots*, teſte Dalechampio inter Avenionem & Valentiam incolentes, quorum metropolis *Avenio* dicitur.

Cavarillus Æduus, pedeſtribus illorum copiis, quæ ad Cæſarem miſſæ fuerant, præfectus. Cæſ. *l.* 7. *Comm.*

Cavarinus Seno, quem Cæſar apud Senones regem conſtituerat regno domoque à ſuis expulſus ad Cæſarem confugit. *Comment.* 5. *cap.* 54. Eum Cæſar Senonum Equitatui præfecit. *l.* 6. *c.* 5.

Cavarus, Gallorum rex, anno à Diluvio 2085.

Cauca, urbs Hiſp. alio nomine *Coca*. Oppidulum Vaccæorum aliàs, nunc Caſtellæ vet. inter montes, inter Segobiam ad 6. leuc. & Tagum fluv. 13. à Valiſoleto.

Caucabeni, Arabiæ deſertæ gens. Ptol.

Caucadæ, gentes ad Lagoum amnem, ubi in eum influit Ophurus circa Mœotim. Plin. 6. 7.

Caucana, Siciliæ portus prope Syracuſas, teſte Ptolemæo, cui Καύκανα λιμὴν dicitur. Pluralis numeri eſſe τὰ Καύκανα è Procopii *Vandalicorum libro primo* diſcimus: Βελισάριος δὲ τὴν Πελοπόννησον ἀπελάσαντες ἐς Καύκανα τὸ χωρίον ἐμμίξας, διακοσίους μάλιστα σταδίους Συρακουσῶν διέχον, ubi τριακοσίους legendum cenſet Cluverius. Porro *Caucana*, vel ut veteres efferebant *Caſcana*, videtur eſſe חופקנה *Coof-cane, portus arundinis*, i. e. *arundinoſus*, Bochartus.

Caucaſus, mons editiſſimus in Septentrionali Aſiæ parte, Indiam dirimens à Scythiâ. Val. Flaccus *lib.* 5. *Argonaut.*

> *Ultimus inde ſinus, ſævumque Cubile Promethei*
> *Cernitur in gelidas conſurgens Caucaſus Arctos.*

A Circaſſis *Salatta*, verſus Mingreliam & Georgiam valde extenſus, quibuſd. *Mont de Circaſſie*. Ejus pars multis eſt mons *Ararath*, verſus Armeniam. Hic fertur tantæ altitudinis, ut circa illius verticem Sol velut ſcindi videatur, uti Philoſtratus *lib.* 2. *de vita Apol.* prodidit, ubi vide plura de hoc monte, itemque apud Qu. Curt. *lib.* 7. Hinc *Caucaſum mente induere*, pro ſupra modum indurare animum. Seneca *in Medeâ*, *verſ.* 43. dixit:

> —— *Pelle femineos metus,*
> *Et inhoſpitalem Caucaſum mente indue.*

Virg. *Æn.* 4.

> —— *Duris genuit te cautibus horrens*
> *Caucaſus, Hyrcanæque admorunt ubera tigres.*

Horat. *Carm.* 1. *Od.* 22.

> *Sive facturus per inhoſpitalem*
> *Caucaſum.* ——

Porro ſylvoſum eſſe montem, atque arboribus, quæ fabricandis navibus ſint aptæ, pleniſſimum fuiſſe teſtatur Strab. *l.* 11. nec dubitare nos de eo ſinet Propert *lib.* 2.

> *Et nemus omne ſatas intendat vertice ſylvas,*
> *Urgetur quantis Caucaſus arboribus.*

Virgilius *Georg.* 2.

> *Ipſa Caucaſeo ſteriles in vertice ſylvæ,*
> *Quas animoſi Euri aſſiduè franguntque, feruntque,*
> *Dant alios alia fœtus: dant utile lignum*
> *Navigiis pinos, domibus cedroſque, cupreſſoſque.*

In radicibus herbis veneficis & vulturibus abundat. Supra Iberiam ac Albaniam in Septentrione à Ptolemæo collocatur. *Cocas*, & *Cochias*, teſte Haytono Armeno dicitur, *Albſor* Nigro, *AdaZar* Theveto. *Caſpium* vocat Eratoſthenes apud Strabonem, in quo Prometheum vinctum, aquilâ jecur roſtro depaſcente, fabulantur. Cum Tauro ſæpe à priſcis confunditur, qui tamen ſaltem pars Caucaſi, ut bene Arrianus *lib.* 3. *de Alex.* obſervavit, ea nempe quæ Pamphyliam & Ciliciam ambit; in aliis locis alia, pro nationum diverſitate, nomina ſortitus. Vide etiam Plinium *l.* 5. *c.* 27. P. de Valle. *Itinerarii parte* 2. & 3. Inde *Caucaſiæ Portæ* ſeu *Pylæ*, quæ & *Iberiæ*, circa Harmaſtin urb. in cujus rupe Cumania caſtellum eſt. Ibi urbs nunc eſt, exteris *Derbent* i. anguſtiæ, omnium totius Orientis muniſſima: Turcis *Demircapi* & *Themircapi*, id eſt, *porta ferrea*, uti ab Egeſippo nominatur, non quòd ex ferro conſtet, ſed quòd locus adeò munitus, ut quemvis hoſtilem impetum facilè ſuſtineat, quum tranſitus duntaxat pateat 300. paſſuum. Gaudet portu ſatis commodo, ſub Perſis. Indies tamen deficit, prope Cyrum fluv. Hæ portæ magno errore *Caſpiæ* à multis dictæ fuere, ut Plin. *lib.* 6. *cap.* 11. tradit. Inde *Caucaſiæ volucres*. apud Virgilium, *Eclog.* 6.

> *Caucaſeaſque refert volucres, furtumque Promethei.*

Id eſt, vel *Aquila*, juxta Heſiod. *in Theog.* Apollonium *lib.* 2. *Argon.* Ovidium, & Attium *in Prometheo*, ſic ſcribentem:

> *Jam tertio me quoque funeſto die,*
> *Triſti advolatu aduncis lacerans unguibus*
> *Jovis ſatelles, paſtu dilaniat fero.*

Vel *Vultur*, juxta Fulgentium *in Mythol.* & Petronium *in Hendecaſyllabo*:

> *Cur vultur jecur ultimum pererrat*
> *Et pectus trahit, intimaſque fibras.*

Et hæc fortè ratio (notante De la Cerda) quare Poëtæ dictum *volucres*, quaſi inſinuaret Prometheum jam ab aquilâ, jam à vulture lancinari, nam aliter dixiſſet *volucrem* vel *avem*, ut Prop. *lib.* 2. *Eleg.* 1. —— *Medio pectore pellet avem.*

Et Mart. *in Amphitr.*

> *Aſſiduam nudo pectore paſcit avem.*

De nomine Bochartus. Terra Gog vel Magog erat Scythiæ pars circa Caucaſum, quam Colchi & Armeni, quorum dialectus erat ſemichaldæa, גוג חסן *Goghaſan* vocarunt, id eſt, *Gogs munimentum*, atque inde Græci Καύκασον ſono molliori, ut cùm pro גמל *gamel*, κάμηλον dicunt. Fuit etiam *Caucaſus* locus, circa Chium inſ. Herodot. Item in Arcadiâ Halicarnaſſeo, niſi illic *Thaumaſius* legendum ſit, uti putat Portus.

Caucenſes, Hiſp. citer. pop. in conventu Clunienſi. Plin.

Cauchabeni, Arab. Deſertæ gens. Ptol.

Caucha, campi circa Cteſiphontem, quos Tigris fluv. Septentrionem verſus flexus ſecat. Plin. 6. 27.

Cauchi, vide *Cayci* & *Chauci*.

Cauci, Hiberniæ populi. Ptol.

Cauciacum, vulgò *Choiſi* Gallis, ad Axonam, non procul ab ejus & Iſaræ confluentibus atque Compendio, villa olim fuit publica, Regiâ & ponte lapideo flumine impoſito inſignis. Hic obiit & ſepultus eſt Childebertus R. Berta item, mater Caroli M. A.C. 783. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Caucobabdita, Hæretici, à loco, in quo primitus convenerant, dicti. Severi Antiocheni & Acephalorum ſectatores. Niceph. *l.* 18. *c.* 49. Baron. *A.C.* 535.

Caucoliberis, mel. *Illiberis*, urbs Gall. Narb. probè munita, ad radices Pyrenæorum, in Comit. Ruſcinon. In ora littor. maris Mediterr. & ſinus Leonini, gaudet portu commodo & percapaci, vulgò *Collioure*. Sub Gallis, ab an. 1660. Vide *Illiberis*.

Cauconea, regio à *Caucone* fluvio ſic dicta. Steph.

Caucones, pop. Bithyniæ circa Parthenii fluv. oſtia. Item pop. Meſſeniæ. Ptol. Strabo.

Caudi, vel *Caudium*, Samnitum oppidum in Italiâ prope Beneventum. Baudrando Hirpinorum oppid. nunc *Arpaja*, vicus Princip. Ulter. prope amnem Iſclerum, in regn. Neap. in confinio Terræ Lab. 4. mill. à S. Agatha in Auſtr. 7. à Nola in Bor. 16. à Capua in Ort. unde *Furcæ Caudinæ*, & *Fauces Caudinæ*, Romanorum ignominiâ & clade nobilitatæ Ibi enim eorum copiæ, duce Sp. Poſthumio Conſule, in anguſtias redactæ, & ab hoſtibus circumquaque obſeſſæ, cùm alia ſpes evadendi non eſſet, poſitis armis, ſub jugum miſſæ ſunt. Lucan. *lib.* 2.

Ultra Caudinas ſperabis vulnera Furcas.

Strab. *lib.* 5. Κεῖται δ' ἐπὶ τῇ Ἀππίᾳ αὐτῇ τε Καπύη, καὶ ἡ τῶν ἄλλων ἐπὶ Βενεβεντὸν ἄγουσα ἀπ' αὐτῆς Καλατία, καὶ Καύδιον, καὶ Βενεβεντόν, lege Καύδιον, vel ſi mavis Κλαύδιον; ita enim eſt apud Ptol. Quin & *Claudium* quoque habet Hor. *Sat.* 5. *l.* 1.

Hinc muli Capuæ clitellas tempore ponunt,
Hinc nos Coccei recipit pleniſſima villa,
Quæ ſuper eſt Claudi cauponas.

Apud Plut. *in Parallel.* ſic ſcriptum eſt: Κατὰ τὰς καλουμένας Φουρκούλας Κλαυδίνας, ἐπὶ δὲ τὸν ζυγὸν ἐπέμφθη. lege Φουρκούλας. Vide Cluver. *Ital. Ant. pag.* 1197. *Furcarum* autem *Caudinarum* natura hæc eſt, ſaltus duo alti ſylvoſique ſunt, montibus circa ſe perpetuis inter ſe juncti. Jacet inter eos ſatis patens clauſus in medio campus, herbidus aquoſusque, per quem medium iter eſt: ſed antequam venias ad eum, intrandæ primùm anguſtiæ ſunt, & aut eadem quà te inſinuaveris, retro via repetenda, aut ſi porrò ire pergas, per alium ſaltum arctiorem impeditioremque evadendum. Hodie locus *Stretto d' Arpaja*, inter Arpajam vicum & Airolam caſtr. in Princip. cit.

Caudos, inſ. vicina Cretæ, ubi maximi onagri naſcuntur. Suidas. Aliis *Claudos*, nunc *Gozo*, è regione promuntor. *Arietis Frontis*. Vide *Claudos*. Baudr.

Cave, ſeu *Caba*, fil. Juliani Comitis, à Roderico, Hiſp. Rege violata. Quâ injuriâ offenſus Pater, Africæ à Rege præpoſitus, junctus duobus Vitizæ, ultimi Regis à Roderico excæcati, filiis, an. 712. Saracenos in Hiſpaniam pellexit, qui, rege ſuperato, totum regnum occuparunt. Garibay *lib.* 8. *comp. cap.* 48. Roderic. Sanctius, *p.* 2. *c.* 37. Vaſæus, *in Chron.* Mariana, *l.* 6. *cap.* 21. & 23. Marmol. *lib.* 2. *cap.* 10.

Cave, magnus vicus in Bithyniâ. Xenoph. *Hiſt. lib.* 2.

Caverna Suſis, locus prope Carthaginem, ubi 53. epiſcopi Donatiſtæ contra Primianum, congregati, quòd Diaconum Maximianum injuſtè excommunicaſſet, illum ad cauſam dicendam citarunt. Qui cùm non comparuiſſet, ab illis poſtmodum majori numero coactis Cebarſuſſi depoſitus eſt, Auguſtinus, *lib.* 3. & 4. *c. Creſc.* Baron. *A. C.* 394. Sunt tamen qui credant, non niſi unam Synodum fuiſſe, & vocem *Cebarſuſſenſe*, cum *Caverſuſenſe*, confuſam eſſe. Vide Concilia Bin. & edit. Lupar. *T. III. pag.* 459.

Caviclum, Bæticæ urbs, circa Menobam. Anton.

Cavii, Illyrici populi. Livius.

Cavinio, vulgò *Chavignon*, vicus magnus Galliæ, inter urbem Sueſſionas & Laudunum medio itinere poſitus, ab utraque civ. 5. leuc. diſtans. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Caviones, pop. Germaniæ ad Albim fluv. ubi nunc Daneberga & Lavenburgum oppida. Cluver. Sanſon, Alii.

Caules, Germ. pop. ad Oceanum. Strabo.

Caulici, pop. juxta Jonium ſinum, *Cauliaci* Apollonio. Vide Steph.

Caulum, ſive *Caulon*, qui & *Aulon*, opp. in primâ Italiæ fronte apud Locros. Plin. 3. 10. Virg. *Æn.* 3.

Caulonisq́; arces, & navifragum Scylaceum.

Quanquam ibi Poëta non tam de oppido, quam promuntorio loqui videtur. *Caulonia* dicitur Straboni & Pomponio. Stephanus, Καυλωνία πόλις Ἰταλίας, ἔστι καὶ ἄλλη Σικελίας. Opidanus *Cauloniates*, vel *Cauloniate*.

Caum, Hiſp. opp. inter Aſturicam & Tarraconem. Anton.

Caumana, alveus Indi fluv. circa ejus oſtia. Arrianus *in Indicis*, h. e. *Hiſtoria ejus lib. ult.*

Caumas, unus è Centauris, Ixionis fil. Boceat.

Caunus, fil. Mileti & Cyanes, qui cùm à Byblide ſorore perditè amaretur, ſponte patriam amiſit, & in Cariæ littore è regione Rhodi urbem condidit, quam de nomine ſuo *Caunum* appellavit. Vide Ovid. *Met.* 9.

Caunus, Cariæ opp. marit. ad Calbin fluv. verſus Glaucum ſin. vix 50. mill. à Rhodo Inſ. Sub Turcis, cum toto tractu, 40. mill. à Macra in Occaſ. in ora ſinus Macrenſis. Nunc *la Roſſa*. Soph. Hujus meminit Strabo *lib.* 14. æſtate & autumno, ut ipſe ait, ad habitandum gravis, ob calorem & pomorum copiam. Ob id Caunii ſub peſtilenti cœlo eſſe dicuntur. Hos cùm intuitus eſſet Stratonicus Citharœdus, homo ſalibus plenus, illum, ex 6. *Iliados*, verſiculum in eos protulit:

Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν,
Id eſt,
Tale quidem genus eſt hominum, quale eſt foliorum.

Colorem videlicet, quo omnes pallebant, ſugillans. Caunii verò cùm hominem inceſſiſſent acriùs, quòd urbem, ut morbidam carperet, *Ego*, inquit, *morbidam dicere auſim, ubi mortui ambulant?* Urbanius multò acriusque, quàm prius illudens. Hæc Strabo ubi ſupra. Ab hâc civitate vehebantur fici *Caunea* dictæ. Cic. *lib.* 2. *de Divinatione.* Cùm M. Craſſus exercitum Brunduſii imponeret, quidam in portu caricas Cauno advectas vendens *Cauneas* clamitabat, ac ſi dixiſſet (præſagiens futuram cladem, in quâ Craſſus occubuit) *Cave ne eas.* Vide Stephan. Eſt etiam *Caunus* Doridis opp. Ptol. *Magri* dicitur Olivario. Item Cretæ urbs, nec non Hiſpan. mons in Celuberis, *Moncayo* hodie, aliquando quoque *Caci mons* dictus. Baudrando in Arragonia, verſus confin. Caſtellæ vet. 2. leuc. à Turiaſone in Auſtr. 6. ab Ibero fluv. Item Æolica urbs, Athenæo.

Cavonium, caſtr. Hiberniæ, in Ultonia prov. Comitatus cognom. caput, juxta *Aquam Nigram* fluv. in limite Connaciæ. 8. mill. à Chilmorea in Bor. Vulgo *Cavan*.

Cavortium, oppidulum Pedemontii, ad Alpium radices, in colle, aliàs munitum, 6. mill. à Pinarolo in Auſtr. Ad *Peles* fluv. Sub Gallis.

Cauphiaca, Perſidis urbs. Ptol.

Caurasia, gens Bætica. Plin.

Cauratani, Arab. Fel. pop. Plin.

Caurenſis urbs. *Nueva Caures*, in Philippinis inſ. epiſc. ſub Archiep. Manillano. Sub Hiſpan. In ora Orient. inſ. Cebu. Al. *Nomen* ſeu *Villa Jeſu*.

Caurita, Hiſp. urbs, circa Placentiam. *Caria* Cluſio.

Caurium, Luſitaniæ opp. Ptol. quæ & *Caura*, vulgò *Coria*. In Extremadura Legion. juxta Alagonem fluv. qui ſeptem inde leuc. cadit in Tagum, 5. leuc. à confin. Portugalliæ, verſus montes, media ferme inter Mirobrigam & Alcantaram, 12. leuc. à Placentia in Occaſ. 17. à Guardia in Ortum. Baudr.

Cauros, inſ. cum oppido, quæ priùs Andros. Plin.

Caurſini, Mercatores Italiæ, qui cum Legatis Papæ, in Angliam venientes, ſub Henrico III. non ſolùm populum & Clerum, ſed Regnum ipſum graviſſimis uſuris corroſerunt: Matthæo Pariſienſi *Uſurarii Tranſalpini, Papæ mercatores* vel *ſcambiatores* dicti, An. Chr. 1235. Formulam, quâ debitores ſibi obligaverant, idem exhibet, pag. 403. &c. Hos excommunicavit Epiſcopus Londinenſis, & è ſua diœceſi fruſtra nixus eſt ejicere: Sed regio nomine in jus tandem vocati graviſſimas pœnas meritò luerunt, Judæis enim habiti deteriores. Vide plura apud Matthæum Pariſienſem, laudatum Spelmanno *Gloſſar. Archæol.*

Caurus, ventus ab Occaſu ſolſtitiali flans, qui & *Corus* dicitur. Virg. *Georg* 3.

Semper hyems, ſemper ſpirantes frigora Cauri.

Vide Gell. 2. 22.

Cauzima, oppidum Bohemiæ amplum, vix 2. mill. Germ. ab Albi fluv. medium inter Pragam & Czaslaviam. Sanſoni eſt *Caſurgis* antiquorum.

Caus, *untis*, urbs Arcadiæ in agro Telphuſio, ubi *Cauſius Æſculapius* colebatur. Steph.

Cauſarum, Galliæ opp. ubi in Albigenſes ſævitum, A. C. 1213. non minus ac Carei, Moſſaci, Tholoſæ, in Fano Antonii, & Marcelli, &c. Lætus *in Comp. Hiſt. Univ.*

Cauſennis, opp. Angliæ. Anton. Eſt autem in Comit. Lincoln. *Cayſeven* Talboto, *Keſteven* Camdeno.

Cauſiani, pop. qui naſcentes lugent, mortuos autem beatos reputant. Stobæus in Encomio mortis.

Cauſini, Mauritan. Tingitanæ pop. Ptol.

Cauti, Scotiæ pop. Mel. *Cauta*, ubi pars Orient. Roſſiæ & Armanothiæ, ubi promuntorium *Tarbart*, inter Moraviam & Sutherlandiam.

Cavum, oppidum Latii, à ſitu loci ſic dictum, quòd tanquam in cavo ſeu fovea jaceat.

Caxamalca, locus Amer. merid. ubi Atabalipa Peruviæ R. ab Hiſpanis captus eſt. Intra montes eſt, prope Vagnam amnem, 30. leuc. Hiſp. ab ora Maris Pacifici.

Caxtonus Guil. hiſtoricus Anglus, Margaretæ Burgundiæ Duci, ſorori Eduardi IV. gratus. Plurima è Lat. & Gallico, in patrium ſermonem tranſtulit, & Chronicon conſcripſit 7. libris, cui titulus, *Fructus Temporum*: uſque ad annum 23. Eduardi, An. Ch. 1483. Simler. Poſſevin, Voſſius, *de Hiſt. Lat. l.* 3. *c.* 9.

Caxuma, metrop. regn. Tigremahon, *Tigray* Marmolio, fortè *Teneſis* Strab. Sedes reginæ Sabæ. *lib.* 10. *c.* 23.

Cayana, inſ. Amer. Merid. in Guajana reg. ad oſtia Cayani fluv. circuitus 18. leuc. 100. circiter à fluv. Amazonum in Bor. Ibi Arx S. Michaëlis Gallorum, cum aliquot coloniis.

Cayci, pop. Germ. qui & *Chauchi* & *Chauci*, in majores & minores dividuntur. Illi inter Albim & Viſurgim fluv. locantur, eorumque metropolis eſt Brema, urbs in Saxonia. Hi inter Viſurgim & Amaſium fluv. quorum urbs Bidenburgum, vel Oldenburgum cum aliis in Friſiæ & Weſtphaliæ confiniis. Alii Cauchos majores, ubi Luneburgenſes ſunt, ſtatuunt. Lucan. *lib.* 1.

Et vos crinigeros bellis arcere Caycos
Oppoſiti. ——

Caycus, Celæni filius. Pauſan. Item fluv. Myſiæ. Vide *Caicus*.

Caym-Adam, Califa 24. Babylonius, Mahometis ſucceſſor, A. 874. bello contra Perſas Græcosq; infelix. A Nicephoro Phoca, qui poſtmodum Imper. prælio victus, Beroë urbe amiſſa. Marmol. *l.* 2. *c.* 27.

Caym-Bearmila, familiæ Abetenæ legitimus, ut ferebat, hæres, Arabum ope, totum Africæ Orientem brevi occupavit, hinc in Occidentem tranſgreſſus, Regni Feſſani provincias vaſtavit. Tandem per ducem quendam Dalmatam, totâ Barbariâ, Numidiâ & Libyâ potitus, opibus immenſis Carvanæ congeſtis, potentiſſimus Africæ principum, ante 16. ſec. quo vixit, evaſit. Marmol. *lib.* 2. *cap.* 29.

Cayre.

Cyrethus, Myuntis conditor.

Cayſter, vel *Cayſtrus*, fluv. Aſiæ circa Epheſum, nunc *Chiay*, cui etiam regioni nomen dat; nam tractus ille *Cayſtrenus* dicitur, ut author eſt Eunapius Sardianus. Fluvius hic cygnis olim abundavit. Unde Ovidio *Triſt.* 5. 1. *Cayſtrius ales* pro cygno. Propert. *lib.* 3.

Si quando olorigeri viſenda eſt ora Cayſtri.

Ubi tamen alii *Cygni*, Voſſius autem *Ortygii* legit. Ovidius, *Met.* 2.

Et quæ Mæonias celebrabant carmine ripas,
Flumineæ volucres medio caluere Cayſtro.

Mart. l. 54.

Sic niger in ripis errat cùm fortè Cayſtri,
Inter Ledæos ridetur corvus olores.

Hom. *Iliad.* 2.

—— Ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ
Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Inde Virg. *Georg.* 1.

Jam varias pelagi volucres & quæ Aſia circum
Dulcibus in ſtagnis rimantur prata Cayſtri.

Ubi forſan meliùs legendum,

Dulcibus in pratis rimantur ſtagna Cayſtri. Oritur in Phrygia combuſta. Dein per Lydiam labitur; & rigatis Philadelphiâ aliiſque urbibus, per Joniam in Sinum Jonium ſe exonerat. Eſt etiam *Cayſtrus*, ſecundùm nonnullos, urbs Ciliciæ mediterranea.

Cazanum, regn. Moſcoviæ. Vid. *Caſanum.*

Cazaca, vicus in litore Tauricæ Cherſoneſi. Arrianus *in Periplo.*

Cazerta, urbs Terræ Lab. cum tit. Princ. & ſede Epiſcopi.

Cazsacum, villa olim Regia ſeu fiſcalis Galliæ fuit, mel. *Caſiacum*, ubi Monaſt. vetus, in Diœceſi Sueſſionica, vulgò *Chezy*. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

C E.

Cea, vel *Ceos*, inſula juxta Eubœam, *Cos* contractè dicitur ab Heraclide ac Diodoro; A Romanis ſcriptoribus, Virgilio, Ovidio, Plinio, Salluſtio apud Servium *Cea*. A Ptolemæo *Cia*; A Lyſeâ apud Suidam, & Æliano de Animalibus *Cios*, a Philone & Mela *Ceanos*, vocabulis ita diverſis, ut ea conſtet omnia eſſe orta ex uno fonte. Nempe כוה *cava* Ebræis eſt *exurere*, ut Græcis καίειν & καῖειν & כי *ci* vel כויה *cevua* exuſtio dicitur, Hoc de quâvis exuſtione, illud propriè uſurpatur de aduſtione Solis. Nomen inſulæ cur eò referatur, docet Vir magnus, *de Phœn. Col. lib.* 1. *cap.* 14. *his verbis*. *Liber Pater Cadmi nepos Icarium, vel Icarum* (id eſt, אכר *iccar agricolam*) *miſit in Atticum agrum, ut vitium culturam Athenienſes edoceret.* Hunc vino poto ruſtici ſemiebrii, venenum ſe bibiſſe credentes, nefariè interfecerunt, & admiſſi criminis ſibi conſcii aufugerunt, in Ceam inſ. in quâ regnabat Ariſteus Cadmi gener. Hyginus ex magni Salmaſii emendatione, *lib.* 2. *Aſtron. cap. Arctophylax*: *Interfectores ejus* (Icarii) *animi conſcientiâ permoti ſtatim ſe fugæ mandaverunt, & in inſulam Ceum* (lege *Ceorum*) *pervenerunt, a quibus ut hoſpites recepti domicilia ſibi conſtituerunt. Aliquanto pòſt irâ Numinis reos perſequente, canicula exoriens æſtu Ceorum loca & agros fructibus orbabat, & ipſos morbo affectos pœnas Icario cum dolore ſufferre cogebat, quòd latrones recepiſſent. Quibus malis concitatus inſulæ rex Ariſteus Apollinis & Cyrenes filius, &c. petiit a parente, quo pacto calamitate civitatem poſſet liberare. Quem Deus jubet multis hoſtiis expiare Icarii mortem & ab Jove petere, ut quo tempore Canicula exoriretur, dies quadraginta ventum daret, qui æſtus Caniculæ mederetur. Quod juſſum Ariſtæus confecit, & impetravit, ut Eteſiæ fierent.* Hæc ex Hygino hactenus, quibus ſimilia referunt etiam alii antiquiores. Theophraſtus *de Eteſiis*: Εἰ δέ ποτ' ἐξέλιπον, καὶ Ἀρισταῖος αὐτοὺς ἀνεκαλέσατο. Θύσας τὰς ἐν Κέῳ θυσίας τῷ Διῒ, καθάπερ μυθολογοῦσι. Et apud Apollonium *lib.* 2. *Argonaut.* cùm Sirius οὐρανόθεν Μινωΐδας ἔφλεγε νήσους, id eſt Cyclades, monitu Apollinis Ariſtæus in Ceum ſe contulit:

Καὶ βωμὸν ποίησε μέγαν Διὸς Ἰκμαίοιο,
Ἱερά τ' εὖ ἔρρεξεν ἐν οὔρεσιν ἀστέρι κείνῳ
Σειρίῳ αὐτῷ τε Κρονίδῃ Διΐ· τοῖο δ' ἕκητι
Γαῖαν ἐπιψύχουσιν ἐτήσιαι ἐκ Διὸς αὖραι
Ἤματα τεσσαράκοντα, Κέῳ δ' ἔτι νῦν ἱερῆες
Ἀντολέων προπάροιθε Κυνὸς ῥέζουσι θυηλάς.

Plura vide apud Scholiaſtem & in Heraclidis politiis, & Diodorum *lib.* 4. & Ciceronis *de Divin. lib.* 1. & in Germanici *fragmento ad Arati Phænomena, capite, Aquarius*, qui omnes meminere hujus ſacrificii ab Ariſtæo inſtituti, & à Ceis celebrari ſoliti ad Eteſias impetrandos.

Cea, dicta etiam *Hydruſa*, nunc *Cia*, una Cycladum, prope Atticam reg. & Helenam Inſ. 20. mill. ab Eubœa in Auſtr. 30. ab Andro Inſ. vix 30. mill. in circuitum, nunc ægrè habitata, ſub Turcis. Baudrandus. Vide *Cea*. Hic Julis, hodie *Julide* urbs præcip. Simonidis natalibus inclyta, Mnemonices inventoris, ut & Bacchylidis & Philoſophi Ariſtonis. Plin. *l.* 4. Pinet. Niger, Morer.

Cea, fluv. Hiſp. per regn. Legionenſe fluens, juxta opp. S. Facundi.

Ceades, vir Thrax, cujus filius Euphemus unus erat ex iis, qui Trojanis auxilium tulerunt. Hom. *Iliad.* 2.

Ceadragus, fil. Thraſiconis, qui Princeps Aboritarum, à Danis occiſus erat, tempore Caroli M. protecto is eius; Dux factus eſt, Sclaomiro à Ludovico Pio pulſo. Sed colluſionis cum Danis accuſatus, hoc reſtituto, depoſitus eſt: Poſt mortem tandem Sclaomiri, innocentiâ Regi probatâ, in dignitatem an. 818. rediit. Hiſt. Gall. *in Lud. Pio.*

Ceaulinus, tertius Rex Weaſtſaxonum, in Anglia, Ethelbertum Cantii R. devicit, & Britones uſque in Walliæ deſerta fugavit, urbibus eorum captis. Poſt quæ, undique hoſtibus concurrentibus, victus, regnoque exutus eſt Beda *hiſt. Angl.*

Ceba, op. Italiæ, pop. *Cebani*. Plin. 10. 42.

Ceballinus, qui à fratre Nicomacho, Dymni exoleto, comparatas contra Alexandrum Magnum in Hyrcania inſidias cum percepiſſet, ad Philotam, dein ad Metronem detulit. Curt. *l.* 6. 44.

Cebares, equiſo fuit, cujus aſtu Darius regnum Perſarum adeptus eſt: nam cùm Magi inter ſe pacto conveniſſent, ut is, cujus equus primus hinniret, regno potiretur, Cebares manum vulvæ equinæ prius admotam naribus equi olfaciendam præbuit; quo odore irritatus equus primus hinnitum dedit. Herodotus.

Cebarſuſſi, Vid. *Caverna Suſis.*

Ceb ba, fluv. regni Mogor. Natal. Metel.

Cebenna, mons, ſeu *Cebenna*, non *Gebenna*, Græcis Κέμμενον ὄρος, *Cemmenus mons*, Gallis *les Cevennes*, olim Celtas à provincia Narbonenſi, nunc Aquitaniam primam a Narbonenſi prima dirimit. Hinc Obris & Arauraris vel Arauris, Vitturlus item in Septimania, *la Bidourle* & Vardo, quorum alter in mare Gallicum, alter in Rhodanum influit; prætereà in Vellavis Liger, & Elaver in Gabalis; Tarnis & Agotus *Agout*, atque Avario *Aveiron*, qui Tarne recipiuntur; Olitis *le Lot* & Triobris *Trueure*, qui in Olitim labitur, Durantius cum Vitera, quem in Garumnam defert, ſcaturiunt. E quibus Tarnem in Rutenis, Duranium in Arvernis, Olitim quoque in Rutenis, non longè à Tara oriri conſtat. Promittuntur hi montes à Rhodano ſeu ab Helviis, per Vellavos, Gabalos & Arvernos, ad Garumnam uſque & Vivarienſem ſeu Helvicum pagum, Vellavum, Gabalicum, Arvernum, Cadurcinum & Rutenum dividunt in ſuperiorem & inferiorem: *Montes Arverniæ* dicti, quà per Arverniam longo limite immittuntur. Addunt aliqui partem Arvernorum Burbonenſes & Lemovices, qui cum Marchia in ſuperiores inferioreſque dividuntur. Volcas Tectoſages Cebennæ auſtrina uſque promontoria incolere tradit. Strabo. *Cebennas* montes, nec non Pyrenæum & Voſagum, auro, argento aliiſque metallis, nulli regioni ceſſuros eſſe, ſi exercere liberet: ſed deeſſe ſervos qui fodiant, refert Hadr. Val. *Notit. Gall.*

Cebrenia ſ. regiuncula Troadis cum oppidul. ejuſdem nominis, non procul a Scepſi. Inde *Cebrenis* patronymicum. Ovid. *Met.* 11.

Aſpicit Heſperiem patriâ Cebrenida ripâ.

Statius *in Sylvis*:

— *Vidua Cebrenidos arida luctu*
Flumina. — Sunt etiam *Cebrenii* in Thraciâ.

Cebriones, unus ex Gigantibus, qui Superis bellum intulerunt, devictus à Venere. Ejus meminit & cum Porphyrione conjungit, Ariſtophanes *Avib. pag.* 567. Ubi vide Schol. *G.*

Cebriones, Priami nothus, à Patroclo ſaxo ictus interiit. Hom. *Iliad.* 11.

Κεβριόνην νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο.

Cebus, Inſ. Aſiæ, in mari Ind. una ex Philippinis, parva [illegible] culta. Ibi Anno 1520. occiſus eſt Ferd. Magellanus celeberrimus ille Argonauta, qui primus eam detexit. Subeſt Hiſp. habetque urbem *Villa Jeſu.*

Ceccanus Annibaldus, Rom. primus Arch. Neapolitanus, dein Card. Ep. Tuſcul. verſu ſcripſit Petri Paulique Apoſtol. vitam. Anno 1327. Voſſ. *de hiſt. Lat. l.* 2. *c.* 64.

Ceccus Franciſcus, Aſculo oriundus, Ducis Florentiæ Aſtrologus, exuſtus eſt Bononiæ, Anno 1327. Malos quoſdam Spiritus in cœlo gigni, Jeſum Chr. certo ſidere natum, neceſſariò inopem fuiſſe, Antichriſtum ſub opulentâ conſtellatione naſciturum, &c. aſſeruit. Nec profuit hæc retractaſſe, annitente Dino Medico æmulo ejus, qui 15. die, poſt Ceccum, obiit. A. C. 1327. Leander *deſcr. Italiæ, p.* 267.

Cechiana, prov. regni Sinæ ſatis ampla, prope littus maris & ſinum Nanchini, ex adverſo regni Coreæ.

Cecia, Auſtriæ urbs, *Seiſſelmaur* Lazio.

Cecides, antiquiſſimus Poëta Dithyrambicus, cujus meminerunt Cratinus ἐν Πανόπταις atque Ariſtophanes *in Nubibus.*

Cecilaa. Syriæ urbs, ad Euphratem flu. Ptol.

Cecilea Mellinum, Luſitaniæ urbs. Ptol.

Ceciliana, ſunt ruinæ, inter amnes *Agualva* & *Agua de Mouros*, qui ibi cadunt in Cadaon fluv. vix 2. leuc. à vico Marteca in Occaſ. In Extremadura Luſitanica.

Cecilianus, Diaconus Menſurii Epiſc. Carthag. ei ſucceſſit, Anno 306. A' qua dignitate excluſos ſe dolentes, Botrus & Celeſius, ſeceſſionem fecerunt, *Donatiſtæ*, à Donato, Majorini ſucceſſore, dicti; dein in duas partes diviſi, per duo ſecula Africanam Eccleſiam turbaverunt. Cecilianus verò à criminibus ſibi tributis liber pronuntiatus Romæ primò, Anno 313. dein Arelati an. 314. Niceno Concilio Gener. interfuit. Obiit an. 325. Auguſt. *lib.* 1. *c. Parm. c.* 3. *Brev. Coll. di.* 3. *c.* 14. *l.* 3. *c. Creſcon. c.* 27. *Optat. lib.* 1. *c. Parm.*

Cecilion, locus Hiſp. inter Emeritam & Salamanticam. Antonius.

Cecina, mel. *Cecinna*, fluvius ad Volaterras. Mela *lib.* 2. *cap.* 4. & Plin. 3. 5. Vide Cluver. *Ital. Ant. lib.* 2. *pag.* 469. Oritur inter Senas & Volaterras; dein auctus aliquot fluviis, in Mare Mediterr. ſe exonerat, 18. mill. à Liburno in Eur. Ab eo vallis amœna & fertiliſſima in territorio Piſano nomen habet. Baudr.

A. Cecinna, equeſtris ordinis vir, quadrigariorum magiſter, Pompejanarum partium; tempore belli Civilis hirundines parvas è nidis Romæ comprehenſas nutriebat, quas poſtea nuncias belli mittebat amicis, ut Plinius refert. Scripſit librum contra Cæſarem. Fuit Ciceroni familiaris, & cliens, defenſus ab eo in quâdam hæreditatis cauſâ: extant & inter eos epiſtolæ conſcriptæ. Librum quoque *de fulguribus procurandis* edidit, quem Seneca *quæſt. nat.* ſe fatetur imitari, dicitque eum virum facundum, niſi à Ciceronis rebus primò receſſiſſet. Cic. *Orat.* 13. *Epiſt.* &c.

Cecinna, Octavii Cæſaris ſcriba, prout legitur, *in Epp. ad Atticum*.

Cecinna, vir Conſularis, ob conjurationis ſuſpicionem à Tito Imp. ad cœnam vocatus, ac per proditionem interfectus. Suet. *cap.* 6. *in Tito*.

Cecinna, dux Vitellianus, cum exercitu è Galliâ profectus, ad Bebriacum, cum Othonianis congreſſus feliciter dimicavit: Miſſus dein cùm exercitu 30000. contra Primum, Mœſiæ Præſidem, Veſpaſiani partes amplexum, Joſeph. *de B. J. l.* 4. *c.* 40.

Cecinum, oppidul. *Stilo*, quod & *Carcinum* & *Cocinthum*, ad amnem cognom. nunc *Cacino*, in Calabria ulter. 12. mill. à Cocintho prom. in Occaſ. 15. à Soriano, 22. à Mileto in Ortum. Maginus, Alii.

Cecrena, urbs Troadis. Phavorinus.

Cecropia, Vid. *Cecrops*.

Cecropius, Ep. Sebaſtæ, Concilio Chalced. interfuit. De illo Vid. *Acta Concil.* Baron. A. C. 451. Item, Epiſc. Nicomediæ, Arianus & hoſtis Athanaſii, poſt Euſebium ejuſdem farinæ hominem. Periit urbis ruinâ, in horrendo illo terræ motu, de quo Ammian. Marcellinus, *l.* 17. Anno 358. Vid. Socr. *lib.* 2. Sozom. *lib.* 4.

Cecrops, primus Athenienſium rex. Euſeb. *in Chron. lib.* 1. Οἱ δὲ ἐν μεσῷ τὸν Ὤγυγον, καὶ τὸν κατακλυσμὸν, βασιλεῦς, οἷον ὁ δὴ Πρῶτος Κέκροψ, ὁ Διφυής. Joannes Tzetzes *Chil.* 5 *Hiſt.* 18.

Πρῶτος ἀπάντων Ἀττικῆς ὁ Κέκροψ βασιλεύει,

Apollodorus *lib* 3. Κέκροψ αὐτόχθων, συμφυὲς ἔχων σῶμα ἀνδρὸς καὶ δράκοντος, τῆς Ἀττικῆς ἐβασίλευσε πρῶτος. Et obſerva, indigenam illic eum dici, cùm Ægyptium alii faciant. Suidas: Κέκροψ Αἰγύπτιος ὢν τὸ γένος, ᾤκησε τὰς Ἀθήνας. Atque idem rurſus dicit in Προμηθεῖ. Totidem quoque verbis Schol. Ariſtoph. *ad Plutum*. Et Jo. Tzetzes eum refert è Saï, Ægypti urbe, Athenas commigraſſe poſt diluvium Ogygi, *Chil.* 5 *Hiſt.* 18.

Ὡς δὲ ἀπὸ τῆς Σάεως, πόλεως Αἰγυπτίας,
Μετὰ τὸν κατὰ Ὤγυγον κατακλυσμὸν ἐκεῖνον,
Ὁ Κέκροψ μετοικίζεται Ἀθήνας τῆς Ἑλλάδος.

Iſacius Tzetzes ad Lycophronem: Ἡ Ἀττικὴ βασιλεία ἦν Κέκροπος. Οὗτος γὰρ ἐλθὼν ἀπὸ πόλεως Αἰγύπτου, τὰς Ἀθήνας συνῴκισεν. Inde *Cecropium lutum* apud Papinium, pro Ægyptio, Sylv. *l.* 3. *in Propemptico Metii Celeris*:

—— Te præſide noſcat
Unde paludoſi fœcunda licentia Nili:
Cur vada deſidant, & ripa coerceat undas,
Cecropio ſtagnata luto.

Certè peregrinum facere etiam videtur Strabo, qui Bœotiæ præfuiſſe eum ante regnum tradit, *lib.* 9. Λέγεται καὶ κατὰ Κέκροπα, ἡνίκα τῆς Βοιωτίας ἦρξε. Gotfridus Viterbienſis, regem Cretæ fuiſſe refert, *Chronici parte* 4.

Cùm dominum Cecropem regem tenet inſula Creta.

Quod non dubium eſt, quin ille ab antiquo auctore acceperit; innuitque hoc ipſum Plautus *in Trinummo*:

Pol illum reliqui ad Rhadamanthum, in Cecropiâ inſulâ.

Quod parentes ejus attinet, matrem Hyginus Terram facit, *fab.* 48. patrem autem Vulcanum, *fab.* 158. Ac matrem Terram refert etiam Antoninus Liberalis *Metamorphoſ. capite ſexto*: Περιφὰς ἐγένετο ἐν τῇ Ἀττικῇ αὐτόχθων, πρόσθεν ἢ φανῆναι Κέκροπα τὸν Γῆς. Οὗτος ἐβασίλευσε τῶν ἀρχαίων ἀνθρώπων. Iſacius verò Tzetzes ad Lycophronem, ex draconis dentibus enatum ſcribit, quâ de re videndus quoque Schol. Ariſtoph. *ad Plutum*. Et Athenienſes quidem ab eo dicti *Cecropidæ*. Herod. *l.* 8. Ἀθηναῖοι δὲ ἐπὶ Κέκροπος βασιλέος ἐπεκαλέοντο Κεκροπίδαι. Virgilius,

—— Tunc pendere pœnas
Cecropidæ juſſi. Ovid. *Met.* 7.
Phœbus in interius ſpatium pulchrosque receſſus
Cecropidas duxit. Silius *lib.* 13.
Cecropidæ ob patriam Mavortis ſorte peremptos
Decrevere ſimul communibus urere flammis.

Claud. *lib.* 1. *de R. Proſ.*

—— Templumque remugit
Cecropidûm, ſanctasque faces extollit Eleuſis.

Auſonius *Epiſt.* 24.

Siſtere Cecropidûm in terris monumenta paranti
Obſtitit. Inde etiam Athenæ *Cecropia*. Plin. 7. 56.

Oppidum (Athenas) Cecrops a ſe appellavit Cecropiam. Hinc mons *Cecropius*, Athenis proximus. Attica quoque univerſa, *Cecropia* dicta. Apollodorus *lib.* 3. ubi de Cecrope: Καὶ τὴν γῆν, πρότερον λεγομένην Ἀκτὴν, ἀφ' ἑαυτοῦ Κεκροπίαν ὠνόμασε. Catullus *in Epithalamio*:

Cecropiam ſolitam eſſe dapem dare Minotauro.

Porro Cecrops hic, uti ſupra innuimus, Διφυὴς cognominatus eſt. Archelaus in Epigrammate, apud Antigonum Caryſtium *Hiſt. Mirab. cap.* 96.

—— Εἰ δὲ τί δ' ἐστιν,
Οὐ θαῦμα, βλαστεῖν τὸν διφυῆ Κέκροπα.

Ovidius *Geminum* dicit, *Met. lib.* 2.

Virginibusque tribus gemino de Cecrope natis,
Servandam dederat.

Cujus cognominis variæ rationes proferuntur. Sunt qui velint à ſtaturæ magnitudine, aut duarum linguarum peritiâ, Græcæ nempe & Ægyptiacæ, ita dictum. Euſeb. *Chron. lib.* 1. Κέκροψ ὁ Διφυὴς τῆς τότε Ἀκτῆς, νῦν δὲ Ἀττικῆς, ἐβασίλευσεν ἔτη πεντήκοντα, διὰ μῆκος σώματος οὕτω καλούμενος, ὡς φησιν ὁ Φιλόχορος, ἢ ὅτι, Αἰγύπτιος ὤν, τὰς δύο γλώσσας ἠπίστατο. Idem tradunt Hieronymus & Cedrenus. Aliis placet, quòd, conjugio inſtituto, virum fœminæ conjunxerit. Athenæus *lib.* 13. Ἐν δὲ Ἀθήναις πρῶτος Κέκροψ μίαν ἑνὶ ἔζευξεν ἀνέδην τὸ πρότερον οὐσῶν τῶν συνόδων, διὸ καὶ ἔδοξέ τισι διφυὴς νομισθῆναι. Juſtinus *lib.* 2. *Ante Deucalionis tempora regem habuere* (Athenæ) *Cecropem, quem, ut omnis fabuloſa eſt antiquitas, Biformem tradidere, quia primus marem fœmina matrimonio junxit.* Syrianus in Hermogenem: Κέκροψ πρῶτος συνέζευξεν ἄνδρα καὶ γυναῖκα, ὃς καὶ διὰ τοῦτο Διφυὴς ἐκλήθη. Idem quoque Euſtathius refert, *ad Iliad.* ν'. & ω. Certè à Cecrope inſtitutum matrimonium, etiam teſtatur iſtis verbis Nonnus Panopolitanus *lib* 41.

Κάδμος ἐϋγλώσσοιο διδάσκαλος ὄργανα φωνῆς
Θεσμὸν Σόλων ἀχάραξε, καὶ ἔννομον Ἀτθίδι πάλαι
Συζυγίης ἀλύτοιο συνευνάδα δίζυγα Κέκροψ.

Alii tradunt, partim hominem, partim draconem fuiſſe. Ariſtoph. *in Veſpis*:

Ὦ Κέκροψ, ἥρως ἄναξ, τὰ πρὸς ποδῶν δρακοντίδη.

Ubi Schol. Φασὶ τὸν Κέκροπα Διφυῆ γεγονέναι, καὶ τα κάτω ὄφεως ἐσχηκέναι. Apollodorus *lib.* 3. Κέκροψ αὐτόχθων, συμφυὲς ἔχων τὸ σῶμα, ἀνδρὸς καὶ δράκοντος. Nonnus, *ubi ſupra*:

Κέκροπος ἐν τύποισι ἔχε, ὃς ἰσβολῇ ποδὸς ἕλκων
Γαίης ἐπιξύνων ὀφιώδεϊ σύρετο ταρσῷ,
Νέρθε δράκων, καὶ ὕπερθεν, ἀπ' ἰξύος ἄχρι προσώπου,
Ἀλλοφυὴς πτύλεσος ἐφαίνετο δίχροος ἀνήρ.

Quare autem hoc confinxerint, explicatur à Demoſthene *in Orat. Fun.* Ἤδεσαν Κεκροπίδαι τὸν ἑαυτῶν ἀρχηγὸν, τὰ μὲν ὡς ἔστι δράκων, τὰ δ' ὡς ἐστὶν ἄνθρωπος, λεγόμενον, οὐκ ἄλλοθεν ποθεν, ἢ τῷ τὴν σύνεσιν αὐτοῦ προσομοιοῦν ἀνθρώπῳ, τὴν ἀλκὴν δὲ δράκοντι. Alii verò ſic exiſtimabant, hominis pariter ac draconis formam illi attributam, quòd ex bono rege poſtea ferus factus fuerit. Quorum ſententia refutatur à Plutarcho, *De ſera num. vind.* Οἶμαι μὲν ἐν καὶ τὸν Κέκροπα Διφυῆ προσαγορεῦσαι τοὺς παλαιοὺς, οὐχ ὡς ἔνιοι λέγουσιν, ἐκ χρηστοῦ βασιλέως ἄγριον καὶ δρακοντώδη γενόμενον τύραννον, ἀλλὰ τοὐναντίον ἐν ἀρχῇ σκολιὸν ὄντα καὶ φοβερὸν εἶθ' ὕστερον ἄρξαντα πρᾴως καὶ φιλανθρώπως. Hæc Meurſius: apud quem vide ſis plura de Cecrope, *lib.* 1. *de Reg. Athen. capp.* 8. 9. 10. 11. 12. Primus hic inter Gentiles Sacrificia inſtituiſſe, & ad civiliorem vitam, legibus ſancitis, ſubjectos perduxiſſe legitur. Regnavit annos 50. ab an. 31. Moſis, qui erat Mundi 2498. ante C. N. 1556. Sedecim Succeſſores habuit, uſque ad Codrum, per annos 487. Illius monumento certos quoſdam characteres inſculptos, plurimos Gallinaceos ejus Manibus ſacrificatos, umbramque demortui ſub Leonis forma apparuiſſe, tradunt quidam. Chronologus ignotus Inſulæ Pari, à Seldeno editus, ab eo Epocham orditur. Euſeb. *Chron.* Cyrillus Al. *lib.* 1. *c. Julian.* Aug. *de C. D. lib.* 18. *cap.* 8. 9. Pauſan. *Achaic.* Fuit alius *Cecrops*, Athenienſ. rex 7. poſt fratrem Erechtheum, regnavit annos 40. de quo idem Meurſius *l.* 2. *de Reg. Ath. cap.* 14. Jul. Africanus, Euſ. *Chron.* &c.

Cecryphalea, promuntorium, ſeu inſ. Peloponneſi, ubi Athenienſes ab Æginetis prælio ſuperati fuerunt. Steph.

Cecyla-

Cyliſtrium, opp. Gall. Narbon. Sect. Avienus.

Cejrynia, Achaiæ in Peloponneſo urbs. Pauſan.

Cedar, Arabiæ regio in Agarenorum, id eſt, Saracenorum ſolitudine, à *Cedar* ſecundo filio Iſmaelis. Gen. 25. 14. Hier. *de L. H.* Etymologo Κήδαρ eſt vox Græca, quæ *σημαίνει*, inquit, *τὸ τηρεῖσθαι, παρὰ τὸ κῆδος τὸ φροντίσμα*. Verum autem etymon eſt ab Ebræo קדר *kadar*, *atratus fuit*, ſive *fuſcus*, qualis ferè Arabum color; unde Sponſa Cant. 1. 5. nigram ſe eſſe dicit, *ut tentoria Cedar*. Sæpe pro Arabia ponebatur antiquitus: Ita enim Arabia Petræa Hebræis dicta. Baudr. Deſerta, quæ prope Meſopotamiam & ſinum Perſ. Moterius.

Cedar, civitas eſt glorioſa in tribu Manaſſe in montanis Seir, alto ac firmo loco ſita, quæ à civitate Corozaim, verſus Orientem, quatuor milliaribus abeſt.

Cedem, id eſt, *oriens*, filius Iſmaelis, *Kedemah*. Gen. c. 25.

Cedes, urbs in tribu Judæ. Joſ. 15. Lat. *ſanctitas*.

Cedes, magna & munita tribus Nephthalim urbs eſt, ob agri adjacentis ubertatem nullis non rebus abundans, quæ ad diſtinctionem aliarum ejuſdem nominis civitatum in tribubus Jſaſchar & Juda Joſ. 15. ſitarum, plerumque Cedes Nephthalim vocatur. Sita eſt in Galilæa ſuperiore, ſuper montem Nephthalim, & verſus Boream à civitate Cephet quatuor, totidemque contra Corum, ab urbe Caphatnao milliaribus diſtat: quam Joſue cæſo hujus urbis rege cum ſuburbanis ſuis ſacerdotibus & Levitis habitandam dedit. Hæc etiam fugitivis deputata, qui neſcii homicidium perpetraverant. Joſ. 10.

Cediæ, vicus propè Sinueſſam. Plin. Item Africæ op. D. Auguſtino.

Cedimoth, Lat. *antiquiores, priores*, vel *Orientales*, ſive *incendium*, aut *incurvatio mortis*, op. in tribu Ruben. Joſ. 13. Et ſolitudo *Cademoth* Deut. 2.

Cedítia Tabernæ, dictæ à Domini nomine, qui *Cedítius* vocabatur.

Cedmiel, vel *Cadmiel*, id eſt, *antiquitas*, aut *Orientis Deus*, nomen viri. 2. Eſdr. 3.

Cedmonei, vel *Kadmonita*, populi. Gen. 22.

Cedon, Athenienſis, in claſſe ad oppugnandam Naxum à populo miſsâ, lævum cornu tuitus eſt; in quod Pollis Lacedæmonius invectus cum cum multis navibus ſubmerſit.

Cedonea, vulgò *Cedogna*, *Lacedogna*, urbs Epiſc. Principatus ulter. in regno Neap. An *Aquilonia* Livii, ubi L. Papyrius Conſul Samnites ad fidem jurandam adegit. Leander Alb. *deſcr. Ital.*

Cedrea, urbs Cariæ. Steph.

Cedreanita, Arab. Fel. gens Steph.

Cedreatis, Diana ab Orchomeniis ideo ſic vocata, quòd ejus ſimulacrum in ingenti cedro eſſet erectum. Pauſan.

Cedrei, Arab. Petrææ gens. Plin. *Cedareni* Lampridio.

Cedrenus Georgius, Monachus Græcus 11. ſeculo, Annalium à Mundi initio, uſque ad Imperium Iſaaci Comneni, conditor. Hiſtoria, quæ ei præterea attribuitur, Joh. Curopalatæ videtur eſſe. Voſſ. *de hiſt. Gr. l.* 2. *c.* 26.

Cedrus, fluvius Sardiniæ. Ptol.

Cedron, torrens inter Jeruſalem & mont. Oliveti. Hunc tranſiit Chriſtus iturus ad agonem, Joh. 18. Eâdem viâ David Abſalonem fil. fugiens tranſivit. 2. Reg. 15. In hâc valle rex Aſa combuſſit ſimulachrum Priapi. 3. Reg. 15. & Joſias vaſa Baalis. 4. Reg. 23. ut & Ezechias. 2. Paral. 29. Item urbs inter Joppem & Eleutheropolim, cujus in Macchabæis mentio fit, & alias *Gedor* vocatur.

Cedropolis, Cariæ opidum.

Cedros, inſula in Germ. litoribus, cedri genere ſylvoſa, unde electrum in petras defluere dicitur. Perottus.

Cedroſii, populi prope mare Rubrum. Steph.

Cedroſiorum, poſt Abaritas, meminit in India, Curtius *l.* 9.

Cedwalus, Rex Weſtſaxonum, in Anglia, Cantii regnum, Ederico uſurpatore à ſuis occiſo, occupare fruſtra annîſus. *Hiſt. Anglic.*

Ceelatha, locus ad quem venerunt filii Iſrael profecti de Rheſſa. Num. 33. Lat. *cœtus*, *congregatio*, vel *eccleſia*.

Ceſala, Africæ inſ. An. Dom. 1500. primùm inventa, cujus longitudo eſt trium milliarium, latitudo verò unius. Pagos habet duos, in quibus domus non paucæ & arx: Regi civitatis Quiloa quondam parebat, cœterùm ab eo deficiens peculiarem regem poſtea habuit. An. Dom. 1505. arcem, quam Luſitani tenebant, vehementi obſidione incolæ oppugnarunt, adeo ut pertenuis evadendi ſpes Luſitanis appareret, qui noctu, præter Aſrorum opinionem erumpentes, Regem multoſque proceres in cœnaculo ſuo opprimunt, ejuſque caput haſtæ infixum per arcis feneſtram exponunt, eâque ratione ingens evadunt periculum ac tandem alium regis Portugalliæ nomine Præfectum conſtituunt. Theatr. *urb. orbis*.

Ceſaledium. Vid. *Cephaledis*.

Ceila, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15. Lat. *diſſolvens eam*, ſive *dividens*, aut *ſcindens eam*, vel *fixio ejus*. Hic abſconditus aliquando fuit David, & nunc eſt *Villula* Ceila ad orientalem plagam Eleuteropoleos, in tribu Juda. V. 1. Reg. 19.

Ceilam, vide *Ceylan*.

Cejonius Ælius Verus, juvenis inſigni formâ, ab Adriano adoptatus, licet gener Nigrini, qui vitæ Imperatoris inſidiatus fuerat. Prætor, Præſes Pannoniæ, Conſul deſignatus. Sed morbo graviſſimo implicitus in reditu periit. Poſt hunc Adrianus Antoninum Pium adoptavit, hac lege, ut Cejonii filio Annio Vero idem faceret; Ita hic collega Antonini Philoſophi evaſit. Spartian. *in Adriano*, Dion, &c.

Cejonius Baſſus, Conſ. Coll. Val. Aurel. Auguſti. Suevos ac Sarmatas vicit.

Cejonius Julianus Camœnius, Conſ. Coll. Amici Paulini. Vid. de illo Voſſ. *hiſt. Lat. l.* 2. *c.* 7.

Cela, & *Cila*, opp. Palæſtinæ, ubi Michæas Propheta ſepultus eſt.

Celadionus, Alexandrinus Epiſcopus. An. Dom. 157.

Celadon, unus ex iis, qui unà cum Phineo in aulâ Cephei regis Æthiopum Perſeo vim inferre conati, ab eo ſunt occiſi. Ovid. *Met.* 5.

Occidit & Celadon Mendeſium, occidit Aſtream.

Celadon, amnis in Alpheum influens. Strabo *lib.* 8. Ejus mem. Hom. *Iliad.* 7.

—— Ὡς ὄτ' ἐπ' ὠκυρόῳ Κελάδοντι μάχοντο
Ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι.

Quid ſit non conſtat, niſi fortè Ladon, fluv. Peloponneſi, in Arcadia, in agro Clitoriorum exiſtens, ait Pauſan. & in Alpheum cadens. Ejus aqua cœteris aquis Græciæ præcellit. Baudr.

Celadone, urbs Locridis. Steph.

Celadragus, fil. Liubi, Regis Wiltzorum, Milegaſti majori natu prælatus, & à Ludov. Pio confirmatus, muneribuſque cum fratre excultus. Aimon. *l.* 4.

Celadus, Arcadiæ fluvius. Pauſanias.

Celaduſa, inſ. maris Adriatici. Mela. Bobus & capris abundat, Plinio authore. *Laguſta* Hermol. Barbaro. *Celaduſſa* verò parva inſula Delo proxima.

Cela, inſ. ante Troadem. Plinius.

Celana, locus Campaniæ, Junoni ſacer. Virg. *Æn.* 7.

Quiq; Rufas, Batulamq; tenent, atq; arva Celenæ.

Celana, Straboni tumulus eſt Aſiæ propriè dictæ, Apamiæ imminens, opidum habens ejuſdem nominis, quod *Phrygiæ caput* Livius vocat, Antiochus Soter *Apamiam* dixit, matris nomine, filiæ Artabazi, uxoris Seleuci Nicanoris. Hoc in loco Marſyam cum Apolline tibiarum cantu certaſſe fabulantur, victumque temeritatis ſuæ pœnas dediſſe, & in fluv. ſui nominis commutatum fuiſſe. Ovid. *Faſt.* 4.

Inter, ait, viridem Cybelen, altaſq; Celænas
Amnis it inſanâ nomine Gallus aquâ.

Lucanus,

Lugent damnata Phœbo victore Celænæ.

Stat. *Theb.* 2.

Fœda Celænæâ committere prælia buxo.

Ubi Scholiaſtes: Celænæ Marſyæ civitas, ubi primùm dicitur tibiarum uſus inventus, quibus Apollinem provocare auſus eſt, à quo victus temeritatis ſuæ pœnas exſolvit. Marſyas enim Celænæus fuit, ut ipſe infra,

—— *Et illuſtres Satyro pendente Celænæ.*

Obiter emendabis Polyænum, in Melantho, *lib.* 1. *Stratagem.* Ἐπιλέγεται Μελαινῶν περὶ. Μελαιναὶ, χωρίον μεθόριον Ἀττικῆς, καὶ Βοιωτίας. Legendum Κελαινῶν, & Κελαιναὶ, ut rectè monet magnus Caſaubonus. Schol. Ariſtoph. *Acharn.* Ἀκτ. 1. Πόλεμος ἦν Ἀθηναίοις πρὸς Βοιωτοὺς περὶ Κελαινῶν, ὃ δὴ χωρίον ἐν μεθορίοις. Ita etiam Suidas & Phavorinus vocibus Ἀπατούρια, & Κελαιναί. Vid. Strab. *l.* 12. *ſub finem*.

Celæno, una ex Pleiadibus, Atlantis & Pleiones nymphæ filia, cum quâ Jupiter concubuit. Ovidius *in Faſtis*:

—— *Et te formoſa Celæno*
Majan & Electram, Taygetamq; Jovi
Concubuiſſe ferunt.

Tzetzes *in Lycophronem*, refert ex Aceſandro, ex hâc & Neptuno natos eſſe Eurypylum ac Tritonem.

Celæno, una Harpyiarum, Neptuni ac Terræ filia, ſoror Ocypetes & Aëllus, quarum formam, & ubi habitant, deſcribit Virgil. *Æn.* 3.

—— *Strophades Graio ſtant nomine dictæ*
Inſulæ Ionio in magno, quas dira Celæno
Harpyiæq; colunt aliæ.

Figuratè Juvenal. *Sat.* 8.

—— *Si nullum in conjuge crimen,*
Nec per conventus & cuncta per oppida curvis
Unguibus ire parat nummos raptura Celæno.

Ab obſcuritate nomen habet, nam κελαινὸς Græcè *niger*. Vide infra *Harpyiæ*.

Celænus, mons Galatiæ. Ptol.

Celathi, Theſprotica gens. Steph.

Celathra, urbs Bœotiæ prope Arnen. Steph.

Celaia, Lat. *levis*, ſive *terrefactus*, aut *vox mea*, nomen viri. Nehem. 12.

Celaiah, Lat. *Vox Domini*, aut *alleVatio*, ſive *contrefactio domini*, nomen viri. 1 Eſdr. 10.

Celama, Maurit. Cæſarienſis op. Ptol. Quibuſd. eſt *Calama*, verſus Malvam flu. 70. mill. circiter ab ora maris Mediterr. ad radices montium. Baudr.

Celandus, ſeu *Aleſtes* & *CaVarus*, eſt fluv. Hiſp. Tarr. in Callaïcis. Braccaram Aug. alluit Cœliobrigamque, dein in Oceanum Occid. ſe exonerat, 6. leuc. à fluv. *Greſones*, in Bor. Vulgò *CaVado*.

Celanum, caſtellum Latii, circa lacum Fucinum, quod Fucino lacui vulgatum hac memoriâ nomen *Celano* præbuit.

Celbanus, unus ex Macedonum ducibus, à partibus ſtans Eumenis; ſed prælio facto cum Antigono cum aliis prodidit: ideò ab hoc iterum ſuſpectante perfidiam occiſus eſt.

Celbis, Germaniæ fluvius rapidus, nobilibus piſcibus ſuis ac Cerealibus molis celeberrimus, laudatus ab Auſonio *in Moſella*: vulgò *Kil*, aut *Kelb*, aliàs *Kyll*. Alluit non procul à fontibus ſuis *Celbim* nominis ſui caſtellum, *Stat Kil* vulgò dictum, Gerardiſaxum *Gerhardſtein*, Celbim Burgum aut Celbisburgum *Kylburg*, & ad Fringum opp. *Erang*, Moſellam auget infra Auguſtam Trevirorum, fere è regione Confluentium Erubris & Moſellæ. Erubris enim, vulgò *Rouer* aut *Rober*, ad vicum cognominem in Moſellam dextrum infunditur. De utroque præfatus Auſonius:

Te rapidus Celbis, te marmore clarus Erubris,
Feſtinant famulis quam primum allambere lymphis.

Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Celchytum, locus Angliæ, in Merciorum regno, ubi Synodus, Anno 794. & 816. præſente Kenulpho Rege.

Celebe, ὄνομα τῆς πόλεως. Schol. Theocr. *Idyll.* 1.

Celebes, Inſ. ampla Aſiæ, in Archipelago Moluccarum, aromatum copiis dives, inter Borneum, Mindanaum & Gilolo Inſ. Ibi urbes præcip. Celebis, Bantachaja & Macaſſar. Longit 200. leuc. latitud. 100. Continet 6. regna, nempe *Macaſſar*, præcipuum, *Cion*. *Sanguin*, *Cauripana*, *Getigam* & *Supar*: quandoque etiam ſub nomine Moluccarum comprehenditur.

Celebothras, rex Muziris, quod primum eſt Indiæ emporium. Plin. 4. 23.

Celea, Peloponneſi urbs. Pauſan.

Celegeri, Mœſiæ populi. Plin. 4. 26.

Celeia, vel *Celia*, Noricorum op. Plin. 4. 24. vulgò *Cilio*.

Celelates, Liguriæ populi. Livius.

Celemantia, Germaniæ op. Ptol. Quadorum olim. Nunc *Kalmentz*, vicus Auſtr. prope Teyæ fluv. fontes, in confin. Moraviæ. Cluver. Alii.

Celendra, ſive *Celendris*, aut *Celenderis*, Samiorum colonia in Ciliciâ, portum habens ejuſdem nominis ad Selinuntis fluv. oſtia. Lucan. *lib.* 8.

Sequitur pars magna Senatus
Ad profugum collecta ducem, parvóq; Celendris,
Quo portu mittitq; rates, recipitq; Selinus.

At in Strabone, inter Selinuntem & Celenderin, multa ſunt interjecta. Hinc *regio Celenderitis* apud Plinium. Vide Bochart. *de Phæn. Colon. lib.* 1. *cap.* 5. Mem. ejus quoque Tacit. *An.* 2. *Piſo caſtellum Ciliciæ munitum admodum, cui nomen Celenderis, occupat.* Nominat id Joſephus *lib.* 17. collocatque in viâ, quâ Romam ibatur, ſed in eo ſcriptum *Celendris*. Meminit & Ptolemæus. Antiquiſſimum id fuit, ſi Apollodoro fides. *lib.* 3. qui conditionem ejus refert, ad Sandarum Tithoni nepotem, Ὅς, inquit, ἐκ Συρίας ἐλθὼν εἰς Κιλικίαν πόλιν ἔκτισε Κελένδερις. Lipſius ad illum locum Taciti.

Celenem, Cimmerius, ritus expiandi ſontes cædibus docuit, Flacc. *lib.* 3.

Celer, Conſ. Coll. Venantii An. U. C. 1262.

Celer, machinator Neronis, in domo, poſt exuſtam Romam, ſtruenda, cui cum Severo ingenium & audacia erat, etiam quæ Natura denegaviſſet, per artem tentare & viribus Principis illudere. Tacit. XV. 42.

Celer, alio nomine *Fabius*, centurio, qui Remo tranſilienti mœnia, contra legem, rutro caput diſplanavit. Sic dictus à celeri ex agro Latino in Etruriam fugâ.

Celer, prænomine *Publius*, accuſante Aſiâ, reus; quia eum Cæſar Nero abſolvere nequibat, traxit ſenectâ, donec mortem obiret. Nam Celer interfecto Silano proconſule, magnitudine ſceleris cætera flagitia obtegebat. Tacit. XIII. 33.

Celerini, pop. citer. Hiſp. Plin.

Celeſtinus, Vid. *Caleſtinus*.

Celerius, prænomine *Publius*, eques Romanus Iunii *Silani* everſor. Tacit. XIII. 1.

Celethes, pop. Theſprotiæ, Theſſaliæ vicini. Steph.

Celetrum, Macedoniæ urbs. Livius.

Celeus, rex Eleuſinæ, pater Triptolemi, cui Ceres, quòd eſſet ab illo excepta hoſpitio, commonſtravit omnem agriculturæ rationem. Ejus vilis & ruſticana ſupellex abiit in proverbium, Virg. *Georg.* 1.

Virgea præterea Celei, Vilisq; ſupellex.

Schol. in *Ariſtoph. Equit.* De hoc ſic Euſebius ad Num: 611. *Eleuſina Celeus regnaVit coaVus Triptolemo, quem Philochorus ait longâ naVi ad urbes accedentem diſtribuiſſe frumenta. & ob id ſuſpicionem dediſſe, quòd naVis ejus ſerpens pennatus fuerit.* Euſtathius in 2. *Iliad.* ait, Cephalum patrem fuiſſe Celei, & Celeum Arceſii, qui Ulyſſis avus fuit. *Ex Orat.* 1. Nazianzeni *contra Julian.* elici poteſt, Celeum pertinuiſſe ad familiam Cereris; ait enim: Τὰς Δημήτρας, καὶ τοὺς Τριπτολέμους διηγήματα, καὶ τοὺς δράκοντας, ἔτι δὲ καὶ Κελεοὺς τε καὶ Ἰαμβὰς. Idem *Orat.* 2. Κατισχύει Τριπτόλεμον, καὶ τὸν Κελεὸν, καὶ τὸν μυστικὸν δράκοντα. Et *Orat. ad Sancta Lumina*: Οὐ δὲ Κόρη τις ἡμῖν ἁρπάζεται, καὶ Δημήτηρ πλανᾶται, καὶ Κελεοὺς τινὰς ἐπεισάγει καὶ Τριπτολέμους καὶ δράκοντας.

Celenſum, opp. Vindeliciæ, ad confluentes Abuſini fluv. in Danubium, nunc *Neuſtatt*, opp. Bavariæ ſup. medium fermè inter Ingolſtadium & Ratisbonam. Cluver.

Celezena, Suidas. Κελεζηνή, χώρα τῆς Ἀρμενίας, ἐπαρχία Μελιτηνῆς, ἣ νῦν ἡμεῖς Κελζηνὴ ὀνομάζομεν.

Celia, Norici op. Plin. In Stiria, ad Saanam fluv. qui paulo infra in Savum cadit, verſus confin. Carniolæ. Caput Comitatus peramplí, ſub Auſtriac. Cum duplici arce, ibi multæ antiquitates Rom. ſeſe exhibent, Baudr. Urbs item Apuliæ Peucetiæ, Ptol. & Campaniæ, Diodor.

Celida, Pentapolcos reg. in Africâ op. Ptol.

Celidnus, fluv. Macedoniæ, & ejus limes ab Auſtro, verſus Elymiotas, nunc *Salnich*, in Albania. In mare Adriat. ſe exonerat, in parte Bor. ſinus Ocnei.

Celina, opp. al. Carnorum, nunc vicus *Maniage*, in prov. Fori Julii, ad *Celine* amnem, prope opp. Montis regalis, 8. mill. ab Ariano.

Celiobriga Celerinorum, *Barcelos*, opp. Portugall. ad Cælandum amnem, Duc. tit. clarum. Aliàs Callaicorum Braccarenſium fuit. Sanſon.

Celiomons, Vid. *Caliomons*.

Celion vel *Celeus*, Rex Eleuſiniæ, pater Triptolemi. V. Virgil. *Georg lib.* 1. Ovid. *Faſt. l.* 4.

Celita, Lat. *refugium*, vel *contractio*, aut *Vocis declinatio*, nomen viri. 2 Eſdr. 8.

Celium, ut legit apud Anton. Varrerius, urbs Hiſp. quam putat *Cece* eſſe prope *Tomar* urbem. Quibuſdam eſt *Letra*, Vid. *Calium*.

Celium, ſeu *Cælium*, *Ceglie*. opp. aliàs Apuliæ Peuc. nunc prov. Hydruntinæ, ad radices Apennini, 6. mill. ab Hoſtunio Oriam verſus.

Celius, mons Romæ à *Celio*, nobiliſſimo Tuſcorum duce dictus. Boccat.

Cella, urbs Ducatus Luneburg. Ducum ſedes, quibus inde nomen. Ad Alleram fluv. cum arce eleganti & permunita. 6. leuc. à Brunſuico. Rami hujus *Cellenſis*, auctor Wilhelmus fuit, frater Henrici, à quo Wolffenbutellanus ortus eſt: qui ambo fil. fuerunt Erneſti Luneburgici, mortui an. 1546. Hic Wilhelmus, Anno 1582. Comit. Hojenſem, cum Agnatis, Anno verò 1585. Diepholtenſem ſolus adiit: defunctus Anno 1592. Huic cùm ſeptem filii ſupereſſent, hi communi pacto conſtituere, ut uno ſolùm uxorem ducente, quæ ſors in Georgium cecidit, reliqui cœlibem agerent vitam. Hic, initio Hiſpanis in Belgio operam addicturus erat, niſi an. 1607. induciæ ſuperveniſſent. Daniæ dein R. contra Suecos, an. 1615. Cæſari verò contra Danum militavit an. 1624. Sueciæ poſtea Regi acceſſit, quo mortuo, tertiæ parti exercitus præfuit, & Haſſis junctus, ſtrenuè rem ad Hamelam, &c. geſſit. Pace Pragenſi Anno 1635. Cæſari reconciliatus, causâ Brunſuigiæ ſucceſſionis expeditâ, in principatu Calenbergenſi à ſubditis receptus eſt, Anno 1636. Poſt quæ iterum Suecis adfuit, donec in obſidione Guelferbyti an. 1641. defecit: pater Chriſtiani Ludovici, cui Cellenſis principatus: Georgii Wilhelmi, cui Hannoverana portio ſeu Calenbergica à patre relicta: Johannis Frid. & Ern. Auguſti, qui Epiſcopus Oſnabrugenſis factus, ex Sophia Palatina, familiam propagare cœpit. Ex quibus duo medii ad Pontificios tranſierunt, primus verò & ultimus Evangel. Relig. tenaces, pro Imperio, contra Gallos ad Moſellam, & Suecos, in ducatu Bremenſi, fortiter feliciterque rem gerunt. Vid. Phil. Jac. Spenerum *Syll. Geneal. Hiſtor.*

Cella, urbec. Sueciæ, Imperialis, cognomento in *Hammerſtach*, ad Nagoltum amnem in Mortnavia tractu, 1. & dim. leuc. à Pforzeno. Item, alia ad lacum cognom. 3. leuc. à Conſtantia, in dit. Epiſc. Conſtantienſis.

Cella Abbatis, Vid. *Abbatis cella* & *Appenzella*.

Cella Epiſcopi, ſeu *Epiſcopi cella*, Germ. *Biſchoffzell*, opp. Helv. ad confluentes Siteræ & Turi, in Turgea, parvum, ſed elegans admodum, cum arce, & monaſterio, à Solomone S. Galli Abbate & Epiſcopo Conſtantienſi, circa A. C. 891. extructo: Muniri cœptum eſt ſub Ottone Imp. ut contra Hungarorum irruptiones tutum eſſet. Paret Epiſcopo Conſtantienſi ex parte, à quo Nobilitati an. 1[illegible] oppignoratum fuit, per annos 100. Cætera *autonomia* fruitur. Poſtquam enim ab Epiſcopis redemtum eſſet, inſignia ab illis privilegia accepit, quæ ab Impp. confirmata. Inprimis

Henri.

Henricus Epiſc. in oppidum beneficus fuit, qui cives Senatus ſententiæ ſtare, omni appellatione præciſâ, juſſit, A. C. 1631. quod Anno 1373. à Nicolao Epiſc. confirmatum eſt. Ob quæ me- ſta, cùm Epiſcopo fideliter adhæreret, ab hoſtibus eorum, tempore depoſitionis Friderici II. Imp. ſubitaneâ irruptione occupatum & combuſtum eſt. Reparatum dein, à Wenceslao Imp. novo privilegio eſt munitum, ne unquam ad extraneum tribunal cives rapiantur, &c. A' Sangallenſibus & Abbatiscellanis captum eſt Anno 1406. & an. 1407. Iterum arſit, Anno 1419. de novo poſtea privilegiis ampliſſimis ornatum, Anno 1434. à Friderico, & Anno 1468. ab Hermanno Epiſcopis. Habet autem Epiſcopus præfectum in arce, cui omnium mulctarum pars media cedit, cives verò oppidi proprium ſibi Senatum legunt: à quo cùm Epiſcopus jusjurandum exigit, prius juramento ſe obſtringit, ſe illorum privilegia & immunitates nullâ ratione imminuturum. Cives ſub ſuis ſignis cum Helvetiis militant, quorum tamen Præfectus nullum in eos imperium habet. Religio hic Reformata viget, inter cives: quibus inter primos Evangelium annunciavit Doctor Johannes Zuickius Conſtantienſis, mortuus A. C. 1542. Ferax virorum clariſſimorum oppidum eſt. Hinc enim Theodorus Bibliander, Hugvvaldus Mutius, Joh. Jungius, &c. prodierunt, quorum primus Tiguri, alter Baſileæ, tertius Conſtantiæ docuere. Hinc Zuingerorum Baſilienſium, de Eccleſia & Academia, totaque adeò Re literaria optimè meritorum merentiumque proſapia ortum ducit: Hodieque Bartholomæo Anhornio Paſtore, Theologo ſcriptis editis notiſſimo, gaudet. Vid. Simler. *de Rep. Helv.* Stumpf. &c.

Cella, vel *Cellula* S. Euſicii, in Biturigum finibus ad Carum fluv. inſigne monaſterium, unde nomen oppido *Selles en Berry*, mel. *Celle*. Fuit autem Euſicius eremita ac Monachus, ſub Childerico maj. ab eoque aditus eſt. Hadrianus Valeſius *Notit. Gall.*

Cella S. Genulphi, locus in Biturigibus, ad Naonem amnem, vulgò *Celle ſur Nahon*, Turonibus confinis, ubi olim Dianæ fanum, à S. Genulpho ibi ſepulto nomen habet. Haud procul à Stradenſi Monaſterio, ubi cœnobium à Wifredo & Oda, ſub Pippino, extructum, cui ſuus Abbas eſt: appellatur autem vulgò *S. Genou*, ſeu S. Genulfi. Idem.

Cella S. Iodoci, *S. Joſſe*, pag. Picardiæ, cum cœnob.

Cella S. Kanici, urbs ampla Hiberniæ, in Lagenia prov. in Comit. Kilkennienſi, ad Neorum. fluv. Vulgò *Kilkenni*, quod Vide.

Cella vel *Cellula* S. Maxentii, monaſterium in Pictonibus, à S. Maxentio, ſub Chlodovæo & Alarico conditum. Abbatem habet, & oppido ſuum nomen dedit, Vulgò *S. Maxent*, ad Separim amnem, *la Seure Niortoiſe*, in Pictavenſi pago. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Cella, locus Macedoniæ. Item alius Africæ. Anton. *Cella* præfectura, Vid. *Bremogartum*.

Cellenſis lacus, aliàs Acronius. Per ipſum Rhenus decurrit à Conſtantia Baſileam verſus; in Suevia eſt & confin. Helvetiorum.

Cellerarius, vel *Cellarius*, juxta concil. Aquiſgranenſe, ſub Stephano V. A. C. 861. can. 140. Officialis eſt in Monaſterio, qui fratrum ſtipendia ſervat & adminiſtrat: piſtrinum etiam curans, ne miniſtri ibidem deputati, annonam eorum aut furtim ſurripiant, aut negligenter vivendo diſſipent. Crevit dein munus, & in Abbatia S. Edmundi Burienſis, illuſtris ædium pars cum latifundiis ejus muneri deſignata fuit, verba ſunt Henr. Spelmanni *Gloſſar. Archaol.*

Cellius Matthias, Cæſariſpergius, primus Argentinæ Evangelizare cœpit, anno æt. 45. an. C. 1522. obiit, Anno C. 1548. ætat. 71.

Cellonaenſes, Scythica gens. Phavorinus.

Celles, vicus Tripolitanæ reg. in Africâ. Anton.

Celmis, unus fuit ex Idæis Dactylis, qui cùm Matrem Deorum ſtupro violaſſet, deinde à reliquis fratribus rejectus eſt. Ab hoc ferrum ſolidiſſimum cudi ſolebat, unde Proverb. *Celmis in ferro.* Zenodotus, Clem. Alex. Κέλμις καὶ Δαμναμενεὺς οἱ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων πρῶτοι σίδηρον εὗρον ἐν Κύπρῳ. Vide Scal. *ad Euſeb. p.* 38. & Palmerium *ad Marmor. Arundel. p.* 688.

Celmus, Jovis nutritius, quem & parvulus adhuc Jupiter plurimum amavit. Cæterùm cùm aliquando mortalem eſſe Jovem dixiſſet, Jupiter injuriæ memor, cùm Saturno expulſo rerum jam potiretur, in adamantem lapidem eum commutavit, Ovid. 4. *Met. Fab.* 7.

Te quoq; nunc adamas quondam fidiſſime parvo
Celme Jovi. —— ——

Colnius, fluv. in Roſſiâ comit. Scotiæ, *Kallian* Camdeno. Quibuſdam eſt *Boggie*, in Buchania prov. Verſus Ortum. Baudrandus.

Celona, Aſiæ op. in Meſopotamiâ. Diodorus.

Celredus, vel *Ceolredus*, Merciorum Rex, poſt Ethelredum, rebus contra Inam WeſtSaxonum Regem geſtis clarus. Obiit Anno Chr. 717. regni 8. Beda, qui tum vixit, *hiſtoria Anglic.*

Celricus, Rex quartus WeſtSaxonum, in Anglia, poſt patruum Ceaulinum, prudentiâ inclytus, regnavit an. 6. Beda, Polydorus Virg.

Celſa, Ilergetum in Hiſpania urbs. Ptol. Item alia ad Iberum, Strabo; niſi fortè eadem ſit; Vide Caſaub. ad Strabonem *lib.* 3.

Celſenſes, citer. Hiſp. pop. Plin. 3. 3.

Celſinania, cella eſt in Gallia, Cluniaco ſubjecta, dicta à Celſino: In Arvernis diœceſique Claromontenſi: à S. Odilone vel à fundamentis extructa, vel reſtaurata, Vulgò *Sanſilanges*. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Celſona, urbs ampla Catalauniæ, ad pedes montium. 11. leuc. à Vico in Occ. 8. à Minoriſſa in Bor. Juxta amnem *Cardoner*. *Solſone* Gallis, à quibus antea munita eſt.

Celſus, tyrannus, ſeptiduum imperavit. Pollio, *de 30. tyr. cap.* 28. Item Patritius, Guntrani R. exercituum dux, Arelatum cepit.

Celſus, plagiarius ab Horatio notatus,

Quid mihi Celſus agit, monitus, multumq; monendus,
Privatas ut quærat opes, & tangere vitet
Scripta Palatinus quæcunq; recepit Apollo.

Plures ejuſdem nominis Trajano & Adriano Impp. vixiſſe neminem latet hiſtoriæ vel mediocriter ſtudioſum. Celſi Juriſperiti Spartianus meminit, *in Adriano*: *Cùm judicaret*, inquit, *in concilio habuit non amicos ſuos aut comites ſolùm, ſed Juriſconſultos, & præcipuè Julium Celſum.* Alium *Celſum* conſularem virum tunc temporis vixiſſe, nobis retulit quoque prædictus author his verbis: *In adoptionis ſponſionem venit, Palmâ & Celſo, inimicis ſemper ſuis.* Hic juſſu Adriani interfectus. Tertii, quartique memoriam ab Origene accepimus, qui in primo, *contra Celſum*, qui ſcripto edito Chriſtianos laceſſiverat, nobis aliqualem utriusque notitiam ſuppeditavit: Δύο δὲ, inquit, παραλήφαμεν Κέλσους γεγονέναι Ἐπικουρείους, τὸν μὲν πρότερον κατὰ Νέρωνα, τοῦτον δὲ κατ' Ἀδριανὸν καὶ κατωτέρω. Vide Spencerum *in Annot. ad Origen. pag.* 3. Huic poſteriori à Luciano Pſeudomantes dedicatus. Baron. A. C. 152. *n.* 16. Volaterr. *l.* 14. *Anthrop.* Gaſſendus, *de vita Epicuri*, *lib.* 1. *cap.* 6. Fuit etiam Corn. *Celſus* Medicus ſub Cæſare Tiberio, qui methodicam Aſclepiadis ſectam ſequebatur, itaque Jo. Heurnius medicus doctiſſimus ait, *Plures Latinitatem ejus, quam medicinam fieri oportere.* Ejus mem. Quintilianus *lib.* 12. *cap. ult.* *Quid plura, cum etiam Corn. Celſus, mediocris vir ingenio, non ſolùm de his omnibus conſcripſerit artibus, ſed amplius rei militaris & Ruſticæ etiam & medicinæ præcepta reliquerit.* De Rhetoricâ ſcripſiſſe ex eodem Quintiliano *lib.* 2. *cap.* 15 & *lib.* 3. *cap.* 6. conſtare poteſt. Libros *de R. R.* ſæpiſſimè laudat Columella, circa cujus tempora etiam fuit, nam *lib.* 1. *cap.* 1. ita ſcribit: *Non minorem laudem meruerunt noſtrorum temporum viri Corn. Celſus & Julius Atticus, quippe Cornelius totum corpus diſciplinæ quinq; libris complexus eſt.* Eundem etiam de Philoſophiâ ſcripſiſſe Quintilianus teſtis eſt, *lib.* 10. *cap.* 1. *ſub finem.* Alius Julius *Celſus* fuit multo recentior, qui & de vitâ Cæſaris ſcripſit & commentarios Cæſaris recenſuit an corrupit. Vide Voſſ. *de Hiſtor. Lat. lib.* 1. *cap.* 13. & *Inſtit. Orat. cap.* 3. *ſect.* 10. itemque Salmaſ. *Proleg. Exercit. Plin ſub finem.*

Celſus Maphæus Veronenſis, ſec. 15. opus quoddam hiſtoricum ſcripſit, de quo V. Voſſ. *l.* 3. *c.* 8. *p.* 620.

Celtæ, pop. Gall. Comatæ inter Garumnam & Sequanam fluvios, ita dicti, ut vulgò volunt, à *Celto* Polyphemi ex Galathea filio, Appianus. Alii à Celte, 9. Gallorum vett. Rege. Aliud etymon ſuppeditat nobis vir magnus *Phaleg. lib.* 3. *capite* 6. In Talmudico tractatu *Nidda*, inquit, חלת pro *croceo* ſumitur, ſiquidem fides Hebræis, & viris undecunque doctis Boderiano & Buxtorfio. Idem autem חלת ſi libeat Chaldæo more inflectere, fit חלתא *Chalta*, vel *Chelta* vox proximè accedens ad *Celtas*. Ita croceis capillis Galli tam Celtarum & Galatarum, quàm Rhodaniorum nomen debebunt. Sanè Gallos τὰ ξανθὰ ἔθνη paſſim appellari notat vir doctiſſimus Iſ. Voſſius. Diodorus Siculus, Οἱ δὲ Γαλάται τοῖς μὲν σώμασιν εἰσὶν εὐμήκεις, ταῖς δὲ σαρξὶ κάθυγροι καὶ λευκοί, ταῖς δὲ κόμαις οὐ μόνον ἐκ φύσεως ξανθοὶ, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς κατασκευῆς ἐπιτηδεύουσιν αὔξειν τὴν φυσικὴν τῆς χρόας ἰδιότητα. Strabo *de Britannis lib.* 4. Οἱ δὲ ἄνδρες εὐμηκέστεροι τῶν Κελτῶν εἰσὶ, καὶ ἧττον ξανθότριχες. Atque ob hoc ipſum, Britannos Gallicæ eſſe originis, conjectat Jornandes *hiſtoria Gothorum cap.* 9. quòd illis ſint *rutila coma*. Ubi *rutilas* dixit pro *flavis*, quomodo Ammianus *lib.* 15. *Candidi penè Galli ſunt omnes & rutili*; capillitii ratione ſcilicet. Claud. *in Rufinum lib.* 2.

Inde truces flavo comitantur vertice Galli.

Bodinus *Celtas*, quaſi κελητὰς dictos voluit, quia liberis equis, haud ſtratis, aut ad currum junctis vehi conſueſcerent. Lazius à *Galatis*, per contractionem. Strabo ait, Κελτὰς appellatos διὰ τὴν ἐπιφάνειαν, quòd authoritate prævaluerint, ſive quòd robu-

robuſta & valens natio fuerit. Id ſonat *Gelten* hodiè, Germanorum linguâ. Nominis veſtigium remanet in *Geldria*. Belgis quoq; *Gelte baars* eſt piſciculus melioris notæ: & *Geldes, bos præſtans valore*. Pontanus. Horum regio Κελτικὴ dicitur, quæ apud vetuſtiſſimos Græcos ea tantùm Galliæ erat pars, quam mare mediterraneum alluit, nam eam tantùm noverant. Poſtea verò id nomen etiam ad alias partes, quæ paulatim cognoſci cœpere, translatum eſt, donec tandem toti Galliæ, poſtquam tota cognita fuit, eſt attributum. Idem de Romanâ Galliæ appellatione ſentiendum: Nam qui *Celtæ* propriè appellantur, ii à Romanis *Galli* dicti ſunt, auctore Cæſare, deinde ea vox latiùs accipi cœpit. Polybius autem, Κελτικὴν proprio nomine appellat eam Auſtrinæ oræ partem, quæ eſt inter Narbonem & Pyrenæos, Caſaubonus. Horum Imperium celebre, ſub Ambigato, Rege Berruyorum, qui Tarquinii Priſci tempore vixerat, Liv. *lib.* 5. Porro Celtarum nomine, præterquam quòd quidquid Europæarum gentium erat, antiquiſſimis temporibus illud continebat, dein factâ regionum & populorum diſtinctione, & unicuique proprio nomine indito, veteres non ſolùm Gallos intelligebant, auctore Appiano, ſed & Germanos, ut ex Herodoto *lib.* 2. *&* 4. aliiſque conſtat. Maximè tamen eos Germanos fuiſſe crediderim; quippe quòd Ariſtoteles *Polit.* 7. hunc morem tribuit Celtis, quòd recens natos ad fluvium explorarent, quod ipſum Germanorum moribus tribui apud Cæſarem & Melam legas. Eo enim refero Græci poetæ teſtimonium de Celtis, probantibus prolem ſpuriam vel legitimam Rheni lavacro. Sunt enim Celtæ Germani, qui Celticâ dictâ Galliâ expulſis Gallis, aut ſaltem iis permixti trans Rhenum conſederunt; unde factum, teſte Dione, *lib.* 39. ut Celtæ uno nomine ſint appellati, ἑκάτεροι οἱ ἐπ' ἀμφότερα τοῦ ποταμοῦ οἰκοῦντες. Quemadmodum enim veteres Romani gentem utramque (*Gallos* & *Germanos*) nondum ſatis ſibi cognitam *Gallorum* vocabulo nuncuparunt, ita Græci *Celtarum* nomen utriſque indiderunt. Hinc Herodotus Danubium in *Celtis* oriri ſcribit, cum illum in Germaniâ & quidem in eo tractu, quem *Baronatum* vocant, profluere conſtet. Sed & Baſſus Poëta, Germanicum cum Celtis pugnaſſe canit. At eo tempore nulli ad Septentriones populi, præter quàm Germani, cum Romanis bella geſſêre. Hujus rei ignorantia multis errandi cauſam præbuit tribuentibus Gallis, quæ liquet eſſe Germanorum. Refert Appianus, ſatellitem illum, qui ad occidendum Marium in carcerem miſſus eſt, *Celtam* fuiſſe: at Paterculus *Germanum* fuiſſe teſtatur. Sic Strabo profectos ad Alexandrum Magnum, in Getis tum agentem, *Celtas* memorat, haud dubiè Germanos intelligens. Illud unum prætereà addendum, eam fuiſſe *Celtarum* audaciam & fortitudinem, ut Ariſtoteles hujuſmodi audaciam, quæ cum propriæ ſalutis contemptu ſit, *Celticam* vocaverit. Baudrando, Celtæ fuere pop. Galliæ, à quibus una pars *Gallia Celtica* dicta, olim ampliſſima. Præter Lugdunenſem enim & p. p. intra Ligerim & Garumnam fluv. Maſſiliam uſque atque Narbonem extendebatur, Strab. Poſtea anguſtior, vulgò *Lugdunenſis* dicta eſt. Qui fines ejus ſub Cæſare, qui ſub Auguſto, Vid. Cluver. *lib.* 2. Sanſon. *de antiqua Gall.* Auſonius Gallos ſive *Celtas* à Belgis Matronâ fluvio dividi, disertè teſtatur, in *ſua Moſella*,

Non tibi ſe Liger anteferet, non Axona præceps,
Matrona non, Gallos Belgaſq; interſita fines.

In quæ verba Hadr. Valeſius, *Certe*, inquit, *Matrona Gallos vel Celtas a Belgis dividit, non dividit, ſaltem exactè. Sequana, fluvius interior: quod tamen Julius Cæſar, Plinius, Ptolemæus, Ammianus Marcellinus, aliiq; plurimi affirmant.*

Celtes Protucius Conradus, Suinfurto ad Mœnum oriundus, ſec. 15. à Friderico Imper. Poëta coronatus eſt, primus Germanorum id honoris adeptus. Diſcipulus fuit R. Agricolæ, in Germ. Marſilii Ficini, Sabellici, Pomponii, &c. in Italia. Scriptis poeticis hiſtoriciſque clarus, Obiit Anno 1505. æt. 49. Lil. Giraldus, *dial.* 2. *de Poet.* Voſſ. *de hiſt. Lat. l.* 3. *cap.* 10.

Celtiaca, op Hiſp. in conventu Hiſpalenſi. Plin. 3. 1.

Celtiberi, Hiſp. pop. à *Celtis* originem traxiſſe creduntur, qui cùm veniſſent ad *Iberum* fluv. ibique conſediſſent, aſſumpto ad nomen ſuum fluvii nomine, juxta quem conſederunt, *Celtiberi* dicti ſunt, & eorum regio *Celtiberia* vulgò *Arragon*. Lloyd. Arragonia & Caſtella, Moter. Lucanus *lib.* 14.

—— Profugiq; agente vetuſtâ
Gallorum Celtæ miſcentes nomen Iberis.

Silius *lib.* 3.

Venere & Celtæ ſociati nomen Iberis.

Robur Hiſpaniæ eos vocat Florus *lib.* 2. Romanis & Pœnis, magna cum fortitudinis gloria, reſtiterunt. Diodor. *l.* 6. Strab. *l.* 4. Plin. *l.* 3. *c.* 1. Liv. *l.* 5. Florus *l.* 2.

Celtica, vide *Celtæ*.

Celtica Comes Odo, ſororius Rodolfi Burgundiæ Reg. Conrado II. Imperat. pro filio Henrico, quem hæredem Rex ſcripſerat, Burgundiam vindicanti fruſtra reſtitit, Anno 1033. Friſing. *lib.* 6. *cap.* 30. &c.

Celtici, Hiſp. pop. à *Celtis* oriundi.

Celticum, Hiſp. promuntorium, quod *finem Terræ* hodiè vulgus peregrinorum vocat. Vadianus.

Celtillus, Arvernus, Vercingetorigis pater, qui totius Principatum Galliæ obtinuit, & ob eam cauſam, quòd regnum appetebat, ab civitate eſt interfectus. Cæſar VII. *Com.* 4.

Celtorii, Gall. pop. prope Senones. Plut. *in Cam.*

Celtoſcytha, gens ſeptentrionalis. Strabo *l.* 10.

Celtum, urbs Hiſp. inter Hiſpalim & Emeritam. Anton.

Celtzene, urbs Armeniæ, olim epiſc. dein Archiep. ſub Patriarcha Conſtantin. Etiam *Keltzene*.

Celurca, opp. Scotiæ, in ora littor. maris Germ. ubi ol. Horeſtæ pop. 7. mill. Scot. à Brechinio in Ortum. Vulgò *Montroſe*. Vid. *Mons roſarum*.

Celydnus, Vid. *Celidnus*.

Cema mons, al. *Cemenus*, in Ital. & Alpib. in Comit. Nicæenſi, in Vicariatu S. Stephani, prope caſtrum S. Stephani, juxta fontes Tineæ fluv. Hic oſtenduntur rudera magnæ urbis, vulgò *Cameleon* ſeu *Camella*, teſte Brietio, al. Cemenelio ſeu Cemenæum. Olim *Acema*. Baudr.

Cema, Narbonenſis provinciæ fluvius in Alpium monte *Cemeno* profuſus. Plinius 3. 4. Aliàs *Acema*, vide itaque ſuo loco.

Cemandri, pop. in parte Illyrici. Jornandes.

Cembani, Arab Fel. pop. Plinius.

Cemeneleon, op. Liguriæ in Alpibus, dicitur & Cemeleon Plinio, quaſi a *Cemeno* monte. Hoc loco, teſte Leandro, Varus fluv. originem ſumit, diciturque nunc *monte Cameleone*, ſed hoc montis nomen eſt, non urbis. Vide Cluv. *Ital. Ant. lib.* 1. *pag.* 66. Nunc viculus, vulgò *Cimies*, 6. mill. à Nicæa in Boream. Hiſtoria ejus hæc. Olim urbs in Galliis comprehenſa, etiam *urbs Vediantiorum*, alii habent, *Vendiatiorum*, Plin. & Ptol. dicta eſt: in prov. Alpium Maritimarum, penultimo loco collocata, in vett. Notit. Sedes Præfecti Alpium maritimarum, magnifica admodum, ut amphitheatri, aquæductuum, & templi Apollinis rudera teſtantur. Epiſcopalis quoque fuit, ubi Pontius, ſub Valeriano & Galieno martyr, Amantius, qui Anno 381. Concilio Aquilejæ interfuit, Valerianus, &c. A Gothis Vandaliſque, vel ut alii volunt, à Lombardis, aut Saracenis deſtructa, ſede Epiſc. Nicæam translatâ, quæ, ex ruina Cemeles, in opulentam egregiamque urbem excrevit. Diſtat ab oppido Cemenelio mons Cemenus, è cujus gremio amnis Varus profluit, & à quo, ut dictum, quidam oppidum denominatum volunt, ad minimum 30. m. p. Holſtenius *Annot. ad antiq. Cluveris Italiam*. Ibi præter prædicta, Templum B. Virgini ſacrum, quæ *noſtra Donna de Cimies* dicitur, & opus antiquum theatri ſimile, quod *Cimella* nomen habet, quo etiam urbs inſignita eſt jam ante annos 800. Hadr Valeſius *Notit. Gall.* Petrus Jofredi, *hiſt. Epiſc. Nic.* Francia Chriſt. *t.* 3 *pag.* 775. Gueſnay, *hiſtor. Maſſil.* Theophan. Raynoldus, *in apol. Valeriani, capite* 1. &c.

Cemmenus, *Gebenna* Cæſari, Plinio & Auſonio, qui & *Cebenna* & *Gebenna* num. plur. mons maximus Galliæ, vulgò *les Sevennes*. In Aquitania verſus Gall. Narb. Inter Volcas, Arecomicos, Helvios, Velaunos, Gabalos & Ruthenos per 30. leuc. circiter in longum protenſus. Initium habet verſus fontes Ligeris, in Vivarienſi prov. ſuperiori, extenditurque per Occitaniam, Lutevam uſque. Dicitur etiam *les Montagnes de Sevennes*, ubi quamplurima caſtra, oppida & urbes alicujus momenti. *Cemenus* verò unicum eſt mons Gall. apud Varum, ex quo *Cema* fluv. Plinio teſte. Sub Cemeneo hoc tractu comprehenduntur prov. Vivarienſis ſup. Gabalium, cum parte Ruthenorum: Reformatorum perfugium. V. quoque *Cebenna*.

Cempſi, pop. Hiſp. citer. ad montis Pyrenæi radices incolentes, in regno Arragonio, quorum op. *Venaſque*, ad amnem Eſſeram, ad rad. Pyrenæorum in limite Gall. ab Oſcâ ad 15. leuc. inter montes diſtans. Horum mem. Dionyſ. *Verſ.* 338.

Κέμψοι δ' οἳ ναίουσιν ὑπαὶ πόδα Πυρηναῖον.

Nuſquam, ut opinor, apud alium quenquam authorem hujus populi mentio extat, ideo ipſos non ſub *Pede Pyrenæ*, ſed in *Utopiâ* quærendos putat Montanus. Neſcire verò ſe ait, an Κελτοὶ ab auctore ſcriptum fuerit. Sanè Ceporinus *Celtas* vertit. Priſcianus verò & Avienus *Cempſi* habent.

Cena, Siciliæ locus. Anton.

Cenabum, Carnutarum civitas. Ptol. hodiè *Gian*.

Cenas, Palæſtinæ gens. Gen. 15.

Cenæum, prom. Eubœæ inſ. in Occaſ. maximè porrectum, prope Malliacum ſin. contra Opuntem & Locros Epicnemidios. Nunc *Capo Litar*.

Cenchreæ, Peloponneſi op. prope Corinthum in Iſthmo ipſo juxta fanum Neptuni, quinquennalibus ludis inclytum. Item portus Corinthi. Inde *Corinthiaca*. Ovid. *Triſt.* 1. 9.

Illa Corinthiacis primùm mihi cognita Cenchreis.

Plin. *lib.* 4. *Lechea hinc Cenchreæ illinc anguſtiarum termini, longo & ancipiti navium ambitu, quas magnitudo plauſtris tranſvehi prohibet.*

Stat.

Stat. Theb. lib. 4.

It comes Inoas Ephyre ſolata querelas
Cenchreaq; manus. ——

Item urbs Troadis, in qua commoratus eſt Homerus, ut de rebus Trojanis certior fieret. Item alia Italiæ. Steph.

Cenchreenſes, à D. Paulo Chriſtianiſmo initiati, apud quos ipſe caput, ut voverat, totondit. Act. *c.* 18.

Cenchres, Ægypti rex, periit in mari Rubro. Beroſus *l.* 5.

Cenchreus, Pirenæ filius. Pauſan.

Cenchris, Cinyræ Aſſyriorum regis uxor, Myrrhæ mater, quum ſuperbiùs locuta eſſet, & filiæ ſuæ formam Veneri antepoſuiſſet, Venus Myrrhæ nefandum amorem objecit, adeò ut patrem ſuum amaret, quæ ne ſuſpendio ſeipſam necaret, nutrix intervenit, & patre neſciente per nutricem cum eo concubuit, ex quo concepit. Id autem ne palam fieret, pudore ſtimulata in ſilvis ſe abdidit. Ejus verò Venus poſtea miſerta eſt & in ſpeciem arboris commutavit, unde myrrha fluit, ex quâ natus eſt Adonis. Hygin. *Fab.* 58. Quamvis paulo aliter hoc narretur à Theocriti Scholiaſte *in prim. Idyll.* Id ſcilicet non Cenchridis, ſed ipſius Myrrhæ ſuperbiâ accidiſſe, utpote quæ inter pectendum non æquè formoſos eſſe Veneris capillos ac ſuos gloriata fuiſſet, ac proinde Veneris iram in ſe concitaſſet.

Cenchrius, Joniæ amnis ad Epheſum Cayſtro proximus, per Ortygiam fluens, in quo Latonam fabulantur ab Ortygiâ nutrice lotam ex partu. Tacit. *Annal.* 3. *Primùm omnium Epheſii adiere, memorantes, non, ut vulgus crederet, Dianam, atque Apollinem Delo genitos, Eſſe apud ſe Cenchrium amnem, & Ortygiam, ubi Latonam partu gravidam, & olea, qua tum etiam manebat, adniſam, edidiſſe ea numina.*

Cencius, Cubicularius Cæleſtini III operis, de reditibus & ſervitiis, Eccl. Romanæ debitis, titulisque, auctor. Baron. A.C. 1191. Aſſervatur in Bibl. Vat.

Cendebaus, nomen ducis Antiochi Sidetis; qui vaſtatâ Judæâ, à Johanne Simonis fil. victus eſt. A. M. 3918. U.C. 617. ante C. N. 135. Olymp. 161. Mach. 15. 16.

Cendevia, palus in Phœnice, intra mont. Carmeli radices, ex quâ creditur naſci Belus amnis 5. m. p. ſpatio in mare profluens, juxta Ptolemaidem Coloniam. Plin. 36. 26.

Cenebum ſeu *Genebum*, urbs permunita Duc. Clivenſis, ad Moſam fluv. ſub Hollandis. In confin. Geldriæ, media ferè inter Veſaliam ad Ortum, & Boſcum D. ad Occaſum. Vide *Genepum*.

Ceneda, Lat. *Ceneta* & *Ceneda Agathia*, in Marca Treviſana, Venetæ reg. opp. inter Liquentiam & Anaſſum flumina. Agathias *lib.* 2. Ep. ſub Arch. Aquit. Venatius Fortunatus ejus meminit.

Ceneia dicta eſt Atalanta *Cenei* filia. Vide *Ceneus*.

Cenereth, Lat. *cithara*, vel *quaſi lucerna*, urbs in tribu Nephthalim. Joſ. 19. Eſt & ad Orientem Judææ mare. Num. 34. Aliàs *mare Tiberiadis*, & *lacus Geneſarethicus*, ſeu *mare Galilææ* dicitur, 40. ſtad. in lat. diffunditur, ac 100. in long. extenditur. Joſeph. *de Bell. Jud.* 3. 18. Per hunc medium Jordanes amnis profluit.

Ceneſpolis, urbs Hiſpaniæ. Polyb.

Ceneſtum, Corſicæ civitas. Ptol. Nunc quibuſd. *S. Lucia*, vicus, prope Rhotanum fluv. ubi hodieque multa rudera, inter Curiam & Aleriam. Aliis eſt ipſa Curia, *Corte*, in ſaxo undique prærupto, prope Cremum lacum.

Ceneta, urbs Ital. 13. mill. à Belluno, & Opitergio totidem, 15. à Tarviſio. Sub Venetis. Prope fontes amnis Mottegani. Aliis eſt in dit. Pontif. Baudr.

Cenetium, Peloponneſi op. Elidis regionis. Strabo.

Cenetum, opp. regni Neap. Sedes Epiſc. Teleſini. Aliis eſt *Cerritum*, in prov. Terræ L. & confin. Princip. Citer. 5. mill. à Teleſio in Circium.

Cenevalkus, Rex Weſtſaxonum 7. poſt Cynigilſum, à Pando Merciorum Rege, cujus ſororem ductam repudiaverat, regno exutus, perfugit ad Annum, Regem Saxonum Orient. Ubi cum triennio latitaſſet, Chriſti fidem amplexus, paulo pòſt regnum recuperavit, Wisherumque, Pandi fil. aliquâ parte ditionum mulctavit. Duchenius, *hiſt. Angl.*

Ceneum, Eubœæ inſ. promuntorium. Strabo.

Ceneum, promuntorium Eubœæ, à quo Jupiter *Ceneus* appellatus eſt, quòd ibi præcipuè coleretur. Hercules enim ab Oechaliæ expugnatione rediens in eodem loco aram parenti conſtruxit. Ovid. *Metamorph.*

Victor ab Oechaliâ Cenæo ſacra parabat
Vota Jovi. —— —— Vid. *Cenaum*.

Ceneus, Theſſalus, Lapitha, cùm multis interfuiſſet prœliis, nunquam tamen lædi potuit. Hinc natum proverb. *Invulnerabilis Ceneus*. Neſtor apud Ovid. *Met.* 12.

—— *Veſtro fuit unicus ævo*
Contemptor ferri, nulloq; forabilis ictu
Cycnus: at ipſe olim patientem vulnera mille
Corpore non læſo Perrhæbum Cenea vidi,
Cenea Perrhæbum, qui factis inclytus Othryn
Incoluit. —— ——

Fuit hic ex fœminâ mutatus in virum, ut idem refert Ovidius eodem locô; & Virg. *Æn.* 6.

—— *Et juvenis quondam, nunc fœmina Ceneus*
Rurſus & in veterem fato revoluta figuram.

Lege *Caneus*.

Cenez, id eſt, *nidus iſte*, aut *lamentatio hæc*, ſive *poſſeſſio aut emptio hæc*, filius Eliphaz, Gen. 36.

Cenezæi, populi. Gen. 22.

Ceni, regio Philiſtæorum. 1. Reg. 27. in tribu Juda.

Cenicenſes, Gall. Narbon. pop. Plin.

Cenimagni, pop. Albionis, in orâ Angliæ orientali, Cæſar *Com. lib.* 5. *Cenimagni* autem nunquam lecti inter Britanniæ gentes. Apud Cæſarem igitur legit Lipſius *Iceni*, *Cangi*. (diviſo vocabulo) Cangos enim vicinos ait fuiſſe Icenis, & capit judicem Guil. Camdenum, qui Britanniæ noſtræ nebulas claro ingenii ſole illuſtravit, *Ad Annal. Tacit.* 12. Hi pop. Baudrando inter Trinobantes, Catieuchlanos & mare Germ. ubi pòſt *Eaſt-Anglia*, & nunc Suffolcia, Norfolcia, Cantabrigienſisque Comitatus. Aliis etiam *Simeni*. Vid. *Iceni*.

Cenina, urbs Romæ vicina à *Cenite* conditore, Feſtus. Incolæ *Ceninenſes*. Pompon. *lib.* 3.

Cenionis, fluvii oſtia habet Ptolemæus in latere meridionali Albionis inſulæ.

Ceniſius, mons Italiæ Tranſpad. ex Alpibus Cottiis, ſub Seguſinis, in limite Gall. Inter Sabaudiam & Pedemontium, prope Maurianam vallem & agrum Seguſinum. Aliter *Mons Cinereus*.

Cenites, viri proprium, qui Ceninam urb. condidit.

Cennaba, mons in Maurit. Cæſarienſi. Ptol. *lib.* 5.

Cenni, Germ. pop. cum quibus Caracalla bellum geſſit. Xiphilinus.

Cenomani, Gall. Celt. pop. vulgò *Manſeaux*. Hi & *Aulerci Cenomani* dicti, inter Rhedones, Andegavos, Carnutes & Seſſuos ſiti ſunt. Eorum tractus *le Maine*, prov. ampla & admodum ægua, inter Normanniam, ad Bor. Belſiam ad Ort. Britanniam ad Occaſ. & Andegavenſem provinc. cum parte prov. Turonenſis ad Auſtr. Caput prov. eſt Subdinum, ſeu Vindunum, al. Cenomanum, *le Mans* Vid. quoque *Cænomani*.

Cenomani, Italiæ Tranſpad. pop. in quorum agro Cremona fuit, & Brixia opidum. Vide Cluver. *Ital. Ant. lib.* 1. *cap.* 26. His à Septentr. Euganei, ab Or. Veneti, à Meridie Padus fluv. ab Occid. Inſubres; ubi nunc agri Veronenſis, Mantuanus, Cremonenſis & Brixianus, maj. ex parte ſub Venetis. Baudr.

Urbes Cenomanorum Italiæ.

Bergomum, *Bergamo*,	Mantua, *Mantoua*.
Brixia, *Breſcia*.	Tridentum, *Trento*.
Crema,	Veronæ.
Cremona,	

Cenomanum, urbs Gall. ad Sartam fluv. ubi Auiſnam recipit, epiſc. ſub Archiepiſc. Turonenſi, 10. leuc. ab Alenconio in Auſtrum 16. à Turonibus abeſt, triginta verò leuc. diſtat à Rhedonibus, totidem à Carnuto. Olim *Subdinum* & *Vindinum*, nunc *le Mans*, Caput prov. *Cenomanenſis*. Scaliger, Cluver. &c. Una ex antiquiſſimis Galliæ urbibus. Unde vetus illud:

Bourges, Autun, le Mans, avec Limonges,
Furent jadis les quatre villes ronges.

Majoris olim, quàm hodie, famæ: Galliæ Celticæ ſub Carolo M. florentiſſima, Aimon. *Hiſtor.* Sed à Normannis Anglisque, ut & plurimis incendiis, gravia paſſa eſt. S. Julianus primus urbis hujus creditur Epiſcopus. Gregor. Tur. *lib.* 5. Duchenius *Antiq. des Villes*. Anton. Corvaſerius, *de memorabilibus Diœceſ. Cænom.* &c.

In hujus territorio concilium habitum, Anno 843. annitente Carolo Calvo, cùm quædam contra divinum cultum & auctoritatem regiam eſſent oborta. Item an. 1242. Concil. T. XXIII. *edit. Reg.* & T. VIII. *edit. ult. Pariſ.*

Cenon, Italiæ op. Antiatum, à Virginio captum. Livius.

Cenſor, Magiſtratus nomen, apud Rom. qui morum præfecti, bona in cenſum redegerunt, Senatores depoſuerunt, Principem Senatus crearunt, familiarum inſpectores, luxus caſtigatores, &c. Bini primitus, quorum unus Patricius, alter ex plebe, quinquennium præeſſe ſoliti. L. Papyrius Mugellanus, & L. Sempronius Atratinus primi hoc munere functi ſunt. A. U. C. 311. poſtquam Senatus deprehendiſſet, Conſules bellicis curis diſtractos, hæc civilia curare non poſſe. Vid. Cicer. *de Legibus* 3. Plut. *in Catone Cenſore*. Liv. Dionyſ. Roſinum *antiq. Rom.* Salmaſium *in Flor.* &c.

Cenſorinus, Senator Rom. bis Coſ. bis Prætorii præfectus, bis urbis, Legatus in Perſiam, & Pannoniam, Vir præcipuæ auctoritatis, & bello clariſſimus. Cùm ſenex rus receſſiſſet, vulneris tempore Valeriani, in Perſia accepti, curandi ergò, contra Claudium II. Imperator factus, at ob nimium rigorem, paulò pòſt ab iis ipſis, qui Imperatorem elegerant, occiſus eſt. Monumento

ejus, prope Bononiam in Ital. inſcriptum: *Felix ad omnia, Imperator infeliciſſimus.* Ejus familiæ pars in Thraciam, pars in Bithyniam ſe recepit. Trebellius Poll. *addit.* 30. *tyrann. capite* 32.

Cenſorinus, ex nobili familia Manciorum Anno 238. primo Gordiani Imper. *de die Natali* libellum pereruditum & Chronologis utiliſſimum conſcripſit. Recenſuit, notiſque perquam elegantibus illuſtravit Henr. Lindenbrogius Lugd. Bat. 1642. Idem etiam de Accentu opus edidit, ſæpe laudatum Sidonio Apollinari, Caſſiodoro, &c. Vid. Voſſ. *de hiſt. L. l.* 2. *c.* 3. *de Math. c.* 34. §. 9. *de Philol. c.* 5. §. 8.

Cenſum, Eubœæ promuntorium in Septentr. directum.

Centa, Maurit. Tingitanæ urbs mediterranea. Ptol. Hodiè *Benibahalud*.

Centale, oppidul. Pedemontii, recèns munitum, ad amnem Maleam, prope Marchionatum Salutiarum, cujus etiam pars fuerat antea. Medium ferè inter Cuneum & Savilianum.

Centaretus, Galata quidam fuit, qui Antiocho rege occiſo, equo ejus potitus, cum ovans conſcendit; quod ille indignè ferens, præceps in abrupta deſiliit, unaque cum seſſore exanimatus eſt. Plin. 8. 42.

Centauri, Theſſaliæ pop. ſecus Pelion mont. habitantes, qui primi equos domare, & ex iis pugnare cœperunt: quo factum eſt, ut à vicinis populis primùm conſpecti, membra partim humana, partim equina habuiſſe crederentur. Vid. Plin. *lib.* 7. *capite* 56. De horum origine ſic fabulantur poëtæ. Ixionem ſc. à Jove Deorum menſæ adhibitum, Junonis amore captum fuiſſe, eamque de ſtupro interpellaſſe. Quod cùm illa viro ſuo indicaſſet, Jovem Ixioni Nubem ſubjeciſſe, in uxoris imaginem transformatam, eamque Ixionem pro Junone compreſſiſſe, & ex eâ Centauros generaſſe, qui inde *Nubigenæ* dicti ſunt. Cui fabulæ anſam præbuiſſe videtur caſtellum nomine Νεφέλη, Centaurorum ſedes, νεφέλη enim Latinè *nubem* ſonat. Hi cùm in nuptiis Pirithoi vino madentes ſponſam rapere conarentur, à Theſeo & Lapithis partim cæſi, partim in fugam acti ſunt. Iidem & *Hippocentauri* dicti ſunt, quòd equis inſidentes boves œſtris agitatas ſtimulis ad tecta revocarent, eſt enim κεντεῖν *ſtimulare, & pungere*. Centaurorum vero, qui à Poetis maximè celebrantur, nomina ſunt hæc: *Chiron. Eurytus, Amycus, Grynæus, Rhætus, Arneus. Lycidas. Medon. Piſenor, Caumas. Mermeros, Pholus*, qui ſuſcepiſſe Herculem hoſpitio dicitur. Lucanus,

Hoſpes & Alcidæ magni Phole.

Eos ab Hercule victos interfectoſque oſtendit Diodor. Siculus. Alii ſic narrant: Cùm Hercules à Pholo Centauro hoſpitio exciperetur, *Centauri* prius *Amyras*, poſtea *Leleges* dicti, dolium vini optimi defoſſum extulerunt, quod eâ illis lege Bacchus dederat, ut cùm Hercules illac tranſiret, illud effoderent: ipſi verò ebrii facti & ad rapinas converſi ad unum omnes cæſi ſunt. Vide Polyænum *lib.* 1. *Hercules*, *Com.* 1. Alii non omnes cæſos, quin ipſum bis cum centauris pugnaſſe prodiderunt: Primò cùm Hippodamia nupſit Pirithoo, deinde cùm *Eurytus* ab Oeneo hoſpitio exceptus, nihil Deos hoſpitales veritus, vim inferre Dejaniræ conatus eſt, quas fabulas Ovidius prorſus confundit. Palæphatus ubi de Centauris: Τὸ μὲν ὄνομα ἐντεῦθεν ἔλαβον οἱ Κένταυροι, ὅτι τοὺς ταύρους κατηκόντισαν. Eos autem in numero τῶν ἀπίστων, hoc eſt, *Incredibilium* haberi jubet: Ἔστι καὶ ἄπιστον, inquit, τοιοῦτον γενέσθαι θηρίον, ἀδυνάτως πεπίστευται, οὔτε γὰρ ἡ φύσις σύμφωνος ἵππου καὶ ἀνδρὸς, οὔτε ἡ τροφὴ ὁμοία, οὔτε διὰ στόματος καὶ φάρυγγος ἀνθρώπου δυνατὸν ἵππου τροφὴν διελθεῖν. Eadem Lucretii mens,

Sed neq; Centauri fuerant, neq; tempore in ullo
Eſſe queant duplici naturâ & corpore bino,
Ex alienigenis membris compacta poteſtas.

Eorum mem. Lucanus *lib.* 6.

Illic ſemiferos Ixionidas Centauros
Feta Pelethroniis Nubes effudit in antris.

Inde *Semihomines* dicti, Ovid. *Met.* 12. Viſum à ſe allatum in melle Centaurum, ex Ægypto affirmat Plinius 7. 3. ubi & Claudium Cæſarem ſcripſiſſe prodit, *Hippocentaurum in Theſſaliâ natum eodem die interiiſſe.* Vid. & Plut. *in conv.* 7. *ſap.* D. quoque Hieronymus *in vita Pauli*, tradit, Antonium ad Paulum Eremitam pergentem, *conſpexiſſe*, ut ipſe loquitur, *hominem equo mixtum, cui opinio poetarum Hippocentauri nomen indiderit.* Sed poteſt hoc ſpectrum fuiſſe; rectè itaque ſubjungit Patrum ille doctiſſ. *Verùm hoc utrum Diabolus ad terrendum ſimulaverit, an, ut ſolet, eremus, monſtruoſorum animalium ferax, iſtam quoq; gignat beſtiam, incertum habemus.* Vide Hieronym. Magium *lib.* 1. *Miſcell. cap.* 10. ubi de Centauris prolixè diſputat. Mythologi, fabulâ hac, hominem corporearum illecebrarum violentiâ in ferinam naturam degenerantem, repræſentari volunt. Vid. Pſalm. 32. v. 9. Alex. Roſſæum, *in Myſtagogo Poet.* &c. Item *Centaurus* nomen navis ſic dictæ, quod *Centauri* habuerit inſigne. Virg. *Æn.* 5.

Centauro invehitur magnâ:

Ubi Servius ait ſubaudiri debere *navi*. Hinc adjectivum *Centaureus*. Horat. 1. *Car. Od.* 18.

At ne quis modici tranſiliat munera Liberi,
Centaurea monet cum Lapithis rixa ſuper mero
Debellata. —— ——

Hinc etiam *Centaureum* herbæ genus, & pl. num. *Centaurea*. Virgil. *Georg.* 4.

Cecropiumq; thymum & graveolentia Centaurea.

Et ante eum Lucretius:

Abrotoniq; graves & triſtia Centaurea.

Herbæ hujus meminit Nicander *in Theriacis*, uti videre eſt in his:

Πρώτην μὲν Χείρωνος ἐπαλθέα ῥίζαν ἑλέσθαι
Κενταύρου Κρονίδαο φερώνυμον, ἥν ποτε Χείρων
Πηλίου ἐν νιφόεντι κιχὼν ἐφράσσατο δειρῇ.
Τῆς μὲν ἀμαρακόεσσα χυτὴ περιδέδρομε χαίτη,
Ἄνθεα δὲ χρύσεια φαείνεται, ἡ δ' ὑπὲρ αἴης
Ῥίζα, καὶ οὐ βυθόωσα Πελεθρόνιον νάπος ἴσχει.

Vide ſis ibi Scholiaſten.

Centauropolis, urbs Theſſal. apud Tempe, in mont. Oſſa. Procopius.

Centenarius, belli & pacis miniſter; hic regiunculæ Judex, illic manipuli Præfectus: nec diverſus olim, ſed ex viciſſitudine munus utrumque obiens. Apud Romanos Centumvirales Judices his aliquid ſimile habebant, ſed Gothorum propriè & Germanorum id inventum eſt, qui Comitum territoria per *Centenas* ſive *Centurias*, (Tacito pagos) dividebant, ſingulos ſingulis præficientes, *Centenarios* inde & *Centuriones* appellatos, Francis *Centones* Dicti *Centuriones*, quòd centum præſint militibus, Iſidor. *Orig. lib.* 9. *cap.* 3. Nominis ratio à numero emanavit, de numerato tamen non ubique convenit. Germāni, quòd è ſingulis pagis centum milites conſcriberent, conſcriptos *Centenos* vocabant & *Centenarios*: conſcriptionis locum *Centenam, Centuriam* & *Centuriatum* (quod potius ad Centenariorum munus & ſodalitium referendum eſt) præfectum, *Centgravium*, l. Centenæ præpoſitum. Gothi, Franci, Longobardi, melius hoc fortè retinuerint, quàm Anglo-Saxones, ut infra in *Hundredus*, quod idem illis eſt cum *Centena* & *Centuria*. Primò autem dictus eſt *Centenarius*, unusquiſque ex eadem *Centena*, demum Præfectus tantùm, cujus claſſem partim & munus noveris ex Wiſigothorum legibus *lib.* 2. *Tit.* 2. *lib.* 26. Et *lib.* 9. *Tit.* 1. *lib.* 1. &c. apud Spelmannum *Gloſſar.* Evocabat ſuperior quiſque inferiores, regebatque in militia juxta caſtrenſem diſciplinam, in pago juxta forenſem. Nam & ſuo foro adornatus eſt *Centenarius*, ſed inter judices minores ſemper habitus. Priſca ejus juriſdictio liquet è Capitular. Caroli & Ludovici Impp. *l.* 4. *cap.* 26. & è lege Caroli M. tam in Longobard. *lib.* 2. *Tit* 52. *l.* 3. quàm Capitular. *lib.* 3. *cap.* 79. exhibitâ. Celebravit autem apud Germanos *Centenarius* generalia placita ter in anno: ordinaria, vel à ſeptem in ſeptem noctes: vel quando pax in provincia melior, poſt 14. noctes. Apud Anglos bis in anno, nempe circa feſtum S. Michaëlis & Annunciationis beatæ Virginis, generalia perficiuntur placita, Angl. *Hundred Courts*, ordinaria à 3. ſeptimanis in tres. Præterea apud hos *Centenarii* dicuntur liberi Poſſeſſores ſeu Tenentes, qui in *Centena* degunt, Angl. *the Freeholders*, & ſunt hi ipſi in *Centena* curia Judices (Centumviralia Romanorum judicia imitati) quos & Tacitus Centenos *Comites* vocat, qui addit, illos non niſi armatos agere, quod etiam Anglorum *Centenariis* olim religioſè obſervatum. Plura Vid. apud ſupra memoratum Spelmannum, & in voce *Hundredus*: de *Centgravio* autem Munſter. *Coſmogr. l.* 3. *cap.* 10. &c.

Centinum, Umbrorum urbs in Italiâ. Stephanus. Hodiè *Sentinum*.

Centobrica, Celtiberorum urbs. Val. Max. 5. 1.

Centodemum, Thraciæ locus in Myſiâ infer. Procop.

Centon, Thraciæ Caſtellum ibidem. Idem.

Centores, Scythiæ populi. Val. Flac. *lib.* 6.

Impulit & dubios Phryxæi velleris ardor
Centoras, & diros magico terrore Choatras. Melæ *Eſſedones*. *lib.* 2.

Centrites, fluvius, qui Armeniam à Carduchis dividit. Xenoph. inter Mediam & Armeniam eum fluere ſcribit Diodorus.

Centrones, pop. Gall. Narb. verſus Alpes Graias, ut hodie dicuntur, in Sabaudiâ. Hos, cum Garocellis & Caturigibus exercitum ſuum itinere prohibere conatos, complurimis præliis pulſos à ſe eſſe ſcribit, Cæſar *Comm. lib.* 1. Etiam Straboni noti ſunt, ſupra Salaſſos, in verticibus montium, Plinio item *lib.* 3. *cap.* 19. & *lib.* 11. *cap.* 42. Illorum regio & urbs Tarantaſia, vulgò *Le pays de Tarentaiſe*, teſtibus Marliano, Vigenereo & Tſcudo, ubi Centronum pag. vulgò *Centron* vel *Sentron*, inter Auguſtam Prætoriam, 12. & Genevam 14. leuc. viſitur. Ferrar. A Foro Claudii Aximam petenti ad dextram procul à via viſendum ſe præbet. Quidam tamen Bergintrum *Sentron* eſſe putant, quod à Tarantaſia 18. m.p. abeſt. Eorum urbes apud Claudium Ptolemæum Axima, hodiè vicus magnus *Eſme* vel *Aime* dictus, 4. leuc. à Foro Claudii & primaria Forum Claudii, *Monſtier en Ta-*

in *Tarentaiſe*, urbs Archiepiſc. ad Iſaram fluv. qui illam dividit interfluitque: à Claudio regionis præfecto, qui ibi jus dixit, appellata: poſtea tamen Darantaſiæ nomen aſſumpſit, ſeu Tarantaſiæ, quod non urbi modò, ſed etiam toti tractui Alpino Centronum eſt attributum. Habet hæc urbs metropolis ſedes ſub ſe duas, Sedunenſem ac Auguſtanam, & pleriſque à veteri aliquo monaſterio Monaſterium vocatur; unde *Moſter*, *Monſtier* vel *Mouſtiers* dicitur: Olim verò ipſa Viennenſi ſedi fuerat ſubjecta. Hinc *Centronica* Alpes: Caſeus apud Centrones Vatuſicus, à Vatuſia vel Vatuſio, hodie loco ignoto, olim nobilis. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Centrones, Belgii pop. olim ſub Nerviorum imperio, Cæſ. *lib.* 5. quorum opp. *S. Truyen* vel *Truyden*, teſte Henr. Leodio, à Tungris 3. leuc. à. Leodio 6. in Occ. in medio inter illud, & Lovanium. Regio nunc Hasbania Latinè nominatur, vulgò *Haſpengaw*. Becanus verò *Cortryck* vocat Flandriæ opp. ad Scaldim. Baudrando in Morinis ſunt, ubi nunc *Corteriacum*, urbs Flandriæ, ad Liſam fluv. cum arce permunita, ſub Gallis, ab an. 1657. inter Aldenardum & Ipras.

Centulum, vicus pagi Pontivi, cum monaſterio, à conditore ejus ac primo Abbate S. Richario, qui ſub Dagoberto maj. floruit, *S. Riquier* dicto. Idem Richarius in ſilvam Criſciacenſem ceſſit, ibique obiit, ubi cœnobium Foreſtiſcella *Foreſtmonſtier*, à Centulo 10. m. p. diſtans. Diſtat autem Centulum ab Abbatisvilla, capite pagi Pontivi in Ambianis 2. leuc. ad Ort. eſtque ad Scarduonem amniculum, *la riviere aux Cardons*, qui in Suminum evolvitur contra Abbatiscellam, poſitum. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Centum, opp. Duc. Ferrar. ſat cultum, aliàs munitum, in confin. dit. Mutinenſis, 18. mill. à Bononia, Mirandulam verſus, prope Rhenum amnem, ſub Pontif.

Centum cellæ, Tuſciæ urbs: *Civita Vechia* hodie. Oppid. Hetruriæ in ora littor. maris Tirrheni, Diœceſ. Viterbienſis, recèns munitum, cum portu tantiſper capaci & caſtro. 6. mill. à Caſtro nov. in Occaſ. 9. à Corneto in Auſtr. 4. à Roma in Occaſ. in planitie Baudr. Trajano Imperatori originem debet. Plin. Jun. 6. 31. *Evocatus in conſilium a Cæſare noſtro ad Centum cellas longè maximam cepi voluptatem.* Vide quæ ſequuntur. Græcis auctoribus Procopio, & Agathiæ, more ejus temporis, eliſo μ Κεντουκέλλαι. Ptolemæo ὁ Τραιανοῦ λιμήν, id eſt, *Trajani portus* dicitur; quem Rutilius pulchrè deſcribit his verſibus:

Ad Centumcellas forti deflectimus auſtro,
Tranquilla puppes in ſtatione ſedent.
Molibus æquoreum concluditur Amphitheatrum;
Anguſtosque aditus inſula facta tegit.
Attollit geminas turres, bifidoque meatu
Faucibus arctatis pandit utrumque latus.
Nec poſuiſſe ſatis laxo navalia portu,
Ne vaga vel tutas ventilet aura rates:
Interior medias ſinus invitatus in ædes
Inſtabilem fixis aëra neſcit aquis.

Ædes intelligit, quas Græci νεωσοίκους vocant: Νεώσοικοι autem Suidæ ſunt οἰκήματα παρὰ τῇ θαλάσσῃ οἰκοδομηθέντα εἰς ὑποδοχὴν τῶν νεῶν μὴ θαλαττευουσῶν, nempe quibus ſubducebantur in ſtationem naves. Latini *cellas* dicunt, unde portui nomen. Huc Cornelius, Ep. Rom relegatus eſt, Galli perſecutione durante &c. Vid. Leandr. Albertum, cui *Ferrolla* aut *Forcella* dicitur. Collenutium, &c.

Centum colles, Hungariæ opp. vulgò *Zashalom*.

Centum nuces. Sugerio Centinodium, *Cennoix* aut *Samois*, Pariſiorum vicus. Vid. Hadr. Valeſ. *Notit. Gall.*

Centumperanea, inſ. in agro Sentinarum, Nicol. Perotti patria.

Centurinum, caſtr. Corſicæ inſ. Ptol. *Centuri* Pineto. Cui adjacet ab Occ. Inſ. Centurina. 18. mill. ab arce S. Florentii. 20. à Baſtia in Bor.

Centuriones, urbs Hiſp. verſus Gall. Narbon. Anton.

Centuripe, ager Siciliæ, à quo *Centuripinum crocum* hodie *Centorus* Fazello. *Centuripa* Pomponio Sabino, & Ptolemæo αἱ Κεντούριπαι, reliquis Græcis autoribus neutro genere τὰ Κεντόριπα. Quin & apud Cicer. Plin. Solin. *Centuripis* obliquo caſu legimus. Apud Silium *Centuripe*, *lib.* 14.

Nec non altus Eryx, nec non è vertice celſo
Centuripe, largoque fluens Entella Lyæo.

De ſitu Strabo *lib* 6. Κεῖται δ' ὑπὲρ Καταίνης τὰ Κεντόριπα, συνάπτοντα τοῖς Αἰτναίοις ὄρεσι καὶ τῷ Συμαίθῳ. Populi *Centuripini*. Vulgò *Centorbe*. Opp. Siciliæ in Valle Dæmona, prope Adranum fluv. 12 mill. à Paterno. Baudr.

Cenulphus, vel *Kenulphus*, 14. Merciorum R. pietate & rerum præclariſſimarum gloriâ illuſtris. Regem Cantii victum cepit. Obiit an. 819. regni 24. *Hiſt. Angl.*

Cenus, libertus Neronis, qui cùm atroci mendacio vulgaſſet, Vitellianos ſuperventu XIV. Leg. junctis à Brixello viribus, cæſos victores, verſam partium Fortunam, rapidus in urbem vectus, paucos poſt dies, juſſu Vitellii, pœnas luit. Tacitus *lib. hiſt.* 2.

Cenus, extremum Italiæ promuntorium verſus Pelorum Siciliæ.

Ceolfridus, Abbas Anglus, Bedæ præceptor, de feſto Paſchatis librum edidit. Beda *hiſt. Angl lib.* 5 *cap.* 16. Trithem.

Ceolphus, decimus ſextus Rex Merciorum, poſt fratrem Kenelmum, Cenulphi nepos. Decimo pòſt anno pulſus. Item, Rex WeſtSaxonum. Item, Rex Daniæ.

Ceos, *Cea* Plin. *Cia* Ptol. vulgò *Zea*, inſula maris Ægæi, una Cycladum. Vide *Cea*.

Cephale, municipium Acamantidis tribus, in Atticâ: alludit Ariſtoph. *Avibus*,

ὁ πατὴρ ἄρ' ἦν τῆς κεφαλῆς, καὶ ταῦτα τοῖσιν κεφαλῆσιν.

Cephalaon, hiſtoricus Gr. ab Adriano Imper. in Siciliam relegatus, ubi epitomen hiſtoriæ ſcripſit, à Nino uſque ad Alexandrum Magnum, libris 9. Muſarum nominibus, inſtar Herodoti. Patriam, Homerum imitatus, nunquam confeſſus eſt. Euſeb. *Chron. lib.* 1. Phot. *Bibl. cm.* 68. Voſſius *de hiſt. Gr. lib.* 1. *cap.* 5. & *lib.* 2. *cap.* 12.

Cephalæ, altum & ſylvoſum promuntorium majoris Syrtis initium. Strabo *lib. ult.*

Cephaledion, opp. Siciliæ non procul ab Himera fluvio. Plin. 3. 8. & Strabo *lib.* 6. Vide *Cephalœdis*.

Cephalene, vel *Cephallenia*, inſ. maris Jonii. Plin. tradit eam quondam dictam fuiſſe *Melanam*, *lib.* 4. *cap.* 12. A *Cephalo* Amphitryonis ſocio, Deionei filio, dictam volunt. Populi *Cephallenes*, qui Ulyſſem ad bellum Trojanum ſecuti ſunt, ut videre eſt apud Hom. *in Catalogo navium*,

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους.

Silius *lib.* 6.

Saxa Cephalenum, & ſcopuloſis Neriton arvis.

Infra Corcyram eſt, & Acarnaniæ objecta. Nomen ejus à verbo כפל *cephal*, quod Syris eſt *duplicare*, ut כפל *caphal* apud Hebræos, quia bifariam diviſa eſt, & videtur eſſe gemina inſula, partibus iſthmo tam plano inter ſe cohærentibus, ὥσθ' ὑπερβάλλειν ... ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν, Ita Strabo. Eam olim Taphii & Teleboæ tenuiſſe perhibentur. Ejus circuitus eſt 120. circiter mill. ſub Venetis, cum urbe permunita in colle, verſus Auſtr. Incolis Græcus ritus. Vix 20. mill. à Zacyntho. Olim 4. habuit urbes, nunc villas tantùm & pagos, cum portu *Argoſtoli*, ad Auſtr. Inſ. 6. mill. ab urbe Cephalenia. Davity *T. III.*

Cephallen, Lampi filius Citharœdus nobilis, apud Pauſan.

Cephalœdis, ſeu *Cephalœdium*, Siciliæ urbs munita, hodiè *Cefalu* Leandro. In ora Boreali Inſ. cum portu verſus mare Tirrh. in modum promunt. in mare excurrens. 49. mill. à Panormo in Ort. 90. à Meſſana. Epiſcop. ſub Archiep. Meſſanenſi. Octavius Branciſortius, Conſtitutiones Synodales fecit an. 1635. publice editas. Κεφαλοιδὶς Ptolemæo, Κεφαλοίδιον Straboni *lib.* 6. Κεφαλοιδιὰς Græcâ formatione, Silio, *lib.* 14.

Quaque procelloſo Cephaloidias ora profundo,
Cæruleus horret campus paſcentia cete.

Πολίχνιον Strabo vocat. Φρούριον Diodorus *lib.* 13. Vide Cluver. *de Sicil. Ant. lib.* 2 *cap.* 3. populi *Cephalœditani*, Ciceroni *in Verrinis*, & Priſciano Nomen utut Græcum videatur, tamen eſt merè Punicum. Pœnis enim כיפא לוד *Cepha-lud* eſt *rupes flexa*. *Cephalœdis* porro ſita eſt in vertice rupis, pænè in ipſo flexu promuntorii, quod multum in mare prominet Conſtat id tam ex tabulis, quàm ex deſcriptione Fazelli, dum in eo eſt, ut probet Græcum eſſe vocabulum, *Cephalœdos*, inquit, *urbs vetuſta, nomen a* Κεφαλὴ, *quod Caput eſt Latinis, nacta eſt, vel ob id, quòd ad verticem prærupta rupis, promuntorii ſpeciem habentis, condita fuit. ubi adhuc arx eſt naturâ muniti ſſima. & urbs ipſa jacens ambitu fermè mille paſſuum.* A Meſſeniis proditione captam narrat Diod. *l.* 14.

Cephalon Gergithius, Κεφαλὼν ὁ Γεργίθιος memoratur Straboni *lib.* 13. ubi ait, fuiſſe in agro Cumano urbem, quæ pl. num. & genere muliebri αἱ Γέργιθες diceretur, atque hanc Cephalonis hujus patriam fuiſſe. Teſtem quoque eum producunt Parthenius *in Eroticis*, qui Troica illius citat, *Hiſt.* 4. & Feſtus Pompeius, in *Romam*. Item Dionyſius Halicarn. *lib.* 1. ubi vocatur Κεφαλὼν Γεργίθιος συγγραφεὺς παλαιὸς πάνυ. De Æneæ in Italiam adventu. Vide Voſſ. *Hiſt. Græc. lib.* 2. *cap.* 12. & *lib.* 3. *pag.* 340.

Cephalonneſus, Carcinites ſinus, ubi in pontem Eux. ſe exonerat, inſ. *Rubea* teſte Pineto, apud Tauricam Cherſoneſum cum urbe cognomine. Plin. Ptol. Amm. Marcel. Inſ. parva & oblonga in Hylæa reg. prope Tamiracam portum, ex adverſo Tauricæ Cherſoneſi, 50. circiter ab ea mill. in Occaſ. diſtans. Baudr.

Cephalotomi, pop. ad Pont. Euxinum. Plin. 6. 5.

Cephalus, Deionis, vel Deionei filius, vel, ut alii volunt, Mercurii & Herſes filiæ Cecropis, qui Procrin Erechthei, vel Hyphili Athenienſium regis filiam uxorem duxit. Hujus amore capta Aurora, cùm juvenem uxoris amantiſſimum nullâ ratione ad ſui amorem poſſet inflectere, vi eum dicitur rapuiſſe. Verùm cùm ne ſic quidem conſtantiam ejus poſſet labefactare, ad uxorem cum remiſit in negotiatoris ſimilitudinem transformatum: cujus erga ſe fidem cùm explorare vellet, ingentibus muneribus pudicitiam ejus ſolicitavit, cumque illa pretii magnitudine jam ſuccumberet, Cephalus receptâ priſtinâ formâ perfidiam ei exprobravit. Quod Procris cùm inficias ire non poſſet, pudore impulſa, relicto viro in ſilvam ſeſe, locaque deſerta contulit. Tandem tamen viro reconciliata, jaculum ei inevitabile, & canem Lælapa nomine dedit, quem à Minoe dono acceperat. Iis itaque muneribus inſtructus Cephalus ſilvis ſeſe aſſiduè oblectabat, reli-

ctoque ante lucem uxoris thalamo, venatione ſeſe exercebat. Quamobrem verita Procris, (ut reſcit plena ſuſpicionis amor) ne nymphæ cujuſpiam amore teneretur, clam eum in ſilvas eſt ſubſecuta, & ut in furto virum deprehenderet, inter fruteta ſeſe occultavit. Cùm itaque Cephalus, æſtu laboreque fatigatus ad virgulta ſe recepiſſet, & ſub arbore quâdam recumbens *Auram*, ut ſe reficeret, ex more invocaret, Procris ſuſpicata aliam pellicem affuturam, quò rem omnem melius cognoſceret, ſeſe erigens virgulta commovit. Quâ re animadverſâ Cephalus feram ratus, jaculum ſuum emiſit, uxoremque chariſſimam inevitabili ictu interfecit. Ovid. *lib. 7. Met.* Sed paulo aliter Hyginus *Fab. Poetic. cap.* 189. Propterea accuſatus fuit coram Areopago, & hoc fuit ſecundum Areopagi judicium, uti diſcimus ex Scholiaſte Euripidis *in Oreſtem*; Primum fuit Martis à Neptuno accuſati, quòd filium ſuum Halirrhothium interfeciſſet; Secundum Cephali, propterea quòd Procrin uxorem occidiſſet, Tertium Dædali, qui Talum nepotem ac ſororis ſuæ filium de medio ſuſtulerat; Quartum Oreſtis parricidii à Tyndaro Clytæmneſtræ patre accuſati. Neque tamen deſunt, qui Cephalum à Jove in lapidem converſum tradunt. Ovid. *in De Arte Amand.*

Latmius Endymion non eſt tibi Luna pudori,
Nec Cephalus roſeæ præda pudenda Deæ.

Idem *in Ep.*

Clarus erat Cephalus ſilvis, multaq́ per herbam
Conciderant illo percutiente feræ.

Idem ibidem:

Hunc ne pro Cephalo raperes Aurora timebam.

Cephalus, Athenienſis orator, qui primus prœmia, & epilogos induxit. Suidas. Cujus etiam Æſchines & Demoſthenes, *in Orationibus* meminerunt. Hic gloriatur, quòd cùm plura decreta, quam quis ſui temporis orator, ſcripſiſſet, nunquam fuiſſet accuſatus, quòd contra leges decreviſſet. Cæl. Rhodiginus.

Cephalus Corinthius, correxit leges Dioclis Syracuſis, poſt ejectum Dionyſium Juniorem, Olympiad. 110.

Cepharnoma, vicus in tribu Manaſſe. Joſeph. *in Vita ſua.*

Cephas, ſic dictus fuit Simon Petrus, Andreæ frater, rationem nominis reddit Servator, Joh. 1. 42. Σὺ κληθήσῃ Κηφᾶς, ὃ ἑρμηνεύεται ὁ πέτρος. Syriacæ originis, Hier. Tertull. Auguſt. &c. Scires unde vocabulum illud originem ſuam duxerit? Conſules Cardinalem Baronium, & invenies eum cum Optato Milevitano, aliiſque ejuſdem farinæ miſeris linguarum inſciis ex linguâ Græcâ derivantem. Cephas, inquit, dicitur ἀπὸ τῆς κεφαλῆς *a capite.* Atque hinc ingens producit myſterium, imò & ſimul ingens ignorantiæ ſpecimen. Petrus, inquit, eſt ἡ κεφαλή; quia totius Eccleſiæ Catholicæ caput, & fundamentum eſt, qui ſuam etiam vim Pontificibus Romanis continuâ ſucceſſione communicavit. Atqui כיפא *Cepha* Syriacè *Petra* dicitur.

Cephenes. Æthiopiæ pop. Herod. & Ovid. *Met.* 5.

Dumq́ ea Cephenum medio Danaeius heros
Agmine commemorat. ——

Cepheſis, vide *Telphuſa.*

Cepheus. Æthiopum rex, Andromedæ pater, quam Perſeus periculo liberatam, uxorem duxit. Ovid. *Met.* 5.

Auxiliumq́ domûs Servatoremq́ fatentur
Caſſiope, Cepheusq́ pater.

Hic poſtea generi meritis cum uxore & filiâ in cœlum tranſlatus eſt, & à tergo minoris urſæ conſtitutus, circuloque arctico ita incluſus, ut præter caput & humeros ejus occidere videatur. Hinc *Cephaus* Ovid. *Met.* 4.

Æthiopum populos, Cephaaq́ conſpicit arva.

Item *Cepheus*, unus ex Argonautis. Orpheus.

Cepheus, Alei filius, Argonautarum in expeditione Colchicâ comes. Flacc. 1. 378.

Cephira, i. e. *leuncula*, aut *propitiatio*, ſive *lenitio*, aut *villa*, vel *oppidum*, ſive *glacies*, aut Syriacè *negatio*: nomen viri. 1. Eſdr. 7. Item urbs. 2. Eſdr. 8. Eadem & *Caphara*, & *Caphira* dicitur. Item nomen urbis. Joſ. 18.

Cephis, ſtatuarius nobilis. Plin. 24. 8.

Cephiſia, regiuncula Atticæ, per quam Cephiſus labitur, & in quâ fons ejuſdem nominis, teſte Plinio 6. 7.

Cephiſidorus, Athenienſis Tragicus, antiquæ Tragœdiæ ſcriptor, Æſchyli tempore. Suid. Fuit & alius *Cephiſodorus*, qui in Comœdiis tanquam aſinus traductus eſt. Fuit quoque alius præfectus, qui cum Gryllo Xenophontis filio ad Mantineam occubuit. Suid. Item Athenienſium dux, qui rei malè geſtæ damnatus, in obſidione Apeconneſi, quinque talentis multatus eſt. Suid. Præterea fuit *Cephiſidorus* Athenienſis Iſocratis diſcipulus, & ipſe Rhetor, qui Platonem, & Ariſtotelem reprehendit, quòd Proverb. ſcripſiſſet, teſtibus Halicarnaſſenſi Dionyſio *in Iſocrate*, & Athenæo 8. 13. Alius etiam, *Cephiſodorus* Belli ſacri ſeu Phocici ſcriptor citatur ab Euſtratio *in Ariſtot. Ethic. lib. 3. cap.* 8. Vide Voſſium *de Poet. lib. 3. cap. 6. De Philolog. c. 6. §.* 1.

Cephiſidorus, Archon Athenis, Olympiadis centeſimæ tertiæ anno tertio.

Cephiſidorus, Archon Athenis Olympiadis centeſimæ quintæ anno tertio.

Cephiſion, tribus millibus peditum & quingentis equitum, auxilio Megapolitanis miſſis à Thebanis, præfectus. Diod. 16. 530.

Cephiſis, lacus juxta mare Atlanticum, quem Mauri *Electrum* vocant, quòd ſole calefactus electrum è limo det. Plin. 37. 2.

Cephiſodemus, Rhetor ac rabula Athenienſis importunus procax ac nugax. Vide Schol. *in Ariſtoph. Acharn. paginâ* 405. *D.* [illegible] nomine Grammaticus laudatur ab auctore Scholiorum *in Ariſtophanis Aves, pag.* 601. *G.*

Cephiſodorus, Archon Athenis, Olympiadis centeſimæ decimæ quartæ anno ſecundo.

Cephiſophon, Archon Athenis, Olympiadis centeſimæ duodecimæ anno quarto. Fuit & *Cephiſophon*, qui populi ſcitum fecit, ut jure cibum in Prytaneo capiendi Euripides prohiberetur. Vide Scholia *in Ariſtophanis Ranas, Act. 4. Sc.* 1.

Cephiſophon, Servus Euripidis, laborum ejus adjutor maximè in verſibus ſtruendis, quem & cum ejus uxore ſolitum fuiſſe Comici traduxerunt. Vide Scholia *in Ranas* 277. *G.*

Cephiſus, vel *Cephiſſus*, fluv. Bœotiæ, qui in Trinemiis naſcens, & præter Larymnam in Atticum agrum influens, tandem in Phalericum ſinum ſe exonerat. Strabo *lib.* 9. Lucan. *lib.* 3.

Bœoti coiere duces, quos impiger ambit,
Fatidica Cephiſſus aquâ.

Ubi Cephiſſi aquas fatidicas dicit, propter Themidis oraculum, fluvio huic vicinum, à quo Deucalioni, & Pyrrhæ ratio oſtenſa eſt, quâ genus humanum poſſit reparari. *Cephiſſus*, inquit Bochartus, Arabibus חפיץ *Chaphez*, quod *profundum* notat, eſt enim ἀγχιβαθής, *alti gurgitis*, teſte Pauſaniâ *in Bœoticis.* Et in Melanis cum Cephiſo confluxu βαθεῖαν λίμνην, *profundum lacum*, deſcribit Theophraſtus *Hiſt. Plant. lib. 4. cap.* 12. Καλλιρρόεθρος Homero *in Hymnis*, hoc eſt, *pulcrifluus*, & Καλλίναος *pulchrè fluens*, Euripidi *in Medeâ* dicitur. Baudrando oritur in Doride, prope Lilæam urbem: dein auctus Melâ fluv. Elatæam Phocidis urbem rigat, poſtea per Cherroneam in Bœotiam labitur, caditque in Copaidem lac. *Cephiſſides* hinc dictum, mox per cuniculum exiliens, in Euripum ſe exonerat, prope Larimam opp. Inundationibus valdè obnoxius. Septem enumerat *Cephiſos* Strab. *lib.* 9. Longè ſanè diligentior Polemone, qui in libro περὶ ποταμῶν, tres tantùm nominat. Sic enim ille, ἐν Ἀθήναις τε Κηφισὸς, καὶ ἐν Σικυῶνι, καὶ ἐν Ἄργει. Vibius quoque Sequeſter Polemone negligentior eſt: unicum enim novit Phocicum Cephiſſum.

Cephiſſus, Atticæ fluv. juxta Athenas fluit ad Occaſ. dein in ſinum Saronicum ſe exonerat, prope Pyræum portum.

Cephiſus, nepotis obitum lugens, in monſtrum marinum ab Apolline converſus eſt. Ovid. *Metam. l. 7. f.* 19.

Cephren, Ægyptius Tyrannus. Syneſius *Ep.* 58. Vide Jonſium *de Script. Hiſt. Phil. l. 1. cap.* 13.

Ceps, id eſt, *horti*, locus maritimus, ubi Mæander in mare illabitur. Cedrenus.

Cepiana, Celticorum in Luſitania urbs. Ptol. In prov. intra Tagum & Anam fluv. Aliis eſt *Pinhel*, opp. Portug. in Transmont. prov. juxta amnem cognom. vix 4. leuc. à confin. regni Legionis in Occaſ. totidem à Durio fluv. in Auſtr. à Trancoſio autem 5. in Ort.

Cepio, civis Romanus, qui cum Druſo inimicitias exercuit, unde origo belli ſocialis. Valerio Max. ſcribitur *Capio.*

Cepio Coriolanus, Dalmata, Scodiæ incluſus, cùm à Mahomete II. obſideretur, an. 1478. ſcripſit hiſtoriam Mocenici, Ducis Veneti. Voſſ. *de hiſt. Lat. l. 3. c.* 6. Vide *Cæpio.*

Cepio Servilius, Coſ. Rom. Hiſpaniam duce Viriatho rebellantem pacavit; Proconſul, captâ Toloſâ, in terrâ Galliæ è templo aurum ſuſtulit. Unde & ipſe, & quicunque ex ea direptione aurum attigiſſet, miſero exitu perierunt. Nam poſtea Coſ. cum Cn. Manlio contra Cimbros in Italiam ruentes miſſus, apud Rhodanum victus profligatusque eſt. Juſſu pop. Rom. ejus bona publicata, ejuſque imperium primò poſt Tarquinium abrogatum, ipſe in publicis vinculis extinctus, inde tractus diſcerptusq́, eſt ad Scalas Gemonias, Liv. *lib.* 67. Alii in exilio periiſſe dicunt. Is antè de Ciliciis triumphavit. Valerius Maximus.

Cepoe, opp. Boſpori Cimmerii, Plin. *lib. 6. cap* 6. hodie *Copa.*

Cepus, urbs ad Pont. Eux. in Corocondamâ inſula. Strab. Diodor. De ea ſic Baudr. *Cepus*, ſeu *Cepe*, aut *Capa* vel *Ceps* Mileſiorum, opp. Aſiæ ad Corocondamim lac. in regno Boſphorano, inter Phanagoriam & Tyrambim, in Eione inſ. vix 10. mill. à Boſphoro Cimm. in Ortum.

Cepuſienſis Comit. prov. Hung. Septentr. verſus montem Carpatum & confin. Poloniæ, *Cepuſz.* dicta, cujus pars etiam Polonis, à 3. ſeculis, ſubeſt. Ibi opp. præc. *Leutſch*, in dit. Imperatoris, ut Hungariæ R. cum parte Auſtrali Comitatus.

Ceraca, Macedoniæ urbs circa Lychnidem paludem. Polyb. *lib.* 5.

Ceracates, Germ. Tranſrhenani populi, Vangionibus ac Tribocis proximi. Tacitus.

Cerambycas, fluvius, & inſulani *Cerambyca*, vide *Helixoea.*

Ceramentes, pop. qui de conventu Carum, quem *Chryſaoreum* vocant, participant, licet Carici generis non ſint. Strabo *lib.* 14.

Cerami-

Ceramicus, Cariæ ſinus, non longè ab Halicarnaſſo. Plin. 3. 29. *Ceramici*, inquit Suid. Athenis loci duo erant, unus in civitate, alter extra civitatem: in quorum altero, qui in bello cecidiſſent, publico ſumptu ſepeliebantur, funebrique oratione ornabantur. In altero verò ſcorta proſtabant. Heſych. Κεραμεικός, τόπος Ἀθήνησιν, ἔνθα αἱ πόρναι προεστήκεσαν. Εἰσὶ δὲ δύο Κεραμεικοί, ὁ μὲν ἔξω τείχους, ὁ δὲ ἐντός. Vide Suid. & Jo. Meurſii *Athen. Att.*

Ceramis, municipium tribus Acamantiæ. Suidas.

Ceramium, locus Romæ, in quo Cicero & Milo domum habebant. Cicer. *ad Att. lib.* 4.

Ceramnus, ingentis ſtaturæ, dux auxiliaris Perſæ, à Phryxi filio, inflicto in pectus ſpatioſo vulnere, occiſus apud Val. Flacc. 6. 51.

Ceramorum forum, Aſiæ min. urbs in finibus Myſiæ. Xenoph.

Ceramus, Aſiæ min. opp. in Mœoniâ, & in Arctonneſo inſ. juxta Cariam. Plin. Doridis item opp. litorale. Ptol.

Ceramyntes, à Græcis Hercules cognominatus, quaſi *fata rejiciens*, ut idem ſit fermè cum Alexicaco. Rhod. 6. 7.

Cerange, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Ceraſon Chryſeon, promuntorium Propontidis, in quo Byzantium oppidum fuit, nunc Conſtantinopolis.

Ceraſtæ, inſulæ prope Syenen. Plin. 5. 9.

Ceraſtis. Cyprus olim ſic dicta, quoniam homines *Ceraſtas*, id eſt, *cornibus inſignes* eam quondam tenuiſſe quidam ſcribunt. Alii quòd procurrentibus promuntoriis, velut infeſtis cornibus, aſſurgat. Quinimo *Ceraſtæ* dicti ſunt Cyprii omnes, quia ipſa inſula *Ceraſtis* à frequentibus promuntoriis, in cornuum modum prominentibus, vocabatur. Steph. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κεραστὶς διὰ τὸ πολλὰς ἄκρας ἔχειν. Hinc Nonnus, *lib.* 13. & paſſim: Κεραστίδος εἰς χθόνα Κύπρου, ubi malè ſcribitur Κερασιάδος.

Ceraſus, *funtis*, nunc *Chiriſſonda*, urbs Cappadociæ marit. Mela 1. 19. *Raræ urbes. Ceraſus, & Trapezus maximè illuſtres:* Græca Sinopenſium colonia. Baudrando urbs Aſiæ min. in Ponto Polemoniaco. & ora littor. ponti Euxini. Inter Hermonaſſum ad 36. mill. & Trapezuntem ad 65. Nunc paucis conſtat incolis in Amaſia reg. ſub Turcis. Hinc *Ceraſa* primùm à Lucullo in Italiam delata, teſte Athenæo. Hieron. *ad Marcel. Accepimus & caniſtrum ceraſis refertum talibus, & tam virginali verecundiâ rubentibus, ut ea nunc à Lucullo delata exiſtimarem. Siquidem hoc genus pomi, Ponto & Armeniâ ſubjugatis, de Ceraſunte primus Romam pertulit; unde è patriâ arbor nomen accepit.* Atqui *Ceraſorum* appellatio ipſius *Ceraſuntis* urbis natalibus prior eſt & antiquior. Κερασοῦς enim indubitanter dicta, ἀπὸ τῶν κεράσων, ut Ἀγνοῦς, Ἀμυγδοῦς, Ἀχερδοῦς, Ῥαμνοῦς, Μυῤῥινοῦς, Σελινοῦς, Πιτυοῦς, Μαραθοῦς, & ſimilia, ab aliis plantis locorum deducta nomina. Caſaub. *in Athen.*

Cerata, locus in Megaridis confinio. Plut. *in Paral.*

Cerate, Straboni Italiæ urbs. *Cereto* nunc Leandro. In colle, inter Sublacum & lacum Fucinum, in confin. Aprutii ulter. Aliter *Corata* & *Cereata*. Eſt etiam caſtrum Umbriæ, ad Neram amnem, ad pedes Apennini, verſus Marchiam Anconitanam, 12. milliar. à Caſcia, 15. à Nurſia in Occaſum. Sub Pontif. Vulgò *Cerretto*.

Cerate, vicus Turonum, Gregorio Tur. *Hiſt. l.* 10. *cap. ult.* memoratus, hodie *Ceray*, non procul à fluv. Caro, & à Vico Turonum Orbiniaco *Orbigni*. Hadr. Valeſius.

Ceratus, fluv. Cretæ Cnoſſum urbem præterlabens, quæ etiam de nomine fluvii dicta eſt. *Fiume di Gnoſa*: hinc *Ceratæus* adject. Virg. ſive Catullus *in Cir.*

> *Carpathium fugiens, & flumina Ceratæa.*

Ceraunia, Achajæ in Peloponneſo urbs. Polyb. *lib.* 2.

Ceraunia, Cypri inſ. opp. quod hodie *Cernes* vocari ait Mercator, ſed Græcus Ptolemæi codex habet *Ceronia*.

Ceraunia, ſive *Ceraunii*, montes in finibus Epiri, in mare uſque extenſi, ubi Ionium mare ab Adriatico ſeparatur: Ita dicti à fulminibus, quibus ſæpe impetuntur. Ovid 2. *de Pont. Eleg.* 6.

> *Cùm poteram recto tranſire Ceraunia velo,*
> *Ut fera vitarem ſaxa, monendus eram.*

Lucanus *lib.* 5.

> —— *Scopuloſa Ceraunia nautæ*
> *Summa timent.* ——

Prærupta Ceraunia Ovidio *Met.* 15. Sunt in Chaonia reg. verſus Oricum ſinum. Nunc à Chimera opp. *Monti di Chimera*. Sunt ab Occaſu in Ortum extenſi, inter Albaniam & Epirum. Vix 50. mill. à Corcyra Inſ. in Bor. Baudr. Vide *Acroceraunium*.

Ceraunius, Jupiter dictus, quòd fulmen emittat.

Ceraunii, montes in Aſiâ in Caſpium pelagus obverſi. Pompon. Quin & Taurus mons in univerſum Græcè *Ceraunius* dicitur. Plin. 5. 27.

Ceraunus, cognomen cujuſdam Ptolemæi primi filii, ſic dicti, quòd in bello fulminaret. Rhodiginus 24. 6.

Ceraunus, amnis clarus Cappadociæ. Plin. *lib.* 6.

Ceranſius, Arcadiæ mons. Pauſan.

Cerbalus, Apuliæ amnis. Plin. 3. 11. *Cervaria* Nigro. Is eſt, de quo Strabo *lib.* 6. Μεταξὺ τῆς Σαλαπίας καὶ Σιπιοῦντος ποταμὸς πλωτὸς δ' ὁ καὶ εἰς Σιπιοῦντος ἀνάγεται. Baudrando *Cerbalus* fluv. Italiæ, in regno Neap. in prov. Capitanam. Oritur ex Apennino monte, & prope Bovinum urbem labitur, dein in Candelaram fluv. ſe exonerat, prope Sipuntum, vulgò *Cervaro*.

Cerbani, Arab. Fel. pop. Plin.

Cerbarium, locus in Apuliâ. Procop.

Cerberion, oppidum in ultimo oſtio Boſpori Cimmerii, Plin. *lib.* 6. *cap.* 6.

Cerberus, à poëtis fingitur canis triceps, inferorum cuſtos, quem ab Hercule catenâ ab inferis tractum eſſe iidem fabulantur. Virgil. *Æn.* 6.

> *Cerberus hæc ingens latratu regna trifauci*
> *Perſonat, adverſo recubans immanis in antro.*

Tibullus *lib.* 1.

> *Nec canis anguinea redimitus terga catenâ,*
> *Cui tres ſunt linguæ, tergeminumq; caput.*

Sophocles *in Trachiniis*: Τρίκρανον σκύλακα, ἀπρόσμαχον τέρας.
Ovid. *Met.* 11.

> —— *Nec forma triplex tua Cerbere movit.*

Heſiod. *in Theog.* quinquaginta capita illi tribuit in his:

> Δεύτερον αὖτις ἔτικτεν ἀμήχανον, οὔτι φατειὸν
> Κέρβερον ὠμηστὴν Ἀΐδεω κύνα χαλκεόφωνον
> Πεντηκοντακέφαλον, ἀναιδέα τε κρατερόν τε.

Iſacius illum centum capita habuiſſe ſcribit: Ἐκεῖ δὲ λέγουσιν εἶναι τὰς τῶν ἀνθρώπων ψυχὰς, ἃς φυλάττει ὁ κύων τοῦ Ἅιδου ὃς ἔχει ἑκατὸν κεφαλάς. Sic etiam Horat.

> —— *Demittit atras bellua centiceps Aures.*

Quod autem addit Iſacius, Λέγουσιν ὅτι τοὺς εἰσερχομένους μετὰ κολακείας προσδέχεται, τοὺς δὲ ἐξελθεῖν θέλοντας οὐκ ἐᾷ, ex Heſiodo habuit, cujus verſus apponam:

> —— Δεινὸς δὲ κύων προπάροιθε φυλάσσει
> Νηλειής, τέχνην δὲ κακὴν ἔχει, ἐς μὲν ἰόντας
> Σαίνει ὁμῶς, οὐρῇ τε καὶ οὔασιν ἀμφοτέροισιν,
> Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐᾷ πάλιν, ἀλλὰ δοκεύων
> Ἐσθίει, ὅν κε λάβῃσι πυλέων ἔκτοσθε κιόντα.

Mythologi *Terram* interpretantur: dictumque volunt Cerberum qu. κρεοβόρον, hoc eſt, *carnivorum*. Terræ enim proprium eſt cadavera conſumere, & ad primam ſuam originem revocare, hoc eſt in humum convertere. Item tempus edax rerum, cui tria capita, Præſens, Præteritum & Futurum. Ab homine cordato ſuperatur, qui exigit monumentum

> *Ære perennius,*
> *Quod nec imber edax*, &c.

Etiam tres hominis capitales hoſtes ſignificare poteſt, qui à generoſa Anima ſub jugum mittuntur. &c. Alii Serpentem fuiſſe volunt, in Tænaro Laconiæ promuntorio, cujus veneno mortales extinguebantur. Et quoniam in Tænaro ad inferos dicitur eſſe aditus, *Ditis canem* dixerunt; quem cùm Hercules trucidaſſet, nata eſt fabula, *canem tricipitem interemiſſe*; quanquam alii hoc ad virtutem ejus, & animi cupiditatem referre malint, quâ omnes cupiditates, & cuncta vitia terrena contempſit ac domuit. *Cerberus* etiam dictus eſt canis Alexandri Epirotæ cum leonibus congrediens. Heſychius habet Κερβέρειοι, κακοί.

Cercaphus, filius Poliadis & Cydippes. Steph. in *Camiro*; à quo Rhodiæ mulieres *Cercaphides*. Meminit ejus etiam in *Lindo*. Fuit & alius *Cercaphus*, filius Æoli, Phœnicis proavus, cujus meminit Strabo *lib.* 9. Et Euſt. *in* 2. *Il.*

Cercaphus. Colophonis mons, ubi vipera reperitur. Nicander, Iſac. *in Lycophr.*

Cercaſorum, Ægypti opp. juxta quod ſcinditur Nilus in Peluſium fluens & Canopum. Herod. *lib.* 2.

Cerceis, nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. *in Theog.* à *texendo* dicta. *Cercis* enim Græcè *radium textorium* ſignificat.

Cerceticus, ſinus maris Euxini, in Sarmatiâ Aſianâ, ubi Tazus urbs, vulgò *Golfo di Suſaco*.

Cercetæ, pop. in orâ ejuſdem Sarmat. *Cerceta* Plinio. Κερκέται Ptol. qui nunc *Circaſſi* memorantur.

Cercetius, mons Sami juxta Ampelum mont. & promunt. Sunt & *Cercetii* montes in Theſſaliâ. Plin.

Cercia, inſulæ circa Joniam. Plin.

Cercidas, optimus legiſlator Megalopolites fuit. Hic cùm morti eſſet proximus, ad ſuos converſus, Jucundè ſe à vita migrare pronunciavit, quòd animo concepiſſet, mox paulò ex ſapientibus quidem cum Pythagorâ ſe congreſſurum, ex hiſtoricis cum Hecatæo, ex muſicis cum Olympo, ex poëtis cum Homero. Stephanus.

Cercidas, poëta Jambicus. Rhodigin. 4. 8.

Cercii, Italiæ pop. Diodorus *lib.* 14.

Cercina, vel *Cercinna*, inſ. parva maris Mediterranei, cum urbe ejuſdem nominis in ora Africæ. & regn. Tunetani, ad promuntorium min. Syrtis ſita. Plin. 5. 7. Inde *Cercynites* perparva inſula, Cercinæ ſuperiori Carthaginem verſus ponte juncta. Plin. ubi ſupra. Hæc *Gamera*, forſan aliàs *Cercinna minor* dicta eſt. Baudr. Etymon ejus ſic explicat Bochartus. Inſulæ nomen, inquit, ab urbe factum, quam Pœni appellabant, כרכין *Ceracin*, id eſt, Φρούρια, ὀχυρώματα. Hinc Plinius, *Cercina cum urbe ejuſdem nominis.* Et Strabo, Ἡ Κέρκινα εὐμεγέθης ἔχουσα ὁμώνυμον πόλιν. Et

Diodo-

Diodorus, Ἔστι δ' ἐπὶ Κέρκινα, νῆσος [illegible], πόλιν ἔχουσα σύμμετρον. In Strabone *Cercina* & *Menix*, ſunt παραπλήσιαι τοῖς μεγέθεσιν, *æquales magnitudine*, ſed in Plinio *Menix* longa eſt 35. m. p. lata 25. *Cercina* longa duntaxat 25. m. p. lata dimidium ejus, ubi plurimum, ac in extremo non plus 5. mill. paſſ. Itaque Menix Cercinâ multo eſt amplior: At Cercina non minus ferax. Unde eſt, quòd apud Polybium ſuorum agrorum depopulationem à Cn. Servilio Cercinates magno redimunt. Et apud Hirtium Salluſtius: *Prætor ab iiſdem receptus magno numero frumenti Cercinæ invento, naves onerarias, quarum ibi ſatis magna copia fuit, complet, atq; in caſtra ad Cæſarem mittit.* Diſtat hæc inſ. ab Adrumeto in Ort. 25. mill. à Tacapis 100. circiter in Bor. 90. à Lopaduſa 50. à Lottophagite ſeu Meninge Inſ. in Bor. Ægrè à paucis habitatur *Chercara*. Ital. Baudrand.

Cercina, mons Thraciæ, verſus Macedon. Sinthos & Pæones pop. conjungens, in Dantheletica reg. Thuc. *l. 2*.

Cercinium, Macedoniæ opp. Livius.

Cercion, vide *Cercyon*.

Cercopes, pop. Pithecuſæ inſ. qui cùm nullo flagitii genere abſtinerent, à Jove in ſimias mutati ſunt. Ovid. *Met.* 14.

> *Quippe Deûm genitor fraudem & perjuria quondam*
> *Cercopum exoſus, gentiſq; admiſſa doloſa,*
> *In deforme viros animal mutavit, ut iidem*
> *Diſſimiles homini poſſent, ſimileſq; videri.*

Cercopes, item fratres duo fuerunt *Paſſalus* & *Achemon*.

Cercopia, magnæ Phrygiæ opp. Ptol. Verſus Lydiam, juxta Cryam amnem, qui paulo infra in Hermum cadit. Nunc *Arcobea* Caſtal.lo. Prope Eucarpiam.

Cercops Mileſius, hiſtoriæ fabuloſæ ſcriptor, Apollodoro *lib. 2. bibl.* laudatus. Itemque Philoſophus Pythagoricus. Vide Clem. *1. Strom.* Voſſ. *Hiſt. Gr. lib. 4.*

Cercoſium, opp. à Diocletiano ampliatum mœnibus, turribuſque inexpugnabilibus munitum; Pompon. Lætus.

Cercum, opp. Tauricæ Cherſoneſi.

Cercus, Bithyniæ collis. Cedrenus.

Cercyon, latro inſignis, apud Eleuſinem, Atticæ civitatem, tanto corporis robore, ut validiſſimas arbores incurvare poſſet, quibus viatores alligatos diſcerpebat. Filiam habuit nomine Atopen, quæ à Neptuno vitiata Hippothoonta peperit. Quod cùm nutricis judicio reſciviſſet Cercyon, tam ægrè id tulit, ut puerum quidem in ſilvis devorandum feris objecerit, filiam verò carceri incluſam fame enecarit. Interfectus eſt tandem à Theſeo eodem ſupplicii genere, quo ipſe in viatores ſævire conſueverat. Ovid. *Met.*

> *Cercyonis lethum vidit Cerealis Eleuſis.*

Inde *Cercyoneus* adjectivum. Idem *in Ibin.*

> *Quaq; Ceres vidit læta perempta vultu*
> *Corpora, Theſeâ Cercyonea manu.*

Cercyra, inſ. maris Jonii, quæ à Latinis literâ unâ immutatâ *Corcyra* dicitur. Populi *Cercyres*, qui quoniam crebris ſeditionibus agitabantur, conſueverant geſtare flagra ingentia anſis eburneis exornata.

Cerdanita, Arab. Fel. pop. Steph.

Cerdias, civitas à Lyſandro vi capta & diruta. Xenophon, *Hiſtor. lib. 2.*

Cerdo, ſeu *Cerdon*, Patr. Alex. præfuit, ab A.C. 100. uſque ad 110. Baronius *in Annal.*

Cerdo, ſeu *Cerdon*, hæreticus, diſcipulus Heracleonis, ſectator deliriorum Simonis Magi & Saturnini, in Syria errores ſuos ſparſit. Duos ſtatuit Deos, bonum & malum, Legem & Prophetas &c. rejecit, ſolâ Evangelii Lucæ parte aliquâ, & quibuſdam Paulinis Epiſtolis retentis. Verum Chriſti corpus, corporiſque reſurrectionem inficiatus eſt: Hinc Chriſtum verè eſſe paſſum negavit. An. 152. Romam veniens, mentitâ abjuratione errorum ſuorum Orthodoxis imponere fruſtra conatus, mox pulſus eſt. Tertull. *de Præſcr. cap.* 51. Irenæus *c. hæret. lib.* 1. 3. &c. Epiph. *hæreſ.* 41. Auguſt. *hæreſi* 21. Euſ. 4. 12.

Cerdous, dictus eſt Apollo, ut & Mercurius à Κέρδος, id eſt, *lucrum*: Hic quidem, quia negotiis præſit ac lucro, quâ ratione illi marſupium aſſignatur. ille verò, quia oraculis editis ad lucrum conferre inſigniter crederetur. Rhodigin. 16. 19. Suidas, Κερδῷος θεὸς ὁ Ἑρμῆς, ὡς κέρδους ποιητικός. Καὶ ἀγάλματα δὲ αὐτοῦ [illegible], [illegible], διὸ καὶ [illegible] αὐτὸν [illegible]. Unde Auſonius *dites* vocat *ep. ad Paulinum*,

> *Jam nunc per auras Perſei talaribus,*
> *Petaſoq; ditis Arcados vectus vola.*

Cerdylium, Argiliorum locus, non procul diſtans ab Amphipoli. Thucyd. *lib.* 5. Ἔστι δὲ χωρίον τοῦτο Ἀργιλίων, ἐπὶ μετεώρου, πέραν τοῦ ποταμοῦ, οὐ πολὺ ἀπέχον τῆς Ἀμφιπόλεως.

Cere, vide *Care*.

Cerealia, orum, ſacra Cereris à Triptolemo inſtituta, quæ Plinius *lib.* 24. *Theſmophoria* vocat, à Cerere Theſmophoro, h. e. *legum latrice*. Hæc autem feſta tantâ religione celebrabantur, ut feriæ pollutæ crederentur, ſi quis eo tempore cum uxore concubuiſſet. Præterea in ſacrificiis Cereris vinum non adhibebatur. Unde Plaut. *in Aulul.* Megadorum Cereri nuptias eſſe facturum, ait, quòd nihil vini ad nuptias eſſet allatum.

Cerealis, Conſul, Collega Commodi, an. U.C. 859.

Cerealis, Conſul, Collega Læti, an. U.C. 967. Thermas Romæ ædificavit. Novercam Juliam uxorem duxit. Spart. Oroſ. Eutropius.

Cerealis, Epiſc. Afer, ſeculo 5. Carthagine, contra Maximianum Epiſc. Arianum, qui ipſum, coram Rege Vandalorum, erat aggreſſus, ſcripſit. Vide Biblioth. PP. edit. 2. *tomo* 4. Gennad. *capite* 96.

Petilius *Cerealis*, Dux Romanus, in Anglia, ad Bundvica cæſus. Tacit. *Annal. lib.* 14. Item, avunculus Gratiani Imper. Valentinianum, filium hujus, an. 10. æt. Imperatorem proclamavit, Socr. *l. 14. c. 26.* A. 375.

Cerealis, quæ alio nomine *Ebura* dicitur, Hiſpan. urbs. Plinius *lib. 3. cap.* 1.

Ceredanum, pag. agri Novarienſis, *Cerane*. Ferrar.

Ceremiſſi, ſeu *Cremiſſi*, pop. Moſcoviæ Orient. diſcreti in cis-Volganos & trans-Volganos, Brietio aliiſque. Vulgò *Nagornoji*. montuoſi. Extenduntur ad montes Riphæos, habitantque in ſylvis, inter Novogardiam infer. & Caſanum.

S. Cereniſi caſtellum Galliæ, vulgò *S. Celerin*, ad ripam Sartæ, ejuſque ac Sartulæ confluentes, in diœceſi Sajenſi. Alentionem inter ac Fraxinetum. Nomen habet ab Abbate quodam, qui ibi monaſterium extruxit: Prioratu gaudet inſigni, ac novo *S. Celerini* nomine, quàm veteri S. Cerenici inſignior eſt. Ordericus Vit. *Hiſt. l.* 8. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Ceres, Saturni & Opis filia, frugum inventrix, & cultûs terræ. Virg. 1. *Georg.*

> *Prima Ceres ferro mortales vertere terram*
> *Inſtituit, cùm jam glandes atq; arbuta ſacræ*
> *Deficerent ſylvæ, & victum Dodona negaret.*

Ex quâ Jupiter Proſerpinam ſuſcepit: quam cùm poſtea Pluto rapuiſſet, Ceres, accenſis in Ætna monte tædis, filiam toto orbe maximo labore perquiſivit. Stat. *Theb.* 12.

> *Qualis ab Ætnæis accenſâ lampade ſaxis*
> *Orba Ceres, magnæ variabat imagine flammæ*
> *Auſonium Siculumq; latus, veſtigia nigri*
> *Raptoris, vaſtoſq; legens in pulvere ſulcos:*
> *Illius inſanis ululatibus ipſe remugit*
> *Enceladus, ruptoſq; vias illuminat igni.*
> *Perſephonen amnes ſylvæ, freta, nubila clamant,*
> *Perſephonen tantùm Stygii tacet aula Tyranni.*

Quâ in peregrinatione, cùm ad Eleuſium regem perveniſſet, filium ejus Triptolemum alendum ſuſcepit, cùmque alumnum immortalem reddere vellet, interdiu divino eum lacte alebat, noctu verò igne obruebat. Verùm cùm Eleuſius inſolitum fieri incrementum admiraretur, nutricem ſibi obſervandam putavit, clàm ſe abſcondens eâ in parte domûs, ubi illa puerum ad ignem fovere ſolebat. Cùm itaque illam intueretur puerum in ignem mittentem, ſubitò expaveſcens, clamore ſe ſuo prodidit. Quam rem ægrè ferens Ceres, nimiam hominis curioſitatem morte punit. Puerum autem ſerendarum frugum rationem docuit, eundemque in alatorum draconum vehiculum impoſuit, ut orbem peragrans frugum uſum mortalibus communicaret. Poſtea Arethuſæ nymphæ indicio certior facta, Proſerpinam apud inferos eſſe, Jovem adiit, fratriſque injurias cum eo expoſtulavit, tandemque filiæ reditum eâ conditione impetravit, ſi nihil illa apud inferos guſtaſſet; Verùm cùm, Aſcalaphi indicio palam factum eſſet, eam in Plutonis pomario fortè obambulantem, malum Punicum decerpſiſſe, aliquotque inde grana deguſtaſſe, reditus ei in perpetuum fuit interclusus. Quam rem ægerrimè ferens Ceres, Aſcalaphum in bubonem commutavit. Tandem tamen Jupiter, ut ſororis dolorem mitigaret, Proſerpinæ permiſit, ut dimidiâ anni parte apud inferos cum viro, reliquâ apud ſuperos eſſe poſſet. Fabulæ hiſtoriam de Cerere, Siciliæ regina, cujus filia ab Orco, Rege Moloſſorum rapta, occaſionem dediſſe ſunt qui velint. Poëtæ aliquando *Cererem* accipiunt, pro Luna, ſicut *Liberum* pro Sole. Virgil. 1. *Georg.*

> —— *Vos ô clariſſima mundi*
> *Lumina, labentem cælo quæ ducitis annum,*
> *Liber & alma Ceres.* —— ——

Quanquam aliqui, per *Clariſſima lumina*, intelligant Solem & Lunam, diſtinguantque à Baccho & Cerere. Nonnulli Cereris appellatione terram intelligi volunt. Unde & à Græcis Δημήτηρ dicitur, quaſi Γῆ μήτηρ. Eſt enim Terra frugum omnium genitrix, unde Eurip. *in Phæniſſ.*

> Δημήτηρ θεὰ, [illegible]
> [illegible]
> [illegible]

Ceres Dea, omnium domina, omnium terra creatrix. Ita granum, quod in terram conjicitur, per Proſerpinam, per Plutonem tellus, aër per Jovem intelligi poterit, &c. Eadem & *Theſmophorus* dicta eſt, h. e. *legum latrix*, quia, antequam illa agriculturæ uſum docuiſſet, homines nullâ lege vivebant. Poſtea verò, Cereris beneficio, monſtrato frugum uſu, cœptum eſt de agrorum finibus (qui nulli erant antea) diſceptari: quam primam volunt fuiſſe juris & legum originem. Ovid. *Met.* 5.

Prima

Prima Ceres unco terram dimovit aratro,
Prima dedit fruges, alimentaq́; mitia terris,
Prima dedit leges. ——

Notandum vero, quòd Ceres rebus omnibus ruſticanis putabatur præeſſe. Docebit illud locus Pauſaniæ *in Arcadicis*, ubi arx cujuſdam meminit, in quâ Cereri offerebantur fructus arborum ſa vi, lana, alia item, ut ſerpentes, porca fœta, papaver inprimis, &c. Cum hoc facit, Cererem appellatam ab eodem Pauſaniâ μηλοφόρον, h. e. *laniferam*, quo cognomine culta eſt in Megaride, & Μηλοφόρον, h. e. *oviferam*. Dicitur autem *Ceres*, teſte Varrone *de L. L. lib* 4. *quòd gerat fruges*, qu. *Geres*. Sed Scaliger deducit à *cereo*, quod eſt *creo*. Si *Geres* prius dicta, à Græco γῆρυς. Heſychius, Ἀχαιὰ καὶ Σῖτις καὶ Ἕλλα, καὶ Γῆρυς καὶ Γῆ, ἢ Δημήτηρ ἡ αὐτή. Sed ſic neque Græca vox erit; ſed potius Hebræa à גרש *geresh*, quod eſt *frumentum tritum*, à גרש *garash frangere, contundere*. Eſt & vicina vox Κύρα: ſic vocata eſt Ceres apud Cnidios, quòd ſit κυρία τῦ ζῆν, h. e. *vita domina*. Ponitur interdum *Ceres* pro *pane*. Terentius,

Sine Cerere & Baccho friget Venus.

Et apud Lucanum,

Satis eſt populis fluviusq́; Ceresq́;.

Ceresſus, opp. Hiſp. Tarracon. in Jaccetanis. Ptol. Ubi poſtea Celſona urbs, in Catalon. videtur fuiſſe, Brietio teſte. Vid. *Celſona*.

Ceresſus, Theſpienſium caſtellum in Bœotiâ. Pauſan.

Cereta, Cretæ populi. Polyb.

Cereтani, Umbriæ pop. Vide *Caretum*.

Ceretanum, caſtr. Siciliæ in colle, in valle Neætina, ad rad montis Hiblæ, prope oppidulum *Montem Rubeum*. 25. mill. à Leontinis in Auſtr.

Cerete, opp. Italiæ, unde *Ceretani*.

Cereth, i. e. *conciſio*, ſive *transfoſſio*, vel *exterminatio*, populi qui & Philiſtim, ut Lyra ait, in libro Differentiarum, ſive nomen legionum, aut bellatorum David. 1. Reg. 30.

Cerethi, i. e. *milites*, ſive *curſores*, aut *arietes*, Hebr. *Cari*. 4. Reg. *cap*. 11. v. 19.

Caretica, prov. Walliæ meridion. in Anglia, juxta oram maris Hibern. cum urbe cognom. *Cardigan*, ad oſtia Tivii fluv. olim Tuerobius. 1.. mill. à Mariduno, 17. à Menevia. Ibi olim Demetæ pop. *Kardiganshire* Angl.

Ceretum, oppidul. ſatis amœnum in Ruſcinonibus, in confin. Gall. Narb. prope Tecum fluv. 16. m. p. à Perpiniano. Hic habitum A. 1660. colloquium inter Galliæ & Hiſpaniæ Reg. Legatos de figendis regnorum limitibus, in ea Pyrenæorum montium parte

Ceretus Daniel, Brixienſis, Medicus celebris, patriæ panegyricum, & virorum in illa illuſtrium elogia verſu ſcripſit. ſec. 15. Voſſ. *de hiſt. Lat. l*. 3. *c*. 10.

Cerevia, urbs Æmiliæ Galliæve Tog. Ferrar.

Cersada, Κυρσάδη, vicus Atticæ reg. in Hippothoontide tribu. Stephanus.

Cerialis Anicius, poſt Silium Nervam & Atticum Veſtinum, conſul deſignatus, retectâ Piſonianâ conjuratione pro ſententiâ dixit, ut templum Divo Neroni quam maturrimè publicâ pecuniâ poneretur. Tacit. 15. 74. Huic paulò pòſt aſſimilatâ ſcripturâ, in codicillis Annæi Melæ cauſa exitii quæſita eſt, tanquam ante finem Mela queſtus eſſet, ſe quidem mori nullis ſupplicii cauſis, Anicium vitâ ſui infenſum Principi. Quare haud multo pòſt vim ſibi attulit minore miſeratione, quia proditam C. Cæſari conjurationem ab eo meminerant. Tacit. *l*. 16.

Ceris, pop. in Tuſciâ ſunt Diod. *lib*. 14. calce. Gentile à Cære fortè.

Cerilianus Fabius, Hiſtor. ſub Caro, Carino, & Numeriano, Vopiſc. *in vita horum cap*. 3.

Cerillum, mel. *Cerilli*, Lucaniæ locus in Italiâ. Strabo *lib*. 6. Κηρίλλους vocat, πλησίον Λάου, h. e. *prope* flumen *Laum* eſſe ait. Silius *Carillas* (forte metri causâ e mutato in a) *lib*. 8.

—— *Exhauſto mox Pœno marte Carillæ.*

Caſtr. Calabriæ cit. paucorum incolarum. Baudr.

Cerinthus, hæreticus cujus meminit Dionyſius, cùm de Joannis Revelatione diſſereret. *Cerinthus*, inquit, *affirmabat futurum regnum Chriſti voluptarium, mores ſuos ſaſſus. quòd gula luxuriaq́; deditus eſſet.* Diſcipulus Simonis Magi, & Carpocratis, Apoſtolis moleſtus. Antiochiæ jam ſchiſma meditabatur, ceremonias legales Evangelio miſcendo. Jeſum ex Joſepho etiam genitum, Chriſtum verò ſpecie columbæ, in animam ejus, decidiſſe, &c. Jeſu porro paſſo, Chriſtum in cœlum ſubvolaſſe, &c. aſſerebat; auctor etiam Chiliaſmi. Huic ut occurreret Johannes Apoſt. Epheſo redux, poſt mortem Domitiani, Evangelium ſuum divinitus actus ſcripſit: nec eodem quidem cum illo balneo lavari dignatus, *Fugiamus*, inquiens, *ne balneum corruat, in quo Cerinthus eſt, veritatis hoſtis.* Iren. *l*. 3 *c*. 3. non ſine omine, mox enim ruinâ ejus hæreticus oppreſſus eſt. Epiph. *hær*. 22. Theodoret. Baron. *A. C.* 35. 41. 48. 57. 74. 97. Irenæus etiam ſecretiora ipſius, in primo ſui operis, manifeſtat. Euſeb. *l*. 3.

Cerinthus, Græciæ urbs maritima Hom. *Iliad*. 2. Item Eubœæ inſ. opp. Ptol. & Plin. 4. 12. Nunc vicus. Baudr.

Ceriſola, vicus Pedemontii in colle, celebris victoriâ Gall. Duce Anghiano contra Hiſpanos, A. 1544. Sub Henric. II. 5. mill. ab Alba, 4. à Claraſco, Carmaniolam verſus.

Cerites, populi, quos cùm viciſſent Romani, ſtatuerunt, ut nunquam leges conderent, vel haberent. Vide *Care*.

Cerius Severus, Prætoriæ cohortis, Galbæ tempore, tribunus. Tacit. *Hiſt*. 1.

Cermalus, locus in urbe Româ ſic nominatus. Feſtus.

Cermata, gens, quæ Agarenis hoſtis eſt. Cedren.

Cermorum, opp. Macedoniæ. Plin 4. 10.

Cerna, vel *Cerne*, inſ. Æthiopici maris. Plin. *lib*. 6. *cap*. 31. Ptolemæi Menuthias eſſe videtur, quæ hodie ab Hiſpanis *Inſul. S. Laurentii* dicitur, quia detecta hoc die, 1504. ab incolis *Madagaſcar*. Perſæpe ab Europæis luſtrata, nunc inhabitata à Francis, præſertim verſus oram Auſtralem, in Carcanoſſia prov. ubi Arx Delphina, Inſula eſt ampliſſima & cultiſſima. Vide *Delphina Inſ.* & *Madagaſcaria*.

Cerne, Atlantici maris inſ. contra Atlantem montem. Ptol. Hanc nonnulli *Maderam*, quæ etiam *Ombrio*, ad Bor. Fortunatarum, prope Aproſiton Inſ. nunc *Porto S.* in Occaſ. Sub Portugalliæ R. alii *Gracioſam* eſſe putant. Eſt etiam *Cerne* Lycophroni inſ. Oceani, Auroram verſus, quam ejus Scholiaſtes Tzetzes olim Amphimerrium dictam ſubdit. Ratio nominis (ait Bochartus) non eſt obſcura. *Cerne* Phœnicibus erat חרנאה *Chernaa*, *poſtremum habitationis*, id eſt, *ultima habitatio*. plenè ſcriberetur אחרנאה *achernaa*, ab Arabico אחר *acher*, vel *achir*, quod reſpondet Ebræo אחרון *acharon*. Sed prima radicalis ſæpe excidit. Nempe Phœnices, ultra Cernen, nullam deduxere Coloniam, ut vel ex Hannonis periplo conſtat. Quin & nonnulli ultra Cernen non crediderunt mare poſſe navigari. Scylax: Τῆς Κέρνης δὲ νήσου τὰ ἐπέκεινα οὐκ ἔτι ἐστὶ πλωτὰ διὰ βραχύτητα θαλάσσης, καὶ πηλὸν, καὶ φῦκος. Inde eſt quod πυμάτην, h. e. *ultimam* appellarunt. Dionyſius,

Πυμάτης παρὰ τέρματα Κέρνης.

Ac ſi ad illam finis eſſet naturæ rerum, & Nautarum meta ultima, tunc ſaltem cognita Plin. 33. 6. *Contra ſinum Perſicum Cerne nominatur inſula, adverſa Æthiopiæ, cujus neq́; magnitudo, neq́; intervallum a continente conſtat.*

Cernetani, qui Mariani cognominabantur, Italiæ pop. prope Caſinum, & Bovillas. Plin. 3. 5.

Cernetum, Italiæ oppidum. Plin. Aliàs *Cerata*, oppidum Latii, quod vide.

Ceron, eſt fons in Heſtiæotide, cujus aqua bibentes oves facit nigras. Plin.

Ceropaſdes, Strab. vel ut alii, *Ceroſpades*, à Patre Phraate, Perſarum R. Auguſto firmandæ amicitiæ obſes, cum aliis tribus filiis, duabus nuribus, quatuor nepotibus datus.

Cerophas, Africæ propriæ gens. Ptol.

Ceros, nomen viri. 1. Eſdr. id eſt, *uncinus*, vel *incurvatio*.

Ceroſſus, juxta Jonium pelagus locus aut inſula videtur inter Meliten. & Macedoniam. Apollonius *lib*. 4.

Cerrenii, niſi codex eſt mendoſus, pop. Thraciæ. Polyænus *libro* 7.

Cerretani, Hiſpaniæ pop. Plin. Quorum reg. *Cerretania*. Pars antea Cataloniæ; nunc media ejus pars ſubeſt Gallis. Eſtque intra montes Pyrenæos & fontes Sico   s fluv. Opp. Jugum Cerretanorum, vulgò *Puicerda* caput eſt prov.

Cerretania, Gall. *la Cerdagne*, prov. eſt inter Occitaniam & Catalon.

Cerretanum, quibuſdam vicus *Torre de Cerdana*, in valle Carolina, verſus Pyrenæos, 2. leuc. a Jugo Cerretanorum in Boream.

Cerſobleptes, Thracum Rex, ſubactus à Philippo Macedoniæ Rege. Olymp. 109. anno ſecundo. Ejus meminit quoque Polyæn. *lib*. 7. 522.

Cerſunum, Corſicæ mediterranea urbs. Ptol. *Nebbio* Pineto. Urbs ampla, nunc diruta, cujus ruinæ *Roſoli*. Baudr.

Certa, urbs ſupra Armenios. Heſych. Hebr. קרתא *Cartha* eſt πόλις, h. e. *civitas*.

Certera, gens circa Pont. Euxinum. Strabo.

Certima, Celtiberorum urbs in Hiſp. Livius.

Certiſſa. Pannoniæ inſer. opp. Ptol.

Certicius, vel *Cerdicius*, Saxo, cum quinque navibus, in M. Britanniam appulſus, exſcenſionem facit, Britonibus fruſtra reſiſtentibus. Poſt bellum annorum 24. in Occidua inſulæ parte regni ſedem fixit, primus Weſt Saxonum Rex. Du Chêne, *Hiſtor. Angl. T*. 1.

Certonium, Aſiæ min. opp. Xenophon.

Certus, vide *Quinctius*.

Cervaria, locus ad templum Veneris. Galliæ Aquitanicæ finis. Pomp. *lib*. 2. *Corbiere*. teſte Joh. Poldo. Baudrando eſt oppidum Galliæ Narbon. nunc vicus *Cervera*, juxta Pyrenæos mont. in ora maris Mediterr. & Sinus Leonini, in Catalon. prov. in confin. Comit. Ruſcinonenſis. Oretanorum item urbs Hiſp. Ptol *Cervera* Moletio. Nunc caſtr. Caſtellæ Nov. intra montes, in tractu *la Sierra*, verſus fontes Anæ fluv.

Cerſvarius Proculus, Eques Romanus, ſpe rerum novarum adjunxit ſe conjuratoribus, duce Piſone in Neronem. Tacit. 15. 50. Sed cùm indicium feſtinaviſſet, Nero eum impunitate remuneratus eſt. *cap.* 71.

Cervia urbs maritima Romandiolæ Epiſc. ſub Archiep. Ravennæ, olim *Phycoles* vel *Ficode* dicta. Salinis ſuis celebris, ſed ægrè habitata ob aëris inclementiam. Cerviani majori ex parte ſalarii ſunt artifices, tanto quæſtu, ut Pontifex annuatim inde habeat 60. mill. coronatorum. Subeſt Pontif. 12. mill. à Ravenna, 15. ab Arimino diſtat. Eſtque inter oſtia Sapis & Rubiconis fluv. Vide *Cervia* & *Ficode*.

Cervia, caſtrum in Hainoo, vulgò *Chievre*, dictum à cervis forte, quibus ager ejus & ſilva proxima olim abundabat. Quibuſdam *Cirvia*, Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Cervini, pop. & opp. *Corſica* mediterr. in medio illius; *Cerviani*.

Cervix Africæ, ſeu Caput bonæ Spei, in Africæ parte meridion. in regione Cafreria, prom. in Auſtr. maximè extenſum. Vide *Caput B. S.*

Cervula, turpe ludi genus, Auguſtino quàm maximè damnatum. *Serm. de temp.* 215. *Si adhuc agnoſcatis aliquos illam ſordidiſſimam turpitudinem de hinnula vel cervula exercere, ita duriſſimè caſtigate, ut eos pœniteat rem ſacrilegam commiſiſſe.*

Ceryces, apud Græcos dicebantur *caduceatores*, à *Ceryce*, Mercurii filio, quos nefas fuerat violare, quòd eorum genus divinum putaretur. Achilles apud Hom. eos Jovis ac hominum nuncios vocat, & in Odyſſea Ulyſſes exploratoribus comitem Ceryca adjecit. Rhod. 21.16.

Ceryciim, Bœotiæ, & Epheſi mons. Pauſan. Heſych.

Cerynea, urbs Achajæ in Peloponneſo, & mons Arcadiæ, ex quo Cerynites amnis profluit, qui urbem hanc præterlabitur. Pauſan.

Ceſata, vel *Ceſada*, Hiſp. urbs inter Emeritam, & Cæſar auguſtam. Ptol. Anton.

Ceſcus, Pamphyliæ, ſeu ut Suidas vult, Ciliciæ urbs, Plin. 31. 2. *In Cilicià apud opp. Creſcum, (* lege *Ceſcum) rivus fluit* Νῦς, *ex quo bibentium ſenſus ſubtiles fieri M. Varro tradit.* Mirum eſt, quod hic legas νῦν, h. e. *mentem*, hunc fluvium dici, quia ſenſus reddat ſubtiles, cùm Suidæ dicatur Ἄνως, quia reddat hebetes. Sic enim ille, Κίσκος [illegible] Κιλικίᾳ, [illegible] Ἄνως ὄνομα, [illegible] Κίσκος ἰχθύς φασί. Metuo autem, ne ſciolus aliquis locum corruperit: quia cùm videret dementes dici Κίσκος ἰχθύς, planè ſibi perſuaſerit, Ceſco non fuiſſe nomen νῦς ſed Ἄνως. At cogitare debuerat Suidam dicere, ſic poëtas loqui ludentes, h.e. per ironiam; vel ho, ſi diſplicet, legendum Κίσκος [illegible] φασί. Quam Opinionem firmant iſta Heſychii verba, Κίσκος [illegible] Κιλικίας, [illegible] Κίσκος [illegible]. Nec aliud flumen, quàm memoratum capite, cùm ait idem Heſych. Νοῦς, ψυχή, [illegible], h. e. *Noys, anima, fluvius, muſtum.* Etſi non ignorem, & *Nilum* ab Ægyptiis eſſ. vocatum Νοῦν, atque hoc νοῦν ſignificare, ut eſt apud Phil. Orum interpretem l. 1. quo loco agit de Nili aſcenſu & exundatione. Verùm eſto, ut Heſych. hic Nilum reſpexerit, ſaltem fluvio iſti Ciliciæ non fuiſſe nomen Ἄνως, ſed Νοῦς etiam indicant illa Euſtathii, *in Odyſſ.* [illegible] Κίσκος [illegible] Νοῦς [illegible]. Quæ tamen verba hodiè fruſtra in Pauſaniâ quæras, ut videantur eſſe ex deperdito Aſiaticorum opere. Voſſius.

Ceſaleth Thabor. Palæſtinæ locus. Joſ. 19.

Ceſellius Baſſus, Pœnus, mente turbidâ, qui per ſomnium oblatam ſpeciem ingentium theſaurorum, in agro ſuo abſconditorum, ad ſpem haud dubiam retraxit, Perſuaſoque Nerone Didonem Phœniſſam ibi abdidiſſe magnam vim auri rudi pondere; dein effoſſo agro & inani reperto pudorem & metum morte voluntariâ effugit. Quidam vinctum ac mox dimiſſum tradidère, ademptis bonis, in locum regiæ gazæ. Tacit. 16. 1 3.

Ceſena, opp in Octavâ reg. Italiæ. Vide *Caſenna*.

Ceſennius Pætus, à Parthis in Armeniâ obſeſſus, legionibus ſub jugum miſſis, Armeniam turpiter reliquit, Oroſius 7. 7.

Ceſennas Michaël, doctor Valdenſium, quibus Marcam Anconitanam & ipſam Florentiam refertam fuiſſe; unde pulſi in Græcorum regiones ſe diffuderunt, circa A.C. 1321. ſcribit Antoninus Archiep Florentinus, *part.* 3. *tit.* 21. *c.* 5. §. 1. Vid. & Morn. *Myſt. Iniq.*

Ceſennius Priſcus, Syriæ Prætor an. Dom. 47.

Ceſil, i.e. *Arcturus*, ſive *Orion*, nomen ſtellæ, Lat. *ſtultitia*, aut *ilia*. item civitas in tribu Juda, Joſ. 15.

Ceſion, civitas Levitarum in tribu Iſſachar, Joſ. 19. Lat. *durities*, *ſtipula*, *cucumerarium*.

Ceſius mons, *Kalenberg*, in Auſtria longiſſimus, & à Danubio uſque ad Savum fluv. excurrens per varios flexus. Alius *Cetius* mons. Vide ibi.

Ceſonius Pætus, Conſul, Collega Petronii, an. U.C. 813.

Ceſperia, eadem quæ *Caſperia*.

Ceſpius, mons in regione Exquiliâ.

Ceſſas. vide *Ciſſi*.

Ceſſe, nomen fluvii in Ducatu Luxemburgenſi, qui non longè à Rupiforti pagum *Han ſur Leſſe* præterfluens, poſtmodum in profundum & viſu horrendum antrum illabitur, in quo paulatim ſe ita abſcondit, ut poſt medii germanici milliaris ſpatium, demum egrediens perſpicuus evadit. Quia autem is locus adeò horrendus exſtitit, nemo eum planè perſcrutari auſus fuit: ab hinc tamen annis paucis homines quidam animoſiores ejus rei periculum facere ſunt aggreſſi, atque iſtius antri bonam partem pervaſerunt: cum cymba & lumine euſque devecti, donec per tetras rupes & aquarum concuſſiones horribiles ad locum Oceani inſtar vaſti apparentem deveniſſent, ubi quia abſque extremo vitæ periculo ulterius procedere nullus auderet, ſubſiſtere coacti fuerunt. Dum enim eo loci aliquid levis ac ſupernaturalis materiæ, in aquam projicitur, illud idem vix poſt unum aut alterum diem egredi animadvertitur. MS.

Ceſſero, *Ceſiro* Anton. *Caſtres*, teſte Joh Poldo, urbs Gall. Narbon. ad Araurium fluv. inter Toloſam ad Occ. 12. & Lavavam ad Ort. & Occ. 14. leuc. à Vaurino 6. ſive inter Carcaſſonem 7. & Albigam in Bor. 9. Epiſc. ſub Archiepiſc. Bituricenſi. At Varrerio *S. Tubery*, vel *Tibery* opp. Occit. potius videtur inter mont. Peſſulanum 8. & Narbonem 6. leuc. occurrens à Bliterris 3. quod magis probatur. In Th. f. Ling. Lat. ad Carpentoractem ponitur, quæ urbs longè à Ceſſerone abeſt.

Ceſſelius, JC. celebris, nullâ ratione adduci potuit, ut ſyllogæ legum, quam concinnaverat, Triumviralia ſtatuta inſereret. Inſignis in Cæſarem parrheſiaſtes, monentibus amicis, ut ſibi caveret, *Senium & orbitatem*, obtendit. Valer. *M. lib.* 6. *c.* 2. *ex.* 12. Vide etiam *Ceſellius*.

Ceſtra, gens Mediæ in confinio Perſidis. Plin.

Ceſtius Florus, Judææ Procurator An. Dom. 64.

Ceſtius Gallus, Syriæ legatus. Tacit. *Hiſt.* 5. 10. *Joſ. de B. J. l.* 2. *c.* 17. *& ſeqq*

Ceſtius Proculus. Q. Voluſio, P. Scipione Coſſ. abſolutus repetundarum cedentibus accuſatoribus. Tacit 13. 30.

Ceſtius Severus, crebris apud Neronem delationibus famoſus. Tacit. *Hiſt.* 4. 41.

Ceſtius, pons urbis Romæ, quem hodie *S Bartholomæo* nominant. Martianus.

Ceſtria, urbs Angl. in Comit. Ceſtrienſi, ad Beam fluv. qui ibi portum præbet commodum. in limite Walliæ. Vide *Deva*.

Ceſtria, *Sapoto* teſte Pinetro opp. Epiri in Theſprotiâ reg. Pauſan. *Ceſtrinia* Stephano apud Chimæram: quod tamen *Hecatompedum* Ptol. dici videtur aliis. Populi *Ceſtrini* Plinio. Propè Thyamim fluv. ad pedes montis Acroceraunii. *Cammania* Stephano. Baudrand.

Ceſtrinus, Heleni, & Andromachæ filius, Heleno mortuo cum Epirotarum aliquot ſponte ſequentium turmâ regionem ſupra fluv. Thyamim occupavit, quam *Ceſtrinem* de nomine ſuo vocavit. Pauſan. *Attic.*

Ceſtrus, Pamphyliæ fluv. Mela 1. 14. *Duo validiſſimi fluvii, Ceſtros, & Catarractes.* Ubi *Ceſtrum* vulgò dictum putant, quia ſe præcipitat: Movit hoc nonnullos, ut ibi *Oeſtrum*, pro *Ceſtro* reponerent, prorſus inepte. Κέστρον plerique hunc amnem vocant Fugit verò illos hoc vocabulum etiam *ſagittam*, & *jaculum* ſignificare. Potuiſſent hoc illos docere Grammatici, qui [illegible] interpretantur. Hinc κεστροσφενδόνη apud Livium & Tacticos, & ξύλον κεστρωτόν, pro ſude præuſtâ, quam [illegible] aliter appellant. Heſychius κεστρωτὸν ξύλον. [illegible] Ita legendus iſte locus, quem perperam emendare conatus vir magnus, *in Solinianis* At verò longè aliter accipiendus hic Pomponii locus, cùm enim dicit, *hic quia præcipitat, ita dictus*, id non de Ceſtro, ſed Catarracte intelligi debet. Voſſius. Baudrando fluvius Aſiæ min. Oritur in Piſidia, versùs confin. Iſauriæ, dein per Cibaliam in Pamphyliam labitur, ubi juxta Magedin opp. in mare Medit. & ſinum Attalicum ſe exonerat. 24. mill. à Sida in Occaſ.

Cetaria. Sic hæc urbs. Ptol. Nunc vicus, *Scopello*, in valle Mazaræ, 4. mill. à Segeſtanorum emporio, 35. à Panormo in Auſtrum. 18. à Drepano.

Ceteus. Ægyptiorum rex à Græcis *Proteus* dictus.

Cethegus, Conſul, Cicerone teſte, cum Pub. Tuditano, bello Punico ſecundo, de quo ſic ſcribit ipſe *in Bruto: M. Corn. Cethegus, cujus eloquentia eſt author & idoneus, meâ quidem ſententiâ Q. Ennius; præſertim cùm & ipſe eum audierit, & ſcribat de mortuo. ex quo nulla ſuſpicio eſt, amicitia causâ eſſe mentitum. Eſt igitur ſic apud illum in nono (ut opinor) annali,*

Additur orator Cornelius ſuaviloquenti
Ore Cethegus Marcus Tuditano collega,
Marci filius. is dictus popularibus olli
Qui tunc vivebant homines. atque ævum agitabant,
Flos delibatus populi, Suadaque medulla.

Cethegus. alter, qui in Catilinæ conjuratione primas tulit: cujus etiam ſæpe meminit Cicero, *Oratione in Catilinam tertiâ*, *Atque interea*, inquit, *ſtatim admonitu Allobrogum C. Sulpitium fortem virum miſi qui ex ædibus Cethegi, ſi quid telorum eſſet, efferret. ex quibus ille maximum ſicarum numerum & gladiorum extulit.* Juven.

Clodius accuſat mœchos, Catilina Cethegum.

Cethe-

Cethegis autem amicum erat expapillato brachio depugnare. Notum illud Lucani,

—— Exertiq; manus veſana Cethegi.

Silius *lib* 8.

Ipſe humero exertam gentile more parentum,
Difficili gaudebat equo.

Utenim habilius, valentiusque telum evibrarent, ſubſtrictiores erant. Unde Horat.

Cinctutis non exaudita Cethegis.

Cethim, Hebr. כתים *Chittim*. Græci interpretes Κιτίοις reddunt, & Κιτιεῖς, & Κιτιαίους, i. e. *Cyprios*, ſi Joſepho credimus; quia in Cypro inſulâ *Citium* urbs eſt celeberrima, patria Zenonis Stoici, qui Κιτιεὺς inde appellatur. Addit idem, omnes inſulas, & loca maritima pleraque Hebraicè vocari Χεθίμ. Quo errore abductus *Antiq.* 9.2. *Regem inſularum* habet τὸν βασιλέα τῶν νήσων, pro Ebræo את מלכי החתים 1. Reg. 7. v. 6. Ac ſi Chittim per *Cheth* iidem eſſent, qui Chittim per *Caph*. Joſephum ſecuti Epiphanius, *in Hæreſi Manichæorum*, & Hieronymus, *in Geneſim*, & Euſtathius *in Hexaemero*, & Victor presbyter *in Jeremiam*. Cyprum itidem, vel Cyprios interpretnatur. Alii Χίους *Chios* malunt, alii Ἰνδῶν ἔθνη, *Indorum gentes* apud Olympiodorum Chryſoſtomum, in Catenâ Græcorum patrum, in Jeremiæ caput ſecundum. Multi Ciliciam præferunt, cujus pars non minima.

Cethlis, nomen civitatis in tribu Judæ. Joſ. 13.

Cethron, quæ alias *Cetron*, *Citron*, & *Tethron* ſcribitur, munita urbs in tribu Zabulon, cujus priſtinos habitatores Zabulonitæ in principio expellere non potuerunt.

Cethura, uxor Abrahami, jam Senis: è quâ numeroſâ prole ſuſceptâ, prodiere Madianitæ, Ephæi, Dardonæi, Sabæi. An & Magi, qui Chriſtum adoratum venerant? Torniel. *A. M.* 2179. Lloyd. *Cethura*, altera uxor Abrahæ, quæ *copulata* exponitur. Volunt autem Hebræi hanc fuiſſe Agar prius concubinam, quæ mortuâ Sarâ de non copulata in copulatam tranſiit.

Cetteus, magus fuit, cujus augurio Bocrebiſta rex Getarum Romanos vicit.

Cetis, pop. inter Cilices & Pelaſgos. Strab. *lib.* 13.

Cetrizus, promuntorium in litore Apolloniæ reg. locus muniſſime validus, quo aliquando Lyſimachus ad opes ſuas recondendas uſus eſt. Strab. *lib.* 7.

Cetis, regio apud Ptol. & Baſilium Seleucienſem *lib.* 1. *de Vita S. Thecla.* Author primi libri Macchabæorum, haudquaquam contemnendus ſcriptor, putavit haud dubiè *Chittim* eſſe Macedones. Quippe ſtatim initio *lib.* 1. narrat Alex. Macedonem egreſſum eſſe ἐκ τῆς γῆς χεττιείμ ex terra *Chethim*. Et *cap.* 8. *verſ.* 5. Perſeum illum Macedonem, de quo Romani triumpharunt, vocat Κιτιέων βασιλέα, *Citieorum regem*. Cui ſententiæ videtur non parum accedere roboris, ex eo, quòd Eſaias 23. 1 *Tyrum excidium interminatum*, addit, fore *ut reveletur*, i. e. *erumpat in illos hoc malum*. מארץ כתים *a terra Chittim*, quod referunt ad Macedonas, qui Alex. duce Tyrum oppugnarunt, & devaſtarunt. Eodem facit, quod ad *Cetthim* videtur alludere Macedoniæ vetus nomen *Macettia*, vel *Macetia*, unde pop. *Maceta*. Heſych. Μακετία, ἡ Μακεδονία. Bochartus tamen כתים *Chittim* Italos potius eſſe opinatur, primò quia, cùm Daniel Alexandrum nominet regem *Javan*, ſi dicatur idem rex *Chittim*, confunderentur *Javan* & *Chittim*, quæ manifeſtè diſtinxit Moſes. Secundò, quia in Balaami vaticinio Num. 24. 24. *Naves* כתים מיד *a parte Chittim affligent Aſſyrios, & Ebraeos.* Ubi Hieronymus reddit *De Italiâ*. Rurſus Dan. 11 29. 30. *De Chittim* ea dicuntur, quæ meritò ad Romanos referunt ferè quotquot ſunt interpretes: *Conſtituto*, inquit, *tempore, Antiochus rurſus invadet Auſtrum*, i. e. *Ægyptum ſed poſterior prima non erit ſimilis: ſupervenient enim naves Chittim & indignans regredietur.* Ubi naves *Chittim* haud dubiè ſunt naves Romanorum, Cajo Poplio duce, quorum metu Antiochus re infectâ diſceſſit. Itaque in Vulgato interprete, pro Chittim, *Romanos* legas. Denique Ezech. 27. 6. Hebræa verba מאיי כתים *ex inſulis Chittim*, Chaldæus reddit ממדנת אפוליא *è provinciâ Apulia*, & Vulgatus interpres *ex inſulis Italiæ*. Tertio, quia veſtigia hujus nominis reperiuntur in Italiâ, nam urbs Κετία *Cetia*, apud Halicarnaſſeum, una fuit è 7. urbibus à Coriolano captis, quas, *in ejus Vitâ*, Plutarchus teſtatur fuiſſe μεγάλας, καὶ πολυανθρώπους *magnas & populoſas*. Occurrit item Ἐχετία *Echetia*, Italiæ urbs, apud Steph. eadem, ut videtur cum *Echetra*, vel *Ecetra* in Volſcis clariſſimâ, & inter Æquos, ac Hernicos loco valdè commodo ſitâ, cujus poſt Dionyſium & Livium meminit idem Steph. Eſt item circa Cumas Κετὶς, *Cetus* fluv. in quo tradit Ariſtot. plantas λιθοῦσθαι. Unde *Cetum* colligas cum eſſe fluvium, quem alii *Silarum* vocant. Nam de *Silaro* Campaniæ amne id ipſum referunt Strabo, Plinius, Silius Italicus. Quartò, quia non deſunt, qui Romanos & Latinos aſſerunt è *Cetim* vel *Cetiis* traxiſſe originem, atque hanc illis fuiſſe priſcam appellationem. Euſebius Κίτιοι, ἐξ ὧν Λατῖνοι, οἳ καὶ Ῥωμαῖοι. Suidas in Λατῖνος, Τέλεφος ὁ Ἡρακλέους, ὁ ἐπικληθεὶς Λατῖνος μετωνόμασε τοὺς πάλαι Κιτίους λεγομένους τοῦ Λατίνους. Idem habent Cedrenus, & Chronicon Alexandrinum. 5. Denique, quia in ipsâ voce *Chittim* Latinorum nomen latet, ſaltem à *latendo* dici Latinum plerique conſentiunt, nam Arabicâ dialectô, quæ Hebrææ linguæ ramus eſt כתם *Chetema* eſt *abſcondere*, & כתים *Chetim occultus, latens*, qua voce nihil frequentius.

Cetis, Ciliciæ regio. Ptol.

Cetium, Norici oppidum. Anton. Baudrando pagus Auſtr. Infer. ad Danubium, ubi recipit *Anzeſpach* amnem. Ibi incipit Cetius mons. Vix 2. leuc. à Neoburgo in Occaſ. ut & à Vienna. Vulgò *Czeiſmaur*.

Cetius, mons inter Noricum, & Pannoniam, hodie *Kalemberg* vulgò dicitur. Oritur in Auſtr. infer. & per Stiriam Carinthiamque protenditur. Vide *Ceſium*.

Cetius, Plin. fluvius Myſiæ, ex Pindaſo profluens, ac juxta Pergamum decurrens, ex urbe nomen habet.

Cetobrica, Anton. *Cetobrix*. Ptol. Luſitaniæ urbs. *Setubal* Varrerio Belgis *S. Ubes*, permunita, cum portu admodum frequenti & arce, in Extremadura prov. ad oſtia *Cadaon* fluv. Ibi ſunt ſalinæ magni proventus. 6. leuc. ab Ulyſſipone in Auſtr. 6. à Barbario prom. in Ortum. 16. ab Ebora in Occaſ.

Cetribonæ, Indiæ pop. Plin.

Cetronius, cui prænomen *Cajus*, legatus primæ legionis judicium & pœnas, de ſeditioſis inferioribus Germanicis militibus, exercuit. Tacit. *Ann.* 1. 44.

Cetronius Piſanus, in Africâ ſub Valerio Feſto legato, caſtrorum præfectus, vinciri juſſus ob proprias Legati ſimultates, tanquam conſcius molitionum C. Piſonis. Tacit. *Hiſt.* 4 50.

Cetuma, Æthiopiæ ſub Ægypto opp. Plin.

Cevanum, opp. Pedemontii, cum caſtro & regiunc. cognom. ad Tanarum fluv. verſus Apenninum mont. & Ducatum Montiſferrati. Habuit olim Marchiones proprios magni nominis. Vulgò *Ceva*. Vide *Ceba*.

Ceuci, Hiſp. pop. conventus Lucenſis. Plin.

Ceus. vel *Cæus*, Titanis & Terræ filius, qui ob Latonam filiam à Jove ſtupratam, adverſus eum arma movit, ſed jure ab injuriâ victo, periit. Virg *Æn.* 4.

Extremam ut perhibent Cœo Enceladoq; ſororem
Progenuit. ——

Ceus, inſ. in quâ lex olim lata, ut (quæ etiam Menandri ſuffragio comprobatur) qui rectè vivere nequeant, turpiter ne vivant. Significabatur autem ſexagenario majores aconito vitam finire oportere, ne reliqui cibariis deficerent. Cœlius Rhod.

Ceus, Propontidis urbs eadem cum Bryllio. Steph.

Ceuthes. Magiſter Equitum apud Thraciæ R. Cerſobleptem; de quo Polyæn. *l.* 7. ubi tamen Interpres legit *Seuthes*.

Ceyla, vide *Ceila*, Palæſtinæ locus. Joſ. 15.

Ceylanum, inſulam peramplam Aſiæ, in India citer. Joannes Barrius Luſitanus Taprobanam olim fuiſſe contendit, ab ea obliquus in Auream Cherſoneſum, ex Cherſoneſo vicinam ingentem inſulam Somatram curſus eſt. Ceilanum, ovali maximè figura ducentarum circiter & 40. leuc. ambitu, leucas in longitudinem 78. patet: in latitudinem 44. atque à Cori promuntorio, avulſa freto vadoſo Piſcariæ, quam appellant, ora prætenditur, ea cœli clementia, ſoli ubertate, & copia fluminum aquarumque perennium, ut primorum parentum ſedes olim perhibeatur fuiſſe. Hinc *Tenariſim* Indis, i. terra delitiarum. Sunt ſylvoſi montes, ad effigiem theatralem inflexi, qui vaſtam planiciem oblongo circuitu in caveæ formam includunt: quorum unus in arduam & ſubjectam altitudinem penè 7. leuc. exſurgit: habetque in ſummo æquatam agri planiciem, ex cujus medio bicubitale ſaxum eminens ad inſtar menſæ, veſtigium demonſtrat impreſſum inclyti ſanctitate viri, quem ex Indiæ regno Deli, quondam in ea loca veniſſe tradunt, ut gentem ſuperſtitionibus deditam fabuloſis, ad unius Dei cultum religionemque traduceret: Et tantæ eſt venerationis locus, ut à leucis amplius mille omnium ordinum peregrini, ac præſertim Jogues, illuc pietatis cauſa contendant, ingenti labore: ſiquidem præter cæteras itineris difficultates atque pericula, in ejus etiam montis cacumen nonniſi per adactos clavos ferreasque catenas aſcenſus eſt. Hæc univerſa Inſula in ſeptem Satrapias vel regna dividitur: eſtque ad omne commercium, vel frequentiâ portuum, vel ipſa loci regione inprimis accommodata. Natal. Metel. Vix 60. leuc. à Comorini prom. Regna ſunt Candeæ, præcipuum, Columbi, Chilai, Ceitavacæ, Jalæ, Batticalæ & Jafanapatani. Sed Columbi arx & aliquot aliæ in littore ſubſunt Batavis, à paucis annis. Vide *Taprobana*. Baudr. Cluver. *l.* 5. Maffæus *lib.* 3. Davity *deſcr. Aſia. p.* 860.

Ceyx, Rex Trachiniæ, Luciferi fil. & Alcyones maritus, qui cùm ob fratris cauſam, in accipitrem mutati, ad Clarium oraculum conſulendum ire vellet, diu ab uxore ſufflaminatus eſt. Cùm verò illi promiſiſſet, ſe intra duos menſes rediturum, abire permiſſus eſt; ſed in Ægæo mari tempeſtate deprehenſus naufragium fecit, ibique amiſſâ navi ſubmerſus, promiſſis ſtare non potuit. Uxor autem, cùm quotidie Diis pro viri ſalute vota ſolveret, noctu per ſomnium monita eſt, maritum periiſſe. Manè igitur experrecta, ad litus, unde maritus ſolverat, acceſſit, & dum infortunia ſua quereretur, cadaver in mari longius aſpexit. Quod cùm mariti eſſe cognoviſſet, ac per undas ad illud exilire vellet, deorum commiſeratione in Halcyonem converſa ad os mariti advolavit,

advolavit, qui oſcula uxoris ſentiens, in avem ejus nominis commutatus eſt. Ovid. *Met.* 11. *fab.* 8. 9. 10. Patruus Chiones, cui Diana linguam ſagittâ trajecerat, unde pater Dædalion de rupe in præceps iit. Ipſe autem ad Oraculum, &c. Morer.

CH.

Chaa, inquit Strabo *lib.* 8. Peloponneſi urbs Leprio vicina, ubi Epheſius campus jacet. Hujus Chaæ causâ bellum inter Arcades & Pylios conſtatum plerique ajunt.

Chabaca, Sidenes Cappadociæ reg. urbs. Strabo.

Chabareni, pop. *περὶ Καλύβην οἰκοῦντες*, qui peregrinorum, quibus potiti fuerint, mamillas crudas edunt, & pueros devorant. Steph. *ex Eudoxo.*

Chabas, filius Attilæ, dum de ſucceſſione cum fratribus Ellaco & Dincione contendit, ab Oſtrogothis junctis Ardarico Gepidarum Regi, victi omnes è Pannonia in Barbariam repulſi ſunt, A. C. 455. Jornandes *de rebus Goth.*

Chaberis, urbs & fluv. Indiæ intra Gangem. Ptol. *Mabra* Nigro, *Calapate* Caſtaldo. Uterque videtur divinare.

Chabes, Senis Comici nomen, è tribu ſeu municipio Phlyia, Schol. in Ariſtoph. *Veſp.* Alii ſcribunt *Chades*, *Χάδης*.

Chabinus, Arab. Fel. mons. Diodorus.

Chablaſii, Arab. pop. Nabathæis proximi. Dionyſius. De nomine Bochartus *Phaleg.* 4. 10. Sabthæ ſuccedit *Chavila* Ptolemæo prorſus ignota, cæteris non item; quamvis nomine tam deformato, ut penè fugiat perſpicaciſſimos. Nam pro *Chavilæis* Eratoſthenes habet *Chaulothæos*, Dionyſius *Chablaſios*, Feſtus Avienus *Chaulaſios*: Priſcianus *Chalbaſios*. Plinius omnium optimè *Chavelæos* ſcripſerat, quod ſcribarum imperitia mutavit in *Chaucleos*. Nimirum deducit ab Ebræo חוילה *Chavila*. De ſitu, Eratoſthenes apud Strabonem dicit Fel. Arabiæ ab Heroum urbe Babylonem uſque adjacere Nabathæos, *Chaulotæos* & Agræos. In Dionyſio iidem pop. à Libano ad mare Perſicum eodem ordine proponuntur, Nabatæi nimirum, & Chablaſii, & Agrees.

Chabor, vel *Chabora*, fluvius & mons Aſiæ, quorum hic *Giulap*, ille *Cupuſco*, hodie Caſtaldo & Ortelio. Ptolemæo *Χαβώρας τὸ ὄρος*, quem ponit inter Mediam, & Aſſyriam, ubi tabulæ perperam habent *Choatras*. Hic fluv. oritur in confin. Armeniæ maj. ex monte Maſio, & per Meſopotam. labitur, ubi auctus aliquot fluviis in Euphratem ſe exonerat, infra Tapſacum urb. prope Circeſium opp. è regione Arab. deſert. 30. mill. infra Nicophorium. Baudr.

Chabria, vicus Ægypti prope Arabiam. Strabo *lib.* 17.

Chabrias, Athenienſis Philoſophus & Imperator inclytus. Hic dicere ſolebat, *Terribiliorem eſſe exercitum cervorum duce leone, quàm leonem duce cervo.* Inſigni ſtratagemate, Bœotiis auxilio miſſus, contra Ageſilaum, in prælio prope Thebas, victor. In Europa & Ægypto, rebus ſæpiſſimè præclarè geſtis, Nectanebum reſtituit, Evagoræ ſuppetias tulit. Obiit, anno ante bellum ſociale, in portu Chii Inſ. quam obſidebant Athenienſes, Corn. Nepos, *in ejus Vita.* Diodor. *l.* 16. Ejus quoque Demoſthenes, cùm ſæpe in orationibus meminit, tum in oratione adverſus Leptinem pluribus res geſtas perſequitur, & in ejus laudes digreditur.

Chabris, unus è ſenatoribus Bethuliæ urbis, Judith. 8.

Chabrius, Macedoniæ fluv. Ptol. Oritur in Biſaltia regione, dein rigatis Amphaxiti & Parauia regiunc. auctuſque fluviis aliquot, in ſinum Thermaicum ſe exonerat, ex adverſo Pydnæ. *Chabria* Brietio.

Chabuata, Arab. Fel. urbs. Ptol.

Chabul, nomen civitatum earum, quas Solomon dedit Hiramo regi Tyri in terrâ Galilææ. 3. Reg. 9. h. e. *diſplicentes*, vel *lutea*. Lege *Cabul*.

Chadaca, Albaniæ opp. Ptol.

Chadæi, Arab. Fel. pop. Plin.

Chadeni, Scandinaviæ, ſive Scandiæ pop. quos Ortelius *Norwegger*, ſive *Finmarcher* eſſe putat. *Cadeni* Brietio, in parte Bor. Norvegiæ, ubi nunc præfectura Vardhuſiana, prope prom. Boreale.

Chadiſia, urbs Leucoſyrorum. Stephanus, quem vide. Cives *Chadiſii*. *Chadiſta* quibuſdam, opp. Paphlagoniæ, in confin. Cappadociæ, in ora Ponti Euxini, & ſinus Amaſeni, inter Amaſum ad Occaſ. & oſtia Iridis fluv. ad Ortum, 50. mill. à Themiſcyra in Occaſ. P. a Vico.

Chadramotitæ, pop. juxta Indicum ſinum. Steph.

Chaanitæ, pop. ad Caucaſi montis radices ſeptentrionem verſus. Strabo 11.

Chama, Germaniæ pop. Ptol.

Chanides, Sarm. Aſiaticæ pop. Ptol.

Chareas, nomen viri, 2. Macch. 10.

Chæreas, hiſtoricus, vel potius nugator fuit, uti & Soſilus, quorum utriuſque meminit Polybius *lib.* 3. *Mihi quidem*, inquit, *non pro hiſtoriis ſcripta eorum videntur haberi debere, ſed pro fabulis ex officinâ alicujus tonſoris aut vulgi fæce profectis.* Item Dux militum, Ptolemæo deſerto, ad Antiochum ſe contulit. Idem *l.* 5.

Chæreas, Comica videtur fuiſſe perſona, apud Ariſtoph. *Veſp.* 480. Eupolis in *Βάπταις* Chæream ut inquilinum exagitat, cujus filius in Ariſtoph. Veſp. perſtringitur, non ſolùm ut illegitimus civis, ſed ut meritorius puer & cinædus.

Chæreas, nomen centurionis, qui C. Caligulam Imper. occidit. Vide ibi.

Charecla, Pentapoleos in Africâ reg. urbs. Ptol. & Amm. Marcell.

Chæredemus, frater Epicuri, in cujus honorem hic tractatum de Diis, titulo *Chæredemi*, compoſuit. Diog. Laert. *in Epicuro*, *l.* 10. Gaſſend. *in vita ejuſdem*, *l.* 1. *c.* 1. 8. & 11.

Chæredemus, qui Equum durateum Athenis in arce poſuit. Vide Scholia in Ariſtophanis *Aves* 595. *F.*

Chæremon, poëta Comicus, Socratis diſcipulus. Ariſtoteles, *in Rhetoricis*, ejus Pentheum celebrat. In fabula Hippocentauro, omne metrorum genus miſcuit. Meminit Athenæus, uti etiam Urei, & Alpheſibœæ, pluresque fabulas ejus recenſet Suidas: atque addit, diverſum ab eo eſſe Hieroglyphicorum ſcriptorem. Voſſ. *de P. G. c.* 6. *p.* 41.

Chæremon, Ægyptius, ſub Auguſto, præceptor Dionyſii Alexandrini. Ælii Galli in Ægypto ſectator, Philoſophiam & Aſtronomiam docuit, nimiâ ſuperbiâ omnibus contemtui. Hieroglyphica ſcripſit, & memorabilia Ægypti: ubi, de Phœnicis avis vita, peculiarem fovet ſententiam. Vide Voſſ. *de Hiſt. Gr. lib.* 2. *cap.* 1. *p.* 164. 165. ubi eum etiam de Cometis ſcripſiſſe aſſerit.

Chærephon, Tragicus patriâ Athenienſis, Philippi Macedonis temporibus vixit, ut eſt apud Ulpianum Rhetorem, quod arguit, eum fuiſſe Socrati & Demoſtheni familiarem. Hic *Veſpertilio* vocitatus fuit, quòd niger & exili voce præditus eſſet. Item *Πύξινον*, *buxeum*, ob pallorem luridum, quem ſtudiis immodicis contraxerat. Is de Heraclidarum deſcenſu ſcripſit Tragœdiam. Mentio ejus fit apud Ariſtophanem *in Nubibus*, Athenæum, Philoſtratum *in Sophiſtarum vitis*. Ab hoc vel alio natum proverb. *Nihil a Chærephonte differt*, in macilentos & pallentes. Erat enim pallidus, ut dictum, ut qui philoſophiæ operam daret, & literis incumberet. Cujus etiam vel alterius, incredibilis iracundia abiit in proverb. *In Palladis veſtigiis nihil Chærephontis gubernabis.*

Chæreſtrata, mater Epicuri, nobiliſſimo genere nata. Diog. Laërtius, *in Epicuro lib.* 10. Gaſſend. *in eod. l.* 1.

Chærinthus, puer admodum inſignis facie, & candore, ſed qui ſeipſum proſtituit. Horat. 1. *Sat.* 2.

Sit licet hoc Chærinthe tuum.

Meminit & Chærinthi cujuſdam Tibullus *lib.* 3. *el.* 2.

Chæris videtur quoque Grammatici nomen, citati ab auctore Scholiorum in Ariſtophanis *Ranas Act.* 4. *ſc.* 2. Vide *in Veſp.* 478. *F.* 1.

Chæris, Citharœdus ſive tibicen nihili, de quo Ariſtoph. *initio Acharnenſ.* ejuſque Schol. *p.* 371. *B.* Fuit verò Thebanus, de quo plura *pag.* 413. *F.* 1. Item *pag.* 582. *A. in Aves*, ubi addit, quòd ſponte conviviis ſe ingeſſerit.

Chæronia, *Chæronea*, ſeu *Cheronea*, Bœotiæ urbs, ad Cephiſſum fluv. Plutarchi patria. Priùs *Arne* dicebatur, teſtibus Pauſaniâ *lib.* 9. paulò ante finem, & qui amat non raro buculâ (quod aiunt) Pauſaniæ arare, Stephano Byzantio *lib.* 22. [illegible] *πόλεων*. Utriuſque verba hæc ſunt: *Κηφισῷ δ' ἡ πόλις Ἄρνη τὸ ἀρχαῖον.* Meminit ejus Homerus *in Catalogo*:

Οἵ τε πολυστάφυλον Ἄρνην εἶχον.

Itemque Lycophron,

Ἄρνης παλαιᾶς γέννα, Τεμμίκων στρατός,

Arnæ veteris propago, Temmicum duces.

Poſtea verò ſuum in eam nomen Chæron transfudit, teſte Stephano, *Χαιρώνεια πόλις τὸ πρῶτον κέκληται ἀπὸ Χαίρωνος*, quiſnam ille Chæron fuerit, indicabit Pauſan. *in Bœoticis*, *Τὸ δὲ νῦν τῇ Χαιρωνείᾳ ὄνομα γενέσθαι (λέγουσιν) ἀπὸ Χαίρωνος, ὃν Ἀπόλλωνος φασὶν εἶναι.* Id ipſum tantùm non conceptis verbis declarat ipſe Plutarchus, in *Περὶ πολυπραγμοσύνης*, ubi etiam cauſam immutati nominis indicat: *Ὥσπερ τὴν ἐμὴν πατρίδα πρὸς ζέφυρον ἄνεμον κεκλιμένην, καὶ τὸν ἥλιον ἐξ ἑσπέρας δείλης ἀπὸ τοῦ Παρνασσοῦ δεχομένην, ἐπὶ τὰς ἀνατολὰς τετράφθαι λέγουσιν ἀπὸ τοῦ Χαίρωνος*, i. e. *Quemodo patriam meam vento, qui flat ab occaſu, prius obverſam, & Solis decumbentis radios veſperi ex Parnaſſo admittentem, in Ortum à Chærone converſam ferunt.* Vult indubiè à Chærone, cui ſuam ſalubritatem debebat, poſtremò nomen obtinuiſſe. Falſus eſt igitur Apollodorus, dum ſcribit, *rerum Bœoticarum l.* 2. Chæronem hujus urbis conditorem extitiſſe *Λέγεται δ' οἰκιστὴν γενέσθαι τῆς πόλεως Χαίρωνα.* Non fuit *οἰκιστὴς* Chæroneæ, ſed potius *ἐπώνυμος*, *ἢ ἀρχηγέτης*, & quaſi [illegible], ut Apollinis filium decuit. Utut ſit, certè Chæronea erat etiam ætate Plutarchi anguſta, & civium paucitate ignobilis, quippe quæ vel unius abſentiâ imminutionem ſenſibilem, neque contemnendam patiebatur. Id quod ipſe *lib.* 5. *Βίων παραλλήλων* clarè manifeſtat, *ἡμεῖς δὲ μικρὰν οἰκοῦντες πόλιν, καὶ ἵνα μὴ μικροτέρα γένηται φιλοχωροῦντες.* Neque actis retro ſeculis major, aut illuſtrior fuit. Plut. *in Cimone*: *Ἅτε δὲ καὶ τῆς πατρίδος ἡμῶν λυπρὰ πραττούσης, καὶ διὰ μικρότητα καὶ πενίαν παρορωμένης*, i. e. *Quippe patriæ noſtræ tenues id temporis* (ætate Luculli) *res erant*, *& ſuâ cùm inopiâ tum exilitate deſpicatui habebatur.* Neque ſub Auguſto fortunâ meliore uſam vel hinc diſce, quòd Chæronenſes, ceu viliſſima mancipia, omnes præfinitum tritici modium humeris deferre ad mare, etiam flagellis, quò citius maturarent, vapulare juſſit, ſub Actiacam pugnam M. Antonius. Duo verò præcipuè Chæroneæ nomen apud poſteros illuſtraverunt: unum par eximium philoſophorum

phorum Plutarchus, & Sextus ejus nepos: alterum inſigne prælium, quo Philippus Alex. pater, debellatis ad Chæroneam Athenienſibus, Bœotis, & Corinthiis Græciæ dominus evaſit. Strabo *lib.* 9. Χαιρώνεια δ' ἐστὶν Ὀρχομενοῦ πλησίον, ὅπου Φίλιππος ὁ Ἀμύντου μεγάλῃ μάχῃ νικήσας, Ἀθηναίους τε καὶ Βοιωτοὺς καὶ Κορινθίους, κύριος τῆς Ἑλλάδος κατέστη. Sita fuit media ferè inter 2. ſinus Maliacum & Corinthiacum, & ab utroque tricenis m. p. diſtabat, Heliconi & Parnaſſo quàm proxima, dextro margini adſita Cephiſſi amnis, in occiduis, & extremis Bœotiæ limitibus. Id quod etiam Thucydides expreſsè teſtatur *l.* 4. Ἔστι δὲ ἡ Χαιρώνεια ἐσχάτη τῆς Βοιωτίας, πρὸς τῇ Φανοτίδι τῆς Φωκίδος. Rualdus. Hic & Mithridates à Sylla ſuperatus. Nunc vix rudera ſuperſunt. 12. mill. diſtabat à Coronea & Copiade lacu, in Occaſum. Baudr.

Chata, Paraxiæ regionis in Macedoniâ urbs Ptolemæo, Scytharum extra Imaum gens quoque apud eundem. Inter Iſſedones & Maſſagetas, verſus Auzacum montem & Chitacum lacum. Aliis ſunt *Chita* & *Gita*, erantque in eo tractu, ubi nunc pars Borealis Turcheſtaniæ.

Chatrus, Arabum linguâ Babylonem ſignificat. Cæl. Rhodiginus 8. 11.

Chaganus, Rex Avarum vel Hunnorum, ſub Mauritio Imper. Thraciâ vaſtatâ, à Priſco, pulſus, Theodori Medici ſuaſu, pacem iniit. Mox violatis induciis reverſus, dimidiam exercitus partem cum ſeptem filiis eodem die peſte amiſit. Contra Heraclium Imp. iterum hoſtilia induens, Conſtantinopolim obſidere voluit, ſed divinitus inhibitus eſt. Niceph. *l.* 18. & 19.

Chaganus Theodorus, à Carolo M. prope Carinthiam ſedes petiit, contra Bohemos. Vid. etiam *Caganus*.

Chai, circa Phaſin flu. gens. Diod. *l.* 14.

Chalaon, urbs Locrorum. Thucyd. *l.* 3. Steph.

Chalaon, Bœotiæ portus, à quo 7. m. p. introrſus liberum op. Delphi ſub monte Parnaſſo. Plin. 4. 3.

Chalak, vel *Halak*, mons ſine arboribus. Joſue, 12. 17.

Chalal, id eſt, *conſummatio*, vel *totalitas*, aut *quaſi nox*, vel Syriacè *corona* nomen viri. 1. Eſdr. 10.

Chalama, civitas Perſidis, quæ & Cteſiphon.

Chalambrii, equi à loco Libyæ ſic appellantur. Heſych.

Chalapetis, Suſianæ regio. Ptol.

Chalaſtra, urbs Macedoniæ in Bottiæa regione, ad Thermeum ſinum. Inde *Chalaſtricum vitrum*, Plin. 31. 10. H. catæo urbs eſt Thraciæ. Quid nunc ſit, non conſtat. Baudr.

Chalce, inſula cum op. circa Rhodum. Plin. 5. 31.

Chalcea, Cariæ urbs, Strabo. Alia Libyæ Polyhiſtori, quem valde reprehendit Polybius, non civitatem eſſe ſcribens, ſed ærarias officinas. Alia Phœnicum, alia Lariſſææ. *Chalce* Thucydidi *lib.* 6. Theophraſtus eam *Chalceon* vocat, Theopompus *Chalcæ* pluraliter, Steph. Chalce urbs Libyæ. Vide Bochart. *De Phœn. colon. lib.* 1. *cap.* 24.

Chalcæa, feſta alio nomine *Athenæa* dicta, Vulcano dicata, quæ à cerdonibus tantùm aut operariis & fabris præſertim celebrabantur. Rhod. 19. 9.

Chalcedon, *Chalcedonia* Livio, urbs antiqua, an. poſt Romam 148. condita, Archiepiſcopalis, cujus Eccleſia Metropolis, Concilio ibi habito, de quo infra, dicta eſt: Bithyniæ in orâ ex adverſo Byzantii, minus milliari diſtans: Boſporo intercedente, ſeptemdecim annis condita ante Byzantium à Megarenſibus. Oraculi ambage *Cæcorum urbs* Plin. dicta, quòd priores illuc advecti, parùm viſâ locorum utilitate, pejora elegiſſent. Strabo *lib.* 7. Ammianus Marcellinus, *lib.* 26. Tacit. 12. 63. Vide infra. Turcis *Calcitin*, Rimio teſte. Marſius Niger tradit, inferius reædificatam, & à Junioribus *Cacelina* nuncupari. *Scutari* ex eâ facit hodiè Alphon. Adrian. Sed Davity hanc, Turcis *Iſcodar*, Chryſopolim vult eſſe: *in deſcr. Aſiæ part.* 1. *p.* 13. Petrus Gyllius prodit hodiè exiguum vicum eſſe, ſine mœnium veſtigiis. Steph. Hanc, ut dictum, Megarenſes condidere, *Cæci* appellati, quòd non potiùs oppoſitum litus elegere, in quo ſita eſt Conſtantinopolis optimo loco. Hic olim magna Synodus 630. epiſc. celebrata eſt, Anno 451. quæ quarto loco inter octo numeratur, quibus Romana Eccleſia præcipuum honorem impertitur. Huic Martianus, cum Pulcheria Auguſta, præerat; ubi Eutyches & Dioſcurus damnati, decretumque Mariam *θεοτόκον* appellandam. Porro Clericis prohibitum, ne ſecularibus negotiis ſe immiſcerent, aut in duabus Eccleſiis miniſtrarent; Porro Sedes Urbis Antiochenæ & Alexandrinæ prælata, & ut ſecundas à Romana obtineret, ſtatutum: cui decreto Leo Epiſc. R. reſtitit, orto inde infelici, *de Titulo Univerſalis*, certamine, &c. Evagr. *lib.* 2. *cap.* 18. Zonar. *tom.* 3. Niceph. *lib.* 15. *cap.* 2. Acta Concilii *tom.* 4. Liberatus, Proſper, &c. Claud. *de* 4. *Conſul. Honorii*:

Boſporus adverſam patitur Chalcedona cernus.

Idem *lib.* 2. *in Ruff.*

Et Chalcedonias contra deſpectas arenas.

Chalcedon, fluviolus, qui in Propontidem effluit, unde urbs nomen ſumpſit, hodiè accolæ *Potamion* vocant, Thevetus ſcribit eum hodiè *Chalcedami* vocari.

Chalcedonia, particularis quædam regio Bithyniæ. Natal. Metel.

Chalcenteros, Didymi Grammatici cognomen ob indefatigabile ſtudium ſic dicti. Rhod. 19. 9.

Chalceterium, Cretæ civitas. Steph.

Chalcia, inſula una Cycladum. Plin. 4. 11. *Charci* Nigro.

Chalcidene, fertiliſſima Syriæ regio. Plin. 5. 23.

Chalcidenſes vocat Strabo, qui Iſthmum Joniæ incolunt; qui eſt inter Tejum & Erythras urbes. Populi ſunt etiam, circa Phaſim fluvium, Diodoro *lib.* 14.

Chalcides, novæ Academiæ Philoſophus, Timæum Platonis commentario illuſtravit. Voſſ. *de Sectis Philoſ. c.* 16. *§.* 12.

Chalcidea, urbs teſte Feſto.

Chalcidica, regio Macedoniæ. Ptol. *Jamboli* Caſtaldo. Eſt & Syriæ regio, in quâ eſt Chalcis urbs, eidem Ptol. Thraciæ quoque Stephano: Chalcidenſium etiam in Thracia meminit Thucyd. *lib.* 2.

Chalcidicus, mons Siciliæ. Steph. *S. Rits* Fazello.

Chalcidius, nomen Gentile, etiam nomen Philoſophi. Vide *Jamblicus*.

Chalciœcus, Minerva dicta eſt, vel quia domum haberet æneam, vel quia ex Eubœâ Chalcidenſes fanum conſtruxerunt. Rhod. 19. 8. Vide Meurſium *in Miſcell. Laconic. l.* 1. *c.* 3.

Chalciope, Æetæ regis Colchorum filia, ſoror Medeæ & Phryxi uxor. Ovid. *epiſt. Helena ad Paridem*:

Non erat Æetes, ad quem deſpecta rediret,
Non Ipſea parens, Chalciopeq́; ſoror.

Lege *Idyia*, & vide omnino doctiſſimum Nic. Heinſium ad locum. Val. Flac. *lib.* 6.

Cingitur arcanis Saturnia lata venenis,
Atq; hinc virginea venit ad penetralia ſedis,
Chalciopen imitata ſono, formáq; ſororem.

Chalcis, cognomen heroinæ cujuſdam, nomine *Combe*, quæ nupta viro centum pueros enixa eſt, unde Proverb.

Tanquam Chalcidica nobis peperit uxor.

Item locus profundus, & cavus ad montem Atho. Steph. Item urbs Scythiæ, unde *Chalcita*, & regio *Chalcitis*. Item urbs Arab. Felicis. Plin.

Chalcis, Opidum primarium Eubœæ, quæ & ipſa quondam ſic appellata, *ære primùm ibi reperto*, ut Plin. obſervat. Avulſa eſt a Bœotiâ, modico interfluente Euripo, de quo poſtea. *Saviſſimè eam æſtate candere* Colum. *lib.* 1. *cap.* 4. ſcribit. De nomine Bochartus: Nec a fabuloſâ Chalcide Aſopi filia dicta videtur, nec à monte Chalcide, nec ab ære primùm ibi reperto, quæ fama eſt valdè incerta: Sed à Phœnicio חלקין *Chalakin*, quaſi *diviſiones* dixeris: Quia putatur Eubœa continenti quondam hæſiſſe, & maris irrumpentis impetu eſſe abſciſſa, inter Eubœæ Chalcidem, & Aulidem Bœotiæ, quæ tam anguſto freto ab invicem diviſæ ſunt, ut intermedio ponte aliquando junctæ fuerint. Ephorus, ubi de Bœotiâ: Τὴν Εὔβοιαν τρόπον τινὰ μέρος αὐτῆς πεποίηκεν ὁ Εὔριπος, οὕτω στενὸς ὤν, καὶ γεφύρᾳ συνεζευγμένος πρὸς αὐτὴν δίπλεθρον, *Eubœam Bœotia partem aliquo modo facit Euripus, qui ita anguſtus eſt, ut duorum jugerum ponte jungatur.* Strabo *lib.* 10. de eodem Euripo: Ἔστι δ' ἐπ' αὐτῷ γέφυρα δίπλεθρος· πύργος δ' ἑκατέρωθεν ἐφέστηκεν ὁ μὲν ἐκ τῆς Χαλκίδος, ὁ δ' ἐκ τῆς Βοιωτίας, *Illi duorum jugerum pons inſtratus eſt: turris autem utrinq; extat, una a Chalcide, altera a Bœotiâ.* Plinius, *lib.* 4. *Eubœa & ipſa avulſa Bœotia tam modico interfluente Euripo, ut ponte jungatur.* Quibus Procopius ita concinit, *lib.* 4. *de ædificiis Juſtiniani*: *Eubœa in mari objecta eſt Græcia, videtur autem olim abrupta eſſe, Quandoquidem prius una erat, quæ poſt freto eſt divulſa: Maris undoſo fluxu hic circa Chalcidem urbem continentem perrumpente, & quod à terrâ dejectum eſt, in inſulam redigente.* Ejus meminit Lucanus *lib.* 2.

Arctior Euboicâ quà Chalcida verberat undâ. Colonia Athenienſium fuit, hodieque una ex præcipuis Turcarum, in Archipelago, Vid. infra. Inde *Chalcidenſes* incolæ, qui malè audiebant, quòd eſſent fœdi puerorum amantes. Unde *Chalcidiſſare* loco adagii habebatur. Heſychius χαλκιδίζειν, ἀπὸ τῶν κατ' Εὔβοιαν Χαλκιδέων. Τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν παιδεραστούντων. Inde etiam *Chalcidicus*; quod inde eſt, aut eò pertinet. Virgilius *Eclog.* 10.

Ibo & Chalcidico quæ ſunt mihi condita verſu
Carmina, paſtoris Siculâ modulabor avenâ.

Ubi *Chalcidico verſu* deſignare videtur Euphorionis Chalcidenſis carmen, quod inſcripſit *Heſiodum*, ut Suidas auctor eſt. Idem *Æneid.* 6.

Chalcidicâq; levis tandem ſuperadſtitit arce.

Sed ibi *Cumaam arcem* intelligit. Quòd Cumas Campaniæ in Italiâ civitatem Chalcidenſes condiderint, unde in principio libri dixit: *Euboicis Cumarum allabitur oris.* Ubi Servium, ſi lubet, vide. *Saviſſimè eam æſtate candere* Columella *lib.* 1. *c.* 4. ſcribit. Suidas Χαλκὶς ὄνομα πόλεως Εὐβοίας, καὶ εἶδος ὀρνέου. Quod habuit ex Homero, *Il.* ξ.

Ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἥν τ' ἐν ὄρεσσι
Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.

Eſt urbs valde famoſa & permunita, cum aſtro duplici ad Euripum, & *Negroponte* nunc dicitur; ex hac olim coloniæ aliquot deductæ ſunt, quæ nunc etiam *Inſula*, nomine *Negroponte* vocantur: ſita autem eſt in plano, ubi mare in anguſtias arctatur & continenti ponte jungitur, quo in loco præter aquarum curſus, ut in *Niger*, variis invicem fluctibus venti quoque ab utriusque terræ præaltis montibus, ſubiti ac procelloſi jaciuntur, quare nec die nec nocte quies navibus datur. Urbi huic adjacens territorium, admirabile æris & ferri commune metallum continebat, quod tamen evanuit. Fuit autem hæc urbs à Mahomete II. an. 1451. ingenti apparatu expugnata & Venetis erepta, Chriſtianis fœdâ ſtrage affectis, hodieque ſub Turcis cum tota Inſ. Quæ nunc *l'isle de Negropont*. Diſtat urbs ipſa 30. mill. à Thebis. Eſt & alia *Chalcis* agri Corinthii opidum. Tertia Ætoliæ, Acheloo fluvio irrigata, prope fontes Eveni fluv. verſus Athamanicam, quæ etiam *Hypochalcis* dicta fuit aliàs, Strab. Quid nunc ſit, non conſtat. Baudr. Quarta Syriæ à Monico Arabe condita. Ad Belum amnem, media inter Chelibonem & Antiochiam, à qua 35. mill. diſtat. ad Occaſ. Eſt & *Chalcis* in Meſſapiâ Italiæ urbs. Sunt & aliæ à Stephano commemoratæ, quem ſis conſule.

Chalcis, potens Syriæ urbs eſt, ad Septentrionem Libani montis ſita, in tribu Nephthalim, à qua regnum *Chalcidis* ſive *Chalcidica* regio nomen habet.

Chalcitis, inſ. è regione Chalcedonis, ærifodinam habens, Gentile *Chalcites*. Steph. *Chalcitis* etiam Meſopotamiæ regiuncula. Ptol. & Indiæ intra Gangem regio, item Chalcitidis regionis promuntorium. Denique inſ. contra fauces Rhyndaci amnis in Aſiâ. Plin. *lib. 7. c. ult.*

Chalcocondylas, Athenienſis hiſtoricus, Græcè hiſtoriam Turcicam libris 10. condidit. Orditur ab *Ottomanno* Orthogulis filio, qui regnare cœpit circa annum 1300. Deſinit in anno 1463. quo Mahometes ſecundus bellum à Venetis, & Matthiâ Ungariæ rege illatum fortiſſimè repulit. Sed ætatem ad annum uſque 1490. vel ultra perduxit. Dicitur vulgò *Laonicus Chalcocondylas*. Hunc Conradus Clauſerus, Tigurinus, Latinè vertit, Blaſius Vigenarius Gallicè; Eſt inſuper Commentariis illuſtratus, & duplici continuatione auctus.

Chalcodonius, mons eſt ſupra Pheras.

Chalcomeduſa, uxor Arceſii, mater Laertæ, avia Ulyſſis. Euſt. in 16. *Iliades*.

Chalcol, id eſt, *nutriens*, ſive *conſummans omnia*, aut *ſuſtinens omnia*, filius Maol. 3. Reg. 4. filius item Zaræ filii Judæ. Paral. 2.

Chalcus, Dux præſidii, ut videtur, Cyzicenis, ab Alexandro M. impoſiti Polyæn. *lib. 5.*

Chaldæa, Aſiæ maj. regio, inter Euphratem, Tigrim, ſinum Perſicum, & montana Arabiæ deſ. adeoque Arabiæ contermina, plana, fontium indiga; in qua Babylon civitas magna. Populi *Chaldæi*. Hebraicè *Chaſdim*, id eſt, *quaſi dæmones*, aut *quaſi deprædatores*, vel *quaſi mamilla*, aut *quaſi agri*. Gloſſæ Philonis: Χαλδαῖοι, ὡς δαιμόνιοι. Putabat componi, ex *Caph* notâ ſimilitudinis & *Scheddim*, id eſt, *dæmones* à שדד *Schadad vaſtavit*. Hinc Hieron. *De Chaldæis*, inquit, *nullus ambiget, quin dæmones ſonet.* Hos Arphaxad inſtituit (inquit Joſephus) & à ſe *Arphaxadæos* nominavit. *Cephenes* (teſte Stephano) prius dicti, à *Cepheo* Andromedes patre. Hellanicus ſcribit, hanc gentem, mortuo jam Cepheo, relictâ eâ regione, aliò in militiam abiiſſe: proinde regionem non amplius *Cepheniam* dictam, ſed *Chaldaicam* à *Chaldæo* rege, qui (Dicæarcho teſte) quartus decimus à Nino fuit; & Babylone juxta Euphratem conditâ omnes Chaldæos in eam collegit. De his ita Strabo *lib. 7. Conſtat nunquam diligentius ſeveriusq́; mathematica ſtudia exculta fuiſſe, quam apud Chaldæos.* Præcipue verò eam aſtrologiæ partem tractarunt, & invenerunt, an ab Abrahamo? cum Arithm. & Geometria, acceperunt, quæ ex ſtellarum poſitu, qui in nativitate fuit, de cujuſque fortunâ pronunciat: unde & ipſa ars *Chaldaica*, & qui profiterentur, *Chaldæi* appellati ſunt, licèt de gente illâ haud eſſent. Cic. *lib. 1. de Divin. Principio Aſſyrii, ut ab ultimis auctoritatem repetam, propter planitiem magnitudinemq́; regionum, quas incolebant, cùm cœlum ex omni parte patens, atq; apertum intuerentur, trajectiones, motusq́; ſtellarum obſervaverunt: quibus notatis, quid cuiq; ſignificaretur, memoriæ prodiderunt. Quâ in natione Chaldæi, non ex artis, ſed ex gentis vocabulo, nominati, diuturnâ obſervatione ſiderum, ſcientiam putantur effeciſſe, ut prædici poſſet, quid cuiq; eventurum, & quo quisq; fato natus eſſet.* Cùm dicit, *non ex artis, ſed gentis vocabulo nominari*, non obſcurè ſignificat, *Chaldæorum* nomen dupliciter ſumi, ſemel cùm gentem notat, propriè puta; deinde cùm artem per figuram deſignat: ut in genere omnes *Chaldæi* dicerentur, qui Chaldæorum rationes ſecuti ex natali cujusque die futura audent prædicere. Sic *Chaldæorum natalitia prædicta*, eodem libro; itemque *Chaldæorum promiſſa* dixit. *Multos*, inquit, *promiſſis ſuis fefellerunt Chaldæi.* Idem 2. *de Divin. Quàm multa huic ipſi Cæſari à Chaldæis dicta memini.* Aliquoties *Chaldæorum* vocabulum ita Tacitus quoque poſuit: Et cùm Juvenalis *Sat. 10.* ſcribit:

Principis auguſta Caprearum in rupe ſedentis
Cum grege Chaldæo. —— ——

Genethliacos iſtos intelligit. Loquitur enim de Tiberio, qui Thraſyllum Mathematicum comitem habuit, eique multum attendit. Præterea mundum æternum ſtatuentes hi Philoſophi, jactabant Aſtrologiam à majoribus, per annos 43000. jam exercitam; Diviſi in Orchenos & Borſippenos, Magos quoque inter ſe habuerunt, quorum quidam dæmones ciendi artem, longâ abſtinentiâ & peculiaribus luſtrationibus præparati, profitebantur: Reliquis, Principum geſta æternitati conſecrandi curâ impoſitâ. Ab his Herodotus *lib. 2.* Ægyptiòs elevationem Poli, uſum quadrantis, dies δωδεκαμόρια &c. edoctos ait. Plura de *illorum* ſtudiis, & ratione philoſophandi lege apud Diod. *l. 2 & 3.* Strab. *lib. 12. 15. & 16.* Curt. *lib. 5.* Joſ. *c. App. lib. 2.* Aug. *de C. D.* Voſſ. *de Sectis Phil. cap. 1. §. 3. de Mathem. c. 30. § 5. & cap. 38. §. 10.* Inde *Chaldaicus*, Cic. *de Divin. lib. 2. Scylax Halicarnaſſæus familiaris Panætii, excellens in aſtrologiâ, idemq́; in regendâ ſuâ civitate princeps, totum hoc Chaldaicum prædicendi genus repudiavit.* Idem ibidem, *Lucium quidam Taruntius Firmanus familiaris noſter, inprimis Chaldaicis rationibus eruditus.* Ubi per *Chaldaicas rationes*, γενεθλιακήν deſignat, quam & Χαλδαϊκήν Periegenes appellavit. Ita enim apud Schol. Apollonii, qui libros ejus περὶ τῆς Χαλδαϊκῆς τῶν μαθημάτων laudat, legendum eſſe, Janus Rutgerſius *libro quinto variarum Lectionum, cap. 6.* præclarè ac eruditè obſervavit. *Chaldæi* pop. & *Chaldæa* reg. nunc *Yerack* & *Caldar* etiam dicitur, antè ſub Perſis, nunc ferè tota Turcis ſubeſt. Ibi Euphrates & Tigris conjunguntur. Urbes præcipuæ Bagdatum, Balſera, Cuſa, & Vvaſetum. Aliàs etiam Babylonia dicta. Baudrandus.

Chaldæi, pop. juxta Colchidem. Steph.

Chaldaici lacus, *Alarch* Pincto, Stagna Chaldææ reg. in quos Tigris ſe effundit. Plin.

Chaldia, regio Armeniæ. Steph. Item tractus circa Syriam Cedreno, eidem etiam eſt Calabriæ locus.

Chaldone, Arab. Fel. promuntorium. Plin.

Chaleos, Achaiæ reg. urbs ad ſinum Corinthiacum. Ptol. *Chaleos* vulgò Græcis, *Aſpropiti* teſte Sophiano.

Chaleſtra, urbs Theſſaliæ litoralis, juxta quam Axius fluv. in mare Ægæum deſcendit.

Chali, civitas, terminus Aſſer, Joſue 19. id eſt, *infirmitas*, ſive *deprecatio*, aut *expectatio*, vel *principium*, aut *gemma*, aut *monile*. Item *Chali* Armeniæ gens. Ptolemæo.

Chalia, urbs Bœotiæ. Steph.

Chalinitis, Minerva dicta eſt ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, id eſt, *à fræno* quòd Bellerophonti Pegaſum equum præbuerit, eumq́; frænaverit.

Chaliſia, urbs Libyæ, & alia juxta Pontum una Amazonum (fortè ſic dicta ab Amazone aliquâ) cujus cives *Chaliſii*. Steph.

Chalne, vel *Chalane*, civitas quam ædificavit Aſſur. Gen. 10. De quâ ſic Boch. *Phaleg. l. 8.* Una, inquit, è 4. urbibus, quas in terra *Sinhar* condidit Nimrod, *Chalne* dicitur, vel *Chalane*. Gen. 10. 10. Id eſt, *Cteſiphon*, quæ ad Tigrim erat. Non ſatis autem ſcio, quibus machinis turrim Babylonicam eò tranſtulerint ex Babylone Græci interpretes, apud quos ità loquitur Eſ. 10. 9. οὐκ ἔλαβον τὴν χώραν τὴν ἐπάνω Βαβυλῶνος καὶ Χαλάννη, οὗ ὁ πύργος ᾠκοδομήθη; In quem locum Baſilius: Πύργος μὲν ἐν ἐκείνοις λέγει τὴν ἀρχαίαν, ὃν ἐν τῷ Σεναὰρ ᾠκοδόμησαν. Et Cyrillus, Χαλάννη οὗ ὁ πύργος ᾠκοδομήθη κατὰ τοὺς ἀρχαιοτέρους, κεῖται μὲν ἐν ἐσχάτοις [illegible] τῆς Βαβυλωνίας χώρας [illegible] γῆς. Hinc Gregorius Nazianzenus *oratione 26.* ὁ ἐν Χαλάννη πύργος, ὃς καλῶς τὰς γλώσσας ἐμέρισεν. Et Conſtantinus Manaſſes *in hiſtoricâ Synopſi*,

Ὠκοδόμουν μὲν ἄρξαντο τὸν πύργον τῆς Χαλάννης.

Unde Euſt. *in lib. 1. Iliad.* Οἱ μέντοι τῆς ἱστορίας [illegible] τοὺς ἀνθρώπους ἐπιλαθέσθαι φασὶν ἀπὸ τοῦ μερισμοῦ [illegible] μερισμοῦ τῆς φωνῆς, ὃς ἐγένετο μετὰ τὸν τῆς Χαλάννης πύργον. Sed Hieronymus rectè monet, 70. interpretes *addentes de ſuo regionem trans Babylonem interpretatos ſunt, & Chalanem, ubi ædificata eſt turris.* Mihi originem exquirenti tam depravatæ interpretationis, aliud nihil ſuccurrit, quàm in illis verbis, *Annon Chalnon ſicut Carchemis?* Græcos ex ככרכמיש *ſicut Carchemis* feciſſe בהכרנסיש *in eâ munitio fuit*; quod interpretati ſunt de turri Babylonicâ. כרכם Græcum χαράκωμα eſt; hujus plurale כרכומין pro Ebræo מצור legitur Deut. 20. 20. in Jonathanis paraphraſi. Alibi autem melius ſcribitur כרקום Hujus autem variè ſcribitur כלנה *Chalne* Gen. 10. & Amos 6. 2. כלנו *Chalno* Eſ. 10. 9. כנה *Channe* Ezech. 27. 23. Illam confert Amos Propheta cum magnis urbibus: *Tranſite*, inquit, *Chalnem & videte, & inde ite Hamath magnam, & deſcendite in Gath Palæſtinorum, an ſint meliores regnis iſtis?* Vide Virum magnum, *in Phaleg. l. 4. c. 18.*

Chalus, fluv. Syriæ, in quo viſuntur piſces magnitudine inſignes, ac miti manſuetoque ingenio. Eos, inquit Xenophon, deos arbitrabantur Syri, nec injuria affici patiebantur, ſicut neque columbas. Rhod. 18. 24.

Chalo-

Chaluſus, Germ. fluvius Ptol. *Dravenna* vulgò *Trave* nonnullis, circa Lubecam urbem, qui quidem in mare Balticum ſe exonerat. *Eider* Pirchaimero, Dithmarſiam ab Holſatia ſeparat. Credit Ortelius eſſe Varnam fluv. qui ad Roſtochium in mare Balticum ſe exonerat. Sed Dav. Chytræus Chaluſum Dravennam eſſe non affirmat ſolùm, ſed etiam eſſe circa ipſam tractum *Chluſeroort*, & opp. *Chlus* aſſerit.

Chalybes, ſeu *Calibes*, pop. Aſiæ min. Ponto vicini ad Thermodontem fluv. Homero *Alizones* appellati. Strabo *lib.* 12. Paphlagoniæ proximi, Straboni *Chaldæ* dicti. Baudrando in Cappadocia, verſus confin. Armeniæ min. inter Polemonium & Trapezuntem. Hi optimo ferri genere olim celebrabantur, quod nudi effodiebant. Apollon. Argonaut. *l.* 2.

> —— Μετὰ δὲ σχεδόθεν ἀντιπέρηθεν
> Τρηχεῖαν Χάλυβες καὶ ἀτειρέα γαῖαν ἔχουσιν
> Ἐργατίναι, τοὶ δ᾽ ἀμφὶ σιδήρεια ἔργα μέλονται.

Dionyſius Perieg. *Verſ.* 768.

> Τοῖς δ᾽ ἐπὶ καὶ Χάλυβες στυφελὴν καὶ ἀπηνέα γαῖαν
> Ναίουσι, μογεροῦ δεδαηκότες ἔργα σιδήρου,
> Οἳ ῥα βαρυγδούποισιν ἐπ᾽ ἄκμοσιν ἑστηῶτες,
> Οὔποτε παύονται καμάτου καὶ ὀϊζύος αἰνῆς.

Nempe Chalybes creduntur primi tractaſſe ferrariam. Ammianus *lib.* 22. *Chalybes per quos erutum & domitum eſt primitus ferrum.* Arrianus, *in Alexandro*. Χάλυβες πρῶτοι ἀνθρώπων ἐποίησαν ἔργον χαλκοῦ καὶ σιδήρου. Puto illum reſpexiſſe, cùm id ſcriberet, hos Callimachi verſus,

> —— Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος,
> Γειόθεν ἀντέλλοντα κακὸν φυτὸν οἵ μιν ἔφηναν.

Quos ita reddidit Catullus, *in de coma Berenices*:

> —— *Chalybon omne genus pereat:*
> *Et qui principio ſub terra quærere venas*
> *Inſtitit, & ferri frangere duritiem.*

Virgil. 1. *Georg.*

> *India mittit ebur, molles ſua thura Sabæi,*
> *At Chalybes nudi ferrum.*

Val. Flaccus. *Argon.* 4.

> *Non ita ſit metuenda tibi ſæviſſima quanquam*
> *Gens Chalybum, duris patiens cui cultus in arvis,*
> *Et tonat adſtrictâ ſemper domus ignea maſſâ.*

Vide Bocharti *Phaleg. lib.* 3. *cap.* 12.

Chalybonitis, Syriæ regio. Ptol.

Chalybs, fluv. in Hiſpaniâ, in quo ferrum optimè temperatur, juxta quem Chalybas populos collocat Juſtinus *lib. ult.* hodiè *Cabe*, teſte Cluſio.

Chalybs, flu. ex radicibus Tauri montis ſcaturiens, qui Syros & Paphlagonas interluit, & in Euxinum mare evolvitur.

Cham, id eſt, *calidus*, vel *calor*, vel *niger*, filius Noe. Is patrem odio habuit, quia ab eo deſpiceretur. Idemque ob vitia, quibus quamplurimis, ac nefandiſſimis ſtatebat, patri infenſus fuit. Itaque opportunitatem nactus, cùm Noa pater jaceret madidus, illius virilia comprehendens, taciteque ſubmurmurans, magico carmine illuſit patri, adeò ut mulierem nullam fœcundare potuerit. At verò cùm is publicè mortale genus corrumperet aſſerens, ac reipsâ exequens, congrediendum eſſe, ut ante inundationem, cum matribus, ſororibus, maſculis, brutis, quovis alio genere, à Jano piiſſimo & caſtiſſimo principe ejectus, ſortitus eſt cognomentum *Chameſenuus*, id eſt, *Cham infamis, impudicus, incubus*, & *propagator*, quem Ægyptii *Saturnum* appellarunt, illique civitatem poſuerunt, quam χέμμιν vocarunt. Beroſus *lib.* 3. Sed hæc fabuloſa ſunt; & (quod ajunt) ſine libro loquitur prædictus author ὑπερβολιμαῖος. Nos itaque rem paulo penitius intuentes, veritatem ejus ex Bocharto, *in Phalege*, ſic exhibemus. Primò occaſio anathematis, à Noacho, in Chamum contorti, hæc fuit, quòd vidiſſet את ערות אביו *patris ſui verenda nuda*, atque oculos ſuos hoc ſpectaculo paviſſet. Fuit id ex parte notum poetis, qui latam à Saturno legem eſſe fingunt, quâ ſancitur, ne quis Deos nudos impunè contempletur. Proinde in Callimacho Minerva, cùm Tireſiam occæcaſſet, qui lavantem illam viderat, apud Tireſiæ matrem factum ita excuſat:

> —— Ἐγὼ δ᾽ οὔ τοι τέκνον ἔθηκ᾽ ἀλαόν.
> Οὐ γὰρ Ἀθαναίᾳ γλυκερὸν πέλει ὄμματα παίδων
> Ἁρπάζειν. Κρόνιοι δ᾽ ὧδε λέγοντι νόμοι,
> Ὅς κέ τιν᾽ ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἕληται,
> Ἀθρήσῃ, μισθῶ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλω.
> —— *Oculos non per me perdidit ille.*
> *Nec mihi luminibus pueros orbare voluptas,*
> *Aſt à falcigero lex ſene lata jubet,*
> *Ut pœnâ graviore luas, temeraria quiſquis*
> *Audes in invitos lumina ferre deos.*

Secundò *Cham* vel *Ham*, vel quia fratrum minimus, Gen. 9. 24. vel propter anathema à patre in illius caput contortum, in Africæ ſteriles arenas ablegatus eſt, ubi per multa ſecula cultus eſt, ſub nomine Jovis *Ham*, ſeu *Hammonis*. Ægyptii mollito ſono denſæ aſpirationis Ἀμμοῦν, vel Ἀμοῦν dicebant. Herodotus *in Euterpe*, Ἀμμοῦν γὰρ Αἰγύπτιοι καλέουσι τὸν Δία. Plutarchus *in Iſide*: Ἔτι δὲ τῶν πολλῶν νομιζόντων ἴδιον παρ᾽ Αἰγυπτίοις ὄνομα τοῦ Διὸς εἶναι τὸν Ἀμοῦν, ὃ παράγοντες ἡμεῖς Ἄμμωνα λέγομεν. Ab Ariſtotele ſcribitur Ἀμμοῦς. Heſychius, Ἀμμοῦς, ὁ Ζεύς, Ἀριστοτέλης. Et quidem, ut Noam eſſe Saturnum multis argumentis conſtat, ſic tres Noe filios cum Saturni tribus filiis conferenti, *Hamum* vel *Chamum* eſſe Jovem, probabunt hæ rationes. Primò ex nomine חם *Ham* factum Ægyptium Ἀμοῦν, & Africanum *Ammon*, vel *Hammon*, quæ Jovis eſſe nomina nemo eſt qui neſciat. Secundò חם *Ham fervidum* ſonat, à radice חמם *Hamam, fervere, incaleſcere*: Ita Jupiter Græcè Ζεὺς videtur à *fervendo* dici, quod author Etymologici Magni refert ad calorem aeris, quaſi Jovis nomine poetæ aerem intellexerint. Ζεύς, inquit, παρὰ τὸ ζέειν, θερμότατος γὰρ ὁ ἀήρ, ἢ παρὰ τὸ ζῆν, ὡς τοῦ ζῆν αἴτιος. Cyrillus Alexandrinus θερμασίαν exponit, *lib.* 2. *Glaphyrorum in Geneſin*. Tertiò ut *Cham* filiorum Noe fuit הקטן natu minimus, Gen. 9. 24. Ita Jupiter Saturni. Callimachus *hymno in Jovem*:

> Τῷ τοι καὶ γνωτοὶ, προτερηγενέες περ ἐόντες
> Οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν, ἐπιδαίσιον οἶκον.

Quartò, *Cham* ſeu Jupiter fingitur eſſe cœli dominus, quia illi obtigit Africa, cujus magna pars, cùm ſit inter Tropicos, ſolem habet & reliquos planetas ſupra verticem, unde eſt quòd putatur eſſe cœlo proxima. Lucanus *l.* 9.

> *Terrarum primam Libyem (nam proxima cœlo eſt*
> *Ut probat ipſe calor) tetigit.*

Quintò, quòd in Phornuto, & aliis legitur, Jupiter patrem Saturnum execuiſſe, ſumptum videtur ex his; Gen. 9. 22. perperam intellectis: *Et vidit Cham pater Chanaan verenda patris ſui, & nunciavit, &c.* Ibi enim *& nunciavit* Hebraicè eſt ויגד *Vaiagged*, quod à ſerie orationis divulſum, tum cùm vocalia puncta aberant, legi potuit *Veiagged & abſcidit*, tanquam à verbo גדד, quod *excidere* ſignificat, maximè cùm de carne agitur. Deut. 14. 1. 1. Reg. 18. 28. Jerem. 16. 6. Ultimò notandum, Hebræum חם *Ham*, multi *Cham* ſcribunt, aſpiratione denſâ mutatâ in χ Græcorum. Inde eſt, quòd à priſcis incolis Ægyptus vocabatur *Chamia* vel *Chemia*, id eſt, *terra Cham*, quomodo illam appellat Pſaltes, Pſal. 78. 51. Plutarchus, qui Ægyptios ignorabat à *Chamo* eſſe oriundos, à *terra nigredine* putavit ita nominari: Ἔτι, inquit, τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελάγγειον οὖσαν, ὥσπερ τὸ μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ Χημίαν καλοῦσι. Et verò Gen. 30. ubi de coloribus pecudum Labanis & Jacobi agitur, חום *Cham* pro *nigro* quater occurrit. Tamen Χημία videtur potius ad Chamum pertinere, ut & apud Steph. Aliud Ægypti nomen compoſitum Ἑρμοχύμιος, & in Ægypto pagi, vel urbes χέμμις, ψώχεμμις, ψιττάχεμμις, &c. Cophtitæ etiam, qui vetuſta nomina pertinaciſſimè retinent, Ægyptum hodie *Chemi* vocant. Vid. etiam Torniel. Salian. *in Annal.* Genebr. *lib.* 1. *Chron.* Vid. & *Chanaan*.

Cham, Principum Tartarorum quoque nomen eſt, & linguâ illorum Regem, vel etiam magnum Regem ſignificat. Imperium horum Regna Catay, Tangut, & Tainfu: Item provincias Tenduc, Camul, Ciarchiam, &c. complectitur.

Chamaam, vide *Chimham*.

Chamæleon, commentarios libros in varios poetas edidit, nimirum cum ἐν τῷ περὶ Ἀνακρέοντος citat Athenæus *lib.* 12. Item *lib.* 13. περὶ Σαπφοῦς, & περὶ Σιμωνίδου. Ad hæc περὶ Θέσπιδος Michael Apoſtolius, proverbio, οὐδὲν πρὸς Διόνυσον. Idem Scholiaſtæ Apollonii *in lib.* 2. citatur, ἐν πέμπτῳ περὶ Ἰλιάδος: quod nihil aliud eſt, *quam in quinto* ſuper Iliade, Variorum nempe poetarum argumentum expendit. Idem & alia edidit. Eaque inter de Diis librum. Clem. Alex. *lib.* 1. Χαμαιλέων δὲ ἐν τῷ περὶ θεῶν. Item ſcripſit de ebrietate. Idem Clemens *eodem lib.* Χαμαιλέων ὁ Ἡρακλεώτης ἐν τῷ περὶ μέθης. Quo ex loco patriam ejus diſcimus; Commentatus quoque eſt περὶ Σατύρων, cujus libri mentionem facit Mich. Apoſtolius, proverbio Ἀπόλλωνος τὸν οἶνον, &c. meminit & *Chamæleontis* Laertius, *in Platone*; ubi ex eo prodit, Lycurgum quoque ſtudioſum fuiſſe Platonis. Idem ex eo in Heraclide narrat, Heraclidem hunc ſuffuratum ſua fuiſſe ex Homero & Heſiodo. Vide Jonſ. *de Script. Hiſt. Philoſoph. lib.* 1. *c.* 17. Voſſ. *de H. Lat. l.* 3.

Chamapus, ſponſa nuncupatur, quæ non curru, ſed pedibus mariti domum petit. Cæl. *l.* 28. *c.* 24.

Chamani, vel *Chamavi*, pop. Germ. Tacito & Ammiano, quos Ptol. *Camanos* vocat. Sunt qui eos *Camino* Pomeraniæ opido nomen reliquiſſe ſuſpicentur, inquit Althamerus. H. Junio autem eſt *Campen* urbs Tranſiſalanæ ad oſtium Rheni oriental. Chytræo autem eſt *Chamen*, urbs Weſtphaliæ. Baudrando erant verſus Chaucos minores, qui Cluver. aliiſque habitabant, ubi nunc pars Diœceſis Monaſterienſ. & Paderborn. aliique Comitatus in viciniis, prope Amiſiam fluv. uti credit etiam Brietius.

Chamberiacum, metropolis Sabaudiæ, vulgò *Chambery* quod *Camerinum* antiquis appellatum fuiſſe notat in ſua Sabaudia Paradinus: ſita eſt hæc urbs in regione antiquorum Antuatum: in ea Principes Sabaudiæ ferè degunt moramque trahunt,

hunc, & in ea Parlamentum collocarunt. Merula. Metel. Vide *Cameracum*.

Chambes, fl. regni Mogororum, fl. Tamona ingrediens. Iidem.

Chamen, urbs Weſtphaliæ, in Marchiæ Duc. V. *Chamavi*.

Chamierus, Vid. *Daniel Chamierus*.

Chamoan, vel *Chamaan*, villula juxta Bethlehem. in tribu Juda. Hier. *in L. H.*

Chamos, nomen idoli Moabitarum, cui Salomon, à peregrinis uxoribus ſeduci ſe paſſus, fanum, in excelſo monte, prope Hieroſolymam, extruxit, 3. Reg. 11. aliis *Chemosh*. B. Hieronymus *in Eſajam* 15. 2. *In Nabo erat Chemosh idolum conſecratum, quod alio nomine appellatur Beelphegor.* Nicetas *in Gregorium*, dicit fuiſſe Veneris ſtatuam. Quidam putant, quòd כמוש ſit Κῶμος Græcorum, *Deus Commeſſationis*, alii *Bacchum*. Vide Voſſium *de Idol.* 2. 7. *Chanaan*, filius Cham. Gen. 10. Bochartus eundem eſſe vult cum Mercurio, Primò, quia uterque Jovis fuit filius, id eſt, Hami. Secundò, utrique à mercibus & mercaturâ nomen. Hebræis enim כנען *Chanaan mercatorem* ſonat. Tertiò, quomodo fratrum ſervus indigitatur Chanaan, ita Mercurium in cœlo Ethnici ſervilibus miniſteriis addixerunt, unde tam acerba illius apud matrem expoſtulatio in Luciani dialogis, in quo ſunt collocutores Mercurius & Maja: *Quid non dicam ego, qui ſolus tot negotia ſuſtineo, quibus delaſſor* καὶ τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος, *in tam multa miniſteria diſtractus; Me ſiquidem manè ſurgentem* σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ, *verrere oportet convivii cœnaculum. Et curiam* τὴν Ἐκκλησίαν *ubi ſtravero, & ſingula compoſuero. Jovi eſt aſſiſtendum, ad perferenda illius mandata toto die ſurſum & deorſum curſitando.* Et paulo pòſt, cum aliorum Jovis filiorum ſorte ſuam conferens; *Hic quidem*, inquit, *Alcmena, ille Semeles filius, ambo miſeris mulieribus pregnati, ſecurè epulantur, at ego Atlantide Majâ progenitus* διακονῶ αὐτοῖς, *illis ſervio.* Denique ſe talem eſſe queritur, ὥσπερ οἱ ἐν τῇ γῇ κακῶς δουλεύοντες, *quales ii, qui duram in terris ſervitutem ſerviunt.* Huc facit, quòd à Pœnis שמש *Sumes*, id eſt, *miniſter*, & ab Etruſcis *Camillus* dicitur, id eſt, *ſervus deorum*. aut *miniſter*.

Chamum, Urbs Germ. in Palatin. ſup. ad amnem Nigrum, verſus confinia Bohemiæ. Sed cum adjacente regiunc. peculiarem Comitatum conſtituit. 7. mill. Germ. à Ratisbona. Vulgò *Chamb*.

Chana Galilææ Vid. *Cana*. Juvenco *l.* 2. *Chanau*.

Chanaan, filius Chami, cui Noahus tanquam indici, & primo auctori contumeliæ ſibi ab hoc illatæ, maledixit, Geneſ. 9. reliquisque cum tota poſteritate ſervum ſubjecit. Chryſoſtomus diras has in Gabaonitis impletas ſtatuit. Genebrardus Chananæos plurimosque Africæ populos Regibus peregrinis Aſiæ Europæque propterea obnoxios aſſerit, Perſis nempe, Ptolomæis, Græcis, Romanis, Vandalis, Saracenis, Turcis, Arabibus. Alii credunt prophetico ſpiritu prævidiſſe & prædixiſſe Noahum abnormia crimina 7. populorum Chananææ, & eorum deſtructionem, factam à Moſe, Joſua, Judicibus, & Regibus Iſraël. Hoc certum eſt, hodieque Chanaanis hujus Chamique poſteros, in Oriente, pecudum more diſtrahi, & nudam, cum reliquo corpore, etiam illam partem oſtendere, quam abſcondi honeſtas jubet. V. Chryſ. *hom.* 8. *in Matth.* Genebr. *lib.* 1. *Chr.* Anno 1657. Torniel. *A. M.* 1666. *&c.*

Chananæa, vulgò *terra Sancta*, cujus limites ſunt ad orientem Jordanes flu. ad occidentem Ægyptus, & mare magnum, quod Mediterraneum dicitur; ad meridiem deſertum Arabiæ; ad aquilonem mons Libanus. Populi *Chananæi*, de quibus & eorum regione, vide Bochartum *in Phaleg. l.* 4. *c.* 34. cujus titulus eſt *Chanaan*. itemque *c.* 36. quod eſt, *De Chananæorum finibus*.

Chananeus, regulus Galiciæ, idem cum Theodomiro, Anno 560. Arianam ſectam, cui prius addictus erat, è ditionibus ſuis exulare juſſit. Greg. Tur.

Chanani, nomen viri. 2. Eſdr. 9. Lat. *præparatio*, vel *baſis mea*.

Chanao, Comes Britonum, tres fratres ſuſtulit, ut bona illorum ad ſe raperet, tertium Macliavum perſequutus. Qui apud Comitem quendam regni latitans aliquandiu, Epiſc. Venetus evaſit, fratrique tandem ſucceſſit. Greg. Tur. *hiſt. lib.* 4. *cap.* 3. *&* 4. *& lib.* 5. *cap.* 16.

Chandam, Vid. *Antonius Chandam*.

Chandanace, urbs Perſica. Gentile *Chandanacenus*. Steph.

Chandane, urbs Apuliæ. Steph.

Chane, flu. inter Albaniam, & Armeniam, à Cyro amne exceptus, mox cùm eſt factus navigabilis, in mare Caſpium erumpens. Strab. *lib.* 11.

Changius, Chamus, condidit regnum Cathainæ ampliſſimum, nomine Magnæ Tartariæ; poſt excuſſum Sinenſium jugum. Suos juſſit unum Deum colere. Circa A. C. 1203. Obiit Anno 1207. relictis duodecim filiis, quorum natu maximus Hogotius Chamus ſucceſſit. Peucerus *in Chron.*

Chanoricum, Urbs Scotiæ Boreal. *Chanenry*, ſedes Epiſcopi Roſſenſis, in Roſſia prov. juxta æſtuarium *Murray Firth*, in ora Orientali Scotiæ, ex adverſo Moraviæ prov. 4. mill. Scoticis ab Innernio, 6. à Cromartio in Auſtr.

Chaones, Epiri pop. à quibus *Chaonia* regio dicta. Nunc *Canina*, à caſtro cognom. intra montes. Extenditur ab Oenco ſinu Buthrotum uſque, versùs oram maris Jonii ſubeſtque dominio Turcarum. Baudr. *Chaoniam* autem Helenus Priami filius à *Chaone* fratre, quem in venatu per ignorantiam dicitur occidiſſe, nominavit, quaſi ad ſolatium fratris extincti. Fuit propriè montana pars Epiri, licèt quandoque ſumatur pro totâ. Virg.

Chaoniamq; omnem Trojano a Chaone dixit.

Ibi ſylva *Chaonia* columbis abundans. Virgil. *Eclog.* 9.

—— Carmina tantum
Noſtra valent Lycida tela inter martia, quantum
Chaonias dicunt aquilâ veniente columbas.

Prop. 1. *eleg.* 9.

Non me Chaonia vincant in amore columba.

Ovid. *De Arte.* 2.

Quasq; colat turres Chaonis ales habet.

Quòd autem in Epiri illo nemore columbæ dare reſponſa dicuntur, Servius ideo fingi putat, quia linguâ Theſſalâ Peliades & Columbæ vaticinatrices vocantur. Hinc *victus Chaonius*, id eſt, glandium cibus. Ceres apud Claud. 3. *De Raptu:*

Chaonio ſtatui gentes avertere victu.

Virg. *Georg.* 1.

Liber & alma Ceres, veſtro ſi munere tellus
Chaoniam pingui glandem mutavit ariſtâ.

Et *lib.* 1. *Chaoniiq; patris glandes*, id eſt, Jovis Epirotici. Servius. Nam & Jupiter *Chaonius*. Val. Flac. *lib.* 1.

—— Dodonida quercum
Chaoniiq; vides famulam Jovis.

Chaonia, Comagenæ urbs in Syriâ. Ptol.

Chaonitis, Aſſyriæ regiuncula. Strabo.

Chaos, rudis & inordinatæ materiæ confuſa congeries. Poetæ ajunt, Chaos in principio fuiſſe, id eſt, confuſionem rerum, atque elementorum. Poſtea verò Deum diremiſſe illam congeriem, ſingulisque rebus ex confuſo acervo ſeparatis, in ordinemque deſcriptis inſtruxiſſe mundum pariter, & ordinaſſe. Vide Ovid. 1. *Metam Virg. Georg.* 4.

Atq; Chao denſos divum narrabat amores.

Lact. *Inſtitut.* 1. 5 *Heſiodus non a Deo conditore ſumens exordium, ſed a Chao, quod eſt rudis inordinatæq; materia confuſa congeries.* Dictum autem putatur nonnullis à χέω *fundo*. Heſych. χάος χύσις. Lucanus,

In Chaos antiquum confundimur.

Cui Etymo favere videtur illud Philonis, περὶ Ἀφθαρσίας κόσμου. Τὸν δὲ Στωικῶν ἴσως χάος τὸ ὕδωρ ὑπείληφεν εἶναι παρὰ τὴν χύσιν τοὔνομα πεποιῆσθαι νομίζοντες. Chaos autem procul dubio ab antiquo χάω, pro χαίνω *dehiſco*. Ritterhuſio autem, *notis in Guntherum*, placet eſſe à כהה id eſt, *caligavit*. Sanè Gloſſæ Cyrilli χάος *tenebra*. Et Prudentius tenebras eâ voce deſignat *Hymno* 5. *Cathemerinon:*

Merſo ſole Chaos ingruit horridum,
Lucem redde tuis Chriſte fidelibus.

Inde *atrum Chaos* Senecæ, *in Agamemnone* & *cæcum Chaos* eidem, *in Octaviâ, & Medeâ*. Denique *Cimmerium Chaos* Statio *Silv.* 3. 2. Apud Ariſtoph. verò *in Nubibus, & Avibus* ponitur pro aere, & ſic exponit Scholiaſtes, allato quoque loco hoc Ibycio,

Ποτᾶται δ' ἐν ἀλλοτρίῳ χάει.

Vetus interpres Bibliorum Lucæ 16. 26. Spatium quod inter cœlos, inferosque eſt, & χάσμα Evangeliſta dixit, *Chaos* appellat, quem malè in eo reprehendi ſummus vir H. Grotius ad eum locum oſtendit. Itaque hanc vocem etiam Fauſtus Rhegienſis uſurpavit

Chaphthis, in tribu Juda. Hieron. *in L. H.*

Charabe, Galilææ ſup. vicus, prærupto ſitu, in tribu Nephthalim. Joſeph.

Characa, Phrygiæ locus. Strabo.

Characena, Suſianæ regio. Ptolem.

Characeni, Tauricæ regionis pop. ab op. *Charace* ſic dicti, quod inter hujus regionis urbes commemorat Ptolemæus.

Characenus, vide *Iſidorus Characenus*.

Characina, Ciliciæ regiuncula. Ptol.

Characmoba, vel *Moluchərax*, urbs Palæſtinæ Ptol. V. Steph.

Characometes, flu. Aſiæ, Athenæus.

Charadna, Carmaniæ gens. Ptol.

Charadra, urbs Phocidis, non procul à Lilæâ, gentile *Charadræus*. Steph.

Charadrus, opp. fuit Aſiæ min. in Cilicia aſpera, in ord. littorali, 20. mill. ab Antiochia ad Tragum, in Ortum, 30. ab Anemurio prom. in Occaſ. ex adverſo Inſ. Cypri.

Charadrus, fluv. Phocidis, Charadram urbem Lilææ proximam alluens, & in Cephiſum influens, brevis decurſus. Pauſan. cujus meminit Stat. *Theb.* 4.

Quaq; pavet longâ ſpumantem valle Charadrum
Neris. Idem *eadem lib.*
—— Ingens
Inachus, advolvensq; natantia ſaxa Charadrus.

Eſt &

Eſt & fluv. Ciliciæ cum lacu cognom. cujus aqua mares ignoteſcit. Ubi opp. ejuſdem nominis.

Charadas, Euphiletæ filius, cum Lachete dux miſſus eſt, cum imperio viginti navium, in Siciliam, ubi tamen occubuit. Vide Thucyd. *lib.* 3. & 4.

Charan, vide *Carrha*.

Charandas, pop. juxta Pontum. Orpheus *in Argonaut*.

Charandes, Tyrius, apud Athenienſes legiſlator, qui legem tulit, ne quis armatus veniret in concionem. V. *Charondas*.

Charandra, ſinus maris Arabici ad Arſinoen urb. Plin.

Charauni, Scythiæ extra Imaum gens, & op. Ptol.

Charax Pergamenus, ſacerdos, & philoſophus, Suidâ teſte, condidit hiſtoriarum Græcarum libros 40. in quorum ſecundo Auguſti Cæſaris memoriam celebrat, ὡς παλαιοῦ γεγονότος, *tanquam antiqui*. Unde, cum multò poſt Auguſti ævum vixiſſe colligitur. Secundum Ἑλληνικῶν adducit quoque Steph. in Ἀδρίστη & Τάναγρα. Condidit & χρονικὰ, quorum ſecundum idem citat in Ἀγραῖοι. Apud Euſt. etiam *in* 1. *Il.* citatur ὁ Χάραξ ἐν Ἰταλικοῖς. *Lampſacenus* vocatur Lilio Gyraldo *Dialogo* 2. *de poetis*. Verùm Suidas in Χάραξ adducit epigramma antiquum, ubi *Pergamenus* dicatur. Incipit illud,

Εἰμὶ Χάραξ ἱερεὺς γεραρῆς ἀπὸ Περγάμου ἄκρης.

Fortaſſe Gyraldo obverſabatur Charon Lampſacenus. Non de nihilo verò eſt, quòd Etymologus diſtinctè dicat, Χάραξ ἱστοριογράφος: Quomodo & Suidæ in ὅμηρος bis vocatur. Nam fuit præterea alter *Charax*, Grammaticus, cujus item in Ἐθνῶν meminit.

Charax, Armeniæ min. op. & Parthiæ quoque Ptol. Item Cretæ promuntorium Curopalatæ, & Suſianæ urbs ad ſinum Arabicum, Ptol. Primum *Alexandria*, ab Alexandro ejus conditore, dein *Antiochia* ab ejus reſtauratore: & tandem *Paſine* (*Spaſine* legit Pintianus ex Stephano) dicta fuit, autore Plinio. *Paſine* habet hoc loco Arriani Periplus. *Topaſine* legitur apud Xiphilinum, fortaſſe malè juncto Græco articulo. *Carmen* vocat Pinetus, *in ſuo Plinio Gallico*. Quibuſd. *Camata*, *Vicus Pelleus* ſeu *Vallum Braſines* P. de Via. Hermolaus, *in Plinianis caſtigationibus*, citat Indicam quandam incerti autoris hiſtoriam, in quâ legitur *Diridotim*, quandoque dictam, ſed hoc ita non eſſe, ex Arriano compertum eſt, qui *Diridotim* ad oſtium Euphratis flu. deſcribit, ubi Teredon Ptolemæi eſt, ejuſdem ferè ſoni, & paucis literis mutatis opidum. Inter Teredonem & Moſeum fluv. ex adverſo Arabiæ ſita eſt. Ab ipſa autem regio adiacens *Characene* dicta.

Charax, locus Alexandriæ juxta Celænas Phrygiæ, ubi Alex. magnus caſtrametatus eſt. Nicetas.

Charax, maximum emporium prope Nicodemiam, in ejus ſinu. Eſt & alius locus Ponticæ regionis. Steph. & Ptol. *Cacagenus* Mercatori, *Giracunda* verò Nigro.

Charax, Cariæ urbs, quæ nunc *Trallis*. Steph.

Charaxes,, ſive *Charaxus*, Herodoto *lib.* 2. vir Mitylenæus, frater Sapphûs poetriæ, qui captus Rhodopes meretricis amore, ejus causâ opes ſuas omnes dilapidavit, & ad ſummam redactus inopiam piraticam exercuit. Ovid. *in Epiſt. Sapphûs*,

Gaudet, & è noſtro creſcit mœrore Charaxus
Frater, & ante oculos, itq; reditq; meos.

Et paulo antè,

Arſit inops frater, victus meretricis amore,
Miſtaq; cum turpi damna pudore tulit;
Factus inops, agili peragit freta cærula remo,
Quasq; male amiſit, nunc malè quærit opes.

Charbanus, Medorum mons. Plin.

Charca, pop. Americæ merid. in parte Auſtrali regni Peruviæ, verſus mare Pacificum, & regnum Ciles, intra montes: ſub dominio Hiſpanorum.

Charchamiſh, Eſ. 10. lege *Charchemiſh*. Aliis *Charcumis* & *Charmande*, opp. Arabiæ deſertæ, in confin. Chaldeæ, prope montes Babylonios, multis mill. ab Euphrate. Baudr.

Charchas, nomen Eunuchi regis Ahaſueri. Eſther 1. lege *Charſhena*.

Charenton, burgus cultiſſimus Galliæ, cum ponte, ad Matronam fluv. qui paulo infra in Sequanam ſe exonerat, apud Pariſios, inde duobus ferè miliaribus diſtans, echo celebris, quæ ibi duodecies redditur. In agro Pariſino. V. *Carentonum*.

Chares, Athenienſium dux, ad promittendum facilis, & promptus; Unde proverbium natum *Charetis pollicitationes*. Suidas, & Eraſm. Adag. *tit. magnifica promiſſa*. Fuit & *Chares* Lydius ſtatuarius, Lyſippi diſcipulus, qui Rhodi Solis coloſſum fecit. Plin. 34. 7. Fuit & *Chares*, teſte Plutarcho *in Artaxerxe*, qui in bello Cyrum vulneravit. Denique *Chares* Mitylenæus hiſtoricus fuit, qui & ipſe de rebus ab Alexandro geſtis opus condidit. Citatur ab Athenæo *lib.* 1. 3. 5. 10. 11. 12. & 13. Item Plutarcho *in vitâ Alexandri*, ubi Ἰσάγγελος vocatur, uti & Gellio *l.* 5. *c.* 2.

Chares, Athenienſis, militavit Dario ultimo Perſarum Regi, ac Mitylenen duorum millium Perſarum præſidio tenuit: obſeſſus ab Amphotero & Egilocho, pactus ut incolumi abire liceret, urbem tradidit. Curt. IV.

Chares, flu. Belgicæ, Fortunato *Carm. l.* 7. *carm.* 4. memoratus:

Iſara, Sara, Chares, Schaldis, Saba, Somena, Sura,
Seu qui Mettis adit, de ſale nomen habens.

Frodoardo *Chara* dicitur. *Hiſtoria Eccleſiæ Remenſis libro* 4. *capite* 33. Sigeberto *Carus*, vulgò *le Chier*. Hic fluv. montem Maledictum *Montmedy*. Cavantiacum, *Chavanci*, Epoſium pagi Vabrenſis caſtrum alluit, ad 8. mill. à Monaſterio Baſilicaque S. Martini & Duciacum ad Prata, *Deux les Prez*: ac demum Moſæ confunditur, paulo infra Duciacum. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Charetes. Peloponneſi flu. circa Argiam. Plut. *in Arato*.

Chariander, Archon Athenis, Olympiadis centeſimæ primæ anno primo.

Chariata, op. Arab. Fel. Ptol.

Chariarum, urbs parva Calabriæ citer. in regno Neap. & ora Sinus Tarentini. Meliùs *Cariatum*, quod V.

Charibertus, *Cherebertus* vel *Aribertus*, Rex Pariſiorum, ſucceſſit Patri Clothario I. Anno 561. Uxorem ſuam Ingobergam vel Nigebridam repudiavit, ductâ Meroflедâ, hujusque paulò pòſt ſorore Marcoefâ, jam Moniali, utraque Carminatoris cujuſdam filiâ. Quibus ſuperinduxit Theodegildam, vel Theudelchildam, paſtoris filiam. Hinc ab Epiſc. Pariſienſi ſacris prohibitus, paulò pòſt in Xantonia, obiit An, 570. reg. 9. Ex legitima uxore pater Berthæ, vel Editbergæ, quæ Ethelbertum, Cantii R. maritum ad fidem perduxit. Greg. Tur. *lib.* 4. Aimon. *lib.* 3. Sigebert. *in Chron.*

Charibertus, Aquitaniæ R. filius Clotharii II. ex Sichilde. Huic primogenitus Dagobertus, Xantoniam, Petrocorium, Aginnenſem, & Tholoſanum tractum, totam denique tertiam Aquitaniam, appenagii loco, conceſſit. Tholoſæ itaque ſedem fixit, ſed ilico mortuus eſt, Anno 637. Chilperico fil. ſimiliter in cunis extincto. Fredegar. *Chron.* c. 57. Aimon. *lib.* 4. *cap.* 17. Item, Comes Laudunenſis, pater Berthæ vel Bertradæ, quæ Pipino nupta, Caroli M. mater extitit.

Charicles, ex triginta tyrannis Athenis, à Lacedæmoniis, impoſitis unus, qui ad ampliandam ſuam potentiam collegis reliquis promptiſſimè adulabatur. Ariſtot. 5. *Polit.* 6. Qui apud Rerum conditores palmam ſævitiæ cum Critiâ poſſidet. Ejus quoque meminit Xenophon *l.* 1. *Memorabil.*

Charicles, medicus arte inſignis, non quidem regere valetudinem Tiberii ſolitus, conſilii tamen copiam præbere. Is Gn. Acerronio & C. Pontio Coſſ. velut propria ad negotia digrediens & per ſpeciem officii manum complexus pulſum venarum attigit; ac labi ſpiritum, nec ultra biduum duraturum Macroni firmavit. Tacit. VI 50.

Charicles, Athenienſis factionis Caſſandrinæ, abſens à populo capitis damnatus.

Chariclides, Archon Athenis, Olympiadis centeſimæ quartæ anno ſecundo.

Chariclides, à Dionyſio Juniore copiis præfectus militaribus, ſed à Dione adſumptus ad dejiciendum tyrannum ſocius. Diod. *lib.* 16.

Chariclo, filia Apollinis, Chironis Centauri, vel Scironis, ut alii volunt, uxor. Ovid. *Met.*

Ecce venit rutilis humeros protecta capillis
Filia Centauri, quam quondam nympha Chariclo
Fluminis in rapidi ripis enixa, vocavit
Ocyroen. —— ——

Charidemum, promuntorium Hiſp. Tarr. in Bæticæ conf. ſic appellatum, ab achate lapide pretioſo, qui ibi reperitur. *Cabo de Gates*, Cluſio; portus quoque ejuſdem nominis ſequitur apud Florianum, qui eum hodie *Porto Carbonero* appellari ait. Vide Bochartum *de Phœn. col. l.* 1. *c.* 34.

Charidemus, ultimus Sacerdos Jovis Cranai, regnum Sicyoniorum, ab hiſce adminiſtrari ſolitum, profugus deſeruit, quòd impenſis par non eſſet. Euſeb. *in Chron.*

Charidemus, dux Cherſobleptæ Thraciæ regis militum. Demoſth. *contra Timocratem*. Polyæn. *l.* 3. Fuit quidam etiam Romanus feris objectus. Martialis *l.* 1.

Charidemus, Athenienſis, ab Alex. M. exulare juſſus, ἐς τὴν Ἀσίαν παρὰ βασιλέα Δαρεῖον ἔφυγε. Arrian. *Hiſt. lib.* 1. Qui magno uſui Perſis fuit, donec ob linguæ libertatem, juſſu Darii interfectus eſt. Diodoro dicitur ἀνὴρ θαυμαζόμενος ἐπ' ἀνδρείᾳ καὶ στρατηγίᾳ. & Curtio *lib.* 3. *belli peritus, & ob exilium infeſtus Alexandro, quippe Athenis jubente eo fuerat expulſus.*

Charides, vel *Charicles*, de Machinis ſcripſit, Voſſ. *de Mathem. cap.* 48. §. 9.

Chariew, flu. Themiſcyrenæ. Plin. 6. 4. χαρίεις Arriano.

Charilaus Spartanus, tyrannidem convertit in Ariſtocratiam. Vid. Ariſtot. *l.* 5. *Polit. c.* 12. Herod. *l.* 1.

Charilaus, Lacedæmonius nobilis, comæ nutriendæ ſtudioſus, qui interrogatus, cur comam nutriret, reſpondit: *Quia ex omni ornatu hic foret pulchrior, venuſtiorq; ac ſumptus minimi.* Idem interrogatus, cur admodum paucas leges ſanxiſſet Lycurgus: *Quia*, inquit, *pauca dicentibus, paucis legum ſufficit.* Rhod. 18. 4. *ex Plut.*

Charilaus, fil. Polydectis, hoc mortuo, à patruo Lycurgo magna cum cura educatus eſt, poſtquam illum, raro fidei amoriſque exemplo, cùm ei propria mater Regina necem pararet, in vita conſervaſſet. Vid. Clem. 1. *Strom.* Plut. *in Lycurgo.* Juſtin. *lib.* 3. Pauſan. Euſeb. &c. Item alius, qui apud Herod. *l.* 3. fratrem ſuum Mæandrium perduxit, ad arma contra Perſas ſumenda.

Charilus, dux Lacedæmoniorum, Tegeatas ſuperavit, author Pauſan. apud Volater. fortè *Charilaus*, cujus meminit Strabo *lib.* 12.

Charimata, pop. intra Pontum. Steph.

Charimenes, Mileſius, cùm in Phaſelidem confugiſſet, ſupervenientibus ei longis navibus Periclis Lycii, habitu alio aſſumpto, pedes per regionem Periclis evaſit. Polyæn. *l.* 5.

Charinades, nomen Senis, apud Ariſtophan. *Veſp.* ob tarditatem inceſſus notabilis. *pag.* 445. B.

Charinda, Mediæ fluv. Ptol.

Charini, mel. *Carini*, pop. Germ. fuere, & pars Vindilorum. Plin. Ptolom. Habitabant inter Rugios, Sidinos & Guthones, ubi nunc pars Borealis Marchiæ Brandeburgicæ.

Charinopolis, Urbs Peloponn. in Laconia, *Cheropoli.* Leunclav.

Chariphron, unum oſtiorum Indi fluv. Ptol.

Charis, Vulcani Lemnii uxor.

Chariſia, urbs Arcadiæ. Stephano à *Chariſio*, Lycaonis filio, dicta.

Chariſius, Atticus orator. Cic. *in Bruto.* Itemque Grammaticus, cujus meminit Priſcianus. Ejus Inſtitutiones hodie habemus, quæ in Gram. veterum corpore Putſchii primum locum obtinent.

Chariſius, Philadelphicæ Eccleſiæ Presbyter, Symbolo fidei à Neſtorianis conſcripto ſubſcribere nolens, eorumque proin ope depoſitus, querelam defert ad Concilium Epheſinum. Vid. *Seſſ.* 6. Item, Clericus quidam Conſtantinopolitanus, ob vitam ſcandalis plenam, divinitus punitus. Niceph. *lib.* 15. *cap.* 33. Theodor. *lib.* 2.

Chariſpa, urbs Aſiæ & Bactrianæ regia, ad Oxum fluv. Vid. *Zariaſpa.*

Chariſtus. fluvius Colchorum in Euxinum influens. *Charus* Straboni, *Chariens* Plinio, *Tamaſa* hodie Nigro. V. *Chariſtus.*

Chariſtia, feſta erant apud Romanos, in quibus cognati, & conſanguinei convenire ſolebant, & invicem mutua dona dare. Hæc autem fiebant 11. Cal. Mart. Ovid. *Faſt.* 2.

Proxima cognati dixere Chariſtia Chari,
Et venit ad ſocios turba propinqua deos.

Val. Max. 2. 1. *Convivium etiam ſollenne majores inſtituerunt: idq; Chariſtia appellaverunt: cui præter cognatos & affines nemo interponebatur.*

Chariſtus, Colchorum fluv. nunc Mingreliæ, in mare Euxin. ſe exonerans, inter Æapolim ad Bor. & Phaſim ad merid. *Charien* Plin. dictus.

Charitas, opp. Gall. in Nivern. prov. cum ponte lapideo, ad Ligerim flu. & Prioratu ditiſſimo Ord. Cluniacenſis, 6. leuc. infra Nivernum in Bor.

Charitas, ordo ſacer in communione R. à Joh. de Dieu inſtitutus, ad ægrotis inſerviendum. Spond. Anno 1520. à Paulo V. confirmatus, Anno 1617. *Charitas Chriſtiana*, Ordo, ab Henrico III. Franciæ & Pol. Rege inſtitutus, in uſum militum, in bellis mutilatorum: ſed, Rege morte prævento, executione caruit. Favyn. *lib.* 3. Lemma hoc debebat eſſe, *Pour avoir fidellement ſervi.* Morer. *Charitas S. Virg.* Ordo, à Guidone, Domino Joinvillæ, inſtitutus, à Boniſ. VIII. & Clemente VI. confirmatus. Huic Pariſiis locus obtigit, ubi ædes olim Judæi cujuſdam, qui hoſtiam ſcalpello perfoderat, an. 1290. Spond.

Charites, ſeu *Gratias* quidam ex Venere & Jove genitas ſcripſerunt; alii ex Venere, & Libero. Cicero ex Erebo & nocte ortas exiſtimat. Statii Scholiaſtes, *in primum Thebaidos*, Jovis & Autonoes filias putat. Heſiodus Jovis & Eurynomes filias ſcribit. Tres ſunt, *Aglaia* (quæ & *Paſithea*) *Thalia*, *Euphroſyne.* Tot autem ideo eſſe prodiderunt, quia & benefici eſſe in alios debemus, & aliorum beneficia ſuſcipere, & iis, qui in nos fuerunt liberales, retribuere, quæ tres actiones ſunt ſeparatæ. Muſæus,

—— —— Οἱ δὲ παλαιοὶ
Τρεῖς χάριτας ψεύδονται πεφυκέναι, ὡς δὲ με Ἥρως
Ὀφθαλμὸς γελάων ἑκατὸν χαρίτεσσι τεθήλει.

Ariſtænetus *lib.* 1. *ep.* 10. Καὶ τοῖς ὄμμασι χάριτες οὐ τρεῖς καθ' Ἡσίοδον, ἀλλὰ δεκάδων ἀπεσχεδιασμένας ἄγει. Alii ideo dicunt tres Gratias eſſe, quia acceptum beneficium cum fœnore reddi debeat. Quapropter ſolebant veteres ita Gratias pingere, ut una earum adverſam faciem teneret, quaſi à nobis profecta: duæ verò nos adſpicerent, ut duplex nobis beneficium rependi debere oſtenderent. Nudæ etiam pingebantur, quia beneficia fuco debent carere, & nullo velamine obtegi: Juvenes, ne beneficii memoria ſeneſcat: Ridentes, quòd hilariter dandum ſit, Item Connexæ, quia inſolubiles eſſe Gratias decet, & unum beneficium aliud ſemper parere. Vide *Gratia.*

Charitus, Vid. *Caritus.*

Chariton, monachus Gr. Patriarcha Conſtantin. factus, Anno 1147. undecimo pòſt menſe Lucam Chryſobergum ſucceſſorem habuit.

Charitonia, hoc eſt, inquiunt, *nihil non feſtivitatis, & gratia habens venale:* ὤνιον enim *venale* ſignificat. Sed profectò hoc ineptum & putidum eſt, & à Grammaticis confictum, quibus corrupta lectio impoſuit. Ita enim ſcripſit Lucretius, ut & Giſanius edidit,

Parvula, pumilio, Chariton mia, tota merum ſal.

Ob venuſtatem puta, ac leporem. Quod non intelligentes correctores, bellum illud *Charitonia* commenti ſunt.

Charitonius, Gr. Χαριτώνιος, quâ voce, ut quidam volunt, uſus eſt Lucretius, in commendatione puellæ,

Parvula, pumilio, Charitonia tota, merum ſal. V. ſupra.

Charitum mons in Afr. unde Cinyphus oritur. Herodot.

Charixena, poetria quædam apud *Ariſtoph.*

Charlerius Johannes, communiter *Johannes Gerſon*, vel *Jarſon*, Vid. *Johannes Gerſon.*

Charma, gens Indica. Plin. 6. 20.

Charmei, op. Minæorum in Arabiâ, qui à rege Cretæ *Minoe* originem trahere exiſtimantur. Plin. 6. 28.

Charmanda, urbs trans Euphratem, juxta portas Babylonias. Stephanus.

Charmi, fil. Ruben. Gen. 46. Filius Juda. 1. Paral. 4. qui Gen. 46. dicitur Er. Præterea filius Zadi. Joſue. 7.

Charmidas, vir quidam extitit in Græciâ, qui tantæ fuit memoriæ, ut quæ quis in bibliothecis exegerit volumina, legentis modo repræſentaret. Plin. 7. 24. Idem cum Carneade, Cic. 1. *Tuſc.* Quintil. *lib.* 11. *c. de mem.*

Charmides, Dux Lacedæmonius, à Rege Spart. Alcamene in Cyprum miſſus, inſulam pacatum. Pauſan. *Lacon.* Item alius, de quo Diog. Laërt. *in vita Socratis.* Thuc. *l.* 1.

Charmides, pugil nobilis, apud Pauſan. Item *Charmides*, Maſſilienſis ſcriptor, qui Luſciniam non modò muſicæ ſtudioſam, ſed gloriam ambitioſius captantem ſcripſit.

Charmione, Cleopatræ ancilla, ſpontaneam Dominæ mortem imitata. Plut. *in Anton.*

Charmis, Maſſilienſis medicus, qui, ſpretâ Therapeuticâ conſuetâ, ſolebat balneis frigidis, etiam hyeme frigidiſſimâ, ægrotos lavare. Plin. *lib.* 29. 1.

Charmis, Sardiniæ urbs, à Carthaginenſibus condita. Stephanus.

Charmonia, Hiſp. urbs Ptol. *Carmon* Straboni dicta.

Charmotas, portus in Arabia, centum ferè ſtadiorum ambitu, ingreſſu anguſto, ac periculoſo. Strabo 16.

Charmus, Syracuſius quidam poeta, qui, teſte Athenæo, in ſingula, quæ apponerentur, verſiculos ac paroemias promebat, uti eſt illud de piſcibus:

Ἥκω λιπὼν Αἰγαῖον, ἁλμυρὸν βάθος, id eſt,
Venio linquens Ægæum ſalſam profunditatem.

Charon, Pythoclis filius, quem Strabo *lib.* 13. *hiſtoricum* appellat, atque inter illuſtres Lampſacenos reponit. Dionyſius quoque, *epiſtolâ ad Pompeium*, eum ante Herodotum ſcripſiſſe hiſtorias teſtatur. Hic, Suidâ teſte, libros 2. De Rebus Perſicis conſignavit. Eos Plut. citat, *in Themiſtocle.* Item Athenæus *lib.* 9. Idem Athen. cum ἐν τοῖς ὅροις laudat *lib.* 11. & 12. Sed præterea multa alia conſignavit, quæ ex Suidâ peti poſſunt. Ex quo etiam diſcimus floruiſſe eum circa Olymp. 75. vel juxta alios, paulò poſt Olymp. 79. Vid. Strab. *lib.* 12. Voſſ. *de Hiſt. Gr. lib.* 1. *cap.* 1.

Charon, junior (uti vocatur) vixit temp. Ptolemæi Evergetæ, ac familiaris ſui Apollonii Argonautica explicuit, non univerſa quidem, ſed quæ ab hiſtoria penderent. Docet hoc nos Apollonii Schol. *lib.* 2. Οὕτω δὲ αὐτοὺς ἱστορεῖ καὶ Χάρων, αὐτῶ Ἀπολλωνίου γνώριμος, ἐν τῷ περὶ ἱερέων τοῦ Ἀπολλωνίου. Eundem citari arbitror, cùm antè diceret: Χάρων δέ φησι, καὶ τὴν Λαμψακηνῶν χώραν πρότερον Βεβρυκίαν καλεῖσθαι. Sed minimè hinc conſequitur, ſcriptorem hunc fuiſſe Lampſacenum. Atque ut Lampſacenus eſſet, alius tamen ſit à nobili illo rerum Perſicarum ſcriptore, de quo ſupra, cùm inter eos intervallum ſit amplius quàm 50. Olympiadum. Vid. infra.

Charon, potens & dives fuit Thebis, qui domum Pelopidæ & conjuratis ad opprimendos, qui rebus Lacedæmoniorum ſtudebant, contulit & ad Platæas feliciter pugnaverat. Ad quem etiam Leuctricæ pugnæ laudem Meneclides orator invidioſè transferebat. Cæteroqui vir bonus & impavidus & in ſententiâ ſuâ perſeverans.

Charon, Carthaginenſis hiſtoricus, deſcripſit tyrannos, quotquot in Europâ, & Aſiâ fuerunt. Idem prodidit vitas illuſtrium virorum libris 4. & vitas illuſtrium fœminarum libris totidem. Suidas.

Charon. Naucratites hiſtoricus, ut idem Suidas auctor eſt, retulit Alexandrinos, & Ægyptios Sacerdotes, ac quæ ſub eorum quóque accidiſſent. Ad hæc reges, qui in unaquaque fuiſſent gente. Præterea de Naucrate, & alia quædam De Ægypto, poſteris reliquit. Lloyd. Sæpe confunditur cum Charonte Lampſaceno Jun.

Vid..

Vid. ibi; & Voſſ. *de hiſt. Lat. lib.* 13. *p.* 341. *lib.* 4. *c.* 3. *pag.* 442. *& cap.* 12. *pag.* 468.

Charon, Erebi & Noctis fil. inferorum portitor, *Porthmeus* Juvenal. —— *Tetrumque novitius horret Porthmea.* —— ——

Quem poetæ fabulantur defunctorum animas futili cymbâ per Stygiam paludem tranſvehere. Virg. *Æn.* 6.

Portitor has horrendus aquas, & flumina ſervat
Terribili ſqualore Charon, cui plurima mento
Canities inculta jacet; Stant lumina flammâ:
Sordidus ex humeris nodo dependet amictus.
Ipſe ratem conto ſubigit, velisque miniſtrat,
Et ferrugineâ ſubvectat corpora cymbâ,
Jam ſenior, ſed cruda Deo, viridisque ſenectus.

Quæ fabula inde orta Diodoro Sic. *Bibl. Hiſt. l.* 1. *cap.* 92. videtur, quòd Orpheus, obſervato, Ægyptios, certæ alicujus urbis, mortuos ſuos ſepulchris inferre ſolitos, lacum quendam trajiciendo, hoc de Charonte figmentum, quod nomen Ægyptiis *navitam* denotat, in Græciam reverſus Græcis obtruſerit. Vid. præclara hanc in rem, apud *αὐτόπτην* P. de Valle, *Itiner. tom.* 1. Per Antiphraſin ſic dictus, quaſi *Acharon*, hoc eſt, *triſtis, auſterus*, qualis à Virgilio ſupra deſcriptus. Unde Prop.

Scandenda eſt torvi publica cymba ſenis.

Sen. *in Hercul. Fur.*

Hunc ſervat amnem cultu & aſpectu horridus,
Pavidosque manes ſqualidus geſtat ſenex,
Impexa pendet barba, deformem ſinum
Nodus coercet, concavæ lucent genæ,
Pergit ipſe conto portitor longo ratem.

Idem *in Oedipo*:

Quique capaci turbida cymbâ
Flumina ſervat, durus ſenior,
Navita crudus, vix aſſiduo
Brachia conto laſſata refert.

Quin & Charon ipſe apud Eurip. *in Alceſtide*, vocat mores ſuos ἐχθροὺς γε θνητοῖς, καὶ θεοῖς στυγουμένους,

Inviſos hominibus, Diisque odioſos.

Inde à Statio 2. *Silv. trux navita.* Denique Prop. 4. 12.

Vota movent ſuperos, ubi portitor æra recepit,
Obſerat herboſos lurida porta rogos.

Hinc per convicium, homines terribili ſqualore, & pravo ac corrupto animo, *Charontes* appellantur. Apul. *in Apol.* de Æmiliano: *Igitur agnomenta ei duo indita*, Charon, *ut jam dixi ob oris & animi diritatem: & alterum, quod libentius audit, ob Deorum contemptum*, Mezentius.

Charondas, Thurius (à *Catanâ* civitate, unde originem habuit, *Cataneus* appellatus) legem tulit, Ne quis armatus in concionem veniret; Cumque poſtea ipſe rure rediens imprudens, ut erat gladio accinctus, in concionem veniret, admonitus legis, ab eo qui proximè ſedebat, eodem gladio incubuit, cùm liceret culpam diſſimulare, vel defendere. Val. Max. *lib.* 6. *cap.* 5. *ex.* 14. Meminit ejus Tullius *de legg. lib.* 3. & Diog. Laërtius, qui eum Pythagoræ diſcipulum facit, *in ejus Vita, l.* 3.

Charondas, Archon Athenis, Olymp. 110. an. 3.

Charonea, orum, locus, vel regio eſt Aſiæ ad Mæandrum flu. vicina Hierapoli, Characi, Magneliæ, & Myunti, terram habet cavernoſam, putridam, & incendiis obnoxiam: Strabo. *lib* 12. Aves exhalatione excæcat. Alter hujuſmodi locus apud Magneſiam reperitur, *Plutonia* Ciceroni dictus. Ferr.

Charonea porta, appellabatur una ex portis Athenienſis nomophylacii, per quam damnati ad ſupplicium ducebantur.

Charonea ſcrobs, locus Italiæ, Plinio 2. 93. memoratus: *Spiritus*, inquit, *lethales alibi, aut ſcrobibus emiſſi, aut ipſo loci ſitu mortiferi: alibi volucribus tantùm, ut Soracte vicino urbi tractu: alibi præter hominem cæteris animantibus, non nunquam & homini, ut in Sinueſſano agro, & Puteolano. Spiracula vocant, alii Charoneas ſcrobes, mortiferum ſpiritum exhalantes.*

Charonium, antrum inter Tralles & Niſam, ubi ægroti ſolemnibus quibuſdam ſuperſtitionibus à morbis liberari credebantur. Strabo *lib.* 12.

Charops, Æſchyli filius, princeps Athenienſium decimus quartus. Alcmæone Archonte perpetuo mortuo, placuit Athenienſibus, ut Archontes in decennium tantùm imperium obtinerent; primuſque hic Charops creatus eſt, anno primo principatûs ejus incidente in an. 2. Olymp. ſeptimæ, quo tempore Roma condita fuit. Sigonius. Vid. Euſ. *Olymp.* 6. Circa Annum Mundi 3300.

Charops, vel *Charopes*, vir Trojanus, Hippaſi fil. & Soci frater, quos ambos uno die Ulyſſes interemit. Hom. *Il.*

Charops, inter Epirotas primarius, qui T. Quinto Flaminio conſuli Romano, contra Philippum bellum gerenti favit. Plut. *in vitâ Flaminii.*

Charpote, caſtr. Meſopotamiæ, Curopal.

Charrotium, vulgò *Charroux*, opp. in Duc. Bituricenſi, inter Avaricum, & Iſſoudunum, Metell.

Charsbena, nomen viri. Eſth. 1.

Charta, Tyri urbs, ex qua, ut quidam volunt, Dido egreſſa eſt, & ab ſe conditam urbem *Chartagenem* appellavit.

Charta, apud Normannos, Angliæ dominos, ſcriptum obſignatum, quo prædiorum ceſſiones, contractus, conventiones, & hujuſmodi rata fiunt, denotavit. Romanis *Symbolum, Tabula.* Inferioribus, *Epiſtola, Teſtamentum, Chirographum*, &c. Anglis hodie *Factum*. Inter Saxones vix reperta hæc vox *Charta*, nec ſigillis firma, ſedè ſubſignatis crucibus. Magna *Charta*, ſacrum illud diploma, anno 9. Henrici III. quo regni Angliæ libertates (multo ſanguine & bello funeſtiſſimo partæ) confirmantur. V. Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archaeol.*

Chartaia, urbs Hyrcaniæ, Orientem verſus. Laonic.

Chartani, Marmaricæ nomi gens. Ptol.

Chartesa, vel *Carthæa* op. inſ. Ceæ. Plin.

Charterius Alanus, Secretarius Caroli VI. & VII. magni nominis, ſcripſit plurima, quorum Catalogum Verderius, *in Bibl. pag.* 17. recenſet: quædam Du Chenius edidit. In ſuo *Somnio Viridario* auctoritatem Papæ non parum dejecit. Revius *in Hiſt. Pontif.* Lætus. Hunc cùm Margarita Scotica, Delphini, poſtmodum Lud. XI. uxor, in cubiculo quodam regiæ aulæ, dormientem deprehendiſſet, illac tranſiens, oſculum ei poſuit: quæſita reſpondit, non Virum ſe, hominem admodum deformem, ſed facundum ejus os oſculo dignatam eſſe. Ægidius Corrozetus.

Charterius Guil. Epiſc. Pariſienſis, Anno 1448. Tempore *Ligæ Boni publici*, Principum animos ad obſequium reducturus, colloquium cum Duce Bituricenſi habuit, hinc Regis offenſa. Obiit Anno 1472. non ſine ſuſpicione inſidiarum. P. Æmylius, *in Lud. XI. Franc Chriſt. t.* 1. *p.* 458.

Charterius Johannes, Monachus, auctor Chron. magn. S. Dionyſii, &c.

Chartophylax & *Chartularius*. Qui publicas tabulas, epiſtolas & inſtrumenta curabant, *Scriniarii*, vulgò *Regiſtratores*. Hic autem in palatio Principis miniſter fuit, ille in Eccleſia; ut perſpicuè Codinus. Confunduntur tamen ſæpiſſimè: Et Gregorius M. *Epiſt. ad Maxim. Epiſc. Salonit. Regiſtr. lib.* 7. *cap.* 129. inquit, *Caſtorio cartulario noſtro remanente.* In Eccl. Orientali *Chartophylax* Sigilli Patriarchalis (inſtar Cancellarii) cuſtos erat, ipſumque is in pectore geſtabat: Et ab Andronico jun. *Magnus Chartophylax* nominatus eſt, quod epitheton ad Succeſſores tranſiit. V. Codinum, & fuſiùs Meurſium in χαρτοφύλαξ.

Chartuitus, Ep. Hungariæ, ſcripſit vitam S. Stephani, primi Regis, opere Colmanno R. dicato: ut & alia quædam. Baronius A. C. 989. & 1013.

Charudes, Vid. *Harudes*.

Charus, Carus & *Caris*, fluv. Gall. *le Cher*, qui per Bituriges & Turones labitur, & in Ligerim ſe exonerat paulo infra Cæſarodunum. Vid. *Caris*.

Charybdis, gurges vorticoſus in freto Siculo, verſus Merid. juxta litus Tauromenitanum, Scyllæ oppoſitus, contrariis fluctuum concurſibus in miram altitudinem aſſurgens, ſtatiſque temporum vicibus obvia quæque abſorbens, iterumque evomens. Virg. *Æn.* 3.

Dextrum Scylla latus, lævum implacata Charybdis
Obſidet: atque imo barathri ter gurgite vaſtos
Sorbet in abruptum fluctus, rurſusque ſub auras
Erigit alternos, & ſidera verberat undâ.

Habuit ex Homero *Odyſſ.* 12.

Τῷ δ' ὑπὸ δῖα Χάρυβδις ἀναῤῥοιβδεῖ μέλαν ὕδωρ.
Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, τρὶς δ' ἀναῤῥοιβδεῖ.

Ovid. *Met.*

Quid quòd neſcio qui mediis concurrere in undis
Dicuntur montes, ratibusque inimica Charybdis
Nunc ſorbere fretum, nunc reddere, cinctaque ſævis
Scylla rapax canibus Siculo latrare profundo.

Idem *Ponticorum* 4.

Nec potes infeſtis conferre Charybdin Achivis,
Ter licet epotet, ter vomat illa fretum.

Heſychius, Χάρυβδις, χάσμα θαλάσσης, ἢ κρατήρ. *Charybdis* Bocharto eſt *Chor-obdan*, hoc eſt, *foramen perditionis*; nempe ut ait Seneca, *in Conſol. ad Marciam, cap.* 17. *Hiatu magno profundoque ſorbet navigia.* Hinc Iſidor. 13. 8. *Charybdis dicta, quod gurgitibus occultis naves abſorbeat.* Inde laudandus Horatius, qui meretricem rapaciſſimam, & voraciſſimam atque avariſſimam nominat *Charybdim*, *Od.* 27. *l.* 1.

—— —— *Ah miſer*
Quanta laboras in Charybdi,
Digne puer meliore flamma.

Poetæ fabulantur, Charybdim mulierem fuiſſe rapaciſſimam, à Jove, cùm Herculis boves ſurripuiſſet, fulminatam, & in voraginem hanc converſam. Cæterùm Charybdin hanc fuſiſſimè juxta ac eruditiſſimè deſcribentem vide Cluver. *Sicil. Ant. pag.* 64. *&c.* Hodie *Capo di Faro*, & *Capo Faro*, a Pharo illic excitata, juxta Pelorum prom. ex adverſo Scyllæ, prope Meſſanam, in Boream. *Charybdim* definit Etymologus Παρὰ τὸ εἰς χάος ... ἄλλοθεν .... Et præter hanc, quam diximus, aliam deſcri-

bit circa Gades. Et Strabo *lib.* 6. Charybdin vocat Syriæ locum inter Emeſſam & Apamæam, in quo Orontes abſorptus poſt XL. ſtadia rurſus emergit.

Chaſelon, Villa prægrandis, in finibus Æliæ, in tribu Benjamin. Item, pater Eldad Principis tribûs Benjamin. Num. 34. Hebraicè *Chiſlon* dicitur.

Chaſira, Armeniæ min. op. Ptol.

Chasluim, fil. Miſraim, Gen. 19. Hebr. *Chasluhim* pop. nomen, qui & Philiſtini, ſive corruptè Palæſtini. Eos Colchos eſſe, multis argumentis probantem Vide ſis Virum magnum *in Phalege, lib.* 4. *cap.* 31.

Chaſphon, Paleſtinæ op. 1. Macch. 5. Joſ. *Ant.* 12.

Chaſſuſium, vel *Chaſſus*, urbs ditionis Lemovicenſis. Metel.

Chaſuari, *Caſuarii*. Ptol. *Chatuarii* Strab. Germaniæ pop. pars Iſtævonum, *Thuringos* putat Althamerus. Cluverio, aliiſque habitarunt inter Amaſium & Viſurgim fluv. ubi nunc Diœceſis Monaſter. & Oſnabrugenſis ex parte. Erant clientes Cheruſcorum, inque eorum confin. longè à Thuringis. Baudr.

Chaſzanemica, Ponti urbs. Lib. Notit.

Chat, Mercurii Triſmegiſti fil. floruit anno ante urb. conditam 737. Euſeb.

Chateni, Arab. Fel. pop. ad ſinum Capeum.

Chatigan, Urbs Aſiæ, in India extra Gangem, metropolis in Bengala, cujus incolæ ſunt naturâ verſuti & malitioſi, unde inter nequiſſimos totius Indiæ Slavos connumerantur; mulieres laſciviâ & luxu diffluunt, quo vitio per Indiam nihil eſt familiarius Mos eſt apud eos, ut in eâdem ollâ nullo modo bis coquant, ſed quâque vice recentes uſurpent. In adulterio deprehenſis nares cultro detruncantur, fitque divortium, ſi ita velint conjuges; quæ conſtitutio ſtrictè obſervatur. Habent quæcunque vitæ neceſſaria in magna copia, & abundè habere poſſunt tam vili pretio, ut ſcribenti hæc vix fides deberi videatur. Bos integer venit plerunque uno Laryn, quod in noſtra moneta quatuor batzios facit: ſic & oves, gallinæ, &c. ſuo quæque pretio proſtant viliſſimo. Ibi oriza in tanta eſt copia, ut unum Candel, quod tantundem capit, quantum apud nos 14 medimni, vendatur in Bengala dimidio Joachimico. Saccharum & alia aromata ſuum habent pretium admodum tolerabile. Creſcunt in Bengala Rhinocerotes, quorum cornu, dentes, caro, ſanguis, ungula, & cæteræ partes, toto genere reſiſtunt venenis, qua de cauſa maximo in pretio ſunt apud Indos. Eſt in Imperio magni Mogolis, ad Coſminum fluvium.

Chatracharta, Bactrianæ, & Aſſyriæ urbs. Ptol.

Chatræ, Indiæ intra Gangem pop. Ptol.

Chatramitis, regio juxta mare rubrum, Strabo *lib.* 15. Χατραμῖτις Dionyſio dicitur. Incolæ Artemidoro *Atramotita*. *Chatramotita* Stephano. *Chatramota* Uranio. *Chatrimmita* & *Chatrimmotita* Ptolemæo. Nec ab his diverſi *Atramita*, vel *Adramita*, quamvis diſtinguunt Uranius, Plinius ac Ptolemæus. *Chatramitis* autem Hebraicè eſt *Hatzarmaveth*, ſive *Hadramauth*, & eſt Arabiæ regio myrrhifera, & thurifera apud Ptol. à Climace monte pertingens uſque ad Sachalitas. Porro Hebræis ad verbum ſonat *atrium mortis*, ut & Arabibus *regionem mortis*. Rationem nominis innuit Arrianus, *in Periplo maris Erythræi, his verbis*: Μεταχειρίζεται δὲ ὁ λίβανος ὑπὸ δούλων βασιλικῶν, καὶ τῶν ἐπὶ τιμωρίᾳ πεμπομένων. Ἐπίνοσοι δὲ δεινῶς οἱ τόποι, καὶ τοῖς μὲν παραπλέουσι λοιμικοὶ, τοῖς δὲ ἐργαζομένοις πάντοτε θανατώδεις. Hæc Bochartus, qui & aliam Etymologiam profert de ſerpentibus ibidem letiferis, quem, ſis, conſule *Phaleg. p.* 116.

Chattenia, regio Gerrhæorum, aſpera alioqui, ſed vicis, & turribus inſtructa, prope mare Rubrum; Cives *Chatteni*.

Chatti, vide *Cati*.

Chattuarii, Germ. pop. Strabo.

Chaubi, Germ. pop. ad Oceanum ſpectantes. Strabo. 7. Apud Tacit. legitur *Aviones*, in Germ. *c.* 40. Fortè rectius *Chavones*, ſeu *Chabones*. Illuſtravere hos pop. poſtea Maximini & Diocletiani victoriæ, Mamertinus *Genethliaco*. Apud eund. aliâ oratione legitur, *Itidem heic gens Chabonum Erulorumq; deleta.* Vulgò *Caviones*.

Chauci, Plinio, & Tacito, *Cauchi*, vel *Cauci*, Ptolemæo, & Straboni, Germ. pop. In majores & minores dividuntur. Minores ſunt *Friſii Groningenſes*, Majores *Luneburgenſes*, & *Bremenſes*, ad Hamburgum uſque. Hos *Chaycos* poeticè appellavit Claudianus, *de laudibus Stiliconis, eo verſu*:

Ut jam trans fluvium non indignante Chayco. Vid. *Cauchi & Cayci*.

Chaula, vicus Ægypti. Strabo. *l.* 16.

Chaum, Argiæ mons. Pauſan. Et caſtellum in Tauricâ Cherſoneſo. Strabo.

Chaunaria, extrema Libyæ interioris urbs. Ptol. *Cabodenon* Caſtaldo. Promuntorium etiam ad mare Atlanticum, *Capo di Non* Maffæo, & Marranæ.

Chaundulerus, vel *Candelarius Johannes*, Anglus, aliquot operum hiſtoricorum auctor, ſeculo 15. Vid. Voſſ. *de hiſt. Lat. l.* 3. *c.* 9. *pag.* 633. 634.

Chauni, pop. Theſprotiæ. Steph.

Chavon, Mediæ regio, pop. *Chavones*, Steph.

Chaurana, Scythiæ extra Imaum urbs. Ptol.

Chaurina, Aſiæ urbs. Ptol.

Chaxumnum, Urbs Abyſſiniæ, in regno *Tigre* inter Inſ. Meroën & mare Erythræum; eſtque ex præcipuis totius tractus. A' multis creditur Auxuma antiquorum. Vid. Iſaac. Voſſium.

Chazaria, cum Media, recuperata à Baſilio Imp. an. 1015. pulſis Saracenis. Zonar. *tom.* 3.

Chazbi, ubi geminos Judæ filios Thamar edidit: oſtendebatur autem tempore Hieron. locus deſertus juxta Odollam in finibus Eleutheropoleos, in tribu Juda. Hier. *in loc. hebr.*

Chazene, Satrapia juxta Euphratem Meſopotamiæ, Stephanus ex Ariani *Parthicôn lib.* 13.

Chazinzarii, hæretici Armeniæ, Staurolatræ, nam *Chazus* crucem notat. Neſtorii ſectatores, annuo jejunio mortem Artziburtzi canis, quo Sergius uſus erat, ad ipſis adventum ſuum ſignificandum, venerabantur. Nicephor. *lib.* 18. *c.* 54. Gautier *in Chron.* 7. *ſeculi.*

Chebbon, civitas in tribu Judâ. Joſ. 15. Hebr. *Cabbon*.

Chebron Pharao, poſt Amoſum Pharaonem, circa *A. M.* 2337. ſecundùm Euſeb. *Chron.* aliter paulo juxta Calviſ. *Chron. pag.* 176. 179. Ægypti rex; regnavit annis 23.

Chela, locus inter Apolloniam inſulam, & Sangarium fluv. Arrianus. Eſt & locus circa Byzantium. *Scalas* teſte Pet. Gyllio. Item duo Africæ circa Carthaginem promuntoria.

Cheleab, ſecundus fil. David de Abigail uxore Nabal Carmelitæ. 2. Reg. 3. Hebr. *Chileab*.

Cheleb, id eſt, *caniſtrum*, vel *caninus*, nomen viri, 1. Paral. 27.

Cheles, ſeu *Cherles*, Satrapes Seleuci, per Perſiam, ut apparet ex Polyæni *lib.* 7.

Cheliau, nomen viri. 1. Eſdr. 10.

Chelidoni, pop. Illyriæ. Steph.

Chelidonia, Favonius ventus vocatur à die 6. ante Idus Febr. uſque ad 7. Calend. Martias, eo quòd his diebus hirundines primùm conſpici incipiant. Plin. 2. 47.

Chelidonia, inſulæ parvæ contra Tauri promuntorium peſtiferæ navigantibus, duæ ſunt, quarum una *Corydela*, altera *Menalippea* dicitur. Steph. Dionyſius trium meminit *verſ.* 506.

Τὴν δὲ μετ' ἀντολίην δὲ Χελιδονίαι καλέονται
Τρεῖς νῆσοι, μεγάλης Παταρηΐδος ἔνδοθεν ἄκρης.

Ptolemæus Χελιδονίας σκοπέλους, Stephanus Χελιδονίας νήσους vocat, Strabo Χελιδονίας, quaſi dicas *Hirundinarias*. Herodianus Grammaticus Χελιδονιὰς ἀξυνίους vocat, quæ vox *nidos hirundinum* notat. A Scopulis igitur ſic appellantur hæ inſulæ, quibus ſe condunt per hyemem hirundines, aut quibus in æſtate nidos conficiunt. Ad hoc facit Ovidii hoc diſtichon:

Cùm glaciantur aquæ, ſcopulis ſe condit hirundo,
Verberat & gelidos garrula voce lacus.

De his Mela 1. 7. *Quæ contra Tauri promuntorium importunè navigantibus objacent, Chelidoniæ nominantur.* Vide, ſis, Euſt. *ad Dionyſ. locum*, & Strab. *lib.* 14. Sunt in mari Pamphylio Baudrando, prope Sacrum prom. partem Tauri, in fine ſinus Attalici, in ora Libyæ exterioris, verſus Crambuſam Inſ.

Chelidonium promuntorium Tauri montis, in mare Pamphylium prominens. Plin. 5. 27. Aliis *Sacrum* dicitur.

Chelidonius, Ep. Veſontionis, quòd viduam duxiſſet, contra Canones; à S. Hilario depoſitus. Romam venit, apud Leonem M. conqueſturus, reſtitutusque eſt. Leo *ep.* 89. Baron. Anno Chriſti 445.

Chelion, vel *Chilion*, hoc eſt, *conſummatus*, vel *perfectus*, aut *totus columbinus*, filius Elimelech. Ruth. 1.

Chelippus, mons in Chio inſulâ. Germ. Cæſar *in Arateis*.

Chelma, Urbs Ruſſiæ nigræ, caput Palatinatus cognom. parvi circuitus, cum arce lignea. Miſerè non pridem à Moſchis Tartariſque vaſtata. 10. leuc. à Lublino, 12. à Belſa in Bor. 24. verò à Premislia.

Chelman, nomen urbis. Ezech. 27.

Chelmon, nomen loci inter Belma, & Bethuliam. Judith. 7.

Chelonates, ſive *Chelonites*, Ptol. & Pauſ. *Caſtel Torneſe* teſte Sophiano, promunt. cum op. Peloponneſi in orâ occiduâ Elidis, inter oſtia Alphei & Penei flum. contra Cephalenem inſ. Baudrando contra Zacynthum Inſ. inde 15. mill. diſtantem, & 25. à Cephalenia. Eſt & ſinus Ptolemæo inter promunt. prædictum, & Ichthym promunt. ſequens ad auſtrum *Golfo di caſtel Torneſe.*

Chelone, promuntorium Coi. Pauſ.

Chelonides, paludes Libyæ interioris. Ptol.

Chelonis, fil. Leonidæ, Regis Spartani, uxor Cleombroti. Patrem à marito pulſum, hoc deſerto ſecuta eſt, mox mariti à Patre deturbati comes. Plut. *in Agide & Cleomene.*

Chelonites, inſula in Rubro mari. Steph. Item promunt. Elidis. Ptol.

Chelonophagi, pop. ſunt in Carmaniæ angulo, non aliâ quàm teſtudinum carne veſcentes, earumque teſtis caſas ſuas tegentes. Vide Plin. 6. 25. Et Strab. *l.* 16.

Chelydonius, mons Arcadiæ, Cyllenio monti contiguus. Pauſ.

Chelydoreus, Bœotiæ mons. Pauſan.

Chelyſis,

Chelytis, Dianæ cognomen. Clemens *in Protreptico*, καὶ Χελύτι-δα ἱλάσκεται Σπαρτιᾶται σέβοντες, ἀπὸ τὸ βάτειον, χελύτιον καλοῦσι. Tu-ſtre verò, etiam Χελύτιον dici, quanquam nullâ Spartanorum mentione, auctor quoque Heſychius. Χελδοτεται, βόας, lege βοάς.

Chembes, ad Pyramidem novam exſtruendam convocavit 360000. hominum & Pyramidem tamen illam viginti demum annis perfecit.

Chemmiſia, urbs Miſniæ.

Chemnicium, opp. Germ. in Miſnia, ad amnem cognom. *Kemnitz*, in ditione Elect. Saxoniæ, 6. leuc. Germ. a Miſna in Auſtr. 5 ab Altenburgo in Ortum. Arcem habet dictam *Auguſtoburgum*. Hic Ferdinandus III. Imp. à Banirio Suecici exercitûs duce, magnâ clade affectus eſt, triginta ſignis equeſtrium, 20. pedeſtrium copiarum, omnibus præterea impedimentis captis. A. 1638.

Chemnis, Ægypti Inſula. De quâ Pomponius 1. 9. ubi de Ægypto: *Alia queq; in his terris mira ſunt. In quodam lacu Chemnis inſula lucos ſylvasq; & Apollinis grande ſuſtinens templum, natat, & quocunq; venti agunt, pellitur.* Sed ibi *Chemmis*, legendum monet doctiſſ. Iſ. Voſſius. Ita quoque inſulam iſtam appellat Herodotus *lib.* 2. ubi, magnam ibi eſſe palmarum aliarumque vim arborum, partim fructiferarum, partim umbriferarum ſaltem memorat. Hecatæus eam *Chembin* vocat, in loco Stephani ita legendo, Ἐν Βουτοῖ περὶ τὸ ἱερὸν τῆς Λητοῦς ἐστὶ νῆσος Χέμβις ὄνομα ἱρὴ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἔστι δ' ἡ νῆσος μεταρσίη, καὶ περιπλεῖ ἐπὶ τοῦ ὕδατος καὶ κινέεται. Ὁ ποιητὴς χημμίτης, καὶ Χέμμιος. Alia eſt *Chemmis*, quæ in nomo Thebaico ſita erat, quamque Πανὸς πόλιν interpretatur Diodorus Siculus, ubi templum Perſei, quem incolæ modò è terra prodeuntem, modò è fano exeuntem ſe videre perſuaſi ſunt. Meminerunt hujus tum alii, tum ipſe quoque Herodotus. Plut. *in lib. de Iſide & Oſir.* perperam Χέννιν vocat. Stephanus ex authoritate Herodoti, & hanc quoque inſulam eſſe inquit: Ἔστι καὶ Χέμμις πόλις μεγάλη νομοῦ τοῦ Θηβαϊκοῦ, ἐγγὺς τῆς Νέας πόλεως. φησὶ δ' ὁ αὐτὸς, καὶ ναὸν ἀνακείμενον ἐν αὐτῇ. Sed nuſquam hoc Herodotus prodit. Itaque apud Stephanum legendum ἐν Βουτοῖ, non ἐν αὐτῇ.

Chemnitius Martinus, Germanus, patriâ Britzenſis, in Veteri Marchia, Superintendens Brunſuicenſis. Hic aſſiduo labore in ſtudio Theologico tantum profecit, ut, poſt Philippi præceptoris obitum, Theologorum Aug. Confeſſ. facilè princeps haberetur. Ejus *Harmonia Evang.* inchoata, & a Polycarpo Lyſero continuata, prodiit in fol. Franc. 1622. & Genev. 1628. quarto, variis vicibus. Vide Joh. Gerardum. De ea ſic Waltherus *in off. Bibl. Ex Lutheranis ſatis commendari nequit* Harmonia à Chemnitio, *ad ſtuporem uſq; dexterrime cœpta*, à Polyc. Lyſero *fideliter continuata*, à Gerardo *dexteritate ac fidelitate pari conſummata*; *ex Pontificiis* Janſenius, *ex Reformatis* Calvinus. Riveto cit. apud Leigh: dicitur *Vir eximius, atq; acerrimus Pontificiarum partium oppugnator.* Obiit an. Chr. 1586. æt. 64. Melch. Adami *in vitis Theol. Germ.* & Regenvolſcius: Brunopoli in Saxonia, Verheiden.

Chemosh, Moabitarum numen. Jer. 48. 7. Χαμὼς 70. interpretes vocant; & nomine tantummodo à Phegorio Deo hunc diſtare ſentit D. Hieronymus. Philo Judæus, *Allegor.* 2. Χαμὼς ἑρμηνεύεται ὡς ψηλάφησις, quod cæcorum ferè proprium. Sane משׁ *meſch* eſt *contrectavit*, ſeu *palpavit*, & elementum *Caph* ſervile, *ut* interpretatur.

Chena, Laconicæ urbs, Myſonis patria. Steph. Χῆνα, πόλις Λακωνικῆς, ὁ πολίτης Χηνεύς. Vicum appellat Diodorus. Sic in Excerptis, Μύσων τις ἦν Μαλιεὺς ὃς ᾤκει ἐν κώμῃ Χηνὶ καλουμένῃ. Ariſtoxenus apud Laërtium *in Myſone*, μηδὲ πόλεως, ἀλλὰ κώμης, καὶ ταύτης ἀφανοῦς. Χὴν dicitur in Pythiæ oraculo. Αἱ Χηναὶ Max. Tyrio, & Pauſaniæ, cujus *in Phocicis* hæc ſunt verba: Κώμη δὲ ἐν τῇ Οἴτῃ τῷ ὄρει ᾠκεῖτο αἱ Χῆναι. Vide Doct. Menagium *ad Laertium pag.* 38. 39.

Chemeres, Ægypti rex. regnavit an. 16.

Chemius, mons circa mare, apud Macrones populos, haud procul à Colchide regione, uti deſcribit Diod. *lib.* 14.

Chenne, i. e. *baſis*, *rectitudo*, vel *præparatio*, urbs Ezech. 27.

Chenno, fluv. Regni Mogor. Natal. Metel.

Chenoboſcia, *Chenoboſcium* Anton. urbs Ægypti è regione Dioſpolis, quaſi ab *anſerum paſcuis* dicta, a Copto 40. m. p. in Bor. diſtans.

Cheops, Ægypti rex. Herod. *lib.* 2. vide *Cheoſpes*.

Cheoſpes, poſt Rhampſinetum, Ægypti rex, qui fanis clauſis ſacrificiisque prohibitis, ſibi ſoli gente laborare juſſâ, celeberrimam illam Pyramidem ſtruxit, in quâ tam multa hominum millia, opus tot annis fecerunt, ut pro apio, cæpâ, allio, expenſa fuerint mille & ſexaginta talenta. Vide Herodot. *lib.* 2. An hic Chemmis vel Chammos Diodori *l.* 2? Regn. an. 50.

Chephrem, frater hujus, ei ſucceſſit, regnans an. 56. Pyramide ſubſtructâ fratris imitator. Sed uterque ſubditis adeò evaſit inviſus, ut ne nomina quidem eorum audire ſuſtinerent, dictitantes, Pyramides has à paſtore Philitione conditas, qui ibi locorum gregem paſcebat, Herodot. Diodoro *Chephres* dicitur, aliis *Chabryes*, qui eum volunt filium non fratrem prioris fuiſſe. *l.* 1.

Chephira, in tribu Benjamin. Hier. *in L.H.*

Cheppſtowum, opp. Angliæ, in Wallia, & in Comit. Monumethenſi, prope oſtia Vagæ, & æſtuarium Sabrinæ, 8. mill. Angl. à Monumetia in Auſtr. Vide *Strigulia*.

Chepta, Aſiæ fluv. inter Orthoſpanam Drangianæ reg. urbem, & Peucolaitem. Plin.

Chereades, plur. numero, ſecundùm Hecatæum, Moſynœcorum urbs.

Cherebertus, filius Clotarii I. Galliarum Regis, patri ſucceſſit: A. 565. primus Regum Francorum Latinè ſcivit: rejectâ uxore Ingobergâ, cùm Merofledæ ancillæ aſſueviſſet, paulo pòſt unà cum pellice obiit, uti refert inſignis auctor Papirius Maſſonius *in Clotario*.

Cherebertus, vide *Charibertus*.

Cheremocrates, inſignis quidam artifex fuit, cujus opus Epheſiæ Dianæ templum fuiſſe perhibetur. Strabo *lib.* 14. Idem Alexandro pollicebatur, ſeſe montem Atho in ejus formam fabricaturum, ut tanquam ex gutto quodam aqua in phialam effunderetur. Strabo, *ubi ſupra*.

Chernos, caſtellum in Aſia min. circa Iſauriam. Suidas.

Cherias, Athletes quidam, quem Hercules condylo interfecit.

Cherias, medicus Athenienſis, qui apud Plin. teſtis eſt, radicem cardui ex aquâ decoctâ potatoribus ſitim facere, ſtomachum corroborare, & vulvis aliquid conferre.

Cherilus, vide *Chærilus*.

Cheriſophus, octingentis Lacedæmoniis præpoſitus, tempore belli Cyri, contra Artaxerxem. Cui, Cyro victo & plerisque ducibus, in itinere, perfidè à Tiſſapherne comprehenſis, ſummam imperii milites tribuere.

Cherium, *Cheeri* Gallis *Quiers*, opp. Pedemontii, hiſce ultimis bellis notum. 6 milliar. à Taurino in Ortum; Fuit olim urbs potens, ampla & ſui juris.

Chermula, Palæſtinæ urbs. Lib. Notit.

Cherogipſis, Thraciæ fluv. circa Cherroneſum. Niceph.

Cherophon, Tragicus Athen. ſub Phillippo Macedone. Philoſtr. *in vitis Sophiſt.* Athenæus.

Cherraida, portus circa Teium Joniæ urbem Septentrioni obverſus. Strabo *lib.* 14.

Cherres, Ægypti rex. regnavit an. 15.

Cherroneſus, vel *Cherſoneſus*, oppid. Ilercaonum in Hiſpan. Tarrac. in orâ orientali regni Valentiæ, in Catalauniæ confinio, arx *Peniſcla*, vel *Peniſcola* hodie, Latine etiam Peninſula dicta. In colle, prope Tenebrium promuntorium, ubi aliàs latibulum Petri à Luna, dicti Benedicti 13. Locus eſt munitus, 8. leuc. à Dertuſa, & 13. à Valentia in Bor. Baudr. Secunda urbs Tauricæ, inter Parthenium, & Criumetopum. Ptol. *Cherſo*, & *Kerſoy* Nigro, & aliis. Ad oſtia ſinus Carcinitis. Nunc *Topeſorkan*, Sanſon. 50. m. p. à promunt. *Fronte Arietis*, in Bor. 70. à Carcine urbe in Auſtr. prope Parthenium prom. aliàs Heraclea, Baudr. Tertia, urbs Cretæ litoralis, hodiè *Chirroniſo*. Nunc *Spinalonga*, arx probe munita, cum portu capaciſſimo, inter Matium & Cytæum. Baudr. Quarta, *Cherſoneſus magna*, urbs Marmaricæ, in ora littorali apud Cyrenaicæ fines. *Raxiltin*, teſte Marmolio. Nunc vicus tantùm *Raſitin* & *Raſaotin*, cum promunt. cognom. in orâ maris Libyci, vix 4. dier. itinere à Cyrene in Ortum. Baudr. Quinta, *Cherſoneſus parva*, urbs Ægypti maritima Alexandriæ finitima, quæ *Boſire* Jo. Leoni nominatur; ſed hæc potius Buſiris veteribus eſſe videtur: utcunque ſit, Cherſoneſus parva ab Alexandriâ in Occid. recedit Marmaricam verſus. Sexta, Syriæ civitas quæ aliàs *Apamea*. Vide Steph.

Cherroneſus, vel *Cherſoneſus*, promuntorium Siciliæ geminum, unum inter Catanam, & Syracuſas, ubi nunc Auguſta oppidum, teſte Fazello circa Megaram. Alterum apud Mylen opp. *Capo di Milazzo* hodie dictum.

Cherroneſus, vel *Cherſoneſus*, Terra eſt in inſulæ modum mari cincta, uno tantùm, eoque anguſto ſpacio continenti adjuncta; Latini peninſulam vocant. Quinque autem inſigniores memorantur *Cherroneſi*, quarum celeberrima Achajæ adhærens, *Peloponneſia* dicitur. Secunda quæ à vicina continente *Thracica* dicitur; hodie *Brachium S. Georgii*, cujus Iſthmus ab Occaſu Melane ſinu, ab ortu Propontide alluitur. Pars eſt Thraciæ, juxta Helleſpontum, à Meridie in Bor. extenſa, ubi aliàs Cruſæi & Scæi pop. & urbes Seſtus, Elæus, Callipolis, Cardia, Ciſſa, & Chrythea. Suidæ *Helleſpontiaca Cherſoneſus*. Baudr. In hanc Cherſoneſum, Juſtinianus Imper. naribus præciſis, proin *Rhinotmetus* dictus, à Leontio relegatus eſt, An. 694. ſed hoc ab Abſimaro ſucceſſore ſimiliter truncato, an. 697. Juſtinianus poſt exilium decennale, an. 705. cuſtodiâ elapſus, & Trebellini, Bulgarorum Regis, auxilio reſtitutus, in Cherſoneſi incolas, quòd ſibi in exilio inſidias ſtruxiſſent, crudeliter Principibus aſſatis, 87000. puerorum ac infantum ſubmerſis deſæviit, An. 710. Hi verò claſſe ejus victâ, Philippico Bardane ad Imperium evecto, captâ urbe Juſtinianum cum Tiberio fil. trucidarunt. A. 611. P. Diac. *Long. l.* 6. Tertia Saxoniæ adhærens, à Cimbris, qui eam tenuerunt, *Cimbrica*, appellata eſt: *Jutland*, pars Daniæ regni. Vide *Cimbrica Cherſoneſus*. Quarta inter Pontum Euxinum, & Mæotidem paludem ſita, nunc *Przekop*, Pineto, à Tauris Scythiæ Europææ populis *Taurica* fuit appellata. Quod vide. Quinta, quam *Auream* cognominant,

minant, in India ſita extra Gangem, juxta ſinum, quem magnum vocat Ptolemæus, qui duas alias Cherſoneſos, in ſinu Arabico videlicet, & Perſico conſtituit. Eſt hæc Aurea Cherſ. in modum peninſ. verſus Auſtr. & Inſ. Sindæ maximè extenſa. Ubi nunc regn. Malaccæ, & pars Merid. regni Siami. Vide *Aurea Cherſoneſus.*

Cherruna, urbs Libyæ, quæ & *Cherſoneſus*. Steph.

Cherſem, Phœniciæ fluv. Ptol.

Cherſias, Orchomenius, Periandro à Chilone reconciliatus. Ejus verſus quoſdam laudat Pauſanius, *l.* 9.

Cherſidamas, vir Trojanus, quem Ulyſſes in bello interemit, teſte ſeipſo apud Ovid. *Met.* 11.

Exitioq; dedi cum Cherſidamante Thoona.

Vide *Iliad.* 11.

Cherſipho, Architectus quidam eximius, qui Dianæ Epheſiæ templum mirè extruxit, poſtea aliud fecit, majus illo. Strab. 14. Ubi tamen libri vett. habent *Ἀρχίφρων*. Sed nihil eſſe mutandum docet Plin. 36. 14. ubi de hoc templo loquens; *Operi*, ait, *præfuit Cherſiphron architectus.*

Cherſis, Africæ vicus Ptol.

Cherſius, nomen proprium viri.

Cherſo. Ponti maritima urbs ad Mæotidem paludem. Procop. Cedren.

Cherſobleptes, Thracum rex, an. U C. 410.

Cherſoneſus, ſeu *Corſunum*, urbs Tauricæ Cherſoneſi antiquiſſima, quam *Sari Germenum*, i. eſt, *flavam arcem*. Turcæ vocarunt, nam ſolum quaſi flavum ille tractus habet. Mercat.

Cherſoneſus, vide *Cherroneſus.*

Chertobalus, *Charlburg* Lazio, opp. Pannoniæ ſuper. in Auſtriâ apud Danubium, nunc pagus inter Viennam ad Occid. & Poſonium urb. Hungariæ in Ort. ad 5. leuc.

Cherub. Hebr. כרוב eſt alata imago, ſimilis juveni, dici volunt ex כ *ſicut*, & רבי *rebe*. *puer*, *adoleſcens*. Chaldaicè enim רבא *reba* eſt *creſcere*, *adoleſcere*. In Script. ſanctâ vox legitur pro *angelo*. & *ſpecie angeli*, qui, ut alatus juvenis pingitur, ad ſignificandum robur, & velocitatem in expediendis Dei juſſis. Plur. num. *Cherubim* dicuntur. De quibus Joh. Druſius *Commentar. ad difficiliora loca Exodi cap.* 44. *De Cherubin*, inquit, *quatuor opiniones ſunt. Una eſt Veterum Hebræorum, qui ſcribunt, eos formam habuiſſe puerorum, aut juvenum. quod ex etymo colligunt, argumento admodum infirmo* כרובים *Cherubim, tanquam pueri & juvenes.* Altera eſt Hiſcani, & aliorum quorundam, qui cenſent angelos fuiſſe avium formam referentes, unde eis alæ tribuantur. Tertia opinio eſt Joſephi, ſcribentis animalia fuiſſe alata, nemini mortalium unquam viſa. Origen. *lib.* 3. *cap.* 6. Quarta eſt Abenezræ, qui ſcribit, generale nomen eſſe ad omnes formas. Hi à nullo conſpiciebantur, niſi à ſolo ſacerdote, cùm intraret in Sanctum Sanctorum ſemel in anno.

Cherubinus, Ordo milit. in Suecia, aliter *Jeſus*, à Magno IV. inſtitutus, an. 1334. Ziegler. A Carolo IX. abrogatus. Favyn. *Theatro honor. & equit.*

Cheruſci, pop. Germ. magna gens, & duce Arminio inclyta. Itaque multa ejus mentio apud Tacitum, alioſque eſt, qui bella iſta, quæ Romani cum Germanis habuere, compoſuerunt. Coluere Cheruſci ab Albi ultra Viſurgin. Ad confluentes Albis, & Salæ conterminos habuere Hermunduros, inde meridiem verſus Cattos, qui Haſſi hodie ſunt, ſub Occid. ad Septentriones Foſios, qui Saxones, ſive Holſati hodiè, & Chaucos, in quibus nunc præcipuè Bremenſes cenſentur. Vide Cluver. *Germ. Antiq. lib.* 3. *cap.* 19. Claudian.

—— Ingentes Albim liquere Cheruſci.

Idem *de bello Getico*:

—— Immanſuetoſq; Cheruſcos.

Baudrando erant verſus Viſurgim fluv. & Meliboccum montem. Ubi nunc Ducatus Brunſuic. & Luneburg. Marchia antiqua, Diœceſis Halberſtadienſis & Hildesheimenſis, parſque Magdeburgenſis, cum parte Thuringiæ.

Cheſapealus ſinus, ſinus parvus Amer. Septentr. cum fluv. cognom. in Virginia reg. ubi plurimæ Anglorum coloniæ. Vulgò *Cheſapeack-bay.*

Cheſeleth-Thabor, civitas in tribu Zabulon. Joſ. 19. Hæc ejuſdem tribus terminus erat, ſita in campeſtribus ad radicem montis Tabor, in octavo lapide ſive milliario Diocæſareæ ad Orientem reſpiciens.

Cheſinus, *Cheſſinus* & *Cherſinus*, Sarmatiæ Europ. fluv. inter Aorſios & Veltas pop. Cluver. Sanſon. Nunc *Lovvat* Ruſſis, antequam lacum *Ilmen* intret, in magno Duc. Moſcoviæ. Quanquam Ortelius credat eum in ſinum Livonicum ſe exonerare, prope Narvam urbem.

Cheſion, opp. Joniæ, unde incolæ *Cheſionens*. Orus in maſ. gen. uſurpat; nec civitatem, ſed locum eſſe vult. Steph.

Cheſius, fluv. in Samo. Plin.

Cheſlon, in tribu Dan. priùs Judæ, in qua tamen tribu ponitur ab Hieronymo *in Loc.* & Bened.

Cheſſinus, Sarmatiæ Europææ fluvius. Ptol. Vide *Cheſinus.*

Cheſſon, nomen villæ in Hieroſolymorum finibus.

Cheſtochovia, opp. Poloniæ maj. *Czenſtokovv*, ad Wartam. Vide *Czenſtochovia.*

Chetaus, Ægypti locus circa Canobum. Procop.

Chetim, vide *Cethim.*

Chettaa, Marmaricæ in Africâ vicus. Ptolemæus. *Carto Caſtaldo.*

Chiaca, Armeniæ urbs. Anton. & Lib. Notit.

Chiamſia, una ex 15. provinciis regni Sinarum, verſus Auſtrum.

Chiapa, provinc. Amer. Septentr. in nova Hiſpania, inter Guaxacam & Jucataniam provincias. Gaudet Epiſc. dignitate, ſub Archiep. Mexicano. Urbs primaria eſt *Civitas regia*, *Ciudad Real.*

Chidnas, pop. juxta Pontum. Orpheus *in Argonaut.*

Chidon, id eſt, *jaculum*, vel *infortunium*, ſive *quaſi judicans*, nomen loci. 1. Paral. 13.

Chidorus, fluv. Macedoniæ. Herod. *lib.* 7. vide *Echedorus.*

Chiemium, urbec. Bavariæ ſuper. 7. leuc. Germ. à Salisburgo in Occaſ. 10. à Monachio 5. à Burchuſia. Vulgò *Chiempſee.*

Chietium, civitas Aprutii in edito colle: diruta à Pipino, Caroli M. patre fuiſſe legitur, quòd rebus Longobardicis perpetuò ſtuduiſſet, reſtaurata verò paulò pòſt, adeò Normannis ob loci amœnitatem placuit, ut præ cæteris omnibus Aprutii, ſedem hic potiſſimè collocarent.

Chii. pop. ſunt, qui cùm mero calentes Spartam veniſſent, acceſſiſſentque ad curiam Ephororum, in curulibus magiſtratuum ſellis ventris onera per ſummam fœditatem dejecerunt. Hinc natum proverb. *Chius omnia perca. cans.*

Childaſus, mons Hiberniæ.

Childebertus I. Pariſiorum princeps, anno 516. Secundogenitus Clodovei I. ex Clotilde, Regnum Pariſiorum obtinuit à Patre. Huic cum fratribus primò non optimè convenit, à Matre tamen lis ſopita, ut de Sigiſmundo & Gondemaro, Burg. Regibus, ob cædem avi vindictam ſumerent. Rumore mortis Theodorici fratris audito, Arverniam ingreſſus, mox videns falſum illum, & fratrem victorem redire, retroceſſit, ac in Alamarichum Gothorum regem, ſororis ſuæ Clotildis maritum, bellum movit, victorque victum obtruncavit, quòd Clotildem ipſam virgis & verberibus, ob cultum Orthodoxæ fidei, quotidie inceſſeret, A. 531. Sui etiam fratris Clodomiri filios pupillos & clientes ſuos ad ſe venire juſſos interfecit, ut eorum patrimonio potiretur. Mox & cum Clotario fratre, Rege Aurelianenſi, in cujus gratiam in horum necem conſenſerat, aliquid litis habuit, ob ſucceſſionem Theobaldi, fil. Theodeberti, fratris utriusque nothi. Sed rurſus uniti Saragoſſam in Hiſp. obſederunt. Inde redux obiit anno 558. regni 47. nullo filio relicto. Aimon. *lib.* 2. Volater. Greg. Tur. *lib.* 3. & 4. Procop. *l.* 1. *b Goth.*

Childebertus II. Auſtraſiæ R. fil. Sigeberti, immiſſis à Fregedonde ſicariis, in obſidione Tornaci, interfecti, ex Brunechilde, quæ illum an. æt. 5. Metis coronari curavit. An. 575. An. æt. 14. exercitum contra Longobardos duxit, iterumque ac tertiò, à Mauricio Imper. rogatus, ſed ſucceſſu parum felici. Dein in regno Aurelian. vel Burgundiæ ſucceſſit, mortuo Gontrano, prælio à Fregedonde præſente, ſtratagemate Landrici, mox victus. A Fregedonde creditur veneno ſublatus, cum uxore Faileuba, relictis Theodorico & Theodeberto filiis, quorum ille Auſtraſiæ, hic Aurelian. & Burgundiæ R. evaſit. Obiit an. 595. æt. 25. Greg. M. *lib.* 5. *ep.* 58. Greg. Tur. *lib.* 5. 6. *&c.* Aimon. *lib.* 3. P. Diac. *hiſtor. Longobard. lib* 3.

Childebertus III. cognom. *Juſtus*, fil. Theodorici I. fratri Clodovæo III. in regno Franciæ, ſucceſſit an. 695. Pipino Craſſo, Mag. Palatii, rerum ſub illo, potito. Obiit an. 711. Dagoberti II. pater. Fredegar. *l.* 101. *& ſeqq.* Aimon. *l.* 4. Dupleix *hiſt. Fr. t.* 1. Mezeray, *Abb. p.* 113. Gaguin. *l.* 1. Æmil. *l.* 1.

Childebertus, fil. Grimoaldi, qui Sigeberti Auſtraſiæ R. Major D. erat. Hic Grimoaldus, Rege mortuo, adoptatum ab eo ſe mentitus, thronum occupavit, Dagoberto Regis fil. tonſo & in monaſterium detruſo. Hinc Auſtraſiis exoſus, & pulſo Childeberto, Pariſiis à Clodovæo II. morte mulctatus eſt. Aimonius 4. 42.

Childebrandus, fil. Pipini Craſſi, frater Caroli Martelli, cujus copias ſæpe ductavit. Caput & ſtipes hodiernæ familiæ Regiæ. Pater fuit Nebelongi, cui natus Theodebertus; cui Robertus I. cui Rob. II. cui Rob. III. Galliæ R. An. 922. Hic genuit Hugonem M. qui Hugonem Capetum ſuſcepit. Vide Morerium, & authores ab illo citatos.

Childericus I. Francorum Rex, patris Merovei ſucceſſor, anno 458. propter nobilium matronarum ſtuprum in Thuringiam, Vidomaro regni curâ commiſsâ, fugit. Franci Ægidium Rom. in regem elegerunt, qui 8. an. imperavit, quem Childericus revocatus fudit, vicitque, recuperato regno, ope fidelis ſui Guiemanni. poſtmodum magnâ cum moderationis laude præfuit, Odoacro Saxone victo. Alemannis cæſis & Andegaro capto felix. Ex Baſina, quæ Baſini, apud quem latitaverat, in Thuringia, uxor, eum in Galliam reverſum ſecuta erat, pater Clodovæi I. Obiit A. 481. regni 24. Gregor. Tur. *lib.* 2. Aimon. *lib.* 1. *cap.* 7. Tilletus. Æmil. *lib.* 1.

Childericus II. Clodovei II. regis Francorum trium filiorum medius

medes, Auſtraſianis rex datus eſt, poſt fratrem Clotarium III. A. 674. Euroino, qui Theodoricum in thronum evehere niſus eſt, cum hoc in Monaſterium truſo. Æmil. Sic Francorum rex ſectus, crudelis in ſuos, nobilem Bodillonem nomine, in quodam palo alligatum fuſtibus cædi juſſit; Indignè hoc facinus ferentes Franci, conjurationem adverſus regem inierunt, quâ factâ, cum rex à venatione rediiſſet, à ſuis cum uxore prægnante eſt interfectus an. reg. ſui 12. Æmil. *lib.* 1.

Childericus III. cognom. *Idiota*, fil. frater, an agnatus Theodorici II. ultimus primæ familiæ, Gall. R. Hunc Zacharias Papa, à Pipino rogatus, poſtquam Francos ſacramento ſolviſſet, tonderi, Pipino ſurrogato, juſſit. A. 751. regni 9. uxor ejus Giſela ſimiliter in monaſter. detruſa eſt. Vide Guil. Barclaj. *de Papa poteſt. c. Bellarm.* & Joh. Barclaji *Pietatem*.

Chile, regnum Amer. merid. *Chili*, vide *Cile*.

Chiliaſta, Hæretici quidam, quos *Millenarios* Auguſtinus interpretatur: propter illud ex ſacrâ paginâ, *Una dies apud dominum, ut mille anni, & mille anni ut una dies*, Chriſtum ſuper terram mille annis regnaturum opinantur. Papias, Johann. Evangeliſtæ diſcip. auctor hujus ſententiæ creditur, cujus authoritate etiam Irenæus, Juſtinus Martyr, Tertullianus abrepti. Poſtea Nepos, Epiſc. Ægypti obſtinatè & facundè hunc errorem defendit, à Dionyſio Alex. convictus & ad Palinodiam redactus, Coracione præcipuo defenſore, aliiſque cum eo plurimis converſis: Synodo dein Romæ à Damaſo Epiſcop. inſtitutâ contra Apollinariſtas, damnatus Chiliaſmus eſt. Epiph. *hær.* 77. Philaſtr. Euſeb. *libr.* 7. *cap.* 9. Baron. *A. C.* 164. Sed hodie aliquibus in locis revivíſcit.

Chiliocomum, Mediæ tractus, prope Corduenam. Ammianus.

Chileus, Arcas, qui Lacedæmone verſatus eo tempore, quo Xerxes in Græciam deſcendit, Spartanos dehortatus eſt, ne ſe à Græcis reliquis ſepararent, ſeorſumque ſibi Iſthmum muniendo conſilium caperent. Polyæn. 5. Ab Herodoto Calliope vocatur *Chileus*.

Chilmanenſe, opp. in Africâ propriâ.

Chilmorum, urbec. Hiberniæ, in Ultonia prov. & Comitatu Cavonenſi, juxta Aquam Nigram fluv. ſub Archiep. Armachano. 8. mill. Angl. à Canovio, prope confinia Connachtiæ.

Chilo, Lacedæmonius philoſophus, unus ex ſeptem Græciæ ſapientibus. Ephorus Spart. 56. Olymp. Præ gaudio mortuus in amplexu filii Olympionicæ. Ejus tria dicta Delphis in Apollinis templo fuerunt, Plinio teſte 7.32. *Noſce te ipſum*; *Nil nimium cupias Comes æris alieni, atq; litis eſt miſeria*. Cætera ejus apophthegmata ſic expoſuit Joannes Stobæus.

Πίνων μὴ πολλὰ λάλει, ἁμαρτήσεις γδ.
Inter pocula ne multum loquere, delinques enim.

Μὴ κακολόγει τοὺς πλησίους, εἰ δὲ μὴ ἀκούσῃ, ἐφ' οἷς λυπηθήσῃ. Ne ſis maledicens in proximos, ſin minus audies, quæ tibi moleſta erunt. Ἐπὶ τὰ δεῖπνα τῶν φίλων βραδέως πορεύου, ἐπὶ ἀτυχίας ταχέως. Ad convivia amicorum tardus eas, ad calamitates autem citò.

Ἡ γλῶσσά σου μὴ προτρεχέτω τοῦ νοῦ.
Fac ne lingua tibi mentem præcurrat.
Ζημίαν αἱροῦ μᾶλλον, ἢ κέρδος αἰσχρόν,
Damnum potius elige, quam turpe lucrum.

Ἐν ὁδῷ μὴ σπεῦδε προάγειν, μηδὲ τὴν χεῖρα κινεῖν, μανικὸν γδ. In via non acceleres pergendo, neq; manum moveas, inſanientis enim indicium eſt. Tria ejus, quæ difficilia dixit eſſe, commemorat Laërtius, primum quidem *ἀπόῤῥητα σιωπῆσαι, arcana retinere*, alterum *σχολὴν εὖ διαθέσθαι, otium rectè diſponere*, tertium *ἀδικούμενον δύνασθαι φέρειν, injurias tolerare poſſe*. Nomen accepiſſe videtur *ἀπὸ τῶν χειλέων*, ut *Labiones*, & *Labieni*, apud Romanos, à labris, & labiis. Lucretius nominat *Labroſos*. Ita de Chilone Soſipater Chariſius, Feſtus, & Velius Longus. Fuit etiam *Chilo* Catonis ſervus Grammaticus.

Chiloa, opp. Amer. merid. in regno Chiles, in inſ. maris Pacifici, à quo ſinus adjacens *Archipelagus Chiloenſis*, ſeu *Chiloenſis*, ſeu *de Ancud*, à multitudine inſular. Proprios incolas habet dominos.

Chilonis, Cleadæ filia, uxor Theopompi regis, quæ quo pacto virum ab Arcadibus captum liberarit, Vide Polyæn. 8.

Chilonium, urbs Duc. Holſatiæ, *Kiel*. Duci paret, portu gaudet ſatis commodo, in maris receſſu, ad oſtia fluv. Suentini, ex Ploenenſi palude elabentis, cum emporio ſatis frequenti, arce in loco editiori, & Academiâ recèns erectâ. Ibi Duc. Holſatiæ comitia ſingulis celebrantur annis. Media inter Lubecam & Flensburgum eſt. 4. leuc. à Rensburgo in Ortum.

Chilpericus I. nonus Francorum rex, fil. minor natu Clotharii I. ex Charegonde, primò Sueſſionum R. dein poſt mortem fratris Cheriberti, totius Franciæ. Contra Sigebertum fratrem, aliquot prælis victor, ingenio & facundiâ pollens, aliqua quoque zeli, in converſione Judæorum oſtenſi, ſpecie. Cæterà Nero & Herodes ſui temporis, naturæ monſtrum, tres duxerat uxores, quarum Audoveram primam repudiavit, ac velatam in cœnobio concluſit, alteram Galſontam, Arthanagildis Viſigothi fil. noctu ſtrangulavit, ad hoc per Fredegundam concitatus, quam poſtea duxit uxorem, omnibus ſubditis ob facinora horrenda, obſcœnaſque libidines, quòd ſingulorum thoros fœdaret, ac turpiter conſpurcaret, exoſus. Hunc denique Fredegunda, ejus uxor impudica, ex venatione redeuntem ſub veſperam, in gratiam Landrici, imo ab hoc ipſo, an. 584. occidi curavit, regni, cum fratribus 23. cujus corpus in templo S. Germani de pratis, Pariſienſi ſuburbio jacet, quod unà cum Fregedondes repertum, an 1643. Ann. Franc. Greg. Tur. *l.* 5. *&* 6. Aim. *l.* 3. Fredegar. Sigeb. Venantius Fortun. &c.

Chilpericus II. in Francorum regem electus, prius Daniel Sacerdos vocatus, regnavit, poſt patrem Childericum II Clothario enim IV. mortuo, Rainfredus Major D. æmulus Caroli Martelli, illum è Monaſterio extractum in throno repoſuit, ducemque exercitui præfecit. Sed victo huic à Carolo, Clotarius oppoſitus eſt, qui paulo pòſt obiit. Ipſe Chilpericus Novioduni anno 720. regni 5. vel ſexto, obiit. Continuator Greg. Tur. *cap.* 106. 107. *& ſeqq.*

Chilum, Palæſtinæ locus. Joſue 15.

Chimara, urbs Epiri in Macedon. confin. intra montes Ceraunios, *la chimera*, vel *Chimera*, inter Aulonem ad Bor. & Corcyram ad Merid. 30. m. p. Item urbs Siciliæ. Stephanus.

Chimæra, mons Lyciæ ignivomus, in cujus cacumine leones habitant: in medio autem, ubi paſcuis abundat, capræ; in radicibus autem ſerpentes. Hinc factus fabulæ locus, Chimæram monſtrum eſſe, quòd flammas evomat, caput & pectus leonis habens, ventrem capræ, & caudam draconis. Lucretius *lib.* 5.

Qui fieri potuit, triplici cùm corpore ut una
Prima leo, poſtrema draco, media ipſa Chimæra,
Ore foras acrem efflaret de corpore flammam!

Idem *lib.* 2.

Tum flammam tetro ſpirantes ore Chimæras.

Ovid. *Met.* 9

Quoq; Chimæra jugo mediis in partibus hircum,
Pectus & ora leæ, caudam ſerpentis habebat.

Et quoniam Bellerophon Glauci fil. montem hunc habitabilem reddidit, Chimæram fingitur occidiſſe. Hæc ferè Servius in illud Virgilii *Æn.* 6.

Flammiſq; armata Chimæra.

Ignem ejus accendi aquâ, extingui verò terrâ aut fœno Cteſias tradit. Plin. 2.106. Finxerunt filiam fuiſſe Typhonis. Heſiodus ex Hydrâ natam affirmat *Theogon. Verſ.* 319.

Ἡ δὲ Χίμαιραν ἔτικτε πνέουσαν ἀμαιμάκετον πῦρ
Δεινήν τε μεγάλην τε, ποδώκεά τε κρατερήν τε,
Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί, μία μὲν χαροποῖο λέοντος,
Ἡ δὲ χιμαίρης, ἡ δ' ὄφιος κρατεροῖο δράκοντος,
Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα,
Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο

Τρισώματος appellatur ab Euripide in Jone. Et ab Horat. *lib.* 2. *Triformis*:

Vix illigatum te triformi
Pegaſus expediet Chimæra.

Idem *lib. eodem*:

Chimæra ſpiritus ignea.

Et *lib.* 4. *Cecidit tremenda*
Flamma Chimæra.

Propertius 3. 4.

Nam te nec vaſti genuerunt æquora Ponti,
Nec flammam volvens ore Chimæra fero.

Hinc *Chimæreus* adj. Virgil. *in Cul.*

Alma Chimæreo Xanthus perfuſa liquore.

Vide Bochartum *de Phœn. colon. lib.* 1. *cap.* 6. Et Cæſium *in Cœlo Aſtronomico Poet. pag.* 219.

Chimaum, opp. Belgii, cum caſtro, in Hannonia, Principatus tit. clarum, 2. leuc. à Mariæburgo, 4. à Rupe Regia verſus Arduennam ſylv. & confinia Campaniæ. Ad Album fluviol. 5. leuc. ab Avenna.

Chimarus, Argiæ regionis torrens. Pauſan.

Chimeris, pop. Aſiæ, Amazonibus proximi. Sic etiam dicuntur, quicunque occupatas frigoribus terras incolunt.

Chimerium, Phthiotidis mons in Theſſaliâ. Plin. 4. 7. Stephano autem promuntorium Theſprotiæ eſt.

Chimmam, urbs juxta Bethlehem. Jerem. 41. Item nomen viri. 2. Reg. 19. Barzillai filii. lege *Chimham*.

Chimo, Ægypti pagus ad mare Mediterr. Ptol. *Cacobario*, teſte Ortelio. Thevetus *turrim Arabum* ex ea facit. *Cynoſſema* fortè Strabonis eſt. Reſtituit hoc vici nomen Polyæno in Magâ *com.* 2. *l.* 2. Caſaubonus.

China, vide *Sina*.

Chinaphal, Maurit. Cæſarienſ. fluv. *Celefe*, & *Acafrau*, Marmolio teſte.

Chinna, Dalmatiæ urbs. Ptol.

Chino, urbs agri Turonenſis, cum caſtro, præfecto, & tribunali Regio. An *Vicus Ciſomagenſis*? de quo Greg. Tur. *lib.* 10. *c.* 31. Hic Carolus VII. aliquandiu commoratus eſt, à Johanna d'Arcia ibi ſalutatus An. 1429. Ibidem Franc. I. Brit. Dux Regi fidelitatis ſacramentum præſtitit, an. 1443. Patria Franc. Rabelæſii. Canonici Eccleſiæ colleg. S. Memmii immediatè Papæ ſubjecti ſunt. De hac urbe dicitur vulgò: *Chinon petite ville, grand renom, aſſiſe ſur pierre ancienne, au haut le bois, au pied la Vienne*. Chenius, *antiq. Urb. c.* 7. *de Turonibus*. Vide & *Chinonum*.

Chinonis caſtr. opp. Ducatus Nivernenſis. Metell.

Chinonum, oppidum lepidum Turoniæ, in Gallia, arce prædi-tum,

tum ad Vigennam fluv. Francorum regibus olim in deliciis, præſertim regi Carolo VII. fuit. Ab hoc oppido grandes initium faciunt verſus Pictones leucæ. Merula. Vide *Caino* & *Chino*.

Chintilas, aut *Cinthilas*, Rex Viſigothorum in Hiſpan. ſucceſſit fratri Siſenando, an. 636. celebravit concilium 5. Tolet. eodem anno, obiitque an. 640. Mariana *l.* 6.

Chiomara, cùm à Romanis hoſtibus capta eſſet, Galatis à Scipione cæſis, cuidam Tribuno, qui ſuæ pudicitiæ vim intulerat, caput cautè obtruncavit, quod propriis veſtibus involvens, unà cum ſuis domum remeavit, utque in viri Ortiagontis conſpectum pervenit, laxato ſinu, caput, quod geſtabat, ante illius pedes effudit. Plut. *lib. de claris mulieribus*. Sardibus à Polybio viſa.

Chion, Archon Athenis, Olymp. 103. an. 4.

Chion, vide *Theognis*.

Chione, filia Deucalionis, cujus nuptias cùm ob formæ elegantiam multi ambirent proci, tandem Pæonio Epidaurienſi nupſit. Redeunte autem Mercurio à Cyllene monte, & Phœbo Delphis ab utroque conſpecta eſt: qui ſtatim amore ejus capti, ſeparatim eam de ſtupro interpellarunt. Cumque Apollo concubitum in noctem diſtuliſſet, Mercurius moræ impatiens, caduceo eam tangens, altiſſimo ſopore oppreſſit, dormientemque vitiavit. Sub noctem deinde Apollo, acceptâ anûs formâ ad eam ingreſſus, voti ſui compos fuit. Ex utroque itaque gravida effecta, Mercurio Autolycum peperit, Apollini verò Philammona, qui carmine & lyrâ plurimum valuit. Poſtea verò, quòd Diis placuiſſet, ſuperbiâ elata, non verita eſt ſe Dianæ pulchritudine præferre: quâ injuriâ commota Dea

(Καὶ γὰρ ἐπ' ἀγλαΐῃ ζηλώσατο ἣν Ἄρτεμις.) ſagittis eam interemit. Ovid. *Met.* 11. *f.* 8. Inſulæ Chio nomen dediſſe vult Plin. 5. 31.

Chione, nobile ſcortum fuit, dictum à *candore*, χιὼν enim Græcè *nivem* ſignificat. Martial. *lib.* 5.

Digna tuo cur ſis, indignaq; nomine dicam:
Frigida es, & nigra es, non es, & es Chione.

Juvenalis,

Et dubitat altâ Chionen deducere ſellâ.

Chionides, Athenienſis, circa 70. Olymp. 8. ann. ante pugnam Marathoniam. Veteris Comœdiæ primus poëta. Suid. Voſſ. *de Poet. Gr. c.* 4. *p.* 25.

Chionitæ, gens Perſis vicina. Ammian. Marcellinus.

Chios, inſula maris Ægæi nobiliſſima, inter Samum & Leſbum eſt, quam ſic vocatam volunt de nomine Nymphæ, quæ ob inſignem candorem *Chione* nuncupabatur: olim *Æthalea*, *Æthale*, *Macris*, & *Pityuſa* dicebatur: nunc autem vulgò *Chio* vel *Scio*, Turcicè *Saches*, vel *Saquezada*, à maſtiche, Perſicè dicitur *Sechex*, diſtat ab Jonia, minoris Aſiæ regione, freto maris quod 10. mill. juxta antiquos complectitur, multis ſcopulis referto. at recentiores ſcribunt tantùm quatuor: circumnavigationem habet 124. mill. vel ut alii dicunt, 20. Eſt magis longa quam lata, longitudoque à Meridie in Septentr. porrigitur: tota montibus & collibus attumulatur, ad Occaſum præcipuè ac Septentrion. arboribus referta, multisque torrentibus irrigua. In duas autem partes diviſam eſſe à modernis comperitur, in *Superiorem*, quæ *Apanomera* Græcâ voce dicitur, ea ad Occaſum & Boream eſt, & in *Inferiorem*, *Catomorea* vocatam alteri oppoſitam. Apanomera montibus aſpera eſt, & arboribus conſita, vallibus umbroſis intermixtis, aquisque irrigatur: in hac permulti ſunt pagi ac oppida, tum in ipſis montibus, tum etiam in vallibus. In Catomorea verò colles potiùs, quàm montes ſunt, in quibus lentiſci arbores mirâ induſtriâ ac diligentiâ coluntur, è quibus laudatiſſima maſtix *gomma* colligitur, toti Europæ ſubminiſtranda, ex qua incolæ proventum circiter 20. millium aureorum percipiunt. Hodie enim ſola hæc inſula maſtichem mittit. Optimum illic vinum provenit, ſed præcipuum Arviſium, quod in Arviſio prom. aſpero ac importuoſo loco, 300. ſtadior. ſpatio naſcitur. A quo *Arviſia vina*. Lucan. 8.

Quas Aſinæ cautes, & quas Chios aſperat undas.

Hinc ſurculos translatos in Cretam inſulam ferunt. Marmor Chium laudatur à Plin. quod in Pellenio præcelſiſſimo omnium monte naſcitur. Sunt in hac inſula 36. circiter oppida: item templum Apollinis, qui inde *Chius* appellatur. *Urbs* autem *Chia* primaria eſt, quæ olim in montis vertice erat, ſed hodie juxta littus, ad montis radices translata, Orienti oppoſita eſt, Natoliam ſpectans. A Turcis & Judæis habitata, Latinis & Græcis ſuburbia incolentibus. Optimum habet portum, licèt anguſtum, majores naves anchoras in ipſo canali jaciunt, ſed portum non ingrediuntur. Navale hic olim erat 80. navium: nam Chii antiquitus claſſem habuerunt, marisque imperium ac libertatem ſibi vendicaverunt. Sunt qui quadrigeminam Chium eſſe putant, ut prima ſit Chios inſula, ſecunda Cariæ urbs, tertia in Eubœa, quarta in Cherroneſo Rhodiorum juxta Triopium. Fuit hæc inſula olim ſub Athenienſibus, Macedonibus, Romanis, Græcis. Hodie Turcæ tributaria, ei in ſingulos annos duodena ducatorum millia pendit, cùm ejus dominium ante illos tenuiſſent Mahones, primarii nobiles ex Juſtiniana familia Patricia Genuenſi, (Genuenſibus enim donata fuit ab Andronico Palæologo Imperatore, A. 1346.) à qua gubernata fuit ad annum uſque 1566. quo Solimannus, per Baſſam Piali, eam ſibi fraudulenter ſubjugavit. Ferunt in hac inſula eſſe Homeri ſepulchrum, in oppido pervetuſto, in monte D. Heliæ, ſito ad occiduam inſulæ partem, ſed alii id alio loco eſſe contendunt. Hic orti ſunt Tragicus, Theopompus Hiſt. Theocritus ſophiſta; alii dicunt Homerum hic in lucem editum, veſtigiaque ejus ſepulchri hic videri. Ab occidua inſulæ Chios parte, eſt *Pſyra* inſula exigua, quæ hodie *Pſara* vocatur. Metel. Benjamin *Hicha* inſulam hanc nominat, ut ex maſticis hiſtoriâ, quam deſcribit, colligere licet. Porro *Vinum Chium* laudat Horatius 1. *Serm. Sat.* 10.

—— At ſermo linguâ concinnus utraq;
Suavior, ut Chio nota ſi commiſta Falerni eſt.

Et *lib.* 2. *Sat.* 3.

Si poſitis intus Chii veteriſq; Falerni
Mille cadis. —— ——

Ficubus etiam nobilis olim Chios. Mart. 7. 31.

Et flavas medio vapore Chias.

Et ejuſdem *lib. epigr.* 25.

Infanti melimela dato, fatuumq; mariſcas,
Nam mihi quæ novit pungere, Chia ſapit.

Pungere dixit, propter non ingratam aciditatem, quâ vini, ſaliſque ſaporem quodammodo refert. Unde in *Xeniis epigr.* 20. ſub lemmate *Chia Ficus*,

Chia ſeni ſimilis Baccho, quem Setia mittit:
Ipſa merum ſecum portat & ipſa ſalem.

Calpurnius, *Ecl.* 2.

Mille renidenti dabimus tibi cortice Chias,
Caſtaneaſq; nuces totidem.

De *terrâ Chiâ*, quæ Samiæ inſtar candet, inque medicaminibus locum habet, Dioſcorides *l.* 5. *c.* 101. & Plin. 35. 16. De nomine Bochartus. A ſerpente (inquit) tota inſula *Chia*, vel *Chios* dicta. (de ſerpente autem iſto plura alibi; vide *Pelinnæum*) Syris חויא *Chivia* ſerpentem ſonat, cujus (v) conſonum à Græcis eſt neceſſariò omiſſum, ut in Ἰάωex יהוה *Javo* Dei nomine tetragrammato. Serpentem autem à longævitate Syri ſic vocant, quia ſenectutem quotannis exuere creditur. Hoſque Apoll. 1. 2. Καθ' ὕδασι δ' ἐνιαυτῷ τὸ γῆρας ἀφὲν ἀποδύεται. Virg. *Æneid.* 2. De ſerpente,

Nunc poſitis novus exuviis, nitidusq; juventâ.

Stat. *Theb.* 4.

—— Liber ſenio & ſquallentibus annis
Exutus, lætuſq; minax interviret herbis.

Plin. 8. 27. *Anguis hyberno ſitu membrana corpori obducta, fæniculi ſucco impedimentum illud exuit, nitidusq; vernat.* Theophyl. *in cap.* 10. *Matth.* Ὁ ὄφις στενῷ τινι ὀπῇ παρεισδυόμενος καὶ διεξελθὼν ἀποδύεται τὸ παλαιὸν δέρμα. Sed hæc obiter. Vide Bellon. *l.* 2. *obſer. c.* 8. Ortelium, *Geogr.* Miræum, *Geogr. Eccl.* &c. ut & in *Chius*.

Chiovia, urbs Poloniæ in Volhinia, ad Boryſthenem fluv. aliis *Amedica*. Pluries capta receptaque eſt hiſce temporibus. Nunc Magno Moſcoviæ Duci ſubeſt; *Kiovv*.

Chiramus, ingenioſiſſimus in auro, argento & ære laborandi artifex, à Salomone in templo extruendo adhibitus. Vide Joſeph. *l.* 8. *c.* 2.

Chirocrates, nomen architecti celebris, qui ab aliquibus *Dinocrates* dici ſolet. Plin. 34.

Chirogonia, Proſerpina. Heſychius Χειρογονία, ἡ Περσεφόνη, quaſi novè dixeris *manugeniam*; de causâ nominis ſilent quos vidi, ſed cenſeo inde eſſe, quòd Proſerpina ſive Diana, ſive Juno ſit partûs præſes, ac obſtetrix, quæ Afranio *Adſeſtrix*, aſſideat genibus parturientis, manus iis admovens, quibus parata ſit fœtum excipere, Voſſius.

Chirogylium, inſula, Plin. 5. 3.

Chiron, Centaurus Saturni, & Phillyræ, vel, ut Lactantius inquit, Peloperæ filius. Saturnus enim cùm amaret Phillyram, Oceani filiam, ejus concubitu uſus eſt: ſed interveniente Opis conjuge, confeſtim ſe vertit in equum, ne agnoſci poſſet. Phillyra autem concepit, pepetitque animal, cujus ſuperior pars hominis, inferior verò equi formam referebat. Porro cùm excreviſſet, in ſylvas abiit, ibique herbarum naturam ac potentiam edoctus, in præſtantiſſimum medicum evaſit, à quo etiam *Centaurea herba* nomen accepit, & *Chironium ulcus*, quod maximè fit in pedibus, & cruribus, ſic dictum, quòd *Chironis* operam deſideret. Poſtea à genero Nerei Peleo, & Thetide filia accerſitus, propter peritiam, probitatem, & juſtitiam, quibus cæteris longè excellebat, Achillis pædagogus conſtitutus eſt, qui ab eo inter alia maximus ci haroedus effectus eſt. Docuit præterea Æſculapium medicinam, & Herculem aſtrologiam. Poſtea cùm graviter vulneratus eſſet, Herculis ſagittâ Lernæo veneno perlitâ caſu decidente in ejus pedem, optavit mori; ſed cùm immortalis à parentibus natus eſſet, ut Ocyroes vaticinium impleretur, quo prædixerat, eum optaturum eſſe mortem, gravi vexatus morbo mori cupiens, oravit ſuperos, ut mori ſibi liceret: Quo conceſſo, ab iiſdem in cœlum translatus eſt, & in Zodiaco locatus, *Sagittarius* appellatur. De quo Cæſium vide *Cal. Aſtron. Poet. p.* 253. Theſſaliæ medicus fuit. Plin. *l.* 7. *c.* 56. Euſt. *in Il.* Natal. Com. *l.* 4. *c.* 12. Suid. Hygin. &c. A matre *Philyreius heros* dictus Ovidio, *Met. l.* 6. & *Philyrides* Virgilio. Statius *longævum Chirona* vocat, & *doctum ſenem*. Hom. de Achille *Il.* λ.

Ὃν Χείρων ἐδίδαξε δικαιότατος Κενταύρων.

Heſiodus de eodem, Theog.

— Τὸν κρατερὸν ἐτρεφε Χείρων

Φιλλυρίδης. — —

Pindaro *in Pythiis*, σώφρων dicitur, id eſt, *prudens*, vel *temperans*. Eidem *in Nem.* βαθυμήτης *profundi conſilii vir* dicitur.

Chiſiotoſagi, pop. Scythiæ. Plin. 6. 17.

Chitis, Arabiæ inſula, in quâ Troglodytæ prædones, cùm diutius fame, ac tempeſtate preſſi, herbas, radiceſque effodiſſent, eruerunt topazium gemmam, ut ex Archelai ſententiâ refert Plin. 37. 8.

Chitone, vel *Chitonia*, Diana eſt apud Epicharmum, Steph.

Chitor, prov. Indiæ cis Gangem, in imperio magni Mogolis, in montanis, cum urbe primaria cognom. quæ itinere quatridui diſtat ab Amedebato, Agram verſus. Alias regio fuit titulo clara.

Chitua, Mauritan. Cæſarienſ. gens. Ptol.

Chitus, Thraciæ pagus. Cedren.

Chius Ins. maris Ægei, Genuenſibus, circa A. C. 1571. à Selimo, Turcarum Imper. erepta, poſtquam paulo antè Cypro Venetos exuiſſet. Thuan. *lib.* 39. &c. V. quoque in voce *Chios.*

Chlamydia, inſ. inter Cycladas. Plin. 4. 12. Stephanus Delum olim Χλαμυδίαν dictam ſcribit.

Chloe, Cereris cognomen apud Pauſan. Item Familia Corinthiorum. 1. Cor. 1.

Chloreus, ſacerdos Cybeles, divinandi peritus. Æn. 11.

Forte ſacer Cybeles Chloreus, olimq; ſacerdos, &c.

Vide locum.

Chloris, florum dea, eadem cum eâ quæ à Romanis *Flora* dicta eſt: quæ cùm Zephyro nupſiſſet, à marito muneris loco impetravit, ut florum omnium haberet poteſtatem. Ovid. 5. *Faſt.*

Chloris eram, quæ Flora vocor. Corrupta Latino

Nominis eſt noſtri littera Græca ſono.

Vide quæ ſequuntur. Prop. 1. 7.

Si te non totum Chloridis herba tegit.

Fuit etiam *Chloris* quædam Amphionis, & Niobes filia, quæ Neleo nupſit, eique Neſtorem aliosque filios peperit. Hæc poſtea, ob matris ſuperbiam, quæ ſe Latonæ præferre non verebatur, unà cum fratribus & ſororibus, Apollinis, & Dianæ telis fuit interfecta. Ovid. *Metam. l.* 6.

Chlorus, fluv. Ciliciæ. Plin. 5. 27.

Chmielnicum, opp. Poloniæ, in Podolia ſuper. in paludibus, ad Hypanim fluv. *Bog.* 9. leuc. a Baro in Bor. & 14. à Barcivia etiam in Bor. Patria Martini Chmielecii, Med. Doctor. & in Academia Baſil. Profeſſoris primò Logicæ, pòſt Phyſicæ clariſſimi; demortui A. C. 1632. æt. 74. Pater is fuit filii cognom. qui apud Mulhuſinos Conſulari dignitate, ſummâ integritatis & prudentiæ laude, defunctus eſt: quo natus itidem Martinus, in eadem Rep. Medicinam cum laude facit.

Chna, Phœnice dicebatur. Gentile *Chnaus.* Steph. Vide Bochartum *Geogr. p.* 789. & 790.

Chnavis, Ægypti urbs. Ptol.

Choana, Mediæ civitas, item Parthiæ, & Bactrianæ. Ptol.

Choani, Arabiæ gens. Ptol.

Choar, decimus ſextus Sicyoniorum rex. Regnavit an. 30.

Choaraxes, limes inter Colchidem, & Armeniam. Strabo.

Choarina, regio ex omnibus, quæ ſub Parthis ſunt, Indiæ proxima, quam Craterus omnem permeavit, ſubigens eos, qui parere recuſabant, ut cum Alexandro jungerentur. Strabo *lib.* 15.

Choaſpa, Arachoſiæ urbs. Ptol.

Choaſpes, Phaſidis fluv. filius, venit quoque cum aliis Æetæ Colchorum Regi, contra Perſen, auxilio. Valer. Flac. 5. *Argonaut.*

Choaſpes, Indiæ fluv. Curtius, & Strabo.

Choaſpes, vel *Choaſpis*, Medorum fluv. ad fines Perſidis in Tigrim defluens: cujus aquæ tam ſunt ſuaves, ut finitimi reges non aliâ aquâ ad potum utantur. Tibul. *l.* 4.

Nec quâ vel Nilus, vel regia lympha Choaſpis

Profluit. — —

Item Auſonius, *in claris urbibus*, de Burdigalâ:

Hunc cuperes Rex Mede tuis conjungere caſtris,

Flumina conſumpto cùm defecere meatu,

Hujus fontis aquas peregrinas ferre per urbes,

Unum per cunctas ſolitus portare Choaſpem.

Herodotus *lib.* 1. Καὶ δὴ καὶ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ Χοάσπεω ποταμοῦ ἅμα ἄγεται τοῦ παρὰ Σοῦσα ῥέοντος, τοῦ μούνου πίνει βασιλεὺς, καὶ ἄλλου οὐδενὸς ποταμοῦ. Ideoque ea una ex omnibus aquis decocta, & in argenteos urceos, ſeu urnas condita, quacumque iter facerent, muleis quadrigis vehebatur: quod ex Herodoto tradit Athenæus *lib.* 2. Solinus, *Choaſpes ita dulcis eſt, ut Perſici reges, quamdiu intra ripas Perſidis fluit, ſolis ſibi ex eo pocula vendicarint: & cùm eundum foret peregrè, aquas ejus ſecum vectarint.* Ælianus *Var. Hiſt.* 12. 40. Τά τε ἄλλα ἐφόδια εἵπετο τῷ Ξέρξῃ πολυτελείας, καὶ ἀλαζονείας πεπληρωμένα, καὶ δὴ καὶ ὕδωρ ἠκολούθει τὸ ἐκ τοῦ Χοάσπου. Max. Tyrius *Serm.* 41. de Diogene loquens: Ἥδιον πίνει κρήνης παντοχοῦ ὡς ὁ Καμβύσης Χοάσπη μόνον. Idem *Serm.* 44. Χορηγοῦσι δὲ καὶ οἱ ποταμοὶ τοῖς βασιλεῦσιν ὕδωρ, Πακτωλὸς χρυσὸν, Νεῖλος πυρὸν, Χοάσπης ὕδωρ. Ariſtides, *in Puteum Æſculapii*: Ἐγὼ μὲν οὖν οὔτε Κύδνον, οὔτε Εὐρυμέδοντα, οὔτε Χοάσπην ὅλον βασιλεῖ ἴσμεν, &c. Clem. Alex. *lib.* 2. *Pædagog.* κάλλιστον ὕδωρ εἰς πόσιν τὸ Χοάσπειον ait. Euſtath. *in Dionyſium*, καὶ ἐν βασιλικὸν ὕδωρ τὸ Χοάσπειον. Plut. *in lib. De exilio*: Εἶτα τοὺς μὲν Περσῶν βασιλεῖς κατεγέλωμεν εἰ γε δὴ ἀληθὲς τὸ τοῦ Χοάσπου μόνον ὕδωρ πίνοντες, ἄνυδρον αὐτοῖς τὴν ἄλλην ποιοῦσιν οἰκουμένην. Plin. 31. 3. *Parthorum reges Choaſpe & Eulæo tantùm bibunt, & ea* (aquæ ſcil.) *quamvis in longinqua, comitantur illos.* Baudrando fluv. Suſianæ, qui & *Eulæus*, nunc *Tiritiri*, aliquando etiam Zeymare, Suſam Urbem, Suſianæ caput & Aſſueri regiam, rigat; dein auctus aliis fluviis, poſt longum decurſum, in Sinum Perſicum ſe exonerat, 50. leuc. Hiſp. à Balſera in Ortum.

Choaſtes, Dux Choatrarum, veneficii ſcientiâ celebris; Flacc. *l.* 6. *Argonaut.* 156.

Choatra, vide *Coatra.*

Choatras, mons Aſiæ. Plin. *Cabuſte* Caſtaldo.

Chobar, Maurit. Cæſarienſ. op. Ptol.

Chobar, vel *Chebar*, fluv. in terrâ Chaldæorum, ramus Euphratis, de quo Ptol. & Strabo, ubi Ezechiel viſionem vidit, Ezech. 1.

Chobara, Albaniæ urbs. Ptol.

Choburgum, opp. Franconiæ, excelſâ arce munitum. Vid. *Coburgum.*

Chobus, Colchidis reg. fluv. Arrian. *in Periplo.* Hic, teſte Plinio, è Caucaſo per Suanos fluit inter Characa, & Rhoam fluv. Vide Agathiam *Hiſt. lib.* 5.

Choche, vicus juxta Tigridem fluv. Steph.

Chodda, Carmaniæ urbs. Ptol.

Chodorlahomor, vel *Chedorlaomer* Rex Ælamitarum, unde Perſæ oriundi, victus ab Abrahamo A. M. 2118. Vid. Gen. 14.

Chœrades, urbs Moſynœcorum. Steph.

Chœrades, & Pharon inſulas in Alexandria Ægypti appellatas, ſciunt omnes, inquit Hermolaus *in Plin.* Sunt etiam *Chœrades*, inſulæ Italicæ: Thucydidi *lib.* 7. in mari Jonio, juxta Japygium promuntorium. Item inſulæ, ſive petræ Ponti Euxini juxta Helleſpontum, eædem cum Cyaneis, ut quidam volunt. Theocr. *Idyll.* 13.

Ἀφ' οὗ τότε Χοιράδες ἔστιν.

Theognis *verſ.* 576.

Ὥστε κυβερνήτης Χοιράδας ἐξαλέας.

Schol. Euripidis χοιράδας nominari dicit πάσας πέτρας ἐξεχούσας, καὶ περικλυζομένας θαλάσσῃ, κοιλάδας ἐχούσας.

Chœrades, nominari ab Apollonio *Baleares*, annotavit Gerbelius. Sunt & *Chœrades* ſcopuli ante Eubœam, juxta Caphareum promunt. apud quos Caſſandrâ virgine violatâ Ajacem naufragium feciſſe narrant fabulæ. *Chœrades* etiam ſunt ſcopuli ad fretum Gaditanum, teſte Strabone, qui nomen etiamnum retinere videntur, ab accolis enim *los Puercos* hodiè vocantur. Gall. *la Roche de la Truye.*

Chœrilus, hiſtoricus, patriâ Samius, juxta Heſychium Mileſium; Jaſenſis ex mente Stephani; Halicarnaſſenſis ſecundùm Suidam, natus circa 75. Olymp. Samo profugiſſe aiunt, ac παιδικὰ h. e. *in deliciis* Herodoto fuiſſe, quo ſe paulo juniorem fuiſſe arguit. Carmine victoriam deſcripſit, quam Græci de Xerxe retulerunt, atque ab Archelao Macedoniæ rege, pro quoque ejus poematis verſu, aureum retulit ſtaterem. Memoria autem fefellit Horatium, cùm ſcribit *Ep.* 1. *lib.* 2.

Gratus Alexandro regi Magno fuit ille

Chœrilus, incultis qui verſibus & malè natis

Rettulit acceptos regale numiſma Philippos.

Nec enim, qui honos ab Archelao habitus bono poetæ, is & apud Alexandrum contigit *Chœrilo* poetæ malo. Nimirum duos *Chœrilos* confudit, quos rectè Gyraldus in Poetarum hiſtoria diſtinguit. Poſteriorem etiam ſignat Horat. *in Arte,*

— Sit Chœrilus ille,

Quem bis terque bonum cum riſu miror.

Sunt qui tradunt Alexandrum hâc lege cum hoc *Chœrilo* pepigiſſe, ut pro ſingulis bonis verſibus, ſingulos acciperet Philippeos: pro ſingulis autem malis ſingulos colaphos: opere verò perfecto vix ſeptem fuiſſe inventos, qui probari poſſent. Is demum inediâ periit apud Alex. captivus. Ovid. *in Ibin*:

Incluſusq; necem caveâ patiaris, ut ille

Non profectura conditor hiſtoriæ.

At prioris *Chœrili* verſus nobili poetâ dignos eſſe, non ex fragmentis modò liquet, quæ apud Ariſtotelem *in Rhetoricis*, Strabonem *lib.* 7. Joſeph. *lib.* 1. *contra Apionem*, alioſque ſuperſunt: ſed etiam ex eo, quòd Lyſander illum in comitatu habere ſolitus fuerit, ut res à ſe geſtas celebraret, quemadmodum Plutarchus ſcribit; & imprimis quòd antiquitas ſtatuit, teſte Suidâ, ut verſus ejus cum Homericis recitarentur. Voſſius.

Chœrilus, Athenienſis Tragicus poeta, floruit Olymp. 64. ac fabulas edidit 150. vicit 13. A quibuſdam traditur *primus larvarum, ac veſtitus ſcenici fuiſſe auctor.* Teſtis Suidas. Alius, Lyſandro charus. Al. *Chœrillus.*

Choes, feſtum Athenis, in honorem Lenæi Dionyſii, i. Bacchi, Antheſterione menſe, celebrari ſolitum; dictum à χοῶν, id eſt,

congius vini hanc ob cauſam: Oreſtes ob matris cædem contulit ſe Athenas, ad Pandionem cognatum, tunc rerum potitum: & hunc deprehendit publicum convivium celebrantem Pandion dimittere Oreſtem verens, convivio verò nondum à cæde expiatum adhibere religioni ducens, ne ex cratere biberet, unicuique vocatorum *χῶν*, id eſt, congium anteponi juſſit. Vid. Cæl. Rhodig. 20.

Chærobacchi, locus Thraciæ, ad Melam fluv. *Chœrobacchi*, Curopal.

Choes, Aſiæ pop. juxta Bechiros. Steph.

Cholargos, vel *Cholargi*, vicus in Acamantide tribu, tribulis *Cholargeus*. Steph. Suid. Plut. *in Nicia*, & Schol. in Ariſtoph.

Cholbeſina, Sogdianæ op. Ptol.

Chol-hoza, pater Sellum. 2. Eſdr. 3. Lat. *omnis propheta*, vel *videns*, aut *omne pectus*.

Cholida, vicus in Leontide tribu; tribulis *Cholides*, apud Laertium *Cholaus*. Steph.

Cholimma, Armeniæ majoris urbs, Ptol.

Cholinus Petrus, *πολύγλωττος*, Patritius Tugienſis, & bonarum literarum, in Eccl. Tigurina, Profeſſor, libros Apocryphos, ex Græco Latinè, ſummâ fide, tranſtulit. Obiit Tiguri an. 1542.

Cholle, Palmyrenæ op. Ptol.

Chollides, vicus gentis Ægeidos, Athenis. Vid. Schol. *Acharn.* 391. *D.*

Cholmadara, Syriæ ad Euphratem urbs. Ptol.

Cholobetene, pars Armeniæ, cui præfectus Tigranes. Steph.

Choloe, Ponti Galatici op. in Cappadociâ. Ptol.

Cholontichos, urbs Græciæ. Steph. incola *Colotichites*.

Cholua, Armeniæ maj. urbes duæ. Ptol. Idem *Choluata* habet in eâdem regione.

Choma, Lyciæ urbs. Ptol. *Com* recentioribus tabulis.

Chomari, pop. circa Margianam, vel Bactrianam. Plin. Ptol.

Chompſo, inſ. Nili inter Æthiopiam & Ægyptum. Herod. *lib.* 2. Gentile *Chompſotes*. Steph.

Chon, Hercules Ægyptiorum linguâ vocatus, qui cum Oſiride Italiam liberavit à tyrannide, & ab hoc Chone Hercule Ægyptio Italiam antiquitus vocatam prodidit Antiochus. Steph.

Chona, Straboni *Coloſſa*, vulgò *Cona*, urbs Phrygiæ magnæ, olim terræ motibus concuſſa. Vid. *Coloſſa*.

Chone, urbs Oenotrorum. Strabo *lib.* 7. regionem appellat *Chonen*: incolæ *Chones*, & *Chonii*, ita dicti ab Hercule in Italiam adventante, quem Ægyptii *Chonem*, vocant. Sanè *Chonen* Italiam olim dictam fuiſſe innuit Heſychius, *Χώνη τὴν Ἰταλίαν, ὥς τινες κεκλῆσθαι λέγουσιν.* *Chonas* verò ab Oenotris alienos facit Geographus *lib.* 6. *Χῶνες*, inquit, *καὶ Οἰνωτροὶ τὰς τόπους ἐνέμοντο.* Ariſtot. verò *Polit.* 7. 10. eoſdem facit, *Ὤικουν δὲ οἱ Χῶνες Οἰνωτροὶ τὸ γένος.* Quin & Strabo ipſe paulò pòſt *Chonas Οἰνωτρικὸν ἔθνος* vocat.

Chonenia, frater Semei 2. Paral. 31. Ebr. *Cononiah*, id eſt, *præparatio*, aut *firmitas*, aut *rectitudo Domini*.

Chonia, Lycophroni, *Chonis* Straboni civitas eſt Calabriæ, ut vult Gabr. Barrius, quam hodie *Belcaſtro* nominant. Aliis Bellicaſtrum eſt Potelia antiquorum in Brutiis, aut ex ejus ruinis crevit. 12. mill. à Taberna in Ort. totidem ab Umbriatico, & 20. à Scyllacio.

Chonnabara, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Chonodomarius, Alemanorum rex, unus ex ſeptem illis Regibus, qui ſub Imper. Conſtantio Gallias invaſerunt, à Juliano captus, & ad Imper. miſſus, in captivitate obiit. Eutrop. *lib.* 10. Zoſimus *lib.* 3. Am. Marcel. *lib.* 16.

Chopes, opp. Arachoſiæ, ad fl. cognom. Semi- opus, V. *Cophe*.

Chora, fl. Galliæ, *la Cure*, qui ortus in pago Nivernenſi, Chotam *Cure*, Petram pertuſam *Pierrepertuis*, Viceliacum & Arciacum, Luciacumque alluit. ac 12. fere leucas emenſus, ad Crabennum in Icaunam labitur. Item nomen vici, qui appellatione cum ſuo fluvio communi & monaſterio veterrimo hodieque inſignis eſt, Hadr. Vall. *Notit. Gall.*

Choragus, Gr. *Χορηγός*. Quod honeſtiſſimum nomen habebatur apud Græcos, iiſque tribuebatur, qui ſumptus de ſuo ad ludos ſacros præbere ſolebant. Latinis *Choragus* dicitur, qui ſcenicis hiſtrionibus ornamenta agendæ fabulæ neceſſaria, vel accepta ab Ædilibus, vel de ſuâ copiâ conductus præbet. Plautus *in Perſa, Act.* 1. *Sc.* 4.

TO. *Ornatum adduce lepidè in peregrinum modum.*
SA. *Sed unde ornamenta! TO. abs Chorago ſumito.*
Dare debet: præbenda Ædiles locaverant.

Idem *Trinummo, Act.* 4. *Sc.* 2.

Ipſe ornamenta a Chorago hæc ſumpſit ſuo periculo.

Vetus poeta apud Sueton. *in Auguſto* c. 70. de cœna *δωδεκαθέῳ*,

Cùm primum iſtorum conduxit menſa Choragum.

Inde *Choragium*: ipſe apparatus, ſeu inſtrumentum ſcenicum. Plin. 36. 15. de Scauri Theatro loquens: *Sed & reliquum apparatum tantum Attalicâ veſte cæteroq; Chorageo fuit, &c.* Apul. *in Apol. Quid enim ſi Choragium Thymelicum poſſiderem, num ex eo argumentarere, etiam uti me conſueviſſe Tragœdi ſyrmate hiſtrionis, crotalove ad trieterica orgia, aut Mimi centunculo?* Elegantiſſimè autor Rhetor. *ad Herennium lib.* 4. in Charactere oſtentatoris: *Et dicit in aurem, aut ut domi lectuli ſternantur, aut ab avunculo rogetur Æthiops, qui ad balneas veniat, Aſturconi locus ante oſtium ſuum detur, aut aliquod fragile falſa Choragium gloria comparetur.* Item *Choragium* dicebatur locus, in theatro ex ipſâ re, quòd ibi Choragium ſcenicum, id eſt, veſtes, &c. quæ inſtruendæ ſcenæ inſerviebant, cuſtodiebantur. Vitruvius 4. 9. *Choragiaq; laxamentum habeant ad chorum parandum, &c.*

Choramnæ, Perſidis pop. ſylveſtres, tantâ velocitate, ut cervos comprehendant. Steph.

Choraſanum, regio Perſiæ peramplâ, verſus Tartariam extenſa, reſpondet veterum Ariæ: Et extenditur uſque ad Oxum fl. & habet urbes præcipuas Mexatum & Heratum, in regionis meditullio, ubi aliàs Aria & Paropamiſus regiones.

Choraſmi, pop. Aſiæ ad utramque Oxi flu. ripam incolentes, in Sogdianæ & Bactrianæ conf. quorum regio hodiè *Coraſſan* in tab. recent. nominatur: *Choraſmii* Plinio, *Choraſmuſii* Straboni *lib.* 11. Dionyſ. *verſ.* 746.

Τοῖς δ' ἔπι (Maſſagetis ſc.) *πρὸς βορέην Χοράσμιοι οἷς ἔπι γαῖα*
Σογδιὰς, ἧς διὰ μέσσον ἑλίσσεται ἱερὸς Ὦξος.

Choraules, Gr. *Χοραύλης*, propriè qui cum choro tibiâ concinebat: cùm in conviviis tum in ſcenâ. Quo ſenſu Petronius,

Manu puer loquaci
Ægyptius Choraules

Vide Salmaſium *ad Hiſtor. Auguſtam*. Mart. *lib.* 9.

Quod optimum eſt, quæritis, convivium?
In quod Choraules non venit.

Juv. *Sat.* 6.

Accipis uxorem, de quâ Citharœdus Echion,
Aut Glaphyrus fiet pater Ambroſiusq; Choraules.

A *Chorea*, vel *Choro* dictus, quam vocem non invenuſtè Varro ad ſtellas tranſtulit, quæ certâ lege, atque ad numerum veluti decurrunt:

Repentè noctis circiter meridiem,
Cùm pictus aer fervidis latè ignibus
Cæli Choreas aſtricas oſtenderet, &c.

Itemque Manilius *lib.* 1.

Et quinque adverſo luctantia ſidera mundo
Exercent varias, natura lege, Choreas.

Similiter & *Chorus* de iis dictus. Tibull. 2. 2.

Ludite, nam nox junget equos, currumq; ſequuntur
Matris laſcivo ſidera fulva choro.

Stat. 1. *Theb.*

——— *Riſit Chorus omnis ab alto*
Aſtrorum. ———

Chorax, decimus quintus Sicyoniorum rex, regn. an. 30.

Chorazin, Galilææ opp. nunc deſertum in ſecundo lapide à *Capharnao*. Matt. 11. & Luc. 10. Hieronymus.

Chordiraxa, Meſopotamiæ urbs. Strab.

Chorepiſcopus, qu. *τοῦ χώρου* i. ruris Epiſcopus. Reperitur ſub naſcenti Eccleſiâ, ſed incertâ origine, licèt ab exemplo 70. Diaconorum, ſecundùm Damaſum, deductâ. Ideo inſtitutus, vel potius ſubſtitutus, ut dum Epiſcopus civitatem, hic rus & villas, ut vicarius ejus, curaret. Hincmarus apud Flodoardum, *lib.* 3. *cap.* 21. Torpeſcentibus verò per civitates Epiſcopis, (dum rus olim haberent minus quæſtuoſum) res ad *Chorepiſcopos* ſic delata eſt, ut non ſolùm ritus Epiſcopales, ſed honorem etiam ad ſe pertraherent. Pertinaciam hanc cancellis circumſcripſit Ancyranum Concilium, Ann. C. 314. ſub Conſtantino Imp. *cap.* 13. arctiùs verò & potentiùs Concilium ſub eodem Nicænum, *lib.* 3. *capp.* 54. & 55. *edit. Piſana*, ubi fusè, de ipſorum electione, munere & juriſdictione, de quibus V. quoque Damaſi *Epiſt.* 6. Item Concil. Antioch. *can.* 10. & Capitular. Caroli & Ludov. locis pluribus, præſertim *lib.* 7. *Can.* 328. Munus *Chorepiſcoporum* cum nomine ſenſim antiquatum, abolevit (nec pridem) Eccleſia: ſubinductis verò in eorum vicem, qui Epiſcopo liberiùs cedunt & humiliori jure contenti ſunt, Archipresbyteris, aliàs Decanis ruralibus & Plebanis. Vid. Hen. Spelmannum *Gloſſ. Archæol.* & in voce *Corbanus*.

Chorienſis petra, Indiæ, in Paratacarum regione, Arriano. Hanc Curtius *Doterim* vocat.

Chorineus, viri nomen. Virg. *Æn.* 9.

Emathiona Liger, Chorineum ſternit Aſilas.

Fit & alterius mentio 12. *Æneid.*

Obvius ambuſtum torrem Chorinæus ab arâ
Corripit, & venienti Ebuſo, plagamq; ferenti
Occupat os flammis.———

Choroana, Parthiæ regiuncula. Ptol.

Chorocles, Pater Phrynichi hiſtrionis tragici. Schol. *in Ariſtoph. Aves*, 576.

Chorodna, Perſidis urbs. Ptol.

Chorœbus Athenienſis, qui figulinam primus invenit. Plin. 7. 6. Hic primus currendi certamine victor. Cæl. Rhod.

Chorœbus Elienſis, primæ Olympiados victor.

Chorœbus, Juvenis apud Virg. *Æn.* 2.

—— *Juveniſq; Chorœbus*
Mygdonides, illis qui ad Trojam fortè diebus
Venerat, inſano Caſſandræ incenſus amore.

Et po-

Et poſteà,

Atque hic exultans ſucceſſu, animiſq; Chorebus.

Ac paulò pòſt,

Non tulit hanc ſpeciem furiatâ mente Chorebus.

Denique,

——Primuſq; Chorebus

Peneleï dextrâ divæ armipotentis ad aram.

Chorrei, vel *Horrai*. Deut.2.dicuntur pop. gigantes, expulſi à filiis Edom ex monte Seir. Lat. *furores* aut *libertates*, ſive *foramina*.

Choromanda, pop. ſine voce, horrendi ſtridoris, hirtis corporibus, oculis glaucis, dentibus caninis. Plin.

Chorſa, Armeniæ maj. urbs, Ptol. *Chars* Ortelio. verſus fontes Euphratis, in Arſia regiunc. aliàs, nunc Turcomannia reg. ſub Turcis, in confin. Georgiæ, cum arce permunita. Quibusdam dicitur *Chiſeri*, ab urbe *Erzerum* 4. dieb. in Ortum.

Chorſeus, Palæſtinæ fluv. Ptol.

Chorſia, op. Bœotorum, Pauſan. *lib.*9. πόλις Stephano.Gentile *Chorſicus*.

Chortacana, Aſiæ urbs ab Alexandro expugnata. Diodorus *lib.*17.

Chortazo, urbs Ægypti, ſic dicta, quòd Cleopatræ exercitus annonâ deſtitutus, illic ſatiatus ſit. χορτάζω enim eſt *ſatiare*.

Charzena, Armen. maj. regio. Strabo.

Chorziani, Aſiæ pop. circa Perſidem. Procop.

Choſroes I. Perſarum R. patri Cabadi ſucceſſit, An.532. Poſt aliquem ſucceſſum, pacem ἀπέραντον cum Romanis iniit, ſed fide triennio pòſt violatâ, vaſtavit Meſopotamiam, Syriamque, combuſſit Antiochiam, idem Apameæ facturus, ni Thomæ Ep. prudentia obſtitiſſet. Quartâ vice Imperio ditiones ſubjectas ingreſſus, An. 545. Edeſſam fruſtra obſedit, Juſtiniano induciis quinque annorum caro mox venditis. Sub hujus ſucceſſore Juſtino non minus felix, eò inſolentiæ proceſſit, ut Legatos Imperatoris ſe contemtim Cappadociæ Cæſaream uſque ſequi juberet. Sed à Tiberii duce Juſtiniano aliquoties victus, & theſauris exutus, præ animi mœrore tandem obiit, an.581. regni 48. Evagr. *l.* 4. & 5. Agathias *l.* 4. Procop. *de bello Perſ. lib.*1. & 2.

Choſroes II. Perſarum rex, throno impoſitus, An.591. Hormiſdam patrem, à ſubditis in vincula conjectum, benignè fruſtra tractare conatus, tandem fuſtibus occidi juſſit. Hinc à ſubditis pulſus, cùm equo frænis temerè laxatis in aliquam urbem Romanorum delatus eſſet, à Mauritio Imp. per Narſetem, reſtitutus eſt: ſed illo mortuo, contra Phocam parricidam armis ſumtis, Palæſtinam, Phœniciam, Armeniam, Cappadociamque occupavit, toto Oriente vaſtato. Ab Heraclio, poſt Phocam occiſum, rogatus, ut pacem faceret, tributo annuo oblato, ſuperbè renuit; Hieroſolymâque occupatâ in Africam transgreſſus, Libyam Ægyptumque ſubegit, Carthagine captâ. Itaque ſecundò pacem fruſtra rogatus, victus & fugatus eſt ab Heraclio, mox à Siroe fil. cui minorem prætulerat, fame necatus, in vinculis.an.628 Evag. *l.*6. Theoph. *miſc. l.* 18. P. Diac. *lib.*4. Cedren. Chronic. Alex.&c. Literarum ſtudioſiſſimus, ad ſummam Græcæ Philoſophiæ pervenit notitiam, Græc. libris uſus à quodam in linguam Perſ. converſis. Atque adeò dicitur Ariſtotelem ipſum exactius tenuiſſe, quàm Demoſthenes Thucydidem. Platonis etiam ſcriptis animum explevit, atque excoluit. Suid. Fuit verò *Choſroes* commune cognomen Regum Perſarum, qui ab Artaxerxe duxerunt genus, ut & nonnullorum Parthorum antè, ut Caſaubonus, *ad Capitolinum Alexandrum*, obſervat. Vide Onuphrium Panvinium, quæ *Comment.* 3. *Reip. Romanæ*, de Parthico, Perſicoque imperio, eorumque regibus digeſſit.

Chozala, Mauritan. Cæſarienſ. op. Ptol.

Chrabaſa, Africæ propriæ urbs. Ptol.

Chramnus, vel *Chramnus*, fil. Clotarii I. ex Chunſena, à patre in Aquitaniam miſſus, ita impotenter ſe geſſit, ut à ſubditis coram Rege accuſaretur. Citatus, arma ſumſit, miſſiſque contra ſe Chariberto & Gontrano fratribus impoſuit, Patrem contra Saxonas periiſſe mentitus. Hinc illis recedentibus, Cabillonem cepit, & Pariſiis, Childeberto patruo, tactis Evangeliis, juravit, nullam ſibi unquam cum Patre pacem fore, quam tamen mox, Childeberto mortuo, iniit. Verùm, iterum rebellis, in Britanniam ſe ad Conoberum Principem recepit, cum quo à Patre victus, cum uxore Calta, filia Wilicheri, Ducis Aquitaniæ, & filiabus combuſtus eſt. An. 560. Sævus inprimis in Dei Miniſtros. Greg. Tur. *l.*4. Aimon. *l.*2.

Chrembſa, Vid *Cremſa*.

Chremes, Archon Athenis, Olymp. 113.an.2.

Chremes, perſona ſenilis apud Terentium, & ruſtica, à χρέμπτεσθαι, quod eſt *excreare*. Horat. *in Arte*,

Iratuſq; Chremes tumido delitigat ore.

Et Serm. 1.*Sat.*8.

Argutâ meretrice potes Davoq; Chremeta

Eludente ſenem.——

Chremetes, Libyæ fluv. maximus. Ariſtot *in Meteor.* Heſych. Χρέμετες ὄνομα ποταμοῦ. Nonnus Dionyſ. *l.*13.v.374. Ὅππῃ ῥέει Χρεμέτης, καὶ ἐν ὑγρᾷ Κινύφος ὕδωρ. Fluvius *Chremetes* Punicè dicebatur נהר חרמאת *naar Chetemat*, i.e. *fluvius Vinearum*. Confirmatur id ex Scylace, qui eos ipſos Æthiopas, qui prope Cernen degunt, nempe ad amnem quem diximus, vinum aſſerit è vineis plurimum conficere. Verba ſunt, Οἶνον δὲ ποιοῦσι πολὺν ἀπὸ ἀμπέλων. Bochart.

Chremon, Senex Comicus, Ariſtoph. *Veſp.*49.

Chremonides, Ptolomæi Navarchus, a Rhodio Agathoſtrato, circa Epheſum ad Veneris templum inopinatò, oppreſſus & victus. Polyæn. *lib.*5.

Chremylus, nomen comicum viri, ἀπὸ τοῦ χρέος debitum & αἱμύλλω τι ἀπατῶ decipio, quaſi qui præ inopiâ cogatur ſuos creditores fallere, non ſolvendo quod debet.

Chrendi, Hyrcaniæ gens. Ptol.

Chreſtodemus, ex Thebanarum rerum ſcriptoribus unus fuiſſe dicitur à Michaele Apoſtolio, *Cent.*11. *proverb.*42.

Chreſtus, Athenienſis author probatiſſimus. Columella.

Chreſtus, Byzantius ſophiſta, Herodis Attici auditor, tempore Adriani, qui vino deditus, cæteris in rebus continenter vixit, ac in primis vigilanter. Nam cùm ad Galli cantum ſæpe bibere ſolitus eſſet, non prius tamen ſomno ſe, quam ſtudio dabat. Philoſtrat.

Chreſtus, Vid. in voce *Chriſtus*.

Chretina, Luſitaniæ urbs. Ptol.

Chriſtiana, urbs Norvegiæ, al. Anſloga, poſt ejus incendium, à Chriſtiano IV. Daniæ R reparata & denominata. Juxta *Bedem* fluv. V. *Anſloga*. Vulgò *Chriſtianſtadt*.

Chriſtiani, nomen fidelibus Antiochiæ inditum, A.C.41. Act. *c.*11. cùm prius *Diſcipuli* dicerentur: unctionem denotat, cujus illos Chriſtus participes reddit. Aliàs *Fratres, Sancti, Credentes, Fideles, Nazaræi*: Ab Ethnicis, nominibus, à ſuppliciorum generibus, quibus necabantur, petitis, inſigniti; V. Tertull *Ap.c.*51. quorum calumniis denigrati, decem perſecutionibus ſolennibus exerciti, & omni pœnarum genere affecti, nihilominus perſtiterunt, *Sanguiſq; eorum ſemen Eccleſiæ fuit*. Id. quæ perpetuum Chriſti regnum eſt.

Chriſtians munitio, arx Jutiæ, à Chriſtiano IV. erecta. Ad maris Balt. æſtuarium, quod ſe inter Sleſvic. Duc. & Holſatiam ingerens, Chilonium urb. petit. 2. l. à Chilonio, *Chriſtianpreiſs*.

Chriſtianiſſimus, titulus eſt Gall. Regum, ſicuti Catholicus R. Hiſp. & Defenſor Fidei, Angliæ R. Primus *Chriſtianiſſimi* elogio condecoratus eſt Ludov. Pius, a Synodo Aquiſgrani habita. a.836. quâ de reſtauranda diſciplina Eccleſ. leges latæ ſunt, *Clericorum regula* dictæ: juſſuſque eſt ab Imperatore Saxo quidam, vir doctus, S Script. Germ. carmine transferre, quò & idiotæ eam diſcere poſſent: quod is præſtitit. Flacius *in Catal. teſt. Ver.* Platina *in Vit. Pap.* Maſſonius, *in Lud. Pio*. Carolus dein Calvus, à Joh. IX. Pontif. Rom. ad imperium promotus, *Chriſtianiſſimus* vocatus eſt, circa an. 875. qui tit. tandem coronæ implexus, & hæreditarius factus eſt ſub Lud. XI. V. Becm. *hiſt. Orb. terr. Geogr* & *Civ.c.*1. *de Hiſp. Reg.* Sed & Simonem Monfortium, ſicut a Innoc. III. tropæo C.M. Albigenſium interfectorum, ita à Sixto V. titulo *Chriſtianiſſimi* donatum eſſe, refert Iſaacus Vaake *in Rege Plat.p.*109. *ex deſcr. Vatic. Angeli Rocha*.

Chriſtianocategori, id eſt, Accuſatores Chriſtianorum, B. Virginis & Angelorum imagines adorabant. Joh. Damaſc.

Chriſtianopolis, opp. Sueciæ permunitum, in Blekingia prov. à Chriſt. IV. conditum, in limite Oſtrogotthiæ & ora maris Balthici, cum portu ſat tuto. Sub Suecis ab a.1659. 4. leuc. Dan. à Calmaria, 3. ab ora Oelandiæ Inſ. in Occaſ.

Chriſtianoſtadium, opp. Sueciæ, in Blekingia, à Chriſtiano IV. ſtructum, ex adverſo Scaniæ, cum portu capaci, prope mare Balt. 1. leuca ab opp. Aahuſio in Bor. Medium fere inter Hafniam & Chriſtianopolim.

Chriſtianus Bruthmarus, cognom. *Grammaticus*, Monachus Corbiacenſis, circa an. 840. ſcripſit commentarium, in S. Matth. & epitomen Lucæ ac Johannis. Trithem. Item Patr. Antiochiæ, hac urbe à Saracenis captâ, a.1268. martyr.

Chriſtianus Buchaus, Arch. Moguntinus, Friderico Barb. à ſecretis, plurima ſcripſit, & cum paucis, 15000. hoſtium prope Romam vicit, Nicetas. Obiit an.1183. Voſſ. *de hiſt. lat. l.*3. *c* 53. Sanmarth. *Gall. Chr. t.*1.*p.* 356.1

Chriſtianus Herlinus, Mathematicus Argentin. plurimos vett. auctorum emendavit.

Chriſtianus Maſſaus, Flander, auctor Chronici, à M. condito, uſque ad a 1540. quadrupliciſque Calendarii, Ægyptii, Hebræi, Macedonici & Romani. Obiit a. 1577. Voſſ. *de Mathem c.*41.§.4. *pag.*230.

Chriſtianus Molitor, Clagefurtenſis, Aſtrol. quædam & Prognoſtica ſcripſit. Geſner. *Bibl.l.*1. Obiit an.145.

Chriſtianus de Troyes, ſeu Trecenſis, vetus Poëta Gallus.

Chriſtianus Urſtiſius, Math. Baſil. ſcriptis editis tum Hiſtor. Patriæ enim hiſtoriam laudatiſſimam ſcripſit, tum Mathematicis inſignis. Obiit an.1586.

Chriſtianus, Vid. *Chriſtiernus*.

Chriſtiernus I. Daniæ R. poſt Chriſtoph. Bavarum. a.1448. prudentiâ, & humilitate inclytus. Ob.1481. Crantz. *h. Dan.l.*8 & *S.*11.

Chriſtiernus II. cogn. *Crudelis*, poſt Johannem patrem, Rex an.1513.

An.1513. Grœnlandiam à prædeceſſoribus amiſſam, fruſtra repetit. Succiæ regno inhians, obſidionem Stockholmiæ ſolvere coactus eſt, An.1518. Interim Stenone R. mortuo, ei ſucceſſit. Sed ſævus in præcipuos Procerum, cruento convivio adhibitos, in Daniam repulſus eſt: cùm ſævire pergeret, etiam hac excidit, Friderico Holſatiæ D. patruo ſurrogato, Anno 1523. ſeque in Belgium, cum uxore Eliſabetha, ad hujus fratrem Carolum V. recepit. Decennio pòſt, Hollandorum ope, regnum recuperaturus, captus, in vinculis an. 27. conſenuit, obiitque An. 1559. æt. 78. Joh. Magnus, *hiſt. Suec. l.24.* Chytræus Saxon. *lib.9.* & 10. *&c.*

Chriſtiernus III. Friderici I. Patris ſucceſſor An.1537. Epiſcopos pepulit, Lutheranæ religionis eximius cultor, moderatione & clementiâ illuſtris. Obiit an.1559. ante captivum ſuum Chriſtiernum II. cum quo, poſt prolixum colloquium, reconciliatus dicitur, æt. 56. Friderico II. filio, ſucceſſore relicto. Chytræus Saxon. *lib.14.15.&c.*

Chriſtiernus IV. Friderico II. patri ſucceſſit, An.1588. æt. 12. coronatus an.1596. Succis bellum intulit, an 1610. caput fœderis, a Proteſtantibus, contra Cæſarem electus, anno 1625. pacem fecit, an.1629. Denuo bello contra Suecos implicitus, an.1646. Obiit a. 1648. æt.71. regni 60. Fortitudine inclytus. Ei ſucceſſiturus Chriſtiernus V. fil. ante Patrem, in thermis quibusdam Saxoniæ fato functus eſt, ſecundogenito Friderico III. lampade traditâ: cujus filius

Chriſtiernus V. *vel* VI. hodie feliciter regnat, bello contra Suecos inclytus.

Chriſtina Francica, fil. Henrici IV. ex Maria Medicea nupſit Victori Amedeo, Sabaudiæ D. an.1619. quo viduata an.1637. ditiones, minorenni adhuc filio *Carolo Emanuele* II. temporibus difficilimis adminiſtravit; in Pedemontanarum vallium incolas, purioris religionis conſtantiſſimos cultores, ſevera. Obiit an.1663. æt.57.

Chriſtina, Sueciæ R. filia Guſtavi Adolphi, an. 1626. nata. Patri mortuo ſucceſſit, ſed a.1654. regno ceſſit; nomine communioni Romanæ dato, *Alexandra* dicta, ab Alexandro VII. Literas & Literatos amare dicitur.

Chriſtina, virgo Italica, à patre Ethnico primùm carceri incluſa, poſtea tortoribus tradita eſt, qui eam nefandis cruciatibus vexarunt, cumque nec igne cremari, nec in aquâ ſuffocari poſſet, tandem jaculis confoſſa eſt, regnante Juliano.

Chriſtina Piſana, erudita, Carolo VI. Galliæ R. dedicavit *Viam magni ſtudii*, opus ſuum: ſcripſit quoque *Theſaurum civitatis mulierum*. Verdier *Biblioth.p.* 165. Item, Duciſſa Florentina. &c.

Chriſtina, opp. novum Americ. Sept. à Suecis recens extructum, in honorem Chriſtinæ R. in nova Suecia; ad oſtia fluv. Auſtrini cum portu ſat capaci. Poſtea Suecis ereptum eſt à Batavis, hiſque iterum ab Anglis, quibus etiamnum cum toto tractu paret.

Chriſtoburgum, opp. amplum Pruſſiæ reg. in colle, ad Sirgunum amnem, prope Drauſium lacum, 3. leuc. Germ. à Mariæburgo, 4. ab Elbinga in Auſtr.

Chriſtodorus, è Copto Ægypti urbe poeta Anaſtaſii Cæſaris tempore, ſcripſit Iſaurica, libris ſex. Alia ejuſdem refert Suidas, quem vide.

Chriſtolytæ, errones, Jeſum Chriſtum ad Inferos deſcendiſſe, ibique corpore cum anima relicto, cum ſolâ divinitate inde in cœlum aſcendiſſe delirarunt. Johann. Damaſcenus, *hær.* Gautierus, *Chron. Secul. ſexti.*

Chriſtophori Inſ. una ex Antillis, ob amœnitatem, à Chr. Columbo, dicta, in 4. partes dividitur. Commercio ſaccari, tabaci, piperis, &c. inſignis. Rochefort. *hiſt. Antill. Amer. p.1.c.4.*

Chriſtophorus, fil. Romani, qui juventute & ſimplicitate Conſtantini VIII. generi ſui, abuſus, Imperium gubernabat, Auguſtum ſe fecit, an. 920. Obiit an. 934. Curopalat. Item, filius Conſtantini Copronymi, à Patre Cæſar declaratus, an. 769. poſtmodum linguâ privatus, an.792. Theophanes *miſcell.*

Chriſtophorus I. Daniæ R. poſt fratres Abelem & Erricum VII. an.1252. perſecutor Clericorum, in bello contra Holſatiæ Comites captus, obiit an.1268. Crantz. *hiſt. Dan. l.7.* Pontanus, *lib.7.*

Chriſtophorus II. Erico IX. fratri ſucceſſit, Rugiam Inſ. regno adjecit, Roſtochio Ducibus Megapolitanis feudi nomine conceſſo. A Comitibus Holſatiæ pulſus bis reſtitutus eſt. Obiit an.1333. regni 13. Iidem.

Chriſtophorus III. Comes Palatinus, Dux Bavariæ, nepos ex ſorore Erici X. hoc ſpontè cedente, Sueciæ quoque Norvegiæque R. electus eſt, an.1439. clementiâ inclytus, ſed ſuis minus acceptus, quòd Germanos præ indigenis promoveret. Maritus Dorotheæ Brandeburgicæ, deceſſit improlis, an.1448. Crantz. *hiſt. Dan. l.8. c.22. & ſeqq. Hiſt. Suec. l.5.c.* 38. Joh. Magnus, *l.22.c.17.* Pontan. *hiſt. Dan. &c.*

Chriſtophorus, pulſo à ſe Leone V. 118. Rom. Pontif. menſibus 7. à Sergio ſede Pontificiâ dejicitur, & in carcerem detruditur, inde in monachum detondetur, & monaſterio includitur, Anno Dom. 908. Sergio in ejus locum intruſo. Volaterr. Sigeb. Genebr. Ciacconius, S. Antonin.

Chriſtophorus, in Lyciâ Evangelium de Chriſto propagaſſe, & capite truncatus eſſe, ſub Diocletiano Imp. ſcribitur.

Chriſtophorus, puerum Chriſtum per mare geſtans, pictura eſt hominis Chriſtiani, & præcipuè Doctoris Evangelii, eleganter his verſibus expreſſa.

Tu quis es? Ingenuè Chriſtum profitentis imago,
Cui nomen puer hic, quem fero, dulce dedit.
Quis puer hic? Chriſtus. Quæ moles tanta Gigantis,
Exigui pueri quum leve portet onus?
Omnibus in ſpeciem parvus puer iſte videtur,
Quo tamen eſt toto majus in orbe nihil.
Hinc opus eſt animis ut ſint & corpore fortes,
Qui Chriſtum populi ferre per ora volunt.
Cur tamen ingrediens tumidi per marmora Ponti
Arborea infeſtas mole repellis aquas?
Per mare, quod calco, perverſum intellige mundum,
Ille animis præbet ſæva pericla piis.
Arbore nil aliud niſi ſanctum intellige verbum,
Rebus in adverſis quod pia corda regit.
Hoc etenim inſtructi ruimus per ſaxa, per ignes,
Qui Chriſti meritum grande docemus opus.
Dic tamen hoc etiam, quid pendens mantica tergo,
Quid ſibi cum liquido piſce, placenta velit?
Certa piis nunquam deſunt alimenta Miniſtris,
Quique Deo fidunt, ſervat, alitq; Deus.
Porro quis inſignis canâ procul ille ſenectâ,
Prævius accenſâ qui face monſtrat iter?
Fax præmiſſa refert ventura Oracula Chriſti,
Significat vates qui cecinere, ſenex.
Huc ades ô hoſpes, tuq; ô puer optime Chriſte
Mecum habita, tecum vivere ſola ſalus.

Chriſtophorus Bathorius, Princeps Tranſylvaniæ, poſt fratrem Stephanum, Poloniæ R. pulſis Arianis, obiit. 1581. V. *Bathorius.*

Chriſtophorus Bondelmontius, Florentinus, ſcripſit de Inſulis Archipelagi, Voſs. *de H.L.l.3.c.9. de Math.c.70.§.8.*

Chriſtophorus Clavius, Bambergenſis, Jeſuita, inſignis Mathematicus, ſcriptis editis celeberrimus, à Gregorio XIII. Calendario reformando adhibitus, An.1582.

Chriſtophorus Columbus, Genuenſis, edoctus à nauta quodam, ut & ipſo Mundi ſitu, Antipodes dari, ægrè, à plurimis Principibus eluſus, tres impetravit naves, a Ferdinando & Iſabella, Arrag. & Caſtellæ Regibus, cum quibus, an.1492. portu *Palos* ſolvens, Inſulas detexit, Martio ſequentis anni cum immenſis opibus ex India, quæ poſtmodum *America*, ab Americo Veſputio, dicta eſt, reverſus. Hinc Thalaſſiarchus maris Indici, quater eò vela dedit. Poſtmodum in invidiam apud Principes ſuos ab æmulis adductus, rediit in eorum gratiam, obiitque an. 1506. Hiſpali ſepultus. Joh. Barros, Oviedus, Marmol. *l.9.c.29.*

Chriſtophorus Dibaudius, tractatus Arithmetici auctor. Idem.

Chriſtophorus Garaton, Secretarius Eugenii IV. Conſtantinopolim miſſus, ad unionem Eccleſiarum promovendam. a.1435.

Chriſtophorus Harlæus, Præſes Parlamenti Pariſ. vir illuſtris. Obiit An.1572. S. Marth. *elog.l.2.*

Chriſtophorus Helvicus, auctor Chronologiæ, quam Schoppius continuavit.

Chriſtophorus Longolius, Flander, an Hollandus, fil. Antonii, Epiſc. & Eleemoſynarii Ludov. XII. à Leone X. magni æſtimatus, Latinæ linguæ elegantiâ clarus. Obiit Ann. 1522. æt. 34. S. Marth. *elog. lib.1.*

Chriſtophorus Longomontanus, diſcip. Tychonis Brahei, ſcripſit Aſtrologiam Danicam.

Chriſtophorus Perſenna, in Oriente græcam L. addidicit, Agathiæ & Procopii interpres. Peſte obiit Romæ, a.1486. Geſn. Bibl.

Chriſtophorus Rhotamannus, inſignis Mathem.

Chriſtophorus Richerus, de origine Turcarum, ſcripſit, uſque ad an.1540.

Chriſtophorus Schaplerus, Anabaptiſta, ruſticæ ſeditionis ſufflo. A.1525. Gautier *ſec.16.*

Chriſtophorus Thuanus, Præſes Parlamenti, Pariſ. Lanienam his verſibus deflevit:

Excidat illa dies ævo, nec poſtera credant
Secula, nos certè taceamus, & obruta multâ
Nocte tegi propria patiamur crimina gentis.

Jac. Auguſti Thuani filii hiſtoriam vide. Ipſe Hiſtor. Galliæ exorſus eſt, obiit an.1582. Pater 24. liberorum. SanMarthan. *elog l.3.*

Chriſtopolis, urbs Maced. in Thraciæ confin. epiſc. olim ſub Arch. Philippenſi, nunc Metrop. eadem putatur cum Amphipoli.

CHRISTUS, Jeſu mundi Redemptoris cognomentum. Ab Hebræo vel Syriaco משיחא ſic dictus, Joh.1. *verſ.* 42. Εὑρήκαμεν τὸν Μεσσίαν, ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον, ὁ Χριστός. Ubi Nonnus,

Εὕρομεν Μεσσίαν σοφὸν οὔνομα, ὃς θεὸς ἀνὴρ
Χριστὸς Ἰουδαίοισιν ἀκούεται Ἑλλάδι φωνῇ.

Latini verò à Judæorum ritibus, ac doctrinâ Chriſti alieni, nomen hoc non rectè intellexere, Dominumque noſtrum ac Servatorem *Chreſtum*, à Gr. Χρηστὸς vocaverunt. Sueton. *in Claudio, cap. 25. Judæos, impulſore Chreſto, aſſiduè tumultuantes Romá ex-*

ad expulit. Inde etiam *Chreſtianos* vocabant eos, qui *Chriſto* nomen ſuum dedere. Tertul. *adv. Gent. Sed & cum perperam Chriſtianus pronunciatur à vobis (nam nec nominis certa eſt notitia penes vos) de ſuavitate vel benignitate compoſitum eſt.* Lact.4.17.*Sed exponenda hujus nominis ratio eſt propter ignorantiam eorum, qui eum immutatâ literâ* Chreſtum *ſolent dicere.* Quo errore, Juſtinus Martyr ſui temporis Chriſtianos culpâ abſolvit: Ἐκ τοῦ γε ἐν τῷ κατηγορουμένῳ ἡμῶν ὀνόματος χρηστότατοι ὑπάρχομεν, & rurſum Χριστιανοὶ γὰρ εἶναι κατηγορούμεθα, τὸ δὲ χρηστὸν μισεῖσθαι οὐ δίκαιον. Hæc ille *Apol.*2. Verùm enimvero rectum nomen, uti diximus, eſt *Chriſtus*, cujus etymon idem innuit Juſtinus, Χριστὸς μὲν κατὰ τὸ κεχρῖσθαι. Ab *unctione* ſc. ſic dictus eſt. Τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄνομα παρὰ τοῖς Μωσέως τοῖς χρισμένοις ἐπεφήμισε, ait Euſeb. *Dem.Evang.*4.15.Et Lact.*lib.*4.*cap.*7. *Quoniam Græci veteres* χρίεσθαι *dicebant ungi, quod nunc* ἀλείφεσθαι, *ob hanc rationem, nos eum Chriſtum nuncupamus.* Prima tamen hujus vocis ſignificatio ſatis comperta nondum videtur. Primus antiquorum, quem ſcio, qui hoc vocabulo uſus eſt, fuit Æſchylus in *Prometheo Vincto*:

> Οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδὲν, οὐδὲ βρώσιμον
> Οὐ χριστὸν, οὐδὲ πιστὸν, ἀλλὰ φαρμάκων
> Χρείᾳ κατεσκέλλοντο. ——————

Ubi Scholiaſtes exponit, ὅτι δὲ δὴ ἐπιχρίεσθαι ἔξωθεν. Sic Schol. Ariſtoph. Τῶν φαρμάκων τὰ μὲν ἐστὶ καταπλαστὰ, τὰ δὲ χριστὰ, τὰ δὲ ποτά. Et ſic τὸ χριστὸν, idem erit quod τὸ ἔγχριστον apud Theocritum, *Idyll.*11.

> Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο
> Νικία, οὔτ' ἔγχριστον (ἐμὶν δοκεῖ) οὔτ' ἐπίπαστον,
> Ἢ ταὶ Πιερίδες.————

Ubi Schol. Ἰστέον, ὅτι τῶν φαρμάκων τὰ μὲν εἰσὶ χριστὰ, ὥσπερ ἅπερ χριόμεθα εἰς θεραπείαν, τὰ δὲ ποτὰ, ἅπερ πίνομεν, τὰ δὲ ἐπίπαστα, ἅπερ ἐπιπάττομεν. Sic Euripides *in Hippolyto*,

> Πότερα δὲ χριστὸν, ἢ ποτὸν τὸ φάρμακον.

Quamvis autem prima ſignificatio τοῦ Χριστοῦ actum, vel materiam unctionis denotat apud Græcos, non autem perſonam, qui ungitur, tamen 72. Interpretes voce τοῦ χρισθέντος, ἢ τοῦ κεχρισμένου utuntur. Unde Χριστὸς, ὁ κεχρισμένος τῷ ἐλαίῳ. Hunc dulciſſimum Servatorem noſtrum Tiberius Imp. cognitâ hiſtoriâ Reſurrectionis ejus,ex epiſtola Pontii Pilati, Deum eſſe proclamandum cenſuit; ni Senatus obſtitiſſet: ſed qui indigebat ſuffragiis hominum, coæternus Patri Deus? Euſeb. *lib.* 2. *cap.*2. Alexander quoque Severus, in larario ſuo, inter Divos Principes, & animas ſanctiores, juxta Abrahamum, Orpheum & Apollonium coluit, miſerandâ potius quàm ridendâ ſuperſtitione. Oros.*l.*7. *c.*11.*&c.* Imo & à Turcis pro Propheta habetur, ſed qui Mahomete minor: contra Moyſis effatum, Deut.*cap.*18. Solis *Chriſtianis*, unde & illis nomen, ſalutaris CHRISTI hujus notitia cœlitus conceſſa eſt, quam in S.Scriptura ſcrutari indies unicas ſuas delitias judicant. Vid. *Jeſus Chriſtus.*

Chriſtus, Ordo milit. in Luſitania,an. 1318. à Dionyſio I. inſtitutus, ad nobilitatem contra Mauros animandam. Pulla illis veſtis cum cruce Patriarch. coccinea; Conjugii venia, ab Alex.VI.data. Poſtmodum coronæ inſeperabiliter unitus eſt. Mariana *lib.* 15. Favin. *theatr. hon.* Vaſconcellos,&c.

Chrobata, vel *Chorobata*, pop. circa Dalmatiam. Cedren.Curopalat.

Chrocus, Rex Alemanniæ, Matris inſtinctu, Gallias intravit, Treverim Metaſque deſtruxit,omniaque in Xantoniam uſque vaſtavit. Encoliſmâ captâ, Epiſc. loci Auſonium necavit, &c. Poſtmodum à Mariano,Narbonæ Præſide,Arelati captus,& per devictas prius urbes oſtentui circumductus, tandem capite plexus eſt. Greg. Tur. *lib.* 1.*cap.*32. *hiſt.* Ado. A. circiter 312.

Chrodselda, filia notha Chariberti, Regis Pariſiorum, monaſterium S. Crucis Pictavii turbis implevit. Greg. Tur. *hiſt.*9.10.

Chromatius, Ep. Aquileiæ, poſt Nicæam, ſub finem 4. ſec. pietate & eruditione inclytus. Scripſit in Matthæum Comment. de quibus nihil, præter homilias, de 8. Beatitud. & pauca alia. Bibliothecæ PP. inſerta, reſtant. Hieron. *in præf. Paral.* Chryſoſt. *ep.* 155. Ambroſius, Caſſiodorus,qui illum martyrologium quoddam quoque ſcripſiſſe refert. Contra Origeniſtas Concilium celebravit, Baron. An.400.404.405.

Chromii, montes Peloponneſi, circa Arethyream, ex quibus Aſopus fluv. oritur. Steph.

Chromios, filius Nelei & Chloridos, qui in eâ pugnâ, quam Pylii & Meſſenii adverſus Herculem geſſerunt,cum decem fratribus occiſus eſt.

Chromios, Priami fil. in bello Troj. à Diomede interfectus.

Chromis, Herculis fil. Statius,

> *It Chromis, Hippodamusq; alter ſatus Hercule Magno.*

Et paulo pòſt,

> *Mox Chromis Hippodamum meta interioris ad orbem*
> *Viribus Herculeis, & toto robore patris,&c.*

Chromius, Argivus quidam, qui in eâ pugnâ, quæ ob Thyreorum agrum inter trecentos Lacedæmonios, totidemque Argivos commiſſa eſt, ſolus ex ſuis cum Alcenore incolumis evaſit. Herod. *lib.*1.

Chronea, inſula. Steph.

Chronica, Vid. *Paralipomena.*

Chronium mare, pars Oceani Glacialis. Porrigitur à fluv. Paropamiſo ad Rubeam prom. vulgò *Norkin*, Plin. Dictum etiam Saturnium eſt, nunc *Mirmanskou More* Ruſſis.

Chronum, urbs ab Archidamo capta, an. ab U.C. 307.

Chronus, Sarm. Europeæ fluv. Ptol. In Lithuaniâ eum ponunt Pirchaimerus, & Cromerus. eumque Germanis *Memel*, & Slavis *Niemen* vocari dicunt; in ſinum Veneticum influit. Eraſmo Stellæ verò & Rithaymero fluv. eſt Pruſſiæ, *Pergel* dictus, in eundem ſinum ſe exonerans. Fidlerus, qui Germ. flumina elegiaco carmine deſcripſit, cum Cromero ſentit. Baudrando fluv. aliàs Venetorum, in Sarmatia, nunc Polon. Oritur in Lithuania, verſus *Slucko* Urb. dein auctus variis fluv. & rigatis Grodno & Kouno, opp. Lithuan. per Samogitiam labitur; poſtea per Pruſſiam Brandeb. ubi *Ruſſe* ab opp. cognom. in ejus oſtiis dictus, in Curonium lacum, & cum ipſo in mare Balticum ſe exonerat, ad Memelium opp.

Chrudima, opp. amplum Bohemiæ, ad Chrudimeam amnem, 4. leuc.à Czaslaria in Ort.1.ab Albi fluv.6. à confin. Moraviæ, in Occaſ.

Chryſa, ſive *Chryſe*, Ciliciæ op. non procul à Thebis Ciliciis, Apollinis Sminthei delubro inſigne. Strab. *lib.*13. Ovid. *Met.*13.

> *Chryſenq; & Cillan Apollinis urbes.*

Chryſa fanum, locus Siciliæ, inter Ennam & Aſſorum, Cic.

Chryſame Theſſala, Triviæ Sacerdos, quæ taurum pulcerrimum veneno pavit, ſicque ad hoſtes dimiſit: ex cujus carnium eſu furorem contraxerunt facileque à Græcis Erethrienſes oppreſſi fuerunt. Polyæn. 8. 619. & 620.

Chryſantas, dux exercitûs Cyri, qui hoſtem interfecturus jam elatum gladium in cædem revocavit, quia ἀνακλητικὸν, id eſt, *receptus cani*, interim inaudiſſet, ac ideo à Cyro laudatus. Cæl. Rhod. *lib.*18.*ex Xenoph.*

Chryſantus, Alexandrinus, Romæ, quò juvenis venerat, factus Chriſtianus, ſub Numeriano Imp. in foſſam demiſſus, ac terrâ ſaxiſque obrutus fuit; hic in conjugio manſit virgo unâ cum Dariâ uxore. Volaterr.

Chryſaor, pater Mylaſi, fil. Glauci. Steph. in *Mylaſa.*

Chryſaor, Meduſæ fil.ex Neptuno,qui ex Callirrhoe Geryonem ſuſcepit, ut placet Hygino *Fab. Poet.*151. Heſiodus autem in Theog. *Chryſaorem* ſine patre natum vult, quemadmodum & Pegaſum ex ſolo Meduſæ ſanguine.

Chryſaoreus, Jupiter cognominatus, cujus templum fuit in agro Stratonicenſium, Caribus omnibus commune, quò illi ſacrificaturi & de communibus rebus deliberaturi conveniebant, qui conventus *Chryſaoreus* vocabatur, ex vicis conſtans, in quo qui plures vicos attuliſſent, ii in ſuffragiis antecellebant. Vid. Strab. *l.*4.

Chryſaoris, urbs Cariæ. Epaphroditus verò totam Cariam *Chryſaoridem* vocat. Steph.

Chryſaorus, flu. per medium Mauſtauræ urbis in Libyâ fluens, Steph. in *Maſtaura.*

Chryſaphius, Eunuchus, Theodoſii Jun. gratiâ abuſus,Flavianum Patr. pellere conatus eſt. Inter Eudoxiam & Pulcheriam litis auctor, Eutychi favit, in pſeudoconcilio Epheſino Orientali Eccleſiæ exilium machinatus. Sed Pulcheriâ aulæ redditâ, An.450. pulſus & occiſus eſt. Marcellin. Cedrenus,&c.

Chryſas, flu. Siciliæ, qui per Aſſorinorum agros fluit; & apud illos habebatur Deus, religioneque maximâ cultus fuit. Fanum ejus fuit in agro propter ipſam viam, qua Aſſoro itur Ennam. Cicero *Verrinâ* 4.

Chryſe, Sinus Eoi maris, Ptol. Item inſ. ejuſdem ſinûs ac ejuſdem nominis, cujus Stephanus & Capella meminere. *Japan* ſive *Giapan* eſſe putatur. Ins. perampla, in Oceano Sinico,ad Ortum regni Sinarum. Sanſoni tamen Japonia eſt Jabadii Ins. Ptolom. M. Polo Ven. *Zipangri* dicta. Vid. *Japonia.* Steph. Ἔστι καὶ ἄλλη νῆσος Ὠκεανῖτις, ἣν οὕτω καλεῖ Διονύσιος διὰ τὸ χρυσοῦ ἔχειν μέταλλα. Non autem hanc rationem iſtius nominis adſert Dionyſius, ſed quòd ibi ſol purius luceat, *verſ.*589.

> ——Εἰσὶ καὶ αὐτοῦ
> Ἀντολίῃ καθαροῖο φαείνεται ἠελίοιο.

Plinius tamen cum Stephano conſentit *lib.*6.*cap.*21.*Extra oſtium Indi*, inquit, *Chryſe & Argyre, fertiles metallis, ut credo.* Autor *Peripli*, inſulam Chryſen in Oceano Orientali planè collocat, ſub ipſum ſolis ortum, contra flu. Gangem, ultimamque eſſe ait orbis partium, quæ ad orientem ſitæ ſunt: Κατ' αὐτὸν δὲ τὸν ποταμὸν νῆσός ἐστιν Ὠκεανῖτις ἐσχάτη τῶν πρὸς ἀνατολὴν μερῶν τῆς οἰκουμένης ὑπ' αὐτὸν ἀνέχοντα τὸν ἥλιον καλουμένη Χρυσῆ, χελώνην ἔχουσα πάντων τῶν κατὰ τὴν Ἐρυθρὰν τόπων ἀρίστην: Sic eum locum repurgavit Claud. Salmaſius *in Plinianis Exercit.* Et inde eruit hanc inſulam, quæ, ut ipſe ait,hactenus ſub his verborum mendis delituit, ſcilicet, ὑπ' αὐτὸν ἀνέχοντα ἥλιον καλουμένη χρυσῆν ἔχουσα χελώνην; Ubi de aureâ teſtudine nugas eſſe affirmat. Sunt & plurimæ aliæ *Chryſæ*, de quibus vide Stephanum.

Chryſes, Indiæ gens. Ptol.

Chryſeis, Chryſæ filia.

Chryſermus Corinthius, hiſtoricus, gemino in loco teſtis adhibetur à Plutarcho, ſemel in *Euphrate*, ubi quædam refert ex 13. ejus de fluminibus libro; ac iterum in *Inacho*, ubi primum advocat de rebus Peloponneſiacis, unde & tertium citat idem Plut. *Min.Par.cap.*3. Scripſit etiam Indica, grande opus; ſiquidem 30. eorum librum citat prædictus author in *Hydaſpe*. Videndum autem utrum Peloponneſiaca an Indica ſignificentur, *cap.* 10 *Min. Par.* ubi meminit decimi hiſtoriarum Chryſermi. Imò Stobæus etiam adfert Chryſermi verba ex ſecundo Hiſt. Perſicæ. Denique apud Plin. 22. 22. legas *Chryſermus parotidas in vino decoctâ radice, curavit.* Sed credit hunc alium eſſe à Corinthio Voſſius. Vid. hunc, *de H G. lib.*3. *p.* 341.

Chryſerus, vel *Chryſorus*, hiſtor. Gr. nomina Conſulum, & annos, a Regibus pulſis, annotavit. Theophilus Antioch. *l.* 3. *ſub fin.*

Chryſes, Apollinis ſacerdos, pater Aſtynomes, quæ à nomine ejus *Chryſeis* dicta fuit: Quam cùm Græci, expugnatis Thebis Ciliciis, urbe Eetionis, abduxiſſent, & Agamemnoni in prædæ diviſione tradidiſſent, Chryſes Apollinis inſignibus exornatus ad Græcorum caſtra acceſſit, filiamque ſibi reſtitui petiit; Quod cum impetrare non potuiſſet, Apollinis auxilium imploravit, qui tam gravem Græcis peſtilentiam immiſit, ut Agamemnon patri puellam reſtituere coactus fuerit, cujus loco Achilli Briſeidem eripuit. Hom *Iliad.*1.

Chryſippa, urbs Ciliciæ à *Chryſippo* conditore, Gentile *Chryſippanus*, aut *Cryſippeus*, Steph.

Chryſippus, primò curſui regendo operam dedit, dein animo ſtudiis applicato, mox evaſit philoſophus Stoicorum princeps, Zenonis, L.Loyd. vel Cleanthis, Morer. diſcipulus, acutus ſanè, ut qui multis præceptoribus repugnaverit, ſtatuam habuit Athenis in Ceramico poſitam. In Dialecticâ clariſſimus fuit, ita ut non illepidè dicerent quidam; *Si apud Deos Dialectica haberetur, non aliam eſſe futuram, quam Chryſippi*, Valer. M. *l.* 8 *cap.* 7 an. æt. 80. Dialecticæ opus abſolviſſe narrat, quam an. 40. inceperit. Scripſit volumina ſupra 75. L.Loyd. 311. tractatus de Dialectica exaraſſe refert, Diog. Laërt. Ferunt Carneadem Philoſophum Cyrenum, perlectis Chryſippi libris, ita dixiſſe, *Niſi Chryſippus eſſet, ego non eſſem.* Apollonidæ filius fuiſſe dicitur, Solenſis, aut ſecundùm alios Tarſenſis. Horat. *Serm.*2 *Sat.*3.

Quem mala ſtultitia, & quemcunque inſcitia veri
Cæcum agit, inſanum Chryſippi porticus & grex
Autumat.

Idem de Homero:

Qui quid ſit pulchrum, quid turpe quid utile, quid non,
Plenius ac melius Chryſippo, & Crantore dicit.

Quintil. *lib.*1 *Sapientes nutrices optabat Chryſippus.*
Idem, *Cadi diſcipulos non improbat Chryſippus.*
Perſius, *Satyra ultima exitu:*

— Depinge ubi ſiſtam
Inventus, Chryſippe tui finitor acervi.

Quod proverbii ſpecie de ἀπληστίᾳ elegantiſſimâ brevitate dicitur. Senſus enim eſt, tam difficile eſt avaritiæ tuæ modum ſtatuere, quàm Chryſippo Soritis finem invenire, hoc eſt, ubi reſiſtendum ſit, definire. *Soritem* enim *acervum* vocat Poëta, cujus nullum finem Chryſippus invenire potuit. Vide Caſaubonum *ad eum locum.* Idem & Hiſtoricus fuit, quippe qui *de antiquis Phyſicis* etiam opus ſcripſit, ut Laërtius teſtatur. Chryſippi *de rebus Italicis* quoque libros Plut. citat *in Par Min. cap.* 24. quos cur Soloenſi (fuere enim & alii Chryſippi, ut ex Diogene conſtare poteſt) minus tribuamus, cauſſa non eſt. *Eum enim in omni Hiſtoriâ curioſum fuiſſe* Cicero teſtatur 1. *Tuſcul. Qu.* Vixit an. 73. vitâ defunctus eſt, cùm merum bibiſſet, ſacrificio cuidam intereſſe à diſcipulis rogatus. Alii præ riſu, aſino è patina comedere viſo, crepuiſſe dicunt. Olymp. 143. U. C. anno 545. M. 3846. Diog. Laërt. *in ejus Vita l.*7.

Chryſippus, Pelopis fil. quem cùm pater valdè amaret, noverca ejus Hippodamia id indignè ferens, liberos ſuos Atreum & Thyeſten impulit, ut illum interficerent; ob quam rem à Pelope pulſi, in exilio vitam egerunt, donec pater è vivis excederet. Idem.

Chryſippus Gnidius medicus, Eraſiſtrati præceptor. Vid. Jonſium *de Script. Hiſt. Phil lib.*2. *cap.*8. Alius, qui Georgica ſcripſit. Alii, quos V. apud Plin. *lib.*26. 2. Lil. Giraldum, *hiſt. de Poet. l.*3. Voſſ. *de H.G. l.*1. *c.*17. *p.*112. *de Poetis, pag.*87. *de ſectis Phil. c.*19. *§.*11. *pag.*102. *de Phil cap.*11. *§.* 27. *pag.* 87. *de Logica, cap.* 8. *§.*16. *pag.*35. *&c.*

Chryſites, Livio locus eſt in Macedoniâ, qui hodie *Siderocapſa* dicitur, ut refert Bellonius.

Chryſius, *Kewrewz* incolis, & *Kraiſſ* Germ. teſte Sambuco, fluvius Daciæ per Tranſylvaniam fluens, ac in Tibiſcum deſinens. Baudrando fluv. Hungariæ duplex. Uterque oritur in Tranſylv. unus *Fekierkerez*, prope Abrucbaniam ortus, Juliam rigat, & per Lacum *Sarcad* lapſus ſe exonerat in alium *Sebeskeres* dictum, qui oritur ex monte Kalora, in agro Claudiopol. Varadinum magnum rigat, recipitque aliquot amnes, cum ſupradicto Fekierkerez & Berethonio; quibus auctus in Tibiſcum ſe exonerat ſupra Zongradium, in Comit. Orodienſi in ſuper. Hung.

Chryſius, fluv. Hiſp. Tarraconenſem pro parte à Bæticâ dividens. *Guadiaro* vulgo, al. *Guadalentin.* In ſinum Virgitanum ſe exonerat, 7. leuc. a Carthag. nova in Occaſ.

Chryſoana, Indiæ extra Gangem urbs. Ptol.

Chryſobullum, locus circa Tarſum. Cedrenus.

Chryſoceras, promunt. Thraciæ ad Boſporum ſitum. Plin. *l.*4. *c.*11

Chryſoclavum, χρυσόκλαβον, aureis diſtinctum clavis: Unde *Chryſoclavus*, adject. Tritum apud vitarum Pontificum ſcriptores. Vita Leonis IV *Obtulit veſtem, aquilarum habentem hiſtoriam, cum cruce de chryſoclavo & gammadiis unam.* Vid. Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archæol*

Chryſogonus, Syllæ libertus, Roſcii Amerini ſectator. Cicero *in Orat. pro Roſcio Amer.*

Chryſogonus, nomen viri proprium apud Juvenal.

— Sunt quæ
Chryſogonum cantare vetent.

Chryſogonus, martyr, nobili genere ortus Romæ, qui quando nec conſulatûs, nec ullius honoris pollicitatione per Diocletianum à fide averti potuit, jugulatus eſt ad ſcalas Gemonias. Volater.

Chryſolanus, Arch. Mediol. an. 1116. à Paſchali II. ad Alexium Comnenum miſſus, contra Græcos, de proceſſione Spiritus S. diſputavit. Trithem. *de Script. Eccl.* Euſtathius Arch. Nicæenſis, Blemides ſapiens, &c. Scripſerunt contra illum. Baron. *t.*12. *Annal. An.* C. 1116.

Chryſolaus, Methymnæorum tyrannus, à Macedonibus in Chio, quam ignarus ab illis occupatam eſſe cum Ariſtonico piraticis lembis intravit, captus & popularibus deditus; quem illi ob injurias tortum necaverunt. Curt 4. 74.

Chryſologus, Vid. *Petrus Chryſologus.*

Chryſoloras Emanuel, nobilis Conſtantinopolitanus, in Italiam venit, An. 1397. Græcam linguam ibi, à 700. an. neglectam docuit; excitato ſimul Latinæ linguæ ſtudio, Venetiis, Florentiæ, Romæ Papiæ. Obiit an. 1415. æt. 47. Conſtantiæ, tempore concilii. Et Æneas Sylvius, poſtmodum Pius II. epitaphium ſcripſit. Auctor Grammaticæ Gr. &c. Geſner. Biblioth. P. Jov. *eleg.*

Chryſondium, Daretidis regionis in Macedoniâ op. Polyb.

Chryſopolis, Stephano urbs prope Chalcedonem in Bithynia, per Boſporum naviganti ad dextram: dicta, quòd Perſæ illic colligerent aurum ex tributo aliarum civitatum, vel a *Chryſo*, Chryſeidis & Agamemnonis filio. Plin. 5. *ult.*

Chryſopolis, Ciliciæ urbs. Steph.

Chryſopolis, Ptol. Xen. Suidæ, & Stephano, *Bos* Polybio, *Damalis* Arriano, promunt. Aſiæ, poſitum è regione promontorii Byzantium continentis, ut illud ex Georg. Cedreno deſcribit Petr. Gyllius, quod *Scutari* hâc tempeſtate appellatur. Polybio tamen *lib* 4. *Bos* & *Damalis* duo diverſa ſunt loca.

Chryſorrhoa, pop. dicti, quòd apud eos, ut inquit Strab. auriferi torrentes ſint. Unde fabulis occaſio de vellere apud Colchos aureo.

Chryſorrhoas, Syriæ fluv. per Damaſcum, & ejus agrum fluens, *Pharpar* Ebræis, *Adegele*, teſte Bellonio. Sic & Pactolus à veteribus dictus ob arenas, quas defert, aureas. Sunt alii duo hujus nominis, unus in Bithyniâ, alter in Themiſcyrâ regione.

Chryſoſtomus, Epiſcopus Conſtantinopolitanus, tempore Arcadii & Honorii Impp. ob excellentem eloquentiam cognomen Χρυσόστομος, & Χρυσορρήμων adeptus eſt. Patriâ Antiochenus fuit, natus ex nobilibus parentibus, Secundo, & Anthusâ, Rhetoricam à Libanio, Philoſophiam ab Andragathio didicit. Theologiæ ſtudio apud Diodorum & Baſilium incubuit. Primùm in Eccleſiâ Antiochenâ lector fuit, Deinde Presbyter ordinatus, poſtea mortuo Nectario, ad Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ gubernationem evectus eſt, An. Dom. 401. Fuit naturâ iracundior, & liberioris linguæ. Ideo in multorum acerbiſſimas offenſiones incidit, declamitans contra Eudoxiam Auguſtam, juſſu Imp. in exilium actus eſt, ſed populus, ſeditione motâ, obtinuit, ut quamprimum revocaretur. Poſtea rurſum ejectus, & in Armeniam relegatus eſt, ubi diem ſuum obiit die 14. Septembris, An. Dom. 411. Vid *Johannes Chryſoſtomus.*

Chryſothemis, filia Agamemnonis & Clytemneſtræ. *Il.*9.

Chryſum, unum oſtiorum Indi fluv. Ptol.

Chryſus, nomen pueri vel famuli, Ariſtoph. *Crabr.* 510.

Chryſus, Hiſp. Bæticæ fluv. Sex. Avienus.

Chryxus, Dux Boiorum fuit nepos Brenni, quo duce olim Galli Romam ceperant. Hunc deſcribit Silius *lib.*4.

Boiorum ante alias Chryxo duce mobilis ala
Arietat in primos, objicitque immania membra.
Ipſe tumens, atavi Brenni ſe ſtirpe ferebat
Chryxus, & in titulos Capitolia capta trahebat,
Tarpeioque jugo demens, & vertice ſacro
Penſantes aurum Celtas umbone ferebat.

Chthonia, Ceres dicta, qu. *terreſtris*, ſeu *terrena*, quanquam Pauſan. author eſt, eam cognomen hoc ſortitam à *Chthoniâ* quadam puellâ Argivâ, quòd poſt ambuſtum patrem à Dea in Hermionem op. ducta, ibi templum ei conſecraverit, *Chthoniamque* Deam à ſuo nomine appellaverit.

Chthonia inſula, eadem quæ Creta. Steph.

Chthonium, feſtum erat, quod in honorem Cereris ab Hermionenſibus eximiâ veneratione celebrabatur, in quo boves viſendæ magnitudinis, & ferociæ, deæ ſacerdotem, infirmam, & vetulam mulierculam ſponte ſequebantur, velut ultro ſe immolationi offerentes.

Chthonopyle, mulier quæ Baccho Phliuntem peperit. Steph. in *Phlius*.

Chub, id eſt, *extinguens*, nomen gentis. Ezech. 30.

Chuba. Aſiæ urbs. Nicephorus *lib.* 18 *cap.* 30.

Chuduca, Babyloniæ urbs. Ptol.

Chullabi, Africæ propriæ urbs. D. Auguſtinus.

Chulmia, hodie *Zachlumia* & *Chelmum*, teſte Joh. Lucio, eſt prov. Serviæ, nunc *Herzegovina*, cujus partem maritimam incoluerunt ol. Varalii, dein cum proximis Ins. Narentani, qui & Arentani & Pagani Porphyrogenetæ.

Chun, id eſt, *præparatio*, ſive *placenta*, aut Syriacè *feneſtra*, nomen urbis. 1. Paral. 8.

Chuni, Sarmatiæ pop. Ptol.

Chuquamia, una ex 15. prov. regni Sinarum, in mediterr. inter *Honam* & *Chiamſi* provincias.

Churita, Libyæ interioris gens. Ptol.

Chus. filius Cham. Gen. 10. de quo, uti etiam de Chuſæis conſulendus eſt Vir Magnus, *in Phalege. lib.* 4. *cap.* 2. Æthiopum pater. Unde niger? Joſeph. *Ant. Jud. l.* 1. *c.* 6. Torniel. *A. M.* 1657. 1931. Morer.

Chuſai, amicus David. Abſolonis conſilium, de perſequendo Patre, ingenioſè avertit, primus ejus occiſi poſtmodum nuntius. 2. Reg. 15. 16. 17. Joſ. *Antiq. Jud. l.* 7. *c.* 8. 9. 10. Torniel *A. M.* 3005. *n.* 5. Salian. *A. M.* 3009.

Chuſanrathaim, Rex Meſopotamiæ. Joſepho *Antiq. l.* 5. *cap.* 4. dictus *Chuſartes*, Rex Meſopotamiæ, vel Aſſyriæ, Iſraelitas ſub jugum miſit, per an. 8. ab Othoniele, cùm reſipuiſſent, poſtmodum liberatos. Jud. 3. Joſ. *Ant. Jud. l.* 5. *c.* 4. Torniel. *A. M.* 2601. Salian. *A. M.* 2613. & ſeqq.

Chuſaris. Libyæ interioris flu. Ptol.

Chuſiſtania. prov. Perſiæ, verſus Auſtr. juxta ſinum Perſic. extenſa, ubi al. Suſiana reg. Ejus urbs præcipua *Souſter*, aliàs Suſa, ubi regia Aſſveri, ad Eulæum ſeu Choaſpem fluv.

Chuta, regio Perſica, unde Salmanaſer gentes traduxit ad Palæſtinam inhabitandam. 4. Reg. 17. Unde *Chutæi*, Vid. infra & *Cuthæi*.

Chutæi. pop. Perſiæ, miſſi, ut Samariam, à Salmanaſſare vaſtatam, incolerent, Samaritani poſtmodum dicti. Ob Idololatriam, leonum præda; hinc miſſis ex infima fæce Sacerdotibus, qui illos utcunque ad veri Dei cognitionem perducerent, miſcellam quandam religionem amplexi ſunt. Demum poſt Chriſti aſcenſionem veræ de Deo doctrinæ luce plenè illuſtrati, Act. c. 8. Joſepho Antiq. *lib.* 9. *cap. ult.* ſic dicti, à Perſiæ prov. Chuta, fluvioque Chut. Vid. 4. Reg. *cap.* 17. *verſ.* 25. *& ſeqq.* Torniel. *A. M.* 3314. *n.* 2. 3315. *n.* 2. Salian. *A. M.* 3315. Vid. & in voce *Cuthæi*.

Chuzeca, caſa fuit in tribu Benjamin, Monachi Johannis, ſita ad torrentem in parte Septentrionali viæ publicæ, quæ Hieroſolymis egreſſos Hierichuntem defert. Niceph. 17 *hiſt. Eccleſ. cap.* 4.

Chuzis, Africæ propriæ urbs. Ptol.

Chyda, Lyciæ maritimæ op. apud Ptol. ut Sophiano placet, ex Latinis fortaſſe mendoſis exemplaribus, nam Græca *Lydia* hoc loco habent: *Giva* hodiè eidem Sophiano.

Chyda, Siciliæ flu. Ptol. *Chryſa* Diodoro. *Roſmarino* teſte Fazello, inter Aluntium, & Calactam.

Chydorus, Bœotiæ fluv. qui à tot millibus Perſarum, quot Xerxes Græciam invaſit, epotus non ſuffecit. Alex. ab Alex. 6. 25.

Chylemath. Mauri. Cæſarienſ. flu. Ptol.

Chyretia, Macedoniæ urbs. Ptol.

Chyton, regiuncula Epiri. Steph.

Chytos, Cyzici portus. Apollonii Scholiaſtes.

Chytræus David, Indelfingâ vel ſecundùm alios, Mentzingâ Suevus, Theologus & Hiſtoricus clariſſimus. Scripſit Onomaſticon Bibl. atque in S. Scripturæ maximam partem Enarrationes, Prælectiones, Commentarios, & Scholia. Præterea Chronicon Saxon. &c. quæ omnia 2. tom. fol. prodierunt Lipſiæ, an. 1599. De hoc Melch. Adami, *Scripta maluit edere*, inquit, διδακτικῶς, quàm πολεμικῶς aut ἐριστικῶς, *unde occulta aſpergebatur ſocietatis cum Pontificiis* ſuſpicione. Obiit Roſtochii A. C. 1600. æt. 70. Idem, Thuanus *Hiſt. &c.*

Chytri, Cypri civitas. Vide Steph.

Chytri, feſtum fuit, apud Athenienſes, percelebre, in quo omne ſeminum genus in ollâ coquere ſolebant, Dionyſio, & Mercurio operantes, ut Theoph. ſcribit.

Chytrium, Joniæ locus, ubi quondam Clazomenæ fuerunt. Strabo.

Chytropolis, regiuncula Thraciæ. Steph.

Chytros, Plinio *Chytri*, urbs olim epiſc. nunc pagus Cypri medit. apud Famaguſtam. *Chitri* etiamnum.

Chytrum, urbis Clazomenarum pars, cum alterâ parte, quæ parva erat Inſula, ponte commiſſa. Hæc autem urbs, teſte Ariſtotele, ob iſtum ſitum variis ſeditionibus laboravit. *lib.* 5. *Polit. cap.* 3. Hermolaus Barbarus putat Stephani eſſe *Chytum*: verùm apud Stephanum ſic mihi legendum videtur.

C I.

Cia, vulgò *Zea*, inſula ſub Eubœâ, non procul ab Atticâ, quæ à Plinio, & Strabone *Ceos*, & *Cea*, appellatur. pop. *Cii*, qui à laſciviis, & voluptatibus alieni fuiſſe perhibentur, cùm apud eos, nec meretrices, nec tibicines eſſent. Contra *Chii* malè tanquam effœminati audiebant. Unde adagium apud Athen. *lib.* 13. *Non Chius, ſed Cius*, de rebus valdè diſcrepantibus.

Ciabrus, vel *Ciambrus*, Daciæ fluv. Ptol. *Morava* Mercatori. *Sucova* Ortelio, qui malè eum in Hungariâ reponit, inquit Ferrarius, cui Myſiæ ſup. flu. eſt, eam ab inferiori dividens. Aliquando *Ciambus* dicitur.

Ciacis, Armen. min. urbs in Meletinâ regione. Ptol.

Ciana, Galatiæ urbs. Ptol.

Ciagiſi, Daciæ gens. Ptol.

Ciampa, regn. Indiæ ulter. inter Cocinchinam, regnum Cambajæ & mare Sinicum.

Ciamum, prom. Cretæ, nunc *Capo Spada* Soph. In mare Ægæum maximè excurrit, verſùs Cytheram Ins. & Peloponneſum, nunc in territorio Caneæ.

Cianica, Armeniæ op. Ptol.

Ciaſa, Babyloniæ op. Ptol.

Cibalis, Pannoniæ infer. urbs, Ptol. quibuſd. *Palyna*, Urbec. Hung. ad amnem Boznetham, prope Almum montem, in Valbonenſi Comit. inter Murſam min. ad Bor. & Sirmium ad Auſtr. Aliis mel. eſt *Walma*, opp. ſeu vicus *Szabow*, in viciniis. ad amnem Bickium, in Raſcia, vix 1. leuc. à Savo fl. in Bor. Inter Poſegam ad Occaſ. & Sirmium ad Ortum. Laz. Baudr.

Cibarci, Hiſp. pop. Plin. 4.

Cibaritis, Aſiæ regio circa Mæandrum. Strabo.

Cibilitani, ſtipendiarii Bæticæ pop. Plin. 4. *cap. penult.*

Cibinium, Daciæ urbs mediterranea, quæ *Hermenſtadt*, vulgò dicitur. Caput Tranſylv. urbs maxima & perelegans, egregiè munita, potens; illius incolæ Saxones ſunt. Ad Cibinium amnem, qui paulo infra in Alutham fluv. cadit. 15. leuc. Germ. à Claudiopoli in Ort. Verſus confin. walachiæ. In ea periæpe commoratur Princeps Tranſylv. Baudr.

Cibola, vel *Civola*, prov. novæ Mexicæ, hodie *nova Granada*, ab urbe cognom. Plana, & frigida, incolas habet candidiores, & ingenioſiores, ut & ſinceritatis juſtitiæque majores cultores, quàm in reliqua America. Unicam quiſque ducit uxorem, quã ſolicitè cuſtodiunt. Adorant aquam, & vetulam quandam, quæ Maga ſine dubio, prope lacum quendam in abdito degit. Herrera *cap.* 11.

Ciborium, non unâ ſignificatione Græcis & Rom. notum. Scriptoribus verò Eccleſ. pro arca, nec non pyxide, ſeu ſcriniolo, ſuper altare, quo Sacramentum conſervatur in Latina Eccleſia. Pluries in Eccleſiaſticæ ſupellectilis catalogis. Vid. Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archaol.*

Cibotus, Aſiæ civitas eadem, quæ *Apamia*. Plin. 5. 29.

Cibſaim, id eſt, *congregationes*, civitas ex tribu Ephraim data Levitis. Joſ. 21.

Cibyra, urbs Phrygiæ maj. Ptol. aut Cariæ, Plin. in confin. Lyciæ. *Buruz* Leunclavio, intra montes media, inter Alabandam ad Occ. & Antiochiam Piſidiæ ad Ort. prope fontes Xanthi fluv. Hinc Plinio *Cibyritica juga* & *Cibyritica præfectura*: Tacito *Cibyritica civ. l.* 4. *Annal.* Steph.

Cibyra, urbec. Ciliciæ aſperæ, ad Cragum montem, Antiochiæ urbi propinqua, ubi *juga Cibyritica* à Plinio memorata, Ferr. quam interiiſſe ſcribit Thevetus. Dicta *minor*, ad alterius differentiam.

Cica, Ins. in ora Gallæciæ, *Islas de Bayona* dicuntur, & mel. *Deorum Inſula*. V. ibi.

Ciceres, Pagus in Rhætia, haud procul Curiâ Urbe, quem ſub Pleſſura Rhenus tortuoſior ingreſſus adit.

M. T. Cicero, natus eſt, 3. Jan. an. 648. U. C. 168. Olymp. Oratorum omnium Romanorum celeberrimus, idemque philoſophus egregius, cujus libri extant plurimi Orationum, Epiſtolarum, & Philoſophiæ, omnium, qui unquam Latinè ſcripta ſunt, tum doctrinâ, tum eloquentiâ primi. Equitis Romani, cui à Tito Tatio, Sabinorum R. origo, ex Helvia filius, in prima juventa, contra Sullæ amicos tantâ cum libertate cauſam egit, ut hujus offenſam veritus, in Græciam tranſiret. Ubi Athenis, Antiocho Aſcalonita, Philoſopho Alex. uſus, inde in Aſiam profectus eſt, ut Xenoclem, Dionyſium, Menippum audiret: hinc Rhodi, Apollonium Molonem, hominem eloquentiſſ. præceptorem habuit, dein per omnium honorum gradus, in Siciliâ nempe Quæſtor, exin Ædilis, Verrem accuſavit, Prætor, Ciliciam à prædonibus purgavit, tandem in Conſulatum pervenit, in quo leges ſaluberrimas tulit: Legem Agrariam fregit, Catilinæ conjurationem Conſul coërcuit; Poſtea verò à Publio Clodio Trib. pleb. per invidiam

urbe pulſus, omnium pop. Rom. ordinum ſummo conſenſu, ipſo Pompeio, cujus ope pulſus erat, ſatagente, revocatus eſt. Hujus partes, bello civili, ſequutus, illo ſublato, veniam impetravit à Cæſare, cui Ligarium, ſolâ ſuâ facundiâ, reconciliavit. Bruti amicus, non tamen conjurationis in Cæſarem conſcius, hoc occiſo, Auguſti partes amplexus eſt, qui Conſul cum illo eſſe voluit, mox tamen ſententiâ mutatâ, cum Antonio Lepidoque Triumviratum inſtituit. Ita ſenex tandem à M. Antonio, qui occaſionem vindictæ, Philippicis ejus offenſus, diu quæſiverat, & C. Octavio tyrannis, quòd nimium amans Reip. eſſet, proſcriptus, unà cum patriæ libertate periit, quam uſque ad extremum ſpiritum conſtantiſſimè defenderat, à Popilio, quem olim contra hoſtes à quibus parricidii fuerat accuſatus, erat tuitus, capite truncatus, cujus inſuper linguam excisſam Antonii uxor Fulvia aciculis pupugit, quòd olim dixiſſet, nullum iracundius animal fœminâ eſſe.

Opera ejus vulgò in quatuor partes tribuuntur, in quarum prima de arte Rhetoricâ agit, ut ſunt 2. libri de Inventione, 3. de Oratore, de Illuſtribus oratoribus, ſeu Brutus. Ad ſecundam Orationes pertinent. Epiſtolæ ad tertiam. Quartæ verò opera ejus Philoſophica adſcribuntur, ut Quæſtiones Academicæ, de finibus bonorum & malorum, Tuſculanæ quæſt. de natura Deorum, Amicitiâ, Senectute, &c.

Hiſtoriam quoque ſibi ſcribere propoſuerat. Verſibus tres libros conſcripſit, de rebus in Conſulatu ſuo geſtis. In quos digitum intendit *l. .. ep. fam.* 9. Ejus vitam, vide apud Plutarchum, plurima etiam de eo habes apud Dionem Caſſium Ciceroni paulo infenſiorem, Appian. Salluſt. Florum, Oroſium, Dionyſ. Lambinum in initio operum, &c. T. Tyro libertus Ciceronis illam quoque perſecutus eſt. V. & infra. Epicharmi illud maximè fecit,

Νᾶφε καὶ μέμνασο ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τᾶν φρενῶν:

Sobrius eſto, & memineris virum, qui ſit ſapiat, non oportere eſſe credulum. Quod & alicubi ſic extulit: *Nervi, atque artus ſapientiæ ſunt, non temere credere.* Hunc verò Homeri verſum *παιδιόθεν* à ſe adamatum fuiſſe ſcripſit ad Qu. fratrem,

Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων.

Quod eſt, *ſemper agere optimè, & præſtantem eſſe aliis,* vulgò celebratum, *maximam quamq; ejus orationem optimam eſſe,* Plinius auctor eſt, *lib.* . *Ep.* 20. Juvenal. *Sat.* 10.

> *Eloquium ac famam Demoſthenis, aut Ciceronis*
> *Incipit optare, &c.*
> *Eloquio ſed uterque perit Orator, utrumque*
> *Largus & exundans leto dedit ingenii fons,*
> *Ingenio manus eſt & cervix cæſa;*

Catul. *de eo:*

> *Diſertiſſime Romuli nepotum,*
> *Quot ſunt quotq; fuere Marce Tulli.*

Martialis,

> *Hoc quod ſecula poſteriq; poſſent*
> *Arpinis quoque comparare Chartis.*

Hoc eſt, operibus Ciceronis, qui fuit Arpinas. Sil. *lib.* 8.

> *Tullius aratas raptabat in agmina turmas*
> *Regia progenies, & Tullo ſanguis ab alto.*
> *Indole proh quanta juvenis, quantumq; daturus*
> *Auſoniæ populis ventura in ſecula civem.*
> *Ille ſuper Gangem, ſuper exauditus & Indos*
> *Implebit terras voce, & furialia bella*
> *Fulmine compeſcet linguæ, nec deinde relinquet*
> *Par decus eloquio cuiquam ſperare nepotum.*

Quintilianus *lib.* 10. *cap.* 1. *Oratores verò vel præcipuè Latinam eloquentiam parem facere Græcæ poſſunt. Nam Ciceronem cuicunque eorum fortiter oppoſuerim. Ille ſe profeciſſe ſciat, cui Cicero valde placebit.* Lactant. *lib.* 1. *Non tantum perfectus Orator, ſed etiam philoſophus fuit, ſiquidem ſolus extitit Platonis imitator.* Liber ejus de officiis omnium primus typis excuſus fuit, de quo rectè Ingens Grotius *Ep. ad Gallos, Liber non ſuo pretio habitus, ideo quòd omnium manibus teritur.* Nefas illa Plinii præterire *lib.* 7. *cap.* 20. *Salve primus omnium parens patriæ appellate, primus in toga triumphum, linguaque lauream merite, & facundiæ literarum Latinarum parens: atque ut Dictator Cæſar, hoſtis quondam tuus, de te ſcripſit, omnium triumphorum lauream adepte majorem. Quanto plus eſt ingenii Romani terminos moviſſe, quam Imperii.* Tit. Livius, *naturâ candidiſſimus omnium magnorum ingeniorum cenſor,* ut Seneca Pater eum appellat, hoc epitaphium ei apud iſtum ipſum Senecam *Suaſoria* 6. ſive ut aliis placet, 7. reddidit: *Vixit,* inquit, *tres & ſexaginta annos, ut ſi vis abfuiſſet, ne immatura quidem mors videri poſſit: Ingenium & operibus & præmiis operum felix: Ipſe fortuna diu proſpera, & in longo tenore felicitatis, magnis interim ictus vulneribus, exilio, ruinâ partium, pro quibus ſteterat, filiæ morte, exitu tam triſti, atque acerbo, omnium adverſariorum nihil, ut viro dignum erat, tulit, præter mortem, quæ verè æſtimanti minus indigna videri potuit, quod à victore nil crudelius paſſurus erat, quam quod ejuſdem fortunæ compos ipſe feciſſet. Si quis tamen virtutibus vitia penſarit, vir magnus, acer, memorabilis fuit, & in cujus laudes ſequendas Cicerone laudatore opus fuerit.* Paterculus poſt narratam cædem ejus in hæc verba erumpit; *Nihil tamen egiſti M. Antoni, mercedem cæleſtiſſimi oris & clariſſimi capitis abſciſſi numerando, auctoramentoque funebri ad conſervatoris quondam Reip. tantique Conſulis irritando necem. Rapuiſti tu M. Ciceroni lucem ſolicitam & ætatem ſenilem, & vitam miſeriorem te principe, quam ſub te triumviro mortem: famam verò, gloriamq; factorum, atque dictorum adeò non abſtuliſti, ut auxeris. Vivit, vivetque per omnem ſeculorum memoriam, dumque hoc vel ſorte, vel providentiâ, vel utcunque conſtitutum rerum naturæ corpus, quod ille penè ſolus Romanorum animo vidit, ingenio complexus eſt, eloquentiâ illuminavit, manebit incolume, comitem ævi ſui laudem Ciceronis trahet: omniſque poſteritas illius in te ſcripta mirabitur, tuum in eum factum execrabitur: citiusque in mundo genus hominum, quam hujus nomen cadet.* Vide Ciceronis laudes ampliſſimas apud Senecam, *Suaſoriarum lib.* 1. *Nemo tamen,* inquit, *ex tot diſertiſſimis viris melius Ciceronis mortem deploravit, quam Cornelius Severus,* cujus verſus hic ſubjungam:

> *Oraq; magnanimûm ſpirantia penè virorum*
> *In roſtris jacuere ſuis: ſed enim abſtulit omnes*
> *Tanquam ſola foret rapti Ciceronis imago.*
> *Tunc redeunt animis ingentia Conſulis acta,*
> *Jurataque manus, deprenſaque fœdera noxæ.*
> *Patritiumque nefas extinctum, ut pœna Cethegi*
> *Dejectuſque redit votis Catilina nefandis.*
> *Quid favor, aut cœtus, pleni quid honoribus anni*
> *Profuerunt, ſacris & vita quid artibus acta?*
> *Abſtulit una dies ævi decus, ictaque luctu*
> *Unica ſollicitis quondam tutela, ſaluſque*
> *Egregium ſemper patriæ caput: ille ſenatus*
> *Vindex, ille fori, legum, rituſque togæque,*
> *Publica vox ſævis æternum obmutuit armis.*
> *Informes vultus ſparſamque cruore nefando*
> *Canitiem, ſacraſque manus operumque miniſtras*
> *Tantorum, pedibus civis projecta ſuperbus*
> *Proculcavit ovans: nec lubrica fata Deoſque*
> *Reſpexit. nullo luet hoc Antonius ævo.*
> *Hæc nec in Emathio mitis victoria Perſe,*
> *Nec te dire Syphax, non fecit in hoſte Philippo.*
> *Inque triumphato ludibria cuncta Jugurthâ*
> *Abfuerant: noſtraque cadens ferus Annibal irâ*
> *Membra tamen Stygias tulit inviolata ſub umbras.*

Verùm de Cicerone nos à tibi plura Loydius.

Q. Cicero, frater oratoris, Legatus in Gallia Cæſaris, dein proconſul in Aſia, munere ſecundâ famâ adminiſtrato, inclytus: pòſt in numero proſcriptorum, cum filio ſuo interfectus eſt Plut. & Appianus memorant, utrumque rogaſſe percuſſores, ut prius occideretur, tandem eodem momento ambos necatos. Idem etiam nomen Ciceronis filio ſecundùm quoſdam fuit, qui Conſul ab Auguſto creatus, ſtatuas Antonii dejici juſſit, ut Plut. *in Cicerone,* & Appian. *de B. C. lib.* 4. referunt. Interim nec in Caſſiodori Chronicis, nec in Conſularibus Faſtis ejus nomen apparet. Vanſ.

M. Cicero, M. T. Ciceronis oratoris filius, *Bicongius* ob temulentiam dictus, nihil patre dignum geſſit, niſi quòd interfectoribus Cæſaris pertinaciſſimè ſævit, antea cum patre proſcriptus, pòſt tamen ab Octaviano reſtitutus, & Prætor factus. Plut. Imò & Conſul an. U.C. 723. C. Antiſtio ſuffectus eſt die 13. Septembr. uſque ad Novembr. quo tempore Antonii ſtatuas evertit. L. Loyd.

Ciceronis aquæ, ſive *fontes calidi, Bagni di Cicerone,* & *Bagni di Britolino,* teſte Pighio, locus Campaniæ. Plin. *lib.* 31. Baudrando *Bagni di Tritolino,* balnea Campaniæ, prope Baias & lacum Avernum, in colle, ex adverſo Puteoli. Vid. Itiner. Italiæ Schotti.

Ciceronis Caſtra, Cæſar. *in comment. Veltſick* hodiè, pagus nunc, à Gandavo plus minus tribus milliaribus diſtans, ubi multa antiquitatis monumenta eruuntur. Goropius.

Ciceronis Villa, hodiè *Ciceroniano,* locus Campaniæ apud Puteolos & Baias, ad lacum Avernum, Plin.

Ciceſtria, Neomagus Ptolemæo, urbs Angliæ in Auſtrali Suſſexiæ parte, vulgò *Chicheſter.* Baudrando illa diſtat 40. mill. Angl. à Londino in Auſtr. 15. à Vecti Inſ. 18. à Vintonia Urbe. Juxta amnem *Lavant,* 4. mill. ab ora maris Britannici, totidem à confin. Hantoniæ prov. & 30. mill. à Neomago in Auſtr.

Cicheſus, fluvius ponitur ab Homero *in Hymno Apol.*

Cichyrus, Theſprotiorum in Epiro op. Strabo.

Cicianthe, Scythiæ Aſiaticæ pop. Plin.

Cicilana, Hiſpaniæ urbs inter Emeritam & Cordubam. Ant.

Cicimeni, pop. circa Mæotim. Plin. 6. 7.

Ciclas, mel. *Cyclas,* propriè veſtis fœminea, quòd inſtar *κύκλου* ſeu circuli eſſet: longa, utpote terram verrens & ſinuoſa. Matth. Paris. in apparatu nuptiarum Henrici III. A.C. 1236. virilem facit: *Cives,* inquiens, *Londonienſes ſericis veſtimentis ornati, cycladibus auro textis circumdati.* V. Henr. Spelman. *Gloſſar. Archæol.*

Cicona, Aſiæ pop. In India Aquilonari, Plin.

Cicones, pop. Thraciæ, juxta Hebrum, quos Ulyſſes poſt dirutam

Trojam

Thram ventis eò adactus debellavit, eorumque urbem Iſmarum diripuit, paucis ex ſociis amiſſis. Ovidius *Met.* 15. mira quædam de fluvio eorum prodit:

Flumen habent Cicones, quod potum ſaxea reddit
Viſcera, quod tactu inducit marmora rebus.

Apud eos Orpheus, obſcœni concubitûs inventor, a Bacchis dicitur laceratus. Virg. 4. *Georg.*

—— Spretæ Ciconum quo munere matres
Diſcerptum latè juvenem ſparſere per agros.

Quòd autem ait. Orpheum obſcœni concubitus autorem fuiſſe, *pæderaſtiam* intelligit. Ovid. *Met.* 10.

Ille etiam Thracum populis fuit autor, amorem
In teneros transferre mares

Ciconium, promunt. juxta Boſphorum, Petro Gyllio, qui hodie *Cornio* hoc appellari ait.

Ciconius, nomen ejus qui Brixiam condidit.

Cienli, populi Tranſylvaniæ, in 7. ſedes ſeu regiones diviſi, præcipuè versùs montem Carpathum & confinia Poloniæ. Eorum ſedes ſunt Novomarchia, Maros, Girgium, Czikum, Kitolium, Orbæum, & Aranias. Parent Principi Tranſylv.

Cicuta, nomen proprium fœneratoris cujuſdam maximè avari. Horat. *Serm.* 2. *Sat* 3.

—— Adde Cicutæ
Nodoſi tabulas centum, mille adde catenas.

Cicynethus, Macedoniæ inſula. Plin. hodie *Pontico*. De nomine Bochartus: Eſt in orâ Magneſiæ (inquit) *Pagaſæus*, vel *Pagaſicus* vel *Pagaſeticus ſinus*; Ptolemæo *Palaſgicus*) in quo inſula *Cicynethus*. Strabo *lib.* 9. ubi de *ſinu Pegaſetico*, ἐν δὲ τῷ κόλπῳ φασὶν εἶναι τὴν Κικύνηθον νῆσον, καὶ πολίχνην ὁμώνυμον. Scylax, Ἐν δὲ τῷ Παγασητικῷ κόλπῳ ἐστὶ νῆσος Κικύνηθος καὶ πόλις. Mela 2.7. *Pagaſæus ſinus Sciathon proſpicit. Cicynethum amplectitur* Plin. 4.12. *Pagaſicus ſinus ante ſe habet Eutychiam. Cicynethum*, &c. Quia ex eo ſinu Argonautæ profecti ſunt urbem Pagaſas, quæ nomen ſinui dedit, plerique dici volunt ἀπὸ τῆς ἐκεῖ ναυπηγίας τῆς Ἀργοῦς. Οἱ δὲ πιθανώτερον ἡγοῦνται τοὔνομα τῷ τόπῳ τεθῆναι τοῦτο ἀπὸ τῶν πηγῶν αἳ πολλαὶ τε καὶ ἄφθονοι ῥέουσιν. At (ex ſententiâ Strabonis) *probabilius ſtatuunt loco nomen eſſe a fontibus* (Dorice παγαῖς) qui frequentes ibi largique fluunt. Scepſius etiam apud Apollonii Scholiaſten *lib.* 1. Pagaſas dici aſſerit, ἀπὸ τῶν πηγῶν [illegible] τοὺς τόπους. Hæc ideò notanda duxi, quia mihi videtur ex iis poſſe colligi, *Cicynethus* unde dicatur. Nempe quam urbem Græci *Pagaſas* ab ubertate fontium, eandem ſuâ linguâ Phœnices עינות *aineth*, aut *enoth*, i.e. *fontes* appellarunt, & ſinum Pagaſæum חיק־עינות *Chek aineth*, i.e *ſinum fontium*, & inſulam in medio ſinu, inſulam *Chek aineth*, quod Græci mutarunt in *Cicynethum*. Baudr. eſt Inſ. parva maris Ægæi, in ora Macedon. in ſinu Pelaſgico, media inter Demetriadem, à qua 10. mill. diſtat & oram Boreal. Eubœæ.

Cicynna, tribus Acamantidos gens, Ariſtoph. *in Nub.*

Cidanus, vide *Elaa*.

Cidinela, caſtellum Apuliæ Dauniæ; circa quod planities ἄδενδρος, hordeum tamen, triticum, aliaque frumenti genera mirâ ubertate fundit.

Cierium, urbs Bœotiæ, aliàs *Arne* dicta. Steph.

Cilbianum, urbs Aſiæ ad Cayſtrum fluv. in Lydiâ, quæ & *Valentinianopolis* in Lib. Concil. appellatur. Pop. *Cilbiani* Plinio, & *campus Cilbianus* apud Tmolum montem. *Cilbiani* quoque *agri* apud Epheſum.

Cilbiceni, Hiſp. pop. circa oſtium Bætis fluv. Avienus.

Cilbus, Hiſp. Bæticæ fluv. Idem.

Cile, ſeu *Chili*, Regnum Americæ merid. ultra tropicum Capricorni ſitum, juxta mare Pacificum in longum porrectum, versus Occaſ. inter Peruviam & Patagonum region. a Sept. Charchantes, & Collaones habitant, ab Occid. Platam reſpicit, reliquum Oceano & Pacifici maris undis pulſatur aut abluitur, propter intentum illis in partibus frigus a frigore nomen habet. Nam *Chili*, Barbarorum linguâ, *frigus* ſignificat: tantum enim eſt frigus, ut equos cum ſeſſoribus penè conſtringat, & marmoris inſtar induret. Prima adverſus Chilienſes expeditio fuit Didaci Almagri, cui cùm ex federis conditionibus cum Franciſco Pizarro initi ea provincia obveniſſet, an. 1534. magnis itinerum difficultatibus ſuperatis ad Chilienſes penetravit; ſed cùm præter viros proceris corporibus metuendos, hiſpidisque marinorum luporum pellibus terribiles, ſagittis à tergo lateribusque incurſantes ſuosque aſſiduè laceſſentes, nullum adhuc uſquam auri indicium inveniſſet, dimiſsâ infructuosâ Chilienſium oppugnatione retro eſt reverſus, occiſusque poſt reditum a Pizarris, totius rei hujus gloriam tandem Petro Baldivio reliquit, qui ad Chilienſes Proprætor miſſus, gentem diuturno bello domuit, occupatisque maritimis locis opportunam illis in partibus coloniam deduxit, quæ nunc Gentis metropolis eſt. Regio ingentibus ſæpenumero terræ motibus infeſtatur, quibus præter hominum jumentorumque miſeram ſtragem, integros quoque montes ſolo æquat aut ſubvertit, fluviorum naturales alveos transfert, aut in lacus ſtagnantes commutat, & maris æſtum per aliquot paſſuum millia divertit, navesque in ſicco procul à ſtatione relinquit. In hujus etiam provinciæ montanis peculiaris ventus dominatur, cujus vis adeò noxia eſt, ut oppreſſo inter viſcera vitali calore viatorem extemplo interimat, mortuorum tamen corpora non infeſtet, ſed à corruptione & putrefactione conſervet: non aliquâ tamen vehementiâ, ſed nimiâ ſuâ ſubtilitate adeò noxius eſt. Metel. Baudrando, à Septentr. Peruviam, ab Oriente Andes montes, à Meridie Terram Magellanicam habet. Subeſt majori ex parte Hiſpanis, Boream verſus. Herrera, c. 22. Linſchotus a Coſta, &c.

Urbes præcipuæCiles.

Araucum, *Arauco*.	*S Juan de la Frontera*.
Chiloa. *Chiloe*.	Imperialis, *Imperial*.
Civitas conceptionis, *Ciudad de la Conception*.	Oſornum, *Oſorno*.
Fanum S. Jacobi, *S. Jago*, totius regionis primaria.	Serena ſeu Coquimba, *la Serena o Coquimbo*.
Fanum S. Johannis de confinio,	Urbs dives, *Villa Ricca*.
	Valdivia.

Cileni, Hiſpan. Tarrac. pop. Plin. *Cileni* Ptol.

Cilia, urbs Stiriæ, ad Savi fluvii ripam, uti apparet ex veſtigiis; antiqua, nam inſcriptiones in ea plures nominum Rom. apparent. Mercat. *Ciliæ* Comes Ulricus celebris fuit ſeculo 15. Huic Ladiſlaus Hungar. R. Auſtriam gubernandam commiſit, an. 1452. poſtquàm Fridericum III. Imp. coëgiſſet, Regem adhuc vix tredecennem ſuæ tutelæ concredere. Sed quia Auſtriacæ nobilitati gravis viſus, paulò pòſt ex aula dimiſſus eſt, æmuli inprimis Eyzingeri machinationibus. Iterum tamen Regi reconciliatus, rediit Viennam. A. C. 1455. Tandem, quòd lætatus eſſet Huniadis morte, ab hujus filio Ladislao obtruncatus eſt, A.C. 1456. Vid. Æn Sylvium *Bohem c.* 68. *& ſeqq.* Hermanni *Ciliæ* comitis filia Barbara, nupſit Sigiſmundo Imper. Vide *Barbara*.

Cilicene, Pannoniæ infer. urbs, Anton.

Cilicia, reg. Aſiæ min. notiſſima, inter Pamphyliam ad Occ. Syriam ad Ort. ac inter Taurum mont. ad Bor. a Cappadociâ ſeparantem, & pelagus Cilicium ad Merid. contenta. *Caramam* & *Caramania* propria vulgò, non *Turcomania*, ut ſcribit Ortelius. Aliàs Caramania latè ſumta complectitur Ciliciam, Pamphyliam, Piſidiam & partem meridion. Cappadociæ. Baudr. Hic Hama ſeu Hamia, quæ olim Tarſus, Pauli natalibus inclyta, Seleme, Pompejopolis, ad Iſſicum ſinum *Golfo d' Ajazzo*, Vid. Ptol. *l.* 5. Mercat. *Atl.* Bellonium *l.* 2. Hæc Saracenis ferè tota erepta eſt, à Nicephoro Phoca, A.C. 966. Cilicia croco maximè abundat. Lucret. *l.* 2.

Et cùm ſcena croco Cilici perfuſa recèns eſt.

Ovid. *in Ibin.*

Nam neq; quot flores Siculâ naſcuntur in Hyblâ,
Quotve ferat dicam terra Ciliſſa crocos.

Propertius 4. 6

Terq; lavet noſtras ſpica Ciliſſa comas.

Plin. 21. 6. *Prima nobilitas eſt in croco Cilicio in Coryco monte*, &c. Stat. 4. *Sylv.*

—— Tu largus Eoa
Germina. tu meſſes Ciliciumq; Arabumq; ſuperbis
Merge rogis. ——

Hujus incolæ dicti ſunt, *Cilices*, quos piraticam exercentes, Pompejus devicit, victosque in deditionem accepit, eorumque poſtea fideli operâ uſus eſt in bellis navalibus adverſus Cæſarem. Lucanus *lib.* 2.

Itq; Cilix juſtâ non jam pirata carinâ.

Λέγεται παλαιὸν (inquit quidam) μὴ ῥᾳδίως ἀληθεύειν τοὺς Κίλικας. Hinc illud:

Κρῆτες, Καππαδόκες, Κίλικες τρία κάππα κάκιστα.

Chalab, Ciliciam ab Ebræis nominari auctor eſt Arias Montanus: Incolas ejus prius *Achaos* appellatos ſcribit ex Herodoto Stephanus. Strabo *lib.* 14. Ciliciam dividit in *Campeſtrem* & *Tracheam*, id eſt, *aſperam*. Nomen ejus quod attinet, videtur id primùm & præcipuè à Phœnicibus inditum Ciliciæ aſperæ parti, neque enim a *fabuloſo Cilice* nomen ſumptum, ſed a חלקים *Challekim* vel *Challukim*, i.e. *lapidibus*. quia lapidoſa regio eſt. Sil. *lib.* 13.

Hinc Cilicis Tauri ſaxoſa cacumina vitet.

Nonnus Dionyſ. *lib.* 34.

Αὐχένα πετραίοιο Κίλιξ ἐχαλίνωσε Ταύρου.

Fuit olim opulentiſſima Populi Romani provincia & Cicerone proconſule memorabilis. Solinus author eſt, adeò quondam potentem fuiſſe, ut ad Peluſium uſque procurreret, Lydis, Medis, Armeniis, Pamphyliâ & Cappadociâ ſub imperio conſtitutis. *Κιλίκιοι τράγοι* dicebantur homines hirſuti, & pilis obſiti, unde Propertius 1. 7.

Frigidus intonſos Taurus arat Cilicas.

Vide Heſychium. Hodie tota Cilicia ſub Turcis eſt.

Urbes Ciliciæ, hodie extantes:

* Adana.	Celenderis.
Anazarba, & us.	Corycus.
Anemurium.	Diocæſarea.
Antiochia ſuper Trago, vel Crago.	Domitiopolis.
Auguſta.	Flavias & Flaviopolis.
* Cæſarea, penes Anazarbum, Sedes Satrapæ.	* Iſſus.
	Lamus.
	Mallus,

Mopſueſtia.	Sebaſte.
Nicopolis.	Seleucia aſpera.
Olbaia.	Selinus.
Philadelphia.	Tarſus.
Pompeiopolis ſeu Soli.	Thebe.

Cilicium, veſtis genus ex hircorum ſive caprarum pilis contextum, quæ tonſura quòd primum in Ciliciâ inſtituta, facta inde appellatio eſt, ut Varro auctor eſt *lib. 2. de R R in fine*. Uſus eorum potiſſimùm in caſtris, item in navibus. Quo illud Virgilii pertinet *Georg.* 3.

Nec minus interea barbas incanaq; menta
Cinyphii tondent hirci ſetasq; comantes
Uſum in caſtrorum & miſeris velamina nautis.

Aſconius in 3. *Verrin.* *Cilicia, texta in caſtrorum uſum, atq; nautarum.* Porro lugentium & pœnitentium veſtes apud Ebræos, quos 70. Interpp. *σάκκους* appellant, vetus Interpres Latinus ſæpe *Cilicia* interpretatur: neque enim dubium eſt, hirtas & ex pilis contextas fuiſſe; talia autem *Cilicia*, vel *Ciliciana* appellabantur: quare & *δέῤῥεις τριχίνας* Exodi 26. idem interpres *ſaga Cilicina*; & *σάκκος τρίχινος* Apocalypſ. *cap.* 6. *Saccum Cilicinum* vertit. Qui locus id quoque indicat, nigros fuiſſe hos ſaccos, ſive *Cilicia*. Et verò hic color mœſtos plangentesque maximè decet. Prudentius, *Hymno jejunantium*, de Ninevitico juſtitio agens:

Squalent recinctâ veſte pullati patres,
Setasq; plangens turba ſumit textiles,
Impexa villis virgo beſtialibus.

Alcimus Avitus, cùm idem argumentum tractat, *lib.* 4.

Mollibus abjectis, Cilicum dant tegmina ſeta.

Id eſt, *ciliciis* induuntur. Cæterùm *facci* à formâ (anguſti enim & minimè fluctuantes erant) *Cilicia* à materiâ, pilis viz. caprarum dicebantur. Quare *tunica ſaccea*, ſive *ſacconea*, & *tunica Cilicia*, de eâdem, B. Hieronymo dicitur, *in vitâ Hilarionis ſub finem*; tali enim ille ſanctus uſus fuerat. Et ita fermè ſolebant veſtiri, qui planè renunciaſſent ſeculo, propoſitumque ſeverius ſequerentur, qui & *Aſceta* & *Monachi* appellati, quibus maximè conveniebat hæc veſtis: *cùm monachus non doctoris, ſed plangentis officium habeat, qui ſe, vel mundum lugeat, & Domini pavidus præſtoletur adventum*; ut idem Hieronymus alibi ſcribit. Paulinus Nolanus, *in obitum Celſi, verſ.* 451.

Si modò lugentem gravis hirto tegmine ſaccus
Caprigenûm ſetis dum teget, & ſtimulet.

Ubi & *ſaccum* & *ſetas*, ſive pilos caprinos habes, ex quibus Cilicia contexta erant. Quanquam *Ciliciorum* nomine omnes hirtas veſtes comprehendi exiſtimem, licèt de aliis etiam, quàm caprinis pilis contextæ eſſent, ut Camelorum, qualis Joannis Baptiſtæ fuit, item diſcipulorum B. Martini; de quibus Severus Sulpitius, *in vitâ ejus cap.* 7. *Pleriq; camelorum ſetis veſtiebantur; mollior ibi habitus pro crimine erat.* Utebantur autem Aſcetæ hirtis ejuſmodi veſtibus, atque in iis cubabant etiam, ut coercerent carnem, & ad Orationes vigilantiores eſſent. Paulinus *de Joh. Baptiſtâ*,

Veſtis erat curvi ſetis contexta cameli,
Contra luxuriam molles duraret ut artus,
Arceretq; graves compunctocorpore ſomnos.

Cilimbeſis, Cyrenaicæ inſulæ pop. Ptol.

Ciliſcus, vel *Philiſcus*, Poëta Tragicus Græc. quem Protogenes coloribus expreſſit. Plin. *l.* 35. *c.* 10.

Ciliſſa, Phrygiæ, aut vicinæ regionis urbs. Xenophon.

Cilium, Africæ propriæ urbs. Anton. Item civ. antiqua Apuliæ Peucetiæ.

Cilix, Phœnicis filius, item qui è *Ciliciâ* eſt.

Cilla, Africæ propriæ urbs, Appiano. Et Æolidis oppidum Herodoto. Item Troadis urbs, in regione Ciliciæ, Thebaica dicta, Sanſone teſte, ad amnem Cilleum, 5. mill. ab ora ſinus Adramyteni, 12. ab Adramyttio in Boream, 9. à Thebe in Occaſ. Apol. ſacra. Ovid. *Met.* 13.

Me Tenedon, Chryſenq; & Cillan Apollinis urbes.

Hom. *Iliad.* 1.

Κλῦθί μοι, ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας,
Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις.

Heſychius: Κίλλα, πόλις ἔνθα ἱερὸν Ἀπόλλωνος. Eſt etiam *Cilla* montis nomen, apud Q. Calabrum *lib.* 8.

Ὅν τίκτ' Ἰφιάνασσα παρὰ ζαθέοιο πόδα Κίλλης.

Cillaba, Africæ urbs, circa Syrtim majorem. Plin.

Cilla, Thraciæ urbs, Anton.

Cilleja, urbs Germ. in Stiria, ad Saanam fluv. qui paulo infra in Sanum fluit. Vide *Celia*.

Cillus, Pelopis auriga, quem cùm Pelops ad Oenomaum proficiſcens in itinere amiſiſſet, juſta ei ſplendidè perſolvit, & ut memoriam ejus ad poſteritatem propagaret, eodem, quo mortuus eſt loco, urbem condidit, quam *Cillam* de nomine ejus appellavit. Strabo *lib.* 13.

Cilma, Africæ propriæ urbs. Ptol.

Cilmana, circa Gaditanum ſinum urbs. Anton.

Cilnius, cognomen Mæcenatis. Erant autem *Cilnii* populo Etruſci; domo autem Aretini, maximæ apud concives dignitatis ac potentiæ, docet hoc Livius *lib.* 10. *Etruriam rebellare, ab Arretinorum ſeditionibus motu orto nunciabatur; ubi Cilnium genus prapotens divitiarum invidiâ pelli armis cœptum.* Et Silius Ital.

Cilnius Arreti Tyrrhenis ortus in oris
Clarum nomen erat.

Præfectus fuit Romæ Italiæque ab Auguſto, per bellum Siculum, an. urbis 717. Vide Meibomii *Mæcenatem p.* 18. 19.

Cilo Junius, præfuit Bithynis & Ponto, nequiter & avarè. Queſti Bithyni apud Claudium popoſcerunt pœnam. Cùm parùm intellexiſſet Claudius in turbâ ſtrepituque adſtantium, quid dixiſſent Bithyni, alios interrogat. Ibi Narciſſus, pronus in *Cilonem*, audaci mendacio edidit, gratias eos agere *Cilonis*. Tum ille, Præſit ergò illis alterum biennium. Dio *l.* 60. Tacit. *l.* 12. *c.* 21. dicitur *Junius Cilo*.

Cilurnum, Britanniæ opp. Ottadinorum in Northumbria, ubi nunc pag. *Collerton* nonnullis, ſive *Collerford*. Cum ponte ad Tinam Boreal. fluv. Camdenus autem potius autumat vel *Walwick*, vel *Scelceſter* eſſe ad Murum Severi.

Cimacum, locus in Duc. Lucilburgenſi, olim Comitat. nunc Principatus tit. inſignis, ad Crovios Arſchoti Duces pertinens, ad caput amnis, qui Mariæburgum, & vicos aliquot prætérlapſus, in Moſam defluit, inter Caroli Montem & Fumacum. Vulgò *Chimay*, aliàs *Cimay*. Eccleſia *Cimacenſis* vetus S. Monegundis nomine cenſetur, Canonicosque habet. Valeſius *Not. Gall.*

Cimaus, Aſiæ mons circa Troadem. Ptol.

Cimana, ætate Hieronymi vicus erat in campo latiſſimo, in tribu Zabulon, ſex millibus ab urbe Legione, ad Septentrion. plagam pergentibus Ptolemaidem. Hier. *de Loc. Hebr.*

Cimara, Indiæ extra Gangem urbs, Ptol.

Cimarus, mons & prom. Cretæ, prope Occid. Inſ. in territorio Caneæ, nunc *Capo Ciſamo*, quibuſd. medium inter Cyamum prom. in Ort. & portum Grabuſium in Occaſ. Sophiano verò eſt ipſum prom. Cyamum.

Cimbelinus, vel *Kimbelinus*, Rex M. Britanniæ, ſub Auguſto, negaturus tributa, à ſubditis huic pendi ſolita, audito, copias contra ſe mitti, per Legatos obſequium omne pollicitus eſt, ſeque Imperatoris protectioni commendavit. Regnavit diu & feliciter, relictis tribus filiis, qui mutuis diſſidiis colliſi. Plut. *in Aug.* Dio Caſſius, Polyd. Virgilius, Chenæus *hiſt. Angl.*

Cimberius, Dux Suevorum, frater Naſuæ, qui centum Suevorum pagos, primo Gallici belli anno, ad Rheni ripas ſubſidio Sequanis adduxerat, Rhenumque tranſire conabatur. Cæſar 1. *Comm. c.* 37.

Cimbertillius, vide *Tillius*.

Cimbina, Mediæ urbs. Ptol.

Cimbri, pop. Germ. extremi ad Boream, quorum reg. & peninſula *Cimbrica Cherſoneſus* à Ptolemæo appellatur, in 4. partes diviſa, Holſatiam ad Merid. Saxoniæ antiquam, Ditmarſiam ad Occ. in orâ Albis circa oſtia, & Oceani, Jutlandiam ad Sept. & Ducat. Sleſvicenſem in medio inter Holſatiam & Jutlandiam in regno Danico contentas. Hi an. U. C. 640. parato maximo exercitu Teutonibus, Ambronibus & Tigurinis juncti, vaſtatâ Germaniâ, Iſtriâ, Dalmatiâ, Rhætiaq; per Delphinatum, Aquitaniam & Provinciam Romam contenderunt, ſed C. Marius coſ. fugavit, caſtriſque exuit, prope Arelatum in campo *Camargue* hodie, i. campus Marii, eos aggreſſus, & inter Aquas Sext. & S. Maximinum plenâ victoriâ potitus. Cujus reliquiæ adhuc ſuper inter pagos *de Pourrieres*, & *de Trets*, prope rivulum *de l'Arc*, ubi Pyramidis ibi erectæ rudera. Vide præter infra laudatos, Eutrop. *l.* 5. Flor. *l.* 3. *c.* 3. Vellej. *l.* 2. Liv. Plin. Melam, &c. A Cimbris & Holſatis, quos durius tractabat, oppugnatum legimus Valdemarum IV. Daniæ R. circa A. C. 1360. Erant homines ingenti corpere, horrendis oculis, Juven. *Sat.* 13.

Quâ nec terribiles Cimbri, nec Britones unquam.

Idem *Sat.* 8.

Atq; ideo poſtquam ad Cimbros ſtragemq; volabant,
Qui nunquam attigerant majora cadavera corvi.

Lucan. *lib.* 1.

Nos primi Senonum motus, Cimbrumq; furentem
Vidimus.

Propertius 2. 1.

Cimbrorumq; minas & benefacta Mari.

Tympanorum inventores habentur. Vide Strabon. *l.* 7. Plutarchus, *in Mario*, *Cimbrorum* vocabulum Germanicum tradit, quo *latrones* ſignificentur; ideoque Strabo *l.* . & 7. eos πλανήτας καὶ λῃστὰς vocat. Et Feſtus: *Cimbri linguâ Gallicâ latrones dicuntur.* Sed hæc, ut & alia, quæ de Cimbris antiqui fabulati ſunt, refutat Cluverius Germ. *Ant. l.* 3. *c.* 22. *Cimbriam* cum Duc. Sleſvicenſi, beneficii titulo Holſatiæ Ducibus contulit Chriſtianus IV. Daniæ R. Chytr. *Sax.*

Cimbrianum, opp. Myſiæ inf. *Brunbida* Laz. quaſi Brionum pons. Vide & *Cimbria*

Cimbrica Cherſoneſus, peninſ. perampla Germ. à Sept. in Mer. extenſa, inter Cimbricum & Suevicum mare, ſeu Codanum ſinum. Pars eſt regni Daniæ, nunc *Jutia* dicitur. Dividiturque in Jutiam Septent. ſub qua 4. Diœceſes ſeu provinc. Alburgenſis, Arhuſienſis, Wiburgenſis & Ripenſis; & in Jutiam Mer. ubi Ducat. Sleſvic. & Holſatia, ſub qua Ditmarſia, Stormaria, Holſatia

propria

propria & Vragria. Habet à Merid. Saxoniam inferiorem, & freto *Middelfart Sund* dicto ſeparatur a Fionia Inſ. Alias *Cartris*, etiam. Plinio teſte.

Cimbrorum promunt. *Skager Rif*, prope caſtr. *Scaam*, in parte Bor. Diœceſis Alburgenſis, in Jutia Septent. 10. leuc. à prox. littore Norvegiæ in Occaſum, 12. ab Alburgo in Bor. 40. a Bergis in Auſtrum.

Cimela, urbs exciſa Italiæ, prope Alpes & Nicæam urb. in confinio Gall. Narbonenſis. Vix 1. leuc. à mari Mediterraneo. Vide *Cemenelenum*.

Ciminus, lacus & mons Italiæ, *Montagna di Viterbo*: unde *Sylva Ciminia*, ſive *ſaltus Ciminius* memoratur Livio, Plinio, Frontino. Straboni Κιμινία λίμνη, fortè pro Κιμινία. Apud Sotionem Κίμινος λίμνη. Ejus meminit Virg. *Æn.* 7.

Hi Feſcenninas acies, æquosq; Faliſcos,
Hi Soractis habent arces, Flaviniaq; arva,
Et Cimini cum monte lacum, lucosq; Capenos.

Necnon Silius Italicus *lib.* 8. Virgilii imitator:

Hos juxta Nepeſina cohors, æquiq; Faliſci,
Quiq; tuos, Flavinia, focos, Sabatia quiq;
Stagna tenent, Ciminiq; lacum, qui Sutria tecta
Haud procul & ſacrum Phœbo Soracte frequentant.

Cimmerii, pop. in Italiâ, apud Bajas ad lacum Avernum, quorum opp. *Cimmerium* fuit, ubi antrum Sibyllæ olim fuiſſe dicitur. Hi in ſubterraneis domiciliis habitantes, & per cuniculos commeare ſoliti, toto in illis die delitescebant, noctu tantum ad latrocinia egreſſi, cùm victum ex metallorum aliqui effoſſione, divinationum mercede, & proventibus a rege deſignatis quærerent, ut ex Ephoro ſcribit Strabo. Hinc *Cimmeriæ tenebræ* proverbio celebrantur pro denſiſſimâ caligine. Hom. *Odyſſ.* 11.

Ἔνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε
Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι, οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν.

De Italicis enim Cimmeriis hæc intelligenda clarum ex Geographis. Tibullus *Panegyrico ad Meſſalam*:

Cimmerion etiam obſcuras acceſſit ad arces,
Queis nunquam candente dies apparuit ortu,
Sive ſupra terras Phœbus, ſeu curreret infra.

Juxta hos Ovidius Somni ſedem collocat, *Met.* 11.

Eſt prope Cimmerios longo ſpelunca receſſu
Mons cavus, ignavi domus & penetralia Somni,
Quo nunquam radiis oriens, mediusve, cadensve
Phœbus adire poteſt.

A *tenebris* itaque nomen habere Phœnices fabulati ſunt, quia כמר *camar*, vel *cimmer*, eſt *nigreſcere*. Penès hos ingens quondam ſuperſtitio increbuit, loci naturâ erroribus ſuffragante; ibi ſacra nemora honorata, fluminibus etiam & fontibus ſuus honor fuit. Specus præterea famoſi & ad Inferos crediti aditus, quò intrare fas non erat, niſi Diis Manibus ſacrificio placatis. Unde Homero ſuæ fabulæ œconomia, quam in Odyſſeâ comminiſcitur, deſumpta eſt, & liber ſextus Æneid. Virgilii.

Cimmerii, populi Aſiæ gemini; Alii qui ex Scythia venerunt, habitantes circa Boſphorum, ab ipſis *Cimmerium* appellatum. In Taurica Cherſoneſo, quæ cum tractu adjacente olim *Cimmeria* dicta eſt, poſt Scythia Europæa, ſeu parva, nunc Tartaria min. ſeu Precopenſis. Baudrand. Horum regio perpetuis nebulis involuta, unde *Tenebræ Cimmeriæ*, Prov. Strabo *l.* 1. & 3. Eraſmus *Adag. tit. Cæcutientia.* Alii inter Colchos & Iberos, quorum reg. *Haveſſen* Ant. Curchinio *in Georgianis* appellatur. Orpheus *in Argonauticis*:

—— Ἐν νήσῳ δὲ Κιμμερίους
[illegible]
[illegible]

Cimmeris, Troadis urbs, *Edonis* prius vocata. Plin. *l.* 5. *c.* 30. Item *Cimmeris*, mater Deorum apud Cimmerios. Heſych. Κιμμερὶς, μήτηρ Θεῶν.

Cimmerium, oppidum Tauricæ Cherſoneſi, in ora Ponti Euxini, ad Boſphori *Cimmerii* fauces, 25. mill. à Crocondama in Occaſ. totidem à Panticapæo in Auſtr. *Cimbricum* Straboni.

Cimmerium, promuntor. Aſiæ, in tractu Boſphorano, juxta Boſphorum Cimmer. à parte Aſiæ, prope paludem Mæotidem. Dictum etiam *Cerberion* Sanſoni, vix 4. mill. à Parthenio in Occ. 15. à Panticapæo in Bor. *Capo di Croce* hodie.

Cimolis, *Cinolis* Arriano, *Quinolo* Mercatori, oppidum Paphlagoniæ in orâ maris Euxini, inter Carambim promuntorium ad Occaſ. & Sinopen urb. ad Ort. Nunc *Ginopoli*, parvi momenti, indies deficit. Baudr.

Cimolus, *Cimolis*, Ptol. *Cimolia* Obſequenti, *Polino*, teſte Nigro, inſ. maris Cretici, cujus meminit Ovid. *Met.* 7.

Hinc humilem Myconen, cretoſaq; rura Cimoli.

Bocharto גום־אהל *gum-ohal* dici videtur, id eſt, *foſſa ſmegmatis*, propter terram ſaponariam, quæ ex eâ eruebatur. Sic in Hippocrate Galenus & Erotianus σμηκτρίδα γῆν exponunt τὴν Κιμωλίαν. Dioſcorides *lib.* 2. *de felle*: [illegible] Κιμωλίας [illegible]. Idem habent Ariſtoph. *in Ranis*, & Jul. Pollux *lib.* 10. *cap.* 31.

Cimolus, à Schol. *in Ariſtoph. Ranas*, ponitur inter Cycladas, cujus terra ferax ſit nitri. Vide ſupra.

Cimon, Athenienſis, Miltiadis & Egeſiphiles filius, liberalitate, munificentiaque domi magis, quàm militiâ clarus, quapropter Lucullo comparatur. Nam cùm hoſtium ſpoliis locuples eſſet, ea civibus ſuis diſtribuit, deinde amotis undique agrorum ſuorum ſeptis, vulgò poma, frugesque ſumendas impunè dabat. Parabat quotidie ingens domi convivium, quo undique confluentes pauperes veſcebantur. Plut. Primus Athenis Scholas inſtituit, ut Pythagoras in Italiâ. Vitam ejus pete ex Plut. & Corn. Nepote. Obiit rebus pace belloque geſtis clariſſimus, in Cypro, claſſis Græcæ Dux ſummus, poſt multas victorias, in urbe Citio morbo correptus, A. 302. U. C. Vide etiam Thucyd. *lib.* 1. Juſtin. *lib.* 2. *cap. ult.* Valer. M. *l.* 5. *c.* 4. *ex.* 9. Diod. Sic. *lib.* 11. Item *Cimon*, pictor quidam apud Plinium. Fuit etiam *Cimon* hiſtoricus, qui Athenienſium & Amazonum pugnam deſcripſit. Arrian. *lib.* 7. Incertum autem eſt, utrum idem ſit cum Cimone illo, de quo Suidas in Ἀψυρτος.

Cin. Lat. *poſſeſſio*, vel *emptio*, ſive *nidus*, aut *lamentatio*, nomen viri, à quo *Cinæi*, de quibus Num 24.

Cina, civitas in tribu Juda. Jol. 15.

Cinadon, vide *Cinnadon*.

Cinædocolpitarum mons, hodie *Porta di Ferro*, ut videtur Ortelio, mons Arab. Fel. ad ſinum Arabicum, ubi *Cinædocolpitæ* pop. incolebant.

Cinædopolis, inſ. Doridis reg. in ſinu Ceramico. Plin. 5. 31. paulo à Continente diſtans, verſus Halicarnaſſum.

Cinæi, pop. circa Libanum & Amanum.

Cinæi, & *Cenæi*, qui a Jethro ſocero Moyſis duxerunt originem, habitarunt in medio regionis Amalec & Madian, quibus pepercit Saul in excidio Amalec. Gen. 15. Num. 24. Judic. 1. 1. Reg. 15. 1. Paral. 2 Joſeph. 6. *antiq.* 8.

Cinætium Halicarnaſſæo, *Onugnathos* Ptolemæo, i. e. *Maxilla aſini*, promunt. Peloponneſi, *Xili* teſte Nigro, aliis *capo di Malvaſia*. In Laconia prov. ex adverſo Cytheræ inſ. medium inter Maleam prom. ad Ortum, & Cypariſſam ad Occ. Baudr.

Cinambri, Illyrica gens. Appianus.

Cinaradas, ex familia Cinaræ, ceremoniis Paphiæ Veneris præſidens. Tacit. *hiſt.* *l.* 2.

Cincenſes, Hiſp. Tarrac. pop. Plin.

L. Q. Cincinnatus, Romanus fuit, cui aranti Viator attulit Dictaturam. Cic. *l.* 2. *de Finibus*: *Majores noſtri ab aratro abduxerunt Cincinnatum illum, ut Dictator eſſet.* Perſius. *Sat.* 1.

Unde Remus, ſulcoq; terens dentalia, Quincti,
Quum trepida ante boves Dictatorem induit uxor,
Et tua aratra domum lictor tulit.

Filium ſæpiculè a Cenſoribus reprehenſum abdicavit. Exercitum Coſ. M. Minucii ab Æquis & Volſcis obſeſſum liberavit: Sexto decimo, poſt triumphum, die ad aratrum reverſus. Liv. *l.* 3. Flor. *l.* 1. *c.* 11. Aur. Victor, *de Viris Illuſtribus c.* 17. &c. A *cincinnis* proculdubio nomen illi, qui ea in gente id primus accepit, unde & pro inſigni poſteri ejus cincinnis uſi ſunt. Suetonius *in Caligula*: *Vetera familiarum inſignia nobiliſſimo cuiq; ademit, Torquato torquem, Cincinnato crinem.*

Cincius, ſenator Rom. ſcripſit de re militari. Idem in ſuaſione legis Fanniæ objecit ſeculo ſuo, quòd porcum Trojanum menſis inferrent, quem illi ſic vocabant, quaſi aliis incluſis animalibus gravidum, ut equus Trojanus gravidus armatis fuit. Macrob. 3. 13.

L. Cincius Alimentius, Prætor, Siciliam 2. belli Punici tempore adminiſtravit, ſub hujus finem captus. Scripſit Græcè Annales, Dion. Halicarn. *Antiquit. lib.* 1. Livius *lib.* 7. 16. 17. 21. &c. De arte militari opus ejus laudat, A. Gell. *l.* 16. *c.* 4. Faſtos, Macrobius, Saturn. *l.* 1. *c.* 12. Porro de vocibus antiquis, poteſtate Conſulum, officio JC. &c. Vid. Voſſ. *de H. L. l.* 1. *c.* 4. *de H. G. l.* 4. *c.* 3.

Cincius, cui prænomen *Lucius*, vir Senatorii ordinis, ſcripſit de antiquitatibus Romanis, ejus meminit Solinus, *cap.* 2.

Cincius, prænomine *Marcus*, Tribunus plebis, anno U.C. 549. Legem de donis & muneribus tulit, quâ inter alia cavetur, ne quis ob cauſam orandam pecuniam donumve accipiat. Retulit iterum Auguſtus evaneſcentem vetuſtate, & firmavit novo conſulto. Dio 54.

Cincius, prænomine *Sextus*, provinciæ Syriæ additus adminiſtrandæ, cùm copiæ militares Corbuloni permiſſæ eſſent ad bellum Parthicum. Tacit. 15. 25.

Cincomagus, ad Alpes vicus. Plin. ſeu Sincomagus, *Sezane*, opp. olim, nunc pagus in Delphinatu, 2. leuc. à Brigantio in Ortum, prope Matronam montem, Vide *Sincomagus*. Baudr.

Cincum, caſtrum Caſtellæ nov. 6. leuc. à Compluto, Concham verſus, prope amnem Tajuniam, in Algarria tractu; Vulgò *Chinchon*.

Cindia, Indiæ intra Gangem opp. Ptol.

Cindra, gens Thraciæ.

Cineas, vir Theſſalus, Pyrrhi regis amiciſſimus. Plut. *in Pyrrho*. Hic legatus Romam miſſus, ut de pace ageret, obſiſtente ſibi Appio Claudio Cæco, re infectâ ad Pyrrhum reverſus eſt. Interrogatus

rogatus deinde de ſtatu urbis & ſenatu, dixit; *Senatum Deorum conſeſſum ſibi viſum eſſe; populi autem tantam turbam eſſe, ut vereretur ne rem cum Hydra quâdam Lernæâ res eſſet.* Hunc tam fidelis fertur fuiſſe memoria, ut poſtridie cùm Romam advenaſſet, ſine ulla nomenclatoris ope, ſenatui, equeſtrique ordini ſua nomina ediderit. Plin. 7.24. Ælianus *in Tacticis* author eſt, hunc Cineam Æneæ (cujus librum *de obſidione tolerandâ* edidit Caſaubonus) antiquiſſimi ſcriptoris, Commentarios στρατηγικὰ in compendium redegiſſe, de quo Ciceronis locus accipiendus eſt, *Epiſt. ad Papyrium.*

Cineas, Athenienſis, Mantineenſibus contra Thebanos auxilio miſſus. Vide Polyæn. *l.* 1.

Cineſias, Thebanus, Dithyramborum ſcriptor. Compoſuit Pyrrhichiam, ut eſt in proverbio Πυῤῥίχην ἰσχυρὰ Κινησίου, quòd hic in Choris multo motu uteretur, contra Comicos agens, qui in hâc parte deficiunt. Erat autem hic Cineſias corpore pigro & fracto crure, vulgoque malè audiebat impietatis & improbitatis nomine. Suidas. Vide Schol. in Ariſtoph. *Ranas, Act.* 1. *ſc.* 2. Item *Act.* 5. *ſc.* 4. *In Aves* 605.

Cineſium, pars Alpium Cottiarum, inter Sabaudiam & Pedemontium, in via Seguſio Maurianam verſus, in ipſa Sabaudia, ſed in confin. Pedemontii. Vide *Cenisſius mons.*

Cineſtarium, opp. Cataloniæ, A. C. 1617. horrendo diluvio inundatæ, dimidiæ horæ ſpatio, unà cum omnibus incolis ſubmerſum eſt. Thuani ſupplem. *ad A. C.* 1617.

Cinga, flu. Hiſp. in Arragonia ex Pyrenæis montibus in Iberum, in limite Catalauniæ, influens, ubi & nomen amittit. Lucan. *l.* 1.

—— Camposq; coercet
Cinga rapax, vetitum fluctus, & litora curſu
Oceani pepuliſſe ſuo. nam gurgite miſto
Qui præſtas terris aufert tibi nomen Iberus. Vulg. *Cinca.*

Cingali, Italis dicuntur homines peſſimo inſtituto viventes, qui Ægyptios ſe mentiuntur. Alii *Cyngaros* vel *Zygaros* vocant: Becanus *Cingalos* dici ait ob vitam vagabundam. Vide Κιγκλος.

Cingetorix, de Trevirorum Principatu contendebat, cum Inductiomaro, *lib.* 5. *cap.* 3. cujus erat gener, manſitque in fide Cæſaris *lib.* 5. *Comm.* Alter fuit Britannus, rex in eâ parte, quæ eſt ad Cantium, qui Caſſivellauni imperio caſtra Cæſaris improviſo adortus eſt, *lib.* 5. *Com. cap.* 12.

Cingonius Varro, cujus meminit Tacitus 14. 45. Conſul deſignatus, tanquam Nymphidii ſocius, à Galbâ, ex Hiſpaniâ in urbem ad capeſſendum Imperium reduce, interfectus. Idem *Hiſt.* 1. 6.

Cingulum, civitas inter Picentes, inter Æſim ad Bor. & Septempedam ad Auſtr. 12. mill. ab Auximo in Occ. juxta Muſonem amnem. Populi *Cingulani.* Plin. 3. 13. Cic. *ad Att.* 7. 12. *Cingulum nos tenemus, Anconem amiſimus.* Originem atque conditorem ejus oſtendit Cæſar, *Civilium lib.* 1. *Auximo*, inquit, *Cæſar progreſſus omnem agrum Picenum percurrit. Cuncta earum regionum præfecturæ libentiſſimis animis eum recipiunt, exercitumq; ejus omnibus rebus juvant. Etiam Cingulo (quod oppidum Labienus conſtituerat, ſuáq; pecuniâ exædificaverat) ad eum legati veniunt.* Hinc Silius Italicus *lib.* 10.

—— Labienus & Ocris
Sternuntur letho atq; Opiter, quos Setia colle
Vitifero: celſis Labienum Cingula ſaxo
Miſerunt muris. —— ——

In ditione Pontificis.

Cinzata, caſtellum muniſſimum in Cimiſthenâ Galatiæ reg. à Mithridate conditum. Strabo *lib.* 12.

Cinyphii, vide *Cinyphii*, in Cinyps.

Cinithii, Africæ pop. apud Tac. *lib.* 2. quem vocat *manum haud ſpernendam.*

Cinium, Balearidis maj. oppidum, Plin. *Cala longa* Pincto. *Cineu* vicus Majoricæ Inſ. cum portu tantiſper capaci, 5. leuc. à Majorica urbe, in Ort. Baudr.

Cinna L. Cornelius, nomen viri Romani, qui ſummâ crudelitate Remp. vaſtavit. Primo Conſulatu, ſervis ad pileum vocatis, adverſarios vicit, Octavium Collegam interfecit; Janiculum occupavit; Iterum ac tertiò ſe Conſulem fecit. Quarto verò conſulatu cùm bellum contra Syllam pararet, Anconæ, ob nimiam crudelitatem, lapidibus ab exercitu occiſus eſt. Lucan. *lib.* 4.

Jam licèt in jugulos noſtros ſibi fecerit enſe
Sylla potens, Mariusq; ferox, & Cinna cruentus.

Vide Appianum *l.* 1. Florum, 21 Livii *Epit. l.* 77. 79. Eutrop. *l.* 5. Velleij. *l.* 2. Plut. *in Pompejo, Mario, Sulla.* Oroſ. *l.* 5. Aur. Victor. *de Viris Ill. cap.* 69. & infra.

Cinna, Tribunus plebis, qui, cùm leges pernicioſas de revocandis exulibus ferret, pulſus à Cn. Octavio Collegâ, magiſtratu exutus, ex urbe profugit, & bellum urbi intulit, accerſito C. Mario, aliiſque exſulibus ex Africâ, qui in urbem recepti, cædibus omnia complevere, inter quos Cn. Octavium conſulem, Marcum Antonium Oratorem & Lucium Cæſarem jugularunt. Vide Appianum *in Civilibus*, & Plutarchum *in Mario.* Verùm de hoc ſupra. Item *Cinna* alius, per errorem necatus à pop. Rom. fuit, foro medio in funere Cæſaris, cùm unus ex interfectoribus ejus crederetur. Plut. *in Cæſare.* Item *L. Cinna*, fil. neptis Pompeji, Octavii temporibus, ab eò, contra quem conjuraverat, vita donatus eſt, res novas adfectans. Seneca *lib. de Clementiâ.* Quo ingenti beneficio mactus, fideliſſimus in poſterum Auguſto extitit, cumque moriturus hæredem ſcripſit. Dio.

Cinna, poëta doctiſſimus, Virgilii æqualis, cujus meminit Virgil. *in Eclogis*:

Nam neq; adhuc Vario videor, neq; dicere Cinnâ
Digna, ſed argutos inter ſtrepere anſer olores.

Martialis, 10. 21.

Judice te major Cinna Marone fuit.

C. Helvius *Cinna*, Smyrnam, poëma obſcurum ac difficile ſcripſit, quem libellum 10. annis elimavit, authore Servio. Catullus,

Smyrna mei Cinnæ, nonam poſt denique meſſem
Quam cœpta eſt, nonamq; edita poſt hyemem.

Cinna, Italiæ urbs, quam Romani Samnitibus eripuerunt, Diodorus. Macedoniæ oppidum. Anton. Jaccetanorum urbs in Hiſpan. Tarracon. Ptolemæo; eſt & Perſidis oppidum, eidem. Denique, Theſſaliæ civitas à *Cinno* gigante Cœi fratre dicta.

Cinna, urbs Galatiæ merid. prope Aſcanium lacum, in limite Phrygiæ, longè ab Ancyra in Auſtr. Synnadæ propior, in Aſia min.

Cinnadon Lacedæmonius, qui cùm inſidias Ephoris ſtruxiſſet; hac re per indicem illi cognitâ Cinnadonem, per præmiſſos duos equites, Aulone comprehendendum curarunt. A quibus ibidem tortus conſcios edidit, & ſine tumultu conjuratio oppreſſa eſt. Apud Ariſtotelem *lib.* 5. *Polit. cap.* 7 ſcribitur *Cinadon.* Xenophon *lib.* 3. *Hellen.* rem ita deſcribit: Ageſilao pro publicâ ſalute rem divinam facienti, ex primâ victimâ aruſpex periculum indicat: ex ſecundâ majus; ex tertiâ talia, inquit, ſigna video, quaſi inter hoſtes ipſos verſemur. Itaque Diis averruncatoribus ſacra facta & vix litatum fuit. Cis dies quaſi quinque defert quidam ad Ephoros inſidiarum conſilium, & auctorem *Cinadonem*, hominem juvenili forma & animi robore ſpectatum; ſed neutiquam eorum numero, qui pares in Rep. Spartanâ dicebantur. Is quæſtioni ſubjectus rem ordine omnem faſſus eſt, rogatusque cur id facere decreviſſet; quòd nemine, reſpondit, Lacedæmone voluiſſet eſſe inferior.

Cinnamus, hiſtoricus, ſeu Regius, ut ſe ipſe vocat, Grammaticus, memoriâ ſuâ & poſteritate digniſſimus. Vitam Joannis Comneni Imperatoris Conſtantinop. brevi compendio tradidit; ſed imperium, ac res geſtas filii ejus ac ſucceſſoris Manuelis, cui per Aſiam, atque Europam bellanti adoleſcens admodum, comes fuit, cujusque facta pleraque oculis ſuis vidit, longâ ſerie proſecutus eſt. Dictio ejus pura, ac terſa ſatis, Herodoti, Xenophontis, aliorumque veterum Græcæ in hiſtoriâ principum æmula, ut vel hâc ſolùm virtute immenſo poſt ſe ſpatio relinquat Michaëlem Glycam, Conſtantinum Manaſſem, Tzetzem, Choniatem Nicetam, & eos qui ejus ævo, aut paulò pòſt ſcripſere, tumidi homines & ſalebroſi. Fidem profitetur incorruptam, ſine amore cujuſquam, ſine odio, quanquam indulgentior viſus eſt quibuſdam in laudando Manuèle, deprædicandoque in agnis auſis, ſæpe etiam temerariis promptum ejus animum. Corn. Tollius *in præfat. editionis Auctoris prædicti.*

Cinnamus, tonſor quidam Rom. in quem ludit Mart. *lib.* 7. *epigr.* 63.

Qui tonſor fueras totâ notiſſimus urbe,
Et poſthac Dominæ munere factus eques;
Sicanias urbes, Ætnæaq; regna petiſti
Cinname, cùm fugeres triſtia jura fori.
Quâ nunc arte graves tolerabis inutilis annos?
Quid facit infelix & fugitiva quies?
Non Rhetor, non Grammaticus, Ludive Magiſter,
Non Cynicus, non tu Stoicus eſſe potes.
Vendere nec vocem Siculis, plauſumq; theatris;
Quod ſupereſt, iterum Cinname tonſor eris.

Idem *lib.* 6. *ep.* 7.

Cinnam, Cinname te jubes vocari;
Non eſt hic, rogo, Cinna, barbariſmus?
Tu ſi Furius antè dictus eſſes,
Fur iſtâ ratione diceretis.

Cinnarus, vir quidam Selinuſius, qui arte lenonſi ad ſummas opes pervenit. Is, quoad vivebat, pollicebatur ſe omnes facultates Veneri conſecraturum. Moriens autem populo diripiendas expoſuit; Unde natum proverbium: *Rapina rerum Cinnari.*

Cinniana, Hiſpaniæ urbs ad radices Pyrenæi montis. Anton. Eſt & Luſitaniæ urbs, civium ſuorum fortitudine celebris. Val. Max. 6. 4.

Cinolis, vide *Cimolis.*

Cinotus, Doridis urbs ad Bubeſſium ſinum. Ptol.

Cinſterna, Africæ propriæ urbs. Ptol. Aliis *Ciſterna*, nunc vicus tenuis regni Tripolitani, in ora maris Mediterr. contra promontor. Mezratam & Syrtim min.

Cinthus, vide *Cynthus.*

Cinthylia, oppidul. Hiſp. Tarr. intra montes, *Chinchilla*, 5. leuc. à Sucrone fl. paulò minus à confin. regni Murciæ. In Caſtella nova.

Cinxia, quòd nuptiis præeſſet, Juno dicebatur. Inito enim conju-

conjugio, ſolutio cinguli fiebat, quo nova nupta erat præcincta. Feſtus.

Cinyps, *Cinyphius*, Ptolemæo, Africæ fluv. prope Garamantas. Hircis olim plurimis abundavit. Virg. *Georg. l.* 3.

Nec minus interea barbas, incanaque menta
Cinyphii tondent hirci. ———

Silius *lib.* 3.

Tum primùm caſtris Phœnicum tendere ritu
Cinyphii didicere Macæ, ſqualentia barbâ
Ora viri, humeroſque tegunt velamina capri.

Fertilitate etiam celebrabatur. Scylax, [illegible] Kinyps. Mela. *Ultra eſt Oea oppidum & Cinyps fluvius per uberrima arva decidens.* Ovidius *Ponticor. lib.* 2. *eleg.* 7.

Cinyphiæ ſegetis citiùs numerabis ariſtas.

Claudianus *lib.* 1. *in Eutrop.*

Cinyphiusque ferax Araris fœcundis ariſtis.

Herodotus, *in Melpomene*, de terrâ circa Cinypem: [illegible]. Idem de Cinype ipsâ, [illegible]. De nominis origine vide Boch. *de Phœn. col. lib.* 1. *cap.* 14. Nunc *Macer*, Oritur in reg. Biledulgerid, in Fezzano deſerto, & in mare Mediterr. ſe exonerat, in regno Tripolitano & prov. Ezzaba, inter Tripolim novam & prom. Mezratam, prope Leptam. Baudr.

Cinyras, vir quidam ditiſſimus, cujus opes abiere in proverbium; *Cinyræ opes* V. infra. Item Phœniciæ rex, cujus regia *Byblos* [illegible] fuit, [illegible] Strab. *lib.* 16. Tertius rex Cypri, Cilicis filius, [illegible] um My[illegible] à filiâ ſuâ, nutricis aſtutiâ, ignarus concubuit, à quo illa *Cinyreia* dicta. Ovid. *Met.* 10. *f.* 9 & 10.

——— *At virgo Cinyreia pervigil igne*
Carpitur indomito. ———

Fabulam fuſiſſimè tractat ingenioſus poeta, ubi ſupra. Fuit autem adeò potens & opulentus, ut *Cinyræ opes*, in proverb. abierint, Eraſm. *Adag. tit. Divitiæ.* Heſychius: [illegible]. Suidas: [illegible], ab inſtrumento muſico ſcilicet.

Cinyria, Cypri op. olim, nunc pagus, *Gendenar* Luſignano.

Cinyrus, mons in Piceno. Vib. Sequeſter.

Cioiſa, urbs Armeniæ, in confinio Turciæ, ad fluv. *Araſſi*, vaſtata à Rege Perſarum Abbas vel Habas, à rebus geſtis Magni cognomen adepto. Item unum ex tribus ſuburbiis Aſpahani, regiæ in Perſia ſedis, quò ex priore tranſtulerat victor Armenios: qui ſoli ferè mercaturam in regno exercentes, opulentiſſimi ſunt, idemque Regi ſuo, quod Genuenſes Regi Hiſpaniæ præſtant. De horum more ſepeliendi mortuos, Choreis, Feſtis, qualia ſunt Feſtum *Gaceaenuran* ſeu Baptiſmi crucis, Trium Regum, &c. Jejuniis triduanis, perſecutione graviſſima ſub præfato Rege, alii que Vid. proliſè & accuratè diſſerentem P. de Valle *in ſuo Itiner. tom.* 2. & 3. Dioſcuri errores ſequuntur, & ab iis, qui in Arabia degunt, multum diverſi habent. Idem.

Cios, emporium Phrygiæ, à *Cio*, Herculis comite. Item fluv. ejuſdem nominis, de quo Dionyſius *verſ.* 806.

[illegible]

Plin. 5. 32. *Cios cum amne ejuſdem nominis, Phrygiæ emporium, à Mileſiis quondam conditum.* Item Bithyniæ civitas, *Pruſias* poſtea vocata.

Ciperanum, vel *Ceperianum*, locus Calabriæ ad Liria, ubi Concilium, tempore Paſchalis II. Anno 1114. quo Arch. *de Cozence*, qui à Rogerio Siciliæ Comite pulſus fuerat, reſtitutus: Guilielmus Dux Apuliæ & Calabriæ creatus, Landulphus autem condemnatus eſt. P. Diac. *Chron. Caſſ. lib.* 4. *cap.* 51. Falco *Chron. Beneventi.*

Cippadum, municipiolum Galliæ, vulgò *la Chappe*, ad rivulum in Vidulam effluentem. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Cippus, nobilis Romanus, qui ſaſis hoſtibus ad urbem rediens, cùm cornua ſubitò animadvertiſſet, reſponſumque accepiſſet ab aruſpicibus, fore ut Romæ regnaret, ſi urbis mœnia ingrederetur, Senatum Populumque extra urbem convocavit; quos cùm rem omnem edocuiſſet, ſponte ſe exilio multavit, unico terræ jugero contentus, in quo reliquam vitæ partem peregit. Ovid. *Met.* 15.

Aut ſua fluminea cùm vidit Cippus in undâ.

Ubi vetuſti codices magnâ ex parte *Cypus*, vel *Cipus*. *Genucius Cipus* eſt Val. Maximo c. 6. Ità enim membranæ nomen illud exhibent, ut & apud Plinium 11. 37. Extant apud me denarii argentei, cum hâc inſcriptione M. CIPI. M. F. unde Cipiam gentem Fulvius Urſinus, vir de literis inter primos optimè meritus, conflavit, perperam, ut puto, cùm ejus nulla apud antiquos extet mentio. Nic. Heinſius.

Ciranus, corruptè pro Cæranus, de quo ſuo loco.

Circæi, Urbs fuit Volſcorum, in Latio, inter Aſturam & Terracinam, in ora littor. maris Tyrrheni. Nunc diruta jacet propter paludes Pompeinas. In ejus ruderibus eſt pagus *S. Felicitas* ſitus ad radices Circæi montis, 10. mill. à Terracina in Occ.

Circæum, promont. ol. Latinorum in Italia. Ptol. nunc Campaniæ R. hodie *monte Circello* Leandro, in mare Tyrrhenum excurrit, prope Circæi rudera, cum uno aut altero vico tantum; propter cœli gravitatem & paludes Pompeinas, quibus circumcingitur verſus Bor. ita ut eminus Inſula videatur. Procopius *Gothicorum lib* 1. *Circeium haud modico tractu in mare porrectum, inſulæ ſpeciem fert, adeoque videtur inſula tam prænavigantibus, quam terreſtri itinere prætereuntibus.* Q. in Strabonis *libro quinto*, deſcribitur [illegible]. Nec multo aliter Servius *in* 3. *Æn.* *Qui nunc Circeius mons, a Circe dicitur, aliquando, ut Varro dicit, inſula fuit, nondum ſiccatis paludibus, quæ eum dividebant a continenti.* Sed & multò antè Theophraſtus *Hiſt. Plant. lib.* 5. *cap.* 8. poſtquam in Latino agro Circeium promunt. deſcripſit robore, myrto, ac lauro conſitum, addit, [illegible]. Virg. *Æn.* 4.

Proxima Circææ raduntur litora terræ,
Dives inacceſſos ubi Solis filia lucos
Aſſiduo reſonat cantu.

Circaſſi, pop. Tartariæ, in Aſiâ, juxta mare Caſpium. Perſæpe in ſylvis degunt, & prædas agunt. Inter mare Caſpium & fluv. Rham & Tanaim ex parte. Proprios habent Principes: Subſunt tamen M. Moſcoviæ Duci. Eorum Urbs præcipua *Terki* ibi alias Albania quibuſdam. V. Olear. Herbertum, &c.

Circe, Solis & Perſes nymphæ, Orpheo Apollinis & Aſteropes, filia, veneficiorum peritiſſima, quæ Sarmatarum rege, cui nupſerat, veneno ſublato, regnoque per ſcelus parto, cùm crudelius imperaret, ab incolis pulſa in Italiam profugit: Apollonius eam ab Apolline patre raptam & in Italiam curru vectam canit: & in Circæo monte (qui antiquitus olim Latii terminus erat; & efficaciſſimis herbis abundabat) ſedem ſibi delegit, ubi cùm Glaucum marinum Deum adamaret, Scyllam puellam, quam ille deperibat, infectis fontibus, in monſtrum marinum commutavit: Ulyſſem item vi tempeſtatis ad ſe delatum hoſpitio ſuſcepit, ſtellis coram illo de cœlo deductis, ſociosque ejus, quos ob intemperantiam in porcos commutaverat, ei, cui ob prophylacticum quoddam, à Mercurio communicatum, nocere non poterat, reſtituit, cui & Telegonum filium peperit. Virgilius *ad Damone*:

Carminibus Circe ſocios mutavit Ulyſſis.

Idem *Æneid.* 4:

Quos, hominum ex facie, Dea ſæva potentibus herbis
Induerat Circe in vultus ac terga ferarum.

Horatius *lib.* 1. *ep.* 2. ubi de Ulyſſe:

Sirenum voces, & Circes pocula noſti,
Quæ ſi cum ſociis ſtultus cupiduſque bibiſſet,
Sub dominâ meretrice fuiſſet turpis & excors;
Vixiſſet canis immundus vel amica luto ſus.

Poſtremò & Picum Latinorum regem, quòd uxorem ſuam nomine *Canentem* ſibi præferret, in avem ſui nominis commutavit. Quam fabulam proliſius ab Ovid. *Met.* 14. relatam Virgilius in 3. verſus contraxit; *Æn.* 7.

Picus equûm domitor, quem capta cupidine conjux
Aureâ percuſſum virgâ, verſumque venenis
Fecit avem Circe, ſparſitque coloribus alas.

Cicero *in Verr.* *Repentè ex homine, tanquam aliquo Circes poculo factus eſt Verres.* Significatur autem per Circen voluptas, quâ in belluas & ſues immundas homines mutantur, quemadmodum Socratem docuiſſe, Xenophon tradit. *lib. de dictis & factis Socratis.* Horat. *lib.* 1. *ep.* 2. *meretricem* interpretatur. Stellæ de cœlo cadentes, etiam præclaros viros voluptatum illecebris nonnunquam abripi, niſi ſupernaturalis quædam vis, velut herba à Mercurio porrecta, impediat, ſignificare videntur. Cur autem ſparſa ſit hæc fama in Græciam; Circen fuiſſe veneficam, adeoque vicinas terras, Latium puta, & Tyrrheniam ſcatere herbis veneficis, rationem reddit vir magnus, *de Phœn. Col. l.* 1. Siquidem hoc veteres conſtanter docent. Æſchylus *capite* 33. *in Elegiis*;

[illegible]
Gens Tyrrhena ſuis clara veneficiis.

Theoph. *Hiſt. Plant. lib.* 9. *cap.* 15. [illegible]. Ariſtot. *in Mirabil.* [illegible]. Schol. Apollonii *ad lib* 3. *Argon.* [illegible]. Strabo *lib.* 5. [illegible]. Iis nempe radicibus abundat, quarum in veneficiis uſus eſt: id enim tradidiſſe veteres ſuſpicatur, [illegible], *ut fabula de Circe accommodarent.* At verò tam Circes fabula, quæ ſuis incantamentis fertur immutaſſe rerum ſpecies, quàm quòd [illegible] volunt fuiſſe Latiolum, confictum videtur à Phœnicibus, qui *Latinum*, & *Latinos* dici putaverint [illegible], *ab incantatoribus.* Quia Phœnicio ſermone לט *Lat*, cujus plurale [illegible], vel [illegible] *Latim*

Latin eſt *incantatio*. Simile Græcorum commentum, de Circe ſepultâ, in unâ de Pharmacuſis Atti æ inſulis, non procul à Salamine Strab. *l.* 9. Ἐνταῦθα δὲ καὶ αἱ Φαρμακοῦσσαι, δύο νησία, ὧν ἐν τῇ μείζονι Κίρκης τάφος δείκνυται. Nempe aliud non ſuccurrebat, cur *Pharmacuſæ* dicerentur. Bochartus.

Circenſes ludi, certaminis curulis genus erat, in honorem *Conſi*, conſiliorum Dei inſtitutum, ita dictum, quòd in *Circo* peragerentur. Horum 7. erant, ut ex Varrone Gellius 3. 10. notat. Cæterùm de Circo, de pompâ, ludiſque Circenſibus videndus eſt, Dionyſ. Halicarn. *lib.* 7. & Solinus *cap.* 45. ubi plura notavit Salmaſius, quæ ad eorum explicandam hiſtoriam pertinent. Scripſit de Circenſibus ludis & peculiarem librum Caſaubonus, cujus ad Suetonium & Athenæum meminit, ſed hactenus editus non eſt.

Circeſium, etiam *Conſtantina*, opp. Meſopotam. ad confluentes Chaboræ in Euphr. 20. circiter mill. infra Thapſacum, è regione Arabiæ deſertæ, quibuſdam nunc *Alchabur*. Baudr. Hic Gordiani Imp. tumulus eſt. Eutropius. Oſrhoenæ reg. op. Lib. Notit.

Circeſtr, opp. Angliæ, in Comitatu Gloceſtriæ, 10. mill. à Gloceſtrio in Ort. juxta amnem Corinum.

Circi urbis Romæ. *Maximus*, in valle inter Palatin. & Avent. colles, apud Velabrum. *Flaminius*, ubi nunc palatium Mathæorum, & monaſt. S. Catherinæ, Capitolio proximus, ſic dictus, quòd eſſet in Campo Flaminio. *Agonalis*, ubi nunc *Piazza Navona*, platea pulcherrima & oblonga in meditullio urbis. *Neronis*, ad radices montis Vaticani, ubi nunc platea S. Petri. Hic obeliſcus *la Guglia*, ut & in aliis Urbis locis.

Circidius, Corſicæ inſ. fluv. Ptol. *Pianello* & *Bevaro* hodiè Leandro Baudrando *le Ripe*. Oritur prope Cruzanum vicum, & in mare Mediterr. ſe exonerat juxta Sipeum, inter Calvium ad Bor. & Sagonæ rudera ad Auſtr. verſus Caſalum ſinum.

Circius, Tauri montis pars. Plin. Item inſula Myſiæ. Sed legendum *Cyzicus*, teſte Ferrario.

Circius, ventus Gall. Narbon. peculiaris, reliquis cœli partibus ignotus, inter Corum & Aparctiam ſpirans, nulli ventorum violentiâ inferior, quippe qui & onuſta percellat plauſtra, & ædium tecta ſecum rapiat. *Circius* verò *a vertigine* dictus putatur, eò quòd in orbem circumagatur. Lucan *l.* 1.

—— Solus ſua litora turbat

Circius, & tutâ prohibet ſtatione Monæci.

Circumcelliones, aliàs *Scoropitæ*, Donatiſtarum propago. Dicti ſunt ab eo, quòd domos, vicos, urbeſque obeuntes, ſe vindices publicos jactabant, datâ libertate ſervis, impunitate debitoribus alienis, &c. Primi illorum auctores fuere Maxidas & Faſer; & ab initio quidem baculos geſtabant, quos *baculos Iſraelis* dixere: dein omni armorum genere uſi ſunt, contra Orthodoxos: Donatus capita Sanctorum illos appellavit, eorum miniſterio contra Chriſtianos uſus. PſeudoMartyrii acre deſiderium illos ad αὐτοχειρίαν adegit. Unde modò è rupibus in præceps ibant, modò ſe flammis immittebant, modò jugulum proprium petebant: eouſque inſaniæ provecti, ut ab illorum Epiſcopis ad hanc ſævitiam compeſcendam Magiſtratuum auctoritas fuerit implorata. Idem furor uxores illorum agitavit. Auguſt. *hær.* 69. Baron. A.C. 331. Philaſtrius, &c.

Cir-hareſeth, id eſt, *murus lateris*, urbs Moab.

Ciriada, vicus Atticæ.

Cirilum, opp. Calabriæ infer.

Ciris, dicitur Scylla, Niſi regis filia, in avem Cirim transformata. Ovid. *Met.* 8.

—— In avem mutata vocatur

Ciris, & à tonſo eſt hoc nomen adepta capillo.

Ἀπὸ τοῦ κείρειν à *tondendo* ſcilicet. *Cirin* autem *alaudam* interpretes exponunt, *Ciphium* Geſnerus. Duo verò Scaligeri eam avem faciunt, quæ vulgò *Egretta* vocatur, Gallis Taurinis *Garzetta*. Videſis ipſos, Patrem quidem *Exoter. Exercit.* 232. & ad Ariſtot. *de Hiſt. Animal. lib.* 2. *Sect.* 29. Filium verò ad Carm. Virgilianum, quod *Ciris* vocatur, niſi Catullus ejus poëmatii ſit author.

Ciris, mel. *Siris*, Lucaniæ fluv. trans Apenninum. Nunc *Sino*, in prov. Capitanatæ. Oritur ex Apennino, & paulo infra Turſiam urb. in ſinum Tarentinum ſe exonerat. Ad ejus oſtia fuit etiam antiquitus opp. *Siris*, ubi nunc turris S. Baſilii.

Cirna, Africæ propriæ mons. Ptol.

Cirns, vide *Cyrnus*.

Cirola, Epiſc. Arrianus, in Africa, Hunderici favore nixus, Orthodoxos crudeliſſimè perſecutus eſt. Titulum Patriarchæ ſibi ab hiſce negatum verberibus, ademtione bonorum, ſævitiaque incredibili ultus: aliquem pecuniâ ſubornavit, ut cæcitatem mentitus, tactu ejus, viſum recepiſſe ſe diceret, ſed miſer non fictâ cæcitate divinitus punitus eſt. Victor Utic. *lib.* 2. *&* 3. *de perſ. Van.* Greg. Tur. *hiſt. lib.* 2. *c.* 3. Æn. Gazæus, *de immort. animæ*. Marcellin. *in Chron.* Procopius, *de bello Vandal. l.* 1. Gregor. *dial.* 12. *l.* 2. Iſidor. *hiſt. Vand.* Baronius *A.C.* 484.

Cirphis, urbs Phocidis. Strabo. Lege *mons*; ſic enim vocabatur ὄρος Parnaſſo adjacens, teſte Pindari Scholiaſte.

Cirpi, manſio in Pannoniâ.

Cirpus, Valeriæ Ripenſis urbs. Lib. Notit.

Cirrha, vel *Cyrrha*, opp. Phocidis ad radicem Parnaſſi, in quo Apollo religioſiſſimè colebatur. Lucan. *l.* 3.

Phocaicas Amphiſſa manus, ſcopuloſaque Cyrrha.

Mart. ad Val. Flaccum *lib. ep.* 77.

Quid tibi cum Cyrrhâ, quid cum Permeſſidos undâ?

Juvenal. *Sat.* 7.

Quis locus ingenio, niſi cùm ſe carmine ſolo

Vexant, & dominis Cyrrhæ Nyſæque feruntur.

Id eſt Apollini & Baccho. Situm eſt in ora ſinus Corinthiaci, qui hinc *Sinus Cirrhæus*, nunc *Golfo di Lepante*. 30. mill. ab ora propiori Peloponneſi in Bor. Baudr.

Cirrhadia, Indiæ extra Gangem regio. Ptol.

Cirrhas, gentes olim prope Athenas habitantes, unde *campus Cirrhæus*, Æſchines *contra Cteſiphontem*.

Cirrhum, Vid. *Cyrrhus*.

Cirtha, vel *Cirta*, Numidiæ urbs. Plin. *lib.* 5. Ptol. Strabo *lib.* 7. munitiſſimam fuiſſe ait, & optimè ſtructam, Micipſæ potiſſimum operâ, qui Græcos in eam habitatum deduxit, ac tantum effecit, ut decem equitum millia, & peditum viginti emitteret. Hodiè *Conſtantina*. In Algeriæ regno, juxta Ampſagam fluv. 6. mill. ab ora maris Mediterr. 70. à Cullu in Auſtr. Totius illius tractus nunc regia & Principis ſedes. Baudr. Hic Adherbal, Micipſæ fil. à Jugurtha occiſus, Salluſt. Sedes fuit ſub Chriſtianis epiſc. Ibi concilium. Anno 303. contra illos, qui Gentilibus libros ſacros comburendos tradiderunt. Vid. Aug. *lib.* 3. *contra Creſc. cap.* 26. Optat. *lib.* 1. *contra Parm.* Dein, Anno 412. Vid. Aug. *epiſt.* 152.

Cirtiſa ſeu *Certiſſa* Brietio, aliiſque eſt caſtr. *Czernick*, in colle, juxta amnem cognom. inter Gradiſchiam & Poſegam, Urbes recentes in Sclavonia, 7. mill. à Savo flu. in Bor. Aliis eſt vicus *Ezech*, inter Poſegam & Savum. Sub Turcis.

Cis, filius Abel, pater Sauli regis. 1 Reg. 9. 1. Lat. *durus*, aut *ſtipula*, vel *cucumeratum*. Ἀνὴρ ἐν γεωργίᾳ, καὶ ἀγαθὸς τὸ ἦθος dicitur Joſepho 6. 5.

Ciſalpina Gallia, quæ & *citerior*, & *Gallia Togata* dicitur, fluvio Rubicone finitur, cujus baſin Alpes efficiunt.

Ciſamum, urbs Cretæ. Ptol. *Chiſamo*, vel *Chiſamopoli*. Nunc caſtr. in ora Bor. Inſ. verſus Occaſum, prope Cimarum prom. quod *Capo Chiſamo* dicitur. 10. mill. in Occ. à Ciamo prom. & totidem à Cetio prom. *Capo Baſo* dicto.

Ciſapennina, ea Italiæ pars, quæ cis Apenninum montem eſt.

Ciſara, urbs ſic dicta, à *Ciſa* Deâ in *Norici* finibus, ubi duo rapidiſſimi amnes confluunt, Colonia Romanorum. An legendum *Ciſa Ara*?

Ciſeruſſa, Inſula non longè à Cnido diſtans, cujus mem. Plinius in deſcriptione inſularum ante Aſiam.

Ciſia, mater Memnonis, à quâ Suſorum cives *Ciſii* dicti. Stephanus.

Ciſianthi, pop. Scythis vicini. Plinius 6. 13. Scribitur & *Ciſianthi*.

Ciſipades, Africæ propriæ pop. Plin.

Ciſomagus, locus Galliæ, ad Carum flum. vulgò *Chiſſeaux*: ejus meminit Greg. Tur. *Hiſt. Franc. l.* 10. *c. ult.*

Ciſon, vel *Kiſhon*, torrens Galilææ juxta montem Thabor, ab antiquitate laudatus. Judic. 5.

Ciſori, populi, de quibus Plin. 6. 30.

Ciſpii, Æthiopiæ populi. Plin.

Ciſpius, mons Romæ in regione Exquilinâ, de nomine Ciſpii hominis dictus, teſte Feſto. Varro *lib.* 1. *de L. L. Exquilinum* [illegible] *Ciſpius mons ſexticeps apud ædem Junonis Lucinæ.*

Ciſſa, flu. Ponti Cappadocici. Ptol. vulgò *Quiſa*. Item inſula juxta Iſliorum agrum. Plin. Item urbs Thraciæ Cherſoneſi.

Ciſſamus Cous, gregibus pecuariis ſupra modum dives, unde Proverb. *Ciſſamus Cous*.

Ciſſe, Mauritan. Cæſarienſis urbs. Ptol.

Ciſſene, Thraciæ mons. Suidas.

Ciſſeus, Thraciæ rex, pater Hecubæ, quæ inde *Ciſſeis* dicta. Virg. *Æn.* 7.

—— Nec face tantùm

Ciſſeis prægnans ignes enixa jugales.

Ciſſi, pop. circa Trapezuntem Cappadociæ. Ptol. Supra Babylonem Dionyſio Afro, ubi tamen ejus interpr. Avienus *Ceſſi* legit, fortè rectius. Sunt forſan *Ceſſas* apud Val. Flacc. *l.* 6.

Ciſſides, alter Dionyſii dux, in 9. triremibus Lacedæmoniis ſubſidio miſſis, ab Iphicrate & Timotheo interceptus. Diodor. *lib.* 15.

Ciſſii, vel *Ciſſi*, vide *Suſa*.

Ciſſus, adoleſcens erat, & Bacchi ſaltator, qui, quum coram Deo tripudiaret, ad terram prolapſus eſt & interiit. Terra autem in honorem Bacchi hederam produxit juveni cognominem, quæ, ubi ex terrâ progreſſa eſt, vitem amplecti ſolet. Autor *Geoponicôn lib.* 11. *cap.* 30.

Ciſſus, mons Macedoniæ, & urbs Thraciæ. Lycophron, Heſychius.

Ciſuſa, fons ubi Bacchus infans lavabatur. Plut. *in Lyſandro.*

Ciſtena, urbs Æolidis. Mela *lib.* 1. *Ciſthene* Plinio 5. 30. Inſula item & op. Lyciæ. Strabo.

Ciſterna Bethlehem, fons circa portam Bethlehem aquæ perennis, in tribu Juda.

Ciſtero, Urbs Epiſc. Gall. Narbonenſis, antiqua admodum, Lat. *Siſtero*. *Siſtaricum*, *Sequeſtero*, *Seguſtero* & *Segeſtero*. Itiner. Anton. Tab. Peuting. Olim Comitatus, hodie una ex Provinciæ præcipuis, cum fortalitio & ſede Seneſchalli, ab Anno 1635. Duchenius, *rech des antiq. des Villes*. Bouch. *hiſt. Prov.* Columbi, *in Ep. Siſt.* Vid. *Segeſterorum urbs.*

Ciſtertium, ſeu *Ciſtercium*, in territorio Divionenſi, 5. leuc. à Divione in Auſtrum, totidem à Belna. 2. ab Arari fluv. & à Fano S. Joannis de Ladona. Baudr. In finibus Æduorum, ſeu in Diœceſi Cabillonenſi pagoque Belnenſi, loco nemoroſo ac ſilveſtri, lacubusque ac fontibus abundante. Nomen Lat. eſt *Ciſtella*. Hadr. Valeſius. Hic Abbatia regularis celeberrima, cujus Abbas eſt Præpoſitus Generalis totius Ordinis Ciſtercienſis, qui inſtitutus eſt, Anno 1098. à Roberto Abbate Moliſmenſi, in diœceſi Lingonenſi, eoque auctoritatis excrevit, ut intra ſeculum in ſpiritualibus & ſecularibus fermè toti Europæ leges daret. Sigeb. *in Chron.* Gall. Chr. *tom.* 4. *pag.* 974. Miræus, *de Rel. libro* 5. Vulgò *Ciſteaux*, vel *Citeaux*. Ejus propagines ſunt Firmitas, Pontiniacum in pago Autiſſiodor. quod Anno 1114. ſtatutum eſt. Clara Vallis, Morimundus in finibus Lingonum.

Ciſtoboci, Daciæ pop. Ptol.

Citadella, opp. agri Patavini, occupatum à Solimanno, irruptione in Italiam factâ, A. C. 1532. Hujus civis erat miſer ille Franciſcus Spiera, qui ob religionem delatus apud Johannem Caſam, Arch. Beneventanum, Legatum Pontificium Venetiis tum agentem, Anno 1548. cùm periculum ſibi imminere cerneret, abjuravit Evangelicum, quod amplexus fuerat, dogma: ſed mox cum horrenda deſperatione conflictari cœpit. Ex conſilio igitur amicorum Citadellâ Patavium delatus, ut & Medicorum operâ, & doctorum hominum conſolatione frui poſſet, quum omnia fruſtra eſſent, in natalem relatus locum, paulo pòſt ibi obiit. Hujus tentationum Patavii ſpectator fuit, inter alios, Petrus Paulus Vergerius, Epiſc. Juſtinopolitanus, qui poſtea & ipſe, an Spieræ exemplo permotus? ad Evangelicos tranſiit. Vid. Sleidan. *Comm. lib.* 21. Bucholcer. *in Ind. Chron.* & in voce *Spiera*.

Citamum, Armen. maj. op. Ptol.

Citanos, inſula, una Cycladum, olim clariſſima.

Citaris, pop. Siciliæ. Plin. 3. 8.

Citarius, Macedoniæ mons. Ptol.

Citharon, *M. de Stives*, mons Bœotiæ clariſſimus, cujus radicem Aſopus amnis alluit. Servius credidit alterum eſſe ex jugis Parnaſſi, quod omnium Geographorum judicio ſecus ſe habet. Eſt enim a Parnaſſo diſcretus, & ab eo plus quàm 30. m. p. diſſitus, clade Penthei, & Actæonis, Cadmi nepotum, nobiliſſimus, quorum illum Bacchæ, hunc canes ibi diſcerpſiſſe narrantur. Nomen ei fecere קתרי *Kethare* petræ ſc. ut & *Cytheris* inſula Laconica, de quâ deinceps, quia Cithæron eſt vel maximè ſaxoſus & confragoſus; unde eſt quòd in eo Nonnus paſſim deſcribit σπιλάδας, πέτρας, ἐρίπνας Dionyſiac. *libb.* 5. & 45. Et apud Ariſtoph. *in Bacchi orgiis*,

> Κιθαιρώνιος ἠχὼ
> Μελάμφυλλά τ' ὄρη δάσκια, καὶ πέτραι
> Πετρώδεις βρέμονται.

Id eſt, *Echo Citharonia*, *& nigris foliis opaci montes & petroſi Citharonis clivi fremunt*. Et *in Bacchis* Euripidis *Verſ.* 38. Bacchæ per Cithæronem oberrantes ἀνορόφοις ἧνται πέτραις, *ſedent in excelſis petris*. Et *Verſ.* 703. non ſine alluſione ad miraculum Moſis. Num. 20. 11.

> Θύρσον δέ τις λαβοῦσ' ἔπαισεν εἰς πέτραν,
> Ὅθεν δροσώδης ὕδατος ἐκπηδᾷ νοτίς.
> *Thyrſumq; ſumens una percuſſit petram,*
> *Et inde aquarum roſcidus fluxit latex:*

Et *Verſ.* 589. Pentheum deprehendunt in inſidiis λισσῆς ἀπὸ πέτρας, *à lævi petrâ*. Et *Verſ.* 1095. cum impetunt lapidibus, ἀντίπυργον ἐπιβᾶσαι πέτραν, *conſcenſâ rupe oppoſitâ*. Et *Verſ.* 1135. diſcerptus jacet Pentheus, ὑπὸ τραχείαις πέτραις, *ſub cacis ſaxis*. Sic apud Theocritum *Idyll.* 26.

> Πάντα δ' ἐκ σκοπιῆς πέτρας ὑπὸ πάντ' ἐσορᾶτο.
> *Cuncta videt celſa rupis de vertice Pentheus.*

Et Ovid. *Met.* 3. canes in Cithærone ſequuntur Actæonem,

> *Per rupes, ſcopuloſq; aditumq; carentia ſaxa.*

Et apud Sen. Oedipus ita loquitur, *Thebaid. penè initio:*

> *Ibo, ibo qua prarupta pratendit juga*
> *Meus Citharon, qua peragrat celer*
> *Per ſaxa montis jacuit Actaon ſuis*
> *Nova prada canibus.*

Prop. *lib.* 3.

> *Saxa Citharonis Thebas agitata per artem*
> *Sponte ſuâ ad muri membra coiſſe ferunt.*

Fuit Bacchi ſacrificiis hic mons notiſſimus. Virg. *Æn.* 4.

> —— *Qualis commotis excita ſacris*
> *Thyas ubi audito ſtimulant trieterica Baccho*
> *Orgia, nocturnusq; vocat clamore Citharon.*

Ovid. *Met.* 3.

> —— *Feſtis facienda ad ſacra Citharon*
> *Cantibus & clarâ bacchantum voce ſonabat.*

Juno *Citheronia* quoque dicta eſt, à Citherone quodam, qui ſuaſit Jovi, ut alias ſimularet nuptias, quò Junonem Zelotypam ad ſui amorem revocaret. Plut. *in Ariſt.* Auſonius ſecundam corripuit, & per *e* ſcribit:

> *Sed Citheron toties ternas ex are ſacravit.*

Vide Scal. *Auſon. Lect. lib.* 1. *cap.* 17. Nunc etiam *Citherone*, Brietio teſte, inter lacum Copaidem, Megaram & Thebas, verſus confin. Atticæ. Baudr.

Cithariſta, vel *Cithariſtes*, Plin. *lib.* 3. *cap.* 4. Mela, *lib.* 2. *c.* 5. Gall. Narbon. promunt. teſte Moletio & Antonino. Alii ſcribunt *Citariſta*. Hodiè *Cap de S. Sigo* nonnullis dicitur, Bellifforeſtio autem *Cap de Garcel* vocatur. Baudrando urbec. fuit Gall. Narbon. in Prov. media inter Maſſiliam & Telonem, 18. mill. ab utraque, *Ceſariſta* Ptol. Anton. Merulæ. Nunc pagus *Ceireſte*, prope Aranum amnem, 1. leuc. ab ora maris Mediterr. & ab urbe dicta Civitate, *la Ciotat*, quæ ex ejus ruinis crevit. Prom. autem *Cithariſtes* in eo tractu eſt *Cap de Laigle*, prope Civitatem. Valeſio Ceireſta inter Taurentum & Carſicos poſita eſt, qui ſitus *Cithariſta* non convenit, magis Taurento & Carſicis, vulgò *Carſis* aut *Caſſis* ad Maſſiliam accedenti: inter Carſicos & portum Mines, *Portmiou*, nomine nunc obſcuro. *Notit. Gall.*

Cithrum, Straboni *Citron*, *Chitro* Soph. ſed Leuncl. *Zeitouhat*. opp. Theſſaliæ. Item, opp. Macedoniæ. Ferrar.

Citium, Cypri inſ. op. Plin. 5. 31. adhuc *Chiti* dict. nunc pagus: *Cetium* Straboni. Item urbs Miſniæ, *Ceitz* vulgò dicta.

Citizium, vulgò *Zeitz*, urbs Miſniæ in Sax. ſuper. olim ſede epiſc. clara, quæ pòſt Naumburgum eſt translata. Sub dominio Epiſcopi Naumburg. 5. leuc. Germ. à Lipſia in Auſtr.

Citron, civitas in tribu Zebulun. Jud. 1. 30.

Cittadella, Urbec. Minoricæ præcipua. Vid. *Jamna*.

Citnorum, inſula in Danubio perampla. Ptol. in Hung. Inter Poſonium ad Boream, & Arrabonem ad Auſtr. Gemina eſt, Maior & præcipua, quæ verſus Boream & Ortum, *l'isle de Schutt*, Circuitus eſt 20. leuc. circiter, longa 9. leuc. lata 4. Ibi arx Komara permunita, cum valido præſidio contra Turcas, & Sumaria; opp. Minor autem inſ. *le petit Schut*, eſt verſus Auſtr. e regione Altemburgi & Arrabonis urbium, ubi Danubius recipit Arrabonem: Oblonga, lata autem vix 2. leuc. Aliter *Schuttia Inſ.* Baudrandus.

Civaro, vel *Civaron*, urbs Allobrogum, Sabaudiæ caput, *Chambery*, teſte Cœnali. In planitie, ad amnem *Laiſe*, inter montem Melianum, ad 3. leuc. in Auſtr. & lacum Burgetium in Bor. ad 2. leuc. 3. leuc. à confin. Franciæ verſus arcem Barranam, 18. à Lugd. in Ortum, 9. à Gratianop. in Bor. 14. à Fano S. Joh. in Maurianа valle.

Civica Pompejanus, Coſ. collega L. Ceionii Commodi an. U. C. 888. Item Africæ Proconſul, à Domitiano ſublatus. Tacitus *Agr.*

Civilis, nomine *Julius*, præpotens inter Batavos, ab inferiore Germanico Exercitu periculum vitæ adiit, ſed exemptus, ne ſupplicio ejus ferox gens alienaretur. Tacit. *Hiſt. l.* 59. *Claudius* vocatur *lib.* 4. *cap.* 13. Ingenio ſolers, & Sertorium ſe aut Annibalem ferens ſimili oris dehoneſtamento.

Civilius, ſive *Clivius*, Volſcorum Imp. à Geganio victus an. U. C. 312.

Civilius Tullus. Trib. Mil. an. U. C. 348.

Civilonium, opp. agri Tarviſini.

Civitas, apud vett. Scriptores Romanos, totum agrum vel totos fines alicujus Gentis, nec non urbem, Gentis caput, deſignavit. *Civitas* Æduorum, apud Cæſ. ſunt omnes Ædui: *Civitas* Helvetica, omnes Helvetii, &c. Sic apud Plin. Vocontiorum *Civitas* Fœderata, ſunt Vocontii: Autrigonum decem *Civitates* ſunt decem populi. Sed & iidem ſcriptores nihilominus non rarò pro Urbe vel Oppido *Civitatem* dixerunt. Cicero *Philipp.* 9. Maſſiliam modò Urbem, modò *Civitatem* fideliſſimam ſæpius vocavit: quam & Valer. Max. *lib.* 2. *cap.* 1. nunc *Civitatem* Maſſilienſium, nunc oppidum, nunc urbem, & abſolutè *Civitatem* nuncupat: & quam modò Urbem & Oppidum, modò *Civitatem*, *in lib.* 1. & 2. *de bello civ.* appellari reperias. Apud Plin. ſec. in Thracia, Abdera *Civitas*, eſt oppidum Abdera, &c. Hodie, cùm in pluribus Galliæ regionibus, tum maximè in Burgundia, urbs non quælibet, ſed Epiſcopalis modò ac Caput Gentis propriè dicitur *Civitas*, vulgò *la Cite*, qualis eſt Lutetia in Civitatem, Univerſitatem Urbemque diviſa. Adeò ubicunque *Civitas* eſt, ſine dubitatione affirmare licet, ibi majorem Eccleſiam, ibi veram Epiſcopatus ſedem, eam denique unam & ſolam veterem urbem eſſe, cui poſtea cœteræ partes accreverint. Apud Ptolom. Urbes in tres ordines dividuntur, in ἐπισήμους, δευτέρας & τρίτας. Hadr. Val. *Praf. in Not. Gall.*

Civitas, vulgò *la Ciotat*, Urbec. Gall. in Prov. Cujus vina celebrantur. Gaudet portu commodo & capaci, in ora maris mediterr. Unde multi periti nautæ. Media inter Maſſiliam & Telonem. Commerciis celebris & opulenta. Hic inter alia, Fons, in monaſterio P.P. Servitarum, qui æſtum maris imitatur. Vid. *Cithariſta*.

Civitas, Vid. *Septa*.

Civitas Caſtellana. Vide *Feſcennium*.

Civitas Caſtelli. Vide *Tifernum*.

Civitas Ducalis, urbs eſt Aprutii ulterioris, juxta Velinum fluvium, nunc vulgò *Civita Ducale*, epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Theatino, in regno Neapolitano, 7. milliaribus à Reate in ortum, & 15. ab Aquila; eſtque parvi circuitus, in confinio ditionis Pontificiæ.

Civitas Legionum Ant. in Albione duplex eſt; una, quæ & Deva ſeu Ceſtria, Legio 20. victrix, *Cheſter*. Vid. *Deva*. Alia, quæ Iſca Silurum, Legio 2. Auguſta, *Caërleon*. Vide *Iſca Silurum*.

Civitas nova, Prov. Rom. *Neuſtat*, urbs Germaniæ, in Auſtria, epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Salisburgenſi ab anno 1468. Sedet ad amnem *Biſchavv*, 6. leucis à Vienna in meridiem, & 12. ab Arrabone in occaſum. Vide *Neoſtadium*.

Civitas nova, *Civita nova*, oppidum amplum Italiæ, in Marchia Anconitana, in monte, non procul à mari Adriatico; eſtque Ducatus titulo inſignitum Cæſarinorum. 6. milliaribus diſtat à Laureto Firmum versùs, à quo 9. milliaribus tantùm abeſt.

Civitas Plebis, *Città della Pieve*, urbs Italiæ, in ditione Pontificia, & in agro Perulino, 5. milliaribus à Cluſio in ortum, 6. à lacu Traſimeno, & 16. à Peruſia. Paucis conſtat incolis; eſtque parvi circuitus.

Civitas Regalis, *Civita Reale*, urbs regni Neapolitani, in Aprutio ulteriori, prope fontes Velini fluvii, quatuor milliaribus à confinio ditionis Pontificiæ, 15. autem ab Aquila urbe, ad radices Apennini montis.

Civitas Regia, *Ciudad Reale*, urbs ampla Hiſpaniæ, in Caſtella nova, prope Anam fluvium, in Campo Calatravæ dicto. Deficit tamen in dies. Diſtat à Calatrava 3. leucis in Auſtr.

Civitas Regum, *los Reyes*, alio nomine *Lima*, urbs Americæ meridionalis, caput Peruviæ, archiepiſcopalis facta anno 1547. Condita autem fuit à Franciſco Pizarro anno 1535. in Limana Valle, vix uno milliari ab ora maris Pacifici, ubi portum habet munitum, *Callao* dictum. In ea degit Prorex Peruviæ nomine Regis Hiſpaniæ, diſtatque centum circiter leucis Hiſpanicis à Cuſco urbe in occaſum. V. *Lima*.

Civitas Roderici, *Ciudad Rodrigo*, urbs Hiſpaniæ. Vide *Mirobriga*.

Civitas Solis, *Città di Sole*, urbs Italiæ munita, in ea parte Romandiolæ, quæ magno Duci Hetruriæ paret, ad amnem *Fagnone*, in ipſo limite Romandiolæ Pontificiæ, 4. milliaribus à Foro Livio, & 8. à Britinorio in occaſum, 40. autem à Florentia versùs Boream & Ravennam, à qua diſtat tantùm 16. milliaribus.

Civitas vetus. *Civita-vecchia*, oppidum Italiæ, in ditione Pontificia, 40. milliaribus a Roma, in ora maris Mediterranei. Vide *Centumcella*.

Civitas vetus, *Citta vecchia*, ſeu *Medina* incolis, urbs Africæ, Melitæ inſulæ aliàs præcipua, & in meditullio inſulæ, in colle, probè munita ab equitibus Melitenſibus, & aliàs obſeſſa à Turcis irrito conatu.

Cius, al. *Cio*, fluv. Bulgariæ. Oritur ex Rhodope monte, & in Danubium influit, prope Duroſtorum opp.

Cizara, Paphlagoniæ caſtellum apud Amiſum urb. Strabo *lib.* 12.

Cizya, Thraciæ urbs. Sozomen. 6. 13.

Cizycenus, Athenienſis, inſignis Geometra. Voſſ. *de Mathem. cap.* 13. §. 4. *pag.* 49.

Cizycum, urbs Aſiæ, ad Propontidem. Olim Metropolitæ ſedes, ſub Patriarcha Conſtantinop. Hodie clara ob inſulam ruderibus ſuis oppoſitam, unde marmor Cyzicenum eruitur. Olim pomum Eridos Græcis, Thuc. *lib.* 8. Pinet. Coſmogr. Ptol. Plin.

C L.

Cladeus, Elidis fluv. in Peloponneſo. Strabo.

Cladinus, Sultanus Iconienſis, ob Tartaros, è regno fugiens, Otrugarelem primò Carmaniæ præfecit, dein filium ejus Ottomannum Regem Carmaniæ creavit, ſicque Turcicæ potentiæ fundamenta jecit. an. 1296. Calviſius, *in Chron.*

Claon, Fons Phrygiæ apud Celænas, ſaxa egerens. Plin. 31. 2. Dictus à *fletu*, ut fons illi vicinus *Gelon a ridendo* appellatur.

Clagefurtium, quibuſdam *Claudea*, Carinthiæ, ſive potius Carnithiæ reg. Sclavonicæ urbs ampla, cujus cives furibus ſunt inexorabiles. Levis enim ſuſpicio graviſſimè nocet huic, qui rem furto patare putatur, nam inauditus rapitur ad crucis ſupplicium, nec defenſioni, aut purgationi locus datur. Poſt diem tertium ſupplicii de mortuo judicant, quem ſi inſontem fuiſſe cognoverint, ſplendidè ſepeliunt, ſin verò ſontem & reum pendere ſinunt. 2. mill. diſtat urbs à Savo fluv. Sedes olim Carinthiæ Ducum. Cluv. Merc.

Clameciacum, opp. Gall. in Nivernenſi prov. ad Icaunam flu. 9. leuc. ab Altiſſiodoro in Auſtr. totidem circiter à Charitate in Ortum. Ibi reſidet Epiſcopus dictus Bethlehemenſis. Vulgò *Clamecy*.

Clamoventa, Angliæ op. Anton.

Clampetia, locus Italiæ in Brutiis. Plin. 3. 5. Mela *lib.* 2. *cap.* 4. à freto Siculo verſus Galliam & Varum flumen progrediens; *Hinc*, inquit, *in Thuſcum mare eſt flexus, & ejuſdem terræ latus alterum Medama, Hippo, nunc Vibon, Temeſa, Clampetia, Blanda, Buxentum*, &c. Apud Livium *lib.* 40. corruptè *Dampetia* legitur. Latini omnes hanc *Clampetiam* vocant, addita litera tertia initiali, ut in multis aliis vocabulis, cùm Græci *Λαμπέτην* illam appellarint. Sic Stephanus ex Polybio. Lycophroni verò eſt *Λάμπετης* Poeticè pro *Λαμπετία*. Malè vulgò *Λαμπέτιον*. In ſitu ejus quoque omnes ferè conveniunt, ut ſit *Mantia* ſive *Amantia* hodierna.

Clancularii, ex Anabaptiſtis illi dicuntur, qui fidei confeſſionem minimè neceſſariam judicant. Iidem quòd in hortis convenire ſoliti, *Hortulanii* dicti, Florimond. Raimondus, *lib.* 2. *cap.* 15. *n.* 3. *&c.*

Clanes, fluv. à Vindelicis ortum habens, à quibus per valles excurrit, & Iſtri alveum intrat. Strabo *libro* 4. Lazio *Glan* dicitur.

Clanis, vulgò *le Clain*, fluv. Gall. in Pictavienſi reg. Pictavium rigat, & in Vigennam poſtea ſe exonerat paulo ſupra caſtrum Heraldi. *Clanius* aliis.

Clanius, qui & *Clanis*, fluv. Campaniæ prope Neapolin juxta Acerras urbem, *L'agno*, teſte Ambroſio Leone. Virgilius *Georg.* 2.

— *Et vacuis Clanius non æquus Acerris.*

Sil. Ital. *lib.* 8.

Clanio contempta ſemper Acerra.

Clanos, maris Ægæi inſula.

Clanum, urbs Gall. Narbon. inter Agendicum, & Auguſtobonam. Anton.

Clanus vel *Clanis*, Etruriæ fluv. *La Chiana* hodie. Silius *libro* 8.

Et Clanis & Rubico, & Senonum de nomine Sena.

Baudrando eſt palus oblonga, & per aliquot milliaria extenſa, inter dit. Pontif. & Hetruriam; Cujus pars Auſtr. verſus Cluſium & Civ. Plebis efficit amnem *Clanim*, qui in Peliam fluv. ſe exonerat paulo ſupra Herbanum, in dit. Pontif. Pars autem Borealis, quæ & major, verſus montem Politianum & Aretium in Arnum fluv. labitur, in dit. Magni Hetruriæ D.

Clara, opp. Angl. in Suffolcia Comit. prope Sturam fluv. & Comitatum Eſſexiæ, 13. mill. à Cantabrigia. Aliis *Clarentia*, Duc. tit. inſignitum.

Clara, Urbs Hiberniæ ep. Comitatus cognom. caput, in Connacia reg. in receſſu Sineri fluv. 18. mill. à Limerico in Occaſ. ſitu commodiſſimo.

S. Clara, ordo ſacer Virginum, in Comm. Rom. S. à Franciſco inſtitutus, Anno 1212. dictus a nomine primæ Præſtitæ. Dividuntur autem hæ moniales in Damianitas & Urbaniſtas. Luc. Vuadingus, *Annal. S. Franc.*

Claranus, Grammaticus, cujus mem. Martialis *l.* 10.

Scribere te qua vix intelligat ipſe Modeſtus,
Et vix Claranus, quid rogo, Sexte, juvat?

Auſonius Ep. *ad Urſulam Grammat*

Harmenio, quem Claranus, quem Scaurus & Aſper,
Quem ſibi conferret Varro, priorq; Crates.

Claraſcum, opp. Ped montii, notum pace ibi confectâ, Anno 1631. Ad Tanarum fluv. ubi Sturam recipit. Aliis eſt Carrea. Vide ibi. Vulgò *Chieraſco*.

Claravallis, Gall. *Clairvaux*, monaſter. celeberr. Ord. Ciſtercienſis, S. Bernardi pietate clarum, Anno 1115. in Campania Gall. ad Albulam fluv. 3. leuc. à confin. Burg. medium inter Calvomontium ad Ortum, & Barium ad Sequanam in Occaſ. In Valle, quæ antea *Vallis Abſinthii* dicta, vel ob abſinthii ibi creſcentis copiam, vel quia olim ſpelunca latronum. Dicitur filia Ciſtertienſium, caput ordinis in provincia, in Diœceſi Lingonenſi, fundatum à Bernardo, precibus Comitis Camp. Theobaldi impulſo. Habuit ultra 800. monaſteria, ſub ſe: 700. monachos hic Bernardus reliquit. Pet. de Celles, *Epiſt.* 12 *lib.* 3. Vinc. Bellovacenſis, *lib.* 26. *cap.* 24. Chron. Claravallenſe. Adde his Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Clarenna, opp. Vindeliciæ, nunc *Rain*, prope confluentes Lici in Danubium, in Bavaria, inter Donaverdam & Novoburgum. A' Suecis male habitum.

Clarentia, vulgò *Clarence*, Angliæ op. in Suffolcia reg. juxta Eſſexiæ confinia. Camdeno & aliis idem cum *Clare* op. ad Sturam fluv.

Clarentia, urbs Peloponneſi, Duc. tit. aliàs Clara, nunc regiunc. caput, ad mare Jonium, aliàs *Dyme*. V. ibi. *Strates* Nigro.

Clarea-

Clariacum, vulgò *Clery*, opp. Gall. in prov. Aurelianenſi, inter Aurelias ad Ortum & Balgentiacum ad Occ. Hic ſepultus Lud. XI. Francorum R. Duchenius, *ant. urb. c. 5. de Ballivatu Aurelian.*

Clariacum, *Clerac*, urbs Gall. olim munita, in Aquitania & Aginnenſi tractu, ad Oldum fluv. qui paulo infra in Garumnam cadit, 4. leuc. ab Aginno. 3. à Neraco. Ibi Abbatia celebris.

Claria, Thraciæ pop. Plin. *lib.* 4.

Clarius, Cypri fluv. Plut. *in Solone.*

Claromons, opp. Siciliæ ſat lautum, intra montes, in Valle Neætina, olim *Gulphus*.

Claromontium, Urbs Gall. Arverniæ prim. epiſc. ſub Arch. Bituricenſi, ampla & bene culta. In colle, ad radices montium, in tractu *Limania*, ad amnem *Arcier*, qui pòſt in Elaverim cadit. Ex ruinis Gergoviæ crevit, primò *Gergovia*, dein *Auguſtonemetum*: tandem *Arvernum*, *Arverna civitas*, & *Clarus Mons* dicta, an ab arce editiſſima? Hanc fruſtra obſedit Cæſar, *Comm. lib.* 7. Turrim hic, è larice, incombuſtibilem tum fuiſſe, refert Cælius Rhodiginus. Sub Gothis, Alanis, Wandalis, aliis, plurima paſſa; S. Auſtremonium, primum habuiſſe Epiſcopum, ſub Decio & Grato Coſſ. dicitur. Inter cujus ſucceſſores Sidonius Apollinaris eminet. Hic à Carolo V. an. 1374. Comitia regni habita. Monaſterium S. Illidii magnificum eſt, quod irrigat rivulus, olim *Scateon*, nunc Tiretaine dictus, ſuper quem pons ex aqua petrificata. Vid. Ptol. *l.* 2. *cap.* 7. Sidon. Apoll. *lib.* 4. *ep.* 21. Greg. Tur. *lib.* 3. *cap.* 9. Joh. Savaronem, *de origine hujus urbis*, Duchenium, Sanſonem, *de Gallia antiqua*, ut & in voce *Clarus Mons*.

Hic Concil. an. 555. ſub Theodoberto, Auſtraſiæ R. Porro Anno 549. 586. 1075. 1095. cùm Urbanus II. Henrici IV. Imp. iram fugiens, in Gallia exularet: quo Philippus I. excommunicatus, donec, Bertradâ omiſsâ, legitimam reciperet uxorem: & Godofredus Bullionæus Dux belli ſacri electus. Item an. 1124. 1130. ab Innocentio II. exule, eodemque ſeculo ab Alexandro III. itidem exule, &c. Moreri.

Claromontium, opp. Gall. in Bellovacenſi agro, Comit. tit. clarum, 5. leuc. à Bellovaco, in ort. à Sylvanecto in Bor. 7. à Compendio.

Claromontium Luteventſe, Urbec. Occitaniæ Infer. cum caſtro ad amnem *Lergue*, inter Piſcenas & Lutevam.

Claromontium, urbec. Gall. aliàs munita, in Duc. Barenſi, Comit. cognom. caput, in colle. Vulg. *Clermont en Argonne* Mœnia nunc disjecta. ad amnem *Ayr* 6. leuc. à Virduno in Occ. 3. à Fano D. Menehildis. Nunc ejus ditio regno Franciæ annexa eſt.

Claros, vulgò *Calamo*, Joniæ civitas, Apollinis oraculo nobilis, juxta Colophonem. Hanc Manto Tireſiæ filia condidit, fugiens Thebanorum victores Epigonos. Quæ cùm patriæ cladem lugeret & ſuam, manantibus ubertim lacrymis fontem fecit, unde *Claros*, ἀπὸ τοῦ κλαίειν, lacus appellatus, cujus hauſtus vaticiniorum, ſed & lethalium morborum cauſa. Strab. *lib.* 14. Pauſan. Plin. Nearchus verò autor eſt, inde huic urbi nomen factum, quòd Apollini per ſortem Claros obtigit. Nam ſortem Græci κλῆρον, Dorici Κλᾶρον vocant. Hinc Apollo *Clarius* dictus eſt, qui illic & fanum habuit, in quo reſponſa epotâ aquâ edebantur. Eſt & *Claros* inſula montoſa, in mari Myrtoo, & ipſa Apollini ſacra, hodie *Calamo* Plin. 5. 31. Davity *deſcr. Aſia. p.* 52. de quâ nonnulli intelligunt illud Ovidii Met.

—— Mihi Delphica tellus
Et Claros & Tenedos, Patarææq; regia ſervit.

Idem 3. *de Arte.*

Et Paros & Clario Delos amata Deo.

Clarus fons, *Shirburn* ſeu *Sherborne*, opp. Angl. in Comit. Dorceſtriæ, ad fontes amnis *Il*, in confin. Somerſetenſis prov. 12. mill. Angl. à Dorceſtria in Bor. 24. à Bathonia in Auſtr.

Clarus mons, metrop. Arvernorum, primò *Auguſtonemetum* dicta, nomine ex duobus vocabulis, Latino, & Gallico, compoſito: qualia Auguſtodunum, Cæſaromagus, &c. an ab Auguſto ſic dicta? cùm, teſte Strabone, *Nemetum* à Gallis vocaretur. Poſtea depoſità *Auguſtonemeti* appellatione, Gentis, cujus caput erat, nomine deſignari & *Arvernis* dici cœpit, Plin. *l.* 34. *c.* 7. Demum, quòd arte naturaque munita, & in celſo, idoneoque monte poſita eſſet, *Caſtrum Clarum montem* appellavere rec. Hiſtorici, ante an. 1000. circiter. Niſi quis malit *caſtrum*, i. arcem urbis Arvernæ, fuiſſe *Clarummontem*, a ſitu ita dictum, unde poſtea urbi toti nomen: ſicuti Forum Cornelii, urbs Æmiliæ, ab arce ſua, vel, ut tum loquebantur, *Caſtro*, Imolæ nomen accepit. Aliam eſſe à Gergovia Arvernorum, Joſ. Scaliger, Maſſonus & Savaro aſſerunt, & aliquot ſtadiis ab urbe Arvernis diſtare: certe mons vicinus altiſſimus, in quo antiquitatis quædam veſtigia, etiamnum *Gergoye* vocatur. & Strabo Metropolim Arvernorum Nemoſſum ſeu Nemetum, à Gergovia Arvernorum urbe in celſo monte poſita, apertè diſtinguit. Hodie *Clermont*, & à caſtro MonteFerrandi proximo, *Clermont Ferrand* dicitur. Ibi hodieque eſt Moneta, *La tour de la Monoye*, in qua olim moneta percutiebatur: Ibi & Capitolium, qualia Treviris, Toloſæ & Narbone, ut etiam Remis fuere. Libri cenſuales Urbis Arvernorum Capitolium memorant, quam domum publicam alii vocant, ubi pondera & menſuræ reponebantur. Inter Epiſcopos Bituricenſi Metropolitano ſuffragantes *Claromontenſem* primo loco conſtituunt, Gervaſius Tisleberienſis & quædam eo recentiores Notitiæ. Vide Valeſium *Not. Gall.* in voce *Claromontium*.

Claſſicianus, Vid. *Julius*.

Claſſicus, nobilitate opibusque ante alios, alæ Treverorum præfectus, cui genus regium & pace belloque clara origo: ipſe è majoribus ſuis hoſtis populi Rom. quam ſocius eſſe jactabat. Tacitus *Hiſt. IV* 55.

Claſſis, op. prope Ravennam, cujus meminit Æl. Spart. *in Didii Juliani vitâ*, hodiè ejus nihil extare, præter monaſterium D. Apollinari dicatum, Hieron. Rubeus, & Leander autores ſunt. Ibi *Candiano* amnis in mare Adriat. ſe exonerat. Nunc etiam *Claſſe*. Baudrandus.

Claſſita, Aſſyriæ pop. Ptol.

Claſſius, Gall. Narbon. amnis. Sext. Avienus.

Claſtidium, Italiæ op. *Chiaſtegio* Leandro. Strabo *l.* 5. Ὑπὲρ δὲ Πλακεντίας, ἐπὶ μὲν τὰς ὄρους τῆς Κοττίου γῆς Τικινὸν ἐστι πόλις, καὶ Κλαστίδιον καὶ Δέρθων, καὶ Ἀκουαι Στατιέλλαι. Κώμην vocat Plut. *in Marcello*, id eſt, *vicum*, ita Livius quoque adpellat *l.* 21. At Polybius horum temporum æqualis, in eadem hiſtoriâ, *l.* 3. πόλιν, id eſt. *urbem* vocat.

Claſton, forſan Caſtulo antiquorum. Vid. ibi.

Claſtres, munimentum olim Galliæ, in pago Veromanduo, vulgò *Clary*, ad flum. Suminam, prope Parronam. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Claterna, ſeu *Cliterna* Plin. hodiè *Quaderna*. op. fuit Æmiliæ medium ferè inter Bononiam. & Forum Cornelii, ubi adhuc fluviolus, & locus nomen retinet. Mela *Claternam* in Piceno deſcribit. Altera *Claterna* op. fuit Apuliæ Dauniæ, nunc *Campo marino* locus appellatur, teſte Nigro. Baudrando vicus Apul. ad oſtia Fortoris fluv. in prov. C. pitanata, in confin. Aprutii citer. Mel. *Cliternia*. 2. mill. ab ora maris Adriatici. Cæterum de *Claternâ* vide Cluver. Ital. *Ant. p.* 289.

Clatos, urbs Cretæ Mediterranea. Plin.

Clatovia, opp. Bohemiæ, ubi in Huſſitas ſævitum, circa A. C. 1461. Lætus *Comp.*

Clavaſium, *Chivaſo*, opp. Pedemontii ſat munitum, juxta Padum, ubi Orcum recipit, 12. mill. infra Taurinum, 13. ab Eporedia in Auſtr.

Clauda, inſ. ſpectans Cretam inter meridiem, & occidentem. Act 27.

Claude, Numidiæ locus. Anton.

Claudia, gens Romana patricia à Sabinis venit, cognomina ſibi Neronis ac Druſi uſurpavit, quòd Nero linguâ Sabinâ vir ſtrenuus & fortis dicatur; Druſi verò à Claudio Druſo, qui hoſtium duce Gallorum Druſo cominus trucidato, ſibi ac poſteris nomen indidit. Tranquillus. Fuit & altera plebeia. Vid. *Claudii*.

Claudia, virgo Veſtalis, quæ cùm in ſuſpicionem ſtupri veniſſet, & ſimulacrum matris Idææ in vado Tyberis hæreret, ad comprobandam pudicitiam ſuam, fertur cingulo duxiſſe navem, quam multa hominum millia trahere nequiverunt. Alio tempore Tribuno P. patrem de triumphali curru detracturo, generoſè obſtitit, Valer. Max. *l.* 5. *c.* 4. Plut. Aurel. Victor. *de Viris Ill. c.* 46.

Claudia, privigna Antonii, Fulviæ ex Pelodio filia, vixdum nubilis, uxor fuit Auguſti, quam dimiſit intactam adhuc, & virginem, exortâ ſimultate cum Fulvia ſocru: moxque Scriboniam accepit. Sueton. *in Aug.*

Claudia, filia Ludov. XII. ex Anna Britannica, an. 1499. matre invitâ, Franciſco I. nupſit, an. 1506. 1514. Formæ defectum prudentiâ ſarciit, mater Henr. II. Magdalenæ Jacobo V. in Scotia nuptæ, Margaretæ Em. Philiberti Sabaudiæ D. uxoris, &c. Bouchet. S. Marth. *Geneal. Gall.* Mezeray, *hiſt. Francia tom.* 2. *p.* 597. Item filia Henr. II. quæ Carolo III. Lotharingiæ D. nupſit.

Claudia Bectozia, dicta *Scholaſtica*, ex Delphinatu, ob eruditionem, à Franciſco I. magni habita. Latinè Gallicéque plurima verſu ſcripſit, Academicorum opiniones ſecuta. Obiit Anno 1547. Lud. Dominicus, *de nobilitate fœm.* Fr. Auguſtin. *Theatro fœmin. ill.* Hilario Coſtus, *elogio fœm. Ill. t.* 2. *p.* 8. *pag.* 755. Cl. Juvenalis de Urſinis, &c.

Claudia Quinta, Appii Cœci filia, cujus ſtatua in veſtibulo templi matris Deûm poſita, bis eâ æde incendio conſumptâ, prius P. Naſicâ Scipione, L. Beſtiâ: item M. Servilio & L. Lamiâ Coſſ. in ſua baſi flammis intacta ſtetit, Tacit. 4. 64. Valer. Max. *lib.* 1. *cap.* 8.

Claudia Pulchra, ſobrina Agrippinæ, à Domitio Afro accuſata, crimine impudicitiæ, adulterii cum Furnio & veneficiorum in Principem Tiberium, ac devotionum, licèt multùm renitente & fremente Agrippinâ, cum Furnio damnata eſt, Tac. *l.* 4.

Claudia Sacrata, mulier Ubia, cum qua Petilius Cerealis creditus eſt conſuetudinem ſtupri habuiſſe. Tacit. *hiſt. l.* 5.

Claudia, urbs Norici, Plin. 4. 14. *Claudivium* Ptol. *Clagenfurt*, teſte Lazio. Vid. ibi.

Claudia, & *Claudia caſtra* urbs Angliæ ad Sabrinam fluv. vulgò *Glouceſter*. alii *Glevum*. V. ibi.

Claudia. eſt *Clauſen*, vicus Bavar. prope *Marquartſtein*, in lacu *Chiemſée*, forſan *Claudium* Ptol. Cluverius.

Claudia Via, quæ à Milvio ponte inchoata Flaminiæ jungebatur. Ovid. *Pont.* 1.9. *Spectat Flaminia Claudia juncta Via.*

Claudia aqua, fontes duo Romæ, *Cæruleus*, & *Curtius*.

Claudiana tonitrua dicebantur, quæ Claudius Pulcher inſtituit, ut ludis factis poſt ſcenam conjectus lapidum ita fieret in circumactum pelvim, ut veri tonitrui ſpeciem repræſentaret.

Claudianiſtæ, ſecta Donatiſtarum, à Claudio auctore, Pſeudoſynodum habuerunt in Caverna Suſis. V. Auguſtin. *in Pſalm.* 36.

Claudianus, poeta inſignis, Theodoſii & Honorii temporibus floruit, à quibus ſtatuam meruit in foro Romano cum hâc inſcriptione: TRIBUNUS: NOTARIUS: INTER CÆTERAS INGENTES ARTES PRÆGLORIOSISSIMUS POETARUM. Quidam Florentinum faciunt, ſed falsò; nam Alexandrinum fuiſſe, ex eo rectè colligebat Crinitus, quòd ipſo epigrammate ad Gennadium Proconſulem ſcribat:

Græcorum populis, & noſtro cognite Nilo.

Gentilis fuit, & quidem pervicax, ut ex Auguſtino, *de C D. lib.* 1. *cap.* 26. & Oroſio *lib.* 7. *c.* 35. conſtat. Nec obſtat Carmen de Chriſto, quod Claudiani nomen præfert; nam Damaſo Papæ adſcribitur. Sed, ut Claudiani eſſet, non hujus fuerit, ſed Claudiani Mamerci, qui ſub Zenone vixit. Suidas, Κλαυδιανὸς Ἀλεξανδρεὺς ἐποποιὸς νεώτερος γέγονεν ἐπὶ τῶν χρόνων Ἀρκαδίου καὶ Ὁνωρίου τῶν βασιλέων. *Maximus poeta* (inquit. Jul. Scal. *Poet. lib.* 6.) *Claudianus, ſolo argumento ignobiliore oppreſſus, addit de ingenio quantum deeſt materiæ. Felix in eo calor, cultus non invi[ſ]us, temperatum judicium, dictio candida, numeri non affectati, acutè dicta multa ſine ambitione.* Raptus Proſerpinæ. Item c. Rufinum & Eutropium, flos carminum ejus. Proſper *Chron.* &c. Fuit alter *Claudianus* Mamercus Viennenſis, ex Galliâ, Anno 460. quem miris laudibus effert Sidonius Apollinaris, *lib.* 4. *epiſt.* 3. 11. Eum enim excelluiſſe ait, cùm in omni poeticâ, tum etiam in omni Philoſophiâ & Theologiâ. Vide notas Sirmondi, Gennad. *cap.* 83. Trithem. *in Cat. T.* 4. *Bibl. PP. edit.* 1624. &c. & de utroque Lil. Gyrald. *de Lat. Poet. Dial.* 4. Voſſ. &c.

Claudias, Lavinienſis præfecturæ urbs in Aſiâ min. Ptol.

Claudii poſt reges exactos anno ſexto Romam venerunt, quorum gentis Princeps fuit Actius Clauſus, poſt Ap. Claudius vocatus. Is ex Regillo Sabinorum oppido Romam cùm commigraſſet, à populo inter patricios allectus eſt, à quo gens Claudia Romæ nobiliſſima manavit, Sabini, Regillenſis, Craſſini, Cæci, Pulchri, Caudicis, Centhonis, Neronis, Hortatoris & Rufi cognominibus diſtincta. Fuit & alia *Claudia* gens plebeia, à quodam Claudiæ gentis Patriciæ cliente procreata, nec potentiâ nec dignitate minor, quæ Marcelli, Glitiæ, Æſernini, Flaminini & Aſelli cognomina tulit.

Claudiomerium, Artabrorum urbs in Hiſpan. Ptol.

Claudiopolis, Cappadociæ urbs. Plin. 5. 24. Item Daciæ perampla & celebris civitas cum arce Sambuco, hodie incolis *Cloſu Var*, & Germanis *Clausburg* dicta. 14. mill. à Varadino in Auſtr. ad amnem *Klein Samos.* Caput Comit. Colocenſis. Ibi omnes Tranſylvaniæ Conventus & judicia provincialia à Principe exercentur. 9. leuc. ab Alba Julia Bor. verſus, totidem à Biſtricia.

Claudiopolis, urbs fuit Ponti ad Elatem fluv. Etiam *Bithynium*; *Caſtomena* nunc Caſtaldo.

Claudiopolis, urbs Ciliciæ, ad radices Tauri, inter Comanam urb. & Cydnum fluv. Nunc quid ſit, ignoratur.

Claudiopolis, Vid. *Clodia Foſſa.*

Claudius I. Tiberius Druſus Nero, filius Druſi ſecundogeniti Liviæ, *Cæſar*, interfecto Caligulâ ſucceſſit in imperio, Anno C. 41. vir inauditæ credulitatis. Lugduni natus eſt eo ipſo die, quo à 60. nationibus ara Auguſto ſacrata. A' matre Antonia pro monſtro habitus eſt unde reprehenſura quemquam, illum filio ſuo Claudio ſimilem dixit. Sub Caligula Conſul, omnibus ludibrio fuit. Hoc occiſo Imperator, prioris memoriam omni modo abolere conſtituit, honores ingeſtos recuſavit, urbis præcipuâ curâ, quam aquæductibus, &c. ornavit. De M. Britannia triumphavit, poſtmodum libertis rerum ſummâ permiſsâ, qui ſtupris, exiliis, cædibus omnia miſcuere, uxorem Plautiam Urgulanillam repudiavit, ut & Æliam Petinam. Meſſalinam, libidinis monſtrum, occidi juſſit, &c. Tandem ab Agrippina, peremtus, ſucceſſorem habuit Neronem. A. C. 54. æt. 63. Imp. 13. Vide Dion. *l.* 60. Tac. Ann. 11. 12. Aur. Victor. Suetonium *in Claudio*, qui addit, eum adhuc juvenem hiſtoriam exorſum eſſe, à cæde J. Cæſaris: Durante Imperio 8. libris vitam ſuam, alio Ciceronis apologiam c. Aſin. Gallum ſcripſiſſe, tres tandem literas excogitaſſe. Boleto obiit. Juvenal. *Sat* 5.

Vilibus ancipites fungi ponentur amicis,
Boletus domino, ſed qualem Claudius edit
Ante illum uxoris, poſt quem nihil amplius edit.

Idem *Sat.* 6. — *Minus ergo nocens erit Agrippinæ*
Boletus, ſiquidem unius præcordia preſſit
Ille ſenis, tremulumq́; caput deſcendere juſſit
In cælum & longam manantia labra ſalivam.

Martialis, *Boletum, qualem Claudius edit, edas.*

Boleti quidem per ſe non occidunt: Ἀπὸ τῶν βολητῶν μόνων (inquit Galenus) οὐδεὶς ἀπέθανεν ποτέ. At Claudio boletus venenatus fuit. Sueton. *de Agrippinâ*, *Quæ boletum medicatum avidiſſimo ciborum talium obtulerat.* Ptolemæus Hephæſtionis filius: Ὡς Κλαυδίου αὐτοῦ ἡ μήτηρ βολητοῦ τὰς μνήμας ἐπιθυμήσασα φάγοι, καὶ Κλαυδιος πεφαρμακευμένον φαγὼν ἀπέθανεν. Vide Senecam *in Apocolocyntheoſi*, ubi ait *Claudium in cælum aſcendiſſe, ſed decreto deorum ad inferos fuiſſe detruſum.*

Claudius II. Dalmata, M. Aurelius, vel Flavius Valerius, dux Romanus, Imperator Papiæ proclamatus eſt, A. C. 268. Galieno & Valeriano occiſis. Gothos, Scythas, Herulos, &c. terrâ marique vicit, prius Aurelio, poſtmodum Germanis ſuperatis. Princeps laudatiſſimus, niſi in Chriſtianos ſæviiſſet. Peſte hinc in Pannonia correptus, poſtquam in imperio biennium non impleviſſet. Ipſi Clypeus aureus, ut & ſtatua ex conſimili metallo à S. P. Q. R. in Palatio & Capitolio dicata: eo inter Deos relato. Eutrop. *l.* 9. Trebellius Poll. *in Claudio.* Oroſ. *l.* 7. *c.* 20. Euſ. *Hiſt.* & *Chron. l.* 7.

Claudius, ſeu *Aſnaſagbetus*, Rex Æthiopiæ, poſt patrem Davidem. Luſitanorum opem contra Turcas imploravit, occiſus in prælio, an. 1559. Maffæus, *hiſt. Ind. l.* 11. & 15. Hiſt. Æthiop. &c.

Claudius, primus Guiſiæ D. filius minor natu Renati II. Lotharingiæ D. In prælio Mariniano, graviſſimè vulneratus, à Franciſco I. fortitudinis elogium reportavit. Fontarabiæ capiendæ inter primos auctores, an. 1521. quam ſolo æquari ſuaſit, obnitente Admirali Bonniveto, qui ſententiâ victor, in pluſquam tricennale bellum Gall. conjecit. Obiit an. 1550. ex Anton. Borbonia numeroſæ prolis parens. Avila *l.* 1. Bellaj. *l.* 1. 3. 8. Godu[illegible]. *Gen. Loth.* &c.

Claudius, Arch. Viennenſis, pietate & doctrinâ inclytus, ſec. 4.

Claudius, cognom. *Scotus*, Benedictinus, diſcipulus Bedæ, Alcuini commilito, ſec. 9. Plurima proſâ verſuque ſcripſit, variorum comment. S. Script. auctor. Trithem. *Catal.* Th. Dempſter.

Claudius, Hiſpanus, Epiſc. Taurinenſis, Concilio Francofurtano Neſtorianiſmi, quem ex Felice Epiſc. Urgellenſi hauſerat, convictus, ſi verum eſt, quod quidam ſcribunt. Cœtera Vir inſignis, aulicus etiam prius Ludovici Pii concionator. Subalpinas gentes imaginum cultui deditas videns, cunctas Baſilicas ſuæ diœceſeos picturis atque imaginibus nudavit. Reprehenſus à Theodomiro, Monachorum præfecto, Apologeticum conſcripſit, cui Jonas Aurel. Ep. reſpondit, Circa An. 820. Valafr. Strab. *de Off. Eccl. c.* 8. Thom. Valdenſ. *tit.* 20. *c.* 160. P. Martyr *in* 1. *Reg.* 7.

Claudius, mons Pannoniæ. Plin.

Claudius Agathernus, Medicus Lacedæmonius, cujus convictu apud Cornutum uſus eſt Perſius poëta.

Claudius d'Angennes, frater Cardinalis Rambouilleti, Epiſc. primò Noviodunenſis, dein Cœnomanenſis, ab Henr. III. Romam miſſus eſt, veniam Card. Guiſii occiſi rogatum. Obiit Anno 1601. SanMarth. *Gall. Chr. t.* 2. *p.* 519. 520. & *T.* 3.

Claudius Apollinaris, Vid. *Apollinaris.*

Claudius Baltamo ſeu *de La Baume*, Arch. Veſontionis. Anno 1543. Concilium Tridentinum in diœceſin introduxit, literatorum fautor Purpuram à Greg. XIII. nactus, an. 1578. mortuus eſt, an. 1584. cùm ViceRegis Neapolitani dignitatem obiturus eſſet. Ciacconius, & Auber. *hiſt. Cardin.* Friſo, *Gall. Purpur.* Chiffletius, *de Ep. Veſontinis.* Guicheno, &c.

Claudius, cognomento *Caudex*, Carthaginenſes Meſſanâ expulit, Hieronem prælio victum ad Syracuſas in deditionem accepit.

Claudius Centianus, quem nonnulli *Centumalum*, alii *Centemanum* minus rectè ſcribunt. Is librum in Jure Civili tertium à P. Papyrio ſcripſit, & *r* literam introduxit, ut qui prius *Fuſii*, deinde *Furii* dicerentur. Valerius.

Claudius Coſſus, Helvetiorum ad Vitellium legatus, notæ facundiæ, ſed dicendi artem aptâ trepidatione occultans. Tac *hiſt.* 1.

Claudius Demianus, ob flagitia, à Vetere Aſiæ Proc. vinctus, quem Nero exſolvit in præmium accuſationis Proconſul. Tac. *l.* 16.

Claudius Domitius, Romanorum Imp. nequiſſimus. V. *Nero.*

Claudius Eſpencæus, Dr. Theol. Pariſ. Theologus eruditus præteriti ſeculi, natus Catalauni, paterno genere, ex clariſſima Eſpencæorum in Campania; materno illuſtri Urſinorum in Latio & regno Neapol. familia, ortus; ſed pietate, candore & omnigenâ eruditione illuſtrior. Thuan. *Hiſt.* Interfuit colloquio Poſſiaceno, poſtquam Bononiæ, in Italia, Gallici nominis gloriam facundè tuitus eſſet. Quo tempore purpura ipſi interverſa ab æmulis, quòd cum Beza commercium fovere diceretur, Vid. hujus epiſtolam 43. In Juventute inſignis concionator, provectiorem ætatem ſcriptis impendit, æternam famam promerentibus. Ejus inter alia extant, *Comm. in Pſ.* 130. *in utramq; ad Tim. in ad Titum*: inter opera fol. Lut. Pariſ. & alibi. De auctoritate Conciliorum & inprimis de Tridentino, quid ſentiat, *in Comm. ad Titum* aperuit, dicens: *Meritò in Concilio Baſil. Ludovicum Arelatenſem queſtum eſſe, in Conciliis id demum fieri, quod nationi placeat Italicæ: & hæc illa eſt Helena, quæ nuper Tridenti obtinuit.* Obiit Lutetiæ, an. 1571. æt. 60. *Theologorum ſui ſeculi facilè Princeps*, Gerardo. Ejus ſtatua ex marmore, cum elogio hodieque viſitur. SanMarth. *in elog. lib.* 2. Verderius, *Biblioth. Gall. pag.* 170. Thuan. Hiſt. &c.

Claudius Euſthenius, Diocletiano à ſecretis, ejus, ut & Maximinia-

…iniani Gallieni & Conſtantii vitam ſcripſit, Vopiſc. *in Carin.*

Claudius Faber, Dom. de Vaugelas, Baro. Vertit Curtium, labore 30. annis impenſis. Obiit an. 1649. Idem varia edidit.

Claudius Fabius, Dictator Rom. an. U. C. 419.

Claudius Falco, Aquitanus, conſiliarius Henr. III. de bellis in Gallia civilibus, poëma compoſuit. Obiit an. 1601.

Claudius Fauchetus, ſcripſit de antiquitatibus Galliæ, traduxit Tacitum & Regum Gall. hiſtoriam, uſque ad Hug. Capetum, compoſuit.

Claudius Faventinus, Centurio, per ignominiam à Galba dimiſſus, claſſem Miſenenſem ad defectionem traxit, fictis Veſpaſiani epiſtolis, pretium proditionis oſtentans. Tac. *hiſt.* 3.

Claudius Gaſp. Bachetus, Sebuſianus, ſtirpe nobili. Linguarum, Græcæ inprimis, peritus, in Algebra aliiſque artibus curioſis egregiè verſatus. Sentiens deſtinari ſe præceptorem Lud. XIII. Pariſiis Avaricum ſe recepit. Scripſit Poëmata, &c. Obiit an. 1638. Guicheno *hiſt. de Breſſe*. Peliſſon. *Hiſt. d'Acad. Fr.*

Claudius Guichardus, Hiſtoriographus Ducis Sabaudiæ, Poëta excellens. Livium Gallicè reddidit. Mortuus an. 1607.

Claudius Herminianus, Cappadociæ Præſes, infenſiſſimus Chriſtianorum hoſtis, cùm à vermibus corroderetur, occultans judicium Dei, *Nemo ſciat*, inquiebat, *ne gaudeant Chriſtiani*, A. C. 108. Tertull. *in l. ad Scapulam.*

Claudius Julianus, Vid. *Julianus*.

Claudius Julius, de rebus Phœniciis librum concinnavit, è quorum primo teſtimonium uſurpat Stephanus in Ἄκη. Niſi verum nomen ſit *Jolaus*, prout nominatur eidem in Ἰουδαία. Vide Voſſ. *Hiſt. Gr. lib.* 3. *pag.* 343.

Claudius Labeo, Vid. *Labeo*.

Claudius Marius Victor, vel Victorinus, Rhetor Maſſilienſis; Poëta celeberrimus. Habemus ejus 3. libros hexametrorum ad Ætherium fil. quibus hiſtoriam Geneſeos exponit uſque ad Sodomæ deſtructionem: dein epiſtolam ad Salmonium, de moribus ſeculi ſui corruptis. Circa ſec. 5. Obiit ſub Theodoſio & Valentiniano, c. 60. *T. VIII. Bibl. PP. edit.* 2. V. *Appius*.

Claudius Nero, Conſ. Livii Salinatoris collega, qui advenientem ex Hiſp. cum auxilio Aſdrubalem interfecit. Horatius *in Odis:*

Quid debeas, ô Roma, Neronibus,
Teſtis Metaurum flumen, & Aſdrubal
Devictus. —— ——

Claudius Nero, Tiberii Principis pater, Quæſtor C. Cæſaris in bello Alexandrino, ac deinde Pontifex Max. in Scipionis locum ſuffectus.

Claudius Paradinus, genealogias Gall. &c. pertexuit.

Claudius Petilius, Dictator an. U. C. 441.

Claudius Phirricus, trierarchus Liburnicarum in Corſica navium à Decimo Pacario Procuratore, quòd contradicere ipſi auſus eſſet, nolletque Vitellii partes ſequi, interfectus. Tacit. *hiſt.* 2.

Claudius Pollio, hiſtoricus, Plin. *ep.* 31. *l.* 6.

Claudius Pompejanus Conſ. Coll. Severi, an. U. C. 976. gener M. Aurelii Antonini Phil. Capitolin. Lamprid. *in M. Antonino, Vero, Commodo.*

Claudius Pontius, Samnitum Imp. Romanos ad Furcas Caudinas ſub jugum miſit. Livius.

Claudius Puteanus, Turnebi, Lambini, Cujacii diſcipulus. Peregrinatione, commercio doctorum, filiis inprimis egregiis inclytus. Obiit an. 1594.

Claudius Quadrigarius, Hiſtoricus veteribus ſæpius laudatus. Voſſ. *de H. L. l.* 1. *c* 10. *pag.* 44.

Claudius Rubius, hiſtoriæ Lugd. conditor.

Claudius Sanctius, Ep. Ebroicenſis, concionator egregius, Theologus eruditus: nomine Academiæ Pariſienſis, interfuit Concilio Tridentino, de quo quid ſenſerit, hinc patet, quòd quoties ſolenne carmen, in Concilii primi Apoſtolorum clauſulâ uſurpatum, *Viſum eſt Spiritui S. & nobis*, repeteret, dicere ſollitus ſit, *in Tridentina Synodo plus nobis, quam Spiritui S. tributum.* Ex authent. Thuani incaſtr. Interfuit porro Colloquio Poſſiaceno, conventui Ordinum Bleſis indicto, & Concilio Rotomagenſi, an. 1581. quod publicè edidit. Obiit an. 1591. Genebr. *in Chron.* Turrian. Verderius, *in Bibl.* SanMarth. *Gall. Chr. t.* 2. *p.* 577.

Claudius Sanctus, Gallorum Dux, effoſſo oculo, dirus ore, ingenio debilior. Tac. *hiſt.* 4.

Claudius Severus, ab Helvetiis, de cæde Galbæ ignaris, & Vitellii imperium abnuentibus, contra Cæcinæ vim, Dux lectus. Tacit. *Hiſt. l.* 67. & 68.

Claudius Seyſelius, Sabaudus, à conſiliis Ludov. XII. cujus hiſtoriam condidit, ab an. 1498. uſque ad an. 1515. Legatus ad Concilium Lateranenſe, dein Epiſc. Maſſiliæ, tandem Arch. Taurinenſis, ubi prius Jus docuerat. Obiit an. 1520. Scripſit contra Valdenſes, de Providentia, de Monarchia Galliæ, de dignitate Regis, de 3. ſtatibus viatoris, commentarios in Lucam Evang. & Jus Civile. Gallicè tranſtulit Euſebium, Thucydidem, Appianum, Trogum, Diodorum, Xenoph. Senecam, &c. Chaſſanæus. *P.* 10. *Catal. de gloria Mundi.* Ughel. *de Arch. Taurinenſibus*, &c.

Claudius Sulpicius Longus, Conſ. Coll. Qu. Ælii Ceritani. an. U. C. 431.

Claudius Theon, hiſtoricus Gr. Hier. *in Dan. præf.*

Claudius Tiberius Nero Cæſar, 3. Rom. Imp. Octavii Cæſaris privignus, gener, & adoptione filius. Vitam ejus pete ex Tranquillo. Vid. *Nero*.

Claudius Timarchus, vide *Timarchus*.

Claudius Venatus, vir doctiſſimus, Alexandro Imp. à conſiliis, an. U. C. 976.

Claudius Verderius, fil. Antonii, Proſopographi, ſcripſit cenſuram de Anna Viterbienſi, aliaque verſu & proſâ, &c.

Ap. *Claudius*, Orator. Cic. *in Bruto.*

Ap. *Claudius* Cæcus, extremâ ſenectute in Curiam delatus Senatum jam jam inclinatum, à Pyrrhi pace revocavit. Ab hoc *Appia via* dicta, quam Brunduſium uſque lapidibus ſtravit. Ab eo quoque *Appia aqua* in urbem ducta. Livius *l.* 19. Filios habuit Claudium Neronem, & Claudium Pulchrum.

Ap. *Claudius* Regillanus, Decemvir, legibus ſcribendis ſummâ inter collegas authoritate, poſtremo ob Virginiæ judicium in carcerem conjectus, ſibi manus intulit. Livius.

Claudus, & *Claudos* Cretici maris inſula. Ptol. *Gozo* Mercatori. Contra *Criumetopon*, prom. Cretæ in Auſtr. parvi circuitus.

Clavenna, Helv. opp. non incelebre, ſub Rhætis. *Cleven* incolis, *Chiavenna* Italis dicitur. Caput Comit. cognom. ad amnem Mairam: Ab ea etiam dicitur, vix 5. milliar. diſtans lacus Clavennæ, 18. mill. à Rheno fluv. 38. à Curia. 46. à Como. A' *Clave* dictum, ob tranſitum in Italiam. Ejus Præfectum *Commiſſarium* vocant Rhæti, cujus poſt Sondrienſem ſumma eſt auctoritas. Meminere hujus loci P. Diaconus *Longob. lib.* 6 Antoninus, qui illud ſupra caput Larii 10. m. p. à lacu diſtare docet, Simlerus *de Rep. Helvet.* Joh. Bapt. *Helv. Nov. Ant.* &c.

Claverinum ſeu *Clavarum*, opp. ſatis cultum in ora Genuenſi Orient. parum à mari diſſitum, ad oſtia fluv. Anthellæ, vulgò *Lavagna*, in planitie, 25. mill. à Genua; *Chiavari*. Antea *Burgus longus*. Civem habuit Innocentium III.

Clavetinatis, Vindeliciæ pop. Strab. Eoſdem eſſe cum Catenatibus Plinii ſcribit Simlerus, qui utrinque ad Ænum habitant ſupra eum locum, ubi Danubium ingreditur.

Clauſa, ſeu *Coveliacum*, Tirolenſis Comit. caſtrum, in alta rupe exciſum, ad Eyſocum amnem, inter Bolſanum & Brixinonem; *Clauſen*.

Clauſa vallis, Petrarchæ non ſemel memorata, locus collibus circumcluſus, atque abditus, fonte admirabili, & capite Sulgæ flum. nobilis. Vulgò *Vaucluſe*, aliàs *Valcluſe* Provincialibus. Paſchalis II. meminit *Vallis Clusa* monaſt. in Epiſc. Veſontienſi. Eſt & *Vallis Clauſa*, in Cavaribus provinciæ Viennenſis, Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Clauſentum, Angliæ op. littor. Anton. *Southampton* Camdeno, ad Triſantonis flu. oſtia; cum portu percelebri & capaciſſimo, in ora maris Britann. Medium inter Ventam Belg. ad Boream & Vectim inſ. in Antonia prov.

Clauſus, rex Sabinorum, Turno adverſus Æneam ſuppetias tulit. Ab hoc Appius ille Claudius originem traxit, qui paucis poſt exactos reges annis cum 5. millibus clientum ſe Romam contulit, urbiſque partem habitandam accepit, Claudiamque familiam propagavit. Virgil. *Æn.* 7.

Ecce Sabinorum priſco de ſanguine magnum
Agmen agens Clauſus, magnique ipſe agminis inſtar,
Claudia nunc a quo diffunditur & tribus & gens.

Clautomon, locus flentium, Jud. 2. à planctu nomen accepit. Hieron. *in loc.* eſt in tribu Benjamin.

Clazomena, urbs Joniæ, in ora maris Ægæi & ſinus Smyrnæi, media inter Smyrnam ad Ortum, & Chium ad Occaſum. quam Paralus condidit, an. 98. U. C. 31. Olymp. patria Anaxagoræ, *Gryna* poſtea dicta, Colophoni vicina. Strab. *l.* 14. Plin. 5. 29. Horat. *lib.* 1. *Sat.* 7.

Perſius hic permulta negotia dives habebat
Clazomenis. —— – —

Apud Melam *Clazomena* ſing. num. legitur. *l.* 1. *c.* 17

Clazomenia, inſ. à quâ *Clazomenii*, quos in Mæoniâ ſitos eſſe conſtat. Inde *Vina Clazomenia*, quæ olim apud Romanos in pretio fuere. Vide *Marathuſa*.

Cleadas, Pater Chilonidis. Polyæn. 8.

Cleanetus, qui ſua luxu prodegit. Alii dicunt, eum decretum compoſuiſſe, ne Ducibus publica cibaria præſtarentur. Schol. Ariſtoph. 322.

Cleander, unus ex Alexandri Magni ducibus, per quem Parmenionem interfecit: ipſe tandem ob avaritiam & libidinem, quâ nobilem virginem conſtupratam ſervo ſuo pellicem dederat, ab Alexandro ſupplicio affectus. Curtius. *l.* 10.

Cleander, primus Gelæ tyrannus, qui commutatâ Oligarchiâ, ſibi dominatum ac ſingulare imperium ſtabilivit. Ariſtot. 5. *Polit.* 12.

Cleander, Cubicularius Commodi Imp. Perenni occiſo, Principi gratus. Quo favore impotenter abuſus, è mancipio Præt. Præf. munera Imperii venum expoſuit, Libertos in Senatum allegit, unoque Anno 26. Conſules deſignavit. Exules revocatos promovit, legitimos Magiſtratus depulit, apud Imperatorem, quos

vellet, reddens ſuſpectos. Sic Byrrhus, Commodi affinis, periit, plurimique alii in extremum diſcrimen adducti. Tandem à Commodo occiſus eſt, in gratiam plebis ad ſeditionem ſpectantis. Lampridius *in Commodo*.

Cleander, vates Arcadicus, apud Herodotum.

Cleandria. Troadis locus, unde Rhodius amnis fluit. Strabo.

Cleandridas, dux Laconum. Vide Polyænum *lib*. 1. ubi Thuriorum eſt. Paulò pòſt ab eodem vocatur *Cyrenæus* vitio librariorum, ut rectè cenſet Caſaubonus, qui perſuaſum habet, hunc Callicratidem eſſe eum, qui Lyſandro ſucceſſit in præfectura Aſiæ.

Cleandrides. Pericles, Ephoris Lacedæmoniorum Cleandridæ & Pliſtianacti multum pecuniæ largitus eſt ob proditionem. Cùm ab eodem rationem exigeret civitas, nolens ſe ipſum & Lacedæmonios rubore confundere, reſpondit ſe in neceſſaria expendiſſe. Quo audito Lacedæmonii Cleandridem morte, Pliſtianactem quindecim talentis multarunt, exiſtimantes ipſos corruptos, ut parcerent reliquæ Atticæ regioni, ex hoſtico exceſſiſſe.

Cleanthes, Stoicus philoſophus, Cratetis primus diſcipulus, Zenonis Citienſis ſucceſſor. Hic Phaniæ Aſſii filius, egregius pugil, cùm Athenas veniſſet, Zenoni adhærens generosè philoſophatus eſt, & in iiſdem dogmatibus permanſit. Tanta fuit in tolerandis laboribus alacritate, ut *alter Hercules* dictus ſit. Nam cùm non haberet, unde ſe alere poſſet, noctu quidem in hortis aquam hauriebat, per diem verò in ſermonibus exercebatur; unde *Phreantes* appellatus eſt, quaſi *puteos hauriens*. Tradunt illum, quæ à Zenone audierat, oſſibus boum, teſtiſque fictilibus perſcribere ſolitum, cùm pecunia non ſuppeteret ad chartas emendas. Patria ei Aſſus fuit, ubi & ſtatua ei dicata eſt, magnificentiæ Romani Senatûs ſpecimen, ut Simplicius refert, qui & vidit. Antigonum R. ut & Chryſippum ſucceſſorem ſuum diſcipulos habuit. Recitat ejus verſus quoſdam non inelegantes Clem. Alex. *Strom*. 5.

> *Μὴ πρὸς δόξαν ὅρα ἐθέλων σοφὸς αἶψα γενέσθαι,*
> *Μηδὲ φοβοῦ πολλῶν ἄκριτον καὶ ἀναιδέα δόξαν.*
> *Οὐ γὰρ πλῆθος ἔχει συνετὴν κρίσιν, οὔτε δικαίαν,*
> *Οὔτε καλήν, ὀλίγοις δὲ παρ' ἀνδράσι τοῦτό κεν εὕροις.*

Alios ejus verſiculos à ſe Latinè verſos producit Seneca *Ep*. 107. quos diſertiſſimos vocat. Sunt autem iſti:

> *Duc me Pater, ſummiq; moderator poli,*
> *Quocunq; placuit, nulla parendi mora eſt:*
> *Aſſum impiger: fac nolle. comitabor gemens,*
> *Malusq; patiar quæ pati licuit bono.*

Laudat eos quoque, ſed Senecæ quaſi auctori tribuens Auguſtinus *de C. Dei* 5. 7. Græcos ipſius Cleanthis habes Epicteti Enchiridio, *cap*. 77. quos licèt ſine auctore alleget, Cleanthis tamen eſſe, cui & Seneca tribuit, Simplicius quoque, *in commentario ad eum locum*, notat. Vide Laertium, *lib*. 7. Hic cùm morbo laborans biduum integrum cibo abſtinuiſſet, adeò convaluit, ut medici ipſi omnes conſueta promitterent: quod ille contemnens, inediâque mori cupiens, extinctus eſt. Inde adjectivum *Cleanthius*. Perſius *Sat*. 5.

> *Cultor enim es juvenum, purgatas inſeris aures*
> *Fruge Cleantheâ.* —— ——

Cleanthes, Hiſtoricus quidam laudatus à Schol. in Ariſtoph. *Equites*.

Cleanthis, mulieris nomen. Suidas. Lactant. div. Inſt. *libro* 3. *cap*. 18. Stob. eclog. phyſ. Cic. *de N. D. l*. 3. & *Acad. quæſt*. *lib*. 4. Senec. *ep*. 64. *&c*.

Clearchus, Heracleæ Ponticæ tyrannus, feſto Dionyſiorum die ad ſpectaculum progreſſus, à Chione & Leonida, Platonis auditoribus, ſublatus eſt, cùm tyrannidem annos duodecim tenuiſſet, Olymp. centeſimæ ſextæ anno quarto. Juſtin. *lib*. 16. Diodor. *lib*. 18. *&* 20. *&c*.

Clearchus, dux Lacedæmoniorum, dictabat Imperatorem plus quàm hoſtem metui oportere: ſignificans eos qui in prælio mortem expaveſcerent, certum ſibi, ſi deſeruiſſent, expectare debere ſupplicium. Frontin. Miſſus ad Byzantinos pacandos, illorum tyrannidem invaſit; à Lacedæmoniis revocatus non paruit, victus ad Cyrum Jun. confugit, plurimiſque præliis interfuit. Diod. Sic. *l*. 14. Xenoph. *Hellen*. *l*. 1.

Fl. Clearchus, Conſul, collega Richomeri, an. U. C. 1137.

Clearchus Solenſis, Senior, Ariſtotelis diſcipulus, ut ſcribit Joſephus *lib*. 1. *contra Apionem*: ubi & eum *Peripateticum* vocat nulli ſecundum. Affert quoque egregium fragmentum ex libro ejus de ſomno. Vide Voſſ. *de Hiſt. Gr*. l. 1. *c*. 9.

Clearchus junior, Ponticus, Athenas profectus, ut operam daret Platoni, in ſomniis admonitus à ſtudiis literarum receſſit. Suidas.

Cleartus, Marmaricæ palus. Ptol.

Cleempus, medicus fuit, cui Pythagoræ liber de magicis herbis à nonnullis adſcribitur.

Clemens I. Romanorum 3. Epiſcopus, auditor Divi Petri, ut quidam volunt. D. Dionyſium Areopag. miſiſſe Pariſios, dicitur Niceph. *lib*. 2. ſucceſſit Anacleto, A. C. 91. quo tempore Domitianus 2. perſecutionem excitavit. Conſtituit, ne Sacerdotes religionis prætextu uxores dimitterent, neve Clerici ſecularibus curis impedirentur. Sub Trajano tertiam perſecutionem movente, in Cherſoneſum Tauricam deportatus, & alligatâ ad collum anchorâ mari merſus eſt. Anno 100. Polyd. *lib*. 5. *cap*. 3. Platina. Extat ejus ad Corinthios Epiſtola prima, quam omnes ferè pro genuinâ agnoſcunt. Edidit eam Doctiſſ. Vir Patricius Junius Oxon. 1633. Anglicè reddidit, notiſque non ineruditis illuſtravit Gul. Burton. Lond. 1647.

Clemens II. cognom. *Singer* vel *Schnidger*, Saxo, Epiſc. Bambergenſis, Papa ab Henr. III. Imper. electus eſt, Gregorio VI. depoſito, an. 1046. *Eccleſia quippe Dei graviter jam prope per* 200. *an. ægrotans & multa, & ea valida remedia requiſiviſſet, uſq; adeò ut ne ignem atq; ferrum repudiaret*. Sigon. *lib*. 8. *ad an*. 1047. Contra Simoniacos concilium Romæ inſtituit, Henricum Imper. cum uxore à ſe coronatum, in Germaniam ſecutus eſt. Volaterran. Sigebert. Onuphr. Genebr. Ciacconius, &c.

Clemens III. Romanus, prius *Paulinus*, Gregorio VIII. ſucceſſit, Anno 1188. Bellum contra Saracenos decrevit, cum Philippo Auguſto Galliæ R. hinc tributa, ſeu *decimas Saladinas* exigens. Siciliæ turbas poſt Guilielmi R. obitum ſedare conatus eſt. Cœlibatum in Polonia urſit, Cromer. *l*. 7. *hiſt. Pol*. Obiit an. 1191.

Clemens IV. Gallus, excepit Urbanum IV. Anno 1265. prius *Guido Groſſus* vocatus, arma tractaverat, dein Juri operam dedit: Uxore mortuâ, Cardinalis, in Angliam miſſus, abſens Papa electus, & Viterbii coronatus eſt. Carolum in Siciliæ regno confirmavit, Conradino macello expoſito, cùm Viterbium eum prætervehi videret, *Ita opima victima ad aras aguntur*, dicens, & quæſitus, *Vita Conradini mors Caroli*, *&c*. reſpondens, & à Carolo viciſſim XL. aureorum M. quotannis ſtipulatus. Platina & Ciacconius *in Clemente IV*. Obiit an. 1268.

Clemens V. Vaſco, prius *Bertrandus Agoutius*, Arch. Burdigalenſis, ſucceſſit Benedicto XI. poſt undecim menſium diſſenſionem, Anno 1305. coronatus Lugduni, ubi muri ruinâ Johannes Dux Britanniæ, Galliardus Papæ frater, &c. oppreſſi, Philippus Pulcher & Carolus Valeſius, læſi: diadema Pontifici excuſſum eſt, ingentis pretii gemmâ amiſſâ. Hic ſedem Papalem Româ Avenionem tranſtulit, ubi per 72. poſtmodum an. manſit. Franciſcum Dandulum, Venetorum D. qui excommunicationem deprecaturus venerat, ad pedes ſuos provolutum, canis inſtar, ferreâ catenâ revinctum, ſubter menſam ſuam jacere eſt paſſus. Mox Viennæ Concilio indicto excidium Templariorum decretum, crux in Valdenſes aſſumta, Reformatio Eccleſiæ, ſed fruſtra, tentata. Tandem, à Jacobo Burgundione, Ordinis Templ. principe, Lutetiæ cremando, ad Dei tribunal citatus, dictâ die 40. deceſſit, cùm paulo antè nepotem ſuum, quem multum diligebat ſenſualiter, Mago quodam ſacris operante, in locis inferni cruciari vidiſſet. Libri Clementinarum congeſtor, Joh. Balæus, *Clem. V* P. Æmylius *l*. 8. Drexelius *in trib. l*. 2. *c*. 2. &c. V. & Morn. *myſt. iniq pag*. 965.

Clemens VI prius *Petrus Rogerius*, Benedicti XIII. ſucceſſor, literatus, memoriæque planè invictæ. Petrarcha *rer. fam. l*. 8. *& l*. 2. *rerum memor. c*. 1. Jubilæum ad 50. annum reduxit, liberalis Indulgentiarum promus condus. Sed notatum, vix 10. ex millenis, qui Romam confluxerant, ob ingentem peſtem, rediiſſe. Has dein indulgentias publico ſcripto Academia Pariſienſis refutavit. Ludovicum Bavarum perſequutus, poſt Andreæ R. mortem Legatum Neapolim miſit, Græcos cum Armeniis conciliare ſtegit. Idem Galliæ Regibus *ſub utraq;* communicare permiſit. Obiit Avenione A. C. 1352. ſedis 10. an. Ejus cadaver cum Clementis V. bello civili erutum. Lemovix fuit. Abr. Golnitzius *in Avenione*. Platina *in vita ejus*. Mornæus, &c.

Clemens VII. Antipapa, prius *Robertus*. fil. Amadei, Comitis Genev. a Cardinalibus CisMontanis, vim ſibi illatam a populo R. queſtis, Urbano VI. oppoſitus eſt, an. 1378. Gallis, Hiſpanis & Apulis ipſi adhærentibus. Quod ſchiſma 50. an. duravit; utroque ſe verum Petri ſucceſſorem venditante, & alterum diris devovente, plurimis Principibus, ut Rege Arragoniæ, Duce Britanniæ, Comite Hannoniæ, Rep. Leodienſi neutrum agnoſcentibus, ipſâ quoque Gallia per 3. annos Papæ eclipſin facilè ferente. Obiit Avenione, an. 1394. ſedis 16. Ciacconius, *in vita ejus*. Onuphr. Genebr. *Chron*. Platina, &c. ſucceſſorem habuit Benedictum II.

Clemens VIII. Antipapa, prius *Ægidius*. Arrago, à ſolo Arragoniæ R. agnitus, an. 1429. paulo pòſt ſponte ceſſit.

Clemens VII. fil. Juliani Medicei, Adriano VI. ſucceſſit, an. 1523. ab Æthiopum Rege, per legatum ſalutatus eſt. Carolum V. Imper. literis paulò durioribus irritavit, à Pompejo Columna Card. ad Concilium Spiræ indicendum. citatus. Hinc Caſtro S. Angeli ſe incluſit. Mox bella ciens, per Borbonium D. oppugnatus, imo Roma miraculo expugnatâ & direptâ, in eadem arce, ad incitas redactus eſt. inde ingenti lytro liberatus clam aufugit. Poſtmodum pacem petiit, nuptiiſque Alexandri Medicei, cum Margareta Caroli fil. Catharinæ item cum Henrico Franciſci R. fil. ſedem firmavit. Nimium largus fulminum evibrator, Henr. VIII. repudiatâ Catharinâ Auſtriacâ, excommunicavit, qui exinde Papæ auctoritate in ſuo regno abolitâ, ſe Caput Eccleſiæ dixit. Obiit, Paulo III. ſucceſſore. an. 1534. Sedis 11. vitæ 56. P. Jovius, *in elog. & hiſtor*. Ciacconius, Maſſon. Onuphr. *in vita ejus*. Genebr. *in Chron*. &c.

Clemens VIII. Florentinus, prius *Hippolitus Aldobrandinus*; ſucceſſit Innocentio IX. an. 1592. Henricum IV. Galliæ R. regno primò excuſſurus, mox cùm eum prævalere, & conſilia de Patriarcha in Gallia creando vigere animadverteret, anathemate exolvit. Fœdus ſanctum inter Monarchas & Principes, ad exſtirpandos Evangelicos inſtituit, cui omnes, Galliæ Rege, & M. Duce Hetruriæ exceptis, nomen dederunt. Ducatum Ferrariæ, Alphonſo mortuo, vindicavit. Jeſuitis, edito ſcripto, *Clementem VIII. credere legitimum eſſe Petri ſucceſſorem*, non eſſe articulum fidei, aſſerentibus, ſuccenſuit: illis nihilominus veniâ in Galliam redeundi impetratâ. Controverſiam *de Auxiliis*, inter Jeſuitas, auctore Molinâ, & Dominicanos, Auguſtini ſententiam contra Pelagianos defendentes, non decidit. Obiit tandem an. 1605. æt. 69. ſedis 13. experientiâ rerum inclytus, ſed faſtu & perfidiâ infamis: ut qui Henricum IV. contra Eliſabetham incitaturus, non veritus ſit dicere: *Poſſe Principes a fœderibus reſilire, ſine famæ periculo, poſſe mentiri, prodere, &c.* Thuan. *l. hiſt.* 113. 131. 132. Speculum Conſil. Hiſp. Rivetus, *in Jeſuita Vapul. c. 4.*

Clemens IX. prius *Julius Roſpiglioſus*, Piſtorienſis, poſt Alexandrum VII. Papa, an. 1667. commercio cum omnibus Europæ literatis inclytus, Luſitaniam Epiſcopis inſtruxit, Candiæ auxilia ſummiſit, &c. Obiit an 1669. ſucceſſit ei

Clemens X. priùs *Æmilius Altieri*, Romanus.

Clemens, natus Athenis, ſed dictus Alexandrinus, quòd ibi Lectorem S. Scripturæ ageret, Pantheni diſcipulus, Origenis Præceptor, floruit ſub Severo: Scriptis e litis inclytus. De quibus reſtant nobis 8. libri Stromatum, 3. de Pædagog. &c. Caſſiodor. *Inſtit. div. l. 1.* Phot. *in Bibl. tmem.* 109. Hier. *de ſcr. Eccl. c.* 38. Euſeb. *hiſt. l. 5. c. 11. & 13. & in Chron.* An. 197. Tom. 1. Bibl. PP. *Col.* 561. *edit.* 1624. Hieron. & Euſeb. *Inexhauſtæ doctrina virum* vocat Caſaubonus, *Exercit.* 1. *ad Baron. apparat. Feruntur ejus inſignia volumina, plenaq; eruditionis, & eloquentiæ, tam de Scripturis divinis, quam de ſecularis literaturæ inſtrumento,* Hieron. *de Script. Eccleſ.*

Clemens Conſul, collega Tertulli, an. U.C. 947.

Clemens hiſtoricus, ſcripſit de Regibus & Impp. Romanis: & ad Hieronymum de figuris Iſocratis. Suidas.

Clemens, Poſthumi Agrippæ ſervus, qui comperto fine Auguſti Agrippam ferre ad exercitus Germanos concupivit: ſed, cæde ejus patratâ, furatus cineres, ſe ignotis locis abdidit, donec crinem barbamque promitteret. Tum ipſe ſe Agrippam, quia ætate & formâ haut diſſimili in dominum erat, mentitus eſt. Verùm aſtu Criſpi Salluſtii, per duos ſive milites, ſive clientes, comprehenſus, ac in ſecreta palatii parte, Tiberii juſſu, eſt interfectus.

Clemens, ſcriptor verſu vitæ Alexandri. Item Anglus presbyter, an. 1170. ſub Henr. II. commentariis in S. Biblia & ſcriptis Aſtronomicis clarus. Voſſ. *de Mathem. c.* 25 §. 23.

Clemens Jacobus, Monachus Dominicanus, admiſſus ad Regem Gall. Henricum III. ſub ſpecie arcanorum, Regem literas ab eo acceptas legentem, cultro interfecit, in caſtris: Nihilominus tantum adhuc virium ſauciato Regi erat, ut ſicam extractam parricidæ infligeret, quem aulici accurrentes illico trucidarunt. A.C. 1589. Vide Thuan. *lib. hiſt.* 96. Lud. Lucium *Hiſt. Jeſuit. lib. 4. c. 3.*

Clemens Marotus, Franciſco I. à cubiculo, homo facetus, & naturâ ad Poëſin factus. Partem Pſalmorum Davidis metro reddidit, aliaque ſuis ingenioſè ſcripſit. Obiit Taurini. SanMarth. *in elog. lib.* 1. Strada *de bello B. lib.* 3. Verderius, *Bibl. p.* 210.

Clemens Scotus, ſec. 8. S. Canones rejecit, fratris demortui viduam duci poſſe cum Judæis credidit, J. Chriſtum deſcenſu ſuo ad Inferos damnatos liberaſſe aſſeruit, &c. Baron. An. Chriſt. 742. 745.

Clementia, tanquam numen ab antiquis colebatur, unde Plutarchus ſcribit *in Caſare*, ejus *Clementiæ* templum non ab ejus moribus abhorrens decretum fuiſſe.

Clementia Andegavenſis, uxor Lud. Hutini Galliæ R. filia Caroli Martelli Hungariæ R. ex Clementia Habſpurgica: marito mortuo filii poſthumi Johannis mater. Budæ orphanotrophio erecto, &c. obiit, an. 1318.

Clementia Bourgeſia, Lugdunenſis, Poëſeos & Muſices perita. Audito ſponſum in primo bello civili interemptum, dolore confecta, diem obiit.

Clementia Iſava, Tholoſana, inſtituit ludos dictos *Floreaux*, liberalitate & doctrinâ inclyta. Verderius *Bibl. Gall. p.* 218. 219.

Clementinus, Conſul, collega Probi, an. U.C. 1267.

Clenus, fluv. oritur in confin. provinciæ Marchiæ Lemovicenſis, vide *Clanis*. Baudrandus. Vulgò *le Clain*. Hunc Vigenna recipit, paulò pòſt Croſam *la Creuſe*, minore Croſâ & Vartimpâ *Gartempe* auctum accepturus, ac tum demum in Ligerim lapſurus. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Cleo, Siculus, inter comites Alex. M. adulator, qui Alexando cœlum aperiebat, Herculemque & Patrem Liberum & cum Polluce Caſtorem novo Numini ceſſuros eſſe jactabat. Curt. *l.* 8.

Cleobis, Argiæ Sacerdotis filius. Herod. *l.* 1. Valer. M. *l. 5. c. 4. ex.* 11. Plut. *in Solone.* Cic. *Tuſcul. Qu. lib.* 1. *Argiæ ſacerdotis Cleobis & Biton prædicantur. Nota fabula eſt. Quum enim illam ad ſolenne & ſtatum ſacrificium curru vehi jus eſſet ſatis longè ab oppido ad fanum, morarenturq; jumenta, tunc juvenes ii, quos modo nominavi, veſte poſitâ, corpora oleo perunxerunt, ac jugum acceſſerunt. Ita ſacerdos advecta in fanum, cùm currus eſſet ductus a filiis, precata a deâ dicitur, ut illis præmium daret pro pietate, quod maximum homini dari poſſet a Deo. Poſt epulatos cum matre adoleſcentes, ſomno ſe dediſſe, mane inventos eſſe mortuos.*

Cleobula, Amyntoris uxor, Phœnicis mater. Tzetzes *in Lycophron.*

Cleobulina, Cleobuli filia, ingenio, judicio, animi magnitudine inclyta, hexametris ænigmatica quædam perſcripſit, quorum unum adhuc extare fertur.

Εἷς ὁ πατὴρ, παῖδες δὲ δυώδεκα, τῶν δὲ ἑκάστῳ
Παῖδες τριάκοντα, δίανδιχα εἶδος ἔχουσαι,
Αἱ μὲν λευκαὶ ἔασιν ἰδεῖν, αἱ δ' αὖτε μέλαιναι,
Ἀθάνατοι δέ τ' ἐοῦσαι ἀποφθινύθουσιν ἅπασαι.

Ita habet Laërtius, in *Cleobulo*. Atqui Stobæus, Κούρας ἑξήκοντα. Et certè ut taceam primam in τριάκοντα eſſe brevem, dici non poteſt ex 30. diebus menſis, alios eſſe albos, alios nigros; Sunt enim omnes albi ſimul, ac nigri, aut nigri ſimul & albi, ſed ex 60. menſis filiabus aliæ ſunt albæ ſc. 30. dies, aliæ nigræ videlicet 30. noctes. leg. itaque:

Παῖδες δὶς τριάκοντα.

Vide Plut. *in Convivio 7. Sap. cap.* 4. Dio[illegible] *ulo*. Athen. *l. 10. c.* 15.

Cleobulus, Evagoræ fil. Lindius, unus è 7. Græciæ ſapientibus robore, & pulchritudine corporis eximius. E Lindo Ægyptum, philoſophandi gratiâ, petiiſſe fertur, extat ejus ad Solonem epiſtola. Ænigmatum conditor, infidelitatem & ingratum animum ſanguine viperino cautius vitavit. Et amicis, ut conſerventur, & inimicis, ut concilientur, bene faciendum dixit, &c. Obiit 70. Olymp. 70. ær. Diogenes *in ejus vita.* Plut. *in convivio 7. Sapient.*

Cleobulus, hiſtoricus apophthegmata collegit, ut Stobæus indicat *Serm.* 3. *& alibi.* Plin. 5. 31. tradit ex Cleobulo, ut Chios prius dicta ſit Chia à Chione nymphâ, quam alii à nive hoc nomen habere arbitrantur.

Cleochares, ab Alexandro M. miſſus, poſtulatum à Poro deditionem. Curt. *l.* 8.

Cleocritus, apud Comicos taxatur, ut mulieroſus, & cinædus, & obſcurus, Cybeles filius. Nam in myſteriis Rheæ molles tantum interſunt. Suidas. Vide Eraſm. *in Adag.* & Schol. *in Ran.* Item *Aves*, ubi traducitur tanquam στρουθὸς ι. μεγαλόπους.

Cleodæus, Hylli fil. Herculis nepos, Herodot. *l.* 7.

Cleodamas Thaſius, Philoſophus, Platonis temp. in Geometriâ floruit.

Cleodamas, Achenus (Ache autem civitas Theſſaliæ eſt) ſcripſit de curâ equorum. Stephanus.

Cleodamus Malchus, hiſtoriam fecit ad imitationem Moſaicæ, quâ de re apud Joſeph. loquitur Alexand. Polyhiſtor *Antiquit.* 1. 16.

Cleodora, nympha, mater Parnaſſi, à quo Parnaſſus mons nomen accepit. Rhodigin. 16. 19. quæ duos habuit patres. Pauſan. *libr.* 10.

Cleogenes, Sileni filius, eques inſignis. Pauſan.

Cleomachus, Magneſius pugil, qui cinædi cujuſdam, & ancillæ amore captus, quæ à Cinædo alebatur, Cinædorum & orationes, & mores eſt imitatus. Strabo.

Cleomantis Clitorius, vicit ſtadium, Olymp. 111.

Cleombrotus I. Rex vel Dux Spartan. fil. Anaxandridæ, murum in Iſthmo Corinthiaco, contra Perſarum in Peloponneſum incurſiones, extructurus, Eclipſi ſolis abſterritus eſt, Olymp. 75. Obiit, Pliſtarcho Leonidæ fil. ſucceſſore, quo minorenni Pauſanias regnum adminiſtravit. Herodot. *l.* 9. Duxerat filiam Leonidæ, de qua vide Plut. *in Agide & Cleomene.* Item ſupra in voce *Chelonis.*

Cleombrotus II. Pauſaniæ fil. Lacedæmoniorum Rex, fratri Ageſipoli ad Olynthum morbo extincto, ſuffectus eſt. Olymp. 100. a. 1. Hic timens, ne videretur cum Epaminondâ hoſte ſentire, temerè cum eo, jam duplici expeditione contra Thebanos, infelix, pugnavit, ſeque & patriam in præceps dedit, nam ex vulnere occubuit, & exercitus deletus eſt. Regni an. 9. Succeſſit ei Ageſipolis II. Prælium hoc ad Leuctra commiſſum eſt an. 2. Olymp. 102. M. 3683. U.C. 382. Xenoph. *l. 5. &* 6. Polyb. *l.* 1. Diodor. *l.* 15. Pauſan. *l.* 3.

Cleombrotus, adoleſcens Ambraciota, qui cùm ei nihil accidiſſet adverſi, è muro ſe præcipitavit, lecto Platonis libro de immortalitate. Quod Callimachus epigrammate celebravit. V. Cic. *in Tuſcul. l.* 1. Ovid. *in Ibin.*

Vel de præcipiti venias in Tartara ſaxo,
Ut qui Socraticum de nece legit opus.

Plut. *de def. Orac.* meminit Philoſophi cognominis.

Cleomedes Aſtypalæenſis, de quo portentoſa quædam memorantur. Hic robore ac magnitudine eximiâ, quum Iccum Epi-

Auſa & jacentem viſere regiam
Vultu ſereno fortis, & aſperas
Tractare ſerpentes, ut atrum
Corpore combiberent venenum.
Deliberata morte ferocior,
Sævis Liburnis ſcilicet invidens,
Privata deduci ſuperbo
Non humilis mulier triumpho.

De eâ Virgil. *Æn.* 8.

—— Sequiturq́ue (nefas) Ægyptia conjux.

Stat. *lib.* 3. *Sylv.*

Actias Auſonias fugit Cleopatra catenas.

Juvenalis,

Quod nec in Aſſyria pharetrata Semiramis urbe,
Mœſta nec Actiacâ fecit Cleopatra carinâ.

Cleopatra, altera pellicum, cujus corpori Claudius Cæſar maximè inſueverat; quæ à Narciſſo inducta eſt indicare, quòd Meſſallina Silio nupſiſſet. Tacit. 11. 30.

Cleopatris, quæ & *Arſinoe*. *Suas* teſte Gyllio, urbs munita Ægypti in intimo ſinûs Arabici receſſu, à Peluſio 125. m. p. in Ort. diſtans. Strabo *lib.* 16. Gaudet portu percommodo. *Barraarn.* Aliis viſum eſt, Arſinoën nunc *Azarut* dici, & diſtare 70. mill. à *SueZ*, in Auſtr. Baudr.

Cleopatrus, præfectus quidam apud Corinthios. Plutarchus *in Arato*.

Cleophanes, orator quidam ex Myrleâ. Strabo *lib.* 12.

Cleophantus, Themiſtoclis fil. quem pater in equeſtri facultate tam ſtrenuum effecit, ut equis rectus inſiſteret. Plato *in Menone*. Et Cæl. Rhodig. 14. 12 Item medicus, qui vini rationem illuſtravit, primuſque ſemen paſtinacæ erraticæ dyſentericis prodeſſe expertus eſt. Plin. 24. 16. Item pictor Corinthius. Plinius 35. 3.

Cleophas, Chriſti diſcipulus, qui proficiſcens in Emmaunta, Chriſtum alloquebatur in itinere. Luc. 24.

Cleophes Aſſacani mater, in India gentis Aſſacenæ regina; quæ triginta millibus peditum tuita eſt urbem non ſitu ſolum; ſed etiam opere munitam. Sed deſperatâ urbis tutelâ legatos ad Alexandrum miſit veniam petituros. Quâ impetratâ regina cum magno nobilium fœminarum grege aureis pateris vina libantium proceſſit. Ipſa genibus advoluta priſtinæ fortunæ impetravit decus. Creditur quoque puerum nomine Alexandrum, ex eo Macedone peperiſſe. Curt. 8. 53-55.

Cleophon, poëta Tragicus Athenienſis, cujus fabulæ fuerunt *Actæon*, *Achilles*, *Telephus*, & aliæ, quas Suidas recenſuit.

Cleophon, laſeorum opifex, matre Threſſâ natus, Dux Athenienſium; in quem Plato Drama compoſuit, adeoque *Cleophonta* denominavit. Traducitur à Comicis, ut peregrinus, indoctus, nugax, ignobilis, qui tamen Principatum Athenis affectavit. Vide Schol. in Ranas Ariſtoph. *Act.* 2. *ſc.* 6.

Cleopidiana. Sarmatiæ Europææ urbs. Ptol.

Cleopompus, Athenienſis, Thronium cepit, Locros vicit, Æginetas è ſedibus ſuis ejecit. Thucyd. & Plut. *in Pericle*.

Cleoſtratus, ephebus ille fuit, cui ſors obtigit, ut Draconi apud Theſpienſes ſævienti immolaretur: cujus vicem dolens Meneſtratus, thorace æneo indutus cum dracone dimicaturus, prodiit in medium, ac belluam interfecit, atque ita Cleoſtratum & civitatem liberavit. Item Philoſophus antiquiſſimus, Tenedius, qui primus de ſignis cœleſtibus ſcripſit, Olymp. 61. atque imprimis de Ariete & Sagittario. Plin. 2. 8. 12. annorum apud Gr. erroribus coercitis. Hygin. & Voſſ. *de Mathem.* c. 33. §. 11.

Cleotimus, Chalcidenſium colonis inductis & corruptis tyrannidem molitus eſt. Videatur Ariſtot. 5. *Polit* 6.

Cleoxenus & *Democlitus*, de rebus Perſicis hiſtoriam condidere, quam Polybius, ut ipſe refert, exornavit. Suidas. Voſſ. *de Hiſt. Gr. lib.* 4.

Clephis, Longobardorum R. poſt Alboinum, anno pòſt, à ſervo occiſus. Secutum interregnum eſt decem annorum. Triginta enim ex præcipuis, urbes Italiæ captas inter ſe diviſerunt, impotenti imperio uſi. Quo tempore Chriſtiani non minus, quàm ſub Ethnicis imperatoribus afflicti ſunt. V. S. Gregor. *Dialog. l.* 3. *cap.* 26. 27. *& ſeqq.* Paul. Diaconum, *hiſt. Longob. lib* 2. Baron. *A. C.* 571-573.

Clepidava, opp. Baſtarnarum, *Kaminiec* Cluver. urbs Poloniæ munitiſſima, in edito ſaxo, in regno Poloniæ. Vide *Camenecia*.

Clepſydra, ſcortum Eubuli Comici, quæ proprio nomine *Metiche*.

Clepſydra, in Argivis fons, etiam ita dicitur fons in arce Athenarum, cujus Iſtrus *lib.* 12. meminit, & ex hiſtoricis omnia de hoc fonte collegit. Sic verò eſt dictus, quòd Eteſiis flare incipientibus abundet, iis deſinentibus ſiccetur, quemadmodum & Nilus & fons quidam in Delo. In hunc dicunt injectam phialam iterum conſpectam in Phalarico, viginti ſtadia diſtante: præterea immenſæ eſſe profunditatis & aquam ſalſam mittere. Vide Scholia *in Ariſtophanis Aves* 617. Rhod. 18. 39.

Clepſydra, fons in arce Meſſeniorum in Arſinoem influens.

Cleri, Atticæ popul. Diodor. *lib.* 13. at Cizycorum terræ, Polyæn, *l.* 1. *in Alcib. Com.* 9.

Clericus Johannes, Meldenſis Gallus, mechanicus, Eccleſiæ Metenſis initia ſanguine ſuo jecit. Hic cum, propter deturbata idola, crudeliter excarnificaretur, ſui ſecurus, ex Davide, *Idola gentium ſunt aurum & argentum, opus manuum*, ſæpe repetiit. A. C. 1523. Beza *in Icon.*

Cleſides, pictor nobilis, qui reginæ Stratonices injuriam, à quâ nullo honore fuerat exceptus, depinxit, voluptatemque ejus cum piſcatore, quem amare credebatur.

Cleſis, vulgò *Chieſe*, fluv. Italiæ. Vide *Cluſius*.

Cleta, Chonicæ reg. Italiæ locus. Lycophron. *Petramala* hodie, Gabr. Barrio.

Cletabeni, Arab. Fel. pop. Dionyſius Perieg. Vide *Catabeni*. Locus enim eſt corruptus, uti olim oſtendimus. Lloyd.

Cletharro, Arabiæ Petrææ opp. Ptol.

Clethus, uxorem habuit Pallenem Sithonis filiam, quæ Thraciæ urbi nomen dedit. Steph.

Clevum, Angliæ urbs, Anton. Dobunorum fuit. *Glouceſter* Camdeno. Duc. tit. clara, & caput reg. cognom. *Claudia* olim quoque. Epiſc. facta eſt ſub Henr. 8. *Caer Glove* Brit. 18. mill. à Vigornia in Auſtr. 26. à Bathonia in Bor. urbs ampla & elegans. Baudr. Aliis potius exciſum opp. eſt apud Glovermiam, vel Gloceſtriam, & locus adhuc *Cleve* dicitur.

Clezus, locus, mons, & fluv. Lydiæ. Nicander.

Clibanus, mons in extremis Italiæ finibus, non procul à Lacinio promuntorio. Plin. 3. 10. Item oppidum Iſauriæ. Idem *lib.* 5. *capite* 27.

Clidemides, ſecundùm Calliſtratum, Sophoclis fil. at ſecundùm Apollonium, actor Scenicus. Vide Schol. *in Ranas*, *Act.* 3. *ſcen.* 1.

Clidemus, ſcriptor antiquiſſimus fuit, cujus opus de Plantis ſæpe citatur à Theophraſto. Scripſit & *Protogoniam*, quæ citatur ab Athenæo. Vide Voſſ. *Hiſt. Gr. lib.* 3. *p.* 344.

Clides, promuntorium Cypri in orâ orientali, *Capo di S. Andrea*, ubi 4. Inſ. parvæ, ejuſdem nominis ſunt, teſte Theveto.

Clidicus, Æſimedæ fil. 16. Athenienſium princeps, an. 10. Sigon.

Cligenes, in Rep. Athenienſium turbator, partes divitum ſectatus in opprimendis tenuioribus, cæteroqui peregrinus & barbarus, & perpuſillo corpore. Civitati exoſus ambulavit ſcipionem geſtans, quo ſe adverſus irruentes vindicaret. Vide Schol. *in Ariſt. Ranas*, *Act.* 2. *ſc.* 6.

Clilipenus ſinus, maris Balt. inter Livoniam & Curlandiam excurrens ad Rigam. Unde *Golfo di Riga*, recipitque fluv. Dunam.

Climachus Thurius, ante alios ſcripſit de decem elementis, & pronunciatis (Κανηγορίας & ἀξιώματα à Græcis dicuntur) cæteriſque ejuſmodi.

Climax, mons Phœnicis apud Byblum urbem à Tyro 100. ſtad. diſtans, *Pallo di Cane* incolis dictus, teſte Nigro. *Climax* quoque, apud Strabonem, anguſtia eſt Mont. Tauri, apud Selgam urbem Piſidiæ. Mons quoque Pamphyliæ eidem *lib.* 4. Item Galatiæ vicus maritimus, & Arab. Fel. mont. Ptol. mons etiam, qui Ægypto inferiori à meridie eſt, Oroſius. Apud Ptol. etiam eſt Libyæ nomi vicus.

Climbertum, Galliæ urbs inter Aginum & Lugdunum, Anton.

Climenus, Arcadis fil. ab Hercule Idæo oriundus, qui ex Creta in Græciam venit, & certamen renovavit, ſtatuitque aram Herculi avo. Pauſan.

Climiton, Anglus, ſub Eduardo III. circa annum 1350. Aſtrologicum quoddam opus ſcripſit. Geſner. Voſſ. *de Mathemat. cap.* 31. § 19.

Clinas, Muſicus & Philoſophus ſectæ Pythagoreæ, ſi quando ad iram provocaretur, ſumptâ ſtatim citharâ, motus animi leniebat, exclamans, *jam lenior*. Ælian. Var. *Hiſt.* 13. 23. Athen. *l.* 14. *c.* 10. lege *Clinias*.

Clinias, fueritne hiſtoricus, haud tam apertum eſt, quàm hiſtoricos ejus ſententiam ſequi in cauſâ nominis, quod Perſix, & mari Rubro impoſitum eſt. Eum commemorat Agatharchides initio libri de mari Erythræo. Voſſius, *de H. G. l.* 4.

Clinias Cous, 7000. Græcorum, mercede Nectanebo, Ægyptiorum R. militantium, Dux, cum omnibus copiis ferè, à Nicoſtrato & Argivis, in primo Nili tranſitu, occiſus. Diod. *l.* 16.

Clio, una, & prima Muſarum apud Heſiodum, *in Theog.* à κλέος, id eſt, *Gloria*, quòd poëtis gloria ex carmine naſcitur. Alii ἀπὸ τοῦ κλείειν, hoc eſt, à *celebrando* dictam putant, propterea quòd hiſtoriæ inventrix eſſe putatur, cujus proprium eſt virorum fortium laudes celebrare, eorumque geſta ad poſteritatem tranſmittere. Ovid. 1. *Art. Am.*

Non mihi ſunt viſa Clio, Cliuſq́ue ſorores.

Pingitur coronata lauru, dextrâ tubam, ſiniſtrâ librum tenens, cui inſcriptum *Thucydides*.

Clipiacum, Gall. *Clichy*, exiguus vicus, prope Lutetiam, primis Gall. Regibus in deliciis. Hic Dagobertus I. juſſu Clotarii II. patris, duxit Commentruden vel Gomatruden, quam poſtea ob ſterilitatem repudiavit. Johannes R. Ordinem Eq. Stellæ ibidem inſtituit: ibi quoque Synodus, ſub Clodovæo II. an. 659. Tilletus, Haillan. *Conc. Fr. t.* 1. Chenæus, *de antiq. urb. c.* 6.

Cliſſa,

Cliſſa, arx Dalmatiæ in monte, valde munita, olim *Andetrium*, Johan. Lucius. 10. mill. à Spalato in Bor. totidem ab ora maris Adriat. Ante aliquot annos à Venetis capta.

Cliſthenes, ultimus Sicyonis tyrannus, quam tyrannidem diutius tenuit, ſiquidem bellicoſus erat & valde popularis. Nam quendam, qui in judicio victoriam, quam alii ipſi tribuerant, ademerat, & ſibi reſcripſerat, ultrò ipſe ut victorem coronavit. Vide Ariſtot. 5. *Polit cap.* 12.

Cliſthenes, ex Alcmæonidum familia, civis Athenienſis, cum Iſagorâ de principatu contendit an. 1. Olymp. 66. populo in 10. tribus diviſo, & inſtitutâ rep. Iſagoram urbe expulit. Ab eodem Demarchi, Phylarchi, Apodectæ, & Oſtraciſmus eſt inſtitutus, primusque eo exilii genere (ut quidam volunt) ipſe multatus eſt. Iſagoras inde à Cleomene Spartæ rege reducitur, Cliſthene, & reliquis ſociis urbe ejectis. Poſt autem Cleomene ex arce, quam cum Iſagorâ occupavit, ab Athenienſibus dejecto, Cliſthenes reſtituitur. Plut. *in Ariſtide & Pericle*. Cælius Rhodigin. *lib.* 11. *c.* 44. Herodot. *l.* 5. ubi avi ejus materni, Cliſthenis, Principis Sicyoniæ meminit, poſtea tyranni Corinthii. Pauſ. *l.* 1.

Cliſthenes, tanquam mollis, effeminatus ac Cinædus, ab Ariſtoph. & Cratino traducitur. Symburtii fil. lævis mentum, & Eunucho ſimilis Pathicus. Schol. in Ariſtoph. *Ranas & Fabr.*

Cliſthenes, Orator apud Cicer. *in Bruto.*

Cliſthenes. Polyæn. *l* 3.

Clita, Bithyniæ urbs Mediterranea. Ptol. Cilicum natio. Tacit. *Annal.* 12. Et locus, circa Athon montem. Livius.

Clitagora, mulier Theſſala Poëtria, de qua Schol. in Ariſtoph. *Veſp.* 519. & 520.

Clitarchus, Eretrienſium tyrannidem, opibus Philippi Macedonis adeptus, à Phocione Athenienſi, Olympiadis centeſimæ nonæ anno quarto ejectus. Diod. 16. vide an is ſit, cujus meminit Polyænus *lib.* 5.

Clitarchus, hiſtoricus & Alexandri comes in expeditionibus fuit, ejusque res geſtas ſcripſit, Curt. *lib.* 9. Plutarchus *in Alex* Diodor. *lib.* 2. A. Gell. *lib.* 4. *cap.* 11. Voſſ. *de Hiſt. Græc. lib.* 1. *cap.* 10. *pag.* 55. 56. Hujus in hiſtoriâ ingenium probatur, fides infamatur, ut ſcribit Quintil.

Clite, uxor Cyzici, Meropis Percoſii Pityeæ regis filia, ut narrant Deilochus & Ephorus, quæ cùm virum extinctum videret, doloris impatientiâ ſuſpendio vitam finivit, ut & Apollonius *l.* 1. & Orpheus *in Argonauticis* & Evanthes & Deilochus ſcribunt.

Cliterium, Arcadiæ urbs. Phavorin.

Cliternia, Italiæ opp. ad montem Garganum. Pomp. *lib.* 2. *Cliternum* Ptolemæo, vulgò *Celano*. Vide Cluver. *Ital. Ant. p.* 1207. pop. *Cliternini*. Fuit opp. Marſorum, prope Apenninum. Sanſoni opp. Æquorum, verſus Anienem. Quid nunc ſit, incertum. Baudr.

Clitis, fluv. Galliæ Sidonio, *Clenus* à Greg. Turonenſi dictus. Eſt in Pictavis, & vulgò *Le Clain* dicitur. Vide *Clanis*.

Clito, apud ſcriptores Lat. medii ævi, filius Regis vel Imperatoris, à Gr. κλυτός, i. inclytus. Etiam qui in regnum ſucceſſurus eſt, ut in Imperium Cæſar. Anglo-Saxonibus *Adelingus*. Gallis *Domicellus*, Britannis *Urchrichiad*. Sed & Regni magnates *Adelingi* dicti Saxonibus ora ætatis. Vide Henr. Spelmannum *Gloſſ. Archæol.*

Clito, κλειτώ appellatur Euripidis mater, ab Auctore Scholiorum *in Ariſtophanis Acharn. p.* 384. *A.*

Clitodemus, antiquiſſimus eorum eſt, qui res Atticas conſignavit, teſte *in Phocicis* Pauſaniâ. Perperam pro eo Κλειτόδημος eſt apud Heſych. *in Aldinâ*. Quædam ex eo quoq; refert Etymologus in ἐπὶ Παλλαδίῳ. Meminit etiam Michaël Apoſtolius *cent.* 8. *prov.* 42.

Clitomachus, linguâ Punicâ *Aſdrubal*, Carthaginenſis Philoſophus, Athenas conceſſit ad capiendum ingenii cultum 40. annos natus, audivitque Carneadem, brevi quoque tempore adeò profecit, ut 40. volumina ſcripſerit, ſucceſſeritque Carneadis Scholæ. Suidas. Dicitur perfectam habuiſſe Academicæ, Peripateticæ & Stoicæ ſectæ peritiam. Diogenes *in ejus vita*. Alius erat Thurius, diſcipulus Euclidis.

Clitomachus Athleta, Pancratiaſtes nobilis. Suid. Pudicitiâ tantâ fuiſſe dicitur, ut canes ſi fortè coeuntes vidiſſet, ſtatim vultum averteret; In convivio ſi quis ſermo laſcivus incideret, ſtatim ſurgens abiret. Ælianus *Var.* 3. 30.

Cliton, Arcadiæ fluv. Heſychius.

Clitonymus, Italica prodidit, quæ Plut. citat *Par. Min. cap.* 10. Idem Sybaritica edidit, ut conſtat ex ejuſdem *c.* 21. Item tragica, quorum tertium advocat idem Plut. *de fluminib* Voſſ. *de H. G. l.* 4.

Clitophon, Athenienſis, qui modò à Comicis & ignavus, modò ut iners verſutus ac verſipellis Theramenique ſimilis traducitur. Vide Scholia in Ranas *Ariſtophanis Act.* 4. *ſc.* 1.

Clitophon, Rhodius, Indica conſignavit, quorum decimum citat Plut. *lib. de flum. cap. ult.* Gallicas etiam res conſcripſit, nec non Italicas. Ad hæc libros etiam τῶν κτίσεων, ſive *Originum*. Vide Voſſ. *Hiſt. Gr. lib.* 3. *p.* 345. 346. & *l.* 4.

Clitor, oppidum Arcadiæ Mediterraneum, à quo vicinus fons *Clitorius* appellatur, ei, qui guſtaverit, vini faſtidium inducens. Ovid. *Met.* 15.

Clitorio quicunq; ſitim de fonte levavit
Vina fugit, gaudetq; meris abſtemius undis.

Clitoria, uxor Cimonis Athenienſis, quæ cùm uno partu geminos edidiſſet: Cimon alterum, amore in Lacedæmonios, nuncupavit *Lacedæmonium*.

Clitumnus, agri Faliſci fluvius, *Le Vene* hodie, cujus aquæ potæ candidos faciunt boves. Teſtantur id abundè Poëtæ. Horum agmen ducat Virgil. *Georg.* 2.

Hinc albi Clitumne greges, & maxima taurus
Victima, ſæpe tuo perfuſi flumine ſacro
Romanos ad templa Deûm duxere triumphos.

Propert. 2. 11.

Qua formoſa ſuo Clitumnus flumina luco
Integit & niveos abluit unda boves.

Statius 1. *Sylvarum.*

Aut præſtent niveos Clitumna novalia tauros.

Silius *lib.* 4.

—— Patulis Clitumnus in arvis
Candentes gelido perfundit flumine tauros.

Idem *lib.* 8.

—— Perfundens flumine ſacro
Clitumnus taurum. ——

Juvenal. *Sat.* 12.

Lata ſed oſtendens Clitumni paſcua ſanguis
Iret & a grandi cervix ferienda miniſtro.

Claudianus *lib in* 4. *Conſul. Honorii*:

Quin & Clitumni ſacras victoribus undas,
Candida quæ Latiis præbent armenta triumphis,
Viſere cura fuit.

Idem *in Epigram.*

Non tales Clitumne lavas in gurgite tauros,
Tarpejo referunt quos pia vota Jovi.

Hactenus Poëtæ, quibus addo Plinium. Sic enim ille *lib.* 2. *cap.* 103. *In Faliſco Clitumnus amnis aqua pota candidos boves facit.* Cæterum *Clitumnus* quoque Jupiter dictus fuit. Vibius, *Clitumnus Umbriæ, ubi Jupiter eodem nomine eſt*, Plin. Jun *Ep.* 8. 8. *Adjacet templum priſcum & religioſum. Stat Clitumnus ipſe, amictus, ornatusq; prætexta præſens Numen, atq; etiam fatidicum; Indicant ſortes. Sparſa ſunt circa ſacella complura, totidemq; Dei Simulachra: ſua cuiq; veneratio, ſuum nomen, quibuſdam vero etiam fontes. Clitunno* etiam nunc. Oritur in loco *Vene*, ex tribus fontibus in clivo, infra vicum *Campello*, 2. mill. à Trebia, Spoletum verſus. Menaviam rigat & in Tineam fluvium ſeu Topinum ſe exonerat, cumque ipſo pòſt in Tiberim labitur. Baudrandus.

Clitus, inter præcipuos Alex. M. familiares fuit, eidemque chariſſimus, tum quòd filius eſſet nutricis ipſius, tum quòd ab illo in vitæ diſcrimine fuiſſet ſervatus, reciſo Roſacis lacerto, quem jam ad ictum Alexandro infligendum, in prælio ad Granicum, ſuſtulerat Barbarus. Hunc tamen in convivio quodam liberius in Perſicos mores invectum, Rex jam temulentus ſpiculo trajecit, cujus facti cum poſtridie tanta cœpit pœnitentia, diſcuſſâ jam ebrietate, ut totum triduum cibo abſtinuerit, decreveritque omnino inediâ ſibi necem conſciſcere, ac amicum optimè de ſe meritum ad inferos perſequi. Tandem ægrè admiſſâ amicorum conſolatione, ſumptuoſiſſimo cum funere ſepelivit. Plut. *in Alex.* Curt. *l.* 4. & 8.

Clitus, 240. navium imperio, ab Antipatro, contra Athenienſes præfectus, inſigni victoriâ hoſtes fregit, ad Echinades Inſ. Olymp. 114. an. 2. Diod. *l.* 8. Ejus quoque mem. Polyæn. *l.* 4. *in Antig. com.* 8.

Clitus, Mileſius, diſcipulus Ariſtotelis, hiſtoricum quoddam opus conſcripſit. Voſſ. *de H. G. l.* 1. *c.* 10. & *l.* 4. *c.* 10.

Clitus, prolixioris comæ nomine traductus in Comœdia. Ariſtoph. *Nub.*

Clitus, vide *Clethus*.

Clivenſis Duc. à Clivis dictus, ut creditur, Germ. regio à Rheno bipartita, à Rhenoberca ad Moſam & Vahalim uſque extenditur. Subeſt Electori Brandeb. Ibi urbes præcipuæ, Clivia, caput prov. Veſalia, Calcaria, Emmericum, Genepum, & Duisburgum. V. infr.

Clivia, urbs princeps ducatus Clivenſis, in Gall. Belgica finibus, non procul à Rheni ripa, & ab ejus divortio, ubi expandere ſuos ramos, & Batavos in inſulam incipit redigere: Cujus amplitudo magna fuit quondam, ſicut ex ruderibus in agro vicino paſſim apparentibus colligitur. Nomen antiquum *Clivia* ei eſt, quòd in tribus clivoſis collibus, in quibus à Cæſare condita dicitur, pendula verſus Rheni ripam panderetur. Quapropter à nonnullis etiam *Clivi* nuncupatur, Latino prorſus nomine. Diſcrepat unius duntaxat vocalis mutatione lingua popularis, quâ *Cleve* nunc oppidum, ut & clivus omnis appellatur. Metel. Reliquæ urbes ſunt *Santen, Calcar, Greſhuſen*, cis: *Duisburg, Emmerich* trans Rhenum. Mortuo Joh. Gulielmo, ultimo Duce litium bellorumq; materies fuit hic Ducatus, ab an. 1609 Elect. Brandeb. non exiguam partem occupat, quædam Princeps Neoburg. tenet. &c. Cluver. Munſter *l.* 3. Hujus Dux penultimus Wilhelmus (cujus familiæ origo, ſecundùm vulgares traditiones, refertur ad Theodorici, qui circa A. C. 700. ultimus caſtri Clivii & adjacentis regionis comes fuit, uxorem Beatricem, Comitis Teiſterbandæ filiam & hæredem. Quæ priori marito defuncto, nupta Ælio Gracili Caroli Martelli fido ſocio, in ejus familiam jura tituloſque Comitis Cliviæ & Teiſterbandæ intulit:

tulit unde Duces Cliviæ, Montium, Juliaci & Comites Marcæ, Limnæus Enucl. *l. 3. c. 14.*) cùm ante tanto fervore Reformationem in ditionibus ſuis incepiſſet, ut Georgio Caſſandro, difficultates objicienti, *non eſſe conſilia contra Dominum*, reſponderit: tamen in Comitiis Auguſtæ celebratis an. 1566. Maximiliano II. Imper. quem Legatus Pontificius Commendonus contra Evangelicos incitabat, obſiſtere non auſus, Miſſam frequentavit: Mox, in eodem conventu, ipſi mens adempta, & 26. anni ad mortem in furore tranſacti, quo adhuc violentius filius Joh. Wilhelmus correptus eſt, ut includi neceſſe habuerit, ne in ſuos ſæviret, Ever. Reid. *Annal. Holl. l. 3. p.* 232. Hinc inter Principis ſenectutem, & empta potentium ſtudia, Cliviæ urbibus inſidiatus eſt Parmenſis, A.C. 1589. Obiit Princeps an. 1592. Rapta dein ſubitâ morte inſani ducis uxore, An. Ch. 1596. novis ſuſpicionibus omnia turbata. Mendoza poſtmodum in Cliviacos & Juliacenſes exercitum duxit, A.C. 1598. contra quem à Sibylla, quæ Ducis ſoror erat, prudentiæ virilis fœmina, undique auxilia concita ſunt. Nihilominus is varia Clivici juris oppida præſidiis occupavit, Buricum, Alpen, Murſam, &c. Tandem extinctâ familiâ, an. 1609. ut dictum, inter Joh. Sigismundum Elect. Brandeb. cujus uxor filia erat Alb. Friderici Boruſſiæ D. & Mariæ Eleonoræ Duciſſæ Juliac. ac Phil. Ludov. Com. Neoburg. cui uxor Anna Juliacenſis, lis orta: & Clivia à Mauritio Pr. expugnata eſt. V. ſupr.

Cloacina, Dea quæ cloacis præerat, cum in cloaca repertam Tatius Rom. Rex conſecravit.

Clocherna, ſeu *Clogerna*, urbs Hib. in Com. Monaghano, in colle, juxta amn. *BlakWater*, 20. m. Angl. ab Armacho. Pauc. nunc incolar.

Clodia. Romana copioſa & locuples fœmina. Cicer. *ad Att. l.* 13.

Clodia foſſa, vel *Claudiopolis*, vett. Venetorum hodie ditionis opp. in Adriatici maris littore, quod *Chioggia* & *Chiozza*, Blondo & Leandro dicitur. In Inſ. parva maris Adriat. cum portu, 25. mill. à Venetis Loredum verſus, prope Brendulum Inſ. Crevit ex ruinis Metamauci. Salis fodinis celebre, & victoriâ Genuenſium, an. 1380. Volaterr. 4. Sabell. 3. Leand. *deſcr. Inſ. Ital.*

Clodia Via, inter Lucam & Romam. Anton.

Clodiana, Macedoniæ opp. circa Dyrrhacium inter Apolloniam & Scampin. Anton.

Clodianus, Hiſp. Tarraconenſis fluv. Ptol. & Mela. *Fluvian* hodie Varrerio. Baudrando *Llobregat*, amnis Cataloniæ. Oritur in Pirenæis montibus prope Jupcariam opp. & in mare Mediterr. ſe exonerat, prope Rhodam arcem. Briet. Sanſ.

Clodii forum, Italiæ opp. in octavâ reg. Plin. 3. 15.

Clodio, cognom. *Comatus*, ſeu *le Chevelu*, ſecundus Galliæ R. Pharamundo ſucceſſit, an. 428. *Chlogius*, Greg. Tur. *Cloio*, Sidon. Apoll. Legem de Coma regali ſanxit. Rheno trajecto, an. 431. ut in Gallias irrumperet, ab Ætio repulſus eſt. Nihilominus iterum fortunam tentans, Hannoniam, Cameracum, Tornacum, &c. occupavit. In Arteſia ab Ætio rurſus victus, illam tamen, mox viribus reſumtis, ſub jugum miſit, Ambiano quoque capto, ubi ſedem regni fixit. Nobilis & ſtrenuus. Greg. Tur. *l.* 2. Aimon. *l.* 1. Proſper *in Chron.* Regnavit an. 20. ſucceſſore relicto Merovæo, quem quidam filium, quidam ejus filiorum Clodebaldi & Clodomiri tutorem dicunt. Mezeray.

Clodiorum familia, à *Clodio* Æneæ ſocio dicta. Feſtus. Verius tamen eſt *Clodios*, qui & *Claudii* dicuntur, à Sabinis ortum traxiſſe, nominisque originem cepiſſe ab Appio illo Claudio, qui primus ex eâ familiâ, cum 5. clientum millibus, ſe Romam contulit.

Clodius, claris parentibus ortus, juvenis quidam audax, inceſtuoſus ac ſeditioſus, cùm amore Pompejæ Cæſaris conjugis flagraret, clam ejus domum ingreditur, veſtem ac habitum Pſaltriæ indutus: ſpeque latendi mulieres abductus ob adoleſcentiæ formam, genasque nondum pubentes turbæ earum, quæ tum in æde Cæſaris ſacrum inacceſſum viris agebant, immiſtus, ad Pompejam ingreditur: deprehenſus ac agnitus, etiam Cicerone teſte, accuſatur. Verùm judices tum metu, tum largitione, tum favore eum abſolvunt. Fit deinde Tribunus plebis & factione ſua Ciceronem in exilium agit, quod ut facere poſſet, plebeio homini ſe adoptandum dederat, A.M.C. 1906. ante Ch. nat. 56. Ejus dein domum ac villas incendit, reliqua bona haſtæ ſubjicit, attamen nemo emit. Tandem à Milone Clodius occiditur, accuſatur Milo, patronumq; habet Ciceronem, jam ante ab exilio revocatum. Vid. Plut. *in Cic.* Cæſ. Appian. *de civ. Rom. bell. l.* 2. Cicer. *Orat. pro domo, pro Milone.* Dion. &c. Hinc Proverb. *Clodius accuſat Mœchos.* Juvenal. *Sat.* 6.

Sed nunc ad quas non Clodius aras? Seneca, *Omne ævum Clodios fert, ſed non omne tempus Catones producit.*

Clodius, vir quidam, cujus meminit Plut. *in Numâ*, qui temporum argumentum ſcripſit.

Clodius Albinus, dux exercitus in Galliâ, poſt mortem Pertinacis principis, ab exercitu Imperator ſalutatus, perditæ gulæ fuiſſe traditur. Herodian. Item Conſul, collega Æmiliani, an. U.C. 917.

Clodius Licinius, ſcripſit hiſtoriam Rom. Liv. *lib. 29. &c.*

Clodius Macer, turbans poſt exitum Neronis in Africa, à Trebonio Garutiano Procuratore, juſſu Galbæ, occiſus eſt. Tac. *hiſt. l.* 1.

Clodius Pulcher, Romæ orator, inter patronos ſimul cum Cicerone in cauſâ Scauri. Aſcon. Pædianus.

Clodius Quirinalis, Arelat. Rhetor, Romæ docuit circa Neronis tempora. Præf. remigum, qui Ravennæ habebantur, quòd Italiâ luxuriâ ſævitiâq; afflictaviſſet, veneno damnationẽ anteveitit, Tac. *l.* 13.

Clodius Sextus, de Diis opus compoſuit. Vide Voſſ. *de Hiſt. Gr. l. 4. p.* 510. 511. *de Hiſt. Lat. lib.* 1. *p.* 35.

Sextus *Clodius*, Rhetor è Siciliâ, Latinæ Græcæque eloquentiæ profeſſor, male oculatus, familiaris ac præceptor M. Antonii Triumviri, cujus meminit Cicero *in Philip.* & Tranquillus.

Clodoaldus, vulgo *S. Clou*, fil. Clodomiri, Regis Aurelian. Poſt cujus obitum, apud Clotildem aviam Pariſiis educatus, cum fratribus, his perfidiâ Clotarii patrui occiſis, militum ope incolumis evaſit; Hinc Monaſticam vitam amplexus. Ejus Epitaphium & tumba hodieque viſitur, in vico *S. Clou*, prius *Nogent* dicto. Greg. Tur. *l. 3. c.* 18. Aimon. *l. 2.* 12. Sauſſæus, &c.

Clodomirus, ſecundogenitus Clodovæi, ex Clotilde, Aureliani, Biturigum &c. Princeps. Quâ hæreditate non contentus, Sigiſmundo fil. Gondebaldi bellum movit, Burgundiamque invaſit, junctus Theodorico, Childeberto & Clotario fratribus, eo ſucceſſu, ut fratre Gondemaro, qui Burgundo favebat devicto, ipſum cum uxore liberisque vivum caperet. Quos Aurelianum miſſos, paulò pòſt, in puteum præcipitari juſſit. Dein cum Theodorico fratre Gondemarum prope Viennam denuo vicit, ſed dum nimis fervide victoriam proſequitur, ab hoſtium globo occiſus & capite truncatus eſt, an. 524. æt. 30. relictis ex Gondiocha, Theodebaldo, Gontario, & Clodoaldo. Viduam mox frater Clotarius duxit, duobus filiis occiſis, tertio fugâ elapſo. Greg. Tur. *l.* 3. Aimon. *l.* 2. &c.

Clodomirus I. ex vett. Galliæ ante Pharamundum ducibus, 8. Baſami fil. regn. an. 18.

Clodomirus II. fil. Antenoris II. regn. an. 20. tempore obſeſſæ à Scipione Numantiæ.

Clodomirus III. fil. Marcomiri III. regn. an. 12. bello contra Rom. & Gallos celebris.

Clodomirus IV. fil. Marcomiri IV. regn. an. 7.

Clodomirus V. fil. Clodii II. Ducatum Franconiæ inſtituit, cujus frater Genebaldus Romanis fortiter reſtitit. Regn. an. 10. Monſtrelet. *Coſmogr. l.* 3. Dupleix *præf. in hiſt. Gall. cap.* 6.

Clodoveus I. Luduvinus, vel Ludovicus, ſucceſſit an. 481. patri Childerico, an. æt. 15. Bellum intulit Siagrio, fil. Ægidii, in patris locum ſurrogato, quem victum occidit. Clotildi, quam conjugem duxit, fidem Chriſt. amplecti pollicitus, cum Germanis, prope Tolbiacum, acie conflixit: ubi copiis ejus jam ad fugam ſpectantibus, promiſſi memor, Deo votum fecit, baptiſmo ſe ablutum iri, ſi victor evaſiſſet. Quo facto, a S Remigio, Epiſc. Remenſi in fide inſtitutus, & cum omnibus Francis baptizatus eſt, an 496. Hic Sanctum oleum, per columbam allatum, clypeus liliis inſignis & Auriflamma cœlitus demiſſa dicitur, ſcrofulas ſanandi dono inſuper conceſſo. Quidquid horum ſit, Gundebaldum Burg. R. quòd fratrem Chilpericum, patrem Clotildis, necaſſet, punit: in Armorica res præclarè geſſit, Alaricum Viſigothorum R. Arianum, prope Pictavium propriâ manu, in pugna occidit. An. 507. audito prius boni ominis loco, à Legatis ejus Pſ. 18. v. 43. & capreâ vadum monſtrante in loco, qui hodieque *Le Pas de la Biche* dicitur. Ob res tam præclarè geſtas, ab Anaſtaſio Imper. coronâ aureâ pallioque purpureo donatus, Conſul & Patritius appellatus eſt: Sed coronam Romam miſit, quam in hæc uſque tempora *Regnum* vocant. Tandem, contra Theodoricum, Oſtrogothorum R. non uſquequaque felix, Obiit an. 511. regni 30. vitæ 45. Relictis filiis, Theodorico ex concubina, Clodomiro, Childeberto & Clotario, ex Clotilde conjuge. Greg. Tur. *l.* 2. Aimon. *l.* 1. Hincmar. *in Vita S. Dionyſii.*

Clodoveus II. fil. Dagoberti, ex Nantilde, ſub tutela Magiſtrorum palatii, qui tum rerum ſummam ad ſe trahere incipiebant, ſucceſſit, an. æt. 11. Non ſine prudentiæ laude præfuit, pacis & Juſtitiæ cultor. Fame preſſos ſubditos, argenteis laminis, quibus pater Templum S. Dionyſii intexerat, venditis ſolatus eſt. Ex Batilde Angla, pater Clotarii III. Childerici II. & Theodorici I. Obiit an. 660. æt. 27. Aimon. *l. 4. Hiſt. Gall.*

Clodoveus III. fil. Theodorici I. ſub Pipini Heriſtelli Majoris D. tutela, regnavit an 4. An. 694. obiit æt. 14. Eo vivente Suevi & Saxones rebelles, à Pipino domiti. Aimon. *l. 4. c.* 48. Fredegarius &c.

Clodoveus, fil. Chilperici I. ex Audovera, videns fratres ſuos ex Fregedonde mortuos, ſeque ſucceſſorem auguratus, imprudens hancce, quòd matrem Audoveram indignè tractaſſet, verbis paulo aſperioribus irritavit. Proin à noverca apud Patrem accuſatus fratricidii, mox credulitate ejus Fregedondi permiſſus eſt, quæ miſerum ſtrangulari & in torrentem projici curavit: Cadavere ex cæſarie prolixa à piſcatore quodam agnito. Greg. Tur. *l. 5. c.* 39.

Clœlia, gens Patricia à *Clœlio*, Æneæ comite ſic dicta, Feſtus & Dionyſ. *l.* 2. Fuit cum magiſtratibus annis plus minus 63. Albana fuit. Hinc foſſæ Clœliæ, à Clœlio Albanorum Duce dictæ. Patritia quoque, ſed minorum Gentium, Siculi cognomen tulit.

Clœlia, nobilis virgo Rom. quæ cum aliis virginibus Porſenæ Hetruſcor. Regi obſes data, deceptis cuſtodibus, incolumis ad ſuos per Tiberim tranavit. Quamobrem Romani novam in fœmina virtutem, novo honoris genere ornandam rati, ſtatuam ei equeſtrem in ſummâ Sacrâ viâ poſuerunt, Livius *l.* 2. Virg. *Æn.* 8.

—— Pontem auderet quòd vellere Cocles,
Et fluvium vinclis tranaret Clœlia ruptis.

Juven. *Quod miraretur cum Coclite Mutius, & quæ*
Imperii fines Tyberinum virgo natavit.

La Mothe le Vayer in judicio *de Hiſtoricis Græcis*, inprimis de Dionyſio Halicarn. fabuloſam judicat hanc narrationem. Certè non uno modo ab omnibus recitatur. Vide Dionyſ. *lib.* 5. Aur. Victor *de Viris ill. c.* 13. Flor. *l.* 1. *c.* 10. Plut. *in Publicola* & *factis illuſtr. Fem.*

Clœlius Gracchus, Volſcorum & Sabinorum, adverſus Rom. Dux; contra quem L. Quinctius Cincinnatus, Dictator creatus eſt: à quo, victis hoſtibus, in deditionem acceptus, & triumphi die ante currum eſt actus.

Clogio, vel *Clodio*, Franci fil. Francorum rex. an. 451. Vid. ſupra.

Clona, urbec. Hiberniæ, in Momonia prov. & Comit. Corcagienſi. 4. mill. à littore maris Vergivii, 15. à Liſmora in Auſtr. totidem à Corcagia in Ortum.

Clonas, Elegiacus poëta fuit, & Epicus, qui tibicinas, regulas, & concentus conſtituiſſe primus memoratur, ſicuti Terpander citharœdicas leges primus omnium perveſtigaſſe narratur. Rhod. 9. 3.

Clonfertia, urbs Hibern. Epiſc. ſub Arch. Thuamenſi. In Connacia prov. & Comit. Gallivenſi, ad Sineum fluv. qui paulo ſupra Sukiam recipit. 28. mill. Angl. à Galliva in Ortum, & 9. ab Atlona.

Clonia, Libyæ inter. lacus. Ptol.

Clonius, unus ex quinque ducibus Bœotorum, qui cum 50. navibus ad Trojam navigaverunt. Hom. *Iliad.* 2.

Cloſter, fuſos in lanificio reperit, vide *Arachne.*

Cloſtra, Latii opp. in orâ apud Circeios, & Nymphæum fluv.

Clota, *Glota* Tacito, poſtea *Cluda* Scotiæ merid. fluv. ex Grampio monte in Occid. per Glaſquum urb. fluens. *Clusd*, & *Clyd* teſte Hect. Boëtio. Baudrando oritur in *Cludesdalia* prov. quam bifariam ſecat, Glasgoviâ rigatâ, dein inter Lenoxiam & Cuninghamiam prov. labitur, & in mare Hibern. ſe exonerat, ad Clotæ ſeu Glottæ æſtuarium.

Clotarius I. filius minor natu Clodovei I. Sueſſionum primò, dein poſt fratres & nepotes mortuos, totius Franciæ Rex. Bis in Burgundia bellum geſſit. Clodomiri fratris filios perfidè occidit. Theodorico fratri Thuringiam invadenti præſtò fuit, prædâ & captivis contentus. Dein cum Childeberto, altero fratre acie conflicturus, tempeſtate prohibitus eſt: Hinc pax, & utriusq; in Hiſpaniam expeditio felix. Poſt obitum Theodorici & Theobaldi ejus filii, jam etiam Auſtraſiæ Rex, ad Viſurgim Saxones & Thuringos rebelles cæcidit, an. 555. Quam felicitatem limis aſpiciens oculis Childebertus, Saxones denuo ad turbas excitavit, filiumque ejus Chramnum corrupit, paulo pòſt mortuus. Hinc Clotarius, totius Galliæ Monarcha, Chramno ignovit, mox cum ad ingenium redeuntem, cum uxore combuſſit. Anno pòſt, in venatione febre lethali correptus, an. 561. æt. 61. regni 50. Strenuus, largus & prudens, ſed ſævus ac ſuperbus: Hujus ultima vox: *Helas, quel panſez vous que ſoit le Roy du Ciel, qui fait ainſi mourir de ſi grans Rois ſur la terre!* Maritus fuit plurium uxorum, binarum unà vice ſororum, Ingondes & Charegondes: pater Chereberti, Gontrani, Sigeberti, Chilperici Regum, &c. Hic Gualtero d'Yvetot occiſo, ab Agapeto I. excommunicatus, regiunculam ejus in regnum erexiſſe dicitur, Gaguin. Haillanus, &c.

Clotarius II. cognom. Magnus, ſucceſſit Chilperico I. menſe æt. 4. Huic mater Fregedonde, timens Brunechildis artes, Gontrami Burgundiæ R. fidei commiſit, a quo baptizatus eſt an. 591. Mox, Tutore mortuo ipſa contra Childebertum Auſtriaci R. tuita eſt, hoc in Sueſſionibus ingenti prælio devicto, cùm filium in ulnis militibus oſtendiſſet. Mortuâ matre an. 596. filios Childeberti, Theodebertum & Theodoricum infeſtos habuit, quibus dein inter ſe colliſis, totam Gallicam monarchiam nactus eſt. Domuit poſtea Saxones, Duce illorum propriâ manu occiſo, punivit Brunehildem, & porro regno ſuo exornando incubuit, inſignis juſtitiæ cultor. Obiit tandem an. 628. æt. 45 ex Bertrude, pater Dagoberti III. ex Sichilde verò Chariberti. Greg. Tur. *l.* 7. 8. &c. Aimon. *l.* 3. & 4. Fredegarius, P. Æmilius, &c.

Clotarius III. fil. Clodovei II. regnavit ſub tutela matris Batildes: quæ ab Ebroino Majore D. pulſa eſt, hoc rerum potito. Obiit an. 674. an. regni 14. Vide Fredegar. Greg. Turon. *c.* 93. Continuat. Aimonii *l.* 4. *c.* 44. &c.

Clotarius fil. Theodorici III. vel, ut alii Dagoberti II. à Carolo Martello Rex proclamatus & Childerico, quem Reinfredus evexerat, oppoſitus eſt. Obiit anno pòſt. A. C. 719. Mezeray, *hiſt. Gall. t.* 1.

Clotho, unà Parcarum, quas Heſiodus *in Theogon.* Jovis, & Themidos filias facit, humanæ vitæ ſtamina diſpenſantes; dicta *Clotho* ἀπὸ τοῦ κλώθειν, quod *nere* ſignificat. Fingunt enim poëtæ hanc colum geſtare, & nendo humanæ vitæ terminum præſcribere. Stat.

Quid bonus ille Deûm ſtatuit, quid ferrea Clotho.

Seneca, *Utinam, antè manu grandæva ſuâ*
Mea rupiſſet ſtamina Clotho.

Ὑψίθρονος *altum thronum habens* dicitur Pindaro, *in Iſthm.*

Clotildis, vel *Chrotildis* Burgundica, fil. Chilperici, neptis Gondebaldi, Godegiſili & Gondemari, Burg. Regum. Horum primus Gundebaldus cum ſecundo fœdus iniit, ad reliquos pellendos. Sic Gondemarus in turri uſtulatus, Chilpericus cum filiis occiſus, uxore ejus in Rhodanum præcipitatâ; ſed filiabus venia data. Quarum junior Clotildis, apud Gundebaldum educata, nupſit Clodoveo I. eumque ad fidem perduxit. Quo mortuo, filios diſſenſione diſtractos doluit, quos tamen tempeſtate miraculosè obortâ mox conjunxit. Obiit an. 553. æt. 70. Clotarii II. Childeberti & Theodeberti, &c. mater. Sigebert *in Chron.* Greg. Tur. *l.* 3. 4. & 10.

Clotildis, fil. Clodovei, ex Clotilde, nupſit Almerico, Viſigothorum R. Ariano, à quo ob religionem crudeliter tractata, Childebertum fratrem vindicem invocavit, qui marito ejus devicto, ſororem in Galliam reduxit. Vide Greg. Tur. *libr.* 3. *cap.* 10. 21. & 29. Aimon. *l.* 2. *c.* 8. & 9. Aliter paulo rem narrant Jornandes Gothus, & Iſidorus Hiſp.

Clotildis, *Clota*, vel *Crotildis*, uxor Theodorici I. Gall. R. An illa *Doda*, ob pinguedinem? Mezeray *epit. hiſt. Fr. tom.* 1. *p.* 111.

Cloveshovia, urbs Angliæ: Ibi concilium an. 742. & 747. ſub Ethelbado, Merciorum R. libertatis Eccleſiar. cauſâ. Item an. 800. & 803. ſub Chenulſo. Porro a. 822. & 824. Vulg. *Cliffe* vel *Cloveſho.*

Cluaca, Mediæ urbs. Ptol.

Cluacina, Venus ſic dicta eſt à *cluendo*, i. e. *pugnando*, cujus ſimulacrum poſitum fuit eo loco, ubi pax inter Sabinos & Romanos, cùm propter raptas virgines pugnarent, facta eſt.

Cluana, urbs in orâ Piceni. Plin. 3. 13. Vide ſis Cluv. *Ital. Ant p.* 733.

Cluda, vide *Clota.*

Cludesdalia, al. *Glottiana*, prov. Scotiæ meridion. in mediterr. Ibi urbs præcipua Glaſcovium, Archiep. ad Cludam fluv. qui eam mediam ſecat.

Cluentii, gens plebeja Romæ, nullisque clara honoribus, à *Cloantho*, Æneæ comite dicti.

Cluentius, civis Romanus, ex municipio Larino, accuſatus à matre Saſſiâ, quòd Oppianicum vitricum interfeciſſet, defenſus fuit à Cicerone, cujus adhuc extat longè optima oratio pro Cluentio. *Cluentiorum* familiam à *Cloantho* dictam affirmat Virg. *Æn.* 5.

Sergeſtusq; domus tenet a quo Sergia nomen)
Centauro invehitur magnâ Scyllâq; Cloanthus
Cæruleâ, genus unde tibi Romane Cluenti.

Clundera, opp. Belgii permunitum, in Brabantia, ſub Hollandis. Vix 1. leuc. à mari & à Guillelmiſtadio, 2. à Breda in Occaſ. In inſ. Rugendlenſi.

Clunia, urbs olim præcipua, ac conventus juridicus Hiſp. Tarrac. in Arevacis, nunc pagus apud Durium Arandæ opp. finitimus. *Corunna del Conde* Cluſio & Floriano. Populi *Clunienſes.*

Cluniacum, Abbatia Gall. percelebris, caput Ordinis Cluniac. in Matiſconenſi agro, ad amnem *Groſne*, 4. leuc. à Matiſcone in Occaſ. 6. à Caroliis, 13. ab Auguſtoduno in Auſtr. Fuit autem hic ordo inſtitutus an. 910. à Bernone Abbate Guilielmi I. Ducis Aquitaniæ & Com. Alverniæ favore nixo, deditque Gregor. VII. Urban. II. Paſchalem II. &c. Hic Innocentius IV. hoſpitatus eſt cum 2. Patriarchis, 12. Cardinalibus, 3. Archiep. 15. Epiſc. &c. ut & eodem tempore Ludov. IX. cum Duce Arteſiæ, Balduino Imper. &c. an. 1245. unde amplitudo loci colligenda. Rod. Glaber, *hiſt. l.* 3. *c.* 5. aliique apud Morerium.

Clunium, Corſicæ urbs. Ptol.

Clupea, ſive *Clypea*, civitas Africæ propriæ, à figura *Clypei* dicta. Lucan. *lib.* 4.

Inter ſemirutas magnæ Carthaginis arces
Et Clupeam, tenuit ſtationis litora nota.

Hanc Solinus Græco nomine *Aſpidem* vocatam tradit. Quod & ipſum non obſcurè affirmat Sil. Italicus *lib.* 3.

In Clypei ſpeciem curvatis turribus Aſpis.

Ptol. verò duas urbes propinquas collocat in Africâ, quarum unam *Clypeam*, alteram *Aſpidem* vocat.

Cluſa, vocantur Gallis & Germanis, anguſtiæ per Sequanos, in quibus perquam munitum propugnaculum in præruptis & altis Rhodano imminentibus ſaxis poſitum Bernates ſolo æquaverunt anno Domini 1536. quando Sabaudorum perfidiâ & jurisjurandi religione, quod Genevenſibus civibus ſuis dederant, coacti ſunt imperatore & auſpice prudentiſſimo ac fortiſſimo Viro Franciſco Negelino expeditionem in Allobroges facere. In quâ quicquid cis Rhodanum eſt & paulò ultra *Cluſam*, in ſuam ditionem Dei virtute redegerunt, idque menſe Januario cœptum & Februarii exitu finitum eſt. Vide *Clauſula.*

Cluſia, Tuſci regis filia pudiciſſima, quam cùm Val. Torquatus Imper. Rom. vidiſſet, uxorem à Tuſco petiit, eamque minimè conſecutus, ejus opp. diruit. Cluſia verò ſeſe è turri dejiciens, tumefactis vento veſtibus ſoſpes ad terram delata eſt. Plut. *in Paral.*

Cluſini, pop. Hetruriæ. Plin. 3. 5.

Cluſini fontes, Tuſciæ balnea in territorio Cluſino, *Bagni di S. Caſciano*, teſte Andreâ Bacio. Horat. *Ep. ad Valam*,

Qui caput & ſtomachum ſupponere fontibus audent
Cluſinis, Gabiosq; petunt, & frigida rura.

Cluſinus, dictus eſt Janus, quia in pace templi ejus portæ claudi ſolebant.

Cluſiolum, opp. Umbriæ quod interiit. Plin. 3. 15.

Cluſium, olim *Comerſol.* Leandr *deſcr. Ital.* opp. Tuſciæ Mediterraneum, olim caput Hetruriæ, ſub quo ſepultus eſt Porſenna. *Chiuſi* Leandro. Prope Clanim paludem, in domin. M. Ducis Hetruriæ, in confin. ditionis Pontif. & agro Peruſin. 5. mill. à civ. Plebis, 20. à Peruſia in Occ. 10. à lacu Traſimeno, in regiunc. *Val de Chiana*, à Clani palude ei adjacente. Baudr.

Cluſium nov. caſtr. Hetruriæ, ad radices Apennini, prope fontes Tiberis fluv. 4. mill. tantùm ab Arno, in colle.

Cluſium,

Cluſius, fl. Gall. Ciſalpinæ. Polyb. *lib.* 2. hodie *Chieſe*. Ortus in Tridentina reg. per Edrinum lacum & Brixianum agrum fluit, ubi ttgatis aliquot minoris notæ locis, in Ollium. fluv. labitur, juxta Cnetum, opp. dit. Mantuanæ, quod aliàs Bedriacum dictum.

Cluverius Philippus, Gedanenſis, edidit an. 1616. Germaniæ lib. 3. ad hæc Vindeliciam & Noricum; exinde luſtratâ Italiâ & Siciliâ veterem utriuſque deſcriptionem emiſit. Poſt obitum ejus, prodiit Introductio in univerſam Geogr. tam vet. quàm novam, quæ omnibus penè linguis loquitur. Geographorum ſuâ ætate facilè Princeps Obiit Lugdun. Bat. an. 1623. æt. 43. Vide Dan. Heinſium. *Orat. fun.*

Cluvia, locus in Samnio, Liv.

Cluvidienus Quietus, poſt conjurationem Piſonianam, incertum ob quam cauſam, in inſulas Ægæi maris permiſſus. Tacit. *l.* 15.

Cluvius, municeps Tarracinus, ordinem primipili duxit, pater Helvidii Priſci. Tacit. *Hiſt.* 4.5.

L. Cluvius, eques Rom. cujus filia fulmine tacta, obſcœnum in modum nude jacuit, linguâ paululum exerta, equo etiam cui inſidebat exanimato, quæ res equeſtri ordini & virginibus infamiam, quæ mox ſecuta eſt, portendit. Veſtales enim nobiliſſimæ cum aliquot equitibus Romanis inceſti pœnas ſubierunt. Jul. Obſequens *Helvium* vocat, Oroſius *Ælium*.

Cluvius Ruffus, Conſul, vir facundus & pacis artibus egregius, belli inexpertus, Hiſpaniæ tempore Galbæ præſes. Tacit. *Hiſt.* 1. *c.* 8. Poſtquam ex Hiſpaniâ allatum, juraſſe in Othonem provinciam, laudatus eſt per edictum. Ibid. *c.* 76 Scripſit res, ſub imperio Neronis geſtas, Tacit. *l.* 1. & 14. Plin. *l.* 9. *ep.* 19. Suet *in Nerone c.* 21.

Cluvius Rufus, Quæſtor, an. 691. ſub Piſone Calpurniano & Val. Meſſala Nigro Coſſ. Cic. *epiſt. fam. l.* 13. *ep.* 56. ad Atticum, *epiſt l.* 6. *ep.* 2. Vide quoque Voſſ. *de Hiſt Lat. lib.* 1. *c.* 27. *p.* 141. 145.

Clydesdalia, prov. Scotiæ, Merid. à Clyda fluv. quaſi bifariam ſecta. Vide *Cludesdalia*.

Clylipenus ſinus. Vide *Clilipenus*.

Clymene, Oceani ac Tethyos filia, Japeti uxor. Heſiod. *in Theog.* Virg. *Georg.* 4

> *Inter quas Clymene curam narrabat inanem*
> *Vulcani. Martiſq; dolos & dulcia furta.*

Clymene, quæ Apollini Phaëthontem peperit, ejusque ſorores Heliadas, quæ & *Clymeneides* vocantur: Auctor filio, ut paterni currus moderamen ſibi peteret. Ovid. *lib.* 2. *Met.* De illa idem *ad Liviam*.

> *Sic flevit Clymene, ſic & Clymeneides altæ,*
> *Quum juvenis patriis excidit ictus equis.*

Inde *Clymeneus*, ut *germina Clymenea*, i.e. *populorum germina*. Stat. 1. *Sylvarum*:

> —— *Queritur jam Seras avaros*
> *Anguſtum ſpoliare nemus. Clymeneaq; deeſſe*
> *Germina, nec virides ſatis illacrymare ſorores.*

Item *Clymeneius* aliud adjectivum. Ovid. *Met.* 1.

> —— *Proles Clymeneia*, pro Phaëthonte

Clymene, miniſtra Helenes, particeps conſiliorum dominæ, furtorumque ejus internuncia, quæ etiam Trojam illam eſt ſecuta. Hom. *Il.* 3. Ovid. *Ep.*

> *Cætera per ſocias Clymenen Æthramq; loquemur,*
> *Quæ mihi ſunt comites, conſiliumq; duæ.*

Clymenus Pluto dicitur, quam ob cauſam Etymologi Auctor docet. *Clymenus*, inquit, *proprium nomen Heros* παρὰ τὸ κλύω, τὸ ἀκούω. Subdit, Ἔστι καὶ ἐπίθετον Ἅδου, παρὰ τὸ πάντας κλῆσαι εἰς ἑαυτὸν, ἢ ὁ ὑπὸ πάντων ἀκουόμενος. Antholog. *lib.* 3.

> —— Εἰς Ὀρφέα.
> Ὃς καὶ ἀμειλίκτοιο βαρὺ Κλυμένοιο νόημα,
> Καὶ τὸν ἀκήλητον θυμὸν ἔθελξε λύρῃ.

Clypea, vide *Clupea*.

Clypeus, maris Germanici ſinus Plinio, qui *Venedicus* Ptol. dicitur. Germanis *Friſchaff*, teſte Ortelio, aliàs *Pantzerwick*

Clyſma, præſidium in Ægypto, ad ſinum Arabicum. Ptol.

Clyſtrus, Ciliciæ opp. Ptol.

Clyta, Macedoniæ pop. Plin.

Clytemneſtra, Tyndari & Ledæ filia, uxor Agamemnonis, quæ belli Trojani tempore, mutuo Ægiſthi amore capta, turpiſſimis cum eo voluptatibus ſeſe implicuit, virumque captâ jam Trojâ, in patriam redeuntem, ab adultero adjuta per inſidias interfecit, idem Oreſti filio factura, niſi eum Electra ſoror certiſſimæ neci eripuiſſet, & ad Strophium regem clam miſiſſet educandum, qui poſtea adultus Argos rediit; ubi unà cum hoſpitibus Phocenſibus (quos Strophius ad Ægiſthum miſerat, tanquam Oreſtis mortem nunciaturos) ad Clytemneſtram intromiſſus, unà cum adultero eam necavit. Vellej. Patercul. *l.* 1. Euſeb. *in Chron.* Soph. *in Electra*. Eurip. *in Oreſte*. Ovidius,

> *Et vindex in matre patris malus ultor Oreſtes,*
> *Auſus in arcanas poſcere tela deas.*

Propert. 3.19.

> *Nam quid Medeæ referam. quo tempore matris*
> *Iram natorum cæde piavit amor?*
> *Quidve Clytemneſtra, propter quam tota Mycenis*
> *Infamis ſtupro ſtat Pelopea domus,*

Horat. *Serm.* 1. *Sat.* 1.

> —— *At hunc liberta ſecuri*
> *Diviſit medium fortiſſima Tyndaridarum.*

Juvenalis,

> *Manè Clytemneſtram nullus non vicus habebit.*

Idem, —— *Tyndaris ille bipennem*

> *Inſulſam & fatuam dextra lævâq; tenebat.*

Clytia, ſive *Clytie*, una ex Oceani nymphis aliquandiu ab Apolline adamata, donec illa Apollinis cum Leucothoe concubitum Orchamo patri ejus indicavit. Quare iratus Apollo graviſſimo odio eam proſecutus eſt. Illa verò amoris impatientiâ, cibo & potu abſtinens, Solem quacunque iter faciebat, oculis ſequebatur, tandem fame, & dolore conſumpta, mutata eſt in Heliotropium. Ovid. *Met.* 4. *fab.* 5. & 6. Fuerunt & duæ aliæ *Clytia*, altera Amphidamantis filia, uxor Tantali, mater Pelopis, cujus meminit Eurip. Schol. Altera verò Amyntoris concubina, cujus calumniis Amyntor filium Phœnicem excæcavit, qui poſtea à Chirone cæcitate levatus rex Dolopum factus eſt.

Clytius, filius Laomedontis, Priami frater. Hom. 10. *Iliad.* Item juvenis quidam à Cydone adamatus. Virg. *Æneid.* 10.

> *Tu quoq; flaventem primâ lanugine malas*
> *Dum ſequeris Clytium, infelix nova gaudia Cydon.*

Clytus, in cenſu Centaurorum, nuptias Pirithoi turbantium. Ovid. 6 *Metam.* Flacc. *Argon.* 1. *verſ.* 146.

Clyzas, nomen pop. qui medii ponuntur, inter Ænianas, & Dolopas, à Diod. *l.* 18. Alii legunt *Cyzas*.

Clyzomene, opp. Bithyniæ, *Teguir Zair* Leuncl. inter Nicæam & Nicomediam.

CN.

Cnacadium, mons in Laconicâ reg. Pauſ. Aliis *Cnacalem*.

Cnacalus, mons Arcadiæ. Pauſ. Inde *Cnacalyſia* Diana.

Cnæus, ab aliquâ inſigni re, quaſi γνώριμος. vel à γεννᾶν, generatione futurâ dictus, teſte Feſto. Valerius à nævo tractum putat, quòd eo prænomine præcipuè nominarentur, qui nævum aliquem naſcentes habuiſſent. *Næum* autem antiqui, præpoſito C. Cnæum dicebant, atque lit. G. ſono pronunciabant, tradente Diomede. A Cnæo ſeu *Næo Nævorum* gentis nomen deductum *Cnæorum* quoque familiam ab hoc prænomine oriri quidam exiſtimant Ea porro Domitiorum familia, cui Ahenobarbi fuit cognomen, ex quâ Nero originem duxit, nulla alia prænomina præterquam *Cnæi* & *Lucii* uſurpavit, eaque ipſa notabili varietate: Nempe continuantes unum quandoque per ternas perſonas, modò alternantes per ſingulas: Primum enim, ſecundum ac tertium Ahenobarborum Lucios, rurſus ſequentes tres ex ordine Cnæos, reliquos nonniſi viciſſim tum Lucios tum Cnæos, auctore Suetonio *in Nerone*.

Cnagia, Diana dicta eſt à *Cnagio* Spartano, qui in bello à Caſtore & Polluce in Aphidnam geſto captus eſt, & à Cretenſibus venditus, cum Deæ ſimulachro in patriam aufugit. Paulo aliter rem narrat Pauſan. *Lacon l.* 3.

Cnecesius, Laconiæ fluv. Lycophr.

Cnemis, *Cnemides* Melæ & Ptol. opp. Bœotiæ cum monte cognomine in orâ, Opunti finitimum, ex quo Locri *Epicnemides* dicuntur. *Ereſia* hodie nonnullis eſt,

Cnemus, Dux Lacedæmonius, contra Acarnanas nauticâ expeditione infelix. Thucyd. *lib.* 2.

Cneph, Ægyptiorum Deus, quem unicum mundi opificem putaverunt Quod ex Plut. cognoſcere eſt, *de Iſide & Oſir.* Sed apud eum in Aldinâ, Stephanicâ, & poſtremâ Pariſinâ Κνὴφ ἀγένητον legas. Sic enim locus iſte emendandus ex ſententia Voſſii patris: Θηβαΐδα κατοικοῦντας ὡς θνητὸν οὐδένα θεὸν νομίζοντας· ἀλλὰ ὃν καλοῦσιν αὐτοὶ Κνὴφ ἀγέννητον ὄντα, καὶ ἀθάνατον. Teſtis quoque Porphyrius apud Euſeb. *in* 2. *Præp. Evang. cap.* 12. ubi ſimiliter traditur, Ægyptios unum ſtatuiſſe Deum, puta τὸν δημιουργὸν, ſive *opificem mundi*, atque eum vocitaſſe Κνὴφ, ejusque ſimulachrum ex ore ovum effudiſſe, ut mundi eſſe opificem ſignificetur, nam ovum Mundi ſymbolum Ægyptiis fuit. Videtur autem *Cneph*, idem ac *Cnuphis*, de quo Strabo *lib.* 17. cujus templum ait eſſe in Syene; ea autem Thebaidos pars.

Cneus, cognomen apud Romanos, quod idem à *nævo* deducitur, præpoſitâ *C.* literâ. Cùm autem id proferebant antiqui, inquit Priſcianus *G* pro *C* efferebant. Vide *Cnæus*.

Cneus Aquilius, Comicus inſignis. Varr. *de L.L. l.* 5. A Gell. *l.* 3. *c.* 3.

Cneus Aufidius Oreſtes, Coſ. Coll. P. Corn. Lentuli, an *U C.* 683.

Cneus Bæbius Pamphilius, Coſ. cum L. Æmylio Paulo, an. *U.C.* 615.

Cneus Calphurnius Piſo, Coſ. cum M. Popilio Lænate, an. *U.C.* 572

Cneus Calphurnius Piſo, Coſ. cum C. Cæſare Octaviano, an. *U.C.* 731. Secundò cum Cl. Tiberio Nerone, an. 747

Cneus Cinna Magnus, Coſ. cum L. Valerio Meſſala, an. *U C.* 757.

Cneus Cornelius Aſina, Conſul cum C. Genutio Clepſinâ, anno *U.C* 483.

Cneus Cornel. Blæſus, Coſ. cum M. Attilio Regulo, an. *U* C. 406.

Cneus Cornelius Cethegus, Coſ. cum Cl. Minutio Rufo, an. *U.C.* 557.

Cneus Cornelius Coſſus, Trib. Militum, an. *U. C.* 342.

Cneus Cornelius Coſſus, Conſul cum L. Furio Medullino, an. *U.* C. 347.

Cneus Cornelius Coſſus, Coſ. cum M. Tullio Decola, anno *U.* C 673.

Cneus Cornelius Gallus, poëta. Virgilio amiciſſimus, vide *Gallus*.

Cneus Cornelius Lentulus, Conſul cum P. Ælio Pæto, anno *U. C.* 533.

Cneus Cornelius Lentulus, Coſ. cum P. Cornelio Lentulo, an. *U. C.* 736.

Cneus Cornelius Lentulus Clodianus, Coſ. cum P. Licinio Craſſo, an. *U. C.* 657.

Cneus Cornelius Scipio Aſina, Coſ. cum C. Duilio, anno *U. C.* 493.

Cneus Cornelius Scipio Calvus, Coſ. cum M. Claudio Marcello, an. *U.* C. 532.

Cneus Cornelius Scipio Hiſpalus, Coſ. cum Q. Petilio Spurino, anno *U.* C. 578.

Cneus Domitius Ænobarbus, Coſ. cum C. Quintio Flaminio, an. *U.* C 562.

Cneus Domitius Ænobarbus, Coſ. cum Lucio Fannio, anno *U.* C. 639. & cum C. Caſſio Longino, an. *U.C.* 658.

Cneus Domitius Ænobarbus, Coſ. cum Cajo Soſſio, an. *U.C.* 722.

Cneus Domitius Ænobarbus, Coſ. cum Fur. Camillo Aruncino Scriboniano, an. *U. C.* 784.

Cneus Domitius Calvinus, Coſ. cum L. Corn. Scipione, anno *U.* C. 423.

Cneus Domitius Calvinus, Coſ. cum M. Valerio Meſſala, anno *U.* C. 701. & cum C. Aſinio Pollione, an. 714.

Cneus Domitius Calvus, Coſ. cum P. Corn. Dolabella, an. *U.* C. 470.

Cneus Fabius Vibulanus, Conſul cum L. Quinto Capitolino, an. *U.* C. 335.

Cneus Fulvius Centumalus, Conſul cum P. Sulpitio, anno *U.* C. 543.

Cneus Fulv. Centumalus, Coſ. cum L. Cornelio Scipione, an. *U.* C 455.

Cneus Fulv. Centumalus, Coſ. cum L. Poſthumio Albino, an. *U.* C. 525.

Cneus Gellius, hiſt. Lat. Annalium conditor. A. Gellio & Dion. Halicarnaſſ. ſæpe laudatus. Vide etiam Plin. *lib.* 7. *cap.* 56. Macrob. *Saturn. l.* 1. *c.* 16.

Cneus Genutius Panſa, Trib. Mil. an. *U.C.* 357.

Cneus Julius Mento, Coſ. cum Q. Cincinnato Pœno, anno *U.* C. 315.

Cneus Lentulus Augur, Coſ. cum M. Licinio Craſſo, anno *U.* C. 740.

Cneus Lentulus Gætulicus, Coſ. cum C. Calviſio Sabino, anno *U* C. 771.

Cneus Lentulus Marcellinus, Coſ. cum L. Mario Philippo, an. *U.C.* 498.

Cneus Manlius Capitolinus, Coſ. cum M. Popilio Lænate, an. *U.C.* 397. & cum C. Mario Rutilio, an. 399.

Cneus Manlius Cincinnatus, Coſ. cum M. Fabio Vibulano, anno *U.* C. 274. miſſus, ut Scipioni Aſiatico ſuccederet, triumphi deſiderio actus, Galatis bellum intulit, quòd Antiocho adſtitiſſent: Quo Ortiagontis devicti Regis uxor, contumeliam ſibi à Centurione illatam egregiè ulta eſt. Aurelius Victor *capite* 55. Vide *Chiomara*.

Cneus Manlius Vulſo, Conſul cum M. Fulvio Nobiliore, anno *U.* C. 565.

Cneus Octavius, Conſul cum T. Manlio Torquato, anno *U. C.* 589.

Cneus Octavius, Coſ. cum T. Annio Ruffo, an. *U.C.* 626.

Cneus Octavius, Coſ. cum L. Corn. Cinnâ, an. *U.C.* 667. & cum Scribonio Curione, an 678.

Cneus Papyrius Carbo, Coſ. cum L. Corn. Cinnâ, an. *U.C.* 669. Secundò Conſul cum eodem, an. *U.C.* 770. Denique cum C. Mario C. Filio, an. 972.

Cneus Pompejus Magnus, vide *Pompejus*.

Cneus Pompeius Strabo, Coſ. cum C. Sempronio Blæſo, anno *U.*C. 560.

Cneus Pomponius Strabo, Coſ. cum Lucio Porcio Catone, an. *U.*C. 765. Picentes Marſosque in poteſtatem redegit.

Cneus Servilius Cæpio, Coſ. cum Cn. Servilio Gemino, anno *U.* C. 551.

Cneus Servilius Cæpio, Coſ. cum Cn. Pompeio Nepote, anno *U.* C. 613.

Cneus Servilius Fidenas, Trib. Mil. an. *U. C.* 370.

Cneus Servilius Geminus, Conſul cum C. Quintio Flaminio, an. *U.C.* 537.

Cneus Servilius Geminus, Coſ. cum C. Servilio Cæpione, an. *U.* C 551.

Cneus Vetuſius Geminus, Coſ. cum T. Ebutio Helva, anno *U.*C 255.

Cnidemium, nomina munimenti circa Epheſum. Diodor. *l.* 14.

Cnidus, vel *Gnidus*, Plinio & aliis, *Stadia*, *Capo Crio* teſte Sophiano, *Chio* aliis, Doridis in Caria urbs, & promunt. quod inter oram auſtralem & occiduam in mare velut peninſula excurrit contra Niſyrum inſulam. Baudr. Inter Ceramicum ſinum & mare Carpathium, 70. mill. ab Halicarnaſſo in Occaſ. Hic erat Veneris imago, opus Praxitelis inæſtimabile, ubi & ipſa Venus colebatur. Horat. 1 *Carm.* 30.

Venus regina Cnidi Paphique.

Ovid. 10. *Met.*

Piſcoſamque Cnidon, gravidamque Amathunta metallis.

Hodie miſer vicus eſt *Cap-Chio* vel *Crio*. Coloniam olim Lacedæmoniorum fuiſſe, & incolas Iſthmum perfodere conatos Oraculo deſtituiſſe, refert Herod. *l.* 1. Vide *Gnidus*.

Cnopupolis, urbs Jonum, à *Cnopo* quodam. Steph. in *Erythra*.

Cnopus, ex Codri poſteris; Dux Coloniæ Jonicæ deducendæ. De quo Polyæn. *lib* 8.

Cnopus, flumen, idem qui *Iſmenus*.

Cnoſſius, in primo γενεαλογικῶν τῆς Ἀσίας citatur ab Apollonii Scholiaſte *in lib.* 4. ubi ait, Ægyptios eſſe omnium antiquiſſimos. Voſſius *de H G. l.* 3. *p.* 346.

Cnoſſus, vide *Gnoſſus*.

Cnoxus Johannes, Scotus, cùm, domi hæreſeos damnatus, in Angliam ſe recepiſſet, & Eduardo mortuo Genevam ſe contuliſſet, in patriam reverſus, anno 1559. Evangelium ibi annunciavit. Obiit anno 1572. ætat. 57. poſtquam in Eccleſia Edinburgenſi Evangelium docuiſſet annos 13. Scripſit res Patriæ.

CO.

Co, Ægypti urbs, Ptol.

Co, *Coos*, vel *Cos*, inſula in mari Ægæo, ſeu, ut quidam ajunt, in Icario, Rhodo proxima, & Cariæ oppoſita, quæ olim magna fuit, & optimè habitata, & aſpectu jucundiſſima iis, qui eò navigabant. Ambitus ejus quingentis & quinquaginta ſtadiis clauditur, tota fertilis, & vino optimo abundans, proinde olim opulenta. Patria Hippocratis, Apellis, &c. Notum in illâ veſtes ſericas, ſeu bombycinas ex bombyce vermiculo à mulieribus texi ſolitas. Id quidem de *Cea*, vel *Cia* inſulâ Atticâ prope Eubœam, poſt Varronem, nonnulli tradunt. In his Plinius, qui *l.* 4. *c.* 12. hæc habet in *Cei* deſcriptione: *Ex hâc profectam delicatiorem feminis veſtem, author eſt Varro.* Et rurſus *lib.* 11. *cap.* 22. de bombycibus: *Telas aranearum modo texunt, ad veſtem luxumque feminarum, quæ bombycina appellantur. Prima eas redordiri rurſumque texere invenit in Ceo, mulier Pamphila, Latoi filia, non fraudanda gloriâ excogitatæ rationis, ut denudet feminas veſtis.* Et Plinii ſimia Solinus, *Ceos, qua Varro teſtis eſt, ſubtilioris veſtis amicula arte lanifica ſcientia prima in ornatum feminarum dedit.* Sed docti pridem obſervarunt, Pamphilam Latoi filiam, quæ inveniſſe dicitur id genus texturæ ſubtilioris, *Coam* fuiſſe, non *Ceam* Ita habet Ariſtot. *de Hiſt. Anim.* 5. 19. Πρώτη δὲ λέγεται ὑφῆναι ἐν Κῷ Παμφίλη Λατῴου θυγάτηρ: Nimirum τὰ Βομβύκινα *bombycina*, de quibus eo loco res eſt. Et verò bombyces, unde texuntur, in Cô inſulâ naſci vel ex Plinio conſtat, qui id refert pluribus *lib.* 11. *cap.* 23. Unde eſt, quòd *Coa veſtes* paſſim celebrantur apud poëtas, *Cea* nuſquam, quod quidem ſciam, verba ſunt Viri Magni *de Phœn. Col. l.* 1. *c.* 7. Tibullus 2. 4.

—— *Coa puellis*

Veſtis, & è rubro lucida concha mari.

Et *Eleg.* 6.

Illa gerat veſtes tenues, quas femina Coa

Texuit. ——

Propert. 1. ad Cynthiam:

Et tenues Coâ veſte movere ſinus.

Et *lib.* 1. ad Mæcenatem:

Sive togis illam fulgentem incedere Cois,

Hoc totum e Coâ veſte volumen erit.

Et *lib.* 4. in fabulâ Vertumni:

Indue me Cois, fiam non dura puella.

Et ad Lenam,

—— *Coa textura Minervæ.*

Item, —— *Coa dederit nec munera veſtis.*

Ovid. *lib.* 2. *de Arte*:

Sive erit in Cois, Coa placere puta.

Horat. *Sat.* 2.

—— *Cois tibi pæne videre eſt*

Ut nudam. ——

Ubi Acron, *Perlucida utitur veſte, ut ita nuda conſpici poſſit. Hæc enim veſtis in Co inſulâ conficitur, per cujus nimiam ſubtilitatem, quæ ſunt interiora translucent.* Ex utrâque ſententiâ conflata ſunt hæc Iſidori *l.* 14. *c.* 6. *Coos inſula adjacens provinciæ Atticæ, in quâ Hippocrates medicus natus eſt, quæ, ut Varro teſtis eſt, arte lanificii prima in ornamentum feminarum inclaruit.* Plinium enim & Solinum ſequi videtur, cùm eam inſ. facit vicinam Atticæ, quaſi de *Ceo* agatur. Sed ad inſ. Caricam planè pertinet, quòd ibi natus traditur Hippocrates. Is enim *Cous* fuit, non *Ceus*. His ita obſervatis facile erit eruere *Co* etymon. Hebræis קו *cau tenue filum* eſt.

ctum, vel *funiculum*, LXX. *μεγέθη* exponunt, & Symmachus *χοινίον*, Job. 38. 5. Rurſus ex קו *cau* eſt מקוה *netum*, vel *opus ſubtiliſſimum* ex Ægypto advectum, 1. Reg 10. 28. & 2. Paral. 1. 16. ubi vulgatus *de Coa*, quaſi ſit loci nomen: Nec multò aliter Græci interpretes. Denique huc pertinet, quòd קו *Co*, vel קוה *Coa* vocata eſt à Phœnicibus inſ. texturæ delicatio is artificio nobiliſſima. Phœnices enim, Coam aliquando tenuiſſe, vel inde apparet, quòd urbs inſulæ cognominis olim dicta eſt Aſtypalæa. Strab. *lib.* 14. Ἡ δὲ τῶν Κώων πόλις ἐκαλεῖτο τὸ παλαιὸν Ἀστυπάλαια. Nempe ab illâ ipsâ Aſtypalæâ Phœnicis filiâ. Hinc Stephanus, Ἀστυπάλαια νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, &c. Δεύτερα πόλις ἐν Κῷ. In hac inſula porro templum Æſculapii famoſum, & pulcherrima Veneris ſtatua, quâ Auguſti tempore Romam allatâ, Imperator Inſulanis 100. talenta annui reditus remiſit. Strabo *lib.* 14. Ariſtot. *hiſt. anim. l.* 5. *cap.* 19. Plin. Ptolom. Hodie Turcis *Stanco* vel *StanKou*, Niger.

Coa, oppidum in Arab. Fel. Ptol.

Coama, Vulg. *Coame*, & *Cuame*, fluv. Africæ merid. in regno Monomotapæ. Oritur ex lacu *Zachaf*, & in Oceanum Æthiop. ſe exonerat, prope Zofalam Urb. in Cafreria regione.

Coamani, Aſiæ pop. Mela.

Coanca, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Coanza, fluv. Afr. meridion. in parte meridionali regni Congi, verſus regnum Angolæ. Exit ex lacu *Zaire*, & in Ocean. Æthiop. ſe exonerat, prope urbem S. Pauli de Loanda.

Coatra, ſeu *Coattra*, pop. Coatram montem, inter Aſſyriam, & Mediam incolentes. Lucan. *l.* 3.

Æthera tangentes ſilvas liquere Coatra.

Coba, Æthiopiæ emporium in Avalite ſinu. Ptol.

Cobali, dæmones erant in comitatu Bacchi. Ariſtoph. Schol. in *Plut.* Κόβαλοι δαίμονές εἰσι τινες σκληροὶ περὶ τὸν Διόνυσον ἀπατῶντες. Atque hinc Κοβαλεία eſt *verſutia*, & *aſtus*. Origo vocis eſt חבל *Chebel*. Hebræi, Syri, ac Arabes, *funes, laqueos*, & *pedicas* ſic vocant. Unde ſecundariâ ſignificatione eſt *techna*, *machinatio*, ſic Pſal. 19. 61. *Funes impiorum circumplexi ſunt me*, id eſt, *doli*.

Cobandi, Germaniæ gens. Ptol.

Cobares, Medus, magus celebris, quo tempore Alex. bellum movebat in Bactrianos. Curtius *l.* 6.

Cobilus, Bithyniæ fluv. videtur, apud Flaccum *lib.* 5. *Argon.* Hunc Hermolaus putat ab Apollonio *Crobialum* appellari. An idem à Livio *Cobulatus*, dubium eſt.

Cobiomagum, nunc *Cabaignac*, locus prope fontes amnis *Girou*, in Occitania, inter Toloſam & Carcaſſonem, in Auracienſi tractu, 3. leuc. à Pontiopoli in Occaſ.

Coblus, vicus in Libyæ nomo. Ptol.

Coboris, Arabici Sinus Inſ. Plin.

Cobrys, urbs Thraciæ. Steph.

Cobuela, Maurit. Tingitanæ locus. Steph.

Cobum, vel *Cobus*, Colchidis flu. e Caucaſo erumpens, & aureis arenis abundans, unde velleris aurei fabula à poëtis tantopere celebrata originem duxit.

Coburgum, opp. Franconiæ, Duc. tit. clarum, in dominio Princip. ex Saxon. familia. Habitavit hîc Joh. Erneſtus, qui diviſâ cum Fratre Joh. Friderico Electore A. C. 1542. hæreditate paternâ partem Franconicam nactus, bello Smalcaldico Cæſari Wittebergam tradidit, ut fratris vitæ conſuleretur. Dein Johanni Wilhelmo, Joh. Friderici II. fratri, fil. Joh. Friderici El. juniori ceſſit: à quo Aldenburgica, & Vinarienſis hodierna, familiæ ortæ ſunt. V. Phil. Jac. Spenerum, *Syll. Geneal. Hiſtor.* Diſtat 6. leuc. à Bamberga in Bor. eratque olim pars Comitatus Hennebergenſis. Vid. *Melocabus*.

Cocaba, Baſanitidis regnum, vicus circa Palæſtinam. Epiphan.

Cocala, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. Item locus Carmaniæ regionis in litore maris. Arrian.

Cocalia, Ponti Cappadocici urbs. Ptol.

Cocalus, Siciliæ rex, qui Dædalum Minois iram fugientem hoſpitio ſuſcepit, quem cùm Minos illuc uſque proſequeretur, à Cocali filiabus fuit interfectus. Ovid. *Met.* 8. Stephanus *Cocalum*, Dædali filium, in Camico imperaſſe ſcribit. Euſeb. verò *an.* 726. *Abrahami*, & Diod. Sic. *lib.* 4 Dædalum in balneo Cocali juſſu ſuffocatum referunt, metu Minois.

Cocanicus, Siciliæ lacus, ex quo *ſalem Cocanicum* nominamus. Plin. 31. 7.

Cocceius, viri nomen. Horat. *lib.* 1. *Sat.* 5.

Interea Mæcenas advenit, atq;
Cocceius. Ibidem,
Hinc nos Coccei recipit pleniſſima villa.

Cocceius Johannes, Bremenſis, in Academia Lugduno Batavâ Theologiæ Profeſſor celeberrimus. Scripſit *in Jobum, Pſalmos*, τὸ Δωδεκαπρόφητον, *in ultima Moſis*, *in Epiſt. ad Romanos*, aliaque quamplurima, quæ omnia aliquot Volum. in fol. junctim nunc prodeunt Lugduni Batav. Obiit haud pridem. *Excitatum diſcimus eſt, ad provehenda altiùs Lingg. Orient. ſtudia, & reſeranda nobis Judæorum ſacraria. Nullus enim Chriſtianorum tantum in Thalmudicis unquam præſtitit, quantum ille eruditiſſimo, & de quo non niſi eruditiſſimi judicabunt, ſcripto.* Amama *in epiſt. ad Martinium.*

Cocceius Nerva, Imp. Vid. *Nerva*.

Cocceius Nerva, Juriſperitus, Conſulatu functus, Tiberio in ſeceſſu Campaniæ comes. Tacit. *l.* 4. Sergio Galba, L. Sullâ Coſſ. integro ſtatu, corpore illæſo moriendi conſilium cepit: Ac fruſtra à Tiberio revocatus, abſtinentiam cibi conjunxit, *l.* 6.

Cocceius Nerva, cui, poſt conjurationem Piſonianam detectam, Prætori deſignato, Nero triumphale decus tribuit; de quo Tacit. XV. 72.

Cocceius Proculus ſpeculator, cui de parte finium cum vicino ambigenti, univerſum vicini agrum, ſuâ pecuniâ emptum dono dedit Otho jamjam ſpes imperii agitans. Tacit. *Hiſt.*

Coccius Thomas, Medicinæ D. & Ethices in Acad. Baſil. Profeſſor, Obiit an. 1610. Academiæ tantùm non fatali.

Cocconaga, Indiæ intra Gangem pop. Ptol.

Cocconagora, urbs Indiæ extra Gangem, ubi nunc forſan *Atchem*, urb. Inſ. Sumatræ præcipua, in ora Boreali. Sanſon.

Cocconogata, urbs Sinarum, *Csangenor* Mercatori. Item urbs Indiæ extra Gangem. Ptol.

Coccygius, Peloponneſi mons ad Inachum fluv. unde *Coccyxus* dictus. Plut. de Flum. *Coccyx* à Pauſania dicitur; unde *Coccygius* Jupiter.

Coccynum, promuntorium circa Siciliam. Appian.

Coccyum, oppidum Angliæ in agro Lancaſtrenſi. *Cockley* Camdeno.

Cocermutium, opp. Angliæ in Cumbria, ad Coceram amnem, 5. mill. Angl. ab ora maris Hibern.

Coche, Arab. deſertæ op. Ptol.

Cochebas, Vid. *Barcochebas*.

Cochenum, Urbs Indiæ epiſc. ſub Ar. Goano. Etiam *Colchi* & *Cortiara*. Vid. ibi. Hic ingens vis Chriſtianorum S. Thomæ, quorum Præſul Chaldæâ linguâ ſacra facit. Caput eſt regni in ora Malabarica, Luſitanis recèns erepta a Batavis. Duplex eſt, Superior & Inferior quæ ad Mare. Oſor. *lib.* 3. Linſchot. Jarric. Miræus *hiſtor. Eccleſiaſt.*

Cochlearia, Sardiniæ locus. Anton.

Cochlearis, Vid. *Geneva*.

Cochluſa, inſ. juxta Lyciam à *cochleis*, quæ ibi inveniuntur. Stephanus.

Cochrynna, Thraciæ fluv. quem ab ovibus potum, nigros facere fœtus ſcribit Antigonus *in Mirabil.*

Cocillum, Myſiæ op. Plin.

Cocinchina, regn. Aſiæ, in India ulter. ubi aliàs Sindi pop. juxta ſinum magnum, nunc Cocinchinæ ſinum. Hunc habet ab Oriente, à Mer. regnum Ciampæ, ab Occ. Cambojam & Laos pop. à Septentr. regnum Tunchini. Dividitur in provincias ſex; & aliquando Cocinchina cum Tunchino unâ voce, *regnum Annanum* ſeu *Annamiticum* dicitur. Incolis *Cachu* vel *Kachochin* vocatur. Sedes regia *Kehue*, aulâ Principis magnificâ & numero Nobilium celebris eſt; commercium hîc ingens, auri, argenti, ſerici, Sinicorum fictilium ſeu vaſorum porcellaniorum, &c. Alex. Rhodius *Itiner.* Mendoza *p.* 2. *l.* 3. *&c.*

Cocintos, vel *Cocintum*, inter Leucopetram, & Lacinium promontorium. Vide Plin. 3. 5. De nomine Bochartus, *Phaleg* 3. 5. Eòdem refero, inquit, quòd Cocinthum quaſi חק כתים *Choque Citthim*, *terminum Cittæorum*, veteres appellarunt extremum Italiæ promuntorium, de quo Polybius *lib.* 2. Τὸ συγκλεῖον ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν μεσημβρίαν ὃ προσαγορεύεται μὲν Κοκυνθος. Videtur eſſe, quod vocant hodie *Capo di Stilo*. Plin. 3. 10. *Cocinthum eſſe longiſſimum Italiæ promuntorium aliqui exiſtimant.* Et in Antonino Cocinthum op. XXII. M. paſſ. diſtat à Scylace, vel Scylacio hodiè *Sbilaci*.

Cocles, vir Rom. qui, Porſennâ rege per Sublicium pontem tranſire conante, ſolus hoſtium impetum ſuſtinuit, donec a tergo pons à ſociis frangeretur, quo facto, ſe cum armis præcipitavit in Tyberim; Et licèt vulnus acceperit in coxa, fluvium tamen tranando ad ſuos pervenit, unde eſt illud ab eo dictum, cùm ei in comitiis coxæ vitium objiceretur, *Per ſingulos gradus admoneor triumphi mei.* Val. Max. 3. 2. Virg. *Æn.* 8.

Illum indignanti ſimilem ſimilemq; minanti
Aſpiceres, pontem auderet quòd vellere Cocles.

Juvenal. *Sat.* 8.

Quod miraretur cum Coclite Mutius, & quæ
Imperii fines Tiberinum virgo natavit.

Eſt autem *Cocles*, idem quod *unoculus*. Originem ponit Varro *lib.* 6. *Ab oculo*, inquit, *cocles*, *quaſi ocles dictus*, qui unum haberet oculum. Verùm omnino corruptum ex Græco κύκλωψ, quod notat μονόφθαλμος: *Cocles* vero *unoculum* notare, præter Varronem docet Plaut. *Curculionis act* 3. *ſc.* 1.

Ly. *Unocule ſalve.* Cu. *Quæſo deridesne me?*
Ly. *De Coclitum proſapia te eſſe arbitror.*

Ubi per Coclites non Romanorum familiam intelligit, ſed Arimaſpos,

maſpos, ut notat Turnebus *Adverſ.* 23. 26. Idem judicium eſto de illo Ennii apud Varron. *lib.* 6.

— Decem coclites, quos montibus ſummis
Ripeis fodere. — —

Nam Arimaſpos in Ripheis montibus ponunt Herodotus & alii. Adde in & Plinii locum 2. 37. *Qui altero lumine orbi naſcerentur, coclites vocabantur.* Vide *Cyclops.*

Cocluzabala, Vid. *Coduzabala.*

Coceſſates, Aquitaniæ populi.

Coceſiis, Maurit. Tingitanæ gens. Ptol.

Coctia, ſeu *Cottia*, dictæ ſunt Alpes à *Coctio* rege Gallorum domitore, qui in amicitiam Octavii receptus eſt. Incipiunt à Segu.ià op. & Tacito *Coctiana* appellantur. V. *Alpes* & *Cottia.*

Cocunda Indiæ pop. Plin.

Cocynthum, vide *Cocinthum.*

Cocytus, fl. Epiri. Pautan *in Atticis.*

Cocytus, fluv. Campaniæ exiguus, in Lucrinum lacum influens. Poëtis eſt unus ex quatuor inferorum fluv. a Styge profluens, nomen habet ἀπὸ τοῦ κωκύειν, hoc eſt, à *gemendo*, & *lamentando.* Virg *Æn.* 6.

Cocyti ſtagna alta vides, Stygiamq; paludem.

Claud. *de Raptu lib.* 2. Non ſine no[illegible] ulione:

— Preſſo lacrymarum fonte reſedit
Cocytus, tacitis Acheron obmutuit undis.

Horatius,

Viſendus ater flumine languido
Cocytus errans. De eo paſſim poetæ.

Codane, Gedroſiæ inſula. Ptol.

Codania, Daniæ metropolis, *Hafnia* Latinè, vulgò *Coppenhaghen.* Vid. *Haphnia.*

Codanonia, inſ. maris Baltici in regno Daniæ, teſte Ortelio, quæ & *Selandia* dicitur in ſinu Codano, à quo nomen accepit. Totius Daniæ præcipua, inter Scaniam ad Ortum, & Fioniam Inſ. ad Occaſ. ubi Haphnia totius Daniæ primaria, juxta Sundicum Fretum. Vid *Selandia* & *Zelandia* Baudr.

Codanus ſinus, mare quod ex Oceano Germanico terras ingreditur, longè lateque inter Cimbricam Cherſoneſum & Scandinaviam, tig... que oram littoral. Germ. & Poloniæ, & appellatur ab aliis *mare Balticum*, vulg *Baelth*. Alii *de Sundt* indigitant, Lloyd. Item *Ooſtzée* : Cujus partes ſunt Botnicus ſinus Finnicusque; Aliis eſt illa tantùm maris Baltici pars, quæ eſt inter Jutiam, Scaniam & Norvegiam, ubi Inſ. Codanonia. Baudr.

Codate, Vid. *Codute.*

Codovalladius, ultimus Britonum Rex; cùm bellum appararet, omnino abſterritus, deſertâ patriâ Romam conceſſit, Anno Chr. 600. Vid. Polydor. Virgil *l.* 3.

Coddura, Indiæ intra Gangem urbs, Ptolomæo. *Gandavari* Caſtaldo.

Codorlahomor, Vid. *Chodorlahomor.*

Codrava, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Codropolis, Illyriæ op. Appiano. Joh. Lucio locus in Carnis, nunc *Codroipo*, in Foro Julii, juxta amnem Stellam, 18. mill. à Palma nov. in Occaſ. 12. ab Utina. Baudr.

Codrus, ultimus rex Athenienſium fuit, Melanthi filius, qui cùm Lacedæmonii gravi bello Atticos premerent, reſpondiſſetque Pythius, *Quorum dux ab hoſte eſſet occiſus eos futuros ſuperiores*, depoſitâ veſte Regiâ, paſtoralem cultum induit, immiſſusque caſtris hoſtium, de induſtriâ rixam ciens, interemptus eſt, an. regni 21. Davidis 5. Mundi 298. ante C. N. 1068. Secuti ſunt *Archontes* : ut narrat Paterculus. Horat. 3. *Od.* 9.

Codrus pro patriâ non timidus mori.

Ab hoc proverbium, *Codro generoſior*, Vide Juſt. *lib.* 2. Val. Max. 5. 6. Cic. *Tuſcul.* 1. Apud Virg. *Ecl.* 5. *Codrus* paſtoris nomen eſt, perinde ut *Alcon* :

— Si quos aut Phyllidis ignes;
Aut Alconis habes laudes, aut jurgia Codri.

Ubi malè Servius ad Codrum Athenienſem refert, quem eo nomine Scaliger notavit *animadverſionibus Euſeb.*

Codrus, Echeanacti fil. qui, ope fratrum Anaxagoræ & Diodori, Hegeſiam Epheſi tyrannum interemit, Vid. Diodor. & Polyæn. *lib.* 6.

Codrus, Poëta Lat. cujus Virg. meminit, in Bucolicis. *Ecl.* 7.

Nymphæ, noſter amor, Libethrides aut mihi carmen,
Quale meo Codro concedite.

Codrus, poeta quidam pauperrimus, ſub Domitiano, cujus paupertas proverbio locum fecit, ut dicamus *Codro pauperior.* Juvenalis,

Lectus erat Codro Proculâ minor —

Martialis.

Plus credit nemo, quam totâ Codrus in urbe,
Cùm ſit tam pauper, quomodo cæcus amat?

Malum poetam fuiſſe Codrum è Juven l. dicimus, *Sat.* 1.

Vexatus toties rauci Theſeide Codri.

Vid. Eraſm. *Adag. Tit. Paupertas.*

Codute pop. Indiæ extra Gangem. Ptol.

Coduzabala, Armeniæ min. urbs. Anton.

Cœcile, Turdulorum urbs in Bæticâ. Ptol.

Cœcilius, prænom. *Titus*, Primi pili centurio, cecidit ex Afranianis ad Ilerdam. Cæſar *l.* 1. *de Bello Civ. c.* 46.

Cœcinum, op. in ſinu Scyllacco Pompon.

Cœculus, cognomento Saturnius Junior, regnavit apud Aborigines anno ante U. C. 807.

Cœlamuſii, Mauritan. Cæſarienſis gens. Ptol.

Coel, Rex M. Britanniæ, patruo Aſclepiodoto occiſo. Pater Helenæ, avus Conſtantini M. Item, filius & ſucceſſor Marii. Item, a ius à Freguſio Scoto devictus. Polydor. Virg. Ducheſnius *hiſt. Angl.*

Cœla, Atticæ regiuncula, Miltiadis & Thucydidis ſepulcris nobilitata, Marcel. *in vitâ Thucyd.*

Cœla, ſinus Euboici locus Livius. Apud Val. Max. 1. 8. tractus quidam hoc nomine deſcribitur inter Rhamnunta, nobilem Attici ſoli partem, Caryſtumque, prope Chalcidicum fretum. Strabo *lib.* 10.

Cœlaletæ, Thraciæ pop. Tacit. *l.* 3. Plinio *Celetæ*, Livio *lib.* 38. *Cœletæ*; Dioni *lib.* 54. corruptè *Sialetæ*, ut annotat Lipſius. Plinius autem *Celetas* diſtinctos habet. Majores Hæmo; Minores Rhodopæ ſub ſe[illegible].

Cœle, fauces montium Theſſal. & Epiri, circa Pindum & Oeten. Liv.

Cœlemba, Ptol. Gedroſiæ Urb, hodie videtur Cambaja, regni caput. Legitur *Cœlambe Coambe, Beambe.*

Cœlerini Hiſp. Tarracon. pop. Ptol.

Cœleſyria, vel *Cœloſyria*, tota eſt regio ultra Seleucidem in Ægyptum & Arabiam recedens. Sed propriè quæ Libano, & Antilibano terminatur. Nomen ſortita eſt à *concavitate*, quam Græci κοιλότητα vocant: Inter Libanum namque & Antilib. tanquam in valle ſita eſt, ubi originem habet Orontes fluv. hodie *Pharphare* dictus. Nat. Met l populi Κοιλέσυροι. Dionyſ. Perieg.

Ἣν Κοίλην ἐνέπουσιν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτὴ
Μέσσην καὶ χθαμαλὴν ὀρέων δύο πρῶνες ἔχουσι.

Sunt & quibus Syrophœnices iidem ſunt cum Cœleſyris. Res patet ex his Eunapii, *de Libanio.* Ὃ πάντες οἱ Συροφοίνικες ἔχουσι κατὰ τὴν κοινὴν ὁμιλίαν ἡδὺ καὶ κεχαρισμένον, τοῦτο παρ' ἐκείνου λαβεῖν μετὰ παιδείας ἔξεστι. *Quod ſuave & jucundum habent in vulgari colloquio omnes Syrophœnices, hoc ab illo cum eruditione petere licet.* Idem Eunapius, Λιβάνιος δὲ Ἀντιόχεια μὲν ἤνεγκεν, ἡ δὲ Κοίλης καλουμένης Συρίας πρώτη πόλις. *Libanium quidem produxit Antiochia, Cœleſyria quam vocant metropolis.* Baudrando pars eſt Syriæ, inter Syriam propr. Phœniciam & Palæſtinam. In hac parte Syriæ Damaſcus Cæſarea Phil. & Heliopolis Urb ſunt. Antiochia in Syria propria eſt. Nunc ſimul cum Syria *Souriſtan* dicitur.

Cœlibatus Lex Apoſtolorum ævo prorſus ignota, quippe cujus propugnatores inhabitatorem *Draconem illum apoſtatam habere*, ſcribit Ignatius *epiſt. ad Philadelph* occaſione loci 1. Timoth. 4. *verſ.* 1. 3. à Syricio Epiſc. R. primùm inter ſuos introducta legitur, circa A. C. 392. malè intellecto dicto Pauli: *Qui in carne ſunt Deo placere non poſſunt* Poſtquam jam ante Conci. Conſtantinopolitanum, Euſtathius, Monachatu in Armeniam introducto, inter cœtera ipſos *prohibuiſſet contrahere matrimonium*, Socr. *lib.* 2. *c.* 14. & Sozomen. ac poſt Concilium in Oriente Epiphanius dictitaſſet, *Sanctam Dei Eccleſiam non ſuſcipere ad Sacerdotium adhuc liberos gignentem.* In Occidente Ambroſius & Hieronymus c. Jovinianum, eandem promoverunt: quibus adjutoribus ſuffultus præfatus Syricius legem promulgavit, an. 395. quæ nihilominus per annos 200. in Hiſpania, Gallia, &c. locum non invenit. Mart. Chemnitius *exam. de Cœlib. part.* 3. Salvianus *lib.* 5 *de Provid.* Gregorius M. poſtea, circa A.C. 590. *Cœlibatus* decretum cum plusquam 6000. infantum capita extracta ex piſcinula vidiſſet, minimè ſalutare eſſe agnovit. Chemnitius ibid. In Synodo etiam Toletana 4. circa A. C. 6[illegible]8. Clericis legitimum conjugium, damnato ancillarum conſortio, conceſſum eſt. Imo in Hibernia uſque ad Bernardi ætatem 7. Epiſcopi, in ſede Armachana, uxorati præſedere, qui ne ad hanc legem adſtringerentur, ordinationem à Pontificibus Rom. petere noluerunt, Idem, Baron. *in Annal.* Græca quoque Eccleſia, à Leone IX. per Legatos, revocata, an. 1054. conjugia Sacerdotum nihilominus tuita eſt. Gregorius poſt hæc VII. in Germania Cœlibatum vehementer urſit, a Clericis propterea maledictis inceſſitus: Epiſcopus quoque Moguntinus, Erphordiæ ob id Synodo coactâ, deſiſtere tamen neceſſe habuit: Moguntiæ deindè cùm id ipſum ſuis impoſitum iret, in vitæ diſcrimine rurſus fuit. An. 1074. 1076. 1078. Sigon. *lib.* 9. Joh. Naucl. *Gen.* 36. Contrarium ſuadente ſuis Guidone Arch. Mediolanenſi, qui celebrato Epiſcoporum conventu, *Clericis uxores habere*, permiſit, circa A. C. 1062. Sigon. *lib. eod. ad an.* 58. quo victo tamen Pontifex illos quoque ſub hoc jugum redegit. Anſelmus exin Cantuarienſis, Synodo Londini vocatâ, An. 11[illegible]2. *Sacerdotes uxores habere* prohibuit, etſi multa teſtarentur, loco conjugii prohibiti, totâ Angliâ Sodomiam graſſari, Polydor. *lib.* 9. In Lateranenſi Concilio à Calixto roborata lex, & in Germaniam Magiſtratus brachio introducta eſt, an. 1120. 1122. Johannes quoque Cremonenſis

nenſis Legatus Pontificius, Synodo Londini celebratâ, an. 1125. conjugium ibi Sacerdotum iterum damnavit: ipſe tamen, in meretricio paulò poſt interceptus, confuſione plenus domum rediit. Idem *lib.* 11. *Hiſt.* Primus in Hiberniam Epiſc. Malachias Legem Cœlibatus invexit, circa idem fere tempus, S. Bern. *in Vitâ Mal.* In Polonia Clemens III cum per Petrum Capuanum Cardinalem promotum ivit, Anno 1190. quod cùm in Bohemia ſimiliter tentaret, parum abfuit, quin à Sacerdotibus occideretur. 1106. Sic & Dani tum ſuos Sacerdotes uxores habere juſſerunt, idcirco à Papa excommunicati. M. Cromer. *l.* 7. *Hiſt. Pol.* Ipſe Pius II. crebro in ore habuiſſe legitur: *Sacerdotibus magnâ ratione ſublatas nuptias, majori reſtituendas videri.* Joh. Baleus *in Vit.* Drexelius *in Niceta, libro* 1. *cap.* 5. Imo & jam antè, Concilio Baſilienſi, Anno 1439. definitum, *Non ſolùm uxorem qui habuit, ſed & qui habeat, in Pontificem aſſumi poſſe:* electusque tum Felix V. qui uxoratus erat. Morn. *in Myſter. pag.* 1248. Toleratum tamen utcunque hoc jugum eſt, uſque ad tempora Reformationis, ubi Lex Pauli Hebr. 13. 4. qua *Honorabile eſſe conjugium apud quosvis* pronuntiavit, humanæ Cœlibatus traditioni oppoſita, & cum prius laudato Concilio ſtatutum eſt: *Conſultius fore, ſi plures Sacerdotes uxorati eſſent, quoniam multi ſalvarentur in conjugato Sacerdotio, qui ſteriles in Presbyterio damnantur.* Plura hanc in rem vid. apud Auctores retro memoratos.

Cæles, à Vibenna Cœle Etruſco, qui ſe Romam, regnante Romulo, contulit. Hæc gens poſtea plebeja & Conſularis fuit, *Caldi* cognomine inſignita.

Cælimontana, porta urbis Romæ. Junioribus *Aſinaria* vocatur. Hodiè *S. Joannis* nonnullis dicitur. Marlianus *in ſuâ Româ.*

Cæliobriga Celerinorum, *Barcelos*, urbs Hiſp. Tarr. aliàs Callaicorum Braccar. nunc opp. Portugalliæ, Duc. tit. clarum, ad Cavadum fluv. medium inter Braccaram Aug. & Oceanum Occidente

Cæliomons ſeu *Cælius mons*, urbs Vindeliciæ ol. nunc vicus *Kelmuntz*, prope fluv. Clarum, & opp. Munchrot, in Suevia, Cluv. 3. leuc. à Memminga in Bor. Ulmam verſus.

Cælis, gens Attica. Heſychius, Κολλεῖς, δῆμος Ἀττικῆς, ubi nonnulli Κείλας legendum volunt.

Cælius, à Cicerone defenſus. Item duo fratres Terracini, qui accuſati patrem Titum noctu in contiguo cubiculo ſopitum necaſſe, abſoluti ſunt propterea, quòd ambo tum profundo ſopore obruti deprehenſi ſint. Valer. M.

Cælius Curſor, Eques Romanus, quòd, fictis Majeſtatis criminibus, Magium Cœcilianum prætorem ſocio Conſidio Æquo petiviſſet, auctore Tiberio ac decreto Senatûs punitus eſt. Tacitus III. 37.

Cælius Pollio, caſtello Gorneas in Armenia præfectus. Tacit. XII. 45. avarus ac flagitioſus.

Cælius Rhodiginus Ludovic. ob eruditionem inſignem, à Ludovico XII. Mediolanum vocatus, ibi docuit Græcam Latinamque literaturam. Idem poſtea Patavii fecit. Libris editis, inprimis Lectionum antiq. egregio opere, inclytus. Vid. Voſſ. *de Hiſt. Lat. l.* 3. *c.* 10. Vixit ſeculo 15.

Cælius Sabinus, cum Flavio Sabino conſul. Tacit *Hiſt.* 1. 77.

Cælius Secundus Curio, Cyriaci Subalpinæ gentis apud Italos oppido natus, & in Taurinenſi Gymnaſio, egregiis artibus imbutus, cùm ob ſinceram Chriſti doctrinam, quam ab ineunte juventa amplexus fuerat, varias perſecutiones, carceres & vincula paſſus eſſet: ſemper tamen poſt tot Eporediæ, Taurini Lucæque intentatas mortes atque flammas, præſentiſſimâ Numinis ope ereptus, evaſit. Tandem, licèt in aliquot Italiæ oppidis eruditionis ſuæ famâ ſparsâ, multorum ſibi gratiam conciliaſſet, majoris ſecuritatis ergò, trans Alpes ſeſe Lauſannam primùm, pòſt An. 1547. Baſileam recepit, ubi Oratoriam nactus profeſſionem, talem ſe præſtitit, ut è remotiſſimis regionibus illius audiendi gratiâ innumeri convolarint. Cum liberis à Magiſtratu Baſ. jure civitatis donatus. Obiit Anno 1569. ætat. 67. Pater Auguſtini, Saracenicæ hiſtor. Scriptoris, & Rhetor. Profeſſ. in eadem Acad. cujus paulò antè mortui memoriam alabaſtro vivens inſcripſit: Horatii, Imperatorum gratiâ inclyti, &c.

Quid mihi divitiæ, quid honos, patriiq; penates?
Hic potior cunctis me tibi Chriſte rapis.

Vid. quoque in voce *Curio.*

Cælius, mons unus è ſeptem urbis Romæ, quem Tiberius Imp. teſte Suetonio *Auguſtum* appellari juſſit. Tacitus ait eum primo *Querquetulanum* vocatum. Eundem *Tuſcum vicum* poſtea dictum ſcribit Varro *de L. L. lib.* 4. *Maſtarna* olim appellatum à Tuſcis, ex vetuſtâ quâdam inſcriptione patet. Hunc à *Cæle* Vibennâ Hetruſcorum duce, qui Tarquinio Superbo ſuppetias tulit, denominatum volunt.

Cælos Thraciæ portus, ſive urbs, Cherſoneſi Thracicæ, ubi poſtea opp. Alopeconneſus, prope Inſ. cognom. in ora maris Ægæi. Baudr. vide *Cæla.*

Cæloſſa, mons non procul à Phliunte op. Strab. *l.* 8.

Cæmeteria urbis Romæ, Strab. Martyrol. Rom. plura fuere: in quibus 1. Calepodii, via Aurelia, apud S. Pancratii templum. 2. Commodillæ, via Oſtienſi, apud Baſilicam S. Pauli. 3. Domitillæ, via Ardeatina, apud Eccleſiam ſanctæ Petronillæ. 4. Priſcillæ, in eadem via, ubi etiam cœmeterium Baſilii. 5. Balbinæ quoque in eademmet via. 6. Prætexti, in via Appia, apud S. Januarium. 7. Calliſti, extra portam Capenam, ad Baſilicam S. Sebaſtiani. 8. Cyriacæ, via Tiburtina, apud Baſilicam S. Laurentii extra muros. 9. Praxedis, via Salaria, apud ſacram ædem S. Sylveſtri. 10. Inter duas lauros, via Lavicana, apud ædem ſanctæ Balbinæ, cœmeterium ad Urſum pileatum dicebatur. 11. Ad Inſalatas quoque via Portuenſi, apud Eccleſiam S. Felicis. Vide *Catacumba.*

Cæna pura, ſexta dies quæ eſt in Paraſceve, Iren. *lib.* 1. *c.* 9. *& lib.* 5. *cap* 23. Dicta, quòd juxta legis præſcriptum, puros veſtimentis, cibis, corporibus & animis Judæos eſſe decebat, qui ſacrum Paſcha eſſent celebraturi, unde proditores Chriſti non intraverunt Prætorium Pilati, ne contaminarentur. Joh. 18. 28. V. Fevardentium *notis in Iren. locum priorem, num.* 13. Auguſtin. *tract.* 120. *in Joh.* Bedam *in c.* 19. *Joh. &c.*

Cæneum, Eubœæ promunt. Mela *l* 2. lege *Cenæum.*

Cænica, regio Thraciæ cis Rhodopen, a Cœnis pop. dicta. Aliis eſt *Canica.*

Cænænum, Germ. urbs. Ptol. ad Albim, Ducatus caput. Vulgò *Lawenburg*, teſte Villanovano. Eſt autem in Saxonia infer. 8. leuc. ab Hamburgo in Ort. Brietio teſte, olim *Laciburgium* Angilorum, ſub Vindilis fuit.

Cænomani vel *Cenomani* Aulerci, pop. Galliæ, memorati Cæſari *Commentar. lib.* 7. quibus a Gallis ad Aleſiam liberandam imperata ſcribit hominum V. M. Eoſdem *Aulercos* ſimpliciter eodem libro vocat: Turonibus & Andibus proximos. Sic *Cænomanos* Livius, Aulercos *lib* 5. vocat, qui partem Italiæ cum Lingonibus & Boiis occupavere. Vulgò *les Manceaux*, quaſi Manicelli. Horum caput *Subdinnum* vel Suindinum Ptolomæo, vulgò *le Mans* dicitur. Ager finesque *Cænomanicum* abſolutè, vel pagus Cenomanicus, vulgò *le Maine* appellatur. Olim quoque Ducatus Cenomanicus, qui jam inde à Chlodovæi M. filiis inſignis habebatur. Unde Eginhardus ſcribit, Griſonem, more Ducum 12. Comitatibus à Pipino fratre donatum eſſe, in partibus Neuſtriæ, vel ut Chronicon S. Arnulfi habet, ei Cinomannicam urbem cum 12. Comitatibus dedit. Turris *Cenomanica* memoratur Orderico Vitali, quam & *regiam*, id eſt, præcipuam appellat. In eadem urbe mons Barbatus, & mons Barbatulus munimenta erant, ab Anglorum Regibus Normanniæ ducibus condita: è quibus Richardus Henrici Andevagenſis fil. Cœnomanos ac Turones, auxilio Galliæ Regis ſibi ſubjecit, patris mox in regno ſucceſſor, circa A. C. 1181. Præter hos Cœnomanos Aulercos, ſunt quoque Aulerci Diablintes & Eburovices, de quibus ſuo loco. Vid. Hadrianum Valeſium *Notit. Gall. &* in voce *Cenomani.*

Cænredus, Rex Merciorum, poſt Edilredum patrem. Anno 704. ſexto poſt anno ſponte regno ceſſit, Romæ mortuus. Alius, Anno 716. Beda *hiſt. Angl. l* 5.

Cænus, ſecundus Macedoniæ rex, regnavit an. 12. an. ante U. C. 385.

Cænus, Prætor Alexandri M. Parmenionis gener, in regreſſu ex India, ad Aceſinem flu. morbo extinctus. Curt. *l.* 9.

Cæquoſa, Gall. Aquitan. op. Anton. *in Itiner.* Sanſoni Taſta, ſeu Datii, ad Aturum fluv. vulgò *Acqs* unde pop. Cocoſates.

Cæranus, Philoſophus Stoicorum placitorum, ut videtur apud Tacit. XIV. 59. Plinius Indice *lib.* 2. inter auctores, quos delibavit, recenſet *Ceranum.*

Cæranus, fluvii nomen. Steph. in *Adana.* Item viri nomen ab Ulyſſe interfecti. *Met.* 13.

Cæranon, Iphidamen, & Alaſtoraq; Chromiumq;

Item *Cæranus* naufragus à Delphino ſervatus; vide Hiſt. apud Plutarch. *in lib. Utrum terreſtria, an aquatilia plus ſapiant?*

Cæſtoboci, Sarm. Europ. pop. Ptol.

Cæſyra, fœmina Eretrienſis, nobilis & dives, ſed luxu molli tieque diffluens, nimiumque compta. Inde κοισυρῶσθαι apud Com. pro luxurioſè ornari. Nupſit Piſiſtrato. Vid. Schol. *in Ariſtoph. Acharn.*

Cæſyropolis, meminit Schol. *in Nubes.*

Cæti, Aſiæ pop. ad Pont. Euxinum circa Tibarenos. Xenoph.

Cæus, gigas, Cœli & Terræ fil. Virgil. *Georg.* 1.

Cæumq; Japetumq; creat, ſævumq; Typhœa.

Cæus. Meſſeniæ fluv. Electram urb. præterfluens. Pauſ.

Cogamus, Lydiæ flu. Plin. 5. 29.

Cogedus, vide *Congedus.*

Cogidunus, Rex Britanniæ, fidiſſimus Romanis. Tacitus *in Agricol.*

Cogienſes, pop. Marchiæ Tarviſinæ, quorum opp. *Comelianum*, juxta amnem Muttecam, 6. mill. à Ceneta. Sub Venetis.

Cogitoſus, ſcripſit de miraculis S. Brigittæ in Scotia. Vid. Voſſ. *de H. L. lib.* 3.

Cognabanda, & *Cognabara*, Indiæ intra Gangem urbes. Ptolomæus.

Cognacum, opp. regale Duc. Inculiſmenſis. Metel. Vide *Conacum*.

Cogni, Germ. pop.

Cogurctum, vicus Ital. in ora Occ. Genuenſi, C. Columbi patria, qui Anno 1491. primus Europæorum Americam detexit. 10. mill. à Savona.

Cohibus fluv. Aſiæ, circa Pontum, Tacit. *lib.* 3. *hiſt.* fortè Plinii *Cobus*, ſeu *Chobus* Agathiæ. Quod mel videtur, cùm & Arrianus in Deſcriptione Ponti Euxini χῶβον appellet.

Cobortanus, Rhoxanis Pater, Curt. *lib.* 8. *c.* 25. quem tamen *l.* 10. *c.* 13. Oxartem Perſam vocat.

Cojanca, vulgò *Valentia*, teſte Marianâ, opp. olim nunc pagus Hiſp. Tarr. in finibus Aſturum, apud Ovetum urbem, in ejus agro.

Cointa, nobilis mulier ſub Decio apud Alexandriam martyrio coronata, Anno Dom. 251. Euſeb. *libro* 6. *capite* 40. lege *Quinta*.

Cointus, ſive *Quintus Smyrnæus*. Vide *Calaber*.

Cola, ſeu *Colena*, Inſ. parva & oblonga maris Scotici, inter Æbudas, prope Mulam Inſ.

Cola, Urbs & Empor. Ruſſiæ, ad mare Septentr. Fluvium habet cognom. & lacum, in Lappia Moſcovitica, inter Wardhuſium & mare Album.

Colaca, Æthiopiæ promuntorium ad ſinum Arabicum. Mela.

Colada, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Colaene, Diana cognomento Sardinus culta, cujus templum magnæ religionis eſſe Strabo ait. Vide Scholiaſt. *in Ariſtoph. Aves.*

Colanus, Mercurii ex poſteris unus. Schol. *in Aves.*

Colaja, viri nomen. 1. Eſdr. id eſt, *vox*, aut *elevatio Domini.*

Colaicum, Taprobanæ inſ. promuntorium. Plin. 6. 22. Quibuſdam eſt Malacca, urbs aureæ Cherſoneſi, verſus Sindas inſ. Aliàs quid ſit, non conſtat. Baudr.

Colana, Armeniæ maj. op. Ptol.

Colancorum, Longobardorum Suevorum, ſub Vindilis, in Germ. urbs. Ptol. *Fridvvalde* Villanovano. Aliis forſan *Berlinum*. Baudr.

Colania, & *Coldana*, poſterioribus, op. Albionis Damniorum. *Coldingham* Camdeno. Nunc in meridion. parte Scotiæ, inter Tinnæ & Tuvæ fluviorum oſtia, in Merchia provincia. Baudrandus.

Colapiani, Pannoniæ pop. Plin. 4. 25. juxta quos Colapis fluv. in Saum influit. unde & nomen acceperunt. Plin. 3. 19.

Colapis, & *Calapis*, Strab. *Culp* & *Krup*, Lazio. fluv. Liburniæ, in Saum, ad Segeſticam, ubi Siſcia urbs antiq. & Zagabria, quæ illi in Epiſc. ſucceſſit, influens. Plin. Dionyſ. &c.

Colarbaſus, diſcipulus Valentini, an idem cum Baſſo? Religionem in Alphabeto Græco conſtituit, &c. Iren. *lib.* 1. *cap.* 10. Tertull. *de præſcr. cap.* 50. Auguſt. *hær. cap.* 14. 15. Epiphan. *hæreſi* 35. Philaſtrius, Theodoret. Joh. Damaſcenus, Baron. Anno Chr. 175.

Colarni, Luſitaniæ pop. Plin.

Colaſſis, Lyſippi diſcipulus, qui Coloſſum fecit.

Colatio, locus fuit in Norico, ad Sanam fluv. prope Celejam, inter *Altenburg* & *Presberg* vicos, Cluv. Inſuper. Carniola. Vix rudera ſuperſunt.

Colaxes, Jovis & Oræ filius. Val. Flac. 6. *Argon.*

—— Ductorq; Colaxes
Sanguis & ipſe deûm. ——

Ubi tamen Lamp. Alardus *Coraxes* legere maluit.

Colberga, Urbs Pomer. ult. in ora maris Balt. cum arce munita, ſub Elect. Brandeb. antea ſub Epiſc. Caminenſi. In Caſſubia, ad oſtia fluv. Perſanti. Salis coctura celebris. 6. leuc. à Coslino in Occ. 3. à Treptavia in Ort.

Colbi, Æthiopiæ ſub Ægypto gens. Ptol.

Colceſtria, Urbs Trinobantum, in Angl. in Eſſexia, ad amnem *Colne*. Urbs ampla, D. Helenæ natalibus cladeque ſuâ nobilis. 6. mill. Angl. ab ora maris Germ. Antea *Colonia* dicta.

Colchi, incolæ Colchidis, al. *Lazi*, horum Rex Zathus, cùm religionem veram amplexus eſſet, Conſtantinopoli baptizatus, conjugioque nobiliſſimæ virginis, à Juſtino Imp. ornatus eſt. A. C. 522 Cedrenus *in Hiſt.* V. *Colchus*.

Colchi, Careorum Emporium in Indiâ intra Gangem. Ptol. vide Boch. *de Anim. Bibl. lib.* 2. *pag.* 489. *Cochim* hodiè. 25. leuc. Hiſp. à Calecuto in Auſtr. 41. à prom. Comorino in Bor. Vide *Cochinum*.

Colchinium, Dalmatiæ op. à Colchis conditum, quod poſtea *Olchinium* dictum eſt. Plin.

Colchis, *idis*, regio Aſiæ juxta Pontum, regnum Æetæ regis, & Medeæ patria, Corace monte (qui eſt Tauri pars) a ſeptentrione, ab ortu Iberiâ, à meridie Phaſide, ab occid. Euxino Ponto clauſa. Huc ferunt Jaſonem cum Argonautis navigaſſe, Medeæque artibus adjutum, aureum vellus inde retuliſſe. Eſt autem hæc regio venenorum feraciſſima, quæ res videtur locum feciſſe fabulæ, quam de Medeæ veneficiis comminiſcuntur poetæ. Horat. *Carm.* 2.

Ille & venena Colchica
Et quid quid uſquam concipitur nefas,
Tractavit.

Idem *in Epodis*:

Herbasq; quas & Colchis atq; Iberia
Mittit venenorum ferax.

Colchos autem Ægyptiæ originis eſſe, conſtans fama eſt apud vett. Dionyſ. *verſ.* 689.

Πὰρ δὲ μυχὸν πόντοιο μετὰ χθόνα Τυνδαρειδῶν
Κόλχοι ναιετάουσι, μετήλυδες Αἰγύπτοιο.

Herod. *lib.* 2. Φαίνονται μὲν γὰρ ἐόντες οἱ Κόλχοι Αἰγύπτιοι. Diodorus *lib.* 1. Φασὶ τῶν Αἰγυπτίων τινὰς καταλειφθέντας περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην συνοικίσαι τὸ τῶν Κόλχων γένος. Strabo etiam *lib.* 1. meminit Ægyptiorum in Colchos μετανάστασιν. Et Amm. *lib.* 22. Colchos appellat *Ægyptiorum antiquam ſobolem.* Boch. Incolas hujus vett. Lazios & Manralios, ex Ptolom. *lib.* 5. vocat Mercrins. Urbes præcipuas *Sebaſtopolim* & *Fazzo*: Montes Caucaſum & Coracem, fluvios Phaſin & Cyanum habet, ex Nigro, *deſcr. Aſia.* Ortel. Cluver. Davity, *t.* 1. *Aſia.* Inde *Colchis* ponitur pro Medeâ. Horat. *in Epod.*

Non huc Argoo contendit remige pinus,
Neq; impudica Colchis intulit pedem.

Juvenal. *Sat.* 6.

Credamus tragicis quicquid de Colchide torvâ
Dicitur. —— _ ——

Propert. *lib.* 2.

Seu mihi Circæ pereundum eſt gramine, ſive
Colchis Colchiacis urat ahena focis.

Martialis *lib* 4.

Ignipedes poſſet ſine Colchide vincere tauros. Nunc *Mengrelia* dicitur; eſtque pars Georgiæ. Ibi incolæ maj. ex parte Chriſtiani, ſub proprio Principe, ſed aliàs ſub clientela Turcarum. Baudr. Vid. inprimis P. de Valle, *Itiner t.* 2. & 3.

Coldinga, Urbs Jutiæ merid. cum arce *Arensburg* & portu, in receſſu maris. Vix 2. leuc. Germ. à Fionia Inſ 4. ab Haderslebia. Ibi vectigal regium, propter equos bovesque, qui maximo numero per pontem, in Holſatiam & ad Albim aguntur.

Coldui, Germ. pop. quorum op. *Holetal* dicitur, teſte Lazio, in Bohemiâ. Κόλδουοι in vett. libris legi annotavit Caſaub.

Colenda, Hiſp. urbs in Celtiberis. Appian.

Colenis, Diana nominata eſt, à *Coleno*, qui ante Cecropem regnavit.

Colentium, Illyrici inſula, *Scardona* Ptolemæo, aliàs *Collentum* legitur, pop. *Colentini*. Plin. 3. 21.

Coletiani, Pannoniæ ſuper. gens. Ptol. Aliis *Coletani*, medii inter Vindobonam, ad Bor. & Pætovionem, ad Auſtr. ad pedes montium, verſus fontes Arrabonis fluv. ubi nunc Auſtriæ Stiriæque confin. Baudr.

Coli, pop. juxta Caucaſum. Inferiores autem Caucaſi partes *Colici montes* vocantur, Regio *Colica* Stephano.

Coliados Veneris Templum ſic vocatur in Atticâ, ab Adoleſcente quodam Attico, à piratis Tyrrhenis capto: qui cùm vinctus eſſet, κῶλα, id eſt, manus ac pedes & à Principis piratarum filiâ amatus ac liberatus, reverſus Athenas Veneri templum vovit ac dedicavit διὰ τὸ τὰ κῶλα λελύσθαι, quòd membra ſua vinculis eſſent ſoluta. Scholia Ariſtophanis *in Nubes* & Suid.

Colias, promuntorium vel litus Atticæ in vico Phalereo, ubi & Venus Colias. Vid. ſupra. Dionyſius Perieg. Taprobanem *Coliada* vocat:

Ἀντία γε Κωλιάδος μεγάλην ἐπὶ νῆσον ἵκοιο,
Μητέρα Ταπροβάνην Ἀσιηγενέων ἐλεφάντων.

Vide ſis illic Scholiaſten.

Colicantii, Vid. *Colycantii*.

Colicaria, locus inter Bononiam & Veronam. Anton.

Colinius Caſparus, Amiralis Franciæ, quem cum Ludov. Principe Condæo, vocat *les deux premieres intelligences du Siecle*, Silon. in libro, cui tit. *Miniſtre d'eſtat*, poſt fortitudinis egregia ſpecimina in præliis *de Ceriſoles*, Cariniano, S. Quintino, &c. edita, Reformatæ religionis acerrimus vindex, poſtquam virtute non poſſet, perfidiâ victus eſt, prima & princeps Lanienæ Par. victima, cùm paulo antè ſclopeto vulneratus ad Maurum, concionatorem Joh. Albretanæ Reginæ Nav. matris Henrici IV. dixiſſet, *Hem mi frater, nunc ſentio me a Deo diligi, quando propter ſanctiſſimum ipſius nomen, has plagas acceperim.* Vide Thuanum, *hiſtor.* & *Memoires de Colligny.*

Colinius Franc. Andelotus, dictus Imperterritus, Gall. *le Chevalier ſans peur*, Præfectus Lugdun. Primus, ex nobilitate Gallicana, puriorem doctrinam publicè profeſſus, eam ad ultimum vitæ halitum ſtrenuè tuitus eſt. Admiralis Frater.

Colinius Odetus, Cardin. Caſtellionæus, Epiſc. Bellovacenſis, cum fratribus prædictis, Evangelii egregius aſſertor, Legatione apud Eliſabetam Angliæ Reginam, de Eccleſia Galliæ Reformata optimè meritus. Vide modò laudatum Jacobum Auguſtum Thuanum.

Colippo, Luſitaniæ op. Plin.

Colivertum, opp. agri Tarviſini.

Collatia,

Collatia, op. in prima Italiæ regione, ad Anienem flu. in via Tiburtina. ab Albanis, ut creditur, conditum, prope confin. Sabinæ, & à Tarquinio Superbo inſtauratum, collatâ eum in uſum à Pop. Romano pecuniâ; unde & nomen putatur accepiſſe, ut refert Servius, enarrans illud Virg. *Æn.* 6.

Hi tibi Nomentum & Gabios, urbemq; Fidenam,
Hi Collatinas imponent montibus arces,
Laude pudicitiæ celebres.

Ex hâc enim urbe ortum traxit Tarquinius Collatinus, Lucretiæ maritus. Sil. *lib.* 8.

Quos Caſtrum, Phrygibusq; graves quondam Ardea miſit,
Quos celſo devexa jugo Junonia ſedes
Lanuvium, ac altrix caſti Collatia Bruti. Vid. *Egerius.*

Livius hoc op. interius in agro Sabinorum collocare videtur *l.* 1. ubi pugnam Tarquinii Sabinorumque ad ſiniſtram Anienis ripam recenſet. Verùm aliter alii tradiderunt authores, quorum ſententiâ in Latio cis Anienem fuerit. Plin. 3. 5. Et Servius, *ad præſcriptum Virgilii locum.* Ciceronis tempore adhuc extitiſſe *Collatiam* ipſe teſtis eſt, *in Orat. prima contra Rullum.* Sed & Strabo poſt eum *lib.* 5. teſtatur, ſuo ævo extitiſſe etiam, verùm *κώμην* tantùm, id eſt, *Vicum.* Nunc vix rudera apparent. Erat forſan, ubi nunc Caſale dictum *Cervaro*. Baudr.

Collatina, Romæ porta. Item dea, quæ collibus præſidebat.

Collatinus L. Tarquinius, nepos ex ſorore Superbi, maritus Lucretiæ, à Sexto Superbi fil. violatæ, hâc occiſâ, pulſiſque Tarquiniis, cum Bruto Conſul deſignatus, ſed paulò pòſt, quòd ex familia Regum tantopere populo exoſa eſſet, depoſitus eſt. Vid. Liv. *lib.* 1. & 2. Flor. *lib.* 1. *cap.* 3. & 9. Aurel. Victor. *de Viris Ill.* Item, in voce *Collatia.*

Collatinus, unus ex 7. Romæ collibus.

Collaum, provinciæ de Lima regio, in Peruviæ regno, inter montes Cordilleros. Fertilis & exigua, Herrera, Linſchot. Acoſta &c. *deſcr. Amer.*

Collega, vel *Conlega* conſul. an. U. C. 845.

Collentum, urbs Dalmatiæ, verſus oram maris Adriat. nunc *Varceßo*. Media ferè inter Jaderam, ad Occaſ. & Scardonam ad Ort. Sub Venetis.

Collenutius Pandulphus, Piſauro oriundus, JC. celebris, à Duce Ferrariæ, ad Maximilianum I. Imper. miſſus. Scriptis proſâ verſuque, Latinè & Italicè editis, inclytus. Vid. Angel. Polit. *lib* 7. *ep.* Lil. Girald. *dial.* 2. Leand. In vinculis ſtrangulatus, juſſu Joh. Sforzæ, tyranni Piſaur. Pier. Valerian. *l.* 2. Voſſ. *de Hiſt. Lat. lib.* 3. *c.* 12. Scripſit inter alia, de inventione ignivomorum tuborum, & hiſtoriam Neap.

Collina, Romæ porta in colle Quirinali ſita (unde & nomen accepit) non procul à Veneris Erycinæ templo, Ovid. *Faſt.* 4.

Templa frequentari Collinæ proxima portæ
Nunc decet; à Siculo nomina rege tenent.

Eadem & *Salaria* vocata, propterea quòd per eam *ſalem* ferebant Sabini. Tacit. *Annal.* 3.

Collis, urbs Thuſciæ, 15. mill. à Sena, à Poggio Bonitii, in colle, prope fontes Elſæ flu. in agro Florentino, ſub magno Duce. Eſtque parvi circuitus.

Collis Aquæ ductus, ex adverſo vallis Giah juxta Gabaon, ubi Aſael frater Joab confoſſus fuit ab Abner. Eſt in tribu Benjamin.

Collis Muſoni, oppidulum agri Tarviſini.

Colliſtrigium, pegma infamiæ, ad ſupplicium falſariorum jam ôlim inventum, quaſi *collum ſtringens* vel comprehendens. Angl. *Haelsfange*. Henr. Spelmannus *Gloſſ. Archaol.*

Collodes, inſ. Sardiniæ adjacens. Plin. 5. 7.

Collonſa, quibuſd. *Colmanſa*, Inſ. maris Scotici, inter Æbudas prope Ylam Inſ.

Collops geminus, magnus, & parvus, urbs Africæ litor. in Mauritan. confin. Magnus, idem cum *Cullu*: Parvus, op. eſt orientalius. nunc *Larobo*, teſte Moletio.

Colluthus, Presbyter Alexandrinus, ſchiſmatis auctor, Arrii tempore, Deum malos creaſſe negavit, &c. Damnatus concilio Alexandrino, an. 319. ab Oſio habito. Athanaſ. *Apol.* 2. Epiph. *hær.* 69. Auguſt. *hær. c.* 65. Philaſtr. *hær. c.* 8.

Collyridiani, à græca voce *Κολλυρίδες*, quæ libi quoddam genus notat, dicti, qui B. Virgini, tanquam Deæ, iſtiuſmodi liba offerebant, cultu à fœminis peracto, in Arabia. Epiph. *hær.* 78. 79. Baron. A. C. 373. *n.* 30.

Colma, Flandriæ fluv. Pars Agnionis fluv. per Vinocibergam opp. labitur, dein in Ocean. Germ. ſe exonerat.

Colmannus, cognom. *Sapiens*, ſcripſit Chronologiam, Catalogum Angliæ R. Dialogum de bellis Danicis, &c. Anglus, vixit ſec. 13. Voſſ. *de H. L. l.* 2. *c.* 56.

Colmaria, urbs Alſatiæ, vulgò *Colmar*, ad Hellelum fluv. Civ. Imp. cui originem dedit excidium Coloniæ Argentoariæ urbis *Arburg*, ſub Valentiniano III. Hanc poſtea vallo cinxit Wolfelmus, Præfectus Hagenoæ Cæſareus, cùm antea mediocris eſſet vicus, ſub Friderico II. Imp. Ab hoſtibus vicinis, Rodolfo I. & Adolfo Impp. multùm vexata, obſeſſaque eſt, quòd auctore Prætore urbico, contra fidem datam, ab ipſo receſſerat, cujus pœnam exhibet Cuſpinianus. Eſt una ex 10. civitatibus Alſatiæ ad Præfecturam Hagenoenſem pertinentibus. Auguſtanæ Confeſſioni adhæret. V. *Columbaria.*

Colmartium, opp Gall. in Provincia, ſatis munitum, ad Verdonem fluv. verſus Alpes, & confin. Comit. Nicienſis. 6 leuc. à Dinia in Ort. *Colmars.*

Colo, integro nomine *Junius Colo*, Procurator Ponti, per quem Mithridates victus Romam ad Claudium vectus eſt; ideoque conſularia inſignia eſt adeptus. Tacit. XII. 21.

Coloa, Æthiopiæ urbs, & ibidem palus. Ptol.

Colobaſus, hæreticus, qui vitam omnium hominum in 7. ſideribus conſiſtere affirmabat. Euſeb. Tertull.

Colobium, tunica demiſſior, ſine manicis, cui Græci *τὸ ἐπένδυμα*, i. ſuperius veſtimentum, induebant. Gall. *Taburre.* A' Gr. *κολοβὸν*, *mutilatum, decurtatum*, quòd inſtar Rom. tunicæ juxta humeros deſinebat. Sub vett. Romanis non in uſu fuit, mox tamen ſub Impp. innotuit: etiam ſanctionibus eorum honeſtatum. Servis interdictum, Servio *in Æn.* 1. teſte, nec militibus uſitatum. Eo jubentur in urbe uti Senatores, Cod. Theodoſ. *lib.* 4. *Tertul.* 10. *lib.* 1. In Epiſcoporum dein irrepſit veſtitus, tantique aliquando factum eſt, ut Eutychianus Papa, circa A. C. 275. neminem martyrum ſine dalmatica aut *colobio* purpurato ſepeliendum eſſe, ſanxerit: quod tamen Gregorius M. uti ſuperſtitioſum, abrogavit, *Regiſt. lib.* 4. *Epiſt.* 48. Demum in promiſcuum uſum venit, monachis, eremitis, militibus, colonis. Militibus verò inter ſanctiora veſtimenta, dum huic virtutis inſignia appingebant, ut videre eſt in ipſorum tumulis antiquis, & Heraldorum veſte, quam *Cottam armorum* vocat Budæus. Plura de hac voce V. apud Spelmannum *Gloſſar Archaol.*

Colobon ſinus, Æthiopiæ promunt. ſub Ægypto. Ptol.

Colobona, Hiſpalenſis conventûs in Bæticâ urbs. Plin.

Colobroſſus, Ciliciæ Aſperæ in Pamphyliâ op Ptol.

Coloca, Africæ promuntorium ad Arabicum ſinum, Mela.

Colocaſia, Minervæ templum fuit in Sicyone. Rhod. 9. 12.

Colocaſites, inſ. in Azanio mari. Plin.

Colocaurum, Germ. urbs. Ptol.

Colocia, ſeu *Coloza*, antea *ad Statuas Coloſſas*, Urbs Archiep. Hung. cui 8. ſubſunt Epiſcopi. Ad Danubium, infra Uriam Inſ. Sub Turcis. Deficit indies. 6. leuc. à Quinque Eccleſiis. Vide *ad Statuas Coloſſas.*

Coloe, Æthiopiæ palus Ptol. *Barcena* Mercatori. Hujus nominis 3. urbes in Æthiopiâ, Ptol. & Arrian. enumerant. Item locus Lydiæ 40. ſtadiis a Sardibus diſtans, juxta quem & Dianæ templum fuit cognomento *Coloena*. Strabo 13.

Colophryx, Bœotiæ mons. Heſychius, *Κολοίφρυξ Ταναγραῖος ἀλεκτρυών, καὶ ὄρος Βοιωτίας.* In Etymologo Magno ſcribitur *Κολόφρυξ*, ſed in Phavorino *Κολοίφρυξ*. Et in Stephano *Κολοίφρυγες*, pro loco Bœotiæ, qui aliis *Ἀρματοδυλᾶς*. Ita Steph. ex Ariſtotelis libro, de Bœotiæ limitibus. Nomen ex Phœniciâ linguâ deſumptum tradit Bochartus. Galli ſiquidem Tanagrici *Colophryges* dicebantur ab hoc monte, in quo alebantur, qui ideo dictus eſt propter כלוא אפרוחים *Kelo ephrochim*, hoc eſt, *clauſtrum pullorum*, id eſt, nobile *ὀρνιθοβοσκεῖον* in eo conſtitutum.

Coloma, urbs Ruſſiæ nigr. in Pocutia regiune. ad amnem *Prut*, verſus confin. Moldaviæ. 9. leuc. ab Halicia in Auſtr. ad pedes montium. Vulgo *Colomey*. A' Coſaccis malè haud pridem habita.

Colomannus, rex Ungariæ, fratrem ac nepotem occæcavit, ut regiæ dignitatis redderet impotes; itemque nepoti, cùm adhuc infans eſſet, teſtes eximi mandavit, ne qua hinc proveniret propago, ſed divina non defuit ultio. Nam Colomannus morbo repentino correptus eſt, adhibitoque cataplaſmate ejus temporibus, eductum eſt cerebrum, certum lethi ſignum. Munſter. *lib.* 4. *Coſmogr.*

Colomeria, opp. Galliæ in Bria, ad Morinum amnem, cum palatio Ducis Longovillani. 6. leuc. à Meldis in Auſtr. Provinum verſus.

Colona, Troadis locus eſt, non procul à Lampſaco, Mileſiorum colonia, ſunt & aliæ *Colonæ* ad exteriorem partem Helleſponti, ſtadiis 140. ab Ilio diſtantes. Strab. *l.* 14.

Colone, urbs in Phocide, in Erythræâ, in Theſſaliâ, in Meſſeniâ. Strabo, Ptol.

Colone, ſcopulus Aſiæ ad Boſpori Thracici litus è regione Cyanearum, teſte Apollonio *in Argonaut.* nunc *Cromuron* vocant teſte Gyllio.

Colonia, oppidum fuit, in quod Romani Magiſtratus ex urbe cives traduxere, vel quod ſine traductione coloniarum jure donatum erat. Coloniarum autem hujuſmodi ratio erat: Quum in urbe Româ multos ex veteribus, noviſque incolis paupertate premi intellectum erat, ut cenſui ſolvendo non ſufficerent, Triumviri à Senatu creabantur, qui locis primùm confœderatis, in quibus Reipub. expediret propugnaculum conſtitui, nova edicta proponebant, danda eſſe nomina ab iis, qui

novam coloniam deduci vellent. Sicque & urbs pauperibus exonerabatur, & rei familiaris pondere gravati, ad novas quibus indigerent divitias gratis datas, cum familiâ accedebant. Accipiebant enim duo, quatuor, aut 6. aut 7. agri jugera, & quandoque plura. Duo item genera coloniarum fuere Romanæ, & Latinæ. Omnes conſtabant à Civibus Romanis in colonias exeuntibus. Romanæ dicebantur eæ, quæ jura civitatis Romanæ poſſiderent. Itaque Cives Rom. ſemper erant, & ferendi ſuffragii poteſtatem habebant, cujus generis erant Coloniæ multæ in Gall. Togata. Cic *ep. ad Att. Videtur in ſuffragiis multum poſſe Gallia.* Latinæ coloniæ dicebantur eæ, quæ jus Latii haberent, quod intra jus Rom. civitatis erat. L.Loydius. In his Romani porro, ſicut Græci in ſuis *Coloniis*, Diis patriis templa moliri, opera publica, ac præcipua ibi loca earum urbium, ex quibus orti eſſent, ſtructurâ exprimere, patriisque nominibus unà cum fluviis & montibus appellare; nonnunquam etiam novam urbem veteris urbis & matris ſuæ appellatione honorare, ne patriæ deſiderio torquerentur, conſueverant. Hinc apud Virgilium Helenus in Epiro *Pergama Iliacamq; arcem ad undam falſi Simoentis*, dicitur condidiſſe, *Æneid. lib.* 3. Ejus moris tenaces fuere Romani, proin Colonia Agrippina Ubiorum Capitolium, Arelate Circum, Amphitheatrum, Palatium, Monetam: Auguſta Trevirorum Circum Maximum, Amphitheatrum, Capitolium ad ripam Moſellæ, Horrea publica, Baſilicas, Monetam, Campum Martium: item Palatium duplex, Palatium vetus & Horreum vel Palatium Dagoberti: Nemauſus Amphitheatrum & Baſilicam Plotinæ, cum aquæ ductu: Lugdunum Amphitheatrum, Theatrum, Forum Vetus, Monetam, Palatium, &c. Vienna Amphitheatrum, Palatium intramuranum, Montem Quirinalem: Toloſa, præter cœtera, Capitolium altiſſimum, Jovi, Junoni ac Minervæ ſacrum, ut de aliis taceam, ad morem veteris Romæ, habuerunt. Hadr. Valeſius *Notit. Gall. in præf.* Quid Colonia à municipio differat, Gellius 15. 13. tractat: *Municipia*, inquit, *quid & quo jure ſint, quantumq; a Coloniâ differant, ignoramus, exiſtimamusq; meliore conditione eſſe colonias, quam municipia.* Cæterum de *Coloniis* vide S. Julium Frontinum.

Colonia, urbs alias Allobrogum, nunc vicus Gall. ad Rhodanum, in Breſſia, & regiunc. Geſſia, ad radices Juraſſi, prope Clauſulas, è reg. Sabaudiæ, 5. leuc. infra Genevam, Vulgò *Coulogne*.

Colonia, Angliæ op. apud Antoninum, quæ etſi ex diſtantiâ videatur eſſe *Sudbury*, nomen tamen *Colne* illi magis convenire ſcribit Talbotus. Vid. *Colceſtria*.

Colonia, urbs Cappadociæ in Armen. min. confin. *Taxata* hodiè. Item op. parvum Hetruriæ, *Colona* dicta. Eſt etiam op. amplum Venetiæ in agro Veronenſi, hodie *Cologna*.

Colonia, vulgò *Couleine*, villa Galliæ, prope urbem Cenomanorum, ubi conventus A. C. 844.

Colonia Agrippinenſis, Ubiorum civitas præſtantiſſima, Imperialis, Anzeatica, ſui Juris, totius Germ. maxima, proin altera Germaniæ *Roma* dicta: cis Rhenum fluv. ſita, ita dicta ab *Agrippinâ* Neronis matre, quæ ut ſociis quoque nationibus potentiam ſuam oſtentaret, in hoc oppidum, ubi genita erat, Coloniam ex veteranis militibus deduci imperavit, Tac. 4. *Annal.* Alii ab Agrippa ſic dictam, à quo Ubii, qui illam condiderunt, unde *Ubiopolis* priùs appellata fuerat, in protectionem Rom. recepti, putant. Una eſt ex quatuor Hanſeaticis præcipuis, nec ingens ſolùm, ſed & populoſa ac munita. Formam præ ſe fert dividuæ Lunæ, Academiâ ab Urbano VI. an. 1388. 11. Kal. Junii fundatâ inclyta. Inter quatuor Imperii ruſticos recenſetur, unde in medio nigræ crucis colonus cum flagello depictus eſt. Poſt Romanos, à tempore Childerici, ſub Francis, uſque ad Otton. I. Quo tempore Archiepiſcopos habere cœpit, quum primus Maternus Evangelium hic, ut & Argentorati, annuntiaſſet, circa An. C. 69. ex cujus ſucceſſoribus Hermannus Mœrſenſis & Gebhardus Truchſeſſius, præt. ſec. Evangelium iterum amplexi ſunt. In militaribus ſuis ſignis acies triangulares initio habuit, ubi verò Magorum corpora accepit, acies mutatæ ſunt in tres coronas, ſervato Francorum colore, albo & rubro. Exercuerunt hic olim Comites Arnsbergii poteſtatem gladii, quæ poſtmodum in Archiepiſcopum, qui Elector eſt & Cancellarius Imperii per Italiam, tranſlata eſt: inter quem & Civitatem, cùm ingens olim lis vigeret, permiſſu Rodolfi I. Imp. conflictus de dominio clavium portarum urbis inſtitutus eſt, in quo victrix civitas libertatem in poſterum obtinuit. Benthemios Comites Advocatos habet hæreditarios, quibus proin ſemper in urbe vicarius eſt, *Erbvogt*: Regimen civitatis democraticum eſt. Valdenſium olim propagine urbs referta fuit, quibus inde Mediolanum uſque proficiſcentibus omni nocte apud ſuos hoſpitium erat, Munſter. *Geogr. l.* 3. circa A. C. 1230. Etiam circa A. C. 1313. magnus ibi eorum numerus, Abbas Hirſaug. *in Chron.* Hic de pace fruſtra actum, inter Batavos & Hiſpanos, A. C. 1579. ut & inter Batavos & Gallos, An. C. 1673. In Archiepiſcopatu ſub Gebhardo, de quo ſupra, reformavit Zach. Urſinus præt. ſec. Vid. Ptol. *lib.* 2. *cap.* 9. Plin. *lib.* 4. *cap.* 17. Ammian. Marcellin. *l.* 15. 16. Zoſim. *l.* 1. Tacit. *Annal. l.* 14. *hiſtor. l.* 1. & 4. Thuan. *de moribus Germ.* Ibi Sigebertus, fil. Clotarii I. Auſtraſiæ Rex ſedem habuit. Greg. Tur. *l.* 2. Adde Steph. Brœlmann. *de antiq. Colonia.* Jac. Middendorp. *in tr. de Academiis.* Georg. Bravv *in deſcr. Colonia.* Ægid. Gilleniun *hiſt. Col* P. Cratepolium, *de Elector. Eccl.* De juribus & officiis mutuis Archiepiſcopi & Civitatis, Limn. Enucl. *l.* 4. *c.* 10. Hic Concilium Anno 782. à Carolo M. habitum. Anno 870. 887. 1056. ubi Balduinus & Godofridus, Flandriæ Comites, cum Henrico IV. Germ. R. reconciliati. 1118. contra Imper. Henr. IV. Anno 1225. 1260. 1310. contra Templarios. 1452. 1470. 1536. 1549. &c. Vulgò Germ. *Colln am Rein.* Gall. *Cologne ſur le Rhin.* 8. leuc. Germ. ab Aquiſgrano, in Ort. 18. à Magontia, 16. à Treveri in B. r. 5. à Juliaco in Ortum. Habuit aliàs pontem ad Rhenum. Regio adjacens cis Rhenum, cujus caput eſt Bonna, ſubeſt aliquatenus Archiepiſcopo. Vid. *Agrippina Colonia.*

Colonia Allobrogum, Vid. *Geneva.*

Colonia Brandeburgica opp. in media Marchia Brand. ad Sprehamfluv. ex adverſo Berlini, cujus veriùs pars eſt, ſeu ſuburbium amplum ad Auſtrum. Vulgò *Colln an der Spree.*

Colonia Flavia, Vid. *Cæſarea Palaſtina.*

Colonia Trajana, & *Colonia Ulp. Traj.* in nummo Ulpii Trajani Aug. ab Auctore ſuo dicta, alias quoque *Ulpia caſtra.* Hic legio Triceſima Ulpia Victrix. Dioni & vett. inſcriptionibus ac Ptolemæo etiam nota hyemavit, ſub Conſtantino M. quæ antea in caſtris Veteribus fuerat: unde & ipſa hæc urbs *Triceſima* appellata eſt, & *Obtriceſima* Ammiano Marcellino *l.* 18. & 20. Vid. Hadr. Val. *Notit. Gall.* Nunc vicus Clivenſis eſt Duc. *Kellen*, m. p. ab opp. Clivio, Emmericum verſus, 1. mill. à Rheno, 10. leuc. infra opp. *Keyſerswert* in Bor. Cluver.

Coloniæ Romanæ, in Italia, quo tempore deductæ ſunt. Exciſis præponitur *.

* Antennæ in Sabinis.	* Cruſtumerium in Sabinis.
* Cænina in Latio.	

Deducta ſub Romulo anno urbis conditæ 4.

* Medullia in Latio.	* Cameria prope Albam in Latio.
Colonia.	

Deducta an. 5.

* Fidenæ in Latio *an.* 13.	* Circæi in Latio.
* Oſtia in Latio.	Signia in Latio.

Deducta ſub Anco Marcio an. 259.

Velitræ in Latio *an.* 260.	Nepeta in Tuſcia *an.* 381.
* Norba in Latio *an.* 262.	Cales in Campania *an.* 420.
* Antium in Latio *an.* 268.	Tarracina vel Anxur in Latio *an.* 425.
* Vitellia in Latio *an.* 295.	
* Ardea in Latio *an.* 312.	Fregellæ in Latio *an.* 426.
Lavicum vel Labici in Latio *an.* 336.	Luceria in Apulia *an.* 440.
	Sueſſa in Campania.
* Satricum in Latio *an.* 370.	* Saticula in Samnio.
Sutrium in Tuſcia *an.* 371.	Pontia in inſula cogn. Latii.

Deducta anno 441.

Interamna in Latio vel Samnio.	* Caſinum in Samnio.

Deducta an. 442.

Sora in Latio.	Alba in Latio.

Deducta an. 451.

* Carſeoli in Latio *an.* 452.	* Sinueſſa in Campania.
Narnia in Umbria *an.* 455.	* Minturnæ in Latio novo.

Deducta an. 458.

Venuſia in Apulia *an.* 463.	Hadria in Piceno.
Sena in Semnonibus in Umbria.	Firmum in Piceno.

Deducta an. 465.

* Coſſa in Tuſcia.	Ariminum in Æmilia.
* Pæſtum ſeu Poſidonium in Lucania.	Beneventum in Hirpinis, vel Samnio.

Deducta an. 481.

* Caſtrum novum in Tuſcia. *an.* 489.	491.
	Alſium in Tuſcia.
Eſernia in Samnio *anno*	* Æſulum in Latio.

Deducta an. 507.

* Fregenæ in Tuſcia *an.* 508.	* Valentia in Brutiis *anno* 515.
Brundiſium in Salentinis *anno* 510.	Placentia in Gallia togata.
Spoletium in Umbria *an.* 513.	Cremona in Cenomanis.

Deducta an. 536.

Puteoli in Campania.	* Sipontum in Apulia.
Salernum in Picentibus.	* Tempſa in Brutiis.
* Buxentum in Lucania.	Croton in magna Græcia.
Vulturnum in Campania.	
* Liternum in Campania.	* Pyrgi in Tuſcia.

Deducta an. 560.

Bononia in Æmilia *an.* 565.	Umbria.
Piſaurum in Semnonibus, vel	* Potentia in Piceno.

Deducta an. 570.

Mutina in Gallia Togata.	Parma in Æmilia.

Deducta an. 571.

* Saturnia in Hetruria.	* Aquileia in Carnis.

Deductæ

Deducta an. 573.

* Graviſcæ in Tuſcia.
Piſæ in Hetruria.

Deducta an. 574.

Luca in Tuſcia.
Auximum in Piceno.

Deducta an 577.

* Fabrateria in Latio.
Tarentum in magna Græcia.
Scyllacium in magna Græcia.
* Neptunia in magna Græcia.
Dertona in Liguria.

Deducta an. 630.

Nola in Campania *an.* 631.
Aricia in Latio.
Lavinium in Latio.
Abellinum in Hirpinis.
Ferentinum in Hernicis.
* Tarquinii in Tuſcia exciſ. in bello Marſico.
Eporedia in Salaſſis.

Deducta an. 636.

Alba Pompeja in Liguria *anno* 664.
Verona in Cenomanis.
Atelle in Venetia.
Brixia in Cenomanis.
Comum in Inſubria.
Laus Pompeja in Inſubria.

Deducta ſub Pompejo Strabone.

Aretium in Hetruria.
* Feſulæ in Hetruria.
Bovillæ in Latio.
* Sueſſula in Campania.
* Pompeii in Campania.

Deducta ſub Sylla.

Capua in Campania *anno* 695.
Bovianum in Samnio.
* Veiiin Tuſcia.
Aufidena in Apr[illegible]tio.
Calatinum in Campania.
* Calatia in Campania.
* Lanuvium in Latio.
Forum Julii in Carnis.
Hiſpellum in Umbria.

Deducta ſub Cæſare Dictatore.

Pola in Iſtria.
* Aquinum in Latio.
Faliſca in Hetruria.
Florentia in Hetruria.
* Formiæ in Latio.
* Teleſia in Samnio.
Tuder in Umbria.
Venafrum in Samnio.
* Aquaviva in Samnio, vel Campania.
Volaterræ in Tuſcia.
* Vlubræ in Latio.

Deducta ſub Triumviris.

Rhegium in Brutiis.
Acerræ in Campania.
* Alatrium in Latio.
* Atella in Campania.
Auguſta Taurinorum in Gallia ſub-Alpina.
* Thurii in magna Græcia.
Fanum Fortunæ in Umbria.
Nuceria in Piceno.
Privernum in Latio.
Ravenna in Æmilia.
* Tergeſte in Carnis.
Teanum Sidicinum in Campania.

Deducta ab Auguſto.

Atina in Latio, *à Nerone Claudio.*
Anagnia in Latio, *à Druſo.*
Abella in Campania.
Æſis in Piceno.
Ancona in Piceno.
Aſculum in Piceno.

Deducta à Veſpaſiano.

* Capitulum in Latio.
Aſta Pompeja in Liguria.

Deducta a Tito.

Brixellum in Gallia Togata.
* Concordia in Carnis.
* Gabii in Latio.
Hiſtonium in Frentanis.
* Lucus Feroniæ in Hetruria.
* Lupiæ in Salentinis.
Neapolis in Campania.
Præneſte in Latio.

Deducta ſub Hadriano.

Regium Lepidi in Æmilia, *à Lepido.*
* Rutellæ in Thuſcia.
* Caſſentinum in Hetruria.
Sæpinum in Samnio.

Deducta ſub Claudio Nerone.

* Salpis in Hetruria.
Sena in Tuſcia.
Tolentinum in Piceno.
Verulæ in Latio.

Deducta ſub Nerva.

Coloniæ Romanæ extra Italiam ordine regionum.

In Britannia.

Camalodunum.
Devana.
Eboracum.
Londinum.

In Luſitanica.

Auguſta Emerita.
Metallinum.
Pax gemina, Julia, & Auguſta.
Norba Cæſarea.
Scalabis.
Vlyſſipo.

In Bætica.

Acci.
* Aſta Regia.
Aſtigi.
* Atubi.
Corduba.
Hiſpalis.
* Italica.
* Ituci.
Marcia.
Tucci.
Vrſo.

In Tarraconenſi.

Aſturica.
Barcino.
Cæſaraugusta.
Carthago nova.
Celſa.
* Clunia.
Emporiæ.
Gracchuris.
* Juliobrica.
Salaria.
Tarraco.
Valentia.

In Aquitania.

Lugdunum.
* Lutarburgium.

In Belgica.

* Auguſta Rauricorum.
Auguſta Trevirorum.
Equeſtris.
Iuhonum.
Trajana colonia.

In Narbonenſi.

Acuſio.
Aquæ Sextiæ.
Arauſio.
Arelate.
Avenio.
Biteræ.
Cabellio.
Forum Julii.
Maritima.
Narbo.
Nemauſum.
* Ruſcino.
Toloſa.
Valentia.
Vienna.

In Celtica.

Cabilonum.
Lugdunum.

In Corſica.

* Aleria.
* Mariana.

In Sardinia.

* Turris L byſſonis.

In Sicilia.

Catina.
Syracuſæ.
Tauromenium.
Thermæ.
* Tyndaris.

In Rhætia & Vindel.

* Auguſta Quintanor.
Auguſta Rhætorum, quæ & Auguſta Vindelicorum.
Auguſta Tiberii.
Auguſta Vindelicorum.
* Conſtantia.
* Curia.

In Norico.

Æmonia, *Iapodum.*
* Aurelianum.
Celeia.
* Laureacenſis.
Ovilabis.
* Solva.

In Pannonia.

* Aquavia.
* Carnutum.
Murſia.
Pœtovio.
Sabaria.
* Sirmium.
* Siſcia.

In Dacia.

Apulum.
* Perendaneſii.
Vlpia Trajana.
* Zarmiſegethuſa.

In Illyrico & Dalmatia.

Æquum.
Epidaurus.
Iadera.
Narona.
* Salonæ.

In Macedonia.

* Bullis prope Aulonem.
Caſſandrea.
Dyrrachium.
* Oreſtias.
Pella.
* Philippi.

In Epiro.

Buthrotum.
Nicopolis.

In Græcia.

Corinthus.
* Dyme.
Megara.
Patræ.

In Thracia.

Apros.
Develtus.
Flaviopolis.

In Aſia minore.

Adramyttium.
Alexandria Troas.
Ancyra.
Antigonia Troas.
Antiochia Piſidiæ.
Apamea.
Archelais.
Cremna.
Germa.
Melitene.
Parium.
* Selinus, quæ Trojanop.
* Sinis.
Sinope.
Troas, quæ Alexandria & Antigonia.

In Syria & Palæſtina.

Ælia Capitolina.
Antiochia.
Berytus.
* Cæſarea, quæ Turris Stratonis.
Damaſcus.
Emiſa.
* Germanicia.
Heliopolis.
Laodicea.
Palmyra.
* Ptolemais.
* Sebaſte.
* Sidon.
* Turris Stratonis, quæ Cæſarea.
* Tyrus.

In Meſopotamia.

Niſibis.

In Arabia.

Boſtra.

In Ægypto.

Heliopolis.
Pharos.

In Mauritania Tingitana.

Abyle.
Babba.
Banaſa.
Lixos.
Ruſardir.
* Silda.
Tingi.
Zilis.

In Mauritania Cæſarienſi.

* Aquæ Calidæ.
Arſenaria.
* Bida.
Cartennæ.
Gilva.
Gunugi.
Icoſium.
Igilgili.
Iol, quæ Julia Cæſarea.
Oppidum novum.
Quiza.
Ruſazus.
Ruſconia.
Ruſuccoræ.
Saldæ.
Siga.
* Sitifi.
* Succubar.
Tipaſa.

In Africa propriè dicta.

Admedera, vel Ammædara.
Adrumetum.
Aphrodiſium.
* Carthago.
Cirtha.
Cuina.
Culcua.
Cullu.
Giti.

Hippon regius.
* Lares.
* Leptis magna.
Maxula.
Neapolis.
* Occa ſive Oia.
Pontezita.
Ruſicada.
Sabraca.
* Sicca.
* Simittu.
Tabraca.
Tacape.
Tebeſta.
* Thænæ.
* Thyſdrus.
* Tiba.
* Tuburbis.
Tuburnica.
Tynudrumum.
* Vthina.
Zama.

Coloniæ Romanæ in Italia ordine Alphabetico, (ſigno * non exſtantibus præfixo) ex Livio, Paterculo, Frontino, & aliis. De quibus vide Lexicon hoc noſtrum Univerſale, ut & Epitomen Geographicam, Ferrarii ſi ſitum & uberiorem explicationem deſideras,

Abella in Campania.
Abellinum in Hirpinis.
Acerræ in Campania.
Æſernia in Samnio.
Ætis in Piceno.
* Æſulum in Latio.
* Alatrium in Latio, Dicitur & Aletrium.
Alba in Latio, quando Sora.
Alba Marſorum.
Alba Pompeja in Liguria.
Albingaunum Liguriæ.
Albintemelium Liguriæ.
Alſium in Hetruria.
Anagnia in Latio à Druſo.
Ancona in Piceno.
* Antennæ in Sabinis.
* Antium in Latio.
Anxur in Latio.
* Apuleſium.
* Aquaviva in Samnio.
* Aquileia in Carnis.
* Aquinum in Latio.
Ardea in Latio.
Aretium in Hetruria.
Aricia in Latio.
Ariminum in Æmilia.
Aruncа. Vide Sueſſa.
Aſculum in Piceno.
Aſta in Liguria.
* Atella in Campania.
Ateſte in Venetia, quando Verona.
Atina in Latio.
Atria. Vide *Hadria*.
Aufidena in Samnio, vel Caracenis.
Auguſta Prætoria in Gall. Subalpina.
Auguſta Taurinorum in Gall. Subalpina.
Auximum in Piceno.
Beneventum in Samnio.
Bononia in Æmilia.
Bovianum in Samnio.
Bovillæ in Latio.
Brixellum in Gall. Togata.
Brixia in Cenomanis, quando Ateſte.
Brundiſium in Salentinis, cum Fregenis.
* Buxentum in Lucania, cum Puteolis.
* Cæditia in Latio, cum Sinueſſa.
* Cænina in Latio.
* Calatia in Camp.
Cales in Camp.
* Cameria in Latio.
* Capis in Latio.
* Capitulum in Latio.
Capua in Camp.
Carſeoli in Latio.
Caſilinum in Camp.
* Caſinum in Samnio, quando Interamna.
* Caſſentinum in Hetruria.
* Caſtrum novum in Hetruria.
* Celena in Sabinis.
* Circæi in Latio.
Colonia.
Compſa in Lucania.
Comum in Inſubria.
* Concordia in Carnis.
Cortona in Hetruria.
Coſa in Lucania.
* Coſſa in Hetruria.
Cremona in Cenomanis, cum Placentia.
Croton in magna Græcia, cum Siponto & Tempſa.
* Cruſtumerium in Sabinis.
* Cumæ in Camp.
Dertona in Liguria.
* Ecetræ in Latio.
Eporedia in Gall. Subalpina.
Eſernia. Vide *Æſernia*.
* Fabrateria in Latio.
* Fæſulæ in Hetruria.
Faliſca in Hetruria.
Fanum Fortunæ in Umbria, quæ Colon. Faneſtris.
Ferentinum in Latio.
* Ferentium in Hetruria.
* Fidenæ in Latio.
Fidentia in Æmilia à Tiberio, quæ Col. Jul. Fidentia ſcribitur.
Firmum in Piceno, quæ Col. Aug. Firmanorum ſcribitur.
Florentia in Hetruria.
* Fœdatura, quando Florentia.
* Formiæ in Latio.
Forum Julium in Carnis.
Fregellæ in Latio.
* Fregenæ in Hetruria, quando Oſtia.
* Gabii in Latio.
* Graviſcæ in Hetruria.
Hadria in Piceno, quando Sena.
* Helvia Ricina in Piceno.
Hiſpella in Umbria.
Interamna in Samnio, ſeu in Latio.
Iſtonium in Frentanis.
Julia Fidentia. Vide *Fidentia*.
* Lanuvium in Latio.
Lavicum vel Labici in Latio.
Lavinium in Latio.
* Laurovinium in Latio.
Laus Pompeja in Inſubria.
* Linternum in Camp. quando Vulturnum.
Luca in Hetruria.
Luceria in Apulia.
* Lucus Feroniæ in Hetruria.
* Lupia in Salentinis.
* Medullia in Latio.
* Minervium, quando Scyllacium in mag. Græcia.
* Minturnæ in Latio novo, quando Sinueſſa.
Mutina in Gall. Togat. quando Parma.
Narnia in Umbria.
Neapolis in Camp.
Nepeta in Hetruria.
* Neptunia in magna Græcia.
Nola in Camp.
* Norba in Latio, cum Setia & Priverno.
Novocomum in Inſubria.
Nuceria Picentinorum.
Nuceria in Umbria.
* Orientium.
* Oſtia in Latio, à Martio' Rege, cum Fregenis, Caſtro novo, Pyrgis, Antio, Tarracina, Minturnis, & Sinueſſa.
* Pæſtum, ſeu Poſidonia, in Lucania, quando Coſſa.
* Pampia in Latio.
Parma in Æmilia, quando Mutina.
Piſæ in Hetruria.
Piſaurum in Umbria.
Placentia in Gallia Togata.
Pola in Iſtria, quæ & Pietas Julia.
* Pompeii in Campania.
Pontia in Latio, cum Sueſſa.
* Potentia in Piceno, cum Piſauro.
Præneſte in Latio.
Privernum in Latio.
Puteoli in Camp.
* Pyrgi in Hetruria, quando Antium & Caſtrum novum.
Ravenna in Æmilia.
Regium Lepidi in Æmilia.
Rhegium Julium in Brutiis.
* Ruſellana in Tuſcia.
Sæpinum in Samnio.
Salernum in Picentibus.
* Salpis in Hetruria.
* Saticula in Samnio, cum Sueſſa.
* Satricum in Latio.
* Saturnia in Hetruria.
Scyllacium in mag. Græcia.
Sena in Hetruria.
Sena in Umbria, apud Senones.
* Senuiſſa in Latio.
Setia in Latio.
Sidicinum. Vide *Teanum*.
Signia in Latio, à Tarquinio, cum Circæis.
* Sinueſſa in Campania.
* Sipontum in Apulia, cum Buxento.
Sora in Latio.
Spoletium in Umbria, poſt Brunduſium.
Sueſſa in Campania, cum Pontia.
* Sueſſula in Camp.
Sutrium in Hetruria.
Tarentum in magna Græcia, quando Capua.
* Tarquinii in Tuſcia.
Tarracina. Vide *Anxur*.
Teanum Sidicinum in Camp.
* Teleſia in Samnio.
* Temeſa in Brutiis, quando Sipontum.
* Tergeſte in Carnis.
Thurii in magna Græcia.
Tuder in Umbria.
* Veii in Tuſcia.
Velitræ in Latio.
Venafrum in Samnio.
Venuſia in Apulia.
Verona in Cenomanis.
Verulæ in Latio.
* Vibo Valentia in Brutiis.
* Vitellia, in Æquis Latii.
* Vlubræ in Latio.
Volaterræ in Tuſcia.
Vulturnum in Camp.

Coloniæ Rom. extra Italiam ordine Alphabetico.

Abyle & Abyla, poſtea Septa, Maurit. Tingitanæ.
Acci, Hiſp. Bæticæ.
Acuſio, Gall. Narbonenſis.
Admedera, & Ammædara, Africæ.
Adramyttium, Phrygiæ.
Adrumetum & Hadrumetum, Africæ.
Ælia Capitolina Palæſtinæ, quę Hieroſolyma.
Æmonia, Iapodum.
Æquum Dalmatiæ.
Agrippina Ubiorum, in Germ. inf.
Ala Flaviana Norici, in conf. Pannoniæ.
* Aleria, Corſicæ.
Alexandria, quæ & Troas & Antigonia, Phrygiæ.
Ammædara. Vide Admedera.
Ancyra, Galatiæ.
Antigonia. Vide Alexandria.
Antiochia, Piſidiæ.
Antiochia, Syriæ ad Orontem.
Antipolis, Gall. Narbonenſis.
Apamea, Bithyniæ.
Aphrodiſium, in Africa apud Hipponem.
Apollonia, Macedoniæ.
Apros, Thraciæ.
Apulum, Daciæ.
* Aquaviva, in Pannonia.
* Aquæ Calidæ, in Maurit. Cæſarienſi.
* Aquæ Regiæ, Africæ.
Aquæ Sextiæ, in Gall. Narbon.
Arauſio, Galliæ Narbonenſis.
Archelais Cappad.
Arelate, Gall. Narbonenſis.
Arſenaria, Maurit. Cæſar.
* Aſta Regia, Hiſp. Bæticæ.
Aſtigi & Aſtigis, Hiſp. Bæticæ.
Aſturica, Hiſp. Tarraconenſis.
* Atubi, quæ & Claritas Julia, Hiſp. Bæticæ.
Avenio, Gall. Narbonenſis.
Aventicum, Gall. Belg.
Auguſta Aſturica. V. *Aſturica*.
Auguſta Bracarum. Vide *Bracara*.
Auguſta Emerita, Hiſpaniæ Luſitanicæ.
Auguſta Firma. Vide *Aſtigi*.
Auguſta Gemella. Vide *Tucci*.
* Auguſta Quintanorum, Vindeliciæ.
* Auguſta Rauricorum, Germ. ſuper.
Auguſta Rhætorum. Vide *Vindelicorum*.
Auguſta Tiberii, Vindeliciæ.
Auguſta Trevirorum, Germ. ſuper.
Auguſta Vindelicorum, Rhætiæ.
* Aurelianum Norici, apud Lentiam.
Babba, quæ & Julia Campeſtris, Mauritaniæ Cæſarienſis.
Banaſa, quæ & Valentia, Maurit. Tingitanæ.
Barcino, Hiſp. Tarraconenſis.
Berytus Phœnicis.
* Bida, Maurit. Cæſar.
Biteræ, Gall. Narbonenſis.
Boſtra, Arabiæ petrææ.
Bracara, Luſitaniæ.
* Bullis, Maced.
Buthrotum, Epiri.
Cabellio, Gall. Narbon.
Cabilonum, Gall. Celtic.
Cæſarauguſta, Hiſp. Tarraconenſis.

* Cæſarea,

* Cæſarea, quæ turris Stratonis, Palæſtinæ
Cæſarea Philippi, quæ & Paneas.
Camalodunum, Britanniæ.
* Capitulum, in Syria.
* Carnuntum, Pann. ſuper.
Cartennæ, Maurit. Cæſ.
* Carthago magna, Africæ.
Carthago nova, Hiſpaniæ Tarraconenſis.
Caſſandrea, Maced.
Catina, Siciliæ.
Celeia, Norici.
Celſa, Hiſp. Tarraconenſis.
Cirtha, Africæ.
* Clunia, Hiſp. Tarraconenſis.
Conſtantia, Meſopotamiæ.
Conſtantia, Rhætiæ.
Conſtantia, Zili, Vide *Zelis:*
Corduba, Hiſpaniæ Bæticæ.
Corinthus, Peloponneſi.
Cremma, Pamphyliæ.
Cuma, Africæ.
Culcua, Africæ.
Cullu, Africæ.
* Curia, Rhætiæ.
Cyrene, Cyrenaicæ.
Damaſcus Cœleſyriæ.
Devana Britanniæ.
Develtus Thraciæ.
* Dyma ſeu Dyme Achajæ in Peloponneſo.
Dyrrachium, Macedoniæ.
Eboracum, Britanniæ.
Emerita. Vide *Aug. Emerita.*
Emeſa & Emiſa, Syriæ.
Emporiæ, Hiſp. Tarraconenſis.
Epidamnus. Vide *Dyrrachium.*
Epidaurus, Dalmatiæ.
Equeſtris, Gall. Belg. in Sequanis.
Felicitas Julia. Vide *Olyſipo.*
Flavia. Vide *Cæſarea Philippi.*
Flaviopolis, Thraciæ.
Forum Julii, Galliæ Narbon.
Genua Urbanorum. Vide *Urſo.*
Germa, Galatiæ.
* Germanicia Syriæ ex nummo, quæ & Auguſta.
Gilva, Maurit. Cæſ.
Giti, Africæ.
Gracchuris, Hiſp. Tarracon.
Gunugi, Mauritaniæ Cæſarienſis.
Hadrumetum, Africæ.
Heliopolis, Ægypti.
Heliopolis altera, Syriæ ex num. argenteo.
Hippon Regius, Africæ.
Hiſpalis, quæ & Romulenſis, Hiſp. Bæt.
Jadera, Liburniæ.
Icoſium, Maurit. Cæſ.
Igilgili, Maurit. Cæſ.
Illici, Hiſp. Tarracon.
* Indicia, Cyrenes.
Jol, & Julia Cæſarea, Maurit. Cæſ.
* Italica, Hiſp. Bæt.
* Ituci, quæ & Virtus Julia, Hiſp. Bæt.
Juhonum, Gall. Belgicæ.
* Juliobrica Flavia, Hiſp. Tarracon.
Julium præſidium, Hiſp. Luſit.
Laodicea, Syriæ.
* Lares, Africæ.
* Lauriacum, in Norico.
* Lepcis magna, Africæ.
Lixos, Maurit. Tingitanæ.
Londinium, Britanniæ.
Lugdunum, Aquitaniæ.
Lugdunum, Gall. Celt.
Lucarburgium, Tarbellorum.
Marcia, Hiſp. Bæt.
* Mariana, Corſicæ.
Maritima, Gall. Narbonenſis.
Maxula, Africæ.
Megara, Atticæ.
Melitene, Arm. min.
Metallinenſis, Hiſp. Luſit.
* Miſenum, in Syria.
Murſia, Pannoniæ.
* Naconenſis, in Syria.
Narbo Martius, Gall. Narbon.
Narona, Illyrici.
Neapolis, in Africa.
Nemauſus, Galliæ Narbon.
Nicopolis, Epiri.
Niſibis, Meſopot.
Norba Cæſarea. Hiſp. Luſit.
* Ocea, Africæ.
Olyſſipo, Hiſp. Luſit.
Oppidum novum, Maurit. Cæſ.
* Oreſtias, Macedoniæ.
Ovilabis, quæ & Aurelia Antoniniana, Norici.
Pacenſis, ſeu Pax Auguſta, Hiſp. Luſit.
Palmyra, Syriæ.
Parium, Helleſponti.
Patræ, Achajæ Peloponneſi.
Pella, Maced.
* Perendaneſii, in Dacia.
Petovio, ſeu Pœtovio, Pann.
Pharos, Ægypti.
* Philippi, Macedoniæ.
Ponteziita, Africæ.
* Ptolemais, Phœniciæ.
Quiza, Maurit. Cæſ.
Ruſardir, & Ryſſadirum, Maurit. Tingit.
Ruſazus, Maurit. Cæſ.
* Ruſcino, Gall. Narbonenſis.
Ruſconia, Maurit. Cæſ.
Ruſicada, Africæ.
Ruſuccoræ, Maurit. Cæſ.
Ryſſadirum. Vide Ruſardir.
Sabaria, Pann.
Sabrata, Africæ.
Salaria, Hiſp. Tarracon.
Saldæ, Maurit. Cæſarienſis.
* Salonæ, Illyrici.
Scalabis, Hiſp. Luſit.
* Sebaſte, quæ & Samaria, Palæſtinæ.
* Selinus, quæ & Trajanopolis, Ciliciæ.
* Sicca, in Numidia.
* Sidon, Phœniciæ.
Siga, Maurit. Cæſ.
* Silda, Maurit. Cæſ.
* Simittu, Maurit. Cæſ.
* Sinis, Armeniæ min.
Sinope, Paphlagoniæ.
* Sirmium, Pann.
* Siſcia, Pannon.
* Sitifi, Maurit. Cæſ.
* Sittici ſeu Sittianorum col. Maurit. Cæſ.
* Solva, & Solvenſis colon. Norici.
* Succubar, Maurit. Cæſ.
Syracuſæ, Siciliæ.
Tabraca, Africæ.
Tacape, Africæ.
Tarraco, Hiſpaniæ Tarraconenſis.
Tauromenium, Siciliæ.
Tebeſſa, Africæ.
* Thænæ, Africæ.
* Thermæ, Siciliæ.
* Thyſdrus, Africæ.
* Tiba, Africæ.
Tingi, Maurit. Tingitanæ.
Tipaſa, Maurit. Cæſ.
Toletum, Hiſp. Tarracon.
Toloſa, Gall. Narbonenſis.
Trajana colonia, Belgii.
Troas. Vide *Alexandria.*
* Tuburbis, Africæ.
Tuburnica, Africæ.
Tucci, quæ Aug. Gemella, Hiſp. Bæticæ.
* Turris Libyſſonis, Sardiniæ.
* Tyndaris, Siciliæ.
Tynudrumum, Africæ.
* Tyrus, Phœniciæ.
Valentia, Gall. Narbonenſis.
Valentia, Hiſp. Tarracon.
Vienna, Gall. Narbonenſis.
Ulpia Trajana, in Dacia.
Ulyſſipo. Vide *Olyſipo.*
Volubilis, Maurit. Tingitanæ.
Urſo, Hiſp. Bæt.
Uſellis, Sardiniæ.
* Uthina, Africæ.
Utica, Africæ.
Zama, Africæ.
* Zarmiſegethuſa, Daciæ.
Zilis, quæ & Aug. Conſtantia, Maurit. Tingitanæ.

Si quæ in his Catalogis minùs vel inter ſe, vel ipſi Lexico, Coloniarum præſertim deductionis aut exciſionis nomine, videantur convenire, nulli Auctoris hujus incogitantiæ imputandum hoc erit, verùm ſcriptorum variorum diſſonantiæ, quos in hoc opere variè, dum præ oculis poſuit, ſecutus eſt.

Colonis, inſula in ſinu Argolico contra Hermicum agrum Plin. *l.4.c.*11. Et Rhod. 21.21.

Coloneum, ſeu *Harleium*, oppid. Angl. in Vallia reg. & Mervinia prov. ad æſtuarium majus, *Thuvit Maur.* in ora maris Hibernici, ubi aliàs Ordovices pop. Bretio. Vide *Harlecum.*

Colonos, agger, ſive locus editus, non procul ab Athenis, in quem Oedipus Thebis exulans dicitur commigraſſe: Unde Sophocles Tragœdiam, de Oedipi calamitatibus conſcriptam, *Oedipum Coloneum* appellavit. Erat autem hic locus Neptuno ſacer, ubi etiam equeſtris ejus ſtatua fuit, quemadmodum Theſei, & Pirithoi, & Oedipodis. In hoc aggere fuit & Timonis turris, qui à ſolitudine, hominumque odio μισάνθρωπος cognominatus eſt. Pauſan. *in Att.* Pollux verò *lib.*7. author eſt, duo hujus nominis loca in Atticâ fuiſſe, alterum ἵππειον appellatum, in quem confugit Oedipus; alterum in foro juxta Euryſacium, ἀγοραῖον cognominatum. Rhod. *lib.*21.

Colopena, Cappadociæ pars. Plin. 6. 3. Eſt etiam urbs Æolidis in Aſiâ min. Ptol. *Altoboſco* Alex. Zardo.

Colophon, urbs Joniæ, nobilis oraculo Apollinis. Patria Homeri quibuſdam. Hodie *Belvedere*. Vide *Colophonii*.

Colophonii, navales opes ſatis amplas habuere, & in equeſtribus certaminibus tantum excelluere, ut victoriam ſibi certam pollicerentur, quibus Colophonius acceſſiſſet equitatus. Unde Proverb. *Colophonem addere*, cùm ſumma manus operi imponitur. Ex hac urbe nonnulli Homerum ortum volunt. Unde & *Colophoniacus* vocatur à Virg. *in Ciri*,

Quæ Colophoniaco Scylla dicuntur Homero.

Cic. *pro Archia poeta. Homerum Colophonii civem ſuum eſſe dicunt.* Fuit & Nicandri poetæ patria, ut patet ex *epigram. lib.* 1. *Anthologia*:

Καὶ Κολοφὼν, ἀρίδηλος ἐν ἀνθρώποισι τέτυκται,
Δοιοὺς θρεψαμένη παῖδας ἀοιδοτάτους.
Πρωτότοκον μὲν Ὅμηρον, ἀτὰρ Νίκανδρον ἔπειτα,
Ἀμφοτέρους Μούσαις οὐρανίῃσι φίλους.

Colophone, in Apollinis Clarii ſpecu lacuna eſt, cujus potu mira redduntur oracula, bibentium breviore vita. Plin. 2.103.

Colopiani, Pannoniæ pop. Plin. 25.4.

Colops magnus. Ptol. Zeugitaniæ provinciæ urbs, hodie *Giger* regia civitas.

Colorina, Arab. Deſertæ urbs. Ptol. Item, vicus Lombardiæ Tranſpad.

Coloſſe, ſive *Coloſſis* Strab. *lib.* 12. opp. Phrygiæ prope Laodiceam, in confin. Cariæ, medium inter Sardes & Cabyram, 60. mill. ab Apamea in Occ. Baudr. Hic Eccleſia, quam Paulus Apoſt. inſigni epiſtolâ dignatus eſt. Hanc commentariis ſuis illuſtrarunt, Althoſerus *Obſervat* Brentius, *Commentar.* Calixtus, Dallæus, cujus proſtant *conciones*, Volum. 3. in octav. Genevæ Gallicè. Davenantius, *in Coloſſ. expoſitio*, fol. Cantabrigiæ, 1627. & 39. Amſtelodami 1646. Crocius, Gerhardus, *Annotationes*. Gomarus *Explic. Locorum ſelectorum*, inter opera. Gryr æus, *Explanatio Aphoriſtica*, *octav. Baſil.* 1586. Martinus Meelführetus, Muſculus, Origenes, Polanus, *ad Coloſſ.* octav. Baſileæ, 1607. Quiſtorpius, Rollocus, *Comment.* octav. Genevæ, an. 1602. Scultetus *Idea Concionum in ep. ad Coloſſ.* quarto Witeb. 1624. Wigandus, *Explicationes in ep. ad Coloſſ.* Witeb. 1586. Zanchius *Commentar. in ad Coloſſ.* inter opera ejus, &c. Plures vide apud Guiliel. Crowæum, *Elencho Scriptorum in S. Scripturam*. Hoc opp. teſte Oroſio, temporibus Neronis cum Laodiceâ, & Hierapoli urb. Aſiæ terræ motu cecidit. Incolæ *Coloſſenſes*: πόλις μεγάλη vocat Herodotus.

Coloſſus Lyſippi, ut quidam ajunt, diſcipulus, *coloſſi* Rhodii author, quem tamen à *Caleto*, vel *Coleto* artifice ſic dictum fuiſſe tradit Feſtus. Sed hæc ſunt mera ſomnia. Author enim ejus fuit vel Chares, vel Laches. Plin. 34.7. *Ante omnes autem in admiratione fuit Solis Coloſſus Rhodi, quem fecerat Chares Lyndius, Lyſippi diſcipulus.* Simonides in hunc Coloſſum, *lib.*4. *Anthol.*

Τὸν ἐν Ῥόδῳ Κολοσσὸν ὀκτάκις δέκα
Λάχης ἐποίει πηχέων ὁ Λίνδιος.

Niſi & hic pro Λάχης legere malis Χάρης, ut cum Plin. Euſtathioque conveniat. Sed hoc pacto & pro ὀκτάκις, ſubſtituere poſſis ἑπτάκις, ut in hoc quoque conſentiat cum Plin. Straboneque qui 70. faciunt cubitorum. Verùm hoc utut eſt, de *Coloſſo*, vel *Coleto*,

 altum

altum apud veteres ſilentium eſt. Quare rectiùs Etymologus, qui *coloſſum* ſic dici ſcribit, quia, ob nimiam altitudinem, oculorum fruſtraretur aciem, Κολοσσὸς, inquit, παρὰ τὸ κολούειν (ὅ ἐστι ἐλαττοῦν) τὰ ὄσσε, διὰ τὸ μέγεθος. Cujus ſententiam confirmat Papinius Sylv. *lib. carm.* 1.

—— Vix lumine feſſo
Explores, quam longus in hunc deſpectus ab illo

Loquitur de equo Domitiani, qui coloſſo impoſitus erat, unde initio carminis *molem* vocat *geminatam*:

Quæ ſuper impoſito moles geminata Coloſſo,
Stat Latium complexa forum?

Fuit autem hic Coloſſus Rhodius ſtatua ex ære, virum repræſentans, in Solis honorem, à Rhodiis erecta. Inter ſeptem mundi vett. miracula. Poſt 56. annos, terræ motu corruit. Anno C. 677. à Saracenis Rhodo occupatâ & direptâ 900. camelorum onus: Pollex amplexu humano amplior, per crura mare transmiſſum, &c. Magnitudinem Coloſſorum innuit Plin. ubi ſupra: *Moles excogitatas videmus ſtatuarum, quas Coloſſos vocant, turribus pares.* Ac proinde Etymologus κυρίως Κολοσσοὺς λέγεσθαι οἱ ὑπὲρ μέγεθος ἀνδριάντες. Stat. 1. *Carm.* 3.

—— Enormes manus eſt experta Coloſſos.

Romæ Coloſſum Nero, capite ſuo ei impoſito, erexit, cujus loco Solis caput ſubſtituit Veſpaſianus: Commodo iterum ſuum ſurrogante. Lamprid.

Colotes, vir Tejus, pictor. Quintil. *lib.* 2.

Colotes, Epicteri diſcipulus primarius, cujus dogmata Plut. libro edito ſolidè refutat.

Colotes, ſculptor fuit eximius, cujus opus Æſculapii ſimulacrum ex ebore factum, aſpectu ſanè mirandum, in quodam Bœotiæ vico aſſervari tradit Strabo *lib.* 8.

Colpe, Joniæ civitas.

Colpite, vide *Phœnicia*.

Colrannum, caſtrum Hibern. in Ultonia, *Colraine*, Comitatus cognom. caput, ad fluv. Bannum, 24. mill. Angl. ab Altrimo in Bor. 40. à mari. Paucis conſtat incolis.

Colſa, Armeniæ maj. urbs. Ptol.

Colta, Carmaniæ locus ad mare Rubrum. Arrian.

Colthena, Arm. maj. urbs. Ptol.

Coluba, populi Indiæ. Plin. 6. 19.

Colubraria, maris Mediterranei inſ. Hiſp. ſerpentibus ſcatens. Pomp. *lib* : Plin. 3 5. Græci *Ophiuſam* dixêre, vulgò *Dragonera*. Baudrando *Mont Colibre*, velut ſcopulus ſita, inter Majoricam & oram Cataloniæ, 7. leuc. Hiſp. ab oſtio Iberi fluv. in Auſtrum.

Columba, ordo milit. à Johanne I. Caſtellæ R. inſtitutus, A. 1379. Segoviæ. Alii hoc filio ejus Henrico III. an. 1399. tribuunt. Columba ordinis inſigne, qui minimè diuturnus fuit. Favinus, *lib.* 6. *pag.* 1229.

Columba, vulgò *Coulons*, locus Carnutinæ diœceſeos, ubi Monaſter. Benedictinorum. Item pagus agri Pariſini ad Sequanam ſiniſtrum, *Coulombes*.

Columbanus, ex opp. Hiberniæ Columba ortus, adjunctis ſibi 12. comitibus in Galliam propagandi Evangelii, & diſciplinæ Eccleſiaſticæ inſtaurandæ causâ profectus eſt, & à Sigisberto rege clementer exceptus, monaſterium Luxonienſe in Burgundia condidit. Præceptor S. Galli & S. Leodegarii fuit. Pulſus in exilium à Theodorico rege Galliæ, Sigisberti nepote, cujus libidines vagas taxaverat, ad fratrem Theobertum fugit; Is ei prope lacum Brigantinum, ubi nunc urbs S. Galli eſt, hoſpitium præbuit. Capto autem Theoberto ad Theodelindam in Italiam diſceſſit, relicto in Sueviâ S. Gallo. Obiit in monaſterio Bobienſi ad Trebiam fluv. an. Dom. 598. die 23. Novembris.

Columbaria, inſ. in mari Tuſco Vide Cluver. *Ital. Ant. l.* 2. *p.* 505.

Columbaria, vulgò *Colmar*, urbs Imperialis & libera Alſatiæ, alias *Argentuaria*, media ferme inter Argentoratum & Baſileam. 3. leuc. à Briſiaco in Occaſ. an. 1673. à Gallis capta, & mœnibus nudata eſt. Vide *Colmaria* & *Argentaria*.

Columbaria, vicus quondam Galliæ, in ſaltu pagoque Brigenſi, ad Mucram fluv. nunc municipium, vulgò *Coulomiers*. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Columbarium, vel *us*, locus Galliæ in Arvernis, ubi Præiectus Epiſc. Arvernorum xenodochium extruxit, ubi 20. perpetuò ægroti curarentur. Idem.

Columbum, urbs Indiæ cit. cum arce probè munita, in inſ. Ceylan, à Luſitanis extructa, nunc ſub Hollandis, à paucis annis. In Occ. Inſ. parte, 28. leuc. à Candea urbe, in Africum. 43. à Commaria promunt. in Ort.

Columella L. Junius Moderatus, Gaditanus genere, ſcripſit abſolutiſſimos libros de Re Ruſticâ, temporibus Claudii Principis.

Columna, urbs Moſcoviæ Epiſc. ſub Archiep. Moſcovienſi. Ad confluentes Moſcuæ fluv. in Occam. 38. m. p. à Moſcovia urbe in Ortum; *Kolom*.

Columna, vicus in Carnutibus, ubi ſec. quoſdam juſſu Chlodomeris Francorum R. Sigiſmundus Burgund. R. cum conjuge & duobus filiis jugulatus ac in puteum dejectus eſt, A. C. 524. hodie forſan *Colonmelle*, in pagi Aurelianenſis Belſiæque confinio: vel *Coulmiers*, Eccleſia cum vico huic proxima. Sed prior ſententia potior. Valeſius *puteum S. Sigiſmundi*, hodie *S. Simond*, in quem hic præcipitatus eſt, diverſum a Columna vico pagi Aurelianenſis eſſe oſtendit, in hujus tamen vicinia: *Notit. Gall.*

Columna regia, civitas in Brutio. Mela *lib.* 2. Græci Στυλίδα vocant, id eſt, *Columellam*, hodie *la Cathona*, aliis *Stylurion*, unde ſolvitur in Siciliam. Vide Cluverium *Ital. Antiq. libr.* 4. *pag.* 1295.

Columna, parvæ inſulæ Rubri maris. Plin. 6. 11.

Columnæ Herculis duæ eſſe perhibentur, in Occidente; quia ex Oceano mare noſtrum intrantibus duo montes occurrunt, quorum alterum in Mauritania *Abylam* vocant, alterum in Hiſpan. Bætica *Calpen*. Hos quondam junctos perpetuo jugo fuiſſe finxerunt, ſed ab Hercule diremptos; inter quos nunc Fretum Gaditanum: cujus latit. 4. leuc. Hiſp. longitudo ab Or. in Occ. 12. leuc. ab Abyla ad Cotem prom. Aliqui tamen hos montes procul ſpectantibus geminas columnas videri dicunt. Alii aſſerunt, Columnas Herculis in Gaditanâ inſulâ fuiſſe ex ære octo cubitorum, ad quas proficiſci ſolebant, qui navigationem abſolviſſent, tanquam Herculi ſacra facientes. Hic etiamnum oſtenduntur turres 2. dictæ *Torres di Ercole*, prope Gades.

Coluri, duo ſunt circuli in Sphæra ſe mutuo ad angulos rectos ſphærales ſecantes, ad polos mundi, & Zodiacum ita tranſeuntes, ut alter per principia Arietis & Libræ feratur, alter per principia Cancri, & Capricorni; ita dicti ab imperfecta ſui converſione, à κόλος *mutilo* & οὐρὰ *cauda*, quòd imperfecti omnibus qui ſub Æquinoctiali non ſunt, & tanquam cauda præciſa apparent. Vide Scalig. *in Manil.*

Coluri, etiam Salamis dicta eſt, Vide ibi.

Coluthus Thebanus, Scriptor ſec. 5. Coccius *tom.* 1.

Colycantii, Aſiæ propriæ gens, quæ interiit. Plin.

Colymbarium, Sardiniæ promuntorium. Ptol.

Colyttus, δῆμος eſt Athenienſium τῆς Αἰγηίδος φυλῆς. Strabo *l.* 1.

Comacina, Inſ. lacus Comaceni. Vide *Larius*.

Comacula, ſeu *Comaclum*, *Comacchio*, urbs Duc. Ferrar. in dit. Pontif. intra paludes *Valli di Comacchio*. 3. mill. ab ora littor. maris Adriat. 27 à Ravenna in Bor. 12. à Volana in Auſtr. Parva, & ob cœli gravitatem à paucis, iiſque maj. ex parte piſcatoribus, inhabitata.

Comagena, Syriæ pars, ſupra Ciliciam in Ortum ſita, trans Amanum montem excurrens uſque in Meſopotamiam, à quâ Euphrate fluv. dirimitur. A Romanis in provinciam redacta. Cujus metrop. Samoſata, ad Euphr. patria Luciani Athei, & Pauli Patr. Antiocheni, hæretici. Vide Strab. *l.* 11. & 17. Nigr. *deſcr. Aſiæ.* Populi *Comageni* haruſpicinæ olim peritiâ præ cæteris nobilitati. Juven. *Sat.* 6.

Spondet amatorem tenerum vel divitis orbi
Teſtamentum ingens, calida pulmone columbæ
Tractato, Armenius, vel Comagenus Aruſpex,

Comagena, locus Norici, nunc vicus *Langenhaber*, ad confluentes amniculi *Anzeſpach* in Danub. in Auſtria. Cluver.

Comagenum, vulgò *Haynburg*, oppidul. Auſtriæ inf. ad Danubium, in confin. Hung. 3. leuc. à Poſonio, 6. à Vienna in Ortum, & è regione Morava fluv. in Danub. labitur. Vide Trebell. Poll. *in Claudio* II. Grutter. Salm.

Comana, *orum*, nunc *Com*. & *Tabachzan* incolis, civitas eſt in convallibus Antitauri montis, inſigni Bellonæ fano celebris. Inde *Comani* dicuntur ſacri ſervi Bellonæ, quorum Strabo *l.* 12. ſua ætate ſupra ſex millia fuiſſe tradit, qui omnes ſacerdotis imperio parebant, & ſtatis quibuſdam Bellonæ feſtis ſeſe mutuis vulneribus laniabant. Val. Flacc. *lib.* 7.

—— Exeſtus lacerat Bellona Comanos.

Comana, civitas in Armen. min. Procop. Cappadociæ, Baudr. ad fontes Sari fluv. aliter Comana Cruſa, verſus montem Taurum Cilicium. *Arminacha* vulgò, & *Cappadocia*, ut diſtinguatur ab altera *Pontica* dicta, ſitâ ad Sarum, ubi in Irim labitur. P. à Via.

Comana, Taprobanæ inſ. opp. Ptol. Alia item in Phrygiâ, & Piſidiâ eidem.

Comania, Aſiæ regio circa Hyrcaniam. Xenoph. Inter Georgiam & Tanaim fluv. ubi etiam Circaſſi pop. ſui penè juris, quidam tamen ſub clientela Turcarum; & alii ſub Moſcis.

Comani, pop. à Ladislao Ungariæ rege apud lacum *Hood* victi, an. Dom. 1279. pop. circa Margianam, Plin.

Comara, urbs munit. Hungar. in extrema parte Inſ. *Schutt*, cum arce triangulari, quæ aliâs Brigæcio dicta, in Pannonia ſup. Caput eſt comit. cognom. *Komora*, 4. leuc. Germ. à Javarino in Ort. 2. à Neuheſelio in Auſtr. 5. ſupra Strigonium.

Comari, Aſiæ pop ſuper Scytharum deſerta ad Caſpium ſinum, Mela. 1. 2. Vide ſis illic Voſſium.

Comarus, portus eſt ad ſinum Ambracianum juxta Nicopolim, Iſthmum ſtadiorum 60. efficiens. Strabo *lib.* 17.

Comaſtus, locus Perſidis, ubi vicorum inſignis frequentia. Polyæn *lib.* 7.

Comata Gallia, vide *Gallia*. Lucan. *lib.* 1.

Crinibus effuſis toti prælate Comata.

Comazon, Conſul cum Antonino Aug. an. U. C. 981.

Comba,

Comba, urbs Lyciæ Mediterranea. Ptol. *Comba* adhuc.

Combana, Carmaniæ urbs. Ptol.

Combe, Aſopi filia, quæ prima æneam armaturam dicitur inveniſſe, unde & *Chalcis* eſt cognominata. De hac nonnulli intelligunt hoc Ovid. *lib. 7. Met.*

Adjacet his Pleuron, in quâ trepidantibus alis
Ophias effugit natorum vulnera Combe.

Polyzolus & Ariſtus aſſerunt hanc marito quondam plures filios peperiſſe. Unde videtur Proverb. natum eſſe ὥσπερ Χαλκιδικὴ τέτοκεν ἡμῖν γυνή: Velut Chalcidica peperit nobis uxor: de muliere plurimùm fecundâ dici conſuetum.

Combi, *Ombi* Antonino, urbs Ægypti ſuper. ad Nilum fluv. pop. *Combitæ*, qui, ut Steph. ſcribit, crocodilum adorabant, ſicut Lycopolitæ lupum. Juven. *Sat. 15.*

Inter finitimos, vetus atq; antiqua ſimultas,
Immortale odium, & nunquam ſanabile vulnus;
Ardet adhuc Combos & Tentyra, ſummus utrinq;
Inde furor vulgo, quod numina vicinorum
Odit uterq; locus, cùm ſolos credit habendos
Eſſe Deos, quos ipſe colit.

Combraliæ, vulgò *Combraille*, pagus Galliæ, in convallibus montium circumcirca poſitus. Ibi mons acutus *Montegu*, caſtrum nobile, ad caput Bubulæ fluv. qui Cantiliam villam & caſtellum alluit. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Combrea, urbs circa Pallenem. Herodot.

Combretonium, Angliæ urbs. Anton. Icenorum olim, nunc pagus *Bretenham* in agro Suffolcienſi, Camden. 15. mill. Angl. à Sitomago in Auſtrum, 50. circiter à Londino in Cæciam, Baudrandus.

Combuſta, urbs Gall. Narbonenſis, circa Pyrenæos montes, Anton.

Comede, Sacarum gens. Ptol.

Comedia & *Tragœdia* villæ duæ, Plin. ad lacum Larium, apud Bellatium pag. & promuntorium, a ludis, qui ibi recitabantur, dictæ. Ferrar.

Comenii, Illyridis populi. Ptol.

Comenſes, vide *Comum*.

Comenſis lacus, vide *Larius*.

Comerium, opp. agri Tarviſini.

Comerus Gallus, duxit colonias in Italiam, nomen regioni à ſuo nomine impoſuit, legem ac juſtitiam docuit. Beroſus *lib. 3.*

Comerus, Scytha, more Scythico, unde venerat, docuit Italos urbem curribus componere, hinc *Veji* appellati ſunt, vocabulo Sago, quo *Veias* Plauſtrum vocant an. ante U.C. 1360.

Comes, vide *Comites*.

Comes ſtabuli, apud Gallos idem, quod olim equitum Magiſter, apud Rom. Tranſiit dignitas ab ultimis Imperatoribus, ad Galliæ Reges primos: quæ poſtmodum adeò aucta eſt, ut, Regibus minorennibus, Principes ſanguinis hi ſtatim ſequerentur. Hiſce, pòſt Regem, omnes obedire tenebantur, his enſis regii commiſſa cuſtodia, his in bello omnia ordinandi, delicta puniendi, prædam dividendi, aliaque ad rem militarem pertinentia obeundi ſumma poteſtas. A Ludovico XIII. Galliæ R. an. 1627. ſuppreſſa, poſtquam Franciſcus Diguierius D. rei bellicæ ſub Henrico IV. gloriâ inſignis, eâ ultimo functus eſſet. Tillet. Haillan. Paſquier. in libro: *Recherches de la France, lib. 2. cap. 11. & 12.* Vignierius, Feronius, SanMarth Godofredi, Morerius, *Diction. Hiſt.* &c. Vide quoque in voce *Conſtabularius*.

Comeſtor, vide *Petrus Comeſtor*.

Cometes, pater Aſterionis, unus ex Argonautis, Val. Flaccus *libr. 1.*

—— *Celer Aſterion, quem matre carentem*
Criſtatus gemino fovit pater amne Cometes,
Segnior Apidani vires ubi ſentit Enipeus.

Ubi ad verbum ferè, ut ſolet, expreſſit Apollonium *l. 1.* Sic enim ille:

Ἤλυθε δ' Ἀστερίων αὐτοσχεδόν, ὅν ῥα Κομήτης
Γείνατο δινήεντος ἐφ' ὕδασιν Ἀπιδανοῖο.

Quòd autem *criſtatum* vocat *Cometem* Flaccus, adluſum eſt ad nomen *Cometa*. Nam (ut ait Plin.) *Cometas Græci vocant, noſtri crinitas, hoc eſt, horrentes crine ſanguineo.* Haud abs re forſan fuerit hic notare, quæ de Cometarum præſagiis antiqui tradidere, adeò ut in Proverb. abierit Senarius iſte,

Οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ κακὸν φέρει.

Nil enim Poëtis præcipuè magis perſuaſum eſt, quàm cometas denunciare magna mala. Virg. *Georg. 1.*

Non aliàs cælo ceciderunt plura ſereno
Fulgura, nec diri toties arſere Cometæ.

Tibullus *lib. 2.*

Hæc fore dixerunt belli mala ſigna Cometæ.

Lucan. *lib. 1.*

—— *Terris mutantem regna Cometem.*

Stat. 1. *Theb.*

Mutant quæ ſceptra Cometæ.

Silius *libr. 1.*

Crine ut flammifero terret fera regna Cometes
Sanguineum ſpargens ignem, vomit atra rubentes
Fax cælo radios, & ſævâ luce coruſcum
Scintillat ſidus, terrisq; extrema minatur.

Et *libro 8.*

—— *Non unus crine coruſco*
Regnorum everſor rubuit lethale Cometes.

Val. Flaccus *lib. 6.*

—— *Iratoq; vocati*
Ab Jove fatales ad regna injuſta Cometæ.

Claud. 1. *de bello Getico*,

Et nunquam cælo ſpectatum impune Cometem.

Et *in Epigr. de Magnete*,

Non fruſtra viſi ferali crine Cometæ.

Ac *de Raptu Proſerp. lib. 1.*

—— *Augurium, qualis laturus iniquum*
Præpes ſanguineo delabitur igne Cometes,
Prodigiale rubens, non illum navita tuto,
Non impune vident populi, ſed crine minaci
Nunciat aut ratibus ventos, aut urbibus hoſtes.

Comi, Bactrianæ pop. Ptol.

Comias, Senis nomen, Ariſtoph. *Veſpis*, quod factum à κόμης. Vide Schol.

Comidava, Daciæ opp. Ptol. *Dees* Lazio.

Cominii, pop. ex Æquicolis, qui interiere. Plin.

Cominium, Samnitum urbs.

Cominius, prænomine Quintus, eques Romanus, probroſi in Tiberium carminis convictus; quem poſtea Cæſar precibus fratris, qui Senator erat, conceſſit. Tacit. 4. 31.

Cominſena, Parthiæ regio. Ptol.

Comiſena, Armen. majoris provincia.

Comites, dicti ſunt, qui florente Rep. Rom. publici negotii causâ, Proconſules & Præſides, in provincias euntes, comitabantur. Cicer. *Act. 4. in Verr.* In Imperio *Comites* olim vocabant, quotquot è *Comitatu* Principis erant: *Comitatum* verò ipſam Aulam & familiam Principis, Tacit. *Hiſt. l. 2.* Amm. Marcellinus, *lib. 17. ſect. 10.* Herodian. *in Commodo.* Item Senatum Imper. domeſticum, & judicium, quo lites ad palatium ductas decernebat: recentioribus *Baronagium*. Caſſiod. *lib. 4. cap. 46. & 5. 15.* Diſtinguebantur autem *Comites* tum ratione ordinum & dignitatum, tum ratione munerum & generum. De prioribus, quos inſtituiſſe fertur Conſtantinus M. Euſebius *in hujus vita*: Comitum verò, inquit, *alios in primo ordine collocavit, alios in ſecundo, alios in tertio.* Horum primi in *Illuſtrium* claſſem conſtituti: Secundi inter *Clariſſimos* numerati; qui & *Spectabiles* poſtea dicti ſunt: Tertii ordinis *Perfectiſſimorum* titulo honeſtabantur. E quibus duobus ſolùm prioribus Ordinibus Senatus conſtabat. Perfectiſſimi Senatum quidem non ingrediebantur, interim variis cum prioribus gaudebant privilegiis. *Egregii* quarta & ultima Magiſtratuum, ſub adulto Imperio, erat claſſis. Genera *Comitum* quod attinet, plurima habentur: qui omnes partim ſuper terra, partim ſuper mari merebant. Horum præcipuus ἀρχιδοὺξ in inferiori Imperio nuncupatus eſt. Hæc è Notitia Imp. Caſſiodoro, Codino, Juris ſcriptoribus, aliis concinnata prolixè habes apud Spelmannum *Gloſſar. Arch.* Indicant autem, nomen *Comes*, non ſemper honorarium fuiſſe, ſed de Magiſtratu ſæpe inferiori, ſæpe de Miniſterii infimi præfecto, dictum: Præfectum paſſim ſignificare. Heſychius Κόμης, ἄρχων, ἡγεμών. Suid. ὁ λαοῦ ἄρχων, dictum ſine dubio de Provinciarum *Comitibus*, qui populum & juſtitiariâ poteſtate gubernabant, & armatâ manu tuebantur; ſic à Præſidibus provinciarum differentes, quòd hi tantùm civiles eſſent Magiſtratus. A *Comitibus* his, inferiorum ætatum *Comites* orti ſunt, qui in ſuis item provinciis, civilem juſtitiam armorum terrore adminiſtrabant. Sæpe tamen *Comes* pro Judice ſimpliciter dicitur, in legg. Ripuar. *Tit. 55. §. 1.* pro Judice Fiſcali: Papiniano verò pro Aſſeſſore judicis, quod ad Conſularia ſæcula referendum: nec malè ad priſcos Germanorum *Comites*, de quibus Tacitus. Hinc *Comitiva*, dignitas & munus *Comitis*, inferioribus *Comitatus*: vox Caſſiodoro frequens. *Comitatenſes*, qui in *Comitatu* Imperatoris, ſeu Aula degebant: Legiones *Comitatenſes*, quæ à Comitatu erant. Satellitium crebro in Notit. Imp. Vide *Palatinus*. Deſcendo ad Inferiorum ætatum Comites. Ex more Imperii, *Comitem* appellabant Galli, Itali, Hiſpani, quem ad regendam urbem aliquam, vel territorium, Reges è Comitatu ſuo miſerunt judicem, ipſumque inde territorium ac munus, *Comitatum*. Vide Greg. Tur. mox poſt 5. ſec. Et *Hiſt. l. 4. cap. 13. ac 36.* Apud Germanos *Comites* dicti, qui Principibus jura per pagos & vicos reddentibus à comitatu erant, & tanquam Aſſeſſores. Tacit. hos, patrii magiſtratus appellationem admirati, quos alii *Comites*, ipſi *Greven*, recentiùs *Graffen* appellarunt. Hujuſmodi verò Judicem ſingulæ urbes & regiones ab Imperatore vel Regibus datum, accepere. Vide Seb. Munſter. *Coſmogr lib. 3. cap. 20.* Speculum Saxoniæ *Artic. 52.* Quos autem Tacitus *Comites*, eos inferiores *Pares* dixere. Vide quoque originem & officium *Comitis* è Spartiano, *in Adriano.* Munus igitur *Comitis* juſtitiarium fuit: Vim & injuriam prohibere, latrocinia compeſcere, pacem regiam, non ſolùm legum tramite, ſed etiam armis promovere: jura regia & vectigalia curare, colligere, fiſco inferre. Et qui-

quidem de cauſis Magnatum & potentiorum non cognovit *Comes*, nam hæ ad Aulam regiam pertinebant. Pauperum tantùm & minus potentum judicabat. Hieron. Bignonius *ad Marculſi lib.* 1. *cap.* 8. Apud Bedam, cùm in Britannia Inſ. tum in Hibernia, reperiuntur *Comites*, ante an. C. 700. ſed an titulo ſolùm, ex Danorum more; vel urbe aliqua & diœceſi inſignes, non liquet. Dani videntur *Comites* vocaſſe, qui in conſortio Regis militabant ductores. Ideo an. 871 Aſſer Menevenſis, Auctor coætaneus, nunc eoſdem *Comites*, nunc *Duces belli* appellavit. Certum autem eſt Anglo-Saxones illo ævo *Comitis* titulum cum præfectura urbis alicujus, aut regionis conjunxiſſe, etiam nondum diſtributo in Comitatus, quod Alvredo attribuitur, regno. Sed fluctuans adhuc appellatio, nec recepta paſſim ab Anglicis Auctoribus. Fluxit Angliæ *Comitum* origo à Saxonum *Grevii* & *Aldermannis*: quibus Latini interpretes, ob muneris & eminentiæ ſimilitudinem, nunc Principis & Ducis, nunc *Comitis* appellationem uſitatius (ut Dani poſtea Eortæ,) indidere: Sed hi ipſi *Heretochium*, i. Ducem & præfectum Exercitus, Comitem etiam ſæpe vertebant. Erant ſub his ſeculis, ſummi prorſus ſui Comitatus juſticiarii, & legum ideo ſcientiâ imbuti: nec perpetui tum quidem magiſtratus, ſed vel ad certum tempus (ut Romani illi apud Caſſiodorum, *per indictionem*) vel ad placitum Regis, locum poſſidentes. Greg. Turon. *lib.* 4. *cap.* 24. *lib.* 5. *cap.* 36. & *lib* 8. *cap.* 18. Hinc *Ex-Comes* apud eundem. Apud Germanos verò Feudales cœperunt fieri Comitiva & illuſtria munera, ſub Othonibus, i. ſub fine decimi ſeculi: ut apud Gallos, ſub exceſſu Meroviaæ ſtirpis. Torpente enim jam ſplendore regio, potentiores quidam hæc invadebant hæreditariò: & licèt à Carolinis poſtea Principibus ejecti plerique eſſent, nonnulli tamen longè in confiniis diſſiti, impune retinebant. Loyſeau *de Seign. cap.* 5 *pag.* 107. Demum Hugo Capetus, cùm novum regnum novis beneficiis ſtabilire satageret: Ducatus & Comitatus, maximaque regni officia in feudo retinenda Magnatibus permiſit, homagio ab iiſdem ſuſcepto. Quod exemplum ſequutus Guilielmus primus, idem in Anglia fecit. Accipiebat olim *Comes*, cùm inter Saxones, tum inter Anglo-Normannos, tertium Comitatus denarium, hoc eſt, mulctarum & emolumentorum Regi ex placitis accreſcentium. Idem in uſu fuit apud Gallos, Caroli Magni ævo. Obtinuere quoque tum caſtrum Comitatus, quod cùm Regibus & Reip. infeſtiſſimum deprehenderetur eſſe, caſtra, ubi capita Comitatuum, Coronæ Regiæ inſeparabiliter unita ſunt. Comitis creandi mos ævo Conſtantini Magni hodieque in Angliâ codicillis & arbitrio Principis: item traditione vexilli, quod Germanicam ſapit originem: vel cincturâ gladii, ex more vett. Imperatorum. Hodie *Comitiva* candidatus paludamento coccineo induitur à Rege ipſo, gladio ab humero ſuſpenſo, & pileo coroneolâ aureâ radiato inſigni, porrectumque regiâ manu creationis ſuæ diploma genu nixus accipit. Antiquiorem conſtituendi Comitis formulam Marculfus recenſet: Antiquiſſimam verò Caſſiodorus habet *Var. lib.* 7. *form.* 1. Quæ omnia prolixè enarrat Spelmannus *Gloſſar. Archaol.*

Comites Palatini, al. *Comites Palatii*, Germ. *Pfaltzgraven.* Vide B. Rhenan. *lib.* 3 *pag* 235. qui Palatinum, à Pala, regione ducit. Dicti olim, qui officia in palatio Principis adminiſtrabant, inprimis κατ' ἐξοχὴν *Comes Palatinus* dictus eſt, quem ſub Carolo Magno luculenter deſcripſit Hincmar. Rem. Arch. *Epiſt.* 3. *cap.* 16. *& ſeqq.* Ubi inter alia: *Poſt eos* (Apocriſiarium & Cancellarium) *ſacrum Palatium per hos miniſtros diſponebatur, per Camerarium videlicet, & Comitem Palatii, Seneſcallum, Buticularium, Comitem Stabuli &c.* Item *Apocriſiarius, qui vocatur apud nos Capellanus, vel Palatii cuſtos, de omnibus negotiis Eccleſ. vel miniſtris Eccleſia; & Comes Palatii de omnibus ſecularibus cauſis & judiciis ſuſcipiendi curam inſtanter habebant, ut nec ſeculares prius dominum Regem abſque eorum conſultu inquietare neceſſe haberent.* Porro: *Comitis autem Palatii, inter cætera penè innumerabilia, in hoc maximè ſolicitudo erat, ut omnes contentiones legales, quæ alibi ortæ, propter æquitatis judicium, Palatium aggrediebantur, juſte ac rationabiliter determinaret, &c.* Tranſiit hoc officium dein in Capitalis juſtitiarii, Cancellarii & aliorum. Spelmannus *Gloſſar. Archaol.* Sed in oculis omnium illuſtrior eſt *Comes Palatinus*, non tam perſonali munere, quàm hæreditariâ dignitate inſignis. Utpote, qui in territorio ſuo, plenitudine jurium regalium fretus, omnem juſtitiam ſui ipſius nomine, ſuis ipſius Officialibus adminiſtrat. Et indicat Speculum Saxon. *Art.* 53. Seb. item Munſter. *Coſm. l.* 3. *c.* 20. Palatinos Principes fuiſſe aliquando in Germania Reges: devictoſque eoſdem à Romanis, adminiſtrationem priſtinam, ſed mutato titulo, obtinuiſſe. Sic apud Anglos Guilielmus I. Hugonem ex ſorore nepotem, Comitem Palatinum Ceſtriæ creavit: Eduardus III. Lancaſtriæ Comitatum in Palatinatum erexit, &c. Plura vide apud Spelmannum *Gloſſ. Archaol.* & in voce *Palatinus*. Diſtinctiones *Comitatuum* in Britannia Inſ. ſub Alvredo, circa annum Chr. 871. apud exteros, ſub Berengariis & Othonibus, vel ſub Carolo M. factæ videntur. Idem Spelmannus.

Comitia, orum, pl. num. conventus populi ad creandos magiſtratus, leges ferendas, & alia cum populo agenda, à *comeundo* appellata, ita enim veteres loquebantur, vel à *coeundo*. Leguntur autem Comitia *Conſularia, Prætoria, Quæſtoria, Tribunitia, Ædilitia*; quibus ſc. Conſules, Prætores, Quæſtores, Tribuni, Ædiles creabantur. Tria ferunt Comitiorum genera; *Curiata*, *Centuriata, Tributa*, nam quæ *calata* Comitia legimus, ea ſunt vel curiata, vel centuriata; ex eo, quod primis temporibus *calandi* verbum pro *vocandi* uſitatum erat. Curiata Comitia erant, quum curiatim κατὰ φυλὰς pop. Romanus ſuffragia ferebat. Centuriata quum centuriatim, ſive per centurias, Tributa, quum tributim ſive per Tribus. Dionyſ. *lib.* 7. ſcribit, in comitiis Curiatis omnem poteſtatem creandi magiſtratus fuiſſe penes populum; in Centuriatis autem penes divites. Inde *Comitium*, id eſt, *locus comitiorum*. Cæterùm de Comitiis plura vide apud Manutium *libro de Legg. Romanis.*

Commius, Atrebas, quem Cæſar Atrebatibus Regem conſtituerat. Cæſ. *lib.* 4. *Comm. c.* 21.

Commani, pop. circa Margianam. Plin.

Commenaſes, Indiæ fluv. in Indum fluens. Arrian.

Commendonus Joh. Franciſcus, Cardin. à Pio IV. ad Proteſtantes Germaniæ Principes miſſus, laudatur, quòd Pontifice ſuo moderatior fuerit. Ejus curâ Concilium Tridentinum in Germania publicatum, & Evangelicis in Auſtria concionandi libertas ademta. In Polonia coronationi Henrici III. interfuit. Spond. *Annal. Eccleſ.*

Commentiolus, ex ducibus Mauritii Imper. cujus operâ contra Hormiſdam Perſarum Regem feliciter ſemel atque iterum uſus eſt. Circa A. C. 585. Vide Niceph. *lib.* 18. *c.* 8. 11.

Commercium, vulgò *Commerci*, ex vico caſtrum, dein urbec. Gall. in Barenſi Duc ad Moſam fluv. vix 3. leuc. ſupra Fanum D. Michaëlis, & 5. à Tullo in Ortum: in finibus Leucorum. Vide Valeſium *Notit. Gall.*

Commodus L. Aur. Antonius, M. Antonini filius, patri diſſimillimus, cui etiam in imperio ſucceſſit. Sub Oneſicrito, Attcio & Antiſtio, humaniores artes didicit. Sub Philoſophis, morum magiſtris, nihil profecit, naturâ in omne ſcelus pronâ; Alter Nero, Hercules vocari voluit, clavâ & leoninâ inſignis. Imo aras & delubra ſibi popoſcit, Senatu turpiter adblandiente. In Chriſtianos, in proceres ſævus. Moribus perditiſſimis, nonniſi conſimiles evexit: Cum gladiatoribus & feris in arena colluctatus. Tandem Marciæ, Læto & Electo mortem parans, ab illis præventus, venenum primò hauſit, mox ab athleta quodam ſtrangulatus eſt. An. 192. æt. 31. Imperii 13. Vid. Lamprid. *in ejus vita.* Eutrop. *Hiſt. Rom. lib.* 8. Onuphr. *in Chron.* inprimis Herodianum *libr.* 1. De hoc Auſonius,

> *Commodus inſequitur pugnis maculoſus arenæ,*
> *Threcidico princeps bella movens gladio.*
> *Eliſo tandem perſolvens gutture pœnas,*
> *Criminibus faſſus matris adulterium.*

Commodus, Coſ. cum Priſco an. U.C. 831. Item alius Coſ. cum C..r ali an. U. C. 8,8.

Commone, inſula Epheſo urbi adjacens. Plin. *lib.* 15.

Commoni, Galliæ Narbon. pop. Ptol. In Provincia juxta littus maris Mediterr. olim pars Salyorum, ubi urbes Maſſilia, Telo Martius, Olbia, & Forum Julii, Baudr.

Commoſicus, Getarum Rex & Pontifex, an. ab U.C. 719.

Communicantes, Anabaptiſtarum ſecta, qui vett. Nicolaitas imitantur, communia omnia habentes. Gautier. *Sec.* 16.

Comopolis, Aſſyriæ opp. Ptol.

Compactata, ſic dicti quatuor Articuli Huſſitarum, quos Sigiſmundus Imper. pace factâ Bohemiaque receptâ, una cum Concilio Baſilienſi, admiſit, & Latinè, Germanicè ac Bohemicè promulgari, inſuperque marmori aureis literis inſculpi curavit: *Bohemos communicantes ſub duplici ſpecie, panis & vini, legitimos & germanos Catholicæ Eccleſiæ filios eſſe.* A.C. 1433. 1434. Hiſt. Bohem. Lætus *Comp. Hiſt. Univ.* Vide quoque in voce *Iglava.*

Compendium, à Romanis, aut certè à Gallis, qui & ipſi Romani dicti, conditum, vel quòd erat ad Axonæ & Iſaræ confluentem & q. compendium poſitum; vel quòd per compendium, urbes & caſtra ripæ Suminæ petentibus occurrebat, ſic dictum: Sub Chlodovæi M. liberis villa fuit Regia, venationis gratiâ delecta. Sub Pipino Synodus ibi habita. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.* Hodie vulgò *Compiegne*, ſatis ampla & culta urbs Gall. Belg. in Picardia provincia, aliàs *Carolopolis*, quòd ipſam Carolus Calvus Francorum Rex anno 876. reparârit, auxerit, præſidiiſque munierit, Annales Franciæ. Idem Monaſterium in B. Mariæ honorem ibidem condidit, quod *Regium* dici voluit, centumque Clericis attribuit. Hodie Mon. S. Cornelii. Capta eſt à Carolo IV. bello contra Burgundiæ ducem, qui eam an. 15. poſtea, per Johannem Lucemburgicum iterum tentavit. Hic Puella Aurelianenſis infelici eruptione factâ in Anglorum venit poteſtatem. Flodoard. Glaber, Nangius, Albericus, &c. Duchenius, *antiq. Urb. part.* 1. *c.* 7. *de Ducatu Valeſio.* Concilium ibidem celebratum, an. 757. 833. quo Ludovicus Pius R. depoſitus. 1085. 1101. 1277. &c. Baudr. in prov. Inſul. Franciæ eſt, ad Oeſiam fluvium, ubi recipit Axonam, in reg. Valeſia. 8. leuc. à Sylvanecto, 18. à Lutetia in Bor. 5. à Noviodano in Auſtr. gaudetque aliquando Regis receſſu.

Compitum,

Compita, caſtr. Æmiliæ, in Romandiola; *S. Archangelo*, vel *Savignano*.

Compitalia, feſta quæ in compitis Larium honori peragebantur, & *Compitalitium* dies, in quo celebrantur. Gellius. Nullum certum diem præfinitum fuiſſe his ſacris, ex loco Varronis ad Suetonium, rectè obſervavit Caſaubonus, confirmatque Auſonius *Edyll.* 25. *in his*,

Et nunquam certis redeuntia feſta diebus,
Cùm ſua per vicos compita quisq; colit.

Non longè tamen à Saturnalibus celebrata perſuadet Dionyſ. *l.* 4. Inſtitutio eorum à Servio Tullo eſt, ut idem Dionyſ. itemque Plin. *lib.* 36. *extremo*, docet: Auguſtum bis ea celebrare per annum, quæ ſemel antea tantùm peragerentur, ejus vita ſignificat apud Sueton. *cap.* 31.

Compitum, pag. excіſus Latii, nunc Cauponа, ſub Anagnia: *Oſteria d' Anagni*.

Compluтica, Ptol. olim opp. nunc vicus Hiſp. Tarrac. in finibus Callaicorum, hodie *Complude*, teſte Mor.

Complutum. Carpetanorum urbs, & nobilis Academia à Franc. Ximenio Cardinali erecta, cujus curâ Biblia Complutenſia edita ſunt, A. C. 1515. ubi textui Hebræo, Chald. Latina, & Gr. verſio addita, in Hiſp. Tarrac. ſeu Caſtella nova, vulgò *Alcala de Henares*. In planitie ſita. Onuphr. Gomez. *l.* 1. Biblioth. Hiſp. *t.* 1. *c.* 2. Hic Synodus prov. an. 1326.

Compoſtella, urbs Archiep. primaria Gallæciæ, in Hiſp. Tarrac. crevit ex ruinis Iriæ Flaviæ. Hic Baſilica, illatis reliquiis Apoſtoli Jacobi S. Jacobo dedicata eſt. Anno Chriſt. 816. Baron. Annal. capta & direpta ab Almanſore, campanisque aſportatis incenſa eſt anno Chriſt. 993. peſte ſacrilegos ſubſequente. Mariana *de rebus Hiſpan.* Vide *Iria Flavia*. De nomine ſic Voſſius *ad Melam*, *Poſtquam*, inquit, *Hiſpani ſibi perſuaſerunt illa quæ de S. Jacobo narrantur, cœpit iſtud oppidum appellari Ad Jacobum Apoſtolum. Poſteriores ævi Hiſpani dixere Giacomo Poſtolo*, unde contractum *Compoſtella*. Vide eundem *de Hiſt. Lat. lib.* 3. *cap.* 7. de quodam Bernardo, qui Bullas Papales & vett. Regum Hiſpaniæ ſtatuta collegit. Diſtat 9. leuc. à Corunia in Auſtrum, 13. à promuntorio *Finis Terræ* in Ortum, prope amnem Sarelam. Hic Concilium an. 1056. & Univerſitas.

Compoſtella, urbs nova Americæ Septentrion. in nova Hiſp. & prov. Xaliſci, non longè à mari Auſtrino, 100. circiter mill. ab urbe Guadalaxara in Occaſ.

Compſani, Hirpinorum pop. in Italiâ. Plin. *lib.* 3. *cap.* 11. Eorum opp. *Compſa*; Ptolemæus, cui Græcè ſcribitur Κόμψα, perperam Lucanis illud attribuit. Velleius *libro altero*, *Milo Compſam in Hirpinis oppugnans*, ubi Cluver. *Caſſanum* legere maluit, Vide Authorem longè doctiſſimum, & laborioſiſſimum, *de Ital. Antiq. libr.* 4. *cap.* 8. Nunc urbs eſt regni Neap. in Principatu ult. prope fontes Aufidi fluv. ad radices montis Apennini, in confinio Princip. citer. 18. mill. à Melphi in Occaſ. parva eſt, ſenſimque deficit. Baudr.

Compſatus, Thraciæ fluv. in Biſtonidem lacum influens. Herodot. *lib.* 7.

Compuſa, Bithyniæ oppidum, ad Thraciæ Boſphori anguſtias ſitum, non procul à Chalcedone. Plin. *l.* 5. *c. ult.*

Comum, Colonia, & urbs epiſc. Inſubriæ ad Lacum Larium, quod inſtauratum *Novocomum* dictum eſt, vulgò *Como*. Patria Plinii Jun. Pauli Jovii, & Cæcilii poëtæ, de quo Catullus *carm.* 36.

Poetæ tenero, meo ſodali
Velim Cæcilio, papyre, dicas,
Veronam veniat, Novi relinquens
Comi mœnia, Lariumq; litus.

Antiquitatem ejus oſtendit Juſtinus *lib.* 20. *Gallis in Italiam cauſa veniendi, aſſidua domi diſſenſiones fuere, quarum tædio, cùm in Italiam veniſſent, ſedibus Tuſcos expulere, & Mediolanum, Comum &c. condiderunt.* Paulo aliter Plinius. Strabo *l.* 5. Κῶμον δ' ἦν κατοικία μετρία. Πομπήϊος δὲ Στράβων ὁ Μάγνου πατὴρ κεκακωμένην ὑπὸ τῶν ὑπερκειμένων Ῥαιτῶν συνῴκισεν, &c. Vide eundem quoque *l.* 4. Deinde C. Scipio ad 3. colonorum millia adjecit, quibus iterum D. Cæſar 5000. addidit, de quibus 500. fuerunt Græcorum nobiliſſimi. His & jus civitatis dedit, & inter colonos eorum nomina retulit, qui tamen ibi ſedes non tenuerunt, ſed Coloniæ nomen reliquerunt. Νεοκωμῖται γὰρ ἐκλήθησαν ἅπαντες, τοῦτο δὲ μεθερμηνευθὲν Νόβουμ Κώμουμ λέγεται. Vide Ammian. Marcellin. *l.* 15. Liv. Ptolom. Leandrum Alberti, *in deſcr. Ital.* Cluver. *Ital. Ant.* 248. Hinc Lacui nomen, vulgò.

Comus, Deus apud Ethnicos habitus commeſſationum, nocturnarumque ſaltationum præſes: In cujus militiâ authorabantur juvenes, qui coronati noctu cum facibus, Muſicisque inſtrumentis, ad amicarum fores ſaltandi, canendique gratia concurrebant, procaciterque laſciviebant, ut fores nonnunquam effringerent, quod optimè deſcribit Philoſophus περὶ εἰκόνων, *Imagine tertiâ*. Hinc *Crepalocomus*, vinolentorum hymnus, apud Ariſtoph. *in Ranis*.

Conacum, urbs Aquitaniæ in provincia Inculiſmenſi, ad Carentonum fluvium Franciſci I. natalibus clara. Quibuſdam *Campenacum*.

Conadipſas, Scythiæ intra Imaum regio. Ptol.

Conadium, urbs epiſc. Hung. *Chonad*.

Conanus, M. Britanniæ Rex, Conſtantino patruo occiſo, thronum conſcendit, vitiis infamis. Obiit paulò pòſt, Polydor. Virg. Beda, Chenius *hiſt. Angl.*

Conanus I. Armoricæ Dux, poſt Drogonem, Hoëlo & Guereco, filiis ejus nothis, necatis: prius Comes Redonenſis, è Salomonis poſteris. In prælio, an. 992. contra Fulconem, Comitem Andeg. occiſus. Godofridus fil. ſucceſſit.

Conanus II. obiit improlis, an. 1066. marito ſororis Hoëlo ſucceſſore, cujus filius

Conanus III. cognom. Craſſus, obiit an. 1148. Ei ſucceſſit Odo gener, Comes Pontiniacenſis.

Conanus IV. cognom. Parvus, contra patrem Odonem inſurrexit, Ducatum ſibi, ob jus maternum, vindicans. Obiit an. 1166.

Conapſeni, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Ptol.

Conarus, Scotorum rex 20. necis Mogaldò patri illatæ conſcius, & omnium primus, qui à Scotis tributum, & vectigal exegit, ob id in carcerem truſus, miſerrimè vitam cum morte commutavit. Hiſt. Scot.

☞ *Concana*, Hiſp. urbs in Aſturiâ. Ptol. Pop. *Concani*. Horatius *Carm.* 3. *Od.* 4.

Et lætum equino ſanguine Concanum.

Silius *lib.* 3.

Nec qui Maſſagetem monſtrans feritate parentem
Cornipedis fusâ ſatiaris, Concane, venâ.

Concangium, Britanniæ opp. Lib. Notit. *The Barony of Kendal* Camdeno. Cujus verba ſunt, *Concangios olim* (de Candaliâ in Weſtmariâ loquens) *ſtationem fuiſſe opinatus ſum*, ſed jam rectiùs docuit. Alibi autem de *Haulton*, vel *Holton*, opp. in confin. Ceſtrenſ. & Lancaſtrenſ. Comitat. verba habens, ait, *Nec ego alibi quærere auſus ſum, quam in hoc tractu ſtationem illam Congangios, ubi Numerus vigilum, &c.*

Concani, pop. fuere pars Cantabrorum; quorum opp. Concana nunc forte *Santillana*, urbs Aſturiæ verſus oram littor. ex primis regionis. 15. mill. à confin. Biſcajæ. Brietius, Sanſon.

Concarneum, opp. Britanniæ min. cum arce, in Cornubiæ tractu, 4. leuc. à Coriſopito in Auſtr.

Conceptio, ordo ſacer Virginum, in communione R. à Beatrice de Sylva, Luſitana, inſtitutus. Ab Innocentio VIII. approbatus, an. 1489. Miræus, *orig. relig. l.* 5. *c.* 13. Spond. *A.C.* 1484. Item ordo militaris, à Ferdinando Mant. D. Carolo Gonzaga Nivern. & Adolfo Comite Allano, &c. fundatus, A. 1619.

Conceptio, civ. Americæ meridion. in ora maris Pacifici, cum portu capaci, ipſa totius Ciles ex primis. Sedes Præfecti. Probè munita, ſub Hiſpanis.

Conceptio, opp. Amer. in Paraguaja, ubi amnis Urvaigus in Argenteum fluv. ſe exonerat. In dit. Hiſp.

Conceptio de la Vega, urbs Epiſc. Hiſpaniolæ.

Concha, vulgò *Cuenca*, urbs Hiſp. in Montana reg. vulgò *la Sierra*, cujus caput eſt ad Sucronem fl. vix 10. leuc. à confin. Aragon. in Occ. 9. à Tago fluv. in colle, inter duo flumina & montes. Capta eſt ab Alphonſo Rege, A.C. 1166.

Conchæ, urbs fuit Romandiolæ, in ora maris Adriatici, jam dudum aquis obruta.

Concha, aliàs *Caſtellio*, cœnobium Benedictinorum Galliæ, à Rogerio de Toënio conditum, vulgò *Conches* & *Chaſtillon*, non procul à Mediolano Aulercorum Eburovicum. Item monaſter. antiquiſſimum, ſeu Abbatia Galliæ in Rutenis, *Conches* quoque, Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Conchæ, oppidum Normanniæ. 4. leuc. ab Ebroicis, in tractu *Ouche*. Ejus ſuburbium vulgò *Caſtellionum* etiamnum, ubi Abbatia celebris. Vide ſupra.

Concia, vulgò *Miranda*, urbs Hiſpaniæ Tarraconenſis, in finibus Vectonum, ad Durium fluvium in Portugallia, Ferrarius.

Concinus Florentinus, Marchio Ancræus, incantamentis acquiſitâ Mariæ reginæ gratiâ, Mareſcallus Franciæ creatus, regnum totum in poteſtate habuit; dedit id anſam Henrico Condæo & aliis Principibus, indignè potentiam ejus ferentibus, civilis belli; ſed quod terminatum captivitate Condæi & exitio Ancræi. Hic, turbante plebe, ob carcerem illius, tot turbarum auctor, juſſu regis in cuſtodiam ducendus, cùm reſiſtere vellet, à Vitrio Prætorii Præf. occiſus eſt. Mors approbata, atque tanto gaudio plebis excepta, ut cadaver exhumatum per plateas raptaret, laceraret, & exureret. Uxor Leonora veneficiorum rea, capite plexa, & igne combuſta eſt. A.C. 1614. 1615. 1616. 1617.

Concordia, Dea apud Romanos, cui ædem Cn. Flavius conſecravit in areâ Vulcani, ſummâ invidiâ nobilium, teſte Livio *l.* 9. Ovid. *Faſt.* 6.

Te quoq; magnificâ Concordia dedicat æde.

Juvenal. *Sat.* 1.

Quæq; ſalutato crepitat Concordia nido. Ubi vetus Commentator, *Templum Concordiæ vetus in quo ciconia multæ eſt*. Item, Cæſar & Tiberius. Deam *Concordiam* effingebant antiqui, juvenculam, dextrâ craterem tenentem lævâ nunc Cornu copiæ, nunc ſceptrum, ex quo fructus exire videntur, ſed & imaginibus

duabus dextram dextræ jungentibus,in nuptiis. Etiam olim veteres poſt Hymenæum Cornicem invocare ſoliti erant, hocque ſolebant Concordiæ ſignum dare iis, qui liberûm quærendorum gratiâ conveniſſent. Etiam pingebatur, floribus cincta,dextra patinam cum corde, lævâ faſciculum virgarum, tenens. Nerva in nummo expreſſit, dextrâ lanceam, lævâ clypeum geſtantem. Item proram, cum duabus manibus junctis, & lemmate, *Concordia exercituum*, *S. C.* Angelon. *in hiſtoria Cæſarum p.* 102. In aliis numis duo cornua copiæ juncta unâ manu tenet, alterâ vas ignibus plenum. Item poma granata, ut in Fauſtinæ & Corneliæ nummis. Invicta per Geryonem repræſentatur. Liv. *l.* 9. Plutarch. *in Cornelio Graccho.* Sueton. *in Tiberio.* Balduin. *Iconologia.*

Concordia, Colonia, Fori Julii quondam urbs, cujus hodie nihil extat præter pauciſſima tuguria. Sabellicus. Inter Altinum & Aquilejam in 10. reg. Italiæ Venetia, urbem & Coloniam cognoſcit. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Concordia,Germ.urbs inter Argentoratum & Bingium. Anton. *Kocbesberg*, Rhenano & Simlero. Cluverio *Druſenheim*, oppid. ad confluentes Moterni in Rhenum, in Alſatia inf. 2. leuc. ab Hagenoa in Ort. 3. infra Argentinam. Baudr.

Concordia, Hiſp. Bæt.civitas, Ptol.pop.*Concordienſes*.Plin 4.22.

Concordia, urbs Epiſcop. inter flumina Liquentiam & Tilaventum propius mare accedens, eodem nomine & Epiſcopatûs titulo,hodieque clara. Ptolemæus perperam Carnis eam attribuit, & Mela longè imperitius inter Tergeſte,& Aquileiam,oppida Carnorum, eandem poſuit. Nomen ejus apud Strab. *l.* 5. ſcribendum per *Omega* cenſet Cluverius in primâ ſyllabâ, non verò per *Omicron*, ut eſt apud Ptol. & Zoſimum. Vide eum *de Ital. Ant. p.*167. Blond. *l.* 2. *&* 3. Melam *lib.*2. Leand. Ptol. &c. Attilæ furorem experta eſt.

Concordia, oppidul. Longobardiæ, Comitatus ſub Duce Mirandul. prope Secium amnem. 6. mill. in Occaſ. à Mirandula. Vaſtata ab Attila, A.C.451. Item opp. Germ. ad Rhenum inter Brocomagum & Noviomagum Nemetum,vulgò *Kocherſberg*,q.*Concordia montana*. Simlerus & Cluverius. Vide ſupra.

Concordia, nomen libri, quo Evangelicorum illi,qui à Luthero appellari gaudent, mentem ſuam,circa Religionis Articulos, diſertius expreſſerunt. De quo ita Lætus. In Germania, mortuo Melanchthone, Joh.Brentius,Jac.Andreæ, Matthias Flaccius, Alii,dogma *de Ubiquitate corporis Chriſti*, introduxere A.C. 1560. quod cùm inter alia ab Academia Wittebergenſi & Lipſienſi oppugnaretur,primò colloquium eſt inſtitutum Aldeburgi,A.C.1568.præſidente Joh. Wilhelmo Saxone. Dein Dreſdæ,ſed fruſtra. Conventum ergo Torgæ & ex opinione Flaccianorum, *Formula Concordia* conſcripta, Theologis ad eam approbandam carceris, exiliique metu adactis: Scriptaque Melanchthonis iterato ibidem conventu, condemnata ſunt, A. C. 1576. Tandem moderamine adhibito,in Bergenſi Monaſterio, à Smidelino, Muſculo, Selneccero, Chemnitio, Chytræo & Cornero, an.1577. promulgata Formula eſt,Eccleſiæque Proteſtantes,quæ contrarium ſentirent, damnatæ ſunt: Caſimiro Palatino Francofurti, cum Legatis variorum regnorum, de cenſura conquerente, Friderico quoque Daniæ R. ſub pœna exilii ſubſcriptionem ſuis interdicente. Ex Hoſpin *in præf. ad lib. Conc.* Item *c.*2.3.&c. qui addit, *eâ nocte, quâ Theologi præfati Bergam venerunt, his terram intremuiſſe, templumq; ruinæ proximum fuiſſe viſum.* Poſtea Flaccius, ob hæreſin, quâ docebat *Originale peccatum ſubſtantiam eſſe*, ab Eccleſiis ejectus, vagam vitam diu duxit. Ab eo tempore in Formulam hanc à Lutheranis ſic dici volentibus juratum. Vide Lætum *in Compend. Hiſt. Univ.*

Concordia reg. pars terræ Auſtr. in ultima parte Oceani Indici, à Batavis inventoribus an. 1618. ſic dicta. Qui tamen in regionem ipſam non penetrarunt, orâ tantùm littor. luſtratâ.

Concordia ſaltus, Burgus in Ducat. Bituricenſi, arce munitus. Vulgò *Concreſſault*. Metel.

Concubienſes, Umbriæ pop. Plin. 3.14.

Concurcallum,vulgò *Concreſſaut*, vel *Concreſau*, vetus caſtrum Galliæ. Vide Valeſium *Notit. Gall.* & in voce *Concordia ſaltus.*

Condabora, Celtiberorum in Hiſpania oppidum.

Condaum, opp. Normann. in Bajocenſi tractu, ad Norallum amnem, inter Falæſam & Viram.

Condalus, Mauſoli Cariæ regis in Lyciâ præfectus, mirus pecuniæ emungendæ artifex,de quo tradit Ariſtot. *in Politicis*, quòd cùm Lycios maximo comæ nutriendæ ſtudio teneri animadverteret, occaſionem ſibi eam oblatam ratus, quâ auri plurimum & ſibi poſſet congerere, & ad regem mittere, literas ſibi à Mauſolo allatas ſimularit, quibus illi juberentur comam tondere & ad regem mittere, ſi tamen mallent aliquantulæ pecuniæ jacturam facere, ſe daturum operam, ut in Græciâ comæ coëmerentur & pro Lyciis ad Regem mitterentur. Quam conditionem Lyciis avidè accipientibus, mirum dictu, quantam eo commento pecuniæ vim extorſerit.

Condapolis, urbs Indiæ, in regno Golcondæ, cum arce permunita, in ſummo monte, 20. leuc. ab urbe Golconda in Ort. 60. à ſinu Bengalæ in Occaſ.

Condaſce, alterum cacumen montis in Indiâ tricipitis, quem Bacchus ob torridum regionis aërem cepit, inque eo exercitum ſuum peſtilentiâ laborantem refecit. Ortelius neſcio quo auctore legit *Condasbe*.

Condata, Angliæ urbs. Anton. Cornaviorum, nùnc vulgò *Congleton*, opp. in Ceſtriæ Comit. ad amnem Danum, in limite Comitatus Stafford. 16.mill.Angl. ab urbe Stafford.

Condate, opp.Galliæ ad Ligeris & Nojani,amnis ignobilis,confluentes,in diœc. Antiſſiodorenſi,in finibus Senonum, vulgò *Coſne ſur Loire*. Eſt autem *Condate*, vetus nomen Gallicum, confluentes deſignans, quod nunc *Condé*, *Conde*, *Coſne*, *Condac*, *Cunnac* & *Cognac* Galli dicunt. Aliud *Condate* memorat Æthicus,inter Mecletum & Agedincum, vulgò Montereau *Fautyonne*: item inter Noviomagum Lexovicum,ac Durocaſim, quod eſt *Condé*, ad Itonem fl. prope Britolium. Item Vicus in Turonibus, *Cande*,ad Vingennam flu. proximus Montisorelli, niſi quòd rivus aut amniculus è Fonte-Ebraldi veniens, inter hæc duo loca medius decurrit: unde de utroque vico dicitur:

Entre Cande & Montſoreau
Ne repaiſt brebis ne veau.

Morte Martini illuſtris eſt. Item aliud in Andicavis, ad Mandiaci rivi & Erdræ confluentes non procul à Monte Renelli, Ligere interfluente, quoque *Cande* dictum. Item Rhedonum caput, Ptol. vulgò *Rennes en Bretaigne*. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Condate, Belgii civitas in Hannoniâ ad Scaldim fl. hodie *Condé*. Cum tit. Princ. Tranſiit in familiam Borboniam, per nuptias Franc. Vindocini, cum Maria Lucemburgica, quæ obiit an.1547. Hujus fil. Carolus, primus Dux Vindocinus, pater fuit Antonii, Navarræi poſtmodum R. & Ludovici, Condæi Princ. qui *pro patria & religione dulce periculum*, ratus, obiit in prælio Jarnaceno, an. 1569. Huic natus Henricus I. Princeps Condæus, qui obiit an. 1588. pater Henrici II. qui obiit an. 1646. ex Carlota Margareta Montmorantia relicto filio, Ludovico Principe Condæo,&c. Expugnata à Ludovico XIV. Gall. R. A.C. 1676.

Condateſcenſe Monaſterium, Jurenſium Monaſteriorum nobiliſſ. & vetuſtiſſimum: cui poſtea Lupicinus frater Romani Lauconnenſe monaſterium & Balmenſe Monacharum cœnobium in eremo Jurenſi adjunxit. Dein à S. Augendo Abbate nomen accepit, dictumque eſt S. Augendi, *S. Oyen*, vel *S. Oyan de Joux*. Poſtremò à Claudio Veſontionenſi, Epiſc. Monaſterium S. Claudii appellari cœpit, hodieque *le Monaſtere de S. Claude* appellatur. Eſt in diœceſi quidem Lugdunenſi, ſed in Comitatu Burgundiæ poſitum. Alterum quoque in Juramonte cœnobium eſt, cum Abbatiæ tit. & nomen Montis ſervans, *Joux* vel *Jou*. Eſt & vicus ad Dubim fluv. & ad Juram montem ſimiliter *Joux*, id eſt, Jura dictus. Hadr. Valeſ. *Notit. Gall.*

Condercum, opp. Albionis, aliàs Brigantum, nunc diœceſis Dunelmenſis in Angl. & Scotiæ confin. apud Vallum, ſive potius apud Vedram fluv. *Cheſter upon the ſtreet*, i. urbecula ad viam publicam, teſte Camdeno.

Condigrammus, Carmaniæ opp. Plin. *l.*6.*c.*23.

Condivincum, vulgò *Nantes*, Urbs Epiſc. Britanniæ min. Ptol. & Cæſar. Ad Ligerim fluv. verſus oſtia, ampla, munita, cum caſtro. Vide *Nannetæ*.

Condochates, Indiæ fluv. in Gangem erumpens. Arrian.

Condomum, urbs Aquit. Epiſc. ampla, ſed nequaquam populoſa, unde *Condomumq; inhoſpitum*, Scalig. Bellis civilibus vaſtata. Dupleix, Chenæus, &c. ad Baiſam fluv. Caput agri Condomenſis, inter Vaſatenſem tractum & Comitatum Armeniacum.

Condora, prov. Moſcoviæ, in Or. extenſa, verſus Petzoram & Tartariam deſertam. Ibi regio tota ſylvis obſita.

Condormientes, hæretici, ſec. 13. in Germania. A Toletano quodam ſeducti, Luciferi imaginem adorabant, in loco prope Coloniam, reſponſa accipientes. Sine diſcrimine ſexus ætatisq; ſomnum capiebant, &c. Seductor in Angliam tranſiens profundo merſus eſt. Item ſecta Anabaptiſtarum, Gautier. *in Chron.*

Condomadus, Alemanorum Rex, fines Gallorum cum Videmaro vaſtavit. Ammian. *l.* 14.

Condriacum, ſeu *Condrievium*, opp. lepid. Gall. ad radices collis, in prov. Lugd. ad Rhodan. 2. leuc infra Viennam. Vino ſuo celebre.

Condruſi, pop. Belgii circa Moſam, incolentes. Trevirorum clientes dicuntur Cæſari, *l.* 4. quos cum Eburonibus, Cereſis & Pemanis ad bell. Rom. pollicitos eſſe armata millia XL. ſcribit *lib.* 2. Silvæ Arduennæ proximi erant, circa Urtam fl. Horum regio *Condrotz* dicitur, in ditione Leodicenſi, & urbs *Hoye*, *Huy* & *Hoey*, prope quam hodieque locus *Condreux* vulgò vocatur; quemadmodum & pagus circa Urtam *Condruy*, Aubertus Miræus.

Condyba, Lyciæ urbs. Ptol.

Condylea, Arcadiæ urbs. Pauſan.

Cone, inſ. exigua, non procul ab oſtiis Iſtri fluv. Lucan. *l.*3.

—— Et barbara Cone
Sarmaticas ubi perdit aquas. ——

Coneria, urbs Hibern. Epiſc. ſub Arch. Armachano, in Ultonia & Comitatu Dunenſi, ad lacum *Cone*, nunc in vicum redacta.

Conetodunus & *Cotuatus*, Carnutes deſperati homines, quibus ducibus Carnutes, anno 7. arma ſumpſerunt. Cæſ. *l.* 7. *Comment. c.*3.

Conſalo-

Confalo, Archifraternitas Pœnitentium in Communione Rom. à quibuſdam Romanis civibus inſtituta. An. 1264. Hi liberandi Chriſtianos, qui inter Barbaros captivi detinentur, curam gerunt. Huic fraternitati acceſſit ſocietas Lugdunenſis; cui Henricus tertius nomen dedit, ut Thuan. *in hiſt.* 6. memorat. Vide Spond. *A.C.* 1274. *n.* 11. 1576. *n.* 17. 1583. *n.* 10.

Confeſſionis ritus, à Nectario, cum Presbytero Pœnitentiæ Præfecto ſublatus eſt. A.C. 390. Conſtantinopoli, eo quòd matrona quædam nobilis, hac occaſione, in templo à Diacono polluta eſſet: cujus exemplum mox totus Oriens ſecutus eſt. Manſit nihilominus in Occidente, & tandem in *Confeſſionem Auricularem* abiit. Vide Socrat. *l.* 5. *c.* 8. *&* 19. Sozomen. *l.* 7. *c.* 16. *&c.*

Confluentes, tractus Comit. Ruſcinonenſis, verſus montes Pyrenæos & Ceretaniam, nunc Galliæ, ubi oppidum præcip. Villafranca, ad amnem Tethim, decem leucis à Perpiniano in Occaſ. Item locus in Lemovicibus, *Confolans*, ad Vigennæ & Baranæ concurſum. Item ad Iſaræ & Rhodani, *Confulens*: ad Sequanæ & Matronæ &c. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.* Inter Forum quoque Tiberii *Keiſerſtuel*, & Auguſtam Raurac. ubi Arola multis fluviis auctus in Rhenum decurrit, vulgò *Coblentz* vel *Conbolentz*, Lat. *Confluentes* habemus: è quarum regione *Waldshut* oppid. Vide Guillimannum *p.* 97.

Confluentia, urbs ſita in eo loco, ubi Moſella Rheno miſcetur, munita, & ſplendida, vulgò *Coblentz*. Sub Archiep. Trevirenſi: Ib. Concilium anno 860. ad Carolum Calvum, cum Ludovico Germanico, & Lothario Lotharingiæ Rege conciliandum. A. 922. ab Henrico Auc. & Carolo Simplici habitum. *Tom.* 8. *&* 9. *Conc.*

Confluentia, ſive *Confluentes*, vicul. Helvetiæ, haud procul opp. *Clingnow*, ditionis Epiſc. Conſtantienſis, ad quem tria Helvetior. flumina Limagus, Urſa atque Arola in Rhenum exonerantur.

Confutius, dictus *Socrates Sinenſis*, tum quia huic συγγενὴς, tum quia morum imprimis Doctrinam excoluit. Sententias vett. Philoſophorum 4. voluminibus collegit, quinto ipſemet de Moribus ſententiam ſuam expoſuit, tantâ cum nominis famâ, ut quicunque poſtmodum Doctor crearetur, Practicam eruditionem imprimis probare teneretur. Hujus ſecta, ex tribus, præcipua eſt, omnesque illi Magnates Imperii dant nomen: Neque ulli alii, quàm Mandarini, Loytiæ, vel Literati ejus Philoſophiâ imbuti, ad ſummas ſub Rege dignitates evehuntur. Agnovit unum Deum aliaque multa lumini naturæ ſanæque rationi convenientia docuit. Trigalt. *relat. Sinenſi l.* 1. Mota Vayerius *de Virtut. Ethnicorum pag.* 2. Kircherius *Sinâ illuſtratâ, &c.*

Conga, Indiæ intra Gangem opp. Ptol.

Conganus, Abbas Hibernus, S Bernardi coævus, S. Malachiæ vitam conſcripſit. Simler. *auct. Biblioth. Geſner.*

Congavata, *Roſe-caſtle*, teſte Camdeno, opp. vel caſtrum Albionis in finibus Brigantium apud *Candebec*, juxta Carleolum, in Cumbriâ regione.

Congedus, aliquibus *Cogedus*, Hiſp. fl. circa Bilbilim. Martial. 1. 50.

Tepidi natabis lene Congedi vadum.

Congum, ſeu *Congo*, Regnum quod & *Manicongo* dicitur, ſitum in Africa, in Æthiopia infer. Cujus circuitus dimetiendus eſt linea recta à fluvio *Guanza*, verſus Septentrionem, uſque ad fluvium *Rubrum*, qui ſcopulos rubros alluens talem habet colorem: Ea continet 375. mill. hinc alia ducenda eſt linea obliqua verſus Orientem, per confinia regni Anzicani, quæ ad 450. mill. extenditur, à cujus extremitate linea rurſus recta, verſus Meridiem per montes Cryſtalli, non Angolanos, qui ab his longè verſus Meridiem, ſunt remoti, & Nitri & Argenti per Verbelam fluvium uſque ad confinia Malemæ ducenda, quæ 500. continet mill. ab hujus rurſum extremitate, ducta alia per lacum Aquelondam, verſus Occidentem, uſque ad oſtium fluvii Goanzæ, qui ex hoc lacu effluit in mare 360. eſt milliarium; atque ita totus regni Congiani circuitus continet 1685. milliaria. Latitudo ejus cognoſcetur, linea obliqua ab Occidente verſus Orientem ductâ, ab oſtio Zairi fluvii, quod adjacet promuntorio Patraon, à Luſitanis dicto, per montes Solis & Cryſtalli, uſque ad 105. milliaria à Nilo, 600. mill. continens, quæ regni totius latitudo. Multò quidem olim fuit amplius, cùm circumjacentes regiones pleræque ſub uno regno comprehenderentur, ſed per Vaſallorum perfidiam, in terminos hos anguſtos, comparatione præteritorum eſt concluſum. Diviſum eſt hoc regnum in ſex provincias, nempe *Bambam*, *Sognum*, *Cundam*, *Pangum*, *Battam*, *Pembam*: Banza, nunc San-Salvador, ſedes regia, ſitu opportuno. Id Mercator ſic limitat, ut à promontorio S. Catharinæ, quod ſecundo gradu abeſt, ab Æquinoctiali, Auſtrum verſus protendatur uſque ad prom Ledo: habeatque ad Occaſ. Oceanum Æthiopicum, ad Meridiem montes Lunæ, & Caferes populos, ad Ort. montem, à quo fluvii emanant, qui in Nili fontes prolabuntur: & ad Septentr. territorium regni Benin. Natal. Metel. Detectum à Jac. Cano, Luſitano, an. 1484. ſub auſpiciis Johannis Regis ſui. Hujus aliquot urbes ſubſunt Luſitanis, ut Loanda ſeu Civ. S. Pauli, Benguela & Embaca, juxta Coanzam fl. Joh. Barro *l.* 3. *c.* 3. Maffæus *in hiſt. Ind. l.* 1. Marmol. *l.* 9. *c.* 24. 25.

Congum, urbs regni Congiani, ejusque metropolis & regionis ſedes, olim ab incolis *Banza*, i. *Aula* dicta fuit, hodierno die à Luſitanis mutato nomine *S. Salvatoris* nominatur. Sita eſt 150. mill. à mari in monte altiſſimo. Natal. Metel. Hic Rex Chriſtianus habitat. Baudr.

Congustus, Galatiæ urbs. Ptol.

Coniaci, Hiſp. pop. circa Cantabros.

Coniades, Græcus ſcriptor, cujus opus de vini apparatu citat Plinius 14. 19.

Conica, Paphlagoniæ urbs. Ptol.

Conii, Hiſp. pop. ad Herculis columnas. Polyb. *Cunei* Appiano *in Ibericis.*

Conimbrica, Gall. *Coimbre*, urbs Luſitaniæ epiſcopalis & Academiâ inſignis, à Johanne III. Luſitaniæ R. inſtitutâ, ad Mundam fluv. inter Ulyſſiponem ad Merid. & Bracaram ad Boream, 27. leuc. cum tit. Duc. Antonin. Plin. *l.* 7. *c.* 21. Eſt autem gemina, Vetus & Nova, illa *Condexala Vieia*, oppid. olim Luſitanorum, nunc vicus, in prov. inter Durium & Tagum, ex cujus ruinis iſta, 3. leuc. ab ea crevit.

Conisaltus, deus apud Athenienſes, qui ſimili ferè ritu colebatur, quo apud Lampſacenos Priapus. Strab. *lib.* 3.

Coniſci, Hiſp. pop. in Cantabria. Strabo.

Coniſium, *Terrania*, opp. non procul à Caico fluv. Plin. 5. 30.

Coniſſa, Umbriæ opp. montoſo ſitu, admodum frequens.

Coniſtorſis, urbs Hiſp. citer. in tractu Celtico. Strabo *lib.* 3.

Coniſum, Myſiæ Aſiaticæ opp. Plin.

Conitia, urbs Pruſſiæ reg. ad amnem *Bro*, prope deſertum *Waldow*, in confin. Pomeraniæ, 8. leuc. à Culmia in Occaſ. Dicitur & *Chognicze*.

Coninum, opp. lepidum Gall. in Nivern. prov. prope Ligerim fluv. 12. leuc. infra Nivernum, 6. infra Charitatem.

Conna Phrygiæ majoris urbs. Ptol.

Connacia, vel *Connactia*, ubi *Gangani* & *Concani* Ptol. *Coniaci* & *Coniſci*, Strab. Hiberniæ pars ad Occaſum vergens, in 6. regiones ſeu Comitatus diviſa, Seno flumine, Bannâ, & Oceano incluſa: hanc antiquitus, Ptolemæi ætate, Auteri & Nagnatæ totam inſederunt: Anglis, ad quos ſub Henr. II. pervenit, dicitur *Connagh*, & Hibernis *Connaghti*. Mercat. Metel. Ibi urbs præcipua Galliva. Baudrandus. Solum fertile, ſed incolæ ignavi adeò, ut mendicare, quàm laborare malint. Camdenus *Britann.*

Connas, tibicen & temulentus, qui compotationes ſerto redimitus frequentabat. Exſtitit verò Olympiæ victor & aliquoties coronatus; pauper præterea & nihil præter oleaſtrum habens, Ariſtoph. *Equitibus.* Cicero ad Pætum, nobiliſſimum vocat tibicinem, quique Socratem docuerit fidibus. Scholia in Ariſtoph. *Veſp.* 478. *E.* 1. *Connum* quendam notant dilapidato patrimonio pauperem evaſiſſe adeoque contemptibilem, ut proverbio dederit locum, Κόννου ψῆφος.

Conniacum, vulgò *Congnac*, opp. Galliæ, ad Carantoni & alterius flum. Confluentes, inter Encoliſmam & Mediolanum Santonum: prius *Condate* dictum. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Conober, Armoricæ Dux, Chramni fautor, in prælio contra hujus patrem, Clotarium I. occiſus.

Conon, vel *Cuno*, Thrax, poſt Johannem V. Papa, an. 683. Schiſmati, quo Petrus à Clero, Theodorus à militibus, electi, finem impoſuit. Vix annum præfuit. Anaſtaſ. Baron. *A.C.* 686. 687.

Conon, Dux Juſtiniani Imper. Neapolim primò, dein Romam, contra Totilam defendit. Item Legatus Paſchalis II. plurima contra Henricum V. Imper. concilia celebravit, hic & ibi: Epiſc. Praeneſtinus & Cardinalis. Aliàs *Cuno*. Circa an. 1119. Item frater Zenonis Imper. &c.

Conon, hiſtoricus, ἐν Ἡρακλείᾳ citatur ab Apollonio Scholiaſte *in lib.* 1. Etiam Joſephus *lib.* 1. *contra Apionem*, Judæorum à Conone mentionem factam ait, *Cononis* quoque, qui Italiæ res literis perſecutus eſt, meminit Servius *in illud Maronis* 7. *Æn. Sarraſtes populos, &c.* Vide Voſſ. *de Hiſt. Gr. l.* 1. *c.* 24. Item *l.* 3. *p.* 346.

Conon, inſignis Mathematicus, patriâ Samius, qui 7. de Aſtrologia libros edidit. Olymp. 130. Comam Berenices inter ſidera retulit. Catull. Virg. *Eclog.* 3.

In medio duo ſigna; Conon, & quis fuit alter,
Deſcripſit radio totum qui gentibus orbem?

Propert. 4. 1.

Me creat Archyta ſoboles Babylonius Orops
Orom, & a proavo ducta Conone domus.

Voſſ. *de Mathemat.* c. 33. §. 21. *cap.* 54. §. 5. Item Athenienſium Dux, quem Reſp. ſua omnibus inſulis præfecit. Pòſt prælio victus à Lyſandro Lacedæmoniorum duce, ſponte abiit in exilium ad Evagoram Cyprium, dein ad Artaxerxem Perſarum regem, cujus auxilio patriam, cui ſervitutem attulerat, reſtituit in libertatem. Iſocr. *in Evagora*. Plut. *in Lyſandro*. Xen. *lib.* 1. 2. 3. 4. *Hellen.* C. Nepos, *in Conone*. Juſtin. Diod.

Conon Johannes, Norimberg. monachus eruditus, rarâ linguarum cognitione ſuo tempore celebris. Hic Marci Muſuri Cretenſis & Scipionis Carteromachi Piſtorienſis, dum Græcas literas Patavii profiterentur, auditor; Baſileam poſtmodum veniens, à Joh. Amerbachio Typogr. Hieronymi opera tum excudente, receptus eſt, & Brunonis, Baſilii ac Bonifacii filiorum ejus, Beati item Rhenani, Amerbachiis conjunctiſſimi, præceptor fuit, ab hoc Epitaphio inſigni ornatus. Obiit Baſileæ, an. D. 1513. æt. 50. Urſtiſ. *Hiſt. Baſil.*

Cononienſes, pop. provinciæ Narbonenſis. Plin.3.

Cononis ara, in Æthiopiâ ad ſinum Arabicum. Steph.

Cononita, ſecta erronum, ſec. 6. Cononis cujuſdam Alexandrini, qui Severianorum, Theodoſianorum & Tritheitarum deliria conflavit, ſectatores.

Conopas, minimæ ſtaturæ nanus 2. pedum & palmi altitudine, quem Julia Auguſti neptis in deliciis habuit. Plin. 17. 14.

Conope, urbis nomen. Suidas. Stephano Acarnaniæ urbs eſt, civis *Conopæus*, *Conopites*, & *Conopeus*.

Conopion, quidam è fæce Athenienſi, curandis funeribus quæſtum facere ſolitus: hic Phocionis cadaver ſepeliri prohibitum, mercede acceptâ in Eleuſinam deportavit, ibique igne ex agro Megarico ſumpto concremavit.

Conopium, locus in Mæotide palude, ubi ajunt lupos (nimirum piſces) cibo à piſcatoribus accepto capturam iis cuſtodire; ▪ quam verò injuriam ſibi fieri ſuſpicentur, retia, & piſces populari. Gentile, *Conopæus* & *Conopicus*. Antigonus *in Mirabilibus*. Item palus Paphlagoniæ juxta Halys fluv. oſtium.

Conopon, quod & *Diabaſis*, inſ. parva Myſiæ infer. ad oſtium Iſtri Pſeudoſtomum, apud Peucen inſulam.

Conovium, Walliæ opp. inter Aſaphopolim, & Bangorium, cum fluv. cognomine, *Conway*, & *Aber-Conway*. Baudrando opp. fuit Ordovicum, in Angl. nunc proſtratum, ubi tenuis nunc viculus *Caerhean*, i. urbs antiqua, ad Conovium fluv. in Arvonia Comit. Ex ejus ruinis crevit opp. vicinum, 4. mill. infra, *Aber Conwey*, i. Conovii oſtium.

Conqueſtor, dicitur Guilielmus I. Angliæ R. Normanniæ prius Dux, quòd Angliam *conquiſiverit*, h. e. acquiſiverit. *Conqueſtus* enim & *Conquiſitum*, voces medii ævi, id ſignificant, quod à parentibus non acceptum, ſed labore, pretio vel parſimoniâ comparatum poſſidemus. Goldaſt. *ad Chart.27*. Vide Spelmannum *Gloſſ. Archæol.* & in voce *Queſtus*.

Conqueſtus, portus Gall. in Britann. min. cum urbec. ſat culta, prope Fanum S. Matthæi, in Finibus terræ dictum, 5. leuc. à Breſto in Occaſ. *le Conqueſt*.

Conradinus, ſeu *Conradus jun.* fil. Conradi, nepos Friderici II. mortuo patre vix trimus, à tutore Manfredo Friderici notho, cui Siciliæ adminiſtratio à fratre commiſſa, veneno petitus. Poſtea illo ad Beneventum, à Carolo Andegavenſi, acie ſuperato & occiſo, anno 1266. comitatus Friderico, Auſtriæ Duc. agnato, cùm vix 16. annos implevisſet, matre fruſtra diſſuadente, cum exercitu in Italiam venit. Veronæ poſtquam hibernaſſet, Genuam pervenit, inde in Tuſciam transgreſſus, dum interea Conradus Antiochenus, ferme totam Siciliam, Meſſinâ & Palermo exceptis, contra Carolum excitavit. Hoc Fortunæ riſu illectus pugnæ aleam experiri ſtatuit, & primò quidem Carolum ad Aretium profligavit, dein verò ad lacum Fucinum, an. 1268. prælio victus, fugit, ſed ex annulo & liberali formâ agnitus, cum agnato, & è fuga retractus, unà cum illo, & aliis 11. Sueviæ Italiæque Proceribus, Neapoli, vix expleto an. ær. 18. publicè ſecuri percuſſus eſt, Clemente IV. inclementem ſententiam ferente: *Vita Conradini mors Caroli, mors Conradini vita Caroli*, Anno 1229. die 27. Octobr. plexo ſimul carnifice, ne gloriari poſſet, tam nobilem ſanguinem à ſe fuſum eſſe. Moriturus chirothecam, proximo vindici, velut pignus inveſtituræ Regni, obtulit, ſublatum à nobili quodam, qui illam ad Jacobum Arragoniæ R. Manfredi generum detulit. Villan. *lib.* 7. Ricord. *cap.* 191. Collenutius *lib.* 4. *hiſt. Neap.* Summoneta *l.* 3. Fazell. *l.* 2. *dec.* 8. &c.

Conradinus, Imp. Conradi fil. cujus vita tam impudica fuit, ut uxorem Comitis Caſertani deperierit, quâ ut potiretur, virum honoris ſpecie ablegavit, L. Loydius.

Conradus I. Imp. fil. Conradi, Ducis Franconiæ. Factionem adverſam, quæ Carolum Simplicem, Galliæ R. utpote hæredem Caroli Magni & Ludovici Pii, mortuo Ludovico III. Imper. qui ultimus ex ſtirpe Caroli M. ſine prole maſcula deceſſerat, ad Imperium vocabat, oppreſſit: ab Ottone Saxone, licèt hoſte, Proceribus commendatus. Germaniam ab Hungaris liberavit. Ab Henrico Saxoniæ D. inſidioſè *aureo monili Hattonis* offenſo, ad Mersburgum, tantâ clade victus eſt, ut proverbio quæreretur, *An detur tantus infernus, qui tot capiat Francos?* Obiit ex vulnere quod in bello Bavarico acceperat, an. 918. Imperii an. 7. & dimidio. Morti proximus animo planè excelſo Henrico Saxoni, à quo fuſus fuerat, imperii inſignia per fratrem Eberardum obtulit, Viri virtutem admiratus, ſicque beneficium à Parente ejus Ottone acceptum generoſè rependit. In Abbatia Fuld. ſepultus. Marian. Scotus *in Chron.* Aretinus *l.* 4. Otto Friſing. *l.* 6. *c.* 15. 16. 17. Urſperg. *in Chron.* Avent. *Annal. l.* 4.

Conradus II. cognom. *Salicus*, fil. Hermanni, Vormatiæ D. ſucceſſit Henrico II. Imp. an. 1024. Saxones, hac electione non contentos, terruit. In Italiam transgreſſus, coronatus eſt Romæ, Anno 1027. Redux Hungariam, Stephano R. Bavariam ſibi vindicante, & Poloniam pacavit. Regnum Burgundiæ Transjuranæ à Rudolpho ſibi legatum, fruſtra reſiſtente Ottone Campaniæ Com. Sororio Rudolphi, Imperio adjecit. Dein in Italiam regreſſus, Ticinenſes rebelles domuit, Pandulphum, Capuæ Principem, in ordinem coëgit: Seditionum Italicarum ſufflonem Heribertum, Epiſcop. Mediolan. qui *vexillo inſolenti, in ſtupendo curru, erecto*, uſus fuerat, Sigon. *l.* 8. *ad an.* 1038. exilio multavit. Obiit Ultrajecti an. 1039. Spiræ ſepultus. Crantz. *l.* 4. *c.* 37. Friſing. *l.* 6. *c.* 30. Bonfin. *dec.* 2. *l.* 1. Leo Oſtienſ. *l.* 2. *c.* 59. *& ſeqq.* Glaber *l.* 4. *&* 5. Hermannus Contr. *in Chron. &c.*

Conradus III. fil. Friderici Sueviæ D. ex Agnete, ſorore Henrici V. electus Imper. poſt Lotharium II. an. 1139. Henricum Superbum, Saxon. & Bav. D. generum Lotharii, Imperium ſibi vindicantem, proſcripſit: Saxoniâ Alberto Urſo, Marchioni Brandeb. Bavariâ Leopoldo Auſtr. donatâ. Fratrem ejus Velphum, Henrico animi mœrore mortuo, ad Vinsbergam victum occidit, Vinsbergenſibus, *cùm uxores maritos humeris exportare vidiſſet*, pepercit. Expeditione ſacrâ, ob perfidiam Græcorum calcem & gypſum farinæ immiſcentium, ignaviam Orientalium, & ſociorum diſcordiam, infelix: Obiit in Germania, an. 1153. 13. Imp. poſtquam in Italiam iter paraſſet, non ſine veneni à Rogerio ſummiſſi ſuſpicione. Bambergæ ſepultus; Relicto ſucceſſore fratris filio. Genuenſibus hic Conradus jus monetæ cudendæ conceſſiſſe fertur. Otto Friſing. *l.* 7. *c.* 23. Urſperg. & Spang. *in Chron.* Crantz. *lib.* 6. *cap.* 8. Helmol. *l.* 1. *c.* 57. 58. Naucl. Trithem. Sigon. &c.

Conradus, fil. Friderici II. à Patre Romanorum R. deſignatus, Landgravium vicit, adverſus Patrem electum. Mortuo Friderico, Innocentium IV. infeſtum ſenſit, qui contra eum ampliſſimis Indulgentiis propoſitis, *ei qui contra eum ſignatus eſſet, ut & ſignati parentibus, omnium peccatorum veniam* pollicebatur. Matth. Parif. *in Henr. III.* Proin armis in Italiam verſis, ipſe Siciliæ Apuliæque Rex, Papam reſiſtentem vicit, Neapolim recepit, &c. veneno, ſive à Pontifice, ſive à Manfredo, fratre notho peremptus. Verba morituri: *Eccleſia, quæ mater Patri & mihi eſſe debuit, potius novercatur.* Conradino fil. ſucceſſore relicto, ſub Manfredi tutela. Sigon. *l.* 19. Villan. *l.* 6. Blond. Nauclerus, Platina & Genebr. *in Innoc. IV. &c.*

Conradus, Henrici IV. Imper. filius, ab Urbano II. contra Patrem concitatus, in Italiam ſe recepit, paulò pòſt mortuus.

Conradus, Burgundiæ Transjuranæ R. ſucceſſit Patri Rodolpho, an. 937. Obiit an. 993. Ei ſucceſſit Rudolphus fil. cognom. *Ignavus*. Item filius Friderici, nothi Friderici II. Imp. Princeps Antiochiæ, ex Oriente in Italiam Conradino ſuppetias venit, à Carolo Andeg. victis partibus, ſtrangulatus. An. 1268. Item Abbas Benedictinus ſub Henrico Aucupe, continuavit hiſtoriam Galliæ.

Conradus, Sueviæ D. cepit Iconium, Dux Spoletanus factus.

Conradus, Dux Glogovienſis, in patruum Henricum Lignitzenſem, quem, corrupto ejus conſiliario, nudum in balneo captum Glogoviam abduxerat, modo inaudito ſęviit, A.C. 1293. M. Cromer. *l.* 10.

Conradus, filius Marchionis Montferr. poſt egregia fortitudinis in Oriente edita ſpecimina, ad Regnum Hieroſolymitanum aſpirans, occiſus eſt.

Conradus de Brawiler, Monachus, vitas quorundam SS. ſcripſit, Voſſ. *de H. L. l.* 2. *c.* 46.

Conradus Cantabrigienſis, Viclefi diſcipulus, diſputavit publicè Pragæ, A. C. 1404. contra Tranſubſtantiationem, Confeſſionem Auricularem, Ordinationem: junctus Jacobo, ejuſdem Doctoris diſcipulo: qui ambo inſuper Papam eſſe Antichriſtum docuerunt. Lætus ex Joh. Laſicio *l.* 1. *de geſtis Fr. Boh. ex MS.*

Conradus Celtes, Suinfurtenſis, primus Germanorum Poëta coronari meruit. In Coſmographiâ, Hiſtoriâ, Poëſi plurima ſcripſit. Lil. Girald. *Dialog.* 2. Obiit an. 1505. æt. 49.

Conradus Daſypodius, Mathematicus Argentinenſis, explicuit Euclidem, ſcriptis Geometricis, Opticis & Aſtronomicis inclytus. Obiit an. 1600. Voſſ. *de Math.* c. 16. § 27. *c.* 26. §. 12. *c.* 36. §. 22.

Conradus Egina, Legatus in Galliam contra Albigenſes.

Conradus Geſnerus, Medicus & Hiſtoriographus inſignis, Tigurinus. Bibliothecæ auctor, aliorumq; operum. Obiit an. 1565. æt. 49.

Conradus Halberſtadenſis, Dominicanus, de regn. Rom. ſcripſit, primus Concordantiæ Bibl. auctor. Poſſevin. *Catal.* Leander Alberti, *l.* 4. *de Viris claris Ordinis Dominic. p.* 147.

Conradus Köllinus, contra Lutherum ſcripſit, obiit an. 1536. Simlerus, &c.

Conradus de Lichtenau, Abbas Urſperg. in Diœceſi Auguſtana, ſec. 13. Chronicon, orſus à Belo Aſſyriorum R. uſque ad Annum Chr. 1229. Imperii Frid. II. nonum, ſcripſit, ex plurimis auctoribus collectum, &c. Obiit an. 1240. in Pontifices liberior, quam voluiſſent, imprimis Innocentium III. & Greg. IX. Vide Voſſ. *Hiſt. L. l.* 2. *c.* 57. Coccium *A.C.* 1225.

Conradus de Marbuch, S. Eliſabethæ Thuringæ vitam ſcripſit.

Conradus de Marpurg, cum Roberto Bulgaro, rigidiſſimus in Germania inquiſitor, A. C. 1230. Examen Orthodoxiæ candens erat ferrum, quo innumeri innocentes perierunt. Tandem unà cum ſocio ob ſævitiam, interfectus eſt. An. 1238. Morn. *Myſt. pag.* 869. Munſter. *Geogr. l.* 3.

Conradus Moguntinus, Poëta tempore Caroli VII. Gall. R.

Conradus de Mur, primus Canonicus Tigurinus, ſcripſit de Sacramentis, vitas Paparum, &c. A 1273. Voſſ. *de Hiſt. L. l.* 2. *c.* 16.

Conradus Peutingerus, Advocatus Auguſtanus, antiquitates Germaniæ, diſcurſus convivales & tabulas Chronologicas cum laude ſcripſit. Obiit an. 1547.

Conradus

Conradus de Schenrn, cognom. Philoſophus Monachus, ſcripſit Chronica, ſub Frider. II. & plusquàm 50. volumina, Aventino laudatus. Item Sacerdos Saxo, Auctor Chronici, &c. An idem cum Conrado Lauterberg? Voſſ. *H. L. l. 3. p. 699.*

Conradus de S. Uldarico, hiſtoriæ univ. conditor. an. 1334.

Conradus Veterus, Maximiliano Imp. à ſecretis, ſcripſit vitam Henr. VII. & ſeditiones duas Siculorum, an. 1517.

Conradus Vorſtius, Colonienſis Theologus, Steinfurto, de Socinismo à multis annis ſuſpectus, ab Arminianis, Arminio Lugduni Bat. ſurrogandus, venit, ſed Orthodoxis in contrarium nitentibus, Jacobo inprimis M. Britanniæ R. fœderi renuntiaturum ſe minante, ni hæreticum dimiſerint, fruſtra fuit. Dixit inter alia, *Deum corpus, eundem mutabilem, minimè immenſum, aut omnipotentem eſſe, Providentiam negavit, in Deo accidentia dari ſtatuit.* Scripta ejus juſſu Jacobi R. exuſta, &c. Vid. Regis hujus opera.

Conradus Wellingus, cum fratre Ulrico, Benedictini ambo, continuarunt Chronicon Henrici Steronis, ab an. 1300. uſque ad Annum 1335. Quibus addi poſſent 4. Magiſtri Ordinis Teuton. &c.

Conſabrum, op. inter Liminium, & Toletum. Anton.

Conſaburenſes, pop. Hiſpan. citer. Plin. 3. 3. eorum op. *Conſabrum*, vel *Conſaburum*, *Conſuegra* Morali. Op. Caſtellæ nov. 7. leuc. ab Ana fluv. & à Xiguela amne. Caput Prioratus Ordinis S. Joannis Hier. ſub quo 13. municipia.

Conſedie, vel *Coſedia*, Belgii opidum, *Cuſſy* Simlero. *Bovillon* Ortelio, in ducatu Lucemburgenſi. Sanſoni & Briccio eſt Conſtantia, urbs Gall. Lugd. nunc *Coutances*, in Normannia. Vid. *Conſtantia caſtra.*

Conſentes, dii dicti ſunt, quaſi in eo quod gerendum ſit, *Conſentientes*. A Cicerone alio nomine *Dii majorum gentium* dicti. Cur autem Diis hiſce à *Conſentiendo* nomen inditum ſit, docet hic locus Martiani Capellæ, *lib. 1. Ac mox Jovis ſcriba præcipitur pro ſuo ordine, ac ratis modis, cœlicolas advocare. præcipueque ſenatores Deorum; quorumque nomina, quoniam publicari ſecretum cœleſte non pertulit, ex eo quod omnia pariter repromittunt, nomen eis ex conſentione perfecit.* Aliis magis placet, ſic vocari, quaſi *Conſulentes*, quando eos Capella *Jovis ſenatores*, Arnobius verò *lib. 3. Conſiliarios Jovis* vocat. Eſt & tertia Etymologia: Nam doctiſſ. Junius, ab antiquo verbo *Conſo*, *conſis* deducit, quod idem eſt ac συμβουλεύειν, Inde igitur *Conſentes*, ut & Deus *Conſus*.

Conſentia, Bruttiorum aliàs civitas, imò & caput. Nunc Calabriæ, in regno Neap. & ex præcipuis Regni. Cum caſtro munito, juxta Cratidem fluv. ubi Baſentum recipit. Hic Alaricus, Viſigothorum Rex, poſtquam in Siculo mari naufragium paſſus eſſet, obiit, in Barentino amne, ſuperinductis rurſus aquis ſepultus, A. C. 411. Jornand. *cap.* 30. Græcis Κωνσεντία & Κωσεντία, memoratur Livio, Straboni, Plinio, Appiano, Ptolemæo, ac duobus Itinerariis, vulgò *Coſenza*. Diſtat 12. mill. ab ora maris Tyrrheni, 30. circ. à Roſſana verſus Auſtr. Penè circa declivitatem Apennini ſita, 7. colles amplectitur, quibus maxima pars ædificiorum Urbis impoſita eſt. Hinc & Collibus ſeptenis pro inſigni utitur. Oppidani *Conſentini*, præter alios, etiam Varroni & Ciceroni dicuntur.

Conſentia, ſacra, quæ ex multorum conſenſu inſtituta. Feſtus. Ad quæ verba notat Scaliger, *Conſentia ſacra* Gentilium inter ſe fuiſſe, uti & *deos Conſentes* e. g. Corneliorum, Valeriorum, &c.

Conſeptum, locus quiſpiam munitus, ubi Potitii Herculi ſacrificare conſueverunt. Solin. *c. 1.*

Conſidius Æquus, Eques Romanus, quòd cum Cœlio Curſore itidem Equite Rom. fictis maieſtatis criminibus, Magium Cæcilianum Prætorem petiviſſet, auctore Tiberio ac decreto Senatus punitus. Tacit. 3. 37.

Conſidius Longus, prænomine *Cajus*, è partibus Pompejanis, qui Adrumetum, in Africa, unius legionis præſidio tuebatur. Cæſ. *lib. 2. de B. C. cap.* 21.

Conſidius Nonianus, Conſularis, cui Gallia citerior decreta, avocato Romam Cæſare. Hic *Conſidius* is eſt, qui in veteribus denariis, quos cudit nota templi Veneris Erucinæ, deſcriptus eſt, additâ inſcriptione *C. Conſidii Noniani. Eruc.*

Conſidius Proculus, nullo pavore Natalem diem celebrans, raptus in Curiam, pariterque damnatus interfectusque, poſtulante maieſtatis Q. Pomponio. Tacit. 6. 18.

Conſilinum, Italiæ op. Tarento vicinum, Mela *l. 2.* ubi libri ferè omnes *Conſentia*, in uno tamen *Conſentinum* ſe reperiſſe ait Voſſius, in nullo verò *Conſilinum*. Hoc poſtremum tamen verum eſſe apparet, ex Plin. Meminere quoque hujus oppidi Auctores *de Coloniis*, & Caſſiod. *Var.* 8. 33. qui aliquanto fuſius de hoc loco agit.

Conſoranni, pop. Gall. Aquitan. quorum primus omnium meminit Plin. *lib. 4.* Horum reg. *Conſerans*. juxta Sallam fluv. in confin. Occitaniæ; extenditur ad montes Pyrenæos, prope Aragoniam & fontes Garumnæ *c.* 29. Baudr. Valeſio ab ora Sardonum, marique Gallico non multùm abſunt, inter Arejam ac Garumnam flu. ſiti, citra Garumnam tamen, quo prov. Narbonenſis ab Aquitania dividitur. Eorum urbs inter prov. Novempopulanæ civitates 12. quinta, interdum ſexta numeratur, in vett. Not. *Civitas Conſorannorum*, aliquando, nomine Gentis *Conſoranni*; nonnullis etiam *Auſtria*, quòd Auſtro, ab Hiſpania ſtanti, expoſita ſit, dicta. Hodie ab Epiſcopo quondam ſuo & Patrono, Fanum S. Licerii, vulgò *S. Lezer* nuncupatur, ut & nomine Gentis *Conſerans*, Vaſconicè *Coſerans*, & *Conſerans*, parva admodum, ad Salatum flu. Pyrenaicum, qui in Garumnam, poſt Criſtam & Nigellam, [illegible] effluit, vulgò *la Salle*. 12. leuc. à Tholoſa, totidem ab Auſciis, 25. autem à Perpiniano. Epiſcopus ejus, quartus inter Auſcitanæ Metropoli ſuffraganeos, recenſetur. Concilio Agathæ, ſub Alarico R. & Meſſallâ Conſule habito Glycerius ſeu Licerius, unde urbi nomen, interfuit: ſicut à Theodoro Epiſc. miſſus Eleutherius Aurelianenſi quinto. Primus Epiſcopus Valerius fuit, teſte Gregorio. Pagi cognominis urbs caput eſt, qui ad radices Pyrenæorum, quà Hiſpaniam ab Aquitania & prov. Narbonenſi dividunt, inter Oceanum Aquit. & mare Gallicum, ſed huic propior, jacet. Hoc pago diœceſique continentur parœciæ vel vici 80. Oppida Caſt. Ilio, S. Gerontii & Baſida ſeu Baſtita. *Notit. Gall.* Vid. *Fanum S. Licerii.*

Conſtabularius, Munſtero *lib. 2. cap.* 15. *Coneſtablius*, Sigeberto *App. ad an.* 1165 *Coneſtalus*, Germanis Rheni accolis *Conſtafolarius*, Gallis *Conneſtable*, Italis *Coneſtabile* & *Conteſtabile*, &c. a Latino *Comite ſtabuli*, qui ſtabulo imperiorum Imperatorum Præfectus, Amm. Marcell. *in Conſtantin. & Julian Sect.* 3. appellatur *Tribunus ſtabuli*: Græcis recentioribus Κονοσταῦλος, Κονοσταῦλος & Κονοσταῦλος dicitur, à *Conto*, pro Comite, & *Stalla*, Saxon. ſtabulo. Mutatum autem nomen *Tribuni ſtabuli* in nomen *Comitis ſtabuli*, mox ab ævo Conſtantini, ſejunctæ dein dictiones conjungi cœptæ videntur ſeculo decimo. Rhegino enim, qui floruit A. C. 1000. *Burchardum Comitem ſtabuli ſui*, inquit, *quem corrupè Conſtabulum appellamus, cum claſſe miſit in Corſicam.* Sed reperitur dici *Conſtabularius* à Tertulliano, pro *Curatore ſtabuli*: & *Conſtabulare* apud Columellam, pro *diverſa animalia eodem ſtabulo fovere.* Itali non ſolùm *Comitem ſtabuli* dixere de Præfecto ſtabuli Imperatoris, ſed etiam de Præfecto Equitum; mox de omni turmæ equeſtris Præfecto, ipſoque tandem peditum Centurione, quos hodie Capitaneos appellamus: quod etiam apud Græcos inferiores, Gallos & Anglos obtinuit: Niſi quòd Græci exotico vocabulo, de exoticarum tantummodo copiarum ductoribus uſi ſunt: Et inde ὁ μέγας Κονοσταῦλος appellatus eſt, qui cæteris omnibus *Coneſtaulis*, i. ductoribus auxiliarium copiarum imperabat, Codinus *in Offic. Conſtant.* Saxonibus Anglis ſummus hic officialis Heretochius dicebatur, ſed auditâ voce tranſmarinâ ipſi quoque eundem *Stallarium* appellabant. *Con* pro Comite omiſſo. Anglo Normannis dein recepta paſſim vox *Conſtabularius*: & ſub Guilielmo primo Walterus Gloceſtrenſis Angliæ *Conſtabularius* deſignatus eſt: cujus quoque filium Milonem, Mathildis Imperatrix anno 6. regni Stephani, Comitem Herefordiæ & *Conſtabularium* Angliæ conſtituiſſe dicitur. Ei in paternum munus ſucceſſere filii Rogerus, Walterus, Henricus, Guillelmus & Mahelus, quibus defunctis ſine prole, Comitatus Herefordiæ & *Conſtabularia* Angliæ, nuptiis Margaretæ, ſororis eorum, quæ obiit A. C. 1187. ad Humfredum de Bohun devoluta ſunt. E qua familia numerantur decem *Conſtabularii*, Humfredi omnes dicti, præter Johannem unum, ſub exitu Eduardi II. cujus filia Elianora hæres relicta Thomam de Woodeſtock, ſextum filium Eduardi III. maritum ſuum, Angliæ *Conſtabularium* ſalutavit. Hoc verò extincto, ceſſavit hæreditario dignitas tranſire, ſucceſſereque deinceps pro arbitrio Regis, alii ad terminum vitæ, alii ad placitum, hoc ordine:

Eduardus Plantageneta Dux Albemarlæ	23. R. 2.
Hen. Perſie Com. Northumbriæ.	1. H. 4.
Joh. Dux Bedford, fil. & frater Regum,	8. H. 4.
Humfred. Strafford Dux Buckingh.	8. H. 6.
Joh. Dom. Beaumont,	25. H. 6.
Joh. Tiptoft Com. Wigorn. ad placitum	1. Ed. 4.
Ric. Widuill. Com. Rivers ad vitam,	7. Ed. 4.
Antho. Widvvill Com. Rivers ad vitam	Ed. 4.
Joh. Tiptoft Com. Wigorn;	10. E. 4.
Georgius Plantageneta Dux Clarentiæ,	Ed. 4.
Ric. Plantageneta Dux Gloceſtr.	Ed. 4.
Henr. Stafford Buckingham.	
Tho. Stanley Dom. Stanley, 18. Nov.	1. H. 7.
Edouardus Stafford Dux Buckingh.	1. H. 7.

quo ſecuri ſublato anno 13. regni Henrici VII. apud Anglos deinceps diuturnus *Conſtabularius* non eſt conſtitutus. Fuit munus *Conſtabularii* arduum & ampliſſimum, nec bello ſolùm ſed etiam pace: Populo autem grave aliquando, ideoque ſtatuto anno 13. Richardi II. coërcitum, ubi ejus juriſdictio ſic enarratur: Ad *Conſtabularium* pertinet de contractibus cognoſcere, facta armorum tangentibus, & de bello extra regnum, etiam de rebus ad arma ſeu bellum pertinentibus intra Regnum, quæ nec terminari, nec diſcuti poſſunt, per Communem legem, &c. Subjungitur etiam coërcitionis formula, ſi vel

Conſtabularius vel Mareſcallus aliquid in contrarium attentaverit. Rem latius exhibet diploma hujus muneris anno 7. Eduardi IV. conceſſi, quod Vide apud Spelmannum *Gloſſar. Archaol. ubi & de Conſtabulariis minoris nota, Caſtelli, Hundredi, Villa. Scaccarii*, &c. De Galliæ Conſtabulario Vid. in voce *Conneſtabilis*. Hic ſaltem Catalogum eorum ſubtexam, ex Moretio, *Diction. hiſt.*

Conneſtabiles Galliæ.

Ebroinus & Rocco, ſub Theodorico R. Metenſium.
Geillo, ſub Carolo M.
Guilielmus, ſub Lud. Pio.
Lendegiſilus, ſub Guntrano, Rege Aurelian.
Albericus Montmorantius, ſub Henrico I. an. 1060.
Baldericus, A. C. 1067.
Gualterus, an. 1069.
Adelmus ſub Philippo I.
Adamus an. 1079.
Theobaldus Mommorantius, A.C. 1083.
Walo, mortuus A. C. 1097. in obſidione Antiochiæ.
Matthæus.
Gaſto, ſub Philippo I.
Hugo de Chaumont, ab A. 1110. uſque ad A. 1138.
Matthæus I. Mommorantius, uſque ad an. 1166.
Simon de Neauffle.
Rodolfus Com. Claromont.
Guilielmus Drocenſis ſub Philippo Aug. an. 1192.
Druis de Mello, ab an. 1204. uſque ad an. 1218.
Matthæus II. Mommorantius, hic dignitatem in faſtigium evexit, Obiit an. 1230.
Almericus III. Com. Montis fortis, uſque ad an. 1241.
Guichardus Bellovacenſ. ſub Ludovico IX. ut &
Ægidius le Brun, &
Imbertus Belliiocenſis.
Rodolfus Claromontanus occiſus in prælio Curtracenſi A. C. 1302.
Ludovicus de Bellojoco.
Scævola Caſtellionæus, quinque Regg. ſervit, mortuus A.C. 1492.
Rodolfus Com. Euſius.
Rodolfus II. filius ejus, ſub Joh. R. capite plexus A. C. 1351.
Carolus de la Cerda: occiſus A. C. 1353.
Scævola Briennenſis, occiſus in prælio Pictav. an. 1356.
Jacobus Borbonius, occiſus in pugna *de Brignais*, an. 1362.
Robertus Fiennenſis.
Bertrandus Gueſclinus, ab anno 1368. uſque ad an. 1380.
Olivier Cliſſonus, Obiit A. 1397.
Phil. Arteſius, an. 1402.
Carolus Albretanus, occiſus in prælio Azincourtio, an. 1415.
Valeran Luxemburgicus ei oppoſitus.
Bernardus Comes Armeniacus, occiſus a ſeditioſis an. 1418.
Carolus II. Lothar. D.
Joh. Boucanus, in prælio ad Vernoilum peremtus Anno 1424.
Arturus Brito, uſque ad an. 1458.
Ludovicus Lucemburgicus, anno 1465. capite plexus Anno 1475.
Johannes II. Borbonius D. uſque ad A C. 1488. poſt quem vacante dignitate an 24.
Carolus II. Borbonius, à Franciſco I. hoc munere exornatus eſt A. C. 1515.
Annas Montmorantius, occiſus in prælio SanDionyſiano, A. 1567. poſt quem 27. ann. vacavit hæc dignitas.
Henricus Montmorantius fil. prioris ſub Henrico IV. Conneſtabilis eſſe cœpit, An. C. 1593. Obiit an. 1614 Poſt ſeptima morte ejus annos
Carolus Albretanus. Dux Luinæus à Ludov. XIII. an. 1621. Conneſtabilis factus, obiit eodem anno. Succeſſit
Franciſcus *Deguierius* D. qui obiit A.C. 1622. poſt quem à Rege dignitas abolita eſt.

Conſtans I. tertius Conſtantini M. ex Fauſta fil. Cæſar à Patre factus eſt. Anno 333. quo mortuo, Italia, Africa & Illyricum cum Græcia illi obtigit. Gallis devictis fratrem Conſtantinum, cui Gallia, Hiſpania & Britannia ceſſerat, ſibi Occidentem erepturum, ad Aquileiam prælio ſuperavit, illique interfecto ſucceſſit. Ab Orthodoxis, contra Arianos ſtetit, Sardicum concilium inſtituit, Conſtantio fratri, hæreticorum contra Athanaſium fautori, minatus eſt. Donatiſtarum in Africa ſchiſma omni ope opprimere conatus. Poſt hæc morbo moroſior factus, evaſit Reip. negligens, & crudelis, unde milites abalienati Magnentium Imper. ſalutarunt, Rhætici limitis præſidem, qui per immiſſos percuſſores Dominum ſuum, in tentorio quieſcentem, Elnæ, in Comit. Ruſcinonenſi, interfecit, an. 350. æt. 30. Imp. 13. Athanaſius eum velut martyrem laudat. Vid. Socrat. *l.* 2. Sozom. *l.* 4. Eutrop *l.* 10. Aurel. Victor. *ep. hiſt.* Oroſ. *l.* 7. *c.* 19.

Conſtans II. fil. Conſtantini III. nepos Heraclii, Heracleoni patruo ſucceſſit, an. 641. Monothelitarum fautor, Paulum Eccleſiæ Conſtantinop. præfecit, ejus conſilio edictum, cui *Typi* nomen, divulgans, quo utramque partem ſilere juſſit. Hoc ſtatim Theodorus Papa damnavit, Paulo excommunicato, quod cùm & ſucceſſor ejus Martinus factitaſſet, captivus per Calliopam Exarchum Conſtantinopolim abductus, in Ponto exul obiit. Mox à Saracenis victus Imperator Africam, Cyprum, Rhodum, &c. amiſit, quibus tamen paulo pòſt pacem & tributum extorſit, Muhaviâ principe illorum, à quo magnâ quoque clade ad Lyciæ portum affectus fuerat, domeſticis turbis implicito. Contra Romoaldum Beneventanum, in Longobardia, quoque infelix. Theodoſium fratrem primò Diaconum fecit, dein è medio ſuſtulit, nocturnâ poſtmodum ejus voce, *Bibe mi Frater*, territus. Româ ſpoliatâ Syracuſis reſidens, dum Siciliam, Africam & vicina loca exactionibus vexat, in balneo, ab Andrea Troilo, qui ipſi à cubiculo erat, ſitulâ interfectus eſt, an. 663. Imper. 26. Zonar. *tom.* 3. P. Diac. *l.* 5. & 19. Cedren. *hiſt.* Aimon. *lib.* 4. *c.* 32. Anaſtaſius Bibliothec. *in Vitaliano*. Theophanes, &c. Pater Conſtantini Pogonati.

Conſtans, fil. Conſtantini tyranni, an. 407. à Patre Cæſar factus, & in Hiſpaniam miſſus eſt. Primò felix, mox miſerrimè periit, ex monacho Imperator. A' Gerontio Viennæ occiſus. Blond. *l.* 1. Oroſ. *l.* 7. *c.* 40. Sozom. *l.* 6. &c.

Conſtantia, filia Conſtantii Chlori, ex Theodoro, nupſit Licinio, contra Conſtantinum M. rebelli, ex illo Licinii mater. Marito ultimo prælio ab Imper. devicto, veniam nacta: ille verò, non ceſſans cum Barbaris commercium habere, ſtrangulatus eſt. Ab Euſebio Nicomed. Ariano ſeducta, cùm morituram frater rogaret, ecquid gratiæ peteret, hunc ei ultimis votis commendavit. Hier. *ep. ad Cteſiph.* Rufin. *l.* 1. Theodoret. *l.* 2. Socr. *l.* 1.

Conſtantia, quæ & *Conſtantina*, nupta Gallicano, qui Scythis miraculosè ſuperatis Chriſti fidem amplexus eſt. Filia fuit Conſtantini Imp. Ut & altera, quæ Annibalini primò, dein Galli, qui Cæſar factus, uxor, ob mores *Megara* dicta eſt. Amm. Marcellin. *l.* 21. Item, filia Poſthuma Conſtantii Imper. Gratiano nupta.

Conſtantia, fil Guilielmi V. Comitis Arelatenſis, &c. ex Blanca, pulcherrima, ſed ferox, tetrica, intolerabilis, quam Robertus R. Gall. maritus fruſtra corrigere annisus eſt. Eo mortuo, cum Odone Campano aliisque Proceribus, contra fil. ſuum Henr. I projuniore Roberto, primo poſtmodum Burgundiæ D. fœdus iniit. Mezeray. Item fil. Alphonſi VIII. Caſtell. R. aliàs *Elizabetha*, nupſit an. 1152. Ludov. VII. Gall. R. obiit an 1159. mater Margaretæ Franciçæ, quæ primò Henrico Jun. filio Henrici II. Angliæ R. dein Belæ III. Hung. R. &c. nupſit.

Conſtantia, fil. Rogerii I. Siculi, jam provectâ ætate monialis, ut quidam volunt, nupſit Henr. VI. Imper. an. 1186. A' Salernitanis Tancredo prodita, aliquandiu in carcere detenta eſt, inde libera, in publico Panormi theatro, jam quinquagenaria filium peperit: Maritum, partim ſævitiâ in Normannos, partim adulteriis ejus offenſa, veneno necavit. Obiit an. 1198. Friderico fil. relicto. Blond. *l.* 6. Faz ll. *hiſt. Sic. l.* 6. Æmil. *l.* 6 Cui a Cœleſtino III. Siciliæ inveſtituram conciliare fruſtra conata eſt.

Conſtantia d'Avalos, veteri ſtirpe, unde Ferrandus, Franciſcus, & Alphonſus, ſub Carolo V. exercituum dux fortiſſimus, prodiere. Hilario Coſtus. *de fœm. Ill.*

Conſtantia de Carreto, Neapolitana, nobiliſſimo genere nata, virtute inclyta. Idem.

Conſtantia Francica, fil. Philippi I. Hugonis primò Comitis Trecenſis uxor, dein Boëmundi I. Principis Antiocheni. Item, uxor Raymundi V. Comitis Tholoſ. fil. Ludov. VI. cùm prius Euſtachio, Comiti Mortangiæ, fil. Stephani Bleſenſis, Angliæ R. nupſiſſet, hinc Reginæ titulo ſervato.

Conſtantia Emanuelis, uxor Petri Juſtitiarii, Luſitaniæ R. filia Infantis Caſtellæ, Johannis Emanuelis, Penafieliæ D. &c.

Conſtantia, urbs lib. Germ. ſub clientela tamen domus Auſtr. probe munita, ad lac. Conſtant. ubi Rhenus ex eo effluit, verſus Acronium lacum. A' Conſtantio Chloro dicta eſt. Obſeſſa fuit à Suecis, an 1634. irrito conatu. 7. leuc. à Scaphuſia. Aliàs ſub dominio Epiſc. In ea celebratum Concilium an. 1094. dein Concilium Oec. Conſtantienſe, an. 1414. operâ Sigiſmundi Imp. coactum, ubi poſt hymnum, *Veni S. Spiritus*, charta in templum projecta, in qua ſcriptum, *Aliis rebus occupati nunc, adeſſe non poſſumus.* Hic Johanns & Benedictus PP. depoſiti, Gregorius ultrò ceſſit Martino V. electo, Calicis uſus fruſtra petitus, Johannes Huſſus & Hieronymus Pragenſis contra fidem datam, combuſti &c. Lætus. Blarrerus Evangelium docuit, an. 1522. Vide *Gannodurum.* & Guillimian. *Helvet. lib.* 3. *c.* 3. Georg. Brun. *tom.* 1. *de Urb.* Miræum, Piſtorium, SanMarth. *in Fr. Chr. tom.* 2. *p.* 543. Joh. Baleum, *in Job.* 24. P. Simſon. *in hiſt. Angl. Cent.* 15. *Concilia Lupar. Binii, impreſſionis Rom.* &c. Epiſcopus primus Beatus fertur Dominus eſt caſtrorum, vicorumque ultra centum, Princeps Imperii, obnoxius Arch. Moguntino. In Diœceſi hujus Eccleſiæ, ſub Sigiſmundo Imper. numerati ſunt Sacerdotes 17000. Boterus *in Relat.*

Conſtantia, Cypri urbs, prius *Salamis* dicta & alia Britanniæ, à *Conſtante* nominata. Gentile *Conſtantiates*. Alia item inter Helvetios & Rhenum. Vid. ſupra.

Conſtantia Caſtra, quæ & *Coſedia*, Amm. Marcell. *Conſtance en Normandie* quibuſdam, mel. *Coutance*. Urbs eſt Galliæ, Oceano propinqua, quæ muris & foſſis & aquis (nam tenui rivulo aſſidet) carere dicitur. Condita eſt a Flavio Conſtantio A. Chloro & Paupere cognominato, patre Conſtantini M. ſi Orderico fides: Alii malunt arcu aliquo, aut alio opere magnifico exornatam urbem & ob id *Conſtantiam* dictam fuiſſe à Conſtantio Aug. fratre Conſtantis Aug. Conſtantii Chlori nepote: V. Amm. Marcellinum *l.* 21. Quidquid ſit, vetus urbs eſt, caputque alicujus gentis nobis ignotæ ac ſedes Epiſcopatus. Et fortè *Unelli* illi vel *Venelli* fuere, *Conſtantiaq;* in Peutingeriana tabula *Croucìaconnum* prius dicta eſt, vel *Crociatonum Venelorum*, apud Ptolom. Ad amnem Bardum ſita, 2. leucis ab ora maris Britannici, 8. ab Abrincis in Boream diſtat. Caput eſt regiun-

cula

tulæ Conſtantin vel *Coutantin*, quæ longè lateque diffuſa à Sept. Oceanum, à Mer. fretum Sagium, ad Occ. Armoricam habet. Cum tit. Comit. Hanc ditionem Inſulam Conſtantini Walſinghamius vocat, quia maxima ex parte Oceano cingitur, more peninſulæ, cujus anguſtiarum termini ſunt hinc Carentonum, illinc Portus baſſus. Quidam ſeptum Conſtantienſe, *le Cloſet du Cotantin*, aliàs *la Hague de Coutantin* appellare malunt, voce Germ. ſilvam denotante: & certè tota peninſula hujus ditionis ſilvis abundat, Hadr. Val. *Not. Gall.* Eam Robertus Normannus, cum Godofredo Bullionæo, in Orientem iturus, oppigneravit, fratri ſuo Guilielmo Ruſſo. Quibuſdam porro urbs videtur *Auguſta Roman. duorum* Polydori Virg à Conſtantino vel Conſtantio poſtmodum vocata, quæ *Caſtra Conſtantia*, ut dictum, Marcell. Aliis eſt *Brioneru* vett. Morerius. V. Chenæum *de Urb.* Rob. Cenalem, *hiſt. Fr. l.* 2. *periochâ* 5. SanMarth. *Gall. Chriſt. P.* 1. *pag.* 537. & *ſeqq.* & in voce *Conſelia.*

Conſtantienſis Lacus, *Bodenſee*, inter Suev. & Helvetiam, max. à Conſtantia, quam rigat, dictus. Per eum labitur Rhenus. Longitud. eſt 40. m. p. Antea Brigantinus, Venetus, Podamicus. Rigat Lindavium, Uberlingam, Buchorniam, Brigantium, & Merſburgum.

Conſtantina. Marmol. *l.* 6. *c.* 28. Numidiæ metropolis, prius *Cirta*. Et Phœniciæ urbs. Euſeb. Eſt & op. parv. Hiſp. in Vandalitia. Vide etiam *Nicephorium*. Prope montes Marianos, 12. leuc. ab Hiſpali, verſus Calatravam, in Cæciam, totidem à Corduba in Occaſ. Baudr.

Conſtantinopolis, prius *Byzantium*, Thraciæ caput fuit; & cùm à Severo an. 197. direpta eſſet, à Conſtantino M. inſtaurata eſt, & Imperii ſedes conſtituta, *Nova Roma* dicta. In finibus Thraciæ ſita, tam commodo loco, ut nemo ultro, citroque trajectiones Aſiæ Europæque facere poſſit, invitâ Conſtantinopoli, cùm ſit, velut pons, & portus utriuſque orbis. Nunc Imper. Turc. ſedes, poſtquam à Mahumete II. Anno 1453. capta eſt. Unde opulentiſſima, frequentiſſima, Europæarum maxima & potentiſſima evaſit. Ambitus urbis 14. mill. complectitur, & utriusque ſexus 700000. numerantur. Portum habet commodiſſimum. Ipſa triangularis eſt, viæ anguſtæ & inæquales, 7. colles includit. Sita eſt juxta Propontidem & Boſphorum Thracium, ex adverſo Aſiæ min. Ei adjacet ex parte Aſiæ *Scutaret*, aliàs Chryſopolis. Galata ſeu Pera ſuburbium eſt, quaſi ultra æſtuarium, ubi Latini ferè omnes commorantur. Vid. *Cornu.* Palatium Principis vulgò *le Serrail.* Turcæ *Stramboul* dicunt, id eſt, amplam, & regiam civitatem. Hujus deſcriptionem integram habes apud Petrum Gyllium, qui *rerum Conſtantinopolitarum libros* 4. conſcripſit. & P. de Valle *Itiner. tom.* 1. Hiſtoria Urbis paucis ſic habet: Conſtantinus, prope Ilium, novæ urbis fundamenta jacturus, tum ſomnio, tum omine aquilæ, monitus, Byzantium elegit. Zonar. quam omnibus modis exornatam, ſedem Imperii eſſe juſſit. Bibliothecâ inter alia inſigni collectâ, quæ à ſucceſſoribus ad 26000. voluminum aucta, ſub Conſulatu Baſiliſci, arſit. Dedicavit Martyrum Deo hanc novam Romam, A.C. 330. U.C. 1083. Sub Arcadio, fulmine peritura videbatur, an. 396. Peſte & fame afflicta eſt, an. 446. quo tempore magna incolarum vis Neſtorianiſmum fovebat. Anno pòſt ſemeſtri terræmotu concuſſa, à Cyro reparata: Sub Leone & Coſ. Baſiliſco, tantùm non incendio deleta, an. 465. Horribili terræ tremore denuo ſub Juſtiniano territa, an. 557. qui Sophiæ templum, urbe reparatâ, inter alia extruxit, cujus deſcriptionem Procopius exhibet. Adverſus ſeptennalem obſidionem Saracenorum ſtrenuè defenſa eſt, à Conſtantino Pogonato, qui eorum claſſem igne Græco operâ Callinici incendit, A.C. 673. Capta eſt ac direpta, à Theodoſio Quæſtore, Auguſto creato, poſt 6. menſium obſidionem, Artemio, qui ex Secretario Imperator evaſerat, in Clericum tonſo, & Theſſalonicam deportato, A.C. 716. Zonar. *tom.* 3. Cedren. *in Hiſt.* Sigonius, P. Diac. *l.* 20. Iterum à claſſe Solimanni obſeſſa graviter, Leonis Iſaurii virtute defenſa eſt, illâ incenſâ ac diſſipatâ, An. C. 718. Rurſus obſeſſa, à Ruſſis, an. 860. M. Cromer. *Hiſt. Pol. lib.* 2. à Mich. Palæologo, fugienti, Balduino erepta eſt, an. 1259. Denuo ab Amurathe obſeſſa An. 1424. ſub Johanne Imp. Laonic. *l.* 4. 5. Georg. Phrantz. *l.* 1. *c.* 31. tandem poſt varias porro, & quaſi ſeculares calamitates, in Mahometis II. poteſtatem venit, ſub Conſtantino Palæologo, cogn. Dracoſe, fil. Helenæ, ſicut à Conſtantino, fil. Helenæ condita fuerat. Triduum integrum ab immiti victore, omni crudelitatis genere, vaſtata: Ab eo tempore Ottomannici imperii & Mahometiſmi Metropolis. V. pluribus Euſeb. *in Conſtantini Vita*, & *hiſt. Eccl.* Idatium, Proſper. & Marcellin. *in Chron.* Niceph. Cedrenum, Zonaram, Sozom. Zoſimum. *in hiſt.* B. Egnatium, *de Cæſar. l.* 2. Chalcondylam, &c. P. Jovium, *in Mahom. II.* Cuſpinian. *de orig. Turc.* Scal. *de E. T. l.* 5. Petav. Pancirol. *notit. dignit.* &c.

Porro Metropolitana, ſub Chriſtianis Imper. hæc urbs fuit, & Patriarchæ ſedes, cui Epiſc. Rom. ſecundum locum, Concilio 2. Conſt. & Chalcedon. ipſi tributum, ut & Epiſc. Univ. titulum ambiguum fecit, donec à Phoca parricida deciſa lis, in gratiam vet. Romæ, poſtquam Gregor. M. illum ſuperbum, erroneum, ſchiſmaticum, imò blaſphemum judicaſſet. Poſt varias dein diſſenſiones, Photius contra Ignatium inſurgente, ſchiſma ortus eſt, quod ſec. 11. ſub Patr. Michaële Cerulario, penitus eſt excluſum. Ab illo tempore tres reliqui Orientis Patriarchæ, Conſtantinopolitanum, pro Oecumenico Patr. agnoverunt. Ut nil dicam de calamitatibus, quæ Eccleſiæ huic à Neſtorianis, Eutychianis, & Monothelitis, Iconolatris, &c. illatæ ſunt. Aliquid de Conciliis adjiciam. Concilium Conſtantinop. I. quod II. Oecum. eſt, à Theodoſio Imp. celebratum, quo Macedoniani, Spir. S. Deitatem negantes, & Apollinariſtæ, humanam Chriſti naturam animâ rationali carere aſſerentes, damnati; fides Concilii Niceni ſtabilita, lege à Theodoſio latâ, quam Vid. apud Sozom. *l.* 7. *c.* 9. Socr. *l.* 5. *c.* 8. & 10. Epiſcopo Conſtant. ſecundæ tributæ, &c. Paulo pòſt Confeſſio ſublata eſt. Concil. II. quod erat Oecum. V. à Juſtiniano Imp. convocatum, an. 553. Quo priorum Conciliorum fide confirmatâ, errores damnati: rejecta tria capitula Theodorus Mopſveſtenus, Neſtorii Præceptor, Theodoretus Neſtorii auditor & Ibas, Maris Perſæ hæretici fautor. Niceph. *l.* 17. *c.* 9. 26. 37. Vigilius Epiſc. Rom. cùm altiori throno collocari fruſtra petiiſſet, conſeſſu abſtinuit, jam tum arrogantiæ ſpiritu Rom. Præſules intumeſcere oſtendens, &c. Concil. III. quod erat Oecum. VI. in palatio, quod Trullus dicebatur, à Conſtantino Pogonato, convocatum eſt, an. 681. quo Monothelitæ, ſecta ex Eutychianis orta, damnati, ſtatutumque: *in Chriſto, ut duas naturas, ita & duas Voluntates eſſe.* Theophanes & Cedrenus *in Annalibus* P. Diac. *lib.* 6. *cap.* 4. &c. Iterum ibidem Synodo celebratâ, An. C. 692. inter alia decretum, Ne quis Presbyteros cogeret, à ductis legitimè uxoribus abſtinere, quòd ſcriptum ſit: *Honorabile in omnibus conjugium & torus immaculatus.* Quod cum Sergius Papa approbare nollet, periclitatus eſt, & Juſtinianus Imp. uſque adeò offenſus, ut ab Eccleſia Rom. receſſerit. Anaſtaſ. Bibl. *in Vita Sergii.* Sigon. *Hiſt. l.* 2. Concil. IV. quòd Oecum. IX. eſt, à Baſilio Macedone celebratum, quo Photius, qui, à Barda, Ignatio Patriarchæ ſubſtitutus, Imperat. excommunicaverat, depoſitus, Ignatius dignitati redditus, ſed Imaginum cultus confirmatus eſt, Baſilio illos, qui earum invocationem ſuſceperant, mirum in modum laudante. De aliis Conciliis, Synodiſque hic habitis V. Morerium, *in Diction. hiſt.* An. 1573. Colloquium inſtitutum eſt inter Hieremiam Patriarcham Conſtantinop. & Jacobum Andreæ, ejusque communionis Theologos, qui Confeſſionem Auguſtanam græcè verſam ei tranſmiſerunt, quam humaniter acceptavit, impugnatis modeſtè nonnullis. Vices tum ſuſcepit Luc. Oſiander, an. 1575. Patriarchæque reſpondenti Wittembergenſes Theologi ſcriptum oppoſuerunt, ad quod ubi repoſitum, illi officioſâ gratiarum actione Diſceptationem clauſerunt, an. 1579. Thuan. *l.* 70. Cyrillus dein, Confeſſionem Fidei Eccleſiarum Orientalium, Reformatæ Religioni penè in omnibus conſentaneam, excepto de Proceſſione Spiritus S. dogmate, edidit, in Anglia excuſam: propterea à Jeſuitis mirè exagitatus: qui rem eò deduxerunt, ut deponeretur, an. 1628. Sed revocatus, novas iterum ſenſit inſidias, martyrio tandem coronatus. V. Andr. Rivetum, *in Jeſuita Vapul. c.* 11. *ſec.* 11. 12. 13. ut & *Byzantium*, & Steph. *in Βυζάντιον.*

Conſtantinovia, opp. Poloniæ, in Volhinia ſup. ad Slucſum flu. verſus Podoliam, 5. leuc. à Zaslavia in Auſtr. Non ita pridem malè à Coſaccis habitum.

Conſtantinus I. Magnus, Conſtantii Chlori Cæſaris & Helenæ filius, Criſpi & Minerviæ pater, dein Fauſtæ, fil. Maximiniani Herc. maritus. A' Galerio, Romæ in vinculis detentus, inde feliciter evaſit in Britanniam, ubi Imperator proclamatus eſt, Cæſaris tantùm titulo ſumto. Maxentium Maximiniani Imp. filium, qui Romæ interea Imper. dictus eſt, conſortem Imperii allecturus, cùm id recuſaret, Maximiniano Maſſiliæ ſtrangulato, aggreſſus, ſigno in nubibus ad id animante, prope Romam devicit, illo in Tiberi merſo, an. 312. à S. P. Q. R. hinc arcu marmoreo ornatus, & *Liberator urbis & fundator quietis dictus.* Primus Romanorum Impp. Chriſti cultum ſectatus, aliquot annis cum ſororio Licinio, Chriſtianorum hoſte acerrimo, imperavit, per quem Maximino Afric. occiſo, ipſe Francos Galliâ depulit. Donatiſtis obviam iturus, Synodum Romæ primò, dein Concilium Arelatenſe convocavit, Mediolani tandem ipſis damnatis. Interim Licinius, in Chriſtianos Orientis ſævus, primò in Hungaria, dein in Thracia: mox pace violatâ, terra marique victus an. 325. & paulo pòſt ſtrangulatus eſt, Socrat. *l.* 1. Cedren. Hinc pax Eccleſiæ, quam legibus firmavit Imperator. Criſpo filio injuſtè à noverca accuſato & occiſo, hacque dein in balneo ſuffocatâ infelix. Plurima extruxit templa, Anaſtaſ. Biblioth. *de magnificentiâ Conſtantini.* Concilium contra Arium Niceæ celebravit, an. 325. Sarmatas, Scythas, Perſasque in ordinem coëgit, Imperium filiis Conſtantino & Conſtanti diviſit, Athanaſium revocavit, morbo Correptus baptizatus eſt. Obiit an. 337. Imper. 31. Sozomen. *l.* 2. Zonar. Eutrop. Rufin. &c. Multa hic Imper. præclara fecit, ſed nihil memorabilius, quàm quòd Romani Imperii ſedem Byzantium tranſtulit, quam urbem à ſuo nomine *Conſtantinopolin* appellavit. LLoyd. Vitam ejus porro ac res geſtas fusè tradit Euſeb.

Conſtantinus II. cognom. Jun. filius prioris, Cæſar an. 317. factus, patre mortuo, Gallias & Hiſpaniam, cum M. Britannia accepit,

cepit. Athanaſium Patr. Alexandrinum, Treveri exulem, revocavit. Fratri Conſtanti ditiones erepturus, juxta Aquilejam, an. 340. acie victus & occiſus eſt, an. æt. 25. Imper. 3. Zoſim. *l.* 2. Victor *in Annibaliano*. Caſſiodor. Eutrop. Oroſius, &c.

Conſtantinus III. fil. Heraclii ex Eudoxia, Patri ſucceſſit, Anno 641. tertio pòſt menſe à noverca Martina, Pyrrho Patr. conſcio, veneno ſublatus. Paul. Diaconus *libro* 5. Theophanes, &c.

Conſtantinus IV. cognom. *Heracleonas*. fil. Heraclii ex Martina, non diu Conſtantini III. cæde fruitus, Senatus conſulto, naribus mutilatis, cum matre in exilium miſſus eſt, A. 641. Iid.

Conſtantinus V. cognom. *Pogonatus*, fil. Conſtantis II. audito patrem a Miziza Armenio occiſum Syracuſis, illuc venit, eoque punito Imperator proclamatus eſt. Bello contra Saracenos ſeptennali, terrâ marique felix, claſſe illorum, igne Græco operâ Callinici, incensâ. Concilium Oecum. 6. contra Monothelitas Conſtantinopoli, an. 680. celebravit, quod ne turbaretur, Bulgaris Myſiam conceſſit. In fratres Heraclium & Tiberium, quos naribus truncavit, virtutem eorum veritus, ſævus, Obiit an. 685. Imper. 17. Juſtiniano fil. ſucceſſore relicto.

Conſtantinus VI. fil. Leonis Iſaurici, *Copronymus*, *Caballinus*, *Iconoclaſtes* ab æmulis dictus, coronatus eſt, an. 720. ſolus imperare, mortuo Patre, orſus, an. 742. Univerſali edicto invocationem Mariæ & Sanctorum, imaginumque cultum ſuſtulit; an ulterius proceſſerit, non liquet. Concilium Oecumenicum 7. convocavit, quo Monothelitæ iterum damnati, imaginum factura & cultus ſolemniter ſublatus, ſuperſtitioni huic adhærentes Eccleſiâ ejecti. Contra Bulgaros bellum geſturus, ab Affini Artavaſda pulſus eſt, ſed biennio imperium recepit, captâ fame Conſtantinopoli, Artavaſdâ cum filiis excæcato & Anaſtaſio Pſeudopatr. ignominioſè habito. Exarchatum amiſit, Saracenos fugavit, Bulgaros coërcuit, in nova contra illos expeditione, excitus Telerichi perfidiâ, obiit. an. 775. Imper. 34. Cedren. Zonar. *tom.* 3. P. Diac. *l.* 22. Sigon. *l.* 3. ad an. 741. 766. Chemnitius, *in exam. de imagin.*

Conſtantinus VII. fil. Leonis IV. ſub tutela matris Irenes, imperare cœpit, quæ Concilio Oecum. 8. Nicææ indicto, rebus ita inſtructis, ut nemo diſputare auderet, ſubſtratisque fundamenti loco commentis nugacibus, Imaginum cultum reſtituit. Chemnit. *de Imag.* Imperium mox ipſe remotâ matre adminiſtrare aggreſſus, patruum Nicephorum rebellem, cum 4. ejus fratribus oculis linguaque mutilavit. Idem Alexio Patritio, imperium affectanti, fecit. Telerichum Bulgarum pulſum in fidei communionem ac affinitatem aſſumſit, Saracenos Arabasque vicit, imaginibus deturbatis, à matre excæcatus, Cœlo per Eclipſin Solarem 17. dierum ſcelus deteſtante, Obiit an. 797. Theophanes, Cedrenus, Genebr. *in Chron.*

Conſtantinus VIII. fil Baſilii Macedonis, à Patre in ſocietatem imperii aſcitus. an. 868. Obiit ante Patrem, an. 878. Theoph.

Conſtantinus IX. Porphyrogennetus, fil. Leonis Imper. ex Zoë, quæ à Romano claſſis Præf. eò adacta fuit, ut filius pingendis imaginibus lucrum facere, vitamque inopem in purpura tolerare neceſſe haberet, ſub matris tutela imperare cœpit, poſt Alexandrum patruum an. æt. 7. A. C. 912. Contra Bulgaros, Thraciam depopulantes, felix, ni milites ſpontaneâ fugâ victoriam prodidiſſent: ab iiſdem poſt ductam Romani filiam, & ſocerum Auguſtum proclamatum, ſecundâ clade, ob ducum imprudentiam, affectus, mox obſeſsâ Conſtantinopoli, pacem magno redemit. Aſcitus in conſortium imperii Romanus Lecapenes, datâ Imperatori filiâ Helenâ. Zoen removit, ipſe imperii negotia obiturus: Dein generi ſimplicitate abuſus. Chriſtophorum primò, an. 920. poſtea Stephanum & Conſtantinum, filios an. 928. Cæſares fecit. Sed à Stephano raſus & exilio multatus eſt, Anno 944. quem tamen paulo pòſt, cum fratre contendentem, cepit Imp. ambobus relegatis, ipſe iterum rerum Dominus. Hinc Tyrannis in Italia oppreſſis, Beneventum Longobardis eripuit, Turcas imperii limites depopulatos largitione conciliavit, plurimis illorum ducibus ad fidem perductis. A' Romano fil. quem libro inſigni de negotiis Imperii, fœderibus aliisque maximi momenti rebus fideliter inſtruxit, veneno peremtus, an. 959. æt. 54. Imper. 48.

Conſtantinus X. fil. Romani, ex Theophana, Johanni Zimiſco ſucceſſit, cum Baſilio II. fratre jun. Anno 975. per annos 50. huic rerum curâ relictâ, ipſe voluptatibus immerſus. Fratre mortuo, Conſtantinus Diogenes, Smyrnæ præfectus vicit Boſſinios, trans Iſtrum: Sami verò gubernator, claſſem Saracenorum, Cycladas infeſtantium, disjecit. Obiit an. 1028. æt. 70. Socer, per Zoen, Romani Argyropili Succeſſoris. Curopalates, Cedren *Annal.*

Conſtantinus XI. cognom. *Monomachus*, juſſu Johannis, Fratris Michaëlis Paphlagonis, exul, hinc revocatus, Zoen, Conſtantini IX. fil. duxit, Imperator. Anno 1042. Ignavus, & Romani Sclericæ ſorori nimium deditus. Georgium Maniacem, qui in Sicilia Imperator dici voluit, occidit; Leonem Tornitium rebellem cepit & excæcavit, Roxolanis quoque & Boſſiniis in ordinem coactis. Sed an ſocordiâ, an inopiâ ejus, Turcis in Aſia ſe diffundendi occaſio. Obiit an. 1054. Imper. 12. Curopal. B. Egnatius. *Hiſt. Rom.*

Conſtantinus XII cognom. *Ducas*, fil. Andronici, ab Iſaco Comneno Imperio admotus eſt. an. 1059. Hic prudenter immani conjuratione diſſipatâ, totum ſe Reip. dedit. Juſtitiæ, æquitatis, Orthodoxiæ amans, ſed in avaritiam pronus. Ab Uſiis, Scythiæ gente, incredibili numero Imperium inundantibus, victis Bulgaris Romanisque, infeſtatus, illos cœlitus adjutus, jam peſte plurimùm imminutos, cæcidit. Græciâ poſtmodum à propriis incolis Turcisque vaſtatâ, & Conſtantinopolis aliarumque urbium tremore afflictus. Obiit Anno 1067. æt. 60. Eudoxiâ uxore, tutrice trium filiorum, fruſtrâ ad viduitatem adactâ. Curopalat. Zonar. Glycas, *in Annal. Græc.*

Conſtantinus XIII. aliis, Cæſares quoſdam numerantibus, XV. cognom. *Dragoſes*, fil. Eman. Palæologi, Johanni fratri ſucceſſit, Anno 1448. Turbatus à Demetrio & Thoma fratribus, illis ditiones quaſdam in Peloponneſo, alibique conceſſit. Unionem Eccleſiæ Græcæ cum Latina, à fratre Palæologo, promiſſam irritam reddidit primò, dein, miſſo a Nicolao V. legato, admiſit. Interim tardantibus auxiliis à Mahomete II. terrâ marique obſeſſus, captâ tandem Conſtantinopoli, poſt obſidionem 58. dierum, dum fortiſſimè pugnaret, in humero læſus, & populi multitudine oppreſſus obiit. Demortui caput reciſum & in lanceâ circumlatum, uxor liberique, partim occiſi, partim ludibrio victoris ſervati. Æneas Sylvius, *de Europâ*, *libro* 7. Phranzes, *libro* 3. Chalcondylas *libro* 8. Monſtreletius *Volum.* 3.

Conſtantinus, miles gregarius, ſub Honorio, Imperator in M. Britannia proclamatus. Galliam ingreſſus, aliquot provincias occupavit, Alarico nixus cùm in Italiam moturus eſſet, impeditus, Conſtante fil. in conſortium aſcito, Arelati ſedem Imperii fixit. Sed à Conſtantio, jam aliquoties victore, obſeſſus, Presbyterum ſe fecit: filiis Conſtantino & Juliano occiſis, an. 411. Caſſiod. & Proſper, *in Chron.* Oroſ. *lib.* 7. *cap.* 40. Sozomen. *l.* 9. *cap.* 11. 12. *& ſeqq.*

Conſtantinus I. Scotiæ Rex, fratri Dungardo ſucceſſit, Anno 465. Contra Pictos & Saxones diu belligeratus, à quodam Hebridum incola, cujus filiam contaminaverat, ſtrangulatus eſt, an. 482. Dempſter. *hiſt. Scot.*

Conſtantinus II. fil. Kenneti II. ſuccedit Donaldo V. Anno 860. Legum egregiarum lator, Huben, Cadani Daniæ Regis fratrem, Pictos reſtituturum vicit: poſtea ab eodem captus & occiſus, regni 2. 13. Buchan. *hiſt. Scot.*

Conſtantinus III. fil. Etheri, fratris Conſtantini II. ſucceſſit Donaldo VI. Anno 803. Initio felix, mox Northumbriâ & Cumbriâ amiſſis, acie inſuper victus, in monaſterium ſe recepit. An. regni 40.

Conſtantinus IV. cognom. *Calvus*. fil. Culenii, ſucceſſit Kenneto III. ab hujus filio notho victus, & in duello occiſus, Anno 1002. regni 2. vel 3. Dempſter. *hiſt. Scot.*

Conſtantinus Papa, Syrus, Siſinno Syro, ſucceſſit Anno 708. Felicem Arch. Ravennatem, ſibi adverſantem, in Pontum relegavit & excæcavit, ope Juſtiniani Rhinotmeti, ab hoc in Græciam vocatus. Inde redux Philippicum Imper. imaginum hoſtem, excommunicavit, primus Pontificum, hæreſeos aſpectu, ſummæ in terris poteſtati, obedire renuens. Patres 6. primorum Conciliorum, tabellâ à Philippico abolitâ, Romæ in S. Petri Baſilica, denuo pingi curavit, &c. Obiit an. 714. Sedis 6. Anaſtaſ. & Platina, *in ejus vita*. Sigonius *l.* 3. Cedren. Theophan. &c. *in Annal.*

Conſtantinus Antipapa, poſt Paulum I. Anno 767. à fratre Totone, Duce Nepæ, in Tuſcia, cum exercitu Romam ingreſſo, intruſus, occiſo Anno 768. fratre, Româ profugus, electo Stephano III. excæcatus eſt. Baronius Anno Chriſt. 767. *& ſequentibus.*

Conſtantinus I. Patr. Conſtantinop. poſt Johannem V. Anno 664. Obiit Anno 666. Succeſſore Theodoro, hæretico. Nicephorus.

Conſtantinus II. Patr. Conſt. Anno 754. poſt Anaſtaſium, imaginum cultum damnavit, Neſtoriaſmi promulgationem inhibuit, &c. Ab Imperatore Conſtantino Copronymo in exilium pulſus, hinc revocatus, raſus; pòſt & ignominioſè in aſino circumductus, tandem capite truncatus eſt, ut Theophanes refert, & Baron.

Conſtantinus, cognom. *Leudex*, poſt Michaëlem Cerularium, Patr. Conſt. ab an. 1058. ad annum 1066. Item, alius, circa annum 1117. Idem.

Conſtantinus, cognom. *Africanus*, Carthagine natus, circa annum 1070. Babylonem venit, ibique Linguis, Medicinæ aliisque ſcientiis egregiè per 39. an. operatus, in patriam rediit. Ubi inſidias popularium expertus, Salernum venit, à fratre Regis Babylonii, ibi Duci Roberto commendatus. Sed placuit ei ſolitudo, in quâ Medicinam operibus egregiis illuſtravit. Vide Leon. Oſtiens. *Chron.* *libro* 3. *cap.* 34. Trithem. *de Scriptor. Eccleſiaſt.* & *capite* 70. de viris ill. Ordinis Benedicti. Genebr. *Chronic.*

Con-

Conſtantinus, Manichæus, Armeniorum ſeductor. ſeculo.7. juſſu Conſtantis II. à Palatino quodam, nomine Simeone, qui ſe Titum, ſicut prior Sylvanum ferebat, occiſus, A. C. 653. Item ex Diacono Patr. Alexandrinus, in vincula conjectus. Baronius anno 686.

Conſtantinus Ancklitzen, pyrii pulveris inventor.

Conſtantinus Harmenopulus, Auctor ſec. 12.

Conſtantinus Manaſſes, circa an. 1156. ſcriptor non aſpernandus, præſertim in rebus Byzantinis, ſcripſit verſibus politicis *σύνοψιν ἱστορικήν*, quam Latinè vertit doctiſſimus Leunclavius. Chronicon eſt à condito mundo, uſque ad Alexium Comnenum, an. 1081. vixit, ſub Em. Comneno. Vide Voſſium *de Hiſt. Grac. l.2. c.27. pag. 340.*

Conſtantinus Pontius, Carolo V. à Confeſſionibus, purioris doctrinæ cultor, cum aliis, Hiſpali, poſtquam diriſſimum carcerem toleraſſet, ut exclamare cogeretur: *Mi Domine deerant ne in mundo Scytha, aut his immaniores Cannibals, in quorum manus, ne in iſtorum ungues inciderem, me conjeciſſes:* cuſtus eſt. Thuan. *hiſt.l.23.* Lib. *Inquiſ. Hiſp.*

Conſtantius I. Chlorus, fil. Flavii Eutropii ex Claudia, fil. Fratris Claudii II. & Quintillæ, Princeps planè egregius. A Maximiano Herculle, in conſortium imperii aſcitus, eâ lege, ut dimiſſâ Helenâ, ex qua jam Conſtantinum M. ſuſceperat, Theodoram filiam ejus duceret, ſicut idem Galerio Armentario à Diocletiano obtigit. Gallias nactus eſt. Alemannos has infeſtantes, primò victus, quinque poſt horis, immenſâ ſtrage affecit, reliquiis in gratiam receptis. Maximiano dein & Diocletiano, ſponte cedentibus, Conſtantius & Galerius ſoli imperare cœperunt, fidelibus ab illo, in Galliâ, Italiâ, Hiſpaniâ & Africâ benignè habitis. Obiit Eboraci, an. 306. Imper. 2. Pater ex Theodora, Conſtantini, Dalmatii & Conſtantii, quem Zonaras *Annibalinum* vocat, cum 3. filiabus. Socr. *lib.1. cap.1.* Euſeb. *l.8.* Zonar. *lib.* 2. Caſſiod. Beda, Proſper *in Chron.*

Conſtantius II. fil. Conſtantini M. ex Fauſta, Cæſar à Patre factus, A. 324. Euſebiem, cœterà eruditam, ſed Arianiſmo infectam, uxorem duxit. Mortuo Patre Orientis Dominus. In conſanguineos, & Orthodoxos, uxoris inſtinctu, ſævus, Athanaſium pepulit, contra Saporem bello infelix; A fratre Conſtantio rogatus, Concilſo Sardicenſi indicto, fraudes Arianorum ſuboliſecit, Præſulesque exules reſtituit. Mox audito, Conſtantem, à Magnentio occiſum, pœnitentiâ ductus, ſed externo inteſtinoque bello implicitus, huc curam omnem convertit, Gallo agnato in conſortium imperii aſcito. Interea dum Vetranius in Pannonia Imperator proclamatur, Magnentio alibi ſatagente, Conſtantius in Italiam moturus, publico edicto, milites arcuit, qui non baptizati eſſent: ſed Paulo Patr. Conſtantinop. pulſo, egregium hoc contaminavit. Inde in Occidentem tranſgreſſus, Vetranio in partes ſuas pertracto, Magnentium, biennio pòſt, tertiâ vice victum, ſponte mortuum, audiit. Sic Imperator ſolus, ad ingenium rediit. Dominus mundi vocari voluit: quod dum totus facit, Julianus, pòſt *Apoſtata* dictus, Imperator in Gallia proclamatur, an. 360. quo appropinquante Conſtantius à Perſis averſus, Antiochiæ hibernavit, ibique Euſebie mortuâ, Fauſtinam duxit, poſtmodum Gratiano nuptam. Hinc Tharſum, inde Mopſveſtiam Ciliciæ perveniens, Obiit An. 361. æt. 44. Imp. 25. Sozom. *l.5.* Ammian. Marc. *l.21.* Eutrop. &c.

Conſtantius, fil. Conſtantii Chlori, ex Theodora, Pater Galli, quem Conſtantius Imp. Cæſarem fecit, & Juliani Apoſtatæ. Cum Dalmatio, juſſu Conſtantii, occiſus, quaſi ſeditionis auctor. Zoſim *l.2.* Eutrop. *l.1.*

Conſtantius, Dacus, Dux Romanus, ſub Honorio, Imperii contra Tyrannos vindex, Conſtantinum, Conſtantem, Gerontium, Jovinum, &c. devicit. Gothos Galliâ pepulit, Attalum rebellem, vinctum ad Imperatorem miſit: qui ipſi ſororem Gallam Placidiam, Ataulphi viduam, uxorem dedit, & in conſortium Imperii aſcivit, An. 421. ſeptimo pòſt menſe pleuritico dolore enectum. Pater fuit Valentiniani III. Sozom. *lib.* 9. Proſper & Marcellin. *Chron.*

Conſtantius, Presbyter Lugdun. inſignis orator, S. Germani vitam ſcripſit, circa an. 488. poſtmodum ab Errico Monacho metricè redditam.

Conſuanetes, pop. inter Alpinas gentes. Plin. 3.20. *Conſuanta* Ptolemæo.

Conſuarani, pop. in provinciâ Narbonenſi. Plin. 3. 4.

Conſul, tutor annuus erat Rom. Reip. publici conſilii princeps, & exercitus Dux. Summum verò apud Rom. dignitatis faſtigium fuit poſt exactos reges à Junio Bruto primùm introductum, an. U. C. 244. Conſulem perpetuum ſe Vitellius creavit, Sueton. Dio. Tac. Dicti autem ſunt *Conſules*, à *conſulendo*, h. e. *providendo* ac *judicando*, Quintiliano auctore *lib.1. cap.* 10. Hinc illud vetus apud Varronem; *Qui bene conſulat, Conſul cluat.* Diu autem hoc nomen Romæ ſanctum, ac ſummi magiſtràtus proprium fuit: Tandem tamen & ad Proconſules & municipiorum Magiſtratus tranſlatum eſt, quod Caſaubonus *Notis ad Apul. Apol.* obſervat & plures Inſcriptiones apud Gruterum confirmant. A Juſtiniano Imp. Treboniani inſtinctu A. C. 541. penitus ſublatum. Novell. 105. à Juſtino reſtitutum, qui A. 566. Populi favorem aucupaturus ſe Conſulem fecit. Coripp. *l.2.* De Conſulum officio, vide plura apud Feneſtellam *lib. de Rom. Magiſtratibus.* Apud Auctores medii ævi voces *Conſul* & *Conſulatus*, uſurpatæ reperiuntur pro Comite & Comitatu. Apud Orientales *Conſul* etiam dicitur, qui, in re mercatoria, legatione defungitur, Henr. Spelmanus *Gloſſar. Archaol.*

Conſus, qui Neptunus quoque, Rex laticum & rerum conditarum, *conſiliorum* Deus putabatur, qui ideo templum ſub tecto in Circo habebat, ut oſtenderetur tectum eſſe debere conſilium. Hinc *Conſualia* feſta, quæ fiebant in honorem *Conſi.* Livius *lib.1. Ludos ex induſtriâ parat Neptuno equeſtri ſolemnes, Conſualia vocant.* Vide Plut. in *Romulo*, ubi docet Conſualia 18. die menſis Auguſti celebrari ſolita. Errat itaque Servius *in Æn.8.* ubi ſic ſcribit: *Rapta autem Sabina in Conſualibus, hoc eſt, menſe Martio.* Quod falſum eſſe, præter Plutarchum, Dionyſius teſtatur his verbis: Ἡ ἁρπαγὴ περὶ τὴν ὀκτὼ καὶ δεκάτην ἡμέραν τοῦ Σεξτιλίου ἐγένετο ἐν ᾗ τὴν τῶν Κωνσουαλίων ἑορτὴν ἄγουσι. Vide Voſſium in *Conſualia.*

Conſygne, Nicomedis Bithyniæ regis uxor, quæ ob laſciviorem cum viro jocum à cane lacerata eſt. Plin. 8. 40. Ubi *Conſingis* alii legunt.

Contadeſdus, Thraciæ fluv. Herodotus *lib.4 cap.90.*

Contarinus Franciſcus, Venetus, Philoſophiam Patavii docuit, Legatus ad Pium II. Senenſibus contra Florentinos ſuppetias tulit, expeditionis hujus ſcriptor. Voſſ. *de H. L. lib.3. cap.7.* Ex eadem familia, *Ambroſius*, ad Uſuncaſſanem Perſam miſſus, itineris diarium confecit. *Gaſpar*, Cardinalis, contra Pomponatium, cujus auditor fuerat, de immortalitate Animæ, ſcripſit. Ad Carolum V. miſſus, à Rep. dein in Germaniam, à Paulo III. Concilii Tridentini Præſes futurus, obiit An. 1542. Bononiæ. Joh. Caſa, *in Vita ejus.* P. Jovius, *in elog.* Duces varii, ut *Dominicus*, An. 1044. qui reparatâ urbe Grado, receptâ Zarâ, &c. obiit an. 1060. *Jacobus*, Iſtrianorum victor, Ducatu ſponte ceſſit, anno 1280. *Andreas*, prudentiæ laude inclytus, an. 1368. *Franciſcus*, an. 1623. *Nicolaus*, 1630. *Carolus*, an. 1655. V. P. Juſtinianum, Balthaſ. Bonifacium, *elog. Contar. &c.*

Conteſtania, Hiſp. citer. regio, in quâ ſita eſt Carthago nova. Fortè hodiè *Cocentayna.* Plin. 7. 3. *Conteſtani* erant, ubi nunc maxima pars Valentiæ, inter Thuriam fl. & Illicitanum Sin. ubi Carthago nova, Illicis, Alona, Setabis, Valentia & Dianium Urb. verſus oram littor. maris Mediterr. Baudr.

Conthyle, in Attica, municipium tribus Ptolemaidis vel Pandionidis. Hinc Κονθυλάδε, Vid. Schol. *in Ariſtoph. Veſp.*

Contiacum, municip. Picardiæ, in agro Ambiano Princip. tit. clarum: Hinc Condæorum Princ. ſtirps dicta, 4. leuc. ab Ambiano in Auſtr.

Continuſa, inſ. Hiſpaniæ adjacens in freto Gaditano, aliis nominibus *Gadira* & *Tarteſſus* dicta Plin. *lib.4. cap.21.* Lege *Cotinuſa*, idque authoritate Dionyſii Perieg. *Verſ.* 455. de hâc inſulâ loquentis:

Καὶ τὴν μὲν πάροιθεν ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων,
Κλειζομένην Κοτινοῦσαν ἐφημίξαντο Γάδειρα.

Ubi Scholiaſtes ſic dictam ait, ὡς πολλὰς ἔχουσα κοτίνους ὅ ἐστιν ἀγρίας ἐλαίας εἶδος εἰσί, ut quæ agreſtes oleas multas habuerit.

Contobabdita, hæretici ſec.6. Theodoſianorum ſectatores. Niceph. *lib.18. cap.49.*

Contoſolia, Hiſp. urbs 12. m. p. ab Emeritâ. Anton.

Contraginnum, caſtellum ad Iſaram, Noviomago proximum, vulgò *Chauni*: quod Galli etiam *Calniacum* olim nuncupavere: inter Faram & Noviomagum, cujus Epiſcopum agnoſcit. Vid. Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Contributa Julia, Beturiæ oppidum in tractu Celtico, inter Betum & Anam fluvios. Plin. *libr.3. cap.1.* *Contrebia* forſan Livio.

Contumelioſus, Epiſc. Rejenſis, anno 534. depoſitus miſſo à Johanne II. Viſitatore, qui Diœceſin ejus gubernaret, appellavit àd Agapetum Johannis Succeſſorem. Vid. Concil. *tom.* 4. Sim. Barthel. *hiſtor. Epiſc. Reienſium*, SanMarth. *Gall. Chriſt. tom.3. pag.936.*

Convallis illuſtris, quæ & *Vallis Save*, & *Vallis Regis*, Joſepho *Campus Regius* dicta, propter ſui fertilitatem & amœnitatem, eſt in tribu Manaſſe. Incipit à mari Galilææ à Bethſan, & extenditur per totum aſcenſum Jordanis uſque ad mare mortuum, eratque illuſtriſſima, priuſquam Dominus ſubverteret Sodomam & Gomorrham, ut quæ medio Jordane irrigabatur ſicut paradyſus Domini, & ſicut Ægyptus.

Convallis Mambre, quæ & Vallis Hebron, in tribu Juda, fertilis & amœna valde, in qua habitabat Abraham in tabernaculo, ubi & tres Angelos hòſpitio excepit, pedes eorum lavit, & ſub ilice ſive quercu Mambre miniſtravit ad menſam. Vid. Gen. 18.

Convena, vulgò *Commingeois*, qu. *Commanentes*, pop. Gall. Aquit. è ſaltu Pyrenæo, hoc eſt, Hiſpaniæ & Aquitaniæ confinio oriundi, teſte Cæſare *lib. 3. de Bello Civ.* qui fugitivos illos à ſaltu Pyrenæo & prædones vocat; quia veteri vitio gentium

Hippon regius.
* Lares.
* Leptis magna.
Maxula.
Neapolis.
* Occa ſive Oia.
Pontezita.
Ruſicada.
Sabrata.
* Sicca.
* Simittu.
Tabraca.
Tacape.
Tebeſta.
* Thænæ.
* Thyſdrus.
* Tiba.
* Tuburbis.
Tuburnica.
Tynudrumum.
* Vthina.
Zama.

Coloniæ Romanæ in Italia ordine Alphabetico, (ſigno * non exſtantibus præfixo) ex Livio, Paterculo, Frontino, & aliis. De quibus vide Lexicon hoc noſtrum Univerſale, ut & Epitomen Geographicam, Ferrarii ſi ſitum & uberiorem explicationem deſideras.

Abella in Campania.
Abellinum in Hirpinis.
Acerræ in Campania.
Æſernia in Samnio.
Æſis in Piceno.
* Æſulum in Latio.
* Alatrium in Latio, Dicitur & Aletrium.
Alba in Latio, quando Sora.
Alba Marſorum.
Alba Pompeja in Liguria.
Albingaunum Liguriæ.
Albintemelium Liguriæ.
Alſium in Hetruria.
Anagnia in Latio à Druſo.
Ancona in Piceno.
* Antennæ in Sabinis.
* Antium in Latio.
Anxur in Latio.
* Apuleſium.
* Aquaviva in Samnio.
* Aquileia in Carnis.
* Aquinum in Latio.
Ardea in Latio.
Aretium in Hetruria.
Aricia in Latio.
Ariminum in Æmilia.
Aurunca. Vide Sueſſa.
Aſculum in Piceno.
Aſta in Liguria.
* Atella in Campania.
Ateſte in Venetia, quando Verona.
Atina in Latio.
Atria. Vide *Hadria.*
Aufidena in Samnio, vel Caracenis.
Auguſta Prætoria in Gall. Subalpina.
Auguſta Taurinorum in Gall. Subalpina.
Auximum in Piceno.
Beneventum in Samnio.
Bononia in Æmilia.
Bovianum in Samnio.
Bovillæ in Latio.
Brixellum in Gall. Togata.
Brixia in Cenomanis, quando Ateſte.
Brundiſium in Salentinis, cum Fregenis.
* Buxentum in Lucania, cum Puteolis.
* Cæditia in Latio, cum Sinueſſa.
* Cænina in Latio.
* Calatia in Camp.
Cales in Camp.
* Cameria in Latio.
* Capis in Latio.
* Capitulum in Latio.
Capua in Camp.
Carſeoli in Latio.
Caſilinum in Camp.
* Caſinum in Samnio, quando Interamna.
* Caſſentinum in Hetruria.
* Caſtrum novum in Hetruria.
* Celena in Sabinis.
* Circæi in Latio.
Colonia.
Compſa in Lucania.
Comum in Inſubria.
* Concordia in Carnis.
Cortona in Hetruria.
Coſa in Lucania.
* Coſſa in Hetruria.
Cremona in Cenomanis, cum Placentia.
Croton in magna Græcia, cum Siponto & Tempſa.
* Cruſtumerium in Sabinis.
* Cumæ in Camp.
Dertona in Liguria.
* Ecetræ in Latio.
Eporedia in Gall. Subalpina.
Eſernia. Vide *Æſernia.*
* Fabrateria in Latio.
* Fæſulæ in Hetruria.
Faliſca in Hetruria.
Fanum Fortunæ in Umbria, quæ Colon. Faneſtris.
Ferentinum in Latio.
* Ferentium in Hetruria.
* Fidenæ in Latio.
Fidentia in Æmilia à Tiberio, quæ Col. Jul. Fidentia ſcribitur.
Firmum in Piceno, quæ Col. Aug. Firmanorum ſcribitur.
Florentia in Hetruria.
* Fœdatura, quando Florentia.
* Formiæ in Latio.
Forum Julium in Carnis.
Fregellæ in Latio.
* Fregenæ in Hetruria, quando Oſtia.
* Gabii in Latio.
* Graviſcæ in Hetruria.
Hadria in Piceno, quando Sena.
* Helvia Ricina in Piceno.
Hiſpella in Umbria.
Interamna in Samnio, ſeu in Latio.
Iſtonium in Frentanis.
Julia Fidentia. Vide *Fidentia.*
* Lanuvium in Latio.
Lavicum vel Labici in Latio.
Lavinium in Latio.
* Laurovinium in Latio.
Laus Pompeja in Inſubria.
* Linternum in Camp. quando Vulturnum.
Luca in Hetruria.
Luceria in Apulia.
* Lucus Feroniæ in Hetruria.
* Lupia in Salentinis.
* Medullia in Latio.
* Minervium, quando Scyllacium in mag. Græcia.
* Minturnæ in Latio novo, quando Sinueſſa.
Mutina in Gall. Togat. quando Parma.
Narnia in Umbria.
Neapolis in Camp.
Nepeta in Hetruria.
* Neptunia in magna Græcia.
Nola in Camp.
* Norba in Latio, cum Setia & Priverno.
Novocomum in Inſubria.
Nuceria Picentinorum.
Nuceria in Umbria.
* Orientium.
* Oſtia in Latio, à Martio Rege, cum Fregenis, Caſtro novo, Pyrgis, Antio, Tarracina, Minturnis, & Sinueſſa.
* Pæſtum, ſeu Poſidonia, in Lucania, quando Coſſa.
* Pampia in Latio.
Parma in Æmilia, quando Mutina.
Piſæ in Hetruria.
Piſaurum in Umbria.
Placentia in Gallia Togata.
Pola in Iſtria, quæ & Pietas Julia.
* Pompeii in Campania.
Pontia in Latio, cum Sueſſa.
* Potentia in Piceno, cum Piſauro.
Præneſte in Latio.
Privernum in Latio.
Puteoli in Camp.
* Pyrgi in Hetruria, quando Antium & Caſtrum novum.
Ravenna in Æmilia.
Regium Lepidi in Æmilia.
Rhegium Julium in Brutiis.
* Ruſellana in Tuſcia.
Sæpinum in Samnio.
Salernum in Picentibus.
* Salpis in Hetruria.
* Saticula in Samnio, cum Sueſſa.
* Satricum in Latio.
* Saturnia in Hetruria.
Scyllacium in mag. Græcia.
Sena in Hetruria.
Sena in Umbria, apud Senones.
* Senuiſſa in Latio.
Setia in Latio.
Sidicinum. Vide *Teanum.*
Signia in Latio, à Tarquinio, cum Circæis.
* Sinueſſa in Campania.
* Sipontum in Apulia, cum Buxento.
Sora in Latio.
Spoletium in Umbria, poſt Brunduſium.
Sueſſa in Campania, cum Pontia.
* Sueſſula in Camp.
Sutrium in Hetruria.
Tarentum in magna Græcia, quando Capua.
* Tarquinii in Tuſcia.
Tarracina. Vide *Anxur.*
Teanum Sidicinum in Camp.
* Teleſia in Samnio.
* Temeſa in Brutiis, quando Sipontum.
* Tergeſte in Carnis.
Thurii in magna Græcia.
Tuder in Umbria.
* Veii in Tuſcia.
Velitræ in Latio.
Venafrum in Samnio.
Venuſia in Apulia.
Verona in Cenomanis.
Verulæ in Latio.
* Vibo Valentia in Brutiis.
* Vitellia, in Æquis Latii.
* Vlubræ in Latio.
Volaterræ in Tuſcia.
Vulturnum in Camp.

Coloniæ Rom. extra Italiam ordine Alphabetico.

Abyle & Abyla, poſtea Septa, Maurit. Tingitanæ.
Acci, Hiſp. Bæticæ.
Acuſio, Gall. Narbonenſis.
Admedera, & Ammædara, Africæ.
Adramyttium, Phrygiæ.
Adrumetum & Hadrumetum, Africæ.
Ælia Capitolina Palæſtinæ, quę Hieroſolyma.
Æmonia, Iapodum.
Æquum Dalmatiæ.
Agrippina Ubiorum, in Germ. inf.
Ala Flaviana Norici, in conf. Pannoniæ.
* Aleria, Corſicæ.
Alexandria, quæ & Troas & Antigonia, Phrygiæ.
Ammædara. Vide Admedera.
Ancyra, Galatiæ.
Antigonia. Vide Alexandria.
Antiochia, Piſidiæ.
Antiochia, Syriæ ad Orontem.
Antipolis, Gall. Narbonenſis.
Apamea, Bithyniæ.
Aphrodiſium, in Africa apud Hipponem.
Apollonia, Macedoniæ.
Apros, Thraciæ.
Apulum, Daciæ.
* Aquaviva, in Pannonia.
* Aquæ Calidæ, in Maurit. Cæſarienſi.
* Aquæ Regiæ, Africæ.
Aquæ Sextiæ, in Gall. Narbon.
Arauſio, Galliæ Narbonenſis.
Archelais Cappad.
Arelate, Gall. Narbonenſis.
Arſenaria, Maurit. Cæſar.
* Aſta Regia, Hiſp. Bæticæ.
Aſtigi & Aſtigis, Hiſp. Bæticæ.
Aſturica, Hiſp. Tarraconenſis.
* Atubi, quæ & Claritas Julia, Hiſp. Bæticæ.
Avenio, Gall. Narbonenſis.
Aventicum, Gall. Belg.
Auguſta Aſturica. V. *Aſturica.*
Auguſta Bracarum. Vide *Bracara.*
Auguſta Emerita, Hiſpaniæ Luſitanicæ.
Auguſta Firma. Vide *Aſtigi.*
Auguſta Gemella. Vide *Tucci.*
* Auguſta Quintanorum, Vindeliciæ.
* Auguſta Rauricorum, Germ. ſuper.
Auguſta Rhætorum. Vide *Vindelicorum.*
Auguſta Tiberii, Vindeliciæ.
Auguſta Trevirorum, Germ. ſuper.
Auguſta Vindelicorum, Rhætiæ.
* Aurelianum Norici, apud Lentiam.
Babba, quæ & Julia Campeſtris, Mauritaniæ Cæſarienſis.
Banaſa, quæ & Valentia, Maurit. Tingitanæ.
Barcino, Hiſp. Tarraconenſis.
Berytus Phœnicia.
* Bida, Maurit. Cæſar.
Biteræ, Gall. Narbonenſis.
Boſtra, Arabiæ petrææ.
Bracara, Luſitaniæ.
* Bullis, Maced.
Buthrotum, Epiri.
Cabellio, Gall. Narbon.
Cabilonum, Gall. Celtic.
Cæſarauguſta, Hiſp. Tarraconenſis.

* Cæſarea,

* Cæſarea, quæ turris Stratonis, Palæſtinæ
Ceſarea Philippi, quæ & Paneas.
Camalodunum, Britanniæ.
* Capitulum, in Syria.
* Carnutum, Pann. ſuper.
Cartennæ, Maurit. Cæſ.
* Carthago magna, Africæ.
Carthago nova, Hiſpaniæ Tarraconenſis.
Caſſandrea, Maced.
Catina, Siciliæ.
Celeia, Norici.
Celſa, Hiſp. Tarraconenſis.
Cirtha, Africæ.
* Clunia, Hiſp. Tarraconenſis.
Conſtantia, Meſopotamiæ.
Conſtantia, Rhætiæ.
Conſtantia, Zili, Vide *Zilis*.
Corduba, Hiſpaniæ Bæticæ.
Corinthus, Peloponneſi.
Cremma, Pamphyliæ.
Cuina, Africæ.
Culcua, Africæ.
Cullu, Africæ.
* Curia, Rhætiæ.
Cyrene, Cyrenaicæ.
Damaſcus Cœleſyriæ.
Devana Britanniæ.
Develtus Thraciæ.
* Dyma ſeu Dyme Achaiæ in Peloponneſo.
Dyrrachium, Macedoniæ.
Eboracum, Britanniæ.
Emerita. Vide *Aug. Emerita*.
Emeſa & Emiſa, Syriæ.
Emporiæ, Hiſp. Tarraconenſis.
Epidamnus. Vide *Dyrrachium*.
Epidaurus, Dalmatiæ.
Equeſtris, Gall. Belg. in Sequanis.
Felicitas Julia. Vide *Olyſipo*.
Flavia. Vide *Cæſarea Philippi*.
Flaviopolis, Thraciæ.
Forum Julii, Galliæ Narbon.
Genua Urbanorum. Vide *Urſo*.
Germa, Galatiæ.
* Germanicia Syriæ ex nummo, quæ & Auguſta.
Gilva, Maurit. Cæſ.
Giti, Africæ.
Gracchuris, Hiſp. Tarracon.
Gunugi, Mauritaniæ Cæſarienſis.
Hadrumetum, Africæ.
Heliopolis, Ægypti.
Heliopolis altera, Syriæ ex num. argenteo.
Hippon Regius, Africæ.
Hiſpalis, quæ & Romulenſis, Hiſp. Bæt.
Jadera, Liburniæ.
Icoſium, Maurit. Cæſ.
Igilgili, Maurit. Cæſ.
Illici, Hiſp. Tarracon.
* Indicia, Cyrenes.
Jol, & Julia Cæſarea, Maurit. Cæſ.
* Italica, Hiſp. Bæt.
* Ituci, quæ & Virtus Julia, Hiſp. Bæt.
Juhonum, Gall. Belgicæ.
* Juliobrica Flavia, Hiſp. Tarracon.
Julium præſidium, Hiſp. Luſit.
Laodicea, Syriæ.
* Lares, Africæ.
* Laureacum, in Norico.
* Leptis magna, Africæ.
Lixos, Maurit. Tingitanæ.
Londinium, Britanniæ.
Lugdunum, Aquitaniæ.
Lugdunum, Gall. Celt.
Lutarburgium, Tarbellorum.
Marcia. Hiſp. Bæt.
* Mariana, Corſicæ.
Maritima, Gall. Narbonenſis.
Maxula, Africæ.
Megara, Atticæ.
Meliteне, Arm. min.
Metallinenſis, Hiſp. Luſit.
* Miſenum, in Syria.
Murſia, Pannoniæ.
* Naconenſis, in Syria.
Narbo Martius, Gall. Narbon.
Narona, Illyrici.
Neapolis, in Africa.
Nemauſus, Galliæ Narbon.
Nicopolis, Epiri.
Niſibis, Meſopot.
Norba Cæſarea. Hiſp. Luſit.
* Occa, Africæ.
Olyſſipo, Hiſp. Luſit.
Oppidum novum, Maurit. Cæſ.
* Oreſtias, Macedoniæ.
Ovilabis, quæ & Aurelia Antoniniana, Norici.
Pacenſis, ſeu Pax Auguſta, Hiſp. Luſit.
Palmyra, Syriæ.
Parium, Helleſponti.
Patræ, Achaiæ Peloponneſi.
Pella, Maced.
* Perendaneſii, in Dacia.
Petovio, ſeu Pœtovio, Pann.
Pharos, Ægypti.
* Philippi, Macedoniæ.
Pontezita, Africæ.
* Ptolemais, Phœniciæ.
Quiza, Maurit. Cæſ.
Rutardir, & Ryſſadirum, Maurit. Tingit.
Rutazus, Maurit. Cæſ.
* Ruſcino, Gall. Narbonenſis.
Ruſconia, Maurit. Cæſ.
Ruſicada, Africæ.
Ruſuccoræ, Maurit. Cæſ.
Ryſſadirum. Vide Rutardir.
Sabaria, Pann.
Sabrata, Africæ.
Salaria, Hiſp. Tarracon.
Saldæ, Maurit. Cæſarienſis.
* Salonæ, Illyrici.
Scalabis, Hiſp. Luſit.
* Sebaſte, quæ & Samaria, Palæſtinæ.
* Selinus, quæ & Trajanopolis, Ciliciæ.
* Sicca, in Numidia.
* Sidon, Phœniciæ.
Siga, Maurit. Cæſ.
* Silda, Maurit. Cæſ.
* Simittu, Maurit. Cæſ.
* Sinis, Armeniæ min.
Sinope, Paphlagoniæ.
* Sirmium, Pann.
* Siſcia, Pannon.
* Sitifi, Maurit. Cæſ.
* Sittici ſeu Sittianorum col. Maurit. Cæſ.
* Solva, & Solvenſis colon. Norici.
* Succubar, Maurit. Cæſ.
Syracuſæ, Siciliæ.
Tabraca, Africæ.
Tacape, Africæ.
Tarraco, Hiſpaniæ Tarraconenſis.
Tauromenium, Siciliæ.
Tebeſſa, Africæ.
* Thænæ, Africæ.
* Thermæ, Siciliæ.
* Thyſdrus, Africæ.
* Tiba, Africæ.
Tingi, Maurit. Tingitanæ.
Tipaſa, Maurit. Cæſ.
Toletum, Hiſp. Tarracon.
Toloſa, Gall Narbonenſis.
Trajana colonia, Belgii.
Troas. Vide *Alexandria*.
* Tuburbis, Africæ.
Tuburnica, Africæ.
Tucci, quæ Aug. Gemella, Hiſp. Bæticæ.
* Turris Libyſſonis, Sardiniæ.
* Tyndaris, Siciliæ.
Tynudrumum, Africæ.
* Tyrus, Phœniciæ.
Valentia, Gall. Narbonenſis.
Valentia, Hiſp. Tarracon.
Vienna, Gall. Narbonenſis.
Ulpia Trajana, in Dacia.
Ulyſſipo. Vide *Olyſſipo*.
Volubilis, Maurit. Tingitanæ.
Urſo, Hiſp. Bæt.
Uſellis, Sardiniæ.
* Uthina, Africæ.
Utica, Africæ.
Zama, Africæ.
* Zarmiſegethuſa, Daciæ.
Zilis, quæ & Aug. Conſtantia, Maurit. Tingitanæ.

Si quæ in his Catalogis minùs vel inter ſe, vel ipſi Lexico, Coloniarum præſertim deductionis aut excisionis nomine, videantur convenire; nulli Auctoris hujus incogitantiæ imputandum hoc erit, verùm ſcriptorum variorum diſſonantiæ, quos in hoc opere variè, dum præ oculis poſuit, ſecutus eſt.

Colonis, inſula in ſinu Argolico contra Hermicum agrum Plin. *l.4.c.*11. Et Rhod. 21.21.

Coloneum, ſeu *Harleium*, oppid. Angl. in Vallia reg. & Mervinia prov. ad æſtuarium majus, *Thuvet Maur*, in ora maris Hibernici, ubi aliàs Ordovices pop. Brictio. Vide *Harlecum*.

Colonos, agger, ſive locus editus, non procul ab Athenis, in quem Oedipus Thebis exulans dicitur commigraſſe: Unde Sophocles Tragœdiam, de Oedipi calamitatibus conſcriptam, *Oedipum Coloneum* appellavit. Erat autem hic locus Neptuno ſacer, ubi etiam equeſtris ejus ſtatua fuit, quemadmodum Theſei, & Pirithoi, & Oedipodis. In hoc aggere fuit & Timonis turris, qui à ſolitudine, hominumque odio μισάνθρωπος cognominatus eſt. Pauſan. *in Att.* Pollux verò *lib.* 7. author eſt, duo hujus nominis loca in Atticâ fuiſſe, alterum ἵππειον appellatum, in quem confugit Oedipus; alterum in foro juxta Euryſacium, ἀγοραῖον cognominatum. Rhod. *lib.* 21.

Colopena, Cappadociæ pars. Plin. 6. 3. Eſt etiam urbs Æolidis in Aſiâ min. Ptol. *Altobosco* Alex. Zardo.

Colophon, urbs Joniæ, nobilis oraculo Apollinis. Patria Homeri quibuſdam. Hodie *Belvedere*. Vide *Colophonii*.

Colophonii, navales opes ſatis amplas habuere, & in equeſtribus certaminibus tantum excelluere, ut victoriam ſibi certam pollicerentur, quibus Colophonius acceſſiſſet equitatus. Unde Proverb. *Colophonem addere*, cùm ſumma manus operi imponitur. Ex hac urbe nonnulli Homerum ortum volunt. Unde & *Colophoniacus* vocatur à Virg. *in Ciri*.

Quà Colophoniaco Scylla dicuntur Homero.

Cic. *pro Archia poeta*, *Homerum Colophonii civem ſuum eſſe dicunt.* Fuit & Nicandri poetæ patria, ut patet ex *epigram. lib.* 1. *Anthologia*:

Καὶ Κολοφὼν, ἀρίδηλος ἐνὶ πτολίεσσι τέτυκται,
Δοιοὺς θρεψαμένη παῖδας ἀριστονόους.
Πρωτότοκον μὲν Ὅμηρον, ἀτὰρ Νίκανδρον ἔπειτα,
Ἀμφοτέρους Μούσαις οὐρανίῃσι φίλους.

Colophone, in Apollinis Clarii ſpecu lacuna eſt, cujus potu mira redduntur oracula, bibentium breviore vita. Plin. 2. 103.

Colopiani, Pannoniæ pop. Plin. 25. 4.

Colops magnus. Ptol. Zeugitaniæ provinciæ urbs, hodie *Giger* regia civitas.

Colorina, Arab. Deſertæ urbs. Ptol. Item, vicus Lombardiæ Tranſpad.

Coloſſe, ſive *Coloſſis* Strab. *lib.* 12. opp. Phrygiæ prope Laodiceam, in confin. Cariæ, medium inter Sardes & Cabyram, 60. mill. ab Apamea in Occ. Baudr. Hic Eccleſia, quam Paulus Apoſt. inſigni epiſtolâ dignatus eſt. Hanc commentariis ſuis illuſtrarunt, Althoferus *Obſervat*. Brentius, *Commentar.* Calixtus, Dalæus, cujus proſtant *conciones*. Volum. 3. in octav. Genevæ Gallicè. Davenantius, *in Coloſſ. expoſitio*. fol. Cantabrigiæ, 1627. 1639. Amſtelodami 1646. Crocius. Gerhardus, *Annotationes*. Gomarus *Explic. Locorum ſelectorum*, inter opera. Gryneus, *Explanatio Aphoriſtica*, *octav. Baſil.* 1586. Martinus Meelführerus, Muſculus, Origenes, Polanus, *ad Coloſſ.* octav. Baſileæ, 1607. Quiſtorpius, Rollocus, *Comment.* octav. Genevæ. an. 1602. Scultetus *Idea Concionum in ep. ad Coloſſ.* quarto Witeb. 1634. Wigandus, *Explicationes in ep. ad Coloſſ.* Witeb. 1586. Zanchius *Commentar. in ad Coloſſ.* inter opera ejus, &c. Plures vide apud Guiliel. Crowæum, *Elencho Scriptorum in S. Scripturam*. Hoc opp. teſte Oroſio, temporibus Neronis cum Laodiceâ, & Hierapoli urb. Aſiæ terræ motu cecidit. Incolæ *Coloſſenſes*: πόλιν μεγάλην vocat Herodotus.

Coloſſus Lyſippi, ut quidam ajunt, diſcipulus, *coloſſi* Rhodii author, quem tamen à *Caleto*, vel *Coleto* artifice ſic dictum fuiſſe tradit Feſtus. Sed hæc ſunt mera ſomnia. Author enim ejus fuit vel Chares, vel Laches. Plin. 34. 7. *Ante omnes autem in admiratione fuit Solis Coloſſus Rhodi, quem fecerat Chares Lyndius, Lyſippi diſcipulus.* Simonides in hunc Coloſſum, *lib.* 4. *Anthol.*

Τὸν ἐν Ῥόδῳ Κολοσσὸν ὀκτάκις δέκα
Λάχης ἐποίησε πηχέων ὁ Λίνδιος.

Niſi & hic pro Λάχης legere malis Χάρης, ut cum Plin. Euſtathioque conveniat. Sed hoc pacto & pro ὀκτάκις, ſubſtituere poſſis ἑπτάκις, ut in hoc quoque conſentiat cum Plin. Straboneque qui 70. faciunt cubitorum. Verùm hoc utut eſt, de *Coloſſo*, vel *Coleto*,

altum apud veteres ſilentium eſt. Quare rectiùs Etymologus, qui *coloſſum* ſic dici ſcribit, quia, ob nimiam altitudinem, oculorum fruſtraretur aciem, Κολοσσὸς, inquit, παρὰ τὸ κολούειν (ὅ ἐστι ἐλαττοῦν) τὰ ὄσσα, διὰ τὸ μέγεθος. Cujus ſententiam confirmat Papinius Sylv. *lib. carm.* 1.

—— Vix lumine feſſo
Explores, quam longus in hunc deſpectus ab illo

Loquitur de equo Domitiani, qui coloſſo impoſitus erat, unde initio carminis *molem* vocat *geminatam*:

Quæ ſuper impoſito moles geminata Coloſſo,
Stat Latium complexa forum?

Fuit autem hic Coloſſus Rhodius ſtatua ex ære, virum repræſentans, in Solis honorem, à Rhodiis erecta. Inter ſeptem mundi vett. miracula. Poſt 56. annos, terræ motu corruit. Anno C. 677. à Saracenis Rhodo occupatâ & direptâ 900. camelorum onus: Pollex amplexu humano amplior, per crura mare transmiſſum, &c. Magnitudinem Coloſſorum innuit Plin. ubi ſupra: *Moles excogitatas videmus ſtatuarum, quas Coloſſos vocant, turribus pares.* Ac proinde Etymologus κυρίως Κολοσσοὶ λέγονται οἱ τῶν ὑπερμεγέθων ἀνδριάντες. Stat. 1. *Carm.* 3.

—— Enormes manus eſt experta Coloſſos.

Romæ Coloſſum Nero, capite ſuo ei impoſito, erexit, cujus loco Solis caput ſubſtituit Veſpaſianus: Commodo iterum ſuum ſurrogante. Lamprid.

Colotes, vir Tejus, pictor. Quintil. *lib.* 2.

Colotes, Epicteti diſcipulus primarius, cujus dogmata Plut. libro edito ſolidè refutat.

Colotes, ſculptor fuit eximius, cujus opus Æſculapii ſimulacrum ex ebore factum, aſpectu ſanè mirandum, in quodam Bœotiæ vico aſſervari tradit Strabo *lib.* 8.

Colpe, Joniæ civitas.

Colpite, vide *Phœnicia*.

Colranum, caſtrum Hibern. in Ultonia, *Colraine*, Comitatus cognom. caput, ad fluv. Bannum, 24. mill. Angl. ab Altrimo in Bor. 40. à mari. Paucis conſtat incolis.

Colſa, Armeniæ maj. urbs. Ptol.

Colta, Carmaniæ locus ad mare Rubrum. Arrian.

Colthena, Arm. maj. urbs. Ptol.

Coluba, populi Indiæ. Plin. 6. 19.

Colubraria, maris Mediterranei inſ. Hiſp. ſerpentibus ſcatens. Pomp. *lib* : Plin. 3. 5. Græci *Ophiuſam* dixère, vulgò *Dragonera*. Baudrando *Mont Colibre*, velut ſcopulus ſita, inter Majoricam & oram Cataloniæ, 7. leuc. Hiſp. ab oſtio Iberi fluv. in Auſtrum.

Columba, ordo milit. à Johanne I. Caſtellæ R. inſtitutus, A. 1379. Segoviæ. Alii hoc filio ejus Henrico III. an. 1399. tribuunt. Columba ordinis inſigne, qui minimè diuturnus fuit. Favinus, *lib.* 6. *pag.* 1229.

Columba, vulgò *Coulons*, locus Carnutinæ diœceſeos, ubi Monaſter. Benedictinorum. Item pagus agri Pariſini ad Sequanam ſiniſtrum, *Coulombes*.

Columbanus, ex opp. Hiberniæ Columba ortus, adjunctis ſibi 12. comitibus in Galliam propagandi Evangelii, & diſciplinæ Eccleſiaſticæ inſtaurandæ causâ profectus eſt, & à Sigisberto rege clementer exceptus, monaſterium Luxonienſe in Burgundia condidit. Præceptor S. Galli & S. Leodegarii fuit. Pulſus in exilium à Theodorico rege Galliæ, Sigisberti nepote, cujus libidines vagas taxaverat, ad fratrem Theobertum fugit; Is ei prope lacum Brigantinum, ubi nunc urbs S. Galli eſt, hoſpitium præbuit. Capto autem Theoberto ad Theodelindam in Italiam diſceſſit, relicto in Sueviâ S. Gallo. Obiit in monaſterio Bobienſi ad Trebiam fluv. an. Dom. 598. die 23. Novembris.

Columbaria, inſ. in mari Tuſco. Vide Cluver. *Ital. Ant. l.* 2. *p.* 505.

Columbaria, vulgò *Colmar*, urbs Imperialis & libera Alſatiæ, aliàs *Argentuaria*, media ferme inter Argentoratum & Baſileam. 3. leuc. à Briſiaco in Occaſ. an. 1673. à Gallis capta, & mœnibus nudata eſt. Vide *Colmaria* & *Argentaria*.

Columbaria, vicus quondam Galliæ, in ſaltu pagoque Brigenſi, ad Mucram fluv. nunc municipium, vulgò *Coulomiers*. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Columbarium, vel *us*, locus Galliæ in Arvernis, ubi Præiectus Epiſc. Arvernorum xenodochium extruxit, ubi 10. perpetuò ægroti curarentur. Idem.

Columbum, urbs Indiæ cit. cum arce probè munita, in inſ. Ceylan, à Luſitanis extructa, nunc ſub Hollandis, à paucis annis. In Occ. Inſ. parte, 28. leuc. à Candea urbe, in Africum. 43. à Commaria promunt. in Ort.

Columella L. Junius Moderatus, Gaditanus genere, ſcripſit abſolutiſſimos libros de Re Ruſticâ, temporibus Claudii Principis.

Columna, urbs Moſcoviæ Epiſc. ſub Archiep. Moſcovienſi. Ad confluentes Moſcuæ fluv. in Occam. 38. m. p. à Moſcovia urbe in Ortum, *Kolom*.

Columna, vicus in Carnutibus, ubi ſec. quoſdam juſſu Chlodomeris Francorum R. Sigiſmundus Burgund. R. cum conjuge & duobus filiis jugulatus ac in puteum dejectus eſt. A. C. 524. hodie forſan *Coloumelle*, in pagi Aurelianenſis Belſiæque confinio: vel *Coulmiers*, Eccleſia cum vico huic proxima. Sed prior ſententia potior. Valeſius *puteum S. Sigiſmundi*, hodie *S. Simond*, in quem hic præcipitatus eſt, diverſum a Columna vico pagi Aurelianenſis eſſe oſtendit, in hujus tamen vicinia: *Notit. Gall.*

Columna regia, civitas in Brutio. Mela *lib.* 2. Græci Στυλίδα vocant, id eſt, *Columellam*, hodie *la Cathona*, aliis *Stylurion*, unde ſolvitur in Siciliam. Vide Cluverium *Ital. Antiq. libr.* 4. *pag.* 1295.

Columna, parvæ inſulæ Rubri maris. Plin. 6. 11.

Columnæ Herculis duæ eſſe perhibentur, in Occidente; quia ex Oceano mare noſtrum intrantibus duo montes occurrunt, quorum alterum in Mauritania *Abylam* vocant, alterum in Hiſpan. Bætica *Calpen*. Hos quondam junctos perpetuo jugo fuiſſe finxerunt, ſed ab Hercule diremptos; inter quos nunc Fretum Gaditanum: cujus latit. 4. leuc. Hiſp. longitudo ab Or. in Occ. 12. leuc. ab Abyla ad Cotem prom. Aliqui tamen hos montes procul ſpectantibus geminas columnas videri dicunt. Alii aſſerunt, Columnas Herculis in Gaditanâ inſulâ fuiſſe ex ære octo cubitorum, ad quas proficiſci ſolebant, qui navigationem abſolviſſent, tanquam Herculi ſacra facientes. Hic etiamnum oſtenduntur turres 2. dictæ *Torres di Ercole*, prope Gades.

Coluri, duo ſunt circuli in Sphæra ſe mutuo ad angulos rectos ſphærales ſecantes, ad polos mundi, & Zodiacum ita tranſeuntes, ut alter per principia Arietis & Libræ feratur, alter per principia Cancri, & Capricorni; ita dicti ab imperfecta ſui converſione, à κόλον *mutilo* & οὐρὰ *cauda*. quòd imperfecti omnibus qui ſub Æquinoctiali non ſunt, & tanquam cauda præciſa appareant. Vide Scalig. *in Manil.*

Coluri, etiam Salamis dicta eſt, Vide ibi.

Coluthus Thebanus, Scriptor ſec. 5. Coccius *tom.* 1.

Colycantii, Aſiæ propriæ gens, quæ interiit. Plin.

Colymbarium, Sardiniæ promuntorium. Ptol.

Colyttus, δῆμος eſt Athenienſium τῆς Αἰγηίδος φυλῆς. Strabo *l.* 1.

Comacina, Inſ. lacus Comaceni. Vide *Larius*.

Comacula, ſeu *Comaclum*, *Comacchio*, urbs Duc. Ferrar. in dit. Pontif. intra paludes *Valli di Comacchio*. 3. mill. ab ora littor. maris Adriat. 20. à Ravenna in Bor. 12. à Volana in Auſtr. Parva, & ob cœli gravitatem à paucis, iiſque maj. ex parte piſcatoribus, inhabitata.

Comagena, Syriæ pars, ſupra Ciliciam in Ortum ſita, trans Amanum montem excurrens uſque in Meſopotamiam, à quâ Euphrate fluv. dirimitur. A Romanis in provinciam redacta. Cujus metrop. Samoſata, ad Euphr. patria Luciani Athei, & Pauli Patr. Antiocheni, hæretici. Vide Strab. *l.* 11. *&* 17. Nigr. *deſcr. Aſiæ*. Populi *Comageni* haruſpicinæ olim peritiâ præ cæteris nobilitati. Juven. *Sat.* 6.

Spondet amatorem tenerum vel divitis orbi
Teſtamentum ingens, calida pulmone columbæ
Tractato, Armenius, vel Comagenus Aruſpex,

Comagena, locus Norici, nunc vicus *Langenhaber*, ad confluentes amniculi *Anzeſpach* in Danub. in Auſtria. Cluver.

Comagenum, vulgò *Haynburg*, oppidul. Auſtriæ inf. ad Danubium, in confin. Hung. 3. leuc. à Poſonio, 6. à Vienna in Ortum, & è regione Morava fluv. in Danub. labitur. Vide Trebell. Poll. *in Claudio* II. Gruter. Salm.

Comana, *orum*, nunc *Com*, & *Tabachzan* incolis, civitas eſt in convallibus Antitauri montis, inſigni Bellonæ fano celebris. Inde *Comani* dicuntur ſacri ſervi Bellonæ, quorum Strabo *l.* 12. ſua ætate ſupra ſex millia fuiſſe tradit, qui omnes ſacerdotis imperio parebant, & ſtatis quibuſdam Bellonæ feſtis ſeſe mutuis vulneribus laniabant. Val. Flacc. *lib.* 7.

—— Exceſſos lacerat Bellona Comanos.

Comana, civitas in Armen. min. Procop. Cappadociæ, Baudr. ad fontes Sari fluv. aliter Comana Cruſa, verſus montem Taurum Cilicium. *Arminacha* vulgò, & *Cappadocia*, ut diſtinguatur ab altera *Pontica* dicta, ſitâ ad Sarum, ubi in Irim labitur. P. à Via.

Comana, Taprobanæ inſ. opp. Ptol. Alia item in Phrygiâ, & Piſidiâ eidem.

Comania, Aſiæ regio circa Hyrcaniam. Xenoph. Inter Georgiam & Tanaim fluv. ubi etiam Circaſſi pop. ſui pene juris, quidam tamen ſub clientela Turcarum; & alii ſub Moſcis.

Comani, pop. à Ladiſlao Ungariæ rege apud lacum *Hood* victi, an. Dom. 1279. pop. circa Margianam, Plin.

Comara, urbs munit. Hungar. in extrema parte Inſ. *Schutt*, cum arce triangulari, quæ aliàs Brigæcio dicta, in Pannonia ſup. Caput eſt comit. cognom. *Komora*, 4. leuc. Germ. à Javarino in Ort. 2. à Neuheſelio in Auſtr. 5. ſupra Strigonium.

Comari, Aſiæ pop ſuper Scytharum deſerta ad Caſpium ſinum, Mela. 1. 2. Vide ſis illic Voſſium.

Comarus, portus eſt ad ſinum Ambracianum juxta Nicopolim, Iſthmum ſtadiorum 60. efficiens. Strabo *lib.* 17.

Comaſtus, locus Perſidis, ubi vicorum inſignis frequentia. Polyæn. *lib.* 7.

Comata Gallia, vide *Gallia*. Lucan. *lib.* 1.

Crinibus effuſis toto prælate Comata.

Comazon, Conſul cum Antonino Aug. an. II. C. 981.

Comba,

Comba, urbs Lyciæ Mediterranea. Ptol. *Comba* adhuc.

Combana, Carmaniæ urbs. Ptol.

Combe, Aſopi filia, quæ prima æneam armaturam dicitur inveniſſe, unde & *Chalcis* eſt cognominata. De hâc nonnulli intelligunt hoc Ovid. *lib. 7. Met.*

Adjacet his Pleuron, in quâ trepidantibus alis
Ophiæ effugit natorum vulnera Combe.

Polyzolus & Ariſtus aſſerunt hanc marito quondam plures filios peperiſſe. Unde videtur Proverb. natum eſſe *ὥσπερ Χαλκιδικὴ τέτοκεν ἡμῖν γυνή*: Velut Chalcidica peperit nobis uxor: de muliere plurimùm fecundâ dici conſuetum.

Combi, Ombi Antonino, urbs Ægypti ſuper. ad Nilum fluv. pop. *Combitæ*, qui, ut Steph. ſcribit, crocodilum adorabant, ſicut Lycopolitæ lupum. Juven. *Sat. 15.*

Inter finitimos, vetus atq; antiqua ſimultas,
Immortale odium, & nunquam ſanabile vulnus;
Ardet adhuc Combos & Tentyra, ſummus utrinq;
Inde furor vulgo, quod numina vicinorum
Odit uterq; locus, cùm ſolos credit habendos
Eſſe Deos, quos ipſe colit

Combralia, vulgò *Combraille*, pagus Galliæ, in convallibus montium circumcirca poſitus. Ibi mons acutus *Montegu*, caſtrum nobile, ad caput Bubulæ fluv. qui Cantiliam villam & caſtellum alluit. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Combrea, urbs circa Pallenem. Herodot.

Combretonium, Angliæ urbs. Anton. Icenorum olim, nunc pagus *Bretenham* in agro Suffolcienſi, Camden. 15. mill. Angl. à Sitomago in Auſtrum, 50. circiter à Londino in Cæciam, Baudrandus.

Combuſta, urbs Gall. Narbonenſis, circa Pyrenæos montes, Anton.

Comeda, Sacarum gens. Ptol.

Comedia & *Tragœdia* villæ duæ, Plin. ad lacum Larium, apud Bellaſium pag. & promuntorium, a ludis, qui ibi recitabantur, dictæ. Ferrar.

Comenſis, Illyridis populi. Ptol.

Comenſes, vide *Comum*.

Comenſis lacus, vide *Larius*.

Comerium, opp. agri Tarviſini.

Comerus Gallus, duxit colonias in Italiam, nomen regioni à ſuo nomine impoſuit, legem ac juſtitiam docuit. Beroſus *lib. 3.*

Comerus, Scytha, more Scythico, unde venerat, docuit Italos urbem curribus componere, hinc *Veji* appellati ſunt, vocabulo Sago, quo *Vesas* Plauſtrum vocant an. ante U.C. 1360.

Comes, vide *Comites*.

Comes ſtabuli, apud Gallos idem, quod olim equitum Magiſter, apud Rom. Tranſiit dignitas ab ultimis Imperatoribus, ad Galliæ Reges primos: quæ poſtmodum adeò aucta eſt, ut, Regibus minorennibus, Principes ſanguinis hi ſtatim ſequerentur. Hiſce, pòſt Regem, omnes obedire tenebantur, his enſis regii commiſſa cuſtodia, his in bello omnia ordinandi, delicta puniendi, prædam dividendi, aliaque ad rem militarem pertinentia obeundi ſumma poteſtas. A Ludovico XIII. Galliæ R. an. 1627. ſuppreſſa, poſtquam Franciſcus Diguierius D. rei bellicæ ſub Henrico IV. gloriâ inſignis, eâ ultimo functus eſſet. Tillet. Haillan. Paſquier. In libro: *Recherches de la France, lib. 2. cap. 11. & 12.* Vignierius, Feronius, SanMarth Godofredi, Morerius, *Diction. Hiſt.* &c. Vide quoque in voce *Conſtabularius*.

Comeſtor, vide *Petrus Comeſtor*.

Cometes, pater Aſterionis, unus ex Argonautis, Val. Flaccus *libr. 1.*

—— *Celer Aſterion, quem matre carentem*
Criſtatus gemino fovit pater amne Cometes,
Segnior Apidani vires ubi ſentit Enipeus.

Ubi ad verbum ferè, ut ſolet, expreſſit Apollonium *l. 1.* Sic enim ille:
Ἤλυθε δ' Ἀστερίων αὐτοσχεδὸν, ὅν ῥα Κομήτης
Γείνατο δινήεντος ἐφ' ὕδασιν Ἀπιδανοῖο.

Quòd autem *criſtatum* vocat *Cometem* Flaccus, adluſum eſt ad nomen *Cometa*. Nam (ut ait Plin.) *Cometas Græci vocant, noſtri crinitas, hoc eſt, horrentes crine ſanguineo.* Haud abs re forſan fuerit hîc notare, quæ de Cometarum præſagiis antiqui tradidere, adeò ut in Proverb. abierit Senarius iſte,
Οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ κακὸν φέρει.

Nil enim Poëtis præcipuè magis perſuaſum eſt, quàm cometas denunciare magna mala. Virg. *Georg. 1.*

Non aliàs cælo ceciderunt plura ſereno
Fulgura, nec diri toties arſere Cometæ.

Tibullus *lib. 2.*

Hæc fore dixerunt belli mala ſigna Cometæ.

Lucan. *lib. 1.*

—— *Terris mutantem regna Cometem.*

Stat. 1. *Theb.*

Mutant quæ ſceptra Cometæ.

Silius *libr. 1.*

Crine ut flammifero terret fera regna Cometes
Sanguineum ſpargens ignem, vomit atra rubentes
Fax cœlo radios, & ſævâ luce coruſcum
Scintillat ſidus, terrisq; extrema minatur.

Et *libro 8.*

—— *Non unus crine coruſco*
Regnorum everſor rubuit lethale Cometes.

Val. Flaccus *lib. 6.*

—— *Iratóq; vocato*
Ab Jove fatales ad regna injuſta Cometæ.

Claud. 1. *de bello Getico.*

Et nunquam cælo ſpectatum impune Cometem.

Et *in Epigr. de Magnete.*

Non fruſtra viſi ferali crine Cometæ.

Ac *de Raptu Proſerp. lib. 1.*

—— *Augurium, qualis laturus iniquum*
Præpes ſanguineo delabitur igne Cometes,
Prodigiale rubens, non illum navita tutò,
Non impune vident populi, ſed crine minaci
Nunciat aut ratibus ventos, aut urbibus hoſtes.

Comi, Bactrianæ pop. Ptol.

Comias, Senis nomen, Ariſtoph. *Veſpis*, quod factum à *κώμη*. Vide Schol.

Comidava, Daciæ opp. Ptol. *Dees* Lazio.

Comini, pop. ex Æquicolis, qui interiere. Plin.

Cominium, Samnitum urbs.

Cominius, prænomine Quintus, eques Romanus, probroſi in Tiberium carminis convictus; quem poſtea Cæſar precibus fratris, qui Senator erat, conceſſit. Tacit. 4. 31.

Cominſena, Parthiæ regio. Ptol.

Comiſena, Armen. majoris provincia.

Comites, dicti ſunt, qui florente Rep. Rom. publici negotii cauſâ, Proconſules & Præſides, in provincias euntes, comitabantur. Cicer. *Act. 4. in Verr.* In Imperio *Comites* olim vocabant, quotquot è *Comitatu* Principis erant: *Comitatum* verò ipſam Aulam & familiam Principis, Tacit. *Hiſt. l. 2.* Amm. Marcellinus, *lib. 17. ſect. 10.* Herodian. *in Commodo.* Item Senatum Imper. domeſticum, & judicium, quo lites ad palatium ductas decernebat: recentioribus *Baronagium*. Caſſiod. *lib. 4. cap. 46. & 5. 15.* Diſtinguebantur autem *Comites* tum ratione ordinum & dignitatum, tum ratione munerum & generum. De prioribus, quos inſtituiſſe fertur Conſtantinus M. Euſebius *in hujus vita*: Comitum verò, inquit, *alios in primo ordine collocavit, alios in ſecundo, alios in tertio.* Horum primi in *Illuſtrium* claſſem conſtituti: Secundi inter *Clariſſimos* numerati, qui & *Spectabiles* poſtea dicti ſunt: Tertii ordinis *Perfectiſſimorum* titulo honeſtabantur. E quibus duobus ſolùm prioribus Ordinibus Senatus conſtabat. Perfectiſſimi Senatum quidem non ingrediebantur, interim variis cum prioribus gaudebant privilegiis. *Egregii* quarta & ultima Magiſtratuum, ſub adulto Imperio, erat claſſis. Genera *Comitum* quod attinet, plurima habentur: qui omnes partim ſuper terra, partim ſuper mari merebant. Horum præcipuus *στρατηγός* in inferiori Imperio nuncupatus eſt. Hæc è Notitia Imp. Caſſiodoro, Codino, Juris ſcriptoribus, aliis concinnata prolixè habes apud Spelmannum *Gloſſar. Arch.* Indicant autem, nomen *Comes*, non ſemper honorarium fuiſſe, ſed de Magiſtratu ſæpe inferiori, ſæpe de Miniſterii infimi præfecto, dictum: Præfectum paſſim ſignificare. Heſychius *Κόμης, ἄρχων, ἡγεμών.* Suid. *ὁ λαοῦ ἄρχων*, dictum ſine dubio de Provinciarum *Comitibus*, qui populum & juſtitiariâ poteſtate gubernabant, & armatâ manu tuebantur; ſic à Præſidibus provinciarum differentes, quòd hi tantùm civiles eſſent Magiſtratus. A *Comitibus* his, inferiorum ætatum *Comites* orti ſunt, qui in ſuis item provinciis, civilem juſtitiam armorum terrore adminiſtrabant. Sæpe tamen *Comes* pro Judice ſimpliciter dicitur, in legg. Ripuar. *Tit. 55. §. 1.* pro Judice Fiſcali: Papiniano verò pro Aſſeſſore judicis, quod ad Conſularia ſecula referendum: nec malè ad priſcos Germanorum *Comites*, de quibus Tacitus. Hinc *Comitiva*, dignitas & munus *Comitis*, inferioribus *Comitatus*: vox Caſſiodoro frequens. *Comitatenſes*, qui in *Comitatu* Imperatoris, ſeu Aula degebant: Legiones *Comitatenſes*, quæ à Comitatu erant, Satellitium crebro in Notit. Imp. Vide *Palatinus*. Deſcendo ad Inferiorum ætatum Comites. Ex more Imperii, *Comitem* appellabant Galli, Itali, Hiſpani, quem ad regendam urbem aliquam, vel territorium, Reges è Comitatu ſuo miſerunt judicem, ipſumque inde territorium ac munus, *Comitatum*. Vide Greg. Tur. mox poſt 5. ſec. Et *Hiſt. l. 4. cap. 13. ac 36.* Apud Germanos *Comites* dicti, qui Principibus jura per pagos & vicos reddentibus a comitatu erant, & tanquam Aſſeſſores. Tacit. hos, patrii magiſtratus appellationem admirati, quos alii *Comites*, ipſi *Greven*, recentiùs *Graffen* appellarunt. Hujuſmodi verò Judicem ſingulæ urbes & regiones ab Imperatore vel Regibus datum, accepere. Vide Seb. Munſter. *Coſmogr lib. 3. cap. 20.* Speculum Saxoniæ *Artic. 52.* Quos autem Tacitus *Comites*, eos inferiores *Pares* dixere. Vide quoque originem & officium *Comitis* è Spartiano, *in Adriano.* Munus igitur *Comitis* juſtitiarium fuit: Vim & injuriam prohibere, latrocinia compeſcere, pacem regiam, non ſolùm legum tramite, ſed etiam armis promovere: jura regia & vectigalia curare, colligere, fiſco inferre. Et qui-

quidem de cauſis Magnatum & potentiorum non cognovit *Comes*, nam hæ ad Aulam regiam pertinebant. Pauperum tantùm & minus potentum judicabat. Hieron. Bignonius *ad Marculſi lib.* 1. *cap.* 8. Apud Bedam, cùm in Britannia Inſ. tum in Hibernia, reperiuntur *Comites*, ante an. C. 700. ſed an titulo ſolùm, ex Danorum more; vel urbe aliqua & diœceſi inſignes, non liquet. Dani videntur *Comites* vocaſſe, qui in conſortio Regis militabant ductores. Ideo an. 871 Aſſer Menevenſis, Auctor coætaneus, nunc eoſdem *Comites*, nunc *Duces belli* appellavit. Certum autem eſt Anglo-Saxones illo ævo *Comitis* titulum cum præfectura urbis alicujus, aut regionis conjunxiſſe, etiam nondum diſtributo in Comitatus, quod Alvredo attribuitur, regno. Sed fluctuans adhuc appellatio, nec recepta paſſim ab Anglicis Auctoribus. Fluxit Angliæ *Comitum* origo à Saxonum *Grevii* & *Aldermannis*: quibus Latini interpretes, ob muneris & eminentiæ ſimilitudinem, nunc Principis & Ducis, nunc *Comitis* appellationem uſitatius (ut Dani poſtea Eortæ,) indidere: Sed hi ipſi *Heretochium*, i. Ducem & præfectum Exercitus, Comitem etiam ſæpe vertebant. Erant ſub his ſeculis, ſummi prorſus ſui Comitatus juſticiarii, & legum ideo ſcientiâ imbuti: nec perpetui tum quidem magiſtratus, ſed vel ad certum tempus (ut Romani illi apud Caſſiodorum, *per indictionem*) vel ad placitum Regis, locum poſſidentes. Greg. Turon. *lib.* 4. *cap.* 24. *lib.* 5. *cap.* 36. & *lib* 8. *cap.* 18. Hinc *Ex-Comes* apud eundem. Apud Germanos verò Feudales cœperunt fieri Comitiva & illuſtria munera, ſub Othonibus, i. ſub fine decimi ſeculi: ut apud Gallos, ſub exceſſu Merovinæ ſtirpis. Torpente enim jam ſplendore regio, potentiores quidam hæc invadebant hæreditariò: & licèt à Carolinis poſtea Principibus ejecti plerique eſſent, nonnulli tamen longè in confiniis diſſiti, impune retinebant. Loyſeau *de Seign. cap.* 5. *pag.* 107. Demum Hugo Capetus, cùm novum regnum novis beneficiis ſtabilire satageret: Ducatus & Comitatus, maximaque regni officia in feudo retinenda Magnatibus permiſit, homagio ab iiſdem ſuſcepto. Quod exemplum ſequutus Guilielmus primus, idem in Anglia fecit. Accipiebat olim *Comes*, cùm inter Saxones, tum inter Anglo-Normannos, tertium Comitatus denarium, hoc eſt, mulctarum & emolumentorum Regi ex placitis accreſcentium. Idem in uſu fuit apud Gallos, Caroli Magni ævo. Obtinuere quoque tum caſtrum Comitatus, quod cùm Regibus & Reip. infeſtiſſimum deprehenderetur eſſe, caſtra, ubi capita Comitatuum, Coronæ Regiæ inſeparabiliter unita ſunt. Comitis creandi mos ævo Conſtantini Magni hodieque in Angliâ codicillis & arbitrio Principis: item traditione vexilli, quod Germanicam ſapit originem: vel cincturâ gladii, ex more vett. Imperatorum. Hodie *Comitiva* candidatus paludamento coccineo induitur à Rege ipſo, gladio ab humero ſuſpenſo, & pileo coroneolâ aureâ radiato inſigni, porrectumque regiâ manu creationis ſuæ diploma genu nixus accipit. Antiquiorem conſtituendi Comitis formulam Marculfus recenſet: Antiquiſſimam verò Caſſiodorus habet *Var. lib.* 7. *form.* 1. Quæ omnia prolixè enarrat Spelmannus *Gloſſar. Archæol.*

Comites Palatini, al. *Comites Palatii*, Germ. *Pfaltzgraven*. Vide B. Rhenan. *lib.* 3. *pag.* 235. qui Palatinum, à Pala, regione ducit. Dicti olim, qui officia in palatio Principis adminiſtrabant, inprimis κατ' ἐξοχὴν *Comes Palatinus* dictus eſt, quem ſub Carolo Magno luculenter deſcripſit Hincmar. Rem. Arch. *Epiſt.* 3. *cap.* 16. *& ſeqq.* Ubi inter alia: *Poſt eos* (Apocriſiarium & Cancellarium) *ſacrum Palatium per hos miniſtros diſponebatur, per Camerarium videlicet, & Comitem Palatii, Seneſcallum, Buticularium, Comitem Stabuli &c.* Item *Apocriſiarius, qui vocatur apud nos Capellanus, vel Palatii cuſtos, de omnibus negotiis Eccleſ. vel miniſtris Eccleſiæ; & Comes Palatii de omnibus ſecularibus cauſis & judiciis ſuſcipiendi curam inſtanter habebant, ut nec ſeculares prius dominum Regem abſq; eorum conſultu inquietare neceſſe haberent.* Porro: *Comitis autem Palatii, inter cætera penè innumerabilia, in hoc maximè ſolicitudo erat, ut omnes contentiones legales, quæ alibi ortæ, propter æquitatis judicium, Palatium aggrediebantur, juſte ac rationabiliter determinaret, &c.* Tranſiit hoc officium dein in Capitalis juſtitiarii, Cancellarii & aliorum. Spelmannus *Gloſſar. Archæol.* Sed in oculis omnium illuſtrior eſt *Comes Palatinus*, non tam perſonali munere, quàm hæreditariâ dignitate inſignis. Utpote, qui in territorio ſuo, plenitudine jurium regalium fretus, omnem juſtitiam ſui ipſius nomine, ſuis ipſius Officialibus adminiſtrat. Et indicat Speculum Saxon. *Art.* 53. Seb. item Munſter. *Coſm. l.* 3. *c.* 20. Palatinos Principes fuiſſe aliquando in Germania Reges: devictoſque eoſdem à Romanis, adminiſtrationem priſtinam, ſed mutato titulo, obtinuiſſe. Sic apud Anglos Guilielmus I. Hugonem ex ſorore nepotem, Comitem Palatinum Ceſtriæ creavit: Eduardus III. Lancaſtriæ Comitatum in Palatinatum erexit, &c. Plura vide apud Spelmannum *Gloſſ. Archæol.* & in voce *Palatinus*. Diſtinctiones *Comitatuum* in Britannia Inſ. ſub Alvredo, circa annum Chr. 871. apud exteros, ſub Berengariis & Othonibus, vel ſub Carolo M. factæ videntur. Idem Spelmannus.

Comitia, orum, pl. num. conventus populi ad creandos magiſtratus, leges ferendas, & alia cum populo agenda, à *comeundo* appellata, ita enim veteres loquebantur, vel à *coeundo*. Leguntur autem Comitia *Conſularia, Prætoria, Quæſtoria, Tribunitia, Ædilitia*; quibus ſc. Conſules, Prætores, Quæſtores, Tribuni, Ædiles creabantur. Tria ferunt Comitiorum genera; *Curiata, Centuriata, Tributa*, nam quæ *calata* Comitia legimus, ea ſunt vel curiata, vel centuriata; ex eo, quòd primis temporibus *calandi* verbum pro *vocandi* uſitatum erat. Curiata Comitia erant, quum curiatim κατὰ φυλὰς pop. Romanus ſuffragia ferebat. Centuriata quum centuriatim, ſive per centurias, Tributa, quum tributim ſive per Tribus. Dionyſ. *lib.* 7. ſcribit, in comitiis Curiatis omnem poteſtatem creandi magiſtratus fuiſſe penes populum; in Centuriatis autem penes divites. Inde *Comitium*, id eſt, *locus comitiorum*. Cæterùm de Comitiis plura vide apud Manutium *libro de Legg. Romanis*.

Comius, Atrebas, quem Cæſar Atrebatibus Regem conſtituerat. Cæſ. *lib.* 4. *Comm. c.* 21.

Commani, pop. circa Margianam. Plin.

Commenaſes, Indiæ fluv. in Indum fluens. Arrian.

Commendonus Joh. Franciſcus, Cardin. à Pio IV. ad Proteſtantes Germaniæ Principes miſſus, laudatur, quòd Pontifice ſuo moderatior fuerit. Ejus curâ Concilium Tridentinum in Germania publicatum, & Evangelicis in Auſtria concionandi libertas ademta. In Polonia coronationi Henrici III. interfuit. Spond. *Annal. Eccleſ.*

Commentiolus, ex ducibus Mauritii Imper. cujus operâ contra Hormiſdam Perſarum Regem feliciter ſemel atque iterum uſus eſt. Circa A. C. 585. Vide Niceph. *lib.* 18. *c.* 8. 11.

Commercium, vulgò *Commerci*, ex vico caſtrum, dein urbec. Gall. in Barenſi Duc. ad Moſam fluv. vix 3. leuc. ſupra Fanum D. Michaelis, & 5. à Tullo in Ortum: in finibus Leucorum. Vide Valeſium *Notit. Gall.*

Commodus L. Aur. Antonius, M. Antonini filius, patri diſſimillimus, cui etiam in imperio ſucceſſit. Sub Oneſicrito, Atteio & Antiſtio, humaniores artes didicit. Sub Philoſophis, morum magiſtris, nihil profecit, naturâ in omne ſcelus pronâ; Alter Nero, Hercules vocari voluit, clavâ & leoninâ inſignis. Imo aras & delubria ſibi popoſcit, Senatu turpiter adblandiente. In Chriſtianos, in proceres ſævus. Moribus perditiſſimis, nonniſi conſimiles evexit: Cum gladiatoribus & feris in arena colluctatus. Tandem Martiæ, Læto & Electo mortem parans, ab illis præventus, venenum primò hauſit, mox ab athleta quodam ſtrangulatus eſt. An. 192. æt. 31. Imperii 13. Vid. Lamprid. *in ejus vita*. Eutrop. *Hiſt. Rom. lib.* 8. Onuphr. *in Chron.* inprimis Herodianum *libr.* 1. De hoc Auſonius,

Commodus inſequitur pugnis maculoſus arenæ,
Threicio princeps bella movens gladio.
Eliſo tandem perſolvens gutture pœnas,
Criminibus faſſus matris adulterium.

Commodus, Coſ. cum Priſco an. U. C. 831. Item alius Coſ. cum Cv... alii an. U. C. 8,8.

Commone, inſula Epheſo urbi adjacens. Plin. *lib.* 15.

Commoni, Galliæ Narbon. pop. Ptol. In Provincia juxta littus maris Mediterr. olim pars Salyorum, ubi urbes Maſſilia, Telo Martius, Olbia, & Forum Julii, Baudr.

Commoſicus, Getarum Rex & Pontifex. an. ab U. C. 719.

Communicantes, Anabaptiſtarum ſecta, qui vett. Nicolaitas imitantur, communia omnia habentes. Gautier. *Sec.* 16.

Comopolis, Aſſyriæ opp. Ptol.

Compactata, ſic dicti quatuor Articuli Huſſitarum, quos Sigiſmundus Imper. pace factâ Bohemiaque receptâ, unà cum Concilio Baſilienſi, admiſit, & Latinè, Germanicè ac Bohemicè promulgari, inſuperque marmori aureis literis inſculpi curavit: *Bohemos communicantes ſub duplici ſpecie, panis & vini, legitimos & germanos Catholicæ Eccleſiæ filios eſſe.* A. C. 1433. 1434. Hiſt. Bohem. Lætus *Comp. Hiſt. Univ.* Vide quoque in voce *Iglava*.

Compendium, à Romanis, aut certè à Gallis, qui & ipſi Romani dicti, conditum, vel quòd erat ad Axonæ & Iſaræ confluentem & q. compendium poſitum; vel quòd per compendium, urbes & caſtra ripæ Suminæ petentibus occurrebat, ſic dictum: Sub Chlodovæi M. liberis villa fuit Regia, venationis gratiâ delecta. Sub Pipino Synodus ibi habita. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.* Hodie vulgò *Compiegne*, ſatis ampla & culta urbs Gall. Belg. in Picardia provincia, aliàs *Carolopolis*, quòd ipſam Carolus Calvus Francorum Rex anno 876. reparârit, auxerit, præſidiiſque munierit; Annales Franciæ. Idem Monaſterium in B. Mariæ honorem ibidem condidit, quod *Regium* dici voluit, centumque Clericis attribuit. Hodie Mon. S. Cornelii. Capta eſt à Carolo IV. bello contra Burgundiæ ducem, qui eam an. 15. poſtea, per Johannem Lucemburgicum iterum tentavit. Hic Puella Aurelianenſis infelici eruptione factâ in Anglorum venit poteſtatem. Flodoard. Glaber, Nangius, Albericus, &c. Duchenius, *antiq. Urb. part.* 1. *c.* 7. *de Ducatu Valeſio*. Concilium ibidem celebratum, an. 757. 833. quo Ludovicus Pius R. depoſitus. 1085. 1201. 1277. &c. Baudr. in prov. Inſul. Franciæ eſt, ad Oeſiam fluvium, ubi recipit Axonam, in reg. Valeſia. 8. leuc. à Sylvanecto, 18. à Lutetia in Bor. 5. à Novioduno in Auſtr. gaudetque aliquando Regis receſſu.

Compita,

Compita, caſt. Æmiliæ, in Romandiola; *S. Archangelo*, vel *Sobugnano*.

Compitalia, feſta quæ in compitis Larium honori peragebantur, & *Compitalitium* dies, in quo celebrantur. Gellius. Nullum certum diem præfinitum fuiſſe his ſacris, ex loco Varronis ad Suetonium, rectè obſervavit Caſaubonus, confirmatque Auſonius *Edyll.* 25. *in his*,

Et nunquam certis redeuntia feſta diebus,
Cùm ſua per vicos compita quæq; colit.

Non longè tamen à Saturnalibus celebrata perſuadet Dionyſ. *l.* 4. Inſtitutio eorum à Servio Tullo eſt, ut idem Dionyſ. itemque Plin. *lib.* 36. *extremo*, docet: Auguſtum bis ea celebrare per annum, quæ ſemel antea tantùm peragerentur, ejus vita ſignificat apud Sueton. *cap.* 31.

Compitum, pag. exciſus Latii, nunc Caupona, ſub Anagnia: *Oſteria d' Anagni*.

Compleutica, Ptol. olim opp. nunc vicus Hiſp. Tarrac. in finibus Callaicorum, hodie *Compludo*, teſte Mor.

Complutum, Carpetanorum urbs, & nobilis Academia à Franc. Ximenio Cardinali erecta, cujus curâ Biblia Complutenſia edita ſunt, A.C. 1515. ubi textui Hebræo, Chald. Latina, & Gr. verſio addita: in Hiſp. Tarrac. ſeu Caſtella nova, vulgò *Alcala de Henares*. In planitie ſita. Onuphr. Gomez. *l.* 2. Biblioth. Hiſp. *t.* 1. *c.* 2. Hic Synodus prov. an. 1326.

Compoſtella, urbs Archiep. primaria Gallæciæ, in Hiſp. Tarrac. crevit ex ruinis Iriæ Flaviæ. Hic Baſilica, illatis reliquiis Apoſtoli Jacobi S. Jacobo dedicata eſt, Anno Chriſt. 816. Baron. Annal. capta & direpta ab Almanſore, campaniſque aſportatis incenſa eſt anno Chriſt. 993. peſte ſacrilegos ſubſequente. Mariana *de rebus Hiſpan.* Vide *Iria Flavia*. De nomine ſic Voſſius *ad Melam*, *Poſtquam*, inquit, *Hiſpani ſibi perſuaſerunt illa qua de S. Jacobo narrantur, cœpit iſtud oppidum appellari Ad Jacobum Apoſtolum. Poſteriori ævi Hiſpani dixere Giacomo Poſtolo*, unde contractum *Compoſtella*. Vide eundem *de Hiſt. Lat. lib.* 3. *cap.* 7. de quodam Bernardo, qui Bullas Papales & vett. Regum Hiſpaniæ ſtatuta collegit. Diſtat 9. leuc. à Corunnia in Auſtrum, 13. à promuntorio *Finis Terra* in Ortum, prope amnem Sarelam. Hic Concilium an. 1056. & Univerſitas.

Compoſtella, urbs nova Americæ Septentrion. in nova Hiſp. & prov. Xaliſci, non longè à mari Auſtrino, 100. circiter mill. ab urbe Guadalaxara in Occaſ.

Compſani, Hirpinorum pop. in Italiâ. Plin. *lib.* 3. *cap.* 11. Eorum opp. *Compſa*; Ptolemæus, cui Græcè ſcribitur Κόμψα, perperam Lucanis illud attribuit. Velleius *libro altero*, *Milo Compſam in Hirpinis oppugnans*. ubi Cluver. *Caſſanum* legere maluit, Vide Authorem longè doctiſſimum, & laborioſiſſimum, *de Ital. Antiq. libr.* 4. *cap.* 8. Nunc urbs eſt regni Neap. in Principatu ult. prope fontes Aufidi fluv. ad radices montis Apennini, in confinio Princip. citer. 18. mill. à Melphi in Occaſ. parva eſt, ſenſimque deficit. Baudr.

Compſatus, Thraciæ fluv. in Biſtonidem lacum influens. Herodot. *lib.* 7.

Compuſa, Bithyniæ oppidum, ad Thraciæ Boſphori anguſtias ſitum, non procul à Chalcedone. Plin. *l.* 5. *c. ult.*

Comum, Colonia, & urbs epiſc. Inſubriæ ad Lacum Larium, quod inſtauratum *Novocomum* dictum eſt, vulgò *Como*. Patria Plinii Jun. Pauli Jovii, & Cæcilii poëtæ, de quo Catullus *carm.* 36.

Poeta tenero, meo ſodali
Velim Cacilio, papyre, dicas,
Veronam veniat, Novi relinquens
Comi mœnia, Lariumq; litus.

Antiquitatem ejus oſtendit Juſtinus *lib.* 20. *Galli in Italiam cauſa veniendi, aſſidua domi diſſenſiones fuere, quarum tadio, cùm in Italiam veniſſent, ſedibus Tuſcos expulere, & Mediolanum, Comum &c. condiderunt.* Paulo aliter Plinius. Strabo *l.* 5. Κῶμον δ' ἦν κώμη μετρία. Πομπήϊος δ' Στράβων ὁ Μάγνυ πατὴρ κακωθεῖσαν ὑπὸ τῶν ὑπερκειμένων Ῥαιτῶν συνῴκισεν, &c. Vide eundem quoque *l.* 4. Deinde C. Scipio ad 3. colonorum millia adjecit, quibus iterum D. Cæſar 5000. addidit, de quibus 500. fuerunt Græcorum nobiliſſimi. His & jus civitatis dedit, & inter colonos eorum nomina retulit, qui tamen ibi ſedes non tenuerunt, ſed Coloniæ nomen reliquerunt. Νεοκωμῖται γὰρ ἐκλήθησαν ἅπαντες, τούτων δ' μεθερμηνευθὲν Νεόκωμον λέγεται. Vide Ammian. Marcellin. *l.* 15. Liv. Ptolom. Leandrum Alberti, *in deſcr. Ital.* Cluver. *Ital. Ant.* 248. Hinc Lacui nomen, vulgò.

Comus, Deus apud Ethnicos habitus commeſſationum, nocturnarumque ſaltationum præſes: In cujus militiâ authorabantur juvenes, qui coronati noctu cum facibus, Muſicisque inſtrumentis, ad amicarum fores ſaltandi, canendique gratia concurrebant, procaciterque laſciviebant, ut fores nonnunquam effringerent, quod optimè deſcribit Philoſophus περὶ εἰκόνων, *Imagine tertiâ*. Hinc *Crepalocomus*, vinolentorum hymnus, apud Ariſtoph. *in Ranis*.

Conacum, urbs Aquitaniæ in provincia Inculiſmenſi, ad Carentonum fluvium Franciſci I. natalibus clara. Quibuſdam *Campeniacum*.

Conadipſas, Scythiæ intra Imaum regio. Ptol.

Conadium, urbs epiſc. Hung. *Chonad*.

Conanus, M. Britanniæ Rex, Conſtantino patruo occiſo, thronum conſcendit, vitiis infamis. Obiit paulò pòſt, Polydor. Virg. Beda, Chenius *hiſt. Angl.*

Conanus I. Armoricæ Dux, poſt Drogonem, Hoëlo & Guereco, filiis ejus nothis, necatis: prius Comes Redonenſis, è Salomonis poſteris. In prælio, an. 992. contra Fulconem, Comitem Andeg. occiſus. Godofridus fil. ſucceſſit.

Conanus II. obiit improlis, an. 1066. marito ſororis Hoëlo ſucceſſore, cujus filius

Conanus III. cognom. Craſſus, obiit an. 1148. Ei ſucceſſit Odo gener, Comes Pontiniacenſis.

Conanus IV. cognom. Parvus, contra patrem Odonem inſurrexit, Ducatum ſibi, ob jus maternum, vindicans. Obiit an. 1166.

Conapſeni, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Ptol.

Conarus, Scotorum rex 20. necis Mogaldo patri illatæ conſcius, & omnium primus, qui à Scotis tributum, & vectigal exegit, ob id in carcerem truſus, miſerrimè vitam cum morte commutavit. Hiſt. Scot.

‡ *Concana*, Hiſp. urbs in Aſturiâ. Ptol. Pop. *Concani*. Horatius *Carm.* 3. *Od.* 4.

Et latum equino ſanguine Concanum.

Silius *lib.* 3.

Nec qui Maſſagetem monſtrans feritate parentem
Cornipedis fusâ ſatiaris, Concane, venâ.

Concangium, Britanniæ opp. Lib. Notit. *The Barony of Kendal* Camdeno. Cujus verba ſunt, *Concangios olim* (de Candaliâ in Weſtmariâ loquens) *ſtationem fuiſſe opinatus ſum*, ſed jam rectiùs docuit. Alibi autem de *Haulton*, vel *Holton*, opp. in confin. Ceſtrenſ. & Lancaſtrenſ. Comitat. verba habens, ait, *Nec ego alibi quarere auſus ſum, quam in hoc tractu ſtationem illam Congangios, ubi Numerus vigilum, &c.*

Concani, pop. fuere pars Cantabrorum; quorum opp. Concana nunc forte *Santillana*, urbs Aſturiæ verſus oram littor. ex primis regionis. 15. mill. à confin. Biſcajæ. Brietius, Sanſon.

Concarneum, opp. Britanniæ min. cum arce, in Cornubiæ tractu, 4. leuc. à Coriſopito in Auſtr.

Conceptio, ordo ſacer Virginum, in communione R. à Beatrice de Sylva, Luſitana, inſtitutus. Ab Innocentio VIII. approbatus, an. 1489. Miræus, *orig. relig. l.* 5. *c.* 13. Spond. *A.C.* 1484. Item ordo militaris, à Ferdinando Mant. D. Carolo Gonzaga Nivern. & Adolfo Comite Allano, &c. fundatus, A. 1619.

Conceptio, civ. Americæ meridion. in ora maris Pacifici, cum portu capaci, ipſa totius Ciles ex primis. Sedes Præfecti. Probè munita, ſub Hiſpanis.

Conceptio, opp. Amer. in Paraguaja, ubi amnis Urvaigus in Argenteum fluv. ſe exonerat. In dit. Hiſp.

Conceptio de la Vega, urbs Epiſc. Hiſpaniolæ.

Concha, vulgò *Cuenca*, urbs Hiſp. in Montana reg. vulgò *la Sierra*, cujus caput eſt ad Sucronem fl. vix 10. leuc. à confin. Aragon. in Occ. 9. à Tago fluv. in colle, inter duo flumina & montes. Capta eſt ab Alphonſo Rege, A.C. 1166.

Concha, urbs fuit Romandiolæ, in ora maris Adriatici, jam dudum aquis obruta.

Concha, aliàs *Caſtellio*, cœnobium Benedictinorum Galliæ, à Rogerio de Toënio conditum, vulgò *Conches* & *Chaſtillon*, non procul à Mediolano Aulercorùm Eburovicum. Item monaſter. antiquiſſimum, ſeu Abbatia Galliæ in Rutenis, *Conches* quoque, Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Conchæ, oppidum Normanniæ. 4. leuc. ab Ebroicis, in tractu *Ouche*. Ejus ſuburbium vulgò *Caſtellionum* etiamnum, ubi Abbatia celebris. Vide ſupra.

Concia, vulgò *Miranda*, urbs Hiſpaniæ Tarraconenſis, in finibus Vectonum, ad Durium fluvium in Portugallia, Ferrarius.

Concinus Florentinus, Marchio Ancræus, incantamentis acquiſitâ Mariæ reginæ gratiâ, Mareſcallus Franciæ creatus, regnum totum in poteſtate habuit; dedit id anſam Henrico Condæo & aliis Principibus, indignè potentiam ejus ferentibus, civilis belli, ſed quod terminatum captivitate Condæi & exitio Ancræi. Hic, turbante plebe, ob carcerem illius, tot turbarum auctor, juſſu regis in cuſtodiam ducendus, cùm reſiſtere vellet, à Vitrio Prætorii Præf. occiſus eſt. Mors approbata, atque tanto gaudio plebis excepta, ut cadaver exhumatum per plateas raptaret, laceraret, & exureret. Uxor Leonora veneficiorum rea, capite plexa, & igne combuſta eſt. A.C. 1614. 1615. 1616. 1617.

Concordia, Dea apud Romanos, cui ædem Cn. Flavius conſecravit in areâ Vulcani, ſummâ invidiâ nobilium, teſte Livio *l.* 9. Ovid. *Faſt.* 6.

Te quoq; magnificâ Concordia dedicat ade.

Juvenal. *Sat.* 1.

Quaq; ſalutato crepitat Concordia nido. Ubi vetus Commentator, *Templum Concordia vetus in quo ciconia multa eſt*. Item, Ceſar & Tiberius. Deam *Concordiam* effingebant antiqui, juvenculam, dextrâ craterem tenentem lævâ nunc Cornu copiæ, nunc ſceptrum, ex quo fructus exire videntur, ſed & imaginibus

Confalo, Archifraternitas Pœnitentium in Communione Rom. à quibuſdam Romanis civibus inſtituta. An. 1264. Hi liberandi Chriſtianos, qui inter Barbaros captivi detinentur, curam gerunt. Huic fraternitati acceſſit ſocietas Lugdunenſis; cui Henricus tertius nomen dedit, ut Thuan. *in hiſt.* 6. memorat. Vide Spond. *A. C.* 1274. *n.* 11. 1576. *n.* 17. 1583. *n.* 10.

Confeſſionis ritus, à Nectario, cum Presbytero Pœnitentiæ Præfecto ſublatus eſt, A. C. 390. Conſtantinopoli, eo quòd matrona quædam nobilis, hac occaſione, in templo à Diacono polluta eſſet: cujus exemplum mox totus Oriens ſecutus eſt. Manſit nihilominus in Occidente, & tandem in *Confeſſionem Auricularem* abiit. Vide Socrat. *l.* 5. *c.* 8. & 19. Sozomen. *l.* 7. *c.* 16. *&c.*

Confluentes, tractus Comit. Ruſcinonenſis, verſus montes Pyrenæos & Ceretaniam, nunc Galliæ, ubi oppidum præcip. Villafranca, ad amnem Tethim, decem leucis à Perpiniano in Occaſ. Item locus in Lemovicibus, *Confolans*, ad Vigennæ & Baranæ concurſum. Item ad Iſaræ & Rhodani, *Confulens*: ad Sequanæ & Matronæ &c. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.* Inter Forum quoque Tiberii *Keiſerſtuel*, & Auguſtam Raurac. ubi Arola multis fluviis auctus in Rhenum decurrit, vulgò *Coblentz*, vel *Conbolentz*, Lat. *Confluentes* habemus: è quarum regione *Waldshut* oppid. Vide Guillimannum *p* 97.

Confluentia, urbs ſita in eo loco, ubi Moſella Rheno miſcetur, munita, & ſplendida, vulgò *Coblentz*. Sub Archiep. Trevirenſi: Ibi Concilium anno 860. ad Carolum Calvum, cum Ludovico Germanico, & Lothario Lotharingiæ Rege conciliandum. A. 922. ab Henrico Auc. & Carolo Simplici habitum. *Tom.* 8. & 9. *Conc.*

Confluentia, ſive *Confluentes*, vicul. Helvetiæ, haud procul opp. *Clingnovv*, ditionis Epiſc. Conſtantienſis, ad quem tria Helvetior. flumina Limagus, Urſa atque Arola in Rhenum exonerantur.

Confutius, dictus *Socrates Sinenſis*, tum quia huic σύγχρονος, tum quia morum imprimis Doctrinam excoluit. Sententias vett. Philoſophorum 4. voluminibus collegit, quinto ipſemet de Moribus ſententiam ſuam expoſuit, tantâ cum nominis famâ, ut quicunque poſtmodum Doctor crearetur, Practicam eruditionem imprimis probare teneretur. Hujus ſecta, ex tribus, præcipua eſt, omnesque illi Magnates Imperii dant nomen: Neque ulli alii, quàm Mandarini, Loytiæ, vel Literati ejus Philoſophiâ imbuti, ad ſummas ſub Rege dignitates evehuntur. Agnovit unum Deum aliaque multa lumini naturæ ſanæque rationi convenientia docuit. Trigalt. *relat. Sinenſi l.* 1. Mota Vayerius *de Virtut. Ethnicorum pag.* 2. Kircherius *Sinâ illuſtratâ*, *&c.*

Conga, Indiæ intra Gangem opp. Ptol.

Conganus, Abbas Hibernus, S. Bernardi coævus. S. Malachiæ vitam conſcripſit. Simler. *auct. Biblioth. Geſner.*

Congavata, *Roſe-caſtle*, teſte Camdeno, opp. vel caſtrum Albionis in finibus Brigantium apud *Candebec*, juxta Carleolum, in Cumbriâ regione.

Congedus, aliquibus *Cogedus*, Hiſp. fl. circa Bilbilim. Martial. 1. 50.

Tepidi natabis lene Congedi vadum.

Congum, ſeu *Congo*, Regnum quod & *Manicongo* dicitur, ſitum in Africa, in Æthiopia infer. Cujus circuitus dimetiendus eſt linea recta à fluvio *Goanza*, verſus Septentrionem, uſque ad fluvium *Rubrum*, qui ſcopulos rubros alluens talem habet colorem: Ea continet 375. mill. hinc alia ducenda eſt linea obliqua verſus Orientem, per confinia regni Anziçani, quæ ad 450. mill extenditur, à cujus extremitate linea rurſus recta, verſus Meridiem per montes Cryſtalli, non Angolanos, qui ab his longè verſus Meridiem, ſunt remoti, & Nitri & Argenti per Verbelam fluvium uſque ad confinia Malembe ducenda, quæ 500. continet mill. ab hujus rurſum extremitate, ducta alia per lacum Aquelondam, verſus Occidentem, uſque ad oſtium fluvii Goanzæ, qui ex hoc lacu effluit in mare 360. eſt milliarium; atque ita totus regni Congiani circuitus continet 1685. milliaria. Latitudo ejus cognoſcitur, linea obliqua ab Occidente verſus Orientem ductâ, ab oſtio Zairi fluvii, quod adjacet promuntorio Patraon. à Luſitanis dicto, per montes Solis & Cryſtalli, uſque ad 105. milliaria à Nilo, 600. mill. continens, quæ regni totius latitudo. Multò quidem olim fuit amplius, cùm circumjacentes regiones pleræque ſub uno regno comprehenderentur, ſed per Vaſallorum perfidiam, in terminos hos anguſtos, comparatione præteritorum eſt concluſum. Diviſum eſt hoc regnum in ſex provincias, nempe *Bambam*, *Sognum*, *Cundam*, *Pangum*, *Battam*, *Pembam*: Banza, nunc San-Salvador, ſedes regia, ſitu opportuno. Id Mercator ſic limitat, ut à promontorio S. Catharinæ, quod ſecundo gradu abeſt, ab Æquinoctiali, Auſtrum verſus protendatur uſque ad prom Ledo: habeatque ad Occaſ. Oceanum Æthiopicum, ad Meridiem montes Lunæ, & Caferes populos, ad Ort. montem, à quo fluvii emanant, qui in Nili fontes prolabuntur: & ad Septentr. territorium regni Benin. Natal. Metel. Detectum à Jac. Cano, Luſitano, an. 1484. ſub auſpiciis Johannis Regis ſui. Hujus aliquot urbes ſubſunt Luſitanis, ut Loanda ſeu Civ. S. Pauli, Benguela & Embaca, juxta Coanzam fl. Joh. Barro *l.* 3. *c.* 3. Maffæus *in hiſt. Ind. l.* 1. Marmol. *l.* 9. *c.* 24. 25.

Congus, urbs reg. Congiani, ejusque metropolis & regionis ſedes, olim ab incolis *Banza*, i. *Aula* dicta fuit, hodierno die à Luſitanis mutato nomine *S. Salvatoris* nominatur. Sita eſt 150. mill. à mari in monte altiſſimo. Natal. Metel. Hic Rex Chriſtianus habitat. Baudr.

Conguſtus, Galatiæ urbs. Ptol.

Coniaci, Hiſp. pop. circa Cantabros.

Coniades, Græcus ſcriptor, cujus opus de vini apparatu citat Plinius 14. 19.

Conica, Paphlagoniæ urbs. Ptol.

Conii, Hiſp. pop. ad Herculis columnas. Polyb. *Cunei* Appiano *in Ibericis*.

Conimbrica, Gall. *Coimbre*, urbs Luſitaniæ epiſcopalis & Academiâ inſignis, à Johanne III. Luſitaniæ R. inſtitutâ, ad Mundam fluv. inter Ulyſſiponem ad Merid. & Bracaram ad Boream, 27. leuc. cum tit. Duc. Antonin. Plin. *l.* 7. *c.* 21. Eſt autem gemina, Vetus & Nova, illa *Condexala Vieia*, oppid. olim Luſitanorum, nunc vicus, in prov. inter Durium & Tagum, ex cujus ruinis iſta, 3. leuc. ab ea crevit.

Coniſaltus, deus apud Athenienſes, qui ſimili ferè ritu colebatur, quo apud Lampſacenos Priapus. Strab. *lib.* 3.

Coniſci, Hiſp. pop. in Cantabria. Strabo.

Coniſium, *Terrania*, opp. non procul à Caico fluv. Plin. 5. 30.

Coniſſa, Umbriæ opp. montoſo ſitu, admodum frequens.

Coniſtorſis, urbs Hiſp. citer. in tractu Celtico. Strabo *lib.* 3.

Coniſum, Myſiæ Aſiaticæ opp. Plin.

Conitia, urbs Pruſſiæ reg. ad amnem *Bro*, prope deſertum *Waldovv*, in confin. Pomeraniæ, 8. leuc. à Culmia in Occaſ. Dicitur & *Chogniczke*.

Conium, opp. lepidum Gall. in Nivern. prov. prope Ligerim fluv. 12. leuc. infra Nivernum, 6. infra Charitatem.

Conna Phrygiæ majoris urbs. Ptol.

Connacia, vel *Connactia*, ubi *Gangani* & *Concani* Ptol. *Coniaci* & *Coniſci*, Strab. Hiberniæ pars ad Occaſum vergens, in 6. regiunculas ſeu Comitatus diviſa, Seno flumine, Bannâ, & Oceano incluſa: hanc antiquitus, Ptolemæi ætate, Auteri & Nagnatæ totam inſederunt: Anglis, ad quos ſub Henr. II. pervenit, dicitur *Connagh*, & Hibernis *Connaghti*. Mercat. Metel. Ibi urbs præcipua Galliva. Baudrandus. Solum fertile, ſed incolæ ignavi adeò, ut mendicare, quàm laborare malint. Camdenus *Britann.*

Connas, tibicen & temulentus, qui compotationes ſerto redimitus frequentabat. Extitit verò Olympiæ victor & aliquoties coronatus; pauper præterea & nihil præter ſ… aſtrum habens, Ariſtoph. *Equitibus*. Cicero ad Pætum, nobiliſſimum vocat tibicinem, quique Socratem docuerit fidibus. Scholia in Ariſtoph. *Veſp.* 478. *E.* 2. *Connium* quendam notant dilapidato patrimonio pauperem evaſiſſe adeoque contemptibilem, ut proverbio dederit locum, Κόννου ψῆφος.

Conniacum, vulgò *Congnac*, opp. Galliæ, ad Carantoni & alterius flum. Confluentes, inter Encoliſmam & Mediolanum Santonum: prius *Condate* dictum. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Conober, Armoricæ Dux, Chramni fautor, in prælio contra hujus patrem, Clotarium I. occiſus.

Conon, vel *Cuno*, Thrax, poſt Johannem V. Papa, an. 683. Schiſmati, quo Petrus à Clero, Theodorus à militibus, electi, finem impoſuit. Vix annum præfuit. Anaſtaſ. Baron. *A. C.* 686. 687.

Conon, Dux Juſtiniani Imper. Neapolim primò, dein Romam, contra Totilam defendit. Item Legatus Paſchalis II. plurima contra Henricum V. Imper. concilia celebravit, hîc & ibi: Epiſc. Prænestinus & Cardinalis. Aliàs *Cuno*. Circa an. 1119. Item frater Zenonis Imper. &c.

Conon, hiſtoricus, ἐν Ἡρακλείᾳ citatur ab Apollonio Scholiaſte *in lib.* 1. Etiam Joſephus *lib* 1. *contra Apionem*, Judæorum à Conone mentionem factam ait; *Cononis* quoque, qui Italiæ res literis perſecutus eſt, meminit Servius *in illud Maronis* 7. *Æn. Sarraſtes populos*, *&c.* Vide Voſſ. *de H. G. l.* 1. *c.* 24. Item *l.* 3. *p.* 346.

Conon, inſignis Mathematicus, patriâ Samius, qui 7. de Aſtrologia libros edidit. Olymp. 120. Comam Berenices inter ſidera retulit. Catull. Virg. *Eclog.* 3.

In medio duo ſigna; Conon, & quis fuit alter,
Deſcripſit radio totum qui gentibus orbem?

Propert. 4. 1.

Me creat Archytæ ſoboles Babylonius Orops
Oron, & à proavo ducta Conone domus.

Voſſ. *de Mathemat. c.* 33. §. 21. *cap.* 54. § 5. Item Athenienſium Dux, quem Reſp. ſua omnibus inſulis præfecit. Pòſt prælio victus à Lyſandro Lacedæmoniorum duce, ſponte abiit in exilium ad Evagoram Cyprium, dein ad Artaxerxem Perſarum regem, cujus auxilio patriam, cui ſervitutem attulerat, reſtituit in libertatem. Iſocr. *in Evagora*. Plut. *in Lyſandro*. Xen. *lib.* 1. 2. 3. 4. *Hellen.* C. Nepos, *in Conone*. Juſtin. Diod.

Conon Johannes, Norimberg. monachus eruditus, rarâ linguarum cognitione ſuo tempore celebris. Hic Marci Muſuri Cretenſis & Scipionis Carteromachi Piſtorienſis, dum Græcas literas Patavii profiterentur, auditor; Baſileam poſtmodum veniens, à Joh. Amerbachio Typogr. Hieronymi opera tum excudente, receptus eſt, & Brunonis, Baſilii ac Bonifacii filiorum ejus, Beati item Rhenani, Amerbachiis conjunctiſſimi, præceptor fuit, ab hoc Epitaphio inſigni ornatus. Obiit Baſileæ, an. D. 1513. æt. 50. Urſtiſ. *Hiſt. Baſil.*

Cononienſes, pop. provinciæ Narbonenſis. Plin.3.

Cononis ara, in Æthiopiâ ad ſinum Arabicum. Steph.

Cononitæ, ſecta erronum, ſec. 6. Cononis cujusdam Alexandrini, qui Severianorum, Theodoſianorum & Tritheitarum deliria conflavit, ſectatores.

Conopas, minimæ ſtaturæ nanus 2. pedum & palmi altitudine, quem Julia Auguſti neptis in deliciis habuit. Plin. 17. 14.

Conope, urbis nomen. Suidas. Stephano Acarnaniæ urbs eſt, civis *Conopaus*, *Conopites*, & *Conopeus*.

Conopion, quidam è fæce Athenienſi, curandis funeribus quæſtum facere ſolitus: hic Phocionis cadaver ſepeliri prohibitum, mercede acceptâ in Eleuſinam deportavit, ibique igne ex agro Megarico ſumpto concremavit.

Conopium, locus in Mæotide palude, ubi ajunt lupos (nimirum piſces) cibo à piſcatoribus accepto capturam iis cuſtodire; ſi quam verò injuriam ſibi fieri ſuſpicentur, retia, & piſces populari. Gentile, *Conopius* & *Conopicus*. Antigonus *in Mirabilibus*. Item palus Paphlagoniæ juxta Halys fluv. oſtium.

Conopon, quod & *Diabaſis*, inſ. parva Myſiæ infer. ad oſtium Iſtri Pſeudoſtomum, apud Peucen inſulam.

Conovium, Walliæ opp. inter Aſaphopolim, & Bangorium, cum fluv. cognomine, *Conway*, & *Aber-Conway*. Baudrando opp. fuit Ordovicum, in Angl. nunc proſtratum, ubi tenuis nunc viculus *Caerhean*, i. urbs antiqua, ad Conovium fluv. in Arvonia Comit. Ex ejus ruinis crevit opp. vicinum, 4. mill. infra, *Aber Conwey*, i. Conovii oſtium.

Conqueſtor, dicitur Guilielmus I. Angliæ R. Normanniæ prius Dux, quòd Angliam *conquiſiverit*, h. e. acquiſiverit. *Conqueſtus* enim & *Conquiſitum*, voces medii ævi, id ſignificant, quod a parentibus non acceptum, ſed labore, pretio vel parſimoniâ comparatum poſſidemus. Goldaſt. *ad Chart.27*. Vide Spelmannum *Gloſſ. Archaeol.* & in voce *Queſtus*.

Conqueſtus, portus Gall. in Britann. min. cum urbec. ſat culta, prope Fanum S. Matthæi, in Finibus terræ dictum, 5. leuc. à Breſto in Occaſ. *le Conqueſt*.

Conradinus, ſeu *Conradus jun.* fil. Conradi, nepos Friderici II. mortuo patre vix trimus, à tutore Manfredo Friderici notho, cui Siciliæ adminiſtratio à fratre commiſſa, veneno petitus. Poſtea illo ad Beneventum, à Carolo Andegavenſi, acie ſuperato & occiſo, anno 1266. comitatus Friderico, Auſtriæ Duc. agnato, cùm vix 16. annos impleviſſet, matre fruſtra diſſuadente, cum exercitu in Italiam venit. Veronæ poſtquam hibernaſſet, Genuam pervenit, inde in Tuſciam transgreſſus, dum interea Conradus Antiochenus, ferme totam Siciliam, Meſſinâ & Palermo exceptis, contra Carolum excitavit. Hoc Fortunæ riſu illectus pugnæ aleam experiri ſtatuit, & primò quidem Carolum ad Aretium profligavit, dein verò ad lacum Fucinum, an. 1268. prælio victus, fugit, ſed ex annulo & liberali formâ agnitus, cum agnato, & è fuga retractus, unà cum illo, & aliis 11. Sueviæ Italiæque Proceribus, Neapoli, vix expleto an. æt. 18. publicè ſecuri percuſſus eſt, Clemente IV. inclementem ſententiam ferente: *Vita Conradini mors Caroli, mors Conradini vita Caroli*, Anno 1229. die 27. Octobr. plexo ſimul carnifice, ne gloriari poſſet, tam nobilem ſanguinem à ſe fuſum eſſe. Moriturus chirothecam, proximo vindici, velut pignus inveſtituræ Regni, obtulit, ſublatum à nobili quodam, qui illam ad Jacobum Arragoniæ R. Manfredi generum detulit. Villan. *lib.* 7. Ricord. *cap.* 191. Collenutius *lib.* 4. *hiſt. Neap.* Summonta *l.* 3. Fazell. *l.* 2. *dec.* 8. &c.

Conradinus, Imp. Conradi fil. cujus vita tam impudica fuit, ut uxorem Comitis Caſertani deperierit, quâ ut potiretur, virum honoris ſpecie ablegavit, L. Loydius.

Conradus I. Imp. fil. Conradi, Ducis Franconiæ. Factionem adverſam, quæ Carolum Simplicem, Galliæ R. utpote hæredem Caroli Magni & Ludovici Pii, mortuo Ludovico III. Imper. qui ultimus ex ſtirpe Caroli M. ſine prole maſcula deceſſerat, ad Imperium vocabat, oppreſſit: ab Ottone Saxone, licèt hoſte, Proceribus commendatus. Germaniam ab Hungaris liberavit. Ab Henrico Saxoniæ D. inſidiosè *aureo monile Hattonis* offenſo, ad Mersburgum, tantâ clade victus eſt, ut proverbio quæreretur, *An detur tantus infernus, qui tot capiat Francos?* Obiit ex vulnere quod in bello Bavarico acceperat, an. 918. Imperii an. 7. & dimidio. Morti proximus animo planè excelſo Henrico Saxoni, à quo fuſus fuerat, imperii inſignia per fratrem Eberardum obtulit, Viri virtutem admiratus, ſicque beneficium à Parente ejus Ottone acceptum generosè rependit. In Abbatia Fuld. ſepultus. Marian. Scotus *in Chron.* Aretinus *l.* 4. Otto Friſing. *l.* 6. *c.* 15. 16. 17. Urſperg. *in Chron.* Avent. *Annal. l.* 4.

Conradus II. cognom. *Salicus*, fil. Hermanni, Vormatiæ D. ſucceſſit Henrico II. Imp. an. 1024. Saxones, hac electione non contentos, terruit. In Italiam transgreſſus, coronatus eſt Romæ, Anno 1027. Redux Hungariam, Stephano R. Bavariam ſibi vindicante, & Poloniam pacavit. Regnum Burgundiæ Transjuranæ à Rudolpho ſibi legatum, fruſtra reſiſtente Ottone Campaniæ Com. Sororio Rudolphi, Imperio adjecit. Dein in Italiam regreſſus, Ticinenſes rebelles domuit, Pandulphum, Capuæ Principem, in ordinem coëgit: Seditionum Italicarum ſuſſionem Heribertum, Epiſcop. Mediolan. qui *vexillo inſolenti, in ſtupendo curru, erecto*, uſus fuerat, Sigon. *l.* 8. *ad an.* 1038. exilio multavit. Obiit Ultrajecti an. 1039. Spiræ ſepultus. Crantz. *l.* 4. *c.* 37. Friſing. *l.* 6. *c.* 30. Bonfin. *dec.* 2. *l.* 1. Leo Oſtienſ. *l.* 2. *c.* 59. *& ſeqq.* Glaber *l.* 4. *&* 5. Hermannus Contr. *in Chron. &c.*

Conradus III. fil. Friderici Sueviæ D. ex Agnete, ſorore Henrici V. electus Imper. poſt Lotharium II. an. 1139. Henricum Superbum, Saxon. & Bav. D. generum Lotharii, Imperium ſibi vindicantem, proſcripſit: Saxoniâ Alberto Urſo, Marchioni Brandeb. Bavariâ Leopoldo Auſtr. donatâ. Fratrem ejus Velphum, Henrico animi mœrore mortuo, ad Vinsbergam victum occidit, Vinsbergenſibus, *cùm uxores maritos humeris exportare vidiſſet*, pepercit. Expeditione ſacrâ, ob perfidiam Græcorum calcem & gypſum farinæ immiſcentium, ignaviam Orientalium, & ſociorum diſcordiam, infelix: Obiit in Germania, an. 1153. 13. Imp. poſtquam in Italiam iter paraſſet, non ſine veneni a Rogerio ſummiſſi ſuſpicione. Bambergæ ſepultus, Relicto ſucceſſore fratris filio. Genuenſibus hic Conradus jus monetæ cudendæ conceſſiſſe fertur. Otto Friſing. *l.* 7. *c.* 23. Urſperg. & Spang. *in Chron.* Crantz. *lib.* 6. *cap.* Helmol. *l.* 1. *c.* 57. 58. Naucl. Tritheim. Sigon. &c.

Conradus, fil. Friderici II. à Patre Romanorum R. deſignatus, Landgravium vicit, adverſus Patrem electum. Mortuo Friderico, Innocentium IV. infeſtum ſenſit, qui contra eum ampliſſimis Indulgentiis propoſitis, *ei qui contra eum ſignatus eſſet, ut & ſignatis parentibus, omnium peccatorum veniam* pollicebatur. Matth. Pariſ. *in Henr. III.* Proin armis in Italiam verſis, ipſe Siciliæ Apuliæque Rex, Papam reſiſtentem vicit, Neapolim recepit, &c. veneno, ſive à Pontifice, ſive à Manfredo, fratre notho peremptus. Verba morituri: *Eccleſia, quæ mater Patri & mihi eſſe debuit, potius novercatur.* Conradino fil. ſucceſſore relicto, ſub Manfredi tutela. Sigon. *l.* 19. Villan. *l.* 6. Blond. Nauclerus, Platina & Genebr. *in Innoc. IV. &c.*

Conradus, Henrici IV. Imper. filius, ab Urbano II. contra Patrem concitatus, in Italiam ſe recepit, paulò pòſt mortuus.

Conradus, Burgundiæ Transjuranæ R. ſucceſſit Patri Rodolpho, an. 937. Obiit an. 993. Ei ſucceſſit Rudolphus fil. cognom. *Ignavus*. Item filius Friderici, nothi Friderici II. Imp. Princeps Antiochiæ, ex Oriente in Italiam Conradino ſuppetias venit, à Carolo Andeg. victis partibus, ſtrangulatus. An. 1268. Item Abbas Benedictinus ſub Henrico Aucupe, continuavit hiſtoriam Galliæ.

Conradus, Sueviæ D. cepit Iconium, Dux Spoletanus factus.

Conradus, Dux Glogovienſis, in patruum Henricum Lignitzenſem, quem, corrupto ejus conſiliario, nudum in balneo captum Glogoviam abduxerat, modo inaudito ſeviit, A.C. 1293. M. Cromer. *l.* 10.

Conradus, filius Marchionis Montferr. poſt egregia fortitudinis in Oriente edita ſpecimina, ad Regnum Hieroſolymitanum aſpirans, occiſus eſt.

Conradus de Bravviler, Monachus, vitas quorundam SS. ſcripſit, Voſſ. *de H. L. l.* 2. *c.* 46.

Conradus Cantabrigienſis, Viclefi diſcipulus, diſputavit publicè Pragæ, A. C. 1404. contra Transſubſtantiationem, Confeſſionem Auricularem, Ordinationem: junctus Jacobo, ejuſdem Doctoris diſcipulo: qui ambo inſuper Papam eſſe Antichriſtum docuerunt. Lætus ex Joh. Laſicio *l.* 1. *de geſtis Fr. Boh. ex MS.*

Conradus Celtes, Suinfurtenſis, primus Germanorum Poëta coronari meruit. In Coſmographiâ, Hiſtoriâ, Poëſi plurima ſcripſit. Lil. Girald. *Dialog.* 2. Obiit an. 1505. æt. 49.

Conradus Daſypodius, Mathematicus Argentinenſis, explicuit Euclidem, ſcriptis Geometricis, Opticis & Aſtronomicis inclytus. Obiit an. 1600. Voſſ. *de Math c.* 16. *§.* 27. *c.* 16. *§.* 12. *c.* 36. *§.* 22.

Conradus Egina, Legatus in Galliam contra Albigenſes.

Conradus Geſnerus, Medicus & Hiſtoriographus inſignis, Tigurinus. Bibliothecæ auctor, aliorumq; operum Obiit an. 1565. æt. 49.

Conradus Halberſtadenſis, Dominicanus, de regn. Rom. ſcripſit, primus Concordantiæ Bibl. auctor. Poſſevin. *Catal.* Leander Alberti, *l.* 4. *de Viris claris Ordinis Dominic. p.* 147.

Conradus Kollinus, contra Lutherum ſcripſit, obiit an. 1536. Simlerus, &c.

Conradus de Lichtenau, Abbas Urſperg. in Diœceſi Auguſtana, ſec. 13. Chronicon, orſus à Belo Aſſyriorum R. uſque ad Annum Chr. 1229. Imperii Frid. II. nonum, ſcripſit, ex plurimis auctoribus collectum. &c. Obiit an. 1240. in Pontifices liberior, quàm voluiſſent, imprimis Innocentium III. & Greg. IX. Vide Voſſ. *Hiſt. L. l.* 2. *c.* 57. Coccium *A.C.* 1225.

Conradus de Marbach, S. Eliſabethæ Thuringæ vitam ſcripſit.

Conradus de Marpurg, cum Roberto Bulgaro, rigidiſſimus in Germania inquiſitor, A. C. 1230. Examen Orthodoxiæ candens erat ferrum, quo innumeri innocentes perierunt. Tandem unà cum ſocio ob ſævitiam, interfectus eſt. An. 1238. Morn. *Myſt. pag.* 869. Munſter. *Geogr. l.* 3.

Conradus Moguntinus, Poëta tempore Caroli VII. Gall. R.

Conradus de Mur, primus Canonicus Tigurinus, ſcripſit de Sacramentis, vitas Paparum. &c. A. 1273. Voſſ. *de Hiſt. L. l.* 2. *c.* 16.

Conradus Peutingerus, Advocatus Auguſtanus, antiquitates Germaniæ, diſcurſus convivales & tabulas Chronologicas cum laude ſcripſit. Obiit an. 1547.

Conradus de Schiurn, cognom. Philoſophus Monachus, ſcripſit Chronica, ſub Frider. II. & plus quàm 50. volumina, Aventino laudatus. Item Sacerdos Saxo, Auctor Chronici, &c. An idem cum Conrado Lauterberg? Voſſ. *H. L. l. 3. p. 699.*

Conradus de S. Uldarico, hiſtoriæ univ. conditor. an. 1334.

Conradus Veterus, Maximiliano Imp. à ſecretis, ſcripſit vitam Henr. VII. & ſeditiones duas Siculorum, an. 1517.

Conradus Vorſtius, Colonienſis Theologus, Steinfurto, de Socinismo à multis annis ſuſpectus, ab Arminianis, Arminio Lugduni Bat. ſurrogandus, venit, ſed Orthodoxis in contrarium nitentibus, Jacobo inprimis M. Britanniæ R. fœderi renuntiaturum ſe minante, ni hæreticum dimiſerint, fruſtra fuit. Di it inter alia, *Deum corpus, eundem mutabilem, minimè immenſum, aut omnipotentem eſſe, Providentiam negavit, in Deo accidentia dari ſtatuit.* Scripta ejus juſſu Jacobi R. exuſta, &c. Vid. Regis hujus opera.

Conradus Wellingus, cum fratre Ulrico, Benedictini ambo, continuarunt Chronicon Henrici Steronis, ab an. 1300. uſque ad Annum 1335. Quibus addi poſſent 4. Magiſtri Ordinis Teuton. &c.

Conſabrum, op. inter Liminium, & Toletum. Anton.

Conſabutenſes, pop. Hiſpan. citer. Plin. 3. 3. eorum op. *Conſabrum*, vel *Conſaburum*, *Conſuegra* Morali. Opp. Caſtellæ nov. 7. leuc. ab Ana fluv. & à Xiguela amne. Caput Prioratus Ordinis S. Joannis Hier. ſub quo 13. municipia.

Conſedie, vel *Coſedia*, Belgii opidum. *Cuſſy* Simlero. *Bovillon* Ortelio, in ducatu Lucemburgenſi. Sanſoni & Brietio eſt Conſtantia, urbs Gall. Lugd. nunc *Coutances*, in Normannia. Vid. *Conſtantia caſtra.*

Conſentes, dii dicti ſunt, quaſi in eo quod gerendum eſt. *Conſentientes.* A Cicerone alio nomine *Dii majorum gentium* dicti. Cur autem Diis hiſce à *Conſentiendo* nomen [illegible] ſitum ſit, docet hic locus Martiani Capellæ, *lib. 1. Ac mox Jovis ſcriba præcipitur pro ſuo ordine, ac ratis modis, cælicolas advocare. præcipuéq; ſenatores Deorum; quorumq; nomina, quoniam publicari ſecretum cæleſte non pertulit, ex eo quod omnia pariter repromittunt, nomen eis ex conſentione perfecit.* Aliis magis placet, ſic vocari, quaſi *Conſulentes*, quando eos Capella *Jovis ſenatores*, Arnobius verò *lib. 3. Conſiliarios Jovis* vocat. Eſt & tertia Etymologia: Nam doctiſſ. Junius, ab antiquo verbo *Conſo, conſis* deducit, quod idem eſt ac *συμβουλεύω*, Inde igitur *Conſentes*, ut & Deus *Conſus*.

Conſentia, Brutiorum aliàs civitas, imò & caput. Nunc Calabriæ, in regno Neap. & ex præcipuis Regni. Cum caſtro munito, juxta Cratidem fluv. ubi Baſentum recipit. Hic Alaricus, Viſigothorum Rex, poſtquam in Siculo mari naufragium paſſus eſſet, obiit, in Barentino amne, ſuperinductis rurſus aquis ſepultus, A. C. 411. Jornand. *cap.* 30. Græcis *Κωνσεντία* & *Κωνσεντία*, memoratur Livio, Straboni, Plinio, Appiano, Ptolemæo, ac duobus Itinerariis, vulgò *Coſenza.* Diſtat 12. mill. ab ora maris Tyrrheni, 30. circ. à Roſſana verſus Auſtr. Penè circa declivitatem Apennini ſita, 7. colles amplectitur, quibus maxima pars ædificiorum Urbis impoſita eſt. Hinc & Collibus ſeptenis pro inſigni oritur. Oppidani *Conſentini*, præter alios, etiam Varroni & Ciceroni dicuntur.

Conſentia, ſacra, quæ ex multorum conſenſu inſtituta. Feſtus. Ad quæ verba notat Scaliger, *Conſentia ſacra* Gentilium inter ſe fuiſſe, uti & *deos Conſentes* e. g. Corneliorum, Valeriorum, &c.

Conſeptum, locus quiſpiam munitus, ubi Potitii Herculi ſacrificare conſueverunt. Solin. *c.* 2.

Conſidius Æquus, Eques Romanus, quòd cum Cœlio Curſore itidem Equite Rom. fictis majeſtatis criminibus, Magium Cæcilianum Prætorem petiviſſet, auctore Tiberio ac decreto Senatus punitus. Tacit. 3. 37.

Conſidius Longus, prænomine *Cajus*, è partibus Pompejanis, qui Adrumetum, in Africa, unius legionis præſidio tuebatur. Cæſ. *lib. 2. de B. C. cap.* 21.

Conſidius Nonianus, Conſularis, cui Gallia citerior decreta, avocato Romam Cæſare. Hic *Conſidius* is eſt, qui in veteribus denariis, quos cudit notâ templi Veneris Erucinæ, deſcriptus eſt, additâ inſcriptione *C. Conſidii Noniani. Eruc.*

Conſidius Proculus, nullo pavore Natalem diem celebrans, raptus in Curiam, pariterque damnatus interfectusque, poſtulante majeſtatis Q. Pomponio. Tacit. 6. 18.

Conſilinum, Italiæ op. Tarento vicinum, Mela *l.* 2. ubi libri ferè omnes *Conſentia*, in uno tamen *Conſentinum* ſe reperiſſe ait Voſſius, in nullo verò *Conſilinum.* Hoc poſtremum tamen verum eſſe apparet, ex Plin. Meminere quoque hujus oppidi Auctores *de Coloniis*, & Caſſiod. *Var.* 8. 33. qui aliquanto fuſius de hoc loco agit.

Conſoranni, pop. Gall. Aquitan. quorum primus omnium meminit Plin. *lib.* 4. Horum reg. *Conſerans*, juxta Sallam fluv. in confin. Occitaniæ; extenditur ad montes Pyrenæos, prope Aragoniam & fontes Garumnæ *c.* 29. Baudr. Valeſio ab ora Sardonum, marique Gallico non multùm abſunt, inter Arejam ac Garumnam flu. ſiti, citra Garumnam tamen, quo prov. Narbonenſis ab Aquitania dividitur. Eorum urbs inter prov. Novempopulanæ civitates 12. quinta, interdum ſexta numeratur, in vett. Not. *Civitas Conſerannorum*, aliquando, nomine Gentis, *Conſoranni*; nonnullis etiam *Auſtria*, quòd Auſtro, ab Hiſpania flanti, expoſita ſit, dicta. Hodie ab Epiſcopo quondam ſuo & Patrono, Fanum S. Licerii, vulgò *S. Lezer* nuncupatur, ut & nomine Gentis *Conſerans*, Vaſconicè *Coſerans*, & *Conſerans*, parva admodum, ad Salatum flu. Pyrenaicum, qui in Garumnam, poſt Criſtam & Nigellam, [illegible]us effluit, vulgò *la Salle*. 12. leuc. à Tholoſa, totidem ab Auſciis, 25. autem a Perpiniano. Epiſcopus ejus, quartus inter Auſcitanæ Metropoli ſuffraganeos, recenſetur: Concilio Agathæ, ſub Alarico R. & Meſſallâ Conſule habito Glycerius ſeu Licerius, unde urbi nomen, interfuit: ſicut à Theodoro Epiſc. miſſus Eleutherius Aurelianenſi quinto. Primus Epiſcopus Valerius fuit, teſte Gregorio. Pagi cognominis urbs caput eſt, qui ad radices Pyrenæorum, quà Hiſpaniam ab Aquitania & prov. Narbonenſi dividunt, inter Oceanum Aquit. & mare Gallicum, ſed huic propior, jacet. Hoc pago diœceſique continentur parœciæ vel vici 80. Oppida Caſtellio, S. Gerontii & Baſidâ ſeu Baſtita. *Notit Gall.* Vid. *Fanum S. Licerii.*

Conſtabularius, Munſtero *lib. 2. cap.* 15. *Coneſtablius*, Sigeberto *App. ad an.* 1065 *Coneſtalus*. Germanis Rheni accolis *Conſtaſelarius*, Gallis *Connetable*, Italis *Coneſtabile* & *Conteſtabile*, &c. a Latino *Comiteſtabuli*, qui ſtabulo ſuperiori[illegible] Imperatorum Præfectus, Amm. Marcell. *in Conſtantin. & Julian Sect.* 3. appellatur *Tribunus ſtabuli*: Græcis [illegible] & *Κοντόσταυλος* dicitur, à *Conto*, pro Comite, & *Stalla*, Saxon. ſtabulo. Mutatum autem nomen *Tribuni ſtabuli* in nomen *Comitis ſtabuli*, mox ab ævo Conſtantini, ſejunctæ dein dictiones conjungi cœpiſſe videntur ſeculo decimo. Rhegino enim, qui floruit A. C. 1000. *Burchardum Comitem ſtabuli ſui*, inquit, *quem corruptè Conſtabulum appellamus, cum claſſe miſit in Corſicam.* Sed reperitur dici *Conſtabularius* a Tertulliano, pro *Curatore ſtabuli*: & *Conſtabulare* apud Columellam, pro *diverſa animalia eodem ſtabulo fovere.* Itali non ſolùm *Comitem ſtabuli* dixere de Præfecto ſtabuli Imperatoris, ſed etiam de Præfecto Equitum; mox de omni turmæ equeſtris Præfecto, ipſoque tandem peditum Centurione, quos hodie Capitaneos appellamus: quod etiam apud Græcos inferiores, Gallos & Anglos obtinuit: Niſi quòd Græci exotico vocabulo, de exoticarum tantummodo copiarum ductoribus uſi ſunt: Et inde ὁ *μέγας Κοντόσταυλος* appellatus eſt, qui cæteris omnibus *Coneſtaulis*, i. ductoribus auxiliarium copiarum imperabat, Codinus *in Offic. Conſtant.* Saxonibus Anglis ſummus hic officialis Heretochius dicebatur, ſed auditâ voce transmarinâ ipſi quoque eundem *Stallarium* appellabant. *Con* pro Comite omiſſo. Anglo Normannis dein recepta paſſim vox *Conſtabularius*: & ſub Guilielmo primo Walterus Gloceſtrenſis Angliæ *Conſtabularius* deſignatus eſt: cujus quoque filium Milonem, Matildis Imperatrix anno 6. regni Stephani, Comitem Herefordiæ & *Conſtabularium* Angliæ conſtituiſſe dicitur. Ei in paternum munus ſucceſſere filii Rogerus, Walterus, Henricus, Guillelmus & Mahelus, quibus defunctis ſine prole, Comitatus Herefordiæ & *Conſtabularia* Angliæ, nuptiis Margaretæ, ſororis eorum, quæ obiit A. C. 1187. ad Humfredum de Bohun devoluta ſunt. Ex qua familia numerantur decem *Conſtabularii*. Humfredi omnes dicti, præter Johannem unum, ſub exitu Eduardi II. cujus filia Elianora hæres relicta Thomam de Woodeſtock, ſextum filium Eduardi III. maritum ſuum, Angliæ *Conſtabularium* ſalutavit. Hoc verò extincto, ceſſavit hæreditario dignitas tranſire, ſucceſſereque deinceps pro arbitrio Regis, alii ad terminum vitæ, alii ad placitum, hoc ordine:

Eduardus Plantageneta Dux Albemarlæ	23. R. 2.
Hen. Perſie Com. Northumbriæ.	1. H. 4.
Joh. Dux Bedford, fil. & frater Regum,	8. H. 4.
Humfred. Strafford Dux Buckingh.	8. H. 6.
Joh. Dom. Beaumont,	25. H. 6.
Joh Tiptoft Com. Wigorn. ad placitum	1. Ed. 4.
Ric. Widuill. Com. Rivers ad vitam,	7. Ed. 4.
Antho. Widvvill Com. Rivers ad vitam	Ed. 4.
Joh. Tiptoft Com. Wigorn;	10. E. 4.
Georgius Plantageneta Dux Clarentiæ,	Ed. 4.
Ric. Plantageneta Dux Glocestr.	Ed. 4.
Henr. Stafford Buckingham.	
Tho. Stanley Dom Stanley, 18. Nov.	1. H. 7.
Edouardus Stafford Dux Buckingh.	1. H. 7.

quo ſecuri ſublato anno 13. regni Henrici VII. apud Anglos deinceps diuturnus *Conſtabularius* non eſt conſtitutus. Fuit munus *Conſtabularis* arduum & ampliſſimum, nec bello ſolùm ſed etiam pace: Populo autem grave aliquando, ideóque ſtatuto anno 13. Richardi II. coërcitum, ubi ejus juriſdictio ſic enarratur: Ad *Conſtabularium* pertinet de contractibus cognoſcere, facta armorum tangentibus, & de bello extra regnum, etiam de rebus ad arma ſeu bellum pertinentibus intra Regnum, quæ nec terminari, nec diſcuti poſſunt, per Communem legem, &c. Subjungitur etiam coërcitionis formula, ſi vel

Conſtabularius vel Mareſcallus aliquid in contrarium attentaverit. Rem latius exhibet diploma hujus muneris anno 7. Eduardi IV. conceſſi, quod Vide apud Spelmannum *Gloſſar. Archaol. ubi & de Conſtabulariis minoris nota, Caſtello, Hundredi, Villa, Scaccarii*, &c. De Galliæ Conſtabulario Vid. in voce *Conneſtabilis*. Hic ſaltem Catalogum eorum ſubtexam, ex Morerio, *Diction. hiſt.*

Conneſtabiles Galliæ.

Ebroinus & Rocco, ſub Theodorico R. Metenſium.
Geillo, ſub Carolo M.
Guilielmus, ſub Lud. Pio.
Lendegiſilus, ſub Guntrano, Rege Aurelian.
Albericus Montmorantius, ſub Henrico I. an. 1060.
Baldericus, A. C. 1067.
Gualterus, an. 1069.
Adelmus ſub Philippo I.
Adamus an. 1079.
Theobaldus Mommorantius, A.C. 1083.
Walo, mortuus A. C 1097. in obſidione Antiochiæ.
Matthæus.
Gaſto, ſub Philippo I.
Hugo de Chaumont, ab A. 1110. uſque ad A. 1138.
Matthæus I. Mommorantius, uſque ad an. 1166.
Simon de Neauffle.
Rodolfus Com. Claromont.
Guilielmus Drocenſis ſub Philippo Aug. an. 1192.
Druis de Mello, ab an. 1204. uſque ad an. 1218.
Matthæus II. Mommorantius, hic dignitatem in faſtigium evexit, Obiit an. 1230.
Almericus III. Com. Montis fortis, uſque ad an. 1241.
Guichardus Bellovacenſ. ſub Ludovico IX. ut &
Ægidius le Brun, &
Imbertus Bellijocenſis.
Rodolfus Claromontanus occiſus in prælio Curtracenſi A. C. 1302.
Ludovicus de Bellojoco.
Scævola Caſtellionæus, quinque Regg. ſervijt, mortuus A.C. 139?.
Rodolfus Com. Euſius.
Rodolfus II. filius ejus, ſub Joh. R. capite plexus A. C. 1351
Carolus de la Cerda: occiſus A. C. 1353.
Scævola Briennenſis, occiſus in prælio Pictav. an. 1356.
Jacobus Borbonius, occiſus in pugna *de Brignais*, an. 1362.
Robertus Fiennenſis.
Bertrandus Gueſelinus, ab anno 1368. uſque ad an. 1380.
Olivier Cliſſonus, Obiit A. 1397.
Phil. Arteſius, an. 1402.
Carolus Albretanus, occiſus in prælio Azincourtio, an. 1415.
Valeran Luxemburgicus ei oppoſitus.
Bernardus Comes Armeniacus, occiſus a ſeditioſis an. 1418.
Carolus II. Lothar. D.
Joh. Boucanus, in prælio ad Vernoilum peremtus Anno 1424.
Arturus Brito, uſque ad an. 1458.
Ludovicus Lucemburgicus, anno 1465. capite plexus Anno 1475.
Johannes II. Borbonius D. uſque ad A C. 1488. poſt quem vacante dignitate an 24.
Carolus II. Borbonius, à Francisco I. hoc munere exornatus eſt A. C. 1515.
Annas Montmorantius, occiſus in prælio San Dionyſiano, A. 1567. poſt quem 27. ann. vacavit hæc dignitas.
Henricus Montmorantius fil. prioris ſub Henrico IV. Conneſtabilis eſſe cœpit, An. C. 1593. Obiit an. 1614 Poſt ſeptimam a morte ejus annos
Carolus Albretanus. Dux Luinæus à Ludov. XIII. an. 1621. Conneſtabilis factus, obiit eodem anno. Succeſſit
Franciſcus Deguierius D. qui obiit A.C. 1622. poſt quem à Rege dignitas abolita eſt.

Conſtans I. tertius Conſtantini M. ex Fauſta fil. Cæſar à Patre factus eſt, Anno 333. quo mortuo, Italia, Africa & Illyricum cum Græcia illi obtigit. Gallis devictis fratrem Conſtantinum, cui Gallia, Hiſpania & Britannia ceſſerat, ſibi Occidentem erepturum, ad Aquileiam prælio ſuperavit, illique interfecto ſucceſſit. Ab Orthodoxis, contra Arianos ſtetit, Sardicum concilium inſtituit, Conſtantio fratri, hæreticorum contra Athanaſium fautori, minatus eſt, Donatiſtarum in Africa ſchiſma omni ope opprimere conatus. Poſt hæc morbo moroſior factus, evaſit Reip. negligens, & crudelis, unde milites abalienati Magnentium Imper. ſalutarunt, Rhætici limitis præſidem, qui per immiſſos percuſſores Dominum ſuum, in tentorio quieſcentem, Elnæ, in Comit. Ruſcinonenſi, interfecit, an. 350. æt. 30. Imp. 13. Athanaſius eum velut martyrem laudat. Vid. Socrat. *l.* 2. Sozom. *l.* 4. Eutrop. *l.* 10. Aurel. Victor. *ep. hiſt.* Oroſ. *l.* 7. *c.* 19.

Conſtans II. fil. Conſtantini III. nepos Heraclii, Heracleoni patruo ſucceſſit, an. 641. Monothelitarum fautor, Paulum Eccleſiæ Conſtantinop. præfecit, ejus conſilio edictum, cui *Typi* nomen, divulgans, quo utramque partem ſilere juſſit. Hoc ſtatim Theodorus Papa damnavit, Paulo excommunicato, quod cùm & ſucceſſor ejus Martinus factitaſſet, captivus per Calliopam Exarchum Conſtantinopolim abductus, in Ponto exul obiit. Mox à Saracenis victus Imperator Africam, Cyprum, Rhodum, &c. amiſit, quibus tamen paulo pòſt pacem & tributum extorſit, Mubaviâ principe illorum, à quo magnâ quoque clade ad Lyciæ portum affectus fuerat, domeſticis turbis implicito. Contra Romoaldum Beneventanum, in Longobardia, quoque infelix. Theodoſium fratrem primò Diaconum fecit, dein è medio ſuſtulit, nocturnâ poſtmodum ejus voce, *Bibe mi Frater*, territus. Româ ſpoliatâ Syracuſis reſidens, dum Siciliam, Africam & vicina loca exactionibus vexat, in balneo, ab Andrea Trollo, qui ipſi à cubiculo erat, ſitulâ interfectus eſt, an. 663. Imper. 26. Zonar. *tom.* 3. P. Diac. *l.* 5. & 19. Cedren. *hiſt.* Aimon. *lib.* 4. *c.* 32. Anaſtaſius Bibliothec. *in Vitaliano*. Theophanes, &c. Pater Conſtantini Pogonati.

Conſtans, fil. Conſtantini tyranni, an. 407. à Patre Cæſar factus, & in Hiſpaniam miſſus eſt. Primò felix, mox miſerrimè periit, ex monacho Imperator. A' Gerontio Viennæ occiſus. Blond. *l.* 1. Oroſ. *l.* 7. *c.* 40. Sozom. *l.* 6. &c.

Conſtantia, filia Conſtantii Chlori, ex Theodora, nupſit Licinio, contra Conſtantinum M. rebelli, ex illo Licinii mater. Marito ultimo prælio ab Imper. devicto, veniam nacta: ille verò, non ceſſans cum Barbaris commercium habere, ſtrangulatus eſt. Ab Euſebio Nicomed. Ariano ſeducta, cùm morituram frater rogaret, ecquid gratiæ peteret, hunc ei ultimis votis commendavit. Hier. *ep. ad Cteſiph.* Rufin. *l.* 1. Theodoret. *l.* 2. Socr. *l.* 1.

Conſtantia, quæ & *Conſtantina*, nupta Gallicano, qui Scythis miraculosè ſuperatis Chriſti fidem amplexus eſt. Filia fuit Conſtantini Imp. Ut & altera, quæ Annibaliani primò, dein Galli, qui Cæſar factus, uxor, ob mores *Megæra* dicta eſt. Amm. Marcellin. *l.* 21. Item, filia Poſthuma Conſtantii Imper. Gratiano nupta.

Conſtantia. fil Guilielmi V. Comitis Arelatenſis, &c. ex Blanca, pulcherrima, ſed ferox, terrica, intolerabilis, quam Robertus R. Gall. maritus fruſtra corrigere anniſus eſt. Eo mortuo, cum Odone Campano aliisque Proceribus, contra fil ſuum Henr. I. pro juniore Roberto, primo poſtmodum Burgundiæ D. fœdus iniit. Mezeray. Item fil. Alphonſi VIII. Caſtell. R. aliàs *Elizabetha*, nupſit an. 1152. Ludov. VII. Gall. R. obiit an 1159. mater Margaretæ Franciciæ, quæ primò Henrico Jun. filio Henrici II. Angliæ R. dein Belæ III. Hung. R. &c. nupſit.

Conſtantia, fil. Rogerii I. Siculi, jam provectâ ætate monialis, ut quidam volunt, nupſit Henr. VI. Imper. an. 1186. A' Salernitanis Tancredo prodita, aliquandiu in carcere detenta eſt; inde libera, in publico Panormi theatro, jam quinquagenaria filium peperit: Maritum, partim ſævitiâ in Normannos, partim adulteriis ejus offenſa, veneno necavit. Obiit an. 1198. Frederico fil. relicto. Blond. *l.* 6. Faz ll. *hiſt. Sic. l.* 6. Æmil. *l.* 6. Cui à Cœleſtino III. Siciliæ inveſtituram conciliare fruſtra conata eſt.

Conſtantia d'Avalos, veteri ſtirpe, unde Ferrandus, Franciſcus, & Alphonſus, ſub Carolo V. exercituum dux fortiſſimus, prodiere. Hilario Coſtus, *de fæm. Ill.*

Conſtantia de Carreto, Neapolitana, nobiliſſimo genere nata, virtute inclyta. Idem.

Conſtantia Francica, fil. Philippi I. Hugonis primò Comitis Trecenſis uxor, dein Boëmundi I. Principis Antiocheni. Item, uxor Raymundi V. Comitis Tholoſ. fil. Ludov. VI. cùm prius Euſtachio, Comiti Mortangiæ, fil. Stephani Bleſenſis, Angliæ R. nupſiſſet, hinc Reginæ titulo ſervato.

Conſtantia Emanuelis, uxor Petri Juſtitiarii, Luſitaniæ R. filia Infantis Caſtellæ, Johannis Emanuelis, Penafideliæ D. &c.

Conſtantia, urbs lib. Germ. ſub clientela tamen domus Auſtr. probe munita, ad lac. Conſtant. ubi Rhenus ex eo effluit, verſus Acronium lacum. A' Conſtantio Chloro dicta eſt. Obſeſſa fuit à Suecis, an 1634. irrito conatu. 7. leuc. à Scaphuſia. Aliàs ſub dominio Epiſc. In ea celebratum Concilium an. 1094. dein Concilium Oec. Conſtantienſe, an. 1414. operâ Sigiſmundi Imp. coactum, ubi poſt hymnum, *Veni S. Spiritus*, charta in templum projecta, in qua ſcriptum, *Aliis rebus occupati nunc, adeſſe non poſſumus*. Hic Johanns & Benedictus PP. depoſiti, Gregorius ultrò ceſſit Martino V. electo, Calicis uſus fruſtra petitus, Johannes Huſſus & Hieronymus Pragenſis contra fidem datam, combuſti &c. Lætus. Blarrerus Evangelium docuit, an. 1522. Vide *Gannodurum*. & Guilliman. *Helvet. lib.* 3. *c.* 3. Georg. Brun. *tom.* 2. *de Urb.* Miræum, Piſtorium, San Matth. *in Fr. Chr. tom.* 2. *p.* 543. Joh. Baleum, *in Joh.* 24. P. Simſon. *in hiſt. Angl. Cent.* 15. *Concilia Lupar. Binii, impreſſionis Rom.* &c. Epiſcopus primus Beatus fertur Dominus eſt caſtrorum, vicorumque ultra centum, Princeps Imperii, obnoxius Arch. Moguntino. In Diœceſi hujus Eccleſiæ, ſub Sigiſmundo Imper. numerati ſunt Sacerdotes 17000. Boterus *in Relat.*

Conſtantia, Cypri urbs, prius *Salamis* dicta & alia Britanniæ, à *Conſtante* nominata. Gentile *Conſtantiates*. Alia item inter Helvetios & Rhenum. Vid. ſupra.

Conſtantia Caſtra, quæ & *Coſedia*, Amm. Marcell. *Conſtance en Normandia* quibuſdam, mel. *Coutance*. Urbs eſt Galliæ, Oceano propinqua, quæ muris & foſſis & aquis (nam tenui rivulo aſſidet) carere dicitur. Condita eſt à Flavio Conſtantio A. Chloro & Paupere cognominato, patre Conſtantini M. ſi Orderico fides: Alii malunt arcu aliquo, aut alio opere magnifico exornatam urbem & ob id *Conſtantiam* dictam fuiſſe à Conſtantio Aug. fratre Conſtantis Aug. Conſtantii Chlori nepote: V. Amm. Marcellinum *l.* 21. Quidquid ſit, vetus urbs eſt, caputque alicujus gentis nobis ignotæ ac ſedes Epiſcopatus. Et fortè *Unelli* illi vel *Venelli* fuere. *Conſtantia*, in Peutingeriana tabula *Crouciatonnum* prius dicta eſt, vel *Crocitanonum Venelorum*, apud Ptolom. Ad amnem Bardum ſita, 2. leucis ab ora maris Britannici, 8. ab Abrincis in Boream diſtat. Caput eſt regnu-

tulæ *Conſtantin* vel *Coutantin*, quæ longè lateque diffuſa à Sept. Oceanum, à Mer. fretum Sagium, ad Occ. Armoricam habet. Cum tit. Comit. Hanc ditionem In ulam Conſtantini Walſinghamius vocat, quia maxima ex parte Oceano cingitur, more peninſulæ, cujus anguſtiarum termini ſunt hinc Carentonum, illinc Portus baſſus. Quidam ſeptum Conſtantienſe, *le Cloſet du Coutantin*, aliàs *la Hague de Coutantin* appellare malunt, voce Germ. ſilvam denotante: & certè tota peninſula hujus ditionis ſilvis abundat, Hadr. Val. *Not. Gall.* Eam Robertus Normannus, cum Godofredo Bullionæo, in Orientem iturus, oppigneravit, fratri ſuo Guilielmo Ruſſo. Quibuſdam porro urbs videtur *Auguſta Roman-duorum* Polydori Virg à Conſtantino vel Conſtantio poſtmodum vocata, quæ *Caſtra Conſtantia*, ut dictum, Marcell. Aliis eſt *Brionerus* vett. Moretius. V. Chenæum *de Urb.* Rob. Cenalem, *hiſt. Fr. l.* 2. *perioch*à 5 SanMarth. *Gall. Chriſt. P.* 2. *pag.* 537. *& ſeqq.* & in voce *Conſelia*.

Conſtantienſis Lacus, *Bodenſee*, inter Suev. & Helvetiam, max. à Conſtantia, quam rigat, dictus. Per eum labitur Rhenus. Longitud. eſt 40. m. p. Antea Brigantinus, Venetus, Podamicus. Rigat Lindavium, Uberlingam, Buchorniam, Brigantium, & Merſoburgum.

Conſtantina, Marmol. *l.* 6. *c.* 28. Numidiæ metropolis, prius *Cirta*. Et Phœniciæ urbs. Euſeb. Eſt & op. parv. Hiſp. in Vandalitia. Vide etiam *Nicephorium*. Prope montes Marianos, 12. leuc. ab Hiſpali, verſus Calatravam, in Cæciam, totidem à Corduba in Occaſ. Baudr.

Conſtantinopolis, prius *Byzantium*, Thraciæ caput fuit; & cùm à Severo an. 197. direpta eſſet, à Conſtantino M. inſtaurata eſt, & Imperii ſedes conſtituta, *Nova Roma* dicta. In finibus Thraciæ ſita, tam commodo loco, ut nemo ultro, citroque trajectiones Aſiæ Europæque facere poſſit, invitâ Conſtantinopoli, cùm ſit, velut pons, & portus utriuſque orbis. Nunc Imper. Turc. ſedes, poſtquam à Mahumete II. Anno 1453. capta eſt. Unde opulentiſſima, frequentiſſima, Europæarum maxima & potentiſſima evaſit. Ambitus urbis 14. mill. complectitur, & utriuſque ſexus 700000. numerantur. Portum habet commodiſſimum. Ipſa triangularis eſt, viæ anguſtæ & inæquales, 7. colles includit. Sita eſt juxta Propontidem & Boſphorum Thracium, ex adverſo Aſiæ min. Ei adjacet ex parte Aſiæ *Scutaret*, aliàs Chryſopolis. Galata ſeu Pera ſuburbium eſt, quaſi ultra æſtuarium, ubi Latini ferè omnes commorantur. Vid. *Cornu*. Palatium Principis vulgò *le Serrail*. Turcæ *Stramboul* dicunt, id eſt, amplam, & regiam civitatem. Hujus deſcriptionem integram habes apud Petrum Gyllium, qui *rerum Conſtantinopolitarum libros* 4. conſcripſit. & P. de Valle *Itiner. tom.* 1. Hiſtoria Urbis paucis ſic habet: Conſtantinus, prope Ilium, novæ urbis fundamenta jacturus, tum ſomnio, tum omine aquilæ, monitus, Byzantium elegit. Zonar. quam omnibus modis exornatam, ſedem Imperii eſſe juſſit. Bibliothecâ inter alia inſigni collectâ, quæ à ſucceſſoribus ad 26000. voluminum aucta, ſub Conſulatu Baſiliſci, arſit. Dedicavit Martyrum Deo hanc novam Romam, A. C. 330. U. C. 1083. Sub Arcadio, fulmine peritura videbatur, an. 396. Peſte & fame afflicta eſt, an. 446. quo tempore magna incolarum vis Neſtorianiſmum fovebat. Anno pòſt ſemeſtri terræmotu concuſſa, à Cyro reparata: Sub Leone & Coſ. Baſiliſco, tantùm non incendio deleta, an. 465. Horribili terræ tremore denuo ſub Juſtiniano territa, an. 557. qui Sophiæ templum, urbe reparatâ, inter alia extruxit, cujus deſcriptionem Procopius exhibet. Adverſus ſeptennalem obſidionem Saracenorum ſtrenuè defenſa eſt, à Conſtantino Pogonato, qui eorum claſſem igne Græco operâ Callinici incendit, A. C. 673. Capta eſt ac direpta, à Theodoſio Quæſtore, Auguſto creato, poſt 6. menſium obſidionem, Artemio, qui ex Secretario Imperator evaſerat, in Clericum tonſo, & Theſſalonicam deportato, A. C. 716. Zonar. *tom.* 3. Cedren. *in Hiſt.* Sigonius, P. Diac. *l.* 20. Iterum à claſſe Solimanni obſeſſa graviter, Leonis Iſaurii virtute defenſa eſt, illâ incensâ ac diſſipatâ, An. C. 718. Rurſus obſeſſa, à Ruſſis, an. 860. M. Cromer. *Hiſt. Pol. lib.* 2. à Mich. Palæologo, fugienti, Balduino erepta eſt, an. 1259. Denuo ab Amurathe obſeſſa An. 1424. ſub Johanne Imp. Laonic. *l.* 4. 5. Georg. Phrantz. *l.* 1. *c.* 31. tandem poſt varias porro, & quaſi ſeculares calamitates, in Mahometis II. poteſtatem venit, ſub Conſtantino Palæologo, cogn. Dracoſe, fil. Helenæ, ſicut à Conſtantino, fil. Helenæ condita fuerat. Triduum integrum ab immiti victore, omni crudelitatis genere, vaſtata: Ab eo tempore Ottomannici imperii & Mahometiſmi Metropolis. V. pluribus Euſeb. *in Conſtantini Vita*, & *hiſt. Eccl.* Idatium, Proſper. & Marcellin. *in Chron.* Niceph. Cedrenum, Zonaram, Sozom. Zoſimum, *in hiſt.* B. Egnatium, *de Cæſar. l.* 2. Chalcondylam, &c. P. Jovium, *in Mahom. II.* Cuſpinian. *de orig. Turc.* Scal. *de E. T. l.* 5. Petav. Pancirol. *notit. dignit.* &c.

Porro Metropolitana, ſub Chriſtianis Imper. hæc urbs fuit, & Patriarchæ ſedes, cui Epiſc. Rom. ſecundum locum, Concilio 2. Conſt. & Chalcedon. ipſi tributum, ut & Epiſc. Univ. titulum ambiguum fecit, donec à Phoca parricida deciſa lis, in gratiam vet. Romæ, poſtquam Gregor. M. illum ſuperbum, erroneum, ſchiſmaticum, imò blaſphemum judicaſſet. Poſt varias dein diſſenſiones, Photius contra Ignatium inſurgens, ſchiſma ortus eſt, quod ſec. 11. ſub Patr. Michaele Cerulario, penitus eſt excluſum. Ab illo tempore tres reliqui Orientis Patriarchæ, Conſtantinopolitanum, pro Oecumenico Patr. agnoverunt. Ut nil dicam de calamitatibus, quæ Eccleſiæ huic à Neſtorianis, Eutychianis, & Monothelitis, Iconolatris, &c. illatæ ſunt. Aliquid de Conciliis adjiciam. Concilium Conſtantinop. I. quod II. Oecum. eſt, à Theodoſio Imp. celebratum, quo Macedoniani, Spir. S. Deitatem negantes, & Apollinariſtæ, humanam Chriſti naturam animâ rationali carere aſſerentes, damnati; fides Concilii Niceni ſtabilita, lege à Theodoſio latâ, quam Vid. apud Sozom. *l.* 7. *c.* 9. Socr. *l.* 5. *c.* 8. *&* 10. Epiſcopo Conſtant. ſecundæ tributæ, &c. Paulo pòſt Confeſſio ſublata eſt. Concil. II. quod erat Oecum. V. à Juſtiniano Imp. convocatum, an. 553. Quo priorum Conciliorum fide confirmatâ, errores damnati: rejecta tria capitula Theodorus Mopſveſtenus, Neſtorii Præceptor, Theodoretus Neſtorii auditor & Ibas, Maris Perſæ hæretici fautor. Niceph. *l.* 17. *c.* 9. 26. 37. Vigilius Epiſc. Rom. cùm altiori throno collocari fruſtra petiiſſet, conſeſſu abſtinuit, jam tum arrogantiæ ſpiritu Rom. Præſules intumeſcere oſtendens, &c. Concil. III. quod erat Oecum. VI. in palatio, quod Trullus dicebatur, à Conſtantino Pogonato, convocatum eſt, an. 681. quo Monothelitæ, ſecta ex Eutychianis orta, damnati, ſtatutumque: *in Chriſto, ut duas naturas, ita & duas Voluntates eſſe.* Theophanes & Cedrenus *in Annalibus* P. Diac. *lib.* 6. *cap.* 4. &c. Iterum ibidem Synodo celebratâ, An. C. 692. inter alia decretum, Ne quis Presbyteros cogeret, à ductis legitimè uxoribus abſtinere, quòd ſcriptum ſit: *Honorabile in omnibus conjugium & torum immaculatum.* Quod cùm Sergius Papa approbare nollet, periclitatus eſt, & Juſtinianus Imp. uſque adeò offenſus, ut ab Eccleſia Rom. receſſerit. Anaſtaſ. Bibl. *in Vita Sergii.* Sigon. *Hiſt. l.* 2. Concil. IV. quòd Oecum. IX. eſt, à Baſilio Macedone celebratum, quo Photius, qui, à Barda, Ignatio Patriarchæ ſubſtitutus, Imperat. excommunicaverat, depoſitus, Ignatius dignitati redditus, ſed Imaginum cultus confirmatus eſt, Baſilio illos, qui earum invocationem ſuſceperant, mirum in modum laudante. De aliis Conciliis, Synodiſque hic habitis V. Moterium, *in Diction. hiſt.* An. 1573. Colloquium inſtitutum eſt inter Hieremiam Patriarcham Conſtantinop. & Jacobum Andreæ, ejuſque communionis Theologos, qui Confeſſionem Auguſtanam græcè verſam ei tranſmiſerunt, quam humaniter acceptavit, impugnatis modeſtè nonnullis. Vices tum ſuſcepit Luc. Oſiander, an. 1575. Patriarchæque reſpondenti Wittembergenſes Theologi ſcriptum oppoſuerunt, ad quod ubi repoſitum, illi officioſâ gratiarum actione Diſceptationem clauſerunt, an. 1579. Thuan. *l.* 70. Cyrillus dein, Confeſſionem Fidei Eccleſiarum Orientalium, Reformatæ Religioni penè in omnibus conſentaneam, excepto de Proceſſione Spiritus S. dogmate, edidit, in Anglia excuſam: propterea à Jeſuitis mirè exagitatus: qui rem eò deduxerunt, ut deponeretur, an. 1628. Sed revocatus, novas iterum ſenſit inſidias, martyrio tandem coronatus. V. Andr. Rivetum, *in Jeſuita Vapul. c.* 11. *ſec.* 11. 12. 13. ut & *Byzantium*, & Steph. *in Βυζάντιον.*

Conſtantinobria, opp. Poloniæ, in Volhinia ſup. ad Slucſum fluv. verſus Podoliam, 5. leuc. à Zaslavia in Auſtr. Non ita pridem malè à Coſaccis habitum.

Conſtantinus I. Magnus. Conſtantii Chlori Cæſaris & Helenæ filius, Criſpi & Minervæ pater, dein Fauſtæ, fil. Maximiniani Herc. maritus. A' Galerio, Romæ in vinculis detentus, inde feliciter evaſit in Britanniam, ubi Imperator proclamatus eſt, Cæſaris tantùm titulo ſumto. Maxentium Maximiniani Imp. filium, qui Romæ interea Imper. dictus eſt, conſortem Imperii allecturus, cùm id recuſaret, Maximiniano Maſſiliæ ſtrangulato, aggreſſus, ſigno in nubibus ad id animante, prope Romam devicit, illo in Tiberi merſo, an. 312. à S. P. Q. R. hinc arcu marmoreo ornatus, & *Liberator urbis & fundator quietis dictus.* Primus Romanorum Impp. Chriſti cultum ſectatus; aliquot annis cum ſororio Licinio, Chriſtianorum hoſte acerrimo, imperavit, per quem Maximino Afric. occiſo, ipſe Francos Galliâ depulit. Donatiſtis obviam iturus, Synodum Romæ primò, dein Concilium Arelatenſe convocavit, Mediolani tandem ipſis damnatis. Interim Licinius, in Chriſtianos Orientis ſævus, primò in Hungaria, dein in Thracia: mox pace violatâ, terra marique victus an. 315. & paulo pòſt ſtrangulatus eſt. Socrat. *l.* 1. Cedren. Hinc pax Eccleſiæ, quam legibus firmavit Imperator. Criſpo filio injuſtè à noverca accuſato & occiſo, hacque dein in balneo ſuffocatâ infelix. Plurima extruxit templa, Anaſtaſ. Biblioth. *de magnificentiâ Conſtantini.* Concilium contra Arium Niceæ celebravit, an. 325. Sarmatas, Scythas, Perſaſque in ordinem coëgit, Imperium filiis Conſtantino & Conſtanti diviſit, Athanaſium revocavit, morbo Correptus baptizatus eſt. Obiit an. 337. Imper. 31. Sozomen. *l.* 2. Zonar. Eutrop. Rufin. &c. Multa hîc Imper. præclara fecit, ſed nihil memorabilius, quàm quòd Romani Imperii ſedem Byzantium tranſtulit, quam urbem à ſuo nomine *Conſtantinopolim* appellavit. L. Loyd. Vitam ejus porro ac res geſtas fusè tradit Euſeb.

Conſtantinus II. cognom. Jun. filius prioris, Cæſar an. 317. factus, patre mortuo, Gallias & Hiſpaniam, cum M. Britannia accepit,

cepit. Athanaſium Patr. Alexandrinum, Treveri exulem, revocavit. Fratri Conſtanti ditiones erepturus, juxta Aquilejam, an. 340. acie victus & occiſus eſt, an. æt. 25. Imper. 3. Zoſim. *l.* 2. Victor *in Annibaliano.* Caſſiodor. Eutrop. Oroſius, &c.

Conſtantinus III. fil. Heraclii ex Eudoxia, Patri ſucceſſit, Anno 641. tertio pòſt menſe à noverca Martina, Pyrrho Patr. conſcio, veneno ſublatus. Paul. Diaconus *libro* 5. Theophanes, &c.

Conſtantinus IV. cognom. *Heracleonas*, fil. Heraclii ex Martina, non diu Conſtantini III. cæde fruitus, Senatus conſulto, naribus mutilatis, cum matre in exilium miſſus eſt, A. 641. Iid.

Conſtantinus V. cognom. *Pogonatus*, fil. Conſtantis II. audito patrem à Miziza Armenio occiſum Syracuſis, illuc venit, eoque punito Imperator proclamatus eſt. Bello contra Saracenos ſeptennali, terrâ mariqur felix, claſſe illorum, igne Græco operâ Callinici, incensâ. Concilium Oecum. 6. contra Monothelitas Conſtantinopoli, an. 680. celebravit, quod ne turbaretur, Bulgaris Myſiam conceſſit. In fratres Heraclium & Tiberium, quos naribus truncavit, virtutem eorum veritus, ſævus, Obiit an. 685. Imper. 17. Juſtiniano fil. ſucceſſore relicto.

Conſtantinus VI. fil. Leonis Iſaurici, *Copronymus*, *Caballinus*, *Iconoclaſtes* ab æmulis dictus, coronatus eſt, an. 720. ſolus imperare, mortuo Patre, orſus, an. 742. Univerſali edicto invocationem Mariæ & Sanctorum, imaginumque cultum ſuſtulit; an ulterius proceſſerit, non liquet. Concilium Occumenicum 7. convocavit, quo Monothelitæ iterum damnati, imaginum factura & cultus ſolemniter ſublatus, ſuperſtitioni huic adhærentes Eccleſiâ ejecti. Contra Bulgaros bellum geſturus, ab Affini Artavaſda pulſus eſt, ſed biennio imperium recepit, captâ fame Conſtantinopoli, Artavaſdâ cum filiis excæcato & Anaſtaſio Pſeudopatr. ignominioſè habito. Exarchatum amiſit, Saracenos fugavit, Bulgaros coërcuit, in nova contra illos expeditione, excitus Telerichi perfidiâ, obiit. an. 775. Imper. 34. Cedren. Zonar. *tom.* 3. P. Diac. *l.* 22. Sigon. *l.* 3. ad an. 741. 766. Chemnitius, *in exam. de imagin.*

Conſtantinus VII. fil. Leonis IV. ſub tutela matris Irenes, imperare cœpit, quæ Concilio Oecum. 8. Nicææ indicto, rebus ita inſtructis, ut nemo diſputare auderet, ſubſtratiſque fundamenti loco commentis nugacibus, Imaginum cultum reſtituit. Chemnit. *de Imag.* Imperium mox ipſe remotâ matre adminiſtrare aggreſſus, patruum Nicephorum rebellem, cum 4. ejus fratribus oculis linguaque mutilavit. Idem Alexio Patritio, imperium affectanti, fecit. Telerichum Bulgarum pulſum in fidei communionem ac affinitatem aſſumſit, Saracenos Arabaſque vicit, imaginibus deturbatis, à matre excæcatus, Cœlo per Eclipſin Solarem 17. dierum ſcelus deteſtante, Obiit an. 797. Theophanes, Cedrenus, Genebr. *in Chron.*

Conſtantinus VIII. fil. Baſilii Macedonis, à Patre in ſocietatem imperii aſcitus. an. 868. Obiit ante Patrem, an. 878. Theoph.

Conſtantinus IX. Porphyrogennetus, fil. Leonis Imper. ex Zoë, quæ à Romano claſſis Præf. eò adacta fuit, ut filius pingendis imaginibus lucrum facere, vitamque inopem in purpura tolerare neceſſe haberet, ſub matris tutela imperare cœpit, poſt Alexandrum patruum an. æt. 7. A. C. 912. Contra Bulgaros, Thraciam depopulantes, felix, ni milites ſpontaneâ fugâ victoriam prodidiſſent: ab iiſdem poſt ductam Romani filiam, & ſocerum Auguſtum proclamatum, ſecundâ clade, ob ducum imprudentiam, affectus, mox obſeſsâ Conſtantinopoli, pacem magno redemit. Aſcitus in conſortium imperii Romanus Lecapenes, datâ Imperatori filiâ Helenâ. Zoen removit, ipſe imperii negotia obiturus: Dein generi ſimplicitate abuſus. Chriſtophorum primò, an. 920. poſtea Stephanum & Conſtantinum, filios an. 928. Cæſares fecit. Sed à Stephano raſus & exilio multatus eſt, Anno 944. quem tamen paulo pòſt, cum fratre contendentem, cepit Imp. ambobus relegatis, ipſe iterum rerum Dominus. Hinc Tyrannis in Italia oppreſſis, Beneventum Longobardis eripuit, Turcas imperii limites depopulatos largitione conciliavit, plurimis illorum ducibus ad fidem perductis. A' Romano fil. quem libro inſigni de negotiis Imperii, fœderibus aliiſque maximi momenti rebus fideliter inſtruxit, veneno peremtus, an. 959. æt. 54. Imper. 48.

Conſtantinus X. fil. Romani, ex Theophana, Johanni Zimiſco ſucceſſit, cum Baſilio II. fratre jun. Anno 975. per annos 50. huic rerum curâ relictâ, ipſe voluptatibus immerſus. Fratre mortuo, Conſtantinus Diogenes, Smyrnæ præfectus vicit Boſſinios, trans Iſtrum: Sami verò gubernator, claſſem Saracenorum, Cycladas infeſtantium, diſjecit. Obiit an. 1028. æt. 70. Socer, per Zoen, Romani Argyropili Succeſſoris. Curopalates, Cedren *Annal.*

Conſtantinus XI. cognom. *Monomachus*, juſſu Johannis, Fratris Michaëlis Paphlagonis, exul, hinc revocatus, Zoen, Conſtantini IX. fil. duxit, Imperator, Anno 1042. Ignavus, & Romani Scleri ſorori nimium deditus. Georgium Maniacen, qui in Sicilia Imperator dici voluit, occidit, Leonem Tornitium rebellem cepit & excæcavit, Roxolanis quoque & Boſſiniis in ordinem coactis. Sed an ſocordiâ, an inopiâ ejus, Turcis in Aſia ſe diffundendi occaſio. Obiit an. 1054. Imper. 12. Curopal. B. Egnatius, *Hiſt. Rom.*

Conſtantinus XII. cognom. *Ducas*, fil. Andronici, ab Iſaco Comneno Imperio admotus eſt. an. 1059. Hic prudenter immani conjuratione diſſipatâ, totum ſe Reip. dedit. Juſtitiæ, æquitatis, Orthodoxiæ amans, ſed in avaritiam pronus. Ab Uſiis, Scythiæ gente, incredibili numero Imperium inundantibus, victis Bulgaris Romaniſque, infeſtatus, illos cœlitus adjutus, jam peſte plurimùm imminutos, cæcidit. Græciâ poſtmodum à propriis incolis Turciſque vaſtatâ, & Conſtantinopolis aliarumque urbium tremore afflictus. Obiit Anno 1067. æt. 60. Eudoxiâ uxore, tutrice trium filiorum, fruſtrà ad viduitatem adactâ. Curopalat. Zonar. Glycas, *in Annal. Græc.*

Conſtantinus XIII. aliis, Cæſares quoſdam numerantibus, XV. cognom. *Dragoſes*, fil. Eman. Palæologi, Johanni fratri ſucceſſit, Anno 1448. Turbatus à Demetrio & Thoma fratribus, illis ditiones quaſdam in Peloponneſo, alibique conceſſit. Unionem Eccleſiæ Græcæ cum Latina, à fratre Palæologo, promiſſam irritam reddidit primò, dein, miſſo a Nicolao V. legato, admiſit. Interim tardantibus auxiliis a Mahomete II. terrâ mariqúe obſeſſus, captâ tandem Conſtantinopoli, poſt obſidionem 58. dierum, dum fortiſſimè pugnaret, in humero læſus, & populi multitudine oppreſſus obiit. Demortui caput reciſum & in lanceâ circumlatum, uxor liberique, partim occiſi, partim ludibrio victoris ſervati. Æneas Sylvius, *de Europâ*, *libro* 7. Phranzes, *libro* 3. Chalcondylas *libro* 8. Monſtreletius *Volum.* 3.

Conſtantinus, miles gregarius, ſub Honorio, Imperator in M. Britannia proclamatus. Galliam ingreſſus, aliquot provincias occupavit, Alarico nixus cùm in Italiam moturus eſſet, impeditus, Conſtante fil. in conſortium aſcito, Arelati ſedem Imperii fixit. Sed à Conſtantio, jam aliquoties victore, obſeſſus, Presbyterum ſe fecit: filiis Conſtantino & Juliano occiſis, an. 411. Caſſiod. & Proſper, *in Chron.* Oroſ. *lib.* 7. *cap.* 40. Sozomen. *l.* 9. *cap.* 11. 12. *& ſeqq.*

Conſtantinus I. Scotiæ Rex, fratri Dungardo ſucceſſit, Anno 465. Contra Pictos & Saxones diu belligeratus, à quodam Hebridum incola, cujus filiam contaminaverat, ſtrangulatus eſt, an. 482. Dempſter. *hiſt. Scot.*

Conſtantinus II. fil. Kenneti II. ſuccedit Donaldo V. Anno 860. Legum egregiarum lator, Huben, Cadani Daniæ Regis fratrem, Pictos reſtituturum vicit: poſtea ab eodem captus & occiſus, regni 2. 13. Buchan. *hiſt. Scot.*

Conſtantinus III. fil. Etheri, fratris Conſtantini II. ſucceſſit Donaldo VI. Anno 803. Initio felix, mox Northumbriâ & Cumbriâ amiſſis, acie inſuper victus, in monaſterium ſe recepit. An. regni 40.

Conſtantinus IV. cognom. *Calvus*, fil. Culenii, ſucceſſit Kenneto III. ab hujus filio notho victus, & in duello occiſus, Anno 1002. regni 2. vel 3. Dempſter. *hiſt. Scot.*

Conſtantinus Papa, Syrus, Siſinno Syro, ſucceſſit Anno 708. Felicem Arch. Ravennatem, ſibi adverſantem, in Pontum relegavit & excæcavit, ope Juſtiniani Rhinotmeti, ab hoc in Græciam vocatus. Inde redux Philippicum Imper. imaginum hoſtem, excommunicavit, primus Pontificum, hæreſeos aſpectu, ſummæ in terris poteſtati, obedire renuens. Patres 6. primorum Conciliorum, tabellâ à Philippico abolitâ, Romæ in S. Petri Baſilica, denuo pingi curavit, &c. Obiit an. 714. Sedis 6. Anaſtaſ. & Platina, *in ejus Vita.* Sigonius *l.* 3. Cedren. Theophan. &c. *in Annal.*

Conſtantinus Antipapa, poſt Paulum I. Anno 767. à fratre Totone, Duce Nepæ, in Tuſcia, cum exercitu Romam ingreſſo, intruſus, occiſo Anno 768. fratre, Româ profugus, electo Stephano III. excæcatus eſt. Baronius Anno Chriſt. 767. *& ſequentibus.*

Conſtantinus I. Patr. Conſtantinop. poſt Johannem V. Anno 664. Obiit Anno 666. Succeſſore Theodoro, hæretico. Nicephorus.

Conſtantinus II. Patr. Conſt. Anno 754. poſt Anaſtaſium, imaginum cultum damnavit, Neſtoriaſmi promulgationem inhibuit, &c. Ab Imperatore Conſtantino Copronymo in exilium pulſus, hinc revocatus, raſus, pòſt & ignominioſè in aſino circumductus, tandem capite truncatus eſt, ut Theophanes refert, & Baron.

Conſtantinus, cognom. *Leodex*, poſt Michaëlem Cerularium, Patr. Conſt. ab an. 1058. ad annum 1066. Item, alius, circa annum 1117. Idem.

Conſtantinus, cognom. *Africanus*, Carthagine natus, circa annum 1070. Babylonem venit, ibique Linguis, Medicinæ aliiſque ſcientiis egregiè per 39. an. operatus, in patriam rediit. Ubi inſidias populatium expertus, Salernum venit, à fratre Regis Babylonii, ibi Duci Roberto commendatus. Sed placuit ei ſolitudo, in quâ Medicinam operibus egregiis illuſtravit. Vide Leon. Oſtiens. *Chron.* *libro* 3. *cap.* 34. Trithem. *de Scriptor. Eccleſiaſtâ* & *capite* 70. de viris ill. Ordinis Benedicti. Genebr. *Chronic.*

Conſtantinus, Manichæus, Armeniorum ſeductor. ſeculo 7. juſſu Conſtantis II. a Palatino quodam, nomine Simeone, qui ſe Titum, ſicut prior Sylvanum ferebat, occiſus, A. C. 653. Item ex Diacono Patr. Alexandrinus, in vincula conjectus. Baronius anno 686.

Conſtantinus Anczlitzen, pyrii pulveris inventor.

Conſtantinus Harmenopulus, Auctor ſec. 12.

Conſtantinus Manaſſes, circa an. 1156. ſcriptor non aſpernandus, præſertim in rebus Byzantinis, ſcripſit verſibus politicis *σύνοψιν ἱστορικήν*, quam Latinè vertit doctiſſimus Leunclavius. Chronicon eſt à condito mundo, uſque ad Alexium Comnenum, an. 1081. vixit, ſub Em. Comneno. Vide Voſſium *de Hiſt. Græc. l. 2. c. 27. pag.* 340.

Conſtantinus Pontius, Carolo V. à Confeſſionibus, purioris doctrinæ cultor, cum aliis, Hiſpali, poſtquam diriſſimum carcerem toleraſſet, ut exclamare cogeretur: *Mi Domine deerant ne in mundo Scythæ, aut his immaniores Cannibals, in quorum manus, ne in iſtorum ungues inciderem, me conjeciſſes:* exuſtus eſt. Thuan. *hiſt. l.* 23. Lib. *Inquiſ. Hiſp.*

Conſtantius I. Chlorus, fil. Flavii Eutropii ex Claudia, fil. Fratris Claudii II. & Quintillæ, Princeps planè egregius. A Maximiano Hercule, in conſortium imperii aſcitus, eâ lege, ut dimiſsâ Helenâ, ex qua jam Conſtantinum M. ſuſceperat, Theodoram filiam ejus duceret, ſicut idem Galerio Armentario à Diocletiano obtigit, Gallias nactus eſt. Alemannos has infeſtantes, primò victus, quinque poſt horis, immenſâ ſtrage affecit, reliquiis in gratiam receptis. Maximiano dein & Diocletiano, ſponte cedentibus, Conſtantius & Galerius ſoli imperare cœperunt, fidelibus ab illo, in Galliâ, Italiâ, Hiſpaniâ & Africâ benignè habitis. Obiit Eboraci, an. 306. Imper. 2. Pater ex Theodora, Conſtantini, Dalmatii & Conſtantii, quem Zonaras *Annibalianum* vocat, cum 3. filiabus. Socr. *lib. 1. cap.* 1. Euſeb. *l.* 8. Zonar. *lib.* 2. Caſſiod. Beda, Proſper *in Chron.*

Conſtantius II. fil. Conſtantini M. ex Fauſta, Cæſar à Patre factus, A. 324. Euſebien, cœterà eruditam, ſed Arianiſmo infectam, uxorem duxit. Mortuo Patre Orientis Dominus. In conſanguineos, & Orthodoxos, uxoris inſtinctu, ſævus, Athanaſium pepulit, contra Saporem bello infelix; A' fratre Conſtantio rogatus, Concilio Sardicenſi indicto, fraudes Arianorum ſubolfecit, Præſuleſque exules reſtituit. Mox audito, Conſtantem, à Magnentio occiſum, pœnitentiâ ductus, ſed externo inteſtinoque bello implicitus, huc curam omnem convertit, Gallo agnato in conſortium imperii aſcito. Interea dum Vetranius in Pannonia Imperator proclamatur, Magnentio alibi ſatagente, Conſtantius in Italiam moturus, publico edicto, milites arcuit, qui non baptizati eſſent: ſed Paulo Patr. Conſtantinop. pulſo, egregium hoc contaminavit. Inde in Occidentem tranſgreſſus, Vetranio in partes ſuas pertracto, Magnentium, biennio pòſt, tertiâ vice victum, ſponte mortuum, audiit. Sic Imperator ſolus, ad ingenium rediit. Dominus mundi vocari voluit: quod dum totus facit, Julianus, pòſt *Apoſtata* dictus, Imperator in Gallia proclamatur, an. 360. quo appropinquante Conſtantius à Perſis averſus, Antiochiæ hibernavit, ibique Euſebie mortuâ, Fauſtinam duxit, poſtmodum Gratiano nuptam. Hinc Tharſum, inde Mopſveſtiam Ciliciæ perveniens, Obiit An. 361. æt. 44. Imp. 25. Sozom. *l.* 5. Ammian. Marc. *l.* 21. Eutrop. &c.

Conſtantius, fil. Conſtantii Chlori, ex Theodora, Pater Galli, quem Conſtantius Imp. Cæſarem fecit, & Juliani Apoſtatæ. Cum Dalmatio, juſſu Conſtantii, occiſus, quaſi ſeditionis auctor. Zoſim *l.* 2. Eutrop. *l.* 1.

Conſtantius, Dacus, Dux Romanus, ſub Honorio, Imperii contra Tyrannos vindex, Conſtantinum, Conſtantem, Gerontium, Jovinum, &c. devicit. Gothos Galliâ pepulit, Attalum rebellem, vinctum ad Imperatorem miſit: qui ipſi ſororem Gallam Placidiam, Ataulphi viduam, uxorem dedit, & in conſortium Imperii aſcivit, An. 421. ſeptimo pòſt menſe pleuritico dolore enectum. Pater fuit Valentiniani III. Sozom. *lib.* 9. Proſper & Marcellin. *Chron.*

Conſtantius, Presbyter Lugdun. inſignis orator, S. Germani vitam ſcripſit, circa an. 488. poſtmodum ab Errico Monacho metricè redditam.

Conſuanetes, pop. inter Alpinas gentes. Plin. 3. 20. *Conſuanta* Ptolemæo.

Conſuarani, pop. in provinciâ Narbonenſi. Plin. 3. 4.

Conſul, tutor annuus erat Rom. Reip. publici conſilii princeps, & exercitus Dux. Summum verò apud Rom. dignitatis faſtigium fuit poſt exactos reges à Junio Bruto primùm introductum, an. U. C. 244. Conſulem perpetuum ſe Vitellius creavit, Sueton. Dio. Tac. Dicti autem ſunt *Conſules*, à *conſulendo*, h. e. *providendo* ac *judicando*, Quintiliano auctore *lib.* 1 *cap.* 10. Hinc illud vetus apud Varronem; *Qui bene conſulat, Conſul cluat.* Diu autem hoc nomen Romæ ſanctum, ac ſummi magiſtratus proprium fuit: Tandem tamen & ad Proconſules & municipiorum Magiſtratus tranſlatum eſt, quod Caſaubonus *Notis ad Apul. Apol.* obſervat & plures Inſcriptiones apud Gruterum confirmant. A Juſtiniano Imp. Treboniani inſtinctu A. C. 541. penitus ſublatum. Novell. 105. à Juſtino reſtitutum, qui A. 566. Populi favorem aucupaturus ſe Conſulem fecit. Coripp. *l.* 2. De Conſulum officio, vide plura apud Feneſtellam *lib. de Rom. Magiſtratibus.* Apud Auctores medii ævi voces *Conſul* & *Conſulatus*, uſurpatæ reperiuntur pro Comite & Comitatu. Apud Orientales *Conſul* etiam dicitur, qui, in re mercatoria, legatione defungitur, Henr. Spelmanus *Gloſſar. Archaïol.*

Conſus, qui Neptunus quoque, Rex laticum & rerum conditarum, *conſiliorum* Deus putabatur, qui ideo templum ſub tecto in Circo habebat, ut oſtenderetur tectum eſſe debere conſilium. Hinc *Conſualia* feſta, quæ fiebant in honorem *Conſi.* Livius *lib.* 1. *Ludos ex induſtriâ parat Neptuno equeſtri ſolemnes, Conſualia vocant.* Vide Plut. in *Romulo*, ubi docet Conſualia 18. die menſis Auguſti celebrari ſolita. Errat itaque Servius *in Æn.* 8. ubi ſic ſcribit: *Rapta autem Sabinæ in Conſualibus, hoc eſt, menſe Martio.* Quod falſum eſſe, præter Plutarchum, Dionyſius teſtatur his verbis: Ἡ ἁρπαγὴ περὶ τὴν ὀκτὼ καὶ δεκάτην ἡμέραν τοῦ Σεξτιλίου ἐγένετο ἐν ᾗ τὴν τῶν Κωνσυαλίων ἑορτὴν ἄγουσι. Vide Voſſium in *Conſualia.*

Conſygne, Nicomedis Bithyniæ regis uxor, quæ ob laſciviorem cum viro jocum à cane lacerata eſt. Plin. 8. 40. Ubi *Conſingis* alii legunt.

Contadeſdus, Thraciæ fluv. Herodotus *lib.* 4 *cap.* 90.

Contarenus Franciſcus, Venetus, Philoſophiam Patavii docuit, Legatus ad Pium II. Senenſibus contra Florentinos ſuppetias tulit, expeditionis hujus ſcriptor. Voſſ. *de H. L. lib. 3. cap.* 7. Ex eadem familia, *Ambroſius*, ad Uſuncaſſanem Perſam miſſus, itineris diarium confecit. *Gaſpar*, Cardinalis, contra Pomponatium, cujus auditor fuerat, de immortalitate Animæ, ſcripſit. Ad Carolum V. miſſus, à Rep. dein in Germaniam, à Paulo III. Concilii Tridentini Præſes futurus, obiit An. 1542. Bononiæ. Joh. Caſâ, *in Vita ejus.* P. Jovius, *in elog.* Duces varii, ut *Dominicus*, An. 1044. qui reparatâ urbe Grado, receptâ Zarâ, &c. obiit an. 1060. *Jacobus*, Iſtrianorum victor, Ducatu ſponte ceſſit, anno 1280. *Andreas*, prudentiæ laude inclytus, an. 1368. *Franciſcus*, an. 1623. *Nicolaus*, 1630. *Carolus*, an. 1655. V. P. Juſtinianum, Balthaſ. Bonifacium, *elog. Contar.* &c.

Conteſtania, Hiſp. citer. regio, in quâ ſita eſt Carthago nova. Fortè hodiè *Cocentayna.* Plin. 7. 3. *Conteſtani* erant, ubi nunc maxima pars Valentiæ, inter Thuriam fl. & Illicitanum Sin. ubi Carthago nova Illicis, Alona, Setabis, Valentia & Dianium Urb. verſus oram littor. maris Mediterr. Baudr.

Conthyle, in Attica, municipium tribus Ptolemaidis vel Pandionidis Hinc Κονθυλῆθεν, Vid. Schol. *in Ariſtoph. Veſp.*

Contiacum, municip. Picardiæ, in agro Ambiano Princip. tit. clarum: Hinc Condæorum Princ. ſtirps dicta, 4. leuc. ab Ambiano in Auſtr.

Continuſa, inſ. Hiſpaniæ adjacens in freto Gaditano, aliis nominibus *Gadira* & *Tarteſſus* dicta Plin. *lib. 4. cap.* 22. Lege *Cotinuſa*, idque authoritate Dionyſii Perieg. *verſ.* 455. de hâc inſulâ loquentis:

> Καὶ τὴν μὲν ναετῆρες ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων,
> Κλῄζεσκον Κοτινοῦσαν ἐϋφεγγέος Γαδείρης.

Ubi Scholiaſtes ſic dictam ait, ὡς πολλὰς ἔχουσα κοτίνους ὅ ἐστιν ἀγρίας ἐλαίας εἴδ⊕ εἰσί, ut quæ agreſtes oleas multas habuerit.

Contobabdita, hæretici ſec. 6. Theodoſianorum ſectatores. Niceph. *lib. 18. cap.* 49.

Contoſolia, Hiſp. urbs 12. m. p. ab Emeritâ. Anton.

Contraginnum, caſtellum ad Iſaram, Noviomago proximum, vulgò *Chauni*: quod Galli etiam *Calniacum* olim nuncupavere: inter Faram & Noviomagum, cujus Epiſcopum agnoſcit. Vid. Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Contributa Julia, Beturiæ oppidum in tractu Celtico, inter Berum & Anam fluvios. Plin. *libr. 3. cap.* 1. *Contrebia* forſan Livio.

Contumelioſus, Epiſc. Rejenſis, anno 534. depoſitus miſſo à Johanne II. Viſitatore, qui Diœceſin ejus gubernaret, appellavit ad Agapetum Johannis Succeſſorem. Vid. Concil. *tom.* 4. Sim. Barthel. *hiſtor. Epiſc. Reienſium*, SanMarth. *Gall. Chriſt. tom. 3. pag.* 936.

Convallis illuſtris, quæ & *Vallis Salve.* & *Vallis Regis*, Joſepho *Campus Regius* dicta, propter ſui fertilitatem & amœnitatem, eſt in tribu Manaſſe. Incipit à mari Galileæ à Bethſan, & extenditur per totum aſcenſum Jordanis uſque ad mare mortuum, eratque illuſtriſſima, priuſquam Dominus ſubverteret Sodomam & Gomorrham, ut quæ medio Jordane irrigabatur ſicut paradyſus Domini, & ſicut Ægyptus.

Convallis Mambre, quæ & Vallis Hebron, in tribu Juda, fertilis & amœna valde, in qua habitabat Abraham in tabernaculo, ubi & tres Angelos hoſpitio excepit, pedes eorum lavit, & ſub ilice ſive quercu Mambre miniſtravit ad menſam. Vid. Gen. 18.

Convena, vulgò *Commingeois*, qu. *Commanentes*, pop. Gall. Aquit. è ſaltu Pyrenæo, hoc eſt, Hiſpaniæ & Aquitaniæ confinio oriundi, teſte Cæſare *lib. 3. de Bello Civ.* qui fugitivos illos à ſaltu Pyrenæo & prædones vocat; quia veteri vitio gentium

Hiſpaniæ latrunculi erant, quales ibidem poſtea Bandularii extitere. Hi igitur à Pompejo victore, ex Hiſpania reverſo, oppugnati, pacem hac lege impetrarunt, ut omnes de ſaltu in plana Aquitaniæ deſcenderent, & in oppidum contribuerentur: quia itaque ex jugis Pyrenæis undique eò convenerant, *Convenæ* appellati ſunt, hoc eſt, ut interpretatur Strabo, *συνήλυδες*. Sic idem Ligures olim, & Auguſtus Cæſar partem Cantabrorum è montibus in plana deduxit, Sedent ad fontes Garumnæ, eorumque urbs præc. fuit Lugdunum Convenarum, à ſitu dicta: *dunum* enim Gallicâ linguâ montem ſignificabat. In vertice erat montis, trans Garumnam, unde in circumjacentem planitiem deſpiciebatur, valle præcipiti undique cincta. Fons ingens ad radices montis prorumpebat, munitiſſimâ turre circumdatus; quò oppidani per cuniculos deſcendentes, ſine periculo aquari conſueverant. Poſtea, nomine gentis aſſumto, *Convena* dici cœpit. In vett. Not. inter prov. Novempopulaniæ civitates duodecim, quarto, nonnunquam quinto loco poſita: nunc *Fanum S. Bertrandi* dicitur, vide infra, 16. leuc. à Tholoſa. 12. ab Auſciis in colle: Urbs epiſc. eſt totius tractus, quarto poſt Auſcos metropolim, Aquas & Lactoram loco. Suavis ejus Epiſc. Agathenſi, A. C. 506. Præſidius Aurelianenſi 2 Amelius Aurelianenſi 5. interfuere. long. 21.37. lat. 42.58. Titulum Comit. habet, qui eſt inter Languedociam, Pyrenæos, Comit. Fuxenſem & Armaniacum: in Super. & Infer. diviſus. Plin. *l.* 4. *c.* 19. Strabo *l.* 4. &c. Ptol. &c. Urbs deſtructa eſt an. 585. à Gontrano R. quòd PſeudoGundebaldo perfugium fuerat, cùm à Pompeji M. ætate ad id tempus floruiſſet, & jacuit per an. 510. donec à S. Bertrando vel Berthramno Epiſc. unde ipſi nomen *S. Bertrand de Cominges*, in vertice collis ac in ipſis exciſæ urbis veſtigiis, priori tamen multò minor, reparata eſt, an. 1085. ubi & clauſtrum ædificavit, & Canonicos regulæ B. Auguſtini ſervantes inſtituit: patria fuit Vigilantii. Cæterùm Comitatus hic, à Parlamento Toloſano dependet, donatus à Johanna fil. Comitis Conven. & Bononienſis, Carolo VII. an. 1442. Aimon. *l.* 3 *c.* 69. Greg. Tur. *l.* 7. Oihenart. *Notit. utriusq. Vaſconia*, Chenius *Ant. urb. p.* 1. *l.* 2. *c* 15. SanMarth. *Francia Chriſt. T.* 2. *p.* 547. quibus adde, inter primos dicendum Hadrian. Valeſium *Notit. Gall.*

Urbes & oppida in diœceſi Convenica.

S. Amantii, *S. Amans.*	Gentiacum, *Genſac.*
S. Beati, *S. Beat.*	S. Gerontii, *S. Gironi.*
S. Bertranni, *S. Bertrand de Comenge.*	Granata, *Granade.*
	Inſula Dodonis, *l'Iſle Dodon.*
Caſtellio. *Caſtillon.*	Mons Regalis, *Montreal*: Leomaniæ nunc accenſus.
Caſtra, *Caſtres.*	
Frontiacum, *Fronſac.*	Riparia ad Garumnam regio.
S. Gaudentii, *S Gaudens.*	Sammatanum, *Samatan.*

Ponit etiam in agro Convenarum, præter Lugdunum, Aquas Calidas *Aques* Strabo. Vide *Cuqueni.*

Convennos, Angliæ inſ. Cantio adjacens apud Thameſis fluv. oſtia, Ptol. vulgò *Shepey*. Vide *Connos.*

Conventria, vide *Coventria.*

Converſanum, urbs regn. Neap. in prov. Bariana, Epiſc. ſub Archiep. Barenſi, gaudet tit. Comit. Gentis Aquavivæ. 5. mill. ab ora maris Adr. 14. à Bario in Ort. parvi circuitus. Leand. Alb. *deſcr. Ital. p.* 245. Miræus *Geogr. Eccleſ.* Vide *Cuperſanum.*

Convictolitanis Æduus, florens & illuſtris Adoleſcens, qui ſummum Magiſtratum, quem illi *Vergobretum* appellant, in ſua civ. obtinuit. Cæſ. *l.* 7. *Comment.*

Coon, primogenitus filiorum Antenoris, qui cùm Iphidamantis fratris mortem, ab Agamemnone illatam, vindicare vellet, mediam ejus manum ſubter cubitum lanceâ transfixit, atque ita ab eo interfectus eſt. Hom. *Iliad.*

Coos, ſive *Cos*, vel *Cea*, vel *Co*, inſ. parv. Aſiæ min. in mari Ægæo, ſeu, ut quidam ajunt, Icario, 100. mill. à Rhodo, & Cariæ oppoſita, ab ea vix 20. mill. diſtans in Occaſ. oblonga, quæ olim magna fuit, & optimè habitata, aſpectuque jucundiſſima eò navigantibus. Nunc *Lango*. Ambitus ejus 550. ſtadiis clauditur, tota fertilis ac optimo vino abundans. Aliàs ſub dominio Equitum Rhod. nunc Turcarum. Solebant autem in hâc inſulâ fieri veſtes tenuiſſimæ ex bombyce ad fœminarum ornamentum, quæ *Coa* dicebantur. Propert. 1. 2.

Quid juvat ornato procedere, vita, capillo,
Et tenues Coâ veſte movere ſinus?

Ovidius *lib.* 2. *de Art. Am.*

Sive erit in Tyriis, Tyrios laudabis amictus,
Sive erit in Cois, Coa decere puta.

Propert. iterum 4. 2.

Indue me Cois, fiam non dura puella.

Horat. *lib.* 1. *Sat.* 2.

—— Cois tibi pene videre eſt,
Ut nudam. ——

Tibullus alicubi,

Ille gerat veſtes tenues, quas fœmina Coa
Texuit, auratas diſpoſuitque vias.

Fuit in hâc inſ. Æſculapii templum auguſtiſſimum. De Junonis autem æde nemo ignorat, adeò clara, ut de ejus inſignibus librum ſcripſerit Theodorus, authore Vitruvio *in præfatione libri* 7. Eſt inibi pectunculus, piſcis inſigniter ſapidus, Varroni celebratus, uti teſtatur Gellius 7. 16. Sed de Chio inſ. ibi loquitur. Item *Coos*, urbs in *Coo* ejuſdem inſ. caput, quæ etiam *Lango*, verſus Ortum. Hinc adject. *Cous*, unde Hippocrates medicus divinus & Apelles pictor egregius *Coi* dicti ſunt.

Copa, vide *Mapeta.*

Copa, locus in Græciâ juxta Cephiſum amnem, qui facit lacum Copaidem, aliàs Leuconidem dictum. Plin. 4. 7. Stephanus à *Copeo* Apatelii filio dictum ſcribit, Apatelea autem Oncheſti, hunc Neptuni filium eſſe. Vide Schol. in Acharn. *act.* 1. Polyæn. *l.* 7.

Copar, Arab. Fel. vicus. Ptol.

Cophanta, Carmaniæ portus. Ptol.

Cophantis, mons Bactrianæ ſemper ardens. Plin. 2. 106.

Cophen, civitas eadem quæ Arachoſia. Gentile *Cophenius*. Stephanus.

Cophes, Artabazi fil. ab Alexandro, ad Arimazen Sogdianum, de Aorno Petra tradenda, miſſus. Curt. *lib.* 7.

Cophes, Indiæ citer. fluv. in Indum influens. Dionyſ. Perieg. *verſ.* 1140.

Τοῖς δ' ἐπὶ καὶ Κώφης τρίτος ἕσπεται ἀργυροδίνης,
Tertius hos ſequitur ſplendenti gurgite Cophes.

Ubi in errore procul dubio verſatur, ſi Cophen ordine tertium, Ortum verſus, inter fluvios in Indum ſe exonerantes, poſt Hydaſpen & Aceſinen hic ſtatuat; nam Strabo, Mela, aliique Geographi, inter primos ad Occidentem, ante Indum ipſum, eum numerant: ſtatuendum igitur, Dionyſium non ad ordinem ſitus hîc reſpicere, ſed fluvios in Indum influentes confusè tantùm enumerare.

Cophta, ſeu *Cophita*, in Ægypto Eutychis & Dioſcori ſectatores, ſub Patriarcha, qui ſe Patriarch. Alexandrinum vocat, cui ſedes in Monaſterio S. Macarii, 20. leuc. à Cairo. Ignorantiâ profundâ merſi, plerunque manuum operâ victum ægrè quærunt, ſolùm huic vacantes. His Abyſſini ſubſunt; in Ægypto, Hieroſolymis, &c. complura habent monaſteria. A Pio IV. ſollicitati, an. 1561. per duos Jeſuitas, cum Latinis conjungi renuerunt. Uxorum apud hos repudium frequens, diu poſt nativitatem baptizant, trinâ immerſione, totupliciique verborum inſtitut. repetitione uſi. Fidem, jejunium, & preces, loco conjugii, confirmationis & extremæ unctionis urgent. De Gabriele Patr. miſſo ad Clem. VIII. ut & Matthæi Patr. literis ad Urban. VIII. Vide eruditos, Thuanum inprimis: & in voce *Coptos.*

Copia, Dea ubertatis ac abundantiæ apud antiquos, Fortunæ comes, de quâ Lactantius, vetus Statii Schol. *in* 4. *Theb.* Hæc fingebatur cornu gerere plenum uvis, malis, ac ſpicis, unde *Cornu Copia* proverbialiter, quaſi de abundantiâ celebratur, de quo vide Chiliadas. Horat. *l.* 1. *Od.* 17.

—— Hinc tibi Copia
Manabit ad plenum benigno
Ruris honorum opulenta cornu.

Idem *in Carmine Seculari*,

—— Apparetque beata pleno
Copia cornu.

Alii tamen hoc cornu ipſi Fortunæ tribuunt. Vide Plut. *de Fort. Rom.* ac Heinſium *ad Heſiod. cap.* 11.

Copia, vide *Thurini.*

Copiapum, opp. Amer. merid. ad oſtia fl. cogn. in agro Chilenſi, juxta confin. Peruviæ, cum portu utcunque capaci, ſub Hiſp.

Copias, Bœotiæ lacus, & fluv. quem Pauſan. *Cephiſſidem* appellat, *lib.* 9. Item urbs in eodem tractu. Suidas.

Copinus & *Quintinus*. Libertinorum anteſignani, in Brabantia & Hollandia. A. C. 1525.

Copon, civitas populoſiſſima juxta Thebas in Ægypto, à Diocletiano capta & ſolo æquata, an. U. C. 1043.

Coponius, prænomine *Cajus*, Prætorius claſſi Rhodiæ Dyrrhachii præfectus in partibus Pompeji. Videatur Cicero *l.* 1. *de Divinatione*, *lib.* 8. *Epiſt.* 17. *ad Attic.* Cæſ. *l.* 3. *de Bello civili*, *cap.* 5. Vellejus *lib.* 2. Appian. *in Parthico.* Vide quoque *Copponius.*

Coppenhagen, urbs in inſ. Silandia, incolis *Copenhafen*, vel *Copinhafen*, regni Daniæ metropolis. Hic Regum ſedes, Academia, à Chriſtiano an. 1474. fundata, & inſigne commercium. Cluverius *introd. Geograph.* A Suecis ante aliquot annos obſeſſa, magnanimitate Regis Friderici, fide civium, & fortitudine Hollandorum, hoſtium conatus eluſit. Latinis *Hafnia* dicta. Vide ibi.

Copponius, juſſu Auguſti Quirini, Judææ præfecti, comes provinciæ curam geſſit. Joſ. *de Bell. J. l.* 2. *c.* 7. *Antiquit. l.* 18. *c.* 1. 3. Torniel. *A. M.* 4060. *n.* 1. Vide quoque *Coponius.*

Copranitza, urbs Sclavoniæ, cum arce munita, ſub dominio Auſtriac. vix 2. leuc. à Savo fluv. & 5. à Caniſia in Auſtr.

Copras, Monachus, divinum habuit donum ſanitatem conferendi, depulſis morbis, ac dæmones expellendi. Sozomen. 8. 1.

Coprimiacum, in diœceſi Burdigal. ubi Synodus an. 1255. & 1260. An Compiniacum eſt, Gall. *Cognac?*

Coptos, vel *Coptus*, *Cana*, teſte Rhamnuſio, oppidum Thebaidis, commune Ægyptiorum, & Arabum emporium, vergens ad mare Rubrum, ubi cautes ſunt, ex quibus eruuntur ſmaragdi.

Cum Ptolemaide, ab Aurelio Probo Imp. barbaris ereptum, Anno Chr. 279. Vopiſcus *in ejus Vita*, &c. Juvenal. *Sat.* 15.

Geſta ſupercalida referemus mœnia Copti.

Meminit illius Statius *lib* 1. *Theb.*

—— Melius vobis Mareotica fumat

Coptos, & ariſoni lugentia flumina Nili.

Ubi ſic vetus Schol. *Coptos civitas Mareotica Ægypti, in qua Jo verſa in Iſidem colitur, cujus ſacris ſiſtro celebratis, Nilus exæſtuat.* Hujus urbis vetuſtatem ex eo cognoſcimus, quòd regina Iſis iſtic nuncium acceperit de nece mariti ſui Oſiridis, præque dolore abſciderit capillos, quo exemplo Iſiaci erant calvi. Juvenal. *Sat.* 6.

Qui grege linigero circumdatus & grege calvo.

Hinc urbi Κόπτος vel Κοπτὼ nomen eſſe datum putarunt Græci, quia κόπτειν ſign. διαίρεσιν καὶ τομὴν, ut ait Euſtath. Sed alii ex eo hoc vocabulum urbi impoſitum exiſtimant, quia, cùm in eâ degeret Iſis, privata ſit Oſiride, nam *Coptus* linguâ Ægyptiacâ *privationem* notat. De utroque ſic Plut. *lib. de Iſid. & Oſir.* Τὴν δὲ Ἶσιν αἰσθομένην κείρασθαι μὲν αὐτόθι τῶν πλοκάμων ἕνα, καὶ πένθιμον στολὴν ἀναλαβεῖν, ὅπου τῇ πόλει μέχρι νῦν ὄνομα Κοπτώ. Ἕτεροι δὲ τοὔνομα σημαίνειν οἴονται στέρησιν, τὸ γὰρ ἀποστερεῖν, κόπτειν λέγουσι. Voſſius autem planè iis aſſentit, quibus *Coptos* toti Ægypto creditur nomen dediſſe, nempe ut Αἴγυπτος dicatur, quaſi αἶα Γύπτος, ſive Κόπτος, vel τοῦ Κόπτου. Atque hanc opinionem admodum firmat Ignatius Patriarcha Antiochenus, vir reconditæ eruditionis *epiſtolâ eâ, quàm Arabicè ſcripſit ad ſummum virum Joſ. Scaligerum.* V. P. de Valle, *Itiner. tom.* 1. Eſt & Armeniæ Zephyricæ vicinum opp. Cedrenus.

Coquera, Inſ. parva in ora Angl. & littore Northumbriæ, oppoſita Coqueto, *Coket*, fluv. qui auctus aliquot rivulis, ibi ex adverſo in mare Germ. ſe exonerat, juxta *Warkworth* opp.

Cora, Jovis & Cereris filia, quæ & *Libera* & *Proſerpina*. V. *Core.*

Cora, filia Aidonei & Perſephones; vide plura de dictione *Korá* apud Cælium. 7. 15.

Cora, opp. Latii in finibus Volſcorum antiquiſſimum, ante urbem Romam à Dardanis conditum, ac de *Cora* Catilli & Tiburti fratris nomine dictum. Nunc in Campania Rom. ad pedes collis, ſub dominio utili pop. Rom. 6. mill. à Velitris in Ort. verſus Anagniam, Baudr. Pop. *Corani*. Lucan. *lib.* 7.

—— Gabios Veiosq́ Coramq́

Pulvere vix tecta poterunt monſtrare ruinæ.

Long. 36. 38. lat. 41. 7.

Coraca, Arab. Petrææ opp. Ptol.

Coraces, fuiſſe locum apud Æoles, Arnam incolentes perhibent, in quem maleficos relegabant, unde dictum ἐς κόρακας. Alii locum hujus nominis in Theſſaliâ fuiſſe contendunt, in quem nocentes dabantur præcipites. Sunt qui hoc referant ad volatum corvorum: quoniam enim in deſertis volitare conſueverunt, volunt ad corvos illi eſſe eundum, quem intelligunt in extremas ſolitudines publicitus deportandum.

Coraceſium, *Coracenſium*, Ptol. *Scandeloro*, teſte Nigro, urbs Pamphyliæ litoralis, quæ à Ptol. & Livio Ciliciæ aſperæ tribuitur. Vide Strab. *lib.* 14.

Coraceſius, pars Tauri montis. Plin.

Coracis, regio in Æthiopiâ ſub Ægypto, ubi maxima Indicarum arundinum multitudo. Strabo.

Coracenſis, Sardiniæ pop. Ptol.

Coracium, mons juxta Colophonem in Joniâ. Item locus circa Byzantium.

Coracodes, Corſicæ inſ. portus. Ptol.

Coraconaſus, locus Arcadiæ, ubi Ladon fluv. in Alpheum excipitur. Paul.

Coraconneſus, inſula Libyca. Steph.

Coracos petra, id eſt, *Corvi ſaxum*, locus in Ithacâ. Steph.

Coragus, vide *Horratus*

Coraleta, Scythiæ Eur. gens. Ita vet. lib. habet apud Val. Flacc. 6. *Argon. verſ.* 82. Ubi vulgò legebatur *Coralea.*

Coralius, Phrygiæ fl. qui alio nomine *Sangarius* dicitur. Plin. 6. 1.

Coralli, pop. Pontici immanitate inſignes. Ovidius *Ponticorum lib.* 4. *Eleg.* 2.

Hic mea cui recitem flavis niſi ſcripta Corallis?

Idem *Eleg.* 8.

Litora pelliti nimium ſubjecta Corallis.

Corancali, Indiæ extra Gangem pop. Ptol.

Corani, Italiæ pop. vide *Cora.*

Coranita, Arab. Fel. pop. Plin.

Corarius Anton. Cardinalis, nepos Gregorii XII. Venetus. Fundator Congregationis S. Gregorii, caſtitate & in pauperes charitate inclytus. Auctor hiſtoriæ ſui temporis manuſcriptæ, in Bibliotheca congreg. modo laudatæ. Obiit an. 1445. Ciaccon. *in Gregor.* 12. *Eugen* 4.

Coras, Catilli & Tiburtii frater, unde mons *Coras* & urbs *Cora* dicta. Virgil. *Æn* 8.

Tum gemini fratres Tyburtia mœnia linquunt,

Fratris Tyburti dictam cognomine gentem,

Catillusq́ acerq́ Coras, Argiva juventus:

Coras, lacus Tartariæ veræ, verſus partem Boreal. in reg. *Mangal.* Recipit Tartarum fluv. Eſtque valdè extenſus, ut tradunt Geographiæ periti.

Coraſeni, pop. Aſiatici. Herod *lib.* 3.

Coraſia, maris Ægæi inſ. *Cruſite*, teſte Nigro

Coraſibie, vertex ſic nominatur, unus montis in Indiâ tricipitis, quem Bacchus, ad vitandos intenſos aëris vapores, cum ſuis expeditionis ſociis occupavit. Polyæn. *lib.* 1. ubi interpres tamen legit *Coraſibis.*

Coraſius, mons imminens Antiochiæ, apud Xiphilinum *in Trajano.*

Coraſſhi, gens Scythiæ intra Imaum. Ptol.

Corax, Sicyoniorum Rex, poſt Echireum: Regnavit an. 20.

Corax, antiquiſſimus Rhetor Siculus, circa Olymp. 89 primus artem dicendi, & præcepta conſcripſit. Cic. *in Bruto.* Primus etiam extitit, qui artem dicendi mercede profeſſus eſt, Tiſiamque eâ lege inſtituendum ſuſcepit, ut mercedis partem præſentem numeraret, reliquam tum demum perſolveret, quum in judicio, cauſâ peroratâ, victoriam reportaſſet. Quum itaque Tiſias non parum in arte profeciſſet, cauſam tamen nullam ſuſciperet, idque fraude facere videretur, ne reliquum mercedis præceptori perſolveret: Corax hominem in jus vocat, cauſamque omnem in hoc dilemma confert: *Diſce*, inquit, *ſtultiſſime adoleſcens, utroque modo futurum quod poſtulo, ſive viceris, ſive condemnatus fueris: Nam a victore merces mihi ex pacto debebitur, quum ita inter nos conveneris, ut quum primam ex judicio victoriam reportaſſes, reliquum mihi mercedis perſolveretur. Sin ego vicero, nihilominus judicii laqueis teneberis, utpote ſententia judicum condemnatus.* Ad hæc Tiſias, *Imo*, inquit, *tu potius diſce, præceptor ſapientiſſime, neutro modo futurum quod poſtulas. Nam ſi tu viceris, ex pacto nulla tibi debebitur merces, quandoquidem ita convenit, ut eam tum demum perſolverem, quum cauſâ peroratâ victor diſceſſiſſem. Sin ego vicero, quid quaſo expectes a victore, judicum calculis abſoluto?* Quibus auditis, Judices adoleſcentis ingenium admirati feruntur acclamaſſe Κακοῦ κόρακος κακὸν ὠόν, i.e. *mali corvi malum ovum*, alludentes nimirum ad Coracis nomen, quod Latinis *corvum* ſig. Alii Protagoræ hoc adſcribunt. Vide Aul. Gellium *in Noct. Atticis.* Docuerunt ambo, in Sicilia, poſt mortem Hieronis: & poſterior quidem, cum Gorgia Legatus Athenas miſſus eſt, Voſſ. *de Rhetor. cap.* 9. §. 10.

Corax, interfector Archilochi poëtæ, in bello quodam. Hic cùm fortè ſciſcitatum Apollinis oraculum veniſſet Delphos, ab eo tanquam impius ac ſceleratus ejectus eſt. Verùm cùm ille multis verbis ſeſe excuſare conatus, culpam omnem in fortunam & varios bellorum eventus rejeciſſet, veniamque à Deo imploraſſet, flexit numen, acceptoque ab Apolline reſponſo, juſſu ejus Tænarum profectus, manibus Archilochi parentavit, tanta erat eo tempore vatum, & poetarum majeſtas. Perottus.

Corax, vulgò *Algery*, urbs Sardiniæ, cujus portus olim *Caracodes*, ſeu *Caracodes*, peramplus in ora Occid. Inſ. Parva eſt ſed culta, in loco peramœno, Ep. ſub Archiep. Turritano. 10. mill. à Saſſari in Auſtr. totidem à Boſâ in Bor. *Algara* hodiè.

Corax, mons in Ætolia, & Sarmatiâ Europ. Item urbs Tauricæ Cherſoneſi, & fluv. in Caucaſeis montibus originem habens. Ptol.

Coraxus, mons, qui à Septentrione Colchidem claudit.

Coraxi, Colchidis reg. pop. Plin. 6. 5. Quorum lana à Strabone laudatur.

Corakici, montes, Tauri pars.

Corbacum, opp. Haſſ. caput Comitatus Valdeccii, medium ferè inter Paderbornam & Marpurgum, 6. leuc. Germ. à Caſſula in Occ. 3. ferè à Valdecco.

Corba, & Herenachi antiquè in Hibernica Eccleſia Miniſtrorum genera: quorum illi, nempe *Herenachi*, terris, quas *Termonlandes* incolæ vocant, ad Eccleſiam pertinentes; atque ipſis colonis, ab Epiſcopo erant præpoſiti, qui & Archidiaconatus munus ac nomen obtinuerunt. Sunt autem *Termonlandes* terræ, non aliæ, quàm apud Juris Canonici ſcriptores, *Gleba Eccleſiæ*, *Termon* enim à voce Latina *Terminum*, quaſi limitatum & diſtinctum, (putà à prædiis Laicorum) quo ſenſu & in LL. Baiwar. *Tit.* 1. §. 4. territorium Eccleſiæ *Terminum* appellatur; *Si quis ſervum Eccleſiæ, vel ancillam, ad fugiendum ſuaſerit, & eos foras terminum duxerit, & exinde probatus fuerit, revocare eum celeriter, &c.* Cùm autem terræ Eccleſiæ multorum Canonum vigore, liberæ eſſent & immunes à ſecularium poteſtate, & ſanctæ habitæ, dici etiam cœpit *Termon* pro loco ſancto, atque indè *Tearmhuin* pro ſanctuario. Sic *Termon-Fechin*, villa Armachani Archiepiſcopi, pro Sanctuario Fechini, patrii Divi: & Devonienſibus Angliſque Occidentalibus, gleba Eccleſiæ *Sanctuarium* vocatur. Sunt tamen, qui Termon juxta Gallicum *terre meſme* ſonare intelligunt, quaſi dicas, Terram Monachorum. Horum erat, cenſum Epiſcopi, cœteraque Eccleſiæ debita colligere, & partem unam Epiſcopo, aliam templo reficiendo, tertiam fovendis pauperibus, excipiendiſque hoſpitio peregrinis, diſponere. In muneris ſtipendium, libera iis ceſſit ab omnibus præſtationibus terræ portio, quam *Ho-*

norem Villa nuncuparunt. Poſtmodum crevere reditus, & munus ad hæredes tranſmiſſum eſt. Illi, vid. *Corba*, eminentioris fuere loci, atque iidem qui Decani rurales, Plebani, Archipresbyteri, ſeu Chorepiſcopi, à quo & nomen fortè. Paruere Epiſcopo iiſdem legibus, quibus *Erenachi* ſc. viſitationibus, procurationibus, ſubſidiis, refectionibus, &c. *Erenachis* tamen ſuperiores, & qui multis in locis pluribus Erenachis imperabant. Munus itidem, ut prioribus, gentile, qui utrique miniſteria & patrimonium Eccleſiæ hæreditariò ingrediebantur, ſuaſque uxores habebant: nec mirum, cùm & ipſum Archiepiſcopatum Armachanum, decurſis quindecim generationibus hæreditariâ ſucceſſione obtentum fuiſſe, tradat Bernardus *in Vita S. Malachiæ*: De *Corbanatu* ſic Hibernus quidam Borealis, *Dignitas Corbanatus ad Papam pertinebat, poſtea eam Rex ſibi vindicavit. In matrice Eccleſia debet neceſſariò eſſe initiatus ſacris ordinibus, omnesq; decimas pertinentes ad hanc debet habere: & beneficia adjuncta huic, ipſius ſunt, eorumq; conferentiam habet & præſentationem, &c.* apud Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archæol.*

Corbana, Perſa à Chriſtianis victus, fugatus, cæſusque ingenti prælio, in quo perierunt 100000. barbarorum. Blondus *lib.4.dec. an. Dom.* 1099.

Corbaria Vallis, al. *Corbaria*, opp. Cataloniæ, ad radices Pyrenæorum, in ipſo confin. Comitatus Ruſcinonenſis, in ora littor. maris Mediterr. 2. leuc. ab Illiberi in Auſtr. Rhodam verſus. Vid. *Corbaria*.

Corbaſa, Pamphyliæ urbs. Ptol.

Corbeia, cognom *Vetus*, urbec. Picardiæ munita ad Somonam fluv. cum Abbatia celebri, a Batilde & fil. Clotario III. A. 662. inſtituta. 4. leuc. ab Ambiano, 8. à Perona. Baudr. Nomen habet non à Corbeo, Bellovacorum Duce fortiſſimo, quem Jul. Cæſar interfecit, ſed ab amne Corbeja, ad cujus & Suminæ confluentes ſedet in pago Ambianenſi: Vulgò *Corbie*. Hic Bathildis Chlodovei jun. R. uxor, mater Chlotarii, Childerici ac Theodorici, celebre extruxit Cœnobium Monachorum, in quo duæ Baſilicæ, major S. Petri, minor B. Johannis Ev. fuere. Ager *Corbeienſis*, vulgò *le Corbiois* dicitur. Fluvius autem *Corbeja* alluit vicos Divionem, *Divoon*, Hammulum *Hamel* viculum, Altogilum *Aumenil*, Incram caſtrum *Encre*, Helliacum: deinde in duos alveos diviſus, majore apud Corbejam opp. minore apud Albiniacum in Suminam effluit. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Corbeia, vulgò *Corvey*, Urbec. Weſtphaliæ, ad Viſurgim, cum Abbatia ſeu Monaſterio celebri, jurisdictionem habet ſatis amplam. Hoc nobiliſſimum Monaſterium, ab Adalhardo Abbate Corbeienſi extructum eſt, principatu & conceſſione Ludovici Aug. quod nomine Cœnobii ſui appellavit: verùm ut id à Corbeja Gallicâ diſtingueretur, *Corbeiam novam* Saxones ac plerique Hiſtorici cognominavere. Eſt in pago vet. Auguenſi. Hadr. Val. *Not. Gall.* 7. leuc. à Caſſula in Bor. 9. à Paderborna in Ort.

Corbeuntus, Tectoſagum urbs in Galatiâ reg. *Corbeus* Antonino vocatur, ut credit Simlerus.

Corbeus, Bellovacus, Dux ſuæ gentis, in bello adverſus Rom. anno 8. unà cum Comio Atrebate. Ei Pop. Rom. nomen ſummo erat odio. Hirt. *l.8. de B. G. cap.6.*

Corbiana, Elymæorum provincia. Strabo.

Corbilo, Galliæ emporium ſuper Ligerim. Strabo *lib. 4. Nantes* hodiè forſan. Ferrar. Valeſio eſt *Coiron* vel *Coeron*, locus ad Ligerim, Namnetas urbem inter, & S. Nazarium, à portu Namnetum ſeu Condivicino 3. leuc. Fuit olim una ex tribus opulentiſſimis Galliæ urbibus, cum Maſſilia & Narbone, Straboni prius laudato, cui Genabum Carnutum emporium, ferè ad medium Ligerim conditum pridem ſucceſſerit, atque portus Namnetum ſeu Condivicinum. *Notit. Gall.*

Corbiniacum, caſtrum Galliæ, in pago Nivernenſi, vulgò *Corbigny*, poſtea S. *Leonard* dictum: ad amniculum, qui in Icaunam defluit. Idem.

Corbio, op. Æquorum in Italia, ſupra Algidum, 15. mill. ab Urbe Roma, in Ort. dirutum à M. Horatio Pulvillo. *Korbion* Stephano.

Corbo, vulgò *Courbon*, pagi Corbonenſis in Capitulis Caroli Calvi memorati, interque Turonicum & Sajenſem in Gallia poſiti caput, hodieque vicus in majore Pertico, inter Moritoniam & Belliſmum. In pago Corbonenſi villæ Condati, ſuper Odanam fluv. mentio fit in litteris Chlotarii, penultimi Carolorum. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Corbolium, vulgò *Corbeil*, opp. Ins. Franciæ, cum ponte ad Sequanam, à quo biſecatur, 7. leuc. ſupra Lutetiam. Cum tit. Comit. Quorum unus, Eccleſ. Spirenſis fundamenta jecit, collegio Canonicorum ibi fundato. Aimon. Hugo Puiſetus Ludovico Craſſo jus ſuum conceſſit. A Duce Burg. fruſtra obſeſſum, An. 1418. Chenæus *de Urb.* Hadr. Valeſius *Not. Gall. &c.* V. *Joſedum*.

Corbonacum, villa olim Galliæ publica, ubi Carolus M. Rex ſalutatus ac unctus eſt A. C. 771. à Carolo poſtea R. patre Ludovici Transmarini, Monaſt. Remenſi S. Remigii data: Fortè hodie *Cherbonne* vel *Charbonne*, ad ripam Axonæ. An potius Vicus *S. Marcou*, à Prioratu ibi S. Marculphi dictus, inter Durocortorum & Landunum, in diœceſ. Laudunenſi. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Corbredus I. Rex Scotiæ, ſucceſſit Eveno III. A. 47. regnavit, an. 18. Hunc Dardanus excepit. Cui

Corbredus II. ſucceſſit. Regnavit A. 35. Dempſter. & Buchan. *hiſt. Scot.*

Corbrena, Mediæ pop. Polyb. 5.

Corbulo, Belgii præfectus, dein Syriæ proconſul, ſub Nerone Tiridatem Parthum fudit, fugavitque, Artaxata cepit, exuſſit, & ſolo adæquavit, Tigranem Armeniæ regem deſignavit. Diſciplinæ mil. rigidus obſervator. Tacitus *lib. 11. & 13. Corpore ingens, verbis magnificus, ſuper experientiam, ſapientiamq; etiam ſpecie inanium validus.* Vid. *Domitius Corbulo.* Juven. *Sat. 3.*

Corbulo vix ferret tot vaſa ingentia, tot res
Impoſitas capiti. —— ——

Ubi quidam athletam quendam eo nomine tunc temporis fuiſſe volunt.

Corbulo, opp. Hiſp. Bæt. *Corpio* quibusdam in Vandalia.

Corbulonis Foſſa, in Batavia, quæ à Lugduno Bat. Delphos defertur, atque inde ad vicum *Sluys* Moſæ jungitur. Vulgò *de Fliet*. Cluverio, aliiſque.

Corcagia, urbs Hiberniæ epiſc. in Momoniâ ſub Arch. Caſſilienſi, vulgò *Corck*. Caput Comit. ſeu prov. cognom. ad Saverenum fluv. cum portu capaci & commodo. Parva ſed munita. 18. mill. à Roſſia. 10. à Kinſalia. Baudr.

Corce, Armeniæ min. urbs. Ptol. *Corne* videtur legendum.

Corcoba, Taprobanæ urbs. Ptol.

Corcoras, vulgò *Gurck*, fluv. Japodum, ubi Latobici pop. in Carniolæ, & Croatiæ conf. non longè ab Æmoniâ apud Nauportum oriens, & in Saum influens, ad Noviodunum.

Corcyra, inſ. maris Jonii non procul ab Epiro, à cujus ora vix 6. mil. ſicut 90. à Japygio prom. Ital. in Eurum, abeſt, Ulyſſis naufr. & Alcinoi hortis nobilis, Plin. *l. 4. 12.* olim *Scheria* & *Phæacia* dicta, nunc eſt ſub ditione Venetorum, ab an 1382. ac vulgò *Corfu* vocatur. Cum urbe cognomine Archiepiſc. & duabus fortiſſimis arcibus. Diviſa eſt Inſ. in quatuor Baronias, ſub totidem Nobilibus. Aër hic ſalubris, ſolum vitium olearumque ferax, citreæ arbores, &c. Incolas habuit olim, navigandi periti ſſimos. Cum Corinthiis geſtum bellum, deſcribit Thucyd. A Solimanno fruſtra tentata, vaſtata tamen, A. C. 1537. Thuan. *lib. 12.* Ortel. Merc. Miræus, *pol. Eccl. l. 1. & Geogr. Eccl.* Boterus, *de Ven. Rep. l. 1.* Meminit illius Lucan. *lib. 2.*

—— *Seu vela ferantur*
In portus Corcyra tuos, ſeu læva petatur
Illyris Jonias vergens Epidamnus in undas.

Unde dicatur, non ſatis conſtat. Græci ab ejuſdem nominis nympha Aſopi filia, quam Neptunus ibi compreſſit, vocatam volunt. Bochartus ab Arabico קרקרה *carcara* deducit, quod *terram* ſig. in quâ tutò, ac pacatè vivitur. Proinde Judic. 8. 10. pro eo, quod in Ebræo eſt *Zeba, & Salmana erant* בקרקר *in Carcor*, Hieronymus habet *requieſcebant*; Quod Corcyræ quomodo quadret, docet poeta Odyſſ. Z.

Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτὸς, οὐδὲ γένηται,
Ὅς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἵκηται
Δηϊοτῆτα φέρων. —— ——
Οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ
Ἔσχατοι, οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος.

Incolarum pars maxima Græci ſunt, aut Græco more vivunt. Hujus Inſ. long. Baud. eſt 45. mill. dividiturque in quatuor partes. Urbem habet permunitam, cum duplici arce in colle, armamentario & portu capaciſſimo, in Cherſoneſo; Archiep. dign. decoratam, etiam *Corfu* dictam. V. ſupra. Eſt & alia inſ. ejuſdem nominis *Melana*, i. e. nigra dicta, 20. p. m. à priori diſtans. Plin. *3. ult. Curzola* Sophiano. *Karkar* Slavè Joh. Luc.

Corcyris, Ægypti urbs. Steph.

Corcyropolis, Corcyræ inſ. op. Niger.

Corda, Albionis urbs Selgovarum, Ptol.

Cordeliere, Ordo equit. ab Anna Britannica, Caroli VIII. vidua inſtitutus, cum lemmate: *J' ay le corps delié.* SanMarth. Julianus, *miſcell. hiſt.*

Cordes, flu. qui Daram Perſarum urbem interfluit.

Cordilio, philoſophus Stoicus Pergamenus, omnium principum ac regum amicitias ſpernebat. Hunc Cato Uticenſis, in Macedoniam cum exercitu miſſus, precibus exoratum in caſtra ſecum duxit, magnam ſe putans adeptus palmam, quòd hominem ſeveriſſimum è ſententiâ dimoviſſet. Volaterr.

Cordilla, filia Leiri, M. Britanniæ R. nupſit cuidam Neuſtriæ Regi, dote fraudata à parente, qui filiabus majoribus natu, Albaniæ & Cornubiæ Ducum uxoribus, ditiones ſuas diviſit. Patrem tamen à duobus hiſce pulſum, ope mariti, omnis injuriæ oblita, reſtituit, eique mortuo ſucceſſit. Sed ab Affinibus ſuis victa, in captivitate, obiit. Beda, Polydor. Virg. *hiſt. Angl.*

Cordiva, opp. Foro-Julienſium.

Corduba, Bæticæ Hiſp. urbs clariſſima, epiſc. utriuſque Senecæ, Lucani, magni Capitanei Gonzales, Ivan Menæ, Poëtæ Hiſp. Ambro-

Ambroſii Moralis, hiſtorici patria, ad fluv. Quadalquivir. Martialis *ad Licinianum*:

Duoſque Senecas, unicumq́; Lucanum
Facunda loquitur Corduba.

Quanquam Tullius Cordubenſes poetas irridet, in oratione *pro Archiâ*. Fertilitas ejus, & dives cultus ſcriptoribus laudatur. Silius *lib.* 3.

Nec decus auriferæ ceſſavit Corduba terræ.

Martialis,

Quà dives placidum Corduba Bætin amat.

Hodiè *Cordova*. Hic Averroes & Avicenna docuerunt. Marianâ, Boter. *relat. Hiſp.* Plinius tradit, Coloniam Patriciam cognominatam, quod etiam Ambroſius Moralis ex ejus antiquis marmorum inſcriptionibus oſtendit. Sed & Auguſti Imp. æreus nummus videtur, cum literis COLONIA PATRICIA. *Corduba*, inquit Bochartus, Arabicè dicitur קורטבה *Cortoba*, inſerto *R* (de quo vide in *Sardiniâ*) *Coteba*, autem Syris eſt *trapetum*, ſeu *mola olearia*. Jam verò Cordubæ, & in vicinis locis magna vis fuit trapetorum. Statius *in Lucani Genethliaco*:

Quæ Tritonide fertiles Athenas
Unctis Bætica provocas trapetis.

Bætica, id eſt, ea pars Bæticæ potiſſimùm, quæ eſt circa Cordubam. Agitur enim de Lucani patria, quæ Cordubenſis erat. Nec aliò referenda hæc Martialis *lib.* 7. *ep.* 27.

Nec Tarteſſiacis Pallas tua, Fuſce, trapetis
Cedat. ———

Idem enim de *Cordubâ* nominatim, 12. 64.

Uncto Corduba lætior Venafro.

Ubi Cordubam cum Venafro confert, Campaniæ oppido, cujus ager eſt olei feraciſſimus, ut in *Venafro* poſtea videbimus. Erat hæc urbs, ſub Romanis & Mauris, quibus ibi Moſchéa, poſt Mechanam, celeberrima, magni nominis. Ex his Abderamen, plurimos ob Chriſti fidem ſuppliciis affecit, A. C. 857. paulo pòſt ſubitâ extinctus morte, Roder. Tolet. Ibi Concilium ab Oſio Epiſc. habitum, An. 348. Pſeudoſynodus ſec. 9. contra illos, qui pro defenſione Religionis Chriſtianæ, à Mauris impetitæ, Martyrio ſe offerebant. Eulog. *memor. Sanct. l.* 2. *c.* 9. *& ſeqq.* Baron. *An.* 851. *n.* 5. *&c.* Item *Corduba* mons Luſitaniæ, qui *Corvan* vulgò dicitur, teſte Andr. Reſendio.

Corduene, *Carduchi* Xenophonti, Aſiæ pop. inter Armeniam, Meſopotamiam, & Mediam, *Curdi* hodiè.

Cordula, portus Themiſcyrenæ reg. ad mare Euxinum. Plin. 6. 4. Ibi templum S. Phocæ primi Pontici Epiſcopi fuiſſe, Chalcocondylas *lib.* 9. teſtatur. Sic autem fortè hic portus appellatus eſt à cordylis piſcibus, quorum ibi magna copia. Baudrando portus Colchidis, ad Mare Euxinum, circa Cerajum opp. Aliis eſt oppidul. Heniochorum, ad Pritanis fl. oſtia, 10. mill. à prom. Athenarum, in ort. 25. ab Apſorri oſtiis in Occaſ. Sanſone teſte, 100. ultra Trapezuntem.

Cordus, nomine *Julius*, Aquitaniæ Præſes, à quo Provincia in verba Othonis adſtricta non diu manſit. Tacit. *hiſt. lib.* 1.

Cordus, inter præceptores Alexandri Mammeæ nominatur.

Cordus Ælius, vel Junius, hiſtoricus, qui Imperatorum vitas conſcripſit, cui vitio vertitur, quòd eorum, qui obſcuriores eſſent, minima etiam proſequeretur. Vixit ſub Maximinis & Gordianis. Laudatus Jul. Capitol. *in Clodio Albino.* Item, *in Maximinis*, *Macrino*, *&c.* Vid. Voſſ. *de H. L. lib.* 2. *cap.* 3. *pag.* 179. *Cordus* Cremutius, declamator nobilis. Sueton. *in Calig.* Vid. in voce *Cremutius*, *&c.*

Cordylus, urbs Pamphyliæ. Steph.

Cordyluſa, inſ. circa Rhodum. Plin.

Core, Cereris filia, à κόρος, id eſt, *ſatietas*, dicta; Feſta ejus *Corea* dicebantur. Schol. Pindari *Olymp. Od.* 7. πολλοὶ δὲ ἀγῶνες ἄγονται ἐν Ἀρκαδίᾳ, Λύκαια, Κόρεια, Ἀλέαια. Heſychius Κόρεια, θεσμοφόρια, μυστικά, ἡ θυσία τῇ Κόρῃ τελουμένη. Ejus quoque meminit Plut. *in Dione*. Ceres enim producit materiam, quâ nutrimur & ſatiamur.

Core, vel *Corah* fil. Izhar, filii Caath, ob ſeditionem contra Moſen excitatam, hiatu terræ cum tabernaculo abſorptus eſt. Joſeph. *l.* 4. Torniel. Salian. *in Annal.* circa A. M. 2548. Num. 16. Item. fil. Hebron. 1. Paral. 2. Item filius Eſau ex Oolibama uxore, Gen. 36. Latinè *calvus*, *canities*, *glacies*, vel *gelu*.

Core, fil. Jemma. 1. Paral. 1. 9. Latinè *vocans*, *legens*, aut *perdux*.

Corea, reg. ampla, oblonga, cum regn. cognom. in Oceano Sinenſi, inter oram Orient. Sinarum & Japoniam. De qua omnia nobis incerta. V. M. Martinium.

Coreſa, Græciæ inſ. Plin. 4. 12.

Coreſia, Minerva ab Arcadibus nominata. Cic. *lib.* 3. *de Nat. Deorum*.

Coreſſus, mons altiſs. ab Epheſo 40. ſtad. Diod. 14. Aliis *Coreſus*, quibuſdam *Coriſſus*.

Coretas, paſtor, qui omnium primus ex afflatu vaticinatus eſt. Rhodig. 8. 16.

Coretus, Mæotidis lacûs ſinus, in quem alveo naturali per Nomadas, & Hylæos influit Hypanis. Plin. Prope Zenonis Cherſoneſum, in Taurica reg. & Bugem lac. in Sarm. Europ. Baudrandus.

Corſinianum, in Senenſi territ. Tuſciæ Urbec. *Pientia* à Pio II. dicta, qui ibi natus eſt, Patre exulante, & ab ipſo Epiſc. facta ſub Ar. Senenſi. In colle, 9. mill. ab Ilcinio in ort. 3. à monte Politiano.

Corfinium, Pelignorum metropolis, vulgò *Pentinia*, o *campi di Santo Pelino*. Strabo *lib.* 5. Κορφίνιον τὴν τῶν Πελιγνῶν μητρόπολιν vocat. Ptol. Πελιγνῶν, Κορφίνιον, Σουλμών. Lucan. *lib.* 2.

At te Corfini, validis circumdata muris
Tecta tenens pugnax Domiti. ——

Sil. *lib.* 8.

Corfini populos, magnumq́; Teate trahebat.

Diodoro *lib.* 37. Ἰταλικὴ πόλις dicitur, pop. *Corfinienſes*. Aliis *Pentima*, vicus Aprutii cit. inter Sulmonem & Populeum, quod crevit ex ejus ruinis, prope Apenninum. Baudr.

Coria, Albionis op. in Damniis. Ptol.

Coribantes, vide *Corybantes*.

Corica, inſ. duæ ante Peloponneſum. Plin. 4. 12.

Coricondama, prope Sinopem eſt, unde palus *Coricondamitis*. Steph.

Coriliſus, pagus Galliæ, in Capit. Caroli Calvi, Bajocaſſino & Odlingæ Saxonicæ medius, à coryleto fortè aliquo, inter Bajocaſſinum & Oximenſem pagos poſito, nomen nactus eſt, ignotus nunc. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Corinaum, Mimantis montis promuntorium in Indiâ. Ptol.

Corindius, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Corinea, Armeniæ maj. regio. Ptol.

Corinium, *Caer. Cory* Britannicè, Anglicè *Cicheſtre* teſte Lhuydo, urbs Albionis in Angliâ. Sed Camdeno ſcribitur *Cirenceſter*, opidum Dobunorum olim, nunc Glocestr. Comit. inter Oxonium & Briſtoliam. Antonino *Durocornovium*, i. Cornovium aqua, ad 15. à Glocestria lap. in Ortum. Olim amplum, nunc ægrè inhabitatur. Alluitur fluv. Corinio, nunc *Cherne*, 22. mill. ab Oxonio in Occ. Aliter *Circeſtria*, quod Vid.

Corinium, op. Illyrici in Liburniâ, hodiè *Carino*. Nigro autem *Glinba* dicitur. Joh. Lucio oppid. Dalmatiæ, ſub Turcis, in monte, 4. mill. à Novigrado in Ort. 20. à Jaderâ, 6. à Nadino, inter hoc & Obrovacium.

Corinna, Corinnæ tres fuere, prima Thebana ſeu Tanagræa, Archelodori filia, Myrtidis diſcipula, quæ Lyricorum principem Pindarum quinquies viciſſe, quod quidam, non tam ingenio, quàm formæ ejus adſcribunt; aliis, hunc Doricâ linguâ loquentem minus intellectum fuiſſe, dicentibus, Pauſan. *in Bœot.* & epigrammatum 50. libros ediddiſſe fertur. Olymp. 76. An. 278. U. C. De quâ Prop. *lib.* 2. *&* 3.

Et ſua cum antiquæ committit ſcripta Corinnæ.

Stat. 5. *Sylv.*

Sophronaq́; implicitum, tenuisq́; arcana Corinnæ.

Ælian. Suid. Plut. *de Muſica*. Secunda fuit Theſpia, veterum monumentis plurimùm quoque celebrata. Tertia floruit Ovidii temporibus, ipſi poetæ dilectiſſima. An Julia Auguſti? De quâ Martialis,

Notat Naſonem ſola Corinna ſuum.

Corinnus Ilienſis, ante Homerum Iliada ſcripſit, belli Trojani tempore, ex quo Homerus putatur omnem hauſiſſe ſui operis materiam. Suidas, Voſſ. *de H. G. l.* 4. *c.* 1. *de Poët. p.* 88.

Corinthia, nobilis mulier, ſub Decio, apud Alexandriam, martyrio coronata. An. ſal. 251.

Corinthii, cœtus fidelium in urbe Corintho, de qua infra. Ad hos duas ſcripſit epiſtolas Canonicas Paulus Apoſtolus, quarum prior 16. poſterior verò 13. conſtat capp. In *Utramq́; Ep.* ſcripſerunt: Calixtus, *Expoſitio literalis* 4. Brunſvigæ, 1653. Eraſmus, *Commentariorum Homilia*, Baſileæ, 1522. Gomarus, inter opera ejus: Heshuſius, Hunnius, Huſſus, *Commentarii in Epiſtolas Canonicas*, inter opera ejus. Lightfoot *in prior. Hora Hebr.* Lat. 4. Cantabr. 1664. Lutherus *Explicatio cap.* 7. *prior Epiſt.* Martyr *in prior. epiſt.* fol. Tiguri, 1572. 1579. Mortonus *in prior. Commentar.* 8. Londini, 1596. Muſculus in *Utramq́; Comment.* fol. Baſileæ, 1566. 1611. *Paraphraſe ſur les Epiſtres aux Cor.* 1644. Rungius, *in utramq́; Diſput.* 15. in 4. 1606. Slaterus, *Explicatio Anal. cum Scholiis*, Oxonii an. 1633. in 4. Weinrichius 2. *Vol.* in 4. Lipſiæ 1609. 1610. 1618. *in utramq́;*, Zuinglius, &c. Plures ſuppeditabit Guil. Crowæi *Elenchus Script. S. Scr.*

Corinthus, Jovis filius, Rex Corinthi: unde Proverbium natum, *Jovis Corinthus*, de iis qui acriter minantur & poſtea graviter mulctantur. Megarâ eſt colonia Corinthiorum, quæ ob potentiam urbi majori omnem honorem habuit & obedivit. Sed cùm Corinthii onera majora ac plura imponerent, & ſi quis Bacchiadarum vitâ functus eſſet, ipſis res civitatis ſuæ adminiſtrantibus, oporteret Megarenſium viros & fœminas venire Corinthum, ad componendum mortuum Bacchiadarum; ut nihil contumeliæ relictum à Corinthiis, Megarenſes ſuis rebus validis defecerunt, ſpe nihil gravius paſſuros, ſed impunè habituros eſſe, ad quos legati miſſi à Corinthiis expoſtulatum Megaram.

Legati in concionem progreſſi multis incuſarunt defectores, & in fine addiderunt, *Jure Jovem Corinthus* gemat, niſi de ipſis pœnas ſumpſerit. Hoc audito Megarenſes irati ſaxa in Legatos jacere cœperunt: Et paulò pòſt Corinthios, quamvis aliorum auxilio adjutos, prœlio vicerunt. Fugientes aſſecuti & cædentes inter alia *Jovem Corinthum* pulſare juſſerunt.

Corinthus, à Siſypho, Æoli fil. circa A. M. 2616. condita, urbs Achaiæ ferè medio Iſthmi Peloponneſiaci ſita, ab ortu Saronicum, ab occaſu Criſſæum ſinum habens, qui & *Corinthiacus* dicitur, duobus inclyta portubus, quorum Lechæus Jonio, Schœnus Ægæo imminet mari. Hinc *bimarem* Corinthum poetæ peculiari epitheto appellarunt. Hor. *Carm.* 2. 6.

Laudabunt alii claram Rhodon, aut Mitylenen,
Aut Epheſum, bimariſve Corinthi Mœnia.

Inde *mari cincta* dicitur, *Anthol. lib.* 3.

Λαὶδ᾽ ἔχω πολίεσσιν ἁλιζώνοιο Κορίνθου.

Et Nonno ἀλιστέφανος, & ἰσθμιος. Dicta autem putatur Corinthus, à *Corintho* Marathonis, ſive (ut alii putant) Pelopis filio, qui illam everſam inſtauravit, cùm antea Ephyre diceretur. Hæc Græcarum omnium urbium clariſſima fuit, atque, ob ſitûs opportunitatem, in tantam excrevit potentiam, ut ne Romæ quidem cederet, tantumque in faſtum evaſit, ut Corinthii pop. Rom. legatos injurioſiùs appellare, &, ſi Straboni credimus, etiam ſordibus perfundere non dubitarint. Quare commoti Patres, cùm etiam antea creſcentem indies urbis potentiam ſuſpectam haberent, bellum illi inferendum cenſuerunt. Miſſus itaque in Græciam L. Mummius, Corinthum obſedit, tandemque captam incendit, ſoloque æquavit, adeo ut vix ullum tantæ urbis reliquerit veſtigium. Quo incendio confuſis metallis, inventa eſt miſtura æris pretioſiſſimi, quod ab urbis hujus nomine *Corinthium* appellarunt. Arcem habuit editam, quæ *Acrocorinthus* veteri nomine dicta fuit, cujus erat mira altitudo. Strab. *l.* 8. ὄρος ὑψηλὸν vocat. Ideo Liv. ubi de Corintho: *Arx inter omnia in immanem altitudinem edita.* Papin. *Theb. l.* 7.

Jam pronus Gradivus equis Ephyræa premebat
Litora; quà ſummum caput Acrocorinthus in auras
Tollit, & alternâ geminum mare protegit umbrâ.

Hinc proverbium, Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ᾽ ὁ πλοῦς. de rebus arduis, & aditu periculoſis. Unde hoc natum docet Strabo *lib.* 13. Horatius ſic extulit *in Epiſtolis*,

Non cuivis homini contingit adire Corinthum.

Cicero totius *Græciæ lumen* vocat, *in Orat. pro Pompejo.* & Florus *decus Græciæ*, *lib.* 2 *cap.* 16. Strabo *lib.* 8. Ὁ δὲ Κόρινθος ἀφνειὸς μὲν λέγεται διὰ τὸ ἐμπόριον, ἐπὶ τῷ ἰσθμῷ κείμενος, καὶ δυεῖν λιμένων κύριος, ὧν ὁ μὲν τῆς Ἀσίας, ὁ δὲ τῆς Ἰταλίας ἐγγύς ἐστι. Homerus: Ἀφνειόν τε Κόρινθον. Thucydides, ubi de Corinthiis: χρήμασί τε δυνατοὶ ἦσαν, ὡς καὶ τοῖς παλαιοῖς ποιηταῖς δεδήλωται· ἀφνειὸν γὰρ ἐπωνόμασαν τὸ χωρίον. Thucydidis autem locum reſpiciebat Ariſtides, hæc ſcribens: καὶ τὴν εἶναι ὑφ᾽ ἧ καὶ ἐν παλαιοτάτῳ ἀφνειόν τε ὕμνητας χωρίον ὑπὸ τῶν ποιητῶν. Ἰσθμ. Εἰς Ποσειδ. Apollodorus author eſt, fuiſſe & alias hujus nominis civitates, quarum una fuit in Theſſalia, altera Epiro, tertia in Elide. Stephano hæc quondam nuncupata fuit Epope, Pagos, Ephyra, Heliopolis & Acrocorinthus; hodiè adhuc *Corintho*, ut Sophianus, vel *Coranto*, ut Moletius tradit, appellatur. Celebris olim inſuper Iſthmiis ludis, ſub Siſypho, & poſteris eius, donec Heraclidis, ducibus Temeno, Cteſphonte & Ariſtodemo, Peloponneſo potitis, 80. an. poſt captam Trojam, Alethes, pulſis Dorida & Hyanthida, ibi rerum ſummam adeptus eſt. An. 2951. Huic, poſt 35. a. ſucceſſit Ixion, cujus poſteri 12. Reges per 324. a. præfuerunt, uſque ad Automenem, quo ſublato, A. M. 3275. annuus Magiſtratus, Prytanis dictus, ſubrogatus eſt. Cypſelus poſtea & fil. Periander tyranni, per annos 44. Cic. *de L. Agr.* Deſtructa, ut dictum, à Mummio, an. 3. Olymp. 158. M. 3908. U. C. 607. ante C. N. 146. A J. Julio Cæſare reparata, à Paulo, Evangelii luce colluſtrata, & duabus divinis epiſtolis beata eſt. V. ſupra. Poſtmodum Metropolitæ facta ſedes, ſub Patr. Conſtantinop. Vid. Strab *lib.* 8. Pauſan. *in Corinth.* Plin. *lib.* 4. *cap.* 5. & *lib.* 34. *cap.* 2. Flor. *lib.* 2. *cap.* 11. Plut. Eutrop. Oroſ. Zonaram, Euſ. *libro* 5 *c.* 9. Palmerium, *in Chron.* Chalcondyl *l.* 9. alioſq; innumeros. Hodierna urbs Corinthus, & nunc ſatis ampla, at ſine muris eſt. Paruit antea Venetis, ex conceſſione Deſpotarum, ſed iis erepta à Mahumete II. An. 1458. etiamnum Turcis ſubeſt, cum toto tractu, nunc *Duché de Clarence.* Baudr. Hinc *Corinthius*, & *Corinthienſis* adjectiva, quæ id habent inter ſe diſcriminis, ut *Corinthii* ſint, qui Corinthum inhabitant, aut qui ex Corintho nati ſunt; *Corinthienſes* autem, qui alibi nati ſunt, ſed Corinthi negotiantur. Inde etiam *Corinthiacus*. Ovid.

Illa Corinthiacis primùm mihi cognita Cenchreis.

Denique *Corinthiarius* à Suetonio poſitus eſt, pro amatore nimio Corinthiorum vaſorum. Rhod. 21. 25.

Coriolanum, vulgò *Corigliano*, oppid. præclarum Calabriæ cit. apud oram ſinus Tarentini, 6. mill. paſſ. à Roſciano, 8. verò à Thurio.

Coriolanus C. Martius, vir illuſtris Romanus, quem Cicero multis in locis cum Themiſtocle confert. Siquidem uterque, cùm civis egregius fuiſſet, populi ingrati pulſus injuriâ, ſe ad hoſtes contulit, conatumque iracundiæ ſuæ morte ſedavit. Patriæ, à Volumnia matre motus, pepercit: propterea à Volſcis, velut proditor, occiſus: condito in loco, ſanguine ejus tincto, templo Fortunæ fœmineæ. Vitam ejus habes *in Plutarcho.* Vid & Liv. *l.* 22. Dion. Ital. *l.* 7. & 8. Aurel. Vict. *de Vir. Ill. c.* 19. Flor. *l.* 1. *c.* 22.

Corioli, vel *Coriolla* opp. in Latio, in finibus Volſcorum. Pop. *Coriolani.* Plin. 3. 4.

Corios, circa Carmaniam flu. Melæ. lege *Coros*, *l.* 3 *c.* 8. *Sabis per Carmanos, ſub Paſargadis Coros effluunt*, V. Voſſium *ad locum.*

Coriovallum, opp. Germ. infer. in Belgio inter Juliacum ac Trajectum. Anton. *Valckenburg* Simlero. Vid. infra.

Coriovallum, opp. Eburonum in Duc. Limburgenſi, *Falckenburg* vulgò, ſub Batavis, Simlerus & Cluver. At Gotteſridus Wendelinus *in legg. Salicis illuſtratis*, pro *Drelenburg*: Aubertus Miræus, pro Aquiſgrani habet. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Corippus, Grammaticus Poëta Afer, ſub Juſtino II. de quo ſcripſit Poëma hiſtoricum, 4. lib. à Mich. Ruizio primùm editum. Adulatorium ejus ſtylum carpit Nic. Alemannus, *in præf. hiſt. Procop. lib.* 9. Vide Voſſ. *de Hiſt. L. lib.* 3. *c.* 3. & *de Poet. cap.* 4.

Coris, mons Theſſaliæ, ſerpentes producens, Dipſades dictos.

Coriſopitum, Cæſari *Coriſopitum Curioſolitarum*, Gall. *Quimper*, urbs Cornubiæ, quæ pars Occid. Britanniæ min. Ad Oderam amnem, 3. leuc. ab Oceano, inter Breſtum ad Boream 11. *leuc.* & Venetos ad ortum 23. à Rhedonibus 40. in Occ. Dicitur etiam *Cornouaille*, aliquando *Quimpercorentin*, à Kemper, op. & S. Corentino Epiſc. Baudrand. olim Comites habuit.

Corſinus Petrus, Epiſcop. Florentin. & Cardinalis, quorum Paparum vitas condidit. Sec. 14. tempore Boccatii & Petrarchæ.

Coriſſus, urbs Joniæ. Strabo *lib.* 14.

Coriſſia, & *Coriſſus*, op. ac navale Coi inſ. Steph. N. L.

Coritani, Albionis inſulæ pop. Lincolnienſes Lhuydo. Fuere inter Brigantes, ad Bor. Cornavios ad Occ. Catieuchlanos & Icenos ad Auſtr. Oceanumque Germ. ad Ortum: Ubi nunc Northantonia, Liceſtria, Rutlandia, Lincolnia, Nottinghamia & Darbia. Horum præcipua Lindum. Baudr.

Coritus, mons Umbriæ. Item Hetruriæ à Corito rege Electræ viro, & Dardani patre, unà cum opido in eo exiſtente denominatus. Lege *Corithus*, ac vide Cluver. *Ital. Ant.* 2. 3.

Corium, locus Cretæ ἀπὸ κόρης τινὸς, id eſt, à quâdam puellâ dictus. Civis *Coreſius.* Vid. Steph.

Coriundi, pop. Hiberniæ, ubi nunc pars Comitat. *Caterlog.* & agri Kikennienſis pars non minima, atque etiam, ubi tractus Oſſiriæ ſup. & Ormondia, in Lagenia prov. Camden.

Corius, Bernardinus, Mediolan. Chronicon Patriæ, vitas Imperatorum, uſque ad Fridericum Barbaroſſam, aliaque Latinè & Italicè ſcripſit: Quibuſdam non uſquequaque fidelis hiſtoricus. Obiit an. 1499. æt. 40. Voſſ. *de H. L. l.* 3. *c.* 8. Geſner. Simlerus, &c.

Corlinum, urbs Pomeraniæ ulter. cum arce, olim ſub Epiſc. Caminenſi, nunc Electore Brandeb. Ad Perſantam amnem, 3. mill. à Coſlino in Occaſ. paulo minus à Colberga in Auſtr.

Corma, fl. circa Aſſyriam aut Armeniam. Tac. *lib.* 12.

Cormalos, flu. Troadis in conventu Adramytteno. Plin. 5.

Cormanum, Jazygum Metanaſtarum urbs. Ptol.

Cormaſa, urbs Pamphyliæ. Livius.

Cormilia, vel *Cormelia*, à ſorbo arbore Gall. *un Cormier*, dictæ, vici in Gallia complures, in Veliocaſſibus, non procul à Briva Iſaræ, *Cormeilles*: in confinio Pariſiorum & Silvanectum; Item prope Auguſtam Sueſſonum, *Cormeille*: Porro in Pertico, in agro Pariſienſi, &c. Vid. Hadr. Valeſ. *Notit. Gall.*

Corinium, urbs Britann. al. *Claudiana Caſtra*, nunc *Clocestria.*

Corna, Cappadociæ urbs. Ptol.

Cornabus, ſeu *Cornabii*, pop. Albionis in Scotiâ, quorum regio *Cathnes*, & *Sutherland*, teſte Lhyido. Illorum veſtigium *Cernuco*, vel *Gernico* arx eſt, teſte Buchanano. In parte Septentrionaliorè reg. verſus Tarvedrum prom. & Orcades Ins. Ubi nunc pars Boreal. Comitatuum *Strathnaveren* & *Cathnes*, ex Camdeno Baud.

Cornacum, Pannoniæ infer. op. Ant. *Zara* Simlero, *Karoſca* Lazio, *Barba* Nigro, ad Danubium, ubi recipit Valponem amnem, paulo infra Confluentes Dravi in Danub. 5. l. German. ab Eſſekio in Ortum; vulgò *Zarba*, ſub Turcis. Baudr. long. 43. 16. lat. 46. 30.

Cornavii, Angliæ pop. In meditullio ferme Angliæ, inter Brigantes ad Bor. Coritanos ad Ort. Dobunos ad Auſtr. & Ordovices ad Occaſ. Ptolom. Ubi nunc Comitatus Warvicenſis, Vigornienſis, Staffordienſis, Stalopienſis & Ceſtrienſis, Camden. Longè à Cornubia in Bor. Baudr.

Corne, collis ſuburbanus agri Tuſculani, qui olim lucum habuit faginum, antiquâ religione Dianæ conſecratum. Plin. *lib.* 3. *cap. ult.* Item Armeniæ min. urbs. Ptol.

Corneates, Pannoniæ populi. Plin. 3. 25.

Cornelia, matrona nobiliſſima, eademque eloquentiſſima, Sempronii Gracchi uxor & Tiberii & Caii Gracchorum mater, & majoris Africani filia. A Val. Maximo laudatur, quòd matronæ cuidam Campanæ, ornamenta ſua pulcherrima oſtentanti, non aurum, non gemmas, non denique veſtes oppoſuerit, ſed liberos, qui maxima ſunt matronarum ornamenta. Juven. *Sat.* 6.

Malo

Malo Venuſinam, quàm te Cornelia mater
Gracchorum, ſi cum magnis virtutibus affers
Grande ſupercilium, & numeras in dote triumphos.
Tolle tuum precor Annibalem, victumq́ Syphacem
E caſtris & cum totâ Carthagine migra.

Epiſtolas ejus Cicero laudat, *in Bruto.* Quintilianus, *lib.1.cap.1.* Fuit & *Cornelia* alia P. Seſtii uxor. Cic.5. *Fam. Epiſt.* Plura vide in Franciſci Nannii, *libello peculiari, de claris Corneliis Romæ.*

Cornelia, omnium Romanarum gentium maxima & ſummis honoribus geſtis nobiliſſima, cognomina tulit Coſſus, Maluginenſis, Scipio, Aſina, Arvina, Naſica, Rutilus, Lentulus, Caudinus, Rufinus, Dolabella, Sulla, Cinna, Lupus, Africanus, Aſiaticus, Calvus, Cethegus, Serapio, Corculum, Hiſpallus, Aemilianus, Felix, Maximus, Blaſio, Scapula, Merenda, Barbatus, Clodianus, Augur, Getulicus, Iſauricus, Magnus, Sura, Merula, Fronto, Numantinus, Spinther, Salutio, Siſenna, Mammula, Mamercus, Scaurus & Marcellinus. Hanc verò gentem inter patricias L. Tarquinii Superbi ſaltim fuiſſe ex eo liquet, quòd Cornelii cujuſdam ſacerdotis, ſub rege Ser. Tullio, apud Dionyſium mentio eſt. Hæc una gens omnes reliquas Romanas omnium honorum multitudine ſuperavit.

Cornelia, Cinnæ fil. Julii Cæſaris uxor, ex illo Juliæ Pompeii uxoris mater. Huic Cæſar ipſe parentavit, fratre ejus Cinnâ ab exilio revocato. Item, Veſtalis, ex Coſſorum familia, in Læliæ locum, ſurrogata, ſub Nerone. Tacit. *l.15. Annal.*

Cornelia, Urbs Sueviæ libera, ad Nicrum, inter Hallam & Heidelbergam media 5. leuc. à Spira 6. in Ort.proxima Helprunnæ; vulgò *Wimpfen.*

Cornelia, vulgò *Imola*, urbs Æmiliæ. Vid. *Forum Cornelii.*

Cornelia Lex, de Sicariis. Item contra falſos teſtes, Sueton. *in Auguſto.cap.*33.

Cornelianus, Conſul, Collega Perpetui an. U. C.989.

Cornelius, fil. Caſtini, Romanus, Epiſc. Rom. An.251. poſt Fabianum, ſede ultra annum vacante. Eruditione, virtute, humilitate inclytus. Hujus electio à Novatiano turbata, qui ſchiſma hæreſi cumulans, Cornelium, Cypriano junctum, acrem vindicem ſenſit. A Gallo & Voluſiano Centumcellas relegatus, paulò poſt, cùm revocatus idolis ſacrificare nollet, martyrium ſubiit. An. 253. Plurium ſcriptorum auctor, laudatur Hieronymo, *cap.66. de Auct. Eccleſ.* Cyprian. *ep.* 52.55.57.*&c.*

Cornelius, 4. Antiochenæ Eccleſiæ Epiſcopus.A.D. 124. Euſeb. *Chron.*

Cornelius, Centurio Romanus, qui à D. Petro Apoſtolo ſacroſancto lavacro Cæſareæ tinctus fuit. Act. 10. Et ibi primus Epiſcopus, omniumque gentium, qui crediderint, meritò extitit primitiæ, quòd primus Spiritu ſancto repletus fuerit. Origen. *ſuper Numeros.* Hieron. *ep.*27. Baron. *A.* C.42.

Cornelius Aſina, cùm fundum emiſſet, ſponſorque pretii ab eo expeteretur, poſtero die Aſinam ſacculis pecuniâ plenis onuſtam in forum adduxit pro ſponſore, unde cogn. accepit. Macrobius.

Cornelius Aurelius, Goudâ Batavus, Præceptor Eraſmi, ſcripſit de ſitu & laudibus Bataviæ. Poëta non indoctus. Voſſ. *de Hiſt. Lat.l.*3.

Cornelius Balbus, genere Gaditanus C. Cæſaris familiaris, & præfectus fabrûm, quem, cùm de civitate in periculum vocaretur, Cicero & Pompeius defenderunt. Item Lesbius, cogn. Theophanes. Sueton. *in Cæſare.* A. Gell.*l.17.c.9.* Voſſ. *H.G.*1.23.

Cornelius Benignus, Viterbienſis, cum tribus amicis, Ptolomæi Geographiam correxit, An.1507.

Cornelius Blaeu, Amſtelodamenſis, Tychonis Brahæi diſcipulus inſignis. Voſſ. *de Mathem. cap.44. §.* 40.

Cornelius Bocchus, Auctor Latinus, Plin. *lib.16.cap.40. lib.37. cap.7.9.* Solin. *cap.*6.8.

Cornelius Centimalus Conſul, Collega Sulpitii Galbæ.

Cornelius Coſſus, Tribun. Mil. Volumnium Lartem Veientium regem occidit, ſecundaque opima ſpolia Jovi Feretrio retulit. *Coſſos* autem eos, qui rugoſi ſunt, & asperâ facie, à ſimilitudine vermium, qui in ligno nutriuntur, Feſtus vocari tradit. Item Conſul, apud Tacit.

Cornelius Epitadius, L. Corn. Syllæ Dictatoris libertus, librum, quem Sylla de ſuis rebus geſtis imperfectum reliquit, ſupplevit. Tranquillus.

Cornelius Flaccus, legatus in Armenia Corbulonis. Tacit. 13.

Cornelius Fuſcus, vigens ætate, claris natalibus, primâ juventâ, quietis cupidine Senatorium ordinem exuerat. Idem pro Galba, dux Coloniæ ſuæ, eaque operâ procurationem Dalmatiæ adeptus, ſuſceptis Veſpaſiani partibus, acerrimam facem prætulit. *Tacit. Hiſt.* 2. 86.

Cornelius Gallus, poeta Elegiographus, Forojulienſis, primùm ſummus Octavii amicus, ab eo Ægypto præpoſitus eſt, ſed poſtea ſuſpicione conjurationis, cùm in ejus odium impegiſſet, ſibi ipſi mortem conſcivit, anno ætatis 44. Ovidius,

Sanguinis atq́ animæ prodige, Galle, tuæ.

Euphorionem Græcum tranſtulit in Latinum ſermonem, & amorum ſuorum *de Cytheride* libros 4. conſcripſit. Fuit autem amicus Virgilii, adeò ut quartus liber Georgicorum, à medio uſque ad finem, ejus laudem teneret, quas poſtea, jubente Auguſto, in Ariſtæi fabulam commutavit. Amavit, uti diximus, Cytheridem meretricem, libertam Volumnii, quæ, eo ſpreto, Antonium euntem in Gallias eſt ſecuta; propter quod amorem Galli videtur conſolari Virgilius, *in Bucolicis Eclog.* 10. Cytheridem autem, quam deperibat, mutato nomine, Lycorim vocavit. Ovid. *Amor.*1.15.

Gallus & Heſperiis & Gallus notus Eois,
Et ſua cum Gallo nota Lycoris erat.

Parthenius ei ſua ἐρωτικὰ dedicavit. V. Euſeb. *Chron. an.*2.*Olymp.* 188. Crinit. *de Poetis.* Voſſ. *de Poët. Lat.*

Cornelius Gallus, in bello Peruſino mortuus, neceſſarius Propertii, *l.*1. *el.* 22. Vid. Plin. *lib.7.c.*53.

Cornelius Gemma, Lovanienſis, ſcripſit de Cometa, an.1574.

Cornelius Janſenius, primus Epiſc. Gandavenſis, à Philippo II. ad Concilium Tridentinum miſſus, plurima ſcripſit, inprimis Harmoniam Evangeliorum. Obiit An.1576. Valerius Andreas *Bibl. Belg.* Raiſſius *Belg. Chriſt.* Sanderus, *de Illuſtr. Gand. &c.*

Cornelius Janſenius, Epiſc. Yprenſis, natus 1585. in obſcuro Belgii loco. *Leerden.* Ultrajecti primò, dein Lovanii literis incubuit, hinc Doctor, & S.Scripturæ Profeſſor, ter in Hiſp. Academiæ nomine legatus. Epiſcopus, die natali, An. 1625. factus, poſt inſignem in reformanda Diœceſi curam, & egregia ſcripta, peſte obiit, An.1638. Scripſit commentarios in Pentateuchum, Eccleſiaſtem, Evangelia, &c. S. Auguſtini ſtrenuus ſectator, de Gratia libro edito, Jeſuitas adverſarios habuit. Unde ingentes turbæ, quas quo pacto compeſcere conatus ſit Innocentius X. à Thoma Anglo, *de cenſura 5. propoſ. Janſenii*, accipe. *Laborabat Eccleſia diſſidiis: Pars altera veritate, & SS. auctoritate ſubnixa ſtabat: altera multitudine Principum, plebisq́, tinnitu blandientium humana imbecillitati vocum circumventorum ſtipata, ingentes tollebat animos. Quid faceret Eccleſiæ Pater? Turbulentiorem partem, concedendo illi voces ſuas, compeſcuit: Obſequentiorem blandè ſolatus eſt, ſenſa ſua illis commendando. Prior dicti pars publico inſtrumento firmata eſt. Poſterior, (ſi qua fides tenera conſcientia viri) coram Oratore Chriſtianiſſimi R. peracta eſt. Sectione 9.* Quid ſub Clemente IX. & Ludovico XIV. porro actum, apud alios quære. Sander. *Flandr. Illuſtr.* SanMarth. *Gall. Chr. tomo* 2.

Cornelius à Lapide, Jeſuita, ſcripſit in SScripturam commentarios. Obiit Romæ, an.1637. æt. 71.

Cornelius Lentulus Cethegus, Conſul, Collega M. Bœbii Pamphili an. U. C.573.

Cornelius Marcellus, in Hiſpaniâ à Galbâ interfectus. Tacit. *Hiſtor.*1.37. Ejus quoque meminit Tacitus *lib.16. Annal. cap.*8.

Cornelius Merula, Conſul, contra Bojos in Galliam miſſus 12000. hoſtium cæcidit. Livius.

Cornelius Merula, ſuperioris nepos, Flamen Dialis partium Syllanarum, ingreſſo urbem Mario, in Jovis æde, venis ſuccifis ſe necando, mortis contumelioſæ damnationem effugit. Val. Max. *de Morte.*

Cornelius Muſſus, Placentinus, Epiſc. Bituntí, inſignis Concionator, plurimas homilias edidit, Gallicè verſas, an.1584.

Cornelius Nepos, vir diſertus, Ciceronis tempore, & Julii Cæſaris, uſque ad 6. annum imperii Auguſti, vixit. Hieron *in Chr.* in Padi vicinia natus, an Veronenſis? Leand. Alb. Romam ubi venit, Ciceronis & Attici favorem mox ſenſit. Vitas illuſtrium virorum ſcripſit, quarum tantùm *Pomponius Atticus* extat. Libris illis non modò de excellentibus Imperatoribus, ſed etiam de Scriptoribus claris egit, Catone ſcilicet, Cicerone, Terentio, aliiſque. Vide Voſſium *de Hiſt. Lat. lib.*1. *cap.*14. *De Homero* locum, ex primo Chronicorum ejus, adfert Gellius 17.21. *De Cicerone* quoque ſeorſim eum egiſſe, innuit idem Gellius 15.28. *Cornelius Nepos & rerum memoria non indiligens & M. Ciceronis, ut qui maximus, amicus familiaris fuit, atque is tamen in primo librorum, quos de vita illius compoſuit, erraſſe videtur.* Ipſe autem Cicero inter Philoſophos numerari vult: Κικέρων ὁ φιλόσοφος τὸν πολιτικὸν Τίτον ἀσπάζεται, inquit Cicero ipſe *lib.* 1. *ad* Att. *epiſt.*8. Et Philoſophis ab aliis accenſetur. Macrob. *lib.*1. *Saturn.cap.*24. *Tullius, qui non minus profeſſus eſt philoſophandi ſtudium, quam loquendi.* Lactantius 1.15. *M. Tullius, qui non tantùm perfectus Orator, ſed etiam Philoſophus fuit.* Vid. quæ ipſe, *in Dione*, de Philiſto, ait, unde patet, illum vitas quoque Hiſtoricorum Græcorum: & *in Catone & Annibale*, unde Ducum & Hiſtoricorum Latin. inſuper hiſtoriam conſignaſſe, colligitur. Sed hæc omnia, ævi ludibrium. Solæ Imperatorum Græcorum Romanorumque ſuperſtites manſerunt vitæ, quas Æmilius quidam probus, nomine ſuo, edidit, Theodoſio ſe commendaturus. Poſtmodum tamen, detecto plagio, verus auctor ab eruditis erutus. Huic Valerius Catullus Veronenſis opus ſuum dedicat, ut indicat epigramma totius operis Catulliani primum,

Cui dono lepidum novum libellum?
Corneli tibi.——

Vide Lambin. *Præfat. ad notas ſuas in Æmilium Probum*, & infra in voce *Nepos.*

Corne-

Cornelius Orphites, Conſul. Tacitus.

Cornelius Panſa, Conſul cum Aciolo Aciola, anno ab Urbe 874.

Cornelius Secularis, Conſul, collega Jun. Donati an. U.C. 1012.

Cornelius Severus, ſub Auguſto, inter Poetas epicos ab antiquis authoribus relatus eſt. Ingenio fuit magno, & in ſcribendis verſibus facili. Conſtat eundem fuiſſe in declamationibus verſatum, quâ in re ingenium ſuum, atque eruditionem maxime probavit. Quintiliano *verſificator, quàm poeta melior* habitus eſt. Scripſit inter alia multa, de Ætna, quod Virgilio tributum, Item *de bello Siculo*, an *Civili?* V. Jof. Scalig. *animadverſiones in Euſeb.* quod opus ab eo abſolutum non eſt, propter immaturam mortem. Quod ſi abſolvere potuiſſet, meritò ſibi ſecundum locum vendicaſſet, ut ait Fabius. Extat ejus carmen, quo eleganter deflevit Ciceronis mortem. Vide *Cicero.* Item, Senec. *Suaſ.* 6. An & Ovid. *de Ponto, l.* 4. *& ult.*

Cornelius Tacitus, hiſtoricus eximius. Vid. *Tacitus.*

Cornelius Thuſcus, delatione Mamerci Scauri, in quo Scaurorum extincta familia eſt, famoſus, homo quàm improbi animi, tam infelicis ingenii, Seneca Pater *Suaſoriâ* 2. Idem, quia pecuniam à Vario Ligure omittendæ delationis ceperat, in Inſ. interdicto igni atque aquâ, demotus eſt. Tac. *l.* 6.

Cornelius, tandem de Jod, Kempi & Valerius, Mathematici inſignes, &c. Voſſ *de Mathem.*

Cornenſis, Sardiniæ pop. Ptol.

Cornetum, Vid. *Cornvetum.*

Cornetum, campus in agro Faliſco viâ Campanâ. Vitruvius *lib.* 9 *cap.* 3.

Corni, Italiæ pop. Halicarnaſſ.

Corniaſa, Galatiæ urbs. Anton.

Cornicularius, ut Sigonius exiſtimat, fuit miniſter Tribuni Mil. qui vigilias ejus loco circumibat, atque ejus imperia Corniculo edebat. Val. Max. cap. *de Pudicitiâ. M. Latorio Tribuno Militum Cominius Tribunus plebis diem ad populum dixit, quòd Cornicularium ſuum ſtupri causâ appellaſſet.* Frontinus *Stratagem. lib* 3. *Tanquam tribuni Cornicularius vigilias excitavit.*

Corniculum, Latii oppidum. Halicarnaſſ. *libr.* 1. Stephanus: Κόρνικλον, πόλις Λατίνων. Et *Corniculi Montes* inter Ficuleam & Tibur.

Cornificia, Vid. *Cornificius.*

Cornificius, Poëta & Dux, Auguſto charus, iiſdem temporibus in poeticâ floruit, quibus in ſcribendâ hiſtoriâ Salluſtius, Lucceius, & Corn. Nepos. Ingenio eleganti ac lepido fuit, atque in ſcribendis epigrammatis verſatus. Reprehenſor Virgilii. Donat. *in vita hujus.* An idem, cui Herennius Rhetoricam inſcripſit: Cujus Catullus meminit, *Ep.* 39. & Macrob. *l.* 1. *Saturn. c.* 11. *& l.* 6. *c.* 5. Sororem habuit *Cornificiam*, ut ſcribit Euſeb. a. 1976. cujus carmen in magno pretio habebatur. *Cornificius* Vincentio Bellov. *de mir. nat. l.* 32. *c.* 51. Voſſ. *de Phil. cap.* 2. §. 3. Solam ſcientiam ſupra Fortunæ ictum eſſe, dixit. Fuit etiam *Cornificius* amicus Ciceronis paternus & collega, ad quem extant multæ Ciceronis ipſius *Epp. lib.* 1. *Fam. Ep.*

Cornificius ager Samnii reg. Lib. Coloniarum.

Corniger, Bacchus dictus eſt, quòd nimio vini potu truces homines reddantur, & tunc, ut ait Ovidius *lib.* 1. *Art.*

> —— *Sumit cornua pauper.*

Eodem ſenſu Horat. *in Odis:*

> *Vireſq; & addis cornua pauperi.*

Alii, quia Bacchus idem cum Sole eſſe cenſetur. Radii autem ſolares inſtar cornuum ab antiquitate expreſſi ſunt. Vide & Macrob. *in Saturnal.* Imo & apud Ebræos radii cornua vocantur.

Cornu Byzantii, ſeu Byzantiorum, quod & *Chryſoceras* Plinio & Solino. *Pera* noſtratibus, *Galata* Turcis, ſuburbium Conſtantinopoleos, ab eâ, portu, ſive ſinu maris anguſto diviſum. Gyllius verò in ſuo *Boſporo Sycas*, & *Sycodas* appellatum ait. Baudrando eſt ſinus parvus maris, ſeu potius pars Boſphori Thracii, intèr Conſtantinop. & Galatam ſe extendens, ubi regium navale Turc. à parte Galatæ. In eum ſe exonerat Barbyſes & Cydaris fluvii.

Cornubia, reg. Angliæ occidentaliſſima, vulgò *Cornwall*, olim cum tit. Regni. Solum habet fertile, ſtanni inprimis fodinis, auro, argento, plumbo, ære, adamantum copiâ, &c. inclyta. Incolæ rudes, idioma priſcum retinent. Primus ejus comes fuit Robertus, frater Guil. Conqueſtoris. Richardus Comes A. C. 1257. Rom. Imp. electus & Aquiſgrani coronatus eſt, A. 1258. Periculoſam Cornubienſium rebellionem, primò ob tributorum exactionem excitatam, duce Joſepho fabro, dein à Perkino fotam, A.C. 1498. ſedavit Henricus VII. cujus Hiſt. ſcripſit Verulamius, quem vide. Sita eſt regio inter Oceanum Britann. & Virginium, verſus Antiveſtæum prom. ubi olim pars maj. Damnoniorum pop. Habet ad Ort. Devoniam prov. Ibi aliquot opp. parvi momenti, Paſtovia, Bodmania, Fanum S. Stephani, Uxella, & portus Volemuthum. Baudr.

Cornubia, reg. Britanniæ min. verſus Occ. cujus Caput Coriſoputum, quod Vid.

Cornvetum, urbs epiſc. in parte Hetrur. quæ dicitur prov. Patrim. D. Petri, ad Martam fl. inter rudera Tarquinii, & Graviſcæ; Urbium vicinarum, prope limites Duc. Caſtrenſis. Sub Pontif. Aër hic inſalubris, &c.

Cornus, Sardiniæ urbs Mediter. Ptol. quæ *Carnoſa* dicitur Antonino, ut annotat Simlerus. *Corneto* hodiè Ortelio.

Cornutius vicus, Greg. Tur. memoratus, cùm ait, Britannos pagum Redovicum vaſtantes uſque ad *Cornutium* vicum perveniſſe: Fortè hodie eſt *S. Aubin le Cormier*, vel *du Cormier.* Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Cornutus, Leptites genere (eſt autem Leptis Africæ civitas) Stoicus Philoſophus, quem à Nerone, propter liberiorem de ejus carminibus vocem, multatum exilio referunt, Dio & Euſebius *in Chronica.* Multa de eo falſa & inepta Suidas, cui fidem habere caveant tirones. Perſii præceptor fuit, ut non obſcurè *in penult. Sat.* ipſe teſtatur:

> *Cùm primum pavido cuſtos mihi purpura ceſſit,*
> *Bullaq; ſuccinctis Laribus donata pependit,*
> *Me tibi ſuppoſui, teneros tu ſuſcipis annos*
> *Socratico, Cornute, ſinu.*

Multa eum in philoſophicis ſcripſiſſe, conjicimus ex Hieronymi *ad Magnum oratorem epiſtolâ*: putamus enim, hunc eſſe Cornutum illum, de quo multa Origenes in Stromateas ſuos tranſtuliſſe dicitur. Fuiſſe verò non ſolùm philoſophiæ cognitione clarum, ſed & aliis ſtudiis, hiſtoria arguit, quam Dio narrat, de adhibito illo à Nerone in conſilium, ſuper inſtituto carmine de rebus geſtis Romanorum. Nam Neronem ab omni philoſophiâ fuiſſe alienum conſtat, neque verò cauſæ quicquam erat, cur de pangendis verſibus Stoicus conſuleretur; niſi etiam eruditionis laude, & diſciplinis humanioribus excultus fuiſſet Cornutus. Quare Dio illum ait, ἐπὶ παιδείᾳ δοκιμώτατον εἶναι, (*eruditionis opinione claruiſſe*) non autem, ἐπὶ φιλοσοφίᾳ. V. A. Gell. *lib.* 2. *c.* 6. *& l* 9. *c.* 10. Euſeb. *in Chron.* Cùm igitur in utroque genere excelluerit Cornutus, quæſtionis eſt, idemne hic, an alius ab hoc diverſus fuerit Annæus ille Cornutus Grammaticus, quem in Virgilium & alios poetas commentarios edidiſſe conſtat, & paulo ante Gellii memoriam Romæ grammaticam eſſe profeſſum, ex Macrobio, *Saturn. lib.* 5. *c.* 19. De hoc igitur ſtudioſi quærant amplius: nobis quidem non videtur. Multa quoque Porphyrius, *in* Εἰσαγωγῇ *in Categorias*, de Cornuto quodam: ubi inter alia eum ſcripſiſſe τὰς Ῥητορικὰς τέχνας & γράψαι αὐτὸν Ἀθηνόδωρον Stoicum, auctor eſt. De hoc quoque quis ille fuerit cogitemus, Caſaubonus. Fuit & coævus æmulusque Livii, quem præceptoris Perſii patrem fuiſſe, probabile eſt. Suid. Voſſ. *de H L. l.* 1. *c.* 26.

Cornutus, Prætor urbanus Romæ, Ciceronis temp. de quo ſic ipſe ſcribit Epiſt. *lib.* 10. *Placuit nobis, ut ſtatim ad Cornutum Prætorem urbis literas deferremus, qui, quod Conſules aberant, Conſulare munus ſuſtinebat more majorum.*

Cornutus, Vid. *Cæcilius.*

Corocondame, Sarm. Aſiaticæ op. ad fauces Boſpori Cimmerii prope Hermonaſſam. *Colotacorca* Moletio. In ora Ponti Euxini. Hinc Lacus adjacens *Corocondamus*, effluit ibi in Eux. 50. ſtad. à Phanagoria in Auſtr. Santone teſte.

Corodamum, Arab. Fel. promunt. Ptol. vulgò *Capo Raz algate.* 150. leuc. Hiſp. à Syagro prom. Baudr.

Corœbus, Archon Athenienſis.

Corœbus, Mygdonis fil. qui Caſſandræ amore incenſus, quam Priamus ei deſponderat, poſtremis belli Trojani temporibus ad Trojam venit, ſocero & Phrygibus auxilium laturus, fruſtra ei ſuadente ſponſâ, ut in patriam reverteretur, certiſſimoque exitio, quod toti urbi imminebat, ſeſe eriperet, cujus verbis cùm fidem non adhiberet, poſtremâ illâ nocte, quâ Ilium cecidit, à Peneleo Græco quodam fuit interfectus. Virg. *Æn.* 2.

> ——*Juveniſq; Corœbus*
> *Mygdonides, illis qui ad Trojam fortè diebus*
> *Venerat inſano Caſſandræ accenſus amore.*

Hinc proverbium: *Stultior Corœbo.* Item Corœbus curſor optimus Elidenſis, qui primus in Olympicis ludis coronatus, A.M. 3278. ante C. N. 776. coquinariam aliàs artem profeſſus, Athenæo, & à Neoptolemo interfectus eſt. Pauſanias.

Corolamus, Boiorum regulus, Marcelli copias fudit, an. U.C. 558.

Corolia, Arab. Fel. op. in Rubro litore. Plin.

Coromandela, regio Indiæ cit. in regno Biſnagaris, juxta ſinum Gangeticum, verſus Narſingam, & Negapatanum, è reg. Taprobanæ, ubi quædam Coloniæ & fortalitia Anglorum & Batavorum, in ora littorali.

Coromane, vel *Coromanis*, urbs ad ſinum Perſicum. Steph. *Karmon*, vel *Carman* Moletio.

Corona, Urbs Daciæ mediterr. forſan *Palmiſſa* antiq. Nunc urbs Tranſylv. ad Burciam amnem, *Stephanopolis* & *Braſſovia* etiam: munita in regiune. *Burcza*; ubi 3. ſuburbia, quorum unum Bulgari, 2. Hungari, 3. Saxones incolunt. 12. leuc. Germ. à Cibinio in ortum. Germ. *Kronſtatt.*

Corona, portus Gallæciæ capaciſſimus. V. *Coronium.*

Corona, ſignum cœleſte ſupra humerum Arctophylacis eſt, novem ſtellis conſtitutum in orbem diſpoſitis, cum Scorpione exoriens, occidens autem exoriente Cancro, Virg. *Georg.* 1.

Antè tibi Eoæ Atlantides abſcondantur,
Gnoſsiaq; ardentis decedat ſtella Coronæ.

Manilius *Aſtron. lib.* 1

At parte ex aliâ claro volat orbe Corona,
Luce micans variâ, nam ſtellâ vincitur unâ
Circulus in medio radians, quæ proxima frontem
Gnoſsia deſerta fulgent monumenta puellæ,
Candidaq; ardenti diſtinguit lumina flammâ.

Vide *Ariadna.*

Corona regia, ordo Eq. à Carolo M. inſtitutus, cujus inſigne *Corona*, cum lemmate, *Coronabitur legitimè certans*. Favin. *theatr. Eq. l.* 3. *p.* 528. Mart. Antonius.

Coronaburgum, arx permunita Daniæ, in Zeelandia Inſ. juxta Helſingoram, in anguſtiis Sundici Freti, ex adverſo Helſinburgi Scaniæ; cum palatio ſuperbiſſimo. Illic vectigal in ſingulos malos. Extructa à Frider. II. A. 1577. capta eſt à Suecis an. 1659. ſed reddita Danis.

Coronator, apud Anglos, officialis Coronæ pervetuſtus, ad tuendam pacem & dignitatem regiam, in quovis Comitatu, populi ſuffragiis conſtitutus. Olim non minor Equite aurato, ſed diminutâ hodie poteſtate, quatuor plerunque eliguntur, qui in exquirendis homicidis operam præſertim navant. Univerſis præeſt Capitalis Juſticiarius Banci Regis, qui hinc *Summus Angliæ Coronator* habitus eſt. Henr. Spelmannus *Gloſſar. Archaeol.*

Corone, hodie vocatur, urbs Tranſylvaniæ, quæ olim *Samozegetuſa*. Vide *Corona*.

Corone, olim Colonia Thebanor. Urbs Peloponneſi Meſſeniorum, Plin. 4. 55. Sita ſub monte Thermatio. Opp. Achajæ, à quo *ſinus Coroneus*. Strabo *lib.* 8. *Corone urbs eſt mari vicina*, *& hanc nonnulli Pedaſum a Poeta nominatam eſſe inquiunt.* In Prov. *Belvedere*; egregiè munita cum portu capaci: Venetis erepta eſt à Bajazete II. Baudr.

Corone, pars Salaminis in Cypro. Item urbs Bithyniæ. Steph.

Coronea, urbs Bœotiæ à *Corono*, Therſandri filio. Steph. Byzant. In hâc talpa nulla apparet, cùm alioqui per totam Bœotiam talpæ ſint. Et ſi quis aliunde in Coroneam reg. inferat, vivere non poſſunt. Sita eſt loco edito, prope lac. Copaidem, ubi Cephiſſum fluv. recipit, inter Cherroneas ad Occaſ. & Copas ad Ort. 20. mill. à Theſpiis in Bor. 10. ab Orchomeno in Auſtr. Nunc parvi momenti; Sub Turcis. Altera civitas eſt Peloponneſi, Sicyonis & Corinthi, alia Phthiotidis, eſt etiam Ambraciæ caſtellum, & Cypri civitas. Plin. *l.* 4. *c.* 7. Strab. *l.* 9.

Coronia, vulgò *Landskron*, urbs Scaniæ prov. in ora littor. Freti Sundici, cum portu, è reg. Huenæ Inſ. Nunc Suecis paret.

Coronis, Dea fuit, quæ in Sicyone colebatur, cujus tamen ſimulachrum peculiare templum nullum habuit, ſed, cùm ſacrificii tempus acceſſit, id in Palladis ſacraria transferebant, honoreque proſequebantur.

Coronis, quæ & Arſinoë, Phlegyæ, vel, ut alii tradunt, Leucippi filia; quæ, cùm formâ eſſet non ineleganti, Apollini placuit, à quo & vitiata & gravida facta eſt. Verùm cùm poſtea Iſchidi cuidam Theſſalo, mutuo ejus amore capta, ſui copiam faceret, à Corvo, cui ob nuntium candor pennarum in atrorem tranſiit, deprehenſus eſt, ex quo cùm Apollo amicæ perfidiam cognoviſſet, telis eam confodit, puerumque (qui poſtea Æſculapius dictus eſt) ex utero ejus exemptum Chironi Centauro tradidit educandum. Alia, Coronæi, Phocidis Regis filia, vim Neptuni fugiens, in cornicem à Minerva transmutata, garrulitate ſuâ paulò pòſt, gratiâ excidit. Ovid. *Met. l.* 2. *f.* 7. 8. *&* 9.

Pulchrior in totâ quàm Lariſſæa Coronis
Non fuit Æmonia ——

Coronta, urbs Acarnaniæ. Thucyd. *lib.* 2.

Coronus, filius Lapithæ. Alius Therſandri filius. Item Aſiæ mons Ptol. *Baſaraſi* Caſtaldo.

Coropa, prov. Amer. meridion. in Guajana reg. inter lac. Parymæum, & Amazonum fluv. prope Coropatubam fluv.

Coropaſſus, Lycaoniæ pagus in Aſiâ min. Strabo.

Corope, urbs Theſſaliæ, ubi *Coropas* Apollinis oraculum, cujus meminit Nicander, ſed videtur legendum *Oropam*. Orope enim Eubœæ civitas eſt Apollinis templo clariſſima. Steph.

CoroZaim, inclyta Galilææ civitas eſt in tribu Manaſſe, quæ inter 10. celebriores urbes decapoleos numeratur. Sita eſt è regione Capharnai ad mare Galilææ, in ulteriori, h. e. in Orientali Jordanis ripa, atque contra Meridiem à civitate Sueta. & contra Occid. ab urbe Cedar, à ſingulis 4. mill. diſtat, verſus Orient. verò à Capharnao in ſecundo lapide abeſt. Luc. 10. Matth. 11.

Corpicenſii, Sardiniæ pop. Ptol.

Corpilli, pop. Thraciæ. Plin. 4. 11.

Corregium, opp. Longobardiæ ſat amplum & cultum, cum arce munita. Aliàs Principes habuit proprios, nunc ſubeſt Mutinæ D. cum ditione ejus, inſerta agro Regienſi. 10. mill. à Regio Carpium verſus, 13. à Mutina in Occ.

Corrha, Armen. majoris opp. & urbs Perſidis. Ptol.

Corrhagium, Macedoniæ urbs. Livius.

Cors vel *Chors*, ſæpe pro villa, cujus membrum erat, ac dein etiam pro toto vico, qui villæ alicui magnificæ acceſſerat, apud Hiſtoricos vett. inprimis Gallos reperitur. Unde Bettonis Cortis *Betancourt*, Alemannorum Curtis *Ammencour*, Harecortis *Harcour*, Curtis Nova *la Cour Neuve*, &c. Galli enim priſcum vocabulum corrumpentes, nominativo è Genitivo facto *Chortis* vel etiam *Curtis* id dixere. Erat autem Cohors vel Chors pars villæ, quam hodie inferiorem Chortem appellant *la baſſe Court*, in qua aves domeſticæ & pecora aluntur; Unde pro villa, ut dictum. Hinc *Curtes Dominica* non rarò apud Gallos Hiſt. appellantur villæ publicæ ſeu Regiæ. Quinetiam ſicut villam pro vico, ſic & *Curtim* ſæpe dixere. *Curtem* quoque appellavere Regiam, propterea quòd Reges priſci in villis Regalibus aut publicis hyemare, & ibi palatia magnifica habere conſueverant. Iidem pro *Curtis*, Curiam etiam quandoque dicunt. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.* Pro *Aula* quoque vox ſumitur, à corte ſeu cohorte Principis, Gregor. Turon. *Hiſt. lib.* 10. *ſect.* 16. Hinc *Cortinarii* & *Cortalini*, pro Aulicis, *Courtiſans*, qui Curiæ ſeu *Corti* Principis ſunt addicti Henr. Spelm. *Gloſſ. Arch.* Vide quoque in voce *Curtis*.

Corſa, locus Ciliciæ, unde *Corſacus hircus*. Heſychius.

Corſea, inſ. Joniæ è regione Sami. Apud Herodianum *Corſia* ſcribitur. Steph.

Corſi, Sardiniæ pop. ex *Corſicâ* oriundi. Pauſanias. *Corſii* Ptolemæo dicuntur.

Corſia, Bœotiæ opp. Pauſanias. Diod. *lib.* 16. κορσιὰς vocat, & recenſet inter 3. urbes, quas Phocenſes occuparunt, atque ex illis vicinas populati ſunt.

Corſica, inſ. in mari Liguſtico, inter Sardiniam & Italiam ſita. A *Cyrno*, patre Batti, Herculis filio dicta fuit Κύρνος, ut placet Fabio Pictori, cùm antea *Therapne* vocaretur. A *Corſica* verò muliere, forſan ἀπὸ κόρσης, ἄλλης βοηλάτιδος dicta, cujus taurus ex continenti in eam inſulam tranaverat, nomen quod habet, retulit. Strabo ſcribit, Corſicam malignè coli, aſperam, & plurimis in partibus inacceſſibilem, adeò ut, qui ejus montes habitant, ex latrociniis vitam degant, immanitateque feras ſuperent. Athenæus tradit, Corſicæ incolas ideo longævos eſſe, quòd mellis cibo, quo plurimum abundant, aſſiduè utantur. Mart. 9. 26.

Hyblæis apibus Corſica mella dabit.

Quod tamen alicui mirum videri poteſt, cùm ejus inſulæ mel, ob taxi copiam, venenatum ſit. Unde Ovidius 1. *Amorum*,

Melle ſub infami Corſica miſſit apis.

Martialis *lib.* 11. *ep.* 43.

Mella jubes Hyblæa tibi vel Hymettia naſci,
Et thyma Cecropiæ Corſica ponis api.

Quaſi noxia thyma apponerentur api bonæ. Vide Commentatores, *in illud Virgilii Eclog.* 9.

Sic tua Cyrnæas fugiant examina taxos.

Dicitur & *Corſis* Stephano. Utrumque verò nomen, *Cyrnus* & *Corſica*, inquit Bochartus, eſt Phœnicium. Primum Κύρνος ab Ebræo קרן *Keren*, *cornutum* ſonat, quia *multis promontoriis angulosa* ſit hæc inſula, teſte Iſidoro 14. 6. Poſterius inſulæ nomen *Corſica*, ſeu *Corſis* Punicè diceretur חורשי *Chorſi*, quaſi *ſylveſtrem locum* dixeris, quia ex omnibus inſulis non alia eſt eâ ſylvoſior, dicente Dionyſio, Τὴν δ' ἀμφιλαφὴς ὕλη [illegible]. Item Diodoro *lib.* 5. Ἡ δὲ ὅλη νῆσος [illegible]. Et apud Polybium *lib.* 12. paſtores paſcentia ſequi pecora nequeunt διὰ τὸ συνδενδρον, καὶ κρημνώδη, καὶ τραχεῖαν εἶναι τὴν νῆσον. Buxus utique nullibi craſſior, quàm in Corſicâ. Plin. 16. 6. *Buxus Pyrenæis ac Cytoriis montibus & Berecynthio tractu, craſſiſſima in Corſica.* Et apud Theophraſtum *Hiſt. Plant.* 3. 15. Ἐν Κύρνῳ μέγισται καὶ [illegible] buxi arbores dicuntur. Denique Diodor. *l.* 5. [illegible] πλήθει, καὶ διάφορος. Hæc Inſula primùm à Tyrrhenis occupata, deindè à Carthaginenſibus, his eam eripuerunt Romani, qui eâ potiti ſunt uſque dum Saraceni ſec. 8. eos expulerunt, quos ex ea profligarunt Genuenſes: tandem capta à Piſanis, Pontificibus Romanis ceſſit. Ultimò ad Genuenſium jura redit, quibus nunc obedit, atque in eam ſingulo biennio Gubernatorem generalem mittunt. Plinius in hac inſula 33. civitates fuiſſe teſtatur. (Strabo verò non civitates fuiſſe, ſed caſtella potius putat: nam ſuo ævo 4. tantùm civitates enumerat) inter quas duæ coloniæ Romanorum fuerunt, Mariana nempe, à Mario miſſa, & Aleria à Sylla Dictatore, quæ nunc Epiſcopali dignitate decoratæ ſunt, licèt Aleria deformis penè jaceat. Cætera Barbari tenuere: ſed cùm Romani in eos irruerunt, magnum ſervorum gregem captum Romam abduxerunt, ubi cum admiratione obſervatum fuiſſe tradit Strabo, eos multum feritatis ac indolis planè belluinæ habere, nam aut vitam fugiebant, aut impatientia ac ſtupiditate dominos obtundebant ita, ut impenſæ quantumvis exiguæ pœniteret, ſi quis emiſſet. Nunc bifariam in duas partes eam diſtinguunt. Plagam quæ orientem ſolem reſpicit, *Latus interius*: partem huic obverſam, Occid. *Latus exterius* vocant. Pars Borealis quæ Italiæ propior eſt, *Ciſmontana*, & Meridionalis, quæ verſus Sardiniam excurrit, *Ultramontana* dicitur. Sunt in hac inſula hi Epiſcopatus, Marianæ, Nebii, Ajacenſis, Marienſis, Sagonenſis, & Civitatenſis, qui ſunt Suffraganei Archiepiſcopi Piſani in Tuſcia. Merel. Separatur hæc Inſula a Sardinia Freto Taphros, 6. mill paſſ. A Genua 100. circiter milliaria in Auſtrum. 50. à Liburno. Lon-

ga eſt 106. m. p. lata 50. Ejus ambitus eſt 300. mill. Baudr. Corſi boni milites, ſed ſævi, vindictæ cupidi, rudes: unde Crequii Ducis Legati Gall. miniſtris durius habitis Romæ, turbæ haud pridem, nonniſi miſſâ ad Ludovicum XIV. ſolenni legatione, pyramide in rei memoriam erectâ, & Corſorum ab aula Pontificia exilio perpetuo, ſopitæ. Inſulæ hujus pleramque partem, auſpiciis Henrici II. Galliæ Regis, Sampetrus Ornanus occupavit, quibus locis redditis an. 1559. pace initâ, ipſe à Vitellio proditoriè interemptus eſt: fil. ejus Alphonſus Galliæ Mareſchallus ab Henr. IV. creatus eſt. Plin. *lib.* 3. *cap.* 6. Strabo *lib.* 2. *&* 5. Mela, *lib.* 2. Davity, *Europa tom.* 2. *pag.* 43. &c. Hic ſacrum promuntorium *Capo Corſo*, vel *Punta di Marono*: & Promuntorium Graniacum, ſeu Capo di Manza.

Corſicæ urbes præcipuæ:

Adiacium, *Ajazzo.*	Calvium, *Calvi.*
Baſtia, caput inſ.	Curia, *Corte.*
Bonifacium, *Bonifacio.*	Fanum S. Florentii, *S. Fiorenzo.*

Corſinianum, aliis *Corfinianum*, quod vide.

Corſoa, urbec. Daniæ, in ora Occ. Zeelandiæ. Juxta fretum *die Belt*, ex adverſo Fioniæ Inſ. & Neoburgi urb. Gaudet arce ſatis munita. Huc primum cum claſſe appulit Carolus Guſtavus Sueciæ Rex, anno 1658.

Corſote, urbs magna Armeniæ, à Maſcâ fluvio circumdata, Xenophon.

Corſtopitum, Angliæ opp. Anton. Ottadinorum olim. *Morpet* Camdeno. Caſtr. Northumbriæ, ad amnem *Wansbeck*, *Cordbridge* autem Talboto, ſuper Tinam fluv. in Northumbriâ.

Corſunum, urbs Tauricæ Cherſoneſi. Vide *Cherſoneſum.*

Corſura, inſ. in medio ſinu Carthaginenſi. Strabo.

Cortenaum, urbec. inſ. Franciæ, in tractu Vaſtinienſi, inter Senones & Montargium. Hinc dicti Principes noti in hiſtor. Gall. ex quibus etiam Imperatores extitere Conſtantinop. V. & *Curtinetum.*

Corterate, obſcurus Galliæ olim in Petrocoriis locus, victoriâ Henrici Magni de Anna Duce Gaudioſæ, Regiarum copiarum ductore, obtentâ, emerſit. Vulgò *Courtras*, vel *Coutras*, ad Drunam fluvium, qui in Ellam decurrit. Vide Jac. Aug. Thuan. *Hiſt.*

Corterealis ora, vide *Eſtotilandia* & *nov. Britannia.*

Corteriacum, urbs Belgii in Flandriâ ad Legiam fluv. vulgò *Cortryck*. Inter inſulas, Tornacum, Ypram, & Oudenardam, ſub Nerviis & Tornacenſibus, Cæſ. Ibi arcem extruxit Phil. Audax, Galli victi, anno 1302. urbs direpta & exuſta, anno 1382. reparata poſtmodum, mercimoniis florentiſſima. Guicc. *Belg.* Capta à Gallis, an. 1667. pop. *Corteriacenſes.* Baudr. & Hadriano Valeſio *Corteriacum*, aliàs *Cortoriacum*, urbs vetus, nobilis & permunita Flandriæ eſt, ad flum. Letiam, Turnacenſis Diœceſeos, Legioni in Gallia olim militanti nomen dedit; Intra Gallias enim cum V.I. Magiſtro equitum Galliarum *Cortoriacenſes* memorat Not. Imper. Rom. ante annos 1250. cum arce. Hic Nortmanni caſtrum ad hiemandum conſtruxiſſe leguntur, anno Chriſt. 890. Gall. *Coutray*, Germ. *Cortrick*. Incolæ *Courtreſiens.* Diſtat 5. leuc. ab Inſulis. Sub Gallis, ab anno 1667. Territorium habet ſatis amplum, & Gandavum verſus extenſum, vulgò *le Courtreſis*. Hujus urbis *Cuſtos* i. Epiſcopus, Eligius dicitur, apud Audoënum *libro 7. de Vita Eligii.* In capitulis Caroli Calvi pagus Curtricifus, i. Cortriacenſis à Flandria diſtinguitur, unde patet olim non tam amplos Flandriæ fines fuiſſe. Vide prædictum Valeſium *Notit. Gall.*

Corthaca, vel *Corgatha*, Indiæ extra Gangem urbs. Ptolom. Eſt autem ad ſinum magnum, ut Mercator habet, qui eam *Tartabo* vocat.

Corticata, Hiſpaniæ inſula circa Artabrum promuntorium. Plinius. Eſt etiam Turditanorum in Bæticâ urbs: Ptol. In Andaluſia verſus montes. Nunc *Cortegana*, in confin. Extremaduræ, verſus fontes *Odier* fluvii, 6. leuc. à confin. Portugalliæ, Baudrandus.

Cortina, vel *Cortyna*, vide *Gortyna*. Aliàs *Cortina* eſt *lebes*, ſive *vas*, in quo tingitur lana, aut decoquitur, ſive recipitur aliquid. Cato *de R. R. cap.* 66. *Cortinam plumbeam in lacu ponito, quò oleum fluat.* Virgilius autem *in* 3. *&* 4. *Æn.* tripodem illum, in quo Phœbades ſedentes oracula reddebant, *Cortinam* vocat. Val. Flac. *lib.* 1.

Phœbe mone, ſi Cumæa mihi conſcia vatis
Stat caſtâ cortina domo.

Namque & tripus vas rotundum erat. Vet. Gloſ. *Cortina*, Δελφικὸς τρίπους Ἀπόλλωνος. Prudentius tamen Cortinam à tripode diſtinguit. Ita enim *Apotheoſi verſ.* 506. ſcribit,

Delphica damnatis tacuerunt ſortibus antra,
Non tripodas Cortina tegit.

Vide Voſſium in *Cortina.*

Cortiza, urbs Ruſſiæ magnæ, ſeu Moſcoviæ.

Corton, urbs Theſſaliæ à Cranone 100. ſtadiis diſtans. Steph.

Cortona, à Miſcello condita, urbs Hetruriæ antiquiſſima, ſub magno Duce in confin. dit. Pontif. & agri Peruſini, ſatis munita, Epiſc. olim *Corton.* Liv. *lib.* 4. *&* 6. *Itaq; à Peruſiâ & Cortone, & Aretio, quæ fermè capita Hetruriæ populorum erant, &c.* Silius *lib.* 8.

Lectos Care viros, lectos Cortona ſuperbi
Tarchontis domus. & veteres miſere Graviſcæ.

Cyrtonium Polybio, a Pelaſgis Umbris erepta. 22 mill. à Peruſia in Occaſ. 8. à Clani palude, 4. à lacu Traſimeno. Baudr.

Cortonenſes, Hiſp. Tarracon. pop. Plin.

Cortracum vide *Corteriacum.*

Cortuoſa, Tuſcorum urbs. Livius.

Cortuſius Guil. abſolvit Ticini, patriæ ſuæ, hiſtoriam, ſub Henrico VII. & Ludov. IV. Impp. Bernard. Scardonius, *hiſt. Ticin. l.* 2.

Cortyra, parva regio Laconica. Steph.

Corvinus Clemens, vel Celer, amicus Apuleji, ſub Antonino Phil. Hiſtoricus & Poëta. Cuſpinian. *in Comment. de conſulatu Caſſiodori. A.U.C.* 1345. Crinit. Lilius Giraldus.

Corvinus Laurentius, Novoforenſis, Cracoviæ floruit, an. 1495. Condidit Geographiam inhabitati orbis, excuſam Baſileæ, an. 1557.

Corvinus M. Valerius, dictus à corvo, victoriæ omine, in duello contra Gallum quendam: Militum, qui Capuam obſederant, æs alienum diſſolvit. Aur. Victor *de viris Illuſtr.* A. Gell. *noct. Attic. l.* 9. *c.* 11.

Corvinus Matthias, R. Hungariæ. Vide *Matthias.*

Corula, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. *Coleram* Caſtaldo.

Corum, urbs Amer. merid. primaria prov. Venezuelæ. Ad oram littoralem Oceani Bor. Sub Hiſpanis; *Coro.*

Coruncala, Indiæ intra Gangem urbs, Ptol.

Coruncanii, gens quanquam plebeja, nobilis tamen & Reip. utilis. Camerio, ut Claudius Imp. apud Tacit. *lib.* 11. *cap.* 24. vel ut Cicero tradit, Tuſculo oriunda.

Coruncanius, prænom. Tiberius, primus de plebe Pontif. Max. factus, teſte Livio. Cicero in Orat. *pro domo ſuâ* ad Pontifices, ſapientiſſimum & peritiſſimum fuiſſe dicit. Is, cùm legatus ad Teucrum Illyricorum regem miſſus eſſet, in reditu contra jus Gentium interfectus eſt. Statuam meruit. Plin. *lib.* 34. *cap.* 6. Livius, &c. *Coruncanius* alter, adverſus Amilcarem Barcham, in Siciliam miſſus eſt. Polybius.

Corvo, exigua inſula in Atlantico mari, à Luſitanis habitata, à Flores exiguo milliari diſtat, in circuitu tria aut duo milliaria continet. Circa hanc & inſulam Flores, aut circa eàs, Anglorum naves ferè continuò verſantur, expectantes claſſes Indiæ Occidentalis, nam illis hæ ex Flandricis inſulis primùm apparent. Incolæ parum inde feliciter vivunt, objecti prædationibus ac bonis ſæpe exuti. Metel.

Corvorum antrum, montis nomen in Ciliciâ. Nicetas.

Corvorum inſula, in Arcadiâ, quà Ladon in Alpheum erumpit. Pauſan.

Corus, Arabiæ fl. magnus in mare Rubrum influens. Herodot.

Corus, ventus ſpirans ab Occ. ſolſtitiali. Plin. Seneca *in Thyeſte*:

Bruttium Coro feriente pontum.

Lucano dicitur *lib.* 1.

—— Cæli fuſcator Eoi.

Idem *lib.* 7.

—— Victus violento navita Coro
Dat regimen ventis. ——

Stat. *lib.* 7.

Non aliter Caco nocturni turbine Cori
Stat peritura ratis, cùm jam damnata ſororis
Igne Therapnæi fugerunt carbaſa fratres.

Silius *lib.* 1.

Qualis ubi Ægæo ſurgente ad ſidera ponto,
Per longum vaſto Cori cùm murmure fluctus
Suſpenſum in terras portat mare, frigida nautis
Corda tremunt. ſonat ille procul. flatuq; tumeſcens
Curvatis pavidas tranſmittit Cycladas undas.

Aliàs *Caurus* dicitur. Virg. *Georg.* 3.

Semper hyems, ſemper ſpirantes frigora Cauri.

Ideo Martinius ſic dici putat ab Ebræo קר *car*, i. e. *frigus*. Certè Virgilio *lib.* 5. *Hyberni Cori* vocantur.

Coruſia, Sarm. Aſiaticæ urbs. Ptol.

Cory, maris Eoi inſula in ſinu Argarico. Ptol. *Nivecat* Mercatori. Item promuntorium Ind. cit. Auſtraliſſimum. Ptol.

Corybantes, Cybeles ſacerdotes, qui ſacro furore correpti, cymbala pulſabant, capitaque inter ſaltandum jactantes alios in ſimilem rabiem agebant. Homerus βητάρμονας vocat. Hi primùm Idam Phrygiæ montem tenuiſſe dicuntur, poſtea autem in Cretam navigaſſe, & montem quendam incoluiſſe, quem à nomine relictæ ſedis etiam Idam appellarunt; ubi & Jovem infantem aluerunt, tympana jugiter pulſantes, ne Saturnus (qui cum Titane fratre convenerat, ut ſobolem omnem maſculam interficeret) puerum vagientem audiret. Sunt qui *Curetas* & *Corybantas*, & *Cabiros*, ac *Idæos Dactylos* eoſdem putent. Diodorus Sic. Corybantem ſcribit Jaſonis & Cybeles filium fuiſſe, ac ſimul cum Dardano ſacra Matris Deûm in Phrygiam detuliſſe, eoſque qui in ſacrificia ejus Deæ incumbere voluerunt, de ſuo nomine *Corybantes* appellaſſe. Sing. numeri nominativus eſt *Corybas*, quo uſus eſt Claudianus *de Rapt. Prof. lib.* 2.

Non te progenitum Cybeleius ære canoro
Luſtravit Corybas. ——

Heſy-

Heſychius: Κορύβας, Πλατωνικῶς.
Horat. *Carm.* 1. *Od.* 16.

—— Non acuta
Sic geminant Corybantes æra.

Virgil. *Æn.* 10.

—— Corybantiaq; æra.

Hinc κορυβαντιᾶν eſt *inſanire*, & *mente captum eſſe*. Heſych. Κορυβαντιῶντες, μαινόμενοι, ἢ ἐνθουσιαστικῶς δαιμονιζόμενοι. Strabo *lib.* 10. ſic dictos ait, ἀπὸ τοῦ κορύπτοντας βαίνειν ὀρχηστικῶς, *quod cum ſaltatione incederent*. Ait idem Corybantes vocari τοὺς μανικῶς κινουμένους, *furiosè ſe moventes*, cùm autem non ſit ulla corporis motio μανικωτέρα, quàm quæ ordine naturæ inverſo capite incedit, putat Palmerius ab eo dictos Κορύβαντας, nam κόρυ vox antiqua *caput* ſignificabat. Ergo ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τὸ κόρυ βαίνειν dicti Κορύβαντες.

Corybas, Nicomachi diſcipulus, pictor. Plin. 35. 11.

Corybiſſa, civitas in agro Sceplio ad fluv. Eurientem. Strabo *libro* 10.

Corybus, Cretæ promuntorium. Strabo *lib.* 8.

Corybutus, Jagielonis Poloniæ R. patruelis, hujus in Poloniam ex Bohemia Eccleſiaſtas evocantis, qui vulgari linguâ Sclavonicâ Cracoviæ in templo S. Crucis ſacra adminiſtrarent, zelum, cum magna nobilitatis parte imitatus, armatâ quoque manu Bohemos propugnavit: circa A.C. 1431. Laſicius *l.* 1. *de geſtis Fr.* Sym. Turnovius *in ſpec. Ver.* Lætus *Comp. Hiſt. Unit.*

Corycea, nympha fuit, quæ filium habuit Lycorum. Rhod. 16. 19. Item promunt. Cretæ, & portus Æthiopiæ. Steph.

Coryceus, luctator nobilis, qui cùm neminem reperiret priorem, aut parem, cujusque viribus ſuccumberet, proverbio fecit locum, *Luctari cum Coryco*, de his, qui ſupra vires aliquid moliuntur.

Corycus, mons Ciliciæ altiſſimus, cum oppido ejuſdem nominis, optimi croci ferax, quod ab eo *Corycium* dicebatur: Strabo *lib.* 14. Ὑπὲρ Κωρύκου ἄκρας ἐν εἴκοσι σταδίοις ἐστὶ τὸ Κωρύκιον ἄντρον, ἐν ᾧ ἡ ἀρίστη κρόκος φύεται. Dioſcorides: Κρόκος ἐστὶ κράτιστος ὁ ἐν Ἰταλίᾳ χώρᾳ ὁ Κωρύκιος. Meminere quoque Plinius, Solinus, & poetæ paſſim. Horat. 2. *Serm. Sat.* 4.

Coryciòq; croco ſparſum ſtetit.

Martialis *lib.* 11.

Ultima Corycio quæ cadit aura croco.

Ad montis hujus radices, antrum erat Corycium Muſis ſacrum, unde etiam illæ paſſim à poëtis *Corycides* nymphæ appellantur. Ovid. 1. *Met.*

Corycidas nymphas & numina montis adorant.

Corycus, mons Joniæ latrociniis olim infeſtiſſimus fuit, unde locus proverbio, *Corycæus auſcultavit*, in eum, qui rem diſſimulat, & occultat deprehenſam tamen. Lege Strabonem *lib.* 13. Cic. *ad Att. lib.* 10. *epiſt. ult. Poſthac non ſcribam ad te, quid facturus ſim, ſed quid fecerim. Omnes Κωρυκαῖοι videntur auſcultare quæ loquor.* Hodie *Cambruſſia* Nigro dicitur. Baudrando Mons & promuntorium Cretæ, in parte Occident. in territ. Caneæ. Quibuſdam *Cornico*, ut & oppidulum vicinum, cum portu ei adjacente. Aliis eſt portus *delle Garabuſe*, prope Ciſamopolim, in ora Bor. ubi & Corycæ inſ. Brietio teſte, aliquot mill. ab ora, cum arce munita. Sub Turcis, à paucis annis. Eſt etiam Æthiopiæ portus Stephano, & Lyciæ litus Straboni.

Corycus, ſeu *Corycium*, urbs Ciliciæ, nunc *Churco*. in Caramania, prope prom. cognom. 50. mill. à Tarſo, 25. à Pompejopoli in Occaſ. ex adverſo Cypri. Sub Turcis, cum portu capaci.

Corydalla, urbs Rhodiorum. Steph. Pagus etiam circa Athenas. Athenæus.

Corydallus, vicus Atticæ in tribu Hippothoontide. Steph. Eſt etiam Lyciæ opp. Ptol.

Corydeus. Heſychius: Κορυδεύς, ὄνομα κύριον, ὅτι ἐπυνθάνετο ἐπὶ δυσμορφίᾳ καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ. Vide Diogen. *p.* 224. & Barth. *Adverſ. p.* 251.

Corydon, paſtoris nomen à Theocrito & Virgilio celebrati. Vide de la Cerda *ad Virg. Ecl.* 2.

Coryla, vel *Coryleum*, Paphlagoniæ pagus inſignis. Xenophon.

Corylon, urbs Æcanorum in Italiâ. Steph.

Corymbifer, Bacchi epitheton à *corymbo*, id eſt, *hederâ*, quâ Deus iſte ebrius delectabatur, quâque ſacerdotes ejus in Orgiis coronabantur. Ovidius:

Feſta corymbiferi celebrabat Græcia Bacchi.

Coryna. Joniæ urbs. Mela.

Coryne, Elidis urbs. Ptol. Niger *Antibodum* vocat.

Corynetа, vel *Corynetes*, latro famoſiſſimus, Vulcani filius, cùm juxta Epidaurum hoſpites clavâ quâdam, quæ Græcis κορύνη dicitur, trucidaret (unde & hoc nominis ſibi ſumpſit, cum priùs Periphetus vocaretur) à Theſeo fuit interfectus. Suid. Plut. Item *Areithoi* cognomen. Hom. *Iliad.* 9.

Τὸν δ᾽ ἔχεν ὑμμεγέθης Ἀρηΐθοος αἶμα λέων,
Δῖος Ἀρηΐθοος, τὸν ἐπίκλησιν Κορυνήτην
Ἄνδρες κίκλησκον, καλλίζωνοί τε γυναῖκες.
Οὕνεκ᾽ ἄρ᾽ οὐ τόξοισι μαχέσκετο, δουρί τε μακρῷ,
Ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας.

Coryphæum, mons in Epidauro, ubi colitur Diana *Coryphæa*. Stephanus.

Coryphantis, pagus in littore Adramytteno. Strabo.

Coryphas, Troadis oppidum. Plin. 5. 29.

Coryphaſium, prom. Peloponneſi, in ora ſinus Cypariſſii prope Pylum Meſſeniacam, è reg. Sphateriæ inſ. medium inter Electram fluv. & Methonem. Plinio eſt quoque urbs Argiæ reg. aliàs *Inachia*.

Coryphe, mons Gangi finitimus. Plut. Item alius Syriæ inter Antiochiam & Berrhœam. Theodoret.

Coryphenſes, Tegeatarum curia in Arcadiâ. Pauſ.

Corythus, oppid. Tuſciæ. Vide *Corithus*.

Cos, i. e. *ſpina*, aut *aſtus*, ſive *radium*, pater Anab & Sobobe. 1. Paral. 4.

Cos, inſula in mari Ægæo, una Cycladum, vide *Coos*. Item urbs Ægypti. Vide Stephanum.

Coſa, urbs Hetruriæ, in ſublimi colle, ad mare cum ſubjecto ſinu, vicina portui Herculis, quæ *Coſſa* Straboni, & Plinio, *Coſſa* verò Ptolemæo. Videtur tamen cum ſimplici *s.* ſcribendum, poëtæ enim primam corripiunt. Rutilius *in Itinerario*:

Cernimus antiquas nullo cuſtode ruinas,
Et deſolatæ mœnia fœda Coſæ.

Virgilius *Coſas* dixit. *Æn.* 10.

Quiq; urbem liquere Coſas.

Coſſa, cujus Stephanus meminit, alia eſſe videtur. Vide *Coſſa*.

Coſa, eſt *Caſſano*, urbs Calabriæ, in reg. aſpera, ſub dit. Princ. Biſiniani. 6. mill. ab ora ſinus Tarentini, in Occaſ. totidem à confin. Baſilicatæ. G. Barrius. Dicitur & *Caſſanum*.

Coſa, urbs Iglio & Dianio inſ. objecta.

Coſa, in tab. Peuting. Galliæ Aquit. locus. An *Coſſium* Auſonii & *Coſa* Ptol. M. Velſerus.

Coſaci, populi Poloniæ, qui primùm exiiſſe dicuntur ex inſ. Boryſthenis, in cujus etiamnum oſtiis vivunt. Turcis terribiles, ſub nomine Ruſſorum: Ducem habent proprium ſub dominio Poloniæ Regis. Claſſe ad Pontum Euxinum excurrentes, Conſtantinopolim obſederunt, A. C. 860. ſub Michaële Imper. ſed re infectâ inde diſcedentes, ex captivis religionem Chriſt. didicerunt, M. Cromer. *Hiſt. Pol. l.* 2. Ab iiſdem Achmetes Imper. Turc. mirè vexatus eſt, an. 1616. Thraciâ, Bithyniâ, Paphlagoniâ, Trapezunte, Sinope, &c. devaſtatis. Contra Uladiſlaum IV. rebelles, ab illo fortiter, repreſſi ſunt, an. 1629. Habitant in Volhinia inſ. al. *Ucrania*: Eorumq; pars nunc ſub clientela Moſc. Ritus græcos ſervant, dicti à voce Ruthenica *Coſac*, i. miles vagus. V. P. de Valle *Itin. tom.* 2. & 3.

Coſa, vide *Coſa*.

Coſam, pater Addi, patris Melchi, Luc. 3.

Coſamba, Indiæ intra Gangem urbs. Ptolemæus. *Satignam* Caſtaldo.

Coſanum, *Caſſano*, vide *Coſa*.

Coſas, Latii fluv. juxta Fruſionem urbem præterlabens. Strabo *lib.* 5.

Coſcinus, opp. Apamiæ in conventu Alebandico. Plin. *l.* 3. *c.* 29.

Coſconius, Auctor Lat. Solino *cap.* 7. Hiſtoricus, & Grammaticus, Varro *de L. L. l.* 5. Item infelix Epigrammatiſtes, Martial. *Epigr.* 77. *l.* 2. *Coſconi qui longa putas, &c.*

Coſcynthus, fluv. Italiæ. Lycophron.

Coſentia, civitas Italiæ, archiep. Brutiorum metropolis. Græcis Κωσεντία, & Κωνσεντία, vulgò *Conſenza*. Oppidani *Conſentini* Tullio & Varroni.

Coſenus, Mauritaniæ fluv. Plin. 5. 1.

Coſfeldia, urbec. agri Monaſter. munita, ad fontes Borchelli fluv. ubi Epiſc. ſæpe moratur. 6. leuc. à Monaſter. totidem à Belgii confin.

Coſiana, caſtellum Palæſtinæ in maritimâ Syriæ parte. Steph.

Coſingas, Scæboarum & Cerrheniorum in Thraciâ dux, ſimulque ex more gentium iſtarum Junonis Sacerdos. Qui ut refractarios ſibi populos ad obedientiam redigeret, talem intendit dolum: ſcalas plurimas ingentesque è ligno excitavit, aliasque aliis junxit: dein in populum famam ſparſit, ſe in cœlum ad Junonem aſcenſum moliri, accuſatum immodeſtiam atque inobedientiam Thracum. Thraces utpote ſtupidi & rationis impotes, metuentes Ducis ad Junonem in cœlum aſcenſum, juramento ſe obſtrinxerunt, quòd promptè imperata facturi eſſent. Polyæn.

Coſliacum, opp. Iſtriæ ſub Auſtriac. Germ. *Karſchon*, ad lacum cogn. qui Arſiam fl. effundit, 2. leuc. à Petina in Bor. 3. à Vitopoli.

Coſlinum, urbs Caſſubiæ, in Pomer. Ulter. ſub Electore Brandeburg. Sedes antea Epiſc. Caminenſis. 2. leuc. à mari Balt. 4. à Belgardia in Ortum.

Coſloſta, Emporium Cherſoneſi Tauricæ.

Coſmanates, Liguriæ pop. Plin. 3. 5

Coſme, Κόσμη Ægyptiaca prodendo memoriam ſui extendit. Eorum ex primo Schol. Apollonii *in lib.* 4. variorum adfert ſententias de quæſtione eâ, *Quænam gens ſit antiquiſſima?*

Coſmeta, ornator, ſervus in familiâ, cui domini, dominæve exornandi cura incumbit. Juvenal. *Sat.* 1.

Ponunt Coſmetæ tunicas.

Id eſt, ancillæ, quæ mundum, & veſtes dominæ curant, & ornatum ejus cuſtodiunt & purgant, deponunt tunicas, & veſtes exuunt, ut nudæ virgis cædantur. Ita enim *ponere* ſumitur, pro *deponere*, ut apud Catullum:

— *Quas paſtor viderat olim*
Idæi tunicam ponere verticibus.

Coſmos, Judææ oppidum, Ptol.

Coſmopolis, vide *Argoum Portum*.

Coſmus de Medicis, cognom. *Magnus*, frater Laurentii, & fil. Johannis, Rempublicam Florentinam feliciter gubernavit, opibus immenſis congeſtis. Hinc invidia, & exilium. Sed revocatus, *Patris populi & Patriæ liberatoris* elogium meruit. Literarum, literatorumque Fautor, liberalitate ſuâ undique viros doctos allexit, inſigni Bibliothecâ comparatâ, cujus partem in Galliam Catharina Medicæa ſecum attulit, ob Græca Manuſcripta magni pretii. Obiit an. 1464. æt. 75. Relicto Petro fil. patre Laurentii II. ex quo Leo X. & Juliano, ex quo Clemens VII. nati. Ex Laurentio III. ſecundi filio Catharina Medicæa, & Alexander Dux Flor. an. 1537. occiſus, prodierunt. In quo ſtirps Coſmi hujus deſiit.

Coſmus I. fil. Johannis II. nepos Joh. I. abnepos Petri Franciſci, cui Laurentius, prioris Coſmi frater, genitor contigit, Dux Florentiæ, Alexandro ſucceſſit. Ordinem S. Stephani inſtituit, an. 1554. Ad Regium titulum fruſtra aſpirans, Magnus Dux creatus eſt, an. 1569. à Pio V. hoc increpito à Maximiliano II. Imper. minante: *Si Pontifex ulterius Imperii jura invaderet.* Bodinus *de Rep l.1. c.9.* Univerſitatis Piſanæ fundator, obiit an 1574. æt. 55 princip. 38. Ex Eleonora Toletana, Franciſco, & Ferdinando, magnis Ducibus, relictis. Nothus ejus fil. Johannes, in Hungariâ, re bene geſtâ, Princeps Imperii dictus eſt. Joh. Baptiſta Adrianus, *lib.* 19. 20. 21. &c. Spond. *Annal.*

Coſmus II. ſucceſſit Patri Ferdinando, anno 1609. ex Magdalena Auſtriaca, Ferdinandi II. parens, &c. Obiit anno 1621.

Coſmus III. hodie regnans, duxit an. 1661. Aurelianenſis Ducis filiam.

Coſmus I. Patriarch. Conſtantinop. Hieroſolymis oriundus, ſucceſſit Xiphilino, an. 1080. uſque ad an. 1086.

Coſmus II. an. 1147. Michaëli ſucceſſit, paulò pòſt mortuus. Curopalat. Nicet. Baron. *Annal.*

Coſmus Hieroſolymit. cognom. Hagiopolita, Epiſc. in Palæſtina. Johannis Damaſceni ſocius, ſec. 8. Hymnos compoſuit, tomo 8. *Bibl. PP. 2. edit.* Alius, Chryſoſtomi vitam ſcripſit. Cognom. *Veſtitor*, &c.

Coſmus, hiſtoricus Gr. res Ægyptiacas compoſuit, Voſſ. *Hiſt. Gr. lib.* 3.

Coſmus Italus, homo literatus, ſed arte Magicâ, cujus ope futura prædicebat, inſtructus, prorſus Atheus, obiit in Armorica, A.C. 1615. Supplem. Thuan.

Coſmus, unguentarius nobilis, Mart. 11. 9.

Quod Coſmi redolent alabaſtra focique Deorum.

Juvenal. *Sat.* 8.

— *Cum et licèt oſtreâ cœnum*
Gaurana, & toto Coſmi mergatur aheno.

Ubi vetus Schol. *Coſmus luxurioſus fuit, qui ſolium, in quod deſcendebat, multis diverſorum unguentorum odoribus miſcebat.* Hinc *unguentum Coſmianum.* Mart. 12. 55.

Aut libram petit illa Coſmiani.

Petronius: *Affert vobis alabaſtrum Coſmiani.* Vide Rader. *ad Mart. lib.* 14. *ep.* 100.

Coſmus Laurus, Brixiacenſis, Præſulum & familiarum ſuæ urbis hiſtoriam condidit.

Coſna, opp. Duc. Niverntenſis: cujus pars una Regem, altera Ducem agnoſcit Dominum. Metel.

Coſoagus, fluv. navigabilis in Gangem influens. Plin. 6. 18.

Coſobus, qui & *Caſſovius*, & *Campus Merula*, latiſſimus Hung. ad Savum campus.

Coſroes, Perſarum Rex, an. Dom. 534. Agathias *lib.* 4. Hic tyrannus nonaginta millia Chriſtianorum interfecit, ac partem crucis Dominicæ ſecum aſportavit. Æn. Sylv. Vide *Choſroes*.

Coſſa, urbs Tuſciæ in ſublimi colle poſt Populoniam. Strabo. Item Umbriæ opp. Plin. 3. 5. hodie *Orbitello*. Item urbs Oenotriorum. Steph. *Conſano* eſt hodie, Calabriæ regionis, uti docet Barrius.

Coſſa & *Coſa*, urbs fuit Hetrur. ex cujus ruinis crevit Anſedonia, à Carolo Magno everſa, quæ nunc vicus eſt, in agro Senenſi, ſub Magno Duce Hetrur. in maritimo tractu, in colle, ad oram littor. & oſtia Peſciæ fluv. 6. mill. ab Urbatello in Ort. paulo minus à Portu Herculis, 28. à Tarquiniis in Occ. 70. à Roma. In confin. dit. Pontif. Baudr.

Coſſe de Geneſte, ordo equit. à Ludovico IX. in nuptiis cum Margareta Provinciali, inſtitutus. Cum lemmate: *Exaltat humiles.* Guil. Nangius, *in vita S Ludovici.* Favin. *theat. Hon & Eq. l. 3. p.* 581.

Coſſea, pars Perſidis, Stephano. *Coſſæi* populi, Mediæ montem inhabitantes Polybio & Diodoro. Ptolomæo in Suſiana ſunt, finitimâ regione. Hi ſunt Uxiis vicini, teſte Arriano *in Indicis*. Horum quoque excidio parentavit Alexander Magnus Hephæſtioni. Vide Diod. 17. Polyæn. *l.* 4 *in Alex. com.* 31.

Coſſea, Thraciæ opp. Steph.

Coſſetania, Hiſp. Tarrac. regio apud Plin.

Coſſi, antiquis dicebantur, naturâ rugoſi corporis homines à ſimilitudine vermium, quos in ligno editos Phryges & Pontici maris accolæ pro delicatiſſimis cibis ſumunt. Plin. *l.* 17. *c.* 6. *l.* 11. 3. *Coſſus* antiquitus cognomen tantùm *Corneliorum* fuit.

Coſſini, vide *Hoſtiones*.

Coſſinites, Thraciæ fluv. Ælian. *de Animal.* 15. 25.

Coſſium, Vaſatum in Gall Aquitan. opp. prim. Ptol & Auſon. Unde *Bazas* Vineto eſt, inter Burdigalam, & Aquas Auguſtas. Juxta amnem *Lavaſane*, 3 leuc à Garumna fl. in Auſtr. 12. à Nerico. Hinc regio adjacens, *le Bazadois*, Vatatenſis tractus, in Vaſconia prov. Baudrand.

Coſſoanus, Indiæ amnis in Gangem influens. Arrian.

Coſſus Corn. Lentulus, conſul cum M. Aſinio Agrippa, an. U.C. 777. Alius collega L. Calphurnii Piſonis, an. U.C. 753. Tertius conſul cum Claudio Cæſare Nerone an. ab U. C. 812. Denique *Coſſus* Trib. Mil. de quo Virg. *Æn.* 6.

Quis te magne Cato tacitum, aut te Coſſe relinquat?

Eſt & hoc nomine hæredipeta celebratus Juven. *Sat.* 10.

Ut captatori moveat faſtidia Coſſo.

Coſſus, Bithyniæ mons. Steph.

Coſſutianus, accuſatoris nomen ſub Claudio, Tacit. 11. 6. à Cilicibus accuſatus, maculoſus fœdusque & idem jus audaciæ in provinciâ ratus, quod in urbe exercuerat. Sed pervicaci accuſatione conflictatus poſtremò defenſionem omiſit ac lege repetundarum damnatus eſt Nerone ſecundùm, L. Piſo Coſſ. Totum nomen eſt *Coſſutianus Capito.* Ibid. 13. 33. P. Mario L. Aſinio Coſſ. Senatorium ordinem precibus Tigellini Soceri ſui recepit. Tacit. 14. 48. Eundem cum Tigellino grandi pecuniâ Annæus Mela in codicillis donavit, quò cætera manerent. *l.* 16. 17.

Coſſutiorum familia, apud Rom. ex quâ *Coſſutia* uxor Cæſaris. Sueton. Sic *Coſſutii*, & *Coſſutiani*.

Coſta, Roderici frater, Hiſp. Rex, an. ab U.C. 1452.

Coſtaballene, Liguriæ locus, Anton.

Coſta-rica, prov. novæ Hiſp. Cujus præc. urbs Carthago, præter hanc Aranivesia, mercimoniis florentes. Herrera *l.* 13.

Coſtoboca, ſunt Ammiano Scythæ, circa Daciam, ad Pontum Euxinum. *Cæſtoboci* Ptolomæi ſunt.

Coſtoboci, Sarm. Europææ pop. Capitolinus.

Coſyra, inſula ſterilis in mari Libyco, non procul à Melite, cujus incolæ *Coſyrai* dicuntur. De quâ ſic Bochartus: *Non debet hîc Coſyra omitti, inſ. cum oppid. media inter Siciliæ Lilybæum, & Clypeam Africæ, à Melite diſtans ſtadiis* 500. Nomen à *brevitate* ſumptum, ſi Punicè fuerit, קוצרה *Koſtra*, quomodo apud Arabes. Breve autem hic idem quod parvum, ut cùm poëta dicit:

— *Brevibus Gyaris, & carcere dignum.*

Verum hoc, ſive de urbe acceperis, quam Polyb. *lib.* 3. Πολισμάτιον *oppidulum* vocat, ſive etiam de totâ inſulâ, cujus ambitus, teſte Strabone, non patet ultra ſtadia 150. i. e. ſex aut ſeptem leucas noſtrates. Hinc Sil *lib.* 4.

Et bellare Tabus docilis Coſyraque, parva.

Aliter *Coſyra* nomen ab Ebræo חוסר *Choſer*, i.e. *inopiâ* deducitur, unde Ovid 3. *Faſtorum*:

Fertilis eſt Melite, ſterili vicina Coſyræ
Inſula, quam Libyci verberat unda freti.

Sen. *de Conſol. ad Helviam capite* 6. *Deſerta loca, & aſperrimas inſulas, Sciathum, & Seriphum, Gyarum & Coſyram pete.* Ideo tamen habitatur, quia aquis eſt irrigua, & portum habet commodum, olivisque ſcatet, & capris, ut Arabs Geographus teſtatur *Clim.* 4. *part.* 2. Baudrando Inſula eſt Africæ, in mari Mediterraneo, verſus Hermææ promuntorium, à quo 45. mill. in Ortum abeſt, à Melita 90. circiter in Occ. à Clupea 50. in Ortum, à Sicilia 90. in Auſtrum. Urbeculam habet & caſtrum, cum portu ſat tuto. Olim ſub Tunetano R. nunc à Sicilia pendet. Circuitus eſt 25. m. p.

Coſyri, Indiæ pop. Plin.

Coſyrus, inſula juxta Selinuntem, Item Siciliæ fluv. & urbs ejuſdem nominis. Steph. Tres ibi hodie ſunt inſulæ, *Treſontane* dictæ.

Coſyte, Umbriæ urbs. Steph.

Cotace, Ariæ oppidum.

Cotaa, Armeniæ min. regio. Ptol.

Cotama, Armen. min. urbs. Ptol.

Cotamba, Perſiæ opp. Ptol.

Cotarellus, vide *Coterellus*.

Cotbuſium, oppidum Luſatiæ inf. ad Sprebam fluv. ſub Elect. Brandeb. Aliter *Cotbuſſa*. Medium ferè inter Dreſdam & Francofurtum ad Oderam.

Cotenſii, Daciæ pop. Ptol.

Coterellus, idem cum *Cotario*, habitator *Cota*, quæ vox apud medii ævi ſcriptores caſam viliorem notat, ex Græco κώτη, tugurium, latibulum. Undè *Coterelli* videntur dicti homines viliores, Gall. *Cotereaux*, vel *Coſtereaux*, qui ſub Anglo militantes Gallis admodum erant infeſti. De his Rigordus, *de geſtis Philippi Aug. Quadam die*, inquit, *Ricardus Comes Pictavienſis multitudinem Cotarellorum ad Caſtellum Radulphi pro ſuccurſu miſerat.* Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Cotes, aliis *Cottes*, Africæ promuntorium in Mauritania Tingit.

Tingit. in extremo freto ſitum, ut conſtat ex his Strabonis, poſtquam de freto actum: Ἐντεῦθεν δὲ πρόκειται ἱκανῶς τις ἀκρωτήριον ἐπὶ δύσιν τῆς Μαυρουσίας, αἱ Κώτεις λεγόμεναι, id eſt, *Inde procedens quedam objacet, Mauritaniæ pars ad occaſum extrema, Cotes vocant.* Proinde Ptolemæus ibidem habet, Κώτης ἄκρον, *Cotes promunturium.* Putat Bochartus Pœnos ſcripſiſſe קוטף *Cotef*. id eſt, τοῦ τρυγῶντος, *vindemiantis*, quia Mela *Ampeluſiam* exponit. Verba ſunt; *Caput atq; exordium (Africæ) eſt promunturium, quod Græci Ampeluſiam, Afri aliter, ſed idem ſignificante vocabulo appellant.* Plinio quoque id promuntorium *Ampeluſia* dicitur; ſed Cotes eſt vicinum opidum. *Promuntorium*, ait, *Oceani extimum Ampeluſia nominatur à Græcis. Opida fuere Lixa, Cotes ultra columnas Herculis*, &c. At in Scylace *Cotes* eſt ſinus in ipſo freto inter Columnas & Ἑρμαίαν ἄκραν. Nunc *Capo Spartel*. Hiſpaniæ obverſum, prope Oceanum Atlantic. ubi major eſt Herculei Freti latitudo. 5. leuc. Hiſp. à Tingi, in Occ. Baudr.

Cothena. opp. Anhaltinatus, in Germ. ſup. ſub proprio Principe, è familia Aſcania. Orſus eſt olim *Cothenſem* ramum Albertus III. Claudus, fil. Johannis, ſicut frater ejus Sigiſmundus Serveſtanum inchoavit: qui ambo pro Marchia Brandeburg. quam Sigiſmundus Imp. Norimbergenſi Burggravio conceſſerat, accepere 60000. aureos. Reliquit Albertus filios Woldemarum, Albertum & Adolfum, patrem Wilhelmi, qui dein, cùm ſe Minoritarum ordini addixiſſet, Ludovici nomen aſſumpſit: & Adolfi, Epiſc. Merſburgenſis, cui Lutherus theſes ſuas de Indulgentiis dedicavit. Iterum incepit hunc ramum Ludovicus, minimus natu filius Joachimi Erneſti, qui unus poſt plura ſecula totius Principatus fuerat poſſeſſor, mortuus A. C. 1586. Fuit autem Ludovicus Oeconomicâ laude & literis, Societate inprimis, quam *Frugiferam* vocant, fundatâ clarus, Obiit A. C. 1650. relicto ex Sophia Lippienſi filio Wilhelmo Ludovico, nato An. C. 1638. Vid. Phil. Jacobum Spenerum *Syll. Geneal. Hiſtor.*

Cothon, Carthaginis tres erant partes, Κώθων, Μέγαρα, & Βύρσα. *Cothon* variè definitur. A Strab. *lib.* 17. νησίον περιφερὲς Εὐρίπῳ περιεχόμενον ἔχον νεωσοίκους ἑκατέρωθεν κύκλῳ, *Inſula parva, rotunda, Euripo circumdata, utrinq; habente in orbem navalia.* Portum fuiſſe muro cinctum, cujus pars una rotunda fuit, altera quadrangula, colligere eſt ex Appiano, cujus verba ſunt: Ἐπεχείρει τῷ λιμένι τῷ καλουμένῳ Κώθωνι; *portum Cothonem nomine eſt aggreſſus.* Item ὁ δὲ Ἀσδρούβας νυκτὸς ἐνεπίμπρη μέρος τοῦ Κώθωνος τὸ τετράγωνον *Aſdrubal noctu incendit partem Cothonis quadrangulam.* Item ἐπὶ θάτερον τοῦ Κώθωνος ἐς τὸ περιφερὲς αὐτοῦ μέρος ἀνῄει, *Ad alterum Cothonis latus, nempe ad partem ejus rotundam aſcendens.* Et rurſus, λαβόμενος δὲ τοῦ περὶ τὸν Κώθωνα τείχους, *occupato muro qui Cothonem cingebat.* Diod. *lib.* 3. De portu Charmuthâ, in Arabum Thamudenis: Ἐμφερέστατός ἐστι τῷ κατὰ τὴν Καρχηδόνα λιμένι, προσαγορευομένῳ δὲ Κώθωνι, *Simillimus eſt portui Carthaginis Cothôni nomine.* In margine ex libris ſcriptum Κώθωνι. Hirtii *libro quinto*, nominatur aliquoties Cothon, non Carthaginis, ſed Adrumeti urbis Africæ in hoc eodem litore notiſſimæ: *Varus* (inquit) *Adrumeto ex Cothone egreſſus.* Feſtus ſcribit, *Cothones appellari portus in mari interiores arte, & manu factos.* Et Servius *in illud Poetæ, Hic portus alii effodiunt, id eſt, Cothones faciunt Cothona ſunt portus in mari non naturales, ſed arte, & manufacti. Eſt autem & maſculini, & neutrius generis.* Vocem Africanam, aut Punicam eſſe oportet, cùm neque apud Græcos, neque apud Romanos ſcriptores uſpiam pro portu occurrat, niſi quibus locis agitur de urbibus Africanis. Radix קטם *Katam*, vel Phœnicio more *Katham* apud Talmudicos eſt *incidere*, unde קטום *Kathum inciſum.* Græcis, qui nullam habent deſinentem in *M.* pro *Kathum* dictus eſt *Kathon* vel *Kothon*, & leviculâ hâc mutatione factum, ut barbara vox Græcâ civitate donaretur. Bochartus.

Cotharnus, diſcipulus Prodici, ex triginta tyrannis, à Lacedæmoniis, devictis Athenis, impoſitis. Quare ita dictus ſit, vide Scholia, *in Ariſtophanis Nubes.*

Cotia Sylva Gall. inter Creſpiacum Valeſium, & Sueſſiones, verſus Firmitatem Milonis. Aliis eſt in eo tractu, ubi nunc vicus *Soiſe*, ad Axonam fluv. ubi influit in Oeſiam, prope Compendium. Gall. *La Foreſt de Villers Cofterez*, à ſuperbo illic Villerio caſtro excitato. Baudr. Hadriano Valeſio ſilva hæc vico ſeu villæ *Cotia* nomen dedit, quod ipſa à cotibus accepiſſe videtur; *Cuiſe* aut *La foreſt de Cuiſe*. A' quibuſdam ſilva Compendienſis, *la foreſt de Compiegne*, quia Compendio villæ olim publicæ ſeu Palatio Regio proxima, dicitur. In illa *Cotia*, ut dictum, villa hodieque veteris Palatii in ſilva reliquias oſtentans, vulgò *Cuiſe*: vici S. Petri *S. Pierre en Chaſte*, Exartum *l'Eſſart*, S. Nicolai *S. Nicolas de Courſe*. S. Johannis ad ſilvam *S. Jean au Bois*, Bruceriæ *Bruieres*, à myricarum copia, ſic enim illas Galli vocant: Brolium tandem *Breu*, quæ vox ſilvam cæduam ſeptamque Gallis ſignificat, & Caſnum *Cheſne*, al. *Chene Herbelot*, prope Cotiam villam. Poſita eſt ſilva inter Axonam, Iſaram & Ottenetam amnem, qui apud Verinbream aut Vermariam palatium in Iſaram effluit. *Quiſa* Brittoni *Philipp. lib.* 2. pro *Cuiſia* ſilva: *Notit. Gall.*

Cotilia, inſula, ſive lacus apud Feſtum, vide *Cutilia.*

Cotina, locus circa Bætim, in quo æs aurumque naſcitur. Strabo.

Cotinuſa, quæ pòſt *Gades*, ob multitudinem oleaſtrorum, V. Schol. *in Ariſtoph. Plut.* & in voce *Centimuſa.*

Cotiſo, Dacorum rex, cujus exercitus, cùm Pannonias invaſiſſet, à Cornelio Lentulo, duce Auguſti Cæſaris victus eſt. Horat. *in Odis*,

Occidit Daci Cotiſonis agmen.

Abrahamus Mylius *lib. de lingua Belgicâ, cap.* 16. *Cotiſon*, quaſi *Gotes ſon*, id eſt, linguâ Belg. *Dei filius.* Sic nempe Dux ille dictus eſt, quia Optimates ſe, ſuoſque liberos pro Deorum progenie ab aliis haberi volunt.

Cotomana, Armeniæ maj. op. Ptol.

Cotonenm, vulgò *Codogno*, opp. Duc. Mediolanenſis, in limite agri Placentini, Gaudet titulo Comitatus Trivultiorum.

Cotonis, inſ. circa Echinadas. Plin.

Cotrades, Iſauriæ urbs. Steph.

Cotriguri, Hunnorum gens. Agathias.

Cotta, Orator, qui cum Sulpitio æquali diſſerit, apud Ciceronem *in dialogis de oratore.* Legem tulit, ut liceret Tribunis plebis alios recipere magiſtratus, quod lege Syllæ iis erat ademptum. Singularem ejus dicendi facultatem ac dexteritatem multis nominibus laudat Tullius, *lib. de Oratore ac in Bruto.* Alter *Cotta*, contra Mithridatem infeliciter pugnavit, Syllam Cæſari conciliavit. Tertius, Legatus Cæſaris in Galliâ, inſidiis circumventus, ab Ambiorigis Ducis exercitu interficitur. Aſcon. Pædianus. Totum nomen eſt *T. Arunculejus Cotta.* Cæſ. 5. *Com.* Cottæ cuidam Ovidius dedicavit, *ep.* 8. *lib.* 1. *& ep.* 2. *lib.* 3. *de Ponto.* Cottæ Poëtæ meminit idem *ep. ult. lib.* 4. An idem hic cum eo, cujus 5. *eleg. lib.* 3. mentio? Plurium aliorum Faſti Conſulares, &c. meminerunt.

Cotta Aurelius, per luxum avitas opes diſſipavit: huic tamen Nero annuam pecuniam ſtatuit. Tacit. 13. 34.

Cotta Meſſallinus, imperante Tiberio, Senator, adulandi fœdiſſimâ arte famoſus Meſſallæ Oratoris, Patris optimi, degener proles. Tac. *l.* 2. Promptiſſimus cum atroci ſententiâ, de quibus Cæſar ad Senatum retulerat. Ibid. *l.* 5.

Cottaobriga, Vettonum in Luſitaniâ urbe.

Cottia, locus Gall. Ciſalpinæ inter Ticinum, & Taurinos Antonius.

Cottia Alpes, *Montenis* Leandro, *Mon Genebre* Jovio, montes excelſi inter Galliam & Italiam divortia facientes, ac Taurinos ab Allobrogibus, ſeu à Delphinatu potius ſeparantes. Has P. Diaconus Dertonam, & Bobium uſque extendit, ſed malè, partemque illas Apennini facit; Extenduntur à monte Veſulo ad montem Ceniſium. Harum præc. montes, *Genebra, Ceniſius, Veſulus*; habentque ad Auſtrum Alpes marit. ad Boream, Grajas. Baudr. Valles Lucernam & Peruſiam, ex parte Italiæ, continentes. Moter. Plin. *lib.* 3. *cap.* 20. Strab. *lib.* 4. Tacit. Ammianus Marcell. Aur. Victor, Leander Alberti, &c. Hæ Alpes 12. civitates continebant olim, regnum componentes. Hinc Cottii Regis mentio, apud Sueton. *in Tiberio cap.* 37. qui etiam *in Nerone capite* 18. memorat, hunc Regnum Ponti Polemone R. conſentiente, & Alpium, poſt Cottium mortuum, in provincias redegiſſe. Has dein Alpes Aripertus Italiæ R. ut ſcelera elueret, Pontifici donavit A. C. 704. P. Diac. *lib.* 6. *cap.* 28. quam donationem renovavit Luitprandus, A. C. 725. Sigon. *l.* 3. &c.

Cottia, vel *Cotia*, *Cozzo*, pag. Duc. Mediol. in agro Vigevanenſi, 2. mill. à Seſſia fluv. & à confin. Montisferrati. *Cutia* quibuſdam.

Cottiara, Indiæ intra Gangem urbs, in ora, Ptol. *Cochin* Caſtaldo, *Calecut* nonnullis. Forſan *Travancor*, 28. leuc. Hiſp. à Cocino in Auſtr. 10. à prom. Comorino in Bor. Baudr.

Cottiaris, Sinarum flu. Ptol.

Cottis, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Cottium, Straboni Gall. Narbonenſis locus, circa Alpes Cottias.

Cottobara, Gedroſiæ op. & Indiæ intra Gangem.

Cotton, urbs Aſiæ Propriæ. Livius.

Cottona, Indiæ reg. unde piper monoxylis lintribus Becarem convehitur. Plin.

Cottona, portus Æthiopiæ, ad ſinum Arabicum Solin.

Cottonus Petrus, Jeſuita, vir aliàs doctus, ex dæmone obſeſſæ puellæ Hadrianæ; inter alia, de ſalute Regis Henrici M. & compoſitione animorum inter Reges & Magnates: Item de evidentiſſimo Scripturæ Sacræ loco, pro Purgatorio & Invocatione SS. probando, ſciſcitatus dicitur, Thuan. *Hiſt. cap.* 131. Lætus *Compend. Hiſt. Univ.*

Cottus, Gigas centimanus, Heſiod. *in Theogon.*

Ἄλλοι δ' αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὄβριμοι, οὐκ ὀνομαστοί,
Κόττος τε Βριάρεώς τε, Γύγης θ', ὑπερήφανα τέκνα,

Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο
Ἄπλαστοι, κεφαλαὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.

Vide Palæphatum.

Cotrula, urbs circa Ticinum. Strabo.

Cotuantes, Rhætorum gens. Strabo.

Cotuatus, vide *Conetodunus*: Quod nomen corrupit Cæſar. Gallicè *Gurvvad*, qui eſt egregiis furis, *Εὔθυμος*.

Cotus. Æduus, antiquiſſimâ familiâ natus, homo ſummæ potentiæ & magnæ cognationis. *Vergobretus* in ſua civitate renunciatus. *Caſ.* . *Comment. c.* 32.

Cotyaeum, Galatiæ op. Ptol. & Plin.

Cotyaeum, Phrygiæ magnæ urbs. Strab. In Bithyniæ confin. Nunc ex primis totius Regionis, Præfecti Turcarum ſedes. 65. mill. à Pruſa in Ortum, 70. ab Adramyto. Dicitur *Cutaye* ſeu *Chiutaje*.

Corylaeum, Eubœæ mons. Steph.

Corylaus, Æſculapius apud Eurotam Laconiæ flu. cultus, cujus templum ab Hercule poſitum eſt, cùm ex vulnere in *coryle*, id eſt, in manus concavitate ſanatus eſſet. Pauſan.

Corylius, Arcadiæ mons. Pauſan.

Corylum, collis in Idâ monte 120. m. p. à Scepſi diſtans, in quo Scamandri, Granici, & Æſepi fluv. origo, ἀπὸ τῆς κοτύλης, à *cavitate* vel *receptaculo* dictus.

Cotyora, vide *Cytorum*.

Cotyrga, Siciliæ Mediterraneæ urbs. Ptol.

Cotys, Latinâ terminatione *Cotus*, Thraciæ regum nomen. Nepos *in Iphicrate*, *Mneſthea filium reliquit*, *ex Threſſâ natum Coti regis filia*. Idem *in Timotheo*. *Cotyn* Græcâ ratione vocat. Cotyn Thraciæ regem in Pompejanâ militiâ, commemorat Cæſar *l.* 3 *de bello Civili*, *c.* 4. ubi vide Ciacconium. Pompejanas partes fovit. Lucan. *l.* 5.

— — Fortemq; Cotyn, fidumq; per arma
Deiotarum. — — —

Hic, cùm naturâ eſſet iracundior, & aſper eorum, qui in miniſteriis deliquiſſent, caſtigator, vaſa fictilia, tenuia quidem & fragilia, ſed cælaturis quibuſdam & ſculpturis eleganter elaborata, ſibi ab hoſpite allata, ſimul omnia confregit, ne in eos, qui illa fregiſſent, aſperius animadverteret. Plut. *in Apophth.* Alius regis Thraciæ hoc nomine, qui regnum cum patruo ſuo Reſcupori diviſit, ab hoc dein per proditionem occiſus, mentio eſt apud Tacitum 2. *Annal. cap.* 64. *&c.* Hic ille Cotys eſt, literis, & Poëſi excultus, an alius Getarum Rex? ad quem Ovid. *Eleg.* 9. *l.* 2. *de Ponto* ſcripſit, exul ſc. in ejus regno,

Regia progenies, cui nobilitatis origo
Nomen in Eumolpi pervenit uſq; Coty.

Coti Odryſiarum regis meminit Livius: Alius Coti Ædui Cæſar, *de bello Gallico*. Vide *Cotus*.

Cotys, Armeniæ min. Rex, ſub Claudio, Mithridati bellum movit, Tacit. *l. Ann.* 11. *&* 12.

Cotytto, *ûs*, Dea impudicitiæ, cui Athenis à Baptis (eo nomine vocabantur ejus ſacerdotes) nocturna ſacra fiebant, quæ ab illa vocantur *Cotyttia*. Hanc Probus ſaltatricem fuiſſe exiſtimat, unde etiam ſacerdotes ejus laſcivis ſaltationibus mores ejus referebant. Juvenal. *Sat.* 2.

Talia ſecretâ coluerunt orgia tædâ.
Cecropiam ſoliti Baptæ laſſare Cotytto.

Horat. *Epod. ult.*

Inultus ut tu riſeris Cotyttia
Vulgata, ſacrum liberi Cupidinis.

Vide Politian. *Miſcellan. cap.* 10.

CotZianum, Phrygiæ civitas. Jornandes.

Covalia, vulg. *Kile*, prov. Scotiæ mid. inter Carrictam, Cuninghamiam & Cludeſdaliam prov. ubi Aëreа, urbs primaria, mercibus affluens, cum portu ſatis commodo.

Covela, Arx Indiæ Or. in Amboina, una ex Moluccis, in dit. Hollandorum.

Couchin, unum ex maximis Indiæ prom. Garzias ab Ort. *lib.* 1. *hiſtor. aromat. cap.* 17.

Coucum, regnum parv. Barbariæ, in Afr. cum urbe cognom. in med. terr. intra montes, inter regna Algerii & Bugiæ. 60. mill. ab ora maris Afr.

Covelsaca, vulg. *Kochel*, locus Bavariæ ſup. non longè ab Iſaro fluv. Cluver. 8. leuc. Germ. à Monachio in mer. 6. à Schonga in Ort.

Coventria, urbs Angliæ media inter Herefordiam, & Lincolniam a 150. mill. à Vigornia 20. Londinum verſus. Baudrando ſita in Comit. Varvicenſi, 20. mill. à Lichfeldia, 6. à Vvarvico in Bor. Vid. *Conventria*.

Covetus Jacobus, Pariſienſis, acris judicii Theologus, Obiit Baſileæ, an. 1608.

Congium, Hiſp. Tarracon. urbs in Vaccæis. Ptol.

Covinus, vehiculi genus, quo Britanni & Galli in præliis utebantur. Lucan *lib.* 1.

Et docilis rector roſtrati Belga Covini.

Silius *lib. ult.*

Cærulus haud aliter cùm dimicat incola Thules,
Agmina falcifero circumvenit arcta Covino.

Inde *Covinarius eques*, apud Tacitum *in Agricola*. Mela 3. 6. *Dimicant non equitatu modò, aut pedite, verùm & bigis, & curribus, Gallicè armati: Covinos vocant, quorum falcatis axibus utuntur.* De Britannis.

Coulanum, urbs cum regno cognom. in Malabariæ ora, ubi aliàs forſan Elancorum, in duas partes diviſa. Sub Rege proprio, cui ſubeſt & regnum Travancoris in illo tractu. Ibi arx & empor. celebre cum portu, nec exigua vis Chriſtianorum, 18. leuc. Hiſp. infra Cocinum, in Mer. 24. à Camorino prom. in Bor. Maff. *l.* 2. Jarric. *l* 6. *c.* 17. Barboſa, &c. Hic 2. arces Luſitanis. Moretius.

Counos, Angliæ inſula, *Canney*, teſte Camdeno, in Eſſexia, ad Tameſis æſtuar. in Bor. ubi pars Trinobantum al. Vix 10. mill. Angl. à Londino, in Ort. 7. a Roffa in Bor. licèt aliis *Shepei*.

Covordia, opp. permunitum Belgii in prov. Tranſiſal. caput Drentiæ tractus, ſub Batavis. Quibus id An. 1592. Mauritius Princeps Hiſp. ereptum, ſubjecit. Difficili ſitu, ac priſcâ nobilitate, poſtremò ab Hiſpanis firmatum. Tarantiorum & Groningæ propugnaculum ſimulque iter in Germanias. A' boum tranſitu in Benthemium Germaniæ agrum, per unicum inter humida & tenuem limitem, nomen adeptum. Hugo Grotius *Hiſtor. lib.* 2. Prope paludes, in confin. Weſtphaliæ & ditionis Monaſter. 11. leuc. à Groninga in Auſtr. An. 1672 ab Epiſc. Monaſterienſi, Gallicis viribus ſubnixo, per proditionem captum, ſed ſub initium Anni 1673 per Præf. Groninganum, Rabenhaupt, fortiſſimè receptum eſt:

Cous, vide *Coos*.

Covuna, vulg. *Kovuno*, urbs Lithuaniæ, ad Chronum fluv. ubi Viliam recipit, in confin. Samogitiæ & in Palatinatu Trocenſi. 8. leuc. à Troca, 13. à Vilna in Occ.

Coyacum, locus in diœceſi Ovied. in Hiſp. ubi concilium, Anno 1050. à Ferdinando I. Caſtellæ R. marito Sanctiæ, Alfonſi Legion. R. filiæ celebratum, ad regnum Eccleſiamque bonis legibus inſtruendam. Baron. A. C. 1050.

Coylus, fil. Marii, nepos Arviragi, Britanniæ Regum, patri ſucceſſit, per annos 45. Circa A. C. 93. Polydor. Virgil. *lib.* 2. *&* 3. Eum excepit filius Lucius, qui impetratis ab Eleutherio Epiſc. R. Evangelii præconibus, cum tota domo, & univerſo populo baptizatus eſt, A. C. 181. Idem *ibid.*

Coymaſeni, Corſicæ pop. Ptol.

CoZala, Armeniæ maj. op. Ptol.

Cozbi, Lat. *mendax*, aut *ceſſans*, ſive *quaſi fluens*, aut *quaſi fluxus*, Madianitis filia Sur, quæ cum Zimbri deprehenſa, à Phinees filio Eleazari Sacerdotis occiſa eſt. *Num.* 25 Torniel. *A. M.* 2583 *n.* 19.

Coziſtra. Ciliciæ præfecturæ in Cappadociâ urbs. Ptol.

Cozminga, oppidum Poloniæ min. ubi Synodo indictâ, An. C. 1554. ex utraque Polonia, & Pruſſia, Miniſtri Evangelii convocati, & unio cum maj. Poloniæ Eccleſiis inita eſt: Mox tamen fraude Arianizantium turbæ obortæ. Joh. Bielcius *in Chron. Pol. l.* 5. *p.* 600. Lætus *Comp. Hiſt. Univ.*

C R.

Crabaſia, urbs Iberorum. Ptol.

Crabra, vulgò *la Maranna*, fluviol. oritur in Latio, ex agro Tuſcul. paulo ſupra Cryptam Ferratam, poſtea in 2. brachia partitur. Pars maj. in Anienem ſe exonerat, vix 2. mill. à Roma: minor per urbem labitur, ibique in Tiberim fluit.

Cracca, Maga quædam apud Saxones, quæ appoſitas dapes in aliarum rerum formam commutabat, ludificatisque Idiotarum mentibus divinitatis faſtigium ſibi arrogabat.

Cracovia, qu. *Gracchopolis*, Poloniæ caput, in Polonia maj. ampliſſima, ad Viſtulam fluv. tribus urbibus conſtans, à Craco condita, de quo infra. Epiſc. ſub Arch. Gneſnenſi. olim ſedes Regum, qui nunc plerumque Varſaviæ degunt. Hic Academia, fundata à Caſimiro I. an. 1364. *filia Sorbonæ*, ſicut ipſa urbs Roma Poloniæ, dicta. Inſtitutus Epiſcopatus eſt, à Mieczislao D. qui cum Daumbrouca fidem Chriſtianam eſt amplexus A. C. 965. Cromer. *lib.* 3. Incenſa eſt à Tartaris, ſub Boleslao Pudico, An. C. 1241. Idem *lib.* 9. Ejus regimen Teutonibus, ob fidem ſervatam, collatum eſt, à Leſco Nigro, A. C. 1288. Idem *lib.* 10. Diſputatione hic à Iagielone R. cum Huſſitis inſtitutâ, A. C. 1431. Rex paulo pòſt è Bohemia miniſtros evocavit, qui in templo S. Crucis Sclavonicâ linguâ concionati diu ſunt, uxorque Hedvigis Biblia S. Polonicè verti curavit. Laſicius *de geſtis Fr. l.* 1. Legato Pontificis Anno 1448. advenienti Academia nihil honoris exhibuit, Concilio Baſilienſi adhærens. Poſtea verò A. C. 1591. Proteſtantium templum à ſtudioſis deſtructum eſt, quod iterum A. C. 1635. factum. Academiæ graviſſimam litem moverunt Jeſuitæ, urbsque ſanguine innocentium plurimo repleta eſt, ut infremuerit tota Polonia, quæ verba ſunt Academicorum *in epiſt. ad Lovanienſes*: qui inter alia librum emiſerunt, cum tit. *Gratis*: quo juſſu Regis combuſto, decretum in Comitiis An. C. 1626. Jeſuitæ Scholam ſuam in urbe claudant, & Academiam in po-

in poſterum moleſti eſſe deſinant. Capta urbs bello Suecico & recepta eſt. An *Corrodunum* Ptol. Cromer. *de ſitu Polon.* Cluver. *Intr. Geogr.* Payen. *itiner. Polon. p.* 118. *& ſeqq.* vulgò *Cracovv.* Cum arce permunita. 9. leuc. à confin. Sileſ. in Occ. 11. à confin. Hung. in Bor. 40. à Varſavia in Auſtr. 23. à Sandomir. in Occaſum.

Cracus, Deus Ægyptiorum, cui ſalſamentis ſacra facere ſolitum erat. Rhodigin. *lib.* 12. Item Poloniæ Dux, poſtquam XII. Palatini, quos extinctâ Lechi ſtirpe Poloni elegerant, ad tyrannidem eſſent prolapſi, creatus eſt, A. C. 700. Hic in Viſtulæ ripa Cracoviam condidit. Crom. *l.* 1. V. infra.

Cracus I. primus Poloniæ princeps, à Palatinis electus, an. 700. Vid. ſupra. Ei filius

Cracus II. ſucceſſit, à fratre Lecho, paulo poſt in venatione occiſus. Cellar. *nova deſcr. Pol.* Crom. *l.* 1. Michov. *l.* 1.

Crade, Cariæ urbs. Steph.

Cragus, mons Ciliciæ, Tauri pars. Plin. 5. 27. ex oppoſito habens montem Anticragum. Aliis eſt mons Lyciæ. Sic dictus à *Crago* Tremileeis (aliàs Trenedeti) & Praxidicæ nymphæ filio. Ovid. *lib.* 9. *Met.*

> *Jam Cragon, & Lymiren, Xanthiq; reliquerat undas.*

Horat. *Carm.* 1.

> —— *Nigris aut Erymanthi*
> *Sylvis, aut viridis Cragi.*

Dionyſius *Verſ.* 849.

> Ἔνθα βαθυκρήμνοιο φαείνεται οὔρεα Ταύρου
> Παμφύλων κὴ μέχει. Κράγον δὲ ἑ φημίζουσι.

Hic ferunt eſſe Deorum agreſtium antra, & incolas Cragi immortales fieri. Gentile *Cragius*. Steph.

Crambuſa, inſula Ciliciæ apud Corycum promunt. & Calycadni flu. oſtia. Steph. Item urbs Lyciæ. Strabo.

Cramburis, urbs Ægypti. Steph. Κράμβουσ Herodiano.

Cranae, inſ. Laconica, quæ nunc *Helena*, ante *Gethenum*: ſic etiam vocatur Attica à *Cranao* rege. Gentile, ſi de Inſulâ Laconicâ accipiatur, eſt *Cranaates*, ſi de Atticâ, *Cranaus*, Steph. Sunt qui Cranaen inſulam eſſe velint adjacentem Sunio Atticæ promuntorio.

Cranaus, Athenarum rex, qui Cecropi in regno per annos 9. ſucceſſit, à quo inquilini *Cranai* dicti. Succeſſit Amphictyon. Euſeb. *Chr.* Jul. Afric.

Cranaus, Cariæ op. Plin.

Cranda, Æthiopiæ ſub Ægypto op. Plin.

Crane, teſte Ovid. *Faſt.* 6. nympha fuit Helerni luco oriunda, venationi addicta, quæ cùm à multis procis nequicquam ſæpe petita fuiſſet, omneſque deluſiſſet, tandem à Jano occupata, & compreſſa fuit, cui pro virginitate ereptâ dedit, cardinibus præeſſe, & ſtriges ab infantum cunis abigere. Unde poſtea *Carna* dicta eſt. Vide *Carna*, & *Cardinea*.

Crane, Arcadiæ urbs, ubi abietes plurimùm naſcuntur. Theophraſtus.

Cranea, parva regio Ambraciotarum. Steph.

Craneum, gymnaſium apud Corinthum. Cicero.

Craneus, primus Macedonum rex, cujus ſucceſſores uſque ad Alexandrum, annis fere quingentis regnarunt. Volat.

Cranganora, urbs Indiæ cit. regionis cognom. caput, cum portu in ora Malabarica, 25. mill. à Cochino, antea ſub Luſitanis, nunc ſub Hollandis. Ibi perſæpe moratur Archiep. Angamalæ, incolæ plerunque Chriſtiani. Jarric. *lib.* 6. *c.* 14. Govea, *de progr. Eccl. lib.* 2. *cap.* 19.

Crania, Tarſus Ciliciæ ſic olim vocabatur. Steph.

Cranide, urbs a Thaſiis habitata, quæ poſtea *Philippi* dicta eſt.

Cranides, vicus juxta Pontum. Steph.

Cranion, Cephalleniæ civitas. Thucyd. *lib.* 5. pluralis numeri eam facit.

Cranionius Crauxidas, eques inſignis. Pauſ. *in Eliac. prioribus.*

Cranon, *Crannon* Livio, *Ceres*, teſte Bellonio, urbs Theſſaliæ in Macedoniæ confin. Plin. Valer. & al. vide Steph.

Cranoſtavia, urbs Pol. parva, ſed munita in Ruſſia nigra, ad amnem *Wieprz*, ubi ſtagnum efficit. Sedes nunc Epiſc. Chelmenſis, à Chelma 5. leucis, ut & à Lublino.

Crantor, Solenſis, Academicus Philoſophus, Platonis auditor, & Xenocratis condiſcipulus ac Palæmonis, qui novis opinionibus Academiam Platonicam repleverunt, L. Loyd. Diſcipulus Xenocratis, Cratetis Philemoniſque condiſcipulus, Morer. Commentarios ſcripſit ad 30000. verſuum, plurimaque poëmata, quæ, ſigillo ſuo obſignata, in fano Minervæ repoſuit. Vocum inventor admirabilis. Inprimis concinnavit librum de Conſolatione, quem Cicero æmulatus eſt. & de quo hoc reliquit elogium: *Eſt ille quidem non magnus, ſed verè aureolus, & ad verbum ediſcendus libellus.* Periit aquæ intercutis morbo. Taxavit Stoicorum indolentiam, quæ eſſe nullo modo poteſt, niſi planè hominem ſaxeum eſſe velimus, & omni ſenſu planè carentem. Diog. Laërt. *de Vit. Phil. lib.* 4. Cum Chryſippo eum conjungit Horatius, ubi de Homero, *ad Lollium*,

> *Qui quid ſit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,*
> *Planius, ac melius Chryſippo, & Crantore dicit.*

Item *Crantor* Pelei armiger, à Demoleonte Centauro interfectus. Ovid. *Met.* 12.

Crantzius Albertus, Decanus & Prof. Theol. Hamburgenſis, Obiit Anno 1517. Scripſit Hiſtoriam Eccl. à tempore Caroli M. Hiſtoriam Saxon. 13. libris, Vandalicam 14. cum Chronico Daniæ, Sueciæ & Norvegiæ: ab eodem Imper. orſus, uſque ad annum 1504. Georg. Fabric. *hiſt. Sax. lib.* 1. Simler. *epit. Bibl. Geſner.* Voſſ. *de H. L. c.* 10.

Craſerium, Siciliæ regio. Steph.

Craſnoſtavienſis arx, in Poloniæ regno, in qua Maximilianus Auſtriæ Archid. poſtquam à Joh. Zamoiſcio victus eſſet, Anno Chr. 1588. per biennium detentus eſt. Vide Thuan. *l.* 96. *Hiſtor.*

Craſpedites, Phrygiæ ſinus. Plin. 5. *ult.*

Craſſa, locus Galliæ, in diœceſi Narbonenſi, Monaſterio vet. clarus, vulgò *la Grace*, pro *la Graſſe*. Ejus meminit Petrus Hiſtor. *Albig. cap.* 34.

Craſſitius Lucius Surrentinus, aliàs Tarentinus, ordinis Libertini, cognomento *Panſides*, Romæ ludum Grammaticæ aperuit, docuitque inter alios Jul. Antonium, M. Antonii Triumviri filium, totus poſtmodum Philoſophiæ ſe dedit. Sueton. *de ill. Grammaticis.*

Craſſus, Craſſi divitis avus, nunquam riſiſſe fertur: ob id *Agelaſtus* eſt vocatus. Plin. 7. 19.

L. Craſſus, an. fil. P. Lic. Craſſi, qui Conſul & Pontifex, de quo infra! Orator, qui cum Antonio à Cicerone introducitur, *in libris de Oratore*, accuſavit C. Carbonem eloquentiſſimum hominem admodum adoleſcens. Summam ingenii non laudem modò, ſed etiam admirationem eſt conſecutus; Defendit poſtea Liciniam virginem, cùm annos 27. natus eſſet. *In Bruto* Ciceronis, eſt elegantiſſima ipſius Craſſi cum Antonio, & Scævolâ comparatio. Deploratur multis verbis ejus mors à Tullio in exordio, *l.* 3. *de Oratore*. Vixit an. 90. ante C. N.

P. Craſſus, Oratoris frater, Juris peritiſſimus, in dominatione L. Cinnæ Marianarum partium, ne incideret in manus inimicorum, ſeipſum interemit. Cæterùm de morte ejus, & patria ſui variant authores. Lucan. *l.* 2.

> —— *Truncos laceravit Fimbria Craſſos.*

Vide Appianum & Florum *lib.* 3. *cap.* 21. itemque Livii Epitomatorem.

M. Craſſus, P. Craſſi Cenſoris filius, Romanorum omnium ditiſſimus: Negavit quempiam divitem habendum, qui annuo reditu exercitum alere non poſſet. Hic ſub Cinna Marioque, in Hiſpaniam ſe recepit, ubi apud Vibium octo menſes latuit, hinc in Africa, ſub Sulla, meruit. Ad bellum Servile miſſus, adverſus Spartacum gladiatorem, qui fugitivorum ingenti contractâ manu, Vatinium, Gellium, ac Lentulum Roman. Imperatores fugaverat, 12. millibus hoſtium unà cum eorum duce cæſis, apud Rhegium, juxta Leucadis paludem, victoriâ potitus eſt, urbemque ovans intravit, lauro, novo exemplo coronatus, cùm cæteri ante eum non niſi myrteam coronam accepiſſent. Dein Conſul & Cenſor, cum Pompejo & Cæſare, Triumvirum egit. Poſtremò cùm ei Syria ſorte obtigiſſet, templum Hieroſ. diripuit, totâ Judæâ emunctâ: Hinc profectus ad bellum Parthicum, ibi cum filio Publio à Surenâ regis Præfecto captus, atque interfectus eſt. Et quoniam auri cupiditate expeditionem ſuſcepiſſe credebatur, Barbari liquefactum aurum in os ejus infuderunt, jubentes, ut ſaltem mortuus ſeſe auro ſatiaret, cujus famem vivus nunquam ſedare potuiſſet. Plut. *in ejus vita*. Flor. *l.* 3. *c.* 11. Joſ. *Antiq. l.* 14. Lucan. *lib.* 1.

> —— *Poſtquam crudeli funere Craſſus*
> *Aſſyrias Latio maculavit ſanguine Carras.*

Craſſus, M. Craſſi divitis fil. Cæſaris legatus fuit in bello Gallico: in Cæſarianis tandem partibus adoleſcens occubuit. Fuit autem diſcipulus Ciceronis, de quo ille *in Oratore*. Fratrem habuit *P. Craſſum*, qui & ipſe bello Gall. militavit ſub Cæſare, immaturâ quoque morte raptus. Patrem enim in Parthos ſecutus interiit, V. ſupra.

Craſſus Frugi, prænomine *Marcus*, Conſul fuit cum C. Lecanio Baſſo, DCCCXVI. ſub Nerone, qui ipſe è Calpurniis Frugi, in Liciniam gentem, adoptione tranſiit. Pater Piſonis Liciniani, à Galba adoptati.

Craſſus P. Licinius, ante ætatem Pont. Max. factus, quod nunquam antea contigit. Conſul profectus eſt contra Ariſtonicum Eumenis filium, in quo prælio, profligato exercitu, ipſe, ne in manus hoſtium veniret, baculo Barbarum quendam in acie oculo converberato, in ſui necem provocavit. Doctiſſimi, nobiliſſimi, eloquentiſſimi, Juris peritiſſimique elogium meritus. Liv. *lib.* 59. Strabo *lib.* 13. Juſtin. *lib.* 36. Vellejus, *lib.* 2. Flor. Val. Max. &c.

Craſtinus, Dux Rom. adverſus Vandalos miſſus. Anno Dom. 424.

Craſtinus, Evocatus in exercitu Cæſaris, in Pharſalicis campis occubuit, gladio in os adverſum conjecto. Cæſar *lib.* 3. *Civil.* 99. Videatur Plutarchus & Lucanus.

Craſtus,

Craſtus, urbs Sicanorum in Siciliâ, Epicharmi Comici patria & Laidis meretricis. Gentile *Craſtinus*. Herodotus *Craſtin* vocat.

Cratais, mater Scyllæ, ut quidam volunt.

Crataus ſive *Crateuas*, quem Diod. *l.* 14. *Craterum* vocat, ab Archelao ſtupratus & nuptiis promiſſæ in matrimonium alterutrius filiæ fruſtratus, in necem ejus conjuravit. Ariſtoteles 5. *Pol.* 10.

Cratander Andreas, Typographus Baſilienſis celebris, ſec. præt. Johannem Oecolampadium, an. 1522. Auguſtâ Baſileam reverſum hoſpitio excepit, apud quem ille Chryſoſtomi nonnulla Latinè vertit. Urſtis. *Epit. Hiſt. Baſil. c.* 9.

Crateas Macedo, Pater Pithonis.

Crateis, fluv. Brutiorum in Calabriâ ulteriore, *Fiumara le Moro* hodiè.

Crater, ſinus Campaniæ inter Miſenum, & promunt. Minervæ, qui & *ſinus Puteolanus* dicitur. Strabo *lib.* 5. Hodiè *Golfo di Napoli.*

Craterus, Macedo è comitibus Alexandri, qui etiam ejus res geſtas conſcripſit. Rei militaris & literatæ gloriâ florentiſſimus. Ejus ad Ariſtopatram matrem epiſtol. de admirandis, quæ vidiſſet, citat Strabo *lib.* 15. V. Plut. *in Alexandro.* Curt. Arian. Voſſ. *de H. G. l.* 3. *p.* 347. *& l.* 4. *c.* 9. *p.* 462.

Craterus Macedo, Hiſtoricus, quem laudant Schol. *in Ariſtoph. Aves.* Stephanus citat tertium & nonum, è Crateri libris, περὶ ψηφισμάτων.

Craterus, Medicus inſignis, quo T. Pomponius Atticus uſus, Cic. *lib.* 12. *ad Atticum, ep.* 13. 14. Hujus ſervum ſcribit Porphyrius Tyrius morbo inuſitato affectum, quum medicamenta non prodeſſent, viperâ piſcis in formam figuratâ & ab eo devoratâ ſanum factum. *Crateri* meminit etiam Horatius *libro* 2. *Serm. Sat.* 3.

Non eſt Cardiacus (Craterum dixiſſe putato)

Itemque Perſius, *Sat.* 3.

Et quid opus Cratero magnos promittere montes?

Craterus Pictor, qui Comœdos Athenis in Pompejo pinxit. Plin. 35. 11.

Craterus, Statuarius nobilis, quem probatiſſimis ſignis Palatinas domos Cæſarum repleviſſe, author eſt Plin. 36. *c.* 5.

Crates, Athenienſis, poeta Comicus, antiquæ Comœdiæ, auditor Polemonis philoſophi. Suidas.

Crates, fil. Aſcondi, circa 113. Olymp. Thebanus, Philoſophus Cynicus, Diogenis diſcipulus, Hipparchæ maritus, qui, Suidâ ac Diogene Laertio teſtibus, in pecuniam omnem ſubſtantiam redigens, apud Trapezitam depoſuit, hâc lege, ut, ſi filii philoſophi eſſent, eam indigentibus civibus diſtribueret, nihilo philoſophos indigere exiſtimans, Si autem idiotæ, eis redderet, ut, vacuis virtute, ſaltem opes opitularentur. Philoſtratus autem *in vitâ Apollonii*, & Diocles, eum ſubſtantiam ſuam aiunt in mare projeciſſe, ut liberius philoſopharetur, atque dixiſſe, *Abite peſſum mala cupiditates, Ego vos mergam, ne ipſe mergar a vobis.* Neque enim putavit ſe poſſe, & virtutes, & divitias ſimul poſſidere. A' Nicodromo citharœdo, alapâ acceptâ, iſtâ Epigraphe, *Hoc Nicodromus fecit*, illum notavit. Emicuit autem Demetrii Poliorcetæ temporibus, ad quem Thebas obſidentem miſſus legatus, ſuâ authoritate, cum ab obſidione patriæ removit. Plut. Diogen. Laërt. *l.* 6.

Crates, cognom. *Mallotes*, fil. Timocratis, Stoicus & Grammaticus ſub Ptol. Philometore, æqualis Ariſtophanis Grammatici, cognominabatur *Criticus*, ſive *Homericus*. Scripſit in Iliaden & Odyſſeam *lib.* 49. Comment. Suidas. Studium Grammaticæ Romam primus intulit, teſte Suetonio: miſſus enim ad Senatum ab Attalo rege, ſub ipſam Ennii mortem plurimas acroaſes fecit, aſſiduoque per omne tempus legationis diſſeruit. Plin. *lib.* 4. *cap.* 12. Varro *lib.* 8. *de L. L.* Strab. *lib.* 1. 3. 13. & 14. Voſſ. *de H. G. l.* 3. *p.* 347. *de Poët. c.* 8.

Crates, Pergamenus, res mirandas de variis gentibus literis prodidit. De quo Plin. 7. 2. & Ælianus *de Animalibus* 17. 9. Item Orator, ex familia Iſocratis.

Crates, ſub Alex. M. machinariæ rei artifex. Item Philoſophus Peripat. Item Philoſ. Academicus, Tarſenſis. Item Epigrammatiſta. Geometra tandem, &c. Diog. Laërt. *in Cratete Academico, libro* 4.

Crateſipolis, mulier factioſa, quæ Acrocorinthum Ptolomæo aſtutè tradidit. Polyæn. *l.* 8.

Crateuas, Medicus Plinio aliquoties memoratus, thapſi inventor apud Cæl. Rhod. *lib.* 18.

Crathis, paſtor, qui capræ amore deprehenſus, infantem ſuſtulit, qui cruribus matrem, facie vero patrem referebat, deorum numero mox aſcitus, & Hylæum numen Napeumque nominatus. Cæl. Rhod. 25. 31.

Crathis, nomen duorum fluviorum, quorum alter eſt in Achajâ propriè dictâ, prope Ægas, in ſinum Corinthiacum influens. Strabo *lib.* 8. Alter in Magnâ Græciâ juxta Sybarim op. cujus aqua barbis, comiſque flavum colorem inducere traditur. Ovid. *Met.* 15.

Crathis & hinc Sybaris veſtris conterminus oris,
Electro ſimiles faciunt, auroque capillos.

Schol. Theocriti *Idyl.* 5. ex Nymphodoro, & Theophraſto, ait Κρᾶθις τὸ ὕδωρ ξανθίζειν. Euripides *in Troadibus*, ὁ ξανθὰν χαίταν πυρσαίνων Κρᾶθις, non ut perperam legitur Κρᾶθιν. Vibio Sequeſtri *auream comam facit.* Denique Strab. *l.* 6. ξανθοτριχεῖν, καὶ πολλὰ νόσων ἰᾶσθαι tradit. Vid. infra.

Crathis, ſeu *Cratis*, fluv. Calabriæ citer. Conſentiam rigat, & prope Biſintanum labitur. Hinc auctus Buſento, Turbido, Cotili aliiſque minor. fluv. in ſin. Tarentinum influit. Baudr. Vulgò *Crate*.

Cratia, Urbs Bithyniæ. Vid. *Flaviopolis.*

Cratinus, poeta Comicus, clarus apud Athenienſes, qui primus in Dionyſiis Athenis Satyricam fabulam induxit. Horat. *lib.* 1. *Serm. Sat.* 4.

Eupolis atque Cratinus, Ariſtophaneſque poetæ.

Perſius *Sat.* 1.

—— Audaci quicunque afflate Cratino.

Scholiaſt. Ariſtoph. Κρατῖνος ὁ τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας ποιητὴς ἀνηρὸς τοῖς λοιδορίαις ἦν. Οὐ γὰρ ὥσπερ Ἀριστοφάνης ἐπιτρέχει τὴν χάριν τοῖς σκώμμασι ποιῶν, τὸ φορτικὸν τῆς ἐπιτιμήσεως διὰ ταύτης ἀναιρῶν, ἀλλ' ἁπλῶς καὶ τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν γυμνῇ τῇ κεφαλῇ τίθησι τὰς βλασφημίας κατὰ τῶν ἁμαρτανόντων. Hinc nec Pericles ab ejus cenſura immunis, Plut. *in Pericle*. Scripſit 21. comœdias, novies victor. Obiit ſub initium belli Peloponneſiaci, circa 87. Olymp. Vixit an. 95. Ariſtoph. Fuit ſupra modum gulæ ac omni voluptatum generi deditus, & præcipuè ebrietati, ad quod alludit Horatius *in Epiſt.* 19. *l.* 1.

Priſco ſi credis Mæcenas Docte Cratino,
Nulla placere diu, nec vivere carmina poſſunt,
Quæ ſcribuntur aquæ potoribus.

Cratinus, inſignis luctator. Pauſan. Item ſtatuarius, omniumque formoſiſſimus, cui, poſtquam alios in luctâ ſuperaſſet, exercendorum puerorum officium demandatum eſt. Pauſan.

Cratinus, oſtentator quidam atque audax Athenis, quem utpote furioſum & ebrioſum Ariſtoph. *Acharn.* traducit. Vide *Antiſtrophen Act. IV. ſc.* 7.

Cratinus, Aſiæ flu. à lacu Sicyone in Oceanum fluens, juxta quem nonnulli fabulati ſunt electrum naſci. Plin.

Cratippus, Mitylenæus, quem Athenis docentem audivit Marcus filius Ciceronis, ut eſt *in proœmio librorum de Officiis.* Hic Pompejum poſt Pharſalicam pugnam fugientem, apud Mitylenem, conveniens ultro ſolatus eſt verbis philoſophicis, adſpemque hortatus, cùm quædam de Providentiâ diſſeruiſſet, reſque Romanas tandem labi eſſe neceſſe affirmaret. Plut. *in Pompejo.*

Cratippus, Hiſtoricus, Thucydidi σύγχρονος, hujus omiſſa ſolicitè annotavit. Dion. Halicarn. Marcellinus, *in Thucydidis vita.*

Crator, libertus Aurelii Veri Imper. Conſulum reliquorumque Magiſtratuum, per 453. an. nomina tempuſque accuratè notavit. Theophil. Antioch. *lib.* 3. *ad Autolycum.* Voſſ. *de H. G. l.* 2. *c.* 14 *& l.* 4. *c.* 17.

Cratylus, philoſophus, Platonis Præceptor, poſt Socratem, cui Plato, *librum de ſignificatione nominum*, inſcripſit. Diog. Laërt. *in Platone, lib.* 3.

Cravalida, vel *Cravagalida*, Phocidis regio prope Cirrham. Suidas.

Craugiæ, Peloponneſi inſulæ duæ, Spiræo promuntorio objacentes. Plin.

Crauſius, nomen viri proprium, qui Britanniam an. octo obtinuit. Eutrop. Oroſ. Inſidiis Allecti ſocii ſui occiſus eſt, an. U. C. 1046.

Crauxidas Cranonius, Olymp. 31. equo celere victoriam adeptus eſt, quanquam ſint qui velint equos celeres Olymp. demum 85. introductos eſſe. Verùm aliter cenſet Pauſan. *in Eliacis, & Arcadicis.*

Crazacum, caſtrum Galliæ, in Bituricenſi agro, à Philippo Auguſto R. captum A. C. 1196. Vulgò *Gracay*, nunc locus obſcurus, non procul ab Exolduno. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Crebenia, vide *Cebrenia*

Crebennum Senonum, vulgò *Crevan*, opp. Galliæ ad Icaunam fluv. non procul ab ejus & Choræ confluentibus, in finibus Autiſſiodorenſium. Nonnullis *Crevennum Carpentum*, *Crepanis*, *Creſpantum*, &c. V. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Creciacum Ambianorum, villa olim Regalis Galliæ, ſub Merovei poſteris in pago Pontivo, ad Alteiam fluv. *Creci en Pontieu*, ſilvâ cognomine inſignis, quam Ebroinus olim armatus invaſit, Theodoricum R. ac Leudeſium Majorem domûs perſequens. Ibidem Philippus Valeſius R. ab Anglis fuſus acie, maximam accepit cladem. Dicitur vulgò ſilva *la foreſt de Crecy.* Aliud *Creciacum* vel *Criſciacum* eſt in pago Briegio *Creci en Brie*, non procul ab urbe Meldis, ad Mucram flum. in Matronam decurrens: à quo ſilva proxima nomen quoque habet. Vid. Eundem & infra in voce *Creſſiacum.*

Creciacum Remorum, ad Saram, *Crecy ſur Sere*, villa quondam

dam Regia Galliæ, in agro Laudunenſi, poſtea è villâ dominica caſtrum facta eſt. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Credentes, in Lombardia dicti, qui *Valdenſes* in Gallia & Germania vocati ſunt. Circa Annum Chr. 1260. Mornæus *in Myſter.* *pag.* 891.

Credilium, caſtrum Galliæ in Bellovacis ad Iſaram, vulgò *Creel.* Vid *Creolium.*

Credo, vulgò *Craon*, amnis Galliæ, in finibus Andium, nomen oppido vel caſtro cognom. dediſſe videtur Maſſono: ſed nullus eſt ejus nominis fluv. in Andibus, & *Credo* ad ripam Oldæ jacet, qui *Oudon* vulgò dicitur, & aliquot fluviolis auctus, in Meduanam delabitur, ad Novam Villam *Newville.* Caput agri Credonenſis, *le Craonois.* Ejus meminit Wilelmus Britto, de Amalrico Guillelmi de Rupibus genero ac hærede unico, ſic canens *Philipp. lib.* 10.

Ejuſdem lateri gener illius unicus hæres
Hæres Amalricus, qui de Credone trahebat
Et genus & nomen, & erat dominator eidem.

Vid. Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Creſenne, Scandiæ pop. Jornandes. *Scritiſinni* Procopio, hodiè *Scritſinner* Ortelio.

Crejus, Argiæ mons. Schol. Callimachi.

Crellius Nicolaus, Chriſtiani Saxoniæ El. Cancellarius, poſt decennii carcerem, dato ei criminis, quòd Calviniſmum, ut vocant, in Saxoniam introducere voluerit, capite plexus eſt, An. C. 1592. Fuit alius Johannes, Francus gente, fide Socinianus; qui obiit Anno 1642. Pluribus ſcriptis orbi gravis. Vid. Bibliothecam Unitariorum, ubi Socini, Crellii, Schlichtingii, Volzogenii opera ſimul edita prodierunt Irenopoli 1656. &c.

Crema, oppidum Lombardiæ Tranſpadanæ, caput Cremenſis agri, ſub Venetis, olim ViceComit. Placentin. & Cremon. dein Mediolan. Duc. eo loci ſitum quo forum Diuguntinorum à Ptolemæo memoratum extitit. Inter Cremonenſes & Mediolanenſes belli occaſio. A. C. 1140. Sunt qui exiſtiment Paraſinos cives eam extruxiſſe, quum Mediolanenſium Epiſcopus Paraſium, urbem hæreticam, deſtruxiſſet anno 1151. Addunt *Cremam* appellatam, quòd eo loco Paraſium eſſet crematum. Exciſa à Friderico Barb. An. 1160. Alluitur Serio fluv. à Cremona 24. mill. in Occ. totidem circiter à Breſcia. Epiſc. eſt, ſub Arch. Bononienſi. Merula, *de Vicecomit. Cremonenſibus. lib.* 4. 6. 7. 8. Blond. *lib.* 14. Leand. Alb. *deſcr. Longobardia.* Miræus *Geogr. Eccl.* Olim villa ſeu caſtellum ſimplex, ſed inter tria Italiæ præcipua, & urbium æmula, numeratum: *Barletta in Puglia, Prato in Toſcana, Crema in Lombardia.* Jam palatio inſigni, arce & munitionibus inclytum oppidum.

Crema, Auſtriæ opp. ubi plurimi Valdenſium cremati, circa A. C. 1312. Ad 80000. enim, illis in locis excreverant, hinc in Bohemiam effuſi. Lætus *Comp. Hiſt. Univ.*

Crema, al. *Creme*, urbs Ponti. Gentile *Cremeſius.* Steph.

Cremeneca, Urbs Polon. in Volhinia ſup. in colle, ad amnem Ikuam, 8. leuc. à Leuccoria in Auſtr. verſus Ruſſiam nigr. Haud pridem malè à Tartaris habita.

Cremera, fluv. parv. Tuſciæ 300. Fabiorum clade nobilitatus, qui Vejentum inſidiis circumventi, ad fluvii ejus ripas ad unum omnes trucidati ſunt: unde & dies ille inter atros annumeratus eſt, & porta, quá egreſſi ſunt, ſcelerata dicta. Ovid. *lib.* 1. *Faſt.*

Ut celeri paſſu Cremeram tetigere rapacem,
Turbidus hybernis ille fluebat aquis.

Juvenal. *Sat.* 2.

Quid Cremera legio, & Cannis conſumpta juventus.

Vide ſis Cluver. *Ital. Antiq. lib.* 2. *cap.* 3. Nunc *la Varca* ſeu *la Valca*: in Tiberim fluv. ſe exonerat, 5. mill. ſupra Romam, prope vicum *la Valca* ex adverſo caſtri Jubilei. Quibuſd. etiam *Baccano.* Baudr.

Cremma, Lyciæ urbs apud Strab. *lib.* 12. Piſidiæ verò colonia eſt Ptolemæo.

Cremmia, urbs Cretæ inſ. quæ *Gortyn* poſtea dicta eſt, apud Stephanum.

Cremmyon, ſive *Crommyon*, op. non procul à Corintho, juxta quod Theſeus incredibilis magnitudinis ſuem occidit. Ovid. *lib.* 7. *Met.*

Quodq; ſuis ſecurus arat Cromyona colonus
Munus, opuſq; tuum eſt.

Vide Strab. *lib.* 8. cui ſus iſta *Cromyonia* dicitur.

Cremni, vel *Cremnos*, emporium paludis Mæotidis circa Tanain fluv. Herodot. Ptol.

Cremniſcus, opidum circa Iſtrum in Sarmatiâ. Plin.

Cremona, ad Padum, epiſc. urbs Galliæ Ciſalpinæ, non procul à Mantuâ, quæ etiam hodiè nomen retinet: Illuſtris colonia Romanorum, caput agri Cremonenſis. Liv. 20. & 27. Tacit. *hiſt. lib.* 3. & 4. Plin. *lib.* 3. *cap.* 18. Strab. *lib.* 5. Annibalis primò in Italiam tranſitu plurima paſſa. Dein ejus cives cùm contra Auguſtum cum Antonio conſenſiſſent, Cæſar victor veteranis ſuis eorum agros aſſignavit, qui cùm non ſuffeciſſent, adjecit etiam Mantuanorum agros, nullam aliam ob culpam, niſi quòd Cremonenſibus vicini eſſent. Hinc Virgil. *Ecl.* 9.

Mantua væ miſeræ nimium vicina Cremonæ.

Martialis *de Virgilio:*

Jugera perdiderat miſeræ vicina Cremonæ. Poſtea ſub Vitellio, ſub Gothis, miſerè afflicta, ab Agilulpho ſubacta. Anno 593. à Dalmatis & Longobardis deſtructa. Anno 630. Sabell. *lib.* 3. *Enn.* 7. Paul. Diac *lib.* 4. Blondus *lib* 9. Coll. *pag.* 1. Reparata Anno 1184. à Friderico Barb. cum turre totius Europæ celſiſſimâ: Hinc ſub Vicecomitibus propriis, Gallis, Venetis, Ducibus Mediolanenſibus fuit. Leand. Alb. *deſcr. Italia. pag.* 425. Græcis autoribus ejus formatio variatur. Polybio ſiquidem Κρεμώνη dicitur, Ptolemæo Latinâ terminatione Κρεμῶνα. Reliquis, Appiano viz. & Dioni Caſſio, Κρεμὼν. Πόλιν ἐπιφανῆ appellat Strabo *l.* 5. long. 31. 50. lat. 44. 10.

Cremonis jugum, Alpium pars, quâ nonnulli putant tranſgreſſum Annibalem. Livius.

Crempa, urbec. munita Holſatiæ, in Stormaria reg. prope Storam fluv. vix 1 mill. Germ. ab Albi fluv. paulo amplius à Glueſtadio, ſub Daniæ R.

Cremſa, urbs Auſtr. ad Danub. ubi ponte trajicitur. Al. Moraviæ. Hic Huſſitarum, ubi primum initium congregationis factum eſt, alii ejecti, alii in carcerem compacti, alii affecti, alii uſtulati ſunt: inter quos Benedictus Tlumacenſis paſtor, cujus mors tanto dolori fuit, ut ad 8. milliaria homines confluerent, ad tumulum ejus: Jodoco Epiſcopo, *non eſſe tales cremandos, rem non conficei aſſâ carne*, dictitante. Circa A. C. 1460. Camer. *Hiſt. Fr. Bohem.* Laſicius *de geſt. Fr. lib.* 2. Lætus.

Cremnum, civitas Tauricæ Cherſoneſi, ſeu Tartareæ min. muro antiquiſſimo, maximo ac præalto, magnitudine ac celebritate reliquis civitatibus Tauricæ Cherſoneſi Mediterraneæ præſtans: ea eſt quæ Ptolemæo *Taphros*, Plinio verò *Taphra* dicitur. Metel. Aliis eſt *Crimaa*, vulgò *Krim.*

Cremutius Cordus, accuſatus eſt à Satrio Secundo & Pinario Natta Sejani clientibus, quòd editis annalibus laudatoque M. Bruto C. Caſſium *Romanorum ultimum* dixiſſet. Quod Cæſar Tiberius pro crimine ſtatim admiſit ac truci vultu Cordi defenſionem accepit. Verum hic tali modo vitam reliquit: Uſus eſt balneo, & quo plus imponeret, in cubiculum ſe quaſi guſtaturus contulit: & dimiſſis pueris, quædam per feneſtram, ut videretur ediſſe, projecit. A cœnâ, quaſi jam ſatis in cubiculo edisſet, abſtinuit: alteroque die & tertio idem fecit. Quarto ipsâ infirmitate corporis faciebat indicium. Cognito conſilio ejus accuſatores, Sejano auctore, adeunt Conſulum tribunalia: queruntur mori Cordum, ut interpellarent quod coëgerant. Dum deliberatur, dum accuſatores iterum adeunt, ille ſe abſolverat. Libros per Ædiles cremandos cenſuêre Patres. Tacit. *Annal.* L. V. 34. 35. Sueton *in Auguſto*, *cap.* 35. *In Tiberio*, *cap.* 60. *in Caligula.* c. 16. &c Sed hic curioſitatis ergò colligi legique permiſit, T. Labieni, Cremutii Cordi, & Caſſii Severi ſcripta, licet Senatus conſulto damnata. V. porro Senecam, *in Conſol. ad Martiam filiam ejus.* & elogium, à Cicerone ipſi tributum, *Controv. ſuaſ.* 6. Plin. *l.* 10. *c.* 26. Solin. *c.* 43.

Cremyon Vid. *Crommyon.*

Creneus Cyzicenus, ab Argonautis, in acerrimo conflictu, interemptus.

Crenides, urbs Siciliæ, quam Philippus poſtea *Philippos* nominavit. Steph. Item Bithyniæ locus ad Pont. Eux. Arrian. *in Periplo*, & locus circa Heracleam Ponti. Steph. V. *Philippi.*

Crenis, nympha. Ovid. *Met.*

Creolium, mel. *Credilium*, vulgò *Creil*, urbec. Gall. in Valeſia, ad Oeſiam flu. cum ponte, vix 2. leuc. à Sylvanecto, 3. à Claromontio in Auſtr. prope tractum Bellovacenſem.

Creon, *ontis*, mons Leſbi. Plin. 5. 31.

Creon, *ontis*, Corinthiorum rex, prædonis Siſyphi filius, qui Jaſoni poſt Medeam repudiatam filiam ſuam natu minorem, nomine *Creuſam*, uxorem deſpondit; quam rem iniquo animo ferens Medea, coronam naphthâ illitam ſponſæ dono miſit, quæ ſub noctem, luminibus accenſis, concepto igne, non modò illam, verùm etiam ſponſum, & ſocerum cum totâ regiâ concremavit.

Creon, Thebanorum rex, Menœcii fil. & Jocaſtæ frater, qui Laio ab Oedipo filio occiſo, regni adminiſtrationem arripuit. Verùm cùm Sphinx, Typhonis & Echidnæ filia, Thebanum agrum crudeliſſimè vaſtaret, neque aliud tantæ calamitatis remedium oſtenderetur, quàm ſi quis ænigma ab illo propoſitum diſſolviſſet, Creon, propoſito per univerſam Græciam edicto, ſi quis id præſtare poſſet, Jocaſtam, Oedipi matrem viduam, illi ſe uxorem daturum pollicitus eſt, regnoq; Thebanorum ultro ceſſurum. Quibus præmiis illecti non pauci cùm propoſitum ænigma diſſolvere non poſſent, à Sphinge occiſi, temeritatis ſuæ pœnas dederunt, donec ad rei famam excitus Oedipus, Laii & Jocaſtæ filius, ænigma explanavit. Quam rem tam ægrè tulit fera, ut protinus ſeſe ex prærupto monte dederit præcipitem. Hâc itaque viâ Thebanorum regnum adeptus Oedipus, matrem imprudens

uxorem duxit, cùm paulo antè etiam patrem occidiſſet. Quibus flagitiis poſtea cognitis, tantum ex iis animo dolorem concepit, ut lucis pertæſus, utrumque ſibi oculum erueit, Antigonesque filiæ ductu, Athenis ſeſe in exilium contulerit, regno Eteocli & Polynici filiis ſuis, eâ conditione, relicto, ut alternis annis imperarent. Cùm autem Eteocles (cui, quòd major natu eſſet, priores vices Polynices conceſſerat) exacto jam anno fratrem non reciperet, graviſſimum eâ occaſione inter Argivos & Thebanos bellum eſt exortum: In quo cùm fratres ambo mutuis vulneribus cecidiſſent, Creon denuo regni gubernacula recepit. Verùm, cùm præter alia complura inclementiæ ſuæ exempla, Antigonam & Agriam interficiendas curaſſet, quòd illa fratres, hæc virum ſupremo ſepulturæ honore eſſent proſequutæ, cumque occiſorum Thebanorum propinquos funeris officio prohiberet, Theſeus Thebanarum matrum querelis commotus, Creonti bellum indixit, prælioque victum vitâ exuit. Statius *in Thebaide.*

Creon, primus Archon annuus Athenienſium. Vellejus *lib.* 1. *Ex annuis (archontibus) primus Creon.* Euſebius *in Chronic.* *Ἐδόξεν αἱρεῖσθαι ἄρχοντα κατ' ἐνιαυτόν, καὶ πρῶτος ἐγένετο ἐνιαύσιος ἄρχων Κρέων, ἐπὶ τῆς εἰκοστῆς τετάρτης Ὀλυμπιάδος.*

Creonium, oppid. Macedon. fuit, apud Lychnidum lac. & urbem.

Creontiades, Herculis fil. ex Megarâ Creontidis Thebanorum regis filiâ, quem pater cum Theriomacho fratre ab inferis rediens, & in furorem verſus, à Junone, quòd Lycum interfeciſſet, interemit.

Creophagi, Æthiopiæ ſub Ægypto pop. Strabo.

Creophilus, Samius, quem aliquando tradunt, ſuſcepto hoſpite Homero, accepiſſe ab eo donum, inſcriptionem poematis, quod *Oechaliæ captivitatem* vocant. Sed Callimachus, per epigramma quoddam, contrarium ſtatuit, quòd, quanquam Creophilus opus compoſuerit, Homeri tamen dicatur propter dictum hoſpitium. Quidam hunc Homeri magiſtrum tradunt, alii verò non hunc, ſed Ariſteam Proconneſium. Vide Strab. *lib.* 14. Suid. Voſſ. *Hiſt. Gr. lib.* 3. *pag.* 347. *& de Poët. cap.* 2. Item Hiſtoricus, Athen. *l.* 8.

Crepacorium, oppidul. Ital. ſat munitum, in agro Vercellenſi, ſub Princ. Maſſerano, cum arce.

Crepereius Gallus, familiaris Agrippinæ, tecto navis ſolutilis preſſus ac ſtatim exanimatus eſt. Tacit. 14.

Crephagenetus, corruptè pro *Knephagenetus*, illud etiam corruptè pro *Κνὴφ ἀγένητος*. Vide *Cneph.*

Crepi, Luperci dicti ſunt à crepitu pelliculárum, quem verberantes faciunt. Mos enim erat Romanis nudos diſcurrere in Lupercalibus, & obvias quaſque fœminas flagris ex pellibus confectis ferire. Feſtus.

Crepiacum, vulgò *Creſſy*, opp. Gall. Valeſiæ primar. in prov. Inſ. Franciæ, 13. leuc. a Lutetia in Cæc. 7. à Meldis in Bor. 5. à Compendio in Mer.

Crepſa, Inſ. maris Adriat. una Abſyrtidum. Liburniæ proxima. Vid. *Creſpa.*

Cres, primus Cretenſium rex. Gnoſſum condidit, Cybelæ templo dedicato. Euſeb. *in Chron.* Item Cretæ incola.

Creſa, vel *Creſſa*, Plinio, Cariæ op. Ptol. *Porto Malfetan* Sophiano.

Creſcens, patricius Romanus, qui cùm Romæ principatum ſibi vendicaret, ab Othone eſt interfectus. Euſeb. An *Creſcentius*? V. ibi. Item viri nomen à D. Paulo memorati. 2. Tim. 4. Baron. Anno 110.

Creſcens, libertus Neronis, qui Africam in partes Othonis traduxit. Tacit. *hiſt.* 1.

Creſcens, Cynicus, vitiis infamis, cujus calumnias contra Chriſtianos S. Juſtinus ſecundâ Apologiâ egregiè retudit, hinc Martyr. Euſeb. *in Chron.* An *Creſcentius*? V. infra.

Creſcens, Philoſophus Cynicus, cum aliis ejuſdem farinæ, Eccleſiæ Dei, apud Antoninum Phil. & Lucium Verum Impp. ingens odium, & 4. perſecutionem conflarunt: Deorum contemtores, Reip. turbones, familiarum, ſub caſtitatis ſpecie, ſciſſores eſſe, Chriſtianos calumniati. Vid. Petr. Halloxum *in Vita Juſtini.* Idem cum priore.

Creſcens. Ordo Eq. Anno 1464. inſtitutus, à Renato Andegav. Rege Siciliæ, & Provinciæ Com. Symbolum erat ex auro Creſcens Luna, cum logogripho *LoZ*, quo indigitabatur, Laudem acquiri virtute creſcentibus. Conſtabat ex equitibus 36. ut alii volunt, ex 50. ſub Duce capite. Vid. Favin. *theat. hon.* Boucheum *hiſt. Prov. lib.* 9.

Creſcentinum, oppidul. Pedemontii, aliàs munitum, prope Padum, è regione Venucæ; 20. mill. infra Taurinum.

Creſcentius Numentanus, Conſul Rom. occupatâ mole Adriani, tyrannidem intolerabilem Romæ exercuit, Anno 985. pulſo Johanne XV. cum quo tamen mox revocato ipſi ſatis benè convenit. Hoc mortuo, Gregorio V. Johannem Calabrum oppoſuit: ſed Otto III. Imper. Antipapâ occiſo, Creſcentium, aſino averſâ facie vinctum, unà cum 12. aliis, contra datam fidem, ſuſpendio necavit, ab hujus viduâ, per venenatum chirothecarum munus, ſublatus, Glaber Rodolphus, P. Dammianus, Leo Oſtienſ. *lib.* 2. *cap.* 18. *hiſt. Montis Caſſini.* Sigon. *libro* 7. *anno* 996. Blond. *decad.* 2. *libro.* 3. Fabric. *in Chron. Ditmari libr.* 4.

Creſcentius, Philoſophus quidam Cynicus, Juſtino Martyri infenſus. Tatianus *contra Gentes.* Aliis *Creſcens.*

Creſconius, Ep. Afer, ſub Leontio Imper. Auctor *Collectionis Creſconianæ*, & hiſtoriæ, de progreſſu Johannis Patricii, contra Saracenos in Africa. Circa annum 696. Collectio canonum impreſſa Pariſiis eſt, Anno 1609. cum epitome Fulgentii Ferrandi.

Creſconius, Epiſc. Todienſis, cum Germano, legatus ab Anaſtaſio P. ad Anaſtaſium Imp. Anno 497. ab Eutychiano ad Eutychianum, quem Papam, ut Arium, viſcera effudiſſe quidam ſcribunt. Theodor. *Lect. l.* 2. Niceph. *l.* 16. *c.* 35.

Creſium, urbs Cypri. Steph.

Creſius, collis in Arcadiâ. Pauſanias.

Creſpa, Liburniæ urbs. Ptol. *Crexa* Plinio. An *Crepſa*, quod Vide.

Creſphontes, Meſſeniorum rex, qui populari ſeditione interfectus eſt. Pauſan.

Creſſa, vide *Creſa.* Item urbs Paphlagoniæ quam condidit Meriones. Steph. Item mulier ex Cretâ.

Creſſea, regio Pallenæ vicina. Herodot. *l.* 7.

Creſſiacum, mel. *Creciacum*, Gall. *Crecy*, vel *Creſſy*, opp. Picardiæ, in Tiraſcia reg. ad Serram amnem, 2. leuc. à Lauduno in Bor. 3. à Fara in Ort. Item, vicus in Pontivio, tractu Picard. medius inter Abbavillam & Hedinum, ubi Franci ab Anglis memorabili clade victi, ſub Phil. Valeſio, Anno 1346. d. 26. Auguſt. Cecidere tum duo Reges, Johannes Bohemiæ & Rex Balearium. Item Carolus Alenconius, frater Philippi, Dux Lotharingus, Lud. Comes Flandriæ, alii. Verbo 11. Principes, 80. Barones, 1200. Equites, militum 30000. Rexque poſtquam fugâ ſibi conſuluiſſet, vix in arcem intromiſſus eſt, vigili eum inclamanti, quis adeſſet, reſpondens, *La Fortune de France.* Froiſſardus *libr.* 1. Duchenius *de urb. Comit. Pontiniacenſis*, Mezeray. Hic Concilium Anno 849. ſub Carolo Calvo, contra Godeſcalcum Monachum, *Tom.* 8. *Concil.* Uſſer. & Cellot. *hiſt. Godeſcalci.* Paradin. *hiſt. Lugdun. lib.* 1. *cap.* 24. Morer. Vid. *Godeſcalcus.* Item *Hincmarus*, & ſupra in voce *Creciacum.*

Creſſiacum, opp. Gall. in Bria, ad Morinum amnem, 3. leuc. à Medis, 4. à Latiniaco.

Creſta Segalaunorum, caſtrum Galliæ, in agro Valentino. inter Drunam fluv. & montem, fortè à *Criſta* Lat. quòd inſtar criſtæ emineret. Vulgò *le Creſt.* Obſeſſum eſt à Comite Montis fortis, bello Albigenſi, Vide Petrum Mon. *Hiſtor. Albig. capite* 14.

Creſtidium & *Creſtum*, urbs Delphinatus, in agro Valentino, ad amnem cognom. Al. *Criſta Araldi.* 5. leuc. à Valentia. 6. à Dia in Occaſ. Vid. ſupra.

Creſton, Thraciæ op. quod Stephanus *Creſtonem* vocari putat ab Herodoto. Lycophron,

> Ὀρμαστῆνον τόν τε Κρηστώνης θεόν.

Cives *Creſtonæos* vocat Pindarus, *Creſtonæos* Rhianus, *Creſtonites* verò Hecatæus. Poſſeſſivum *Creſtonicum.* Steph. Item nomen regis Bithyniæ.

Creſtones, populi ſunt, qui ſinguli plures habent uxores: cùm autem vir aliquis moritur, tunc oritur magna diſceptatio inter fœminas, quænam illum charius adamarit viventem. Id ubi compertum eſt, quæ benevolentiæ & amoris palmam meruit, ad mortui tumulum ducitur exornata, ibique à propinquis mactatur, & cum viro humatur.

Creta, inſ. maris Mediterr. maxima, vulgò *Candie*, à rege Crete quibuſdam dicta. Aliàs, *Aeria*, *Curetis*, *Hecatompolis*, *Macaros*, *& Macaronneſos.* Solin. Longa 270. m. p. lata 50. à Sicilia 562. in Ort. à Malea prom. Peloponneſi 80. à Phycunte prom. Cyrenes 265. in Bor. Caret cervis, apris, & erinaceis, ſicut Africa cervis & urſis, Arabia ſuibus, &c. Urbes olim claræ, Gnoſſus, & Gortyna: inde Cydon, Lyctos, Lycaſtos, Phæſtos, Dictynna, &c. Quarum 12. fuere epiſcopales, nunc 9. tantùm, ſub Arch. Primus Epiſcopus ejus Titus fuit, Pauli Apoſt. diſcipulus, circa An. Chr. 94. Olim ſub Romanis: Occupata dein à Saracenis, An. 823. duce Achapſo. Cedren. *in Hiſt.* qui victi, an. 879. Hinc rediit ad Imperatores Conſtantinopolit. ex quibus Conſtantinus eam infeliciter tentavit: Romanus per Nicephorum Phocam expugnavit, Anno Chriſt. 960. 961. Balduinus verò Flandriæ Com. dedit Marchioni Montisferrati. Ab iſto vendita eſt Venetis, ſub Dandulo Duce, Anno 1194. magno auri pretio. Sed ab Anno 1645. à Turcis bello tentata, iis, poſtquam fortiſſimè per annos viginti & plures reſtitum eſſet, Anno 1670. unà cum Metropoli Candia, quæ diuturnæ graviſſimæque obſidionis mala conſtantiſſimè pertulerat, tandem ceſſit. Exceptis paucis quibuſdam locis, quæ pace factâ in Venetorum dit. manſerunt. Vide infra. Hom. *Odyſſ.* 9.

Κρήτη τε γαῖ' [...] μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
Καλὴ, καὶ πίειρα, περίρρυτος. ——

Virgilius.

Creta Jovis magni medio jacet insula ponto,
Mons Idæus ubi, & gentis cunabula nostra
Centum urbes habitant magnas uberrima regna.

Inde ἑκατόμπολις dicebatur. Seneca Tragœdus,

Urbibus centum ſpacioſa Creta.

Has *urbes* Horatius *opida* vocat. Sic enim ille,

Quæ ſimul centum tetigit potentem
Opidis Cretam. —— ——

Ac proinde D. Paulus Titum monet, ut Presbyteros in eâ conſtituat κατὰ πόλιν, id eſt, *per civitates*, vel, ut Eraſmus, *opidatim*. *Nobilem inſulam* vocat Florus, quòd ibi Jupiter natus credebatur. Fertilitatem ejus quod attinet, Virgilius *uberrima regna* vocat. Homero πίειρα dicitur. Dionyſius *verſ.* 500.

—— Ἐγγύθι δ' αὐτῆς (Carpathi ſc.)
Κρήτη πρόκειται Διὸς μεγάλοιο τιθήνη,
Πιείρη τε λιπαρή τε καὶ εὔβοτος.

Solinus *cap.* 17. *Larga vitis, mira ſoli indulgentia.* Plin. 25. 8. ubi de dictamno: *Procedente perſuaſione illâ, quicquid in Cretâ naſcitur, infinito præſtare cæteris ejuſdem generis alibi genitis.* Magnitudinem ejus innuit Hom. *Il. N.*

Κρήτη ἐν εὐρείῃ.

Idem alibi,

—— Κρήτηθεν γένος εὔχομαι εὐρειάων.

Seneca.

[...] magna vaſti Creta dominatrix freti.

De nomine Bochartus. Ut apud Phœnices, inquit, כרתי *Crethe* vel *Crets* dicebatur Sagittarius è Palæſtinâ: ita ab iiſdem כרתים *Crethim*, id eſt, *Cretes*, dicti ſunt ii Græcorum, qui eandem artem maximè calluerunt. Porro nemo eſt, qui neſciat, hæc eadem fuiſſe Cretenſium arma perpetua, hoc eſt, arcum, & ſagittas. Lucanus *l.* 3.

Jam dilecta Jovi centenis venit in arma
Creta vetus populis, Gnoſſaſq; agitare ſagittas
Docta, nec Eois pejor Gortyna ſagittis.

Idem *lib.* 7.

—— *Creta Cydones*
Miſit, Ituræi curſus fuit inde ſagittis.

Virgilius, ſive Catullus *in Ciri*:

Attica Cretæâ ſternebat rura ſagittâ.

Max. Tyrius *Serm.* 7. Παιδεύματα Κρητικὰ θῆραι, ἀγωνίαι, τοξεῖαι. Inde eſt, quòd Iſacius, *in Lycophronem*, Herculem ſcribit didiciſſe τοξικὴν à Cretenſi Rhadamantho. Quin & Pindarus *Pyth.* 4. Cretenſes τοξοφόρους vocat, & in bellorum hiſtoriis nihil tam frequens, quàm τοξόται Κρῆτες. Hinc Proverbium apud antiquos: *Cretenſes ſemper mendaces*. Epimenides, citante B. Paulo *c.* 1. *Ep. ad Titum*, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, &c. Ovidius,

Cretes erunt teſtes, nec fingunt omnia Cretes.

Idem, —— *Non hoc quæ centum ſuſtinet urbes,*
Quamvis ſit mendax Creta negare poteſt.

Lucanus.

Tam mendax magni tumulo quàm Creta Tonantis.

Habuit ex Callimacho, cujus hæc ſunt,

Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο, σὺ δ' οὐ θάνες, ἐσσὶ γὰρ αἰεί.

Nec ſolùm falſitate famoſi Cretenſes, ſed etiam turpi amori dediti. Servius in illud *Æn.* 10.

Dum ſequeris Clytium infelix nova gaudia Cydon.

De Cretenſibus, inquit, *accepimus, quòd in amore puerorum intemperantes fuerunt. Quod poſtea in Laconas ac in totam Græciam tranſlatum eſt.* Athenæus 13. 17. Κρῆτες γὰρ, ὡς ἔφην, καὶ οἱ ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῖς περὶ τὰ παιδικὰ δαιμονίως ἐπτόηνται. Ἐχεμένης γοῦν ἐν τοῖς Κρητικοῖς, οὐ τὸν Δία φησὶν, ἁρπάσαι τὸν Γανυμήδην, ἀλλὰ Μίνων. Primi mari potentes, claſſe ſua vicinos ſubjugarunt; equorum formandorum artem tradiderunt. Leges ſcriptis mandarunt, Muſicam, ſecundùm quoſdam, invenerunt, &c. Apud illos Labyrinthus Minois, ex Dædali arte. Priſcis temporibus Reges, dein Duces habuerunt: à Q. Metello, Romanis ſubjecti. Dein ſub Imper. Romanis fuerunt, uſque ad annum 823. quo Cretâ à Saracenis occupatâ, Candia ab his condita eſt, à qua in poſterum Inſulæ nomen. His ereptâ à Nicephoro Phoca, Anno 926. fides Chriſtiana denuo inter Cretenſes ſtabilita eſt. Vid. ſupra. Hodie Veneti nobiles, & priſci incolæ Latinam Eccleſiam ſequuntur, reliqui omnes Græcæ religioni adhærent. V. præter auctores prædictos Plin. *lib.* 4. *cap.* 12. Strab. *lib.* 10. Pompon. Melam *l.* 2. Cedrenum, Zonaram, *Annal. Gr.* Juſtinianum *Hiſt. Ven. l.* 2. 3. 4. *& ſeqq.* Sabellicum *l. 2.* &c.

Urbes Cretæ hujus temporis:

Agium, cujus ſedes Cydonienſi juncta.
Arcadia.
Camara, *Camera*.
Caſtrum vetus, *Paleocaſtro*.
Cherſoneſus, *Spinalonga*.
Ciſamus, *Ciſamopolo*.
* Cydon, *la Canea*.
Cytæum, *Sitia*.
Hierapetra, *Gierapetra*.
Lappa.
Ledrenſis urbs, Vide Matium.
* Matium, *Candia*.
Milopotamos, olim Pantomatrium, *Milopotamo*.
* Rhitymna, *Retimo*.
Subrita.
Suda arx, *la Suda*.

Sed pagi potiùs, exceptis tribus aſteriſmo ſignatis, reliquæ.

Creta, nomen luci, apud Pauſan. Item op. Scythiæ, cujus mem. Val. Flaccus *lib.* 1.

—— *Scythia metuens, Pontumq;, Cretamq;.*

Creta, inſulæ quædam appellantur in Mœſia contra Liburnos populos. Plin. 4. *ult.*

Cretans. poeta quidam apud Propertium, *libro* 2. *Eleg. ult.*

Aut quid Cretæi proſunt tibi carmina lecta?

Ubi alii *Tyrtæi*, alii *Lucreti*.

Cretea, reg. Arcadiæ circa Lycæum mont. in quâ incolæ Jovem educatum ferunt, non autem in Cretâ inſulâ. Pauſan.

Cretenia, locus Rhodi, ubi Althemenes habitabat; qui, cùm ex oraculo patrem ſe occiſurum accepiſſet, dum fugit, ne hoc perpetraret, noctu in navigium incidit, in quo piratas eſſe ratus patrem occidit. Steph.

Cretheus, Æoli filius, qui ex Tyro Salmonei fratris filiâ Æſonem genuit. Inde *Cretheia Virgo*, apud Val. Flaccum *lib.* 1. pro Helle, Crethei nepte.

Crethon, Dioclis fil. qui cum fratre Orſilocho ad bellum Trojanum profectus eſt, Græcis auxilium laturus. Verùm cùm duo hi fratres nimiùm ſuis viribus freti cum Æneâ congredi non dubitarent, ab eodem interfecti temeritatis ſuæ pœnas dederunt, vixque eorum cadavera à Menelao & Antilocho ex hoſtium manibus eripi potuerunt. Hom. *Iliad.* 5.

Creticus, Oratoris nomen, ponitur autem pro quovis judice. Juvenal. *Sat.* 2.

—— —— *Sed quid*
Non facient alii cùm tu multitia ſumis
Cretice!

Idem Ibidem,

Acer & indomitus, libertatiſq; magiſter
Cretice pelluces. —— ——

Creticus Silanus, è Junia fam. ſed adoptione in Cæciliam tranſierat. Itaque nomina illi *C. Cæcilius Metellus Creticus Silanus*. Conſul fuit Anno urbis DCIX. cum Nerva Siliano; poſtea Syriæ Proconſul: ſed quia Germanico per affinitatem connexus erat, provinciâ demotus, eique Gn. Piſo ſubrogatus eſt à Tiberio.

Cretinæorum regio eſt juxta Epheſios. Parthenius, *Eroticor. capite* 5.

Cretinus Magneſius, bello Mithridatico adverſus ipſum Mithridatem delegit Imperatorem Hermiam, quocum tamen privatas gerebat inimicitias, profeſſus ſe interim iturum in exilium, ne quis tumultus ob illam factionem ſuboriretur. Quòd ſi patria mallet Cretinum Imp. quàm Hermiam, oravit, ut interim exularet Hermias. Adverſarii modeſtiâ permotus Hermias, ſponte exulavit.

Cretopolis, Pamphyliæ urbs, Diodor. *l* 18.

Crevantium, opp. lepidum Duc. Burg. in tractu Antiſſiodorenſi, ad Icaunam flu. 4. leuc. ſupra Antiſſiodorum. Ibi an. 1423. acris pugna inter Gallos & Anglos.

Creuga, pugil inſignis. Pauſan.

Creuſa, Creontis Corinthiorum regis filia, quam Jaſon, repudiatâ Medeâ, uxorem accepit: Quamobrem Medea indignata, carminibus ſuis ignem inextinguibilem ſcriniolo incluſum per filios ſuos illi miſit. Eos verò præmonuit, ut ſtatim oblato munere diſcederent. Creuſa igitur videndi cupida, nihilque mali ſuſpicans, ſcriniolum aperuit, & continuo evolavit ignis. Creuſamque & totam Creontis regiam exuſſit. Vid. Ovid. *l.* 7. *Metam. f.* 20. & 1. *de Art. Am.*

Cui non defleta eſt Ephyræa nata Creüſa.

Creuſa, Erechthei filia, uxor Xuthi, ex eo Achæi & Jonis mater. Euſeb. *in Chron.* Alia Cecropis filia. De quibus vide Meurſium *de Reg. Athen. l.* 2. *capp.* 13. & 14.

Creuſa, Priami & Hecubæ filia, Æneæ conjux, cui Aſcanium filium peperit. Hanc in excidio Ilii ab Ænea, qui fugiens patrem humeris geſtabat, filiumque manu ducebat, perditam fuiſſe in itinere, dum vias notas exceſſiſſet, tradit Virgilius *Æneid.* 2. Sed nonnulli eam ab ipſo Æneâ, ex pactione cum Græcis factâ, occiſam volunt, ne quis ex ſemine Priami ſupereſſet. Alii rurſus non occiſam, ſed deſertam tradunt, idque eo conſilio, ne novas ſedes, novaque fœdera (quæ ferè nuptiis ſolent coaleſcere) longinquis in regionibus quæſituro uxor obeſſet.

Creuſa, Bœotiæ op. Ptol. Theſpienſium navale, ut Strabo ait. *Creuſia* Straboni, *Creuſis* Stephano dicitur. *Livadia* hodiè, teſte Nigro. In ora littor. Sinus Corinthiaci, in confin. Megaridis, 20. mill. à Theſpiis in Auſtrum 30. à Megara in Occ. Baudrandus.

Qui tamen Horatius alibi eum laudat, tanquam liberalem. *Carm.* 2. *lib.* 2. *Od.* 2.

Nullus argento color eſt avaris
Abdita terris inimice lamnæ,
Criſpe Salluſti, niſi temperato
Splendeat uſu.

Econtra Aſotiam ejus Lenæus Cn. Pompeji M. libertus perſtrinxit, *Laſtaurum, lurconem, nebulonem, popinonem* adpellans. Sueton. *de Illuſtr. Gram. cap.* 18. Et clamator ille quaſi Tullius, Salluſtio reſpondens, decoctorem eum depingit & *patrimonium* ei objectat *non comeſum ſed devoratum.* Notavit & Acro *in Sat.* 1. *lib.* 1. *Quòd Caſſii Nomentani coquum Damam centenis millibus ære conductum habuerit.* Blanditur tamen ei, ob amicitiam Cæſaris, de quâ recte Acro & Porphyrio. Et L. Seneca *lib.* 1. *de Clem. c.*10. ponit Salluſtium in Auguſti *cohorte primâ interioris admiſſionis.* Deceſſit ex hâc vitâ, quadriennio ante bellum Actiacum, compluribus Hiſtoriæ Romanæ libris perfectis & abſolutis, ſed quorum præter *Conjurationem Catilinæ*, & *Bellum Jugurthinum*, atque fragmenta quædam, temporum injuriâ nihil ad nos pervenit. Vide *Salluſtius.*

Criſpus Vibio, orator, ore compoſitus ac jocundus, privatis tamen cauſis quàm publicis melior. Quintil.

Criſſa, vel *Criſa*, Phocidis opp. maritimum, à *Criſſo* Phoci filio conditum, ad ſinum Corinthiacum, qui ex eo ibi *Criſſæus* nominatur, *Claveos*, ex tab. recent.

Criſſa. opp. Brutiorum in Calabriâ ult. *Rocha d' Angitola*, teſte Barrio.

Criſtones, pop. Scythis vicini. Stobæus. Vide *Creſtones.*

Critalu, Cappadociæ opp. Herodot.

Critenſi, Aſiæ pop. à Memnonibus & Davellis dierum 20. intervallo diſcreti. Plin. 6. 30.

Crithea, vulgò *Critia*, opp. Cherſoneſi Thrac. in Mediterr. apud Madyton urb. Ferrar.

Critheis, ut ex Ephoro refert Plut. *in Vitâ Homeri*, filia Atellis, quam moriens in Mæonis fratris tutela reliquit. Hic autem cùm puellam vitiaſſet, gravidamque feciſſet, atque ob id facti vereretur infamiam, Phemio eam Smyrnæo, Grammaticæ præceptori in matrimonium dedit. Illa verò non multò pòſt Homerum peperit, qui *Meleſigenes* prius dictus, & poſtea *cæcus* factus *Homeri* nomen cepit. Ariſtoteles autem *lib.* 3. *de poetica* longè aliter hæc narrat, ut & Pauſanias, ubi de Melete.

Critho, civis ex Oeanthis princeps, cujus filiam Themiſto in matrimonium petitam cùm à patre non impetraret filio ſuo Philoni Phricodemus tyrannus, in conſpectu ipſius filios trucidari juſſit. Vide Polyæn. *l.*8. *c.*6 13.

Crithote, urbs Helleſponti, 80. ſtad. à Cardiâ diſtans. Eſt & promunt. Acarnaniæ. Stephano Κριθώτη dicitur.

Critias, unus è 30. Tyrannis Athenienſibus, à Lacedæmoniis impoſitis. Cic. *lib.* 2. *de Orat.* Scripſit elegiam ad Alcibiadem, à Platone in Dialogis ſuis introducitur, ejusque egregium fragmentum citat Sextus Philoſophus.

Critias, philoſophus, dixit animam eſſe ſanguinem.

Critias, ἐν ταῖς πολιτείαις citatur à Julio Polluce *l.* 7. *c.*13. Egit eo opere, de variis rebusp. ac inter alias de rep. Lacedæmoniorum, cujus libri bis mem. Athen. *lib.* 11. Illuſtre hujus ſcriptoris teſtimonium adducit, Clemens *pene initio Sexti Stromateon.* Putat Voſſius eundem eſſe, cujus Plut. meminit *in Lycurgo & Solone.* Alius fuit *Critias*, Callæſchri fil. poeta, cujus verſus recitat Plut. *in Alcibiade*, & Athenæus, *lib.* 1. 10. 13.

Crito, Acronis Agrigentini diſcip. Coſmeticæ primus Author, apud Reges fœminasque illuſtres Medicinam fecit. De eo, ſcriptisque ejus vide Galen. *l.*1.

Crito, Athenienſis, Socratis familiaris, quem ex opibus juvit, & cum quo uſque ad extremum vitæ philoſophatus eſt. Ejus filii Critobulus, Hermogenes, Cteſippus & Epigenes, Socratis diſcipuli. Dialogos compoſuit 17. Vide Diog. Laërt. *l.* 2. Alius Pieriota, (Pieria autem eſt urbs Macedoniæ) hiſtoricus, ſcripſit res Perſicas, Siculas & Macedonicas. Alius genere Naxius, hiſtoricus quoque. Suidas. Voſſ. *de H. G. l.* 3. *p.*349.

Critobulus, medicus. Plinius 7. 37. *Magna & Critobulo fama eſt, extractâ Philippi regis oculo ſagittâ. & citra deformitatem oris curatâ orbitate luminis.* Forte is ipſe eſt, qui apud Curt. *l.*9. *c.* 29. Alexandrum, vulnere ingenti in Oxydracarum urbe accepto, feliciter curavit.

Critobulus, fil. Critonis, diſcipulus Socratis. Diog. Laërt. *in Critone.*

Critodemus, res veteres memoriæ prodidit. Plinius *lib.* 5. *c.*76.

Critognatus, ſummo in Arvernis natus loco, & magnæ habitus auctoritatis, Aleſiæ ſummam imperii tenuit. Suaſit, ut qui ad bellum inutiles eſſent, eorum corporibus oppidani vitam tolerarent. Cæſ. 7. *Comm.* 77.

Critolaus, Achæorum dux, qui Corinthum conſiliis ſuis evertit. Cic. *lib.* 3. *de Nat Deor.* Sororem interfecit, quòd ſibi è victoriâ redeunti non gratularetur, quum tamen cæteri omnes ei applauderent. Poſtremò à Qu. Cæcilio Metello victus, apud Thermopylas, veneno ſibi mortem conſcivit. Livius.

Critolaus, Athenienſis, nobilis Peripateticus, Romam ab Athenienſibus miſſus legatus cum Carneade ac Diogene Stoico, ut ſcribit Cicero 2 *de Oratore*, de quo idem Cicero *in Tuſc. Qu.* Quo loco, inquit, quæro quam vim habet libra illa Critolai, qui cùm in alteram lancem animi bona imponat, in alteram corporis, & externa, tantum propendere illam boni lancem putet, ut terram & maria deprimat. Macrob. *Saturn. lib.* 1. *cap.* 5. Aul. Gellius, *lib.* 9. *cap.* 5.

Critolaus, hiſtoricus, ſe libris extulit rerum Epiroticarum, quorum tertium citat Plutarchus *in Paral. c.* 4. Vulgavit & libros Φαινομένων, ex quorum quarto quædam adducit, *eodem libro* Plut. *cap* 9 Vide eundem *in Pericle* & Aul. Gellium *l.*11. *c.*9. Inprimis Voſſ. *de Hiſt. Gr. p.*349.

Criton, hiſtoricus, vide *Crito.* Reliquit Pallenica, Syracuſarum originem, Perſica, Sicula, &c. Suidas. Meſſenia ejus celebrat Jul. Pollux 10. 17. Getica etiam conſignaſſe ex Stephano diſcimus, in Γετία.

Criu-metopon, id eſt, *Arietis frons*, promunt. geminum. Unum Cretæ in ora Auſtrali ad Occident. *Capo S. Jani* Nigro. *Capo Leone* Pineto. *Capo Crio*, prope vicus eſt *S. Giovanni de Capo Crio.* Baudr. Dionyſ. *Verſ.* 87.

—— Ἦχ' ὅσ' ἄλλα πολλὰ νήσοιο
Πὰρ δ' ἱερὴν Γόρτυνα καὶ ἠπειρῶτιν Φαιστὸν
Προύχουσ', κριοῖο μεγασθενέος κάρηνον,
Τοὔνεκά μιν καὶ Κριοῦ ἐφημίξαντο μέτωπον.

Alterum Tauricæ Cherſoneſi, in ora meridionali, Carambi Paphlagoniæ promuntorio oppoſitum; Nunc *Ias Kermen*, in Pontum Euxinum excurrit. 100. ferè milliar. à Theodoſia, 120. à Carcina urb. in Auſtrum. Baudrand. de quo idem Dionyſ. *Verſ.* 150.

Μέσσῃ δ' ἴσθμῳ καὶ ἰσθμιδίου ἀνέχουσι κολῶναι
Ἡ μὲν ὑπερτέλλουσα, τήν τε κλείουσι Κάραμβιν,
Ἡ δὲ βορειοτέρη γαίης ὕπερ Εὐξείνοιο.
Τὴν μὲν ἐπικλείουσι Κριοῦ μέτωπον.

Crioa, municipium Atticæ. Suidas. Tribus Antiochidis, à κριῷ, i. *Ariete* quodam dictum. Vide Schol. in Ariſtoph. *Aves.* Item Achaiæ fluv. Pauſanias.

Crixia, Liguriæ pagus. Anton. *Croſetta*, & *Croſera.* Baudrando *Coſſeria*, nunc in Montisferr. prope fontes Bormiæ min. fluv. & ad radices Apennini, in confin. dit. Genuenſis. 2. mill. à Milleſimo, 10. à Savona in Bor.

Croatia, Germ. *Krabaten*, Lat. *Corbavia*, prov. Europæ, à quibuſdam in vet. Liburnia, à Cedreno, in regione Corbatum collocata. A Chrovatis, hic ſibi ſedem legentibus, dicta, A. C. 8 6. Sigon. *l.* 5. Hic magnus fidelium numerus, circa A. C. 1230. ſub Bartholomæo Superintendente. Vide Matth. Par. *in Henr. III.* à Carolo Hung. R. occupata eſt, an. 1310. Hodie dividitur in Imperialem & Turcicam, in quarum illa urbes, *S. Vit, Segna, Aſſangrad*, &c. In iſta, *Wihitz, Caſtanovitz, Cliſſa Corbavia*, &c. Incolæ regni hujus, egregii milites, & ſaltatores, inprimis Uſcoki. Nobiles verò ebrioſi, ſuperbi, importuni. Soranz. *part.* 1. Marc. Fritſch. *de Croat.* Briet. *Geogr. part.* 2. *l.* 2 *Hungar. c.* 1. §. 2. Miræus, &c. Præfectus regionis *Bannus* vocatur. Unde legimus Bannum Croatiæ, ut Caroli Apuliæ R. ab Eliſabetha in Hungariæ regnum acciti primùm, dein interfecti, necem ulciſceretur, Eliſabetham in fluvio ſubmerſiſſe, Mariâ captivâ abductâ: poſtmodum verò à Sigismundo, hac liberatâ, ſupplicio affectum eſſe. A.C. 1386. apud Daubrav. *Hiſt. Bohem. l.* 23. Vide quoque in voce *Bannus*, & *Liburnia.*

Crobialus, opp. non longè à Seſamo in Paphlagoniâ, quod abluit Parthenius amnis, Dianæ virgini admodum gratus. Apollon. *l.* 2. *Val. Flac. l.* 5.

Crobylus, leno quidam omnium ſceleſtiſſimus, qui duo ſcorta domi alebat, quorum lenocinis quamplurimos adoleſcentes in perniciem alliciebat, nec his contentus eoſdem illectos furto compilabat, unde Proverbium *Crobyli jugum.* Item poëta Comicus.

Crobyzi, pop. juxta Iſtrum. Steph. Myſiæ infer. gens, Ptol. Thracum populi. Herodot.

Croca, pro *Cracovia*, à Polonis poëtis poni ſolet, ut *libr.* 7. *Itiner.*

Pandit & celſis ubi Croca tectis
Regia ſurgit.

Crocala, Inſ. arenoſa circa Indi flum. oſtia, Plin.

Crocea, urbs Laconicæ, una ex centum. Pauſaniæ vicus eſſe dicitur & pl. num. *Crocea.*

Crociatonon, Unellorum fuit in Gall. Lugd. urbs. Ptol. Nunc forſan *Carentan*, opp. Normanniæ in Conſtantienſi territ. Vide *Carentonium:* à Bajocis 11. leuc. in Occ. Baudr.

Crocilsacum, *le Croiſil*, oppidul. Gall. in Britannia ſup. cum portu capaci & tuto, prope Guerandam urb. & oſtia Ligeris fluv. 6. leuc à Venetiis. in Merid.

Crocillus, nomen paſtoris apud Theocritum.

Crocius Johannes, Theologus celebris. Marpurgi docuit; ſcriptis *Antibecano, Antiwaigelio, Commentar. in Jonam, in Epiſt. Pauli minores*, &c. inclytus. Obiit ante aliquot luſtra.

Crocium, Theſſaliæ campus prope Thebas Phthioticidis, per quem Amphryſus fluit.

Crococalana, *Crocolana*, vel *Corolana*, opp. Angliæ in agro Lincolnienſi, *Ancaſter* Camdeno.

Crocodilopolis, urbs Thebaidis in Ægypto ad Nilum. Steph. Item oppid. Phœnices in Palæſtinæ confiniis, apud Carmelum mont. Plin. 5. 15.

Crocodilus, mons Ciliciæ. Plin. 5. 27.

Crocunus, fluv. Brutiorum, in quem ſi quid conjiciatur, lapideo cortice dureſcit.

Crocorum, campus juxta Theſſaliam ad Amphryſum fluvium. Steph.

Crocus, venator, precibusque Muſarum in aſtra relatus, *Sagittarii* nomen accepit. Sidonius.

Crocus, puer formoſiſſimus, qui cùm Smilacem puellam deperiret, amoris impatientiâ verſus eſt in florem ſui Nominis, illâ in taxum converſâ. Ovid. 4. *Met.*

Et Crocon in parvos verſum cum Smilace flores.

Crocus, vide *Chrocus*.

Crocyleum, ſeu *Crocylium*, Æoliæ urbs. Stephanus Ithacæ inſulæ eam adſcribit, auctoremque laudat Thucydidem *lib.* 3. apud quem tamen eâ de re nec vola, nec veſtigium. Vocatur & *Demos*, vide Stephanum in Δῆμ☉.

Crocylus, vir Athenienſis. Plutarchus.

Crodoldus, fluv. Gall. *le Crou*, quibuſdam Gauniſſenſis fluvius dictus, *la riviere de Gonneſſe*, ortus in finibus Pariſiorum, attingit Luperas, *Louvres en Pariſis*, Guntanævillam, *Gouſainville*, Tillidum aut Tellejum *Tillay* Caſtellionem *Chaſtillon*, Gauniſſam *Goneſſe*, Bonogilum *Boneuil*, & Bigargium *Garges*: ibi fluviolum Rodonum recipit, vulgò dictum *Rone*. è Cerſillâ *Cerſelle*, atque Ermenovillâ *Armenville* venientem. Tum alium amnem admittit, qui per Trimilidum vel Trembleium *Tremblay*, perque Villampictam *Villepeinte*, & Sabiniacum *Savigny* decurrit, auctusque rivo Ceuronum *Ceuran*, Fontanetum *Fontenay*, atque Alnetum *Aunay* alluente, per Albamdomum Blancum Manſionile vulgò dictam *Blanc Meſnil*, & per Pontem-Iblonem in Crodoldum labitur. Non his contentus incrementis Crodoldus, infra vicum Duniacum vel *Dugni* duos rivos aut ſi mavis amniculos capit, alterum è Graulido vel Groolaio *Grolay*, Darentiaco *Drancy*, & Burgulo *le Bourget*; alterum ex Balbiniaco *Bobigny*, Aquâ bonâ *Eaubonne*, & Curte nova *la Court neuve* deſcendentes. Demum poſtquàm Carolacum Regio Monaſterio S. Dionyſii nobilem olim vicum, nunc oppidum irrigavit, adjuncto ſibi Mardreto Alberti villaris rivulo, ac flexuoſis recurſibus peregravit, in Sequanam influit contra inſulam S. Dionyſii Martyris nomine illuſtrem, aſperam rupibus, & piſcatorum caſulis inſeſſam. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Crœſus, Rex Lydorum Alyattæ fil. omnium, quos hominum memoria celebrat, ditiſſimus. Unde etiam hodie, cùm immenſas opes ſignificare volumus, *Crœſi Divitias* dicimus. Ovid. 4. *De Ponto*:

Divitiis audita eſt cui non opulentia Crœſi?

Unde pauperi Iro opponitur, a Propertio *l.* 3.

Lydus Dulichio non diſtat Crœſus ab Iro.

Martialis,

Ardua res hæc eſt opibus non tradere mores,

Et cùm tot Crœſos viceris, eſſe Numam.

Primus Græcos, ademtâ libertate, tributarios reddidit. Subjugavit Phrygas, Myſos, Paphlagones, Thracas, Cares &c. omnibus formidabilis, & nominis ſui famâ, etiam remotiſſimas gentes implevit. Hinc, cùm ſe omnium Mortalium feliciſſimum crederet, monitus eſt à Solone, Neminem ante cineres beatum dicendum, quòd quoad vivimus, periculum ſit, ne inſtabilis hujus mundi felicitas dolore aliquo contaminetur. Juvenal. *Sat.* 10.

Feſtino ad noſtros, & regem tranſeo Ponti

Et Crœſum, quem vox juſti facunda Solonis

Reſpicere ad longa juſſit ſpatia ultima vitæ.

Quam Solonis ſententiam veriſſimam eſſe Crœſi calamitas poſteà declaravit. Victus enim à Cyro, Sardibus, regni metropoli, captis, an. regni ejus 14. M. 3510. Olymp. 59. U. C. 209. ab Argonaut. primo Lydorum R. 675. à Gyge 170. pyræque impoſitus, tandem ſalubre Solonis conſilium agnovit, ejusque nomen ſæpius inclamavit. Unde admiratus Cyrus, quiſnam eſſet Deorum, hominumve, quem ille in extremo periculo ſolum invocaret, remque totam edoctus, humanæ viciſſitudinis memor, Crœſum ab incendio liberavit, ſummoque ſemper apud ſe in honore habuit. Herodot. *libr.* 1. Plut. *in Solone*. Juſtin. *libr.* 1. *cap.* 7. Horat. *lib.* 1. *Ep.*

Quid Crœſi regia Sardis?

Croja, olim *Antigonia*, ſeu *Eribæa*, Albaniæ caput. Ad Liſanam fluv. Antea permunita, in qua captâ prius, ab Amurathe Turcarum Imp. cum Johanne Principe Epirotarum & ejus filiis, an. 1414. horum unus an. 1442. illâ receptâ, nomine Georg. Caſtriotus, *Scanderbeg* dictus, Turcarum potentiam diu retudit. Sed illo mortuo à Turcis rurſus capta an. 1477. ipſis etiamnum ſubeſt, cum toto tractu. 35. mill. à Dyrrachio, 25. ab ora proxim. maris Adriat. in Ortum. Epiſc. olim ſub Archiep. Dyrrhachino. *Crua* Chalcondylæ. Vide Leunclav. *Pand. Turc. cap.* 126. Miræum, *Geogr. Eccl.* Volaterr. &c.

Crois, Arabum urbs. Steph. in voce Κρῶς.

Cromitis, regio in Peloponneſo ſupra Alpheum.

Crommyon, Cypri inſ. promuntorium. 64. mill. in Auſtrum, ab Anemurio promuntorio Ciliciæ, 50. à proxim. littore ejuſdem reg. Baudr. Item Libyæ urbs. Steph. Locus in Atticâ, Xenophon. Eſt & Corinthii agri vicus. Pauſan. & Thucyd. Strabo verò Megaridi non Corinthiacæ regioni attribuendum putat. *Cromyon* Ovid. *Met.* 7.

Quodque ſuum ſecurus arat Cromyona colonus.

Crommyoneſus, inſ. ante Smyrnam. Plin.

Cromna, in confin. Paphlagoniæ opp. Bithyniæ. Strabo *lib.* 12. Val. Flacc. *lib.* 5.

Mox etiam Cromnam atque jugo pallente Cytorum.

Vide Steph. & Heſychium. Vix 10. mill. à Cytoro in Occaſ. Seſamum verſus. P. à Via.

Cromnyon, vide *Crommyon*.

Cromwellus Oliverius, Anglus, bellicâ laude & prudentiâ politicâ clarus, ſed perfidiâ in Regem infamis, cunctâ diſcordiis civilibus feſſa, *Protectoris* nomine ſub imperium accepit, A. C. 1653. quod confirmatum A. 1657. ſtatuto novo Parlamenti, quod ipſe, priori abolito, ut morientis libertatis manerent veſtigia, novum ex amicis obnoxiisque ſibi conflaverat; additis etiam inaugurationis ceremoniis, & cuſâ monetâ, in quâ ſcriptum: *Has niſi periturus mihi adimat nemo.* Id ſemper omni conatu egit, ut alius videretur, alius eſſet, religionem inter inſtrumenta dominatus numeravit, *Politicus ſine exemplo* dictus: Subjugavit Hiberniam, adhuc pro Rege ſtantem, ſub jura ſua redegit Scotiam, ejecto Carolo II. cum Belgis bellum feliciter geſſit, pactis cum Gallo initis, Dunkerkam Hiſpano ereptam Anglico Imperio adjecit: Obiit A. C. 1658. d. 3. Septembr. die Anglis fatali. Hac enim Scotos profligaverat, ad Dumbarum an. 1650. & Vigorniam an. C. 1651. Eadem Londinum conflagravit, A. C. 1666. Ei ſucceſſit fil. Richardus, ſed ad breve tempus, revocato in regnum Carolo II. R. an. 1660. Vide pro eo Vitam ejus Germ. editam Norimbergæ A. C. 1663. in 12. & Panegyric Londini A. C. 1655. in fol. Contra eum, Elench. mortuor. Batæi *part.* 2. Not. Politic. *in vitam ejus*, &c. Adde Becmannum *de regno Angl. in hiſt. Orbis Terr.*

Croneiades, unus ex præſtantioribus Herculis filiis ex Megara. Perottus.

Cronea, promunt. prope mare Caſpium. Plin. 4. 5.

Cronenburgum, Lat. *Coronaburgum*, arx fortiſſima in Zeelandia, ad Fretum Sund. 5. leuc. Hafniâ diſtans, prope Elſenorum oppid. à Friderico II. egregiè munita, ut tranſitus, ſive is ab Oceano, ſive à mari Baltico illac tentetur, impediri poſſit. Ultimo bello à Suecis capta, ſed reddita.

Cronia, *orum*, Saturni feſta erant, quæ Romæ celebrabantur 14. Calend. Jan. Ita dicta ἀπὸ τῦ Κρόνυ, id eſt, *à Saturno*, Latinè *Saturnalia* vocantur. Horum Macrobius latè meminit, citatâ etiam antiqui poëtæ authoritate, apud quem legerat:

Maxima pars Grajum Saturno, & maxima Athenæ

Conficiunt ſacra, quæ Cronia appellantur ab illis.

Cronium, mons Peloponneſi. Ptol. Urbs Elidis, Diodor. 15. Siciliæ opp. ab Annibale captum. Polyæn.

Cronium, ſeu *Chronium* mare, nonnullis *Concretum*, vel *Congelatum* appellatur. Plin. 4. 16. Dionyſius,

Πόντον μιν καλέυσι πεπηγότα τε Κρόνιόν τε.

Apollonius tamen, *in Argonauticis*, *Cronium mare* pro Adriatico poſuit (ſi Interpreti ejus credemus) quòd Italiam alluat, quam olim Saturnum tenuiſſe volunt. Porro *Cronium* dicitur mare Septentrionale, teſte Euſtathio à Κρόν☉ *Saturnus*, qui ab Aſtrologis frigidum aſtrum, & frigidis præeſſe putatur, & cùm tardi ſit motûs, pigris etiam rebus & tardis præeſſe judicatur. Orpheus *in Argonauticis*,

Ἔκφυγεν δ' Ὠκεανοῦ, Κρόνιον δὲ ἐ .....

Πόντον, ...

Tzetzes,

..... Κρόνιος καὶ πεπηγὼς .....

Baudrando eſt pars Oceani Sept. inter Rubeam promunt. & Scythiam veram, fluviumque Paropamiſum, ex Plin. etiam pars Maris Concreti ſeu Glacial. ſupra Aſiam. Nunc *Petzoriscum* ſeu Tranquillum, vulgò *Niaren more*.

Cronius, unus ex Centauris. Item Philoſophus, de principiis Philoſophiæ Platonicæ & Pythagoreæ ſcripſit. Voſſ. *de Phil. Sect.* c. 2. §. 19. Item mons Elidis.

Crono Arvernorum, locus Galliæ, ubi Monaſterium *Cronocenſe*, Gregorio Tur. *Hiſt. Fr. lib.* 4. memoratum, 6. mill. ab urbe Arvernorum: Vulgò *Cornon* vel *Cournon*. Ab hujus loci Abbate tonſus eſt Gallus, futurus Arvernorum Epiſc. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Cronus, vulgò *Niemen*, fluv. Lithuaniæ. Vide *Chronius fluv.*

Cropia, vicus in tribu Leontidis. Steph.

Cropida, municipium in Attica, Leontidis tribus. Vide Schol. in Ariſtoph. *Ran. Act.* 1. *Sc.* 1.

Cros, urbs Ægypti. Steph.

Croſa, flumen Gall. *la Creuſe*, ab altitudine ſua nomen videtur inveniſſe. Croſum enim Galli id quod altum ac profundum eſt dicunt, *creux*. Oritur in finibus Lemovicum, & Vartimpam accipit, *la Gartempe*. Utriuſque fluminis, *in Vita Sabiniani & Cypriani Martyrum*, fit mentio. Et duo quidem ſunt *Croſa*, major alter ſupradictus, qui Vingennam auget: minor alter cognominatus, qui in majorem influit. Croſa major attingit Albucionem *Aubuſſon*, Agedunum *Ahu*, Varactum *Gueret*, Glenicum, Cellam Dunenſem à Duno proximo oppidulo cognominatam, *Celedunaiſe*. Mox Croſâ minore augetur: tum Argantomagum *Argenton*, & Oblincum Biturigum *le Blanc en Berry*, ac Iciodorum vicum Turonum, *Iſeure*, vel *Iſerre*, prætetlapſus, Vartimpam admittit: inde Rupem Poſeji *Roche de Pozay*, Liciniacum *Leſigny*, Guirciam *la Guerche*, Ripas *Rives*, Hagam Turonum, *la Haye en Touraine*. Portum Pilæ, *le Port de Pile*, memoratum *in Geſtis Conſulum Andegavenſium*, alluit, ac demum Vingennâ recipitur, *Croſia* dictus, *in Geſtis Epiſcoporum Turonicorum*. *Croſam* alium fluvium, & *Guettam*, vel *Guttam (la Guse)* ei proximum amnem in Burgundia, memorant priſcæ tabulæ Patriciaci Monaſterii. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Croſna, urbs Ruſſiæ nigr. in Caſtellania Premiſlienſi, juxta Jaſioldam & Viſlocam fluv. verſus Carpathos montes, in confin. Poloniæ maj.

Croſſa, urbs Sileſiæ, Duc. cognom. caput, ſub Elect. Brandeb. juxta Oderam fluv. ubi Boberam recipit, 5. leuc. ſupra Francofurtum, in Auſtr. totidem infra Saganum in Bor. 3. à Guba. Arcem habet elegantem & forum ampliſſ.

Croſſa, urbs juxta Pontum. Steph.

Croſſéa, Græciæ regio. Herodotus.

Crotalus, ſeu *Corax*, *Corace*, Italiæ fluvius navigabilis. Plin. *l. 3. c.* 10. In Sinum Scyllaceum ſe exonerat, 4. mill. à Scyllatio in Bor. Oriturque ex Apennino, in confin. Calabriæ citer. Baudr.

Croton, civitas Italiæ, olim Brutiorum, in ora maris Jonii, Democede, medico Polycratis & Darii, Herodot *lib.* 3. Alcmæone, ſimiliter medico, Pythagoræ diſcipulo, cujus Favorinus meminit, Orpheo Poëta, &c. ut & Milone athletâ memorabilis, qui Pythagoræ diſcipulus fuit; cui addere placet Iſchomachum, Tiſicratem, Aſtolum, alioſq; celeberrimos athletas. Peritiſſimus fuit rei bellicæ, nec parva n operam exercendis athletis dedit. Hinc in uno Olympico certamine victores omnes 7. Crotoniatæ fuerunt. Strab. *lib. 6.* Jure itaque dici viſum eſt: *Qui Crotoniatarum poſtremus eſt, is reliquorum Græcorum primus eſt.* Vetus quoque adagium fuit, *Crotone ſalubrius*, quod inde ortum eſſe ajunt, quòd locus ipſe ad ſalubritatem & bonam corporis habitudinem, propter athletarum multitudinem, plurimùm conferat. Vide Plin. *l. 2. c.* 98. *Πόλιν ἐνόπλιον* appellat Stephanus. Unde Theocriti Schol *in 4. Idyll.* *Excellebat Croton*, inquit, *omnes Italiæ urbes fortitudine, & omnium rerum affluentiâ*, ὅθεν καὶ ἐν παροιμίᾳ ᾄδεται,

Μάταια τ' ἄλλα πρὸς Κρότωνα τ' ἄστεα.

Non longè fuiſſe à Metapontiis, innuit Dionyſ. *Verſ.* 368.

Τὴν δὲ μεθ' ἑξείης Μεταπόντιον, ἔνθεν δ' ἐφεξῆς

Ἱμερτὸν πτολίεθρον ἐϋστεφάνου Κρότωνος,

Καλλίῤῥοον χαρίεντος ἐπ' Αἰσάρου προχοῇσι.

A *Crotone* quodam ſic dicta. Ovid. *Met.* 15.

Invenit Æſaris fatalia fluminis ora,

Nec procul hinc tumulum, ſub quo ſacrata Crotonis

Oſſa tegebat humus, juſſaq; ibi mœnia terrâ

Condidit, & nomen tumulati traxit in urbem.

Petronius *in Satyricô*: *Donec à villico quodam Crotona eſſe cognovimus, urbem antiquiſſimam, & aliquando Italiæ primam.* Silius *lib.* 11.

—— Patefecit amicas

Alta Croton portas. ——

Ab Achæis, & quidem à Diomede, vel Meliſſo, 3. an. 10. Olymp. Dionyſ. Halicarn. *hiſt. Rom. lib.* 2. condita dicitur. Vide Strab. *lib.* 6. Livium *lib.* 24 Thucyd. Melam, Ptolom. Leandrum Alberti, *deſcr. Ital. pag.* 220. *edit. Venet. an.* 1581. Fuit olim perampla, circuitus 12. mill. Liv. Nunc adhuc ampla eſt, cum arce valida, ad oſtia Æſari fluv. 7. mill. à Neeto fluv. & à confin. Calabriæ citer. 12. à Strongilo in Merid. Baudr.

Crotopus, rex Argivorum 8. pater Pſamathes, quæ ab Apolline compreſſa, Linum peperit, quem cùm inter vepres abſcondiſſet, canes extractum dilacerarunt. Ovid. *in Ibin*:

Quiq; Crotopiaden diripuere Linum.

Succeſſit Triopæ, per 21. an. Jul. Africanus.

Crotus, ſive *Croton*, Euphemes, Muſarum nutricis, filius.

Crovviacum & *Crociacum* vicus Galliæ, hodie vulgò *Crouy*, prope Monaſter. Sueſſionicum S. Medardi, ad quod pertinet: pars villæ Regalis fiſcaliſque olim *Crociaci*, in qua, unà cum Baſilica Monaſter. S. Medardi extructum & Antiſtes hic ſepultus fuit. Valeſius.

Crovvaus Guilielmus, Sudovolgienſis Anglus, Ludimagiſter Croydonienſis, ſcripſit: *Elenchus Scriptorum in S. Scripturam*, qui Londini prodiit, An. 1672. In hoc exhibentur eorum Gens, Patria, Profeſſio, Religio: Librorum Tituli, Volumina, Editiones variæ: Quo tempore claruerint vel obierint, elogia item aliquot Virorum Clariſſimorum: quibus omnibus præmiſſa ſunt S. Biblia, parteſque Bibliorum, variis linguis & vicibus editæ.

Cruciata, Gall. *la Croiſade*, ex Romana conſuetudine, expeditio vocatur, non ſolùm quæ in Turcas & Saracenos, ſed etiam, quæ contra Hæreticos, ut eos vocant inprimis, qui Papæ ſubjectionem negant, paratur. Sic Innocentius III. poſtquam Albigenſes colloquio Carmanii primùm, dein Apamenſi anno 1207. inter illos & miſſos ab eo Didacum Epiſcopum, Dominicum Mon. ac Abbatem Ciſtertienſem habito, de ſententia cedere nollent, *crucem in eos ſumi* juſſit, pares indulgentias ac contra Turcas, largitus: A. C. 1208. Unde Dominico concionatore, Simone verò Montfortio belli duce, ultra centum millia miſerorum hominum neci data, uſque ad an. C. 1218. Morn. *in Myſter* Papyr. Maſſon. *Hiſt. Gall. l.* 3. P. Æmil. *l.* 6 Girardus de Haillan, &c. Simonque *Chriſtianiſſimi* titulum à Sixto III. impetravit. Innocentius quoque IV. contra Conradum Friderici II. Imp. fil. indulgentiis ampliſſimis propoſitis, *ſi quis contra eum ſignaretur*, & ipſi, & ejus patri & matri omnium peccatorum veniam pollicitus eſt, Anno Chr. 1252. Matthæus Pariſ. *in Henr III.* Iterum in Valdenſes *crucem* aſſumi juſſit Clemens V. qui proin miſerè in Italia tractati, prærupta montium petiere: in quibus Eugenii IV. tempore centum pòſt annis vixiſſe agnoſcit Antoninus Florentinus, *par.* 3. *tit.* 22. *cap.* 20. In Auſtria etiam, quorum ibi numerus ad 80000. excreverat, quidam cremati ſunt, reliquis in Bohemiam ſeſe diffundentibus. Abbas Hirſaug. *in Chron.* Similiter cùm Bohemi, irritati inprimis Johannis Huſſi & Hieronymi Pragenſis vivicomburio, primitivæ potius Eccleſiæ, quàm qualis tum Romana erat, adhærere obfirmarent, miſſus eſt in Germaniam Legatus Julianus Cardinalis titulo S. Angeli, ut *Cruciatam* pararet in rebelles Bohemos: ratus, gentem hanc facilè à Germanis ſuperatum iri: Sed ſæpius victi hoſtes, tantuſque terror vicinis incuſſus eſt, ut Germania pacem anhelare cogeretur: Hinc Concordiæ forma, quam *Compactata* vocant, Iglaviæ in Moravia inita eſt, An. 1438. &c. Vide quoque infra.

Cruciferi, *Crucigeri*, *Cruceſignati* ſunt, qui militiam Terræ Sanctæ profitentes, crucem profeſſionis ſymbolum, veſti in humero dextro, appingebant. Sic olim noti, qui, prædicatâ cruce, ſe militaturos voverant Hieroſolymis. Vide Rigord. *de geſtis Philippi Aug. in an.* 1187. Matth. Paris. *in ann.* 1095. & 1096. Guil. Tyrium, *lib.* 1. *cap.* 6. &c. Eſt autem *Crucem prædicare*, periclitantem rem Chriſtianam apud fideles conqueri, eoſdemque adverſus hoſtes Eccleſiæ concionando ciere: quod ab Urbano II. circa A. C. 1096. inchoatum eſt, qui non ſolùm humeros, ſed & frontes juſſit cruce ſignari: Propriè adverſus Saracenos & infideles, ſed quo Pontifices contra ipſoſmet Chriſtianos, non rarò uſi ſunt. Sic Alexander IV. contra Manfredum Siciliæ R. A. C 1255. ut refert ibidem Matth. Pariſ. Vide Guill. de Nanges *de geſtis Ludov. p.* 420 & ſupra in voce *Cruciata*. Imo ab ipſo Conſtantino repetit *Crucigeram* militiam Spelmannus: Ille enim, inquit, cœlitus monitus non ſolùm crucem pro labaro adhibuit, ſed & militum armaturis eandem dedit inſigni, ex Nicephor. *lib.* 7. *cap.* 29. Hinc & Prudentius

—— Summisq; micat cruce addita triſtis.

Sub initio Regni Hieroſolymit. exorti ſunt quatuor ſpeciales *Crucigerorum* ordines, ſc. Canonicorum S. Sepulchri Dominici, Johannidarum, qui poſtea Rhodii, nunc Melitenſes, Templariorum & Teutonicorum, de quibus poſtremis vide infra. Sed & Italis *Crucigeri* dicuntur, qui crucem manibus ferentes, querelam profitentur, apud Radericum *de geſtis Friderici I. l.* 2. c. 5.

Crucigeri, in ſpec. Ordo Eq. Teuton. celebris. His, contra Pruſſos, Maſoviam infeſtantes, à Conrado hujus Principe evocatis, A. C. 1217. Culmenſis tractus, & quidquid inter Viſtulam ac Druencium fluv. ceſſit; qui mox ad ripam Viſtulæ Thorunium condidere A. C. 1234. Naucl. *gen.* 41. Eorum dein potentiam veritus Przemiſlaus Rex, Danticum contra illos munivit, An C. 1295. M. Cromer. *libr.* 11. Cujus arcem, proditâ poſtmodum Marchionibus Brandeb. à Petro Pomeraniæ Cancellario, Uladiſlao Loctico ſuccenſenti, urbe, volente rege occuparunt, an. 1310. quâ cùm cedere nollent, niſi immensâ pecuniæ vi acceptâ, ipſam urbem inſuper, plurimo ſanguine fuſo, expugnarunt. Idem *ibid.* Ab eo tempore cùm immaniter in Polonos ſævire pergerent, inprimis ſub Sufrido Commendatore, neque à Pontifice etiam moniti mores mutarent, à Rege fœdere cum Gedemino Lithuano facto, victi ſunt XXM. cæſis, A. C. 1333. Idem *l.* 11. & 12. Ad eos, ſub Vladiſlao Jagellone, patruelis hujus Vitauldus defecit, Anno C. 1405. quo Rex, ut pacem provinciæ daret, Magno Lituaniæ Duce creato, M. Crom. *lib.* 15. & 16. mox illos cruentiſſimo prælio ſuperavit, L M. trucidatis, XIV M. captis. A. C. 1411. Idem *l.* 16. & 18. Sub Caſimiro M. dein Prutenica nobilitas & urbes motæ crudelitate libidineve Equitum, jugum excuſſerunt, unoque die 70. circiter oppida & arces defecere, Caſimiro ſe ſubjicientes, qui non parum Crucigeros attrivit. Anno 1454. 1466. Idem *libro* 22. Alexander poſtmodum, Magiſtrum Ordinis, in verba ſua jurare nolentem, ejecit, A. C. 1506. Salomon Neigeb. *Hiſt. Pol. lib.* 7. Sigiſmundus tandem Albertum in anguſtias redactum, ex

Ordinis

Ordinis Magiſtro Pruſſiæ Ducem creavit, Pruſſiâ cum eo diviſâ, An. 1525. Cromer. *in Orat. fun. Sigiſm. I.* Salomon Neigeb. qui Evangelicam poſtea religionem amplexus, Fratres quoque è Bohemia proſcriptos ad ſe invitavit: in qua Pella ad annum uſque 1574. vixerunt. Vide quoque *Boruſſia* & *Pruſſia*.

Crucinacum, opp. Palatin. Rheni, ad Nabum, ſeu Nabam fluv. cum caſtro ſatis munito, ferè 8. leuc. à Wormatia in Occaſum; *Creuzenach*.

Crucis judicium, ex generibus criminis olim explorandi purgandique: cujus formulam è Friſonum legibus Tit. 14. *de homine in turba occiſo* hanc exhibet Spelmannus *Gloſſar. Archaol.* Reus primùm duodecimâ manu, hoc eſt, totidem compurgatoribus, objecti criminis ſe purificabat ſacramento. Ad Ecclesiam deinde, vel diſtante longius Eccleſiâ, ad reliquias SS. deductus erat, præciſiſque de virga particulis, duabus paribus, quas *talos* & *tenos* vocabant, unam crucis charactere inſigniebant, alteram puram dimittebant. Lanâ dein mundâ, ne internoſci poſſent, ſortes iſtas ſeorſim obvolvebant, & in Eccleſia ſuper altare, foras ſuper reliquias ponebant. Exorato tunc ſolenniter Deo, ut ſigno evidenti oſtenderet, utrum accuſatus verè juraverit, nec ne, presbyter vel ſi abeſſet, puer aliquis innocens, ſortium unam tollebat, quæ ſi cruce ſignata erat, inſontem pronuntiabant accuſatum: reum verò, ſi puram. Hanc ex deciſæ virgæ particulis vaticinandi formulam, inter paganos, antiquiſſimam fuiſſe, infra patebit in voce *Tenum*. Capitul. Ludovic. Imperat. *ad L. Salic. cap. 1. In ſeculari cauſa hujuſcemodi teſtium diverſitas, Campo comprobetur: in Eccleſ. autem negotiis, Crucis judicio rei veritas inquiratur.* Hinc in Legg. Longob. *Campo vel Cruce contendere.* Vide quoque Teſtam. Caroli Magni *cap.* 8. Bignonii *Formul. vett. cap.* 12. *&c.* Interdicitur hoc judicium Canone, Lothario Imper. adſcripto, *Longobard. lib. 2. Tit. 55. l. 32. Sancitum eſt, ut nullus deinceps quamlibet examinationem crucis facere præſumat, ne Chriſti paſſio, qua glorificata eſt, cujuslibet temeritate contemptui habeatur.* Solennis etiam moris fuiſſe libatâ cruce jurare, teſtatur Beda *de remed. peccator. cap.* 4. Vid. Henr. Spelmannum, ſupra laudatum.

S. Crucis templum, Cracoviæ, à Jagielone Poloniæ Rege Eccleſiaſtis è Bohemiâ vocatis, ut vulgari Sclavonicâ linguâ in eo ſacra adminiſtrarent, conceſſum eſt, Anno Chr. 1431. quod diu ibi obtinuit. Laſicius *lib. 1. de geſtis Fr.* apud Lætum, *Compend. Hiſt. Univ.*

Crumavia, urbs Moraviæ, Ducat. titul. clara, cum arce ſplendida, 3. leuc. à Brina in Auſtrum, totidem à Znoimo, in Boream. Dicitur etiam *Crumlavv*. Intercepta à Buquojo, anno Chr. 1618.

Crumerum, Aſaum, quod & *Legio prima adjutrix*, Pannoniæ infer. oppid. *Comar* Simlero. Sed Comaria urbs Hung. ſup. aliàs *Brigacio* dicta eſt. Baudr.

Crunos, Thraciæ portus, & urbs in Myſiæ inter. confin. Vide *Dionyſiopolis*. Item opp. Peloponneſi cum fluv. cognomine inter Pylon & Chalcim. Vide Melam *lib.* 2. Sic dict. *ab aquis ſalientibus*, quæ Græcè Κρȣ̃νοι dicuntur.

Cruſa, inſula Aſiæ adjacens in ſinu Ceramico. Plin. 5. 31.

Cruſianus, Medicus Florentinus, diſcipulus Matthæi, ſeu Thadei illius, qui Bononiæ tantâ cum famâ docuit, ut quinquagenos aureos quotidie mercedis loco caperet. Carthuſianus factus. Trithem. Volaterr. *Truſianus* Petrejo, *Bibl. Carthuſ. p. 49. &* 294.

Cruſis, pars Mygdoniæ. Steph.

Cruſtumerium, vel *Cruſtumeria*, opp. Sabinorum, Albanorum colonia. Plin. 3. 5. prope Tiberim, ubi Alliam recipit. Nunc vicus *Marvigliano Vecchio*, 9. mill. à Roma in Bor. Eretum verſus, à quo vix 4. mill. abeſt. Baudr. Virgil. *lib. 7. Æn. Cruſtumeros* vocat:

Ardea, Cruſtumeriq; & turrigera Antemna.

Cruſtuminum, opp. Etruſciæ juxta Veios, fortan ad oſtia fuit Cruſtumii fluv. quod *Conca*, urbs aquis abſorpta. Baudr. à quo incolæ *Cruſtumini* dicti, & *Cruſtumina tribus*, & *Cruſtuminum vinum* laudatiſſimum. Item *Cruſtumina pyra*, quæ Virg. *Georg.* 2. *Cruſtumia* vocat,

—— *Nec ſurculus idem*
Cruſtumiis, Syriiq; pyris gravibuſq; volemis.

Plin. 15. 15. *Cunctis autem Cruſtumina gratiſſima.* Et *lib. 23. c. 7. Decocta mirè ſalubria, & gratè præcipuè Cruſtumina.* Et Columella 5. 10. cùm multa genera conſtituat, primo loco ponit *Cruſtumina*, adhuc ante regia.

Cruſtumium, ſeu *Cruſtumus*, & *Cruſtumenius*, *Conca*, fluv. ex Apennino monte oriens, Ariminumque præterlabens. Lucan. *lib.* 2.

In lævum cecidere latus, veloxq; Metaurus
Cruſtuminumq; rapax, & junctus Iſapis Iſauro.

Baudrando oritur in Duc. Urbini, prope Fanum S. Leonis, & auctus aliquot rivis, per Romandiolam, in mare Adr. fluit, 6. mill. ab Arimino in Ort. 4. à vico *Catolica*.

Cruſzvicia, urbs Poloniæ, ſedes olim regum, in cujus arce Popielus II. cum conjuge & filiis devoratus legitur, A. C. 823. Cromer. *Hiſt. Pol. l. 2.* Sedem dein Piaſtus, poſt interregnum ſatis diuturnum, Rex electus, Gnieznam tranſtulit, A. C. 861. Idem *lib.* 2.

S. Crux, caſtrum eſt, quod Græci monachi inhabitant: in quo juxta majus altare, ait Salign. arbor quædam dicitur ſtetiſſe, de cujus ligno crux Chriſti facta fuerit. Eſt cœnobium munitiſſimum, propter incurſus infeſtantium Arabum.

Crya, urbs Lyciæ. Vide Stephanum.

Cryaſſus, urbs Cariæ. Steph.

Crynis, Bithyniæ fluv. Plin.

Cryon, Aſiæ min. fluvius, per Lydiam in Hermum defluens. Plinius.

Crypta Ferrata, cœnobium percelebre, in Latio, ſub Pontiſ. 15. mill. à Roma, prope Tuſculum. Antea *Villa Luculli*, juxta aquam Crabram.

Crypta Neapolitana, via manu facta ſub monte Pauſilypi, quà itur Cumâ Neapolim, mille paſſ. in long. protenditur, 12. pedes lata, ac totidem alta, uti eam deſcribit Leander. *Grotta di Napoli* vulgò dicitur.

Cryptus, Arabiæ Fel. portus. Ptol. Item portus Æginæ inſul. Pauſan.

Cryſſa, Troadis fluvius. Plinius.

CT.

Cteatus, pater Amphimachi, unus ex 4. ducibus Epeorum, qui cum 40. navibus ad expeditionem Trojanam profecti ſunt. Hom. *in Catalogo*.

Cremene, urbs Theſſaliæ à Peleo Phœnici data, cujus cives Homerus *Dolopes* vocat.

Crenos, aliis *Eupatorium*, Tauricæ Cherſoneſi portus. Strabo. in ora ſinus Carcinitis, prope Cherroneſum, 40. m. p. à Criumetopo prom. Baudr.

Cteſia, duo fuerunt: Unus Cnidius, alter Epheſius. Utriuſque meminit Plut. *lib. de Flum.* Ac Cnidio quidem tribuit libros περὶ ὀρῶν, quorum è ſecundo teſtimonium promit in *Caſco*, ut & Stobæus facit ſermone περὶ νίκης. Eſtque hic nobilis ille Hiſtoricus, qui hiſtoriâ Aſſyriorum, Perſarum, &c. ex ipſis Perſicis Archivis conſcriptâ, Artaxerxis tempore vixit, de quo Voſſius *de H. G. l. 1. c. 5.* Captus enim in prælio, quo Cyrus jun. à fratre Artaxerxe Mnemone victus erat, huſſe à vulnere quod acceperat, ſanavit: hine per 17. an. Medicinam in Perſide fecit, Diodoro *l. 2. &* 14. Strab. *l.* 14. Phot. *cod.* 62. Trogo etiam Pompejo, laudatiſſimus hiſtoricus. Epheſio autem, cujus ætas neſcitur, idem Plutarchus adſcribit libros de Perſeo illo, qui Meduſam interemit: ὡς ἱστορεῖ Κτησίας Ἐφέσιος ἐν α΄ Περσηΐδος. Meminit & eodem libello librorum Cteſiæ περὶ πολεμῶν, unde ſecundum citat, ſed utrius ſint, non addit. Vide Voſſ. *de hiſt. Gr. l. 3. pag.* 349. 350.

Cteſias, Athenienſis, Sycophanta celeberr. de quo Ariſtoph. *Acharn. 3. ſc.* 4.

Cteſibius, Hiſtoricus, ex quo Hermippus Smyrnæus quædam de Demoſthene citavit, ut cognoſcimus ex Plut. *in Demoſthenis vitâ*. Demoſthene igitur junior fuit, grandior verò Hermippo, qui ſub Ptol. Evergete vixit. Apollodorus *in Chronicis* narrat, eum annos vixiſſe 104. teſte Phlegonte Tralliano περὶ μακροβίων, *cap.* 2. Sed Lucianus, *in Longævis*, vixiſſe ait an. 124. niſi locus corruptus, & ex Phlegonte emendandus, quod cenſet Meurſius. Vide Voſſ. *de H. Gr. l. 1. c. 15.* At junior hoc *Cteſibius* Alexandrinus, qui pneumaticam rationem, & hydraulica organa reperit. Suet. *in Nerone c. 41.* Is enim vixit temp. Ptol. Evergetæ, ſecundi ejus cognominis, qui aliter Phyſcon. Vide de hoc Cteſibio Vitruvium 9. 9. Plin. 7. 37. Athen. *l.* 4. Poſſevin. *l. 9. c. 8.* & Voſſ. *de Scientiis Mathematicis, c. 48. §. 9. & c. 28. §. 7. de Art. pop. c. 4. §. 31.*

Cteſibius, Athenienſis paraſitus, qui aliquando interrogatus, quid illi ex philoſophiâ ſupereſſet, reſpondit ἀσύμβολος δειπνεῖν, *ſine ſymbolo cænare*; nam cum jocis ſcateret, ſæpius vocabatur. Rhod. 27. 24.

Cteſicles, ab Athenienſibus dux Zacynthiorum exſulum conſtitutus. Diod. 15. 480. *f.* Deinde ſubſidio Corcyræis miſſus nocte clam hoſtibus quingentos milites ad obſeſſos introduxit, ſeditionem civium ſedavit, felici eruptione hoſtes terruit, occiſo Mnaſippo Lacedæmonio: denique obſeſſores quaſi obſidione clauſit & tandem cœpta omittere coëgit. Ibid. 481. *f.*

Cteſicles, Archon Athenis, Olympiadis 110. an. 3.

Cteſidemus, nobilis pictor, Antiphili Magiſter. Plin. *l. 35. c.* 10. 11.

Cteſilochus, pictor nobilis, qui Jovem Bacchum parturientem, & ingemiſcentem muliebriter inter obſtetrices, Dearumque clamorem depinxit. Plin. *l. 35. c.* 11.

Cteſiphon, Athenienſis, decreto Athenienſibus perſuaſit, coronari oportere Demoſthenem aureâ coronâ in theatro, probitatis, & virtutis omnis generis ergo. Ob id ab Æſchine, Demoſthenis inimico, tanquam pernicioſi decreti author accuſatus, defenditur à Demoſthene præclarâ illâ, atque omnium optimâ oratione, quæ περὶ Στεφάνου inſcribitur, Cicero.

Cteſiphon Gnoſius, Architectus, aliàs *Chreſiphon*, *Chriſippus*, & *Creſiphon*, qui templum Dianæ Epheſiæ traditur extruxiſſe, opus mirabile, ac toto orbe celebratum; quod poſtea ab Heroſtrato quodam incenſum fuit, & hâc tantùm de cauſâ, ut ob aliquod facinus nominaretur. Vitruv. *in præf. l. 7.* Plin. 7. *c. 37. & l. 36. c.* 14.

Cteſiphon,

Cteſiphon, quidam Athenienſis, quem tanquam craſſum & ventrioſum traducit Ariſtoph. *Acharn.4. ſc. 4.*

Cteſiphon, pagus Aſſyriæ ampliſſimus, in Tigridis alterâ ripâ, è regione Seleuciæ urbis, à Parthis extructus; Ibi Parthorum reges in hyeme propter aëris temperiem degere ſolebant, æſtatem verò in Hyrcaniâ, & Ecbatanis agebant. Contra hos movens Trajanus Imp. Euphratem ponte junxit, ac Adjabenorum gente domitâ, Aſſyriaque occupatâ, Babylonem & Cteſiphontem intravit. A.C. 115. Quin & Cteſiphontem Babylonici regni caput fuiſſe Plinius ſcribit 6. 26. V.& Strab. *l.*15.

Cteſippus, Chabriæ fil. quem Phocion, mortuo Chabriâ amico, diligenter ac perhumaniter collegit, quò impuros adoleſcentis mores componeret. Ejus tamen cùm duro, tum minimè liberali ingenio nuſquam adduci potuit, ut curam, & laborem in illo inſtituendo dimitteret; cujus ineptias non modò pertulit patienter, verùm etiam ſtudioſè tegebat. Quanquam ſemel aiunt, Phocionis conſtantiam importunitate leviſſimi hominis fuiſſe ſuperatam. Nam cùm ille Imperatorium quoddam munus ſtudio accuratiore obiret, Cteſippus, ut erat futilis, delirusque, graviſſimum, peritumque Imperatorem cœpit fatuis quibusdam interrogatiunculis obtundere. Tum ſtomachatum Phocionem dixiſſe fama eſt, *O Chabria, Chabria, cumulatam tibi pro amore noſtro gratiam nunc perſolvo, qui nati tui deliramenta ſuſtineo* Plut. *in Phoc.*

Cteſippus, hiſtoricus, Res Scythicas compoſuit. Plut. *de Flum.*

Cteſius. Jupiter dictus apud Athenienſes, in cujus dedicatione ambroſia ferebantur, i. e. omnis generis fruges cum oleo, & lacte. Rhodigin. *lib.*28. *c.*25. Hujus ſtatuam in ærario ponebant. Suidas.

Cthonia, mel. *Chthonia*, Creta olim ſic dicta. Steph.

Cthonophile, mel. *Chthonophile*, ex Baccho Phliuntem peperit. Steph.

Cylindrine, Indiæ intra Gangem locus. Ptol.

Crypanſa, caſtellum. Strab. *lib.*8. Stephanus docet nos, legendum eſſe *Τυπανία*, ſic enim ſcribit: *Τυπανίαι*, πόλις Τριφυλίας. Apud Polybium ſcribitur hodie *Τυπανεαῖαι*, apud Ptol. *Τυπανέαι*, Caſaub.

CU.

Cuama, fluv. nobilis Africæ, è lacu Zambre ortus, verſus montes Lunæ tendit, & cum fluv. S. Spiritus vel Magnicii, Regis Monomotapæ ditiones comprehendit. Vincentius Blancus, *in Relat. ſua*, ſe ad ipſum lacum, ubi ſcaturigo Nili collocatur, qui inde naves Alexandriam Ægypti defert, hoc adverſo fluvio navigaſſe refert. Sic duo illa maria conjungerentur, hoc pacto, quod priſcis ignotum; & quia Nilo, à ſcaturigine ſtatim, deſcenditur, cataractæ ejus ſaltem in aliquibus ejus ramis contingerent, reliqui navigabiles eſſent. Sed Blancus ſe ſatis non explicat. V. Sanut. *l.*12. Pigafettum, *lib.*2. Magin. Linſcot, &c.

Cuarius, flu. prope Coronæam, quem Alcæus *Coralium* vocat. Bochartus à Syro כורי *Cavari* deducit, quod *piſcoſum* ſonat.

Cuba, Dea apud antiquos, quæ præerat *cubantibus.*

Cuba, inſula, ex majoribus & præcipuis Americæ Septentr. inſulis, ſub dominio Hiſpan. ab 172. annis circiter, ab Oriente ad Occidentem vergit, in ſinu Mexicano, in mari Boreali. Ab Oriente freto ab Hiſpaniola ſecernitur, a qua 14. leuc. diſtat; Occidens Jucatanas terras, Mexicanum & Guſtacanum fretum deſpectat; Septentrio Cancri Tropicum attingit; Meridies Jamaicam terram, à qua 19. leuc. abeſt; Deinde firmam Indicam, quantumvis longo intervallo, reſpicit: Dicta fuit etiam *Ferdinanda* & *Joanna* ab Hiſpanis, poſtquam à Chr. Columbo detecta eſſet. Sunt etiam qui *A.* & *O.* vocatam dicunt, qui eam videre, ſalicis folio aſſimilant, eò quòd longior quàm lata ſit. Ejus longitudo extenditur ad 200. leuc. Hiſp. triginta habet in latitudine, ubi maxima hæc eſt. Regio montibus aſpera & ſylvis horrida: ſed fluminibus irrigua, eſt auraria, nam & montes affatim auri præbent generoſis ſecturis, & flumina aureis paſſim arenis fluunt. Sex urbibus habitatur, quarum metropolis S. Jacobi Colonia in parte Auſtr. flumine portuque inſignis. Havana in parte Septentr. è regione Floridæ, capaciſſimum habet portum. In inſulæ circuitu multi paſſim ſcopuli navigantibus formidabiles cernuntur: nam à Septentrione ingens Charybdis urget, aquarum incertis verticibus metuenda, & Auſtrale latus, quà Jamaicam aut Jucatanum littus ſpectat, Jardinorum ſcopulis infeſtatur. Miraculo eſt convallis quindecim paſſuum millibus à S. Jacobi ſano diſtans, ingentibus ſaxisque globis repleta, ita ludente naturâ, ac ſi mancipiorum operâ eò converſi eſſent. Ulteriùs Orientem verſus progrediendo apud portum Principis fons bituminoſus aſſiduè picem evomit. Metel. Baudr. Linſchot. *cap.*4. Herrera *cap.* 6. Oviedo *lib.*17. *&c.* Populoſiſſima fuit hæc inſula ante Hiſpanorum adventum, ſed unà cum aliis Inſ. S. Johannis nempe, Jamaica, Lucajis, &c. per ſummam avaritiam & crudelitatem, ab illis tantùm non vacua habitatoribus reddita eſt: An.C. 1530. Et certè, Caycus hujus Inſ. Dynaſtes, cùm audiret, appropinquare Hiſpanos, convocato populo, cum monuit, ſi evitare crudelitatem eorum vellent, Deum eorum colerent: moxque capſulâ auro refertâ, *iſte eſt*, inquit, *Hiſpanorum Deus: Celebremus in ejus honorem choreas & feſtivos dies.* Sed miſer, ab hoſtibus poſtea ad vivicomburium condemnatus eſt: quam mortem ſubiturus, ex Monacho, ſe hortante, ut fidem Catholicam reciperet, quo vitam impetraret æternam, cùm audiiſſet, etiam Hiſpanis illam patere: negavit *ſe cœlum velle, ne ſibi communis cum his hominibus manſio eſſet.* Thuan. *hiſt. lib.*1. Bartholomæus Caſaus *Ep. in Narr. crudel. Hiſp Ind. &c.*

Cuba, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Cubagua Inſ. Americæ Meridionalis à Chriſtophoro Columbo detecta, Orientali lateri Pariæ & Cumanæ adjacens, nullo frugum proventu beata, lignorum & aquæ dulcis cumprimis penuriâ premitur. Ligna ex Margarita inſula, aquam ex Cumanæ regionis oſtiis petunt. Metel.

Cubi, Gall. Celt. pop. qui *Bituriges* vocantur, vulgò *Ceux de Berry* Plin. 4. 19.

Cubricus, puerulus ſeptem annorum, à vidua Buddæ, (qui à Scythiano Saraceno errores hauſerat, ipſe pejor Magiſtro) adoptatus ac in artibus inſtitutus eſt, Buddæ fortunarum, ſcriptorumque hæres. Hinc adultus in Perſidem abiit, & *Manetis* aſſumto nomine, libros Buddæ, de Manicheiſmo, ſub ſuo nomine vulgavit, ſectamque Manichæorum pernicioſiſſimam orſus eſt. An. C. 275. Socr. *lib.*1. *c* 17. *&c.* Vid. *Manes & Manichæi.*

Cubulterini, Italiæ pop. Plin.

Cubus, vide *Cybus.*

Cubus Canopi, vicus fuit prope Conſtantinop. è reg. trans Chryſoceram ſin. juxta amnem Ciſon; poſtea *S. Laurentii Fanum*, nunc *Agios Paraſceve.*

Cucadma, Sarmatiæ Aſiaticæ op. Ptol.

Cucabiri, Thraciæ urbs. Procop.

Cucci, ſeu *Cuccium*. Pannoniæ infer. urbs. Anton. Scordiſcorum pop. in Savia reg. prope Danubium, nunc *Keroska*, ſub Turcis. Baudr.

Cuculle, vulgò *Kuchel*, opp. Norici, ad fluv. Jovauum, 14. m. p. ſupra opp. Jovauum; nunc vicus, in dit. Saliſburg. inter Gollingam & Hellelum opp. Cluverius.

Cuculum, op. Marſorum in Latio, *Scutula*, teſte Leandro.

Cuculus, Jupiter dictus eſt, quòd Junonis deſiderio in hanc avem fuerit transformatus.

Cucuſſus, urbs Armen. min. D. J. Chryſoſtomi exilio clara. *Cocuſſa* Athanaſio. Ferrar. Vid. Sozom. *lib.*8. *c.*21.

Cuda, vulgò *Coà*, Luſitaniæ fluv. Ferrar.

Cudum, Indiæ promuntorium, ſive op. Mela. 3. 7. pop. *Κώδυνοι* Ptolemæo dicuntur, vicini Sinis, ultra Colum, vel Colicum promuntorium, Eoo adſiti litori.

Cuenca, Urbs epiſc. Caſtellæ novæ, in Serramontana. Vet. *Valeria* fortè, quæ à Mauris deſtructa, ab Alphonſo IX. reparata eſt. Miræus *Geogr. Eccl.*

Cufa, Urbs Chaldææ, ad Euphr. nunc ſub Turcis. In confin. Arabiæ deſ. 60. mill. à Bagdata in Occ. Alias ampla, & aliquando Califarum ſedes.

Cugerni, Vid. *Gugerni.*

Cujacius Jacobus, Tholoſanus, celeberrimus JC. ſui temporis. Biturigibus inprimis docuit, ubi obiit An. 1590. Operibus editis immortale nomen adeptus. Pap. Maſſon. eum laudavit, proſâ & verſu. San Marth. *elog. lib.*4.

Cujavia, prov. Poloniæ inter Pruſſiam ad Bor. & Polon. inf. ad merid. cum Mazovia à Leſco Rom. Conrado fratri conceſſa eſt. 1205. Hic Uladiſlavia & Breſlia Urbes. Vid. ibi.

Cularo Allobrogum, urbs Galliæ, Cn. Planco *in epiſt.*10. *ad M. T. Ciceronem*, memorata; fere ad Draci & Iſaræ confluentes, ſeu ad Iſaram, mox Draci aquis augendum. Hujus muris cum interioribus ædificiis perfectis, Diocletianus & Maximianus Impp. portam Romanam Joviam, portam verò Viennenſem Herculiam appellari voluerunt. Poſtea à Gratiano Aug. *Gratianopolis* dicta: Epiſcopum habet, quartum inter Antiſtites Viennenſi Burgundiæ Archiep. poſt Valentiam, Vivarium ſeu Albam, & Deam ſuffragantes. Prima *Gratianopolis* mentio, fit in Concilio Aquilejæ habito, anno 15. Imp. Gratiani, cui tum Domninus Epiſc. interfuit: quemadmodum Victurius Epaonenſi, Urſulus Aurelianenſi 3. Valeſius Presbyter, miſſus à Syagrio, Lugdunenſi 2. Heſychius vel Eſicius Pariſienſi 4 Matiſconenſi 1. & 2. & Lugdunenſi 3. Clarus Cabillonenſi, &c. Vulgò *Grenoble*. Caput eſt agri cognom. Vulgò *le Greſivodan*, vel *la Vallée de Griſivodan.* Ab urbe 2. leuc. fons eſt, Auguſtino *de C. D lib.*21. *c.* 7. memoratus, quo ignem ali, certò ſe ſcire aſſerit Franciſcus Saleſius Epiſc. Genev. Ab aliis ardere adhuc dicitur, ab aliis ante annos circiter 50. ardere deſiiſſe, ſed flamma è vicino fonti ſolo exiſtere udo tantùm ac pluvio cœlo, quâ etiam ova coquantur. Eo fonte palea accenditur & comburitur. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.* Fuere & aliæ Gratianopoles: In concilio ſiquidem Epheſino Epiſcopi Gratianopoleos mentio fit: & Thalaſſius Gratianopolitanus Epiſc. in Mauritania Cæſ. à Rege Vandalorum & Alanorum Hunerico, cum cœteris, relegatus eſſe dicitur. Idem. Vid. quoque *Gratianopolis.*

Culone, Numidiæ Colonia. Ptol. *Cuctuſina*, teſte Marmolio.

Culdei, ſeu *Colidei*, Monachi & Sacerdotes, apud Scotos Hibernoſque olim, de quibus Vid. Hect. Boëthium *Hiſtor. lib. 6.* ubi ait, illos, quòd ſedulò prædicationi vacarent, eſſentque in oratione frequentes, ab incolis *Cultores Dei* eſſe appellatos: invaluiſſeque id nomen apud vulgus in tantum, ut Sacerdotes omnes vulgò *Culdes*, i. *Cultores* Dei dicerentur. Idem addit, Pontificem inter ſe communi ſuffragio delegiſſe, penes quem divinarum rerum eſſet poteſtas, cumque multos deinceps annos *Scotorum Epiſcopum* eſſe vocatum. Sed & extra Albaniam hoc nomen auditum eſſe, refert Jac. Uſſerius Archiep. Armachanus, qui ait, in Entili ſive Berdſeya inſ. Monachis, & in Hibernia presbyteris ſecularibus, id nominis eſſe attributum. Illam enim ſuo tempore à Monachis religioſiſſimis inhabitatam ſcripſit Geraldus Cambrenſis, quos *Cælibes* vel *Colideos* vocaverint, *Itiner. Cambr. lib. 2. cap.* 6. In majoribus quoque Ultonienſium Eccleſiis, presbyteros, qui Choro inſervientes divina celebrabant officia, *Colideos*, eorumque Præſidem *Priorem Colideorum* appellatum eſſe, ſcribit Henr. Spelmannus *Gloſſ. Archaol.*

Culembachium, oppidum Franconiæ ad Mœnum fluv. qui ſuprà oritur. Emit hoc, cum Blaſſenburgo & aliis, ab Orlamundanis Johannes, filius Friderici II. Comitis Zollerenſis, pater Friderici IV. apud Carolum IV. Imperator. non parum gratioſi. Arcem habet *Blaſſenburg*, & territor. ſatis amplum Marchionis, è familia Brandeburg. *6.* leuc. à Bamberga in Ort. *Culmbacenſem* lineam hodiernam orſus eſt Chriſtianus, ſecundus filius Joh. Georgii Electoris, mortui Anno Chriſti 1598. & ex ſucceſſione Georgii Friderici agnati, nactus eſt in Franconia tractum montanum & ad Ayſſum, Anno Chriſti 1603. Obiit Anno 1655. relicto ex Filiorum majori Erdmanno Auguſto, qui defunctus erat, Anno 1651. nepote Chriſtiano Erneſto, & alio filio Georgio Alberto, qui natus Anno Chriſti 1619. adhuc cum nepote ſupereſt. Aliàs jam olim *Culmbacenſis*, ſeu Beruthiniramī auctor Caſimirus fuit, fil. Friderici, nepos Alberti El. *Achillis Germanici* dicti. Hic Caſimirus, auſpiciis patris, Norimbergenſes vicit; Anno 1506. ruſticam ſeditionem oppreſſit, Anno Chriſti 1525. Generalis dein exercitus Dux in Ungaria Anno 1527. Obiit; Pater Alberti, qui *Alcibiades Germanicus* dictus, conjunctis ſtudiis cum Mauritio Saxone, æquali ſuo, Cæſari militavit, Anno 1544. in bello Gallico, inde Smalcaldico: Dux poſtea fœderis contra Saxonem & Philippum Haſſum initi: Miſſus Anno 1547. in ſubſidium Mauritii à Joh. Friderico preſſi, captus eſt: Dimiſſus Magdeburgum, Anno Chriſti 1552. cum Mauritio obſedit, huic mox contra Cæſarem quoque ſocius. Exin variorum Epiſcoporum ditionibus miſerè vaſtatis, Paſſavienſi tractatu comprehendi noluit. Tum Lucemburgenſi Duc. & Lotharingia vexata, nomine Gallici Regis prætenſo. Tandem cum Cæſare pactus, ad Muſſipontem Aumalium profligavit & cepit: Mox iterum graſſanti per Franconiam bellum à Ferdinando Rege Romanorum, & Mauritio denuntiatur, quo ad Sivershuſam victus Anno 1553. nihilominus cum Brunſuicenſi, Epiſcopis ac Norimbergenſibus rem habuit. Demum prope Brunſuicum rurſus profligatus, moli ſuccubuit: Inde in Galliam profugus, cùm in Germaniam publicâ fide acceptâ rediiſſet, Pfortshemii deceſſit, Anno C. 1557. Vid. Thuan. *Hiſtor. lib.*19. Spenerum *Sylloge Geneal. Hiſt. &c.* A Maria Ungariæ R. pecuniâ adjutus fuiſſe creditur.

Culemburgum, opp. amplum Geldriæ, cum arce, ad ſin. Leccæ ripam, ſuo dominio utili Comitis ſui, & in 3. partes diviſum eſt, in dit. Hollandorum. Seculo proximè elapſo, ſub initium turbarum. *Culemburgicus* Comes, cum Ludovico Herenbergenſi & Henrico Brederodio, caput fuit fœderatorum in Belgio, Anno 1566. cujus proin ædes Bruxellis, poſtmodum Albani juſſu, dirutæ. V. Grot. *Annal. Belg.* Stradam, &c.

Culiacana, Regio Americæ Septentrionalis, in nova Hiſpania, verſus mare Auſtrale, & novum regnum Mexic. pertinens, ad novam Galiciam, nomen habet ab urbe hujus nominis: jacet autem inter fluvium Piaſila, & fluvium Sancti Sebaſtiani, qui antequam ſe in mare exoneret, à terra abſorbetur; metropolis ejus eſt *Culiacanum*, ubi Hiſpani fundarunt coloniam Divi Michaelis. Metel. Mercat. Baudr.

Culiacanum, oppid. Amer. Sept. cum prov. cognom. in nova Hiſpania, verſus mare Auſtr. & novum regn. Mexic. ſub Hiſpanis.

Cullu, quæ & *Collops magnus*. Ptolom. urbs Africæ. Nunc in regno Bugiæ, Baudrand. purpurâ celebris, teſte Solino. *Col* Marmolio, *Alcol* Caſtaldo, & *Collo* Nigro: in Numidia ad amnem cognom. in confin. Mauritaniæ Sifitenſis, in ora littor. maris Mediterr. cum portu capaci. Baudr.

Culmia, Urbs epiſcop. Pruſſiæ reg. ſub Arch. Gneſnenſi, 5. leuc. Pol. à Turonia Urb. in Boream, paulo minus à Graudentio. Deficit in dies. Hinc tractus adjacens *Culmigeria*. Mir. *Geogr. Eccl.*

Culmiſciacum, vulgò *Cormicy*, villa Epiſcopatus Remenſis, in Gallia, non longè ab urbe Remis. Aliud eſt *Calmiciacum*, vulgò *Chermizy*, prope eandem Urbem. Hadr. Valeſius, *Notit. Gall.*

Culmo ſubnixa Poteſtas, Charta, Actus, Pactum. In Marculfi formulis paſſim occurrit *ſtipulatione ſubnixa* & hoc ex jure Rom. petitum, ut notat Bignonius. Dicitur autem *Culmo ſubnixa*, quaſi pacti vinculum & ſolennitas, traditione culmi ſive ſtipulæ conſummata aliquando fuiſſet, & Stipulatio à ſtipula deſcendiſſet. Vid. *Stipulatio*.

Cuma, urbs in Locrenſi agro, qui eſt Joniæ minoris. Fuit autem hæc Æolicarum urbium maxima, & ferè metropolis cæterarum, quæ numero erant circiter 30. Ab eâ nominata eſt *Cumæa* Sibylla, quam aliqui à vicinitate loci *Erythræam* appellarunt, quæ profecta in Italiam, multa de Romanis vaticinata eſt. Patria fuit Ephori, viri doctrinâ clari, Iſocratis diſcipuli. Sed & ante ipſum, Heſiodus quoque Cumæus fuit. *Cuma* Æolica ante Lesbum ſita, nomen habet à *Cyme* Amazone, quare etiam *Amazonium* dicta; gentile Κυμαῖος (Κυμαῖος enim ab urbe Italiæ fit) Hæc & Lesbos ſtoliditatis notantur. Eſt & alia Phriconitis dicta. Quarta Elidis, Quinta Eubœæ, & Pamphyliæ. Item Inſula prope Siciliam. Steph. Hujus op. incolæ *Cumæi* dicti ſunt, qui ſtupiditatis nomine malè audierunt. Olim enim vulgatum erat in totâ Aſiâ proverb. *Cumæi ſerò ſapiunt*, ὀψὶ αἰσθάνονται Κυμαῖοι. De cujus origine duæ afferuntur ſententiæ. Sunt enim, qui dicant, Cumæos cùm ad mare urbem opportunam haberent, & tamen nullum ex eâ reciperent proventum, vix demum trecenteſimo ab U. C. anno intellexiſſe, ex portorio reditum non contemnendum poſſe confici. Alii, pecuniâ fœnori acceptâ, ampliſſimas eas porticus tradunt ædificaſſe: quam pecuniam cùm conſtituto die non exſolviſſent, creditores in ipſarum porticuum poſſeſſionem fuiſſe miſſos, qui deinde cives à deambulatione arcebant. Verùm cùm ingens pluvia repentè ingruiſſet, creditores ſtatim edictum promulgaſſe, ut Cumæi ſe in porticus reciperent. Præcone itaque identidem acclamante: *Subite porticus cives Cumæi*, qui tunc aderant hoſpites, rem in jocum verterunt, tanquam non intelligerent Cumæi, niſi juſſi, pluviæ tempore porticus eſſe ſubeundas. Hæc Strabo *lib.*13. Vid. Steph.

Cumacatum, Urbs Arab. fel. apud Syagrum prom. Vide *Moscatum*.

Cumæ, *Cume* Ptol. *Cyma* Livio, *Cyme* Melæ, civitas Epiſcop. Campaniæ ad mare juxta Puteolos, à Cumæis Aſiæ populis & Chalcidenſibus communiter condita, plurimis antiquitatis veſtigiis inclyta. *Caſtri* hodiè Sophiano. *Foia nova* Nigro. Virgil. *Æneid. l.*3.

Huc ubi delatus Cumæam acceſſeris urbem.

Silius Ital.

Linternum, & quondam fatorum conſcia Cume.

Vide Leandr. Alberti *deſcr. Italia pag.* 169. *edit. Ital. Venet. An.* 1581. Cluverium.

Cuma, ſeu *Cumæ*, urbs Æolidis, in ſinu maris Smyrnæi. Nunc *Foia nuova*, cum portu capaci & arce. 26. mill. à Pergamo. 34. à Smyrna in Bor. Ibi Turcæ à Venetis malè habiti, Duce Jac. Riva. An. 1650.

Cumæa Sibylla, dicta *Italica*, quia in Italia vaticinata, è Cimmeriis oriunda, loco prope Cumas Italiæ. Poſt Trojam captam vixit, ſi Virgilio fides, qui illam *Deiphoben* vocat, Æneid. *lib.* 6. Lactant. Firm. *div. Inſtit. lib.* 1. *cap.* 6. Onuph. *de Sibyllis Cumana*, aliàs *Demophile* & *Amalthæa*, Sibylla fuit, quæ Tarquinio ſup. libros venum expoſuit. Solin. *cap.* 7. Euſebius *Chron.*

Cumana. Regio Americæ meridionalis, à Chriſtophoro Columbo detecta, unionum margaritarumque piſcatione perquam celebris. Metel.

Cumanus, Judææ procurator, anno Salutis 51.

Cumba villa, vulgò *Com la Ville*, aliàs *Combs la Ville*, villa agri Pariſini, ad flumen Ederam, in Briegio, ad Monaſterium olim S. Germani pertinens. Nomen accepit à *Combellis*, quod diminutivum eſt ex *Combre*, quâ voce concædes ſignificaſſe Gallos, docent Geſta Francorum *cap.*25. Hinc in Sabaudia *Cumba*, vulgò *Combe* & *Alta Cumba*, Monaſter. inter duos montes ſive in convalle, non procul à Rhodano, *Haute Combe*. Hadr. Valeſ. *Notit. Gall.*

Cumbria, Comitat. ſeu prov. Angliæ, vulgò *Cumberland*. In confin. Scotiæ, quæ ei inſidet à Septentr. ab Or. habet Weſtmariam prov. Ab Occid. & Merid. alluitur mari Hibernico. Ibi primaria Urbs Carleolum. Baudrand. Erepta fuit Scotis ab Adelſtano, cum Veſtmaria, Anno Chriſti 939. Polydor. *Hiſtor. libr.* 6. *&c.*

Cumerum, ſeu *Cymerium*, Piceni mons & promuntorium, *Monte d'Ancona* Leandro, Aliis *Monte Sancto*, propter frequentes Eremitarum habitationes: Nunc *monte S. Cyriaco*. Arcem habet ſatis munitam, à Pio V. extructam. Supra Anconam in mare Adriat. excurrit. Baudr.

Cumi, Æthiopiæ ſub Ægypto op. in Nili ripâ. Plin.

Cumillum magnum, Italiæ urbs, inter Parmam, & Dertonam. Anton. hodiè *Cigognola* Simlero. *Camillomagum* conjunctim legit Sigonius.

Cumincorum factio, in Scotia, ab Alexandro III. oppreſſa A.C. 1249. Buchan. *Hiſt. lib.* 7.

Cominum, Inſ. parva maris Siculi, inter Melitam & Gaulum Inſ. ſub dominio Equit. Melit. ubi arx excitata à Vignacurtio Gallo, magno Magiſtro.

Cunaxa, locus Aſſyriæ, ubi inter Artaxerxem regem, & Cyrum ejus fratrem dimicatum eſt, à Babylone 500. ſtad. Plut.

Cunegundis, Palatina, Henrici II. Imper. uxor, ſemper virgo, quod aliquoties ignitis carbonibus, & ferro ardente marito probavit. Baron. An. 1014. 1024. 1025.

Cunei, Hiſp. pop. quorum urbs ampla Cuniſtorgis dicitur. Appianus.

Cunetio, urbec. Belgarum in Anglia. Anton. *Marlborough* ſeu *Marlingesborow* Camdeno & Lhuydo: In Viltonia prov. in colle declivi, cum fluv. cognom. *Kennet* vulgò 20. mill. à Verluccione, 24. ab Oxonia in Auſtr. Speedus.

Cuneum, vulgò *Coni*, Urbs Ital. probè munita, in colle, in Pedemontio, ad confluentias Geſæ in Sturam fluv. An. 1641. à Gallis, Harcurtio Duce, captà. Subeſt dominio Sabaudiæ D. 11. mill. à Foſſano in Auſtr. 11. à Salutiis.

Cuneus, ſive *Sphen*, Straboni regio eſt. Plinius promuntorium vocat. Mela 3. 1. agrum nominat, Luſitaniæ locus eſt inter Sacrum promuntorium, & Anam fluvium. *El Faro* hodiè Cluſio. Baudrando in ea parte Luſitaniæ merid. ager hic erat, ubi nunc Algarbia: tractus exiguus, regio tit. inſignis; ſub Portugall. R. Inter Portugalliam & prov. inter Tagum & Anam dictam ad Bor. Anam fl. & Oceanum Atlanticum. Ubi nunc urbes Silvis, Pharus, Lagium & Tavira. *Cuneum* autem prom. eſt *Cabo de S. Maria*, in eadem Algarbia, prope Farum urb. Rationem nominis reddit Mela dicto loco: *Quia latâ ſede procurrens, paulatim ſe ac ſua latera faſtigiat, Cuneus ager dicitur.* Verùm in eo egregiè falli putat II. Voſſius, quòd promont. hoc à cunei formâ dictum putat. Quod a. magis mirere, etiam Straboni perſuaſum hoc eſt à Romanis; ait enim ille: Καὶ δὴ καὶ τὴν προσεχῆ τούτῳ χώραν τῇ Λατίνῃ φωνῇ καλοῦσι Κούνεον, σφῆνα σημαίνειν βουλόμενοι. Idem habet Ælianus. Atqui vox corrupta eſt ex Græco Κύνης, cujus accolæ dicuntur Herodoto Κυνήσιοι & Κύνητες. Vide etiam *Cyneſii*.

Cuni, Gedroſiæ op. Prol.

Cunici, urbs Balearidis majoris. Plin.

Cunibertus, fil. Pertariti, Longob. Regi conſors imperii, quo mortuo A. 693. regnavit uſque ad An. 705. P. Diac. *hiſt. Longob.* Sigonius *hiſt. Ital.*

Cunicularia Inſulæ, ſunt *Iſole del Pullo* Cluver. Brietioque, in ora Sardiniæ Or. verſus mare Tyrrhenum, in parte Auſtr. Sinus Calaritani. Ibi etiam *Cunicularium* prom. corruptè, *Cuneum* vulgò, *Capo del Pullo*, in parte Orient. Sardiniæ, 16. mill. à Caſari in Auſtr.

Cunimundus, vel *Guimundus*, Rex Gepidarum, ab Alboino victus, An. 571. qui filiam ejus in uxorem ductam ex cranio occiſi patris bibere cogens, ab illa interfectus eſt. P. Diaconus, *de geſtis Longob. l.* 2. Sigonius, *hiſt. Ital.*

Cunina, Dea, quam priſci coluerunt, quæ cunis infantium præſidere putabatur. Rhod. 12. 34.

Cuninghamia, prov. Scotiæ merid. inter Covaliam & Leviniam, in ora Glottæ æſtuarii, ubi *Renfrew* & *Irvinum* opp. præcipua.

Cunicon Charion, Sardiniæ promunt. Prol. *Cabo Ferrato*, teſte Nigro. Baudrando *Capo del Pullo*. Vid. *Cunicularia*.

Cuniſtorgis, Vid. *Cunei*.

Cunuſitani, Sardiniæ pop. Ptol.

Cupetium, Leuncl. *Cupri* vel *Tzupri*, locus Thraciæ, apud Byzantium.

Cuperſanum, vulgò *Converſano*, Urbs nunc agri Bariani, in regno Neap. dorſo montis affixa, 9. mill. à Monopoli in Occaſum, 5. ab ora maris Adr. Olim Apuliæ Peucetiæ. Vid. *Converſanum*.

Cuphe, Libyæ inter. urbs. Plin. Apud Cedrenum verò fluv. Sarmatiæ Europeæ videtur.

Cupido, Amoris Deus, quem Heſiodus natum vult ex Chao & Terrâ, Simonides ex Marte & Venere, Arceſilaus ex nocte & Æthere, Alcæus ex Lite & Zephyro, Sappho ex Venere & Cœlo, Seneca ex Venere & Vulcano. Quidam ex ſolâ Venere progenitum tradunt, citantes illud Virgilii *lib.* 1. *Æn.*

Nate mea vires, mea magna potentia ſolus.

Duplex autem eſt. Ovidius,

Alma fave, dixi, geminorum mater Amorum.

Seneca *in Hippolyto*,

Diva non miti generata ponto,
Quam vocat matrem geminus Cupido.

Honeſtus videlicet & turpis; illumque ex Venere & Jove patre natum volunt, hunc autem Noctis ac Erebi filium eſſe, quod ipſum refert Cic. *lib.* 3. *de Nat. D.* Fingitur à poetis flammis armatus, ac duobus diverſiſſimæ naturæ ſpiculis, altero videlicet aureo, altero plumbeo, quorum illud vim habet amorem conciliandi, hoc pellendi fugandique. Ovid. *Met.* 1. *in Fab. Apol. ac Daphnes.* Ejus potentiam ſupra vidimus in *Amore*, quam hic ulterius ex poetis Græcis oſtendemus. Anacreon, *εἰς ἔρωτα*, ſic canit,

Ὁ δ᾽ ἐστὶ καὶ θεῶν δυνάστης,
Ὁ δ᾽ ἐστὶ καὶ βροτοὺς δαμάζει.

Theocritus *in Pharmaceutria*:

——Ἔρως δ᾽ ἄρα καὶ Λιπαραίου
Πολλάκις Ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.

Idem *Idyll.* 3.

Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα, βαρὺς θεός, ἦ ῥα λεαίνας
Μαζὸν ἐθήλαζε, δρυμῷ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ,
Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστίον ἄχρις ἰάπτει.

Idem *Idyll.* 11.

Αἱ μὴ ἔρως αὐτῷ τι μάλα μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἔμφυς, ὡς λιμώσσας ἅπαν οἱ βλέμμα πυκνοῦντα.

Heſiodus *de Cupidine*,

——Ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι
Λυσιμελής, πάντων τε θεῶν πάντων τ᾽ ἀνθρώπων,
Δάμναται ἐν στήθεσσι νόον καὶ ἐπίφρονα βουλήν.

Tyrannum virorum vocat Euripides *in Hippol.* Ἔρωτα δὲ τὸν τύραννον ἀνδρῶν τὸν τᾶς Ἀφροδίτας φιλτάτων θαλάμων κληδοῦχον οὐ σεβίζομεν. Moſchus,

Μικκύλα μὲν τήνῳ τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει,
Βάλλει κ᾽ εἰς Ἀχέροντα καὶ εἰς Ἀΐδεω βασιλῆα.

Oppianus *Halieuticôn, lib.* 4.

Σχέτλι᾽ Ἔρως, δολόμυθε, θεῶν κάλλιστε μὲν ὄσσοις
Εἰσιδέειν, ἄλγιστε δ᾽ ὅτε κραδίῃσιν ἐρείσεις,
Ἐμπίπτων ἀδόκητος, ὑπὸ φρένα δ᾽ ὥστε θύελλα
Νείαιραν, ἀσθμαίνεις δὲ πυρὸς δριμεῖαν ὁμοκλήν,
Παφλάζων ὀδύνῃσι καὶ ἀκρίτοισι μανίαις.
Δάκρυ δέ σοι σμερδαλέον λαρὸν γάνος, ἐκ δ᾽ ἰαχούσης
Βυσσόθεν οἰμωγῆς, σπλάγχνοις δ᾽ ὑπὸ θερμὸν ἔρευθος
Φοινίξας, χρωτὸς δὲ παρήτρεπτον ἄνθος ἀμέρσῃς,
Ὄσσε τε κηλήσαις, παρά τε φρένα πᾶσαν ἀείρας
Μαινομένην, πολλὰς δὲ καὶ ἐς μόρον ἐξεκύλισας,
Ὅσσοις χειμέριός τε καὶ ἄγριος ἐμβέβληκας,
Λύσσαν ἄγων, τίκτεις γὰρ ἀμείλικτον εἰλαπίνῃσιν.

Idem *Cynegeticôn, lib.* 2.

Ὄμβριμ᾽ Ἔρως, πόσος ἐσσί, πόσον σθένος ἄπλετον ἀλκῆς,
Πάντα νοεῖς, πάντα κραδαίνεις, πάντα, δέδορκας, ἀθύρεις.
Γαῖα πέλει στιβαρή, βέλεσιν δὲ τεοῖς δεδόνηται,
Ἄσπετος ἔπλετο πόντος, ἀτὰρ σύ γε καὶ τὸν ἔπηξας.
Ἤλυθες εἰς αἰθέρ᾽, οἶδεν [illegible] σε μακρὸς Ὄλυμπος.
Δειμαίνει δέ σε πάντα καὶ ἔρεβος ἀχλὺς ὕπερθε,
Γαίης ὅσσα τ᾽ ἔνερθε, καὶ ἔθνεα λυγρὰ καμόντων,
Οἱ Λήθης μὲν ἄφυσσαν ὑπὸ στόμα νήχυτον ὕδωρ,
Καὶ φύγον ἄλγεα πάντα, σὲ δ᾽ ὀσίη πεφρίκασι.
Σοὶ δὲ μέγα καὶ τῆλε πέρας ὅσον οὔποτε λεύσσει
Ἠέλιος φαέθων, σοῦ δ᾽ αὖ πυρὶ καὶ φάος οἷον
Δειμαίνει, καὶ Ζηνὸς ἀμείλικτοι κεραυνοί.
Τοίους ἀγρέα δήμιον ἔχεις πυρόεντας ὀιστούς,
Πολυοδύνους, μαλερούς, φθισίφρονας, ἱμερόεντας,
Τηκεδόνα πνείοντα, ἀναλθέας, οἷσι καὶ αὐτοὺς
Θῆρας ἀνεχτάξεις ἐπ᾽ ἀζήλωτοισι πόθοισι.

Cupra, op. Piceni in Mediterraneis. Prol. Κοῦπρα Μοντάνα, *Cupra Montana*, unde Plinio opidani *Cupreſes* vocantur cognomine *montani*; ad diſcrimen alterius, quod in litore *Cupra maritima* dicebatur, de quo Sil. *lib.* 8.

Et queis litorea fumant altaria Cupra.

Ubi Dauſquecius, *Junonis*, inquit, *cui id cognomentum*. Strab. *lib.* 5. Ἐφεξῆς δὲ τὸ τῆς Κούπρας ἱερὸν Τυῤῥηνῶν ἵδρυμα καὶ κτίσμα, τὴν δὲ Ἥραν ἐκεῖνοι Κούπραν καλοῦσι. Hæc *le Grotte*, altera *Ripa Tranſona* hodiè dicitur, urbs recens Epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Firmano.

Cuprimontium, vulgò *Kopersberg*, opp. Sueciæ, jure municipii donatum. Cupri fodinas habet præſtantiſſimas. Non longè à lacu, in Geſtricia prov. 50. mill. à Gevalia Urbe, in Occ. paulo amplius à mari Baltico.

Cuqueni, vel *Cuceni*, Aquitan. Gall. pop. Ptol. *Biernenſes* Villanovano. Aliis *Convenæ*, in Aquitania, verſus montes Pyrenæos & fontes Garumnæ. Vid. ibi.

Curalonenſes, vel *Cularonenſes*, pop. Allobroges, forſan *Gratianopolitani*, ob vet. inſcr. marm. ibi repertam. Vide ſupra in voce *Cularo*.

Curaperina, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Curaſſoa, Ins. Amer. merid. in ora littor. Venezuelæ, Hiſpanis erepta ab Hollandis An. 1632.

Curatius, Vid. *Andron.*

Curbicus, nomen genuinum hæreſiarchæ Manis, cùm ſervus eſſet. Vid *Manes.*

Curbio, vel *Curbionenſe* Monaſter. à S. Lauromaro Abbate extructum, circa A.C.495. ad Curbionem amniculum, in Gallia, Vid. Hadr. Valeſ. *Notit. Gall.*

Curcarum, opp. Lucaniæ.

Curcum, Liburniæ mediterr. op. Ptol. vulgò *Cruck.* Vegiæ tamen in ora & Argyrunto finitimum, Ferr.

Curcura, maris Adriatici inſula.

Curdi, pop. Aſiæ, maj. ex parte ſub Turcis, in confin. Perſiæ. Eorum regio vulgò *Churdiſtan*; eſtque ampla admodum & fertilis. Vide de his egregiè diſſerentem Petr. de Valle *Itinerar. Tom.* 1. & 2.

Curena, Mediæ urbs. Ptol.

Curenſes. pop. in 4. regione Italiæ. Plin. 3. 13.

Cureotis, tertius dies Apaturiorum, ſic dictus παρὰ τὴν κουρὰν ἢ τῶν κούρων, *à tonſurâ, aut à pueris.* Nam à parentibus pueri ad Tribules adducebantur, ibique tondebantur, ac Sodalitatibus, ſive tribubus adſcribebantur. Quod reſpondet, opinor, Romanorum mori, quo virilem togam adoleſcentes ſumebant, & primam barbam ponebant, de quo Suetonius *in Caligula cap.* 10. & *Nerone cap.* 12. Igitur & apud Græcos, adoleſcentes ad annos pubertatis, in honorem alicujus Dei, capillum alebant, quem propterea θρεπτήριον vocabant. Eum deinde, ubi tondebantur, in ejus Dei templo conſecrabant, in cujus honorem ſe geſtaſſe profeſſi fuerant. Quod quia Apollini frequenter accidebat, illum ideo κουροτρόφον appellarunt. Demoſthenes *in provocat. contra Eubulidem*, Παιδίον ὄντα με εὐθὺς ἦγον εἰς τοὺς φράτορας, εἰς Ἀπόλλωνος πατρῴου ἦγον, εἰς τ' ἄλλα ἱερά. Nulla tamen Religio certo numini eos aſtringebat; nam puellæ Atticæ, teſte Pauſaniâ, primitias comarum ad ſepulcrum Iphinoæ deponebant. Elææ virgines Opi, & Hecaergæ dicabant. Athenienſium vulgus Herculi. Heſychius: Ἀθήνησιν οἱ μέλλοντες ἐφηβεύειν, πρὶν ἀποκείρασθαι τὸν μαλλὸν, εἰσέφερον Ἡρακλεῖ μέτρον οἴνου, καὶ σπείσαντες τοῖς συνελθοῦσιν ἐπεδίδοσαν πίνειν, ἡ δὲ σπονδὴ ἐκαλεῖτο οἰνιστήρια. Nobiliores autem & qui ſupra vulgus exiſtimari volebant, antiquo inſtituto, cujus mem. Plut. *in Theſeo*, comam ſuam Apollini Pythio vovebant, ac Delphos proficiſcebantur, cùm deponendi tempus advenifſet. At Κουρεώτιδι die conſecraſſe Dianæ comam expreſsè docet Heſychius: Κουρεῶτις, μηνὸς Πυανεψιῶνος ἡμέρα, ἐν ᾗ τὰς ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῶν παίδων ἀποκείροντες τρίχας Ἀρτέμιδι θύουσι. Vide Caſtellanum *de Feſt. Græc. in* Ἀπατούρια.

Cures, pl. num. Sabinorum op. cui imperabat Tit. Tatius, cujus cives *Quirites* dicebantur; conveneruntque Romulus & Tatius in hanc ſententiam, ut à duobus populis unus efficeretur, & Sabini Romam migrarent, Romaque nomen retineret, ſed *Romani & Sabini* Quirites appellarentur. Livius *lib.* 1. Hinc etiam populi *Cures*. Virgil. *Æn.* 8.

Tatioq; ſeni, Curibusq; ſeveris.

Item *lib.* 6. *parvi Cures*, i. e. *pauperes*; ſequitur enim *paupere terrâ*. Fuit olim urbs illuſtris, teſte Strabone. Numæ Pompilii patria. Caput gentis vocat Halicarnaſſeus. Κύρεις Stephano eſt. *Turre* hodiè dici ſcribit Leander. Aliis eſt *Veſcovio*, urbs prim. Sabinæ antea, nunc opp. ubi etiam fuit Epiſcop. Sabinenſis Manlianum tranſlatus. Prope Himellam amnem, 3. mill. à Reate in Occaſ. 11. ab Interamnia in Auſtr. in dit. Pontif. Baudr. Populi *Curenſes* Plinio.

Curetes, pop. Cretæ, qui & *Corybantes*, & *Idæi Dactyli* appellati ſunt, ex Idâ Phrygiæ monte (ut quidam volunt) oriundi. Dicti Κουρῆτες Straboni *lib.* 10. ἀπὸ τῆς κουρᾶς, hoc eſt, *à tonſurâ*, anteriorem enim capitis partem detonſam geſtabant, ne hoſtes eos cæſarie apprehenderent. Euſt. *in Iliad.* 23. Κουρῆτες χλιδῶντα ὄπισθεν κόμην τρέφοντες, ὥστε καρδίην ἁβρᾶς, ὥστε ἐν πολέμοις κουρᾶς ἕνεκα. Alii ſic dictos volunt ἀπὸ τοῦ κουροτροφεῖν, eò quòd Jovem aluiſſe dicantur. Lucret. *lib.* 2.

Dictæos referunt Curetas, qui Jovis illum
Vagitum in Cretâ quondam occultaſſe feruntur.

Virg. *Georg.* 4.

Nunc age naturas apibus quas Jupiter ipſe
Addidit, expediam, pro quâ mercede canoros
Curetum ſonitus, crepitantiaque æra ſecutæ,
Dictæo cœli regem pavere ſub antro.

Strabo, ubi ſupra, Curetas quoque in Græciam commigraſſe refert, tandemque conſediſſe trans Acheloum flu. ibique cùm intonſa ſervarent capita, *Acarnanas* vocari cœpiſſe. Hos Ovidius ex imbre natos fabulatur, *Met.* 4.

——*Largoq; ſatos Curetas ab imbre.*

Horum meminit Lucianus *in Nigrino*, Τοιοῦτον χεῖρας τὸ βέλος, ὅτε ἰῷ, καθάπερ οἱ Σκύθαι, ὅτε ἐπῷ καθάπερ τὰ Κουρήτων. Ubi Palmerius, Mirum eſt, inquit, Lucianum tribuere hoc loco Curetibus ſagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licèt plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam, ſcutum, & haſtas tribuerunt, & ἐνόπλιον ὄρχησιν. Orpheus, ſeu Onomacritus *Hymn.* 1. & 2. *in Curetas*, mille illis epitheta dedit, nullam tamen, quod ſagittandi peritiam ſignificet. Imò contra eos ἐντεοφόρους φύλακας vocat, & χαλκοκρότους ἄρεα τεύχεα ἔχοντας. Callimachus etiam *Hymno in Jovem*:

Οὖλα δὲ Κούρητές σε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο
Τεύχεα πεπλήγοντες. ——

Idem ait Apollodorus *lib.* 1. Οἱ δὲ Κούρητες ἔνοπλοι ἐν τῷ ἄντρῳ τὸ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον. Dionyſius Halicarnaſſeus *lib.* 7. Ὅτε τὸν Δία πλησιάσαντες θέλγειν ἐβούλοντο, κτύπῳ τε ὅπλων καὶ κινήσει μελῶν. Strabo *lib.* 10. ubi de Cretâ: Τούτους δὲ ἀνόμασαν Κούρητας νέους τινὰς ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως ἀποδιδόντας, προστησάμενοι μῦθον τὸν περὶ τῆς τοῦ Διὸς γενέσεως. Plin. *lib.* 7. *c.* 56. *Saltationem armatam Curetes docuere, Pyrrichen Pyrrhus, utramq; in Creta.* Idem ait & Pindari *Schol. ad Pyth.* 2. &, ne te morer, lector, innumeris citationibus, quicumque de Curetibus ſcripſerunt, iis tympana, & armorum ſtrepitum & ſaltationem in armis tribuerunt, nullus ſagittarum infectionem. Ætoli certè, qui prius Curetes, & à quibus ortos Cretenſes Curetas volunt, fundâ, non ſagittis gloriabantur, & eorum dux Pyræchmes Degmenum Elæum ſagittarium fundâ proſtravit. His ductus auctoritatibus apud Lucianum hoc loco, pro Κουρήτων, lego Κρητῶν minimâ mutatione. Nec mihi Diodori locus *libri* 5. ubi de novem illis Cretenſibus Curetibus, ſcrupulum injicit, & ab eâ lectione inhibet, ubi inter plurium rerum & artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: Τὰ περὶ τοξείαν καὶ τὰς κυνηγίας εἰσηγήσασθαι. Nam ultra quòd Diodori auctoritas contra omnium antiquorum turbam & conſenſum mihi parum valere videtur, recantat ipſe Diodorus, & contra ſe ipſum pugnans ait, ex Cretenſium traditione, Apollinem in Cretâ natum, εὑρετὴν τοῦ τόξου γενόμενον διδάξαι τοὺς ἐγχωρίους τὰ περὶ τὴν τοξείαν. At certè ſi Apollo primus fuit arcûs & ſagittarum inventor, & ejus uſum docuit Cretenſes, non erat notus arcus Curetibus, qui ante Apollinem natum, & ipſo Jove antiquiores in Cretâ habitabant. Hæc ille.

Curia, ſic dictæ primò Romanis XXX. illæ portiones, in quas populum diviſit Romulus: dein partium illarum ædes publicæ, quibus & convenire ſolebant ſingulæ Curiæ, & ſacra peragere. Tertiò locus, in quo Senatus Remp. curabat: atque inde quartò, locus etiam, cui ſuam quiſque domum Senator contulit. Athenis Κυρία dicebatur & ipſa concio & concionis locus, ubi convenire ſolitus eſt Magiſtratus & creari. Item dies rei alicui conſtituta, vadimonii ſiſtendi, vel juris dicendi gratiâ: nec non ſententia, quæ in ſuffragiis vincit, unde Prov. Ἄκυρα Κυρία. Tandem poteſtas & dominium. Et certè Romana dictio à Græca profecta videtur, licèt Varro à *Cura*, Canoniſtæ à *Cruore* derivent. *Curia* pro foro juridico, apud Scriptores Eccl. & in Jure Civ. antiquè nonnunquam reperitur. Exin pro poteſtate & brachio, ut ajunt ſeculari: atque aliàs pro omni populo ſeculari: Sic ut Curia & Eccleſia inter ſe diſtinguantur, modo quo Eccleſia & Regnum. Vid. Jureti *Obſervationes in epiſt.* 53. *Ivonis ad Sanchonem Epiſc. Aurel.* Apud Germanos autem, Francos, Anglo-Saxones, & gentes Boreales, non veniſſe in uſum, *Curiam* pro foro juridico, ſed communiter *Mallum, Placitum, Gemotum, &c.* recepta fuiſſe vocabula, demum poſt acceſſum Normannorum, introductam eſſe, exiſtimat Spelmannus *Gloſſar. Archæol.* Dicebatur autem *Curia* primò de Regia ſeu Palatio Principis, inde de familia & judiciis in eâ habitis: Ritu veterrimo, ut oſtendit Virgilius *Æneid. lib.* 7.

—— —— *Laurentis regia Pici:*
Hic ſceptra accipere, & primos attollere faſces
Regibus omen erat; hoc illis Curia templum.

Jam de omnibus foris judicariis effertur. Idem.

Curia, urbs primaria Rhætiæ, inter Mediolanum & Brigantium. *Chur* hodiè Tſchud. Gallis *Coire*, Italis *Coira*. Sita eſt hodie ad pedes trium montium, ad dextram fluv. obſtreperi, *Pleſſura* nomine, qui ex valle Scanavina, in Rhenum, hic demum nomen ſuum merentem, infra Curiam 2. m. p. influit. Olim *Imberg* dicta, teſte Guillimanno *pag.* 430. Alii Ptolomæum, qui ſub Adriano & Marco Impp. vixit, ejus meminiſſe, & *Ebrodurum*, aut *Ebodurum* nominaſſe affirmant. Guillim. *Ibid.* Sprecherus *Pallad. Rhæt. lib.* 8. Antoninus non amplius Ebodurum vocat, ſed *Curiam Rhætorum*, quam à Brigantio 50. m. p. & à Tinnetione 20. m. p. diſtare ait. Onuphrius Colonias Rhætiæ recenſet quinque, quæ ſunt: Auguſta Quintanorum, Auguſta Tiberii, Auguſta Rhætorum, Colonia Conſtantia, & *Curia*. Hujus originem ad Conſtantii Conſtantini fil. tempora refert Munſter. *lib.* 3. circa Annum Chriſti 357. Nomen urbi à Corvantiis, populo Rhætiæ petulantiſſimo, teſte Strabone *lib.* 4. qui Celtarum primi hanc regionem incoluerint. Hos feroces & in arcibus ac naturâ munitis locis degentes ſocios & cives aſſumſerunt Rhæti, Tuſcorum progenies, in hos montes ex Italia profugi. Sprech. *lib.* 1. 2. &c. Cùm Hadriani temporibus Rhætia in primam & ſecundam divideretur; utrique Præſides dati à Romanis. Quorum ſecundæ quidem Auguſtæ Vindelicorum: primæ verò in duobus caſtris Marſoila hodie

die *der Hof*, & Spinoila, ſedem habuit: ab his ſucceſſiva incrementa urbs cepit, tum etiam ab arce egregia Planterra, *Imburg*, quæ jam centrum civitatis, emporio ibidem extructo. Aucta dein fuit Curia, cùm in campis Caninis Conſtantinus Imper. Anno Chriſti 355. contra Alemannos hiberna ſua haberet. Vid. fuſiùs Munſterum, Sprecherum, Stumpfium, &c. In templo S. Lucii tria Epitaphia antiqua viſuntur, quæ Vid. apud Plantinum *Helvet. nova antiq.* Epiſcopi Curienſis adhuc ſedes, ſed Evangelicæ doctrina addicta: primus Epiſcopus Aſimo fuit, circa Ann. Chriſti 452. cui Puritius ſucceſſit, &c. quorum reditus poſt Comitum Curienſium familiam extinctam, magnopere aucti, & inſignia quoque horum ab illis in poſterum uſurpata ſunt. Fœdere cum Tigurinis inito An.Chr. 1419. in jus civitatis illius recepti ſunt. Caput eſt autem hæc urbs, fœderis Rhætorum Cathedralis, eodemque ferè modo, quo Tigurina Reſp. adminiſtratur, à duobus Conſulibus, quorum annuum per vices imperium eſt. De quo plura Vid. apud eund. Simler. *de Rep. Helvet.* Incendium ingens Anno Chriſti 1674. paſſa, ſenſim in priſtinum nitorem redit, &c. Inter Clavennam 4. leuc. Helv. ad Merid. Brigantium 6. ad Bor. & Conſtantiam 8. Similiter 8. leuc. à Tiguro diſtat in Eur. Baudrand.

Curia, vel *Corta*, Ottadinorum opp. Angliæ in Northumbriâ, *Corbridge*. Camdeno. Ad Tinam fluv. in ditione Diœceſis Dunelmenſis, aliquot mill. ſupra novum Caſtrum, in Occaſum.

Curia, vulgò *Corte*, urbs in meditullio Corſicæ, ſatis culta & ſaxo impoſita, prope Golum fluv. ubi perſæpe commoratur Epiſc. Alerienſis, 18. mill. ab Aleriæ ruinis, in Occaſ. 25. à Calvio in Ortum.

Curia picta, *Corbetta*, pag. Inſubriæ. Alciat.

Curiandra, Bactrianæ opp. Ptol.

Curianum, Gall. Aquitan. promunt. Ptol. Brietio & Sanſoni *Cap de Buch*, illa in Aquit. parte, quæ nunc Guienna propria, in ora Oceani Aquitan. 11. leuc. ab oſtio Garumnæ in Auſtr. 12. à Burdegala in Occaſ. Aliis eſt *la pointe d' Arcachon*, ad oſtium ſinus Arcaſſonii, 4. leuc. à Buzio in Occ. in ora Oceani.

Curias, Cypri promuntorium. Plin. opp. verò Ptol.

Curiatii, gens antè Albana, pòſt Romæ Patritia minorum gentium, Alba exciſâ à Tullo Hoſtilio, Romam cum aliis traducta. Romæ Conſularis fuit & Tergemini cognomen, quemadmodum *Horatia*, tenuit. Curiatiorum gens a Curiâ fortaſſe manavit.

Curiatii, tergemini fratres Albani, in pugna, contra totidem Horatios, fratres Rom. occiſi. Florus, *lib.* 1. *cap.* 3. Liv. *lib.* 1. Dionyſ. Halicarn. &c.

Curiatius Maternus, Poëta Latinus, ſub Veſpaſiano. Ejus nihil reſtat, præter Medeam tragœdiam. Auctor *de cauſis corr. Eloq. dial.* 6. Voſſ. *de Poet. Lat. cap.* 3.

Curica, urbs vetus inter Bætim fluv. & Emeritam. Anton.

Curicta, inſ. Illyriæ objacens. Plin. *Vega* hodie Hermolao dicitur. Κυρικτικὴ Straboni *lib.* 7. & Κυρακτικὴ, *lib.* 11. quod minus probat Caſaubonus. Κούρικτα Ptolemæo. Baudrando *Vegia*, Inſ. in intimo receſſu ſinus Flanatici, paucis mill. ab ora littor. Liburniæ. Circuitus eſt 55. mill. circiter, à Senia Urbe in Occ. 5. milliar. Habet Abſyrtides Inſ. in Occ. Arbam in Auſtr. Ejus primaria eſt *Curictum*, *Veglia*, in parte Occ. Inſ. Alia loca ſunt *Velka*, *Beſcha* & *Verbenico*. Sub Venetis à multis annis. Meliùs *Veglia* dicitur.

Curicum, ſeu *Curictum*, Curictæ Inſ. Urbs prim. Gaudet arce & portu; contra Abſorum, ab ea 4. leuc. Germ. in Ort. Seniam verſus, à qua totidem leuc. diſtat. Vid. *Curicta*.

Curifugia, nomen villæ Nicolai Perotti, quam in agro Sentinati habebat, inter 2. fluenta, Sentinum & Nevolam, ubi eſt ſaluberrima cæli temperies.

Curiga, opp. Hiſp. Bæticæ. Vid. *Ucultiniacum*.

Qu. Curio, pater, Orator egregius, hinc opulentus, ſed nullâ memoriâ fuit. Hic in quâdam oratione, Cæſarem *omnium mulierum virum, & omnium virorum mulierem vocavit.* Tacit. *l.* 11. *Annal.* Suet. *in Caſare*, *cap.* 49. Cic. *in Bruto*.

C. Curio, filius. Trib. plebis, Cæſarianas partes ſecutus eſt, vir luxu & audaciâ ſingularis. Sexcentas enim H. S. debebat, uti Val. Max. *de luxu* ſcribit. Is itaque, ut ſe ære alieno liberaret, atque emergeret, Cæſarem ad bellum Civile impulit. De eo Lucan. *libr.* 1.

Hos jam mota ducis, vicinaq; ſigna petentes
Audax venali comitatur Curio linguâ:
Vox quondam populi: libertatemq; tueri
Auſus, & armatos plebi miſcere potentes.

In Africam miſſus, contra Varum fortiter pugnans, eum in fugam conjecit: Sed à Juba ſubitò oppreſſus, ſponte mortem ſumſit. Plut. *in Pompejo, & Caſare.* Florus, &c. Hic Theatra duo juxta fecit ampliſſima è ligno cardinum ſingulorum verſatili ſuſpenſa libramento: in quibus utriſque, antemeridiano ludorum ſpectaculo edito, inter ſeſe averſis, ne invicem obſtreperent ſcenæ, & repentè circumactis ut ſtarent, poſtremo jam die deſcendentibus tabulis & cornibus inter ſe coeuntibus, faciebat amphitheatrum, & gladiatorum ſpectacula edebat, ipſum magis autoratum populum Romanum circumferens. Quid enim miretur quiſque in hoc primum? inventorem, an inventum? Artificem, an authorem? auſum aliquem hoc excogitare, an ſuſcipere? parere, an jubere? ſuper omnia erit populi furor, ſedere auſi tam infidâ, inſtabilique ſede. En hic eſt ille terrarum victor, & totius domitor orbis, qui gentes & regna diribet, jura exteris mittit, Deorum quædam immortalium generi humano conceſſa portio, in machina pendens, & ad periculum ſuum plaudens. Quæ vilitas animarum iſta, aut quæ querela de Cannis, quantum mali potuit accidere? Hauriri urbes terræ hiatibus, publicus mortalium dolor eſt. Ecce Pop. Rom. univerſus, velut duobus navigiis impoſitus, binis cardinibus ſuſtinetur, & ſeipſum depugnantem ſpectat, periturus momento aliquo, luxatis machinis, &c. Vide Plin. *Nat. Hiſt.* 36. 15. Integrum nomen ei fuit, *C. Scribonius C. F. Pop. Curio*. Nam *Curio* Scriboniæ familiæ cognomen eſt.

Curio Cælius Secundus, illuſtri in Taurinis loco natus, Philoſophus doctiſſimus, ob purioris cultus amorem, mira paſſus, & è carcere ſqualido aliiſque graviſſimis periculis miraculosè liberatus, cum familiâ Baſileam conceſſit: ibique Philoſophiæ & Eloquentiæ ſtudia propemodum an. 23. profeſſus. Obiit anno 1569. æt. 67. Scripſit, *Dialogus Probus*, *Araneus* ſeu *de Providentia*, *Forum Romanum*, &c. Pater *Auguſtini*, Saracenicæ hiſt. Scriptoris, *Horatii*, qui anno æt. 20. Piſis Phil. & Medicinæ laureâ impetratâ, à Maximiliano II. Imp. ad Selimum Turcarum Imp. legatus, Sebenici obiit, juſſu Cæſaris magnifico ibi epitaphio honoratus: *Leonis*, cujus filii Principibus grati, & filia Margareta, Johanni Buxtorfio, Hebrææ linguæ Doctori incomparabili, nupſit: *Angela*, virginis eruditæ, &c. Vide *Cælius Secundus Curio*.

Curiones, Germ. pop. Ptol.

Curiopolis, Urbs Cariæ. Steph.

Curioſolitæ, pop. inter Celtas ex maritimis civitatibus Oceanum attingentibus, quæ *Armorica* appellantur, proximi Andegavenſibus. Hos *Coriſopitenſes* eſſe pleriſque placet. Primò memorantur Jul. Cæſari *Comm. de bello Gall. lib.* 2. ubi illos, cum aliis Galliæ pop. à P. Craſſo cum ſeptima legione miſſo, in ditionem pop. Rom. redactos eſſe: & *lib.* 7. ubi illos . . 000. armata in bellum contuliſſe ſcribit. Eorum, ut & Venetorum regiones a Britannis, Anglorum Saxonumque potentiam fugientibus occupatam eſſe, Anno C. 786. refert Eginhardus, in *Annal.* Hinc Cornubia à ſitu, & quaſi *Cornu Galliæ*: *Cornuvaille* civitas eorum dicitur, teſte Marliano, in Britanniæ ducatu. Baudrando tractus horum, Cornubia recenti nomine, vulgò *Cornouaille*, dicitur, urbs *Coriſopitum*, vulgò *Kemper* Britann. Gallis *Quimper Corentin*, i. civitas Corentini, ab Epiſcopo quondam ſuo & patrono: Caput infer. Britanniæ, verſus oram. Sedet inter Gobæum prom. ad Bor. & Venetos ad Ort. Epiſcopus ejus, inter Antiſtites Turonenſi Archiep. Metropolit. ſuffragantes, quintum obtinet locum. Hadrian. Valeſius *Notit. Gall.* Vide *Coriſopitum*.

Curitis, op. à terrâ abſorptum. Plin. 2. 29.

Curium, urbs Cypri, à *Cureo* Cynaræ filio. In ora Occid. Inſ. ubi in Auſtr. tendit, nunc *Audimo*, 9. mill. à prom. Albo in Auſtr. 16. à Curia prom. quod nunc *Capo delle Gatte*, maximè tendens in Auſtr. verſus Ægyptum, Baudr. Eſt etiam urbs Ætoliæ, Steph.

Curius Dentatus Marcus, Romanus civis, exactiſſimæ frugalitatis, & perſpectæ fortitudinis. Hic cùm, in ſcamno ſedens, rapas in foro torreret, & Samnitum legati magnum auri pondus publicè miſſum attuliſſent, invitarentque, ut eo uti vellet, reſpondit, M. Curium malle imperare locupletibus, quàm locupletem fieri, & qui acie vinci non potuiſſet, cum pecuniâ corrumpi non poſſe. Hunc omnium primum de Sabinis triumphaſſe, author eſt Livius. Idem etiam Pyrrhum, Epirotarum regem, acie victum Italiâ expulit, populoque viritim quaterna agri jugera diviſit, ſibique nihilo plus ſervavit, docens, Neminem eſſe debere ducem, cui non tantum eſſet, quantum militi ſufficeret. Poſtremò de Lucanis ovans urbem intravit. Vide Plut. *in Catone Cenſore.* Aurel. Victor. *de Viris Ill. cap.* 33. Liv. Florum, &c. Hor. *Carm.* 1. *Od.* 12.

Hunc, & incomptis Curium capillis
Utilem bello tulit.—— ——

Juv. Sat. 11.

——*Curius parvo quæ legerat horto,*
Ipſe focis brevibus ponebat oluſcula, &c.

Claudianus,

Pauper erat Curius, reges quum vinceret armis.

Curius, præfectus Equitatus Cæſaris, ad quem in viâ Numiciâ ſex cohortes Pompejanæ tranſierunt. Cæſ. *lib.* 1. *de Bello Civili cap.* 24. ubi *Bivius* appellatur mendosè, fortè pro *Vibius*. Vide Fabium *lib.* 6. *cap.* 4. Cicer. *lib.* 9. *Epiſt. ad Attic.* 6.

Curius, Alexandriæ Presbyter fuit, tantæ doctrinæ famâ, ut *Origenes Junior* appellaretur. Hieron.

Curius Fortunatianus, Hiſtoricus, ſub Gordiano & Philippo

Arabe. Jul. Capitolin. *in Maximo & Balbino.* Scripſit Maximi vel Pupieni vitam, quæ in Bibliotheca Imperatoris aſſervatur. Voſſ. *de H. L. lib. 2. cap.* 3.

Curlandia Duc. olim Livoniæ pars, nunc ſui juris. Sub proprio Duce. Inter Livoniam ad Bor. & Samogitiam ad Mer. Ejus præcipuæ urbes, Goldinga, Mittavia, Ducum ſedes, *Wenden*, ſeu *Kses.* Habet ab Occ. mare Balt. ad Septentr. Sinum Rigenſem, ab Or. Semigalliam, quæ eidem Duci paret, & à Mer. Samogitiam prov. Poloniæ: in feudum tamen regni Poloniæ. Baudr. Vid. *Enſiferi.*

Curnonium, ſeu *Curnovium*, opp. Vaſconum in Hiſp. Brietio. Aliis eſt nunc *Eſtella*, Urbs Navarræ, ad Egam fluv. 5. leuc. ab Ibero fluv. & à confin. Caſtellæ, 12. à confin. Aragoniæ, 7. à Pompelone in Occ.

Curobis, urbs in ora Africæ, inter Clupeam & Hermæam prom. *Curubis* Plin. *Calibia* Marm.

Curonenſis lacus, *Curiſch Haff*, in Pruſſia Duc. in longum protenſus, juxta Balt. mare, ubi ſe exonerat, prope Memeliam arcem, recipitque Ruſnam & alios minores fluvis.

Curopalates Johannes, auctor Gr. ſcripſit epitomen hiſtoricam ab an. 811. ubi Theophanes deſinit, uſque ad an. 1078. Cedrenus, quæ uſque ad Iſacum Comnenum habet, hinc deſumſiſſe videtur. Voſſ. *de H. G. lib. 2. cap.* 26. Nomen aulæ ſeu palatii miniſtrum denotat. Coripus African. *l.* 2.

Succeſſor Soceri factus, mox cura palat i *eſt.*

Putat idem, hunc fuiſſe Johannem Scylizzam Thraceſium, quem Cedrenus ſe exſcripſiſſe fatetur: qui apud Imper. primò armamentarii præfectus, dein Curopalates fuit. V. Baron. A.C. 811. *n.* 11. *&* 830. *n.* 4.

Curopolis, urbs Cariæ. Steph.

Curretia, vulgò *Coureze*, fluv. Lemovicum. Oritur 10. mill. ab urbe Tutelenſi, & irrigato ſtatim oppidul. Curretia; Tutelam prælabens, Privam quoque præterfluit, demum in Veſeram fluv. ſe exonerat.

Curſolium, oppidul. Vivarienſis prov, cum caſtro nunc disjecto, juxta Rhodanum, vix 1. leuc. infra Valentiam. Mel. forſan *Cruſſolium.*

Curſula, opp. Sabinorum, ad montem Coretum, nunc *Caſſia* ſeu *Caſſi* Leandro. Ferrar.

Curta, Pannoniæ infer. op. nunc pag. ad Danubium, medius inter Crumerum, ad Occ. & Strigonium ad Ort. 3. leuc. Ferrar.

Curtana, al. *Curtein*, Eduardi Confeſſoris gladius, qui in inauguratione Angliæ Regum cœteris præfertur, à Comite Ceſtriæ. Matth. Parit. *in Henrico III. ſub Ann.* 1236. Sic Arthuri R. gladius *Calibnrn* & *Ron* dictus fertur. Spelmannus.

Curti, Aſiæ pop. Cedren.

Curticula vel *Curcella*, quaſi parvæ villæ, ſeu exigui vici à *Corte*: multa fu t ejuſdem nominis in Gallia, è quibus nunc notiſſimæ *Curcella* in Velιocaſſibus, ad Ittam fluv. Dangutum inter & Giſortium. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Curtilius Mancias, ſuperioris in Germania Exercitus Dux, Q. Voluſio, & P. Scipione Coſſ.

Curtinetum Senonum, caſtellum in Senonum finibus, Prioratu SS. Petri & Pauli illuſtre, vulgò *Courtenay*: cujus caſtri hærede ductâ unus è Ludovici Craſſi R. filiis Petrus Curtinacenſium Principum familiæ originem dedit. Idem.

Curtis & *Curs*, apud mediaſtinos ſcriptores, idem quod *Cortis* & *Cors*, palatium, aula Principum, Nobilium, &c. A græco Κύρτος, fiſcella, qualus, cavea, ad aſſervandas aves. Cui ſimile Lat. *Cors* vel *Cohors*. Unde Martialis,

Rauca cortis aves.

Et Ovidius,

Abſtulerat multas illa cohortis aves.

Dein *Cortem* dicebant, quod in domo ruſtica loco atrii fuit; etiam ſpatium intra maceriam: Hortum quoque, & caſam: Villam poſtea, ubi habitaculum alicujus Nobilis: tandem Aulam, Palatium & familiam Principis: Vid. Jornand. *de rebus Get. cap.* 34. Aſſer. Menevenſ. *de geſtis Alfredi*, Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archaeol.* & ſupra in voce *Cors.*

Curtis Nova, *la Cour Neuve*, villa agri Pariſini, proxima Monaſterio S. Dionyſii, Hadr. Val. *Not. Gall.*

Curtiſius prænomine Titus, quondam prætoriæ cohortis miles, Tiberii Imperii anno decim. tumultûs ſervilis per Italiam auctor: qui primò cœtibus clandeſtinis apud Brunduſium & circumjecta oppida; mox poſitis propalam libellis ad libertatem vocabat agreſtia per longinquos ſaltus & ferocia ſervitia: cùm fortè tres biremes adpulêre ad uſus commeantium illo mari. Et erat iiſdem regionibus Curtius Lupus quæſtor, cui provincia vetere ex more Calles evenerat. Is diſpoſitâ claſſiariorum copiâ, cœptantem tùm maximè conjurationem disjecit: Miſſuſque à Cæſare properè Stajus tribunus cum validâ manu ducem ipſum & proximos audaciæ in urbem traxit. Tacit. 4. 27.

Curtius. Curtia gens Romæ conſularis & patricia minorum gentium Romam cum T. Tatio commigravit ſub Romulo.

Curtius, prænomine Marcus, adoleſcens Romanus nobilis, qui ſe pro ſalute patriæ Diis manibus devovit. Nam cùm terrâ in medio foro ingenti hiatu deſediſſet, reſponſumque eſſet, non coituram iterum, niſi quiſquam ex primæ ſpei adoleſcentibus ſeſe in hiatum dejeciſſet, Curtius acceptam à patriâ vitam eidem impendere non dubitavit, conſcenſoque equo, ſine morâ ſe in ſpecum præcipitavit. Unde etiam *Curtius lacus* nomen creditur ſervaſſe. Ariſtid. *apud Plut. in Paral.* Liv. *l.* 6. Val. Max. *l.* 5. *c.* 6 *ex.* 2.

Curtius, cujus meminit Cicero, *lib.* 3. *ep. fam. ad Quintum fratrem, ep.* 2.

Curtius, eques Rom. deliciis diffluens, quum apud Auguſtum cœnaret, turdum macrum è patinâ attollens, cumque manu tenens, interrogavit Cæſarem, num mittere liceret? Quumque is reſpondiſſet, quidni liceat? Ille protinus avem per feneſtram miſit. Princeps ambiguitate verbi deluſus factum æquo animo tulit. Macrob. *Sat. lib.* 2.

Curtius Atticus, illuſtris Eques Romanus, Tiberio in ſeceſſum Campaniæ comes. Tacit. 4. 58. Subverſus arte Sejani; ad quem Ovidii *Elegia IV.* & *VII. libri ſecundi de Ponto.*

Curtius Montanus, Orator & Poëta, ſub Veſpaſiano: cujus verſus non adeò laudati. Accuſavit Regulum, Tacit. *lib.* 4. Plin. jun. ipſi epiſtolam inſcripſit, *lib.* 7. Alius eſt à Julio Montano, morum elegantiâ, carminis ſuavitate, & converſationis amabilitate Tiberio grato, qui de ortu ſolis ſcriptum edidit. Senec. Ovid. *lib.* 4. *de Pont. &* 16.

Curtius Montanus, Senator, qui referente Domitiano, de reſtituendis Galbæ honoribus, cenſuit, ut Piſonis quoque memoria celebraretur, irritâ ſententiâ. Tacit. *Hiſt.* IV. 40.

Curtius Nicias, Grammaticus, Pompeii & Memmii amicus intimus. Cicero. *ep. ad Dolabellam*, & alibi. Sueton. *de illuſtr. Gramm.*

Q. Curtius, temporibus Tiberii floruit, in quem eſt ejuſdem Principis dictum, natalium ejus dedecus velantis: *Curtius mihi videtur ex ſe natus.* Orator inſignis, Sueton. Ex ſectatore Quæſtoris in Africâ, conſulare imperium, provinciam Africam, & triumphi inſignia meruit. Tacit. *lib.* 11. De eodem Plin. *Epiſt. lib.* 7. *ad Suram.* An idem cum ſequente? Grandis ejus ætas non refragatur.

Q. Curtius Rufus, nobilis hiſtoricus, de rebus geſtis Alexandri Magni ſcripſit hiſtoriam. Ætas ejus colligitur ex loco ipſius *lib.* 10. ubi de *novo ſydere* loquitur. Quod alii de Auguſto Cæſare intelligunt, Lipſius de Claudio, Nonnemo quoq; de Trajano. Voſſius autem optimè ad Veſpaſiani tempora eum refert, quem vide *de Hiſt. Lat. lib.* 1. *cap.* 28. Motha Vayerius, *jud. de hiſtoricis*, Raderus *Comm.* &c.

Curtius fons, inſigni aquæ ductu memorabilis, ut qui à quadrageſimo lapide in urbem fuerit perductus opere arcuato tantæ altitudinis, ut in omnes urbis montes facilè diſtribueretur. Plin. 36. 15.

Curva via, *Courbe Voye*, vicus agri Pariſini, ad & trans Sequanam, prope Columbas. Sic *Curva* Villa, in Carnutibus, *Courbville.*

Curubis, Vid. *Curobis.*

Curvenna, vicus Galliæ, in Briegio, non procul ab amne & Monaſterio Edera; vulgò *Couvres* aut *Couve.*

Curzola, Inſula in mari Adriatico, Ptol. & Plinio *Corcyra Melana* dicta. Longa eſt 40. mill. ampla 90. paucam mittit frumenti copiam: tamen vinum optimum fert. Incolæ navigationi ſtudent, multaſque conficiunt naves. Ejuſdem nominis oppido Epiſcopus præeſt. Oppidum muris probè inſtructum, multi mercatores inhabitant, qui navibus magnum quæſtum faciunt. Merel. Vid. *Corcyra.*

Cuſa, Vid. *Nicolaus Cuſa.* Item urbs Nubiæ.

Cuſa, Mauritaniæ Tingitanæ flu. Ptol. *Umarabea* Marmolio, *Omirabe* aliis.

Cuſco, metropolis, & præcipua civitas, in eâ novi orbis parte, quæ meridiem magis reſpicit, quam Hiſpani Terram firmam appellant, & quæ Braſiliam, Peruviamque comprehendit. In planitie, prope colles, cum palatio ſuperbiſſ. Olim totius Peruviæ prim. & regia Incarum ſedes. Hæc civitas cum pulcherrimis Galliæ, & Hiſpaniæ urbibus, amplitudine, invicta arcis munitione, & hominum potiſſimum nobilium frequentiâ, ædificiorum ſerie, ſitiiſque amœnitate contendit. Delectantur incolæ rebus depictis; panno, plumbi, ſtannique fodinis abundant: Argenti apud eos vis magna non item. Sub Hiſpan. Rege. Inter fluv. Incayum & Apurimam. Nunc ſenſim deficit, terræ motibus, an. 1650. peſſimè habita. V. Novi Orbis deſcriptores. Epiſc. eſt ſub Arch. Limenſi.

Cuſculis, Thraciæ urbs. Procopius.

Cuſi, Pannoniæ infer. urbs, Anton.

Cuſis, filius Abdi, 1. Paral. 6. id eſt, *durus*, aut *cucumerarium.*

Cuſpinianus Johannes, Suinfurto oriundus, Poëta & Medicus, Maximiliano Imp. gratus. Scripſit commentarium Conſulum, Cæſarum & Imperatorum Rom. Hiſtoriam Auſtriæ, de origine Turcarum, &c. De eo conqueritur Spondus, quòd ſcripſerit, Cunigondem fil. Friderici III. quæ Alberto Bavaro nupſit, prius deſponſatam fuiſſe Mahometi. A. C. 1487. *n.* 7. Calviſius idem habet, *in Chronol. pag.* 890. Nicol. Gerbelius, *in vita Cuſpiniani.* Voſſ. *de Hiſtor. Lat. lib.* 3. *cap.* 10.

Cuſpius Fadus, Procurator Judææ, A. C. 45. Theudam impoſtorem

ſtorem ac Pſeudo Joſuam debellavit. Ei ſucceſſit Tiberius Alexander, An. C. 46. Joſ. *Ant. lib.2. cap.* 1. & 3. &c.

Cuſtodia, pagus Vicentini agri, ſexto à Vicentia lapide, jacet ad montis altiſſimi pedem, in ſolis exortum ſpectans, poſteriori ad occaſ. latere: Mons hic cavernas habet, inter alias unam memorabili vaſtitate, nam in circuitu ferè tria millia paſſuum continet, ovata forma.

Cuſtrinum, opp. novæ Marchiæ Brandeb. permunitum, cum arce, intra paludes, ad Oderam fluv. ubi recipit Vuartam. Vix 4. leuc. à Francofurto in Bor. paulo plus à Lanſperga in Occaſ.

Cuſuetani, Italiæ pop. Plin.

Cuſus, *Chryſius* Jornandi, Daciæ fl. *Keres*, teſte Lazio. Nunc Tranſylv. cujus fontes verſus Claudiop. rigatque Varadinum; dein auctus aliquot fl. in Tibiſcum labitur ad *Czongradum* opp. 4. leuc. ſupra Segedinum. Sanſoni *Sebes Keres*; Cluverio autem eſt *Wag* fl. in Danub. ſe exonerans, ſupra Comaram arcem.

Cuteletos, inſ. circa Syrtim majorem. Mela.

Cutha, regio Perſidis, à flu. *Cuthâ*, ſicuti Joſephus *Antiq.* 9. 15. ſcriptum reliquit, vocata. Inde *Cuthai*, de quibus idem *lib.* 11. *cap.* 8. Vide Boch. *Phaleg* 4. 12.

Cuthbertus, Monachus Anglus, ſub Egberto, Northumbriæ R. Bedæ præceptoris vitam ſcripſit. Hic non à barba tonſa, ſed à ſcientiâ clarâ nomen accepit; unde verſus:

Quoque geris certum Cuthbert de luce vocamen.

Cuth eſt ſcientia: ut *uncuth* ignotus, *Cuthwin*, peritus victor; *Cuthred*, ſciens dare conſilium. Camdenus, Voſſ. *de H. L. l.* 2. *c.* 10.

Cutilia, agri Reatini lacus eſt, in quo ſylvoſa inſula innatat, quæ nunquam die & nocte eodem loco permanet. Ejus aquæ ſtrumis medentur. Vitruvius 8. 3. *Eſt aqua frigida genus nitroſum, uti Pinnæ Veſtinæ, Cutiliis, aliisq; locis ſimilibus, quod potionibus depurgat, per alvumq; tranſeundo etiam ſtrumarum minuit tumores.* Idem tradit Plin. 31. 3. Imò & Strab. *lib.* 5. Sed is aquas eas eſſe dicit ἐν Κωτισκολίαις: Verùm certum eſt Κωτιλίαις reſcribi oportere: Nam & ſic Sotion vocat, *de mirandis aquarum*, ac Dio *lib.* 66. E Latinis etiam *Cutiliæ* nominant Varro *de L. L. lib.* 4. Sen. *Nat. Qu.* 3. 25. Tranquillus *in Veſpaſiano c.* 24. Macrob. 1. *Sat. cap.* 7. quanquam non contenderim, ſi Κοτύλας malis, ut eſt apud Dion. Halicarn. *lib.* 1. *Ant.* uti & ibidem Κοτύλην legas, imo Cotyle quoque eſt apud Feſtum Pomp. Voſſius.

Cutilium, opp. Sabinorum ad aquas Cutilias. Livius. Hodiè *Contigliano* dici ſcribit Leander.

Cutnenſes putei, in Bohemia, in quos 3000. Huſſitarum ab hoſtibus vivi præcipitati ſunt, An. C. 1418. Laſicius *l.* 1. *de geſt. Fr. Boh.* Daubrav. *in Hiſt. Boh.* In Comitiis dein *Cutnobergenſibus* A. C. 1485. decretum: *Licere cuilibet, ſuam fidem, & uſurpationem Sacramentorum ſequi, ſecundùm conſcientiæ cujusq; judicium*; ſub Rege Vladislao. Lætus *Comp. Hiſt. Univ.*

Cutracum, opp. Aquit. in agro Petrocorienſi, ad confluentes Ellæ & Dromæ fl. prælio ſuo inter Gallos A. 1587. quo Navarræ Rex, qui poſtea Henricus IV. Gall. R. dictus, ingenti ſtrage Ligiſtarum aciem fudit, memorabile. 4. leuc. à Liburnia in Arct. 9. à Burdigala in Cæc. V. Thuan. *Hiſt.*

Cuya, vulgò *Cuyo*, prov. Amer. mer. inter Chilem & Paraguayam reg. in longum extenſa, prope montes Andium, ſub Hiſp. Quibuſd. *Chiquito*. Hic opp. præcipuum Mendoſa.

C Y.

Cyalus, urbs Lydiæ à Jove condita. Steph.

Cyamon, Cretæ promuntorium. Ptol. *Capo Spada* Sophiano. *Cheſim* Mercatori. Vid. *Cıamum prom.*

Cyamoſorus, Siciliæ fl. circa Centoripam urbem. Polyb.

Cyane, virgo Syracuſana, violatam ab ebrio patre pudicitiam ægrè ferens, apprehenſum capillis ſtupratorem ad aram traxit, mactavitque ac ſe ſuper eum necandam injecit, ad ſedandam peſtem, quâ propter facinus iſtud laborabant. Plut. *in Parall.*

Cyane, nympha Sicula, quæ cùm Proſerpinę adverſus Plutonem opem ferre conaretur, ab illo commutata dicitur in fontem ſui nominis, *Piſma Sirens* vulgò, qui in agro Syracuſano oſtenditur, ubi Anapo miſtus, non procul ab Ortygiâ inſ. illabitur in mare, Ovid. *l.* 5. *Metam. fab.* 6.

Inter Sicelides Cyane pulcherrima nymphas.

Et alibi:

Quaque ſuis Cyanen miſcet Anapus aquis.

Cyane, op. Lyciæ. Plin. 5. 27.

Cyaneæ, inſulæ duæ, ſive potius ſcopuli ad os Thracii Boſpori, propè pontum Euxinum, modico ſpatio inter ſe diſtantes. Una Europæ, in Thracia, juxta Punicum prom. Altera Aſiæ, in littore Bithyniæ, propè Ancyræum prom. Baudr. Unde factus eſt locus poetarum fabulis, qui Cyaneas inter ſe concurrere tradiderunt, quòd ex adverſo intrantibus geminæ cernebantur, nave verò paululum in alterum latus deflexâ, una tantùm videbatur. Apollonius *Argon. lib.* 2.

Κυανέας ὄψεσθε δύω ἁλὸς ἐν ξυνοχῇσιν,
Τάων οὔ τινά φημι διαμπερὲς ἐξαλέασθαι.
Οὐ γάρ τε ῥίζῃσιν ἐρήρεινται νεάτῃσιν,
Ἀλλὰ θαμὰ ξυνίασιν ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν
Εἰς ἕν, ὕπερθε δὲ πολλὸν ἁλὸς κορθύεται ὕδωρ
Βρασσόμενον.

Dionyſius *Verſ.* 144.

Κυανέας δεῖ μόθον ἀναπλεῖν ἐν ἁλὶ πέτρας
Πλαζομένας, προπάροιθεν ἐπ' ἀλλήλῃσι φερομένας.

Val. Flac. *lib.* 1.

——*Certos Scythico concurrere Ponto*
Cyaneas.

Idem *lib.* 6.

——*Errantesq; per altum*
Cyaneas.

Ovid. *Triſt.* 1. *eleg.* 10.

Hac precor evincat, propulſaq; fortibus auſtris
Tranſeat inſtabiles ſtrenua Cyaneas.

Vide *Symplegades.*

Cyanee, vel *Cyanea*, nympha quædam, Mæandri flu. filia, quæ ex Mileto, Phœbi filio, Byblidem & Caunum gemellos peperit. Ovid. *Met.* 9.

Hic tibi dum ſequitur patriæ curvamina ripæ,
Filia Mæandri toties redeuntis eodem,
Cognita Cyanee præſtanti corpore nympha,
Byblida cum Cauno prolem eſt enixa gemellam.

Cyaneus, Plin. *Cyanos*, qui & *Glaucus*, *Cicabo* Nigr. magnus Colchorum amnis, ex montibus Coraxicis in Phaſidem influens. Ferrarius.

Cyanippus, Syracuſanus, qui cùm Bacchi orgia contemneret, ab irato Deo tantâ perfuſus eſt ebrietate, ut filiæ Cyanæ in tenebris, quamvis reluctanti, vitium intulerit. Peſte mox obortâ, oraculum inceſtuoſi mortem petiit, qui, à filia eò perductus, ſe ipſum ſacrificavit. Plut. *in Parall.* Vide *Cyana.*

Cyanippus, Theſſalus, cùm frequentiſſimè venatum ire conſuevisſet, nova ejus ſponſa, ob magnam viri in ſylvis conſuetudinem, alterius mulieris concubitum ſuſpicata, eum in Cyanippum pedetentim ſubſecuta eſt, cumque inter denſa deliтuiſſet arbuſta, rerum præſtolatur eventum. At ramis fortè commotis, feram adeſſe canes ſuſpicantes, impetu facto, amantiſſimam viri puellam, tanquam brutum animal dilacerarunt. Id verò inſperatum adeo facinus, cùm Cyanippus inſpexit, mortem ſibi conſcivit. Plut. *in Paral.*

Cyanus, Colchidis flu. qui juxta Acam opp. in Phaſim influit. Plin. 6. 4. Vid. *Cyaneus.*

Cyaraxes, vel *Cyaxares*, Phraortis regis Perſarum ac Medorum filius, ei ſucceſſit, A. M. 3419. Olymp. 36. quibusdam *Aſtybaras* dictus, qui ajunt, cùm Nineven obſediſſet, à Scythis ad regnum ſuum defendendum inde averſum, exercitumque ejus à Madia, duce eorum, victum: Poſtmodum verò illorum præcipuis ad convivium funeſtum invitatis ſublatisque, reliquos facilè disjectos eſſe. Aſtyagis pater. Primus Aſiæ populos in provincias diſtinxit, primus in ſuum quoſque ordinem diſtribuit, haſtatos, ſagittarios, equites, cùm prius omnia promiſcua eſſent, atque implicata. Cum Lydis porro prælium fecit, apud quos perfugium Scythis, ac omnem trans Halym flu. Aſiam ſibi ſubjecit. Poſt res præclarè geſtas, & regnum inſigni acceſſione auctum, obiit anno regni 40. Diodorus Sic. *lib.* 2. Euſeb. *Chron.* Herod. *lib.* 1.

Cyarda, urbs Cariæ, à *Cyardo* rege Bargaſi filio. Steph.

Cyathus, Ætoliæ fluvius. Cœl. Rhod. 28. 2.

Cyaxares, etiam nomen Darii Medi fuiſſe videtur. Vid. *ibi.*

Cybaizon, Mercurius apud Lacedæmonios: Heſychius, Κυβαίζοντα, Λάκωνες τὸν ἐθύνοντα, ἢ τὸν Ἑρμῆν.

Cybale, ancilla pauperis cujuſdam Symili, cujus paupertatem deſcribit Virgilius, *in Moreto.*

Cybaſſus, quæ & *Cabaſſus*, urbs Cariæ. Steph.

Cybebe, mater, quam dicebant Magnam, ita dicta, quòd ageret homines in furorem, quod Græci κυβηβᾶν dicunt. Sic Feſtus. Nec eſt quòd quis *Cybelen* legendum putet, nam continuò ſubdit, *Cybele verò eadem dicta eſt a loco, qui eſt in Phrygiâ.* Etiam *Cybebe* agnoſcit Euſt. *in Odyſ.* β cui ἡ Ῥέα dicitur. Heſych. Κυβήβη, μήτηρ Θεῶν, ubi perperam vulgò Κυβήκη, uti & apud eum legas κυβηβᾶν, θεοφορεῖσθαι, κορυβαντιᾶν, ubi malim κυβηβεῖν. Sanè apud eundem eſt Κύβηβος Γάλλος, κίναιδος. Vide Voſſ. *de Theol. Gent. lib.* 2. *cap.* 52.

Cybele, Cœli ac Terræ filia, Saturni uxor, aliis nominibus *Ops*, *Rhea*, *Veſta*, *Magna mater*, *Dindymene*, & *Berecynthia* appellata. *Cybele* autem dicta putatur à *Cybelo* Phrygiæ monte, ubi ejus ſacra, quæ Tertullianus, *Apolog.* ridet, primò creduntur inſtituta. Heſychius, Κύβελα, ὄρη Φρυγίας, Κυβέλη μήτηρ θεῶν. Quanquam Feſtus ἀπὸ τοῦ κυβιστᾶν τὴν κεφαλὴν dictam malit, quod Græcis ſig. *in caput ſaltare*, quo genere ſaltationis Galli, Deæ hujus ſacerdotes, peculiariter in ſacris utebantur. Aliquando 2. ſyllaba corripitur. Martialis,

Et Cybeles picto ſtat Corybante tholus.

Claud. *lib.* .. *de Rapt. Proſerp.*

Turrigeramq; petit Cybelen.——

Quandoque verò producitur. Propertius.

Vertice

Vertice turrigero juxta Dea Magna Cybele.

Lucanus,

Et lotam parvo revocant Almone Cybelen.

Buxus ei inter arbores ſacra. Virg. *in Cir.*

Sæpe, velut gelidis Ciconum Biſtonis in oris,
Iſtave barbaricâ Cybeles antiſtita buxo,
Infelix virgo totâ bacchatur in urbe.

Claud. *lib. 1. de Rapt. Proſ.*

Non buxus, non æra ſonant, blandiq; leones
Submiſere jubas: adytis gaviſa Cybele
Exilit, & pronas intendit ad oſcula turres.

Quanquam ea quoque Bacchi ſacrificiis in uſu. Papinius *Theb. 9.*

—— Cum Bacchica mugit
Buxus, & inſana maculant trieterida matres.

Mythologia paucis ſic habet: Cybele, ſeu à monte ſeu à Cubo dicta, terra eſt: Corona ejus turritâ, mœnibusque ornata, quid denotet, in aperto. Clavis in manu, indigitat, ſemina hyeme humo condita, ſub vernum tempus, velut recluſo ſinu, prodire. Toga variegata floribus eſt: à quatuor Leonibus, i. anni tempeſtatibus, currus ejus vehitur. Saturnus, ejus maritus, tempus eſt. Diodor. *lib. 3.* ut & Euſeb. *præpar. Evang.* Cybelen credit medicamenta infantibus ſalubria noviſſe, & hinc originem fuiſſe fabulæ. Vid. Natal. Com. Roſſæum, *in Myſtagogo Poetico.*

Cybele & *Cybala* Apollod. Urbs Phrygiæ magnæ, apud Celænas, ubi Cybele colebatur.

Cybelea, urbs Joniæ. Alia Phœniciæ. Herodian.

Cybelus, mons Phrygiæ, in quo Cybele mater Deorum colebatur.

Cybernesia, feſta à Theſeo ex Cretâ redeunte inſtituta, in honorem Nauſithoi gubernatoris. Rhod. 18. 17.

Cybiotactes, rex Ægypti. Cæl. Rhod. qui & *Cybioſactes* dicebatur. Vide Strab. *lib. 17.* qui Syrum facit. Dio verò *lib. 39.* *Seleucum* appellat. Vide Caſ. *ad Strab.*

Cybira, op. Lycaoniæ, vide *Cibyra*. Hinc *Cybiraticus*. Horat. *Epiſtol. lib. 1.*

Ne Cybiratica, ne Bithyna negotia perdas.

Pro *Cybiraticis tauris*, apud Jul. Capitol. *in Gordiano*, lege *Cypriaci*.

Cybiſtra, ſeu *Cibiſtra*, Armeniæ min. urbs. Ptol. vulgò *Arminatha*. Baudrando fuit urbs Cappadociæ, verſus Armeniam min. aliquot mill. à Cæſarea Mezaca, in Auſtr.

Cybus, urbs Jonum in Libya Phœnicum. Steph.

Cyceſium, Peloponneſi urbs circa Piſam. Strabo.

Cychreus, Neptuni & Salamines fil. qui ob morum aſperitatem ὄφις, id eſt, *ſerpens* dictus eſt. Hunc Eurylochus, cùm inſ. Salaminem vaſtaret, expulit; ſuſcepit autem eum Ceres in Eleuſine, ſuumque ſacerdotem fecit. Ab hoc Salamis aliquando Cychrea dicta. Steph.

Cychri, Thraciæ pop. apud quos aquas eſſe lethales ex Theopompo refert Plinius *lib. 31. cap. 2.*

Cyclades, inſulæ maris Ægæi à prom Gereſto, ut Plin. notat, *lib. 4. cap. 11. 12.* circa Delum hodie *Sdille*, quò ſingulis annis, Juventus miſſa, ut feſtis intereſſet, in orbem ſitæ, unde & nomen acceperunt, Strabo *lib. 10.* Zonar. *tom. 3.* Dionyſius v. 525.

Δῆλον ἐγκυκλώσαντο, καὶ οὔνομα Κυκλάδες εἰσί.

Mela 2. 7. *Quia in orbem jacent, Cyclades dictæ.* Solinus *cap. 17.* *Cycladas autumant inde dictas, quia licèt ſpatiis longioribus à Delo projectæ, in orbem tamen circa Delum ſitæ ſunt, & orbem Græci κύκλον vocant.* Idem habent Plinius & Ammianus. *Cyclas* (inquit Bochartus) Phœnicibus dicta eſt גיגלא *gigla* pro גלגלא *gilgla* ex Hebræo גלגלא *gilgal*, quod *circulum* ſonat. Callimachus,

Κυκλάδες, αἳ νήσων ἱερώταται εἰν ἁλὶ κεῖνται
Εὐγωνοι.

Idem, non ſine alluſione ad nomen,

Κυκλάδας ὀψομένη περιηγέας.

Virgilius, Æn. 3.

—— Sparſaſq; per æquor
Cycladas.

Horatius,

—— Interfuſa nitentes
Vites æquora Cycladas.

Idem alibi,

—— Quæ Cnidon,
Fulgenteſq; tenet Cycladas & Paphon.

Ovid. *Met. 2.*

Exurgunt montes & ſparſas Cycladas augent.

Idem *in Triſt.*

Cycladas Ægæas obſtupuiſſe puto.

Crebræ Statio dicuntur. Sunt autem numero quinquaginta tres. Idem *in Achilleide.*

—— Juvat ire per altas
Cycladas.

Et alibi,

Interq; vadoſas
Cycladas Ægæa frangunt ubi ſaxa procellæ.

Vulgò *Iſole del Archipelago* Caſtaldo. Ad has à Conſtantino IX. Saraceni victi ſunt, A. C. 1028.

Inſulæ præcipuæ Cyclades.

Andros *Andro.*	Paros *Paris*, ubi candidiſſimum marmor.
Cia *Zea.*	Rhenia Delo conjuncta.
Delos *Sdille.*	Scriphus *Serphone.*
Micone *Micoli.*	Siphnus *Siphano.*
Naxus *Naxia.*	Siros *Siro.*
Oliaros *Quimminio.*	

Tinos *Tine.*

Hinc *Cyclas*, veſtis muliebris genus, quam tenuiſſimam & ſic pellucidam, eoque parum honeſtam Torrentius *ad Sueton. Calig. cap. 52.* interpretatur. Malè. Omnino enim matronarum veſtis fuit ſeu tunica, eaque ſatis honeſta per ſe. Juvenal. *Sat. 6.*

Hæ ſunt, quæ tenui ſudant in Cyclade.

Ex eo ſic appellata, quòd limbum aureum aut purpureum ad oram extremam haberet adſutum. *Limbum* enim Græci κύκλον appellarunt. Imò, κυκλάδα, ſi Gloſſatori veteri fides: apud quem legimus: κυκλὰς, ἡ περὶ τὴν χλαμύδα πορφυρᾶ κυκλ. *Limbus.* Propert. *lib. 4.*

Quæ nunc auratâ Cyclade verris humum.

Porro *Cyclas* apud Silium ſing. num. legitur. Sic. n. ille *lib. 4.*

Ceu gelidus Boreas totum cùm ſuſtulit imo
Icarium fundo victor mare, navita vaſto
Jactatur ſparſus, lacerata claſſe profundo,
Cunctaq; canenti profunditur æquore Cyclas.

Cyclaminus, ſinus Aſiaticus Boſpori Thracii. *Golfo di Soltania* Gyllio.

Cycloborus, amnis, ſive torrens Atticæ. Steph. Adeò autem ob anfractus crebros ſtrepitans eſt, ut *Cyclobori* vox in adagio contra clamoſos & obſtreperos eſſet. Quidam circulum quendam Athenis eſſe ſcribunt, à forma ſtructuræ ſic denominatum, ubi, exceptis carnibus, omnia habebantur venalia; præcipuè verò piſces. Vid. Schol. in Ariſtoph. *Eq. Act. 1. ſc. 1.* Hinc Comicum verbum κυκλοβορεῖν, clamore magno obtundere, inſtar illius torrentis, qui magno ſonore labitur: vel etiam in circulis differre. Vid. etiam Schol. *in Acharn.*

Cyclopes, Neptuni & Amphitrites filii, miniſtri autem Vulcani, ſic dicti, quòd unicum haberent oculum, eumque orbicularem mediâ in fronte ſitum. Hi, teſte Heſiodo *in Theog.*

—— Τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν,
Μοῦνος δ᾽ ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐνέκειτο μετώπῳ.
Κύκλωπες δ᾽ ὄνομ᾽ ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ᾽ ἄρα σφέων
Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἕεις ἐνέκειτο μετώπῳ.

Ex his tres potiſſimum à poetis celebrantur. *Brontes, à tonitru* dictus; *Steropes à fulmine*; *Pyracmon* ab *igneâ incude*. Virgil. *lib. 8.*

Ferrum exercebant vaſto Cyclopes in antro
Brontesq;, Steropesq;, & nudus membra Pyracmon.

Ovid. *Faſt. 4.*

Hinc mare Trinacrium, candens ubi fingere ferrum
Brontes & Steropes, Acmonideſq; ſolent.

Stat. 1. *Sylv.*

—— Siculis an conformata caminis
Effigies laſſum Steropen, Brontemq; reliquit?

Claud. *de 3. Honorii Conſulatu,*

—— Vobis jam Mulciber arma
Præparat, & Siculâ Cyclops incude laborat.
Brontes innumeris exaſperat ægida ſignis:
Altum fulmineâ criſpare in caſſide conum
Feſtinat Steropes, nectit thoraca Pyracmon,
Ignifluiſq; gemit Lipare fumoſa cavernis.

Fabulæ occaſionem dedit, quòd primi Siciliæ incolæ giganteâ ſtaturâ horribiles, unde defunctorum oſſa ſæpe inuſitatæ magnitudinis eruta, & ſævi, circa Ætnam, habitarint. Vid. Heſiod. *in Theog.* Natal. Com. Thucyd. *l. 1.* Juſtin. *lib. 4.* Leand. *deſcrip. Italia.*

Cyclopum Scopuli, tres ſunt prope Siciliam, parvi admodum, auctore Plinio, *Faraglioni*, teſte Fazello, in ora Or. Siciliæ & Vallis Demonæ, 12. mill. à Catana in Ort. Baudr. Cyclopes autem teſte Diodoro Sic. primi Siciliæ habitatores fuere.

Cycnitis, regio, in quâ *Cycnus* regnavit.

Cycnus, Martis fil. quem Hercules equeſtri prælio ſuperatum occidit, equo adjutus Arione, quem Neptunus in equum converſus genuerat. Hujus necem tam iniquo animo Martem tuliſſe ferunt, ut ejus ulciſcendæ causâ adverſus Herculem arma ſumeret. Verùm antequam ad manus venirent, Jupiter jaculato fulmine eos diremit, ut refert Hyginus, *Fab. Poet. cap. 31.*

Cycnus, Neptuni fil. omni ex parte invulnerabilis, cum quo Achilles Trojani belli tempore congreſſus, cùm fruſtra eum jaculis appetiiſſet, tandem re intellectâ, humi eum proſtravit, genibusque collo innixus, animam eripuit, cumque cadaver ſpoliare vellet, arma vacua invenit, Cycnumque in avem ſui nominis vidit commutatum. Ovid. *Met. 12.*

Impul.

—— Impulſum reſupino pectore Cycnum,
Vi multâ vertit, terræq́; adſixit Achilles
Tum clypeo genibusq́; premens præcordia duris,
Vincla trahit galeæ, quæ preſſa ſubdita mento
Eliſdunt fauces, & reſpiramen, iterq́;
Eripiunt animæ, victum ſpoliare parabat:
Arma relicta videt, corpus Deus æquoris album
Contulit in volucrem; cujus modo nomen habebat.

Cycnus, Hyries fil. in olorem commutatus, Ovid. *Met.* 4.
Inde lacus Hyries videt & Cycneïa Tempe,
Quæ ſubitus celebravit olor, nam Phyllius illic
Imperio pueri volucreſq́; ferumq́; Leonem
Tradiderat domitos: taurum quoq; vincere juſſus
Vicerat; & ſpreto toties iratus amore,
Præmia poſcenti taurum ſuprema negabat.
Ille indignatus, Cupies dare, dixit: & alto
Deſiluit ſaxo; cuncti cecidiſſe putabant:
Factus olor niveis pendebat in aere pennis.

Cycnus, Ligurum rex, qui cum Phaethontis propinqui ſui necem inſolabiliter defleret, in avem ſui nominis commutatus eſt. Virg. *Æn.* 10.
Non ego te, Ligurum ductor fortiſſime, bello
Tranſierim Cycne & paucis comitate Cupavo,
Cujus olorinæ ſurgunt de vertice pennæ,
Crimen amor veſtrum, formæq́; inſigne paternæ.
Namq; ferunt luctu Cycnum Phaethontis amati
Populeas inter frondes, umbramq́; ſororum
Dum canit, & mæſtum muſâ ſolatur amorem,
Canentem molli plumâ duxiſſe ſenectam,
Linquentem terras & ſydera voce ſequentem.

Ovid. *Met* 12. *fab.* 4.
Adfuit huic monſtro proles Stheneleia Cycnus,
Qui tibi materno quamvis à ſanguine junctus,
Mente tamen, Phaethon, propior fuit: ille relicto
(Nam Ligurum populos, & magnas rexerat urbes)
Imperio ripas virides amnemq́; querelis
Eridanum implerat, ſilvamq́; ſororibus auctam.
Cum vox eſt tenuata viro, canæq; capillos
Diſſimulant plumæ, collumq́; a pectore longum
Porrigitur digitoſq́; ligat junctura rubentes:
Pennæ latus veſtit: tenet os ſine acumine roſtrum:
Fit nova Cycnus avis, nec ſe Cæloq́; Jovíq́;
Credit, ut injuſtè miſſi memor ignis ab illo;
Stagna colit, patuloſq́; lacus; ignemq́; peroſus,
Quæ colat elegit contraria flumina flammis.

Cycnus, ordo milit. Cliviacorum, Anno 711. poſt obitum Theodorici, Cliviæ D. inſtitutus. Hujus enim, ſine maſcula prole decedentis, unica filia Beatrix, ditionum paternarum hæres, à vicinis exagitata, nobili viro, Eliæ, à quo fortiter fuerat defenſa, nupſit, qui cùm in clypeo cycni geſtaret imaginem, hinc Ordini occaſio. Favynus *theatr. honor. & Eq. tom.* 2. *lib.* 7. *p.* 1273.

Cycnus, equi nomen, de quo legere eſt apud Statium, *Thebaid. lib.* 6.
Aſcheton increpitat, meritumq́; vocabula Cycnum.

Cycona, Aſiæ pop. in Indiâ aquilonari. Plin.

Cyda, vir Cretenſis, quem Antoninus Romæ inter judices legit, cùm eſſet vir perditiſſimus. Cic *Philipp.* 2.

Cydaras, fluv. Taprobanæ. Plin. 6. 22.

Cydarus, ſeu *Cydaris*, fluv. Thraciæ, vulgò *Machleſua.* Hodie *Machlemo*, inquit Baudr. qui ſimul cum Barbyſſo fl. in ſinum Chryſocerum ſe exonerat, paulo ſupra Conſtantinopolim, teſte P. Gyllio.

Cydathenæum, vicus in Pandionide tribu, Patria Demochari Comici. Steph.

Cyddeſſi, Bithyniæ pop. Ptol.

Cydias, pictor, Argonautas pinxit, quam tabulam 164. talentis Hortenſius Orator mercatus eſt, eique ædem in Tuſculano ſuo fecit. Floruit Olymp. 104. Plin. *l.* 35. *c.* 11.

Cydides, Hermionei fil. Citharœdus Athenienſis.

Cydippe, puella ab Acontio adamata. Ovidius,
Littera Cydippen pomo perlata feſellit,
Inſciaq́; eſt verbis capta puella ſuis.
Vide *Acontius.*

Cydippus, Mantineus hiſtoricus, inter eos eſt, qui de rerum inventoribus tractarunt. Clem. Alex. 1. *Stromat.*

Cydna, urbs Macedoniæ, corrupto vocabulo *Pydna* dicta. Steph.

Cydnus, Ciliciæ fluv. Tarſum urbem præterfluens. Juſtin. *lib.* 11. *Cùm Tarſum veniſſet, captus Cydni fluminis amœnitate, per mediam urbem influentis, projectis armis, plenus pulveris ac ſudoris in præfrigidam undam ſe projecit.* Q. Curtius *lib.* 3. *cap.* 4. de Ciliciâ loquens, *Pyramus, & Cydnus, inclyti amnes fluunt. Cydnus non ſpatio aquarum, ſed liquore memorabilis: quippe leni tractu è fontibus labens, puro ſolo excipitur, neque torrentes incurrunt, qui placidè manantis alveum turbent. Itaq; incorruptus, idemq́; frigidiſſimus, multâ riparum amœnitate inumbratus, ubiq; fontibus ſuis ſimilis in mare evadit.* Hic Alexander Magnus vitæ periculum, ſe lavans ſubiit: Apud eundem verò Fridericus Barbaroſſa, ex Oriente reverſus, Anno 1190. ſimiliter loturus obiiſſe creditur. Strabo *lib.* 14. ubi de Tarſo: Cydnus mediam perfluit juxta Gymnaſium Juniorum. Ejus ortus non procul eſt, alveus verò per profundam vallem illatus rectà in urbem ingreditur: *ψυχρόν τε καὶ ταχὺ τὸ ῥεῦμά ἐστι, ὅθεν καὶ τοῖς παχυνευροῦσι, καὶ ποδαγριζομένοις κτήνεσι καὶ ἀνθρώποις ἐπικουρεῖ.* Ubi alii *παχὺ* legunt. Euſtathius *in Dionyſ.* *ψυχρὸν δέ φασι καὶ ταχὺ τὸ ῥεῦμα τοῦ Κύδνου.* Vitruvius 8. 3. Cydnum podagræ mederi docet, cruribus eo merſis. Plut. *in Alex.* *Ἡ δὲ ἡ διάθεσις διὰ νόσον, ἣν οἱ μὲν ἐκ πόνων, οἱ δὲ λουσαμένῳ τῷ τοῦ Κύδνου ῥεύματι καταπαγέντι συμπεσεῖν λέγουσι.* Arrian. *lib.* 2. *Οἱ δὲ ὡς τὸν Κύδνον ποταμὸν λέγουσι ῥίψαντα νήξασθαι, ἐπιθυμήσαντα τοῦ ὕδατος, ἱδρῶντα καὶ καύματι ἐχόμενον. Ὁ δὲ Κύδνος ῥεῖ διὰ μέσης τῆς πόλεως, ἅτε δὲ ἐκ τοῦ Ταύρου ὄρους, τῶν πηγῶν οἱ ἀνισχουσῶν, καὶ διὰ χώρου καθαροῦ ῥέων, ψυχρός τέ ἐστι, καὶ τὸ ὕδωρ καθαρός.* Solinus ſcribit eum, à *candore*, Syrorum linguâ nomen eſſe ſortitum: *Quicquid candidum eſt (inquit) Cydnum gentili linguâ Syri dicunt.* De eo Dionyſius *verſ.* 868.
Κύδνος τε σκολιοῖο μέσον διὰ Ταρσὸν ἰόντος.
Tibullus *lib.* 1
At te Cydne canam, tacitis qui leniter undis
Cæruleus placidis per vada ſerpis aquis.
Ovid. 3. *de Arte Am.*
Vel prope te nato, lucide Cydne, croco.

Cydoeſſa, in ſuperiori parte civitatis Giſcalæ, mediterraneus & validiſſimus eſt Tyriorum vicus, Galilæis ſemper exoſus. Joſ. 4. *bel.* 4. Eſt in tribu Aſer.

Cydon, vel *Cydonia* Straboni, *Cydonis* Ptolemæo. Olim *Apollonia*, Urbs quadrata, & ex 4. præcipuis Cretæ, quæ in Oceat. tendit, licet ipſa ſit in ora ejus Boreali, cum portu capaci, probè munita, Venetis à Turcis erepta, Anno 1645. Ab ipſa pars Occident. Cretæ dicta eſt territorium Caneæ. 80. mill. à Gortina, centum circiter à Gnoſſo. Baudrand. Hinc *Cydonius*, Ovid. *Met.*
—— Cydonio fundebat ſpicula cornu.
Virgil. *Eclog.* 10.
—— Libet Partho torquere Cydonia cornu
Spicula.
Hinc *mala Cydonia.* Plin. 15. 11. Mart. 13. 24.
Si tibi Cecropio ſaturata Cydonia melle
Ponentur, dicas hæc melimela, licet.
Item *Cydoneus.* Ovid *Met.* 8.
Armaq́;, equoſq́;, habitumq́;, Cydoneaq́; pharetras
Noverat. —— ——
Virgilius,
Parthus ſive Cydon telum immedicabile torſit.
Item *Cydon*, viri nomen. Virg. *Æn.* 10.
Dum ſequeris Clytium infelix nova gaudia Cydon.

Cydonia, inſ. ante Lesbum, cum fonte calido, qui vere tantùm fluere perhibetur, apud Plin. *lib.* 2. *cap.* 103. Item Libyæ urbs, Steph.

Cydra, urbs Byrſorum. Steph. *Κυδρᾶοι.* Strab. *lib.* 17.

Cydrara, civitas juxta montes Phrygiæ. Stephan. *ex Herodot. lib.* 7.

Cydrine, urbs Armeniæ, non *Cydrus*, ut alii ſcribunt, juxta eund. Steph.

Cydrus, unus è Cyzicenis, in conflictu nocturno à Polluce cæſus. Flacc. *l.* 3.

Cygnus, vide *Cycnus.*

Cylabaris, Gymnaſium apud Argos, à Stheneli filio ſic dict. ubi viſebatur Palladis ſimulacrum. Cæl. Rhod. 9. 22. ex Pauſan. *in Corinth.* Lege tu *Cyllabaris.*

Cylandus, urbs Cariæ. Steph. ex Hecatæo.

Cylbiani, montes ſunt in Phrygiâ maj. ex quibus profluit Cayſter. Plin. 5. 28.

Cylices, pop. inter Illyrios, apud quos Cadmi, Harmoniæque monumentum conſpicitur. Athenæus.

Cyliſtarnus, fluv. apud Lycophronem. *Racanello* hodie nominari, & in Caſano agro Calabriæ citer. fluere ſcribit Gab. Barrius. Baudrando prope Caſſanum labitur, & in ſinum Tarentinum, verſus Thurios, ſe exonerat.

Cyllabarus, Stheneli fil. cum quo Servius Ægialen Diomedis conjugem, vigente bello Trojano, concubuiſſe tradit, *Commentar. in Virgilium.*

Cyllarus, unus ex Centauris, qui amantem habuit Hylonomen Centauram: Hi ambo formâ præſtantes eâdem horâ perierunt. Ovid. *Met.* 12.

Cyllarus, equus Pollucis. Virgil. *Georg.* 3.
Talis Amyclæi domitus Pollucis habenis
Cyllarus. ——
Ubi Servius Cyllarum non Pollucis, ſed Caſtoris equum fuiſſe tradit, poetamque fratrem pro fratre poſuiſſe. Papinius *de equo Domitiani,*

Et pavet aſpiciens Ledæus ab æde propinquâ
Cyllarus.

Seneca *in Hippolyto*,

Frenis Caſtoreâ nobilius manu
Spartanum poteris flectere Cyllarum.

Val. Flac. *lib.* 1. *Argon.*

Victorem pavida Caſtor dum quæreret Helles,
Paſſus Amyclæâ pingueſcere Cyllarum herbâ.

Propertius 3. 21.

Potaq; Pollucis lympha ſalubris equo.

Claud. *de* 4. *Conſ. Honor.*

Serviretq; tuos contempto Caſtore frenis
Cyllarus, & flavum Xanthus ſprevisset Achillem.

Cyllene, filia Menephronis, cum qua pater, ut & cum matre ſua Bliade inceſtu ſe polluit, in Arcadia; Unde *Cyllene* mons, ſecundùm quoſdam, nomen habet. Alii tamen montem, à *Cyllene* Elati Arcadis filia, dictum malunt, teſte Pauſania: de quo V. infra. Ovid. *Metam. lib.* 7.

Dextera Cyllene eſt, in qua cum matre Menephron
Concubiturus erat, ſævarum more ferarum.

Cyllene, Elidis reg. in Peloponneſo, urbs & navale, Steph.

Cyllene, Urbs Elidis, *Antravida* Nigro. Cum portu ſatis capaci & commodo, unde Sinus nomen, Plin. Celebris apud Melam, Mercurii natalibus, quem tamen alii Cyllenio monti Arcad. tribuunt. Prope Selleim fluv. eſt, 9. mill. ab Araxo prom. in auſtr. 120. ſtad. ab Elide Urbe, 200. ſtadiis à Chelonate prom. in Bor. Baudr. Pauſan. *Arcad. l.* 8.

Cyllene, ab Elato, filio Aſani, Arcadiæ R. nomine filiæ, pulchritudine ingenioque præcellentiſſimæ, dictus eſt mons Arcadiæ, in quo Maia à Jove compreſſa Mercurium peperit. Virgil. *Æn.* 8.

Vobis Mercurius pater eſt, quem candida Maja
Cyllenes gelido conceptum vertice fudit.

Inde *Cyllenius* à poetis ponitur pro Mercurio. Ovid. *Met.* 13.

Eſt quoq; per matrem Cyllenius addita nobis
Altera nobilitas. ——

Lucanus *lib.* 1.

——*Motuq; celer Cyllenius hæret.*

Mela tamen non à monte, ſed à *Cyllene* portu, ſive navalibus Elienſium, Mercurium *Cyllenium* cognominatum docet, ubi & natum illum arbitratur. Micyll. *notis in Ovid. Metamorph. lib.* 7.

Cylon, Olympionices Athenienſis; Inſtinctu Megaridis uxoris ſuæ, ſororis Theagenis inhiavit Tyrannidi: conſulto tamen prius oraculo reſponſum accepit, voto potiturum eſſe, ſi urbem magno Jovis feſto adoriretur. Quod ille interpretatus de illo, quod Olympiæ celebrabatur, acceptis à Theagene copiis rem aggreſſus, dum arcem oppugnat, capitur, ſed vinculis iterum elabitur. Tandem ad Minervæ aram ſupplex confugit, ubi à Megacle Alcmæonide, & collegis Archontibus interfectus eſt. Plin. V. Schol. *Equit. Ariſtoph.* Complices ejus, ad Eumenidum aram, profugi, ſimiliter ibi neci dati ſunt. Quod pro ſacrilegio ſacerrimo habitum, ipſique facinoris auctores, cum poſteris, exilio mulctati ſunt æterno. Thuc. *l.* 1. Plut. *in Solone.*

Cymbria, cum Duc. Sleſvicenſi, beneficii titulo, à Chriſtiano IV. Daniæ R. Holſatiæ Ducibus collata eſt, A. C. 1587. Chytreus *in Saxon. lib.* 28. V. quoque *Cimbria*, & *Cumbria.*

Cyme, urbs Æolidis. Vide *Cuma.*

Cyminus, Etruriæ lacus. Vide *Ciminus.*

Cymodoce, nympha marina, Nerei & Doridis filia. Heſiod. *in Theog.* Virgil. *Georg.* 4.

Drymoq;, Xanthoq;, Thaliaq;, Cymodoceq;.

Idem Virgilius *Cymodoceam* vocat *Æn.* 10. ubi numerat eam inter nymphas marinas, in quas Æneæ naves commutatæ ſunt:

Quarum quæ fandi doctiſſima Cymodocea,
Ponè ſequens, dextrâ puppim tenet, ipſaq; dorſo
Eminet, ac lævâ tacitis ſubremigat undis.
Tum ſic ignarum alloquitur &c.

Cymolus, al. *Cimolus* Inſula in Cretico mari, una ex Sporadibus, à qua *terra Cimolia*, quæ purgandis veſtibus apta dicitur, nomen habet. Strab. Lact. Ovidius *Metam. lib.* 7.

Hinc humilem Myconen, cretoſaq; rura Cymoli.

Ubi alii *Cimoli* legunt. V. ſupra in voce *Cimolus.*

Cymothoe, nympha marina, Nerei itidem & Doridis filia. Heſiod. *in Theog.* Virg. *Æn* 1.

Cymothoe ſimul & Triton adnixus acuto
Detrudunt naves ſcopulo.

In quæ verba Scholiaſtes. *Cymothoe*, inquit, *fluxu celeri undarum* κυμάτων *nomen nacta eſt, quemadmodum & reliquorum marinorum Deorum nomina, ſuam è re appellationem ſortiuntur.* Item fons Achaiæ, authore Plinio.

Cynægirus, Athenienſis, bello Perſico magnâ pertinaciâ in infeſtandis hoſtibus uſus eſt. Nam & navem onuſtam dextrâ manu tenuit, quâ amputatâ, ſiniſtram injecit, quam & ipſam cùm amiſiſſet, navemq; mordicus arripuit, morſuque retinuit furenti ſimilis. Herodot. Valer. Max. *l.* 3. *c.* 2. *ex.* 25. Juſtin. *l.* 2. *c.* 9.

Cynatha, urbs Thraciæ. Steph.

Cynathium, urbs Arcadiæ, ab Æneæ ſocio ibi defuncto. Dionyſ. Halicarn. pop. *Cynathenſes*, quos tamen alii à *Cynatho* Lycaonis filio putant appellatos. Strabo. Plin. Stephanus.

Cynathus, poeta illuſtris, patriâ Chius, qui Syracuſis omnium primus Homeri carmen concinuit, illi quoque de ſuo inſertis pleriſque. Cæl. Rhod. 7. 29.

Cynamolgi, Æthiopiæ pop. monſtroſi. Strabo. Plin. Solinus.

Cynane, filia Philippi, Soror Alexandri M. nupta Amyntæ, Perdiccæ filio, ex qua filiam Eurydicen genuit, magni animi & ſingularis fortitudinis fœmina, ab Alceta ſublata, V. Polyæn. *l.* 8.

Cynapes, flumen ſaxoſum in Euxinum mare ſe exonerans. Ovid. *Pont.* 4. *Eleg.* 10.

Partheniusq; rapax, & volvens ſaxa Cynapes.

Cynara, Ægæi maris inſula. Plin. *Zenara* Nigro. Hinc *Cynareus*, Statius *Sylv.* 5. 1.

Coryciaq; coma, Cynareaq; germina.——

Cyndon, fluv. Helleſponti, vel Cherſoneſi. Malim *Peloponneſi.* Heſychius, Κύνδων, ποταμὸς ἐν Ἑλλησπόντῳ, οἱ δὲ ἐν Πελοποννήσῳ.

Cyne, urbs Libyæ. Steph.

Cyneas, Theſſalus, Pyrrhi regis legatus, longè diſertiſſimus eſt habitus: ut qui Demoſthenis auditor fuerit, adeò ut plures Pyrrho civitates facundâ oratione ſubegerit, quàm ille armis expugnaverit. Eidem expeditionem in Italiam magnoopere diſſuaſit. Præterea miſſus ad Romanos legatus de pace, quam tamen, ſuaſu Appii Claudii ſenis, non impetravit, uno die omnium Senatorum nomina edidicit, quorum conſeſſum totidem regum ſibi videri Pyrrho retulit. Plut. *in Pyrrho.* Plin. *l.* 7. *c.* 24. Hujus memoriam commendat Cic. *Tuſc. Qu. lib.* 1. V. porro Plin. *l.* 14. *c.* 1. Cum Pyrrho, de arte militari, tractatum edidit, Cicer. *Ep.* 25. *l.* 9. Cyneas Strabonis, *l.* 7. hiſtoriæ fabuloſæ auctor non videtur hic fuiſſe. Voſſ. *de H. G. l.* 4. *c.* 11. *p.* 466.

Cynegius, Conſul cum Theodoſio Auguſto an. U. C. 1141.

Cyneſii, vel *Cyneta*, pop. omnium fere Europæ ultimi, verſus Oceanum. Herod. Quorum Stephanus meminit, in Γάλλοι. Vide Voſſium *ad Melam.*

Cynethium, vide *Cynathium.*

Cynethon, Lacedæmonius poeta Telegoniam ſcripſit. Circa ann. 3. Olymp. 5. V. Euſeb. *Chron.*

Cynethus, Poëta Gr. Chio oriundus, primus Homeri verſus, Syracuſis, in ordinem digeſtos, publicè recitavit. Auctor Anonymus *deſc. Olympiadum*, Pindari *Schol. Od.* 2. Meurſius, *de Archont. l.* 2. *c.* 1.

Cynethuſſa, maris Ægæi inſula. Plin.

Cynetia, urbs Argolica, Steph.

Cyneticum, locus Iberiæ prope Oceanum, pop. *Cynetes*, & *Cyneſii.* Steph.

Cynia, lacus eſt Oeniadarum maximus. Strabo *lib.* 10. *in deſcript. Acarnaniæ.*

Cynici, Philoſophi quidam ſectatores Antiſthenis, qui primus novum hoc Philoſophiæ genus introduxit: Ita dicti ſive à *Cynoſarge* gymnaſio, in quo Antiſthenes profitebatur; ſive à *caninâ mordacitate*, quâ in hominum vitas nullo diſcrimine invehebantur: aut (ut alii volunt) ab eo quòd canum more in propatulo coire non dubitarent, quemadmodum de Cratete, & Hipparchiâ tradit Laertius. Juvenalis,

——*Et Stoica dogmata legit*
A Cynicis tunicis diſtantia.——

Diogenes, Monimus Syrac. Menippus &c. illuſtres hujus Sectæ viri. Unicam Moralem Philoſophiam excolebant, quæ tamen nævis ſuis non caruit: cùm omnia ſapientibus communia eſſe vellent, & pudorem exuiſſe, virtutis ſummam crederent. Ob frugalitatem tamen & opum contemtum, Patribus Eccl. laudati. Julianus eos pyxidas eſſe dixit egregiè depictas, ſed quæ nihil pretioſi intus reconderent. Plura de Cynicis, apud Diogen. Laërt. *in Vitis l.* 6. Arrian. *in enchir. Epicteti*, *l.* 3. *c.* 22. Heſych. Suid. Voſſium, *de Sectis Phil. c.* 18. Mothevayerium, *de Virtutibus Gentilium*, *p.* 2. *de Diog. & Secta Cynica.*

Cyniphes, fluv. Scythiæ Eur. in Euxinum mare labitur.

Cynips, ſive *Cyniphis*, vel *Cyniphes*, vide *Cinyps.*

Cynna, vel *Cyna*, nobile ſcortum Athenis, de quo Ariſtoph. *Equit. Act.* 2. *ſc.* 3. Item, *Crabr.*

Cynna, op. prope Heracleam, ab unâ Amazonum, vel à *Cynno* fratre Cæi. Steph.

Cynocephala, montes Theſſaliæ. Steph. Urbs Locridis, Melæ. Thebanorum caſtellum, Xenophonti.

Cynocephali, pop. Indiæ in montibus degentes, quos capita canina habere fabulatur Plin. 7. 2. Vide Gell. 9. 4.

Cynocephalus, Deus apud Ægyptios, alio nomine *Anubis* dictus. Plut. Item apud hodiernos Zonæ torridæ incolas. V. P. de Valle *tom.* 4.

Cynonneſus, i. e. *canum inſula*, Libyæ inſ. Steph.

Cynopolis,

Cynopolis, i. e. *canum civitas*, in Ægypto, ubi Anubis colitur. Steph.

Cynos, civitas in Locride. Livius. Stephanus Opuntis navale eſſe ſcribit. Item Theſſaliæ civitas, Deucalionis ſedes, ubi Pyrrha uxor ejus ſepulta fuit. Strab. *lib*. 9.

Cynos cephale, collis Theſſaliæ, & parva regio Thebarum, Pindari patria. Steph. Vel ubi mortuus, Steph. Byzant. *de urbibus*. Item Theſſaliæ urbs, ubi Proconſul Quintus Philippum acie vicit, Liv. *l*.33. Polyb. Juſtin &c. Cynoſcephalos homines in Æthiopia locat. Plin. *l*. 6. *c*. 30. & 7. *c*. 2. ſed fabulam ſapit.

Cynoſarge, gymnaſium in Atticâ, ubi Antiſthenes profiteri ſolitus eſt, unde proin quidam *Cynicorum* nomen deducunt, & vicus ſic dictus à *cane albo*, qui ſacrificante Diomo (à quo & tribus Diomea dicitur) & Herculi paratam victimam oſtendente, rapta femora in hunc locum detulit. Steph. *de Diomo*. Vide Eraſm. in Proverb. *Ad Cynoſarges*.

Cynoſſema, promunt. Cherſoneſi Thraciæ, Hecubæ ſepulchro nobilitatum. Latinè *Canis tumulus*. Fabulantur enim poetæ, Hecubam cùm in Græciam abduceretur captiva poſt exilium patriæ, ac ſuorum, ibi doloris impatientiâ in canem eſſe converſam, ac deinde ſepultam. Ovid. *Met*. 13.

—— Locus extat, & ex re
Nomen habet.

Cynoſura, id eſt, *canis cauda*. Sidus ſeptentrionale, ex 7. conſtans ſtellis, quod & *urſam minorem* vocant. Hanc poetæ fabulantur Nympham fuiſſe Idæam, unam ex Jovis nutricibus, poſtea ab illo rerum potito in hoc ſidus translatam, ut ex Aglaoſthenis ſententiâ refert Hyginus *in Aſtron. Poet*. Ovid.

Eſſe duas Arctos, quarum Cynoſura petatur
Sidoniis, Helicen Graia carina notat.

Val. Flac. *lib*. 1.

—— Neq; enim in Tyrias Cynoſura carinas
Certior, aut Graiis Helice ſervanda magiſtris.

Vide etiam *Helice*.

Cynoſura, promunt. Arcadiæ. Steph. Item alterum Achaiæ. Ptol. & Marathonis verſus Eubœam. Heſychius, & Arcadiæ op. Lactantius.

Cynoſures, tribus una Megarenſium. Alex. ab Alex. 1.17.

Cynthia, formoſiſſima quædam fœmina, cujus formam commendat Propertius, eamque propterea *Cynthiam* quaſi *Dianam* vocat, quum prius *Hoſtilia* vocaretur.

Cynthus. Deli inſ. mons, tantæ altitudinis, ut totam inſulam dicatur inumbrare. Ejus meminit Ovidius *Metam. lib*. 2.

Parnaſſusq; biceps, & Eryx, & Cynthus, & Othrys.

Et *lib*. 6.

Indignata Dea eſt. ſummoq; in vertice Cynthi
Talibus eſt dictis geminâ cum prole locuta.

Virg. *Æn*. 2.

Qualis in Eurota ripis, aut per juga Cynthi
Exercet Diana choros. ——

In hoc monte Latona Apollinem & Dianam peperiſſe dicitur, unde ille *Cynthius*, hæc *Cynthia* paſſim à Poetis appellantur. Virgil.

—— Troja Cynthius author.

Item

—— Cynthius aurem
Vellit. ——

Lucanus *lib*. 1.

Tertia jam gravido pluvialis Cynthia cornu.

Val. 2. *Argon*.

Puraq; nec gravido ſurrexit Cynthia cornu.

Stat. 10. *Theb*.

Arcana moderatrix Cynthia noctis.

Cynura, urbs in Argo, vel Argolicâ. Steph.

Cynuræ, Arcadiæ pop. Pauſan.

Cynus, Locrorum Epicnemidiorum op. ſive, ut quibusdam placet, Navale. Plin. 4. 7. Baudrando fuit Locrorum Opuntiorum Urbs, cum prom. cognom. juxta Euripum, inter Cnemides & Atalantam Inſ. Illic Deucalion habitavit. Item Arab. Fel. fluv. ad ſinum Perſicum in latere ſeptentrionali.

Cyon, urbs Cariæ, *Canebium* antè dictum, civis *Cuites*. Steph.

Cyoneſus, Nili inſ. non procul à majori Deltâ è regione op. quod *Cynopolis* dicitur. Ptol.

Cypara, Theſſaliæ urbs. Ptol.

Cypatha, urbs Libyæ. Steph.

Cypariſſea, urbs Triphyliæ, quæ vocabatur *Eranna*. Inde Minerva *Cypariſſea* Stephano, qui *Cypariſſum* quoque Phocidis urbem vocat.

Cypariſſi, *Cypariſſia* Straboni, *Cypariſſos* Homero, Peloponneſi urbs in orâ Meſſeniæ litorea ad oſtia Cypariſſeidis amnis, probè munita. *Arcadia* teſte Sophiano, 35. mill. à Meſſene, in Occaſ. Inter oſtia Electræ & Nedæ fluv. Baudr. Hodie *Philatra*, vel *S. Elia*, Morerio. Aliis eſt *Bicorna*. Hinc *Cypariſſius ſinus* Melæ. *Golfo di Arcadia*.

Cypariſſium, promunt. non longè ab urbe Cypariſſiâ, *Capo Conello* Sophiano, *Capo S. Elia* Nigro. *Cypariſſi* meminit Statius *Theb*. 7.

—— Veteremq; revolvas
Phocida? quis Panopen? quis ve Aulida? quis Cypariſſon?

Cypariſſus, Telephi fil puer formoſiſſimus ex Ceâ inſ. ab Apolline in deliciis habitus, qui cùm cervum manſuetum, ſibique inprimis charum imprudens occidiſſet, doloris impatientiâ contabuit, Deique amatoris commiſeratione in cupreſſum arborem commutatus eſt. De hoc Ovid. *lib*. 19. *Met*. inter alia ſic canit:

Sed tamen ante alios Cea pulcherrime gentis
Gratus erat, Cypariſſe, tibi: tu pabula cervum
Ad nova, tu liquidi ducebas fontis ad undam:
Tu modò texebas varios per cornua flores:
Nunc eques in tergo reſidens, huc latus & illuc
Mollia purpureis frænabas ora capiſtris, &c.

Et paulo pòſt:

Hunc puer imprudens, jaculo Cypariſſus acuto
Fixit: & ut ſævo morientem vulnere vidit;
Velle mori ſtatuit. —— ——

Servius tamen author eſt, puerum hunc à Sylvano potius adamatum fuiſſe. Unde Virg. *Georg*. 1.

Et tenerum ab radice ferens Sylvane cupreſſum.

Pierius verò *lib*. 2. *Hieroglyph*. Aſclepiade authore, nomen arbori Cupreſſo inditum dicit, à Cypariſſa, filia Boreæ, Celtarum Regis: Imo Didymus Cypariſſos Eteoclis filias fuiſſe refert, quæ choreas ducentes in puteum devolutæ, à Tellure, vicem earum miſerata, in arbores verſæ ſint. V. Farnabium *Notis in Ovid. Metam. lib*. 10.

Cypariſſus, civitas circa Delphos, ab ejus arboris frequentiâ, Mela 2. Steph. Phocidis civitatem eſſe ſcribit, quæ poſtea *Apollonia* dicta eſt. Nonnullis *Cypariſſus*, *untis*.

Cypaſis, urbs circa Helleſpontum. Steph.

Cype, Siciliæ caſtellum. Steph.

Cyphanta, portus Peloponneſi, in ora Argolici ſinus, nunc *Stilo*, Sophian. in Laconia, cis Eurotam fluv. Ptol. V. Jo. Meurſium *Miſcell. Lacon pag*. 265. Item oppidum in illo tractu, ſed in mediterr. nunc *Eriches*, ut creditur, 28. mill. à Sparta in Ort. Baudr.

Cyphata, caſtellum Theſſaliæ. Livius.

Cyphon, volunt eſſe nomen pauperis, apud Ariſtoph. *Pluto, act*. 2. *ſc*. 5. Alii præcipitium interpretantur.

Cyphus, urbs Perrhæbiæ. Alia Theſſaliæ. Item fluvii nomen apud Steph.

Cypria, tres inſulæ ſteriles juxta Cyprum. Plin.

Cyprianus, Carthaginenſis, poſt Donatum, vel ſecundùm alios, Agrippinum, Anno 250. Illuſtri loco natus, ante ſui converſionem Rhetoricam docuit, à Cælio amico ad fidem perductus. Sub Decio, gregis admirabili zelo defenſor, etiam poſtquam ſe in tutum recepiſſet, inde ſalutariter ipſi proſpexit. Contra Libellaticos ſcripſit, defecturientes dehortatus eſt, Confeſſores confirmavit. A' Feliciſſimo, ſchiſmate formato, malè habitus, Carthagine Synodum celebravit. Novato Novatianisque acriter reſtitit, Aquariis non minus fortiter ſe oppoſuit. Interim conſuetudinem rebaptizandi hæreticos urſit, quemadmodum hi Orthodoxis ſeductis facere ſoliti erant: à Stephano Episc. Rom. *PſeudoChriſtus*, *PſeudoApoſtolus* & *doloſus operarius*, propterea dictus: increpito ab Epiſcopis Orient. quòd humilitatem & lenitatem Apoſtolicam non ſervaſſet. Videtur tamen Auguſtino ſententiam mutaſſe. Sub Valeriano tandem & Galieno, martyrii coronam accepit. Et primò quidem palinodiam canere, & deliberare, quid faceret, juſſus, *in re tam ſancta*, reſpondit, *non opus eſt deliberatione*. Exilium dein minitantibus, *exul*, regeſſit, *non ero*, *qui Deum in mente habebo*. Tandem capite plexus eſt, cùm prius carnifici 20. aureos numerari juſſiſſet, pacemque Eccleſiæ prædixiſſet. Anno 258. Auguſt. Maximus, P. Chryſologus, Gregorius Naz. *in ejus elogiis*. Hieron. Sixtus Sen. &c. Pontius Diaconus ejus vitam deſcripſit. Prudent. *hymno* 13. Ennodius, Agobardus Arch. Lugd. Ruffinus *in apol. pro Origene*. Baron. ab Anno 250. usque ad Ann. 261. Ejus opera ſolicitè collecta ſunt. V. Ald. Manutii, Pamelii, Rigaltii &c. judicia. de ſcriptis ejus. *Inter Latinos ad Apoſtolici pectoris vigorem propius accedit, ubiq; cenſeas loqui paſtorem, ac Martyrio deſtinatum*, Eraſmus *Lib*. 1. *Epiſt*. 186. Quanto in honore fuerit apud ſuos Carthaginenſes, docet Procopius *Gothicorum libro* 3. *Κυπριανὸν ἅγιον ἄνδρα μάλιστα πάντων οἱ Καρχηδόνιοι σέβονται. Καὶ αὐτῷ νεών τινα λόγου πολλοῦ ἄξιον πρὸ τῆς πόλεως ἱδρυσάμενοι παρὰ τὴν τῆς θαλάσσης ἠϊόνα, τά τε ἄλλα ἐξοσιοῦνται, καὶ ἄγουσιν ἑορτὴν ἐτήσιον, ἣν δὴ Κυπριάνεια καλοῦσι. Καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸν χειμῶνα, οἱ ναῦται, ὅπερ ἐγὼ ἀρτίως ἐμνήσθην, ἐπωνύμως τῇ πανηγύρει προσαγορεύειν εἰώθασιν, ἐπεὶ ἐς τὸν καιρὸν ἐπιγίνεσθαι φιλεῖ, ἐφ' ὃν ταύτην οἱ Λίβυες ἄγειν ἀεὶ τὴν ἑορτὴν εἰώθασι.* Libellatici autem, quorum ſupra mentio facta, dicti fuerunt iis temporibus, qui, poſtquam metu ſupplicii fidem abnegarunt, pœnitentiâ poſtea ducti, ad Confeſſores Martyresque ſe conferebant, ut eorum interceſſione, rigor cenſuræ mitigaretur. Ab his itaq; impetrato libello, cujus tenor erat, *Talis iterum cum ſuis communicet*, in Eccleſiæ ſinum recipi ſolebant. V. Cyprianum hunc ipſum *Epiſt*. 15. 18. &c. Tertullianum, Alios.

Cyprianus, Epiſc. Burdigal. interfuit concilio Agathenſi, Anno 506. Synodo Aurelianenſi, Anno 511. Item, Epiſc. Tolonenſis, ex illuſtri familia Maſſilienſi, *de Montolieu*, ſcripſit vitam S. Cæſarii, præceptoris ſui. Interfuit concilio Arelatenſi 4. Anno 541. Vinc. Barralius, *Chronol. SS. pag.* 129.

Cyprianus Benetus, de prima ſede. Concilio, poteſtate Eccl. & Papali, totidem tractatus ſcripſit. Bell. *de Scr. Eccl. An. Chriſti* 1490.

Cyprianus Leovitius, Bohemus, Mathematicus Ottonis Henrici, El. Pal. ſcripſit Ephemerides, de Eclipſibus, &c. Obiit, Anno 1574. Voſſ. *de Mathem. cap.* 65. §. 31.

Cypros, filia Antonii & Cleopatræ, elocata Agrippæ; ex quibus prognata Druſilla, Antonii Felicis, Claudii liberti, Judææ Procuratoris, Uxor.

Cyprus, inſ. ex maximis maris Mediterranei, notiſſima in ſinu Iſſico inter mare Cilicium & Syriacum, ab Ortu in Occaſum extenſa, vix 60. mill. ab ora Syriæ, & circuitus 550. m. p. circiter fertilitatis tam eximiæ, & metallorum adeò ferax, ut *Macaria* olim, h. e. *Beata* dicta ſit. Unde Virgil. *lib. Æn.*

— Genitor tum Belus opimam
Vaſtabat Cyprum. — —

Et propius ad etymon Horat. *Carm. lib* 3.

O quæ beatam Diva tenes Cyprum.

Am. Marcellinus *lib* 14. *Cyprum inſulam procul à continenti diſcretam & portuoſam inter municipia crebra urbes duæ faciunt claram. Salamis & Paphos, altera Jovis delubris, altera Veneris templo inſignis. Tanta autem, tamq; multiplici fertilitate abundat rerum omnium, ut nullius externi indigens adminiculi, indigenis viribus a fundamento ipſo carinæ ad ſupremos uſque carbaſos ædificet onerariam navem, omnibuſq; ornamentis inſtructam mari committat.* Mirum de hac Inſ. referunt Hiſtoriæ, nullum ibi tam accuratè unquam ſepeliri potuiſſe, quin altero die indignabunda quaſi terra ſponte rejiceret cadaver; duraſſeque id, donec Ericus II. Daniæ Rex, cùm Hieroſolymam peteret, morbo ibi prius, mox morte interceptus voluit ibidem ſepeliri, Zevecotius *Notis in Florum lib.* 3. *cap.* 9. Chriſtianam fidem hic primus D. Paulus docuit, cum Barnaba, cujus hic tandem occiſi corpus Anno 385. ſub Zenone, repertum. Concilium ibi An. 399. contra Origeniſtas, Socr. *lib* 6 *cap.* 9. Sozom. *lib.* 8. *cap.* 14. Anno 643. contra Monotheletas. Baron. Multis nominibus olim appellabatur, teſte Plinio, *Acamantis, Ceraſtis, Amathuſa, Aſpelia, Cryptos*, & *Colinia*; qui illam inſuper in 9. Regna diviſam refert, V. infra. Item *Spheceia*, ut Euſt. docet *ex Lycophrone*. Feſtus *Æroſam* dici ſcribit, quòd in ea plurimum æris naſcatur. Ital. *Cipro*. Turc. *Cupron* hodie. In ea Venus colebatur, unde *Cypria*, *Cypris*, & *Cyprigena* dicta. Horat. *ad Venerem*,

Sic te Diva potens Cypri.

Factum autem id propterea monet Camers, quòd mos eſſet Cypriis, virgines ante nuptias proſtituere, ut dotalem pecuniam quærerent. Juſtin. *Hiſt. lib.* 18. *cap.* 5. quem ab ipſa Venere inſtitutum aſſerit Lactantius *lib* 1. *cap.* 17. A *Cypro* Cinyræ filiâ nominari volunt, Steph. Κύπρος νῆσος μεγάλη ἐν τῷ Παμφυλίῳ κόλπῳ ἀπὸ Κύπρου τῆς θυγατρὸς Κινύρου. Ita etiam Conſtantinus ex Philo Stephano ἀπὸ νήσου, & Iſter ἐν ἀποικίαις Αἰγυπτίων. Melius quàm Euſt. *in Dionyſ.* cui Cyprus eſt filius Cinyræ. Nam muliebre nomen eſt Κύπρος, quod in uſu fuit apud Phœnices, uti docet Scal. *ad Euſeb. pag.* 149. Lucan. *lib.* 8.

Quæſtor ab Icario Cinyrææ litore Cypri.

Tamen, quia Cyprus Cinyræ filia, neque in fabulis, neque in hiſtoriâ celebratur; quod ſequitur apud Stephanum & Euſtathium, arridet magis, dici Cyprum inſulam ἀπὸ τοῦ φυομένου ἄνθους κύπρου, *à Cypri flore*, qui ibi naſcitur. Cyprus eſt Arabum ארחנא *Alhenna*, non liguſtrum, ut multi volunt. Ebræis dicitur כיפר *copher*. Cant. 1. 14. & 4. 13. Neque verò eſt abſimile, inde vocari *Cyprum* inſulam, cùm rara alioqui planta, & eximia, ibi plurima proveniat. Plin. 12. 24. ubi de Cypri generibus: *Optimum habetur è Canopicâ in ripis Nili nata: ſecundum Aſcalone Judææ: tertium Cypro inſulâ odoris ſuavitate. Inde fragrans* Homero *in Hymnis*:

Σάλαμ' ἰκὼ Τροίης, πολλὴν ἀνὰ Κύπρον.

Diviſa fuit aliàs in quatuor partes: *Salaminiam* ad Ortum. *Paphiam* ad Occ. *Lapethiam* in Bor. & *Amathuſiam*, ad Auſtr. hodie in duodecim partes dividitur, quarum nomina ſunt, *Nicoſia*, *Famaguſta*, olim *Tamaſſus*, *Paphia*, *Audima*, *Limiſſum*, *Maſetum*, *Salina*, *Meſſaria*, ſeu *Sivori*, *Cruſocus*, *Pentalia*, *Cerina*, & *Carpaſſus*. Pagi in univerſum ſunt, 850. Primò ſub propriis Regibus, quorum ultimus Ptolomæus, ſentiens Catonem contra ſe venire, mortem ſponte ſumſit. Sic cum immenſis opibus in Romanorum poteſtatem Inſula venit, quibus hæc unica belli cauſa erat, quamvis excuſent alii & in Ptolomæum Clodiumque rejiciant, ut Strabo. *lib.* 14. Vellejus *lib.* 2. *cap.* 45. Dio *lib.* 38. Neminem enim latet Romanorum eo tempore avaritia, quam exprimit Galgacus, apud Tacitum *Agric.* 30. *Romani, ſi locuples hoſtis eſt, avari: ſi pauper, ambitioſi.* Et improbant factum hoc ſummopere Cicero *pro Domo cap.* 8. Marcellinus *lib.* 14. *cap.* 27. Ruffus *cap.* 13. Sic ergo, mandatâ Publio Clodio Tribuno duce, ſocii vivique Regis confiſcatione, Caniſium familiarem ſuum in Cyprum præmiſit Cato, qui Ptolomæo, ut ſponte legi Clodiæ cederet, perſuaderet: daturum ipſi Populum Romanum Veneris Paphiæ ſacerdotium, quod ut opulentiſſimum, ita præcipuæ dignitatis apud Cyprios, habebatur. Sed Rex, hauſto veneno, ab ea contumelia ſeſe liberavit. Confectam pecuniam ſeptem millium talentorum ſcribit Plutarchus: quam prædam dignam judicarunt Romani, propter quam unius Inſulæ Rex regno expelleretur. Vid. Florum *lib.* 3. *cap.* 9. Poſtea Cyprus à Julio Cæſare Cleopatræ Ægypti Reginæ conceſſa [illegible], ſed poſt mortem ejus ad Romanos rediit. Poſt diviſum Imper. R. Græcis paruit, quibus illa erepta eſt, à Muhavia Saracenorum ductore, cum Arado & Rhodo, Anno Chriſti 656. Guil. Tyrius *lib.* 19. *cap.* 20. Aaron poſtea Saracenus, hic templis deſtructis, Chriſtianos expulit, Anno Chriſti 807. ſeqq. temporibus ſub imperium Græcorum rediit. Verùm poſt hæc Richardus Angliæ R. cùm contra Saracenos ducens, Anno 1191. tempeſtate ad Inſulam dejectus, ab Inſulanis non admitteretur, vi eam occupavit, Itaco devicto, & cuidam Gallo Guidoni de Luſignano in regn. dedit. Huic Reges ſucceſſerunt continuâ ſerie, (è quibus Hugo ab Hoſpitalariis depoſitus eſt, Anno Chriſti 1306.) donec in Genuenſium clientelam pervenit. Dein Venetis, ex dono Catharinæ Corneliæ, uxoris Jacobi uſurpatoris, Carlotâ excluſâ, paruit ab Anno 1472. ad Ann. 1560. quo Turca Selimus bello Venetos aggreſſus, Cyprum ipſis eripuit ſequenti anno. A quibus in 11. partes dividitur. Caput regni *Nicoſia*, in medio Inſ. ferè rotunda; ſecunda *Famaguſta*, urbs permunita, in ora Or. cum portu capaci; tertia Ceraunia, *Cerines*; Quarta Paphos, *Baffo*, in Ora Occ. Reliquæ ſunt parvi momenti. Baudr. Olim 9. Reges Inſ. præfuerunt, qui tamen omnes in Regis Perſ. clientela erant, Diod. *lib.* 16. In Cyprium exilium miſſi à Conſtantino Copronymo Monachi Iconolatræ. Prope Cyprum Hugo ultimus Hieroſol. R. Sultani victoris arma fugiens naufragio periit, Anno Chriſti 1291.

Urbes Cypri Epiſcopales olim.

Amathus.	Leuca.
Araus.	* Leucoſia metrop. Latin.
Carpaſium.	Paphos vetus & nova.
*Ceraunia.	Salamis Græc. metrop.
Curium.	Soli, nunc pagus ut cœteræ aſteriſmo carentes, &c. V. Ferrar.
Fama Auguſta, olim Hamacoſtos, & Ammochoſtus.	

Cyprus, caſtellum natura tutum, ab Herode conditum & egregiè communitum. Joſ. 1. *bel.* 16. & 2. *belli* 20. eſt in tribu Benjamin.

Cypſela, vel *Cypſella*, à Cypſelo, Ixionis fil. Thraciæ urbs. In reg. quæ Sapacia olim, dein Europa dicta, 14. mill. ſupra Apros, in Bor. verſus montes, prope Melam flu. Item caſtellum in Arcadiâ à Mantinenſibus muris cinctum. Steph. *Chapſala* Sophiano, *Ipſala* Leunclavio, *Chapſilar* Bellonio.

Cypſelus, Rex Arcadiæ, potentiam Heraclidarum veritus, generum ſibi Creſphontem aſcivit, filium Ariſtomachi. Pauſan. *lib.* 4. & 8. Item, filius Periandri ex Meliſſa, inſanus. Diog. Laërt. *in ejus vita*.

Cypſelus, tyrannus apud Corinthum, à *ciſtulâ* nomen accepit, quam Græci *Cypſelon* vocant, in quâ delituit occultatus à matre, cùm ad mortem quæreretur. Cic. *Tuſc.* 5. & *lib. de Fato*. Filius erat Eetionis, Pater Periandri, qui oppreſſis Bacchiadis, Tyrannidem invaſit. Eundem fortè Euſebius Byzantium condidiſſe ait, Olymp. 30. anno 4. ab V. C. 96. Tyrannidem tenuit, 30. ann. Herodot. *lib.* 5. Ariſtot. *Polit. lib.* 5. *cap.* 12. Vid. Euſeb. Pauſ. *lib.* 2. & 5. Ejus colloquium cum 7. ſapientibus, Vide apud Diog. Laërt. *lib.* 1. *in Thalete, ſub fin.*

Cyptaſia, Galatiæ urbs. Ptol. vulgò *Caroſa*. Baudrando opp. eſt Paphlagoniæ, in ora littor. Ponti Euxini, prope oſtia Zaliſci fluv. 20. mill. à Sinope in Eur.

Cyra, ſinus Perſici inſula. Steph. & mons Afr. Cyrenæ urbi imminens, Trog. Nunc *Monte di Carnoan*, Caſtaldo, aliiſque.

Cyrannis, Africæ inſ. à Stephano Κυραννὶς dicitur, νῆσος κατὰ Λιβύην ζυγάντων ἐν Λιβύῃ, ubi alii Gygantas pro Gyzantas legunt. Κεράμις mavult Bochartus, ab Ebræo כרמין *Ceramim*, i. e. *à vitibus*, quæ ibi copiosè proveniunt, ac proinde ἐλαιῶν τε μεστὴν καὶ ἀμπέλων, *oleis refertam ac vitibus* eam deſcribit Herodotus *Muſâ quartâ*.

Cyrbiana, Elymæorum provincia eſt. Strab. *lib.* 16.

Cyre, Ceres apud Cnidios. Cæl. Rhod. *lib.* 17.

Cyre, fons in Cyrenaica, Steph. Κυρὴ Callimacho *Hymn. in Apoll.*

Οἱ δ' οὔπω πηγῇσι Κύρης ἐδύναντο πελάσσαι.

Ubi Schol. Κρήνη ἐν Κυρήνῃ. Nicodemus verò Friſchlinus Κυρῆς legit & per ſynæreſin pro Κυρήνης dici autumat.

Cyrechatea, vide *Cyropolis*.

Cyrenaica, regio Lybiæ exterioris, ubi Baſiliſcus ſerpens generatur. Solin. inter reg. Tripolitanam, ad Occ. & Marmaricam ad Ortum, nunc in parte Barbariæ, quæ *regnum Barca* dicitur. In ea eſt Pentapolis prov. nunc *Meſrata*: Ubi Cyrene, totius tractus princeps, vulgò *Carnoan*.

Urbes

Urbes Cyrenaicæ & Marmaricæ.

Apollonia *Bonandrea*, portus.	Marmaricæ, *CanZaron di Mahoma.*
Aptuchum *Langiſaria*, portus.	Oaſis magna *Hademez.*
Arſinoe, V. *Teuchira.*	Oaſis parva *Azagar.*
Berenice *Bernicho.*	Parætonium Marmaricæ, *Albertan*, portus.
Cyrene *Cairoan.*	Ptolemais, quæ & Barce. *Barca.*
Darnis *Doera.*	Teuchare, quæ & Arſinoe *Trochata.*
Hammon ſeu Ammon, ubi Jovis Ammonis Oraculum	

Cyrenaici, Philoſophi ab Ariſtippo, omne bonum in voluptate poſuerunt, virtutemque cenſuerunt ob eam rem eſſe laudandam, quòd efficiens eſſet voluptatis. Vide omnino Laert. *in Ariſtippo.* Cic. Heſ. Suid. Voſſ. *de Sect. Philoſ. c.* 9. *p.* 58. 59. *& ſeqq.* V. etiam *Hegeſiam*, *Panicerum*, *Theodorum.*

Cyrene, Penei flu. filia, cujus amore flagrans Apollo in Pelio Theſſaliæ monte eam rapuit, & in eam Africæ partem tranſtulit, quæ ab eâ poſtea *Cyrenaica* dicta eſt, ubi & Ariſtæum ex ea ſuſcepit.

Cyrene, nobilis meretrix *δωδεκαμήχανος* (duodecim gnara machinarum) dicta, quòd totidem figuras in coitu ederet. Vide Scholia *in Ariſtophanis Ranas.*

Cyrene, ſive *Cyrenæ*, plur. num. inſigne Libyæ op. inter Syrtim majorem, & Mareotidem ſitum, unum ex iis quæ Pentapolim efficiunt, à Batto Thereo (quem Callimachus progenitorem ſuum fuiſſe tradit) conditum, a *Cyrene*, Penei amnis filiâ ſic dicta. Hodie *Coreno* Villanovano; cujus incolæ olim equitatu plurimum valebant. Max. Tyr. *Serm.* 7. Τὰ Κυρηναίων (παιδεύματα) ἁρμάτων, *inſtituta Cyrenaica ſunt aurigationes.* Dionyſius Periegetes,

Κυρήνη τ' εὔιππος Ἀμυκλαίων γένος ἀνδρῶν.

Quod ſumptum videtur ex his Pindari *in Pythiis, Od.* 4. *ſtatim initio:*

Σάμερον μὲν χρή σε παρ' ἀνδρὶ φίλῳ
Στᾶμεν εὐίππου βασιλῆϊ Κυράνας.
Hodie quidem oportet te apud virum amicum
Siſtere equeſtris Regem Cyrenes.

Idem Pindarus *Cyrenes* appellat εὐάρματον πόλιν. Hinc Ephorus, *Κυρηναῖοι περὶ τὴν ἁρματηλατικὴν ἐπιστήμην ἠσχόληνται, Cyrenas ad curulem artem ſe applicant.* Strabo: *Λέγεται ἡ Κυρήνη κτίσμα Βάττου, ἐπ' ἐνδείξει ἰσχύος.* Condita à Græcis, qui ex Inſ. Platea in Africam trajicientes, dein ſub Pœnorum ductu, urbem Zoam, prope Solis fontem extruxerunt, Batto ibi Rege conſtituto. Cui Arceſilas ſucceſſit, propriè Cyrenes conditor. Deſtructam poſtmodum Romani repararunt, ſed a Catone poſt mortem Pompeii prima oppugnata: Poſtea ab Arabibus iterum vaſtata eſt. Patria Ariſtippi, filiæ ejus Aretæ, Callimachi, Eratoſthenis, Carneadis, &c. Strab. *l.* 17. *ſub finem.* Mela, *l.* 1. *c.* 8 Plin. *l.* 5. *c.* 5. Ptol. *l.* 4. Marmol. *l.* 8. *c.* 10. Cyrenenſis Eccleſiæ fundamenta jacta ſunt, à Cypriis quibusdam. A. C. 39. Hic laſerpitium herba provenit. Catullus *epigr.* 7.

Quam magnus numerus Libyſſæ arenæ
Laſerpiciferis jacet Cyrenis.

(ubi corripuit primam ſyllabam, quæ aliis producitur, nec tamen id ſine exemplo. Callimachus,

——— Τέλλειν γε μὲν ἂν Κυρήνη.

Hermeſianax. *Κύδρη Κυρήνη*) Cur autem laſerpiciferas Cyrenas dixerit Catullus, intelligi poteſt ex iis, quæ ſcribit Suidas in voce Σίλφιον. Plin. 19. 3. *Ab his proximum dicetur authoritate clariſſimum laſerpitium, quod Græci σίλφιον vocant, in Cyrenaica provincia repertum.* Nunc urbs hæc *Cairoan*, in Regno Barcæ, verſus Syrtim magn. ad Doerum fluv. 10. leuc. ab ora Maris Mediterranei, in Auſtr. 25. leuc. Gall. à Barce in Ort. 375. m. p. ab Ammonis templo, in Occaſ. 90. mill. à Phycunte prom. in Auſtrum. In colle eſt; deficit indies. Adjacens reg. *Meſrata* quibusdam, Baudr. Cæterùm de Cyrenaicâ vide Voſſ. *ad Melam l.* 1. *c.* 6.

Cyrenius, totius Syriæ præſes, ab Aug. Cæſare conſtitutus, per quem cenſum, univerſamque deſcriptionem Cæſari fieri juſſit. Luc. *cap.* 2.

Cyres, urbs. Steph.

Cyriacus, Patr. Conſtantinopolitanus, poſt Johannem Jejunatorem, Ann. 596. Epiſcopus Univerſalis dici voluit. Sed, quia generosè Phocæ in Eccleſia varia miſcenti obſtitit, illo privatus eſt titulo, qui juſſu Imper. in Epiſc. Rom. translatus eſt. Obiit Ann. 606. Niceph. *l.* 18. Theophanes, Cedrenus.

Cyriacus, ex Judæo Chriſtianus, Helenæ Imper. crucis locum indicaſſe dicitur. Greg. Tur. *l.* 1. *c.* 36. Crucigerorum auctor. Item Epiſc. Adenæ, in Cilicia, ad Damaſum Ep. R. miſſus, Anno 382. Item Anconitanus, *Antiquarius* dictus, ob ſtudium antiquitatis. Seculo 15. ſcripſit Itinerarium Europæ, Aſiæ, & Africæ, ut & alia egregia. Leander Albert. *deſcr. Ital. p.* 285. Voſſ. *de H. L. l.* 3. *c.* 10.

Cyriades Marcus, primus è 30. tyrannorum numero fuit: eorum nempe, qui temporibus Valeriani & Gallieni Imperatorum imperarunt. Hic dum luxurioſus & moribus perditis ſanctum ſenem ejusdem nominis patrem gravaret, direpta magnâ parte auri & argenti, Perſas adiit: atque Sapori regi conjunctus, hortator belli Romanis inferendi fuit. Antiochiâ captâ & Cæſareâ, Cæſarianum nomen accepit: atque inde vocatus *Auguſtus*, cùm omnem Orientem vel virium audacia, vel terrore quateret, patrem etiam interemit: Sed mox ipſe per inſidias ſuorum, cùm Valerianus jam ad bellum Perſicum iret, interemtus eſt Anno 259. Conſulito Trebellium Pollionem, *in librum* 30. *Tyrannorum vitæ. c.* 1.

Cyrilla, Decii Cæſaris fil. cum Triphonia matre, & 46. militibus à Dionyſio Epiſc. R. converſa, martyrii ſuſcepit palmam, A. C. 269. Balæus *in Dionyſ.*

Cyrillus, Vir *ingenii vehementis & imperatorii*, Alexandrinus Præſul, poſt Theophilum avunculum, Anno 412. Epiſcopatum magnâ auctoritate geſſit. Neſtorio errores ſuos diſſeminanti magno cum zelo reſtitit. Ægyptios ſcripto edito contra hæreticum, ut & Imperat. Theodoſium Jun. cum Eudoxia & Pulcheriâ duplici tractatu, muniens: Neſtorium ab errore fruſtra revocare conatus. Hinc Epheſino Concilio Oecumenico 3. Patrum ducentorum, ille damnatus, B. Virgo Deipara dici juſſa eſt. Sed à Johanne Patr. Antiocheno, Neſtorii fautore, Synodo indictâ, ipſe Cyrillus depoſitus, & in carcerem conjectus eſt. Inde liber Patriarcham eò perduxit, ut Epheſino Concilio ſubſcriberet. Dein à criminibus ſibi à Neſtorii factione impactis ſe purgans, ſcripſit contra Theodorum Mopſveſtium, Diodorum Tarſenſem & Julianum Apoſtatam. Myſterii Incarnationis acerrimus hyperaſpiſtes. Obiit an. 444. Evagr. Niceph. Socrates *in hiſt. Eccl.* Gennad. *de Viris ill. c.* 57. Photius *in Bibl.* Sigebert. *de Scr. Eccl c* 24. Sixtus Sen. *Bibl. l.* 4. *A.C.* 432. Godeau, *hiſt. Eccl. t. III. l.* 1. *&* 2. Edidit variarum hypotheſeôn tractatus, & commentaria in varios Veteris & Novi Teſtamenti libros, Homilias plurimas, &c. Scripſit etiam contra Julianum, cujus temporibus vixit. V. ſupra. Habentur Scripta ejus 6. tomis. Ann. 1638.

Cyrillus, Dalmatiæ Præſul.

Cyrillus, Patr. Alexandrinus, Eutychianus. Anno 1618. Gautier. *Chron.* 17. *ſec. p.* 846. *Col.* 4.

Cyrillus, Patr. Antiochenus. doctrinâ & ſanctitate illuſtris, ſucceſſit Timæo, Anno 283. Obiit an. 299. Euſ. *in Chron. & hiſt l.* 7. *c.* 26. Alius, ſucceſſit, An. 1619. fratri ſuo Athanaſio: ab Ignatio ſucceſſore occiſus. Anno 1628. Gautier. *Chron.* 17. *ſec. p.* 850. *Col.* 4.

Cyrillus, Præſul Hieroſolymitanus, Ann. 350. poſt Maximum, ſæpe ab Eccleſiâ pulſus, & receptus ad extremum ſub Theodoſio Imp. octo annos in ſuâ ſede perſeveravit; Saraceni eum Martyrio affecerunt. Extant ejus Catecheſes. Obiit An. 386. poſtquam interfuiſſet Concilio Conſtantinop. 2. Theodoret. *l.* 3. *c.* 6. 7. Epiph. *hær.* 66. *&* 73. Ruffin. *l.* 1. *c.* 23. Joh. Damaſc. *or.* 3. *de Imag.* Hieron. *in Chron. & Cat. c.* 112.

Cyrillus, Patr. Conſtantinop. confeſſione fidei Eccleſiarum Orientalium editâ, Reformatæ Religioni penè in omnibus conſentaneâ, niſi quòd Spiritum S. à Patre per Filium procedere aſſereret, Jeſuitas infeſtos ſenſit. Qui An 1628. & ſeqq. viro optimo in capitis periculum bis terve adducto, tandem exauctorationem ejus & exilium, magno pretio à Barbaris redemerunt: Anaſtaſio Patelario Cretenſi, bipedum nequiſſimo ſurrogato. Quo tamen paulo pòſt dejecto, Cyrillus revocatus eſt. Nec hic turbonum quies. Sed denuo ab his vexatus, martyrii tandem ſubiit coronam. An. 1638. Confeſſio hæc in Anglia impreſſa eſt. Diſcipuli ejus in Belgium miſſi, ut ad pedes illuſtrium ibi Theologorum eruditionem ſacram haurirent. Rivetus *in Jeſuita Vap. c.* 11. *ſect.* 11. 12. 13.

Cyrillus, monachus Palæſtinæ, Euthymi diſcipulus, ſec. 5. ſcripſit vitam Euthymi, Sabæ & Joh. Silentiarii, &c. V. Voſſ. *de hiſt. Gr. l.* 2. *c.* 21.

Cyrillus, Statius vel Tatius, hiſt. Vitas Imperatorum Latinè tranſtulit, ſub Conſtantino. Jul. Capitolinus, *in Maximinis*, Voſſius *de hiſt. Lat. c.* 7. *p.* 193.

Cyrillus, unus ex Ducibus Vitaliani, qui ſub prætextu defenſionis Orthodoxorum arma rapuerat, ab Anaſtaſio Imp. captus. A. C. 514. Evagr. *lib.* 3. *cap.* 18.

Cyrillus, Moravorum Præſul, cùm à Formoſo Pontif. poſtulaſſet, permitteret ipſis ſacra linguâ vernaculâ celebrari: hac de re autem Patres dubitarent, vox de cœlo audita eſt: *Omnis Spiritus laudet dominum, & omnis lingua confiteatur ei.* Quâ moti, conceſſum eſt, quod petebatur. Æn. Sylvius *Hiſt. Bohem. lib.* 13. Polydor. *lib.* 5. *&c.* Circa A. C. 894.

Cyrillus, Diaconus Heliopolitanus (eſt autem Heliopolis civitas inſignis ad Libanum ſita) imperante Conſtantino, plurima Ethnicorum idola contrivit, cujus rei illi memores ſub Juliano Imp. vivo ventrem execuerunt, jecurque inde exemptum deguſtarunt, ſed divinitus puniti. Suidas, Theodor. *c.* 6. 7.

Cyrini Caſtra, Cappadociæ locus. Strab.

Cyrinus, Romanus, cum Baſilide & Nabore ſub Diocletiano paſſus, ac ſepultus tertio ab urbe lapide. Volater.

Cyrus, Solis filius (unde eum fortaſſè *Titanium* appellat Val. Flacc. *Argonaut. VI. verſ.* 80.) Hyrcanorum rex, qui cum copiis venit auxilio Perſæ, contra Æëten, Colchorum R.

Cyris, metropolis Sabinorum, inde Juno *Cyretia.* Steph. vide *Cures.*

Cyris, fluv. Calabriæ, V. *Ciris.*

Cyrizoborca, Indiæ op. Plin. 6. 19.

Cyrmiana, Thraciæ gentes. Herodot.

Cyrnaba, Scythiæ flu. non procul à Chryſe ſinu. Plin. 6. 17.

Cyrnus, filius Aquitis, quem, dum immixtum aciei Colchicæ perquirit Pater, à G. ſandro occiſus eſt, ut habet Flaccus *lib.* 6. *Verſ.* 298.

Cyrnus, inſula in mari Liguſtico, à *Cyrno* Herculis filio ſic dicta, cùm prius Therapne diceretur. Pop. *Cyrnii* qui longiſſimo ævo utuntur, propter mellis uſum, quod apud eos copioſum naſcitur. Hinc *Cyrnæus*. Virg. *Ecl.* 9.

Sic tua Cyrnæos fugiant examina taxos.

Vide *Corſica*. *Cyrnum* etiam inſulam Japygiæ, verſus Bor. habet Stephanus. Item, maris Ægæi Inſ. inter Sporades, 80. m. p. à Gyaro in Auſtr. Plin. *Serna* ex tab. Geogr. recent.

Cyropolis, ampla Aſiæ civitas, quæ etiam *Cyrechata* vocatur. Steph. *Sammachi* vel *Summachi*, Perſis *Circombate*, Arab. *Chyſeleth*. V. *Portas Caucaſias*. Ferr.

Cyrras, pop. Æthiop. circa Nilum. Claud.

Hunc bibit effrænis Garamas, domitorq; ferarum.

Cyrrans, in Epigr. de Nilo.

Cyrrha, urbs Phocidis, vide *Cirrha*.

Cyrrhada, Indiæ intra Gangem gentes agreſtes, Arrian. *in Periplo.*

Cyrrhes, Macedoniæ pop. non procul à Pellâ. Plin. 4. 10.

Cyrrheſtica, Syriæ regio.

Cyrrhus, urbs Syriæ, in Cyrrheſticâ reg. Ptol. *Quars* hodie, & aliis *Caris*.

Cyrrhus, mel. *Cyrus*, *Korr* vulgò, Aſiæ in Iberia fl. Oritur in confin. Armeniæ maj. ex Moſchicis mont. & per Iberiam, ubi recipit Iberum & Aragum fluv. dein per Albaniam; ubi auctus Alazonio fl. in mare Caſp. ſe exonerat, 50. mill. ab Albana in Auſtr. V. *Cyrus*.

Cyrſilus, Athenienſis, lapidibus obrutus, quòd inhoneſta ſuaderet. Cic. 3. *de Off.* *Athenienſes, cùm Perſarum impetum nullo modo poſſent ſuſtinere, ſtatuerentq; ut urbe relictâ, conjugibus ac liberis Troezene depoſitis, naves conſcenderent, libertatemq; Græciæ claſſe defenderent, Cyrſilum quendam ſuadentem, ut in urbe manerent, Xerxemq; reciperent, lapidibus obruerunt.*

Cyrta, vel *Cirta*, Syphacis ſedes in Africâ.

Cyrtaſii, Africæ Propriæ pop. Ptol.

Cyrtea, urbs ad Rubrum mare, in quam Artaxerxes Megabyzum relegavit. Steph.

Cyrtones, urbs Bæotiæ. Steph.

Cyrtus, urbs Ægypti in Mediterraneis, patria Dionyſii medici. Steph.

Cyrus, *I.* Cambyſis fil. ex Mandanâ Aſtyagis regis filiâ. Perſarum ac Medorum rex, qui primus (ut Juſtinus *lib.* 1. ſcribit) devicto Aſtyage, qui ipſum occidi juſſerat per Harpagum, ultimo Medorum rege, Medorum imperium tranſtulit in Perſas, Olymp. 55. U. C. 193. Tulli Hoſtilii 18. *M.* 3494. & ſubactâ Aſiâ totum Orientem in poteſtatem redegit. Poſt Crœſum enim devictum, Chaldæos ſubegit, & Babylone, per Euphratem in exiguos rivos diductum, expugnatâ, jam Monarcha Perſarum, an. regni 21. Judæos è captivitate, ad Hieroſolymam, templumque reædificandum, dimiſit. Hinc *Dei ſervus* apud Eſaiam prophetam vocatus. Poſtremò cùm bellum Scythis intuliſſet, eoſque clade magnâ affeciſſet, Tomyris eo tempore Scytharum regina, compoſitis inſidiis, ducenta millia Perſarum cum ipſo rege trucidavit, ita ut ne nuncius quidem tantæ cladis ſuperfuerit; Caput Cyri amputatum, in utrem humano ſanguine repletum conjectum fuit cum hâc exprobratione; *Satia te ſanguine quem ſitiſti.* Anno regni 30. Imperii 9. Herodot. *l.* 1. Juſtin. *l.* 1. Diodor. Sic. *l.* 2. Xenophontis enim Cyropædia, non ad hiſtoriæ fidem exigenda, Joſ. *Antiq. l.* 11. Euſeb. *Chron. l.* 10. *Præp. Evang.* Scaliger *de E. T. l.* 5. Petavius *Chronol. l.* 10. *c.* 17. *Cyrum* Perſico ſermone *Solem* ſignificare, author eſt Cteſias, qui Paryſatidem Dario præter Artaxerxem alium filium genuiſſe narrans, addit: Καὶ τίθεται τὸ ὄνομα αὐτῷ ἀπὸ τοῦ ἡλίου Κῦρον. Plut. *in Artax.* Ὁ μὲν οὖν Κῦρος ἀπὸ Κύρου τοῦ παλαιοῦ τοὔνομα ἔσχεν, ἐκεῖνον δ' ἀπὸ τοῦ ἡλίου γενέσθαι φασί. Κῦρον γὰρ καλεῖν Πέρσας τὸν ἥλιον. Unde apparet, toto quod aiunt cœlo Suidam in vocis hujus etymo errare; Sic enim ille, Κῦρος ὁ Περσῶν βασιλεὺς οὕτως ὠνομάσθη διὰ τὸ ἐν τῇ βασιλίδι λεγομένῃ παιδιᾷ κυριεύειν τῶν ὁμηλίκων.

Cyrus, *II* minor, Artaxerxis III. frater, apud quem cùm falsò delatus eſſet, ægréque matris precibus ſervatus, bellum adverſus eundem ſuſcepit, tanquam Patri jam regi natus: in quo cùm jam Græcorum operâ penè victor evaſiſſet, fortiter quidem ſed incautè dimicans, eſt interemtus, A. M. 3653. Olymp. 94. Xenoph. Juſtin. *l.* 5. Plut. *in Artax.*

Cyrus, Epiſc. Orientis, Monotheleta, ab Heraclio Imper. ſeducto, Patr. Alexandrinus factus. Sed ficta ejus pietas, & Orthodoxiæ ementitus cultus, quo plurimis impoſuerat, in apricum productus, ipſeque 6. Synod. Gen. condemnatus eſt. Obiit Ann. 640. Sedis 10. Synodi 6. *Act.* 13. Conſilium temerarium graviter luit apud Niceph. Cùm enim Heraclio Imp. ſuaſiſſet, ut, vexæ redimendæ causâ, Omaro Saraceno Eudociam filiam deſponderet, Præfecto urbis excruciandus traditus eſt.

Cyrus, Patr. Conſtantinopolitanus, poſtquam Juſtino Jun. reſtitutionem in thronum prædixiſſet. Sede pulſus, à Philippico Bardane, Anno 712.

Cyrus, Panopolita fuit poeta, ob ingenium nobile, apud Theodoſium Jun. Imp. & Eudoxiam plurimum valuit. Romanorum in Africa Dux, cùm Carthaginem caperent. Evagr. *l.* 1. *c.* 19. Dein Conſul Anno 441. Præfectus Urbis, quam ingenti terræmotu collapſam Anno 446. reparans, meruit vocem vulgi: *Conſtantinus ſtruxit, Cyrus reparavit.* Hinc Zelotypiâ Conſtantini, bonis & dignitate exutus, Epiſc. Smyrnæ tandem evaſit. Niceph. *l.* 14. *c.* 46. Suidas apud Volater.

Cyrus, continuator vitæ Leontii & Sociorum. Item Epiſcop. Aphrodiſienſis in Caria, Epheſino Concilio interfuit.

Cyrus, ſeu *Cyropolis*, Syriæ civitas à Judæis extructa, in memoriam Cyri, qui eos ex captivitate dimiſerat. Procop. Epiſc. ſub Patr. Antiocheno, Theodoretus huic olim præfuit. An *Quars* hodie? Ibi Synodus, contra P. Fullonem, Anno 476. Albertus Miræus, *Geogr. Eccl.* Chalcidenſium item urbs, in Eubœâ. Polyæn. 3. Aliter *Cyrrhus* & *Cyrros*, juxta Marſiam fl. 45. mill. à Zeugma, totidem ab Euphrate in Oc. 25. infra Berroeam ſeu Alepum, in Auſtr. Baudr. Eſt & Mediæ fluv. Ptol. Item alius ejuſdem nominis Scythiæ fluv. De quo Mela. 3. 5. *Cyrus & Cambyſes ex radicibus Coraxici montis vicinis fontibus editi & in diverſa abeunt, perq; Iberos, & Hyrcanos diu & multum diſtantibus alveis defluunt; pòſt non longè a mari eodem lacu accepti, in Hyrcanum ſinum uno ore perveniunt.* Vide ſis illic Voſſium. *Corus* olim dicebatur, teſte Strabone, *Cyrech* Pineto eſt. *Cors* Caſtaldo, *Cur* Nigro, & *Elcur* Ramuſio. Videtur eum Matthæus Michovienſis *Tark* appellare. Thevetus ſcribit eum ab incolis *Lada* vocari. Perperam Κύρος apud Plut. & Dion.

Cyrus, Perſidis fl. Strab. *Bagradas* ſeu *Agradatus* etiam, nunc *Tiſindon*, Sanſon. alluit Urbes Zirgiam, Larium & Darabegertum, ſeu Paſagardam antiquorum; & poſt longum curſum, in Perſicum mare & Sinum Armuzianum ſe exonerat, 20. circiter leuc. ab Armuzio in Ort.

Cyſa, Carmaniæ pagus. Arrian.

Cyſenna, filia Diomedis Thraciæ regis, vivos homines diſſecabat medios & parentibus comedendos liberos apponebat. Volater.

Cyſſum ſeu *Ciſſa*, opp. Lacetanorum, in Hiſp. Tarr. nunc *Camaraſa* videtur, opp. Cataloniæ, ad Secorim fl. 2. leuc. Hiſp. ſupra Berguſiam, 6. ſupra Ilerdam, in Ort.

Cyſten, Æthiopiæ ſub Ægypto op. Plin.

Cyta, urbs Colchidis, Medeæ patria, Steph. Herbis veneficis imprimis famoſa fuit. Hinc *terra Cytæa*, Valerius Flaccius *lib.* 6. *Verſ.* 693.

Tum juvenem terris Parca tenuere Cytæis.

Item *Cytæis*, *idis*, pro Medea. Propertius 2. 4.

Non hic herba valet, non hic nocturna Cytæis.

Idem *Cytæina carmina* poſuit pro *Magica*, *Lib.* 1. *eleg.* 1.

Tunc ego crediderim vobis, & ſidera, & amnes
Poſſe Cytæinis ducere carminibus.

Ubi vide Scaligerum.

Cytæum, Cretæ inſ. urbs. Ptol. *Candia* Jovio, Nigro & aliis, in ora Boreali, optimè contra Turcas munita, ſub Venetis. Aliis eſt *Setia*, urbs ibi Epiſc. 60. circiter mill. à Matio in Ort. ex præcipuis Inſulæ. Unde tractus adjacens *territorio di Setia*. Nunc ſub Turcis. Baud. Cum tota Inſ. Item Tauricæ Cherſoneſi eidem.

Cytais, Carmaniæ regio. Arrian.

Cyteorum, Ptol. *Cotyorum* Plin. Cappadociæ op. hodie *Caceme*.

Cyterium, urbs Oenotrorum Mediterranea. Steph.

Cythera, *orum*, inſula in ora Peloponneſi contra Cretam; ut ſcribit Strabo, quinque m. p. à Maleæ promuntorio, 15. milliar. ab Ægialia, 45. ab ora proximiori Cretæ diſtans, hodie *Cerigo* Sophiano, à Sinane Cigala Archipelagi Pharos & ſpecula Turcarum vocata. Olim Spartanorum propugnaculum & receptaculum navium, quæ ex Ægypto & Libya redibant. Veneri tum dedicata. Virg. *Æn.* 10.

Eſt Amathus, eſt celſa mihi Paphos, atq; Cythera.

Ovid. *Faſt.* 4.

Deſerit, & Veneri ſacra Cythera petit.

Inde Venus ipſa *Cytherea*. Virg. *Æn.* 1.

Parce metu Cytherea, manent immota tuorum
Fata tibi.

Sic dicta

—— Ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις,

teſte Heſiodo, id eſt, quia è mari emergens ad Cythera primùm appulit. Hic Venus, ut in Cypro, *Armata* fuit. Pauſan. *in Laconicis*, Αὐτὴ δὲ ἡ θεὸς ξόανον ὡπλισμένον. *Cythera* dici vult Stephanus ἀπὸ Κυθήρου τοῦ Φοίνικος. Sed *Cytherus* ille Phœnix, cùm aliunde non ſit notus, tam Cytheram inſulam, quàm Cithæronem Bœotiæ montem celebrem, Phœnices appellaſſe putat Bochartus ὁ μέγας à קתרי *cethera*, id eſt, à *petris*. Chaldæus Interpres, ubi *de cuniculis*, Prov. 30. 26. *Faciunt ſibi domicilium* בקתרי *in petris*.

Nam ut Bœotiæ Cithæron (de quo ſupra) ita Cythera inſula ſcopulis ſcatet. Mercator in *Cytheris*: *Opidum habet ejuſdem nominis (in colle) ac multos portus, ſed parum tutos, atq; circa ipſam*

ipſam inſulam ſparſi ſunt plures ſcopuli. Proinde apud Euſt. *in* 3. *Iliad.* *Cythera*, inquit, *quidam eandem eſſe inſulam volunt cum Cranae*, quia Κραναὴ *aſperum* ſonat & *confragoſum.* Quin & purpuræ, quæ petroſis & calculoſis locis maximè gaudent, circa hanc inſulam multæ fuerunt, unde & *Porphyris* & *Porphyruſa* dicta eſt. Plin. 14. 15. *Cythera cum oppido antea Porphyris appellata.* Ariſtoteles apud Stephanum, Ἐκαλεῖτο δὲ Πορφυροῦσα διὰ τὸ κάλλος τῶν πορφυρῶν, id eſt, Euſt. interprete διὰ τὸ κάλλος ἔχειν πορφύρας; quas purpuras, quòd ſcopulis aut calculis plurimum gaudere diximus, Plinius idem teſtatur his verbis *lib.* 5. *c.* 1. *Ebori, citroq́; ſylvæ exquiruntur, omnes ſcopuli Gætuli muricibus ac purpuris.* Et *lib.* 9. *cap.* 37. *Purpura calculoſa appellantur à calculo maris mirè apto conchyliis.* Oppianus *lib.* 1. *Halieut. verſ.* 314.

> Πολλὰ μὲν ἐν πέτρῃσι, τὰ δ' ἐν ψαμάθοισι νέμονται,
> *Multa quidem in petris, quædam naſcuntur arenis.*

Eſt prima Archipelagi Inſ. verſus Occaſum, ſub Venetis. Circuitus eſt 60. mill. circiter, Tomaſ. Porcaccio. Portum habet *Delphinum*, in parte Auſtr.

Cythera, ol. opp. nunc pagus Cypri, *Conucha.*

Cythera, num. pl. et am, urbs Cypri Ep. ſub Ar. Conſtantiæ, in Ora Boreali, vulgò *Cithira*, nunc pagus. Ferrar.

Cytheris, nobiliſſima meretrix, liberta cujuſdam Volumnii, quam Corn. Gallus poeta ſupra modum adamavit, eamque *Lycoridem* vocat Virgilius. Vide *Corn. Gallus.*

Cytherus, Elidis fluv. Heracleam alluens. Pauſan. Item Atticæ urbs. Strabo. Et vicus in Pandionide tribu. Steph.

Cythina, urbs Theſſaliæ Steph.

Cythnos, Inſ. una ex Cycladibus, in mari Ægæo, verſus oram Atticæ, inter Ciam & Seriphum Inſ. Tota montuoſa eſt, nunc ſub Turcis, & raros habet incolas. Baudr. Olim *Ophiuſa*, ac *Dryopis* dicta. Ovid. *Met.* 5.

> —— —— *Inde cavâ circumdata nave Seriphon*
> *Deſerit, à dextrâ Cythno, Gyaroq́; relictis.*

Idem *lib* 7.

> *Florentemq́; Syron, Cythnon, planamq́; Seriphon.*

A *Cythno* primo habitatore dictam volunt. Bochartus autem, *Cythno*, inquit, videri poteſt nomen feciſſe קטנות *Katnuth*, id eſt, *parvitas*, nam exigua eſt inſula. Tamen aliud ſuccurrit, quod licet minus obvium, fortaſſe multo eſt verius. Κύθνιος τυρὸς *Cythnius caſeus*, fuit olim valdè celebris. Ita obſervant Steph. & Euſt. ubi de Cythno. Et à Polluce 6. 10. Τυρὸς Κύθνιός τε καὶ Σικελικὸς *caſeus Cythnius & Siculus* cenſentur inter τὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐδέσματα δόκιμα, *cibos apud veteres maximè probatos.* Quin & *Cythnius* dicebatur, a vicinâ *Ceâ*, vel *Cio* caſeus, quam ex Æſchylidis libris de R. R. multis deſcribit Ælianus *de Anim.* 16. 32. Itaque propter caſei dotes *Cythnus*, ut ſuſpicamur, dicta eſt inſula גבנא *gubna*, vel *guphno*, quomodo Syri hanc vocem efferunt, id eſt, *inſula caſei.* Sed Græci pro Γύφνο Κύθνο ſcripſerunt, id eſt, κ pro γ ut Κάμηλος ex גמל *gamal*, & θ pro φ, ut θύλλα, & φύλλα, θῆρες & φῆρες, θλιᾶν & φλιᾶν, θλᾶν & φλᾶν. Hinc *inebriari* Græcè κυθίζειν dici volunt pro κυφίζειν, συγγενὲς γὰρ εἶναι τῷ φ τὸ θ. Ita Hieronymus Rhodius apud Athen. *lib.* 12. Eodem exemplo *Cythnus*, pro *Cyphnus*, dicta. Inſulam hanc olim fuiſſe cultam, docet hiſtoria vetus de Cythniis ab Amphitryone malè multatis, quod ceſſit in proverb. Hinc enim Κυθνώδεις συμφοραὶ, *Cythnia calamitates*, dicuntur de graviſſimis; cujus adagii Suidas ac Zenodotus, tanquam ex Ariſtotele meminerunt. Helladius verò apud Photium ſcribi vult per *L.* non per *D.* τὸ Κυθνώλης, inquit, διὰ τοῦ λ. γέγραπται, ἀλλ' οὐ διὰ τοῦ δ. Et in Heſychio Κυθνώλης eſt ἐξώλης, qui perditus eſt funditus, quomodo Cythnus ab Amphitryone planè exciſa eſt ac devaſtata. Addit enim παραγωγὴ τὴν λέξιν ἀπὸ Κύθνου τῆς νήσου, ἀπωλέσθη γὰρ αὐτὴν ἀπὸ Ἀμφιτρύωνος. Ita legendus eſt ille locus.

Cytineum, una eſt ex tribus Noricis civitatibus. Steph.

Cytis, inſ. Arabiæ, ubi topazius lapis. Plin. 6. 27.

Cytiſorus, Phryxi filius.

Cytni, Pannonica gens. Ptol.

Cytonium, urbs inter Myſiam & Lydiam. Steph.

Cytorum, urbs Paphlagoniæ ad Pont. Eux. Ptol. *Caſtello* hodie Nigro.

Cytorus, à Cytoro, Phryxi fil. conditore, *Cotyora* Xenoph. *Cyteorum* Ptol. Urbs & mons Galatiæ, in quo buxus plurima naſcebatur. Strabo *lib.* 11. Πλείστη δὲ καὶ ἀρίστη πύξος φύεται κατὰ τὴν Ἀμαστριανὴν, καὶ μάλιστα περὶ τὸν Κύτωρον. Catullus,

> *Amaſtri Pontica & Cytore buxifer.*

Virg. *Georg.* 2.

> *Et juvat undantem buxo ſpectare Cytorum.*

Ovidius.

> *Sæpe Cytoriaco deducit pectine crines.*

Idem *Metam. lib.* 6.

> *Utq; Cytoriaco radium de monte tenebat.*

Id eſt, *buxeo.* Euſt. *in Iliad. Hom.* β.

> Οἵ τ' ἄρα Κύτωρον ἔχον καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο:

Κύτωρος, inquit, πόλις Παφλαγονίας Σινωπέων ἐμπόριον, ἀφ' ἧς πλεῖστη καὶ ἀρίστη πύξος φύεται, Plin. 6. 16. *Buxus Pyrenæis ac Cytoriis montibus plurima & Berecynthio tractu.* Interpres Apollonii *in illud lib.* 2.

> ———— Ὑλήεντα Κύτωρον

διὰ τὸ πύξον ἐκεῖ πολὺν γίνεσθαι. Huc pertinet forma adagii, quam Euſt. aperit: Πύξον εἰς Κύτωρον ἤγαγες; quod ſimile illi, *Noctuas Athenas.* Sed ante hos omnes Theophraſtus 3 *Hiſt. Plin. cap.* 15. loquens de buxo: Καὶ γὰρ ἐν τῷ Κυτώρῳ τοιοῦτον, οὗ ἡ πλείστη γίνεται. Alluſit huc Val. Flac. *lib.* 5. *Argonaut.*

> ———— *Atq; jugo pellente Cytorum.*

Nam hic pallor à buxo eſt. Ovid *Met.* 4.

> ———— *Oraq; buxo pallidiora gerens.*

Credibile autem legendum, in loco Plinii nuper adducto *Cyrenaïs*, aut *Cyrenis*, non *Pyrenæis.* Nam ſtatim Theophraſtus, à quo ille reliqua ſumſit; μέγισται δὲ καὶ κάλλισται ἐν Κυρήνῃ. De la Cerda. Strabo *l.* 12. ex Ephori ſententia, *Cytorum* Synopenſium Empor. facit. A Cytoro prædicto conditum.

Cyzicum, Inſula in Propontide, quæ duobus pontibus continenti adhæret, in qua urbs clariſſima cognom. quam à Mithridate arctiſſimè obſeſſam, L. Licinius Lucullus Dux Rom. liberavit. De hac Florus *lib.* 3 *cap.* 5. *Cyzicum nobilis civitas, arce, mœnibus, portu, turribusq́; marmoreis. Aſiaticæ plagæ littora illuſtrat: hanc ille quaſi alteram Romam toto invaſerat bello*, & quæ ſequuntur. V. quoque infra *Cyzicus.*

Cyzicus, à Theſſalis oriundus. Fuit enim ex Æneo Apollinis & Stilbes filio natus, qui, relictâ Theſſaliâ, ubi fuerat ortus, in Helleſpontum ſe contulit atque ibi regnavit, & *Æneten*, Euſori Thraciæ regis filiam, uxorem duxit, ex quâ Cyzicum genuit, qui Dolionum tenuit imperium in Iſthmo & Cherſoneſo, quæ eſt in Propontide, juxta quam mons eſt *Arctos* nomine. Cyzicus cùm adventantes Argonautas ſibi cognatione conjunctos didiciſſet, eos benigniſſimè ſuſcepit hoſpitio. Cumque à Cyzico digreſſi eſſent Argonautæ, proximâ nocte tempeſtate acti eodem reverſi ſunt, quos Cyziceni hoſtes cùm crederent, adverſus eos egreſſi, penè internecione ſublati ſunt, inter quos ipſe Cyzicus ab Jaſone eſt interemptus, ut & Apollonius & Valerius ſcribunt. Orpheus ab Hercule, alii ab Dioſcuris.

Cyzicus, urbs Myſiæ ad Propontidem, *Chizico* Sophiano, cui nomen indidit *Cyzicus* rex, quem Jaſon per imprudentiam interemit. Fuit hæc civitas & magnitudine, & pulchritudine cum primis Aſiæ urbibus comparanda, paci & bello apta, tribus armamentariis inclyta, quorum aliud armorum, aliud inſtrumentorum, aliud frumenti erat receptaculum. Propert. 3. 22.

> *Frigida tam multos placuit tibi Cyzicus annos,*
> *Tulle, Propontiacâ quâ fluit Iſthmos aquâ.*

Ovid. *Triſt.* 1. *Eleg.* 9.

> *Inde Propontiacis hærentem Cyzicon oris,*
> *Cyzicon Æmoniæ nobile gentis opus.*

Ubi vir κεκλιμένος Nic. Heinſius *ſurgentem* legere mavult, nam in edito colle ſita hæc urbs. Val. Flac. *lib.* 2.

> *Nec procul ad tenuis ſurgit confinia Ponti*
> *Urbs placidis demiſſa jugis, rex diveſtis agri*
> *Cyzicus.* ——

Sed & Apollonius Rhodius, in ejuſdem deſcriptione,

> Ἔστι δέ τις αἰπεῖα Προποντίδος ἔνδοθι νῆσος
> Τυτθὸν ἀπὸ Φρυγίης πολυληΐου ἠπείροιο,
> Ἐις ἅλα κεκλιμένη, &c.

Vide Caſaub. *ad lib.* 12. *Strabonis.* *Cyziceni* apud veteres timiditatis ac mollitiei notantur, unde *tinctura Cyzicena*, proverb. apud Zenodotum & alios in eos, qui aliquid indecorum metu faciunt. *Cyziceni* quoque *ſtateres* apud Suidam in proverb. ſunt, pro re ſculpta diligenter, ſicuti fuere *nummi Cyziceni.* long. 54. 50. lat 42. 15.

C Z.

Czar, in Ruthenico idiomate, Regem: *Czarſtuo* verò Regnum ſignificat: & hoc nomine Moſcovitæ Principem ſuum Regem totius Ruſſiæ appellant. Cæteri autem Sclavones, utpote Poloni, Bohemi, Lithuani aliique, qui ab idiomate Ruthenico recedunt, alio nomine Regem appellant, ſc. *Krol*, alii *Korol* & *Kral.* Hoc verò nomine *Czar* ſolum Imperatorem appellari exiſtimant. Unde & Rutheni ipſi & Moſci, audientes ab externis nationibus Imperatorem hoc nomine deſignari, & ipſi Principem ſuum Ruſſiæ Imperatorem appellare cœperunt, nomen *Czar* dignius eſſe, quàm Regis, licèt idem ſonet, putantes. Verùm in omnibus Ruthenorum tam ſacris quàm profanis literis, *Czar* Regis, *Kezar* verò Imperatoris nomen repræſentat. Sic quoque Rex Tauricæ Tartarus, Præcopenſis *Czar* i. Rex nuncupatur, omneſque Tartarorum Reges non aliâ appellatione gaudent. Sed plurimi ignorantiâ nominis decepti, omnes Reges hoc nomine inſignitos Cæſares, atque adeò Imperatores eſſe exiſtimant. Alii quoque Principem Moſcoviæ album Cæſarem, præcipuè verò ſubditi ſui appellant, id eſt, Regem vel Imperatorem Ruſſiæ Albæ; quemadmodum ea Ruſſia, quæ Polonorum ſubeſt Regi, Nigræ nomine venit. Alii ideo Moſcorum Principem Regem Album dici volunt, quòd incolæ omnium regionum, ipſius imperio ſubjectarum, veſtibus & pileis albis ut plurimum utantur, Guagninus

in deſcript. Moſcovia. Becmannus tamen non dubitat, quin ad Cæſarei nominis imitationem vocem hanc Ruſſiæ Principes affectaverint, qui & Aquilam, Imperii inſigne, ſuis inſignibus inſeruerunt. Primus *Czaris* titulum aſſumſit Baſilius, fil. Johannis Baſilidis, qui univerſæ Ruſſiæ Principem ſe primus appellavit, Magni nomen ob id ſortitus, & Tartarorum jugum, à quibus Majores ipſius jus & inaugurationem totis 100. & amplius annis petierant, inſtinctu Sophiæ conjugis excuſſit, mortuus A. C. 1492. Horum filius, præfatus Baſilius, ante Imperium Gabriel vocatus, poſt Smolenſcenſem Principatum & quicquid Siberienſis ditionis ſupererat, Imperio adjectum, *Czar* dici voluit. Ejus ſucceſſor Johannes Baſilides Caſanenſi & Aſtracanenſi regnis imperio aucto, mortuus A. C. 1584. ſucceſſorem habuit filium Theodorum, quem defunctum A.C. 1597. excepit Borislaus Gudenow, Johannis olim Mareſcallus. Hinc poſt varias Pſeudo-Demetriorum turbas, electosque Baſilium Zuskium, Vladislaum Poloniæ Principem & Carolum Philippum, Guſtavi Adolphi Sueciæ Regis fratrem, ſed rejectos, iterum A. C. 1613. Michael Federovvitz, è familia Johannis Baſilidis *Czar* factus eſt, cui A. C. 1645. demortuo ſucceſſit filius Alexius Michalovvitz, haud pridem mortuus. V. Scriptores *rerum Moſcoviticarum. qui uno volum fol. prodierunt A.C.* 1600. Sigiſm. Bar. ab Herberſtein, Olearium *Itiner* Petr. Petreium *Chron. rerum Moſcov.* Matthiam Michovium, *Sarmatia P.* 2. Ægidium Fletcherum Anglum, *de rebus Ruſſicis*, &c.

Czaslavia, urbs Bohem. ſatis ampla, ad Crucimeam amnem, in qua Joannes Zilca, Huſſitarum Dux, ſepultus eſt, 3. leuc. Germ. à Caurzima. 4. à Chrudima, Baudr. Hic, ut dictum, Zilca Huſſitarum famoſus dux, & Rokyzana, ſepulti fuerunt: quorum prioris cineres quærentes inimici, A. C. 1623. fruſtra fuere, lapide ſolùm, cui Zilcæ effigies obtrita inerat, reperto: poſterioris verò cadaver A.C. 1630. exhumatum eſt, ut Lucæ Jeſuitæ locum faceret. Joh. Amos Comenius *in Annal. Fr.* apud Lætum.

Czenſtochova, opp. Polon. ſuper. ad Vvartam fluv. in colle, ſatis munitum, cum monaſterio, haud pridem fortiter propugnatumq, contra Suecos. In confin. Sileſiæ, medium ferè inter Cracoviam & Siradiam.

Czernnum, opp. permunitum Ucraniæ, ad Taſminum amnem, vix 2. leuc. à Boriſthene, 7 à Czyrcaſſia in Auſtr. A Tartaris malè habitum haud ita pridem.

Czernihovia, Urbs munita Lithuan. in Duc. Severienſi, nunc ſub Moſcis, quibus ab Uladislao IV. fuerat erepta Anno 1631. ad Deſznam fluv. vix 2. leuc. à limite Volhiniæ, 5. à Boriſthene, Ab ea tractus adjacens *Ducatus Czernihovienſis*.

Czernobela, opp. Ucraniæ, ad Ulzam amnem, qui paulò infra in Pripetium labitur, 18. leuc. à Czernihovia in Occ. 13. à Rzeczica in Mer. 2. à Boriſthene.

Czerſchia, vulgò *Czersko*, urbec. Polon. ad Viſtulam fluv. Palatinatus caput, in Mazovia prov. 10. leuc. ſuprà Vvarſaviam in Auſtr. Hinc Maſovia dicitur quandoq; Palatinatus Czerſchienſis.

Czierwienſis dominatus, in Polonia, à Johanne Alberto R. Conrado fratri Januſii Mazoviæ Ducis traditus, pro tractu Polocenſi & Mazovia, regno incorporatis. A. C. 1501. Cromer. *lib.* 30.

Czyrkaſſia, Urbs munita Ucraniæ, ad Boriſthenem. 7. leuc. à Czerino in Bor. 18. à Bialaceria in Ort. Varias tam à Moſcis, quàm Coſaccis Tartarisque hoc tempore vices experta.

D

D Una ex mutis, olim per tres aſteriſcos in triangulo collocatos repræſentabatur, unde Græci majuſculum ſuum *D*. ita formarunt Δ: ab Ægyptiis occaſione ſumtâ, apud quos litera hæc hieroglyphica erat, & Deum ſignificabat, an quia obſcura illis, per traditionem, Trinitatis notitia? In inſcriptionibus antiquis varia ſignans, quingenta, ſeu Dimidium mille in numeris notat. Vide Pierium *Hierogl. l. 47. c. 30. & l. 38. c. 46.* Muret. *Var. Lect. l. 15. c. 19.* Martin. *in Etymol.*

DA.

Daa. Daha Plinio, *Das* Herodoto, pop. Scythiæ ex genere Nomadum, apud Caſpium mare incolentes. Virg. *Æn.* 8.

Indomitiq; Daa, & pontem indignatus Araxes.

Lucanus *lib.* 2.

O ſuperi, motura Daas, ut clade Getasq;

Silius, *lib.* 13.

Cui pervia Bactra, Daaq;.

Δάοαι etiam Stephano dicuntur.

Dabas, vide *Nuba*, niſi legendum eſt *Nabas*, ut alibi docuimus.

Dabanegaris, regio Arabiæ. Plin.

Dabereth, civitas quæ de tribu Iſſachar data fuit Levitis. Joſ. 19. Lat. *Verba*, ſive *res*, vel *apes*, aut *ſubjectio*, & Syriacè *ductrix*. Inclyta refugii urbs.

Dabir, vel *Debir*, rex Eglon, Joſ. 10. Nomen urbis in tribu Judæ, & Simeonis, Joſ. 15. & 21. quæ & *Cariath ſepher*, i. urbs literarum: An quia ibi Chananæi characteres primùm inventi, ut Liranus vult, an quia Chananæorum hic Academia, ut Saliano, &c. placet? dicitur Joſ. 15. & *Cariathſenna*. Joſ. 5. Capta à Joſua, poſtea à Calebo, Joſ. *cap.* 11. Jud. *cap.* 1. In hanc confugiebant, qui homicidium perpetrarunt. 1. Par. 6. Eſt & altera in tribu Gad, Joſ. 13. Lat. *oratorium*, ſive *Verbum*, &c. aut Syriacè *ductor*. Aliis *Debir*, eſt civ. Amorrhæorum.

Dabira, villula Judæorum in monte Tabor, regionis ad Diocæſaream pertinentis. In tribu Zabulon. Hieronym. *in Loc Heb.*

Dabrona, & *Daurona*, Ptol. fluv. Hiberniæ in Momoniâ reg. *BroodVVater* nunc, olim *Avon-more*, id eſt, flumen magnum, dictus Oritur in confin. Daſinoniæ Comit. & per Corcagienſem Comitat. fluens, Liſmoniam rigat, dein in mare Verginium ſe exonerat, juxta Jogalliam, Sanſon. Camdeno Dabrona nunc eſt *SaVeren* fluv. & Corcagiam urbem alluit, quæ quibuſdam Dabrona etiam dicitur.

Dabulum, urbs munita Indiæ citer. in regno Decani, ad oſtia fluv. *HaleVache*, in confin. regni Guzaratæ. Cum portu capaci, in ora Oceani Ind. ſub Luſitanis. Media inter Damanum ad Bor. & Goam ad Auſtr.

Daca, vide *Daci*.

Dachareni, pop. Arabiæ, à Nabato *Nabatæi* dicti. Vide Steph. *Σημαίνει* (inquit) *τὸ Δαχαρηνοὶ ἀρσενικῶς*, lege *ἀρσενικὸν*, ut in Euſtathio habetur.

Dachem. Civitas inſulæ Sumatræ, ad primum ejus punctum ſub quarto cum dimidio gradu Boreali, cujus Rex, omnium regum illius inſulæ potentiſſimus eſt, & Luſitanorum hoſtis implacabilis. Natal. Metel.

Dachinabades, regio Indiæ citerioris, ab oſtio Indi fluv. in Auſtrum extenſa. *Indoſtan*, teſte Ortelio, ſeu *Malabar*, ut aliis videtur.

Daci, pop. erant *Transrhenani*, Danubio fluv. & Anartibus, ſylvæque Hercyniæ finitimi, quos olim Hungariæ partem habitaſſe plerique tradunt, & pòſt in maritima loca Norvegiæ proximè ceſſiſſe. Lucan. 2.

Hinc Dacus, premat inde Getes.

Stat. 4. *Sylv. Car.* 2.

Cùm modò Germanas acies, modò Daca ſequentem
Prælia. —— ——

Virgilius,

—— *Conjurato deſcendens Dacus ab Iſtro.*

Idem Statius,

Hac eſt, qua victis parcentia fœdera Cattis,
Quaq; ſuum Dacis donat clementia montem.

Cur *montem* diſertè nominat? ſicut in eâdem iſte re,

Tu civile nefas, tu tardum in fœdera montem
Longo Marte domas.

Quiane montana Dacia? ita eſſe ſcio: tamen opinor, in re occultius aliquid deſignari, *ἰκκῶς* enim & unum montem duntaxat appellitat. Aſpectum igitur à poëtâ cenſeo ad ridendam & miri ſtuporis ſuperſtitionem Dacorum, quibus Sacerdos in monte quopiam Deus habebatur, & mons ipſe ſacer. Strab. *libr.* 7. *Παρὰ δὲ τοῖς Γέταις ὁ ἱερεὺς ὠνομάζετο Θεὸς, καὶ τὸ ὄρος ὑπελήφθη ἱερὸν, καὶ προσαγορεύουσιν οὕτως.* Diſce. Getarum populum Dacos eſſe, ex Dione ac Strabone. Etiam Appianus notat, Getas ultra Danubium à Romanis Dacos appellari. Addo etiam Cappadocibus montem pro Deo fuiſſe. Tyrius Maximus: *ὄρος Καππαδόκαις καὶ θεὸς καὶ ὅρκος καὶ ἄγαλμα.* Lipſ. *ad Tac. hiſt. lib.* 1. Olim Straboni *Davi* appellati. Ex quo apud Athenienſes *Davorum* nomina ſervilia. Hinc factum eſt, ut in Comœdiis ſervi introducantur *Davi* & *Getæ* dicti. Sub Regibus erant, uſque ad Trajanum, qui victo Decebalo, quem Domitiani ignavia ſuperbiſſimum reddiderat, provinciam ex Dacia fecit. An. 106. Poſtmodum ſuperati à Conſtantino M. à Gothis, Sarmatis, Hunnis, &c. Saxones dein à Carolo Magno victi, maluerunt huc commigrare, quàm victoris imperio ſubeſſe. Sævi & crudeles. A. S. Niceta converſi dicuntur. Vide Plin. *l. 4. c. 12.* Ptol. *l. 3. c. 8.* Dion. Caſſ. *l.* 68. Cluver. Eorum regio *Dacia*, quæ hodie diviſa eſt in *Tranſylvaniam*, *Zypſerlandiam*, *Ruſciam*, *Serviam*, *Septemcaſtra*, & *Bulgariam*. L. Loyd. Vide infra. Hinc *Dacicus* denominativum quod cognomen trophæi loco uſurparunt Romanorum aliquot Imperatores, victoriâ aliquâ ex Dacis reportatâ. Juvenal.

—— *Tunc lance beatâ*
Dacicus, & ſcripto radiat Germanicus auro.

Dacia antiqua, ultra Iſtrum fuit, à Trajano, ut dictum. Imper. redacta in prov. Aurelianus ejus incolas cis Iſtrum tranſtulit, & inter Mœſias collocavit. Hæcque Dacia Cis-Iſtrienſis dividebatur in *Daciam Ripenſem*, quæ & Pannodacia, *Erdel*, & *Mediterraneam*, quæ nunc Tranſylvania, *Sibenburgen*, quod diſcr. niſi obſervetur, ſumma ſæpe oritur ambiguitas. *Dacia Alpeſtris* eſt ipſa *Valacchia*. Ferrar. Baudrand.

Urbes clariores Daciæ.

Acmonia.	Ramidava.
Alba Julia.	Tiriſcum ſeu Taros.
Auguſtia.	Zarmiſogetuſa, olim metropolis Daciæ, à Trajano *Ulpia Trajana*, aliàs *Varhely* dicta.
Marcodava.	
Napuca.	
Nentidava.	Zeugma.
Patruiſſa.	Zurobara.
Phrateria.	Zuzidava.

Dacianus, Præfectus Hiſpaniæ, ſub Diocletiano & Maximiano, Chriſtianos crudeliter perſequutus eſt. Prudent. *Peri Steph. Hymn.* 5. *& 4. in Laud.* 18. *Mart. Cæſar Aug. &c.*

Dacius, Epiſc. Mediolan. cives, ut ſtrenue contra Gothos defenderent, fruſtra cohortatus, expugnatâ direptaque crudeliter urbe, in Græciam ſe recepit. Obiit an. 555. Greg. *dialog. lib. 4. cap.* 4. Chronicon ſcripſit, Baron. *A. C.* 538. 539. 546. &c. Bellarm. *de ſcr. Eccleſ.* Voſſius *de H. L. l. 2. cap.* 19. Procop. *de bello Goth. lib.* 2. Miræus, Ferdinandus Ughel. Hiſtoria Mediolan. &c.

Dacrianus, Abbas Benedict. circa ſec. 8. Scripſit ſpeculum Monachorum, & Documenta vitæ ſpiritualis, Vol. 5. Bibl. PP. Poſſevin. *in Appar. ſacr.*

Dactonium, opp. Callaicorum Lucenſium, in Hiſp. Tarracon. *Monforte de Lemos* hodie, opp. Gallæciæ, ad fluv. *Cabe*, Brietio, Sanſoni, 10. leuc. à confin. Aſturiarum in Occ. 10. à limite Portugall. in Boream, 16. à Ripavia in Auſtr. Baudr. long. 11. 50. lat. 42. 15.

Dactyli Idæi, iidem qui & *Curetes*, & *Corybantes*. De quibus ſuis locis.

Dactylis, ſculptor inſignis, cujus laudata opera in hortis Servilianis haberi refert Plin. 36. 5.

Dada, urbs Piſidiæ, *Adada* Ptol. *Adadata* Straboni.

Dadai, montes Indiæ, olim Cleopidis regiæ propinqui.

Dadan, vel *Dedan*, filius Jecſan. Gen. 25. & filius Regma, Gen. 10. id eſt, *mamilla*, *dilectio*, *patruus*, vel *judicans*.

Dadas. vide *Themiſſus*.

Dadaſtana, Bithyniæ urbs. Ptol.

Daddala, vide *Dædala*.

Dades, Cypri promuntorium. Ptol.

Dadicæ, pop. Scythiæ Aſiaticæ. Herodot. *lib.* 4. Stephano ſunt pop. Perſiæ ex Herod. *l.* 7.

Dado, vel *Audoënus*, Arch. Rotomag. in aula Dagoberti I. magni habitus. Obiit an. 677. Vitam ejus verſibus ſcripſit Frigedodes, Anglus. De ſcriptis illius, vide Voſſium *de H. L. l. 2. c. 26. p. 266. & cap. 40. p.* 346.

Dadocerta, Caſtellum magnum Armeniæ. Steph.

Daducus, maximus Sacerdos Herculis apud Athenienſes. Alex. ab Alex. 2. 8. Aliis Δαδοῦχοι ſunt, qui in Eleuſiniis Cereri faces ferebant.

Dædala, mons & urbs Lyciæ, *Urlie*, à *Dædalo* ibi ſepulto cùm eum coluber aquaticus ex amne Nino in paludem, in quam Dædalus commeabat, egreſſus momordiſſet. Plin. 5. 27. Quanquam Diod. *l*. 5. eum in Siciliâ à Cocalo rege ſuffocatum tradit. Item Rhodi civitas, ſive regio, alia Indiæ, & alia Cretæ. Ptol. Steph.

Dædali, montes Ind. citer. ad Indum fluv. *Amy* Boccatio, ſupra Niſam urb.

Dædalia, urbs Italiæ, à *Dædalo* condita. Steph.

Dædalidæ, tribûs Cecropidis in Atticâ vicus. Steph.

Dædalion, Luciferi fil. Ceycis frater, filiam Philonidem, ſeu Chionem habuit, cum quâ unâ nocte concubuerunt Apollo & Mercurius, & ex Apolline Philammonem, ex Mercurio Autolycum peperit. Hyginus. Hujus mortem, cui linguam Diana telo transfixerat, tam ægrè tulit, ut è Parnaſſi culmine ſe præcipitem dederit, ab Apolline in falconem commutatus. Ovid. Metam. *lib*. 11. *f*. 8.

Dædalus, faber Athenienſis, Micionis fil. artificum omnium ſuæ ætatis ingenioſiſſimus, ut qui primus ſerram, aſciam, perpendiculum, terebram, glutinum, & lithocollam dicatur inveniſſe, primusque omnium vela, & antennas navi impoſuiſſe: Unde fortè fabula *alarum Dædali*, nam Virgilius, *Velorum pandimus alas*. & alibi: *Remigio alarum*. Statuis quoque immobilibus oculos induxit, & abditis quibuſdam nervis effecit, ut huc atque illuc moverentur, adeò ſcitè, ut ſpectantibus vivere viderentur. Hinc famam meritus, viſo, ex fratre nepotem rotam figulinam inveniſſe, ne ab illo ingenio olim vinceretur, timens, de feneſtrâ miſerum præcipitavit, fugâque cum filio Icaro ad Minoëm ſe recepit, Cretæ R. Hic Labyrinthum conſtruxit, multiplici, & intricatâ viarum perplexitate irremeabilem, in quâ ipſe unà cum Icaro filio à Minoë fuit incluſus, eo quòd vaccam ligneam feciſſet, cui incluſa Paſiphaë tauro ſe commiſcuerat. Quare cùm terrâ marique effugium ſibi negatum videret, fugam ſibi per aërem tentandam duxit. Aſſimulans itaque ſe munus conficere velle, quò regis animum placare poſſet, pennas & ceram popoſcit, quibus impetratis, ſibi, & Icaro filio alas confecit, atque è Cretâ evolavit. Quod propterea confictum, quia tam ingenioſâ ſe fugâ liberavit, ut alis evolaſſe crederetur. Deinde & Cumas delatus eſt, ubi Apollini templum erexit. A Cocalo Siciliæ R. benignè exceptus, mox Minois iram verito, in balneo ſuffocatus eſt. Diod. Sic. *lib*. 4. Euſeb. *An. Abrahami* 716. Pauſan. *lib*. 7. Ovid. *Metam*. *l*. 8. Plin. *l*. 7. *c*. 56. & *l*. 36. *c*. 13. Hyginus, Apollodorus, &c. Vide *Icarus*. Lucianus *in lib. de Aſtrologiâ* ſcribit, Dædalum fuiſſe Mathematicum, & filium Icarum docuiſſe Aſtrologiam, ſed cum juvenili ardore & perſuaſu Doctrinæ elatum aberraſſe à vero, & decidiſſe in mare rerum immenſæ profunditatis. Vide Diodorum *lib*. 5. Hinc adjectivum *Dædalus*, ut *Dædala tellus* apud Lucretium, pro terrâ floribus variegatâ. *Dædala tecta*, apud Virgil. pro domibus artificiosè elaboratis. Item *Dædalæus*, ut apud Horat.

Pindarum quisquis ſtudet æmulari,
Jule, ceratis ope Dædaleâ
Nititur pennis, vitreo daturus
Nomina ponto.

Idem,

Jam Dædaleo ocyor Icaro.

Item *Dædaleus*. Propert. 2. 15.

Dædaleum Lino cum duce rexit iter.

Dæmogorgon, Latinè dicitur *Deus terræ* (nam Dæmon, *Deus*, ut ait Lactantius, gorgon, *terra*.) ſeu potius *ſapientia terræ*; quo nomine veteres intelligebant naturam, rerum omnium matrem & altricem.

Dæmon, à Græco Δαίμων, quaſi Δαήμων, id eſt, *ſciens*. Ita Plato *in Cratylo*. Lactant. *lib*. 2. & Chalcidius *in Timæum Platonis*. *Dæmones* genii ſunt, μυσταγωγοὶ τοῦ βίου, ut Menander inquit. *Domini Vitæ*; *Lares* Ciceroni, aliis etiam *Manes* ac *Lemures*. Genii boni, & mali, qui ἀλάστορες ſunt ac Diaboli. Cæterùm de variâ hujus vocis ſignificatione vide Dauſquerium *in Baſilium Seleuc. pag*. 62. & *ſeqq*. Porro Aſtrologis *Dæmon* appellatur undecimus ab Horoſcopo locus, ἀγαθοδαίμων Græcè dictus. Julius Firmicus *lib*. 2. *cap*. 19.

Daes, Colonis oriundus, Hiſtoricus. Strab. Voſſius *libr*. 4. *pag*. 511.

Daïra, Thyeſtis ſoror, cum quâ congreſſus Thyeſtes Enorchum Dæmonem ſuſtulit. Rhod. 7. 13.

Daïtas, pater Macherei ſacerdotis illius Delphici, qui Pyrrhum Achillis filium interfecit. Vide Pindari Schol.

Dator, vir Trojanus apud Hom. *Iliad*. 8.

Dagaleſſus, Armeniæ min. urbs. Anton.

Dagaſaiphus, Conſul cum Severino, an. U.C. 1214.

Dagaſira, locus Carmaniæ ad mare. Arrian.

Dagel, vide *Gallus Tuſcus*.

Daghestania, prov. Aſiæ, prope mare Caſpium, cujus incolæ Tartari proprios habent Principes, inter ditiones Regis Perſiæ & magni D. Moſcoviæ. Extenditur ad 40. leuc. Germ. eſtque pars Albaniæ antiquæ. Ejus urbs prim. *Tarku*, Oleario.

Daghoa, Inſ. Livoniæ, in mari Balt. prope Oſilam, cui ad Boream adjacet, ad oſtium ſin. Rigenſis, ubi opp. *Paden* & *Dageroort*, in parte Auſtr. Sub Sueciæ R. Vulgò *Dago*.

Dagobertus I. fil. Clotarii II. ex Bertrude, IX. Rex Franciæ, anno 628. cùm vivo Patre, Rex Auſtraſiæ eſſet, ab anno 622. Ariberto fratri inſigne apennagium conceſſit, quod, illo mortuo, brevi recepit. Thuringiâ à Dalmatis infeſtatâ, fil. Sigebertum Auſtraſiæ R. creavit, qui Barbaros fortiter repulit. Vicit dein Britones, & Vaſcones rebelles, pace Galliæ redditâ. Ultrajecti conditor, An. 642. Obiit anno 644. æt. 42. Primus Auriflammâ dicitur uſus, ſed vagis amoribus virtutes polluit. Repudiatâ, ob ſterilitatem, Gomatrude, *Nantildam è Monaſterio raptam ſibi junxit*, Aimon. *lib*. 4. *cap*. 19. quamvis Chronicon manuſcriptum Bezæ, in Biblioth. Regia habeat, *Miniſterio*. Ex hac Clodovei II. parens, ſicut ex Ragnetrude Sigeberti III. Auſtraſiæ R. &c. Fredegar. *Chron. lib*. 17. & *ſeqq*. Henſchenius, *de 3. Dagobertis*.

Dagobertus II. cognom. *Junior*, fil. Childeberti Juſti, an. 711. in nomen Regis, non regnum ſucceſſit. Pipino Craſſo an. 714. mortuo, nepos ejus Theobaldus Præfectum palatii ſe fecit, cujus avia Plectrudis, omnia gubernare volens, Carolum Martellum generum Coloniæ in vinculis tenuit. Ex alia parte Rainfredus, à quibuſdam electus, cum Ratbodo Friſone fœdere inito, ſub Dagoberti nomine, omnia miſcuit. Obiit hic an. 716. ex Clotilde, Theodorici pater. Greg. Tur. *app*. *c*. 103. Aimon. *l*. 4. *c*. 49. 50. 51. &c.

Dagobertus, fil. Sigebertii III. Auſtraſiæ Rex, à perfido Grimoaldo raſus, ut hic filium ſuum in thronum eveheret. Vide *Childebertum*. Item, fil. Chilperici, ex Fregedonde. Obiit an. 580.

Dagon, idolum Philiſtinorum, cecidit coram arca, 1. Reg. 5. *Dagonem*, & *Atergatim* idem fuiſſe numen docti aliqui ſtatuunt, adeoque *Atergatim* corruptè ſcribi pro אדיר דג *addir dag*, h. e. *magnifico piſce*, vel אדיר דגון *addir Dagon*, *magnifico Dagone*. Sed Bocharti judicio potior eſt veterum ſententia, quâ Dagon & Atergatis vel Aſtarte planè diverſa ſunt numina. Quod planum ex Theologiâ Phœnicum, apud Philonem Byblium, ubi Dagon frater eſt, & Aſtarte Saturni uxor. Ibidem Dagon redditur Σίτων *Frumentarius*, quia דגון *Dagon* Ebræis eſt *frumentum*, & additur cauſa nominis; Ἐπειδὴ εὗρε σῖτον καὶ ἄροτρον, ἐκλήθη Ζεὺς ἀρότριος.

Dagonia, Armeniæ min. opp. Ptol.

Dagra, Tyanitidis reg. in Cappadociâ opp. Ptol.

Dahippus, ſtatuarius nobilis, cujus opera enumerat Plin. *l*. 34. *c*. 8.

Dai, Perſarum pop. omnes paſtores. Herod. 1.

Daibertus, vel *Theobertus*, primus ex Latinis Patr. Hieroſolymitanus, an. 1099. poſtquàm Arnulphus inde pulſus eſſet. Cum Balduino R. ipſi non bene convenit, hinc artibus Arnulphi remiſſus, in Italiam cum Boëmundo, Principe Antiocheno, qui Conſtantiam Philippi I. Gall. R. ducturus erat, venit & à Paſchali II. in ſedem ſuam redire juſſus, in itinere obiit, in Sicilia. An. 1107. Guil. Tyr. *l*. 8. 9. 11. &c.

Daicles, Meſſenius, vixit regnante Athenis Charope. Solinus *cap*. 2.

Daimachus, Equitum præfectus Syracuſis, per quem Hermocrates Soſiſtratum, ſervorum ducem in poteſtatem redegit. Vide Polyæn. *lib*. 1. *in Hermocrate*.

Daimachus Platæenſis, legatus ad Allitrochadem, Androcoti fil. de quo Juſtin. *l*. 15. Indiæ R. Scipſit hiſtoriam Indicam, ſed ob imperitiam Mathematicæ, parum feliciter. Strabo *l*. 1. Voſſ. *de Hiſt. Gr*. *l*. 1. *c*. 12.

Daimenes, Achæorum dux. Pauſan.

Daimenes, à Dionyſio cruci affixus, quòd, natione Græcus, Carthaginienſibus contra Siculos militaſſet, Olymp. 95. an. 4.

Daira, Oceani filia, ex Mercurio Eleuſim, ſeu Eleuſinum, qui poſtea urbi nomen dedit, peperit. Pauſan. *in Att*.

Daſca, vel *Dahiud*, in tribu Juda. Hier. *in L. H.*

Dalacarizza, urbs Ponti. Lib. Notit.

Dalanda, Armeniæ min. urbs. Ptol.

Dalaſarba, Thraciæ opp. Procopius.

Dalaſis, Ciliciæ regio. Ptol.

Daldis, Libyæ urbs. Suidas.

Dale, opp. in Teuthraniâ reg. Plin. 5. 30.

Daleburgum, opp. Sueciæ, in Veſtrogothia, & in Dalia prov. juxta Vuenerum lacum, in ejus ora Occ. 11. leuc. Germ. à Bahuſio in Boream.

Dalecarlia, prov. Sueciæ ampla. Habet ab Occ. & Sept. Norvegiam, ab Ortu Helſingiam, à Mer. Vermolandiam; verſus montes extenſa. In hac nulla ſunt oppida magni mom.

Dalemum, opp. munitum Belgii, cum caſtro, in Duc. Limburgenſi, ad Bervinam amnem, ſub Holl. 2. leuc. à Leodio in Caec. 3. à Falcomonte in Mer. 3. ab Aquiſgrano.

Dalfinatus, Valeſio primùm, quaſi *Alpinatus*, cùm tota ferè provincia in montibus poſita, urbesque ejus Vienna, Ebrodunum, Valentia, Dea, Gratianopolis, Auguſta Tricaſtinorum, Vapincus ac Brigantio montibus cinctæ ſint: & Crojerio quaſi *Dealpinatus*.

natus dictus eſt. Poſtea mutavit prior ſententiam, poſtquam didicit, Guigonen VII. filium Guigonis Craſſi, *Dalfinum* cognominatum eſſe circa A. C. 1130. ab eoque Guigone Dalfino Vienneſi, inſequentes *Dalfinos*, qui ſe *Dalfinos Viennenſes* & Albonis Comites vocavere, *Daufins de Viennois*, & *Comtes d'Albon*, nuncupatos & Comitatum Principatumve eorum *Dalfinatum* dictum, qui antea Viennæ & Albonis Comitatus, vel Albonis & Gratianopolis Comitatus vocatus eſt. Reperitur etiam *Dalfinus*, proprium viri nomen, apud Bedam & Guil. Malmesburienſem, qui Dalfini Epiſc. Lugdun. ante annos 1000. occiſi meminere. Corruptè ergo pro *Dalfino* Dalphinus, poſtea Delphinus dici cœpit, maleque creditum, à marino piſce regionem mediterraneam, ejusque dominos nomen inveniſſe, unde utrisque Delphinus piſcis pro inſigni attributus. *Dalfinum* Alverniæ memorat Johannes Pariſienſis. Manſit dein *Dalfini* cognomen primogenitis Galliæ Regum, poſtquam regio donationis titulo in horum jura tranſiit, ut videre eſt in voce *Delphinatus*, ita enim vulgò provincia hæc appellatur, Gall. *Dauphiné*. Conſtat illa ex quatuor provinciis non totis, nimirum ex Viennenſis prov. urbibus Vienna Allobrogum, Valentia Segalaunorum, Dea Vocontiorum & Gratianopoli ſeu Cularone Allobrogum; ex Metropoli Alpium Maritimarum Ebrodano; ex Vapinco civ. provinciæ Aquenſis ſeu Narbonenſis 2. & ex prov. Arelatenſis civitate Tricaſtina: Continebaturque olim partim Sabaudiæ, partim Provinciæ nomine: quæ paulo antequam Galliæ regno accederet, dominus ejus *Dalfinus agri Viennenſis, Princeps Brigantionenſis, Dux Campiſauri, Marchio Ceſanenſis, Comes Palatinus Vienna, Albonis, pagi Gratianopolitani, Ebroduni & agri Vapincenſis, Baro Turris Pinne, Medullionis* Meuillon, *& Montis Albani* appellitatus eſt; quibus titulis acceſſere poſtea Comitatus Valentinus & Deenſis, Ludovico tum Dalfino Caroli VII. filio legati. In hac reg. ſupra Vocontios ad Ortum habitare Meminos vel Mimenos, ubi locus hodieque *Mens en Trieves* dictus nomen gentis ſervet; & eis vicinos eſſe Tricorios, in quorum finibus ſint loca Corpum, Campus Sori & Digueriæ, ait Holſtenius. Addunt alii Medullorum eſſe Medullionem opp. *Meuillon*; Sicoriorum locum *Sigoiers*; Uceuorum opp. *Oiſans* Garocelorum Gonceliunum, 4. a Gratianopoli lapide; Caturigum Caturigas cum Ebroduno: ibidem Caſſenaticum eſſe *Saſſenage*, Veriacum, Clariacum, Altam Ripam, Montemſerratum, Podiumcraſſum, *Piégros*, Montem Canutum, *Montchenu*, Antonem, Caſtrum S. Georgii de Vandanis *S. Joire*, Caſtrum Crepulum *Crepol*, Caſtellum S. Eulaterii *S. Laſier*, caſtrum Veterisvillæ *Vs reville*, Ur olis *Roſſillon* Comit. &c. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.* & infra in voce *Delphinatus*.

Dalia, prov. Sueciæ, in Veſtrogothia, inter Bahuſ. præfecturam & Vuenerum lac. ubi oppid. præc. Daleburgum. Aliàs Norvegiæ contermina, nunc limites paulò remotiores.

Dalila, ſeu *Delilah*, mulier, quam amavit Sampſon, cujuſque operâ periit. Jud. 16. Lat. *paupertas*, aut *ſitula ejus*, aut *ramus ejus*, ſive *exhauriens* aut *macilenta*. In Græcis eſt Δαλιδα. Joſephus *Dalale* ſcribit. Fuit autem זונה *Zoneh*, id eſt, *meretrix*, quod Targum & Kimchi pro *caupona* accipiunt. Lyra quærit Judæane, an Palæſtina fuerit? Et exiſtimat Palæſtinam fuiſſe, quæ in valle Sorek habitarit. Uxorem Sampſonis fuiſſe, præter Sulpicium Severum, etiam Chryſoſtomus, Caſſianus, S. Ephræm & Pererius affirmant. Contrà meretricem, & quidem è pauperioribus fuiſſe, Joſephus, Ambroſius, Hieronymus, Abulenſis, Serarius, & alii volunt. Quomodo enim auſi fuiſſent Philiſtæi principes tam fidenter & primo aggreſſu, ſolâ ſpe lucelli, ſollicitare uxorem ad prodendum maritum? quomodo toties & tam diu latuiſſent tot armati in domo propriâ Sampſonis, nec ipſo, nec ullo familiarium conſcio?

Dalion, ſive *Dallon*, de gentibus prodidiſſe aliqua videtur. Plin. 6. 30. Sed ab eodem in Elencho auctorum libri 20. 21. 22. & 23. inter medicos reponitur, & *lib. 20. cap. 27. herbarius* vocatur. Voſſ. *de H. Gr. l. 3. p.* 350.

Daliſanda, vide *Laliſanda*.

Dallaus Johannes, Eccleſiæ Reformatæ Pariſienſis, quæ Carentone ſuos cœtus habet, Paſtor, Theologus pietate & eruditione nulli ſecundus. Scripſit *de Patrum uſu, Fides ex Scripturis demonſtrata, de Patrum fide circa Imagines, de Pœnis & Satisfactionibus humanis, Pſeudepigrapha Apoſtolica, de Jejuniis & Quadrageſima, de Confirmatione & Extrema Unctione, de Confeſſione Auriculari, de Cultus Religioſi objecto, de Cultibus Latinorum religioſis*, &c. Item *Conciones in Epp. ad Philippenſes, Coloſſenſes, Titum, in utramq; ad Timotheum, quæ 10. Volum. in 8. partim Pariſiis, partim Genevæ prodiere*: ut alia omittam. Obiit admodum ſenex, paucos ante annos: Pater filii cogn. ejuſdem Eccl. Paſtoris eximii. Vid. Elenchum Scriptorum ejus hactenus editorum, in fronte operis poſthumi, cui titulus: *De Cultibus Rel. Latinorum, Genevæ, A. C. 1671.*

Dallunnum, Dalmatiæ opp. Anton.

Dalmana, Dalmatiæ urbs. Caſſiodorus.

Dalmanutha, reg. Jud. Lat. *pauperis hæreditas*, ſeu *portio*, Marc. 8.

Dalmatia, Illyrici pars, Liburniæ contermina verſus Occaſum, cujus incolæ *Dalmatæ* vocantur, Auguſti olim auſpiciis Romano imperio ſubjecti. Dionyſ. *Verſ.* 96.

> Δεξιτερῇ δ' ἐπὶ χεῖρα φαείνεται Ἰλλυρὶς αἶα,
> Δαλματέων δ' ἐφύπερθεν, ἐνυαλίων πέδον ἀνδρῶν.

Populi Græcis Δαλμάται, & Δαλματεῖς, qui, teſte Floro, plerumque ſub ſylvis agunt, inde in latrocinia promptiſſimi, quique armis ac opibus potentes, confidentiores erant, ſæpius Romanis rebelles, & eorum finibus graves. Strab. *l.* 7. Ἴδιον δὲ τῶν Δαλματέων τὸ διὰ ὀκταετηρίδος χώρας ἀναδασμὸν ποιεῖσθαι. Tertul. *de Animâ, Tamen vulgata jam res eſt gentilium proprietatum. Comici Phrygas timidos illudunt, Salluſtius feroces Dalmatas pulſat.* Aliqui, pro *Dalmatis*, apud Cæſarem *Delmatis* reponunt, & ita antiquæ lapp. & Faſti Capitolini, in quibus eſt *Delmaticus*, non *Dalmaticus*. Velius item Longus, ex authoritate Varronis, ita præcipit ſcribendum, quoniam à Delminio maximâ civitate tractum nomen exiſtimatur. Euſtathius: Ἡ δὲ πόλις αὐτῶν Δάλμιον ἢ Δέλμιον ἢ Δάλμινον. Idem ferè habet Appianus. Sic & Joh. Lucius, Vir doctiſſ. Dalmata: cum ait: A Dalmio, vel *Delmatia*, à Delminio, civitat. Illyrica, ſic dicta eſt, Dalmatia. Cùm enim, regnante Gentio, Illyricorum R. Dalmitani ſe in libertatem vindicaſſent, vigintique opp. in ſua dit. haberent, regionem *Dalmatiam* dixere. Dein aliis ſexaginta ſibi aſcitis, cùm ad mare perveniſſent, Traguriniſque & Epetinis infeſti evaſiſſent, hinc ortum primum bellum Dalmaticum: Et tunc Dalmatia in prov. redacta eſt à Romanis. Poſtea verò, Dalmatæ Liburnis ab Occidente agrum ademerunt, Romanis verò Illyricum propr. ita ut a Titio fluv. uſque ad Drilonem fines ſuos protulerint; & ſic Liburnia etiam in Dalmatia incluſa fuit. Dein ſe extendit reg. poſt Imperii inclinationem, ab Iſtria Dyrrachium uſque. Poſtmodum a parte Or. reſtricta eſt ad flumen Bolianam, taleſque fines nunc ſervat. Magna ex parte *Schiavonia* dicitur. Genuit hæc regio Diocletianum, virum crudeli & exitiali in Chriſtianos animo, quippe qui præter tormenta, quibus carnificinam exercuit, in libros etiam & ſcripturas ſævit. Protulit & S. Hieronymum Stridone natum, quem Latinorum nemo lucubrando vicit. A Juſtiniano, Gothis ſubactis, recepta anno Chr. 540. Evagr. *lib.* 17. *cap* 19. A Carolo Hungariæ Rege, unà cum Croatia, Servia, Ruſſia & Boſnia, &c. Hungariæ adjecta eſt, anno 1310. Bonfin. *in Hiſt.* Iterum à Ludovico Rege, victis Venetis, recuperata, anno Chr. 1358. hodie poſſidetur partim à Venetis, quibus ibi *Zara, Sebenico, Spalatro* prope Salonam, quo Diocletianus ſe receperat, cùm Imperio ſe abdicaſſet, *Nona Trau, &c.* Partim à Turcis, qui ibi habent *Scardone, Saſſo, Cliſſo, Laurana, &c.* Ibidem Raguſia, vett. Epidaurum, Libera Reip. Incolæ bellicoſi, ſed in ludis ridiculi. Pol. 2. *cap* 17. Boter. *Rel. P.* 1. *lib.* 1. Niger, *Eur. Com.* 6. *&c.* Ad fidem converſi ſunt, per Methodium, operâ Ludovici R. Cromer. *lib.* 3. anno Chr. 866. Regnum ſub Demetrio duce facta hæc regio, anno 1076. Concilium ibi anno 1199. in urbe præcip. Antibari, quæ hodie ſub Turcis. Plurimi hic Albigenſium ſeu Valdentium, ut & in Bulgaria, Bohemia, Croatia, Germania cœtus erant, quibus Bartholomæus quidam Superintendens præerat, anno Chr. 1230. Matth. Pariſ. *in Henr. III.* Hinc *Dalmatica Veſtis*, quæ eſt tunica ſacerdotalis candida cum clavis ex purpura, quia hic primùm texta. Vide infra. *Dalmaticus* dictus fuit L. Metellus à *Dalmatis ſubactis*, qui & Caſtoris ædem vetuſtate collapſam refecit, teſte Cic.; *in Verrem*, itemque *pro M. Scauro*.

Dalmatica, veſtis longa & candida, ſine manicis, purpureis clavis diſtincta. Primò in uſu, apud Dalmatiæ ſacerdotes: tanti fuit in primitiva Eccleſia, ut Eutychianus P. conſtituerit, *Martyrem nullum ſine Dalmatica ſepeliendum eſſe.* Quod cùm ſuperſtitionem olere ſentiret Gregorius Magnus, non tantum privatorum feretris, ſed ipſorum quoque Pontificum *Dalmaticas* aut colobia inſterni vetuit, ut in Edicto ejus habetur Regiſt. *lib.* 4. *cap.* 48. juxta Binnium & Baron. Concil. *Tom.* 1. *pag.* 216. *a.* Olim nec Archidiaconis licuit, nec ipſis Epiſcopis Dalmatica veſtiri, ſine Papæ licentia. Poſtea ejus uſus ad Diaconosquoque tranſiit. Fuit autem veſtis Regia, nec hodiernæ incognita ſolennitati Fortè à Commodo Imp. primùm recepta, qui, teſte Lampridio, *præter ſolitum, dalmaticatus in publico proceſſit.* Pertinacem quoque, ejus ſucceſſorem, inſignem facit Capitolinus, *lacernis & chiridotis Dalmatarum.* Lacerna autem alia veſtis fuit candida, quâ in ſpectaculis uſi ſunt, togæ ſuperinduta. Vid. Martial. *l.* 4. *Epigr.* 2. *& l.* 14. *in diſtich.* Hinc apud Impp. Orientales permanſiſſe *Dalmatica* videtur, atque inde à Carolo Calvo ad Francos, A. C. 986. traducta, Vid. Sigebert. *eo anno.* Apud Anglos quoque Eduardo Confeſſori, inter ſacras veſtes fuit, eaque ipſa, quæ ejus olim amplexa eſt corpus, per Succeſſorum ſeriem deducta, hodiernum Regem in ſuæ conſecrationis ſolennibus inſignivit. Hujus *Dalmaticæ* meminit Thom. Walſinghamus in unctione Richardi II. an. C. 1377. V. Henr. Spelmannum *Gloſſ. Arch.*

Dalmatius, vel *Delmatius*, fil. Conſtantii Chlori, ex Theodora, meruit purpuram, & Nobiliſſimi axioma. Zoſim. *l.* 2. J. Cæſ. Bulengerus, *Imp. R. l.* 2. *c.* 10. Filii ejus, Dalmatius, qui Cæſar dictus anno 336. ſed Conſtantii, conſobrini juſſu, occiſus eſt an. 338. & Annibalinus. Hieron. *in Chron.* Eutrop. *l.* 10. Oroſius *lib.* 7. *cap.* 28. Victor. *epit.*

Dalmatius, vel *Dalmatianus*, Epiſcopus Cyzicenus, interfuit concilio Epheſino, ſcripſitque acta Concil. Niceni. Item, Eremita, qui cùm per 48. annos in cœnobio ſuo delituiſſet, prodiit, ut Neſtorio ſe opponeret, condemnatione ejus auditâ vehementer lætatus. Anno Chr. 431.

Dalomena, Aſſyriæ regio. Strabo.

Dalterns, Galliæ Narbonenſis populi ad Rhodanum. Sext. Avienus.

Dama, Pythagoræ filia, & ipſa philoſophiæ ſectatrix, quæ ingenium ac doctrinam in exponendis paternis ſententiarum involucris exercuit. Cæl. Rhod. 4. 1. Vide & *Damo*.

Dama, Arab. Fel. vicus. Ptol.

Damas, pop. juxta Ichthyophagos. Steph.

Damathus, Cariæ rex.

Damanta, Hedetanorum in Hiſpania urbs. Ptol.

Damanum, urbs munita Indiæ cit. in regno Guzaratæ, in ora littor. ſinus Cambajæ, 20. leuc. Gall. circiter à Surata in Occaſum, 25. à Baſaino in Boream, cum portu commodo ſub Luſitanis.

Damaris, mulier Attica, quæ ad prædicationem Pauli Chriſto credidit. Act. 17.34. Ambroſ. *ep. ad Verſel.* Auguſtin. *Serm.* Chryſoſt. *de Sacerd.* &c.

Damas, hiſtoricus, vitam Eudemi Rhodii ſcripſit, ut ait Simplicius *in Com. Phyſ.* pro quo perperam *Menodemus* legitur, apud Agellium 13. 5. Vide Voſſ. *de Hiſt. Gr. l. 3. p.* 350.

Damaſcene, Syriæ pars, quæ & *Cale* ſive *Cava* dicitur circa Libanum, à *Damaſco* civit. dicta.

Damaſcenus Joannes, pater Eccleſiæ ac hiſtoricus, de quo vide Voſſ. *de Hiſtor. Græc.* 2. 24. Floruit ſub Leone Iſaurico.

Damaſcenus Nicolaus, Philoſophus Peripateticus, Auguſto Cæſari familiaris, vir planè ſummus & undecunque doctiſſimus. Vide *Nicolaus*.

Damaſcius, Stoicus Philoſophus, Simplicii familiaris, floruit ſub Juliano. Scripſit comment. in Platonem, & alia quædam, quæ enumerantur à Suidâ. Vide infra.

Damaſcius, Damaſco oriundus, vixit ſec. 6. tempore Juſtiniani Imperat. Scripſit *Inopinatorum libb.* 4. Quorum primus agebat de fictionibus incredibilibus, Secundus de narrationibus Dæmonum incredib. Tertius de apparitionibus incredib. Ultimus de rebus naturæ captum ſuperantibus. Photius *Bibl. codic.* 130. Vitam porro Iſidori, *cod.* 180. & 242. Idem cum Philoſopho Syro, de quo Suidas, Agathias, *libr.* 11. Vide ſupra. Scripſit quoque vitas & ſententias Philoſophorum, Voſſ. *de Hiſt. Gr. l.* 2. *cap.* 22. *pag.* 272.273.

Damaſcus, Syriæ urbs antiquiſſima, ditiſſima & clariſſima, olim Regum ſedes, palmulorum fertiliſſima, & prunorum, quæ inde *Damaſcena* vocantur. Lucan. *lib* 3.

Et felix (ſic fama) Ninos, ventoſa Damaſcus.

Hanc veram Jovis urbem, totiuſque orientis oculum vocat, Julianus *in Epp.* Sic autem dicta eſt, uti volunt, ab *Aſco* quodam gigante, qui Dionyſium vinctum illic cum Lycurgo in fluvium injecit: vel quòd *Damaſcus*, Mercurii & Halimedæ nymphæ filius, ex Arcadiâ in Syriam profectus, urbem ſui nominis condiderit, vel quòd Dionyſius ibi perſecutus ſit & excoriaverit *Damaſcum* quendam, qui vinea ſecuri exciderat. *Syriæ nobiliſſima civitas* vocatur à Juſtino *lib.* 36. qui addit: *Nomen urbi à Damaſco rege inditum.* Verùm hic *Damaſcenus*, ab aliis *Damas* vocatur. Etymologicum magnum: Δαμασκὸς, πόλις Συρίας περὶ τὸν Λίβανον. Εἴρηται ἐκ Δαμᾶς φυτεύσαντος μετὰ Διονύσου, ἐκείνου σκυλῶ πελέκεως, ἱδρύσαντος ἐκεῖ Συρίας Θεῷ ξόανον. Ab Omaro, Abubecheris ſucceſſore, anno 636. capta. Vilh. Tyr. *libr.* 1. *cap.* 2. Sedes unius ex tribus Saracenorum Amiris facta eſt, anno 813. altero Babylone, tertio in Africa reſidente. Fruſtra, ob ſociorum lites, à Conrado III. Imperat. tentata, anno Chriſti 1147. Trithem. *in Chron.* Olim nona metropolis, ſub Patr. Antiocheno erat. Ab Us, fil. Arami, conditam vult Joſeph. *Antiquit. lib.* 1. *cap.* 6. Evangelii luce colluſtrata eſt à Paulo, qui ibi ab Anania baptizatus eſt: inde, cùm inſidias ſenſiſſet, à Diſcipulis emiſſus, Act. *cap* 9. Miræus *Geograph. Eccleſ.* Bellon. *lib.* 2. *obſerv. cap.* 91. & *ſeqq.* Vide & Voſſ. *ad Juſt.* Nunc paucos habet incolas, quibus *Scham* vocatur; Sub Turcis, Baſſæ ſedes, ab 154. ann. cùm antea pareret Sultano Ægyptiaco. Alipi nſis hoc ſec. Baſſa rebellis, victo Achmetis Imper. Turcarum Duce Ali Baſſa eam cum Tripoli & theſauris Vezirii occupavit, ſed reddit poſtea urbs ſub obſequium Imperatoris, quò cùm ſub prætextu Imperatoriæ Mecham peregrinationis, ſedem Imperii Oſmannus transferre voluiſſet, à Janizeris in carcerem conjectus, & juſſu Muſtaphæ patrui ſtrangulatus eſt, anno Chr. 1622. Media eſt inter Hieruſalem ad Auſtrum, & Antiochiam ad Bor. 140. mill. ab Aleppo in Auſtrum, Baudr. *in Lex. Geogr. Ferrar.* Vide inprimis Petrum de Valle *itinerar.* 1. 2. & 4.

Damaſcus, filius procuratoris domus Abraham. Geneſ. 15. Egregium σφάλμα. Diſpenſator ſiquidem Abrahami Eliezer fuit ex Damaſco.

Damaſia, opp. Rhætiæ in Vindelicorum finibus, *Dieſſen*, teſte Lazio. Cluverio autem aliiſque fuit arx Lycatiorum, in Vindel. ad Lycum fluv. ubi dein Auguſta Vindel. *Dieſſen* autem opp. antea *Pontes Teſſenii* dicebatur. Vide *Auguſta Vindelicorum*.

Damaſias, Athenis annuum magiſtratum geſſit. Dionyſ. Halicarn. *lib* 3.

Damaſias, ob putrem & faſciis circumvolutam tibiam traducitur à Comicis. Vide Ariſtophan. *Aves* 614. *A*. 1.

Damaſippus, Dux in exercitu Philippi Macedonis luxurioſus, & ideò ab eo finibus regni proſcriptus. Vide *Æropus*.

Damaſippus, alio nomine *Lucrnius* Senator, Jubam regem victorem Uticam ingredientem comitatus. Cæſ. 2. *de Bello civil. fine.* Poſtea in eadem Africâ cum Scipione periit.

Damaſippus, vir ignobilis apud Rom. qui nobiliſſimos cives, qui partibus Syllanis faverant, inter victimas tanquam belluas enecavit, nec non Arvinæ Tribuni Plebis truncum in ſublime elatum per ora vulgi deferri juſſit, tandem à victore Syllâ obtruncatus.

Damaſippus, hiſtrio, cujus meminit Juven. *Sat.* 8.

Conſumptis opibus vocem Damaſippe locaſti
Sipario, clamoſum ageres ut Phaſma Catulli.

Damaſippus, ſignorum & vaſorum antiquorum mercator, apud Hor. *Serm.* 2. *Sat.* 3.

Inſanis veteres ſtatuas Damaſippus emendo.

Ubi Lambinus eundem eſſe ſuſpicatur, de quo Cic. *epiſt. lib.* 7. *ad M. Fab. Gallum*, qui mandato Ciceronis quædam ei ſigna emerat, haud illi grata, *Bacchas* nempe, & *Martis* ſignum. Verba ejus apponam, *Sed tamen, ſi iſta mihi ſint habenda, certiorem velim me facias, ubi ſint, quando arceſſantur, quo genere vecturæ, ſi enim Damaſippus in ſententiâ non manebit, aliquem Pſeudodamaſippum, vel cum jacturâ reperiemus.*

Damaſithynus, unus è ducibus Xerxis. Herodot. *l.* 7. Polyæno *Damaſithymus*, præfectus claſſis Perſicæ, mollis & ignavus, *libro* 8.

Damaſtes, Sigeenſis, fil. Dioxippi, Hellanici antiqui (*erat enim* & Hellanicus junior Grammaticus, Ptolemæi Ariſtarchi Præceptor, teſte Suidâ in Ἀνδοκίδης, & Πτολεμαῖος-) diſcipulus tempore Herodoti, paulo ante bellum Peloponneſiacum Olymp. 87. an. 2. inchoatum floruit, juxta Dionyſ. Halicarn. *lib. de Thucyd. charact.* & Suidam Δαμάστης. Ejus meminere Strabo *lib.* 14. Valer. Max. 8. 13. Plut. *in Camillo*, & Steph. in Ὑπερβόρεοι; Nec non Rufus Avienus in orâ maritimâ, *Quin & Damaſtes nobilis natus Sige.* Scripſit genealogiam eorum, qui Trojam obſederunt, Catalogum urbium gentium, Poëtarum, Sophiſtarum, &c. Reliquitque inter alia, librum περὶ Ποιητῶν καὶ Σοφιστῶν, teſte Suidâ; niſi juniori cuidam potius hic liber tribuendus erit. Diverſus ab hoc eſt Democriti Philoſophi, & Herodoti frater, apud Suid. in Δημόκριτος; qui *Damaſus* dicitur Plinio 18. 35. Laërtio *libr.* 9. *in Democrito*, & Heſychio Mileſio, *in eodem.* In quo latens mendum alii jamdudum obſervarunt. Voſſius, *de Hiſt. Græc. l.* 1. *c.* 2. *l.* 4. *c.* 5. *de Math. cap.* 69. §. 3.

Damaſus I. Hiſpanus, poſt Liberium, cum Urſicino de ſede certavit, *ut implerentur ſanguine eccliſiæ* 130. *hominibus orationum loca.* Ammianus Marcell. *l.* 29. Cauſa quia *adepti*, ut idem inquit, *feliciſſimi ſunt, eorumq; convivia regales ſuperant menſas.* Anno Chr. 367. Proin Prætextatus, urbis Præf. ludens Papæ huic dicere ſolitus eſt, *Facite me Rom. Epiſcopum, & ero protinus Chriſtianus.* Hieron. *ad Pammach. ad Nepotian. ad Euſtach. in cap.* 2. *Mich.* &c. A Valentiniano confirmatus, paulo pòſt adulterii accuſatus eſt; Sed abſolutus, indixit Synodum contra Auxentium, ad quam Orientales Epiſcop. vocavit, *tanquam filios*, qui ipſi & cœteris ibi congregatis, *velut fratribus & collegis*, reſcripſere, Anno 382. Platina *in vita ejus*. Aliam Synodum contra Apollinarium habuit. Obiit anno 384. Epiſc. 17. Opera ejus, Romæ impreſſa, an. 1639. cum notis Marci Mileſii Saraceni. In Occidentem Pſalmodias introduxit, primuſque Hallelujah, etiam extra Paſcha, cani juſſit. Hier. *de Script. Eccleſ. cap.* 103. & *Chron.* Athanaſ. *ep. ad Afr.* Ambroſ. *epiſt.* 30. Optat. *lib.* 2. Ruffin. *l.* 2. *cap.* 10. Auguſtin. *epiſt.* 164. Sulpicius Sev. Socr. Sozom. Theodoret. Ciacconius *in Damaſo*, Voſſius *de Hiſt. Lat. l.* 2. *c.* 8. *p.* 200.

Damaſus II. prius *Popo*, Epiſc. Aquileienſis, Romam miſſus, ab Henr. III. Imp. egregio jurium Imper. vindice, tempore quo Benedictus IX. in Papalem ſedem ſe denuo intruſerat, poſt Clementem II. huic ſucceſſit, per 23. ſolùm dies. Obiit an. 1048. Benedicto adhuc impietate ſuâ ſedi illudente. Leo Oſtienſ. *lib.* 2. *cap.* 82. Herman. *Chron.* Onuphr. Genebr. Ciacconius, &c.

Damaſus, poëta Hiſpanus, qui floruit tempore Eutropii & Oroſii: Hic complures hymnos ſcripſit. Vide Suidam, & paulo pòſt.

Damatris, vide *Damia*.

Dambea, regn. Abyſſiniæ, juxta lacum cognom. Iſac. Voſſio, verſus fontes Nili & Agaos pop. Baudrand. Sedes magni Neguzi. Marmol. *l.* 9.

Dambea, lacus Abyſſin. valde extenſus & celebris, undiq; montibus cinctus, ex quibus innumeri rivi amneſque labuntur, qui lacum hunc efficiunt. Longus eſt 22. leuc. Germ. latus 15. Inſulas continet 21. quarum præcipua *Dek*, juſtæ magnitudinis. Septem quo-

quoque ſunt aliæ,magnificis Religioſorum Cœnobiis olim exornatæ. Per eum Nilus labitur, cujus fontes in vicinia ſunt. Iſaac. Voſſius.

Dameas, nobilis ſtatuarius. Plin. 34. 8.

Damfrons, caſtrum Galliæ, in Cenomanis, ad amniculum Varennam in Meduanam effluentem, vulgò *Domfront*, vel *Danfront en Paſſais*. Dictum eſt quaſi *Dominifrons*: quòd eſſet in confinio Normanniæ & Cenomaniæ, à Comitibus Cenomanorum conditum & *Domino Regi* Anglorum ac Duci Normannorum oppoſitum, in limite, atque frontis inſtar adverſæ objectum, Hadr. Val. *Not. Gall.*

Damia, cognomen Cybeles, & *Damatris* ejus ſacerdos.

Damianiſtæ, Acephalorum ſectatores. Niceph. *l.* 18. *c.* 49. Baron. an. 535.

Damianus, Epheſius, ſophiſta nobilis circa M. Antonini Imp. tempora, divitiis ac potentiâ inter ſuos præditus, Remp. Dianæ templum, viros doctos liberalitate proſecutus eſt. Philoſtratus in Sophiſtis, *lib.* 2.

D. Damianus, frater D. Coſmi Medici, & ipſe Medicus.

Damianus, cum Fugatio, ad preces Lucii Regis, ab Eleutherio Epiſc. Rom. in Britanniam miſſus eſt, ut ibi Evangelium annuntiaret. A.C. 177. 181. Hi eum cum tota domo, populoque univerſo, baptizarunt, ſublatoque malorum dæmonum cultu, gentem modum veræ pietatis colendæ docuerunt. Polyd. *Hiſt. libr.* 2.

Damiata, urbs Archiepiſc. Ægypti, in ora maris Mediterr. ad oſtium rami orientalioris Nili; aliàs *Peluſium*, ſeu mel. *Thamiatis*, ex adverſo Peluſii, è cujus ruinis crevit. Sub Saracenis, idem, cum reliquis Regni hujus, Fatum ſubiit. A' Chriſtianis Anno 1218. obſeſſa, anno pòſt in eorum poteſtatem, egregiâ Harlemenſium immanes catenas, quibus portus claudebatur, nave ſubtus ſerratâ perfringentium, operâ, venit. Reddita Sultano Anno 1221. poſtquam tantis aquis circumfuſi eſſent, ut pereundum illis fuiſſet, niſi hanc & alia occupata deſtituiſſent: pace octenni initâ. Blondus *dec.* 2. *lib.* 7. A' Ludovico IX. recepta Anno 1249. qui eam captus Barbaris lytri loco reſtituit, ab his crematam, ut quidam dicunt, ne porro bellorum materia eſſet. Jac. Vitriac. *Hiſt. Or. lib.* 3. Antonin. *tit.* 19. *cap.* 3. Blond. *lib.* 2. *dec.* 7. P. Æmylius, Sanut. *lib.* 3. *par.* 12. *cap.* 4. Monachus Patav. *in Chron. lib.* 2. Miræus *Geogr. Eccl.* V. *Thamiatis*.

Damigella de S. Angelo. Lat. *Domnicella*, Sebuſiana, ſequentis avia, ſcientiâ & pietate illuſtris. Hilar. Coſtus, *Eleg. fam. Ill. tom.* 1.

Damigella Trivultia, Johannis, ex Angela Martinenga, filia Græce Latineque doctiſſima, nec minus Philoſophiæ perita. Coram Papis & Præſulibus orationibus habitis inclyta. Joſeph. Betuzzius, & Capracius, *in ejus elogio*.

Damippus, Spartiata, Syracuſis enavigans à M. Marcello interceptus eſt. A quo hic didicit, turrem quandam negligentius cuſtodiri, plurimorum virorum capacem, atque ab ea murum non difficilem habere aſcenſum. Cujus verbis edoctus Marcellus ſcalas applicuit, urbemque cepit. Vide Polyæn. VIII.

Damis, Aſſyrius, familiaris Apollonii Thyanei, de diſputationibus & prophetiis ejus librum compoſuit. Philoſtr. *lib.* 1. *de Vita Apollonii*. Suid. Euſeb. Item. Philoſophus quidam.

Damium, ſacrificium Damiæ Deæ minimè publicum.

Damna, civitas in tribu Judæ, Joſ. 15. Alia in tribu Zabulon data Levitis.

Damnaba, villæ hujus nominis duæ, in tribu Gad, tempore Hieron. *in L. H.*

Damna, Serica gens, & *Damna* apud eoſdem urbs. Ptol.

Damnanitani, Hiſp. Tarracon. pop. Plin.

Damnia, Arabiæ Fel. reg. Plin.

Damnii, Albionis inſ. pop. verſus Boream. Ptol. quorum regio nunc *Weſtmorland* vocatur. Baudrando pop. Scotiæ Auſtr. ubi nunc prov. *Sterling*, *Menteith*, & *Cluydesdale*, ex Camd. longè à Weſtmaria in Bor.

Damnonii, pop. Albionis in Occid. vergentes. Ptol. quorum regio nunc *Devonshire*, & *Cornwall*. Inde *Damnonium* promuntorium *S. Michael's mount*; Camdeno verò *The Lizards point*. Eorum urbes fuere *Iſca*, *Voliba*, *Uxella*. Baudr.

Damnonium prom. quod & *Ocrinum*, nunc *Lezard point*, eſt pars prom. in Occ. vergens, quæ enim in Or. tendit, *The Manacles point* dicitur; Eſt autem prom. Cornubiæ in Auſtr. extenſum, 12. mill. Angl. à monte & arce D. Michaëlis in Auſtr. 17. à Bolerio prom. in Eurum. Baudr.

Damo, fil. Pythagoræ, cui pater non ſolùm omnia Philoſophiæ arcana recluſit, verùm etiam ſcripta ſua moriens commendavit, hac conditione, ne unquam vulgaret. Quod illa religioſè ſervavit, omnibus mundi bonis, etiam in ſummâ inopiâ, paternæ voluntati poſthabitis. Diogen. Laërt. *in Pythagora, libr.* 8.

Damocles, unus ex aſſentatoribus Dionyſii Siciliæ tyranni. De quo hiſtoriam ſequentem narrat Cic. *Tuſcul.* 5. *Cùm quidam ex Dionyſii aſſentatoribus Damocles commemoraret in ſermone copias ejus, opes, majeſtatem dominatus, rerum abundantiam, magnificentiam ædium regiarum, negaretque unquam beatiorem quenquam fuiſſe. Viſne igitur*, inquit, *ò Damocle, quoniam hæc te vita delectat, ipſe eandem deguſtare, & fortunam experiri meam? cùm ſe ille cupere dixiſſet, collocari juſſit hominem in aureo lecto, ſtrato pulcherrimo, textili ſtragulo, magnificis operibus picto: abacosque complures ornavit argento, auroque cælato. Tum ad menſam eximiâ formâ pueros delectos juſſit conſiſtere, eosque ad nutum illius intuentes diligenter miniſtrare. Aderant unguenta, coronæ; incendebantur odores, menſæ conquiſitiſſimis epulis extruebantur. Fortunatus ſibi Damocles videbatur. In hoc medio apparatu fulgentem gladium e lacunari ſetâ equinâ appenſum demitti juſſit, ut impenderet illius beati cervicibus. Itaque nec pulchros illos adminiſtratores adſpiciebat, nec plenum artis argentum, nec manum porrigebat in menſam: jam ipſæ defluebant coronæ; denique exoravit tyrannum, ut abire liceret, quòd jam beatus nollet eſſe.* Horat. *Carm.* 3. *Od.* 1.

Diſtrictus enſis cui ſuper impiâ
Cervice pendet, non Siculæ dapes
Dulcem elaborabunt ſaporem,
Non avium citharæque cantus
Somnum reducent.

Damocrita, matrona Romana, Alcippi civis clariſſimi uxor, quæ cum virum ab iis, qui contrarias in Rep. partes fovebant, in exilium actum ſequi prohiberetur, filiæque jam viro maturæ edicto publico nubere vetarentur, ne ex iis quiſpiam Alcippi ultor naſceretur; concepit animo facinus ſupra omnem muliebrem audaciam. Nam cùm ex more fœminæ primariæ noctu ſacrorum causâ conveniſſent, Damocrita à filiabus adjuta, magnam vim lignorum, quæ ad ſacrificia parata erant, ad fores congeſſit, ignemque injecit, ut intus omnes exureret. Accurrentibus deinde auxilio viris, illa filias primùm, deinde ſeipſam interfecit. Plut. *in Paral. c.* 5. *de narrat. amator.*

Damocritus, hiſtoricus, geminum opus conſcripſit, unum de inſtruendis aciebus, alterum de Judæis, in quo prodidit eos caput aſini adorare ſolitos fuiſſe, etiam ſeptimo quoque anno peregrinorum aliquem, quem cepiſſent, ſacrificaſſe, carne ejus minutatim diſſectâ. Suidas. Voſſ. *de Hiſt. Gr. l.* 3. *p.* 350.

Damocritus, vel *Damocrates*, tractatum de Medicina verſibus ſcripſit. Galen. Plin. *l.* 35.

Dametas, nomen Paſtoris apud Virgil. *in Bucol.*

Damon, Centuripinorum Princeps, cum quo Meſſenii ſocietatem inierunt. Diodor. *l.* 14.

Damon, Athenienſis Pſaltes, qui remiſſam harmoniam reperit. Cæl. Rhod. 9. 3. An idem cum illo, apud Platon. *de Rep.* 4. qui dixit, Muſicam non poſſe immutari, niſi immutato Reip. ſtatu?

Damon, Cyrenæus, de Philoſophis monumentum ingenii ſui conſignavit, ut conſtat ex Laertio *in Thalete*. Athenæus *lib.* 10. illum Byzantinum facit. Plut. *in Theſeo & Numa*, ejus meminit, ut & Plin. *lib.* 7. *c.* 2. V. Voſſ. *Hiſt. Gr.* 3. *p.* 351.

Damon, & *Pythias*, Pythagoræi, hoc animo (inquit Cicero) inter ſe fuerunt, ut cùm eorum alteri Dionyſius tyrannus diem necis deſtinaſſet, & is, qui morti addictus eſſet, paucos ſibi dies commendandorum ſuorum causâ poſtulaſſet, vas factus ſit alter ſiſtendi ejus, ut ſi ille non revertiſſet, moriendum eſſet ipſi, qui cùm ad diem ſe recepiſſet, admiratus eorum fidem tyrannus, petivit ut ſe ad amicitiam tertium adſcriberent. Vide Val. Max. *De Amicitiâ, l.* 4. *c.* 7. *ex.* 10. Athen. &c.

Damon, Thurius, ſtadii victor, Olymp. 101. & 102.

Damophila, Græca è Leſbo mulier, uxor Pamphili, ſocia Sapphûs poetriæ, poemata multa conſcripſit, partim amatoria, partim in Dianæ laudes. Philoſtr. *in Vitâ Apollonii.*

Damophilus, ſophiſta, quem nutrivit Julianus Conſul, ſub M. Antonino, ſcripſit ad Lollium Maximum, de vitâ priſcorum, & quædam alia. Suidas. Voſſ. *de H. G. l.* 2. *c.* 14. Item plaſtes quidam ac pictor. Plin. 35. 12.

Damoſtratus, Philoſophus, ſcripſit de piſcibus libros 20. Suidas. Halieuticôn quoque ejus meminit Ælianus *lib.* 13. *cap.* 21. Item *lib.* 15. 4. & 9. *adhuc cap.* 19. *ejuſdem libri*, ubi de eo ſic ſcribit: καὶ λέγει Δαμόστρατος, ἀνὴρ δὲ καὶ [illegible]

Damoxenus, Athenienſium Comicus, cujus fabulæ nonnullæ commemorantur ab Athenæo. *l.* 3. Ubi loci coquum Epicuri doctorem facit. Vixit ſub Ptol. Philadelpho, Olympiade 127.

Dampetia, Brutiorum urbs in Calabria. *Torano* Barrio. Vid. *Clampetia*.

Dampolis, Thraciæ caſtellum. Cedrenus.

Damvillerium, opp. munitum Duc. Lucemburg. inſertum Lotharingiæ, 5. leuc. à Virduno, in Arctos, Malmedium verſus, à quo 4. leuc. abeſt. Captum à Francis an. 1637.

Damum, opp. permunitum Flandriæ, recèns extructum ad tutelam Brugarum. 1. leuc. à Brugis *Clauſulas* versùs, in confin. dit. Holland. ſub Hiſp.

Damum, opp. munitum Pomeraniæ, ad Oderam flu. è regione Stetini, a quo 1. leuc. abeſt. Sub Suecis.

Damutum, regnum Æthiopiæ ſuper. aliàs ſub Abyſſinorum R. nunc ab ejus imperio avulſum, Voſſius. Inter Gafates & regnum Naream. Baudr.

Damyndas, vir Macedo. Plut.

Damyrias, fluv. Siciliæ. Plut. *in Timoleonte.*

Damyſus, Gigantum omnium ſuo tempore velociſſimus, cujus effoſſi talum Chiron Centaurus Achillis pedi adaptavit, in locum tali illius, quem ignis abſumpſerat, cùm mater Thetis illum in ignem pro more conjeciſſet: adeò ſcitè, ut irrevulſus perpetuò hæſerit, donec ab Apolline Achilles fugeret, quo tempore vinculis laxatis & revulſo talo, Achilles cecidit & interfectus eſt. Ptolemæus Hephæſtio apud Photium.

Dan, id eſt, *judicans*, vel *judicium*, Gen. 30. quintus Jacobi Patriarchæ ex Bala, ancilla Rachel, uxoris ſuæ, filius, ita progeniem ſuam ampliavit, ut de tribu ejus ad montem Sinai numerati ſint viri bellatores 62. millia, ſeptingenti, quibus omnibus in deſerto mortuis, eorum filii 64. millia quadrigenti terram promiſſam ingreſſi, Joſ. 19. Judic. 16. pro hæreditate & poſſeſſione ſua cis Jordanem de terra tribui Judæ prius aſſignata ad mare magnum poſſeſſionem conſecuti ſunt. Natus eſt A. M. 2286. A' Patre benedicente ſerpenti & ceraſtæ comparatus eſt, an ob Simſonem, Chriſti figuram? Vid. Gen. 49. 17. 18. Obiit A. M. 2412. æt. 127. Item op. Palæſtinæ in Cœleſyriâ ad fontem Jordanis flu. minorem, in agro compaſcuo & fœcundo, ac omnibus generibus fructuum affluenti, à Ptolemaide 14. m. p. à Paneade quarta milliarii parte diſtans. Hodie *Belenas* Bridenbachio. Terminus terræ Iſrael ab Aquilone fuit, 2. Reg. 3. Hic Jeroboam rex Iſrael vitulum aureum adorandum erexit. 3. Reg. 12. Joſ. *lib.* 8. *Ant.* ubi de Jeroboami vitulis: *τὸν ἕτερον ἐν Δάνῃ, ἣ δ' ἐστι πρὸς ταῖς πηγαῖς τοῦ μικροῦ Ἰορδάνου.* Baudrando Dan, quæ & *Laiſa*, & *Paneas*, & *Cæſarea Phil.* erat in tribu Nephthalim; 35. mill. ab ora maris Med. & a Tyro in Ort. vix 8. à monte Libano.

Dan, Tribus Judææ, in ora littor. maris Mediterr. Habet ad Ortum Trib. Judam, ad Auſtr. Trib. Simeonis. Ejus præcipua urbs eſt Joppe, in ora littorali.

Dan, viculus eſt, in tribu Nephthalim, qui uſque hodie, inquit Hieronymus, ſic vocatur, in quarto ab urbe Paneade milliario, Panio antro, fontique Dan adjacens. Hieron. *de loc. hebr. lit. D. dict. Dan.*

Dan, mons ſuper viam, quæ ducit Samariâ in Sichem. Eſt in tribu Ephraim.

Dana, Taprobanæ op. Lunæ ſacrum. Ptol. Item Cappadociæ urbs, quam Xenophon *lib.* 1. *de Exped. Cyri μεγάλην, καὶ εὐδαίμονα* vocat.

Danaba, Palmyrenæ urbs. Ptol. Phœniciæ eam aſcribit Lib. Notitiarum.

Danabe, Perſarum opidum. Zoſimus.

Danae, filia Acriſii, regis Argivorum, ex Eurydice, filia Lacedæmonis, qui cùm oraculo monitus eſſet, fore, ut à nepote occideretur, filiam munitiſſimæ turri incluſit: cujus amore captus Jupiter in imbrem aureum ſe convertit, & per tegulas in puellæ gremium ſe dimiſit. Quo ex coitu illa gravida effecta Perſeum peperit. Quamobrem indignatus Acriſius, filiam unà cum recens nato nepotulo arcæ includi juſſit, atque in mare projici. Verùm id longè aliter cecidit. Nam arca ad Dauniæ litus delata à piſcatore reperta eſt; in quâ cùm Danaen cum filio reperiſſet, utrumque Pilumno regi obtulit, qui cùm genus ac patriam ejus didiciſſet, Danaen quidem in uxorem duxit. Perſeum verò Polydectæ Seriphi inſ. regi educandum tradidit, qui poſtea adultus, cùm Argos veniſſet, Acriſium avum, oſtenſo Meduſæ capite, in ſaxum convertit. Ovid. *Met.* 4.

—— Neq; enim Jovis eſſe putabat
Perſea, quem pluvio Danae conceperat auro.

Fabulam explicat Horatius *lib.* 3. *Carminum,*

Incluſam Danaen turris ahenea,
Robuſtaq; fores, & vigilum canum
Triſtes excubiæ munierant ſatis
Nocturnis ab adulteris:
Si non Acriſium virginis abditæ
Cuſtodem pavidum Jupiter & Venus
Riſiſſent, fore enim tutum iter & patens
Converſo in pretium Deo.
Aurum per medios ire ſatellites
Et perrumpere amat ſaxa potentius
Ictu fulmineo. —— ——

Lepidum etiam extat epigramma Pauli Silentiarii *Antholog. libr.* 7.

Χρύσεος ἀψαύστοιο διέτμαγεν ἅμμα κορείας
Ζεὺς, διαδὺς Δανάας χαλκελάτους θαλάμους.
Φημὶ λέγειν τὸν μῦθον ἐγὼ τάδε, χάλκεα νικᾷ
Δώματα καὶ δεσμοὺς, χρυσὸς ὁ πανδαμάτωρ.
Χρυσὸς ὅλους ῥυτῆρας, ὅλας κληῖδας ἐλέγχει,
Χρυσὸς ἐπιγνάμπτει τὰς σοβαροβλεφάρους.
Καὶ Δανάας ἐλύγωσεν ὁ δὲ Φεῖνα, μή τις ἐρύσας
Διστείδα Παφίαν ἀγχίστοι κατέχειν.

Danæus Lambertus, Aurelianenſis: Cùm præter Artium Encyclopædiam, variarum rerum atque ſcientiarum cognitionem adeptus eſſet, primò Juri operam ſub Anna Burgio, poſtea Martyre, Aureliæ dedit: pòſt ſacris ſe tradens, ſummâ induſtriâ id obtinuit, ut inter exercitatiſſimos Theologos fuerit habitus. Genevæ, Lugduni Bat. Gandavi, in Navarræ denique Acad. Orthesiana docuit. Ejus extant: *Harmonia ſeu tabb. in Prov. & Eccl.* item *Explicatio locorum aliquot Danielis difficilium: Comm. in Matthæum: Quæſtiones & Scholia in Marc. Comm. in pr. ad Tim. In 3. Johannis, & Judæ: Ethica Chriſtiana*, &c. Obiit Orthesii, Anno 1596. æt. 66. *In Patribus & Scholaſtica Theol. ita verſatus, ut facile omnibus palmam præripuerit.* Meurſ. *Athen. Bat. Libello ejus de Antichriſto nihil brevius ſimul & luculentius.* Zanch. *Vir apprime eruditus, & de inſtruendis aliis optimè meritus, Phyſicam ſuam Theol. ex utroq; Codice non inutili labore extruxit*, Tycho Brahe. Chr. Rothmannus. V. quoque Melch. Adami, Verheiden, &c.

Danai, pro Græcis, apud Poet. a Danao R. V. *Danaus.*

Danaides, Vid. *Pelides.*

Danala, unum ex tribus caſtellis Galatiæ. Strabo *l.* 12.

Danaſum, opp. Pedemontii.

Danaus, Ægypti frater, Argivorum rex, Danaidum pater, qui, Sthenelo rege, vel hujus fil. Gelanore, expulſo, Argos tenuit, ibique quinquaginta annos regnavit. Ab eo Græci *Danai* dicti, literas Græcas reperiſſe dicitur. Euſeb. *in Chron.* Apollodorus, *Bibl. lib.* 11. Plin. *lib.* 7. *cap.* 56. Euſt. *in Hom.* Dionyſ. Alex. *Geogr.* Hygin. *Mythol. fab.* 168. 177. Marmora Arundeliana, &c. Vide *Belides.*

Dancalum, vulgò *Dancali*, regnum Æthiopiæ ſup. in ora maris Rubri, è regione Arabiæ, verſus Fretum *Babelmandel.*

Dandace, Tauricæ Cherſoneſi urbs. Ptol.

Dandacena, Cappadociæ op. Anton.

Dandagula, Indiæ op. intra Gangem. Plin.

Dandari, Plin. qui *Dandaridæ* Tac. *l.* 12. 15. Circa Caucaſum habitare videntur. Regionem eorum Dandaricam vocat, Tacit. ibid.

Dandarii, pop. Aſiæ circa Caucaſum. Steph. Sanſoni Mæotarum pars, juxta paludem Mœotidem.

Dandaxina, Armeniæ min. urbs. Anton.

Dandolus, vel *Dandulus* Andreas, Dux Venetus, ſucceſſit Barth. Grandonico, Anno 1342. Fœdere cum Clemente VI. inito, ingentem exercitum in Orientem miſit. Succinctum Chronicon, de rebus Venetorum præclarè geſtis, Petrarchæ, Blondo, Juſtiniano, Sabellico, Leandro & Cuſpiniano laudatum ſcripſit. Vid. & Voſſ. *de H. L. lib.* 3. *cap.* 9. *pag.* 798. Obiit an. 1354. Petrus Marcell. *in vita Principp. Venetorum.* Sanſovin. *lib.* 2. *Chr.* Merula, *Part.* 2. *Ital.* Gaſp. Contarenus, *de Rep. Ven.* Ex eadem familia Duces, *Henricus*, expugnatâ Conſtantinopoli, obiit Anno 1203. *Johannes*, rebellibus Iſtrianis bellum movit, & primus Ducatos cudit, Obiit Anno 1290. *Franciſcus*, cogn. *Canis* ad Clementem V. excommunicationem patriæ deprecaturus, Avenionem venit, quem ſuperbus Papa, ad pedes ſuos provolutum, canis inſtar, ferreaque catenâ revinctum, ſubter menſam, jacere paſſus eſt. Plurimas urbes Reſp. adjunxit. Obiit an. 1339.

Dandon, Illyricus, vixit annos 500. Plin. 7. 48.

Danduti, Germaniæ pop. Ptol.

Daneberga, opp. Duc. Luneburg. Caput Comitatus cognom. ad Tetzam amnem, 1. leuc. ab Albi flu. ut & Domitio in Occ. Cum arce munita. Diſtat 5. leuc. ab Ultza in Ort. 7. à Luneburgo in Eur.

Daneon, portus ad ſinum Arabicum, ex quo navigabilem alveum perducere ad Nilum Seſoſtris rex cogitavit. Plin.

Daneſius Petrus, Ep. Vaurenſis, Pariſinus, diſcipulus Budæi, Laſcaris, &c. Sub Franc. I. Hebr. L. Profeſſor, ſub Henrico II. Delphini inſtitutioni admotus. Miſſus ad Concilium Tridentinum, cùm Guidoni Fabro, Legato Caroli IX. reformationem Eccleſiæ urgenti, & in mores Cleri acriter invecto, Itali Præſules illuderent, dicentes, *Gallus cantat*: graviter & seriò reſpondit, *Utinam hoc Gallicinio Petrus ad pœnitentiam & fletum excitetur.* Dedicavit huic Epiſc. Genebrardus librum ſuum de Trinitate, Anno 1575. eumque funebri oratione laudavit. Vide Turneb. Thuanum, Anno 1577. quo obiit, SanMarth. *Gall. Chr. tom.* 2. *pag.* 1143.

Dangara, Metropolis regni Nubiæ, incolis frequentiſſima, quorum domus, uti pleræque Nigritarum, cretaceæ, tectis ſtramineis. Natal. Metel.

Dangula, pop. circa Arachoſiam. Plin.

Dangutum, caſtrum Galliæ, in Veliocaſſibus, olim clarum, prope Giſortium ad Ittam fluv. hodieque *Dangu*. Ejus meminit Guil. Britto *l.* 5. de Philippo Auguſto loquens:

Dangutum multis legionibus obſidet.

Dani, pop. Germ. ad Septentriones, in Cimbricâ Cherſoneſo & propinquis inſulis incolentes, qui & *Normanni* ab Eginarcho vocantur: Horum regio *Dania*, vulgò *Denmark*, regnum in præ-

in prædicta Cherſoneſo, & circumjacentibus inſulis contentum nominatur. Cujus urbes *Haffnia*, primaria ad Sundicum fretum, vulgò *Coppenhagen*, Academ. & ſede regiâ inſignis, *Roſchildia* epiſc. in Silandiâ, *Lundis* metropolis in Scaniâ, *Othonia* in Fionia, *SlesVicum*, *Ripa*, *Viborgia* & *Arhuſia* in Cimbricâ, primariæ continentur. Ferrarius. Baudrando Dani fuerunt maximè extenſi, utpote qui Angliam & Scotiam pluries devaſtarunt, ipſisque aliquandiu potiti ſunt. Eorum regnum *Dania*, Vide infra, olim diviſum in tres partes: Nempe *Cimbricam Cherſ.* ubi Jutia Sept. & Mer. Holſatiaque prov. ſatis amplæ; *In Inſulas*, ubi Zelanda, Fionia, Lalandia, Falſtria, Langelandia, Boringia, aliæque min. notæ; & in *Scaniam*, ubi Scania propr. pulcherrima & ditiſſima, Blekingia & Hallandia, prov. Nunc anguſtius eſt, cùm hæ tres ultimæ jam ſub Suecis ſint. Habet ad Auſtr. Germaniam, verſus Holſatiam; in aliis partibus circumcingitur mari Germ. & Baltico. Sed & Regnum Norvegiæ, cum Islandia, Schetlandicis Inſ. & ora littor. Grœnlandiæ Daniæ Regi ſubeſt.

Urbes Danici regni clariores:

Aelburgum Cimbricæ, *Aelburg.*	* Lundis Scaniæ, *Lunden, Lund, nunc Suecia.*
Arhuſia Cimbricæ, *Arhuſen.*	Malmogia Scaniæ, *Elbogen, nunc Suecia.*
Calmaria Scaniæ, *Calmar, nunc Suecia.*	Nicopia Cimbricæ, *Nicoping.*
Coldinga Cimbricæ, *Koldingen.*	* Ottonium Fioniæ, *Odenſee.*
* Corona Scaniæ, *Landſcroon, nunc Suecia.*	Ripæ Cimbricæ, *Ripen.*
* Elſenoria Silandiæ, *Elſeneur.*	Ricopinga Cimbricæ, *Rincoping.*
* Elſingoburgum Scaniæ, *Elſinburg, nunc Suecia.*	* Roſchildia Silandiæ, *Roſchile.*
Haderslebia Cimbricæ, *Haderſleben.*	* Sleſuicum, olim Heideba, Cimbricæ, *SchlesWick.*
* Haphnia Acad. & regia Silandiæ, *Copenhagen.*	Varemburgum Silandiæ, *Warburg.*
	Venſisla Cimbricæ, *Wenſyſſel.*
	* Viborgia Cimbricæ, *Wiburg.*

Dania, vulgò *Dennemarck*, Septentrionalis Oceani peninſula, nomen habet à *Dano* quodam, filio Humblei Selandiæ, Falſtriæ, Lalandiæ, & Monæ dynaſta, potente athleta ac pugilum maximo: qui Rex creatus eſt à Gothis, propter confuſam plebis democratiam, regulorumque de ſumma rerum inter ſe concertantium oligarchiam. Is fœlici fortunæ aurâ ad poteſtatem regiam evectus, de ſuo ipſius nomine regno nomen in perpetua hæſurum memoria dedit, & ut imperium ſua virtute conſtabilitum, & in formam ſolido fundamento redactum poſteris cum nomine relinqueret, Danos, non Gothos, Daniamque non Gothiam, per omnem inſequentem ætatem, in ſui nominis ſempiternam memoriam dici præcepit. Non deſunt, qui Daniam quaſi *prolificam parentem*, *plurimorum bonorum datricem* appellari autumant. Nonnullis ſubtilior notatio vocabuli *Marchia* arridet, quaſi *mariſarchea*, quæ ſanè etymologia, idem ſonans, quaſi maris principatum dicas, cum re non pugnat. *Danomarchia* quoque etymon ad Danicæ Linguæ proprietatem accommodatum tolerabile eſt, & non malè quadrat. Compoſitum enim revera videtur à *Dan* & *March*, idem patrio ſermone ſignificans, quaſi *Dan regis ager*, vel *campus*. Aliqui eos ab aquis dictos volunt, quia *Aha* apud illos fluvium ſignificat, & ipſi ſe *Daneman* quaſi viros aquaticos & fluviales vocant. Porro Daniæ regnum nulla penè ſui parte continenti junctum, ſed in creberrimas inſulas disjunctiſſimas diſpertitum, hinc Oceano ad Occaſum circumfuſum, hincque ad Ortum mari Balthico interclusum eſt, unde hæc regio à veteribus *ScandinaVia* fuit appellata, quòd iter in ea ultrò citroque facturi naves frequenter conſcendant. Plurimis in locis paſcuis abundans, & frugum ferax eſt. Ejus limites Vid. in *Dani*. Contra hos Hamburgum muniit Carolus M. A. C. 809. Crantz. *lib.* 2. Angliâ fere tota, victo pulſoque Alvredo, potiti ſunt, Anno 876. mox ab eodem inſidiis ſtructis, ſuperati. Polyd. *lib.* 5. Hujus fil. Eduardus poſtea Danorum inſtinctu & armis à fratre Adelvaldo oppugnatus, fratrem proſtravit, totumque regnum, Northumbriâ exceptâ, quam Dani tenebant, recuperavit. A. C. 910. Idem ibid. Cujus quoque ſucceſſor Adelſtanus eoſdem Scotis junctos vicit, Northumbriâ ademtâ, A. C. 924. Idem *lib.* 6. Sub tributum ab Henrico Aucupe, duce tum Vormio ſunt ſubacti, An. Chr. 932. ut & ab Ottone M. ſub Haraldo Principe, Anno 949. Similiter Otto II. Danum terruit, A.C. 976. & cum ipſo Viſmariæ tranſegit, de pace & de finibus ac jure obligationis ad Imperium. Sueno poſt hæc, ex exule Rex, miſerè Angliam iterum vaſtavit, An. C. 989. poſt quem Canutus trium regnorum Dominus, filiis Suenoni Norvegiam, Canuto Daniam, Haraldo Angliam reliquit, A. C. 1035. quorum medius, poſt Orchades & Islandiam devictas, vaſtatamque Angliam, inde ejectus, ac à ruſticis Danis ob gravitatem tributorum rebellibus, occiſus eſt, Anno 1070. Ericus VIII. quoque Daniæ, Sueciæ & Norvegiæ Rex proclamatus eſt, A. C. 1396. &c. Sub hiſce, è quibus Petro Duci axioma regium conceſſiſſe dicitur Fridericus I. Imp. eorumque ſucceſſoribus electivum cùm regnum eſſet, poſt Hafniam, hoc ſeculo, integro biennio, contra Suecorum acerrimos inſultus, Hollandorum ope, fortiſſimè à Friderico III. defenſam, hæreditarium haud pridem factum eſt. Ortus eſt Rex hic, ex Comitum Oldenburgenſium familia, quorum primus Chriſtiernus I. poſt Chriſtophorum III. Palatinum, electus eſt, Anno 1448. Hujus filio Jun. Friderico, qui, poſtmodum Rex fuit, Holſatiâ appennagii loco conceſſâ. Mercat. *Atlas mundi.* Golnits. *Geogr. libr.* 2. *capite* 10. Jonas Koldinus, *Hiſt. Daniæ.* Familiæ hiſtoria paulò altius repetita hæc eſt. Prima origo ex Witikindi Saxonis poſteris deducitur, è quibus Ulricus, Comes Oldenburgicus, pater fuit Ottonis, cui à ſpectro mirabile cornu, quod adhuc aſſervatur, oblatum narrant. Inter hujus poſteros Chriſtianus, rami Dano-Holſatici, fraterque hujus Gerhardus Oldenburgici, qui in Antonio Gunthero haud pridem deſiit, auctores fuere. Chriſtianus, Rex Daniæ & Norvegiæ coronatus, Vid. ſupra. etiam à Suecis receptus eſt, Anno 1457. cui Slesvicenſis quoque Duc. cum Holſatia acceſſit, Anno 1459. Obiit Anno 1482. pater Margaretæ, quæ Jacobo III. Scotiæ Regi nupta, Orcades dotis loco marito attulit; Johannis cujus poſteritas in Chriſtierno II. fil. crudelitate & calamitate celebri, extincta eſt, Anno 1559. & Friderici: qui, à Jutis, depoſito Chriſtierno, Rex electus, libertatis Danicæ, inprimis apud nobilitatem, auctor: per filios Chriſtianum III. lineam Regiam Holſaticam, & Adolphum, Gottorpinam propagavit. Quorum ille, poſt non exiguam difficultatem, Rex dictus: Hafniam, quæ ſola adhuc renitebatur, fame domuit, A. 1536. Megapolitano, Oldemburgico, Lubecenſibus, qui pro Chriſtierno captivo ſatagebant, in ordinem coactis: à Bugenhagio dein coronatus Anno 1537. Evangelium in regno publicavit: nomine quoque fœderi Smalcaldico dato, Anno 1545. Mortuus, an. 1558. pietatis laude inſignis, Thuan. *lib.* 22. reliquit filios tres, Fridericum II. Magnum, qui Livoniæ R. à Moſco creatus, obiit *ἄτεκνος*, A. C. 1583. & Johannem. E quibus hic Sonderburgicæ, Nordburgicæ, Glucſpurgiæ & Arnſpeckiæ familiarum ſator eſt. Fridericus verò, rebus contra Suecos variâ Fortunâ geſtis, celebris Tychonem Braheum fovit, Formulæ Concordiæ non ſubſcripſit, Obiit An. 1588. Princeps magni animi & ſinceri judicii, inſignis inprimis literatorum Fautor. Ejus fil. Chriſtianus IV. cum Carolo Sueciæ R. & Guſtavo Adolpho, hujus fil. Cæſare item & Hollandis rem habuit. Mortuus A. C. 1648. Cujus fil. Fridericus III. bello difficili cum Suecis implicitus, obſidionem biennalem fortiter feliciterque ſuſtinuit. Mortuus haud pridem. Ei ſucceſſit fil. Chriſtianus V. qui ex conjuge Haſſo Caſſellana egregiæ ſobolis parens, contra Suecos rem gerit. Phil. Jac. Spenerus *Syll. Geneal.* Ad fidem Chriſti, an. 826. ope Anſcarii converſa Dania. Haraldo cum Proceribus Moguntiæ baptizato, mox ad vomitum rediit, & Diis ſuis 99. homines, 99. equos, 99. canes, 99. gallos, pro more, ſacrificare perrexit. Saxo Gramm. *lib.* 9. Tandem Anno 950. ab Ottone M. armis adacta, & à Papo Monacho, ferrum candens ſine damno diu geſtante, miraculosè convicta, ſeriò Chriſto nomen dedit. Crantz. *lib.* 3. *cap.* 25. Lotharius dein Imp. operâ Canuti Wandalorum Regis, hic Epiſcopos inſtituit, A. C. 1133. Sed quòd Sacerdotes uxoratos eſſe voluerunt, excommunicati à Papa Dani, an. 1196. Sub Friderico I. tandem, de quo ſupra, Chriſtierni I. fil. Lutheri doctrinam amplexa, illam etiamnum tenet. Fridericus II. tamen, ſub pœna exilii, formulæ Concordiæ ſubſcriptione ſuis interdixit, præt. ſec.

Dania noV. regio Americæ recens detecta, verſus terras Arcticas, à Munkio Dano. V. *NoVa Dania.*

Danica SylVa, nemus Angliæ inter Gloceſtriam & Briſtolium urbes, *AndresWalds* Anglicè. *Coad Andres* Britannicè. Aliis *The foreſt of Dean* dicitur, antiquum nomen retinens. Ante aliquot annos malè habita & vaſtata, nunc indies deficit. Baudrandus.

Daniel, propheta, quem Præpoſitus Eunuchorum Nabuchodonoſor, vocavit *Baltaſar*. Dan. *cap.* 1. *&c.* Obiit centenarius, An. M. 3535. Regum ſepulchris illatus. De vitâ rebusque geſtis ejus ſcripſerunt ex antiquis, Joſephus *lib.* 10. *cap.* 14. Epiphanius *de Vitâ & interitu Prophetarum cap.* 10. Dorotheus *in Synopſi cap.* 17. Iſidorus *de Vita & obitu Sanctorum cap.* 40. Hieron. *Præf. Comm. in Daniel.* Pererius *Comm. in eund.* Petavius, *de Doctr. temp. l.* 12. *cap.* 32. Vid. etiam Ezech. *cap.* 14. aliosque & Sanctium *Prolegom.* in *Danielem*. In *Prophetiam* ejus, 12. capp. conſtantem, vel partes, extant: Alcaſar Alſtedii *Trifolium*. Quart. Angelocratoris *Concion.* Germ. Quart. Caſſell. 1639. Aquinas. Auguſtini *in cap.* 3. Binderi *Exercitationes in caput* 9. Tubingæ 1614. Brightmannus: Broughtonus. Bullingeri *Expoſitio*, fol. Tig. 1576. Calvinus. Coccejus. Danæus. Draconites. Dreſſeri *Tractatus, de Monarchiis*, Lipſ. 1581. Eglinus. L'Empereur *Verſio cum Annotat.* Ephrem. Fabri *Comm.* Geleri *Prælectiones* Quart. Lipſiæ 1668. Gernleri *Lectiones*, propediem edendæ, Baſil. Geſneri *Diſputationes.* Octav. Witeb. 1609. Graſeri *Comm. in Apoc. & Dan.* Quart. Tiguri 1614. Grynæi *Explanatio, in capita* 5. *pr.* Octav. Baſileæ 1587. Haymo. Heilbrunnerus. Helvici,

Helvici *Epidromus c. Angelocr.* Octav. Gieſſæ 1624. Hieronymi *Comm.* Joachimi itidem. Ven. 1519. R. Jehuda Valerius. Don Joſeph. aben Jechija. Don Jſaac Abatbenel. Junii *Expoſitio* Quart. de Lapide. Lechem Sethaim, Hebr. Lutheri *Comment.* Lyſerus Maldonatus. Marcellinus. Medi *Hebdomada*,&c. Melanchthon. Montanus. R. Moſes alſchiech. Nigrini *Comm. & Homilia*, Quart. Franc. fol. Urſellis 1574 Oecolampadius. Pappus. Paulucius. Pembelii *Explicatio*, Angl. Londini 1658. Peterius Pintus. Piſcatoris *Com.* Octav. Polani *Comm.* Octav. Rhumelii *Paraphraſis*,Norib. 1616. Rollocus. Sanctius. Schröderi *Comm.* Germ. Gieſſæ 1673. Quart. Selneccerus. Strigelius. Suaningii *Comm.* 3. tom. fol. Haſniæ. Toſſarius. Varenii *Collegium*. Veldius. Wigandus Joh. Waldh, Willetus,&c. V. Crowæi *Elenchum*.

Daniel, Sacerdos in regem Francorum eſt electus, mutatoque nomine Chilpericus vocatus. Regn. annos 3. Vide *Chilpericus II.*

Daniel, Monachus Raïthenſis, prope mare rubrum, ſcripſit vitam Johannis Climachi. Item Monachus imitator Simeonis Stylitæ. Baron. A. C. 446. *n.* 19. 460. *n.* 10. 489. *n.* 4.

Daniel Angelocrator, Chronologiæ, quam Autopticam vocat, auctor; ſub initium ſeculi hujus. Voſſ. *de Math. c.* 68. §. 18. *p.* 402. *& c.* 71. *§.* 24. *p.* 425.

Daniel Barbarus, Venetus, Mathematicus inſignis, obiit Anno 1569. æt. 49. ſcripſit *La Prattica della Perſpettiva*, & commentarios in Vitruvium. Idem *c.* 26. *§.* 12. *p.* 111. *c.* 61. *§.* 7. *p.* 335. *c.* 71. *§.* 24. *p.* 425.

Daniel Ceretus, Medicus. Vid. *Ceretus.*

Daniel Chamierus, inſignis Theologus, Paſtor Montalbanenſis, Panſtratiâ contra Pontificios editâ, inclytus. Obiit, cùm in vallo obambularet, globo ictus, poſtquam amico interroganti, an poſtridie concionaturus eſſet, reſpondiſſet, *An neſcis, craſtinum diem quietis mea eſſe!*

Daniel Dangam, Profeſſor regius linguæ Gr. plurimos tractatus Patrum vert. Verderius *Biblioth. p.* 248.

Daniel Santbechius, Mathematicus Neomagenſis, curavit Baſileæ imprimi, Anno 1561. Problemata Aſtronomica & Geometrica, in 7. ſectiones diviſa. Item 5. libros demonſtrationum triangul. Regiomontani. Voſſius *de Mathem. capite* 65. *§.* 38. *pag.* 382.

Daniel Tilenus, Sileſius, Theologus Sedanenſis, in Arminii partes propenſior, veritatis acrem hyperaſpiſtem P. Molinæum ſenſit. Circa an. 1613.

Daniel Vinceſtrienſis, Ep. hujus urbis in Anglia, Bedæ σύγχρονος, quædam hiſtorica ſcripſit. Voſſ. *de H. L. lib.* 2. *c.* 28. *p.* 178. 179. Obiit Anno 746. Epiſc. 42. Epiſtolam ejus ad S. Bonifacium, pro inſtructione infidelium, laudat Baron. *tom.* 9. *Anno Chr.* 724.

Danigeldum, vox Saxonica, tributum Anglis indictum, aliâs ob pacandos Danos, aliâs ob arcendos: *Tributum Danicum.* Sævientibus enim per Angliam Danis, Edelredus Rex in extremas redactus anguſtias, quinis vicibus 113000. libras dependit, conceſſitque præterea tributum annuum 48000. librarum, ab omni populo tradendum, *Danegeldum* propterea nuncupatum, teſte Florent. Wigornienſi. Alii non Danis hoc tributum, ſed Angliæ Regibus, ad conducendum militem contra illorum irruptiones, conceſſum, illudque poſtea, etiam ceſſante periculo, ab iis exactum eſſe, probant ex LL. Eduardi Confeſſoris *cap.* 12. Qui cum, teſte Ingulpho, dæmonem ſe vidiſſe, ſuper acervo *Danigeldi* exultantem, proteſtatus eſſet, aſpectumque exhorruiſſet, collectum ilico reſtitui juſſit, & retenta ne jota uno, ſeram exactionem in perpetuum relaxavit, *anno ſc.* 38. *ex quo tempore Regis Ethelredi patris ſui, Suanus Rex Danorum ſuo exercitui illud ſolvi ſingulis annis imperavit.* Sed revixit tributum, & ſub Guilielmo jun. in quadruplum excrevit: quod Stephanus R. regnum iniens, in æternum ſe condonaturum vovit, Hovedeu. Poſt quod ſeculum *Danegeldi* nulla amplius mentio, non tamen penitus deſiit, ſed mutato nomine Tallagium, juxta vulgare Normannicum, appellari cœpit, Anglis aliter *the Taxe*: quod tamen annuò ſolutum non eſt, ut ſub Regibus Anglo-Saxonicis, ſed ut inſtituit Guilielmus Sen. cùm ab exteris gentibus bella timebantur: conſultis etiam Magnatibus Regni & Parlamentariâ demum auctoritate. Vide Henric. Spelmannum *Gloſſar. Archaol.*

Danna, id eſt, *judicium*, vel *judicans*, civitas in tribu Juda, Joſ. 15.

Danneberga, urbs & Comit. in inf. Saxoniâ; Luneburgenſium Duc.

Dantes, Poeta & Philoſophus inſignis Florentinus, Regum & Principum amicitiâ clarus, cujus vitam ſcribit Volater. *libr.* 12. Fuit unus ex Præfectis Florentiæ, vigentibus factionibus Nigrorum ſeu Guelphorum & Alborum ſeu Gibellinorum plerunque. Carolus Valeſius à Bonifacio VIII. An. 1301. miſſus, ut has turbas ſedaret, impedire non potuit, ut Albi à Nigris non proſcriberentur, ædesque illorum ſubverterentur. Sic Dantes, licet Guelphus aliàs, cùm de factione Alborum eſſet, inter proſcriptos, in Carolum Valeſium, invectus eſt. Cum Marſilio Patavino acerrimè vitia cleri inſectatus, Pontificiæ ſedis odium in ſe concitavit, Ravennæ tandem mortuus, cùm fruſtra reditum in Patriam tentaſſet. an. 1321. æt. 56. Villanius *l.* 9. *c.* 135. Petrarcha. *rerum memorab. l.* 2. *c.* 4. P. Jov. *elog.* Rubeus, *hiſt. Raven. lib.* 6. Bartol. *l.* 1. *de inquir. reis*. &c.

Danthelitica, Thraciæ præfectura, Ptol. Hujus populos *Denſeletas* vocat Plinius, teſte Villanovano: *Danthelets* ſunt, apud Stephanum.

Dantiſcum, Poloniæ urbs. ad Viſtulam fluv. munitiſſima, advectis mercibus clariſſima, & opulentiſſima, vulgò *Dantzig.* Male, inquit Ferrarius, à Stephano in Poloniâ collocatur, cùm ſit urbs ac emporium Ruſſiæ, una ex 4. præc. Hanſeaticis. Vocatur & *Gedanum*: Unde cives *Gedanenſes* & *Dantiſcani.* Hanc adverſus Crucigeros munivit Primislaus Polon. R. A. C 1295. Cromer. *lib.* 11. Prodita eſt Marchionibus Brandeburg. à Petro Cancellario Pomeraniæ Regi Uladislao Loctico irato: mox arx à Crucigeris occupata, quorum ope Rex illam tuiturus erat. Qui cùm poſtulatam immenſam pecuniæ vim ſolvere recuſaret, illi urbem inſuper, ſummâ cum ſanguinis effuſione, expugnando rapuerunt, A. C. 1310. Cives Sigiſmundus Auguſtus, ob non admiſſos Legatos ſuos, qui plebem cum Optimatibus conciliarent, portorii dimidiâ parte multavit; cauſasque majoris momenti, non obſtante Caſimiri privilegio, ad Senatum regni tranſtulit, A. C. 1569. Proſcripſit urbem Stephanus R. quòd ſubjectione ſibi denegatâ, Auſtriacis adhæreret, urbemque obſedit, mutuâ clade: donec Principum interventu, urbi pax & religionis libertas conceſſa eſt, an. 1597. Cum urbe quoque de vectigalibus controvertit Vladislaus IV. Cœtera, Religio Proteſtantium in urbe viget, in Senatum nemo niſi qui Auguſtanæ Confeſſ. eſt, legitur, Reformatorum hic ingens numerus, Paſtores ſemper eximios habent: Jeſuitis templum Marianum & Cœnobium S. Brigittæ adjudicatum quidem an. 1596. ſed inde Senatus Urbis edicto intra triduum diſcedere coacti ſunt. Chytræus *Chr. Saxon. par.* 5. longitud. 41. 30. lat. 54. 20.

Danubium, apud Stephanum corruptè legas pro *Lanubium.*

Danubius, fluvius, ſi quis alius, veterum atque recentiorum Græcorum, Latinorumque literis, monumentisque valdè celebratus, ita ut Eratoſthenes & Apollodorus *l.* 2. *de navibus* meritò poetarum Philoſophorumque principem Homerum reprehendiſſe videantur, quòd, cùm plurimos fluvios, qui Oceano immerguntur, commemoret, hunc ſilentio prætermiſerit. Meminit verò illius Heſiodus *in Theog.*

Στρύμονα, Μαίανδρόν τε καὶ Ἴστρον καλλιρέεθρον.

Duo illius præcipua ſunt nomina, unde Ovid. *l.* 1. *Pont.* eum *binominem* vocat,

Stat Vetus urbs ripæ vicina binominis Iſtri.

Ea autem ſunt *Danubius* & *Iſter*, quæ, licèt ambo nomina univerſo fluvio à capite uſque ad finem ab authoribus tribuantur, tamen quibuſdam in locis magis versùs fontes *Danubius*, in aliis magis verſus oſtia vergentibus *Iſter* nominatur. Hinc Mela, *Alio, quam deſinit, nomine exoritur. Nam per immanıa* (loca ſc.) *magnarum gentium diu Danubius eſt, deinde aliter appellantibus incolis, Iſter fit.* Strabo etiam *l.* 7. ſuperiores illius partes versùs fontes, uſque ad præcipites ejus decurſus, quos cataractas vocant, *Danubium* ſcribit vocari, quæ maximè per Dacorum agrum deabuntur, alias verò inferiores uſque in Pontum per Getas, *Iſtrum.* Huic ſuffragatur Ptolemæus, qui ad Axium uſque Myſiæ infer. civitatem, ubi ejus ſunt cataractæ, *Danubium*, inde verò ad illius uſque oſtia, *Iſtrum* ſcribit appellari. Plinius: *Primò Danubius, ubi primum Illyricum alluit, Iſter dicitur.* Quin & Appianus *in Illyricis*, iis in locis, ubi Savus Iſtrum influit, Danubium, nec multis deinde inferius elapſum uberioribus aquis, pro Danubio *Iſtri* nomen aſſumere teſtatur. Antiquitus, teſte Stephano, hunc fluvium *Matoam* Scythæ appellarunt, quæ vox Græcè reddita ἄκος, hoc eſt, *innoxium* ſig. propterea quòd creberrimè illum licèt trajicerent, nihil tamen quicquam damni acciperent. At verò cùm ſemel in ejus trajectu, damnum quoddam feciſſent, mutato nomine Δανούβιν, ſive Δάνουν vocabant, quod nomen *calamitatis authorem* ſignificat. Hæc Stephanus. Quæ opidò quàm fabuloſa, atque falſa. Cato in *Originibus*, à *Danis* ejus accolis ſic dictum fuiſſe teſtatur. Nonnulli, teſte Franciſco Irenico, illum à ſono hoc nomen (quaſi dicas *Tonaw*) ſortitum eſſe volunt. Hinc forſan Mantuanus *ſonantem*, & Bartholinus *undiſonantem* appellant. Rhenanus ac Vadianus *Danubium* exiſtimant dici, quaſi *Abnobium*, ſeu *Abnovium*, à monte *Abnoba*, unde eum nonnulli oriri contendunt. Hanc conjecturam probabiliorem facit priſcum vocabulum vernaculum *Abnaw*, cui Germani *D.* literâ articuli loco additâ, *Danaw* vulgò, quod nomen hodiè obtinet, nominarunt, pro *die Abnaw*, colliſione literarum Germanis uſitatâ. Denique Iſidorus Danubium vocari dicit, à nivium copiâ, quibus maximè augetur, quaſi dicas *Danivium.* Et certè Herodotus quoque *lib.* 4. crebriores apud Danubium nives, quàm pluvias eſſe dicit. Addi poſſet, hine dici aliis, quòd ſurſum fluat, quaſi *Danuf.* Sic rectè in monumentis antiquis ſcriberetur *Danuvius.* Et cùm Venius Flaccus, apud Feſtum, *Danubium* dictum eſſe

Addua-

Addaanum ſcribit, an non in mente habuit *Adduam* fluv. Ortum ejus quod attinet, plurimæ de illo ſunt authorum ſententiæ. Eratoſthenes ac Scymnus, in deſertis locis, illius fontes eſſe tradiderunt, qui certè minimè à vero videntur aberraſſe, quippe cùm loca illa, in quibus fontes illius a pleriſque recentiorum demonſtrantur, olim inculta, horrida, atque deſerta fuerint. Apollonius *libr.* 4. ex Riphæis & Hyperboreis montibus illum vult promanare,

—— Πηγαὶ γὰρ ὑπὲρ πνοιῆς Βορέαο
Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσσιν ἀπόπροθι μορμύρουσιν.

Strabo *lib.* 7. illum ab extremis Germaniæ partibus, ab occaſu, non procul à ſinu Adriatico 1000. circiter ſtad. intervallo originem ſuam habere teſtatur. Hinc Mela illius fontes in Germaniâ aperiri, & Solinus illum Germanicis jugis oriri ſcripſit. Sen. 4. *Nat. Qu.* falsò nonnullos philoſophos tradidiſſe dicit, Danubii ignotos fontes eſſe: Nam *caput ejus*, inquit, *in Germaniâ comperimus*. Idem tamen fluvius rectè & Germaniæ, ortûs nimirum ſui ratione, itemque Scythiæ, finis atque exitûs reſpectu, adſcribitur. Hinc Lucanus,

—— Maſſagetas Scythicus non alligat Iſter.

Herodotus *libr.* 4. eum ex Celtarum urbe Pyrrhenâ Πυρήνης, oriri ſcribit. Hos Celtas autem extra Columnas Herculis Cyneſiis finitimos, omnem in Europâ ad occaſum habitantium poſt Cynetas poſtremos eſſe dicit. Ariſtoteles illum ferè ſecutus *lib.* 1. *Meteor. cap.* 13. (ubi oſtendit maximos fluvios è maximis oriri montibus) Iſtrum ἐκ τῆς Πυρήνης. id eſt, Pyrenæo monte, originem ſuam trahere teſtatur. Hic obiter notat quidam Eruditus, Loritum putare *Prygnis* & *Pregen* eſſe duos Danubii fontes, unde ſciolus aliquis apud Ariſtot. illud commutaverit, in *Pyrenen*. Nicephorus Gregoras ex iiſdem Alpibus, ex quibus Rhenus, illum erumpere tradit. Ælianus *de Animal.* 14. 23. ſub radices Alpinorum montium verſus Boream, ſub Urſâ Europæorum Iſtrum fluvium maximum ortum ſuum habere teſtatur, ubi gens rei equeſtris perita habitet. Quorum ſententias expendentem vide Guil. Stukium, *ad Arriani Periplum. pag.* 16.. *&c.* Atque hactenus de Danubii fontibus in genere. Ad ſpecialiores jam deveniamus. Ariſtoteles *in lib. Admirabilium*, Iſtrum ἐκ τῶν Ἑρκυνίων καλουμένων δρυμῶν fluere teſtatur. Strabo *libr.* 4. Iſtri fontes juxta Suevos & Hercyniam ſylvam eſſe tradit. Idem habet *l.* 7. Elegans extat Auſonii epigramma gratulatorium, de fonte Danubii per Valentinianum & Gratianum reperto, occaſione victoriæ cujuſdam de Alemannis:

Danubius penitus caput occultatus in oris,
Totus ſub veſtrâ jam ditione fluo.
Qua gelidum fontem mediis effundo Suevis,
Imperiis gravidas qua ſeco Pannonias.
Et qua dives aquis Scythico ſolvo oſtia Ponto,
Omnia ſub veſtrum flumina mitto jugum.

Claudianus.

—— Sublimis in Arcton
Prominet Hercynia confinis Rhætia ſilva,
Quæ ſe Danubii jactat, Rhenique parentem,
Utraque Romuleo prætendens flumina regno.

Ammianus Marcellinus *libr.* 22. *Amnis verò Danubius oriens prope Rauracos montes, confines limitibus Rhæticis per latiorem orbem protenſus, ac ſexaginta navigabiles penè recipiens fluvios* &c. Plin. 4. 12. *Ortus in Germania jugis montis Abnobæ ex adverſo Raurici Galliæ oppidi, multis ultra Alpes millibus*, &c. Tacitus quoque *ex molli & clementer edito montis Arbonæ jugo* Danubium ortum ſuum habere teſtatur. Hinc Dionyſius quoque Halicarn. *Arbonam* montem, *Iſtri patrem*, appellat ſecundùm interpretes Latinos. In Græco enim nil tale legitur. Martianus Capella: *Hiſter*, inquit, *fluvius ortus in Germaniâ de cacumine montis, ad novem ſexaginta amnes aſſumens etiam Danubius vocatur.* Ubi Rhenanus pro *ad novem*, *Abnovam* legendum eſſe acutè, rectèque tradit. Progreſſum ejus quod ſpectat, incredibile dictu eſt, quàm longinquum per innumeras gentes, regioneſque curſum conficiat. Herodotus *libr.* 4. Poſt ortum ſuum, inquit, totam emenſus Europam, ex adverſo Scythiam ingreditur. Hinc Tacitus illum *plures populos adire*, Marcellinus *per latiorem orbem protendi*, Mela *per immania gentium delabi* teſtantur, antequam in Euxinum perrumpat. Val. Flaccus *l.* 8.

Torvus ubi & ripâ ſemper metuendus utrâque,
In freta per ſævos Iſter deſcendit alumnos.

Arrianus *lib.* 1. *de Geſtis Alexandri Magni*: Ἀπὸ δὲ τῆς μάχης τριταῖος ἀφικνεῖται ἐπὶ τὸν ποταμὸν Ἴστρον, ποταμῶν τῶν κατὰ τὴν Εὐρώπην μέγιστον ὄντα, καὶ πλεῖστον γῆς ἐπεξερχόμενον, καὶ ἔθνη μαχιμώτατα ἀπείργοντα, τὰ μὲν πολλὰ Κελτικά, ὅθεν γε καὶ αἱ πηγαὶ αὐτοῦ ἀνίσχουσιν. Vide Euſt. *in Dionyſ.* ubi omnium diligentiſſimè nationes, per quas Iſter labitur, commemorat. Baudrando, ortus ex monte Abnoba, in Sylva nigra, in Comit. *Bar*, prope Villingam opp. Sueviæ, rigat Dutlingam, Fridingam, Ehingam, Ulmam, ubi recipit Ileram fluv. ab Auſtro, ut & Mindelam, paulo ſupra Dilingam, & Bernicum, ad Donavertam; poſtea relictâ Sueviâ, per Bavariam labitur, ubi primùm Licus fluv. ſe in eum exonerat, ad locum *Lechmund*. Inde juxta Neoburgum & Ingolſtadium fluit; auctuſque fluviis Almono, juxta vicum *Kelheim*, Nabo & Regno, ad Ratisbonam, rigat Straubingam, & recipit Iſaram, fluv. rapidum ad *Deckendorf*, ut & Oenum, fluv. magnum ad Patavium. Ibi, relictâ Bavariâ, & rigato Lintio, Auſtr. urbe, auctus fluviis Ilza, Trauna, Enczo, aliiſque minor. juxta Viennam labitur. Dein recepto Moravo, in Hungariam tendit, ubi auctus Leitha, Wago, Arrabone & Granâ, rigat urbes Poſonium, Arrabonem, Komariam, Strigonium, & mutato curſu à Septentr. in Meridiem fluit. Hinc juxta Vacciam, Budam & Coloczam labens, Dravum flumen recipit, ut & Tibiſcum & Savum, qui juxta Taurunum ſeu Albam Gr. Danubio miſcetur. Dein, relictâ Hungariâ, jam *Iſter* & in Ortum tendens, recipit fluv. Moſchum, Alutam, Ciabrum & Hieraſſum: quibus auctus aliiſque plurimis inter Valachiam, Moldaviam & Bulgariam labitur; & demum, verſus Beſſarabiam ſe in Pontum Euxinum exonerat per 6. oſtia, tanta cum rapiditate, ut dulcedinem ſuam, ad 20. leucas, in mari ſervet. Ortel. Cluver. Fuit hic fluv. ſecundùm communem omnium ferè ſcriptorum ſententiam, Imperii Romani limes atque terminus. Ejus rei teſtes ſunt Appianus Alexandrinus, Dio Caſſius, Varro ac Salluſtius. Seneca *libr.* 4. *Nat. Qu. Medius inter pacata & hoſtilia fluit Danubius & Rhenus, alter Sarmaticos impetus cohibens, alter Germanos, avidam gentem belli repellens.* Idem teſtatur Gellius *lib.* 10. *cap.* 7. Quò alludit Ovidius *lib.* 2. *Triſt.*

Ne timeam gentes, quas non bene ſummovet Iſter,
Danubii mediis ne prohibentur aquis.

Idem *ibidem*,

Hactenus Euxini pars eſt Romana ſiniſtri,
Proxima Baſtarnæ Sauromatæque tenent.
Hæc eſt Auſonio ſub jure noviſſima.

Sidonius Apollinaris *Paneg. ad Majoranum Aug.*

Illic aggrederis, quod nullus tempore noſtro
Auguſtus potuit, rigidum Septemplicis Iſtri
Agmen in arma rapis. —

Egimus huc uſque de Danubii nomine, ortu ac progreſſu, proximo in loco de quantitate ejus agendum eſt: Ab initio ortûs ſui perquam eſt exiguus, ita, ut quemadmodum Cuſpinianus inquit, & Stuckius ipſe vidit, vix ſit anſeribus navigabilis. Hinc Arrianus quoque *libr.* 8. duobus in locis, nec non Ælianus veriſſimè *fontem* illius *parvum* dixerunt eſſe, & Auſonius hunc pariter atque Rhenum *fontes breves* appellat. At verò paulatim aliis, atque aliis allabentibus auctus fluminibus, mox in immenſam magnitudinem excreſcit. Herodotus *lib.* 4. Omnium, quos ipſe quidem norit, maximum illum ſibi videri ait. Unde Arrianus ποταμῶν τῶν κατὰ τὴν Εὐρώπην μέγιστον vocat. Et Ælian. *libr.* 14. *de Anim.* Εὐρωπαίων ποταμῶν μέγιστος Ἴστρος. Idem plures alii teſtantur. Cùm verò 3. ſint quantitatis dimenſiones, longitudo ſc. latitudo & profunditas, ſecundùm illas omnes Danubium cæteris Europæ fluviis antecellere plerique ſcriptores tradunt. Quoad *latitudinem* εὐρὺς ab Apollonio, *latus* ab Ovidio, quaſi κατ' ἐξοχὴν appellatur. Sic enim ille *Triſt. libr.* 5.

Latus ubi æquoreis Iſter adiitur aquis.

Quin & Oppianus Κυνηγ. γ.

Ἴστριν' ἀγχὶ ῥοῆς κυανοῦ πλατυδέρκτου.

Illius præterea *longitudinem*, à fontibus uſque ad oſtia, Jornandes mille ducentorum millia paſſuum eſſe colligit. Denique ejuſdem *profunditatem* idem Jornandes pluribus in locis 200. pedum eſſe ait. Unde non immeritò ab Apollonio ἀγχιβαθὴς, & ab Horatio *lib.* 4. *Carm.* κατ' ἐξοχὴν *profundus* dictus eſt,

Non qui profundum Danubium bibunt,
Edicta rumpent Julia.

Hinc Pindarus *in Olymp. Od.* 3. Ἴστρου ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν, ubi Smidtius commentator *fontes Iſtri umbroſos* à poetâ appellari putat, propter profunditatem. Quamvis melius hoc dici poterit reſpectu olearum, vel oleaſtrorum copioſè ibi naſcentium, ut etiam ipſe ibidem rectè annotavit, unde Lycophroni *niger* dicitur: Ὑπὲρ κελαινὸν Ἴστρον. Herodot. *lib.* 2. illum dicit Nilo comparari, & Mela ſoli Nilo Danubium cedere teſtatur. Idem ſenſerunt Jornandes & Claudianus, cui *ingens* vocatur. Quibus aſtipulatur Auſonius,

Illyricis regnator aquis, tibi, Nile, ſecundus
Danubius lætum profero fonte caput.

Alii tamen Iſtrum Nilo magnitudine haudquaquam cedere exiſtimarunt. Ovidius *de Triſt.*

Ipſe papyrifero qui non anguſtior amne,
Miſcetur vaſto multa per ora freto.

Idem *in Ponticis*,

Innumerique alii, quos inter maximus amnes
Cedere Danubius ſe tibi, Nile, negat.

Scaliger *de re Poeticâ*: *Lucanus verè*, inquit, *inſanit in alia collatione* (*Danubium ſc. comparans cum Pado.*)

Nec minor hic Iſtro, niſi quòd, dum permeat orbem
Iſter, caſuros in qualibet æquora fontes
Accipit, & Scythicum ſolus non exit in undas.

Jam de *Qualitate* aquæ Danubii pauca dicemus. Eum verò lactis diluti ſive ſeri colore eſſe, etiam quâ parte Vindeliciam & Noricum à Germaniâ dividit, teſtis eſt Agricola *lib. 1. de naturâ eorum, quæ effluunt è terrâ.* Virgilius *Georg. 3. turbidum* vocat:

Turbidus & torquens flaventes Iſter arenas.

Seneca *torrentem,*

—— Properatq; torrens
Iſter, & junctos vetat eſſe pontes.

Aquam illius ad potandum pariter, atque balneandum ſuavem, utilem ac ſalubrem eſſe inter omnes ferè conſtat. Piſces quoque optimos ac plurimos alit. Ælian. *de Anim. 14. 23.* Γίνονται δ' ἐνταῦθα ἰχθύων γένη ἄφθονα: Eorum autem quoſdam eſſe mortiferos author eſt Plinius *lib. 31. cap. 2.* Præterea Danubius congelationibus vehementer obnoxius eſt, ac proinde Ovid. *2. Pont. gelidum* vocat,

Accipe colloquium gelido Naſonis ab Iſtro.

Idem *lib. 3.*

Et coit aſtrictis Barbarus Iſter aquis.

Idem *in Ibin,*

Dum tepidus Ganges, frigidus Iſter erit.

Idem *alibi.*

Quaq; aliæ gentes, ubi frigore conſtitit Iſter,
Dura meant celeri terga perennis equo.

Plinius *in Panegyrico, Cùm Danubius ripas gelu jungit, auratusq; glacie ingentia tergo bella transportat.* Unde a Nonno *in Baſſaricis* ὑγροπαγὴς, *ex humido compactus* dicitur. Martialis:

Et ungularum pulſibus calens Iſter.

Jam poſtremò de Danubii exitu ac oſtiis paucula ſunt dicenda. Et hic, inquit Stuckius, duæ ſunt opiniones. Alii enim illum in duo maria Ægæum & Ponticum, alii verò in Ponticum tantùm exire voluerunt. Plures prioris ſententiæ authores enumerat Stuckius. Duos tantùm hic in medium proferam, Lucanum ſc. & Val. Flaccum. Prior *l. 2.*

—— Scythicas exit non ſolus in undas.

Atqui τὸ *non ſolus* ibi referri debet ad fluvios iſtos, quos ſecum in Pontum defert Iſter, non ad Pontum ipſum. Poſterior *l. 8.*

—— Inde ſequemur
Ipſius amnis iter, donec nos flumine certo
Perferat, inq; aliud reddat mare.

Verùm hanc ſententiam Plinius ut falſam rejicit *lib. 3. cap. 23. Nullus ex Danubio amnis in mare Adriaticum effunditur.* Plerique itaque Iſtrum in ſolùm Ponticum mare ſentiunt evolvi. De numero autem, nominibus, atque etiam ſitu ac ordine oſtiorum non minus quàm de illius fontibus variæ admodum ſunt ac diſcrepantes authorum ſententiæ. Nam quoad numerum, alii quinque illius oſtia tradunt Arrian. *lib. 1.* Ἐς τε ἐκβάλλει ἐκδιδοῖ κατὰ πέντε στόματα ἐς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Incertus author, Οὗτος Ἴστρος καλεῖται ὁ καὶ Δανούβιος καλούμενος, κατέχων δὲ ἀπὸ τοῦ Ἑσπερίου τόπου τὴν ἐκβολὴν πέντε στόμασι ποιούμενος. Dionyſius *Verſ. 398.*

Ῥεῖα δ' ἐξάρχει ἐπιπέμπετον ἱερὸς Ἴστρος,
Ἴστρος ἐς αἰγιαλὸν τετραμμένος ἄχρι θαλάσσης
Εὐξείνου, τῷ δὴ πάσας ἐρεύγεται ὕδατος ἀρχὰς
Πενταπόροις προχοῇσιν ἑλισσόμενος περὶ Πεύκην.

Claudianus *in Stilicone,*

Thracia quinq; vadis Iſtrum vocat.

Alii verò 6. verbi gratiâ Plinius, Tacitus ac Ptolemæus. Reliqui autem ac plerique ſeptem, ut Strabo qui ἑπτάστομον vocat. Ovidius *2. Triſt.*

Solus ad egreſſus miſſus ſeptemplicis Iſtri,
Parrhaſiæ gelido Virginis axe premor.

Val. Flac. *lib. 4.*

Non ſeptemgemini memorem quas exitus Iſtri,
Quas Tanais, flavusq; Lyces, Hypanisq; Melasq;
Addat opes.

Idem *lib. 8.*

Haud procul hinc ingens Scythici ruit exitus Iſtri,
Fundere non uno tantum quem flumina cornu
Accipimus. ſeptem exit aquis, ſeptem oſtia pandit.

Lucanus *multifidum* appellat *l. 2.*

— Et barbara Cone,
Sarmaticas ubi perdit aquas, ſparſamq; profundo
Multifidi Peucen unum caput alluit Iſtri.

Et hanc ob cauſam Nilo comparatur. Hinc Mela: *Danubius eorum fluminum, quæ in noſtrum mare deſinunt, tantùm Nilo minor, totidem quot ille oſtiis, ſed tribus tenuibus, reliquis navigabilis effluit.* Hæc diverſitas autem opinionum inde evenit, quòd quintum & ſextum oſtiorum Danubii languidiora ſint cæteris, ſeptimum verò, ut Solinus, Iſidorus, & plerique alii tradunt, pigrum eſt ac paluſtre, non dignum, ut amni comparetur. Plinius tamen ſex vaſtis fluminibus illum in Pontum fluere teſtatur. Verùm de horum oſtiorum ſitu ac nominibus vide Guil. Stuckium, *ad Arriani periplum pag. 185. &c.* Baudrando per 6. oſtia, ut dictum, in Euxinum Pont. ſe exonerat; quorum nomina, apud antiq. *Thiagola, Borea, Falſum, Pulchrum, Naracium* & *Sacrum.* Sed ex his oſtiis duo tantum ſunt navigabilia, aliis ſenſim oblimatis aut arenâ oppletis. Hunc fluvium Trajanus Imp. contra Decebalum movens ſumtuoſiſſimo ponte junxit, A. C. 103. Sigiſmundus Hungar. R. in ejus ripa à Turcis ingenti ſtrage fuſus, vix ipſe Danubium tranavit, An. C. 1401. Joachimus quoque Neuhuſius Bohemiæ Cancellarius, Viennam properans, ut diplomata de *Fratribus* omni perſecutionis genere infeſtandis ab Imp. ſubſcriberentur, ponte hic rupto, undis hauſtus eſt, an. 1565. Laſic. *l. 7.*

Danubius, in num. Trajani, pro *Danubius.*

Danum, Angliæ op. Anton. Brigantum olim, *Doncaſter* Camdeno. Ad Danum fluv. in Eborac. prov. 19. mill. Angl. ab Eboraco in Auſtr. 22. à Lindo in Circium. Paucis incolis conſtat. *Doncaſtel* Scotis.

Danum, portus Flandriæ, Rigordo memoratus, ad Annum Chr. 1213. olim magni nominis, 2 mill. Brugis diſtans. Guil. Britto *Philipp. lib 9.*

Portum læta ſubit à damno nomen habentem;
Qui tam latus erat, tantaq; quietis, ut omnes
In ſe ſufficeret noſtras concludere naves.
Quo valde ſpecioſum erat Dan nomine dictus,
Leniſſimis jucundus aquis, &c.

Hodieque locus *Dam* dicitur. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Danus, Dun. Eboracenſis prov. fluv. Danum opp. rigat, pòſt in Humbrum ſe exonerat.

Daona, Indiæ extra Gangem urbs. Steph. Vid. infra.

Daona, forſan *Kecco*, urbs regni Tunchini, & *Daona* pop. ubi hoc regnum, juxta ſinum magnum, inter ſinus & Congiſinam.

Daonium, Thraciæ op. maritimum. Nicetas.

Daorizi, pop. Illyrici, in Dalmatia, inter Ceraunios & Vardiæos, Meminit Plin. 3. 22.

Dapalis Jupiter, à Latinis vocatus. Dictus videtur, quòd ei ſacra dapali epulo fierent. Sicuti enim dicimus cœnam dapalem, Marcello teſte, quæ amplis dapibus plena eſt: ita & *Dapalem Jovem* appellatum exiſtimamus. Εἰλαπιναστὴς etiam Ζεὺς colebatur à Græcis, hoc eſt, *convivalis*, vel *Dapalis Jupiter.* Εἰλαπίνη enim magnificum convivii apparatum ſignificat.

Dapha, Arabiæ deſertæ urbs. Ptol.

Daphidas, Sophiſta quidam, Oraculum Delphicum luſurus quæſivit, an equum impetrare poſſet? Reſpondit illud, utique poſſe, ſed ab illo excuſſum iri. Hinc irriſo Oraculo, in Attalum R. de quo ſæpe maledixerat, incidit, qui ipſum de rupe, cui Equi nomen, præcipitem dari juſſit. An idem cum poſteriori? V. Voſſ. *de Poet. Gr pag.* 88.

Daphitas, Grammaticus, qui in Thorace monte cruci affixus eſt, quòd reges maledicis carminibus inceſſeret.

Daphnæus, Syracuſanorum & Italorum, adverſus Carthaginenſes, Dux. De quo Vid. Polyæn. *libr. 5.* Fortaſſe is ipſe eſt, quem Dionyſius, calumniis inſectatus, in tantam produxit invidiam, ut imperium ei abrogatum in Dionyſium transferretur. Ariſtoteles *5. Polit. 5.*

Daphne, Penei ſive Ladonis fluv. filia, quæ cùm Apollinis vim effugere non poſſet, implorato paterni numinis auxilio in laurum commutata eſt. Ovid. *1. Met. Laurum* Daphne ſig. ac fingitur Penei fluv. filia, eò quod ripæ ejus lauro abundant; tum amata ab Apolline, quia hæc arbor præbet medicinæ magnum uſum; eſtque ſpectatiſſima apud Delphos, ubi Apollo colebatur. Ipſius verò Daphnes in arborem ſemper virentem commutatio, docet immortalem gloriam eſſe paratam virginibus pudicitiam conſervantibus.

Daphne, Tireſiæ filia, apud Delphos carmine uſque adeò excellenti vaticinata eſſe dicitur, ut Homerus ipſe multa ex illius carminibus in ſuum poëma tranſtulerit. Diod. Sic. *Bibl. Hiſt. lib. 4. cap. 68.*

Daphne, Straboni, nemus apud Antiochenſes. Capitolinus *in M. Antonino, In deliciis apud Antiochiam & Daphnen vixit.* Quod autem in Italiâ Bajæ, ad Alexandriam Canopus, id erat in Syriâ ſuburbium Antiochiæ Daphne. Locus ita infamis voluptatibus, ut modeſtioribus ac frugi propè inacceſſum ſcribat Chryſoſtomus *Serm. in Babylam martyrem*, Ἔδοξε, inquit, τὸ χωρίον ὑπὸ τῆς τῶν νέων ἀσελγείας τραγῳδούμενον καὶ κινδυνεῦον ἄβατον εἶναι τοῖς σεμνοτέροις, καὶ ἐπιεικῶς βουλομένοις ζῆν. Quem locum imitans Sozomenus: Τῷ προαστείῳ τῇ Δάφνῃ ἐπιβαίνειν τοῖς ἐπιεικέσιν αἰσχρὸν ἐνομίζετο. Natum ex eo proverbium, *Daphnicis moribus vivere*, quod de luxuriâ diffluentibus uſurpabant: ut Marcus Antoninus *in Epiſtolâ*, quam reſcripſit Vulcatius, qui etiam narrat edictum aliquando à Caſſio, *ut ſi quis cinctus apud Daphnem inveniretur, diſcinctus rediret.* Erant ſanè omnia ibi ad amœnitatem comparata: cœli aërisque temperamentum maximum, ſolum & naturâ & arte deliciis hominum τρυφώντων accommodum. Sed duo fuere imprimis, quæ in admirationem & amorem Daphnes

cunctos

tunctos raperent, arborum umbriferarum, & optimarum aquarum copia. Procopius *Perſicorum lib. ſecundo*, Τότε μὲν ἐς Δάφνην ἀφίκετο, τὸ Ἀντιοχέων προάστειον· Ἔνθα δὴ τό τε ἄλσος ἐν θαύματι μεγάλῳ ἐποιήσατο, καὶ τὰς τῶν ὑδάτων πηγάς. ἄμφω γὰρ ἀξιοθέατα ἱκανῶς ἐστί. Hic famoſum Apollinis idolum, cui quo pacto Gallus Cæſar ſilentium impoſuerit, Vid. apud Sozomenum, *lib. 5. cap. 18.* Hujus reliquias cùm aliò transferre poſtmodum Julianus conaretur, miſſo cœlitus igne arſiſſe, refert Chryſoſt. *tom. in Gent.* Baronius A. C. 351. 362.

Daphnidis inſula, apud Troglodytas. Plin. *6. 29.*

Daphnis, juvenis Siculus, Mercurii fil. Bucolici carminis inventor. Hic cùm formoſiſſimus eſſet, cum nympha quâdam, quæ mutuo ejus amore tenebatur, ita pepigit, ut qui prior fidem violaſſet, utroque lumine orbaretur. Cujus ſponſionis immemor Daphnis, cùm novis ſeſe amoribus implicuiſſet, irati Dii, quos ſtipulationis ſuæ teſtes illi adhibuerunt, Daphnin excæcarunt. Suid. Verſuum Bucolicorum auctor habetur. Diodor. Sic. *Bibl. H. l. 4. c.* 86.

Daphnis, & Idæus, filii Paridis ex Oenone.

Daphnis, cubicularius Nicocratis, Cyrenenſis Tyranni, à fratre hujus Leandro, in cædem heri corruptus. Polyæn. *l. 8.*

Daphnis, Lyciæ regio & op. Ægypti ad Peluſium Herodot. Item, regiunc. Theſſaliæ, quam Peneus fluv. perluit, ubi Daphne à Phœbo amata. Fuit etiam ſuburbanum in orâ Ponti ad ſiniſtram, quod *Sergium* vocant, & in ipſis Ponti faucibus ad dextram navigantibus portus. Steph.

Daphnis, vel *Daphne*, fons qui in tribu Nephthalim aquis abundantiſſimis Reblatam urbem irrigat, atque, inſtar celeberrimi ac delicioſi illius Daphnes, Antiochiæ ſuburbani, ac tuti aſyli, frequentiſſimis lauris & amœnitate inclytus eſt.

Daphnus, Medicus, cœnam prandio præferre ſolitus eſt, eò quòd Luna concoctionem juvaret. Athen. *l. 7.*

Daphnus, urbs Phocica. Item fluvius ac tribus Ceæ vicina. Stephanus.

Daphnuſa, Inſ. parva maris Ægæi, inter Samum & Lesbum. Quæ & *Thaluſa*.

Daphnuſi, pop. prope Olympum Bithynum. Steph.

Daphnuſium, prope Rhegium eſt, Thracibus vicinum. Eſt & Ægypti vicus. Steph.

Dapifer, ſummus Officialis fuit, cùm in aulis Principum, tum in privatorum hoſpitiis: hoc tamen nomine haud minus antiquioribus incognitus, quàm recentioribus munere. In palatio Caroli M. ejus non meminit Hincmarus: ſub Ottonibus verò celebris extat, & jam inter Electores. Nomen à ferendis dapibus quod manifeſtum in Palatino Comite, Dapifero vel Archidapifero Imperii, cujus eſt, ſolemni Imperatoris inauguratione prima fercula, equo elatum, Imperatoriæ inferre menſæ. Tribuitur verò hujuſmodi Miniſtro multiplex nomen, ex multiplici munere: *Eleater* olim, Gr. ἐλεάτρος, quòd miniſtros παρὰ τὸν ἐλεὸν, i. ad menſam coquinariam, cibos inde ad menſam Regis delaturos, convocabat. Sed mox toti hic cibario miniſterio præfectus eſt. Athenæo demum *lib 4.* ὅλης διακονίας ἐπιμελητής: Sic Ptolomæus Soter Alexandri M. *Eleater* fuit. *Dipnocletor* & *Convocator*, à convocando miniſtros & convivas: *Trapezopœus* & *Architriclinus*, à curanda menſa: à prægustando, *Progeuſta*, *Protogeuſta & Prægustator*: qualis Britannico fuit apud Tac. & Claudio Cæſ. apud Sueton. *in Claudio c. 44.* Apud inferiores in Oriente: *Domeſticus Megadomeſticus*, *Oeconomus* In Occ. *Major Domus*, *Seneſcallus*, *Scalcus*, *Gaſtaldus*, *Aſſeſſor*. Interdum *Præfectus menſæ*, *Princeps Coquorum*, *Magyrus*: qui omnes aliquatenus inter ſe differunt, ſed ab Auctoribus per tranſennam inſpecti, confunduntur ſæpiſſimè. Vid. Codinum *de Offic. Conſtantinop.* In aula Caroli M. Andulphus quidam, qui ab Imp. miſſus Britones Armoricanos domuit, A. C. 786. Caroli *Seneſcalcus* vocatur, Sigeberto: *Regiæ menſæ præpoſitus* Aimoini continuat. *lib. 4. cap. 78.* Reginoni *Princeps coquorum*: quo ipſo officio functos, ſub tertia Regum familia, ex vetuſtiſſimis carminibus vernaculis obſervat Falcetus *Orig. lib. 1. cap.* 10. etiam plures tunc extitiſſe, majorem verò *Dapiferum* appellatum, regium vexillum in acie detuliſſe: Poſt Caroli enim tempora nomen *Dapiferi* clarè emicuit, quem primas in regno obtinuiſſe, notat Hier. Bignonius. *Dapifer*, etiam infimi Baronis & cujusvis Nobilis, cognovit olim de litibus ad juriſdictionem Domini ſui pertinentibus, præeratque ejuſdem ſubditis inſtar Juſticiarii ſeu Judicis capitalis: Mutato verò demum nomine, minutaque in pluribus auctoritate, *Seneſcallus Curiæ Baronis*, & *Seneſcallus Manerii* appellatus eſt. Hinc Robertus de Novo Burgo, apud Sigebert. A. C. 1160. *Dapifer & Juſtitiarius totius Normanniæ* dicitur. Et non dedignatus eſt olim Dux Sueviæ, Monaſterii S. Galli *Dapifer* dici, ejuſdemque Abbati, dum in Aula Imp. Princeps creatur, miniſtrare, ut refert Conradus de Fabutria *Rer. Alamann. Tom. 1. part. 1.* In officio quoque *Dapifero*, ut dictum, fuit, Vexillum Domini ſui geſtare: fortè quòd ad evocandos ducendosque familiares & ſubditos Domini ſui aptior viſus eſt: quod apud Gallos de ſummo ſolùm Dapifero intelligendum. In palatio Regum Anglo-Normannicorum, non adeò illuſtres fuiſſe videntur *Dapiferi*, ac in exterorum, cùm in Hiſtoriis ejus regni rarioris ſint nominis, & in Chartarum ſubſcriptionibus, locum ſubmiſſiorem teneant. Fortè ſecundi ordinis, non primi; Domeſtici & hoſpitii Regis Seneſchalli, non Megadomeſtici, fuere, V. Henr. Spelman. *Gloſſar. Archæol.* & infra in voce, *Seneſcallus*.

Dapſa, ſacrificii genus, quod fiebat hyeme ſæviente.

Dara, fil. Zaræ. 1. Par. 2. Item civitas ab Arſace condita. Juſtin. *lib. 41.* Et Carmaniæ fluv. Ptol.

Daraba, civitas Arab. non procul à Sabæis. Strabo.

Darabes, pop. Bactrianæ Gangaridis vicini, quorum urbs *Darapſa*. Eorum mem. Val. Flac. *lib. 6.*

Miſit in arma Darabi, acies quem Martia circum
Gangaridum, &c.

Daradæ, pop. Libyæ inter. circa Darat fluv. Plinio *Daratitæ*, Ferrar.

Daradus, Libyæ fluv. Ptol. hodie *Daras*. Vide *Daras*.

Daraniſſa, Armeniæ maj. opp. Ptol.

Darapes, Gangaridarum Rex, gravi Perſarum bello implicitus ac periculosè in eo vulneratus, miſit tamen cum copiis Præfectum ſuum Datin, auxilio Perſæ contra Æeten & Argonautas. Val. Flac. *6. 67.* Paulò pòſt tamen *Verſ. 573.* illum prælio interfuiſſe ejusque dextrâ Laragum cecidiſſe canit, Zeten verò fugatum.

Darapſa, urbs in Bactris. Steph.

Daras, Parthorum vicus. *Thara* corruptè apud Juſtinum *libro* 11. Etymol. magnum, Δάρας παρὰ τὸ ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ συλληφθῆναι, Δαρεῖον ὑπὸ Ἀλεξάνδρου. *Daricum* Plinio ac aliis appellatur.

Daras, ſeu *Daradus* fluv. nunc *Senega*; pars eſt Nigri fluv. magis in Boream extenſa. Exonerat ſe in Oceanum Atlant. 60. mill. à promuntorio Heſperio in Sept. Hinc regio adjacens inter Gambeam fluv. & ipſum *regnum Senega*, ubi *Jaloſes* pop. in Nigritia.

Darbia, Comit. ſeu prov. Angliæ, in tractu, ubi Coritani pop. aliàs ex parte, inter prov. Nottingamiam ad Ort. Staffordiam ad Occaſum, Liceſtriam ad Mer. & Eboracenſem, ad Sept. Hujus caput

Darbia, urbs, ad Derventionem fluv. ſatis parva, 40. mill. Angl. à Nottingamia, in Occ. 17. à Liceſtria in Bor. 22. à Staffordia in Ortum.

Darcan, nomen viri. 1. Eſdr. 2. Lat. *generationis* vel *habitationis poſſeſſio*, vel *emptio*, aut Syriacè *draco*.

Darda, Indiæ pop. qui ſub Deriade contra Dionyſium pugnarunt. Steph.

Dardanarii, qui omnia præemunt, ut carius vendant; à *Dardano* quodam contaminatiſſimo, & profligatiſſimo mago dicti. Vide Turneb. *Adverſ.* 2. 4. & 9. 17.

Dardanella, arces firmiſſimæ Turcarum, juxta Helleſpontum, olim Seſtos & Abydos, nunc *Seſto* & *Avido*, 1000. p. à ſe invicem diſcretæ. Hic tormenta inuſitatæ magnitudinis, quamcunque navem, invitis cuſtodibus tranſituram everſura. Cum valido Turcarum præſidio.

Dardanellæ aliæ, arces duæ probè munitæ, ad fauces ſin. Corinthiaci, prope Patras, ſic dictæ à ſitu, quia ſunt ab utraque parte freti, ſub Turcis. Vulgò *les Dardanelles* vel *les Chateaux de Lepanto*, ab urbe in viciniis. Suntque ubi aliàs Rhium promunt. & Anti-Rhium.

Dardani, vulgò *Dardanii*, Strab. quorum regio *Dardania*, pars Mœſiæ ſuper. ubi dein Dacia Mediterr. & nunc Servia, verſus Auſtrum & Herzegovina. Ejus urbes præcipuæ fuere Neſſus & Scupia.

Dardania, vetus nomen Samothraciæ. Steph. Item oppidum Troadis. Plin. Unde Trojani apud Virgilium *Dardani* & *Dardanidæ*.

Dardania, regiunc. Aſiæ in Trojano regn. ad Bor. Troadis, inter Helleſp. & fontes Granici fluv. ubi aliàs *Dardania* vetus, opp. ad fontes Simois, 12. mill. à Troja in Bor. & *Dardanium* promunt. medium inter Trojam & Abydum. Baudr.

Dardaniæ artes, apud Columellam pro magicis, *l. 10.*

At ſi nulla valet medicina repellere peſtem,
Dardaniæ veniant artes. ——

A Dardano quodam Mago.

Dardanium, genus ornamenti, de quo ſic Plinius *libro* 33. *capite 3. Cujus ſceleris nos arguimus illum primum, qui auro dignitatem per annulos fecit, ut habeant in lacertis jam quidam & viri, quod è Dardaniis venit, itaq; & Dardanium vocabatur.*

Dardanum, Indiæ promunt. Strabo.

Dardanus, qui & *Polyarches*, Jovis fil. ex Electrâ, Atlantis filiâ. Ovid. *Faſt.*

Dardanon Electrâ quis neſcit Atlantide natum?
Scilicet Electram concubuiſſe Jovi.

Hic cùm Jaſium fratrem interemiſſet, ex Creta, vel ut alii, ex Italia, in Samothraciam fugit, poſtea verò in Aſiam venit, locaque tenuit Helleſponto proxima, urbemque de nomine ſuo dictam condidit, regionemque totam *Dardaniam* nominavit, quam

poſtea *Tros* Erichthonii filius *Trojam* appellavit. Ab hoc Dardano originem duxit Priamus, Virg. *Æn.* 3.

Dardanus Iliacæ primus pater urbis & auctor.

Regnavit annos 31. ab an. M. 2574. Duravitque regnum hoc, annos 296. Euſeb.

Dardanus, Scotiæ R. initio regni laudatiſſimus, poſtea in vitia, crudelitatem inprimis, ſic degeneravit, ut à ſubditis, tanto onere levari anhelantibus, occiſus ſit. Dempſter. Buchan. *hiſtor. Scotica.*

Dardanus Claudius Poſthumus, præfectus Prætorii in Galliis. Ejus operâ tyrannus Jovinus, ab Ataulphi amicitiâ abſtractus, necique datus eſt. Proſper *in Chron. Excr. Olympiodori.* Codex Theodoſ. *l.* 117. Honorii. *de Decurion.* Prope Ciſteronem, in Provincia. Inſcriptio ejus. Sirmond. *Notis in Sidon. Apoll.* Bouchetus, *hiſt. Prov. l.* 2. *Sect.* 3. *p.* 569. Auguſtinus & Hieronymus ſcripſerunt ad hunc Dardanum, Sidonius Apoll. ejus meminit *l.* 5. *ep.* 9. non cum laudis præfatione.

Dardanus, Apuliæ urbs. Lycophr.

Dardarii, gens quædam apud Mœotidem paludem. Plut.

Dardi, Apuliæ Dauniæ populi.

Darema, Troglodytica gens in Æthiopiâ. Plin.

Dares, Phrygius, Sacerdos Trojanus, Homero celebratus, hiſtoricus, ſcripſit bellum Trojanum Græcè, in quo & ipſe militavit, ut ait Iſidorus. Captâ Trojâ cum Antenoris factione manſit, ut ſcribit Corn. Nepos, qui opus ejus è Græco in Latinum ſermonem convertit, Salluſtioque dicavit. Ita quidem vulgò creditum. Atqui ſcriptor eſt, in quo neque eruditionem, nec judicium, neque ullam elocutionis elegantiam invenias, ut nimis impudenter feciſſe videatur, qui Corn. Nepotis nomen ementitus eſt, quaſi inficetæ verſionis authoris. In enarratione totius hiſtoriæ ferè ubique abit ab antiquitate, pauca ſimilia vero de ſuo adſtruit, abſurda & inconſequentia plurima; ut vel id, quod de variis plurium annorum ac menſium induciis affingit, quò ad decennium perveniat. Nec quicquam in toto libello ſingulare, præter Theſeidarum mentionem (quos unà cum Anio rem frumentariam curaſſe ſcribit) & ineptos illos Trojanorum, Græcorumque ducum ac mulierum formæ, morumque characteres, quibus ſimilia deliramenta è Græcorum Neotericorum nugis ediderunt nuper viri docti. Genuinum itaque Daretis opus, quod adhuc tempore Æliani, *hiſt. Var. lib.* 11. *cap.* 2. Vid. & Photium, *Bibl. cod.* 190. ſuperfuit, amiſſum eſt. Voſſ. *de H. G. lib.* 4. *cap.* 1. *pag.* 428. 429. *de Lat. lib.* 3. *pag.* 701. &c. Lud. Vives, *de trad. diſcipl. l.* 5. Item *Dares*, pugil apud Virgilium, ignavus quidem, ſed oſtentator maximus: *Æn.* 3.

Daretis, regio in Macedoniâ. Polybius. Altera in Mediâ. Ptol. cui Δαρεῖτις dicitur. Manuſcr. Seldeni Δαρεῖται.

Dargidus, Bactrianæ flu. Ptol.

Dargomanes, fluv. Bactrianæ. V. *Dorgamanes.*

Darha, prov. reg. Biledulgerid, cum urbe primar. cognom. & fluv. *Darha*, inter Segelmeſſam reg. & regnum Maroci, ſub Tafiletæ R.

Daria, Meſopotamiæ civitas, 98. ſtad. à Niſibi diſtans. Procop. *lib.* 1. *de bello Perſico.* Dicta quoque *Anaſtaſia*, utpote ab *Anaſtaſio* Imperatore constructa.

Daria, vicus Cœleſyriæ, in tribu Manaſſe, ad meridiem Damaſci in plano agro ſitus, quatuor aut vix quinque à Damaſco miliaribus diſtans, unde tota Damaſcena civitas, atque adeò tota regio ex plano videri poteſt.

Daridaus, rex Perſarum, Tiberii & Claudii Impp. temporibus. Philoſtr. *in Vitâ Apoll. Tyanei.*

Daridna, urbs Paphlagoniæ. Steph.

Dariene, urbs Amer. merid. in prov. Terræ Firmæ, juxta Sin. Urabæ & mare Bor. aliàs munita. Nunc paucorum incolarum. Sub Hiſp.

Darini, ſeu *Darnii*, pop. Hiberniæ fuere, verſus Scotiam extenſi, inter Robogdios ad Bor. & Voluntios ad Auſtr. & Occ. in ora littorali maris Jvernici, ubi nunc Comit. Dunenſis in Ultonia. Vid. & *Darinum.*

Darinum, vulgò *Eſtanford*, opp. Hib. in ora Bor. Ultoniæ, apud Rhobogdium prom. *Darnis* Ptol. & in cod. Pal. *Darini*, horum forſan opp. *Strangford* hodie, port. in Comit. Dunenſi. Ferrar.

Dariorigum, ſeu *Veneti*, Galliæ urbs. Ptol. *Vannes* Cænali & Villanovano. Urbs Gall. Celt. in Britannia min. & ora Oceani Aquitan. ep. ſub Arch. Turonenſi. 24. leuc. à Nannetibus in Occ. & à Rhedonibus in Afr. 10. ab oſtio Ligeris. Baudr.

Dariſtane, urbs Perſica. Steph.

Darita, pop. Perſiæ. Herodot.

Darium, Phrygiæ op. Steph.

Darius, cognom. *Medus*, occiſo Balthaſare, Babylone regnavit. Ab hoc creditur Daniel Proph. primò in foveam Leonum præcipitatus, dein ad ſummas dignitates evectus. Cyrum in Babylonio regno ſucceſſorem habuit. Hunc Darium, quidam Nabonnidem faciunt, eique regnum tribuunt, ab Anno U. C. 198. uſque ad an. 215. cùm Cyrus, Babylone captâ, Perſicæ monarchiæ initium fecit. Joſeph. Sulpicius Sev. Scaliger, Petavius, &c. Alii eum Aſtyagis fil. fuiſſe dicunt, avunculum Cyri, quem Cyaxarem appellant, & cum Cyro Chaldæis imperaſſe volunt; ad minimum ſic explicant, quod dicitur ſucceſſiſſe Balthaſaro, Anno æt. 62. Torniel. Salian. &c. Vid. Pererium, *Comm. in Dan. lib.* 7. Joſeph. *antiq. lib.* 10. *cap.* 11. Hieron. *in Dan. cap* 5. & 9. Langium, *de annis J. C. l.* 2. *c.* 12. Ricciol. *Chron. reform. t.* 1. *l.* 5. *cap.* 6. *p.* 233. & *ſeqq.*

Darius I. Satrapas inter Perſas nobiliſſimus, qui, poſt mortem Cambyſæ, à nobilibus aliquot Perſis adjutus, occiſo Pſeudoſmerdi, Perſarum regnum è Magorum manibus vindicavit, equique ſui hinnitu declaratus Rex eſt, A. M. 3532. Olymp. 64. U. C. 231. ante C. N. 521. Paulo pòſt Oreten, Sardium præfectum, qui Polycratem, Samium tyrannum, cruci affixerat, neci dedit. Zorobabelem, in templo extruendo, plurimum juvit, Eſr. *cap.* 5. & 6. Haggæus, *cap.* 1. & 2. Zachar. *c.* 1. Joſeph. &c. Samum Syloſonti, à quo olim purpureo pallio donatus erat, reddidit. Babylonem, per Zopyrum, cepit. Scythas Boſphoro Thracio ponte juncto non adeo feliciter oppugnavit. Contra Jonas movit, ab Athenienſibus, Miltiade duce, Marathoniâ clade affectus, imperii an. 31. Ægyptios rebelles coërcuit; Xerxen, ſibi jam regi natum, Artabazane primogenito excluſo, ſucceſſorem declaravit, Obiit A. M. 3567. Imper. 36. Joſep. *Antiq. lib.* 3. *c.* 1. Herodot. *l.* 3. 4. 5. 6. Juſtin. *l.* 1. & 2. Oroſ. *l.* 2. *c.* 8. Thuc. *lib* 1. Plut. *in Ariſtide & Camillo.* C. Nepos, *in Miltiade.* Dion. Halic. *l.* 5. A. Gell. *l.* 17. *c.* 21. Euſeb. *in Chron.* Scal. *de E. T lib.* 5. Beda *de* 6. *æt.* Torniel. Salian. Spond A. M. 3532. Duas uxores, Cyri filias, habuit. Herodot *l.* 3. Latinè *coercitor.* Herod. *l.* 6. Δύναται δὲ κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν Δαρεῖος Ἑρξίης. Atqui apud Barn. Briſſonium *coercitor* perperam redditur. Cteſiæ Δαρειαῖος dicitur, quæ forma propius accedit ad Perſicam *Darjaves.* Origo nominis à *coercendo* vel *prohibendo.* Nam in linguâ Perſarum דריוש eſt ἔρξιε, ut Scaliger notat. Heſychius verò: Δαρεῖος ὑπὸ Περσῶν ὁ φρόνιμος, ὑπὸ δὲ Φρυγῶν Ἕκτωρ.

Darius II. cognom. *Nothus*, ex Coſmartidene Babylonia Artaxerxi Longimano natus, fratri Sogdiano ſucceſſit, an. 3631. Ex Paryſati, ſorore patris, Arſacis, qui Artaxerxes Mnemon dein dictus eſt & Ameſtris, cùm adhuc privatus eſſet, parens; poſt Regnum occupatum, Cyri Jun. aliorumque 13. filiorum. Per Duces, Cyrumque fil. aliquot expeditionibus obitis, obiit an. regni 19. Salian. *Ann. A. M.* 3631. Photius, *p.* 135. Juſtin. *l.* 5. Diod. Sic. *l.* 12. Ado & Euſeb. *Chron.* &c. Vide ſupra. Hunc Sulpic. Severus *hiſt. ſacr. lib.* 2. & Scaliger. *de E. T. l.* 6. Zorobabelem juviſſe, in templo extruendo, volunt, alii ut dictum, Dario I. id aſcribunt.

Darius III. Arſamis fil. ex Siſygambe, Oſtanis, qui frater erat Artaxerxis Ochi, nepos, ultimus Perſarum rex, cogn. *Codomannus.* Coronam à Bagoa Eunucho accepit, qui Arſen, minimum Artaxerxis Ochi fil. neci dederat. Mox ab eodem veneno petitus, ſcelus in auctorem retorſit, & hanc regiæ familiæ ſtrigem ſuſtulit. A M. 3718. U. C. 417. Olymp. 111. Dein Alexandri adoleſcentiam deſpectui habens, bello eum aggreſſus eſt, ab eoque, quamvis exiguis copiis, tribus ingentibus præliis ad Granicum, ad Taurum, ad Arbelam tandem, victus, d. 1. Octobr. 11. dieb. poſt Eclipſin Lunæ, Diod. *l.* 17. Plin. *lib.* 11. *cap.* 70. Ptol. *Coſmogr. c.* 4. memoratam, cùm ſe fugâ victori eripere conaretur, à ſuis comprehenſus eſt, ac trucidatus, A. M. 3724. regni 16. poſtquam Monarchia Perſica duraſſet an. 230 Euſeb. *in Chron.* Juſtinus, Arrianus, Curtius, Plut. Salian. Torniel. &c. Claudianus,

Darium manibus famulûm doluiſſe peremptum
Dicitur.

Templum Hieroſolymitanum Judæis edicto ſuo reſtaurari permiſit ſumptibus propriis. Eſdr. 1. 6. L Loyd.

Darius, Artabani fil. Vitelliano fœdere cum Artabano, obſes miſſus Romam, Joſ. *lib.* 18. *cap.* 4. Is eſt, quem nominat Sueton. *Calig. cap.* 19.

Darius Tibertus, Poëta & eques Ceſenâ Italus, ſcripſit an. 1490. epitomen vitarum Plutarchi.

Darmaſcus, ponitur pro *Damaſcus.* 1. Par. 18. Hebræis enim *Darmeſek* dicitur.

Darmille, fructifera vallis in Naxo Inſ. ad montium pedes. Nat. Metell.

Darmſtadium, opp. Palatinatus inf. in Strada montana, 2. leuc. à Rheno, 3. à Francofurto ad Mœnum in Auſtr. Sub Principe proprio, ex Famil. Haſſiaca. Caſtrum habet ſatis munitum, eſtque Caput regiunc. adjacentis: Captum fuit, principatu Philippi Magnanimi, juſſu Cæſaris, à Comite Burano, A. C. 1547. Hujus Philippi fil. minimus Georgius I. frater Wilhelmi Caſſellani, *Darmſtattinam* lineam orſus, pater fuit Ludovici I. Philippi & Friderici, è quibus hic Homburgios fecit, iſte improlis obiit: ille patris ſucceſſor *Fidelis* cognomen, ob fidem in Cæſarem, meritus, cum fratribus pactum Primogenituræ, in hanc lineam, introduxit, ob hæreditatem patrui cum Mauritio agnato litigavit, Gieſſenſem Academiam inſtituit, fœdus Unionis diſſolvit, translationem Electoratus in Bavarum improbavit, Obiit A. C. 1626. Eo, ex Magdalena Brandeburgica nati Johannes, qui Breubacum incoluit, Henricus, Fridericus Cardinalis, & major his Georgius II. qui de cauſa Marpurgenſi cum Agnatis

A.C. 1627. tranſegit: repentinâ morte oppreſſus A.C. 1661. Ei ſucceſſit ex Soph. Eleonora Saxonica, fil. Ludovicus II. cui aliqua contentio cum Electore Palatino An. 1662. ob jus Eccleſiaſticum Umſtadii orta eſt. Pater hic ex Eliſabetha Holſatica Georgii & Ludovici; Frater autem ejus junior Georgius, Suecorum in bello Danico miles, Iteram à patre habitandam nactus eſt. Vide Phil. Jac. Spenerum, *Syll. Geneal. Hiſtor.*

Darna, Aſſyriæ urbs. Ptol.

Darni, Hiberniæ pop. Ptol.

Darnis, vide *Zephyrium*.

Daroca, opp. Arragoniæ, ad Xilocam fluv. 5. leuc. à Bilbili in Auſtr. 12. à Cæſarauguſta in Occ.

Darocana, Paropaniſi urbs. Ptol.

Daroma interior & exter. in tribu Juda, utriuſque ſæpe meminit Hier. *in L. H.*

Daron, opp. Ægyptiorum in Arabico latere. Plin. 6.30.

Darrha, pop. juxta Rubrum mare. Steph.

Darſania, urbs Indica, ubi uno die mulieres veſtem contexunt. Steph.

Darſii, Thraciæ pop. Steph.

Darvernum, ſeu mel. *Durovernum*, *Darvernum* Ptol. Angl. portus, unde in Galliam trajicitur, vulgò *Dover*. Aliis eſt *Cantuaria*, urbs Archiep. in Cantio, ad Stouram amnem, 6. mill. Angl. ab ora littor. 12. à Dubri portu, qui *Dover*. Vide *Durovernum*.

Darus, Pannoniæ ſup. fluv. per Stiriam fluens, qui vulgò *Muer* dici putatur. Sed *Darus* potius *Dravus* eſt.

Daſa, *Das* dicuntur Stephano.

Daſca, Arcadiæ urbs. Steph.

Daſcon, Siciliæ regio. Vide Cluver. *de Sic. Ant. lib.* 1. *cap.* 13. & Boch. *de Phœn. col. pag.* 556. Sinus quoque prope Syracuſas. Diod. *l.* 12. & 14.

Daſcuſa, & *Daſouſa*, urbs Armeniæ min. in confin. maj. ad Euphratem, media inter Zimaram, & Melitenem, quæ nunc *Arſingan* dicitur. P. Gyllio, aliiſque teſtibus.

Daſcyleum, *Daſcylium*, & *Daſcylos*, Bithyniæ urbs ad Propontidem; *Diaſquillo* Villanovano; *Diaſchilo* autem Nigro.

Daſcyleum, urbs Cariæ in finibus Epheſiæ à *Daſcylo* filio Periandri. Eſt & alia poſt bellum Trojanum condita. Tertia Joniæ, quæ μεγάλη nominatur, utpote major aliis. Quarta Æolidis, & Phrygiæ. Eſt & *Daſcylites*, ſive *Daſcylea* palus. Steph.

Daſcylos, Gygis regis pater.

Daſem, in Bibl. ubi alii legunt *Reſem* ſeu *Reſen*, Benjamino Tudelenſis eſt *Gerſagan*, urbs Babyloniæ, inter Niniven & Chale. Ferrar.

Daſis, unus è ducibus Darii, qui bello apud Marathonem victus eſt. Herod. *lib.* 6.

Daſius, medicus, cujus mem. Martialis,

Oſtendunt digitum ſed impudenum
Alconi, Daſioq́, Symmachoq́.

Daſſareta, *Daſſaritia*, *Daſſarenſ*, ac *Daſſaretii* Stephano; *Daſſaretii* Ptolemæo, *Daſſarenſes* Livio, pop. Illyrici, ſive Macedoniæ. Mela *lib* 2. Horum urbs *Lychnidus*, & lacus eodem nomine, vulgò *Lago d'Ochrida*. Habitarunt circa lacum Lychnidem & Drilonum, fluenta, intra Scardi montis juga; ex Liv. Baudrandus.

Daſtracus, mons Armen. min. ad quem Pompejus caſtra Mithridatis obſidione concluſit. Oroſius *l.* 6. *c.* 4.

Data, Aſſyriæ urbs. Ptol.

Datalaria & *Patalaria*, inſ. maris Afr. inter Siciliam & Afr. Aliis *Coſſyra*, aliis *Pantania*. Vide ibi.

Datames, fil. Camiſſaris, ex matre Scythiſſâ, Cariæ præfuit. Poſteà Dux Exercituum ſub Artaxerxe, rebus prudenter fortiterq́ue geſtis clariſſimus evaſit. Hinc æmulorum obtrectatio, & ejus ex aula fuga. In qua cùm diu egregiè ſe tueretur, à Mithridate tandem, ſimulatâ amicitiâ, perfidè interfectus eſt. C. Nepos, *in Datame*.

Dataphernes, unus ex præcipuis amicis Beſſi, per quem & Catenem Spitamenes illum comprehendit & Alexandro tradidit. Curt. 7. 32. Pòſt iterum defecit ab Alexandro; ſed Dahæ, Spitamenis cæde compertâ, eum vinctum Alexandro dediderunt. *libr.* 8. 19.

Dathan, id eſt, *ritus* aut *lex*, filius Eliab, qui cùm inſurrexiſſet in Moſen & Aaronem, hiatu terræ abſorptus eſt. Num. 16. A. M. 2548. Torniel. Salian. Vide Joſeph. *Ant. l.* 4. *c.* 3.

Dathema, nomen urbis. 1. Mach. 5.

Dathus Auguſtinus, Senenſis, Orator, Philoſophus & Hiſtoricus, tempore Pii II. plurima ſcripſit, inprimis hiſtoriam patriam, & Principum Plombinenſium. Vitam ejus Nicolaus filius ſcripſit.

Dathus, ſeu *Datus*, urbs Thraciæ, juxta Strymonem fluv. Thaſiorum colonia ditiſſima, ob venas auri. Hinc Prov. *Dathus bonorum*, i. ingens copia.

Daticha, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Datii, Gall. Aquitan. pop. Ptol. quorum urbs Taſta, *Dax*, ad Aturum fluv. 25. leuc. Vaſcon. ab Auſciis in Occ. 10. à Bajona, in Ort. Quibuſdam *Aquæ Tarbellicæ*. Baudr.

Datmonum navale, Antiſara eſt. Steph.

Datis, Legatus Darapis Gangaridarum regis, quem auxiliaribus copiis Perſæ miſſis præfecit. Flacc. 6. 67.

Datiſmus, Datidis imitatio, dicitur de dictione pluribus verbis idem repetente & quidem σολοικῶς, proverbio ſumto à *Datide* quodam Perſa, qui cùm Satrapas eſſet in Græcia, Græceq́ue loqui affectaret, dicebat: ἥδομαι, ϗ τέρπομαι, ϗ χαίρομαι, *delector, gaudeo, lætor*, pluribus ſuper eadem re coacervatis ſynonymis. & Barbarè poſito χαίρομαι, pro χαίρω, ingrato ſimul ſono τῶν ὀνομάτων ſυμβαλλόντων. Hunc *Datiſmum* Ariſtoph. *in Pace*, Δάτιδος μέλος vocat.

Datiba, Mediæ opp. Ptol.

Datus, Thraciæ urbs, quæ aurifodinas habet. Suid. Vid. *Dathus*.

Datylepti, pop. Thraciæ. Steph.

Datylus, vir Athenienſis, qui ad ſummos honores evectus eſt. Unde Proverb. *Datylidæs*.

Davara, nomen collis, in minori Aſiâ, circa Taurum montem. Tacit. 6. 41.

Davares, Mauritaniæ pop. Amm. Marcell.

Daubranca, fil. Boleslai Bohemi, nupſit Miecziſlao, Zemomiſli filio, Poloniæ Principi, eâ lege, ut religionem ille Chriſtianam ſuſciperet, A. C. 965. Ita *cæca Polonia*, quod in Ducis infantia præfiguratum erat, *viſum ſalutiferum accepit*. M. Cromerus *Hiſt. Pol. lib.* 3.

Dauchila, Libyæ inter. gens.
Dauchis, Æthiopiæ inter. mons.
Daucioues, Scandiæ pop.
Daudiana, Armen. maj. opp.
} Ptol.

Dave, Arabiæ urbs. Steph.

Davelli, Æthiopiæ ſub Ægypto pop. Plin.

Daventria, urbs, Tranſiſalanæ reg. caput, intra Zutphaniam ad Auſtr. & Zuoliam ad Bor. 10. leuc. ab Ultrajecto in Ortum. Libera jam olim Anſeatici fœderis civitas: Belgico fœderi acceſſit præt. ſec. A Wilhelmo Stanleio Anglo, Hiſpanis accipientibus perfidiam & tamen averſantibus, prodita, A. C. 1587. poſtmodum, virtute Mauritii principis, recepta eſt: A. C. 1591. Ab illo tempore, ſub Batavis: donec A. C. 1672. à Gallis capta eſt, quibus tamen inde vertente fortunâ & anno recedentibus ad Batavos rediit, A. C. 1674. Aquis eſt undique cincta, probeque munita, in confin. Gueldriæ infer.

Davernum, vide *Darvernum*.

David, id eſt, *dilectus*, filius Iſai, minimus, ex tribu Juda, An. Mund. 2980. Rex Judææ potentiſſimus, idemque Propheta, inſignis Jeſu Chriſti typus. De quo vide 1. Reg. à *cap.* 6. *ad fin.* 2. & 3. Reg. *cap.* 1. & 2. 1. Paral. *cap.* 2. & 11. *uſq. ad* 29. Joſeph. *Ant.* 6. 7. 12. Suidam, qui ſua hauſit ex Joſepho, ut & Sulpic. Sever. *hiſt. Sacra lib.* 1. Obiit, Salomone fil. ſucceſſore declarato, A. M. 3020. æt. 70. regni 40. Euſeb. & Genebr. *in Chron.* Spond. Torniel. Salian. *in Annal. Sacris.* De quæſtione, An omnium Pſalmorum ipſe auctor? Vide Athanaſ. *in Syn.* Hilar. *prol. in Pſal.* Hieron. *ep.* 133. & 139. Iſidor. *l.* 6. *Eth. cap.* 2. Liranum, &c. Contrà, Auguſt. *de Civ. D. lib.* 17. *cap.* 14. Ambroſ. *in Pſalm.* 43. & 7. Baſil. *in Pſal.* 44. Nazianz. *Orat. in encan.* & *or. ad Naz.* Epiphan. *adv. Origen.* Chryſoſt. *in* 1. & 2. *prol. ſup. Pſalm.* Theodoretum, Caſſiodor. Bedam, &c.

David Comnenus, ultimus Imperator Trapezuntius, poſt Johannem fratrem. Cum Uſuncaſſane, Perſarum R. fœdus iniit, elocatâ ipſi ex fratre nepte. A Mahomete II. de throno deturbatus, cùm Conſtantinopolim ab ipſo pollicitatione aliarum ditionum, loco amiſſi Imperii, pellectus eſſet, & perfidè ejus juſſu, cum filiis ſuis, peremtus eſt, An. Chr. 1461. Chalcondylas *lib.* 9. Crantz. *lib.* 2. *cap.* 27.

David I. Scotiæ R. fil. Malcolmi III. Alexandri I. fratri ſucceſſit, an. 1125. Regnavit feliciſſimè, bello contra Stephanum, Angliæ R. finito, & fundatione 4. Epiſcopatuum, quos tam amplis reditibus donavit, ut ipſe in paupertem deveniret, inclytus. Obiit an. 1153. Buchanan. & Dempſter. *Hiſt. Scot.*

David II. fil. Roberti Bruſſii, Johanni Balliolo in regno antelati, an. C. 1329. æt. 8. rex coronatus eſt, res prudenter adminiſtrante duce Thomâ Ranulpho. Ab Eduardo Balliolo, fil. Johannis, jus paternum in Scotiam urgente, pulſus, cum uxore, in Galliam ſe recepit: pòſt à ſubditis reſtitutus. Qui cùm eum contra Anglos, Eduardi fautores, concitaſſent, ab his captus, poſt decennium, grandi pecuniâ libertatem redemit. Obiit an. 1268. æt. 47. Juſtitiæ, clementiæ prudentiæque laude florentiſſimus, non æquè tamen felix. Major *lib.* 5. Buchan. *lib.* 8. *cap.* 9. Leſleus *lib.* 7.

David, fil. Roberti III. Scotiæ Regis, à fratre fame confectus, quod ſcelus Scotia magno luit. Boethius *libr.* 15. Spond. *An. Chr.* 1402. *n.* 4.

David, Æthiopum R. patri Nahu, ſucceſſit An. 1507. ſub tutelâ Helenæ matris. Bello contra hoſtes felix ad Emanuelem Luſitaniæ R. filiumq́ue ejus Johannem, dein ad Clementem VII. legatos miſit. Obiit poſt an. 36. regni. P. Jov. *hiſt. lib.* 8. Franc. Alvares, & Damian. Goëzius, *deſcr. Eth. tom.* 2. *rerum Hiſpan.* & 1. *navig. Ram.* Marmolius *lib.* 1. *cap.* 20. hos titulos ab ipſo uſurpatos refert: David, Deo dilectus, columna fidei, ex ſanguine

 &

& cognatione Juda, fil. Davidis, fil. Salomonis, fil. columnæ Sionis, fil. ſeminis Jacobi, fil. manus Mariæ, fil. Nahu ſecundùm carnem, Imperator magnæ & excelſæ Æthiopiæ, omniumque regnorum, inde dependentium, Rex &c.

David Beton, Scotus, eruditione inſignis, à Jacobo V. ad Franciſcum I. miſſus, an. 1534. Cardinalis à Paulo III. factus, anno 1538. hinc legatus in Scotiam, ubi Arch. Andreanus evaſit, omni ope renaſcentis Evangelii primordia impedire conatus eſt. Cum Comite Lesle diſſedit. Occiſus an. 1546. corpore ejus, purpurâ induto, & de feneſtra palatii ſuſpenſo. Lesl. *lib.* 9. & 10. *hiſt. Scot.* P. Jovius, Buchan. &c.

David Chambræus, Scotus, epitomes hiſtor. Regum Franciæ, Angliæ & Scotiæ auctor, &c.

David Chytræus, Theologus & Hiſtoricus, auctor Chronicorum Sax. & eruditi in Apocalypſin commentarii. Natus an. 1530. Mentzingæ, Sueviæ oppido. Notanter obſervavit, an. 666. qui numerus Beſtiæ eſt, donatione Pipini, auctas Papatus opes. Vide Voſſ. *de Mathem. cap.* 68. *§ 7. p.* 399.

David Dinantius, Almarici diſcip. Deum eſſe primam materiam aſſeruit. Sub initium ſec. 13.

David Fabricius, Mathematicus, prognoſtica ſcripſit, ſub initium hujus ſeculi.

David Finatenſis, Medicus: Auctor Epitomes Aſtrologicæ, &c.

David Georgius, Hæreſiarcha, vitriarius, vel ut alii pictor, Gandavenſis, nautæ fil. an. 1525. cœpit ſe verum Meſſiam venditare, miſſum qui cœlum vacuum dignis poſſeſſoribus impleat. Cum Sadducæis negavit Reſurrectionem, cum Adamitis conjugium rejecit, cum Mane negavit, animam peccato coinquinari poſſe, abnegationem Jeſu Chriſti pro ludo jocoque habens, Martyres riſit. &c. Coactus in Friſiam tranſire, hinc Baſileam conceſſit ſub Johannis Bruckii nomine latens. Obiit ibi an. 1556. poſt triennium reſurrectionem ſuis diſcipulis clandeſtinis pollicitus. Nec omni ex parte falſus vates, hoc enim tempore exacto, cùm innotuiſſet Ampliſſ. Magiſtratui, quid monſtri aluerit, refoſſus, & cum ſacerrimis ſuis ſcriptis, carnificis manu combuſtus eſt. Ejus hodieque in Holſatia, Fridericopoli inprimis, non exiguæ reliquiæ, inter Arminianos ibi habitantes. Vide Alex. Roſſæum, *in ejus hiſtoria.* Gautier. *in Chron. ſec.* 16. *c.* 8.

David Haddajanus, Grammaticus Hebr. ſec. 12.

David Kimchi, Grammaticus Rabbinus, ſec. 13.

David Morganenſis, circa annum 1480. Scripſit antiquitates Walliæ principatus, cum Geographica ejus deſcriptione.

David Origanus, Sileſius, Ephemeridum volumina 3. ſcripſit.

David Ritzius, citharœdus Italus, Mariæ Scoticæ adeò placuit, ut præ illo Henricum Stuartum, Scotiæ R. maritum, ſperneret, in diplomatibus ejus nomen ſubſtitueret, & cùm interfectus à Proceribus eſſet, necem ejus non ſolùm ſeverè ulciſceretur, ſed & cadaver in ſepulchris Regum reconderet. Vide Thuan. *l.* 37. 40. Buchan. *hiſt. Scot.*

David Scotus, Mariani Scoti familiaris, ludimagiſter primò Herbipolitanus, hinc in Henrici V. Imper. aulam translatus, vitam hujus ſcripſit. An idem cum Scoticarum rerum Scriptore? Voſſ. *de Hiſt. Lat lib.* 2. *cap.* 43. Conradus, Abbas Urſp. *in Chron.* Trithem. *in Cat.* Aventinus, &c.

Davium, ſive *Davyns.*

Daulia, vulgò *Eladaſagni*, teſte Mol. urbs Maced. mediterr. Scampi finitima, ab ea in Auſtr. parum diſtans.

Daulis, nympha a quâ Daulidi urbi nomen, quæ *Daulia* Straboni ac Livio dicitur, & eſt urbs Phocidis in Achajâ, olim ſub ditione Terei regis Thracum, unde Philomela ab Ovidio *Daulias* dicitur, quòd in hâc urbe in avem ſui nominis fuerit converſa. Ovidius,

Deflet Threiciam Daulias ales Ityn.

Daunii, Italiæ pop. à *Dauno* duce Diomedis ſocero victi. Horum opp. eſt *Salapia*, Annibalis meretricio amore inclytum, Plinius *l.* 3. *c.* 11. Regio *Daunia*, provincia regni Neapolitani, *Daunium* Stephano, & *Apulia Daunia*, Incolis *Puglia piana*, nunc *Capitanata.* Ejus limites fuere ab Occ. Frento flu. quo a Frentanis dividebatur, & mons Apenninus, quo ab Hirpinis; à Mer. Aufidus fluv. quo à Peucetiis dividebatur. A Sept. verò & Or. mari Supero ſeu Adriatico alluebatur. Ejus urbes & loca nunc, *Apenneſta*, dein *Veſta*, *Aſculum*, *Bovinum*, *Larinum*, *Leſina*, *Manfredonia*, *Mons Corvinus & Garganus*, *Salapia*, *Severopolis*, *Sipontum*, nunc diruta, *Thermulæ*, *Troja*, olim Ecæ, *Vultura* ſeu *Vulturaria.* Interiere *Sipontum*, *Salpia*, *Argyripa*, *Teanum*, *Herdonia.* Ferrar. Baudr.

Daunus, fil. Pilumni, & Danaes, Turni avus, qui in Apuliâ regnavit, à quo, ut quidam volunt, *Daunia* regio dicta. Alius ejuſdem nominis, prioris fil. ex Veniliâ ſorore Amatæ Latini regis uxoris, qui Turnum ſuſcepit.

Daunus, fluv. Apuliæ. Horat. 3. *Od.* 33.

Et qua pauper aquæ Daunus agreſtium
Regnator populorum. ——

Davoſium, vicus Rhætiæ non obſcurus, in Fœdere decem juriſdictionum, ubi curia eſt hujus Fœderis, & omnium juriſdictionum comitia habentur. Caput primæ Juriſdictionis, quod cum Prælongana juriſdictione plurimis immunitatibus, ac privilegiis fruitur. Non enim idem & par jus Auſtriæ duces in juriſdictiones octo priores habent, ſed cuivis ſua privilegia & conſuetudines ſunt, quorum omnium tabulæ in archivo Davoſiano aſſervantur. Vide Simler. *de Rep. Helv.* & infra in voce *Juriſdictionum* 10 *Fœdus.*

Dauratum, caſtrum Galliæ, in Marchia Lemovicenſi, vulgò *le Dorat*, non procul à fluv. Vacumpa *Gartempe*, Hujus Abbas Ramnulfus, in Lemovicenſem cathedram intruſus, lapſu equi miſerè periit. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Daurifer, vel *Dauriſes*, unus ex Darii ducibus fortiſſimis, qui per inſidias à Cariis cæſus eſt. Herod. *lib.* 6.

Daus, Servi Comici nomen.

Dauſara, urbs circa Edeſſam. Steph.

Dauſdava, Myſiæ infer. opp. Ptol.

Dautona, ſeu *Audautonium*, Pannoniæ urbs. Anton. *Tiſer* ſive *Rhaim* vulgò dicitur. Baudrando opp. Saviæ, in Pannon. inf. unde Andiantes pop. 10. mill. à Savo fluv. in Bor. in tractu, ubi nunc *Chaſima* opp. versùs Colapis in Savum confluentias, in Sclavonia. Sed 9. leuc. Germ. abeſt ab opp. *Raab*, olim *Noviodunum*, Sanſoni.

Davyus Jac. Perronius, Normannus, ex Reformato Pontificius, Henrico III. ab Henrico Deſporteo, Abbate Tyronenſi, commendatus, Reginæ Scotiæ parentavit, dein Ronſardo, pòſt Joyeſio D. mortuo idem fecit. Occiſo Rege ad Cardinal. Borbonium ſe recepit, fidelibus pervertendis omnem operam navans. Ab Henrico IV. poſtquam is *regnum Galliæ miſſâ dignum* judicaſſet, cum Oſſato, ad Clementem VIII. miſſus, Epiſc. Ebroicenſis fit. In Galliam reverſus Mornæi inſignem de Euchariſtia librum fruſtra aggreſſus, caſtratis mutatiſque editionibus confutare impoſuit, Mornæo edito ſcripto cauſam ſuam defendente. Hinc Cardinalis, an. 1604. & Archiep. Senonenſis, Jacobo R. reſpondere paravit. Inde iterum Romam miſſus, ad pacem inter Paulum V. Venetoſque conciliandam. Redux obiit. an. 1618. Plurimis ſcriptis editis, proſà verſuque, Thuan. *hiſt.* Oſſatus, *lib.* 1. *ep.* 26. & 28. *l.* 2. *ep.* 41. & 43. &c.

Davyus Joh. Perronius, prioris frater, Arch. poſt eum Senonenſis, obiit an. 1631.

Daxareni, Arabiæ gens. Steph.

Daxata, Serica urbs. Ptol.

Daza, vide *Maximinum Daza.*

DE

Dea vel *Dia*, V. ibi, urbs Gall. Narb. Anton. vulgò *Die*, Epiſc. ſub Arch. Viennenſi, cum Acad. ubi Vocontii aliàs Hinc *Dea Vocontiorum* Anton. & *Dea Auguſta.* Imo in inſcr. lapidis Arelatenſis, *Colonia Dea Auguſta Vocontiorum.* Urbs vetus eſt, & fortè Liviæ ſeu Juliæ, Auguſti uxori, in Divas relatæ, conſecrata: quemadmodum Lucus Auguſti alterum Vocontiorum caput, municipium fuit Auguſto dicatum. Hinc in priſco marmore, apud Galiberum legitur, *Livia Aug. Dea municipium.* In vett. Not. inter prov. Viennenſis civitates 14. quinto ponitur loco, vocaturque *Civitas Deenſium.* Fortè *Vidunum* olim Gallicè. Verſus montes, ad amnem Drunam, vulgò *la Drome*, qui Rhodanum auget. 12. leuc. à Gratianop. in Auſtrum. Videtur ſucceſſiſſe in locum Vaſionis, quod opp. cum Luco Auguſti, caput erat Vocontiorum civitatis fœderatæ, primaſque tenebat olim. Valentinam *Deenſemq;* Diœceſes, tametſi diſtinctas, diu unus rexit Epiſcopus: è quorum ſerie Manellus, vir miræ ſanctitatis, memoratur Gregorio: Secularius ſubſcripſit Concilio Epaonenſi, Lucretius Aurelianenſi quinto & Pariſienſi 2. & 4 Paulus, per miſſum, Matiſconenſi 2. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Dea, Angliæ fluv. vide *Deuva.*

Deabolis, Macedoniæ caſtellum. Cedrenus.

Deabus, tyrannus apud Celtiberos. Beroſus. Aliàs *Geryon* dicebatur.

Deba, Commagenæ in Syria urbs. Ptol. Alia Meſopotamiæ eidem.

Deba, Arab. Fel. pop. apud quos fluv. aureæ arenæ. Diodor. Propertius *Debaras* vocat 4. 5.

Si te Eoa juvat, Debatarumq; aurea ripa.

Debba. Dunſtaburg, à S. Dunſtano Epiſc. opp. Albionis, mel. *Bebba*, Camd. in Northumbria, in ora, inter Bervicium ad Bor. & Tinemuthum ad Merid. Vide Ferrar.

Debbaſheth, civitas in tribu Zabulon. Joſ. 19.

Debera, nomen loci. Joſ. 15.

Deblathaim, civitas in terrâ Moab. Jerem. 48.

Deboma, Macedoniæ opp. Ptol. *Dardaſſi* Moletio.

Debora, nutrix Rebeccæ, A. M. 2304. Gen. 35. 8.

Debora, uxor Lapidoth, Iſraëliticum populum judicavit anno à mundo condito 2659. ante Chriſtum natum 1303. Aliis ab A. M. 2760. Hæc Baracum exercitui ſuo præfecit, atque unà cum eo adverſus Siſaram, ducem exercitus Jabin, Regis Chananæorum, commigravit, fuſa ac proſtrata adverſariorum acie: Siſara ipſe præceps de curru delapſus, fugam arripuit, atque à muliere Jael ſuſceptus, & ſtatim epoto lacte obdormiens, defixo per tempora clavo,

clavo, ab eadem caput conſuitur, ſomnoque ſoporiferum lethum adjicitur. Vide librum Judicum, *cap.* 3. Sulpic. Sev. *hiſt. Sacra lib.*1. Petav. *de D. T. l.* 9. Latinè *apis*. Nec tantùm judex erat, ſed etiam prophetes. Lapidoth autem Ebræi putant fuiſſe Baracum, in quo ſignificatio fulguris; nec alienum ab eo vox לפיד quæ ſæpe de fulgore uſurpatur. Sed obſtat huic opinioni, quòd Baracum aliunde advocavit; nam ſi maritus ejus eſſet, ſimul habitaſſent. Ideo in Midrash exponitur *mulier lychnaria*, quòd lychnos, i.e. לפידים conficeret ad uſum ſanctuarii. R. Salomo, R. David, Lyra.

Debora palma, ubi Debora propheti ſſa judicabat Iſraëlem, & mittebat Barac ad pugnandum contra Siſaram in monte Tabor: eſt verſus Rama, quæ & Silo, in tribu Ephraim.

Deborus, urbs Macedoniæ in Pæoniâ reg. Ptol.

Debris, Ptol. *Bedirou*, opp. Garamantum in Libya, ubi fons interdiu frigens, noctu fervens. Plin. Sol.

Decamnichus, Archelai Aulicus, qui aliquando Euripidi fœtorem oris vitio dedit, ac ab eodem, id permittente Archelao, plagis multis percuſſus eſt, quod indignè ferens, in Archelaum graſſantibus ducem ſe præbuit, ac necis illius extitit cauſa graviſſima. Rhod. 24. 10. Ariſtot. 5. *Pol.* 10.

Decanum, regnum ſatis amplum, in India cit. Habet ad Occ. Oceanum Ind. ad Bor. regnum Guzaratæ; ad Ort. regnum Golcondæ; ad Merid. regnum Biſnagaris: Ejus Rex *Idalcan* dicitur. Regni primaria antea fuit Goa, emporium celeberr. in ora littor. Urbs Arch. ſub Luſitanis à 160. annis. Hodie Decanum ſedes regum eſt: Urbes Hamedanager, &c. Texeira, *l.* 1. *c.* 22. Joh. Barrius, *lib.* 9. *cap.* 1. P. de Valle.

Decanus, Gr. Δεκανὸς, à δέκα, in militia dictus eſt, qui 10. militibus: in Monaſteriis qui 10. monachis in Eccl. majori; 10. præbendis ſeu Canonicis, plerunque Presbyteris: ideoque & ipſe Archipresbyter habetur: in Epiſcopatus diviſione 10. Clericis ſeu parochiis: in Centuriæ diſtinctione, Decaniæ ſuæ ſodalibus præfuit. De *Decano* militari, Vide Vegetium *lib.* 2. *cap.* 13. De Monaſtico, Auguſtin. *de morib. Eccl. Cathol. lib.* 1. *cap.* 31. è quo loco candorem illius ævi, & poſterioris deliquium, Lector agnoſcas. *Decanus* in maj. Eccleſia Capituli caput: quorum duo apud Anglos genera. Alterum, ex antiquo ritu, in quo Decanum eligit Capitulum, impetratâ Regis veniâ: Alterum, ab Henrico VIII. poſt everſa Monaſteria, introductum, qui in Cathedralibus Eccleſiis, ubi Abbatem & Monachos deprehendit, eoſdem in Decanum & Capitulum, variato nomine, mutavit, Decanumque Regum diplomatibus conferendum ſtatuit. Præter hos dicti ſunt in Eccleſ. Conſtantinopolitana, *Decani libitinarii*, qui in ſepeliendis mortuis curam agebant: numero primùm incerto, ſed à Conſtantino M. 950. inſtituti: poſtea 1100. è quibus, qui in maj. Eccleſia inſerviebant, immunitate donati ſunt. Epiſcoporum *Decani*, al. *Rurales*, ſunt Decani temporales, ad aliquod Miniſterium, ſub Epiſcopo vel Archiepiſcopo exercendum conſtituti: quo nomine etiam Chorepiſcopus & Plebanus dictus eſt. Apud Gallos *Decani* appellati ſunt, qui ſub Magnatibus Regni, Abbatiarum curam gerebant. Erat autem *Abbatis* titulus ſecularium olim apud Gallos, æquè ac Eccleſiaſticorum, etiam Baronibus, Comitibus, Ducibus, Principibus attributus. Hinc Carolus Calvus fratrem uxoris ſuæ Boſonem, mox Regem futurum, Abbatiâ S. Mauritii donaſſe: & Robertus Comes Pariſienſis, ſub exceſſu Caroli Simplicis an. Chr. 921. Hugo M. dux Francorum, ſub ingreſſu Rodulphi R. A. C. 923. ac Hugo Capetus, qui Rex Franciæ evaſit, an. Chr. 987. avus nempe, pater & filius, Abbatum titulum aſſumſiſſe leguntur. Hi itaque occupatis Abbatiis, cui mori vehementer ab Eccleſiaſticis reclamatum eſt, illas non deleverunt, ſed cum Abbatis nomine, Monachis extorſerunt Abbatiarum proventus, atque pinguedinem, prædiis inter milites ſuos diſpartitis, *Decaniſq;* aliquando ſubſtitutis, qui Abbatiarum curam ſatis frugaliter adminiſtrarunt. Vide Aimon. *libr.* 5. *capp.* 34. 43. 44. donec circa An. Chr. 999. ſenſim ſeculares hi Abbates abiere. In Scotia nihilominus priſci moris ſupereſſe veſtigia, docet Henr. Spelmannus *Gloſſar. Archaeol.*

Decapolis, reg. Palæſtinæ, ſic dicta à *decem urbibus* quibus conſtabat, ita verò ab Ebræis enumerantur: *Sephet, Tiberias, Nephthali, Azot, Cæſarea Philippi, Capernaum, Bethſaida, Chorazim, Bethſan*, & *Jotopata*. Ejus longitud. 30. mill. latitudo minor.

Decaſtadium, Calabriæ urbs. Anton. hodiè *S. Anna* Barrio.

Decatara, Dalmatiæ urbs. Cedrenus.

Deceates, pop. Gall. Narbon. quorum oppid. *Draguinien* in Provinciâ, teſte Cænali. Alii horum oppid. ſeu pag. *le Bourg de Duyſans* eſſe malunt. *Daciatii* quibuſdam, verſus oram erant maris Mediterr. ubi nunc Diœceſis Graſſenſis, in parte Or. Provinciæ. Eorum prim. fuit Antipolis. Diſtabant autem aliquantulum à Draguignano in Ort. longius autem à vico *le bourg d'Oyſans*, in Delphinatu. Baudrand.

Decebalus, Rex Dacorum, fortis & prudens, qui non ſolùm uti victoriâ, ſed & omnia adverſa in ſuum uſum convertere ſciret. Domitiani duces Oppium Sabinum & Cornelium Fuſcum devicit, à Trajano ſuperatus an. 103. pacem impetravit. Quâ violatâ, cùm gravis ei Imperator, quem necare fruſtra quæſivit, immineret, mortem ſibi ipſi conſcivit. an. 106. Dio. *l.* 68. Sueton. *in Domitiano c.* 6.

Decetia, vel *Dececia*, opp. Galliæ, in inſ. Ligeris. Saxea ac velut ſcrupea & in rupem elatâ, vulgò *Dezeſe*, vel potius *Deſize*: 7. leuc. ab urbe Niverno. Hic in Eccleſiola, ab Euphraſio & Auxilio eremitis, condita, aſſervatur corpus S. Aregii *S. Are*, Epiſcopi Nivernenſis, Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Decelia, una ex 12. urbibus, quas Cecrops digeſſit. Strabo. Item pars tribus Hippothoontidis. Steph.

Decelus, Caſtori & Polluci Helenam ſororem, quam Theſeus rapuerat, inveſtigantibus Aphidnis ſervari indicavit, ut refert Herodotus, quanquam alii id ab Academo factum velint. Vide Plut. & Pauſan.

Decempagi, Germ. urbec. inter Argentoratum ac Divodurum, Anton. Hodie *Dieuſe*, in Lotharingia, Simlero. Ad Selnam fluv. ubi exit è lacu Duodeciaco, vulgò *le lac, où l'eſtang de Lindre*. Malè haud pridem habita. 10. leuc. a limite Alſatiæ in Occ. 2. à Marialio in Ort. 10. à Metis in Eur. 7. autem à Nancejo in Ort. Baudrand. Valeſio diſtat à civitate Mediomatricorum circiter 12. mill. paſſ. inter Tabernas & Divodurum, 20. mill. paſſ. utrinque, diciturque Germanis, *Duoſe in Lothringen*. Huc cùm perveniſſet Attila, cum Hunnis ſuis, dicuntur miraculo facti mitiores, Auctorem Mediomatricorum Epiſcop. captivoſque omnes Metten ſes ſolviſſe, P. Longobardus *de Epiſc. Mettenſibus*.

Decemviri, magiſtratus Rom. cuſtodes 12. tabb. Cùm enim Conſulum Tribunorumque diſſidiis urbs laboraret, Hermodorus Epheſius, conſuluit Romanis, ut tres legatos in Græciam mitterent, illorum mores conſuetudineſque addiſcendi causâ. Quod factum, & ex farragine illa peregrinarum legum 12. tabulæ conflatæ ſunt, an. 303. Sed triennio pòſt, Decemviralis poteſtas, imprimis ob Appii Claudii laſciviam, ſublata. Liv. *lib.* 3. Dionyſ. *ant. Rom. l.* 10. Florus *l.* 1. *cap.* 24. Cicero, *lib.* 2. *de fin.* Erant & Decemviri militares.

Decenſium, & *Dena*, *Die* Cœnali. Vide *Dea*.

Decentii, Pannoniæ pop. à *Decentio* ſic dicti. Steph.

Decentius Magnus, Cæſar à Magnentio fratre factus, an. U.C. 1105. Apud Senonas, audito fratris fato, laqueo vitam finivit, an. Chr. 373. Pomponius, Aurel. Victor, *epit. Cæſ.* Hieron. Euſ. Idathius, *in Chron.* Socr. *lib.* 2. *cap.* 7. Zoſimus, *lib.* 2. *ſub fin* Eutropius.

Decetia, Gall. Lugd. opp. Anton. vulgò *Deciſe*. Baudrando oppidum Vadicaſſium, in prov. Nivern. ubi *Arron* amnis ſe in Ligerim exonerat, 7. leuc. à Molino in Boream 8. a Niverno in Eur. Ligeri fluv. maj. ex parte cingitur, cum ponte lapideo.

Deciana, Endigetorum in Hiſpania Tarraconenſi urbs. Ptolemæus.

Deciani, Calabriæ pop. Plin.

Decianus, viri proprium ex Emeritâ Hiſp. oppido.

Deciatium, reg. Gall. Narbon. Plinius.

Decidiana, vide *Domitia*.

Decidius Saxa, prænomine *Lucius*, ex ultimâ Celtiberiâ prognatus, Cæſaris caſtrorum metator fuit, cujus beneficio poſtea Tribunus plebeji factus eſt. Cæſ. 1. *Civil.* Cicero *Philipp.* 10. 11. 13.

Decietum, urbs Italiæ. Steph.

Decii, Romani fortiſſimi, tanta patriam charitate complexi, ut pro ejus ſalute ſe Diis manibus devovere non dubitarint. Pater quidem *Decius Mus*, bello Latino; Filius autem bello Hetruſco; Nepos verò, eo bello, quod Pyrrhus pro Tarentinis geſſit. Cic. 1. *Divinat.* Liv. *lib.* 7. 8. & 10. Val. Max. *lib.* 5. *cap.* 6 *ex.* 5. & 6. Polyb. *lib.* 2. Diodor. *lib.* 12. Aurel. Victor *de Viris Illuſtr. c.* 26. 27. Virg. *Æn.* 6. Juvenalis,

Plures enim Decii quam qui ſervantur ab illis.

Decii quoque Tacitus meminit, Annal. *lib.* 3. qui Tacfarinati, Africam populanti, ſtrenuè ſe oppoſuit, in eo perſequendo occiſus.

Decii ara, locus paludoſus Mœſiæ, prope Abrittum urb. ubi Decii Impp. ſe devovere, ut ſcribit ex Jornande Pomponius Lætus. Hunc locum videtur Caſſiodor. *lib.* 2. *Var. Decennonias paludes* vocare.

Decima Saladinæ, al. *Saladinides* dicuntur, quæ in Concilio Baſil. an. Chr. 1188. Philippo Francorum Regi in oppugnationem Saladini, Mahometani Principis, fuerunt conceſſæ. Hujuſmodi etiam obtinuit Rex Angliæ Richardus I. teſte Matthæo Pariſ. an. Chr. 1189. & ab exemplis iſtis poſteri ſæpe Reges. Henr. Spelmannus *Gloſſ. Archaeol.*

Decimus Pacarius, Corſicæ Procurator, qui cùm odio Othonis Vitellium juvare Corſorum viribus ſtatuiſſet & delectum agens inconditos homines fatigare muneribus cœpiſſet, inſidiis in balineis interfectus eſt. Tacit. *Hiſt.* 2. 16.

Decius, nomen pl. Tribuni, qui C. Marcio Coriolano diem ad populum dixit, quòd gravi annonâ advectum è Sicilia frumentum, magno precio dandum populo curaſſet.

Decius, Conſul cum Longino. an. *U. C.* 1139.

Decius, Conſul ſolus, an. *U. C.* 1280.

Decius Auſonius, vide *Auſonius*.

Decius

Decius Auſonius Gallus, Coſ. cum Olybrio an. *U.C.* 1134.

Decius Brutus Julianus, Coſ. cum M. Æmilio Mamerco, anno *U.C.* 677.

Decius Haterius Agrippa, Conſul cum C. Sulpitio Galba, anno *U.C.* 774.

Decius Junius Brutus, Conſul cum Pub. Scipione Naſica, an. *U.C.* 616. Luſitaniam domuit.

Decius Junius Brutus Scæva, Coſ. cum L. Furio Camillo, an. *U.C.* 430.

Decius Junius Brutus Scæva, Conſul cum Q. Fabio Maximo, an. *U.C.* 641.

Decius Junius Bubulcus, Magiſter equitum, Samnites vicit, an. *U.C.* 445.

Decius Junius Pera, Conſul cum Marco Fabio Pictore, anno *U.C.* 487.

Decius Junius Syllanus, Coſ. cum L. Muræna, an. *U.C.* 692.

Decius Junius Syllanus, Conſul cum Q. Haterio Antonino, an. *U.C.* 805.

Decius Lælius Balbus, Coſ. cum C. Antiſtio Vetere, anno *U.C.* 748.

Decius Meſſius Quintus Trajanus, Bubalo oriundus, in infer. Pannonia, miſſus à Philippo ad comprimendos motus Mœſiacos, ut primùm provinciam attigit, Imperator omnium conſenſu dicitur, anno mundi 4212. à Chriſto nato 250. U.C. 1003. Hic civiles in Gallia motus ſedavit, prius quàm ad urbem rediret, adverſus Scythas ad liberandas Thracias cum filio profectus, unà cum Decio Hetruſco filio, victo proditione Treboniani Galli, periit & loco, & fato adverſantibus. Equo ſedens ne in manus hoſtium veniret, in paludem inſiliit, an. Chr. 251. nec cadaver uſquam inventum eſt. Imperavit annis duobus, vixit quinquaginta, inter optimos annumeraretur, ſi à cruciatibus Chriſtianorum, quibus ſeptimam perſecutionem crudeliſſimam movit, temperaſſet. Pompon. Lætus. Aur. Victor, *epit. Caſ.* Oroſius *l.7.c.21.* Euſeb. *l. 1.6.c.* 29.32. 34.

Decrius, caſtello, juxta Pagydam fluv. præpoſitus, impiger manu, exercitus militiâ: Qui cùm a Tacfarinate, unà cum ſua cohorte, obſideri cœpiſſet, illam obſidionem flagitii ratus, aciem pro caſtris inſtruxit. Ubi, primo impetu pulsâ cohorte, inter tela occurſans fugientibus, ſimul excepta vulnera, & quanquam transfoſſo oculo, adverſum os in hoſtem intendit; neque prælium omiſit, donec deſertus ſuis caderet. Tacit. *Ann.* 3. 20.

Decrius Calpurnianus, Vigilum præfectus, à Claudio, tanquam adulteriorum Meſſalinæ conſcius & particeps, occiſus. Tacit. 2. 35.

Dectadas, hiſtoricus à Parthenio laudatus *Eroticôn cap.* 13. ubi de Harpalyce.

Decula, cognomen gentis Tulliæ plebejæ.

Deculani, pop. in 2. reg. Italiæ. Plin. 3.11.

Decuma, Hiſp. opp. in conventu Cordubenſi.

Decumani, Galliæ pop. Plin. Mela.

Decumanus, fluctus ponitur pro ingenti, ſive ab obſervatione, quòd *decimum* quodque magnitudine ſoleat ſuperare, ſive potius à Pythagoræorum ſuperſtitione, qui magnificè admodum de hoc numero ſenſere. Feſtus: *Decumana ova dicuntur, & fluctus decumani quia ſunt magna: Nam & ovum decimum majus naſcitur. & fluctus decimus fieri maximus dicitur.* Teſtantur [illegible] paſſim poëtæ Latini. Ovid. *Met.* 11.

Vaſtior inſurgens decimæ ruit impetus undæ.

Idem *Triſt.* . . *Eleg.* . .

Qui venit hic fluctus, fluctus ſupereminet omnes,
Poſterior nono eſt, undecimoq; prior.

Lucanus, *lib.* 5.

Hac fatum decimus, dictu mirabile, fluctus
Invalidâ cum puppe levat.

Seneca *in Agamemnone*,

Hac onere ſidit, illa convulſum latus
Summittit undis, fluctus hanc decimus tegit.

Val. Flaccus, *lib.* 2.

Incaſſum decima cecidit tumor arduus unda.

Silius *lib.* 14.

Non aliter Rhodopes Boreas à vertice præceps
Cùm ſeſe immiſit, decimoq; volumine pontum
Expulit in terras. ——

Decumates, agri in Germ. ſunt Tacito, ubi hodie Wirtembergenſis ducatus eſt, Willichio teſte. Iidem *Caritini* ſunt Ptolemæo, ut Melanchthon & Peucerus exiſtimant.

Decumi, Dalmatiæ populi.

Decuria ſeu *Decenna*, decemviralis erat ſocietas in Anglia, in qua ſinguli reliquorum fidejuſſores extitere erga Regem, de ſe bene gerendo, ita ſc. ut delinquentem quemlibet cœteri novem in judicio ſiſterent, fugientemque intra 31. dies redderent, vel ipſi lege tenerentur. Aliter *Friborgus*. Vide ibi. *Decuria* præfectus *Borsholder*, q. fidejuſſor primarius, dicebatur. Alvredus autem Rex, qui floruit circa annum Chr. 880. Angliam totam in Comitatus, hos in Centurias, iſtas denique in Decurias & Decennas, diviſit. Vide Henr. Spelmannum *Gloſſ. Archaeol.*

Dedan, urbs, Jerem. 25. Vide Boch. *Phaleg.* 4.6. In tribu Juda.

Dedanim, filii Dedan.

Deditamenes, ex amicis Alexandri M. cui ab eodem Babylonia, Mazæo mortuo, ſubjecta eſt. Curt. *l.8.c.*19.

Dedmaſa, urbs Cariæ Steph.

Deera, campus Suſianæ reg. Ptol.

Dees, Arab. Fel. opp. Ptol.

Defenſores, multiplices ſunt & pluribus nominibus cogniti, tum in Eccleſia, tum in Rep. Dicti, quòd innoxiè tueantur, ut ait Caſſiodor. *lib.9. cap.* 25. Sub Cœleſtino & Bonifacio, circa an. Chr. 423. initium ſumſit *Defenſor Eccleſiæ*, è Concilio Africano *Can.* 42. Hinc *Defenſor Monaſterii*, & ex eodem fonte *Defenſores Patrimonii S. Petri*, qui à Pontificibus in provinciis conſtituuntur, ad tuendum curandumque patrimonium Eccleſiæ Rom. De quibus crebra apud Gregorium mentio, *in Epiſt.* unde officium liquet, & è Pelagii P. *Epiſtolis*. Hinc & *Defenſores Eccleſiarum parochialium* deinceps inſtituti ſunt, quos hodie *Gardeanes* vocant. *Defenſoris* civitatis meminit Caſſiodorus *lib.* 7. cùm dicit: *Imples revera boni* Defenſoris *officium, ſi cives tuos nec legibus patiaris opprimi, nec charitate conſumi.* Hic, dum plebis rationem habet, *Defenſor plebis* etiam dictus eſt. Cognovit hic de cauſis pecuniariis, uſque ad aureos 300. nec non de criminibus levioribus: Teſtamentorum inſuper & donationum inſinuationes, coram ipſo, factæ ſunt, ut & teſtationes ac depoſitiones, ſuumque ideò ſcrinium habuit ſeu Archivum & exceptores. Vide Novell. 15. *Defenſores Eccl.* de quibus ſupra, etiam *Advocati* dicti ſunt: qui duplices, alii cauſarum Eccleſiæ, alii ſoli. Hi hæreditarii, illi dativi. Priores à Principe dabantur, ad reſpondendum in colloquiis judicialibus. Can. 99. Synod. Carthag. *Poſt Conſulatum Stiliconis, inducta eſt Advocatorum defenſio, pro cauſis Eccleſiæ.* Cujus inſtitutionis exemplar & formulam veterem, exhibet è præcepto Chlotarii R. in Chron. Beſuenſi, Bignonius. Hi poſtea *Oeconomi* dicti ſunt, & *Vicedomini*, nec cauſarum tantùm curam gerebant, ſed eorum etiam, quæ ad vitæ alimoniam & cenſum Eccleſiæ pertinebant. Poſteriores, ſunt ipſi fundatores & hæredes ejus. Eccleſiarum Parochialium Advocatos, hodie *Patronos* dicimus. In genere autem Advocatum *Defenſorem* denotare, elucet hinc, quòd & Romani Carolum Magnum *Advocatum S. Petri*, contra Reges Longobardorum, ſibi elegerunt, apud Engoliſm. *in vita ejus*: & hodie in Inauguratione, Imperator *Advocatum Eccleſiæ* ſe profitetur: ſicut Angliæ Rex *Fidei Defenſorem* ſe dicit, qui titulus à Leone X. decretus, & per auream bullam Clementis VII. Henrico VIII. delatus, quòd is regio calamo partes Eccleſiæ Rom. contra Lutherum defendiſſet, potiori nunc jure ſucceſſoribus ejus fortiſſimis veræ Fidei Vindicibus competit. Vide Henr. Spelmannum *Gloſſar. Arch.*

Degea, Aſſyriæ urbs. Ptol.

Debenbartia, Cambriæ regio, Comitatus titulo inſignita. ad Meridiem ſita eſt, ac ab Oceano & Vaga fluvio clauditur: ſubque ea ſunt ſeptem alii Comitatus. Metel.

Dei gratiâ, titulus, quo olim uſi ſunt, non ſolùm Archiepiſcopi, Epiſcopi, Duces: ſed etiam Abbates, Priores, Comites, minimi interdum Magiſtratus & Legati. Comites præſertim, jura Regia obtinentes, & Abbates mitrati, vulgò *Abbots Soverains*, Angl. Indignantibus verò interea Regibus, ipſumque, uti Majeſtatis ſpecimen, vendicantibus: vel omiſſum paulatim eſt omnino vel transmutatum. Ludovicus XI. Gall. R. hoc de ſuis reſcriptis detrahere juſſit Franciſcum Ducem Armoricanum, ut refert Bodinus *de Rep. l.* 1. *cap.* 10. Quod cùm ſeculo hoc iterum uſurparet unus ex filiis nothis Henrici Magni, qui Mercurii ducis filiæ maritus, Armoricanum Ducatum nactus erat, Majeſtatis poſtulatus eſt, à Ludovico XIII. Duarenus *in Comm. ad Conſuet. feud. cap.* 1. *n.* 5. *Igitur ſcribit*, inquit, *Gallorum R. in titulo ſuo*, Dei gratiâ, &c. *quaſi nullius hominis, ſed ſolius Dei gratiâ Rex ſit.* Vide Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archaeol.*

Deianira, Oenei Ætoliæ regis filia, primùm Acheloo, mox Herculi deſponſata; quâ de causâ exorto inter rivales diſſidio, Achelous ſingulari certamine ſuperatus Herculi concedere coactus eſt. Porro cùm Hercules tranſiturus eſſet Evenum, Ætoliæ fluvium, qui tunc temporis maximè excreverat, Neſſus Centaurus ſeipſum ultro obtulit ad tranſvehendam Deianiram, quam cùm illi commiſiſſet, ipſe primus intrepidè tranavit fluvium: Sed cùm Neſſus, qui in alterâ permanſerat ripâ, novæ nuptæ vim inferre pararet, ægrè id ferens Hercules, ſagittâ Hydræ ſanguine infectâ Centaurum transfixit, qui ſe moriturum ſentiens, ut hoſtem ulciſceretur, Deianiræ veſtem proprio ſuo ſanguine perfuſam dono dedit: aſſerens ei vim amatoriam ineſſe, quâ ſi ejus maritus indueretur, ipſum ab aliarum mulierum amore avocatum iri. Mulier itaque nimis credula munus accepit, cùmque audiſſet maritum ſuum in Eubœâ amore Joles Euryli filiæ detineri, veſtem Neſſi ſanguine imbutam Lichæ famulo tradidit Domino perferendam. Hercules igitur nihil mali ſuſpicans cùm ſacrificaturus eam induiſſet, tantis cruciatibus affectus eſt, ut in furorem verſus Licham in mare dejecerit, qui in ſcopulum mutatus eſt. Ipſe autem Philoctetæ arcu & ſagittis commiſſis ſe in ardentem pyram in Oetâ monte conſtructam conjecit. Quod audiens Deianira, dolore percita, mariti clavâ ſe interfecit, ex

cujus ſanguine poſtea nata eſt herba, quæ Nymphæa & Heracleon dicitur. Ovidius *Metam. lib. 8. fab. 1. 2. 3. 4.* Vide Diodor. *l. 5.* Et Sen. *in Hercule Oetæo.*

Deidamia, filia Lycomedis regis Scyri inſulæ, quam Achilles, cùm inter regis filias ſub muliebri habitu lateret, gravidam fecit, & ex eâ Pyrrhum genuit. Prop. *lib. 2.*

Scyria nec viduo Deidamia viro.

Deidamia, filia Pyrrhi, ab Epirotis, per Milonem quendam occiſa. Polyæn. *lib.* 8. 652.

Deileon, Comes Herculis in expeditione contra Amazonas; conjunxit ſe juxta Sinopen Argonautis, Val. Flacc. 5. 115.

Deilochus, Herculis fil. ex Megarâ Creontis Thebani regis filiâ. Hom. *in Odyſſ.*

Deilochus, ab Apollonii Scholiaſte *lib. 2. ἐν πρώτῳ περὶ Κυζίκου* citatur. Vide Stephanum in *Ἀμφύκλης*, ubi vulgò corruptè Δηίμαχος legitur.

Deinſa, oppidul. Flandriæ, in tractu Corteriacenſi, ad Legiam fluv. 2. leuc. à Gandavo in Occ. ſub Gallis ab an. 1667.

Deioces, quintus Medorum rex, fil. Arbianis, quem quidam Arphaxad eſſe volunt, prudenter Medorum diſſidia compoſuit. Ecbatana condidit, Herod. *lib.* 1. Diod. Sic. *l.* 2. regn. an. 54.

Deioces, conſtituit regnum Medorum primò juſtitiâ & æquitate popularium favorem promeritus, mox aſtu arce in Ecbatanis exædificatâ Dominum ſe fecit, teſte Polyæno *lib. 7. pr.* Aliis *Deiocus*. Vide Herod. *Clio &c.*

Deione, mater Mileti ex Apollinis concucubitu, unde Miletum *Deionidem* vocat Ovidius *Met 9.*

Deioneus, pater Cephali.

Deiopeia, una Junonis Nympharum, quam illa apud Virgil. *Æn. 1.* Æolo uxorem pollicetur,

Sunt mihi bis ſeptem præſtanti corpore nymphæ,
Quarum quæ formâ pulcherrima, Deiopeiam
Connubio jungam ſtabili propriamque dicabo.

Deiorates, Gallogræciæ tetrarcha, an. U. C. 680.

Deiotarus, Galatiæ rex, à ſenatu Rom juvante Pompeio factus in bello Civili, ejus poſtea partes ſecutus eſt. Poſt pugnam Pharſalicam domum ſe recepit, deinde ad Cæſaris clementiam confugiens, bella gerenti ſubſidia miniſtravit; quare ab eo dimiſſus eſt, parte tamen regni multatus. Tandem accuſatus à Philippo quodam, quòd Cæſari apud ſe divertenti inſidias conſtruxiſſet, à Cicerone defenditur. Alii accuſatum illum cædis filiæ & generi Caſtoris, qui hiſtorici pater, dicunt. Strab. *l. 12.* Suid. Ejus mem. Lucanus *lib. 5. verſ. 55.*

—— Fidumque per arma
Deiotarum. ——
—— Jubet ire in devia mundi
Deiotarum. ——

Deiotarus Adramyttenus, Ludi litterarii Magiſter apud Gargara Troadis. Steph. ubi tamen Græcè Διόνυμος dicitur. Item *Deiotarus* Caſtoris filius, cognomento Φιλάδελφος. Strabo *lib.* 12.

Deiphobe, Sibylla Cumana, Glauci filia, quæ Æneam ad inferos duxit. Virg. *Æn. 6.*

—— Phœbi Triviæque ſacerdos
Deiphobe Glauci. ——

Deiphobus, Priami ex Hecubâ fil. qui interempto Paride, Helenam uxorem duxit, cujus tamen dolo ac proditione interfectus eſt à Græcis, quos illa in cubiculum dormientis intromiſit.

Deiphontes, Dux Dorienſium, qui appellens ad collem, ubi conſpici non poſſet, ſubmiſſo falſo ſpeculatore, nunciandum Argivis curavit, Dorienſes eſſe prædatum egreſſos: Adverſus quos Argivi deſertis caſtris exeunt. Tunc Deiphontes cum ſociis navibus egreſſus vacua defenſoribus capit. Argivi parentibus, liberis & conjugibus captis, ut illos & regionem ſervarent, urbes Dorienſibus tradiderunt. Vide Polyænum *lib. 2.*

Deipnias, Theſſaliæ vicus apud Lariſſam. Steph.

Deipyle, Adraſti filia, Tydei uxor, ex quo Diomeden ſuſcepit, qui in bello Trojano primus poſt Ajacem & Achillem ab Homero deſcribitur. Diod. *lib. 4.*

Deipylus, Stheneli fil. Capanei in bello Trojano amicus fidiſſimus. Hom. *Il. 5.*

Deipyrus, unus ex principibus juventutis Græcorum. Hom. *Iliad. 8.*

Deirades, tribûs Leontidis vicus. Steph. Item promuntorium & urbs Æthiopiæ.

Deitania, Hiſpan. citer. regio circa Carthaginem novam. Plin. 3. 3.

Dela, Arab. Fel. urbs. Ptol.

Delas, & Tygris minor fluvii, qui Apameam Meſenorum civitatem circumdant. Steph.

Delcinus Novarienſis, juxta Gerardum Sagarellum Parmenſem, doctor Fratricellorum, qui ſummâ tum crudelitate in Italia exterminabantur, anno Chr. 1300. Blondus *dec. 2. lib. 9.* Pantal. *Chron.*

Delcos, ſeu *Delta*, urbs Thraciæ, in Urbana reg. verſus oram littor. Ponti Euxini, 30. mill. à Byzantio in Circ. Hinc lacus *Delcos* adjacens, & fluv. cognom.

Deldon, Myſorum ac Baſternarum rex, quos cùm M. Craſſus præliis frequentibus edomuiſſet, illorum tandem regem Deldona ſuâ manu interemiſſe fertur. Dio & Cæl. Rhod. 18. 23.

Delean, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15.

Deleſſa, maris Ægæi inſula. Anton.

Delgovitia, Angliæ urbs. Anton. *Godmundingham* in ditione Eboracenſi. Camdenus.

Delia, urbs Cariæ. Steph.

Delicii, horti ſunt prope Neapolim. *Poggio Reale*, Fabricio.

Delium, opp. Bœotiæ in Tanagra. Steph. Juxta Euripum, medium inter Chalcidem ad Bor. & Tanagram ad Auſtr. verſus oſtia Aſopi fluv. Nunc in ruinis. Baudr. Item Apollinis templum. Strabo.

Delius, unus ex ducibus Antonii, miſſus ad acceſſendam Cleopatram, mulieri perſuadet, monetque Homerico verſu, ut ad judicium proficiſcatur quàm maximè ornata. Plut. *in Anton.* Idem eum hiſtorias deſcripſiſſe tradit. Meſſala Corvinus hunc *deſertorem bellorum civilium* vocat, quia à Dolabellâ ad Caſſium tranſiit, à Caſſio ad Antonium, noviſſimè ab Antonio ad Cæſarem. Scripſit quoque laſcivas Epiſtolas ad Cleopatram. Vid. *Adelphius.*

Delius, vide *Delos.*

Delli, lacus breviores non longè à Catanâ, miræ profunditatis, quos incolæ *crateras* vocant. Vide *Palici.*

Dellium, urbs ampla Indiæ Or. ſub Magno Mogole, caput regni cognom. ad Geminum amnem, 100. mill. circiter ab Agra in Boream, Lahorium verſus. Sedes Amazonum olim, quibuſdam. Davity, *Aſia p. 1. p. 663.*

Delmatia, vide *Dalmatia.*

Delmenhorſtium, opp. & Comit. Germ. in dit. Comitis Oldenburgenſis antea, nunc ſub Daniæ R. Ad Delmam amnem, qui paulo infra in Viſurgim cadit, 3. leuc. Bremâ in Occ. 4. ab Oldenburgo in Ort. Oppidi hiſtoria hæc: Arx primò fuit, ab Ottone II. Com. Oldenburgico, condita, an. 1247. ab hujus dein ex fratre Chriſtiano nepote, Ottone III. urbs facta eſt. Huic nati Johannes Oldenburgicæ, & Chriſtianus (doctiſſimus) *Delmenhorſtana* lineæ, conditores fuere: quo cum fratre à Burjadis cæſo, filius Otto ſimplex, Bremenſibus Comitat. aſſignavit, ſi ſolvendo non eſſet, illique filium Archiep. crearent. Sic electus eſt Nicolaus filius, an. 1421. ſed ſororis ejus Adelheidis maritus Theodoricus Fortunatus Oldenburgicus, nihilo ſecius Comitat. ſibi vindicavit. Huic filii fuerunt Chriſtianus, Mauritius, & Gerhardus: quorum medio *Delmenhorſtum* aſſignatum eſt, ſed liberis ejus impuberibus à Gerhardo ereptum. Chriſtianus I Dano-Holſaticæ familiæ auctor fuit. Gerhardus verò Bellicoſus Oldenburgios continuavit: qui cùm vicinos vexare non deſineret, Epiſcopi Monaſter. & Brem. Delmenhorſtum an. 1482. cum Comite ceperunt. Filius Johannes interea adminiſtrationi admotus Burjados & Statlandos an. 1499. devicit, arce Rodekercken cervicibus illorum impoſitâ, quâ deſtructâ an. 1513. iis denuo ope Brunſuicenſium victis arx Ovelgun impoſita eſt. Ejus filius minimus natu Antonius, an. 1529. ex reſignatione fratris Johannis adminiſtrationem ſuſcepit. Hic an. 1547. Delmenhorſtium diu à Monaſterienſibus detentum, vi cepit, & munivit, Pater Johannis, rurſus Oldenburgenſis rami, & Antonii, Delmenhorſtani, auctorum, quorum hujus familiâ in liberis extinctâ, illi Comitatus accrevit. Hoc natus Antonius Guntherus prudentiſſimè ultra 60. an. provinciam rexit, in medio belli æſtu ſemper neutrarum partium: Quo ultimo ſuæ gentis haud pridem extincto, agnatus Daniæ Rex Comit. qui familiæ proprii, vindicavit. Jeverenſem Johannes princeps Anhaltinus Serveſtanus, ex ſorore nepos, nactus eſt: Kniphuſium dominium Antonius fil. naturalis, ex Ungnadia ſuſceptus, obtinuit. Vide Phil. Jac. Speneтum *Syll. Geneal. Hiſtor.*

Delminium, nunc *Dumno*, Joh. Lucio, non Almiſſa, Slavè *Omiſe*, quod maritim. eſt opp. Baudr. V. *Peguntium*, & *Dalmatia.*

Delos, inſ. maris Ægæi, Cycladum omnium clariſſima, in quâ Latona Apollinem ac Dianam dicitur enixa, unde Diis illis ſacrata putatur, tantumque religionis ei ſemper fuit, ut ne Perſæ quidem, quum bellum toti Græciæ, Diis hominibusque indixiſſent, & mille numero navium claſſem ad Delum appuliſſent, quicquam conarentur aut violare, aut attingere. Virg. *Æn. 3.*

Sacra mari colitur medio gratiſſima tellus
Nereidum matri & Neptuno Ægæo,
Quam pius Arcitenens oras & litora circum
Errantem Mycone celsâ Gyaroque revinxit.

Totius Græciæ emporium erat & ærarium Græcorum. Ibi opp. præcipuum *Delos*, poſtea *nova Athenæ Hadrianæ*. Nunc *Sdilles*. Dicta ἀπὸ τοῦ δῆλος, quod cùm antea mari tecta eſſet, Latonæ locum ad pariendum quærenti, repentè ſe oſtenderit: Prius *Ortygia* dicebatur, *Aſteria, Cynthia, Lagia, Chlamydia, Cynethus*, & *Pyrpile*, ab igne ibi primùm reperto. Virg. *Georg. 3.*

Cui non dictus Hylas puer & Latonia Delos?

Hæc inſula olim per mare vagabatur. Ovid. *Met. 6.*

—— Quam vix erratica Delos
Errantem accepit, tunc cùm levis inſula nabat.

Statius,

—— Nec inſtabili famâ ſuperabere Delo.

Claudianus,

—— Motoq; in flamine Delos
Errat, & aurato trahitur circumflua Ponto.

Hinc à Callimacho Πλαγκτὴ dicitur, & à Virgilio *errans*. Ariſtides etiam oratione in Aſclepiadas Δῆλον φερομένην dixit. Plin. 4. 12. *Ipſaq; longè clariſſima Cycladum media, templo Apollinis, & mercatu celebrata Delos, quæ diu fluctuata, ut proditur, ſola motum terræ non ſenſit ad M. Varronis ætatem.* Adi Strabonem, qui *lib.* 10. eadem narrat ex Pindaro. Edidiſſe hic Oracula Apollinem ſex menſibus æſtivis ferunt, Pataram Lyciæ urbem ſex hybernis reliquis ſe contuliſſe: Hinc Virg. *Æn.* 4.

Qualis ubi hybernam Lyciam, &c.

Poſtea verò immota facta eſt, & à Virg. ſic dicta. Hinc Herodotus in *Erato*, tale oraculum narrat:

Κινήσω καὶ Δῆλον ἀκίνητόν περ ἐοῦσαν.

Proinde Callimachus *in Hymno ad Delum*, eam vocat ἄστατον *immutabilem*, i. e. ἀκίνητον καὶ ἀσάλευτον, inquit Scholiaſtes, qui addit: Καὶ Θουκυδίδης σεισμὸν γεγονέναι μέγαν βουλόμενος ἐξηγήσασθαι, φησίν, ὅτι τοσοῦτος ἦν μέγας, ὥστε καὶ Δῆλον σεισθῆναι. In eâ canem nullum alere, aut cadaver ſepelire licuit, poſtquam Athenienſes eâ potiti, Thucyd. *l.* 3. Strab. *l.* 10. Plin. 4. 12. Ibi fons eſt Inopus nomine, qui eodem quo Nilus modo, ac pariter cum eo creſcit. Plin. 2. 103. Hodie *Sdille* hæc Inſ. dicitur, neque quidquam habet celebre, præter nomen. Videturq; nunc gemina, ob Rheniam, in qua olim cadavera ſepulta, ei conjunctam; & Pars, quæ olim Rhenia erat, *Fermene* vocatur ab indigenis. Parvi circuitus eſt, ſub Turcis, 60. mill. ab Eubœa Inſ. in Ort. Ferè deſerta, Baudr. Inde *Delius*, & *Delia*, Apollinis ac Dianæ epitheta. Item *Deliacus*, ut *Vaſa Deliaca*, de quibus Plin. 34. 2. & Cic. pro Roſcio Amerino. *Delius*, inquit Bochartus, factum ex דחל *daal*, quomodo *Belus* ex בעל *Baal*. Syris autem דחל *daal* eſt *timor*, deinde Deus qui timetur, juxta illud Poetæ,

Primus in orbe Deos fecit timor.

Et hoc ob Apollinem ac Dianam, quorum natalibus erat celebris.

Delphacia, Propontidis Inſ. Plin.

Delphi, urbs Phocidis in Achajâ ad Parnaſſum mont. oraculo Apollinis & templo ejus, pòſt à Gallis, Brenno Duce, direpto, clariſſima. Cujus hiſtoria paucis ſic habet: Caprarum grex aliquando ad antrum hoc accedens ingentem clamorem ſuſtulit. Id miratus Paſtor Coretas, cùm illuc ſe conferret, vaporibus inde prodeuntibus impletus, vaticinari incepit. Hinc alii atque alii huc venerunt, ſed, quia plurimi imprudenter in voraginem prolapſi perierunt, tripodem ibi ſtatui placuit, cui impoſterùm vates inſideret. Hic honor virginibus primò, in Dianæ honorem obtigit, donec raptâ ab Echecrate Theſſalo Phœbade, quinquagenariæ adhibitæ. Et quia oraculum hoc toto orbe celebre fuit, templum divitiis ita tenens, ſæpe præda ceſſit Eubœenſibus, Phlegyiis, Pyrrho Achillis filio, Xerxi, Phocæenſibus, Gallis, Neroni tandem, qui 500. inde ſtatuas cupreas rapuiſſe dicitur, diſtributo militibus territorio Cyrrhææ, Apollinis domanio, & antro, unde Oracula prodibant, occiſorum hominum cadaveribus obſtructo, Strabo *l.* 9. Pauſan. *l.* 10. Dio. *l.* 62. Diod. Plut. Juſt. Oraculum hoc, nato mundi Servatore obmutuiſſe, poſtquam Auguſto, cauſam roganti, hæc reſpondiſſet:

Me Puer Hebræus, divos Deus ipſe gubernans
Cedere ſede jubet, triſtemq; redire ſub Orcum. &c.

referunt Niceph. *l.* 1. *c.* 17. Cedren. *in Comp.* Suid. *in Aug.* Oroſ. *l.* 1. *c.* 18. *Delfo* etiamnum, *Caſtri* Sophiano & *Saona* Nigro, qui eandem frumenti feracem eſſe tradit. Magis rupibus, ac loci naturâ quàm humanâ arte munitur. *Umbilicus terræ* dicebatur à Græcis, referente Plutarcho *lib. de Oracul. defectu.* Strabo *l.* 9. Ἐκάλεσαν τῆς γῆς ὀμφαλόν. Liv. *l.* 38. *Etiam Delphos, quondam commune humani generis oraculum, umbilicum orbis terrarum, Galli ſpoliaverunt.* Hinc eſt illud Claudiani,

Jupiter, ut perhibent, ſpatium cùm diſcere vellet
Naturæ, regni neſcius ipſe ſui,
Armigeros utrinq; duos æqualibus alis
Miſit ab Eois, occiduisq; plagis.
Parnaſſus geminos fertur junxiſſe volatus:
Contulit alternas Pythius axis aves.

Ovidius *Met.* 10.

In medio poſiti caruerunt præſide Delphi.

Nunc viculus in planitie eſt, 9. mill. ab ora Sinus Corinthiaci, in Bor. ſub Turcis, Baudr. De *Delphica umbra*, adagium idem cum illo, *De Aſini umbra*, i. e. de re nihili. Cùm enim, orante Demoſthene, judices dormitarent, is fabulam, de eo, qui aſinum Athenis Delphos onuſtum ducens, In maximo æſtu, ſub aſini umbrâ æſtum declinare volebat, agaſone ſibi obſiſtente, & dicente, ſe illi aſinum, non umbram aſini locaſſe, recitavit. Cui fabulæ cum ſe judices attentos oſtendiſſent, & Demoſthenem rogarent, ut fabellam totam referret, is, *De umbra Aſini*, inquit, ſeu, *De umbra Delphicâ audire cupitis, non cauſam in quâ de vitâ hominis agitur?* *Delphicus* quoque *gladius* apud Eurip. & Ariſt. *Pol. l.* 1. in proverbio eſt, de re in diverſos uſus accommodabili, uti gladius apud Delphicos, quo victimas cædebant, ac noxios interficiebant. In hac civitate, nato Chriſto, ſiluit oraculum, V. in *Auguſtus* & ſupra. Hinc *Delphicum* Apollo dictus, licèt Macrobius à priſcâ Græcorum voce Δελφὸς derivare maluit, quæ *ſolum* ſig. eò quòd interdiu ſtellis omnibus obſcuratis, ſolus luceat, quâ ratione *Sol* à Latinis eſt appellatus.

Delphi, urbs Hollandiæ nitida, tertium tenens locum, à rivo *Delf*, quo interluitur, dicta, cereviſiâ & ædificiis inclyta, in qua Guillelmi Arauſ. Principis, ibi an. 1583. interfecti, ut & Admiralis Trompii celeberrimum monumentum. Dicitur & *Delfium*, eſtque ex præcipuis Hollandiæ. Vix 1. leuc. ab Haga Comitis. 3. à Lugd. Batav. in Auſtrum, totidem à Roterodamo in Occ. Creſcit indies: Hic Cornelius Honius, & Gnapheus Hagienſis, Evangelium annuntiarunt, A. C. 1521. qui junctâ cum Jac. Præpoſito, qui Antverpiæ: Joh. Rhodio, qui Trajecti: Martino Dorpio, qui Lovanii docuerunt, operâ, N. T. poſt Biblia in idioma Belgicum tranſtulere, &c. Seditionis à fœminis, ob novum in frumenta tributum, excitatæ ibidem, A. 1616. hiſtoriam habes, in Supplem. Thuan. Collatio Delphenſis Orthodoxorum cum Arminianis, an. 1617. effectu carens, deſcribitur in libro, cui tit. *Henoticum Belgis diſſectis.* Guicciard. *Belg.*

Delphicum Templum, oppidul. Gall. Narb. fortè ubi nunc *les Trois Maries.*

Delphidius Atticus Tyro, Rhetor Burdigalenſis, ſec. 4. Auſonio *Carm.* 5. *de Profeſſ. Burdigal.* celebratus. Vide Sidon. Apollinarem, *l.* 5. *ep.* 10. ubi *Delphidii abundantiam* laudat. Hieron. *in Chr. A.* 360.

Delphina, inſ. maxima Afr. in Oceano Ind. aliter *Madagaſcaria*. Vide ibi.

Delphinatus, provincia Galliæ celeberrima, ad Meridiem adhæret Provinciæ, ad Septentrionem Sabaudiæ & territorio Breſſiæ, interfluente Rhodano: Ad Occidentem Rhodanus fluv. eſt, quo dividitur ab Occitania, & Lugdunenſi prov. quâ Oriens, conregionalia jacent Pedemontium & Sabaudia: lat. 41. 46. long. 26. 29. nomen illi volunt ab Caſtello *Delphini*. Hic floruerunt olim præter Allobroges, Viennenſes, Caturiges, Ebrodunenſes, Segalauni, Valentini, Vocontii, Deenſes, Gratianopolitani, Tricaſtini, Wapincenſes, & Brannovii. Provincia hæc non armis Coronæ Franciæ parta, ſed amicitiæ vinculo eidem annexa fuit, abſque ſubjectione tamen & ſervitute, eaque conditione, ut nullo apanagii jure, ulli regis Franciæ filio, quàm primogenito, qui propterea *Delphini* nomen geſtaret, dari poſſit: hoc ita ſapienter cautum proviſumque fuit ab Humberto Delphino Viennenſi, ex ejus Conſiliariorum authoritate, qui hanc pulchram provinciam, hæreditatis diviſione in partes diſcerpi nolebant, vulgò *Dauphiné.* Merel. Merula. Ejus primaria urbs eſt Gratianopolis, Epiſc. & Parlamenti ſedes, ad Iſaram fluv. Hiſtoria paulò fuſius ſic habet: Provincia hæc ex pluribus ſtatibus, poſt Regnum Burg. deſtructum, reunitis conſtat: Cum tit. Comit. primò: Sub Guidone, circa an. 889. cujus ſucceſſores omnes idem habuere nomen, & Comites Albonenſes ac Gratianopolitani antiquitus, exin Comites Viennenſes, poſtquam Bertoldus Zeringhius jure ſuo in hanc urbem ceſſiſſet Guidoni VIII. dicti ſunt. Guido VII. cogn. Senior, *Delphini* nomen aſſumſit, cujus poſteri id primò familiæ, dein dignitatis, tandem totius Provinciæ nomen fecere. Beatrix Delphina, filia unica Guidonis VIII. Soror Guid. IX. ſine prole defuncti, nupſit Hugoni III. Burg. D. ex Gallorum R. ſanguine, an. 1194. quorum fil. Andreas II. Guidonis X. & Delphini nomine ſumto, nomen inſigniaque Burgundica omiſit. Ex hujus fil. Guidone XI. nata Anna Delphina nupſit Humberto Turrio, quorum nepos Guido XII. cui improli frater Humbertus II. ſucceſſit, qui, cùm filium infantem, cum quo ad feneſtram luſerat, infelici caſu è manibus amiſiſſet, hærede deſtitutus, Philippo Valeſio, iis conditionibus, Principatum donavit, quæ dictæ ſupra, an. 1349. In hac provincia ſeptem admiranda, aliaque recenſet Chorerius *in hiſt. hujus Provinciæ*, ut & Guil. Canonicus Gratianop. *in vita Margaretæ, fil. Stephani Comitis Burgundiæ, uxoris Guidonis Sen.* Sunt illa Turris ſine veneno, Mons inacceſſus, Fons ardens, Labra & gemmæ Saſſenagenſes, Manna Brigantina, Antrum Balmenſe, &c. Vide & Moretium *in Diction. Hiſtor.* & ſupra in voce *Dalfinatus.*

Delphini Galliæ.

- Carolus fil. Philippi Valeſii, dein quintus nomine.
- Carolus prioris fil. dein ſextus hujus nominis R.
- Carolus, Carolus, Ludovicus, Johannes, & Carolus, filii Caroli VI. quorum prioribus mortuis ultimus Carol. VII. Gall. R. evaſit.
- Ludovicus fil. Caroli VII. undecimus dein hujus nom.
- Joachimus & Carolus, poſtea VIII. R. filii Lud. XI.
- Caroli duo, filii Caroli VIII. ut & duo, Ludovici XII.
- Franciſcus, fil. Franciſci I. R
- Henricus, poſtea II. hujus nominis Galliæ R.
- Franciſcus, fil. Henr. II. ſecundus poſtea nominis hujus R. qui ductâ Mariâ Scotiæ Reginâ, dictus fuerat *Rex Delphinus.*
- Ludovicus fil. Henrici IV. dein XIII. hujus nominis R.
- Ludovicus fil. Ludovici XIII. hodie feliciter regnans.
- Ludovicus; unicus Chriſtianiſſimi Regis filius.

Delphinatus urbes, caſtella, & loca celebriora.

- Alta Ripa, *Hauterive.*
- Alto, *Anton.*
- Brigantium.
- Canutus mons, *Montchenu.*
- Caſſenaticum, *Saſſenage.*
- Caſtellum S. Eulaterii, *S. Later.*
- Caſtrum Crepulum, *Crepol.*

Caſtrum

Caſtrum S. Georgii de Vandanis *S. Joire.*	Montilium Audomari, *Montelimar.*
Caſtrum vet. villæ. *Virvilla,*	Monsferratus *le Chaſteau de Monsferra.*
Caturigæ.	Næomagus, *Nions.*
Clariacum *Clerieu.*	*Oiſans* opp. Ucenorum.
Corpum *Cors.*	Romanum, *Romans.*
Creſtidium.	Sicoriorum locus *Sigoiers,*
Dea *Die.*	Sori Campus.
Digueriæ.	Tricaſtina civ.
Ebrodunum urbs Archiep.	Valentia, *Valençe.*
Fanum S. Marcellini & S. Pauli, *S. Paul Troiſchaſteaux.*	Vapincum *Gap.*
Goncelinum.	Vienna Archiep. *Vienne.*
Gratianopolis urbs Epiſc.	Viriacum aut Veriacum *Virieu.*
Medullio *Meuillon.*	Urſoli, *Roſſillon* Comit.

Delphini portus, pagus oræ Or. Liguſticæ, à Genua 15. m. p. in ortum 4. milliar. à Rapallo in Occ. diſtans, *Portoffin*, vel *Fino* Leandro. Sub Rep. Genuenſi. Cum portu tuto, & arce munita, in clivo. Ei adjacet prom. *Cap di Porto fino.* Baudr.

Delphinium, qui & *Sacer portus*, in Bœotiâ eſt, è regione Eubœæ inſ. Strabo.

Delphinius Apollo, ſic dictus, quòd delphinum amiſerit, quem conſecuti ſunt Cretenſes. V. Cæl. Rhod. 8. 6. Δελφινίου Ἀπόλλωνος ἱερὸν memorat Strab. *lib.* 4. Vid. Plut. *in Theſ.* Pauſ. *Att.* Pollucem, & alios.

Delphinium locus Athenis ab Ægeo rege Apollini Delphinio, ac Dianæ Delphiniæ, teſte Polluce, conſecratus, in quo cauſam dicebant, qui cædem ſe feciſſe, ſed jure feciſſe faterentur. Itaque Theſeum narrat Pauſanias, cùm Pallanta ejusque filios res novas adverſus ſe molientes interemiſſet, ibi eſſe abſolutum, cùm ante Theſeum interfector exilii causâ ſolum verteret, aut talionis pœnam ſubiret.

Delphinium, caſtellum Chiorum.

Delphinus, Gall. *Dauphin*, cognomen primogeniti filii Galliæ R. Vid. in voce *Delphinatus.*

Delphinus, ſyderis nomen. Varro *de R. R.* 2. 5. Stellas ejus Aratus 4. tantùm numerat, Ovidius verò novem. Atque hæ Romæ olim oriebantur heliacè 5. Iduum Januarii, teſte Ovid. *1. Faſt.*

Interea Delphin clarum ſuper æquora ſidus
Tollitur & patriis exerit ora vadis.

Occidebant autem ibidem 3. Non. Feb eodem teſte *Faſt. l.* 2.

Quem modò cælatum ſtellis Delphina videbas,
Is fugiet viſus nocte ſequente tuos.

Vide Cæſii *Cælum Aſtron. Poet. cap.* 21.

Delphon, id eſt, *Stillicidium*, aut *pauperiem*, ſive, *exhauſtum*, aut, *macilentum reſpiciens*, fil. Aman. Eſth. 9.

Delphuſa, fons in Delphis. Steph.

Delphuſia, urbs Arcadiæ. Steph.

Delta, à figura triangulari, pars Ægypti infer. inter Nili foſſas extremas, hoc eſt, Canopicam, & Peluſiacam, verſus oram maris Mediterr. inter Alexandriam, ad Occ. Damiatam ad Ort. Cairam ad Mer. V. Ptol. *Geogr. l.* 4. qui duplicem facit, Strab. *l.* 15. & 17. & Plin. *l.* 5. *c.* 9. Herodotus *l.* 2. de templo urbis Buſiridis, in media hac regione, loquitur, inde probaturus, Ægyptios primos feſta celebraſſe. *Sahid* vulgò, *Mabelech*, teſte G. Tyrio, dicitur. Baudrando ibi nunc pars eſt regionis *Errif* dictæ ab incolis, cùm *Sahid* ſit Ægyptus ſuperior. Item op. Ægypti Deltæ reg. *Menuris* teſte Ortelio. Eſt etiam Indiæ cit. inſula Arriano, apud Indum fluv. cum urbe munitiſſimâ, *Diu* dicta, ſub Luſitanis: Eadem cum Patalâ apud Plin. & Ptolemæum. Baudrando quid ſit, non conſtat. *Diu* enim ab aliis *Burace* dicitur.

Delthanii, Peloponneſi urbs, inter Laced. & Meſſenios. Steph.

Deltoton, ſidus à figurâ triquetrâ τοῦ Δ. Cicero *in Arateis,*

Andromedæ ſignum Deltoton dicere Graii
Quod ſoliti, ſimili quia formâ litera claret.

Vide Hygin. *l.* 2. & 3. Commentatores quoque *in Aratum.*

Delus, vide *Delos.*

Dely, regnum Indiæ procul in continenti ſitum, Septentrionem verſus, & Coraſonem uſque extenditur: Frigida admodum eſt regio, nivibus & gelu per hyemem divexata. Garcias ab Orta *lib.* 2. *hiſtor. aromat. cap.* 28.

Demades, ex nauta orator Athenienſis, plurimùm potentiâ, & opibus valuit, quòd nihil præter Macedonum & Antipatri gratiam in Rep. quæreret. Philippum Macedonem, victis ad Cheroneam Athenienſibus ſuperbum, mitigavit. Eidem, cùm regifico elatus luxu captivis inſultaret, interrogavit, An Therſitem agere velit, cùm eum fortuna Agamemnonem fecerit. Ingentes divitias per luxum ac libidinem perdidit: Cùmque eſſet ætate confectus, & luxu ſimul ac avaritiâ perditus, in eum ſolebat Antipater cavillari, nihil ei, ſicuti & cæſis victimis præter linguam & ventrem ſupereſſe. Plut. *in Phocione, in Demoſt. Apophth.* ac Suid. Caſſandri juſſu, cum filio, ob proditionis ſuſpicionem, vel Antipatri patris, ob interceptas ad hoſtem literas, necatus. Vid. etiam Diodor. Sic. *l.* 17. 18. Cicer. *in Orat.* Photium *Bibl. cod.* 92. *ex Arriano, cod.* 245. *ex Phocione.* Athenæum, Stobæum, &c.

Demanetus, Æſculap. dictus, à *Demaneto* ejus templi conditore.

Demanetus, Rhetor ac Sycophanta Syracuſanus, Timoleonti infeſtus: à Plutarcho vocatur Δημαίνετος. Sed rectiùs vocatur Δημαίνετος.

Demagoras, adulator, quem Athenienſes 10. talentis multarunt, quòd Alexandrum Deum appellaſſet. Item Hiſtoricus, qui ſcripſit de fundatione Romæ, & laudatur Dion Halicarn. *l.* 1. *Antiq. Rom.* Ubi & ille, & Agathyllus, de tempore conditæ Romæ, conſenſiſſe dicitur cum Cephalone Gergithio. V. Voſſ. *de Hiſt. Gr. pag.* 351.

Demaratus, Lacedæmoniorum dux, fil. Ariſtonis R. ei ſucceſſit. Cleomenis fraudibus, cùm exularet apud Perſas, bellicumque contra patriam cerneret apparatum, plus ſe debere patriæ, quàm Perſis exiſtimans, clam Lacedæmonios certiores fecit; Cepit enim tabulam ceræ expertem, cui literas inſcripſit; dein cerâ obductam per cuſtodes perferendam curavit. Vixit Philippi Maced. regis temporibus. Conſiliis, rebus geſtis, quadrigarum victoriâ, quod nulli Spartan. R. contigit, illuſtriſſimus. Herodot. *l.* 6. Juſt. *lib.* 2. Pauſan. *in Lacon. lib.* 3. Plut. *in Alex.* Item Corinthius quidam negotiator dives, qui ob ſeditiones domo profugus tyrannidem Cypſelli fugiens, ut ſcribit Cic. 5. *Tuſcul. Quæſt.* in Hetruriam commigravit, comparatis opibus luculentis, & à Tarquinienſibus Hetruriæ populis acceptus, Tarquinium Priſcum. Pop. Rom. Imperatorem ex illuſtri Hetruſcâ uxore genuit, iiſque, ad quos confugerat, literas dediſſe fertur. Dion. Halicarn. *antiq. Rom. lib.* 3. *cap.* 10. *Demaratum* etiam quidam libros in publicum edidit, cùm de Phrygiâ, tum de fluminibus, teſte Plut. Vide Voſſ. *de Hiſt. Gr p.* 352.

Demarchus, athleta nobilis Parrhaſius, quem ferunt guſtatis pueri, qui immolabatur, extis, in lupum commutatum, decimoque poſt anno formæ priſtinæ reſtitutum.

Demarchus, Hiſtoricus, ſcripſit περὶ τῶν Διονυσιακῶν ἀγώνων. Vide Scholia *in Ariſtoph. Aves.*

Demariſte, Uxor Timæneti Corinthii, mater Timoleontis.

Demas, viri nomen. Coloſſ. 4. 2. Tim. 4.

Demeta, Albionis inſ. pop. Ptol. qui & *Demetæ*: *Weſt-Wales* Anglicè, *Dyfed* Britannicè vocatur eorum regio, Lhuydo teſte. Habebant Ordovices, ad Bor. Silures ad Ort. Ab Occ. & Mer. mari Hibernico cingebantur. Eorum urbs primaria erat Maridunum. Baudr.

Demeter, dicta eſt Ceres, qu. *Gemeter*, id eſt, *Terra mater.* Δημήτηρ ἀκτὴ Græcè *panis* dicitur.

Demetrianus, poſt Fabium. Antiochiæ epiſcopus, An. Dom. 254. Succeſſit Paul. Samoſatenus, Anno 263. Euſeb. *hiſtor. libr.* 6. *& Chron.*

Demetrias, filia Olybrii, ex illuſtri Aniciorum familia, cum matre Juliana, & avia Proba, in Africam, Gothorum furorem vitatura, abiit: ubi, audito Auguſtino, virginitatis propoſitum amplexa, Sponſum deſerere conſtituit. Vid. Hieron. *ep.* 8. Auguſtin. *ep.* 143. 179. *&c.* Ambroſ. *ep.* 84. Hanc cum Pelagius, ſub verborum floſculis veneno abſcondito, ſeducturus videretur, Auguſt. *epiſt. ad Julianam*, ei occurrit. Baron. Anno Chr. 410. 413.

Demetrias, Theſſaliæ op. quod prius *Pagaſa* Plin. dicebatur. Pagaſæ proximum, Ferr. In regiunc. Magneſia, juxta Sinum Pelaſgicum; Fuit aliquandiu Macedonum regia & navale. Vix 30. mill. à Thebis Phthiotidis in Cæc. Baudrando. Nomen autem accepit à Rege *Demetrio*, qui in eo regnavit, & urbes ſub Pelio ſitas evertit. Situm eſt inter Eubœam, & Phocidem. Secundum eſt Macedoniæ, Tertium Perſidis juxta Arbelum. Item una Cycladum. quæ & *Paros* dicitur. Steph,

Demetrium, locus juxta Theſſaliam, circa campum Crocotum, & Amphryſum flu. Eſt etiam Æolidis civitas. Steph. Item portus Samothraciæ, ad prom. ejuſdem. Ferrar.

Demetrius I. Antigoni Macedoniæ regis fil. cognomento *Poliorcetes.* Prælio victus à Ptolemæo, prope Gazam, victorem mox ſuperatum, Halicarnaſſi obſidionem ſolvere coëgit. Dein à Patre miſſus, Pyreæum occupavit, Munichiam ſolo æquavit, Demetrioque Phalereo pulſo, cum Athenienſibus fœdus iniit, qui proin diem ingreſſus ejus in urbem σωτήρια, ipſum verò σωτῆρα appellarunt. Ab Antigono patre revocatus, Menelao, Ptolemæi duce, in Cypro, devicto, mox Ptolomæo ipſo navali prælio ſuperato, Cyprum recepit. In Rhodi obſidione, non adeò felix. Græciæ civitatibus quibuſdam libertate datâ, occupavit Corinthum & Sicyonem, partemque inſuper Peloponneſi, ſimulans ſe oppreſſis auxilio venire. Dein Græcorum Generaliſſimus Dux declaratus, ſuperbiâ, ſacrilegio & avaritiâ, præclarum nomen non parum maculavit. In cruento ad Ipſum in Phrygia prælio, patre occiſo, ipſe Epheſum, hinc in Græciam confugit, ab Athenienſibus non admiſſus. Quare biennio pòſt urbem aggreſſus, eam expugnavit, in victos clemens. Rex Macedoniæ declarari voluit, A. M. 3760. U. C. 459. Olymp. 121. ante C. N. 293. tenuitque regnum, donec Ptolomæo Lagi, Lyſimacho & Pyrrho contra Macedones moventibus à ſubditis pulſus, cùm in Græcia non ſatis tutus eſſet, in Seleuci Syriæ R. manus ſe ipſum tradidit. A' quo cuſtodiæ triennali traditus eſt, promiſſo tamen regio ſumptu, mollique victu, venationibus, omnibusque voluptatibus, quibus ille

uſus, minimùm de ſalute anxius, in morbum ob incontinentiam incidit, ex quo periit. An. M. 3769. U.C. 468. Olymp. 123. Plut. *in vita ejus.* Diodor. *lib.* 19. *&* 20. Juſtin. *lib.* 16. *& ſeqq.* Appian. Alex. *de bello Syr.* Regum ſui ævi pulcherrimus. Cum M. Antonio à Plutarcho comparatur. Philam urbem in Macedoniâ à matris nomine condidit. Steph.

Demetrius II. fil. Antigoni, cognom. *Gonatas*, à loco natali in Theſſalia, patri ſucceſſit, an U. C. 512. Adhuc puer, comparato exercitu, Alexandrum Pyrrhi filium, abſente Patre Macedoniâ potitum, pepulit: imò & Epiro exuit. Obiit, poſt regnum an. 12. Philippo filio relicto. Juſtin. *l.* 26. Polyb. *lib.* 2. Euſebius *in Chron.*

Demetrius, Philippi hujus fil. Romæ obſes, Patrem coram Senatu accuſatum, modeſtiâ ſuâ, abſolvit. Poſt reditum in Macedoniam, tantis plauſibus exceptus à populo eſt, ut invidiâ percitus frater ejus Perſeus, per ſubornatos falſos teſtes, Patri eum ſuſpectum reddiderit, qui nimium calumniæ credulus, veneno filium ſuſtulit, cujus innocentiâ ſerò cognitâ, præ mœrore obiit, Perſeo exhæredato. Liv. *lib.* 40. Polyb. *fragm.* Juſtin. *l.* 32.

Demetrius I. Soter, Syriæ R. fil. Seleuci Philopatoris, à quo Romanis obſes erat datus. Quo tempore, Seleuco mortuo, hujus Frater Antiochus Epiphanes, dein fil. ejus Antiochus Eupator, regno potiti ſunt. Hoc ille cùm aliquandiu patienter tuliſſet, poſt mortem Epiphanis patrui, jam an. 25. natus, venationem ſimulans, Româ aufugit, A. M. 3893. U.C. 592. regnoque potitus, Antiochum Eupatorem, cum Lyſia, neci dedit. Ab Alcimo, qui ab Eupatore Pontificatum Judæorum magno emerat, perſuaſus, Nicanorem Bacchidemque in Judæam miſit, qui, regione vaſtatâ, incolas graviter afflixerunt: Judâ Maccabæo, in prælio, contra Bacchidem intercempto. Interea, cùm intolerabilis vicinis evaſiſſet, ab Alexandro Bala, qui Epiphanis ſe filium ferebat, prælio victus & interemtus eſt, an. 11. regni. 1. Macc. 7. 9. 10. & 2. c. 14. 15. Joſeph. *Antiq. l.* 13. *c.* 16. *l.* 13. *c.* 1. 2. 7. 8. Appian. *de B.S.* Juſtin. *l.* 34. & 35. Strabo *l.* 16. Polyb *fragm. &c.*

Demetrius II. Nicanor, Soteri patri ſucceſſit, ope Ptolomæi Philometoris, qui, pulſo ſuo genero Alexandro, filiam ſuam Cleopatram huic tradidit. Paulò pòſt, Diodorus cognom. Tryphon, filii Alexandri Balæ auſpiciis, Syriam occupavit, illo poſt annum ſublato. Cui ut Demetrius occurreret, cum Judæis fœdus iniit, inde in Perſiam profectus: Ubi captus, Phraatis Parthorum R. filiam Rhodogynem duxit, quo audito, Cleopatra Antiocho VII. Sideti, fratri Demetrii nupſit. Sed eo mortuo, in regnum reverſus, nimio faſtu odium ſubditorum in ſe concitavit, qui, impetrato à Ptolomæo Phyſcone Ægypti R. Alexandro Zebennâ, Demetrium pepulerunt. Occiſus eſt in fuga ab inimicis, an Cleopatræ inſtinctu? A. M. 3929. U C. 628. 1 Macc. 14. Joſeph. *Antiq. l.* 13. *de B. J.* 1. Appianus, *de Bell. Sac.* Juſtin. *lib.* 36. 38. 39. Torniel. & Salian. *in Annal.*

Demetrius III. cognom. *Eucerus*, fil quartus Antiochi Gryphi Fratrem Philippum, qui partem Syriæ occupaverat, imitatus, Ptolomæi Lathuri ſuaſu, Gnido egreſſus A.M. 3963. Damaſcum invaſit Junxit ſe Judæis, contra Alexandrum Janneum, dein ad Berœam fratrem vicit, poſtea captus à Parthis & ad Mithridatem, fratrem & ſucceſſorem Phraatis deductus eſt, ubi morbo obiit. A. M. 3968. Joſeph. *Ant. l.* 13. *c.* 21. 22. *l.* 1. *de B. J. c.* 3. Torniel. Salian.

Demetrius, Croatiæ & Dalmatiæ D. à Gregorio VII. Regis titulo ornatus. Gregor. 7. *ep.* 4. Baron. *A C.* 1076.

Demetrius I. Magnus Moſcoviæ D. ſucceſſit Georgio I. Georgii II. prædeceſſor. Circa an. 1230.

Demetrius II. fil. Johannis, Tartaros vicit, relicto Baſilio fil. circa an. 1400. Sub initium ſeculi hujus 17. poſt Johannem Baſilium, an. 1584. & fil. ejus Theodorum, an. 1598. mortuum, Borio Hodſino regnante, *Demetrius* quidam, quem alii Theodori filium, alii Monachum nomine Griskam vel Greg. Strepium vocant, res miſcere cœpit, & Borio apoplexiâ, an. 1605. extincto, thronum invaſit, ſed anno pòſt, quòd nimium Polonis faveret, & Lat. ritus introducere conaretur, à Moſcis occiſus eſt. Succeſſit Suitkius, contra quem iterum aliquis *Pſeudodemetrius* inſurrexit. Spond. *Annal.*

Demetrius, Patr. Alexandrinus, poſt Julianum, an. 190. Euſeb. Cæſar. *Chron* Origenis evirationem reprehendit, inque ejus opera cenſurâ ſtrictâ, quòd errores ſequeretur, eum excommunicavit. Præfuit an. 43. Succeſſit Heraclas, an. 234. Onuphr. *in Chron.* Euſeb. *hiſt. l.* 5. *&* 6.

Demetrius, Cynicus, ſub Caligula, Senecæ *de Benef. l.* 7. *c.* 8. *&* 11. ſummopere laudatus. Muneribus à Caligula tentatus, *Toto fui illi experiendus imperio*, reſpondit. Neroni mortem minitanti, *Minaris mihi mortem, at tibi Natura*, repoſuit, Arrian. A Veſpaſiano pulſus, Corinthi diu egit. Diſcipulus Apollonii Thyanæi, Philoſtr. *lib.* 4. *cap.* 8. *vita hujus.* Cum Thraſea, ad mortem condemnato, de animæ natura diſſeruit. Tacit. *l. Annal.* 16 *& Hiſtor.* 4. Phavorin. *in Orat.*

Demetrius, inter corporis cuſtodes Alexandri M. conjurationis in Regum particeps Dymno, Curt. 6. 43.

Demetrius, Cineæ frater, Athenienſis, qui in prælio Mantinenſi contra Thebanos ceciderat. Polyæn. *lib.* 2.

Demetrius, Grammaticus aliquoties laudatus, à Scholiorum auctore, in Ariſtophanis fabulas. V. in *Veſp.* 446. *A. Aves* 614. *A.* 1.

Demetrius, de Regibus Judæorum, deque captivitate eorum, ſcripſit. Hieron. *Cat. c.* 38. Clem. 1. *Strom.*

Demetrius, Magus è Græcia, cui Hadrianus VI. Pontifex Rom. ad avertendam peſtem, quæ graviſſimè in urbe ſæviebat, conceſſit, ut ſylveſtrem taurum Diis Gentilium, ad placandum eorum iram, mactaret: Quo facto lues ceſſavit, Jovius *tom.* 2. *l.* 21. Circa A. C. 1522.

Demetrius Chalchondylas, Conſtantinop. patriâ à Turcis captâ, in Italiam tranſiit. Florentiæ, poſt Chryſoloram, Præcept. Petri & Laurentii Medicæi, docuit. Inde à Politiano pulſus, Mediolanum ſe contulit, incitatus à Ludov. Sfortia. Quâ urbe occupatâ, à Ludov. XII. Rege Gall. unà cum Laſcari, in Galliam pellectus eſt. Scripſit Grammaticam Gr. impreſſam Pariſiis, An. 1525. & Baſileæ, An. 1546.

Demetrius Cidonius, Theſſalonic. Latinè Græceque doctiſſimus, Thomam Aquin. contra Nicol. Cabaſilam, amicum ſuum, tuitus eſt, ejus Summâ in Gr. linguam converſâ. Idem quædam Auguſtini opera Græcè reddidit, &c. Obiit in Creta. Joh. Cantacuzenus, *hiſt. l.* 4. *c.* 16. *&c.* Geſner. *Bib.* Volaterr. *anthropol. l.* 15.

Demetrius Magnes, Ciceronis tempore, hiſtorica & Philologica plurima ſcripſit. Cic. *ep. ad Attic. l.* 8. *ep.* 11. Voſſ. *de H.G.L.* 1 *cap.* 33.

Demetrius Pepagomenus, Medicus Michaëlis Palæologi, An. 1261. ſcripſit, hujus juſſu, de Podagra, qui liber Gr. Latineque Pariſiis prodiit, operâ Guil. Morelli. V. Plin. *lib.* 8. *c.* 6.

Demetrius Phalereus, Theophraſti auditor, Philoſophus Peripateticus, Phanoſtrati fil. ob eximias virtutes Athenienſibus præfuit annis 10. ac 360. ſtatuis æreis honoratus eſt. Poſtea, invidiâ æmulorum, abſens capitis damnatus, & ſtatuæ ejus dejectæ ſunt. Hinc ad Caſſandrum, exin ad Ptolom. Lagum ſe contulit, cui cùm ſuaſiſſet, ut Philadelpho ex Berenice præterito, priores ex Euridice filios regno admoveret, mortuo Lago, à Ptol. Philadelpho pulſus, aſpidis morſu interiit. Proſâ verſuque libris editis omnes ſuæ ſectæ longè ſuperavit. Diog. Laërt. *in vita ejus & Thaletis.* Cic. *in Bruto, & de Offic. l.* 1. Joſeph. *contra Appion lib.* 1. *&* 2. Plut. *in Lyc Solone, Demoſthene, &c.* Varro, &c. Hic, teſte Plut. monebat Ptolemæum regem, ut de regno imperioque libros ſibi compararet, atque perlegeret: Quæ enim amici non audent monere reges, hæc in libris ſcripta eſſe. Hic quoque Demetrius (ut quidam exiſtimant, nonnulli alium Demetrium fuiſſe dicunt) Ptolem. Lago perſuaſit, ut ſacra Biblia ex Hebræo in Græcum ſermonem converterentur. Joſeph. *Ant.* 12. 2. Sic dictus à *Phalero* eſt, Atticæ portu. Ejus ſcripta lege apud Geſnerum *in Biblioth.* ac vitam apud Suid. & Volat. Apud Phædrum Fabulatorem *fab.* 12. legitur,

Demetrius qui dictus eſt Phalereus,
Athenas occupavit imperio improbo.

Confundit is Demetrium Phalerea, cum Demetrio Rege, eumque vocat tyrannum, ſed neuter potuit Tyrannus eſſe. Phalereus quidem, quòd præfectus urbi fuit à Caſſandro, non autem tyrannidem invaſit. Alter autem, quòd Athenas à tyrannide Caſſandri liberavit. Cæterùm de variis Demetriis, vide Diog. Laërt. qui 20. illorum numerat, Voſſium, Plin. *l.* 34. *c.* 8. ac Jonſium. De Demetrio Phalereo, præter ſupra dictos, etiam Morer. *Dict. Hiſt.*

Demetrius Triclinius, Mathematicus, auctor Sphæræ, quod Empedocli alii tribuunt. Voſſ. *de Mathem. cap.* 13. *§.* 10. *p.* 150. Item, nomen Mathematici Alexandrini, ſec. 5. Blancanus, *Chronol. Mathem pag.* 53. Item Epiſcopi Philipp. qui A. 532. interfuit Concilio Conſtantinop. Ab Imper. Juſtiniano, inter 5. Præſules, numeratus, qui cum Severianiſtis congreſſi ſunt, & ad Johannem II. cum Hypatio Epheſino miſſus eſt. Item Ducis Rom. qui Romæ à Totila obſeſſæ ſuccurrere fruſtra conatus eſt. Procop. *de B. G. lib.* 3. Item Theſſalonicenſis quidam, cujus objectionibus contra Proceſſionem Spir. S. Balaamus reſpondit. A.C. 1332.

Demetrius, nomen etiam argentarii cujuſdam, Act. 19. Plurimi præterea *Demetrii* fuere, de quibus doctiſſimus Menagius, *ad Laertium p.* 132. ad quem ſtudioſum lectorem remitto.

Deminſii, Myſiæ infer. pop. Ptol.

Demiurgus, ſummus erat magiſtratus in quibuſdam Græciæ civitatibus. Livius. Vide Martinii Etymologicon.

Democedes, Crotoniata, fil. Calliphontis, Polycratis Samii familiaris, medicus illuſtris, qui, cùm inter Darii captivos eſſet, & Darius ipſe ob inverſum pedem graviter ægrotaret, ita ut jam nunc ſeptem noctes inſomnis exegiſſet, nec à medicis ſuis vel parum juvaretur, ductus in medium, ut erat vinctus, Darium penitus liberavit, dein Atoſſæ carcinoma ſanavit, ab hoc tempore maximo in honore apud regem, & Perſas omnes habitus. Darii contra Græciam apparatus bellicos avertit, tandem è Perſia in patriam profugus, Milonis gener evaſit. Herod *l.* 3. *&* 4. V. Ælian. *Var.* 8. 18.

Demochares, orator Athenienſis, Demoſthenis ex ſorore vel ex filia, ut Plut. *de decem Orat.* ait, nepos, miſſus cum aliis ad Philippum regem legatus, expoſitis mandatis, petenti regi, quid gratum Athenienſibus facere poſſet, reſpondit, *Suſpendere.* Indignantibus ob eam rem cæteris, rex dimiſit incolumem. *Vos* (inquit)

rogare ab Athenienſibus, quos cenſeant ſuperiores, qui talia dicant, an qui audiant patienter? Sen. *lib.* 3. *de Irâ.* Hic etiam hiſtoriam earum rerum, quæ geſta erant ſuâ ætate Athenis, non tam hiſtorico, quàm oratorio genere ſcripſit. Cic. *in Bruto* & 2. *de Orat.* Vide plura de illo apud Ælian. *Var.* 3. 7. 8. 12. Diog. *in Arceſilao & Zenone.* Timæum, Polyb. *lib.* 12. Athen. *lib.* 6. 11. & 13.

Demochares, Solenſis. Comœdiam de Demetrio Poliorcete compoſuit. Plut. *in hujus vita.* Voſſ. *de Gr. P. pag.* 88. Alius, ſtatuarius, ex monte Atho admirandam ſtatuam ſe fabricaturum Alexandro M. pollicitus. Vitruv. *in præf. l.* 2.

Democles, legationem obiens, cùm à reliquis legatis accuſaretur, magis Dionyſii rebus obſtitiſſe, iraſcente tyranno: Mihi cum his, inquit, controverſia fuit, quòd poſt cœnam Steſichori & Pindari Pæanas canerent: ego verò eos, quos tu compoſuiſti; atque ſimul ejus carmina cecinit. Dionyſius lætitiâ affectus, non amplius ob crimina ejus ſuccenſuit. Polyæn. *l.* 5.

Democles, vide *Damocles.* Item puer quidam ingenuus ac formoſus, qui cùm à Demetrio Poliorceta ad ſtuprum traheretur, neque vim tyranni poſſet effugere, famæ, pudicitiæque ſtudioſus in proximum aquæ ferventis lebetem ſeipſum conjecit, atque ibidem interiit. Plut. *in Demetrio*: Item, hiſtoricus Gr. diu ante Peloponneſiacum bellum.

Democides, medicus, qui Polycratem Samiorum tyrannum talentis 2. curavit, ſcripſitque librum de Medicinâ. Suidas.

Democoon, Priami nothus, qui velociſſimos patris equos apud Abydum cuſtodiebat. Hunc Ulyſſes in bello interemit. Hom. *Iliad.* 4.

Democrates, architectus Alexandrinus. Item athletes, qui facto in ſtadio circulo conſiſtens à nullo dimoveri poterat. Ælian. *Var.* 4. 15. Tertius Medicus, qui invenit herbam hyberidam. Plin. *lib.* 25.

Democrates, Athenienſis, ex iis, qui Dario militarunt, exceptus in Hyrcania, quòd maximè Macedonum opibus ſemper obſtiterat, deſperatâ veniâ, gladio ſe transfixit. Curt. 6. 24.

Democritus, Mileto oriundus, Leucippi diſcipulus, Philoſophus Abderites, quia Abderæ degebat, acceptâ à fratribus natu majoribus paternæ hæreditatis portione, cognoſcendarum rerum cupiditate accenſus, bonam orbis partem Ægyptum nempe, Perſidem, Chaldæam, Indiam, &c. peragravit. Poſtea in patriam reverſus cum ſummâ inopiâ oſtenſo magno Diacoſmo, librorum ſuorum excellentiſſimo, à rigore legis, eos qui nimias impenſas feciſſent, ſepulturâ privantis, abſolutus, & quingentis è publico talentis æneaque ſtatuâ donatus, in hortulo juxta ſuæ urbis muros, ſe ad ſolas rerum naturas contemplandas contulit, à quibus, ne externis objectis avocaretur, æneæ pelvis fulgore ſeipſum occæcavit. Quod tamen Laberius Poeta ideo factum ait,

Malis benè eſſe ne videret civibus.

Ut ipſe loquitur. Vide Gell. 10. 17. Sed dubitavit de eo Cic. 5. *de Finibus.* Plutarchus verò plenè falſitatis arguit, *lib. de Curioſitate.* Civibus ſuis, ob ſeceſſionem ejus, pro phrenetico habitus fuit. Ad quem curandi causâ miſſus cùm eſſet Hippocrates, & cum eo collocutus fuiſſet, reverſus ſapientiſſimum ipſum dementesque illos pronunciavit, qui eum ſtultitiæ accuſarent. Vide Ep. Hippocratis. Dario, uxoris obitum lugenti impensè, illam ſe reſuſcitaturum pollicitus eſt, nominibus trium hominum in regno Perſico, quibus nihil unquam adverſi contigiſſet, monumento ejus inſcriptis. Sed cùm nemo talis reperiretur, Regem ad patienter ſuam ſortem ferendam graviter hortatus eſt. Omnia fieri ex atomis dixit, ac plures eſſe mundos eosque corruptibiles. Fertur Theologiam, ac Aſtrologiam didiciſſe à Magis ac Chaldæis; cum Gymnoſophiſtis quoque congreſſus eſt. Lac ſibi, in congreſſu Hippocratis modò memorato, allatum, ſtatim agnovit eſſe capræ nigræ & primiparæ: puellæque vitium ſolo aſpectu deprehendit. De inſtituto autem ejus præter Laertium, Cic. *lib.* 5. *de Fin.* & Origenem 2. *contra Celſum*, perſtringit quoque Horatius *lib.* 1. *Epiſt.* 12. Ælian. *hiſt. Var. lib.* 4. *cap.* 20. Valer. M. *lib.* 8. *cap.* 7. Plin. *lib.* 21. *cap.* 11. & *l.* 18. *c.* 35. Strab. *l.* 1. *cap.* 15. Celſus, *l.* 2. *c.* 5. Suidas, Euſeb. *Chron.* Voſſ. *de Phil. c.* 11. *§.* 14. *de Philoſophis, c.* 1. *§.* 10. & 21. & *c.* 7. *§.* 8. & *ſeqq. de Mathem. c.* 39. *§.* 9. & *c. de H. Gr. lib.* 4. *c.* 2. *pag.* 437. Idem Cic. 1. *Tuſc.* & 1. *de Nat. Deorum, magnum virum* appellat. Plinius *virum ſagacem, & vita utiliſſimum* fuiſſe refert. In riſum pronum fuiſſe vulgò dicitur. Juv. *Sat.* 10.

Perpetuo riſu pulmonem agitare ſolebat
Democritus. —— ——

Horatius,

—— *Excludit ſanos Helicone Poetas*
Democritus. —— —— ——

Patrem ejus opulentiſſimum fuiſſe ex eo patet, quòd Xerxis exercitui epulum aliquando dederit. Agebat autem 99. annos, cùm mortuus eſt. Diogeni 109. Aliis 104. Olymp. 104. U. C. 392. A. M. 3693. &c.

Democritus, Epheſius, libros edidit de templo Dianæ Epheſiæ, ex cujus operis *lib.* 1. quædam de Epheſiorum in veſtitu mollitie ac luxuriâ narrat, Athenæus *l.* 12. Aliorum quinque Democritorum meminit Diog. Laërtius *l.* 9.

Demodocus, citharœdus, quem Hom. *Odyſſ.* 8. inducit in convivio Alcinoi regis Phæacum citharam pulſantem, & ſimul accinentem. Item Hiſtoricus, qui *libro* 1. de Heracleâ citatur à Plut. *lib. de Flum.* cæterùm ſolutâ ne oratione, an carmine ſit uſus, non ſatis liquet. Voſſius.

Demogorgon, magus tam excellens, ut præeſſe larvis diceretur, ac illas pro nutu cogere, & ſi errarent, acerrimè plecteret.

Demon, Grammaticus, quem laudat auctor Scholiorum, in Ariſtophanis Ranas, in explicatione proverbii, *Jovem Corinthus.*

Demona Vallis, pars Siciliæ; aliter, *Vallis Nemorenſis*, in Bor. & Ort. maximè tendens, verſus Calabriam. Ubi Urbes, Meſſana, Catania, Cephalœda, Pactæ & Tauromenium, cum monte Ætna.

Demonactes, Præfectus Armeniæ, fuſus à Mithradate, ſub Claudio. Tacit. *lib.* 12. 9.

Demonax, Adriani temp. Philoſophus Cyprius, ex nobili & opulentâ familia, Agatobuli, Demetrii, Epicteti & Timocratis Heracleotæ familiaris, nulli ſectæ nomen dedit, plurimum tamen Socrati tribuit. Hic non, ut plerique, ſolitudinem ſectabatur, ſed nihil potius habuit, aut putavit inter homines amicitiâ, omnemque hominem ſibi familiarem exiſtimabat. Nullum ſibi unquam viaticum præparavit, ſed cùm eſuriret, quam proximam domum apertam videbat, in eam ingrediebatur, & victum ſibi quæritabat. Centenarius deceſſit, poſtquam præſentium plauſum, utpote fabulâ exactâ, petiiſſet, elatus publico ſumptu. Lucianus.

Demoneſus, Inſula Propontidis ante Nicomediam, *Chalcis* Gyllio, qui *Chalcitem* Stephani eſſe putat. Ibi cyanus lapis, Chryſocolla, & aurum reperiuntur. Steph.

Demonica, mulier quæ auri aviditate urbem Epheſum Brenno duci prodidit. Plut. *in Paral.*

Demonicus, Domochi, Urbs Theſſaliæ epiſc. olim ſub Ar. Lariſſæo, nunc Metropolis. Ferr.

Demonidas, Pædotriba claudicans, qui cùm crepidas amiſiſſet, imprecabatur furi ut pedibus ejus convenirent. Rhod. 7. 3.

Demophilus, Archon Athenis. Olymp. 99. an. 4.

Demophilus, Sophiſta, qui ſcripſit ad Lollium Maximum, de vitâ pri[...]orum. Item, nomen pictoris, Plin. *l.* 35. *c.* 9. & 11.

Demophilus, Semi Arianus, obtulit confeſſionem Fidei Syrm. Liberio Papæ. Poſtea Patriarcha Conſtantinop. Athanaſium perſecutus, ei tamen cedere tandem coactus eſt. Interfuit quoque concilio Conſtantinop. Tandem Conſtantinopoli, ubi docebat, quòd doctrinam Concilii Niceni amplecti nollet, exturbatus eſt à Theodoſio M. dicente: *Si pacem & concordiam fugis, te ab Eccleſiis fugere mando.* Subſtitutus ei ad tempus Gregorius Nazianzenus. Circa A. C. 380. Socr. *l.* 5. *c.* 3. *&.* 7. Epiphan. Sozomen. Baron. A. C. 357. 359. 370. 378. 383.

Demophilus, filius Ephori, Hiſtorici, ſcripſit, tempore Alexandri M. bellum ſacrum, quod Pater ipſius prætermiſerat, orſus ab occupatione & ſpoliatione templi Delphici, facta à Philomelo, A. U. C. 398. Diod. 16.

Demophon, Dux Athenienſibus auxiliorum, Bœotis Cadmeam oppugnantibus, miſſorum, conſtitutus.

Demophoon, Theſei ex Phædrâ fil. rex Athenarum, poſt Meneſtheum, per an. 33. qui ab expeditione Trojanâ rediens, adverſis ventis pulſus in Thraciam, ibique à Phyllide Lycurgi regis filiâ hoſpitio, ac lecto ſuſceptus eſt: apud quam cùm aliquandiu delituiſſet, Athenas abiit, ibique mortuo patre, imperium ſuſcepit, oblitus Phyllidis, cui intra paucos menſes ſe rediturum juraverat. Quapropter illa videns ſe derelictam, amoris impatientiâ de amygdalo ſe ſuſpendit. Ovid. *epiſt.* 2. Vide *Phyllis.* Item Vates qui periculum Alexandro imminens prædixit. Curtius.

Demopolis, & Neocles, Themiſtoclis filii, cùm apud Athenienſes mentionem feciſſent legum, quæ adverſus exules latæ erant, à paternis inimicis lapidibus obruti ſunt. Rhod. 8. 12.

Demos, locus in Ithacâ, quem Stephanus quoque *Crocyleum* vocat. Hujus mentio eſt apud Hom. *in navium catalogo*, & Thucyd. *ad finem lib.* 3.

Demoſthenes, civis Athenienſis, Græcorum omnium orator longè eloquentiſſimus, patre cultellario Demoſthene, ex matre Cleobula natus, triennio poſt Ariſtotelem, uno anno ante 100. Olymp. Dionyſ. Halicarn. Dempoplito Archonte: Septennis autem ab eo relictus in hæreditate locupleti, Tutorum fraude ac negligentiâ, direptis bonis vix habuit, unde præceptoribus mercedem ſolveret. Verùm cùm multo ſtudio ac labore in clariſſimum Oratorem evaſiſſet, præceptoribus uſus Iſocrate, Platone & Iſæo, apud quem quadriennium hæſit, æt. an. 17. Tutores ſuos accuſavit, quibus, ut 30. ei talenta redderent, condemnatis, ipſe tamen nihil nactus eſt. Poſtea acerrimus extitit libertatis Græciæ defenſor, gravibus concionibus Philippum, ut publicæ libertatis inſidiatorem, identidem inſectans. Prælio ad Chæroneam aufugiens, ſe hoc feciſſe ideo dixit, ut aliâ vice rurſus pugnare poſſet. Prius Oratione de Cor. ſibi à populo de-

cretâ, ſuaſu Cteſiphontis defunctus. Poſt ejus mortem, quòd ab Harpalo corrumpi ſe paſſus eſſet, patriâ pulſus, tandem revocatus eſt. Sed jam mortuo Alexandro, & Antipatro rebus Græciæ præpoſito, cùm certam ſibi necem imminentem videret, relictis Athenis, in Calauriam inſulam, ubi (ut ſcribit Suidas,) aſylum erat, Neptuno ſacrum, conceſſit. Quò cùm veniſſet Archias mimus tragœdus, qui ab Antipatro miſſus erat, ut Demoſthenem comprehenderet, primùm ei perſuadere conatus eſt, ut unà ſecum ad Antipatrum ſe conferret, nihil moleſtiæ ab eo perpeſſurus. Cujus fraude intellectâ, Demoſthenes, *Nihil eſt*, inquit, *Archia, quod coneris. Neq; enim in ſcenâ mihi unquam placuiſti mimum, neq; nunc perſuadebis legatus.* Cùm autem Archias ſe per vim eum detracturum minaretur, *Tandem*, inquit, *Macedonica oracula aperuiſti, nam prius, tanquam hiſtrio ſimulabas. Verùm age, parumper expecta, dum pauca domeſticis ſcribo*; Hæc locutus, ſumptis codicillis tanquam ſcripturus calamum ori admovit, hauſtoque, quod eum in uſum ſervabat, veneno, necem ſibi conſcivit. d.16. Pyanepſionis, ſeu 10. Novembr. Olymp. 114. U. C. 432. Plut. *in Vita ejus.* 65. Orationes ab eo ſcriptas refert, quas Photius maxima ex parte ſe legiſſe fatetur, *Cod.* 265. *Bibl.* Vid. etiam Plut. *de* 10. *Orator. cap.* 8. Hic cùm ab ætatis initio eſſet balbus, neque literam *R.* pronuntiare poſſet, quibuſdam calculis in os conjectis prope maris litus declamans, naturæ vitium emendavit, ut poſtea eloquentiſſimus evaſerit: Præterea ad ingens ſpeculum perorare ſolitus eſt, ut eò accuratius geſtuum decorum tenere diſceret. Plurimus paſſim Tullius eſt in laudando Demoſthene. Tamen, *uſq; adeò* (inquit *in Oratore*) *difficiles & moroſi ſumus, ut nobis non ſatisfaciat ipſe Demoſthenes: qui quanquam unus eminet inter omnes in omni genere dicendi, tamen non ſemper implet aures meas.* Orare cœpit annos natus 17. Juvenalis, *Sat.* 10.

Eloquio ſed uterq; perit Orator, utrumq;
Largus, & exundans letho dedit ingenii fons.

Et poſtea de Demoſthene.

— — Sævus & illum
Exitus eripuit, quem mirabantur Athenæ
Torrentem & pleni moderantem fræna theatri.
Diis ille adverſis genitus, fatoq; ſiniſtro,
Quem pater ardentis maſſa fuligine lippus
A carbone & forcipibus, gladioſq; parante
Incude & luteo Vulcano, ad Rhetora miſit.

Athenienſes ſtatuam ei æream poſuerunt, cum inſcriptione hâc,

Εἴπερ ἴσην γνώμῃ ῥώμην Δημόσθενες εἶχες,
Οὔποτ' ἂν Ἑλλήνων ἦρξεν Ἄρης Μακεδών.

Demoſthenes, dux Athenienſium in bello Peloponneſiaco. Muniit Pylum, Patriæ inſigni operâ præſtitâ. Dein ingreſſus Siciliam, poſt Epidauriorum vaſtatos agros, ſucceſſit Alcibiadi, domum revocato, ob Hermas in tota urbe dejectos. Sed Syracuſis, à Nicia collega, fruſtra obſeſſis, copiis inſuper amiſſis, ab hoſtibus cum illo interemptus eſt. Thucyd. *lib.* 4.5.6.7. Plut. *in Nicia.* Diodor. *lib.* 13.

Demoſthenes, genere Thrax, grammaticus, Iliada Homeri, & Heſiodi Theogoniam in proſam Orationem convertit. Suid. Alius ab eo eſt *Demoſthenes* Bithynus, qui rerum Bithyniacarum libros conſcripſit, quorum 4. 9. 10. & 12. citat Stephanus. *Κτίσεις* quoque ſcripſit, hoc eſt, urbium, & locorum origines, quarum idem Steph. meminit in Ὀλίζων. Vid. Voſſ. *de Hiſt. Gr. l.* 3. *pag.* 354.

Demoſtratus, Olymp. 96. Anno 4. Archon Athenis. Iterum Olymp. 97. an. 3.

Demoſtratus, ſcriptor, qui de Scipione Africano, primam illum Sardoniam gemmam habuiſſe refert, Plin. 37. 6.

Demoteles, unus erat ex 12. illis, quos de pyramidibus Ægyptiis ſcripſiſſe Plinius docet, *l.* 36. *c.* 12.

Demotimus, ex parte Sicyoniorum miſſus, ad componendam inter Athenienſes & Lacedæmonios controverſiam, octavo belli Peloponneſiaci anno. Scholia *in Ariſtoph. Equites p.* 336. G. Fuit verò filius Naucrati.

Demus, de rebus Atticis commentatus eſt, ſi vera eſt lectio apud Athen. *lib.* 14. ubi Caſaubonus jubet legere Κλείδημος. Sanè *Clidemus* Atthidem ſcripſit, ut ex eodem Athenæo apparet. Fortaſſe tamen & *Demetrius* quiſpiam hanc materiam tractavit, eoque ex nomine hoc nomen fuerit corruptum, uti factum apud Dion. Halic. in judicio de Dinarcho, ubi citatur Δῆμος ὁ Μάγνης, qui omnino eſt *Demetrius*. Voſſius.

Demynum, opp. Pomeraniæ. Metel.

Denbiga, Urbs Angl. in Wallia Bor. unde regio adjacens *Denbigenſis Comit.* 50. mill. à Fano S. Aſaphi in Auſtr. 10. ab ora littor. maris Hibern. 15. à Ceſtria in Occ. Paucis conſtat incolis, ad amnem Cladam.

Denaba, urbs in Edom, in quâ regnavit Bela. lege *Dinhaba.*

Denarius, non unius apud omnes gentes valoris. Hodiernus Anglicus Scoticum ſolidum æquiparat: antiquus autem tribus potior fuit. Hujus enim pondus exhibet Spelmannus è ſtatuto anni 51. Eduardi I. *Denarius Angliæ, qui nominatur Sterlingus, ponderabit* 32. *grana frumenti in medio ſpicæ &* 20. *denarii faciunt unciam &* 12. *unciæ libram.* Fuit autem *Denarius* alius ex ære, qui *niger*, alius ex argento, qui *albus* nuncupatus eſt. Græcis inferioribus Δηνάριον λευκὸν ἐκαλεῖτο καὶ ἄσπρον. Metel. Quirin. *Ecc.* 3. *argenti dedit albos.* Quod nomen quoque monetæ argenteæ fuit, in Britannia Armoricana, tempore Alani Ducis, A. C. 1087. valenti 6. denarios Turonenſes Erant & *Denarii* aurei. Didymus Claudius *de Analogia Rom.* Τὰ δὲ χίλια στρεφόμενα ... δηνάρια ... (Greek line partly illegible), *Denarius S. Petri*, Vid. *Romeſcot*, infra. *Denarius tertius*, pars olim mulctarum forenſiumque emolumentorum, quæ in Comitatu cedebat Comiti, Rege reliquas duas percipiente. Hinc *Denarialis*, dictus is, qui jactato coram Rege denario, lege Salicâ & aliarum gentium Borealium, manumittebatur. Vide in voce *Homo Denarialis*: & plura apud Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archaeol.*

Denda, municipium Rom. in Macedoniâ. Plin. 3. 23.

Dendros, Inſ. parva Pelopon. in ſinu Saronico, apud Spiræum prom.

Denegontium, vulgò *port de Digoins* aut *Digoine*, cum Baronatus tit. in agro Galliæ Quadrillenſi, ad Arotii *Arou* fluv. Auguſtodunenſis & Ligeris confluentes. Hadrianus Valeſius *Notit. Gall.*

Denghini regnum, in Nubia, verſus Nilum, & confinia Abyſſiniæ. I. Voſſius.

Denizes, Saracenorum rex, An Dom. 777.

Denna, Æthiopiæ ſub Ægypto op. Plin.

Dentatus, M. Curii cognomen, quòd cum *dentibus natus* eſt. Plin.

Denter Romulius, à Romulo urbis cuſtodiæ impoſitus. Tacit. 6. 11. Rectius tamen fortaſſe *Dentrix Romulius* vocatur. Aliquot annis pòſt Livii & Cæcilii cognominati *Dentrices* fuerunt.

Deo, Ceres à Græcis ſic dicta, παρὰ τὸ δηεῖν *ab inveniendo*, eò quòd frugum inventrix fuerit. Hinc *Deois* filia ejus Proſerpina.

Deobriga, in Luſitaniâ Vettonum urbs, & alia municipium Autrigonum. Ptol. In Hiſp. Tarr. Fortè nunc *Miranda de Ebro*, opp. Caſtellæ vet ad Iberum fluv. in confin. Biſcajæ, 2. leuc. à Pompeiopoli in Occaſ.

Deobrigula, Murbogorum op. in Hiſp. Tarrac. Ptol.

Deodatum, vulgò *Tatta*, opp. Pannoniæ ſup. inter Veſprinium & Taurunum.

Deodatus, vel *Deus dedit*, Romanus, fil. Stephani Subdiaconi, poſt Bonifacium IV. Papa, an. 614. Obiit an. 617. Anaſtaſ. decimus oct. *in Vitis Paparum.*

Deodatus Johannes, Italus, Paſtor Genevenſis celeberrimus. Ejus prodierunt *Biblia ſacra, in linguam Italicam & Gall. eleganter verſa, cum annotationibus, in fol. Anno* 1607. 1641. Has Vedelius *aureas* vocat. Ipſum auctorem, *Virum jampridem optimè de Eccleſia doctiſſimâ verſione Gallicâ, & notis meritum*, prædicat Coccejus *Præfat. ad Job.*

Deogratias, Carthaginenſis Epiſcopus, rogatu Valentiniani Imp. qui urbe hac Præſule, per an. 13. viduatâ, à Genſerico obtinuit, ut hunc Eccleſiam ibi curare pateretur. Sanctimoniâ, ac pietate hic clarus, urgente ſummâ neceſſitate, ingruenteque perſecutione, univerſa ſacri miniſterii vaſa aurea, & argentea, in captivorum, Româ ab eodem Genſerico expugnatâ, redemptionem vendidit. Vide Victorem *de Perſecutione Vandalorum.* Obiit an. 456.

Deonantum, opp. ad dextrum Moſam, Monulfi Tungrorum Epiſc. donatione, ad Eccl. Leodicenſem pertinens, *Dinant* vulgò, oppoſitum caſtello Bovinnæ *Bovingne*, ſiniſtræ ripæ fluminis adſidenti. Bello hoc varia paſſum. Ab eo videntur dicti circumcelliones quidam, qui capite operto, barbâ tortâ, nigro birrotalari tecti ac nudipedes incedebant, & à Gallis *Deonandi* vulgò vocitabantur. Horum meminit Guibertus Abbas Novigenti *lib.* 1. *de Vita ſua.* Et quia horum ſpeciem ſæpe induebant Dæmones, proin & hi *Deonantes* vocati ſunt, hodieque *Duantres* cluunt. Hadr. Val. *Not. Gall.* V. *Dinantum.*

Deopale, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Deorum currus, Libyæ interioris mons. Plin. Mela, Ptol. Hodiè *ſierra Leona*, ubi regis Luſitanici aurifodinæ ſunt. Aliis *la punta di Lopez Gonzales*. Græcè Θεῶν ὄχημα. Nunc Sanſoni prom. Palmarum, *Capo das Palmas* Luſitanis, in ora Occ. Guineæ, in Africa.

Deorum inſula, *Islas de Bajona* Mor. Inſulæ Hiſp. in Gallæciæ ora 5. leuc. ab oſtiis Minii fluvii. In Oceano Occ. ante Bajonam urbem.

Deorum portus, op. Mauritaniæ Cæſarienſis, *Mazagran* teſte Marmolio.

Deppa, vulgò *Dieppe*, Urbs Gall. probè munita, in Normannia, cum portu capaci, in ora littor. maris Brit. ad Acri fluv. oſtia, in Caletenſi tractu. 10. leuc. à Rothomago in Bor. 1[illegible] à Portu Gratiæ in Ort. Emporium celebre. Capta fuit hæc urbs & direpta, ab Anglis, ſub Philippo Aug. Reformatorum, bellis civilibus primùm, dein Henrici M. aſylum, qui prope hanc urbem

Medua-

Meduanium D. vicit. Florales ludos incolæ feſto Nativ. Chriſti & Aſſumtionis B. Virginis, celebrant. Duchenius, *de urb. Galliæ, lib. 7. cap. 5.*

Dera, Iheriæ urbs, ſive regio. Steph.

Deradeetes, Apollo dictus à loco, ut ait Pauſanias, cujus vaticinium etiam ſuâ tempeſtate durare aſſerit, eoque ritu fieri, ut à viro mulier ſecubaret, & ſingulis menſibus noctu, ut de agno rem ſacram faceret, cujus agni ſanguine epoto, numinis Apollinei inſtinctu reſponſa daret.

Deradra, Indiæ intra Gangem pop Ptol.

Deranga, pop. Indum flu accolentes, aliis *Drangæ*.

Deranobila, Carmaniæ op. Ptol.

Deraſida, inſulæ juxta Magneſiam. Plin. 5. 29.

Derbe, Lycaoniæ civitas. Act. 14. *DerVaſe* teſte Leunclavio. In Piſidiæ & Cappadociæ confin. verſus montes, 40. mill. ab Iconio, in Auſtr. 30. ab Iſauria in Ort. uti 80. ab Antiochia Piſidiæ. Nunc quid ſit, non conſtat. Baudr.

Derbices, pop. juxta Caucaſum. Hi ſupra Stoicam ſeveritatem minimum quodque delictum pœnâ capitis puniunt, Terram venerantur, fœmininum animal neque edunt, neque ſacrificant, eos qui 70. annos exceſſerunt, jugulant: cognatorum carnes vorant, anus ſtrangulant, obeuntes non edunt ſed humant. Strabo. Dicuntur *Derbies* item ſeu *Derbia*, & *Derbii*. *Derbitii* Dionyſio, ubi *Dercebii* maluit Salmaſius *in Plinianis*, quem vide.

Derce, fons frigidiſſimus æſtate, inter Bilbilin, & Segobrigam in ripâ ferè Salonis amnis, *Dercenna* Martiali *lib. 1. ad Licinianum*,

Avidam frigens Dercenna placabit ſitim.

Dercetas Philaſius, nomen Comicum, Ariſtoph. 4. ſc. 5. qui per Bœotos amiſerat boves ſuos.

Derceto, vel *Dercetis*, fabuloſa Dea, quæ apud Joppen, authore Plinio, aut, ut Diodoro *lib. 1* placet, juxta Aſcalonem colebatur, humanâ facie, reliquo corpore piſcis. Hanc Syri *Atergatem* vocant. Ovid. *Met. 4.*

—— De te Babylonia narrat
Derceti, quam verſâ ſquamis velantibus artus
Stagna Palæſtini credunt celebraſſe figurâ.

Fabulam narrat Diodorus Siculus. Filiam habuit Semiramidem, quam à columbis educatam ferunt. Syris autem aves illæ ſacræ. Tibullus,

Alba Palæſtino ſancta columba Syro.

Dercillus, trigeſimus primus Aſſyriorum rex.

Derculus, Caupo ſeu ebrioſus Athenis, de quo Schol. *in Ariſtoph. Veſpas.*

Dercylus, unus ex præfectis Pyrrhi. Plut.

Dercyllidas, cognom. *Siſyphus*, Lacedæmoniorum D. Thimbroni, minus ex ſententiâ res in Aſia gerenti, ſuffectus, Troadis urbes plures Hamaxiton, Colonas, Ariſben impetu cepit: poſtea Ilion & Cebreniam & omnes alias partim dolo, partim vi, in poteſtatem redegit: Inducias cum Pharnabazo, à quo cùm olim Athenienſibus militaret, clypei ſupra brachium elati infamiâ notatus fuerat, octimeſtres pactus, Thraces circa Bithyniam colentes populationibus vexavit. Cherſoneſum à Thracum incurſionibus vindicavit, muro à mari in mare interſepiens. Scepſéis libertatem reſtituit, Gergitem ſubegit; undecim Iſthmi civitates muro cinxit, Atarneam occupavit. Vide Diod. *lib. 14.* & Xenoph. *Hiſt. Gr. lib. 1. 3. & 4.* Quomodo Scepſéis libertatem reſtituerit, vide Polyænum *lib. 2.* Inter alia ejus memorabilia, octo diebus 9. urbes cepit, animo excelſo præditus. A. U. C. 356. an. 2. Olymp. 95. è Cherſoneſo in Cariam profectus, cum Perſis de pace egit, ejus articulis Spartam & ad Artaxerxem perlatis.

Dercyllidas, nomine Antipatri, Atticæ præfectus.

Dercyllus, hiſtoricus, de quo videndus Voſſius *de Hiſtor. Gr. pag.* 354.

Derdas, Puer quidam videtur aut adoleſcens obnoxius Amyntæ min. Quod cum ipſum gloriaretur, ſublatus eſt. Ariſtot. 5. *Pol.* 10.

Dere, *Dire* Straboni, Æthiopiæ emporium ad ſinum Arabicum, *Zeila* Moletio.

Derea, urbs Arcadiæ. Steph.

Deremiſta, pop. Illyrici, quorum urbs *Drivaſto* putatur.

Deremma, Meſopotamiæ op. Ptol.

Deretini, Dalmatiæ pop. Plin.

Deria, ſeu *Derria*, urbec. Hibern. in Ultonia, in Inſ. *Inis O-Wen*, in Comit. Tyrnocceliæ, Ep. ſub Arch. Armachano.

Deriades, vide *Darda*.

Dermones, Libyæ interioris gens. Ptol.

Dernes, unus è 7. Perſis, contra Magum conjuratis. Cteſias.

Derpatum, ſeu *Torpatum*, *Derpt*, urbs Livoniæ Ep. ſub Arch. Rigenſi, ad fluv. Beccum, *Embeck*, cum arce munita, in regione *Oldenpoa*, inter lacus Werczerum & Perbum, verſus Moſcoviam. Munita eſt, paretque jam diu Suecis.

Derra, Laconiæ locus. Steph. urbs Macedoniæ, Plinio.

Derrha; Thraciæ pop. Steph. Herodotus *Derſeos* vocat. Item Arabiæ Fel. gens. Ptol.

6 *Derrhima*, Chalybonitidis in Syriâ urbs. Ptol.

Derrhis, Marmaricæ promuntorium. Ptol. *Dertas* Mercatori.

Derſas, ſive *Derſes*, vide *Derrha*.

Dertona, Gall. *Tortone*, civitas Lombardiæ Ciſpadanæ, probè munita, cum arce valida, in Apennini flectentis ſe jugi cubito, ita Plinio, qui coloniam nuncupat in Liguribus Ciſapenninis, itemque Antonino Ptolemæoque dicta, ſed Straboni, cui πόλις ἀξιόλογος dicitur, *Darthona*. Capta eſt à Gallis Anno 1642. ſed ſequente anno ab Hiſp. recepta. Aliqui tradunt eam à Liguribus ortam: ſed Hieronymus Albertutius quoſdam velle à Gallis conditam, appellatamque primùm ab illis *Antiliam* ſcribit. Alii *Terrenam*, quòd in Apennini dorſo ſeu tergo ſita ſit: Nonnulli priùs *Antiliam*, dein *Terdonam*, à tribus donis quæ habebat, quorum primum erat ſaxum in loco Pæna copioſè oleum emittens, alterum fons prope Garbanianum, quotannis feſto natalis D Joannis Baptiſtæ largiſſimè fluens, tertium, quòd paulò antè quam nobiles aliqui viri mortem erant oppetituri, juxta Petram Biſſariam panis ſectus ſanguinem ſtillaverat: quapropter & urbis ſigillum hanc tenet inſcriptionem, *Pro tribus donis ſimilis Terdona leonis.* Sub Hiſp. 8. mill. à confin. dit. Genuenſis in Bor. 45. à Placentia in Occ. A Friderico Ænobarbo Imp. everſa, à Mediolan. inſtaurata eſt, nunquam tamen in magnitudinem priſtinam rediit.

Dertoſa, Hiſp. Tarracon. op. Hodiè *Tortoſa*. Urbs aliàs Ilercaonum, nunc Cataloniæ, ſatis munita, juxta Iberum fluv. qui 4. leuc. Hiſp. infra ſe in mare Medit. exonerat. 4. leuc. à confin. Valentiæ regni, 14. ab Ilerdâ in Auſtrum. Cum caſtro ſatis firmo, & ponte ad Iberum fluv. Deficit in dies. Capta eſt à Gallis, 1649. ſed recepta ab Hiſp.

DerVenſis ſaltus, vulgò *Der*, ſilva exciſa & culta, ubi *DerVum* Monaſter *Monſtier en Der*, in diœceſi Catalaunica & pago Pertenſi, non longè ab amne Vigera, *la Voire*. Conditum id à Berchario, & immunitatibus à Childerico R. donatum eſt: quibuſdam *Montirandel* Hadr. Val. *Not. Gall.*

DerVentio, op. & fluv. Angliæ, *DerWent*, *Derbis* civitatem præterfluit, teſte Talboto. Camdeno autem *DerVentio* eſt op. in orientali parte Eboracenſ. Comitat. nunc *Auldby*, ad fluv. etiam Derventionem. Hic fluv. in Ouſam fluv. effluit, & cum ipſo poſtea in Album æſtuar. cadit. Oppidum autem, nunc *Auldby* i. antiqua habitatio, Camd. eſt vicus tantùm, & 2. mill. infra, nempe ad locum *Stanfordbridge*; Haraldus Angliæ R. Haraldum Norvegum, qui 200. navibus Angliam infeſtabat, magna Danorum ſtrage occidit. Quod prælium vix 9. dies ante Guil. Normanni adventum accidit. Diſtat autem Derventio locus 50. mill. Angl. à Darbia in Bor. Baudr.

Deruſiei, pop. Perſiæ, Stephanus. Oratores Perſici Herodoto *libr. 6.*

Deſarena, Indiæ intra Gangem regio. Arrian. *in Periplo.*

Deſenſanum, oppidul. Venetorum in Brixiano agro, in orâ lacus Benaci. 10. mill. à Piſcaria in Occ. 18. à Brixia in Ort. Valde lepidum eſt & cultum, in planitie.

Deſerta Bojorum, *WienerWald*, Lazio, tractus Norici, olim à Vindelicis per Noricos Pannoniam uſque protenſus, Straboni.

Deſertum Bethlehem, ſolitudo erat in tribu Juda, vaſtiſſima, in qua leones erant, urſi, aliæque feræ: tempore Hieronymi plena erant omnia ferocium barbarorum, quos indicat poëta, quum dicit,

—— Lateq; vagantes Barcæi;

ab oppido *Barcaa*, quod ibi ſitum eſt.

Deſertum Engaddi, in tribu Juda: Hic David aliquando latuit, cùm à Saul hoſtili animo ad mortem inquireretur. 1. Reg. 24.

Deſertum Hai, Joſ. 9. Joſeph. 5. *Antiq.* in tribu Benjamin.

Deſiderii Fanum, opp. Campaniæ in Gall. Vulgò *S. Didier.* Mercl. & Merula. Valeſio *S. Deſiderii* oppid. vulgò *S. Diſier*, à Deſiderio Lingonum Epiſc. à Vandalis, ſub Honorio Galliam depopulantibus, jugulato, nomen accepit: ex Uſuardo & Sigeberto *in Chron.* Ibi Matrona ponte jungitur.

Deſiderata, una ex Antillis, ſub Francis, parva ſed fertilis & probe culta. 10. leuc. ab Inſ. Guadalupia in Or. Sic dicta à C. Columbo, qui primus eam detexit, cùm rurſus in Americam tenderet.

Deſiderius, ultimus Longobardorum R. poſt Ataulphi, cujus Comes ſtabuli erat, obitum. Fautore uſus eſt Stephano III. contra Bachin, monachum, præcedentium Regum fratrem, hac lege, ut Romana ſedi ditionibus quibuſd. cederet. Sed promiſſis minimè ſtans, Italiam ſibi ſubjecturus, Adrianum Papam infeſtavit, plurimis Exarchatus urbibus captis, Romæque viciniâ vaſtatâ. Quare imploratus à Pontifice Carolus M. in Italiam properavit, captoque primùm Adalgiſo fil. Deſiderii, dein ipſo Deſiderio, in Galliam abducto & raſo, An. 774. poſt regnum an. 18. Longobardorum regno finem impoſuit, quod duraverat an. 206. Aimon. *l. 4. c. 69. 70.* Eginhart. & Acciajolus, *in Carolo M.* Sigebertus & Ado *in Chron.* P. Diaconus, *de geſtis Longob.* Sigonius, *de Regno Italiæ lib. 3. & 4.*

Deſiderius, Arch. Viennenſis, à Brunchilde, in cujus vitia acrites invectus erat, in exilium pulſus, an. 603. & tandem ejus juſſu,

juſſu, interfectus eſt. Ad illum Gregorius M. tres epiſtolas ſcripſit. Aimon. *lib.* 3. *cap.* 90. Fredegar. *addit. ad Gregor. Tur. cap.* 32. Sigebert. Ado *Chron.* Gregor. M. *l.* 7. *ep.* 117. *l.* 4. *ep.* 62. & *l.* 10. *ep.* 39. &c.

Deſiderius, Ep. Cadurc. poſt Ruſticum fratrem, educatus fuit, in aula Regis Dagoberti; præfuit Eccleſiæ ab Anno 635. uſque ad an. 660. SanMarth. *Gall. Chriſt.* & *Catal. Epiſc. Cadurc. tom.* 2. *pag.* 460. Morerius.

Deſiderius, Abbas Montis Caſſini. Vid. *Victor III.*

Deſiderius Eraſmus Roterodamus, à ſolo natali: *Varro ſui ſeculi & Cicero Germaniæ*, Jovio: *Alterum orbis jubar, maximumq; rei literariæ decus*, Giſanio: *Ingenioſus Vett. Scriptorum cenſor*, Lud. Vivi: *Vir ubiq; magnus*. Aliis dicitur. Contra *inter Latinos aliquando Germanus*, Giraldo *de Poet. ſui temporis*, videtur Haleſius verò *notis in Chryſ. ad Hebr.* acumen & certitudinem ejus cenſuræ, quam in Latinis præſtitit, in Græcis deſiderat. In religionis negotio his *Deſiderium*, illis *Eraſmum* eſſe voluiſſe, queritur Jac. Verheiden. Imo Eduardus Leigh, *Res & Verba*, inquit, *Philippus, Res ſine Verbis Lutherus, Verba ſine re Eraſmus*: In quo judiciorum æſtu, quid de Viro, omnium ſuffragiis maximo, ſentiendum, ut ipſe noris, adi ipſiusmet Deſiderii hujus ſcripta, & Vid. quæ infra addentur in voce *Eraſmus*.

Deſiderius Lombardus, paupertatis votum, tanquam inutile & illicitum, rejecit. Sec. 13. Genebr. *in Clemente* 4.

Deſiderius Spretus, Ravennas, patriæ ſuæ hiſtoriam condidit. Contemporaneus Leandri Alberti. Vid. hunc *deſcr. Ital. pag.* 310. *edit. Ven. an.* 1581.

Deſidiates, Liburniæ pop. in conventu Narbonenſi, Plin. 3. 22. Δαισιτιᾶται Straboni *lib.* 7. Ubi ait, Batonem quendam Dæſitiadarum ducem fuiſſe. Fortè verò Batonem eum intelligit, de quo Dio *lib.* 55. multa narrat & appellat Dyſidiatum, ἐπιχώριος, ait, αὐτὸς ὢν μάλιστα Βάτωνος τοῦ Δυσιδιάτου.

Deſili, Thraciæ pop. Steph.

Deſitiates, pop. Illyrici fuere, in Dalm. Sanſoni. Vide *Deſidiates*.

Deslau, nomen Caſtelli, 2. Mach. 14. Aliis *Deſſaro*.

Deſmonia, vulgò *Deſmound Countie*, prov. Hibern. in Momonia reg. in Auſtrum maximè extenſa. Habet ab Occ. Oceanum, & à Mer. ab Ortu Corcagienſem Comit. à Sept. Kerrienſem Com. Ibi aliàs *Iverni* pop.

Deſpauterius Johannes, celebris Grammaticus præteriti ſeculi, Linguam Lat. plurimis egregiis ſcriptis illuſtravit. Circa an. 1539. Trithem. 2. *add. Chron.*

Deſſavia, opp. munitum, Anhaltini Princ. caput, ad Albim fluv. ubi recipit Multam, medium inter Vittebergam ad Ort. & Magdeburgum ad Bor. 4. leuc. à Bernaburgo in Ort. Arcem habet nobilem. Hic Mansfeldius, ab Alberto Wallenſtenio victus eſt, Anno 1625. &c. *Deſſavienſem* lineam, diviſione factâ, orſus eſt Joh. Georgius (filius Joachimi Erneſti, qui unus poſt plura ſecula totius principatus poſſeſſor fuerat, & mortuus eſt Anno Chr. 1586.) De lite ejus, cum Saxonibus Vid. Thuan. *lib.* 130. Ei ſucceſſit Joh. Caſimirus, pater ex Agnete Haſſiaca Joh. Georgii, qui natus A.C. 1627. Brandeburgico Electori gratus, ejusque Vicarius, Henr. Catharinam Arauſionenſem conjugem habet, ditionesque poſt patrem regit. Reliqui quatuor Joachimi Erneſti filii, Bernburgicam, Plæzkenſem, Serveſtanam & Cöthenſem lineas orſi ſunt. V. Philipp. Jac. Spener. *Syllog.*

Deſſobrica, urbs inter Aſturicam & Tarraconem. Anton.

Deſticos, inſ. exigua Thraciæ adjacens, non procul à Cherſoneſo. Plin 4. 12.

Deſudaba, Medicæ reg. urbs. Liv.

Deſuviates, Gall. Narbon. pop. Plin.

Detunda, Turdulorum in Bæticâ op. Ptol.

Deva, *Cheſter*, urbs ampla Cornaviorum, in Anglia. Emporium eſt celebre, ad æſtuarium Devæ fluv. in limite Vualliæ Bor. Cum portu commodo. Urbs ipſa quadrata, caſtrum habet munitum; 14. mill. Angl. ab ora maris Hibern. in Auſtr.

Deva, fluv. Hiſp. Tarr. per Vardulos in Ocean. Cantabr. ad opp. cognom. fluens.

Deva, flu. Albionis, per Walliam in Bor. fluens, *Dyſy* Lhuydo, Britannicè: *Dea* vel *Dee* Angl. mari exceptus ad Ceſtriam Urbem.

Devada, inſ. Arab. Fel. in Indico mari. Plin.

Devana, Ptol. urbs Angliæ, hodiè *Cheſter*. V. *Deva*.

Devana, Incolis *Aberdeen*, urbs aliàs Verniconum pop. in Albione ulter. nunc Scotiæ, in Marria prov. ad oſtia Divæ flu. Camdeno etiam *Devana*. V. *Aberdonia*.

Deucaledonius Ocean. mare Caledonium, Scotiam alluens. Δουηκαληδόνιος m. Seldeni.

Deucaliones fuere quatuor. Unus, Minois fil. de quo Pherecydes. Alter, de quo Hellanicus. Tertius Abantis fil. de quo Ariſtippus *in Arcadicis*. Quartus, omnium antiquiſſimus ex Prometheo Japeti F. & Pandora natus, ut ſcribit Heſiod. qui primus, Apollonio teſte, Urbes condidit, & ædes Deorum conſtruxit, primusque omnium mortalium regnavit. Huic adulto Epimetheus patruus Pyrrham filiam conjugio junxit. Hic cùm apud Theſſalos regnaret, ingens diluvium univerſum terrarum orbem inundavit, genusque humanum ad internecionem delevit, Deucalione tantùm & Pyrrhâ ſervatis, qui in Parnaſſum montem naviculâ delati, ubi primùm aquæ deſediſſent, Themidis oraculum conſuluerunt, quanam ratione genus humanum poſſet reparari, acceptoque reſponſo, ut magnæ matris oſſa poſt terga projicerent, lectos humi lapides (eos enim magnæ matris, hoc eſt, terræ oſſa interpretabantur) poſt terga jactabant: qui protinus naturali poſitâ duritie, in utriuſque ſexûs homines ſunt commutati. Ovid. 1. *Met.* Virgil. 1. *Georg.*

> —— *Quo tempore primùm*
> *Deucalion vacuum lapides jactavit in orbem,*
> *Unde homines nati, durum genus.*

Juvenal. *Sat.* 1.

> *Ex quo Deucalion nimbis tollentibus æquor*
> *Navigio montem aſcendit, ſortesq; popoſcit,*
> *Paulatimq; animâ caluerunt mollia ſaxa,*
> *Et maribus nudas oſtendit Pyrrha puellas.*

Inde *Deucaliones imbres*, pro ingentibus. Lucan. 1.

> *Deucalioneos fudiſſet Aquarius imbres.*

Porro reparatio hominum aſcribitur Deucalioni, nempe quòd Gentes ab eo edoctæ retinuerint memoriam diluvii. At hæc fabula Poetica, ſub verborum, & nominum involucris veram univerſalis diluvii à Moſe Dei ſervo deſcriptam hiſtoriam propoluit, & artibus Satanæ factum eſt, ut quæcunque in ſacrâ hiſtoriâ occurrerent, Ethnicorum figmentis in fabellas verterentur. Apud Lucianum *libello, de deâ Syriâ*, extat locus, ex quo manifeſtum eſt, per Diluvium Deucalionis, intelligi non inundationem illam, quâ olim Græcia abſorpta eſt, ſed diluvium univerſale, quod fuit Noæ temporibus. Quinetiam Plut. *de Animalium Induſtriâ* ſcribit, columbam in arcâ Deucalionis emiſſam attuliſſe indicium recedentis diluvii. Noë dictus Δευκαλίων, quòd ante diluvium prophetabat hominibus dicens, Δεῦτε, ἐγγὺς ὑμῶν ὁ Θεὸς εἰς μετάνοιαν. Theophilus *lib.* 3. *ad Autolycum*. Cæterùm hoc diluvium, quod illuſtris eſt Epocha, auctor quidam vetus, apud Clem. 1. *Strom.* accidiſſe ait, Anno 330. ante captam Trojam, adeoque an. M. 2540. ante N. C. 1514. poſt diluvium Noachi 884. poſt Ogygium 248. 4. ante exitum Iſraelitarum, ex Ægypto, Anno 77. Moſis, 44. regni Cecropis. Qui epochas Chronol. Euſebii ſequuntur, adſcribunt illud an. M. 2530. Hieron. *in Chron.* Cyrill. *l.* 1. *c. Jul.* Aug. *de C. D. lib.* 18. *cap.* 10. ſub Cecrope contigiſſe aſſerunt. Varro in Cranai ſucceſſoris tempora refert. Georg. Sincellus, Cedrenus, &c. ſimiliter incerti hærent. Ubbo Emmius, *Vet. Gr. lib.* 1. ad 349. an. ante Trojam captam rejicit. Marmora Arundeliana, à Seldeno publicata, hanc Epocham an. 16. anticipant. P. Oroſius, æquo recentius facit. Petav. *P.* 1. *l.* 2. *cap.* 9. *rat. Temp.* & *in Chron.* Ricciol. *Reform. Chr. tom.* 1. *lib.* 3. *n.* 6. *pag.* 125. Porrò de hoc diluvio Vid. Apollodor. *lib.* 1. Diod. *lib.* 4. Strab. *lib.* 9. Pauſ. *Att.* & Cononem, apud Photium, *Cod.* 186. *narr.* 27.

Deucalion Pellæus, unus ex Argonautis, fratri Amphioni ſimilimus, ut dignoſci non potuerit. Flacc. *lib.* 1. *verſ.* 365. Hypſonis fil.

Deudorix, Bætoritis fil. magni apud Cheruſcos nominis, ductus inter cæteros captivos Germanico juniori clariſſimum triumphum præbuit. Strabo 7.

Develton, Ptol. mæo Δεβελτὸς Κολώνια, op. Thraciæ Mediterraneum, lacum habens ejuſdem nominis. Plin. 4. 11.

Deverra, Dea à b antiquis putata eſt, quam venerabantur, ut ſcopis domum verrere poſſent.

Devia, vulgò *Bladnoch*, Albionis flu. in Scotia, ad Leucopibiam op. in mare labens, ad Occ. Ferr.

Deunana, Albionis urbs in Cornaviis. Ptol. vulgò *Doncaſter*, teſte Villanovano.

Devona, Germ. urbs. *Newmark* Pet. Apiano.

Devonia, reg. & Comitatus Angliæ, vulgò *Devonshire* inter Somerſetenſem agrum, & Cornubiam. Baudrando in parte mer. Angliæ, inter Cornubiam ad Occ. & Dorſetiam ad Ort. Ubi aliàs pars Occid. Damnoniorum. Ejus præcipua Urbs eſt Exonia, verſus oram Oceani Brit.

Deuriopus, vel *Deuriopum*, reg. & op. Macedoniæ. Strab. Stephanus.

Deuſdedit, 66. Rom. Pontifex, An. Dom. 616.

Deuteria, uxor Theodeberti I. Metenſium R. ex eo mater Theobaldi, Auſtraſiæ R. &c. filiam, ex priore marito ſuſceptam, ob formam ejus Zelotypa, currui à quatuor indomitis equis raptato impoſitam Moſâ merſit. Quare à populo commotus Rex, illâ repudiatâ, Wiſigardam, Lachonis Longob. R filiam, jam prius deſponſatam, duxit. Greg. Turon. *l.* 3. *c.* 23. & 26. Aimon. *libr.* 2.

Deuterius, Ep. Arianus, Barbam quendam baptizaturus, In nomine patris, per Filium in Spir. S. aquam diſparuiſſe vidit. Sigebert. A. C. 504.

Deuteronomium, quintus Moſis liber. Hebræis *Elleh addebarim*, quaſi recapitulatio Legis. Compoſitus A. M. 1582. & à Joſua 12. lapidibus inſculptus, qui ultimum caput adjeciſſe videtur,

Aliis

Alii hoc Eſræ aſcribunt. Auguſtin. *de mir. Scr. lib.* 1. *c.* 35. Sixtus Sen. *Bibl. lib.* 2. In S. hunc librum extant: Auguſtinus. Bugenhagii *Commentarii*, Octav. Baſileæ 1524. Ferus. Frantzii *Diſputationes*, Quart. Witeb. 1608. Gerardi *Comment.* Quart. Gregorius Nyſſ. *de Vita Moſis.* Janſenii *Commentaria*, Quart. Lovanii 1641. Janſſonii *in cap.* 32. Lorini *Com.* 2. Tom. fol. Lugd. 1622. Lutheri *Annotationes.* Macchabæi *Enarratio.* Octav. Lond. 1563. Mongeorgius. Paez *in cap.* 32. Pelargi *Comm.* Quart. Magdeb. 1609. 1622. Purmanni *Quæſtiones & Reſp.* Belgice. de Quiros. Roverii *Harmonia cum Com.* Siphre Hebr. Titelmanni *Elucidationes cap.* 32. Wolfii *Sermones.* fol. Tig. 1585. Vid. Crovvæi *Elenchum.*

Dexamene, pars Ambraciæ. Steph. Item una ex nymphis marinis, à *δέχεσθαι*, id eſt, *recipiendo* dicta.

Dexari, pop. Chaonum, Encheleis proximi. Steph.

Dexicrates, Athenienſis, Poeta Comicus. Fragmentum ex ejus *ExtraVagantibus*. Athen. & Suidas habent.

Dexicreontis, Venus dicta, à *Dexicreonte* circulatore, qui Samias mulieres luxu, petulantiâque perditas, ſacris quibuſdam piacularibus expiavit; vel potius à *Dexicreonte* nauclero, qui, cùm Veneris juſſu aquam tantam in navim impoſuiſſet, ut ex eâ mercatoribus, nautiſque ſitientibus diſtractâ dives factus eſſet, Veneri ſtatuam grati animi indicem poſuit, quam à ſuo nomine *Dexicreontem* appellavit. Rhod. 29. 18.

Deximontani, Carmaniæ pop. dextram ripam Granii amnis accolentes. Plin. 6. 23.

Dexiphanes, pater Soſtrati architecti. Steph.

Dexippus, Herennius appellatus, orator Athenienſis, ſub Valerian., uſque ad Aurelianum. LLoyd. Sub Galieno & Probo. Eunap. *in Vita Porphyrii.* Inſignis inſuper Philoſophus & Hiſtoricus. Scripſit 4. libb. de rebus poſt Alex. M. geſtis, epitomen uſque ad Claudium, de Scythis, &c. Lampr. *in Severo.* Capitolin. *in Maximo jun. Galieno, Maximo & Balbino.* Pollio, Suid. Photius *Bibl. cod.* 82. Item alius Medicus Cous, Hippocratis diſcipulus, ſcripſit de Medicinâ librum unum & de Prognoſticis duos. A rege quodam rogatus, ut filios ſuos ægros curaret, parere noluit prius quàm Rex promiſiſſet, ſe Dexippi patriam bello non infeſtaturum. Suid.

Dexitheus, Archon Athenis. Olympiadis 98. an. 4.

Dexitheus, Citharœdus optimus & victor in Pythiis, cujus meminit Ariſtoph. *Acharnenſ. initio.* Scholia ibidem *p.* 371. *B.* notant ab aliis citharœdum frigidum haberi.

Dexter, Conſul, collega Fuſci. an. U. C. 977.

Dexter Flavius, Barcinonenſis hiſtoricus, qui omnimodam hiſtoriam ſcripſit, à Sophronio græcè verſam. Fil. Paciani, Ep. Barcinonenſis, præfectus Prætorii, contemporaneus Prudentii, ſub Theodoſio M. Ei Hieronymus opus *de Scr. Eccl.* dedicavit. Vid. Voſſ. *de Hiſt. Lat. l.* 2. *c.* 10.

DeVVa, vulgo *Dea*, & *Dee*. fluv. Scotiæ merid. in Gallovidia prov. In mare Hibern. labitur, 16. mill. Angl. à Monæda Inſ. in Bor. totidem à Carbantorigo in Occ. 12. à Leucopibia in Ort.

D I.

Dia, Deæ nomen, quæ apud Sicyonios & Phliaſios colebatur, eadem fuiſſe creditur cum Hebe Juventutis Deâ.

Dia, inſ. maris Ægæi, una Cycladum à Delo 17. m. p. diſtans. Plin. 4. 12. In hâc Liber pater Ariadnem à Theſeo deſtitutam uxorem duxit, quâ de causâ etiam Baccho ſacram eſſe volunt. Ovid. *Met.*

Protinus Ægides raptâ Minoide, Diam
Vela dedit. — —

Idem *de Triſt.*

Qua brevis æquoreis Dia feritur aquis.

Stephano quatuor ſunt hujus nominis inſulæ, quarum prima *Naxus* dicitur, 2. prope Miletum eſt, tertia vicina Sarmoſſo, 4. prope Gnoſſum Cretæ. Theocriti Interpres Diam inſulam eſſe prodit circa Melum, & aliam circa Amorgum & Cherſoneſum in Co, & in Peloponneſo ſimiliter nominari.

Dia, urbs Theſſaliæ ab Æaco condita. 2. Thraciæ juxta mont. Athon. 3. Eubœæ. 4. Peloponneſi. 5. Luſitaniæ ad Oceanum. 6. Italiæ juxta Alpes. 7. Scythiæ juxta Phaſin. 8 Cariæ. 9 Bithyniæ juxta Pontum.

Dia, urbs epiſc. Delphinatus: olim una ex præcipuis, inter 19. Vocontiorum urbes, dein Colonia Rom. Hinc ſub Longobardis, an. 574. poſtea caput regiunculæ Dienſis, tandem, Regno Arelat. vel Burgundiæ deſtructo, Comitatus. Ludovicus Pictav. Comes Valent. & Dienſis, Carolo Delphino, poſtea 7. R. ditionibus ſuis ceſſit, quæ ab eo tempore Delphinatui innexæ. In bello civili plurima paſſa. Primum Epiſc. Martium habuiſſe creditur. Nomen urbis quod attinet, Sicyonii Diam, Vid. ſupra, adorarunt olim, unde dubium non eſt, quin nomen hoc urbis græcum, ipſaque à Græcis, ſicut Maſſilia, condita ſit. Columbus, de *Epiſc. Dienſ.* Chorerius, *hiſt. Delphin. lib.* 1. 4. 9. *&c.* Chenius *de Urb. antiq.* Gaſſendus, *l.* 2. *de Vita Peireſcii.* V. *Dea.*

Diabate, inſula parva admodum juxta Sardiniam. Ptol. Prope Hermæum prom. Nunc *Faluga*, Brietio aliiſque 20. mill. à Tilio in Auſtr. 25. à Gorditano prom. etiam in Auſtr. 28. ab Herculis Inſ. quæ nunc *Zanara*. Baudr.

Diabateria, Sacrificia apud Græcos, quæ in tranſitu fiebant. Plut. *in Lucullo.*

Diabeta, inſulæ circa Symen. Steph.

Diabete, inſula occidentalior, quàm Sardinia, & Corſica. Stephanus.

Diablintres, *Diablindi*, Plin. *Diaulita* Ptol. pop. Gall. Celticæ in Armoricis ſeu in Britanniâ minori, prope Dolam Urb. quorum tractus hodiè *Diablerez* nominatur. Cæſar. *lib.* 3. Ibi & familiæ *les Diables*. Inter Curioſolites & Redones. Aliis pop. fuere Galliæ Lugd. qui & *Aulerci Diablintes*, quorum tractus nunc *le Perche*, inter Belſiam ad Ort. & Cenomanenſem prov. Eorum caput eſt Noviodunum, vulgò *Nogent le Rotrou*. Baudr. Sed prior ſententia potior Hadr. Valeſio videtur.

Diacharenus, pop. Arabiæ, à Nabaro Nabaræi. Steph.

Diacherſis, Ptol. *Carcora*, teſte Marmolio, opp. Cyrenaicæ reg. in ora littor. ad Boream, apud Boreum prom. & Berenicen urbem. Ferrar.

Diaconia & *nium*, hoſpitium excipiendis pauperibus & infirmis conſtitutum; dictum à præfecto ejuſdem *Diacono*: Xenodochium, Hoſpitale. Bibliothecar. *in Greg.* 2. *A. D.* 714.

Diaconicon, Locus in circuitu Eccleſiæ, conſervandis vaſis dominicis & ornamentis Eccleſiæ deputatus. Aliàs *Secretarium*, item *Sacrarium*. Concil. Laodicen. circa A. C. 368. *Can.* 21. V. Spelmannum *Gloſſar. Archaeol.*

Diaconiſſa, in Eccleſia celebris fuit, ſub ipſis Apoſtolis, ut ex *cap.* 16. Rom. patet, ubi Phœben commendat Paulus, *οὖσαν διάκονον τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Κεγχρεαῖς*. Has Græci *πρεσβύτιδας* & *προκαθημένας* etiam vocabant: Latini *Presbyteras*, *Viduas*, *UniViras*, *Matricurias*, *Monachas*. Gregorius III. in Synodo Rom. Anno 733. *Diacona*, *Presbytera*, *Monacha* meminit. Sed à veteribus *Diaconiſſis* plurimùm differre videmus Monachas ſeu Moniales hodiernas: ſucceſſiſſe tamen ex iſtarum inſtitutione probabile eſt. Vid. Epiphanium ſui ſeculi, i. quarti *Diaconiſſam* deſcribentem, *lib.* 3. *tom.* 2. *hær.* 79. Has tanquam Ordinatas, non recipit Concil. Laodic. Ordinem tamen in Eccleſia vocat Epiphanius. Accepiſſe illas manuum impoſitionem & nuptiis arceri, clarum eſt e Concil. Wormatienſi *cap.* 45. ubi & tempus ordinationis an. 40. æt. definitur. Juſtinianus autem vetuit *Diaconiſſas* ordinari minoris ætatis, quàm 50. annorum. Sed & ſumitur hæc vox, pro uxore *Diaconi*: de qua, quinto Apoſtolorum canone, conſtitutum eſt, ut *Epiſcopus aut presbyter, aut diaconus, ſuam uxorem non ejiciat causâ religionis*: quod & ſexta Synodo confirmatum eſt, & in Orientali Eccleſia ſuo ævo obſervatum eſſe tradit Stephanus Papa. V. Spelmannum *Gloſſar. Archaeol.*

Diaconus, quid ſub Apoſtolis deſignarit, notum. Refert Chryſoſtomus *epiſt. ad Philipp. cap.* 1. V. 1. *Diaconos*, Presbyteros & Epiſcopos, primò communicaſſe invicem ſua nomina, ex 2. Tim. c. 4. V. 5. Hinc fortè, & quòd menſurnas ſub Epiſcopo Presbyteris dividebat aliquis è Diaconis, elatius ſe erga Presbyteros Diaconi gerebant: atque inde enatus Concilii Niceni *canon* 20. quo Presbyteris ſubjiciuntur. Numerum & miniſterium primitivum diu retinuit *Diaconus*; illum in ſeptenario; iſtud in curandis menſis, pecuniâ publicâ, viduis & pauperibus. Sed operam interea navat, extra parietes Eccleſiæ: ingreſſus prædicantem Epiſcopum cuſtodit, parteſque obtinet in celebratione divinorum. Et quia ſeptem Romæ urbis regiones, hinc & ibidem totidem *Diaconi*, cum æquali SubDiaconorum numero. Conſtantinopoli duo erant *Diaconorum* ordines: Unus majorum, qui *ἀρχιδιάκονοι*, numero 6. de quorum officio Vid. Meurſium: Alter minorum, quorum in magna Eccl. erant 100. Juſtinian. *NoVell.* 3. quos Heraclius ad 150. extendit, qui Subdiaconorum 60 tantùm eſſe voluit, cùm prius 90. eſſent. In Blanchernarum verò Eccleſia *Diaconi* tantum erant 12. *Diaconiſſæ* 6. (cùm in M. Eccleſia harum eſſent 40.) & *Subdiaconi* 8. atque occupabantur circa ambonem lectionemque ſacram Evangelii. Solùm ab Epiſcopo ordinandus eſt *Diaconus*, at juxta Concil. Carthag. *can.* 16. non ante 25. ætatis annum. Exinde ſecundùm Concil. Conſtantinop. 8. *Can.* 5. *εἰς τὴν ἀρχιερωσύνην*, ad Archipresbyteratum vel Epiſcopatum aſcenderet, ſed exactis jam prius in *Diaconatu* annis 3. in *Subdiaconatu* 2. & in officio lectoris uno. Cæterum de officio *Diaconi*, Vid. Rabanum Maurum *de Inſtitut. Cleric. lib.* 1. *cap.* 7. & *epiſt. ad Reginbald.* Durandum *de div. off. lib.* 2. *cap.* 2. Hieronym. *lib. de* 7. *Ordinibus Eccleſ. cap. de quinto gradu.* Iſidorum Jun. &c. Reperitur quoque in Eccleſia prima *Archidiaconus*, qui & *ArcheLevita* dicitur: Sic Laurentium, qui A. C. 260. paſſus eſt, Archidiaconum fuiſſe, refert Anaſtaſius *in Sixto*, cui fidem facit multo antiquior Prudentius, ejus munus ita deſcribens, *in Coronis*:

Hic primus è ſeptem Viris,
Qui ſtant ad aram proximi,

Levita ſublimis gradu,
Et cæteris præſtantior:
Clauſtra ſacrorum præerat,
Cæleſtis arcanum domus,
Fidus gubernans clavibus,
Votaq; diſpenſans opes.

De hujus inſtitutione, Hieron. *epiſt. ad Evagr.* ait, *Diaconi eligant de ſe, quem induſtrium noverint, & Archidiaconum vocent.* Inferiori ſeculo evocabatur ad hoc munus, præ ceteris antiquior. Conſtantinopoli eligebatur ab Imperatore, ex 6. Catacœlorum ordine, i. à Rectoribus ſex Principalium Eccleſiarum. Sed hic *Archidiaconus* Palatinus fuit, non Eccleſiaſticus; clerumque palatii tantùm regebat, non Eccleſiæ, quæ ſuo tum caruit Archidiacono, ut refert Codinus *in Offic. Conſtantinop.* Pari elatione reperitur *Archipater*, pro Archiepiſcopo Rhemenſi: *Archiprior* pro militiæ templi præfecto, &c. Vid. Spelmannum *Gloſſar. Archæol.*

Diacopene, regio Cappadociæ ad Halym flu. Strab. 12.

Diacrea, tribus Atticæ, Pallantis ſedes. Steph.

Diacrii, Athenis erant, qui montana incolebant loca, Oligarchici, diſcordes Pediacis: His ſecundùm Solonis leges præerat Piſiſtratus. Fertur tamen Pandion regionem Diacriam diſtribuiſſe filiis ſuis & Lyco principatum dediſſe. Ægeo regionem quæ circa opidum & arcem, Pallanti Paraliam, & Niſo Megaricam. Scholia *in Ariſtophanis Crabron. p.* 518.

Diactor, quaſi *internuntius*, Mercurii cognomen.

Diacuſta, inſignis urbs inter Placentiam, & Genuam. Strabo *lib.* 5.

Diacum, Myſiæ infer. op. Ptol.

Diada, Athenæ ſic dictæ, à Cecrope conditore, quam urbem Euboici *Orchomenon* appellârunt.

Diadematus L. Metelli cognomen, quòd diu circumligatâ fronte, cùm in eâ ulcus haberet, deambulaſſet. Plutarchus *de cognominibus Græcorum & Romanorum.* Fuit verò Q. Metelli filius, ac Conſularis, ſummæ auctoritatis.

Diades, nomen dedit *Diadi* urbi in Lyciâ, quam condidit. Stephanus.

Diadochum, Perſiæ urbs non procul à Cteſiphonte. Steph.

Diadochus, Epiſc. Potic. in Illyria, ſec. 4. ſcripſit de Perfectione. Bibl. PP. Photius. *cod.* 201. 231[illegible]

Diadumenus, juvenis ſpecioſus, fil. Macrini Imp. qui patre ab Heliogabalo victo, unà cum eo eſt interfectus. Anno 218. Diademate cinctus in mundum venerat Jul. Capitolin. *in vita Macrini.* Lamprid. *in Diadumeno.* Item nomen amaſi, Martialis,

Baſia da nobis Diadumene &c.

Diagon, vel *Diagum*, Peloponneſi fluv. à meridie in Alpheum influens, & Piſam ab Arcadiâ terminans. Pauſan.

Diagoras, quia repulſam, ut videtur, alii aliam injuriam in uxore paſſus fuerat; Oligarchiam Eretrienſem diſſolvit. Ariſtot. 5. *Polit.* 6.

Diagoras, philoſophus Athenienſis, Teleclyti fil. Genus Melius, qui *Atheos* cognominatus eſt, id eſt, *negans Deos*; poeta Melicus poſt Pindarum, & Bacchylidem, quem Democritus, ob phyſiognomiam, cùm ſervus eſſet, emit 1000. drachmis, ut diſciplinis erudiret. Sic myſteria contempſit, ut etiam eâ ſectantes averteret. Quare ab Athenienſibus pulſus eſt, qui talentum polliciti ſunt, qui eum interfeciſſent: Duo, qui vivum adduxiſſent. Hocque ut cæteri Peloponneſii facerent, auctores extiterunt. Vixit Olymp 74. Euſeb. Voſſio *de H. G. lib.* 4. *cap.* 2. idem videtur cum eo, qui ab Athenienſibus, ob detecta myſteria, punitus eſt, Tatian. *c. Græcos.* & qui de Cybeles ſacris ſcripſit. Vid. Cicer. *de N. D. lib.* 1. Valer. M. *lib.* 1. *cap.* 2. *ex.* 7. Lactant. *Inſt. l.* 1. *cap.* 2. *de Ira Dei, l.* 1. *c.* 9. Theodoret. *Therap. c.* 6. Suid.

Diagoras Rhodius, 3. filios adoleſcentes habuit, unum pugilem, alterum Pancratiaſten, tertium luctatorem, eoſque omnes vidit vincere coronarique eodem Olympiæ die, cujus rei causâ gaudio nimio effuſus animam efflavit. Cic. 1. *Tuſc. Qu.* Gell. 3. 15. Plut. *in Pelopida.* Pauſ. *Eliac.*

Dialis, *diale*, qui vel quod Jovis eſt. Unde flamen *Dialis* Jovis miniſterio aſſignatus eſt à Numâ. Liv. *l.* 1.

Diallus, Athenienſis, Hiſtor. Gr. circa Olymp. 120. U.C. an. 454. libris 26. memorabilia ſui temporis executus eſt. Diodor. Sic. *fragm. cap.* 5. [illegible]

Diamaſtigoſis, ſacri genus apud Lacedæmonios, in quo ante aram nobiles adoleſcentes ſeſe mutuis verberibus afficiebant, adſtantibus propinquis. Philoſt. *in vitâ Apol.*

Diamuna, Indiæ fluv. in Gangem influens. Ptol.

Diana, Jovis filia ex Latonâ, eodem cum Apolline partu edita. Hæc, ob virginitatis amorem, fertur hominum conſortia fugiſſe, & ut à ſe libidinis pruritum amoveret, venando ſylvas incoluiſſe, paucarum virginum comitatu contenta. In inferis Hecate, in ſylvis Diana, in Cœlo Luna, Phœbe, Delia, Cynthia, dicta. Sub Lucinæ nomine, à parturientibus invocata eſt, Horat.

Montium Cuſtos, nemorumq; virgo.

Et alibi,

Phœbe, ſylvarumq; potens Diana.

Catullus:

Montium Domina, ut fores
Sylvarumq; virentium.
Saltuumq; reconditorum
Amniumq; ſonantium.

Inde *turba Diana*, apud Ovid. pro canibus, & *Arma Dianæ* pro inſtrumentis venatoriis Gratio dicuntur. *Integra Tentator Orion Dianæ*, id eſt, Caſtæ. Laudatiſſimum templum habuit apud Epheſios, 127. columnis, à totidem Regibus ſubſtructis inniXum, quod die Alexandri M. natali arſit: Cultu ejus, uſque ad A. poſt. Pauli tempora perdurante. Vid. Actor. *cap.* 19. aliud item in Tauricâ reg. ubi carne tantùm humanâ litabatur. Lucan. *l.* 1.

Et Taranis Scythiæ non mitior ara Dianæ.

Sic dictam volunt, quaſi *Jovianam*, διὰ τοῦ Διὸς à *Jove* ſc. Producit primam ſyllabam. Virgil.

Exercet Diana Choros.

Itemque Horatius,

Dianam teneræ dicite virgines.

Vide *Dictynna*, *Hecata*, *Lucina*, *Luna*, *Noctiluca*. *Proſerpina*, *Trivia*. Item, Ovid. *Metam. lib.* 3. Heſiod. *Theog.* Plin. *l.* 7. *c.* 38. *& lib.* 16. *cap.* 40. Diod. Sic. *l.* 16. A. Gell. *l.* 2. *c.* 6. Solin. Euſeb. Plut. Pauſ. Strab. Natal. Com.

Diana, legitimata Filia Henrici II. Gall. R. Horatii Farneſii, Ducis Caſtr. dein Franc. Ducis Montmorantii, Mareſchalli Franciæ, uxor. Obiit An. 1619. æt. 82.

Diana Pictav. Henrico II. grata, in cujus gratiam, pro ſymbolo uſus eſt, Lunæ bicornis icone, cum lemmate, *Donec totum impleat orbem.* Mezeray.

Diana, fluv. Hiſp. Tarraconenſis. Ptol.

Dianæ fanum, Bithyniæ promuntorium. Ptol. Baudrando opp. Bithyniæ, poſtea *Chryſopolis*, è reg. Conſtantinop. ex altera parte Boſphori Thracii. *Scutari* Sophiano.

Dianæ fons, pagus Siciliæ ad Camarinam urbem. Hujus fontis aqua vino non miſcetur. Solinus.

Dianæ oraculum, urbs Arab. Fel. Ptol. *Curiale*, teſte Moletio.

Dianæ portus, locus Corſicæ in orâ orientali. Ptol. *Stagno di Diano* incolis lacus eſt, prope Aleriæ urbis rudera, in ora Or. ibi in mare Thuſcum ſe exonerans. Caret nunc portu, eſtque aëris gravioris. Baudr.

Dianenſes, Hiſp. citer. pop. in conventu Carthaginenſi. Plin.

Dianes, pop. Galatiæ. Steph.

Dianium, Hiſp. Tarracon. op. in orâ maris Balearici: Ptolemæus inter Edetanorum oppida enumerat. *Denia* vulgò. Baudrando eſt opp. Conteſtanorum in ora maris Medit. & Sinus Sucronenſis, cum portu cognom. Medium inter oſtia Sucronis flu. & Artemiſium promunt. hinc *Dianium* dictum, quod 4. leuc. in Auſtrum ab oppido diſtat. Oppidum verò 8. leuc. à Sætabi in Ort. 9. ab Alone; 4. à Gaudia, ſub dominio utili Ducis Gandiæ, è gente Borgia. Item inſ. maris Tyrrheni juxta Corſicam. Plin. *Gianuti*, teſte Nigro. Satis montuoſa, ditionis Senenſis, ſub magno Duce. 9. circiter mill. ab Ægilio in Ort. 6. à monte Argentario in Auſtr. Baudr. Item opp. Liguriæ vino abundans. Item, opp. Pedemontii, in læva Borbi torrentis.

Dianium, oppidum Lucaniæ, introitum in vallem Dianiam offert: ea naviculæ formam convenientiſſimam habet puppi proraque diductiore, ventre verò capaci, panditur enim in longum 20. M. P. in latum quatuor. Ad dexteram aditus ſtagnum illud apparet, ſeu palus, ut accolæ vocant, unde aquæ proficiſcuntur, quæ per ſpecum erumpentes Nigro fluvio principium dant.

Dianium, prom. quod & *Ferraria*, & *Artemiſium*, nunc *Cabo Martin*, & *Punta del Emperador*, in mare Mediterr. excurrit, inter ſinus Sucronenſem & Illicitanum, 9. leuc. ab Alone in Ort. Contra Ebuſum Inſ. à qua diſtat 10. leuc. in Occ. In regno Valentiæ. Vid. *Dianium* opp.

Diaphanes, Ciliciæ fluv. ab aquæ perſpicuitate ſic dictus. Plinius 5. 27.

Diaphenum, Arabiæ urbs. Lib. Notit.

Diapolitus, Ægyptiorum rex, cui & nomen *Amaſis*, ſub quo fuit fames magna. Oroſ. 1. 31.

Diarbechia, prov. Aſiæ, inter Euphratem & Tigrim, ubi aliàs Meſopotamia, quod Vid. Sub Turcis.

Diarrenſa, inſ. Chio finitima. Plin. 5. 31.

Diarrhœa, Cyrenaicæ reg. portus, Ptolemæo: *Zanara* Molio.

Dias, Sophiſta Epheſius, Philippi Regis temp. Philoſt.

Dias, urbs Lyciæ, quam Diades condidit. Steph.

Diaſia, Jovis feſta apud Athenienſes, teſte Suidâ, & Luciano *in Charidemo*, meminit eorum & Ariſtoph. Agebantur autem, ut Heſychius ſcribit, cum peculiari quâdam triſtitia.

Diaula, una ex 4. porticibus Romæ, quæ ad meridianas regiones ſpectabat.

Diaulia, Vid. *Daulis*.

Diaulita, Vid. *Diablintres*.

Diaulus, de quo Martialis,

Nuper erat medicus, nunc eſt Veſpillo Diaulus.

Dibiban,

Dibiɛtus, frater Artabazi. Polyæn. *l. 7.*

Dibon, urbs magna & munita, quæ cùm priùs fuiſſet filiorum Moab. & pòſt eam Seon rex Amorrhæorum belli jure tenuiſſet, co pulſo à filiis Iſrael capta, & tribui Gad attributa eſt. Vid. Joſ. 13. 9. Eſ. 15. 2

Dibon Gad, locus in quo Iſraelitæ fixere tentoria profecti de Oboth. Num. 33.

Dibra, Epiri opp. à Turcis, in unicum urbis puteum cadavere canis injecto, captum: cùm, Petro Perlato præf. coram civibus aquam inde hauſtam bibente, hi tamen illam averſati, libertatem mallent amittere. Circa A. C. 1442. Martin. Barletus *in Hiſt. Scanderbegi lib. 2. & 3.*

Dibutades, Sicyonius, primus figulus Corinthi, qui ex creta docuit pingere, primusque perſonas tegularum extremis imbricibus impoſuit. Plin. 35. 12.

Dicaa, urbs Thraciæ.

Dicaa, quæ & *Dicaarchea*, nunc *Puteoli*, quòd ea civitas quondam *juſtiſſimè regebatur*. Sil. *lib. 13.*

Forte Dicarcheâ juvenis conſedit in urbe
Scipio. —— ——

Dicaarchus, Diſcip. Ariſtotelis, Mathematicus, Hiſtoricus, & Philoſophus Meſſenius, qui opinatus eſt hominum exordium nullum extitiſſe. Scripſit de Rep. Spartana, de gentibus & antiquit. Græciæ urbium. Hieron. *lib. 2. c. Jovin.* Et etiam de montibus liber attribuitur, & Strabo inter Geographos refert. Compoſuit 3. libros, in quibus ſcripſit animam nihil aliud eſſe, quàm vim quandam, atque potentiam æquabiliter fuſam, tam in corporibus brutorum, quàm hominum, quæ à corpore foret inſeparabilis, ut à morte nullus ſenſus ſuperſit, ſed omnia cum animâ moriantur. Vide Cic. *l. 13. ep. 32. ad Att.* Tertull. *de Anima, c. 15. n. 178. edit. Pamel.* Athen. *lib. 11. 13. &c.* Diog. Laert. *in Platone & Thalete.* Plut. *in Theſeo, Ageſilao*, &c. Gell. 4. 11. Voſſium *de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 9. de Mathem. c. 43. 59. & 69.* &c. Cenſorin. *de die nat. cap. 4.* Strab. *lib. 1.* Steph. Byzant. &c. Alius Lacedæmonius Grammaticus Ariſtarchi auditor. Suidas. Vide Jonſium *de Script. Hiſt. Philoſ. l. 1. c. 16.*

Dicaarchus, laudatur *περὶ μουσικῶν ἀγώνων*, ab Auctore Scholiorum in Ariſtophanis *Ranas Act. V. ſc. 2. 273. D.* Item *in Crabron. pag. 519. E.*

Dicaogenes, poeta, ſcripſit Tragœdias, & Dithyrambos. Suidas, Harpocration.

Dicaſmuta, locus Flandriæ, nunc *Dixmude*.

Dicdaca, Africæ propriæ urbs. Anton.

Dice, Dea & præſes judiciorum apud antiquos credebatur, cujus miniſtri dicebantur *Δικασταί*, id eſt, *litium diremptores.* Virgo dicebatur, quia judices puri, integrique eſſe debent. Jovis verò filia, quia Jupiter eſt Nomothetes, princeps ac Imp. univerſorum. Rhod. 23. 16.

Dicelicta, apud Spartanos ſic dicebantur, qui luſus comicos leves, & tenues obibant. Rhod. 6. 17.

Diceneus Boroiſta, vir doctiſſimus, Gothorum conſiliarius, omnem eos edocuit philoſophiam, & Theologiam, ſacella fieri juſſit, ſacerdotes inſtituit. Jornandes.

Dicon Syracuſanus, vicit ſtadium Olymp. 99.

Dicta, ſive *Dictaus mons*. Plin. mons Cretæ. *Laſſhi* ſeu *Laſſiti* nunc; in parte Orient. inter Gnoſſum ad Occ. & Samonium prom. ad Ortum; nunc ſub Turcis, cum toto illo tractu. Habet duo brachia, quorum alterum procurrit ad prom. Samonium, alterum ad prom. Siderum in Bor. Baudr. hinc *Dictaus* pro *Cretenſis*. Virgil. 6. *Eclog.*

Dictaa nympha nemorum jam clauſite ſaltus.

Ovid. *Met. 3.*

Se confeſſus erat, Dictaaq; rura tenebat.

Dictaus, Jupiter vocatus, à *Dicto* vel *Dicte*, monte Cretæ. Utroque enim modo dicitur. Fuit & *Dictaum ſpelaum*, dicti montis. Alii *Δίκτυν* inſulam eſſe ajunt à piſcatoribus derivatam, *δικτύων*, ubi imberbe Jovis ſimulachrum fuit, quod *Dictaum* dicebatur.

Dictamnum, & *Dictynna*, Cretæ op. Ptol. Nunc *Dictamo*: in territ. Cydoniæ, ſub Turcis. Baudr. Inde *dictamnus* herba. Virgil. *Æn. 12.*

Dictamnum genetrix Cretaâ carpit ab Idâ,
Puberibus caulem foliis, & flore comantem
Purpureo, non illa feris incognita capris
Gramina, cùm tergo volucres hæſere ſagittæ.

Ariſtot. *lib. de Mirabil. auſcult.* Αἱ ἐν Κρήτῃ αἶγες, ὅταν τοξευθῶσι, ζητοῦσι τὸ δίκταμνον, τὸ ἐκεῖ φυόμενον· ὅταν γὰρ φάγωσιν, εὐθὺς ἐκβάλλουσι τὰ τοξεύματα. Tertul. *de Pœnit. cap. 11 Cervus ſagittis transfixus, ut ferrum & immedicabiles moras vitæ de vulnere expellat, ſcit ſibi dictamno medendum.* Idem habent Cic. 2. *de Nat. Deorum* & Plinius *l. 8.* Stat. 1. *Sylv. 4.*

—— *Idaâ profert quam Creta ſub Idâ,*
Dictamni florentis opem.

Dictator, ſummus Magiſtratus, apud Rom. A' Conſulibus, periclitante Rep. nominatus. Primus F. Lartius Flavus Conſul, an. 256. qui ſeditionem ſedaverat: Adjunxit ſibi Spurium Caſſium, Equitum Magiſtrum, qui juſſa exequeretur. Dignitas ſemeſtris tantùm, ſed à Sulla & Cæſare perpetua facta eſt. Securibus 24. Dictator utus, abſolutè imperabat, ceſſantibus reliquis omnibus Magiſtratibus, Tribunis Pl. exceptis. Polyb. *l. 3.* Vid. & Pompon. Læt. *de Magiſtr. Rom. c. 16.*

Dictidium, Græciæ op. Thucyd. 5.

Dictis, urbs Galatiæ. Ptol.

Dictum, Britanniæ op. Lib. Notit. *Diganwvay* Camdeno. Opp. fuit Comit. Denbighenſis, in ora Walliæ littorali, apud *Conovium* op. inter Aſaphopolin, & Bangoriam. Ante aliquot ſecula fulmine deflagravit, nunc vix rudera ſuperſunt. Speedus.

Dictynna, nympha Cretenſis, quæ caſſes venatorios prima creditur inveniſſe; unde *Dictynna* dicta, cùm antea *Britomartis* appellaretur. Ferunt autem, hanc in Cretâ Dianæ conſuetudine familiariſſimè uſam fuiſſe, quæ ipſa ob id a Poetis nonnunquam *Dictynna* dicitur. Sunt qui Dictynnam à Minoe adamatam ferunt, ejusque vim cùm alioqui effugere non poſſet, ex editâ rupe ſe in mare præcipitaſſe, retibusque piſcatoriis exceptam fuiſſe, indeque nomen accepiſſe. Item Cretæ urbs, à qua mons *Dictynnaus* & promunt. *Dictynnaum*. Strabo. Vide *Dictamnum*.

Dictys Cretenſis, hiſtoricus, qui cum Idomenco Trojam profectus totum illud bellum Phœnicum literis deſcripſit, *l. 9.* quem Homerum ſecutum Tzetzes, *Chil. 5. hiſt. 30.* memorat. Quod ſub nomine Q. Septimii hodie venditatur, *ὑποβολιμαῖον* eſt. Lud. Viv. *de trad. diſcipl. lib. 5.* Voſſ. *de H. Gr. lib. 4. cap. 1. de Lat. lib. 3. cap. 2.* Item Centaurûm unus, Pirithoi manu, in Hippodamiæ nuptiis interfectus. Ovid. *Met. 12.* Denique piſcator quidam, qui Perſeum educavit. Statius,

Fluctivagum volucrem comebat Perſea Dictys.

Dida, Pæoniæ præfectus, Demetrium Philippi filium veneno ſuſtulit. Liv. *l. 40.* Item pugil nobilis. Pauſan.

Didaci Roi Inſ. in mari Æthiop. verſus Mauritiam Inſ. ad Ortum Madagaſcariæ, à *Didaco Roiz*, Luſitano, inventore ſic dicta.

Didacus, Ep. Oſmæ, in Caſtella nova, eruditione & virtute clarus. Ab Alphonſo IX. ad Innocentium III. miſſus eſt, an. 1206. qui eum, inter Infideles concionaturum, abdicato Epiſc. prohibuit. Albigenſibus ſe oppoſuit, junctus quibuſd. Abbatibus, Ordinis Claræval. Vid. *infra.*

Didacus, Epiſc. Oxonienſis, potiùs Oſmenſis; ab Innocentio III. cum Dominico Monacho & Abbate Ciſtercienſi, contra Valdenſes, quorum florentiſſima jam Eccleſia erat, in Galliam miſſus, an. 1205. Inter hos colloquium inſtitutum Carmanii primò, dein Apameæ. Tandem crux in eos ſumta. Morn. *in Myſter.* Sigon. *lib.* 16. &c.

Didacus Covarruvias, diſcip. Navarri, Epiſc. Segoviæ. Obiit an. 1577. poſtquam interfuiſſet concilio Trid. *Did. Baza*, S. Scripturam interpretatus eſt. *Did. Hurt. de Mendoza*, Hiſtoricus. *Did.* monachus Franciſc. obiit 1463. ſanctis annumeratus, à Sixto V. Vitam ejus P. Galeſinus compoſuit.

Didaſca, Æthiopiæ ſub Ægypto pop. Ptol.

Didattium, Sequanorum in Belgiâ urbs: *Tachiſelden* Rhenano. *Talenberg* Lazio, *Haſenburg* Villanovano. Baudrando quid ſit non conſtat. Nec *Tachiſelden* vel *Talenberg*, aut *Haſenburg* in toto eſt Burg. Comit. ubi Ferrar. locat.

Didaucana, Bithyniæ op. Ptol.

Didia lex, à *Didio* lata, poſt Fanniam 18. annos ſecuta eſt, cujus ferendæ duplex ratio fuit. Primò, ut non ſolùm urbs Romana, ſed univerſa Italia lege ſumptuariâ teneretur. Secunda, ut non modò, qui convivia majore ſumptu feciſſet, ſed etiam qui ad ea vocati eſſent, atque omnino interfuiſſent, pœnâ legis tenerentur. Macrob. 3. 57.

Didius, dux Romanus ſub Claudio, Tacit. 12. 15. fortè Britanniæ præfuit. Agricol. 14. vocaturque *Didius Gallus.*

Didius, prænomine *Aulus*, à Claudio in locum Oſtorii in Britanniâ defuncti ſubrogatus. Tacit. 12. 40.

Didius Scava, Tribunus, à Vitellianis, in Capitolium irrumpentibus, obtruncatus. Tacit. *Hiſtor. III. 73.*

Didius Julianus qui & M. *Salvius Severus Commodus* dictus eſt, Mediol. 20. Rom. Imp. an. U.C. 945. fil. Petronii Didii Severi, ex Clara Æmilia, nepos Salvii Juliani. In domo Domitiæ Lucillæ, matris M. Aurelii educatus, egregia munia obivit. Pertinace mortuo, à militibus imperium emit, cumque non eſſet ſolvendo, illorum in ſe odium concitavit. Uſque adeò parcus, ut porcellum, atque lepuſculum ad ſe dono miſſum in triduanas partiretur cœnas; pranderetque interim paucis oleribus, ac herbulis contentus. Ejus hic fuit vitæ exitus, ut à Septimio Severo ſucceſſore ſuo, in abditas Palatii balneas ductus, extentâ damnatorum more cervice ultimum diem obierit. A.C. 193. Sext. Aurel. Sic Imperium, quod per ſcelus, necis Imper. conſcius, & primus licitator nactus eſt, intra tertium menſem, à nece Pertinacis, cum vita ſimul amiſit. Aliis aliter. Spartian. Dio *in Julian.*

Dido, ſive *Eliza*, Beli vel Metræ Tyriorum regis filia, quæ primis nuptiis Sichæo Herculis ſacerdoti juncta fuit, quem cùm Pygmalion, Elizæ frater, theſauris ejus inhians ante aram obtruncaſſet, illa in ſomniis monita, cum iis, quibus Pygmalionem invi-

inviſum eſſe ſciebat, effoſſis clam theſauris, navem conſcendit, & in eam Africæ partem, quæ Zeugitana dicta eſt, delata tantum ſibi ſoli emit, quantum taurino corio poſſet circumdare. Virg. *Æn.* 1.

Mercatiq́; ſolum facti de nomine Byrſam,
Taurino quantum potuit circumdare tergo.

Sil. *lib.* 1.

Tum pretio mercata ſolum nova mœnia ponit,
Cingere qua ſecto permiſſum litora tauro.

Appianus *in Libyca*, Ἐλίσσα δὲ χωρίον εἰς συνοικισμὸν λαβοῦσα ὅσον ἂν βύρσα ταύρου περιλάβῃ. Dionyſius,

Καρχηδὼν, ἣν μῦθος ἔχει βοὶ μετρηθῆναι.

Quo in loco cùm corium in tenuiſſimas partes diſſecuiſſet, locumque ſatis amplum complexa eſſet, urbem condidit, quam Carthaginem appellavit, vel ad minimum arcem in medio urbis, quam à Corio bubulo *Byrſam* vocavit. Anno 10. poſt adventum ſuum A. M. 3166. poſt Trojam, 296. ante U. C. 135. ſi verè Joſephus, id accidiſſe, ſcribat, an. 144. poſt fundamenta templi à Salomone jacta. Deinde cùm Jarbas Gætuliæ rex nuptias ejus ambiret, recuſantemque vi, armiſque cogeret, ſibi ipſi manus intulit, præferens nimirum morte occumbere, quàm prioris lecti jura ſecundis nuptiis polluere. Virgilius *lib.* 1. & 4. *Æn.* fabulatur Æneam, captâ Trojâ, à patriâ profugum, vi tempeſtatis Carthaginem fuiſſe delatum, Elizamque amore ejus captam. & cùm præter ſpem ab eodeſereretur, mortem ſibi conſciviſſe. Quod tamen graviſſimorum hiſtoricorum fide facilè refellitur, qui Carthaginem tradunt ſeptuageſimo demum anno poſt Romam Conditam, ab Eliſâ condi cœpiſſe. Ab Æneæ verò in Italiam adventu, uſque ad U. C. numerantur anni amplius, quàm 330. quibus Albæ regnatum eſt. Hâc de re extat elegans apud Auſonium Epigramma. Vid. Menandr. *hiſt. Regum Tyr.* apud Joſeph. *Antiq. lib.* 8. *cap.* 13. & *l.* 1. *c. Appion.* Juſtin. *lib.* 18. Solin. *cap.* 30. Macrob. *Saturn. lib.* 5. *cap.* 17. & *lib.* 1. *cap.* 24. Hieron. *epiſt. ad Gerontiam.* & *lib.* 1. *adv. Jovin.* Petav. *Rat. temp. P.* 1. *L.* 2. *c.* 4. Ricciolum *t.* 1. *Chron. Reform. lib.* 5. *c.* 8. *p.* 239. *Dido* Hebræis דידה *dilectulam* notat. Eſt enim diminutivum à דוד hoc eſt, *dilectus.* De quo tamen aliter veteres ſuo more; Euſtachius ſiquidem in Dion. Perieg. Διδὼ exponit Ἀνδροφόνον. Servius *in* 1. *Æn.* ait linguâ Punicâ notare *viraginem.* At Etymologus & Varrinus Διδὼ interpretantur πλανῆτιν, hoc eſt, *vagam*, ſeu *erraticam*, quomodo dictam arbitrantur, quia Tyro profuga variè eſſet vagata.

Didugua, Babyloniæ urbs. Ptol.

Diduri, pop. in confinio Albaniæ prope Labienos, quorum meminit Plin. 6. 10.

Didyma, locus Thebaidis in Ægypto. Anton.

Didyma, locus, & oraculum Mileti, Jovi & Apollini ſacrum, ſunt etiam fontes Theſſaliæ, Item duæ parvæ inſulæ juxta Scyrum. Et montes prope Laodiceam. Steph.

Didyma, inſula Siculi maris, Æolidum una. Eſt & urbs Libyæ, Steph. Siciliæ item op. vide *Didyme.*

Didymæus, Apollo dictus eſt, quod geminam ſpeciem ſui nominis præferat, illuminando, formandoque Lunam. Ex uno enim fonte lucis gemino ſidere ſpatia diei, ac noctis illuſtrat. Macrob. Hic Licinio, de rerum ſuarum ſucceſſu, ſciſcitanti, his Homeri verſibus reſpondiſſe legitur:

Te Juvenes, grandæve pater, vexare feroces
Certum eſt: Te infirmum manet ærumnoſa ſenectus.

Victus eſt autem Licinius, à Conſtantino M. poſt excitatam diriſſimam contra Chriſtianos perſecutionem, in Bithynia, ad Hadrianopolim, A. C. 320. Vid. Euſeb. *de vita Conſtantin.* & in *Hiſtor.*

Didymaon, armorum artifex eximius. Virgil. 5. *Æn.*

Et clypeum efferri juſſit, Didymaonis artes,
Neptuni ſacro Danais de poſte refixum.

Didymarchus, libro 3. Transformationum citatur ab Antonio Liberali *narratione* 23. quæ eſt de Batto. Sed ab interprete ſcriptores, ex quibus ea hauſta eſt narratio, prætereuntur. Voſſius.

Didyme, una Cycladum. Ovid. *Met.* 7.

At non Oliaros, Didymeq́; & Tenos, & Andros.

Item urbs Siciliæ, vel inſula, *Salinæ* Leandro. Ovid. *Faſt.* 4.

Himeraq́; & Didymen, Acragantaq́; Tauromenonq́;.

Denique inſ. Gaditanæ op. Strabo.

Didymeum, templum Apollini dicatum apud Miletum. Plin. Strabo.

Didymi, mons Aſiæ min. Ptol. Strabo *Dindymum* vocat.

Didymoticos, Thraciæ op. in promunt. ſitum, ſub quo lapidicinæ. Gregoras. Item Cariæ locus. Suid. Et in Aſiâ minori circa Æoliam. Polybius.

Didymus, libertus Tiberii, obſervator dictorum factorumque Druſi, Germanici filii, a Tiberio conſtitutus. Tacit. 6. 24.

Didymus, ſic vocabatur Thomas Apoſtolus. Jo. 11.

Didymus, vir Alexandrinus, qui licèt à puero oculis captus foret, divinas tamen literas optimè callebat, & inter Eccleſiaſticos ſcriptores illuſtris fuit. Vixit ſec. 4. in humanis quoque ſcientiis, Mathematicis inprimis, verſatiſſimus. Plurima compoſuit, quorum præter tractatum de Spiritu S. & quaſdam enarrationes, in Epiſtolas nonnullas Canonicas, in Volum. 9. Bibl. PP. *col.* 13. & 53. *edit. an.* 1624. item librum c. Manichæos, ab Henr. Caniſio, *t.* 5. *antiq. Lect.* evulgatum, nihil reſtat. Hieronymi præceptor, Obiit an. æt. 85. Sed, quòd Origenis errores amplexus, condemnari Synodo. 5. gener. meruit, Niceph. *hiſt. l.* 17. *cap.* 27. Cedren. *Ann.* & à Martino Pont. Concilio Later. *Sect.* 5. *can.* 18. Vid. Hier. *de Scr. Eccl. c.* 109. *in Chron. an.* 376. *ep.* 33. 51. 65. *&c.* Ruffin. *hiſt. lib.* 2. *cap.* 7. Socr. *lib.* 1. *cap.* 5. Theodoret. *lib.* 4 *cap.* 27. Sozom. *l.* 7. *c.* 14. &c.

Didymus, Alexandrinus alius, ſalſamentarii filius, quo nemo, ut Quintilianus inquit, plura ſcripſit. Grammaticus fuit, & ad Auguſti tempora pervenit, atque ob aſſiduam circa libros moram Χαλκέντερος & ... eſt appellatus: nam ad tria millia librorum, & quingentos ſcripſiſſe dicitur. Hinc & Βιβλιολάθας Athenæo dictus, quòd numerum librorum ſuorum ignoraret. Grammaticorum doctiſſimus, Macrob. *Saturn. l.* 5. *c.* 12. Vide Amm. Marcell. *lib.* 22. Senec. *ep.* 88. Athen. *lib.* 4. Photium. *cod.* 279. ubi 10. proverbiorum libros ejus citat Euſeb. *Chron. ad an.* 661. Hieron. *ep. ad Marcellinum*, Lactant. *lib.* 1. *cap.* 22. Suidam. Voſſium, Geſnerum, &c. *Didymus* alius, Monachus, maximus contemplationum doctor cognominatus. De quo vide Hiſt. Tripart. *l.* 8. *c.* 1. *Didymus*, poeta, Georgica ſcripſit. Alius etiam Philoſophus Academicus. Alius, fil. Heraclidæ, Muſicus, Neroni gratus.

Didymus Alexandrinus, alius, Grammaticus, de orthographiâ & veriſimilibus ſcripſit. Alius, Grammaticus, cognom. *Claudius*, de erroribus Thucydidis, epitomen Heraclionis, &c. ſcripſit. Item Mathematicus Gnidius, in Aratum commentatus. Item agnatus Honorii, quem Conſtantinus tyr. fil. Conſtantini tyr. cum Veriniano & utriuſque uxoribus necavit. Caſſiodor. Proſper, *Chron.* Oroſ. *l.* 7. *c.* 40. Sozom. 9. 11.

Didymus, Argiæ vicus. Pauſan.

Diedus Franciſcus, Venetus, Philoſophus, Orator & Juris utriuſque peritiſſimus. Scripſit epiſtolas, Orationes, & vitam S. Rochi. Obiit an. 1483. Pajarinus, *lib.* 2. *hiſt. Vicent.* Trithem. *Catal.*

Diemeni regio, pars terræ Auſtr. recèns detecta, ab *Antonio Diemene* Batavo. Utrum autem Inſ. ſit, an continens, nondum conſtat.

Dienſes, Macedoniæ pop. Plin. 4. 10.

Diepholtia, opp. Weſtphaliæ, Comitatus cognom. caput, ſub Duce Brunſuicenſi, ad Huntium amnem, cùm exit ex Dummera lacu. Medium inter Bremam & Oſnabrugum. Malè habitum fuit ultimo bello Germanico.

Dieppa, Vid. *Deppa.*

Dierna, Daciæ urbs. Ptol. *Torrenburg* Germanis. Niger *Chelo* malè interpretatur, Steph. Nune Tranſylvaniæ Baudrando, *Torda* incolis, *Thur* Germ. oppidul. ad amnem *Aranyos*, 3. leuc. Germ. à Claudiopoli in Ort. 6. ab Alba Julia in Boream.

Dieſpiter, Jupiter, quaſi *diei*, id eſt, *lucis pater*, uti Macrobius interpretatur. Horat. 1. *Carm.*

——— *Namq; Dieſpiter*
Igni corruſco nubila dividens.

Et alibi,

—— *Sæpe Dieſpiter*
Neglectus inceſto addidit integrum.

Dieſſenhovium, opp. ad Rhenum, inter Scaphuſiam & Steynam in Turgovia reg. Hic præter VII. Pagos veteres, penes quos Turgoviæ dominium eſt, Berna quoque & Scaphuſium juris aliquid habent: ſed tamen *Dieſſenhovani* octo tantùm Pagis juramento adſtringuntur. Interim privilegiis ſatis amplis fruuntur, habentque peculiarem Senatum & Scultetum, ut vocant, quinetiam juriſdictio aliquot pagorum in vincula ad ipſos pertinet: verùm omnes in præfectura Turgeæ ſeu Turgoviæ cenſentur, & unà cum reliquis, ſub oppidi tamen ſui ſigno, Helvetiis militant. Simler. *de Rep. Helvet.*

Dieſta, opp. Brabantiæ, ad Demeram fluv. in confin. dit. Leodienſis; 4. leuc. à Lovanio in Ort. 2. ab Arſcotio, ſub dominio utili Principis Auriaci, in ditione tamen Hiſp. aliàs munitum.

Diethmarus, fil. Sigiſredi, Comitis Sax. Epiſcopus Merſburgenſis. Scripſit Chronicon 7. libris, de Henr. I. & II. Ottone I. II. & III. Imperr. an. 1017. orſus. Præclaræ fidei hiſtoricus. Obiit Anno æt. 41. Epiſc. 11. à N. C. 1018. Paul. Lang. *Chron. Citi.* Georg. Fabric. *hiſt. Saxon.*

Diethuſa, inſ. Thraciæ adjacens, non procul à Cherſoneſo. Plin. 4. 12.

Dienches, Medici nomen. Plin. 20. 5.

Dieuchidas, hiſtoriam Megaricam conſcripſit, ut ex Harpocratione & Clem. 1. & 6. *Strom.* conſtat, apud quem corruptè interdum Δαχίδας legas. At fœdius etiam corruptum id nomen apud Schol. Apollonii 1. *Argon.* ubi Διερχίδας legitur.

Diffidatio, & *Diffidentia*, pro Clarigatione, id eſt, belli denuntiatione. Erat autem Romanis in more poſitum, cùm bellum ſuſcepturi eſſent, Fæcialem ſeu Patrem patratum ad hoſtem mittere: qui, injecto in ejus ſolum telo, ſolenni formulâ hoc indiceret,

ceret cauſamque ſimul denuntiaret: Formulam apud Aul. Gellium habes *lib.* 16. *cap.* 4. Dicebatur *Clarigatio*, quòd clarâ voce fiebat. Priſcum morem imitatæ cæteræ gentes, ignavi puſillanimique eſſe duxerunt, quempiam vi opprimere, cui inimicitias prius non denuntiaſſent. Proin Stephano Angliæ R. ignominiæ verſum, quòd Ceſtriæ Comitem fratremque ejus, omiſſo hoc ritu, obſidione cinxerat Lincolniæ, apud Malmesber. *Hiſt. novell. lib.* 2. Nec ſuffecit *diffidaſſe* quempiam, ni cavendi pariter idoneum tempus *diffidato* concederetur, etiam in privatis inimicitiis: unde conſtitutio Friderici I. Morem hunc à Saxonibus manaſſe, docet Theodorus de Nihem, *in de Juribus Imperii.* Vide Spelmannum *Gloſſar. Arch.*

Digena, Arab. Felicis urbs. Ptol.

Digentia, Italiæ fluv. Horat. 1. 18.

Me quoties reficit gelidus Digentia rivus.

Rivo del Sole Leandro.

Digeri, Thraciæ pop. Steph.

Diglito, appellatur Tigris fluv. ubi tardior fluit, h. e. uſque ad Medorum fines.

Digma, dicta pars olim Piræei, cujus præter Grammaticos meminerunt, Xenophon. Ἑλλην. *lib.* 5. & Polyæn. *lib.* 6. *in Alexandro Pheræo.*

Dii, Thraciæ pop. Rhodopen incolentes. Thucydides *lib.* 2. Παρεκάλει δὲ καὶ τῶν ὀρεινῶν Θρᾳκῶν πολλοὺς, οἳ Δῖοι καλοῦνται, τὴν Ῥοδόπην οἱ πλεῖστοι οἰκοῦντες. Tacit. *An.* 3. ubi inter Thraciæ gentes enumerantur Cælaletæ, Odryſæque & alii; Lipſius legit *Aſtii*, *in Epiſtolic.* Nam Strabo *lib.* 7. inter Thracas nominat *Aſtos*; Sed *in Comment. ad Tacitum* mavult *Dii.* Αὐτονόμους eos vocat Thucyd. ubi ſupra.

Diitrephes, homo ex humili loco ad magnas opes, rapinâ aliiſque malis artibus, provectus Athenis, quem Plato Comicus ut peregrinum, inſanum & Cretenſem ſugillat. Vide Ariſtophanem *Avibus & Scholia.* p. 578. *Item* p. 608. *F.* 1.

Dila, ſeu *Dilis*, portus Gall. Narbon. 12. mill. p. à Foſſis Marianis. Anton. In Provincia, in ora littor. maris Mediterr. Nunc *Port de Verdon*; ubi aliâs Deſuviates pop. Baudr.

Dilaiah, vel *D[illegible]iah*, nomen viri, 1. Paral. 24.

Dilinga, urbs Sueviæ, ad Danub. fluvium, in dit. Epiſcopi Auguſtani, 4. leuc. ſupra Donaverтiam in Occ. Ulmam verſus, 3. a Burgovia in Bor. cum Univerſ. à Cardin. Ottone Truccio, Epiſc. Aug. ſub Julio III an. 1549. fundata. Parva & malè culta.

Dillemburgum, opp. Weteraviæ reg. in Franconia, ad Dillam fluv. cum caſtro munito. Hinc Comites Dillenburgici, è gente Naſſovia, de qua vide in voce *Herborna.* 5. leuc. à Marpurgo in Occ. 4. à Vetzlaria, in Sept.

Dillius Aponianus, Tertiæ legionis Tribunus, in partibus Veſpaſiani. Tacit. *Hiſt.* 3. 9.

Dillius Vocula, duodevіceſimæ legionis, in Germanico exercitu inferiore, legatus. Tacit. *Hiſt.* 4. 24. Militibus conſenſu eum ducem poſcentibus, Hordeonius Flaccus, ſummam rerum ei permiſit *cap.* 26. Mox à militibus interfectus. *cap.* 59.

Dimales. Illyriæ civitas ab Æmilio capta, an. U. C. 535.

Dimas, curſor nobilis. Stat. 6. *Theb.*

—— *Alipedumq; fugam pragreſſus equorum*

Ante Dimas. —

Dimaſſus, inſ. circa Rhodum. Plin. Item mons in inſulâ Mycono, maris Ægæi, cujus incolæ omnes calveſcunt. Plin.

Dimona, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15.

Dimum, Mœſiæ infer. urbs. Anton.

Dimuri, Indiæ pop. circa Indum fluv. Plin.

Dinah, id eſt, *judicium*, vel *judicans*. Jacobi A. M. 2289. ex Leâ uxore filia. Vide Gen. 30. 34. Hanc Sichem ſtupro ſubdidit, quod malum Jacobo immiſſum putant Rabbini, quòd in occurſu Eſavi fratris filiam occultaret, ne eam in uxorem peteret. Joſephus *Antiq. lib.* 19. Παρῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, ὀψομένη τὸν κόσμον τῶν ἐπιχωρίων γυναικῶν.

Dinannum, locus Britanniæ min. à tribus ſedibus Epiſcopalibus, Maclovienſi vel Aletenſi, cui attribuitur, Dolenſi ac Redonenſi non multùm diſſitus. Prioratus S. Maclovii de Dinanno, memoratur in Poliptycho Monaſter. Fr. Ager vulgò *le Dinannois.* Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Dinantium, opp. Britanniæ min. ad Rinctum fluv. aliàs munitum, 5. leuc. à Macloviopoli in Ortum, quondam in deliciis Britanniæ Ducibus. Metel.

Dinantium, opp. Leodienſis dit. ad Moſam fluv. cum ponte, pluries captum & dirutum, nunc reparatum; in confin. Namurcenſis Com. 12. leuc. à Leodio, 2. à Carolomontio in Bor. 4. ferè à Namurco in Auſtr. Vide quoque *Deonantum.*

Dinarchus, Corinthius, unus è legatis Gr. ad Polyperch. miſſis, in itinere morbo correptus, diuque Elateæ moratus, juſſu Polyperchontis jugulatus eſt. Plut.

Dinarchus, fil. Soſtrati, Athenienſis, vel, ut aliis, Corinthius, Orator, Auditor fuit Theophraſti, cùm Alexander M. in Aſiam iret. Plurimas opes arte ſuâ comparavit, accuſatus colluſionis cum hoſtibus Reip. in Chalcidem ſe contulit, an. 15. pòſt revocatus. Plut. *de* 10. *Orat.* Orationum ejus 64. numerat, quas à ſe lectas Photius teſtatur, *Cod.* 267. Vide Ammian. Marcellinum, *hiſt. lib.* 30. Dionyſ. *in Dinarcho.*

Dinarchus, Delius, Cretenſes fabulas collegit, ut cognoſcimus ex Dion. Halic. *in Dinarcho oratore*, ubi ex Demi, vel potius Demetrii libro de ejuſdem nominis viris, quatuor *Dinarchos* enumerat. Videtur idem ſignari ab Euſeb *lib.* 1. *Chron.* ubi de Bacchi geſtis loquens ait, *Ut Dinarchus loquitur, non ille orator ſed poëta.* Voſſius.

Dinaretum, Cypri promuntorium maximè Orientale. Plin.

Dinchelſpila, ſeu *Dinkelſpila*, urbs Sueviæ, juxta Vernitium amnem, Imperialis eſt & libera, ſed parva. 4. leuc. Germ. à Nerolinga in Bor. Capta pluries ultimo bello à Suecis & Gallis, ſed reddita.

Dindari, Dalmatiæ pop. Plin.

Dindlochus, Syracuſanus, vel Agrigentinus, Comicus, circa 73. Olymp. 14. comœdias compoſuit. Filius, an diſcipulus, an antagoniſta Epicharmi? Ælian. *de animal. lib.* 6. *cap.* 51. Suid.

Dindryme, urbs Macedoniæ. Steph.

Dindyma, montes Troadis. Steph. Theſſaliæ item, & Phrygiæ magnæ; Ferr. Unde *Dindymene* Cybele dicitur. Emendandus Heſychius Δινδύμην, μήτηρ θεῶν ἀπὸ Δινδύμων ὀρῶν τῆς Φρυγίας. Reſcribe Δινδύμη, vel Δινδυμήνη, μήτηρ, &c. Horat.

Non Dindymene, non adytis quatit

Mentem ſacerdotum incola Pythius, &c.

Virgil. *Æn* 9.

O verè Phrygiæ (neque enim Phryges) ite per alta

Dindyma, ubi aſſuetis biforem dat tibia cantum:

Tympana vos, buxuſq; vocat Berecynthia matris

Idaæ. —— ——

Propertius *lib.* 3.

Dindymus, & ſacra fabricata inventa Cybele.

Ovid. *Faſt.* 4.

Dindymon & Cybelen & amœnam frondibus Idam.

Dine, Arcadiæ locus, aquæ dulcis, juxta mare. Pauſan.

Dingelfingum, opp Bavariæ Infer. Merel.

Dingla, urbs Hiberniæ, in Momonia & Comit. Kerryenſi, cum portu; unde & ſinus *Bay of Dingle*, in quem cadit Mangus fluv. 7. mill. à Corcagia in Occ. 25. ab Ardato in Auſtr.

Dinia, Item, *Digna*, *Dina*, *Civitas Dinienſium Dienenſium*, Gall. Narbon. urbs, primùm memorata Plin. *lib.* 3. *cap.* 4. hodie *Digne ſur la Bleone*, urbs Sontionum, Baudr. Valeſio Bodiontiorum olim vel Sentiorum: & priorum nomen videtur hodieque ſervare vicus *Bajons*, ſeu Bodiontium, 5. à Dinia leucis provincialibus. In vett. Not. inter octo provinciæ Alpium Maritim. civitates ſecundo loco ponitur, in Not. recentioribus ſub Ebrodunenſi Metrop. primus Coepiſcopus Dinienſis collocatur. In Provincia ad amnem Bledonam, vulgò *Bleone*, qui in Druentiam delabitur, ſita eſt: diviſa quondam in Civitatem & Burgum, è quibus illa ad radicem montis, tres portas habet, tria ſuburbia, ac mœnia quadratis ornata turribus: hic in convalle ſitus, quam Mardaricus fluviolus præterlabitur, non procul à civitate Bledonam aucturus, vix 200. paſſibus civitate fuit minor, muris quoque ſuis, portiſque tribus inſtructus. Et nunc quoque in Burgo eſt major Eccleſia B. Virgini ſacra. Solebant etiam ibidem quotannis binæ vetuſtiſſimæ nundinæ celebrari. quas Renatus R. anno Chr. 1437. in civitatem tranſtulit. Nunc Burgus deſertus vix tres vicos reliquos habet. Urbs *Dinia* peſte an. 1629. adeò eſt exhauſta, ut ex incolarum millibus X. vix 1500. ſupereſſent, Burgus autem bello civili quater direptus eſt, inprimis an. Chr. 1562. & 1591. Diſtat 7. leuc. à Seguſterone in Ort. & à confin. Delphinatus, 9. a Regio in Boream, 3. à Sanitio, verſus montes, Ep. ſub Arch. Ebrodunenſi. Ex ejus Epiſcopis Pentadius Concilio Agathenſi, Hilarius Aurelianenſi ac Arelatenſi 5. Heraclius Pariſienſi 4. & Matiſconenſi 1. ac 2. regnante Guntchramno, nepote Chlodovei M. interfuere. Continet Epiſcopatus Eccleſias, quas vulgò *Curas* vocant, non amplius 27. Cellas ſeu Prioratus 12. hinc Glannatevâ & Sanitio, inde Seguſterone & Ebroduno Diœceſeos ejus fines prementibus. Ad urbem Diniam quatuor Monaſteria ſunt, virorum duo, puellarum totidem. Vide Hadr. Valeſium *Not. Gall.* Thermis celebris eſt. Gaſp. Allemannus, *de hac urbe.* Seb. Richardus, & D. Loteret, *de eadem.* Ptol. *lib.* 2. *c.* 10. Plin. *lib.* 3. *cap.* 4. Gaſſend. *notit. Eccl. Dinien.* Columb. Papyrius Maſſon. *notit. Epiſc. Gall.* Bouchæus, *hiſt. Prov.* *lib.* 4. *cap.* 3 §. 2. &c.

Dinia, Phrygiæ locus. Livius.

Dinias, hiſtoricus res Argolicas conſignavit. Citatur ab Apollonii Scholiaſte *lib.* 2. Ἐν πρώτῳ Ἀργολικῶν. Mentionem quoque Diniæ facit Plut. *in Arato*, & Eurip. Schol. *in Oreſte*, & Sophoclis Interpres *in Electrâ*, qui ſeptimum Argolicorum citat.

Dinias Pheræus, Theleſippi fil. qui Cranone, in paludibus & fluviis, aviculas captando vitam toleravit; Deinde vigiliarum curam civibus locando, tandem aſtu ſummo tyrannidem Cranonis invaſit, de quo vide Polyæn. *lib.* 2.

Dinis, unus Thracum montanorum, contra Tiberium rebellium, Dux; qui à Poppæo Sabino cum ſociis, in monte, acri obſidione ac ſiti preſſus, provectus ſenectâ & longo uſu vim atque clementiam Romanam edoctus, ponenda arma, unum afflictis id

id remedium diſſerebat: Primusque ſe cum conjuge & liberis victori permiſit, quem ſecuti ætate aut ſexu imbecilli, & quibus major vitæ quàm gloriæ cupido. Tacit. 4.50.

Dinocrates, primus à Phocenſibus, in locum Phalæci, Dux conſtitutus. Olymp. 108. A. 1.

Dinocrates, Dux Agathoclis, apud Polyæn. *lib.5. comm.* 2.

Dinocrates, Meſſenius, Romæ in convivio temulentus muliebri ſaltavit habitu, poſtero die cùm ab Achæorum imperio Meſſanam ad defectionem ſollicitare vellet, peteretque propterea præſidium à Tito Flaminio, de his reſpondit Flaminius, Videbimus; Te verò miror vina tractare, ac ſaltare, & fœminam mentiri poſſe, quum res ejuſmodi moliri audeas. Plut.

Dinocratus, Alex. Magni architectus, Alexandriam opp. Ægypti ædificavit. Plut. *in Alex.*

Dinogetia, Mœſiæ ſeu Scythiæ infer. urbs, Ptol. Nigro *Drimago* dicitur. Nunc in Bulgaria, ad Iſtrum fluv. 25. mill. à Succidava in Ort. 90. ab oſtiis Iſtri in Occaſ. Baudr.

Dinolochus, curſor velociſſimus. Pauſan.

Dinomenes, Syracuſanorum tyrannus. Pauſan. Item Statuarius nobilis. Idem.

Dinomenes Syracuſanus, Pater Gelonis Tyranni.

Dinon, Prætor Ptolomæi, præſidens Damaſco, quam amiſit, remiſſis vigiliis, ſuperante Antiocho. Polyæn. *l.*4.

Dinon, pater Clitarchi, celebris auctor hiſtoriæ Perſicæ, tempore Alex. M. Laert. *in Prolegom. & Protag.* Athen. *lib.*2. Plut. *in Alexandro.* Ælian. *de Animal. l.*17. *c.*10. *& Var. Hiſtor. l.*7. *c.*1. Plin. *l.* 10. *cap.* 49.

Dinoſthenes, Olympionica ſtatuam ſibi fecit. Pauſan.

Dinoſtratus, Mathematicus, Tetragoni quandam ſpeciem invenit, & Geometriam inſigniter excoluit. Poſt Pythagoram vixit. Plin. *l.* 10. *c.* 49.

Dinus, portus & locus in Lyciâ. Plin. 32. 2.

Dinus de Garba, Florentinus, medicus præſtantiſſimus. Sub finem ſec. 13. fil. Bruni, Chirurgi famoſi. Scripſit in Hippocratem, Galenum & Avicennam. Item, de ponderibus & menſuris. Volaterr. *anthrop.* Trithem. *Catal.* Geſner. *Bibl.* Leand. *deſcr. Ital.* Petrarcha, *lib.* 1. *Viror. ill. cap.* 3. *de facetiis, &* 4. *de Iron.* Euſeb. Chronici continuator.

Dinus Mugillanus, Juriſconſultus Bononienſis. An. D. 1300. celeberrimus ſui ſeculi, ſcripſit Comment. in 6. librum Decretalium, ſyllogen Conciliorum, &c Cardinalatum meritis quæſitum, quòd obtinere non poſſet, præ mœrore obiit an. 1303. Trithem. *Catal.* Leand. *deſcr. Ital. in Hetr. medit.*

Dio, Conſul Romanus, Euſeb. *Dio* Caſſius, Hiſtoricus, & Conſul Romanus, de quo vide Voſſium, *de Hiſt. Gr.* 2. 15. & *Dion.*

Diobeſi, Thraciæ pop. quos Neſtus amnis præterfluit. Plin. *lib.*4. *cap.* 11.

Diobulium, opp. prope Pontum. Steph.

Diocæſarea, Cappadociæ urbs. Plin. in Aſia min. verſus Lycaoniam, 50. mill. ab Iconio, 65. à Cæſarea in Occ. Nunc ſub Turcis, paucis inhabitata, in Caramania reg. Baudr.

Diocæſarea, urbs Ciliciæ Aſperæ, inter Philadelphiam & Aphrodiſiam, 20. mill. ab ora maris Mediterr. in Boream, 10. à Seleucia, in Occaſ.

Diocæſarea, urbs Aſiæ min. in Phrygia combuſta, 20. mill. ab Apamea in Bor.

Diochares, Cæſaris libertus. Meminit Cic. *ad Atticum.*

Diochites, vicus Ægypti, in quo ſepultus eſt Oſiris. Steph.

Dioclea, vide *Doclea.*

Diocles, primus rex Medorum. Euſeb.

Diocles, Heros, cultus apud Megarenſes, in cujus honorem inſtitutus agon *Dioclea* vocata, quem primus huic *Diocli* inſtituit Alcathus, Pelopis filius. Vide Schol. in Ariſtoph. *Acharn.* 409. *B.*1.

Diocles, Athenienſium dux, in hoſtili ſolo militibus nullo ordine diſperſis, teſſeram datam ſæpe commutavit. Milites arbitrati non longè hoſtes abeſſe, receptis armis, inſtructâ acie profectionem faciebant. Polyæn. 5.

Diocles, amicus & inſidiator Agathoclis. Vide *Anthropinus.*

Diocles, Athenienſis comicus, poëta antiquus, cujus fabulas nonnullas commemorat Athenæus.

Diocles, Hiſtoricus, primus Græcorum, de origine urbis Romæ ſcripſit, Plut. *in Romulo.* Item, Eleus Muſicus.

Diocles, Medicus Caryſtius, Darii Hiſtaſpis temp. Reliquit & ipſe commentarios. Suidas. Cæterùm de variis hujus nominis hominibus videatur Voſſius *de Mathem. Poetis & hiſt. Gr. pag.* 355.

Diocles Olympionices, delicium Philolai Corinthii, amatorem relictâ patriâ Thebas ſecutus, ibique mortuus eſt, de quo vide Ariſtotel. *lib.*2. *Polit. cap. ult.*

Diocles, unus ex quatuor fratribus Syris, qui ſub Perſæo Philoſopho & Archelao duce, inter præſidiarios Acrocorinthi ab Antigono impoſiti erant. Vide Polyæn. *lib.*6. *in Arato.*

Diocletianopolis, urbs Theſſaliæ inter Ediſſam & Theſſalonicam. Polyb. Anton. Item urbs Palæſtinæ, quæ & *Baſchas*, inter Hieroſolymam ad Bor. & Hebron ad Auſtr. Nunc in ruinis.

Diocletianus Jovius, 38. Rom. Imper. Erat oriundus Diocleâ, Dalmatiæ urbe, libertus Senatoris Annulini, fortitudine & bellicæ rei gloriâ inſignis. Tranſeunti in Galliam, fatidica quædam anus imperium prædixit, ſi Aprum interfeciſſet. Hinc Imperator, Apro, Numeriani ſocero, occiſo, ſucceſſit, an. U. C. 284. ſtatimque Maximianum, ſucceſſorem deſignatum, Cæſarem fecit. Exin Galliâ à prædonibus liberatâ, ſed majore rerum mole mox ingruente, in eadem, in Magna Britannia, Africa, Ægypto, Oriente, conſortem Imperii Maximianum, Conſtantinum verò Chlorum, & Galerium Armentarium, iſti Valeriâ, illi Theodorâ, Maximiani privignâ, in matrimonium elocatâ, Cæſares fecit. Sic rebelles domiti, & pax Imperio data. Ipſemet in Ægyptum profectus, Achileum vicit, neque unquam major armorum, apud Romanos, gloria. Cultus ſic à Maximiano, ab utroque Cæſare, parentis loco, honoratus, in ſuperbiam incidit, pro Deo adorari volens, pedibus ad oſculum porrectis. Inde in ſævitiam, quâ Chriſtianos, quos ab initio jam Imperii ſe non amare teſtatus erat, an. Imperii 19. crudeliſſimâ perſecutione afflixit, de extincto Chriſtianiſmo, per tropæorum vaniſſimas inſcriptiones, quæ hodieque in duabus Hiſpaniæ civitatibus videntur, ſibi gratulatus. Sed creſcens ſub malis Chriſtianorum copia, unà cum ſenectutis infirmitatibus, in cauſa fuerunt, ut Imperio ſe Nicomediæ abdicaret, exemplum imitato Maximiano, cui prior ætas ſimile non habuit, 1. April. an. 304. Sic cùm 22. annis, quibus in Imperio fuit, res magnas geſſiſſet, depoſito Imperio, Salonicæ ruri vitæ reliquum egit, non minori libertate, quàm rei familiaris tenuitate. Obiit in hac ſolitudine, an. 316. poſtquam irritos ſuos in Eccleſiam conatus deploraſſet, quam, è fuſo tam ubertim ſanguine, lætius effloruiſſe, vidit. Ut & hoc addatur, ſub initium Imperii, priſco per Coſſ. numerandi more abolito, ab annis Imperii ſui Epocham duci voluit, quæ *Diocletiana* dicta, ſcriptoribus Eccleſiaſticis, uſque ad Juſtinianum Imp. uſurpata, ſub quo Dionyſius parvus, à Chriſti nativitate, annos numerare cœpit. Cæterùm Princeps erat ingenio excelſo, moderatione animi, ſi odium Chriſtianorum excipias, conſiliorum ſublimitate, modeſtiâ, inter paucos. Euſeb. *lib.*8. Niceph. *lib.* 6. *&* 7. Vopiſc. *in Caro & Carino.* Caſſiodor. *in Faſtis.* Evagr. *lib.*3 Procop. *lib.* 7. Amm. Marcellinus, A. Victor, Oroſius, Panvinius, Theodoretus, Onuphr. *in Faſtis.* Muletus, *in tab. Fric. pag.* 494. Chriſtmann. *de Comm. ann. p.* 422. 430. Kepler. *in tab. Rodolph.* Crucius, *de æra Diocl.* Langius, *de annis Chriſti, lib.*1. *cap.* 1. Petav. *de D. T. lib.* 11. *cap.* 29. 30. *&* 33. Ricciol. *Chron. Ref. t.*1. *lib.* 4. *cap.* 9. *n.* 17. Godeau, *Hiſt. Eccl. lib.* 3. *&* 4. Coeffetau, *Hiſt. Rom. lib.* 10. *&c.*

Diocles, Orſilochi filius, Hom.

Dioclia, vel *Docela*, urbs Phrygiæ magnæ Epiſc. ſub Archiep. Laodiceno, urbi Laodicæ proxima. Midajo & Amorio.

Diodori inſula, *Babelmandel*, teſte Rhamuſio, in ore ſinus Arabici, *Primera* Belloforeſtio. Ptol. Plin. Arr. *in Periplo.*

Diodorus, qui & Tryphon, 14. Syriæ rex. Liv. *lib.*55.

Diodorus, è Ducibus Demetrii, per quem recepit Sicyonem. Poſtea, Epheſo præſidere juſſus, agitavit de urbe Lyſimacho prodendâ, conſilia; Sed præventus à Nicanore & ipſo Demetrio pœnas dedit perfidiæ. Polyæn. *lib.*4. *in Demetrio, com.* 4.

Diodorus, Antiochenus, Tarſenſis Præſul. Hieronym. Poſt mortem accuſatus eſt, quòd Neſtorii præceptor fuerit. Cyrillo proin *in epiſt.* ad Joh. Antiochenum, & Acaſium Melitenum, *hoſtis gloriæ Chriſti* dictus. Contrà Athanaſius, Baſilius & Chryſoſtomus, ejus diſcipuli, tanquam ſanctiſſimum Epiſc. & fortiſſimum Fidei defenſorem, ſummis evehunt laudibus. Talis certè, dum viveret, habitus, at ſcripta ejus poſt obitum iis referta erroribus deprehenſa ſunt, qui damnationem merebantur. Theodoret. *hiſt. l.*4. *c.*23. 24. 25. *l.*5. *c. ult. & in Philoſ. cap.*2. *&* 8. Socr. *l.* 6. *c.* 3. Sozomen. *l.*8. *c.*2. Baron. *an.* 370. 392. 418. 435. Vide & Phot. *Bibl. cod.* 18. 85. 102. 223.

Diodorus, Epiſcopus ſapientiſſimus, velut quidam fluvius perſpicuus atque torrens, oves quidem proprias irrigabat, luporum verò blaſphemias penitus abluebat; ac generis ſui nobilitatem ſpernens, libenter ſuſtinebat quamlibet pro Fide calamitatem. Sozom. *lib.* 8. *cap.* 3. *Trip. Hiſt.* An idem cum Tarſenſi Præſule, de quo prius?

Diodorus, Alexandrinus, fil. Pollionis philoſophi ejus, qui compoſuit Dictionarium Atticum, floruit Adriani temp. Suid. *Diodoros* prætereà duos è Lydiâ Tiberii temp. Strabo commemorat, ambos oratores.

Diodorus, Grammaticus, bella Attica ſcripſit. Item diſcipulus Ariſtophanis. Alius Erythræus, Athen. *lib.*10. Item Medicus, cognom. *Petronius*, Plin. 20. 8. Item Epicureus *ἀντιζηλ.* Sen. *de V. B.*

Diodorus, cognomento *Chronus*, fil. Amenii, Dialecticus ex Jaſſo Aſiæ civitate fuit, Platonis temp. Euclidemque audivit. Dictus *Chronus*, ab Apollonio *Chrono*, ejus præceptore, cujus ut famam obſcuravit, ita & cognomen uſurpavit. *Dialecticus* autem, quia, teſte Laertio, primus involutum differendi genus invenerit. Apud Ptol. Soterem commorans, cùm, inter epulas, à Stilpone ſermones quoſdam dialecticos propoſitos ex templo nequiviſſet exſolvere, ob id à rege per jurgium *Chronus*, i. cunctator, ut alii, duabus prioribus literis omiſſis, ὄνος appellatus, convivium deſeruit, ac edito per otium ſuper eâ propoſitione libro, ex animi mœrore extinctus eſt. Plin. 7. 53. Diog. Laert. *in vita ejus.*

Diodo-

Diodorus, Comicus poëta, cujus fabulas enumerat Athenæus.

Diodorus, Echeanactis filius, cum fratribus Anaxagorâ & Codro Hegeſiam Epheſi tyrannum obtruncavit. Qui tres fratres à Philoxeno, Alexandri Magni præfecto, ob iſtud facinus in carcerem tracti ſunt, vinctique in arce Sardianâ catenis retenti. Ubi diu multumque cruciati ſeipſos expediverunt carcere; acceptâ ab amico limâ, cujus adjutorio vincula diſruperunt, & ſervili habitu fallentes per noctem, ac quaſi ſervi è carcere egreſſi, fune & veſtimentis in longitudinem diſſectis ea connexuerunt, ſeque de mœnibus demiſerunt. *Diodorus* ſubitò ex alto delapſus claudusque factus, in eo loco deprenſus à Lydis & ad Alexandrum miſſus eſt, ut ſupplicium lueret. Alexandro verò Babylone mortuo, Epheſum ad Perdiccam miſſus eſt, ut legum judicium ſubiret. Anaxagoras verò & Codrus Athenas digreſſi, poſt mortem Alexandri Epheſum reverſi, etiam fratrem ſuum *Diodorum* liberarunt Polyæn. *l.6.*

Diodorus, Epheſius, Anaximandri vitam ſcripſit. Diog. Laërt. *in hujus vita.* Item Sardibus oriundus, orator, tempore belli Mithridatici. Pater Diodori, Oratoris, Poetæ & Hiſtorici. Strabo *libro* 13.

Diodorus, Periegetes, terras deſcripſit, ut ex cognomine colligi poteſt. Idem de monumentis tractavit. Plut. *in Themiſtocle.* Meminit & idem hujus ſcriptoris *in Theſeo, ac Cimone.*

Diodorus, Philoſophus Socraticus, Hieronymus. Quinque filias dialecticas inſignis pudicitiæ habuiſſe narratur. De quibus & Philo Carneadis magiſter pleniſſimam ſcribit hiſtoriam.

Diodorus Siculus. Res interim (inquit Voſſius) apertior eſt de ætate Diodori Sic. Antiquiorem paulo eſſe aliquis dicat, quia, tempore Jul. Cæſaris vixiſſe Euſeb. *in Chron.* tradat: atque adeò ipſe Diodorus non uno hoc loco de ſeſe teſtetur. Sed non malè propterea Suidas, qui ſub Auguſto vixiſſe dicit. Natale ei ſolum Argyrium, ſive Angyrium, Siciliæ oppidum, ut quidem vulgò legitur apud ipſum Diodorum, vel potiùs Agyrium. quod verum eſſe oppidi nomen probat Cluverius, qui illud hodie *San Filippo d'Agyrone* dici ait. Scripſit βιβλιοθήκην ἱστορικήν, in quâ agit de Ægyptiis, Aſſyriis, Medicis, Perſicis, Græcis, Romanis, Punicis, atque aliis. Conſtabat verò opus hoc libris 40. quorum argumentum ipſe in Præfatione recenſet. Multa ejus ſphalmata ſunt in Olympiadum annis & Romanis magiſtratibus, ut planè veriſimile ſit corruptis ac mutilis faſtis uſum eſſe. Cætera ſi ſpectes, magna ejus φιλοπονία fuit, ut qui 30. annorum operam in hanc ſe hiſtoriam impendiſſe ſcribat in præfatione ſuâ. Ubi & quanto veritatis ſtudio laborarit, oſtendit peregrinatione ſuâ in Aſiâ atque Europâ; nempe periculis vel ærumnis nullis territus fuit, quò minus loca ipſa luſtraret, de quibus ſcripturus eſſet. Romæ inprimis commoratus, ut inde variarum rerum notitiam eò certius hauriret. At egregium hoc Diodori opus non τοῖς ἔξωθεν modò, ſed etiam Juſtino Martyri ac Euſebio laudatum; non caruit ſeculo noſtro reprehenſoribus ſuis, ſeu rem ſeu dictionem ſpectes; Rem ipſam culpat Lud. Vives; qui, *in quinto de tradendis diſciplinis*, refert *nihil Diodoro eſſe nugacius*: Contrà profectò quàm Plinius judicarat, qui *in Præfatione* ſcripſerat, cùm Græcorum alii magnificis titulis ſuperbiant, Diodorum, qui ἁπλῶς βιβλιοθήκην vocat, *primum Græcorum deſiiſſe nugari.* Quemadmodum verò ipſam rem Vives, ita dictionem Diodori arrodit Bodinus *in Methodo Hiſtoriæ*: Quanto melius de eo cenſuit Photius patriarcha μυριοβίβλου ſuæ *cap.* 70. ubi ipſum ait φράσει σαφεῖ τε καὶ ἀκόμψῳ, καὶ ἱστορίᾳ μάλιστα πρεπούσῃ. Addit, non affectare nimis dictionem Atticam, ſed neque devolvi ad vulgarem ac tritam dicendi formam, verùm mediocri genere gaudere. Quæ ſanè majoris, quàm Bodini judicium fieri debere, nobiſcum fatebitur, qui vel de ſtylo judicare per ſe poſſit; vel, quàm exquiſito in talibus judicio Photius fuerit, intelligat. Geſner. *Biblioth.* Voſſius *de Hiſt. Gr. l.2.c.2.*

Diodorus, Stoicus, Ciceronis Præceptor in Dialecticis, ut *in Bruto* ſcribit ipſe, *Eram*, inquit, *cum Stoico Diodoro: qui cùm habitaviſſet apud me, mecumque vixiſſet, nuper eſt domi meæ mortuus*: à quo cùm in aliis rebus tum ſtudioſiſſimè in dialecticâ exercebatur.

Diodorus, unus ex Politicis Athenienſium, qui crudele decretum, de exſcindenda ob defectionem Mitylene, mitigavit. Vide Schol. *in Ariſtoph. Equit.*

Diœtas, Achæorum Dux, qui Heræeam civibus recuperavit, duobus argutis & ſcitis ſtratagemaſi. De quo vide Polyæn. *l.* 2.

Diogenes, Apolloniates, Anaximenis auditor, fil. Apollothemidis. Phyſicarum rerum notitiâ celebris, Rhetor & Philoſophus inſignis. Tempore Anaxagoræ viguit, ab invidis, in periculum mortis, Athenis adductus. Demetr. *in Apol. Socr.* Aërem elementum eſſe, quo condenſato vel rarefacto mundi infiniti fiant, vacuum eſſe infinitum, ex nihilo nihil fieri, nihil in nihilum reſolvi, terram in medio mundi conſiſtere, immobilitatem ſuam à calore circumfuſo, ſpiſſitudinem verò & ſoliditatem à frigore habere, aſſeruit. Diog. Laërt. *in ejus vita l.9. in Cynic. l.6.* Clemens 1. *pædag.* & 1. *Strom.* Suid.

Diogenes, Babylonius, quia haud procul degebat, Stoicus Philoſophus, Chryſippi diſcip. præceptor Antipatri. Cicero *in de Officiis.* Seleuciâ oriundus, P. Scipione & M. Marcello Coſſ. tempore Punici belli ſec. cum Carneade Academico & Critolao Peripatetico, ab Athenienſibus Romam miſſus. De Nobilitate ſcripſit, Athen. *lib.4.* Porro Cicero, *in Lucul. lib. 6. de fin. lib. 4. Tuſc* & *lib.* 1. *de N.D.* A. Gellius, *lib.* 7. *cap.* 14. Macrob. Sat. *lib.* 1 *cap.* 5. Seneca, *de Ira, lib.3. cap.38.* Diog. Laertius, *in Diogene Cyn.* Quintilian. *l.1.c.1.*

Diogenes, Cyzicenus, vel *Diogenianus*, Grammaticus. Vide ibi. Reliquit 7. libros de patriæ ſuæ inſulis, teſte Stephano in Βέσβικος. Vide Voſſium *de Hiſt. Gr. lib* 2. *cap.* 1. *pag.* 221. & *lib.* 3. *pag.*356. ubi hunc cum Diogeneto vel Diogene Suidæ, qui librum de Patria ſua compoſuit, eundem facit. Item alius Tragicus poeta.

Diogenes, vel *Diognetus*, Erythræus, Hygin. *in poet. Aſtron. in Piſc.* Alius Smyrnâ oriundus, Philoſophus, diſcipulus Metrodori Chii, Præceptor Anaxarchi. Clem. 1. *Strom.* Voſſ. *de H. Gr. lib.*1. *p.* 356. 357. Item, pictor, Plin. *lib.* 35. *cap.* 11. Vide quoque *Romanum IV.*

Diogenes Laërtius, ſive, ut Tzetzes vocat, *Diogenianus*, Epicureus, cujus decem libros habemus de vitis Philoſophorum. Parum idoneè de eo judicat Bartholomæus Keckermannus, vir cæteroquin eruditus, ſed novellorum ſcriptorum, quàm antiquitatis ſtudioſior, uti notat Voſſius. Ait ille *libro ſuo de Hiſtoriâ*, ſcripſiſſe Laërtium *languidè & frigidè, ſæpe tamen non inutiliter.* Quæ profectò frigida laus eſt operis utiliſſimi, & auro contra non cari. Quippe ex quo diſcere ſit, cùm alia tam multa ad hiſtoriam temporum pertinentia, tum præclara tot veterum apophthegmata, quorum Keckermannus, malo ſanè exemplo, Eraſmum laudare mavult authorem, quàm Plutarchum, Laërtium & ſimiles. Quin, quod caput eſt, diſcrepantes ex eodem Laertio ſectarum ſententias diſcimus. Multa ex hoc opere ſuis doctrinæ variæ eclogis inſeruerat Sopater, teſte Photio *Tomo* 161. Atque hinc liquet vixiſſe Diogenem ante tempora Conſtantini M. à quo Sopater iſte Apamenſis, ſive potius Alexandrinus, interfectus fuit, ut Suidas narrat in Ἀλέξανδρος. At junior omnino eſt Trajano. Siquidem *in Speuſippo*, atque item *Anaxagoræ vitâ*, Plutarchi meminit, qui Trajani, atque etiam Hadriani tempore floruit. Præterea *in Timone*, mentionem facit decem librorum Sexti Empirici, item Saturnini qui Sextum audivit. Nempe vixit ſub Antonino Pio, vel paulo pòſt, quemadmodum oſtendit Voſſius *de Nat. & Conſt. Rhetorices cap.* 9. Hoc opus à Laërtio ſcriptum fuiſſe ad fœminam, rectè tradit Lud. Vives *lib.* 5. *de trad. diſciplinis*, quæ Arria fortè, Imperatoribus grata, cujus meminit Gal. *de Theriac.* Antiquiſſimus eorum, qui hujus ſcriptoris meminerunt, eſt Stephanus in Χαλδαῖοι, Ἐνετοὶ & Δρυΐδαι. Reliquit quoque epigrammata omni genere metrorum: Unde hoc opus παμμέτρον inſcripſit; multaque de Philoſophis epigrammata inde adducit, & Ἐπιγραμματογράφον ex eo vocat Tzetzes *Chil.3.cap.61.* Voſſius, *de Gr.H. l.2. c.13.*

Diogenes Sicyonius, qui Peloponneſiaca ſcripſit. Vide Voſſium *de Hiſt. Gr. pag.*356.

Diogenes, Sinopenſis, Iceſii fil. philoſophus Cynicus celeberrimus, Antiſthenis Diſcipulus, ἡμερόβιος, hoc eſt, *in diem vivens*, vulgò appellatus, quòd, omni abjectâ ſollicitudine, cibum ſuum in ſingulos dies emendicaret. Habitavit in portarum veſtibulis, & porticibus civitatum, cumque ſe contorqueret in dolio, volubilem ſe habere domum jocabatur, & ſe cum temporibus immutantem. Hyeme enim os dolii vertebat in Meridiem, æſtate ad Septentrionem, & ubicunque ſol ſe inclinaret, Diogenis prætorium vertebatur. Obiit fermè nonagenarius, moriturque vicinus juſſit cadaver ſuum inhumatum abjici; quærentibusque amicis, volucribusne & feris corpus ſuum dilaniandum vellet relinqui? *Minimè*, inquit, *ſed bacillum apud me, quo illas abigam, ponitote.* Irridens nimirum amicorum præpoſteram curam, qui tantopere de humatione cadaveris, omnis ſenſûs expertis erant ſoliciti: quaſi magnum quiddam intereſſet, à feriſne, an à vermibus abſumeretur. Cùm in patria adhuc eſſet, Pythiam conſuluit, quonam modo poſſet excellere, reſpondet: *Si nummos adulteraret.* Quo ille facto patriâ pulſus, Athenas venit: jam ſenex à Scytalo piratâ captus, venundatusque Xeniadi Corinthio eſt, qui eum manu miſit, eique liberos ſuos ad erudiendum tradidit; apud quem Diogenes vivere voluit, cùm poſſet ab amicis redimi. De eo ſcribitur, quòd cùm Antiſthenes nullum diſcipulorum reciperet & perſeverantem Diogenem removere non poſſet, noviſſimè clavâ minatus ſit, niſi abiret; cui ille ſubjeciſſe dicitur caput, atque dixiſſe, *Nullum tam durum baculum erit, quo me à tuo poſſis obſequio ſeparare.* Ferunt cùm in ſuburbio quodam Corinthi degeret, accedentem Alexandrum rogaſſe, ne ſibi apricanti à Sole obſtaret. Plut. *in Apophth.* Juven. *Sat.* 10.

Senſit Alexander, teſtâ cum vidit in illâ
Magnum habitatorem, quanto felicior hic, qui
Nil cuperet, quam qui totum ſibi poſceret orbem.

Patriâ Sinopenſis fuit, ut dictum, teſte Suidâ. Ovid. *de Ponto.*

Non doluit patriâ Cynicus procul eſſe Sinopen.

Morali Philoſophiæ unicè deditus, riſit Grammaticos, Muſicos, Oratores, Avaros. De ingenioſè dictis ejus videatur Diog. Laert.

in

in ejus Vita l.6. Obiit, vel bilis exundatione, quam bovini pedis crudi eſu ſibi contraxerat, vel morſu canis. Alii ſponte retento ſpiritu exanimatum dicunt. Æt. an. 80. Vide Plut. *in Alex. l.8. Symp. qu. 1.* &c. Baſil. *lib. de leg. Gentil. libr.* Hieron. *lib. 1. c. Jovin. cap.9.* Valer. M. *l. 4. cap. 3. ex. 19. &c.*

Diogenianus, ex Heracleâ, Grammaticus ſub Adriano principe, ſcripſit Dictionarium per ordinem literarum, multaque alia in arte Grammaticâ. Item de fluviis, lacubus, montibus, & tabulam urbium. Diligens, elegans, ingenioſus. Suid. Parœmias ejus A. Schottus primus edidit. Eraſm. *præf. adag.* Vide & *Diogenes Cyzicenus*.

Diogenis, Æthiopiæ promunt. ad ſinum Arabicum. Ptol.

Diogenus, conſpirationis contra Alexandrum M. in Ariis factæ particeps Dymno. Curt. 6. 43.

Diognetus, 7. Athenienſium Judex. Alius itinerum Alexandri Regis menſor, quem Plin. *lib.* 6. *cap.*17. ſe ſequi teſtatur. Tertius, Pictor egregius Antonini Imper. temp. Julius Capitolinus: A quo Imper. Graphicen diſcere voluit. Antoninus *in ſua vita*. Quartus Clitomachi pater illius Pœni, qui ſucceſſit Carneadi, vocatus antè Aſdrubal.

Diognetus, Megarenſium Princeps, quem Gelon aſtu, impoſito gravi tributo, evertit. Vide Polyænum *lib.*1. Fortè is ipſe eſt, quem commemorat miro aſtu quandam urbem cepiſſe. *lib.*5. 407.

Diognetus quoque Erythræorum dux, quem captiva Polycreta ab exitio ſervavit. Polyæn. *lib.*8, 608.

Diolcos, Heſychius: Δίολκος ὁ ἀπὸ Λεχαίου ἕως Κεγχρεῶν τόπος. Vide Voſſ. *ad Melam l.2. c.3.*

Diomea, Ægeidis tribus municipium. Schol. *in Ariſtoph. Acharn.*

Diomeda, Phorbantis filia, quam Lesbo abduxerat Achilles: & cum qua poſt raptam Briſeida dormire conſueverat. Homer. *Iliad.* 9.

Diomedea, urbs Dauniorum à *Diomede* condita. Eſt & *Diomedea* prope Argyripam. Steph.

Diomedea, inſulæ 2. Plinio, è regione Gargani, quarum altera habitatores habet, altera deſerta eſt, ubi diſparuiſſe ajunt Diomedem, & ſocios ejus ob dolorem in aves converſos, quæ ob id Diomedeæ vocitatæ ſunt. Has aves Juba Catarractas vocat: Dentes eis eſſe dicuntur, oculi igneo colore, cætero corpore candidæ ſunt, quæ in ſolâ Diomedeâ inſ. viſuntur. Ferrarius quinque ejus nominis inſulas enumerat, quarum nomina ſunt 1. *S. Maria de Tremiti*, 2. *S. Domino*, 3. *Gattezzo*, 4. *Caprara*, 5. *Credazzi*. Vide Euſtath. ad illud Dionyſii *verſ.* 483.

Δοιὰ ἰθ᾽ ὕψιστον Διομήδεος αἰπύτατον νῆσον.

Baudrando hæ Inſ. *Iſole di Tremiti*, tres ſunt præcipuæ, nempe *S. Nicola de Tremiti*, cum arce probè munita, & cœnobio Canonic. 2. *San Domino*, oblonga, cum aliquot villis 3. *la Caprara*, abſque incolis *Il Credaſcio*, potius ſcopulus eſt parvus, inter Tremitum & S. Domino, ut & ſcopulus *Vecchia* dictus. Pendent hæ Inſ. à regno Neapol. Vide Ortelium, ex vett. inſuper Plin. *lib.* 3. *cap.* 8. 11. 21. *l.* 10. *c.* 44. Strab. *l.* 4. *&* 6. *&c.*

Diomedei campi vocati ſunt in Apuliâ, qui in diviſione regni, quam cum Dauno feciſſe dicitur, Diomedi ceſſerunt.

Diomedes, rex Ætoliæ, Tydei & Deipylæ filius, qui cum reliquis Græcis ad Trojam profectus adeò ſtrenuè ſe geſſit, ut poſt Achillem & Ajacem Telamonem fortiſſimus haberetur. Nam præter occiſos à ſe reges, & ſingulares pugnas adverſus Hectorem & Æneam aliosque inſignes Trojanorum Principes, & captos Rheſi equos, Palladiumque Trojanis ſubtractum, Martem quoque in bello vulneravit, Veneremque dextrâ manu, dum Æneam protegere vellet. Id quod ipſe teſtatur 11. *Æn.*

> *Cùm ferro cæleſtia corpora demens*
> *Appeti, & Veneris violavi vulnere dextram.*

Quamobrem Dea indignata Ægialem uxorem ejus tantâ libidinum turpitudine involvit, ut ejus cauſâ patriam exoſus Diomedes, domum reverti noluerit, ſed in Apuliam profectus, regni partem à Dauno acceperit, ibique Arpos condiderit. Quidam ferunt, Diomeden ab Æneâ dolo occiſum, ejusque ſocios doloris impatientiâ in aves Diomedeas eſſe commutatos. Juvenal.

> *Aut reditum Diomedis ab interitu Meleagri.*

Horat. 1. *Serm.* 5 *ubi de Canuſio*,

> *Qui locus a forti Diomede eſt conditus olim.*

Idem 1. *Carm. Od* 6.

> *Ope Palladis*
> *Tydiden ſuperis parem.*

Virg. *Æn.* 1.

> —— *O Danaum fortiſſime gentis*
> *Tydide.* —— ——

Ovidio *libr.* 13. *&* 14. *Ætolius heros* dicitur, *Calydonius heros* Statio, item *Ætolus dux*. Conon. *narr.* 4. apud Photium *Cod* 186.

Diomedes, Thraciæ Rex, qui cùm equos ſuos humanâ carne aleret, ab Hercule, cui hic laborum nonus, victus, equis ſuis in pabulum eſt objectus. Ovidius *in Ibin*,

> *Ut qui terribiles pro gramine habentibus herbis,*
> *Impius humano viſcere pavit equos.*

Idem *ibidem*,

> *Ut qui Threiciis quondam præſepia regis*
> *Fecerunt dapibus ſanguinolenta ſuis.*

Idem *Met.* 2.

> *Quid! quòd Thracas equos humano ſanguine pingues*
> *Plenaq; corporibus laceris præſepia vidi,*
> *Viſaq; dejeci, dominumq; ipſosq; peremi.*

Idem *alibi*,

> *Non tibi ſuccurrit crudi Diomedis imago.*

Lucan. *libr.* 2.

> *Non Thracia tantum*
> *Vidit Biſtonii ſtabulis pendere tyrannus.*

Seneca,

> *Si quis Iſmarios greges Thracis cruenti vindicat*

Claudianus,

> *Diraq; ſanguineis vertis præſepia regis.*

Idem,

> *Et Diomedeos gramine pavit equos.*

Et *alibi*,

> *O mites Diomedis equi, Buſiridos aræ*
> *Clementes.* ——

Diomedes, Grammaticus, multi ingenii vir.

Diomedis templum, *S. Giovanni*, pag. Carnorum, apud ortum Timavi fluv. ab Aquileja 7. m. p. Tergeſte in Ort. verſus.

Diomedis promuntorium, vel *Syrtis*, nunc *Planca*, prope prom. peninſ. Hyllidis, in Illyrico. Baudr. Vide *Hieraſtamna*.

Diomedon, unus ex iis Prætoribus, quos Athenienſis pop. re apud Arginuſas malè geſtâ, ſupplicio ſubjecit. Vide Schol. in Ariſtoph. *Ranas. Act.* 5. *ſc.*1.

Diomia, pars tribûs Ægeidis, vide Stephanum.

Dion, Alexandrinus Philoſophus præſtantiſſimus, qui cùm à quodam probris ac conviciis graviſſimè fuiſſet laceſſitus, ne verbo quidem maledictis reſpondit, ſed hoc tantum, Ne gry quidem. Unde Proverb. *Dionis gry*.

Dion, Syracuſanus, fil Hipparini, apud cives ſuos potentiâ & facultatibus præditus, Platonem primò Syracuſis audivit, dum illic apud Dionyſium ageret, apud quem ipſe quoque in honore fuit. Sed poſtea (quòd eſſet ei propinquus & familiaris) cùm eum ſæpè ad liberandas Syracuſas, tum per ſe, tum Platonem hortaretur, in ſuſpicionem tyranno venit; quare in exilium actus, Athenas navigavit: quo tempore Platoni, ludorum præfecto, impenſas de ſuo ſuppeditavit. Poſtea à Platone, ut creditur, inductus, patriam tyrannide liberavit, exacto Dionyſio. Plut. *in Dione*. Tandem à quodam Callippo, proditoriè interfectus. Diod. Sic. *l.* 16. Corn. Nepos, *in Dione*.

Dion, urbs Eubœæ ad Cynnæum. Rhod. 15. 24.

Dion, Ptolomæo *Dium*, oppidum Syrorum juxta Pellam, quod Judæorum Rex Alexander Jamneus vi ſubegit, atque in Judæorum ditionem redegit.

Dion, Cretæ inſ. promuntorium. Ptol. Nunc *Capo Saſſoſo*, maximè in Bor. excurrit, inter Matinum ad Ort. Rythimnam ad Occaſ. 5. mill. in Circium diſtans à prom. *della Fraſchia*. Baudr. Urbs ibidem in mediterraneis. Plin. Epiri urbs, Strab. Theſſaliæ opp. Steph. Item Italiæ, Piſidiæ, Thraciæ, & Cœleſyriæ.

Dion Caſſius, cognom. *Cocceius* & *Cocceianus*, Nicæi Bithyniæ oriundus, fil. Aproniani, Conſularis, præfecti Dalmatiæ, Proconſulis Ciliciæ: Bis Coſ. cum Alexandro Imper. Mammææ fil. Præfectus Pergami & Smyrnæ, in Africa item & Pannonia cum imperio fuit: Hiſtoriam Rom. ſcripſit an. 22. indefeſſo labore, libris 80. in 8. decadas diviſis, è quibus 34. priores amiſſi, à lib. 35. ad 60. vix quidquam deeſt, ultima ex Xiphilini epitome petenda. Ab Ænea orſus in Severo finit, Cæſari contra Pompejum, Antonio c. Ciceronem, nimium favit, Senecam malè tractavit. Clarior Thucydide, Phot. quem in Orationibus imitatus eſt, è quibus Agrippæ & Mæcenatis ad Aug. de retinendo vel deponendo Imperio, admirationem merentur. Suidas eidem vitam Arriani Phil. geſta Trajani & quædam itineraria tribuit. Raph. Volaterranus *lib.* 15. *col.* 451. inſuper, 5 libb. de Principe, & quoſdam tractatus morales. Sub finem vitæ in patriam ſe recepit. Photius *Bibl. cod.* 71. Voſſ. *de H.Gr lib.* 2. *c.* 14. Geſner. *Biblioth. tom.* 1. &c. Vide *Dio*.

Dion Pruſianus, Sophiſta, & Philoſophus, cognomento *Chryſoſtomus*, ex ſuavi, vividaque ejus oratione. Fil. Paſicratis. Prodibat majoris gravitatis ergò, in publicum, amictus pelle leonis. Apud Trajanum plerunque vixit, cujus familiaris fuit, eodemque curru dignatus eſt. Orationes 80. conſcripſit. Alia quoque eidem tribuuntur. Syneſius *in Dione*, cum Aquilam ſimul ac Cygnum, i. Philoſophum & Oratorem, vocat. Vide Photium *Bibl. cod.* 209. Volaterr. *anthrop. l.* 15. *col.* 451. Suidam, *&c.*

Dione, nympha Oceani ac Tethyos filia, Veneris autem mater ex Jove. Inde *Dionæa* Venus. Virg. 3. *Æn.*

> *Sacra Dionææ matri. divisq; ferebam*
> *Auſpiciis cœptorum operum*, &c.

Idem *in Eclog.*

> *Ecce Dionæi proceſſit Cæſaris aſtrum.*

Id eſt, Leonis ſignum, quod in Julio oritur, qui menſis à Cæſare

nomen

nomen accepit, cùm antea Quintilis diceretur; Cæſaris autem origo ad Venerem refertur. Ovid. *Faſt.* 5.

> *Hippolyte infelix vellet coluiſſe Dionem,*
> *Cùm conſternatis diriperetur equis.*

Dionia, urbs Cypri. Steph.

Dionyſia, martyrio apud Alexandriam ſub Decio coronata, An. Dom. 251.

Dionyſia, matrona Chriſtiana, perſecutione Hunerici Vandalorum R. unà cum filio Majorico, ad necem quæſita, hunc ad mortem raptum ſic conſolata eſt, *Memento Fili, te baptizatum eſſe, in nomine Patris, Filii & Spiritûs S.* Greg Turon. *Hiſt. lib.* 2. *A C.* 483.

Dionyſia, urbs Italiæ, Steph. Item Ægypti, Ptolem. Inſula Naxus quoque ſic dicta eſt, ob vinearum fertilitatem.

Dionyſia, quæ & *Bacchanalia*, apud veteres varia fuere; *Antiquiſſima, Recentiora, Majora, Minora, Aſtica, Ruralia, Lenæa, Verna, Autumnalia, Omophagia, Nocturna, Brauronia, Theænia. Antiquiſſima* die duodecimo menſis Antheſterionis acta, in Limnis, Atticæ loco, ubi templum Bacchi fuiſſe docet Ariſtophanis Scholiaſtes in *Ranis*: Λίμναι, χωρίον τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ Διονύσου ἱερόν. De hoc feſto agit Thucydides *l.* 2. Τὰ γὰρ ἱερὰ ἐν αὐτῇ τῇ Ἀκροπόλει, καὶ ἄλλων θεῶν ἐστι, καὶ τὰ ἔξω πρὸς τοῦτο τὸ μέρος τῆς πόλεως μᾶλλον ἵδρυται, τό τε τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου, καὶ τὸ Πύθιον, καὶ τὸ τῆς Γῆς, καὶ τὸ ἐν Λίμναις Διονύσου, ᾧ τὰ ἀρχαιότερα Διονύσια τῇ δωδεκάτῃ ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι. Hæc autem in Limnis ſacra peragebant mulieres, quæ Γεραιραὶ vocabantur. Harpocration: Γεραιραί, αἱ τοῦ Διονύσου ἱέρειαι γυναῖκες. Hæ numero fuere quatuordecim. Heſychius: Γεραιραὶ ἱέρειαι κοινῶς· ἰδίως δὲ αἱ τοῦ Διονύσου τοῦ ἐν Λίμναις τὰ ἱερὰ ἐπιτελοῦσαι, τοῖς ἀριθμῷ δεκατέσσαρες. Quas à Rege deſignari Pollux author eſt, *lib.* 8. Αὗται ἀξίως Διονύσῳ ἔθυον μετ' ἄλλης θυσίας, καθίστη δὲ αὐτὰς βασιλεὺς ὅσας τεσσαρεσκαίδεκα. Quippe Regi ceremoniarum cura, & ſacrificiorum incumbebat, ejuſque uxor, quæ Regina dicebatur, occulta, & maribus non inviſa ſolùm, ſed etiam inaudita procurabat. Demoſth. *Orat. contra Nearam*: Τὰς δὲ θυσίας ἁπάσας ὁ Βασιλεὺς ἔθυε, καὶ τὰς σεμνοτάτας καὶ ἀρρήτους ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἐποίει, εἰκότως Βασίλισσα οὖσα. Hinc non niſi ſpectatæ probitatis virum ſacræ dignitati præficiebant: uxoris etiam indubitata caſtitas requirebatur; nam quæ alterius viri thorum experta fuiſſet, à Regis connubio leges arcebant: Τὸν μὲν Βασιλέα αἱρεῖσθαι ὁ Δῆμος [illegible] χειροτονεῖν. Τὴν δὲ γυναῖκα αὐτοῦ νόμος ἦν ἀστὴν εἶναι, καὶ μὴ ἐπιμεμιγμένην ἑτέρῳ ἀνδρὶ, ἀλλὰ παρθένον γαμεῖν, ἵνα κατὰ τὰ πάτρια θύηται τὰ ἄρρητα ἱερὰ ὑπὲρ τῆς πόλεως, καὶ τὰ νομιζόμενα γίγνηται τοῖς θεοῖς εὐσεβῶς, καὶ μηδὲν καταλύηται, μηδὲ καινοτομῆται. Legem verò columnæ lapideæ inſcriptam, in vetuſtiſſimo Bacchi templo ad Limnas collocarunt: Καὶ διὰ ταῦτα, inquit Demoſthenes, ἐν τῷ ἀρχαιοτάτῳ ἱερῷ τοῦ Διονύσου ἐν Λίμναις ἔστησαν, ἵνα μὴ πολλοὶ εἰδῶσι τὰ γεγραμμένα. Ἅπαξ γὰρ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑκάστου ἀνοίγεται, τῇ δωδεκάτῃ τοῦ Ἀνθεστηριῶνος μηνός. Ipſi etiam Regis uxori, ante aram & caniſtra Γεραιραὶ jurejurando ſuam fidem aſtringere debebant, antequam ſacra attrectare poſſent. Cujus ritus adminiſter erat, quem Ἱεροκήρυκα nuncupabant. Sacramenti verò formula hæc eſt apud Demoſthenem: Ἁγιστεύω, καὶ εἰμὶ καθαρὰ, καὶ ἁγνὴ ἀπὸ τῶν ἄλλων οὐ καθαρευόντων, καὶ ἀπ' ἀνδρὸς συνουσίας. καὶ τὰ Θεοίνια, καὶ Ἰοβάκχεια γεραίρω τῷ Διονύσῳ, κατὰ τὰ πάτρια, καὶ ἐν τοῖς καθήκουσι χρόνοις. Bacchanalia *Recentiora* nobis indicant Scholia Thucydidis, ad locum antea productum: Ἀρχαιότερα εἶπε, διότι ἦν καὶ νεώτερα ἄλλα. Sed an ab aliis, de quibus mox dicturi ſumus, hæc diſtinguantur, aſſerere nolim, niſi quando celebritatis variare tempora deprehenduntur. *Majora* ſunt eadem cum Antiquiſſimis, nam Ulpian. *in Orat. Demoſthenis contra Leptinem*, eodem tempore celebrari notat: Τοῖς μεγάλοις Διονυσίοις Ἀνθεστηριῶνος μηνὸς, πλείονος ἀθροιζομένης [illegible], ἐκ χορηγίας ἑκάστης φυλῆς καθισταμένου. Veris autem initio celebrabantur. Interpres Ariſtoph. *in Aves*: Λήγοντος τοῦ χειμῶνος, ἀρχομένου δὲ τοῦ ἔαρος γίνεται τὰ Διονύσια. Nam quoties Attici ſcriptores *Dionyſia* ſolùm dicunt, ſine alterius particulæ adjectione, de *Majoribus* & *Antiquioribus* accipiendi ſunt. Per hæc feſta ſocii tributum Athenienſibus ferebant. Scholia Ariſtoph. *in Acharn.* Διονυσίων ἑορτὴ ἐν τῷ ἔαρι ἐπιτελεῖται, ἐν ᾗ ἔφερον τοὺς φόρους οἱ σύμμαχοι. *Minora* ſunt, tanquam præparatio ad altera Liberalia Majora, nec differunt à *Ruralibus*, & in menſem Poſeideona incidunt. Theophraſtus *in deſcriptione hominis garruli*: Ποσειδεῶνος τὰ κατ' ἀγροὺς Διονύσια. Heſychius: Τὰ μὲν κατ' ἀγροὺς μηνὸς Ποσειδεῶνος. Eadem quoque Λήναια ſunt. Ariſtophanes *in Acharnen.*

> Ἄξω τὰ κατ' ἀγροὺς εἰσιὼν Διονύσια.

Ubi Schol. Διονύσια, τὰ Λήναια λεγόμενα, ἔνθεν τὰ Λήναια, καὶ ὁ Ἐπιλήναιος ἀγὼν τελεῖται, τοῦ Διονύσου. Λήναιον γάρ ἐστιν ἐν ἀγροῖς ἱερὸν τοῦ Διονύσου διὰ τὸ πλείονας ἐνταῦθα γεγονέναι, ἢ διὰ τὸ πρῶτον ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ληνὸν τεθῆναι. Steph. Λήναιος ἀγὼν Διονύσου ἐν ἀγροῖς ἀπὸ τοῦ ληνοῦ. Sed alii menſe Gamelione celebrari ſolita tradunt. Heſychius autem cùm dixiſſet Ruralia Liberalia menſe Poſeideone agi, deinceps addit: Τὰ δὲ Λήναια μηνὸς Ληναιῶνος. At Proclus *ad Heſiodum*, à Bœotiis ait Lenæona vocari, quando Sol Capricornum ingreditur, incipiente jam poſt vindemiam hyeme. Cæterùm Lenæa in Autumno curabantur, atque ab iis peregrini arcebantur. Scholia *in Acharn.* Τὰ δὲ Λήναια ἐν τῷ μετοπώρῳ ἤγετο, ἐν οἷς οὐ παρῆσαν οἱ ξένοι. Ideoque Demoſthenes, *in oratione contra Nearam*, graviter exaggerat, quòd peregrina Regi nupta tacitorum arcana luſtraſſet, & obiviſſet: Καὶ αὕτη ἡ γυνὴ ὑμῖν ἔθυε τὰ ἄρρητα ἱερὰ ὑπὲρ τῆς πόλεως, καὶ εἶδεν ἃ οὐ προσῆκεν αὐτὴν ὁρᾶν ξένην οὖσαν. Καὶ τοιαύτη οὖσα εἰσῆλθεν οἷ οὐδεὶς ἄλλος Ἀθηναίων τοσούτων ὄντων εἰσέρχεται, ἀλλ' ἡ τοῦ Βασιλέως γυνή. Verùm ab his diverſa fuere Liberalia Κατὰ ſive *Urbana*, quæ vere quidem acta. Ariſtoph. Interp. *in Avibus*: Τῷ ἔαρι ἐν ἄστει τελεῖται τὰ Διονύσια. Sed menſe Elaphebolione. Heſychius: Τὰ δὲ ἐν ἄστει Ἐλαφηβολιῶνος. Erantque non annua, ſed trieterica. Virg *Æn* 4.

> —— *Qualis, commotis excita ſacris*
> *Thyas, ubi audito ſtimulant trieterica Baccho*
> *Orgia.* ——

Ubi Servius: *Liberi ſacra tertio quoq; anno revocabantur.* Lucanus,

> —— *Referunt trieterica Baccha.*

Atque hæc Bacchus inſtituiſſe traditur ad Callirhoën, ut eſſent monumentum expeditionis Indicæ, in quâ triennii ſpatium abſumpſit. Cic. *lib.* 3. *de N. D.* quinque Dionyſios enumerat, quintumque Nyſo natum, & Thyone, *a quo Trieterides conſtitutæ putantur.* Alia etiam fuere quinquennalia, de quibus Schol. Ariſtoph. *in Pacem.* Διὰ πενταετηρίδος χρόνου ἤγοντο αἱ θυσίαι τῶν Διονυσίων. *Brauronia*, à *Braurone*, opp. Atticæ, in quo Liberalia libidinis ſcenam exhibebant. Schol. Ariſtoph. ubi ſupra. Βραυρών, πόλις τῆς Ἀττικῆς ἐν ᾗ τὰ Διονύσια ἤγετο, καὶ μεθύοντες πολλὰς πόρνας ἥρπαζον. Idem habet Suidas in Βραυρών Liberalium arcana noctu peragebantur. Euripides *in Bacchis*:

> Τὰ δ' ἱερὰ νύκτωρ, ἢ μεθ' ἡμέραν τελεῖς;
> Νύκτωρ τὰ πολλά· σεμνότης ἔχει σκότος.

Unde, ut notat Servius *in Æn.* 4. *Ipſa ſacra Nyctelia dicebantur.* Ipſaque adeò maximâ ſilentii religione continebantur. Pauſan. *in Atticis.* ſacra Bacchi ad Alcyoniam paludem commemorans: Τὰ δὲ ἐς αὐτὴν Διονύσῳ δρώμενα, ἐν νυκτὶ κατὰ ἔτος ἕκαστον οὐχ ὅσιον ἐς ἅπαντας ἦν μοι γράψαι. Θεοίνια dicebantur a Bacchi nomine Θεοίνου. Heſychius: Θεοίνια, θυσία Διονύσου Ἀθήνησι, καὶ Θεὸς Θεοῖνος, Διόνυσος. Ea per vicos ſive populos celebrabantur, & tum Γεννῆται ſacrificabantur: Τὰ κατὰ δήμους Διονύσια, Θεοίνια ἐλέγετο, ἐν οἷς οἱ Γεννῆται ἐπέθυον, τὸν γὰρ Διόνυσον Θεοῖνον ἔλεγον. Γεννῆται verò apud Athenienſes vocabantur οἱ τοῦ αὐτοῦ γένους κοινωνοῦντες. *Omophagia* Dionyſia, Latinè *crudivora*, ſic appellabantur, quòd Myſtæ furentes, & pleni Deo; quoque præſentius Numen oſtentarent, anguibus redimiti, crudas carnes ore dilaniarent. Catullus *in Argonaut.*

> *Pars è diviſo jactabant membra juvenco*
> *Pars ſeſe tortis ſerpentibus incingebant.*

Clem. Alex. in Προτρεπτ. Διόνυσον μαινόλην ὀργιάζουσι Βάκχαι, ὠμοφαγίᾳ τὴν ἱερομανίαν ἄγοντες, καὶ τελίσκουσι τὰς κρεονομίας τῶν φόνων, ἀνεστεμμένοι τοῖς ὄφεσιν, &c. Arnobius *lib* 5. *Bacchanalia etiam prætermittimus immania, quibus nomen Omophagiis Græcum eſt. In quibus furore mentito, & ſequeſtratâ pectoris ſanitate, circumplicatis vos anguibus, atq; ut vos plenos Dei numine ac majeſtate doceatis, caprorum reclamantium viſcera cruentatis oribus diſſipatis.* Bacchanalia in Ægypto nata Melampus in Græciam tranſtulit, teſte Herodoto *l.* 2. Porro Dionyſia apud Athenienſes inprimis celebria fuerunt, ut ſic eorum intervallis tempora diſtinguerent, quæ poſtea per Olympiadas numerari cœperunt. Suidas ˙Ἔθος ἦν Ἀττικοῖς λέγειν τὰ ἔτη, καὶ τὸν ὑπολογισμὸν ἀριθμὸν ἀπὸ τῶν Διονυσίων. Præterea Bacchi ſacerdos in ſpectaculis principem locum obtinebat. Commentator Ariſtoph. *in Ranas*: Παρὰ τοῖς θεαταῖς προεδρίαν ἐπετίμησεν ὁ ἱερεὺς τοῦ Διονύσου. His adde, quòd ſummus in Rep. magiſtratus illorum curator eſſet. Pollux *l.* 8. Ὁ Ἄρχων διατίθησι Διονύσια. Pompa Dionyſiorum antiquitùs ſimplex, & ſumptuum expers erat, donec opum affluentia ſacris etiam, mores ſuos, luxumque immiſit. Plut. *lib.* Περὶ Φιλοπλουτίας. Ἡ πάτριος τῶν Διονυσίων ἑορτὴ τὸ παλαιὸν ἐπέμπετο δημοτικῶς, καὶ ἱλαρῶς, ἀμφορεὺς οἴνου, καὶ κληματίς, εἶτα τράγον τις εἷλκεν, ἄλλος ἰσχάδων ἄρριχον ἠκολούθει κομίζων, ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Φαλλός. Ἀλλὰ νῦν ταῦτα παρορᾶται, καὶ ἠφάνισται, χρυσωμάτων περιφερομένων, καὶ ἱματίων πολυτελῶν, καὶ ζευγῶν ἐλαυνομένων καὶ προσωπείων. Et quantum prima rudis ævi ſimplicitas mutarit, ex Athenæi *lib.* 5 manifeſtum eſt, ubi Choragium Bacchi deſcribit, quod magnifico prorſus apparatu Antiochus inſtruxit. Apparatus pompæ conſtabat Myſtis & ferculis. Myſtæ autem ſunt Bacchantes, & ſacris initiati. Eorum ornatus Nebrides, Sindones, Mitræ, Thyrſi, Ferulæ, Pampini, Hedera, Tympana, Tibiæ, Fiſtulæ, Tintinnabula, de quibus paſſim Poëtæ, eaque diligentiſſimè tractarunt Lilius Gyraldus, Natalis Comes, & noviſſimè in unum non pauca congeſſit Dempſterus *ad Roſinum lib.* 2. *cap.* 11. Porro Bacchantum alii Silenorum, alii Satyrorum, atque Panum habitu procedebant. Sic Plutarchus Antonium Liberi Patris æmulum nonnullas civitates obiviſſe prodidit, atque Epheſum acceſſiſſe Bacchicâ pompâ, ˙Εἰς γοῦν Ἔφεσον εἰσιόντος αὐτοῦ γυναῖκες μὲν εἰς Βάκχας, ἄνδρες δὲ καὶ παῖδες εἰς Σατύρους καὶ Πᾶνας ἡγοῦντο διεσκευασμένοι, κιττοῦ δὲ καὶ θύρσων καὶ ψαλτηρίων καὶ συρίγγων, καὶ αὐλῶν ἡ πόλις πλέα. Rurſus alii aſinis inſidebant, alii hircos ducebant, quos immolarent, quorumque pellibus ad Aſcolia uterentur.

Hoc ornatu inſtructi utriuſque ſexus homines, lymphato curſu ferri, vario motu (ut videre eſt in Θεσμοφοριαζούσαις Ariſtophanis) Choreas ſive Thiaſos ductare, tremulis ululatibus æthera complere, caput jactare; quod huic ſacro fuiſſe velut proprium animadvertas, unde Euripides bacchantis geſtum ait κρατὸς σεισμὸν & Pindarus tales ῥιψαύχενας vocat. In iſta capitis jactatione crines effundebantur, quos Baccho alere ſolebant. Euripides,

Ἱερὸς ὁ πλόκαμος, τῷ θεῷ δ' αὐτὸν τρέφω.

Virgilius, *Æn.* 7.

Te luſtrare choros, ſacrum tibi paſcere crinem.

Et apud Val. Flaccum *lib.* 2. Hypſiphile patrem ſuum Bacchi cultu exornans, ut Lemniadum furori eripiat,

Serta patri, juvenisq́; comas, veſtesq́; Lyæi
Induit. ——

Porro conciti furore, Deoque pleni acclamabant, Εὐοῖ, Σαβοῖ, Εὐοῖ Βάκχε, ut ex Demoſthene, Plutarcho, & poëtis eruditi poſſunt obſervare. Dionyſius,

Καὶ μετ' Ληναίων ἱερὸν χορὸν ἱστάμενοι
Ζώματα καὶ νεβρίδας ἐπὶ στήθεσι λαβόντες
Εὐοῖ Βάκχε λέγοντες. ——

Atque hinc Εὐάζειν, & Εὐάζε. Fuit & illa acclamandi formula τὸ Ἴακχε, quam Athenæus *lib.* 5. ἱερὸν τὸ Βάκχε φωνὴν appellat. Proclus *in Chreſtomathia*: Ἴοβακχος ἐν ἑορταῖς, καὶ θυσίαις Διονύσου βεβακχευμένος πολλῷ φθέγματι. Agmen Bacchantium ſecutâ ſequuntur. Vas aquarum primo loco ferebatur. Plut. *lib. de Iſ. & Oſ.* Καὶ τοῖς ἱεροῖς αἰεὶ προπομπεύει τὸ ὑδρεῖον ἐπὶ τιμῇ τοῦ θεοῦ. Deinde Virgines procedebant Κανηφόροι. i. e. *ciſtarum geſtatrices*, in quibus omnium fructuum primitiæ, Deo ſacratæ, claudebantur. Ariſtophanes *in Acharnanenſibus*,

Κατάθες τὸ κανοῦν ὦ θύγατερ ἵν' ἀπαρξώμεθα.

Ubi Schol. Κατὰ τὴν Διονύσου ἑορτὴν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις αἱ εὐγενεῖς παρθένοι ἐκανηφόρουν, ἦν δὲ ἐκ χρυσοῦ πεποιημένα τὰ κανᾶ, ἐφ' ὧν τὰς ἀπαρχὰς ἁπάντων ἐτίθεσαν. Sed non ſolis fructuum primitiis ciſtas illas refertas fuiſſe putandum eſt, quas tanto horrore venerati ſunt, ut his omnes Ceremonias contineri videantur. Catullus,

Pars obſcura cavis celebrabant orgia ciſtis;
Orgia, quæ fruſtra cupiunt audire profani.

Valerius Flaccus,

—— *Tacitâ plenas formidine ciſtas.*

Non potuere tamen Orgiorum arcana latere SS. Patres, qui ſuperſtitionem, tenebrarum fide ac ſilentii ſe defendentem, protulerunt in lucem, ut ejus partim vanitas, partim fœditas à pertinaciâ ſtolidi erroris animos hominum averteret. Clemens *in Protreptico*, Οἷαι δὲ καὶ αἱ κίσται αἱ μυστικαί; δεῖ γὰρ ἀπογυμνῶσαι τὰ ἅγια αὐτῶν, καὶ τὰ ἄρρητα ἐξειπεῖν. Οὐ σησαμαῖ ταῦτα, καὶ πυραμίδες, καὶ τολύπαι, καὶ πόπανα πολυόμφαλα, χόνδροι τε ἁλῶν, δράκων τε, ὄργιον Διονύσου Βασσάρου; οὐχὶ δὲ ῥοιαί; πρὸς τοῖς δὲ κραδίαι, νάρθηκές τε καὶ κιττοί; πρὸς δὲ καὶ φθοῖς, καὶ μήκωνες; ταῦτ' ἐστὶ αὐτῶν τὰ ἅγια. Apud Plut. *in Alex.* Olympias Bacchi ὀργιασμὸν repræſentans, ὄφεις μεγάλους ἐκ τοῦ κιττοῦ καὶ τῶν μυστικῶν λίκνων παρανέδυεσθαι, ad augendam venerationem oſtentabat. Poſt Κανηφόρους ibant Φαλλοφόροι. Ariſtophanes,

Ὁ Ξανθία σφῷν δ' ἐστὶ ὀρθὸς ἑκτέος
Ὁ φαλλὸς ἐξόπισθε τῆς κανηφόρου.

Φαλλὸς autem eſt ξύλον ἐπιμῆκες ἔχον ἐν τῷ ἄκρῳ σκυλίνον αἰδοῖον. Unde ipſam ſolennitatem Theodoretus *lib.* 3. *Græc. Affectionum*, Φαλλαγωγίαν appellat. Vocarunt etiam Περιφαλλίαν. Heſychius: Περιφαλλία, πομπὴ Διονύσου τελουμένη τῶν φαλλῶν. Sequebatur deinde chorus cantantium φαλλικὰ ᾄσματα, i. e. ut notat Ariſtophanis enarrator, τὰ ἐπὶ τῷ φαλλῷ ᾀδόμενα μέλη. Ariſtophanes *in Acharn.*

Ἐγὼ δ' ἀκολουθῶν ᾄσομαι τὸ φαλλικόν.

Phallophororum ornatum deſcribit Athenæus *lib.* 14. *hoc modo*, Οἱ δὲ φαλλοφόροι προσωπεῖον μὲν οὐ λαμβάνουσι, προπόλιον δὲ ἐξ ἑρπύλλου περιτιθέμενοι, καὶ παιδέρωτος ἐπάνω τούτου ἐπιτίθενται, στέφανόν τε δασὺν ἴων, καὶ κιττοῦ, καυνάκας τε περιβεβλημένοι παρέρχονται. Et paulo poſt: Ὁ δὲ φαλλοφόρος ἰθὺ βαδίζων, κατεσκαμμένος αἰθάλῳ. Phalli pompa, ut & aliæ Religionum, doctrinarumque perverſitates ab Ægyptiis fluxerunt. Qui tamen in eo differunt à Græcis, quòd vice pudendorum ex ligno dependentium homunciones circumducerent eximiè peculiatos, quorum mutò tantum movetetur. Herodotus *lib.* 2. Ἀντὶ δὲ φαλλῶν ἄλλα σφι ἐστὶ ἐξευρημένα, ὅσον τε πηχυαῖα ἀγάλματα νευρόσπαστα, τὰ περιφορέουσι κατὰ κώμας αἱ γυναῖκες, νεῦον τὸ αἰδοῖον οὐ πολλῷ τεῳ ἔλασσον ἐὸν τοῦ ἄλλου σώματος, προηγέεται δὲ αὐλός, αἱ δὲ ἕπονται ἀείδουσαι τὸν Διόνυσον. Διότι δὲ μέζον τε ἔχει τὸ αἰδοῖον, καὶ κινέει μοῦνον τοῦ σώματος, ἐστὶ λόγος περὶ αὐτοῦ ἱρὸς λεγόμενος. Eadem habet Lucianus *de Deâ Syriâ*, & Schol. Ariſt. *in Nebulis.* Igitur Melampus, qui Græcos Liberalia docuit, ſtatuas omiſit, & Phallos retinuit. Herodot. Ἕλλησι γὰρ Μελάμπους ἐστὶ ὁ ἐξηγησάμενος τοῦ Διονύσου τε οὔνομα, καὶ τὴν θυσίην, καὶ τὴν πομπὴν τοῦ φαλλοῦ. Cauſam φαλλοφορίας, ut oſtendit Herodotus, arcanam Myſtæ jactabant, cujus majeſtatem augere ſilentio volebant. Atque hinc plerumque authores, cùm ritus ſacrorum enarrant, ipſa myſteriorum penetralia non aperiunt, à quibus ſe religionis metu prohiberi profitentur. Diodorus Siculus Oſiridem eundem cum Baccho ſtatuens, hanc refert originem. Oſiridem, duce Typhone, conjurati fratres dilacerarunt, membra partiti, quo fidem inter ſe firmarent, & mors occultior foret. Virile membrum omnes aſpernati in Nilum abjecerunt. Poſtea Iſis mariti necem ulta, partes omnes recuperavit, excepto pudendo: quod ubi deeſſe vidit, imaginem ejus formavit, & in ſolatium doloris, tanto honore proſecuta eſt, ut illi ſacra cæremoniaſque inſtitueret, in quibus Phallus appellaretur. Plutarchus hujus fabulæ turpitudinem quodam interpretationis velo tegere conatur, Oſiridis aut Bacchi nomine rerum intelligi principium, quod vi generandi multiplicat ea, quæ ex illo producuntur. Atque eam ob cauſam, non modò Phallos, ſed etiam Bacchi imaginem circumferri, cujus triplex eſt pudendum. Addit præterea: Καὶ γὰρ ὁ στορούμενος τῷ μύθῳ λόγος, ὡς τὸ Ὀσίριδος ὁ Τύφων τὸ αἰδοῖον ἔρριψεν εἰς τὸν ποταμὸν οὐδ' Ἶσις οὐχ εὗρεν, ἀλλ' ἐμφερὲς ἄγαλμα θεμένη, καὶ κατασκευάσασα, τιμᾶν καὶ φαλλοφορεῖν ἔταξε, ἐνταῦθα δὲ περιήκει, διδάσκων ὅτι τὸ γόνιμον καὶ τὸ σπερματικὸν τοῦ θεοῦ πρῶτον ἔσχεν ὕλην τὴν ὑγρότητα, καὶ δι' ὑγρότητος συνεμίχθη τοῖς πεφυκόσι μετέχειν γενέσεως. Par eſt ratio, cur in pompâ præferretur aqua & ficus folio Regem depingerent, quòd illam videlicet omnium rerum materiam exiſtimant, hujus autem forma partem generationi dicatam repræſentaret. Cæterùm Diodori narrationem reſpexit Clemens Alexandrinus *in Protreptico*, & Arnobius *lib.* 5. cujus hæc ſunt verba, *Sed & illa deſiſtimus Bacchanalia altera prædicare, in quibus arcana ac tacenda res proditur, inſinuaturq́; ſacratis, ut occupatus puerilibus ludicris, diſtractus a Titanibus Liber ſit, ut ab iiſdem membratim ſectus, atq; in ollulas conjectus coqueretur, quemadmodum Jupiter ſuavitate odoris illectus invocatus advolaris ad prandium, compertaq́; re gravi graſſatores obruerit fulmine, atq; in imas Tartari præcipitaverit ſedes*, &c. Verùm Ariſtophanis Scholiaſtes aliam narrat φαλλοφορίας occaſionem: Ἐστὶ δὲ φαλλὸς τῷ Διονύσῳ κατά τι μυστήριον, περὶ οὗ αὐτοῦ τοῦ φαλλοῦ τοιαῦτα λέγεται. Πήγασος ἐκ τῶν Ἐλευθερῶν (Ἐλευθεραὶ δὲ πόλις εἰσὶ Βοιωτίας) λαβὼν τοῦ Διονύσου τὰ ἀγάλματα ἧκεν εἰς τὴν Ἀττικήν. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ οὐκ ἐδέξαντο μετὰ τιμῆς τὸν θεόν. Ἀλλ' οὐκ ἀμισθί γε αὐτοῖς ταῦτα βουλευσαμένοις ἀπέβη· μηνίσαντος γὰρ τοῦ θεοῦ νόσος κατέσκηψεν εἰς τὰ αἰδοῖα τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὸ δεινὸν ἀνήκεστον ἦν, οἱ δὲ ἀπεῖπον πρὸς τὴν νόσον κρεῖττον γενομένην πάσης μαγγανείας καὶ τέχνης, ἀπεστάλησαν οὖν θεωροὶ μετὰ σπουδῆς. Οἱ δὲ ἐπανελθόντες, ἔφασαν ἴασιν εἶναι μόνην ταύτην, εἰ διὰ πάσης τιμῆς ἄγοιεν τὸν θεόν, πεισθέντες οὖν τοῖς ἠγγελμένοις οἱ Ἀθηναῖοι, φαλλοὺς ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ κατεσκεύασαν, καὶ τούτοις ἐγέραιρον τὸν θεόν, ὑπόμνημα ποιούμενοι τοῦ πάθους. Sed Chriſtiani Doctores altius arcana rimati, propudioſam fœdiſſimi ritus originem invenerunt, utque deteſtandæ ſuperſtitionis fundamenta ſubruerent, ex occulto in aperta protulerunt. Theodor. *lib.* 7. *Græcanicarum affectionum, ſive Serm. de Martyribus* Ἀλλ' ὅμως καὶ ὅτι θείας ἠξίωθη τιμῆς, γνοίη ἄν τις θαυμάζειν, καὶ αὐδήσοντος. Καὶ γὰρ τοῖς ἐπικηρύξασι μισθὸν ὑπέσχετο ἀληθῶς, οὐ χρυσόν, οὐ ἄργυρον, ἀλλὰ τὴν ὕβριν τοῦ σώματος, καὶ οὕτως περὶ τὴν βδελυρὰν ἐκείνην ὑπόσχεσιν ἐγένετο φιλαλήθης, ὡς τις βαθυθέμενος τετελευτηκότος πρὶν ἢ δέξασθαι τὸν πολυθρύλητον ἐκεῖνον μισθόν, ἐπίκρως ἐπιτελέσαι τὴν τῆς ἐπαγγελίας ἐκπλήρωσιν. Καὶ συκῆς τὸ σύκινον ποιήσας, καὶ τὰ ἐπὶ τούτῳ τελούμενα μυστήρια λέγει, ἐφ' οἷς ἐπιτραγῳδοῦσιν οἱ Ἕλληνες. Arnobius *lib.* 5. *Ithyphallorum illa, faſcinorumq́; ſubrectio, quos ritibus annum adorat & concelebrat Græcia, nonne illius facinoris ſimilitudinem refert, quo ſe a debito Liberavit?* Phallorum pompam excipiebant Ithyphalli muliebrem veſtem induti. Heſych. Ἰθύφαλλοι, ἐπίορκοι, καὶ ἀκολουθοῦντες τῇ φαλλῷ γυναικεῖα ἔχοντες στολήν. Hos Athenæus deſcribit *lib.* 14. Οἱ δὲ ἰθύφαλλοι καλούμενοι προσωπεῖα μεθυόντων ἔχουσι, καὶ ἐστεφάνωνται, χειρῖδας ἀνθινὰς ἔχοντες, χιτῶσι δὲ χρῶνται μεσολεύκοις, καὶ περιέζωνται Ταραντῖνον καλύπτοντα αὐτοὺς μέχρι τῶν σφυρῶν. Quo ordine vannus geſtaretur haud liquet, ſed abſque eâ Bacchi ſacra non fuiſſe celebrata, conſtat, unde Virgilius *Georg. lib.* 1.

—— *Myſtica vannus Jacchi.*

Ubi Servius: *Myſtica Jacchi ideo ait, quòd Liberi patris ſacra ad purgationem animæ pertinebant; & ſic homines ejus myſteriis purgabantur, ſicut vannis frumenta purgantur. Hinc eſt, quòd dicitur, Oſiridis membra a Typhone dilaniata Iſis cribro ſuperpoſuiſſe: nam idem eſt Liber pater, in cujus myſteriis vannus eſt, quia, ut diximus, animas purgat, unde* Liber, *ab eo quòd* liberet *dictus, quem Orpheus à Gigantibus dicit eſſe deſcriptum. Nonnulli Liberum patrem* Λικνίτην *appellant. Vannus autem apud eos* λίκνος *nuncupatur, ubi de more poſitus eſſe dicitur, poſtquam eſt utero matris editus.* Hactenus Servius. Et certè Bacchus à Plut. Λικνίτης nominatur *lib. de Iſ. & Oſ.* Athenæus quoque *lib.* 5. in pompa Bacchi deſcribendâ mentionem palàm facit τῶν λίκνων. Hæc autem qui ferebant, λικνοφόροι dicebantur. Harpocration: Τὸ λίκνον πρὸς πᾶσαν τελετὴν καὶ θυσίαν ἐπιτήδειον ἐστὶ, ὁ τοῦτο οὖν φέρων λικνοφόρος λέγεται &c. Multa dicta, viſuque fœda ad animos populi diffundendos in pompâ Myſtæ perpetrabant. Quos propterea D. Gregorius Naz. *Orat.* Εἰς τὰ ἅγια φῶτα, eſſe dicit αἰσχρὰ καὶ τοῖς σώμασι, καὶ τοῖς ῥήμασιν. Auguſtinus quoque *de Civ. Dei lib.* 6. *cap.* 21. turpitudinis licentiam, & exultantem in propatulo nequitiam gentibus exprobrat, matronam facere in publico, quod nec meretrici, ſi matronæ ſpectarent, permitti debuit in theatro-

no. Et graviſſimè Theodoretus: Ἐν δὲ τούτοις τοῖς ὀργίοις παντοδαπῆς ἀσελγείας ἀδεῶς ἐπελήφθη. Καὶ γὰρ αἱ τελεταὶ, καὶ τὰ ὄργια, τὰ τούτων εἶχεν αἰνίγματα. Τὸν κτένα μὲν Ἐλευσίνια, ἡ φαλλαγωγία δὲ τὸ φαλλόν. Ἅπαξ δὲ καὶ δίχα τῶν αἰνιγμάτων, τὰ παρὰ τῶν ἱεροφαντῶν δρώμενα, εἰς πᾶν εἶδος ἀπαλγίας τοὺς ὁρῶντας ἐξῆγε. Τίς γὰρ ἂν ἀναλγήτως ἴδοι ἐν τῇ πομπῇ τὰ τῆς ἀσελγείας σχήματα, ὁποῖα τῶν Σατύρων σχήματα ἀσέλγειαν δημοσίᾳ προπέμπουσι: Nam & Satyri arrecto veretro in hanc pompam producebantur, quod tamen ipſi rei divinæ ſignum autumabant, ut author eſt Aretæus *libr.* 2. *acutorum cap.* 12. Quàm fœda porro civitatis facies, ubi tanta laſciviæ irritamenta, quæ pravis religionibus captas hominum mentes, velut furialibus ſtimulis ad omne ſcelus, omnemque libidinem agerent. His adde ludos voluptatum illices, & nova comœdiarum ſpectacula, in quibus etiam flagitioſa jocorum libertas, plauſum merebatur. Jam commeſſationes adeò inſanæ, ut ſobrius pro tetrico, nimiumque ſevero haberetur. Certè Plato *libro* 1. *de Legg.* dicere non erubeſcit: Πᾶσαν ἐθεασάμην τὴν πόλιν περὶ τὰ Διονύσια μεθύουσαν. Hic in publico furor: quid igitur corruptelæ defuiſſe putemus, ubi licentia tenebrarum acceſſerat. Facundiſſimè Livius *lib.* 9. *Decad.* 4. *Ex quo promiſcua ſacra ſint, & permiſti viri fœminis, & noctis licentia acceſſerit, nihil ibi facinoris, nihil flagitii prætermiſſum, plura virorum inter ſeſe, quam fœminarum eſſe ſtupra. Si qui minus patientes dedecoris ſint, & pigriores ad facinus, pro victimis immolari nihil nefas ducere: hanc ſummam inter eos religionem eſſe. Viros velut mente captos cum jactatione fanaticâ corporis vaticinari; Matronas Baccharum habitu, crinibus paſſis, cum ardentibus facibus decurrere ad Tiberim, &c.* Quamobrem jure merito Romana gravitas illam ſcelerum officinam S.C. ſuſtulit, & curavit, ut omnia Bacchanalia Romæ primùm, deinde per totam Italiam diruerentur. Caſtell.

Dionyſia, urbs Italiæ, apud Stephanum. Item Ægypti, apud Ptolemæum.

Dionyſiades Inſulæ 2. circa Cretam, Diodorus. Baudrando 3. Inſulæ parvæ, inter partem Oriental. Cretæ & Carpathum Inſul. Dicuntur *Dioniſiades, Cazucai*, & *Paxumadochea*. Sub Turcis, paucorum incolarum propter piratarum frequentes excurſiones.

Dionyſiades, Africæ urbs. D. Auguſtinus. *Joſiana* aliis, & *Conſtana* Victori Uticenſi.

Dionyſias, inſula, quam aliter Napum vocant, à vinearum fertilitate ſic dicta. Eſt & gemma quædam. Plinius *libro* 27. *capite* 10.

Dionyſides, Poëta Tragicus ex Tarſo civitate, cujus mem. Strab. *libro* 14.

Dionyſii columnæ, locus Aſiæ, ad Edmodum montem, terminus peregrinationis Bacchi. Euſt.

Dionyſii Fanum, Gallicè *S. Denis*, urbs Inſul. Franciæ, olim *Catulacum*, à Catulla quadam fœmina. Nundinis & Abbatiâ, à Dagoberto I. fundatâ, ubi Regum monumenta, memorabilis. Aimon. *Hiſtor. Gall. lib.* 4. *cap.* 33. Merula, Doubletius, *hiſtor. hujus Abbatiæ*, Ducheniue, *de urb. Gall. cap.* 9. Hic Concilium anno 834. quo Ludovicus Pius, qui à liberis ſuis throno deturbatus fuerat, populi Galliæ conſenſu reſtitutus eſt. Nithard. *Annal.* Regino, &c. Anno 995. Anno 1053. ab Henrico I. Rege, celebratum, ubi de S. Dionyſii cadavere actum, &c. Prope urbem hanc, conflixit Annas Mommorantius, regiarum copiarum Dux, cum Proteſtantibus, quorum anteſignani erant Princeps Condæus & Colinii fratres: Sed victus ex vulnere accepto obiit, ex Condæi parte plusquam 50. de præcipua nobilitate interemtis. An. Chr. 1567. Vide Thuanum *Hiſtor. lib.* 44.

Dionyſiodorus, Geometra nobilis, in cujus mortui ſepulcro, affines reperiſſe dicuntur epiſtolam, ejus nomine ad ſuperos ſcriptam, perveniſſe cum à ſepulcro ad infimam terram, eſſeque eò ſtadiorum 43. millia. Plin. *lib.* 2. *cap.* 109. Item tibicen nobilis; Idem Plinius.

Dionyſiodorus, Bœotus, Hiſtoricus, ſcripſit an. 4. Olymp. 104. in Philippo Mac. finiens. Diodor. *lib.* 15. *ſub fin.*

Dionyſiodorus, Tarentinus, ſtadii victor, Olymp. 100.

Dionyſiopolis, vulgò *S. Denis*, urbec. Gall. prope Lutetiam. Vide *Fanum S. Dionyſii*.

Dionyſiopolis, quæ & Nagara, & Nyſſa Juſtino, urbs Indiæ citer. apud Indum fluv. inter illum & Cophen. Ptol. & Arrian. *Nerus* hodie ex tab. recent. Item alia urbs Myſiæ infer. Anton. vulgò *Varna*. Urbs Bulgariæ Baudrando, ad amnem Zyram, vulgò *Varne*, verſus oram littor. Ponti Euxini, celebris infelici Hungarorum pugnâ, ubi & cæſus Hungariæ R. an. 1444. Paucis leuc. à confin. Thraciæ in Bor. *Crunos* olim, teſtibus Plinio, ac Stephano. Pop. *Dionyſiopolita*. Cic. 1. *Ad Quintum fratrem*. Item Phrygiæ, Plin. Lybiæ quoque urbs, Steph.

Dionyſius, qui & *Bacchus* dicitur, vites & vini uſum, atque cæterarum arborum fructus inveniſſe fertur. Vide *Bacchus, Lenæus, Liber, Lyæus*, &c. nomen quod attinet, Nonnus Panopolitanus à Νῦσος derivare videtur, quod eſt claudus, rationemque vocis iſtius reddit *Baſſaricôn lib.* 8.

—— Λαχὼν ὄνομα δὲ Λυαίου
Πατρὸς ἐπίκλησιν ἐπωνυμίην πεπίθοιο
Κικλήσκων Διόνυσον, ἐπεὶ ποδὶ φόρτον ἀείρων
Ἠὲ χωλαίνων Κρονίδης βεβαρηότι μηρῷ,
Νῦσος ἐπεὶ γλώσσῃ Συρακοσίδι χωλὸς ἀκούει.

Optima autem proculdubio Etymologia eſt *Du*, vel *Dy*, *Dominus*, & *Nyſa* per Metatheſin pro *Sina*, ut ſit *Dominus Sina*. Δεῦνος certe apud Indos Regem ſignificat. Δεῦνον δὲ τὸν βασιλέα λέγουσιν οἱ Ἰνδοί, inquit Juba apud Etymologum. Et Tzetzes, Κατὰ Ἰνδοὺς δὲ Διόνυσος. Δεῦνος καὶ ἄναξ Νύσης. Cæterùm de variis Dionyſiis antiquis vide virum clariſſimum D. Langbainium *Not. in Dionyſ. Longinum*.

Dionyſius I. Siciliæ tyrannus, fil. Hermocratis, civis Syracuſani, qui, quòd nudo enſe urbem ingreſſus eſſet, occiſus eſt, primò Syracuſanorum Dux, contra Carthaginenſes, dein his pulſis, occupatoque totius Inſulæ imperio, copias in Italiam trajecit adverſus Græcos, qui proxima Italiæ litora tenebant. Itaque Locros prius expugnat, deinde Crotoniatas aggreditur, qui Locris auxilium tulerant. In Rhegium, poſt 11. menſes expugnatum, ſæviſſimus. Is deinde Dionyſius, quem paulo ante non Italia, non Sicilia capiebat, aſſiduis belli certaminibus à Carthaginenſibus victus, inſidiis ſuorum interficitur. Juſtinus ex Trogo. Anno U. C. 385. ætat. 63. Olymp. 103. Sed de mortis genere variant auctores. Vide Diodor. Siculum *libr.* 13. 14. 15. Plutarch. *in vita ejus*. Juſtin. *lib.* 20. Xenoph. *hiſtor. libr.* 2. *& ſeqq.* Euſeb. *in Chron.* C. Nepotem, *in Dione*. Poëſeos famam fruſtra affectavit, Græcis publicè irriſus, quod cùm ulciſci aliter non poſſet, in ſubditos acrius deſævit. Sacrilegiis infamis, Jovem pallio, Æſculapium barbâ exuit, malæ conſcientiæ Furiis euſque exagitatus, ut ne uxori quidem, nec filiabus ſuis fideret. Aliquot Comœdiarum & hiſtorici cujuſdam operis auctor, Suidæ dicitur.

Dionyſius II. ſuperioris fil. natu maximus inter fratres, Patri militum favore ſucceſſit, qui initio tyrannidis populum ſibi libertate concilians, tria millia captivorum è vinculis exire permittit. Tributa inſuper populo per triennium remittit, ſublatiſque fratribus ac propinquis, quos metuebat, paulatim in cæteros graſſatur. Itaque ob crudelitatem inviſus Syracuſanis, bello expugnari cœptus, in arcem ſe recepit. Legatos dein Syracuſanos de pace, contra jus gentium, retinuit. Tandem vi pulſus ex arce profugus clam in Italiam, Locros conceſſit, qui ſub ejus erant poteſtate. A Locrenſibus vero ignaris, quòd exul eſſet, exceptus, ſolitam quoque in eos exercuit ſævitiam ſex annis, rapinis, ſtupriſque omnia complendo. Deinde Locrenſium conſpiratione civitate ejectus, in Siciliam rediit, ibique Syracuſas, ſecuris omnibus, poſt longum pacis intervallum, per proditionem recepit. Cumque gravior eſſet, iteratâ conſpiratione duce Dione Syracuſano, cùm Corinthiorum auxilio obſideretur, depoſito imperio, arcem Syracuſanis tradidit, atque in exilium Corinthum profectus eſt, ibique ludimagiſtrum agens pueros in triviis docuit. Erat enim eruditus, utpote olim Platonis auditor. Interrogatus jam exul, quid ei Philoſophia profuiſſet: Reſpondit, ut æquo animo ferrem talem Fortunæ mutabilitatem. Regnavit annis 38. Plutarchus regiam ejus pulverulentam fuiſſe ait, propter eorum multitudinem, qui Geometricas in pulvere figuras deſcribebant. Hujus Dionyſii cùm omnes Syracuſani interitum optarent, quædam anus ſola quotidiè Deum orabat, ut ipſe diu incolumis ac ſuperſtes eſſet, quod quidem audiens tyrannus admirabatur, & cauſam quærit. Ait illa, cùm Puella eſſem, & gravem tyrannum haberemus, carere eo cupiebam, ac ſucceſſit illi gravior; & cùm illo iterum carere cupiebam, tertium Te importuniorem excepimus; Timens ergo deteriorem ſuccedere tibi, caput meum pro tuâ ſalute devoveo. Tam facetam mulieris audaciam tyrannus erubuit. Hic Dionyſius, acceptâ Tragœdiarum victoriâ, indeque nimio gaudio perfuſus expiravit. Plin. *l.* 6. *c.* 53. Diodor. Sicul. *libr.* 16. Juſtin. *l.* 21.

Dionyſius, Luſitaniæ Rex, filius Alphonſi III. ex Beatrice, filia notha Alphonſi X. Caſtellæ & Legionis Regis, ſucceſſit Patri, anno 1279. præterito Roberto fratre, ex Mathilde priori conjuge, qui Comes dein Bononiæ fuit. Duxit Elizabetham, filiam Petri III. Arragoniæ Regis, ex ea pater Alphonſi IV. Succeſſoris, & Conſtantiæ, quæ Ferrando IV. Caſtellæ Regi nupſit. Initio regni neque cum Clero, neque poſtmodum cum filio ipſi bene convenit, ſed turbæ prudentiâ uxoris ſopitæ. Condidit vel reparavit 44. in Luſitania urbes, inſtituit ordinem militarem Jeſu Chriſti, obiit feliciſſimus ſui ſeculi Principum, anno 1325. æt. 63. regni 46. Mariana *l.* 14. & 15. Duardus *Geneal. Regum Portugalliæ.*

Dionyſius, Græcus, Papa, anno Dom. 261. Synodo convocatâ, Dionyſium Alexandrinum defendit, ſcripſit contra Sabellium, & P. Samoſatenum. Tam Presbyteris urbis Romæ, quàm aliarum gentium, templa, cœmeteria, ac parochias diviſit. Præterea Epiſcopis Diœceſes diſtribuit, mandavitque ut unusquisque ſuis finibus, limitibusque contentus eſſet. Platina. Obiit anno 272. Athen. *c. Arian.* & *de ſent. Dion. c. Arian.*

Dionyſius, Clearchi fil. Timothei frater, tyrannidem ſuſcepit, defuncto fratre, Olymp. 110. an. 3. Heracleæ in Ponto.

Dionyſius, Heracleonis filius, tyrannus apud Heracleam regnavit. Strabo *lib.* 16.

Dionyſius, Hammonis regis Libyæ & Amaltheæ filius. Beroſus.

Dionyſius, Lyſimachiâ oriundus, Dux Antiochi Hieracis, qui a fratre Seleuco defecerat. Polyæn. *lib.* 4.

Dionyſius, Phocenſium dux, an. U.C. 251.

Dionyſius, Conſul cum Florentio, an. U.C. 1182.

Dionyſius, Patriarch. Conſtantinop. Peloponneſo oriundus, Marci Epheſii diſcipulus. Ab æmulis accuſatus, quòd abnegatione Chriſtianiſmi libertatem redemerit, innocentiam ſuam egregiè probavit. Bzovius anno 1489. Malaxus *Hiſtor. Patr. l.* 2. *Turcogr.*

Dionyſius, Præſul Alexandrinus, poſt Heraclam, Origenis diſcipulus, in deſerta Libyæ relegatus, à Valerio Præſide. Scripſit c. Origenem, Novatum, Sabellium, quem dum oppugnat, Ario faviſſe viſus, accuſatur & abſolvitur: Sub Galieno, in exilium pulſus, revocatur, Chiliaſtas convertit, multa paſſus, &c. Ejus operum meminit Hieronymus, *Cat. c.* 69. *Præf l.* 18. *Comm. in Eſaj. l.* 2. *c. Ruf. fin.* & *ep ad Pammachum.* Euſ. *l* 6. & 7. *Hiſtor.* Athan. *de Sent. Dion.* & *in Comm. de Syn. Nic. Decr.* Baſil. *cap.* 29. *L. de Spirit. S. epiſt. ad Amphil.* & *epiſt.* 41. Obiit anno 265. Alius ab eo, qui in Dion. Areopagitæ ſcripta commentarios edidiſſe dicitur, Sixt. Senenſ. *l.* 4. *Bibl.* Succeſſorem Maximum prior habuit.

Dionyſius, Corinthiorum Præſul ſub M. & L. Antoninis, vir doctrinâ & ſanctitate clarus, ſcripſit epiſtolas quaſdam valdè laudatas. Hieron. Pinytum graviter monuit, *ne grave ſervanda caſtitatis onus fratribus imponeret.* Euſeb. *l.* 4. *c.* 22. A Tatiano enim ſeducti plurimi tum cœlibatum urgebant. Vixit an. D. 166.

Dionyſius, Epiſc. Mediol. Athanaſii condemnationi, ab Arianis circumventus, ſubſcripſit. Cujus pœnitentiâ cùm eum ſeriò duci videret Euſeb. Vercellenſis, dolo ingenioſo, Arianis ſcriptum hoc extorſit. A Conſtantino Imp. in exilium miſſus, ibi obiit. Ambroſ. *ep.* 82 *ad Vercel.* Athanaſ. *ad Solit.* Ruffin. *l.* 1. *c.* 20. Sulp. Severus *hiſt. S. l.* 2 Socr. *l.* 2. *c.* 29. Sozom. *l.* 4. *c.* 8. Baron. *A C.* 355. 356.

Dionyſius, Perſica conſignavit. Tull. 1. *de Divin.*

Dionyſius, cogn. *parvus Abbas*, Scytha, vixit Romæ, ſec. 6. ſub finem regni Theodorici. & nepotis ejus Athalarici. Ingentes animos in parvo pectore verſans, Græcè Latineque doctiſſimus, Canones collegit, tranſtulit, correxit. Cyclum Victoris renovavit, non per Olympiades, vel Conſulatus, neque etiam per Epocham Diocletiani, ſed Jeſu Chriſti nativitatem, annis numeratis. Obiit an. 540. Caſſiodor. *div. Inſt. c.* 23. Beda, *hiſt. Eccl. lib.* 5. *c.* 22. & *de R. T. c.* 45. Sigebert. *de Viris Ill.* Marianus Scotus, *A. C.* 532. Genebr. *in Bonif. II.* Ciacc. *in Felice IV.* Blancanus, Petavius, Calviſius, Voſſ. *de H. L. l.* 2. *c.* 19. & *de Mathem c.* 34. §. 12. & *c.* 40. §. 11. &c.

Dionyſius, fil. Glauci, diſcipulus Chæremonis, cui ſucceſſit, Alexandrinus Grammaticus, pervenit ad Trajani tempora, cujus bibliothecæ & epiſtolis præfuit. Suid. Præceptor Parthenii fuit. Vide Athen. *l.* 11. Voſſ. *de Hiſt. Gr. lib.* 2. *c.* 1. & 3. *de Poet. c.* 9. *p.* 72. 73. Vide infra.

Dionyſius Areopagita, præſul Athenienſis, D. Pauli diſcipulus, ut ſcribitur in Actis App. Solus Paulo concionanti, è philoſophis qui aderant, credidit. Hic cùm eſſet in Ægypto, Heliopoli, quò ſe diſciplinæ causâ contulerat, videretque eclipſim nulla ratione, cùm Chriſtus paſſus eſt, unà cum Apollophane Sophiſtâ præceptore ſuo dixiſſe fertur: *Aut Deus naturæ patitur, aut mundi machina diſſolvetur.* Scripſit (ut quidam exiſtimant) ad Timotheum Epheſi Præſulem, de Divinis nominibus libros 12. De Hierarchia cœleſti, de cœleſtibus ordinibus, præterea alia complura opuſcula, teſte Suidâ. Vide Nicephorum 2. 20. & Metrodorum *in ejus vitâ.* De ſcriptis ejus ita Morerius: Ante an. 532. nullus ſcriptorum horum meminit. Severianiſtæ primi produxerunt. Dein Gregor. M. Martinus I. Sophronius, Maximus, &c. illa citarunt, huicque Dionyſio adſcripſerunt. Plurimi credunt, ante finem ſec. 4. vel ante condemnationem Eutychis, in Concil. Chalced. an. 451. non fuiſſe compoſita. Vide etiam Phot. c. 1. Sigeb. &c.

Dionyſius, Argivus, quid de Ilii capti tempore prodiderit, legere potes apud Clem. Alex. *lib.* 1. *Strom.*

Dionyſius, Byzantius ἀνάπλου Βοσπόρου citatur à Stephano in *Chryſopoli.* Omnino alius eſt à Dionyſio Periegetâ. Ejus mem. Suidas, ac dicti operis, prætereaque panxiſſe ait Threnos, poëma epicediis refertum. Vide Plin. *hiſt. nat. l.* 6. *c.* 27. Voſſ. *de H. Gr. l.* 2. *c.* 3. & *l.* 3. *p.* 357. & *de Mathem. c.* 69. §. 10 Geſner. Suid. &c.

Dionyſius Carthuſianus, vulgò *de Rickel*, Leodienſis, doctrinâ & pietate illuſtris. Innumera ſcripſit, ob aſſiduam meditationem *Doctor Extaticus* dictus. Obiit an. 1471. æt. 69. Trithem. & Bellarm. *de Scr. Eccleſ.* Poſſevinus, *Appar. S.* Petreius *Biblioth. Carthuſ. p.* 49. & *ſeqq.* Dorlandus, *l.* 7. *Chron. Carthuſ.* Simlerus, Loerus *in vita ejus*, &c.

Dionyſius, Chalcidenſis, Κτίσεις, ſive *Origines civitatum* complexus eſt libris quinque, teſte Marciano Heracleotâ in περιηγήσει. Benè antiquum eſſe authorem, illud indicio eſſe poteſt, quòd eo teſte utatur Dion. Halicarn. *l.* 1. *Ant.* Suid. Voſſ. *de H. Gr. l.* 3. *p.* 358.

Dionyſius, Corinthius, terram verſu deſcripſit. An. fil. Diogenis?

Dionyſius, Dialecticus è Bithyniâ. Strabo *lib.* 12.

Dionyſius, Glauci filius, diſcipulus Chæremonis philoſophi, cui etiam Alexandriæ ſucceſſit, præceptor verò Parthenii Grammatici. Vixit Neronis temporibus uſque ad Trajanum: præfuit bibliothecis, fuit ab epiſtolis, & a reſponſis, & legationes varias obiit Suidas. Vide ſupra.

Dionyſius Gorgyenſis, in Gorgyâ Sami loco colitur. Steph.

Dionyſius, Halicarnaſſenſis hiſtoricus, laudatur à Strabone *l.* 14. ubi de Halicarnaſſo Cariæ civitate ſic ſcribit: Ἄνδρες δ᾽ ἐγένοντο ἐξ αὐτῆς, Ἡρόδοτος ὁ συγγραφεὺς, καὶ Ἡράκλειτος ὁ ποιητὴς, ὁ Καλλιμάχου ἑταῖρος, καὶ καθ᾽ ἡμᾶς Διονύσιος ὁ συγγραφεύς. Vixit ſub Epiphane & Philometore Ptolomæis, Polyb. *l.* 14.

Dionyſius Halicarnaſſenſis, Auguſti temporibus floruit, quod ſatis indicat Strabo, ejuſdem temporis ſcriptor. Sic enim ille *l.* 14. Καὶ καθ᾽ ἡμᾶς Διονύσιος ὁ συγγραφεύς. At ne alium hunc Dionyſium putes, ipſe in præfatione ſcribit, in Italiam ſe veniſſe, ſimul ac Cæſar Auguſtus finem impoſuit bello civili; ubi per an. 22. addiſcendæ linguæ Lat & evolvendis ad ſuum ſcopum facientibus libris, incubuit. Ut omnino aliud egerit vir eruditus Barth. Keckermannus, cùm in ſuo de hiſtoriâ opere tres eſſe ſcribit, qui acrius in Plutarchum cenſuram exerceant, eoſque inter eſſe principem Dionyſium Halicarnaſſeum. Subjungit poſtea Dionyſius noſter, ex eo tempore, quo Romam venit, uſque ad illud, quo iſtud ſcriberet, exactos eſſe annos viginti duos, quibus Romæ egerit, Urbiſque didicerit ſermonem, ac partim eruditorum hominum conſuetudine, partim lectione Porcii Catonis, Fabii Maximi, Valerii Antiatis & aliorum hiſtoriam iſtam ſcripſerit. Ac primùm, ut, unde Romani genus ſumpſerint, liqueat, ea refert, quæ de Aboriginum populo, & priſcis Italiæ incolis, ferebantur. Pertexuiſſe verò ſe hiſtoriam dicit uſque ad primum bellum Punicum, ſive annum Urbis 488. vel, juxta alios 490. unde Polybium incipere ait. Opus hoc ipſe vocat Ἀρχαιολογίαν Ῥωμαϊκὴν, niſi is titulus proprius ſit priorum librorum, quos ante cæteros, ut totius operis guſtum haberent Romani, editos fuiſſe; rectè obſervavit Hen. Stephanus. Hodie ex 20. libris (quot a Dionyſio ſcriptos fuiſſe etiam Photius dicit, illos omnes ſe legiſſe teſtatus,) tantùm extant undecim; quibus pervenit uſque ad ſublatum Decemviratum, plebeios ad tribunatum militarem admiſſos, eamque poteſtatem abrogatam, & Conſules ex ordine patritio iterum electos, quod factum eſt anno U. C. 312. Ex poſterioribus libris qui perierunt, Stephanus περὶ πόλεων citat aliquos, ut decimum ſextum in Αἰγιαλοῖς, & undevigeſimum in Κεντόριπα. Quare ut tacuiſſet Dionyſius, quouſque hiſtoriam ſuam perduxiſſet: tamen ex Ἐθνικῶν ſcriptore ſatis conſtaret, Gelenium falli, qui putabat, Dionyſium operi iſti immortuum eſſe, nec plura ſcripſiſſe, quàm hodie habemus. Euſeb. *Præp. Evangel.* 4. 16. vocat Διονύσιον τὸν Ἁλικαρνασσέα, ἄνδρα τὴν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν ἀκριβῶς τὴν χαθ᾽ ὅλου ἅπασαν ἐκδεδωκότα. Et ſanè Dionyſio huic laudem eam tribuit Scaliger, *in Animadverſionibus Euſebianis*, quòd curatius ea tempora nemo obſervarit. Hac quoque parte Livio præfertur, quòd & plura & accuratius, multa tradat, quæ ad Romanas Antiquitates pertinent. Quâ de re H. Stephanum vide, *opera prima in Dionyſium capite* 10. Stylus quoque, ut Photius loquitur, eſt καινοπρεπὴς, atque, ut idem ait, τὸ κεκαινοτομημένον τοῦ λόγου, τοῦτο κατὰ μέτρον ἀφηγεῖται, καὶ τῇ παρεμβολῇ κεκοσμημένον, τὴν ἐπὶ τὸ τραχύτερον ἐκτροπὴν ἀνεκόπτων συνέχει. Horum 20. librorum σύνοψιν ſcripſit ipſe auctor, eodem Photio *Bibl. cod.* 83 84. teſte: addit autem in ea ſolùm neceſſaria expoſuiſſe, eoque utilem magis fuiſſe operam quàm ſuavem. Nec bonus tantùm Hiſtoricus fuit, ſed etiam Rhetor & Criticus nobiliſſimus, quod oſtendunt Rhetorica & Critica ejus opuſcula quæ ſuperſunt: præter quæ alia ejus generis elaboraſſe, cognoſcimus inde, quòd in iſtis multa è ſuis hujus argumenti citet, quæ hodie non habemus. Voſſius, *de Hiſtor. Græc. lib.* 2. *c.* 3. Motha Vayerius, *jud. de Hiſtor.*

Dionyſius, cogn. *Muſicus*, Halicarnaſſenſis junior, ſub Adriano claruit. Edidit Hiſtoriæ Muſicæ libros 36. in quorum uno omnia Reip. Platonis loca explicuit, aliaque, de quibus Suidam ſis adi. An idem cum Atticiſta, dictionum Atticarum Lexicographo: qui Ælius Photio dicitur, *cod.* 152.

Dionyſius, Heracleotes, Philoſophus cogn. *Methatemenes*, diſcipulus Heraclidæ, dein Menedemi & Alexini, tandem Zenonis Stoici auditor, qui cùm renum, vel, ut alii, oculorum morbo laboraret, cruciareturque dolore intolerabili, ſuccumbens dolori clamabat, Falſa eſſe quæ à Zenone didicerat. Zeno enim & Stoici omnes hoc habent dogma: Dolorem non eſſe malum, ſed indifferens. Poëſin amavit, Zenonis ſcholâ relictâ ad Cyrenaïcos tranſiit, & voluptatem ſummi boni loco habuit. Obiit an. 70. fame voluntariâ enectus. Opera ejus recenſet Diog. Laert. *in ejus vita, l.* 7. Athen. *l.* 7. & 10.

Dionyſius Lambrinus, Monſtrolienſis, Græcè Latineque doctiſſimus, cum Cardin. Fr. Turnonio diu in Italia verſatus, poſt reditum in Galliam, Humaniorum artium Profeſſor Regius, in Plautum & Horatium commentarios ſcripſit. Poſt Rami, amici ſui, obitum, mœrore extinctus. Ex Urſina pater filii, qui poſthuma quædam ejus opera edidit. SanMarth *elog. Vir. ill. l.* 2.

Diony-

Dionyſius Longinus Caſſius, celebris Criticus, hæres Frontonis Emiſeni, Porphyrii Præceptor, à quo, in Plotini vita, miris modis laudatur. Philoſophus Suidæ, viva Bibliotheca Eunapio dictus. Plurima ſcripſit, de quibus nihil reſtat, niſi de ſublimi dictione, & fragmentum quoddam, in Plotini vita, & apud Euſeb. *lib.* 15. Zenobiæ reginæ quoque Præceptor cùm eſſet, ab Aureliano occiſus eſt, quòd crederetur auctor epiſtolæ, quam Syriacâ linguâ ad Imper. Zenobia ſcripſerat, Vopiſcus *in Aurel.* magno animo mortem ſuſtinuit, Zoſimus.

Dionyſius Magnus, Epiſc. Sylvanect. Johannis Galliæ R. Confeſſionarius. Poëta non vulgaris, de Accipitrum venatione librum edidit. Obiit An. 1354. Gaſto Vinius, SanMarth. *Franc. Chriſt. tom.* 2. *pag.* 1021.

Dionyſius Mileſius, hiſtoricus, ſcripſit res Perſicas, & ea quæ poſt Darium ſecuta ſunt. Suidas. Philoſtratus eum ſcribit, Adriano Principi ob ingenium acceptum fuiſſe, à quo ſatrapes factus ſit, adſcriptusque inter equites. Vid. Volaterranum *Anthrop. lib.* 1. *cap.* 454. Sed hic alius à priore, qui ante Herodotum vixit. Vid. Voſſ. *de H. G. lib.* 1. *cap.* 2. *pag.* 12. *lib.* 2. *cap.* 3. *p.* 174. *lib.* 4. *c.* 3. *pag.* 441. *de Mathem. c.* 69. §. 4.

Dionyſius, Mitylenæus, poeta epicus, qui σκυτοβραχίων & σκυτεὺς vocatus eſt, præter Bacchi & Minervæ expeditionem, etiam Argonautica 6. libris ad Parmenonem ſcripſit oratione ſolutâ. Diodorus Sic. *lib.* 2. Auctor quibuſdam hiſtoriæ Lydorum, quæ Xantho attribuitur. Suid.

Dionyſius, Muſonii filius, ſacerdos templi Solis, qui inſigniter hic cultus, Vid. Solin. c. 27. nonnullis Samius, aliis Rhodius fuiſſe exiſtimatur, teſte Suidâ, qui autor eſt compoſuiſſe hiſtorias κυκλικὰς libris 6. orbis deſcriptionem, & hiſtoricæ inſtitutionis libros decem. Tertull. *de Anima, cap.* 46. *n.* 526. *edit. Pamel.*

Dionyſius, natione Pergamenus, cognomento Atticus, diſcipulus Apollodori Pergameni, Rhetoris ejus, qui Auguſto Cæſari familiaris adeò fuit, & à quo condita eſt ſecta Apollodorea, quæ Theodoreæ opponitur, authore Strab. *lib.* 13. ubi & Dionyſius hic vocatur σοφιστὴς ἱκανὸς, συγγραφεὺς, καὶ λογογράφος. Meminit hujus Dionyſii etiam Suidas, Strabo, *lib.* 13. Geſner. Voſſius, *de H. Gr. l.* 2. *c.* 3. *&* 13. *de Math. c* 59. §. 15.

Dionyſius Periegetes, temporibus Auguſti, ſcripſit Geographiam verſibus hexametris Græcis, quæ hodiè extat: quod opus ὑψηλὸν καλοῦσιν οἱ παλαιοί: ut ait Euſt. Schol. Idem vixiſſe cum ait οὐχ ὑπὸ τῶν ὑπάτων, ἀλλ' ὑπὸ τῶν ἀνάκτων, *non ſub Conſulibus ſed ſub Imperatoribus*, atque hoc ipſum de ſe ſcribere dicit, ſignat vero locum iſtum:

> Ἐκ Διὸς Αὐσονίων ἀεὶ μέγα κοιρανέοντος.

Et imprimis verſus iſtos,

> Ῥώμην τιμήεσσαν ἐμῶν μέγαν οἶκον ἀνάκτων,
> Μητέρα πασάων πολίων, ἀφνειὸν ἔδεθλον.

Ubi Euſt. monet, cùm dicit ἐμῶν ἀνάκτων, ſatis oſtendere, non ſub Conſulibus ſe iſta ſcribere, ſed ſub Imp. Quod verum eſt. Sed quo ſub Imperatore, minus liquet. Antoninorum temporibus vixiſſe, cenſet C. Barthius *Adverſ.* 58, 5. atque eos per ἄνακτας intelligendos putat. Severi temporibus claruiſſe dicit Cl. Salmaſius *in Solinum pag.* 628. Imò & Scaliger *Euſebianis Animadverſionibus ad an.* 2215. ubi per ſuos ἄνακτας intelligere ait Severum cum filiis Getâ & Caracallâ, quos ipſos per *triplicem imperii virtutem* ſignat Tertull. *lib. de Pallio.* Sed ſi, quia ἄνακτας dicit, plures deſignantur; quid prohibet, ut Divos fratres M Aurelium & L Verum intelligamus? At multo antè vixiſſe putat Euſt. nempe ſub Nerone; imò Auguſto, juxta quoſdam: cujus etiam mentionem eidem facere videtur, cùm, poſtquam de Parthorum ferociâ dixiſſet, addit,

> Αὐσονίου βασιλῆος ὑποπτώσσοντες ἀκωκήν.

Sanè Conſules nunquam ἄνακτας vocaſſet. Quòd verò Parthos Auſonii domini haſtâ coactos ferociam depoſuiſſe ait, id optimè convenire Auguſto, oſtendit Tranquillus *in Auguſto cap.* 21. Quod ſi quis, quia Euſtath. dubitare videtur, Num ſub Nerone, an Auguſto floruerit, eo & ipſe ambigat, ſub utro vixerit: at omnem ſcrupulum tollit illis temporibus proximus Plinius Secundus, ex quo etiam patriam dicimus fuiſſe Alexandriam, non illam Ægypti aut Syriæ, ſed op. Suſianæ ad ſinum Arab. inter Tigrim & Eulæum fin. quod ut ſæpe nomen mutarit, idem Plinius refert. Adſcribam ea ſolùm verba, quibus ſub Auguſto claruiſſe, atque Alexandriæ Suſianæ natum eſſe cognoſcimus. Locus eſt *Nat. Hiſt.* 6. 27. ubi cùm de eo Suſianæ oppido egiſſet, ſubjungit iſta: *Hoc in loco genitum eſſe Dionyſium, terrarum orbis receutiſſimum auctorem, conſtat, quem ad commentanda omnia in Orientem præmiſit Divus Auguſtus, ituro in Armeniam, ad Parthicas, Arabicasq́; res, majore filio.* Quare omnino inanis eſt conjectura Suidæ, cùm Dionyſium, ſi vulgata lectio vera eſt, Byzantium fuiſſe arbitratur, propter ea quæ de fluv. Rheba canit. Sunt verò hæc,

> Ἄγχι δὲ Βιθυνῶν λιπαρὴν χθόνα ναιετάουσι,
> Ῥήβας ἔνθ' ἐρατεινὸν ἐπιπροΐησι ῥέεθρον,
> Ῥήβας, ὃς Πόντοιο παρὰ στόμα νίσσεται ὕδωρ.
> Ῥήβας, οὗ κάλλιστον ἐπὶ χθονὶ σύρεται ὕδωρ.

Nimirum putavit Suidas, niſi Rhebas patrium ſolum interluiſſet, nunquam illuſtri adeò elogio fuiſſe dignaturum. Porro ex Euſt. diſcimus, alia etiam huic Dionyſio tribui ſolere, ut Λιθιακὰ, Ὀρνιθιακὰ, Βασσαρικά. Ac idem Λιθιακὰ quidem Dionyſii hujus eſſe agnoſcit, propter ſimilem ſtylum. Ὀρνιθιακὰ verò à doctioribus tribui dicit Dionyſio Philadelphenſi. Βασσαρικὰ verò, quia ſtylum habeant incultum, eo indigna eſſe viſa ait, quæ Dionyſii hujus crederentur; ſed potius adſcribenda eſſe Dionyſio Samio. Cæterùm, præter hunc Dionyſium περιηγητὴν, quem habemus, fuere etiam alii ejus nominis, qui ſimiliter περιηγήσεις ſcripſerunt. Unus Mileſius fuit, qui Herodoto ipſo antiquior eſt, de quo Voſſius *de Hiſt. Gr.* 1. 2. V. ſupra. Alter, utrum Samius, an Rhodius fuerit, non ſatis conſtat. Rhodium vocat Tertull. *lib. de Animâ, cap.* 46. At Samium diſertè appellat Euſtathius. Vide infra.

Dionyſius, Philadelphiâ oriundus, Dionyſiaca ſeu res geſtas Bacchi, ſcripſit, &c. Voſſ. *de H. G. l.* 2. *c.* 3. *p.* 174.

Dionyſius Sylveſtris, Campanus, Hiſtoriographus Henrici II. Galliæ R. Annales Nicolai Ægidii & hiſtoriam Froiſſardi correxit. P Jovium Gall. tranſtulit, &c. Verderius *Biblioth. p.* 255.

Dionyſius Simon Marquemontius, Pariſinus Cardinalis. Arch. Lugdunenſis, comes Perronii, in legatione Rom. Dein Sullerii, in Florentina, ubi Maria Medicæa Henrico IV. uxor conciliata, à Ludov. XIII. ad Urbanum VIII. miſſus, &c. Inter alia congregationem Doctorum inſtituit, ſingulis hebdomadibus, ubi de Diœceſeos negotiis actum. Obiit Romæ Anno 1626. Moterius.

Dionyſius Sulechatus, de renuntiatione bonorum, charitate & perfectione amoris diverſum ab aliis ſentiens, condemnatus eſt, à Theologis Pariſ. an. 1369 Alios *Dionyſios*. V. apud Suid. Geſner. Vignier. Simlerum, Voſſium, &c. Addatur unus

Dionyſius Thrax, patriâ Alexandrinus, ſed *Rhodius* vulgò dictus, quia Rhodi habitaret. Strabo *lib.* 14. Ariſtarchi, qui Romæ, tempore Pompeii, docuit, diſcipulus fuit, variaque grammatica, & commentaria ſcripſit, teſte Suidâ: Inter ea hiſtoricum opus erat περὶ Ῥόδου, cujus meminit Steph. in *Ταρσός.* Vid. Clem. 1. *Strom.* Voſſ. *de Hiſtor. Gr. libr.* 1. *cap.* 23. *& libr.* 2. *capite* 3. Geſner.

Diope, urbs Arcadiæ. Steph.

Diophanes, Mitylenæus Rhetor, Gracchi præceptor. Cic. *in Bruto* Al *Diophantus*, V. ibi.

Diophanes, Bithynicus, Uticenſem Dionyſium, Pœni Magonis librorum de Agriculturâ interpretem, per multa diffuſum volumina, ſex epitomis circumſcripſit.

Diophantus, Archon Athenis, Olymp. 96. an. 2.

Diophantus Athenienſis, mercenariorum Nectanebo, Ægypti R. militantium è Græcia, Dux. Diod. *l.* 16.

Diophantus, Lacedæmonius, condidit libros Antiquitatum 14. teſte Fulgentio *Mythol. lib.* 1. Agatharchides *de Rubro mari cap.* 31. auctor eſt, deſcripſiſſe eum terras Septentrioni ſubjectas. Aſt alius eſt *Diophantus* Syracuſanus, Philoſophus Pythagoricus, cujus de mundi ortu ſententiam adfert Theodoretus *Therapeut. lib.* 4. *qui eſt de Materiâ & Mundo*, Voſſ. *de Hiſt. Gr. lib.* 3. Alius eſt etiam *Diophantus* Alexandrinus, qui de Arithmeticâ ſcripſit, libros 13. Algebræ inventor. Horum, qui in Bibl. Vatic. Xylander 6. Latinè vertit, & notis illuſtravit. A Johanne Patr. Hier. Pythagoræ comparatur, in vita Johannis Damaſceni. Sub Antonino eum vixiſſe, Raph. Bombelius, & P. Billius in præf. Algebræ, tentur. Vid Blancan. *Chronol. Math. XI. ſec.* 2. *J. C. pag.* 51. Regiomont. *præf. in Alg.* Voſſ. *de Scient. Mathemat. c.* 10. §. 3. *p.* 37 *& add. p.* 432.

Diophantus, Mitylenæus, Orator Gr. circa 156. Olymp. diſertiſſimus ſui temporis habitus. Præceptor Tiberii Gracchi. Cic. *in Bruto*, memoratus.

Diopithes, manibus ac pedibus captus, qui ab Ariſtophane *Equitibus* furti traducitur: Sodalis fuit Niciæ. Vide Schol. *p.* 351. C. At in Veſparum Fabulâ indigitatur furioſus Rhetor, qui fortaſſe is eſt, quem Phrynichus in ſcenam induxit Amipſias in πώγωνι (barbâ) eum ut furentem & χειρομάχην deſcribit. Symmachus ipſum Rhetorem facit verè μανιώδη, ut in Amphictyonis oſtendit Teleclides. De hoc *Diopithe* tradit Suidas, eum olim legem tuliſſe, ut damnas eſſet mortis, qui urbe egreſſus in Piræeo manſiſſet. Poſtea ipſe Legislator, cùm ſerius adveniens coactus fuiſſet ibidem conſiſtere, vocatus eſt in jus ab adverſariis. Vide Ariſtophanis *Scholia in Aves p.* 589. *A.*

Diopœnus, nobilis ſculptor Cretenſis. Plin.

Diopolis, Armeniæ min. urbs à Pompejo Magno ſic nominata, cùm prius *Cabira* vocaretur, poſtea verò Σεβαστὴ, ſive *Auguſta* dicta eſt. Strabo *lib.* 12.

Diorduli, Taprobanæ inſ. pop. Ptol.

Diores, vir quem Turnus interfecit. Virg. *Æn.* 12.

Diorycticos, nomen inſulæ, i. e. continenti abſciſſa.

Dioryctus, locus Acarnaniæ 3. ſtadiorum longitudine, ubi Leucadia inſula olim opere accolarum, à continenti fuit abſciſſa, eidemque reddita, ventorum flatu congeriem arenæ accumulantium. Plin. 4. 1.

Dios hieron, id eſt, *Jovis templum*, op. Joniæ inter Lebedum & Colophonem. Steph.

Dioſcorides, Hiſtoricus, de Rep. Lacedæmoniorum ſcripſit, cujus ſecundum librum laudat Athen. *lib.* 4. Dubium verò, idemne, an alius ſit, cujus epigrammata in Anthologiâ habentur: Item is, cujus mem. Apollonii Schol. *in lib.* 1. Is denique cujus νόμιμα citat Ariſtophanis Schol. *ad Aves*, nec non Suidas voce Σκυτάλη. Meminit quoque ejus Plut. *Lycurgo & Ageſilao.* Vide & Voſſ. *de H. Gr. lib.* 3. *pag.* 359. *Dioſcorides* cujuſdam ἀπομνημονευμάτων advocat ad Solonis vitam tradendam Laertius *l.* 1.

Dioſcorides, Antigoni ex fratre nepos. Vid. Diodorum Siculum *libr.* 19.

Dioſcorides, Athenienſis, filius Dionyſii, curator teſtamenti Theophraſti. Laert. *l.* 5.

Dioſcorides Cyprius, unoculus, diſcipulus Timonis Pyrrhonii, vixit ſub Ptol. Philadelpho. Laert. *l.* 9.

Dioſcorides, Iſocratis diſcipulus, verſus quoſdam aliter legendos eſſe cenſet apud Athen. *lib.* 1. Idem fortè, qui de Amphionis lyrâ egit, teſte Apollonii Schol. *lib.* 1. Alius Aſtrologus, de quo Cenſorinus *cap.* 17. Alius, cum Serapione Ægyptio ad Achillem miſſus, interficitur, Cæſar *lib.* 3. *de bello Civili.* Alius ſculptor Auguſti coætaneus. Plin. 37. 1. Alius Apollonii Neapolitani pater, de quo Gruter. *Inſcript. fol.* 86.

Dioſcorides, Medicus Herophileus, cognomento *Phacas* vel *Lentinus*, à lente in facie, dictus fuit, mem. Galenus *præfat. Gloſſarum Hippocratis.* Idem fortè quem Alexandrinum appellat, *in Gloſſis ipſis* ἰσδικόν. Vixit tempore Antonii & Cleopatræ, teſte Suidâ. Scripſit de nominibus medicinarum, ſicut & Mneſitheus, Andreas, Chryſaris, & Xenocrates, teſte Galeno, *præf. gloſſ. Hippocr.* Voſſ. *de Phil. c.* 11. *§.* 40.

Dioſcorides Pedacius, Anazarbeus, ab Alexandrino diſtinctus, teſte Galeno *locis citt.* Scripſit de materiâ medicâ, & Alexipharmacis, quæ etiamnum ſuperſunt. Vixit ætate Neronis, quod ipſe indicat, dum *præfatione librorum de re medicâ*, Licinii Baſſi ſe æqualem eſſe dicit. Atqui Licinius ille Baſſus conſul fuit, cum Craſſo Frugi ſub Nerone A. U. C. 816. teſte Frontino de Aquæductibus. Vide Galen. *præf. lib.* 6. *ſimpl. medicam. & lib.* 4. *de Comp. med.* Photium *Bibl. Cod.* 178. P. Caſtellanum, *de Medicis Ill.* Jonſium *de Script. Hiſt. Phil. pag.* 146. Moterius *diction. hiſt.* Dioſconidem Olymp. 186. vixiſſe, Antonii Cleopatræque Medicum, refert. Sed id priori convenit.

Dioſcoridis Inſ. *Zocotora*, in Afr. in mari Azanio, ubi deſinit Erythræum. 100. circiter mill. à prom. Aromatum in Ort. Longa eſt 80. mill. Lata 60. Sub proprio Principe. Hic aloës ingens copia. Ei adjacet altera Inſ. minor, dicta *Abbadal Curia* ab incolis, ſed parvi momenti. Vid. Plin. *l.* 6. *c.* 28.

Dioſcoron, inſ. in finibus Italiæ, è regione Lacinii promuntorii. Plin.

Dioſcorum, vicus in Libyâ, ubi Dioſcuri Paridem conſecuti ſororem Helenam rapuerunt. Steph.

Dioſcorus, I. Patr. Alexandrinus, Eutychianos errores ſecutus, Epheſi ſynodo *Lyſtrica* dictâ, Anno 449. condemnavit Flavianum, Epiſc. Conſtantinopol. ibi calcibus occiſum: Alexandriam reverſus, excommunicavit, Leonem Epiſc. R. à Synodo Chalcedonenſi 600. Epiſcoporum damnatus, A. D. 453. & in Paphlagoniam relegatus, ibi miſerè obiit. Theodoret. *ep.* 86. *ad Flavian.* Niceph. *lib.* 14. *cap.* 47. &c. Moterius.

Dioſcorus II. cognom. *Junior*, poſt Johannem Machiotam, Patr. Alexandrinus. Anno 517. hæreticus hæretico ſucceſſit. Excitatâ à populo ſeditione, in quâ multi occiſi, quòd electio non eſſet pro more, ab Epiſcopis, Clero & Populo peracta, nihilominus ſedem tenuit, uſque ad annum 519. Liberatus *Brev. c.* 19.

Dioſcorus, Antipapa, Bonifacio II. oppoſitus, Anno 530. Athenaricum defenſorem habuit, ſed paulò pòſt mortuus, à Bonifacio excommunicatus, ob Simoniam, hujus verò ſucceſſore Agapeto, abſolutus eſt. Eum ab Hormiſda P. ad Juſtinianum miſſum autumat Baronius A. C. 530. Anaſtaſ. *in Agapeto.* Juſtinian. *edict. Johann. I.*

Dioſcorus conſul, coll. Eudoxii an. U. C. 1195. Item martyr, ſub Decio apud Alexandriam A. D. 251. Denique nomen menſis. 3. Mach. 11.

Dioſcuri, à Græcis dicuntur *Caſtor & Pollux*, quos antiquitas credidit ſalutares eſſe navigantibus, ſi Gemini apparerent (apparent autem ignis ſpecie antennæ aut malo inſidentes) contrà triſtes, ſi ſinguli. Dioſcuri apud Græcos, inquit Cic. 3. *de Nat. D.* multis modis nominantur. Primi tres, qui appellantur Anaces, Athenis ex rege Jove antiquiſſimo & Proſerpinâ nati, Tritopatreus, Eubuleus, Dionyſius. Secundi Jove tertio nati ex Ledâ, Caſtor & Pollux. Tertii dicuntur à nonnullis Aleo, Melampus & Emolus, Arei filii, qui Pelope natus fuit.

Dioſcurias, quæ & Σεβαστόπολις Ptolemæo ac Arriano, Colchidis ad oſtia Coraxi urbs, ubi Ponti Euxini intimus receſſus, inter Phaſianum mare & Caucaſeum, prope pop. Abaſcios, 9. mill. ab oſtiis Phaſidis flu. in Bor. ſed ante paucos annos aquis abſorpta eſt. Erat autem Epiſc. Baudrand. quondam *Æa* dicta, Steph. Plinio tamen hæ diverſæ ſunt. Habet & Stephanus quoque eodem tractu *Æam* aliam à Dioſcuriade: *Savoropoli* Caſtaldo, *Sevaſtopoli* Joſ. Barbato. Item una ex Leucis inſulis in Africa. Eſt etiam inſula in mari Rubro. Steph. Et Italiæ promuntorium. Diod. Sic.

Dioſpage, Meſopotamiæ op. in campeſtribus ſitum. Plin. 6. 26.

Dioſpolis, Ægypti civitas, quæ olim Hecatompylos. Plin. *l.* 5. *cap.* 9. Strab. *lib.* 17. Steph. Sunt & aliæ quatuor in Ægypto præter hanc puſillæ civitates, item in Lydiâ & Palæſtinâ. Apud Stephanum Arabiæ civitas eſt, poſtea *Berytus* dicta. Item Bithyniæ urbs ad Pontum. Ptol. *Chio* Nigro dicitur. *Port de Haſſio* Theveto. Baudrando, prope Heracleam Ponti, juxta Sinum Meriandinum. 30. mill. ab oſtiis Sangari fluv. in Bor.

Dioſpolis, quibuſdam Lydda, vel S. Georg. aliis Rama, urbs epiſc. Palæſtinæ, ſub Patr. Hieroſolymitano, Miræus, *Geogr. Eccl.* Hic Concilium, an. 415. contra Pelagium, qui ibi præiudicibus tam ingenioſè impoſuit, ut abſolutus diſceſſerit. Adde, quòd nec accuſatores ejus comparuerint, nec Patres, qui Latinæ linguæ rudes erant, propoſitiones ex illius libris extractas, ſatis dextrè intellexerint. Hinc infelix hic cœtus dictus, Hieron. *ep.* 79. *ad Aug. & Alyp.* Vid. Auguſt. *l. Retract.* 2. *cap.* 47. *lib.* 1. *c. Julian. cap.* 5. *&c.*

Dioſtecnoſia, fons in Andro inſ. qui quotannis Nonis Jan. vini ſapore fluit. Plin. 2. 103.

Diotime, mulier philoſophiæ ſectatrix, cujus lectionibus intereſſe non erubeſcebat Socrates. Plato *in Sympoſ.*

Diotimus, Archon Athenis, Olymp. 106. an. 3.

Diotimus, Athenienſis, qui cognominabatur *Chone.* Cæl. Rhodig. *l.* 29. *c.* 1.

Diotimus, Navarchus Athenienſis, rei nauticæ peritiâ celeber, utpote ingenio plurimas de Lacedæmoniis victorias in mari conſecutus: de quo Vide Polyæn. *lib.* 5.

Diotrephes, vir peſſimus, φιλοπρωτεύων, uti teſtatur B. Joannes epiſtolâ tertiâ, *verſu* 9. *&* 10.

Dioxippus, Athen. poeta Comicus, cujus fabulas commemorat Suidas. Vide Voſſ. *de Hiſt. Gr. pag.* 359. Item nobilis Athleta. Plin. Item Alex. Magni miles, mirâ fortitudine, provocatus à Corrago (quem Horratum vocat Curtius) milite item Macedonico, clavâ eum occidit. Ælianus & Curt. *lib.* 8. Item Medicus, A. Gell. *l.* 17. *c.* 11. laudatus.

Dipaa, urbs Arcadiæ. Steph.

Diphilas, tertius ex iis, quos Lacedæmonii Rhodum, ad extinguendos eos, qui factionis erant Athenienſium, miſerunt. Diodor. *lib.* 14.

Diphilus, Athenienſis Imp. An. U. C. 311. Item architectus in perducendis ad finem operibus tardiſſimus, adeò ut locum fecerit proverbio, *Diphilo tardior.* Cic. *ad Qu. fratrem l.* 3.

Diphilus Sinopenſis, Comicus paulo junior Menandro. Vide Voſſ. *de Poet. Gr. cap.* 8. *pag.* 60. 61. nec non *de hiſtoricis Græcis l.* 3. *pag.* 360.

Diphri, urbs Phœnicum. Steph.

Dipnias, urbs Theſſaliæ circa Lariſſam, ubi ajunt Apollinem primum eſſe pranſum, cùm ex Tempe purgatus rediit. Steph.

Dipæna, Arcadiæ op. Pauſan.

Dipœnus, & *Scyllis*, marmore ſculpendo primi omnium inclaruerunt. Hi Sicyonem ſe contulere, quæ diu fuit officinarum omnium metallorum patria. Plin. 36. 4.

Dipolis, Lemnos vocatur, habet enim in ſe Hephæſtiam & Myrinam. Item civitas Emporienſibus vicina, quam murus dividit, quoſdam ex Indigetibus inquilinis prope ſe habens, qui etſi per ſe ſuam agerent Remp. communia tamen habere mœnia cum Græcis tutelæ gratiâ voluerunt, Strabo *lib* 3. cujus verba ab hujus Lexici compilatore malè ſunt concepta. Nihil enim aliud ſibi voluit Strabo, quum de Emporio dixit, Δίπολις δ᾽ ἐστί, quàm quod Livius dicit, Emporias duo fuiſſe opida muro diviſa. Vide Caſaub. *ad locum.*

Dipotamum, vulgò *Meſanacta*, Turcicè *Dipuanos*, Leuncl. caſtrum Phrygiæ. Cedren.

Dippo, Hiſp. urbs inter Cordubam & Emeritam. Ant.

Dipſas, *adis*, lena, quam Ovidius inſectatur, quòd puellam ſuam meretriciâ arte inſtrueret. Locus eſt, *libro* 1. *Amorum Eleg.* 8.

> *Eſt quædam (quicunq; velit cognoſcere lenam,*
> *Audiat) eſt quædam nomine Dipſas anus.*
> *Ex re nomen habet; nigri non illa parentem*
> *Memnonis in roſeis ſobria vidit equis.*

Item *Dipſas* ſerpentis genus; Lucan. *lib.* 9.

> —— *In mediis ſitiebant Dipſades undis.*

Dipſas, *antis*, fluv. Ciliciæ ex Tauro profluens. Lucanus *l.* 8.

> —— *Tauroq; videt Dipſanta cadentem.*

Dipſon, Arabiæ locus montibus aſper, & aquarum inops, unde hoc nomen traxit. Plin. 6. 29.

Dira, Æthiopiæ ſub Ægypto urbs in Nili ripâ. Plin.

Dirades, pars tribûs Leontidis à *Dirade* quodam dicta. Stephanus.

Diradiotes, Apollo dictus eſt, à *Dirâ* loco, ubi vaticinabatur. Dabat ibi mulier oraculum, ſed prius eam viri concubitu abſtinuiſſe oportuit. Singulis autem menſibus agnum noctu immolabat, cujus ſanguinem cùm epotaret, repentè Dei numine afflari credebatur. Pauſan.

Dira.

Diræ, quaſi *Deorum iræ*, Acherontis & Noctis filiæ, animorum ſibi malè conſciorum exagitatrices. Virgilius,

—— Ultriceſq; ſedent in limine Diræ.

Servius *in illud Æn.* 12.

Dicuntur geminæ peſtes, cognomine Diræ,
Quas & Tartaream Nox intempeſta Megæram
Uno eodemq; tulit partu, paribuſq; revinxit
Serpentum ſpiris. —— ——

Diras eaſdem facit cum Furiis, & in cœlo Diras quidem vocari ait, in terris Furias, & Eumenides, apud inferos autem Stygias canes.

Dirba, locus Scythiæ, in quo Teos civitas eſt, ſi rectè legitur apud Stephanum *Tius*.

Dirce, Lyci Thebarum regis uxor, quam ille, repudiatâ Antiope, duxerat, quæ cùm Antiopen gravidam eſſe animadverteret (nam poſt repudium, à Jove compreſſa fuerat) ſuſpicata virum ſuum clam cùm illâ conſueſcere, in vincula eam conjecit. Verùm inſtante jam partùs tempore, Jovis miſeratione vinculis ſoluta, in Cithæronem montem confugit, ubi Amphionem & Zethum gemellos peperit, qui poſtea Lycum interfecerunt, Dircen verò caudæ indomiti tauri alligarunt, quæ diu ita per terram raptata tandem Deorum commiſeratione in ſui nominis fontem converſa eſt, non procul à Thebis. Prop. *l.* 3.

Tu reddis pueris matrem, puerique trahendam
Vinxerunt Dircen ſub trucis ora bovis.

Cadmæa Dirce, Lucano dicitur *lib.* 3. Cujus nomen (inquit Bochartus) palam factum eſt ex Arabico זרקא *zerca* vel *zarca*, permutatione literarum *z.* & *d.* quod *cæruleum* ſonat, quod ipſiſſimum Dirces epitheton eſt apud Statium *l.* 1. *Theb.*

Cærula cùm rubuit Lernæo ſanguine Dirce.

Hinc Ælianus Varro *lib.* 12. 57. Δίρκη καθαρῷ καὶ ἡδεῖ ῥέουσα ὕδατι, *Dirce purâ ac dulci aquâ fluens*; Et in *Euripidis Phœniſſis*, eidem tribuitur καλλιπόταμος νοτίς, id eſt, *pulchriſſimus humor*. Hinc *Amphion Dircæus* pro Thebano apud Virg. & *Cygnus Dircæus* pro Pindaro *apud Horat.* Lucan. *lib.* 4.

—— Sic ſemine Cadmi
Emicuit Dircæa cohors, ceciditque ſuorum
Vulneribus, dirum Thebanis fratribus omen.

Claudianus *lib.* 1. *de Raptu Prof.*

—— Dircæis qualis in arvis
Meſſis cùm propria mox bellatura colono
Cognatos ſtrinxit gladios, cùm ſemine jacto
Terrigena galeâ matrem naſcente ferirent,
Armiger & viridi floreret milite ſulcus.

Dirce, de forma cum Pallade contendens, in piſcem mutata eſt. Ovid. *Metamorph. lib.* 4.

Direenna, fons Hiſpaniæ gelidiſſimus non procul à Bilbili. Mart. *lib.* 1.

Avidam rigens Dircenna placabit ſitim.

Dirchavia, vulgò *Dirſchaw*, opp. Poloniæ, in Pruſſia reg. ad Viſtulam fluv. 3. leuc. Pol. à Marlæburgo in Occ. 6. à Gedano in Mer. Polonicè etiam *Tſczew*; Aliàs munitum. Quibuſdam eſt Dirſavia.

Dire, promunt. & urbs ejuſdem nominis juxta Æthiopiam. Steph. Item civitas Athenienſium ſocia. Idem.

Dirgus, vulgò *Lough Dirgh*, lacus Hiberniæ, in Ultonia & Comitatu Dungalenſi. In ejus Inſ. eſt locus dictus *S. Patricii Purgatorium*: de quo mira indigenæ narrant.

Dirini, pop. in 2. reg. Italiæ. Plin. 3. 11.

Diris, mons Mauritaniæ, quem propter altitudinem *cæli columnam* vocaverunt. Ex eventu ab Atlante rege in eum mutato *Atlas* nunc vocatur.

Dirphys, mons Eubœæ, ubi *Dirphya* Juno colitur, ut apud Steph. videre eſt.

Dis, Jovis & Neptuni frater, Inferorum Deus, qui & Pluto, utroque nomine à *divitiis* deducto, quæ ab *inferis*, hoc eſt, ex intimis terræ viſceribus eruuntur. Vid. Voſſii *Theolog. Gentil.* Item *Dis*, qui & Samothes, Noe filius primus omnium Celticas colonias fundavit. Cæſ. *de B. G. lib.* 6. Tacit. *de mor. Germ.*

Diſan, vel *Diſhan*, fil. Seir Horræi, Gen. 36. id eſt, *trituratio* ſive *pinguedo*, vel *cinis, dens*, vel *ebur abundans*.

Diſcera, natio in Cyrene, quam Corn. Balbus cum pleriſque aliis duxit in triumpho. Plin. 5. 5.

Diſcordia, à pagana antiquitate Dea exiſtimata fuit, eamque formavit in formam Furiæ. Deſcribitur à Virgilio & Petronio Arbitro *in Satyrico*, ubi de bellis civ. Cæſaris & Pompeii:

Intremuêre tubæ, ac ſciſſo Diſcordia crine
Extulit ad ſuperos Stygium caput, hujus in ore
Concretus ſanguis, confuſaque lumina flebant:
Stabant ærati ſcabra rubigine dentes,
Tabo lingua fluens, obſeſſa draconibus ora,
Atque inter toto laceratam pectore veſtem
Sanguineâ tremulam quatiebat lampada dextrâ.

Diſora, pop. Thraciæ. Steph.

Diſpargum, ſeu *Diſpurum*, Urbs Tencterorum, ad Rhenum. Quibuſdam eſt *Duysbourg*: Aliis *Duſſeldorp*, urbs Ducatus Bergenſis prim. in Germ.

Diſperſa Inſ. à Johanne Luſitaniæ R. occupatæ, A. C. 1415. Mariana *de rebus Hiſp.*

Diſta, Ariæ reg. op. Ptol.

Diſtrictus, eſt quidquid loci, in quo *diſtringendi* quis poteſtatem habet: ut Comitatus Comitis; territorium, Civitatis, Manerium, domini feodalis, &c. Dicitur autem *diſtringere* dominus in feudo, Magiſtratus in territorio, cùm bona, ceu pignus & vadem, alicujus prendit, ut ſic eum ad debitum quidpiam præſtandum coërceat: puta ad apparendum in Curia, mulctam ſolvendum, ſervitium exhibendum, & ejuſmodi. Vid. Henric. Spelmannum *Gloſſar. Archæol.*

Dithmarſia, ſive *Dietmarſia*, provincia Daniæ, nomen habens à paludibus, quæ in ea frequentes ſunt: ſita eſt in ipſo Cimbricæ Cherſoneſi introitu, ad Albis fluvii oſtia, ſeparaturque à Dania flumine Eydero. Inferiori Saxoniæ adcenſetur, etiamſi nunc Daniæ regum Imperio ſubſit, quorum Filius primogenitus hic ex lege habitat. Bertius. Hujus incolas, qui Holſatorum imperio ſe eximebant, debellaturus Johannes Rex maximâ ab iis clade affectus eſt: periit enim Holſaticæ nobilitatis flos, Rexque ipſe vix evaſit, à paucis agreſtibus victus. A. C. 1500. Chytræus *par.* 1. *Sax.* Poſtea verò, auſpiciis Friderici II. duce Adolpho Holſato, triplici prœlio ſuperatis Ditmarſis adempta eſt barbara libertas, quam 400. annis tuiti ſunt, illique ſub jugum redacti, Anno Chr. 1559. Idem.

Dithyrambus, Bacchi apud Græcos cognomen, quod ei datum volunt, vel quòd in antro διθύρῳ ſeu biſori nutritus fuerit, vel quòd bis natus binas fores tranſierit, alvum matris videlicet, & femur Jovis, ut in fabulis eſt; cui originationi tamen quantitas ſyllabæ repugnat; nam vocula δὶ, binarium numerum, ſeu reiterationem denotans, primam ſemper corripit, quæ contrà in *Dithyrambus* producitur. Hinc *Dithyrambus*, hymni genus dicebatur, quod Baccho cani ſolebat. Nam quòd à quodam Thebano, qui item Dithyrambus dictus fuerit, idque invenerit, dictum volunt nonnulli, approbari ſatis non poteſt. Nam ſi ita ſe habuiſſet res, Pindarus certè inter cæteras laudes patriæ ſuæ hoc inventum non tacuiſſet, quin vel magnificè extuliſſet. Nunc verò tantùm abeſt, ut unquam meminerit, ut laudem & inventionem Dithyramborum potius Corinthiis diſertè aſcribat. Erat autem hoc carminis genus ita compoſitum, ut inventione, dictione, & numeris à caſtigatâ ratione abiret longius, & miram licentiam, audaciamque cum tumore quodam referret, ut non tam à ſanis & ſobriis, quàm furore Bacchico concitatis ſcriptum videretur, naturamque Dei, cujus honori dedicatum erat, imitaretur. Inde Horat. 4. 2.

Seu per audaces nova Dithyrambos
Verba devolvit. —— ——

Benè *audaces*, propter τὸ ὕψος. Galenus mem. *l.* 1. *Therapeuticæ methodi* τῶδε μελλοντὰ κατὰ Πίνδαρον ἄσωθε ὑψηλῶς ἐν διθυράμβοις πόλλας τὸν Διόνυσον. Ὕψος verò illud in licentiâ & audaciâ rerum ac verborum. Rerum, qui Dithyrambici περὶ μετεώρων καὶ τῶν ὑψηλῶν λέγουσι πολλὰ, teſte Suida in Διθυραμβοδιδάσκαλοι. Verborum autem, quia σύνθετοι eorum καὶ πολυπλόκοι λέξεις, *juncta & contortuplicata verba*. Interpres Ariſtoph. *in Nubil.* Quemadmodum & Demetrius Phalereus *lib. de Interpr.* juncturam verbi audacem vocavit διθυραμβώδη ὀνόματα. Et ille apud Suidam in Διθύραμβος: λέγει ἰδίως διθυραμβώδης καὶ φλεγμαίνουσα ποιητικῆς ὀνόματα. Hinc & Cicer. 3. *de Orat. Licentior, & divitior Dithyrambus*. Huc facit Epicharmi verſus in Philoctete apud Athenæum *lib.* 14.

Οὐκ ἔστι Διθύραμβος, ὅκ᾽ ὕδωρ πίῃ.

Vide Scal. *Poet.* 1. 44. Schottum *ad Chreſtomathiam Procli*, virumque eruditiſſ. Eraſmum Schmidhium *peculiari diatribe de Dithyrambis*, quam Pindari commentario ſubjunxit.

Ditiones, Dalmatiæ populi. Plin.

Ditmarus, Vid. *Diethmarus*.

Dittani, pop. Hiſp. Celtiberis ab Auſtro proximi. Strab.

Ditylas, nomen ſervile. Ariſtoph. *Ranis*, *Act.* 2. *ſc.* 6.

Diu, vel *Diva*, Inſ. Indiæ, poſt Ormuzium celeberrima, prope ſinum Cambajæ, ubi in Oceanum ſe Indus exonerat. Vix leucæ longitudine, latitudine adhuc minor. Oſor. *lib.* 9. Maffæus *lib.* 11. & 15. Fruſtra obſeſſa à Turcis, Anno 1538. & 1546. Goez. *tom.* 2. *rerum Hiſp.* V. *Dium*.

Diva, olim *Deva*, vulgò *Dive*, fluv. Galliæ, in Neuſtria, memoratus Orderico Vitali *Hiſt. lib.* 5. Lexovios à Bajocaſſibus dividens, alluit Cambovium *Chamboy*, & Thronum *Trun*, Burgum Divæ *S. Pierre ſur Dive*, municipium S. Barbaræ *S. Barbe en Auge*, Pontem Divæ, & habet ad oſtium locum ſui nominis, Monaſterio vet. illuſtrem, in Algia, S. Salvatoris ad Divam, vulgò *S. Sauveur de Dive*, portum exiguum ad mare. Reperiuntur & Devæ vett. urbes in inſ. Britannia, Gallicis coloniis plenâ. Eſt etiam in Vardulia regione Hiſp. Tarrac. fluv. *Deva* Melæ & Ptolomæo notus: qui Tritium Toboricum i. Nageram attingit & non procul à Deva opp. in eundem, cum Diva hac Normannica, Oceanum effluit. Item fluv. in Toëdum effluens, in confinio

confinio Pictonum & Andicavorum, poſtquàm Moncontorium alluit. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Diva, Albionis inſ. fluv. in Scotiâ, per oram ad ortum fluens, & in mare ad Aberdoniam urbem deſinens, vulgò *Dee*.

Divana leg. XX. victrix. Vid. *Devana*.

Diudurum, urbs 15. m. p. à Lutetiâ diſtans. Anton.

Divico Helvetius. Princeps legationis ad Cæſarem miſſus. Cæſ. 1. *Comment. cap.* 13.

Divio, urbs celeberrima & metropolis Burgundiæ ducatus, qu. *Diviopolis*, ut quidam volunt. id eſt, *Divorum*, ſeu *Deorum civitas*. Hanc olim Hedui, ſeu Sequani occupabant, vulgò *Dijon*. long. 26. 02. lat. 46. 50. Baudr. urbs aliàs Lingonum, nunc Burg. caput, & Parlamenti à Lud XII inſtituti ſedes, ad fluv. Oſcaram *Ouche*, qui poſtea in Ararim ſe exonerat. Ampla cum caſtro munito, 14. leuc. ab Auguſtoduno in Cæc. totidem à Lingonibus in Auſtr. Hanc Aurelianus, deſtructâ arce *Burgus Deorum* dictâ. Deorum iram veritus, matris fatidicæ conſilio, condidiſſe dicitur. Moter. Valeſio non extructa quidem, novis tamen mœnibus turritis, ab Aureliano Imp. cincta templiſque ornata eſt. Vid. Vopiſc. Gregor. Tur. qui urbis ſitum graphicè deſcribit *Hiſtor lib.* 2. *cap.* 19. Aimonium *lib.* 2. *cap.* 24. Aucta dein & amplius exornata eſt, ab Hugonis Capeti liberis, qui priſcis ducibus Burg. ſuccedentes, hic ſedem fixerunt, ob id *Duces Divionenſes* ſæpe tum dicti. Plurimis Principibus in locum ſepulturæ placuit, uti inter alios cuidam Poloniæ R. Abbatiis compluribus, egregiiſque tum ſacris tum prophanis ædificiis, inclyta. In marmore Rom. haud pridem effoſſo memorantur fabrii ferrarii DIBIONE CONSISTENTES. Olim ſub Comitibus, etiam Ducum Burg. tempore: à Ludov. XI. arcem accepit, ut urbem Provinciamque in obſequio teneret, quæ ultimo Duce mortuo in ejus tutelam, operâ Johannis Cabili. Principiis Orangii, &c. ſe credidit. Præterito ſeculo Evangelii lux ei affulgere cœpit, ſed Anno 1562. regio edicto. Reform. religionis exercitium inhibitum eſt, cultoribus exarmatis, & ex parte pulſis. Pagi cognominis vulgò *le Dijonnois* caput eſt, videturque à fontibus iſtis pretioſis, quos circa ſe habebat, potiùs nomen accepiſſe. *Diu* enim Gallis fontem fuiſſe, indicant nomina, Divodurum, Divio & Divona, Cadurcorum caput, ac Divona fons Burdigalenſis, de quo Auſonius:

Divona Celtarum linguâ fons addite Divis.

Certè eſt Divione fons, qui oppidum irrigat, & in Oſcaram defluit, vulgò *la fontaine des Raines*, i fons Ranarum dictus. Oſcara autem pago Oſcarenſi ſeu Comitatui Uſcarienſi, priſcis ſæpe memorato, nomen dedit & augetur Suſione rivo vel amniculo, *Notit. Gall.* Prope urbem duo montes ſunt parvi, celebres, alter munimento *de Talan*, alter arce & vico Fontium, loco natali S. Bernardi. Belleforeſt. Paſquier. Guaguin. *hiſt. Fr.* Merula *Geogr* P. de S. Juliano, *Ant. Burg.* Chenius, *de Urb. l.* 6. *cap* 2. & *Hiſt. Burg.* Chaſſanæus, Jod. Sincerus, &c. Hic Concilium, Anno 1075. contra Simoniacos, Labbæus *tom.* 1. *Bibl. Mſcr. pag.* 196. Anno 1196. ob Iſemburgen Danicam, uxorem Philippi Auguſti, quam, Mariâ Agnete, Berchtoldi Meraniæ D. filiâ ductâ, repudiaverat, &c. Vid. Rigord. & Guil. Britonem, *in Phil. Aug.* Belleforeſt. *lib.* 3. *cap.* 69. Innocent. III. *lib.* 1. *ep.* 4. 171. 346. 347. & *lib.* 2. *ep.* 186. Roger. Moretium, &c.

Divipotes, Dei, quos, ut Varro ſcribit, Augurum libri ſcriptos habent, ſunt pro his, quos Samothraces vocabant, Θεοὶ δυνατοί, vel ut Latini codices habent, *Theadinata* hæc duo, cœlum & Terra, anima & corpus, humidum & frigidum.

Divitenſes & *Divitenſe* monim. *Tuitium* Ruperto Abbati loci, *Deutſch*, pag. Germ. inf. cum cœnobio ad Rhenum, ex adverſo Coloniæ Agrippinæ. Ferrar.

Divitiacus, Æduus, hoſpes & laudator Ciceronis & Cottæ, Principatum in civitate ſuâ obtinuit, cui Cæſar ex aliis Gallis maximam fidem habebat, Romanorum adventu, in antiquum locum gratiæ atque honoris reſtitutus eſt. Ejus ſummum erat in Populum Romanum ſtudium. Itaque ipſius ſuaſu Cæſar de Galliâ occupandâ conſilium ſumpſit. Meminit ejus Cic. 1. *de Divinat.* Naturæ rationem is ſibi notam eſſe profitebatur, & partim auguriis, partim conjecturâ, quæ eſſent futura, dicebat, Idem.

Dium, vel *Diu*, Inſula parva, diſtat à flumine Indo 70. milliaribus ac Terræ firmæ adjacet, olim Regi Cambaiæ paruit: in regno enim illius jacet: Cum Urbe cognom. permunita & marit. Portus huic urbi eſt commodiſſimus, ac frequentiâ mercatorum nobilis. Pauci fructus. Urbs opportunitate ſitus inter Cambajam & Sindam, ditiſſimas regiones, celebratur. Optimum hic & lucroſiſſimum Regi Portugalliæ vectigal ſolvitur. Civitas à Luſitanis habitatur, admixtis incolis. Inſula plena eſt & fœcunda rerum neceſſariarum. Incolæ carnem fumo indurant, quæ viatoribus ad ſuſtentationem eſt commodiſſima. Natal. Metel. 60. leuc. diſtat urbs à Surata in Occ. ad fauces ſinus Cambaiæ, ſub Luſitan. à 152. annis circiter. Baudr. V. *Diu*.

Dium, urbs Maced. ad oſtia Milis amnis, in ora littor. ſinus Thermaici, 15. mill. à Pydna in Auſtr. Aliàs probè munita. Incolæ *Dienſes* dicti. Eſt & prom. Cretæ, apud Cytæum urb. *Capo Fraſchea* vulgò, in ora Bor. Vid. *Dion*.

Divodurum, Ptol. à Gallis dictum, quaſi *Aqua fontis*, Gallicâ enim linguâ *Dur* vel *Durum* aquam olim ſonuit: vel à Belgis, quaſi *Divina aqua*, vel *Sacrum oſtium*, ad os quippe Saliæ poſitum, fluvii ſale & ſalinis ſuis, quæ olim inter ſumma Deorum beneficia Galli Germanique numerabant, inclyti. Urbs quondam clariſſima & maxima Auſtraſiæ, nunc Lotharingiæ metropolis, alio nomine *Mediomatrices* à gente, cujus caput fuerat. Item *Metis*, quo nomine ante A. C. 400. dici cœpit, in Not. vett. in prov. Belgica prima ſecundo loco numerata. Huc Auguſtoduno tranſlati Gynecæi, in Not. Imp. & inter legiones Pſeudo Comitatenſes, intra Gallias, *prima Flavia Metis*, mentio fit. Habuit olim ſtante Imperio Amphitheatrum extramuranum, & Palatium, fuit enim ſedes Regum Auſtraſiorum undecim, quos vulgò *Mettenſes* vocant, à morte Chlodovei M. ad obitum Dagoberti jun. per annos circiter 170. Vid. Greg. Turon. *Hiſt. Fr. lib.* 8. *cap.* 36. Walafridum Strabonem *in Vita S. Galli*, &c. Eadem fuit & Lotharii & Zuventibaldi Regum, qui regnum Lotharii obtinuere, regia. Epiſcopalis eſt, fueruntque olim quidam Præſules ejus Archiepiſcopi vocati, quòd more Archiepiſcoporum ſeu Metropolitanorum Antiſtitum Pallium tulerint; ab Urbicio 15. Antiſtite, non jure ſedis ſuæ, ſed merito ac dignatione perſonarum. Vulgò *Mets en Lorraine*. Baudrando Urbs ampla & dives, intra fines Lotharingiæ comprehenſa, ſita ad Moſellam fluv. ubi recipit Selnam vel Saliam, 10. leuc. à Viroduno in Ort. 11. à Tullo in Bor. 5. à Theodonis villa in Auſtr. ſub Galliæ R. ab Anno 1552. cùm antea libera eſſet civitas. Arcem habet validam, habuitque, ut dictum, Reges proprios, ſub prima ſtirpe Franciæ Regum. Nunc Parlamenti ſedes eſt in hoc tractu. Regio adjacens, Metenſis tractus, *le pais Meſſin*, Germ. *Metingow*, non Ornam modò fluv. ſed etiam Alſunciam, quem Auſonius Aliſontiam *Alſitz*, vocat, olim attigit, cùm Lucilinburgum caſtrum in eo collocet Sigifridus Comes *in litt. A. C.* 963. Ejus pars inter Moſellam & Saliam, à ſitu appellatur Inſula, *L'Isle de Mets*: pars trans & ad Moſellam, Vallis Mettenſis *le Val de Mets*: pars denique inter amnes Saliam & Nitam *le Nied*, Salinenſis ager *le Saunois*. Brouverius *Metingowam* Arduenenſi pago ac Luciliburgenſi Ducatu, atque valle Alſontienſi, quam Alſontia Luciliburgenſis fluviolus irrigat, terminari ait. In Numidia etiam civitas *Meta* fuit, ſedes Epiſcopatûs. Vide Vict. Uticenſem *de perſec. Afric. lib.* 4. & Hadr. Valeſium *Notit. Gall.* Alii *Divodorum* Theonis villam, vulgò *Theonville* eſſe putant.

Divona, aliis *Daiona*, fons Burdigalæ Urb.

Diur, Maurit. Tingit. fluv. Ptol. vulgò *Tecules*.

Dius, hiſtoricus, de rebus Phœnicum conſcripſit. Eâ ex hiſtoriâ fragmentum, de Solomone & [illegible] ramo, conſervavit nobis Flavius Joſephus *lib.* 1. *contra Ap.* Item 17. Hieroſolymorum Epiſcopus A. D. 205 cui Germanion ſucceſſit. Euſeb. *Chron.*

Dixmuda, opp. munitum Flandriæ, in regiunc. *Franconatu* ad Iperlam fluv. medium fermè inter Ipras & Oſtendam, ſub Hiſp. 3. leuc. à Novoportu in Auſtr. Ipras verſus, in ipſo limite dit. Franciciæ.

Diyllus Athenienſis, hiſtoricus, libris 27. complexus [illegible], poſt bellum ſacrum, illuſtres per Græciam ac Siciliam res. V. infra.

Diyllus, hiſtor. Athenienſis, orſus, unde Ephorus finiit, uſque ad finem regni Philippi Macedonis. Diodor. *l.* 16. Athen. *l.* 11. &c. Vide ſis Voſſ. *de Hiſt. Gr. pag.* 360. Item ſtatuarius, cujus opera commemorat Pauſanias *in Phocicis*.

Dizerus, urbs Illyriæ, ἀπὸ τοῦ διζῆσαι τὴν Μήδειαν, quòd illic quæſita ſit Medea. Steph.

Dizoatra, Armeniæ min. op. Ptol.

D O.

Doanus, Indiæ flu. extra Gangem Ptol. *Doani* populi ibidem.

Dobera, Thraciæ pop. Herodotus.

Doberus, urbs Pæoniæ Steph. Ferrario urbs Maced. intra montes, in Pannon. ſeu Myſiæ confinio, quæ *Deborus* Ptolemæo dici videtur.

Dobrinum, vulgò *Dobricinum* & *Dobrzinum*, opp. Pol. maj. Dobrinienſis terræ caput, in Palatinatu Plocenſi, in ſcopulo, ad Viſtulam fluv. medium inter Plociam & Vladiſlaviam.

Dobuni, Angliæ pop. verſus Sabrinam fluv. & fontes Tameſis. Baudr. quorum urbs Ptolemæo *Corinium* dicitur. Regio eorum nunc eſt *Gloceſtershire*, & pars Comit. *Oxfordshire*.

Doch, arx ſupra Jericho, in edito monte, in tribu Ephraim.

Dochi. Æthiopiæ ſub Ægypto pop. Plin. Habebant ad Or. Catieuchlanos, ad Bor. Cornavios, ad Occ. Siluros, ad Auſtr. Belgas & Atrebates. Baudr.

Docimaum, urbs Phrygiæ magnæ. Steph. ad fontes Hermi & Sangarii flu. 40. mill. à Sinnada in Circ. 30. ab Eucarpia. Baudrandus.

Docimus, videtur nomen fuiſſe illius Tarentini, quem Philippus Amyntæ fil. militari dignitate exutum caſtris exegit, quòd calidis lavacris uſus fuerat. Polyænus *lib.* 4. Ejus quoque mentio *in Antigono*.

Docimeva.

Docirafka, Lazlo *Raka*, opp. Hung. ſuper. prope fontes Tibiſci, verſus montes Carpathos. Aliis eſt *Zatmarbania*, opp. Tranſylv. ad fluvium *Zeuſch*, versùs montes, in ipſo limite Hung. vix 5. leuc. Germ. à *Rena* in Auſtr. 13. a Claudiop. in Bor.

Doclea, Dalmatiæ urbs, hodie *Antivari*. Pop. *Docleata*. Plin. *l.3.c.22. Medon* Nigro, opp. ejuſdem tractus dicitur. Sanſoni eſt *Cataro*, ad Rhyzonicum ſin.

Docrem Johannes, ſcripſit an. 319. de S. Dionyſio, Poſſevin. *appar. ſacr.*

Doctor, pro eo, qui hoc gradu in Academia inſignitur, vide *Magiſter*, & B. Rhenan. *in ſuis ad Tertull. in præfat.* qui dicit, quòd cum liber ſententiarum Petri Lombardi Epiſcop. Pariſienſ. primùm ederetur, circa annum Chr. 1140. hi qui eum publicè legebant, *Doctores* primùm appellati ſint. S. Bedam primum Cantabrigiæ, & S. Joh. Beverlacenſem, qui obiit an. Chr. 721. Oxonii primum *Doctorem* quidam ſuggerunt, ſed Spelmannus illos rejicit; qui inſuper affert ex libro Stat. Univerſitatis Oxonienſis, Statutum an. Chr. 1384. promulgatum, quo *Doctores* Medicinalis ſententiæ Juris Civilis Doctoribus præferuntur, regnante Richardo. *Doctores* à Magiſtris diſtingui cœperunt, tempore Lotharii Imp. Apud Anglos *Doctoris* nomen & gradus, ſub ævo Johannis R. innotuiſſe circa an. Chr. 1207. videtur. Henr. Spelmannus *Gloſſ. Archaeol.*

Doctrina Chriſtiana, congregatio religioſa, in Commun. Rom. cujus ſcopus, Catechizare populum. Vide Morerium, *in Diction. hiſtor.*

Dodan, i. e. *dilectio*, aut *mamilla* ejus, vel *patruus ejus*, nomen viri. 1. Par. 10.

Dodanim, filius Javan. Gen. 10. Aliis *Rhodanim*, à quo *Rhodii*. Vide Bochart. *Phaleg.* 3. 6.

Dodechinus, vel *Dudechinus*, Germ. Abbas, circa 12. ſec. Scripſit Itinerarium Terræ S. & continuationem Chronici Mariani Scoti, ab anno 1084. ad annum 1200. Trithem. Cat. an. Chr. 1140. Bellarm. *de ſcr. Eccl. in Mar. Scoto.*

Dodo, frater Alpaidæ, quam Theodoricus Francorum R. Plectrudi conjugi ſuæ, ſuperinduxit. Lamberto Trajectenſi Epiſcopo, qui cenſurâ id Theodorici factum notaverat, occiſo, paulò pòſt à vermibus corroſus, ob fœtorem ſeipſum in Moſam dedit præcipitem. A.C. 698. Pap. Maſſonius, *in Hiſtor.*

Dodona, civitas Epiri, in regiunc. Moloſſia, juxta quam propinquum erat nemus Jovi ſacrum, quercueum totum, ubi Jovis Dodonei templum fuiſſe dicitur, & in eo oraculum omnium, quæ apud Græcos fuerunt, vetuſtiſſimum. Quod autem columbas in eâ ſylvâ vaticinantes fingunt, hanc habet rationem, quòd mulieres fatidicas, ſeu divinatrices linguâ ſuâ Theſſali vocarunt Πελειάδας, h. e. columbas, ita Herodotus. Alii arbores ipſas vocales fuiſſe volunt, & conſulentibus oracula edere ſolitas. Ovid. *Tr.* 4. 8.

Hac mihi ſi Delphos, Dodonaq; diceret ipſa,
Eſſe videretur vanus uterq; locus.

Prop. *lib.* 2.

Sed tibi jam videor Dodonâ verior augur.

Hinc *Dodonaum as*, tintinnabuli quoddam genus, die noctuque continuò crepitans; unde & ad homines juſto loquaciores proverbiali metaphorâ transferri ſolet. Virgil. *Æn.* 3.

—— Dodonaoſq; lebetas.

Auſonius:

Nec Dodonai ceſſat tinnitus aheni.

Hinc *Dodonius*, Claudianus.

Ceſſerit inventis Dodonia quercus ariſtis.

Item *Dodonis*. Val. Flaccus.

—— Dodonida quercum
Ingredior.

Fuit hæc urbs juxta flu. Dodonem, qui poſtea cadit in Acheloum, 20. mill. ab Ambracio ſinu in Ort. Nunc quid ſit, non conſtat. Baudr. Vide infra, *in Dodone*.

Dodone, Jovis & Europæ filia. Item fons, qui cùm ſit gelidus, immerſas faces extinguit, ſi extinctæ admoveantur, accendit. Idem meridie ſemper deficit, quâ de causâ Anapauomenos dicitur Plin. *l. 2. c.* 103. *l.* 4. *in præf. l.* 36. 13. Strab. *l.* 7. Lucr. *lib.* 7. Claud. *l. 1. de R. P.* &c.

Dodonides, nymphæ, Liberi patris nutrices, quæ & *Atlantides* dicuntur.

Doeantes, campus & urbs Phrygiæ. Steph.

Doeg, i. e. *ſollicitus*, ſive *piſcator*, homo calumniator, & ſanguinarius, unus ex paſtoribus Saulis. Vide 1. Reg. *c.* 22. & 31. Contra hunc David compoſuit, Pſalm. 52. 109. 140. Vide porro Joſ. *Antiq. l.* 6. *c.* 14. Torniel. *A.M.* 2974. *n.* 8.

Doesburgum, oppidum munitum Zutphaniæ Comit. ad Iſalam fluv. vix 3. leuc. ab Arenaco in Ortum, totidem à Zutphania in Auſtr. Sub Batavis.

Doji, Arab. Fel. gens in Panchæâ reg. Diodorus.

Dola, vulgò *Dole*, ad fluvium Dubim, qui ibi Inſulam efficit, poſita eſt, ubi Fridericus I. Imp. palatium miræ amplitudinis ſibi extruxit. Vide *Dolenſis*.

Dolabella, familiæ Romanæ nomen. Lentulorum gentis fuiſſe dicuntur. Legimus namque apud Aſconium Pædianum, & Macrobium, Pub. Lentulum generum Ciceronis fuiſſe, exiguæ ſtaturæ hominem, quem longo accinctum gladio Cicero videns, jocosè, quis illum alligaſſet gladio, quæſivit. At hunc Dolabellam dictum, apud quem Tullia ex partu deceſſit, conſtat *ex epp. Ciceronis*, & Plutarcho *in Ciceronis vitâ*. Ex hac familiâ *Dolabelliana pyra*, de quibus Plin. 15. 15. Corneliorum quoque gentis hoc nomen fuiſſe Morerius oſtendit.

Dolabella, ab Othone, in Coloniam Aquitanam ſepoſitus, neque artâ cuſtodiâ neque obſcurâ, nullum ob crimen, ſed vetuſto nomine & propinquitate Galbæ monſtratus. Tacitus, *Hiſt.* 1. 87. Poſtea ab Vitellio occiſus, quòd occiſo Othone urbem introiit, tanquam ruptâ cuſtodiâ Ducem ſe victis partibus oſtentaſſet, accuſante Plautio Varo. Ibid. 2. 63.

Dolabella P. Cornelius, Tuſcos Boiis, Gallicæ genti, junctos devicit, an. U.C. 471. Item, Conſul cum Antonio, Præfectus dein Syriæ, hoſtis Patriæ judicatus, quòd Smyrnæ C. Trebonium, unum ex Cæſaris percuſſoribus, occidi juſſiſſet. A Caſſio Laodiceæ obſeſſus, ſibi ipſi mortem conſcivit. Item, Proconſul Africæ, Tacfarinatem provinciam vaſtantem exiguâ manu aggreſſus, occidit: ſed negatus ei triumphus, Liv. *l.* 12. Polyb. *l.* 2. Apian. *l.4. de B.C.* Tacit. *l.4. Annal.*

Dolates, Umbriæ pop. qui *Salentini* cognominantur. Plin.]

Dolba, urbs Adjabenæ. Steph.

Dolenſis, urbs quæ & *Dola*, vulgò *Dol*, urbs Gall. Celt. in Britanniâ minore, *Neadunum* veteribus, teſte Cænali. dicta. Vide Argentræum, *hiſt. Brit. l.3.c.*69. Aug. Pas. *hiſt. Brit.* &c. long. 18. 30. lat. 49. 03. Baudrando, urbs aliàs Rhedonum, nunc Epiſcopal. ſub Archiep. Turonenſi; ſed non exempta. 1. leuc. à littore Oceani Brit. In locis paludoſis, parvi circuitus, cum caſtro, 4. leuc. à Macloviopoli in Ort. 10. à Rheconibus in Boream. Eſt & *Dola*, vulgò *Dole*, urbs Sequanorum primaria, ubi conventus juridicus & Academia. à Philippo Bono fundata, an. 1426. florentiſſima anno 1484. ſub Margareta fil. Maximiliani I. long. 26. 40. lat. 46. 44. A Divione 9. leuc. in Ortum, 10. a Veſuntione in Occaſum abeſt. Quibuſdam eſt *Didattion*. Ptol. *lib.2. cap.*9. Alduaſdubis fluv. in duo brachia diviſus, inferiorem ejus partem quaſi ulnis complectitur. Metel. Merula. A Carolo V. muris cincta. Hinc an. 1636. a Gallis fruſtra obſeſſa, ante aliquot annos tamen in illorum poteſtatem venit, reddita pace Aquiſgrani initâ. Ab iiſdem an. 1674. rurſus occupata.

Dolenſis vicus, Galliæ, in Biturigibus, memoratus Gregorio Turon. *lib.2.c.*18. Riothimi Brittonum Reguli clade & Monaſterio, nobilis eſt: Vulgò *Deols* vel *Bourg de Deols*. Inchoavit hoc Cœnobium in honorem B. Virginis Ebo Bituricenſis, perfecit fil. ejus Radulphus: proximum Caſtro Radulfi, Andriâ interfluente. Eſt in Vicaria Brivenſi, vulgò *Brives*. Hadr. Valeſ. *Notit. Gall.*

Dolica, inſulæ Arab. Felicis in Indico mari. Plinius.

Dolichaus, Jupiter ſic cognominatus, à Dolichena urbe, undè inquilini *Dolichenii* dicuntur.

Doliche, Ptol. Pelagoniæ præcip. in Macedoniâ opp. *Alchria* hodie Villanovano, *Tecbala* Mercatori. Senſim deficit, 10. mill. ab Azoro in Bor. & ſita eſt verſus montes Cambuvios. Baudr. Hanc cum Pithio, & Azoro, tria in orbem ſita oppida Livius *l.* 42. *Tripolim* vocari ſcribit. Item Inſula Maris Ægæi, quæ & *Macris* & Ichthyoeſſa dicebatur. Item urbs Syriæ in Commagenâ reg. quæ Δολίχη Stephano dicitur: Ad Marſyam fluv. qui poſt in Euphratem cadit. 20. mill. à Deugma in Occ. Antiochiam verſus, totidemque à Germanicia in Or. Baudr. *Doliche* quoque Straboni *Dulichium* dicitur. Vide ibi.

Dolichiſte, inſula è regione Chimæræ Lycii montis. Plinius *lib.* 5. *cap.* 31.

Dolicnus, decimus Hieroſolymorum Epiſcopus. A. D. 174.

Doliolum, Romæ tumulus in reg. Aventinâ. P. Victor.

Doliones, incolæ Cyzici, aliàs *Dolies*, vel *Doliones*. Steph.

Dolionia, Dolionum regio. Strabo.

Dollartius ſinus, pars Oceani Germ. inter dominium Groningæ, & Friſiam Or. extenſa, ad oſtia Amaſis fluv. prope Embdam urb. ubi an. 1277. maris inundatione 33. pagi periere.

Dolomena, Aſſyriæ regio. Strabo *lib.* 16.

Dolon, vir Trojanus, egregiâ pedum pernicitate præditus, qui, cùm in caſtra Græcorum ſpeculator miſſus eſſet, à Diomede & Ulyſſe deprehenſus, conſilia Trojanorum ſpe conſervandæ vitæ illis aperuit: quem tamen, ut proditorem falsâ ſpe deluſum, occiderunt. Ulyſſes ipſe apud Ovid. *Met.* 13.

Auſum eadem qua nos Phrygiâ de gente Dolonem
Interimo, non ante tamen quam cuncta coegi
Prodere, & edidici, quid perfida Troja pararet.

Dolonci pop. Thraciæ, à *Dolonco* fratre Bithyni. Steph.

Dolopes, Theſſaliæ pop. in extremis finibus Phthiotidis, quibus Peleus (cujus imperio parebant) Trojani belli tempore Phœnicem præpoſuit, ut ex Hom. refert Strabo *lib.* 9. Plinius eos Ætoliæ annumerat, Epiro verò Ptolemæus. Regio eorum *Dolopia* Straboni & Thucydidi. Eorum meminit Virg. *Æn.* 2.

—— Quis talia fando
Myrmidonum, Dolopumve aut duri miles Ulyſſei
Temperet a lacrymis?

Idem ibidem,

Nunc ego Myrmidonum ſedes Dolopumve ſuperbas
Aſpiciam, &c. ——

Hinc *Doloneius* Val. Flac. *lib.* 2.

—— *Vidiſſe putant Dolopeia buſta.*

Dolus Mendeſius, Ægyptiæ gentis author memorabilis dicitur Columellæ *lib.* 7. Citatur etiam ab eodem iterum *lib.* 11.

Dolus, locus Britanniæ min. ex Monaſterio evaſit Epiſcopi ſedes, faciente Nomenojo Principe, qui ibi Epiſcopis ſuis congregatis Regem ſe inungi curavit. Poſita eſt urbs inter Abrincatuorum & Aletenſium ſeu Maclovienſium fines, vaſtata à Normannis An. Chr. 944. vulgò *Dol.* Vide Hadr. Valeſium *Not. Gall.* & ſupra in voce *Dola*.

Doma, vulgò *Dome*, caſtrum Galliæ, olim nobile & fortiſſimum, teſte Petro *Hiſt. Albig. cap.* 80. Locus eſt ad Duranium, à Sarla o flumine interfluente diviſus. Idem.

Domacea, Theſſaliæ urbs. Laonicus.

Domada, opp. Arabiæ. Plin. 6. 8.

Domana, Armeniæ min. urbs, Antonino. Et Arabiæ Felicis. Ptolom.

Domanetica, Ponticæ provinciæ regio ſatis ferax, per quam Amnias fluv. illabitur. Strabo *lib.* 12.

Domazanes, Arabiæ pop. Plin. 6. 29.

Dombenſis tractus, fertilis regiunc. Gall. inter Breſſiam prov. & Ararim fluv. ſeu inter Matiſconem & Lugdunum, Principat. tit. gaudens, & proprio Domino parens è Borboniæ fam. Hiſtoria paucis ſic habet. Olim familiæ Bellijoc. Gall. *de Beaujeu*, hoc dominium erat, ob affinitates cum familia Sabaudica, Sebuſiana & Baugiacenſi. Humbertus IV. dominus Bellijoci, ejus partem nactus eſt, ex matrimonio Margaretæ, fil. Guidonis Baug. Eduardus II. dein Ludov. Borbonio Princ. hunc donò dedit, tranſiitque per Suſannam Borboniam Carolo D. Borb. Conneſtabili nuptam, in familiam Montpenſeriam. Maria Henrici D. ultimi filia fuit, ex Gaſtone Aurelian. D. filio Henrici IV. Annæ Mariæ, hodie Dombenſis Principis, mater. Guich. *hiſt. de Breſſe.* Morer. Caput ejus Trivoltium, 5. leuc. ſuprà Lugdunum in Bor.

Domesdei, liber cenſualis apud Anglos, *Rotulus Regis* etiam dictus, monumentum totius Britanniæ auguſtiſſimum; duobus voluminibus magnis, Angliæ deſcriptionem continet, inchoatam anno 14. regni Guilielmi Sen. & finitam anno ejus 20. hoc eſt, ultimo, & Domini noſtri 1087. A ſimilitudine antiquioris ab Alvredo confecti, *Rotulus* vel *Liber* Wintoniæ interdum, item *Liber Judiciarius* nuncupatur. In hoc per ſingulos Comitatus, Rapas, Lathas & Centurias, civitates, burgos, oppida, caſtra, villas, &c. deſcriptum eſt, quid in prædiis, & domibus, quid in terris dominicalibus & tenementalibus, quid in campis arabilibus, pratis, paſcuis, ſilvis, faltibus, piſcariis, paludibus, communiis, &c. continebatur. Quot homines & ejus conditionis, milites, colonos, mancipia, operarios, villa quælibet aleret; quid in tributo, cenſu, reditibus, ſervitiis & conſuetudinibus, de præſenti valebat reddebatque, quid in ævo ſub Eduardo Confeſſore elapſo. Series operis juxta Comitatus diſtinguitur, in quorum unoquoque, ab initio, catalogus exhibetur omnium capitalium dominorum, qui in eodem Comitatu quidquam poſſident, primò Rex, dein Proceres, ſecundùm claſſes ſuas, & dignitates: Uſus eſt ad id Wilhelmus quinque Juſtitiariis ſuis, quos miſit per univerſam Angliam, ad deſcriptionem iſtam, per provincialium jurajuranda conficiendam. Nomen ei *Domesday*, i. Dies judicii, per metaph. ſicut enim diſtincti & terribilis examinis illius noviſſimi ſententia, nullâ tergiverſationis arte valet eludi, ſic ortâ in regno contentione, libri hujus ſententia declinari non poteſt. Hinc non diſſimilis hujus libri reverentia, Sibyllini Romæ, quindecimvirali olim curæ demandati: ſeu Pandectarum apud Florentinos, qui à Wernhero repertus ſub Lothario II. in palatio Ducis hodie cuſtoditur, niſi accenſo cereo indictaque ceremoniâ non producendus, de quo vide Caſſiodorum *Var. form. l.* 3. *c.* 52. Eſt item ad ſimilitudinem libri cenſualis Remenſis, & conſervatur in theſauro Regii Scaccarii, ſub tertia clave ſc. Theſaurarii & duorum Camerariorum, inſpecturis tamen ſatis præſtò, ſed denumerantibus priùs 6. ſolidos & 8. denarios, pro ſola inſpectione: tranſcriptio verò uniuſcujuſque lineæ drachmâ præterea penditur. V. Henr. Spelmannum *Gloſſ. Archaeol.*

Domeſticus, aliàs *Seneſchallus*, *Dapifer*, *Major Domus*. Vox Latina, ſed novatâ ſignificatione Græcis etiam inferioribus uſitatior: Δομεστίκους enim miniſtros & officiales dixere, quos Romani Comites: verùm hoc præſertim, cùm nomen dignitatis factum eſſet Comes, potiùs quàm Miniſterii. In Jure igitur Civ. *Domeſtici* propriè appellantur omnes adjutores, ſive adminiſtri legitimè inſtituti à juſtis functionum principibus, cùm in Palatio, tum in Foro, & Eccleſia. In Palatio erant ſeqq. *Magnus Domeſticus*, qui & *Megadomeſticus*, & per eminentiam ὁ *Domeſticus*: Hic circa menſam Imperatoris miniſtrabat, vide ſupra in *Dapifer*, & exercitum educebat, militiamque curabat: Ita in Imperii adminiſtratione terreſtri præfuit militiæ, caſtris & ſtativis, quæ ipſi *foſſatum* appellabant, ſicut magnus Dux mari præerat. Codinus ſeu Curopalat. *de Off. Conſtantinop. p.* 50. Luitprandus *Hiſt. l.* 6. *c.* 5. Joh. Meurſius, &c. In Occidente Magnus Seneſchallus, & Major Domus dictus. Dein *Domeſticus Menſæ*, & *Domeſticus rei Domeſticæ*, qui Seneſcalli etiam & Dapiferi munere circa menſam Imper. fungebantur: Ille Magno Domeſtico propior, hic remotior. Utriuſque munus continebatur olim in officio & appellatione Comitis Caſtrenſis. Item *Domeſticus Scholarum*, qui præfuit Scholis Palatinis, i. Ordinibus militaribus, ad capeſſenda Imperatoris juſſa vacantibus, quarum 8. in Oriente, 6. in Occidente erant: prius merentes ſub alterutro Magiſtro officiorum. Eam adminiſtrationem poſtea Megadomeſticus habuit. Porrò *Domeſticus Legionum*, idem cum priore. *Domeſticus murorum*, qui curavit, ut oppida, caſtra, munitiones inſtaurarentur. *Domeſticus* tandem *regionum*, ſc. Oriental. vel Occid. qui curabat negotia, ad publicum pertinentia. In foro Domeſtici erant Judicum Adminiſtri ſeu Aſſeſſores: Item qui cum ipſis Judicibus habitabant, qui vulgò Graphiarii, Cancellarii vocantur, Droſæus *in method. Jur.* In Eccleſia denique erant, *Domeſticus Chori*, qui locum ſecundum tenebat in ſeptimo quinario Officialium Eccl. Conſtantinopolitanæ. Hujus munus non explicavit Curopalates, &c. *Domeſticus januarum*, noni ſeu ultimi quinarii primus; Hic cuſtos & Oſtiarii adminiſter ac adjutor fuit, Æditüus. Extra Imperium reperiuntur quoque *Domeſtici*, quinto ſeculo, & ſeqq. qui videntur fuiſſe à Concilio Principis. *Domeſticus Villæ* & *Domeſticus regionis*, omnia ſub Rege curabant, hic in regione, ille in villa fiscali, ſub Comite. Tum enim ipſi Reges villas & prædia ſua colebant, ſuorum ipſorum colonis, mancipiis, animalibus, ſæpe quoque & utenſilibus. Unus autem *Domeſticus* ſuper pluribus villis fuit conſtitutus, ut Seneſchalli potius, quàm Ballivi locum tenuiſſe videatur. Vide Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archaeol.*

Dometiopolis, Iſauriæ urbs. Steph. *Domezopoli* vulgò.

Domicellus, appellatio, quâ olim Galli filios quoſvis Regis, ſed Optimatum Primogenitos tantùm ſalutabant: ſicut Angli Regni ſucceſſorem Æthelingum vocabant & Clitonem: quo tamen poſteriore nomine omnes Regis filios aliàs inſigniebant. Marculfi ævo, nec *Dominus* nec *Domicellus* dicebatur, ſed *Domnus*, quod vide, & *Domnicellus*: etiam hoc de filio Regis. *lib.* 2. *form. ult.* Hodie quoque Galli *Damoiſel* dicunt, pro nobili juvene gladio militari nondum accincto. Vide Henr. Spelmannum *Gloſſ. Arch.*

Domiduca, Juno dicta eſt, quia veteri ritu ſponſas ad ſponſos ducere primâ nocte conſuerunt, nuptiis a. Juno præeſſe credebatur.

Domina, *Duenas*. opp. amplum Hiſp. Tarrac. in Vaccæis, ad Piſoracam fluv. Ferrar.

Dominica, uxor Valentis Imperat. quæ Gotthos ad evertendam Conſtantinopolim irruentes pacavit. Cæterùm Ariana cùm eſſet, permovit maritum, ut Orthodoxos acerrimè perſequeretur: Hinc Galatæ filii jactura, & viſionibus horrendis turbata quies. Vide Theodoret. *l.* 4. *c.* 12.

Dominica, una ex Antillis Inſ. ſub Caribis, ſic dicta, quia detecta eſt ab Hiſp. die Dominicâ. Circuitus eſt 20. circiter leuc. Inter Guadalupiam ad Bor. & Martinicam ad Auſtr. à qua vix diſtat 8. leuc. Fertilis eſt & rigua.

Dominicalia Evangelica, aliàs *textus & lectiones Dominicales*, *Poſtilla*, *Homiliæ*, &c. dicuntur, ſuntque periochæ excerptæ ex libris Evangeliorum, ſingulis Dominicis proponi, prælegi & explicari ſolitæ. Et primò quidem in Eccleſia libri ſacri integri lecti & ordine explicati ſunt, Juſtinus Martyr, Orig. *Homil.* 15. *in Joſuam.* Socr. *lib.* 5. *Hiſtor. Eccleſ. cap.* 22. Iſidor. *de Off. Eccleſ.* quod etiam diu duravit ſub Papatu, ut colligere eſt ex Diſt. 15. Gratiani, Can. *Sancta Romana Eccleſia.* Interim textus peculiares proponebantur in Feriis Natalitiis, Paſchatis, Aſcenſionis, Pentecoſtes, textu ordinario ad tempus ſepoſito, quod patet ex Auguſtino *in* 1. *epiſt. Joh. ſub initium.* Paulatim verò ſelecti & alii textus in Feſtis SS. Præterea cœperunt pro tempore etiam diſtingui; nim. ut ex integris Evangeliſtarum ſcriptis ſelectæ quædam lectiones excerperentur, ac certis anni temporibus accommodarentur: ut videre eſt apud Auguſtinum *de Temp. Serm.* 256. Gregorium M. *libr. ad Secundinum Laurim. Epiſcop.* & Bedam. Is verò ordo *lectionum Dominicalium*, qui hodie conſpicitur, ab aliis ad Alcuinum Caroli Magni Præceptorem, ab aliis ad Paulum Diaconum refertur, ſed non alio argumento, quàm quòd homilias certas Patrum particulis illis Evangeliorum accommodaviſſe ac ſubjecit; unde diſtributio illa textuum antiquior apparet. Vide Henr. Altingum *Theolog. Problem. loc.* 2. *problem.* 39. *ubi de abuſu horum lectionum in Eccleſia Latina aliiſque, egregiè diſſerit.*

Dominicani, ſeu *Prædicatores*, ordo relig. in Comm. Romana, fundatus à Dominico Calarogenſi, Hiſpan. qui Toloſæ 12. an. contra Albigenſes voce & ferro pugnavit. Ab Innocentio III. non admiſſus, Honorio conſtitutionem ſui debet, circa an. 1216. Joh. Baleus, *l.* 7. poſtquam ſe Auguſtini regulâ contentum fore pollicitus eſſet. Hujus inſtitutum & *Dominicanæ*, ſeu Catharinæ Sen. ſectatrices adoptarunt. In Gallia *Jacobini* dicuntur à vico S. Jacobi. A Job. Michaelis reformatus eſt ordo initio hujus ſeculi. Ferdin. Caſtellanus, Anton. Flaminius, *hiſt. hujus Ordinis.* Hi B. Virginem ab originali peccato non immunem,

contra Franciſcanos, cum S. Scriptura tenent, prærogativam miraculoſæ conceptionis ſoli Agno Immaculato vindicantes. Vide & *Dominicus*.

Dominicopolis, vulgò *S. Domingo*, urbs Arch. Hiſpaniolæ, in parte ejus Auſtr. cum portu commodo & arce munita. Extructa fuit à Chriſt. Columbo, an. 1494. ad oſtium fl. *Ozama*, captaque ab Anglis, Duce Franciſco Drako, an. 1586. ſed mox derelicta. Sub Hiſp. Hinc Hiſpaniola à Francis & Anglis ſæpe dicitur S. Dominici Inſ. P. Martyr, *de O. N. l. 8. Dec. 2.* Miræus *Geogr. Eccl.*

Dominicum, vox Eccleſ. pro Cœna Domini, apud Cyprian. *Serm. 1. de Eleemoſyna.* Item pro Templo, Eccleſia, Baſilica & loco, in quem ad ſacros conventus celebrandos fideles convenire ſunt ſoliti. Græc. Κυριακὸν, apud Euſebium *in Orat. de laud. Conſtantini*: ubi B. Rhenanus annotavit, apud primos Chriſtianos *Domini* vocabulum paulo frequentius fuiſſe, quàm Chriſti, juxta morem Apoſtolorum & modum hiſtoriæ Evang. proin loca ſacra *Dominica* appellata eſſe. Hinc Germanis Epiſcopalia templa hodieque *Dom*, Belgis *Kyrik*, per ſyncopen *Kyrk*, à Græco κυριακὸν: Anglis *Church*. Scotis juxta primitivum quoque *Kyrk* dicuntur: quod innuere videtur, hos prima religionis ſemina à Græcis, illos à Romanis auſpicatos. Antiochiæ nobiliſſimum templum, à Conſtantino Magno inceptum, & à Conſtantio abſolutum *Dominicum aureum* dictum eſt, apud Hieron. *in Chron.* Sed & vox forenſis *Dominicum* eſt, Gallis *Domanium*, & patrimonium Domini ſignificat. Etiam in legg. & chartis antiquis occurrit *Dominicum*, aliàs pro *Imperatorium*, aliàs pro *Regium*, appellanturque *res Dominica*, quæ ad Imperatorem ſpectant. Vide Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archaol.*

Dominicus, Cardin. à Clemente VII. Antipapa, in Hiſp. miſſus, ut diſſidia inter Clerum & Henr. III. R. orta componeret, Mariana, *lib. 17. c. 18. & lib. 19. c. 1.* Item, Cardinalis Raguſinus, Gregorii XII. depoſiti defenſor. Spond. *A. C. 1409. n. 19.*

Dominicus, Carthuſ. Trevirenſis, ſcripſit varia. Poſſevin. *A. S.* Theod. Petræus, *Bibl. Carth. p. 85.* Dorland. *Chron. Carthuſ. lib. 7. cap. 2. 3. 4.* Obiit an. 1461. æt. 73.

S. Dominicus, Ordo mil. ab eodem, contra Albigenſes, inſtitutus. Inſigne eorum crux candida & nigra, liliis diſtincta.

Dominicus Bannes, Dominicanus, plurima ſcripſit.

Dominicus Baudius, Belga, inſignis Poeta.

Dominicus Capranica, Rom. Card. cujus merita Martin. V. agnovit, Eugenius IV. timuit, Nicol. V. amavit, ab hoc ad Alphonſum V. Caſtell. miſſus. Obiit an. 1458. Ciaccon. *in addit.* Victorel. & Onuphr. *in Mart. V.* Platina, *in Calixto III. &c.*

Dominicus Catalufius, Lesbi Princeps, Lesbo à Mahomete occupatâ, cæſus, an. 1462. Leuncl. Cuſpin.

Dominicus Floccus Andreas, Florentinus, diſcip. Chryſoloræ, ſcripſit de Magiſtratibus Rom. quod L. Feneſtellæ attribuitur. Inter præcipuos ſui ſeculi, quod erat 15. Volaterr. *l. 21. Comm. urb.* Blondus, *in Hetrur.* Lil. Girald, *de Poet. dial. 4.* Voſſius, *de H. L. l. 3. c. 19. & 3. c. 7.* Leander, *deſcr. Ital.*

Dominicus de S. Geminiano, vico Tuſciæ oriundus, JC. floruit, an. 1440. Idem.

Dominicus Gimnaſius, Cardin. in Pſalmos Commentarium ſcripſit, an. 1572.

Dominicus Grenerius, Toloſanus, Epiſc. Apamienſis, poſtillarum in Pentateuchum, libroſque hiſtoricos auctor. Circa an. 1326. J. Michael Piur, *de Vir. Ill. Ord. Prædicat. P. 2. l. 2.* Nic. Bertrandus, *Comm. de geſtis Toloſ. &c.*

Dominicus Grimanus, Venetus, Cardinalis, & Patr. Aquilejenſis, amore erga Patrem Antonium, ob rem contra Turcas malè geſtam, à Senatu in vinculis detentum, memorabilis. P. Jovius, *elog. l. 5.* Juſtinian. *H. Ven. l. 12.* Ciacconius *in addit. Alex. VI.*

Dominicus Guſmannus, Calarogenſis, Hiſp. Tholoſæ, 12. an. contra Albigenſes, docuit & certavit, Inquiſitoris in Languedocia munere fungens, ibi prima Ordinis Dominicani ſeu Prædicatorum fundamenta jecit: eodem ferè tempore, quo Franciſcus Aſſiſius Ordini minorum initia dedit. His duobus mira aſcripſere, qui Scenæ tum miniſtrabant, ut *quòd B. Virgo, volente Chriſto Orbem plectere, hos duos ei obtulerit, quibus mundum convertere poſſet.* Item, *quòd Dominicus Diabolo manus ambuſſerit, lucernam, uſq; ad conſumtionem, ei detinere imperans, &c.* In *hiſt. Lomb.* Ant. Flor. *p. 3. tit. 23. cap. 1. §. 38.* Matt. Par. *in Henr. III.* Melch. Canus *lib. 11. Theol.* Confirmationem Ordinis apud Innocentium III. fruſtra quæſitam, ab Honorio obtinuit, an. 1216. Id. Cui perſuaſit, ut Magiſtrum S. Palatii crearet, in quem S. Scripturam interpretandi, & libros ſub cenſuram vocandi onus devolveret. Ipſe primus id muneris obiit, à Paulinarum epiſtol. explicatione orſus, deceſſit Bononiæ, an. 1221. Sanctis Commun. Rom. annumeratus à Gregorio IX. an. 1234. Theod. Podius, *in vita ejus.* Gerſon & Leand. *de Vir. Ill. Ord. Dom.* Ferdin. Caſtell. *Chr. Dominic.* &c.

Dominicus Jacobatius, Rom. Cardinalis à Leone X. creatus an. 1517 ſcripſit de Conciliis. Ciacconius *in Leone X.*

Dominicus Jeſu Maria, Franciſcanus Hiſp. tuba Pragenſis prælii, Ludovicum XIII. quoque in Reformatos concitavit. A. C. 1625. &c.

Dominicus Malateſta, Italus, vir clarus, nullis relictis liberis obiit.

Dominicus Maria, Bonon. Mathematicus inſignis, præceptor Copernici, ſec. 15.

Dominicus Marius Niger, Venetus, circa an. 1490. Geographiæ auctor, in qua Americæ nondum meminit. Impreſſa eſt Baſileæ, an. 1557. à W. Weiſſenburgo correcta.

Dominicus Maurocenus, Venetorum Dux, An. Dom. 1149.

Dominicus Michaël, Venetorum dux præclariſſimus, de quo vide Blondum *Dec. 2. lib. 5.*

Dominicus de Piſis, Dominicanus, cum Hier. Savanarola, & Sylveſtro Flor. ob veritatis amorem, crematus, die 23. Mai. an. 1498.

Dominicus Roverius, Cardin. Sixto IV. gratus. Obiit an. 1501. Ciaccon. *addit. in Sixt. IV.* Ughel. *de Arch. Taur.*

Dominicus Sotus, Segov. Caroli V. Confeſſionarius, interfuit Conc. Tridentino, ſcripſit complura, Obiit an. 1560. Sixtus Sen. *Bibliotb. lib. 4.* Poſſevinus, Simlerus, Alfonſus Fernandus, Bibliotheca Hiſp.

Dominicus Spazzatinus Johannes, Patavinus, auctor hiſtoriæ Venetæ, imitator Salluſtii. Obiit an. 1519. æt. 90. Scardeonius, *rerum Patavin lib. 3. &c.*

Dominium Martini, aliis *caſtrum Domni Martini*, vulgò *Dommartin*, in diœceſi Meldenſi Galliæ. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Domitia Decidiana, ſplendidis orta natalibus, Agricolæ uxor, C. Cornelii Taciti ſocrus.

Domitia Lepida, minore Antoniâ genita avunculo Auguſto, Agrippinæ ſobrina prior ac Gnei Domitii mariti ejus ſoror, ab Agrippina muliebri æmulatione, paulò ante finem Claudii, perdita. Enimverò certamen acerrimum exſtiterat, amita potius an mater apud Neronem prævaleret. Nam *Lepida* blandimentis & largitionibus juvenilem animum devinciebat, truci contra ac minaci Agrippinâ, quæ filio dare imperium, tolerare imperitantem nequibat. Cæterùm objecta ſunt, quòd conjugem Principis devotionibus petiviſſet, quodque parùm coërcitis per Calabriam ſervorum agminibus, pacem Italiæ turbaret. Ob hæc mors indicta. Tacit. 12. 64.

Domitiana via, in Camp. à Via Appia, apud Caſilinum incipiens, inter Vulturnum & Puteolos, per Liternum 20. mill. paſſ. extenſa. Cittadinus.

Domitianus, Grammatici nomen apud Romanos, ita dictus, quòd eſſet intractabilis, & valdè moroſus.

Flavius Domitianus, Veſpaſiani fil. poſt fratrem Titum veneno ſublatum, Rom. Imperator, anno Mundi 4044. à Chriſto nato 82. nec quicquam amplius quàm muſcas captabat, ac ſtylo præacuto configebat, ut non abſurdè reſponderit Vibius Criſpus, *Ne muſcam quidem cum Cæſare eſſe.* Varium ſe præſtitit aliquandiu, mixturâ quadam inæquabili virtutum ac vitiorum: Bonas quaſdam leges ſanxit, Bibliothecas auxit: donec virtutes quoque in vitia deflexit. Philoſophos toto imperio pepulit, ſuper ingenii naturam, inopiâ rapax, metu ſævus. Flavium Clementem patruelem ſuum, (cujus filios etiam parvulos ſucceſſores palam deſtinaverat) interfecit, diſcipulum Pantomimi puberem occidit, nullam aliam ob cauſam, quàm quòd magiſtro formâ ſimilis eſſet. Metium Pompoſianum, quòd habere imperatoriam geneſin ferebatur, & alias quaſdam ob cauſas leviculas necuit. Chriſtianos paſſim ſecundus a Nerone crudeliter perſecutus eſt. In exilium D. Joh. Evangeliſtam pepulit. De Cattis, Daciſque poſt varia prælia duplicem triumphum egit: de Sarmatis Lauream Capitolino Jovi retulit. Superbus hic tandem dominum & Deum ſe appellari coëgit: nullam ſibi niſi auream & argenteam ſtatuam poni paſſus eſt, crudelis etiam conſobrinos, item nobiliſſ. ex Senatu interfecit. Per hæc terribilis cunctis & inviſus, multis vulneribus, non ſine miris præſagiis, confoditur, ſuorum, uxoris quoque conjuratione an. C. 96. æt. 45. imperii 15. Funus ejus per veſpillones cum ingenti dedecore exportatur, & ignobiliter ſepelitur: radendum ejus nomen Senatus decernit, omniaque ejus acta reſcindit. Suet. *in Domit.* Eutr. *l. 7.* Aur. Vict. *de Cæſarib.* Philoſtr. *in vita Apollon. l. 8.* Xiphilin. Petav. Ricciolus, &c.

Domitium, opp. permunitum Germ. in Ducatu Megapolitano, ad Albim fluv. ubi Eldam amnem recipit. 1. leuc. à Danneberga, 8. ſupra Lauenburgum.

Domitius, nomen illuſtris apud Rom. familiæ, quæ in Calvinos & Ænobarbos diviſa. Vide infra.

Domitius, de adventu Æneæ in Italiam ſcripſit, Auctor *de orig. gentis Rom.* Item Grammaticus cogn. *Inſanus*, apud A. Gell. *l. 18. c. 7.*

L. Domitius Ænobarbus, rure rediens, obvios habuit duos inſigni formâ juvenes, qui ipſi juſſo victoriam Romanis annuntiare barbam permulſerunt, colore nigro in rufum mutato: unde ipſi poſteriſque agnomen, & ferme barbæ color. Conſul ſepties, bis triumphavit: Bis Cenſor fuit, Patritiis inſertus.

Cneus vel *Gneus Domitius Ænobarbus*, cujus Pater cogn. claſſi præfuit, pro Caſſio & Bruto, dein Antonium ſecutus, tandem ad Auguſtum ſe applicuit. Ædilis, Conſul, Prætor, Neronis pater, L. Domitio ex Antonia majore filia Octaviæ, ſororis Auguſti & M. Antonii natus, omni parte vitæ deteſtabilis, primùm occidit libertum, quòd portare quantum jubebatur, recuſarat: deinde in viæ

Appiæ vico, repentè puerum citatis jumentis haud ignarus obtrivit: & Romæ medio foro cuidam equiti Rom. liberius jurganti oculum eruit. Perfidiæ atque avaritiæ maximæ fuit: argentarios pretiis rerum coëmptarum, aurigarios mercede palmarum fraudavit. Majeſtatis quoque & adulteriorum, inceſtique cum ſorore Lepida ſub exceſſu Tiberii reus, mutatione temporum evaſit. Huic Tiberius Germanici filiam Agrippinam Junio Silano, Silio Nervâ Coſſ. in ſeceſſu Campaniæ coram tradidit atque in urbe nuptias celebrare juſſit. Fuit Pater Neronis Principis. Deceſſit morbo aquæ intercutis, ſuſcepto, ex Agrippina Germanico genita, Nerone, malo ovo ex malo corvo. Suet. *in Nerone*. Bello Germanico triumphum meruit, quod unicum in ipſo laudis argumentum. Tacit. *Annal.* 4. Dio, Eutrop. Liv. Caſſiod.

C. Domitius Ænobarbus, Trib. P. Pontificibus offenſus, jus ſacerdotes ſurrogandi ad pop. transtulit. Conſul Avennates & Allobroges vicit. De illo Licinius Craſſus, habuiſſe *os ferreum*, *cor plumbeum*. Filius ejus Prætor & Conſul, in pugna Pharſalica, pro Pompejo occubuit.

Domitius Afer, qui ſummis honoribus & multâ eloquentiâ viguit, moritur C. Vipſanio, Fontejo Coſſ.

Domitius Afer Nemauſenſis, Tiberio Cæſare regnante cœpit inclareſcere. Sub Cajo reus præter ſpem abſolutus eſt, quòd illi accuſanti nihil reſpondiſſet, dicens ſe Cajum oratorem magis, quàm Cæſarem expaveſcere. Unde non modò judicio liberatus, ſed & Conſul renuntiatus eſt. Auctor Dio. Scripſit de Teſtibus libros 2. Fabius 4. 7. Sunt & urbanè dictorum ab eodem editi libri. Fabius 6. 4. Mortuus eſt in cœnâ, ex cibi redundantiâ, ſub Nerone, teſte Euſebio. Quintil. *lib.* 5. confitetur, ſenem Domitium ſibi adoleſcentulo cultum, ſed priore authoritate multùm imminutâ. Sueton. & Dion. *in Calig.* Hieron. *in Chron.* Euſ. *A.C.* 46. Tacit. *Annal.* Vignerius, *Chr. An.* 44.

Domitius Balbus, Prætorius, longâ ſenectute, ſimul orbitate ac pecuniâ illexit Valerium Fabianum ad ſubdendum teſtamentum. Tacit. 14. 40.

Domitius Cæcilianus, ex intimis Thraſeæ amicis, qui ei quid Senatus cenſuiſſet expoſuit. Tac. 16. 34.

Domitius Calliſtratus, Hiſtoriæ Heracleoticæ auctor.

C. Domitius Calvinus, primus Coſ. cum C. Coſſo Arvina, an. U. C. 422. ſub quo Romani, cum Alexandro Epiri R. pacem iniere. Liv. *l.* 8. Caſſiodor. *in Chron.* Item, Coſ. cum P. Corn. Dolabella, an. 471. U. C. cùm Tuſci Bojis juncti cæſi ſunt. Item, Coſ. cum Val. Meſſalla, an. 701. U. C. & cum Aſinio Poll. an. 714.

Domitius Corbulo, literis armiſque inclytus, ſub Caligula, à quo, licet epigrammate ejus offenſo, Conſul factus eſt: Claudio, à quo in Belgium miſſus, ne otio torperet miles, *Foſſam Corbulonis* duxit, inter Moſam & Rhenum, nunc loca Witek & Crimpen, & Nerone, ſub quo contra Parthos pugnavit, Armeniæ Proconſul, hujus invidiâ ſublatus. Scripta ejus amiſſa. Tac. *l.* 3. 11. 13. 14. 15. *Ann.* & 3. *Hiſt.* Plin. *l.* 2. *c.* 70. *l.* 5. *in ind.* & *cap.* 24. *l.* 6. *in ind.* & *cap.* 8. *l.* 7. *c.* 5. Dio. *l.* 60. Xiphilinus, &c. Vide *Corbulo*.

Domitius Deus, apud antiquos colebatur, ut eſſet in domo nova nupta.

Domitius Dexter, Coſ. cum Meſſala Priſco, an. C. 196. Præfectus Romæ, ſub Severo Imp. Spartian. *in hujus Vita*, c. 8.

Domitius Labeo, JC. famoſus, ſub Hadriano. Rutilius, *in Vita celebr. Juriſcoſſ.* p. 60.

Domitius, prænomine *Lucius*, cujus Pater bello civili maris potens erat, donec Antonii partibus; mox Cæſaris miſceretur. Avus Pharſalicâ acie pro optimatibus ceciderat. Ipſe electus, cui major Antonia Octaviâ genita in matrimonium daretur. Pòſt exercitu flumen Albim tranſcendit, longius penetratâ Germaniâ, quàm quiſquam priorum; eaſque ob res inſignia triumphi adeptus eſt. Mortuus eſt Cornelio Coſſo, Aſinio Agrippâ Coſſ.

Domitius Marſus, Poëta Lat. Horatii σύγχρονος. Scripſit de Amazonibus, & narrationes fabuloſas. Ejus 4. in mortem Tibulli verſus ſuperſunt,

Te quoque, Virgilio comitem non æqua Tibullo &c.

Vid. Ovid. *de Ponto, el. ult.* A Marti li, Perſio poſtpoſitus. Vid. infra.

Domitius Marius poeta, ſcriptor Epigrammatum. Idem compoſuit bellum Herculis contra Amazones, Et de urbanitate. Vide ſupra, & Voſſium *de hiſt. Lat. l.* 1. *c.* 16.

Domitius Nero, Imp. Romanus, Vide *Nero*.

Domitius Sabinus, Primipilaris è cohortibus Prætoriis. Tac. 1. 31.

Domitius Ulpianus, Juriſperitus, Alexandro Imp. à conſiliis, an. U. C. 976. Papiniani diſcip. fuit. Vide *Ulpianus*.

Domna, Severi Imp. uxor Martia, ſic dicta ab Oppiano *Cyneg.* 1. Vide illic Rittershuſium.

Domnam, quæ & *Pheſdommim* & *Apheſdommin*, in tribu Juda, 1. Reg. 17. 1. Paral. 11. Hieron *in Loc. Hebr. literâ A.*

Domnizius, ſcripſit Comitiſſæ Mathildis vitam verſibus. Sub Henr. IV. & Henr. V. Imperatoribus.

Domnulus, Afer, ſcriptis clarus. Auctor *Vita S. Hilarii Arelat.* Sidonius Apoll. *l.* 9. *ep.* 13. 15. *&c.* & *l.* 4. *ep. ult.*

Domnus, ſeu *Dominus*, appellatio ſacra, Deo & Chriſto propria. Tertull. *in Apolog. c.* 34. qui proin Auguſtum laudat, quòd *ne Dominum quidem ſe dici volebat*, quem & alii Impp. pagani ſequuti ſunt. Sed eò inſolentiæ proceſſit Domitianus, ut *non Dominus ſolùm, verùm & Deus appellari* vellet. Suet. *in Vita ejus* c. 13. More dein per viciſſitudines fluctuante, à Chriſtianis etiam Impp. admiſſus & inter titulos, *Domnus*, ſed mediâ vocali *i* exemptâ, cujus priſci uſus hodieque manent veſtigia, in ſemivocabulis *Cyr*, vulgò *Syr*, à Gr. Κύρος, pro Κύριος, apud Gallos & Anglos: *Don* & *Dom*, à Lat. *Dominus*, apud Italos & Hiſpanos. Vide Spelmannum.

Domnus I. fil. Mauritii, Papa, poſt Adeodatum, an. 676. Sub illo trimeſtris Cometa, triennalis ſiccitatis, ut & peſtis horribilis, nuntius. Obiit an. 678. Anaſtaſ. *in Domno*. Beda *hiſt. l.* 4. *c.* 12. Platina & Onuphr. *in ejus Vita*, *&c.*

Domnus II. poſt Joh. XIII. an. 972. Iidem, ut & Volaterr. *anthr. l.* 22. Naucl. *2. Chr. gen.* 31. Obiit 3. menſe, poſt electionem.

Domnus I. Demetriani Epiſcopi filius, damnato, ejecto, & excommunicato Paulo Samoſateno, Antiochiæ eccleſiæ præfectus eſt. Euſeb. 7. 23. & 26. Obiit an. 275. quinto ſedis anno.

Domnus II. poſt avunculum Johannem, an. 436. Depoſitus, ſurrogato Maximo. Cyrill. *in Vita Euthymi.* Liberatus, *Brev. c.* 12. Evagr. *l.* 1. *c.* 10. Acta Conc. Chalc. *Seſſ. l.* 1. & 9. *&c.*

Domnus III. poſt Ephremum, an. 546. Interfuit Synodo Conſtantinop. 3. Sedit an. 14 Baronius.

Domocus & *Domonicus*, *Domochi*, urbs Theſſaliæ, Lormiæ urbi finitima & Pharſalo.

Domodoſcella, opp. Lombardiæ Tranſpad.

Don, fluvius à quo *Dodonam* aliqui dictam volunt. Steph.

Donaceſa, Phthiotidis mons. Plin.

Donaldus I. Rex Scotiæ, poſt fratrem Satraëlem, ſec. 3. Primus Chriſtianam fidem Scotiæ R. amplexus, Obiit an. 216. Dempſter.

Donaldus II. ſucceſſit fratri Findocho, occiſo ab Hebridum Domino, ab eodem victus.

Donaldus III. uſurpator regni ſævus, paulo pòſt, à Cratintho, Findochi fil. ſublatus, an. 277.

Donaldus IV. poſt pacificum an. 15. regnum, dum piſcaretur, merſus, an. 647. Succeſſit ei Ferguhardus, fil. prædeceſſoris ſui.

Donaldus V. fratrem Kennetum excepit, ignavus & mollis, bello contra Britones Saxoneſque infelix. Hinc à ſubditis in vincula conjectus, ſibi necem attulit, an. 860. regni 5.

Donaldus VI fil. Conſtantini II. ſeditionibus pacatis, obiit anno 903. regni 12.

Donaldus VII. poſt Malcolmum fratrem, pulſus, receptuſque, obiit in vinculis, an. 1103. Leſlæus, Boëthius, Dempſter. Buchan. Belleforeſtus, *Hiſt. Scot. Epit.* & *Geneal. Regum Scot.*

Donatiſta, Donati ſectatores, ex ſchiſmaticis hæretici. Vide *Donatus*. Præterea, negabant in Eccleſia bonos reperiri, ſeductos rebaptizabant, Sacramenta conculcabant, in clerum & vaſa ſacra crudeles. Diviſi in Circumcelliones, Montanos, &c. Vandalis juncti, fideles affligebant: Ab Auguſtino, poſtquam publicis Synodis non ſemel damnati eſſent, convicti, egregiis ejus ſcriptis, *Aug. hær.* 69. *ep.* 48. *ad Vinc. Rogat. l. de Bapt. c. Donat. l. c. litt. Petil. epiſt.* 18. Optat. *lib.* 1. 2. & *ſeqq.* Hieronym. *de ſcr. Eccl.* & *Chron. An. Chr.* 331. 360.

Donatius Valens, Centurio duodeviceſimæ legionis, in inferiore Germaniâ, cùm protegeret Galbæ imagines, impetu militum abreptus vinctuſque eſt. Tacit. *Hiſt.* 1. 56. & à militibus, initio Imperii Vitellii, occiſus. *cap.* 59.

Donatus, Epiſcopus in Beroeâ, multa edidit miracula, inter quæ iſtud, quod ſequitur, hujuſmodi fuit. Draco circa pontem in viâ publicâ jacens, cibum habebat oves, capras, equos, boves: Homines etiam abripiens devorabat. Ad quam beſtiam Donatus, ſine gladio, ſive aliquo jaculo veniens, cùm illa levaſſet caput, quaſi voratura virum, tunc ille vexillum crucis ante faciem ejus digito deſignans in aëre, in os ejus expuit. Beſtia verò ſputum mox ore ſuo ſuſcipiens, expiravit, quam 8. paria boum in vicinum campum traxerunt, ubi igne combuſta eſt, ne aërem fœtore corrumperet. Euſeb. *Hiſt. Eccl.* 9. 46.

Donatus, Epiſc. Numidiæ, ſchiſmatis Africani auctor, cujus amici Cæciliano Epiſc. Carthaginenſi electo, Majorinum, Lucillæ domeſticum ſurrogarunt. A Donatiſtis non agnoſcitur. Auguſt. *de hær. cap.* 69. & *br. coll. di.* 3. *cap.* 12. 13. & 20. *ep.* 162. *ad Epiſcop. Don.* Theodoret. *de Rer. fab. libr.* 3. Baron. *Anno Chr.* 306. 313.

Donatus, hæreticus, natione Afer, Epiſc. Carthag. poſt Majorinum. Donatiſtarum ſectæ Auctor, eloquens at ſuperbus adeò, ut pro Deo à ſuis haberi, & per nomen ſuum jurari voluerit. Pro immuni ab omni peccato à ſectatoribus habitus eſt, cùm tamen vita ejus criminum perpetua eſſet ſeries. Hic dicebat Filium eſſe minorem Patre, & Spiritum ſanctum Filio. Obiit anno 368. Auguſtin. *de hær. cap.* 69. Optat. *lib.* 1. & 2. *c. Parm.* Hieronym. *Catal.*

Donatus Acciajolus, vel *Acciævolus*, fil. Nerii, Florentinus. Scripſit in Ethicam Ariſtot. Ex Plutarcho vitas quaſdam Latinè vertit, Caroli Magni à ſe additâ. Miſſus in Galliam, obiit Mediolani, an. 1471. Ab A. Politiano Epitaphio honoratus: *Donatus nomen, Patria eſt Florentia, &c.* Eraſm. *in Cicer.* Volaterran. Verin. *lib.* 2. *Flor. illuſtr.* Voſſ. *de Hiſt. Lat. lib.* 3. *cap.* 8. Leander Alb. P. Jovius, &c.

Donatus Ælius, Grammaticus doctiſſimus, ſec. 4. Romæ vixit, & Hieronymi præceptor, Hieron. *in Chron. An.*360. Dubitatur à nonnullis, utrum is Donatus Hieronymi Præceptor fuerit, qui in Terentium commentarios ſcripſit. Quod omnino tamen veriſimile videtur, ſiquidem *in Comment. in Eccleſiaſten* Hieronymus teſtatur, ſe audiviſſe Donatum Terentii fabulas exponentem. Scripſit de octo partibus Orationis, quem librum emendatum operi ſuo Grammatico Diomedes adjunxit. Vide *Ælius Donatus*, & Voſſ. *Orat. Inſtit. lib.*6.*c.*2. *de Hiſt. Lat. lib.*2. *c.*31. *& lib.*3. *c.*2. *&c.*

Donatus Baſſius, Mediolanenſis, Auctor Chronici, à condito mundo. Scripſit quoque de Præſulibus Mediol. An. 1489. Trithem. *addit.* 2.

Donatus Leonardus, Venetorum Dux, excommunicationem Reipub. à Paulo V. factam, *brutum fulmen* vocavit: Imitatus Nicolaum Pontanum, ſuum Anteceſſorem, qui cenſuram Pontificiam gladium vaginâ tectum dixit, & temerè diſtringi non debere, ne diſcerent homines ejuſmodi telum contemnere: minatus inſuper Gregorio XIII. verendum eſſe, ne qui Græci olim fuiſſent, è Latio in Græciam remigrarent.

Donatus Mon. Monachalem vitam in Hiſpaniam infert. Anno Chr. 567.

Donaverdia, urbs Sueviæ, cum ponte ad Danub. ubi Vernitium recipit. Dicta à Danubio & Wernico fluv. qui urbem interluit, vel a Danubio *Donaw* & *Werd*, i. inſula, quòd Danubius terram, in qua civitas condita, in formam inſulæ, vel peninſulæ cingat. Ex caſis piſcatoriis in vicum, ex vico in oppidi formam redacta, quondam ad Dillingæ, vel Kyburgii Dominos pertinuit: his extinctis ad Sueviæ Ducatum pervenit, imperante Henrico VI. qui ex horum Ducum familia. Oppignorata Ducibus Bavariæ, an. 1266. Dein unita Imperio: A Carolo IV. iiſdem Ducibus pignori data redditaque. A Ludovico Bavaro anno 1458. capta, ſed reddita. Imperialis eſt, & libera aliàs, ut viſum, nunc Electori Bavariæ ſubeſt, ab anno 1607. poſtquam libertate, quam, à Cæſarianis Germanico bello capta, pace Paſſavienſi recuperaverat, petulantius uſa eſſet. Turbas has, ex religionis odio erga cives & Magiſtratum, qui Proteſtantium doctrinæ addictus erat, ortas, narrat Thuanus *l.*138. Vide Limnæum Enucl. *lib.* 4. *cap.*13. Munſter. &c.

Doncanonium, caſtrum Hiberniæ in Lagenia prov. & Comitat. Vexfordienſi, infra Suirii & Byrgi confluentes, vix 6. mill. à Waterfordia in Ort.

Doncheriacum, oppidum munitum Gall. in Campania, & tractu Retelenſi, ad Moſam fluvium, in confin. Ducatus Luxemburgici.

Donettini, Gens Moloſſorum, Steph.

Dongalus, Scotiæ R. Salvatii fil. Congalo ſucceſſit, an. 824. per an. 6. Merſus, an. 830. cùm Alpino Pictorum R. iret ſuppetias. Dempſter. & Buch. *hiſt. Scot.*

Dongardus, Scotiæ Rex, poſt Eugenium II. fratrem. Obiit in prælio c. Britones, an. 465. regni 4. Buchananus.

Dongum, oppid. Japoniæ, in ora littor. partis *Xicoco*, in Occ. Brietio teſte.

Donilaus, Dynaſta Gallogræciæ, qui cum Tarcundario Caſtore 300. Equites, auxilio contra Cæſarem Pompejo adduxit. Cæſar *lib.*3. *de bell. Civ. c.*4.

Donincum Ambianorum, caſtellum vel municipium Galliæ, à Rodolfo R. captum ac dirutum, anno Chr. 931. Hodie *Doulens* Picardis, aliàs, ſed corruptè *Dourlens*, ad fluv. Albejam. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Donluſa, vulgò *Dunluce*, caſtrum probè munitum Hiberniæ, in parte Boreal. Ultoniæ, in Antrimenſi Comitat. in rupe, ad oram littoral. & foſſâ à Continente ſeparatum, ad oſtia amnis *Boyes*.

Donenium, vulgò *Denain*, locus Hannoniæ, non longè ab oppido Valentianis. Hadr. Valeſ. *Not. Gall.*

Donotaurus, vide *Caburus*.

Donum Dei, *Dundée*, urbs Scotiæ Bor. in Anguſia prov. ad Tavi æſtuarium, 6. mill. ab Andreapoli in Bor. 12. à Perthia in Ort. ſatis munita.

Donus. 66. Romanorum Epiſcopus, an. Dom. 334. Item alius 794. Pontifex Rom. an. Dom. 634. L. Lloyd.

Donus. Moloſſiæ fluv. Steph.

Donuſia, inſ. parva Rhodi, in quam Dionyſius Ariadnen ex Naxo tranſtulit, cùm Minos pater eam perſequeretur. Unde corruptum vocabulum videtur pro *Dionyſia*. Steph.

Donuſſa, Achajæ caſtellum inter Ægyram & Pallenem. Stephanus.

Donyſa, inſ. in mari Ægæo, Cycladum una, in qua virides marmor naſcitur. Virg. 3. *Æn.*

Bacchatamq́; jugis Naxon, viridemq́; Donyſam.

Donziacum, vulgò *Donzi*, caſtrum Galliæ, ad amnem, qui, apud Condate *Coſne*, in Ligerim defluit: caput pagi cognom. pago Nivernenſi conjungi ſoliti, *Donzois*. Ab illo 10. vel 12. mill. p. diſtat *Domitiacum*, vulgò *Dommecy*, vicus proximus Choræ Curæ vico, cognomini fluvio inſidenti. Ambo hi vici in Duc. Nivernenſis ſunt finibus, quà Antiſſiodorenſem agrum attingunt. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Dor, id eſt, *generatio* vel *habitatio*, civitas Palæſtinæ maritima, *Dora* Ptolemæo. In tribu Manaſſe, in ora littor. 5. mill. à Cæſarea in Bor. Nunc diruta. Baudr.

Dora, inſula in ſinu Perſico. Steph. Item Fons Arabiæ. Plin. 6. 28.

Dorachius, Sacerdos Gallus, ſcripſit Hiſt. Galliæ, ſub Duce Marcomiro II. Texeira, *in Odemaro*. Genebr. *in Sexto I.*

Doracte, inſ. in ſinu Perſico, cui Mazena quidam præfuit, à quo Miſtropaſtes Satrapa, Darium fugiens, hoſpitio acceptus eſt, navigationis ducem poſtea ſeſe illi præbens, quò in patriam, quod quærebat, remearet. Strabo 16.

Dorana, Galatiæ urbs. Anton.

Darath, Mauritaniæ opp. Ptol.

Dorcades, inſulæ maris Atlantici. Vide *Gorgones*.

Dorcas, i. e. *caprea*, vel *damula*, nomen mulieris, quæ & *Tabitha* Syriacè dicebatur, à D. Petro Apoſtolo à mortuis excitata, Joppe civitate, Act. 9.

Dorcatius, Poëta Latinus, Iſidorus *in voce Pilens. libr.* 18. *orig. cap.* 69.

Dorceſtria, vulgò *Dorcheſter*, oppidum geminum in Angliâ, unum apud oram auſtralem. inter Wintoniam ad Ort. & Exoniam ad Occ. Comitatus, qui *Dorſetshire* vocatur, caput. Ad fluv. Varum, *Frome*. Aliàs *Dunovaria*, & *Durnovaria*, & *Durnium*, urbs Durotrigum, antiq. monumentis clara. 4. mill. Angl. ab ora maris Brit. 40. à Vintonia in Occ. & 30. à Vecti Inſ. ſimiliter in Occaſ. Baudrand. Vide *Dorſetia* & *Dunum*. Alterum *Dorcheſter*, prope Oxonium, inde 7. mill. paſſ. in Ortum Londinum verſus, ad Iſis & Tamæ amnium confluentiam, olim ſedes Epiſcopalis, quæ poſtea ad Lincolniam transferebatur. Guil. Malmesbur. *l.*4. *de geſtis Epiſc. Angl.* Baudrando, nunc vicus, in Oxon. Comit. 9. mill. ab Oxonio in Auſtr. totidem à Readingo in Bor. 2. mill. ſupra Callevam Atrebatum.

Dorceus, Muſicus Regis Cyzici, à Polluce, in conflictu nocturno interemptus.

Dorceus, inter canes Actæonis ab Ovidio numeratur. *Met.* 3.

Dorda, id eſt, *habitaculum* vel *generatio ſcientia*, filius Maol. 3. Reg. 4.

Dorderacum, urbs Hollandiæ præcipua & magnifica, cum jure monetæ cudendæ, quod illi ſoli tributum, Olim ſedes Comitum, hodie emporium mercium in peregrina loca mittendarum, prima ex 6. urb. in Conventu Stat. Holl. & inſula nunc, aquarum inundatione An. Chr. 1421. à reliqua Inſ. ſeparata Synodo contra Remonſtrantes à Reformatis A. C. 1618. 1619. celebratâ inſignis. 7. leuc. à Lugduno Bat. in Auſtr. 3. à Roterodamo in Eur. 5. à Breda in Bor.

Dordingum ad Urbiam, *Dourdan ſur Orge*, municipium olim in Gallia regium, ubi Hugonem M. Ducem & Principem Francorum Rotberti PſeudoRegis fil. patrem Hugonis R. deceſſiſſe tradunt, A. C. 956. Vid. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Dordomana. urbs Parthiæ. *Dextet* A. Thevero.

Dordonia, Vid. *Duranus*.

Dordracum, Vid. *Dorderacum*.

Dores, Herodoto *libr.* 1. populi Cariæ, in Aſiâ, quos Crœſus ſubegit.

Dores, populi Doriæ juxta Ætoliam. Pop. Achaiæ in Græcia, Baudrandus.

Dorgomanes, fluv. ingens Bactrianorum. *Obengir* ex tab. recent. Ferrar.

Doria, & *Dorica*, nomina partis Achaiæ, quæ propinqua eſt Athenis. Plato *de Legg. lib.* 3. *Achivi Trojâ redeuntes, ſuamq́; domus, urbesq́; repetentes, à popularibus malè excepti multaq́; fuere.* Οἱ πάλιν οἰκιοῦντες ηὐλίσθησαν, μεταβαλόντες ὄνομα, Δωριεῖς ἀντ' Ἀχαιῶν κληθέντες, διὰ τὸ τὸν συλλέξαντα εἶναι τοὺς τότε φυγάδας Δωριέα, id eſt, *unde patriâ profugi, mutato Achivorum nomine, Dores dicti ſunt, à Dore, qui maximam fugitivorum illorum partem collegerat.* Servius verò *in* 2. *Æn. Dorica*, inquit, *à Doro Neptuni filio dicitur.*

Dorias, Indiæ extra Gangem fluv. Ptol.

Dorienſes, Cretæ inſulæ, & Cyrenaicæ reg. populi. Callimachus.

Dorieum, Phrygiæ civitas. Steph.

Dorion, op. Peloponneſi in tractu Meſſeniaco, juxta quod Thamyras citharœdus Muſas ad certamen provocavit. Plin. 4. 5. Lucan. *lib.* 6.

—— Preleos, & Dorion ira
Flebile Pieridum. —— ——

Doris. nympha marina, Oceani & Tethyos filia, quæ Nereo fratri nupta immenſam vim nympharum marinarum peperit, quæ à nomine patris, *Nereides* appellatæ ſunt. Prop. 1. 17.

At vos æquoreæ formoſâ Doride natæ,
Candida felici ſolvite vela Noto.

Ponitur nonnunquam pro ipſo mari. Virg. *in Gallo*,

Sic tibi cùm fluctus ſubterlabere Sicanos,
Doris amara ſuam non intermiſceat undam.

Doris, Locrenſis Xeneti ſplendidiſſimi inter ſuos civis filia, quam

quam Dionyſius ſuperior, Rheginis ejus conditionem aſpernantibus, Olympiadis 95. anno tertio, cum Ariſtomache Hipparini filiá, eodem die uxorem duxit. Cic. *Tuſc.* 5.

Doris, Græciæ regio, juxta ſinum Maleacum, à tergo habens Oetam montem, à *Doro* Neptuni & Alopes filió dicta. Baudrando inter Phocidem ad Ort. Epirumque ad Occ. verſus montes & fontes Cephiſi fluv. Dicta etiam *Tetrapolis*, Briet. à quatuor Urbibus, nempe Pindo, Erineo, Cytinio & Bojo, quibus adjectæ fuerunt Lilæa & Sperchium. An hodie *Val de Livadia*? Ex hac regione qui originem traxerunt; quacunque terrarum in parte conſederint, *Dores* appellati ſunt. Unde Dorica, min. Aſiæ regio. Hinc *Doricus*, quod pro Græcanico poetæ nonnunquam uſurpant. Virg. *Æn.* 2.

—— Juvat ire & Dorica caſtra
Deſertosq; videre locos, littusq; relictum.

Dorica muſa Proverb. apud Ariſtoph. *in Cleonem*, qui non aliud genus harmoniæ didicerat, præter Doricæ, alludens ad *Δῶρον*, quod *munus* ſignificat, cum munerum avidum denotans. Aliud adagium eſt *Doricè contemnere*, apud Plutarchum *in Lachete*, in eos qui aliud verbis, aliud verò factis faciunt. *Dores* etiam, præſertim virgines, diſcincti, & ſine tunica quandoque interdiu incedere ſolebant. Unde Proverb. *Doricè incedere*, in eos, qui depoſitis veſtibus magnâ ex parte nudi incedunt. Sic apud Pauſan. & Alium Dionyſium. Neſcio an huc alludat Juvenalis quando ait, *Sat.* 3.

Uxorem Comœdus agit, vel Dorida nullo
Cultam palliolo. —— ——

Iidem *Dores* erant naturâ loquaces. Unde apud Theocr. *Doriſdeu Doricè loqui*, adagium eſt in eos, quorum oratio moribus & ingenio reſpondet, vel in loquaces naturâ. Vid. Strab. *lib.* 10. Ptol. *lib.* 3. *cap.* 15.

Doriſci, gens circa fontes Indi fluv. Plin.

Doriſcum, *Doriſca*. Ptol. locus, vel Præfectura Thraciæ in orâ apud Hebrum fluv. ubi Xerxes Perſarum Rex exercitum, qui 170. myriadibus conſtabat, hoc eſt, decies ſepties centenis millibus militum, recenſuit. Vid. Plin. *lib.* 4. *cap.* 11. Eſt & promuntorium Atticæ à Piræo 42. m. p. recedens.

Doriſtus, quintus Lacedæmoniorum rex.

Dorium, in Peloponneſo, Eubœâ, à Thraciâ opidum. Strabo. Meſſeniæ urbs Pauſaniæ, & mons circa Cnidum; Pyli etiam op. Heſychius.

Dorius, Luſitaniæ fl. Ptol. Et alius Indiæ extra Gangem. Id.

Dorlandus Petrus, Prior Carthuſ. in Diœceſi Leod. prope Dieſtam, in monaſter. Zeelhem. Scripſit Chronicon ſui ordinis, &c. Vid. Petrejum, *Bibliotb. Carthuſ. pag.* 252. *& ſeqq.* Poſſev. *in App. ſacro*. Voſſ. *de H. Lat. lib* 3 *cap.* 6. Obiit Anno 1507.

Dormannum, locus Galliæ, ad Matronam, inter Sparnacum & Caſtrum Theodorici, vulgò *Dormans*. Hinc nobilis familiæ nomen. Hadr. Val. *Not Gall.*

Dornacum, vel *Dorneggum*, vulgò *Dorneck*, arx agri Raurici, haud procul Baſileâ, ſecundum Birſam, quam a Bernardo de Eſringen, cive Baſil. anno 1484. Solodurenſes ſibi compararunt; Auſtriacorum ſtrage anno pòſt decimo quinto ab Helvetiis factâ, memorabilis. Urſtiſ. *Epit. Hiſt. Baſil.* Hoc poſtremo prælio fractis Auſtriorum animis Suevico fœderi, belloque, cujus ſemina Fridericus III. Imp. jecit, Maximilianus verò I. fil. ejus geſſit, finis factus, & operâ ac interceſſione Ludovici Sfortiæ Mediolani Ducis, miſſo ad id Galeacio Vicecomite, pax inita eſt, quâ Helvetiis libertas ſua intacta, illique in poſſeſſione omnium locorum, quæ antehac Auſtriis ademerant, confirmati ſunt; præfectura quoque Criminalium in Turgea, quæ hactenus penes Conſtantienſes fuerat, his addita eſt. Ita hoc (excepto Rhætorum bello cum Joh. Jac. Medicæo Muſſi domino) ultimum bellum fuit, quod Helvetii pro libertate geſſerunt. Simler. *de Rep. Helvet.*

Dorobitza, Illyris fluv. & urbs. Laonicus.

Dorocotteros, urbs Galatarum Aquilonarium. Steph.

Doron, Ciliciæ urbs. Plin.

Doros, Phœniciæ, & Cariæ urbs. Steph.

Doroſtorus, Vide *Duroſtolon*.

Dorothea, puella Alexandrina, nobili orta familiâ, ingentibus divitiis, & propinquis nobilibus pollens; ſed in eâ ingenii, atque induſtriæ bonum, cæterarumque honeſtarum artium ſtudia magis, quàm hæc vigebant. Formæ verò ac decoris gloria tanta ei fuit, ut mirum ac ſpeciale in eâ Dei figmentum crederetur. Sed illa, quæ religione animi, & honeſtate vitæ pulchrior, quàm vultu corporis eſſe ſtuderet, æquiſſimo mentis judicio, quod pulchrum, ac decorum inter homines videbatur, id potius Deo conſecrare, quàm uſui humano indulgere ſtatuit, ut virgo Deo ſacra perſiſteret. At tyrannus ad contemerandam virginem, ac polluendam ejus caſtitatem animum intendit. Comperto verò, quòd Chriſtiana eſſet, quæ ſecundùm ſua edicta pœnæ magis, quàm libidini ſubjicienda videretur, in ambiguo poſitus, æſtuare cœpit, & in quam ſe partem verteret, ignorare; Sed ubi dubios animos libido, quæ ei latiùs dominabatur, obtinuit, & expectantem virginem pro martyrio ad ſupplicium rapi, per occultos nuncios de ſtupro interpellavit: Illa æquè ſibi nefas eſſe reſpondit templum ſui corporis, quod ſemel Deo conſecraverat, idolorum cultu, ac libidinis contagione polluere, Proinde ſe quidem ad mortem paratam eſſe. Ad quæ reſponſa Tyrannus libidine accenſus, cum acrius incaleſceret, & niſi verbis acquieviſſet, vi agere decerneret, omnibus, virgo pudiſſima, facultatibus ſuis, domoque ac familiâ derelictâ, noctu clam cum paucis fideliſſimis famulis, & cum amiciſſimâ comite caſtitate diſceſſit, atque illuſum tyrannum reliquit. Euſeb. *Hiſt. Eccleſ. lib.* 8. *cap.* 17.

Dorotheus, Armeniæ Prætor, An. Dom. 29.

Dorotheus Aſcalonita, ſexto hiſtoriarum de rebus geſtis Alexandri citatur ab Athenæo *initio lib.* 7. Idem, ſeu alius in primo rerum Sicularum adducitur à Stobæo, loco de vituperio tyrannidis. Vide Voſſ. *de Hiſt. Gr. l.* 3 *pag.* 361.

Dorotheus Leucadius quidam gubernator. De quo Polyæn. *lib.* 5. Item, cognom. *Sidonius*, Medicus Aſcalonita. Item auctor Lexici. Photius, *cod.* 156. Item, JC. ſec. 5. Rutilius, *in vita Juriſcoſ.* Item, Abbas, Eutychianiſmi accuſatus, *in Conc. Chalced. Seſſ.* 4. Item, præfectus Palæſtinæ, turbas ab Eutychianis & Pſeudoep. Theodoſio datas compoſuit, Anno 452. Evagr. *lib.* 2. *cap.* 5. Niceph. *l.* 15. *c.* 9.

Dorotheus Tyrius, qui ſub Diocletiano vixit, & ſub Juliano multa perpeſſus fuit, creditur à multis author eſſe libelli de vitâ & morte Prophetarum, Apoſtolorum, & diſcipulorum Chriſti: Sed non pauca in eo ſunt tanto viro indigna. Vide Voſſ. *de Hiſt. Gr.* 2. 18. Proin alii id cuidam Sacerdoti Antiocheno, Diocletiani amico, Euſebii Præceptori, aſcriptum eunt. Vid. Blondel. *app. pro S. Hieron.* Euſeb. *hiſt. lib.* 7. *cap.* 26. Niceph. Calliſtum *lib.* 6. *cap.* 37. *&c.*

Dorovernum, Vid. *Durovernum*.

Dorpia, vide *Apaturia*.

Dorſanes, Hercules apud Indos ſic dictus. Heſychius *Δορσάνης ὁ Ἡρακλῆς παρ' Ἰνδοῖς*. Difficile eſt Indicæ hujus appellationis cauſam adducere. Cæteroquin vicinum eſt Chaldaicum דרך *darac*, hoc eſt, *calcare, premere*. Et in præcipuâ Herculis laude ponebatur, quòd Tyrannos calcarit, & oppreſſerit.

Dorſennus Fabius, poeta Comicus, cujus teſtimonio ac verſibus utitur Plinius 14. 13.

Dorſetia, prov. ſeu Comit. Angliæ Auſtr. verſus oram maris Brit. inter Devoniam ad Occ. & Hantoniam ad Or. à Bor. Somerſetiam habet. Ibi alias *Durotriges* pop. Provinciæ primaria nunc eſt Dorceſtria.

Dorſta, urbs Weſtphaliæ, ad Luppiam fluv. in dit. Archiep. Colonienſis, ſatis munita, in confin. Diœceſis Monaſter. & Ducatus Clivii. 5. leuc. Germ a Veſalia in Ort. Pluries capta ab Haſſis Suecisque bello Germ.

Dorticum, Myſiæ ſup. civitas juxta Danubium. Ptol.

Dortmunda, Lat. *Tremonium*, civ. Imperii, cives habet in toto Imperio à vectigalibus immunes; tenetque in feudum ab Imperio Comitatum Dormundanum, cum omni jure & libertate, quibus olim uſi Comites Dormundani. Vid. Limnæum Enucl. *lib.* 4. *cap.* 15.

Dorventani, pop. Albionis, Lhuydo *Derbienſes*, quaſi Derventani: tametſi diverſi videntur; hi à Derventione, illi à Dorvento deducti.

Dorus, filius Epaphi, filium habuit Pygmæum, à quo *Pygmæi* dicti. Steph. Item Neptuni fil. qui regnavit in parte Græciæ, à quo *Dores* dicti. Servius *in* 2. *Æn.* Urbs etiam Phœniciæ, incolæ *Doritæ* & *Dorienſes* Pauſaniæ. Eſt itidem Cariæ urbs. Steph.

Doryagus Lacedæmonius, Heraclides, filius Leobotis, pater Ageſilai, avus Archelai. Herod. 7.

Doryclus, fil. Priami nothus, ab Ajace in bello Trojano interfectus. Hom. *Iliad.* 11.

Doryclus, frater Phinei regis Thraciæ. Virg. *Æn.* 5.

Fit Beroe Iſmarii conjux longæva Dorycli.

Doryclus, primus cæſti victor in Olympicis. Cælius.

Dorydeta, Aſiæ min. regio ad Ægæum pelagus. Diodor.

Dorylaium & *Dorylæus*, magnæ Phrygiæ civitas Ptol. Plinius 5. 29. eandem *Dorylaum* vocat, juxta quam oritur Hermus amnis. *Δορύλαιον* Stephano dicitur. In confin. Bithyniæ inter Agrillium & Midajum, prope fontes Aſcanii. Baudr.

Dorylas, Naſamon quidam potentiſſimus, unus ex iis, qui Perſeo in aulâ Cephei vim inferre conati ab illo ſunt interfecti. Ovid. 5. *Faſt.*

Et Naſamoniaci Dorylas ditiſſimus agri,
Dives agri Dorylas, quo non poſſederat alter
Latius, aut totidem tollebat farris acervos.

Dorylas, Centaurus. Ovid. *Met.* 12. Sipont.

Dorylaus, rei militaris peritiſſimus, magnâ familiaritate Mithridati Evergetæ devinctus. Strabo *l.* 10.

Doryleum, fluvius in Phrygiâ, & urbs, *Tzadurile* Leuncl.

Dorylius, legatus Deiotari regis ad Cæſarem.

Doryphorus, libertorum unus Neronis è præcipuis, quem, quaſi adverſatum nuptiis Poppææ, veneno interfecit P. Mario, L. Aſinio Coſſ.

Dos, illud propriè, quod maritus cum uxore accipit. *Dotarium* verò *Dotarium*, *Dotalitium*, &c. quod, in remunerationem dotis, reportat uxor. Prius Græci *Φερνὴν* & *προῖκα*, poſterius *ἀντίφερνα* & *ἕδνα*, item *ἐπιβολὰς* nuncupant, quod Romani, uxoribus dotes non retribuere ſoliti, proprio nomine non inſigniunt. Hinc de Germanorum moribus mirabundus Tacitus, *Dotem*, inquit, *non uxor marito, ſed uxori maritus affert*, *boves* nempe, *& frænatum equum & ſcutum cum framea gladioq́*; quibus Hiberni, Germanorum tradux, citharam addunt. Angli quoque contra morem Reip. Rom. uxores munificentiſſimè dotant, Germanos etiam, imò Græcos antiquiſſimos & Hebræos imitati. Exod. 20.16. Sic Gen. 34.12. Sichem Dinæ dotem offert: Vulcanus apud Homerum *Od*.8. Venerem, Pluto apud Claudian. *de Raptu* 1. Proſerpinam dotaſſe leguntur. De Gallis Vid. Cæſ. *lib*. 2. de Cantabris Strabon. *Geogr. lib*. 3. de Gothis, Alamanis, Saxonibus, Longobardis, Neapolitanis & Siculis, Auctores Spelmanno laudatos. In arbitrio autem id viri erat, variis in locis, tantum date, quantum vellet. Angli verò & Scoti, more Siculorum, tertiam ſtatuunt: Cantiani tamen & Burgi quidam, medietatem conferunt, quod etiam Gallica quædam faciunt municipia, *Gloſſar. Archæol.*

Doſa. Aſſyriæ urbs, & Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Doſarens, Arabiæ Felicis gens. Ptol.

Doſaron. Indiæ intra Gangem fluv. Ptol.

Doſci, Aſiæ ad Pontum Euxinum pop. Strabo.

Doſiadas, condidit è verſibus *Βωμὸν*, ſive Aram, à figura ſic dictam. Meminit ejus Lucianus *in Lexiphane*. Patriâ-Rhodium fuiſſe, liquet ex Græcis Scholiis *ad Ovum Simmia*. Primus edidit Salmaſius, ac eruditis Scholiis emendavit. At altera ara, quæ Theocrito ſolet ſubjungi, nec Theocriti, nec Doſiadæ eſt, ut eidem Salmaſio oſtenſum.

Doſiades, de rebus Creticis libros edidit. Plin. 4. 12. Fortaſſe idem eſt ac *Doſidas*, ex quo à Clemente *in Protrept.* quiddam de Lesbiorum ſacrificiis adfertur.

Doſithei, unus ex quatuor ramis Sectæ Samaritanæ, inter Judæos, cujus auctor Doſitheus, qui longo jejunio enectus ridiculè & impiè periit. Epiphan. *in panar. l*. 1. *c*. 13. Origen. *periar. lib*.4. Ab eſu animatorum abſtinentes, Sabbathum immoti colebant. Monogamiæ, & cœlibatus cultores. Item, Diſcipuli Simonis Magi. Theodoret. *hær. fab. in Sim.*

Doſitheus hiſtoricus, quem teſtem ſæpe adhibet Plut. *in Paral. Min* Alius eſt *Doſitheus* Aſtrologus, cujus meminit Plin. 18. 31. Item nomen Ducis. 2. Macch. 11.

Doſitheus, cognom. *Studites* Monachus, Iſacio Angelo perſuadens, Fridericum I. in Orientem moviſſe, ut Conſtantinopolim caperet, Patr. Hieroſolymitanus factus eſt: ad Conſtantinop. cùm aſpiraſſet, utroque excidit. Nicetas, *in Iſacio Ang*. 1193.

Doſo, cognomen populare Antigoni Demetrii nepotis, inde tractum, quòd benignè omnibus promitteret, nec promiſſa præſtaret. Ille enim quidvis petentibus reſpondere ſolebat *Δώσω*, id eſt, *Dabo*, unde natum proverbium, *Doſones*.

Dothaim, opp. tribus Zabulon, 5. mill. a Bethulia in Bor. 12. à mari Tiberiadis in Occ. 30. autem à Samaria in Bor. Agrum habuit fontibus irriguum, paſcendiſque pecoribus aptiſſimum.

Dothan. i.e. *ritus*, aut *lex*, locus in Judæâ, ubi Joſeph reperiit fratres ſuos pecora paſcentes. Gen. 37. qui etiam Hieronymi temporibus ſupererat, in duodecimo à Sebaſte milliario contra Aquilonis plagam, 4. Reg. 6.

Dotium, urbs Theſſaliæ. Vide Steph.

Doto, Nympha marina, Nerei ac Doridis fil. Virg. 9. *Qualis Nereia Doto*. Meminit ejus Flaccus *Argon*. 1. *verſu* 134.

Douanum, opp. Andegavenſis prov. trans Ligerim, ubi amphitheatrum penè integrum. 3. leuc. à Salmurio in Auſtr. 7. ab Andegavo in Eur. prope amnem *Layon*.

Dovarnena, opp. Galliæ munitum, in Britannia inf. in Cornubia tractu verſus Occ. Unde ſinus adjacens *Baye de Douarnenes*; cum portu capaci. 4. leuc. à Coriſopito in Circ. versùs Gobæum prom. à quo 9. leuc. diſtat in Eur.

Doveona, ſeu *Deveona* & *Diolindum*, Cadurcorum in Galliâ urbs, Ptol. *Cahors*. *Dove*, vel *Douve* pagus Lipſio in Amphitheatro: Vineto *Douvelle*, 1. leuc. infra ad Occ.

Douglaſius Galvinus, vel Gavinus, Ep. Dunkeldienſis, ex illuſtriſſima apud Scotos familia, carmina Scoticâ linguâ ſcripta dedicavit Jacobo IV. ſcripſit etiam hiſtoriam Scot. &c. Polydori Virgilii amicus, hujus *hiſt. Angl. lib*. 3. Obiit Londini Anno 1521. Nomen familia habet, à caſtro cognom. in Com. Clideſdalia. Vid. *Duglaſium*.

Douſa Janus, Nordvicus, urbis Lugduni Batavorum præfectus, in memorabili illa Hiſpanorum obſidione, A. C. 1575. operâ ſtrenuè navatâ, condendæ ibi Academiæ Guilielmo Arauſionenſium Principi celeberrimo auctor, primus ejus Rector & per annos 29. Curator extitit, ſicque Muſis cum Marte optimè convenire ſuo exemplo docuit. Vir tantâ doctrinâ, ut *Batavia Varro & Academia commune Oraculum* haberetur. Pater Jani, excellenti ingenio & doctrinâ inclyti, qui Anno 24. æt. à nato Chriſto 1596. Lugduni Bat. obiit, redux ex peregrinatione, cum Philippo Mornæo fil. & Petro Perillæo, per aliquot regna & regiones obitâ. De utroque ſic Grotius, *in Hiſtor. lib*. 5. *Douzæ genus geſtiq́; honores, & toleratum Lugduni obſidium, apud poſteros, gloriâ carminum premuntur: in queis tamen ejuſdem nominis filius præcellit, idem patre Annalibus Hollandiæ condendis ſocius, & par majoribus meditamentis, ni mors immatura juvenem ſumma eruditorum expectationi abſtuliſſet.* Alius Jano filius Georgius fuit, itinere Conſtantinopolitano celebris: peſte, in expeditione Batavorum ad Canarias, extinctus, an. 1599. Quem ſequûtus eſt Pater an. 1604.

Doxander, ob non obtentas filiis ſuis in matrimonium Timophanis locupletiſſimi Mitylenenſium relictas filias, Seditionem excitavit, Patriamque bello, advocatis Athenienſibus, involvit. Vide Ariſtot. 5. *Polit*. 4.

D R.

Drabeſcus, Thraciæ regiuncula. Steph.

Drabus, fluv. Norici. Vid. *Dravus*.

Draca, Aſiæ pop. circa Caucaſum. Trogus.

Dracanus, mons ubi Jupiter Bacchum è femore natum edidit. Theocritus in Lenis, ſive Bacchis *Idyll* 26.

> *Χαίροι μὲν Διόνυσος ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι*
> *Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας.*

Vide Nat. Com *pag*. 523. & Palmerium *p*. 813.

Drachena, Ariæ gens. Ptol.

Drachonus, ſeu *Draconus*, quod Vid. fluv. Gall. Belg. per Auſtraſiam, ſive Lotharingiam in Moſellam influens, Auſon. *Idyll*. 10.

> *Prætereo exilem Leſuram, tenuemq́; Drachonum.*

Hodiè *Draun*, vel *die Draon*, dicitur. *Draphonus* legit Scal. Item fluv. Auſtriæ, cum opp. cognom. *Draun*. Vid. *Deras*.

Drackius Franciſcus, Anglus, circumnavigato, ſub Elizabethâ, orbe inclytus: itinerarii ipſe auctor. Camden.

Draco, antiquiſſimus Athenienſium legislator ante Solonem, cujus leges Solon ipſe, præterquam quæ de cæde erant conſtitutæ, abrogandas curavit, propter ſeveritatem. Nam una omnibus pœna conſtituta erat, ut etiam qui deſidiæ damnati eſſent, aut qui olera ſurripuiſſent, capite plecterentur. Ob quam cauſam Demades dicere ſolebat, *Draconem non atramento, ſed ſanguine leges ſcripſiſſe*. Gellius. 11. 18. Et Herodicus, non hominis, ſed Draconis leges ajebat eſſe. Cujus rei cauſam cùm ab eo quidam quæſiſſet, reſpondiſſe fertur, parvas quidem ſe culpas eâ pœnâ dignas exiſtimaſſe, magnis verò quam majorem conſtitueret, non habuiſſe. Plut. Obitus hujus felicitate pariter ac miſeriâ admirabilis fuit. Cùm enim in Æginæ theatro, propter latas leges, lætis acclamationibus celebraretur, pluribus petaſis, tunicis & veſtibus lætitiæ ſignis, capiti ſenis injectis ſuffocatus interiit, & in ipſo theatro ſepultus eſt. Scripſit 3000. verſ. Tatian. *c. Gentes*. Clem. 1. *Strom*. Diog. *in Solone*. A. Gell. *l*. 11. *c*. 18.

Draco, fil. Hippocratis, Medicus inſignis. Item, homo quidam ſceleratiſſimus. Vide *Pythia*.

Draco, Aſiæ minoris mons in Tmolo deſinens. Plin.

Draco ſubverſus, Ordo Eq. inſtitutus, à Sigiſmundo Imper. an. 1418. poſt concilium Conſtantienſe: quaſi inſignum debellatæ in Joh. Huſſo & Hier. Pragenſi, veræ fidei defenſoribus ſtrenuis, perfidè necatis, hæreſeos. Bonfin. *Hiſt. Hung*. Favin. *theatro hon. & Eq.*

Dracon, fluv. ad radices Veſuvii montis. Procop. Juxta Nuceriam labitur. *Dragone* vulgò.

Dracanigena, à poetis dicebatur urbs Bœotiæ, à Cadmo, cum quinque viris ex Dracone ab ipſo interfecto natis, conſtructa, dicitur & *Theba*.

Draconis, inſula in Libyâ. Steph.

Draconon, vel *Draconum*, op. & mons Icariæ, Inſ. Steph. Sed Plinio eſt inſula maris Ægæi deſerta.

Dracontides, Athenis quidam ſceleſtus, & multis damnationibus obnoxius, ut Plato *in Sophiſta*. Calliſtratus unum putat eſſe è 30. tyrannis vel ejuſdem nominis. Scripſit enim ſcitum de Oligarchia illorum triginta, ut Ariſtot. autumat *in Polit*. V. Schol. *in Ariſtoph. Veſp.*

Dracontius, Hiſp. Sacerdos, incertæ ætatis Poeta, hexaemeron, ſive de opere 6. Dierum, ſcripſit carmine heroico. Primi è Bibliothecâ S. Victoris edidere Pariſienſes, poſteaque mendis aliquot ſublatis Georgius Fabricius: hinc Bibliothecæ SS. Patrum à ſe editæ *editione ſecundâ*, *Tom*. 8. inſeruit Margarinus de La Bigne. Notas in eum ſcripſit Joannes Weitzius. L. Loydius ex Voſſ. Eugenius II. Epiſc. Tolet, correxit & auxit, rogatu Chindaſindi R. Vixit ſub Theodoſio Jun. Morerius, ex Ildefonſo, *de Viris Ill. cap*. 14. Iſid. *cap*. 24.

Draconus, nunc *Traen* Cluver. amnis parvus agri Trevirenſis, qui poſt aliquot mill. in Moſellam ſe exonerat, juxta Noviomagum vicum 3. leuc. infra Treviros. Ad hujus & Moſellæ confluentes. Mediolanum eſt, vulgò *Bergcaſtel*, à Nicetio Epiſc. Trev. muro, 30. turribus, aulaque marmoreas columnis fulta cinctum & ornatum.

Dracuina, Rhætiæ in Suevià Ciſdanubiana, *Trauburg* Lazio. Baudrando in Vindelicia, nunc *Ebingen*, ſeu locus in ſuburbiis, ex altera parte Danubii. Oppidul. nullius momenti. 3. leuc. ſupra Ulmam in Occ. In Suevia.

Dracuntens, ſive *Dracuntus*, *Dracontius* Ptolemæo, Africæ propriæ adjacens inſula. *Chelbi* Nigro dicitur, in mari Mediterr. nunc *Galata*, Baudrando. 30. mill. ab ora regni Tunetani in Bor. paulo amplius à Tabraca inſ. *Chelbi* autem ſeu *Chirbi* ſunt 4. ſcopuli exigui, longius in Bor. verſus Bonum Caput, à quo 45. mill. diſtant in Circium.

Dracus, Achæorum dux, à L. Mummio Romanorum duce victus. Liv. *lib.* 52.

Dracyllus, nomen Comicum, apud Ariſtoph. Acharnan.

Dragamutina, Slavorum urbs, in Germ. nunc *Travemund*, ſeu Travæ oſtium, ubi in mare Balt. ſe exonerat. Arx Holſatiæ eſt, in Vagria regiunc. in confinio Ducatus Megalopolitani. 2. leuc. à Lubeca in Ort. Dicitur etiam *Treva*.

Dragmus, urbs Cretæ. Steph.

Dragogi, Aſiæ pop. quos Arrianus *lib.* 3. *de geſtis Alexandri*, cum Drangis numerat.

Draguinianum, urbs Provinciæ, in Gall. verſus montes. 5. leuc. ab ora littor. maris Mediterr. in Bor. totidemque à Foro Julio in Occ. 7. à Fano S. Eutropii in Bor. Optimè ſita, ſolo fertiliſſimo, ſed bellis deformata. Ejus inſigne, Draco, cum lemmate, *Alios nutrio, meos devoro*. Bouch. *hiſtor. Prov. lib.* 4. *cap.* 2. §.6. & *lib.* 10. Moretius.

Drama, urbs Thraciæ, in Macedoniæ confin. Curopal.

Drances, unus ex Latini Regis proceribus, eloquens quidem, ſed imbecillis, Turno Rutulorum regi infenſiſſimus. Virgilius *Æneid.* 11.

Dranga, pop. Perſici, unde fœmininum *Drangais*, & regio *Drangiana* Steph. Quæ Carmaniâ def. ab Occaſu, à Septentrione Ariâ, & Bagoa monte, ab Oriente Arachoſiâ, à Meridie Gedroſiâ terminatur. Natal. Metel *Sigiſtan*, Mercatori, & Caſtaldo. Maximè Orientalis eſt totius Perſiæ. In ea Urbes olim claræ Prophthaſia & Ariaſpe. Vid. *Prophthaſia*, à qua hodie regioni nomen. Ferr. & *Sigeſtania*.

Dranſi, Thraciæ pop. Herodot. *lib.* 5. ad editum puerorum ſedentes plorant, & quaſcunque neceſſe ſit illi, qui vitam ingreſſus eſt, perpeti humanas calamitates, recenſent. Fato functos magnâ lætitiâ ſepeliunt. In exemplaribus emendatioribus legitur *Τραυσοὶ* *Tranſi*.

Drapes Seno, ut primùm Gallia defecit, collectis undique perditis hominibus, impedimenta & commeatus Romanorum intercepit. Hirtius *lib.* 8. *de B. G. c.* 30. Captus à Caninio paucis diebus ſeſe cibo abſtinuit atque ita interiit. Ibid. *cap.* 44.

Drapſaca, Bactrianæ urbs. Arrian. *Hiſt. l.* 3.

Draſoca, Paropaniſi, & Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Drasygenia, Aſiæ regio. Polyb.

Drauca, Cretæ civitas. Itacius *in Lycophr.*

Draudacum, caſtellum Peneſtiæ regionis. Livius.

Drauſi, Vid. *Dranſi*

Dravus, Pannoniæ fluv. quem Danubius excipit. *Darus* dicitur Ptolemæo. *Drabus* Straboni, vulgò *Dra*. L. Loyd. Germ. fluv. Oritur ex Alpibus in confin. Tirolis & Diœceſis Salisburgenſis, juxta vicum *Innichen*. Dein in Carinthia, auctus Geyla, Lavanto & Mura fluv. inter Stiriam & Hungariam fluit; ubi Sala aliiſque min. receptis, in Danubium labitur, paulo infra Ettechium, ad opp. *Erdevdy*, aliàs *Teutoburgium. Trab.* Hungaris, Baudr. Hunc fluv. junxit Solimannus Imp. Turcarum ponte admirandi operis, ultra milliare porrecto XXV. M. hominum ad id operâ uſus, A. C. 1565. ſecundâ ſuâ in Hungariam expeditione, in qua tamen paulo pòſt, Sigetho capto, Obiit Anno 1566. Vide Thuan. *Hiſt. lib.* 39.

Draxum, Siciliæ locus ſacer, ubi agricolæ dona offerebant. Heſychius.

Drecanum, locus Coæ inſ. verſus occidentem, & pagus. Strabo.

Drelincurtius Carolus, Paſtor Eccleſiæ Reformatæ Pariſienſis, quæ Carentone ſuos cœtus habet, pietate, eruditione & ſcriptis celebris: Inter quæ eminent: *les Conſolations de l'ame fidele, contre les frayeurs de la mort: plurima, in varios N. T. libros, Homiliæ. Catechiſmus*, Aſſertio veritatis contra Ernestum Haſſiæ Landgravium, &c. Obiit haud pridem.

Drentia, regiunc. Belgii, in parte Septentr. Tranſiſalanæ prov. ſub Hollandis, inter Friſiam Occ. & inferiorem partem Diœceſis Monaſterienſis, ubi Concordia, Urbs in limite Germ.

Drepana, urbs Lyciæ.

Drepana, pl. num. vel *Drepanum*, promuntorium, & urbs Siciliæ, trans Lilybæum, non procul ab Eryce monte, ita dicta quòd *δρεπανοειδὲς* ſit, hoc eſt, *in modum falcis incurvata*; vel ab eo quòd Saturnus, amputatis virilibus paternis, illuc falcem projecerit. Ovid. *Faſt.* 3.

Quiq; locus curva nomina falcis habet.

At verò in portu Drepanitano terra non curvatur in falcis modum, ſed in acumen deſinit. Ac proinde *Drepano* videtur nomen feciſſe Punicum דרבן *Darban*, id eſt, *aculeus*, quod extat in Ebræo Scripturæ textu, 1. Sam. 13. 21. Bochartus. Baudrando urbs eſt in valle Mazarana, ad radices montis S. Juliani, permunita, cum arce valida, *la Columbara*, & portu capaciſſimo; cùm aliàs eſſet in monte Eryce, ubi nunc rudera, *Trapano del monte o Vecchio* dicta; 12. mill. diſtat à Lilybæo prom. 60. à Panormo in Auſtr. 22. à Mazara in Bor.

Drepanius Florus Franciſcus, ſub Clodovæo II. Pſalmos, hymnos, &c. compoſuit, Bibl. *PP. t.* 8. *edit.* 2.

Drepanius Latinus Pacatus, Auctor Panegyrici Theodoſii, Aquitanus. Sidon. Apoll. *lib.* 8. *ep.* 11. *ad Lupum*. Auſon *Idyll* 12.

Drepanum, urbs in Bithyniâ ad ſinum Aſtacenum, poſtea *Helenopolis*, in honorem Helenæ Conſtantini M. matris appellata, media fere inter Nicomediam ad Bor. & Nicæam ad Meridiem. Nicephorus Calliſtus.

Drepanum, promuntorium tergeminum. Unum in Cyrenaicâ regione, in illius & Africæ confinio ad Syrtim magnam, apud Automalam op. *Punta Sabia*, teſte Marmolio. Alterum Cretæ, in orâ Boreali, inter Cydonem & ſinum Amphimalum, *Capo Melechia* Moletio. Tertium in orâ Cypri occiduâ apud Paphum urbem, *Capo di Baffo*.

Drepſa, Ptol. Sogdianæ regionis metropolis. *Darapſa* Strabonis eſſe vult Villanovanus, à Strabone tamen hæc Bactrianæ attribuitur.

Dreſa vel *Dreſda*, vulgò *Dreſen*, vel *Dreſden*, Miſniæ in ſup. Saxonia caput, opp. ſitu aſpectuque amœniſſimum, valido murorum circuitu, foveis, ac propugnaculis à Carolo M. contra Bohemos, A. C. 800. & poſtea à Principibus ſuis, probè munitum; publicorum, privatorumque ædificiorum nitore cum præcipuis Miſniæ urbibus decertat. Ab Albi fluv. qui eam in duas partes ſecat, irrigatur, cujus margines pons, ſtupendâ ad longitudinem ſerie, ex ſaxo duriſſimo fornicatus conjungit, habens in citeriore latere Dreſam antiquam, frequenti habitatione celebrem. Duces Electores Saxoniæ hic ſedem, & Armamentarium amplum poſuerunt, cum arce munitiſſima. 3. leuc. ſupra Miſnam in Ort. 5. à confin. Bohemiæ. Hic, ortâ, poſt mortem Melanchthonis, inter Flaccianos & Wittembergenſes Theologos, contentione, cui colloquium Aldenburgenſe A. C. 1568. habitum mederi non potuit, Auguſtus Elector A. C. 1571. conventum indixit, ubi *Conſenſus Dreſdenſis* conſcriptus eſt, ſed & hunc Jenenſes Theologi carpebant. Conventum ergò Torgæ, & ex Flaccianorum opinione, Anno 1574. formula Concordiæ conſcripta eſt, ad quam approbandam omnes Theologi adacti, Wittembergenſibus Profeſſoribus, quòd eam recuſarent, primò ſub cuſtodiam, dein in exilium miſſis. Hoſpinian. *lib. Con. cap.* 2. 3. *&c.* Ibidem Fratribus è Bohemia ejectis, à Ferdinando II. Imp. tutum hoſpitium, ut & Pirnæ, Electoris Johannis Georgii benignitate patuit A. C. 1628. reliquis in Polonia, apud Raphaelem Comitem Leſnenſem, Palatinum Belzenſem, Leſnæ inprimis ac Vlodaviæ, refugio conceſſo. Apol. Fratr. *contra Sam. Martin.* Lætus *Comp. Hiſt. Univerſ.*

Dreſia, urbs Phrygiæ. Steph.

Dricca, Scythiæ fluv. Jornandes.

Driencuria, nunc *Drancourt*, nobile quondam in Gallia caſtrum Comitum Augenſium, ad fluv. Auram, 5. ab Auga leucis, Ejus meminit Wilh. Britto Armoricus *Philipp. l.* 6.

Drilla, pop. Cappadociæ in orâ maris Euxini, inter Trapezuntios & Colchos, Macronibus finitimi, teſte Arriano *in Periplo*. Sed apud Xenophontem inter Ceraſuntem, & Trapezuntem urbes.

Drilo, fluv. Illyrici, *Drinax* Nigro, nunc *Drino*, duplex. Alter ex Scardo monte ortus, *Albus* dicitur; Alter verò, qui ex Lichnide palude, *Niger*: qui ſimul coeuntes, antequam ad mare perveniant, & iterum ſe dividentes, Inſ. efficiunt, & duobus oſtiis prope Liſſum urb. *Aleſſio*, in Mare Adriat. exeunt. J. Lucius. Hinc ſinus Illyricus modernis *Sinus Drilonis*, *Golfo dello Drino*, unde imperiti finxerunt *Golfo di Lodrino*. Baudr. Ejus meminit Nicander,

——— Δρίλων, καὶ Νάρων ἔχει.

Vide Bochartum *de Col. Phœn. pag.* 503.

Drilonius, urbs maxima Celticarum. Steph.

Drilophylitæ, Indiæ intra Gangem populi. Ptol.

Drimachus, dux fugitivorum à Chiis ut Deus cultus, hic ſenex puero ſe jugulandum dedit, ſepultus à Chiis, ſacello erecto.

Drimaa, Græciæ regio juxta Parnaſſum montem, Plinio *Daulis* appellata. In ea Daulis urbs eſt apud Ptolemæum.

Drimati, pop. Arabiæ Felicis. Plin.

Drinius, vel *Drinus*, fluv. geminus, ut videtur; unus Macedoniæ, ex Lychnido lacu manans, & obliquè fluens in mare, ad Liſſum urbem labens, *Boliana* Dalmatis dictus, teſte Nigro, ac idem eſt cum Drilone, ut aliquibus placet. Alter ex monte Scardo inter Illyricum, & Myſiam ſuperiorem, in Saum fluv. delatus, *Drino. la Drina*, & *Caradrina* dictus. Baudrando Drinus fluv. Illyrici, *Drino*, ex Scardo monte ortus, auctuſque aliquot fluminibus, Drinopolim rigat, & Boſnam à Servia diſterminat, dein in Savum fluv. ſe exonerat. 15. leuc. Germ. ſupra Taurunum.

Drinopolis, quæ fortè & *Sidruna*, urbs aliàs Illyrici, nunc

Serviæ

Serviæ, ad Drinum fluv. in confin. Boſniæ, 20. mill. à Savo fluv. in Auſtr. 26. à Sarajo in Ort. ſub Turcis; *Drina War*

Drinus ſeu *Drinaſus*, *Kiri* vulgò, rivulus eſt, ex Or. parte Civit. Scodræ fluens; eſtque Clauſula Livii, teſte J. Lucio.

Driodones, Dii Lacedæmoniis ſic dicti. Heſychius, Δϱιώδωνες, θεοὶ παϱὰ Λακεδαιμονίοις.

Driopides, unus ex Athen. legatis, quos illi ſocietatis (cum Alexandro initæ) fide violatâ, ad Darium miſerunt, captus ante Damaſcum à Parmenione. Curt. 3. 60.

Drios, Arcadiæ mons. Diodor.

Driſta, urbs Myſiæ inf. in Bulgaria. V. *Tiriſta*.

Drivaſtum, ſeu *Trivaſtum*, urbs Albaniæ Epiſc. ſub Ar. Antibarenſi. Turcis paret, raroque habitatur. Juxta Labeatis palud. 15. mill. à Scodra.

Drius, quartus Rex vett. Gallorum, cui Samoſathen filius Japheti originem dediſſe dicunt. Literatus, & Druidum, juxta quoſdam, auctor. Beroſ. *l.* 5. Dupleix *mem. Gall. l.* 2. *c.* 5.

Drobeta, Daciæ urbs. Lib. Notit.

Drocum, vulgò *Dreux*, urbs Gall. in Belſia, & tractu Carnutenſi, ad amnem *Blaiſe*, qui paulo infra cadit in Eburam. Cum caſtro munito antea in colle, nunc ſemidiruto: Prælio, inter Reformatos & Pontificios, an. 1562. ut & Henr. IV. contra Ligiſtas, famoſa. Antiquiſſima totius Galliæ, à Drio IV. Rege, condita. Ibi aliàs Druidæ & Druides, V. ibi, quibuſd. etiam Durocaſſes.

Drogheda, urbs Hibern. in Ultonia, in Comit. Lugenſi, ad Buvindam flu. verſus ejus oſtia, cum portu ſatis capaci: non procul à mari Hibernico; *Droghdagh*, ſeu *Tredagh*.

Drogo, Dux Britanniæ, Alano Patri, adhuc infans ſucceſſit. Anno 959. fervidâ aquâ à Matre, Fulconis Andeg. poſtmodum uxore, interemtus. Mezeray, *ep. hiſt. Gall. p.* 287. Item Ep. Metenſis, fil. nothus Caroli M. Obiit 855. Sirmond. *t.* 3. *Conc. Gall.* Chenius, *t.* 2. *hiſt. Fr. Scripr.* &c. Item, Arch. Lugdun. ſec. 12. Item, Præſul Oſtienſis, Gautier, *in Chron.* Bibl. *PP. tom.* 2. *col.* 656. *edit.* 1624. Item, fil. Pepini Craſſi, obiit ante Patrem, an. 708. ex Auſtrude, fil. Waratonis, pater Hugonis Arch. Rotomag. &c. SanMarth. *Geneal. fam. Gall.*

Drogo, Flander, Epiſc. Theruan. poſt Balduinum, an. 1036. Scripſit vitam S. Godolenæ, S. Oſvaldi, Northumbriæ R. &c. an. 1078. obiit. Mejer. *Fland. Annal. lib.* 3. Siml. *append. Geſnero.* Voſſ. *de H. L. l.* 2. *c.* 45. Vincent. *l.* 29. *c.* 13. *&c.*

Drogo, Apuliæ comes.

Dromæus, Apollo Cretenſ. & Laced. dictus. Plut. *Symp.* 6. 4 Πύθιον μὲν Ἀπόλλωνα Δελφοὶς, Δϱομαῖον δὲ Κϱῆτες ἱστοϱοῦσι, καὶ Λακεδαιμόνιοι.

Dromeas, Paraſitus quidam, interrogatus, An apud Chalcidem lautum pararetur convivium; reſpondit, jucundius ſibi videri Chalcidenſis cœnæ prooemium, oſtreorum numero, & varietate.

Dromichates, Dux Thracum in partibus Antiochi, Cypſela oppugnantis, quos aureis torquibus & argenteis armis ornatos ante aciem duxit, & ſic ſpe paris felicitatis in partes ſuas traduxit. Polyæn. 4. *in Antiocho*. *L.* 7. vocatur Rex, qui aſtu Aethæ ducis ſui, Lyſimachum cum omnibus ſuis copiis, (erant autem 100000.) internecioni dedit. *pag.* 514. *&* 515.

Dromiſcos, inſula Mileto conjuncta. Plin. 2. 89.

Dromochetes, Getarum rex, qui Lyſimachum hoſtem bello captum mirâ clementiâ illæſum remiſit. Aliis *Dromocheres*.

Dromoria, urbs ep. Ultoniæ, in Comit. Dunenſi, ad Laganum flu. 25. mill. ab Armaco in Ort. 18. ab Antrimo in Auſtr. ſub Arch. Armachano.

Dromos Achillis, inſ. maris Euxini, aut potius peninſ. Sarmatiæ. *Fidoniſi* Nigro, & Caſtaldo; ſic dicta, quia Achilles illuc uſque Iphigeniam à Dianâ raptam, ne immolaretur, eſt amanter perſequutus. Cæl. Rhod. 14. 4. Vide *Achillea*.

Drongilum, regiuncula Theſſaliæ. Steph.

Dropici, Perſici populi. Herodot.

Dropides, frater Solonis, Poeta, non tamen par fratri. Ex hoc mater Platonis orta. Voſſ. *de G. P. c.* 3.

Droſache, Serica urbs. Ptol.

Droſica, Thraciæ præfectura. Ptol.

Druentius, mel. *Druentia* Livio, Plinio ac aliis, qui longè omnium Galliæ fluminum difficilimum tranſitu commemorant. Italis *Durance* ac *Durenza*, fluv. rapidiſſimus Gall. Narbon. ex Alpibus ex adverſo Padi oriens, ac per Delphinatum & Provinciam in Rhodanum labens, Strabo *l.* 4. Livius & Silius navium patientem eſſe negant: cùm tamen in vet. marmore *Navicularierum Druentiorum* fiat mentio, unde Romanorum induſtriâ navigabilem factum apparet. Ejus meminit Sil. *l.* 3.

Turbidus hic truncis, ſaxisq; Druentia latum

Ductoris vaſtavit iter. Baudr. oritur in Delphinatu, Valeſio è colle Crucis *col la Croix* monti Veſulo proximo defluens, Villam veterem, Montem Bardonis, vicos S. Clementis & S. Andreæ, Ebrodunumque rigat & verſus Vapincum labitur. Dein per Provinciam, rigatis, poſt Talartium & Ventavonem, Siſteronè, Caſtello Arnolphi, Monteforti, Manoſca, Caprariis, ubi Virdonem recipit, Pertuſo, Villa laureâ, Roccâ, Lauteto, Mirandulo, labens, hic in duos alveos ſcinditur, quorum major, cui Orgo adſidet *La Durance*, minor *Durenſole* accolis: in mediâ hac inſ. monti inſidet Cabellio Cavarum. Poſtquam rurſus coiit, Calvum montem, Bonum paſſum & Novas præterlabitur, & apud Barbantanam caſtrum monti impoſitum, 1. leuc. infra Avenionem in Auſtr. Rhodanum ſubit. Huc Maſſiliâ uſque habere ſedes Salyos ſcribit Strabo *Notit. Gall.* Incertum hunc fluv. vocat Auſonius, quòd nullis coerceatur ripis, & pluribus ſimul alveis fluat. Annibali obſtitit olim, hodie navigabilis non eſt, & pontibus caret.

Drugeri, Thraciæ populi, Hebrum accolentes, ut vult Plin. 4. 11.

Druida, caſtellum Umbriæ, ad Tiberim.

Druida, ſive *Druides*, Cæſari, & Ciceroni *de Divinat.* il erant apud Gallos & Britannos, qui Græcis Philoſophi, Perſis Magi, Indis Gymnoſophiſtæ, Aſſyriis Chaldæi: uti ſcribit *in Proœm.* Diogenes Laertius. An *Eubages* Amm. Marcell. *l.* 15. & *Saronidæ* Diod. *l.* 6. *c.* 9. 12. Originem nominis à Græcis petit, Plinius 16. 44. ubi ſic ſcribit: *Nihil habent Druidæ (ita ſuos appellant Magos) viſco, & arbore in quâ gignatur (ſi modo ſit robur) ſacratius. Jam per ſe roborum eligunt lucos: nec ulla ſacra ſine eâ fronde conficiunt, ut inde appellati quoq; interpretatione Græcâ poſſint Druidæ videri.* Nimirum ſenſit eſſe à Græco Δϱῦς, id eſt, *quercus*: quia, ut inquit, *roborum eligunt lucos*, quod ipſum confirmat Lucanus *l.* 1. —— *Nemora alta remotis Incolitis lucis.*

Itemque hoc Cæſ. *l.* 6. *bell. Gall.* *Ii certo anni tempore in finibus Carnutum, quæ regio totius Galliæ media habetur, conſidunt in luco conſecrato.* Sic eum locum rectè corrigit Caſaubonus *notis ad Laertium*. In vulgatis enim pro *luco*, eſt *loco*. Ex hac arbore viſcum unus ex Sacerdotibus falce aureâ colligere ſolitus, illud candido panno excepit; duobus albo colore tauris mactatis, qui nunquam ſub jugo fuiſſent, tandem convivio toti pompæ finis factus eſt. Potu ſumtum videbatur omne animalium genus fœcundare, & venena pellere. Quidam ab Hebræo *Deruſſim*, *Druſſim* vel *Driſſim*, i. contemplatores dictos, volunt. Diodor. inſuper Theologos eſſe dixit. Pherecydes, Pythagoræ præc. primus publicavit Druidarum argumenta, pro Animæ immortalitate, qui proin faciles pecuniam mutuò dabant, modò in altero mundo redderetur. Aſtrologiæ, Geographiæ, Geometriæ, Politicæ inprimis periti, hinc rerum Arbitri omnium. Ex illis *Eubages* dicti, contemplationi, *Semnothei* ſacris vacabant, ſub uno Capite. Cæſ. *de B. G. l.* 6. Libris non uſi, ſola memoria docti evaſere, Mela *l.* 3. *c.* 2. 24000. millibus verſuum, inſignium virorum geſta, poſteris tradentes. Ova ſerpentium, ad animos Principum conciliandos, & felicem rerum ſucceſſum rati efficaciſſima Plin. *lib.* 16. *c.* 44. *l.* 24. *c.* 11. *l.* 29. *c.* 3. *l.* 30 *cap.* 1. Vid. infra. Sed quod ad etymon (quod Becmanus quoque ſequitur, ac Fungerus) placet ſapiens Strabonis conſilium, qui negat in appellationibus gentium barbararum quærendas eſſe Etymologias Græcas. Mirum verò, doctiſſ. Camd. *in Brit. ſuâ* ſubſcribere Plinio, cùm idem auctor ſit, Alfricum prodere, *Magum* Saxonibus *Dry* vocari. Nam veriſimile magis ab hoc eſſe *Druida*, quàm hoc à *Dryidis*. Adde quòd *Druidarum* nomen inde eſt, unde diſciplina, at Cæſ. *l.* 6. ac Tac. 14. *Annal.* auctores ſunt, Druidarum diſciplinam eſſe è Britanniâ, ubi nullam unquam Græcorum coloniam deductam conſtat. Non igitur à Græcis ea vox, ſed Britannis, quibus Germ. lingua in uſu fuit, teſt. Tac. ac Cæſ. Ille enim habitantibus Caledon. quæ Scotia hodie, Germ. originem tribuit: Hic in Britan. colonos tranſiiſſe ait ex Belgicâ, in quâ eodem auctore, Germani CisRhenani. Quare ingenioſè Gorop. Becanus *l.* 1. *Gallic.* *Druis* Germ. eſſe putat, quaſi *trouwis* & Britannicè *truwis*, i. *Veritatis ac fides doctor.* *Wis* enim, ſeu *Wys*, ſi verbum eſt, notat *oſtendere*. (Belgis *Wyſen*) ſin nomen, ſignificat *ſapiens*, *intelligens*: Prior *tru*, ſive *trou* ſignat *fidem*, unde & Deus priſcis Germ. *Druſin*, vel *Truſin*, quaſi *fidelis* vocatur. Voſſ. *Druidæ* autem extincti ſunt ſub Tiberio Cæſ. Plin. 30. 1. *Tiberii principatus Druidas Gallorum ſuſtulit.* Dicuntur etiam *Druydæ*, *Druydes*, & *Dryidæ*; ſecundùm quoſd. à Druyde, Sarronis fil. quarto Celtarum R. ſic dicti, quòd is Philoſophus fuerit peritiſſimus. Vid. *Druys*. Humanis hoſtiis ſacrificare Mercurio ſoliti fuerunt, quam religionis immanitatem improbavit Auguſtus, puniit graviter Tiberius, ſuſtulit Claud. teſte Suet. *in ejus vitâ*. Amm. tamen Marcell. Tac. *l.* 13. Lamprid. *in Alex.* ejus adhuc meminerunt. Cæterùm non virorum ſolùm hoc nomen, verùm & fatidicarum fœminarum. Vopiſcus, *in Aurel.* *Dicebat quodam tempore Aurel. Gallicanas conſuluiſſe Dryadas.* Monuit quoq; una ex his Alex. Severum Imper. ad Germ. proficiſcentem bellum, *ne victoriam ſperaret, neq; militi ſuo crederet*: qui quoque his neglectis jubente Maximino mox Moguntiæ interfectus eſt. A. C. 237. Et Diocletianus Druidas magni habuit, ex quarum prædictione Imperium aſſecutus legitur, apud Vopiſc. *in ejus vitâ*. Aur. Victorem, Eutrop. *l.* 9. *&c.* V. Eliam Vinetum *ad Profeſſores Auſonii*, Cluver. *l.* 1. *de Germ. Ant. c.* 30. Merul. *Coſmogr. ſua parte* 2. *l.* 3. *cap.* 11. Diod. Sic. *libr.* 6. *cap* 9. 12. Steph. *de Urb.* Strab. *libr.* 4. Vopiſc. *in Numeriano*. Cœl. Rhod. *lib.* 18. *cap.* 21. Rouillard. *hiſt. Carnut. c.* 1. *n.* 5. *&c.* Lucan. *l.* 1.

Et vos barbaricos ritus, moremq; ſiniſtrum
Sacrorum Druidæ poſitis repetiſtis ab armis.
Solis noſſe Deos, & cœli numina vobis,
Aut Solis neſcire datum: nemora alta remotis
Incolitis lucis, vobis auctoribus, umbræ

Non tacitas Erebi ſedes, Ditiſq; profundi
Pallida regna petunt: regit idem ſpiritus artus
Orbe alio: longæ (canitis ſi cognita) vitæ
Mors media eſt. —— Et Conradum Celten, in deſcr. Nurembergæ.

Druides, ſeu *a*, pop. Galliæ, pars Carnutum, ubi nunc Comit. Drocenſis in Belſia, quorum opp. prim. Drocum, 7. leuc. à Carnuto. Fuere & Magi, qui in roboribus ſacris, ubi nunc vicus *Rouures*, ſacrificabant. ad Vegram amnem, dimidiâ leuc. ab Ebura fluv. 3. à Droco in Bor. 14. à Lutetia in Occ. Robertus, fil. Ludovici Craſſi, hunc Comitatum obtinuit, caput Comitum: Unde & Duces Britanniæ orti. Petronella & Margareta, hæredes Simonis Thuartii, hunc Comit. Carolo V. ceſſerunt. Moretius.

Druna, mel. *Druma*, fluvius Gall. in Delphinatu, qui tribus à Valentiâ leucis in Auſtr. Rhodanum ingreditur, & hodiè *la Drome* vocatur, primùm Autonio *in Moſella*, memoratus. Oritur 7. leuc. à Vapinco in Occ. rigatque Diam & Creſtidium, Baudrando: Valeſio oritur in Alpibus Vocontiis ex ingenti fonte vel potiùs lacu, alluitque Bellummontem, & vicum S. Deſiderii *S. Diſier*, nec procul à Bellagardâ & à monte, in quo Lucus municipium Vocontiorum fuit, lapſus, mox Aquas *Aix*, tum Deam Vocontiorum attingit, (*Die*) Salientes *Saillans*, Criſtam *Creſt*, Laureolum *Lauriol*, Vallem Drunæ *Vau Drome*, ac demum in Rhodanum defluit inter Valentiam Segalaunorum & Montilium Ademari, tribus leucis ab urbe Valentia, ut dictum. Laureolum porro quidam *Aureolum*, alii *Aureolos* vocant, & *Prioratum S. Johannis de Oreolis* in Polyptychis reperio: quibus ſi accedimus, *l'Auriol* aut *l'Oriol* ſcribi convenit. Eſt alter ejuſdem nominis fluvius in Aquitania, *Druna* & *Drona* Latinis ſcriptoribus dictus, accolis *Dronne*: qui Corterate alluit *Coutras*, & ab Ella *l'Ile* in Duranium defertur. Eſt & Druma *Drome*: quem Aura *Aure*, in tabulário Eccleſiæ Baiocaſſinæ Aurea nuncupatus accipit, *Not. Gall.*

Drungarius, præfectus *Drungi*. *Drungus* autem Græcobarb. Δροῦγγος, globus militum, vel pars quædam exercitus eſt, ſub adulto Imperio vox nota Romanis. quà tamen primitus non de ſuis, ſed de gentium militibus uſi ſunt, V. Vopiſc. *in Probo*, Vegetium *de re mil. l. 3. c. 16.* &c. dein in ipſius Orient. Imperii militiam irrepſit, ut ex Codino & Leonis Imp. Tacticis patet. ubi conſtat, *Drungum* etiam fuiſſe numerum aliquot Comitum i. Cohortibus præfectorum, ſub *Drungario* merentium. Leunclavio *Drungus* non pauciores quam mille, nec plures quàm 4000. milites continebat Græcis olim χιλιαρχίαν. Italis, Gallis, Germanis *Regimentum*. Fuit autem in exercitu *Drungarius*, i. Tribunus ſeu Chiliarcha, tertius: Hoc enim ordine à Leone militiæ gradus numerantur, Imperator, Merarchæ, Drungarii, Comites, Centuriones, Decani, Quintani & Quartani. Δροῦγγος Leunclavio, apud Græcos recentiores, uti *Agla*, apud Turcos, baculum vel ſceptrum officii ac dignitatis ſignificat, an à Lat. *trunco*? Spelmanno verò Saxonica videtur vox, & confertam multitudinem, hodieque Anglis *throng* denotare. In infer. Imperio Conſtantinopoli clarus fuit *Magnus Drungarius*, qui duplex, Biglæ & Claſſis. Prior vigiliæ & excubiarum erat Præfectus, meruitque in Caſtrenſi militia ſub Magno Domeſtico: Gerebat hic ſceptrum judiciale, poſt ſuperiorem condylum, qui in omnibus inauratus erat, aureum & coccineum, ad unum uſque accuratè ornatum; V. de juriſdictione ejus Manuelem Comnenum *Novellâ*: de Præfecto verò Vigilum ab Auguſto conſtituto, *ff. l. 1. tit. de off. præf. Vigil.* Poſterior in re marina, magno Duci fuit ſubjectus. Præerat hic Amiralio, Protocomiti, Drungariis & Comitibus i. Cohortium præfectis, habebatque ſceptrum è ligno lævi, aliquando abſque judiciali ſceptro erat. Notat Meurſius à Leone Naumach. navalem hanc præfecturam primitus fuiſſe. & poſtea ad militiam terreſtrem eſſe translatam. Vid. Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archaeol.*

Druphegis, Daciæ urbs. Ptol.

Druſi, populi quidam habitantes ad fines Joppes & Damaſci, qui hic remanſerunt poſt expeditionem à Francis in terram ſanctam ſuſceptam. Ducunt vitam prorſus Barbaram, circumciduntur tanquam Mahumetani, bibunt vinum tanquam Chriſtiani, quales haberi volunt, committenturque propriis filiabus tanquam belluæ: vivunt inter Turcas, hos tamen & Judæos maximè averſantes, ſub Principibus ſui generis, bello aſſueti, audaces & obſtinati ſunt. Pugnant ſclopeto gladioque incurvo, aliqui etiam lanceis & ſagittis. Natal. Metel. Hoc ſeculo celebres illos reddidit Emir Fechreddin, Princeps eorum. Eugen. Rogerius, *deſcr. T. S. tr. 3. cap. 2.*

Druſi monum. *Eychelſtein*, moles teſtacea, in ſuburbio Moguntiæ Urb.

Druſiana, à Johanne Apoſtolo, ad decretum Nervæ Imp. è Pathmico exilio revocato, in ingreſſu Epheſi, à mortuis excitata. A. C. 96. Joach. Camerar. *in vita Joh.*

Druſiana foſſa, pars Rheni, poſt ejus ſciſſionem, in Germ. inferiori dextra, *Yſel* nunc dicta, incipiens apud *arcem Druſianam*, vulgò *Doesburg*.

Druſiana Vallis, in Rhætiâ, vulgò *Walgeww*, per quam fluvius *Langarus*, ex Rhæticone ortus, labitur.

Druſianus, Medicus ſec. 14. celebris.

Druſias, Judææ urbs. Ptol.

Druſilla, Agrippæ Jun. ſoror, primò deſponſata filio Antiochi Epiphani, dein Azizi Emeſorum ſive Amazorum regis data eſt. Hanc cùm pulchritudine cæteris præſtaret, Felix concupivit: quare miſſo nuntio, qui erat Judæus Magus, Simon, Cypro oriundus, eam in ſuam partem flexit: nam hæc ſponte relicto priore marito, & religione ſuâ, hujus nuptias ſecuta eſt. Vid. Joſeph. *Antiq. l. 20. cap. 9.* Hujus mentio fit Actor. 24.

Druſilla etiam dicta eſt Livia uxor Auguſti.

Druſilla, fil. Germanici, ex Agrippina, nepte Auguſti, nupſit L. Caſſio primùm, dein M. Lepidio. Tacit. *Ann. l. 5. &c.*

Druſillanus, nomine Rotundus, ſervus Claudii Imp. Diſpenſatorque Hiſpaniæ citerioris. Plin. 35. 11.

Druſipara, Thraciæ urbs. Ptol.

Druſo, imperitus hiſtoricus, ſub Auguſto, debitores ſuos hiſtorias à ſe ſcriptas audire coëgit, ſpretas reliquis. Horat. *lib. 1. ſatyr. 3.*

Odiſti & fugis, ut Druſonem debitor æris, &c.

Druſomagus, urbs Rhætiæ. Ptol. hodiè Campidonæ: alii *Kempten*, alii *Memmingen* eſſe hodiè dicunt.

Druſorum familia, ramus Claudianæ erat, & licet plebeja, 8. tamen Conſulatibus, 2. Cenſuris, 3. triumphis, Dictaturâ, Equitum Magiſterio. &c. inſignis. Clariſſimi Salinator & Druſus, cui nomen ab interfecto Drauſo, hoſtium duce.

Druſus, vir Romanus, genere, & eloquentiâ magnus, ſed ambitioſus, & ſuperbus, Catonis avus. Cic. 4. *de Fin.* Interfectus eſt domi ſuæ. Idem *pro Milone*.

Druſus, cognom. *Germanicus*, Liviæ Auguſtæ ex Tiberio Nerone fil. in Germaniâ periit, an. æt. 30. de cujus morte extat Ovidii carmen conſolatorium ad Liviam matrem. Frater Tiberii, et Antonia jun. Germanici, Liviæ & Claudii pater fuit. Vid. Dion. *l. 55.* Liv. *l. 138. & ſeqq.* Vellei. Suet. Tac.

Druſus, Tiberii ex Vipſania Agrippæ fil. quàm, ut Juliam duceret, repudiavit. In Illyrico, & Germania militavit, inde redux Tribunus P. factus eſt, ob ſuperbiam populo exoſus, à Sejano veneno ſublatus. Pater duorum filiorum, quorum alter obiit in pueritiâ, alter juſſu Caligulæ occiſus eſt, & Juliæ Druſillæ, quæ primò Neroni, dein Rub. Blando nupſit.

Druſus Claudii, qui poſt Caligulam imperavit, filius, impubes Pompeiis obiit, pyro per luſum in ſublime jacto & hiatu oris excepto, cùm ei Pater ante paucos dies Sejani filiam deſpondiſſet.

Druſus, Germanici & Agrippinæ filius, à Sejano rerum novarum contra avum Tiberium delatus, & cuſtodiâ in Palatio attentus, extinguitur Ser. Galbâ, L. Sullâ coſſ. cùm ſe miſerandis alimentis, mandendo è cubili tomento nonum ad diem detinuiſſet. Tacit. 6. 23. Mox Pſeudo Druſus ortus, de quo Vid. *Annal. l. 5.* Suet. *in Tiber.* Dion. *lib.* 57.

Jul. Druſus Publicola, haud immeritò claruit, quòd domus ejus pluribus partibus vicinis conſpicua cùm pateret, & quinque eam talentorum omnino ſumptu faber quidam evertendam, atque commodius dirigendam ſuſcipere vellet; *Decem*, inquit, *dabo, ſi totam eam ita exponas conſpicuam, ut univerſi cives, nedum vicini perſpicere queant, quâ domi meâ ratione vivatur.* Nempe vir erat modeſtus, ac frugi, nec ei fortè ejuſmodi domûs perſpicuitate opus erat, qui virtutis egregiæ ſpecimen, & præclaræ vitæ documenta eruditiſſima quotidie foris dabat. Plut.

M. Livius Druſus Salinator, unà cum Claudio Nerone collegâ ſuo in conſulatu Aſdrubalem vicit. Virg. *Æn. 6.* Victoriam iſtam celebrat Horat. *Carm. l. 4. Od. 4.*

C. Druſus, hiſtoricus, cùm infans eſſet, è cunis amiſſus, poſtridie demum in celſiſſimo ædium loco, facie Soli obverſâ, repertus eſt. Sueton. *in Aug.*

Druſus, pulcherrima turris in honorem Druſi Cæſaris privigni immaturo fato defuncti, in portu Cæſareæ ab Herode exædificata. In tribu Manaſſe. Joſeph. 15. *Ant.* 13. & 1. *bell.* 16.

Druys Sarronius, Sarronis filius, quartus Celtarum rex. Ab eo ſapientum atque auguriorum doctore, philoſophi illi, quos *Druydas* vocamus, & originem & nomen primum ſumpſerunt. Regnum cum vita reliquiſſe fertur anno mundi 2069. & ante Servatorem natum 1901. cùm duodecim annis gubernaſſet.

Druzon, Phrygiæ maj. op. Ptol.

Dryades, nymphæ ſilvarum præſides, ità dictæ à Græco nomine Δρῦς. Virg. *Georg.* 1.

Ferte ſimul Faunique pedem, Dryadeſque puellæ.

Calpurnius *Ecl.* 2.

Adfuerant ſicco Dryades pede, Naiades udo.

Claudianus, *Faunorum, Dryadumque dolor.*

Ovid. *in Ep.* *Semideæ Dryades, Faunique bicornes.*

Dryana, urbs Ciliciæ à *Dryano* condita, *Chryſopolis* poſtea dicta. Steph.

Dryantiades, Lycurgus Thraciæ Rex, ſic dictus, q. Dryantis filius, qui cùm vites excindere vellet, ne Baccho in poſterum libaretur, tibias ſibi ſuccidit. Ovidius *in Ibin*,

Utque Dryantiadæ Rhodopeia regna tenenti,
In gemino diſpar cui pede cultus erat.

Dryas,

Dryas, antis, fil. Hippolochi, & pater Lycurgi, qui in bello Thebano Eteoclis partes ſecutus, quum in pugnâ Parthenopæum lethali ictu vulneraſſet, à Dianâ ſagittis occiſus eſt. Stat. *Theb.* 8.

Dryas, adis, Fauni filia, aſpectum virorum uſque adeò exoſa, ut in publicum prodire nuſquam viſa ſit. Quo factum eſt, ut ſit vetitum, ne ejus ſacris intereſſent mares. Plut.

Dryas, Theſſaliæ fluv. apud Anticyram, in mare influens, apud Sperchium flu. Gyrald.

Drybacta, Sogdianæ gens. Ptol.

Dryla, vicus non procul à Ponticâ Trapezunte. Ptol.

Dryma, urbs Lybiæ. Steph.

Drymaa, oppidul. Achajæ, in Phocide mediterr. in tumulo, verſus montes, 20. mill. à Daulide in Bor. 6. à Cephiſſo flu. Nunc quid ſit, ignotum.

Drymia, urbs Phocidis. Steph.

Drymodis, prius dicebatur, quæ nunc *Arcadia*, ſed deinde *Pelaſgia*.

Drymus, urbs inter Atticam, & Bœotiam. Suidas, Δρυμὸς, ἐν τῷ παραπρεσβείας Δημοσθένους, πόλις ἐστὶ μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς, hoc eſt, *Drymus in oratione Demoſthenis de Falſa Legatione, urbs eſt inter Bœotiam & Atticam.* Panacto vicinam fuiſſe docent hæc Demoſthenis, Περὶ Δρυμὸν, καὶ τὴν περὶ Πάνακτον χώραν μεθ' ὅπλων ἐξεχώρησαν, *Circa Drymum & Panacti regionem cum armis prodiimus.* Græcè δρυμὸς eſt *Silva*; An ideo dicta eſt *Drymus*, aut à Phœnicio דרום *durom*, quod *meridiem* ſonat, quia *auſtrale* erat opidum? Bochartus. Alia fuit urbs Eubœæ inſulæ. Strabo.

Drymuſa, inſula Joniæ. Steph.

Drynametum, Galatiæ locus. Strabo.

Drynopolis, Vide *Drinopolis*.

Dryope, nomen cujuſdam, qui Hylam rapuit.

Dryope, præcipua mulier Lemnia, cujus formâ aſſumptâ, Venus perhibetur verba ad congregatas Lemnias habuiſſe & conſilium ſopitos occidendi dediſſe. Flacc. II. 176.

Dryope, Oechaliæ virgo ab Apolline compreſſa, pòſt Andræmonis uxor, tandem in lotum arborem converſa eſt. Ovid. *Met.* 9. Nomen à *quercu* & *voce* factum eſt. Fingitur autem in lotum mutata, hanc fortè ob cauſam, quòd inter quercum, & lotum aliqua ſit convenientia, voluitque Ovidius varias naturæ, rerumque vices eleganti admodum veteris philoſophiæ penicillo adumbrare, ut jucundior rerum ex elementis creatarum compoſitio, & conſideratio lectoribus appareret.

Dryope, urbs circa Hermionem. Steph.

Dryopes, pop. Epirotici. Strab. *lib.* 8. & 15. Sunt etiam *Dryopes* pop. juxta Parnaſſum, teſte Servio. Item pop. circa Oetam, à *Dryope* Euripyli filiâ dicti. Steph. regio eorum *Dryopea*. Virg. *Æneid.* 4.

Cretesq; Dryopesq; fremunt, pictiq; Agathyrſi.

Dryopis, regio Tetrapolis dicta.

Drypetis, minor filiarum Darii ultimi, ab Alexandro M. elocata Hephæſtioni. Diod. *l.* 17.

Drys, urbs Thraciæ, & Oenotrorum, & vicus Lyciæ circa Arum fluv. Steph. Epiri urbs, Suid. Emporium è regione Nicomediæ ſitum, Socrat. *lib.* 6. *Hiſt. Eccl. cap.* 14. Cedreno Suburbium Chalcedonenſe eſt, quem locum nunc *Ruffiniana* dici addit, cui ſuffragatur Calliſtus, *lib.* 13. *cap.* 15. qui ait, Ruffini Conſularis appellationem ad hunc uſque diem obtinere. *Drys* quoque locus juxta Byzantium.

Dryuſa, Samos olim ſic dicta. Steph.

D U.

Duacum, vulgò *Douay*, olim caput Catuagarum, nunc urbs permunita Flandriæ, ad Scarpam flu. Academiâ an. 1562. à Phil. II. inſtitutâ celebris. 5. leuc. à Cameraco, & Lendio. Sub Gallis ab an. 1667. Guicciard. *deſcr. Belg.* Vid. *Duagium*.

Dua columna, opp. Inſubriæ, in agro Ticinenſi; *Gambulo* vel *Gambalo*.

Duanum, vide *Douanum*.

Duagium Atrebatum, recentioribus *Duacum*, hodie *Douay*, opp. eſt diœceſeos Atrebatenſis, ad Scarpam fluv. qui Albiniacum, Atrebatas, Duagium & Marcianas Monaſterio S Rictrudis illuſtres alluens, ad vicum Confluentem, *Conſlan*, Scaldi recipitur. Captum eſt à Lotharienſibus A. C. 930. quod Hugo Rorgario conceſſit, A. C. 931. à quo Arnoldo redditum eſt, A. C. 941. juſſu Ludovici R. qui hac lege Rorgarium dimiſerat. Iterum occupatum à Gallis eſt, A. C. 1667. Vide *Duacum*.

Duarenus Franciſcus, Briocenſis, JC. celeberrimus, Biturigibus docuit, ſcriptis inclytus, ſed memoriâ infelix. Obiit an. 1559. æt. 50. Genebr. *in Chron. in Paulo* V. SanMarth. *elog. lib.* 1.

Duarus, ſinus Arabiæ Felicis. Plin.

Dubis, Gall. Belg. fluv. Ptol. vulgò *Le Doux*. Malè, ut indicat Valeſius, qui illum *le Dou* vult dici. *Alduaſdubis* Cæſari, & *Alduabis*. Hic Veſontionem Sequanorum opidum penè totum cingit, Cæſar *lib.* 2. *de bello Gallico*. Oritur in limite Helvetiorum ex Jura monte; dein rigatis Francimonte *Franchimont*, opp. S. Hippoliti, Claro monte, Epomanduoro *Mandeure*, non procul à monte Piligardæ, Caſtello *Chaſteler*, Inſula *l'Ile* & Claravalle *Clervaux*, caſtellis non obſcuris, Balmâ Nonnarum, Caſtellione, tum Veſuntionem interfluit; Rupemfortem dein & Dolam præterlapſus, non longè ab urbe Cabillone & Latona caſtro, apud Viredunum caſtrum, in Ararim ſe exonerat, auctus præ cœteris, infra Dolam Lupâ *la Louve*. Baudr. Hadr. Val. *Notit. Gall.* &c.

Dubitapes, fictor egregius vaſa ex rubra creta primus effinxit.

Dubium, Perſidis regio, tum cœteris, tum cœli & aquarum ſalubritate præſtans. Procop.

Dubius Avitus, Vid. *Vibius Avitus*.

Dublinenſis Comit. prov. Hibern. in Lagenia reg. juxta oram littor. maris Hibern. Ejus prim. urbs Dublinum, in ora, totius Inſ. caput.

Dublinum, Urbs Hibern. Arch. totius Lageniæ prim. imo Hiberniæ, Regum olim, nunc ViceR. ſedes, Academiâ celebris. ab an. 1320. Vid. *Eblana*.

Dublinum, vulgò *Doblen*, urbs Curlandiæ ſeu Semigalliæ Duc. in Polonia, in confin. Samogitiæ. Aliàs *Dobelen*, 6. leuc. Germ. à Mittavia in Auſtr.

Dubris, Vide *Darvernum*.

Duca, Mauritaniæ Cæſarienſis pop. Ptol.

Ducaledonii, pop. Vid. *Caledonii*.

Ducaledonium, & *Duecaledonius* Oc. V. *Deucaledonius*.

Duccala, prov. regni Marocci, in ora littor. Oceani Atlantici, inter oſtia Ommirabilu & Tenſiſti fluv. verſus caput Cantinum. Urbes præcip. Azafia & Azamurium.

Ducennius Geminus, vectigalibus à Nerone publicis præpoſitus, cum duobus itidem Conſularibus L. Piſone & Pompejo Paulino. Poſtea ſub Galba Præfectus Urbis. Tacit. 1. *hiſt.* 14.

Ducona, Cadurcorum in Gallia urbs, vulgò *Cahors en Querci*.

Duderſtadium, opp. Germ. ad amnem *Wipper*, caput regiunc. Eiſchſeldiæ, inter Thuring. & Duc. Brunſuic. ſub El. Moguntino.

Dudia, nomen viri. 2. Paral. 27.

Dudinckhuſa, opp. Comit. Waldecenſis. Merel.

Dudini, pop. Illyrici, quorum oppidum *Nadin* Pineto videtur, in Liburnia.

Dudithius Andreas, Epiſcopus Quinqueccleſienſis, vir in Concilio Tridentino clarus, ad Maximilianum Cæſarem, cui gratiſſimus erat, *epiſt.* 1. de Patribus ejus Concilii, inter alia ſcribit: *Erant utres, ruſticorum Muſicum Inſtrumentum, quos, ut vocem mittant, inflare neceſſe eſt. Romá reſponſa, tanquam Delphis aut Dodoná expectabantur,* &c. Poſtea, uxore mirabili modo in aulâ Polonicâ ductâ, Proteſtantium doctrinam primò amplexus, dein inter eam & Sociniſticam diu fluctuavit: hinc neutris acceptus, Libertiniſmum ſtrenuè propagavit, V. hac de re ejus & Th. Bezæ *Epiſtolas*. Tandem A. C. 1589. Vratislaviæ, cùm ſibi mortem ex ſcientia aſtrorum, cujus peritiſſimus erat, prædixiſſet, placidâ morte, *Chriſtum ſalutis noſtra propitiatorem jugiter invocans*, deceſſit. Vid. Thuan. *Hiſtor. l.* 96.

Dudo, ex Neuſtria, ſcripſit Normannorum, in Gallia, progreſſus, Poëta magis quàm hiſtoricus, ſec. 10. Saxo Gramm. *l.* 1. Voſſ. *de H. L. lib.* 2. *cap.* 41.

Duduа, Galatiæ urbs. Ptol.

Dudum, Libyæ interioris op. Ptol.

Duel, pater Eliaſaph, principis tribus Gad. Num. 1. Lat. *agnoſcite Deum*, aut *ſcientia Dei*.

Duellium, Germ. *Hohentwiel*, arx Sueviæ probè munita, in arduo monte, in dit. Ducis Wirtemberg. pluries, ſed fruſtra, ab Auſtriacis obſeſſa.

Duellonam, antiqui *Bellonam* appellabant. Var. 4. *de L. L.*

Duellum, Vide *Campus*.

Dueona, Vid. *Dovena*.

Duglaſium, caſtrum Scotiæ, in Lothiana prov. in confin. Marchiæ, verſus oram littor. maris Germ.

Duglaſſium, caſtrum Monædæ Inſ. Angliæ, in mari Hibern. in parte Or. Inſulæ, verſus Umbriam. Vid. quoque *Douglaſſium*.

Duglaſſius, Vid. *Douglaſſius*.

Dugloſſus Johannes Longinus, Polonus, Arch. Louv. A' Caſimiro III. filiorum educationi admotus, ſæpius Legatus. Scripſit Vitam S. Stanislai 3. libb. an. 1465. & Hiſtoriam Polon. uſque ad annum mortis 1480. quæ manuſcr. Romæ aſſervatur. Æn. Sylvius, *ep. ad Sbign. Card.* Cromer. *l.* 29. Herb. Folſtinus, *praf. comp. hiſt. Pol.* Michovius, *lib.* 4. *cap.* 7.

Duillius, Romanus, qui primus Romæ ex navali victoria triumphavit. Olymp. 130. U. C. 494. Liv. *l.* 17. *Brev.* Cic. *dial. de Sen.* Tacit. *Annal. l.* 1. *c.* 12. Hic jam ſenex & trementi corpore in quodam jurgio, audivit exprobrari ſibi os fœtidum, triſtisque ſe domum contulit: Quumque apud uxorem queſtus eſſet, quare nunquam ſe monuiſſet, ut huic vitio mederetur; *Feciſſem* (inquit illa) *niſi putaſſem omnibus viris ſic os olere.* Idem de Hieronis uxore narrat Plutarch.

Duina, vulgò *Dwina*, prov. Moſcoviæ Sept. verſus oſtia fluv. *Duina*, ubi urbs præc. Archangelopolis, emporium celebre prope mare Album.

Duina, vulgò *Duna*, fluv. Poloniæ, al. *Dzwina*. Oritur in Moſcovia, prope Volgam, dein per Lithuaniam fluit. ubi auctus fluviis aliis. Vitebſciam & Polotzam Urb. rigat, poſtea Duneburgum alluit in Livonia, & Rigam, infra quam in mare Balt. & ſinum Rigenſem ſe exonerat, ad arcem Dunemundam. Quibuſdam eſt *Rubo* flu. antiquorum.

Duina, vulgo *Dwina* fluv. ex præcipuis Moſcoviæ. Oritur in Vuologda prov. ſupra Urb. Wologdam, quam rigat, & poſt longum curſum, auctus plurimis flum. duplici oſtio in mare Album ſe exonerat, paulo infra Archangelopolim.

Duinum, caſtellum Fori Julii.

Duiona, Vid *Diviona*.

Duisburgum, urbs Duc. Clivenſis, ad Rœram fluv. qui paulo infra in Rhenum cadit, antea libera & Imper. nunc ſub El. Brandeb. 4. leuc. a Veſalia in Auſtr. 4. à Duſeldorpio in Bor. Celebris Academiâ haud pridem inſtitutâ. Hic concilium an. 927. Flodoard. *Chr.* Rhegino.

Dulcinium, urbs Illyrici, in orâ mariſ Adriat. ſub Turcis. V. *Olcinium*.

Dulcinus, ſec. 14. ſe regnum Spiritus S. prædicare jactans, ſceleratam vitam ſub prætextu impio abſcondit: In Alpibus. Cum uxore Margaretâ, ſub Clemente V. cruſtus. Genebr. *in Clem.* V. Gautier. *Chron.* 14. *ſec. c.* 2.

Dulcis, fil. Gilberti, Com. Provinciæ, nupſit Raimundo Berengario I. an. 1102. Item *Dulcis Stephana*, uxor Godofredi, Com. Prov. Item fil. Raimundi Berengarii, promiſſa Raimundo V. Comiti Tholoſ. Noſtradamus, Saxy, Claperius, Piſanus, &c. apud Morer.

Dulcitius. Tribunus & Notarius Imperatoris, executor Imperialium juſſionum in Africa contra Donatiſtas. Auguſt. *Retractationum lib.* 2.

Dulcumenſis pagus Galliæ, in diœc. Remenſi, memoratus Frodoardo *Hiſt. Eccl. Rem. lib.* 1. vulgò *le pays de Dormois* dicitur: Promittebatur olim à Cernaco ad Moſam fluv. Baroniæ tit. illuſtri, ubi unus è 17. Decanatibus Eccl. Rem. caſtellumque Dunum ad Moſam, & villulam *Dulcon*, pagi olim caput, cum vico Sinduno ad Axonam, *Senuc* vulgò, Prioratu S. Oriculi nobili continebat. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Dulendium, vulgò *Doulens*, urbs Picardiæ, in limite Arteſiæ, ad Altiham fluv. probè munita, 6. leuc. ab Ambiano in Bor. 7. ab Atrebato in Occ.

Dulgibini, Germ. pop. Tacito ſunt, quos Althamerus Ptolemæi *Dulgumnios* eſſe putat, quorum urbs *Gottingen* hodiè dici eidem videtur, in Haſſiæ, & Saxoniæ confin. Baudrando erant inter Viadrum & Amaſiam fluv. ubi nunc Comit. Oldenburgenſis, Hoyenſis, Lingenſis, & pars Diœceſis Monaſter. & Mindenſis, in Weſtphalia; ex Cluverio.

Dulichium, inſ. maris Jonii, una Echinadum, contra oſtia Acheloi fluv. non procul ab Ithacâ, una ex iis, quibus Ulyſſes imperabat. Ovid. 1. *Tr Eleg.* 4.

Nec mihi Dulichium domus eſt, Ithacave Samêve.

Hinc adiect. *Dulichius*. Virg. *Ecl.* 3.

Dulichias vexaſſe rates. hoc eſt, *Ithacenſes*, ita Servius.

Dulopolis, id eſt, *ſervorum civitas*, in Libya eſt, in quam ſervus, quamvis peregrinus, lapidem intulerit, liber fit. Alia Hierodulorum eſt, in qua unicus liber eſt, cœteri omnes ſervi. Ajunt & in Creta *Dulopolim* eſſe mille virorum. Eſt etiam *Dulopolis* Aſiæ min. op. prope Rhodum inſ. Plin. Eſt etiam parva regio in Ægypto hujus nominis. Steph.

Duma, Hebræis per aphæreſin dicitur *Idumæa*, vel à *Duma* Iſmaelis filio. Gen. 25. Item civitas in tribu Juda. Joſ. 15. ubi Interpres ſcripſit *Ruma* ſecutus LXX. qui Ῥουμὰ ſcripſerunt. Lat. *ſilentium*, vel *ſimilitudo*.

Dumana, Aſiæ op. ab Arabiæ latere. Plin. 6. 29.

Dumatha. urbs Arabiæ. Steph.

Dumbarum, (quaſi *Caſtrum Bara*, ſeu *Vara*, quę æſtuarium eſt) op. Scotiæ in orâ Orientali ad oſtia Loxæ fluv. inter Bervicum ad merid. & Andræopolim ad Bor. In Lothiana prov. Baudrando, in ora maris Germ. ubi Scoti grandi clade affecti ab Anglis, an. 1650. d. 3. Septembr.

Dumblanum, urbs Scotiæ merid. epiſc. ſub Archiep. Andræopolitano, inde 25. mill. in occ. Glaſquum verſus 15. In Taighia prov. *Menteith*, ad Taichum fluv. qui paulò infra in Fortham cadit. 20. mill. ab Edimburgo in Occaſ. vulgò *Dumblain* Baudr.

Dumium, pag. cum cœnobio, apud Bracaram, urbem Arch. Hiſpaniæ.

Dummera. lacus Weſtphaliæ 4. ditiones attingit, Monaſter. Oſnabruc. Mindenſ. & Diepholtenſem. Hic lacus opp. Diepholtiam rigat, & per ipſum labitur Hunta fluv. Vulgò *Dummer-Zee*.

Dumna, inſula Scotiæ Bor. ferè adjacens, Norvegiam verſus, *Hoy* nunc, una Orcadum, juxta Picticum fretum ad Auſtr. Pemoniæ inſ.

Dumnacus, Dux Andium, anno 8. belli Gall. Lemovicum oppugnat. Hirt. *Lib.* 8. *c.* 41.

Dumniſſus, locus Auſtraſiæ, ſive in Lotharingiâ apud Moſellam, ab Auſonio *in ſuâ Moſellanâ* memoratus,

Præterea ardentem ſitientibus undiq; terris
Dumniſſum. — Vulgo *Domneſſa*. Baudrando eſt *Denſen*, vicus infra opp. *Kirchberg*, 7. m. p. ſupra arcem Dumnum, in dit. El. Palatini Rheni, in Bor. paulo amplius à Moſella in Ort. in confin. dit. Trevirenſis; ex Cluv.

Dumnitonus, locus Aquitaniæ. Ferrar.

Dumnonii, pop. Angliæ ad Occid. Vide *Damnonii*, quorum regio *Devonia* Lelando dicitur. Ferrarius verò *Cornubiam* eſſe ſuſpicatur.

Dumnorix Æduus, frater Divitiaci, Æduorum Principis, gratiâ & largitione apud Sequanos plurimum poterat *lib.* 1. *Comment. cap* 9. Equitatui Æduorum præerat. In Cæſarem perfidus c. 18. ob rebellionem interfectus *l.* 5. *c* 7. Germanicè *Thumrich*.

Dumnotirum, Caſtr. permunitum Scotiæ Bor. in Marnia prov. & ora Oc Germ. 10. mill. Scot. infra Alberdoniam in Auſtr.

Dumnus, vulgò *Thaun*, arx Germ. ad Navæ Simeræque confluentes, in Palat. Rheni. 16. m p. à Bingio in Occ. Cluver.

Dunaanus, Judæus, Rex Homeritarum, populi Arabiæ fel. ſub Elesbaano, Æthiop. R. Victus ingenti prælio, iram in Chriſtianos ſuæ ditionis effudit: Sed à Rege Elesbaano, rogatu Patr. Alexandrini, occiſus. Zonar. Cedren. Niceph. Anaſtaſ. Theophanes, &c. an. 522.

Dunax, Thraciæ mons, Strabo. *Donuca* Livio dicitur.

Dunbritonium, caſtr. permunitum Scotiæ, in Levinia, ad confluentes Levinii & Glottæ. 7. mill. à Glaſco in Occaſ. Alias *Dunbarte*.

Duncheldinum, quaſi *caſtrum Caledonium*, vulgò *Dunkelden*, urbs Scotiæ ab Andræapoli 21. m. p. plus minus diſtans, ad Taum fluv. Pertho finitima, ad 6 mill. diſtans.

Dunckelsbula, Germ. *Dunckelſpul*. à Germ. *dunckel*, triticum, quod affatim in urbis hujus agro naſcitur, & *bühel*, collis. quòd ad colles inprimis huic urbi vicinos, copia ingens hujus generis tritici naſcatur. Opp. eſt antiquum Imperii, in Suevia, ad amnem Wernicium. Primò villa fuit, dein vicus parvus, tandem oppidum factum eſt; quod tot ſtagna ac piſcinas, quot annos dies, habere dicitur. Inſignia ſunt. Imperii Aquila & colles, in quorum quolibet inaurata Zeæ ſpica. Plura Vid. apud Limnæum Enucl. *lib.* 4. *cap* 14. & de Religione ac regiminis forma, Inſtr. Pacis, *art.* 5. *§. Deinde.* cujus executionem refert Knipſchild *l.* 3. *cap.* 13. *n.* 30.

Duneburgum, arx permunita Livoniæ, ad Duinam fluv. Nunc ſub Suecis. In limite Semigalliæ, vix 6. leuc. Pol. à confin. Lithuaniæ in Bor.

Dunelmum, urbs Angliæ Sept. epiſcopalis ſub Archiep. Eboracenſi, vulgò *Durham*, vel *Dureſm*. Ad Vedriam fluv. 6. mill. Angl. ab Oceano Germ. in Occ. Hic David Scotiæ R. captus eſt à Philippâ, conjuge Eduardi III. d. 20. Oct. an. 1346.

Dunemunda, arx permunita Livoniæ, ad oſtia Duinæ, juxta ſinum Rigenſem, ſub Suecis.

Dunenſis Comit. in Gallia. prope Belſiam, cujus caput Caſtrodunum. Vid. ibi. Guido fil. Ludovici Com. Bleſenſis illud vendidit Ludovico D. Aurel. fratri Caroli V. R. Dein Apennagium fuit Joh. Com. Dunenſis, Baſtardi Aurel. cui tantum Gallia debet, ſub Carolo VII. A' quo Duces Longavillani.

Dunenſis Comit. prov. Ultoniæ, in Hibern. verſus oram Or. ex adverſo Scotiæ. Urbs prim. *Dunum*.

Dunfreia, vulgò *Dunfreis*, urbs Scotiæ merid in Nithia prov. ad Niddam fluv. 3. mill. Angl. ab ora Oceani Hibern. & æſtuarii Itunæ.

Dunga, Indiæ intra Gangem op. Ptol. *Dabul* Caſtaldo ſub Luſitanis.

Dunga, urbs Indiæ cit. juxta Barigazenum ſin. eſt *Goga*, Urbec. Guzaratæ regni, ſub Mogole, 60. leuc. Hiſp. à Dabulo in Bor. Baudrandus.

Dungalia, urbs Hibern. in Ultonia, in ora littor. verſùs Occ. cum portu percapaci. Hinc regio adjacens *Comit. Dungalenſis* ſeu *Tyrconenſis*.

Dungalus. Diaconus, ſub Carolo M. ad quem de Solari eclipſi ſcripſit. Dein Lothario Imp. librum de imaginum cultu, contra Claudium Taur. dedicavit. Verſus quoque compoſuit. Poſſevin. *A. S.* Bibl. *PP. p.* 2. *col.* 145. *edit.* 1624.

Dungarvanum, opp. Hibern. permunitum, cum portu, in Vaterfordienſi Comit. Lageniæ, in ora littor. 18. m. p. à Vaterfordia in Occ.

Dunium, oppidum Angliæ, Durotrigum, apud oram Auſtralem. Vulgò *Dorcheſter*. Camdenus *Durnium* legit. In Dorſetiæ Comit. Sanſoni etiam *Durnovaria* dicitur V. quoque *Thununm*.

Dunkeranum, vulgò *Dundalk*, urbs Ultoniæ, in Hibern. in Comit. Lugenſi, cum portu capaci, in ora maris Hibern. ubi recipit Reſſanum amnem.

Dunkerka, ab Eccl. in *Duno* i. monte poſita. V. *Dunquerca*.

Dunwallo Molmutius, Clotenis Cornub. Ducis filius, devictis Loegriæ, Cambriæ, & Albaniæ tyrannis, ſolus apud Britannos tertius & viceſimus rex imperavit. Prius hic omnium in Britannia fuit, qui aureo diademate caput inſignivit regium. Multa pulchra ſtatuta edidit, quæ *Molmutina* dicebantur à Britannis. Obiit

his. Obiit anno mundi 3540. & ante Servatorem natum 430. ſuitque ſepultus Trenovanti, in templo Concordiæ quod condiderat

Duneverium, caſtrum probè munitum Scotiæ merid. in Cantieræ peninſ. Auſtrali receſſu, ex adverſo Hiberniæ, à qua 24. mill. abeſt in Cæc.

Dunquerca, urbs permunita Flandriæ, cum portu capaci, in ora littor. maris Germ. 3. leuc. à Gravelina in Ort. 6. à Caleto. 12. à Brugis in Occ. Hic Parmenſis à Batavis obſeſſus eſt, A.C. 1588. ut claſſi Hiſp. ſe jungere non poſſet, quæ tum Angliæ inhiabat. Condita à Com. Balduino, Arnolphi fil. Anno 966. Capta à Termæo, an. 1558. à Duce Parm. recepta, an. 1583. Iterum capta à Gallis, an. 1646. Recepta, an. 1658. & Anglis conceſſa, qui illam Gallis vendiderunt, an. 1662. qui ibi nunc arcem inſignem exſtruxere. Nomen fortè à templo *Kerke*, quod primum a nautis eminus conſpicitur. Plateæ hic pulchræ, incolæ milites navales. Guicc. *Belg.* Strada *de Bell. Belg. dec.* 2. *lib.* 5. Sarracinus, *rel. obſid. Dunkerkana.*

Dunrodunum, Dornok, urbs Scotiæ Septentrion. in Suterlandia prov. in ora Or. Oceani Scotici. Cum portu capaci. Epiſc. ſub Archiep. Sant Andræano. 8 mill. à Cromartio.

Dunſtaburgum ſeu *Bebba*, caſtr. Angl. Sept. in ora Oc. Germ. in Northumbria, 18. mill. Angl. à Bervico in Auſtrum 22. à Novocaſtro in Arctos.

Dunſtanus, Anglus, Glaſconenſis Præſul doctiſſimus, junctus Ottoni Arch. Cantuarienſi Cœlibatum ſacerdotum vehementer urſit: & Dunſtani quidem inprimis ſanctitatis ſpecie motus Edgarus R. permiſit ex Collegio Vintonienſi & Vigornienſi Presbyteros uxoratos pelli: Sic eos brachio Regis exturbavit, cùm fabula ficta non valuiſſet. Finxerat enim antea Gabrielem Angelum 12. articulos contra conjugium Sacerdotum attuliſſe. Polydor. *lib.* 6. *p.* 97. *edit. Grand.* Vide quoque in voce *Vintonia.*

Dunum, Hibern. urbs epiſc. Ptol. vulgò *Dovvn.* Du Val, in Ultonia Scotiæ locat. Incolis *Dovv-Phadrick.* Plurima oppida hoc vocabulo terminantur, ut *Noviodunum, Camalodunum*, &c. de quibus ſuis locis. Vide tamen pro omnibus reliquis *Lugdunum. Dunum* item aliud opp. Gall. Celt. in finibus Carnutum, *Chaſteaudun.* Denique ſinus Angliæ in Comitatu Eboracenſi *The Creek at Dunesbay*, teſte Camdeno, ad oſtia fluv. Tees, juxta caſtr. *Whitby*, & viculum *Dunesley.*

Dunum, Caſtellum Galliæ, in Carnutibus, ad fluv. Lidericum, à ſitu dictum, utpote in edito eminens loco. Vulgò *Chaſteau Dun.* Caput agri cognom. *le Dunois*, inter Durocaſſinum & Ebroicinum ſiti. De Promoto Ep. Dunenſi, quid factum ſit, Vide apud Gregor. Tur. & Hadr. Valeſium, *in Not. Gall.*

Dunum Regis, *Dun le Roy*, opp. Galliæ in finibus Biturigum Cuborum, ad fluv. Utrionem *Orron*, qui apud Avaricum in Atarim labitur. Sedes olim regia, Metell. Vid. Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Duodecimacum, *Dieuze*, oppid. Lotharingiæ, aliàs munitum. 7 leuc. à confin. Alſatiæ in Occ. Aliis eſt *Delme*, in Lothar. Aliis *Duziacum*, vicus Campaniæ. Vide ibi.

Dupiavenenſes, locus nativus Venantii Fortunati, in Venetia, apud Cenetam urb. Ferrar.

Dur, Hiberniæ fluv. Ptol. *Ledunus* nonnullis. Anonymum eſſe ait Camdenus.

Dura, vallis provinciæ Babylonis. Dan. 3. Lat. *generatio*, vel *habitatio.* Item urbs Meſopotamiæ. Gentile *Durenus.* Steph.

Duraba, Babyloniæ urbs. Ptol. *Der*, teſte Moletio.

Duracis, al. *Duracium*, eſt *Duras*, caſtr. Aquitan. in Agennenſi prov. cis Garumnam, ad Drotium amnem, Duc. dign. nuper inſignitum.

Duracium, vulgò *Thoars*, urbs Pictavenſis prov. ad amnem *Toue*, Duc. tit. clara, cum recenti caſtro ſuperbiſſ. Tremolliæ Ducis. 6. leuc. à Salmurio in Auſtrum, in confin. Andegavenſis provinciæ.

Duracius Picto, qui perpetuo in amicitia Pop. R. manſit, Hirt. *lib.* 8. *de bel. Gall. cap.* 26. Marlianus cenſuit oppidi, Ciacconius vici nomen. Quod ridet Glareanus.

Duræus Johannes, Scotus, Theologus doctiſſimus, & pacis Eccleſiæ amantiſſimus, à multis retro annis Evangelicorum unioni intentus, vivit hoc tempore in Aula Caſſellana.

Durandus, Ep. Claromontanus, in Arvernia, eruditus: à Baldrico Abbate, ingenioſis epitaphiis honoratus, Chenius, *tom.* 4. *Script. hiſt. Gall.* Anſelmus, *t.* 4. *edit. Col.* 1612. &c. Obiit paulo ante Concil. Claromontanum, Hug. Flavinius *Chron.*

Durandus, Ep. Leodienſis, pauperrimis natalibus, Cancellarius Henrici II. fuerat. Quibuſdam auctor epiſtolæ contra Euſeb. Burnonium Andeg. & Berengarium creditur. Sed Moterius illam vel Deoduino, Epiſc. Leod. vel Durando Abbati Truartii aſcribit. Vixit circa an. 1021.

Durandus, Doctor Pariſ. ſcripſit contra libellum de poteſtate Eccleſ. & Seculari, condemnatum in Concilio Senonenſi & Aquenſi.

Durandus Guilielmus, cognom. *Speculator*, Provincialis JC. celeberrimus ſui ſeculi 13. edidit *Speculum juris*, Rationale divinorum officiorum, repertorium Juris, & Comment. in Concilium Lugdun. Epiſc. Mimatenſis, ſub Martino IV. qui eum ad Ducem Spoletanum legaverat. Obiit Romæ Anno 1296. Majolus, *in Vita ejus.* Geſner. & Simler. *in Bibl.* Hottoman. *Comm. de Verbis Juris.* Fichard. *in Vitis Juriscoſ.* Boucheus, *hiſt. Prov. l.* 9 *ſect.* 3. §. 10. Moterius.

Durandus de S. Purcano, Arvernas, Jacobinus, Epiſc. Metenſis, ſcripſit in 4. libros ſententiarum, & de origine juriſdictionum. Obiit an. 1333. Trithem. *Cat.* Sixtus Sen. *Bibl ſacr.* &c.

Durandus Waldachius, hæreticus, conjugium velut impurum rejecit. &c. an. 1117. Exuſtus cum ſocio. Gautier *Chron.* 14. *ſec. c.* 1.

Durangum, opp. Biſcajæ ſatis cultum, 4. leuc. a Bilbajo in Ort. Placentiam verſus, à qua 6. leuc. diſtat, ut & 3. ab ora Oceani Aquitanici.

Durangum, urbs novæ Biſcajæ, in nova Hiſpan. verſus Zacatecas, ad radices montium.

Duranius, vel *Duranus*, fluv. Gall. Aquitanicæ, primùm Auſonio *in Moſella*, memoratus, ex montibus Arvernorum, & quidem Cebennico *Duranio* à fluv. dicto, vulgò *Montbor* oriens. Alluit Balnea *Bains*, Muratum *Murat*, Bortum Lemovicum, Valetam *la Valette*, Auriacum, Argentadum *Argentat*, Bellumlocum, *Bellovo* incolis, Gallis *Beaulieu* dictum, veteri Monaſterio illuſtrem, Podium nigrum *Pechrun* ad Saræ *Sere*, & Bavæ confluentes, Carennacum Cadurcorum, Variacum *Vayrac*, Solliacum Petrocoriorum *Souillac*, Montemfortem, Caſtellum novum *Caſtelnau*, caſtrum Limolium *Lymeil* aut *Limeuil*, ubi Viſerâ augetur *Veſere*, de quo fluvio aliàs. Tum Brageracum vel Bragaracum in Petrocoriis attingit, *Bergerac*, oppidum S. Fidis, *Sainte Foy*, in Nitiobrigibus, Gentiacum *Genſac*, Caſtellionem *Caſtillon*, caſtrum S. Æmiliani *S. Emilion*, Liburniam *Libourne*, olim Condate dictam ad Ellæ & Duranii confluentes, vicum S. Pardulfi *S. Perdoul*, vel *Pardoul*, Cavernas, Cuſacum, & Burgum Pontii Paulini, caſtrum Sidonio memoratum ac deſcriptum, *Bourg*: infra quem locum Garumnâ recipitur, jam antea ob æſtus Oceani, quibus augetur, Maris nomine honoratus: unde agrum inter Garumnam & Duranium vocitant pagum inter duo Maria, *le pays d'entre deux Mers*, & Burgum ad Mare multi cognominant, *Bourg ſur mer*, cùm ſit poſitus ad Duranium. Duranius ad Limolium recepto Viſerâ navigabilis redditur, Hadr. Valeſius *Not. Gall. La Dordonne* Vineto. Auſon. *Idyll.* 10.

Concedes gelido Duranide monte Volutus Amnis.

Fontes habet in Alvernia, *Dor* & *Dogne*, utrumque in monte Dorio: Excipitque poſt aliquot leuc. ex eadem Alvernia amnem *Serre*, qui rigat Orilliacum. Inde per Lemovices & Petrocorios, ubi recipit Vezeram & Coſerim, rigatque Martelſum, Limolium & Bergeracum, deinde Liburniam opp. & Franciacum, inter quæ recipit Illam fluv. prope Burgum ad mare, in Gujenna propria, in Garumnam labitur, e regione *roſtri Amborum*, & cum ipſa Girundam æſtuar. efficit, uſque ad ejus oſtia in Occan. Aquit. ubi *Corduenna* turris, aliàs *Andros* inſ. Baudr.

Duras, vulgò *Draun*, fluv. Norici, ex lacu, in tractu Salisburgenſi effluens, qui per Auſtriam in Bor. fluit, inque Danubium labitur, inter Lentiam & Aniſum.

Duras, vide *Durus.*

Durateus equus, ponitur pro equo Trojano.

Durbeta, urbs Meſopotamiæ juxta Tigrim. Ptolom. *Dedu* videtur.

Durdanum, oppidum Inſ. Franciæ, in Hurepœſio tractu, ad amnem *Orge*. 13. leuc. à Lutetia, Aurelias verſus, 3. à Stampis in Occaſum.

Durdum, Mauritaniæ mons. Ptol.

Duremum, oppidum Duc. Juliacenſis, ad Rœram amnem, celebre obſidione Caroli V. Vix 2. leuc. à Juliaco. Olim *Marcodurum* Brictio.

Durerus Albertus, pictor excellentiſſimus, Cardan. Natus eſt A. C. 1471. Deceſſit Norimbergæ, A.C. 1527. pietatis inſuper & ſapientiæ laude illuſtris.

Dureſtallum, vulgò *Duretail*, opp. Andegavenſis prov. ad Ledum fluv. 4. leuc. à Flexia in Ort. 7. ab Andegavo in Cæc.

Durga, Africæ Propriæ urbs. Ptol.

Durgaa, vide *Turgea.*

Duria, Germ. *Duren* ſeu *Doren*, urbs Juliacenſis Duc. in Diœceſi Col. Ibi Concilium operâ Pipini, & Caroli Magni an. 771. 775. & 779. habitum.

Duria, villa olim Regia, in pago Ripuarienſi: hodie *Doren.* Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Duria, *Doria* Ptol. fluv. Gall. Subalpinæ in Pedemontana reg. geminus: unus per Salaſſos in Padum influens, alter per Seguſium & Taurinos decurrens in eundem Padum labitur. Uterque vulgò *Doria*, & *Dora* nominatur, prior ex Grajis, alter ex Cottiis Alpibus profluens. Baudrando Major, *Doria Baltea*, oritur ex Alpibus Penninis, dein Auguſtam Præt. rigat & Eporediam pauloque infra vicum *Rivarotta*, in Padum ſe exonerat, inter Clavaſium ad Occ. & Creſcentinum ad Or. Duria verò Minor, ex Alpibus Cottiis ortus Seguſium rigat & Avilianam, vixque dimidio mill. infra Taurinum in Padum cadit.

Duria, Angliæ comitatus, vulgò *Dorſetia, Dorſetshire*. Baudrando quid ſit, non conſtat.

Durias, Turia Salluſtio, & Vibio Sequeſtri. *Guadalaviar*, teſte Cluſio, fluv. Hiſp. Tarracon. per regnum Valentiæ, in ſinum Sucronenſem fluens. *Turulis* Ptolemæo. Claud.

Floribus & roſeis formoſus Turia ripis.

Durii, Dorno, pagus agri Ticinenſis. Ferr.

Durion, ſeu *Durium*, pagus Gall. Narbon. apud Rhodanum fluv. & Valentiam urbem in Delphinatu, ubi Iſara Rhodano miſcetur. *Doyre*, teſt. Joh. Poldo. Aliis *Donzere* caſtrum Epiſcopi Vivarienſis. Aliis *Siſteron*, urbs Prov. ad Druentiam fluv. Vide *Segustero*.

Durine, Suſianæ opp. Plin.

Duriopus, urbs & regio Macedoniæ. Steph.

Duris, Samius, Hiſtoricus exactus Ciceroni, *ad Att. ep.* 1. *l.* 6. ſcripſit de Tragœdia, hiſtoriam Macedonicam, de Agathocle Syrac. &c. Plin. *lib.* 8. *c.* 40. *lib.* 24. *c.* 8. & 36. *cap.* 12. Strabo *lib.* 1. Clemens 1 *Strom.* Voſſ. *de Hiſt. Gr. l.* 1. *c.* 15. qui etiam Pictoris cognom. meminit. *p.* 98.

Durius, Doria Ptolemæo, *Dorius* Appiano, vulgò *Duero*, fluv. Hiſpaniæ maximus, in Pelendonibus apud Numantiam urbem exciſam oriens. & Callaicos à Luſitanis disjungens in Oceanum occidentalem ad Portum urbem delatus. Sil. *lib.* 1.

Hic certant Pactole tibi Duriusq; Tagusq;.

Duero vulgò. Baudrando oritur in Caſtella vet. verſus confinia Aragoniæ, ex monte Id obeda. Alluit urb. Oxonam & Araiſdam in Caſtella; Septimancas, Taurum & Senticam, in regno Legionis; Mirandam, Lamecam & Portum in Luſit. auctusque Piſoracâ, Balâ, Aguadâ & Tormi, cum aliq. minor. in Oceanum Atl. labitur, paulo intra Portum urb.

Durlacum, urbs culta Germ. ad radices montium, ubi palatium nobile: Caput eſt Marchionatus Baden-Durlacenſis. Attulit eam dotis loco, cum Pfortzhemio ac Ettlinga, marito Hermanno IV. qui mortuus eſt an. Chr. 1241. Irmengardis, fil. Henrici Brunſuicenſis C. Pal. Rheni. Ex ejus poſteris Heſſo, ibidem habitavit. Ramum dein Durlacenſem orſus eſt Erneſtus, filius minor natu Chriſtophori, demortui A. C. 1527. frater Bernardi, qui Badenſis lineæ ſator fuit. Erneſtus is enim cum Hochbergenſi Marchionatu ac Rœtelana ditione inferiorem principatum, in quo *Durlacum*, tenuit, Evangelicæ religionis cultor. Ejus fil. Carolus, defunctus A. C. 1577. pater fuit Jacobi, qui ad Pontificios tranſiit, brevi mortui: Erneſti Friderici, qui ad Reformatam relig. animum applicuit, defunctusque eſt an. Chr. 1604. & Georgii Friderici, qui nomine Unioni dato, infelici ad Wimpenam prælio à Tillio ſuperatus, obiit an. Chr. 1638. Pater Friderici, qui Pace Monaſter. in ſua reſtitutus, deceſſit An. Chr. 1659. Ex Barbara Wirtembergica ei natus Fridericus, Lohram aſſeruit, affini Sueciæ Regi contra Polonos militavit, Turcico bello, juxta cum Epiſcopo Monaſter. Imperiali exercitui præfuit, hodieque ingens Confœderatorum contra Galliæ R. exercitus pars eſt. Pater ex Chriſtina Magdalena Sueco-Palatina Friderici Magni & Caroli Guſtavi. Alter Friderici Sen. filius Carolus M. res plurimas bello, Suecicis auſpiciis, egregie geſſit, &c. defunctus eſt A. C. 1658. relicto ex Maria Juliana Hohenloica fil. Carolo Friderico. Tertius Guſtavus Adolphus Cardinalis eſt & Abbas Fuldenſis. Vide Spener. *Syll. Geneal. Hiſt.* Diſtat autem urbs 2. leuc. à Rheno in Ort. 4. à Bada in Bor. 4. à Philippoburgo in Auſtr.

Durnomagum, mel. forte *Druſomagum*, à Druſo, quem conſtat 50. amplius caſtella per Rheni ripam erexiſſe, Flor. *lib.* 4. *c.* 12. Germ. infer. urbs, ubi Legio VII. Anton. hodie *Durnmagen*, infra Coloniam.

Durnovaria, vulgò *Dorcheſter*, etiam *Dunium*, olim Durotrigum urbs prim. nunc Dorſetiæ Com. caput, verſus oram littor. maris Britann. ad Variam fluv. Vide *Dorceſtria*.

Durra, mons Mauritaniæ Tingitanæ. Ptol.

Durobriva Catyeuchlanorum, opp. ad Avernam fluv. nunc dirutum. Locus ejus oſtenditur inter vicos *Caſter* Nortantoniæ, & *Cheſterton*, Huntingdonienſis Comit. 3. mill. à Petriburgo, in Occ. 12. mill. Angl. à Duroliponte in Bor. Lindum verſus. Baudr.

Durobriva, & *Durocobriva* Trinobantum vel *Durobrova*, nunc *Hartford*, teſte Camdeno, opp. Angliæ inter Durolipontem 35. & Lindum 56. m. p. ad Leam fluv. in Comit. Harfordienſi, 25. mill. à Londino in Bor. Baudr. vel, teſte eodem Camdeno *Dornford*, Talboto verò eſt *Stanford* opp. ejuſdem tractus. Apud Scriptores hæc loca confunduntur *Durocobriva*, *Durobriva*, *Durobrus*, & *Durobrova*. Sed *Durobriva*, vel *Durocobriva* idem ſunt *Dornford*. *Durobrova*, *Dorneeſter*, vel *Caſter*, teſte Lhuydo apud *Wandlesford*. *Durobrus* verò teſte Camdeno, *Rocheſter*, h. e. *Roffa*. Licet Talbotus *Maydſton* eſſe contendat. Camdeno *Durobriva*, *Dornford*, & *Caſter* duo viculi non procul à *VVandtesford*, vel *VVansford* in confin. comitat. Northampton. & Huntington. *Durocobriva* juxta *Flamſtead*, & *Redburn* in comit. Hertfordienſi. *Durobrus* verò & *Durobrova*, *Rocheſter* urbs ampla ep. Cantii. Ad Medweagum fluv. 5. mill. Angl. ab æſtuario Tameſis in Auſtr. media ferè inter Cantuariam ad Ort. & Londinum ad Occ. Vide *Roffa*. Baudr.

Durocaſis, Gall. Lugdun. opp. Anton.

Durocaſſes, videtur *Dreux*: Hinc pagus Durocaſſinus, vulgò *le Drengeſin*. Vide *Drocum* & *Druides*.

Durocatalaunum, Belgicæ urbs. Anton. cui legio 22. attribuitur.

Durocornovium, ſeu *Corinium*, Angliæ opp. Anton. vulgò *Cirenceſter*. Vide *Corinium*.

Durocortorum, Galliæ urbs in Belgica. Ptol. & Cæſar *lib.* 6. ubi primus hujus urbis meminit, docens Concilio Galliæ eò loci indicto, de conjuratione Senonum & Carnutum quæſtionem habitam, deque Accone ſupplicium more majorum ſumtum eſſe. Metropolis jam ætate Strabonis, poſtea prov. Belgicæ 2. caput & metropolis fuit, mater 11. civitatum, ad Vidulam fluv. ſita eſt. Frontoni Oratori circa Trajani Adrianique tempora *Athenarum* elogio condecorata, ob literarum, quæ ibi vigebant, ſtudia: poſtea nomen gentis accepit, Remique dicta eſt. Hic Valentinianus Major Aug. præter cæteros, aliquandiu moratus, Palatium ſuum habuit. Læti Gentiles dicti, ſub Honorio, cum ſuo Præfecto, ibidem ut & Silvanectis, in præſidio fuerunt; Sarmatæ item Gentiles inter Remos & Ambianos. In vett. Notit. in prov. Belgica ſec. primas tenet, ſedes Auſtraſiorum quoque Regum, Theodorici, Theodeberti, Theodebaldi ac Sigeberti. Fabricæ *Remenſis* Spathariæ, unius ex Gallicanis Fabricis, ſub diſpoſitione V. I. Magiſtri Officiorum, meminit Not. Imp. quemadmodum Procuratorem Gynæcei *Remenſis*, tertium inter 6. locum, ſub diſpoſitione V. I. Comitis ſacrarum largitionum; & Præpoſitum Barbaricariorum ſive Argentariorum *Remenſium* inter tres medium eadem memorat. Portæ Remis celebriores fuere, ad Ortum, Treverica, eadem Cereris & Regalis & porta Carceris, *Porte-Charre* vulgò: ad Occ. porta Sueſſonica, eadem & Valeſia, Veneris & Vidulæ, hodie *porte aux Ferrons*: ad Auſtrum Collaticia, quæ & Baſilicaris, ad quam arcus triumphalis ex parte ſupereſt. Ad Occ. tandem porta Martis, quod nomen hodieque ſervat; ad hanc alter arcus cernitur triumphalis: extra illam autem Arenæ ſunt, Amphitheatri ſeu duplici hemicycli figurâ. Monetæ cudendæ jus Archiep. Artaldo conceſſit Ludovicus Transmarinus, A. C. 840. eumq; Comitem fecit: & totum hunc Comitatum Eccleſiæ S. Mariæ metropol. donavit. Poſtea Archiepiſcopi Duces & Pares evaſerunt, interque Eccleſiaſticos primas tenere cœperunt. Gallicè *Rheims en Champagne*. Aliis *Durocortorum*. Vide Hadr. Valeſium *Not. Gall.* & in voce *Rhemi*.

Duroicoregum, in tab. Theodoſ. inter vicos Auſavam 12. & Marcomagum 28 leuc. diſtans, hodie *Rue*, locus eſt ad oram Galliæ Belg. non incelebris, Cluver. Vide Hadrianum Valeſium *Notit. Gall.*

Durolevum, Angliæ opp. in agro Cantiano, *Lenham* teſte Camdeno. *Charing* verò Talboto.

Duroliponis, n. el. *Dureſiponis*, Angliæ opp. Catyeuchlanorum vulgò *Huntington* Talboto. Camdeno verò *Gormonceſter*, pagus vicinus, qui & *Godmoncheſter* ſcribitur, ad Uſam fluv. ex adverſo urbis Huntingdoniæ, in Comit. cognom. Medius ferme inter Camboricum & Durobrivam.

Durolitum, pagus Angliæ inter Londinum, & Cæſaromagum 15. mill. paſſ. *Leiton* Camdeno. Sed aliis eſt *Oldford* oppid. Eſſexiæ reg.

Durolorum, Rhemorum in Gallia urbs. Anton.

Duronia, Samnitum opp. Livius.

Duronum, Gall. Belg. urbs. Anton.

Duroſtadium opp Germ. infer. in Geldriæ Ducatu, vulgò *Duerſtede*, vide *Batavodurum*.

Duroſtallum, vulgò *Durtal* vel *Dureſtall*, quaſi aquæ manſio, vel aquatica manſio: *Durum* enim aquam, *ſtallum* manſionem Francis olim Germanisque ſignificabat. Caſtellum eſt Galliæ, in Andibus, ad Lidericum fluv. à Fulcone Nerra, Comite Andecavorum extructum. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Duroſtena Jornandi, urbs Myſiæ infer. Ptol. vulgò *Dora*, teſte Lazio.

Duroſtolum, ſeu *Duroſtorum*, Ammiano. Urbs Mœſiæ inf. ad Iſtrum fluv. *Doroſtorum* Lib. Concord. Nunc *Duroſto*.

Durotriges, pop. Albionis verſus Ocean. Brit. in ora Angliæ merid. vulgò *Dorſetia*, *Dorſetshire men*. Habebant ad Or. & Bor. Belgas, ad Occ. Damnonios. Eorum prim. Dunum ſeu Durnovaria, nunc Dorceſtria. Baudr.

Durovernum. *Darvernum*, vel *Dorobernium*, Angliæ urbs in agro Cantiano, vulgò *Caer-grant*, vel ut Camden. *Caer Kent*, & *CantevVarberi*, & *Canterbury*. Vide *Cantuaria*.

Durraccium, vide *Dyrrachium*.

Durus, ſeu *Duras*, fluv. Helvetiæ, Germ. *Thur*, vel *Dur*. Oritur in finibus diœceſis Curienſis, valle S. Johannis, fluensque per Toggios & populum, quem denominat *DurgovV*, in Rhenum exit, circiter 2000. paſſ. ſupra opp. *EgliſovV*, ditionis Tigurinæ. Paulo aliter Plantinus: Ortus, inquit, in montibus Werdembergenſibus, ſeu Toggiis, ſupra pagum, qui Sylveſtris Domus nominatur & Zuinglii patria fuit: à fonte Septentrionem verſus decurrit, Turgoviam irrigat: à Finibus dein *Pfin*, in Occ. curvatur, inde multis interea minoribus fluviis auctior, ad Schellenbergam in Rhenum effluit. De eo ſic Glareanus *Panegyr. Helv.*

Duras,

—— Ducat, pletaq; in parte Vadoſus,
Durus agris, pineiq;, & ſummo littore fagos
Evertens, caulasq; trahens & ovilia ſecum,
Terribilis lapſu, campos graſſatur in omnes.

Duſare, ſcopulus, & vertex altiſſimus Arabiæ, ſic dictus à *Duſare* Deo, qui apud Arabas, & Dacharenos colitur. Gentile *Duſarenus* Steph.

Duſiacum, vulgò *Douzi les Prez*, locus Galliæ, ad fluv. Charem, à Chlodoualdo Chlodomeris Regis fil. Remenſi Eccleſiæ legatus. Ibi duæ Synodi, an. Chr. 871. & 874. habitæ ſunt. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Duſmenſis pagus. *le Duesmois*, memoratur in Capitulis Caroli Calvi, in quo villa Ampeliacum *Ampilly le ſec*, quæ ab Odone Vicecomite Belnenſi, unà cum Belnenſi Eccl. S. Stephani Divionenſi Eccleſiæ S. Benigni donata eſt. Ibidem ſunt Vilennæ *Velennes*, ubi Hugo IV. Burgundiæ D. teſtamentum fecit, an. Chr. 1262. Item Aleſia Mandubiorum, ſecundùm Sanſonem: ſic pagus Aleſienſis *l'Auxois* hujus portio fuiſſet. Certè quidam caſtellum *Duſiacum*, unde pago nomen, vocant *le Chaſteau de Duesmes en Auxois*. inquit Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Duſſeldorpium. urbs prim. Duc. Montenſis, & Ducis Neoburg. ex familià Palatinà, ſedes, ad Rhenum, 5. leuc. Germ. infra Coloniam Agr. in Boream. totidem à Juliaco, in Cæc. Munita & culta.

Duvina, urbs Moſcoviæ ſeptentrion. cum prov. & fluvio cogn. Ursinarum pellium emporium. Maginus & Ortel. *in Geogr.* Merc. *Atlas Mundi.*

Duum-Viri, Magiſtratus Romani, varii. Quidam ſacris ædibus reparandis præerant. Alii nauticæ rei curam gerebant, nonnulli Judicum inferiorum loco erant. Tit. Livius, *lib.* 5. *& ſeqq.*

Dux, olim nomen officiale, deinde honorarium, mox feudale & hæreditarium. Conſularibus ſeculis *Imperator* dictus eſt, ſed arrogato hoc titulo primùm triumphantibus, dein Cæſaribus; exercituum Præfecti rariùs Imperatores, *Duces* communiter appellati ſunt. Poſt adultum imperium, vox aliàs pro exercitus Præfecto, qui Græcis στρατηγὸς; aliàs pro *Ductore* non cujusvis, at inſignis alicujus partis exercitus, qualis eidem Μεραρχης; aliàs pro rectore provinciæ ἡγεμὼν; aliàs pro Satrapa, honorario hoc titulo illuſtri, Græco-Latinè Δοῦκας, apud Auctores occurrit. *Duces* exercituum abſoluti, erant Septentrionalium & Barbaricarum gentium Duces, qui, relictis patriis ſedibus, novas quæſituri, invadebant exteras: hos *Duces, Regulos, Subregulos, Regales, Reges*, promiſcuè Scriptores appellant. Sic antiquos Suprarbienſium Reges, ante Inacum Ariſtum, nil niſi ſigniferos ductores, i. Duces militares ſeu exercituum fuiſſe, aſſerit Hieron. Blancas. Sic Jornandes, *rerum Goth. lib.* 1. *cap.* 4. Berig, primi Gothici exercitus Ducem, Regem vocat, &c. *Dux* exercitus delegatus, vel militiæ solummodò præerat, vel alicui pariter Provinciæ: & diſtinguuntur ſæpius, hic Provinciæ, ille Regis vel populi, cui militabat, nomine. Vide in voce *Heretochius*. *Dux* Legionis, pro Merarcha, ſeu inſignis exercitus partis ductore, Imperatori militiæ proximo: quales Romanis Tribuni legionum, inferioribus *Capitanei*, Græcis Κεφαλάδες ſunt dicti. Centurionibus enim & minoribus ductoribus, *Ducum Capitaneorumq;* nomina, ſub mediis ſeculis non competebant. *Dux Provinciæ*, unus ex duobus primariis magiſtratibus, (alter Comes erat) à priſcis Impp. ad regendas Provincias limitaneas miſſus, qui rem prorſus militarem tractaret, hoſtemque armis frangeret, Comite civilia curante, populumque tam legibus fovente, quàm provinciam milite defendente: ob quam geminam poteſtatem in Not. Imp. Comes Duci præponitur: interdum verò & *Duci* Præſidis provinciæ collatum eſt officium. & hoc nomine, inſtar civilis Magiſtratus, populo jus dicebat: provocabaturque jam ab eo ad Præfecturam, non ad Magiſtrum Officiorum & Quæſtorem Palatii, ut in ſimplici Duce obſervatum. Comites nihilominus ſecundi generis omnes ſequitur. Sed cognata adeo erant munera Comitis Provinciæ & *Ducis* provinciæ, ut eadem penè geſtarent inſignia, & in alterius locum alter ſæpe induceretur.

Ducum Nomina in Imperio Or. XIII.

Dux:
- Libyæ, Thebaidis, — per Ægyptum
- Phœnices, Euphratenſis & Syriæ, Palæſtinæ, Oſthoenæ, Meſopotamiæ, Arabiæ, — per Orientem.
- Armeniæ: per Ponticam.
- Mœſiæ ſecundæ, Scythiæ, — per Thracias.
- Daciæ Ripenſis, Mœſiæ primæ. — per Illyricum.

In Occidentali XII.

Dux:
- Mauritaniæ.
- Tripolitanæ.
- Pannoniæ ſec.
- Valeriæ.
- Pannoniæ primæ.
- Rhætiæ.
- Sequaniei.
- tractus Armoricani.
- Belgicæ ſec.
- Germaniæ primæ.
- Britanniarum.

Duces Provinciarum ſub Imperio apud Germanos, antea Reges fuiſſe, tradit Speculum Saxon. *lib.* 3. *Art.* 53. & Munſterus Coſmogr. *lib.* 3. *cap.* 20. ubi videtur illis integram regiam poteſtatem à Rom. ipſis Impp. collatam aſſerere, quod antiquè præter exemplum fuit. *Provinciarum* enim *Duces*, ad limitaneos populos milite coërcendos emittebant. Regna autem ab aliis quoque Principibus in *Ducatus* redacta ſunt, poteſtasque Regia Ducibus conceſſa. Sic à Francorum Regg. Clodovæo Alemannia, Clothario Burgundia humiliata, &c. Munus *Ducum Provinciarum* deſcripſit Hincmarus, *ep. ad Epiſc. Franciæ cap.* 14. quales nomine ἡγεμόνων videtur intelligere Petrus 1. *Ep. c.* 2. *v.* 14. Formulam confer. *Ducatus*, vide apud Marculfum & Caſſiodorum *lib.* 7. *Variar. cap.* 4. Eligebantur interdum hi *Provinciarum Duces* ab ipſo populo. Videtur & apud Viſegothos in ſingulis provinciis ſingulos *Duces* conſtitui, qui cum Epiſcopis & Comitibus judicia exercerent: è quibus Epiſcopum *Dux* adjunctum, Comitem verò ſubjunctum habuit: illumque quidem in foro ſolùm & civilibus, hunc præterea in exercitu & militaribus: de numero autem Comitatuum ſub uno Duce, nil certi ſtatui poteſt, licet recentiores Ducatum metiantur 12. Comitatibus. *Duci* exercitus apud Germanos 12. Comites ex Tacito aſſignat Choppinus: de quo tamen alii ambigunt. Apud priſcos rerum Anglo-Saxonum ſcriptores, *Dux* pro Magnate & Magiſtratu, vix reperitur. apud inferiores crebro, ſed promiſcuè confundunt voces *Dux, Conſul, Comes, Princeps, Regulus, SubRegulus*. Ab ingreſſu dein Normannorum, cùm uſque ad Eduardum III. ſopitus latuiſſet iſte titulus, tunc illuſtrior cœpit reviviſcere. Antea ut unus ſolùm & arbitrio Regis adimendum, jam poſt Principis, dignitatum culmen, honos fixus & hæreditarius. Sic idem Rex, Eduardum fil. Walliæ Principem anno Chr. 1336. Cornubiæ *Ducem* creavit, hujus in Anglia Claſſis primicerium: deinceps quartum filium ſuum *Ducem* Lancaſtriæ, Cornubiamque & Lancaſtriam *in Ducatus* erigens, regalibus plurimis utramque exornavit: Lancaſtriam inſuper Palatinatus amplitudine. Poſtmodum multi Proceres adſcenderunt faſtigium hoc regiis evecti codicillis, &c. *Ducis, Comitis*, &c. appellationes, cùm ad officia diu pertinuiſſent, honorariæ factæ ſunt in Germania ab Ottone M. Sigon. *de Regn. Ital. lib.* 7. *A. C.* 970. Inter Longobardos, Autharis, factus Rex, triginta urbium Ducibus, qui regiam uſurparant poteſtatem, detractà ſolùm parte vectigalium, uſum urbium, dominio & jure ſibi retento, reliquit, an. 585. neque ſucceſſores tradidit, niſi aut virili ſtirpe extinctà, aut conflatà defectione, Idem. In Gallia ſub Hugone Capeto res præcipuè invaluit. & feudalis evenit. Habentur porro *Ducum* tres ordines: Summus, qui planè regius, ut Dux Lotharingiæ, Sabaudiæ, &c. Secundus, qui in Ducatus ſui feudo, jura obtinet Regalia, feudali tamen Domino ſubjicitur, ut in Germania multi. Tertius honoratus ille, qui illuſtri ſolo titulo dignoſcitur, quales complures in Gallia & Hiſpania, olimque in Anglia. Expiravit autem hic dignitas A. C. 1572. nec revixit hactenus, niſi in ſobole regia Henrico & Carolo. *Dux Magnus* in Or. Imperio, princeps & caput erat ad univerſum mare, cui magnus Drungarius claſſis, Ameralius, Protocomes, Drungarii & Comites ſubjecti. Hic conto prætulit imaginem Imperatoris equo elati: anteriùs in palla, ſtantis: ponè in throno ſedentis. *Dux Francorum* ſeu *Franciæ*, inter *magnos Duces* meritò numeretur, qui totius militiæ Gallicæ Præfectus ſummus, regiam poteſtatem, velut pupillarem coërcuit. Magni tamen cognomen non obtinuit: ſed idem cum Majore Domus cenſetur. Vide Flodoard. *in Chron. ſub An.* 943. ubi Hugonis *Ducis Franciæ*, & Aimon. *lib.* 5. *cap.* 44. ubi ejuſdem mentio fit. Idem fortè cum Marchione Francorum, apud eund. *cap.* 34. & Conſule Anglorum, apud Huntington, in *Cnuto Rege*. Conferebatur *Ducatus* feudalis, aliàs vexillo ſimpliciter, aliàs vexillo & enſe. Eduardus III. ſupra laudatus ſerto in capite, annulo in digito, & virgà aureà uſus eſt. Pileo item, qui unà cum ſerto, in *Ducali* Auſtriæ habitu, ſub prima ejuſdem inſtitutione claruit. In Muſcovia, ubi à regio nomine abſtinetur, Dux ſummus, elatiori ſolùm pileo ab inferioribus diſcriminatur. Primi *Duces* recentioris ordinis fuere, in Anglia, Eduardus Dux Cornubiæ apud Gallos Johannes Dux Britanniæ Armoric. conſtitutus à Philippo Pulchro, An. 1297. Apud Scotos, David, Dux Rothſaiæ, à Roberto III. Patre creatus, an. 1398. Apud Hiſpanos Caſtiliæ, Fridericus Dux Beneventanæ creatus ab Henrico II. In regno Neapol. Dux Beneventanus, inſtitutus A. C. 573. *Archiducis* tandem titulus, quo ſola ſplendet Auſtriaca familia, ei ob inſignem potentiam, (nam in regnum aliquando elatus erat à Friderico II.) delatus eſt. Primum Archiducem quidàm Fridericum, Caroli V. proavum, alii Albertum, qui claruit an. 1430. faciunt: Wolfgangus Lazius, Albertum fil. Rodolfi Auſtriaci, circa A. C. 1298. Archiducem ſtatuit: contra Hieron. Hemingen, qui Rodolfum Ingenio-

genioſum, à Carolo IV. factum eſſe Archiducem, an. Chr. 1360. contendit. Vide Spelmannum *Gloſſ. Arch.*

Duziacum, ſeu *Duodeciacum*, caſtrum in Diœceſi Remenſi, ubi Concilium an. 871. quo Hincmarus Laodunenſis, quòd ad Papam appellaſſet, accuſatus, condemnatus, excæcatus eſt. Item an. 874. Tom. 8. Concil. Morerius.

DY.

Dya, Inſ. vide *Naxos*.

Dyardenes ultimæ Indiæ fluv. minus celeber. Q. Curtio *l.* 8. 45. qui crocodilos & delphinas, item ignotas aliis gentibus belluas alit.

Dyke Daniel & Jeremias, Theologi Angli, ſcriptis, aureo inprimis illo libro, cui titulus *Noſcete ipſum*, notiſſimi.

Dyman, tribus Dorienſium. Steph.

Dymas, nomen viri. Virgil. 3. *Æn.*

—— *Pereunt Hypanisque Dymasque.*

Dyme, Heſychius Δύμη, ἐν Σπάρτῃ φυλὴ καὶ τόπος.

Dyme, urbs Achajæ ultima ad Occaſum. Vide Steph. Baudrando urbs Peloponn. nunc *Clarenza*, prope oſtia Acheloi, verſus mare Jonium. Antea magni nominis & reg. caput, *Ducatus Clarentia*, cùm Peloponneſus Principes haberet proprios. Nunc ſub Turcis, deficit ſenſim, raroſque habet incolas. Cum caſtro ſatis munito & commodo portu. Item Thraciæ urbs, *Dime* Antonino.

Dyme, vide *Thymbra*.

Dymethus, Siciliæ mediterranea urbs. Ptolom. hodie *Torre de l'Oliveto*.

Dymnus, inter comites expeditionis Alexandri Magni, contra eum cum pluribus, in Ariis, conjuravit. Curt. 6. 41. Ob id cùm ad regem arceſſeretur, gladio ſe graviter vulnerans merita ſupplicia voluntariâ morte effugit. Ibid. 46.

Dymus, Sogdianæ fluv. Ptol.

Dynamene, nympha marina, Nerei & Doridis filia, ita dicta ab eo, quòd in mari plurimum polleat. Heſiod. *in Theog.*

Dynamius, Conſul cum Siſidio, an. U.C. 1241. Patritius, præfectus Maſſiliæ, ſub Guntrano R. ſub finem ſec. 6. cum Theodoro Epiſc. aliquid litis habuit. Compoſuit vitam Marii Epiſc. Item Maximi, unius ex prædeceſſoribus, fundavit ibidem monaſterium virginum, à Gregorio M. literis ſæpe ſalutatus, *l.* 2 *ep* 33 *l.* 6. *ep.* 12. Barralis *Chron. Lir. in P.* 2. *n.* 120. Greg. Tur. *hiſt. l.* 6. *c.* 11. Barthius Adverſ. *l.* 49. *c.* 12. Morerius, &c.

Dyndaſum, urbs Cariæ, Steph.

Dyndima, vide *Dindyma*.

Dyos, Mauritaniæ Tingitanæ fluv. Ptol.

Dyptica, duæ tabulæ, in antiqua Eccleſia, quarum una viventium, altera mortuorum nomina continebat, quæ in Miſſa recitabantur. Græc. Δίπτυχα, unde rectiùs *Diptyca*, V. Meurs. Ekkehardus Jun. Caſ. S. Gall. *c.* 5. & ejus temporis auctores, ſic vocant libros Anniverſarios, quibus eorum inſeruntur nomina, qui pro remedio animæ ſuæ, monachis & clericis quippiam legaſſent: horumque *Dypticorum* cuſtodiæ capſæ deſignatæ ſunt. Vide ibid Goldaſt. Recentius verò occurrit, pro tabella manuali. Spelmannus *Gloſſ. Archæol*

Dyras, Trachiniæ fluv. Strabo.

Dyraſpes, Scythiæ fluv. Ovid. *Pont.* 4. 10.

Cumque Boryſthenio liquidiſſimus amne Dyraſpes.

Dyrbæ, pop. ad Bactros & Indiam pertinentes. Steph.

Dyrrachium, urbs ampla in eâ parte Macedoniæ, quæ mari Adriatico incumbit, diſtans à Brundusio 220. m. p. trajectu. Dictam ita volunt à nomine ejus, qui ibi portum capacem adjecit: nam antea *Epidamnus* vocabatur. Plin. 3. 23. vulgò *Durazzo*. Condita à Corcyræis, an. U.C. 130. Afflicta ab exulibus an. 315. Corinthiorum opem imploravit, qui à Corcyræis devicti. Hinc Athenienſibus hiſce aſſiſtentibus bellum Corinthiacum conflatum, ſomes Peloponneſiaci. Sub Chriſtianis Metropolitana fuit, à Mahomete Venetis erepta ſec. 15. Hanc urbem Cicero exilii ſui tempore amiciſſimam expertus eſt, & officioſiſſimam, in qua & commoratus eſt, donec Senatusconſulto revocaretur. Lucan. *l.* 6.

Dyrrachii præceps rapiendas tendit ad arces.

Ἠπείρου κατάστημα, vocat Euſtath. qui addit, ſic dictam eſſe, ἀπὸ τοῦ ῥήγματος τῆς τραχύτητος. Δυσχείμερος γάρ ἐστιν, ὅ ἐστι δυσέξοδος. Ob intemperiem aëris parum habitatur. Thuc. *l.* 1. *& ſeqq.* Str. *l.* 5. Diod. Sic. Euſeb. *Chron.* Magin. *Geogr.* &c. Baudrando urbs hæc pulcherrima olim Albaniæ marit. ad oſtia fluv. *Argentaro*, in mare Adriat. Hinc Principes Dyrrachini dicti *Carlovicii*, ex ſanguine Franciæ Regum. Diſtat 45. mill. à Liſſo in Auſtr. 70. à Aulone in Bor. Item *Dyrrhacheum* Laconiæ urbs Stephano, una ex centum. Vide Voſſ. *ad Melam pag* 158.

Dyrrachus, Epidamni ex filiâ nepos Neptuno genitus, qui portum urbi adjecit, quæ *Dyrrachium* appellatur. Deinde cùm fratres adverſus illum bellum gererent, Hercules Erythiâ rediens, pro telluris parte, in eos depugnavit. Quamobrem Dyrrachii Herculem veluti telluris eorum ex parte incolam fuiſſe autumantes Dyrrachum non utique inficiantes, verùm ad Herculem tanquam ad Deum inclinantes. Appian.

Dyrrodoris, amnis ad Caucaſeas portas. Plin.

Dyrſela, Pamphyliæ opp. Ptol.

Dyrta, Aſſacanorum urbs Indiæ. Arrian. *in Indicis*.

Dyſares, Arabum Deus, idem cum Dionyſio, ſive Sole. Vox ut ſuſpicatur Voſſius ex דוץ *duts* & ארץ *arets*, quorum prius *gaudium*, alterum notat *terram*. *Diſares* Tertulliano dicitur *Apolog. cap.* 24. *Unicuique etiam provinciæ & civitati ſuus Deus eſt, ut Syria Aſtarte, Arabia Diſares.* Ubi perperam in Aldinâ *Diaſares*. Etiam apud Steph. eſt Δουσάρη σκόπελος καὶ κορυφὴ ὑψηλοτάτη Ἀραβίας, εἴρηται δ' ἀπὸ τοῦ Δουσάρου, θεὸς δὲ οὗτος παρὰ Ἄραψι καὶ Δαχαρηνοῖς τιμώμενος. *Dacharenus* autem Arabiæ Felicis pop. qui aliter *Nabatæi*. Unde corruptus Heſychius, ubi vulgò legitur Δευσάρην, τὸν Διόνυσον Ναβαταῖοι ὥς φησιν Ἰσίδωρος. Ubi Ναβαταῖοι legendum liquet. Aliud etymon hujus vocis petat, ſi velit lector ex Bocharti *Phalege lib.* 2. *cap.* 19.

Dyſis, locus in Piceno, non procul ab Ancona. Procop.

Dyſnicetus, Archon Athenis, Olymp. 102. an. 2.

Dyſorum, Thraciæ mons in Pæoniâ reg. Herodot.

Dyſpontium, urbs Piſææ, à *Dyſpontio* Pelopis filio. Steph.

Dyſporum, vulgò *Duisburg*, quod vide, ut & *Diſpargum*.

Dyſrachium, vide *Dyrrachium*.

Dyſtus, urbs Eubœæ. Stephanus ex Theopompo.

E*Adiga*, Mahometi uxor vetula, cum qua ne ætatem contereret cogeretur, polygamiam inter ſuos ſancivit.

Eadmundus, Rex Anglorum, cujus caput amputatum, lupus alioqui ſæviſſimus, intactum ſervavit & illæſum. Hiſt. Angl.

Eanes, quem Patroclum interemiſſe ferunt, ob idque domo profugum ad Peleum in Theſſaliâ ventitaſſe, à quo & ſacellum, *Eaneum*, & *Eaniden* fontem oſtendunt nominatum. Strabo *lib.* 9.

Eantes, hiſtoricus Cyzicenus, ætate quâ Pygmalion in Oriente regnabat.

Eanus, ab antiquis *Janus* dictus eſt, qui ſæpe *e* pro *i* uſurpant, quod docet Quintil. 5. 6.

Eares, populi Indiæ, qui cum Deriade contra Dionyſium pugnarunt. Steph.

Earinus, nomen formoſi pueri apud Mart. *l* 9. *Epigr.* 12. 13. 14. à Vere ſic dictum. Fuit autem Eunuchus Domitiani, quem ideo Cæſareum puerum vocat Papin. *Sylv.* 3. *eleg.* 4. quæ eſt *de comâ Earini*.

Eaſis, Gedroſiæ metropolis. Ptol.

Eaſium, Achajæ in Peloponneſo urbs. Pauſan.

Eaſo, civitas Hiſp. Tarraconenſis, Ptol. vulgò *S. Sebaſtian*.

Eaſt-Anglia, illa pars Angliæ, quam Angli Orientales incolebant, à Germ. *Eaſt*, ſeu *Oſt*, Oriens. Hi puerulos ſuos ſuper tecto ædium ſtramineo collocare ſoliti, eos qui timidè illis hærebant, vel ut caſuri ejulabant, puſillanimes fore pronuntiabant: qui verò comprehenſo ſtramine, alacriter prorepere & ſe fortiter ſuſtinere deprehendebant, plauſu magno *Stout heres*, i. magnanimos dominos futuros acclamabant, Henr. Spelmannus *Gloſſar. Arch.* Vide *Eaſt-Saxones*.

Eaſt-Saxones, ſeu *Saxones Orientales*, à voce German. *Eaſt* ſeu *Oſt*, pop. Angliæ, quorum, ut & Merciorum regibus peremtis, regna cum magna Northumbriæ parte, Dani occuparunt, anno Chr. 827. victi poſtea ab Egberto, qui ad pellendos Barbaros ſubditis tributum *Dangieltum* impoſuit. An. 836 Ericus poſtmodum EaſtSaxonum Rex ab Eduardo R. cæſus eſt, A.C. 904. Polydor. *l* 5. Vide *Saxones*.

EB

Eba, Tuſcorum urbs. Ptol *Patigliano* nonnullis. Aliis *Monte Merano*, caſtrum Thuſciæ, in agro Senenſi, verſus Albanium fluv.

Ebal, filius Sobal filii Seir. Gen. 36. Lat. *acervus vetuſtatis*, vel *acervus defluens*.

Ebdomum, Byzantii ſuburb. à numero. Cedren.

Ebellanum, oppidum Vaſconum, nunc *Biel*, oppidul. Aragoniæ, ad amnem cognom. verſus montes, in Diœceſi Pampiloneſi, 6. leuc. à Jacca in Occ. 9. ab Oſca, 12. à Cæſar Aug. in Auſtr. Quibuſd. dicitur *Ebellinum*.

Ebennozophim, vel *Azoph*, Arabs, ſtellarum fixarum cognitioni intentus, an. 1061. Voſſ. *de Mathem.* c. 35. §. 7. Genebr. *in Chron.*

Eberhardus, fil. Ulrici, ex Irmengarde Burgovia, Comes Wirtenbergenſis, uxorem habuit Agnetem, filiam Bertholdi Zeringiæ Ducis, viduam Egonis Comitis Auracenſis. Pater fuit Ulrici, cui Uracum arx ab Henrico Comite Fürſtenbergico vendita eſt. Hoc genitus eſt *Eberhardus* γαριρινο cogn. Illuſtris vel Rixoſus. Qui Adolpho Imp. primùm, dein Henrico VII. obſequium negans, univerſâ ferè ditione ſuâ exutus eſt; Mortuus A. C. 1325. Ejus filius Ulricus, pater fuit *Eberhardi* cognom. Contentioſi: qui multa memorabilia fecit & paſſus eſt, pater Ulrici: quo natus *Eberhardus* Dux, cognom. Mitis, An. Chr. 1395. Nobilitatis ſeditionem expertus eſt, & à conjuge Beatrice fil. ultimi Teccenſium Ducis, hunc Ducatum obtinuit, An. Chr. 1417. Habuit is in Aula ſua 6. Principes, 8. Comites, 5. Barones & 70. Nobiles. *Eberhardus* Jun. filius ejus, Comit. Montiſpelicardi, uxorio nomine, domui intulit: Pater Ludovici, qui Uracenſem & Ulrici, qui Stutgardianam lineam ſevit.

Eberhardus, cognom. Barbatus, fil. Ludovici, de quo ſupra, Tubingenſem Academiam fundavit, A. C. 1477. in cujusvis ſubditorum ſinu placidè dormire ſe poſſe gloriatus. Illius ſepulchro aſtans Maximilianus I. Imp. mortuus autem eſt A.C. 1496. *Latere*, dixit, *in illo tumulo talem Principem, cui ſapientia multisq; aliis virtutibus parem in Imperio nullum noverit.* Obiit nullo hærede relicto.

Eberhardus jun. Ulrici, de quo antè, filius, patrueli Eberhardo Barbato ſucceſſit: ob multa protervè deſignata, pulſus à Maximiliano Imp. A.C. 1498. Obiit A. C. 1504. Heidelbergæ ſepultus. Ejus frater Henricus vitam finivit captivus Uraci, A.C. 1519. Pater communis duarum linearum à totidem filiis Ulrico & Georgio: quorum prioris poſteritas extincta eſt A.C. 1593. in Ludovico Pio.

Eberhardus, Dux Wirtenbergicus, fil. Joh. Friderici, mortui An. Chr. 1628. natus eſt An. C. 1614. Poſt Nerolingenſe prælium, A.C. 1634. ducatu à Cæſareanis occupato, ipſe A.C. 1635. in Pace Pragenſi ab amniſtia eſt excluſus: reſtitutus tamen maximæ ditionum parti A. C. 1638. quæ nihilominus ſubinde gravia paſſæ, donec pace Monaſterienſi A. C. 1648. quies toti Ducatui obtigit. A quo tempore ſummo cum prudentiæ, juſtitiæ, & magnificentiæ elogio, ditiones rexit: Pater numeroſæ prolis. Mortuus A. C. 1675. Succeſſorem reliquit Wilhelmum Ludovicum, ex primo conjugio Annæ Catharinæ Com. Rhenanæ, ſuſceptum. Vide Phil. Jac. Spenerum *Syll. Geneal. Hiſt. in Famil. VVirtenberg.*

Eberhardus Altahenus, Archidiac. Ratisbonenſis ſub Rodolpho I. Imper. Annales Ducum Auſtriæ, Bavariæ & Sueviæ ſcripſit. Ab an. 1273. uſque ad 1305. Henrici Steronis compilator, Vid. Voſſ. *de H. L. l.* 2. *c.* 61. Item diſcip. S. Harvici, Epiſc. Saltzburgenſ. an. 1024. hujus vitam ſcripſit. Idem *l.* 2. *c.* 43.

Ebezinthia, in tribu Juda. Hier. *in L. H.*

Ebibas, filius Aphri, ſeu Ophri, Abrahæ filii ex Ketura. Joſeph. *Ant. Jud.* 1. 1.

Ebion, Hæreſiarcha, circa A.C. 72. divinitate Chriſti negatâ, ſcelera perpetravit, quæ Carpocratianis exprobrantur. A carnis eſu abſtinebat, Legem Evangelio præferens. Samaritanorum & Nazaræorum dogmata, cum ſuis, Carpocratis & Cerinthi deliriis miſcuit. Polygamiam ſuis permiſit, Pſeudo-Apoſtolica Acta compoſuit, Canone, inprimis N. T. calcato, ſolo Matthæi Evangelio, ſed depravato, uſus. Hunc contra Apoſt. Johannes divinum Evangelium ſuum ſcripſit, ut & Cerinthum, qui ſaltem in eo differebant, quòd hic mundum ab Angelis, Ebion verò à Deo conditum ſtatuerit. Ignat. *ep. ad Philad.* Tertull. *de Præſcr.* c 48. Irenæum. *l.* 1. *c.* 26. Epiph *hær.* 19. & 30. Aug. *de hær* Euſeb. *hiſt l.* 3. *c.* 31. Theodoret. *hær. fab. l.* 2. Philaſtrius, *de hær. c.* 38. &c.

Ebionitæ, hæretici, purum hominem ex communi nativitate è viro & muliere Chriſtum natum aſſerentes, legemque Moſaicam neceſſariò obſervandam. Euſeb. *Hiſt l* 3. *A D.* 81 Vid. *Ebion*.

Ebiſma, Arabiæ Fel. urbs. Ptol. *Ebiſama* legunt Interpp.

Eblaa, Albaniæ urbs. Ptol.

Eblana, Hiberniæ opp. Ptol. hodie *Dublin*, Stanihurſtus. Urbs prim. Hibern. in Comit. cognom. ad oſtia Liſnii fluv. cum portu commodo, & caſtro permunito. Emporium celebre 25. mill. à Drogheda in Auſtr. Hinc *Eblanii* pop.

Ebles, vel *Eblon*, fil. Ranulphi I. Com. Pictav. Abbas S. Germani, miniſter ſtatus ſub Odone Com. Pariſino, Pariſios contra Normannorum conatus ſtrenuè defendit, Monachi Abbonis elogio. Interfuit prælio, quo iidem victi, in obſidione caſtri Billaci, in Pictonibus occiſus. An. 892. Rhegino *in Chron.* Morerius. Item, Comes Pictav. & Dux Aquitaniæ, fil. Ranulphi. Cujus filius cogn. Epiſc. Lemovic. fuit, qui obiit an. 975. Item Baro Roucius, dux famoſus, ſed latrociniis potius, quàm rebus contra hoſtes geſtis, memorabilis. A Ludovico Craſſo, fil. Philippi I. in ordinem coactus, An. 1103. Mezeray, *in Philippo I.*

Eblitæ, montes in Arabia Felici. Plin.

Ebode, opp. Arab. Fel. Plin. Item Arabiæ Petrææ urbs. Ptol.

Ebodia, vulgò *Orney*, Inſ. parva maris Brit. verſus oram Normanniæ, tractumque Conſtant. vix 2. leuc. à prom. Haguæ in Occ. Longa circiter 2. leuc. Quibuſdam *Alderney* dicitur, aliis *Ridunna*. 5. leuc. à Sarnia inſ. in Bor. 30. ab oſtio Sequanæ in Occ. Fretum inter ipſam & Gall. *le raz de Blanquert*.

Ebodurum, Rhætiæ urbs. Ptol.

Ebolum, al. *Eburi*, opp. Principatus cit. in regn. Neap. cum Princip. tit. 6. mill. ab ora litt. ſinus Salernitani in Ort. 15. à Salerno.

Ebon, vel *Ebes*, obſcuriſſimo genere natus, collactaneus & condiſcipulus Ludov. I. Pii, Imper. Hinc, juſſu Paſchalis I. Normannorum Danorumque præco, poſtea Arch. Remenſis, an. 822. Diſſidiis Ludovici & Lotharii filii implicitus, huic contra patrem favit, effecitque ut Ludovicus, an. 833. deponeretur. Quo reſtituto, ipſe depoſitus, apud Lotharium effecit, mortuo patre, ut redderetur ſedi ſuæ. Mox iterum pulſus in Germaniam ſe recepit, à Ludovico Germ. Abbas Hildesheimenſis factus. Obiit an. 851. Burchard. *l.* 6. *c.* 5. Annal. Fuld. *A. C.* 822. Flodoard. *l.* 2. *c.* 20. Hincmar. *c. Gothos, c.* 36. *T.* 7. & 8. *Concil.* &c.

Ebuſia, vide *Ebuda*.

Ebora, Luſit. urbs, ampla & Archiep. in quam dignitatem, rogatu Johannis III. evecta eſt à Paulo III. *Ebura* Ptol. quæ & *Liberalitas*

Julia Plinio nominatur. *Evora* hodie, provinciæ inter Tagum & Anam caput, intra colles. Academiâ à Cardin. Henrico primo Archiepiſcopo, poſtea Rege, inſtitutâ celebris. 16. leuc. à Pace-Auguſta in Occ. 20. ab Ulyſſipone in Ort. 8. ab Ana fluv. Andreas Reſcendius *Epiſcoporum catalogum* edidit. Provincia, cujus caput Ebora, fertilitate ſoli, incolarum genio, victoriâ primi Portugalliæ R. Alfonſi de 5. Maurorum Regulis A. C. 1139. partâ, & prom. ſacro, unde emiſſis claſſibus Henricus Infans plurimos Principes Luſitaniæ regno ſubjecit, celeberrima eſt: Hiſp. *Alentejo.* Vide Sanſonem, Du Val, Oliverium, Marianam, &c. Item Bæticæ urbs ad ſinum Gaditanum. Strabo. Steph. Ad oſtia Bætis fluv. Nunc *S. Lucar de Barameda*, opp. celebre Vandalitiæ, cum portu capaci. 3. leuc. à Xera in Occaſ. 6. à Gadibus in Bor. 15. ab Hiſpali in Afric. Baudr. Alia denique Turdulorum urbs in eâdem Bæticâ, ſed interius verſus Mediterranea. Ptol.

Ebora alta, caſtr. Luſitaniæ, in prov. inter Tagum & Anam, in colle, 5. leuc. ab urbe Ebora in Ort. 2. ab Extremis. Ibi Hiſpani grandi clade affecti à Luſitanis an. 1663.

Eboracenſis prov. Angliæ Septentrionalis, inter mare Germ. ad Ort. Lancaſtriam, ad Occaſ. Darbiam & Lincolnienſem prov. ad Mer. & Diœceſim Dunelmenſem ad Bor. Dividitur in 3. partes, *Weſtriding*, *Eaſtriding*, & *Northriding*. Ibi olim Brigantes pop. maj. ex parte & Pariſii. Camden.

Eboracum, ampla Septentr. Angliæ civitas, caput Brigantium, ſecunda totius Regni, *Caerfrock*, vel *Caer-effroc* Camdeno Britannicè. Vulgò *Yorck*, prov. Eboracenſis caput, ad Urum amnem, *Ouſe*, ubi alias Legio 6. Victrix, cum Duc. tit. Hinc Eboracenſes Duces, è domo Regia, inter quos & Lancaſtrenſes, ſub nomine *Roſa Alba & Rubra*, de regno contendentes, Anglia diu exercita eſt: donec Henricus VII. victo & interfecto Richardo III. Eliſabetham ſuperſtitem ex Eboracenſi familia filiam, in uxorem duxit, & fratre ejus Eduardo Plantagenetâ, Eboracenſium ultimo, in vinculis Londini detento, finem inteſtinis his turbis impoſuit. Vide Camden. *Hiſt.* &c. Hic colloquium, inter Jabum V. & Henricum VIII. illum Scotiæ, iſtum Angliæ R. de finibus regni, inſtitutum an. 1524. ſed ſine ſucceſſu, mox enim Scotus ab Anglo ingenti prælio victus eſt. Buchanan. *Hiſt. Scot.* *l.* 14. 15. 16. Abeſt 27. mill. Angl. ab ora litt. Oceani Germ. 35. à Lincolnia in Bor. 40. à Dunelmo in Auſtr. 120. à Londino, pauloque minus ab Edinburgo. J. Speedus.

Ebores, vide *Eburovices*.

Eboſus, vide *Ebuſus*.

Ebrancus, fil. Mempricii, V. Angliæ R. egregius, & bello contra Gallos inclytus. Eboraci conditor fertur, eique poſt regnum an. 40. Brutus II. ſucceſſiſſe dicitur. Chenius, *Hiſt. Angl. lib.* 2. *cap.* 11. *p.* 61.

Ebremarus, Patr. Hieroſolymitanus, Daiberto à Rege Balduino oppoſitus. Alberic. *in Chron.* Guil. Tyrius *hiſt.* 5. *cap.* 4. Baronius *A C.* 1107.

Ebrimirus, Theodati gener, ad Beliſarium defecit, anno U. C. 1289.

Ebrodunenſii. Inalpini pop. à Galbâ Imp. Narbonenſi provinciæ adjuncti, Plin. 3. 4. Hodie *Le pays d'autour d'Ambrun*.

Ebrodunum, & *Eborodunum*, urbs Galliæ Narbonenſis in Delphinatu ad Druentiam fluv. probè munita, in colle, in finibus Caturigum. Vett. eſt *Ebrodunum Caturigum*, vel *Alpium maritimarum*, caput regiunculæ cognom. Ballivi & Præfecti ſedes eſt. Eccleſia, cujus primus Præſul S. Marcellinus fuit, Capitulo 24. Canonicorum, inter quos Rex quoque ſedem habet: & reliquiis gaudet variis, inter quas trabea Regalis eſt à Rege quodam Angliæ huc dono data, in qua omnes ejus Anteceſſores videre eſt. Moter. *Diction. hiſtor.* Vulgò *Embrum* vel *Ambrun*.

Ebrodunum, opp. clarum Helvetiorum, olim Verbigeni pagi, nunc in finibus Bernenſium, vulgò *Yverdon*. Ad lacum Novicaſtri, ubi recipit Orbam fluv. 3. leuc. à confin. Comit. Burg. in Ortum. In Notit. Imp. Rom. inter caſtra ponitur, teſte Guillim. qui id unum ex 12. Cæſaris oppidis fuiſſe credit, Romanoſque hic habuiſſe præfectum, per quem curarint abietes ex monte Jura, ad navigationem parari, dicit. Sed tempore Cæſaris fuiſſe hoc opp. mera conjectura eſt, nulli enim veterum, ante Antoninum & libr. Notit. ejus meminerunt. Prope Ebrodunum, in pagulo *Treycovagne*, inſcriptio in rotundo albi marmoris lapide reperta, ſic habet,

IMP. CÆS.
L. SEPT. SEVERO.
PERT. AUG. ARAB.
PAR. H. G. MAX. P. P.
IMP. CÆS. M. AUR.
... NON NO. POTE....
COS. - - - - - - -
- - - - - - - - - -

Cùm quoque canalis inter Albonam & Ebrodunum, per mediam paludem, mercibus, præcipuè vino, huc uſque tranſvehendis opportunus, haud pridem conficeretur, inter rupes præſciſſas Serratæ, reperta eſt hæc in lapide inſcriptio, An. 1640.

IMP.
CÆS. TR. P. AILIO.
HADRIANO.
AUG. P. M. TRIB.
POT. COS. III. P. P.
AVENTICUM
M. P. XXXXI.

Vide Joh. Baptiſt. Plantinum, *deſcript. antiquorum Helvet. locorum.* Olim erat, ſub Sabaudiæ Princip. quibus ereptum eſt ab Helvetiis, fidemque cives Bernenſibus, Friburgenſibus & Soloduriis jurare coacti ſunt, an. 1475. quam paulò pòſt feſellerunt, intro receptis Caroli Burgund. D. amicis, verùm nullo ſucceſſu. Poſt prælium Muratenſe, reddita urbs à Friburgenſibus Sabaudis, an. Chr. 1476. Sed an. 1536. cum tota vicina regione, in Bernenſium manus pervenit: poſtquam à Barone de Laſerra Sabaudiæ Ducis præfecto, qui, amiſſis reliquis Vaudi oppidis, huc tanquam in ultimum Aſylum ſe receperat, fuiſſet deſerta. Vide Stumpſ. *de Pago Aventic. cap.* 13. &c.

Ebrodunum, *Eburodunum*, ſeu *Robodunum*, quod vide, urbs celebris & munita Moraviæ, *Brin* vulgò, ad *Swartzahe* flu. Cluv.

Ebroica, vide *Eburovica*.

Ebroinus, vir quondam apud Galliæ reges potentiſſimus, idemque nequiſſimus. Annal. Franciæ. Præfectus palatii, ſub Clotario III. &c. Germanus, decem annos ſummæ rerum præfuit, magna cum laude. Poſtea, ut ſolus eſſet, Batilden Reg. removit, mox vitiis laxato fræno, & Proceribus primariis calcatis. Clotario mortuo Theodoricum ſuffecit, cui à Magnatibus, quibus domo egredi prohibuerat, Childericus II oppoſitus eſt, Ebroino raſo, cum Theodorico: qui tamen Childerico mortuo, mox reſtitutus eſt. dato ei Leudeſio. Palatii præfecto. Sed Ebroinus, hoc occiſo, cùm non reciperetur à Rege, Clodovæum quendam ſuppoſuit, qui ſe filium Clotarii III. ferret. Hinc horribiles turbæ, ipſe victor, Pſeudo-Clodovæum à ſe amolitur, denuoque Præfectum palatii agit, ambitione ſævitiaque omnia miſcens. Tandem ab Hermenfrido quodam, quem contra fas bonis exuerat, occiſus, An. 688. Greg. Tur. *append. c.* 94. *& ſeqq.* Ado & Sigeb. *in Chron.* Aimon. *l.* 4. *c.* 44. 45. *& ſeqq.*

Ebromagum, vide *Hebromagum*.

Ebron, vibe *Hebron*.

Ebrus, vide *Hebrus*.

Ebuda, *Æbuda* Steph. *Hebudes* Plin. *Hebrides* & *Ebonia* aliis, inſulæ 5. Scotiæ ad Occ. adjacentes, quarum 2. *Ebudæ* propriè nominantur. Orientalis ſcilicet, *Skye* Camdeno, & Occidentalis *Lewes*. 3. *Ricina* vulgò *Racline*, 4. *Epidium*, *Ila*, 5. *Maleos*, *Mula* eidem Camdeno. Vulgus numerat 44. ex quibus 10. præcipuæ. Suntque Ricina, vulgò *Raglins*, verſus Hibern. Epidum *Yle*. Jona, *Jura*. Maleos, *Mul*. Ebuda Or. *Skye*. Ebuda Occ. *Lewis*. Dein. *Eust*, *Turiſ*, *Col*, *Colonſa*, &c. Has à Norvegis coëmerunt Scoti olim. Baudr.

Ebura, urbs Hiſp. Tarraconenſis ad Tagum fluv. in Caſtellà novà à Toleto 12. leuc. in Occid. Ulyſſiponem verſus, teſte Mariana, vulgò *Talavera la Reyna*. Vide *Libora*.

Ebura, vulgò *Eure*, fluv. Galliæ. Oritur in Perticenſi prov. è ſylva Logniaca. Dein per Belſiam labens, variis urbibus rigatis, in Sequanam ſe exonerat, ſupra pontem Arcuenſem.

Eburacum, vide *Eboracum*.

Eburiaci, ſive *Eburaici*, ſive *Ebroica*, vel *Ebroici* & *Eburovices* Cæſ. & Plin. pop. Gall. Celt. quorum urbs *Evreux* in Normandiâ, à Rothomago, & Lexoviis 8. leuc.

Eburicus, Galiciæ R. poſt Mironem, An. 583. anno pòſt ab Anduca pulſus & raſus: qui, viduæ Mironis maritus, idem poſtea à Leuuigildo Gothorum R. paſſus eſt. Greg. Tur. *l.* 6. *c.* 43. Joh. Gironus, *Chron.*

Eburobrica, locus Galliæ, prope Auguſtobonam Tricaſſium, vulgò *Brinon* vel *Bernon*, ad fluv. Hormentionem. Dicta quaſi *Eburovicum pons*. Vid. Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Eburobritium, opp. Luſitaniæ. *Evora de Alcobaca*, teſt. Varrerio, & Vaſcone. Aliis *Alcobaça*, vicus nunc cum cœnobio celeberr. Ord. S. Benedicti, 4. leuc. a Leyria.

Eburodunum, vide *Ebrodunum*.

Eburones, pop. Belgii, Trevirorum clientes olim, qui nunc *Leodienſes* ſunt, quorum urbs hodiè *Leodium* ſive *Legia*, vulgò *Leige*, & Germanicè *Lyick*, ſive *Luttich*, ad Moſam, inter Coloniam Agrippinam, & Bruxellas ad Occ. 16. leuc. ſita. Dicti poſtea *Tungri*, quos Vide. Fuere inter Ubios & Menapios, ad Moſam fluv. Baudr. Moter.

Eburonia, urbs Germ. infer. Ortelio, Cluverio univerſa Eburonum regio.

Eburovica, ſive *Aulerci Eburovices*, inter Celtas pop. Aulercis, Cæſar, Plin. Eutrop. Lexoviis, Unellis, & Curioſolitis proximi, ex maritimis civitatibus Oceanum attingentibus. Vulgò *Ceux d'Evreux en Normandie*. Habebant ad Bor. Velocaſſes, ad Occ. Lexovios, ad Auſtrum Aulercos Diablintes, ad Ortum Carnutes. Baudr. Eorum urbs & caput *Mediolanum* in Gallia Lugdunenſi, Ptolemæus. *Mediolanum Aulercorum* Æthico, aliàs Civ. *Ebroicorum* Gall. *Evreux* dicitur: quæ diu ſub Comitibus è familia Normannorum, è quibus Rodolphus erat, cujus uxor Heſſelina, Itonæ fluv. cui urbs aſſidet, nomen dedit, teſte Gaguino: po-

ſtea

ſta in manus Philippi Aug. pervenit, à quo tempore Comitatus hic in Apanagium ceſſit Regum filiis, uti Ludovico fil. Philippi Audacis R. qui ex Margareta, Philippi Atrebatum Comitis filia, Philippum ſuſcepit, Navarræ Regem, maritum Johannæ, filiæ Ludovici Hutini. Poſt Carolum cognom. Nobilem, ſine prole decedentem, rediit ad coronam A. Chr. 1425. Primus Ebroicenſium Epiſcopus Taurinus fertur, circa A. C. 260. Inter cujus ſucceſſores eminuere Claudius Sanctius & Perronius Cardin. Vid. Duchen. *ant. & recher des Villes de France*, Tilletum. *hiſt. de France*. Sammartan. *Gall. Chriſt. T. 2. p. 571. & Geneal. de la Maiſon de France*. Camulogenus Aulercus, dux Senonum, Pariſiorum, & finitimarum civ. contra Labienum, cujus Cæſar *l. 7.* meminit, haud dubiè fuit Aulercus Eburovix, Aulercorum enim nomine ſæpe Aulercos Eburovices vett. deſignavere. Pagus *Ebroicinus*, cujus pars, à ſilva locoque Utico *Ouche* vulgò dictis, vocatur Gallis *le Pays d'Ouche*, pagus Uticenſis. Hadr. Valeſius *Notit. Gall. in voce Aulerci*.

Eburum, Ptol. urbs Germaniæ, vulgò *Olmutz*. Pyrrhenio. Moraviæ metropolis. Ad Moravum fluv. permunita, 6. leuc. à Bruna in Auſtr. 20. à Vienna in Bor. Baudr. Lazio verò eſt opp. Bohem. *Berovvsa* nomine.

Ebuſus, inſ. in mari Balearico, nullum animal noxium gignens. Plin. 3. 5. *Ebuſi terra fugat ſerpentes*. Habet hæc inſula opp. ejuſdem nominis, à Phœnicibus, ut putatur, conditum, aut certè à Pœnis, qui à Phœnicibus originem duxerunt. Sil. *lib. 3.*

Jamq; Ebuſus Phœniſſa movet, movet Arrabrus arma.

Statio *Eboſea* dicitur, *in Saturnalibus*,

Et quos percoquit Eboſea vannas.

Dionyſio Βῦσος.

Νῆσοι δ' ἑξείης Γυμνήσιαι, ἄγχι δὲ Βῦσος.

Sed legendum ibi ἄγχι δ' Ἔβυσος, ut in Feſto, Melâ, Plinio, &c. Vide Boch. *de Phœn. col. p. 705.* Livio *Pityuſa* dicitur. Plin. 3. 5. *Inſula per hæc maria prima omnium Pityuſa à Græcis dicta à frutice pineo*. Baudrando eſt una ex Pityuſis, in mari Mediterr. versùs oram regni Valentiæ & Dianium promunt. à quo 10. leuc. Hiſp. diſtat in Ort. Majoricam verſus, à qua pari ſpatio in Occ. abeſt. Caſtrum habet *Yviça* in parte Auſtr. Inſ. Cum aliquot villis. Sub Hiſpan.

Ebutius, prænomine *Titus T. F. Elva*, Magiſter Equitum Dictatore A. Poſtumio: qui cùm, victoriâ nutante, ad Regilli lacum equis frenos detrahi juſſiſſet, irrevocabili impetu in hoſtem latus aciem Latinorum fudit & caſtra cepit. an. U. C. 320.

Ebutius, veterator quidam Romæ, adverſus quem Cicero *pro Cæcinnâ* peroravit.

EC.

Eca, ſeu *Ecana*, quibuſd. eſt *Troja*, urbs Capitanatæ prov. ad Chilonium fluv. ad radices Apennini, 25. mill. à Benevento in Ort. 8. a Luceria in Auſtr. 18. ab Aſculo in Circ.

Ecalidus, ſcribunt Annius, & Leander fluvium Thuſciæ ab antiquis vocatum, quem hodie vulgò *Caddano* appellant.

Ecameda, vide *Hecamede*.

Ecbadus, vide *Parrhaſia*.

Ecbatana, plur. num. metropolis Mediæ, vel ut quidam exiſtimant, regia quædam magna à Dejoce rege Medorum. Strabo *libr. 11.* Cæterùm *Ecbatana* Polybio *lib. 10.* videntur πολύ τῷ τῆς χορηγίας πολυτελείᾳ μέγα τι παρὰ τὰς ἄλλας διενεγκεῖν πόλεις, *urbes omnes alias opibus & operum magnificentiâ longo ſuperaſſe intervallo*. Diod. *lib. 17.* ambitum conſtare dicit ſtadiis 250. & in eâ haberi θησαυροὺς πολλῶν χρημάτων. Ecbatanis ſc. fuit θησαυροφυλάκιον, ut author eſt Iſidorus Characenus. Sed ſepulcra regum, & templum Anaitidis eandem urbem non parum nobilitarunt. Muri ejus deſcribuntur Judith. c. 1. Tamen ſi Polybio credimus, urbs ipſa erat ἀτείχιστος, *ſine mœnibus*. Sed arcem habuit manufactam θαυμασίως πρὸς ὀχυρότητα κατεσκευασμένην, Herodoto teſte, *ad firmitatem ad miraculum uſq; munitam*. Illam ſc. ambibant muri 7. ſic conſtituti, ut extimus eſſet humillimus, & ſupra illum ſecundus, & ſupra ſecundum tertius totis pinnis promineret, atque ita gradatim reliqui uſque ad ſeptimum: Adjuvante ipſo loci ſitu, ut qui collis eſſet ſenſim aſſurgens: Horum murorum ampliſſimus, teſte Herodoto, æquabat Athenarum ambitum, quem Thucydides definit 178. Dio Chryſ. ſtadiis 200. Ariſtides diei itinere, Dion. Halic. cum Româ confert amplitudine, & Plut. cum Syracuſis, quarum mœnia ſtadiis 180. patuiſſe teſtatur Strabo. Pinnæ murorum, quas deſcripſimus gradatim prominentes, coloribus diſtinguebantur. In extimo ſc. pinnarum color erat albus, in ſecundo niger, in tertio purpureus, in quarto cæſius, in quinto ſandaracinus, qui rubor eſt intenſiſſimus: Sandaracha enim illa maximè probatur, quæ eſt κιννάβαρις πυῤῥὰ καὶ κινναβαρίζουσα τὴν χρόαν, *rubra ad ſatietatem, & colore Cinnabaris*. Dioſcorides *lib...* Sextus denique argento, & ſeptimus auro fulgebant. Ab hac colorem varietate putat Bochartus *Ecbatana* dicta, quia Arabibus hodieque אגבתה *agbatha* ipſum ſignificat. Huc facit, quòd *Ecbatana* dicebantur ipſa mœnia tot coloribus interſtincta. Herodotus ubi de conditore Dejoce, Οἰκοδόμησε τείχεα μεγάλα τε καὶ καρτερὰ ταῦτα τὰ νῦν Ἀγβάτανα κέκληται.

Quid quòd Steph. ex Herod. pro *Ecbatanis* legit *Agbatana*, voce quæ merè eſt Arabica, quomodo & multi veteres. Idem Steph. Δημήτριος δέ φησιν Ἀγβάτανα λέγειν, τὰ μὲν τῆς Μηδίας, τὰ δὲ τῆς Συρίας. Scaliger compoſitam vocem eſſe aſſerit ex ignoto אך *ac* vel אג *ag* & Chaldaico ביתן *bithan*, quod *palatium* exponit, cum *interius* ſonet potius, ut plerique reddunt Eſter. c. 1. v. 5. Alii *Ecbatana* volunt à Chaldæis dici אחמתא *achmatha*, pro quo Hieronymus habet *Ecbatanis* Eſdr. c. 6. v. 2. Et Græci Ἐκβατάνοις *lib. 3.* Eſdræ. Taceo Fungeri ſomnium in Etymologico trilingui, *Ecbatana* deduci ab עון *coitu* & בית *domo* & תנה *gratioſo*. Ecbatanorum regiæ conditor fertur eſſe Daniel Propheta. Joſeph. *Ant. 10. 12.* Ὠκοδόμησεν ἐν Ἐκβατάνοις τοῖς Μηδικοῖς βᾶριν, ὁ καλλιστοῦ τι κατεσκευασμένον, καὶ θαυμασίως πεποιημένον, ὃ μέχρι δεῦρο μένει καὶ σώζεται. Tamen ædificii ſplendor & amplitudo videtur ſuperaſſe opes privati hominis. Nec virum ſanctum credibile eſt, in tam inſanæ molis ſtructuram pecunias ſuas temerè profudiſſe. Addo Danielem Suſis, non Ecbatanis fuiſſe ſepultum, ut ex Benjamine conſtat. Interim hanc de Daniele famam non eſſe planè futilem ſuadet, quòd ad ſuam uſque ætatem in more fuiſſe ſcribit Joſephus, ut regiæ illius cuſtodia Judæo ſacerdoti concrederetur: Ταύτην πιστεύεται Ἰουδαῖος ἱερεύς, καὶ τοῦτο γίνεται μέχρι τῆς σήμερον ἡμέρας. Itaque Darium Medum, cui idem opus alii tribuunt, in operis œconomiâ, & architecturâ crediderim Danielis operâ & conſilio uſum. Quo munere cùm vir magnus egregiè functus eſſet, Regem in gratitudinis monimentum hoc ſanxiſſe, ut Judæorum fidei regia deinceps committeretur. Alii *Ecbatana* recentiora faciunt. Nam juxta Plinium *Ecbatana caput Mediæ, Seleucus rex condidit, lib. 6. cap. 14.* Viciſſim alii vetuſtiora. Sic in libro Judith Arphaxad Medorum rex Nabuchodonozori æqualis Ecbatana condidiſſe narratur. In Chronico Euſebii Δηϊόκης ὁ Μήδων βασιλεὺς ἔκτισεν Ἐκβάτανα τὴν μεγάλην καὶ περιβόητον, quod habetur ex Herodoto. Quin ſi Diodoro credimus, qui Cteſiam ſe ſequi profitetur, Ecbatana jam extabant ævo Semiramidis, quam Oronte monte perfoſſo, ſtadiis 12. ab urbe diſſito, aquas ex magno lacu eò derivaſſe tradit. Supereſt de ſitu dicamus. Plin. 6. 26. Ecbatana oppidum translatum fuiſſe ait à Dario Rege ad montes. Alii tamen in planis locant. Ammianus *ſub Jaſonio monte* in terris Syromedorum. Polybius, Ὑπὸ τὴν παρώρειαν τὴν παρὰ τὸν Ὄρον, *ſub montana regione quæ eſt ad Orum*. Pro Oro Orontem ibi habet Ptolemæus. Et Diodorus ex Cteſiâ, poſtquam deſcripſit Ἐκβάτανα πόλιν ἐν πεδίῳ κειμένην, ſubjungit aliquanto pòſt: Τῶν γὰρ Ἐκβατάνων δώδεκα σταδίους ἀπέχει ὄρος ὃ καλεῖται μὲν Ὀρόντης. Hæc ſunt apud Strabonem τὰ ὑπερκείμενα τῶν Ἐκβατάνων ὄρη. Itaque Ecbatana erant in plano fere ad radices montium, non in ipſis montibus. In hac urbe Cambyſes lethaliter vulneratus, Parmenio, juſſu Alexandri, occiſus. Hephæſtio mortuus eſt, & magnificè ſepultus. Vide Strab. *lib. 11.* Plin. *l. 5. c. 19. l. 6. c. 14.* Curt. *l. 7.* Hodie Ecbatana quibuſdam eſt *Eſpahan*, regia Perſarum. Aliis *Casbin*, urbs ampla in prov. *Ayrach*, & anteà Perſiæ regia, poſt captum à Turcis Tauriſium, à quo diſtat 250. mill. in Auſtr. 320. à Suſis, 450. à Seleucia M. in Occ. Sed multum deficit à paucis annis Baudrandus.

Ecbatana, urbs Phœniciæ in Carmelo. Moretius.

Ecbolima, Vide *Embolima*.

Eccetan, nomen viri. 1. Eſdr. *cap. 8.* id eſt, *parvus*, ſive *minimus*.

Eccion, Pater Cypſeli.

Eccius, vide *Eckius*.

Eccleſia, Græc. Ἐκκλησία, occurrit apud Græcos veteres, ut Curia & Senatus, apud Romanos; non ſolùm pro cœtu & congregatione, ſed etiam pro loco in quem convenitur. Lucianus, Καὶ διαγράψομαι τὴν Ἐκκλησίαν, i. ubi Eccleſiam ſc. Curiam in qua conſultant, undique ſtravero. Synodus Laodic. Ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς ἁγιωτάτης μάρτυρος Εὐφημίας. Tertullianus *lib. de fug. in perſecut. ſect. 3.* *Convenerunt in Eccleſiam, confugiunt in Eccleſiam* Hieronymus *in Eſajam capite 60.* *Videmus Cæſares ædificare Eccleſias expenſis publicis*. Plura apud Bernhardum Decretorum *l. 3.* qui *de Eccleſiis* inſcribitur, & Spelmannum *Gloſſar. Archæol.*

Eccleſiaſtes, Liber Canonicus S. Scripturæ, Hebr. *Coheleth*: A Salomone in ſenio ſcriptus, Hieron. *in cap. 1. Eccl.* Auguſt. *in Pſalm. 126.* & Philaſtrius, *cap. 132.* &c. In *Eccleſiaſten* extant: Abini *Comm.* Baſil. 1521. Agathius. Alcuinus. Arboreus. Bedæ. Bezæ *Paraphraſis* octav Bonaventura, Brentius. Borrhai *Comm.* fol. Baſil. 1564 Buceri item, 1532. Argentinæ & Broughtoni. Calovii *Annotationes*. Campenſis. Cartvvrighti *Comm.* Cocl. Cope. Corranus. Coſtus, Danæus. Duporti Σολομῶν ἐμμετρος. Egardi *Theologia Pr.* 1622. Fabri *Comment.* Fayus, Genev. 1608. Ferdinandus. Ferus. Geieri *Comment.* in quart. Lipſiæ, 1653. Gregorius Nazianzenus. Neocæs. & Nyſſenus. Guilielmus. Hieronymus. Honorius. Janſenius. Jermini *Comment.* Angl. fol. Londini 1639. Don Joſeph aben Jechija. R. Iſaac ben Arama. de Lapide. Lavateri *Comment.* Lechem Setharim. Leigh *Annotationes*, Angl. Londini 1657. Lorinus. Lutherus, Maldonatus. Malvenda. Manſus. Matthiæ *Comment.*

Baſileæ 1589. Melanchthonis *Explicatio.* Mercerus. Motingus. Oecumenius. Olaus. Olympiodorus. Oſorius. Pembelii *Expoſitio Anal.* Pinedæ, Antverpiæ 1620. Piſcatoris *Comm.* 8°. de Pomis. Porrus. Remus. Rupertus. Salonius. Sanchez. Sanctius. Sculterus, in 8°. Heidelb. 1619. Serrarius. Sidonius. Sixtus Sen. Strigelius. Titelmannus. Tollenarius. Tuſa. Vatenii *Gemma*. de S. Victore. Viviani *Paraphraſis metrica.* Cantabr. 1662. Werenfelſii *Conciones,* 4to Baſileæ. Wolberonis *Commentar.* 4to Coloniæ &c. Vide Crovvæi *Elenchum.*

Eccleſiaſticus, liber apocryphus; qui licèt varia ſalubria monita complectatur, proin πανάρετος Græcis dictus, errorem tamen Judaicum errat. Cap. 48. 10. de Eliæ Thisbitæ reditu, contradicit iis, quæ de Sapientia perſonali & æterna, in Proverbiis dicuntur, *cap.* 1. *Verſ.* 4. 10. Sapientiam creatam fuiſſe docens: Verum Samuelem à Pythoniſſa fuiſſe evocatum, aſſerit *cap.* 46. *Verſ.* 20. &c. A Jeſu Siracho collectus. Vide Frider. Spanhemium *Syntagm. Diſput.*

Ecdamua, Galatiæ urbs. Ptol.

Ecdicius, fil. Aviti Imp. frater Papianillæ, quæ Sidonii Apoll. uxor fuit. Sub Anthemio Comes & Dux equitum, ſub Nepote Patritius. Claromontem in Alvernia contra Gothos ſtrenuè tuitus, illo, initâ pace, reddito, ad Burgundos primùm, dein Romam ſe recepit. Sidonius Apoll. *l.* 2. *ep.* 1. *l.* 3. *ep.* 3. *ad Ecdic. l.* 15. *ep.* 16. *ad Papin.* & Carm. 10. *Natalis noſter Nonas, &c.* Liberalitas ejus erga fame preſſos, laudatur Greg. Tur. *lib.* 2. *c.* 24. Marcellin. Caſſiodor. *in Chron.*

Ecdippa, ſeu *Ecdippos*, urbs Phœniciæ, olim *Acè*. Plin. 5. 19. Opp. tribu Aſer, viâ 10. mill. à Ptolemaide in Bor. Etiam *Achaſib* & *Achziba* dictum eſt, nunc *Caſtel Lamberto*, Baudr.

Ecebolius, ſophiſta Conſtantinopolitanus, propter frequentem apoſtaſiam à fide Orthodoxâ infamis. An. 362. Eccl. Hiſt. Poſt mortem Juliani Ap. à quo ſeduci ſe paſſus eſt, vel potius, quem ipſe cum Libanio Sophiſta & Maximo Philoſopho ad Gentiliſmum ſeduxit, Theodor. 3. 3. ad fores Eccleſiæ, *Me quaſi ſalem infatuatum pedibus conculcate, &c.* exclamavit, recipi petens. Hier. *in Chr.* Socrat. *lib.* 3. *cap.* 11.

Ecleſta, inquit Cluſius, eſt in Inſcriptionibus antiquis marmoreis, ubi hodie *Medina Celi* urbs eſt. Hanc Medinam Mediolum Celtiberorum Ptolemæi eſſe nonnulli putant. Opp. eſt Caſtellæ vet. verſus fontes Salonis fluv. 4. leuc. à confin. Aragon. ut & Caſtellæ novæ, ad radices montium. Baudr.

Eccelinus, Pontificis exercitum cepit; Ei Brixiani ſeſe commiſerunt. L. Loyd Vide infra.

Ecelinus, tyrannus fuit, qui poſt infinita propè flagitia, & crudelitatis exempla, tandem in bello (quod contra Martinum Turrianum, Mediolani principem ſuſceperat) vulneratus more frendentis belluæ vulnus diſcerpſit, eoque miſeram evomuit vitam. Hic cùm viveret, circa Tarniſium exercebat tyrannidem, pueros caſtrabat; ſtuprabat Virgines, matronis adimebat mammas, prægnantium ſecabat uteros, partus exemtos in ignem mittebat. Volaterranus.

Eceſtienſes, Siciliæ pop. Plin. 3. 8.

Echaja nomen viri. 2. Eſdr. 10. i. e. *frater Domini.*

Echeanax Epheſius, Pater Anaxagoræ, Codri & Diodori. Polyæn. *lib.* 6.

Echecrates, Theſſalus, qui cùm formoſam Phœbadem Delphis rapuiſſet violaſſetque, lege latâ ex eo ſancitum eſt, ut holmo præeſſet tantùm quæ quinquagenaria eſſet: quoniam mulieribus id ætati oblatum vitium facilè celatur. Vide Diodor. Sicul. *l.* 16. 524.

Echeda, Atticæ vicus. Steph.

Echedamia, Phocidis urbs, Pauſan.

Echedorus, Macedoniæ fluv. prope Theſſalonicam in mare Ægæum influens. Ptol. Hujus aqua non ſuffecit Xerxis exercitui, Herodoto teſte, cui *Chidorus* dicitur. *Calico* Sophiano, *Granea* Nigro, *Veratafer* Caſtaldo.

Echela, villa in 7. ab Eleutheropoli mill. ubi abſconditus fuit David, juxta quam & ſepulchrum Abacuc oſtenditur. Hier. *in Loc. Hebr.* Eſt in tribu Juda.

Echelida, vicus in Atticâ ab *Echelo* heroe, cui hoc nomen fecit ἕλος, locus inter Piræeum ac Tetracomum Heracleum, ubi Gymnici ludi in Panathenæis fiebant. Steph.

Echemenes, hiſtoricus, in Creticis adducitur ab Athenæo *l.* 13. Forte idem nomen reſtituendum Fulgentio 1. *Mytholog.* ubi *Eumenes* in primo θεολογουμένων teſtis adhibetur. Voſſius.

Echemon, Priami fil. à Diomede occiſus. Hom. *Iliad.* 5.

Echemus, fil. Eropis, poſt Lycurgum, Arcadiæ R. Prope Iſthmum Dores, reditum in Peloponneſum parantes, ſub Hyllo, Herculis fil. devicit, duce occiſo. Item Arcad. R. poſt fratrem, Polymeſtorem, junctus Ariſtomeni & Meſſeniis contra Spartanos. Paul. in *Arc.*

Echeneus, omnium Phæacum generoſiſſimus. Hom. *Odyſ.* 7.

Echeſtratus, Hegeſis fil. Pater Leobatis, ex Herculis poſteris, Spartanus. Herod. *l.* 7. Regnavit poſt patrem an. 35. Plut. *in Lyc.* Diod.

Echetia, urbs Italiæ, Steph.

Echetimides, unus ex iis Legatis, quos Lacedæmonii, octavo Peloponneſiaci belli anno ad Athenienſes rei componendæ miſerunt.

Echetla, Siciliæ urbs olim municiſſima circa fontes Athatis flu. quæ primi belli Punici tempore ſita erat, in confinio Syracuſanorum & Carthaginienſium, hodie *Ochula*, vel *Aquila* vocatur. De eâ præter Stephanum vid. Polyb. *l.* . *Echetla* autem literis trajectis factum videtur ex אחזת ליא *Echela*, quaſi *munitam* dixeris. Diodorus de Agrigentinorum duce Xenodocho: Τὴν δ᾽ Ἐχέτλαν χωρίον ἔχυρον καταλαβόμενος, τοῖς μὲν πολίταις τὴν δημοκρατίαν ἀποκατέστησε, τοὺς δὲ Συρακουσίους κατεπολέμησε. Bochartus. Vide ſis Cluver. *Sicil. Ant. lib.* 2. *cap.* 10.

Echetra, urbs Italiæ. Steph. Olim caput Volſcorum. Nunc ne veſtigia quidem ſuperſunt.

Echeverenſes, Tegeatarum municipium in Arcadiâ. Pauſan.

Echi, fil. Benjamin. Gen. 46. qui 1. Par. 8. *Rapha* dicitur. Lat. *frater meus.*

Echidne, Scytharum regina, ex quâ Hercules tres ſuſcepit liberos, Agathyrſum, Gelonum & Scytham, uno partu editos, quos cùm eſſet enixa, ex Hercule quæſivit, quid de iis fieri vellet? Qui reſpondens ait, Cùm primùm in id ætatis, quâ arma ferre poſſent, perveniſſent, is qui arcum, quem ei reliquiſſet, cum baltheo, cui ex auro vaſculum appendebat, tendere poſſet, in regnum Scythiæ poſt eam ſuccederet. Horum itaque liberorum unus, nomine Scytha, qui ſolus arcum intendere potuit, regnum hâc ſorte conſecutus Scythiæ nomen dedit. Herod. *lib.* 4.

Echinades, exiguæ 5. inſulæ Acarnaniæ adjacentes ex adverſo oſtii Acheloi fluv. natæ ex arena & limo impetu Acheloi convecto. Plin. 2. 85. Stat. 2. *Theb.*

Turbidus objectas Acheloüs Echinadas exit.

Lucan. *lib.* 6.

—— Et tum Oeneus

Penè gener craſſis oblimat Echinadas undis.

Senecæ *Echina* dictæ,

Quolibet vento faciles Echinæ.

Ovid. *Met.* 8. fingit Naiadas nymphas ab Acheloo & Neptuno in inſulas Echinadas fuiſſe mutatas, quia vi aquarum vel interrumpente, vel aggerente terram inſulæ naſcuntur. Inſulæ hæ vulgò *le Curzolari* vel *Cozzulari* vocantur Sophiano. Hic Turcæ à Chriſtianis victi ingentiq; clade, claſſe amiſſâ, affecti ſunt an 1571. Non. Oct. Duce Joh. Auſtriaco, Caroli V. nl. nat. V. Than. *hiſt. l.* 38. & 50.

Echineus, 15. Sicyoniorum rex, regn. an. 55.

Echinon, Thraciæ urbs. Mela *lib.* 2.

Echinus, *ni*, vel *nuntis*, civitas vel inſula in mari Ægæo. Cicero *in Aratæis*,

—— Excelſis errans in collibus amens

Quos tenet Ægæo defixa in gurgite Echinus.

Item Acarnaniæ opp. Plin. & Phthiotidis urbs. Strabo. Etiam in Pentapoli Africæ regione civitas. Ptol.

Echinuſſa, inſ. Eubœæ vicina, quæ poſtea *Cimolus* dicta eſt. Plin. 4. 12.

Echion, unus eorum, quorum operâ adjutus Cadmus Thebas ædificavit, unde & Thebani *Echionidæ*, & Thebæ *Echioniæ*. Ovid. *Triſt.* 5. 3.

Vector Echionias ſi vir penetraſſet ad arces.

Item curſor nobilis Idem *Met.* 8.

Impiger Eurytion, curſuq; inſignis Echion.

Echion, Mercurii fil. Argonautarum præco. Flacc. 1. *Argon.*

Echo, nympha Cephiſſi amnis accola, quæ Narciſſi amore capta, cum ab illo ſperneretur, doloris in patientiâ contabuit, & corpore in ſaxum converſo, nihil præter vocem retinuit. Ovid. *Met.* 3. Allegoricè ſig. *jactantiam*, hæc ſpreta mutatur in ſonum, h. e. in rem inanem. Significat etiam Echo *vocis repercuſſionem*; inde *reſonabilis* Ovidio & *reparabilis* Perſio dicitur. Fit præcipuè in convallibus & locis concameratis, ubi ſcinditur reſultans aër, & acceptæ voces numeroſiore repercuſſu multiplicantur, nomenque *Echo* ejuſmodi voci Græcis datum eſt, ut ſcribit Plinius, quoniam non eſt vagandi liberrimus campus, ſed objecta reflectitur. Quæ res etiam multas voces multis in locis reciprocas facit, ſicut in urbe Cyzico turres ſeptem acceptas voces multiplicant. Et Olympiæ porticus fuit, quam *Heptaphonon* appellabant, quoniam ſepties eadem vox ibi reddebatur. Lucretius,

Sex etiam aut ſeptem loca vidi reddere voces,

Unam cùm faceres, ita colles collibus ipſi

Verba repulſantes iterabant verba referre.

Eadem à Latinis dicitur *Imago.* Horatius

Quem Deum, cujus recinit jocoſa

Nomen Imago.

Val. Flacc. *lib.* 3.

Rurſus Hylan, & rurſus Hylan per longa reclamat

Avia; reſponſant ſilvæ & vaga certat Imago.

Eckardus, primus Abbas Vrangelianus, in Diœc. Herbipolit. ſub Conrado III. Chronicon, Epiſtolas & Sermones ſcripſit, ut & Facem monachorum. Circa an. 1130. Trithem. *Cat.* Poſſevinus.

Eckerardus, Decanus Sangall. auctor vitæ S. Notkeri, Caniſ. *t.* 6. *antiq. Lect.* Latinè vertit vitam S. Galli à Ratperto Germ. ſcriptam. Voſſ. *de Hiſt. Lat. l.* 2. *c.* 57.

Eckius ſeu *Eccius* Johannes, Theologus Ingolſtadienſis, obeliſcis notat Lutheri propoſitiones de Indulgentiis, Anno 1518. Diſputat Lipſiæ cum eo de primatu Papæ, de Pœnitentia, de Purgatorio

gatorio & de Indulgentiis, 4. Jul. Anno 1519. coram Georgio D. Sax. victus, exclamante Duce, *ſive ſit jure humano, ſive divino Papa, ipſe eſt Papa.* Cum Carololtadio, de libero Arbitrio, d. 27. Jun. ejuſdem anni: Cum Melanchthone aliiſque Theologis, Wormatiæ, per triduum, de peccato originis, poſt Baptiſmum remanente, colloquitur, An. 1541. ſed Cæſareo mandato interrumpitur confabulatio & Ratisbonam rejicitur, &c. Obiit Anno 1543. æt. 57. Auctor enchiridii. Vid. Bucholceri *Chron.* Lætum. Simler. &c.

Eckleſton, ſeu *Ecleſon*, Minorita Angl. ſui ordinis Chron. ſcripſit. Item de perſecutione Jacobinorum contra Franciſcanos. Geſner. *Bibl.* Poſſevin. *App. ſacro.* Voſſ. *de H. Lat. l. 2. cap. ult.*

Ecnippa, Vid. *Ecdippa*.

Ecnomus, mons Siciliæ, in ora maris Afr. ad oſtia fluv. Himeræ, ad quem Dædalium Phalaridis caſtellum, ubi bos æneus ſervabatur. Hodie *Monte d'Alicata*, in valle Neætina & limite vallis Mazaræ, Fazello. Medius inter Gelam ad Or. & Agrigentum ad Occ. 15. mill. ab utraque. Baudr.

Ecnomus, propugnaculum in orâ Siciliæ in Auſt. apud Gelam urb. ubi & Phalarium alterum propugnaculum. *Poggio Muciaro* Tho. Fazello. Vid. ſuprà.

Ecobrogis, Galatiæ urbs. Anton.

Econia, civitas Græciæ. Plin. 4. 7.

Ecphantes, Proavus Muſæi Poëtæ. Suid.

Ecphantida cujuſdam meminit Ariſtotel. VIII. Polit. *cap.* 6. Et ita corrigit auctorem Scholiorum in Ariſtophanis Crabron. Florens Chriſtianus, cumque ait Satyros ſcripſiſſe. Vulgò legitur *Phantides, pag.* 516. *A.*

Ecphantus, Equitatus Syracuſani Magiſter, cujus Equites muticibus induit, & per peltaſtas cecidit Nicias Athenienſis. Polyæn. *libr.* 1.

Ecphantus, Syracuſanus, philoſophiam profeſſus, qui Deum mentem & animum eſſe exiſtimavit, ut Origenes ſcribit.

Ectena, vel *Ectenes*, Græciæ pop. qui primùm Thebas incoluere in Bœotiâ. Pauſan. Lycophr.

Ecthesis, libri nomen. Cùm enim Sergius Conſtantinopolitanæ Eccl. præfuiſſet, Antiochenam verò Athanaſius, hæreſis Monothelitarum faber, regeret: errorem hunc iſte Heraclio Imper. propinavit, qui à Sergio & Cyro Alexandrino Patr. ſeductus, ipſe opinionem imbibit: mox Synodo coactâ à Sergio hæreſis publicata & *Ecthesis* in eam rem edita eſt, quam brevi tamen Italiæ & Africæ Epiſcopi refutarunt. Circa A. C. 639. Eutrop. *lib.* 18. Cedren. *in Hiſtor. &c.* Hinc diſputationes acerrimæ, quas Conſtans, nepos Heraclii, ex conſilio Pauli Epiſc. urbis, edicto *Typo*, ſopivit, A. C. 648. Trullanâ poſtmodum Synodo, ſub Conſtantino Pogonato, hæreſis damnata eſt, A. C. 680. 681. Vide Sigon. *Hiſtor. lib.* 2.

Ectini, Alpini pop. ab Auguſto devicti. Plin.

Ectodurum Sanſoni eſt *Leutkirch*, urbs Imper. & libera Germ. in Suevia, ad amnem *Eſchach*, qui paulo infra cadit in Ilarum fluv. 3. leuc. a Memminga in Auſtr. 6. à lacu Brigantino in Ort.

Ecur, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

E D.

Eda, Meſſeniæ fluv. Suidas.

Edana, urbs juxta Euphratem, quam Phœnices habitarunt, ab *Edano* duce dicta. Steph.

Edbaldus, Rex Cantii, poſt Ethelbertum Patrem, novercæ maritus, Paganiſmum, ſpretâ Chriſti fide, amplexus, in omnia vitia præceps ruit. Hinc phreneſi afflictus, poſtquam ad ſe rediit, vitiorum callem pœnitentiâ remenſus eſt. Obiit A. C. 640. regni 25. Beda, *Hiſtor. libr.* 2. *cap.* 4. 5. &c. Polydorus Virg. *Hiſtor. Angl. lib.* 3.

Edbertus, 12. Cantii, poſt Withredum, Rex, per an. 23. Idem *libr.* 4.

Eddara, Arab. Deſertæ urbs. Ptol.

Eddo, nomen viri. 1. Eſdr. 8. Lat. *vapor*, vel *nubes*, aut *interitus ejus*.

Edelfridus, fil. Edelrici, Rex Anglorum Septentr. Britones ſæpius vicit, pulſus ab Edvino, cui Edelricus regnum rapuerat. Obiit ſub initium ſec. 7. Beda *l.* 1. *c. ult.*

Edema, civitas in tribu Nephthali. Joſ. 19. Lege *Adamah*.

Eden, i. e. locus delitiarum, ubi Paradiſus olim. Prope Meſopotamiam fuiſſe, aſſerit Torniel. *M. D.* 3. *n.* 22. 23. 24. Item orientalis regio. Iſa. 37. Inſ. Tigridis, infra Seleuciam M. 12. m. p. diſtans, circuitu 10. *Gezerta* Maſio. Eſt & nomen viri. 2. Par. 29. Lat. *voluptas* vel *delitia*.

Edenburgum, regni Scotiæ Urbs regia, Senatuſque ſedes. Vid. *Alata caſtra*, & *Edingburgum*.

Eder, fil. Muſi fil. Merari. 1. Par. 23. Lat. *grex*, *defectio*, vel *privatio*. Item urbs in tribu Juda. Joſ. 15. & 19.

Eder, turris, ubi filii Jacob tabernaculum fixerunt. Gen. 35.

Edera fluvius Galliæ, *Ierre* vulgò, nonnullis contractiori nomine *Yer* dictus, nomen videtur ab edera inveniſſe, cujus more modoque ſerpit flexuosè potius quàm decurrit. Hic ortus in ſaltu Briegio, & quatuor rivis aut fluviolis auctior factus, vicos attingit Ebulum *Ieble*, lavat Solurram (*Soulare*) Ciconiolas, nonnullis corrupto Latino nomine Ceognolas dictas, *Sognolles*, prætèrlabitur Nucetum *Noiſy*, Cons, aliàs Combilvillam (*Com-la-Ville*) Quintiacum majus *Quincy-le Grand*, Quintiacum *Quinſy*, Bouci vicum; priſcum nomen totum & integrum hodieque retinentem, quibuſdam tamen *Boſſy* nuncupatum. Tum amnem recipit ex Capriaco *Chevry*, Atiliaco *Attilly*, Fe tolis *Feroles* aut *Fareſles*, Licinlaco *Leſigny*, & Ambacila *Emboille* venientem: poſtea Ederam vicum Monaſterio Virginum ſacratum inſignem, *Ierre*, cui nomen ſuum dedit, Bronacum vel Bronai, *Brunoy* vulgò, *villam Brannadum* in Geſtis Dagoberti dictum, & Cronam *Crone* alluit, atque apud Villamnovam, Sancti Georgii Patroni ſui cognomine nunc inſignem (*Villeneuve S. George*) in Sequanam evolvitur. Eſt & *Edera* fluvius, *Terre*, in pago Dunenſi, qui alluit Fontanas *Fontainet*, & vicum S. Hilarii, ac in Lidericum defluit. Hadrianus Valeſius *Notit. Gall.*

Ederus, decimus quintus Rex Scotiæ, fil. Dorhani. Bredium, principem Inſularem, qui exſcenſione factâ, Scotiam vaſtabat, devicit, navibus exuſtis. Boëthius, & Buchan. *hiſt. Scot.*

Edeſſa, *Edeſa* Straboni, olim Antiochia Oſrhoenorum, & Callirrhoe à fonte dicta, teſte Procopio, & poſtea *Juſtinopolis*, urbs ampla & Archiepiſcopalis Syriæ ad lævam Euphratis ripam (ex quo etiam Meſopotamiæ tribuitur,) *Rhoas*, & *Rhoaſſe*, ac etiam *Rhoa* Nigro, *Orfa* P. Gyllio, & pleriſque aliis dicta (variè enim nominatur) proxima Samoſatis, à quibus 12. m. p. recedit. Antiquiſſima urbs, utpote à Nembroth, teſte Iſidoro, condita. Abagari ſedes, Ephremi patria. In cœtum Eccleſiæ hic convenientem, Valens Imp. cùm ſævire ſibi propoſuiſſet, Modeſtus Præt. Præf. motus conſtantiâ mulierculæ, quæ gnara futuræ cædis, ad locum filiolum etiam raptabat, cædem diſſuaſit, A. C. 368. Rufin. *l.* 2. *cap.* 5. A. C. 525. Terræ motu tantùm non corruit. Hinc à Juſtino reparatore *Juſtinopolis* dicta. Vide ſuprà. Fruſtra à Choſroë obſeſſa. Capta eſt ab Haido, Abubecheris duce, A. C. 637. Wilh. Tyr. *lib.* 1. *cap.* 2. Iterum expugnavit eam Sanguinus, ingenti Chriſtianorum ſtrage, A. C. 1142. Paulus Æmil. *lib* 5. An *Rages* olim? Vid. quoque Evagr. *lib.* 4. *cap.* 8. *&* 16. Procop. *de B. P. lib.* 2. Euſeb. *in Chron.* J. de Vitriaco *hiſt. Or. lib.* 1. c. 31 &c. Baudrando Urbs Meſopot. ad Chaboram fluv. nunc *Orfa* & *Rohai Orrhoaiq*, Arab. media inter Aleppum ad Occ. & Amidam ad Or. longe ab Euphrate in Or. 40. mill. à Samoſatha in Or. 45. ab Hieropoli. Etiamnum ampla & elegans, è præcipuis Diarbechiæ, ſub Turcis.

Edetana, Hiſp. Tar. regio. Plin. Hinc

Edetani, pop. circa ſinum Sucronenſem, ubi nunc pars Septentrionalior regni Valentiæ.

Edgarus Etheling, regni Anglorum hæres legitimus, cernens res patriæ undique perturbari, aſcenſâ navi cum Agathâ matre ſuâ & ſororibus Margaretâ & Chriſtinâ, in Hungariam, ubi natus fuerat, reverti conabatur, ſed ortâ tempeſtate compulſus eſt in Scotiam applicare. Hâc occaſione factum eſt, ut Margareta regi Malcolmo nupta traderetur, ex quâ nati ſunt 6. filii & 2. filiæ, quorum tres ſc. *Edgarus*, *Alexander*, ac *David* juxta generis ſui nobilitatem reges fuere. Hæc ex Mat. Pariſienſi. Eſt autem *Edgar* Saxonicè pro *Edig-ar*, id eſt, *felix poteſtas*. *Eadig* legitur, Mat. 6. in Saxonico Teſtamento. *Ear*, ſive *Ar* eſt *honor*; unde *Arlic* & *Earlic Honoratus*, atque hinc factum eſt, ut Comites, qui cum Danis in Angliam venerunt, *Earles* vocarentur Camdenus.

Edgarus, fil. Edmundi, Rex Angliæ, poſt fratrem Eduinum, *Pacificus* cognom. poſtquam Scotos vicit, Wallis tributum annuum lupinorum capitum imperavit, & Hiberniæ partem ſub jugum miſit. Exin regno exornando incubuit. Obiit poſt regnum an. 16. Vide Baron. A. C. 957. 959. Chenium *hiſt. Angl.*

Edhilingi, nobilium claſſis, apud Saxones vett. Nithardus *Hiſt. lib.* 4. *Saxonica gens omnis, in tribus ordinibus diviſa conſiſtit, quorum nomina Edhilingi, Frilingi & Lazzi*, i. Nobiles, Ingenui & Servi. Aliàs *Adelingi*, &c. Pro regia ſobole iiſdem peculiariter uſurpata vox & Regio ſucceſſore: quem apud Marculfum Galli *Domicellum*, Scriptores Latini ejuſdem ætatis *Clitonem*, Britanni *Urchrichiad* vocarunt. Sed & *Adelingi* inter Saxones Anglos, dicebantur Regni Magnates; præſertim Comites & illuſtriores. Item Nobiles in genere, ut ex Nithardo oſtenſum. Henr. Spelmannus *Gloſſar. Archaiol.* Vide quoque infra in voce *Seniores*.

Edi, Scythiæ pop. Ἧδοι Steph. ex Hecatæo.

Edingburgum, Scotiæ urbium primaria eſt, in Luthiana prov. & regia ſedes, ubi caſtellum eſt *Puellarum* à filiabus Regum ibi educari ſolitis, cognominatum, multoties authorum teſtimoniis celebratum, vulgò *Edingburg*. Ampla & magnifica, haud procul à mari ſita, Vid. Leſl. *deſcr. Scot.* Camden. *Britann.* Buchan. *lib.* 1. *rerum Scot.* Aurigat. *ſpec.* Ortelium, &c. Capta eſt ab Henrico VIII. Angl. R. imminente nuptiis Mariæ, A. C. 1544. quæ poſtea Franciſco Delphino elocata eſt. Thuan. *lib.* 1. 3. 20. longitud. 17. 12. lat. 57. 10. Vid. *Alata caſtra*.

Ediſſa, id eſt, *myrtus*, aut Syriacè *lætitia*, nomen mulieris, quæ & Eſther. Lege *Hadaſſa*.

Edmerus, vel *Jadmerus*, Anglus, Epiſc. S. Andreæ, in Scotia, ſub Henrico I. circa an. C. 1120. Scripſit de libertate Eccleſiæ, hiſtoriam ſui temporis, ab Anno 1066. ad an. 1122. &c. Geſner. *in Bibliotb.* Edidit hiſtoriam ejus Seldenus, Anno 1623. Vid. Voſſ. *de H. L. lib.* 2. *cap.* 48. Trithem. Catal.

Edmundus, Rex Anglorum Oriental. pietate illuſtris, ſec. 9. regni an. 16. à Danis occiſus. Item Comes Richemontius, pater Henrici VII. Angliæ R.

Edmundus I. Rex Angliæ, fil. Eduardi I. poſt fratrem nothum Adelſtanum. Northumbros domuit, Cumbriam Malcolmo Scoto, feudi nomine, conceſſit, regnum exornavit. A' Leofo exule occiſus, A.C. 946. regni 6. Relictis, Edvino & Edgaro, filiis, qui, poſt fratris Eldredi mortem, ſucceſſerunt. Frater erat Oginæ, matris Ludovici Ultramarini, in quo reſtituendo ſedulò laboravit. Polyd. Virg. Chenius, *hiſt. Angl.*

Edmundus. II. cognom. *Lorica ferrea*, Angliæ rex, fil. Ethelredi R. mortuâ matre à Londinenſibus Rex ſalutatur. Pars Canutum Danum regem elegerunt: quem ſæpius victum victoremque demum ſingulari certamine Edmundus proſtratum conſortem imperii fecit. Tandem ab Edrico quodam, ignito ferro in anum adacto, occiſus, Anno 1017. caputque ejus ad Canutum delatum eſt. *Eadmundus* Saxonicè dicitur, id eſt, *felix pax*, nam *Ead*, vel *Eadig* eſt *felix*: *Mund* autem *pacem* ſignificaſſe oſtendit leguleiorum vocabulum *Mundbrech*; id eſt, *pacis violatio*. Sic *Ælmund tota pax*, *Ethelmund nobilis pax*, &c. Quidam verò *Mund* ajunt eſſe *Mouth*, ut *Pharamund*, *true mouth*. Camden.

Edmundus, cognom. *Virgo*, Arch. Cantuarienſis, Henrici III. R. offenſi iram veritus, in Galliam ſe recepit. Auctor *Speculi Eccleſiæ*, in Bibl. PP. Item, operis Gall. de Agnitione Dei. Obiit Anno 1240. Vincent. *lib.* 31. *cap.* 67. *& ſeqq.* Polyd. Virg. Paris, T. V Bibl. PP. *col.* 765. Simler. *in Bibl. Geſneri*, Baleus.

Edmundus Campianus, Londin. Jeſuita, turbarum cauſâ, ad mortem damnatus, Anno 158·. Auctor Chronol. Univerſalis & libri de Academiis Angliæ. Gautier. & Ricciol. *in Chron.*

Edmundus Grimus, ſcripſit vitam Thomæ Cantuarienſis, Voſſ. *de H. L. lib.* 2. *cap.* 52.

Edmundus Richerius, Syndicus Univ. Pariſ. ſub initium ſeculi hujus, ſcripſit librum de poteſtate Eccl. & Seculari, cenſurâ notatum Synodo Senonenſi, & Aquenſi, an. 1612.

Edna, id eſt, *voluptas*, aut Syriacè *tempus*, nomen viri. 1. Eſdr. 2. 30. Item uxor Raguelis. Tobit. 7. 16. Item princeps militum in Manaſſe. 1. Par. 12.

Edobola ſilva Galliæ, in Petrocoriis, memorata in rebus geſtis Pippini Franc. R. hodie *la foreſt de Ver.* Hadrianus Valeſius *Notit. Gall.*

Edosa, Arabiæ Fel. urbs dicitur. Diodorus.

Edom, ſic cognominatus fuit Eſau ob coctionem rufæ lentis, cujus edulio primogenituram perdidit. Gen. 25. Joſephus à colluſoribus adoleſcentulis per ludibrium ſic dictum tradit, *lib.* 2. Ἔνθεν διὰ τὴν ξανθότητα τοῦ βρώματος ὑπὸ τῶν ἡλικιωτῶν Ἀδωμὸς ἐκλήθη, κατὰ παιδιὰν ἐπικληθείς, Ἄδωμα γὰρ Ἑβραῖοι τὸ ἐρυθρὸν καλοῦσι.

Edom, regio in tribu Juda, quæ & *Idumæa*, ab *Edom*, hoc eſt, *Eſau* dicta. Joſeph. *Ant.* 2. Τὴν δὲ χώραν οὕτως προσηγόρευσεν. Ἕλληνες δ' ἐπὶ τὸ σεμνότερον Ἰδουμαίαν ὠνόμασαν. Undiquaque munita faſtigiis montium & in ſciſſuris petrarum ſita. Ex 11. Judææ Toparchiis octava. Hæc in Syriâ ad merid. Judææ ſita habet Arabiam ad Auſt. Phœniciam ad Bor. Aliàs porro *Gabalene*, & *Amalechitis* vocabatur, teſte Joſ. *Ant.* 2. 1. qui tamen 5. 3. duplicem Idumæam ponit, Superiorem & Inferiorem. Superiorem elegit tribus Judæ, quæ in longum quidem extenditur uſque ad Hieroſolymam, latitudine verò uſque ad paludem Sodomæ conſtituta eſt. In hâc autem ſorte civitates erant Askalon & Gaza. Iſtam Palæſtinam aliàs dicunt. Inferior Idumæa ſorte ceſſit Simeonis tribui. Hæc circa Ægyptum eſt, & Arabiæ montem. Hæc ille.

Edomia, in tribu Benjamin. Hier. *in L. H.*

Edon, Servio mons eſt Thraciæ, aut certè in eâ parte Macedoniæ, quæ Thraciæ proxima eſt, qui à Plinio 4. 11. appellatur *Edonus*. Virg. *Æn.* 12.

Ac velut Edoni Boreæ cùm ſpiritus alto
Inſonat Ægæo. —— ——

Statius. *Triſtius Edonas hyemes, Hebrumque, nivalem*, &c.
Hinc *Edonides* dicuntur *Mænades*, ſive *Bacchi ſacerdotes*, quæ ſuo ore di vino agitatæ myſteria Bacchi celebrabant, paſſis capillis more furentium huc illuc curſitantes. Prop. *l.* 1.

Nec minus aſſiduus Edonis feſſa choreis.

Ovid. *Met.* 11.

Protinus in ſylvis matres Edonidas omnes,
Quæ videre nefas, tortâ radice ligavit.

Lucanus tamen corripuit *lib.* 1.

—— *Nam qualis vertice Pindi*
Edonis Ogygio decurrit plena Lyæo.

Ubi tamen aliqui *Odonis*. Sanè Stephano Ἠδωνοὶ ἔθνος Θρᾳκικὸν vocantur.

Edones, civitas Phrygiæ, Cimmeriorum olim ſedes, *Antandrus* poſtea dicta. Steph.

Edeſa, urbs in ſinu maris Troglodytici ex Africæ latere. Plinius 9. 29.

Edrei, urbs regis Og in reg. Amorrhæorum, ubi ipſe contra Iſrael pugnavit, & cæſus eſt. Eſt & alia in tribu Nephthali. Joſ. 19.

Edri, inſula juxta orientalem plagam Hiberniæ. Ptol. Plinio *Andros* dicta *lib.* 4. *cap.* 16.

Edron, portus ad Padum fluv. Plin. 3. 16.

Edros, ſeu *Edri*, parva Inſ. Hiberniæ, Ferrar. ex Ptol. V. *Hedrus.* Nunc *Bardeſey* i. Avium Inſ. Angliæ adjacet, in ora littorali Valliæ Bor. & Arvoniæ Comit. vix 3. mill. Angl. à Gargano prom. 40. ab ora Hiberniæ in Ort. Baudr.

Edſardus I. Comes Friſiæ Or. fil. Ulrici, qui primus an. C. 1454. clam à Friderico III. Imp. in eum tractum, qui ab Amaſio ad Viſurgim mari prætenditur, acceperat nomen Comitis & jura, quantum libertas Friſia pateretur: decem pòſt annis, publicatis tabulis. Huic ſuccedens fil. Edſardus, benignus in ſuos, mutuâ in ſe ſubditorum fide potens, horum ſpe Groningæ & annexi agri principatum ſperavit, tenuitque, donec eum Saxonica arma, fides mala Geldri, ac poſtremò cuncta invadens vis Auſtriaca trans Amaſium rejiceret. Huic fil. Enno I. impar patri, & ſic regens, ut ab aliis ipſe regeretur, haud longus vitæ atque imperii fuit: Quo tempore Emda Evangelium amplexa eſt. Anna tum Oldenburgica alterius filii *Edſardi II.* nomine præfuit, civiliter uſa principatu jam increſcente. Secuta mox florentium populorum mala, ſuperbia apud ipſos & luxus, invidia apud dominantes. Nec tamen ad vim ventum, dum Edſardum aſperiorem frater minor conſiliis aut metu retinebat. At Johanne mortuo, Edſardus religionis diſcors, nam ipſe Auguſtanam, Reformatam Emdani profitebantur, magis ac magis ſuſpectam habuit horum felicitatem. Uxor inſtigatrix aderat regiâ Sueonum ſtirpe, regioque ingenio. Unde inter Comitem & Emdanos turbæ; de quibus Vid. Hug. Grotium *Hiſt. lib.* 4. Origo Comitum è Grethana domo eſt, quæ per connubia & hæreditates aucta, Emdæ, ab aliis malè habitæ, tutelam priſco tempore ſuſceperat. Idem, Vide quoque in voce *Emda*.

Reges Angliæ, ante Normannorum imperium.

Edvardus I. Ejus nominis Angliæ reges plures fuere. Ante Normannorum Imperium; Primus Alfredi fil. *Senior* cognominatus, Patri ſucceſſit, Anno 900. Scotorum R. Conſtantinum primò, dein Britones, poſtea concitatos in ſe, à fratre Ethelvardo, Danos vicit, Orientalium Anglorum regnum ſuo adjecit; Edricio rege à ſuis interfecto, Merciam quoque ſibi comparavit. Epiſcopatibus 5. conſtitutis, obiit an. 924. Ei ſucceſſit Adelſtanus fil. Guil. Malmesburius *hiſt. Angl.* Polyd. Virg. Chenius.

Eduardus II. Edgari fil. *Martyr* nuncupatus, poſt quadriennium à matre nothi fratris Ethelredi Alfreda crudeliter necatus An. Dom. 979. Matth. Weſtmonaſter. *in Chron.* Addit. hiſt. Bedæ, *lib.* 2. *cap.* 12. Rogerus Hovedenus, Polydor. Virgilius, &c.

Eduardus III. Confeſſor dictus, Ethelredi fil. ex Emma, Vid. ibi. ob caſtitatem erga uxorem, & munificentiam erga Eccleſiam mirificè celebratus. Hic, cùm prius in Anglia Dani, juxta Danicam conſuetudinem, Angli juxta Anglicam, & Mercii juxta Mercianam judicarentur: in uno regno triplicem Juſtitiæ lancem non ferens, denuo illas omnes leges recenſuit, ſuamque dedit parem omnibus ac communem, quæ à re *Lex Communis*, ab Auctore *Lex S. Eduardi* nuncupatur. Unde *Anglicanarum legum Reſtitutor* appellatus eſt, quamvis ſecundùm alios non ipſemet ejus inventor fuit, interim à diebus Avi ſui Edgari, qui illam inſtituiſſe dicitur, oblivioni datam in uſum revocavit, Vid. Ranulphum Ceſtr. *lib.* 1. *cap.* 50. Gemiticenſem *lib.* 6. *cap.* 9. aliosque laudatos Henr. Spelmanno *Gloſſar. Archæol.* Obiit Anno 1066. Iidem. Vid. *Godwinum.*

Reges Angliæ, poſt Conqueſtorem.

Edvardus I. Henrici Tertii Regis fil. quem pater Walliæ principem fecit, & Aquitaniæ præfecit. Hinc conſuetudo, ut Rex Angliæ filium natu majorem Principem Walliæ dicat. L. Loyd. Ante regnum cum Ludovico IX. expeditione ſacrâ defunctus eſt. Poſtmodum coronatus Anno 1279. ingenti cum pompa, Leolinum Walliæ Principem, ſæpe victum, ſuſtulit: Hinc rebus ſuis in Gallia compoſitis, rurſus in Orientem profectus, in Sicilia Arragoniæ & Andegavenſis familiis liti ſe interpoſuit. Ortâ dein Anno 1293. inter duos nautas, Anglum Gallumque, contentione, ingens bellum conflatum, quo Normanniam vaſtavit, claſſem Gallicam vicit, Aquitaniam amiſit. Pax dein mutuis conjugiis firmata. Poſt Alexandrum III. Scotiæ R. cùm Johan. Balliolus & R. Bruſſius de regno contenderent, ipſe ſuperveniens illo potitus eſt, priore grandi prælio victo & capto. Obiit Anno 1307. æt. 68. regni 34. Hic etiam Judæos regno expulit, & Lutetiæ, clientem ſe Francorum, ratione ditionum, quas in Gallia poſſidebat, profeſſus eſt. Maſſonius *l.* 3. Polyd. Virg. *lib.* 17. Chenius *hiſt. Angl. lib.* 14.

Edvardus II. Primi Edvardi fil. *Carnarvan* dictus, ob tyrannidem primò regnum amiſit, deinde vitam perdidit. Sub initium enim regni Gaveſtonem quendam, à Patre ejectum, revocavit, cujus conſiliis in Proceres ſævus, unde Gaveſtonis mors. Interea Scoti jugum excuſſere. Mox Hugo Spenſerus, cum fil. cognomine animo Regis occupato, cum ita in tranſverſum egeretur, ut & Edmundum fratrem, & uxorem Izabellam pelleret: quæ in Galliam ſe ad Carolum Pulchrum, fratrem ſuum recepit. Inde, ope Hannoniæ Comitis Procerumque Anglorum id effecit, ut Spenſeri capite plecterentur, Eduardus autem in vincula conjiceretur, filio ſurrogato. Paulo pòſt, ignito ferro per corneam fiſtulam in anum immiſſo, occiſus eſt, Anno 1327. regni 20. Thomas Morus, *in Vita ejus*. Froiſſard. *lib.* 1. Thom. Walſinghamus, *in Eduardo II. &c.* Ex Iſabella, pater Eduardi III. &c. Laſcivus, ignavus, infelix.

Edvardus III. Edvardi Secundi fil. regnavit annis 50. Aureæ Periſcelidis Equitum Author, & Fundator fuit. Regum reliquorum omnium fortiſſimus, bonis tam animi quam corporis egregiè ornatus. Statim ab initio regni, Robertum Bruſſium, Scotiæ R. vicit. Philippi Valeſii, ob præreptam ſibi Galliæ ſucceſſionem, mortuo Carolo Pulchro avunculo, ſine prole maſcula, primò 300. navium claſſem ſuperavit, mox cum in Normannia ad Creſſiacum, clade in omne ævum memorabili, affecit: ubi præter alios, duo Reges occiſi, & Philippus *Fortuna Franciæ* factus eſt. Anno 1346. Dein Caletum cepit, & per uxorem, Davidem Scotiæ R. vicit cepitque. Buchan. *hiſt. Scot. lib.* 9. Wiclefo non adverſatus eſt: Per fil. Eduardum, invicti animi principem, Johannem Galliæ R. ad Pictavium, vicit & in Angliam abduxit. Contra Carolum V. non æquè felix. Obiit Anno 1377. æt. 65. Succeſſit ei nepos ex Eduardo Valliæ Principe, de quo antè, Richardus. Walſingham. *in Eduardo* 3. Froiſſard. *lib.* 1. Polydorus Virg. *lib.* 19. Chenius, *lib.* 15. Judicia Anglico in poſterum, non Gall. ſermone agi voluit. De Jubilæo ab ipſo inſtituto, Vid. in voce *Jubileus*.

Edvardus IV. Comes de *Marsh* plenis omnium ſuffragiis Rex electus, Anno Dom. 1461. Fil. erat Richardi, Ducis Eboracenſis, qui Henricum II. victum in vincula compegit, ſed ab ejus uxore acie victus & occiſus eſt. Hujus mortem filius ultus, pulſo Henrico, thronum conſcendit, Anno 1461. quæ prima diſſidii inter Roſas ſcena. Dein, à Comite Warvicenſi, victus captusque eſt, ſed poſtquam evaſiſſet, hoſtem in Galliam compulit. A' quo receptus & opibus Ludovici XI. ſuffulto, in Hollandiam ſe recipere eſt coactus. Hinc redux, binis præliis victor, Comite occiſo, & Henrico R. in carcere ſtrangulato, regnum obtinuit, recuperatum intra 20. dies, cùm intra 11. à Warvicenſi occupatum fuiſſet. Fratrem Georgium, Ducem Clarentiæ, *Vino Malvatico ſic volentem ſuffocavit*, quòd à fratre, cui nomen à G. inciperet, ſibi cavere juſſus eſſet. Obiit Anno 1483. Eo mortuo, Richardus, Glocestriæ D. nepotes ex fratre, trucidavit, ipſe à genero Eduardi Henrico Richemontio, occiſus. Polyd. Virg. *lib.* 14. Phil. Comineus, *libr.* 6. *cap.* 9. Th. Morus, *Hiſt. Rich.* Chenius, *hiſtor. Angl. lib.* 19. &c. Vixit annis 50. regn. annis 23.

Edvardus V. Edvardi Quarti fil. patri ſucceſſit, An. Dom. 1483. A Richardo Tertio vitâ privatus, poſtquam 2. menſes, & 18. dies regnaſſet. Iidem.

Edvardus VI. Henrici Octavi Regis fil. ex Johanna Seimera, patri ſucceſſit, An. Dom. 1547. Sub hoc Eduardus Seimerus, avunculus ejus, Protector, cum Thoma Cramero, puram religionem in regnum introduxit, Petro Martyre Argentinâ Oxonium, P. Fagio & M. Bucero Cantabrigiam indidem, Emdâ verò Joh. a Laſco Londinum vocatis. Obiit florentiſſimæ ſpei Princeps, Anno 1553. æt. 16. Joh. Utenhovius, *in narr. Angl.* Thuan. *lib.* 13. Chenius, *hiſt. Angl. lib.* 21. Regnavit ſexennio, quinque menſibus, & novendecim diebus.

Alii Reges & Principes.

Eduardus, Luſitaniæ R. poſt patrem Johannem II. an. 1433. Judæum Medicum, Aſtrologiæ peritum, conſulens de rebus ſuis, inaugurationem manè cœptam, juſſus in meridiem differre, non paruit. Contra Mauros, in Africâ, infelix. Obiit an. 1438. æt. 47. ex Eleonora, fil. Ferdinandi I. Arrag. R. pater Alphonſi V. ſucceſſoris. Literatus, & fautor Literatorum: Scripſit de Arte regnandi, de Juſtitia, de re equeſtri, &c. Mariana, *lib.* 21. *cap.* 6. & 13. Garibajus, *lib.* 35. *cap.* 11. Duard. *Geneal. Regum Portugalliæ.*

Eduardus, Sabaudiæ Comes, Amedeo V. patri ſucceſſit, Anno 1323. prius à Philippo Pulchro, cui auxilio venerat, eques factus. Poſtea à Delphino Guidone, prælio victus. Aſſuit Philippo Longo in Flandria, in prælio Moncaſſellano. Redux cum Delphino reconciliatus, ope Clementiæ Hungaricæ, paulo pòſt obiit, Anno 1329. æt. 45. princip. 6. Guicheno, *Hiſt. Sab. l.* 2. *c.* 23. Paradinus *hiſt. Saband. lib.* 2.

Eduardus, Dux Parmenſis, à Ludovico XIII. contra Hiſpanos adjutus. Anno 1635. Item, filius Joh. Ballioli, Rege Davide pulſo, Scotiæ R. mox ipſe pulſus, jure ſuo Anglis ceſſit. Walſinghamus *in Eduardo* 2. & 3. Polyd. *l.* 18. & 19. Boëth. *hiſt. Scot. lib.* 15. Chenius, *hiſt. Angl. l.* 14. 15. *&c.* Item, Frater Roberti Bruſſii, Scotiæ R. ſubjugatâ ſibi maxima Hiberniæ parte, Regem ejus ſe fecit, ſed poſtea ab Epiſc. Armachano oppreſſus, & capite plexus eſt, an. 1317.

Eduardus Cantuarienſis, Benedictinus, ſcripſit vitam Thomæ Cantuar. cujus tempore vixit.

Edvinus, Edmundi filius, Anglorum rex, poſt Edredum, ſucceſſorem Edmundi fratris. Vitiis infamis. Obiit, animi mœrore, cùm videret Eddarum, Principem prudentem, à ſubditis, ſibi ſurrogari. Osbert. *in Vita Dunſtani. cap.* 92. Gulielm. Malmeſburius, Chenius, *hiſt. Angl. l.* 8. *c.* 14. regn. an. 4.

Eduinus, Northumbriæ R. Britones Saxonesque omnibus in M. Britannia terris exuit, Pictis Scotisque fortiter obnixus. Baptizatus ſuaſu Edelburgis uxoris, quæ Cantii R. ſoror erat, Anno 626. ſeptimo pòſt anno in prælio occiſus, contra Cadvvalum, Walliæ Principem, à Rege Merciorum Pendo adjutum. Beda *de geſt. Angl. l.* 2. *c.* 8. 9. 17. *&c.*

Edulius, Hiſp. Tarraconenſis mons. Ptol. hodie *Moncayo*. Aliis *Medulius* dicitur. Baudrando, Durio fluv. imminet, *Mandurta* accolis. Sed longè à *Moncajo*, qui Lat. *Caunus mons*. Aliis tamen Edulius eſt *Montferrat*, in Catalonia, prope Rubricatum fluv.

Eduma, villa in Acrabatena, in tribu Ephr. Hier. *in L. H.*

Edumas, populi Arabici. Steph.

Edus, *Sadodela*, fluviol. Liguriæ, in fin. Genuenſium, in Portiferam fluv. influens, apud Pontemdecimum. Ferrar.

Edusa, ita ab *edendo* dixerunt veteres Deam, quæ eſui præerat, quemadmodum Potinam, quæ *potui*.

Edya, Nympha, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. *in Theog.* Lege *Idyia*.

Edylius, mons à quo egreditur fluv. Aſſus, quem occupavit Sylla, ut Chæronenſes populos illi monti vicinos facilius invaderet. Plut. *in Syllâ*.

Edyme, urbs Cariæ. Steph.

E E.

Eetion, pater Andromaches, & ſocer Hectoris, qui apud Thebas Ciliciæ imperabat. Hom. *Il.* 12. Hinc *Eetioneus* adject. Ovid. *Met.* 13.

Eetioneas implevit ſanguine Thebas.

Eetion, Athenienſis claſſis, quæ conſtabat centum ſeptuaginta navibus, præfectus, à Clito, Macedonicæ claſſis præfecto, ad Echinadas inſulas victus, Olympiadis centeſimæ decimæ quartæ anno ſecundo. Vide Diodor. *l.* 18. *p.* 636.

Eetionea, alterum Piræi promuntorium ab *Eetione*. Steph.

E F.

Eferem, vel *Efrem*, 13. Hieroſolymorum Epiſcopus, Anno Salutis 126.

Eflia, aliis *Eiflia* pagus, inter Trevirenſes & Agrippinenſes, ſed Agrippinæ propior, cui Tolbiacum, caſtrum ab Agrippina civ. leuc. 16. diſtans attribuitur. Tabulæ illum collocant circa Monaſteria Prumiam, Malmundarium & Stabulaus, non longè à Prumiæ & Celbis fluvii fontibus, Hadrianus Valeſius *Notit. Gall.*

Efflui, Germaniæ Septentrionalis pop. Tacito, Livones hodiè quibuſdam. Vulgò *Liflandt*.

Effrontes, hæretici, circa annum 1534. qui frontem ſcalpello radentes, ſanguinem eliciebant, dein oleo vulneri illito, quod loco Baptiſmi illis fuit. Spiritûs S. divinitatem inſuper negabant. Eraſm. *ep. ad Luther.* Florimundus, *lib.* 2. *cap.* 16. *n.* 5. Gautier. *in Chron. ſec.* 16. *cap.* 16.

E G.

Ega, Hiſp. fluv. Oritur in Alava prov. dein per Navarram, Eſtellâ rigata, in Iberum fluv. ſe exonerat, è regione Calaguris.

Egabro vel *Ægabro*, *Cabro*, opp. Hiſp. aliàs urbs ep. Sub Ar. Hiſpalenſi.

Egara, urbs aliàs Laletanorum, nunc opp. Cataloniæ, *Terraſſa*, verſus montes 6. leuc. à Barcinone in Bor. totidem à Minoriſſâ in Eur. 3. à Rubricato fl. in Ortum.

Egates, Vid. *Ægathes*.

Egbertus, Rex Cantii, in agnatos ſævus, Obiit Anno 675. regni 9. Item, Rex Northumbriæ, qui Pictis ſe oppoſuit, amicus Alcuini, Polydor. *lib.* 4. Vide quoque *Egebertus*.

Egbertus, Marchio Saxon. à Gregorio VII. Victore III. & Urbano II. contra Henricum IV. Imp. ſuſcitatus. Idem Hermanni, Princ. Lucemburgici, contra Henricum, electi partes tuitus, eo occiſo, ſe Imperatorem fecit, Anno 1088. paulò pòſt prope Brunſuicum, in molendino, ab Henrici militibus occiſus. Berthold. *Hiſtor. ſui temporis.* Sigebert. *in Chron.*

Egbertus, vel *Echebertus*, Abbas S. Florini, in diœceſi Trevirenſi. Sub Conrado III. & Friderico Barb. ſcripſit vitam ſororis ſuæ S. Elizabethæ, & 13. Sermones c. Catharos. Bibl. PP. *t.* 4. Phil. Bergamus, Anno 1157. Voſſius *de Hiſtor. Lat. l.* 2. *c.* 53.

Egebertus, Rex Saxonum Occid. poſt Britricum, à quo pulſus, ad Carolum M. ſe recepit, inde, Britrico mortuo, à ſubditis receptus. Domitis Inſulæ Regulis primus Anglorum Rex Wallos domuit, Bertulphum Merciorum, Ethelvvolſum Cantianorum, Suthredum Saxonum reges, & Northumbros vicit, quorum regna ſuo imperio adjecit. Primus omnium nomen Angliæ inſulæ impoſuit, ſub regni finem à Danis impetitus, Obiit A. C. 837. regni 37. Guil. Malmesburius, *libr.* 2. Polyd. Verg. *libr.* 4. & 5. Duchenius *lib.* 6.

Egelaſte, op. Hiſp. citer. pop. *Egelaſtani* Plinio & Straboni: hodiè *Iniesta* Caſtellæ regni opp. Cluſio.

Egelidus, hunc Tuſciæ amnem eſſe, & hodiè *Freddano* dici fabulatur Leander ex Annio. Hunc enim *Egelidum* uterque citat ex Virgilio *Æn.* 8.

Ut procul Egelido ſecretum flumine vidit.

Sed ibi legendum *egelido* appellativè alii jampridem obſervarunt.

Egelochus, unus ex Ducibus Alex. M.

Egemmon, nonus Corinthiorum rex.

Egemon, poeta, qui ſcripſit bellum Leuctricum Thebanorum & Lacedæmoniorum. Vide *Hegemon*.

Egeria, nympha, cui ſacrificabant prægnantes, quòd eam putabant facilè fœtum alvo *egerere*. Feſtus. Numa Pompilius, referente Plutarcho, quò majore in veneratione eſſet apud populum, ſimulabat ſibi eſſe nocturnos congreſſus cum Egeriâ nymphâ, velut cum conjuge. Florus *ubi de Numâ*; *Hæc omnia quaſi monitu deæ Egeriæ, quò magis barbari acciperent.* Juven. *Sat.* 3.

In vallem Egeriæ deſcendimus.
—— Madidamq́; Capenam
Hic ubi nocturnæ Numa conſtituebat amicæ.

Hinc fingit Ovid. *Met.* 15. Egeriam luctu, ob Numæ diſceſſum, converſam eſſe in fontem. Græci nunc Ἡγερία, nunc Ἐγερία appellant. D. Auguſtinus *lib.* 7. *cap.* 35. *de C. D.* fontem ait fuiſſe ac ſpumam hydromantiæ. Erat autem Egeriæ lucus & fons Romæ extra portam Capenam. Vide Liv. *libr.* 1. Florum *libr.* 1. *capite* 3.

Egeria vallis, ſive Aquæ regiæ, unus ex tribus conventibus Tuginorum Reip. Germ. *Egry*. Vid. Stumpf. *libr.* 6. *de Turgaa cap.* 30. Simler. *de Rep. Helv.* Item lacus cognom. ibidem. Hic Leopoldus Archidux A. C. 1315. d. 16. Nov. victus à Suitiis eſt; qui cùm lacus ab una parte, ab altera editiſſimi montes viam militarem cingerent, primùm ingentia ſaxa & vaſtas trabes è ſummo monte in exercitum Ducis devolvere lapideſque in hunc uſum congeſtos, in Equitatum ſpargere cœperunt. Mox copias hoſtium turbatas ex edito conſpicati, inſtructâ acie eos à fronte adorti ſunt, ingentique ſtrage affecerunt, Iidem.

Egerius Aruntis, Tarquinii Priſci Regis fratris, filius, Damarati Nepos, qui natus poſt Patris mortem, cùm teſtamento ab avo præteritus eſſet, omniaque bona Tarquinio Priſco ceſſiſſent, ab inopiâ *Egerii* prænomen habuit: de quo vide apud Dionyſ. & Livium plura. Is Collatiâ à Priſco Rege captâ, ibique in præſidio relictus, *Collatini* cognomen primus invenit, quòd diu *Collatiæ* præfuiſſet. Hujus filius ſecundùm Livium, vel Nepos ſecundùm Dionyſium fuit *Luc. Tarquinius Collatinus*, Lucretiæ maritus.

Egeſaretus Lariſſæus, nobiliſſimus Theſſaliæ, tempore belli Civilis à partibus Pompeii contra Cæſarem, *lib.* 3. *Civil.* 35. Ciceroni ad Serv. Sulpitium *Epiſt. lib.* 13. vocatur *Hegeſaretus*.

Egeſidemus, utrum hiſtoriam an aliud ſcripſerit, incertum eſt; hiſtoricum quidem eſt illud, cujus causâ laudatur Plinio 9.8. & Solino *cap.* 18.

Egeſinus, Philoſophus, Evandri auditor. Cic. *Academ. Qu. libr.* 4.

Egeſippus, vide *Hegeſippus*.

Egeſta, filia Hippotis Trojani, quam, ne marinæ belluæ ob perjuria Laomedontis ſecundùm Apollinis reſponſa traderetur, pater impoſitam naviculæ miſit, quò ſors tuliſſet; quæ tandem in Siciliam delata, à Criniſo fluvio in canem converſo compreſſa, Aceſten edidit. Vide *Criniſus*.

Egeſta, civitas in Siciliâ, quam Æneas condidit, & ab Aceſtis matre *Egeſtam* nominavit, quæ poſtea *Segeſta* dicta eſt. Stephanus ab *Egeſto* Troe ſic nominatam ſcribit, & calidas aquas ibi ſcaturire Diodorus *lib.* 20. ſcribit, hanc ab Agathocle exciſam, & transfugis ad habitandum conceſſam, ac Dicæopolin ab eo appellatam.

Egeſtus, Numitoris fil. Frater Rheæ Sylviæ, ab Amulio cædi ſororis adjectus, ne quis ſtirpis virilis ſupereſſet.

Egeus, vel *Hegai*, Eunuchus Perſarum Regis. Eſth. 1. id eſt, *meditatio*, ſive *loquela*, vel *gemitus*, aut *ablatio*.

Eggyna, urbs Siciliæ. Vid. *Engyna*.

Egica, in Hiſp. Gothorum rex, duxit Cixilonem, filiam Ervingi, cui ſucceſſit: mox illam, ob Bembam, vel patrem, vel patruum ab Ervingo occiſum, repudiavit, filio ex illo Vitize in Gallicia educato. Judæis à Chriſtianiſmo iterum deficientibus & regno noxiis ſe oppoſuit, bonis illorum fiſco addictis, illiſque in ſervitutem redactis. Obiit Anno 701. filio ſucceſſore relicto. *Concil. Tolet. lib.* 16. *cap.* 8. Tudenſis, &c. Hic Egica Faſilam ducem Tudenſem, (ut ejus uxore potiretur) necavit. Vide quoque Vaſæum *in Chron.*

D. *Egidius*, natione Lemovicus, religionis ac pietatis fulgor, Noviodunenſis Epiſcopus, Flandros, & Picardos ad Chriſti fidem convertit, martyrumque ſanctorum plurima conſtruxit monumenta. B. Rhen. *l.* 1.

Egidius, Hiſpanus Cardinalis, vir acerrimus, Anno Dom. 1457. Vid. *Ægidius*.

Egidona, Vid. *Esdera*.

Egidus, Athenienſis, ſolitudinis ſtudio genus, patriam, & opes reliquit.

Egilium ſeu *Ægilium*, Inſ. parva maris Tyrrh. aliàs ſub Senenſibus, nunc ſub magno Hetruriæ D. vulgò *Il Giglio*. Caſtrum habet cognom. ſatis munitum, contra piratas, cum oppidulo. Vix 10. mill. à monte Argentario & ab ora Hetruriæ. Tota montuoſa eſt, circuitu circiter 18. mill.

Egilvardus, Germanus, Buchardi Ep. Herbipol. vitam ſcripſit. Baronius A. C. 748. Voſſ. *de H. L. l.* 2. *c.* 62.

Eginhardus, Secretarius Caroli M. & gener, Monaſterium Selinſtadienſe fundavit, cujus ipſe primus Abbas. Scripſit vitam Caroli, Annales Franciæ, ab Anno 741. ad an. 829. &c. Epiſtolæ ejusſà Chenio editæ, Pſalterii epitomen addidit Trithemius. Obiit Anno 848. Lupus Ferr. *ep.* 1. Froarius Tul. *ep.* 16. Sigebert. *de Viris Ill. cap.* 16. Voſſ. *de H. L. l.* 2. *c.* 33.

Egion, urbs inter Ætolos & Peloponneſum. Pomp. Mela.

Egipſa, Hiſp. Rex. an. ab U. C. 1436.

Egira ſeu *Hegira*, Epocha Mahometanorum: Mahomet enim ſcelerum & ſeductionis pœnam timens, ex Arabia Mecham confugit, à qua fuga ſectatores ejus annos, qui merè Lunares ſunt, numerare ſolent. Fixa eſt hæc Epocha die Veneris, 16. Jul. A. C. 622. ſub Clotario II. Heraclio Imper. & Honorio P. Vid. Petav. *de D. T. c.* 50. & *lib* 7. *cap.* 12. *Ration. temp.* 2. *P lib.* 4. *c.* 15. Scaligerum *de E. T.* Ricciol. *Chron. refor. t.* 1 *l.* 2. *c.* 24. Chriſtmann. Mercatorem, &c. Significat vox Lunam.

Egirtius, *Egirſius*, & *Gerſius*, fluv. Aquitaniæ influens in Garumnam, *Gers* Vineto. Oritur in ſup. Armeniaco tractu, dein Auſcios rigat & Lactorium, pauloque infra in Gar. labitur, è regione Agenni. Baudr.

Egita, & *Ægita*, quæ aliis eadem cum *Igadita*, Marianæ *Guimaranes*, opp. Portugall. Damaſi Papæ patria, Ferrar.

Egla, uxor David. 2. Reg. 3. id eſt, *vitula*, ſive *currus*, vel *rotunda*.

Eglon, nomen urbis in tribu Judæ, cujus regem Dabir cùm evocaſſet in auxilium contra Joſue & Iſraelitas Adoniſedec, rex Jeruſalem, & profligati eſſent magno prælio, ſtante ad vocem Joſuæ Sole, ipſi verò reges ſe abſcondiſſent in ſpelunca urbis Maceda, juſſit eos ibi cuſtodiri, poſtea cæſis omnibus, eduxit quinque reges & ſuſpendit ſuper quinque ſtipites, & fuerunt ſuſpenſi uſque ad veſperum, Joſ. 10. 12. 15. Eſt autem nunc villa prægrandis in 12. lapide Eleutheropoleos. Hieron. *in loc. Hebr.* Item Rex Moab, à cujus tyrannide Iſraëlitæ per Aodum liberati. Jud. 3. Joſ. *lib.* 5. *cap.* 5. A. M. 2641.

Egnatia Maximilla, Galli Glicii uxor, quæ virum indicio Quintiani in Piſonianâ conjuratione & ob amicitiam Senecæ infamatum magis, quàm convictum, in exſilium comitata eſt magnis primùm & integris opibus, mox ademptis, Tacit. 15. 71.

Egnatia, ſeu *Gnatia*, *Ignatia* Straboni. Peucetiæ in Italiâ op. in ora maris Hadr. eſt, hodiè collapſum quidem, ſed ejus buſtum *Nazzo* vocari teſtatur Niger. Baudrando nunc vicus eſt regni Neap. in prov. Bariana, *Torre d'Anaſſo* vulgò, 5. mill. à Monopoli in Ort.

Egnatius, prænomine *Publius*, habitu & ore auctoritatem Stoicæ Sectæ prætulit; animo perfidioſus & ſubdolus avaritiam ac libidinem occultans, Bareæ Sorani cliens, vendidit pecuniâ falſum teſtimonium, ad opprimendum Patronum. Idem filiam Bareæ Sorani Serviliam, cùm ipſius hortatu ad magicam deſcendiſſet, Neroni detulit. Initio Imperii Veſpaſiani à Muſonio Ruſo in Senatu accuſatus. Tacit. *Hiſt.* 4. 10.

M. Egnatius Rufus, ædilis, ſub conjurationis crimine in Auguſtum oppreſſus.

Egoliſma, Vid. *Engoliſma* & *Inculiſma*.

Egonum, pagus agri Ferrarienſis. Polyb. *Vicovenza* hodiè.

Egorigium, Legio XII. nunc vicus *Rus*, ad fluv. Gelbim, in ditione Trevir. verſus confin. Duc. Juliacenſis, Cluver. 8. leuc. à Treviris in Bor. 8. à Colonia Agr. in Auſtr.

Egoſa, op. Caſtellanorum olim Hiſp. citer. in Catalauniâ, nunc pagus *Gandena*, teſte Moletio. Baudrando nunc *Caſtell follit*, oppidul. munitum Cataloniæ in colle, juxta Fluvianum amnem, 6. leuc. Hiſp. à Vico in Bor. paulo amplius à Gerunda in Circ.

Egra, urbs permunita, à fluvio, cui adjacet, dicta: olim Imperio Romano, hodie Bohemiæ regno ſubjecta. Ptol. *Menoſgada* vocatur. In ejus arce occiſus eſt Fridlandiæ D. 20. leuc. à Praga, in Occ. 12. à Pilsena. Item urbs Arabiæ juxta ſinum Ælanitem. Stephanus.

Egritta, Vide *Ægritta*.

Egurri, *Evegarri* Plinio, Hiſp. Tarrac. pop. Aſturibus vicini,

quorum

quorum op. *Forum Egurrorum*, *Medina de Rio ſecco*, teſte Vaſæo. Vide *Forum*. Aliis eſt *Monteſurado*, opp. Gallæciæ, ad Burbiam flu. longè à Methimna ſicca, in Occ. Baudr.

Eguſa, Vide *Æguſa*.

Egyptiani, melius *Ægyptiani*, Erronum impoſtorumque genus nequiſſimum. Italis *Ciani* & *Cingari*. Germ. *Zigeuner*, vulgò *Tartari* & *Gentiles*, quibuſdam *Saraceni*, Angl. *Ægyptii* & *Gypcies*. Apparuere primùm in Germania, A. C. 1417. Munſtero teſte, nigredine deformes, excocti ſole, immundi veſte, & uſu rerum omnium fœdi. Furtis inprimis dediti, præſertim fœminæ, quæ viris inde victum perhibent. Ducem, Comites, Milites inter ſe honorant, veſte præſtantes. Venaticos canes more Nobilium habent, equos ſæpe mutant, maior tamen pars graditur pedibus. Fœminæ cum ſtratis & parvulis, jumento invehuntur. Literas circumferunt Sigiſmundi Regis, & aliorum Principum, ut innoxius ipſis permittatur tranſitus: Ferunt ipſi, ex injunctâ ſibi pœnitentia, mundum ſe peragrantes circumire, atque è minori Ægypto primùm migraſſe. Sed fabula hæc, ut notat prædictus Munſterus *Geogr. libr.* 3. *cap.* 5. Oriuntur quippe in omni regione, & ſui ſimiles in gymnaſium ſceleris a ſſciſcentes, vultum, cultum, moresque ſupra memoratos ſibi inducunt: Linguam, quò exotici magis videantur, fictitiam blaterant, quam Germ. *RotWelſch*, qu. Rubrum Wallicum, i. Barbariſmum, Angli *Canting* vocant; provinciasque vicatim pererrantes, auguriis & furtis, impoſturis & technarum millibus plebeculam rodunt & illudunt, Spelm.

E H.

Ehud, Iſraelitarum judex, filius Gera, liberavit Hebræos à tyrannide Eglonis regis Moabitarum. Jud. 3.

E I.

Eicetæ, hæretici, monaſticam vitam fœminis etiam allectis, profeſſi & ſaltando & choreas agendo Deum ſe laudare dicebant, ad modum Iſraëlitarum, poſtquam Ægyptii mari Rubro merſi periere. Johann. Damaſcenus *l. de hæres* Gautier. *in Chron. ſec.* 7. *capite* 1.

Eichſfeldia, tractus Germ. Brunſuicenſi ditioni ad Merid. Electoris Moguntini. Vallius *Geogr.* V. *Eiſchfeldia*.

Eichſtadium, urbs Bavariæ, cujus Epiſc. cum Herbipolenſi, inſtitutus eſt, A. C. 746. vulgò *Eichſtat*, quaſi *Quercopolis*. Vide *Eiſtadum*.

Eidera, flu. Daniæ, *Egidora* Reginoni. Oritur ſupra Rensburgum, & Holſatiam Dithmarſiamque dividit à Sleſvicenſi Duc. Dein, infra Tonningam, in mare Germ. ſe exonerat. Hinc regiunc. inter Tonningam & Huiſemum, *Eiderſtede* dicitur, ſub Sleſvic. Duce.

Eidomene, Macedoniæ urbs. Steph.

Eileſium, nomen loci. Steph. ex Homero.

Eileithyia. urbs Ægyptiaca. Steph.

Eilhuſa, arx ſitu ſpectabilis Comit. Waldecc. Metel.

Eiminatium, Dalmatiæ urbs. Ptol.

Einatus, Cretæ urbs, alii fluv & montem eſſe dicunt. Steph.

Eion, emporium ad oſtia Strymonis fluvii. Thucyd. 25. ſtadiis ab Amphipoli in Auſtr. Cherſoneſi etiam urbs, & circa Pieriam. Steph. Vid. Polyæn. *l.* 7. in Borge.

Eione, Corocondæ promuntorium inter Pontum & Mæotim excurrens. Plin. *Punta di Matriga*, & Pineto *Capo di Croce*.

Eiones, Argiæ pagus fuit, poſtea navale Mycenarum. Strabo.

Eioneus, unus è Græcorum Principibus, qui ad Trojam profecti ſunt, ab Hectore interfectus. Hom. *Il.* 8. Item alius Thrax, Rheſi Pater, qui noctu à Diomede, & Ulyſſe interfectus eſt. Hom. *Iliad.* 10.

Eira, mons in Meſſeniâ, in quo ſe Meſſenii 11. annis contra Lacedæmonios defenderunt. Pauſan.

Eireſia petra, In Inſ. Salamine, Schol. *in Eq. Ariſt.*

Eireſidæ, Tribus Acamantidis vicus. Steph.

Eiſcadia, Luſitaniæ urbs ſub Viriathi imperio à Serviliano capta. Appian.

Eiſchfeldia, tractus Thuringiæ, ſub El. Mogunt. juxta Ducatum Brunſuic. Ibi opp. præc. Duderſtadium.

Eiſenacum, & *Iſenacum*, opp. Germ. in Thuringia, ad Neſſam amnem, cum Duc tit. ſub Ducibus Saxo. Weimar. Arcem habet. 4. leuc. à Mulhuſia in Auſtr. 7. ab Erphordia in Occ. Regiunc. adjacens ei paret.

Eiſemburgum, Arx Comit. Waldecc. Metel.

Eiſlebia, vel *Iſlebia*, urbs parva Comitatus Mansfeldiæ in Saxonia ſup. metropolis, antiquitate & ſitu commendata: appellationem ab Iſide Ægyptiaca conſequuta putatur, quæ, Tacit. teſte, oras Suevicas vicinaque loca poſt mortem mariti Oſyridis peragraverit, & Eiſlebiæ domicilium foverit. Situ eſt ſalubri & optimo, ſolum habens tam in ſuperficie quàm in fundo fertile. Metel. Lutheri patria, qui ibidem obiit. 2. leuc. à Mansfeldia opp. in Eur. 4. ab Halla in Occ. Baudr.

Eiſtadum, urbs Bavariæ ſup. ad Alemannum fluv. ſub proprio Epiſc. 4. leuc. à Donaverta in Ort. 2. à Neoburgo in Bor. 8. à Norimberga in Auſtr.

Eizelos, Siciliæ caſtellum. Steph.

E K.

Ekelenfordia, urbs Duc. Slevic. Surrexit ex ruderibus vet. arcis *Ekerenberg*, ad brachium maris Balt. cum portu capaci. Mari cingitur max. ex parte. Media ferè inter Sleſvicum & Chilonium.

Ekeſium, urbs Smalandiæ in Suec. verſus Oſtrogothiam. 5. leuc. Suec. à Vetero lacu in Ort.

E L.

Ela, id eſt, *ilex*, vel *quercus*, aut Syriacè *Deus*, civitas Idumæorum. Gen. 36. Item filius Caleb. 1 Par. 4. Pater Semi præfecti in Benjamin. 3. Reg. 4. Filius Ozi, 1. Par. 9. Filius Baaſa regis Iſrael, 3. Reg. 16. Joſ. *Antiq l.* 7. *c.* 6. A. M. 3105. Item quartus rex Iſrael. Denique Aſiæ regio. Steph.

Elabarare, locus Indiæ intra Gangem ad maris litus. Arrian. *in Periplo*.

Elabontas fluv. per Antiochiæ campum, qui Pagris ſubjacet, fluens Strab. *l.* 16 Exemplaria emendata legunt ὁ Λαβώτας, *Labotas*.

Elacataum, mons Theſſaliæ, in quo Jovis *Elacatæi* templum. Stephanus.

Elad, id eſt, *Dei æternitas*, aut *teſtimonium*, vel *præda Dei*, fil. Suthalæ. 1. Par. 7.

Eladus Argivus, Magiſter Phidiæ, cujus opus eſt ſimulachrum Herculis in Melite. V. Schol. in Ariſtoph. *Ran. Act.* 1. *ſc.* 1.

Elæa, urbs Aſiæ in Æolicâ, Pergamenorum navale, quæ *Cidænus* nominabatur, a Mneſtheo condita. Steph. Item inſ. Propontidis. Plin. Et Phœniciæ urbs inter Tyrum & Sidonem. Steph. Item promuntorium Cypri in ora ad Ort. *Riſo Carpaſſo* Luſignano. Urbs etiam prope Myſiam, navale Bithyniæ. Steph V. infra. Denique urbs, & portus Æthiopiæ & inſulæ tres. Strabo.

Elæa & *Elea*, urbs Myſiæ m.j. 25. mill. à Pergamo in Occ. Hinc mare inter ipſam & Lesbum, *ſinus Elaiticus*. 20. mill. a Mitylene in Ort. in confinio Æolidis. Baudr.

Elæa, Thraciæ urbs. Procop.

Elæon, mons Judææ Hieroſolymis imminens, qui & *mons Olivarum* & *Olivetum*.

Elæus Jupiter, qui & *Olympius* vocabatur, oraculo prius, mox ludis publicis celebratiſſimus fuit, in agro Piſano, apud Elin, unde illi nomen, cujus templum refertiſſimum donariis fuit: ibi enim ſolidum ex auro ipſius Jovis ſimulacrum, & Phidiæ eburnea ſtatua incredibilis magnitudinis.

Elæus, Epiri portus. Ptol. prope oſtia Acherontis in Auſtrum. Nunc quid ſit, ignoratur. Baudr. Item vicus in tribu Hippothoontide. Steph. Item urbs in Doridis ſinu. Plin. Epiri item, Ptol. *Docma* Moler. & Calydoniæ. Polyb. & Helleſponti. Steph.

Elæuſſa, inſula Ciliciæ Vide Steph. in Ἐλαιοῦσσα.

Elaira, vide *Leucippides*.

Elais, Vide *Anius*.

Elaites, nemus Ægypti ad dextram foſſæ Canopicæ. Strabo.

Elam, fil. Semi. Vid. *Elamitæ*.

Elamitæ, Perſarum principes, ab *Elam* filio Sem, profanis ſcriptoribus Elymæi. Inter Perſiam & Babylonem habitabant, imo ex illis Perſas oriundos exiſtimat Joſephus. V. Dan. 8. Horum Rex erat Codorlahomor, ab Abrahamo cæſus, Gen. 14. bellicoſi, Eſaj. 11. 21. 22. Jer. 25. 29. Act. Apoſt. c. 2. Caput Elymais, ubi templum celebre Dianæ, quod Ant. Epiphanes diripere voluit. Joſ. *Antiq. l.* 1. *c.* 7. & 12. *c.* 13. Torniel. *A. M.* 1657. *n.* 19. 1931. *n.* 50. 2105. *n.* 1. &c. Item Arabiæ pop. Plin. 6. 28.

Elana, mel. *Ælana*, Arabiæ Petrææ urbs, cum portu, ad ſinum Arabicum. Ptol. *Aila* Nigro. *Eylan* quibuſdam. Sub Turcis. 30. mill. ab urbe *Eltor* in Bor. Villanovano eſt urbs *Eltor* in Auſtrum. Baudrandus.

Elancorum. Emporium Indiæ intra Gangem. Ptol.

Elaphebolia, feſta apud Græcos, quæ fiebant menſe Februario, in quibus cervi Dianæ *Elaphebolia* ſacrificabantur, unde & menſis ille *Elaphebolion* dictus eſt.

Elaphiæa, Diana dicta eſt ab *Elaphiâ* nutrice.

Elaphites, Adriatici maris inſula 12. m. p. à Melitâ. Plin.

Elaphonneſos, una Sporadum inſularum cum urbe ejuſdem nominis. Steph.

Elaphus, mons Aſiæ, & Arcadiæ. Pauſan.

Elaphuſa, inſula in Adriatico mari. Plin.

Elaptonius, è puerorum nobilium Alex. M. cohorte, conjurationis in Regem particeps Hermolao. Curt. *l.* 8. *c.* 33.

Elaſa, id eſt, *Dei factura*, filius Saphan. Jer. 29. Item fil. Rapha, filii Baana. 1. Par. 8.

Elatas, Bithyniæ flu. in Pontum decurrens. Ptol.

Elatea, urbs maxima Phocidis ab *Elato* quodam. Item alia Theſſaliæ, & alia Theſprotiæ, quam etiam vocant *Elatream*. Stephanus.

Elath, urbs regni Edom, in littore maris rubri ſita, unde & ex Ægypto in Indiam, & inde in Ægyptum, navigatur, quam tranſierunt filii Iſrael, de Heſiongeber. Deut. 2. Lat. *cerva*, ſive *fortitudo*, aut *ilex*, vel *quercus*.

Elatium, urbs Decapolis, inter Jordanem fluv. ad Occaſ. & Philadelphiam ad Ort. verſus confin. Arabiæ deſ. 15. mill. à Philad. 90. à Damaſco in Auſtr. 90. à Petra in Bor.

Elatrea, opp. Epiri in Theſprotia. Ferrar.

Elatus, Perræbus quidam, pater Cænei. Ovid. *Met.* 11.

—— Manet imperfoſſus ab omni
Inq; cruentatus Caneus Elateius ictu.

Elatus, mons Aſiæ. V. *Elaphus*. Zacynthi, Plinio.

Elaver, Galliæ fluv. apud Cæſarem. *Allier* hodiè. Hunc non tranſiri ſolere vado, ante auctumnum, ſcribit Cæſar *Bell. Gall. lib.* 7. Oritur in Diœceſi Mimatenſi, ſeu in Occitania, e vico Condreſio, in radicibus Loſeræ, altiſſimi montis Gabalorum, dein inter Gabalos & Velaunos labens, Alverniam bifariam ſecat, ut & pòſt Borbonienſem prov. ubi juxta Molinum labitur, tandem paulò infra Nivernas, in Nivern. prov. ad locum *Bec d'Allier*, in Ligerim cadit. Baudr. Valeſio ſurgit in Cebennis, in confinio Gabalorum & Vellavorum: & attingit Caſas Monaſterium, *les Chazes*, Langiacum, (*Lanjeac*) Petrociam *Peyruſſe*, Volutam *la Volte*. Brivatem veterem *Brioude Vieille*, Brivatem, *Brioude*, Iciodorum, *Iſſoire*, Pontem Caſtelli, *Pont du Chaſteau*, Viciacum *Vichi*, opidum S. Germani de Foſſis, *S. Germain des Foſſez*, Varennas, *Varennes*, & Molinas *Moulins* alluit, & infra Nivernum in Ligerim influit. Oſtium ejus vulgò *os Elaveris*, ſeu Bacca Elaveris dicitur, *le Bec d'Alier*. Accipit præter cæteros Alanionem *Alanion*; Dorium *Duore* vel *Dore*; Cicaulam, aliàs Seulum, *Siole* vel *Sioulle*, qui Bubulà augetur *Bouble*. Apud Mabringas, *Mabringues*, qui locus eſt inter Pontem Caſtelli atque Viciacum, incipit navigari; Ligerimque auget ad 3. lapidem à Niverno, poſtquam pagum Nivernenſem à Burbonenſi diviſit per leucas 10. *Notit. Gall.*

Elavra, caſtellum Siciliæ. Steph.

Elbeſtii, Libyæ pop. Steph.

Elbii vicus, *Vico*, vicus parv. apud lacum Ciminium, inter Viterbium & Roncilonem opp. in via, quæ Romam ducit, occurrens.

Elbinga, urbs munita Pruſſiæ reg. Hockerlandiæ tractus caput, emporium celebre, non longè à mari Balt. in Hanſeatico fœdere, prope lacum Drauſenum, ubi in Sin. *Friſch haff* ſe exonerat, ad Elbingam fluv. in ſitu amœno. Pulchra & elegans, duplexque, nempe nova & vetus. Anno 1239. condita. Anno 1454. cum Gedano, Ordini Teuton. dejectâ arce, ſe ſubduxit, Polonorumque ſe tutelæ permiſit. Ibi Academia erecta Anno 1542. ab Alberto Brandeb. Pruſſiæ Duce. Capta an. 1629. & 1655. a Suecis, ſed reddita.

Elbo, inſula quædam. Steph.

Elbodus, Brito, Epiſc. Vinceſtrienſis, ſec. 7. ſcripſit de celebratione Paſchatis, & hiſtoriam ſui temporis. Balæus, & Lelandus, apud Voſſ. *de H. L. lib.* 2. *c.* 24.

Elbonthis, urbs inter Ægyptum, & Cyrenen. Steph.

Elbora, urbs Hiſp. Tar. ad Tagum flu. vulgò *Talavera*.

Elbotum, hodie *Elbeuf*, ab altitudine Sequanæ, qui infra Elbotum nullius præterquam Riſelæ fluv. aquas accipit, memoratu dignas. *Bot* autem & *Bod*, vet. Gallicâ & Liguſticâ linguâ altitudinem ſignificat: hodieque Germani *Bodem*, Angli *Bottom* fundum appellant. Municipium Galliæ eſt, in diœceſi Rotomagenſi, in Ducale faſtigium evectum. Sub Principe, ex familia Lotharingica. Juxta id Prioratus S. Ægidii eſt, in Polyptycho Monaſter. Franciæ memoratus, V. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Elbovium, mel. *Elbotum*, oppidul. Normanniæ, cum Duc. tit. ad Sequanam. 3. leuc. ſupra Rothomagum in Auſtr. V. *Elbotum*.

Elburgum, Geldriæ opp. in littore Sinus Germ.

Elcana, filius Core. Exod. 6. Lat. *Deus zelotes*, aut *Dei poſſeſſio*, vel *Dei calamus*, ſive *Deus nidus ejus*. Item filius Jeroham, maritus Hannæ & Peninnæ. Pater Samuelis. Vid. 1. Sam. 1. Item fil. Aſir. 2. Par. 6.

Elcebus, ſeu *Helellus*, urbs Germ. Super. opp. Triboccorum, in Alſatiâ apud Rhenum, vulgò *Schleſtat*. Baudrando nunc vicus *Elle*, in Alſatia inf. ad fluv. cognom. 1. mill. à Benfelda. 2. leuc. Germ. à Seleſtadio, 3. ab Argentina in Auſtrum 4. à Briſiaco in Boream.

Elceſaita, & *Sampſai*, hæretici, tempore Origenis, ſectatores cujuſdam Ἠλξαὶ, Euſebio *hiſt. lib.* 6. *cap.* 31. dicti. Epiſtolis Pauli rejectis, Judaizabant, ſingulari veneratione librum venerati, quem ſibi cœlitus miſſum dicebant, &c. Fidem ore poſſe abnegari, duos Chriſtos eſſe docebant, cœleſtem & terreſtrem, de quo poſteriore mira ſomniabant. Aquam venerati, nudipedes incedebant, ab animatorum eſu abſtinebant, magiæ dediti, &c. Secta hæc mox evanuit, nihilominus Martham & Marthanam, de hæreſeos hujus auctorum ſtirpe, ab his adoratas ſuo tempore refert Epiphanius, *hær.* 19. 53. *&c.* Aug. *de hær. cap.* 32. Euſeb. *hiſtor. lib.* 6. *cap.* 31. Niceph. *lib.* 5. *cap.* 24. Baronius A. C. 105. &c. Vide etiam *Elxai*.

Elcethium, Siciliæ urbs. Ptol.

Elchoſum, provincia regni Feſſani, continet tertiam ipſius ferè partem: namque in longitudinem centum nonaginta milliaria patet, nempe à fluvio Zha ad Ortum, ad fluvium Gurguigara ad Occaſum, in latitudinem vero milliaria centum ſeptuaginta. Merc.

Elcoboris, Luſitaniæ op. Ptol.

Elcoſh, viculus in Galilæâ, unde Nahum propheta. Lat. *Dei durities*, vel *ſeveritas*.

Eldaa, fil. Madian filii Abrahæ. Gen. 25. Lat. *Dei ſcientia*, aut *cognitio*.

Eldad, nomen viri, ſuper quem requievit ſpiritus domini in caſtris. Num. 11. Hieron. *in* 1. *Paral.* Torniel. *A. M.* 2545.

Eldadus Danius, Rabbinus, ſec. 13. Genebr. *Chr.*

Eldamarii, Arabes circa Meſopotamiam. Plin.

Eldana, Hiſp. urbs. Ptol. *Duennas*, teſte Goropio. Sunt quibus & Latinè *Donea* dicatur, Item Indiæ urbs extra Gangem.

Eldredus, Anglorum rex, Anno Dom. 940. Polydor. Verg. *libr.* 6.

Elea, civitas Lucaniæ, quam quidam Helam à fonte nominaverunt. Alii à palude dictam opinantur, quæ Græcis τὸ ἕλος dicitur. Stephano Βελία. Item *Elea* Æolidis urbs. Mela *l.* 1. In eâ natus eſt Zeno Philoſophus, qui *Eleates* dicebatur.

Eleale, civitas Amorrhæorum in Galaitide reg. tribui Judæ aſcripta. Iſaiæ 15. quam ædificaverunt filii Reuben. Num. 32. Lat. *Dei aſcenſio*, vel *holocauſtum*.

Eleale, urbs validiſſima, ſita in terra fertili vinearum, in tribu Ruben: uſque ad Hieronymi ætatem villa oſtendebatur grandis, in primo miliario ab Esbus. Eadem cum præc.

Eleazar, id eſt, *Dei adjutorium*, ſive *atrium*, filius Aaron. Exod. 16. Patri ſucceſſit A. M. 2583. per 12. an. Ei fil. Phinees ſucceſſit. Num. 31. 32. 34. Deut. 10. Joſ. 14. 17. 19. 21. 24. Jud. &c.

Eleazarus, patri Oniæ, cognominato *juſto*, ſucceſſit in Pontificatu Judæorum, anno mundi 3766. ante Chriſtum natum 271. ad hunc ſcripſit Ptolemæus Philadelphus, hic quoque ad illum: extant utriuſque Epiſtolæ apud Joſephum *libr. Antiq.* 12. *cap.* 2. Miſit hic ad Ptolemæum libros Moſaicæ legis, atque ex unaquaque tribu ſenos viros interpretes, Hebraicè Græcèque peritiſſimos. Conſulito D. Auguſt. *lib. civit. Dei.* 18. *cap.* 42. Item Annæ filius, Pontifex conſtitutus an. Dom. 20.

Eleazarus, frater Simonis, ei ſucceſſit in Pontificatu. A Ptolemæo Philadelpho, remiſſis 10000. Judæis, rogatus enixè eſt, ut legis divinæ interpretes ſibi mitteret, quod factum. Joſeph. *Antiq. lib.* 12. *cap.* 2. Sedit annos 32. Salian. *Anno Mundi* 3766. *& ſeqq.* V. ſupra.

Eleazarus, cognom. *Auranus*, quintus & ultimus fil. Mathatiæ, ſuffoſſo Elephanto inſigni, in prælio Judæ fratris, contra Antiochum Eupatorem, belluâ corruente oppreſſus eſt. Macc. *l.* 1. *c.* 6. Joſ. *Antiq. l.* 12. *cap.* 8. 14.

Eleazarus, fil. Eliud, in Genealogia Chriſti, Matth. *c.* 1. *v.* 15. Alius, an. æt. 90. prætulit mortem violationi legis, 2. Macc. 6. Item Gigas 16. cubitorum, Joſ. *Antiq. l.* 18. *c.* 6 *&c.*

Eleazarus, quidam de gente Judæâ, quonam pacto, Romanorum exercitu præſente, dæmones fugarit, vide in dictione *Solomon*.

Eleazarus Dinæi, princeps ſeditionis inter Judæos & Samaritas, ex quâ latrocinia oborta ſunt. Quadratus ſeditionis principes cruci affixit. Joſ. *Ant.* 12. 11.

Electa, mulier, ad quam ſcribit Joannes Epiſtolam ſuam ſecundam. Alii tamen interpretes *Electam* ibi non pro nomine proprio habent, ſed adjectivo, nec mulieris nomen eſſe volunt, ſed Eccleſiæ alicujus particularis, innominatæ tamen.

Electa, vulgò *Alet*, civ. Galliæ non vetus ad fluv. Atacem quarto loco in prov. Narbonenſi, poſt Narbonem, Toloſam & Agatham, in Not. prov. ſedes Epiſcopatus à Johanne XXII. P. facta eſt, cùm illi Limoſium caſtrum prius deſtinatum eſſet. Habet hodieque cum Tomeriis civ. quoque Epiſcopali, ſita ad fontem magnum, qui vicos aliquot præterlapſus in Obrim influit, Narbonenſem primam pro provincia, Narbonemque Martium pro Metropoli. V. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Electores, Principes in Imp. Rom. eminentiſſimæ dignitatis, quibus eligendi Imperatorem cùm nullus eſt: degradandi & removendi, cùm juſtæ adſunt cauſæ: durante interregno, imperium adminiſtrandi; vivo etiam Imperatore, varia obeundi, ad Imperii ſalutem ſpectantia, jus eſt. Horum tanta dignitas, ut Regibus æquiparentur, atque in ipſos Majeſtatis læſæ crimen committatur; illique jura Archivi habeant. Horum olim indefinitus erat numerus, namque Imperatores etiam Ottonem III. ſecutos, ab univerſis Imperii Principibus, quos 54. fuiſſe ſcribit Bodinus, nec non à populis quibuſdam, Saxonibus, Suevis & Bavaris electos legimus, apud Ottonem Friſing. Abbatem Urſperg. & Sigebertum. Et Johannes Pariſienſis *in Memor. Hiſtor.* inquit, *Eligitur autem Imperator à duodecim Proceribus Alemannorum, qui vulgariter Pares* (hoc tum iis nomen) *appellantur.* In quæ verba Hadr. Valeſius *Notit. Gall.* ait, numerum illum duodenarium ad imitationem Parium Franciæ effictum eſſe, cùm o-

omnium

maium tum Franciæ Orientalis ac Germaniæ Epiſcoporum ac Procerum ſuffragatione Reges Germaniæ eligi conſueverint. Alii tamen contendunt, jam Ottonis III. temporibus cognitum fuiſſe hodiernum VII. *Electorum* ordinem, quòd in privilegio ejus præfixo Juri municipali Saxonico aperta fiat mentio *Electorum Eccleſiaſticorum & Secularium.* Auctoremque Ottoni præceptorem ejus Villigiſium, primum Arch. Moguntinum fuiſſe, addunt. Plurimi tamen priſcam & notam ſanctionem *de Collegio Electorali* nullam extare, inde probabiliter colligunt, quòd Carolus IV. *in aurea bulla*, nullam ejus faciat mentionem, ſed uſum duntaxat longævum & conſuetudinem laudet. Interim certum eſt, jam Friderici II. tempore Anno 1212. notas fuiſſe ſeptem familias ſuffragantes, &c. Horum *quatuor Seculares* ſunt: Rex Bohemiæ, Comes Palatinus, Dux Saxoniæ, Marchio Brandeburgicus: *Tres Eccleſiaſtici*, Archiepiſcopus Moguntinus, Trevirenſis & Colonienſis: quibus, bello Germanico, acceſſit octavus, Bavariæ Dux, ab Anno 1628. Ex his Comes Palatinus & Dux Saxoniæ, vacante Imperio, Vicarii ſunt, hic quidem in locis jure Saxonico utentibus, ille verò in reliquis circulis: qui quoque vivo Imperatore, judex eſt, coram quo Cæſar conveniri poteſt. Cæterum, Archiepiſcopi Electores Archicancellarii Imperii ſunt, per Germaniam Moguntinus, per Galliam Trevirenſis, per Italiam Colonienſis: Comes Palatinus Architheſaurarius, Dux Saxoniæ ArchiMareſchallus, Brandeburgicus ArchiCamerarius, Bavarus Archidapifer Imperii eſt. Plura Vid. apud Limnæum *de Imper. Rom.*

Electra, Atlantis & Pleiones filia, quæ Corithi Italiæ regis uxor fuit; inde in Samothraciam profecta ibi habitavit appellataque eſt ab indigenis *Strategis* atque *Electrione*, ut teſtatur Hellanicus.

Electra, Nympha, Oceani & Tethyos filia, Atlantis uxor, cujus filia etiam *Electra* dicta fuit, quæ Jovi Dardanum peperit. Ovid. *in Faſtis*,

Dardanon Electrâ quis neſcit Atlantide natum?

Electra, Oreſtis, quem ad paternæ cædis ultionem impulit, ſoror, filia Agamemnonis, quæ cælibem multum ætatis vitam egit, unde etiam ab Helenâ apud Eurip. Πολυχρόνιον παρθένον, hoc eſt, *annoſa Virgo* per contumeliam vocatur. Inde aliqui *Electram* dictam volunt, quaſi ἄλεκτρον, hoc eſt, *ſine thalamo*; quanquam aliis magis placet à flavo colore, electrumque referente ita fuiſſe appellatam. Vellej. Euſeb. Hyginus, Eurip. Ovidius. Item, ſoror Antigonæ, filiæ Oedipi.

Electra, Meſſeniæ op. & flu. in Pelopon. Pauſan. Ad amnem cognom 15. mill. ab ora ſinus Cypariſſii, totidem à confin. Elidis & Arcadiæ. 30. fermè à Laconia in Occ. Baudr.

Electrides, inſulæ, in quibus Dædali & Icari ſtatuæ ſunt. Ajunt has inſulas juxta Eridani oſtia eſſe. Eſt etiam ſtagnum prope fluvium aquæ calidæ, unde tam gravis odor redditur, ut nullum animal inde bibat, & aves ſupervolitantes mortuæ decidant. Ambitus eſt ſtadiorum 200. Fabulantur autem Phaethontem fulminatum ibi decidiſſe, & plurimos ibidem populos provenire, ex quibus electrum manat, gummi ſimile, lapidis inſtar dureſcens. Incolæ loci, *Electrita*, vel *Electrini*, Steph. Dicuntur etiam *Gleſſariæ* Plinio teſte, inſulæ, quæ ex adverſo Britanniæ & Hiberniæ in Germanico mari ſparſæ ſunt, quæ nunc fortaſſe *Hetland, Schetland*, & *Fare* dicuntur, teſte Ortelio Meminit & Mela *Electridum* inſularum in Adriatico mari, prope Abſyrtides inſulas. Vide Luc. *in Dialogo de Electro, ſeu Cycnis.*

Electris, Inſ. ſinus Tarentini, in regno Neap. nunc *Monte Sardo*: parva & montuoſa, cum turri tantùm, & aliquot ædibus. 30. mill. à Tarento in Auſtr.

Electryon, Amphitryonis pater, fil. Alcæi. Heſiod. *in Aſp.*

Elees, ſeu *Elea*, Italiæ fluv. prope Eleam in Lucaniâ. Strabo. *Vulgò* Nigro. Cis Apenninum. Nunc *Piſciotta*, ad Veliam urbem, cui & nomen poſtea dedit. In mare Tyrrh. ſe exonerat, prope prom. Palinurum, in Principatu cit. Hinc *Eleates Sen.* & portus, qui & *Velinus*. Baudr.

Elegarda, Armeniæ majoris urbs. Ptol.

Elegea, regiuncula trans Euphratem.

Elegia, Armeniæ civitas, quam præterfluit Euphrates, occurrente illi apud eam Tauro monte, nec reſiſtente. Plin. 5. 24.

Eles, pop. in Peloponneſo, clariſſimi propter delubrum Jovis Olympii, ludoſque Olympicos, quorum præfecturam Elei habuerunt, unde *Elei equi*, & *Eleus carcer* ſæpe leguntur. Virg. 1. *Georg.*

Eleadum palmas Epiros equarum.

Horatius, *ubi de Pindaro:*

Sive quos Elea domum reducit
Palma. —— ——

Propertius, 3. 7.

Sunt quibus Elea concurrit palma quadriga.

Lucanus,

Quantum clamore juvatur
Eleus ſonipes.

Eleleus, unum ex Bacchi cognominibus, ab ἐλελίζω quod ſig. *Vociferari*, quemadmodum prælio congreſſuri conſueverunt. Ovid. *Met.* 4.

Nyctileusque, Eleleusque, parens.

Hinc Bacchæ *Eleleides*. Ovid. 4. *Ep.*

Nunc feror ut Bacchi furiis Eleleides actæ.

Item Sol dictus eſt *Eleleus* ἀπὸ τοῦ ἐλίσσεσθαι περὶ τὴν γῆν, hoc eſt, quòd æterno circa terram meatu volvi videatur.

Elena, civitas olim prov. Narbonenſis 1. vel Septimaniæ, in Comitatu hodie Ruſcinonenſi. Hiſp *Elna*, Gall. *Elne*, ac nonnunquam *Eaune*, ad rivum ſeu amniculum, qui in mare effluit, prope Pyrenæos. Hic Conſtans Aug. Conſtantini M. filius minimus à Gaiſone interfectus eſt, anno æt. 27. Imp. 13. qui paulo antè viſus erat in ſomnis, in gremio aviæ ſuæ, cui *Helena* nomen erat, confodi: & ab hac civitati nomen, quod tamen plerunque ſine aſpiratione ſcribitur. Facta eſt ſedes Epiſcopatus, eodem quo Carcaſſo tempore, poſt Viſigothos à Chlodovæo Aquitaniæ finibus expulſos & Toloſâ Ucetiaque ſpoliatos: tum enim, ut Septimaniæ ſuum conſtaret nomen, à numero civitatum Narboni metrop. attributarum, Toloſæ & Ucetiæ, Septimaniæ urbibus, Carcaſſo & Elena ſubſtitutæ videntur. Hanc A. Elenenſis Epiſcopus *in epiſt. ad Ludovicum VII.* à Francorum Regibus, pulſis Saracenis Hiſpanienſibus, in integrum reſtitutam & prædiis, villiſque fiſcalibus auctam fuiſſe, ſcribit. Poſtea verò ſedes Epiſcopatus Perpiniacum translata eſt. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Elena, vicus in primis Atrebatum finibus, quà Camaracenſes attingunt, Sidonio Apoll. *in Paneg. Majoriani* memoratus, forſitan Lenſium eſt ad Deulam, vulgò *Lens*: quod eo ipſo nomine in Capitul. Caroli Calvi inter villas regias, ſilvis proximas memoratur. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Eleonora, hæres Guil. X. ultimi Guiennæ D. ex Eleonora, filia Ludovici VII. Jun. Galliæ R. Comes mariti in expeditione ſacra, paulo liberius egit, proin hic redux divortium iniit, & obtinuit. Illa verò Henrico II. Angliæ R. nupta, quòd filiis ejus rebellibus faveret, 16. annos in vinculis fuit. Marito mortuo libera, in monaſterio obiit, Anno 1204. Chenius *hiſtor. Angl. lib.* 11. *&* 12. Matthæus Pariſ. & Balæus. De literis ejus ad Henricum VI. Imper. Cæleſtinum III. ad filios, Vid. P. Bleſenſem. P. Æmilium, *lib.* 5. *&c.*

Eleonora Auſtriaca, fil. Philippi I. ex Johanna Caſtellana, nupſit primò Emanueli, Luſitaniæ R. Dein Franciſco I. Galliæ R. pacis conciliatrix: quo mortuo à Fratre Carolo V. Anno 1555. in Hiſp. ducta, obiit an. æt. 60. Mezeray, *in Vita ejus.*

Eleonora, fil. Raimondi Berengarii V. Com. Prov. uxor Henr. III. Angli, ex illo mater Eduardi I. &c. Obiit an. 1292. Item, filia Alphonſi IV. Luſit. R. uxor Petri IV. Arragonii Item, filia Mart. Alphonſi Telleſii, uxor Ferd. Luſit. R. Item, *Eleonora* Arragonia, ſoror Petri V. uxor quinta Raimundi VI Comitis Toloſ. Item, fil. Johannis Arragonii, ex Blanca Navarræa, uxor Gaſtonis IV. Com. Fuxenſis, qui ex Magdalena Francica genuit Franc. Phœbum, Navarræ R.

Eleph, urbs in tribu Benjamin. Joſ. 18. Lat. *mille* ſive *doctrina*, *author* vel *dux*.

Elephantina, urbs quæ diſtat à Thebis Ægyptiis viginti & octingentis ſtadiis. Herod. Nili item inſula, Ptol.

Elephantini, vel *Elephantia*, pop. Apuliæ.

Elephantis, poetriæ nomen, quæ libellos ſcripſit, quibus varia genera concubitus, varioſque coeundi modos complexa eſt. Martial. 12. 12.

Nec molles Elephantidis libelli.

Memoratur *in Priapeiis*, nec non Tatiano Aſſyrio *adverſus Gentes*. Spiſſus eſt autem error Jul. Cæſaris Capacii *l.* 2. *hiſt. Neapolitana*, ubi non poetriam, ſed poetam fuiſſe exiſtimat.

Elephantis, Nili inſula. Plin. 5. infra noviſſimum catarracten, navigationis Ægyptiæ finis. Ibi Æthiopiæ conveniunt naves: namque eas plicatiles humeris transferunt, quoties ad catarractas ventum eſt.

Elephantophagi, Æthiopes ſub Ægypto. Strabo.

Elephantus, ordo Eq Daniæ, à Chriſtierno I. inſtitutus, Anno 1474. in nuptiis fil. Johannis. Cujus inſigne Elephas, de torque pendulus. Solo inaugurationis die conferri ſolet. Crantz. & Joh. Magnus, *hiſt.* Favin. *theatr. hon. & Equ.*

Elephas, mons Æthiopiæ ſub Ægypto apud ſinum Avalin. Arrian. *Felles* Caſtaldo.

Elephus, mons Aſiæ, contra Lesbum; al. *Elatus*. Hic Alcibiades obiit, & cervæ aurem habent ſciſſam.

Elepla, vulgò *Niebla* Marianæ, opp. Hiſp. Bæt. apud oram Vandalitiæ, ab Hiſpali 9. leuc. in Occaſ. & Africum, ol. ſub Gothis, urbs Epiſc. Vid. *Ilipa*.

Eleporus, M. Græciæ flu. inter Cauloniam & Crotonem. Polyæn. *l.* 5. *in Agathocle. com.* 2. Idem qui *Helorus*.

Elerius Cambrius, S. Wenefridi vitæ ſcriptor, à Monacho Roberto compilatus. Circa an. 660. Voſſ. *de Hiſt. Lat. l.* 2. *c.* 26.

Elesbaanus, Rex Æthiopiæ, ſapiens & egregius. Dunaanum Judæum Homeritis præfecit, an. 521. qui in Principem rebellis, victus eſt, mox irâ in Chriſtianos ſibi ſubjectos effuſâ. Quare Juſtinus Imp. per Aſterium, Alexandrinum Epiſc. Elesbaanum movit, ut ſævitiæ hujus tyranni frænum imponeret. Ita hic terrâ marique victus ac occiſus eſt. V. Zonar. Cedren. Theophan. &c.

Elere, Cœleſyriæ urbs. Ptol.

Eleus, untis, Thraciæ urbs. Thucyd. 8. In intimo receſſu Thraciæ Cherſoneſi, in Auſtr. prope Eolium prom. nunc *Critea*, verſus oſtium Helleſponti. Dicitur & *Elaus*. Baudr. pop. *Eleuntii*. Item *Eleus* fluvius, qui Mediæ magnam partem irrigat. Item, Inſ. parva Joniæ, ad Miletum urb.

Eleuſa, Ciliciæ op. mediterraneum. Plin. Niger inſulam facit, & dicit hodiè *Corcu* vocari. Item inſula ex oppoſito Cypri. Item Inſ. Aſiæ min. in mari Lycio, in ora, inter Rhodum ad Auſtr. & Lyciam ad Bor. eadem quæ *Syme*.

Eleuſin, Theræ inſ. urbs. Ptol.

Eleuſina, pag. Ægypti, in ora, apud Alexandriam, Livio *Leuſina*.

Eleuſinia. Inter omnia Græcorum ſacra, tanta ſemper fuit *Eleuſiniorum* religio, ut commune myſteriorum nomen illis veluti proprium ab Authoribus tribuatur, ideoque de iis paulo fuſius agendum. *Eleuſinia* verò ſic dicta ſunt, ab *Eleuſi* Atticæ op. cujus appellationem, ab *Eleuſinio* Mercurii filio, deducunt. Harpocration: Ὠνομάσθη δὲ ἡ πόλις Ἐλευσὶς ἀπὸ Ἐλευσῖνος τοῦ Ἑρμοῦ. Eadem habet Suidas, idque totidem verbis. Pauſan. *in Att.* memorat Ἐλευσῖνα ἥρωα, ἀφ᾽ οὗ τὴν πόλιν ὀνομάζουσιν, οἱ μὲν Ἑρμοῦ παῖδα εἶναι, καὶ Δαείρας Ὠκεανοῦ θυγατρὸς λέγουσι. Alii ἀπὸ τῆς ἐλεύσεως, id eſt, *ab adventu* dici voluerunt, quòd Ceres poſt longos errores eò tandem allapſa filiam invenerit. Etymologicum, Ἐλευσὶς, δῆμος Ἀττικῆς, διὰ τὴν τῆς Δήμητρος ἔλευσιν, ὅτι ἐκεῖ ἐλθοῦσα εὗρε τὴν κόρην. Ariſtides in *Eleuſinia*: Ἀλλ᾽ εἰς τὸ μέσον προιτέον καὶ λεκτέον, καὶ συγχωρητέον πάντας ὑμνεῖν, κόρης τῆς Δήμητρος ἁρπαγὴ γενέσθαι χρόνον τινα. Δήμητρα δ᾽ ἐπελθεῖν γῆν πᾶσαν, καὶ θάλατταν ζητοῦσαν τὴν θυγατέρα, τέως μὲν οὐχ οἵαν τε εἶναι εὑρεῖν. Ἐλθοῦσαν δὲ εἰς Ἐλευσῖνα, τήν τε ἐπωνυμίαν ποιῆσαι τῷ τόπῳ, καὶ τὴν κόρην εὑροῦσαν ποιῆσαι τὰ μυστήρια. Diod. Sic *lib.* 5. nomen loco poſitum ait, ut eſſet monumentum advecti aliunde frumenti: Τὸν γὰρ τόπον τὸν ἐξ ἀρχῆς δεξάμενον τὴν δωρεὰν ταύτην Ἐλευσῖνα προσαγορευθῆναι, ἀπὸ τοῦ παρ᾽ ἑτέρων τὸν σῖτον κομισθέντος. Primùm inſtitutum volunt à Cerere, quæ ut benignitatem hoſpitii, quâ fuerat ab Athenienſibus excepta, pariaret, uſum frumenti, & tacenda ſacra demonſtravit. Iſocrates *in Panegyrico*: Δήμητρος ἀφικομένης εἰς τὴν χώραν ἡμῶν, ὅτ᾽ ἐπλανήθη, τῆς κόρης ἁρπασθείσης, καὶ πρὸς τοὺς προγόνους τοὺς ἡμετέρους εὐμενῶς διατεθείσης, ἐκ τῶν εὐεργεσιῶν, ἃς οὐχ οἷόν τε ἄλλοις, ἢ τοῖς μεμυημένοις ἀκούειν, καὶ δούσης δωρεὰς διττὰς, αἵπερ μέγισται τυγχάνουσιν οὖσαι, τούς τε καρποὺς, οἳ τοῦ μὴ θηριωδῶς ζῆν ἡμᾶς αἴτιοι γεγόνασι, καὶ τὴν τελετήν. At contra Diod. Sic. *lib.* 6. Cererem hoc ſacrorum honore ab Athenienſibus affectam fuiſſe tradit, ut acceptam ab ea cultioris vitæ rationem gratâ recordatione teſtarentur. Idem tamen *lib.* 1. narrat, inopinâ ſiccitate ad injuriam ſterilitatis ſola terrarum exaruiſſe; Ægyptum autem proprio ſemper amne perfuſam, nec alio genere aquarum ſolitam pingueſcere, ſquallentis cœli non ſenſiſſe damna: ſed tantis ſegetibus indutam ſtetiſſe, ut Athenienſibus ob cognationem meſſes ſuas ultrò communicaret. Sublevatam, duce Erechtheo, annonæ penuriam: hunc verò tanti beneficii causâ Regem creatum, ceremonias docuiſſe, & myſteria Cereris ritu quo apud Ægyptios agebantur. Idque non videtur alienum ab eo, quod Herodotus *lib.* 2. & ex eo Pauſanias aſſerit, Græcos ab Ægyptiis & Deos, & Deorum nomina ſumpſiſſe: Græcorumque Apollinem, eſſe Ægyptiis Horum, Dianam Bubaſtin, Iſida Cererem, quod etiam à Plutarcho demonſtratur Quocirca Lact. *lib.* 1. & Phornutus, ſacra Cereris Eleuſinæ non eſſe diſſimilia ſacris Iſidos oſtendunt. At Theodoretus *l.* 1. *Græcanicarum Affectionum* ex Plut. ac Diod. Sic. non ab Erechtheo, ſed ab Orpheo ceremonias Iſidos in Cereris ſacra commutatas refert: Ὀρφεὺς εἰς Αἴγυπτον ἀφικόμενος τὰ τῆς Ἴσιδος, καὶ τοῦ Ὀσίριδος εἰς τὰ τῆς Δηοῦς καὶ Διονύσου μεταθεῖναι ὄργια. Huc etiam facit Eurip. Schol. *in Alceſt.* Πρῶτος Ὀρφεὺς μυστήρια θεῶν παραδέδωκεν, ὅθεν καὶ Θρησκείας τὰ μυστήρια καλοῦνται, ἀπὸ τοῦ Θρηκὸς Ὀρφέως. Aliter etiam Servius *ad Georg. lib.* 1. quem falli puto, dum Eleuſinia cum Theſmophoriis conjungit. Primùm celebrari cœpta ad puteum Callichorum. Pauſanias: Φρέαρ καλούμενον Καλλίχορον, ἔνθα πρῶτον Ἐλευσινίων αἱ γυναῖκες χορὸν ἔστησαν, καὶ ᾖσαν ἐς τὴν θεόν. Callimachus,

> Τρὶς δ᾽ ἐπὶ Καλλιχόρῳ χαμάδις ἐκαθίσσαο φρητί.

Clemens: Καὶ φρέατι ἐπικαθίζει λυπουμένη: Eodem loco Deam excepit Metanira, ut author eſt Nicander *in Theriacis*,

> Καλλίχορον παρὰ φρεῖαρ, ὅτ᾽ ἐν Κελεοῖο θεράπναις
> Ἀρχαίη Μετάνειρα θεὴν δεδέξατο πρόφρων.

Ipſum verò ſaxum, cui inſidens quievit, ἀγέλαστον appellarunt. Schol. Ariſtoph. *ad Equites*: Ἀγέλαστος πέτρα, ὅτι ἐκεῖ ἐκαθέσθη ἡ Δημήτηρ κλαίουσα, ὅτε ζητεῖ τὴν κόρην. Ἐρασθεὶς γὰρ Περσεφόνης ὁ Πλούτων, ἥρπασεν αὐτὴν κρύφα. Δημήτηρ δὲ μετὰ λαμπάδων, νυκτός τε καὶ ἡμέρας, κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν ζητοῦσα περιήρχετο, μαθοῦσα δὲ παρὰ Ἑρμιονέων, ὅτι Πλούτων αὐτὴν ἥρπασε, ὀρεγομένη θεοῖς κατέλιπεν οὐρανὸν, καὶ εἰκασθεῖσα γυναικὶ ἦλθεν εἰς Ἐλευσῖνα, ἔνθα ἐπὶ πέτρας ἐκάθισε τὴν ἀπ᾽ ἐκείνης κληθεῖσαν ἀγέλαστον. Hinc, ut author eſt Zenobius, adagium uſurpatur de rebus, quæ dolorem conciliant. Hinc igitur ſedes myſteriorum Eleuſis, quæ tantâ fide coluit, ut ab Athenienſibus in ſummas anguſtias redacta, hoſtium arbitratu deditionem fecerit, niſi quòd ſacra ſibi retinuerit. Pauſanias: Γενομένης δὲ Ἐλευσινίοις μάχης πρὸς Ἀθηναίους, ἀπέθανε μὲν Ἐρεχθεὺς, ἀπέθανε δὲ Ἰμμάραδος ὁ Εὐμόλπου. Καταλύονται δὲ ἐπὶ τοῖσδε τὸν πόλεμον, ὡς Ἐλευσινίους ἐς τὰ ἄλλα Ἀθηναίων κατηκόους ὄντας, ἰδίᾳ τελεῖν τὴν τελετήν. Quamobrem meritò eam Ariſtophanes *in Nebulis* Μυστοδόκον δόμον appellat. Imò tanta Eleuſiniorum dignitas, ut iis alia omnia poſthabuerint. Idem Pauſan. *in Phocicis*: Οἱ γὰρ ἀρχαιότεροι τῶν Ἑλλήνων τελετὴν τὴν Ἐλευσινίων πάντων ὁπόσα ἐς εὐσέβειαν ἥκει, τοσούτῳ ἦγον ἐντιμοτέραν, ὅσῳ καὶ θεοὺς ἐπίπροσθεν ἡρώων. Quippe non ceu privata illius civit. ſed quaſi communia omnium gentium ſacra obſervarunt. Ariſt. Κοινόν τι τῆς γῆς τέμενος, καὶ πάντων ὅσα θεῖα ἐν ἀνθρώποις, τοῦτο φρικωδέστατον, καὶ φαιδρότατον. Et hanc ob cauſam ea templi magnitudo, ut ingentis turbæ capax eſſet. Strab. *lib* 9. Εἶτα Ἐλευσὶς πόλις, ἐν ᾗ τὸ τῆς Δήμητρος ἱερὸν Ἐλευσινίας, καὶ ὁ μυστικὸς σηκὸς, ὃν κατεσκεύασεν Ἰκτῖνος ὄχλον θεάτρου δέξασθαι δυνάμενον. Ritus ſacri conſiſtebant in imitatione eorum, quæ de Cereris erroribus fabulæ vulgarunt. Nam, ut inquit Lactantius, *refertur in ſacris imago rei, quæ verè geſta eſt.* Quod antea præceptor ejus Arnobius ſpeciatim de *Eleuſiniis* dixerat: *Eleuſinia*, inquit, *illa myſteria*, & *ſacrorum reconditi ritus, cujus memoriam continent? nonne illius erroris, quo in filiæ conquiſitione Ceres feſſa, oras ut venit in Atticas, triticeas attulit fruges?* Ac ceremonias potiſſimum ad inventionem frugum fuiſſe relatas, author eſt etiam D. Auguſtinus *lib.* 7. *de Civ. Dei cap.* 20. *In Cereris autem ſacris* (inquit) *prædicantur illa Eleuſinia, quæ apud Athenienſes nobiliſſima fuerunt; de quibus nihil iſte interpretatur, niſi quod attinet ad frumentum, quod Ceres invenit, & ad Proſerpinam, quam rapiente Orco perdidit.* Eleuſinia verò duplicia fuerunt, Magna, ac Parva; Magnorum origo eſt ea, quam ſupra diximus. Parva hanc ob cauſam inſtituta. Cùm Hercules initiari cuperet, ac lex obſtaret, quæ peregrinis id concedi vetaret; nec tamen integrum Athenienſibus videretur, ejuſmodi Heroem voto ſuo fruſtrare, Parva Eleuſinia inſtituerunt, ut & Herculi ſatisfacerent, & authoritatem tamen ſacrificii, legiſque vigorem conſervarent. Ariſtophanis Enarrator *ad Plutum*: Μεγάλα καὶ μικρὰ μυστήρια ἐτελεῖτο ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς. Μικρότερα δὲ πρότερον μικρῶν, ἐλθόντος Ἡρακλέους, καὶ θελήσαντος μυηθῆναι, ἐπειδὴ νόμος ἦν Ἀθηναίοις, μηδένα ξένον μυεῖν, αἰδεσθέντες τὴν αὐτοῦ ἀρετήν. Καὶ ὅτι φίλος τε ἦν τῆς πόλεως, καὶ υἱὸς τοῦ Διὸς, ἐποίησαν μικρὰ μυστήρια, ἐν οἷς αὐτὸν ἐμύησαν. Ἦσαν δὲ τὰ μὲν μεγάλα τῆς Δήμητρος, τὰ δὲ μικρὰ Περσεφόνης τῆς αὐτῆς θυγατρός. Idem habet *ad Nebulas*, & Tzetzes *ad Lycophronem pag.* 195. Porro hæc minora Eleuſinia in Ἄγραις agebantur. Stephanus: Ἄγρα, καὶ Ἄγραι, χωρίον, ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς. Ἔστι καὶ τῆς Ἀττικῆς πρὸ τῆς πόλεως, ἐν ᾧ τὰ μικρὰ μυστήρια ἐπιτελεῖται μίμημα τῶν περὶ τὸν Διόνυσον, ἐν ᾧ λέγουσι καὶ τὸν Ἡρακλέα μεμυῆσθαι. Diverſum quoque celebrandi tempus. Majora ſiquidem Boëdromione celebrantur. Plut. *in Demetr.* Ἐτελοῦντο τὰ μεγάλα μυστήρια Βοηδρομιῶνος. Minora verò Antheſterione. Plut. ubi ſupra: Τὰ μικρὰ μυστήρια τοῦ Ἀνθεστηριῶνος ἐτελοῦντο. Erant autem quaſi quidam gradus, in participatione myſteriorum obſervandi. Primum erat Purificatio; deinde ſequebantur myſteria parva, quibus inſtituebantur, & ad majora præparabantur. Ultimæ majorum ceremoniæ erant Ἐποπτικά, ad quæ tandem per tot ambages admittebantur. Clemens 5. *Stromat.* Οὐκ ἀπεικότως ἄρα, καὶ τῶν μυστηρίων τῶν παρ᾽ Ἕλλησιν, ἄρχει μὲν τὰ καθάρσια, καθάπερ καὶ τοῖς βαρβάροις τὸ λουτρόν. Μετὰ ταῦτα δ᾽ ἐστὶ τὰ μικρὰ μυστήρια, διδασκαλίας τινὰ ὑπόθεσιν ἔχοντα, καὶ προπαρασκευῆς τῶν μελλόντων. Τὰ δὲ μεγάλα περὶ τῶν συμπάντων, οὐ μανθάνειν ἔτι ὑπολείπεται, ἐποπτεύειν δὲ καὶ περινοεῖν τήν τε φύσιν, καὶ τὰ πράγματα. Et qui parvis initiati erant, Myſtæ: ad magna recepti *Epoptæ* nominabantur. Harpocration: Οἱ μεμυημένοι ἐν Ἐλευσῖνι ἐν τῷ δευτέρῳ μυεῖσθαι, ἐπόπται λέγονται. Suidas: Διαφέρει μύστης καὶ ἐπόπτης. Ac differentiam ex Symmacho, vetuſto admodum Grammatico, adſignat Schol. Ariſtoph. *ad Ranas*: Οἱ τὰ μυστήρια παραλαμβάνοντες μύσται καλοῦνται. Οἱ δὲ παραλαμβάνοντες αὐτὰ τὸ αὖθις ἐνιαυτὸν ἐφορῶσι τὰ μυστήρια, καὶ ἐπόπται. Igitur Epoptæ, aut Ephori erant inſpectores, hoc eſt, quibus anno poſtquam initiati primum fuerant; inſpicere occultiores ſacrorum ritus & ceremonias concedebatur. Neque enim à parvis initiis illico patebat aditus ad majora, ſed annus experimenti causâ interponendus erat. Quamobrem in Demetrio notata exempli raritas, qui ſine ullâ temporis intercapedine minora majoraque myſteria percipere voluit. Philochorus: Δημητρίῳ ἰδίᾳ τι ἐξῆν παρὰ τοὺς ἄλλους τὸ μόνον ἅμα μυηθῆναι, καὶ ἐποπτεῦσαι. Plutarchus *de eodem*: Τότε δ᾽ ἐπανερχόμενος εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔγραψεν ὅτι βούλεται παραγενόμενος εὐθὺς μυηθῆναι, καὶ τὴν τελετὴν ἅπασαν, ἀπὸ τῶν μικρῶν ἄχρι τῶν ἐποπτικῶν παραλαβεῖν. Τοῦτο δ᾽ οὐ θεμιτὸν ἦν οὐδὲ γεγονὸς πρότερον. Ἐπώπτευον δὲ τοὐλάχιστον ἀπὸ τῶν μεγάλων ἐνιαυτὸν διαλιπόντες. Ubi non temerè τοὐλάχιστον ponitur, nam revera minimum ſpatium, quod interponi ſolebat, annus erat: nam quinto anno poſt parva, ut plurimum illa majora ſuſcipiebantur. Tertullianus *initio libri adverſus Valentinianos*: *Nam & illa Eleuſina hæreſis, & ipſa Attica ſuperſtitiones, quod tacent, pudor eſt. Idcirco aditum prius cruciant; diutius initiant, quam conſignant. Cùm Epoptas non*

ante

ante quinquennium inſtituunt, ut opinionem ſuſpendio cognitionum adificent, &c. Initiati myrto coronabantur. Iſac. Tzetzes: Οἱ μυούμενοι μυρσίνῃ ἐστέφοντο. Cumque initiarentur, veſtem novam ac puram induebant, quam deinde nunquam exuebant, quoad tandem lacera geſtari non amplius poſſet. Schol. Ariſtoph. *ad Plutum*, Ὁ δὲ μυούμενος τὸ ἱμάτιον ὃ ἐφόρει ἐν τῇ μυήσει, οὐδέποτε ἀπεδύετο μέχρις ἂν τελείως ἀφανισθῇ διαρρυέν. Sed & à quibuſdam ad faſcias infantum fuiſſe reſervatas ait: Ἔνιοι δὲ τὰς τοιαύτας στολὰς εἰς τέκνων σπάργανα φυλάττουσι. At Melanthius libro quem *de Myſteriis* conſcripſit, memoriæ prodidit, in more poſitum fuiſſe, ut veſtem, in quâ fuerant initiati, Cereri & Proſerpinæ conſecrarent: Πάτριόν ἐστι ταῖς θεαῖς ἀνιεροῦν καὶ τὰς στολὰς τοῖς μύσταις, ἐν αἷς τύχοιεν μυηθέντες. Quòd verò tanti eſſet, participem fieri myſteriorum, perſuaſio faciebat, quâ exiſtimabant initiatos, non tantùm in ſummâ tranquillitate vitam ducere, ſed & eam optato exitu eſſe terminaturos, ac poſt obitum quoque ſpem reſtare melioris. Iſocrates *in Panegyrico*: Τελετῆς οἱ μετέχοντες, περί τε τῆς τοῦ βίου τελευτῆς, καὶ τοῦ σύμπαντος αἰῶνος, ἡδίους τὰς ἐλπίδας ἔχουσι. Ariſtides *in Panathenaicâ*: Ἀλλὰ μὴν τότε κέρδος τῆς πανηγύρεως, οὐχ ὅσον ἡ παροῦσα εὐθυμία, οὐδ' αἱ τοῦ προτέρου χρόνου δυσκολιῶν λύσεις, καὶ ἀπαλλαγαί, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς τελευτῆς ἡδίους ἔχειν τὰς ἐλπίδας, ὡς ἄμεινον διάξοντας, καὶ οὐκ ἐν σκότῳ τε καὶ βορβόρῳ κεισομένους, ἃ δὴ τοὺς ἀμυήτους ἀναμένειν. Procurabat myſteria Rex; author eſt Pollux, & Harpocration: Ἐπιμελητὴς τῶν μυστηρίων παρ' Ἀθηναίοις ὁ λεγόμενος Βασιλεύς. Regi adjungebantur 4. alii, quorum duo ex univerſo populo Athenienſium, ex Eumolpidarum gente unus, & ex Cerycibus alter eligebatur. Ariſtoteles *de Republ. Athen.* Ὁ δὲ Βασιλεὺς πρῶτον μὲν τῶν μυστηρίων ἐπιμελεῖται μετὰ τῶν ἐπιμελητῶν, οὓς ὁ δῆμος ἐχειροτόνει, τέσσαρες ὄντες, δύο μὲν ἐξ Ἀθηναίων ἁπάντων, εἷς δὲ ἐξ Εὐμολπιδῶν, καὶ εἷς ἐκ Κηρύκων. In his erant Hierophanta, Daduchus, Præco. Ariſtides: Εὐμολπίδαι δὲ καὶ Κήρυκες, εἰς Ποσειδῶ τε καὶ Ἑρμῆν ἀναφέροντες Ἱεροφάντας, οἱ δὲ Δᾳδούχους παρέχονται. Clemens: Τὸ Εὐμολπιδῶν καὶ Κηρύκων τὸ Ἱεροφαντικὸν τοῦτο γένος [illegible] Arnobius *lib. 5. Ex quibus & gens fluit Eumolpidarum, & ducitur clarum illud apud Cecropios nomen, & qui poſtea floruerunt Caduceatores, Hierophantæ, atque Præcones.* Una enim eademque gens erat Cerycum, & Eumolpidarum, ut ex Androtione Sophoclis Interpres oſtendit ad Oedipum Coloneum. Et Æſchines, *in Oratione contra Cteſiphontem*, Eumolpidas & Ceryces ubique conjungit. Atque hinc obtinuit, ut myſteria penes Eumolpidas eſſe dicerentur, Licèt præter hos ipſamet Dea alios etiam ſua initia docuiſſe crederetur. Homerus:

Δεῖξε Τριπτολέμῳ τε Διοκλεῖ τε πληξίππῳ,
Εὐμόλπου τε βίῃ, Κελεῷ θ' ἡγήτορι λαῶν
Δρησμοσύνην ἱερῶν καὶ ἐπέφραδεν ὄργια πᾶσι.

Cæterum Hierophanta, *ab oſtendendis ſacris* dictus, & ipſe ſacrorum Antiſtes, atque ut ait Heſychius, Μυσταγωγός, Ἱερεὺς τὰ μυστήρια δεικνύων. Cujus erat munus initiare, & myſteria, quantum fas, etiam profanis enunciare. Hinc inter captioſas Chryſippi argutias exemplum ponitur:

Ὁ λέγων τοῖς ἀμυήτοις τὰ μυστήρια ἀσεβεῖ,
Ὁ Ἱεροφάντης τοῖς ἀμυήτοις λέγει,
Ἀσεβεῖ ἄρ' ὁ Ἱεροφάντης.

Daduchus facem ferebat. Nam ut Lactant. ait *lib. 1.* quia Proſerpinam, *facibus in Ætnæ vertice accenſis, quæſiſſe in Siciliâ Ceres dicitur; idcirco ſacra ejus ardentium tædarum jactatione celebrantur.* Atque in hujus rei memoriam non ſolùm Daduchus, ſed reliqui etiam myſtæ faces inter currendum agitabant. Statius *Sylv. lib. 4.*

Teque Actæa Ceres, curſu cui ſemper anhelo
Votivam taciti quaſſamus lampada Myſtæ.

Seneca *in Hippolyto*,

Jactare tacitis conſcias ſacris faces.

Claudianus,

Sanctaque faces attollit Eleuſis.

Daduchus utebatur pellibus hoſtiarum, quæ Jovi fuerant immolatæ, vocabanturque Διὸς κώδια. Suidas: Διὸς κώδιον, οὗ τὸ ἱερεῖον Διὶ τέθυται, θύουσι τε τῷ Μειλιχίῳ καὶ τῷ Κτησίῳ Διί. Τὰ δὲ κώδια τούτων φυλάττουσι Διὸς προσαγορεύοντες, χρῶνται δ' αὐτοῖς, οἵ τε Σκιροφορίων τὴν πομπὴν στέλλοντες, καὶ ὁ Δᾳδοῦχος ἐν Ἐλευσῖνι, καὶ ἄλλοι τινὲς πρὸς τοὺς καθαρμούς, ὑποστορνύντες αὐτὰ τοῖς ποσὶ τῶν ἐναγῶν. Ex quibus intelligimus profanos, & aliquo ſcelere contaminatos, non potuiſſe loca ſacra calcare. Et cùm nihilominus in ſacro peragenda eſſet expiatio, ne profanorum veſtigiis Religio templi violaretur, ſubſtratæ pelles, quibus inſiſtebant ſiniſtro pede, quoad purgati, luſtratique piaculari nexu exſolverentur. Heſychius: Διὸς κώδιον, ὅταν θύωσιν, οὗ τὸ ἱερεῖον ἐτύθη, ἐφ' οὗ οἱ καθαιρόμενοι ἵστανται ἀριστερῷ ποδί. Præco jubebat profanos abſiſtere, proclamans,

—— Ἑκάς, ἑκὰς ὅστις ἀλιτρός.
Aut —— Ἑκάς, ἑκὰς ἐστὲ βέβηλοι.

Quod cauſæ fuit, cur ab iis ſibi abſtinendum Nero putavit. Sueton. *cap. 4. Peregrinatione quidem Græciæ, quorum initiatione impii & ſcelerati, voce præconis ſubmoverentur, intereſſe non auſus.* Lyſis Pythagoræus: Βέβαλοις τὰ ταῖς Ἐλευσινίαιν Θεαῖν μυστήρια οὐ δρῶντι. Et ad hunc morem reſpexit Orpheus,

Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστί, θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι.

Cæteros, i. e. initiatos, jubebat Εὐφημεῖν, i. e. *linguis favere*, uti interpretatur Horatius. Cæterùm Hierophanta in ſpeciem Creatoris; Facifer, Solis; Miniſter ad Aram, Lunæ; Præco ſacrorum, Mercurii ornabatur. Euſebius *lib. 3, de Præp. Evang.* Ἐν δὲ τοῖς κατ' Ἐλευσῖνα μυστηρίοις, ὁ μὲν Ἱεροφάντης εἰς εἰκόνα τοῦ Δημιουργοῦ ἐνσκευάζεται, Δᾳδοῦχος εἰς τὴν Ἡλίου, καὶ ὁ μὲν ἐπὶ βωμῷ εἰς τὴν Σελήνης, ὁ δὲ Ἱεροκῆρυξ Ἑρμοῦ. Feſti ſolennitatem ad dies plures duraſſe certum eſt. Numerum tamen definire nondum queo: Duos hactenus inveni ſuis nominibus inſignitos, quorum prior Ἴακχος appellabatur. Heſychius: Ἴακχος, ὁ Διόνυσος, ἡ μία ἡμέρα τῶν μυστηρίων, ἐν ᾗ τὸν Ἴακχον ἐξάγουσι. Qui verò pompam hanc comitabantur, Ἴακχε, Ἴακχε ingenti clamore perſonabant. Meminit Herodotus *lib. 8.* & ex eo verbum Ἰακχάζειν formavit Plutarchus *in Themiſtocle*. Via autem, quâ pompa deducebatur, ſacra vocabatur. Pauſanias, Ἰοῦσι δ' ἐπ' Ἐλευσῖνα ἐξ Ἀθηνῶν ἣν Ἀθηναῖοι καλοῦσιν ὁδὸν ἱεράν. Dies ultimus myſteriorum Πλημοχόαι, à quodam vaſis genere vocabatur. Duas enim Plemochoas vino repletas eo ſitu collocabant, ut ortum altera ſpectaret, altera occaſum, quas deinde recitato carmine precationum evertebant. Athenæus *lib. 11.* Πλημοχόη σκεῦος κεραμεοῦν, βεμβικῶδες ἑδραῖον ἠρέμα, ὃ κοτυλίσκον ἔνιοι προσαγορεύουσι, χρῶνται δ' αὐτῷ ἐν Ἐλευσῖνι τῇ τελευταίᾳ τῶν μυστηρίων ἡμέρᾳ, ἣν καὶ ἀπ' αὐτοῦ προσαγορεύουσι Πλημοχόας, ἐν ᾗ δύο Πλημοχόας πληρώσαντες, τὴν μὲν πρὸς ἀνατολάς, τὴν δὲ πρὸς δύσιν ἀνιστάμενοι, ἀνατρέπουσί τε ἐπιλέγοντες ῥῆσιν μυστικήν. Ipſa verò pompa non uno tractu Eleuſinem ducebatur, nam aliquoties in itinere ſubſiſtebat. In quibus pauſis, & hymnos cantaſſe, & ſacrificaſſe cognoſcimus ex Plut. *in Alcibiade*. Nam cùm impeditâ viâ per mare pompa deferretur, aliquas ceremonias in viâ curari non potuiſſe refert. Et quidem in ponte, qui Cephiſſo inſternitur, ſubſiſtere ſolebant. In quâ morâ, quoſcunque paſſim contumeliis inceſſebant. Hinc à γέφυρα, id eſt, *pons*. γεφυρίζειν *ſubſannare*, & γεφυριστὴς *convitiator*. Heſychius: Γεφυρισταί, οἱ σκῶπται, ἐπεὶ ἐν Ἐλευσῖνι ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῖς μυστηρίοις καθεζόμενοι ἔσκωπτον τοὺς παριόντας. Sed & cùm ſacra reducerentur Athenas, pari modo pauſæ interponebantur. Ita ſubſiſtebant in ſuburbii loco, cui nomen ἱερὰ συκῆ *ſacra ficus*. Heſychius: Ἱερὰ συκῆ, ἐν τῇ εἰς Ἐλευσῖνα ἀγούσῃ ὁδῷ. In his ſacris mira ſilentii fides: nam in eum, qui arcana divulgaſſet, pœnâ capitis animadvertebatur, ut liquet ex Andocyde περὶ μυστηρίων. Pauſanias non uno in loco de myſteriis agens, ſomnio ſe monitum ait, ne ſecreta proderet. Verba ejus ſunt *in Atticis*: Τὰ δὲ ἐντὸς τοῦ τείχους τοῦ ἱεροῦ τό τε ὄνειρον ἀπεῖπε γράφειν, καὶ τοῖς οὐ τελεσθεῖσιν, ὁπόσων θέας εἴργονται, δῆλα δή που μηδὲ πυθέσθαι μετεῖναί σφισιν. Pauſaniæ ſomnio reſpondet ſomnium Numenii Philoſophi, qui Pyrrhonis Helienſis diſcipulus fuit, de quo Macrob. *lib. 1. de Somn. Sc. cap. 2.* *Numenio denique inter Philoſophos occultiorum curioſiori, offenſam numinum, quòd Eleuſinia ſacra interpretando vulgaverit, ſomnia prodiderunt. Viſo ſibi ipſas Eleuſinias Deas habitu meretricio ante apertum lupanar videre proſtantes: admirantique & cauſas non convenientis numinibus turpitudinis conſulenti, reſpondiſſe iratas; ab ipſo ſe adyto pudicitiæ ſuæ vi abſtractas, & paſſim adeuntibus proſtitutas.* Et proſcriptus ab Athenienſibus Diagoras, quòd hâc in parte religionem violaſſet. Hinc etiam Horat. *lib. 3. Od. 2.*

Eſt & fideli tuta ſilentio
Merces: vetabo qui Cereris ſacrum
Vulgarit arcana, ſub iiſdem
Sit trabibus, fragilemque mecum
Solvat phaſelum. ——

At Auguſtus, teſte Suetonio *cap. 93. Athenis initiatus, cùm poſtea Romæ pro tribunali de privilegio Sacerdotum Atticæ Cereris cognoſceret, & quædam ſecretiora proponerentur, dimiſſo concilio, & coronâ circumſtantium, ſolus audiit diſceptantes:* Ne ſc. ad profanos quidquam emanaret. Exceſſit autem adyta ſuperſtitionis ſagacitas Chriſtianorum, qui, qualia hæc ſecreta fuerint, verbis minimè ambiguis expoſuerunt. Tertullianus *lib. adverſus Valentinianos*, nihil aliud, præter membrum virile, fuiſſe tradit, quod tam anxiè tegeretur, & ad quod videndum, nemo, niſi interpoſitis tot ceremoniarum obſervationibus admitteretur: *Sequitur jam*, inquit, *ſilentii officium; attentè cuſtoditur, quod tardè invenitur. Cæterùm tota in adytis divinitas, tot ſuſpiria Epoptarum, totum ſignaculum linguæ, ſimulacrum membri virilis revelatur.* Theodoretus verò naturæ muliebris imaginem arcanis Orgiis celari prodidit, idque magis convenit fabulæ, quam Clemens refert, & ex eo Arnobius, quos qui velit conſulat. Litabant fœtâ ſue. Rationem reddit Phurnutus: Θύουσι δὲ ὗν ἐγκύμονα τῇ Δημήτρᾳ, πάνυ οἰκείως, τὸ πολύγονον καὶ εὐσύλληπτον, καὶ τελεσφόρον παρασημαίνοντες. Immolatorum autem nefas erat quidquam efferri. Schol. Ariſtoph. *ad Equites*, Οὐκ ἔξεστι τὰ θυόμενα Δημήτρᾳ, καὶ Περσεφόνῃ ἔξω ἀφιέναι. Poſtero Myſteriorum die, Senatus ex lege Solonis Eleuſinem conveniebat. Andocydes: Ἡ γὰρ βουλὴ ἐκεῖ καθεδεῖσθαι ἔμελλε κατὰ τὸν Σόλωνος νόμον, ὃς κελεύει τῇ ὑστεραίᾳ τῶν μυστηρίων ἕδραν ποιεῖν ἐν τῷ Ἐλευσινίῳ. Forſitan ut cognoſceret, an ſacra ritè peracta, num in ea commiſſum foret, nam quædam capitali ſupplicio ſancita fuiſſe, idem Andocydes in Orat. Περὶ μυστηρίων teſtatur, quod ſæpius repetit, quia talis culpæ velut affinis apud Senatum accuſaretur. Ex Caſtellano. Vide Pauſan. *in Att.* Plut. *in Demetrio*,

Ariſtoph *in Pluto.* Senec. *nat. q. lib.* 7. *cap.* 31. Lact. *div. Inſt. l.* 1. *c.* 21. Servius *in Æneid.* 4 *hunc verſum:*

Nocturniſque Hecate triviis ululata per urbem.

Eleuſis, Cic. & Straboni *Eleuſin*, vulgò *Lepſina* Soph. oppid. Atticæ marit. inter Megaram, ſeu Nyſſæam urb. & Piræum portum. Unde *ſinus Eleuſinius*, qui & *Saronicus.* Ovid. *l.* 4. *Faſt.*

Fors ſua cuique loco eſt: quà nunc Cerealis Eleuſis.

Apulejo *Atticæ ſacrarium* dicitur, ob religioſiſſimum Cereris fanum, ubi plurima ſacrorum ornamenta, quæ non niſi diviſim temporibuſque diverſis oſtendebantur. Unde apud Senecam Prov. *Eleuſina ſervat, quod oſtendat,* contra eos, qui unâ epiſtolâ vel oratione, quidquid ſciunt, effutiunt. Et quia in ſacris hiſce, de quibus vide ſupra, matronæ in curribus per jocum ſibi mutuò & liberè convitiari ſolebant, inde *de plauſtro loqui*, aliud Prov. pro liberè in quemvis invehi: quod alii tamen ad Comicos referunt, qui de plauſtro perſonati, non in alios ſolùm Comicos, ſed etiam in potentiores, ipſoſque adeò Deos dicebant, quæ vellent, Vide de oppido hoc etiam Xenoph. Ptol. &c.

Eleuſius, nomen viri, quem Ceres docuit omnem agriculturam, à quo *Eleuſis* civitas cognominata eſt. Item *Eleuſius*, Cyzici Epiſcopus, qui à fide Catholicâ ad Macedoniam hæreſin deſcivit: qui tamen poſtquam reſipuiſſet, & Epiſcopatu ſeipſum abdicaſſet, reliquo vitæ curſu ſolitarius vixit. Niceph. 11. 5. Aliter Socrat. *l.* 5. *c.* 8. Baron. *An. Chr.* 381. qui Eleuſium, Semi-Arrianorum caput, à Theodoſio Imper. rogatum, ut Conſubſtantialitatem admitteret, malle ſe Arrianis quàm Orthodoxis jungere, reſpondiſſe dicunt, ſicque Conſtantinopoli ſe ſubduxiſſe.

Eleuthera, civitas Cretæ mediterranea, Gortynæ proxima.

Eleuthera, urbs ſeu pag. Bœotiæ, apud Plateas, ubi Mardonius Perſ. Dux à Græcis victus eſt, 300000. militum cæſis. Al. *Eleuthra.* Alia in Ponto juxta Iſtrum fluv. ſic dicta, quòd Jaſon Æetam fugiens timore illic liberatus ſit. Eſt etiam Lyciæ urbs à nymphâ quâdam ſic dicta. Steph. Urbs item Cretæ mediterr. proxima Gortynæ *Eleutherna.* Plin.

Eleutheria, feſta quaſi *liberatoria*, id eſt, libertatis ſolennia. Plautus *in Perſa*, *Baſilicè agito Eleutheria.* In his certamen armatorum currentium quinto quoque anno celebrabatur; quæ feſta nomen acceperunt à Jove *Eleutherio*, qui templum habebat ad Plateas Bœotiæ civitatem.

Eleutherna, urbs Cretæ. Steph.

Eleutheris, urbs Bœotiæ. Steph.

Eleutheriſcus, urbs Macedoniæ Steph.

Eleutherium, opp. Myſiæ. Steph.

Eleutherius, Jupiter dictus eſt, quaſi *liberator*, quòd apud Aſopum Platearum amnem, Græcorum copiæ Mardonium, cum trecentis Perſarum millibus ad internecionem deleviſſent.

Eleutherius, Conſul cum Evagrio, an. U.C. 1134.

Eleutherius, Exarchus, Italiæ regem ſe dixit, quem militiæ duces apud opp. Luceolum interfecerunt: caputque tyranni Conſtantinopolin miſerunt. Blondus 9. 1.

Eleutherius, D. Dionyſii Areopagitæ & vitæ, & mortis ſocius.

Eleutherocilices, Aſiæ pop. Cic. 5. *ad Atticum*, *Eleutherocilices populi in Amano, ne regibus quidem unquam paruerant.*

Eleutheropolis, urbs Palæſtinæ, in tribu Juda, 8. mill. ab Hebrone in Occ. 20. ab Hieroſolyma Gazam verſus. Ab hac, tanquam celebri loco, multorum locorum diſtantias metitur Hier. *in L. H.*

Eleutherus, duodecimus Romanorum Epiſcopus, Græcus natione, fil. Abundii, qui Diaconus Aniceti fuerat, Soteri ſucceſſit, an. 177. Irenæo, à Chriſtianis, qui Lugduni Evangelii causâ captivi detinebantur, miſſo, ob Prophetiam quandam Montani, contra uſum carnis, reſpondit. Ad preces filii Coyli, Lucii R. Britannorum, Fugatium & Damianum, evangelizatores, in Britanniam miſit. Sic Rex cum gente baptizatus, loco 3. Archiflaminum 3. Archiepiſcopi, 28. Flaminum totidem Epiſcopi creati, Idololatria ſublata, &c. An. 183. Obiit an. 192. Epiſc. 15. Irenæus, *l.* 3. *cap.* 3. Auguſt. *ep.* 165. Ciacconius *in Eleuth.* 1. Tom. Concil. Euſeb. *hiſt. l.* 4. *c.* 21. *lib.* 5. *& in Chron. An. Chr.* 179. Polyd. Verg. *Hiſt. lib.* 2.

Eleutherus, fluv. Phœniciæ, juxta Ortheſiam urbem, in radice montis Libani. *Valania* Poſtello & Pinceto. Aliis *Eleutherus.* fluv. eſt Syriæ, qui ex Libano monte in Ituræa prorumpit, & per regionem Emath & Roob atque Galilæam gentium fluens, Velanam urbem ac caſtrum Belciſore alluit: tandemque juxta civitatem Gorma, tribus ferè à Tyro Aquilonem verſus, duobus autem à Sarepta contra Auſtrum miliaribus mari magno miſcetur. Abundat hic fluvius teſtudinibus, eſt in monte Aſer. Item Siciliæ fluv. *Admirati* Fazello. Panormi urbis mœnia lambens. *Ponterotto* Leandro. Cluverio aliiſque nunc *Bajaria*, in mare Tyrrh. ſe exonerat, 8. mill. in Ort. à Panormo. Baudr.

Eleutho, Dea parturientibus aſſiſtere ſolita, ut ex Pindaro patet *in Olymp.* ubi eam & Parcas Apollo jubet adeſſe Evadnæ parturienti.

Eleuthra, vide *Eleuthera.*

Eleutii, Apuliæ gens, quam Parthenius *Elephantidem* vocat.

Elfwardus, vel *Ethelwerdus*, ſub Guil. II. circa an. 1090. ex regia familia, ſcripſit ad Mathildem cognatam epiſtolas, & hiſtoriam 4. libb. à M. C. uſque ad finem regni Edgari. Guil. Malmeſburius, *in prol. Hiſt. de reg.* Simler. Voſſ. &c.

Elgis ſeu *Elgia*, *Elgin*, urbec. Epiſc. Scotiæ Septentrion. verſus oram maris Germ. 3. mill. à littore, ad Loxiam fluv. *Loſſye.* 6. mill. Scot. ab oſtio Speæ fluv. in Occ. 35. à Taxalo prom. 42. à Beruvio in Auſtr. Moraviæ reg. caput.

Elgos, opp. Lyciæ. Steph.

Elgova, aliis *Selgova*, pop. Scotiæ mer. ubi nunc prov. Nidisdalia, Eskia & Anandia, verſus confin. regni Angliæ. Vid. *Selgova.*

Elhabetum, ſeu *Habat*, provincia regni Feſſæ, clauditur à Septentrione mari Mediterraneo, ab Occaſu Algaræ paludibus, à Meridie Suarga fluvio, ab Ortu verò montibus Herculeo freto vicinis. Merc.

Eli, vide *Heli.*

Elia, urbs Epiſc. Angl. ſub Arch. Cantuar. in Comit. Cantabrigiæ, & Inſ. cognom. ad Uſam fluv. vide *Elys.*

Eliab, urbs Phallu, filii Ruben. Num. 16. Primogenitus filiorum Iſai patris David. 1. Reg. 17. Filius etiam Helon, princeps tribus Zebulun. Num. 1. Lat. *Deus meus pater*, ſeu *Deus patris.*

Eliacim, qui & *Joacim*, filius Joſiæ, cùm imperaſſet frater nomine Joachaz annos tres poſt Joſiam, ſucceſſit fratri in regno Judæ, anno mundi 3326. ante Chriſtum natum 636. Nam Pharao Necao cùm veniſſet Jeruſalem, vinxit Joachas, ac captivum duxit in Ægyptum, conſtituit in locum ejus Regem hunc Eliacim fratrem ejus ſuper Judam & Jeruſalem: & vertit nomen ejus, vocavitque eum Joacim: & condemnavit terram centum talentis argenti; & talento auri. Impiè egit Eliacim, ideò contra eum aſcendit Nabuchodonoſor, Rex Chaldæorum, & vinctum catenis, ut captivum traduceret Babylonem, interfici juſſit. Ad quam & vaſa Domini tranſtulit, & poſuit ea in templo ſuo. Imperavit annos 2. Conſulito *lib.* 4. Reg. 23. & 24. *cap.* 12. & *lib.* 2. Paral. 36. *cap.* & Joſeph. *lib. Antiq.* 10. *cap.* 8.

Eliacim, fil. Helciæ 2. Reg. 18. præpoſitus domui regis Ezechiæ. Pater Jona. Luc. 3. Lat. *Dei reſurrectio*, vel *Deus reſurrectionis.* Item ſummus Sac. auctor quibuſdam libri Judith. Vide *Joachim.*

Eliada, pâter Razon. 3. Reg. 11. Filius David. 2. Reg. 3. Lat. *Dei ſcientia*, vel *cognitio.*

Eliam, filius Achitophel. 2. Reg. 3. id eſt, *Dei populus.*

Elias Thesbites, propheta fuit clariſſimus, floruit temporibus Achab & Ochoſiæ, regum Iſraël. Vir fuit piloſus, zonaque pelliceâ accinctus renes, zelo maximo erga Dei cultum affectus, varia edidit miracula. In ſolitudine paſtus eſt à corvis, deinde ab Angelis: pluviam à Domino impetravit, Pſeudoprophetas increpavit ac interfecit. Quinquagenarii duo cum ſuis militibus, ad comprehendendum eum ab Rege Ochoſia filio Achab miſſi, igne cœlitus emiſſo, ſubitò conſumti fuerunt. Aquas fluvii Jordanis pallio ſuo percuſſus diviſit: denique per turbinem in cœlum raptus fuit curru & equis igneis. Vide *lib.* 3. *Regum cap.* 17. 18. *& ſeqq. lib.* 4. *cap.* 2. 2. Par. *cap.* 21. Auguſtin. *de Civ. D. l.* 20. *c.* 19. Torniel. *A. M.* 3139. Lat. *deus*, aut *fortis dominus.*

Elias, Arabs, poſt Saluſtium, Epiſc. Hieroſolym. an. 492. pulſus ab Anaſtaſio Imper. ſuaſu Severi hær. An. 513. ſurrogato Salianne, quem Sabas ad fidem perduxit. Obiit in ſolitudine, 10. die poſt mortem Anaſtaſii, quam prædixerat. Concil. 2. Nic. *act.* 1. Evagr. *lib.* 3. *cap.* 32. Niceph. *l.* 16. *c.* 34. Cyrillus *in vita Sabæ*, &c. Item Patriarch. Hieroſolym. ſub Saracenis gravia paſſus, miſſo legato, ad Patres Concilii Nic. 2. abſentiam excuſavit. Baron. *A. C.* 787.

Elias, Patriarch. Antiochenus, Gallos populares ſuos in Orientem ſecutus, primus eorum hoc munus obiit an. 1247. Genebrard. *in Chron. in Innocent. IV.* Bartel. *de Ep. Regienſ. in Guilelmo II. pag.* 207. Item, Chriſtianus Jacobinus, etiam Patr. Antiochenus. Genebr.

Elias, Patr. Babylonius, an. 1616. ad quem Paul. V. legationem miſit, à Petro Strozza deſcriptam, unâ cum l. de fide Chaldæorum.

Elias, Monachus, non procul ab Antinoo civitate degebat in eremo, agens annum ætatis circiter centeſimum decimum, ad quam ætatem jejunando, & viriliter converſando pervenit. Sozomen. 8. 1.

Elias Barjoſius, nobilis Provincialis, Auctor Poëmatis. de bello Comitum, Raimondi Berengarii I. & II. contra Stephanum. Vide Moreriium. Noſtradamum, *in vit. Poet. provinc. p.* 33.

Elias Capreolus, JC. & Hiſtoricus.

Elias Eveshamius, Anglus, Benedictinus, auctor Chronici.

Elias Levita. Grammaticus Hebr. ſeculo præt. Genebr.

Elias Orientalus, de Geometria Hebræorum ſcripſit, Simler.

Elias Rabinus, Hebraicè Arithmeticam ſcripſit, à quodam Munſteri diſcipulo, Eraſmo Oſvvaldo Latinè redditam.

Elias Reunerus, Genealogiarum auctor, ſec. præt.

Elias Trickinghamus, Benedictinus, Anglus, ſcripſit Angliæ Annales, ab an. 626. uſque ad 1270.

Elias vel *Elion* Villanovanus, Gallus, M. Magiſter Melit. *Felicis* nomen meritus. Vide Boſſium, *Hiſt. Melit. lib.* 1. Gaſſend. *de Epiſc. Dinienſ.*

Elias Vinetus, Gallus, edidit Melam, ſcripſit antiquitates Burdigal. & Santon. vertit Procli Sphæram, &c. Vide Verdier. *Biblioth. p.* 274.

Eliaſaph, filius Duel, Princeps tribus Gad. Num. 1. Lat. *Deus augens*, vel *finiens*.

Eliaſib, filius Elionai, filii Naariæ. 1. Paral. 3. 1. Eſdr. c. 10. *&c.* Lat. *Deus converſionis*. Sacerdos S. per an 21. poſt Joachimum patrem. Ejus tempore Nehemias veniam obtinuit in patriam redeundi. Joſ. *Antiq.* 11. 7.

Eliatha, nomen viri. 1. Par. 25. Lat. *Deus meus tu*, vel *Deus meus venit*.

Eliberis, *Illiberis* Plinio. *Iliberis* Livio, Hiſpan. citer. opp. in orâ littorali Catalauniæ, vulgò *Colibre*. Item Gall. Narbonenſis vicus. Ptol. Baudrando *Eliberis*, urbs Turdulorum in Hiſp. Bæt. ad Singilim fluv. Nunc vicus eſt *Elvire*, in regno Granat. prope Granatum Urb. quæ ex ejus ruinis crevit. Ibi *Eliberitanum* Concil. an. 305. celebratum. Item *Eliberis*, mel. *Illiberis*, quæ & *Caucoliberis*, urbs Gall. Narbon. in ora littor. maris Medit. & ſinus Leonini, vulgò *Collioure*, parva, ſed munita, cum portu capaci, in Comit. Ruſcinonenſi & confin. Cataloniæ. Antea Hiſpaniæ annexa, nunc ſub Gallis ab anno 1641. Hic Concilium anno 305. Moterius.

Elibyrge, urbs Tarteſſi. Steph.

Elica, nomen viri. 2. Reg. 23. Lat. *Dei pelicanus*, aut *ferris vomitus*.

Elice. vide *Helice*.

Elicius, Jovis cognomentum, qui in Aventino colebatur, ab *eliciendis*, h. e. evocandis fulminibus impoſitum. Ovid. *Faſt.* 3.

Eliciunt cælo te Jupiter: unde minores
Nunc quoq; te celebrant, Eliciumq; vocant.

Elicoci, Gall. Narb. pop. Ptol.

Elicranum, Illyridis urbs. Polyb.

Elidad, fil. Chaſeloo, Princeps tribûs Benjamin. Num. 34. Lat. *Dei dilectus*, vel *Dei dilectio*.

Elidurus, cognom. *Pius*, fratri Archigallo, ab Anglis pulſo, ſurrogatus, regnum ei reddidit, decennio pòſt illius ſucceſſor. A Vigeno & Periduro, fratribus jun. ipſe quoque pulſus & in carcerem conjectus eſt, ſed poſt ſeptennium à Britannis liberatus, pacificè porrò præfuit. Polydor. Virg. *hiſt. Angl. l.* 4. Chenius *hiſt. ed. t.* 1. *l.* 1. *c.* 14. *p.* 68.

Eliel, filius Thohu, 1. Par. 6. & Hammachavim, 1. Par. 11.

Elieſer. Iſmaëlis frater uterinus, & alter Abrahæ ex Agar Ægyptiâ filius. Comeſtor *in cap.* 16. *Gen.*

Eliezer. Damaſcenus: domûs Abrahami Procurator. Gen. 15. Et filius Moſis. Exod. 18. Et filius Bechor filii Benjamin. 1. Par. 7. Item filius Joram, Luc. 3.

Eligius. Noviodunenſis Epiſcopus, cùm antea aurifex celebris, hinc Dagoberti Theſaurarius eſſet, quicquid in eâ arte lucri conſequutus erat, dabat pauperibus, an. Dom 650. Obiit Calend. Decemb. anno 663. vitæ 80. Bucelinus *in Annal. Flandricis*, Morerius.

Eligius Hucarus. Gandav. compoſuit vitam Levini, Martyris, Bertulphique Confeſſoris, verſibus Elegiacis &c. An. 1504. Voſſ. *de Hiſt. Lat. l.* 3. *cap.* 10.

Elihoreph, i. e. *Dei hyems*, vel *forte opprobrium*, filius Siſa, Princeps exercitûs Salomonis. 3. Reg. 4.

Elii, pop. ſunt circa Aſtaboram & Aſtapam fluvios incolentes, qui etiam *Rhizophagi* dicuntur, propterea quòd ex adjacente palude evulſis radicibus maſſulas conficiunt, quibus ad Solem coctis veſcuntur. Strab. *lib.* 16.

Elim, id eſt, *arietes*, vel *fortes*, vel *cervi*, ſive *valles*, civitas Moabitarum, non procul à limite: ad quam pervenerunt filii Iſraël profecti de Mara. Exod. 16.

Elimandus, vel *Elinandus*, Monachus Ciſtertienſis, in diœceſi Bellovac. vixit ſub finem ſec. 12. ſub Henr. VI. Imp. & Phil. Auguſto. Auctor Chronici, à M. C. ad ſua tempora, 48. libb. Vide Philip. Bergam. *Chron. ſuppl. lib.* 2. *An. Chr.* 1199. Simler. Voſſ. *de Hiſt. Lat. l.* 2. *c.* 34. &c.

Elimelech, nomen Bethechemitæ cujuſdam, maritus Naomi. Ruth. 1. Lat. *Deus meus rex*.

Elimia, urbs Macedoniæ, pop. *Elimiota*. Steph. Mel. *Elimea*, Vide Ariſtot. 5. *Pol.* 10.

Elini, Theſprotica gens, Item *Elinia* regio. Eſt & Siciliæ urbs. Stephanus.

Eliocreta, quæ & *Ilorcis*, Hiſp. Tarracon. urbs. Anton. à Carthagine novâ. 25. m. p. *Lorca* Cluſio, & Marianæ. Ad Guadalentium fluv. in confin. regni Granat. 10. leuc. Hiſp. ab ora maris Mediterr. & Sinus Vergetani in Bor. 10. à Baſti in Ort. Satis parva. Baudrand.

Elioënai, fil. Naariæ. 1. Par. 3. Filius item Bechor, filii Benjamin. 1. Par. 7. Lat. *ad ipſum oculi mei*, vel *fontes mei*, aut *ad ipſum afflictio*, vel *paupertas*.

Eliones, Africæ propriæ gens. Ptol.

Elionora. Angliæ regis filia, Alphonſi, cognomento Boni, Hiſpaniæ regis uxor. An. Dom. 850. Vide *Eleonora*.

Elipa, vide *Elepla*.

Elipandus, Archiepiſc. Toletanus, Felici Orgellorum Epiſcop. junctus, Neſtorii errores incruſtare conatus eſt. Damnatus Synodo Forojul. Anno 791. Ratisbonenſi, an. 792. Francofurtano Cóncil. An. 794. & refutatus à Carolo M. epiſtolâ ad Epiſcopos Hiſp. Eginhartus, *in hujus vitâ*.

Eliphalet, filius David. 2. Reg. 5. Filius Eſec. 1. Par. 8.

Eliphalu, Nomen ſacerdotis. 1. Par. 15.

Eliphaz, filius Eſau ex Adâ uxore. Gen. 36. Lat. *Dei miſſus*, vel *conatus*.

Elis. regio Peloponneſi, inter Arcadiam, & Achajam, mareque Jonium ad Occid. *Elea* Polybio; cum urbe ejuſdem nominis, *Belvedere* Nardo, & Pinetto. Ovid. *Met.* 5.

Piſa mihi patria eſt, & ab Elide ducimus ortus.

Patria fuit Phædonis philoſophi, Platonis amiciſſimi, teſte Gellio 2. 18. Prop. 1. 8.

Et quas Elis opes ante pararat equis.

Vide Steph. Baudrando *Elis* reg. latius patet, nam continet Elidem & Meſſeniam. Sub Turcis a 200. annis. *Elis* autem urbs, ad Peneum fluv. ampla, probè culta & in loco peramœno ſita. nunc etiam *Belvedere*, Græcis *Calloſcopium*, 15. mill. abeſt ab ora maris Jon. in Ort. 23. à Dyme ſeu Clarentia in Auſtr.

Elis ſeu *Helis*. nunc *Bebbu* Poſtello, locus Palæſtinæ, ubi Moſes 12. fontes invenit.

Eliſa, filius Javan. Gen. 10. Chaldæis eſt ארלס *Hellas*, Joſepho *Æoles*, Villalpando *Elyſii campi* in Fortunatis inſulis, Arabi Interpreti *Almeſiſa*, id eſt, *Mopſueſtia* in Ciliciâ, Bocharto Peloponneſus, quem conſule, *Phaleg.* 3. 4.

Eliſa, vide *Eliſeus*

Eliſabetha, vide *Elizabetha*.

Eliſama, fil. Ammihud, Princeps tribûs Ephraim. Num. 1. Filius item David 1. Par. 3. qui 2. Reg. 5. dicitur *Eliſua*. Sic nominabatur filius Camia 1. Par. 2. Lat. *Deus exauditionis*, vel *Dei exauditio*.

Eliſari, Arabiæ Felicis gens, Ptol.

Eliſeus, vel *Elizeus*, propheta, Eliæ diſcipulus, filii Saphat, duodecim miraculis inclytus, 1. Reg. 19. *Dei ſalus*, vel *Deus ſalvans*, Eliæ in prophetico munere ſucceſſit; filium hoſpitæ ſuæ ſuſcitavit: Naaman Syrum à lepra curavit. Etiam, oſſibus ejus jam defuncti tactis, quidam revixit. 4. Reg. *cap.* 13. &c. De illo Joſeph. *lib* 8 *&* 9. Ἀνὴρ ἐπὶ δικαιοσύνῃ περιβόητος, καὶ φανερῶς σπουδασθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, θαυμάσια γὰρ καὶ παράδοξα διὰ τῆς προφητείας ἐπεδείξατο ἔργα καὶ μνήμης λαμπρᾶς παρὰ τοῖς Ἑβραίοις ἀξιωθέντα. Ἔτυχε δὲ καὶ ταφῆς μεγαλοπρεποῦς καὶ οἵας εἰκὸς ἦν τὸν οὕτω θεοφιλῆ μεταλαβεῖν Iſidor. *in vita Elizei*. Torniel. Salian. Spond. *A. M.* 3124. *& ſeq.* 3198.

Eliſphaſii, Peloponneſi pop. Polyb. *lib.* 11.

Eliſſus, Arcadiæ urbs. Pauſan. Item Sycioniæ, & Elidis fluv. Strabo. Pauſan. Item Atticæ fluv. Aliis *Iliſſus*, quod vide.

Eliſua, vide *Eliſama*.

Eliſur, fil. Sedeur. Princeps tribûs Ruben. Num. 1. Lat. *Dei fortitudo*, ſive *petra*, vel *plaſmatio*, aut *colligatio*.

Eliu, filius Jeroham, patris Elcana 1. Reg. 1. Nomen Principis militiæ. 1. Par. 12. Lat. *Deus meus ipſe*, aut *fortitudo ipſius*.

Eliud. filius Achim, inter progenitores Chriſti, *cap.* 1. *verſ.* 14. Matthæi. Natus A. M. 3809. Torniel. Lat. *Deus laudis*, vel *confeſſionis*, aut *Dei laus*, vel *confeſſio*.

Elius libertus, magnâ apud Neronem gratiâ, quique abeunte eo in Græciam cantillatum, præfectus manſit urbi Romæ. Dioni vocatur Ἥλιος.

Elixoia, inſula Hyperboreorum minor quàm Sicilia, juxta fluv. Cerambicum. Steph.

Elixus, fluvius Cei inſulæ. Strabo.

Eliza, vel *Eliſa*, vide *Dido*.

Elizabeth, uxor Aaron, filia Aminadab. Exod. 6, mater Nadabi, Abihu, Eleazari & Ithamari. A. M. 2545. Torniel. Uxor item Zachariæ, mater S. Johannis Baptiſtæ, Luc. 1. Lat. *Deus juramenti*, vel *Saturitatis*. Fuit etiam Ungariæ Regina, mulier ſanctiſſima inter divos relata. Vide infra.

Elizabetha, ſeu *Iſabella*, fil. Jacobi I. Arrag. R. uxor Philippi III. Galliæ R. comes mariti in expeditione ſacra, Ludov. IX. auſpiciis ſuſceptâ. Quo mortuo, cùm Philippus regnum adiret, in Calabria equi lapſu læſa, obiit an. 1271. Mater Philippi IV. & Caroli, cujus fil. Philippus V. fuit. Mezerajus *Hiſt. Gall.*

Elizabetha, fil. Stephani Jun. Bavariæ D. ex Thadæa fil. Barnabæ, Vicecomitis Mediol. uxor Galliarum R. Caroli VI. regiæ familiæ regnique Furia. Regias opes partim in patriam miſit, partim inutiliter prodegit, hinc à Conneſtabili Armeniaco in ordinem coacta, & Turonibus in vinculis habita aliquandiu, poſtea Burgundiæ D. ope ſubnixa, Lutetiâ captâ, Armeniacos laniena expoſuit. Infirmitate mariti abuſa fil. Carolum Delphinum, à ſucceſſione regni excluſit, coronam in Henricum V. Angliæ R. generum ſuum, transferre anniſa. Marito mortuo, an. 1422. in miſerrimum redacta ſtatum, inviſa Gallis, ab Anglis neglecta eſt. Obiit præ animi dolore, cruentis Anglorum dicteriis excruciata, qui Carolum VII. non ex Rege ſuſceptum ei in faciem exprobrarunt. Numeroſæ prolis mater. Joh. Juvenalis de Urſinis, Froiſſard. Monſtrelet. & Laborator *hiſt. Car.* VI. Joh. de Serres *hiſt. Gall. in eodem*, *&c.*

Elizabetha, fil. Maximiliani II. Imper. ex Maria Auſtriaca, uxor Caroli IX. Gall. R. virtute inclyta, mariti ferociam ſæpe miti-

mitigavit, & de genibus imminentem Henrico Navarræo & Co. dæo necem deprecata eſt. Marito mortuo, Viennam rediit, ſecundas tum Philippi II. tum Sebaſtiani Luſit. nuptias averſata. Obiit anno 1592. Hilario Coſtus, *de fœmin. illuſtrib.* De Serres, Mezeray.

Elizabetha Luſitanica, fil. Emanuelis R. ex Maria Caſtellana, nupſit Carolo V. pulchra, fœcunda, dilecta. Obiit in nixu, Toleti, an. 1538. Mariana *hiſt. Hiſp.* Vide *Franciſcus Borgia.*

Elizabetha Francica, filia Henrici II. ex Catharina Medicea, Eduardo VI. primò promiſſa, nupſit dein Philippo II. à filio ejus Carolo fruſtra ambita. Hinc in Patrem indignatio & mox filii cædes. *Irene* dicta eſt, quòd matrimonio ejus pax Cameracenſis coaluit. Mater ex Rege Iſabellæ Claræ Eugeniæ, & Catharinæ, uxoris Caroli Em. Ducis Sabaudiæ. Obiit an. 1568. Hiſpali, prægnans, non ſine veneni ſuſpicione. Brantomus, *de fœm. illuſt.* Thuanus, &c.

Elizabetha Francica, fil. Henrici IV. ex Maria Medicea, nupſit Philippo IV. Hiſp. R. an. 1615. Obiit an. 1644. Mater Mariæ Thereſæ, uxoris Ludovici XIV. Gall. R.

Elizabetha Caſtellana, fil. Johannis II. ex Elizabetha Luſit. uxor Ferdinandi Arragonii, poſt Patris mortem Caſtellam Arragoniæ uniit, hinc ambo Reges Hiſpaniæ dicti. Inquiſitionem inſtituit, poſt Johannis filii unici mortem, quatuor filiarum educationi ſolicitè intenta. Quarum maxima natu Elizabetha, ut & Maria tertia Emanueli Luſit. R. nupſerunt. Johanna ſec. Philippo Auſtriæ Archiduci. Catharina ultima Henrico VIII. Anglo. Obiit an. 1504. Conſiliis ipſa ſemper interfuiſſe dicitur, in belli paciſque negotiis prudenter & animosè verſata. Mariana *hiſt. Hiſp. l.* 24. Lipſius *Monit. Polit.*

Elizabetha Francica, fil. Philippi IV. ex Johanna, hærede Henr. I. Navarr. nupſit Eduardo II. Angliæ R. an. 1308. A marito, quem Hug. Spenſerus, cum cognom. filio, in poteſtate habuit, pulſa, in Galliam ſe recepit. Unde cùm ſe ſubduxiſſet, ope Hannoniæ Comitis in Angliam reverſa maritum vicit, cepit, necavit, Eduardo III. fil. ſubſtituto. Poſt quæ liberioris vitæ & commercii cum Rogero Mortemerio Reginâ indigni, accuſata, hoc capite plexo, filii juſſu arci incluſa eſt, in quâ morte acceleratâ obiit juſtiſſimè, niſi hoc filius feciſſet. Froiſſard. *hiſt. Angl.* &c.

Elizabetha, fil. Henrici VIII. ex Anna Bolenia, poſt Mariam ſororem, Angliæ regina, è vinculis thronum conſcendit, fruſtra Mariâ Scoticâ, Henrico II Gall. & Philippo II. Hiſp. Regibus obnitentibus. Hæc decreta Mariæ reſcidit, idola templis ejecit, decrevitque, ne in poſterum Pontifici R. obtemperaretur. Philippi Hiſp. & Ferdinandi Ferdin. filii, ut & Regis Sueciæ nuptias recuſavit, juramento ſe obſtrictam prætendens, externo Principi non nupturam. Catharinæ Mediceæ fraudibus, ſpe contrahendi cum Henr. Andio matrimonii, à nuptiis Navarræi Principis abſtracta: Leges Majeſtatis graviſſimas promulgavit. Hibernicos motus per Johannem Perotum & Henricum Sidneium compreſſit. A Pio V. excommunicata eſt, An. 1569. hinc Pontificiorum in ejus vitam & regnum, Jeſuitarum inprimis, perpetuæ inſidiæ: quibus ſuperior, in Jeſuitam Edm. Campianum. Comitem Northumbriæ, Norfolcii Ducem, alioſque idonea ſeveritate uſa eſt. Cum Albano inimicitias exercuit, Belgium fœderatum in patrocinium ſuſcepit. Novam ſeditionem Hibernicam per Arturum Grajum oppreſſit. Hiſpanis in America, per Franciſcum Dracum, plurima ademit, claſſem eorum in portu Ulyſſiponæ diripuit ac incendit: Mariam Scoticam, Ordinum juſſu ſecuri percuſſam, indoluit, lugubribus ſumtis. Claſſem ſtupendam Hiſpanorum an. 1588 vicit, incendit, diſſipavit, dum Parmenſis D. Dunkerkæ à Belgis, ne ſe Hiſpanis jungeret, impediretur: Hinc triumphus, priſco more, Londini celebratus. Draco in Americam rurſus miſſo, Virginiæ nomen dedit. Antonium Luſitan. in regnum reductura, ob militum aviditatem, capto jam Olyſſiponæ ſuburbio, fruſtra fuit. Henrico IV. fideliſſimè opem tulit, ſumtibus militibuſque ſummiſſis. Robertum Eſſexium, caput conjurationis, ſupplicio affecit. Obiit anno 1603. ætat. 70. regni 45. ſcripto hærede Jacobo VI. Scoto. Fœmina ſupra ſexum prudens, erudita, religioſa ac felix: Semper Virgo. Thuanus, Joh. de Serres, Chenius *Hiſt. Angl.*

Elizabetha Polonica, fil. Sigiſmundi, ex Bonna Sfortia, nupſit Johanni Zapolio Vaivodæ Tranſylvaniæ, & poſt Ludovicum à Solimanno victum, Poloniæ Regi. Hinc bellum Ferdinandus Auſtriacus movit, qui ſororem Ludovici duxerat, ſed pace coalitâ, Elizabetha Johannem fil. peperit, marito mox amiſſo. Hinc Regens, rebus à Gregorio Martinuſio Cardin. malè adminiſtratis, Turcarum opem, contra Ferdinandum, imploravit, à quibus ipſa regno exuta eſt. Vide Thuan. Iſtuan. *rer Hung. lib.* 13. 14. Neugebauer, *rerum Polon. lib.* 7. *&c.* Literarum non rudis.

Elizabetha Auſtriaca, fil. Philippi Archid. & Regis Hiſpan. ex Johanna Caſtellana. Nupſit Chriſtierno II. Principi crudeli & luxurioſo, cui duobus regnis exuto & in diuturno carcere ſqualenti, fideliſſimè miniſtravit. Obiit Gandavi, an. 1525. Vide Thuani *Hiſt.* Hilar. Coſtum, *in ejus elogio, tom.* 1.

Elizabetha, fil. Andreæ, Hungariæ R. ex Gertrude, filia Bertoldi, Moraviæ D. nupſit Ludovico, Thuringiæ Landgr. Quo mortuo propinquorum injurias admirabili conſtantia pertulit. Obiit an. 1231. à Gregorio IX. inter Sanctas relata, an. 1235. Joh. Montanus & Theodoricus Thuring. *in ejus vita.* Vide Caniſium *tom.* 5. *antiq. Lect.*

Elizabetha, fil. Petri III. Arragoniæ R. ex Conſtantia Manfredi fil. nupſit Dionyſio Luſitan. R. ex eo mater Alphonſi IV. &c. Obiit an. 1336. ætat. 65. Ab Urbano VIII. ſanctis annumerata an. 1625.

Elizabetha Francica, fil. Ludovici VIII. ex Blanca Caſtellana, Monialis. Obiit an. 1270. Sebaſt. Rouillardus, *in vita ejus.* Item, fil. Philippi Longi R. ex Johanna Burgundica, uxor Guidonis VI. Delphini Viennenſis, &c. Item, fil. Johannis R. ex Bona Lucemburgica, ex Johanne Galeatio, primo Mediol. D. mater Valentinæ. Obiit an. 1409. Item fil. Caroli VI. uxor Richardi II. R. Angliæ, dein Caroli Aurelian. Obiit an. 1409. Item fil. Ludovici Bavari, mater Henrici Jun. Siciliæ R. Item, fil. Ottonis Bavar. Uxor Conradi IV. mater Conradini, Vide ibi. Item, fil. unica Mainardi, Com. Tirol. ex Alberto I. Imper. numeroſæ prolis mater Item filia Sigiſmundi Imper. uxor Alberti V. Archid. qui poſtmodum imperavit. Item fil. Ferdinandi I uxor Sigiſmundi Aug. Poloniæ R. virtute inclyta. Item fil. Petri Conimbric. D. ex Alphonſo V. Luſit. R. mater Johannis II. Item, fil. Ladiſlai Loctici, Polon. R. uxor Charoberti, ſeu Caroli II. Roberti. Item, fil. Stephani, Boſniæ R. ex Ludovico, Hungariæ & Pol. R. mater Catharinæ, Mariæ & Hedvigis. Cum filia Maria, uxore Sigiſmundi Imper. a Carolo Dyrrachino, regni uſurpatore, in vinculis detenta: dein hoc, à Nicolao Garo, occiſo, libera, paulo pòſt ab Horvato, Croatiæ præfecto, Caroli amico, interfecta eſt, cadavere in profluentem conjecto An. 1386. Bonfin. Thuroſius, Collenutius, &c. Item fil. unica Com. E[illegible]enſis, uxor primò Johannis Angliæ R dein Hugonis Comitis Marchiæ, magnarum calamitatum cauſa. Item, fil. Ludovici IX. nupſit Theobaldo II. Navarr. R.

Elizabetha Eſtenſis, Marchioniſſa Mantuana. Hilario Coſtus *de fœm. illuſt.*

Elizabetha Gonzaga, Dux Urbin.

Elizabetha Schonaugia, Abbatiſſa Ord. Benedictini, in diœceſi Trevirenſi. ſcripſit de origine, nomine, & inventione 11000. virginum. Obiit anno 1165. Vitam ejus frater Egbertus [illegible] an. 1628. Coloniæ impreſſam. Trithem. Catal. Voſſ. *de Hiſt. lat. lib 2 cap* 50. *&* 53.

Elizabetha Loſa, Cordub. Latinè, Græcè & Hebr. docta, in Academia locum tenuit. Poſt mortem mariti, [illegible] uſque ad annum 1564. æt. 71.

Elizabetha Roſera, Hiſp. erudita admodum ſub Paulo III. Franc. Aug. Chieſa.

Elizabetha Tanfeldia, Angla, Hebræè, Græcè, Latinè, Gallicè locuta, Perronii Cardin. ad Jacobum R. reſponſum Anglicè vertit. Obiit Londini an. 1639. æt. 60. Hilario Coſtus, *elog. fœm. ill. tom.* 2. *p.* 728. 729. 730. *edit.* 1647.

Elizaphan, filius Oziel. Exod. 6. Filius item Pharnac, Num. 34. Lat. *Deus Aquilonis*, ſive *Deus abſconditus*, vel *ſpeculator.*

Ella, Scaligero & Vineto *Lila*, in tabb. *Lille*, vulgò *l'Ile.* fluv. Galliæ, alluit Maceriās *Maziere*, ubi ponte jungitur, deinde ſuperiorem Viſeram vel altum Viſeram accipit, *Haute-Vezere*, vel à ſitu vel ab altitudine aquarum ſuarum ita cognominatum. Tum Veſunnam Petrocoriorum attingit, caſtrum S. Carterii. Petrocoricæ urbis quondam Epiſcopi, *S. Chaſtier*, Mulcedonum *Mucedan*, Beneventum, Vallem Claram *Vauclere*, inde Drunam accipit. *Drone* aut *Dronne*, *fluvium Dronam* in veteribus Galliæ Annalibus dictum, qui Monaſterium Brantoimenſe in Petrocoriis, & Corterate *Courtras*, in tabula Peutingeriana memoratum, Henrici Magni victoriâ nobilem locum irrigat. Ella demum infra Frontiacum caſtrum, *Fronſac*, in Duranium labitur ad Liburniam vel Condate, *La Ille* Vaſconibus nuncupatus. Liburniam *Libourne*, ait Maſſonus dici nonnunquam *Ella limitem* ſive *bonnam*, quod ab Eduardo Rege Anglorum ad confluentes Ellæ & Duranii ſit condita: nuncupatam eſſe *Libourne* aut *Liborne*, quaſi *la bourne* aut *la borne.* Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Ellel, pater Abdon judicis Iſrael. lege *Hellel.*

Elli, vide *Ellopia* & *Selli.*

Ellopia, regio Eubœæ, & ipſa inſula, ab *Ellope* Jovis filio. Sic etiam dicebatur regio juxta Dodonam, cujus incolæ *Elli*, & *Selli.* Eſt etiam urbs circa Dolopiam, & regio circa Theſpias, teſte Stephano.

Ellopium, urbs Ætoliæ. Steph.

Ellus, 5. Conſul, & ſolus an. U.C. 1231. Item fluvius omnium maximus qui ſe in Hermum exonerant. Herodot. Vide infra.

Ellus, mel *Hellus*, vulgò *Ill.* Oritur in Suntgovia, prope Ferretam opp. dein per Alſatiam fluens, Mylhuſia, Enſiſhemio, Colmaria, Seleſtadio, & Benofeldâ, tandemque Argentinâ rigatis, paulo infra in Rhenum ſe exonerat. Hinc Alſatia regio, nomen *Elſas*, accepiſſe quibuſdam videtur.

Ellus, fluv. Lydiæ Aliis *Hyllus*, quod vide, paulo infra Tyatiram ſeu Tyathiram in Hermum labitur. Baudr.

Elmantica, urbs Iberiæ, intra Iberum fluvium. Steph. Vide an ſit Salmantica Ptolemæi.

Elmelech, civitas in tribu Aſer, Lat. *Deus rex* vel *rex Dens.* Joſ. 19. Hieronymo *Alimelec*. Aliàs *Elmelech*.

Elmodad, filius Jectan. Gen. 10. Lat. *Dei menſura*, vel *artium dilecti*.

Elna, fluviol. Gall. Belg. al. *Liana*, oritur in confin. Arteſiæ, & juxta Bononiam in mare Britann. ſe exonerat.

Elnaem, pater Iſaja, & Jeribai. 1. Par. 11. Lat. *Dei pulchritudo*, ſive *Deus numerus eos*.

Elnathan, filius Achbor. Jerem. 26. id eſt, *Deus dedit*, vel *Dei donum*.

Elno, vulgò *S. Amand*, ab Amando Epiſc. Trajectenſi, qui ibi Cœnobium extruxit, prope Turnacum, opp. eſt Flandriæ, ad Scarpam fluv. qui paulo infra in Scaldim cadit. In confin. Hannoniæ, ſub Gallis ab An. 1667. Aliàs munitum.

Elolach, in tribu Juda. Hier. *in L. H.*

Elon, filius Zebulun. Gen. 46. Judex Iſraëlis, Judic. 12. Civitas in tribu Nephthali Joſ. 19. Tale fuit nomen Baſemath & Adæ uxorum Eſau. Gen. 26. Lat. *ilex*, vel *quercus*.

Elone, urbs Perrhœbiæ, quæ & *Limone* dicitur. Steph.

Elongoſine, locus Armeniæ major. in monte, ad Ort. Tigridis.

Eloohal, filius Ur. 1. Par. 18. id eſt, *Dei miraculum*, vel *Dei ...*

El..., Centauri ... ium.

El... pop. Siciliæ, Cic. 5. *Verr. Eloronenſium* civitatem ha... et ... Provinciarum, in Novempopulana Provincia Aqui... tan... *Itin.* Antonini eſt, & *Oloronenſis* civitas Sidonio, & *Olo... rina* ... Scalig... Vide infra.

Elorona, ſeu *Iluro*, urbs Tarbellorum, in Aquitan. ad Gabarum fluv. in Beneharn. prov. ad radices Pyrenæorum. 4. leuc. à Pa... in Occ. 6. à confin. regni Navarræ, 20. ab Auſciis in Afr. 11. à Tarba in Occ. Eaudr.

Elorum, *Elorus* Vib. Sequ. *Helorus* Silio Fluv. Siciliæ per oram ad Ort. inter Syracuſas, & Pachynum promuntorium fluens, qui ... *Atellari*, & circa oſtium *Abyſo*, teſte Fazello, nominatur. Nunc *Acellaro*, in valle Neætina. Modicam rigat, & prope Neætum ... paulòque poſt in mare Jonium ſe exonerat, juxta ru... urb. 10. mill. à promontorio Pachyno in Bor. 30. à Syra... Audrandus. Item oppid. ad oſtium amnis nunc ex... Sil. 14.

Undæ clamoſus Helorus.

Hinc *Elorius* ... rivum. Ovid. *Faſt.* 4.

Hinc ... adit, Thapſonq; & Heloria Tempe.

Virgil. *Æn.* 3.

... præpingue ſolum ſtagnantis Helori.

Et *Elorinus*. Unde *Elorina ſtagna*, ubi piſces manſueſcunt, ut ... cibos capiant de manibus hominum, Solin. inter Elorum & Pachynum, apud Macharam urb. evertam, duo ſunt, *Lago di Lupo*, & *Bavetts*, Fazello. Ferrar.

Elos, ancilla Athamantis, à cujus nomine dicta eſt urbs Achajæ.

Elos, vide *Helos*.

Elota, ita ſua publica mancipia appellabant Lacedæmonii, id eſt, miniſtros publicos, ut ſunt apparitores, liſtores, qui apud Theſſalos dicuntur *Peneſta*.

Elpenor, unus ex comitibus Ulyſſis, qui à Circe cum aliis ſociis in porcum converſus fuit, & deinde priſtinæ formæ reſtitutus delapſus de ſcalis cervicem fregit Hom. *Od.* 10. Ovid. *Met.* 14.

—— Sors me fidumq; Politen
Eurilochumq; ſimul, nimiumq; E penora vini
Bisq; novem ſocios Circea ad mœnia miſit.

Juvenal. *Sat.* 15.

Et cum remigibus grunniſſe Elpenora porcis.

Ovidius *Triſt.* 3. 4.

At miſer Elpenor tecto delapſus ab alto
Occurrit regi flebilis umbra ſuo.

Elpenoris tumulus, in Latio, apud Circæjos, in monte, ubi nunc vicus & ædes S. Felici ſacra.

Elphaal, fil. Metruſim. 1. Par. 8. Lat. *Dei opus*.

Elphinſtonus Guil. Scotus, Epiſc. Aberdinenſis, Cancellarius regni, circa an. 1480. Sub Jacobo III. ſcripſit ſtatuta Conciliorum, Chronicon Scotiæ, &c. Boëthius *in præf. hiſt. Scot.*

Elphinum, urbs Hiberniæ, in Com. Roſcomenſi, in Connacia. Cum Epiſc.

Elpia, urbs in Dauniis, à Rhodiis condita. Steph.

Elpidius, Epiſc. Laodicenſis, Chryſoſtomi partes invicto animo tuitus. Item, hæreticus Priſcillianiſta. Item Comes quidam Apoſtata Baron. *Annal. ſec.* 4. & 5.

Elpidius Cappadox, ſolitudinis amator, qui annis 25. in ſpelunca quâdam vixit, ibique bis tantùm in hebdomade veſcebatur.

Elpines, Archon Athenis, Olymp. 106. an. 1.

Elpis, uxor Boetii, de quâ hoc extat Epitaphium,

Elpis dicta fui, Siculæ regionis alumna,
Quam procul à patriâ conjugis egit amor.
Quo ſine mœſta dies, nox anxia flebilis hora,
Cumq; viro, ſolum ſpiritus unus erat.
Lux mea non clauſa eſt, tali remanente marito,
Majorq; animæ parte ſuperſtes ero.
Porticibusq; ſacris jam nunc peregrina quieſco,
Judicis æterni teſtificata thronum.
Neve manus buſtum violet, ne forte jugalis
Hæc iterum cupiat jungere membra cinis.

Elſeburgum, vide *Elzeburgum*.

Elſenora, urbs Zelandiæ Ins. in Dania, prope Sundicum fretum, & arcem Coronæburgum cum portu capaci, è regione Scaniæ, & urbis Helſingoburgi.

Elteri, ſeu *Abelterii*, & *Turres Albæ*, oppid. aliàs Luſitan. in Scalabitano conventu, nunc *Alter*, ſeu *a Aterra*: vicus Extremaduræ Luſit. ad amnem *Zaram*, medius inter Ulyſſiponem, & Portum alacrem.

Eltheco, civitas in tribu Dan. Joſ. 19.

Elthecon, civitas in tribu Juda. Joſ. 15.

Eltheo, in tribu Juda. Hier. *in L. H.*

Eltholad, civitas in tribu Juda. Joſ. 15. Et in tribu Simeon. Joſ. 19. Lat. *Dei generatio*.

Eltor, civitas Aſiæ Petrææ, olim *Hermopolis* dicta, eo ferè loco, quo exitus fuit Iſraëli è mari Rubro: Emporium eſt earum mercium, quæ ex India ac Oriente apportantur, & inde in Ægyptum & finitimas provincias diſtrahuntur. Natal. Metel. Vide *Elana*.

Elvanga, urbs Sueviæ, ad Jaxtum fluv. ubi Præpoſitura nobilis, cujus dominus Imperii Princeps. 5. mill. Germ. à Nerolinga in Bor. 2. à Dincheſpila in Occ.

Elua, populi Aquitaniæ inter Garumnam, & Ligerim. Strabo *lib.* 4.

Elusa, Paphlagoniæ urbs. Ptol.

Elvidius, Auxentii diſcipulus, fatebatur virginem peperiſſe, ſed poſtea cum viro congreſſam alios ſuſcepiſſe liberos fratres Domini. Inſanam ejus opinionem confutat Hieronymus.

Eluina, dicta eſt Ceres ab *Elusa* opp. vel ab *Eluade* fluv. ubi colebatur. Juvenal. *Sat.* 3.

Me quoq; ad Eluinam Cererem, veſtramq; Dianam
Converte à Cumis. ——

Elul, id eſt, *ululatio*, ſeu *pernoctatio*, nomen ſextæ lunationis apud Ebræos, partim Auguſto, partim Septembri reſpondentis 1. Macchab. 14. Sigonius & Genebrard. *de Kalendis Hebræorum*. Torniel. *A M.* 2545.

Elul, in tribu Juda, fortè *Alul*. Hier. *in L. H.*

Elvodugus Probus, Monachus Anglus, primus ſuæ gentis hiſtoriam à fabulis repurgare aggreſſus. Voſſius *de Hiſt. L.* 1. *c.* 23.

Eluri, populi Scythici. Steph.

Eluſa, Gall. Narbon. urbs, Ammianus Direpta ab Evarico, Gothorum R. ſub finem ſec. 5. non tamen vaſtata eſt, aut ſi hoc factum, Epiſcopi ſedes aliò tum eſt tranſlata. Clarus certè ſubſcripſit Concilio Agathenſi, A.C. 506. ante Epiſc. Auſcitanum, quem quidam Metropolitanum jam eo tempore fuiſſe contendunt, &c. Ab Abderamo deinum, vel Normannis in Aquitaniam irrumpentibus deſolata, Auſcitanæ ſedi ceſſit, rediitusque Epiſcopatus ejus huc juncti ſunt: quod fortè factum A.C. 879. ſub Johanne IX. Tenax olim orthodoxiæ civitas, nullâ ratione potuit, à Priſcillianiſtis Hiſpaniæ, infici veneno hæreticæ illorum pravitatis, uti teſtatur Sulpitius Severus *l.* 2. Hodie Burgus, prope veteris urbis rudera, conditus eſt, vulgò *la Ciutat*. Vide Sidonium Apollin. *libr.* 7. *epiſt.* 6. Gregor. Tur. *lib.* 8. *cap.* 22. Melam *libr.* 3. *cap.* 2. Ammian. Marcellinum *libr.* 15. ubi hanc urbem Galliæ Narbonenſis Metropolim per errorem vocat, cum Novempopulanæ provinciæ dicere debuiſſet. Flodoard. *Hiſtor. Eccleſ. Rem. lib.* 2. *cap.* 5. Oihenart. *Notit. Vaſconiæ*. Sirmond. *Notis in Sidon.* Bajol. *Hiſtor. Sacr. Aquitan. lib.* 2. *cap.* 4. J. Filiſau *de Epiſc. auctor c.* 10. *num.* 4. Dupleix *Mem. de France lib.* 1. *cap.* 6. & *Hiſt. en Child.* Joſ. Scaligerum *Notit. Gall.* & *in Lect. Auſon. l.* 2. *c.* 7. &c. ut & in voce *Eluza*. Item urbs Palæſtinæ, olim verò Arabiæ. Steph.

Eluſaberris, civitas præcipua Auſcorum. Mela. 3. 2. vulgò dicitur *Aux*.

Eluſates, Aquitaniæ pop. Plin. 4. 19.

Eluſii, Mauritaniæ Cæſarienſis gens. Ptol.

Elut, ſive *Elus*, cujus in ſacris memoria eſt. *Eluſa*, à Ptol. vocari docet Goropius, Idumææ urbs eſt.

Elvva, ſeu *Aſaphopolis*, urbs Valliæ Bor. in Comitatu Flintenſi, ubi Elvus fluviol. in Cluidam ſe exonerat. 16. mill. Angl. à Ceſtria in Occ. 20. à Bangorio in Ort. V. *Aſaphopolis* & *Fanum S. Aſaphi*.

Eluza, vulgò *Eauſe*, urbs Aquitaniæ, in Arminiaco tractu & confin. tractus Condomenſis ad Gelitam amnem, aliàs ampla & Epiſcopal. imo Metropolis provinciæ Novempopulanæ, inter 11. civitates ſibi ſubjectas, civitatem Auſciorum noviſſimam habens: è cujus Præſulibus Mamertinus Concilio Arelatenſi, juſſu Conſtantini Magni habito, Clarus Agathenſi, Leontius Aurelianenſi 1. Aſpaſius Aurelianenſi 4. & 5. ut & Arvernenſi 2. Laban Synodo Pariſienſi quartæ, Senocus Concilio Remenſi, &c. ſubſcripſere: Sed poſtea jure ſuo Metropolitano in Epiſcop. Auſcorum tranſlato, paret nunc civitati, cui antè impera-

vit, uno ex duobus veteribus Epiſcopatibus facto, eſtque parva & obſcura, antiquitate ſolâ celebris, inter Vazates ad Boream & Auſcios (quorum Archiep. in urbe hac domum hodieque habet, quæ inſtar arcis eſt, ad fluv. Geliſam) ad Eur. 5. leuc. à Condomio in Occ. Hinc populi adiac. *Eluſates*, quorum caput fuit. Patria Rufini, qui Magiſter officiorum & Conſul, dein Patricius & Præfectus Prætorio, imperium affectaviſſe dicitur, ut Claudianus *lib. 1. in Ruffinum* ſcribit:

Invadit muros Eluſa.

Eſt & *Eluſio*, manſio inter civ. Toloſam & Carcaſſonem, quibuſdam nunc vulgò *Alzonne*: Valeſio verò hodie vicus *Lux* eſt; *Notit. Gall.* Vide quoque ſupra in voce *Eluſa*.

Eluzai, nomen viri. 1. Par. 12. Lat. *Dei fortitudo*.

Elxai, Pſeudopropheta Judæus, cum fratre ſuo Jexæo, ſub Adriano Imper. errores ſuos diſſeminavit. Ejus ſectatores Elceſaitæ. Vide ibi, & Epiphan. *hær. 19.* Baron. *A.C. 105.*

Elydna, Indiæ extra Gangem urbs. Ptol.

Elyma, Macedoniæ urbs. Ptol. Elymiotarum caput, ad Celydnum fluv. in Albania Meridionali. Aliàs *Ellyma* & *Elymaa*, Baudr. Siciliæ item Thucydidi. Illa *Cantuna* hodiè Sophiano nuncupatur, iſta ab Ænea condita, ut Halicarnaſſeus tradit, hodiè *Palymite* Fazello.

Elyma, regio Aſſyriorum juxta Perſidem. Steph.

Elymais, regio Perſidi vicina. Plin. 33. 6. Item civitas in Perſide. 1. Macchab. 6.

Elymas, ſeu potius *Bar-Jeſu*, nomen Pſeudoprophetæ & magi, de quo vide Act. 13. Originis eſt Arabicæ, ut benè recentiores obſervarunt, & *Magum* ſignificat. Baron. An. 46.

Elymi, Pœnorum ſocii, de quibus Thucydides: *Μοτύην καὶ Σολόεντα καὶ Πάνορμον ἐγγὺς τῶν Ἐλύμων συνοικήσαντες ἐνέμοντο, ξυμμαχίᾳ τε πίσυνοι τῶν Ἐλύμων.* Hinc in Pauſaniæ *Phocicis*, qui Pachynum pro Lilybæo jam ſemel uſurpavit, Antiochus Syracuſanus inter cætera de Gnidiis refert, *ὡς ἐπὶ Παχύνῳ τῇ ἄκρᾳ τῇ ἐν Σικελίᾳ κτίσαντες πόλιν αὐτοὶ μὲν ἐξεπίπτουσιν ὑπὸ Ἐλύμων καὶ Φοινίκων πιεσθέντες.* Hos Elymos plerique volunt Trojanæ fuiſſe originis, & patrem habuiſſe Elymum Ægeſti, vel Aceſtæ ſocium, de quo Poeta paſſim. Thucydid. *Ἰλίου δὲ ἁλισκομένου τῶν Τρώων τινὲς διαφυγόντες Ἀχαιούς, πλοίοις ἀφικνοῦνται πρὸς τὴν Σικελίαν, καὶ ὅμοροι τοῖς Σικανοῖς οἰκήσαντες, ξύμπαντες μὲν Ἔλυμοι ἐκλήθησαν.* Dionyſius Halicarn. de Ænea & ſociis: *Κατάγονται τοὺς νέους τῷ πελάγει Δρέπανον, ἔνθα περιτυγχάνουσι τοῖς σὺν Ἐλύμῳ καὶ Αἰγέστῳ προεξελθοῦσιν ἐκ τῆς Τροίας, οἳ φυγόντες περὶ ποταμὸν λεγόμενον Κριμισόν.* Addit aliquanto poſt ab *Elymo* dictos *Elymos*, potius quàm Ægeſtos ab Ægeſto, quia propter regium genus Elymi major erat dignatio. Silius *lib. 14.*

Miſcuerant Phrygiam prolem Trojanus Aceſtes,
Trojanusque Elymus. —

De Elymo Trojano, quem Anchiſæ nonnulli volunt nothum fuiſſe filium, plura vide apud Strabonem, Servium, Iſacium & alios. Tamen Elymos in Siciliâ Scylax a Trojanis diſtinguit. Et apud Dionyſ. Halicarn. eoſdem Elymos Hellanicus ex Italiâ deducit, tertiâ ætate ante Trojanum bellum. Et Stephanus in *Αἰνεία* Elymi cujuſdam regis Tyrrhenorum meminit, cujus fil. Ænam urb. in Macedonia condidit. Summo denique poëtæ Elymus, licèt Trojani Aceſtæ comes & ſocius, Siculus tamen, non Trojanus eſt:

Tum duo Trinacrii juvenes Elymus, Panopesque
Aſſueti ſylvis, comites ſenioris Aceſta.

Elymos itaque putamus Sicanorum fuiſſe partem, quæ cum Pœnis iniit fœdus. Et Elymorum nomen ſumptum ex Phœnicio עלים *alim* vel *elim* ἀρχαϊκῶς, quo vel excelſa loca vel ii homines ſignificantur, qui in excelſis locis degunt. Ea enim eſt verbi vis. Et Elymi nullas urbes alibi habuerunt quàm in montibus, v. g. Erycem, Ægeſtam & Entellam. Bochartus.

Elymiota, Macedoniæ populi. Ptol. *Placani* hodie eorum regio vocatur, Caſtaldo. Verſus Occ. & mare Adr. prope Taulantios. Ibi nunc pars Auſtralis Albaniæ propriæ. Eorum prim. erat *Elyma*, de qua vide.

Elymnium, inſula Eubœæ cum civitate. Steph.

Elymus, heros, *Elyma* Macedoniæ civitati nomen dedit. Steph.

Elyrus, Cretæ urbs. Steph.

Elys, vulgò *Eli*, urbecula Angl. in loco parùm ſalubri, 14. mill. Angl. ab Huntingdonia in Or. 14. à Cantabr. in Bor. Hinc regio adjacens inter Avonam & Uſam fluv. ac inter paludes *Witleſey Mere* & *Ramſen Mere*, partemque Occ. Germ. aliàs Metaris æſtuarium, dicitur *Elienſis* Inſ. Ubi Girvii pop. ol. Vide *Elia*.

Elyſii, Germaniæ populi. Mutius legit *Heliſios*. Bartolinus *Lyſios*, in *Elyſios* docti viri conſentiunt faciuntque *Sileſios*. Sed hoc vocabulum recenter fictum, nec ſatis ad primogeniam illius gentis appellationem exprimendam idoneum. In Annalibus Fuldenſibus *Surabos* & *Siuslos* conjunctos invenias. Alibi etiam *Linones* & *Siusles*. Quæ poſterior vox, ſi corrupta ſi integra ſit, Taciti *Elyſios* ſignificat. Quòd ſi aliquis *Sluſios* potiùs fuiſſe, quàm *Suslos* velit, non repugnem. Nam ex *Sluſiis*, vel *Sluſis* poſtea molliori vocabulo procudêre nobis *Sileſios*. Si horum aliqua per Thuringiam migratio contigiſſet, poſſemus ab iis aptè oppidi Franconici *Sluiſinga* appellationem repetere. Baudrando *Elyſii*, qui & *Lugii Elyſii*, pop. Germ. verſus Sarmaticos montes: Ubi nunc pars Auſtr. parvæ Poloniæ, verſus Viſtulæ fontes. Eorum caput erat Carrodunum, nunc Cracovia, Poloniæ prim. Longè à Luſatia in Ortum protenſi, quam aliqui Elyſiorum reg. crediderunt.

Elyſium, locus ubi piorum animæ habitant, *ἀπὸ τῆς λύσεως*, à *ſolutione*. Nam animæ poſt ſolutionem vinculi corporei deveniunt ad Elyſios campos. Quos fabulam eſſe Phœniciam patet ex ipſo nomine, quod ex Phœnicum linguâ deſumptum. Ebraicè enim עלז *alaz*, עלץ *alats*, & עלס *alas* eſt *lætari*, & *exultare*. Et עליז *aliz*, *lætus*, & עליזות *alizuth*, *exultatio*. Inde *Elyſium* ἀρχαϊκῶς A & E permutatis, ut *Enakim* pro *Anakim*, &c. Itaque *campus Elyſius* eſt lætitiæ locus, & voluptatis, quod divinaſſe dixeris vatem eximium, qui Elyſios campos *læta arva*, & *locos lætos* interpretatur: *Æn. 6.*

— *Exinde per amplum*
Mittimur Elyſium, & pauci læta arva tenemus.

Item,

Devenere locos lætos, & amœna vireta,
Fortunatorum nemorum ſedesque beatas.

Vide Doctiſſimum D. Jacobum Windet *de vitâ functorum ſtatu. Sect. 7.* Fuere etiam *Elyſii campi* in Bœotiâ. Virgil. *Georg. 1.*

Quamvis Elyſios miretur Græcia campos.

Eos autem ita deſcribit Tibullus *l. 4.*

Sed me —
Ipſa Venus campos ducet in Elyſios.
Hic choreæ, cantusque vigent, paſſimque vagantes
Dulcè ſonant tenui gutture carmen aves.
Fert caſiam non culta ſeges, totosque per agros
Floret odoratis terra benigna roſis.

Cui ſuccinit Prop. 4. 7.

Mulcet ubi Elyſias aura beata roſas.

Sed hi & reliqui, quicquid habent, ex Homero habuere. Sic enim ille *Odyſſ. 4.* Ἠλύσιον πεδίον deſcribit:

Οὐ νιφετὸς, οὔτ' ἂρ χειμὼν πολὺς, οὔτε ποτ' ὄμβρος,
Ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνείοντας ἀήτας
Ὠκεανὸς ἀνίησιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους.

Vide Plut. *in Sertorio*, & *in Conſolatione ad Apollonium* ex Pindaro, ubi roſarum, & florum mentio.

Elzabad, nomen Principis. 1. Paral. 26. Lat. *Dei dotatio*.

Elzeburgum, urbs Scaniæ, Suecis à Chriſtiano III. adempta, A.C. 1563. Thuan. *lib. 32. 36.* Vide *Helſingeburgum*.

EM.

Emalchuel, nomen viri. 1. Macch. 11. Lat. *rex Deus*, aut *regnum Dei*, vel *nuncius Dei*.

Eman, filius Zara. 1. Par. 2. Lat. *multus*, aut *tumultuans*, vel Syriacè *fidelis*.

Emanna, ſeu *Emma* minor, fluv. Helvetiæ, in Urſam infra Lucernam influens, non minùs ac hocce flumen, aurum arenis trahit: magno argumento, in montibus Entlibuchianis, unde oritur, aurum naſci. Dicitur *minor* ad diſcrimen majoris, qui in ſup. valle Emmæ *Emmenthal* ortus, ſupra Tſchangnaviam, in montibus lacui Brientzenſi vicinis. Habcheram verſus, per medium Argoviæ ſuper. fluit, & infra Solodorum Arolâ recipitur. Aurei ſabuli & hic ferax eſt, idque maximè, ubi rivus aurifer, vulgò *Goldbach*, ei ſe miſcet, ſupra oppidum Burgdorf, annotante Gaudardo. Vide Joſ. Simlerum *l. de Alp. & Rep. Helv.* & Joh. Bapt. Plantinum *Helv. nov. ant.*

Imperatores Græci.

Emanuel I. Comnenus, Græcus Imper. filius Joh. Comneni, ab eo, Iſaco primogenito, cui ingenium ferox, & in iram præceps, in imperio prælatus. Maritus Gertrudis, ſororis germanæ Conradi Imper. Occid. qui ut Affinem ab Infidelium vicinia liberaret, in Orientem cum exercitu profectus eſt, Ludovico Jun. Galliæ R. junctus. Sed perfidus Græcus omnem movit lapidem, ut utriuſque vires attereret: imo gypſo calceque farinæ immixtis, falſis dein viæ ducibus in errorem & Turcarum manus, ſeductas Conradi copias euſque imminuit, ut vix 10. pars ſupereſſet. Redeuntibus inſidias ſtruxit, quod Rogerius videns, Græcos Conſtantinopolim uſque perſecutus eſt. Dein à Venetis, Legato illorum violato, ad pacem petendam eſt compulſus. Bello contra Turcas Hungaroſque infelix, Aſtrologiæ judiciariæ impensè deditus. An poſtmodum in melius mutatus ſit, non ita liquidum eſt. Obiit an. 1180. imper. 37. Nicetas *Chron. lib. 2.* Otto Friſing. *de rebus geſtis Frid. lib. 1. cap. 23. 24. &c. & lib. 7. Chron.* Guil. Tyrius, *lib. 15. & 16.* Baptiſta Egnatius, *in vita Cæſar. &c.*

Emanuel II. Palæologus, Patri ſucceſſit, an. 1384. paulo pòſt, Conſtantinopoli à Turcis obſeſſâ, cùm Pera ejus ſuburbium Genuenſium eſſet, Bucicaldus Gall. Mareſchallus ipſi ſuppetias venit. Ipſe omnes Europæ aulas obiens, Pariſiis biennium vixit, Bajazete à Tamerlane victo, in Græciam reverſus. Sed non

non felicior. Anno 1419. imperium filio Johanni tradidit. Obiit in monaſterio, quod, Matthæi nomine aſſumto, ingreſſus erat, an. 1425. Theologus Philoſophusque non vulgaris. Scripſit 20. dialogos, de Religione, & 100. præcepta, ad filium, quæ in Biblioth. regia Pariſiis aſſervantur. Beſſarion ei parentavit. Vide Bzov. *Annal. An. Chr.* 1471. *n.* 6. Phrantz. *l.* 11. Juvenalem de Urſinis, *in Carolo VI.* Verdier. *Bibl. Gall. p.* 839.

Reges & Principes.

Emanuel, Luſitaniæ, poſt Johannem II. Rex, filius Ducis Viſei Johannis, nepos Eduardi. An. 1495. Principis feliciſſimi elogium meritus. Judæos ad baptiſmum adegit, Mauros pepulit. In Africa plurimas cepit urbes, per Vaſcodum Gamam, Americum Veſputium, Alvarum Cabralum plurimas regiones, haſtenus incognitas, detexit, & in Æthiopiæ, Regni Congi &c. oris, progreſſus habuit optatos. Quapropter regnum ejus an. 26. vocabant Luſitani *Ætatem auream*. Obiit anno 1521. æt. 52. Iſabellæ & Mariæ, ſororum maritus, ex hac numeroſæ prolis parens. Succeſſit ei Johannes III. primogenitus ejus. Literatorum fautor, ipſe ſcripſiſſe dicitur Commentarios Indiæ. Hier. Oſorius, *in Vita ejus*, Vaſconcelles *in epit. hujus*.

Emanuel Philibertus, Sabaudiæ Dux, cognom. *Caput ferreum*, fil. Caroli III. ex Beatrice Luſitana. Primùm ſacris deſtinatus, poſtea præmortuis fratribus, à Patre, in arte regnandi erudiri cœpit. Annos 20. natus, in Germaniam tranſiit, ubi à Carolo V. Eques aurei velleris creatus eſt. Plurima paſſim fortitudinis ſpecimina edidit, in obſidione Metenſi & prælio S. Quintiniano, Gallis funeſto, Imperialium copiarum Dux. Pace dein coalitâ, Margaretam, Franciſci I. fil. duxit, hoc conjugio, recuperatis ditionibus, quas Pater amiſerat. Prudens, felix, fortis, pietate inſuper, & in literatos favore illuſtris. Obiit anno 1580. fil. Carolo Emanuele ſucceſſore relicto. Guichen. *Hiſt. Sabaud. lib.* 2. *cap.* 22.

Viri illuſtres.

Emanuel Calecas Græcus, Dominicanus, interfuit Concilio 2. Lugdun. unà cum Michaële Palæologo Imperat. & Joſepho Patriarch. Conſtantinop. Scripſit 4. libros, contra Græcorum errorem, de proceſſione Spir. S. ab Ambroſio quodam latinè verſos, an. 1431. Sed editos demum, an. 1616. Ingolſtadii, &c. Spond. *An. Chr.* 1397. *n.* 6. Poſſevinus *Bibl. Sacr.* Petav. *tom.* 2. *Theol. dogm.*

Emanuel Chryſoloras, Byzantius, Græcas literas in Italiam reduxit, an. Dom. 1378. Platina. Vide *Chryſoloras*.

Emath, Syr. *ira*, vel *indignatio*, aut *calor*, ſive *murus*, aut *uter*, ſive *ingena*, urbs Syriæ Damaſci Jer. 49. ubi hoſtes Iſraëlis remanſerunt, Jud. 3. Hæc Euſebio *Epiphania*, aliis *Antiochia* dicitur. Munitiſſima urbs eſt in tribu Nephthalim, Joſ. 13. antiquitate & claritate memorabilis: ſita eſt juxta montem Libanum in confiniis regionis Damaſci, à qua & circumjacens territorium *Terra Emath* vel *Amath* nominatur. Eſt verò urbs hæc Iſraëliticæ terræ ad Aquilonem terminus. Condidit & à ſuo nomine appellavit, atque inhabitavit hanc urbem Amathæus, undecimus filius Chanaan.

Emathia, ſeu *Æmathea*, Europæ nobilis regio, Thraciæ finitima, poſtea *Macedonia* propr. dicta: nomen habet (ut quidam exiſtimant) ab *Emathione* Rege, fratre Memnonis Tithoni & Auroræ filii. Plin. *l.* 4. *c.* 11. Habet ab Auſtro Theſſaliam; ab Ortu Pieriam, & ſin. Thermaicum, à Septentr. Pelagoniam & Mygdoniam. Ejus primaria eſt Ædeſſa. Baudr. Poëtæ aliquando Emathiam uſurpant pro Theſſaliâ, ſuo quodam jure vicinorum locorum appellationes confundentes. Virg. *Georg.* 1.

Nec fuit indignum ſuperis bis ſanguine noſtro
Emathiam & latos Æmi pingueſcere campos.

Lucan. *lib.* 1.

Bella per Emathios pluſquam civilia campos.

Pharſalicos campos intelligit, qui ſunt in Theſſaliâ.

Emathius. Noæ nepos *Emathiam* tenuit, ac de ſuo nomine vocavit. Beroſus *lib.* 4.

Embarus, inſanus olim, ac delirus vir in Piræeo qui ſolus in eâdem regione repertus eſt, qui filiam ad Numen placandum, ob famem ibi graſſantem ſacrificaret: unde natum proverbium *Embarus ſum*; dictum de inſano deliroque. Eraſmus *in Chil.*

Embatum, locus Erythrææ in Aſiâ, non procul à Chio. Steph. Thuc. Polyæn. *l.* 3.

Embda, ſeu *Emda*, urbs Germ. munita, emporiumque celebre, ad fluv. Amiſiæ oſtia, Friſiæ Occid. caput, aliàs ſub proprio Comite, nunc in ditione Batavorum, 6. mill. Germ. à Groninga in Ort. 85. à Brema in Occaſ. cum portu commodiſſimo. Hiſtoria urbis paucis hæc eſt: Vicus primùm fuit, dein oppidum tenue, cujus durius ab aliis habiti tutelam ſuſcepit Grethana domus, è qua Ulricus, an. Chr. 1454. clam primòm nobiles alios, clam populum, à Friderico III. Imper. in eum tractum, qui ab Amaſo ad Viſurgim mari prætenditur, accepit nomen Comitis & jus, quantum libertas Friſia pateretur. Temperavit hic benignitate imperium, multa populo Emdano, multa Magiſtratibus relinquens, aut largiens, magiſque etiam filius ejus Edſardus I. Huic fil. Enno I. impar patri, & ſic regens, ut ab aliis ipſe regeretur, brevi obiit. Quo tempore, cùm Orbis Chriſtianus religionum diſſidio concuti cœpiſſet, Emda eam profeſſionem ſecuta, quæ alias per terras ferro atque igni petebatur, Belgas, Gallos, Anglos, vim magnam convenarum, opportunitate fluminis invitavit, aluitque. Idem pietatis ſtudium Annæ tum Oldenburgicæ, quæ filii Edſardi II. nomine præerat, cujus comitate & perfugio gentium, incredibile quantum urbs adoleverit, aucta non minus ſex hominum millibus. Secuta hinc florentium populorum mala, ſuperbia apud illos & luxus, invidia apud dominantes. Nec tamen ad vim ventum, dum Edſardum II. aſperiorem frater minor Johannes mitior conſiliis aut metu retinebat. At, Johanne mortuo, Edſardus religionis diſcors, nam ipſe Auguſtanam, Emdani Reformatam profitentur, magis ac magis ſuſpectam habere cœpit civium felicitatem: inſtigatus inprimis ab uxore Suecica: Hinc turbæ ſatis acres, compoſitæ tandem à Batavis, A. C. 1595. quorum præſidium hodieque urbem tuetur. Vide Hug. Grotium *Hiſtor. lib.* 4. Reformationis hiſtoriam alii ſic referunt: In Orientali Friſia Edſardus I. Comes, Evangelii doctrinâ ex libris hauſtâ eam Auricæ, Leeræ, Nordæ, Emdæ proponi curavit: præ aliis doctoribus Georgii Aportani operâ uſus. Sub ejus autem ſucceſſore Ennone I. vicini Lutherani abuſi bonitate Comitis, perturbant Eccleſias, iis Sacramentariâ lite motâ. Hinc Confeſſio Eccleſiarum 33. articulis conſtans, evulgata, in qua pateret, eos nec Verbum Dei, nec Sacramenta contemnere. Has lites anno vitæ ultimo. 1540. nempe, compoſiturus Comes, ſtatumque Eccleſiæ ex conſilio Joh. à Laſco ordinaturus, morte præventus eſt. Demum ergo triennio pòſt, Laſconi omnium votis delata eſt Ephoria Eccleſiarum: qui gnarus, quantum in Diſciplina Eccleſiaſtica ſitum ſit, ut & in eruditione Paſtorum, *Collegium Paſtorum*, in quo in mores ſingulorum inquiſitio & de Articulis diſquiſitio haberetur, inſtituit: quò ſingulis hebdomadibus, Vere & Æſtate, feriâ 2. ſub multa gravi eoſdem confluere juſſit; qui ordo in hunc uſque diem obſervatur. Abr. Scultetus *Annal. Eccl.* Ubbo Emmius *Hiſt. Friſ. l.* 50. 53. Hinc ab Eduardo VI. Angliæ R. à Comitiſſa impetratus ibi Reformationis quoque opus aggreſſus eſt, Eccleſiiſque Belgicâ & Gallicâ Londini ordinatis, Superintendentis munus, auctoritate Regis obiit. In Comitatu dein Emdano ejectis ex Anglia Reformatis, ſub Maria Reg. perfugium fuit, A. C. 1556. Inter urbis Theologos celebris inprimis Menſo Altingus, obiit A. C. 1612. æt. 72. Synodo Dordracenæ A. C. 1618. 1619. habitæ Theologi quoque hinc miſſi interfuerunt. Sub initia verò Reformationis ſtatim, Melchior Hofmannus, ſtupenda de novo quodam regno ſomnians urbe ejectus eſt. Idem Ubbo Emmius. Vide quoque in voce *Edſardus & Friſia Or.*

Embiſarus, vide *Abiſares*.

Embolima, Indiæ urbs. Q. Curtio 8. 61. Vetuſtior codex legebat *Echolima*. Modius l. *Echolima*. Sed *Embolima* novit etiam Ptolemæus & Arrianus 4. *Alex.* In Indiâ haud procul ab Aorno petra.

Emelia, urbs Hiberniæ, in Comit. Triperarienſi, ad amnem *Broodwater*, 15. mill. à Caſſilia in Occ. Paucos habet incolas, ſenſimque deficit.

Emer, nomen loci. 1. Eſdr. 2. i. e. *dicens*, aut *exaltatio*, vel Syriace *agnus*.

Emericus, Ungariæ rex. An. Dom. 1193.

Emerita, Lucii Angliæ regis ſoror, quæ pro Chriſtianâ pietate flammis extincta eſt.

Emerita Auguſta, urbs Hiſpan. ad Luſitaniam ſpectans, Strabo. Eſt hæc urbs cocco celebris, quod eſt rubrum granum, cujus ſucco vellera tinguntur, Tyrio ſplendori neutiquam cedentia. Plin. 9. 41. Nunc urbec. tenuis, tantiſper haud pridem munita, propter metum Luſitanorum. Sub Equit. S. Jacobi *de Spatha*, Baudr. Archiep. ejus Compoſtellam, in Gallæcia, translatus eſt, à Calliſto II. A. C. 1124. Hic Concil. ſub Receſuinto R. A. C. 866. in templo *Hieruſalem* dicto. Moret. long. 13. 31. lat. 39. 38.

Emerita, vulgò *Merida*, urbs nova Amer. Sept. in nova Hiſp. verſus Bor. & ſin. Mexicanum, Ep. ſub Arch. Mexicano.

Emeum, locus Æthiopiæ ſub Ægypto. Plin.

Emiſa, urbs Phœniciæ. Steph. Al. *Emeſſa*, nunc *Hems*, urbs Syriæ, ad Orontem fluv. inter Laodiceam ad Auſtr. & Arethuſam ad Bor. 43. mill. à Damaſco in Bor. totidem ab Apamea in Auſtr. ſicuti 80. ab Antiochia, & 60. à Palmyra in Occ. Baudr.

Emiſſarii Dei, Ἀποπομπαῖοι θεοὶ, quidam à Græcis appellati, qui & *Pompæi* dicti ſunt, unde dies, in quibus iis ſacra fiebant, ἀποπομπαὶ ſunt nuncupati: appellabantur etiam ἀλεξίκακοι, ἀποτρόπαιοι, λύσιοι, φύξιοι, hoc eſt, *depulſores malorum*, *avertentes*, *fugantes mala*.

Emlia, urbs Epiſcopal. Hiberniæ, ſub Arch. Caſheliatenſi, in Com. Triperarienſi.

Emma, vel *Emina*, fil. Lotharii, Italiæ R. ex Adelaide Burgundica, nupſit Lothario, Galliæ R. mater ex eo Ludovici V. & ultimi ex Carolovingis. Item fil. Roberti, uſurpatoris Galliæ, Hugonis Capeti amita, Rodolpho Burgundo, Regenti, vel, ut alii volunt, regi Gall. nupta. San Marth. *Geneal. famil. Gall.* Mezerayus, *in Rodolpho & Lothario*.

Emma, vide *Emanna*.

Emmaus, caſtellum & civit. inſignis, una ex xi. toparchiis, ordine

ſexta, in tribu Juda: hanc aliqui collocant in tribu Dan. Diſtat ab Hieroſolymis, itinere ſeſqui horæ. Nobilitatus fuit hic locus miraculo Chriſti, quem in caſtello hoc diſcipuli duo cognoverunt poſt reſurrectionem in fractione panis. Luc. 24. Epiſcop. olim. Alio nomine *Nicopolis*. Joſephus *de Bell. Jud* 7. 26. Χωρίον Ἰδου-[illegible] εἰς κατοίκησιν, ὃ καλεῖται μὲν Ἀμμαοῦς, ἀπέχει δὲ τῶν Ἱεροσολύμων στα-δίους ἑξήκοντα. Miſer hodie pagus, Plin. *l.* 5. *c.* 14. Jul. Africanus, &c. Item locus prope Tiberiadem, in quo ſunt thermæ. Joſephus *Ant.* 15. 3. ubi de Tiberiade prope lacum Geneſareth ab Herode condita: θερμὰ δὲ οὐκ ἄπωθεν ἐστιν ἐν κώμῃ, Ἀμμαοῦς ὄνομα αὐτῇ. *Ammaum*, id eſt, ים המ nomen ex המי deflexum, quod *aquas calidas* ſonat. Joſep. *de B. Jud.* 4. 1. Μεθερμηνευομένη δὲ Ἀμμαοῦς, θερμὸ-τερον ἄν, ἔστι γὰρ ἐν αὐτῇ πηγὴ θερμῶν ὑδάτων πρὸς ἄκεσιν ἐπι-τήδειος.

Emmer, vel *Immer*, pater Paſhur ſacerdotis. Jer. 20. Pater item Moſollamith. 1. Par. 6.

Emmericum, urbs munita Germ. in Duc. Clivenſi, ampla & dives, ad Rhenum, 1. leuc. à Schenkia arce in Ort. paulo amplius à Clivia. Juris eſt Brandeb. ſed præſidium habet Batavorum.

Emni, Taprobanæ gens, Ptolemæo.

Emoda, apud Val. Flacc. *l.* 6. *v.* 144. quibuſdam urbs eſt. Diodor. *l.* 3. *Emodam* montem eſſe ait; Sacas ab India diſterminantem. Strabo & Plin. *Emodes* montes recenſent, qui nunc *Dalanguer*. Vide *Emodus* & *Taurus*.

Emodus, *Hemodus* Ptolemæo; *Emodi* plur. num. Plinio, mons ingens Aſiæ, Tauri pars; Indiam à Scythiâ diſterminans. *Moghali* Caſtaldo, *Jethra* Judæis, & *Bereſeth* Mengreliis, teſte Theveto.

Emon, ſive *Ermon*, oppidum bene munitum, in tribu Ephraim; amœno loco ſitum, & abundans optimis terræ naſcentibus: diſtat à Sichem Jordanem verſus 4. leucis.

Emona, vide *Emonia*.

Emonia, Scotia Orientalis inſ. Mercator. *Mard.* teſte Ortelio.

Empanda, Paganorum Dea, quæ rebus patentibus præerat. Varro apud Nonium: *Hanc Deam Ælius putat eſſe Cererem: ſed quod in Aſylum qui confugerent, panis daretur, eſſe nomen fictum à pane dando pandere, hoc eſt aperire.*

Empedo, Fons in Attica, qui & *Clepſydra*. Vide Schol. *ad Orabr. Ariſtoph.*

Empedocles, Philoſophus, Hiſtor. & Poëta Agrigentinus, circa Olymp. 84. qui de rerum naturâ verſibus ſcripſit, ut apud Romanos Lucretius, qui de eo *lib.* 1.

Quorum Agrigentinus cum primis Empedocles eſt.

Diſcipulus Telaugis, cujus præc. Pythagoras erat. Hic, teſte Hieronymo, omne quod vivit & movetur, non putavit edendum, ſicut & Pythagoras; & ex lite & amicitiâ inter ſe diſſentientibus cuncta conſtare dixit. Animam non in capite, nec in pectore, ſed in ſanguine diſſeminatam eſſe: ac illis partibus homines magis ſentire, quibus plus mentis ineſt, aſſeruit. Creditus eſt ab Ariſtotele Rhetoricam, Dominam rerum, primum noviſſe, quod etiam aliis ab aliis adſcribitur, ut Parmenidi, Cadmo Mileſio, Pherecydi Syro, & Hecatæo, qui primi ſolutâ oratione uſi ſunt. Egregiè cultus, & aureâ cinctus coronâ incedebat, præcipuum ſeculi ſui ornamentum, Lucretio, *l.* 1. *divinus* dictus. Scripſit hymnos, de natura rerum, ut dictum ſupra. Tribuuntur etiam ipſi tragœdiæ quædam, quæ tamen nepotis ejus ex ſorore eſſe videntur: ut & Poëma, de Xerxis in Græciam tranſitu, quod tamen nunquam abſolutum, imò Hieronymus à quadam Empedoclis cognata illud combuſtum dicit: ejus fragmentum tamen Ariſtoteles citat. Liber de Sphæra, qui ejus eſſe creditus eſt, Demetrio ab eruditis vindicatur. Ferunt eum, cùm lacum Ætnæ montis inveſtigari contenderet, decidiſſe in foveam igneam, & incendio conſumptum. Vel, ut alii, noctu à ſociis clam diſcedentem in ardentem caminum montis Ætnæ ſe demiſiſſe, ut pro Deo haberetur; Sed ferreas ejus crepidas ex camino per flammam rejectas rem patefeciſſe. Horatius *ad Piſones*:

—— Deus immortalis haberi
Dum putat Empedocles, ardentem frigidus Ætnam
Inſiluit.

Claudianus,

Alter in Ætnaam caſurus ſponte favillas
Diſpergit, revocatq; Deum.

Aliter de morte ejus Diog. Laërtius ſentit, *lib.* 8. *in ejus vita*, qui eum jam decrepitum, in mari, periiſſe opinatur. Ariſtot. *in problem. ſect.* 21. Cic. *in Lalio.* Plut. Voſſ. *de H. Gr. l.* 4. *c.* 2. *de Mathem. c.* 33. §. 10. *de ſectis Philoſ. c.* 6. §. 33. *de Poet. Gr. cap.* 6. Faber, *de Poët. Gr. p.* 74.

Empelathra, urbs Indiæ intra Gangem. Ptol.

Emphyletus, nomen viri amici Phocionis. Sed interpretes arguunt eo loci Nepotem oſcitantiæ. Nam cùm Græcè ſcriptum eſſet, duobus vocabulis Ἐμφύλιός τις, id eſt, *tribulis quidam*, vel *civis quidam*, legit uno nomine Ἐμφύλητος, quaſi proprium eſſet alicujus viri nomen. Fortaſſe etiam ſcriptum erat τῶν φίλων τις, id eſt, quidam ex amicis: vel potius φυλέτης τις, id eſt, tribulis quidam. Nepos aliud agens, quod interdum magnis viris accidit, putavit ſcriptum eſſe φίλητος ſeu ἐμφίλητος, idque exiſtimavit eſſe nomen proprium, fortaſſe etiam codice mendoſo uſus eſt. Lambin. *ad Nepot. Phocion. num.* 54.

Emplocia, feſta apud Athenienſes, in quibus mulieres plexis capillis procedere ſolebant. Heſychius. Vide Meurſ. *Græc. Fer. pag.* 108.

Empoclus, hiſtoricus, ut videtur, Athen. *lib.* 9. Ubi Caſaubonus malit *Poſidonius*.

Empona, quod nomen Gallis Heroinam ſonat, uxor Julii Sabini Lingonis. Tacito vocatur *Epponina*. De fide ejus in maritum vide Eroticon Plutarchi extremo.

Emporia Punica, loca Syrtibus propinqua. Polyb. Liv.

Emporia, urbs Hiſp. Tarracon. Ptol. Indigetanorum olim. Nunc opp. Cataloniæ, in ora littor. maris Mediterr. Paucis conſtat incolis. 3. leuc. à Rhoda in Auſtr. 6. à Gerunda in Ort. 20. à Barcinone in Cæc. Hinc regiunc. adjacens *l'Ampurdan*. Baudr.

Emporia, al. *Tibula*, nunc *Caſtel Arragoneſe*, urbs munita Epiſc. Sardiniæ, & prima, ab Aragoniis occupata, prope oſtia Termi flu. qui *Aragoneſe* etiam. 30. mill. in Auſtr. ab ora Corſicæ Inſ. 18. a Saſſari in Bor. 34. ab Algario, cum arce & portu capaci. Ejus Epiſc. nunc unitus dicitur Epiſcopatui alterius urbis ejuſdem, inſ. *Terra nova* dictæ.

Emporicus ſinus, *Golfo di Sala*, in regno Fezzano, ubi Sala urbs & emporium.

Emporium, urbs Celtica, à Maſſilienſibus condita; altera Macedoniæ, tertia Siciliæ, quarta Campaniæ. Steph. Item caſtellum prope Placentiam magno opere munitum. Liv. Denique oppid. juxta Tanais fluv. oſtia. Steph.

Emporium, ſeu *Empolia*, nunc *Empoli*, opp. agri Florentini, ad Arnum fluv. 20. mill. à Florentia in Occal. 30. à Piſis in Ort. ſub magno Duce.

Emporium, vulgò *Ponte Nura*, pag. Æmiliæ, apud Placentiam, ad *Nuram* flu. Baudr. Item urbs quævis mercimoniis florens.

Emporia hujus temporis clara.

Agra Indiæ citerioris, *Agra*.
Alba Græca Hungar. *Belgrade*.
Aleppum Syriæ, *Alep*.
Alexandria Ægypti, *Alexandrie*.
Amſterodamum Holland. *Amſterdam*.
Antuerpiæ Brabantiæ, *Anvers*.
Arabia Arab. Felicis, *Laghi*.
Archangelopolis Moſcoviæ, *l'Arcangel*.
Argentina Germ. *Straſburg*.
Armuzia Carmaniæ, *Ormuz*.
Aſpahamum Perſiæ, *Hiſpaham*.
Aſtracanum Moſcov. *Aſtracan*.
Auguſta Vindelicorum Germaniæ, *Augſpurg*.
Bantanum Indiæ, *Bantam*.
Barcino Hiſpaniæ, *Barcelone*.
Bardum Pomeraniæ, *Barde*.
Baſilea Germaniæ, *Baſel*.
Batavia Indiæ, *Batavia*.
Bergæ Norvegiæ, *Bergues*.
Bocenum Com. Tirol *Bolzan*.
Brema Germaniæ, *Bremen*.
Briſtolium Angliæ, *Briſtol*.
Brugæ Belgii, *Bruges*.
Burdegala Galliæ, *Bordeaux*.
Calecutum Indiæ citer. *Calecut*.
Caletum Galliæ, *Calais*.
Calmaria Sueciæ, *Calmar*.
Camboja Indiæ citer. *Cambaja*.
Cantanum, olim Cattigara, Sinarum, *Cantan*.
Carmana Carmaniæ, *Cherman*.
Cartagena nova, Hiſpaniæ novæ, *Cartagena nueva*.
Cartago nova Hiſp. *Cartagena*.
Catiganum Indiæ cit. *Chatigan*.
Ceſtria Angliæ, *Cheſter*.
Colonia Germ. *Cologne*.
Conſtantinopolis Thraciæ, *Conſtantinople*.
Damaſcus Cœleſyriæ, *Damas*.
Dantiſcum Pruſſiæ, *Dantzick*.
Deppa Galliæ, *Dieppe*.
Dominicopolis Americæ, *S. Domingo*.
Dublinium Hiberniæ, *Dublin*.
Dunquerca Galliæ, *Dunquerq*.
Edimburgum Scot. *Edimbourg*.
Elbinga Pruſſiæ, *Elbing*.
Embda Germaniæ, *Embden*.
Epidaurus Dalmatiæ, *Raguſe*.
Eſſedon Scythiæ, *Chialis*.
Francphordia Franconiæ, *Francfort ſur le Main*.
Gades Hiſpaniæ, *Cadix*.
Gedanum Poloniæ. Vide *Dantiſcum*.
Genua Liguriæ, *Genes*.
Gluckſtadium Holſ. *Gluckſtade*
Goa Indiæ cit. *Goa*.
Gripſwaldum Pomeraniæ, *Gripſwalde*
Hafnia Daniæ, *Coppenhagen*.
Havana Americæ Septentrionalis, *la Havana*.
Hamburgum Sax. *Hamburg*.
Hadrianopolis Thraciæ, *Adrinople*.
Holmia Sueciæ, *Stockholm*.
Hierapolis Syriæ. Vid. *Aleppum*.
Hiſpalis Hiſp. Bæticæ, *Seville*.
Iconium Lycaoniæ, *Cogni*.
Inſula Belgii, *l'Iſle*.
Iſſedon. Vide *Eſſedon*.
Julia Cæſarea, ſeu Ruſucurum, Africæ, *Alger*.
Leodium Germaniæ, *Liege*.
Liburnus Italiæ, *Livourne*.
Lima ſeu Civitas Regum Peruviæ, *Lima o los Reyes*.
Lipſia Miſniæ, *Leipſik*.
Leopolis Ruthenor. *Lemburg*.
Loanda Afr. *S. Paul de Loanda*.
Londinum Angliæ, *Londres*.
Lubecum Saxoniæ, *Lubeck*.
Lugdunum Galliæ, *Lyon*.
Lutetia Galliæ, *Paris*.
Macaſſaria in inſulis Moluccis, *Macaſſar*.
Macaum Sinarum, *Macao*.
Macloviopolis Galliæ, *S. Malo*.
Malacca Indiæ ulc. *Malacca*.
Manilla in inſulis Philippinis, *Manilla*.
Marochium Africæ, *Maroc*.
Maſſilia Galliæ, *Marſeille*.
Meacum Japoniæ, *Meaco*.
Meſſana Siciliæ, *Meſſine*.
Mediolanum Inſubriæ, *Milan*.
Metelburgum Zelandiæ, *Midelburg*.
Methymna Campeſtris Hiſpan. *Medina del Campo*.

Mexi-

Mexicum Americæ ſeptentrionalis, *Mexico.*
Moſcua Moſcoviæ, *Moſcou.*
Mozambicum Africæ, *Mozambique.*
Nangazachium Iaponiæ, *Nangazachi.*
Nannetæ Galliæ, *Nantes.*
Nanquinum Sinarum, *Nanquin.*
Neapolis Campaniæ, *Naples.*
Nidroſia Norvegiæ, *Drontheim.*
Noriberga Germ. *Nuremberg.*
Olyſippo Luſit. *Lisbone.*
Panama Americæ, *Panama.*
Panormus Siciliæ, *Palerme.*
Portus Portugalliæ, *Porto.*
Pruſa Myſiæ Aſiaticæ, *Burſia.*
Quebecum novæ Franciæ, *Quebec.*
Regiomons Pruſſiæ, *Konigſberg.*
Revalia Livoniæ, *Revel.*
Rhodus Aſiæ minoris, *Rhodes.*
Riga Livoniæ, *Riga.*
Roſtochium Ducat. Magnopolitani, *Roſtock.*
Roterodamum Hollandiæ, *Roterdam.*
Rothomagum Galliæ, *Roüen.*
Rupella Galliæ, *la Rochelle.*
Sala Mauritaniæ Tingitanæ, *Salé.*
Sancti Salvatoris Fanum, ſeu ſinus omnium Sanctorum Braſiliæ, *la Bahya de todos os Sanctos.*
Satiganum Indiæ citer. *Chatigan.*
Siamum, Indiæ ulterioris, *Siam.*
Smirna Aſiæ minoris, *Smirne.*
Sundis Pomeraniæ, *Stralſund.*
Surata Indiæ citerioris, *Surate.*
Tanais Sarmatiæ, *Aſac.*
Teredon Babyloniæ, *Baſſora.*
Theodoſia Tauricæ, *Caffa.*
Theſſalonica Macedon. *Salonichi.*
Toloſa Galliæ, *Toulouſe.*
Trapezus, Aſiæ minoris, *Trebizonde.*
Tripolis Syriæ, *Tripoli de Sourie.*
Valentia Hiſpaniæ, *Valence.*
Venetia Italiæ, *Veniſe.*
Vlma Sueviæ, *Vlme.*
Vliſſinga Belgii, *Fleſſingue.*
Wiſmaria Duc. Magnopolit. *Viſmar.*

Empulum, vulgò *S. Lupedio* vel *S. Elpideo*, opp. amplum Piceni, apud oram, à Firmo urbe 6. m. p. in Occ. Lauretum verſus. Aliis eſt *Clavello*, caſtrum ejuſdem oræ.

Empuſa, genus larvæ ac terriculamenti, Hecatæ dicatum, & ab illa infortunatis immiſſum & viſum; quod in omnes ſe vertere figuras amat, q. *ἰνίκαι*. Meridiano tempore etiam videtur conſpici, cùm mortuis inferias dant. Quibuſdam eadem eſt cum Hecate. Alii attribuunt ei crus aſininum, Alterum verò pedem æneum. Heſych. Ἔμπουσα, φάσμα δαιμονιῶδες ὑπὸ Ἑκάτης ἐπιπεμπόμενον, καὶ ὥς τινες, ἑνὶ ποδὶ χρώμενον. Ἀριστοφάνης δὲ τὴν Ἑκάτην φησὶ Ἔμπουσαν. Euſt. *in Odyſ.* λ.

[illegible] μὲν [illegible] λέγουσι, [illegible].

Dionyſius *Verſ.* 734.

[illegible] Ἴωνες,
Ἐχθρὸν Ἐμπούσης [illegible]. Ubi nos plura, L. Loyd.

Empylus, Rhetor, M. Bruto familiaris, auctor libelli, de morte Cæſaris, cui *Brutus* titulus. Plut. *in Bruto.*

Emundus, Vid. *Edmerus.*

Emundus Dinterus, Secretarius quatuor Ducum Brabantiæ, dein Canonicus Lovan. ſcripſit hiſtoriam Ducum Brab. & opera quædam genealogica.

Emundus Augerius, Jeſuita, Confeſſionarius Henr. III. varia ſcripſit.

Emundus Bulajus, Ducum Lotharingorum genealogiam ſcripſit, &c. Verderius *Biblioth. pag.* 275. 276. Vide etiam *Edmundum.*

E N.

Enacim, Gigantes quidam. Num. 13. quos expulerant Chananæi. Deut. 2. Lat. *torques*, vel *monilia.* Lege *Anakim.* Inde Græci ſuos Ἄνακας habuerunt.

Enadda villa, in tribu Juda uſque hodie oſtenditur in 10. milliario pergentibus Aeleam, ut Hieron. author eſt *in loc. Hebr.*

En-agallim, nomen vici in principio maris mortui. Ezech. 47. Lat. *fons*, ſive *oculus vitulorum*, vel *curruum*, aut *rotunditatum.*

Enagora, inſula in Aſiâ. Plin. 5. 31.

Enaim, villa in tribu Judâ. Joſ. 15. Ebræis *Enaim*, id eſt, *fons*, ſive *oculus eorum.*

Enam, nomen villæ. Num. 34. Ezech. 48. Vid. *Enan.* Item pater Achira principis tribûs Nephthali.

Enan vel *Enam*, villa ſive vicus eſt in terminis regionis Damaſci ſita, in tribu Nephthalim, quæ à Septentrione terræ promiſſionis terminus eſt..

Enarginum, ſeu *Urgonium*, *Orgon*, opp. Gall. in prov. cum caſtro aliàs munito, in colle 2. leuc. à Cabellione verſus Aquas Sext. in Ort. 6. à Taraſcone etiam in Ort. uti 7. ab Arelate.

Enaulus, fluv. Thraciæ, in Euxinum mare, apud Anchialum Urb. fluens.

Encænia, feſta erant dedicationis apud Græcos, de quibus Lil. Gyraldus *libr.* 17. *Hiſt. Deorum.* Item apud Judæos, celebrata d. 25. noni menſis, *Casleu* dicti: idque in memoriam templi à Juda Maccabæo repurgati, triennio poſtquàm ab Antiocho Epiphane pollutum erat. Joſeph. *libr.* 12. *cap.* 15. Vid. Joh. *cap.* 10. *verſ.* 22. Cyrill. *in Joh. lib.* 7. *cap.* 9. Auguſtin. *tract.* 48. *in eundem*, Bezam *in notis major.*

Enceladus, Titanis ac Terræ filius, Gigantum omnium, qui adverſus Jovem conjuraverunt, longè maximus, quem Jupiter fulmine ictum Ætnæ monti ſuppoſuit. Virg. *Æn.* 3.

Fama eſt, Enceladi ſemiuſtum fulmine corpus
Urgeri mole hâc, ingentemq; inſuper Ætnam
Impoſitam ruptis flammam expirare caminis.

Quintus Smyrnæus *lib.* 5.

[illegible]
Ἐγκέλαδος [illegible]
[illegible]

Idem *lib. ult.*

[illegible] Ἐγκελάδοιο [illegible]
Παλλὰς [illegible]
Ἠδ' ἔτι καίεται αἰὲν [illegible]
Αἰθαλέος [illegible].

Côrn. Severus *in Ætnâ.*

Gurgite Trinacrio morientem Jupiter Ætnâ
Obruit Enceladum, vaſto qui pondere montis
Æſtuat & patulis expirat faucibus ignes.

Stat. *lib.* 3. *Theb.*

—— Aut ubi tentat
Enceladus mutare latus, procul igneus antris
Mons tonat. —— ——

Claudianus 1. *de Raptu*,

In medio ſcopulis ſe porrigit Ætna peruſtis,
Enceladi buſtum, qui ſaucia membra revinctus
Spirat inexhauſtum flagranti pectore ſulphur.

Enchelea, opp. Illyridis, juxta quod Cadmus & Harmonia uxor ejus in ſerpentes verſi dicuntur. Lucan. *l.* 3.

—— Nomine priſco
Enchelea verſi teſtantes funera Cadmi. Hinc *Encheleæ* & *Enchelii*, pop. quorum opp. & regio Pineto *Eteſcia.*

Encolpius. hiſtoricus, ſub Al. Severo, cujus vitam ſcripſit. Lamprid. *cap.* 17. & 48.

Encratitæ, Hæretici à Saturnino, Marcione & Tatiano orti, vituperarunt conjugium & præceperunt ſuis continentiam ab uxoribus, & eſu carnium, unde etiam nomen habent. Vid. *Tatianus.* Tertullian. *de præſcr. cap.* 52. Theodoret. *hær. fab. libr.* 1. Epiph. *hær.* 46. Auguſtinus *hær.* 25. Iren. 1. 31. Euſeb. 4. 28. Anno Chriſti 174.

Endelechius, vel Severus Sanctus, Rhetor, Poëta Chriſtianus, Eclogæ *de mortibus boum* auctor. Edidit illam Pithœus, an. 1590. In hac introducit Ethnicum deplorantem jumentorum mortalitatem, & Chriſtianum, Providentiâ Dei propoſitâ, eum erigentem. T. 8. Bibl. PP. *edit.* 2.

Endera, Æthiopiæ ſub Ægypto locus. Strabo *l.* 16.

Enderum, Illyrici op. Ptol. *Endero* nunc, opp. Dalmatiæ, in mediterr. verſùs Scardum mont. 50. mill. à Liſſo in Bor. Brietius, Sanſon.

Endideium, Rhætiæ urbs. Anton. ſeu *Endida*, quibuſdam eſt *Neumarck*, ad Atheſim fluv. in Comit. Tirolenſi. Aliis *Bolzanum*, ad flu. Erlocum, qui mox in Atheſim cadit. Baudr.

Endigetes, Hiſp. Tar. pop. Ptol. Vid. *Indigetes.*

Endor, urbs tribûs Manaſſe, juxta Naim urb. ſita. Pſalm. 83. 1. Reg. 28. Lat. *fons*, ſive *oculus generationis*, vel *habitationis.* Item, urbs in tribu Iſſachar; in monte Hermonio ſita.

Endymion, paſtor quidam, Athlii fil. quem Jupiter ex Athlio nepotem in cœlum aſſumptum, cùm Junonem amaret, atque etiam cum Nube pro Junone concumberet, iratus curſum dejecit, & perpetuo ſomno damnavit; unde proverb. *Endymionis ſomnum dormire.* Cic. 1. *Tuſcul. Endymion verò, ſi fabulas audire volumus, neſcio quando in Latmo obdormivit, qui mons eſt Cariæ, nondum opinor experrectus. Num igitur eum curare cenſes, cùm Luna laboraret, à quâ conſopitus putatur, ut eum dormientem oſcularetur?* Idem ferè habes apud Lucianum, *in Dialogo Veneris, & Lunæ.* Et Theocritus *Idyllio* 3. felicem exiſtimare videtur Endymionem, quòd ſemper dormiret, nec ullas ſentiret moleſtias,

Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων. —— ——

Hujus poſtea amore capta Luna eum in Latmi Cariæ montis ſpecu occultavit, atque ibidem cum eo converſata eſt. Hic primus Lunæ curſum invenit, & Aſtronomiæ ſtudioſus eleganter à Poëtis fingitur Lunæ amaſius. Juvenalis pro pulchro poſuit, *Sat.* 10.

Sed tunc Endymion dilectæ fiet adulter
Matronæ. —— ——

Ovid. *Triſt.* 2.

In Venerem Anchiſes, in Lunam Latmius heros.

Val. Flac. *lib.* 8.

Latmius aſtivâ reſidens venator in umbrâ.

Martialis:

Quid tibi dormitor proderit Endymion?

Propertius 2. 15.

Ipſe Paris nudâ fertur periiſſe Lacænâ,
Cùm Menelao ſurgeret è thalamo.

Nudus

Nudus & Endymion Phœbi cepiſſe ſororem,
Dicitur & nuda concubuiſſe Dea.

Ovid. 3. *de Art. Am.*

Latmius Endymion non eſt tibi, Luna, pudori.

Idem *in Ep. Leandri,*

Non ſinis Endymion te pectoris eſſe ſeveri,
Fac ſubeant animo Latmia ſaxa tuo.

Catullus *in de Comâ Berenices*:

Ut Triviam furtim, ſub Latmia ſaxa relegans,
Suavis amor gyro devocet aerio. Hygin. *in Poët. Aſtronom.* Fulgentius *lib.* 11. *Myth. c. ult.* Plin. *lib.* 2. *cap.* 9. Apollon. *Argon. lib.* 4.

Enecopia, *Enkoping*, opp. Sueciæ, in Uplandia prov. prope lacum Melerum, 4. leuc. Suec. ab Upſalia in Auſtr. 7. ab Holmia in Occ. Aroſiam verſus.

Eneuth ſeir, ut Græci & Latini efferunt, *Enenthius* Deus, vel Dæmon fuit Phœnicum.

Eneti, populi qui olim juxta Paphlagoniam habitabant, unde Homerus ſilveſtres mulos educi ſcribit, ſic enim ille,

Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων.

Dicuntur & equæ *Enetides*. *Enetus* etiam poſſeſſivum eſt, & civitas Myrmecis Dialectici patria. Steph. Vide *Heneti*.

Engaddi, *fons* ſeu *oculus hædi*, vel *felicitatis*, eſt urbs, ſita in montibus, quorum horrida ſanè & admiranda diſpoſitio eſt: nam cùm altiſſimi ſint, & ipſæ rupes præruptæ promineant, & quaſi ruinam minentur, mirè tranſeuntes perturbant, dum ſibi quiſque timet, ne in ſe & ſubjectas valles concidant. Ager olim egregius, gratiſſimum ſpirans odorem, multitudine arbuſtorum, & aliarum odoriferarum herbarum, maximè balſami, (Reginæ Sabæ donum) quæ eo loci ubertim naſcuntur. Fuit Engaddi una ex præcipuis Judææ urbibus, una ſcilicet toparchiarum ordine nona, diſtans ab Hieroſolyma ſtadiis trecentis, ut Joſephus author eſt. Atque etiamnum ſecundùm quoſdam oſtenditur vicus prægrandis Judæorum Engaddi, id eſt, *fons*, vel *oculus hædi*, ut ſupra, juxta mare mortuum, unde opobalſamum venit. Vineas Engaddi memorat Solomon *in Canticis. cap.* 1. *Verſ.* 13. In hujus vicinia David occaſionem habuit interficiendi Saulem. 1. Reg. 24. Vid. Joſ. *Antiq. lib.* 8. *cap.* 2. Brocard. *de terra S.* Torniel. *A. M.* 2976. *n.* 1. Hodie vix rudera ſuperſunt. Moretius. Ἐγγάδδα Stephano in fœm. vel neut. genere.

Engalim, Palæſtinæ locus Ezech. 47. In principio maris mortui, in tribu Juda.

Engannim, locus tribûs Judæ. Joſ. 15. Item civitas ſacerdotum in tribu Iſſachar. Joſ. 19. Lat. *fons hortorum*, ſive *oculus protectionum*. Item civ. in tribu Manaſſe, trans Jordanem, circa Geraſam. Hier. *de L. H.*

Engelanes, pop. Illyrici, iidem qui *Enchelea*. Steph.

Engelberga, fil. Ducis Spoletani, aliis Ethiconis, Sueviæ D. nupſit Ludovico II. Imp. Continuator Aimonii, San Marth. *Geneal. Gallia R.*

Engelbertus, Abbas monaſt. cujuſdam in Sina, electionem Rodolphi I. Imper. verſibus proſecutus eſt. Scripſit de initio & fine Imperii Romani, aliaque. Simlerus & Voſſ. *de Hiſt. L. lib.* 2. *cap.* 62. Item Abbas Ciſtertienſis, ſcripſit vitam S. Hiduvigis, Anno 1250. Poſſevinus *App. Sacr.*

Engeriacum, opp. Santoniæ, ad Voltumnum fluv. *la Boutonne*, aliàs munitum. 2. leuc. à confin. Pictavenſis prov. Vulgò *S. Jean d'Angely*, à Monaſt. Regio, quod Pipinus, Aquitaniæ R. filius Ludovici Pii extruxit, in honorem S. Johannis Baptiſtæ, cujus reliquiæ ibi aſſervari dicuntur. Valeſius *Not. Gall.*

Engilinhemium, vulgò *Ingelheim*, villa olim fuit Regia, vel publica, Mogontiaco proxima, notiſſima Caroli M. poſteris. Hic Palatium fuit centum columnis innixum & ampliſſimum; habens æreos poſtes & aurea oſtia, teſte Helmoldo Nigello, qui ex milite Clericus, Ludovicii Pii æqualis, hujus de vita 4. libros verſibus compoſuit. Id à Karolo M. inchoatum, à Ludovico verò Pio fil. abſolutum eſſe ſcribit Eginhardus.

Engiſtus, Dux Saxonum novas ſedes quærentium in Britanniam applicuit; qui, quanquam minimè Chriſtianus, à Vortigerno, in regni partem exceptus, auxilio ei contra Pictos & Scotos fuit. Didonis dicitur uſus aſtutiâ, & agrum mercatus, quantum pellis bubula operiret. Hac in tenues poſtea diviſâ partes, urbem cinxit in gyrum, quam ſuâ linguâ à pellis nomine *Thoncaſtel* nominavit, quaſi Latinè dicas corrigiam caſtelli. Al. *Hengeſtus*. Vid. ibi.

Englecheria, al. *Englectria*, fictitium ſubſtantivum, q. *Angleitas*, vel nativitas Anglica, appellatio priſcæ apud Anglos legis. Cùm enim omnes, per univerſum Angliæ regnum, Dani, ſub prætextu inſpiciendorum armorum, uno eodemque die ab Æthelredo eſſent occiſi; Canutus dein Danorum R. regni ſolium adeptus, quò ſibi ſuisque in poſterum meliùs caveret, exercitum retinere ſtatuit. Quod cùm populo grave eſſet, Barones Angliæ, erga Regem fidejuſſores extitere, Danos in poſterum ſecuros fore. Itaque aliquo occiſo, niſi conſtaret de ejus *Engleſcheria*, gravis pœna lege ſancita exigebatur: minus autem puniebatur reus, ſi Anglum fuiſſe, qui occiſus erat, conſtitiſſet. Sic lex hæc lata fuit, in præſidium extraneorum, vid. Danorum primò, & deinde, cùm ingreſſi eſſent Normanni, Francigenarum; quorum cæde multo gravius, quàm Anglorum plectebatur, ſed ſuſtulit legem Eduardus III. an. regni 14. V. Henr. Spelm. *Gloſſar. Archaeol.*

Engoliſma ſeu *Inculiſma*, urbs Ep. Aquitaniæ, al. *Ratiaſtum* quibuſd. 12. leuc. à Mediolano Sant. in Ort. 16. à Lemovico in Occ. Cum caſtro munito & Duc. tit. Primus eam occupavit Chlodoveus I. victo Alarico, & muris ſponte corruentibus. Gregor. Tur. *Hiſt. lib.* 2. *c.* 37. Poſtea, ſub Carolo Simplice, Præfecti quidam rerum hic potiti ſunt, donec poſt mortem Com. Guidonis, ad Philippum Pulchrum urbs rediit. Data dein Johannæ filiæ Lud. Hutini, uxori Philippi Ebroicenſis, Anglis ceſſit, pace Bretiniacenſi. Sed ditionem recuperavit Carolus V. eamque fratri Johanni Duci Bituricenſi conceſſit, moxq; ab eodem certâ pecuniæ ſummâ recepit. Fuit exin ſub Ludovico D. Aurel. fratre Caroli VI. & filio ejus Johanne, cujus nepos Franciſcus, poſtea Rex, Comit. in Ducatum erexit, an. 1515. Vulgò *Angouleme*. Capta bello civili, Anno Chr. 1562. & 1568. Primaria eſt *Engoliſmenſis agri*, vulgò *Angoumois*, prov. quæ prope Carentonium flu. inter Marchiam Lemovic. ad Ort. & Santoniam ad Occ. ſita eſt. V. quoque *Iculiſma*.

Engonaſis, ſignum cœleſte, quod Latinè *Ingeniculus* dicitur, & eſt Hercules, qui dextro genu nixus, ſiniſtro pede capitis Draconis dextram partem opprimere nititur. Cicero. *lib.* 2. *de Nat. Deorum*,

—— Id caput autem
Attingens defeſſa velut mærentis imago.

Quam quidam Græci

Engonaſin vocitant, genibus quia nixa feratur.

Engubium, urbs ep. Ducatus Urbinenſis.

Enguerrandus Marinius, Miniſter ſtatus, ſub Philippo Pulchro; Cui cùm ſucceſſiſſet Lud. X. Hutinus, huncque Carolus Valeſius excepiſſet, hic pecuniam ad Inaugurationem deeſſe ſentiens, quæſtoriæ rei adminiſtros, & inprimis caput eorum, Enguerrandum, ad rationes reddendas vocavit. Reſpondit impudens, Carolum meliorem regiæ pecuniæ partem ipſum accepiſſe, eum mendacii arguere non veritus. Hinc in vincula conjectus, &, poſtquam uxor ejus magicâ icunculâ Regis vitæ inſidias ſtruere convicta eſſet, ſuſpenſus eſt, plurium criminum reus, an. 1315. de patibulo, quod ipſemet erigi curaverat. Haillan. Guaguinus, Mezeraius, Duplex, *in Phil. Pulchro & Lud. Hutino.* Chronic. *magnum S. Dionyſii*, &c.

Enguerrandus Monſtreletus, Nobilis, Cameracenſis, duobus libb. deſcripſit bella inter Domum Aurelianenſem & Burgundicam, Anglorum in Gallia progreſſus, & reliqua memorabilia ſui temporis. Orſus ab an. 1400. ubi Joh. Froiſſardus deſiit, uſque ad an. 1467. Verder. *Bibl. p.* 276. 277.

Engyum, Siciliæ urbs. Steph. Per Timoleontem, tyrannide à Leptinus liberata, Olymp. 109. an. 3. Ejus meminit Silius Ital. *l.* 14.

—— Romana petivit
Fœdera Callipolis, Lapidoſiq; Engyon arvis.

Ubi alii *Engion Gange* Aretio, *Lognina* Fazello. Vide Cluver. *Sic. Ant. lib.* 2. *cap.* 11.

En-hadda, civitas in tribu Iſſachar. Joſ. 19. Lat. *oculus acutus*, ſive *latus*, aut *fons acuminis*, vel *laetitia*.

En-haſor, civitas tribûs Nephthali. Joſ. 19. Lat. *fons*, vel *oculus atrii*, aut *fontis fœnum*, vel *herba*.

Enheimum, urbs Alſatiæ inf. parva, ſed libera & Imper. ad amnem *Ergel*, 3. leuc. ab Argentina in Afr. ſub client. Franciæ R. pace Monaſter.

Enhippus, fortè *Euhippus*, rex Argivorum miræ felicitatis, cujus clypeum, qui apud Græcos rem præclaram geſſiſſent, per urbem incedentes ferebant honeſtamenti causâ.

Enienſes, Græciæ pop. Herodotus.

Eningia, reg. Europæ ſeptentrionalior. Plin. *Finland* Zieglero. Mel. *Feningia*, *Finnigia* & *Finnia*, quæ V.

Enioche, Nutrix Medeæ, apud Val. Flacc. *l.* 5. *Argon.* 357.

Eniochi, Vid. *Heniochi*.

Eniochidas, Athenienſium Imp. an. U. C. 141.

Eniopeus, Hectoris auriga à Diomede lanceâ confixus. Hom. *Iliad.* 8.

Enipeus, fluv. Theſſaliæ, campos Pharſalicos irrigans, juxta quem Cæſar vicit Pompejum, lentus primò, ſed mixtus Apidano velociſſimus. Lucan. *lib.* 2.

Apidanus, nunquamq; celer niſi mixtus Enipeus.

Idem *lib.* 7.

Sanguine Romano jam turbidus ibis Enipeus.

Val. Flac. *lib.* 1.

Segnior Apidani vires ubi ſentit Enipeus.

Ovid. *Met.* 1.

—— Et irrequietus Enipeus.

Item Elidis fluv. recentiore nomine *Barnichius* dictus. Hom. 7. *Odyſſ.* narrat, ut Tyro, Salmonei filia Enipeum flu. amarit, utque ejus fluvii aſſumptâ formâ Neptunus amore puellæ potitus ſit, ex quâ ſuſcepit liberos Peliam, & Neleum. Ovid. *Amor.* 3. 5.

Siccus ut amplecti Salmonida poſſet Enipeus,
Cedere juſſit aquam, juſſa receſſit aqua.

Propes,

Propertius 1. 13.

Non ſic, Æmonio Salmonida miſtus Enipeo,
Tanarius facili preſſit amore Deus.

Idem 3. 19.

Teſtis Theſſalico flagrans Salmonis Enipeo,
Quæ voluit liquido tota ſubire Deo.

Eniſipia, Mercatori *Iſola de Colombi*. Inſ. maris Afr. Ægypto ſeu Marmaricæ adjacens, *Æneſippa* Ptolom. *Æneſipaſta*, Straboni.

Eniſis, Siciliæ parvus fluv. Fazello, quem hodiè *Niſi* appellari ſcribit. In valle Demonæ. Cadit in fretum Siculum ex adverſo prom. Leucopetræ, Idem. Græcis *Chryſorrhoas*, quòd aurum deferat. Ibi, opp. *Niſa*, ol. naturâ ſic munitum, ut ab Athenienſibus expugnari nequiverit. Thucyd.

Eniſpe, urbs Arcadiæ, quæ non amplius extat. Stephanus, apud quem vetus poeta,

—— Ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην.

Idem Statius *lib.* 4. *Theb.*

—— *Ventoſaq; donat Eniſpe.*

Enna, civitas inſignis in ipſo Siciliæ umbilico, auguſtiſſimo Cereris templo olim nobilitata (unde Ceres *Ennea* dicta) nemoreque ſacro, ex quo Proſerpinam raptam fuiſſe incolæ aſſerunt. Ovidius *Faſtorum lib.* 4.

Grata domus Cereri, multas ea poſſidet urbes,
In quibus eſt culto fertilis Enna ſolo.

Nobis indicare ſufficiet (inquit Bochartus) *Ennam* Punicè dici נעם עין *En-naam*, vel *Ennam*, hoc eſt, *fontem amœnitatis*, idque jure meritiſſimo, cùm fontibus irriguus fuerit locus, & inſulæ totius cætera amœniſſimus. Diod. *libr.* 5. *Raptam fabulantur Proſerpinam*, ait, ἐν τοῖς λειμῶσι τοῖς κατὰ τὴν Ἔνναν. Et paulo pòſt, Ἔστι δὲ ὁ περιεχόμενος λειμὼν ἄνωθεν μὲν ὁμαλὸς, καὶ παντελῶς εὔυδρος. Cicero etiam *Verrinâ quartâ*, *aquas* ei tribuit *perennes*. Quin & Claud. *lib.* 2. *de R. Prof.*

—— *Curvata tumore*
Parvo planities, & mollibus edita clivis
Creverat in collem, vivo de pumice fontes
Roſcida mobilibus lambebant gramina rivis.

Baudrandus, in valle Neætina locat. Ejus arx etiamnum extat, in qua diu hæſit Frider. II. Ei adjacet lacus cognom.

Enneacrunus, fons apud Athenas à Piſiſtrato conditus, à numero fiſtularum, quas Græci κρουνοὺς vocant, ſic dictus. Qui etiam *Callirrhoe* à Papinio vocari videtur hoc verſu,

—— *Callirhoe novies errantibus undis.*

Ennia, Macronis uxor, quam Cajo Caligulæ, poſt mortem Claudiæ, maritus immiſit impulitque amore juvenem illicere, pactoque matrimonii vincire. Tacit. 6. 45.

Q. Ennius, poeta antiquiſſimus, Rudiis Calabriæ opido natus, circa A. U. C. 515. Qu. Valerio, & C. Manlio Conſſ. Ovidius:

Ennius emeruit Calabris in montibus ortus
Contiguus poni, Scipio magne, tibi.

A Catone Quæſtore diſcipulo, è Sardinia, in urb. adductus, in Aventino habitavit, ancillæ unius miniſterio contentus. Scripſit Annalium libros, Satyras, Comœdias ac Tragœdias, ex quibus ad nos nihil pervenit, exceptis aliquot verſibus à ſcriptoribus veteribus paſſim citatis. Scipionem Africanum maximè coluit, itaque viciſſim ab eo eſt adamatus, ut alter ab altero ne ſepulturâ quidem divelli voluerit. Cic. *pro Archiâ poetâ*: *In ſepulcro Scipionum putatur eſſe conſtitutus è marmore.* Liv. *lib.* 38. *Romæ extra portam Capenam in Scipionum monumento tres ſtatuæ ſunt, quarum duæ P. & L. Scipionum dicuntur eſſe, tertia poetæ Q. Ennii.* Vide Val. Max. 8. 15. A. Gell. *lib.* 17. *cap.* 21. Cicer. *de Sen. & in Bruto.* Victor. *de Vir. Ill. cap.* 47. Hier. *Chron.* & Solin. *cap.* 7. Periit A. U. C. 585. Q. Martio Philippo, & Cneio Servilio Cæpione, Coſſ. morbo articulari, quem immodico vini uſu contraxerat. Unde Horatius *lib.* 2. *Ep.* obiter eum tangit, tanquam vino plus ſatis deditum.

Ennius ipſe pater nunquam niſi potus ad arma
Proſiluit dicenda. —— . ——

Ejus mem. Lucretius *lib.* 1.

Ennius ut noſter cecinit, qui primus amœno
Detulit ex Helicone perenni fronde coronam.

In Scipionum monumento conditus. Ennii perſtudioſus fuit Virgilius, nam plura ex eo ſumpſit, & in carmina ſua tranſtulit, quorum partem notavit Macrob. *lib.* 6. *Saturn. cap.* 1. Idem quum aliquando deprehenderetur Ennii poeſin legere, interrogatus quid ageret, reſpondit; *Aurum ſe ex Ennii ſtercore colligere.* De Ennio quoque Ovidius ſcripſit *in Triſtibus*,

Ennius ingenio maximus, arte rudis.

Sicut & *rudem Ennii Muſam* dixit Statius *lib.* 1. *Sylv.* ad nomen patriæ *Rudiæ* nimirum alludens uterque. Vide Voſſ. *de Hiſt. Lat. libr.* 1. *cap.* 2. Alius *Ennius* de augurandi diſciplinâ ſcripſit. Vide Sueton. *de Illuſtr. Grammat. c.* 1.

Ennius, prænom. *Lucius*, Eques Rom. Majeſtatis ab Atejo Capitone poſtulatus, quòd effigiem Principis promiſcuum ad uſum argenti vertiſſet: Sed à Tiberio Cæſ. inter reos recipi vetitus. Vide Tacit. 3. 70.

Ennodius Marcus Felix, ex familia Conſulari, Epiſcopus Ticinenſis, poſt Epiphanium, Anno 490. Apologiam mox pro Synodo Rom. Anno 503. habitâ & Symmacho Ep. contra Schiſmaticos ſcripſit. Ab Hormiſda, ad Anaſtaſium Imper. bis miſſus, Obiit A. C. 521. Valerio Conſ. Scripſit præterea 9. libros epiſtolarum, 10. tractatus de variis rebus, ut Panegyricum Theodorici, &c. 28. declamationes, librum Poëmatum, duos libb. Epigrammatum, quæ omnia edita, cum notis Sirmondi, Anno 1611. Vid. Trithem. *Cat.* Bernardin. Saccium, *hiſt. Tic. lib.* 8. Voſſ. *de Hiſt. Lat. lib.* 2. *cap.* 18. & *de Poët. cap.* 5.

Ennom, corruptè pro *Hinnom*. Jer. 7.

Ennoſigæus, Neptuni cognomen, ab eo, quòd *terram concutiat*, impoſitum, unde etiam *Enoſichthon* dicitur. Juvenal. *Sat.* 10.

Ipſum compedibus qui vinxerat Ennoſigæum.

Enoch, filius Cain, Gen. 4. natus A. M. 131. Joſeph. *Antiq. lib.* 1. *cap.* 3. Prima quoque mundi civitas ab ipſo Cain ædificata, & filii nomine appellata: In Tribu Aſer. Fuit alius fil. Jaredi, pater Mathuſalæ, natus A. M. 623. vir juſtiſſimus, qui cum Deo ambulavit, & ſublatus A. M. 987. evanuit. Hic quaſdam invenit literas, quoſdamque libros conſcripſit, qui perierunt, Sixt. Sen. *Biblioth. ſancta lib.* 2. Perer. *in Gen. lib.* 7. (Prophetiæ illius D. Judas v. 14. meminit) Sub eo Adam mortuus eſt. Comeſtor *in cap.* 3. *Gen.* Luculentum teſtimonium de illo profert Apoſtolus epiſtolæ ad Hebr. *cap.* 11. Πίστει Ἐνὼχ μετετέθη, τοῦ μὴ ἰδεῖν θάνατον, καὶ οὐχ ηὑρίσκετο, διότι μετέθηκεν αὐτὸν ὁ Θεός. Πρὸ γὰρ τῆς μεταθέσεως αὐτοῦ μεμαρτύρηται εὐηρεστηκέναι τῷ Θεῷ. Sed & ante illum Siracides cum non uno elogio exornavit Eccleſiaſtici c. 44. Ἐνὼχ εὐηρέστησε Κυρίῳ Θεῷ, καὶ μετετέθη ὑπόδειγμα μετανοίας ταῖς γενεαῖς. Item *cap.* 49. Οὐδεὶς ἐκτίσθη τοιοῦτος ἐπὶ τῆς γῆς οἷος Ἐνὼχ, καὶ γὰρ ἀνελήφθη ἀπὸ τῆς γῆς. Vide Druſii *Hanochum*, Auguſtin. *de C. D. l.* 15. *c.* 23. & *l.* 18. *c.* 38.

Enodia, Hecate, quòd in viâ inventa ſit ab Inacho. Steph. Heſychius: Ἐνοδία, Ἄρτεμις.

Enomides, ſcripſiſſe videtur de Deorum nominibus, naturâ & geſtis, teſte Etymologi Magni authore.

Enon, terminus Damaſci. Ezech. 47. Item op. juxta Salim, haud longè à Jordane, ubi Joannes baptizabat. Joan. 3. Lege *Ænon.*

Enona, mel. *Ænona* urbs Daciæ, Ptol. Aliàs Liburnorum, nunc Dalmatiæ, in ora littor. probè munita, & mari undique cincta, ſub Veneris. 4. mill. à Giſſa Inſ. V. *Ænona*. Baudr.

Enope, urbs Peloponneſi juxta Pylum, ſub dit. Agamemnonis, Hom. *Iliad.* 9. Pauſanias putat *Geraniam* Homero *Enopen* vocatam. De *Enope* Strabo *lib.* 8. *Enopen* putant alii *Pelanam*: alii locum quendam Cardamylæ vicinum; alii *Gerenam.*

Enos, Sethi filius. Gen. 5. natus A. M. 236. obiit an. 1140. Cainani pater: ab אנש *miſer fuit.*

Enoſis, inſ. juxta Sardiniam. Plin. 3. 7. quæ Pineto *S. Pierre* dicitur. Parva & oblonga, in ora Auſtral. quæ etiam *Sulcitana* dicta: nunc *S. Antiochi* Inſ. Cluv. Habet in ambitu 25. m. p. ſed cum una alterave tantùm villula, propter piratas. 4. mill. ab orâ Sardiniæ prox. 12. in Ort. ab Inſ. Petri, quæ aliàs *Hieracum*, ſeu *Accipitrum* Inſ. Baudr.

Enotocætæ, pop. ſunt, qui aures ad talos uſque dependentes habent, ut ſemper iis indormiant, adeò fortes, ut arbores evellant, & nervum frangant. Strabo *lib.* 15.

Enſemes, nomen loci. Joſ. 18. id eſt, *fons ſive oculus Solis*. In tribu Benjamin.

Enſiferi, ordo milit. Livoniæ. Ferunt enim Engilbertum, & Theodorum de Tyſſench, aſſumtis in conſortium quibuſdam è Germania mercatoribus opulentis, ut infidelibus in Livonia ſeſe opponerent, primitus coiiſſe, atque apud Albertum Bremenſem, Ord. Ciſtert. Epiſcopum tum Rigenſem, ſolenni voto ſeſe ad id muneris obſtrinxiſſe: Primus illorum M. Magiſter Vinno dictus eſt. confirmatus mox ordo ab Innocentio III. & Teutonico junctus eſt, A. C. 1237. cùm per ſe hoſtibus imparem ſe eſſe ſentiret. Cùm verò Albertus Magnus Mag. Ordinis Teuton. ſeu Crucigerorum, Evangelicam doctrinam amplexus eſſet, an. 1525. Enſiferi rurſus ſegregem habere ſocietatem cœperunt; electo in M. Magiſtrum Gualtero Plettembergio, cui Guilielmus Furſtenbergius ſucceſſit A. C. 1535. qui à Moſcis poſtea, Livoniam vaſtantibus, captus eſt. Deſiit ſub Gothardo Ketleto, qui ſimiliter nomine Evangelio dato, in præſentia Principis Nicolai Radzivilii, Palatini Vilnenſis, & Commiſſarii Sigiſmundi Auguſti Poloniæ R. ſolenniter ordini renuntiavit: cum huic jura & privilegia Ordinis, cum urbe Riga, Gothardo verò Ducatus Curlandiæ & Semigalliæ, ſub fide Regum Poloniæ, ceſſit. Inſignia erant, toga candida, & trabea nigra, in quâ ad ſiniſtrum humerum enſis ruber nigro inductus: in pectore verò duo gladii ſimiles decuſſatim commiſſi erant, deorſum verſus cuſpides tenentes: Hinc illi *Fratres Enſiferi* dicti ſunt. Cromer. Michov. & Neugeb. *Hiſt. Polon.* Alexander Guaguinus *deſcr. magn. Sarm.* Chytræus *Saxon. lib.* 20. Bzovius & Spondus *in Annal. &c.*

Enſis, Ordo eq. in Cypro, à Guidone Luſiniano, qui à Richardo I. Angliæ Rege inſulam emerat, Anno 1192. inſtitutus Cujus inſigne, Enſis argenteus, cum lemmate, *Securitas regni.*

Primum

Primum equitem creavit Almericum fratrem, & 300. regni Barones, Anno 1195. Steph. Luſin. *hiſt. Cypr.* Favinus *Theat. hon. & eq.* Morerius. V. *S. Jacobus de Enſe*.

Enſisheimum, urbs Alſatiæ, ad Hellelum fluv. Vix 1. leuc. à Neoburgo in Occ. 2. à Mulhuſio in Bor. 3. à Briſiaco in Auſtrum, ſub Gallis, pace Monaſter. Olim caput Landgraviatus Alſatiæ ſup. ubi camera & ſedes juridica Briſigaviæ & Suntgaviæ.

Entella, urbs Siciliæ, quam Campani genere habitabant, ſocii Carthaginenſibus. Steph. Silius *l.* 14.

—— *Largoq; virens Entella Lyæo.*

Vide Cluver. *Ant. Sic.* 2. 12. Populi *Entellini*. Plin. 38. Item *Entella* Liguriæ fluv. Ptol. *Lavagna* Leandro. Oritur ex Apennino, vix 10. mill. à Genua; recipitque amnem *Gravveglia*, dein in mare Mediterr. cadit inter Clavaram & Lavaniam, in ora Or. Genuenſi Et nunc perſæpe *Entella* dicitur. Baudr.

Enthuſiaſtæ, nomen Maſſilianorum hæreticorum, quibus Dæmon mirum in modum illuſit, quod illi pro divino raptu accipientes, ad ſaltandum proſilierunt, Diabolo rati ſe inſultare. Epiph. *hær.* 8. Auguſtin. *hær.* 57. Baronius A. C. 361.

Entriba, pop. Thraciæ. Steph.

Entychitæ, Sectatores quidam Simonis Magi, deteſtanda ſacrificia offerentes, &c. Vid. Epiph. *hær.* 21.

Enulus, à Delphino ſervatus. Vide Hiſtoriam apud Plut. *circa finem libelli*, *Utra animalia plus ſapiant*, & *in convivio* 7. *Sapientum*.

Enyalius. Bellonæ fil. 'Ενυῦς υἱὸς, Martis quoque eſt epitheton, ac interdum pro bello ponitur.

Enydra, Caſiotidis in Syriâ urbs. Strabo.

Enyo, ſoror Martis, Latinis *Bellona*. Ponitur etiam pro *bello*. Martialis,

Nec te decipiat ratibus navalis Enyo.

Id eſt, ναυμαχία. Heſychius 'Ενυὼ, πολεμικὴ θεὰ, ἢ μάχη.

E O.

Eoa, Africæ propriæ urbs. Ptol. Mela habet *Oea*.

Eobanus Helius, Haſſus, Poëta celebris. Obiit Marpurgi, An. Chr. 1540. æt. 53. Ejus Pſalterium extat in Octav. Lipſiæ.

Eodanda, inſ. Arab. Felicis. Plin.

Eordaa, urbs fuit Maced. in Mygdonia, unde regiunc. nomen prope Axium fluv. Cum Thracica non confundenda.

Eordaa, duæ regg. Mygdoniæ. Item aliæ duæ, una Iberiæ, altera Thraciæ, ab *Eordo* quodam. Gentilia *Eordæus*, *Eordus*, *Eordiſta*. Stephanus.

Eordei, pop. fuere Macedoniæ Occ. qui & *Eordeata*. Horum urbes Scampis, Lycus & Daulia, verſus Aoum fluv. Ubi nunc pars Albaniæ Medit. *Tamoriza* dicta. Baudr.

Eordi, pop. Theſſaliæ. Steph. in *Amyro*.

Eorita, Arachoſiæ gens. Ptol.

Eorla, Conſul, Comes, vox Danica, & ab illis, quibus olim *ear*, & *ar* honorem deſignabat, ad Anglos delata: apud quos ſupremi ordinis Aldermannum, & ab ingreſſu Normannorum, ſolum Comitem ſignificare cœpit. Poſtquam autem Duces à Comitibus diſtingui cœpere, priùs enim Conſules, Comites, Duces promiſcuè dicebantur, *Eorla* vel *Erle*, Ducem potius notavit, quàm Comitem. Sed nomen ſolum à Danis, non gradum accepere Angli, cùm priores ne hodie quidem aut *Eorlas*, aut Comites, aut Barones noverint. Nihil autem vox propriè ſignificat, quàm Saxonibus Anglis *Aldermann*, ſeniorem nempe, & per translationem, honoratum, quia honorandi Seniores: ex quo & ipſi Reges hoc ſolo nomine ſub illis ſeculis dignoſcebantur, Vide Aimoin. *l.* 5. *c.* 24. & Henr. Spelm. *Gloſſar. Archaol.*

Eos, à Græcis dicitur, quam Latini *Auroram* vocant. Mons item Ægypti. Plin.

Eous, unus equorum Solis. Ovid. *Met.* 2.

Interea volucres Pyroeis, Eous, & Æthon
Solis equi, quartusq; Phlegon.

Eous Oceanus, ſeu Or. pars eſt Oceani, verſus ortum Aſiæ, prope Sinas, Japoniam, & Philippinas In.

E P.

Epacria, urbs Atticæ, quam cum aliis duodecim ſic digeſſit Cecrops. Steph.

Epaa, civitas Græciæ. *Epai* cives, contra quos bella geſſit Neſtor.

Epanetus, amicus S. Pauli, Rom. 16.

Epagris, inſ. una Cycladum, ab Ariſtotele propter aquarum abundantiam *Hydruſſa* appellata.

Epamanduodorum, Gall. Belg. op. Anton.

Epaminondas Thebanus, fil. Polymni, honeſto genere natus, Muſicam & Philoſophiam ſub Lyſide, Philoſopho Pythagorico, doctus, modeſtus, prudens, gravis, peritus belli, fortis manu, animo maximo, adeò veritatis amans, ut ne joco quidem mentiretur. Hic quindecennis luctando ſe exercuit, temperantiæ laude inprimis inclytus. Dein Lacedæmoniis, qui Thebanorum tum fœderati erant, militans, Pelopidæ in prælio 7. vulneribus onerato præſtò fuit, eique poſtea perſuaſit, ut patriam, occupatâ Cadmeâ, à Lacedæmoniorum jugo liberaret. Quod factum, inde exorto graviſſimo bello, cùm apud Leuctra Lacedæmonios plagâ peſtiferâ adeò afflixiſſet, ut ex eo tempore Lacedæmoniorum opes corruerint, & principatum Græciæ amiſſum ultra reparare nequiverint, dicere ſolebat. Orbum ſe, non tamen ſine liberis, & ex ſe natam relinquere pugnam Leuctricam. Hic, poſt plurima alia ingentia facinora edita, extremo tempore apud Mantineam cùm acie inſtructâ, & ducis optimi, & militis fortiſſimi officio fungitur, ſparo percuſſus, relatusque in caſtra ſemianimis, requiſivit à circumſtantibus, Salvusne eſſet clypeus? cùm ſalvum eſſe flentes ſui reſpondiſſent, allatum, veluti ſocium laborum gloriæque, oſculatus eſt. Iterum quæſivit, eſſentne fuſi hoſtes? cùm id quoque, ut cupiebat, audiſſet, evelli tum denique ſpiculum juſſit; ita multo ſanguine profuſo in lætitiâ & victoriâ mortuus eſt. Ejus morte Thebanorum vires hebetatæ ſunt, ut non tam illum amiſiſſe, quàm cum illo interiiſſe omnes viderentur. Nam ante Epaminondam Thebani alieno imperio paruerunt, & poſt interitum ejuſdem, in ſervitutem priſtinam revoluti ſunt, ut manifeſtum ſit, gloriam Thebanam cum illo natam & extinctam fuiſſe. Steſimbrotum filium ſuum, quòd contra mandatum cum Lacedæmoniis conflixiſſet, tametſi victor feliciter evaſiſſet, interfecit. Plut. *Paral.* Huic Thebani ſtatuam ferream dicarunt, ne erga tantum principem ingrati viderentur. Inter optimos Græcorum ſed pauperrimos ab Æliano numeratur. Sic enim ille: Πενέστατοι ἐγένοντο οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων, Ἀριστείδης, καὶ Φωκίων, καὶ Ἐπαμινώνδας, &c. Vide plura apud Xen. *Hellen. l.* 6. & 7. Corn. Nepotem, *in ejus vita*, Diodor. *l.* 15. Polyb. *l.* 1.

Epanteru, Italiæ pop. cum quibus bellum geſſiſſe Ligures, ſcribit Livius.

Epao, Galliæ locus, qui *Epaonenſi* Concilio locum dedit. Huic Avitus Viennenſis Epiſc. inter alios, ſubſcripſit 17. *Kal. Octobr. Agapeto V. C. Conſule Epaone*, *Anno Chr.* 517. An *Evian* ad lacum Lemanum? ſed locus hic ignobilis ac minimè antiquus eſt. Aliàs quoque *Ebao* videtur dictus, cujus vici ante annos 800. mentio fit in litt. Bernvini Viennenſis Epiſc. quibus villam Sancti Mauritii ſeu maj. templi civitatis ſuæ, nomine *Ebaonem* ſive Tortilianum, Teutberto Comiti concedit jure hæreditario poſſidendam. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall. in voce Vienna Allobrogum.*

Epaphras, viri fidelis nomen. Coloſſ. 4.

Epaphroditus, Libertus & à libellis Neroni Imp. à Domitiano capitis damnatus, quòd Neronem in conſciſcendâ ſibi nece ſuâ manu adjuviſſet. Vid. Suet. *Ner. cap.* 49. & *Domit. cap.* 14. Eſt ille ipſe, cui nobilis ſervus Epictetus fuit. Suid. & Arr. Item Grammaticus, patriâ Chæroneus, qui 30. millia optimorum librorum habuiſſe perhibetur. Vide Suidam & Ariſtoph. Schol. Item vir fidelis, de quo D. Paulus paſſim *in Epiſtolis*.

Epaphus, Jovis ac Iûs fil. qui Memphin in Ægypto condidit. Vide Ovid. *Met.* 1. Euſeb. *Chron.* Item hiſtoricus, qui de templo Delphico quædam tradidit, citatur à Servio *in Æn.* 3. & Macrobio *Sat.* 3. 6. V. Voſſ. *de Hiſt. Gr. l.* 3.

Epardus, fluv. qui per Mardorum reg. fluit. Arrian.

Eparita, pop. Arcadiæ. Steph.

Epaſnactus Arvernus, amiciſſimus Pop. R. qui Lucterium Cadurcum cepit, & vinctum ad Cæſarem adduxit. Hirt. *libr.* 8. *cap.* 44.

Epaunum, urbs Aquitaniæ ad montis Pyrenæi radices. Vulgò *Pau*. Sed falsò. Quibuſdam eſt Apamia, *Pamiers*, in Occit. Labbæo eſt *Jenne*, vicus Sabaudiæ, ad Rhodanum fluv. 2. leuc. à Bellico in Auſtrum, Baudrandus. Hic Concilium, à Sigiſmundo Burg. R. habitum, Anno 517. *Collectio regia Conc. tom.* 8. & 10. Sirmondus *in Ennod. l.* 1. *ep.* 13. V. Moreriùm.

Epei, pop. in occidentali orâ Peloponneſi, alio nomine *Elei* dicti. Plinius 4. 1. Cujus ſententiæ etiam Stephanus ſubſcribit. Hom. tamen, *in Catalogo*, Epeorum urbem diverſam facit ab Elide, quam videtur Epeorum juri ſubjicere. Vide Strabon. *libr.* 9.

Eperia, urbs munita Hungar. ad Tarizam fluv. verſùs montem Carpathum & confin. Poloniæ, ſub Imper. tanquam Hung. Rege, in Saſienſi Comitat. 6. leuc. Germanicis à Caſſovia in Boream.

Epetini, Liburniæ pop. Plin. 3. 21.

Epetium, Illyridis op. Ptol. *Spezza* Sophiano. Sed Joh. Lucio *Zarnovnizza*, ad oſtia fluv. cognom. Fuit civ. prope Spalatum, cujus rudera adhuc cernuntur. Tabb. Peutingerianæ.

Epeus, Endymionis fil. & Pæonis frater, qui primus in muralibus machinis equum reperiit, qui & aries dicitur. Plin 5. 56. quæ res locum fecit fabulæ, Epeum fabricatorem fuiſſe equi lignei, quo Troja prodita eſt. Virg. *Æn.* 2.

—— *Et ipſe doli fabricator Epeus.* Metapontini interim, in templo Minervæ, inſtrumenta quædam aſſervant, quibus illum in equo Durio fabricando uſum fuiſſe dicunt, Juſtin. *l.* 20. *c.* 2. Plin. *lib.* 7. *cap.* 56. Item *Epeus*, vir quidam timidiſſimus, de quo

de quo natum eſt proverb. *Epeo timidior.* Datum eſt hoc nomen Cratino Comico per alluſionem fortaſſis, quòd cùm Oeneidis tribus Princeps eſſet, in eo munere timidius ſe gereret. Eraſmus *in Chil.*

Epha, fil. Madian. Gen. 25. Item nomen loci. Eſ. 60. Fuit & nomen concubinæ filii Caleb. 1. Par. 2. Lat. *laſſus*, vel *volans*, aut Syriacè *complicatio.*

Epher, fil. Madian. Gen. 25. Filius Ezar. 1. Paral. 4.

Ephestiades, vide *Hephaſtiades.*

Epheſtria, Thebis feſta fuerunt ob Tireſiam inſtituta, in quibus ipſius ſimulacrum, virilibus veſtimentis exuebatur, & muliebribus induebatur, moxque illis ademptis, iterum virilia imponebantur, alludentes ad ipſius Tireſiæ fabulam.

Epheſus, urbs Joniæ, Emporium totius Aſiæ citer. celeberrimum, Amazonum opus, quemadmodum & Juſtinus ſcribit *l.* 2. & Plin. retulit, 5.29. Hæc civitas loco cavo olim habitata diluvium paſſa eſt, quo cùm plurimi extincti eſſent, Lyſimachus civitatem in eum locum, ubi nunc eſt, tranſtulit, & ab uxoris nomine Arſinoen vocavit, ſed eo mortuo, priſtinum nomen receptum eſt. Porro *Epheſum* inde dictam, quòd eam terram Amazonibus Hercules permiſerit (Ἔφεσιν enim Græci permiſſionem dicunt) ſcribit Heraclides *de Politiis.* Dianæ templo imprimis nobilitata fuit hæc urbs. Strab. *l.* 14. Pauſan. *l.* 4. Pomp. Mela *l.* 1. Plin. *l.* 36. *c.* 14. Solin. *c.* 53. Dionyſ. Perieg.

—— Βαρυσμένης ἐσόψεαι
Παράλιον Ἔφεσον μεγάλην πόλιν Ἰαόνων,
Ἔνθα θεῇ ποτὲ νηὸν Ἀμαζονίδες τεύξαντο,
Πρέμνῳ ἐνὶ πτελέης περιώσιον ἀνδράσι θαῦμα.

Callimachus *Hymno in Dianam*,

Σοὶ γδ Ἀμαζονίδες πολέμου ἐπιθυμήτειραι.
Ἔν ποτε παρραλίῃ Ἐφέσῳ βρέτας ἱδρύσαντο
Φηγῷ ὑπὸ πρέμνῳ.

Et mox,

—— Τοῦ δ' οὔτι θεώτερον ὄψεται ἠώς,
Οὐδ' ἀφνειότερον. ———

Ac proinde Plin. *admirationem Græcæ magnificentiæ* vocat, ac inter mundi miracula numerat, *lib.* 36. Hoc anno ab urbe condita 385. incenſum eſt quo die Alexander M. eſt natus, ab Heroſtrato, ut hoc facinore famam ſibi compararet: Cùm Xerxes, templis Deorum in Aſia olim deſtructis, huic tamen pepercifſet. Porro Urbem hanc Nero ornamentis ſuis privavit, Scythæ vel Gothi, ſub Galieno, illam planè deſolarunt. Apoſt. Paulus bis huc veniens per triennium hic Evangelium prædicavit & cùm in vinculis eſſet, epiſtolam ad Epheſios ſcripſit: V. infra. Ibidem & Johannes Apoſt. aliquandiu degit. Act. 19. Baron. A. C. 56. 57. Inter Epiſcopos urbs Polycratem habuit A. C. 190. octo ex progenitoribus Epiſcopis prognatum. Euſeb. *lib* 5. *cap.* 9. Ibidem Theodoſius Quæſtor Auguſtus creatus, cùm inaudiſſet Leonem Iſaurum electum eſſe, Principatu ſponte depoſito, nomen inter clericos, cum filio, dedit, A. C. 717. Hinc Ἐφέσια γράμματα, notulæ quædam; & voces magicæ. De quibus vide Heſychium & Clementem Alexandrinum, *Strom.* 1. 18. Hodieque Urbs eſt Aſiæ, min. in Jonia *Ayaſaluk* à Turcis, in ora littor. maris Ægæi & Sinus Jonii, verſus oſtia Cayſtri fl. cum portu commodo & arce munita 25. mill. à Samo Inſ. in Ort. 10. à Colophone in Mer. 40. à Smyrna in Auſtr. Sub Turcis. Ibi celebratum eſt Concil. gener. tertium, A. 431. Sub Theodoſio juniore, contra Neſtorium. Ubi non χριστοτόκος ſolùm, ſed & θεοτόκος B. Virgo pronunciata, Neſtorius depoſitus, Pelagii hæreſis aliique errores de novo condemnati ſunt. Acta Concilii, *t.* 2. Cyrill. *ep. ap. ad Theod.* Socr. *l.* 7. *c.* 33. & Niceph. *l* 14. *c.* 33. Alias variæ ibi Synodi particulares: A. 198. quâ conſtitutum, ut pro more priſco, 14. Lunæ Paſcha celebraretur. Euſeb. *hiſt.* 5. *c.* 23. 24. A. 400. ad Aſiæ res componendas. Pallad. *dial. de Vita S. Chryſ.* Socr. *l.* 6. *c.* 10. Sozom. *l.* 8. *c.* 6. A. 449. Lyſtrica Synodus hic à Dioſcoro Patr. celebrata eſt, quâ Eutychianiſmus ſtabilitus, & Flavianus, Ep. Conſtantinopol. ad necem percuſſus eſt. Niceph. *l.* 14. Liberatus *c.* 12. Evagr. *l* 1. *c.* 10. Acta Concilii Chalced. act. 1. 3. 4. &c. In *Epiſtolam ad Epheſios* proſtant: Althoferi *Animadverſiones*: Amyraldi *Conſiderationes* octav. Salmurii. Batti *Commentarius*, quart. Gryphiſwaldiæ, 1619. Witeb. 1620. Bodii *Prælectiones*, fol. Londini. 1650. fol. Edinburgi, 1652. Buceri *Prælect.* fol. Baſil. 1562. Calixtus, Coccei *Commentar. in principium Ep.* Crocii, & Lagi *Comment.* in octav. Meelfuhreri ſimiliter, octav. & quart. Norimb. 1628. Muſculus, Nahumi *Explicatio Analyt.* oct. Hanoviæ, 1608. Rageri *Exegeſis.* Rollocus, in octav. Genevæ, 1593. 1606. Sculteti *Idea Concionum*, quart. Weinrichii *Explicatio*, quart. Lipſiæ, 1613. 1618. Welleri *Enarrationes*, octav. Norimb. 1559. Wigandi *Annotationes*, octav. Erfordiæ, 1581. Zanchii *Commentar. abſolutiſſimus*, Zuinglii *Annotationes*, inter opera ejus. Conſule Guil. Crovvæi *Elenchum Scriptorum in S. S. Epheſus* etiam Nili inſula. Steph.

Ephetæ, magiſtratus apud Athenienſes. Hi à Demophonte rege inſtituti, 50. ex Athenienſibus, totidemque ex Argivis, ut in Palladio foro de inconſultâ cæde cognoſcerent; majore deinde auctoritate, jureq; ampliore à Dracone inſtructi ſunt, ſic enim inſtituti, ut 51. ex optimis eligerentur, qui de cauſis capitalibus judicarent. Non niſi 50. ann. nati, moribusque probatiſſimis eligebantur. Pollux, Suidas.

Ephialtes, Neptuni fil. Gigas incredibili corporis robore, qui cùm ſingulis menſibus novem digitos creſceret, in tantam altitudinem evaſit, ut ſtaturâ ſuâ fretus, unà cum fratre Otho ſuperis bellum inferret, quapropter à Jove fulmine ictus ad inferos eſt detruſus.

Ephialtes, Athenienſis, robore corporis & audaciâ præſtans, in commilitio Perſarum, contra Alexandrum M. cecidit in prælio, ad Halicarnaſſum. Diod. *l.* 17.

Ephialtes, Trachinius, nomen erat illi, qui ad Thermopylas Xerxi viam aliquam anguſtam monſtravit, per quam viginti millia hominum ſupra capita Græcorum mitteret. Polyæn. *lib.* 7.

Ephialtium, Carpathi inſ. promuntorium. Ptol.

Ephippus Cumæus, auditor Iſocratis, qui ſcripſit hiſtoriam ab excidio Trojæ usque ad ſua tempora, libris 30.

Ephod, pater Hamiel. Num. 34. Lat. *ſuperhumerale*, aut *ornamentum.*

Ephori, apud Lacedæmonios tales erant magiſtratus, quales apud Romanos Tribuni plebis, qui à Theopompo occaſione ruinæ ſtatus Argiorum & Meſſeniorum, apud quos abſoluta Principum poteſtas, ſic oppoſiti ſunt Regibus, ut apud Rom. Conſulibus Tribuni. Ut enim a Conſulibus ad Tribunos, ita à Regibus ad Ephoros provocare quisque poterat. Olim pro miniſtris Regum fuerunt, tandem eò potentiæ pervenerunt, ut ſenſim à Rege proprium Magiſtratum conſtituerent, nomine *Ephoriam.* Plut. *in Lycurgo, Ariſt. Agide, Ageſilao.* Diog. L. *in Chilone*, *l.* 1. C. Nepos, *in Pauſania.* Dicti ἀπὸ τοῦ ἐφορᾷν, quod eſt *intueri*, quòd ad civitatis ſalutem intentos haberent oculos.

Ephorus, hiſtoricus Cumanus, Iſocratis auditor, & condiſcipulus Theopompi. Scripſit libb. 30. res inter Græcos & Barbaros, per 750. an. geſtas. Inter Geographos quoque refertur. Suidas. Item alius recentior. Scripſit hiſt. Galieni, Corinthiaca, &c. Voſſ. *Hiſt. Gr. l.* 1. *c.* 7. *pag.* 57. *de Mathem. c.* 43. §. 1. *de Philol. c.* 11. §. 7. Strabo *l.* 1. 3. 13. Jol. *c. App.* Photius, &c.

Ephra, civitas Gideonis. Jud. 6.

Ephraem, poeta Hiſtoricus. Vide Voſſium *de Hiſt. Gr. l.* 2. Sec. 14. Jambis ſcripſit Chronicon Imperatorum Conſtantinop. Allatius *l. de Pſellis p.* 113.

Ephraim, ſecundus Joſephi filius, Gen. 41. adoptatus in numerum filiorum Jacob, ita ſemen Abrahæ multiplicavit, ut de tribu ejus ad montem Sinai inventi ſint, virorum qui geſtandis armis eſſent idonei, 40 millia, quingenti quibus omnibus, excepto Joſua, in deſerto mortuis, eorum filii, 32. millia quingenti terram promiſſionis ingreſſi, pro patre Joſepho citra Jordanem poſſeſſionem ſortiti ſunt. Erat tribus hæc valde montoſa, & propter divitiarum magnitudinem & terræ fertilitatem affluebat, atque ætate etiam Hieronymi quaſi luxuriabat. Et quia maxima erat & inſtar lapidis durioris invicta, aliquoties decem tribus Iſrael dictæ ſunt Ephraim, & ſumitur pro decem tribubus, ſive regno Iſrael. Inter alia Oſeæ 5. Eſt hæc tribus inter Tribum Benjamin ad Auſtrum, & Tribum Manaſſes ad Bor. Ad Occ. terminatur mari Syriaco, ad Ort. Jordane fl. Baudr. Benedictionem accepit Ephraim, à Patre, præ Manaſſe ſeniore, an ut oſtenderet Spiritu Prophetico actus, Gentiles, per gratiam Evangelicam, Judæis olim præferendos? Jeroboamus & Nadabus Reges Iſraëlitarum ex hac tribu fuerunt. Samaria & Sichem præcipuæ urbes. Gen. 41. & 48. Torniel. *A. M.* 2345. *n.* 3. 3058. *n.* 1. Genebr. *l.* 1. *Chron.* V. Joſ. *Antiqu.* 5. 3. Lat. *frugifer*, aut *creſcens.* Item mons, ſive montes & montana, quæ inter Herichuntem & Hieroſolyma extenduntur: Frequentia habitationibus. Longitud. 4. mill.

Ephraimius, Præfectus Orientis, Euphraſio terræ motu, quo Antiochia intremuit, A. C. 526. oppreſſo, in ſede Antiochena ei ſucceſſit. Prudentiâ inclytus, cujus ſpecimen inſigne, quod, Coſroë vaſtante Syriam, A. C. 544. ut Eccleſiam ac vicina loca ab igne conſervaret, undique eam exornavit ſacris monumentis, quò ea ſyris loco eſſent, & ſic ab hoſtium violentia redimerentur: quod etiam factum eſt. Contra eundem tyrannum quomodo Thomas Ep. Apameam eodem tempore conſervaverit, V. Evagrium *lib.* 4. *c.* 24. 25. & plura in vocibus *Ephremius* ac *Thomas.*

Ephrata, i. e. *ubertas*, vel *incineratio*, uxor Caleb filii Heſron, 1. Par. 4. Ab hac urbs nomenclaturam accepit, quæ eſt in tribu Judæ. Gen. 35. Aliàs *Bethlehem* dicta.

Ephrem Syrus, vel *Ephram*, *Magiſter mundi* dictus. Obiit Anno 478. Opera ejus Baſilius mirè commendat, Hieronymus publicè prælecta dicit. Ex Syriaca lingua græcè ſunt verſa. Homilias 49. Photius vidit, mil enarium numerum ſuperaſſe dicentibus Syris. Gerard. Voſſ. plurima ejus Latinè tranſtulit, vitamque ejus à græco Auctore conſignatam edidit. Impreſſa ſunt ejus opera, inter alia, Antverpiæ, Anno 1619. Hier. *Cat. c.* 115. Amphilochius *comp. Baſil. & Ephrem.* Baſil. 2. *in Hexaem.* Greg. Nyſſ. *in ejus Vita.* Photius, *c.* 196. Gennad. *de Viris Ill. c.* 3. Sozomenus & Moręrius. Vide & Voſſ. *De Hiſt. Gr lib.* 2. *cap.* 18.

Ephrem, municipium in tribu Ephraim erat tempore Joſephi, ſubactum à Veſpaſiano, tempore Hieronymi vicus erat in quinto milliario Bethelis, reſpiciens ad Orientem. Joan. 11. lege *Ephraim.*

Ephremus, præfectus Orientis, Patriarcha Antiochenus factus, urbem horrendo illo terræmotu An. 525. miſerandum in modum deformatam, reparavit. Obiit An. 546. Item, Patriarcha Hieroſol. ſec. 2. poſt Levi, ci Juſtus ſucceſſit. *Euſ. Chron.*

Ephron, Zohari fil. Gen. 23. à quo civitas in tribu Juda, 2. Paral. 13. Item, Mons, in quo erant Urbes & vici. Joſ. 15.

Ephron, alias *Hephron*, *Effron*, & *Eufron*, urbs magna eſt & munita valde, in tribu Manaſſe, ac multis bellicis machinis, telorumque apparatu inſtructa, ſita in via publica, non procul à Jordane, & penè è regione civitatis Bethſan ſive Scythopolis, quam montes utrinque ita circumvallant, ut non niſi per civitatem iter pateat.

Ephron, civitas in tribu Ephraim, quam Iſraeli bello eripuit Abia rex Juda: poſtea vicus magnus contra Septentrionem in viceſimo ab Ælia miliario.

Ephudion, Mænalius nobilis, in ludis Olympiacis. V. Schol. in *Ariſtoph. Crabr.*

Ephyra, inſula ſinûs Argolici, cum opido cognomine. Steph. quem conſule, plures enim hujus nominis urbes recenſet.

Ephyra, alio nomine *Corinthus* dicta, ab *Ephyrâ* nymphâ ſic dicta. Ovid. *Met.* 2.

—— Quærit Bœotia Dircen,
Argos Amymonen, Ephyre Pirenidas undas.

Hinc *Ephyreus*, adjectivum 4. ſyllabarum. Lucan. *lib.* 6.

Inſedit caſtris, Ephyreaq; mœnia ſervat.

Item *Ephyreius*, adjectivum 5. ſyllabarum. Virg. *Georg.* 2.

Illuſaq; auro veſtes, Ephyreiaq; æra.

Hinc etiam *Ephyreias*. Claud. *de bello Getico,*

Scilicet Argolicas, Ephyreiadasq; puellas
Cœperat, & pulchras jam faſtidire Lacænas.

Ephyra, op. Laconiæ. Herod.

Epiacum, op. Angliæ, aliàs Brigantum, nunc in Cumbriâ reg. Ptol. *Papcaſtle* Camdeno. Ad Derventionem fluv. 3. mill. ab ora maris Hibern. 16. à Carleolo in Occ. totidem ferè à prox. Scotiæ littore, in Auſtr.

Epialtes, prodidit Xerxi tranſitum per Thermopylas. V. Schol. in *Ariſtoph. Eq.*

Epibaterius, Apollinis cognomentum, cui templum in Trœzene dicavit Diomedes, quòd in reditu ab Ilio evaſiſſet tempeſtatem, quâ Græcorum afflictæ ſunt opes. Cæl. Rhod. 11. 24.

Epicadius Cornelius, libertus Syllæ, annales ab hero cœptos abſolvit. Scripſit de Poëſi, cognominibus, &c. Macrob. *Saturn. l.* 1. *c.* 11. Suet. *de Gramm.* Voſſ. *de H. L. l.* 1. *c.* 9.

Epicaria, Dalmatiæ urbs. Ptol. *Papadaros* Galeſio. Aliis eſt opp. Albaniæ, medium inter Liſſum, ad Bor. & Dyrrachium, ad Auſtr. Baudr.

Epicaſte, uxor Agamedis, quæ ex Apolline, ſecundùm quoſdam, Trophonium peperit.

Epicerdes, Cyrenenſis, ob ſingularem ſuam erga Athenienſes liberalitatem, ampliſſimis viciſſim ab illis honoribus eſt affectus. Demoſthenes *adverſus Leptinem.*

Epicharis, mulier quædam vilis, quæ incertum quonam modo conjurationem in Neronem ſciſcitata accendit conſcios & Chiliarchum in Miſenenſi claſſe Voluſium Proculum labefacere conata eſt. Hic verò audita ad Neronem detulit: ob id Epicharis accita & tormentis ſubjecta, nomina reorum reticuit. Et cùm dilacerata repetitos cruciatus perferre ſe non poſſe crederet, in geſtamine ſellæ fauces eliſit. Polyæn. *lib.* 8. Tacit. *XV.* 51. 57.

Epicharmus, Tityri (ut Suidas ſcribit) vel Chimari filius, Siculus, Olymp. 84 poeta Comicus, & philoſophus, cui nonnulli inventum Comœdiæ tribuunt. Pythagoræ auditor. Horat. *ad Piſones,*

Plautus ad exemplum Siculi properare Epicharmi.

ὃς ποῖλα χρήσιμα εἶπε, qui pueris utilia præcepit, quemadmodum de eo Theocritus dixit. Eum ſæpe commemorat Marcus Tullius, ejuſque verſus non rarò producit, ut *lib.* 1. *ad Attic. Ut crebro mihi vafer ille Siculus inſuſurret Epicharmus cantilenam illam ſuam, Νᾶφε, καὶ μέμνασο ἀπιςεῖν.* Quæ verba ſic Latinè reddidit Qu. Frater *de petit. Conſul. ad Marcum*, *Quamobrem Ἐπιχάρμειον illud teneto, nervos, atq; artus eſſe ſapientiæ non temerè credere.* Et *primo Tuſculanarum*: *Sed tu mihi videris Epicharmi, non inſulſi hominis, ut Siculi, ſententiam ſequi. Quam? non enim novi. Dicam ſi potero Latinè, &c. Emori nolo, ſed me eſſe mortuum nihil æſtimo.* Plures comœdias ſcripſit, quas Platonem ſuum in uſum convertiſſe dicunt. Illum porro de natura rerum, ſententias, & de Medicina ſcripſiſſe refert, Diog. *in ejus vita.* Obiit Ann. æt. 97. inventor literarum Θ. & Χ. Ariſtot. Plin. V. Henr. Steph. *de Poët. Phil. fragm.*

Epicles, citharœdus nobilis Athenienſis.

Epicnemidii, pars Locrorum. Vide *Ozolæ.*

Epicrates, Mileſius, & ſervus Julii Cæſaris, de quo Polyæn. *l.* 6. Item, Ambraciota, Poëta mediæ Comœdiæ. Platonem & Speuſippum reprehendit, ob nimiam in inveſtiganda animalium plantarumque natura curioſitatem. Ælian. *hiſt. Anim.* Argumentum duarum ejus Comœdiarum, recenſet Suidas.

Epictetus, Philoſophus Stoicus, ex Hierapoli Phrygiæ urbe, Romæ Epaphrodito cuidam Neronis familiari ſervivit, atque ad Marci uſque Antonini tempora pervenit, Domitiano autem imperante, ejus dominatu offenſus, Româ Hierapolin migravit, ratus verum eſſe, quod eſt Tragicum, Patriam eſſe cujuſque, ubi quis rectè ageret. Eo mortuo rediiſſe fertur. Tanta verò apud omnes homines ejus vitæ admiratio extitit, ut Lucianus Syrus lucernam ejus fictilem tribus drachmarum millibus, ob ejus authoritatem, væniſſe tradat. Enchiridion Græcè ſcripſit, in quod commentati ſunt Simplicius, & Arrianus. Hoc de illo extat diſtichon, tanquam à ſeipſo factum,

Δοῦλος Ἐπίκτητος γενόμην, καὶ σώματι πηρὸς,
Καὶ πενίην Ἶρος, καὶ φίλος ἀθανάτοις.

Philoſophiam totam duobus verbis complexus eſt: *ἀνέχου, καὶ ἀπέχου, Suſtine, & Abſtine.* V. A. Gell. *noct. Att. l.* 15. *c.* 11. *l.* 17. *c.* 19. Simplic. *in ejus vita, & Comm.* &c.

Epicurus, Athenienſis, fil. Neoclis ex Cherecrata, Gargetto oriundus, ex familia Philaidarum, ejus ſectæ author, quæ ab eo *Epicurea*, nominata eſt, Olympiadis 109. anno tertio, ſeptennio poſt Platonis exceſſum. Obiit autem ex urinæ retentione, anno ſecundo 127. Olymp. ſub Archonte Pitharato, cùm vixiſſet an. 72. Nemini plus debuit quàm Democrito, cujus libris pellectis, cùm antea Grammaticam docuiſſet, ad Philoſophiam ſe applicuit, tribus fratribus ſuis ad idem vitæ genus perductis. Hinc Cic. 1. *de N. Deorum*: *Democritus vir magnus imprimis, cujus fontibus Epicurus hortulos ſuos irrigavit.* Antea quoque dixerat; *In Democritum ipſum, quem ſecutus eſt, fuit ingratus.* Rhetoricen contempſit, ut qui omnem ſermonis laudem in ſolâ perſpicuitate collocaret. Laertius *in Epicuro*: *Κέχρηται λέξει κυρίᾳ κατὰ τῶν πραγμάτων, ἣν ὅτι ἰδιωτάτη ἐστὶ, Ἀριστοφάνης ὁ Γραμματικὸς αἰτιᾶται.* Imò Epicurus *orationis ornamenta neglexit*, ut ait Cic. *lib.* 1. *de Finibus*: *Neq; literas didicerat*, ut ait B. Hieronymus *Epiſt. ad Magnum.* Dictionem autem hauſerat, ut Cleomedes ait *lib.* 1. *Meteorolog.* *ἐκ χαμαιτυπείων, καὶ ἀπὸ μέσης τῆς ἐπαιτούσης, ex proſtibulis & mendicabulis.* Dialecticen etiam parvo habuiſſe loco dicitur. Laertius ubi ſupra, *Τὴν διαλεκτικὴν, ὡς παρέλκουσαν, ἀποδοκιμάζουσιν, ἀρκεῖν γὰρ τοὺς φυσικοὺς χωρεῖν κατὰ τοὺς τῶν πραγμάτων φθόγγους: Dialecticam, tanquam pervertentem, repudiant. Aiunt enim ſufficere Phyſicis ſimplicia vocabula.* Etiam B. Hieronymus, *adverſus Rufinum*, ait: *Quoniam Stoici Logicam ſibi vendicant, & tu hujus ſcientiæ deliramenta contemnis, in hâc parte Epicureus es.* Et hujus ſtuporis argumentum eſto, quòd negaret, contradictoriarum alterutram eſſe veram. Unde Cic. *libr.* 1. *de N. D. Totum hoc, aut etiam, aut non, negavit eſſe neceſſarium: quo quid dici poteſt obtuſius?* In Phyſicis maximè amplectebatur dogmata Anaxagoræ; ſic tamen, ut in quibuſdam diſſentiret. Atomos verò ſuas accepit à Leucippo ac Democrito, teſte Lactantio *lib. de Irâ DEI.* Interim ſic Dialecticam contemnebat, ut in ejus locum ſubſtitueret Canonicam; de hâc erat Epicuri liber, qui *Κανὼν* inſcribebatur. Is fuit, ut Laertius ait, *περὶ κριτηρίου, καὶ ἀρχῆς, καὶ στοιχειωτικόν, de judicii normâ, & principio, & opus prima tradens elementa.* Eo docebat normam omnis judicii non rationem eſſe ſed ſenſum. Matheſin quoque inſuper habuit, teſte Plutarcho, *lib. contra Epicurum.* In Phyſicis verò & Ethicis magnus omnino ſuis viſus eſt, præcipuè Lucretio, qui univerſam Epicuream Naturæ ſcientiam 6. libris complexus eſt, quam tradiderat Epicurus ipſe libris triginta octo. Sic enim ille *lib.* 3.

Tu pater, & rerum inventor, tu patria nobis
Suppeditas præcepta, tuiſq; ex, inclyte, chartis,
Floriferis ut apes in ſaltibus omnia libant,
Omnia nos itidem depaſcimur aurea dicta,
Aurea perpetuâ ſemper digniſſima vitâ.

Ejuſdem ſunt iſta de Epicuro,

Qui genus humanum ingenio ſuperavit, & omnes
Reſtinxit ſtellas, exortus uti æthereus Sol.

Quos verſus cùm attuliſſet Lactantius *lib.* 3. *Inſtit.* ſubjungit deinde: *Hos equidem verſus nunquam ſine riſu legere poſſum. Non enim de Socrate & Platone hoc ſaltem dicebat, qui velut reges habentur philoſophorum: ſed de homine, quo ſano & vigente, nullus æger ineptiùs deliravit. Itaq; poeta inaniſſimus leonis laudibus murem non ornavit, ſed obruit & obtrivit.* Imò ſectatores admiratione illius, quolibet menſe, natali ejus ſacrificabant, idque die vigeſimo: unde ferias haſce vocabant *εἰκάδας.* Tantus quoque Epicureis amor magiſtri fuit, ut ejus imaginem annulo inſculptam, boni ominis causâ, quocunque circumferrent. Auctor Plin. *l.* 35. *c.* 2. Quod ad moralem philoſophiam attinet, Epicurus ſummum bonum poſuit in voluptate, non tamen in eâ, quæ ad corpus pertinet, quemadmodum Ariſtippus, ſed in voluptate animi, h. e. in abſentiâ omnium dolorum. Continentiſſimæ ſiquidem vitæ fuiſſe dicitur. Cibi tenuitatem non uno loco indicat Juven. *Sat.* 13.

—— —— Non Epicurum
Suſpicit exigui lætum plantaribus horti.

Et *Sat.* 14.

Quantum Epicure tibi parvis ſuffecit in hortis.

Horto ſiquidem delectabatur. Prop. *lib.* 3.

—— —— Aut hortis, docte Epicure, tuis.

Statius:

Mallet deſerto ſenior Gargettius horto.

Martialis *Cecropium* vocat,

Cecropium ſuperas qui bonitate ſenem.

Huc pertinet, quod de eo ſcripſit Ælian. *lib.* 4. ποικιλ. exclamare eum ſolitum: Ὦ ὀλίγου οὐχ ἱκανόν, τούτῳ γε οὐδὲν ἱκανόν. Ἔλεγε δὲ ἑτοίμως ἔχειν καὶ τῷ Διὶ ὑπὲρ εὐδαιμονίας διαγωνίζεσθαι, μᾶζαν ἔχων καὶ ὕδωρ. Loco priſci χαίρειν, in Epiſtolarum epigraphe, τὸ εὖ πράττειν adhibuit. Non deſunt tamen, qui alia ac diverſa planè de Epicuro ac libidinibus ejus tradiderunt; ſed falsò, quod & Diogenes agnoſcit. Atque, quòd ipſe juxta & Philoſophia ejus malè audiit, diſcipuli ejus degeneres & intemperantes, ac eorum imprimis Metrodorus, fecere, qui pravè detorſerunt ejus dogmata, & quæ de purâ illâ, atque conſtante, & ſanctâ animorum voluptate tradiderat, ad iſtam impuram, fugitivam ac pecuinam tranſtulerunt. Itaque Seneca, *Non dico*, inquit, *quod pleriq; noſtrorum, ſectam Epicuri flagitiorum magiſtram eſſe. Sed illud dico, male audit, infamis eſt; & immeritò.* Significat nempe infamem eſſe Epicurum, & ejus ſectam propter voluptatis nomen infame. Vide ipſum *de beatâ vitâ cap.* 13. Hinc *Sanctâ Epicuri, & rectè præcipere Epicurum* ibidem ſcribit homo Stoicus, & voluptatis hoſtis profeſſus; ejusque dicta paſſim laudat, commendat, inculcat. Epicureæ doctrinæ, atque auctoris ipſius laudem habes apud Lucianum *in Pſeudomant.* Nec repugnant, quæ in Βίων πράσει ſcribit, ea enim ad degeneres diſcipulos pertinent, ut ſequens dialogus docet, quem *Piſcatorem* inſcripſit. Utcunque hoc ſit, fœdus ille & peſtilens error eſt Epicuri, quòd negaret Deum curare mortalia, animasque ſimul cum corporibus interire putaret. Plura ſcripſit, quàm ullus alius Philoſophorum, & Chryſippum, paraſitum ſuum cognominatum, compilatorem habuit. Plura qui ſcire velit, Laertium adeat, *l.* 10. *Lucret.* & Gaſſendum, *in vita Epicuri*. & *Philoſophia ejus.*

Epidamnus, vel *Epidamnum*, vulgò *Durazzo*, op. in eâ parte Macedoniæ, quæ Adriatico mari incumbit, triſtiſſimo è Græciâ in Italiam trajectu nulli non cognitum. Romani coloniam eò deducentes *Dyrrhachium* dicere maluerunt, propter inauſpicatum nomen *Epidamni*, tanquam à *damno* deduceretur. Ad quod alluſit Plautus *in Menæchmis*, cùm ait:

Ne mihi damnum in Epidamno duas.

Tanquam nomen inditum ſit *Epidamno*, quòd illuc nemo ſine *damno* divertat. Vide *Dyrrhachium.*

Epidaphne, urbs in Seleucide Syriæ, quæ & *Antiochia* dicta, à *Daphne* vicino ſuburbano, quod locum habebat amœniſſimum 89. ſtadiorum, & fanum Apollinis cum delubro Dianæ. Jul. Capitol. Vitam finiit hic Germanicus Druſi filius. Tacit. *Annal. l.* 2. 78.

Epidarum, opp. Cypri medit. nunc *Pitarchil* pagus.

Epidaurus, urbs Peloponneſi, Æſculapii templo celeberrima. Unde etiam Romani cùm gravi peſtilentiâ laborarent, conſultoque oraculo juberentur Æſculapium Romam advehere, triremem cum legatis eâ de causâ Epidaurum miſere. Verùm cùm Epidaurii Deum opiferum à ſe inviti dimitterent, ferunt illis cunctantibus ingentem anguem ad Romanorum triremem adnavigaſſe, ſeſeque in puppi in gyrum complicuiſſe; quem illi Æſculapium arbitrati magnâ cum veneratione Romam advexerunt. Vide Ovid. *Met.* 15. Ad horum preces, Hilarion Monachus, mare, ingenti terræmotu poſt mortem Juliani exorto, terminos ſuos egreſſum, coërcuiſſe legitur. A. C. 368. ut & piratas, verbo, *Hucusq; veniſſe ſufficiat*: apud Hieron. *in ejus vita.* Cæterùm V. Scalig. *de triplici Epidauro, in Chron. Euſeb.* Miræum *Geogr. Eccl.* &c. Eſt etiam urbs Arch. Dalmatiæ ad mare Adriat. emporium celebre, vulgò *Raguſa*, vel *Raguſi*. Urbs ſui juris, & Reipub. caput, ritus Latini, cum portu capaci. Probè munita, cum arce validâ S. Laurentii; Turcis tributaria. Anno 1667. d. 6. Aprilis mirè conquaſſata fuit & deſolata, horrendo terræ motu, quo maxima pars civitatis periit. Huic Reipubl. ſubſunt Urbes Stagnum, Stabium, Tribinium & Mercæ, in viciniis, cum Inſ. Melita, Auguſta, aliisque parvi momenti in mari Adr. 50. mill. à. Narone in Auſtr. 200. à Jadera in Ort. ut 450. à Venetiis. 700. à Byzantio circiter in Occ.

Epidaurus Limera, nunc *Malvaſia*, Urbs Arch. Laconiæ, ad initium Sinus Argolici, ubi nobile vinum creſcit, cum portu capaci & munito. Sub Turcis. 50. mill. à Sparta, 65. à Scyllæo prom. in Auſtr. Cum Inſ. cognom. Strab. *l.* 8.

Epidelius, Apollo ſic dictus ab *Epideliâ* vico, qui eſt juxta Maleam Laconiæ promuntorium, ubi templum habebat. Nam poſt Delum everſam, cùm barbarus quidam Apollinis ſimulacrum per contumeliam in mare projeciſſet, poſteaque id ad Peloponneſi litus perveniſſet, à Laconibus magnâ veneratione ſuſceptum eſt, vocatusque Apollo *Epidelius*, quaſi ex *Delo* advectus.

Epidii, pop. fuere Albionis, in Scotia mer. verſus Hibern. ubi nunc *Cantyr* prov. prope Clotæ æſtuarium.

Epidium, Inſ. Albionis, in ora Occ. Scotiæ, una Ebudarum, vulgò *Yle*. Habet duo caſtra & decem vicos: ambitus 24. mill. Scot. 20. mill. à littore Hiberniæ in Bor. 13. à prox. littore Scotiæ in Occ.

Epidium, promunt. Albionis in orâ Scotiæ occiduâ, ante quod *Epidium* Inſ. Ptol. in *Cantira* prov. Baudrando, Auſtraliſſimum Scotiæ, 10. mill. Scot. ab ora prox. Hibern. in Occ. vulgò *The mul of Cantyr.*

Epidius, ſcripſit de prodigiis inuſitatis, ut de arboribus loquentibus, &c. Plin. *lib.* 16. *cap.* 25. Malè cum C. Epicadio confunditur. Fuit hoc nomen illuſtris familiæ, apud Romanos, unde Epidius Marullus, Tr. P. Suet. *in Caſ.* Alius, Conſul, A. C. 211. V. inſuper Appian. *B. C. l.* 2. D. Caſſium, *l.* 44.

Epidotas, Heſychius. Ἐπιδώτας, Ζεὺς ἐν Λακεδαίμονι. Apud Pauſan. *in Laconicis* eſt Ἐπιδώτης, & *Genius quidam incertus* dicitur.

Epies, maximus deorum apud Ægyptios interpres, cui attribuebant accipitris caput, aliaque permulta ſuperſtitioſa.

Epigenes, aſtrologus, & hiſtoricus, cum Beroſo & Critodemo conjungitur Plinio 7. 56. Alius eſt *Epigenes* Sicyonius Poeta, non quidem Comicus, ut Suidas putavit, ſed Tragicus, ut rectè eſt apud Michaelem Apoſtolium *Chil.* 15. *prov.* 13. Varia ejus citat Athenæus, & ex eo Suidas.

Epigenes, Archon Athenis. V. Schol. *in Ariſtoph. Acharn.*

Epigoni, dicti ſunt authores ſecundi belli Thebani, quaſi fœtus illorum, qui primum confecerant bellum. Græcè ὁ γονὴ *fœtus* appellatur, & qui pòſt gignitur, Ἐπίγονος. Inde Euripides Tragœdiam hoc argumento compoſitam *Epigonos* ſcripſit. Sunt qui exiſtimant, Epigonos apud Strabonem eſſe populos, à quibus fabulæ nomen inditum ſit: cùm Epigoni dicti ſint generali vocabulo omnes illi, qui ex diverſis populis conflati ſecundum bellum Thebanum, duce Alcmæone, confecerunt. Nam ex Statii lectione notum eſt, bellum Thebanum primum, & nomina Ducum, qui in eo loco occubuerunt; quorum filii ut mortem parentum ulciſcerentur, decennio pòſt communi conſilio contra Thebanos iterum arma moverunt, qui acceperunt reſponſum ab Apolline, eam ſe civitatem expugnaturos, ſi Alcmæonem Amphiarai filium Imperatorem feciſſent. Igitur Alcmæon exercitu ex Græciâ collecto contra Thebas duxit copias, acerrimâque commiſsâ pugnâ victoria potitus eſt, & Thebæ captæ, ac dirutæ ſunt, Tireſiâ cœco abducto, & filiâ ejus Manto Delphos miſsâ, ut Sacerdos Phœbi eſſet. Euſeb. *in Ann.* 817. *Abrahami*, Pauſan. Diodorus, Hygin. &c. *Epigoni* etiam dicti ſunt ſucceſſores Macedonum veteranorum, qui ſub Alexandro M. ex Aſiaticis fœminis ſobolem ſuſceperunt.

Epigonus, auctor hæreſeos Patripaſſianorum. Theodoret. *de hær. fab. l.* 3. Bar. *A. C.* 260.

Epigonus, Mathematicus, Ambraciota, Sycione habitavit, inventor *Epigonii*, quod Muſici inſtrumenti genus quoddam fuit. Ejus Sectatores *Ambraciotæ* dicti. Athen. *l.* 4 & 14. Jul. Pollux, *Onomaſt. l.* 4. *c.* 9. Ariſtoxenus *Element. harmon. l.* 1. Idem Hiſtoricus fuit. Alius hujus nominis Poeta, V. Voſſ. *de hiſt. Gr. l.* 3.

Epigranea, fons in Bœotiâ non procul a Dirce. Plin. 4. 7.

Epii, Ætoliæ & Elidis pop. Plin. Halicarn.

Epicida, vicus in tribu Cecropide. Steph.

Epileucadii, urbs poſt Acarnaniam. Steph.

Epimachus, ſub Decio apud Alexandriam Martyr. A. Dom. 151.

Epimaranitæ, Arab. Fel. pop. Plin.

Epimenes, è Puerorum nobilium Alexandri Magni cohorte, conjurationis in regem particeps Hermolao. Curtius 8. 33. Sed pœnitentiâ mutatus, per fratrem ſuum Eurylochum indicium conjurationis fecit. *cap.* 36.

Epimenides, poeta Epicus, Solonis σύγχρονος, circa Olymp. 46. Patriâ Cretenſis, qui à patre Agiaſarcho in agrum ad cuſtodiendum pecus miſſus in quodam antro obdormivit annos 75. Unde emanavit Proverbium, *Epimenidis ſomnum dormire.* Tandem expergefactus, cùm videret omnia mutata, domum reverſus, à fratre omnia didicit. Quamobrem pro Deo eſt habitus. Quod de ſomno commentum videtur à peregrinatione ejus diuturna originem traxiſſe. Idem Athenienſibus peſtilentiâ laborantibus dixit, Civitatem purgari, expiarique oportere. Itaque cùm rogatus eò veniſſet, juſſit oves albas, atque nigras apud Areopagum immolari; Rediens deinde domum, oblatam ab iis pecuniam reſpuit, Plato *in* 1. & 2. *De legg.* Epiphanius Mithræ ſacerdotem fuiſſe tradit, ἀρχαῖον ὄντα φιλόσοφον, καὶ Μίθρου τοῦ παρὰ Κρησὶν εἰδώλου ἱερέα. Climas apud Plut. ἄνδρα θεῖον vocat. Diod. Sic. θεολόγον *l.* 5. Strabo de eo *lib.* 10. καθαρμοὺς διὰ τῶν ἐπῶν ἐποιήσατο, idem habet & Suidas. Plutarcho *in Solone* θεοφιλὴς καὶ σοφὸς περὶ τὰ θεῖα dicitur. Laertius γενικώτατον appellat. Apuleius *Florid.* 2. *Fatidicum*, Max. Tyrius δεινὸν τὰ θεῖα. Denique Divus Paulus προφήτην Tit. 1. Tribuitur ei opus de Curetum & Corybantum origine, Item Theogonia, &c. Vide pluribus Diog. Laertium *in ejus vita*. Platon. *de leg.* 1. Maximum Tyr. *ſerm.* 22. & 28. Pauſan. *in Corinth.* Valer. Maxim. *lib.* 8. *cap.* 14. Plinium *lib.* 7. *cap.* 48. Girald. *dial. hiſtor. de Poetis.* Præter hunc 3. fuerunt alii *Epimenides*, duo quidam, qui Genealogias ſcripſere, tertius, qui Doricè Rhodi hiſtoriam condidit, uti ex Laertio diſcimus. Denique *Epimenidis*, Gnoſſii cujusdam, meminit Plinius, cujus anima

anima ex ore, corvi effigie viſa eſt evolare. Plin. 7. 52. Sed is idem eſt cum ſuperiore.

Epimetheus. Japeti fil. frater Promethei, qui cùm ingenio plurimum valeret, hominis ſtatuam primus ex luto finxit. Quamobrem indignatus Jupiter, eum vertit in ſimiam, atque in inſulas P thecuſas relegavit.

Epimethis, Pyrrha Epimethii filia, Deucalionis uxor.

Epinicia, Græcis *primò* celebritates pro partâ victoriâ; ut ſunt ignes nocturni, pyræque, quæ ad primum ſtatim victoriæ nuntium, in teſtimonium publicæ lætitiæ, accenduntur: Solennes præterea ſupplicationes, & aliæ id genus ſolennitates, quibus partæ victoriæ gaudium ſolemus teſtari: *Secundò* Epulæ poſt victorias uſurpari ſolitæ, Epinicia dictæ ſunt, quaſi *poſtvictorialia*, quorum paſſim exempla plurima apud hiſtoricos reperiuntur, cujusmodi fuit Cononis, qui cùm apud Cnidum Lacedæmonios bello navali ſuperâſſet, Pyræumque mœnibus muniiſſet, centum boves mactavit, atque omnes Athenienſes ad convivium vocavit: & Alcibiadis, qui cùm in Olympicis primus, ſecundus & quartus, curru viciſſet (quarum victoriarum Epinicium ſcripſit Euripides) Jovi Olympio ſacris factis, univerſo populo congregato, convivium magnificentiſſimum exhibuit. Idem fecit Leophron, Empedocles, Antiochus Epiphanes, & alii. Vid. Athenæum *lib.* 1. *&* 12. *Dipnoſoph.* Quale fuerit Nabuchodonoſoris poſt devictum Arphaxadum Medum, deſcribit Judit. 1. *cap.* *Tertiò* Epinicia vocantur carmina, in laudem victoris compoſita ad immortalitatem, quo ipſius res geſtæ magnificæ illuſtri præconio canebantur. Sic enim Sueton. ait *in Nerone*: *Sequenti*, inquit, *die latum inter latos cantaturum Epinicia, quæ jam nunc ſibi componi oporteret.* Tale eſt canticum Moſis Pharaone ſubmerſo Exodi 15. & Deboræ & Baraci devicto Siſerâ Jud. 5. Simileque fuit illud, quo, Goliath cæſo, Iſraeliticæ mulieres Davidem celebrabant, in quo illud (quod intercalare fuiſſe carmen videtur) *percuſſit Saul mille, & David decem millia*, 1. Sam. 18. His annumero, quæ in laudem præſtantium virorum, eorumque inprimis, qui pro patriâ occubuiſſent, in conviviis cani ſolebant, de quibus vid. Plutarch. *in Sympoſ.* Athen. *l.* 15. *c.* 21. Hunc ritum decantandi laudes & Heroum fortia facta, etiam populo Dei inter honeſtas ingenii exercitationes, atque in lætitiâ & conviviis uſitatum fuiſſe, colligere eſt ex Pſalmo 137. v. 3. *&* 4. Eph. 5. v. 18. *&* 19. Syrac. 32. v. 7. 8. 9. modò non a bene potis, & magis oſcitantibus ac eructantibus, quam cantantibus carmen inſtituatur. Graviſſimus quoque author Cato in originibus, morum apud majores hoc Exemplar fuiſſe dicit, ut qui accubarent ad tibiam, canerent majorum laudes. Cicer. 4. *Tuſc. quæſt.* Hunc morem quoque obſervârunt Sueo Gothi, qui Majorum ſuorum res geſtas decantare ſolebant, de quo ritu ſic Loccen. *in Antiq. Sueo-Goth. c.* 21. *fol.* 115. *Ille mos egregius, & qui a poſteritate retineatur meritò dignus eſt, quòd præclara majorum facinora à ſcaldis & cantoribus in conviviis & aulicis conventibus, vel aſſâ voce, vel ad tibias aut lyram, decantabantur: ut ſic vivâ voce, velut naturali claſſico, ad majorum exempla incitarentur poſteri, & mores animi hâc virtutis cote acuerentur: Inde etiam Huskarlavîſor, i. e. Hoffmanns Hwaſheed, aulicorum acumen, hujusmodi carmen incentivum veteres Scandi appellabant.* Pulcherrimum in hanc rem exemplum affert Priſcus *in hiſtoriâ Gothicâ*: *Adveniente*, inquit, *veſpere, ſublatis epulis, duo viri Schytæ coram Attila prodiêre, & verſus a ſe factos, quibus ejus victorias & virtutes bellicas canebant, recitârunt, in quos conviviæ, oculos vultusq; defixerunt, & alii quidem verſibus delectabantur, aliis bellorum recordatio animos exſuſcitabat, aliis manabant lachrymæ, quorum ætas affecta reddiderat corpus effœtum & imbecillum: ex quo illorum pugnandi ardor & cupiditas quieſcere cogebatur.* Simon Battierius, J.U.D. & Phil. Pract. in Acad. Baſil. Prof. *Diſput. de Præmiis.*

Epiochus, Lycurgi & Antinoës fil. Ancæi frater, Heroicis honoribus apud Arcades cultus.

Epiphanes, hoc eſt, *Illuſtris*, cognomen Antiochi Regis Syriæ. V. ibi: urbem condidit, quæ ab eo *Epiphania* dicebatur. Alius ejus nominis Rex Tacito memoratur, *Hiſt.* 2. 26.

Epiphanes, Rex, in partibus Othonis, ad locum Caſtorum, à Vitellianis vulneratur, impigrè pugnam ciens. Tacit. *Hiſt.* 2. 25. Item fil. Carpocratis, à Cephalenis, adoratus. Clem. 1. *Strom.* Epiph. *hær.* 32.

Epiphania, urbs Syriæ ad Orontem fluv. *Mapia* Cuſpiniano. *Aman* verò Nigro. Media, inter Antiochiam ad Bor. & Damaſcum ad Auſtr. 80. mill. utrinque, uti 18. à Lariſſa in Auſtr. 70. à Seleucia ad Belum. Baudr. Altera Ciliciæ. Tertia Bithyniæ. Quarta juxta Tigrim. Steph.

Epiphanius, Patr. Conſtantinop. poſt Johannem II. An. 520. Strenuus veritatis defenſor, inprimis contra Eutychem. Obiit A. 535. Succeſſit Anthimus. Hormiſdas *ep.* 72. 73. &c. Baron.

Epiphanius, Salaminis in Cypro Epiſcopus, qui ſub Valente, & Gratiano, imprimis verò ſub Theodoſio Magno floruit. Eleutheropoli Palæſtinæ oriundus, primò Judæus religione, à Cleobio quodam Chriſtiano, qui eum à vulnere, ex equi ferocia accepto, ſanaverat, converſus eſt. Romæ ſub Damaſo fuit, à Paula hoſpitio exceptus, Antiochiæ fidem Chriſtianam ab hoſtibus vindicavit, Conſtantinopoli contra Origeniſtas acriter pugnavit, ſenex Hieroſolymis concionatus eſt. Invaleſcentem, ſub finem ſec. 4. Imaginum uſum hiſtoricum, cum Baſilio, Cyrillo, Auguſtino, Chryſoſtomo cordatè rejecit, velo etiam, in quo Chriſti imago eſſe dicebatur, diſcerpto. Mart. Chemnitius, *de Imagin.* Arnobius *l.* 8. Quinque lingg. peritus, miraculis etiam clarus, Moreiro. Obiit A. C. 403. Opus de 80. hæreſibus reliquit, quod non hiſtoricum minus, quàm Theologicum eſt. Geſnerus meminit libri de vitâ Mariæ, qui temporibus ejus Epiphanio tribuebatur. Eum verò Epiphanii alterius eſſe putat Voſſius. Vitam quoque S. Hilarionis expoſuiſſe dicitur. Sed ea non extat. Eidem tribuitur vulgò hiſtoria de Prophetarum vitis. Attamen ejus libelli veteres non meminerunt, nec ſatis Epiphanio dignus videtur. Vide plura de inſigni hoc Patre, apud Hieron. *Apol.* 2. *ad Ruſ. c.* 114. *de Script. Eccl. in Ep.* Auguſtin. *de hær. ad Quod vult Deus.* Johann. Damaſc. *Orat.* 1. *de Imag.* Photium *cod.* 122. 123. 124. Suid. Socr. Sozomenum, Theodoretum, Niceph. Sixtum Sen. *in Bibliothec.* &c. Item *Epiphanius* Petreus Sophiſta, qui ſcripſit puer exercitationes, & declamationes in genere demonſtrativo.

Epiphanius, Epiſc. Ticinenſis, in Anthemio Imp. & Ricimero genero ejus reconciliandis laboravit. Dein legatus ad Theodoricum, hinc ad Gundebaldum, Burg. R. miſſus eſt, ad captivos redimendos, felici ſucceſſu. Ennodius, *in vita ejus.*

Epiphanius, Scholaſticus, amicus Caſſiodori, cujus ſuaſu hiſtoriam Eccl. Theodoreti, Socratis & Sozomeni latinè vertit: unde *Tripartitam* ſuam collegit. Caſſiodor. *præf. in hiſt. Tripart. & de divin. lect. c.* 17. Sigeb. *Catal. c.* 12.

Epipola, regiuncula prærupta juxta Syracuſas. Steph.

Epirus, regio Græciæ finitima ad Ort. Acheloo fluv. diſcreta: ad Occaſum Acroceraunii montibus, quà mari Adriatico incumbunt: Ad Septentrionem Macedoniæ parte terminata: Ad Meridiem Jonio mari abluta. Primùm *Moloſſia* dicta, deinde *Chaonia*, à *Chaone* Heleni fratre. Quondam urbibus, populisque, quorum Moloſſi, apud quos Dodona, clariſſimi, fuit frequentiſſima, ſed à Romanis ſubacta cum ſæpius deficeret, penè in ſolitudinem redacta eſt. Hic concilium Anno 516. ob Johannem Epiſcop. Nicopolit. V. infra. Aluit hæc regio equas præſtantiſſimas. Virg. *Georg.* 1.

Eliadum palmas Epirus equarum.

Et poſteà *lib.* 3.

Et patriam Epirum referas ——

Tauros item. Ovid. *Met.* 8.

—— *Oeneus ultorem ſpreta per agros*
Miſit aprum, quanto majores herbida tauros
Non habet Epirus.

Item juvencos, Hom. *in Hymn.*

Ἢ φρᾷ σοὶ Ἤπειρον πορθήσοφεν.

Frumenti quoque ferax fuit. Hom. *Od.* 1.

Κὰδ' ἁλὶ κεκλιμένη ἐριβώλακος Ἠπείροιο.

Idem *Od.* ξ.

—— Οὔτ' Ἠπείροιο μελαίνης,
Οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης. ——

Hinc *Epirota* & *Epiroticus*. Inſulas circa Epirum olim tenuiſſe Phœnices docet Bochartus. Ab iisdem fortaſſe dicta fuit *Epirus*, non quia ἤπειρος *terra continens*, nihil enim hic ſingulare, ſed quia terra אבירים *abirim*, i. e. *equorum & boum.* De equis notum illud Poetæ *Georg.* 1.

—— *Eliadum palmas Epiros equarum.*

Et *lib.* 3. *Georg.*

Et patriam Epirum referas.

Et Gratius ferè *in fine Cynegetici*:

—— *Quis Chaonias contendere contra*
Auſit, vix meritâ quas ſignat Achaia palmâ?

Chaonias (equas) id eſt, *Epiroticas*; Chaonia enim eſt pars Epiri. Vegetius *lib.* 3. *Epirotas ac Siculos* (equos) *non deſpexeris, ſi mores pulchritudo non deſerit.* Jam de Epiri bobus quis non meminit? Ubi teſte Pindaro,

Βουσὶ τοι πρῶνες ἔξοχοι κατάκεινται,
Δωδωνάθεν ἀρχόμενοι πρὸς Ἰόνιον πόρον.

Sed obſervanda inprimis hæc Philoſophi *Hiſt. An.* 3. 21. Αἱ δὲ Ἠπειρωτικαὶ βόες αἱ μεγάλαι βδάλλονται ἑκάστη ἀμφορέα, καὶ τούτου τὸ ἥμισυ ἐκ τοῖν δυοῖν μαστοῖν. Ὁ δὲ βδάλλων ὀρθὸς ἕστηκεν, ἢ μικρὸν ἐπικύπτων διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἂν ἐφικνεῖσθαι καθήμενος. Proinde Hecatæus apud Arrianum *lib.* 2. *Anabaſeos*, aſſerit circa Epiri Ambraciam, & Amphilocum regnaſſe Geryonem, & inde Herculem boves abegiſſe. Quò pertinet, quòd in Epiro boves prægrandes *Λαρινοὶ* dicti, credebantur ex illorum eſſe genere, quos abegerat Hercules, & à bubulco *Larino*, Herculis abigeo, traxiſſe nomen. De his vide Athenæum *lib.* 9. & Suidam in *Λαρινοὶ βόες*, ubi citatur Poeta vetus Lycus Rheginus, Lycophronis pater. Vide item Ariſtophanis Scholiaſten in *Aves*, Tzetzem *Chil.* 8. *Hiſt.* 236. Apoſtolium, &c. Hæc Regio, ol. Reges habuit proprios, inter quos Pyrrhus & Alexander, celeberrimi, poſtea Macedoniæ annexa eſt. Dein ſub Romanis fuit, poſt quos Regulos iterum proprios habere cœpit, uſque ad Johannem Caſtriotum, quem Croiâ

urbe

urbe & filiis privavit Amurathes, Turc. Imper. A. C. 1434. ſed hic ab unico illorum, quem in vivis reliquerat, Georgio, à Turcis *Scanderbego* dicto, illâ rurſus exutus, A. C. 1442. Succeſſor quoque ejus Mahometes ſæpius victus eſt. Georgio verò hoc A. C. 1468. defuncto, ſucceſſit quidem fil. Johannes, ſed mox ſub jugum Epirus rediit. Ejus partes fuere Chaonia, Theſprotia, Caſſiopæa, Acarnania, Amphilochia, Athamania, Dolopia & Moloſſia, Briet. Nunc *Chimera & Larta.* Tota dicitur ſæpe Albania inf. ad differ. ſuper. quæ propria eſt. Subeſt Turcis, Corcyrâ Inſ. & Pargâ opp. in continenti *Torone* aliàs dicto exceptis, quæ Venetis jam pridem parent. Ferrar. Baudr. Porro de Epiro in genere, V. Plin. *l.* 4. Strab. *l.* 7. Ptolom. *l.* 5. Juſtin. *l.* 17. 18. Belon. *l.* 1. *obſ. c.* 64. *Tom.* 4. *concil.*

Urbes Epiri hac tempeſtate.

Achelоum.	Chimæra, *Chimera.*
Actium, olim colon. *Capo Figalo.*	*Corcyra inſula & urbs, *Corfu.*
*Ambracia, *Larta.*	Dodona.
Anactoria, *Vodiza.*	Evoria, *S. Donato.*
Antigonia, *Argyro caſtro.*	*Joanna, & Joannina, metropolis & caput regionis *Joannina.*
Argos, *periit.*	*Leucas inſula & urbs metropolis, *S. Maura.*
Buthrotum, *Butrinto.*	*Nicopolis, *Preveza.*
Caſſiope. Vide Joannina, ſeu Joanna.	

Epiſcopicella, V. *Cella Epiſcopi.*

Epiſcopiſſa, vox medii ævi, uxor Epiſcopi, aliàs *Antiſtita.* V. quæ S. Bernardus, *in Vita Malachiæ*, refert de XV. uxoratis Epiſcopis, prædeceſſoribus ſuis, in Hiberniâ: etiam ſupra in voce *Corba.* Quòd autem Antiſtita, quæ nonnunquam occurrit, pro Archimandritiſſa, vel Abbatiſſa, olim quoque pro uxore Epiſcopi ſumta fuerit, patet ex Hieron. Heminge *Geneal. Tabell. part.* 1. *p.* 302. *in Geneal. Rhetiæ Curienſis Principum &c.* Ubi inter alia ait: *Paſchalis, qui & Zacco Senior, Comes Brigantinus, Præſes Rhetiæ, & Epiſcopus Curienſis* 14. *cum filio Victore, Monaſterium cœnobium Caczes vel Zacces in Tumiliaſca, ſuper Rhetiam ſitum fundavit, mortuus A. C. . . Uxor Eſopeia al. Epiſcopa, Comitiſſa de Rhetia, quæ in fundatoris literis monaſterii Zacces ſe nominat* Antiſtitam *Churienſem.* Seculum quo Paſchalis ille vixerit, ex eo conjicias, quòd Tello ejus ex filio pronepos, obiiſſe illic dicitur, A. C. 784. Spelmannus, *Gloſſar. Archæol.*

Epiſcopius Nicolaus, Sebuſianus, Typographus clariſſimus. Ob religionem, patriâ relictâ, Baſileam commigravit, ibique ductâ Juſtinâ Frobeniâ, filiâ Johannis, Chalcographi celeberrimi, filiâ, ſedem fortunarum fixit: plurimis egregiis voluminibus ſacris, profanis, Græcis, Latinis, nitidiſſime excuſis, de re literariâ præclarè meritus: Cum Hieronymo Frobenio, Eraſmi nuncupatus ſupremæ voluntatis vindex. Obiit ex atrophiâ A. C. 1564. ſepulchrali marmore & inſigni epigraphe honoratus. Pater fuit filii cognominis, itidem Typographi eximii, in flore ætatis extincti, A. C. 1566.

Quærere qui fuerim noli, quòd magnus Eraſmus
Me coluit, nonne eſt, jam tibi noſſe ſatis!

Epiſcopus, quid in S. Scriptura, quid apud Latinos ſignificet, nemini ignotum. *Archiepiſcopus*, ut & *Archiſacerdos*, *Archidiaconus*, &c. tituli ſunt, qui primùm videntur inſignioribus in ſuo ordine viris, non per Canonem, ſed ex placito delati; poſtea verò ab Eccleſia ſuſcepti, & in certos gradus conſtituti. Sic fortè Sozomenus *lib.* 2. *c.* 8. Symionem, qui floruit tempore Conſtantini, Seleuciæ & Cteſiphontis *Archiepiſcopum* vocat, quòd primatiarum in Perſide urbium eſſet Epiſcopus. B. Jacobus Hieroſolymorum primus Archiepiſcopus dicitur, V. Baron. *Anno.* 508. *ſect.* 29. quem Nicephorus *lib.* 8. *cap.* 36. & Sozomenus ſimpliciter *Epiſcopum* vocavere. Zephyrinus, Romanus Antiſtes, A. C. 203. *in pr. ſua epiſt. decretalis*, ſi tamen germana ſit, primus omnium *Archiepiſcopi* titulum adoptavit. Sed Metropolitanos fuiſſe, tempore Niceni Concilii, i. A. C. 320. liquidò conſtat ex ejusdem Canonibus. *Archiepiſcopum* verò præſidere tam Metropolitanis, quàm Epiſcopis cæteris, Iſidorus docet *Orig. lib.* 7. *cap.* 12. *& Diſtinct.* 12. *cap. Cleros.* Invaluit autem *Archiepiſcopi* appellatio diu in Oriente, ante quàm in Occidentem penetraret. Primus in Anglia *Archiepiſcopus* fuit Theodorus Græcus, ſextus Auguſtini Monachi ſucceſſor, cui omnis Anglorum Eccleſia manus dare conſenſit. Beda *lib.* 4. *cap.* 2. V. Spelmannum *Gloſſar. Archæol.*

Epiſtola, pro eo quod forenſes *Chartam* vocant, i. inſtrumento, quo prædia conceduntur, pactionesque firmantur: Tabellæ publicæ fidei. Superiores enim ætates ab inclinato Imperio, ſub *Epiſtolarum* ſpecie, hæc omnia peragebant, ut è Marculfi, veterumque formulis conſtat. Cœptaque res videtur ab ipſis Impp. & Longobardorum Regibus, ſtilo turgido, & ſæpe Majeſtate minùs digno. Caſſiodorum vide: ut & Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archæol.*

Epiſtola, pars Novi Teſtamenti, à Paulo, Petro, Johanne, Jacobo, & Juda, Apoſtolis, Scriptoribus Θεοπνεύστοις, literis conſignatæ, generali vocabulo *Apoſtolica*, dicuntur: in quas omnes commentati ſunt, Bucerus, Dickſonus, Eſtius, Hemmingius, Hyperius, Lupinus, Muſculus. In ſpecie autem *Canonica* dicuntur ab Auctoribus, reliquæ omnes, præter Paulinas: Item *Catholica*, quia non ad peculiares cœtus, ſeu perſonas, ſed ad omnes fideles quorumcunque locorum directæ ſunt. In has extant: Alſtedius, Aretii *Iſagoge.* octav. Loſannæ, 1569. Calvini *Comm.* Genevæ, Capitonis *Explicatio.* octav. Venetiis, 1561. Catharini *Commentar.* fol. Pariſiis & Romæ. Champerii *Theoremata Propoſitionum mirab.* Didymus. Dickſonus, quart. Glaſcuæ, 1645. Eſtii *Commentar.* tom. 2. fol. Coloniæ, 1631. Felicianus. Ferus. Gomari *Explic. locor. difficil.* Hemingius. Heshuſius. Heſſelii *Commentar.* Ingolſtadii 1608. Hornei item, 4to. Brunſuigæ 1654. & Huſſi inter opera ejus. Imlerus. Juſtinianus. Lorini *in Epiſt. Canon. Joann. & Petri.* fol. Lugd. 1619. Lubini *Exercitationes Theolog.* Franc. 1612. Oecumenius. Pareolus. Pricæi *Annotata.* Primaticii *Ecphraſes.* quart. Senis, 1573. Sarcerius. Serarius. Titelmannus. Turnemainus *in Jac. Petr. & Juda*, quart. Francof. 1628. Vorſtii hær. *Commentarii*, quart. Amſtelod. 1631. In Paulinas autem *Epiſtolas* in univerſum prodierunt: Ambroſii *Commentarius:* Anſelmi *Enarrationes*, Pariſ. 1544. Amyraldi *Paraphraſis*, 1645. Arborei, Pariſ. & Balduini *Comment.* 2. Vol. fol. Francof. 1655. Beneii *Manuale*, duodec. & octav. Lugd. 1626. Bugenhagii *Annotationes. in II. Epiſt. poſter.* Baſileæ, 1525. Calvini *Comment.* octav. Genevæ, 1565. Catharini *Clavis*, fol. Pariſiis, 1567. Champerii *Theoremata propoſitionum mirabilium*, quart. Lugd. 1517. Chryſoſtomi *Homiliæ.* Crocius. Dickſonus, quart. Glaſcuæ, 1645. Eraſmus, Baſileæ, 1522. Eſtius, tom. 2. fol. Duaci, 1616. Paris. 1653. Euthalii *Collectanea Gr.* Londini, 1635. Guillebertus, octav. 1631. Guilliaudi *Collationes*, Lugduni, quart. 1555. Haleſii *lib.* 14. Hemingii *Comment.* fol. Argentorati, 1586. Heshuſii ſimiliter, Lipſiæ, 1605. Hunnii *Expoſitio, Commentar. Exegeſis*, inter opera, 5. Vol. Fol. Francof. 1606. Witeb. 1608. Janſenii *Comm.* fol. Antverpiæ, 1614. Laurentii *Paulus ὑπερῷος*, quart. Amſtelr. 1642. Lombardi *Collectanea*, fol. Pariſiis, 1555. Lubini *Exercitationes Theol.* Francof. 1612. Oecumenius. Oſiandri *Comment.* fol. Tubingæ, 1591. Rabani *Allegoria.* inter opera ejus. Sasboldi *Explicatio.* Selnecceri *Comment. pleniſſimus.* fol. Lipſiæ, 1599. Serrarii *Comment.* fol. Moguntiæ, 1612. Spangenbergii *Interpretationes.* Theodoreti *Comment.* Theophylacti *Enarrationes.* Titelmanni *Collationes.* octav. Antv. 1529. Victorini *Declaratio difficultatum S. Scripturæ*, inter opera Vorſtii hæretici, *Comm.* quart. Amſtelodami, 1631. Weinrichius &c. Reliquos V. apud Guil. Crowæum, *in Elencho.* Et de qualibet Paulinarum Epiſtolarum in ſpecie, V. *ſuo loco.*

Epiſtrophus, Phocidis Rex, unus ex Græcorum ducibus, qui venerunt ad Trojam. Hom. *Iliad.*

Epitades, qui Legem, quâ Lycurgus teſtamenta fieri prohibuerat, primus violavit. Hinc magna ſecuta bonorum inæqualitas. Plut. *Agide.*

Epitalium, urbs Triphyliæ. Steph. *Thryon* Homero & *Thryoeſſa* Straboni, hodiè *Zunchio*, teſte Nigro.

Epitauſa, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Epiteon, Nelei fil. Apollonii Scholiaſtes.

Epithadas, Lacedæmonius, qui filio iratus & implacabilis legem tulit, quâ liberam poteſtatem fecit donandi vel legandi ſuam partem agri, cui vellet.

Epitheria, civitas ad ſinum Arabicum, aliàs *Arſinoe* dicta.

Epitragia, Venus dicta, quòd in formam capræ ſeipſam commutaverit. Nam cùm Theſeus in Cretam, ad Minotaurum interficiendum, navigaturus, Veneri ac Apollini Delphico pro ſuâ ſuorumque ſalute ſacra faceret, reſponſum à Deo accepit, ut Venerem ſibi itineris ducem aſſumeret, tum autem ei apparuit Venus in capram mutata. Rhod. 29. 18.

Epitymbia, Venus dicta, ad cujus ſtatuam, quæ Delphis erat, in parentationibus, & libationibus manes elicere, ac evocare moris erat. Rhod. ubi ſuprà.

Epium, Arcadiæ urbs. Plin.

Epizephyrii, Locrenſes populi, apud quos ſi quis ſalutis causâ vinum hauſiſſet largius, medico non imperante, morte expiabatur libera illa compotatio, perinde ac grande aliquod ſcelus.

Epla, Inſ. parva Sin. Nacon. *Levo* Nigro.

Epocha, ab ἐπέχω, temporis periodus, ſeu ſtatio. Dividitur in *Sacram*, quæ ex ſacris deſumitur, à creatione, diluvio, nativitate Abrahami, exitu Iſraël. ex Ægypto, templo Salomonis, reditu Iſraëlitarum ex Babylone. Aut ab aliis, à turri Babel deſtructa, migratione Jacobi in Ægyptum, vel alio quodam eventu memorabili: Et *Prophanam*, ab Ogygio diluvio, ab Olympicis ludis reſtauratis, ab U. C. à Conſulibus, ab imperio Jul. Cæſaris. Imo quælibet gens peculiares habet Epochas, ab origine ſui regiminis, à mutatione inſigni familiarum &c. Petav. *de D. T.* Scaliger *de E. T.* Calviſius *Chron.* Ricciolus *Chron. Ref.*

Epoiſſum, *Epoſium* Greg. Turonenſi: *Epuſum*, Lib. Notit. ſeu *Ivodium*, op. Belgii in ducatu Lucemburgenſi. *Juoix*, teſte Ortelio. In ipſo confin. Campaniæ. Aliàs permunitum. Subeſt Gallis, ab Anno 1640. pace ad Pyr. 1. leuc. à Moſomio in Ort. 3. ferè à Stenæo in Bor. 3. à Malmedio in Occ. 8. à Maceriis in Ort. Ducatus Cariniani Gall. tit. nuper inſignitum. Baudr.

Epomeus, collis in medio quondam inſulæ Iſclæ in Tyrrheno mari, terræ motibus primùm vehementer concuſſus, mox incen-

dia maxima aperto hiatu evomuit. Quibus conterriti Siculi, & oppidum & inſulam deſeruerunt. Sed & Lucio Martio & Sexto Julio Coſſ. & deinde Cæſare Auguſto, Tito Antonino quarto, atque Diocletiano imperantibus, plurimum arſit. Alberti præterea primi anno tertio, adeò vehemens ibidem profluvium ad menſes duos prorupit, ut in ſuum quodammodo exitium conſpirasse crederetur, cùm plurima bruta atque homines conſumſerit, & cæteri fuga dilapſi in proximam Pandatariam vel Capreas vel Bajas ſe contulerint. Metel. *Epomeus*, Jul. Jazzolino *Monte di S. Nicola*, Plinio *Epopos*, mons Pithecuſæ Inſ. Sinus Puteolani, in Camp. Ferrar.

Epona, puella formoſiſſima, ex homine & equâ concepta hoc modo. Fulvius Stellus genus muliebre peroſus, cuidam ſe immiſcuit equæ, quæ ſuo deinde tempore formoſam admodum peperit puellam, quam tempeſtivè quidam *Eponam* appellarunt. Plut. *Paral.* Dea equorum credita & invocata: quod ingenioſè ridet Tertull. *apol. cap.* 16. Juſtin. Martyr *apol.* 2. Minut. Felix in *Octavio*. Apul. *de Aſino aur. l.* 3. Juven. *ſat.* 8. An hinc Epaunum urbs, quia ibi culta? V. *Epaunum*, *Equeſtris*, &c.

Epona, jumentorum, & mulionum Dea. Vide ſupra, & in *Hippona*. Ferrario nomen Deæ, & loci, in Bavaria apud Novam Civit. *Pinburg* Aventino, *Epenburg* aliis ſeu *Biburg*.

Epope, dicebatur Acrocorinthus, quòd Siſyphus illic Æginam à Jove rapi viderit. Steph.

Epopeus, decimus ſeptimus Sicyoniorum rex.

Epopeus, vel *Epopus*, mons in Arimis ſub quo Typhoeus jacere fingitur, & flammas ore eructare. Pind. Schol. Συμβαίνειν γὰρ αὐτόθι, &c. Πυρὸς ἀναφλέξεις, καὶ μυθολογοῦσιν ὑποκεῖσθαι τὸν Τυφῶνα: *Ibi accidunt ignis deflagrationes, & Typhon ſubjectum eſſe fingitur.* Strabo ſcribit, Eretrienſes terræ motibus, ignisque & aquarum eruptione inde fuiſſe exturbatos: & id ipſum aliis accidiſſe, quos eò miſerat Hiero tyrannus Syracuſarum. Et apud Strab. Timæus paulò ante ſuam ætatem, τὸν Ἐπωπέα λόφον ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ σεισθέντα ὑπὸ σεισμῶν ἀναβαλεῖν πῦρ, καὶ τὸ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς θαλάττης ἐξῶσαι πάλιν ἐπὶ τὸ πέλαγος: *Mediâ in inſulâ Epopeum collem motu terræ concuſſum, ignes evomuiſſe, & quicquid erat medium inter ipſum & mare, rurſus ad mare perpuliſſe.* Quod de ipſo colle perperam accepit Plinius, qui ſic habet: *Montem Epopon* (fugerunt) *cùm repente flamma ex eo emicuiſſet, campeſtri aquatum planitie.* Docti videant, utrum huic monti Græcum ſit nomen ἀπὸ τῆς ἐπόψεως, quia ſpeculæ ſunt in montibus, aut Phœnicium ab הבוב *hebhub* vel *ibub*, id eſt, *aſſatione & exuſtione* propter flammarum eructationes, quibus flagrat, atque exardeſcit. Bochartus.

Epora, vulgò *Montero*, opp. Hiſp. Bæt. 10. leuc. à Corduba, apud Lucenam: quibusdam *Aldea del Rio*, oppidul. Vandalitiæ, ad fluv. Bætim. 8. leuc. à Corduba in Ort. Baudr.

Eporedia, Salaſſiorum urbs. Ptol. Hæc olim ex Sibyllinorum librorum oraculo à Romanis condita, & ab *Eporediis*, quos eo nomine Galli præſtantes *equorum domitores* ſuâ linguâ appellabant nominata; ut non obſcurè innuit Plin. 3. 17. *Jurea* Leandro.

Eporedorix, Æduus, ſummo loco natus adoleſcens & ſummæ domi potentiæ: qui de Principatu cum Viridomaro contendebat, Cæſ. VII. *Comment. cap.* 39. quo duce ante adventum Cæſaris Aedui cum Sequanis bello contenderunt. *lib. VII. cap.* 67.

Eprius Marcellus, à Lyciis repetundarum poſtulatus, pro quo eo usque ambitus prævaluit, ut quidam accuſatorum ejus exſilio multarentur, tanquam inſonti periculum faceſſiſſent, Nerone ſecundùm, L. Piſone Coſſ. Tacit. XIII. 33.

Eptingenſis vallis, in Siſgovienſi tractu, agri Baſilienſis parte: arces habuit *Rencken*, *Eſchentz*, *Ruch Eptingen*, &c. unde ampliſſima *Eptingerorum* familia nomen habet, quorum ſtirps in triginta circiter ramos dilatata fuit, ſolo caſſidum ornatu diſcrepantes: cujus ſpecimen ſepulturæ eorum ſupra viginti, in vicino Veſtalium cœnobio *Olſperg*, exhibent. Plurima hi apud Rauricos loca tenuerunt, è quibus etiam Biſchoffſteinium fuit, cujus rudera ſupra Siſſacum rotundo promontorio impoſita patent, in quod nunc Offenburgii juris aliquid feudi loco poſſident. Vulgò *Eptingerthal*, ad modò dicti pagi principis in Siſgovia dextram. V. Chriſtian. Urſtiſium *Epit. Hiſt. Baſil. cap.* 4.

Eputa, urbs quæ nunc *Ambracia* dicitur, olim *Paralia*. Steph.

Epulo, viri proprium. Virg. *Æn.* 12.

Archetium Mneſtheus, Epulonem obtruncat Achates.

Epuſum, Germ. *Ipſch*, Gallis *Ivoy*, caſtrum veterrimum, in finibus Trevirorum: ad Charem fluv. *le Chier*, qui apud Duodeciacum Duciacumque *Douzi* Moſæ confunditur. Ad 8. hinc lapidem in vertice montis Monaſterium & templum B. Martini nomine & reliquiis illuſtre, Vulfilaicus Diaconus Longobardus extruxiſſe ſcribit, Gregor. Turon.

Epy, V. *Æpy*.

Epytus, Albæ rex. Ovid. *Faſt.* 4.

Proximus eſt titulis Epytus, Alba, tuis.

Lege *Epitus*.

E Q.

Equabona, aliis *Æquabona*, oppid. fuit Luſitan. nunc vicus *Coina*, vix 3. leuc. Hiſpan. ab Ulyſſipone in Auſtr. Cætobrigam verſus, à qua pari ſpatio diſtat.

Equajuſta, dicta fuit Pharſali Theſſaliæ urbs, quòd admiſſariis equis ſimillimos ederet pullos, acceptumque fideliter redderet. Ariſtoteles *lib.* 11. *Polit. cap.* 3. δικαία ἵππος.

Equeſtris, Venus ita a filio Æneâ dicta, qui longâ diuturnâque navigatione feſſus, tandem equum conſcendit, matremque hujusmodi effigie coluit.

Equeſtris, Sequanorum civitas in Gall. vulgò *Neufchaſtel*. Multæ aliæ circa montem Juram civitates, ut Geneva, Lauſanna, & aliæ eodem nomine apud veteres ſcriptores appellantur. Ægidius Tſchudus, *in deſcriptione Rhætiæ*, *Equeſtres Colonias* vocat totum illum tractum, qui hodiè dicitur *Le pays de Chablais*, q. d. *Caſtellorum* ſeu *Equitum habitatio*, & extenditur a capite lacus Lemani usque ad ejus anguſtias ad Orientem. Harum limes eſt Geneva, antiquiſſima civitas, quæ *Equeſtris* etiam dicta eſt Plinio, & aliarum caput fuiſſe videtur. Cluverio & Brietio eſt *Nyon*, opp. ad Lemanum lac. in Romana dit. Bernenſis pagi, à Geneva 4. leuc. in Ort. Lauſannam verſus, quod *Neviodunum* dicitur, in Gallia Lugd. Aliis eſt *Coulonges*, burgus Breſſiæ, in Geſſia regione, ad Rhodanum fluv. prope Clauſulas, ex adverſo Sabaudiæ, 4. leuc. à Geneva in Occ. Lugdunum verſus, 5. ab Orgeleto ſeu Orgetio in Auſtr. quod magis probatur Baudr. Cluverii tamen ſententiæ adſtipulatur Hadr. Valeſius, qui ex tab. Theodoſ. inter Genevam & Lauſannæ lacum *Equeſtrem Coloniam* ſitam eſſe docet; quæ prius Noiodunus vel Nividunum dicta, poſtea ab emeritis forſan equitibus Sequanis ibi, jam ante Plinium ad Allobroges & Helvetios in officio continendos, collocatis, nomen *Equeſtris* accepit: in vett. Not. *Civ. Equeſtrium Nojodunum* dicta, ſecundo inter provinc. Maximæ Sequanorum civitates loco; Unde ager & conventus Nojodunenſis, *le Balliage de Nion*. De Sequanis certè Lucanus:

Optima gens flexis in gyrum Sequana frenis.

Et *Epomanduodurum* in Sequanis, ſicut *Eporediam* in Italia Tranſpadana ab equis cognominaſſe Gallos notum eſt, *Not. Gall.* Joh. Bapt. Plantinus, Cæſarem credit pacatis Allobrogibus, & imminente Helvetiorum bello, Genevæ, ob loci opportunitatem, Coloniam Equeſtrem collocaſſe, quæ ab ipſo *Julia* denominata fuerit, ut teſtantur Genevenſes Inſcriptiones, quæque poſtea Nevidunum usque ob commodam alendis equis regionem ſe extenderit. Et extant adhuc Neviduni Romanæ inſcriptiones, fuitque in oppido Fabrorum Præfectus, qui ex Jura per Rhodanum in mare, abietes ad navigationem deducendas curabat. Inſcriptiones utrobique tum Genevæ, ubi Colonia ſuos Tribunos, Ædiles, Præfectos Fabrûm, &c. habuiſſe apparet, tum Neviduni, ad propoſitum facientes, V. apud hunc Plantinum, *Helvet. nov. antiq.* ubi addit Nevidunum antiquis temporibus amplum & illuſtre fuiſſe oppidum, nunc verò ex ruderibus ejus ædificatum *Coppetum* eſſe: quod cum tit. Baroniæ poſſidet hodie Illuſtr. Comes de Dona, Arauſionis haud pridem Præfectus.

Equicolus, nomen proprium. Virg. *Æn.* 9.

Continuo Quercens, & pulcher Equicolus armis.

Equilium, Venetorum inſula ad oſtia Padi fluv.

Equilium, ſeu *Æquilium*, opp. Venetorum, nunc viculus Marchiæ Tarviſinæ, *Jeſol diſtrutto*, ubi tantùm rudera viſuntur, ad oſtia Planis fluv. inter paludes, 4. mill. à vico *Civitate nova* in Auſtr. 30. ab oſtiis Anaſſi fluv. in Occ.

Equiria, Equitum erant feſta, in quibus equorum curſu certabatur, de quibus Varro & Ovid. Aliàs *Ludi curules*, qui in campo Martio celebrabantur tertio Calend. Mart. Locus Ovidii eſt *in Faſtor. lib.* 2.

Jamque duæ reſtant noctes de menſe ſecundo,
Marsque citos junctis curribus urget equos.
Ex vero poſitum permanſit Equiria nomen.

Equitius, cognomen familiæ Romanæ ab *equo* deductum.

Equitius, Conſul cum Gratiano Aug. an. U. C. 1127.

Equotuticum, ſeu *Equus Tuticus* opp. non obſcurum Apuliæ Dauniæ, *Foggia* Celſo Citadino. Ejus meminit Horat. *libr.* 1. *Serm. Sat.* 5.

Manſuri oppidulo quod verſu dicere non eſt.

Baudrando Opp. fuit Hirpinorum, nunc *Arianum*: Urbs regni Neap. in Princ. ulter. in colle, ad radices Apennini montis, 12. mill. à Benevento in Ort. ex Sanſone & Brietio.

E R.

Era, ſeu *Æra*, juxta Aſtrologos, eſt inſigne temporis initium, à quo ſupputationes ducunt: quo ſenſu celebris apud Hiſpanos Epocha, ſeu annorum calculus, *Era* dicitur, cujus originem Julio Cæſari attribuunt, non quòd ab illo inſtituta, ſed quòd anni ejus, quem Julianum vocant, formam induit. Primus enim Eræ Hiſpanicæ annus, Julianæ ordinationis ſeptimus habetur, à cæde ipſius Cæſaris ſextus. Itaque ſub Auguſto inchoata fuit, diviſis poſt bellum Peruſinum Rom. Imperii Provinciis inter triumviros, è quibus Hiſpania Auguſto ceſſit. Tum enim Hiſpani Epocham ſuam ab initio Auguſti regiminis inſtituerunt, eandemque

Eram

Eram Domini, & *Eram Cæſaris* nuncuparunt. Cœpit autem Auguſti regimen, anno ante N. C. 38. poſt U. C. 714. Chriſtusque natus videtur in Era Cæſaris 39. Lidyattus tamen Anglus, Nativitatem D. N. ad 4. ferè annos, poſt vulgi calculos, reducit, Eræque originem ad ann. 41. natalitia ejus præcedentem, Urbisque conditæ 750. attribuit. Hic *Æram* dictam vult, quòd nova quædam & graviora æra, vectigalia ſeu tributa annua à Triumviris inſtituta fuerint, neque in Hiſpania ſolùm, ſed & Gallia ac Africa illam viguiſſe refert. Abolita eſt à Valentinis & Aragonibus, A.C. 1358. Caſtellanis Anno 1383. & Luſitanis demum Anno 1415. Dionyſianum computum amplexis. Uſurpata quoque vulgariter vox *Era* eſt, ab Hiſpanis, Gallis Narbonenſibus & Gothis, pro anno, ut in Conciliis, Cippis antiquis & Iſidori Chronico liquet: unde forſan Anglorum *year*, Belg. *iaer*. Modum reducendæ Eræ Hiſpanicæ ad an. Chriſti, & è contra ſc. vel adimendò 38. vel huic totidem adjiciendo, exhibet in tabella Henr. Spelmannus, cui ad antiquæ Hiſtoriæ elucidationem, initia regni Principum aliquot Gothicorum, in Hiſpaniâ præſertim dominantium, Alarici nempe cum Radagaſio, Athanaphi, Segerici, Walliæ, Theuderedi, Turiſmundi, Eurici, Alarici, Geſalrici, Theuderici, Amalarici, Theudis, Thediſculi, Agilæ, Atanagildi, Liubæ I. Leovigildi, Reccaredi, Livubæ II. Witterici, Gundemari, Siſeburi, Suintilæ &c. uſque ad Rudericum inſeruit, juxta Iſidori Chronicon à P. Pithoeo caſtigatum, *Gloſſar. Archaiol.*

Eracon, è Prætoribus Alexandri, poſt reditum ex India, ob avaritiam & ſævitiam in Provinciales, vinciri à Rege juſſus. Curt. 10.

Eraconium Flavium, opp. Hiſp. Tarr. in Callaicis fuit, ab Aſturia 30. m. p.

Eractum ſeu *Heractum*, opp. Baſtarnarum, in Germano-Sarmatia, Ptol. nunc *Rovv*, opp. Polon. in Podoliâ, ad amnem *Motewen* in Tyrum delabentem. Cluver.

Eraa, civitas Græciæ, quam jam ſuo tempore concidiſſe, aut vix ullum ipſius apparuiſſe veſtigium, ſcribit Strabo *lib.* 3.

Eranuſa, inſula in Locris Italiæ fronte. Plin. 4. 10.

Eraphiotes, vel *Eiraphiotes*, Bacchus dictus eſt, ab inducenda contentione, quoniam vinum iram, atque certamen inducit. Ἔρις enim *contentio* eſt, φαίνω *oſtendere* ſignificat. Ita Ἐρισμήνος apud Dionyſium Euſtath. addaque poſtea ſic dici propterea, quòd Ἐῤῥάφθαι ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Διός. Utramque Etymologiam refutantem vide Doctiſſ. Tanaquillum Fabrum *Epiſt. Crit. part.* 1 *pag.* 59. Probat enim Bacchum ab Heſychio Ἐ-ιρ.φ.ι.ωτ.ην vocari, ab ἐρίφῳ ὁ μηρὸς [illegible]. Vide ſiſ Bochart. *Col. Phœn.* 1. 18.

Eraſia, filia Phineæ regis Pæoniæ.

Eraſinades, dux quidam fuit, qui, quia infeliciter pugnaſſet, apud Arginuſas Inſ. cum militibus ſuis omnibus ad internecionem extinctus eſt. Hinc factus eſt proverbio locus *Meliuſcit cum Eraſinide*, de his, quibus res undiquaque malè proceſſerunt. Demetrius verò Grammat. hunc rapinarum & interceptarum in Helleſpontico pecuniarum, reum factum ait; Vide Schol. *in Ariſtoph. Ranas Act V. Sc.* 1.

Eraſinus, Thraciæ pop. Plin.

Eraſinorix. tetrarcha in Gallia, exardeſcens in amorem Camimæ, uxoris Sinati. V. *Sinorix*.

Eraſinus, hodiè *Raſino*, fluv. Peloponneſi à Poetis memoratus in Argiâ reg. per quam ex Stymphalide palude in ſinum Argolicum decurrens, alicubi ſub terram conditus, rurſus, Plinio teſte, emergit. Ovid. *Met.* 15.

> *Sic modò combibitur, tecto modò gurgite lapſus*
> *Redditur Argolicis ingens Eraſinus in agris.*

Statius *Theb.* 4.

> *— Dryopumque trahens Eraſinus ariſtas.*

Baudrando vetus fontes *Stymphalus* dicitur, poſtquam è cuniculo redit, *Eraſinus*; dein in Inachium fluv. cadit, & cum ipſo in Argolicum ſinum. Eſt & alter hujus nominis fluv. teſte Strab. in Arcadiâ oriens, ac in ſinum Corinthiacum apud Buram opp. influens. Alius item in Euboea apud Eretriam fluens.

Eraſiſtratus, medicus eximius ex Ariſtotelis familiâ, ejus ex filia nepos, cujus multis in locis meminit Plinius. Inter alia oſtendit, famem fieri, propter inanes ac patentes inteſtinorum & ventriculi fibras. Gell. *l.* 16. *c.* 3. Floruit autem ſub Ptol. Philadelpho, teſte Euſebio *in Chronicis*. Vel, ut alii malunt, ſub Seleuco Nicanore. Cujus filium Antiochum Soterem, Stratonices novercæ amore captum, ſubtiliter animadvertit. Plin. *l.* 14. *c.* 7. *l.* 20. *c.* 9. *l.* 26. *c.* 2. *l.* 29. *c.* 1. Plut. *in Demetrio*. Appian. *in Syr.* Valer. M. *l.* 5. *c.* 7. *ex.* 4.

Eraſmus, Campanus Epiſcopus, qui Diocletiano imperante floruit; huic inter vaſtas nemorum ſolitudines corvus paſtum attulit.

Eraſmus, Carthuſ. Friburgenſis, plurima ſcripſit. Petrejus *Bibl. Carthus.*

Eraſmus Deſiderius, Roterodamus, eruditione & ſcriptis celeberrimus. Natus eſt ann. 1467. patre Gerardo, Goudano, ex Margareta, Medici cujusdam filia. Studia ſub Alexand. Hegio, Daventriæ, feliciter urſit, memoriâ tam invictâ, ut Terentium Horatiumque totum brevi edidicerit. Exin bis corvus, bis pica fuit, ter cannabe vinctus. Apud Henr. Bergenſem, Epiſcopum Cameracenſem aliquandiu verſatus, Pariſios venit: inde à ducibus nobilibus in Angliam pertractus, ibi in Regis regnique laudes librum edidit. In Italiam dein cum Medici regii filiis delatus, Taurini anno æt. 40. Doctor Theolog. creatus eſt: Bononiæ Adagia abſolvit, quæ Venetiis imprimenda Aldo Manutio commiſit. Alexandrum poſtmodum Scotiæ R. filium, Archiepiſcopatui S. Andræano deſtinatum, Patavii Rhetoricam docuit, ibique Græcos Latinosque auctores admirabili facilitate evolvit. Inde Romam tranſiens à Cardinalibus cultus eſt, ſed inde rediit ad ſuum Alexandrum. A Paulo III. Clemente VII. Henrico VIII. Franciſco I. Carolo V. Sigiſmundo Pol. Ferdinando Hungar. R. vocatus, nulli ſe addixit. Commercio eruditorum totius Europæ honoratus, anno æt. 60. Baſileam venit. Johannis Frobenii, typographi celeberrimi, hoſpitio uſus: ubi Adagia primùm, dein Colloquia edidit, quæ brevi diſtracta, ſecundò impreſſit Colinetus Pariſiis, Anno 1527. exemplaribus 24000. feliciter divendit: Porro Auguſtini, Hieronymi, Arnobii, S. Hilarii, Plinii, Senecæ, &c. editiones accuravit. Novum Teſtament. Latinè vertit. A. 1529. tùm Evangelii lux inclytæ huic urbi divinitus affulgere cœpiſſet, Friburgum abiit, ſed ſeptennio pòſt reverſus, ibi obiit, die 12. Jul. Anno 1536. æt. 70. Academicorum humeris elatus. In ſummo templo cubat, à Bonifacio Amerbachio hærede, marmoreo monumento honoratus, cum inſcriptione, & Symbolo Eraſmi *Nemini cedo*, ſub Termini icone. Nec omiſerunt totius Chriſtiani orbis eruditi certatim demortui præconia decantare. Placuit plurimis Lud. Maſii diſtichon:

> *Fatalis ſeries nobis invidit Eraſmum,*
> *Sed Deſiderium tollere non potuit.*

Bibliotheca & Cimelia ejus, illuſtre Baſileentis Bibliothecæ ornamentum ſunt. In religione, Pontificiorum errores ſic pervidit, ut vulgò diceretur: *Aut Lutherus Eraſmizat, aut Eraſmus Lutherizat.* Interim à ſe impetrare non potuit, ut ad Evangelicos apertè ſe applicaret, conciliationi utrorumque perpetuò intentus. De Luthero quid judicaverit, V. Epiſt. ejus *l.* 2. *ep.* 1. *l.* 1. *ep.* 23. & 31. *l.* 6. *ep.* 4. *lib.* 14. *ep.* 1. Item *epiſt. ad Fridericum Sax. tom.* 1. *Lat. Opp. Lutheri*, &c. Opera ejus, impreſſionis Frobenianæ, 9. tomis continentur. &c. V. *Deſiderius*.

Eraſmus Horicius, Germanus, Muſicum opus compoſuit.

Eraſmus Oswaldus, Mathematicus celebris, de quo Voſſ. *de Mathem. c.* 36. *§.* 18.

Eraſmus Reinholdus, Mathematicam Vitembergæ docuit, editis quibusdam ſcriptis. Moriturus, *Vixi*, inquit, *& quem dederas curſum mihi, Chriſte, peregi*, Anno 1553. Voſſ. *de Mathem. c.* 36. *§.* 14.

Eraſmus Stella, ſcripſit de gemmis, & antiquitatibus Pruſſiæ. Simler. *Bibl.* Voſſ. *de H. L.*

Eraſmus Vitellius, Sigiſmundi Pol. victoriam ſcripto celebravit: Maximiliano I. Imper. dedicato. Iidem.

Eraſtus, Oeconomus, ſeu Quæſtor civitatis Romæ, Rom. 16. Converſus à Paulo, aliquandiu comes fuit peregrinationum ejus, à quo ex urbe Epheſo præmiſſus fuit in Macedoniam, Act. 19. Sed Paulo Romæ captivo Corinthi remanſit. 2. Tim. 4.

Erate, nympha marina Oceani, ac Tethyos filia.

Erato, una Muſarum, ab *amore* nomen ſortita, quòd (ut nonnulli putant) præſit his, qui Heroum inclyta geſta, aut amores canunt. Virg. *Æn.* 7.

> *Nunc age, qui reges, Erato, &c.*

V. Balduini *Iconol.*

Erato, Ariobarzane morte fortuitâ abſumto ab Armeniis in Regnum adſcita, iterumque brevi pulſa. Tacit. *Ann.* 2. 4.

Eratoclides, Corinthius, Phalii Pater.

Eratoſthenes, Cyrenæus, Ariſtonis Chii & Callimachi poetæ diſcipulus, Olymp. 126. *Plato minor* à quibusdam ob doctrinam vocatus, præfuit Bibliothecæ Regiæ, Coſmographus inſignis. Primus univerſum totius Orbis circulum ducentorum quinquaginta duorum millium ſtadiorum eſſe prodidit, unde & *orbis terrarum menſor* appellatus eſt. Scripſit præter Philoſophiam, poemata, hiſtorias, Aſtronomica, de Sectis Dialogos. Suid. Item, de Comœdiis, ut notant Scholia in Ariſtoph. *Ranas Act.* 4. *ſc.* 2. Vixit annos 81. qui annus octogeſimus primus maximus climacter, & humanæ vitæ periculoſiſſimus à veteribus eſt creditus. Eſt enim numerus quadratus, conſtans ex novem novenariis. Obiit præ animi mœrore. Eodem ætatis anno deceſſit Plato, Diogenes Cynicus, & Xenocrates Platonicus. Hic Philologi nomen primus ſumpſit variâ & multiplici diſciplinâ præditus: Sed in nulla excellens, hinc *Beta* dictus. Suid. Plutarch. *in Lyc. Alexandro, Demoſthene*. Cæſ. *de Bell. Gall l.* 6. *cap.* 24. Meurſ. *in not. ad Heſych. & Nicomachum*. Voſſ. *de H. G. l.* 1. *c.* 17. Laudatur ſæpius à Schol. in Ariſtoph.

Eratoſtratus, Epheſius, templo incenſo, eodem die, quo Alexander M. natus eſt, famam aucupatus, æternâ oblivione, ab Epheſiis, eſt mulctatus. Plut. *in Alexandro*. Solin. *c.* 53. Valer. M. *l.* 8. *c.* 15. *ex.* 13. Diod. Cic. Euſ. &c.

Erbeſſus, Diod. Sic. *Erbiſſus* & eidem *lib.* 14. Ἐρβησσός. Silio Ital. *Herbeſſus*: Polybio *Erbeſum* Ἐρβησσόν. Pauſaniæ Ἐρβησσός: Plinius

Plinius habet *Herbeſſenſes*. Siciliæ Mediterraneum oppidum. Vide *Herbeſſus*.

Erbita, vide *Herbita*. Nunc *Nicoſia*, oppidul. Siciliæ in colle; in Valle Demonæ, prope Simethum fluv. & Heræos montes.

Erchempertus, Monachus, Montiscaſſini monaſterii deſtructionem, à Saracenis, & reparationem, deſcripſit. Poſſevin. *appar. ſacro.* An idem cum Eremperto vel Heremberto, hiſtor. Longobardicæ auctore. Voſſ. *de H. Lat.*

Erchenbaldus, vel *Erchinoaldus*, fil. Gerbertæ, Richomere Patricio & Gertrude Hamaticenſi, natæ: patrem fortè habuit *Egam* Majorem Domus. Ipſe Dagoberti R. de genetrice ejus conſanguineus & Chlodovei II. Magnus Magiſter palatii fuit. Defunctus 661. Indubitatus auctor Auguſtæ Auſtriacorum familiæ. Filius enim ejus Leudeſius, ab Ebroino circa A. C. 680. cæſus, ex uxore Sigiſmundi Burgundiæ R. conſanguinea, genuit Ethiconem ſeu Athicum, cognom. Adelricum, Alſatiæ Ducem à Theodorico factum: qui quo pacto familiam propagaverit, V. apud Phil. Jac. Spenerum *Sylloge Geneal. Hiſtor.*

Ercheretum, villa olim Regia, quò ad Theodoricum Francorum R. Ebroinumque Majorem Domûs, Martinus Auſtraſiorum D. perjurio duorum Epiſcoporum ac Ebroini deceptus venit, ibique mox cum omnibus ſuis interfectus eſt. Vulgò *Acheri*: nunc vicus inter Ribodimontem & Faram, ad Iſaram. V. Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Erchia, municipium Atticæ tribûs. Suid. Hujusmodi municipia plurima in unâ Atticâ fuere, nempe 170. Quidam quatuor addunt. Strabone teſte, Græci δῆμους vocant, Latini *municipium, curia, vicus*, &c. interpretantur, quod ſemel dicere placuit, quia ſæpius horum in hoc opere fit mentio.

Erchuai, pop. 1. Eſdr. 4. Lat. *longi*, aut *ſamanei*, ſive *maledictio combuſtionis*.

Ercinia, vide *Hercynia*.

Erceus, Jupiter, ab *arcendo* ſic dictus, qui intra conſeptum cujusque domus colebatur, quem etiam *Penetralem* vocabant.

Ercombertus, Rex Cantii, poſt patrem Edbaldum, quinquennio regni ſui, idolis deſtructis, Chriſtianam fidem ubique introduxit. Guil. Malmesbur. *l.* 1. Beda *l.* 2. Chenius *tom.* 1. *libr.* 6. *hiſt. Angl. c.* 12. *p.* 203.

Erdfordia, priſcis *Erphesfurt*, à quodam molitore *Erph*, & tranſitu, *furt* Germ. dicta, memorabilis & magna Germaniæ urbs, Thuringiæ metropolis. Eam Gera fluv. illabitur, & mediam fermè præterfluit, cujus commoditate tota purgatur. Agrum optimum, & feraciſſimum habet, pecorumque paſcuis abundat. Academiâ etiam celebris exiſtit, quam Dagobertus, Francorum Rex fundavit, 1391. Bonifac. & Pius II. variis privilegiis ornarunt. Mu ſter. Metel. A paucis annis Electori Mogunt. paret. V. *Erphordia*.

Erdini, pop. fuere Hiberniæ, in parte Bor. ubi nunc Comitatus Cavonenſis & Fermanagenſis, in Ultonia; ubi etiam Erdinus lacus, *Loug Erno*, ex regione feraci factus.

Erdonea, ſeu *Ardonea*, opp. aliàs Apuliæ Dauniæ, nunc vicus prov. Capitanatæ ad Cerbalum fluv. 10. milſ. à Bovino in Ort. 8. ab Aſculo in Bor. 15. à Cidiniola in Occ. V. *Herdonea*.

Ereb, in tribu Judæ. Hier. *de L. H.*

Erebida, pars Lothophagorum. Steph.

Erebinthus, Bacchus ab *erebintho* ſic dictus, i. e. *cicere*. Nam Bacchus non modo vini, ſed & fructuum propè omnium inventor creditur.

Erebus, inferorum fluv. & Deus. Pater Noctis ex Chao & Caligine progenitus, ut refert Hyginus *Fab. Poet. cap.* 1. Cic. tamen de *Nat. Deor.* Noctem Erebi uxorem facit. Id quicquid eſt, Poetæ frequenter *Erebum* pro ipsâ inferorum ſede collocant. Sic Virg. *Æn.* 4.

Pallentes umbras Erebi tranavimus amnem.

Et Proſerpina *Regina Erebi* Ovidio dicitur *Met.* 5. Ac *Dux Erebi* Pluto eſt Claudiano 1. *De Raptu Proſ.* Inde adject. *Erebeus*. Ovid. *in Ibin*,

Pectoraq; unxerunt Erebea felle colubra.

Erecon, terminus Judæ Dan, juxta Joppen. Hier. *in L. H.*

Erechtheus, rex Athenienſis decimus ſextus, uxorem duxit Praxitheam Phraſimi, & Drogeniæ Cephiſi filiæ filiam, ex quâ filios ſuſcepit Cecropem, Pandorum, & Metionem, filias verò quatuor Procrin, Creuſam, Chthoniam, Orithyiam, quæ, cùm virgines eſſent, mortem pro patriâ contemſiſſe dicuntur. Cic. *in Orat. pro Sextio*, Ariſtides *in Panathenaico*, Lycurgus Κατὰ Λεωκράτους, Hygin. *Fab.* 46. & 238. Regnavit an. 40. Pandionis ſucceſſor. Hujus filiam Orithyiam à Borea, fil. Aſtræi raptam eſſe an. 3. ante inſtituta ab Eumolpo Eleuſinia ſacra, memorat Euſeb. *in Chron.* Hinc *Erechthei coloni* pro populis Athenienſibus. Manilius *lib.* 1. *ex emendatione Tan. Fabri*,

Qualis Erechtheos olim populata colonos
Extulit antiquas per funera peſtis Athenas.

Erechthia, vicus Atticæ in Ægeide tribu, ab *Erechtheo*, qui Cererem hoſpitio ſuſcepit.

Erembi, Arabiæ pop. Dionyſius *de ſitu orbis*,

Ἠδ' ὁπόσοι [illegible] Ἐρεμβῶν,

Sic autem dicuntur, non ἀπὸ τοῦ εἰς ἔραν ἐμβαίνειν, uti volunt Grammaticorum filii, ſed ab Ebræo עֶרֶב *ereb*, i. e. *Arabia*. Strabo *l.* 1. Ἐρεμβοὺς, οὓς εἰκὸς λέγειν Τρωγλοδύτας Ἄραβας. Quanquam nec deſunt, qui Arabas ab Homero Ἐρεμβοὺς dici volunt, quaſi Ἐρεμνοὺς vel Ἐρεβεννοὺς, id eſt, *nigros*. Non itaq; de nihilo eſt, quòd עַרְבִי *arabi*, *Arabs* עֶרֶב *ereb veſpera*, & עוֹרֵב *oreb*, *corvus* ſint ab eâdem radice. Bochart.

ad Eremitas, V. *Eremus*.

Eremmon, vicus Judæorum prægrandis, in 16. ab Eleutheropoli miliario, contra Meridiem in Daroma, in tribu Simeonis. Hier. *in loc. Hebr.*

Erempertus, vel *Rembertus*, ſub Lud. II. Imper. compoſuit hiſtoriam Longobardicam: cujus frequens apud Baronium mentio. Simler. *Bibl.* Voſſ. *de Hiſt. Lat. l.* 3. *c.* 8. Popeliniere, *de hiſtor. l.* 8.

Eremus, inſula circa Lemnum, ubi Philoctetis Ara cum æneo ſerpente. Steph. Item regio Æthiopiæ ad lacum Arthatam. Ælian. *Hiſt. An.* 17. 40.

Eremus Helvetiorum, in Germaniâ tractus. Ptol. & Tac. *Kleckgovv* à Tſchudo vocatur. Urſtiſius tractum ultra Rhenanum, Rauricis oppoſitum, ad lacum usque Acronium Alpesque i. Hercyniæ ſylvæ caput, cum adjacentibus regionibus, à Ptolomæo hoc nomine intellectum vult. Helvetii enim, inquit, Cæſare teſte, Rhodano lacuque Lemanno, Jurâ monte, Rhenoque olim continebantur: quæ cùm gens minimè obſcura eſſet, ideo nemoroſus & incultus ille Germanici ſoli ſecundùm Rhenum tractus, ad Helveticum limitem pertinens, eamque gentem proſpectans, *Helvetica Eremus* dictus eſt. Imperavit huic, ut & aliis terris, tempore Conſtantii & Juliani Imp. Vadomarius Alemannorum Rex. *Epitom. Hiſt. Baſil. cap.* 18.

Eremus, ſeu ad *Eremitas*, Germ. *Einſidlen*. Abbatia & Monaſt. celebre D. Virginis, in Helvetia, cum tit. Princip. cujus hiſtoria hæc eſt. Sub Carolo M. vel Ludovico Pio Imp. Berchtoldus Comes Sulgoviæ, ad Danubium, Meinradum filium unicum, in Monaſterium Benedictin. Richenovienſe miſit, ut ibi monaſticæ vitæ vacaret: qui ſolitudinis amore fervens, inde mox in Helvetiam abiit, in Adulis ad lacum Tigurinum, *Etzel* vulgò, ſede ſibi electâ: Exin penitius ſolitudinem ingreſſus, poſt Lacum, ad lævam Limagi ripam, locum tum ſenticetis triſtique umbrâ horridum, *tenebroſa Sylva* dictum, colere cœpit, caſulâ ibi extructâ, occiſus A. 863. Hinc cùm per annos 60. nullus loco incola eſſet, corruit caſa, donec Eberhardus Decanus Capituli Argentinenſis, A. C. 923. eodem ſe contulit, & eremiticam profeſſus, Mainradi domunculâ reparatâ, ſacellum quoque ibidem extruxit. Hunc Gregorius Angliæ R. filius excepit, ab Ottone M. affine ſuo Princeps & Abbas creatus, reditibusque maximis auctus. Acceſſerunt mox indulgentiæ &, favor Pontificum, quibus Abbatum opes non parum creverunt. A quo tempore usque ad Ludovicum Plaurerum, qui obiit A. C. 1544. nemo Barone minor ad Prælaturam loci, neque in Capitulum alii, quàm nobiles admiſſi ſunt. Stumpf. *Chron. Helvet. l.* 6. *c.* 21. His diuturnum cum Suitiis bellum fuit, ob limites ab Ottone retro laudato Suitiis, & fratribus Monaſterii conſtitutos: à quibus illi A. 1044. apud Henricum III. Imp. accuſati, confirmante licèt hoc Ottonis decretum, invitis Abbatibus, in poſſeſſione veteri permanſerunt. Rurſus itaque A. 1144. à Rodolfo Abb. coram Conrado II. accuſati, & condemnati, cùm nihilominus parere recuſarent, bellum ortum eſt, quod tandem annitente Rodolfo Raperſuilæ Comite, in pacem deſiit, A. 1217. Sed poſt annos 50. novis litibus, belloque, quod ann. 44. duravit, denuo exorto, captum à Suitiis cœnobium eſt, A. 1313. Acceſſit nova diſſenſionum occaſio, quòd Suitii Ludovico Bavaro Imp. A. C. 1314. electo contra Fridericum Auſtrium adhærerent, unde hujus operâ accuſante ipſos Abbate, ab Epiſc. Conſtant. excommunicati, & à Curia Rotvvilenſi proſcripti: ſed à Ludovico Imp. exempti proſcriptioni, & Communioni Eccleſiæ reſtituti ſunt. Mox Leopoldus Auſtriacus contra Pagos incitatus, ſuo damno, cum illis rem geſſit, prælio victus A. C. 1315. initio fugæ ab Abbate Eremitano facto: tum prima fœderis Helvetii fundamenta jacta ſunt. Poſt hæc induciæ fuerunt, quæ tandem pace terminatæ ſunt. A. 1350. ſub Abbate Henrico Brandiſio. Advocatia Cœnobii poſtmodum Suitiis conceſſa eſt, à Sigiſmundo Imp. A. C. 1433. incendio tantùm non penitus abſumti, cum villa cognom. & Baſilicâ, A. 1509. Sub Abbate Conrado Rechbergio poſtmodum, cùm Diepholtus Geroltseckius, Abbatiæ Advocatus, guſtatâ Evangelii dulcedine, Lutherum & Zuinglium magni faceret, inſidiis impetitus, hinc diſceſſit, &c. Idem *l.* 13. *c.* 2. Simler. *de Repub. Helvet.* Abbas hic Eremitanus, etiam Eſchenzi, in Turgea, dominus eſt. Idem.

Erene, inſ. ante Taprobanam. Ptol.

Erenea, Megarenſium vicus. Pauſan.

Ereſii, pop. in Æolide. Plin. 5. 30.

Ereſſa, Æolidis urbs. Mela. 1. 18.

Ereſus, vel *Ereſſus*, urbs in Lesbo, Theophraſti patria. Steph.

Eretria, Eubœæ urbs clariſſima. Mela. 1. Hom. *Il.* 2. Ab *Eretrio* Phaethontis filio dicta, quem ex Titanum numero fuiſſe tradunt. Steph. Eſt etiam Theſſaliæ urbs. Ptol. vulgò *Vatta*.

Eretum, op. Sabinorum non procul à Tyberi in colle ſitum. *Monte Rotondo* Volaterrano. Ejus meminit Virgil. *Æn.* 7.

Ereto

Eretî manum omnis olivifera, Mutuſca.
Dictum hoc opp. ἀπὸ τῆς Ἥρας a *Junone*, quæ ibi cultâ, Servius ſcribit. Et Solinus *cap.8. Heretum a Graciis in honorem Hera, ſic enim Graci Junonem vocant.* Strabò in Sabinis conſtituit: verba ejus Ἠρῆτος τῶν Σαβίνων κώμη. Nunc vicus parvus. Græci jam Ἐρεβὸς vocant. Vicum hunc celebrem eſſe figlinis jam alii ſcripſerunt; Inde *Eretinas mentes*, pro ſtupidis, quaſi argillaceas & cretaceas dictas Fulgentius obſervavit ex vetere ſcriptore, & ab illo Turneb. 10. 16. Verba antiqui ſcriptoris ſunt *Averruncaſſis Diva tam Eretinas hominum mentes.* Baudrando caſtrum, in dit. Pontif. 2. mill. à Tiberi, 12. à Roma in Bor. Palatium habet ſplendidum, cum tit. Ducatus Maphæi Barberini Principis Præneſtes.

Erevatis, urbs Lyciæ. Steph.

Ereuthalion, vir quem Neſtor interfecit, cùm fortitudine corporis, tum excellentiâ armorum præcipuus in bello Pyliorum & Arcadum. Hom. *Iliad.*

Τοῖσι δ' Ἐρευθαλίων πρόμος ἵστατο ἰσόθεος φώς.

Erfordia, vide *Erdfordia* & *Erphordia*. Hic Henricus Auceps, Synodo coactâ, dies Apoſtolorum celebrandos eſſe, ſanxit. an. Chr. 932. Aliâ Synodo Epiſcopus Moguntinus, anno 1074. ibidem habitâ, cœlibatum urſit, ſed nullo ſucceſſu, imò ſuo damno. Joh. Naucl. *Gen.* 36. Stumpf. *lib.* 2. *de Germ. cap.* 23. Erfurtenſem ſeditionem compeſcuit Rodolfus I. Imp. an. Chr. 1289. Ibidem in Bibliotheca Monaſterii, cùm Lutherus in Huſſi ſcripta incideret, an. Chr. 1514. illa proba eſſe agnovit. Lutherus *in præf. ad opera Huſſi, &c.*

Erga, Ilergetum in Hiſp. opp. Ptol.

Ergane, fluv. cujus aqua inebriat homines, ac ſi vinum bibiſſent. Athen.

Erganes, Rex Æthiopiæ, qui cùm in Meroe Jovis ſacerdotes adeò ſuperſtitione implevisſent animos hominum, ut nonnunquam, miſſo nuncio, necem regi demandarent, nullo detrectante, aut mandatum juſſionemve abnegante, re auditâ & nuncio, ſacerdotes omnes occidit, & ſacerdotium ſuſtulit. Alex. ab Alex. 2. 8. Lege *Ergamenes* ex Diodoro Siculo.

Erganica, Hiſp. urbs. Ptol. *Erganicum* hodiè.

Ergaſion, nomen Ruſtici, Ariſtoph. *Veſp.*

Ergaſteria, vicus inſignis inter Pergamum & Cyzicum quadringentis, & quadraginta ſtadiis à Pergamo diſtans, metallorum fodinis nobilis, à quibus & nomen accepit. Celebratur hic vicus à Galeno *lib.* 9. *Simpl.*

Ergaſyllus, viri proprium Tortellio.

Ergavia, Vaſconum in Hiſp. Tarracon. urbs. *Igualada* Marineo Siculo. Oppidum Cataloniæ, aliis *Anabis*, 12. leuc. à Barcinone Ilerdam verſus, Lacetanorum olim. Aliis eſt *Ergavica*. Baudrandus.

Ergavica, Hiſpan. Tarracon. opp. in tractu Vaſconum. Ptol. pop. *Ergavicenſes* Plinio. *Alcaniz* Moletio. *Santaver* Morali.

Ergetium, Siciliæ urbs apud Stephanum ex Philiſto, ut ait. Hujus oppidani *Ergetini* ſunt Plinio *lib.* 3. *cap.* 8. *Ergetinorum* urbem Siciliæ maritimam ab *Hippocrate* dolo expugnatam, ſcribit Polyænus *lib.* 5. an fortè *Hergentum* Silii? non eſt *Sergentum* Ptolemæi. Silli locus eſt *lib.* 14.

Hadranum, Hergentumq́ue ſimul, teláq́ue ſuperba
Lanigerâ Meliſe. ——

Ergias, Rhodius, hiſtoricus, librum de Rhodo reliquit. Athen. *libro* 8.

Erginnus, cui, defuncto Tiphy, Argûs gubernandæ provinciam ab Argonautis demandatam vult Herodot.

Erginus, rex Orchomeni, quem Hercules ex Minyis Orchomeni urbe extractum interfecit, eò quòd tributa quotannis à Thebis exigeret, ipſamque urbem incensâ regiâ evertit. Item Thraciæ fluv. Plin. & Mela *lib.* 2.

Erginus, unus ex quatuor fratribus Syris. militibus Acrocorinthum tueri ab Antigono juſſis. Hic præcipuus fuit, qui arcem Antigono prodidit. Vide Polyæn. *lib.* 6. *in Arato.*

Ergitia, Simlero *Ergentz*, vulgò *Egrez*, fluviolus agri Rauraci, à quo pagum *Arragove*, in litt. Arnulphi Imper. memoratum, nomen accepiſſe quidam volunt. Vide *Ærgitia*.

Eribertus, vide *Heripertus*.

Eribœa, dicta eſt ab Hom. *Iliad.* 5. Juno, quaſi *bucula moleſtia*, quòd Io in bovem verſam, multis affecit moleſtiis. Nam ἔρις *contentionem*, & βοῦς *bovem* ſignificat. Item Macedoniæ urbs. Ptol. *Croja* Moletio, aliis *Presba*.

Eribotes, Thebonis fil. fuit, medicinæ peritiſſimus, ut qui Oilei vulnus à Stymphalidibus illatum ſanaverit. Teſtis Orpheus *in Argonauticis*.

Ericates, viri cujuſdam Lycaonii nomen à Meſſapo Æneæ comite interfecti. Virg. *Æn.* 10.

Cadicus Alcathoum obtruncat, Sacrator Hydaſpem
Meſſapus, Cloniumq́ue, Lycaoniumq́ue, Ericaten.

Ericea, vicus Athenis in tribu Ægeide. Steph.

Erichtheus, vide *Erechtheus*.

Erichtho, mulier Theſſala, multitudine veneficiorum famoſa. Lucan. *lib.* 6.

Hos ſcelerum ritus, hæc dira carmina gentis
Effera damnarat nimia pietatis Erichtho.

Quo nomine etiam uſus eſt Ovidius *in epiſt. Sapphûs*, pro Furiæ cujuſdam infernalis nomine, his verbis:

—— *Ut quam furialis Erichtho*
Impulet. ——

Erichthonius, quartus Athenienſium rex, poſt Amphictyonem, ex ſemine Vulcani in terram projecto editus, unde & nomen habet ἀπὸ τῆς ἔριδος καὶ χθονός, *ex certamine*, atque *humo*. Nam cùm Vulcanus Diis arma feciſſet, eique Jupiter optionem præmii dediſſet, quod vellet poſtulandi, juraſſetque per infernam paludem ſe nihil negaturum; tum ille Minervæ nuptias poſtulavit, quas cùm Jupiter juramento aſtrictus ei negare non poſſet, Minervam tamen monuit, ut repugnaret, pudicitiamque defenderet. Tum in illâ colluctatione Vulcanum in terram profudiſſe ajunt ſemen, atque inde editum eſſe puerum, draconem pedibus, nomine *Erichthonium*, qui cùm adoleviſſet, ut pedum deformitatem tegeret, primus currûs uſum adinvenit. Serv. *in illud Georg.* 3.

Primus Erichthonius currus, & quatuor auſus
Jungere equos, rapidiſq́ue rotis inſiſtere victor.

Idem fuit argenti inventor, ſecundùm Plinium, & auctor ludorum Panathenaicorum. Circa A. M. 2565. regnare cœpit, per an. 50. Vide Seldeni *Comm. in marmora Arundeliana p.* 74. 75. Alius fuit Dardani fil. ex Candaviâ conjuge, ut quibuſdam placet. Patri ſucceſſit, A. M. 2605. per 65. an. Euſ. *Chron.*

Ericinum, Sardiniæ opp. Ptol. Macedoniæ urbs. Liv.

Ericis portus, *Lerice*, caſtrum eſt cum portu in ora Or. ſinus Spetiæ, in ora Orient. Genuenſi, 4. mill. ab arce S. Mariæ in Ort. 45. à portu Delphino.

Sueciæ Reges.

Ericus, vel *Henricus I.* Sueciæ R. egregiis legibus regnum inſtruxit, auxit ditiones, colonias in inſulas, quæ nunc Daniam componunt, deduxit.

Ericus II. populi copiam regno gravem videns, bella ſuſcepit, Rugiam vaſtavit.

Ericus III. fil. Algothi, patri in Suecia, Dania & Norvegia ſucceſſit, bello felix.

Ericus IV. cogn. Sapiens, circa. Nat. Chriſti, ingenio & fortitudine inclytus.

Ericus V. nepos Hinardi occiſi, ei ſucceſſit, avitæ cædis ultor, ſed & ipſe poſtmodum per inſidias ſublatus.

Ericus VI. fil. Birgeri.

Ericus VII. fil. Ingi. Ei natus

Ericus VIII. cognom. Victorioſus.

Ericus IX. fil. prioris, à ſubditis occiſus, quòd ipſe baptizatus, illos quoque baptizari vellet.

Ericus X. cognom. Sanctus, Finnis ſubjugatis, fidem Chriſtianam annunciari curavit. Ejus nepos

Ericus XI. cui genitus eſt

Ericus XII cogn. Balbus, prudentiâ & pietate illuſtris qui obiit an. 1250. regni 28.

Ericus XIII. etiam Rex Daniæ fuit. Vide ibi.

Ericus XIV. fil. Guſtavi I. ex Catharina Saxonica, regnare incepit, an. 1560. Aſtrologiæ & Mathematum peritiſſimus, contra Polonos Danosque bellum geſſit, ſed ob ſævitiam, ſurrogato ei fratre Johanne, Finlandiæ D. per quadriennium in vinculis detento, ipſe an. 1568. in eundem carcerem conjectus, ibi obiit. Olaus M. *hiſt. Goth.* Saxo *hiſt Dan.* Chytræus, *Saxon. l.* 20. *&c.*

Daniæ Reges.

Ericus I Daniæ R. cum *II.* & *III.* non memorabilis.

Ericus IV. in Cypro obiit, itinere in terram S. ſuſcepto. An. 1103.

Ericus V. occiſus eſt, quadriennio poſt thronum conſcenſum, an. 1139. Hujus ex ſorore nepos

Ericus VI. cogn. Agnus, decennio poſt regnum ab avunculo traditum, in Cœnobio obiit.

Ericus VII ab Abele fratre occiſus eſt, cadavere in mare projecto, ſed hic paulo pôſt fratricidium morte luit. Utriuſque fratre Chriſtophoro ſucceſſore, cujus filius

Ericus VIII. Cleri hoſtis, ſubditis inviſus, 56. vulneribus, per ſeditionem, occiſus eſt. An. 1286. Ejus fil.

Ericus IX. cognom. Bonus, regno ſuo plurimas ditiones adjecit. Obiit anno 1319.

Ericus X. Dux Pomeraniæ, an. æt. 14. Sueciæ, Daniæ Norvegiæque R. creatus eſt, an. 1396. annitente amitâ Margarethâ, conſtitutumque, ut horum regnorum vinculum inſolubile eſſet. Regnare incepit, an. 1412. ſed ob crudelitatem ſuis ingratus, diuturnis ac difficilibus bellis, cum Sleſuicenſibus D. cum Hanſeaticis urb. & Suecis rebellantibus, geſtis, pertæſus moleſtiarum, relictis regnis in Pomeraniam ſeceſſit, an. 1438. ubi etiam obiit an. 1459. æt. 77. Iter in terram ſanctam ſuſceperat, an. 1424. Auctor. hiſt. Dan. ſic incipientis: *Dani ut teſtantur veteres hiſtoriographi*, &c. Uſque ad an. 1288. Vide Joh. Galterii *Chron.* Saxon. Gramm. Ericum, Magnum, Crantzium, Pontanum *Hiſt Dan.*

Viri Illuſtres.

Ericus, aliis *Hericus*, *Lericus*, *Firicus*, vel *Henricus*, Monachus Antiſſiodorenſis, circa annum 880. ſub Carolo Craſſo ſcri-

pſit S. Germani vitam, libb. 6. *Sigebert. de Vir. ill. cap.*105. *&c.* Item Rex Angliæ. Item, Dux Forojul. à ſubditis occiſus, an. 799. Item D. Saxoniæ, qui in Concil. Baſilienſi Sigiſmundum Imp. accuſavit, quòd Marchionem Miſniæ Electorem Imperii feciſſet, &c.

Ericus Puteanus, Venloâ Geldrus, ſcriptis egregiis clarus. Valer. Andreæ. *Bibl. Belg.*

Ericuſſa, una inſularum Æoliarum. Steph. *Alicur* Leandro. Habet tantùm aliquot tuguria. Inſ. eſt maris Tyrrh. verſus Siciliam, 20. mill. à Lipara, 7. à Phœnicuſa in Occ. 30. ab Uſtica in Ort. Baudr. Item inſula parva maris Jonii apud Paxas, Corcyræ proxima. Plin. Nunc *Pachſu*, ſeu *Paxa mar.* ad Auſtrum Corcyræ, 12. mill. ab ora littoral. Epiri in Occaſ. ſub Venetis, qui eam conceſſerunt Pargenſibus Epirotis, ut ibi armenta paſcerent. Baudrandus.

Eridanus, Italiæ fluv. in Veſulo monte naſcens, & per agrum Gallicum in mare Adriaticum influens. Hodie notiore nomine *Padus* appellatur. Non longè à Venetiis diſtare innuit Propertius. Sic enim ille,

Quantum Hypanis Veneto diſſidet Eridano.

Itemque Lucanus *lib.* 4.

Sic Venetus ſtagnante Pado, &c.

Fluviorum regem vocat Virgil. *Georg.* 1.

Proluit inſano contorquens vortice ſylvas
Fluviorum rex Eridanus.

Sidon. *Paneg. ad Avitum.*

—— Tibi maxime fluctu
Eridane.

Nulli amnium claritate inferior. Ita de eo Plin. *lib.* 3. *cap.* 16. Lucan. *lib.* 2.

Quoq; magis nullum tellus ſe ſolvit in amnem
Eridanus, fractaſq; evolvit in æquora ſylvas.

Καλλίροος eum vocat Dionyſ. *Verſ.* 289. Hoc fluvio merſum eſſe è curru Solari decidentem poëtæ ferunt Phaëthontem. Ovid. *Met.* 2.

Quem procul à patriâ diverſo maximus orbe
Excipit Eridanus.

Claudianus.

Et Phaethonteâ percuſſum damna ruinâ
Eridanus. —— ——

Vide *Phaethon*, & *Padus*. Item *Eridanus* cœleſte ſignum Arieti proximum. Cicero *in Aratæis*:

Namq; etiam Eridanum cernes in parte locatum
Cœli, funeſtum magnis cum viribus amnem, &c.

Claudianus.

Stellifer Eridanus ſinuatis fluctibus errans
Clara Noti convexa rigat, gladioq; tremendum
Gurgite ſydereo ſubterluit Oriona.

Eridanus, vulgò *Redaun*, amnis Poloniæ, in Pruſſia reg. ex lacu exoriens, 25. m.p. ſupra Dantiſcum. Ibi in Viſtulam fluv. cadit, dein paulo pòſt cum ipſo in mare Balt. labitur. Cluver.

Erigone, Icari filia. Ea morte patris auditâ, quam ruſticiei interemerant, eò quod vinum dediſſet, quo hauſto graviſſimo ſomno oppreſſi fuerunt, & datum ſibi venenum exiſtimarunt: manus ſibi intulit, ſeque ipſam ſuſpendit. Poſtea verò morbo peſtilenti Athenis graſſante oraculum acceperunt, ut Icarum & Erigonem annuo honore venerarentur, àtque ita in aſtrorum numerum cum patre relata eſt, & nomen Virginis retinuit. Virgil. *Georg.* 1.

Quà locus Erigonen inter Chelaſq; ſequentes
Panditur. ——

Stat. *lib.* 11.

—— Qualis Marathonide ſylvâ
Flebilis Erigone. caſi prope funera patris,
Quæſitibus abſumptis triſtem jam ſolvere nodum
Cœperat & ſortes ramis moritura legebat.

A Baccho compreſſam fuiſſe in uvam mutato docet Ovid. *Met.* 6.

Liber ut Erigonen falsâ deceperit uvâ.

Inde *Erigoneius* adject. Ovid. *Faſt.* 5.

Nocte ſequente diem canis Erigoneius exit.

Hoc eſt, oritur Canis, ſydus cœleſte.

Erigonus, vel *Erigon* Straboni. Thraciæ flu. *Viſtrizza* Sophiano. Oritur in Pœonia, ſupra Deboriam, dein per Deſſaretios, Deuriopes & Emathiam fluens, auctus Rhœdia aliiſq; multis fluviol. infra Ædeſſam in Axium cadit. Item Pictor inſignis. Plin. 35. 11.

Erigyius Mitylenenſis, è ducibus Alexandri, de quo plurima Diod. Arrian. Curtius.

Erimanthus, vide *Erymanthus*.

Erimum, urbs Oenotrorum in Mediterraneis. Steph. *Regina* Gabr. Barrio.

Erinæ, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Ptol.

Erindes, fluv. Aſiæ, circa Parthiam. Tacitus.

Erineos, locus aſper fuit, ſub Ilii montibus, à caprificorum (quos Græci appellant *ἐρινεοὺς*) multitudine dictus. Meminit hujus loci Andromache apud Hom. *Iliad.* 6.

Erineſes, Indiæ fluv. cum Gange ſe conjungens. Arrian.

Erineus, urbs in Doride à caprifico dicta. Strabo. Eſt & alia Italiæ, & alia Achajæ. Steph. Item Siciliæ parv. fluv. Thucyd. hodie *Noti*, & ejus oſtium *Miranda*, Fazello, & Aretio dicitur. Baudrando *Miranda*, in valle Neætina. In mare Jonium ſe exonerat, 12. mill. a Neæto in Bor.

Erinates, Megaridis vicus. Steph.

Erinna, poetria, floruit Olymp. 106. an. 4. ut eſt *in Chronicis* Euſebii: ſed perperam. Sapphus enim fuit amica, uti conſtat ex Tatiano, & Suidâ, quam etiam ingenio ſuperaſſe, tradit Euſ. *Chron.*

Erinnys, una Furiarum infernalium. Virg. *Æn.* 2.

—— Quò triſtis Erinnys,
Quò fremitus vocat. ——

Ovidius *Met.* 1.

Quà terra patet fera regnat Erinnys.

Helena *Troja & patriæ communis Erinnys*, dicitur Virgilio *Æn.* 2. Itemque Cleopatra Lucano *lib.* 10.

Dedecus Ægypti, Latii feralis Erinnys.

Inde *Erinnyes* num. pl. Ovid. *in Epiſt. Canac.*

Ferte faces in me, quas fertis Erinnyes atræ.

Propertius *lib.* 2.

Tunc me vel Tragicæ vexetis Erinnyes.

De quibus Græci poëtæ paſſim, præſertim Tragici.

Erioch, rex Elymæorum. Judith. 1. lege *Arioch*.

Erionia, regio circa Sardes, quæ & *Aſia* Steph.

Eriphryſa, inſula una ex Æoliis. *Eriphyſa* Strab. *lib.* 6.

Eriphyle, uxor Amphiarai, Adraſti ſoror, quæ accepto à Polynice aureo monili, maritum latentem, ne ad bellum Thebanum, ubi ſe moriturum ſciebat, proficiſci cogeretur, Adraſto prodidit. Quam uxoris perfidiam ægrè ferens filio Alcmæoni in mandatis reliquit, ut accepto primo mortis ſuæ nuncio, matrem interficeret, quod & ille in patris ultionem adimplevit. Juvenal. *Sat.* 6.

Occurrent multæ tibi Belides, atq; Eriphylæ.

Virgil. *Æneid* 6.

Hic Phædram, Procrimq; locis, mœſtamq; Eriphylen.

Cic. *contra Verrem: Eriphylam accepimus in fabulis eâ fuiſſe cupiditate, ut cùm vidiſſet monile ex auro, ut opinor, & gemmis, pulchritudine ejus incenſa ſalutem viri proderet.* Idem 1. *de Jus Gent. Mulierum genus avarum eſt, nam Eriphyle auro viri vitam perdidit.* Prop. 3. 13.

Tu quoq; ut auratos gereres Eriphyla lacertos,
Dilapſis nuſquam eſt Amphiaraus equis.

Idem 2. 16.

Aſpice quid donis Eriphyle invenit amaris.

Hinc *Eriphylæus* adject. Stat. *Theb.* 4.

Sic Eriphylæos aurum fatale penates
Irrupit. ſcelerumq; ingentia ſemina movit.

Eripia, venefica fuit, & faſcinatrix, quæ ſi quod animal aſpexiſſet, illi protinus aliquid mali accidebat. Eraſm. *in Chil.*

Erippidas, Lacedæmonius, ad componendam Heracleenſium ſeditionem à ſuis miſſus, populum ad concionem vocatum armatis circumdedit atque auctores quaſi quingentos ad unum trucidavit omnes. Diod. *l.* 14. in. an. 2. Olymp. 95. Apud eundem *l.* 15. in an 4. Olymp. 100. *Θηραμπιδὰς ἀκιςέλαν* perperam legitur pro *Herippidas*. Vide quoque Polyæn. *lib.* 11.

Eris, fluvius. Strabo *lib.* 5.

Eriſichthon, Theſſalus, qui Cererem ſpernens, & ejus lucum ſuccidens tam famelicus factus eſt, ut propria membra præ fame comedere coactus ſit. Ovid. *Met.* 8. Vide *Metra*.

Eriſthenes, à matre Mediâ interfectus eſt, quòd malè in bello pugnaſſet.

Erithini, ſive *Erithyni* ſcopuli Pont. Eux. apud oram Bithyniæ, *Farnaſu* Burdonio. Horum meminit Arrianus *in Periplo*. Apollonius etiam poſt Seſamum (quæ Plinio, ac aliis eadem quæ Amaſtris) ſubjungit *αἰπεινοὺς Ἐρυθίνους*, quos Hom. itidem *ὑψηλοὺς* vocat *in Catalogo*. Ptolemæus in ſitu Ponti, & Bithyniæ, Thyniadi, & Erithynos ſcopulos dicit adjacere regioni Cyaneorum. Stephanus dicit urbem eſſe Paphlagoniæ ſic à *rubedine* dictam.

Erixo, Eques Romanus, quia filium ſuum flagellis occiderat, à populo in foro graphiis eſt confoſſus. Senec. *l.* 1. *de Clement. c.* 14.

Erizeli, Phrygiæ gens. Ptol.

Ermaa, mel. *Hermæa*, inſ. prope Sardiniam. Ptol. Etiam *Mercurii* inſ. dicitur, nunc *la Tavolara*; in ora Or. ubi incipit Borealis, prope prom. Columbarium. Satis eſt fertilis, ſed incolis caret, propter frequentes piratarum excurſiones. Baudr.

Ermanaricus, Oſtrogothorum rex ex vulnere mortem obiit, an. U.C. 1127. Jornandes.

Ermanricus, vel *Ermenoldus*, Abbas, ſcripſit vitam S. Soli. Abbatis Angli, Caniſ. *antiq. lect. tom.* 4. An idem cum Ermoldo auctore Panegyrici Ludov. Pii? Voſſ. *de Hiſt. Lat. l.* 3. *cap.* 4.

Ermantia, & Maria, Stiliconis filiæ, ambæ ab Honorio ductæ quidem, ſed ante conſummationem conjugii extinctæ. an. C. 398. P. Oroſius *l.* 7. *cap* 24. &c.

Ermenricus, vel *Irmaricus*, Cantii R. filius Eſci, frater Othi, huic ſucceſſit, an. 532. uſque ad an. 561. Beda *l.* 1. Chenius *l.* 6. Item, Suevorum in Hiſp. R. qui obiit an. 440. poſt regnum an. 32. Clinicus ſeptennis. Idac. *in Chron.*

Ermericus, dux Suevorum, cujus auſpiciis Hiſpaniam invaſerunt, an. Chr. 408. ibique annos 176. regnarunt. Vide infra.

Ermid-

Ermeone, (lege *Hermione*) urbs ad Argolicum ſinum. Ptol. *Caſtri* Sophiano.

Ermon, hoc eſt, *fons*, oppidum erat in tribu Manaſſe, in octavo lapide Scythopoleos ad Meridiem, non longè à Jordane contra Salim, ubi baptizabat Johannes, quòd ibi aquæ multæ eſſent.

Ernaginum, vulgò *Eragnac*, locus Galliæ, inter Cabellionem Cavarum & Taraſconem Salyorum. *Utriculariorum corporatorum Ernaginenſium* mentio fit in marmore Arelatenſi. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Erneſtus, Elector Saxoniæ, à quo *linea Erneſtina*, ſicut à fratre ejus Alberto *Albertina*, quæ hodie Electoralis eſt, origo. Filius is Friderici I. Placidi, nepos Friderici II. Bellicoſi, ſub quo Ducatus Sax. Electoratu auctus rediit ad Witikindeos, cùm hactenus in variis familiis hæſiſſet: Princeps fuit prudentiâ, & compoſitis inter tres Reges Caſimirum Poloniæ, Uladislaum Bohemiæ, ac Matthiam Hungariæ rebus inclytus. Moriens ſola Servatoris ſui opera ſibi ſufficere eſt teſtatus. Ejus fil. Fridericus III. Sapiens, Wittebergenſem arcem condidit, Academiam ibi A.C. 1501. erexit, Luthero favit, Imperium ſibi oblatum recuſavit, Obiit cœlebs, ſub tumultus ruſtici initia. Ei ſucceſſit frater Johannes, cognom. Conſtans, ſeu Bonus, qui in adoleſcentia in Hungaria Maximiliano militans, A. C. 1490. primus Albæ Græcæ mœnia conſcenderat. Fratris ſucceſſor, viſitatione Eccleſiaſticâ inſtitutâ, Eccleſiis Miniſtros præfecit, & Wittebergæ 20. Dom. Trin. vernaculâ linguâ primùm curavit Miſſam, ut vocant, celebrari; hinc nunquam ei a Cæſare collata ſunt Principatus inſignia. Ejus dein auſpiciis ruſtici rebelles cæſi: Epiſcopique A.C 1528. coërciti ſunt: quo ipſo adverſus decretum Spirenſe cum aliis proteſtatus eſt. In comitiis Auguſtanis A. C. 1530. Cæſari Confeſſionem obtulit, deceſſit A.C. 1532. Pater Johannis Friderici Electoris, & Joh. Erneſti: quorum illo bello Smalcaldico ab Imperatore victo captoque, Electoratus in *Albertinam lineam* translatus, & Mauritius agnatus dignitate hac inſignitus eſt. Auctor fuit Joh. Fridericus linearum Gothanæ & Vimarienſis, de quibus *ſuo loco*. Vid. de his omnibus accuratè diſſerentem Phil. Jacob. Spenerum *Sylloge Geneal. Hiſt.*

Erno, Long Earne. lacus Hibern. in Ultonia & Comit. Fermanagenſi, ol. *Erdinus*; eſtque duplex, & in confin. Connaciæ reg.

Ernodorum, quaſi *Ernonis aqua* Gall. Lugdunenſis opp. Anton. Quibuſd. *Iſſoudun*, in prov. Bituricenſi. *Exeloduneum* Lat. Baudr. Valeſio. ad flu. Ernonem, vulgò *Arnon*, qui Linerias, Condate, Cellam, Caſale Benedicti, Marogilum, vicum S. Ambroſii, Carrocium, Rulliacum alluens, non longè à Virſione in Carim labitur, ſita, hodie à S. Ambroſio *S. Ambrois ſur Arnon* dicitur, *Not. Gall.*

Ernolatia, opp. Norici, ubi nunc vicus *Hall*, in Auſtr. ſup. ad fluv. *Krems*, Cluver. 6. leuc. Germ. à Lentia in Auſtr.

Ero, vide *Hero*.

Erocade, Hippothoontidis tribus pars. Steph.

Erochus, urbs Phocidis. Pauſan.

Eroga, locus Judææ, ubi mons, terræ motu ſciſſus, & ad 4. ſtadia loco motus. Joſephus *Ant.* 9. 11.

Eropas, Africæ propriæ gens. Ptol.

Eropia, inſula una ex Cycladibus, aliter *Acis*, poſtea verò *Siphnus* appellata.

Eropoliſtides, nomen fictitium apud Plautum, quo ſignificatur *ob amorem vendita*.

Eropus, Rex Macedonum, in cunis ſucceſſit Patri Philippo I. Illyrios ſemel victores, prolatus in campum infans, devicit. Regnavit an. 27. Juſtin. *l.* 7.

Eros, ſervus Antonii, à quo cùm Antonius ab Auguſto ſuperatus, rerum deſperatione gladium petiiſſet, ad inferendam ſibi mortem, ille quidem gladium accepit, quaſi dominum percuſſurus, at converſo gladio ſeipſum confodit. Plut. Item Comœdus quidam, cujus meminit Cic. *in Orat. pro Roſcio Comœdo*.

Eroſtratus, nebulo quidam ſceleratiſſimus, qui cùm nomen ſuum poſteritati conſecrare omnibus modis cuperet, atque hoc virtute conſequi non poſſet, templum Dianæ Epheſiæ manu propriâ incendit, ratus propter hoc ſaltem facinus nomen ſuum ab hiſtoricis propagatum iri. Epheſii autem, ne ſperatum ex ſcelere fructum conſequeretur, ſeveriſſimis edictis caverunt, ne quis eum unquam nominaret; non tamen efficere potuerunt, ut nomen illius ad nos non perveniret, ut ſcribit Strabo *l.* 14 Lege *Heroſtratus*.

Erpachium, caſtr. Franconiæ, in tractu *Othonis ſylva*, hinc regiunc. Comitatus Erpachienſis, ſub proprio Comite, media ferè inter Rhenum, Mœnum & Neccarum fluv.

Erphordia, urbs ampla & munita Germ. ad *Jeram* fluv. regiunculæ inſtar, antea *Merguburgum*, à Merovæo Francorum R. Cum arce S. Cyriaci. Incendio deformata, an. 1417. Antea ſui penè juris, ſed ab Elect. Moguntino vindicata an. 1664. Vix 3. leuc. à Vimaria in Occ. 5. à Jena. 3. à Gotha in Ort. 14. à Lipſia in Occ. Hic Concilium an. 932. 1073. 1074. contra Sacerdotes Concubinarios, Vide *tom.* 9. *Concil.* Lambert. *in Chron.* & ſupra *Erfordia*.

Erpis, ſeu *Herpis*, Mauritan. Tingitanæ urbs. Ptol. oppidul. nunc regni Fezzæ, in Errifis prov. juxta fluv. *Nocor*, ad pedes montium. Quibuſd. *Mernisa*.

Erquicum, vulgò *Erquico* ſeu *Ercoco*, urbs munita Abiſſiniæ, in ora littor. maris Erythræi, cum portu capaciſſimo, & admodum frequenti, 100. circiter leuc. Gall. à Suachena in Auſtr. Totius illius oræ emporium. Aliis *Arquicum*. Ol. *Adulis*

Erranoboa, Indiæ fluv. in Gangem deficiens Plin.

Errifis, prov. regni Fezzæ, verſus oram maris Mediterr. inter Hasbatam prov. ad Occ. & Garetam ad Ort. Ibi urbes Gomera, Velitiaa, & Mezemma, in ora maris Mediterr.

Erroris Inſ. *Alboran* Europæis, parva & oblonga, in ora Fezzæ & prov. Garetæ, ex adverſo prom. *trium Furcarum*, à quo vix diſtat 4. leuc. in Bor. Habet tantùm vicos aliquot cum caſtro, contra piratas.

Erruca, Volſcorum in Italiâ urbs. Diodorus Sic.

Erſcenus, nobilis gladiator. Lege *Eſernius*.

Ertha, urbs Parthiæ ad Euphratem. Steph.

Ertzbergius Severinus, aliàs *Ærimontanus*, Eccleſiaſtes & Profeſſor Baſilienſis, diſciplinæ ſeveritate, in adoleſcentia moderandâ clarus; Chriſto domi foriſque per an. 26. prædicato, Obiit anno Chr. 1566. Vide Urſtil. *Epit. Hiſt. Baſil. cap.* 15. Huic filius fuit

Ertzbergius Henricus, Theologus eruditus & conſtans, qui poſtquam in patria ſacro miniſterio cum fructu functus eſſet, ut exteras Eccleſias viſeret, in Galliam profectus, lanienam Pariſienſem an. 1572. ægrè effugit: inde Genevam, hinc Tigurum delatus, nervoſum hic, *de genuino ſenſu Verborum S. Cœnæ*, ſcriptum, vernaculo ſermone edidit: mox Mulhuſium vocatus, brevi pòſt in flore ætatis ibi obiit.

> *Me Dominus Zelus, pietasq; ſubvecta, locavit*
> *Poſt vix exacta hic bis tria luſtra polo.*

Ertzica, Armeniorum regio. Laonicus.

Erubrus, fluv. ſe cum Moſellâ commiſcens. Auſon. *Rober* Ortel.

Ervigius, Gothorum R. in Hiſp. Græci Ardabaſti exulis fil. Bambæ, veneno necato, ſucceſſit per an. 7. Roderic. *hiſt. l.* 2. Mariana *lib.* 6. Canon 8. Concil. Toletani, ejus eligendi cauſâ convocati, Bambam ſponte ceſſiſſe refert.

Erupa, Arabiæ deſertæ urbs.

Erucius Clarus, 2. Conſul cum Cethego. an. U.C. 922.

Erxias, ſcripſit hiſtoriam Colophoniam, Athen. *l.* 13. An idem cum Ergia Rhodio, qui de Patria ſua opus condidit! Athen. *libr.* 8. Geſner. *Bibl.*

Eryannos, Troadis fluv. ex Idâ monte manans. Plin.

Erybium, Dorienſium urbs ſub Parnaſſo monte, Diod. Siculus.

Eryce, urbs Siciliæ. Steph. Vide *Eryx*.

Erycina, Veneris cognomentum ab *Eryce* Siciliæ monte, in quo colebatur. Hor. *Car.* 1. *Od.* 2.

> *Sive tu mavis Erycina ridens.*

Hinc *Templa Erycina*. Stat. 1. *Sylv.* 1.

> *Non ſecus alma Venus, quàm ſi Paphon æquore ab alto*
> *Idaliasq; domos, Erycinaq; templa ſubiret.*

Erymanthus, mons Arcadiæ, in quo aprum agrorum vaſtatorem Hercules domuit, vivumq; ſuper humeros ad Euryſtheum retulit, quo conſpecto Euryſtheus in æreo vaſe ſe abſcondit. Stat. *Theb.* 4.

> *Monſtriferumq; Erymanthon, & aeriſonum Stymphalon.*

Denſa juga Erymanthi, apud Sen. *in Herc. Fur.*

> *Nigra ſylva Erymanthi.* Apud Hor. *Carm.* 1. *Od.* 21.

Ovidius *Ep.* 9.

> *Tegeæum aprum cupreſſifero Erymantho.*

Hinc *Erymanthius*. Cic. *in Ver. Ajebant in labores Herculis non minus hunc humaniſſimum Verrem, quam illum aprum Erymanthium referri oportere.* Inde *peſtis Erymanthia*, Silio *lib.* 3. id eſt, Aper quem Hercules interemit. Hinc etiam *Erymanthis* Patronymicum, pro Arcadiâ. Ovid. *Met.* 2.

> *Nexilibusq; plagis ſylvas Erymanthidos ambit.*

Etiam Calliſto Lycaonis filia, quæ verſa fuit in urſam, dicebatur *Erymanthis*. Ovid. *Triſt.* 1. 3.

> —— *Cuſtos Erymanthidos urſæ.*

Denique *Erymanthæus*. Val. Flacc. 1. *Argon.*

> *Quiq; Erymanthæi ſudantem pondere monſtri*
> *Amphitryoniadem, &c.*

Eſt & fluv. hoc nomine in Alpheum defluens. Plin. Item urbs Arcadiæ Pauſan. de fluv. Callim. *Hymn.* 1.

> —— Οὐδ' Ἐρύμανθος
> Λευκότατος ποταμῶν. ——

Cujus fontes Pauſanias in Lampea monte ponit, qui ſacer Panos eſſe dicitur.

Erymna, urbs Lyciæ, *Tralles* poſtea dicta. Steph. Theſſaliæ item oppid. Strab. Et Magneſiæ. Plin.

Erymas, venator Cyzicenus. Val. Flacc. *l.* 3. *v.* 194.

Eryſice, urbs Acarnaniæ, quæ poſtea *Oeneada* nominata eſt. Aliqui totam Oeneadarum regionem *Eryſicen* nominarunt ab *Eryſice* Acheloi filiâ. Steph.

Eryſthea, urbs Cypri, in quâ Apollo Hylates colitur. Steph.

Eryſthenes, vide *Eriſthenes*.

Erythea, vel *Erythia*, inſula inter Gades & Hiſpaniam, quam ſic deſcribit Plinius: *Ab eo latere quo Hiſpaniam ſpectat* (Gadis inſula) *paſſibus ferè centum, altera inſula eſt longa 3. mill. paſſ. in. lata, in qua prius oppidum Gadium fuit. Vocatur ab Ephoro & Philiſtide Erythea. a Timæo & Sileno Aphrodiſias, ab indigenis Junonis. Erythea dicta eſt, quoniam Tyrii* ab

ab origine eorum orti ab Erythræo mari ferebantur. Acutè ut ſolet, corrigit Salmaſius *Tyrii aborigines earum*, i. e. conditores Gadium & Erythiæ. Aborigines enim Halicarnaſſeus exponit *γενάρχας ἢ πρωτογόνους*. Phœnicia igitur fuit inſula, non Punica, quæ conditores habuit è Tyro, non è Carthagine, ut perperam Avienus,

—— Hinc Erythia eſt inſula
Diffuſa glebam, & juris olim Punici;
Habuere primo quippe eam Carthaginis
Priſci colonі. ——

De eâdem Stephanus in Ἀφροδισιάς, quod nomen eſt, ad multa loca ambiguum: Τρίτη, νῆσος ἡ ἑσπερία Ἐρυθεία μεταξὺ Ἰβηρίας, καὶ Γαδείρων. Et Strabo, Ἐρύθειαν δὲ τὰ Γάδειρα ἔοικε λέγειν ὁ Φερεκύδης, &c. ἄλλοι δὲ τὴν παραβεβλημένην ταύτην τῇ πόλει νῆσον, πορθμῷ σταδιαίῳ διειργομένην h. e. *Videtur Gadibus Erythiæ nomen tribuiſſe Pherecydes:* Alii autem hoc nomine intelligunt *inſulam urbi adſitam, unius ſtadii freto diviſam.* Ex quo facilè colligitur, quis Erythiæ fuerit ſitus, quæ hodie nuſquam comparet. Fuit nempe media inter Gades & continentem, urbi, quæ ad Occaſum erat inſulæ, ita vicina, ut fretum interjectum unius ſolùm eſſet ſtadii, ut refert Strabo, vel centum paſſuum, ut Plinius. Hæc eſt illa Erythia apud Poetas tam celebris, in qua regnaſſe volunt tricorporum illum Geryonem, cujus boves Hercules abegerit. Fabulæ princeps in Theogoniâ Heſiodus, poëta omnium qui extant, uno Homero excepto, longè vetuſtiſſimus: Τρικέφαλον inquit Γηρυονῆα *tricipitem Geryonem* exarmavit Hercules

—— Περιῤῥύτῳ εἰν Ἐρυθείῃ
Ἤματι τῷ, ὅτε περ βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους
Τίρυνθ' εἰς ἱερὴν, διαβὰς πόρον Ὠκεανοῖο.

Dionyſius *de ſitu Orbis* Verſ. 558.

Ἤτοι μὲν νήσοιο βοοτρόφου ἀμφ' Ἐρυθείης,
Ἄτλαντος περὶ χεῦμα, θεουδέες Αἰθιοπῆες
Μακροβίων υἷες ἀμύμονες, οἵ ποθ' ἵκοντο
Γηρυόνου μετὰ πότμον ἀγήνορος.

Et in Poëtarum gratiam, Erythiæ boves fingit Marcianus Ægyptiis & Epiroticis non cedere. Verba ſic habent ex magni Salmaſii emendatione,

Εἶτ' ἐχομένη 'στὶ νῆσος ἡ καλουμένη
Ἐρύθεια, μεγάλοις μὲν βραχεῖα παντελῶς,
Βοῶν ἀγέλας ἔχουσα καὶ βουκολίων,
Προσεμφερεῖς ταύροις τε τοῖς Αἰγυπτίοις,
Καὶ τοῖς κατὰ τὴν Ἤπειρον ἐκ Θεσπρωτίας.

Propertius 4. 10.

Amphitryoniades quâ tempeſtate juvencos
Egerat à ſtabulis, ò Erythea, tuis.

Ovidius *Faſt.* 1.

Ecce boves illuc Erytheïdas applicat Heros;
Emenſus longi claviger orbis iter.

Idem *Faſt.* 5.

Victor abit, ſecumq; boves Erytheida prædam
Abſtrahit ——

Et Eurip. *in Herc. Fur.* vocat Geryonem τὸν τρισώματον βοτῆρ' Ἐρυθείας. Tamen in Iberia non regnavit Geryon, nec circa Gades, ſed Ambraciâ in Epirò. Ita pronuntiat Arrianus poſt Hecatæum Hiſtoricum antiquiſſimum *lib.* 2. Ἀναβάσ. *Geryonem, ait, adverſus quem Hercules Argivus ab Euryſtheo miſſus eſt, ut boves Geryonis abigeret, & Mycenas duceret*, οὐδὲν τι προσήκειν τῇ γῇ τῇ Ἰβήρων Ἑκαταῖος ὁ λογοποιὸς λέγει. *Nihil ad Iberorum regionem pertinere dicit Hecatæus hiſtoricus, neq; inſulam ullam Erythiam in Oceano ſitam miſſum fuiſſe: Sed continentis, quæ circa Ambraciam & Amphilochum eſt, regem fuiſſe Geryonem, & ex illâ continente Herculem boves abegiſſe.* Quod ipſum habet Euſt. *in Dionyſ.* Atque eodem pertinet, quod in Epiro boves prægrandes *Augini Larini* credebantur ex illorum eſſe genere, quos abegerat Hercules, & nomen habere à *bubulco Larino* Herculis abigeo. Hæc partim ex Athenæi *lib.* 9. partim ex Ariſtoph. *Schol. in Aves*, partim ex Suidâ, qui veterem ſcriptorem citat Lycum Rheginum, Lycophronis parentem. Et ex Herodoto colligere eſt Græcorum neminem navigaſſe Tarteſſum ante Colæum Samium, qui vi ventorum ingruentium invitus eò abreptus eſt, illo ipſo anno, quo Cyrenas condidit Battus, id eſt, annis circiter 600. poſt Herculis apotheoſin. Præterea in Erythiâ gramen erat ſiccius, quàm ut bobus ſaginandis eſſet. Itaque nullos boves in eâ memorat Strabo, ſed oves ſolùm, quæ mirum in modum pingueſcebant: Τὰ νεμόμενα (inquit) αὐτόθι πρόβατα τὸ γάλα ὀρὸν μὴ ποιεῖν, τυροποιοῦσί τε πολλῷ ὕδατι μίξαντες διὰ τὴν πιότητα. Ἐν τριάκοντά τε ἡμέραις πνίγεσθαι τὸ ζῶον, εἰ μή τις ἀποσχάζοι τι τοῦ αἵματος· ξηρὰ δ' ἐστὶν ἣν νέμονται βοτάνη, ἀλλὰ πιαίνει σφόδρα: *Ibi paſcentium ovium lac ſero caret, nec niſi aquâ multâ infuſâ in caſeum cogunt, propter pinguedinem, ac trigeſimo die pecus ſuffocatur, niſi aliquid mittatur ſanguinis: nam quo paſcuntur gramine, licet ſicco, valdè pingueſcunt.* Hæc Strabo de ovibus in Erythiâ, dicturus etiam de bobus illis præpinguibus, ſi qui fuiſſent, maximè, cùm ad Poëtarum illuſtrationem hoc pertineat, in quâ ubique multus eſt. Proinde Mela in Bætica natus, non putavit prope Gades eſſe Geryonis Erythiam, ſed contra Luſitaniam, in quâ eâdem ſententiâ etiam alios fuiſſe ex Plinio, & Solino conſtat. Ac mihi perſuaſiſſimum eſt (inquit Bochartus) Hiſpaniam & Gades Græco Herculi ne famâ quidem fuiſſe notas, & poëtas ideo ſuum Herculem in Oceanum deduxiſſe, ne Phœnicio Hercule videretur inferior, quem ex longinquis itineribus non vulgarem ſibi gloriam comparaſſe noverant. Nomen ejus quod attinet, ab ovium frequentiâ Phœnices videntur *Erythiam* appellaſſe עשתרות *aſtaroth*, id eſt, *ovium*, deinde etiam עשתורת *aſtoreth*, vel עשתרתא *aſtarta* propter alluſionem, tanquam ab *Aſtarte* deâ; quod ab iis redditum Ἀφροδισιὰς, ſeu *Veneria*, ab aliis Ἥρας νῆσος *Junonis inſula*: Quia Aſtarte modò pro Junone ſumitur. Et Græcorum antiquiſſimi, cùm quid eſſent *Aſtaroth*, vel *Aſtoreth*, planè neſcirent, videntur divulſis vocibus inde feciſſe ἄστυ Ἐρύθης, quaſi ſic diceretur oppidum in inſula Ἐρύθη. Nam Ἐρύθη pro Ἐρυθεία occurrere docet Stephanus, quod dici putat κατὰ συναλοιφήν. Ut *Calliope, Penelope* pro Καλλιόπεια & Πηνελόπεια. Vide Voſſ. *ad Melam p.* 250.

Erythini, urbs Paphlagoniæ. Steph. Quæ ex Homeri ſententia juxta Cromnam & Gobialum à Strab. ſtatuitur. Idem: *Erythinos* eos dici putant, qui nunc *Erythni*, à colore dicti.

Erythra, urbs Jonum, quæ & *Cnopupolis*, alia Libyæ, tertia Locridis, quarta Bœotiæ, quinta Cypri, quæ & *Paphos* Steph.

Erythrabolos, promunt. Libyæ, Steph. quaſi dicas *glebam rubram*.

Erythra, civitas Aſiæ, non longè à Chio, ex quâ Sibylla fuit, quam à patriâ *Erythræam* vocant. De qua vide Euſeb. *lib.* 5. Lactant. *Div. Inſt. lib.* 1. *cap.* 6. *& de Ira Dei, cap.* 22. Auguſt *de Civ. D. lib.* 18. *cap.* 23. Caſaub. *Exercit. in Baron.* ut & Servium in illud *Æn.* 6. *Deiphobe Glauci.* Item Joniæ opp. maritimum. Ptol. Apollodori patria.

Erythræum mare, pars Oceani, Arabiam à Meridie alluens, ad Occidentem Arabico, ad Ortum Perſico ſinu terminata. Ratio nominis variè traditur à ſcriptoribus. Proximè tamen ad veritatem videntur acceſſiſſe, qui ab *Erythrâ* rege Perſei, & Andromedes fil. in illo merſo, dictum putant, cui etiam opinioni ſubſcribit Arrianus *Geſtorum Alexandri, lib* 8. Reliquas opiniones lector poterit videre apud Strab. *lib.* 16. Plin. *lib.* 6. *cap.* 23. Agatarchidem apud Phot. *num.* 250. Sanſon. *Geogr.* A Latinis autem per errorem videtur appellatum *Mare rubrum.* Nam cùm audirent, à Græcis *Erythræum* vocari, exiſtimantes à *rubedine aquarum* ita dictum, ipſi quoque *mare rubrum* appellarunt. Vide Euſt. *in Dionyſ.* Agatarchidem, Fullerum *in Miſcellaneis*, ac præſertim Mart. Lipenium *de Navig. Salomon. cap.* 4. *ſect.* 1. Baudrando hoc mare, al. *Arabicus* ſinus, Aſiam ab Africa ſeparat, & extenditur inter Arabiam ad Ort. & Troglodyticam ac Ægyptum ad Occ. *mare Roſſo* Ital. *Mer de la Mecque* & *Rouge* Gall. *Bahar Corzum*, Arab. Aliis eſt pars Oceani, inter oram Carmaniæ & Aromata prom. inter ſin. Perſicum & Arabic. Nunc Oceanus Arabicus. Vide quoque P. de Valle, *itinerar.* Item *Erythræum*, Cretæ promuntorium. Ptol. *Cabo Roſſo* Pineto.

Erythras, fil. Perſei, ac Andromedes, qui in confinio Rubri maris regnum habuit, unde *mare Erythræum*.

Erythron, Cyrenaicorum locus in Pentapoleos regione Africæ, Ptol. *Furcelle*, teſte Marmolio.

Erythros, locus apud Tybur, in Latio, qui & *Rubra Saxa*. Strab.

Eryx, Butæ & Veneris fil. qui cum viribus plurimum polleret, hoſpites ad cæſtuum certamen ſolebat provocare: qua ratione cùm non paucos trucidaſſet, ab Hercule ex Hiſpania redeunte ſuperatus occubuit: atque in monte, quo Veneri matri templum condiderat, ſepultus eſt. Virg. *Æn.* 5.

—— Quibus acer Eryx in prælia ſuetus
Ferre manum, duroq; intendere brachia tergo.

Eryx, Indus quidam, qui procedente Alexandro Embolima, anguſtias itineris viginti millibus armatorum obſedit, quem Indi, ſive odio, ſive gratiam victoris inituri, fugientem adorti interemerunt, caputq; ejus atq; arma ad Alexandrum detulerunt. Curt. 8.61.

Eryx, mons Siciliæ, in orâ Boreali, & Occid. apud Drepanum urbem, ab eâ 2. mill. p. diſtans introrſum. Ovid. *Faſt.* 4.

—— Zephyrò ſemper apertus Eryx.

Erat autem mons altiſſimus & ſolo Ætnâ minor. Polyb. *lib.* 1. Μεγέθει δὲ περὶ πολὺ διαφέρει τῶν κατὰ τὴν Σικελίαν ὀρῶν, πλὴν τῆς Αἴτνης. Solinus; *Eminet Sicilia montibus Ætnâ, & Eryce.* Diod. *lib.* 4. aſcenſum ad Erycem tradit eſſe triginta ſtadiorum. Τὴν ἀνάβασιν ἔχει σταδίων λ. Inde Poëta *lib.* 2. *Æn.*

Quantus Athos, aut quantus Eryx.

Et *Æn. lib.* 5.

At procul excelſo miratus vertice montis.

De *Eryce* loquitur Theocr. *Idyl.* 15.

Αἰπεινόν τ' Ἔρυκα. ——

Ovid. *Am.* 2.

Colle ſub umbroſo quà tenet altus Eryx.

Et Sil. *lib.* 14.

Nec non altus Eryx.

Lucanus *lib.* 2.

Ut maris Ægæi medias ſi celſus in undas
Depelleretur Eryx. ——

In ſummo vertice hujus montis templum fuit Veneris Erycinæ. Polyb. *lib.* 1. *Τοῦτο δ' ἐπ' αὐτῆς τῆς κορυφῆς, οὔσης ἐπιπέδου, κεῖται τὸ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Ἐρυκίνης ἱερὸν, ὅπερ ὁμολογουμένως ἐπιφανέστατόν ἐστι τῷ τε πλούτῳ καὶ τῇ λοιπῇ προστασίᾳ τῶν κατὰ τὴν Σικελίαν ἱερῶν.* Mela, *Montium* (Siciliæ) *Eryx maxime memoratur, ob delubrum Veneris ab Æneâ conditum.* Virg. *Æn.* 5.

Tum vicina aſtris Erycino in vertice ſedes
Fundatur Veneri Idaliæ.

Hanc impensè coluiſſe Pœnos teſtatur Diodorus *lib.* 4. *Καρχηδόνιοι μέρους τῆς Σικελίας κυριεύσαντες, ὅμως διετέλουν τιμῶντες τὴν θεὸν διαφερόντως.* Nempe Venus eſt Phœnicum Aſtarte, cujus cultum ab illis Græci edidicerant. Notum enim eſt ex Pauſaniâ, nullum in Græciâ fuiſſe Veneris templum antiquius templo Cythereæ Veneris, quod in Cytheris Phœnices condiderant, proinde etiam ædes Erycinæ Veneris videtur eoſdem habuiſſe conditores, quicquid Græci de Æneâ ac Trojanis garriant, aut verò à Dædalo, quem ferunt ſaxum Erycis antea confragoſum complanaſſe, muro per præcipitia ducto, ut latior eſſet area. Vide Diodor. *libr.* 4. & Pomp. Sabinum *in libr. Æn.* 5. Sed & in Erycis vertice fuit urbs ejuſdem cum monte nominis, de quâ Polyb. ubi ſupra: *Ἡ δὲ πόλις ὑπ' αὐτὴν τὴν κορυφὴν κεῖται, πάνυ μακρὰν ἔχουσα καὶ προσάντη πανταχόθεν τὴν ἀνάβασιν.* Fuit etiam *Eryces* fluvius naſcens ex *Eryce* monte & urbe, de quâ Callias apud Macrob. 5.18. *Ἡ δὲ Ἔρυκη τῆς μὲν Γελῴας ὅσον ἐνενήκοντα στάδια διέστηκεν. Ἐπιεικῶς δὲ χωρίον ἐστί τε ἐρυμνὸν καὶ τὸ παλαιὸν γεγενημένον πόλις, ἐφ' ᾗ καὶ τοὺς Δέλλους κεκλημένους εἶναι συμβέβηκε: Eryce a Gelenſium finibus 90. circiter ſtadia diſtat. Valdè autem deſerta, atq; inculta ſunt cùm mons, tùm quod in eo quondam fuit Siculorum oppidum, ſub quo & Delli ſiti ſunt.* Mons hodiè vocatur *Catalſano*, *ubi* (inquit Fazellus) *ingentes urbis vetuſtæ, diruta, ac magna quoq; arcis mira ſpectantur ex quadratis lapidibus ruina.* Hæ ſunt ruinæ opidi Eryces, cui, ſi Stephano credimus in voce *Ἀκράγας*, nomen dedit amnis *Eryces*. Sed utrique nomen à monte, qui Punicè dictus eſt חרוכס *Harucas* vel חרכס *Harces*, & Græcè Ἐρύκης vel Ἔρυξ, ut mons prior prope Drepanum: Hic enim, de quo jam agimus, non longè aberat à Palicis. Opp. Eryces nunc vicus vallis Mazaræ, *Trapano del monte* dictus, ob incolas, Drepanum translatos, a quo vix 3. mill. diſtat in Ort. Mons autem, cui inſidet, *monte di S. Giuliano*. Baudr.

Eryxias, 20. Athenienſium princeps, regnavit annis 10. Olymp. 13. quâ vixiſſe Homerum nonnulli contendunt.

Eryxis, Philoxeni filius, qui, ut deformis & incommodus, materiam Comœdis riſûs præbuit. Vid. Ariſtoph. *Ran.* 4. *ſc.* 1.

Eryxo, mater pueri Batti, quæ tyrannum Laarchum nuptias ſuas ambientem, noctu ad colloquium vocatum, per fratrem Polyarchum obtruncavit.

Erzerum, urbs & regio Aſiæ, ſub Turcâ. An *Cæſarea Cappadociæ*? Vid. ibi.

E S.

Eſaan, civitas in tribu Juda. Joſ. 15.

Eſacus, Priami fil. qui quòd cauſa fuiſſet necis Heſperiæ nymphæ, quam deperibat, ſeſe aquis obruit. Lege *Æſacus*.

Eſaias, id eſt, *ſalus Domini*, primus ex IV. Prophetis majoribus, vide *Iſaias*. In *Eſajam*, vel partes, prodierunt: Adriani *Fragmenta*, Gr. Alvarez *Comm.* 2. tom. Quart. Rom. 1619. & *Expoſitio*, fol. Lugduni 1623. de Ancones *Elucidatio*. 2. tom. fol. Ibidem 1642. Arcularius, Octav. de Aquino. Auguſtinus. Baſilii *Expoſitio in c.* 16. *pr.* Beda. Bohlii *Commentat. Rabbinica*, Quart. Borrhai *in Eſaj. & Apoc.* fol. 1562. Baſileæ. Brentius. Bullingeri *Homiliæ*, fol. Tiguri 1575. Calvinus. Carpentejus. à Caſtro. Cheſche R. Schelomo, Hebr. Chytræi *Comm.* Clopenburgi *Enarratio in c.* 53. Octav. Cyrilli *Explanatio*. Draconites. Durantius, *in cap.* 53. Gall. l'Empereur *Paraphraſis in Com. Abarbanelis*. Octav. Lugduni Bat. 1631. Euſebius. Forerius. Forſterus, Quart. Genebrardus. Geſneri *Prælectiones in cap.* 14. *pr. &* 53. Witeb. 1609. Graminæus. Gualterus. de Haſſelio. Haymo. Heilbrunneri *Vaticinia*. Quart. Lavingæ 1584. Heſychius. Heshuſius. Hieronymus. Hyperius Janſenii, *Comm. in cap.* 12. *&* 38. fol. Lugduni 1577. Jantonius. Joachimus. Don Iſaac Abarbenel. Kirchneri *Enarratio in cap.* 53. Octav. Mulhuſ. 1579. de Lapide. Lauretus. Lucas. Lutherus. Maldonatus. Malvenda. Marlorati *Expoſitio Eccl.* Genevæ 1620. Maucorſius. R. Meir Armaah. Melanchthonis *in cap.* 4. *pr. Argumenta*. Mentzeri *Meditatio*. 8. Franc. 1607. Mollerus. Montanus. R. Moſche Alſchich. Munſteri *Editio Hebr.* Muſculi *Comment.* fol. 1570. Oecolampadii *Comment.* 1525. ab Oleaſtro. Origenis *Homiliæ*. Oſiander. Oſorius Paez. de Palatio. Pappi *Enarratio*, fol. Francof. 1593. Parez. Paulutius. Pelargus. Pintus. Pitiſci *Conciones*, Quart. 1619. Francof. Procopius. de Quiros. Rennecherus. Sanctius. Sasboldus. Schilteri *Enarratio cap.* 53. Lipſ. 1595. Schnepfius. Scultetus *in Iſaj.* Quart. Franc. 1619. Schvvan. Strackius. Streicherus. Strigelius. Thaddæus. Titelmannus. Thoſſarius fol. Baſileæ, 1558. Weirtibet *in cap.* 53. Quart. Franc. 1607. Wigandi *Annotationes*. Oct. Erphord. 1581. Urſinus *in c.* 11. *pr.* Zuinglii Explicatio, &c. Vide Crovvæi *Elenchum*.

Eſapus, Vide *Æſapus*.

Eſar, Ægyptiorum op. in Æthiopiâ, quod Bion *Sapin* vocat. Plin. 6. 30.

Eſau, fil. Iſaac, ex Rebecca, natus A. M. 2199. cum fratre Jacobo. Obiit A. M. 2325. Ejus poſteri Idumæi. Vid. Gen. 25. & 26. Idem *Edom* dictus eſt, Gen. 36. Lat. *factus*, ſive *perfectus*. Vide Sulp. Sever. *pag.* 42.

Eſau, in tribu Juda, Hier. *in L. H.*

Esbaal, filius Saul. 1. Par. 8. Lat. *ignis idoli.*

Esbon, fil. Bale fil. Benjamin. 1. Par. 7.

Esbonita, Arabiæ Petreæ gens. Plin.

Esbus, Judææ urbs. Ptol.

Eſcamus, *Iſchar*, Mœſiæ flu. ex Rhodope oriens. Plin.

Eſchol, frater Mamre. Gen. 14. Eſt & vallis, & torrens terræ Chanaan in viciniâ Hebronis. Lat. *botrus*, ſive *orbatio*, aut *ignis omnis*.

Eſco Scunga, opp. Vindeliciæ, ad Lichum fluv. 24. m. p. à Campoduno; nunc in Bavar. 9. leuc. Germ. ab Auguſta in Auſtr. totidem à Monachio in Afric.

Eſcua, mel. *Oſca*, opp. aliàs Hiſp. Tarr. in Baſtitanis, in confin. Bæticæ, nunc *Hueſca*, in regno Granat. in confin. Caſtellæ novæ & Murciæ, inter Baſtim in Afric. & Caccam, ſeu Caravacam in Cæciam. Paucis conſtat incolis, ad pedes montis Orospedæ.

Eſcuma, vulgò *Eſcouen*, vicus agri Pariſini frequens, & arce ſuâ nobilis. *Iſcuma* in Geſtis Fr. c. 37. ubi Chlotarius min. in pago Senonico ad fluv. Aroannam, non procul à Doromello vico acie victus eſſe dicitur à Theodorico Burg. R. & Melodunum caſtrum Senonum, urbem Pariſios, ſilvamque inde Aurelianenſem fugâ petiviſſe: Theodorico inſecuto, & poſt vaſtatam igne ferroque regionem ad *Iſcumam* uſque cum ingenti prædâ domum reverſo. Vid. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Eſcuriale, vicus Caſtellæ nov. 7. leuc. à Madrito, ubi Philipp. II. magnificentiſſimum Monaſterium excitavit, cum inſigni Eccleſia *S. Laurentii*, quòd hoc die Anno 1557. Gallos ad Fanum S. Quintini ingenti prælio viciſſet. Uſus eſt operâ Lud. de Fuxio, Pariſienſis, Architecti peritiſſimi, & in eo nihil ad divitias ſplendoremque deeſt. Ibi etiam eſt Regum Hiſp. recentiorum Mauſolæum, in ſumptuoſâ capella *Pantheon* dictâ. Inter Orbis miracula recenſetur, ſed Anno 1671. incendio mirè deformatum eſt, cum jacturâ inſignis Bibliothecæ.

Eſcus, ſecundus Cantii R. pacificus, poſt regnum an. 24. filio Otho regnum reliquit, Anno 512. Bedæ *Orricbus*, cognom. *Oiſcus*, dicitur. Unde Cantii Reges *Oiſcingi* vocati. *l.* 1. Duchenius, *hiſt. Angl. tom.* 1. *l.* 6. *c.* 9.

Eſdras, & *Eſras*, Vid. ibi, nomen ſacerdotis, 1. Eſdr. 7. Joſ. *Antiq. lib.* 11. de quo ſic D. Hieronymus *in Præfat. in libr. Reg. Certumq; eſt*, inquit, *Eſdram ſcribam, legiſq; doctorem, poſt captam Hieroſolymam, & inſtaurationem templi ſub Zorobabel alias reperiſſe litteras, quibus nunc utimur, cum ad illud uſq; tempus, iidem Samaritanorum, & Hebræorum characteres fuerint*, &c. V. Celebert. Buxtorf. *Anticriticam*. Totam ipſe Bibliothecam à Babyloniis combuſtam, reparavit: Moſis totum opus ab ipſo ſine librorum diſtinctione ſcriptum, in quinque partitus eſt libros. Comeſt. *in cap.* 1. *Levit.* Lat. *adjutor*, ſive *atrium*. Vide quoque Salian. Torniel. A. M. 3556. 3569. 3610. 3640. In *Eſdram*, extant: Bedæ *Expoſitio Alleg.* Bibliander. Brentius. Crommius. Ferus. de Lapide. Lavateri *Homiliæ*. fol. Tiguri 1586. Lombardus. Loviſinus. Malvenda. Nezenius. Paulutius. Pembelii *Explicatio*. Angl. Londini 1658. Sanctii *Comm.* fol. Antv. 1627. Strigelius. de S. Victore. Wolfii *Comment.* fol. Tigur. 1584. &c. Vid. Crovvæi *El.*

Eſdrelon, civ. & campus Palæſtinæ, Judith. 1. *Campo di fabe*, teſte Bocharto. In tribu Iſſachar, unde urbi nomen.

Eſdrin, nomen viri. 2. Mach. 12.

Eſeban, filius Diſon. Gen. 36.

Eſebon, filius Gad. Gen. 46. Item fil. Bela filii Benjamin, 1. Paral. 7. Item, fluv. Moabitarum, in Palæſtin. & Arab. Pet. confinio.

Eſebon, urbs Amorrhæorum glorioſa, inſignis & munita valde, in tribu Ruben, ſita in montibus, cincta muris coctis lateris; cui tanquam dominæ maximus pagorum numerus ſerviebat, vocabatur *Esbus*, diſtans à Jordane viginti milliaribus.

Eſec, frater Aſer, filii Elaſa. 1. Paral. 8. Lat. *violentia*, ſeu *calumnia*.

Eſelias, propter Saphan. 1. Par. 14. qui 4. Reg. 22. dicitur *Aſalias*, Lat. *liberans Dominus*.

Eſem, civitas in tribu Juda. Joſ. 15. Lat. *os*, ſive *fortitudo*, aut *lignum eorum*, vel *conſilium eorum*, aut *clauſura*, ſcilicet oculorum.

Eſens, Comitatus Friſiæ Orientalis, ad littus Oceani: Ortum verſus contiguus eſt Jeveriæ, ab Occaſu Bremenſi & Auricenſi tractu, à Borea mari terminatur: nomen habet à primario ejus oppido ſic vocato. Metel.

Eſer, fil. Seir Horræi. Gen. 36. Lat. *cellarium*, ſive *theſaurus*, aut *anguſtians*.

Eſernia, vide *Æſernia*.

Eſerninus, gladiator nobilis, cui æqualis, & par alter gladiator extitit, nomine Pacidianus; de quibus natum proverbium: *Eſerninus cum Pacidiano*. Cic. *lib de opt. oratorum genere*: *A me*, inquit, *quò maximis minima conferam, gladiatorum par nobiliſſimum inducitur, Æſchines tanquam Eſerninus, ut ait Lucilius*:

—— Non ſpurcus homo, ſed doctus & acer
Cum Pacidiano hic componitur, optimu' longè
Poſt homines natos. ——

Eſguilionium, opp. Aquitaniæ, in Aginnenſi prov. Cum tit. Ducatus, ad confluentes Oldi in Garumnam, 4. leuc. infra Aginnum. Mel. forſan *Aguillonium*, quod V.

Eſia, vel *Æſia*, Galliæ fluv. in Sequanam fluens. Vibius. Is eſt quem hodiè *Iſaram* vocant, Gallicè *Oiſe*.

Eſionenſes, vel *Eſionea*, pop. Aſiæ. Strabo.

Eſion-geber, & ἀρχαϊκῶς *Aſion-gaber*, & *Gaſiongaber* Euſebio Ἀσία, & Hieronymo *Eſiia*, portus Idumææ prope Ælam ad mare Rubrum. 1. Reg. 9. 26. Vide Boch. *de Ph. Colon. p.* 764.

Eſis, Italiæ flu. Plin. 3. 13. Vid. *Æſis*.

Eskia, regiunc. Scotiæ, in confin. Angliæ, à fluv. *Eska* dicta, prope Cumbriam, inter Anandiam ad Occaſ. & Lideſdaliam ad Ortum.

Eslinga, urbs in Duc. Wirtemberg. Imperialis & libera, ad Neccarum flu. 1. leuc. à Stutgardia in Ort. Aliter *Ezelinga*, parvi circuitus, & malè habita in bello Germ. Dicta à ſono & clangore æris, quod ibi dies nocteque à fabris cuditur, quaſi *Eiſenklingen*, i. vallis æraria, aut ſonitus æris. Jus civitatis accepit, muroque & foſſis munita à Friderico II. Imp. multiſque privilegiis ornata eſt, Anno 1285. Conventus quoque hic Imperii habitus legitur ab Henrico IV. Imp. A. C. 1077. In territorio urbis jus venandi Duci Wirtemberg. competit. Libera Curia, *der Freyhoff*, monaſterii Adelbergenſis, jus Aſyli habet, &c. Ornavit imprimis hanc Remp. Syndicus Knipſchildius, egregii tractatus, de Jure & privil. Civ. Imp. auctor, à paucis annis editi, Vide Limnæum Enucl. *l.* 4. *c.* 16. alios.

Eſmunus, Sadyci filius. Damaſcius apud Photium: *Æſculapium qui Beryti colitur, non eſt Ægyptius, ſed Phœnix aliquis indigena. Sadyco enim filii fuere, quos Dioſcuros & Cabiros interpretantur*: Ὄγδοος δὲ ἐγένετο ἐπὶ τούτοις ὁ Ἔσμουνος: Ubi ad nominis rationem alludere videtur. Hebraice enim השמיני *octavus* dicitur.

Eſna, Hier. *Aſna*, nomen civitatis, in tribu Juda, Joſ. 15. Lat. *mutatio, dormitatio*, aut *iteratio*, vel *ſecundatio*.

Eſopus, civitas in Locris in quodam montis ſupercilio ſita. Strabo *lib.* 6.

Eſphata, filius Aman. Eſther. 9. Lat. *congregatio*, ſive *collectio*, aut *conſummans* vel *finiens*.

Eſquilia, & *Eſquilinus* mons, unus ex 7. urbis Romæ collibus, *M. di S. Maria Maggiore* hodiè dictus. Item *porta Eſquilina*, quam Procopius *Praneſtinam* vocat, ut ſcribit Marlianus, qui eam hodie *S. Lorenzo* dici ait. Scribitur & *Exquilia*. Nunc clauſa eſt, Fam. Nardinus; eratque inter portam S. Laurentii & Portam majorem in Exquiliis. Baudr.

Eſras, de quo vide ſis, in toto libro Eſdræ, qui in Canone S. Scripturæ extat: Reliqui enim, qui illi attribuuntur, Apocryphi ſunt, Vid. Bellarm. *de V. D. lib.* 1. *cap.* 10. & 20. utpote, qui, præter alias Apocryphorum notas, falſa, contradictoria, & ſuperſtitioſa plurima contineant. Vid. Spanhem. *diſput. de auctoritate libb. Apoc.* Cœtera in *Eſdras*.

Eſriel, filius Galaad, filii Machir. Joſ. 17. qui Num. 26. dicitur *Aſriel*. Lat. *beatitudo Dei*, aut *intuitus fortis*, vel *greſſus Dei*.

Eſron, filius Ruben. Gen. 46. Filius Juda. 1. Par. 7. qui Gen. 46. *Zara* dicitur. Filius Pharez filii Juda. Gen. 46. Nomen loci. in tribu Juda, al. *Aſor*, Civ. juxta Eremum, item *Eſrom* & *Heſron*. Joſ. 15. Lat. *ſagitta exultationis*, ſive *diviſio cantici*, aut *atrium*, vel *fœnum*.

Eſſa, aliàs *Eſſemon*, opidum, in quo Zenonis, Philadelphenſium tyranni, res pretioſæ ſervabantur: quod Alexander, Judæorum rex expugnavit, & triplici muro circumdedit. Joſ. 13. *Antiq. cap.* 21.

Eſſæi, vel *Eſſeni*, Judæorum ſecta, de quâ & inſtitutis ejus Solinus *cap.* 28. & 36. Item Porphyrius *lib.* 4. Περὶ ἀποχῆς. Copioſè de iis Philo *lib.* περὶ τοῦ πάντα σπουδαῖον ἐλεύθερον Item περὶ βίου θεωρητικοῦ. Vide Joſeph. *Ant. lib.* 18. *cap.* 2. & *lib.* 2. *de B. J. c.* 12. Unde dicti ex Epiphanio *hær.* 29. oſtendere conatur Petitus *lib.* 4. *Var Lect. cap.* 9. Vide etiam de his Scaligeri trihæreſii elenchum. Hos *Bathuſæos* appellatos fuiſſe Fullerus obſervat *Miſcell. Sacr. lib.* 2. *cap.* 3. Vide eum & *lib.* 1. *cap.* 3. Alius una ex quatuor Samaritanorum ſectis fuit, cui Judas quidam, ex Joſepho, auctor. Hi communia habebant bona, contemtores voluptatum, etiam matrimonia reſpuebant, Sabbathum adeò ſuperſtitioſè colentes, ut ne vas quidem ullum loco moverent, nec naturæ neceſſitati ſatisfacerent; in 4. Claſſes diviſi. Horum juniores tantâ natu grandiores veneratione proſequebantur, ut & tactum eorum refugerent. Alia ſpecies Eſſeniorum, conjugium admittebat, ſed ſponſæ ſanitate prius triennio exploratâ, &c. Qui autem ſub S. Marco Alexandriæ vivebant Eſſenii, Chriſtiani fuere; etiam Jeſſæi Epiphanio dicti, à Jeſſe, Patre Davidis, diverſi ab Eſſeniis Judæis, ut dictum, de quibus idem. Quòd horum nulla in Nov. Teſt. mentio, ſententiam hanc probare videtur, quòd Samaritæ fuerint, qui à Judæis pro hæreticis habiti, nihil cum eis commercii habebant. Hieron. *de Scr. Eccl. in Marco & Philone*. Cyrillus Alex. *lib.* 6. *c. Jul.* Chryſ. *hom.* 44. *in Acta*. Euſeb. *lib.* 2. *hiſtor. cap.* 15. & 16. Sozomen. *lib.* 1 *cap.* 12. Nicephor. *l.* 2. *c.* 15. Philo *libr.* 1. *de Vita contem.* Plin. *libr.* 5. *cap.* 17. Baron. *Anno Chr.* 64. &c.

Eſſedones, Aſiæ pop. ſuper Mæotim habitantes, Plin. 4. 12. Quibus (teſte Herodoto *libr.* 4.) mos eſt parentum funera cantu proſequi, & congregatis proximis cadavera ipſa, pecudum carnibus admiſtis, comedere. Capite excepto, quod auro incluſum, Idoli loco habent & anniverſario ſacrificio colunt. Vide Herodot. *lib.* 4. Pomp. Melam. *l.* 2. *c.* 1. Stephanum.

Eſſendia, Imperiale ol. ſub Montenſis Ducis tutela, oppidum, Collegiato Virginum & Canonicorum ſodalitio præſtans: quod Alfridus IV. Hildesheymenſium præſul, ex paternis facultatibus fundavit. Metel.

Eſſequebia, vulgò *Eſſekebe*, fluv. Americæ merid. ex præcipuis Guajanæ. Oritur verſus lacum Parimæum, auctuſque pluribus fluminibus, in mare Boreale ſe exonerat, in Caribana reg. ad Ortum Orenoci fluv. *Eſquib* Hollandis, qui aliquot colonias in eo tractu habent.

Eſſexia, Comit. in parte Angliæ Or. cujus urbs præc. Glóceſtria, à Coilo R. condita. Solum fertile. Primus Comes Godofredus Mandevillanus fuit, cujus familiâ extinctâ, Johannes R. dein Henr. VIII. porro Eliſabetha, tandem Jacobus eum conceſſerunt, cui volebant. Camden. *deſcr. Brit.* Roberti *Eſſexia* Comitis, qui ſub Eliſabetha R. floruit, digna lectu hiſtoria eſt. Vide Thuani & Grotii *Hiſtor.* ut & infra.

Eſſexius Robertus, Comes, *Achilles Anglicus* quibuſdam dictus, cùm regiâ arceretur, & ille quondam gratioſus, ſuffultus clientelis, armatus legionibus, nunc ſine decore, ſine imperio vitam aulamve pati non poſſet, varia verſans conſilia, inimicis cuncta rimantibus, ab Eliſabetha Regina, cujus animum ſuper veteres offenſas forma quoque ipſius ſpreta in iram accenderat, dicendam ad cauſam vocatur. Intellecto periculo, domi ſuæ detentis, quos Regina miſerat, ipſe cum modica manu Londinum properans, dum amicos illic plebemque ſolicitat, à feciali publico præventus, in vincula compingitur. Datis judicibus auditus publicè, multa in inimicos dixit, hos ultum ſe eſſe, nunquam mutatâ in Reginam fide. Suſpensâ diu omnium expectatione, ecquid Reginæ clementia & veteres affectus poſſent, an facinoris magnitudo & ſuſpecta dudum popularitas, validique inimici veniam præcluderent? Damnatus tandem ſecuri feritur, magnis circa ſuprema & pietatis & pœnitentiæ indiciis: capite proſtrato, ſectatores ſupplicio affecti ſunt. A. C. 1601. Hujus exemplo Bironus Galliæ Mareſcallus, paulò poſt ab Henrico IV. ad Eliſabetam miſſus, reginâ caput occiſi monſtrante, monitus, non tamen ſapere didicit, haud diu poſt, ob idem crimen, eâdem pœnâ Pariſiis affectus. V. Hug. Grotium & Thuan. *in Hiſtor.*

Eſſui, mel. *Seſſui*, Celtarum pop. Cæſar *in Com.* fortè *Heſui*, Plin. *lib.* 4. *cap.* 18. quos Marlianus *Retelois* vocat; Alii *La Comte d'Eu*. Alii *Trierarche*, & *Tereſſe*, q. d. *terram Eſſuorum*. Bovillus eos in Belgicâ ponit. Baudrando fuere, ubi Vagoritum, nunc Sagium, *Seez*, in Ducatu Normanniæ. V. *Seſſui*.

Eſſus, urbs Locridis. Steph.

Eſtella, urbs Navarræ cum caſtro, ad Egam fluv. ubi recipit Vrederum amnem. Hinc regiunc. *Merindada de Eſtella*, 7. leuc. à Calaguri in Bor. 6. à Pompeiopoli in Occaſ. Etiam *Stella*, Vid. ibi.

Eſthemo, nomen civitatis. 1. Sam. 30. Lat. *exauditio*, vel *mulieris uterus*.

Eſthaol, urbs tribui Judæ prius aſſignata, dein data tribui Dan, inter Azotum & Aſcalonem in Palæſtinâ. Joſ. 15. juxta quam ſepultus erat Sampſon Jud 16. Lat. *poſtulans*, aut *mulier fortis*, vel *mulier ſtulta*, ſive *ignis laboris*. In campeſtribus ſita erat.

Eſthemo, ſive *Eſhtemoa*, civitas quæ Aaronis nepotibus è tribu Judæ eſt aſſignata, Joſ. 21. Nunc vicus prægrandis, in Daroma. Hier. *in L. H.*

Eſther, quæ & *Hadaſſah*, Mardochæi neptis, Ahaſueri uxor. Lat. *occulta*, ſive *abſcondita*, vel *demoliens*: aut ex Ebræo & Syro, *medicina exploratio*, vel *contemplatio*, aut *medicina turturis*. Vid. totum librum Eſtheræ, qui in Canone conſcriptus ſecundùm quoſdam, à Mardochæo. Additiones autem, quæ ei aſſuuntur, Apocryphæ ſunt, quod fabuloſus earum character, contradictiones, quæ iis partim cum Canonico, partim inter ſe intercedunt, aliaque affatim arguunt. Plura de Eſthera, apud Joſeph. *Antiq. lib.* 11. *cap.* 6. & in voce *Aſſuerus*, quem quidam Artaxer-

Artaxerxem Memnonem, alii Xerxen, &c. faciunt. In *Eſtheram*, vel *partes*, extant: Aſſum, in Octav. Germ. Norib. 1072. Bonartii *Comm.* fol. Coloniæ, 1647. Brentius. Celada. Crommerus. Cuperi *Comm.* Druſii *Annotat. cum Scholiis*. Quart. Amſtel. 1632. Ferus. Fevardentius. Gualtherus. R. Iſaac ben Arama. Don Joſeph aben Jechiia. de Lapide. Lavateri *Homilia*, fol. Tig. 1586. Lechem Setharim Hebr. Malvenda. Merlinus. R. Moſes Iſerle. Paulutius. Rabanus. Rabboth Hebr. Sanctius. Serarius. Strigelius. Taylori *Targum prius & poſter.* Quart. Wolfius, &c. Vide Crowæi *Elenchum*.

Eſthonia, Livoniæ pars Sept. Ejus partes ſunt *Eſthonia* propria, *Vichelandia*, *Alentakia*, *Viria*, *Harria*, *Jerwia* & *Oldempoa*. Urbes præc. *Fellinum*, *Revalia*, *Pernavia*, *Torpatum*, *Hapſelia* & *Lehalinum*. Ei adjacent Inſulæ, *Oſilia*. 14. mill. patens: *Dageden* 9. mill. longa, 4. lata. *Mona*, *Wormſe*, *Wrangen* & *Kien*, in quibus partim Eſthica, partim Suecica lingua in uſu. Sub Suecis, à multis annis. Baudr. Metel.

Eſtiones, Helvetii pop. Strabo *lib.* 4. quos Ægidius Tſchudus *Ednerberger* vocat. Baudrando pop. Vindeliciæ, in valle Ilari fluv. inter Brigantios & Licatios, nunc ubi pars Sueviæ, verſus Lacum Brigantinum.

Eſtola, fluv. Hiſp. Tarrac. Oritur in confin. Aſturiæ, dein rigatâ Legione & Benevento, aliquot pôſt auctus rivulis, in Durium ſe exonerat, inter Senticam & Mirandam. Baudrand. Vulgò *Eſla*.

Eſtotilandia, regio perampla Americæ Septentrionalis, verſus terras Arcticas, & fretum Hudſonium, ad Boream nov. Franciæ. Aliter *Terra Laboratoris*, ſeu *nova Britannia* Anglis. Primùm à piſcatoribus Friſlandicis tempeſtate huc & in vicinas terras ejectis, detecta, duobus penè ſeculis ante Luſitanorum & Caſtellanorum navigationes, & poſtmodum circa annum 1390. auſpiciis Zichini, Friſlandiæ Regis, à Nicolao & Antonio Zenis. fratribus patriciis Venetis perluſtrata eſt: Deinde verò à Johanne Scoluo, Polono, qui anno milleſimo quadringenteſimo ſeptuageſimo ſexto, 86. annis à prima ejus luſtratione navigans ultra Norvegiam, Grœnlandiam Friſlandiamque, Boreale fretum ingreſſus ſub ipſo Arctico Circulo ad hanc Eſtotilandi terram delatus eſt. Mari merſus, ut & Michael Cortereälis. Tota regio montibus aſpera & ſylvis horrida, ingenti omnis generis ferarum multitudine abundat. Fama eſt Gryphos iſtis quoque in montibus reperiri. Metel. Tantùm detecta verſus oram littoralem. Baudrandus. Solum ferax, auri inprimis, incolæ ingenioſi, DuVal. *Geogr.* Davity *deſcr. Amer. p.* 48.

Eſtremadura, Vide *Extremadura*.

Eſubiani, pop. inter Alpinos. Plin. 3. 20.

Eſubopes, rex Colchorum, qui terram virginem nactus plurimum auri & argenti eruiſſe dicitur Plin. 33. 3.

Eſuris, Hiſp. op. Anton. vulgò *Xeres*. Quibuſdam eſt *Faro*, Urbs munita Algarviæ, cum portu, prope Cuneum prom. 9. leuc. Hiſp. ab oſtio Anæ, in Occ.

Eſus, Rhodi ſons. Vibius Sequeſter.

Eſus & *Teutates*, humano cruore à Gallis placati. Lactant.

E T.

Etacis, Laconica urbs. Steph.

Etalus, Corinthiorum rex, regn. an. 30.

Etam, nomen viri. 1. Par. 4 Item petra munita in tribu Judæ Jud. 15. In qua poſtea civitas Judæ ædificata eſt, & à Roboamo ædificiis munita. 2. Par. 11. Lat. *avis eorum*, ſive *ſubvolutio eorum*, vel *calamus eorum*: aut Syriacè *conſilium eorum*.

Etaxalos, Inſ. Arab. Fel. verſus Orient. Plin.

Etburga, filia Edvardi Senioris regis Angliæ, quæ relictâ paternâ domo ſeſe in ſolitudinem contulit, in quâ reliquum vitæ peregit.

Etearchus, Oaxi, civitatis Creticæ rex, qui amiſsâ uxore filiæ ſuæ Phronimæ novercam ſuperinduxit, quæ domum ingreſſa ut erat, ſeſe reipsâ novercam præſtitit, cùm lædendo, atque omne injuriarum genus excogitando, tum ad extremum impudicitiam ei impingendo. Etearchus criminationibus uxoris fidem habens, Themiſonem quendam Theræum jurejurando aſtrinxit, ut acceptam Phronimam in mari demergeret. Qui cùm neque Etearchi crudelitatis miniſtrum ſe præbere vellet, neque rurſum jusjurandum violare, revinctam funibus puellam dimiſit in pelagus, eâque ſubitò retractâ Theram pervenit, ubi Polymneſtus vir inter Theræos ſpectatus, in concubinatum Phronimam accepit, qui ex eâ Battum genuit, Cyrenarum conditorem. Herod. *lib.* 4.

Etelesta, Carpitanorum in Hiſp. urbs. Ptol.

Eteoclea, Andreidis tribus in Bœotiâ. Pauſan.

Eteocles, Oedipi, Thebanorum regis fil. ex nefando Jocaſtæ matris concubitu editus, cum fratre Polynice ita convenerat, ut alternis annis regnarent. Exacto deinde primo anno, cùm Eteocles, qui, quòd major natu eſſet, primo anno regnarat, renueret fratri regno cedere, Polynices adjutus à Tydeo & Adraſto ſocero fratri bellum intulit, in quo ambo mutuis vulneribus ceciderunt. Impoſitis deinde cadaveribus eidem rogo, flammam ſe diviſiſſe tradunt, quaſi odium illud, quod inter vivos fuerat, ne morte quidem finiri potuerit. Euſeb. Apollodor. Statius *Theb.* 12.

Ecce iterum fratres primos ut contigit artus
Ignis edax, tremuere rogi. & novus advena buſto
Pellitur, exundant diverſo vertice flamma,
Alternosq; apices abruptâ luce coruſcant.
Pallidus Eumenidum veluti commiſerit ignes
Orcus. uterq; minax globus. & conatur uterq;
Longius ipſe etiam commoto pondere paulum
Seceſſere trabes. —— ——

Ovidius,

Scinditur in partes atra favilla duas.

Eteocretæ, Cretæ pop. antiquiſſimi. Diodorus.

Eteones, urbs Eubœæ ab *Eteoneo* quodam, nunc *Scarphe* vocatur in colle ſita. Steph. *Eteonos* Ferrario, op. Bœotiæ, ad Aſopi fluv. oſtia. Stat. 7. *Theb.*

Qui Scolon, denſamq; jugis Eteonon iniquis.

Eteonicus, Dux Lacedæmoniorum, qui, nuncio victi ad Arginuſas Callicratidæ allato, juſſit auctores ejus famæ coronis ornatos & Pæana canentes Mitylenem ingredi & victoriam nunciare, & ipſe Evangelio ſacrificavit, quaſi ob rem feliciter geſtam. Conon Athenienſis tunc Mitylenen oppugnans hoc facto conſternatus, cum exercitu quietum ſe tenuit Vide plura apud Diodorum Siculum *l.* 13. & Polyænum *l.* 1.

Eteſiæ, venti quotannis ſtatis temporibus flantes, biduo incipientes poſt Caniculæ exortum, & ad dies ferè 40. continuantes. Plin. 2. 47. Sic dicti quaſi *annui*. Ἔτος enim Græcis eſt *annus*. —— *Eteſia flabra Aquilonum* Lucretio dicuntur *libb* 5. & 6. Seneca *veliferas* vocat, *in Thyeſte*. *Æſtas veliferis ſolvit Eteſiis.* Unde Varro etiam *Navales* appellat. Stati enim ſunt & conſtantes. Æſtivos eſſe ventos conſtat ex Ariſt. *libr. de mundo*. Plut. *in Dione*, A. Gellio *l.* 2. *c.* 22.

Eteta, Mœſiæ ſuperioris urbs. Ptol *Recana* Nigro.

Etgarus, vel potius *Edgarus*, Angliæ rex, qui tot monaſteria erexit, quot annos regnavit.

Eth, ſive *Heth*, locus in regione Hebronis, in tribu Juda, quem *Ethæi* ſive *Hethæi* populi, ab Ethæo ſive Hethæo filio Chanaan orti incoluerunt: à quibus Abraham ſpeluncam duplicem emit.

Ethagari, Sericæ reg. pop. Ptol.

Ethai, אתי, nomen viri. 2. Reg. 15. qui & *Ithai*. 2. Reg. 23. Lat. *robuſtus*, ſive *ſignum meum*, aut *vomer*, ſive *adventus*.

Ethai, אתי, filius Roboam ex Maacha. 2. Par. 11. Lat. *hora*, *tempus*, vel *paratus*.

Ethalia, vel *Æthalia*, inſ. Liguſtici maris, Populoniæ urbi oppoſita, ab *Ethalio*, qui ei præfuit, ſic dicta.

Ethalion, unus ex Tyrrhenis nautis, quos in Delphinos mutatos fingit Ovidius *Met.* 3.

Etham, deſertum magnum & arenoſum, ad quod venerunt filii Iſrael profecti de Socoth. Ex. 13. Num. 33. Lat *fortitudo eorum*, aut *vomer*, vel *adventus eorum*, ſive *ſignum eorum*. Hoc tranſiverunt Iſraelitæ, ante ingreſſum maris.

Ethan, vir quidam ſapiens, filius Maol. 3. Reg. 4. Filius Zara filii Judæ. 1. Par. 2. Filius Gazaiæ 1. Par. 15. Filius Samma, filii Semei. 1. Par. 6. Filius Chuſi, filii Abdi. 1. Par. 6. Item civitas deſerta in capite ſolitudinis, tempore Moſis, Lycus Joſepho, ubi Babylonem poſteà factam ait, dum Cambyſes Ægyptum vaſtaret. Comeſt. *in cap.* 13. *Exod.* Lat. *fortitudo*, ſive *vomer eorum*, aut *inſula donum*.

Ethanim, nomen menſis 7. apud Ebræos, qui noſtro Septembri reſpondet. 3. Reg. 8.

Ethbaal, id eſt, *ad idolum*, ſive *ad dominantem*, vel *ad ſubjicientem*, ſive *ad poſſidentem*, aut *ſignum idoli*, vel *dominantis*, *ſubjicientis*, aut *poſſidentis*. Nomen regis Sidoniorum. 2. Reg 16.

Ethecuſa, inſ. in orâ Cariæ. Plin. 5. 31. In aliis exemplaribus eſt *Hieruſſa*.

Etheel, nomen viri. 1. Eſdr. 12. Lat. *mecum Deus*, ſive *ſignum Dei*, aut *adventus* vel *vomer Dei*.

Etheg, Moeſiæ op. Anton.

Ethelbaldus, ſignificat *nobiliter audax*. Fil. Ethelvulphi, Anglorum Regis, diviſo cum fratre Angliæ regno, Weſtſexiæ R. Patris viduam Juditam duxiſſe dicitur, quam poſtea Balduinus Flander rapuit. Biennium regnavit, vitiis infamis. Obiit an. 859. Chenius *hiſt. Angl. l.* 7. *c.* 6.

Ethelbaldus, Merciorum Rex, ab Alcuino fratre Pendi oriundus, pacificus Princeps, per an. 41. tandem ob ſcelera, à ſuis occiſus. an. 756. Guil. Malmesbur. *hiſt. Angl.*

Ethelbertus, ſignificat *nobiliter clarus*: Rex Cantii, poſt Ermericum, ſeu Irmericum Patrem, prudens clemensque. A Bertha uxore, è Galliæ R. ſanguine, ad Chriſtianiſmum converſus: baptizatusque ab Auguſtino, cum tota gente. Obiit an. 617. regni 53. Chriſtianiſmi 21. Hic ad Chriſtianiſmum neminem cogebat, ut qui à doctoribus didicerat, *Servitium Chriſti voluntarium*, *non coactitium eſſe debere*, Beda *hiſt. Angl. l.* 1. & 2.

Ethelbertus,

Ethelbertus, frater Ethelbaldi, regno potitus, dignum ſe Patre filium præſtitit. Danis fortiter reſtitit. Obiit an. 863. regni 5.

Ethelbredus, Rex Saxonum Occ. poſt Ethelbertum fratrem. Sub regni initium Danos pepulit, contra eoſdem Merciorum Regi ſuppetias miſit victrices, ipſe tandem in prælio occiſus. Anno 872. regni 6. Duchenius *Hiſt. Angl. l. 7. c. 8. 9. & ſeqq.*

Etheldredus, fil. Edgari, poſt fratrem Eduardum II. Angliæ R. Edicto crudeli omnes Danos occidi, uxoribus eorum umbilicotenus defoſſis, ut a moloſſis parte extante, diſcerperentur, juſſit. Ob avaritiam luxuriamque ſuis exoſus, à quibus rebellione excitatâ, Suno Danorum R. regno potitus, ipſe autem ad Richardum Normanniæ D. ſe recipere coactus eſt. Interim Sunoni mortuo Canutus fil. ſucceſſit, & Ethelbredus in Angliam revocatus, ibi obiit, Anno 1016. regni 37. Idem *l. 9. p. 282. & ſeqq.*

Etheleum, Straboni *Æthaleus*, fluv. Aſiæ, terminus Myſiæ & Troadis.

Ethelredus, 5. Anglorum rex. Itemque decimuſtertius, cujus temporibus Anglia Danis tributaria facta eſt. Polyd. *lib.* 7. Significat *nobile conſilium.*

Ethelredus, ſeu *Ealred, Elred*, vel *Aëlredus*, Abbas Ciſtercienſis, in dioec. Eboracenſi, an. 1145. Scripſit Chronicon, à condito Mundo, uſque ad Henric I. Item vitam Davidis, Scotiæ R. &c. V. Simler. Voſſ. *de Hiſtor. Lat. l.* 2. Poſſevinum, &c.

Ethelus, Cyzicenus, ingentis ſtaturæ, in conflictu nocturno ab Ancæo interfectus. Flacc. 3. 138.

EthelVVerdus, vel *ElfVVardus*, nobilis Anglus, nepos Ethelredi R. Scripſit hiſtoriam libb. 4. à condito M. uſque ad Edgarum, varias item epiſtolas, ad Mathildem reginam. Guil. Malmesbur. *in præf. Hiſt.* Voſſius, *de H. L. l. 2. c.* 47.

EtelVVolphus. *Edelphus* vel *Ethelphus*, aliâs *Athulphus*, Angliæ R. poſt Egbertum patrem, An. 838. Otii amans, regno Weſtſexiæ priſco ſibi reſervato, reliquas ditiones Ethelſtano fratri, an filio? tradidit. Danos, Londino potitos, vicit. Dein decimâ regni parte Deo dicatâ, regna ſua Romanæ ſedi tributaria reddidit, librâ ſterlingâ in quamque familiam promiſsâ. Quod ab Henrico VIII. ſublatum. Vocabatur hoc tributum *Denarius S. Petri.* Româ reverſus, Juditam, Caroli Calvi fil. duxit, turbas à primogenito excitatas, compoſuit. Obiit an. 858. diviſo inter filios regno. Aſſer. *in vita ejus.* Guil. Malmesbur. Polydorus Virg. Chenius, *lib.* 6.

EthelVVolphus, undecimus Anglorum rex. Significat *nobilis adjutor.* L. Loyd.

EthelVVolphus Bernicius, Anglus, ſec. 8. Inſigne de Monaſterii S. Petri, Ord. Bened. fundatione, poëma compoſuit. Voſſius *de H. L. lib. 2. c.* 29.

EthelVVolphus de Lapide, nobilis Suevus, ſub Maximiliano Imp. in Aula Brandeburgica plurimum valuit. Scripſit de Heroibus & Viris Ill. Trithem. *Catal.*

EthelVVolphus Wentanus, Ep. diſcipulus Dunſtani, de Regibus, regnis & diœceſibus Angl. &c. Scripſit. Vincentius Bellov. Voſſius, Poſſevinus, &c.

Ethemon, nomen viri, Virgil. *Æn.* 10.

Et clarus Ethemon Lycia comitantur ab altâ

Sed leg. *Et Clarus atq; Hæmon*, &c.

Ethemon, nomen viri. Ovid *Met.* 5.

—— *Inſtabat parte ſiniſtrâ*

Chaonius Molpeus dextrâ Nabataus Ethemon.

Ether, civitas in tribu Judæ. Joſuæ 15. Lat. *oratio*, ſive *deprecatio*.

Etherius, Epiſc. Oſmæ, in Caſtella nova, ſec. 8. à regina Adoſinda, Silonis vidua monitus, Elipandum Toletanum Neſtorianiſmum ex orco revocare, ei ſe, cum Beato, ſed fruſtra, oppoſuit. Opus ejus, *in Bibl. PP. t. 4. ed. 2. col.* 462.

Ethfinus, Rex Scotiæ, poſt Eugenium II. Poſt laudabile 30. an. regimen, 4. Vicarios conſtituit, qui jus redderent. Obiit an. 762.

Ethi, nomen viri. 1. Par. 12. id eſt, *Hora*, vel *tempus meum*.

Ethim, vicus aquationi opportunus, in tribu Zabulon, ubi Saladinus anno 1187. Chriſtianorum exercitum contrivit. Vitr. *cap* 94.

Ethini, Africæ propriæ pop. Plin.

Ethnan, fil. Ashur ex uxore Halaa. 1. Par. 4. Lat. *donum, merces*, vel *ſignum filii*, aut *adventus filii*.

Ethneſta, pop. Theſſaliæ, ab *Ethneſto* Neoptolemi filio. Stephanus.

Ethnophrones, ſeu *Paganizantes*, hæretici, ſec. 7. Joh. Damaſcenus.

Ethodus I. Scotiæ R. nepos Mogali R. ex ſorore, Conaro ſucceſſit. Argadum, qui ſub priore Rege rerum ſummæ præfuerat, à Proceribus ob luxum in vincula conjecto, Juſtitiæ conſtituit adminiſtratorem. Quo occiſo in ipſa functione, iratus Rex trecentos, facti participes, è medio ſuſtulit. Occiſus à tibicine Hiberno, cui in cubiculo ſuo locum conceſſerat, an. 194. regni 33. Buchan. *hiſt. Scot.*

Ethodus II. fil. prioris, poſt Satraëlem & Donaldum I. patruos Rex. Ignavus & ſtupidus, poſt an. 30. ab excubiis ſuis occiſus. Anno 231. Chenius, *l. 4. p.* 16.

Ethus, Scotiæ R. poſt fratrem Conſtantinum II. Dongali filio Gregorio, biennio pòſt, regno cedere, ob vitia, coactus, Obiit an. 875. Buchan. *hiſt. Scot.* Chenius, *hiſt. Angl. l. 8. c.* 2.

Etia, vicus Laconiæ, aut Cretæ civitas.

Etini, Siciliæ populi. Plin.

Etna, in tribu Juda. Hier. *in L. H.*

Etocetum, Angliæ op. Anton. *Uttokceſter* nonnullis Camdeno autem locus eſt, juxta Lichfeildiam, quem *the Wall* vulgariter vocant, à *murorum reliquiis* ibi repertis.

Etriculum, Barrio *Lataraco*, op. Brutiorum, in Calàbria cit. Vid. *Hetriculum.*

Etruria, Vid. *Hetruria.*

Ettan, locus Palæſtinæ, Hieroſolymis proximus. Joſ.

E V.

Eva, id eſt, *viva*, ſeu *vivens*, omnium mulierum prima, quam Deus ex Adæ protoplaſti coſtâ formavit: quam intuitus Adam, ait, *Hoc nunc eſt os ex oſſibus meis, & caro de carne meâ. Hæc vocabitur virago, quoniam de viro ſumpta eſt.* Gen. *cap.* 2. A' ſerpente ſeducta, edit de fructu vetito, maritoque ut idem faceret, perſuaſit. Difficultati pariendi, & rigidæ ſubjectioni, peculiariter à Deo Judice addicta. Obiit A. M. 940. decennio poſt Adamum. Geneſ. 3. 4. Salian. Genebr. *in Chron.*

Eva, urbs Arcadiæ, Gentile *Evaus*. Steph. Pagus Peloponn. maximus in Argia, in confin. Arcadiæ. Ferr. Item, mons, ad Pamiſum fluv.

Evadne, Martis filia, ex Thebe uxore Aſopi, & conjux Capanei, quem incredibili amore dilexit. Itaque cùm audiviſſet illum apud Thebas fulmine periiſſe, ferè in ſtuporem diriguit, deinde cùm celebraretur funus, ſe in rogum projecit. Ovid. *de Evadne*,

Auſa maritales viva ſubire rogos.

Claudianus.

Caſta maritali ſucceſſit Theſſala buſto.

Mart. 4. 31.

Arſerit Evadne flammis injecta mariti.

Propert. 1. 15.

Conjugis Evadne miſeros elata per ignes,
Occidit Argivæ fama pudicitiæ.

Idem 3. 13.

Nec fida Evadne, nec pia Penelope.

Stat. *in fine Thebaidos*,

Turbine quo ſeſe caris inſtraverit audax
Ignibus Evadne, fulmenq; in corpore magno
Quæſierit.

Albinovanus *ad Liviam*,

Hoc fuit Evadne, tunc cùm ferienda coruſcis
Fulminibus Capaneus impavida ora dedit.

Ovid. *Eleg. 3. lib. 4. Triſt.*

Cùm cecidit Capaneus ſubito temerarius ictu,
Non legis Evadnem erubuiſſe viro.

Iphidis filiam fuiſſe facit interpres Pindari. Hyginus Phylaci. Apollodorus *lib.* 3. Εὐάδνη ἡ Καπανέως, καιομένου πυρᾶς, θυγάτηρ δὲ Ἴφιδος, ἑαυτὴν βαλοῦσα, συγκατεκαίετο. Vide Eurip. *in Supplic.* ubi Iphis pater fruſtra dehortari conatur filiam Evadnen, à præclaro illo facinore. Ovid. 3. *de arte Amandi*:

Fata Pheretiada conjux Pagaſæa redemit,
Proq; viro eſt uxor funere lata ſuo.
Accipe me Capaneu, cineres miſcebimus, inquit
Iphias, in medios deſiluitq; rogos.

Evæi, pop. habitantes ad Meridiem, quos expulerunt Iſraelis filii, Joſ. 13.

Evæmon, pater Eurypyli, cum Græcis ad Trojam profectus 40. navibus præfuit. Hom. *in Catal.* Item urbs Orchomeniorum. Stephanus.

Evænetus, rex Lacedæmoniorum, qui ad cuſtodiendum introitum Theſſaliæ contra Xerxem, unà cum Themiſtocle Athenienſium duce à Græcis conſtitutus fuit.

Evænetus, Archon Athenis, Olymp. 111. an. 2.

Evages, Poëta, ingenio pollens, eruditione non æquè, Dionyſ. *in hiſt. Muſica.*

Evagoras, Salaminius, rex Cypriorum, ad quem Iſocrates ſcripſit. Excidit regno Salaminis, Protagorâ illud obtinente, ſed cùm in eo recuperato iniquè ſe gerere ad Artaxerxem Ochum deferretur; iterum rejectus aliam præfecturam & ampliorem, poſt defenſionem acceptam, adeptus eſt. At cùm in ea quoque priora continuaret, proturbatus, & Salamina profugus, juſſu regis, ſupplicio affectus eſt. Diod. *lib.* 14. 15. 16. Ut alii habent, ab Eunucho Nicocle, qui ſucceſſit, occiſus. Conon, poſt cladem navalem acceptam, apud illum perfugium habuit. De filio ejus, Nicocle, cui Iſocrates orationem, egregia pro Principibus monita continentem, inſcripſit, V. Xenoph. *Hell. l. 2. & ſeqq.* Ariſtot. *Polit. libr. 5. cap.* 10. Item *Evagoras* Lindius hiſtoricus, de quo Suidam adi. Scripſit de regnis Ægyptiorum, vitam Timagenis, &c. Diverſus ab illo eſt *Evagoras* Thaſius; qui inter eos fuit, ex quibus Plinius librum Hiſt. Nat. contexuit, *l.* 10.

Evagrius

Evagrius, Patr. Antiochenus, poſt Paulinum, amicus Hieronymi; oppoſitus Flaviano Meletii ſucceſſori, hinc ſchiſma. Ambroſius *ep.* 78. illum Canonicè electum negat, defenſus tamen eſt, à Syricio Epiſc R. Obiit an. 394. Vitam S. Antonii ab Athanaſio ſcriptam, Latinè vertit. Hieron. *in Cat. cap.* 125. & *ep.* 6. Theodoret. *lib.* 5. *cap.* 23. Socrates, *lib.* 5. *cap.* 15. Sozom. *lib.* 7. *cap.* 15. Item, alius Eudoxio Ariano ſurrogatus: ab Imper. Valente vero pulſus. Gregor. Naz. *Or. ad Cl. Ep.* Socrat. *lib.* 6. *cap.* 13. 14. Baron. A. C. 370.

Evagrius, Presbyter, annis 14. manſit in ſolitudine, contentus pane, & oleo. Si quando Veneris titillaretur illecebris, demergebat ſe in puteum, ut aquæ frigiditas libidinis fervorem compeſceret.

Evagrius, cognomento *Ponticus*, quia natus fuit circa Pont. Eux. unde & Hyperboritam Hieronymus, ad Cteſiphontem ſcribens, vocat. A S. Baſilio Lector fuit ordinatus: A Gregorio Nazianzeno cooptatus eſt, inter Conſtantinopolitanos Diaconos. Poſt illa Hieroſolymam profectus fuit: atque ibi ex Clerico factus eſt Monachus. Inde venit in Ægyptum, ubi in Nitriæ monte vixit an. 16. Valde eum laudat Gennadius *in ſcriptoribus Eccleſiaſticis*. Etiam commendat eum, utpote ei familiaris, Palladius Galata *in Lauſiaca*. Item Socrates *Hiſt. Eccl.* 4. 18. & Sozomenus 6. 30. A' quibuſdam creditur auctor vitarum P P. deſerti, ſed illæ Ruffini ſunt. Sixtus Senenſis & Trithemius tamen eas Evagrio Antiocheno tribuunt. Roſueid. *prolog.* 4. *ad Vitas PP.* Sed ex Hieronymo, Epiphan. Theophilo Alex. conſtat, illum Origenis errores ſequutum, Pelagiani dogmatis ſemina jeciſſe. Imo & inter hæreticos reponitur ab Antiocho Monacho, qui vixit ſub Heraclio Imper. Hieron. *ep. ad Cteſiph. præf. adv. Pelag. ep.* 60. Gennad. *de Vir. Ill. cap.* 11. Socr. *lib.* 4. *cap* 18. Sozomen. *l.* 6. *c.* 30. 40. Baron. *A. C* 388. *n.* 103. Joh. Climachus eum carpit, quòd è Chriſtiano Stoicum facere hominemque nimis properè ad perfectionis metam perducere voluerit.

Evagrius Scholaſticus, ſcriptor Eccleſ. Hiſtoriæ, quæ libris ſex conſtat; Eam inchoat, ab an. 431. ubi Socrates ac Theodoretus deſiere; perducit verò uſque ad annum Mauricii duodecimum, ut quidem ipſe teſtatur in fine operis, atque ex eo Photius *Tmem.* 29. Vide Voſſium *de Hiſt. Gr.* 2. 23. Epiphaniâ, Syriæ urbe, oriundus, vixit ſec. 6. Vulgavit quoque librum, relationes, epiſtolas, orationes, diſputationes varias continentem: A' Tiberio & Mauritio ad dignitates evectus. Perſpicuus eſt & accuratus, Photius *Bibl. cod.* 29. Nicephorus Calixtus, *præf.* &c. Interim in plurimis exſcriptor Zachariæ Hiſtorici, qui hæreticus cùm eſſet, in his Evagrius fidem minimè meretur. Morer. *in Martyrio*.

Evalces, Hiſtoricus, E'φεσιακὰ prodidit, ut cognoſcimus ex Athenæi *libro*. 13.

Evalens, populi, Glaucus *l.* 2. *de Arabia*. Steph.

Evan, unum eſt ex Bacchi cognominibus, ab *Evantium* mulierum clamore impoſitum. Ovid. *Met.* 4. à quo etiam *Semeleius Evan* dicitur. Unde *Evantes* vocantur mulieres ejuſdem ſacra celebrantes. Propert

Egit ut Evantes dux Ariadna choros.

Stat. *in Sylvis*,

Baſſaridum jactator Evan.

Et *Theb.* 5.

A ſummis audiunt montibus Evan.

Evander, Carmentis fil. Arcadiæ rex, ob eloquentiam Mercurii filius ex Nicoſtratâ habitus eſt. Hic, relictâ Arcadiâ, cùm patrem caſu interfeciſſet, avito regno pulſus, ſuadente matre, quæ vates erat, conſcensâ navi in Italiam venit, & pulſis Aboriginibus tenuit illa loca, ubi poſtea Roma condita eſt, parvumque opidum in Palatino monte extruxit, Pallanteum, à *Pallante* proavo dictum. Virg. *Æneid.* 8. *Romana conditorem arcis* appellat. Latinis primus uſum literarum, & artem colendi agri tradidiſſe dicitur. Aur. Victor *de orig. gentis Rom.* Juſtin. *l.* 43. Dionyſ. Halicarn. Voſſ. *in Ariſtarcho*. Vid. etiam Liv. *lib.* 1. *Cum Evandri matre loqui* apud Gellium, eſt obſoletè loqui. Ita *catillum Evandri manibus tritum* pro antiquiſſimo, Hor. dixit *l.* 1. *Sat.* 3. Ubi tamen Acron & Porphyrion vett. Scholiaſtes alium *Evandrum* intelligere videntur, nempe cœlatorem nobilem Athenienſem à M. Antonio Alexandriam perductum, eoque victo inter captivos Romam advectum. Hinc *Evandrius* poſſeſſivum, ut *Evandria regna*, & *Evandrius enſis*, apud Sil. & Virg.

Evandria, Luſitaniæ op. Ptol. *Evandriana* Antonino. Vulgò *Olivenza*. Aliis *Talavernela*. opp. nunc Extremaduræ Caſtellanæ, ad Anam fluv. 8. leuc. ab Emerita in Occ. verſus Eboram & Pacem Aug.

Evandrius, mons urbis Romæ, idem cum Palatino, Claudian. Ferrar.

Evangelium, Græca vox, *lætum nuntium* ſignat in genere, in ſpecie doctrinam de remiſſione peccatorum & vita æterna, per fidem in JESU CHRISTI mortem meritumque, impetranda, divinitus nobis in Verbo patefactam. Unde & Hiſtoriam vitæ Servatoris noſtri *Evangelium* vocare, in Eccleſia ſolemne eſt. Hanc à quatuor *Evangeliſtis* divino juſſu conſignatam habemus. E' quibus S. Matthæus Hebraicè primò vel Syriacè ſcripſiſſe videtur, Irenæo, Athanaſio, Auguſtino, Euſebio, Epiphanio, &c. idque An. C. 39. dein quoque Græcè: quâ linguâ & reliqui uſi, utpote tum maximè diffusâ, & gentibus erudiendis aptiſſimâ: Marcus quidem, quem Romæ, Evangelium ſuum adornaſſe vult, anno tertio Claudii Imp. ſeu A. C. 43. Euſebius: Lucas dein, qui idem præſtitit, A. C. 56. Johannes tandem, qui poſtquam e Pathmo Epheſum redux, tria priora approbaſſet, indicto Eccleſiis, quas Ebion & Cerinthus turbatum ibant, jejunio, ſuum quoque conſcripſit, quo Deitatem Filii, contra hos hæreticos, in limine ſtatim, inſigniter aſſerit: Circa A. C. 97. Hier. *præf. in Matth.* Irenæus *l.* 3. *cap.* 1. & 11. &c. Euſeb. *lib.* 3. *cap* 20. Auguſtinus *de Concord. Evangel.* &c. In *Evangelia* proſtant,

Primò *Harmonia*, Aleſii. Althoferi in quart. Jenæ 1653. Ammonii, fol. Baſileæ 1550. Auguſtini. Barradii. fol. 2. Volum. Lugd. 1608. fol. 3. Vol. Antverpiæ 1622. Beauport, Pariſ. an. 1560. Gall. Beauxamis, tom. 2. fol. Pariſiis 1650. Bruchii, fol. Coloniæ, 1550. Pariſiis 1554. Octav. Buiſonii, Duodecim. Coloniis 1604. Bullingeri. Calixti, Quart. Guslariæ, 1638. Calvini. Cartvvrighti, Quart. Lugduni Batav. 1647. Chemnitii, fol. Francoſ. 1622. Genevæ 1628. Quart. Copii. Octav. Lipſiæ 1615. Crellii Luther. Octav. Wittebergæ, 1571. Crommii, Lovanii 1633. Dieterici. Gerardi, fol. Gerſonis, inter opera. Goletti, Octav. Haræi, Octav. Antverpiæ, 1615. de la Haye, 2. tom. fol. Duaci, 1609. & 1617. Herborni, Quart. Coloniæ 1546. Janſenii, 1. fol. Lugduni, Moguntiæ, Antverpiæ, Coloniæ. Quart. Lovanii 1630. & Pariſiis 1643. Lightfooti, fol. Londini, 1655. & Quart. Lombardi. Lubini, 3. linguis, Græc. Lat. Germ. Quart. Roſtochii 1609. Franc. 1616. Lubomlri, fol. Cracoviæ & Lugd. 1607. Lutzii, fol. Baſileæ, 1561. 1591. & Octav. Mercatoris, Quart. 2. volum. Duisburgi 1603. Meſchini Spiræ Nemetum. Meuſchii Quart. Hannoviæ, 1604. Molinæi, Quart. Hanoviæ 1565. Nicetæ. Oenopolæ, fol. Francof. Oſiandri, Gr. & Lat. cum annotat. Baſileæ, 1537. Francoſ. 1541. Pariſiis 1564. Perpiniani, fol. Coloniæ, 1631. Regii, tom. 3. fol. Coloniæ, 1615. Roberti Gr. & Lat. fol. Moguntiæ, 1615. Rubi. Ruperti, 6. tom. Quart. Magdeburgi, 1604. Sculteti Amſtelod. 1624. Seelmatteri, Quart. Bremæ 1611. Baſileæ 1613. cum notis analyt. Selneceeri, Octav. Lipſiæ, 1604. R. Stephani, fol. per ipſum Rob. 1553. Tatiani. Verati, inter opera 6. tom. Venetiis edita. 1571. Villalobi, 1555. Pintiæ. Voſſii. Zachariæ, fol. Coloniæ 1535. tomo 12. Bibl. Colon. Guil. Crovvæus, *in Elencho* 5.

Secundò *Commentarii*. Videl. S. Anſelmi, Arborei, fol. Pariſiis, 1551. Avenarii, Duodec. 1583. Auguſtini. Auzolii, Paris. 1610. Backmeiſteri, Wittebergæ, 1577. Octav. Lubecæ, 1604. Baezæ, 4. Vol. fol. Pariſiis, 1628. Bedæ *Annotationes*, fol. Pariſ. 1526. Benedicti, fol. Pariſiis, 1552. Blocii *Hiſtoria Trigloſſo-metrica*, Octav. Lipſiæ, 1612. Boiſii *Collatio Vet. Interpretis cum Beza*, &c. Octav. Londini, 1655. Bonfrerii. Boudini, Octav. Antverpiæ. Bourgheſii, *Expoſ. myſteriorum Vitæ Chriſti*, Octav. Antverpiæ, 1622. Brugenſis. Brunſelſii *Annotat.* fol. Argentorati 1535. Buceri *Explanatio*, fol. Baſil. 1536. & fol. per Rob. Stephanum, 1553. Bulliondi *Nota*, à Caſtro, in 8. Antverp. 1593. Chryſoſtomi *Commentar.* Lat. Octav. Paris. 1576. Gr. Lat. Octav. Genevæ, 1602. Contzen, Tom. 2. fol. Coloniæ Ag. 1626. Euſebii *Homiliæ* Lat. Octav. Pariſiis 1554. cum *Præparatione & Demonſtr. Evang.* Euthymius, Gr. fol. Ver. 1530. Lat. fol. Lovanii, 1544. Octav. Paris. 1602. Fabri *Commentarius initiatorius*, fol. Baſileæ, 1523. Gerardus. Gregorii M. *Homiliæ*. Grynæi *Demonſtrationes*, Quart. Baſileæ, 1588. Hemingii *Demonſtratio indubitata Verit.* Octav. Hafniæ, 1571. Hilarionis *Animadverſiones*, Quart. Brixiæ, 1578. Huſſi *Collectio geſtorum Chriſti, cum Scholiis*: Inter opera ejus. Kirſtenii *Vita* 4. *Evangel.* fol. Franc. 1609. Lightfoot. Maldonatus, fol. Muſſiponti 1596. Mattheſii *Vita Chriſti*, Germ. fol. Norimbergæ. Megandri *Annotationes*. Tiguri 1581. Natalis *Meditationes & Annot.* fol. Antverpiæ, 1593. Nardi *Tabula Legis Evang.* Octav. Baſileæ 1553. Nicetæ *Catena*. le Noir, *Paraphraſis metrica*. Gall. Octav. 1663. Pavoni *Comment. Dogm.* fol. Neapoli, 1636. Perezii *Fides authentica* 4. *Evang.* Quart. Lugduni 1626. Radmanni *Vita Jeſu Chriſti*. Francoſ. ad Oder. 1600. Ringmanni *Hiſt. Paſſionis Chriſti*, Argentinæ. Ruperti *Volumen in* 4. *Evang.* Sà *Scholia*. Quart. Coloniæ 1612. Sarcerii *Juſta Scholia*, Baſileæ 1541. Scomerii *Concion. Decades*, Octav. Lemgoviæ, 1585. Sculteti *Exercitationes* Quart. Amſtelod. 1624. Selneceeri *Homiliæ*. Octav. Lipſiæ, 1604. Spanhemii *Dubia*, 3. part. Quart. Genevæ, 1651. Taylori *Exemplar Magnum*, Anglicè, Londini 1657. fol. Theophylactus. Zuinglii *Expoſitio*, &c. Plures dabit Guilielmi Crovvæi *Elenchus*.

Evangelorum portus, ad ſinum Arabicum in Æthiopiâ. Ptolemæus.

Evangelus, hiſtoricus Græcus, qui de re militari ſcripſit. Plut. Poëta Comicus, Athen. *lib.* 14. Suid. Caſaub. *in animadverſion.* *pag.* 648.

Evanoridas, Eleus, ſcripſit de iis, qui Olympiis ludis vicerant. Pauſan. *lib.* 6.

Evanthes, vet. author, quem *inter authores Græcia non ſpretam* vocat

vocat Plinius 8.21.22. *Evanthis* *hymnum* hymnum in Glaucum citat Athen. *l.* 7. Sed fuere 3 *Evanthes*, Unus Mileſius, cujus meminit Diog. Laertius *in Thalete*. Alter Samius, de quo Plut. *in Solone*, Tertius a Cyzico, quem celebrat D. Hieronymus 2. *contra Jovinianum*. Voſſius.

Evarchus, fluv. Aſiæ in Pont. Eux. fluens, & Cappadociam à Paphlagoniâ dirimens; Stephanus Scythiæ fluv. vocat. Ejus meminit Val. Flac. *lib.* 6.

Niveimq́; ferax Evarchus olorum.

Evariſtus, 4. Romanorum Epiſcopus. Græcus natione, fil. Judæi, ſedit poſt Anacletum, A. C. 110. Novennio pòſt, ſub Adriano Imp. martyrii coronâ ornatus. Epiphan. *hær.* 27. Irenæus, *l.* 3. *c.* 3. Auguſtin. *ep.* 65. Optat. *lib.* 2. *c. Parm.*

Evarix, *Evaricus*, *Ericus*, vel *Euricus*, rex Gothorum, ſucceſſor fratris Theodorici occiſi. Luſitaniam vaſtavit, ut & Hiſpaniam ſup. cum Navarra. Dein Arelato & Maſſiliâ captis, Claromontem obſedit: Anthemium Imper. à Britonum R. Reothimo adjutum, vicit. Obiit an. 485. ſucceſſore Alarico fil. relicto. Iſid. & Idat. *in Chron.* Sidon. *Apoll.* *l.* 7. *ep.* 6. *l.* 8. *ep.* 9. Greg. Tur. *lib.* 2. *cap.* 25. Hic templorum aditus ſpinis obſerare, & ſepire ſolitus eſt, ut introeundi raritas oblivionem religionis induceret; clericos verò carceribus incluſit, nullumque omiſit tormenti genus, in quo ſuam ſeveritatem non exerceret.

Evathlus, Rhetor Athenis ignobilis ortu, traducitur ob latas craſſasque nates & garrulitatem. Vide Scholia in Ariſtoph. *Acharnenſ.* *p.* 405. *D.* 2. Improbus quoque Sycophanta, qui & à Platone Comico in Piſandro & a Cratino in Threiſſis ſugillatur. Vide Schol. *in Veſp.*

Evax, rex Indiæ ſeu Arabiæ, qui de virtutibus gemmarum ſcripſit ad Tiberium: de ſimplicibus, ad Neronem. Plin. *l.* 25. *cap.* 1. Voſſ. *de Philoſ.* *cap.* 12. *§.* 9.

Evazæ, Sarmatarum populi, à Medis orti, ac Tanaim flu. incolentes. Plin. 6. 7.

Eubages, Gallorum, vel, ut alii, Britannorum gentilium vates erant, qui ſacra, ceremonias, auguria, divinationes, naturæ etiam ſcientiam profitebantur, cujuſmodi erant *Aquila* & *Perdix*. Lucil regis tempore per Evangelii prædicationem in Britannia finem habuerunt anno Chriſti 179. V. Amm. *l.* 15. Strab. *l.* 4. *Geogr.*

Eubius, ſcriptor quidam fuit, cujus mem. Ovid. *Triſt.* 2.

Nec qui deſcripſit corrumpi ſemina matrum,
Eubius impuræ conditor hiſtoriæ.

Eubœa, maxima Ægæi maris inſula, inter Sunium Atticæ promuntorium, & Theſſaliam in longitudine extenſa, & à Bœotiâ Euripo admodum anguſto dirempta. Ita dicta ab *Eubœa* Heroicæ indolis matronâ, cùm antea *Macris*, & *Abantis*, *Chalcis*, & *Aſopis* nuncuparetur, ut Plin. tradit. *Ochæ* etiam & *Ellopia*, quondam dicta, Strabone *l.* 10. teſte. Ælian. *De An.* 12. 36. prodit eam a poetis *ἀργίβοιον* appellari, hodie Europæis *Negroponte* dicitur. Baudrando Inſ. eſt Græciæ, Achaiæ ad Bor. adjacens, ab ea Euripo diviſa. Longa 130. mill. circiter, ab Ortu in Occ. lata 30. Circuitus 300. Urbs prim. olim potens Chalcis, nunc quoque *Negropont*, ponte jungitur continenti Achaiæ. Diu Venetis paruit, quibus aſſignata erat à Rabanio Carcerio ejus Duce, ne à Turcis occuparetur; ab his tamen an. 1470. ſubacta per Mahumetem II. qui in eam atrociſſimè ſæviit. Habet arcem permunitam, ærariumque inſtructiſſimum. Urbes ejus adhuc extantes, *Caryſtus*, *Chalcis*, *Eretria*, *Oreum*, *Porthmos*. Incolæ ejus, qui olim partes Athenienſium amplexi, mox rebus triſtibus illos deſeruerunt, ut narrant Diodor. Sic. Thucydides, Xenoph. &c. ubique *Abantes* & nuſquam *Eubœenſes* nominantur ab Homero. Hinc tamen *Euboicus*. Virg. *Æn.* 9.

Qualis in Euboico Baiarum litore quondam
Saxea pila cadit. Idem alibi,
Et tandem Euboicis Cumarum allabitur oris.

Ovid. *Quicunq; Argolicâ de claſſe Capharea fugit,*
Semper ab Euboicis vela retorquet aquis.

Euboicum mare, à Plauto *Perſicum portum* vocari teſtatur Feſtus, quòd in eo claſſis Perſarum fuiſſe dicitur. *Euboicum ſinum* vocat Livius. Item *Eubœa*, Siciliæ urbs, in ora Auſtr. apud Pachynum prom. *Caſtellazzo* quibuſd. & urbis nomen in Eubœâ inſulâ à mari abſorptæ, Strabo. Item Arcadiæ mons, Pauſan. Locus etiam in Corcyrâ & Lemno inſulis. Strabo.

Eubonia, Inſ. Gildæ, ab aliis Monœda ſeu Mona, inſ. oblonga Angl. cum tit. reg. lim. V. *Monœda*.

Eubule, filia fuit cujuſdam Orphei filii, quam cum Paſitheâ & Theope ſororibus, civitati immolandas exhibuit, ut ingens annonæ caritas, quæ Atticam vehementer premebat, finem ſecundùm oracula caperet. Æl. *Hiſt. Var.* 12. 8. Suidas in Voce *Λεωκόριον*, Cic. 3. de *Nat. D.*

Eubulides, Mileſius, Philoſophus ſectæ Megarenſium, diſcipulus & ſucceſſor Euclidis. Varios interrogandi, in Dialectica, modos invenit, unde Comicorum invidia. Ejus diſcipulus Demoſthenes fuit, qui cùm liquidam *R.* pronuntiare non poſſet, ſuaſu Magiſtri, aſſiduâ ejus repetitione, naturæ vitium correxit. Ariſtotelem in plurimis acriter reprehendit, etiam ſcripto adverſus illum edito. Athenæus. Porro Alexinum, Euphantum, Apollonium Crotium, auditores habuit. Diog. Laërtius, *in Euclide*. Athen. *lib.* 8. Photius, *Cod.* 265.

Eubulides, Archon Athenis, Olymp. 96. an. 3.

Eubulides, hiſtoricus, librum de Diogene & Socrate reliquit, ex quo de philoſopho hoc quædam refert Laertius, in eorum vitâ.

Eubulus, Archon Athenis, Olymp. 108. an. 4.

Eubulus, Athenienſis civis, Demoſtheni ſæpè adverſatus, ut ex ipſius *in Midiam oratione* notum eſt. Item *Eubulus* mediæ Comœdiæ poeta, Olymp. 101. Athenæo ſæpe laudatus, Suid. Et alius hiſtoricus, qui hiſtoriam Mithræ multis voluminibus explicuit. B. Hieron. *l.* 2. *adv. Jovin.* Hoc ex opere ſunt ea, quæ de Mithrâ commemorat Porphyrius *in Com. de Nympharum antro*. Item Viri ſancti nomen, cujus meminit D. Paulus 2. ad Tim. *c.* 4.

Eubulus Philoſophus, qui Autophradatæ Atarnam obſidere paranti ſuaſiſſe dicitur; conſidera, inquiens, quanto tempore locum iſtum poſſis expugnare; & hujus temporis ſumptus expende: equidem Atarnam minoris jam ſim tibi traditurus & relicturus. Quâ oratione Autophradatem, cùm ſecum id reputaſſet, impulit, ut obſidionem ſolveret.

Eubulus Alexandrinus, Philoſophus, diſcipulus Euphranoris, Ptolomæi Magiſter. Diog. Laert. *in Timone* *l.* 9.

Eburiates, Liguſtici pop à Fulvio expugnati. Plin.

Eucarpia, vicus in min. Phrygiâ, in quâ, Metrophane teſte, racemus tantus provenit, ut curtus medius præ pondere aliquando rumpatur. Steph. Hanc regionem barbari Jovem Cereri & Baccho, fœcunditatis gratiâ donaſſe fabulantur. Baudrando urbs eſt Phrygiæ magnæ, ad Hermum flu. verſus confin. Lydiæ, 50. mill. à Synnada in Occ. 30. à Docimæo in Auſtr. 40. à Lyſiade. Quid nunc ſit, non conſtat. Eſt etiam *Eucarpia*, caſtellum Siciliæ inter Timæos. Vide Stephanum.

Euccrus, natione Alexandrinus, canere tibiis doctus, reus ſubditus, tanquam ſe Octaviæ Claudii filiæ adulterio polluiſſet, unde eam repudiandi Nero prætextum haberet. Tacit. 14. 60.

Euchaita, plur. urbs Arch. Paphlagoniæ, in mediterr.

Euchania, urbs juxta Conſtantinopolim, poſteà *Theodoropolis* dicta. Cedren.

Eucharides, olerum & alliorum Athenis venditor. Ariſt. *Veſp.*

Euchariſtus, Archon Athenis, Ol. 105. an. 2.

Eucherius, Epiſc. Lugdun. an. 434. obiit an. 454. Sanctitate & eruditione illuſtris. Interfuit concilio primo Arauſicano. Varia proſâ verſuque ſcripſit, ſuccincto ſtylo, & ubertate doctrinæ, inſignia. Duos filios Epiſcopos habuit, ad quos epiſtolæ ejus extant. Vid. Gennad. *Scr. Eccl.* *c.* 63. Salvian. *ep. ad Salon.* Claudian Mamert. *l.* 2. *c.* 9. *de ſtatu Animæ*. Sidon. Apollin. *lib.* 4. *ep.* 3. *& in Car. Euchar.* Voſſ. de hoc & ſequente *l. de hiſt. Lat.* 2 *c.* 17. Morer.

Eucherius Jun. ordinis ſenatorii dignitate conſpicuus, conjugatus, ſpeluncam dumis horridam ac tutam nigro lacu habitavit, in agro Lugdunenſi. Hinc Epiſc. Lugdunenſis, ſec. 6. Cyprianus Tulon. *in Vita Cæſarii*, Theophil. Rainald. *de SS. Lugdun.* Morer.

Eucherius, fil. Stiliconis ex Serena. Ethnicus & Chriſtianorum oſor. Strangulatus Romæ, poſtquam innotuiſſet, Stiliconem, fœdere cum Barbaris inito, hunc, deturbato Honorio, ad Imper. evehere conatum eſſe. an. 408. Zoſim. Marcell. *in Chron.*

Euchetæ, errones, ſec. 4. ſolas preces, ad ſalutem ſufficere credebant. In publico ædes ſtruebant, *Adoratoria* ipſis dicta. Sacramenta porro rejicientes, Meſſalianorum omnes opiniones adoptabant. Condemnati Concil. Epheſino. Epiphan. *hær.* 80. Auguſtin. *hær.* *cap.* 57.

Euclides, Geometra inſignis temp. primi Ptolemæi, antiquior Archimede, & Eratoſthene. Multa ſcripſit quæ ad Geometriam, & Muſicam pertinent. Inter opera verò ejus facilè palmam obtinent libri 13. elementorum, magno Reip. literariæ bono ad noſtra uſque tempora conſervati. Duo enim poſtremi, Hypſidæ Alexandrini ſunt, qui Comm. Geometriæ ſcripſit. Valer. M. *l.* 8. *c.* 12. Geſner. *Biblioth.* Proclus Diadochus, *Comm.* *l.* 2. Cardan. *de Subtil.* Voſſ. *de Mathem.* *c.* 10. 15. 16. 22. 26. *&c.* Henr. Savilius *Lect.* 1. *in Euclid.*

Euclides, Megarenſis Socraticus, belli intèr Athenienſes & Megarenſes tempore, muliebri veſte, noctu ad Socratem venire ſolitus. Ab hoc Philoſophi *Megarici* dicti. Suid. Vide Voſſ. *de Sectis Philoſophorum pag.* 61. Poſt Socratis obitum, Plato ipſius fuit auditor, cùm omnes Philoſophi, tyrannorum metu, profugiſſent. Unicum admiſit Bonum, quod modò Providentiam, modò Deum, modò Spiritum, &c. vocabat. Ejus 6. ſunt Dialogi, Lamprias, Æſchines, Phœnix, Criton, Alcibiades, & Amans. Eubulides diſcipulus ei ſucceſſit. Diog. Laërt. *in ejus Vita lib.* 2. A. Gell. *lib.* 6. *cap.* 10. Strabo *lib.* 9. Porro duo inveniuntur *Euclidæ* inter Archontas, quorum nomina ſuperſunt. Primus an. 2. Olymp. 88. quinto anno belli Peloponneſiaci. Alter an. 2. Olymp. 94. de quo Lucianus *in Hermotimo*: *Καὶ λέγε τις ἐπὶ αὐτῶν ὥσπερ τὸ ἀπὸ τοῦ Εὐκλείδου ἄρχοντος.* Eo enim Præturam obtinente facta eſt amneſtia, teſte Xenoph. *Lib.* 2. Hellenicorum. Ideo ſæpe apud auctores hiſtoriæ & rhetoras fit mentio τῶν ἀπ' Εὐκλείδου, quorum non licebat meminiſſe, nec ea exprobrare, & eo anno Athenienſium reſp. inſtaurata fuit, factâ inter cives pace.

Eucrates, fuit verſutus quiſpiam, qui aliquo prætextu ſuffugiebat

gicbat ſemper, ſi quando fides eſſet præſtanda. Hinc natum Proverb. *Vias novit quibus effugit Eucrates.*

Eucrates, ſtupæ venditor Athenis, qui poſtea ad ſummum in eâ Rep. gradum pervenit; ſed ob iſtud ſordidum vitæ genus cognomen στύππαξ perpetuò ei adhæſit.

Eucratida, urbs Bactrorum. Steph. ex Strabone.

Eucritus, Vide *Euephenus*.

Euctemon, Mathematicus Alex. 86. Olymp. Metonis ſocius, in obſervationibus Solaribus, ejus Enneadecaterida ſecutus eſt. An. 1. Olymp. 87. Solſtitium æſtiv. ambo notarunt, 27. Jun. Æl. *Var. hiſt. lib.* 10. *cap.* 7. Ptol. *lib.* 3. *Almag.* Suid. Voſſ. *de Mathem. cap.* 33. §. 11.

Euctemon, Cymæus, præcipuus ex iis Græcis, quorum alios naribus auribusq; truncatos, alios inuſtos barbararum literarum notis reſervarunt. Curt. 5. 16.

Euctreſii, pop. Peloponneſiaci. Xen.

Eudas, Palæſtinæ gens. Joſ. *Ant.* 1. 7.

Eudamon, in Alexandri M. exercitu, Thracum Dux: pòſt Philippo Indiæ Satrapæ ex vulnere mortuo, à rege ſubſtitutus.

Eudamon, Peluſiota, poeta Græcus, Libanii Rhetoris æqualis, præter ea quæ ad artem Grammaticam, ac Rhetoricam pertinerent, varia poemata condidiſſe, ex Suidâ cognoſcitur.

Eudamon, Arabia Felix dicitur Pomponio *l.* 1.

Eudamonidas, nomen viri proprium Tortellio.

Eudamidas, Archidami fil. & frater Agidis. Plut.

Eudamidas, frater Phœbidæ. à Lacedæmoniis in ejus locum ſubrogatus, ad bellum adverſus Olynthios, Olympiados 99. an. 3.

Eudamidas, præſidii a Cratero Trœzeni impoſiti Dux. Polyæn.

Eudamus Philoſophus, rerum naturalium peritiſſimus, in hoc genere adeò exercitatus, ut annulos conficeret adverſus Dæmones, veneficia, ferarum morſus, præſertim contra ſerpentes, qui ejuſmodi erant, ut non ſolùm homines à ſerpentibus jam morſos curarent; ſed ne morderentur, impedirent: qui propter præſentem remedii præſtantiam φαρμακῖται vocabantur.

Eudemia, maris Ægæi inſula. Plin.

Eudemus, Archon Athenis, Olympiadis centeſimæ ſextæ an. 3.

Eudemus, ex ducibus Macedonibus, qui Eumenem Antigono prodiderunt: ſed ab hoc quoque diffidente ejus perfidiæ, occiſus eſt.

Eudemus, amicus & Medicus Liviæ Druſi uxoris, adulterii inter illam & Sejanum internuncius ac proxeneta. Vide Plinium *lib.* 29. *cap.* 1. Tacit. 4. 3.

Eudemus, hiſtoricus, Naxius, quem eundem eſſe cum Eudemo Pario nonnulli putant. Scripſit Eudemus de Aſtrologia, rebus in hac ſcientia inventis & Aſtrologis. Vide Voſſium *de Hiſt. Gr. l.* 3. *pag.* 365. *& de Mathem. c.* 32. Simler. *Bibl.*

Eudemus, orator Megalopolitanus, Philopœmenis ducis Præceptor. Plut. *in Philop.* Item 7. Corinthiorum rex.

Eudipne, inſula Libyæ Phœnicum. Steph.

Eudipus, Ponti Polemoniaci in Cappadociâ urbs. Ptol.

Eudixata, Armeniæ maj. op. Ptol.

Eudo, ſeu *Eudes*, Roberti Andegav. ducis ex Adelaide fil. Ludov. Pii Imp. fil. Francorum rex, regn. annos 9. Hic An. Dom. 885. in provinciis quibuſdam cis Ligerim, adminiſtrator, biennio pòſt, conſenſu Caroli Craſſi Imper. Dux Gallorum, in locum uterini fratris Hugonis ſucceſſit, Lutetiam contra Normannos fortiter tuitus. Mortuo Carolo Rex Gallorum electus eſt, licèt plurimis pro Carolo Simplice ſtantibus. Paulo pòſt, Normannos Burgundiam vaſtantes ingenti clade affecit. Cum Carolo ſæpe contendens, ei tandem regnum reliquit, in Picardia mortuus, an 898. Ex Theoderada pater Arnolphi, Aquitaniæ R. ſed minimè diuturni, Aimon. *l.* 5. *c.* 41. Rhegino *Chron.* Abbo. *de obſid. Pariſ.* Otto Friſing. *lib.* 6. *cap.* 10. *&c.*

Eudo, Vaſconiæ dux, pacis fœdere rupto, quod cum Carolo Martello icerat, in ſubjectas ei regiones multa tentavit. Blond. *l.* 10. *Dec.* 1. Chilper. & Rainfredo, contra illum ſubſidio venit, prioremque reſtituit. Mox à Carolo victus, cum Saraceno Munuza fœdere inito, Lampagiam fil. ei uxorem dedit. Hinc Martellus Vaſconiam Garumnâ tenus vaſtavit: & Abderamus, capto rebelli Munuzâ, cum ſponſâ, in Aquitaniam quoque venit, Burdigalamque occupavit. Hic Eudo, Carolo junctus, reſtitit Barbaris, interfuitque prælio Turonenſi. Nihilominus recruduerunt lites, quæ niſi Eudonis morte, an. 735. non ſopitæ. Greg. Tur. *in append. c.* 106. 107. Otto Friſing. *l.* 5. *c.* 16. *&c.*

Eudo, amnis Cariæ. Plin.

Comites Bleſenſes.

Eudo I. Comes Bleſenſis, Carnut. Turon. &c. dein Campaniæ, fil. Theobaldi, fortitudine & pietate inclytus. Obiit an. 995. maritus Mathildis, filiæ Richardi I. Normanniæ D. & dein Berthæ, fil. Conradi I. Burg. R. ex qua ei natus

Eudo II. quem vidua Roberti R. Conſtantia ſibi contra filium Henricum I. junxit, ſed nullo ſucceſſu. Mortuo Rodolpho ignavo, Burgundiam ſibi vindicans, contra Conradum Salicum, à Gozzelino M. occiſus eſt, an. 1037. Ex Ermengarde Arverna, pater Theobaldi III. Henrici & Berthæ. Pithœus, SanMarth. *Hiſt. Campaniæ.*

Burgundiæ Duces.

Eudo I. Burgundiæ D. in Cilicia obiit, an. 1103. Maritus Mathildis, filiæ Gulielmi Audacis, Comitis Palatini Burg. & ſororis Caliſti II.

Eudo II. obiit, an. 1162. maritus Mariæ, fil. Theobaldi M. Comitis Campaniæ.

Eudo III. obiit Lugduni, an. 1218. à Mathilde Tereſa, fil. Alphonſi Luſitani, ob conſanguinitatem ſeparatus, duxit Adelaim, filiam Hugonis, Domini Vergienſis.

Eudo IV. fil. Roberti II. ſucceſſit fratri Hugoni V. Obiit Anno 1349. Maritus Johannæ, fil. Philippi Longi. Pithœus, SanMarth. Bouchelius, &c. *Geneal. Gall.* Chenius, Paradinus, &c. *Hiſt. Burg.* V. *Odo* &c.

Eudocia, cum filiis Græcis imperavit, menſibus 7. An. D. 1070.

Eudocia, Theodoſii filia, Valentiniani uxor. Trip. Hiſt. 12. 13.

Eudocimus, primus ex tribus Lacedæmoniis, ad compeſcendam factionem Rhodi, quæ Athenienſium rebus ſtudebat, ab Ephoris miſſus, Olymp. 47. an. 2.

Eudocimus, videns milites inter ſe tumultum movere, cùm ſedare diſcordiam nullo modo poſſet, jamque etiam armis ſe mutuò peterent, currentibus nunciis mandavit, ut proclamarent hoſtes adventare ac vallum diſcerpere velle. Qui metu hoſtium territi ſeditione deſtiterunt, inque ſuum locum quique recurrentes vallum tuebantur. Polyæn. *l.* 5.

Eudora, nympha marina, Oceani ac Tethyos filia. Heſiod. *in Theog.* Item una, ex Atlantidibus, quæ 7. numero eſſe perhibentur.

Eudorus, Mercurii fil. ex Polymela, qui Achillem ad bellum Trojanum ſecutus eſt. Hom. *Iliad.* 8.

Eudoſes, Germaniæ pop. Tacito, *Miſnienſes* Althamero. Baudrando, ubi nunc pars Pomeraniæ ci.. & u. bes Sundis & Bardum, ex Cluver. Quid ſi *Eudoſos* legamus, q. finitimos *Oſis* aut extremos *Oſorum*?

Eudoxi ſpecula, locus in Ægypto. Strabo.

Eudoxia, uxor Arcadii, Theophilo Alex. contra Chryſoſtomum favit, hoc pulſo, fortè zelo ejus contra aulæ vitia offenſa; Eum poſtea revocavit, & Porphyrium Epiſc. Gazenſem, qui ei felicem partum prædixerat, benigne habuit, utque templum Idolis Gazæ conſecratum deſtrueretur, anniſa eſt. Interim ſtatuâ ei publicè erectâ, cùm ſpectaculis allecta plebs, ſtrepitu ſuo, ſacra turbaret, Chryſoſtomus hac de re queſtus eſt, quod cùm ad Imperatricem eſſet delatum, illa denuo Theophilo contra hunc præſtò fuit, effecitque, ut Chryſoſtomus indigniſſimè rurſus pelleretur. Paulo poſt an. 414. grando χαλαζαία ita circa Urbem omnia vaſtavit, ut Eudoxia nuntio territa infelici nixu extingueretur. Pallad. *in Chryſ.* Socr. Sozomen. Proſper, Marcellinus, Theoph. Cedren. Eunapius, Zonaras, Glycas, Petavius, *de D. T. l.* 11. *c.* 47.

Eudoxia, Theodoſii Jun. uxor, Leontii Sophiſtæ Athen. filia, qui illam in Humanioribus, Philoſophia & Mathematicis ita inſtruxerat, ut moriturus eam exhæredaret, tanquam ſibi ſuffecturam. Unde de Fratribus conqueſta apud Pulcheriam, huic ita placuit, ut illam Filiæ primò loco haberet, Athenaidis nomine in Eudoxiam mutato, dein fratri Theodoſio Jun. deſponderet. Diuturnam poſtmodum harum amicitiam, Chryſaphius Eunuchus, labefactavit, & Theodoſio, occaſione pomi Paulino oblati, Eudoxia ſuſpecta reddita, in Palæſtinam ſe recepit. Ubi Eutychianiſmo infecta, poſtea in gratiam cum Eccleſia rediit, à Simeone Stylita & Euthymio Abbate melius edocta. Obiit an. 460. æt. 67. Inſigne Poema, de bello Perſico compoſuit, Socr. Evagrius, Nicephorus, Cyrillus *in vita Euthymii*, &c. Scripſit quoq; Centones Homericos de Chriſto, ut quidam putant, Vide Voſſ. *de Poetis Gr. p.* 78. ubi dicitur *Eudocia*.

Eudoxia, fil. Theodoſii Jun. nupſit an. 437. Valentiniano II. quo à Maximo occiſo, ab hoc per vim ducta eſt. A qua proin Genſericus in Italiam vocatus, Romam diripuit, illâ cum filiabus in Africam abductâ. Remiſſa tandem eſt, cum Placidia fil. rogatu Martiani & Leonis. Evagr. Theoph. Socr. Proſper, Idacius, Marcellinus, Caſſiodor. Procopius, &c.

Eudoxia, fil. Valentiniani II. promiſſa Gaudentio, Ætii filio. A Maximo dein, qui patrem ejus occidit, per vim Palladio fil. ejus nubere coacta eſt: Abducta cum matre & ſorore in Africam à Genſerico, Hunerici filii ejus uxor evaſit. Sed Ariani Principis ſævitiam fugiens, fil. Ulderico ei relicto, Hieroſolymam ſe ſubduxit, ibi mortua. Niceph. *lib.* 15. *cap.* 12.

Eudoxiani, hæretici, ab Eudoxio Patr. orti, Aetianorum & Eunomianorum errores ſequebantur, Filium voluntate Patri diſſimilem, & ex nihilo factum delirantes. Epiph. *hær.* 76.

Eudoxiopolis, Urbs Arch. Thraciæ, eadem *Selymbria*, in Eudoxiæ Aug. honorem dicta.

Eudoxius, conſul cum Dioſcoro an. U. C. 1195.

Eudoxius, primus Epiſcopus Germaniciæ, quæ eſt urbs ſita in finibus Syriæ, Ciliciæ, & Cappadociæ, mortuo Leontio ſedem Antiochenam invaſit, deinde remoto Macedonio, Conſtantinopolitanam. Favens Arianis ſimulatè ſubſcripſit ſententiæ Synodi, quumque apud Valentem Imp. in magnâ auctoritate eſſet, effecit, ut Gothis, qui pacem cum Valente certis conditionibus fecerant, Ariani doctores mitterentur. Trip. Hiſt. 7. 29.

Eudoxus, fil. Æſchinis, Cnidius, celebris Aſtrologus, Medicus, Legiſlator ac Geometra. Primus apud Græcos annum conſtituit, unde Cæſar apud Lucanum *lib.* 10.

Nec meus Eudoxi vincetur faſtibus annus.

Vitam ejus habes apud Diog. Laert. Ab Archita Geometriam, à Philiſtione Siculo Medicinam edoctus, etiam Platonis auditor. In Ægyptum profectus, Sapientes illos adivit: inde redux legibus Patriam inſtruxit, plurimaque Aſtrologica, Geometrica & Hiſtorica ſcripſit. Cicer. *libr.* 2. *de Divin.* Cenſorin. *de die nat. cap.* 18. Strabo, *l.* 2. 9. 14. *&* 17. Suidas, Simler. Voſſ. *de H. G. l.* 6. *de Math. cap* 33. Fuit autem præter hunc alius ejuſdem nominis Rhodius, hiſtoricus, cujus meminit Apollonius *Hiſtor. Commentitia cap.* 24. Item Etymologus in Ἀθεΐα, ubi eum citat ἐν ὀνόματι τῶν ἱστοριῶν; Sed iſte quando vixerit, ignoratur. Celebratur quoque *Eudoxus* Cyzicenus, qui Ptol. Lathyrum fugiens, è ſinu Arabico uſque ad Gades navigavit, ut ex Poſidonio narrat Strabo *lib.* 2. ex Corn. Nepote, idem refert Plin. 2. 67.

Eudoxus, Siculus, fil. Agathoclis, Comicus, ſæpius victor. Item Medicus. Diogen. Laërt. *in vita Eudoxi l.* 8.

Eudrapa, Meſopotamiæ op. Ptol.

Euelgia, urbs quædam. Steph.

Euelpis, Caryſtius, hiſtoricus, memoratur Porphyrio *lib.* 2. *de Abſtinentia.*

Evelthon, Salaminis in Cypro Rex, de quo Polyæn. *l.* 8.

Euemeridas, Cnidius, hiſtorica aliqua videtur divulgaſſe, Plut. *lib. de Flum.*

Euemerus, vel *Euhemerus*, amicus Caſſandri, filii Antipatri, hiſtoricus antiquus, è civitate Meſſinâ, teſte Plut. *lib. de Iſide & Oſiride.* (Atqui Arnobius *lib.* 4. Agragantinum vocat) Lactantius *lib.* 1. *cap.* 9. 11. *Antiquus author Euhemerus, qui fuit ex civitate Meſſanâ res geſtas Jovis, & cæterorum, qui Dii putantur, collegit, hiſtoriamq́ue contexuit ex titulis & inſcriptionibus ſacris, quæ in antiquiſſimis templis habebantur, maximeq́ue in fano Jovis Triphylii, ubi auream columnam poſitam eſſe ab ipſo Jove titulus indicabat, in quâ columnâ geſta ſua perſcripſit, ut monumentum poſteris eſſet rerum ſuarum. Hanc hiſtoriam & interpretatus eſt Ennius, & ſecutus.* Cicero idem paucis dicit *l.* 1. *de Nat. Deorum*, ubi cum egiſſet de iis, qui in Deorum numerum relati eſſent, *Quæ ratio*, inquit, *maximè tractata eſt ab Euhemero, quem noſter & interpretatus, & ſecutus eſt, præter cæteros Ennius.* Item Varro *l.* 1. *de R.R. cap.* 48. *Id apud Ennium ſolum ſcriptum ſcio eſſe in Euhemeri libro verſi.* Inter illos numeratus *Euhemerus* fuit, qui ἄθεοι dicebantur, teſte, cùm Sexto Empirico, tum etiam Plutarcho *libr. de Placitis Philoſophorum*, ubi & Callimachi verſiculos citat, quibus eum propterea perſtrinxit. Ex noſtris quoque Theophilus Antiochenus *libr.* 3. Τὰ περὶ Εὐημέρου τοῦ ἀθεωτάτου περισσὸν ἡμῖν καὶ λέγειν. Πολλὰ γὰρ περὶ θεῶν τολμήσας φθεγξάμενος, ἔσχατον καὶ τὸ ἐξόλου μὴ εἶναι θεοὺς, ἀλλὰ τὰ πάντα αὐτοματισμῷ διοικεῖσθαι βούλεται. Etiam meminere *Euhemeri* Columella ſemel, iterumque *l.* 9. *de R.R. c.* 2. & Minucius Felix *in Octavio.* Vide & Politianum *in Miſcellaneis c.* 34. Ad hæc Hyginus *in Poet. Aſtronomico.* Plin. quoque 35. 22. inter eos numerat, qui ſcripſerunt de Pyramidibus Ægypti. E Græcis itidem mentionem faciunt, Strabo *l.* 1. ubi eum cum Antiphane Bergæo conjungit, ac utrumque ut futilem, traducit. Flavius Joſ. *l.* 1. *contra Ap.* ubi & Judæorum ait meminiſſe. Ælian. *Var. Hiſt.* 2. 31. ubi eum cum Dionyſio Phryge, & ejus farinæ aliis, inter ἀθέους, divinamque negantes providentiam, reponit. Voſſius. V. quoque Plut. *de Iſide & Oſir.* Arnob. *l.* 4.

Evena Turonum, vicus Galliæ, vulgò *Vegne*, ad Angerem flu. inter montem Baſonis, & Cormaricum. Hic Medardi reliquiæ. Hadr. Val. *Notit. Gall.*

Evenum, Troadis fluv. Plin.

Evenus I. Scotiæ R. duodecimus, Durſto conſobrino ſucceſſit. Pictos adjuvit, & in diverſas juriſdictiones diviſo regno, quò Juſtitia eò melius adminiſtraretur, feliciter regnavit. Buchan. *Hiſtor. Scot.*

Evenus II. poſt Evenum I. Gallo R. ſucceſſit, magnâ cum gloriâ regnans, 17. an. Idem.

Evenus III. Ederi patris, qui Evenum II. exceperat, ſucceſſor. Polygamiam permiſit, & pudicitiam ſponſarum, injuſtis legibus, prædam fecit ſuperioribus. Porro crudelis, & avarus, à Proceribus tandem in vincula compactus, ibique ſtrangulatus eſt. Buchan. & Ducheſnius *hiſt. Scot.*

Evenus, Martis, & Steropæ fil. qui cùm ſtupratorem filiæ Marpeſſæ, Aphareum nomine, comprehendere non poſſet ad ſupplicium, ſe conjecit in Lycormam flu. animi dolore. Plut.

Evenus, Parius Poeta Elegiacus; Ætatem ejus inde cognoſcimus, quòd fuerit præceptor Philiſti Hiſtorici, qui floruit Olymp. 93. an. 3. Dixit, *Conſuetudinem eſſe alteram naturam*, Ariſtot. Ejus duo epigrammata ſuperſunt. Item Philoſophus quidam, qui ignem optimum ciborum condimentum eſſe dicere ſolebat. Plut.

Evenus, flu. Ætoliæ in Callidromo monte naſcens, & juxta Calydonem in mare Jonium influens, ita dictus ab *Eveno* Martis filio, de quo ſupra. Hodiè *Fidari* Nigro. Ejus meminit Ovid. *Met.* 9.

Namq́ue novâ repetens patrios cum conjuge muros,
Venerat Eveni rapidas Jove natus ad undas.

Lucanus,

Et Meleagream maculatus ſanguine Neſſi
Evenus Calydona ſecat.

Evephenus, Philoſophus Pythagoreus, quòd Metapontios à fœdere & ſocietate alienos reddidiſſet, à Dionyſio majore in poteſtatem redactus & morte damnatus eſt. Ille nihil tunc perterritus, ad Dionyſium; Decretis, inquit, pareo; verùm quia ſororem adhuc inelocatam habeo, eam prius in Paro alicui nuptum dare decrevi. Itaque in Patriam tendam brevique redux mortem oppetam. Omnibus ob hunc ſermonem effuſis in riſum, Dionyſius quoque admirabatur & interrogabat; Quiſnam igitur pro te ſponſurus eſt: Ille vadem, inquit, mortis dabo, *Eucritumq́ue* arceſſitum vadem ſtitit. Qui admodum lubens hanc pro morte ſponſionem recepit, tranſigens, ut ille digreſſus intra ſex menſium ſpatium reverteretur; ſe verò ibidem permanentem interea temporis cuſtodiri juſſit. Admirandum quidem factum erat; verùm longè mirabilius aliud conſecutum eſt. Etenim poſt ſex menſes, is qui eum vadem dederat, collocatâ ſorore ſuâ reverſus in Siciliam ſe ipſum Tyranno reſtituit, juſſitque vadem dimitti. Dionyſius utriuſque virtutem ſupra modum complexus & admiratus ambos liberos dimiſit: petiitque ut datâ fide Tertium ipſum in amicitiam ſuam adſcriberent & apud ſe manerent, præſentibusque bonis unà fruerentur. Qui animum quidem Tyranni propoſitumque comprobaverunt: at petebant, ſi vitam ſibi concedere vellet, reverti ſe ad conſuetas cum adoleſcentibus exercitationes. Dionyſius hoc facto multos Italos adduxit, ut majorem ſibi fidem haberent. Polyæn. *l.* 5. *in Dionyſio com.* 22.

Everardus, Carthuſianus, plurima Aſcetica ſcripſit. V. Petrejum *Bibl. Carthuſ.*

Evergetæ, pop. Scythici, qui & *Arimaſpi*, quòd benefici fuerint in Argonautas, tempeſtate maris ad terram ipſorum appulſos. Steph. Vel ſecundùm Curt. *l.* 7. *c.* 16. ſic dicti, ex quo frigore victusque penuriâ Cyri exercitum affectum tectis & commeatibus juverunt.

Evergetes, cognomen Ptolemæi, Ægyptiorum regis, qui Philadelpho ſucceſſit, à maximis ejus in Græcas civitates meritis impoſitum. V. *Ptolemæus.*

Evergides, nomen Comici ſenis, Ariſtoph. *Veſp.*

Everhelmus, Abbas Gandavenſis, ſub Henrico III. Imper. vitam Papponis ſcripſit. Surius *d.* 25. *Jan.*

Everiſdenus Johannes, Franciſcanus Anglus, circa an. 1336. deſcriptionem Temporum, Regum & Epiſc. Anglorum, &c. edidit. Simler. *Bibl. Geſn.* Voſſ. *de H. L. l.* 2. *c.* 65.

Everwinus, Monachus Cluniac. Germanus, ſub Conrado II. Imper. S. Simeonis vitam condidit. Trithem. *in Chron. Hirſaug. A. C.* 1010.

Eueſperis, vel *Eueſperides*, urbs Libyæ. Steph.

Euexippe, & Theano, filiæ Scedaſi fuere, qui fortunâ pauper Leuctra (qui vicus erat prope Theſpias in Bœotiâ) habitabat. Hæ cùm à juvenibus quibuſdam Spartanis conſtupratæ eſſent, moxque interemptæ, in puteum quendam dejectæ ſunt. Quâ re per patrem intellectâ, cùm Lacedæmone, quò ſe contulerat, conatu, judicatuque excidiſſet, Furiis advocatis, ad filiarum tumulos ſeipſum confecit. Cæl. Rhod. 5. 8. ex Plut. V. *Euxippe.*

Eugamon, Cyrenæus, hiſtoricus, librum de Theſprotis edidit. Clem. *Strom.* 6. Qui tamen Euſebio 10. *Præp. Evang. Eugrammon* dicitur.

Euganei, pop. ad intimum maris Adriatici ſinum, Alpes verſus, qui deinde à Trojanis, & Henetis, qui, Antenore duce, in eam Italiæ partem venerunt, ſedibus ſuis pulſi, Alpes Grajas tenuerunt. Dicti autem ſunt *Euganei* ἀπὸ τῆς εὐγενείας, hoc eſt, *a generis nobilitate*, ut quidam volunt. Plin. 5. 20. Silius *lib.* 8.

Tum Trojana manus tellure antiquitus orti
Euganeâ, profugiq́ue ſacris Antenoris oris.

Sidon. Apollinaris, *in Carm.* 2. de Livii Patavini hiſtoriis loquens:

— Vel quicquid in ævum
Mittunt Euganeis Patavina volumina chartis.

Mart. 4. 25

Quæq́ue Antenoreo Dryadum pulcherrima Fauno
Nupſit, ad Euganeos ſola puella lacus.

Silius iterum *lib.* 12. *de Pediano.*

— Antenoreâ ſeſe de ſtirpe ferebat
Haud levior generis famâ, ſacroq́ue Timavo
Gloria, & Euganeis dilectum nomen in oris.
Hunc pater Eridanus, Venetæq́ue ex ordine gentes
Atq́ue Apono gaudens populus, ſeu bella cieret,
Seu Muſas placidus doctæq́ue ſilentia vitæ
Mallet, & Aonios plectro mulcere labores,
Non ullum dixere parem.

Lucan. *lib.* 7.

Euganeo, ſi vera fides memorantibus, augur
Colle ſedens, Aponus terris ubi fumifer exit,
Atq́ue Antenorei diſpergitur unda Timavi.

Juvenal. *Sat.* 8.

—— Euganeâ quantumvis mollior agnâ.

Hodie eorum regio *Marca Treviſana* dicitur. Vide Cluver. *Ital. Antiq. lib.* 1. *cap.* 15. *& l.* 3. *Introd. Geogr.* Baudrando pop. Galliæ Tranſpad. in Italia, ubi nunc agri Bergomenſis & Brixienſis, inter lacus Larium & Benacum; ad Auſtrum Cenomanos habebant, ex Briet. Aliis tamen fuerunt verſus Atheſin flu. & Vicentiam.

Euganei colles, in agro Patavino, *Monti di Padoa*, apud Ateſte.

Eugenia, filia Philippi nobilis Romani, Ægypti Præſidis, & Alexandriæ, ſub Commodo, & Severo Impp. Primùm relictis parentibus fidem Chriſti amplexa eſt, ac pro viro ſe gerens, monaſterio virorum in Ægypto præfecta eſt, deinde à parentibus agnita, Romam cum matre, ac fratribus rediit, & multis ad religionem Chriſti converſis, tandem die 25. Decemb. A.C. 208. cum Patre interfecta eſt. Hiſtoria ejus prolixè exponitur in vitis Patrum, ubi & hoc *Eugeniæ* dictum celebratur,

Affatim dives eſt, qui cum Chriſto pauper eſt.

Vide Euſeb. *lib* 6. *cap.* 7.

Eugenium, Illyriorum urbs. Livius.

Reges Scotiæ.

Eugenius I. Scotiæ R. poſt Fetelmachum. Pepulit Maximum, M. Britanniæ præfectum, Scotiam invadentem: altero prælio occiſus. Buchan. *hiſt. Scot.*

Eugenius II. Ferguſio Patri ſucceſſit. Junctus Pictis, Anglos feliciter oppugnavit. Ejus tempore Germanus & Lupus, à Gall. Eccleſiis in Angliam miſſi, Pelagio ſe oppoſuerunt. Beda *libro* 1. *capite* 7.20.

Eugenius III. fil. Congali I. patruo Gorano, occiſo, ſucceſſit. Cujus nec.m vindicare rogatus, renuit. Præfuit cum laude, & ſucceſſu, contra Britannos. Buchan. *Hiſt. Scot.*

Eugenius IV. fil. Aidani, pietate illuſtris. Obiit anno 620. regni 15.

Eugenius V. poſt Malduinum R. Ecfridum Northumbriæ R. ingenti prælio, occidit. Obiit an. Chr. 688. regni 4. Buchan. *lib.* 5.

Eugenius VI Eugenio V. ſucceſſit, fil. Ferchardi. Regnavit an. 10. Pictico bello perpetuò implicitus, Chenius *l.* 6.

Eugenius VII. prioris nepos, fratri Amberkeletho, in prælio occiſo, ſucceſſit. Cum Pictis pacem iniit, ductâ Regis illorum Gernardi filiâ, Spondanâ. In lecto à duobus fratribus Atholianis occiſus. Buchan. *l* 6.

Eugenius VIII. fil. Mordaci, Etfino ſucceſſit, Donaldum rebellem devicit, ſeverus in ejus complices. Dein Regno exornato, & fœderibus confirmatis, in ignaviam, hinc in crimina verſus, à Proceribus occiſus eſt. Buchan *l.* 6.

Pontifices Romani.

Eugenius I. in Papatum intruſus, ab Exarcho Calliopo: tum cùm Martinus I. juſſu Conſtantini in exilium miſſus eſſet, an. 654. Sedit 6. menſes, uſque ad an. 655. Ei ſucceſſit Vitalianus. Anaſtaſ. *in ejus vita.* Baron. *Annal.*

Eugenius II. Romanus, poſt Paſchalem I. Papa, cui oppoſitus Zinzimus; hinc turbæ, à Lothario fil. Ludovici Imp. ſopitæ. Sedit ab an. 824. uſque ad an. 827. Ei ſucceſſit Valentinus. Platina & Ciacconius *in ejus vitâ.*

Eugenius III. dictus Bernardus, Piſanus, diſc. S. Bernardi, ſucceſſit Lucio II. Homo adeò ineptus, ut Bernardus, Cardinales objurgans, dixerit, *illos irruiſſe in hominem ruſticanum, & eum excuſſâ è manibus ſecuri, in Palatium traxiſſe*, &c. Sigon. *l.* 11. *ad an.* 1145. *&c.* Metu Romanorum in Galliam profugus, ibi reſedit. Bernardi ſuaſu, dicentis, *Eccleſiam, Româ etiam pereunte, in Gallia firmam fore, eoq́; ſcelerum Pontificium regnum redactum eſſe, ut nil niſi Antichriſtus pro foribus expectari poſſit.* In Italiam reverſus, obiit Tibure, an. 1153. ſedis 8. Succeſſit Anaſtaſius IV. Bernard. & P. Cluniac. *in epiſt.* Otto Friſing. *in Chron.* Ciacconius, &c.

Eugenius IV. Venetus, nomine Gabr. Gondelmerius, nepos ex ſorore Gregorii XII. Martino V. ſucceſſit, an. 1431. quo Baſileæ Concilium, pro Reformatione, indictum erat, in quo liberius, quàm unquam aliàs inquiſitum in auctoritatem poteſtatemque Pontificis. Conſtitutum *Concilium ſupra Papam eſſe*, &c. Succenſente Papa Legato, quòd ad ea deſcendere Patres ſiviſſet: Nihilominus idem confirmavit, ſed Sigiſmundo Imp. mortuo, diſſoluturus Concilium aliud Ferrariæ indixit: ubi cum Joſepho Patriarch. Conſtantinop. conſenſus aliquis initus, ſed mox reſciſſus. Interim Papa Baſileæ accuſatus, condemnatus, & depoſitus eſt, ſurrogato Felice V. Unde ſchiſma acerrimum, cùm Eugenius etiam armis Gallorum Concilium oppugnaret: Obiit an. 1447. æt. 64. Contra Huſſitas ſcripſiſſe dicitur, quamvis parum doctus. Joh. Baleus, *in Eugenio IV.* Æn. Sylv. *Europ. cap.* 58. Volaterr. *lib.* 22. Ciacconius, Onuphrius, &c.

Eugenius, Grammaticam primò docuit, dein poſt Valentiniani Jun. mortem Imperator ſalutatus eſt, ab Arbogaſto, an. 392. Victus & occiſus, an. 394. à Theodoſio Imper. Marcellin. Proſper, Idacus *Chron.* Ruffinus, Zoſimus, Oroſius, &c. Item Imper. tempore Diocletiani, primo Imperii die occiſus, cùm Seleuciæ palatium occupare niteretur.

Eugeon, vel *Eugaon*, ut eſt apud Suidam, antiquus hiſtoricus ante bellum Peloponneſiacum. Dion. Halic.

Eugia, regiuncula Arcadiæ. Steph.

Eugippus, Abbas, Afer, ſec. 6. ad quem Fulgentius aliquas epiſtolas exaravit. Scripta ejus 2. libb. Baſileæ primùm, an. 1542. dein Venetiis an. 1543. impreſſa, titulum habent, *Theſaurus ſeu Sylloge S. Auguſtini.* Vide Sigebert. *de Viris Illuſt. cap.* 39. Caſſiodor. *divin. lect. cap.* 23. &c. Item Abbas, prope Ne.polim, diſcip. Gelaſii I. Condidit vitam S. Severini. Canil. *antiq. lect. t.* 6. Voſſ. *de H. L. l.* 3. *cap.* 18. Iſidor. *de Viris Ill. c.* 13.

Eugoa, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Plin.

Eugubium, vulgò *Gubio*, urbs Ducatus Urbini, in dit. Pontif. ad radices Apennini, prope fontes Ch aſcii fluv 15. mill. à Peruſia, paulo minus ab Aſſiſio in Bor. In confin. Marchiæ Anconit. Malè dicitur *Eugubio* quibuſd.

Euhydra, Phœniciæ urbs. Plin.

Euhydrum, Theſſaliæ urbs. Liv.

Euhyus, ſive *Euius*, unum ex Bacchi cognominibus à Jove illi inditum, eo in bello, quod Gigantes cum diis geſſerunt. Fabulantur enim Poëtæ, cæteris diis perterritis, Liberum Patrem ſe in Leonem vertiſſe, unumque ex gigantibus interfeciſſe, & ob rem tam ſtrenuè geſtam, *Euhyon*, hoc eſt, *bonum filium*, à Jove fuiſſe ſalutatum. Sed nugas agunt qui tale etymon comminiſcuntur. *Evius* enim, qui poëtis *Bacchus* ſic dictus eſt, quaſi Εὐ ἰέ, vel ἰὼ εὐοῖ. Unde apud Dionyſ. *verſ.* 704. Εὐοῖ Βάκχε λέγοντες. *Evoe* autem quid ſit, non latebit legentes hæc Solomonis Proverb. 23. 29, 30. *Cui væ, cui,* אוי *Evoe? Iis qui vino immorantur.* Cui ſententiæ ſubſcribit etiam D. Heinſius *in Exercit Crit. Quid autem Bacchus, inquit, idem qui Oſiris, niſi verè lachrymoſus Deus? Bacchus* enim non eſt dubitandum quin à בכה *bacha* quod eſt *ululare* aut *lamentari*, dictus ſit. Confirmant id antiquiſſima quæ extant, Hebræorum ſcripta, ſacræ litteræ nimirum. Apud Ezechielem ſanè fœminæ, quæ Thammuz ſive Adonim (quem eundem cum Baccho volunt eſſe Græci) celebrant מבכות *Mebacoth*, id eſt, Βακχεύουσαι, dicuntur. Aliam verò nominis originem nobis non ita pridem exhibuit Edm. Dickinſonus M. D. Oxon. *Delph. Phœnic. cap.* 10. Unde Εὔιος, inquit niſi ab *Iaω*? Græcos enim ſic appellaſſe Hebræorum Deum, liquet ex Porphyrio, qui affirmat Sanchoniathonem, de Judæorum gente veriſſima tradidiſſe, ut qui rerum omnium ſummas acceptiſſet παρὰ Ἱερομβάλου τοῦ ἱερέως τοῦ θεοῦ Ἰαῶ. Quomodo autem factum ſit Ἰαὼ ex *Jehova*, oſtendit vir doctiſſ. Nic. Fullerus *l.* 2. *c.* 6. Ideoque ſolenne illud Bacchantium Epiphonema Εὐοῖ Σαβοῖ nihil aliud eſſe decernas, quàm *Jehova Sabbaoth.* Eſt autem uſitatiſſima iſta vociferatio. Virgil.

Evohe Bacche fremens.

Q. Ennius *in Athamante*,

His erat in ore Bromius, his Bacchus Pater,
Illis Lyæus vitis inventor ſacra.
Tum pariter Evan, Evoe, Evoe, Evius
Ignotus juvenum cœtus, alternâ vice
Inibat alacris Bacchico inſultans pede.

Catullus,

Evoe bacchantes, Evoe capita inflectentes.

Inde apud Plautum Menæchmus aſſimulans ſe furere, ita ait, *Evoe, Evie Bromie, quò me in ſylvam venatum vocas?* Horat. *Carm.* 2. *Od.* 19.

Evoe recenti mens trepidat metu,
Plenoq́; Bacchi pectore turbidum
Lætatur Evoe, parce Liber,
Parce gravi metuende thyrſo.

Apud Euripidem, Sophoclem, & Apollonium εὐάζειν Bacchico furore correpti dicuntur. Pauſanias etiam *in Meſſen.* Εὐοῖ definit Βακχικὸν ἐπίφθεγμα· ac Euſtathius ὑμνητικὸν λέγει τοῦ Διονύσου ἐπιφώνημα. Calliſtratus autem *in Statuis*, ait eſſe παρόντος μανίας σύμβολον.

Evia, Daſſareticorum civitas in Macedon. Ptol.

Evii, Liguriæ pop. Steph.

Evila, vide *Havilah*. Baudrando quid ſit, non conſtat.

Evilmerodach, rex Babylonis. 4. Reg. 25. poſt Nabuchodonoſorem patrem A. M. 3472. Jechoniam Regem à vinculis liberatum menſæ ſuæ adhibuit. Regnavit an. 23. ſecundùm Torniel. 2. ſecundùm Petavium, *lib.* 10. *de D. T. c.* 7. Vide Joſeph. *l.* 1. *c. App. & l.* 10. *Ant. c.* 12. Euſeb. *de P. E lib.* 9. *cap.* 4. Hieron. & Theodoret. *in Dan. c.* 5. Sulpic. Sev. *lib.* 2. Bedam, *de 6. Æt. M.* Salianum, &c.

Evim, in tribu Juda. Hier. *in Loc. Heb.*

Euippe, vicus Cariæ. Steph.

Evippus, unà cum Phocione capitis damnatus, cùm quiritaretur, attritâ cicutâ injuſtè ſe ad mortem adigi; Phocion ad eum, An mori, inquit, cum Phocione detrectas?

Eulacus, vulgò *Eulach*, rivus Helvetiæ, quem prope Vitodurum Toſa recipit, inde inter Rynsbergam & Egliſovium in Rhenum influens, Joh. Bapt. Plantinus *Helv. Nov. Antiq.*

Eulæus, Suſianæ reg. fluv. Ptol. & Plin. *Ulai* dicitur. Dan. c. 8. *Tritiri* hodie, Ortelio teſte.

Eulalia, virgo caſtiſſima, à Deciano Prætore condemnata,

A. C. 304. ſub Maximiniano, generoſè mortem ſuſtinuit: *En ego ſum*, ajens. *Dæmonicis inimica ſacris, idola protero pedibus, pectore & ore Deum fateor. Iſis, Apollo, Venus nihil eſt. Maximianus & ipſe nihil. Age tortor, adure, ſeca, diſcinde membra conſtita luto.* Prudentius *in Hymn.*

Eulalius, Antipapa, oppoſitus Bonifacio I. an. 418. à Symmacho, urbis Præfecto, juſſu Honorii, primò adjutus, dein cognitâ Ravennæ causâ, cùm uterque ab Imper. Romam redire prohiberetur, Eulalius autem, hoc non obſtante, eò ſe conferret, ſeditione excitatâ, pulſus eſt. Anaſtaſ. *in Bonifacio.*

Eulalius, Patriarch. Antiochenus, Arianus, Euſtathio depoſito, ſucceſſit, fidelium perſecutor. Hieronym. *in Chron.* Baron. *An. Chr.* 340.

Eulalius, Arverniæ comes, matricidii accuſatus, multiplici adulterio ſe implicuit. Hinc Tetradia uxor ejus, ablatis quæ poterat, ad Deſiderium confugit, eique nupſit. Eulalius interea raptam ex monaſterio ſibi junxit, & Deſiderio defuncto, à Tetradia ablata repetiit. Unde conventus an. 590. in finibus Ruthenorum Arvernorumque, ubi Tetradia in quadruplum condemnata, & liberi ejus ex Deſiderio nothi pronuntiati ſunt. Gregor. Turon. *lib.* 10. *cap* 8.

Eulepa, Cappadociæ urbs. Anton.

Eulogius, Patriarch. Alexandr. pius & eruditus, ſucceſſit Johanni IV. an. 581. Scripſit contra Agnoitas, Novatianos, Severum & Timotheum, Theodoſium & Severum, Acephalos, Caïnitas & Theodoſianos, ut & 11. Homilias. Obiit an. 608. Gregor. *lib.* 7. *ep.* 30. *lib.* 8. *ep.* 42. Niceph. *Chron.* Evagr. *lib.* 5. *cap.* 16. Photius, *cod.* 208. 225. 226. 227. 230. 280. *&c.*

Eulogius, Cordubenſis, Martyr, ſec. 9. Sub Saracenis. Scripſit Memoriale Sanctorum, Apologiam Martyrum, Exhortationem ad Martyrium, Epiſtolas aliquot, &c. Morales, *not. ad Eulog.* Voſſ. *de Hiſt. Lat. l.* 3. *c.* 4 *IV. part.* ut & *Hiſp. Illuſtratam.*

Eulogius, presbyter, fertur præſcientiam habuiſſe cogitationum quorumlibet ad ſe venientium, eorumque delicta redarguiſſe, & quæcunque latenter cogitaſſent, ſibi revelata manifeſtaſſe. Cùm verò aliquid mali geſſiſſent, vel pravum conſilium adhibuiſſent, ab altari ſuſpendebat, manifeſtans iis peccatum, quod egerant, ac diligenter purgatos rurſus ſuſcipiebat. Sozomen. *libr.* 8. *cap.* 1. Hiſt. Trip.

Q. Eulogius, ſeu *Eclogius*, cognom. *Vitellius*, libertus Q. Vitellii, quæſtor Auguſti, genealogiam Heri ſui ſcripſit. Majores ejus à Fauno R. Aboriginum arceſſens. Suet. *in Vitellio c.* 1.

Eum, Brito, motus verbis ſolennibus Exorciſmi, *per eum qui venturus eſt judicare vivos & mortuos*, ſe Chriſtum finxit, dementatâ ingenti multitudine, quam fictis, ope magiæ, epulis faſcinavit. Diſcipulis nomina *Sapientia, Scientia, Judicis*, &c. impoſuit, jamq; Galliæ formidabilis cum innumerabili turba volitavit. Cùm ab Arch. Remenſi captus, an. 1148. & in vincula conjectus eſt, ubi obiit. Diſcipulorum ejus plurimi, mori quam corrigi maluerunt. Robert. *in ſuppl. Sigebert.* Otto Friſing. *l.* 1. *c.* 55 Sigon. *l.* 11. Genebr. *in Eugenio III &c.*

Eumachius, Neapolitanus hiſtoricus, rerum Annibalicarum hiſtorias conſcripſit, teſte Athenæo.

Eumachius, orbis deſcriptionem conſignavit, citatur à Phlegonte Tralliano *de rebus Mirabil. cap.* 18. Plin. *l.* 4. An idem cum priore? Voſſ. *de Hiſt. Gr. l.* 3. *p.* 366.

Eumæus, ſubulcus Ulyſſis, qui dominum poſt longos errores domum redeuntem, quamvis incognitum, hoſpitio excepit & in urbem deduxit, eique in ulciſcendis uxoris procis fidelem operam navavit. Hom. *Od.* 22.

Eumathius, auctor amorum Iſmeni & Iſmeniæ, qui aliàs Euſtathio Arch. Theſſal. tribuuntur. Voſſ. *de H G l.* 4. *c.* 19.

Eumeda, Dux auxiliaris, in partibus Perſæ, contra Æeten. Val. Flacc. *lib.* 6. *verſ.* 144.

Eumelis, augur nobilis. Stat. *Sylv.* 4. 8.

Tu ductor populi longè emigrantis Apollo,
Cujus adhuc volucrem lævâ cervice ſedentem,
Reſpiciens blandè felix Eumelis adorat.

Eumelus, Admeti regis Theſſaliæ ex Alceſtâ uxore filius. Bocc. *l.* 5. 42.

Eumelus, vir Trojanus. Virg. *Æn.* 5. Item Hiſtoricus Corinthius, de quo vide Voſſ. *de Hiſt. Gr.* 4. 1.

Nuncius Anchiſæ ad tumulum, cuneosq; theatri
Incenſas perfert naves Eumelus.

Eumelus, Corinthius, circa Olymp. 9. Patriæ ſcripſit hiſtoriam, &c. Vide Pauſan. *in Corinth.* Athen. *lib.* 7. Varr. *de R. R. l.* 2. *c.* 5 Hier. *Chron.* Cyrill. *c. Jul.* Girald. *dial. hiſt. Poet.* 3. Voſſ. *de Hiſt. Gr. l.* 1. *c.* 1. *l.* 4. *cap.* 1. *de P. c.* 3. *&c.*

Reges Bithyniæ & Pergami.

Eumenes, Bithyniæ rex, Aſiam invaſit, an. U. C. 516.

Eumenes I. Pergami rex, *amiciſſimus Romanis*, ut eum Nepos *in Annibale* vocat, fil. cujuſdam Eumenis, patruo Philetæro ſucceſſit. Strabo fratrem hujus & ſucceſſorem Attalum primùm Regem Pergami dictum eſſe, poſt Galatas domitos, refert, *libr.* 3. Liv. *libr.* 34. [illegible] cum Plutarch. dixit *in Catone.*

Eumenes II. Aſiæ Pergamique R. Attalo Patri ſucceſſit, an. 556. U. C. cum fratribus adeò bene ipſi convenit, ut hinc fraterni amoris exempla peti fuerint ſolita. Multum ipſi cum Rom. negotii fuit, regnavit an. 40. Famâ inclytus. Strabo *lib.* 13. Liv. Juſtin. Polyb.

Duces & Viri illuſtres.

Eumenes Cardianus, fil. Vectoris, ex ſcriba nobiliſſimus dux, ab Alexandro M. magni habitus, ſororem Barſines, uxoris ejus, duxit. Illo mortuo, Craterum & Antipatrum, Perdiccæ auſpiciis, devicit. Pulſus Aſiâ ab Antigono in provinciis Orientalioribus hæſit, Argyraſpidum dux, &, quia Seleucum in partes ſuas pertrahere non poterat, illius regionem invaſit. Mox viribus auctus, contra Antigonum movit, an. U. C. 439. cui à militibus proditus, triduanâ fame obiit. Plut. *in Eumene*, Diodor. *l.* 19. Juſtin. Curt. Arianus. Vide & Nepotem inprimis *in ejus vitâ.*

Eumenes, 6. Alexandriæ Epiſcopus, an. Dom. 134. Euſeb. *l.* 4. *c.* 5. Succeſſit Juſto. Obiit an. 144.

Eumenes Cardianus, Ephemerides Alexandri, cum Diodoro Erythræo, ſcripſit. Athen. *l.* 10. Ælian. *l.* 3. *c.* 23.

Eumenes lucus, ad ſinum Arabicum in Æthiopiâ ſub Ægypto. Strabo.

Eumenia, Phrygiæ urbs, quam Attalus ab *Eumene* Philadelpho ſic vocavit, quòd benè in eâ manſiſſet. Alia eſt Thraciæ, circa Mœſiam inferiorem. Plin. alia item Cariæ, tertia in Hyrcaniâ.

Eumenides, vir quidam, cujus meminit Ovid. 3. *Triſt.* 4.

Non foret Eumenides orbus ſi filius ejus
Stultus Achilleos non adamaſſet equos.

Lege *Eumedes.*

Eumenides. Furiæ infernales [illegible], cùm minimè [illegible], hoc eſt, benevolæ ſint. Servius *in Æn.* 6 *Dictæ quòd minimè benè velint, per antiphraſin, ut Parcæ, Bellum.* [illegible] dicuntur Plut. *in Theſeo.* & Pauſaniæ *in Atticis.* De illis multa Æſchylus, & Orpheus hymno in *Eumenidas.* Has autem tres ferunt fuiſſe Acherontis, & Noctis filias, uno partu editas, & apud inferos *Canes Stygias* vocari, apud mortales *Furias*, apud ſuperos verò *Diras.* Harum nomina Megæra, Alecto & Tiſiphone. Virg. *Æn.* 4.

Eumenidum veluti demens videt agmina Pentheus.

Idem *lib.* 6.

Tu Stygias inhumatus aquas, amnemq; ſeverum
Eumenidum aſpicies. ——

Propertius,

Eumenidum intenta turba ſevera foro.

Stat. *Theb.* 4.

—— *Stygias luſtrare ſeveris*
Eumenidas perhibetur aquis.

Eſt etiam *Eumenis* ſing. num. Idem Stat. *Theb.* 11.

—— *Sedes orſa novo terrore cruenta*
Eumenis.

Silius *lib.* 3.

Eumenis in medios irrumpit turbida cœtus.

Idem Silius,

Dea concita ſævam
Eumenidem incuſſit.

Porro Eumenides à Poëtis pinguntur vipereo crine incinctæ. Catullus *in Argonaut.*

Eumenides, quibus anguineo redimita capillo Frons.

His ara Athenis, ad quam Cilonis ſocii occiſi. Thucyd. *l.* 1. Plut. *in Solone.* Inde [illegible] Orpheo dicuntur.

Eumolpus, Athenienſis, quem Suidas Muſæi poëtæ filium fuiſſe ſcribit, verſificator ante Homerum fuiſſe traditur, auctor 6000. verſuum. Ovid. *Pont.* 1. 9.

Regia progenies, cui nobilitatis origo
Nomen in Eumolpi pervenit uſq; Cory.

Ab hoc *Eumolpidas* ſacrorum quorundam præſides dictos volunt. Æſchines *contra Cteſiphontem.* Fuit & Pythionices quidam, hoc eſt, *victor in Pythiis ludis* Græciæ. Hic vitium, aliarumque arborum culturas docuiſſe fertur, teſte Plinio.

Eumonides, nomen proprium viri Thebani. Plut.

Eumenius, Rhetor, à Conſtantio Imper. 6000. Imperiales, penſionis loco, accepit. Nazar. *in panegyr. Conſt.*

Euna, urbs Cariæ, in quâ fluvius eſt *Eunæus.* Eſt etiam urbs Argorum. Vide Steph.

Eunæus, Jaſonis fil. ex Hypſipyle filiâ Thoantis regis Lemni. Hom. *Il.* 7.

Eunapius Sardianus, ſub Valentiniano, Valente & Gratiano, ſophiſta, medicus, ac hiſtoricus inſignis, Proæreſii diſcipulus, ac affinis Chryſanthii, quippe qui Eunapius impulſu hujus Chryſanthii ſcripſit de vitis Sophiſtarum, opus elegans ac venuſtum, ſed in quo paſſim prodat, quàm Chriſtiano nomini fuerit infeſtus. Idem res geſtas Cæſarum, exinde orſus, ubi deſierat Dexippus, à Claudio videl. ad Arcadii & Honorii perduxit: Vel ut alii, à fine Herodiani, uſque ad ſua tempora. Sed nihil reſtat, præter vitas Sophiſt. & fragmenta quædam. Julianum Apoſtatam Conſtantino M. antetulit: Compilatorem nactus eſt Zoſimum. Vide Photium, *Bibl. cod.* 77. 98. & Voſſ. *de Hiſt. Gr. l.* 2. *c.* 18.

Eunemo, ſeu *Agmo*, *Aa*, fluv. Belgii. Oritur in agro Bononienſi

nienſi, per Arteſiam dein, ubi Audomaropolim tigat, poſtea ad Gravelingam in Ocean. Germanicum labitur.

Eunice, nympha, una ex his quæ Hylam Herculis puerum rapuerunt. Item Timothei mater 2. Tim. 1.

Eunicus, ſtatuarius fuit. Plin. 34.8.

Eunoenſium, regionis Græciæ meminit Pauſan. *in Ach.*

Eunomianus, ſub Juſtiniano Imper. Belliſarii Pater luſtricus. An idem cum Poëta orthodoxo, cujus epigramma cum Philoſtorgi Ariani ſcriptis. Jac. Godofredus edidit? Suidas.

Eunomidas, vide *Phrynichus*.

Eunomius, diſcipulus & notarius Ætii. Trip. Hiſt. 5. 13. Ordinatus eſt epiſcopus Cyzici, tanquam qui poſſet populum calliditate verborum ad ſuum circumvenire conſenſum, *cap.* 35. & *lib.* 7. *cap.* 18. Propugnavit hæreſin Arianam, contendens per omnia, Filium diſſimilem eſſe Patri, quia nullo modo creatura poſſit ſimilis eſſe Creatori. Deum ſe æquè perfectè cognoſcere, ac ipſe ſe cognoſcat, aſſeruit. Baptizatos in nomine SS. Trinitatis rebaptizavit: Cæterum ſceleribus vitâ pollutâ. Primùm autem callidè diſſimulavit vitus, tandem ſe prodens Cyzico pulſus eſt. Quumque Samoſatenſibus à factione Ariana obtruderetur, & ſe in omnium odio eſſe animadverteret, illinc quoque diſceſſit. Tandem à Valente Imper. Cyzicum reductus eſt. Inde à populo rurſus ejectus, ad Eudoxium Conſtantinopolim venit, à quo ipſe ſe tandem ſejunxit. Ejus ſcripta, contra Eccleſiam, & 7. tomos, in epiſt. Pauli Socrates recenſet, *lib.* 4. *cap.* 6. 7. A Baſilio, Cæſario, Didymo, utroque Gregorio refutatus eſt. Vide Epiph. hær. 75. Theodoret. *l.* 4. *hær. fab.* 5. Hier. *adverſ. Vigilant.* Ruffin. *lib.* 2. *cap.* 25. Baron. *An. Ch.* 356. Ab hoc dicti *Eunomiani* Troglodytæ. Extant contra Eunomium libri Baſilii & Nazianzeni.

Eunonus, Aorſorum Rex, tempore Claudii, Tacit. 12. 15.

Eunoſti, portus Ægypti circa Pharum. Strabo.

Eunoſtus, Tanagræorum Deus, cujus templum adeò mulieribus interdictum fuit, ut ſi quo infortunio, aut vaſtitate Tanagræi opprimerentur, diligentèr inquirerent, ſi qua mulier conſultò, aut caſu templo appropinquaſſet, Alex. ab Alex. *Gen. Dier.* 6. 1.

Eunuchi, hæretici, aliàs Valeſiani, à Valeſio Arabe quodam. Omnes ſectæ ſuæ exſecabant, imò & in obvios quoſque eâdem crudelitate ſæpe ſæviebant. Epiphan. *hær.* 58. Baron. *An. Chr.* 249. *n.* 9. 160. *n.* 69. &c.

Euodia, mulieris nomen. Philip. 4.

Euodius, primus poſt D. Petrum Antiochenæ Eccleſiæ Epiſcopus, An. Salutis 48. martyrio coronatus, an. 71. Niceph. *lib.* 2. *c.* 3. Euſeb. *Chron.* & *Hiſt. lib.* 3. *cap.* 16. Item alius Conſul cum Honorio an. U.C. 1139.

Euodius, Epiſc. Auguſtino laudatus. Item Epicus Lat. cujus opera perierunt. Suid.

Euodus, cuſtos & exactor, è libertis, cædi Meſſalinæ à Narciſſo datus. Tacit. *lib.* 11. *c.* 17.

Euonium, caſtellum firmiſſimum in litore Scotiæ Occid. poſtea *Stephanodium*, *Dunſtaphag* hodie Hectori Boetio. Baudrando urbs Scotiæ munita, in Lornia prov. Regum antiqua ſedes, cum portu capaci, in ora Occ. verſus Ebudas. Vix 5. mill. Scot. à Mula Inſ. in Ortum, 55. à Dumbiana in Occaſ. 14. à Chilmoria, in Boream.

Euonymia, Cariæ urbs, & Athenienſium vicus, tribûs Erechtheidis. Steph.

Euonymita, Ægypti gens juxta Æthiopiam.

Euonymos, inſula parva ex Æoliis. Plin. 5. 19. Ita dicta, quòd è Liparâ in Siciliam navigantibus ſiniſtra offeratur, nam εὐώνυμα Græci κατ᾽ ἀντίφρασιν vocant *ſiniſtra*, author Strab. *lib.* 6. *Strombolo* Nigro, *Vulcanetto* Ferrario. Quibuſd. *Liſia Bianca*, forſan mel. aliis *Pare rotto*. inſ. ſatis parva, inter Liparam ad Auſtr. & Strongylem ad Bor. in mari Tyrrh. cum paucis incolis. Baudr.

Euoras, Laconiæ ſaltus. Pauſan.

Euorea, Epiri locus, Sozom. *lib.* 7. *cap.* 25. Eadem *Donatiana* videtur dicta, apud Calliſtum, à Donato ejus Epiſcop. Urbs olim Epiſc. nunc pagus.

Euoriaca Meldorum, ubi Burgundoſara, vel Fara Franca, Chagnerici Regis Auſtraſiorum Theodeberti Convivæ & Conſiliarii, ex Landegunda filia, Chagnoaldi Laudunenſis Antiſtitis ſoror, clariſſimum Monaſterium virginum erexit, in pago Briegio, hodieque *Fre mouſtier*. Inter fluvios Mucram maj. & Albam; quorum alterum *le Grand Morin* nominant, alterum, qui in ipſum defluit, diminutivo nomine *Auberin*, aliàs *Aubete*. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Euoſium, vulgò *Yvoix*, vide *Epoiſſus*.

Eupagium, Peloponneſi opp. Diodorus. In Elide.

Eupales, 32. Aſſyriorum rex.

Eupalia, urbs in Locride. Steph. Alii *Eupalion*, alii *Eupolion* vocant.

Eupator, fil. Antiochi. 1. Macchab. 6.

Eupatoria, urbs Paphlagoniæ, & Mithridatis regia, ab eo condita, poſtea eo victo à Pompejo Magno *Pompeiopolis* dicta, teſte Plinio.

Eupatria, urbs Lydorum. Steph.

Euphantus Olynthius, Hiſtoricus & Poëta, fil. Eubulidis, Præceptor Antigoni, Macedoniæ R. cui librum de Regia dignitate, inſcripſit. Diog. Laërt. *in Euclide lib.* 2.

Eupheme, mulieris nomen, nutricis Muſarum, Croci mater.

Euphemia, uxor Juſtini I. Imper. cum marito, poſt Anaſtaſii mortem, coronata, an. 518. Obiit an. 523. Orthodoxiæ tenax. Prius Lupicina dicta. Zonar. & Cedren. *in Juſtino I.* Theophanes, Theod. Lector, Marcellinus, &c.

Euphemius, Patr. Conſtantinopolitanus, poſt Flavitam, an. 489. Ex ſacris Dypticis, craſo nomine Petri Mongi, Acacii tamen & Flavitæ non delevit. Unde lis ei cum priore, ob poſteriores verò exilium: ſub Anaſtaſio Imper. an. 495. Evagr. *lib.* 3. Niceph. *l.* 16. Theodorus Lector, *Collect. libr.* 2. &c.

Euphemius, incertum an Aphrodiſius, auctor libri fuit, de patriâ ſuâ. Docent hoc verba illa Stephani in Ἀφροδισιάς: Ἀφροδισιεὺς ... Εὔφημος, ἐν τῷ περὶ πατρίδος. Fortaſſe eſt idem Εὔφημος, quem ἐν τοῖς ... citat Pollux 10. 27. ac ejus meminit Ammonius *lib. de vocum differ. in* Ἰδεῖν. Voſſius.

Euphemius Rhetor, habitus fuit inter maximos aſſentatores, adeoque obnoxius Judicibus, ut eorum baxeas detergeret. Vide Ariſtoph. *Veſp.*

Euphemus, Neptuni & Mecionices fil. cui, defuncto Tiphy, Argûs gubernandæ munus, ſecundùm Theotimum commiſſum fuit ab Argonautis.

Eupholetas, civis Athenienſis, pater Charæadæ ducis, qui in Sicilia occubuit.

Euphorbeni, Phrygiæ majoris populi. Plin.

Euphorbus, nobilis Trojanus Iliaco in bello à Menelao occiſus, cujus animum Pythagoras in ſe immigraſſe affirmabat. Ovidius *Met.* 15.

Ipſe ego (nam memini) Trojani tempore belli
Panthoides Euphorbus eram, cui pectore quondam
Haſit in adverſo gravis haſta minoris Atrida,
Cognovi clypeum noſtra geſtamina lava. &c.

Euphorbus, Medicus Jubæ, Mauritaniæ R. frater Antonii Muſæ. Hinc Euphorbiæ nomen, auctore Jubâ. Plin. *lib.* 25. *c.* 1.

Euphorides, nomen Comici, Ariſtoph. *Acharn. Act.* 2. *ſc.* 6.

Euphorion, poëta Chalcidenſis, quem tranſtulit Gallus. Habebat hic quoſdam ita deditos ſibi amatores, ut cum præferrent Ennio, & reliquis poëtis, ejusque poemata ſtudioſè cantarent, poſthabitis aliorum poematibus. *Obſcurum* eum vocat Tullius *de N. D. lib.* 2. Elegos eum ſcripſiſſe, Diomedes *lib.* 3. teſtis eſt, & oſtendit quoque Caſaubonus *ad Suetonii Tiberium*. Suidas etiam poematis cujuſdam meminit, quod *Heſiodum* inſcripſerat: In quo procul dubio de agriculturâ præcepit. Quam fortè ob cauſam Varro & Columella eum, inter ſcriptores ruſticos, celebrant: An hic alius? Vide Servium in illud Virg. *Eclog.* 10.

Ibo, & Chalcidico quæ ſunt mihi condita verſu
Carmina —

Hiſtoricus inſuper fuit. Natus Olymp. 126. Gratus Nicææ, Alexandri Eubœæ R. uxori, à marito ingentibus donis exceltus. Hinc in Syriam, ad Antiochum M. ſe contulit, ejus Bibliothecæ præfectus. Imitatus eum Tiberius Imper. quem cum Rhiano & Parthenio tanti habuit, ut ſcripta illorum & imagines, in Bibliothecis, inter antiquiſſimas reponeret. Suid. Strabo *lib.* 1. Sueton. *in Tiber. cap.* 70. Simler. *Biblioth. Geſn.* Voſſ. *de Hiſt. Gr. l.* 1. *c.* 6. Vide etiam ſis Quintilianum *lib* 10. *cap.* 1.

Euphorion, Tragicus, fil. Æſchyli. Suid. Item, Grammaticus, Præceptor M. Antonii Philoſophi, Jul. Capitolin. *in ejus vita.*

Euphorus, ἐν τοῖς ἀρχαίοις citatur ab Athenæo *lib.* 4. Nec lectio ea in Ἔφορος mutanda, nam omnino diverſus eſt ab nobili illo hiſtorico. Meminit ejus Clem. 1. *Strom.* & Laertius *in Thalete*.

Euphranor, ſtatuarius laudatiſſimus, Iſthmius, qui de ſymmetriâ, & coloribus aliquot volumina conſcripſit. Floruit Olymp. 104. plurimaque ſigna nobiliſsima ex ære confecit, quæ numerantur à Plinio 34.8. Idem & pictor, & marmorarius fuit, in unoquoque genere excellens, ſibique æqualis. Juvenal. *Sat.* 3.

Hic aliquid præclarum Euphranoris. —

Euphranta, urbs Libyca. Steph.

Euphraſius, Epiſc. Antiochenus, poſt Paulum. An. 521. ruinis urbis in horribili illo terræ motu, an. 525. oppreſſus. Evagr. *lib.* 4. *cap.* 4. 5. &c.

Euphrates, Philoſophus Stoicus graviſsimus, temporibus Adriani Imp. voluntariâ morte è vivis exceſsit, veniam ei dante Adriano, ut citra ignominiam & Infamiam, cùm propter ſenectutem, tum etiam propter gravem morbum, cicutam bibere poſſet Dio. A. 118. Xiphilin. *in Adriano*. Plin. Jun. *epiſt.* 10. *lib.* 1. Euſebius *Chron.*

Euphrates, caput Ophitarum, ſeu hæreticorum, quibus ſerpens pro Numine. Orig. *lib.* 6. *c. Celſum*. Vide *Ophita*.

Euphrates, Meſopotamiæ fluvius celeberrimus & maximus. Magnitudinem ejus innuit Callimachus *Hymn.* 2.

Ἀσσυρίου ποταμοῖο μέγας ῥόος. —

Itemque Dionyſius,

Φαίνετ᾽ ἀπειρεσίοιο ποταμοῦ ῥόος Εὐφρήταο

Major ſiquidem eſt Tigride, ſicut refert Strabo *lib.* 2. Ἔστι δὲ μείζων ὁ Εὐφράτης καὶ πλείω διέξεισι χώραν σκολιῷ τῷ ῥείθρῳ. Inde

vagam

vagus Euphrates Strabo *Sylv.*2. & *flexuoſus* Mart. Capellæ dicitur. De eodem Lucanus *lib.* 3.

Quaq; caput rapido tollit cum Tigride magnus
Euphrates. &c.

Sic appellatur in lib. Joſ. 1. 4. הנהר הגדול נהר פרת ubi Sept. Ἕως τοῦ ποταμοῦ τοῦ μεγάλου ποταμοῦ Εὐφράτου. Similiter in Apocalypſi 9. 14. Ἐπὶ τῷ ποταμῷ τῷ μεγάλῳ Εὐφράτῃ. Ob fertilitatem eum celebrat M. Tullius *de N D.* 2. *Meſopotamiam fertilem efficit Euphrates, in quam quotannis quaſi novos agros invehit.* Itemque Lucanus *lib.* 3.

—— Sparſus in agros
Fertilis Euphrates, Pharia vice fungitur unda.

Strabo *l.* 16. Πλημμυρεῖ γὰρ ὁ Εὐφράτης κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ θέρους, ἀπὸ τοῦ ἔαρος ἀρξάμενος. Plinius de Euphrate: *Increſcit autem & ipſe Nili modo ſtatis diebus, paulum differens ac Meſopotamiam inundat Sole obtinente viceſimam partem Cancri. Minui incipit in Virgine & Leone tranſgreſſo. In totum verò remeat in vigeſimâ novâ parte Virginis.* Originem nominis ſui, quod, poſtquam Taurum prætergreſſus eſt, demùm habet: Vide Cluver. *Introd. Geogr.* haud dubiè debet linguæ Arabum, quibus *Pharata inundare* denotat, unde *Iphraton inundatio*, ex quo poſtea corruptè *Euphratem* ſuum Græci finxerunt. Alii dictum volunt ab eo quod legitur, Gen. *c.*11. *v.*14. הוא פרת *Hu perath*, unde Εὐφράτης. Utrumque verum. Græci enim ſuo more ludunt, dum ἀπὸ τοῦ εὐφραίνειν petunt. Vide Boch. *Phaleg.* 1. *cap.* 8. *pag.* 38. & 39. Strabo ex Niphate Armeniæ monte naſci tradit. Si Boëtio credimus,

Tigris & Euphrates uno ſe fonte reſolvunt.

Lucanus *libr.* 3.

—— Quos non diverſis fontibus edit
Perſis, & incertum, tellus ſi miſceat amnes.

Oppian. Κυνηγ. δ.

Ἀντίος εὐρρείταο παρ' ὄχθαις Εὐφρήταο.

Orpheus *in Lithiacis*, Συρίης... κελάδοντι
Ὕδατι Εὐφρήταο. ——

Baudrando ortus in Armenia maj. paulo pòſt recipit Harpagum & Arſametem, dein à Sept. in Mer. tendens, Armeniamque maj. à min. ſeparans, alluit urbes Azirim, Zimaram, Melitenem, & recipit Arſaniam & Melam fluv. poſtea Syriam & Arabiam à Meſopotamia dividens, & rigatis Samoſatha, Zeugmate & aliis innumeris, auctus fluviis, Marſya & Chaborâ, aliiſque infra Seleuciam, prope Cteſiphontem, in Tigrim cadit, & cum ipſo paulò pòſt in ſin. Perſicum ſe exonerat.

Euphrateſia, quæ & *Comagene*, vide ibi.

Euphron, Sicyonius, audaciâ inſignis, aſſumptis ejuſdem temeritatis quibuſdam Argivis, tyrannidem affectavit; Eaque potitus quadringentos locupletiſſimos Sicyoniorum exilio multavit, ac bona publicavit. Exinde magnâ pecuniæ vi coactâ milites conduxit ac civitatem in poteſtate tenuit. Diod. 15. *p.* 494.

Euphrone, Nox Poëtis dicitur; quia in ea multùm ſapimus. Epicharm.

Euphronius. Grammatici nomen, quem laudat Scholiorum auctor *in Ranas* Ariſtophanis *Act.* 4. *ſc.* 1. 264. *B.* Iterum *in Veſp.* 473. Et ubi non? Item Patriarch. Antiochenus Arianus, *ſec.* 4. Hieron. *Chron.* Baron. *A.C.* 430.

Euphroſyne, una Gratiarum, ſoror Aglaiæ, & Thaliæ, ab *hilaritate* ſic dicta.

Eupilis, lacus Ciſalpinæ Galliæ, in quem progreditur Lambrus, in Padum defluens. *Lago di Puſiano* Leandro.

Euplaa, inſula Tyrrheni maris juxta Neapolim. Statius *Sylv. lib* 3.

Et placidus Limon, numenq; Euplaa carinis.

Idem, *Sylv.* 2. *Carm.* 2.

Inde vagis omen felix Euplaa carinis.

Gajola vulgò.

Eupolemus, Legatus Judæ Macchabæi ad pop. Rom. 1. Macchab. 8. Hujus pater Joannes adjuverat Jaſonem in gentium ritibus Hieroſolymæ inſtituendis. 2. Macch. 4.

Eupolemus, hiſtoricus, de Regibus Judæorum ſcripſit, citatur à Joſepho *lib.* 1. *cont. App.* Clem. Alex. 1. *Str.* nec non Euſebio *libr.* 9. *P. E.* *Eupolemi* tactica celebrat Ælianus *lib.* περὶ τάξεων, *capite* 1.

Eupolis, priſcæ comœdiæ ſcriptor, qui vitia populi magna cum libertate reprehendebat. Horat. *Serm.* 1. *Sat.* 4.

Eupolis atq; Cratinus, Ariſtophaneſq; poeta, &c.

Perſius,

Iratum Eupolidem prægrandi cum ſene palles.

Scripſit comœdias 17. ex quibus 9. victoriam meruere. Periit in prælio navali inter Lacedæmonios & Athenienſes, juxta Helleſpontum commiſſo, cujus mors uſque adeò luctuoſa civitati fuit, ut poſtea edicto publico cautum fuerit, ne poetæ in poſterum militare liceret. Alii ab Alcibiade, libertate ejus offenſo, ſublatum dicunt. Suid.

Eupolis, Eleus, qui Olympiad. 96. vicit.

Eupompus, Macedo, Arithmeticæ, & Geometriæ peritiſſimus, ſine quibus negabat artem poſſe perfici. Item præclarus pictor, qui docuit Pamphilum Apellis præceptorem. Plin. 35. 10.

Euporia, urbs Macedoniæ ab Alexandro victore condita, & à *fertilitate* ſic dicta. Steph.

Euporus, ſervus Gracchi, qui dominum ex Aventino fugientem, qua potuit ratione tutatus eſt, ac ſuper occiſum, animam, evulſis proprio vulnere viſceribus, effudit. Macrob.

Euproſopon, promuntorium Phœniciæ. Nomen habet ab *inſigni aſpectu*. Vadianus.

Eupſychiani, hæretici, ab Eupſychio Eunomiano, qui Eunomii ſectatores, ob quæſtionem, de cognitione Chriſti, deſeruit. Sozom. *lib.* 7. *cap.* 17.

Eupyrida, vicus de tribu Leontide. Vide Steph.

Eura, vulgò *Auron*, fluv. Galliæ Celt. per Bituriges, ac Bituricas urbem in Ligerim fluens.

Euranium, Cariæ oppidum. Plin.

Euria S. Donato. Vide *Evoria*.

Eurianaſſa, urbs Chio finitima. Plin. Lege *Euryanaſſa*.

Euricus, Viſigothorum rex, an. U.C. 1220.

Euripides, inſignis poeta Tragicus, natus Salamine eo die, quo numeroſus ille Xerxis exercitus ab Athenienſibus fuſus eſt. Alii Phlyâ, Atticæ vico, oriundum, dicunt. Floruit tempore Archelai Macedonum regis, à quo etiam ſummo in honore eſt habitus, poſtquam Athenis diſceſſiſſet, Comicis poſtlatus. Scripſit fabulas 75. ex quibus 5. tantùm victoriam reportarunt. Et 19. tantùm extant: Auditor fuit Anaxagoræ ac Socratis, à Prodico Rhetoricam didicit. Cum Platone, diſcendi causâ, in Ægyptum ad ſapientes, & Sacerdotes profectus aliquando eſt, teſte Laertio. Vidiſſe ſe ſpeluncam terream ac horridam in Salamine, in quâ ſcriptitarit Euripides, Gellius affirmat, 15. 20. Μισογύνης à quibuſdam ab *odio mulierum* dicitur, forſan ob infelix conjugium. Ejus enim uxor cuivis corpus ſubſtravit. Vide Ariſtoph. *Ran.* 4. 2 & Schol. in eaſdem. Φιλογύνης verò ab aliis. Mortuus eſt anno ætatis ſuæ 75. à canibus diſcerptus, veluti Gellius, & Val. Max. prodidere. Decamnichi cujuſdam odio, qui fœtentem animam cum aliquando Euripidi exprobraſſet, permiſſu Regis, ab hoc malè habitus eſt. Unde poſtmodum & Archelaus ipſe occiſus. Alii tamen hoc caſui adſcribunt, nonnulli fœminarum manibus eum diſcerptum aſſerentibus. Olymp. 93. ante C. N. 406. Oſſa ejus, Archelai regis juſſu, Pellam ſunt tranſlata, repulſis Athenienſium precibus, qui ſæpe per legatos tentaverant, ut civis ſui reliquias ſibi in patriam referre liceret. Τραγικώτατον eum vocat Ariſtoteles. Et quanti verſus ejus fecerit Cicero, non obſcurè teſtatus eſt, ſic ad Tyronem ſcribens *l.* 16. *Fam. Epiſt.* *Euripidis, cui quantum tu credas, neſcio, ego certè ſingulos ejus verſus ſingula teſtimonia puto.* Vide Diodor. Sic. *lib.* 13. Aul. Gell. *l.* 11. *c.* 4. *l.* 15. *c.* 20. *l.* 17. *c.* 4. Thom. Magiſtr. *in vita ejus.*

Euripidius, numerus in talis quadragenarius, ab Euripide inventus, eo tempore, quo exactis 30. tyrannis, 40. principes Athenienſium Remp. adminiſtrabant. Vide Cæl. Rhod. 20. 27.

Euripylus, in Græcorum veteranos, qui ad Ilium depugnabant, fortiſſimus. Lege *Eurypylus*.

Euripus, auctor Græcus, ſcripſit de diſcipulis Socratis, Meurſ. *in lect. Att.* poſt Harpocrationem.

Euripus, *Euripi* propriè dicuntur alvei magnifico opere, aquas in morem fluviorum deducentes, unde Heſychius interpretatur ὀχετοὺς ὑδάτων. Differunt à *nilis*, quòd hi majuſculi eſſent, *Euripi* exiliores. Sic *nili* voce utitur Tullius *Epiſt. ad Qu. fratrem.* *De arcano, Cæſaris opus eſt: vel mehercule etiam elegantioris alicujus: imagines enim iſta, & palaſtra, & piſcina, & nilus multorum philetimorum eſt, non diphilorum.* Nilum autem & euripum eâ, quâ diximus ſignificatione, conjungit idem, *principio ſecundi de Legg.* *Ductus verò aquarum, quos iſti nilos & euripos vocant, quis non cùm hac videat, non irriſerit?* *Euripos* quoque vocabant lacunas aquarum inertium in Circo, vel arenâ. De iis ſic Plin. *l.* 8. *c.* 7. *Univerſi* (elephanti) *eruptionem tentavere, non ſine vexatione populi, circumdatis clathris ferreis. Quâ de causâ Cæſar Dictator, poſtea ſimile ſpectaculum editurus, euripis arenam circumdedit.* Auctor eſt Spartianus, Heliogabalum *euripis* vino plenis navales Circenſes exhibuiſſe. Dicti autem *euripi*, à Græco Εὔριπος ſignificante *fretum*. Nam Suidas exponit πέλαγος στενὸν, ac τόπος ὑδατώδης μεταξὺ δύο γαιῶν. Variis verò fretis hanc vocem tribuunt Græci, Latinique ſcriptores, maximè tamen nobilis *Euripus* inter Eubœam, & Bœotiam, qui *Chalcidicus* & *Euboicus*, & ſimpliciter *Euripus*. *Stretto di Negroponte* nunc dicitur. Euripus Taurominitanus ſæpius reciprocans eſt, ſed Euboicus, ut Pomp. Mela 2. 7. auctor eſt, *ſepties die, ac ſepties nocte, fluctibus invicem verſis, adeò immodicè fluit, ut ventos etiam, ac plenis velis navigia fruſtretur.* Seneca *in Herc. Oetæo.*

Euripus undas flectit inſtabilis vagas,
Septemq; curſus flectit: & totidem refert,
Dum laſſum Titan mergit Oceano jubar.

Ubi ſepties tantùm viginti quatuor horarum ſpatio reciprocare ſcribit. Idem tradunt Strabo *l.* 9. Ariſtotelem in illum ſe præcipitaſſe, cùm non poſſet reciprocationis hujus cauſas inveſtigare, referens: Plinius, Etymologus, aliique. Imò Antiphilus Byzantius *libr.* 1. *Anthol.* ſexies ſolùm curſum mutare ait. Livius denique *libr.* 38. ſic ſcribit, *Fretum ipſum Euripi, non ſepties die, ſicut fama fert, temporibus ſtatis reciprocat, ſed temerè in*

modum

modum venti, nunc huc, nunc illuc verſo mari, velut monte præcipiti devolutus torrens rapitur. Claudianus,

—— Euripi reſluens incertibus undis

Qui Statii illa cogitabat,

—— Reſluumq; meatu

Euripum. ——

Hinc caſtigandus idem Statius Sylv. *lib.* 1. *de Euripo,*

—— Sic Chalcida fluctu

Diſpeſcunt reſtus, ſic diſſectata profundo

Bruttia Sicanium circumſpicit ora Pelorum.

Ubi perperam nunc ſcribitur *Expelluht fluctus.*

Sen. *in Hercule Inſano,*

—— Vicibus alternis fugax

Euripus. ——

Exæſtuantem Euripum dixit Boetius *de Conſol. Phil. lib.* 2. *Met.* 1.

Euromus, urbs Cariæ. Steph.

Euronotus, alio nomine *Vulturnus*, ventus ab Oriente hyberno ſpirans, quod inter Notum & Eurum ſit.

Europa, filia Agenoris regis Phœnicum, quam Jupiter, in bovis ſpeciem transformatus, rapuit. Ovid. *Met.* 2. Hinc Europæ nomen, tertiæ parti Orbis veteris inditum. Alii tamen aliter. Vide infra. Sunt qui raptum hunc Aſterio vel Minoi tribuant, bello contra Phœnices. Euſeb. *in Chron.* Herodotus *lib.* 1. Item nympha marina, Oceani ac Tethyos filia. Heſiod. *in Theog.* Item una ex Sibyllis, ordine XI.

Europa, una ex tribus terræ partibus veteribus cognitis. Minima eſt omnium, ſed præcipua, vel ob ſoli nobilitatem, vel ob frequentiam incolarum, vel ob præclara facinora eorum, qui eam hactenus tenuere. Addo, quòd vel primo loco dicendum erat, quia in illa Eccleſiæ inprimis domicilium. Ejus incolæ Europæi ab omnibus Aſiaticis *Franki* dicuntur, ſeu & *Alfrangues*, & Europa, ſeu Chriſtianorum regio, ab eis *Frankia* vocatur, propter præclara geſta à Francis in illis partibus. Quidam autem addunt, Europæos à Turcis *Giaour* dici, ſed errant. Eſt enim injurioſum nomen apud illos, quod infidelem ſignificat. Europa habet à Septentrione & ab Occidente Oceanum, à Meridie mare Mediterraneum, & ab Oriente Aſiam. Quibus limitibus Europa ab Aſia ſeparetur, inter veteres ſcriptores non ſatis convenit. Sed hæc pauca à Cluverio accipe. Ut habeas, inquit, verum Europæ & Aſiæ terminum, ſtatue poſt mare Ægæum, Helleſpontum, Propontidem, Boſphorum Thracium, Pontum Euxinum, Boſphorum Cimmerium, paludemque Mœotin, primùm Tanais fluenta, donec adverſo amne ad flexum ejus oppidumque *Tuja* pervenias, quà Volgæ fluminis dextræ ripæ appropinquat, inde transverſum jugum, quod inter utrumque flumen ex Septentrione in Meridiem protenſum, vulgari vocabulo dicitur *Perevvlock* à Volgæ læva ripa, Rhymnicos montes, ad oppida *Velski Tumen* & *Lepsin*, proximamque Obii fluminis ripam, hinc ipſum flumen Obium ad Oceanum uſque Scythicum & promuntorium Lytarmin. Hæc ille. Europa a Gallis *l'Europe* dicitur, *Europa* ab Italis & Hiſpanis. Diviſa fuit olim in varias gentes regionesque. Hodie dividitur in complura regna & Principatus. Figuram univerſæ Strabo dedit Draconis, cujus caput Hiſpania, collum Gallia, corpus Germania, alæ dextra lævaque Italia ac Cimbrica Peninſula. Noſtro ævo quidam fœminæ ſedentis ſpeciem ei tribuerunt, cujus caput Hiſpania, collum extrema Gallia, quà Pyrenæis montibus ſubjacet: pectus ipſa Gallia, brachia Italia ac Britannia, venter Germania, umbilicus Bohemia, reliquum corpus ſub veſtibus latè circa ſedem diffuſis implent Norvegia, Dania, Suedia, Finnia, Livonia, Lituania, Pruſſia, Polonia, Hungaria, Sclavonia, Croatia, Dalmatia, Græcia, Thracia, Servia, Bulgaria, Tranſylvania, Valachia, Moldavia, Tartaria Precopenſis & Moſcovia. Cluver. *Introd. Geogr. lib.* 2. *cap.* 1. Tota habitatur, præterquam in exigua ſui parte, quæ ob frigoris injuriam vix aut ægrè habitari poteſt. Japheto Noachi filio, & ejus proli, Europam ceſſiſſe, præter Theologos, etiam Joſephus aliique meminerunt. Omnium populorum ejus virtutes recenſere nimium foret: Vitia brevibus aliquot dictis circumferuntur, quæ attexere libuit: *Franci* ſimplices, ruſtici, vehementes: *Bavari* ſumptuoſi, comeſſatores, procaces. *Suevi* leves, loquaces, glorioſi. *Turingi* diffidentes, ſordidi, contentioſi. *Saxones* diſſimulatores, verſuti, contumaces. *Belgæ* equeſtres, delicati, temeri. *Itali* ſuperbi, vindictæ cupidi, ingenioſi. *Hiſpani* faſtuoſi, conſulti, rapaces. *Galli* elegantes, intemperantes, temerarii. *Cimbri* magni, ſeditioſi, horribiles. *Sarmatæ* edaces, ſuperbi, furaces. *Boemi* inhumani, novatores, prædatores. *Illyrici* mobiles, maligni, tumultuatores. *Pannones* aſperi, ſuperſtitioſi. *Græci* miſeri. Eſt & aliud haud minus lepidum, Pons Polonicus, monachus Boëmicus, miles Auſtralis, Suevica monialis, Italica devotio, Prutenorum religio, Teutonum jejunia, Gallorum conſtantia, nihil valent omnia. Merc. Bert. Metel. Vide quid de his, ut & reliquis præclaris Europæ gentibus, ambidexter afferat Lanſius *in Conſultation. de prærogat. Gent. Europ.* Tres porro hic præcipuæ vigent linguæ, Germanica, Sclavonica & Latina. Quarum hæc mater eſt Gallicæ, Hiſpanicæ & Italicæ: iſta per Poloniam, Moſcoviam, bonam Turciæ partem, Bohemiam, &c. ſe extendit: illa Germaniam utramque, Septentrionalia regna maxima ex parte, Britannicasque inſulas implet. Præter has Græca, Epirotica, Hungarica & Tartarica, in partibus illius magis Orientalibus: Vaſconica, Hibernica, Lapponica, in partibus quæ ad Occaſum, & Septentrionem magis vergunt, ſunt in uſu. Solus Chriſtianiſmus hic dominatur, niſi quòd ditiones Europæ ſub Turcico imperio gementes Mahometana abominatio funeſtet. Ex Chriſtianis autem quidam Evangelicam doctrinam ſectantur, alii Pontifici Romano addicti ſunt, Latinorum rituum tenaces: Reliqui Græcæ ſunt communionis, ferme, pro ratione trium præcipuarum Europæ linguarum, diviſi. Videtur Phœnicibus debere nomen ſuum, de quâ re fatetur Herodotus *Muſâ quartâ*, neque ſcire ὁκόθεν τὸ οὔνομα ἔλαβε τοῦτο, ὅστις ἦν ὁ θέμενος. Nempe neſciebat à Pœnis *Europam* dici חור אפא *Ur appa*, quaſi terram λευκοπρόσωπον diceris, quia Europæi Africanos candore faciei multum ſuperant. Unde & *Europa* dicta eſt Cadmi ſoror, quaſi albâ facie virgo, Bochartus. Scripſerunt de Europa Strabo, Ptolemæus, Plinius, Pomponius Mela, Solinus, Merula, Maginus, Ortelius, Mercator, Clavius, Capella, Belleforeſtus, Davity, Cluverius, Sanſon, du Val, Mothavayerius, Brietius, Bertius, Golnitzius, Sempilius, Æneas Sylvius, &c. Inprimis Strabo eam *lib.* 3. & 7. *ſeqq.* elegantiſſimè deſcribit.

Europæ regiones ordine Alphabetico.

Achaja.	Helvetia.
Albion. Vide *Britannia.*	Hibernia.
Britannia I.	Hiſpania citerior.
Britannia II.	Hiſpania ulterior, ſeu Hiſpania Tarraconenſis.
Cimbrica Cherſoneſus.	Hiſpania Bætica.
Corſica.	Hiſpania Luſitanica.
Creta.	Illyricum.
Dacia.	Jazyges.
Dalmatia.	Italia.
Dania.	Liburnia.
Epirus.	Macedonia.
Eubœa.	Myſia, ſeu Mœſia ſuperior.
Friſia.	Myſia inferior.
Gallia Aquitanica.	Noricum.
Gallia Belgica.	Pannonia ſuperior & inferior.
Gallia Celtica, ſeu Lugdunenſis.	Peloponneſus.
Gallia Ciſpadana.	Rhætia I.
Gallia Narbonenſis.	Rhætia II.
Gallia Tranſpadana.	Sarmatia Europæa.
Germania magna.	Scandinavia.
Germania ſuperior.	Scythia Europæa.
Germania inferior.	Thracia.
Græcia. Vide *Achaja.*	Thule.
Hellas. Vide *Achaja.*	

Regiones Europæ alio ordine.

Extrema mareq; attingentes.	Epirus.
Hiſpania.	Macedonia ad mare Jonium.
Gallia.	Dalmatia.
Belgium.	Liburnia.
Germania.	Italia.
Scandinavia.	*Interiores.*
Sarmatia.	Rhætia.
Myſia inferior.	Vindelicia.
Thracia.	Noricum.
Macedonia ad Ægæum mare.	Pannonia ſuperior.
Theſſalia.	Pannonia inferior.
Achaja.	Jazyges.
Peloponneſus.	Dacia.
	Myſia ſuperior.

Europæ regna præcipua.

Francia, *la France.*	Bulgaria, *la Bulgarie.*
Hiſpania, *l'Eſpagne.*	Regnum Neapolitanum, *le Royaume de Naples.*
Anglia, *l'Angleterre.*	Sicilia, *la Sicile.*
Scotia, *l'Eſcoſſe.*	Sardinia, *la Sardaigne.*
Hibernia, *l'Irlande.*	Ruſſia, ſeu magnus Ducatus Moſcoviæ, *la Ruſſie, ou le grand Duché de Moſcovie.*
Norvegia, *la Norvege.*	Turcarum imperium cis Helleſpontum, *l'Empire des Turcs en Europe, ou deçà les Dardanelles.*
Dania, *le Danemark.*	Tartaria minor, *La petite Tartarie.*
Suecia, *La Suede.*	
Germania, *l'Allemagne.*	
Portugallia, *le Portugal.*	
Polonia, *la Pologne.*	
Hungaria, *la Hongrie.*	
Bohemia, *la Boheme.*	
Boſnia, *la Boſnie.*	

Europæ Reſpublicæ & inſ. præcipuæ.

Venetia, *la Republique de Veniſe.*	Inſulæ ſunt Corſica, *la Corſe.*
Genua, *la Republique de Gennes.*	Creta, *l'Iſle de Candie.*
Status Belgii uniti, *les Provinces unies du Pais-Bas.*	Iſlandia, *l'Iſlande.*
Helvetii, *les Suiſſes.*	Eubœa, *le Negrepont.*
	Ditio Pontificia, *l'Eſtat de l'Egliſe.*
	Ducatus Sabaudiæ, *les Eſtats*

du Duc de Savoye.

Ducatus Mediolanenſis, *le Duché du Milan.*

Ditio magni Ducis Hetruriæ, *l'Eſtat du grand Duc de Toſcane.*

Aliique Principatus & Ducatus innumeri in aliis Europæ partibus, quos propriis in locis deſcribemus. Vide etiam *Reges & Regna Europæ.*

Europæ urbes præcipuæ.

Adrianopolis, *Adrianople & Endrem*, in Turcica ditione.
Amſterodamum, *Amſterdam*, Hollandiæ.
Antverpia, *Anvers*, Brabantiæ.
Argentoratum, *Strasbourg*, Germaniæ.
Auguſta Vindelicorum, *Augsbourg*, Germaniæ.
Barcino, *Barcelone*, Hiſpaniæ.
Baſilea, *Baſel*, Helvetiæ.
Belgradum, *Belgrade*, Hungar.
Berga, *Berghen*, Norvegiæ.
Bononia, *Bologna*, Italiæ.
Briſtolium, *Briſtol*, Angliæ.
Bruxellæ, *Bruxelles*, Brabantiæ.
Buda, *Bude* & *Offen*, Hungariæ.
Burdegala, *Bourdeaux*, Galliæ.
Calaris, *Cagliari*, Sardiniæ.
Cæſarauguſta, *Caragoza*, Hiſp.
Colonia Arippina, *Cologne* & *Coln*, Germaniæ.
Conſtantinopolis, *Stamboul* & *Conſtantinople*, in Turcica ditione.
Cracovia, *Cracovv*, Poloniæ.
Dublinum, *Dublin*, Hiberniæ.
Edimburgum, *Edimbourg*, Scotiæ.
Florentia, *Fiorenza*, Italiæ.
Gedanum, *Dantzick*, Poloniæ.
Geneva, *Geneve*, in finibus Allobrogum.
Genua, *Genoa* & *Genes*, Italiæ.
Hafnia, *Koppenhagen*, Daniæ.
Hamburgum, *Hambourg*, Germaniæ.
Hiſpalis, *Sevilla*, Hiſpaniæ.
Holmia, *Stockholm*, Sueciæ.
Londinum, *London* & *Londres*, Angliæ.
Lubeca, *Lubeck*, Germaniæ.
Lugdunum, *Lyon*, Galliæ.
Lutetia, *Paris*, Galliæ.
Madritum, *Madrid*, Hiſpaniæ.
Maſſilia, *Marſeille*, Galliæ.
Mediolanum, *Milano*, Italiæ.
Meſſana, *Meſſina*, Siciliæ.
Moſcovia, *Moſcovv*, Moſcoviæ.
Neapolis, *Napoli*, Italiæ.
Norimberga, *Nuremberg*, Germaniæ.
Novogardia magna, *Novogrod Velski*, Moſcoviæ.
Olyſippo, *Lisboa* & *Lisbone*, Portugalliæ.
Panormus, *Palermo*, Siciliæ.
Praga, *Prague* & *Prag*, Bohem.
Riga, *Rig* & *Rige*, Livoniæ.
Roma, *Roma*, Italiæ.
Rothomagus, *Rouen*, Galliæ.
Sophia, *Sofie*, Bulgariæ.
Taurinum, *Torino*, Italiæ.
Theſſalonica, *Salonichi*, Turcicæ ditionis.
Tigurum, *Zurich*, Helvetiæ.
Toletum, *Toledo*, Hiſpaniæ.
Toloſa, *Toulouſe*, Galliæ.
Varſovia, *Warſavv*, Poloniæ.
Vienna, *Wien* & *Vienne*, Germ.
Venetiæ, *Venetia*, Italiæ.
Vilna, *Vilna*, Poloniæ.
Vratislavia, *Breslavv*, Germaniæ.

Europa, provincia Illyrici Orientis, versùs Conſtantinopolim & Propontidem, ubi aliàs pars orientalis Thraciæ regionis, inter Pontum Euxinum ad Boream & Melanem ſinum maris Ægæi ad Meridiem extenſa. Ejus urbes erant Conſtantinopolis, Selymbria, Rhodoſtus, Callipolis, Apri, & Perynthus.

Europs, Sicyoniorum Rex ſecundus, fil. Ægialei. Regnavit ab A.M. 1942. uſque ad 1987. Ab hoc quidam Europam à nobis habitatam, dictam volunt. Pauſan. *in Corinth.* Apollod. *in Bibl.* Euſeb. *in Chron.* Alius Macedoniæ.

Europum, *Europus*, Ptol. urbs Syriæ ad Euphratem, quæ & *Amphipolis*, & *Thapſacum*, teſte Plinio, dicta fuit. Fuit & oppid. Macedoniæ ad Axium fluv. Item urbs Mediæ præclara, *Rhages* in lib. Tobiæ appellata, vulgò *Caſſan*, teſte Caſtaldo. Alia denique Cretæ Steph.

Eurotas, fluvius Laconiæ, Spartam præterlabens, à quodam Eurota, Miletis fil. dictus eſt. Is enim ſtagnantes aquas, per eam regionem, deduxit in mare. *Ripas habet frequentibus lauris conſitas*, uti loquitur Livius de bello Macedonico. Unde Virg. *Eclog.* 6.

Omnia quæ Phœbo quondam meditante beatus
Audiit Eurotas, juſſitque ediſcere lauros.

Olivis etiam abundare innuit Papinius *Theb.* 4.

Taygetique Phalanx, & oliviferi Eurota.

Et myrtis Catullus,

Quales Eurotæ progignunt flumina myrtos.

Frigiditatem ei tribuit Ovid.

Frigidus Eurotas, populiferque Padus.

Aſperitatem Statius *Theb.* 1.

Audiit & medius cæli Parnaſſus, & aſper
Eurotas. ——

Fœcunditatem Coluthus Thebanus,

Μηδ' ἱερῶν γονόεντος ἐπ' Εὐρώταο ῥεέθρων.

Fuit hoc flumen Dianæ gratiſſimum. Unde Virg. *Æn.* 1.

Qualis in Eurotæ ripis, aut per juga Cynthi
Exercet Diana choros.

Juxta flumen hoc ſeſe exercere ſolebant Dioſcuri. Propertius *l.* 3. *e.* 14.

Qualis & Eurotæ Pollux & Caſtor arenis, &c.

Nec non ſoror eorum Helena. (Iſte enim virginibus Lacænis mos) Idem Prop. *ibid.*

Inter quos Helene nudis capere arma papillis
Fertur, nec fratres erubuiſſe Deos.

Papinius *Silv.* *lib.* 4.

Qualis maternis Helene jam digna palæſtris,
Inter Amyclæos reptabat candida fratres.

Unde abhinc rapta fertur. Ovid. *Amor.* 1. 10.

Qualis ab Eurotâ Phrygiis avecta carinis,
Conjugibus belli cauſa duobus erat.

Denique Chorus virginum Spartanarum ita canit apud Theocr. *in Helenæ Epithalamio*,

Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, αἷς δρόμος ωὑτὸς
Χρισαμέναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς.

Oritur in Arcadia, non procul ab Alpheo, in vico Aſea, prope Megalopolim. Dictuſque eſt etiam *Hymerus*, *Marathon* & *Neris*, exoneratque ſe in ſin. Laconicum. Baudr.

Eurotas, Theſſaliæ fluvius, quem Peneus accipit, nec recipit, ſed olei modo ſupernatantem brevi ſpatio portatum abdicat. Plin. 4. 8.

Eurus, ventus ſpirans ab Ortu brumali. Plin. 2. 47. *Ab Oriente æquinoctiali Subſolanus, ab Oriente brumali Vulturnus: illum Apeliotem, hunc Græci Eurum appellant.* Ovid. *Met.* 1.

Eurus ad Auroram Nabatæaque regna receſſit,
Perſidaque, & radiis juga ſubdita matutinis.

Euryale, Amazonum regina, tulit Æetæ, Colchorum Regi, contra Perſen auxilium. Vide Valer. Flacc. *lib.* 5. *verſ.* 612.

Euryale, Minois filia, quæ Neptuno Orionem peperit. Alia fuit Prœti Argivorum regis filia. Tertia ex Gorgonibus una. Vide Servium in illud Virg. 6.

Gorgones, Harpyiæque, & forma tricorporis umbræ.

Euryalus, unus ex principibus Peloponneſiacis, qui Argos & propinquas urbes incolebant, & ad Trojam cum 80. navibus venerunt. Hom. *Catal.* Fuit etiam hoc nomine Trojanus quidam, arctiſſimo amicitiæ vinculo cum Niſo conjunctus, qui noctu Rutulorum caſtra unà ingreſſi magnam hoſtium ſtragem ediderunt. Verùm cùm inſtante jam die ſe ſe recipere conarentur, in hoſtium equitatum inciderunt, à quo circumventum Euryalum cùm Niſus eripere non poſſet, certiſſimæ ſeſe morti maluit objicere, quàm amicum deſerere. Virgil. *Æn.* 2. Item *Euryalus* alius, qui cum fratre Hyperbio primus lateritias domos Athenis conſtituit. Eſt etiam hiſtrionis cujuſdam nomen, de quo Juvenalis,

Nobilis Euryalum, aut Mirmillonem exprimat.

Denique locus amœnus Siciliæ Livio prope Syracuſas, quem & *Macropolim* dici tradit Stephanus. *Belvedere* Aretius.

Euryampus, urbs Magneſiæ, Steph.

Euryanaſſa, maris Ægæi inſula ex regione Joniæ non procul ab Arginuſſâ. Plin. 5. 31.

Eurybates, præco Ithacenſis, ex Ulyſſis comitatu, ab Agamemnone miſſus, ut ab Achille auferret Briſeidem. Hom. *Iliad.* Ovid. *Ep.*

Eurybati data ſum Talthybioque, comes.

Item latro quidam aſtutiâ ſingulari, quem deprehenſum cùm cuſtodes vellent cogere, ut oſtenderet, quibuſnam modis conſueviſſet domos conſcendere: ille aptatis ſpongiis & ſtimulis ferreiſque retinaculis irrepſit in parietem, & ſpectantibus illis, artificiique novitatem admirantibus prehenſo laqueari per tegulas effugit, eoque modo periculum evaſit.

Eurybia, nympha quæ ſtellas & Luciferum genuit. Heſiod.

Eurybiades, unus ex ducibus Xerxis. Heſiod. 7. Item Lacedæmonius quidam nobilis, Euryclidæ fil. univerſæ Græcorum claſſis dux adverſus Xerxem. Herod. *lib.* 8.

Euriclea, Opis Piſenoridæ filia pulcherrima, quam Laërtes, in primâ exiſtens pubertate, viginti boum pretio emit, nec minore, quàm uxorem, honore domi habuit, Ulyſſemque nutriendum ei dedit, quæ & cum primò in patriam redeuntem agnovit. Hom. *Odyſſ.* 19.

Eurycles, pater fuit Athenis, ſemper aliquid de ſe ſuiſque incommodis vaticinans, & qui dæmonium in ventre habere credebatur, propterea dictus ἐγγαστρίμυθος. Ab eo omnes Divini & Arioli dicti Εὐρυκλεῖς vel Εὐρυκλεῖδαι & ἐγγαστρῖται. Scholia in Ariſtoph. *Crabron.* Cæl. Rhodig. 5. 10. De Eurycleo Engaſtrimytho vide Palmerium *p.* 464.

Eurycrates, Lacedæmonius, ex Herculis poſteris, Polydori pater Anaxandri. Herod. 7.

Eurycratidas, Lacedæmonius, ex Herculis poſteris, filius Anaxandri, pater Leontis. Herod. 7.

Eurydamas, vir Trojanus. Item Hectoris epitheton, quia cuncta domabat. Item pugil nobilis Cyrenæus, cui cùm inter certandum fortè adverſarius, quem validum nactus fuerat, plagarum vi & frequentiâ dentes excuſſiſſet, ne tali ſpectaculo illi animum adderet, proindeque inſuperabilis redderetur, omnes devorabat, quâ ratione ad illum ne minima quidem facti ſuſpicio pervenit. Rhod. 21. 41.

Eurydame, Diactoridis filia, & Menii ſoror, quam Leotychides Spartiatarum Rex duxit in uxorem. Herodotus, *libro* 6.

Eurydice, uxor Ptolomæi, fil. Lagi, ex illo Ptolomæi Cerauni pater. Item, uxor Aridæi, juſſu Olympiadis occiſa. Diodor. Sicul. *lib.* 19.

Eurydice.

Eurydice, uxor Orphei vatis, cujus amore captus Ariſtæus, cùm vim illi inferre pararet, illa per avia fugiens incidit in colubrum in herba deliteſcentem, cujus morſu interiit. Virg. *Georg.* 4.

Illa quidem dum te fugeret per flumina præceps,
Immanem ante pedes hydrum moritura puella
Servantem ripas altâ non vidit in herbâ.

Orpheus verò uxoris mortem ægerrimè ferens, acceptâ citharâ, inferos adiit, ubi Plutonem Proſerpinamque tam ſuavi carmine demulſit, ut ei uxorem ab inferis reducere permitterent, eâ tamen conditione, ne prius eam, quàm ad ſuperos rediiſſet, intueretur. Quam legem cùm ille amoris impatientiâ eſſet prævaricatus, Eurydice denuo ad inferos eſt retracta. Unde Virgilius *ubi ſupra*.

Jamq; pedem referens caſus evaſerat omnes,
Redditaq; Eurydice ſuperas veniebat ad auras,
Ponè ſequens (namq; hanc dederat Proſerpina legem)
Cùm ſubita incautum dementia cepit amantem,
Ignoſcenda quidem, ſcirent ſi ignoſcere Manes:
Reſtitit, Eurydicenq; ſuam jam luce ſub ipsâ
Immemor heu victusq; animi reſpexit, ibi omnis
Effuſus labor, atq; immitis rupta tyranni
Fœdera. ——

Ovidius *Met.* 10.

Hanc ſimul & legem Rhodopeius accipit heros,
Ne flectat retrorſum lumina, donec Avernas
Exierit valles; aut irrita dona futura.
Carpitur acclivis per muta ſilentia trames,
Arduus, obſcurus, caligine denſus opacâ,
Nec procul abfuerant telluris margine ſummæ.
Hic, ne deficeret, metuens, avidusq; videndi,
Flexit amans oculos: & protinus illa relapſa eſt.

Seneca *in Hercule Oetæo.*

Conſumptas iterum Dea
Supplent Eurydices colos.
Sed dum reſpicit immemor,
Nec credens ſibi redditam
Orpheus Eurydicen ſequi,
Cantûs præmia perdidit.

Ita quoque cæteri poetæ. Aliter tamen viſum Platoni, qui *in Convivio ſuo* ſic habet: Ὀρφέα δὲ τὸν Οἰάγρου ἀτελῆ ἀπέπεμψαν ἐξ ᾅδου, φάσμα δείξαντες τῆς γυναικὸς ἐφ᾽ ἣν ἧκεν, αὐτὴν δὲ οὐ δόντες. Item *Eurydice* Clymeni filia, uxor Neſtoris, ex quâ 7. filios, & unam filiam ſuſcepit. Hom. *Odyſſ.* 3.

Euryelus, opp. Syracuſarum. Vide *Euryalus*.

Euryleon, Latinorum rex, qui & Aſcanius. Dionyſ. Halicarnaſſ. *lib.* 1. Dicebatur & *Julus* & *Ilus*. Auctor Etymologici Magni ait, Æneam à Aſcalo Aſcalionis rege humaniter exceptum, ibi uxorem duxiſſe, & filium ſuſtuliſſe, cui in hoſpitis ſui honorem Aſcalio nomen fecit, quod Romani in Aſcanium immutarunt. Vide *Aſcanius*.

Eurylochus, unus ſociorum Ulyſſis, qui ſolus Circes pocula non guſtavit, ideoque nec in ſuis figuram eſt transmutatus. Ovid. *Met.* 14.

—— *Solumq; ſuis caruiſſe figuris*
Vidimus Eurylochum, ſolus data pocula fugit.

Item Phlegyarum rex, qui Pherecydi ſtruxit Thebas, antequam Cadmus adveniret, qui eas poſtea reædificabat.

Eurylochus, ſecundùm Polyænum, *lib.* 6. ductum aquarum in oppidum Cyrrhæorum ferentem rupit: mox affectis ſiti reſtituit aquam helleboro corruptam; quâ uſos profluvio ventris decipiens cepit. Frontinus hoc commentum Cliſtheni Sicyonio tribuit, *l.* 3. *c.* 7. *expl.* 6.

Eurylochus, frater Epimenis, qui acceptum à fratre conjurationis indicium, quam pueri nobiles principe Hermolao contra Alexandrum M. inierant, detulit. Curt. 8. 36.

Eurylyte, ſecundùm eum, qui Naupactica compoſuit, Æetæ uxor.

Eurymachus, Thebanorum potentiſſimus, qui cùm Platæas noctu per proditionem cepiſſet, rebellantibus deinde omnibus vivus in hoſtium poteſtatem venit, unaque cum ſuis omnibus ſupplicio affectus eſt. Thucydides. Item unus procorum Penelopes. Ovid. 1. *Ep. lib.* 1.

Eurymachiq; avidas, Antinoiq; manus.

Eurymedon, pater Peribœæ, ex quâ Neptunus Nauſithoum ſuſcepit, regem Phæacum, Alcinoi patrem. Hom. *Odyſſ. l.* 7. Item filius Fauni. Stat. *Theb.*

Proximus Eurymedon, cui paſtoralia Fauni
Arma patris. ——

Item Athenienſium dux cum Demoſthene.

Eurymedon, Pamphyliæ fluvius, qui ex Tauri jugis ortus mediam Pamphyliam ſecat. Mela. Juxta hunc fluv. Athenienſes, Cymone duce, Medos profligarunt. Thucyd. *lib.* 1. Ejus meminit Dionyſius.

Ἀσπένδου ποταμοῖο παρὰ ῥόον Εὐρυμέδοντος.

Plin. 5. 27. *Amnis Eurymedon juxta Aſpendum fluens.* Unde corrigendus Ptolemæus, & qui ejus tabulas confecerunt, qui Aſpendum ad Cataracten fluv. longè ab Eurymedonte ſtatuunt. Eſt etiam locus juxta Tarſum. Steph.

Eurymeduſa, Gratiarum mater.

Eurymena, urbs Theſſaliæ. Steph.

Eurymnus, vir quidam, qui cùm per calumniam conaretur Caſtorem & Pollucem fidiſſimos amicos inter ſe committere, alterum apud alterum inſimulans, pòſt deprehenſus utrique dedit graviſſimas pœnas. Inde abiit in Proverb. *Eurymnus*, de iis qui per calumniam conantur fidos amicos inter ſeſe committere.

Eurynome, nympha Oceani ac Tethyos filia, mater Leucothoes. Item Apollinis filia, quæ Adraſtum Argivorum regem, & Eriphylen Amphiarai conjugem peperit.

Eurynome, Mulier Lemnia, Doryeli fil. Codri uxor, cædis virorum in reliquas auctor. Flacc. 2. 130.

Euryone. Amyntæ Macedonum regis filia, quæ patrem à matris inſidiis liberavit.

Euryphon, Mileſius, Hippodami & Architecti & Legumlatoris pater. Heſychius in Onomaſtico, vocat *Euryboonta*.

Eurypon, filius Soi, nepos Proclis, ad tantam gloriam pervenit, ut hinc familia *Eurypontidarum* nomen ab eo conſecuta ſit, qui antea *Proclidæ* uſque ad illum appellati fuerunt. Pauſan.

Eurypylus, Telephi fil. bello Trojano, cui propter Caſſandræ amorem intererat, extinctus eſt. Item Herculis fil. qui regnavit in Co inſulâ, & omnium Græcorum augur peritiſſimus fuit. Virgil. *Æneid.* 2.

Suſpenſi Eurypylum ſcitatum oracula Phœbi
Mittimus. ——

Euryſthenes, Ariſtodemi fil. Pater Hegeſis, Herculis atnepos, perpetuò cum fratre Procle diſſenſit.

Euryſtheus, Stheneli filius, Mycenarum rex, qui Junonis odio obſequens, Herculem ad difficillima quæque pericula obeunda adegit, ſperans futurum, ut ponderis magnitudine opprimeretur. Quâ in re mirum in modum deceptus eſt. Nam ille, rebus ex ſententiâ confectis, ſemper victor rediit, clariorque ex periculis & major emerſit. Virgil. *Georg.* 3.

—— *Quis aut Euryſthea durum,*
Aut illaudati neſcit Buſiridos aras.

Cruentus Euryſtheus dicitur Senecæ *in Herc. Oetæo.* Heſiod. *in Scuto Herculis*,

Ὀχλῶ τειρόμενος ἀλιτήμερον Εὐρυσθῆα.

Res ita ſe habet: Eo die quo naſciturus erat Hercules, cùm eſſet à Jove vel (ut alii) à Themide prædictum, infantem naſciturum, qui cæteris mortalibus imperaret, Juno quæ partui præeſt, parienti aſſidendo (ut ait Plinius) veneficio antevertiſſe dicitur, atque *Euryſtheum Stheneli* & *Archippes* filium in lucem ediditſſe. Quare poſtea factum putatur, ut in Herculem *Euryſtheus* imperium habuerit: tametſi Græci, ut ſolertes ſunt ad confingendas Hiſtorias, Herculem *Euryſtheos* amore captum ejus juſſu tot monſtra confeciſſe dicant. Alia aliorum hac de re eſt opinio: ajunt enim Aten, Junonis causâ, Jovi mentem perturbaſſe, nam in concilio Deorum jurare coëgit fore, ut illo die ex ſuo genere naſceretur, qui finitimis imperaret, quod cùm jurejurando confirmaſſet, Juno in terram deſcendit, Argos petiit, Alcmenæ partum diſtulit, *Stheneli* uxorem ſeptem tantùm menſium fœtum edere coëgit, *Euryſtheo* Herculem ſervire juſſit, cui Jupiter, ut promiſerat, Argivorum regnum dedit, Junonem cœlo expulit.

Eurytanes, pop. Italiæ. Steph. vel potius Ætoliæ, ut emendat Caſaubonus ex Strabone *lib.* 10. Αἰτωλικὸν pro Ἰταλικὸν.

Eurytheus, Italiæ Exarchus, an. U.C. 1479.

Eurytion, Rex Spartanorum, qui tractum belli cum Mantinenſibus pertæſus, diſcordiam civibus arte injecit, & ſic urbe potitus eſt. Polyæn. *lib.* 2.

Eurytion, unus Argonautarum. Ovid. *Met.* 8. Alter Lycaonis fil. Pandari frater. Virg. *Æn.* 5. Tertius, faber argentarius. Virgil. *Æn.* 10.

Quæ bonus Eurytion multo cælaverat auro.

Eurytion, Paſtor armenti Iberi, ab Hercule cum cane interfectus. Vide *Orthus*.

Eurytion, Heracleenſis, adulterii convictus, cùm de eo ſeditioſè pœnas inimici ſumerent, cauſa evertendæ ibidem Oligarchiæ extitit. Ariſtot. *l.* 5. *Polit. c.* 6.

Eurytus, Mercurii filius, comes Argonautarum. Flacc. *lib.* 1. *verſu* 438. *Argon.* & *lib.* 3. *verſ.* 471. Fugavit in conflictu Colchico Exomatas. *lib.* 6. *verſ.* 570.

Eurytus, Oechaliæ rex, pater Joles, qui cùm ab Hercule victus, pactam ei certaminis lege filiam tradere recuſaret, ab eo irato occiſus eſt, & Jole abducta, hinc *Eurytis*. Ovid. *Met.* 9.

Eurytidos lacrymas admoto pollice ſiccat Alcmene.

Item unus ex Centauris, qui cùm Theſeo Hippodamiam vi eripere vellet, ab eo eſt occiſus.

Euſebia, uxor Conſtantii Imp. ingenio & eruditione excellens, ſed Arianiſmo infecta, quem quovis modo anniſa eſt promovere, per maritum, in cujus animo plurimum poterat. Sterilitatem ſuam ægrè ferens, Helenæ, Conſtantii ſorori, uxori Juliani potionem obtulit, quæ ipſam ſimiliter ſterilem redderet: quod cùm non

 proce-

procederet, obſtetricem ejus corrupit, quæ filium ab ipſa in Galliis editum, ſimul ac natus erat, necavit. Obiit an. 36. Zoſimus *lib.* 3. *& ſeq.* Ammian. Marcellinus, *l.* 16. *& ſeq.*

Euſebia, civitas Cappadociæ, *Cæſarea* poſtea dicta.

Euſebius, Græcus, fil. Medici, Epiſcop. Rom. An. Chr. 309. poſt Marcellum: martyrio ſub Maxentio coronatus eſt, A.C. 311. Auguſt. *Epiſt.* 165. Optat. *lib.* 2. *c. Parm.* Ei ſucceſſit Melchiades.

Euſebius, cognomento Pamphili (quomodo vocabatur ob amicitiam cum Pamphilo martyre, teſte Hieronymo) Cæſareæ Palæſtinæ epiſcopus, An. 315. quem πολυμαθῆ, καὶ πολυΐστορα meritò appellat Geo. Cedreno. Vide Voſſ. *de Hiſt. Gr. lib.* 2. *cap.* 17. Arianus poſtmodum factus, Euſebio Nicomed. ſe junxit, Epiphan. *hær.* 68. *& in Ancor.* Athanaſ. *in Synod.* Anteſignanus ſectæ, Hieron. *Cat. c.* 8. &c. ſecundo Conc. Niceno anathematizatus. Conſtantino Magno chariſſimus: obiit an. 340. Præter hiſt. Eccl. l. 10. & de vita Conſtantini M. l. 4. compoſuit. 15. de P. E. Apologiam pro Origene, c. Hieroclem, de diſſenſione Philoſophorum, 10. libb. in Eſajam. 30. c. Porphyrium Epitomen Hiſtor. & Chronologiam, quam Hieronymus continuavit, uſque ad 16. Conſulatum Valentis & Valentiniani, plurimaque alia. Vide Baſil. *c.* 29. *de Spir. S. c. Amphilochium.* Aug. *de Trin.* Photium &c. Joſephum Scaligerum inprimis, *in Euſeb.* & Moterium. Item *Euſebius* Scholaſticus, de quo vide Voſſ. *de H. Gr.* 2. 18. Sub Arcadio & Honorio, bellum contra Gainam verſu ſcripſit. Niceph. *l.* 13. *c.* 6. Socr. *l.* 6. *c.* 6. Item Patriarch. Antiochenus, Arianus, Eulalio ſucceſſit. Hieronym. *Chron.* Baron. A. 340.

Euſebius Emiſſenus, Epiſc. Emeſæ, in Syria, ſec. 4. itidem Arianus. Hieron. *in cat. cap.* 91. *& Chron.* Sixtus Senenſis, *Bibl. S.* Homiliæ in Evangelia, ipſi ab Hieronymo tributæ, alterius eſſe videntur. Moterius.

Euſebius, Laodiceæ Epiſc. Alexandriâ oriundus. Eruditione inſignis. Euſeb. *Hiſt. Eccl. cap.* 10. *& Chron. An.* 276.

Euſebius, Epiſcopus Nicomediæ, Arianus, Conſtantino M. omnibus modis imponere anniſus, Athanaſium acriter perſecutus eſt. Poſt Imperatoris mortem, Conſtantium totamque familiam Imperialem, hæreſi imbuit, vi in Epiſcopatum Conſtantinop. intruſus. Ejus ſectatores *Euſebiani* dicti. Obiit an. 342. Eccleſiæ peſtis. Sozomen. Socr. Theodoret &c.

Euſebius, Epiſcop. Theſſalonicenſis, 10. libb. ſcripſit contra Andream Monachum quendam Rom. à quo literis paulò durioribus erat offenſus. Photius *Bibl. cod.* 162. Gregor. *l.* 9. *ep.* 69.

Euſebius, Epiſcop. Vercellenſis, à Liberio P. cum Lucifero Calaritano, ad Conſtantium Imp. miſſus, Athanaſii causâ. In Concilio dein Mediol. an. 355. non ſubſcribere ſolùm hujus condemnationi renuit, ſed & auctor fuit Dionyſio Epiſc. ut nomen ſuum deleret. Hinc in exilium pulſus. Poſt mortem Conſtantii, in Synodo, ab Athanaſio habita, fuit. Obiit an. 371. Euſebii Comm. in Pſalmos Latinè vertit, &c. Sed nil ejus, niſi epiſtolæ quædam in exilio ſcriptæ, supereſt. Hierôn. *Chron. & ep.* 75. Ambroſ. *ep.* 82. *ad Vercell.* Greg. Tur. *de gl. Confeſſ. c.* 3.

Euſebius, ab Auguſto, ad Carum Imp. hiſtoriam ſcripſit. Evagr. *l.* 5. *c. ult.* Item, Sophiſta, Phot. *Bibl. cod.* 124.

Euſebius Dorilcenſis, Eutychen hæreſeos accuſavit, in Synodo Conſtantinop. dein ab hæreticis in Lyſtrica Syn. depoſitus. Interfuit Concilio Chalced. *Act.* 1. *& ſeq.*

Euſebius Samoſatenus, ab Imp. Valente in exilium miſſus, militis habitu, exules ſolatus eſt. Dein juſſu Concil. Antiocheni, poſt Valentis obitum, Syriæ & Meſopotamiæ Eccleſias inviſit. Dolichæ, ab Ariana quadam, tegulæ ictu occiſus. An. 378. Theodoret. *l.* 4. *c.* 13. 14. *l.* 5. *c.* 4. Greg. Naz. *ep.* 28. 30. Baſilius, epiſtolas 13. ad eum in exilio miſit, quæ non impreſſæ.

Euſemata, Armeniæ min. urbs. Ptol.

Euſtathius, conſul cum Agricola, an. U.C. 1174.

Euſtathius I. Patr. Conſtantinop. poſt Sergium, uſurpatorem, an. 1019. uſque ad an. 1025.

Euſtathius II. cogn. Garides, poſt Coſmum: Ab anno 1086. ad annum 1089.

Euſtathius, Præſul Antiochenus, adverſus Arianorum dogma multa compoſuit ſub Conſtantino Principe. Interfuit Concil. Niceno I. in quo poſt Imperatorem primus verba fecit. Dein, ab effronte fœmina, inſtigatu Arianorum, ſcortationis accuſatus, & pulſus eſt in exilium Trajanopolim, Thraciæ civitatem, ubi & ſepultus eſt. Sunt quoque ipſius volumina de animâ, epiſtolæque plurimæ: Item de Pythonyſſa, c. Origenem, Interpretatio Pſalmorum, c. Arianos, &c. Vid. Theodoret. *hiſt. l.* 1. *c.* 21. Socr. *l.* 1. *c.* 18. Sozom. *l.* 2. *c.* 17. 18. Athanaſ. *ep. ad Solit.* Baron. *A.C.* 340. Hier. *de Scr. Eccl.*

Euſtathius, Archiepiſcopus Theſſalonicenſis, in Homerum, & Dionyſium commentarios edidit. Auctor quoque creditur 6. librorum de Iſmeniæ & Iſmenes amoribus, verùm in libris nonnullis *Eumathius* dicitur. Vixit Manuelis Comneni temporibus, circa an. Dom. 750. Item ſub Alexio Comneno, & improbo illo Andronico, ut conſtat ex Niceta Choniate, cui Euſtathius hic vocatur nunc ὁ πολὺς καὶ μέγας ἐν λόγοις, nunc autem ἀρετῇ ... ἀνυπέρβλητος, à prudentiâ item ſingulari, & doctrinâ multiplicâ celebratur. Vide Voſſ. *de Hiſt. Gr.* 4. 19. Item alius fuit *Euſtathius* Syrus, orator inſignis, qui à Nicephoro Call. in proœmio, inter eos refertur hiſtoricos, ex quibus ſuam conſarcinavit hiſtoriam Euagrius Scholaſticus.

Euſtathius, Presbyter Conſtantinop. à Valente pulſus, quòd divinitatem J. Chriſti eruditè defenderet. Item, Epiſc. Sebaſtes, in Armenia, ſucceſſivè Arianus, SemiArianus, Macedonianus, miſerè periit. Baron. *A.* 319. 358. 359.

Euſtathius, martyr, inter aulicos Trajani Principis, Placidus antea vocatus. Volaterr. Item *Euſtathius* Epiphaneus, ſcripſit temporum epitomen libb. 9. ab Æneâ uſque ad Anaſtaſium principem, ſub quo fuit. Vide Suidam, Niceph. *Hiſt. Eccl. lib.* 14. *c.* 57.

Euſtathius, Monachus hæreſiarcha, conjugatos à ſalute excluſit, privatas preces inhibuit, nihil proprii poſſideri voluit, peculiari veſtis genere ſuos uti juſſit, jejunium in ſingulas Dominicas imperavit, uxores à maritis, ſervos à Dominis abſtraxit. An idem cum Eutacto, de quo Epiph. *hær.* 40. Vide Socr. *l.* 2. *c.* 33. Sozomen. *l.* 3. *c.* 3. Baſil. *ep.* 74. 82. Niceph. *l.* 9. *c.* 16. &c.

Euſthenes, vide *Claudius Euſthenes.*

Euſtephius, Aprodiſieus ſophiſta, ſcripſit declamationes. Suidas.

Euſtochium, Paulæ mulieris Romanæ filia. Latinarum, Græcarum, & Hebraicarum literarum perita, unde & ſuo tempore *novum orbis prodigium* vocata eſt: Ingenium ſacris literis maximè devovit, atque adeò, ut Pſalmos Hebraicè legeret curſim & mirâ celeritate. Quâ in re amorem B. Hieronymi, ſub quo 35. an. in monaſterio Bethlehemæ vixit, ſibi maximè conciliavit. Vide *ejus ep.* 10. 19. 22. 26. *&c.* & *in vita S. Paulæ.*

Euſtochius, Patr. Hieroſolymit. in locum Macarii, qui ſuſpectus Origeniſmi erat, ſuffectus. Baron. *A.C.* 548. *n.* 13. 14. 553. *n.* 32. 561. *n.* 1. Miſit legatos ad Concil. 5. Oecum.

Euſtochius, Cappadox Sophiſta, ſcripſit ad Conſtantem Principem, de Cappadociæ, aliarumque gentium antiquitate. Volaterr. Item, paraphraſtes vitæ S. Pelagiæ Pœnitentis, à Jacobo Diac. Epiſcopi Nonni compoſitæ. Niceph. *lib.* 14. *cap.* 30.

Euſtratius, philoſophus, qui in Ethicam Ariſtotelis ſcripſit. In Bethlehem civitate ſepultus eſt.

Euſtratius, presbyter Hieroſolym. de Animarum ſeparatarum ſtatu ſcripſit, libb. 3. Photius *cod.* 171. Leo Allatius, *notis in Euſtr.*

Eutaa, urbs Arcadiæ. Steph.

Eutane, Cariæ oppidum. Plin. 5. 29.

Eutaſium, Arcadiæ urbs. Pauſan.

Euterpe, una Muſarum, quæ Mathemata, vel, ut aliis placet, tibias invenit; à *concentus ſuavitate* nomen trahens. Eſt enim Ευ *bene*, τέρπειν *delectare*. Virgil.

Dulciloquis calamos Euterpe flatibus implet.

Vide Balduini *Iconol.*

Eutharichus, nepos Thoriſmundi, à Theodorico Amalaſunthæ fil. maritus electus, Conſul, & ex illa parens Athalarici. Procop. *de B. G.* Caſſiodor. *in Chron.* & *Epiſtolis.*

Euthena, urbs Aſiæ. Steph.

Eutherius, conſul cum Boëthio, an. U.C. 1264. Item alius conſul cum Juſtino Aug. an. U.C. 1272.

Euthycles, poeta Comicus.

Euthycrates, Lyſippi fil. & diſcipulus, in picturâ excellens. Plin. 34. 8.

Euthycrates, Olynthi proditor, à Philippo Macedone corruptus. Diod. 16. 538.

Euthycrates, Onomarchi Pater, Phocenſis. Vide Ariſtot. 5. *Polit.* 4.

Euthycritus, Archon Athenis, Olympiadis 113. an. 1.

Euthydemus, Rhetor, & Orator, qui quum ingentes opes à majoribus ſuis accepiſſet, ipſe & dicendi facultatem, & gloriam addidit, & non ſolùm in patriâ magnus fuit, ſed etiam in Aſiâ primos honores adeptus eſt. Strab. *lib.* 14. Item alius Maſſilicus Philoſophus, Apollonii Tyanæi præceptor.

Euthymanes, Maſſilienſis. Geographica conſcripſit, uti conſtat ex epitome Artemidori Epheſii. Niſi fortè *Euthymenes* legendum. Sanè *Euthymenes* Chronographus, qui Homerum unà cum Heſiodo floruiſſe ſcripſit, à Clem. Alex. citatur.

Euthymedes, nomen cujuſdam philoſophi.

Euthymenes, Archon Athenis, à quo illud decretum, ne quis nominatim in Comœdiâ perſtringeretur, tribus antè annis Morychido Archonte latum, eſt abrogatum. Vide Scholia *in Ariſtoph. Acharnenſ.* 374. *A.*

Euthymenes, Chronica condidit. Clem. Alex. Strom.

Patriarcha Conſtantin.

Euthymius I. Patriarch Conſtantinopolitanus, natione Iſaurus, ſucceſſit Nic. Myſtico, pulſo à Leone VI. ſed hoc mortuo, ab Alexandro II. ſucceſſore, in exilium miſſus. Ubi obiit an. 920. Lipomann. *tom.* 3. Curopalates, *in Leone VI.* Baron. *A. C.* 901. 911. 920. Pietate & patientiâ inclytus.

Euthymius II. ſucceſſit Calixto II. an. 1416. Phrantz. *l.* 1. *c.* 36. qui tum Conſtantinopoli erat. Onuphr. &c.

Euthymius, Archimandrita in Palæſtinâ. Defenſor illuſtris Concilii Chalced. contra Eutychem, ſec. 5. Eudoxiam, à Theodoro Mon. ſeductam, reſtituit. Obiit an. 472. æt. 99. Hujus vitam ſcripſit diſcipulus ejus Cyrillus Monachus.

Euthymius, Zygabenus hiſtoricus, Mon. Græc. Saracenica ſcripſit ...
ubi

ubi non ſatis ſemper veritati litat, eo quòd uſus ſit pravâ Alcorani tralatione. Non parum tamen laudis invenit commentando in Pſalmos, & 4. Evangelia; eo quòd ſit *in verborum proprietatibus obſervandis diligentiſſimus*, ut optimè cenſet Maldonatus *in Matt.* 17. 18. Vixit ſec. 12. Auctor præterea Panopliæ c. hæreſes, *Bibl. PP. t.* 12. *Col.* 536. *edit. Pariſ.* Commentar. in 10. Cantica SScripturæ, &c. Sixt. Sen. *Bibl. ſ. libr.* 4. Genebr. *in Chron.* Poſſevinus, &c.

Euthymus, pugil in Locris Italiæ, qui *Epizephyrii* cognominantur. Hunc ſemel à Thaſio Theagene victum tradit Pauſanias, non juſto quidem certamine, ſed circumventum dolo, unde nec Theageni) decretus honor, qui inſuper damnatus, ut mulctæ nomine talentum Euthymo ſolveret. V. Æl. *Var. Hiſt. l.* 8. & Plin. 7. 4, 7.

Eutocius, Aſcalonita, commentaria fecit in Conica Apollonii: nec non in Archimedem de ſphærâ, & cylindro, deque circuli dimenſione, item æquiponderantibus. Theone, & Pappo, eſſe antiquiorem, inde cognoſcimus, quòd ab utroque celebretur. Blancanus *Chron. Mathem.*

Eutocus, Apollinis, & Cyrenes filius, Boccat. *l.* 5.

Eutrapelus, homo quidam callidiſſimus. Horatius,

> — *Eutrapelus cuicunq; nocere volebat*
> *Veſtimenta dabat pretioſa.* —

Item tonſor Mart. *lib.* 7.

> *Eutrapelus tonſor dum circuit ora Luperci.*

Ubi à quibuſdam exponitur, comis, facetus, dicax.

Eutreſis, pagus inter Theſpias & Plateas, quem Zethis & Amphion muris cinxerunt. Dictus quòd multis viis, ſeu vicis prius uſus, & quaſi *perforatus* fuerit. Hinc Apollo *Eutreſites*, cujus templum ibi, & oraculum celeberrimum fuit. Steph.

Eutreſium, urbs Arcadiæ. Steph.

Eutropia, fil. Conſtantii Chlori, ſoror Conſtantini M. mater Nepotiani, qui ſalutatus Imperator, 28. diebus pòſt occiſus eſt, à Magnentii amicis, unà cum matre, an. 350. Item, uxor Maximiniani Herculii: cui Victor Maxentium eam ſuppoſuiſſe dicit. Zoſimus, Idacius, Eutropius, &c.

Eutropium, locus Bithyniæ, apud Chalcedonem, ubi Mauritius Imper. a Phoca occiſus eſt.

Eutropius, Eunuchus, tantum apud Arcadium valuit, ut conſul deſignaretur. Superbiâ, crudelitate, impuritate infamis. Præſulibus malè habitis, non niſi peſſimæ notæ homines evexit, Eudoxiæ Imper. repudium minatus. Sed, petito ejus capite à Caina, in Cyprum exul abiit, mox Chalcedone capite plexus, Anno 399. Nomen ejus ex Faſtis Conſularibus expunctum. Socrat. *l.* 6. Sozomen. *l.* 8. Nicephor. *l.* 13. Proſper, Marcell.

Eutropius, ſophiſta Italus, ut eum vocat Suidas, an Chriſtianus, in incerto; cùm alia quædam, eodem teſte, tum breviarium ſcripſit Rerum Romanarum, ab U. C. uſque ad Flavium Valentem Aug. cui opus ſuum dicavit. Opus illud Græcè verſum poſtea fuiſſe à Capitone Lycio, teſtatur Suidas, & Simlerus affirmat, in Biblioth. Petri Pithœi, verſionem Græcam Eutropii, à Pæanio quodam compoſitam, haberi. Militaſſe ſe ait ſub Juliano, atque expeditioni ejus in Perſas interfuiſſe. Quò & pertinent verba Georgii Codini, *in Selectis, de originibus Conſtantinopolitanis*, ubi ſic ſcribit, Εὐτρόπιος ὁ σοφιστὴς, ὁ τῷ παραβάτῃ Ἰουλιανῷ συμπαρὼν ἐν τῇ Περσίδι. Laudat verò eum teſtem in rebus Conſtantini M. quæ oculis ſuis vidiſſe eum ait. Malè confunditur cum Presbytero Africano, diſcipulo S. Auguſtini, de quo Gennadius. *Catal. Vir. Ill.* quique ſub Theodoſio, Arcadio & Honorio vixit. Adde, 11. libros priores Hiſt. miſcell. nil eſſe niſi 10. Eutropii, quibus P. Diaconus, plurima addidit. Unde à quibuſdam Scr. Eccl. habetur. Vide Voſſ. *de Hiſt. Lat.* 2. 8. Item *Eutropius* conſul cum Valentiniano Auguſto, an. U. C. 1140. Et cum Theodoro an. 1152. V. ſupra.

Eutyche, mulier Tralliana 30. partus enixa, & à 20. liberis rogo illata. Plin. 7. 3.

Eutyches, Conſtantinopolitanus Abbas, contra Neſtorium pugnans, in novam hæreſin impegit, & tertius poſt Manetem & Apollinarem, alium affirmavit eſſe Chriſtum, aliud verbum Dei; Negavitque Chriſti carnem noſtræ ſimilem, nec duas in eodem ſuppoſito naturas eſſe, ſed de cœlo corpus deſcendiſſe dictitavit, ac in Virginis uterum tanquam ſolis radios penetraſſe, ut viſum ſit ſanè ex muliere generatum, quamvis verè generatum non ſit. Hinc divinitatem Chriſti paſſam mortuamque eſſe deliravit, &c. Ab Euſebio Doril. qui ipſum fruſtra corrigere nitebatur, ad Flavianum Conſtantinop. delatus, & Synodo habitâ, condemnatus, provocavit ad Imperatorem. Dein junctus Dioſcoro Alex. Cryſaphiique favore fultus, in Lyſtricâ Synodo Epheſinâ, hæreſi ſtabilitâ, in Orthodoxos, Flavianum inprimis ſævit. Sed Concilio 4. Oecum. Chalcedone habito, ſub Martiano, cum Dioſcori erroribus, Eutychianiſmus denuo condemnatus eſt, an. 451. Acta Conc. Chalced. Galterius *Chron.* 5. *ſec. c.* 20. Theodoretus *dial.* 2. ait Eutychen ſtatuiſſe, naturam humanam à divina abſorptam eſſe, ſicut gutta mellis ab Oceano, &c. Volater.

Eutychia, inſula Theſſaliæ adjacens, ante ſinum Pagaſicum. Plin. 4. 12.

Eutychiani, Sectatores Eutychis, ſub Martiano Imper. multum damni dedere; ſeveris pœnis coërciti: quæ violentia ſub Leone quoque & ſucceſſoribus ejus duravit. In plures ſectas diviſi. Vide *Eutyches*.

Eutychianus, Lunâ oriundus, Tuſciæ urbe, 25. Romanorum Epiſcopus, ſucceſſit Felici I. Obiit, An. Dom. 283. ſedis 8. menſ. 6. Fabas, poma, uvas, in altari, conſecrari prius, quam ederentur: Item, corpora Martyrum purpuræ involvi, voluit: quod poſtmodum à Gregorio M. prohibitum. Euſeb. *in Chr. & lib* 7. *c.* 26. Niceph. *lib.* 6. *cap.* 34. Gregor. *M. lib* 4. *ep.* 44.

Eutychianus, Grammaticus, ſub Conſtantino M. cui librum de Conſtantinopoli inſcripſit. Georg. Codin. *in Select. de Orig. Conſtant.* Alius, apud Agathiam, *proœm. hiſt.* cognom. Junior.

Eutychias, Grammaticus quidam, laudatur Scholiis, *ad Ariſtoph. Crabrones*.

Eutychides, literatus T. Pomponii Attici ſervus, ſed manumiſſus, de quo Cic. *l.* 15. *Ep.* 4.

Eutychides, ſtatuarius. Floruit Olymp. 120 Plin. 34. 8. Hic ut idem author eſt, fecit Eurotam, in quo artem ipſo amne liquidiorem plurimi dixere.

Eutychius, Patr. Conſtantinop. poſt Mennam. Hujus tempore Concilium 5. Oecum. habitum eſt. Imperatore Juſtiniano, ob novum errorem, reprehenſo, depoſitus, ſurrogato Johanne: Poſt hujus mortem vero reſtitutus, ſcripſit de Reſurrectione contra Gentiles, ſed ſimul, in Origenis prolapſus errorem, corpora reſuſcitatorum palpabilia non fore, aſſeruit. Verùm à Gregorio M. tum Nuntio, apud Tiberium II. monitus, reliquit errorem, & mortuus, carne brachii prehensâ dixit, Reſurgemus cum hac carne, an. 583. Gregor. *lib.* 14. *Mor. cap.* 29. Euſtathius, *in ejus Vita*. A' Græcis pro ſancto habetur, in Menol.

Eutychius Proculus, Grammat. Siccâ, Africæ urbe, oriundus, Præceptor fuit M. Antonini Philoſophi. Julius Capitol. *in Marco Antonino*.

Eutychus, nomen adoleſcentis, quem à morte ſuſcitavit Paulus. Act. 20.

Euxenidas Pictor ſuâ ætate celeberrimus, Ariſtidis præclari artificis præceptor. Plin. 35.

Euxenus, priſca ac fabuloſa Italorum tempora carmine perſequutus eſt. Dion. Halic. *l.* 1.

Euxinthus, Lebenius Leucocomæ amator, de quo vide Strab. *lib.* 10. Et Plut. *in Erotico*.

Euxinus Pontus, *Mar Maggiore*, & *Mar Negro*, Fer. ſinus maris latiſſimus, Thracio & Cimmerio Boſporis interceptus, *Axenus* dictus priùs, i. *inhoſpitalis*, propter immanitatem eorum, qui ejus maris litora incolebant: ibi enim hoſpites immolare ſolebant, & carnibus pereſis, ex calvis eorum ſibi pocula conficere. Strabo *l.* 7. Poſtea verò, cùm in locis maritimis Iones aliquot opida condidiſſent, cohibito Scytharum aſſueto latrocinio, receptoque Græcorum commercio, pro *Axeno Euxinus*, hoc eſt, *hoſpitalis* appellatus eſt. Ovid. *Triſt.* 3. 13.

> *Dum me terrarum pars penè noviſſima mundi*
> *Euxinus, falſo nomine dictus, habet.*

Idem 4. 4.

> *Frigida me cohibent Euxini litora Ponti,*
> *Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.*

Et *lib.* 5. *Eleg.* 2.

> *Quem tenet Euxini mendax cognomine litus,*
> *Et Scythici verè terra ſiniſtra freti.*

Strabo *lib.* 7. ἄπλουν γὰρ εἶναι τότε τὴν θάλασσαν ταύτην, καὶ καλεῖσθαι Ἄξενον, διὰ τὸ δυσχείμερον, καὶ τὴν ἀγριότητα τῶν περιοικούντων ἐθνῶν. Luc. *in Tox.* Sol. *cap.* 27. Mela l. 19. Schol. Apoll. *lib.* 2. Diodor. Sic. *libr.* 4. Doctiſſimus Bochartus ab Ebræo *Aſkenaz* deduci putat *in Phaleg. lib.* 3. *cap.* 9. Longit. eſt 5. m. ſtâd. latit. 3. ambitus 25. Ferrar.

Euxippe, filia ſecundùm quoſdam Scedaſi pauperis, Leuctris habitantis; quæ cùm à Lacedæmoniis ſive hoſpitibus ſive legatis cum ſorore *Theanô* (alii *Meletiam* & *Hippo* nominant) violata eſſet, doloris impatientiâ vim vitæ intulit, prius urbi talium hominum matri diras imprecata graviſſimas. Vid. quoque Diodor. 15. 486. & ſupra in *Evexippe*.

Euzoius, Diaconus Alexandrinus, cum Ario, ab Epiſcopo Alex. depoſitus. an. 335. ſimulatâ veræ fidei profeſſione Conſtantino oblatâ, in Eccleſiam receptus eſt: mox ab Arianis Meletio, in Antiochena ſede, ſuffectus, ſed præter eorum ſpem, Orthodoxias aſſertor, Conſtantium Imper. baptizavit, an. 360. Athanaſ. Joviniano dein Imperatore, cùm Athanaſio vellet Succeſſorem dari, turbæ in Eccl. Alexandrina exortæ. Socr. Sozom, Theodoretus.

E X.

Exathres Parthus, qui amputatum Craſſi caput cum dextrâ, ad magnum Regem Teridatem, detulit: ſecundùm Polyænum *libr.* 7. *in Surena*. Plutarcho vocatur *Pomaxathres*, Appiano *Maxarthes*.

Exagonus, legatus Ophiogenum, qui ſunt populi in Cypro. Is cùm Romam veniſſet, ibique de herbarum viribus multa diſſereret, volens, conjectus eſt à conſulibus in dolium plenum

ſerpentibus, experimenti causâ, ubi ſerpentes ipſi non ſolùm eum non mordebant, ſed etiam linguis demulcebant. Plinius *libr.* 28. *capite* 3.

Exagrius, urbs Siciliæ, vide *Hexagrius*.

Exampeus, vel *Exampus*, vel *Ama-ampeus* locus, fons & flu. in Hypanim dulciſſimum fluv. amaras ſuas aquas evomens, in Germano-Sarmatia, in Baſtarnis.

Exarchus, præfectus Imper. Conſtantinopolitani, in Italia. Sedes ſeu provincia, Exarchatus: cui origo à Juſtino Jun. 567. pulſis à Belliſario & Narſete Italiâ maxima ex parte Barbaris. Ravenna caput, reliquæ urbes Bononia, Imola, Faënza, Forojulium, Ceſenna, Bobia, Ferraria & Adria. Penes hos Papæ quoque eligendi poteſtas. Eutychius, Exarcha ultimus, ab Aiſtulpho, Longobardorum R. pulſus eſt, an. 752. ſed idem à Pipino Exarchatu exutus, qui Romanæ ſedi illum donavit. Paul. Diaconus, Blondus.

Exando, villa Galliæ in Lemovicibus in literis Caroli Calvi memorata, unde vicinæ valli nomen, vulgò *Iſſandon*. V. Hadr. Valeſium *Not. Gall.*

Excalfurnium, vulgò *Eſchaufour*, opp. Galliæ, in Lexoviis, Orderico Vitali *Hiſt. l.* 2 memoratum, apud Eund.

Excetra, dicta eſt Hydra ſerpens. Plaut. *in Perſa*,

Nam cum leone, & cum Excetrâ, cum cervo, cum apro Ætolico,
Cum avibus Stymphalicis, cum Antæo deluctari mavelim.

Vide *Hydra*.

Excipinus Macedo, admodum juvenis ætatis flore, conciliatus Alexandro: qui cùm ſpecie corporis æquaret Hephæſtionem, lepore haud ſanè illi par erat. Curt. 7. 61.

Excifum, Gall. Lugd. urbs. Anton.

Execeſtides, peregrinus quidam & viarum peritiſſimus, de quo proverbium natum, *ne Execeſtides invenerit rectam viam*. Alii è Cariâ ſervum, perhibent: alii Citharœdum & qui Pythia & Καρνεῖα δὶς Lac dæmone & Panathenæa bis vicerit. Vide Scholia *in Ariſtoph.* Ὄρνιθας. 541.

Execeſtus, Phocenſium tyrannus duos geſtabat incantatos annulos, quorum ſonitu, quem invicem inter ſe edebant, rerum gerendarum tempus ſciebat, mortuus tamen eſt dolo interfectus, etiamſi id ei prius ſignificaſſet ſonitus. Ariſt. ubi *de Rep. Phocenſium*, & Clem. Alex. *Strom.* 1.

Exelodunum, ſeu *Exſoldunum*, vulgò *Iſſoudun*, urbs Galliæ, in prov. & diœc. Bituricenſi, ad amnem *Thiols*, 7. leuc. à Biturico in Occ. Quibuſdam dicitur *Ernodurus*. Hic Concil. an. 1081. habitum ab Hugone Dienſi, Papæ legato. Vid. Jvonem Carnut. *epiſt.* 180. 204. 268. Robertum, &c.

Exiliſſa, ſeu *Liſſa*, Africæ urbs ad fretum Herculeum. Ptolom. *Septa* hodiè. Hiſpani *Ceuta* vocant. In Mauritania Tingit. probè munita cum portu, ſub Hiſp. cùm alias pareret Portugalliæ Regib. à quibus expugnata fuerat. V. *Septa*.

Exitani, Hiſp. Bæticæ pop Strab. *Salobrena* Cluſio. Quibuſd. eſt Sexitanum, quod forſan mel. Ubi nunc *Adra*, urbec. regni Granatæ, in ora maris Mediterr. V. *Sexitani*.

Exiteria, feſta apud Græcos, in quibus primitiæ frugum diis offerebant ii, ut tradunt Grammatici.

Exjuſtitiarius, dictu eſt olim in Anglia Magiſtratus extraordinarius, Rege reverſo, qui illo abſente, vices Regis, ut Proconſul in provincia Romana, adminiſtraverat. *Vicarius Regis, Regis Locum tenens, Pro-Rex. Cuſtos regni & Regni Gardianus*, durante munere, dictus: *Capitalis alias Regni Juſtitiarius*. Sic Guilielmus Comes Herefordiæ, & deinceps Odo Bajocenſis Epiſc. Comes Cantii, recedente in Normanniam Guilielmo Conqueſtore: Guilielmus de Longo-campo Epiſc. Elienſis & Hugo de Puſaz. Epiſc. Dunelmenſis; proficiſcente Hieroſolymam Richardo I. Juſtitiarii Angliæ, & Regni pariter cuſtodes Regisque Vicarii conſtituti ſunt. V. infra quoque in voce *Juſtitiarius*.

Exobygita. Sarm. Europææ gens. Ptol.

Exodus, liber Canonicus S. Scripturæ, Pentateuchi ſecundus, Hebr. *Veelle Semoth*, ex primis vocibus, quæ Latinè ſonant: *Hæc ſunt nomina filiorum Iſraël*. Dicitur, ab exitu Iſraëlitarum ex Ægypto, cujus hiſtoriam unà cum Decalogo, legibusque aliis divinis, continet, capp. 40. Hieron. *prolog. gal. ep. ad Paulin. & ad Deſid.* In *Exodum* extant: Ambroſii *in c.* 8 16. 24. 30 32. Antiochus. Auguſtini *Quæſtiones*. Avitus. Barradii *Itinerarium fil. Iſrael*, fol. Antverpiæ 1621. Cantarellus. Capito. Cartvvrighti *Electa*. Octav. Londini 1658. Epiphanii *de* 12. *gemmis*. Ferus. Gallaſius. Harphii *Speculum aureum*, Baſil. 1496 de la Haye *Commentar.* 2. Vol. Pariſiis 1648. Huſſi *Explicatio Decalogi*. Janſenii *in c.* 15. *pr.* & 32. Janſonii *in c.* 15. R. Iſmaelis *Mechilta*. Judæ *Annotationes*. Lippomannus, fol. Pariſiis 1550. Loniceri *Theatrum hiſtor.* Lorinus. Magalianus. Moncæus. Nodini *Victoria Hebræorum*, *in c.* 15. fol. Lugduni 1611. Origenis *Homiliæ*. Paez. Pelargi *Comm.* Pepinus. Pererius. Petraſancta. Phrygionis *Comm.* Octav. Baſileæ 1596. Ravenſpergerus. Reuteri *Comm.* Richardi *in c.* 15. *pr.* Riveti *Commentar.* Roverius Rungii *Prælectiones*. Ruſhbrochius. Simleri *Comment.* fol. Tiguri, 1605. Shute, *in cap.* 8. §. 11, Quart. Londini 1645. Terſerus in Octav. Titelmannus. Triſſinus. Varenius. Viſtella. Walpurgerus. Zieglerus. Zuinglius, &c. Vide Crovvæi *Elenchum*, & in voce *Pentateuchus*. Item *Teſtamentum*.

Exolidunum, vulgò *Iſſoudon*, vetus opp. Biturigum Cuborum, à ſitu dictum. Hujus olim caſtelli dominus, vir ditiſſimus Gaufridus, memoratur Herm. Monacho *lib.* 1. *de miraculis S. Mariæ Laudunenſis*, apud Hadrianum Valeſium *Notit. Gall.* Vid. *Exelodunum*.

Exomata, Plin. *l.* 6. *Ixamata* Melæ, *Ixomata* Polyæno, *lib.* 8. pop. Sarm. Aſiaticæ. Val. Flac. *Argon.* 6.

Exomata. Toruniq; & flavo crine Satharcha.

Exona, vulgò *Eſſone*, vicus Galliæ, Hiſtoricis notiſſimus & vetuſtiſſimus, ad fluv. Junnam, in pago Pariſiaco, Monaſterio B. Dionyſii legatus à Chlotario juniore, Dagoberti nepote. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Exonaba. forſe Oſſonaba, urbs ol. epiſc. Luſitaniæ; quibuſd. nunc *Stombar*, vicus in Algarbia. Aliis *Silves*, cui ſubeſt Oſſonobenſis Eccl.

Exonia, olim *Iſca* Damnoniorum, urbs Angliæ Epiſcopalis, in agro Devon. vulgò *Exceſter*. Ad Iſcam fluv. aliquot tantùm mill. ab ora maris Germ. Ab hujus obſidione fugatus eſt Perkinus Verbelius, Angliæ turbo, ab Henrico VII. A. C. 1490. V. *Iſca*.

Exopolis Sarm. Aſiaticæ urbs ad Tanaim fluv. Ptol.

Exorciſta, inter 7. gradus Eccleſiæ, ab Hieronymo recitatos, locum non habet, ab inferioribus tertius numeratur, hoc ordine: Oſtiarius, Lector, *Exorciſta*, Acolythus, Subdiaconus, Diaconus, Presbyter. Exorciſtarum tamen meminit Hieronymus, *Comm. in Matth.* 12. 27. ubi hoc nomine eos vocat, qui ad invocationem Dei ejiciebant Dæmones. Vid. Amalarium, Rabanum Maurum, Ivonem. Durandum, &c. *in libb. de divinis Eccl. Off.* & *Hen.* Spelmannum *Gloſſar. Archaol.*

Exoucontii, hæretici Ariani, qui conabantur docere filium Dei ex nullis ſubſtantiis factum eſſe, id eſt, ἐκ τῶν οὐκ ὄντων.

Expeditio, pro ſpecie exercitus, non juſti, & ſolemnis, at ſubiti velut & tumultuarii *in Vita Offa Merciorum R. Mſ.* Quorum i. Danorum adventus primus & tam temerarius poſtquam Regi innotuit, miſsâ *Expeditione*, non enim pro tali populo dignabatur exercitum publicum convocare, eorum potenter repreſſit arrogantiam & diſſipatos, magnaque ex parte diminutos, ad naves ſuas turpiter revertere coëgit. Theodoricus autem, Gothorum R. apud Caſſiodorum *lib.* 1. *cap.* 17. ait: *Merito Expeditionem nominavere Majores: quia mens devota præliis, non debet aliis cogitationibus occupari.* V. Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archaol.*

Exquilia, vel *Eſquilia*, mons Romæ, dictus ab *excubiis* regis Tulli Hoſtilii, qui hunc collem urbi adjecit, teſte Livio, & in eum, ut frequentiùs habitaretur, domicilium ſuum tranſtulit. Sunt qui ab *excolendo* ſic dictas volunt, quòd ea pars urbis, cùm antea neglecta jacuiſſet, à Tullo rege fuerit exculta. Horat.

Nunc licet Exquiliis habitare ſalubribus.

Vide Paſſeratii *ſolennes lectiones in Propertium l.* 3. *eleg.* 23.

Extravagantes, libri nomen à Johanne XXII. Pont. R. publicati. Platina *in ejus Vita*.

Extrema, vulgò *Extremoz*, opp. munitum Portugall. inter Tagum & Anam, ad amnem Teram, 8. leuc. ab Ebora in Ort. totidem ab Helvis in Occ.

Extremadura, prov. Hiſp. regni Legionis pars, cui adjacet verſus Bor. A meridie habet Andaluziam, ab Occ. Portugalliam, ab Ortu Caſtell. novam. Præc. urbes Pax Auguſta, Placentia, Cauria, Emerita.

Extremadura Portugallica, verſus oſtia Tagi flu. primar. Urb. habet Ulyſſiponem, regni caput.

Extricatus, conſul cum Præſente, an. U. C. 969.

Extuca, prov. Marroci, in ora Oceani Atlantici, verſus Atlantem & confinia Biledulgeridiæ. Pars eſt regionis *Sus*.

Exuperius, Epiſc. Tholoſanus, ſec. 3. calice vitreo & vimineo caniſtro ſacram cœnam adminiſtraſſe legitur, apud coævum ejus Hieron. *ad Ruſticum Mon. ep.* 13. *l.* 2. V. infra.

Exuperius, Epiſc. Tholoſanus, ſec. 3. Fame graſſante, vaſa ſacra conflavit, ut inopibus ſuccurreretur, &c. viduæ Sareptanæ comparatus ab Hieronymo, qui ipſi inſcripſit Comm. in Zachariam. Templum Minervæ, Tholoſæ, B. Virgini dicavit, urbemque à Vandalis liberavit. Hieron. *Ep.* 4. *ad Ruſt. præfat. in Zach. l.* 3. *Comment. in Mſ.* & *epiſt. ad Agerue.* Greg. Tur. *hiſt. lib.* 2. *c.* 13. *T.* 1. *Conc.*

Exuperius, Rhetor excellens, de quo Auſon. *Epigr.* 17.

Exuperi memorande mihi facunde ſine arte, &c.

Præceptor filiorum Dalmatii, fratris Conſtantini M. an. 336. V. Scalig. *not. ad Auſon. l.* 1. *c.* 12. Auteſerr. *rer. Aquit. lib.* 5. *c.* 1. An Epiſc. Cadurcenſis, qui eodem ſeculo vixit?

E Z.

Ezates, Adiabenus. Tac. 12. 14. Vid. *Izates*.

Ezechias, rex Judæ, filius Ahaz. 4. Reg. 18. Lat. *fortitudo Domini*. Succeſſit patri in regno Judæ, anno mundi 3308. ante Chriſtum natum 754. Hic pius veſtigia David ſecutus eſt: diſſi-

pavit

perit excelſa, contrivit ſtatuas, ſuccidit lucos, confregitque ſerpentem æneum, quem fecerat Moſes, ſiquidem uſque ad illud tempus filii Iſraël adolebant ei incenſum. Affuit illi Dominus. Nam rebellavit contra Regem Aſſyriorum, & non ſervivit ei, Philiſtæos perſequutus eſt: anno ſexto regni ejus capta eſt Samaria à Salmanaſare. Poſthæc Sennacherib Aſſyriorum Rex in Deum blaſphemus, Judæam devaſtavit, Jeruſalem obſedit, miraculo tamen hæc divinitus liberata eſt: ſiquidem Angelus Domini occidit unâ nocte 180000. hominum in caſtris Sennacherib, qui inde receſſit. Deinde ægrotavit Ezechias, cui mortem prædixit Eſajas: attamen oratione & fletu obtinuit à Deo adjici vitæ ſuæ annos 15. ſignumque ſanitatis ab Eſaja accepit in umbra decem linearum retrograda, in horologio ſuo. Merodac-Baladan Babyloniorum rex, cùm accepiſſet morbo laborare Ezechiam, miſit ei literas & munera. Imperavit annos 29. ſucceſſit ei filius Manaſſes A. M. 3337. Vide 4. lib. Reg. 18. 19. & 20. *cap.* & Joſeph. *antiq. lib.* 9. & 10.

Ezechiel, nomen Prophetæ, tertii inter majores, Ezech. *cap.* 1. qui tempore Jeremiæ, & Danielis Prophetarum, extitit. Hic adhuc puer cum aliis in Babyloniam captivus abductus eſt, ubi prophetare incepit, anno mundi 3349. ante Chriſtum natum 613. In Babylone judicavit tribum Dan & Gad: prædixitque capp. 48. culpâ eorum, non reverſurum populum Hieroſolymam, quòd non reſipiſcerent: quare exacerbati diſtraxerunt eum equis, per crepidines ſaxorum, & excerebrarunt eum & ſepelierunt in ſepulchro Sem & Arphaxad. In *Prophetiam* ejus, extant: Auguſtini *in c.* 34. Brandmyllerus. Calvini *Comm.* de Cuilly *Interpretatio mor. in c. pr.* Gall. Pariſiis 1611. Efforhen *Homilia in c.* 38. 39. Argentinæ 1571. Gregorii M. *Homilia*. Greenhil *Expoſitio*. Angl. Quart. 1649. Haſenrefferi *in 9. poſtr. c.* fol. Tubingæ, 1613. Haymo. Heilbrunnerus. Hieronymi *Commentaria*. Hoyi *Comm. paraphraſi Poët. illuſtratus*, Quart. Duaci 1598. Don Iſaac Abarbenel. Junii *Comm.* fol. de Lapide. Lauretus. Lavateri *Homilia*. fol. 1581. Genevæ. Leuchtius. Lutherus. Maldonatus. R. Moſche Alſchich. Oecolampadius. Origenis *Hom.* Pappus. Paulutius. Pintus. Piſcator. Poſani *Comm. cum Lag. Analyſi & Theol. Ectheſi.* Quart Baſil. 1601. Pradus. Roberti. Sanctius. Savanarolæ *Sermones*. Ital. Quart. 1516. Serranus. Strigelius. Szegedinus. Toſſanius, Baſileæ 1558. fol. Theodoretus. de S. Victore. Villalpandi *Commentarium*, &c. V. Crovvæi *Elenchum*.

Ezechiel, Poeta Judæus, Tragœdiam de Moſe conſcripſit. Antiquitatem ejus arguit, quòd meminere Clem. Alex. *Strom.* 1. & Euſeb. *lib.* 9. *Præp. Evang.* Græcè & Latinè edidit Frid. Morellus, *edit. Pariſ.* 1609.

Ezel, nomen lapidis viatorii in agro urbis Saul, ſub quo latuit David in ſupremo digreſſu à Jonathane. 1. Reg. 20. Lat. *ambulatio*, *Significatio*, aut *ſtillatio*.

Ezelinga, Vid. *Eslinga*

Ezelinus, *Ecelinus* vel *Icelinus*, natus in vico *Romano*, in Marca Treviſana, ſtirpe Germanus, ſec. 13. Potitus Veronâ, Patavio, &c. tyrannidem inauditam exercuit. Gregorii IX. Innocentii IV. Alexandri IV. fulmina ſpernens, unâ die Patavii rebellione auditâ, incolarum, quos ſecum habebat, 12000. millia, trucidavit: Tandem ab urbibus Principibusque Lombardiæ captus, cùm Mediolanum aggreſſurus eſſet: paulo pòſt deſperabundus interiit. an. 1259. tyrannidis 40. V. Monach. Patav. *Chron. l.* 1. & 2. Sigon. *de R. I. l.* 19. Corium, *hiſt. Mediol. part.* 2. P. Jovium, *l.* 1. *Elog. in Actio*.

Ezer, fil. Hur primogeniti Ephrata. 1. Par. 4. fil. item Suthalæ filii Zabad. 1. Par. 7. *adjutorium*, ſive *atrium*.

Ezerus, Straboni *Babe*, quod V. Vulgò *Ezero*. urbs Græc. in Theſſaliæ & Achajæ confin. Epiſc. ſub Ar. Lariſſæ.

Eziel, id eſt, *fortitudo Dei*, ſive *hircus Dei*, fil. Harais. 2. Eſdr. 3.

Ezra, Lat. *adjutorium*, ſive *atrium*, nomen viri. 1. Par. 4.

Ezrel, nomen viri. 1. Eſdr. 10.

Ezri, nomen viri. 1. Par. 27.

Ezricam, dux domûs Achaz. 2. Par. 28. Filius Naariæ. 1. Par. 3. Filius Haſel. 1. Par. 8.

Ezriel, pater Saraiæ. Jerem. 36. Lat. *auxilium* ſive *atrium Dei*.

F

F Litera hæc, quibuſdam muta, aliis ſemivocalis, dicitur etiam Digamma Æolicum, quia eſt, velut geminum Γ. Ejus ſonus cum *Ph.* ſæpè confunditur, quamvis φ. Græcorum, neque F. neque Ph. Latinum propriè ſonuerit. Digamma hoc, ſeu F. inverſum, Claudius Imp. cum duabus aliis literis invenit, & reperitur in Inſcriptionibus, ſub hoc Imperatore, frequentiſſimè. A. Gellius, inventionis hujus rationem reddit, *lib.* 14. *cap.* 5 Vid. Sueton. *in Claudio*, *cap.* 41. Priſcian. Methodum Græcorum, &c.

F A.

Fabaria, inſula Friſiæ, Plin. 4. 14. à frugis ſimilitudine ſponte provenientis, aliàs *Burchana* dicta.

Fabaria thermæ, Germ. *Pfävers*, primi inter Rhæticas nominis; dictæ ſunt à vicino Benedictinorum Cœnobio *Fabario* vel *ad Fabarias*, ut habet Munſterus *lib.* 3. qui illas accuratè deſcripſit. *Sunt in Racantiorum ambitu, intra montium fauces portentoſo aſpectu, aditu difficiles, infernali trucique ſitu, ac velut horrendo in barathro, ſtrepitu præterlabentis per vicina ſaxa cauteſque fluvii & continuo ruentis aqua impluvio pulſantur*, Dan. Eremita *deſcr. Helv.* Sed locus celebris factus eſt, *propter ſaluberrimas thermas ibi, Friderici II. Imp. tempore, ab aucupe quodam, ex familia Alto Balconorum nato, dum corvorum ſylveſtrium nidos indagaret, repertas*, Fortun. Sprecherus *Pall. Rhæt. lib.* 3. In his nullus odor ingratus, ſulphur aut nitrum redolens; ex venis ſiquidem auri cuprique procedentibus. Eas egregiè porro deſcripſit Theophr. Paracelſus, & poſtea carminibus illuſtrarunt Carolus Paſchal's, Gall. R. apud Rhætos legatus, ac Joh. Gulerus à Weineck Eques Auratus. Abbas Cœnobii non hic ſolùm, ſed & aliis quibuſdam locis vicinis juriſdictionem habet: Joſ. Simlerus *de Rep. Helv.* Joh. Baptiſta Plantinus *Helv. Nov. Antiq.* &c. Vide etiam in voce *Sarunetes*.

Fabaris, fluv. Sabinorum, alio nomine *Farfarus* appellatus. Virg. *Æn.* 7.

Qui Tiberim Fabarimque bibunt. Oritur prope Mompeum, in loco *Capo Carſa*, labiturque in Tiberim, inter Caſtra Felicianum & Fianum.

Fabatus, alio nomine *Calpurnius*, Proſocer Plinii Secundi, damnationem inſtantem ſub Nerone, appellato Principe, evaſit. Tacit. *lib.* 16 *cap.* 8. Fuit Patriâ Novocomenſis, de quo vide Vertranium ad Tacit. *l.* 16. *Annal. c.* 8.

Fabia, mulier Romana, quæ Fabium Fabricianum interfecit, ut liberiùs poſſet laſcivire cum Petronio Valentiano liberali formâ adoleſcentulo, quo cum adulterii conſuetudinem habebat. Plut. *in Parallel.*

Fabianus Papyrius, naturæ rerum peritiſſimus fuit. Plin. 36. 15. Hujus quoque meminit Seneca *in Epiſtolis*. Item 19. Romanorum Epiſcopus martyrio coronatus, ſub Decio. Euſeb. *Hiſt. lib.* 6. 21. 22. Oroſ. *l.* 7. Anaſtaſ. *in ejus Vita*. An. Dom. 251.

Fabianus, Vid. *Valerius*.

Fabienſes, Italiæ pop. Plin. 3. 5.

Fabii, Romani nobiliſſimi, ſimul ac potentiſſimi (quibus à *fabâ* cognomen erat, utpote quorum primus fabam optimè ſerebat; ſic Cicerones, Lentuli, Piſones.) qui bellum adverſus Veientes ſoli cum ſuis clientibus & ſervis in ſe receperunt, cùmque ex levibus aliquot prœliis ſæpius victoriam reportaſſent, tandem ad Cremeram fluv. inſidiis circumventi, ad unum omnes cæſi ſunt. Dionyſ. *l.* 9. Liv. *l.* 1. & 2. Flor. *l.* 1. *c.* 12. Aur. Victor. *de Vir. Ill. c.* 14. Oroſ. *l.* 2. Plin. *l.* 18. 3. Macrob. *lib.* 1. *c.* 6. Ovid. *Faſt.* 2.

Una dies Fabios ad bellum miſerat omnes,
Ad bellum miſſos perdidit una dies.

Ex tantâ Fabiorum clade unus tantùm ſuperfuit, qui nondum armis per ætatem idoneus, in urbe relictus erat; ex cujus ſanguine per longam nepotum ſeriem natus fuit Fabius ille Maximus, qui Dictator adverſus Annibalem creatus, cunctabundâ quâdam prudentiâ rem Romanam, aliorum Imp. temeritate labefactam, primus reſtituit, adeò, ut veriſſimè de eo Ennius dixiſſe videatur,

Unus homo nobis cunctando reſtituit rem.

Ovidius.

Scilicet ut poſſes olim tu Maxime naſci,
Cui res cunctando reſtituenda foret.

Manil. *lib.* 1.

Invictumque morâ Fabium. ——

Claud. *de bello Getico*,

F A

—— Lento luſtramine Pœnum
Compreſſit Fabius.

Silius *lib.* 7.

—— Lento Pœnum moderamine luſit.

Idem *lib.* 16.

—— Pepetitque ſedendo
Omnia cunctator nobis.

Idem alibi,

Solers cunctandi Fabius.

Val. Max. *Fabius maximus, cujus non dimicare, vincere fuit.* Liv. *lib. Matura res erat, tergiverſatur tamen Fabius.* Aliis Fabii, à *Fabeo* Herculis fil. orti, Plut. teſte Feſto *Fovii* dicti, quòd Princeps gentis ex ea natus ſit, cum qua Hercules in fovea concubuit. Alii putant eum primum oſtendiſſe, quemadmodum urſi & lupi foveis caperentur. Patricia hæc gens fuit majorum gentium, (Fabius enim Celer præfectus Celerum primus notus eſt) in has Familias & cognomina diſtincta: Celer, Vibulanus, Ambuſtus, Rullus vel Rullianus, Dorſo, Maximus, Gurges, Buteo, Pictor, Licinius, Verrucoſus, Ovicula, Cunctator, Labeo, Æmilianus, Servilianus, Allobrogicus, Eburnus, Africanus & Perſicus. Hujus gentis uſque ad Tiberium Cæſ. mentio eſt. Pontificatu max. ſemel, Auguratu aliquoties defuncta eſt: Dictaturis ſeptem: Magiſteriis Equitum quinque: Conſulatibus XLVIII. Decemviratu legum ſcribendarum: Cenſuris ſeptem: Tribunatibus militum Conſulari poteſtate decem: Senatus Principat. quinque: Triumphis tredecim: Ovationibusque duabus illuſtris. His honoribus functi ſunt Viri XXXVI. intra ſpatium annorum 550.

Fabilius, Poëta Gr. Præceptor Maximini Jun. Epigrammatum variorum auctor, inprimis in iconem ſui Diſcipuli, adhuc infantis. Jul. Capitolin. *in vita Maximini Jun. Cap.* 1.

Fabiola, Romana mulier, quæ cùm magno ſtudio ſacras literas amplecteretur, Evangelia, & pſalmos frequentiſſimè revolvebat, ut iterata plerumque lectio amorem divinæ religionis (quâ deflagrabat) augeret magis, unde & D. Hieronymus librum de veſte ſacerdotali eidem nuncupavit. V. *hujus epiſt.* 30. *ad Ocean.*

Fabiranum, Brema, V. *Brema*, & *Phabiranum*.

Fabius, Remum occidit. A. U. C. 1. Dux militum.

Fabius, dux Galliarum, concionante Vitellio, ad ſupplicium poſtulatus, quòd pro Vindice bellaſſet. Tacit. *Hiſt.* 2. 94.

Fabius, Epiſc. Antiochenus, à Novatiano in hæreteos diſcrimen adductus, à Cornelio Ep. R. & Dionyſio Alexandrino, in orthodoxia confirmatus eſt. Obiit an. 255. Succeſſit ei Demetrianus. Euſ. *in Chr.* & *hiſt. lib.* 6.

Fabius, Homo loquax apud Horat. *Serm.* 1. *Sat.* 1.

Cætera de genere hoc (adeò ſunt multa) loquacem ut
Delaſſare valent Fabium.

Vide Veterem Schol. & Lævin. Torrentium *in loc.*

Fabius Africanus, conſul cum Julio Antonio. an. U.C. 744.

Fabius, prænomine Cajus, legatus Cæſaris in Galliâ, cui unam legionem in Morinos ducendam hibernatum dedit Cæſar *lib.* 5. *Com* 13.

Fabius Cerilianus, (ut Vopiſcus *in Caro* ait) *tempora Cari, Carini, & Numeriani ſolertiſſimè perſecutus eſt*. Vide Voſſ. *de Hiſt. Lat. lib.* 2. *cap.* 4.

Fabius Chilo, conſul cum Libone, an. U. C. 965.

Fabius Dorſemnus, vel Doſſenus, Poëta Attellanus. Plin. *l.* 14. *c.* 13. Horat. *l.* 2. *epiſt.* Seneca, *ep.* 89.

Fabius Fabricianus, captâ Tuſcio (ea eſt primaria inter Samnites civitas) victorioſam Venerem, quæ in ſummo apud illos habebatur honore, Romam miſit; Hujus uxor cum adoleſcentulo ſpecioſo adulterium committebat: quocirca redeuntem virum doloſè obtruncavit. Fabricianum verò adhuc infantem, ex urgenti liberatum periculo, clam emiſit alendum. At ille cùm ad ætatis vigorem pervenit, matrem & adulterum interfecit. Senatus autem, ne res illa Fabriciano eſſet fraudi, decrevit. Plutarchus *Paral.*

Fabius Fabulus, quintæ legionis in Germanico exercitu, victo Cæcinâ, dux à militibus cum Caſſio Longo delectus. Tacit. *Hiſt.* 3. 14.

Fabius Gurges, cum patre Fabio Max. Seniore, Samnites vicit, An. U.C. 463. Alius, ob luxum ſic dictus. Macrob. *Saturnal. lib.* 3. *cap.* 13.

Fabius, prænomine Lucius, centurio legionis octavæ tres nactus manipulares ſuos atque ab iis ſublevatus murum Gergoviæ aſcendit: ſed à Gallis circumventus atque interfectus cum ſuis de muro eſt præcipitatus. Cæſar. *l.* 7. *Com.* 48. 49. 50.

Fabius Marcellinus, Hiſtoricus ſub Severo, ante Diocletianum. Scripſit vitam Alexandri Mammææ, Lamprid. Vopiſcum imitatorem habet, V. eum *in Probo*. Legitur nomen ejus in antiqua inſcriptione, Tarracone, ſed an Patris an filii ſit, ignoratur. V. de eo Voſſ. *hiſt. Latin. lib.* 3. *pag.* 703.

Fabius Maximus, cognom. Rullianus, primus Fabiorum, hoc elogium meritus, victor contra Samnites, ſine juſſu Papyrii Dictatoris, parum a pœna abfuit. De Apulis, Lucerus, Samnitibus, Gallis, Umbris, Marſis & Tuſcis triumphavit. Cenſor cùm eſſet, noluit libertos ſuos tribules eſſe. Cenſuram ſecundâ vice oblatam, quòd contra Leges eſſet, renuit. Primus inſtituit, ut die 15. Julii Romani Equites, candidis vecti equis, à templo Honoris ad Capitolium, ſolemni pompâ ſe conferrent. Aur. Victor, *de Viris. Ill.* c. 32. Livius, Florus, &c.

Fabius Maximus, Romani exercitus Imp. adverſus Pœnos creatus, collatis manibus, cunctos ad unum amiſit commilitones, ac ipſe accepto mortifero vulnere in Annibalem curſu vehementi concitatus, juxta eum oppetiit. Plut. *Paral.*

Fabius Maximus, cognom. *Cunctator* ſeu *Verrucoſus*, item *Agnellus*, quinquies Conſul, poſt cladem Cannenſem dictator, cunctando reſtituit rem, hinc Clypeus Reip. dictus Tarento recepto, Herculis idolum in Capitolium tranſtulit, & de redemptione captivorum cum hoſte pacto inito, cùm Senatus id reſcinderet, propriis bonis divenditis fidem liberavit. Plut. *in ejus Vita*. Aur. Victor, *de Viris Ill.* c. 43. Liv. Polyb. Eutrop. Oroſius, &c.

Fabius Maximus, prænomine Quintus, cognomento *Allobrogicus*, à devictis Allobrogibus indito: Superavit ad Iſaram Bituitum Arvernorum R. & ex Provincia, parte Aquitaniæ, Delphinatu & Sabaudia hodierna, Provinciam Narbonenſem fecit. Filius Q. Fabii, Æmilii, qui Perſen Macedonum regem vicit, nepos. Fuit autem hic Q. *Fabius* Maximus conſul cum L. Opimio anno ab U. C. 633.

Fabius Maximus, conſul cum C. Jul. Cæſare, an. U. C. 709. Hic in Hiſpaniâ Pompeianos vicit, Hiſpanias per deditionem accepit.

Fabius Maximus Servilianus, Pontifex M. Annales ſcripſit, laudatos Macrobio, Saturn. *l.* 1. *c.* 16. Coſ. cum Metello, anno U. C. 611. in Hiſp. contra Viriatum bellum geſſit. Liv. Florus, Oroſ. Voſſ. *de Hiſt. Lat. l.* 1. *c.* 7.

Fabius Pelignus, ex infimis ordinibus ab Attianis ſolus ad Uticam occiſus. Vide Cæſarem *lib.* 11. *de Bello Civil.* 35.

Fabius Pictor, primus Romanorum ſolutâ oratione hiſtoriam ſcripſit. Ideoque *Scriptorum antiquiſſimus* à Livio dicitur, *lib.* 1. & *longè antiquiſſimus auctor lib.* 2. Malè confunditur cum alio, quem Juris peritiſſimum Cicero vocat. *Pictorum* cognomen illis hæſit, à primo Familiæ hujus, qui templum Sanitatis olim pinxerat. *l.* 35. *c.* 4. Vide Voſſ. *de Hiſt. Lat. lib.* 1. *c.* 3. qui & alterius Fabii Maximi Serviliani ibidem meminit. V. ſupra.

Fabius Romanus, ex intimis amicis Lucani, qui mixtam inter patrem Melam filiumque conjurationem finxit, ac ita illum pervertit. Tacit. *lib.* 16. *cap.* 17.

Fabius Ruſticus, hiſtoricus Latinus. Hiſtorias temporum Neronis compoſuit, floruit ſub Claudio ac Nerone: Amicus intimus Senecæ, Tacit. *Annal. l.* 13. 14. & 15. qui ſtylum ejus, in Agricola, laudat. Vide Voſſ. *de Hiſt. Lat. lib.* 1. *p.* 129.

Fabius Sabinus, IC. inſignis, diſcip. Papiniani, Conſiliarius Alexandri fil. Mammææ. Cato ſui temporis dictus. Rutil. *in Fabio Sab.* Vignerius, *A. C.* 224.

Fabius Tatianus, vel Titianus, Conſul cum Neratio Cereali. An. U. C. 1111.

Fabius Valens, legatus legionis in Germaniâ, qui cum Cornelio Aquino Proconſulem Capitonem, res novas molientem, interfecit. Tacit. *Hiſt.* 1. 7. Poſtea infenſus Galbæ, tanquam detectam à ſe Virginii cunctationem, oppreſſa Capitonis conſilia ingratè tuliſſet, Vitellium ad res novas impulit. *cap.* 52. cum primus Imperatorem ſalutavit. Victis ad Cremonam partibus profugus apud Stœchadas, miſſis à Paulino Liburnicis oppreſſus eſt. *Hiſtor.* 3. 43. Nec multo pòſt Urbini in cuſtodia interfectus; capite ejus Vitellianis cohortibus oſtentato, ne quam ultra ſpem foverent. *Cap.* 62.

Fabraterna, Colonia, & op. nunc pagus Volſcorum, in Latio, inter Aquinum & Fregellas. Populi *Fabraterni* Plin. Juven. *Sat.* 3.

Si potes avelli Circenſibus, optima Soræ
Aut Fabraterna domus, aut Fruſinone paratur.

Silius *lib.* 8.

Hinc Fabrateria vulgus: nec monte nivoſo
Deſcendens Atina aberat.

Baudeando nunc *Falvaterra*, prope Lirim fluv. in dit. Pontif. in ipſo confin. regni Neap. 8. mill. ab Aquino in Occ.

Fabrianum, nobilitate ac ædificiorum magnificentia è 4. primis Italiæ totius caſtellis, vulgi dicto, collatum: quo Crema Lombardiæ, Pratum Tuſciæ, Barulum Apuliæ, Fabrianum Marchiæ celebrantur. In dit. Pontif. in Marchia Anconitana, ad Apennini rad. in limite Ducatus Urbini, inter Sentini rudera ad Oc. & Matelicam ad Ort. 14. mill. à Camerino in Bor.

Fabricius, Rom. civis frugaliſſimus, qui in tenuiſſimo cenſu Samnitum munera forti animo ſprevit. Patellam, & ſalinum ex argento tantùm, colendorum deorum causâ, domi habuit, ita tamen ut patella corneo pediculo ſuſtineretur. Ejus filiæ ob paupertatem de publico dotibus ornatæ ad maritos ierant, portantes gloriam domeſticam, pecuniam publicam. Hunc Pyrrhus Epirota nullo auro, nullis pollicitationibus expugnare potuit, ut ſecum eſſe vellet, ac proximum à ſe locum obtineret. Itaque dixit Pyrrho, Non hoc illi conducibile eſſe, *nam ſi Epirotæ*, inquit, *ambo nos noverint, à me regi, quam abs te mallent*. Cicero *l.* 3. *off.* Virg. *Æn.* 6.

— Parvoq; potentem
Fabricium. —

Vide Val. Max. 4. 3. Claud. *Paneg. in* 4. *Conſ. Hon.*

Pauper erat Curius, Reges cùm vinceret armis,
Pauper Fabricius, Pyrrhi cùm ſperneret aurum.

Idem *de bello Gildonico*.

Noxia pollicitum domino miſcere venena
Fabricius regi nudatâ fraude remiſit.

Vide etiam Florum 1. 18. Gellium 3. Plut. *in Pyrrho*. Aur. Vict. *de Viris Ill. c.* 35. Liv. Eutrop. &c.

Fabricius, vel *Faritius* Thuſcus, Abbas Cluniac. Anglus, An. 1110. vitam S. Anſelmi, Scoti Abbatis, ſcripſit. Poſſevin. *app. ſacr.* Simler. *Biblioth. Geſn.* Alius, apud Plinium, *l.* 3. 4. 6.

Fabricius Veiento, prænomine *Aulus*, Prætor ſub Nerone, canes Circenſibus ad currus adjunxit pro equis: Hic, ob multa & probroſa in Patres & Sacerdotes compoſita, iis libris, quibus nomen codicillorum dederat, item ob Principis favores venditos, accuſante Tallio Gemino Italiâ depulſus eſt, ejuſque libri exuſti ſunt. Tacit. *lib.* 14. *Annal.*

Fabricius pons, unus ex pontibus urbis Romæ, à Fabricio Conſule extructus. Horat. *lib.* 2. *Sat.* 3.

Atq; à Fabricio non triſtem ponte reverti.

Hodiè *ponte di quattro Capi*, teſte Andr. Fulvio, & Marliano.

Fabulinus, putabatur Deus, qui pueris primò fari incipientibus præeſſet. Huic Romani ſacrificabant, cùm primùm eorum liberi fari incipiebant. Varro.

Faccius vel *Fatius de Ubertis*, Florentinus, Geographus & Poeta, *Ditamondam* ſcripſit. Sub Julio II. Annius Viterb. *antiq. var.* 9. *l.* 17. Franc. Albertinus, *de laud. Florent.* Hugolinus Verinus, *l.* 2. *Flor. ill.* Leand. Alberti, *deſc. Ital. p.* 47. Voſſ. *de H. L. P.* 2. *l.* 3.

Facidia, vicus Rhinocorutæ. Hier. *in Vita Hilarion.*

Facundus, Conſul, Nepotiani collega, an. U. C. 1088.

Facundus, Epiſc. Hermian. in Africa, Conſtantinopoli, cum Vigilio, Epiſc. R. fuit, A. 547. in Synodo Oecum. 5. ob tria Capitula celebratâ, quæ libb. 12. eruditè & ingenioſè ſcriptis, defenſum ivit. Edidit Sirmondus, cum notis. Addidit Facundus Tractatum c. Morianum. Victor *Chron.* &c.

Fadus, V. *Cuſpius.*

Fecialis, de quo V. Liv. *l.* 1. Plut. *in Numa.*

Fæſula, urbs olim Hetruriæ, non procul à Florentiâ, ſedes augurum, una ex 12. præcipuis, Stiliconem contra Radagaiſum juvit, dein à Florentinis vaſtata, nunc vicus eſt modicus, licet Epiſcopalem ſedem retineat. Pleriſque Græcis Φαισύλαι, *Fæſulæ*, à nonnullis Φαισύλα *Fæſula* dicitur. Diphthongum in primâ Græci ſemper habent, & inde ea ſyllaba producitur a Silio *lib.* 8.

Adfuit & ſacris interpres fulminis alis
Fæſula. —

Apud Procopium tamen *Rerum Gothicarum lib.* 2. in vulgatis exemplaribus eſt Φισύλα, utrum auctoris ſcriptione, an librarii corruptione, incertum. Secunda verò ſyllaba, cùm foret brevis, Polybius *lib.* 2. rectè ſcripſit Græco more Φαισόλαν. Hodiè vulgò *Fieſole*. Leand. Alb. *deſc. It. p.* 48. & *ſeqq.*

Fæſuli, ſeu fratres mendicantes S. Hieronymi, Ordo S. in Comm. R. à Carolo, fil. Comitis Montgranelli fundatus, An. 1386. Vide Miræum, *hiſt. Relig. l.* 1. *c.* 32.

Fafila, Rex Oviedi, poſt patrem Pelagium, A. 737. biennio pòſt, in venatione, aburſo interemptus. Vaſſæus, Rodericus, Mariana, &c.

Fagutal, locus fagis conſitus, in monte Exquilino, in quo ſacellum Jovis fuit. Unde etiam *Jovis Fagutalis*, quòd fagus ipſa arbor Jovi ſit conſecrata. Solino dicitur *Lucus Fagutalis*, c. 2.

Fajalis, Inſ. maris Atlantici, una ex Azoribus ſeu Tertiariis, ſatis parva, fertilis tamen & bene culta, ſub Portugalliæ R. cum aliquot pagis & caſtris. 30. leuc. Gall. à Tertiaria, in Occ.

Faida, al. *Feida*, Germ. *Fhede* & *Fehde*, i. inimicitia, non quævis, verùm capitalis illa, apud Germanos olim cæteroſque Septentrionales populos vigens: qui privatas inimicitias per totam cognationem diffundentes, gentiles illas fecerunt & hæreditarias. Tacit. *de mor. Germ. Suſcipere*, inquit, *tam inimicitias, ſeu patris, ſeu propinqui, quam amicitias neceſſe eſt*. Tum enim homicidia non judicis ſententiâ, ſed dextrâ & furore conſanguineorum interfecti, pœnas pro arbitrio depoſcentium, luebantur. Sublatus ægre tandem barbarus mos, pluribus legibus coërcitus, quales crebro habentur inter Salicas, Longobardicas, Francicas aliasq; exoticas antiquas, etiam in Capitulis Caroli & Ludovici. Morem gerendæ, ac componendæ *Faida*, V. apud Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archaol.*

Falacrinum, Vide *Phalacrina.*

Falacrium, Promunt. Siciliæ, Prol. *Raſocolmo*, teſte Fazel o

Falaſa, op. Normanniæ, ad Antam amnem 7. leuc. à Cadomo in Auſtr. 9. à Sagio, in Circ. Juxta eſt *Gibraeum*, *la Guibray*, ſuburbium nundinis ſuis celebre.

Falanius, modicus eques Romanus, cui ſub Tiberio crimen Majeſtatis intentatum, quòd inter cultores Auguſti (qui per omnes domos in modum collegiorum habebantur) Caſſium quendam mimum corpore infamem adſciviſſet: quodque venditis hortis ſtatuam Auguſti ſimul mancipaſſet. Tacit. *Ann.* 1.73.

Falarienſes, pop. Piceni. Ferrar.

Falcatium, opp. agri Tarviſini.

Falciana, ſeu *Locus felix*, opp. Norici, nunc *Walſe*; eſtque vicus Auſtriæ ad Danub. 5. leuc. infra Lentium in Ort.

Falconis mons, oppidum Duc. Limburgenſis munitum, in dit. Hollandorum, 4. leuc. ab Aquiſgrano in Occ. juxta amnem *Geul*.

Falcopinga, opp. Sueciæ, in Weſtrogothia, 5. mill. Germ. à Scara in Auſtr. & 8. à Wenero lacu.

Falcninus, auctor vitæ S. Faronis, Ep. Met. Hieronymus Rubeus, *Hiſt. Rav. l.* 1.

Falemannia, vulgò *Famenne*, vel *Faminne*, regio proxima provinciæ Arduennenſi, ad Urtam *Ourt*, & Leſſam *Leſche*, fluv. In illa ſunt Marca *Marche en Famenne*, caſtrum ad amniculum, quo Urta augetur & vicus *Hour en Famenne* cognominatus, Heidra quoque, vulgò *Haidre en Faminne*. Hinc *Falemannorum* nobili familiæ nomen, Hadr. Valeſius. *Not. Gall.*

Faleri, op. Faliſcorum in Tuſciæ mediterraneis. Ptol. Vide Cluverium.

Falerina, tribus Romana. Liv. *lib.* 9. *dec.* 1.

Falerii, mel. *Falaris*, urbs Hetruriæ olim, ubi nunc *Civ. Caſtellana*. Poſtea 1. mill. cum dimidio ab eo loco, in planitie nova civ. condita eſt, cujus rudera hodieque *Falere*. Et fortè, deſtructâ vet. civitate, remanſit templum Junonis Faliſcæ cum luco; quò, deſtructis Falaris illis novis incolas iterum ſe recepiſſe credam, tanquam ad validum caſtellum; indeque Civ. Caſtellanæ nomen loco dediſſe. Teſte etiam Luca Holſtenio.

Falernus, mons & ager Campaniæ, inter Calenum & Sinueſſam, maximæ fertilitatis; ager enim frumenti, mons vini generoſiſſimi ferax eſt. Virg. *Georg.* 2.

—— Nec cellis ideo contende Falernis.

Mart. 13. 165.

Attica Nectareum turbatis mella Falernum.

Item alibi,

Candida nigreſcant vetulo Cryſtalla Falerno.

Horat. *in Odis*,

—— Mea nec Falernæ
Temperant vites, neq; Formiani
Pocula colles.

Tibul. *l.* 2. *el.* 1.

Nunc mihi fumoſos veteris proferte Falernos
Conſulis, & Chio ſolvite vincla cado.

Idem *l.* 1. *eleg.* 10. *l.* 3. *el.* 6. Catull. *Epigr.* 27. *Indomitum Falernum* Perſio dicitur, & *Forte Falernum*, Horat. Secundo loco, inter Italiæ vina. Plin. *l.* 4. *c.* 6.

Faleſia, opp. nobile Nortmanniæ, 7. à Cadomo leuc. 10. à civ. Sajorum, cujus diœceſi attribuitur. Vulgò *Falaiſe*; nomen accepit à Francica ſeu Germ. voce *Fels*, arduâ enim rupe circumdatur, eique ex parte impoſita eſt. Et certè Nortmanni hodieque maris editiores margines & rupes mare claudentes *Faleſes* vocant, teſte Turnebo *Adverſar. lib.* 21. *cap.* 23. quod Pictones quoque & Santones facere, addit Valeſius. Unde à ſimilitudine canarum iſtarum rupium ſaxeorumve montium. Faleſias etiam *des Falaiſes*, nuncupant tumulos nivium à ventis coacervatarum, iidem Nortmanni. Dedidit ſe fortiſſimum hoc caſtrum Philippo Aug. A. C. 1203. Ejus Eccleſias, ut & Eccleſiam Wibreci cum decima donavit Cadomenſi Monaſterio SS. Trinitatis, quæ eſt Abbatia Virginum Benedictin. Stigaudus A. C. 1082. Eſt autem vicus Wibreeus Faleſiæ proximus & nundinis annuis celebris, hodie *la Guibray*. Hadr. Valeſius *Not. Gall.* V. infrà.

Faleſia, urbs Normanniæ, an à rupibus? Cum arce, priſcorum Normanniæ D. captâ ab Anglis, & à Talboto egregiis picturis & aulâ inſigni exornata. Reddita eſt Carolo VII. Clara nundinis, menſe Auguſto, haberi ſolitis, à Guilielmo Conqueſtore, fil. notho Richardi III. D. ex puella Faleſina, Chenius, *antiq. urb. Gallia*. Gall. *Falaiſe*.

Faliſci, populi quondam Hetruriæ, è Macedonia, duce Valerio Argio: vel Aleſo, ut Ovid. vult, huc profecti, ubertima paſcua incolentes, unde *gramen Faliſcum* à ſcriptoribus paſſim celebratur. Hi cùm à Camillo obſiderentur, Magiſter ludi cum nobilioribus diſcipulis, deambulandi prætextu urbe egreſſus, ad hoſtem eos deduxit. Quam perfidiam deteſtatus Camillus, hominem nudari juſſit, & à pueris cæſum in urbem remitti. Quâ ex re id conſecutus eſt Camillus, ut, quos armis ſubigere non potuerat, juſtitiæ adminiſtratione ad deditionem compulerit. V. Liv. 6. 19. Apud Faliſcos farciminis præſtantiſſimi genus fiebat, Lucanicis non diſſimile, quod *ventrem Faliſcum* appellabant. Martialis,

Et Lucanica ventre cum Faliſco.

Horum urbes *Faliſca*, *Faleria*, *Feſcennia*, *Mons Phiſco* ſeu *Monteſiaſcone*, nunc præ *& Horta*. Illos memorat Virg. *Æn.* 7.

Hi Feſcenninas acies, æquosq; Faliſcos.

In Faliſcis fl. eſt, cujus aqua pota boves candidos efficit. Plin. 2. 103.

Faliſcorum mons, quibusdam eſt *Soracte*, nunc *monte S. Oreſte*. Ubi opp. *S. Oreſte*, ad Tiberim. in prov. Patrimonii S. Petri, è regione Sabinæ prov. 8. mill. à Civ. Caſtellana in Auſtr. Romam verſus. Aliis, forſan mel. Urbs *Mons Phiſco*, ad lacum Vulſinium; *Monteſiaſcone*.

Falmuthum, portus Angliæ capaciſſimus, in ora Auſtr. Cornubiæ, prope arcem *Pendenis*. Quibusdam *Volemuthum*. 30. mill. Angl. à Plimutho in Occ.

Falſtria, Inſ. Daniæ, in mari Baltico, inter Lalandiam & Monam Inſ. ad Auſtr. Zeelandiæ, à qua ſeparatur anguſto freto *Virode*. Ibi opp. *Nikoping*, cum arce munita. Sub Daniæ R.

Fama, tanquam Dea ab Athenienſibus colebatur: ea deſcribitur ab Heſiodo in ἔργοις καὶ ἡμέραις.

Eſt dea Fama quidem ſunt ipſi numina Famæ.

Scribit & Plutarchus *in Camillo*, templum Famæ conſtructum fuiſſe. Eam copioſè Virgilius deſcribit *in* 4. *Aeneidos*.

Fama Auguſta, Cypri civitas, permunita, regni ſecunda, cum portu totius Inſ. unico, turribus, & propugnaculis benè munita, capta à Genuenſibus, A. 1372. dein à Venetis poſt ann. 100, tandem Anno Dom. 1570. obſeſſa, & vi expugnata, cum tota inſulâ in truculentiſſimi Turcarum Imperatoris Selimi poteſtatem devenit. Steph. Luſinianus, *hiſt. Cypri*. Thuan. *hiſt.* Olim *Arſinoe*, V. *ibi*.

Famis pictura erat repoſita, in templo Minervæ Chalciœci, apud Lacedæmonios tali modo: Fœmina pallida, attenuato corpore, ac manus poſt tergum revinctæ. Vide Polyænum *lib.* 2. *in Hippodamante*.

Famiſulanus Vectonianus, legionis ſub Cæſennio Pæto, in Armenia, tribunus. Tacit. 15. 7. Ubi tamen Codex Budenſis, indice Rhenano, *Fimiſulanus* habet.

Fana, virgo Gallica, clariſſimis parentibus orta, Heraclio imperante, quæ cùm ad nuptias cogeretur, in tantas prorupit lacrymas, ut inde cæcitatem contraxerit.

Faneſtria, vicus Romandiolæ, in dit. Pont. aliàs Urbs epiſcop. nunc ferè in ruinis.

Fanem, fluv. juxta Beneventum, qui & *Siris* dicitur Vib. Sequ.

Fania ſilva, pars ſilvæ Carbonariæ, in Hannonia, ac diœceſi Camaracenſi, non procul à municipio Melbodio ac fluv. Sabi, vulgò *Faigne*. In illa Monaſter. Waslare erat, ab Urſmaro Abbate Laubienſi ædificatum, quod à fluv. proximo nomen habuit, ſed pridem intercidit: unde reliquiæ Dodonis, Rectoris quondam primi, in Cellam Laubienſi cœnobio ſubjectam, atque Faniæ finibus incluſam, vulgò *Mouſtier en Faigne*, tranſlatæ ſunt. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Fannia lex, lata eſt an. U. C. 508. quæ ludis Romanis, item ludis plebeis, Saturnalibus, & aliis quibusdam diebus, in ſingulos dies centenos æris inſumi conceſſit, decemque aliis diebus in ſingulis menſibus tricenos: cæteris autem omnibus denos. Gell. 2. 24. & 24. Vide Macrob. *Sat.* 3. 17.

Fannii, oratores duo fuere, quorum Caius Fannius, qui conſul cum Domitio fuit, unam orationem de ſociis, & nomine Latino contra Gracchum reliquit. Alter autem Caius Fannius M. F. C. Lælii gener, & moribus & ipſo dicendi genere clarior, de his plura apud Cic. *in Bruto*. Quæſtor fuit, hiſtoriaque ſcriptâ celebris, Idem 1. *de Leg.* 2. *de Orat. ad Attic. l.* 12. *epiſt.* 5. *&c.* Alius, cujus obitum deplorat Plinius, *l.* 5. *epiſt.* 5. *&* 9.

Fannius, Poeta fuiſſe dicitur non admodum bonus, cujus tamen poemata in ædem Apollinis & Muſarum aliamve bibliothecam cum imagine fuerunt delata. Horat *lib* 1. *Sat.* 4.

—— Beatus Fannius, ultro
Delatis capſis, & imagine: cùm mea nemo
Scripta legat vulgo recitare timentis.

Eundem *Sat.* 10. *ineptum* vocat.

Fannius Cepio, deprehenſus in conjuratione adverſus Auguſtum, mortem ſibi conſcivit. Martialis,

Hoſtem cùm peteres, ſe Fannius ipſe peremit,
Hic, rogo, non furor eſt, ne moriare, mori?

Fannius Strabo, cujus eloquentiam commendat, Vellej. *l.* 2. bis Coſ. cum Val. Meſſala primùm, dein cum Domitio Ænobarbo. Sub priore eius Conſulatu Lex Fannia lata. V. ſupra.

Fanshera, fluv. Madagaſcariæ Inſ. in tractu Carcanoſſia. Exonerat ſe in Ocean. in parte Auſtr. prope arcem Delphinam. Flacurtius. Ei adiacet vicus cognom. in mediterr.

Fantinum, regnum parv. Guineæ, in ora aurea, ubi Cormentinum, & aliquot arces Anglorum & Batavorum.

Fanum, urbs Umbriæ amœniſſima in Adriatico litore, inter Piſaurum, & Senogalliam, haud longè à Metauro flumine, ſic dicta, quòd in eâ pulcherrimum Fortunæ Fanum, i. e. templum, fuerit. Hinc *Fanenſes*, ſeu *Faneſtres* ejus incolæ, ob quos Ravennates cum Venetis bellum geſſerunt, A. C. 1040. Sigon. *lib.* 11. Φάνα Stephano urbs eſt Italiæ.

Fanum Baal, Jud. 8. 9. In tribu Ephraim.

Fanum Canici, ſeu *Kilkennium*, urbs ampla Hiberniæ, in Lagenia provincia, ad Neorum fluvium, Comitatus cognominis caput, verſus Momoniam. 50. ferè mill. paſſ. diſtat à Dublinio in Africum, eſtque ferè media inter Caſſiliam & Caterlogum; Vide *Kilkennium*.

Fanum Fortunæ, vulgò *Fanò*, urbs epiſc. Duc. Urbinatis ſub Pontif. ubi Fanum olim cœcæ huic Deæ. Ibi Arcus triumphalis marmoreus, 30. cubitorum, Italiæ totius magnificentiſſimus. Inter Piſaurum ad Occaſ. 5. Senogalliam ad Ort. 15. m. p. *Leand. deſcr. Ital.*

Fanum Jovis, *Fan Jaux*, caſtrum Galliæ, Diœceſi Mirapicenſi in Volcis Tectoſagibus attributum. Nomen ei à celebri Jovis fano. Sic *Fanum* Martis infra: *Fanum Minervæ*, 14. m. p. à Durocortoro Remorum, &c.

Fanum Luciferi, *S. Lucar de Barameda*, oppidum munitum Hiſpaniæ, cum portu, in Vandalitia provincia, ad oſtia Bætis fluv. 6. leucis diſtat à Gadibus in Boream, & 15. ab Hiſpali in Africum. V. *Luciferi Fanum.*

Fanum Martis, *Mars*, vel *Marche en Famine*, oppidum olim, nunc pagus Belgii, in Lucemburgenſi Ducatu & Leodienſis epiſcopatus confinio, inter Conſediam 32. & Ad Fines 27. mill. paſſ. ex Antonini Itinerario. Aliis pagus *S. Salvi*, in Hannoniæ & Epiſcopatus Leodienſis confinio. Ferr. Baudrando, Oppidum fuit Nerviorum, in Belgio, ubi nunc vicus *Fan*, in Hannonia, 11. mill. paſſ. à Valentinianis, Cluverio teſte. Aliis autem eſt vicus *Famars*, una leuca à Valentinianis in auſtrum.

Fanum S. Ægidii, *S. Gilles*, oppidum Galliæ, in Occitania provincia, ubi S. Ægidius Eremiticam vitam duxit. Vix una leuca à Rhodano fluvio in occaſum diſtat, & tribus ab Arelate; eſtque in dominio utili Equitum Melitenſium.

Fanum S. Agathæ Gothorum, *S. Agata de Goti*, urbs eſt parva Italiæ, in regno Neapolitano, & in Principatu citeriori, epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Beneventano, in confinio Terræ laboris, & media ferè inter Beneventum ad ortum & Capuam ad occaſum.

Fanum S. Albani, *S. Albans*, oppidum Angliæ in Comitatu Harfordienſi. Diſtat 6. milliaribus Anglicis ab Harfordia in occaſum, & 15. à Londino in Boream; eſtque Verolamium antiquorum. Vide *ibi.*

Fanum S. Albini, *S. Aubin du Cormier*, oppidulum eſt Galliæ, in Britannia minori, prælio ſuo memorabile, prope fluvium *Coueſnon* dictum. 5. leucis diſtat à Rhedonibus in Boream, & totidem à confinio Normanniæ in auſtrum.

Fanum S. Amandi, *S. Amand*, oppidum Belgii aliàs munitum, in Comitatu Flandriæ & in Tornacenſi agro, cum Abbatia celebri, ad Scarpam fluvium. 2. leucis diſtat à Valentinianis in Boream, & 3 à Tornaco in auſtrum; ſubeſtque dominio Francorum ab anno 1667. Dicitur etiam *Elno* à quibuſdam. Vide *ibi.*

Fanum S. Andreæ, *S. Andrevv*, urbs Scotiæ Archiepiſcopalis, in Fifa provincia & in ora Oceani Germanici, cum arce aliàs permunita. Vide *Andreapolis.*

Fanum S. Andreæ, *S. Andero*, urbs ampla & munita Hiſpaniæ, in Biſcaia provincia, cum arce & portu percapaci, in ora littorali Oceani Aquitanici. 15. leucis Hiſpanicis diſtat à Bilbao in occaſum, & 7. à Santillana in Ortum. Aliàs Flavionavia dicta fuit. Vide *ibi.*

Fanum S. Angeli Longobardorum, *S. Angelo de Longobardi*, urbs eſt Italiæ, in regno Neapolitano & in provincia Principatus ulterioris, ad radices Apennini montis, epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Compſano. 7. milliaribus diſtat à Compſa in Boream, & 20. à Benevento in Circium. Urbs eſt parva, & ſenſim deficit.

Fanum S. Angeli in Vado, *S. Angelo in Vado*, urbs Italiæ, & ditionis Pontificiæ, in Ducatu Urbinate, juxta Metaurum fluvium, ad radices Apennini montis, epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Urbinate, ſed unita eſt cum Urbanea. Eſt in confinio ditionis Florentinæ, & 15. milliaribus diſtat ab Urbino in Occaſum.

Fanum S. Antonii, locus Galliæ, ubi bello Albigenſi magna fidelium ſtrages facta eſt circa A. C. 1213. V. Lætum *Comp. Hiſt. Univ.*

Fanum S. Aſaphi, *S. Aſaph*, urbs Angliæ, in Vallia Boreali & in Comitatu Flintenſi, ad amnem *Cluyd.* Epiſcopalis eſt ſub Archiepiſcopo Cantuarienſi. Diſtat 3. milliaribus Anglicis à Denbighia in Boream, 5. ab ora maris Hibernici in auſtrum, & 8 à Flinto in occaſum.

Fanum S. Audomari, *S. Omer*, urbs Belgii, in Comitatu Arteſiæ, probè munita, ad Agnionem fluvium. Epiſcopalis eſt ſub Archiepiſcopo Cameracenſi. Vide *Audomaropolis.*

Fanum S. Bertrandi, *S. Bertrand*, urbs Galliæ, in Aquitania, ad Garumnam fluvium. Convenarum caput, & ad radices Pirenæorum montium, epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Auxitano; & aliàs Lugdunum Convenarum dicta fuit. Vide *ibi.*

Fanum S. Brioci, *S. Brieu*, urbs Galliæ, in minori Britannia, epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Turonenſi, in ora Boreali, cum portu in ſinu maris Britannici. 16. leucis diſtat à Macloviopoli in occaſum, 10. à Trecorio in ortum, 20. autem à Rhedonibus, eſtque ſatis munita.

Fanum S. Chriſtinæ, *S. Chriſtina*, oppidulum Hiſpaniæ, in regno Aragoniæ & ad fontes Aragonii fluvii, ad pedes Pyrenæorum & in confinio Galliæ. 4. leucis diſtat à Jacca in Boream.

Fanum S. Chriſtophori, *S. Chriſtophle en Touraine*, oppidum Galliæ, in Turonenſi provincia, ad pedes collis, in confinio Andegavenſis & Cenomanenſis provinciarum. 6. leucis diſtat à Turonibus in Boream.

Fanum S. Claudii, *S. Claude*, oppidum Sequanorum, in Comitatu Burgundiæ, in limite Breſſiæ provinciæ & Geſſiæ tractus. 5. leucis diſtat à Geneva in occaſum, & 3. à Rhodano fluvio. Hinc mons Jura adjacens dicitur etiam mons S. Claudii.

Fanum S. Clodoaldi, *S. Clou*, burgus cultiſſimus Galliæ, cum ponte lapideo ad Sequanam fluvium, & peramœno ſeceſſu Ducis Aurelianenſis, duabus leucis infra Lutetiam in occaſum. Ibi obiit Henricus III. Francorum Rex.

Fanum S. Columbæ, *Sainte Colombe*, oppidulum Galliæ, in Lugdunenſi provincia, ad Rhodanum fluvium, ex adverſo Viennæ Delphinatus, cui ponte conjungitur. 5. leucis diſtat à Lugduno in auſtrum Condrievium verſus; eſtque veriùs Viennæ ſuburbium.

Fanum S. Crucis, *Santa Crutz*, urbs munita Africæ, in regno Marochii & in regione *Sus* dicta, in ora Oceani Atlantici, cum portu capaci. Dicitur aliter *Cap d' Aguer*, & à Mauris *Darruma*; Excitata fuerat à Luſitanis. Sed anno 1536. capta fuit à Rege Marochii, cui etiamnum ſubeſt.

Fanum S. Crucis de monte, *Santa Cruz de la Sierra*, urbs recens Americæ Meridionalis, in Peruvia regione, in provincia dicta *la Sierra.* Epiſcopalis eſt ſub Archiepiſcopo civitatis *de la Plata* dictæ. Maximè in Ortum tendit; eſtque ad radices collis, in confinio Paraguaiæ regionis. 80. leucis Hiſpanicis diſtat ab urbe Argentea ſeu *de la Plata* in Ortum, & 60. ab Argenteo fluvio in occaſum, ſub Hiſpanis.

Fanum S. Deſiderii, *S. Dizier*, urbs Galliæ munita, in Campania provincia, ad Matronam fluvium, obſidione ſua celebris. Sedet in limite Barrenſis Ducatus. 6. leucis à Barro in occaſum, & totidem à Victoriaco in ortum diſtat, 12. autem à Catalauno.

Fanum S. Dionyſii, *S. Denys*, cognomento *en France*, urbs eſt parva Galliæ, in provincia Inſulæ Franciæ, cum inſigni Abbatia, in qua viguntur Regum Franciæ Mauſolæa. Sedet ad amnem *la Crou*, qui paulò infrà cadit in Sequanam fluvium; diſtatque duabus leucis à Lutetia in Boream.

Fanum S. Dominici, *S. Domingo*, urbs eſt ampla & Archiepiſcopalis Americæ Septentrionalis, in parte auſtrali Hiſpaniolæ inſulæ, cum portu capaci. Vide *Dominicopolis.*

Fanum S. Eutropii, *S. Tropez*, urbs munita Galliæ, in Provincia, cum portu capaci, in ora littorali maris Mediterranei & ſinus Grimaldini. 5. leucis diſtat à Foro-Julio verſus auſtrum, & 12. à Telone in Ortum.

Fanum S. Fidei, *Santa Fé*, oppidum Americæ Septentrionalis, in novo regno Mexicano, ante paucos annos ab Hiſpanis extructum, juxta fluvium Borealem *de Nort.* Paucis conſtat incolis.

Fanum S. Fidei, *Santa Fé*, urbs parva Americæ Septentrionalis & novæ Hiſpaniæ, in provincia Veragua, media inter utrumque mare Boreale & Auſtrinum, 12. leucis ab urbe Conceptionis, ſub Hiſpanis.

Fanum S. Fidei de Bogota, *Santa Fé de Bogota*, urbs eſt Archiepiſcopalis Americæ Meridionalis, in novo regno Granatenſi, prope fluvium *Pati* & lacum *Guatavita*, longè à mari remota, ſub dominio Hiſpanorum, & ad radices montis Bogotæ.

Fanum S. Florentii, *San Fiorenzo*, urbs Italiæ, in ora Boreali Corſicæ inſulæ, ſatis munita, cum portu & ſinu parvo, ſub dominio Genuenſium, *Canelata* antiquis dicta, ut quidam autumant. 20. milliaribus diſtat à Sacro promontorio in auſtrum.

Fanum S. Flori, *S. Flour*, urbs eſt epiſcopalis Galliæ, in Alvernia provincia. Vide *Floropolis.*

Fanum S. Galli, *S. Gal*, oppidum Helvetiorum, cum Abbatia inſigni, cujus Abbas Imperii Princeps eſt, in Turgea tractu, & ex præcipuis Sociis Helvetiorum. Una leuca tantum diſtat à lacu Conſtantienſi & 4. à Lindavia in occaſum. V. *Sangallum.*

Fanum S. Germani, *S. Germain*, oppidum Italiæ, in Pedemontio & in Vercellenſi agro, aliàs munitum. 12. milliaribus diſtat à Vercellis in occaſum, Taurinum verſus.

Fanum S. Germani in Laya ſylva, *S. Germain en Laye*, burgus amplus Galliæ, cum palatio ſuperbiſſimo in colle, ad Sequanam fluvium, ubi regius ſeceſſus. 4. leucis à Lutetia in occaſum diſtat.

Fanum S. Ghisleni, *S. Ghiſlain*, oppidum munitum Belgii, in Hannonia provincia, cum Abbatia, ad Haynam fluvium. Una leuca cum dimidia diſtat à Montibus in occaſum, & 3. à Condato in Ortum.

Fanum S. Huberti, *S. Hubert*, oppidum Belgii, in Ducatu Luxemburgico, ſub dominio tamen proprii Abbatis, ad amnem *Homme* dictum. 4. leucis Belgicis diſtat à Baſtonia in occaſum.

Fanum S. Jacobi, *Sant Jago de Chile*, urbs Americæ Meridionalis, regni Chiles primaria, in mediterraneis, & ad radices Andium, ab Hiſpanis extructa, juxta fluvium Maipum. Epiſcopalis eſt ſub Archiepiſcopo *de la Plata* dicto. 15. leucis à mari Pacifico in ortum diſtat.

Fanum S. Jacobi, *Sant Jago*, urbs Africæ, inſulæ cognominis caput, in Oceano Atlantico, in inſulis Capitis viridis; eſtque munita & epiſcopalis, ſub dominio Regis Luſitaniæ. Capta fuerat & vaſtata à Franciſco Draco Anglo, anno 1585.

Fanum S. Jacobi, *Sant Jago*, urbs Americæ Septentrionalis, in ora auſtrali Cubæ inſulæ, cum portu capaciſſimo, epiſcopalis ſub Archiepiſcopo S. Dominici, ſub Hiſpanis; deficitque in dies.

Fanum S. Jacobi de Eſtero, *Sant Jago del Eſtero*, urbs eſt

Americæ

Americæ meridionalis, & Tucumaniæ regionis caput, atq; epiſcopalis, ſub Hiſpanis, juxta fluvium *Eſtero* dictum, 170. leucis Hiſpanicis à Potoſio diſtans.

Fanum S. Jacobi de Guatimala, *Sant Jago de Guatimala*, urbs Americæ ſeptentrionalis, in nova Hiſpania, & in provincia Guatimala, epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Mexicano. Vide *Guatimala*.

Fanum S. Joannis ad Tavum, *S. Johnſtowne*, urbs Scotiæ, aliàs Perthia dicta, à provincia cognomine, in qua ſedet, ad Tavum fluvium. 20. milliaribus Scoticis diſtat ab Edimburgo in Boream.

Fanum S. Joannis Angeriaci, *S. Jean d' Angely*, oppidum Galliæ, in Santonia provincia, aliàs munitum; ſed ejus munitiones disjectæ fuerunt à Reg. Ludovic. XIII. V. *Angeriacum*.

Fanum S. Joannis de Auro, *San Ivan del Oro*, oppidum Americæ Meridionalis, in Peruvia, intra montes, & in provincia Camata. 35. leuc. Hiſpanicis diſtat à lacu Titicaca in Ortum.

Fanum S. Joannis de Portu divite, *San Ivan de Puerto rico*, urbs Americæ ſeptentrionalis, inſulæ Portus divitis in mari Boreali caput. Jacet ad Septentrionalem partem inſulæ, cum portu capaci & arce Hiſpanorum; eſtque Epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Dominicopolitano. Capta fuerat ab Anglis anno 1597. ſed poſtea ab ipſis derelicta & vaſtata.

Fanum S. Joannis de Ulua, *S. Ivan de Ulva*, arx triangularis Americæ Septentrionalis, in ora littorali novæ Hiſpaniæ, in inſula parva ei adjacente in mari Boreali, contra portum veræ Crucis, & ad ipſius tutelam, ab Hiſpanis exſtructa. Diſtat 80. leucis Hiſpanicis ab urbe Mexico in Ortum.

Fanum S. Joannis Laudonenſis, *S. Jean de Laune*, oppidum Galliæ, in Ducatu Burgundiæ, ad Ararim fluvium, parvum, [illegible] munitum, & fruſtra obſeſſum ab Hiſpanis anno 1637. Diſtat 3. leucis ab Auxona in Auſtrum. Dicitur & Laudona.

Fanum S. Joannis Luſii, *S. Jean de Luz*, oppidum Galliæ, in Vaſcitania, in regiuncula *Terre de Labour* dicta, juxta oſtium amnis *Urdacury*, ubi in Oceanum Aquitanicum ſe exonerat, 2. leucis à confinio Hiſpaniæ & ab arce Fonte rapido in Ortum. Ibi celebrata fuere anno 1660. ſponſalia Ludovici XIV. Francorum Regis Chriſtianiſſimi cum Maria Thereſia Auſtriaca. Dicitur aliter Luſium. Vide ibi.

Fanum S. Joannis Maurianenſis, *S. Jean de Maurienne*, ſeu, & meliùs, *S. Jean*, ut ipſi incolæ dicunt, urbs eſt ſatis culta Sabaudiæ, ſine muris, in Mauriana valle, ad Arcum fluvium, epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Viennenſi, 3. leucis diſtat à confinio Delphinatus in Boream, 5. à Monaſterio urbe Tarentaſiæ in auſtrum, & decem à Gratianopoli in ortum.

Fanum S. Joannis Pedeportuenſis, *S. Jean pied de port*, oppidum Galliæ permunitum, in Navarra inferiori, intra montes, ad amnem Nivum, vix una leuca à confinio Navarræ ſuperioris & à montibus Pyrenæis, & 8. à Baiona in auſtrum.

Fanum S. Juſtæ, *S. Juſta*, monaſterium Hiſpaniæ, in Extremadura provincia, 7. leucis à Placentia, in valle fertiliſſima, ubi Carolus V. relicto Imperio, ſolitariam vitam duxit, ibique obiit anno 1558. die 21. Sepcembris.

Fanum S. Leonis, *S. Leo*, urbs eſt Italiæ, in ditione Pontificia & Ducatu Urbini, epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Urbinate. Ejus Epiſcopus dicitur etiam Monsferetranus à regiuncula adjacente. Urbs ipſa parva, ſedet in colle, in limite Romandiolæ & Tuſciæ, prope amnem Ariminum, 15. milliaribus à Sarſina in ortum, & 5. tantùm à Fano S. Marini in occaſum.

Fanum S. Licerii, *S. Licer*, urbs Galliæ, in Aquitania. Vide *Conſerrani*.

Fanum S. Maclovii, *S. Malo*, urbs Galliæ, in Britannia minori, parva, ſed munita & dives, cum portu capaci, epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Turonenſi. Vide *Maclovii opolis*.

Fanum Marcelli, locus Galliæ, ubi, fervente bello Albigenſi, multi fidelium cæſi ſunt, A. C. 1213. V. Joh. Lætum *Comp. Hiſtor. Univ.*

Fanum S. Marci, *S. Marco*, urbecula Italiæ in regno Neapolitano & in Calabria citeriori, epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Coſentino. Vix 10. milliaribus diſtat à mari Tyrrheno in ortum, & 7. à Biſiniano, 16. autem à Coſentia in Boream.

Fanum S. Marini, *S. Marino*, oppidulum Italiæ; in monte excelſo ſitum, ſui juris, caput Reipublicæ cognominis, cui ſubſunt tantùm duodecim pagi ſeu villæ. Eſt inter Ducatum Urbini & Romandiolam, verſus Ariminum amnem. 5. milliaribus diſtat à Fano S. Leonis in ortum, & 10. ab Arimino in auſtrum. Dicitur à quibusdam Acer mons.

Fanum S. Marthæ, *Santa Marta*, urbs Americæ Meridionalis, regionis & gubernii cognominis caput, in ora littorali maris Borealis, cum portu & arce valida Hiſpanorum. Epiſcopalis eſt ſub Archiepiſcopo S. Fidei; fuitque aliàs ab Anglis & Batavis expugnata & vaſtata.

Fanum S. Matthæi, *S. Mahé*, in finibus terræ dictum oppidulum Galliæ, in Britannia minori, in intimo receſſu ad occaſum, cum promontorio cognomine. Vide *Gobaneum*.

Fanum S. Maximini, *S. Maximin*, oppidum Galliæ, in Provincia, verſus montes & ad fontes amnis Argentei, 6. leucis ab Aquis Sextiis in ortum, & 8. à Telone in Boream.

Fanum S. Menehildis, *Sainte Menehould*, oppidum munitum Galliæ, in Campania provincia, ad Axonam fluvium, 9. leucis à Catalauno in ortum, & totidem à Virduno in occaſum. Bis expugnatum fuit hiſce ultimis temporibus.

Fanum S. Michaëlis Archangeli, *l'Arcangel*, urbs & emporium celeberrimum Moſcoviæ, ad oſtia fluvii Duinæ in mare Album. Vide *Arcangelopolis*.

Fanum S. Michaëlis, *S. Mihel*, urbs Lotharingiæ, ad Moſam fluvium, in Ducatu Barrenſi, media inter Tullum ad Auſtrum & Virdunum ad Boream.

Fanum S. Michaëlis, *S. Miguel*, oppidum Americæ Septentrionalis, in nova Hiſpania & provincia Mechoacana, 40. leucis Hiſpanicis diſtat à Mexico in occaſum.

Fanum S. Michaëlis, *S. Miguel*, oppidum novum Americæ Septentrionalis, in nova Hiſpania & in provincia Guatimala, in ora maris Auſtrini, & ad oſtia fluvii Lempæ, ſub Hiſpanis. 60. leucis Hiſpanicis diſtat à Guatimala in ortum.

Fanum S. Michaëlis, *S. Miguel*, oppidum Americæ Meridionalis, in novo regno Granatenſi, verſus montes, in ditione Hiſpanorum. Paucis conſtat incolis.

Fanum S. Michaëlis, *S. Miguel de Tucuman*, urbs Americæ Meridionalis, in Tucumania regione, ad radices montium. Subeſt Hiſpanis, & 28. leucis diſtat à Fano S. Jacobi de Eſtero.

Fanum S. Miniati Teutonis, *S Miniato al Tedeſco*, urbs longa Italiæ, in Hetruria & in agro Florentino, in colle, prope Arnum fluvium, media inter Piſam ad occaſum & Florentiam ad ortum, recens in epiſcopalem ſedem erecta ſub Archiepiſcopo Piſano.

Fanum S. Nicolai, *S. Nicolas*, burgus peramœnus Lotharingiæ, ad Murtam fluvium, duabus leucis ſupra Nanceium in auſtrum, devotione erga ſanctum Nicolaum Mirenſem Epiſcopum celebris.

Fanum S. Papuli, *S. Papoul*, urbs parva Galliæ, in Occitania provincia, epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Toloſano. Dicitur & San Papulum. 5. leucis diſtat à Carcaſſone in Circium Toloſam verſus, à qua 9. leucis diſtat.

Fanum S. Pauli Leonini, *S. Paul de Leon*, ſeu *Leon*, & *Leondoul*, urbs Galliæ, in Britannia minori & in ora littorali maris Britannici, epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Turonenſi. Vide *Leoninum & Staliocanus portus*.

Fanum S. Pauli Tricaſtinenſis, *S. Paul Troischaſteaux*, urbs Galliæ, in provincia Delphinatus, epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Arelatenſi. Vide *Auguſta Tricaſtinorum*.

Fanum S. Pontii Tomeriarum, *S. Pons de Tomieres*, urbs Galliæ, in Occitania, parva, ſed epiſcopalis. Vide *Tomeria & Pontiopolis*.

Fanum S. Quintini, *S. Quentin*, urbs munita Galliæ, in Picardia, in Veromanduis, ad Somonam fluvium. V. *Quintinopolis*.

Fanum S. Quirici, *S. Querico*, oppidulum Italiæ in colle, in Hetruria & agro Senenſi, prope Orciam amnem. 3. milliaribus diſtat à Pientia in auſtrum, inter Radicofanum & Senam.

Fanum S. Remigii, *S. Remo*, oppidum Italiæ, in ora Occidentali Genuenſi; eſtque lepidum & cultum, in valle feraci. 9. mill. diſtat ab Albintemelio in ortum; ſubeſtq; dominio Genuenſium.

Fanum S. Salvatoris, *S. Salvador*, urbs ampla Americæ Meridionalis, & Braſiliæ regionis primaria, juxta ſinum omnium Sanctorum, vulgò *Bahia de todos os ſantos*, à quo urbs ipſa dicitur etiam ſæpe *la Bahia*. Portu gaudet percapaci & arce valida, in ora maris Braſilii; eſtque epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Oliſipponenſi. Sedet in edito colle. Capta fuit à Batavis anno 1624. Sed poſtea recepta à Luſitanis anno ſequenti, ipſis etiam ſubeſt.

Fanum S. Sebaſtiani, *S. Sebaſtian*, Gallis *S. Sebaſtien*, urbs eſt Hiſpaniæ probè munita, in Guipuſcoa provincia, cum arce & portu capaci, in ora littorali Oceani, ad oſtia fluvii Menlaſci. Vix tribus leucis diſtat à confinio Galliæ in occaſum, & 12. à Pompeiopoli in Boream.

Fanum S. Sebaſtiani, *S. Sebaſtian*, urbs Americæ Meridionalis, & Præfecturæ fluvii Januarii caput, in Braſilia, cum portu capaci & duplici arce, ſub Luſitanis.

Fanum S. Stephani, *Kirkbyſtevem*, oppidulum Angliæ, in Weſtmaria provincia, ad Itunam fluvium, verſus montes, & in limite Eboracenſis provinciæ.

Fanum S. Stephani, *S. Eſtienne*: ſeu & *S. Eſtiende de Furans*, burgus ampliſſimus Galliæ, in Forenſi provincia, ad radices collis, & juxta amnem Furanium. 2. leucis diſtat à Ligeri fluvio, & decem à Lugduno in Africum; eſtque carbonis terreſtris fodinis celebris. Vide *Furanium*.

Fanum S. Venantii, *S. Venant*, oppidum Belgii, in Arteſiæ Comitatu, ad Liſiam fluvium, ſatis munitum, duabus leucis ab Aria in ortum Armenteriam verſus. Subeſt dominio Francorum ab aliquot annis, pace ad Pyrenæos confecta.

Fanum S. Vincentii, *S. Vincente*, oppidum Americæ Meridionalis, in Braſilia & in ora auſtrali maris Braſilii, cum portu capaci. Regio adjacens dicitur *Capitania de S. Vincente*, Gubernium S. Vincentii, ſubeſtque Regi Portugalliæ.

Fanum

Fanum S. Viti, *S. Veit*, oppidum Germaniæ, in Carinthiâ ſuperiori, ad confluentias amnium *Wolitz*, & *Glac.* 2. leucis diſtat à Clagenfurto Gurkium verſus.

Fanum S. Viti ad flumen, *S. Veit am Flaum*, oppidum Germaniæ, in Carniola inferiori, in ora maris Adriatici & ſinus Carnarii, ad oſtia fluvii Carnarii, ſub Auſtriacis.

Fanum S. Yvonis, *S. Yves*, antea *Slepe*, oppidum Angliæ, in Comitatu Huntingdonia, ad Uſam fluvium, 2. milliaribus infra Huntingdoniam.

Fanum Saturni, Cronium, locus inſulæ Gaditanæ, qui *Punto de S. Sebaſtiano*, teſte Ortelio, nominatur.

Fanum Vacunæ, *Vocone*, vicus eſt Sabinæ provinciæ, in ditione Pontificia, intra montes, & in confino Umbriæ, 10. milliaribus ab Interamnia in auſtrum, Cures verſus, 15. autem à Nerulo. Horat. *Epiſt. ad Fuſcum Ariſt.*

Hæc tibi dictabam poſt Fanum putre Vacunæ.

Fanum Voltumnæ, oppidum Hetruriæ; quod variè interpretantur: quidam nunc *Maſſa* urbem eſſe putant, inter Roſetum, & Populonium, cui ſucceſſit, à Senis 40. mill. diſtans: alii ex eo, Longula, Vetulonio, & Turrena, oppidis vicinis, Viterbium urbem conſtructam tradunt.

Fara, vulgò *la Fere*, urbs Galliæ permunita, in Picardia provincia, & in Tiraſcia tractu, ad Oeſiam fluvium, undique paludibus cincta, aliàs fortiter expugnata ab Henrico IV. Rege. 5. leucis diſtat à Fano S. Quintini in auſtrum Sueſſiones verſus, & 4. à Lauduno in occaſum.

Fara, vulgò *The Faire Yle*, inſula parva maris Caledonii, inter Orcades & Schetlandicas inſulas medio curſu interjecta; ubi tantùm caſtrum *Dumo* dictum.

Fara Campaniæ, *la Fere Champenoiſe*, urbecula Galliæ, in Campania provincia, media inter Sequanam fluvium ad auſtrum & Matronam ad arctos, 8. leucis à Catalauno in meridem.

Faramundus, vel *Pharamundus*, primus Francorum rex, An. Dom. 418. vel 420. Galliam nunquam ingreſſus eſt. Dictus, quaſi *Wahrmund, i.e. Verax.* Primus creditur, per quatuor Seniores, Salicæ Legis, quæ & *Ripuaria*, quòd ad Rheni ripam ſtatim longè lateque innotuerit, auctor. Greg. Tur. & Fredegarius, non loquuntur de illo. Sed Proſper *Chron. An. 26. Honor.* Rorico *l.* 1. Aimon. *l.* 1. *c.* 4. Ado, Hugo Fleuriac. Sigebertus *in Chron.* Obiit an. 427. vel 428. relicto fil. ſucceſſore Clodio. Reliqua ejus ignorantur. Morer. De eo verò ſic P. Æmylius *l.* 1. Franci Treverim, accerſiti à Senatore, cujus uxorem Lucius Præſes rapuerat, occuparunt, inde progreſſi in Celticam & Belgicam, tandem in ipſam Galliam, regnum Francicum, ex Gallico, præpoſito ſibi Rege Varamundo, conſtituerunt. Apud Lætum *Compend. hiſt. Univ. in Honorio.*

Farenſes, vulgò *Isles de Ferò* ſeu *de Farre*, inſulæ Oceani Caledonii, ſupra Scotiam & Orcadas verſus Circium, quindecim numero, quarum præcipuæ ſunt, *Strome, Sudro, Oſtro, Bordo*, & *Sando*; ibique loca, *Lonew*, *Wage*, *Svinoe*, & *Calfortgreve* dicta, ſub dominio Regis Daniæ.

Farfa, vulgò *Farfa*, caſtrum Italiæ, cum Abbatia percelebri, in ditione Pontificia, & in Sabina, ad Farfarum amnem. 20. mill. diſtat à Roma in Septentrionem.

Farfar, vide *Pharpar.*

Farfarus, fluv. Sabinorum, Ovid. *Met.* 15.

—— Et amœna Farfarus unda.

Farilia, Vide *Apuleia.*

Farima, Urbs Japoniæ, in tractu *Niphon*, 18. leuc. Hiſp. à Meaco in Occ. cum prov. cognom. Antea habuit Reges proprios.

Farneſius Alexander, potente domo magis quàm antiquâ oriundus, quippe quæ à Paulo III. Pontif. originem & magnitudinem traxit. Olim adoleſcens maternis ſub imperiis per Belgicam inhonorus egerat, atque adeo contemtus, ut non ſatis animo competere diceretur. Solita mentiri judicia vix quiſquam apertiùs convicit. Primum belli decus peperit expugnato Javarino. Belgicis armis impoſitus, quantus eſſet, oſtendit; ſtudio laudis indefeſſus, acceſſu comis, clemens in hoſtem, quantumque in magna ſimulatione noſci potuit, fidus Regi, & adverſus ſuam gloriam ac populi ſtudia incorruptus. Patebat conſiliis, niſi quòd initæ ſemel ſententiæ contumacior, ac infeſtus diſſidentibus: tum rerum ſucceſſu, nimia concupiſcebat, idque illi initium adverſorum, quæ mollius tulit, cùm ſecunda fortiter toleraret. Caſpari Robleſii monitis diu obſecutus, eo mortuo, cùm nemo prævaleret, inter diverſa ſuadentes fluctuavit, atque ex eo ceſſim iit & fortuna: Majeſtas illi oris ita venerabilis, ut & amari poſſet: ſtatura & cætera corporis mediocria, acres oculi, pervigilis animi notæ. Inopiâ & diſcordiis hoſtium prudenter uſus, diverſas in exercitu nationes, & prope inſociabiles, jure æquo rexit, compreſſis odiis, quæ ſtatim poſt mortem & deinceps acriùs eruperunt. Obiit A. 1592. viridi adhuc ætate, annorum 47. cùm annos 14. in Belgici belli arbitrio egiſſet: poſtremos quidem quinque deterioris fortunæ, neque diligentiæ ejuſdem: ſeu poſt Antverpiam gloriæ ſatur voluptatibus ſe dedit, ſeu cognitis Philippi Regis ſuſpicionibus adverſus magnam Famam remedium ex ſegnitie concepivit. Res ejus geſtas enarrant Thuanus, Strada, H. Grotius, Alii *in Hiſtor. Belgici belli.* Diſciplinam cum illo concidiſſe, prudentes annotarunt.

Farnia, Inſula parva Angliæ, in Oceano Germ. in ora littor. Northumbriæ, 3. mill. Angl. à Bamburgo caſtro; 6. ab Inſ. Sacra in Auſtr. 12. à Bervico.

Farnſpergium, V. *Varnſpergium.*

Farnus, vel *Pharnus*, Medorum rex. Diodorus.

Farrarum Inſulæ, in Oceano boreali ſitæ, ab ovium multitudine ſic appellatæ, duodeviginti numero ſunt, frugiferæ & graminoſæ, boum pinguium & ovium proventu, copia lactis, caſei, & butyri, celebres: tum etiam piſcatura admodum felices: omnes habitabiles, una excepta, quæ in aſperrimos & clivoſos montes aſſurgit. Civitatem unam habent. Metel. V. *Farenſes.*

Fartachinum, Urbs Arabiæ fel. aliis *Hadramus*, caput regni cognom. 40. m. p. ab ora Oceani Indici, 300. circiter à prom. Aromatum in Bor.

Farvelum, caput prom. Grœnlandiæ Auſtraliſſ. verſùs novam Franciam maximè porrectum. Gallis *Cap d' Adieu.* 100. leuc. Gall. à Freto Forbisherii in Merid.

Farum, vel *Pharum*, *Fanum Regis* in codd. quibuſdam locus Belgii, in ora maris Britann. in Picardia, apud Bononiam, à Carolo M. inſtauratus. *Tour d' Ordre* Gallis. *Oudeman* Anglis. Ortel.

Farnſpergum, arx agri Baſilienſis, ſupra Rinfeldam, in edito monte ſita, Comit. cognominis caput. Germ. *Farnſperg.* Vide in voce *Varnſpergum.*

Fas, illud dignum notâ, & obſervatione, priſcos Romanos Juſtitiam *Fas* appellitaſſe. Auſon. *Idyll. de Diis*,

Sunt & cœlicolûm monoſyllaba, prima Deûm Fas
Quæ Themis eſt Graiis. ——

Prima deûm, inquit, i. e. antiquiſſima, à quâ ſecundam facit Rheam, quæ alio & Latino nomine appellatur *Ops.* Feſtus, *Themin deam eſſe putabant, quæ præciperet hominibus id petere quod fas eſſet, eamq́; id eſſe exiſtimabant quod & Fas eſt.* Cui aſtipulatur vetus Gloſſarium, Θέμις, *Fas*, *Juſtitia.*

Faſcelis, Dianæ cognomentum, quæ apud Ariciam colebatur, à *faſce* lignorum impoſitum, in quo Oreſtes & Iphigenia ejus ſimulacrum abſconderunt, cùm ex Tauricâ regione in Italiam illud adferrent.

Faſcellina, Siciliæ op. in ora Occid. apud Panormum, de quâ Silius *lib.* 14.

Mille Thoantea ſedes Faſcellina Divæ.

Faſcinus, Deus apud veteres. Plin. 28. 4.

Faſiana villa, vel *Phaſiana*, fortè à multitudine Phaſianorum dicta, ad Rhodanum, Lugdunum inter & Viennam, ſed Lugduno propior, nunc *Feiſin.* Hanc Deſiderius Epiſc. Viennenſis Eccleſiæ ſuæ matriculariis legaviſſe dicitur. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Faſtrada, fil. Rodolphi, Com. Franconiæ, à Carolo M. poſt Hildegardis mortem, ducta. Ob ſuperbiam Gallis inviſa; qui hinc offenſi, contra Maritum ejus conſpiraverunt, unum ex filiis ejus nothis, Pipinum, formoſum quidem facie, ſed gibberum & malignum, ſuffecturi. Obiit anno 794. Moguntiæ. Eginhard. *in Vita Caroli M.*

Fatigara, regn. Æthiopiæ, antea ſub Abyſſinorum R. nunc in ditione Galarum. Voſſius.

Fatua, vide *Fauna.*

Fatura, villa in tribu Dan, juxta Eleutheropol. Gazam euntibus. Hier. *in l. H.*

Fauces Alpium, vox hæc non ſemper dicitur de ipſarum anguſtiis, quas *Clauſas* vocant, ſed pro ipſis radicibus ſeu pedibus quandoque ſumi, docet Goldaſtus *in Gloſſ. ad Ekkehardi Jun. Caſ. S. Gall. c.* 1. ubi agit de *Faucibus*, i. nobili monaſterio, ad pedes Alpium Juliarum: *Fauces* inquit, vulgò *Fueſſen*, *ad pedes Alpium Juliarum, unde & nomen invenit.* Apud Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archæol.*

Fauces Laterræ, locus Gall. Narb. ad Stagna Volcarum, Dalechampio *la Crau près de Mangueil.*

Faucheur Michaël, Theologus inſignis, Paſtor Reformati Pariſienſium cœtus, qui Carentoni colligitur. Ejus extant linguâ Gall. *Conciones in* 10. *capp. pr. Actorum*, 4. *tom. in octavo.* Item libellus eximius *de Actione Oratoris*, &c. Obiit haud pridem.

Fanes, turris quædam altiſſima in Inſula Icaria, in cujus faſtigio lumine nautis hic navigantibus ſignum datur, ut rupes, quæ circa Inſulam ſunt, vitent. Metel.

Faucia, tribus una Romanorum, quam pluribus cladibus inſignem fuiſſe conſtat. Alex. ab Alex. 1. 7.

Faucula Clunia, meretrix, quæ, Annibale Capuam tenente, alimenta captivis egentibus furtim ſuppeditavit. Liv. *lib.* 26.

Faventia, Hiſp. opidum. Plin. 3. 3. Item civitas epiſc. Italiæ in octavâ reg. ſeu Romandiola, ſub Metrop. Ravenna. Vaſorum & lini genere celebris, Plin. *l.* 1. *c.* 19. V. Leandr. Alberti, *deſcr. It.* p. 315. edit. Venet. 1581. hodiè *Faenza.* Silius *lib.* 8.

—— —— Undiq; ſolers
Arva coronantem nutrire Faventia pinum.

Strabo *lib.* 5. Φαυεντία, καὶ Καισηνα ἤδη συνάπτουσα τῷ Ἀριμίνῳ: Pop. *Faventini*, Plin. 3. 15.

Faventia, vulgò *Faience*, Urbec. Provinciæ in Gall. cujus figlina laudantur. Prope amnem Benſonem. 5. leuc. à Graſſa in Occ. totidem à Foro-Julio in Bor.

Fabentinus, Vide *Claudius*.

Faveria, Iſtriæ urbs. Livius.

Fabiani. Juvenes, qui ex Romuli, Remique inſtituto, nudi, pellibus tantùm incincti, per ludum, & laſciviam currebant, cùm Fauno ſacra facerent. Alex. ab Alex. 4. 12.

Faula, Herculis ſcortum, Verrius apud Lactantium.

Fauna, deæ cujusdam nomen erat, cui à Romanis matronis in operto ſacra fiebant nocturno tempore, viri autem tantâ curâ ab ejus ſacris arcebantur, ut vel in ædem ejus inſpexiſſe capitale haberetur. Rationem hujus affert Macrobius *Sat.* 1. 12. Faunam, dum inter homines ageret, Fauni uxorem fuiſſe tantâ pudicitiâ, ut perpetuo gynæceo, hoc eſt, mulierum conclavi incluſa, nullum unquam virum præter maritum aſpexerit. Varro eandem eſſe exiſtimat, quæ & Telluris, & Terræ nomine à Romanis colebatur. Eadem & *Fatua* dicebatur, quod nomen à *fando* deductum volunt, quòd infantes non prius vocem edant, quàm terram attigerint: Eadem & *Bona Dea* vocata eſt, quòd omnia, quæ ad victum pertinent, bona ſuppeditet.

Faunalia, feriæ nonis Decemb. in honorem Fauni celebrantur, quarum meminit Alex. ab Alex. 3. 18.

Fauni, agrorum, & ſylvarum putati ſunt dii, qui poſt longum tempus moriuntur, quòd è terrâ geniti ſint. Græci *Satyros* vocant. Virg. 1. *Georg.*

Et vos agreſtum præſentia numina Fauni.

Ovid. *Met.* 1.

Sunt mihi ſemidei, ſunt ruſtica numina Fauni.

Idem *Met.* 6.

—— Ruricolæ ſylvarum numina Fauni.

Vide Plin. 12. 1.

Faunus, antiquiſſimus Aboriginum rex, filius Pici, pater Latini. A *Fando* dictus, quia vaticinia verſibus, quos publicè recitabant, immiſcere ſolitus eſt. Religionem variis ceremoniis inſtruxit, ſolitudinis amator. Unde Pan creditus, à quo ruſtica prædicta numina genita putantur, quos *Faunos*, vel *Sylvanos* poetæ appellant, cornutis capitibus, & caprinis pedibus inſignes. Regnavit annos 44. Dionyſ. Halicarn. *Antiq. Rom. libr.* 1. Aurel. Victor *de orig. gentis Rom.* Lactantius Firm. *de F R l.* 1. *c.* 22. Cæterùm de *Fauno*, & *Faunis* vide N. Comitem *Mytholog.* 5. 9.

Favonius, ventus ab occaſu æquinoctiali ſpirans contra Subſolanum. Plin. 2. 47. à *fovendo* dictus, quòd cuncta *foveat*. Lucret. *lib.* 1. *Genitabilis aura Favoni.* Græci *Zephyrum* vocant. Item *Favonius*, Catonis æmulus, Sueton. *in Octav.*

Favor, vel *Favo*, archimimus Rom. qui in funere Veſpaſiani Imp. perſonam ejus tulit, vivique, ut moris erat, dicta & geſta imitatus eſt. Sueton. *in Veſpaſ.*

Favorinus, philoſophus & orator, Arelate oriundus, Dionis auditor, præterea Eunuchus, & Adriano principi infenſus. Ideo tria de ſe mira narrare ſolebat, *ſe Gallum Græciſſare, Eunuchum mœchum putari*, & *inimicum Imperatori vivere*. Ob quam cauſam ſtatua ejus disjecta Athenis, ubi vivebat. Docuit, cum laude, primò Athenis, dein Romæ. Auctor plurimorum operum, libri in primis, *Omnigena hiſtorica ſylva*, Gr. ſcripti. Hunc Herodes Atticus patrem ſolebat appellare, hæreſque librorum ab eo factus eſt Philoſtratus; Gellius hujus ſæpè meminit. Ælian. *de Var. hiſt.* dicit hunc quandoque in diſputatione quâdam Adriano, qui eruditionis Famam affectabat, ceſſiſſe, admirantibusque proximis, *Nonne cedam*, inquit, *ei qui habet* 30. *legiones?* Philoſtr. *de V. S. l.* 1. Spartian. *in Adriano*. A. Gellius, *l.* 12. *c.* 1. *l.* 14. *c.* 1. *&c.*

Fauriniacum villa, Monaſterio illuſtris, in quâ Vulfus Patricius, juſſu Theodorici. Burgundiæ R. occiſus eſt, apud Fredegar. Locus eſt Comit. Burgundiæ ad Lantanam, *Lantaine*, amniculum, non procul à Confluentibus & Luxovio, vulgò *Favernay*, in diœceſi Veſontionenſi. Primò Virginum, dein circa A. C. 1132. Monachorum Benedictinorum eſſe cœpit. Eſt & *Favernach*, non procul à Friburgo Helv. opp. Item vicus inter Oſcaram & Ararim fluv. *Favernay* dictus, Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Fauſta, fil. Maximiani Herculis, Conſtantini uxor: mariti felicitatem Patris antetulit, qui illam non tam ſociam, quàm ut ejus conſilia expiſcaretur, Conſtantino tradiderat. Mater Conſtantini, Conſtantii & Conſtantis, ut & Conſtantinæ & Helenæ. Criſpi, ex Minervina, filii mariti ſui, impuro amore incenſa, cùm caſtiſſimum juvenem expugnare non poſſet, apud maritum, eum calumniata eſt. Hinc mors Criſpi: [illegible], paulo pòſt, fraude detectâ, mors Fauſtæ, in balneo ſuffocatæ. Zoſim. *l.* 2. Hieron. *in Lactant.* Evagrius & Euſeb. hic falſitatis, & ſilentii notam merentur. Ammian. Marcell. *l.* 14. anno U. C. 1082.

Fauſta, proximè ſupremis D. Auguſti annis, è plebe mulier, Hoſtiæ duos mares totidemque fœminas enixa, famem, quæ ſecuta eſt, haut dubiè portendit. Plin. *Lib.* 7. *cap.* 3.

Fauſtianum, vinum dicitur, quod in mediis collibus Falerni montis gignitur.

Fauſtina, fil. Antonini Pii, uxor Aurelii Antonini Phil. impudica. Quam cur non repudiaret, Maritus interrogatus, reſpondit, *Quia cum dote remittenda eſſet.* Faſſa illi amorem Gladiatoris cujusdam, hauſto hujus ſanguine, amoris quidem oblita eſt: Commodum tamen eâdem nocte concepit, gladiatorios planè ſpiritus gerentem. Nihilominus, velut Numen quoddam, Fanâ ſtatuque meruit, ut & feſta *Fauſtiniana* dicta. Jul. Capitolin. *in Anton. Phil.*

Fauſtina, mater Antonini Pii. Item, uxor Conſtantii, poſt Euſebiam, mater filiæ cognom. quæ nupſit Gratiano Imper. &c.

Fauſtina, magni de ſanguine Nervæ, cum Siſinnio marito, viro illuſtri, à Clemente Epiſc. R. converſa. Circa A. C. 100. Platina *in Clemente*.

Fauſtina, puellæ alimentariæ ab Antonino Cæſare, in honorem *Fauſtinæ* matris ſuæ, inſtitutæ.

Fauſtinopolis, Cappadociæ urbs in Ciliciæ confinibus. Anton. Antea *Halale* vicus, in radicibus Tauri, qui Colonia effectus eſt à M. Antonino Imp. ac Fauſtinæ uxoris ejus, quæ ibi obiit, nomine dictus.

Fauſtinus, nomen 2. Romanorum Conſulum.

Fauſtinus, Diaconus, ſec. 6. primò Urſicinum c. Damaſum, dein Luciferianos, ſectatus. Flacillæ, uxori Theodoſii M. inſcripſit libb. 7. c. Arianos & Macedonianos. Gennad. *c.* 16. Sirmondus edidit, An. 1650. tractatum Fauſtini & Marcellini, pro Urſicino, ad Valentinianum & Valentem.

Fauſtulus, paſtor, qui Romulum, & Remum ad Tyberim expoſitos invenit, Laurentiæque uxori ſuæ educandos tradidit. Livius *lib.* 1.

Fauſtus, Aremoricâ Brito, Epiſc. Reienſis, eruditione & virtute inclytus: Scripſit varia, Gennad. de *Scr. Ill. c.* 85. ſed amiſſus liber de Spir. S. Item, de Gratia & libero Arbitrio, c. Arianos & Macedonianos. V. 2. 3. 4. Vol. Bibl. PP. Pariſ. Homiliæ, Euſebio Emiſſeno tribui ſolitæ, huic auctori debentur. A quibusdam errorum quorundam, de Gratiâ & Prædeſtinatione accuſatus, defenditur ab aliis, inprimis à Simone Bertel. *hiſt. Chronol. Epiſc. Reienſium p.* 120. *& ſeqq.* V. Sidon. Apollin. *l.* 9. *ep.* 3. *&* 9. *verſ. Euchar. &c.* Honor. Auguſtod. *de Illuſtr. Eccl. lum.* Iſidor. *de Viris Ill. c.* 14. Adon. Vienn. *Chron.* Baron. an. 490. Savaron. & Sirmond. *notis ad Sidon. Apollin. T.* 1. *Conc. Gall.* Barral. *Chron. Lerin. p.* 52. *&c.* Geſner. *Bibl.* Voſſ. *Hiſt. Pelag. & de Hiſt. Lat.* Moretnus.

Fauſtus, Epiſc. Reienſis, miſit Diaconorum unum, ad 5. Concil. Aurel. anno 549. Bertel. *p.* 149. *Nomencl. praeſ. Reg.* &c. Item Monachus Montis Caſſini, diſcip. Benedicti, ſub Phoca. Scripſit vitam Mauri Abbatis. Leo Oſtienſ. *Caſſ. Chron. l.* 1. *c.* 3. Sigeb. *Cat. c.* 32. Item Presbyter, auctor vitæ S. Severini.

Fauſtus Quintilianus, Senator tempore Juliani Principis.

Fauſtus Sylla, Coſ. Sylvii Othonis collega, an. U. C. 804. Vide *Sylla*. Item *Fauſtus* Syllæ Dictatoris filius. Alius Conſul cum Theodoſio Aug. an. U. C. 1191.

Fauſtus, Afer, hæreticus Manichæus, qui ſcripſit libros contra Orthodoxam fidem, quibus abundè reſpondit Auguſtinus.

F E

Febiana caſtra, *Phabiana vel Phaniana*, Prol. *Bobenhauſen*, opp. Sueviæ, inter Ulmam & Cau-Bureniam, 3. leuc.

Febris, dea culta eſt à veteribus, ne noceret. *Cic. de nat.* 3. *de leg.* 2. Val. Max.

Februa, dea apud antiquos, quæ mulierum menſtruis præerat, dicta à *Februis* i. e. *purgationibus*, quòd fœminas poſt partum ſecundis exeuntibus purgare putaretur.

Februa, Dea purgationum, & ſacra erant, quæ Romani Diis Manibus placandis faciebant menſe Februario. Ovid. 2. *Faſt.* Hinc Pluto *Februus*, Macrob. *Saturn. l.* 1. V. paulo pòſt.

Februata Juno, quæ & *Februalis*, & *Februa*, ſeu *Februla* nuncupatur: dicta eſt quòd illi menſe Februario ſacra fiebant, cujus feriæ Lupercalia ſunt. Alex. ab Alex. 4. 12.

Federicus, *II.* Imper. Rom. filium ſuum Henricum peremit in carcere, quòd ſuſpicaretur eum favere Gregorio Pontifici, quocum bellum ipſe ſuſceperat. V. *Fridericus*.

Feſinus, Lacus in Helvetia.

Feldkirchia, Urbec. Tirolenſis tractus, caput Comit. cognom. ad Illum fluv. qui paulò infra in Rhenum cadit, in confin. Helvetiorum, ſub Auſtriacis. 2. leuc. ab Abbatiſcella in Ort. media inter Curiam ad Auſtr. & lacum Brigantinum ad Bor.

Felginas Tuticanus Gallus, Eques Rom. à Pompeio ad Dyrrhachium cæſus. Cæſ. *lib.* 3. *Civil.* 70.

Felicianus, Arianus, primò rationibus, dein demum Scripturæ teſtimoniis religionis controverſias confirmari voluit. Refutatus, ab Auguſtino, *l. de Unitate in Trinitate*, *cap.* 18.

Felicis lacus, ſeu *Lacus felix*, pag. Auſtriæ ſup. nunc *Walſée*, prope Danubium fluv. 5. mill. Germ. infra Lintium in Ort. Viennam verſus. Forſan mel. *Locus Felix*, Baudr.

Felicis lacus, in Norico, lacus Auſtriæ, inter Salisburgum & Lentium, ex quo Drahonus fl. exit. Lazio *Gemundersée*, ſeu *Draunsée*. Simlero *Nidern Vaulsée*. Ferrar.

Feliciſſimus, Presbyter Carthag. contra Cyprianum ſchiſmatis, in Africa, auctor. Hujus enim electioni primò ſe oppoſuit, dein cùm perſecutionis tempore in tutum hic ſe recepiſſet, cum quinque aliis ſuæ factionis, Ethnicis Magiſtratibus junctus, Orthodoxos perſecutus eſt. Dein. fruſtra diſſidium, inter Cyprianum, & Confeſſores, qui nimis faciles erant, in veniâ Libellaticis, & apertæ apo-

ſtaſias reis danda, machinatus, ſeceſſit palam, in clivo quodam *ex*-tra urbem, ſuis congregatis, fulmine excommunicationis in reliquos vibrato. Hinc & Novatianis & Donatiſtis ſecedendi occaſio. Interea, Privatus, Synodo quadam Africæ non receptus, cum quinque aliis Epiſc. Apoſtaſiæ reis, Fortunatum Cypriano ſurrogavit. Feliciſſimus mox ad Cornelium, Epiſc. R. deputatus, fruſtra fuit. Docuit, omnes peccatores, citra ullam pœnitentiam, recipiendos eſſe. Cyprian. *ep.* 38. 39. 40. 55. Baron. *An. C.* 254. 255. 258. Item, diſcipulus Priſcilliani, à Maximino Imper. occiſus. Sulpic. Sev. *hiſt. ſacr. l.* 2.

Felicitas, ab antiquis dea exiſtimata eſt. Plin. *libr.* 35. Videmus aliquando Felicitatis effigiem & præcipuè in Juliæ Mammææ Aug. numiſmatibus. In ejus tergo fæmina eſt, in ſolio ſedens, dexterâ caduceum, ſiniſtrâ grande cornucopiæ tenens cum hac inſcriptione, *Felicitas publica.* Huic Lucullus templum dicavit, & aliud à J. Cæſare inchoatum Lepidus abſolvit. V. Dion. *libr.* 44. Auguſt. de *C. D. l.* 4. *c.* 18. Balduin. *Iconol.* Girald. *Synt.* 1

Felicitas, Romana mulier, quæ filios pro religione Chriſtianâ ſub Antonino mori læta conſpexit. Item dea, quam Romani venerabantur. Auguſt. *de Civitate Dei.* V. ſuprà.

Felicula, virgo ingenua, quæ cùm nullis tormentis aut pollicitationibus à Chriſtianâ religione diverti poſſet, juſſu Flacci Comitis in latrinas detruſa eſt, & ibidem mori coacta.

Feliginates, Umbriæ pop. Plin.

Felinum, Urbs Livoniæ, ad Felam fluvium in Eſtonia prov. cum caſtro, ubi proditus à ſuis Anno 1560. Guil. Furſtenbergius, Ord. Teut. Mag. Sub Rege nunc Sueciæ. 14. leucis à Revalia in Auſtr. 15. à Pernavia.

Felinus Sandeus vel *Sanderus*, JC. Ferrar. dein Epiſc. Lucenſis, ſub initium ſeculi præteriti. Scripſit epitomen hiſt. Alphonſi Arragoniæ R. ſeu ſyllogen ex Ottone Friſing. Antonino, Pio II. Blondo, Poggio, Platina &c. Marq. Freherus edidit. Voſſ. *de H. L.*

Pontifices Romani.

Felix I. Romà oriundus, Conſtantii fil. Epiſc. Romanus, poſt Dionyſium, A. 270. ſcripſit ad Maximum Alexandrinum, contra Sabellium & Paulum Samoſatenum. Obiit martyr, A. 275. Euſeb. *hiſt. l.* 7. *c.* 26. Anaſtaſ. *de Rom. Pont.* Succeſſit Eutychianus.

Felix II. in locum Liberii, in exilium miſſi, ab Arianis ſurrogatus, præparato ad inaugurationem ejus, juſſu Conſtantii, vico templi, Palatio, ubi tres Præſules hæretici manus ei impoſuerunt. De illo V. Socrat. *l.* 2. Sozom. *l.* 4. Theodoret. *l.* 2. Athanaſ. *ep. ad Sol.* Hieron. *de Script. in Acac.* Sedit a. 1. menſ. 3. In Commun. Romana, contra quam Auguſtinus & Optatus Milevitanus ſentiunt, ut Sanctus & Martyr, colitur. Baron. A. 335. 357. Morerius. Ejus ſucceſſor Damaſus fuit.

Felix III. Proavus Gregorii M. ſucceſſit Simplicio, A. 483. filius Felicis Sacerdotis. Edictum Zenonis de Unione rejecit. P. Fullonem, P. Mongum, & Acacium excommunicavit: qui proin nomen ejus è Dypticis Eccleſ. eraſit, & in Orthodoxos Præſules irritatus perſecutionem excitavit. Synodum, ad reconçiliandos illos, qui tempore Vandalicæ perſecut. ab Arianis erant rebaptizati, habuit. Obiit, A. 492. ſedis 9. Gregor. *homil.* 38. *in Evang.* & *lib.* 4. *dial. c.* 16. Evagr. Niceph. Liberatus, Sigebertus, Ciacconius &c. Eum Gelaſius excepit.

Felix IV. è Samnitibus oriundus, fil. Caſtorii, ſucceſſit Johanni I. Theodorici auctoritate. Apud Athalaricum, de Gothorum perſecutione conqueſtus, libertatem Eccleſiæ impetravit. Obiit A. 530. ſedis 4. Ei ſucceſſit Bonifacius II.

Felix V. uxoratus poſt Eugenium IV. definiente Concilio Baſil. *Non ſolùm uxorem qui habuit, ſed & qui habeat, aſſumi poſſe.* Seſſ. 34. Morn. *in Myſter. p.* 1248. Ceſſit Nicolao V. Vid. *Amadeus.*

Viri illuſtres.

Felix Valeſius, ex Francica familia, cum Johanne de Matha, ſolitudinis ſocio, Eremita: Patriarchæ ord. Trinitatis & Redemptionis captivorum, ab Innocentio III. approbati. V. *Johannes de Matha*, & *Trinitatis ordo.*

Felix, nomen duorum Conſulum: Unius cum Tauro an. U. C. 1181. Alterius cum Secundino, an. U. C. 1265.

Felix, Judææ, Samariæ quoque, Galilææ, & reg. trans Jordanem dictæ, præfectus, Claudii Cæſaris libertus, Pallantis frater, uxorem duxit Druſillam, Antonii Triumviri neptem, quà mortuâ duxit filiam regis Agrippæ, quæ & ipſa Druſilla vocabatur, cujus mentionem facit B. Lucas Act. 24. Denique aliam quandam Heroinam duxit, ut indicat Suetonius, *Trium reginarum maritum* illum appellans. Joſeph. *Ant.* 20. 14. Tacito *lib.* 12 vocatur *M. Antonius Felix.* De hujus avaritia, & factione cum Ventidio, quâ, gliſcente pernicie, arſiſſet bello provincia, ni Quadratus Syriæ rector ſubveniſſet, Vide Cor. Tacit. *lib. annal.* 12. *c.* 14. item quatenus ad alia, vide Actor. 24. ubi, concione Pauli *de Caſtitate & ultimo judicio*, territus legitur. Euſeb. *l.* 2. *c.* 20. Joſ. *l. Antiq.* 20. *c.* 5. 6. 9.

Felix, Epiſc. Urgellenſis, Elipando junctus, ſub finem 8. ſec. inſtauravit errores Neſtorii, Jeſum Chriſtum non niſi per adoptionem DEI Filium eſſe aſſerens: Gallis & Germanis ſeducendis intentus, dum alter Aſtures & Gallæcos pervagaretur. Condemnatus Conc. Francofurtano, A. 794. Sigebert. *A. C.* 793. Fevardent. *app. ad Caſt. V. Chriſt. hær.* 3. Jonas, Ep. Aurel. *in opere c. Claudium Taur.* &c.

Felix Crolandus, Benedictinus Anglus, Rhetor & Poëta, ſec. 8. Vitam S. Guthlaci, aliaque ſcripſit. Morer.

Felix Fabri, Jacobinus, auctor Itinerarii, ſec. 15. Voſſ. *de H. L. lib.* 3. *cap.* 6.

Felix Malleolus, Cantor Eccleſiæ Tigurinæ, celebris, ſec. 15. Coccius, *Cat. A. C.* 1450.

Felix Manlius, auctor vitæ S. Gebhardi, primi Ep. Conſtant. Caniſ. *ant lect. t.* 6.

Felix Petantius, ſec. 15. auctor Genealogiæ Turcicæ. Item, *quibus itineribus Turca aggrediendus?* Ad Vladiſlaum, Hung. & Bohem. R. Cuſpinian. *de Turc. Orig.* Voſſ. *de Hiſt. Lat. p.* 607.

Felix Platerus, Thomæ fil. Medicus Baſilienſis celeberrimus. Item, Felicis, ex Thoma fratre, nepos, itidem Medicus inclytus: ſub finem ſeculi præteriti, usque ad noſtram memoriam, floruerunt: Scriptis celebres. V. quoque in voce *Platerus.*

Felix Rullatus, auriga nobilis. Plin. *l.* 7.

Fellenius, Deus Aquileienſium tutelaris, ac præſes.

Felonia, quibusdam à Gr. φηλοῦν, *decipere, illudere*, quod à φήληξ, pro groſſo, quòd hæc ficus ſpecies maturitatem præ ſe ferſt, cùm nihil ſit minus: Aliis à Germ. *Fehlen*, vel *Fallen*, delinquere, errare, cadere: ut ſic *Felonia* idem ſit, quod delictum, vel error vaſalli: vel culpæ genus, ob quod feudum cadat in manus domini. Primùm enim audita vox eſt, inter dominum & vaſallum: certè de levibus interdum injuriis dicta: Angli verò non intelligunt, niſi inter Regem & ſubditum, in criminibus quidem graviſſimis, quæ vitæ diſpendio luuntur, adeoque apud illos poſt læſæ Majeſtatis crimen, graviſſimum eſt, pretio feudi, i. totius hæreditatis, fortunarum omnium, ipſiusq; vitæ plectendum. In quibusdam tamen *Feloniæ*, ex peſſimo genere non exiſtentibus, mortis judicium effugiebant, olim rei literariæ periti, ſi legentes clericos ſe profiterentur. *Felonum* bona Rex ſolus percipit: etiam prædia, quæ pura tenentur hæreditate de ſemetipſo. Quæ de aliis, in annum ſolùm, & diem, redditque deinceps domino Feudi, ſed vaſtata, ut loquuntur, interea, i. exciſis domibus, ſilvis & arboribus: Quam prærogativam Forenſes *Annum, Diem & Vaſtum* nuncupant. Species *Feloniæ* complures ſunt, de quibus V. Spelmannum *Gloſſar. Archaol.* Ubi vocabulum hoc deducit à Saxonico *Fee*, quod eſt pecunia, per translationem ſtipendium, hæreditas, etiam beneficium vaſalli, inde Feudum nuncupatum: & Germ. *Lon*, pretium, ut *Felonia* ſit crimen, quod pretio Feudi, i. amiſſione beneficii & hæreditatis vindicatur.

Felſina, urbs Italiæ, poſteà *Bononia* appellata. Plin. 3. 15. Et Galliæ Togatæ urbs, quæ nunc *Bologna* dicitur, & nobili Academiâ celebris eſt.

Felſinus, Tuſcorum rex, regn. an. 33.

Feltria, Urbs al. Venetiæ, nunc Marchiæ Tarviſinæ, ad Aſonem amnem, qui paulo infra in Anaxum cadit. Venetis ſubeſt. 10. mill. à confin. dit. Tridentinæ in Ort. 50. à Venetiis in Circ. Epiſc. ſub Patriarcha Aquilejenſi.

Feltrina, Rhætiæ urbs. Anton.

Femella Amaſeniana, mulier conſtantiſſima, quæ quum intellexiſſet, filium demiſſo nimis animo ad ſupplicium trahi, eidem occurrens juſſit, ut exuto periculi metu, cœlum & Solem ſuſpiceret, quod cùm feciſſet, *An*, inquit, *ignoras fili, te confeſtim in arces illas emigraturum?*

Femera, Inſula parva Daniæ, in mari Baltico, in ora littorali Holſatiæ & Wagriæ prov. à qua 4. mill. abeſt. *Femerra* etiam, quod Vide.

Feneſtella Lucius, hiſtoricus Rom. ſæpe citatur à Plinio, Gell. Lact. Mortuus eſt Cumis, Auguſti tempore, Euſebius. Annalium auctor, ſub Tiberio obiit. Morerius. *Feneſtella* alter, cujus de ſacerdotiis & Magg. Rom. ſcriptum extat, eo multò eſt recentior. Dominici Flocci Florentini hos libellos eſſe, aſſerunt eruditi. Vide Voſſ. *de H. L. lib.* 1. *cap.* 19. Eſt & Portæ Romanæ nomen. Ovid. *Faſt.* 1.

Nocte domum parvâ ſolita eſt intrare feneſtrâ,
Unde Feneſtella nomina porta tenet.

Perperam apud Baſilium Fabrum, *Poeta Romani nomen.*

Fenius Ruffus, annonæ ſub Nerone præfectus. Tacit. 13. 22. Poſt mortem Burrhi P. Mario, L. Aſinio Coſſ. prætoriis cohortibus impoſitus, Ibid. 14. 51. Quem fama vitaque laudatum cum per ſævitiam impudicitiamque collega Tigellinus in animo principis anteiret fatigaretque criminationibus, quaſi adulterum Agrippinæ & deſiderio ejus ultioni intentum; ex metu cum aliis tribunis ac centurionibus in partes conjurationis capite Piſone contra Neronem deſcendit. 15. 50. Sed, detectâ conjuratione, nondum ipſe nominatus, in conſcios inquiſitionem exercuit acerrimè: quare à Scevino indicatus & pavoris manifeſtus, juſſu Neronis, à Caſſio milite correptus vinctusque eſt. Ibid. 66. Volaterranus *in Anthropologia* legit *Ferinius*, admodum vitioſè.

Fenni, *Phinni*, Ptol. *Finni* Jornandi, pop. Scandinaviæ, quorum regio *Finlandia* in ortum vergens, ſub Suecis, in Moſchorum confinio. Vide Tacitum, & *Finnonia.*

Feralia, feriæ apud Romanos diis Manibus ſacratæ. Ovid. *Faſt.* 2.

Hanc quia juſta ferat, dixere Feralia, lucem.

Ferdinandi Nerona Inſ. in Americ. merid. verſus oram Or. Braſiliæ, à Luſitanis detecta & munita. Parva eſt & malè culta, ab ora prox. Braſiliæ 70. leuc. abeſt. Ei adjacet altera Inſula *Ignitum Inſ.* dicta

Ferdinandi Pas Inſ. in ora Guineæ, in ſinu S. Thomæ, à Luſitanis detecta, iis ſubeſt.

Imperatores.

Ferdinandus I. Imp. frater minor Caroli V. fil. Philippi I. Archid. Auſtriæ, ex Johanna Caſtellana. In Juventute ſtudiis intentus, dein Rex Bohemiæ & Hungariæ factus, prudentiæ & clementiæ elogium meruit. Imparibus votis Rex Romanorum electus, A. 1531 unanimi conſenſu, poſtquam Carolus Imperii onus in fratrem devolvit, Imperator A. 1558. Pontificem Paul. IV. ſe rejicientem ad aſſenſum, Imperatoriâ auctoritate, coëgit. Fratris fil. Philippo, nec Imperio cedere, nec eum Imperii per Italiam & Belgium Vicarium habere ſuſtinuit Genuenſes ſe proſcripturum minatus, conjurationes varias diſſipavit, inter agnatos Albert. Brandeburgici & Epiſcopos Franconiæ Senatumque Norimberg. judicium plenum æquitatis tulit. Religionis pacem, in Comitiis Auguſt. confirmavit. Sacram Cœnam ſub utraque ſpecie celebrandam, pro ſe & ſubditis ſuis, à Papa impetratam, Viennæ adminiſtrari curavit: eandem libertatem, pro aliis, cum Carolo IX. Gall. R. & Alberto Bavariæ D. in Concilio Tridentino, ut & Clericorum conjugium, fruſtra urſit. Cum Turcis inducias pepigit: Danum cum Sueco reconciliavit, &c. Obiit Anno 1564. Viennæ, ætat. 61. Pragæ ſepultus. Ex Anna, filia Ladislai, Hung. R. quatuor filiorum, & 11. filiarum parens. Succeſſit fil. Maximilianus II. V. Thuan. *hiſt.* Onuphr. Turſelin. P. Suavem, *hiſtor. C. T. lib* 5. *&* 6.

Ferdinandus II. fil. Caroli Archid. nepos prioris, ſucceſſit Matthiæ conſobrino ſuo, A. 1619. Fridericum Palat. Bohemiæ R. per Maximilianum Bavarum & Buquoium devicit, Ann. 1619. Bohemiam & Auſtriam, illius, Moraviam hujus, Sileſiam & Luſatiam, Johann. Georgii Elect. Sax. operâ ſubjugavit, Religionis purioris cultu ubique abolito, in Confeſſores ſævus. Palatinum proſcripſit, & per Spinolam & Tillium ditionibus exuit, Electoratu in Bavarum translato. Ungariæ regnum, à Betleemio, non parvis cladibus, repetiit. A Mansfeldio & Chriſtiano Brunſuicenſi vehementer vexatus, Chriſtianum Daniæ Regem vicit. Bello in Italiam translato, Mantuam crudeliter diripuit: mox à Guſtavo, Sueciæ R. prælio Lipſiaco cæſus, ut & aliquot ſequentibus malè habitus; tandem A. 1636. Ferdinandum fil. Romanorum Regem eligi Ratisbonæ curavit, apoplexiâ ictus, A. 1637. æt. 61. Imper. 18. perpetuis bellis implicitus. Vide Vaſſemberg. *Flor. German.* B. Burgum, *de B. S.* Bruſonium, &c.

Ferdinandus III. dictus *Erneſtus*, Nordlingenſi prælio, contra Suecos, victor, pacem Imperio impetravit, Anno 1648. quæ inter Germanos, Gallos, & Suecos Monaſterii concluſa. Filius ejus.

Ferdinandus IV. Rom. R. electus, ante Patrem obiit, qui naturæ conceſſit, A. 1657. æt. 49. altero Fil. Leopoldo Ignatio Succeſſore relicto.

Hiſpaniæ Reges.

Ferdinandus, vel *Fernandus I* cognom. *Magnus*, Rex Caſtellæ & Legionis, ſecundus fil. Sanctii III. Regis Navarræ, ex Nunna Caſtellana. Cognatum Bermundum, Regem Legionis, cujus ſororem Sanctiam duxerat, fil. Alphonſi V. prælio victum, occidit, A. 1307. Sic Legionis & Aſturiæ R. Mauris Conimbricam, à Gallis adjutus, eripuit, aliaque fluvio tenus, qui *Mondego* dictus Hiſp. Tandem, Garciam IV. Navarræ R. fratrem ſuum, ob injuſtè detentas aliquot urbes, & inſidias vitæ ſuæ ſtructas, acie ſuperatum interemit. Obiit, A. 1065. regni 40. Garibajus, *lib.* 11. Mariana. *l.* 3. Turquet. &c.

Ferdinandus II. fil. Alphonſi VIII. minor natu, Legionis & Gallicia regnum, in diviſione, adeptus eſt, cùm Caſtellanum obtineret Sanctius, primogenitus. Qui anno pòſt mortuus, fil. Alphonſum IX. reliquit, à Patruo regno exutum, ſed potitum ſuo tempore, pulſo Ferdinando. Felicior, bello contra Alphonſum Henr. Luſit. R. cujus filium Sanctium uno prælio, altero ipſum Regem, cepit: modeſtè victoriâ uſus. Obiit A. 1188. Alphonſus fil. ſucceſſit. Inventar. *hiſt. Hiſp. l.* 8. *&* 9.

Ferdinandus III. fil. Alphonſi, Regis Legionis ex Berenguela, in regno Caſtellano ſucceſſit Henrico patruo, improli: excluſâ Blancâ, uxore Lud. IX. ſorore majori Berenguelæ. Huic pater regnum erepturus, fruſtra fuit, ipſe Legionem Caſtellæ junxit. Mauris Cordubam, Murciam, Hiſpalim eripuit. Regnum Maroci occupaturus, moritur, Anno 1252. regn. 35. Sanctis annumeratur. Roderic. *P.* 4. Garibay. *libr.* 12. *&* 13. Mariana, *lib.* 12. *&c.*

Ferdinandus IV. fil. Sanctii III. cognom. *Strenuus*, item *Citatus*, quia à duobus nobilibus, ad mortem damnatis, ad tribunal Dei citatus, trigeſimo pòſt die, obiit. A. 1312. æt. 25. regni 17. Aliàs contra vicinos Principes felix, ſed ob inducias, cum Rege Granatæ, violatas, reprehenſionem meritus. Mariana *l.* 15. *Surita Indic. l.* 2. Roderic. *P.* 4.

Ferdinandus V. cognom. *Catholicus*, fil. Johannis II. Arragoniæ R. Ductâ Iſabellâ Caſtellanâ, Henrici IV. à ſubditis depoſiti filiâ, Caſtellam excluſo Alphonſo Luſit. Arragoniæ junxit. A. 1492. Per Columbum Novum Orbem detexit, quædam loca in Africa, cum Neapolitano & Navarræo regno, occupavit, è quorum illo per Conſalvum Gallos pepulit, hoc injuſtè Johannem Labretanum exuit, Papali bullâ nequicquam adjutus. Mauros omni Hiſpaniâ expulit, hinc *Catholicus*. Novum orbem, cum Johanne Luſitano, diviſit, ubique felix & victor. Petr. Maffæus *libr.* 2. Obiit, Anno 1516. Ex Iſabella, inter alios, Johannæ, parens, quæ Philippo Auſtriaco nupta Caroli V. & Ferdinandi Imperr. mater evaſit. Ætatis 65. regni 42. Fidei datæ non uſquequaque tenax. Guicciard. *lib.* 12. Mariana, *libr.* 30. Vide & *Elizabetha Caſtellana.*

Ferdinandus, Rex Luſitaniæ, ſucceſſit Patri Petro, cogn *Juſtus* ſeu *Crudelis*. Initio regni, cum Henrico II. Notho, Caſtellano, rem habuit, ſed pax Papæ interventu conciliata. Recruduit bellum, ſub Henrici filio Johanne, cui Beatricem filiam dare neceſſe habuit, eâ lege, ut proles ex hoc conjugio ſuſcepta, Luſitaniæ regnum obtineret. Sed frater ejus nothus, Johannes, ſe Regem, illo mortuo, fecit. A. 1383. æt. 43. regni 17. Intemperantiæ notâ infamis. Mariana, *l.* 17. *c.* 9. *l* 18. *c.* 6 *&* 7. Garibaius, *l.* 34. Duard. *geneal. Regum Luſitaniæ.*

Reges Neapolis, & Siciliæ.

Ferdinandus I. Rex Neapolis & Siciliæ, fil. nothus Alphonſi V. Arrag. R. bis pulſus, bis rediit. A Scanderbego quoque, qui Pii II. ſuaſu in Siciliam venit, adjutus, contra Johannem Calabrum, fil. Renati R. Ab Innocentio VIII. excommunicatus, crudelis, avarus, impius, ſed ſapientiæ interim, politicæque laudem affectans. Sub adventum Caroli II. qui à Renato, hæres regni dictus, cum validis viribus imminebat, tædio, metu, apoplexiâ correptus obiit, A. 1494. æt. 71. regni 36. Alphonſo fil. non degenere relicto. Guicciard. *l.* 2. Mariana *l.* 25. *c.* 7. *&c.*

Ferdinandus II. prioris ex Alphonſo nepos, regno à Gallis pulſus, poſteà Principum Italorum ope adjutus, illud denuo tenuit, mortuus A. 1496.

Ferdinandus III. Vide *Ferdinandus V. Caſtellæ R.*

Magni Duces Florentiæ.

Ferdinandus I. M. Dux Florentiæ, purpurâ depoſitâ A. æt. 52. fratri Franciſco ſucceſſit. Hiſpanis PſeudoSebaſtianum, an verum Sebaſtianum, Luſitaniæ R. à Venetis liberum dimiſſum, dedidit. Obiit A. 1609. princip. 21.

Ferdinandus II. Patri Coſmo II. ſucceſſit, A. 1621. ex Victoria Roveria, pater Coſmi III. qui Patris ſucceſſor eſt.

Viri Illuſtres.

Ferdinandus d' Avalos, March. Piſcariæ, Dux Caroli V. in prælio Ticinenſi: Sagax. Obiit in arce Mediol. P. Jovius *in ejus Vita.*

Ferdinandus Caſtellanus, auctor Chronic. ord. Dominicani.

Ferdinandus Corteſius, Medelino Eſtramaduræ oriundus. Mexicum occupavit, A. 1518. quo regno potitus, dein Novam Hiſpaniam fundavit. Obiit in patria, A. 1547. æt. 63. A Coſta, *lib.* 7. Spond. *A. C.* 1521. *n.* 11. 1547. *n.* 29.

Ferdinandus Gonſalez, primus Caſtellæ comes, A. 930. quam equo & falcone, à Rege Legionenſi, ſibi emerat. Marian. *l.* 8. *c.* 7.

Ferdinandus Lopezius, de Caſtaneda, auctor hiſt. Indicæ, A. 1553. Gallicè verſæ.

Ferdinandus Magellanus, Luſitanus, fretum Magellanicum, A. 1521. Caroli V. auſpiciis, ad quem ſe receperat offenſus ſuo Re[illegible], qui dimidio thalero menſtruam ejus penſionem augere renuerat, invenit, 5. navium præfectus. Hinc, per mare Auſtrinum, in Moluccas devectus, an veneno, an in prælio, in Inſulis Philippinis, obiit. Oroſ. *l.* 11. Maffæus, *l.* [illegible] Mariana, *l.* 26. *c.* 3. *Collect. rer. Indicarum.*

Ferdinandus Nonius de Pinço, Hiſpan. ex Guſmannorum familia, cum Card. Ximenio, Bibliorum editioni intentus. Plurimorum Commentariorum auctor, Bibliothecam ſuam Univerſ. Salamanticenſi donavit, & ſepulchro inſcribi voluit: *Maximum Vitæ bonum Mors.* Obiit A. 1552 æt. 80.

Ferentanum, quod & *Frentanum*. op. Ferentanorum in Apulorum confin. quod plerique Francam Villam opidum Aprutii eſſe putant, cùm hoc in Marucinorum orâ ſit, inter Aternum & Ortonem ferè 6. m. p. longè à finibus Frentanorum. Strabo.

Ferentia, *Ferentium* Plinio, *Ferentinum* Tacito, ac Straboni, urbs Hetruriæ, vulgò *Ferento*. Hodiè deſtructa. V. Ant. [illegible]aſſam, *de orig. Faliſcorum.* Pop. *Ferentini*, Suetonio.

Ferentinum, urbs parva epiſc. Latii in finibus Hernicorum, in colle, inter Anagniam, & Fruſinonem. Lloyd. In colle. 3. mill. ab Anagnia in Or. Verulum verſus, 6. à Fruſinone in Bor. 4. ab Alatro in Occ. ſub Pontif. 8. mill. à confin. regni Neapolitani. Baudr. Pop. *Ferentinates* Plinio. Aliis *Ferentini*. Silius *lib.* [illegible]

Sylla Ferentinos, Privernatumq́; maniplos
Ducebat. —— ——

Ferentum, op. Apuliæ in Lucaniæ confin. inter Venuſiam, & Acherontiam, hodiè *Ferenzo*. Horat. *Carm.* 3. *Od.* 4.

—— *Et arvum*
Pingue tenens humilis Ferenti.

Ban-

Baudrando tantùm caſtrum eſt prov. Baſilicatæ, in regno Neapol. ad radices Apennini, 4. mill. ab Acherontia in Bor. Venuſiam verſus, à qua 9. mill. diſtat in Eur.

Feretrius, dictus eſt Jupiter, non *à pace ferendâ*, (ut quibuſdam placet) ſed *à ferendis ſpoliis*. Nam Romulus, devictis Ceninenſibus, hoſtium ſpolia, ferculo ad id facto, in Capitolium detulit, ibique ex quercu ſuſpenſa Jovi conſecravit, eodemque in loco Jovi Feretrio templum condidit: authorque fuit poſteris, ut eò capta ex hoſtibus ſpolia deferrent. Quanquam alii *à feriendo* ſic appellatum malint. Vide Livium & Dionyſium in Romuli hiſtoriâ. Itemque Plutarch. *in Romulo & Marcello*. Et ante omnes Propertium *libr. 4. Eleg. penultima*, cujus *initium* ita habet:

Nunc Jovis incipiam cauſas aperire Feretri.

Scotiæ Reges.

Fergufius I. fil. Hiberniæ Regis, fundavit Scotiæ regnum Anno 420. U. C. 422. ante C. N. regnavit an. 22.

Fergufius II. Eugenio ſucceſſit. Audito, Conſtantinum tyrannum, in Galliis ſublatum, in Britanniam tranſiit, tantum negotii Romanis faceſſens, ut quaſdam Ætii copias, ſub Gallionis ductu, eò mittere neceſſe habuerint. Regnavit annos 16. ſub initium ſec. 5.

Fergufius III. fil. Ethuvini R. triennio pòſt, ab uxore, ob luxum, veneno peremtus. Buchananus & Leſlæus *hiſt. Scot.* Calviſius *Chron.*

Feria, pro diebus hebdomadis, primùm dicuntur inſtitutæ à Silveſtro P. circa An. Chr. 316. Qui nec Judæorum morem ſequi, ut dies à Chriſtianis nuncuparentur prima Sabbathi, ſecunda Sabbathi, &c. volens, nec probans Gentilium appellationes Solis, Lunæ, &c. primam ſeptimanæ diem *Feriam primam* dici inſtituit, & ſic deinceps. Ideo autem *Ferias*, non quòd à non neceſſariis operibus, ſed à vitiis feriarentur Chriſtiani. V. Durand. *de Offic. divin. lib. 7. cap.* 1. Pro nundinis itidem *Feria*, à *Feriando*, quòd Romani in his feriabantur, Feſtus *lib.* 12. antiquè tamen hoc ſignificatu non occurrit. Cùm autem Chriſtiani ad inſignes aliquot celebritates, præſertim Encænia & dedicationes Eccleſiarum feſta annua peragenda convenirent: adeſſe utique mercatores ſolebant, ſua mercimonia ſub ipſis templis atque in cœmeteriis diſtracturi: quod cùm graviter S. Baſilium angeret, Monachis ſuis ex opere manuum ſuorum viventibus accuratè prohibuit, ut quas facerent merces, nundinis illic non exponerent venales, ne templa divino cultui deſtinata denuo fierent ſpeluncæ latronum, quam iniquitatem in ipſo templo Domini reperit & punivit Dominus noſter, Joh. 2. 14. Ad inferiora tamen ſecula morem tranſiiſſe, numeroſis liquet exemplis. Ita enim Zoſimus *l. 2. c.* 3. ſub Conſtantini ævo, Judæos, Gentiles, Chriſtianos ad quercum Mamre confluentes, ſua quemque ſacra obiiſſe, ſimulque feſtum cum nundinis miſcuiſſe, refert. Invaluit uſus hic nequam ſequenti ævo, vireſque maximè in Encæniis obtinuit, unde in his ipſis plurimæ antiquæ *Feriæ* inſtitutæ deprehenduntur. Cùm verò è tanta hominum frequentiâ, periculoſi ſæpe tumultus imminerent, tenendarum *Feriarum* prærogativa, ſolius Principis diplomatibus indulgeri cœpit. Primò quidem urbibus & munitis locis, vel quibus Præſulis alicujus gravitas præpolleret: acceſſerunt deinceps varia privilegia, &c. Plura Vid. apud Henr. Spelmannum. *Gloſſar. Archæol.*

Feritor, vulgò *Bi* vel *Beſagno*, fluv. parvus Liguriæ, ex Apennino per hortos, juxtaque Genuæ mœnia in mare perlabens.

Ferius Helpericus, verſu ſcripſit, Colloquium Caroli M. cum Leone III. Papa. Barthius *Adverſ. lib. 46. cap.* 2. Voſſ. *de Hiſtor. Lat. lib. 2. de Poët. cap.* 5.

Fermanagenſis Comit. Hiberniæ, in Ultonia, verſus Connaciam, ubi lacus Erno, ex præcipuis Inſ. ad Slanam fluv. Diſtat 12. mill. Angl. à Vexfordia in Bor.

Ferna, urbs Hibern. Ep. ſub Ar. Caſſilienſi, in Lagenia prov. & Comitatu Vexfordienſi. Vulg. *Ferns*.

Feronia, nemorum dea, à *ferendis arboribus* dicta. Hæc lucum habuiſſe fertur ſub monte Soracte, qui cùm fortuito aliquando arſiſſet incendio, & ob id transferre inde ſimulacrum accolæ vellent, ſubitò ajunt nemus revíruiſſe; unde Virgilius *Æneid.* 7.

—— Et viridi gaudens Feronia luco.

Strabo author eſt, eos qui Feroniæ numine afflabantur, nudis pedibus ardentes prunas ſine ullâ læſione perambulare ſolitos. Item *Feronia* civitas in radicibus Soractis montis ſita. Horat. *Sat. 5. lib.* 1.

Ora manusq; tuâ lavimus Feronia lymphâ. Nunc *Caſtel di S. Silveſtro* Ferr. Vide Cerdam in Virgilii locum ſupra productum.

Feronia, opp. Hetruriæ, in territ. Lucenſi, nunc *Pietra Santa*, ubi templum Feroniæ erat. Item opp. Latii, in agro Pometino. Item, oppidum olim, nunc pag. Sardiniæ, in ora Auſtrali.

Ferrandina, oppidum provinciæ Baſilicatæ, ad fluvium Baſentum, in regno Neapolit. cum tit. Ducatus. Crevit ex Vegiani ruderibus. 12. mill. à Matcola in Auſtr. 18. ab ora ſinus Tarentini in Occ.

Ferrandus, Diaconus Carthagin. diſcipulus Fulgentii, ſui ævi clariſſimus. Epiſtolâ prolixâ, Anatolio, de quæſtione, *an aliquis ex Trinitate paſſus ſit?* reſpondit: de eadem materia, ad Severum Scholaſticum, i. Advocatum vel Literatum Conſtantinop. ſcripſit. Aliaque, in Bibl. PP. à Chiffletio, Divione edita, Anno Chriſt. 1649. Facundus, *pro defenſ. 3. Capit libr. 4. capite* 3. Victor. Tunon. *Chron.* Iſidorus, *capite* 14. Creſconius, *praf. Brev. Cann.* Sigebert. *Scrip. Eccl. capite* 28. 29. Honoratus Auguſtodun. *libello* 2. Baronius *Anno Chriſti* 529. *num.* 8. 9. Morerius, &c.

Ferrandus Petrus, Jacobinus Hiſpan. auctor vitæ Dominici. Leand. Alberti, *de Vir. Ill. Ord. Prædic. lib.* 4. Gerard. *in Vit. Fr. Præd.* 4. 3.

Ferraria, ſeu Inſ. Ferri, Canariarum maximè Occidua, ubi mirabilis illa arbor, quæ aquæ affatim Inſ. cætera arenti ſuppeditat. A' Betencurio, nobili Normanno, detecta. An Chr. 1402. Joh. Verrerius, & Pet. Boucherus, *cap.* 45. Th. Nicols, cognom. Modnal, Anglus, Thevetus, Sanutus, Vicentius Blancus, Bergero, Jacſon Anglus, &c. V. *Canaria.* & *Ferri inſula.*

Ferraria, Urbs ampla, ad ramum Padi minimum, *Po morto*, à quo ductum eſt incile per 6. mill. Francolinum uſque commercii cauſâ. Arcem habet permunitam. Non habuit urbis nomen, uſque ad Vitalianum Papam, Leand. Alberti *deſcr. Ital. pag.* 345. *& ſeqq.* Olim ſub Principibus, ex familia Ateſtina ſeu Eſtenſi, donec Alphonſo II improli mortuo, à Clemente VIII. fruſtra renitente Cæſare Eſtenſi, vindicata eſt, qui in arcem ibi extructam duos milliones impendiſſe dicitur, ſtatuâ ſuâ in medio collocatâ, cum inſcriptione: *Ne recedente Pado. Ferrariæ fortitudo recederet, Martem Neptuno ſubſtituit* Epiſc. à Vitaliano facta. Ligam hic ſacram c. Evangelicos, inſtituit Sixtus V. Anno Chr. 1586. d. 11. Jun. Patria Ludov. Arioſti, Felini Sandei, Hier. Savanarolæ, Priſciani, Calcagnini, Lilii Giraldi, Bentivolii Card. &c. Hic Concilium à Papa Eugenio IV. haberi cœptum, cui Johannes VII Palæologus, & Patr. Conſtantinop. interfuit, dein Florentiam translatum eſt. Nunc deficit in dies, ex quo non Duces proprios habet. Sub Pont. enim eſt ab Anno Chr. 1598. 28. mill. à Bononia in Boream: Media inter Mirandulam ad Occaſ. & Comaclum ad Ortum. Academiam hîc inſtituit Frid II. in Bononienſium contumeliam. Cœlum habet craſſius, ob ſitum paluſtrem.

Ferraria, ſeu *Dianium*, Hiſpaniæ promunt. in Sucronenſi ſinu Carthaginem verſus, ſic ab accolis cognominatum, quòd ferrarias effuſiones admodum feraces habeat. Mela *libr.* 2. Nunc *Cabo Martin*, excurrit in mare Medit. verſus Baleares, inter ſinus Sucronenſem & Illicitanum, 3. leuc. à Dianio in Ort. totidem à *Sagra* vico, Baudr.

Ferraria, pag. Gall. cum cœnobio, in Vaſtinienſi tractu, in confin. Senonenſis prov. 2. leuc. à Montargio in Bor. 29. à Lutetia in Auſtr. V. ſupra.

Ferraria pro m. Sardiniæ, *Capo Ferrato*, à Calari 13. mill. paſſ. in Ort. recedens, ubi pag. *Carbone*.

Ferraria, vulgò *Ferrieres*, opp. Gall. in Provincia, ad os ſinus Aſtromelæ, propè Maritima. 7. leuc. ab Arelate, Maſſiliam verſus. Item locus in Senonibus, unde nomen nobili Monaſterio, olim *Bethleem* dicto, in cujus curte Pipinus Caroli Magni pater occidit leonem. Abbatiam regalem eſſe *Ferrariæ*, prodit Teulfus, *Chron. Maurimiac. lib.* 2. Item locus in diœceſi Gratianopolit. ferrifodinis celebris, unde & villa vicina vulgò *La Ferriere*, in finibus Allobrogum, trans Iſaram in Alpibus, non procul à caſtro Bajardo. Hadrianus Valeſius *Notit. Gall.*

Ferrarius portus, *Porto Ferrajo*, in Ilva Inſ. in ora Tuſciæ, ſub magno Hetruriæ D. Vid. *Argous portus*.

Ferratæ aquæ, *Ferrati*, ſalubres in Hetruria.

Ferrea porta, Vid. *Caucaſia porta*.

Ferreta, urbs Alſatiæ, ad Helleli fontes, caput Comit. cognom. Sub Gallis, *Pfirt*. Germ.

Ferretus, Vicentinus, Poëta & Hiſtoricus, unus ex illis, qui ſec. 14. de Gothica barbarie triumphare incepere, proſâ verſuque, plurima ſcripſit, hiſtoriam inprimis libb. 5. à Friderici II. morte, ab anno Chriſti 1250. uſque ad Ann. Chriſt. 1317. Voſſ. *de Hiſt. Lat. pag.* 794.

Ferri inſula, in mari Atlantico, una ex Canariis, maximè in Occaſum extenſa. Aliàs *Pluvialia*. In ea res admiratione digna, ſuperque orbis miranda notatur. In aduſto & arido ſolo nullas aquæ venas habet, præterquàm circa littus maris, ubi aquæ aliquid reperitur, quod tamen remotum ac exiguum, parvo beneficio, ac penè nullo inſulam adficit, ſicque ſqualentes æſtu homines deſtituit. Sed Dei omnipotentis ſingulari munere erga mortales ac pecora, arborem habet, cujus ſpecies ignota, folia longa, arcta & perpetuò virentia, nulla cum aliis cognitis arboribus ſimilitudine: ex hac in folia aſſiduus humor cadit, qui limpidiſſimo deinceps liquore in cupas diſtillat, ab incolis circa arborem conſtitutas tanta copia, ut non tantùm homi-

 nibus,

nibus, verùm & armentis pecorique ſufficiat. Nemo miraculi hujus aut fontem, aut cauſam recenſere poteſt. Quum primùm Hiſpani in hanc inſulam delati eſſent, incolæ ipſos arcanum celaverunt, ſperantes eos aquarum inopiâ adactos locum deſerturos eſſe: ſed a ſcortillo quodam prodita res eſt, atque ex eo Hiſpani ſedes ibi firmiores fixerunt. In hujus Inſ. parte Occid. Franci aſſignant primum Meridianum longitudinis ab Anno Chr. 1634. Jubente Ludovico XIII. cùm peritiſſimos hujus rei adhibuiſſet.

Ferrum candens, Vid. *Purgatio*.

Fertini, quorum urbs *Feltria*. V. ibi.

Ferula, muneris inſigne, quod ferebant non Abbates ſolùm, ſed & ipſi aliquando Pontifices Rom. *Cambuca, pedum, baculus paſtoralis*. Hinc Benedictus P. exauctoratus, ad pedes Leonis P. & Imperatoris concidens, *Pontificalem ferulam*, quam manu geſtabat, Leoni tradidiſſe, quam hic fregerit, fractamque populo oſtenderit, refert Luithprandus *Hiſt. libr. 6. cap.* 11. *& ult.* V. Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archaeol.*

Feſcennia, vel *Feſcenninum*, oppidul. Hetruriæ. Plin. 3. 5. Virgil. *Æneid.* 5.

Hi Feſcenninas acies, æquosq; Faliſcos,
Hi Soractis habent arces.

In hoc oppido carminis quoddam genus, omni obſcœnitate opprobrioque plenum inventum putatur, quod à loco dictum eſt *Feſcenninum*. Macrob. *Sat.* 24. *Pollio, cùm Feſcenninos in eum Auguſtus ſcripſiſſet, ait, At ego taceo. Non eſt enim facile in eum ſcribere, qui poteſt proſcribere.* Hinc *Feſcennina locutio* apud Catullum. Horat. *lib.* 2. *Ep* 1.

Feſcennina per hunc inventa licentia morem.

Seneca *in Medeâ*,

Feſta dicax fundat convicia Feſcenninus. Baudrando eſt *Galeſe*, oppidul. Patrimonii S. Petri, ad Tiberim, cum Duc. tit. medium inter Hortam ad Bor. & Civ. Caſtellanam ad Auſtrum 25. mill. à Roma in Bor. Tudertum verſus, 4. ab Ocriculo.

Feſchius Remigius, JC. Baſilienſis celeberrimus. Natus Anno Chr. 1595. ex familia Conſulari, Patre Joh. Rodolfo, avo Remigio Conſulibus, Pandectarum Profeſſor, diu Academiam patriam illuſtravit: Muſæum *Feſchianum*, de quo infra, collegit. Obiit haud pridem. Frater Chriſtophori JC. Logices primùm, nunc Hiſtoriarum ibidem Profeſſoris meritiſſimi, nati A. C. 1611. quo genitus Sebaſtianus J. U. C. egregium *de Inſignibus* tractatum edidit, in florente juventa Philologus & Antiquarius eximius. Continet Muſæum *Feſchianum*, præter Bibliothecam omnium artium libris, etiam manuſcriptis variis inſtructam, rerum naturalium, foſſilium, lapidum, gemmarum, (*inter quas poculum ex achate inuſitatæ magnitudinis.*) exquiſitam copiam, animalia quædam peregrina, præſtantiſſimorum item artificum ſigna: cerâ, ære, gypſo expreſſas imagines, picturas, toreumata, ſculpturas, antiquæ ac recentis notæ; res plures ex Indiis advectas (*in iisq; armarium teſſellatum artis miranda*;) æri & ligno incila peritiſſimorum cælatorum, *Dureri præſertim hujus artis principis*, opera; præclara denique antiquitatis monumenta: Nempe præter quaſdam Romanæ ſupellectilis reliquias, ſculptarumque gemmarum non pœnitendum numerum, nummorum veterum, Græcorum, Conſularium, ſed inprimis Imperatoriorum ex omni metallo copiam inſignem: quibus & modernorum Principatuum & Civitatum numiſmata, à trecentis inde pluribusque annis percuſſa, nec precio nec numero multum concedunt.

Feſſa, Vid. *Fezza*.

Feſtivus Aurelianus, auctor vitæ Tyranni Firmi. Vide *Aurelianus*.

Feſtuca, Vid. *Fiſtuca*.

Feſtus, Conſul, Collega Theodoſii Aug. an. U. C. 1192. Item alius Conſul, Martiani collega, an. U. C. 1225.

Feſtus, Domitiani amicus, qui dum mentagrâ uſque ad deſperationem laboraret, gladio ſe trajecit, prius tamen amicos conſolatus. Ejus mortem deſcribit Martialis.

Feſtus, cohortis in Mauritania præfectus, per præmiſſos centuriones, qui Maurorum animos Vitellio conciliarent, oppreſſus, Tacit. *Hiſt.* 2. 59.

Feſtus Avienus Rufus, Poëta, ſub Gratiano & Theodoſio, Aratam & Dionyſium Geographos, Latino carmine reddidit: Aliaque à Pithæo edita. An idem cum illo, qui Jambis Livium expreſſit? Macrob. Voſſ. *de H. L. l.* 2. *c.* 9. *de Poet. c.* 4 Item, *Feſtus*, Orator, Conſtantinopoli, an. 526. Item Peſcenninus Feſtus, hiſtoricus, Lactant. *de Falſ. Rel. l.* 1.

Feſtus Porcius, Proconſul, Felici in præfectura Judææ, ſucceſſit. Hic Paulum Apoſt. coram ſe accuſatum, præſente Agrippâ Rege audiit, atque ad Cæſarem eum appellantem, Romam miſit. Actor. *c.* 25. 26. Joſeph. *l.* 20. *c.* 7. *&* 8.

Feſtus, alio nomine *Valerius*, legatus Africæ primò ſtudia provincialium in Vitellium cum fide juvit; mox mutavit palam epiſtolis edictisque Vitellium, occultis nuntiis Veſpaſianum fovens, & hæc & illa defenſurus, prout invaluiſſent. Tacit. *Hiſt.* 2. 98. Vide *lib.* 4. *cap.* 48.

Feſula, Vide *Faſula*.

Fethelmachus, Scotiæ R. ſucceſſit Romacho, an. 358. per quatuor annos. Buchan. *Hiſt. Scot.*

Fetum, ſeu *Fetu*, regnum parvum Guineæ, in *ora Aurea*, cum opp. cognom. verſus prom. Corſum.

Feudum, al. *Feodum*, quibuſdam à fide vel fidelitate, Spelmanno à Saxon. *Feah*, Angl. *Fee*, i. pecunia, ſtipendium, hæreditas, beneficium vaſalli, unde Gallis antiquis *Fe*, dictum videtur. Propriè ſalarium, ſtipendium: per tranſlationem prædium, quo ex beneficio domini, ſed & ſtipendii loco vaſallus gaudet, denotat. Definitur à Cujacio: *jus in prædio alieno, in perpetuum utendi, fruendi; quod pro beneficio dominus dat eâ lege, ut, qui accipit, ſibi fidem & militiæ munus, aliudve ſervitium exhibeat.* Origo *Feudorum* rei militaris neceſſitas fuit: & hoc quidem alii Francis tribuunt, alii Longobardis, Germanis nonnulli adſcribunt. Et Longobardi quidem, præ cæteris, ſcita feudalia coluere, Gerardusque Niger, & Obertus de Orto, qui leges haſce primi in ſcriptis ſub Friderico I. Imp. redegere, Longobardicæ ditionis, Mediolanenſes nempe erant. Imo maximè in Italia legum iſtarum ſplendor viguit, præſertim dum ſopitum obmutuit jus civile, ab ævo Ottonis M. uſque ad imperium Lotharii III. Nihilominus, cùm omnes hæ gentes è Germania ortæ, etiam hinc mores ritusque feudales originem traxiſſe certum eſt, quos longâ conſuetudine deductos, neque ſcriptis, ſed traditione propagatos, accepere, acceptos auxere & ornavere Longobardi. Neque abs re primævam Vaſallorum conditionem à Comitibus Taciti, quos Principibus pagorum *conſilium fuiſſe & auctoritatem* ait, repetant. Lex denique feudalis, temporis fuit filia, ſenſimque ſuccreſcens Principum aucta eſt indies & exculta edictis: Conradi inprimis Salici, dum coronam Imper. à Johanne XX. ſuſcepturus, Romam perrexit A. C. 1026. Dein Henrici II. Lotharii III. Friderici I. & aliorum. Et primò quidem feuda, in arbitrio erant dominorum: hæreditaria dein facta ſunt à Conrado prædicto, ſic tamen, ut beneficium ad venientes è latere, ultra fratres patrueles non progrederetur, licèt moderato tempore, uſque ad ſeptimum gradum ſit uſurpatum. Quod in maſculis deſcendentibus, hodie novo jure, in infinitum extenditur. Perhibet tamen Johannes Faber, *Feuda* non minus, quàm Ducatus, Comitatus, Baronias, &c. conſtituta eſſe perpetuas hæreditates apud Francos, ſub Hugone Capeto, qui regnum iniit A. C. 988. i. 38. an. ante legem à Conrado latam, Nobileſque exinde cœpiſſe ſibi cognomina aſciſcere, à præcipua Feudorum ſuorum denominatione. His gradibus irrepſere Vaſalli in jus feudorum, ſed & amiſere illud, variis infidelitatis, (V. in voce *Felonia*,) generibus, gravibusque interea ſervitutibus erant obnoxii. Arctam quippe fidelitatem ritu quàm humilimo jurabant, domino, Vid. in vocibus *Fidelitas* & *Homagium*. Prodire etiam in militiam evocante domino, ſequi ejus ſigna, tueri latus, nec periclitantem unquam deſtituere: Tributa ſubſidiaque impendere, &c. tenebantur. De more evocandi *Feudales* ad præſtationem ſervitii apud Germanos, ſic canit Ligurinus *libr.* 2.

Hic quoties claram Regnator tendit ad urbem
Teutonus, Auſoniam ſumturus ritè coronam,
Ponere caſtra ſolet, ligno ſuſpenditur altè
Erecto clypeus: tunc præco Regius omnes
Convocat à dominis feudalia jura tenentes,
Excubias primâ Regi celebrare fideles
Nocte, vetuſtorum debent ex more parentum.
At quicunq; domi, domino nolente, relictus
Defuerit, Feudo privari Curia cenſet.
Tunc quoq; nonnulli cenſurâ vindice Regni
Amiſere diu tali poſſeſſa reatu.
Quin & Pontifices, Halberſtadenſis, & ille,
Sub quo Brema fuit, tali regalia jura
Amiſere notâ: perſona ſcilicet ipſa,
Non tamen Eccleſia. Neq; enim quod Paſtor iniquè
Geſſerat, Eccleſiæ fas eſt in damna refundi.

In Angliam *Feudorum* ſervitutes primus invexit Guilielmus Conqueſtor, qui lege eâ è Normannia traductâ, Angliam totam ſuis diviſit commilitibus. Scoti autem, jam ſub Malcolmo II. qui regnum iniit A. C. 1004. i. an. 60. ante adventum Guilielmi, jugum id ſe ſuſcepiſſe, referunt, &c. Mos in conferendis *Feudis* ſolennis fuit. Majora in Imperio ceſſit antiquitas, vexilli traditione: Galli verò, è priſca conſuetudine, non ſolùm Epiſcopatus, ſed omnia feuda, annuli & baculi, *per rain & baſton*: Alii aliis in traditione ſymbolis uſi ſunt, Vid. *Traditio*: & plura de *Feudorum* in Anglia inprimis generibus, notis & privilegiis, aliisque huc ſpectantibus, apud Spelmannum *Gloſſar. Archaeol.* & Juriſconſultos.

Feus Belchamus, vel *Belcharus*, Florentinus, Jeſuatorum Fundatoris, Johann. Columbani, vitam ſcripſit. Voſſius *de Hiſtor. Lat. pag.* 603.

Fezza, urbs Africæ clariſſima & perampla, Civitas primaria regni Fezzæ, in Barbaria, ſub Rege Marrochi, condita, ut ferunt, circa annum Domini ſeptingenteſimum octuageſimum ſextum. Dividitur in duas partes, quæ à ſe invicem parum diſtant; earum una *Fezza Vetus*, altera *Fezza nova* appellatur. Vetus Fezza quoque fluviolo in duo corpora finditur, orientale dicitur *Beleida*, habet autem quatuor familiarum millia: occidentale dicitur propriè Fezza vetus, quæ facit octuaginta & amplius familiarum millia. Non longè diſtat à Fezza nova, quæ octo domuum millia habet: Fezza vetus eſt tota ferè in collibus & in vallibus, continet quinquaginta templa Mahumetana, inſignis magnitudinis, ultra quæ ſexcenta minora numerantur. Fezza nova duplici muro altiſſimo atque fortiſſimo cincta in planitie amœniſſima, non procul à flumine ſita eſt: à veteri unius ferè milliaris ſpatio, Morerius habet 1200. p. diſtat, idque ad occidentale, atque prope modum latus meridionale. Ejus territorium à fluvio Buragrago, verſus ortum protenditur uſque ad fluvium Gnavem, à Septentrione fluvio Suba, à meridie Atlantis radicibus clauditur. Merc. Deficit indies à multis annis. Eſt in prov. Fezza dicta. Quibuſdam ol. *Volubilis*. Paucis ab hinc annis ſub Tafiletæ Rege, cum regnis Fezzæ & Marochii. Baudr. Vid. Morerium, qui urbem hanc prolixè deſcribit, *in Diction. Hiſtor.* ex Sanuto, Johanne Leone, Marmolio, Mercatore, Magino, Sanſone, Du Val &c. Habitatur à Mauris & Arabibus: quibus quatuor uxores ducere, illaſque repudiare pro lubitu licet, reſtitutâ dote. In virgine terra mortuos recondunt, &c.

Fezzanum regn. amplum Barbariæ, ab Abdulaco conſtitutum, A. C. 1212. Marian. *de rebus Hiſp.* Marrochii regno pridem unitum, inter ipſum ad Auſtr. & fretum Herculeum ad Bor. Ad Occ. habet Oceanum Atlant. ad Ortum regnum Algerii. Ejus provinciæ ſunt, Hasbata, Errifis, Gareta, Afgara, Fezza, Temeſna & Chaus. Primaria Urbs Fezza. Urbes tamen littorales regni ad Oceanum & mare Mediterr. maj. ex parte aliis ſub dominis ſunt. Vid. *Fezza*.

Fezzena, reg. & deſertum Africæ, in tractu Biledulgeridiæ, cum opp. cognom. *Fezzen*, trans montes, prope Gademeſſam reg. Saturus, aliique.

F I.

Fiaraſum, Cappadociæ urbs. Anton.

Fibrenus, flu. Italiæ. Sil. 8.

Atque Fibreno miſcentem flumina Lirim.

Ficana, Latii urbs. Plin. Liv.

Ficaria, inſ. juxta Sardiniam. Plut. Liv. *Serpentaria*, Leandro, Cluverio *Coltelazza*. Utraque parva admodum, 20. mill. à Calari in Ortum.

Ficelia, quæ & *Voſavia* priſcis, nomen urbis ad Rhenum. *Obern Weſel* Althamero, & Percheimero, qui addunt, ibi Mammeam, Alex. Severi Imp. matrem ſepultam.

Fichiena, prov. regni Sinarum, in parte Auſtr. verſus Oceanum Indic. & Cantanum prov. urbs primaria *Fucen Fu*, Martinio.

Fichola, vel *Phicola*, vicus Palæſtinæ. Joſeph. *Ant.* 12. 4.

Ficocle, vulgò *Cervia*, urbs in ora maris Adriat. inter oſtia Savii flu. & Rubiconis, 18. mill. à Foro Livii in Or. ſub Pontifice, in Romandiola.

Ficolenſes, Italiæ pop. circa Samnitium. Plin.

Ficulnea, vetus Latii urbs.

Ficus, Mauritaniæ Cæſar. oppidum. Anton.

Fideles, in hiſtoriis primò & generaliter dicuntur, omnes qui fide Chriſtianâ imbuti ſunt; & hi quidem tripliciter *Fideles Dei*, *Fideles Chriſti*, *Fideles Eccleſiæ*: quod poſtremum magis etiam ſpeciale fuit. Secundò omnes, qui in Principis alicujus ditione ſunt, vulgò *ſubjecti*: Hi in Hiſtoriis *Fideles Regis* nuncupantur. Tertiò, qui in alicujus clientela ſunt, ratione prædii, vel miniſterii, & *Fideles Dominici*, vel etiam *Prædiales*, ut priores, appellari ſolent. Horum fidei, obſequii & ſervitii ligamen, quo generaliter ſubditus Regi, peculiariter vaſallus Domino aſtringitur, *Fidelitas* dicitur, quæ licèt non jure poſitivo ſolùm, ſed & Gentium, & quodammodo naturæ debeatur, ad hoc tamen præſtandum, ſolenne exigitur juramentum, quod *Fidelitatis* appellatur, & aliquando ſimpliciter *Fidelitas*. Hujus formula ſub Carolo M. fuit: *Promitto partibus Domini mei Caroli Regis, & filiorum ejus, quia fidelis ſum, & ero diebus vita mea, ſine fraude & malo ingenio*, ut extat in L L. Franc. *lib.* 4. *cap.* 46. Sub Carolo Hludovici filio, Anno Chriſti 854. *Ego Karolo Hludovici filio, ab iſta die in ante fidelis ero, ſecundùm meum ſavirum, ſicut Francus homo per rectè eſſe debet ſuo Regi: Sic me Deus adjuvet & iſta reliquiæ.* Cùm autem iſta ſacramenta plurimum egerent interpretatione, viſum eſt deinceps illa explicatiora reddere, ut exemplis liquet à Petro Pithœo allatis in 12. Scriptoribus, ubi & notandum occurrit, Laicos ſolos ſacramentum præſtitiſſe: Epiſcopis ad profeſſionem tantummodo adſtrictis. Formulas Sacramenti Fidelitatis apud Anglos, priſco recentiorique ævo uſitatas, Vide apud Spelmannum, *Gloſſar. Archæol.* Ubi addit ex Jureto *ad Ivonem*, & Bignonio *ad Marculfi libr.* 1. *cap.* 18. more Francico promiſſam olim *Fidelitatem* eſſe, datis manibus. Non tamen, ut Virgilius *Æneid.* 1. *Jungamus dextras*: ſed jurantis manu vel ad Sanctorum reliquias, vel ad Evangelii codicem porrectâ. Jurabat aliquando & Rex ipſe ſubditis ſuis *Fidelitatem*. Ita inter alia de Canuto Britanniæ R. Florentius Wigorinenſis in An. 1061. *Fidelitatem*, inquit, *illi juravere Magnates, quibus & ille juravit, quòd & ſecundùm Deum & ſecundùm ſeculum fidelis eſſe vellet eis dominus.* Fidem quippe inter Dominum & vaſallum reciprocam eſſe, oſtendit Cujacius *ad* 2. *feud.* Idem.

Fidelitas, Vid. *Fideles*.

Fidemium, locus agri Camaracenſis, in ſilva Fidemienſi, veteri Monaſterio illuſtris, unde & Monaſterio & ſilvæ circumſitæ nomen: Accolis *Femy*, vel *Fimy*. Hadrianus Valeſius *Notit. Gall.*

Fidena, & *Fidenæ*, urbs Latinorum mediterranea. Virgilius *Æneid.* 6.

Hi tibi Nomentum, Gabios, urbemq; Fidenam.

Juv. *Sat.* 6.

—— Vivat Gabiis, ut vixit in agro,
Vivat Fidenis. —— ——

Et ante eum Horat. *l.* 1. *ep.* 11.

Scis Lebedus quam ſit Gabiis deſertior, atq;
Fidenis vicus. Nunc *Caſtel Giubileo*, vicus tantùm Sabinæ prov. ad Tiberim, paucorum incol. 5. mill. à Româ Eretum verſus. Baudr. pop. *Fidenates*.

Fidentia, op. Italiæ in octavâ regione, à quo incolæ *Fidentini*. Plin. 5. 15.

Fidentiacum, vulgò *Vic Feſenſac*, i. Vicus Fidentiacenſis, propterea, quòd bellis civilibus, ut pleraque Vaſconiæ oppida atque caſtella, everſum eſt ac in vicum abiit. Caput fuit pagi veteris cognominis, in Vaſconia, cui etiam civ. Auſcorum metropolis, ſecundùm quoſdam, olim attribuebatur. Hadrianus Valeſius *Notit. Gall.*

Fidentia, Hiſp. Bæticæ urbs, inter Bætim & Oceanum ſita, alio nomine *Julia* appellata. Plin. 3. 1.

Fidentiola, vicus inter Placentiam, & Parmam, Italiæ urbes. Anton. hodiè *Fiorenzola*.

Fides, Dea à Romanis culta; teſtibus Cicer. Lactant. Auguſt. Primus omnium Numa, ei templum erexit, ſacrificiaque ſtatuit ſumptu publico. Sine cæde & ſanguine, ipſi velati Flamines, albo panno ſacra faciebant. Quin illuc curru arcuato, manu ad digitos involutâ, deferebantur ſolenni pompa. Fingebatur duabus junctis manibus, interdum imagunculis duabus, dextram dextræ jungentibus. Dionyſ. Halicarn. *l.* 2. Livius.

S. Fides, vel *Sancta Fè de Bogota*, urbs novæ Granatæ, Arch. opulenta & mercimoniis florens, ſedes Viceregis, &c. Item, urbs novi Mexici. Item urbs Guiennæ, ad Duranium.

Fidecula, Italiæ locus. Val. Max. 7. 6.

Fidiculanus Falcula, Senator Rom. vir leviſſimus, & ſordidiſſimus. Cic. *pro Cæcinnâ, & Cluentio.*

Fidius Deus, Jovis fil. Sabinis ereptus, à *fide* dictus, cui præeſt, ut nonnullis placet. Plautus, *Per deum Fidium credis jurato mihi.* Fuit apud veteres Romanos in honore maximo adeò, ut templa cum ſacrificiis meruerit. Cultus eſt in Quirinali jugo Nonis Junii. Ovid. *Faſt.* 6. Dictus etiam Sanctus Sabus & Semipater.

Fidon, Argivus, menſuras & pondera reperit, cùm apud Hebræos Azarias in Judæâ, & Hieruſalem regnaret. Eutrop. *libr.* 1. Lege *Phidon*. Item, *Fidon* & *Radalus* fratres, inter auxilia Æetæ. Val. Flacc. 6. v. 70.

Fielna, vulgò Picardis *Fiennes*, oppidulum vel municipiolum, in Comitatu Giſnenſi, Giſnis proximum. Hadrianus Valeſius *Notit. Gall.*

Fifa, prov. ampla Scotiæ merid. inter æſtuaria Tavi, & Fortheam extenſa, verſus Occan. Germ. Ibi urbs prim. *Andreapolis*. Pars eſt Otliniæ vet. olim *Roſſia*. i. peninſula. Ab Occ. Ocellis montibus ſeparatur à Laudonia prov. Circuitus eſt 84. mill. Vulgò *Fiſe*.

Figeacum, urbec. Aquit. in Cadurcenſi prov. ad amnem *Selo*, 9. leuc. à Cadurco in Ort. in confin. Alverniæ.

Figlina, vicus Galliæ, in agro Viennenſi, in quo vaſa ac pocula fictilia elegantiſſima olim fiebant. Huic Antonius Triumvir nomen impoſuit, unde hodieque *Anſon* eſſe creditur, vicus agri Lugdunenſis, 5. ab urbe leucis, vino ſuo nobilis. Apollin. Sidonius,

Pocula non hic ſunt illuſtria nomine pagi,
Quod poſuit noſtris ipſe Triumvir agris.

Vid. Hadr. Val. *Not. Gall. in voce, Tegna.*

Figulinenſis porta, quæ & *Numetana*, nunc *Porta pia* ſeu *di S. Agneſe*, in monte Quirinali, inter portam Salariam & Viminalem. Mel. *Ficulnenſis*. V. *Numetana porta*.

Fila, Thebaidis in Ægypto locus. Anton.

☞ *Filiceria*, vulgò *Fougeres*, caſtrum Galliæ, in Britanniæ, cui attribuitur, Normanniæque confinio: vaſtatum eſt à Johanne R. A. C. 1202. A' ſilvis & filictis, quas *Landas* Galli vocant, nomen accepit. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Fillecum, opp. munitum Hungar. Auſtr. in confin. dit. Turcicæ 5. leuc. ab Agria in Bor. totidem à Caſſovia in Occ. juxta Gaſum amnem.

Fima, opp. Campaniæ, juxta Vidulam fluv. ubi Noram amnem recipit, in Rhemenſi tractu, & confin Inſ. Franciæ, 5. leuc. à Rhemis in Ort. Dicitur & *Ad Fines*, vulgò *Fiſmes*.

Fimbria, Romanus, homo longè audaciſſimus, & inſaniſſimus. Diem Scævolæ dixit, quòd non totum telum corpore accepiſſet. Cic. *pro Roſcio Amerino*. Item efferus Marii miles, Craſſorum percuſſor. Lucan. *lib.* 2.

Truncos laceravit Fimbria Craſſos.

Fimeria, vulgò *Femeren*, Inſ. Holſatiæ.

Finalium ſeu *Finarium*, opp. Italiæ, in ora Occ. Genuenſi, Marchionatus cognom. caput. Marchiones è gente Carretorum proprios habuit olim, nunc ſub Hiſp. à 72. annis. Arcem habet probè munitam, cum duobus fortalitiis. Medium inter Savonam ad Ortum & Albengam ad Occ.

Finalium, vulgò *Finale de Modena*, opp. in dit. Mutinæ Duc. ad Panarum fluv. in limite Ferrarienſi, ſatis munitum. 18. mill. à Ferraria in Occ.

Finchala, vel *Fincenhala*, urbs Angl. in diœc. Durham. ubi Concil. an. 798.

Fines, & *ad Fines*, vulgò *Tuyn*. opp. dit. Leodienſis; ad Sabim fluv. Item, opp. Helvetiæ, *Pfin*, vel *Pfin an der Thur*, nunc penè jacens in Turgovia, apud Conſtantiam, ad Durium vel Taurum fluv. ab Arbore felice 10. à Vindoniſſa 30. m. p. fortè ita nominatum, quòd Rhæti eousque fines ſuos extenderint. Vel ſecundùm Valeſium, quòd eſſet poſitum in confinio Rhætiæ & Galliæ Belgicæ, ſeu quòd eſſet finis Rhætiæ primæ, & initium provinciæ Maximæ Sequanorum in Gallia Belg. Item opp. Galliæ, hodie *Fimmes*, ad Vidulam, inter Auguſtam Sueſſionum, & Durocortorum Remorum medium: clarum martyrio S. Macræ, & duobus Conciliis A. C. 881. & 935 habitis. Sic dictum, quòd fines Remorum eousque pertinerent. Item locus Mediomatricos à Virodunenſibus dividens, apud Æthicum. Item inter Aptam Juliam & Cabellionem, in confinio Vulgentium & Cavarum, apud eundem. Item, opp. Hungariæ, *Samaguar* Lazio, à Veſprino & Alba Jul. 6. leuc. in Merid. Comit. Coppano proximum. Ferr. Plura in Gallia loca hoc nomine inſignita, Vid. apud Hadr. Valeſium *Not. Gall.*

Finis Ligurum, locus apud Tac. 16. 15.

Finius Adrianus, vel *Adrianus Finius*, ſcripſit flagellum Judæorum, 59. libb. Venetiis impreſſum, An. 1538. Vixit adhuc ſub ſeculi præteriti initium. Simler. *Biblioth.*

Finmarchia, Provincia Europæ valde Septentrionalis, regni Norvegiæ pars. Nonnulli affirmant, olim hic multos montes perpetuâ conflagratione corruiſſe. Metel. In duas diviſa partes, non uni Domino ſubeſt. Auſtralis, ubi Jetaburgum urbs, Daniæ R. Septentrionalis verò Suecis ſubeſt. Cluver. *Introduct. Geogr. l.* 3.

Finnanus, Scotiæ R. poſt Roſinam, per an. 30. Buchan. *Hiſtor Scot.*

Finni, Jornand. populi Scandinaviæ, quorum regio Scrifinia, vel Scrifinnia, & Finlandia dicitur. Vide *Fenni*.

Finnicum mare, *Golfe de Finlande*, ſive Finnicus ſinus, à mari Baltico ſecedens, inter Finnoniam & Livoniam, per ducenta & quinquaginta millia paſſuum ad Orientem ſeſe extendit.

Finnonia, ſeu *Finnia*, vulgò *Finlande*, regnum olim fuit, nunc regni tantùm Suecici pars, juxta mare Balticum & ſinus Finnicum & Bothnicum. In plures provincias dividitur & partes, nempe in Finniam ſeu Finlandiam propriam, Caianiam, Tavaſthiam, Nylandiam, Careliam, & Savolaxiam. Finnia propria, quæ & nobilior & auſtralior, dividitur in Septentrionalem, cujus caput Biorneburgum, ad ſinum Bothnicum, & in meridionalem, cujus primaria uti & totius regionis eſt Aboa, ad oſtia fluvii *Aurajoki* in ſinum Finnicum, & è regione Alandiæ inſulæ. Fuerunt Finni ſubjugati, ab Erico Suecorum Rege, circa an. C. 1384. Crantz. *lib.* 6. *cap.* 28. Regio truculenter raptata eſt à Moſcis, Anno 1571. inde Tartarorum in Moſcoviam, duce Krembſechio, irruptione revocatis, & cæſis. Thuan. *Hiſt. lib.* 50.

Finnus, Epiſc. Lindisfarn. in Anglia, an. 660. ore ſcriptoque 14. Lunæ Paſcha celebrandum eſſe contendit, veteres Eccl. Angl. traditiones ſecutus. Beda, *Hiſt. Angl. lib.* 2. *&* 3.

Fionia, vulgò *Fuenen*, à pulchritudine, inſula Daniæ, in mari Baltico inter Jutiam ad occaſum, à qua ſeparatur exiguo freto, *Middelfart* ſeu *Cleyne Belt* dicto, & Selandiam ad ortum, à quo etiam ſeparatur freto *die Belt*. Ibi Ottonia, *Odenſee*, urbs primaria, & Neoburgum oppidum munitum, cum portu & arce 4. milliaribus Germanicis à Selandia diſtat. Ejus longitudo ab ortu in occaſum eſt 10. milliarum Germanicorum, latitudo tantùm octo; ſubeſtque Regi Daniæ. Sed antea malè habita fuit à Suecis, qui inde ingenti clade acceptâ pulſi ſunt, bello Danico. A figura & ſitus amœnitate & elegantia nomen mutuatur. In ea cernuntur quatuor arces regiæ, *Neuburg, Hagenſchovv, Howſgagel*, & *Eſchebueg*, pagi 264 & cœnobia ſex.

Firaſi, populi Scandinaviæ, Ptolemæo. Eorum regio hodie dicitur *Frering*, in regno Sueciæ, teſte Brietio.

Firandum, oppidum Aſiæ, in Japonia inſula, in ea parte, quæ *Ximo* dicitur, cum inſula cognomine, in ora littorali in occaſum & versùs Nangaſacum, Brietio teſte.

Firleiorum illuſtris in Polonia domus, tota, cum plurimis aliis è Nobilitate, Evangelium amplexa eſt, circa A. C. 1552. quo Comitiis Petricoviæ habitis, Epiſcopi causâ ceciderunt, Raphaële Leszczinio & Martino Sborovio, Reformatorum hyperaſpiſtis apud Regem Sigiſmundum Auguſtum, Præſulum mores ad vivum gravi oratione depingentibus, Joachimus Bielſcius *in Chron. Pol. lib.* 5. *p.* 594. Ex hac, Johannes Palatinus Cracovienſis, & Regni Mareſcallus, Vir plenus zeli, Henrico Galliæ Regis fratre qui Rex Poloniæ electus, hac inter alia conditione, ut in gratiam Proteſtantium Gallorum à fratre varia impetraret pacemque inter diſſidentes in Polonia conſervaret, poſt electionem verò, petita ſilentio voluit eludere, jamjam coronando, ſurrexit, arreptâ coronâ templo exiturus, ni Rex dicenti, *Si non jurabis, non regnabis*, teneri ſe videns, ſatisfeciſſet, A. C. 1574. Interfuit dein Synodo Cracovienſi, cum aliis Proceribus, pauloque pòſt obiit. Vid. Thuan. *lib.* 57. ubi memorat, inter alia Regem electum, obſtrinxiſſe ſe Johanni Firlejo, & cæteris Proceribus, ſe effecturum, ut Rex frater de graſſatoribus lanienæ pœnas ſumat, Proteſtantibus edicta antiqua ſervet. Religionis uſum per totum regnum liberum relinquat, Proteſtantes ad honores evehat, hæcque Principum & omnium Magiſtratuum juramento confirmari curet, &c. Hujus filii Johannes & Andreas, Barones de Dambrovicza, poſt Heidelbergenſem Academiam, Baſilienſem illuſtrarunt. Anno Chr. 1604. Johannes quoque Johannem Cluentium Paſtorem Boncæenſem, à Pontificiis malè habitum, A. C. 1629. conqueſtus de injuriâ apud Epiſcopum Chelmenſem, acriter defendit. V. Lætum *Comp. Hiſt. Univ.*

Firma, reditus eſt, qui in elocandis prædiis, domino elocanti reſervatur, Gall. *Ferme*. Angl. *Fearm*: Qui prædium hac lege ſuſcipit, *Firmarius*, i. Conductor. Quidam à *Firmitate* vocem deducunt, ut ſic differat à reditu mobili: Spelmannus Saxonicæ vult eſſe originis, & ſignificare cibum, prandium, cœnam, alimentum. Priſci autem moris fuit, dum exiguè ſe habuit nummorum copia, profuſiùs hoſpitalitas, annuos reditus in edulis collegiſſe: quod uberrimis teſtimoniis è Legibus, & Chartis antiq. Alamannicis, aliiſque liquet: & Reges quoque Anglos ſic victitaſſe, donec Henricus II. ex juſta occaſione morem immutavit, refert idem Spelmannus. Poſtea pro reditu pecuniario vox uſurpari cœpit: metonymicè etiam pro ipſo prædio elocato, villo, manſo, colonico, &c. *Gloſſar. Archæol.*

Firmanorum Caſtellum, Plin. *Firmiano*, teſte Franciſco Pamphilo, caſtrum Piceni, Firmo urbi vicinum. Eſt & Firmanum, *Formiano* vel *Formignano*, oppidum Umbriæ apud Metaurum fluvium; à Foro Sempronii 8. mill. paſſ. in Ducatu Urbinate.

Firmilianus, Cappadocum gentis, urbis Cæſareæ Epiſcopus, An. Dom. 251. Origenis diſcipulus. Vide Euſeb. *lib.* 7. *cap.* 4. Morerium, &c.

Firmitas, idem quod munitio, ac locus firmus, parvi inſtar caſtelli, Gallis *la Ferté*, quo nomine plurima apud illos loca veniunt. Uti

Firmitas Adelaidis, *la Ferté Alais*, caſtrum Gall. inter Corbolium & Stampas, in finibus Senonum: dictum vel ab Adelaide Comitiſſa, quâ ductâ Guido Rubeus de Rupe forti, Hugonis Creciacenſis pater, frater Odonis Comitis Corboilenſis, uxorio jure poſſedit, apud Sugerium *in Vita Ludovici Craſſi*, ubi *Firmitatem Balduini* caſtrum hoc vocat. Vel ab Adelaide Regina, Ludovici VII. conjuge, matre Philippi Aug. quos ibi ſæpe ſediſſe certum eſt. Hadr. Valeſius *Not Gall.*

Firmitas S. Albini, *La Ferté S. Aubin*, non procul ab urbe Aurelianis, in Carnutibus, in Archidiaconatu Solliacenſi. Idem.

Firmitas ad Albulam, *la Ferté ſur Aube*, oppidum Galliæ, in Campania provincia, ad Albulam fluvium, vix 4. leucis ſupra Barium in auſtrum, in confinio Burgundiæ.

Firmitas Auculphi, ſeu ſubter Jotrum, *La Ferté ſous Jovarre*, oppidum Galliæ, in Bria regione, Campaniæ annexa, ad Matronam fluvium, medium inter Meldas ad occaſum & Caſtrum Theodorici ad ortum.

Firmitas Bernardi, *la Ferté Bernard*, oppidum Galliæ amplum, in Cenomanenſi provincia, ad Huinam fluvium, versùs Perticenſem tractum, 12. leucis à Cenomano in ortum.

Firmitas in Brajo, *la Ferté en Bray*, caſtrum Galliæ in monte poſitum, in medio ſaltu pagoque Brajo *La foreſt & pays de Bray*, inter Gornacum & Goſleni fontem, in finibus diœceſis Rotomagenſis, Hadr. Val. *Not. Gall.*

Firmitas Milonis, *la Ferté Milon*, urbs Galliæ, in provincia inſulæ Franciæ, inter Sueſſiones ad Boream & Meldas ad Auſtrum ferè media.

Firmitas Narberti, *la Ferté Narbert*, cum Firmitate Albini, Aureni & Hucberti, finibus Carnutum & diœceſi Aurelian. continetur.

tinetur. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.* qui plurimum hujus nominis locorum meminit.

Firmium, Ptol. Procop. *Firmum* Ciceroni, Straboni *Fermo*, colonia & urbs epiſcopalis Piceni, poſt Anconam in Marchia Anconitana urbs primaria, apud oram maris Hadriatici, media ferè inter Lauretum & Aſculum ad 25. mill. paſſ. ab Ancona, 40. in Ortum & Eurum. Populi *Firmani* Plinio, *Firmiani* Livio. Aliis idem eſt Firmum cum Firmanorum Caſtello, Ferrar. Baudrando *Firmium*, urbs eſt Italiæ, in ditione Pontificia, & in Marchia Anconitana. 18. milliaribus diſtat à Laureto in Auſtrum, & 25. ab Aſculo in Boream, uti à Macerata in Ortum. Olim Romanis contra Hannibalem ſuppetias miſit. Sed priſcæ urbis rudera à recenti hodierna aliquantum diſtant. De hac Itali: *Quando Ferma vuol fermare*, tutta la Marca *fa tremare*. Moret. Vide quoque præter auctores laudatos, Plinium, Melam, Appianum Alexandrinum, &c. Præterito ſeculo quæ fuerit paſſa, ſuppeditat Leander Albertus *deſcr. Ital. p.* 279. *& ſeqq. edit Ven.* 1581. & Fragmenta Franciſci Adami, edit. Rom. 1592.

Firmius Catus, Senator, Scribonium Libonem Druſum, cujus intimâ amicitia uſus fuerat, ſceleratè apud Tiberium rerum novarum detulit ac pervertit. Vide Tacit. 2. 27. Poſtea ſententiâ Senatûs in inſulam amovetur, tanquam falſis majeſtatis criminibus ſororem petiviſſet. Verùm Tiberius ejus operæ, quâ Libonem illexerat inſidiis, dein indicio perculerat, memor, ſed alia prætendens, exilium deprecatus eſt. Quo minus Senatu pelleretur, non obſtitit. Idem *lib.* 4. 31.

Firmus, Imperator (quem Aurelius *Latronem Ægyptiacum* vocabat) ſtaturâ fuit ingenti, oculis prominentibus, criſpo capillo, fronte caperatâ, fuſco vultu, piloſo corpore, & hiſpido, ita ut *Cyclops* vulgò diceretur. Robore autem adeò inſignis, ut Triarium vinceret. Nam & incudem pectori ſuperpoſitam tundentibus fabris conſtanter perferebat. Crinitus. Vide infra.

Firmus, Maurus, in Africa contra Valentinianum, I. inſurrexit: à Theodoſio, patre Theod. M. ad ſuſpendium adactus. Amm. Marcellinus, *lib.* 29. Oroſ. *lib.* 7. Item, Seleuciâ oriundus, Imperium contra Aurelianum arripuit, ut terras Zenobiæ adhuc reſiduas tueretur. Victus à Carino, Carris reduce. Vopiſc. *in Firmo.* Item, *in Aureliano.* Ejus hiſtoriam Feſtivus compoſuit.

Fiſcamnum, in Caletibus, locus Galliæ, ubi Waningus Conſiliarius Chlotarii III. hortatu Audoëni, Epiſcopi Rotomagenſis, Monaſterium puellarum condidit, illudque SS. Trinitati dicavit. Ad mare eſt, vulgò *Feſcam en Caux*; ubi vallis, ſaltus, Monaſterium & opp. cognom. Monaſterium autem pridem à Monachis occupatum eſt. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Fiſcellus, montis Apennini ramentum in Umbriâ, juxta Piceni, & Sabinorum confinia, unde Nar fluvius oritur. Sil. *lib.* 8.

Quæ Fiſcelle tuas arces, Pinnamq; virentem.

Fiſcetus Guilielmus, Rector Univ. Pariſinæ, Ludovico XI. ſtudioſos in militiam lecturo contra ligam Boni Publici reſtitit. A Sixto IV. magni habitus. Scripſit Rhetoricæ libros, Orationes & Epiſtolas. Guagin. *Hiſt. Fran. l.* 10. Dupleix. *in Ludov. XI.* Spond. *A. C.* 1465. *n.* 5.

Fiſci Campus, opp. Normanniæ, in tractu Caletenſi, cum Abbatia & portu, in ora littor. maris Brit. inter Portum Gratiæ & Deppam.

Fiſcus, propriè Principis eſt, Ærarium Reip. Plin. *in Panegyr. Traj.* Ad illum obventiones ſeu res extraordinariæ, ad Ærarium reditus annuus, vectigalia, tributa &c. ſpectant. Damnatorum verò bona, cùm confiſcantur, ad Principem pertinent: cùm publicantur, i. publicæ venditioni proſcribuntur, Ærario cedunt: Sed de his Jurecoſſ. Originem rei nomen prodit. *Fiſcus* enim ſporta, qualus, clitella; quibus, dum non ſufficeret marſupiorum anguſtia, ad capiendos Principis nummos uſi ſunt vett. & itinerantes ſecum deferebant; Ærario loco ſtabili permanente. *Fiſcus* tamen legitur quandoque pro Ærario publico, & viciſſim. Aliquando etiam omnes Principis facultates reſpicit, nullâ habitâ pecuniæ publicæ & privatæ diſtinctione. Plura vide apud Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archaeol.*

Fiſera, Corſicæ urbs. Ptol.

Fiſhauſium, in Boruſſia, ubi Adelbertus Epiſc. primò Pragenſis, dein Arch. Gnieznenſis in Polonia, cùm Epiſcopatu Gaudentio commiſſo, ipſe ad infideles curandos, in Boruſſiam abiviſſet, ab his martyrio affectus eſt, An. Chr. 1000. Cromer. *lib.* 3.

Fiſida, vicus Africæ, circa Tripolitanam regionem. Anton.

Fiſſenia, oppid. ad Regium amnem, circa Babyloniam.

Fiſtuca, ut & *Feſtuca*, baculus, virga, fuſtis dicitur, cujus traditione transferri ſolent prædia, vel rei alicujus dominium. Virga enim omni ætate, omni populo, etiam antiquiſſimis Auctorum teſtimoniis, Homeri, Herodoti, ipſiusque S. Scripturæ poteſtatis & dominii ſymbolum fuit: Ipſa Principum ſceptra nihil aliud olim fuere, quàm virgæ & ſcipiones, quod ipſa vox σκῆπτρον indicat. Unde Hom. *Odyſſ.* ν. mendicorum utique ſcipiones, σκῆπτρα, ἀπὸ τοῦ σκήπτειν, ab innitendo vocat, & regium Achillis ſceptrum ligneam virgam fuiſſe apertè indicat, *Iliad.* α. Quod Homerus Græcis illuſtrioribus, id Perſis poſtea Herodotus, Codinus denuò Orientalis Imperii Magiſtratibus tribuit. Aliis autem lignea, purâ & ſine ornatu: aliis, pro ritu dignitatis & Magiſtratus, aurea, argentea, multo ſymbolo, multo artificio decorata; quibus omiſſis omnibus, *Fiſtucæ* ceremoniæ immorabimur. Erat illa virga ſimplex, quam, ut Prætor apud Romanos, indicium poteſtatis gerebat olim Comes, hodie Vicecomes, minorumque jurisdictionum Domini & miniſtri: hujus tanta, propter latoris reverentiam, auctoritas, ut quod ratum eſſe voluere, eâ interpoſitâ confirmarent. Hinc jurare & fidem facere, & poteſtatem cedere per *Feſtucam* Comitis & per virgam Domini prædia conferre, in morem venit: non ſecus ac apud Romanos, per *Feſtucam* Prætoris ſervi capiti impoſitam, manumittere: unde Plaut. *in Mil. glor. Quid ea? ingenua an feſtuca facta? ſerva an libera eſt?* Sed elucente fide Chriſtianâ, mos iſte Ethnicus jurandi per *Feſtucam* Comitis, in tenebras abiit. Alius verò, ſc. conferendorum prædiorum, per virgam domini, etiam hodie, apud Anglos in uſu eſt, in Curiis Baronum, ubi hujuſmodi poſſeſſores, *Tenentes per virgam* appellantur. Sed neque ſemper de virga intelligenda *Feſtuca* venit: aliquando enim de ſtipula quoque & culmo dicitur, pari ſenſu in antiqq. chartis, unde *Culmo ſubnixa.* Interim in traditionibus, haſtas olim ad res majores transferendas: virgas ad mediocres: ſtipulas tantùm ad minores adhibebant. Virgæ demum & ſtipulæ, juxta diverſos populorum ritus & arbitria confundi cœpere. Modum transferendi prædia, in Curiis Baronum Angliæ, Spelmannus hujusmodi eſſe ait: Mævius cùm terras vendidit Sempronio: veniunt ambo in Curiam Manerii & Mævius virgæ ſeu *Feſtucæ* finem unum manu ſuâ aſſumens, alterum in manum Seneſcalli Curiæ, qui domini vicem ſuſtinet, tradit, inquiens: *Surſum reddo in manus domini illa prædia, ſeu terras illas ad opus & uſum Sempronii & hæredum ſuorum &c.* Prodit deinceps Sempronius, cui Seneſcallus ſimili modo virgam porrigens, ait: *Dominus iſtius Manerii, per manum mei Seneſcalli ſui, concedit tibi illa prædia, tenendum tibi & hæredibus tuis per virgam, ad voluntatem Domini, ſecundùm conſuetudinem Manerii, &c.* dominique nomine fidelitatem accipit à Sempronio, *Gloſſar. Archaeol.* Vide quoque in vocibus *Fuſtis* & *Traditio.*

FL.

Flaccilla, nomine *Antonia*, conjux Novii Priſci, maritum tempore Neronis in exilium comitata eſt. Tac. 15. 71.

Flaccus, Conſul cum Gallo, an. U.C. 916.

Flacillus, Patr. Antiochenus, Arianus, poſt Euphronium itidem Arianum. Hieron. *in Chron.*

Fladertinga, pervetus Hollandiæ, infra Roterodamum opp. ad oſtium Moſæ in Oceanum influentis, Comitum olim ſedes: à qua Theodoricus IV. Hollandorum Comes, vocatur *Marchio Fladertingæ*, apud Hermannum Contractum *in Chron.* Vulgò *Vlaerdingen.* Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Flagellantes, ſecta, ab Eremita quodam Rainero, Peruſiæ inchoata, an. 1260. cùm jam an. 1056. ritus Flagellantium incepiſſet, tanto fervore, ut in uno cœnobio 3000. ſcoparum abſumerentur, Baron. extrinſecus pietatem præ ſe ferens, intrinſecus plena ſceleribus graſſabatur. An. 1349. in Hungaria renata, inde in Poloniam ſe diffudit, ut & Germaniam, Galliam, Italiam & Angliam. Crucem manu, & caputium capite gerentes, uſque ad zonam nudi, de die bis, ſemel noctu, ſcuticis ſe cædebant, & in terram decuſſatim prolapſi, Miſericordiam inclamabant. Sanguinem ſuum, ſuſo Jeſu ſanguini æquiparantes, poſt dies 30. plenariam peccatorum remiſſionem conciliare dictitabant, &c. Vide Sigon. *de R. I. lib.* 19. *& lib.* 3. *de Epiſc. Bonon.* Gautier. *Chron. ſec.* 13. *cap.* 6.

Flaxeus Inſ. mediis è paludibus in Santonibus enata, unà cum Eccleſia B. Mariæ de Surgeriis, *Sugeres*, ad Monaſter. Vindocinenſe pertinet. Vulgò *l' Iſle de Flarz*, Idem.

Flamen, Sacerdotem ſignificat. Tres autem erant *Flamines* apud Rom. qui cognomina ab eo Deo, cui ſacra faciebant, ſumebant. Dialis à Jove, Quirinalis à Quirino, Martialis à Marte. Dicti quaſi *Filamines* à *filo*, quo cingebant caput. Ita Feſtus, & Priſcianus. Varro etiam *lib.* 4. *de L. L. Flamines*, inquit, *quòd caput velatum habebant filo.* Plutarchus à *Pileo*, quaſi *Pileamines* dictos arbitratur. Mihi nec à filo, nec à pileo id nomen accepiſſe videntur, inquit Voſſius. Longius enim vocabula hæc abeunt. Sed eſt *Flamen*, à *Flameo*, hoc eſt *albo galero*, ſeu *velamento capitis*, quo utebantur. Id autem flameum vocatum à *flameo colore*, hujus verò coloris erat, quia erant ſacerdotes Jovis Tonantis, cui is color convenit. Ita Feſtus, *Flameo veſtimento Flaminica utebatur*, id eſt, *Dialis uxor, & Jovis Sacerdos, cui telum fulminis eodem erat colore.*

Flamingi, pop. Gall. Belg. qui à Saxonibus originem duxerant. Æmil. *lib.* 3. qui & *Flandrenſes.* Horum prædeceſſores ab Amando converſi, an. Chr. 678. ipſi verò, ut & Brabantini, ex Saxonibus, à Carolo M. in Franciam translatis orti, an. Chr. 806. plurimum damni ab inundante Oceano acceperunt, an. Chr. 1176. Comes eorum Vido, quòd Angli partes tueretur, à Philippo Pulchro Gall. R. captus, & Flandria vaſtata, an. Chr. 1296. ſed pòſt à

Vidonis filiis Rex tantâ clade victus eſt, ut 700. aurea calcaria ſuſpenſa ſint in tropæum, an. 1302. Exin Hollandiam & Zeelandiam vaſtantes Flandri, à Joh. Com. 1000. navibus captis & 10000. hominum cæſis victi ſunt, an. Chr. 1304. Iterum à Philippo Valeſio Gall. R. ſuperati 6000. cæſis, A. C. 1328. Rurſus à Carolo VI. regioque Philippo Burgundo Caroli patruo, uxoris nomine acceſſit, an Chr. 1385. Hanc verò Franciſcus I. victus & captus Carolo V. Imper. cum Arteſia & Tornaco ceſſit, A. C. 1525. Præterito ſeculo Fœderi Belgarum pro libertate nomen dedere, ſed à Parmenſi ſubacti, A. C. 1585. hodie inter Galliæ Hiſpaniæque Reges in diverſum raptantur. Vide in vocibus *Flandrenſes* & *Flandria.*

Flaminia, Italiæ regio, hodie *Romandiola*, *Romagna* Leandro. 10. Cujus metropolis Ravenna & Bononia, recens metropolis prim. Ferrar.

Flaminia Via, ab urbe Româ Ariminum uſque perducta per Ocriculum, Narniam, Spoletium, Forum Flaminii, Helvillum, Callem, Forum Sempronii, Fanum Fortunæ, & Piſaurum, Anton. *in Itin.* A Flaminio Conſule, qui ad lacum Thraſymenum ab Annibale cæſus eſt, ſtrata. Ovid. *Pont.* 1. 9.

Spectat Flaminia Claudia juncta via.

Juvenal. *Sat.* 1.

—— Experiar quid concedatur in illos,
Quorum Flaminiâ tegitur cinis atq; Latinâ.

Flaminii prata, nunc *Circum Flaminium* voant, locus urbis Romæ. Liv. *lib.* 3.

Flaminius, civis Rom. à quo *via Flaminia*, *arcus Flaminius*, & *forum Flaminium*, Conſul cum Annibale pugnans ad Thraſymenum lacum interfectus eſt: cujus cadaver inter mortuos ab Annibale quæſitum nec inventum. Liv. *lib.* 22. Polyb. Flor. *lib.* 2. Eutr. *l.* 7. Oroſ. *l.* 4. *c.* 15. Valer. M. *l.* 1. *c.* 6.

Flaminius, prænomine Quintus, ſuperioris filius, qui Philippum Macedoniæ regem vicit, filiumque Demetrium obſidem dare coëgit, &c. Inclytus bello. Plutarchus *in Flaminio.* Aurel. Victor, *de Vir. Illuſt. cap.* 51. Liv. *dec.* 4. *l.* 2. Flor. *l.* 2. *c.* 7. Eutr. *lib.* 4. Oroſ. *lib* 4. *cap.* 20.

L. Flaminius, quem Cato Cenſorius ignominioſè à ſenatu expulit, quòd Gallum quendam, in gratiam pueri quem deperiiſſet, tum cùm Galliæ præerat, interfeciſſet. Livius.

Flaminius Joh. Antonius, d'Imola, proſâ & verſu plurima ſcripſit, inprimis hiſt. Imperatorum Rom. 3. libros Sylvarum. 2. Epigrammatum. Leand. Alberti, *in deſcr. Ital.* & *in Illuſt. Vir. Ord. Prædic.* Poſſevin. Voſſius. &c. Floruit ſeculo proxime elapſo.

Flaminius M. Antonius, fil. prioris Joh. Antonii.

Flaminius Nobilius, Lucenſis, Philoſophus & Theologus inter ſuos magni nominis, editioni Bibl. Sixti V. adhibitus. Obiit an. 1590. æt. 58.

Flaminius Sebaſtianus, ſcripſit vitam Ambroſii Sen. Leand. Albert.

Flamma, vide *Antonius.*

Flamma Clauſus, Tiberii libertus ac Prægustator, à quo nomen etiam ſumpſit, *Ti. Claudius Flamma Clauſus.*

Flamonienſes, cognomine Vannienſes, & Culici, circa Venetos populi. Plin.

Flanaticus ſinus, *Flanonicus* Stephano, *Polaticus* Melæ, *Liburnicus* Oroſio, ſinus maris Adriatici, inter Iſtriam & Liburnicam, hodie *Il Quarnero*: Populi *Flanates* Plinio dicuntur.

Flandrenſes, propriè dicti ſunt primùm *Flandrenſis* municipii vel oppidi, cujus primus meminit Audoënus *lib.* 2. *de Vita S. Eligii*, incolæ; quod recentiores *Bruxellos*, *Brudgas* ac *Bruggas*: nunc *Brugas* vocant. Poſtea *Flandri* dici cœperunt, quorum multos ad fidem Urſmarus perduxit. A Niceta Choniate *Flamiones*: à recentioribus, ut à Marliano aliiſque nunc *Flamingi*, nunc *Flamenci*, à Gallis *Flamans* nuncupantur: cujus nominis originem penitus ſibi ignotam eſſe ait Valeſius, cùm ut à Flandria Galli *Flandre* aut *Flandres* dicitur, ſic Flandrenſis *Flandrois* potius, quàm *Flaman* vocari debere videatur. Vide *Flamingi.*

Flandria, Gall. Belg. regio, ad littora Oceani Septentrionalis. Tractum ſiquidem Europæ extremum, Britannicæ inſulæ oppoſitum, inter Galliam, Germaniam, & Oceanum, incolæ *Germaniam inferiorem* appellant, Galli, exterique ferè omnes, uno nomine *Flandriam* vocant. Verùm Flandria non tam latè patet, nam quæ nunc Flandria eſt, ea Brabantiâ, Hannoniâ, Arteſiâ, & Oceano terminatur. Hanc in tres partes dividunt, in Teutonicam ſeu propr. quæ ad Occ. Gallicam ad Mer. & Imperatoriam, quam & Proprietariam (quòd nunquam Superiorem, aut Dominum præter Flandriæ Principem agnorit) nominant, quæ ad Or. extenditur. Teutonica Flandria 18. habet urbes celebres, quarum præcipuæ ſunt Gandavum, Brugæ, Ypra, &c. Gallica tres, Inſulas videlicet, Duacum & Orchianum. Imperatoria quatuor, Aloſtum, Teneramundam, Gerardimontium, & Ninivam. Flumina ejus celebriora ſunt, Scaldis, Liza, & Tenera. Regio maxima Belgii, cultiſſima & maxime compaſcua, imprimis Occidentem verſus. Boves, equoſque præſtantiſſimos, belloque aptos gignit. Caſeo, butyroque abundat. Tritici admodum fœcunda, & nobilis. Comit. tit. inſignis. Populus ferè mercaturam exercet, atque ex lino (cujus hic maxima fertilitas, & excellentia eſt) lanâque pannos lineos, laneoſque magnâ copiâ conficit, latiſſimeque diſtrahit. Habet 1245. pagos, præter Arces, Caſtella, & Nobilium ædes. Lud. Guicciardinus, & Jac. Marchantius Flandriam deſcripſerunt. Antea tota ſub Hiſpanis, ſed à multo tempore pars Zeelandiæ propinqua, paret Hollandis, & media ferme pars totius Prov. ſub Gallis eſt à paucis annis, cum Flandria Gallic. Hiſtoria paucis hæc: Dicta hæc regio, à Flamdeberto, nepote Claudii Regis Gall. qui Bleſindâ, Goldueri Ruthenorum R. filiâ ductâ, Romanos Galliâ Belg. pepulit. Alii à Flandrina, fil. Liderici II. ſub Carolo M. & Lud. Pio dictam volunt. Habebat VI. magnos ſaltuum Præfectos continuè ſe ſubſequentes, quorum primus erat Lidericus I. fil. Salvarti, Principis Divionenſis, à Clotario II. ad hanc dignitatem evectus: Si vera hiſtorici referunt. Vide Morerium. Comitatus facta eſt, à Carolo Calvo, in Balduini Odoacri gratiam. Ludovicus, cognom. Mechlinienſis, per uxorem Margaretam, filiam Joh. III. Brabantiæ D. Brabantiam obtinuit, cujus filia Philippo Audaci nupſit. Hujus pronepos Carolus Audax Mariam hæredem reliquit, an. 1477. Nanceji occiſus, quæ in Auſtriacam familiam, Maximiliano I. ditiones has intulit. Ad Fidem converſi Flandri creduntur, ab Eligio Epiſc. Noviodunenſi, & S. Amando. Mayer. *Hiſt. Flandr.* Guicciard. *deſcr. Belgii.* Locrius, Gazetus, Grotius, Strada, Bentivolus, &c. Totius hujus regionis caput eſt Gandavum.

Flandriæ urbes præcipuæ.

Aldenarda, *Oudenarde*, in ditione Francorum.
Aloſtum, *Aelſt*, Gallis *Aloſt*, in ditione Hiſpanorum.
Armentariæ, *Armentiers*, Francorum.
Axella, *Axel*, Hollandorum.
Baſſea, *la Baſſée*, Francorum.
Brugæ, *Bruges*, Hiſpanorum.
Burburgus, *Bourbourg*, Francorum.
Clauſulæ, *Sluys*, Gallis *l'Ecluſe*, Hollandorum.
Cortracum, *Cortricht*, Gallis *Courtray*, Francorum.
Dammum, *Dam*, Hiſpanorum.
Dixmuda, *Dixmude*, Hiſpanorum.
Duacum, *Douay*, Francorum.
Dunquerca, *Duynkerke*, Gallis *Dunquerque*, Francorum.
Furnæ, *Veurnes*, Gallis *Furnes*, Francorum.
Gandavum, *Ghendt*, Gallis *Gand*, Hiſpanorum.
Gerardimontium, *Geertsberg*, Gallis *Grandmont*, Hiſpanorum.
Gravelinga, *Grevelinghen*, Gallis *Gravelines*, Francorum.
Hulſtum, *Hulſt*, Hollandorum.
Inſulæ, *Riſſel*, Gallis *Lille*, Francorum.
Ipræ, *Iperen*, Gallis *Ipre*, Hiſpanorum.
Menina, *Menin*, Francorum.
Neoportus, *Nieuport*, Hiſpanorum.
Oſtenda, *Oſtende*, Hiſpanorum.
Teneramunda, *Dermonde*, Hiſpanorum.
Tornacum, *Dornick*, Gallis *Tournay*, Francorum.
Vinociberga, *Vinoxberg*, Gallis *Bergues S. Vinoc*, Francorum.

Flanona, ſeu *Flavona*, opp. olim Liburniæ, nunc Iſtriæ. in ora maris Adriat. & ſinus Flanatici, ſub Venetis, cum portu ſatis capaci. 12. mill. ab oſtio Arſiæ fluv. in Sept.

Flavia Domicella, uxor Flavii Clementis, ob fidem Chriſtianam, in Inſ. Pandatariam relegata, juſſu Domitiani, longum ibi martyrium in cellulis duxit: verba ſunt Hieron. Vide *Flavius Clemens.*

Flavia, Palæſtinæ urbs, primùm ab Herode condita & in gratiam Tiberii *Cæſarea* appellata, poſtea deductâ eò à Flavio Veſpaſiano Coloniâ, *Flavia* dicta. Plin 5. 3. Patria Juſtini Phil. & Martyris. Item Æduorum Sequanorum urbs. hodiè *Flavigny*, ut quidam exiſtimant. Sed ex panegyrico Conſt. M. eſt ipſa Æduorum urbs Auguſtodunum, *Flavigny* verò Flaviniacum eſt, inter Divionem & Semurium. Ferrar. Item *Flavia* Lambris Bædiorum, Hiſp. Tarrac. urbs. Ptol. Baudrando oppid. Callaicorum, quibuſdam *Fuenfria*, caſtr. verſus limites Aſturiæ. Aliis *Rivadavia*, opp. ad Minium fluv. verſus confinia Portugalliæ, 8. leuc. ſupra Tyde in Ort.

Flavia Gallica, opp. Illergetum, nunc *Fraga*, opp. munitum Arragoniæ, ad Cincam fluv. in limite Cataloniæ. 3. leuc. ab Ilerda in Occ. 18. à Cæſarauguſta in Ort.

Flaviacum, locus Galliæ, in Bellovacis, ubi Geremarus, permiſſu Chlodovei, Cœnobium extruxit, primus ejus Abbas. Vulgò *S. Germain*, nonnunquam *l'Abbaye de S. Germer de Flay.* Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Flaviana, Scythiæ urbs. Lib. Notit. Mœſiæ primæ alio in loco eidem. *Vienna* Lazio. Vide *Juliobona* & *Vindobona.*

Flavianum, quod & *Flavinianum* legitur, hodiè *Fojano*, oppidum Hetruriæ ad Tiberim in finibus Faliſcorum. *Flavinium*, Virgilio, *lib.* 7.

Hi Feſcenninas acies, æquoſq; Faliſcos,
Hi Soractis habent arces, Flaviniaq; arva,
Et Cimini cum monte lacum, lucoſq; Capenos.

Silius *lib.* 8. *Flavinam* vocat:

Hos juxta Nepeſina cohors, æquiq; Faliſci,
Quiq; tuos Flavina focos, Sabatia quiq;
Stagna tenent, Ciminiq; lacum, qui Sutria tecta
Haud procul, & ſacrum Phœbo Soracte frequentant.

Patriaq;

Patriarchæ Antiocheni & Conſtantinop.

Flavianus I. Patr. Antiochenus, Maſſalianos pepulit & civibus turbatum reis, à Theodoſio Imper. veniam impetravit. Cùm enim illos ob dejectas ſuas & uxoris Placillæ ſtatuas, malè mul ctatutus eſſet Imperator, ſuaſit Epiſcopus, ut Miſſici Imperatoris lugubres Antiochenſium cantiones, ſub finem cœnæ, canerent: quo adeò is permotus eſt, ut miſeris delictorum gratiam faceret: A. C. 382. Obiit an. 404. ſedis 23. Theodoret. *l.* 5. Sozom. *l.* 7. & 8. *c.* 23. Baronius A. 370. 379. 381. &c.

Flavianus II. Palladio ſucceſſit, an. 496. acer Concilii Chalcedon. defenſor, Anaſtaſium Imp. infeſtum ſenſit, ab eo in exilium pulſus, an. 512. Vide Evagr. *l.* 3. *c.* 31. 32. Joh. Moſch. *Prat. Spir. c.* 35.

Flavianus, Patr. Conſtantinopolitanus, poſt Proclum. Chryſaphium, Theodoſii Jun. gratiâ præpotentem inimicum habuit. Eo tempore Eutyches hæreſin ſparſit, quam Flavianus, ſynodo habitâ, condemnavit, in Lyſtrica dein Synodo, Epheſi habitâ, anno 449. depoſitus, & calcibus ad necem percuſſus eſt: Cadavere, anno pòſt, juſſu Martiani, Conſtantinopolim translato, magnificeque ſepulto. Leo, *ep.* 8. 9. Niceph. *lib.* 14. *cap.* 47. Evagr. *l.* 1. *c.* 10. Concil. Chalced. *Act.* 3. & 4.

Flavianus, auctor libri, *de Veſtigiis Philoſophorum*, Sareſburi. *l.* 2. *de nugis Curial. cap.* 26. &c.

Flavias, & *Flaviopolis*, nunc *Fiſpoli*, urbs Ciliciæ medit. olim epiſc. ſub Archiep. Seleucienſi, nunc vicus.

Flavii, à *flavo* deduci dicuntur, ob crinium candorem. Erat autem apud Romanos familia ampliſſima, ex quâ erant Veſpaſianus, & filii ejus Titus ac Domitianus.

Flaviniacum, à *Flavino*, locus eſt diœceſ. Auguſtodunenſis, vet. monaſterio ejuſdem nominis clarus, vulgò *Flavigny*. Vide *Flavia Æduorum*.

Flaviobriga, opp. Autrigonum in Hiſpan. citeriori. Plin. 4. 20. In Cantabris, antea *Portus Amanus*, nunc *Bilbao*, urbs Biſcajæ prim. ad Nervam fluv. qui 2. leuc. infra in Oc. Cantabr. ſe exonerat; eſtque ampla & elegans, emporiumque celebre, 14. leuc. à Fano S. Andreæ in Ort. Baudr.

Flavionavia, Peſicorum in Hiſp. Tarrac. opp. quod hodie *Bilbano* appellatur, ut nonnulli ſentiunt.

Flaviopolis, Bithyniæ civitas. Ptol. Item urbs mediterranea Ciliciæ eidem. Fuit & Thraciæ opp. eo loco conditum, ubi antea Zelia fuerat. Plin. 4. 21.

Flavitas, hoc dolo uſus eſt, ut poſt mortem Acacii, ſede Conſtantinopolitanâ potiretur. Imp. Zeno jejunio 40. dierum indicto, chartam albam obſignatam in altari recondidit, Deum rogans, ut per Angelum nomen Præſulis inſcriberet. Hic Eunucho, cui templi cura incumbebat, corrupto, nomen ſuum ibi ſcripſit Flavitas, ſicque electus eſt. Sed paulo pòſt detectâ fraude, ut & alterâ, quâ Felici Epiſc. Rom. impoſitum ibat, obiit. Niceph. *lib.* 16. *cap.* 18. & 19. Evagr. *l.* 3. *c.* 23. Baron. *A. C.* 48.

Flavium Arvenſe, Morali *Alcolea*, opp. Hiſp. Bæt. in Vandal. 8. leuc. ab Hiſpali.

Flavium Axalitanum, nunc *Lora*, opp. apud Bætim fl. inter Hiſpalim 9. & Cordubam 13. leuc. ol. municipium. Dicitur & *Axalita*

Flavium Brigantium Ptol. Callaicorum urbs in Portu magno, hodie *Compoſtella*. Item *Flavium* Norici opp. Plinio. hodie *S. Andres*, teſte Lazio. urbs Carinthiæ; ſub Arch. tamen Saliſb. ad Lavantum fl. qui 2. leuc. infra in Dravum ſe exonerat. 9. mill. Germ. à Labaco in Bor. Media inter Claudiam ad Occ. & Græciam ad Ort.

Flavius, nomen familiæ Romanæ, non admodum illuſtris. Sueton. in *Veſpaſiano*.

Flavius, Arminii frater, ſed eidem diſcors. Nam in exercitu Rom. ſub Tiberio, contra populares Germ. militavit, & in conflictu oculum amiſit alterum, inſigni erga Rom. fide, Tac. 2. 9.

Flavius, prænom. *Cajus*, Marci Bruti, Cæſaris percuſſoris, legatus pro Prætore.

Flavius Avienus, Conſul cum Pompejo, an. U. C. 1254.

Flavius Antiochianus, Conſul cum L. Orphito, an. U. C. 1022.

Flavius Baſilicus, Conſul cum Herminericho, an. U. C. 1218.

Flavius Claudius, 32. Romanorum Imp. an. U. C. 1021. hic Aureolum vicit, ac imperio exuit, Gothos fudit cæciditq; ad 320000.

Flavius Clemens, Conſul cum Domitiano Cæſare, an. U. C. 847.

Flavius Nepos, Tribunus militum, poſt patefactam conjurationem Piſonianam, tribunatu à Nerone exutus, ob ſuſpicionem.

Flavius Promotus, Conſul cum Flavio Timaſio, an. U. C. 1141.

Flavius Sabinus, à Nerone præf. urbis conſtitutus, dein ab Othone confirmatus. Tac. *Hiſt.* 1. 46.

Flavius Scevinus, Senatorii ordinis, luxu diſſolutus, ac ſomno languidus, particeps conjurationis cum Piſone in Neronem. Tacit. 15. 49. In eam rem pugionem templo ſalutis in Etruriâ, ſive ut alii tradidère, Fortunæ Ferentano in oppido detraxit geſtavitque velut magni operis ſacrum. *cap.* 53.

Flavius Stilico, Conſul cum Aureliano Cæſare, an. U. C. 1151.

Flavius Val. Valentinianus, 42. Roman. Imper. cum Valente, an. U. C. 1118.

Flavius Varro, Conſul cum Tertullo, an. U. C. 1163.

Flavius Vejanus Niger, Tribunus Militum, qui Subrium, juſſu Neronis, confecit. Tacit. 15. 67.

Flavius Veſpaſianus, vide *Veſpaſianus*.

Flavona, opp. Illyrici extremum, Ptol. & Plin. 3. 21. ubi tamen quidam *Flammona* legunt. In monte, ubi fons viginti duo molendina per declive trudit, antequam in planum deveniatur, Leand. Albertus, *deſcr. Ital.*

Flecchia, recentioribus *Flexia*, vulgò *la Fléche*; opp. eſt Gall. non ignobile in finibus Andicavorum, ad Lidericum fluv. An à ſagitta, quæ Gall. *une fleche*, an à turri aliqua, ſtructurâ ſagittæ erectâ. Hic Jeſuitarum celebre Collegium. Hadr. Valeſ. *Not. Gall.*

Flensburgum, urbs Daniæ, in Jutia, & Duc. Sleſvic. ad Sinum parvum cognom. cum portu capaci & caſtro 4. leuc. Germ. ab Alſena Inſ. in Occ. totidem à Sleſvico in Bor. 9. ab Ottonia ad Auſtr. ſub Daniæ Rege.

Fleſſinga, urbs Zeelandiæ, in Valachria Inſ. permunita, cum portu commodo, in dit. Batavorum, & ſub dominio utili Principis Arauſ. Olim planities modò & tranſitus in Flandriam, *Clavis maris* dicta. A Sluſanis direpta, an. 1485. Eliſabethæ Reginæ cum Briela oppignorata eſt, ab Albæ & Parmæ Ducibus, fruſtra obſeſſa. Guicc. *deſcr. Belg.* Grotius *Annal. Belg.* Strada. Eam Belgis pecuniâ acceptâ reddidit, Jacobus I. Magnæ Brit. R. A. C. 1616. Vix 1. leuc. à Middelburgo in Occ. 3. à Clauſulis in Ort. 7. à Gandavo in Bor.

Fletio, vulgò *Flueten*, vicus 5. m. p. ab opp. *Woerden* in dominio Ultraject. Sub Batavis, medius ferè inter Woerden & Ultrajectum. Cluver.

Flevo, quibuſdam *Fletio*, Inſ. Friſiorum in Flevo lacu, ubi nunc inſ. *Ens* & *Urck*, in ſinu *de Zuiderſee*, Ortel. Cluverio autem abſorpta eſt, ubi nunc Brevia *het Bredeſant*, inter Friſiam Occ. & Vieringam Inſ. quod forſan mel. Baudrand.

Flevum, *Flevo lacus*, Tacito, ſinus maris Germanici inter Batavos, & Friſios, in quem Rheni alveus Orientalis cum Iſala apud Campenam urbem influit; vulgò *Suyderſee*. Sed *Flevum* Plinio eſt, ipſius Rheni oſtium Orientale. *Yſſel* Ortelio, *Vlie* autem Verrutio, apud Hollandiam. Valeſio inter Inſulas Schelling & Vlielant; intusque in ipſo ſinu *Het oude Vlie*, inter duo brevia.

Flevum, Caſtellum Tacito, opp. Friſiæ Occidentalis ad lacum Flevum. *Vollenhove*, teſte Cyro Spangenbergio. Sed Becano eſt *Fledorp*. opp. ejuſdem Friſiæ in orâ littoreâ ad Bor. apud Groningam urbem. Aliis fuit, ubi nunc vicus *Ooſteynde*, in parte Bor. Inſ. *Vlielant*, ad oſtium Flevi lacus ſeu maris Auſtrini, prope Rheni oſtium Or. Flevum, *het Vlie*, vix. 3. leuc. in Occ. ab ora Friſiæ Occid. Sanſon. *Vliet* autem, *Fliet* & *Flee* Belgis, maritimos dici campos, æſtibus modò inundari, modò nudari ſolitos, & oppida ac loca, quò Oceanus accedere conſuevit, notat Cluver.

Flexum, Pannoniæ urbs Anton. *Wien* Spigelio. Lazius *Preſburg* putat Hungariæ urbem. Aliis *Owar*. Germ. *Altenburg*, ad ramum infer. Danubii, ubi Leitam recipit, prope Schutiam Inſ. 2. leuc. à Poſonio.

Flintum, caſtr. Angliæ in wallia, ad Deam æſtuarium. Hinc *Comitatus Flintenſis*. Eſt autem 9. mill. Angl. à Ceſtria, in Occ. Ibi Richardus II. perfidiâ Henrici Percii, Northumbriæ Comit. traditus, in manus Henrici Lancaſtriæ D. devenit; inde captivus Londinum deductus, & è regali ſolio depulſus eſt.

Fliſſinga, vide *Fleſſinga*.

Flodoardus, Abbas S. Remigii Remenſis, ſec. 10. Chronicon orſus, ab an. 917. ad an. 966. perduxit. Alii eum ab an. 877. i. à Caroli Calvi morte incepiſſe ajunt. Scripſit quoque libb. 4. hiſtoriam Eccleſiæ Remenſis, à Sirmondo editam, an. 1611. Alia quædam verſu ſcripta ei attribuuntur. Vide Sigebert. *de Vir. Ill. c.* 131. Simlerum, Voſſium, &c.

Flora, Dea Romanorum, quam floribus præeſſe volebant. Hanc meretricem fuiſſe ajunt, quæ cùm magnas opes corporis quæſtu quæſiviſſet, pop. Rom. ſcripſit hæredem, certamque pecuniam reliquit, cujus ex annuo fœnore ſuus natalis dies celebraretur editione ludorum, quos appellant *Floralia*, ſive ludos *Florales*. Quod quia Senatui flagitioſum tractu temporis videbatur, ab ipſo nomine argumentum ſumi placuit, ut pudendæ rei quædam dignitas adderetur, Deam finxerunt eſſe, quæ floribus præſit, eamque oportere placari, ut fruges cum arboribus & vitibus bene proſpereque floreſcerent. Celebrabantur illi ludi omni cum laſciviâ, convenienter in memoriam meretricis, nam præter verborum licentiam nudabantur, flagitante populo, meretrices, quæ ſpectatores impudicis moribus detinerent. Lactant. *de F. R. l.* 1. *c.* 20. Valer. Max. *lib.* 2. *cap.* 5. Juven. *Sat.* 6. Hæc à Græcis Χλωρὶς dicebatur. Ovid. *Faſt.* 4.

Chloris eram, quæ Flora vocor.

Florentia, urbs in Etruriâ in umbil. ferè Italiæ, hodie clariſſima, ex maximis Italiæ, Tuſciæ primaria, aliquando *Fluentia*, quòd ad Arni *fluenta*, à quo in duas partes inæquales, quadruplici ponte lapideo junctas, diſpeſcitur, extructa ſit, dicta; unde pop. *Fluentini* Catoni & Plinio, qui nunc *Florentini* nomine magis auſpicato vocantur, olim libera. Libertatem enim à Rodolfo Imper. 6000. aureis nummis redemerat, Platina, ac maximæ partis Etruriæ Domina, nunc verò Reip. formam adhuc, ſub magno tamen Duce, ex Mediceâ familiâ, ab an. 1530. auctoritate Caroli V. qui Alexandrum Medicæum, generum ſuum, primum Florentiæ Ducem creavit, Vide infra, ſervans. Archiepiſc. ab an. 1421. Patria

Leonis X. Clementis VII. Pii V. Leon. XI. &c. Italicæ linguæ metropolis, niſi quòd paulò aſperior pronuntiatio incolis. Unde proverbium: *Lingua Toſcana in bocca Romana.* Equus Trojanus virorum literis illuſtrium. Vide Hugolin. Verrinum *Florent. illuſt.* Poggium, Leon. Aretinum, Macchiavel. *hiſt Florentina*, Ammiratum, Villanum, Volaterranum, Leandrum Alberti, *deſcr. Ital. p. 42 & ſeq. edit. Venet.* 1581. *&c.* Obſeſſi cives ab Henrico VII. Imp. hunc per Bernardum Monachum Dominicanum, veneno ſub ſpecie ſacramenti propinato, peremerunt, an. 1313. Naucler. *gen.* 13. quod adeò ægrè Piſani tulerunt, ut Florentinos tribus prœliis vicerint, Johanne fratre Roberti Apuliæ Regis trucidato, P. Æmil. *lib.* 8. Valdenſibus referta urbs fuit, circa an. Chr. 1320. quorum doctor tum inter alios Michaël Ceſennas: unde pulſi in Græcorum ſe diffudere regiones. Anton. *par.* 3. *tit.* 21. *c.* 5. *§.* 1. A Gregorio XI. excommunicati, ejus fulmina adeò non curarunt, ut illum pœnituerit translatæ Avenione Romam ſedis. A.C. 1376. Sabellic. *Hiſt.* Coſmo Medicæo, viro opulento, qui ſplendoris Medicææ familiæ fundamenta jecit, fruſtra reſtiterunt cives. A.C. 1472. Puteanus *in Hiſt. Medic.* Hieronymus Savanarola, vir pius & divini zeli, quòd acriter in abuſus Papales inveheretur, hic combuſtus eſt, an. Chr. 1494. Deditione capta urbs à Carolo V. eſt, an. 1529. & Alexander Medices, Laurentii Urbini filius nothus, Dux Florentiæ creatus eſt, naturali ei filiâ Margaretâ elocatâ: quo ſeptimo pòſt anno à Laurentio agnato proximo occiſo, ſucceſſit Coſmus, remotior agnatus, cujus poſteri hodieque feliciter imperant. Vide Thuan. *lib.* 1. & 18. *Hiſt.* Frid. Guicciard *comment. lib.* 1. Hic Concilium, ab Eugenio IV. in Baſil. concilio depoſito, habitum, poſtquam Ferrariâ, ubi illud orſus erat, peſte pulſus eſſet, an. 1439. Quo, præſente Johanne Palæologo, Imper. qui in Italiam venerat ſuppetias contra Turcam rogaturus, inter Græcos & Latinos, de Proceſſione Spiritus S. à Patre & Filio conventum, Beſſarione duplici oratione defuncto, ſubſcriptumque ab omnibus, Epheſino Epiſcopo excepto. De Tranſubſtantiatione lis indeciſa manſit, nec mortuo ibi Patr. Joſepho, alium à Pontifice eligi, permiſſum à Græcis. Imo ipſe conſenſus, ab Eccl. Græca, reverſo Imperatore, mox reſciſſus, Bulling. *de Conc. lib.* 2. *cap.* 10. Laonicus *in hiſtor.* Duravit uſque ad annum 1442. Vide plura in Actis Concil. Trident. &c. Antea ibidem Concil. celebratum fuit, anno 1055. à Victore II. contra Berengarium, præſente Henrico III. Imp. Villanus, *hiſt. Flor. lib.* 4. *cap.* 15. Item an. 1105. contra Epiſc. Fluentium, qui Antichriſtum jam natum eſſe aſſeruit, &c. Vulgò *Fiorenza.* Vide Moretium & Leandrum *in Deſcript. Ital.*

S. Florentii opp. in Senonibus, ad fluv. Ormentionem, quo Icauna augetur, vulgò *S. Florentin.* In Gallia. Hadr. Valeſ. *Not. Gall.*

Florentinus, Conſul cum Anthemio, an. U.C. 1270. Alius Conſul cum Dionyſio, an. U.C. 1182. Tertius, cum Tauro, an. U.C. 1114.

Florentinus, Juriſperitus, Alexandro Cæſari à conſiliis.

Florentiola, opp. geminum, unum in Thuſciâ, apud Vatrenum fluv. Alterum in Gall. Togatâ, inter Parmam & Placentiam.

Hollandiæ Comites.

Florentius I. Comes Hollandiæ 6. poſt fratrem Theodoricum IV. 1048. Ex Gertrude pater Theodorici Succeſſoris, & Berthæ, quæ Philippo I. Gall. R. nupſit. &c. Archiepiſc. Colonienſem, cum plurimis aliis Principibus, ſibi bellum inferentem devicit, ſed poſt prælium, ſub ſalice recubans, oppreſſus eſt, An. 1062.

Florentius II. cogn. *Craſſus*, fil. Theodorici V. ab an. 1091. uſque ad an. 1123. præfuit. Ex Petronella, ſorore Lotharii Imper. pater 3. filiorum, &c. Friſones rebelles coërcuit.

Florentius III. ab an. 1163. ad an. 1190. Comes Friderici Imper. in expeditione ſacra, obſeſsâ Damiatâ, inſignibus fortitudinis ſpeciminibus editis, obiit, Antiochiæ ſepultus. Ex Ada, numeroſæ prolis parens.

Florentius IV. Guilielmo patri ſucceſſit, an. 1223. in ludo equeſtri, à Comite Claræmontano, occiſus, An. 1235. Ex Michaëlide Lotharinga, pater Wilhelmi, Florentii, Adelaidis & Margaretæ, quæ Comiti Hennenbergico nupta, 365. liberos edidiſſe fertur.

Florentius V. ſub Tutoribus relictus: unde turbæ. Adultus, Friſones rebelles aggreſſus eſt, à Girardo nobili, cujus uxorem polluerat, interfectus. An. 1296. princip. 40. Ex Beatrice, fil. Guidonis Flandriæ Comitis, pater 7. filiorum, 4. filiarum. *Chron. Flandr.* Rainerius *rer. Batavic.* Douza, Meyerus, Emundus, Gerardus, *Batav. hiſt. &c.*

Viri illuſtres.

Florentius Bravonius, Monachus Wereeſtrienſis, in Anglia, compoſuit Chronicon Chronicorum, à Mundo condito, uſque ad an. 1118. ab alio continuatum, uſque ad an. 1163. Idem continuationi Mariani Scoti incubuit, ſcripſit de regia apud Anglos familia, aliiſque egregiis operibus Famam eſt meritus. Simler. *Bibl.* Voſſ. *de Hiſt. Lat. lib.* 2. *cap.* 48.

Florentius, Carthuſ. virtute & eruditione clarus, ſcripſit Belgicè Inſtitutionem Chriſtianam, à Nic. Zegero Latinè verſam auctamque. Petrejus *Bibl. Carthuſ.* Item Abbas, auctor vitæ S. Joſis, fil. cujuſdam Britonum R.

Florentius Chriſtianus, Aurelian. proſâ verſuque plurima ſcripſit, Oppianum vertit. Verder. *Bibl. Fr. p.* 342. & *ſeqq.*

Florentius Jacobus, Baccalaureus Sorbon. defenſor Theſium, quibus Papam aſſeruit jus in ſecularibus Galliæ Regum, cum Præſide ſuo Th. Blanzio, condemnatus eſt. Spond. *A.C.* 1595. *n.* 13.

Floriacum, vulgò *Florey*, oppidul. Duc. Burg. ad Uſchum vel Oſcaram amnem, 3. leuc. à Divione in Occ. *Floriacum* alt. pagus eſt ad Ligerim in Carnutibus Diœceſique Aurelianenſi, 7. leuc. in Ort. ab Aureliis. 25. leuc. à Bleſis in Ort. Ubi celebris Abbatia S. Benedicti, vulgò *Fleury ſur Loire*, vel *S. Benoiſt ſur Loire*, extructa à Leodebodo, Abbate Monaſterii S. Anniani extra muros Aurelianorum, tempore Chlodovei jun. Prius autem *Vallem Auream* hunc vicum dictum eſſe, refert Aimonius *de mirac. S. Benedicti.* De Conciliis hic celebratis, Vide Moretium *Dict. Hiſt.*

Floriana, opp. Pannoniæ inf. nunc pagus, *S. Paul*, Lazio, apud Danub. & Budam.

Florianus, Imperator, qui Tacito fratri ſucceſſit, dolens Probum, militiæ peritum, à magnâ exercitus parte eſſe electum, ſibi ipſi venas incidit, effuſoque ſanguine conſumptus eſt. Aurelius Victor, *in vita ejus.* Vopiſc. ſimiliter, An. 276.

Florianus de S. Petro, Bononienſis, circa an. 1440. eruditione & ſcriptis celebris.

Florida, Regio perampla Americæ Septentrion. ita appellata, quòd ipſa dominicâ Palmarum reperta ſit, quam Hiſpani ſuo idiomate *Pascua de flores* vocant. Ei hoc nomen indidit Joannes Pontius Legionenſis, ab incolis *Jaquaſa* dictæ. Fines ejus ſunt ab Ortu Bahama & Leucaja inſulæ, ad Occ. Mexicanus ſinus, à Meridie reſpicit Cubam & Jucatanas terras, excurrens in modum Iſthmi ad 100. mill. paſſ. quaque anguſtiſſima eſt, 30. mill. latitud. occupat: In Septentrione ſupra Floridam, ſunt Canada, Virginia, Avanares & nova Francia. In hac Provinciæ celebriores ab Hiſpanis repertæ, ſunt Panuca regio, in finibus Hiſpaniæ novæ ſita, Avanares & Albardaocia, Jaguazia, Apalchia, Authia, Somovia, &c. Regio plana eſt & multis fluminibus ſepta, eam ob cauſam humidior & arenoſa in maritimis. Hic Hiſp. poſſident arces S. Matthæi & S. Auguſtini, verſus oram littor. cum aliquot aliis parvi momenti. Angli verò, à paucis annis occuparunt partem Or. verſus montes Apalatæos & fluv. Maji; Habentque multas colonias in illo tractu, teſte Briſtochio. Hiſtoria Regionis ex Moretio hæc eſt: Primùm detecta eſt an. Chr. 1496. à Sebaſtiano Gaboto, quem Henricus VII. Angliæ R. emiſerat quæſitum per Occidentem, viam in Orientem navigandi. Verùm huic Floridam vidiſſe ſatis fuit. Poſtea Joh. Pontius Legionenſis, auſpiciis Caſtellæ Regis eò vela dedit A.C. 1512. qui coloniam ibi fundaturus ab incolis pulſus eſt. Tandem A.C. 1520. & 1524. Lucas Vaſquezius, aliique Hiſpani eò venerunt, illinc abrepturi homines, ut in Hiſpaniolæ fodinis laborarent. Pamphilus poſt hos Narvaëzius illam peragravit A.C. 1528. Ferdinandus Soto ibidem fuit, poſt Peruviam occupatam, A.C. 1534. cum 300. equitibus & 900. peditibus, ſed intra ſpem auriferam regionem cernens inde abiit: nomine *Florida* regioni impoſito, quia vel feſto Palmarum die illuc advenerat, vel quia campos floribus refertos ibi deprehendit. Anno poſt hæc 1549. à Carolo V. Sacerdotes illuc miſſi, qui Barbaros ad fidem perducerent, ab iis enecati ſunt: ſub Carolo dein IX. Gall. R. an. 1562. Franciſcus Ribaldus, huc delatus, amicitiâ cum Floridenſibus initâ, fortalitium Carolinum ibi extruxit, Gallorum coloniâ eò deductâ. Eodem rediit A.C. 1564. Renatus Laudonerius; qui ſimiliter benignè ab incolis exceptus eſt. Quod ægrè ferentes Hiſpani impetu non præviſo Gallos obruerunt, nobilibusque quàm plurimis infami ſuſpendio necatis, Ribaldum excoriarunt, ſed an. 1567. Dominicus Gurgeſius Vaſco, propriis ſumtibus navigio inſtructo illuc devectus, fortalitio Carolino recuperato, Hiſpanis par pari retulit: Annoque pòſt redux ægrè æmulorum inſidias, Hiſpanis multùm tum in Gallia valentibus, exiit. Cæterùm ſolum Floridæ fertile, & metalliferum eſt, ſed nullâ incolarum curâ: qui arcu uti ſoliti, exuviis ferarum induuntur, Solemque & Lunam nonnullâ veneratione colunt. Vide Ortel. *Theatr. Orb.* Urban. Calvetum *de Nov. Mund. l.* 1. *c.* 1. Theodor. de Brey *Hiſt. Amer.* Marc. l'Eſcarbotum *Hiſt. du nouveau Monde.* Thuan. *lib.* 44. *&c.*

Florinus, diſcip. Valentini, cum Blaſto, ab Eleutherio Epiſc. R. depoſitus: Deum auctorem mali impiè aſſeruit, B. Virginem in partu intemeratam manſiſſe negavit, Reſurrectionem inſuper inficiatus: A S. Irenæo, cum quo olim Polycarpi fuerat auditor, refutatus. Euſeb. Cæſ. *hiſt. l.* 5. *c.* 14. & 19. Iren. *l.* 3. *c.* 3. Theodoret. *hær. fab. l.* 1. Auguſt. *de hær. c.* 69. Philaſtr. *c.* 58.

Floriopolis, ſeu *Fanum S. Flori, S. Flour*, urbs Alverniæ, in Gall. in monte edito, ep. ſub Arch. Bituricenſi, ab an. 1317. Ad radices montis *le Cantal*, ad amnem *Larder*, verſus Gabalos. 15. leuc. à Claromonte in Auſtr. 13. ab Anicio in Occ. Quibuſdam eſt *Indiciacus* antiq.

Florius, fluv. Hiſp. in Callaicis apud Nerium promont. in Oceanum labens; qui *Vir* Ptolemæo dicitur. *Ars* hodie Moletio.

Florum Inſ. ampla in mari Indico, ab Ortu in Occ. extenſa, inter Javam & Timoris inſ. 40. leuc. Hiſp. à Macaſſaria Inſ. in Auſtr. ſui juris Europæiſque nomine tantùm nota, verſus oram Bor.

Florus Geſſius, Clazomenius, Præfectus Judææ, poſt Albinum. Ob avaritiam, cum crudelitate conjunctam, belli Judaici

daici contra Romanos auctor. Joſeph. *Antiq. lib.* 20. *cap.* 9. *de B. J. l.* 2. *c.* 13. 14. 15.

Florum inſ. maris Atlantici, una ex Aſſoribus ſeu Tertiariis, parva, 80. leuc. Gall. à Tertiaria in Occ. ſub Portugalliæ Rege. Nihil commercio dignum, præter glaſtum gerit pecudesque copioſè nutrit. Baudr. Metel.

Florus, prænomine *Julius*, nobiliſſimus Trevirorum, qui civitatem ſuam, ob magnitudinem æris alieni, ad rebellionem exſtimulavit. Sed poſtea, disjectis ab *Julio Indo* copiis, incertis latebris victores fruſtratus, poſtremò viſis militibus, qui effugia inſederant, ſuâ manu cecidit imperante Tiberio. Tac. 3. 42.

J. Florus, à Portio Latrone in Arte dicendi inſtructus. Senec. *Controv.* 25. Princeps eloquentiæ, in Gallia, Quintil. *Inſtit. l.* 1. *c.* 3.

Florus L. Annæus, Hiſtoricus, Senecæ & Lucani agnatus. Vixit an. 200. poſt Auguſtum. An Poëta ille, cujus lepidos ad Adrianum, hujusque viciſſim verſus Spartianus recitat? An idem cum epitomatore Livii? Simler. *Bibl. Geſn.* Voſſ. *de H. L. l.* 1. *c.* 30.

Florus, dictus *Magiſter*, Scriptor Eccleſiaſticus, ſec. 9. Scripſit expoſitionem Miſſæ. *Bibl. PP. tomo* 6. *col.* 163. Et contra Erigenem Scotum. Item Diaconus Lugdun. auctor comment. in epiſtolas Paulinas. Sigeb. *Cat. cap.* 94. Item, Martyrologii ſcriptor, circa annum Chr. 770. Item, ex ducibus Marciani Imperatoris, Nobades Blemyesque, Æthiopiâ prolapſos, repreſſit, an. Chr. 450. Jornandes *cap.* 49.

Florus, alio nomine *Sulpitius*, è Britannicis cohortibus, nuper à Galbâ civitate donatus, qui, cum Statio Marco, Piſonem æde Veſtæ protractum in foribus templi trucidavit. Tacit. *Hiſt.* 1. 43.

Fluentia, vide *Florentia*.

Fluido, locus, ubi Jacobus Scotiæ Rex, à Gallo excitatus, cæſis 15000. fuſus ac trucidatus eſt, poſtquam *Lamnuchi in ade ſacra à quodam divinitus miſſo*, fruſtra eſſet monitus. An. 1513.

Flumen Jazer, è rupibus juxta Jazer erumpens, à Jordane ſuſcipitur. Eſt in tribu Gad.

Flumentana, porta Romæ, quam Tyberis urbem intrans in ſiniſtra ripæ parte relinquit; dicta quòd Tyberis quandoque in eam influxerit, hodiè *Porto del Popolo*.

Fluonia, Juno, quam mulieres colebant, quòd ſanguinis fluorem, in conceptu retinere putabatur. Boccat. vel quòd menſtrua fœminarum ſingulis menſibus ſiſtere crederetur. Vide Voſſium *de Idololatria lib.* 2. *cap.* 26.

Fluſtates, Gall. Belg. opp. apud Cæſarem, quos Cænalis in comitatu *de Foix* apud Aquitanos locat. Volaterrano *Fluſſates*, cui *de Fluſſo* Comites, adhuc ſuo tempore, ibi fuere. Urſinus autem ex Plin. & Claudiano legit *Eluſates*: Ac ſanè hoc tractu Eluſatium civitatis fit mentio in Provinc. libello, Lloyd. Melius *Eluſates*, prope Eluſam urbem, *Eauſe*. Vide *Eluſates*, Baudrandus.

FO.

Focaria, mons & promuntorium Umbriæ, hodie *M. di Peſaro* Blondo dicitur.

Focas, Grammaticus Romæ, auctor vitæ Virgilii, verſu ſcriptæ. Voſſ. *de H. L. p.* 817.

Foce, Ægæi maris inſula. Anton.

Focunates, pop. in Alpibus. Plin. 3. 30. An *Bechuni* Ptol. *Foſſigni* hodie Pingonio. Sed Simlero eſt vallis *Suls*, inter Tridentino & Venetos: partim ſub Venetis, partim ſub Epiſc. Tridentino. Serianam vallem illos colere notat Leander. Baudrando horum tractus eſt *Foſſiniacum*, nunc *le Fauſſigny*, in Sabaudia, ad rad. Alpium, in confin. Valeſiæ. Cujus prim. Clulæ.

Fœlicinum, opp. Lombardiæ Ciſpadan. in Marchionatu Montisferrati.

Felicissimus, Fiſci Procur. ſub Valerio Aureliano Imp. Monetariorum turbas movit, quæ prudentiâ Imperatoris brevi compoſitæ, A. C. 276. Vopiſcus. Victor. Eutr.

Foggia, oppidul. lepidum regni Neap. in prov. Capitanata, prope Cerbalum fluv. tributo, *la Dogana di Foggia*, celebre. Vix 8. mill. ab ora maris Adr. 10. à Manfredonia in Ort.

Folcardus, Clericus Beneventanus, auctor Chronici hujus urbis, ab an. 1113. usque ad an. 1140. ob ſinceritatem laudatus. Item Monachus, auctor vitarum S. Audomari & S. Bertini. Item, Cantuarienſis, circa an. 1060. Johann. Beverlaci unius ex Archiepiſcopis Cantuar. Mon. vitam ſcripſit. Voſſ. *de H. L.*

Folia, mulier Ariminenſis, veneficiis & maſculâ libidine inſignis. Horat. *Epod.* 5

Non defuiſſe maſcula libidinis
Ariminenſem Foliam.

Folkerus Simonis, Friſo, Conſul urbis Sneecanæ, compoſuit Friſiæ Annales. Suffridus Petri, *de ſcr. Friſ. ſect.* 8.

Folmarus, præpoſitus Eccleſiæ, in Franconia, an. 1180. eruditione inclytus

Fondura, Regio Americæ Septentrionalis, media inter Jucatanam, & Nicaraguam: Trugilium coloniam huc deduxit Franciſcus Caſanus anno 1505. nomine ductuque Ferdinandi Corteſii, ſed Columbus anno 1502. prius hoc totum Fonduræ latus quartâ ſuâ navigatione ad nominis uſque Dei Portum detexerat quærens pervii alicujus freti anguſtias, per quas ad ultimum Orientem navigari poſſet, ſed irrito conatu. Metel.

Fons Æthiopis, erat in via quâ ab Jeruſalem Gazam itur, nec longè ab Azoto, teſte Sanſone: & is eſt ad cujus aquas Eunuchum Candacis Reginæ Æthiopum baptizavit Philippus Diaconus, ut fidem faciunt ſacræ paginæ Act. *cap.* 8.

Fons Bellaqueus, ſeu Fons aquæ pulchræ. *Fontainebleau*, burgus cultiſſimus Galliæ, in provincia Inſulæ Franciæ, & in Hurepœſio tractu, cum palatio ſuperbiſſimo, a Franciſc. I. qui inſigni Bibliothecâ locum ornavit, & Henrico IV. Regibus extructo; ubi peramœnus Regis ſeceſſus, in medio ſylvæ cognominis. Hunc locum ſeceſſum & eremum ſuam appellare ſolitus eſt, jam olim Ludovicus IX. *Sancti* cognomen meritus. Vix una leuca diſtat a fluvio Sequana, 4. à Meloduno, & 14. à Pariſiis in Auſtrum. Vide Duchenium *rech. des ant. de France*. Hic colloquium inter Philippum Mornæum, & Cardin. Perronium de aliquot controverſis Religionis capitibus, coram Henrico IV. Rege, in conventu illuſtrium utrinque virorum habitum eſt, A. 1600.

Fons Bliaudi, *Fontainebleau*, villa regia Galliæ nobiliſſima atque cultiſſima, in ſylva Bieria, quæ vulgò *la foreſt de Biere*, & à palatio hocce magnificentiſſimo *la foreſt de Fontainebleau*, pagoque Waſtinenſi: a nomine vici & fonte ibi oriente dicta. Vide Hadr. Valeſium *Not. Gall.* & ſupra.

Fons Ebraldi, *Fontevrault*, oppidulum Galliæ, in Andegavenſi provincia, Baudr. in Pictonibus habet Valeſius, agroque Pictavenſi, cum Abbatia percelebri Virginum, an. 1106. à Roberto de Arbriſello, in confinio Andium, Turonum & Pictonum condita, quarum Abbatiſſa etiam viris hujus Ordinis præeſt. Inter Abbatiſſas 15. numerantur Principes fœminæ, e quibus quinque è familia Borbonia: crevitque tam brevi cœtus, ut 50. ann. ab ordine fundato 5. vel 6. millia virginum ei nomen dederint. Vide Moreium *Diction. Hiſtor.* Eſt in confinio Turonenſis provinciæ. Vix unâ leucâ diſtat a Ligeri fluvio, 3. à Salmurio in Eurum, & 5 à Chinonio in Occaſum.

Fons Eliſæi, ſcaturiens è pede montis Quarentanæ, fluvium generat uberrimum ac ſaluberrimum: Prope hunc fontem arbores creſcunt prunorum inſtar, ſpinoſæ tamen, in quibus flores naſcuntur, quos roſas Hiericuntinas vulgus appellat, mirandi effectus. Nocte enim natalitiâ noſtri Salvatoris paulatim hiant, atque inde ſe recludunt, licèt ſiccæ ſint & aridæ, in teſtimonium virginei partus. Saligniac. 10. 9. *cap.* 6. Eſt in tribu Benjamin.

Fons & piſcina Gabaon. Hic duodecim pueri ex parte David & totidem ex parte Isboſeth pugnaverunt, & mutuis ictibus ad unum ſe confecerunt, unde loco nomen inditum *Ager robuſtorum*. 2. Reg. 2. Eſt in tribu Benjamin.

Fons Hortorum, Lib. Cantic. fluvius Adonis, qui *Canis* nominatur, teſte Poſtello, qui per Phœniciam ex monte Libano, ſeu Antilibano, in mare Syrium apud Berytum decurrit. Ferrar. Baudrando puteus eſt aquarum viventium, quæ fluunt impetu de monte Libano.

Fons Jacob, in tribu Ephraim: Ad hunc puteum Jeſus fatigatus ſedens, cum muliere Samaritana locutus eſt de aqua viva & adorando Deo in ſpiritu & veritate.

Fons Jovis, Plin. apud Dodonem in Epiro mirus, faces extinctas accendens, & accenſas exſtinguens.

Fons Rapidus, Script. Hiſp. *Fuente rabia*, *Fonterabia*, oppidum cum arce firmiſſima adversùs Gallos Hiſpaniæ Tarraconenſis, in ora Vardulorum, apud Olarſonem oppidum exciſum, à Gothis anno Salutis 625. conditum, inter Bajonam urbem Aquitaniæ & Sebaſtianopolim oppidum 5. leucis diſſitum. Ferrar. Baudrando *Fontarabie* Gallis, oppidum eſt munitum Guipuſcoæ provinciæ, in ora maris Aquitanici, ad oſtia Bidaſſoæ fluvii, in ipſo limite Galliæ, 3. leucis à Sebaſtianopoli in Ortum; eratque antiquitus in Aquitania, ut multi opinantur.

Fons Rogi, vulgò *Fontrouge*, Monaſt. à Romano quodam Monacho ædificatum in pago Antiſſiodorenſi. Hadr. Valeſ. *Not. Gall.*

Fons Samariæ, qui dicitur alternis coloribus quater in anno variari, viridi ſcilicet, ſanguineo, turbido & limpido. Eſt in tribu Ephraim.

Fons Samſon: Hic ſitienti Samſoni produxit Deus fontem aquæ è dente molari maxillæ aſini, unde locus nomen retinuit, & oſtendebatur. Eſt in tribu Dan.

Fons Solis, in Cyrenaicâ, ſic dictus, quòd Solis per cardines motu, calore & algore variatur. Ejus meminere Herodotus, Diodorus & Arrianus. Ovid. *Met.* 15.

—— Medio tua corniger Ammon,
Unda die gelida eſt, ortuq; obituq; caleſcit.

Silius *libro* 3.

Stat fano vicina, novum, & memorabile, lympha,
Quæ naſcente die, quæ deficiente tepeſcit,
Quæq; riget medium cùm ſol aſcendit Olympum,
Atq; eadem rurſus nocturnis fervet in umbris.

Nomina fontium aliquot apud veteres.

Acidalia, Bœotiæ apud Orchomenon.
Aganippe, Bœotiæ, ad Heliconem montem.
Albuneus, in Latio, apud Tybur.

Arethuſa, apud Syracuſas, in Sicilia.
Callirhoe, apud Athenas, in Attica.
Caſtalius, Phocidis, ad Parnaſſi montis radices.
Clitorius, apud Clitorium urbem Arcadiæ.
Cruno, Atticæ.
Cyane apud Syracuſas, in Sicilia.
Dirce, apud Thebas, Bœotiæ.
Dircenna, apud Bilbilim, Hiſpaniæ.
Gargaphie, apud Plateas, in Bœotia.
Hippocrene, ad Heliconem montem.
Libethros, Magneſiæ, in Theſſalia.
Liriope, apud Theſpias, in Bœotia; ubi Narciſſus puer ſuffocatus.
Magæa, apud Syracuſas in Sicilia.
Salmacis, Cariæ, apud Halicarnaſſum, qui & Salmax.
Virbius, Laconiæ, in Peloponneſo.

Fontana, opp. olim Burgundiæ, S. Bernardi, cui pater erat Tecelinus Miles, natalibus celebre, vicus nunc eſt ad Albæ ripam, inter Claram vallem & Barrum Albenſe, ſed huic propior. Item opp. in finibus Tungrorum, ſeu Leodienſium, patria Philippi, qui ſcripſit de miraculis S. Bernardi. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Fontanella, pag. Gall. Celt. ad Sequanam fluv. in territ. Rhotomagenſi, cum cœnobio celeberr. à Wandregiſilo, cognom. Wandone, tempore Chlodovei jun. in eremo Gemeticenſi, cum 4. baſilicis extructo 12. m. p. à Rhotomago. Vulgò *Fontanelle*, à fonte uberrimo præfluente; ſed cœnobium à conditore & Abbate primo, modò *Fontenelle*, modò *S. Vandrille* dicitur. Habet à Sept. Occ. & Mer. montes vitiferos, ac denſas ſilvas; ab Or. fontem uberrimum, qui paſſus 1300. emenſus in Sequanam decurrit; fluvium item mirabilem, qui in Aquilonari plaga cœnobii ortus, ad Mer. in Sequanam ſimiliter influit: inter hæc autem duo flumina prata Monachorum amœna & irrigua. Eſt & *Fontanella*, in Hannonia, Monaſterio puellarum celebris, *l'Abbaye de Fontenelle en Hainaut*, ubi Johanna ſoror Philippi VI. ſocrus Ludovici Bav. & Eduardi III. Angl. R. amiſſo marito Wilhelmo Bono, ſepulta eſt. Vide Hadr. Valeſium *Not. Gall.*

Fontanetum, locus agri Antiſſiodorenſis, in quo Lotharius, à fratribus Carolo & Ludovico, acie victus eſt. an. Chr. 841. Vulgò *Fontenay*. Item caſtrum in Pictonibus, Malliaco proximum, ſimiliter *Fontenay*: cùm aliud non procul à Niortio *Fontenay* dicatur, nunc vici magis, quàm caſtri nomine dignum, poſtquam à Ludovico IX. funditus everſum eſt, A.C. 1242. Idem.

Fontania, ſacra fontium, quæ fiebant coronatis puteis, & fontibus. Varro & Feſtus.

Fontarabia, fruſtra à Condæo Principe obſeſſa, qui non parvâ clade ibidem affectus eſt, A.C. 1640. Vide *Fons Rapidus*.

Fontecla, vulgò *la Fondazza*, pag. olim Æmiliæ, nunc rus, cum caſtro parvo diruto, inter Placentiam & Parmam.

Fonteja, Virgo Veſtalis, M. Fonteji ſoror Cicero *pro Fonteja*.

Fontejus Agrippa, Aſiæ Proconſul, Mœſiæ præpoſitus. Tacit. *Hiſt.* 3. c. 46.

Fontejus Capito. Horat. *in Hodæporico*,

—— Capitoq; ſimul Fontejus, ad unguem
Factus homo, Antoni non ut magis alter amicus.

Fontejus Capito, in Germania, poſt cædem Neronis, turbare cœpravit: ideò à Cornelio Aquino & Fabio Valente, legatis legionum, interfectus eſt, antequam à Galbâ juberentur. Fuêre, qui crederent *Capitonem*, ut avaritiâ & libidine fœdum ac maculoſum; ita cogitatione rerum novarum abſtinuiſſe: ſed à legatis bellum ſuadentibus, poſtquam impellere nequiverint, crimen ac dolum compoſitum. Tacit. *hiſt. lib.* 1. *cap.* 7.

Fontenaum, Burgus prope Antiſſiodorum, celebris memorabili ab omni ævo prælio, inter Ludovici Pii Imp. filios, Carolum Calvum & Ludovicum Germ. ab una parte, & Lotharium Imperat. cum Pipino fratris filio ab altera: quo priores victores evaſerunt. An. 841. Vide *Fontanetum*.

Fontenaum, urbs lepida Pictavenſis prov. infer. ad radices collis, ad amnem Vendeam, nundinis dives effecta. 5. leuc. à Marano in Boream, 3. à Malleaco, 7. ab ora Oceani Aquitanici. *Fontenay le Comte.*

Fontes, pagus Inſubriæ, apud Aronam, nunc *Fontanetum*, à multis fontibus. Hic plures extant inſcriptiones antiquæ marm.

Fontes Aponi, Thermæ ſunt à vett. celebratæ in agro Patavino, Venetorum ditionis; hodie *Bagni d'Abano*, ut Leander ſcribit.

Fontinalis, Porta urbis Romæ ob propinquitatem ſcaturientium fontium, eadem *Capena* vocatur.

Forbiſherii fretum, vide *Fretum Forbiſherii*.

Forchena, opp. Franconiæ, ad confluentes Wiſenti & Regnitii fluviorum, ubi caſtrum permunitum, ſub Epiſc. Bamberg. 4. mill. Germ. à Bamberga in Merid. Quibuſd. eſt *Trutaveſa*.

Fordicidia, ut inquit Varro, feſta erant apud Romanos, dicta à *fordis*: i. e. bobus cædendis, quæ celebrabantur ad 17. Cal. Mart.

Fordunum, opp. Scotiæ amplum, Merciæ reg. primarium, 15. mill. ab Aberdonia, in Afr.

Foreſta, Anglis eſt ampla ruris portio, deſerta plerunque & nemoroſa, alendis feris regiis expoſita: nullo ſepimento, at certis terminis, certiſque legibus, Magiſtratibus, Judicibus, Officialibus & Miniſtris valdè inſignis & communita. Dicta à *foris* vel *foras*, quaſi pars *foraſtica* ſeu exterior, i. foris culta & habitata. Eodem ſenſu *Deſertum* dicitur, quaſi id, quod deſeritur & feris relinquitur. Vox a Normannis fortè introducta, Dani enim & Anglo-Saxones eam aliàs *Saltum cervinum*, aliàs *ſtabulum damarum* appellabant: juxta illud Virgilii *Æneid.*

Itur in antiquam ſilvam, ſtabula alta ferarum.

In agrorum dimenſionibus *Foreſta* olim non veniebant; Perinde nec villas propriè accepere, nec parœcias; nec de corpore alicujus Comitatus vel Epiſcopatus habitæ ſunt: ſed velut extraneum quiddam & feris datum, ferino Jure, non civili, non municipali fruebantur: Regem in omnibus agnoſcentes dominum unicum & ex arbitrio diſponentem. Novam *Foreſtam* inſtituturus Guilielmus I. in pago Hantonienſi, villas fertur 26. totidemque Eccleſias parochiales deleviſſe: ſed in eodem ſaltu Richardus fil. ejus ſecundogenitus funeſtâ aurâ correptus: alter Guilielmus R. cognom. Rufus à Gualtero Tyrello ſagittâ confixus, Henricus etiam nepos è Roberto, filio maximo, inter ramuſculos comprehenſus & Abſolomi pœnâ divinitus affectus eſt. Sequentes Reges *Foreſtas* inſtituturi non quidem tantopere ſævierunt, trucem tamen illam legem, quâ delinquentibus in feras, oculos & teſticulos eruebant, potentius ingeſſere: donec à Johanne, Henrico I. Eduardo I. &c. mitiores leges introductæ ſunt. Vide de his prolixè agentem Henr. Spelmannum *Gloſſ. Arch.*

Foreſium, Comitatus in territorio Borbonio inferiore, nomen habens non à ſylvis ſaltibuſque, ut quidem vox videtur ſonare, ſed à *Foro* nomine, ac ſi diceres *Forenſes* & *Foreſiat*. Forenſes verſus Septentrionem Borbonenſibus Germanis ſuis objacent: ad Occidentem Arvernis: Ad Meridiem Lugdunenſibus: ad Orientem Bello-Joleſiis. Vulgò *Pays de fores*, vel *foreſts*. Metel. Merula.

Foretani, & *Foretii*, Italiæ Tranſpadani populi. Plin.

Forculus, Deus putabatur, qui Foribus præerat, ſicut Cardinea Dea, quæ Cardinibus, & Limentinus Deus, qui Limini, ridiculâ Ethnicorum ſuperſtitione.

Formentera Inſ. Vide *Ophiuſa*.

Formia, urbs Campaniæ maritima, juxta Cajetam, Læſtrygonum olim ſedes, à Lamo quodam Lacone, ut creditur, condita. Horat. *lib.* 3. *Carm. Od.* 17.

Æli, vetuſto nobilis ab Lamo, &c.
Autore ab illo ducis originem,
Qui Formiarum mœnia dicitur
Princeps, & innantem Maricæ
Litoribus tenuiſſe Lirim

Hæ primum *Hormiæ* dictæ ſunt, ſive à frequentiâ, bonitateque τῶν ὁρμῶν, h. e. *ſtationum*, ut Feſto placet, ſive ἀπὸ τῆς ὁρμῆς, h. e. ab *impetu* Læſtrygonum, qui *Anthropophagi* fuiſſe dicuntur. Martialis *Formiam* dixiſſe videtur 10. 30.

O temperatæ dulce Formiæ litus.

Horat. 1. *Od.* 20.

—— Mea nec Falernæ
Temperant vites, neq; Formiani
Pocula colles.

Diodoro, Straboni, ac Æliano Φορμίαι, unde mendoſè apud Ptol. Φόρμιαι videtur, quod tamen antiquum puto fuiſſe mendum, cùm apud Steph. legitur Φορμίαι πόλις Ἰταλίας, ἐθνικὸν, τὸ αὐτό. Strabo *lib.* 5. Φορμίαι. Λακωνικὸν κτίσμα τοῦτ' Ὁρμίαι λεγόμενον πρότερον διὰ τὸ εὔορμον.

Formianum, villa Ciceronis, in agro Formiano, cujus locus adhuc *Ciceron*, teſte Smetio.

Formio, Iſtriæ fluv. parvus. Ptolem. hodiè *Riſano*. In mare Adr. & Sinum Tergeſtinum cadens, 2. mill. à Juſtinopoli in Bor. 6. à Tergeſte in Auſtr. Baudr.

Formiſela, locus fuit in Morinis, ſeu diœceſi Tarvennenſi, Collegio Canonicorum inſignis. Vulgò *Vermeſeele*. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Formoſa, Inſ. Aſiæ probè culta & fertilis, in Oceano Or. Sinico, inter Sinas & Luſoniam Inſ. Cujus opp. præc. *Tayoan*, in ora. Nuper tota Hollandis paruit, ſed ex ipſa ejecti ſunt à Sinis.

Formoſus, 109. Romanorum Epiſcopus. An. Dom. 890. quo monſtra horrenda in ſedem Angelis reverendam, ut Baron. *in Annal.* inquit, intruſa, cum Sergio de Papatu contendit: Guidonem & Arnolphum coronavit. Obiit an. 896. Ejus cadaver à Stephano VI. refoſſum, qui illud publicè Pontificalibus veſtibus exui, dein in Tiberim conjici juſſit, &c. Luitprand. *hiſt. l.* 1. *c.* 7. 8. Sigebertus, Sigonius *lib.* 6. *an.* 896. 897. Ciacconius, &c.

Fornicalia, feriæ à Romanis farris torrendi gratiâ inſtitutæ, quibus ad fornacem in piſtrinis ſacrificium fieri ſolebat; dicta à *Fornace* Deâ, in cujus honorem hæc erant inſtituta, & celebrabantur 12. Calend. Mart. Miratur vir doctiſſimus *in Lex. Philologico*, in lexico veteri Fornacem ſtatui Deam; nempe non veniebat ei in mentem Ovidii illud, *in erudito de Faſtis opere, l.* 6.

Et Fornicalis ſunt ſua ſacra Deæ.

Item hoc ejuſdem *in lib.* 2.

Facta Dea eſt Fornax, læti Fornace coloni
Orant, ut vires temperet ipſa ſuas.

Forappio

Foroappii, Italiæ pop. in Falerno agro. Plin. 3.3. Oppidum eorum *Forum Appii* Horatio dicitur, *Serm.* 1.5.

—— inde forum Appi

Differtum nautis, cauponibus atq; malignis.

Tullius *ad Atticum lib.* 2. *ep.* 10. *Ab Appii foro horâ quartâ, dederam aliam paulo antè à Tribus Tabernis*: ubi Leander tradit, hodie hoſpitium tantùm *Marutt* dictum extare.

Foroaugustana, Hiſp. citer. civitas, alio nomine *Libiſoſonna* dicta. Plin. 3. 3.

Forobremitani, Umbriæ pop. Plin.

Foro-Julienſis ager, ſeu *Forojulium*, *Friuli*, prov. Ital. ſub Venetis. Vide *Forum-Julium*.

Forteventura, Inſula Africæ, in mari Atlantico, una ex Canariis, verſus Ortum & oram Afr. Oppidum habet cognom. in ora Auſtrali, aliàs *Caſperia*. Sub Hiſpanis. 26. leuc. Hiſpan. ab ora Africæ.

Forthea, fluv. Scotiæ meridion. Oritur in confinio Leunoxiæ prov. dein Sterivelinum urbem rigat & paulo infra multis auctus fluviis, in æſtuar. Bodotriam ſe exonerat, quod ab eo etiam *Forthea* dicitur; extenditurque inter Fiſam & Laudoniam provincias. Vulgò *Forth*.

Fortia Caſtra, in Tirolenſi Comitatu habet Lazius ex Lib. Notit. quod *Sterzingen* interpretatur.

Fortuna, Dea antiquis credita. Calva, cœca & rotæ inſiſtens fingebatur. Apud Rom. *Bona* dicta, in nummo Antonini Getæ, dextrâ rotæ innixa, lævâ cornu copiæ tenens: *Aurea*, in nummo Adriani, cum aliis, clavo incumbens: *Pacifica*, in nummo Antonini Pii, innixa clavo, & cornu copiæ tenens, cum lemmate, *Fortuna obſequens* & *S. C.* Item, lauri ramum geſtans, &c. repræſentata eſt. *Barbata*, *Conſervatrix*, *Equeſtris*, *Privata*, &c. porro dicta Auguſt. *de C.D. c.* 18. Spartian. *in Severo*. Plut. *de Fort. Rom.* Suet. *in Domit.* Angelonus *hiſtor. Auguſt.* Balduinus *Iconol.* Morerius. Juvenal.

Te facimus Fortuna Deam, cæloq; locamus.

De Fortunâ prolixè diſſerit N. Comes *Mythol.* 4 9.

Fortuna divinæ inſula Americæ Septentrional. verſus terras Arct. ad oſtium Orient. Freti Hudſonis, haud pridem ab Anglis detecta.

Fortunæ templum in Campania inter Cales & Teanum urbes erat.

Fortunatæ inſulæ, à *fructuum ubertate*, vel *aëris bonitate* dictæ, contra Mauritaniæ finem ad Occidentem ſitæ ſunt. Strab. *lib.* 3. & Plin. *lib.* 4. Fuerunt autem ſex numero, nunc omnes *Canariæ* dictæ. Vide ibi. Has inſulas Horatius innuere videtur, *Od.* 8. *lib.* 4.

—— Divitibus conſecrat inſulis.

Nec non *Epod.* 16.

Nos manet Oceanus circumvagus, arva beata
Petamus arva, divites & inſulas, &c.

Detectæ à Joh. Betencurtio Gallo; donatæ ſunt à Pontifice Alphonſo Caſtellano, an. 1346. 20. aut 30. leuc. diſtant ab ora littor. Africæ & reg. Biledulgerid. Earum Orientalior eſt *Forteventura*; *Inſ. Ferri* Occidentalior. Vide *Canariæ Inſ.*

Fortunatus, Præſul Pictavienſis, qui geſta Sanctorum patrum partim pedeſtri, partim ſolutâ oratione conſcripſit. Item ſanctus quidam, cujus adventu ſe lætum fuiſſe ſcribit Apoſtolus Paulus.

Fortunatus, L. Veteris, Aſiæ Proconſulis libertus, ejuſdemque ſub Nerone everſor. Tac. 16.10.

Foruli, opp. Sabinorum, ſaxoſo in loco ſitum, unde fit, ut Strabo *libr.* 5. petram vocet ad rebellandum, quàm ad habitandum aptiorem. Virgil. *Æn.* 7.

Caſperiaſq; colunt, Foruloſq; & flumen Himellæ.

Forum Adriani, nunc eſt *Woerburg*, vicus in Hollandia, Cluverio teſte.

Forum Alieni, Tac. oppidum Æmiliæ, apud Padum fluvium, ubi nunc Ferraria urbs, *Ferrara*, teſte Joanne Boccatio, cum aliis, inter Bononiam 32. & Patavium in Hor. 48. ac inter Mantuam & Ravennam 50. à Verona verò 60. mill. paſſ.

Forum Appii, Cic. Hor. Ant. Ptol. & al. urbs Latii, olim Epiſcopalis in finibus Volſcorum, apud Pontinam Paludem, inter Ariciam & Feroniam, ac inter tres Tabernas & Tarracinam, à qua 12. mill. paſſ. recedit, Romam verſùs 48. prorſùs exciſa. Locus *Cale nuove*, ſeu *Caſe nove* Celſo Cittadino, aliis *le Marutt* diverſorium: aliis verò ubi *Foſſa nuova*, monaſterium & Abbatia, quæ loca omnia ſunt proxima. Populi *Foroappii* Plinio. Meminit Horatius *lib.* 1. *ſerm. Sat.* 5.

—— Inde Forum Appi

Differtum nautis, cauponibus atq; malignis.

Cluverio, Brietio & aliis, eſt locus nunc *S. Donato* dictus, aliquot tantùm ædibus conſtans, intra paludes Pontinas, prope Aſturam amnem, & 5. milliaribus ab ora maris Mediterranei: quanquam aliqui credant fuiſſe ubi nunc *le Caſe nuove*, diverſorium inter Privernum & Setiam, juxta Pontinas paludes.

Forum Auguſtum, ſive Forum Auguſti, in urbe Roma, ab Ovidio *lib.* 5. *Faſt.* memoratum:

Templaq; in Auguſto conſpicienda Foro.

Vide infrà, ubi fora urbis Romæ deſcribuntur.

Forum Aurelii, Ant. oppidum erat Hetruriæ, medium inter Centum Cellas & Coſam, 25. mill. paſſ. utrinque diſtans, in ora apud Graviſcas, prorſùs exſtinctum.

Forum Bibalorum, Ptol. *Fomillam*, teſte Moletio, oppidum fuit Hiſpaniæ Tarraconenſis, apud Aquiflavienſes, nunc vicus in agro Aquarum Flaviarum, in regno Portugallico.

Forum Calviſii, Vet. Inſcr. *Calviſano*, oppidum Cenomanorum, in agro Brixiano, inter Brixiam 15. & Aſulam 10. m. p. diſſitum.

Forum Caſſii. Anton. *S. Maria Forcaſſi*, urbs olim epiſcopalis Hetruriæ, apud Vetrallam oppidum, quod nonnulli ipſum Forum Caſſii eſſe contendunt, inter Sutrium & Viterbium ad 7. mill. paſſ. Nunc vicus eſt parvus prope Vetrallam oppidum, in provincia Patrimonii S. Petri, in Hetruria, Romano Pontifici ſubdita, 7. milliaribus diſtat à Viterbo in Auſtrum.

Forum Claudii, Ant. Ptolem. *Clodii* Plinio, *Tolfa nova*, oppidum Thuſciæ mediterraneum, apud oram auſtralem, inter Bracenum & Cornuetum, ab urbe Roma 38. mill. paſſ. in Occaſum, ubi aluminis minera. Ferrar. Baudrando nunc in ejus veſtigiis conſpicitur *Oriolo*, caſtrum provinciæ Patrimonii S. Petri, teſte Luca Holſtenio. 4. milliaribus diſtat à lacu Sabatino in Occaſum, & 5. à Braciano in Circium; eſtque in Ducatu Braciani.

Forum Claudii alterum, Ptolem. *Tarantaiſe* teſte Cœnali, urbs Archiepiſcopalis apud Alpes Grajas, in finibus Allobrogum, ſeu in Sabaudia. Aliis eſt *Novaleſa*, oppidum cum cœnobio apud Alpes Cottias, à Seguſio 4. mill. paſſ. interiùs diſtans: quod magis probatur: hoc enim in Italia eſt, non in Gallia, & à Ptolemæo in Italia deſcribitur, Ferrar. Baudrando urbs fuit Centronum, in Gallia Narbonenſi, quæ nunc *Montiers en Tarantaiſe*, urbs Archiepiſcopalis & Tarentaſiæ caput, in Ducatu Sabaudiæ, ad Iſaram fluvium, 4. leucis diſtat à Fano S. Joannis Maurianenſis in Boream, & à Camberiaco in Ortum, Sanſone, Brietio, & aliis teſtibus.

Forum Clodii. Plin. Vide *Claudii*.

Forum Cornelii, Plin. Anton. Ptolem. & al. *Cornelium* Ciceroni, quod & Syllæ Forum appellatur, *Imola*, urbs Æmiliæ ſeu Galliæ Togatæ, in Romandiola, apud Vatrenum fluvium, inter Bononiam 20. & Faventiam in Ortum 10. mill. paſſ. epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Ravennate, inde 24. mill. Bononiam verſùs. Populi *Forocornelienſes* Plinio, & *Cornelienſes* aliis. Ferrar. Baudrando urbs fuit Lingonum, in Gallia Ciſpadana, *Imola*, nunc in Romandiola, in limite agri Bononienſis & Ducatus Ferrarienſis, ſub dominio Romani Pontificis; eſtque culta & elegans, 16. milliaribus à confinio ditionis Florentinæ in Boream.

Forum Decii, Plin. fuit oppidum Sabinorum, cujus hodie nullum prorſùs exſtat veſtigium.

Forum Diuguntorum, Ptolem. ſive, ut habet textus Græcus, *Jutuntorum*, oppidum fuit Galliæ Tranſpadanæ: quod aliis eſt *Crema* urbs, aliis *Pizighiton*, oppidum cum arce firmiſſima, in finibus Cenomanorum, ad Adduam fluvium, à Cremona 12. mill. paſſ. in Occaſum Ticinum verſùs. Ferrar. Cluverio, Sanſoni, & aliis, eſt *Crema*, urbs permunita Galliæ Tranſpadanæ, antea Ducatus Mediolanenſis, nunc ſub dominio Reipublicæ Venetæ, ad amnem Serium, epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Bononienſi. Habet ab Oriente Cremonenſem agrum, uti ab Occidente Laudenſem. Vide *Crema*.

Forum Domitii, à Cn. Domitio Ahenobarbo, abavo Domitii Neronis Aug. qui in Conſulatu, Allobrogibus Arverniſque ſuperatis, elephanto per provinciam vectus eſt, fortè dictum. *Fabregas*, teſte Varterio, oppidum Galliæ Narbonenſis, in Occitana regione, inter Nemauſum 45. & Biteras 30. mill. paſſ. ex Itinerario Antonini, à Cæſerone 18. in Ortum. Ferrar. Baudrando *Forum* Domitii quibuſdam eſt *Fabregues*, oppidum ad Caulazonem amnem, in Occitania inferiori, 2. leucis à Monte Peſſulano in Occaſum, & una tantùm à ſtagno Magalonenſi in Boream; à Nemauſo 30. mill. paſſ. in Occaſum. Aliis autem, & meliùs, eſt *Frontignan*, oppidum ejuſdem tractus, ad ſtagnum Magalonenſe ſeu Lattaram, inter Biterras 30. mill. paſſ. & Nemauſum 45. à Cæſerone 20. in Ortum, teſte Sanſone. Dicitur aliter Frontinianum; eſtque vino ſuo celebre.

Forum Egurrorum, Ptol. *Medina de Rio Seco* Villanovano & aliis, oppidum præclarum Hiſpaniæ Tarraconenſis, in regno Legionenſi, à Legione 15. leucis in Auſtrum, à Valliſoleto 8. in Africum, Aſturicam verſùs 14. vel certè non longè, Ferrar. Sanſone teſte, erat oppidum Aſturum, ubi nunc caſtrum *Monte Furado*, in Gallæcia, ad fluvium Burviam, 12. leucis à Luco Auguſti in Auſtrum Brigætium verſùs.

Forum Flaminii, Plin. Ptol. *Forflamme*, urbs Umbriæ epiſcopalis, à Longobardis everſa: locus adhuc nomen antiquum retinet, à Fulginio, quod illi in epiſcopali honore ſucceſſit, 3. mill. paſſ. Nuceriam verſùs. Sunt qui Forum Flaminii nunc Fulginium dici putent, cùm ex Plinio & libro Conciliorum urbes diverſas eſſe conſtet, quæ eodem tempore epiſcopalem ſedem habuerunt. In manuſcripto Seldeni Φόρος Φλαμινίου.

Forum Fulvii, Plin. quod & Valentinum, *Valenza*, opp. amplum

Liguriæ, impoſitum Pado fluvio, in Gallia Ciſpadana, ab Alexandria 7. mill. paſſ. in Boream Ticinum versùs, unde 27. abeſt. Ferrar. Baudr. oppidum eſt munitum Ducatus Mediolani, in colle, ad Padum fluvium. Captum fuit à Gallis anno 1656. ſed poſtea redditum pace ad Pyrenæos confecta; eſtque medium inter Caſalem ad Occaſum & Dertonam ad Ortum.

Forum Gallorum, Cic. App. Frontin. *Caſtel Franco*, oppidulum Æmiliæ, ſeu Galliæ Togatæ, in via Æmilia, inter Bononiam (in cujus agro eſt) 14. & Mutinam 6. mill. paſſ. occurrens, Ferrar. Baudrando oppidulum eſt agri Bononienſis, in ditione Pontificia, vix 2. milliaribus à confinio Mutinenſi & à Scultenna fluvio, 8. autem à Mutina in Ortum. Ei adjacet arx probè munita ab Urbano VIII. Barberino Pontifice Romano exſtructa in tutelam illius tractus, & de ipſius nomine dicta arx Urbana, *Forte Urbano* vulgò, in ruderibus caſtri Leonis.

Forum Gallorum alterum, Ant. *Gurrea*, teſte Hieronymo Zurita, oppidum Hiſpaniæ Tarraconenſis, in Aragonia, inter Cæſaraugustam 5. & Jaccam in Boream 14. mill. Hiſpanicis diſtans. Quibuſdam eſt *Zuera*, oppidulum ad Gallegum fluvium, 5. leucis à Cæſarauguſta in Boream. Aliis autem eſt Luna, caſtrum ad amnem Bielum, 8. leucis à Cæſarauguſta versùs Boream & confinia Navarræ, 6. à Jacca in Africum.

Forum Julium, Plin. Strab. Ptol. & Julii, *Frejus*. Plinio *Colonia Octavianorum*, in nummo Auguſti *Col. Julia Octavianorum*: in nummo Domitiani *Col. For. Jul.* in nummo Neronis *Col. Pacenſ. Claſſ.* à pace nempe *Pacenſis*, & claſſe Auguſti Cæſ. cujus navale fuerat, *Claſſica*: Huc enim, ad Gallicum littus tuendum, roſtratas naves cum remige valido miſerat, Tacit. *Annal. lib.* 3. Urbs eſt Galliæ Narbonenſis, epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Aquenſi, unde & à Maſſilia 600. ſtadiis, teſte Strabone, abeſt in Ortum, in ora Provinciæ littorali, inter Nicæam & Telonem 10. & 12. leucis. *Forum* item Julium Tacito & Ptolemæo *Cividal d'Auſtria* aliàs, nunc *Cividal del Friuli*, teſte Leandro, & Lazio, ac aliis, colonia & urbs Carnorum, ab Utino 8. mill. paſſ. in Boream, ab Aquileia 22. in Circium, quod & Caſtrum Julienſe Diacono dicitur. *Forum* præterea Julium Plinio, qui populos Forojulienſes memorat, *Friuli* & *Patria* à Venetis, quibus paret, *Friaul* Germanis, quæ & Carnia veteribus, regio eſt Italiæ, Venetiæ pars, inter Marchiam Tarviſinam, & Hiſtriam ac Noricum contenta. Cujus Utinum caput eſt, & conventus juridicus. Vide Leandr. *deſcript. Ital.* Blondum & J. Candidum *in Aquilegienſium hiſt.* Ejus meminit Fortunatus *in Vita S. Martini lib.* 4.

Inde Foro Juli de nomine Principis exi. Ferrar.

Baudrando. *Forum* Julii, *Frejus*, urbs eſt Provinciæ in valle, Patria Cnæi Julii Agricolæ, viri conſularis, qui Tacito ſocer fuit, ac Valerii Paulini, Veſpaſiani Aug. Procuratoris & Ducis. Sita eſt intra paludes, dimidia leuca ab ora maris Mediterranei, 13. leuc. à Telone in Ortum, & 4. à Fano S. Eutropii in Boream, ad oſtia fluvii Argentei, qui vulgò *Argence*, aliàs *Argens*, à colore aquarum nomen habet. Hunc Lepidus *epiſt. ad Ciceronem* nuncupat *flumen Argenteum*, datâ ex *Ponte-Argenteo*: qui locus ſic appellatus eſt, à ponte amni impoſito. Arenæ hujus Argentei fluv. Forojulienſium portum illum tam eximium olim, implevere ac obſtruxere: ut arenæ Rhodani oram Gothiæ importuoſam reddidere: ac poſt Ludovici IX. regnum, ab Aquis Mortuis, portu antè celeberrimo, receſſit mare 3. aut 4. m. p. Videtur autem fuiſſe *Forum Julii* caput olim *Suelterorum*, vel *Selterorum*. Hic Amphitheatrum, opus Rom. Hadr. Valeſius *Not. Gall.* Epiſc. eſt ſub Arch. Aquenſi, cui etiam Parlamento ſubeſt. Colonia fuit illuſtris Romanorum, Julii Cæſ. nomine inſignita, an quia ibi armorum officina, an quia commercii aut Præfecti ſedes. Bis terque à Gothis & Saracenis vaſtata, nihilominus hodieque illuſtria ſervat antiquitatis monumenta: Amphitheatrum ferme integrum, aquæductum admirandum 10. leucarum, ſtatuas, tripodem è quo Oracula olim fundebantur, inſcriptiones innumeras. Sedes Epiſcopi eſſe cœpit ſec. 2. ſed primus, cujus apud Auctores mentio, Acceptus eſt, qui Concilio Valentiæ habito A. Chr. 374. interfuit, quo ſeipſum criminis arguit ſcriptoribus ignoti, ut à functione Epiſcopali liberaretur: Secundus, cujus meminere Auctores, eſt Kilianus, cui Leontius Martyr, Theodorus, Victorinus, &c. ſucceſſere. Inter Epiſcopos ejus porro fuere Johannes XXIII. Pont. Rom. Wilelmus Amicius Patriarch. Hieroſolymit. tresque alii, Cardinalitio murice tincti. Vide Morerium *Dict. Hiſt* & præter illum, Strab. *l.* 4. Plin. *lib.* 3. *cap.* 4. Tacit. *lib.* 3. & *in Vita Agric.* Melam *lib.* 2. *cap.* 5. Baron. *in Annal.* Robert. *Gall. Chriſt.* Sammartan. *tom.* 2. 568. & *ſeqq.* Sauſſæum *Mart. Gall.* Savaronem *in Sidon. Apollin.* Baralim *Chron. Lirin.* Noſtradamum & Bouch. *hiſt. Prov.* du Tour *Vita S. Leontii*, Gueſnæum *part.* 1. c. 42. *Caſſiani ill.* &c. *Forum Julii* item, urbs Carnorum, nunc *Cividad di Friuli* dicitur, ad Natiſonem fluv. ſub dominio Reipublicæ Venetæ, & in agro Forojulienſi ab ea dicto, 15. mill. à Goritia in Occaſum, & ad radices Alpium. Prodita fuit an. Chr. 612. à Giſolphi Ducis victi cæſique vidua Romilda, Caſgano victori, cujus nuptiis inhiabat, ſed hic datâ libidini promiſsâ nocte proſtitutam militibus palo transfixit: Filiæ verò diſſimiles matri, aſcititio fœtore mammas inficientes pudicitiam conſervarunt, Aimon. *lib.* 4. *cap.* 5. &c.

Acceptos aliis Panchaia mittat odores,
Nobis, Virginitas quo mage tuta, placet.

Forum Julium autem, ſeu *Forojulienſis provincia*, pars eſt Italiæ, ubi alias Carni populi, nunc *Friuli*, & aliquando *Patria del Friuli*, Gallis *le Frioul*; totaque ſubeſt dominio Venetorum, exceptis Aquileia & Goritia, quæ parent Auſtriaco. Nomen hæc regio quibuſdam nacta videtur à Julio Cæſare, cujus ibi legiones ſtativa habebant, aliis aliud ſentientibus. Utinum caput eſt, reliquæ urbes Tergeſte, Gradiſca, Aquileia, Goritia caput Comitat. cognom. Palma, à Venetis ante aliquod tempus condita, &c. Vide Leandr. Albertum *deſcr. Ital. p.* 484. & *ſeqq. edit. Veneta* 1581. Cluver. *Introduct. Geogr. lib.* 3. *cap.* 35. &c. Rogaudi Ducis Forojulii rebellionem, illo capite truncato, ſedavit Carolus Magnus An. Chr. 776. Berengarium dein Ducem creavit Carolus Calvus Imp. A. C. 876. &c.

Forum Lebuorum, Polyb. Plin. Ptol. ſeu Lebevorum, aut Libycorum, & Lebetiorum, (variè enim, Leandro & Ortelio teſtibus, legitur, qui Plinium & Ptolemæum citant, apud quos neque Lebui, neque Lebetii leguntur) *Borgo Lavizaro*, teſte Merula, & Leandro, oppid. Inſubriæ, in agro Novarienſi, à Novaria 5. mill. paſſ. diſtans, Caſalenſem urbem versùs. Fortè Forum Libicorum, quorum meminit Ptolemæus, vel Lebuorum, quos memor. Polybius, Ferrar. Baudrando vicus eſt Ducatus Mediolanenſis, in agro Novarienſi, & 5. milliaribus à Novaria in Auſtrum Mortariam versùs diſtat.

Forum Lepidi, urbs Italiæ, in Gallia Ciſalpina, *Regio* nunc, ſub dominio Ducis Mutinæ. Vide *Regium Lepidi*.

Forum Licinii, ſeu Liciniforum apud Plinium, vulgò *La Pieve d'Incino*, teſte Leandro, oppidum olim Inſubriæ, nunc pagus agri Mediolanenſis, à Mediolano 30. mill. paſſ. in Bor. diſtans.

Forum Limicorum, *Puente de Lima*, teſte Floriano, & *Ponte de Lima*, oppidum Hiſpaniæ, in finibus Bracarum, in regno Portugallico, ad Liminum fluvium, à Bracara urbe 4. leucis in Boream diſtans.

Forum Livii, Plin. Ant. *Forli*, urbs Galliæ Togatæ, epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Ravennate, unde 16. mill. paſſ. abeſt, in via Æmilia, media inter Faventiam & Ceſenam urbes Romandiolæ, utrinque 10. mill. paſſ. diſtans. Populi *Forolivienſes*. Ferrar. Baudrando, urbs eſt lepida, ditionis Pontificiæ, in Romandiola provincia 12. milliaribus à Ravenna in Auſtrum, 4. autem à Civitate Solis & à confinio Etruriæ in Boream. Aliàs Principes habuit proprios. Epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Ravenn. Patria Blondi, Raineri, qui Bartoli præceptor, &c. Leand. *deſcr. Ital.* &c.

Forum Narbaſorum, Ptol. oppidum Hiſpaniæ Tarraconenſis, in finibus Aſturum, exciſum: locus *Arvas* hodie, teſte Morali, nominatur, inter Legionem & Ovetum. Ferrar. Baudrando eſt oppidum Callaicorum, in confinio Luſitaniæ, ad Durium fluvium, nunc fortè *Torre de Moncorvo*, in Portugallia, ut dignoſcitur ex ſitu, Sanſone & Brietio teſtibus, 9. leucis ſupra Lamecam in Ort. Sed longè ab Aſturiis diſtat.

Forum Neronis, Ptol. urbs Galliæ Narbonenſis, in Occitania, cujus populi *Foroneronienſes*, & *Luteviani* Plinio dicuntur. Vide *Luteva*. Aliis eſt oppidum Provinciæ, cis Druentiam fluvium: quod quibuſdam eſt *Forcalquier*, Comitatus cognominis caput, in colle, medium inter Seguſteronem ad Cæciam & Aptam Juliam ad Africum, 2. leucis à Druentia fluvio, juxta rivum *Laye* dictum. Olim fuit cum tit. Comit. Anno 900. in diviſione filiorum Boſonis II. Inter titulos Galliæ R. Noſtradamus & Bouch. *hiſtor. Provinc.* Sed aliis hoc eſt *Alaunium* Antonini & tabb. Peuting.

Forum Novum, Plin. urbs fuit Sabinorum, apud Oretum oppidum exciſa, in eodem loco ubi nunc, urbe deleta, Eccleſia Epiſcopalis ſupereſt, vulgò *Veſcovio* dicta, teſte Luca Holſtenio, & ut colligitur ex veteri inſcriptione illius Eccleſiæ. Eſt & Forum novum ex veteri inſcriptione oppidum Galliæ Togatæ, ſeu in Gallia Ciſpadana & in territorio Parmenſi, ad Tarum fluvium, à Parma 10. mill. paſſ. *Fornovo* pagus, Ferrario. Baudrando verò hoc *Forum* Novum, caſtrum eſt, 10. milliar. à Parma in Africum. Dicitur vulgò à Gallis *Fornove*. Hic inter Carolum VIII. Galliæ R. Neapoli reverſum & Confœderatos Italiæ Principes acris pugna, quâ ille victus & impedimentis exutus eſt, Paul. Jov. *libr.* 4. An. 1495. Aliter Mezeray, *in Carolo VII.* Vix uno milliari diſtat à Taro fluvio. Aliàs *Foronovanum* dictum fuit.

Forum Popilii, Plin. vel *Pompilii*, vulgò *Forlimpopoli*, urbs olim epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Ravennate, nunc oppidum (ſede epiſcopali Britinorium proximam urbem tranſlata) Æmiliæ, in Romandiola, inter Forum Livii 4. & Ceſenam in Ortum 6. mill. paſſ. occurrens. Populi *Foropopilienſes* Plinio. Urbs à Grimoaldo Longobardorum Rege anno ſalutis 700. primùm, deinde ab Ægidio Cardinale Legato in Italia an. 1270. everſa eſt, ſedeſque Epiſcopalis Britinorium recepta.

Forum Seguſianorum, Ptol. *Feurs*, teſte Dalechampio, oppidum Gall. Celticæ, Foreſtiæ regionis oppidum primarium, à Lugduno 8. leuc.

8. leucis in Occaſum Arvernos versùs. Sunt qui etiam Forum Sebuſianorum legunt, quod *Bourg en Breſſe* eſſe dicunt, oppidum Galliæ Celticæ, inter Lugdunum, & Matiſconam, cui propius eſt, regionis Brixiæ, inter Sabaudiam & Burgundiam, Comitatus caput. Sed apud Ptolemæum Forum Seguſianorum duntaxat legitur. * *Teruanœn* in manuſcripto Seldeni. Ferr. Baudrando eſt oppidum, Forenſis ſuperioris caput, ad Ligerim fluvium, 6. leucis à Rodumna in Auſtrum, & totidem à Fano S. Stephani in Boream. Errant autem qui illud *Bourg en Breſſe* eſſe dicunt, cùm ab eo 15. leucis diſtet in Africum. Ita autem à Romanis videtur dictum, quoniam eò Seguſiani convenirent, ibique diſceptarent. Vetus lapis fabrorum lignariorum Foroſegus. conſiſtentium meminit: *Fabri Tignuar. Qui For. Seguſ. conſiſtunt.* Caput eſt pagi *Forenſis*, Comitibus quondam ſuis inclyti, hodie *le Foreſt*: qui dividitur in Superiorem, *le haud Fores*, qui inter Arvernam Lemanem & Ligerim, & Inferiorem, vulgò *le Fores* abſolutè, qui trans Ligerim jacet.

Oppida & caſtella agri Forenſis.

Anemundi vel Chanemundi caſtrum, *S. Chaumont* in Infer.	Mons Maurillonis *Mont Morillon*, in Super.
S. Bonniti, in ſuper.	S. Ragneberti ad Ligerim *S. Rambert*, in Sup.
Caſulæ vel Caſella, *Chaſelles* in Infer.	Rodumna *Rouane*, ibid.
Forum Seguſianorum, in Infer.	S. Stephani opp. in Inf.
Mons Bruſonis, in Sup. cap. reg.	S. Valdomeris opp. *S. Galmier*, ibid.

Forum Sempronii, Strab. Plin. & al. *Foſſumbron, Foſſombrone, Foſſimbruno*, urbs Umbriæ epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Urbinate, inde 10. mill. paſſ. diſtans, ad Metaurum fluvium, in Ducatu Urbinate, inter Fanum 15. & Callium in auſtr 10. mill. occurrens, Ferr. Baudrandus locat 10. milliaribus ab Urbino in ortum. Brietius tamen credit *Forum* Sempronii 5. inde diſtaſſe milliaribus, & ex ejus ruinis excitatum Foſſumbrunum. Epiſc. & metropolis Duc. Urbini. Deſtructa à Gothis & Longobardis, dein commodiore loco de novo condita eſt, aliquo à ruderibus veteris intervallo. Hic Malateſti & Galeazi diu domini, Friderico Com. Urbinati illam reddiderunt, Anno 1440. Leand. Alb. *deſcr. Ital. p. 288. edit. Ven. an.* 1581. Vulgò *Foſſombrone*.

Forum Statiellorum, P. Diac. *Villa de Fo*, oppidum olim, nunc pagus agri Alexandrini, in Liguria, inter Alexandriam 4. & Ovilias, patriam noſtram, 2. mill. paſſ. diſtans, haud procul à Tanaro fluvio, Ferr.

Forum Tiberii, Ptol. *Keyſerſtul*, teſte Rhenano, oppidum Germaniæ ſuperioris, ad Rhenum fluvium, in Helvetia, inter Scaphuſam 2. & Thermas ſuperiores 1. leuca diſſitum, à Baſilea 10. in auſtrum, Conſtantiam versùs, haud obſcurum, Ferr. Baudrando oppidulum eſt Helvetiorum & Epiſcopi Conſtantienſis, medium inter Baſileam ad occaſum & Conſtantiam ad ortum, 5. leucis Helveticis utrinque diſtans, ad Rhenum fluvium. Aliis eſt *Zurzach*, Vid. *Zurzacum*.

Forum Truentinorum. Plin. oppidum Æmiliæ excifum, apud Britinorium & Forum Popilii, ab eo 3. mill. paſſ. diſtans, à Britinorio 1. Cujus locus adhuc *Tro* incolis nominatur.

Forum Valentinum, Plin. Vide *Forum Fulvii*.

Forum Vibii, oppidum Galliæ Subalpinæ, ſ:u, ut ſcribit Plinius, Galliæ Tranſpadanæ, in cujus agro Padus fluvius conditus, rurſus emergit, teſte Plinio. Quod oppidum Leander non ſine errore apertiſſimo *Villach* interpretatur, quæ urbs eſt Norici, in Carinthia. Eſt autem *Bibiena* nunc, oppidum Pedemontanæ regionis, à Taurinis ad 22. mill. paſſ. in occaſum. Populi *Forovibienſes* Plinio, Ferr. Baudrando oppidum erat Taurinorum ad radices Alpium, nunc in Pedemontio. Quibuſdam nunc eſt *Bubiena*, vicus in valle Luſernæ, juxta Peleum amnem. Brietio eſt *Caſtel Fiori*, aliis autem *Paiſana*, vicus in eo tractu, ad Padum fluvium.

Forum Voconii, Plin. Ant. oppidum Galliæ Narbonenſis, quod variè indigitant. Nam Pinetus illud *Chambery* urbem, caput Allobrogum, ſeu Sabaudiæ, interpretatur (quod potiùs eſt Civaro.) Alii *Frejus* urbem Provinciæ maritimam eſſe volunt. Sed ex Antonini Itinerario & ipſo Plinio, neque *Chambery*, neque *Frejus*, eſſe poteſt, cùm à Foro Julio 12. ſive, ut alii codices habent, 22. mill. paſſ. ex Antonini Itinerario diſtet. Conſulendi ſunt in hac re regionis periti. Ferrar. Baudrando in Provincia, nunc eſt *Draguignan*, urbs culta, intra montes, 4. leucis à Foro-Julio in occaſum, & 6. à Fano S. Eutropii in Boream, Sanſone teſte. Hon. Bov. tamen exiſtimat fuiſſe ubi nunc oppidum *le Luc*, in Provincia, 6. leucis à Fano S. Eutropii & à Foro-Julio in Occaſum, 4. autem à Draguignano in Africum.

Forum Vulcani, Strab. *Campi Phlegræi* Plinio & Solino, *la Solfatara*, locus eſt Campaniæ, apud Puteolos, inde 1. mill. paſſ. Neapolim versùs diſtans, in morem ingentis theatri ignes perpetuos emittens, & ſulphur gignens.

Fora urbis Romæ ex P. Victore.

Forum Archimonii, ubi ædes S. Nicolai Archimonii.

Forum Auguſti, ubi nunc templum S. Adriani, Romano vicinum.

Forum Boarium, ubi templum S. Georgii, inter Romanum & Tiberim.

Forum Cæſaris, ubi porticus eſt Fauſtinæ Auguſti uxoris, Romano proximum, cujus meminit Ovid. *lib. 3. triſt. elegia* 1.

—— *Hæc ſunt fora Cæſaris, inquit.*

Forum Nervæ, apud Capitolium, inter ædes S. Hadriani & S. Baſilii.

Forum Olitorium, nunc *Piazza Montanara*, ad theatrum Marcelli, inter Capitolium & Tiberim.

Forum Palladium, apud Romanum, ubi ædes S. Andreæ in Pallata; cujus meminit Martialis *lib. 1. epiſt. 2.*

Limina quos pacis, Palladiumq; Forum.

Hoc Panvino & Famiano Nardino teſtibus, idem eſt atque Forum Nervæ.

Forum Piſcarium, apud Tiberim fluvium & theatrum Marcelli, inter Boarium & Olitorium.

Forum Romanum, apud porticum Fauſtinæ, inter Capitolium & Palatinum, in quo Veſtæ templum erat.

Forum Salluſtianum, apud hortos Salluſtianos, inter ædem S. Suſannæ & Salariam portam.

Forum Suarium, apud vetus Columnenſium palatium, & montem Quirinalem.

Forum Trajani, proximum Foro Nervæ, inter Capitolium & montem Quirinalem.

Foſi, pop. Germaniæ, Cheruſcis finitimi. *Dietmerſcher* teſte Althamero. Sed aliis *FoſſeVVerde*, tractus Friſiæ occidentalis, ubi non longè Foſete inſula, vulgò *Amelande*, teſte Hier. Verrutio. Baudr. Saxones, ubi nunc Ditmarſia, Holſatiæ pars. Soli Tacito memorati.

Foſſa, una eſt quatuor viarum, totius Angliæ celeberrima V. *Icenorum ſtratum*. Item tumulus, ſepulcrum. Unde *Foſſarius* Hieronymo *l. 7. de Ord. Eccl.* qui mortuos curat ſepeliendos, primus in Clericis ordo. V. Henr. Spelm. *Gloſſar. Archæol.*

Foſſa Canopica; quâ navigatur Alexandriâ Canopum. Strabo, & Stephanus.

Foſſa Cimbrica, quam nullam volucrem ſupervolare poſſe, ſcribit Antigonus *in Mirabilibus*.

Foſſa Clodia, vulgò *Chiozza*, urbs Venet. ep. ſub Patriarcha Veneto, in ora, inter Hadriam & Venetias, 25. m. p. Vid. *Clodea Foſſa*, pòſt *Clugia*.

Foſſa Cluilia, Dionyſius Κλοιλίας τάφρους vocat. Livius etiam pl. num. *Foſſas* habet *libr. 2.* ubi de C. Martio Coriolano, *Poſtremum ad urbem à Pedo ducit, & ad Foſſas Cluilias 5. ab urbe m. p. caſtris poſitis populatur inde agrum Romanum.* Plut. *de eâdem re in Vitâ Marcii*, Περὶ τὰς λεγομένας Κλοιλίας τάφρους [illegible].

Foſſa Corbulonis, *Leck*, teſte Ortelio, fluv. Batavorum in Hollandia, à *Corbulone* ex Rheno derivatus, ſpatio 23. m. p. Moſæ congrediens ad Crimpam pagum.

Foſſa Druſiana, flu. Germ. infer. in ducatu Geldriæ, à *Druſo* ex Rheno derivatus, vulgò *Yſel*, vel *Yſſel* Ortelio. Verius pars Rheni, in Iſalam foſsâ deducta, ad Druſoburgum, vulg. *Dusburg* Ferr.

Foſſa Mariana, Ptol. Gall. Narbon. urbs, ad alterum ex Rhodani oſtiis ſita, ita dicta à *Foſſa propinquâ*, quam Marius ex Rhodano duxit in viciniam, Strabo *l. 4.* Gallicè *Aigues mortes*. Baudrando nunc vicus *Fos*, in Prov. in ora maris Mediter. 1. leuc. à Maritima, & ſinu Aſtromela, in Occ. verſus oſtia Rhodani, à quibus 3. leuc. diſtat in Ort. prope Campos lapideos.

Foſſa Meſſanicia, nunc *Canal de S. Alberto*, locus, quo naves ex Pado in mare Ravennam uſque, per Paduſam paludem deducuntur.

Foſſa Neronis, *Licola*, teſte Sanfelicio, foſſa, quam Nero ex ſinu Bajano Hoſtiam uſque perducere tentavit.

Foſſa nova, monaſter. Ord. Ciſtercienſis, in Latio, 50. m. p. Româ. Hìc obiit Thomas Aquinas. In planitie, ad pedes montium. Vix 2. mill. à Priverno, totidem à Paludibus Pontinis, in via Româ Neapolim verſus.

Foſſa Papyriana. Tuſcorum civitas. Ptol. *Foſdinovo* nunc, ſub proprio March. 3. mill. à Macra fluv. 4. à Sarzana in Cæc. inter Apuam & Maſſam.

Foſſa Philiſtina, unum ex Padi oſtiis, *Foſſone*. Tacito *Tartarus* flu. nunc etiam interius *Tartaro*, qui unà cum Atheſi exit in mare.

Foſſanum, urbs Pedemontii, ad Sturam amn. media inter Salutium ad Occ. & Mont. Regalem ad Eur. 9. mill. utrinque diſtans.

Foſſatum, oppidul. dit. Pont. in Marchia Anconitana, in Apennino, & confin. Duc. Urbini, 12. mill. ab Eugubio in Eur. 14. à Saxoferrato in Auſtr.

Foſſatum, vulgari ſignificatione *foſſam*, nobiliore caſtrenſem, atque illam maximè, quâ caſtra Imperatoria circumcluduntur, denotat. Hinc & pro ipſis caſtris ſumitur. Duplex autem Imperatori ſtatio erat, Domeſtica & Extera: illa Palatium, hæc *Foſſatum*, utraque Imperatoris comitatum, prior aulicum, poſterior caſtrenſem continebat. Utrique præfuit Magnus Domeſticus, quem Galli poſtea *Majorem Domus*. Angli *Magnum Seneſcallum* appellarunt. *Foſſati* conſtitutio è Curopalate talis erat: Præfectus, inquit, exercitus caſtrorum ſedem, ſed dijudicante Megadomeſti-

domeſtico, luſtrat & eligit. Cooptato deinceps Imperatori loco, decernit Megadomeſticus, quinam à fronte, quinam à tergo, quinam à lateribus debeant conſiſtere: & ubinam ſingulorum Principum vexilla ſtatuenda fuerint. Manent autem hæc omnia contis & thecis ſuis involuta, donec explicentur Imperatoria. Megadomeſtico tamen ſua etiam prius explicare licet. Priusquàm verò conſidet Exercitus: excubiarum præfectus ſeu Drungarius biglæ, mandato Megadomeſtici, vigilias diſponit: Diurno tempori ſagittarios, nocturno equites, quibus certas ſtationes attribuit. Vigilias omnes obeunt, etiam ipſi Imperatoris filii, quia partes ſunt *Foſſati*: non tamen Megadomeſticus, quia ipſe univerſi Princeps eſt & caput, teneturque ubique, prout fert occaſio, protinus adeſſe, ne hoſte ſubitò irruente, exercitus ſine Duce deprehendatur. Pro ipſis nonnunquam militibus & toto exercitu quoque vox *Foſſati* ſumitur. Inde *Foſſatum* leve, manus militum levi armaturâ inſtructa, &c. V. Henr. Spelm. *Gloſſar. Archaol.*

Foſſinmacenſis tractus, Vid. *Focunates*.

Foſta & Jovis ſtatuæ, à Vigberto Anglo everſæ, ipſeque à Radbodo Friſonum R. propterea occiſus eſt. Ubbo Emmius *Hiſt. Friſ.*

Foxium, urbs Galliæ in Occitania, & diœc. Apamienſi, Comitatus cognom. caput. Familiæ origo fuit ex Comitibus Barcinonenſibus, teſte Froiſſardo, primusque Comitis titulum Bernardus geſſit, A. C. 1062. Poſtea Rogerius Bernardus, ductâ Margaretâ hærede Benearnenſis familiæ, Comitatum nactus eſt, A. C. 1286. Matthæus Foxius, Gaſton Foxius, belli fulmen, ſub Lud. XII. inclytum, aliique illuſtres viri inde prodierunt. Acceſſit ſplendori veritatis agnitio, & fidelium, bello Albigenſi, defenſorum decus: unde Concilio hic opus A. C. 1226. quo Cardinalis S. Angeli, ab Honorio III. miſſus Comitem cum ſede Pontificia conciliare anniſus eſt. Vid. Duchenium *rech. des antiq. de France*, Perrerium *Ann. de Foix*, Olhagaray *Hiſt. de Foix*, Oihenartum, de Marca, &c. & infra in voce *Fuxium*.

F R.

Fracaſtorius, Medicus celebris, monuit Tridentini Conc. Patres, ut, ob imminentem peſtem, Bononiam illud transferrent. Quod factum, & Seſſio 9. ibi, d. 21. April. An. 1547. habita eſt Thuan. *Hiſt. l. 4.*

Fracta vallis, vulgò *Fretelval*, municipium Galliæ non obſcurum, in Carnutibus, inter Caſtrum Dun & Vindocinum, ad ripas Liderici vel Ledi flu. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Fraga, opp. Aragoniæ, ad Cincam fluv. in limite Cataloniæ, 4. leuc. ab Ilerda in Occ. cum caſtro ſatis munito. Vid. *Gallica Flavia*, ſeu *Flavia Gall.*

Francfordia, vide *Francofurtum*.

Franci, pop. Germ. quorum reg. *Franconia*, ampla, quæ & Francia Orientalis, ad Gallicæ Franciæ diſcrimen, nominatur; qui in Galliam trajicentes, illi nomen Franciæ indiderunt, fueruntque propterea Galli deinceps *Franceſi* dicti apud Italos, & alios. Fuerunt & *Franci* in Germ. inferiori, priùs Sicambri, Oroſio teſte; quorum oppidum adhuc *Francken* in ducatu Bergenſi durat, ſeu in Comitatu Marchenſi, teſte H. Junio. In Friſiâ quoque habitaſſe Francos teſtatur Procopius, ubi *Franeker* urbs. Horum meminit Claud. *de Laud. Stil. lib. 1.*

Qui mihi Germanos ſolus Francosq; ſubegit. Baudrando *Franci* comprehendebant Bructeros, Chaucos, Chamavos, Cheruſcos, Chattos, Anſivarios, Dulgibinos, Chaſſuarios, Angrivarios, Salios, Tencteros, & Uſipios ſeu Uſipetes, ex Cluver. occuparuntque totum tractum, a mari ad Rhenum, Imperio R. jam præcipitante. Hadr. Valeſ. *Franci*, omnium Germ. gentium clariſſimi, primas trans Rhenum ſedes habuerunt: quorum regio *Francia* appellata, nonnunquam communi vocabulo *Germania*, *Sicambria* quoque, atque à Romanis *Barbaria*; habebat ab Or. Toringiam & Saxoniam, ab Occ. Rhenum & Oceanum, à Sept. ibidem Oceanum German. vel Septentrionalem, à Mer. Alamanniam & Sueviam, ſive amnem Lonam. Ex his Rhenum accolebant Attuarii, Bructeri & Chamavi, cum Saliis: Oceani littora tenebant Friſii & Cauci. Interiora terrarum habitabant Amſivarii, Catti, aliique, omnes in unum *Franci* vocati, & nonnunquam *Sicambri*, quòd veterum Sicambrorum agros poſſiderent. Hujus *Francia* meminerunt Eumenius *in Panegyr.* Auſonius *in Moſella*, Amm. Marcellinus, Claudianus, Hieronymus, Alii. Proſper item *in Chron.* quum Faramundum, Clodium & Meroveum regnaſſe in Francia tradit. Poſtmodum cùm Franci tres Galliarum Provincias, Belgicam, Lugdunenſem & Aquitaniam occupaviſſent, bifariam eas diviſere, & partem quæ ad orientem Solem ſpectat, & Rheno ac Moſa atque Scalde continetur, *Auſtriam*; partem quæ ad occaſum Solis vergit, & à Moſa ad Ligerim pertinet, *Neuſtriam* appellaverunt. *Burgundia* & *Aquitania* ſua nomina ſervata. *Septimania* quoque vel *Gothia*, atque *Provincia*, poſtquam utraque regio Regno Francorum acceſſit, vetera vocabula ſunt relicta: ut Aimoinus *in Præfatione Hiſtoria Francica cap. 4.* ante annos 650. Hugo Floriacenſis Monachus *in lib. 3. Hiſt. Eccleſiaſtica*, Sigebertus *in Vita Sigiberti junioris Auſtraſiorum Regis*, aliique ſcribunt. Sed licèt Auſtraſii & Neuſtraſii ex æquo *Franci* eſſent atque vocarentur, Auſtria & Neuſtria ex æquo *Francia* eſſet atque vocari ſoleret; tamen in Geſtis Regum Francorum & in Appendice Chronici Fredegarii Neuſtraſii ſæpiſſimè *Franci* appellari, & ab *Auſtraſiis* eo nomine diſtingui ſolent: quaſi Francorum appellatio Neuſtraſiis magis quàm Auſtraſiis conveniret. Circa principatum Caroli Magni, cùm Neuſtria, quæ à Moſa ad Ligerim hactenus pertinuerat, imminuta, & Sequanâ ac Ligeri clauſa eſſet; regio inter Sequanam & Moſam jacens, quæ Neuſtriæ portio exſtiterat, *Francia* dici occœpit. Eandem Ludov. Pius Aug. ejus filius, in diviſione Regni inter filios, *mediam Franciam* videtur vocaviſſe, quòd media jaceret inter veteris ac propriè dictæ Franciæ ambas provincias, Neuſtriam jam imminutam, & Auſtriam: ubi hodieque eſt *Inſula Francia*, *l'Isle de France*, & regiuncula circa Monaſterium S. Dionyſii & Argentoilum *Francia* nuncupata, *La France*, veteris totius provinciæ nominis certiſſimum argumentum. Poſt mortem Ludovici Pii Aug. an. 843. tres ejus filii, Lotharius, Ludovicus & Carolus Regnum paternum inter ſe diviſere. Et Carolo quidem Occidentalia Regna ceſſerunt, hoc eſt vetus Neuſtria ſeu Occidentalis *Francia*, à Moſa ad Ligerim & Oceanum Britannicum, cum Aquitania tota, Septimania, & parte Burgundiæ; Ludovicus Orientalia Regna obtinuit, nimirum totam uſque ad Rhenum Germaniam, Norico ſeu Bajoariæ ſuæ adjungendam, & citra Rhenum Nemetas, Vangionas, ac Mogontiacum urbes cum ſuo quamque pago: vini copia nobiles: Lotharius, qui major natu ac Imperator erat, & Regnum Langobardorum atque Romam jam tenebat, medium inter utroſque Regnum ſortitus eſt, partem Burgundiæ, atque Provinciam. Provinciæ quas accepit, ab Oriente Rheno & Alpibus, ab Occidente Scaldi & Moſa, Arari & Rhodano, à Meridie mari Gallico terminabantur. Tum Auſtriæ & Neuſtriæ nomina paulatim aboleri cœpere, & in uſu eſſe deſiere. Carolus cognomine Calvus ejusque ſucceſſores *Reges Francorum Occidentalium* dicti; eorum Regnum, *Francia Occidentalis*; eorum ditioni ſubjecti, *Franci Occidentales*: Ludovicus ejuſque ſucceſſores, etiam poſt occupatum Lotharii regnum, *Reges Francorum Orientalium* nuncupati; eorum regio, *Francia Orientalis*, incolæ, *Franci Orientales*, multo latiùs *Francia Orientalis* quàm veteris *Auſtria*; & *Francia Occidentalis* quàm priſcæ *Neuſtria* appellatione diffuſâ. Luitprandus *in l. 1. c. 6.* Franciam Occidentalem ſemel atque iterum vocat *Franciam Romanam*, & abſolutè *Franciam*; Wippo *in Vita Chunradi Aug. Franciam Latinam*, de Erneſto ad Odonem Comitem confugiente loquens. Bruno quoque *de bello Saxonico*, Philippum ejus nominis primum, Francorum Occidentalium Regem, *Latina Francia* Regem appellavit, id eſt Franciæ Romanæ ſeu Gallicæ, linguâ Romanâ ſeu Latinâ corruptâ vulgarive, nimirum Gallicâ utentis. *Linguam* autem *Romanam* Nithardus opponit *Lingua Teudiſca*, vel ut Frodoardus loquitur, *Teotiſca lingua*: & *linguam Romanam* Francis Galliam incolentibus tribuit, *linguam Teudiſcam*, id eſt *Teutonicam* Germanicamve Transrhenanis: & *in Vita S. Bernardi* Franci Occidentales *populus lingua Romana* appellantur. *In Chronico Laureshamenſi* eadem ratione *Gallicana Francia* dicitur noſtra, & *Rutpertus Rex Gallicana Francia*, Henrico Saxone apud Ortivos Francos Germanosque regnante, hoc eſt, Rotbertus Regis Caroli æmulus, pater Hugonis Magni, avus Hugonis Regis. Appendix Reginonis Regnum Occidentalium Francorum in anno 921. *Franciam ſuperiorem*, in anno 939. *Galliam Romanam* vocat, id eſt Galuvaliam ſeu Galliam linguâ Romanâ ſeu Gallicâ corruptâ utentem; cùm Franci Ortivi intra Gallias plerique Germanicè loquerentur. Frodoardus more cæterorum ſcriptorum Gall. Franciam Occiduam ſeu noſtram ſemper *Franciam* abſolutè vocat, & in anno 954. *Burgundiam* & *Aquitaniam* partes ejus facit; Reges verò Orientalis Franciæ ſive Germaniæ Henricum & Ottonem, *Reges Transrhenenſes* appellat, licèt Regnum Lotharienſe amplum & nobile citra Rhenum obtinerent. Auctor etiam libri *de Vita Ludov. Pii Aug.* in an. 829. *Franciam Germania*, & *Francos Germanis*; in an. 833. *Franciam* unà cum Burgundia & Aquitania Germaniæ opponit his verbis, *Populi tam Francia quam Burgundia, nec non Aquitania, ſed & Germania coeuntes, de Imperatoris infortunio querebantur.* Ubi *Francia* dicitur Neuſtria & Auſtria; nomine *Germania* omnes Transrhenanæ regiones ditionis Franciæ deſignantur. Viciſſim & qui in Germania rerum potiti ſunt, *Francorum Regum* nomen diu uſurparunt, non ſolùm poſt diviſa inter tres Ludov. Aug. filios Regna Francorum, ſed etiam poſt Regiam Caroli M. progeniem in Germania exſtinctam, ſive poſt Regis Ludovici Arnulfi Aug. filii obitum: & ſcriptores Germani, ut Principes Gall. *Reges Francorum Occidentalium*; ſic Dominos ſuos *Francorum Orientalium Reges*, ſæpe & *Reges Francorum* abſolutè appellaverunt. In Antiquitatum Fuldenſium *lib. 1. Dominus Ludov. Francorum Orientalium Rex* paſſim vocatur Ludov. Pii filius, Rex Germaniæ, Lotharii Aug. & Caroli Calvi frater Otfrido *in Odario. Ludov. Orientalium Regnorum Rex*; in Annalibus Bertinianis paſſim *Ludov. Rex Germania.* Regino in anno 880. & Annales Mettenſes *Arnulfum*, Ludovici hujus ex Carolomanno filio nepotem, *Imperii Francorum ſceptra ſuſcepiſſe* ſcribunt, id eſt, Franciam Orientalem, ſeu Regnum Germaniæ Regnumque Lotharii. Witichindus *in libro 1. ultimum Carolorum apud Orientales*

Francos

Francos imperantium Lothovicum Arnulfi filium fuiſſe ait. Henr. Ottonis pater, cognomine Auceps, *Magnificentiſſimus Rex Francorum Orientalium* nuncupatur. Otto ipſe in Chronico Laureshamenſi *Dei Gratiâ Regem Francorum & Longebardorum, & Patricium Romanorum*, ſicut olim ante Imperium Carolus M ſeſe appellat: *Otto Francorum Rex*, Ὤθων ὁ τῶν Φράγγων βασιλεύς, à Cedreno dictus *in Conſtantino Porphyrogenneto*; à Conſtantino ipſo Aug. *Otto Magnus, Rex Franciæ*, Saxoniam complexæ: quum ait, partem Chrobatorum ſedes cepiſſe prope Franciam, & Ottoni Magno, Regi Franciæ parere. ὑπόκεινται δὲ Ὤτῳ τῷ μεγάλῳ Ῥηγὶ Φραγγίας καὶ τῆς Σαξίας. Apud Witichindum *in l.* 1. dicitur Henr. moriens *Oddonem filium fratribus & omni Francorum Imperio præfeciſſe*: quod & *l.* 11. *initio*, *Imperium Francorum* appellat, id eſt, Regnum Franciæ Orientalis vel Germaniæ, unà cum Regno Lotharii in Gallia. Idem de Ottone iſto Rege electo, ab Antiſtite ungendo coronandoque ſic loquitur, *Procedit Pontifex cum Rege, tunicâ ſtrictâ more Francorum induto.* Nimirum Regem Francorum Orientalium, cùm coronaretur, Francicâ veſte uti oportebat. Anguſta autem veſtis veterum Francorum erat, & ſingulos artus exprimebat, ut Sidonius docet,

Strictius adſuta veſtes procera coërcent
Membra virûm.&c.

Imò ſcriptores Galli atque Græci non ſolùm totum Francorum Regnum, quale ſub Carolo M. erat, qui utramque Franciam tenebat, ſed etiam ſingulas ejus partes ac provincias *Franciam*; & earum incolas *Francos*, earum Tetrarchas *Francorum Reges* paſſim appellavere. Hoc & priſcorum edictorum & legum, hoc & veterum epiſtolarum atque nummorum inſcriptiones docent: Conſtantinus Porphyrogennetus *in lib. de adminiſtrando Imperio cap.* 28. *Franciam* & *Francos* circa *Aquileiam* & alia loca provinciæ Venetiæ ponit, & quaſi vivo Attila Rege Hunnorum, hæc Italiæ regio à Francis obtineretur, eam *Franciam* velut per anticipationem vocat, & *Attilá totam Franciam vaſtante*, (πάσας τὰς Φραγγίας) *Francos ex Aquileia & aliis Franciæ caſtris fugiſſe* prodit. Idem *in c.* 29. Lud. Aug. Lotharii Aug. filium, Imp. Ludov. Pii nepotem, Caroli M. Aug. pronepotem, qui Regnum Langobardorum & Prov. parremq; Burgundiæ cum urbe Roma obtinebat, *Ludoicum* & *Doloicum Ducem Franciæ* appellat; Λοδόϊχον τὸν Δοῦκα Φραγγίας, nec non *Regem Franciæ*, Λοδόϊχον τὸν Ῥῆγα Φραγγίας. Ex quo apparet, Longobardiam in Italia, Provinciam & Burgundiam in Gallia *Franciæ* nomine ab eo deſignari. *Longobardiam* tamen à *Francia* diſtinxit Carolus M. quum *Regem Francorum & Longobardorum* ſe ipſe ſuis in epiſtolis appellavit, atque ita ab Epiſcopis urbis Romæ in litteris eſt nuncupatus, & quum apud Eginhardum theſauros ſuos, veſtes & ſupellectilem diviſiſſe dicitur *an. D.* 811. *regni ſui in Francia* 43. *in Italia* 36. *Imperii* 11. *in Italia*, id eſt, in Langobardia, quam Carolus à *Francia*, id eſt, à Gallia Germaniaque diſtinguit. Idem autem Imperator Conſtantinus, quum *in c.* 26. ſcribit, *Carolum M. regnaſſe in Magna Francia*, Κάρουλος ὁ μέγας ἐβασίλευσεν εἰς τὴν μεγάλην Φραγγίαν: quum ait Ludov. Regem Prov. ac partis Burgundiæ, Regis Boſonis filium, *ex magna Francia profectum, Papiam obtinuiſſe*, Longobardiam Franciçæ ditionis Regnum, cujus caput & ſedes Regia Ticinum vel Papia erat: quum *in cap.* 29. tradit, Ludov. Aug. Imper. Lotharii filium, quem *Lodoechum Regem* vocat, quoſdam *in Magnam Franciam relegare voluiſſe*, quam & *Franciam* nuncupavit nomine *Magnæ Franciæ* Galliam præcipuam ac nobiliſſimam Regni Francorum partem, Regumque ſedem, ac Galliæ provincias Burgundiam & Provinciam haud dubiè deſignat. *Franci* ergo abſolutè, & *Franci Orientales* dicti ſunt, poſt diviſum inter Caroli M. nepotes Regnum, per annos circiter 400. Lotharienſes, & Germani Transrhenani cum finitimis populis: & qui apud eos regnabant, nunc *Reges Francorum*, nunc *Francorum Orientalium Reges* nuncupati uſque ad Frider. Ahenobarbum Aug qui anno 1190. periit. Quo mortuo, *Francorum* & *Franciæ* appellatio paulatim apud Germanos, deficiente Imperio exolevit, ut ſolis Principibus Franciæ Occ. quorum ſemper jam inde à Clodoveo fuerat, nobiliſſimus Regum Francorum titulus conſtanter inhæreret. Sed & regionem Germ. *Franconiam*, quæ pars vet. Alamanniæ fuit, circa ripas Nicri & Mæni jacens, olim *Franciam Or.* quoque, & ſæpe abſolutè *Franciam*, ac nominibus Germ. *Auſtriam* & *Oſtrofranciam*, nec non *Franciam Teutonicam*, quòd in Germ. poſita eſſet, nuncupatam fuiſſe, conſtat. Cujus prov. Ducatusque Geſta B. Kiliani Scoti, Theodorici R. æqualis, primùm meminere, in quibus *Gozbertus nobiliſſimus Dux Or. Francorum*, ibidem & *Auſtralium* vocatorum, apud quos caſtellum erat Wirtziburgum, fuiſſe dicitur. Hanc Saxoniâ, Danubio, Rheno & Salâ terminari prodit Eginhardus *in Vita Caroli M.* ita ut ei non Francones modò, ſed etiam Cattos & Toringos, finitimosque populos attribuere videatur. Veteris autem Alamanniæ partem Franci Orientales vel Francones obtinebant. Hic notandum, Francorum Or. ſeu Auſtraſiorum Franconumve unum ab origine prima Ducatum fuiſſe, eumque Transrhenanum: ſed poſtea diviſis inter Lud. Pii tres filios regnis, cùm Ludovico R. Germ. Nemetæ, Vangionæ, ac Mogontiacum in Gallia propter vini copiam unà cum totâ Germ. ceſſiſſent, Franciam Or. Franconiamve in duos Ducatus eſſe diviſam, Transrhenanum unum, alterum Cisrhenanum, utrumque *Ducatum Francorum* dictum. Qui nobilitate inter Francos cum Or. tum Occid. excellebant, lege Salicâ Francicâve utebantur, eamque jampridem exoletam, ac ferè ubique abolitam, ambitioſè ſervabant, tamquam certum originis ſuæ & vetuſtatis familiæ argumentum, & eam ob rem *Salici* cognominabantur, *Nobiliſſimi Francorum, qui Salici dicuntur, hodieq; lege Salicâ utuntur*, ut Otto Friſingenſis *in lib.* 4. *ante an.* 500. tradidit. Franci olim in commune vocabantur à Germanis *thi Frankon*, qui nunc *die Franken.* A *Frankon Francones* dicti pro *Franci.* Inde *Franco* Tungrorum Epiſcopus nomen accepit, qui Caroli Calvi æqualis fuit. Inde etiam ad Mænum fluvium villa Regia vel publica *Franconofurt*, aliàs *Franchonofurth*, *Franconofordâ*, *Francnofort*, *Franconifort*, *Franckenevurt*, & *Frankenofordâ*, alibi aliter in veteribus Annalibus ac Chronicis nuncupata eſt, tanquam *Franconum furtum* vel *fordum*, id eſt *Francorum vadum*. A Francis quoque derivata nomina propria, *Francio*, *Francilio*, *Francolus*, ac demum *Franciſcus*, corruptè pro *Franciscus*: ſicuti *Franciſca* dicta eſt ſecuris vel bipennis pro *Francica*, *equi Hunniſci* pro Hunnici, *Daciſci* pro Dacici, *Threciſci* pro Thracibus. Regio Germ. ad Mænum & Nicrum jacens, dicta eſt ante annos ferè mille *Francia Or.* aut etiam abſolutè *Francia*, cùm pars fuerit veteris Alamanniæ, non autem priſca ſedes Francorum, fortè propter colonias Francicas eò deductas. In quibus eminuit *Franconofurtum*, aut Francofordia, de qua vid. infrà. Ad Francos Occidentales revertor. *Franci* hi, poſt ſubactam Galliam, exemplum cæterarum Gentium, quæ in prov. Imp. Rom. ſimiliter conſederant, ſecuti, diviſione terrarum cum Gallis factâ, ſuam quiſque agri partem accepere, liberis ſuis hæredibusque ceſſuram. Hi omnes ſimul ac juſſi convocatique erant, ad bellum proficiſci conſueverant, nec ullus militiæ vacationem habebat. Qui ſine legitima cauſa a bello abfuerant, pecuniâ multabantur. Hinc in vet. Chronicis Annalibusque Rerum Francicarum, *Exercitûs Francorum* ſæpe fit mentio: Propterea, quòd Regum horum exercitus ex Francis præcipuè conſtabat; penès Francos regni vires & copiarum erant, Franci bellantum pars melior & major habebantur: ita ut etiamſi omnes Franciçæ ditionis populi ſæpe unà militarent, & ad militares ac civiles Palatinasque dignitates nullo diſcrimine promoverentur, Galli, Burgundiones, Alamanni, cæterique; non ab aliis tamen quàm à victrice & rerum domina ac ſemper ad bellum paratâ natione *Francorum exercitus* diceretur. Ob id igitur Franci tributorum ac vectigalium habebant immunitatem: Nimirum quotquot ingenui & liberi erant, immunes erant; ſervi non item, quorum in ſingula capita tributum imponebatur. Quare Audonem, qui R. Chilperico perſuaſerat, ut ipſos pro ſervis haberet, & ab ipſis, tanquam à mancipiis tributa exigeret, ſpoliavere fortunis, & interficere conati ſunt. Sic Franci antea Parthenium, qui Theodeberto Auſtraſiorum R. auctor fuerat, ut ipſis tributa quæ pendere non ſolebant imponeret, R. mortuo ſaxis obruerant. At Galli quos Romanos vocabant, quales ſtante Imp. Rom. fuerant, qualesque à Sidonio, à Salviano, aliisque deſcribuntur, dominantibus in Gallia Francis tributarii permanſere: eorumque, ſicut antea, ſub Francis agri cenſebantur. Hinc Francum alodem (*Franc-aleu*) vocavere fundum omnem, quem homo Francus à majoribus ſibi tranſmiſſum, optimo jure & ſumma immunitate poſſidebat: ex quibus aliquot etiamnum ſuperſunt, eo nomine atque ea immunitate gaudentes, cùm majores, qualis Vicecomitatus Torinnæ eſt, tum minores. Hine libertum *Adfrancilium* dixere. *Affranchir*, in libertatem aſſerere, *Adfrancire*, *Affranchir*: cuniculorum foſſores, & ſagittarios, ob magnas immunitates quibus fruebantur, alteros *Francos Talparios*, *Francs Taupins*, alteros *Francos Sagittarios*, *Francs Archers*; & eandem ob cauſam ut Francos vel Francicos alodes, *les Francs aleus*, ſic Franca feuda, *les Francs fiefs* nuncupavere. Qui creditam pecuniam ſolvit, *Francus & quietus* eſſe dicitur, *Franc & quitte*, id eſt, liber ac ſecurus. Ipſi Reges Pompelon. & Aragon. in litteris datis an. 1090. & an. 1129. aliisque *Francos*, nec non *Francs* pro liberis hominibus immunibusque accipiunt. *Francitates* Hiſpani pro immunitatibus hodieque habent, & cum privilegiis libertatibusque conjungunt, quas ipſi *Franquezas*, Angli *Franchiſez* & *Fraunchiſes*, Gall. *Franchiſes* vocitant. Francicè loqui, *parler Franchement*, idem etiamnum Gallis eſt, quod liberè loqui: & Francitas vel Francicia, *Franchiſe* dignam ingenuo viro libertatem ſimplicitatemque apud illos ſignificat. Hodieque Germani vulgò dictitant, *die freye Franken*, id eſt Franci liberi, ut Cluver. *in l.* 3. *de ant. Germ. c.* 20. ſcribit. Franci ergo, hoc eſt liberi dicti ſunt, quòd præ cæteris Germanis libertatis ſuæ & immunitatis patriæ eſſent amantiſſimi ac tenaciſſimi. A Francis deductum verbum Francire, *Franchir*, pro tranſilire: ut *Franchir le pas*, hoc eſt, difficilem locum ſaltu ſuperare; *Franchir le foſſé*, id eſt foſſam tranſilire; *Franchir le saut*, quod eſt, ſaltum periculoſum atque arduum non tentare modò, ſed exſequi Francicâ alacritate. Nimirum Gens Francorum, ut fortis, audax & aſpera; ita velox inprimis, pernix atque agilis erat, quemadmodum Præfatio legis Salicæ docet. Apollinaris Sidonius

in Pa-

in Panegyr. Imp. Majoriano dicto ſcribit, *ludum* eſſe Francis, in hoſtem intortam haſtam ſaltu prævenire,

> *Excuſſiſſe citas vaſtum per inane bipennes,*
> *Et plaga præſciſſe locum, clypeoſq; rotare*
> *Ludus, & intortas præcedere ſaltibus haſtas,*
> *Inq; hoſtem veniſſe prius.*

Apud Caſſiod. *Variar lib.11. epiſt.* 1. dicuntur *Franci præcipitatis ſaltibus prælia ſemper Gentibus intuliſſe.* Omitto Salios, qui Francorum populis ab Amm. Marcell. aliisque ſcriptoribus adnumerantur, à ſaltu & agilitate artuum, exemplo Saliorum apud Rom. nomen inveniſſe, quos Salios noſtros *pede* valere, hoc eſt curſu & ſaltu ait Sid. In *l.7.* Chronog. MS. qui falsò 11. inſcribitur, hæc habentur: *O quantus dolor & planctus Chriſti cultoribus, quòd jugo Gentilium ſubjiciantur colla Fidelium; tyrannis Turcorum virtus olim victorioſa Francorum. Dicuntur enim Franci quarumcunq; Gentium ibi degentium Chriſtiani.* Loquitur auctor de captis à Salahadino Hieroſol. cum R. Guidone de Liciniaco. Nimirum & Saraceni, & Turci, & Or. ferè omnes. Chriſtianos Occiduos, qui in Syria ſedem ceperant, cujuſcunque Gentis eſſent, promiſcuè *Francos* appellitabant, quòd horum maximè viribus Regnum Hieroſol. ſubactum ac Turcis ereptum fuerat. Hinc Pirrus, qui Europæis Antiochiam tradidit, cùm paucos ſe ad rem exſequendam habere quereretur, dixit: *Μικρὲς Φράγγυς ἔχομεν*, paucos Francos habemus, id eſt, paucos milites ex Occidentalium exercitu, paucos adjutores. *Not. Gall.* V. & infra.

Francia occid. (orientalis enim eſt Prov. Germ. & *Franconia* dicitur) pars Galliæ inter Ligerim, & Sequanam, quæ propriè *La France* à Gallis nominatur, licèt apud Italos, nomen Franciæ toti Galliæ, exceptâ magnâ Belgicæ parte, tribuatur. Claud. *de laude Stilic. lib.* 1. — *Provincia miſſos*

> *Expellet citius faſces, quam Francia reges*
> *Quos dederis.* — —

Lib. *in Baſilico* ἐν γένος Κελτικὸν ἀμφὶ τὸν Ῥῆνον ποταμὸν, ἐπ' αὐτῷ ἱστάμενον τοῖς ... ὥστε ἐν πεφραγμένοις αὐτοῖς τὰ τῶν πολέμων ἔργα, ἀπὸ τῆς ... ἀπ' αὐτῶν ἐγκειμένων τῶν πράξεων, ... Φραγγοί. Οἱ δὲ ὑπὸ τῶν πολλῶν κεκλῆσθαι Φράγγοι: ubi MS. οἱ Φράγγοι. Baudrando Francia, olim Gallia, regnum eſt Europæ potentiſſimum, vulgò *la France*, Hiſpanis & Italis *Francia*, Germanis *Frankreich* dict: cujus incolæ *François* dicuntur, Hiſpanis *Franceſes*, Germanis *Frantzman*, & Italis *Franceſi*. Franciæ longitudo eſt leucarum Francicarum 250. ab occidente in orientem. Latitudo autem eſt 237. leucarum ſimilium à ſeptentrione in meridiem, teſte Brietio. Terminatur ab occidente Oceano Aquitanico, à meridie mari Mediterraneo & montibus Pyrenæis, quibus ab Hiſpania ſeparatur. A ſeptentrione habet mare Britannicum & partem Belgii Hiſpano ſubditam; & ab oriente ſeparatur à Germania Rheno fluvio, & ab Italia Alpibus. Francia aliàs plura complexa eſt regna, nempe Lutetiæ Pariſiorum, Sueſſionum, Aurelianenſe, & Metenſe ſeu Auſtraſiæ; item regna Burgundiæ, Arelatenſe, Aquitaniæ, & Britanniæ minoris. Sed à pluribus ſeculis omnia in unum coaluerunt. Dividitur nunc in 40. prov. quæ ad duodecim Præfecturas generales reducuntur. Caput regni eſt Lutetia, *Paris*, totius Europæ, & forſan orbis populoſiſſima & ampliſſima. Subſunt etiam Regi Franciæ Nova Francia, regio perampla Americæ ſeptentrionalis, & plurimæ inſulæ ex Antillis in mari Boreali, cum aliquot locis in Africa & in Madagaſcaria inſula, atque à paucis annis magna pars Flandriæ & Hannoniæ provinciarum Belgii Francico regno acceſſit, uti etiam pars meridionalis Luxemburgenſis Ducatus.

Francici regni diviſio per præfecturas generales:

Prima Præfectura, Francica ſeu Inſulæ Franciæ, *l'Isle de France*, ſub qua provincia Inſulæ Franciæ & agri Bellovacenſis, *le Beauvoiſis*, Laudunenſis *le Laonois*, & Sueſſionenſis, *le Soiſſonois*.

Secunda, Burgundica, continet Ducatum Burgundiæ, *la Bourgogne*, & Breſſiam, *le Breſſe*.

Tertia, Normannica, continet Normanniam, *la Normandie*.

Quarta. Aquitanica, continet Guiennam, *la Guienne*. Vaſconiam, *la Gaſcogne*, provincias, Santoniam, *la Saintonge*, Petrocorienſem. *le Perigort*, Lemovicenſem. *le Limoſin*, Cadurcenſem, *le Quercy*, & Rutenenſem, *le Rovergne*.

Quinta, Britannica, Aremoricam totam ſeu Britanniam minorem complectitur, *la Bretagne*.

Sexta, Campanica, continet Camp *la Champagne*, & Briam, *la Brie*.

Septima, Occitana, continet Occitaniam *le Languedoc*, & provincias Vivarienſem, *le Vivarais*, Gabalenſem, *le Givaudan*, Velaunos, *le Velay*, & Comit. Ruſcinonenſem, *le Rouſſillon*.

Octava, Picardica, ſub qua Picardia, *la Picardie*, & Arteſia, *l'Artois*.

Nona, Delphinatus, ſub qua Delphinatus, *le Dauphiné*.

Decima. Provinciæ, ſub qua Provincia, *la Provence*.

Undecima, Lugdunenſis, continet provincias Lugdunenſem, *le Lyonnois*, Bellovicenſem, *le Beaujolois*, Forenſem. *le Forez*, Borbonienſem. *le Bourbonnois*, Alverniam, *l'Auvergne*, & Marchiam, *la Marche*.

Duodecima. Aurelianenſis, complectitur provincias Aurelianenſem, *l'Orleanois*, Bleſenſem, *le Blaiſois*, Perticenſem, *le Perche*, Belſiam, *la Beauſſe*, Cenomanenſem, *le Maine*, Andegavenſem, *l'Anjou*, Turonenſem, *la Touraine*, Pictavienſem, *le Poitou*, Inculiſmenſem, *l'Angoumois*, Bituricenſem, *le Berry*, & Nivernenſem, *le Nivernois*.

Quibus addenda eſt decima tertia, quæ continet Lotharingiam Francicam, *la Lorraine Françoiſe*, & Alſatiam, *l'Alſace*.

De urbibus Franciæ videbis in voce *Gallia*.

Francia nova, *Nouvelle France*, regio perampla Americæ ſeptentrionalis, à Francis detecta, juxta fluvium & ſinum S. Laurentii. Vide *Nova Francia*.

Francia propria, ſeu Inſula Franciæ, *l'Isle de France*, prov. eſt regni Franciæ. Habet à Sept. Picardiam, ab Or. Campaniam, ab Occid. Normanniam, & à Mer. Belſiam & Aurelianenſem prov. continetque Franciam regiunculam inter Lutetiam & Sylvanectum, agros Bellovacenſem, Sueſſionenſem, & Laudunenſ. Valeſiam, Vexinum Francicum & Hurepeſium. Totius provinciæ facilè primaria eſt Lutetia, *Paris*, quæ & regni caput exſtit.

Francia, vulgò *la France*, regiuncula eſt regni Franciæ ſic dicta, in prov. Inſulæ Franciæ, inter Lutetiam ad Auſtr. & Sylvanectum ad Bor. versùs Fanum S. Dionyſii, Monmorancium, & Goneſſam, & extenditur tantùm ad aliquot leucas in illo tractu. Sed ejus periere limites.

Urbes Franciæ propriæ ſeu Inſulæ Franciæ clariores:

Bellovacum, *Beauvais*.	Medunta, *Mante*.
Compendium, *Compiegne*.	Melodunum, *Melun*.
Crepiacum, *Crepy en Valois*.	Nemoſium, *Nemours*.
	Noviodunum, *Noyon*,
Fanum S. Dionyſii, *S. Denys*.	Piſciacum, *Poiſſy*
Latiniacum, *Lagny*.	Pontiſara, *Pontoiſe*.
Laudunum, *Laon*.	Sylvanectum, *Senlis*.
Lutetia Pariſiorum, *Paris*.	Sueſſiones, *Soiſſons*.

Francia parva, *Franza curta*, regiunc. Italiæ, in ditione Veneta & in agro Brixiano, dicta à Francis, qui illic conſederant poſt victum à Carolo M. Deſiderium Longobardorum Regem.

Franchendalia, vulg. *Franckendal*, olim cœnobium fuit, ubi colloquium, auctoritate Frid. III. Elect. cognom. Pii habitum eſt, inter Orthodox. & Anabaptiſtas, A.C. 1571. Belgis poſtea exulibus, circa A.C. 1574. aſylum, nunc urbs eſt recens Germ. probè munita, in Palat. inf. Vix una leuca diſtat à Rheno, & 4. ab Heidelberga in Occaſ. uti & à Spira in Bor. Aliàs capta fuit ab Hiſpanis, ſed poſtea reddita Electori Palatino pace Monaſter.

Franciacum, vulgò *Fronſac*, caſtrum Galliæ, in agro Burdegalenſi, à Carolo M. fundatum, & nunc Duc. tit. inſignitum, ad Duranium flu. paulò infra Liburnam, vix 5. leuc. à Burdegala in Ort.

Francicus ſinus ſeu Gallicus, *Baye de France*, ſinus eſt parvus Africæ, in ora Guineæ, prope prom. Leænæ vulgò *Sierra Liona*; ſic dictus à Gallis, qui primi illas oras luſtrarunt & inhabitarunt, anno nempe 1384.

Franciſca Alenconia, fil. Renati D. Alenconii, ex Margareta Lotharingica. Nupſit primò Franciſco I. D. Longavill. dein Card. Borbonio, I. Duci Vindocin. ex eo mater Antonii, hinc avia Henr. IV. Franciſci, Com. Anghiani, ad Ceriſolam victoris, Caroli Card. Joh. in prælio S. Quintini, occiſi, an. 1557. & Lud Princ. Condæi, &c.

Franciſca Odeau Meditationes & Sermones Bernardi Gall. vertit. Hilario Coſtus, *elog fœm. ill t.* 2. edit. 1647. *p.* 731.

Reges Galliæ & Navarræ.

Franciſcus I. Gall. R. cognom. *Magnus*, & *Reſtaurator litterarum*, ſucceſſit an. 1515. ſocero Ludov XII. Natus Carolo Aurelian. Com. Engoliſm. ex Ludov. Sabauda, an. 1494. maritus Claudiæ Franciscæ, quæ Carolo Auſtr. jam erat deſponſata. Ducem Mediolani ſe dixit, ob Valentinam proaviam ſuam, & validis nixus copiis, Imper. Arragoniæ R. Papâ, Helvetiis licet renitentibus, hæreditatem adivit, prælio ad Marinianum biduano victor. Hinc Eques à Bayardo creatus, Mediolanum cum tota Lombardia obnoxiam habuit. Cum Helv. poſtmodum, virtute illorum motus, fœdus iniit; à Leone X. rogatus Pragmatic. ſanctionem ex parte ſuſtulit, &c. Carolo V. in Imper. lecto, novæ turbæ ortæ. Hic enim cùm Navarram, juxta pacta Noviodunenſia, Henr. Albretano non reſtitueret, Franciſcus eam armis occupavit, moxque iterum perdidit. Carolum Anglis junctum Italiâ pepulit, ſed Borbonio Connestabili, Carolo, ad Imp. deficiente, Mediol. amiſit, & ad Bicoquam victus eſt, ſicut viciſſim Imp. Maſſiliâ eſt depulſus. Hinc in Italiam: Mediol. recuperavit, verùm prælio Ticinenſi victus & in Hiſp. abductus, libertatem Flandriâ, Arteſia & Tornaco redemit. Sic iterum in Ital. translato bello. Neapolim fruſtra obſedit, Lucemburgum amiſit, &c. Pace tandem Cameracenſi, an. 1529 Eleonoram, ſororem Caroli Auſtriaci, duxit, an 1533. Maſſiliæ, cum Papa, conjugium Henrici fil. & Catharinæ Mediceæ concluſit. Poſt hæc, Sabaudiâ occupatâ, Carolum Galliam ingreſſum, iterum pepulit, Nicæenſi pace, & colloquio cum hoſte, bello rurſus compoſito, a. 1538. Quod mox iterum recruduit, cùm Carolus per Gall. contra Gandavenſes rebelles properans, & liberaliter à Franciſco habitus, Mediol. Duc. reſtituturum ſe promiſit, neque præſtitit. Hic inſigni victoriâ ad Ceriſolam Galli, ſub Franciſco Borbonio, potiti, an. 1544. tandem iterum pax coalita. Obiit non diu pòſt, an. 1547. regni 32. æt. 53. Profeſſorum, in quacunq; ſcientia, collegii fundator, Princeps planè egregius. Huic cùm Petrus Caſtell. Matiſcon. Ep. parentaret,

tans, dixiſſet, credere ſe, *Domini ſui animam, ſimul atq; è corpore excesſiſſet, protinus cœlo receptam eſſe*; periclitatus de vita fuit, niſi eum tutus fuiſſet Johannes Mendoza, accuſatoribus reſpondens, *Franciſcum ad Purgatorium non mora facienda cauſâ devertiſſe, ſed tantùm, ut vinum illac tranſeundo, a pocillatore, pro more de guſtandum acciperet.* V. Thuan. *l.* 1. *&* 3. Liberalitate porro, clementiâ, & magnificentiâ nulli ſecundus, niſi quòd in ſequiorem ſexum pronior, & nimis arctum cum Turca, in Chriſtianorum perniciem, fœdus coluit. V. ulterius Guilielmum Paradinum. Martin. & Guil. Bellajum, &c. Succeſſit fil. Henricus II.

Franciſcus II. fil. Henrici II. duxit Mariam Stuartam Scotam, adhuc Delphinus, unde *Rex Delphinus* vocatus eſt. A. 1559. coronatus, à Duce Guiſio & Cardinali, fratre ejus, qui poſthabitis Regii ſanguinis Principibus, rerum ſummam ad ſe trahebant, regnum turbari vidit. Sed & purior eo regnante Religio Galliæ affulſit, ſub Condæo hyperaſpiſta: Colloquium Poſſiacenum habitum. Dein ad Fanum Germani, contra imagines, inprimis SS. Trinitatis, concluſum, opponente ſe executioni Nic. Mallardo, Thuan. *l.* 28. *&* 19. Contrà ſtrage Vaſſiacenâ polluta templa, & bellum inteſtinum exortum, Princeps Condæus, per fraudem, in naſſam pellectus, ſupplicioque deſtinatus; verùm mox præmaturâ Franciſci morte An. 1560 æt. 17. alia Galliæ facies inducta eſt. Habuit ſucceſſorem Carolum IX. Fratrem.

Franciſcus, Delphinus Franciæ, Britanniæ D. fil. Franciſci I. ex Claudia, veneno Lugduni, cùm pilâ luderet, à Seb. Montecuculi Ferrarienſi, ſublatus. An. 1536. qui à quatuor equis diſcerptus eſt. Bellaj *l.* 6. 7. *&* 8.

Franciſcus Alenconius Dux, fil. Henrici II. Gall. R. ex Catharina Medicæa, natu minimus, quem ut ad regnum eveheret mater, à Noſtradamo monita, omnes ſuos quatuor filios regio apice fulſuros, ei Algerii in Africa regnum, ab Ottomanno petiiſſe dicitur. Jàm ante pacem Gandavenſem & poſtea ſæpe ambitus, Belgarum primoribus, haud contemnendo ingenio, ſed animi inquies, belli ſe ducem dederat, quod ad reſtituendam contra aulæ injurias Galliæ libertatem, & pro quiete religionum ſumi tum dicebatur: hinc fama ipſi popularis & pace factâ ampliſſimæ poſſeſſiones. Sed famam brevi fœdavit in ſocios verſis armis, alienæ ſævitiæ miniſter. Commendatus hoc tempore à Margareta ſorore Belgis, decreto Ordinum vindex libertatis nominatur, addicunturque illi in præmium ſocietatis oppida, quæcunque trans Mosam hoſtis poſſidebat. Advolat ergo A. 1578 cum exiguis copiis, Gallorûm tumultuum ejectamentis, quos poſt violata paſſim hoſpitia, apud Binckium opp. deponit, hoc mox capto. Dein cum Caſimiro rixatus, ultro ad hoſtes militem ſuum dilabi paſſus, brevi poſt in Galliam revertitur. Hoc abſente plures diſſidentium Belgarum nationes, ſub imperium iterum ab Hiſpano redactæ, cæteræ Trajecti Batavorum arctiori fœdere coierunt, atq; ſuadente Auriaco, Franciſco Principatum detulerunt, A. 1581. qui Cameraco mox obſidione liberato urbis princeps ſalutatur. Inde in Angliam tranſvectus nuptiis Eliſabetæ fruſtra inhiavit: in Belgium redux ſolenni ritu, in Brabantia Ducis, in Flandria Comitis titulo imperium ſuſcepit, indignante Belgarum nobilitate. Poſt hæc Aloſto occupato, dum fraterna auxilia fruſtra expectat, atroci conſilio & deſperationis pleno, quos defenſurus venerat, opprimere ſtatuit, Vilvordâ, Teneremundâ, Dicaſmundâ & Dunkerckâ, ubi Gallorum præſidia prævalebant, ſubitò raptis. Brugis, egregiâ Magiſtratuum arte eluſus, Antverpiam infeliciſſimè tentavit, A. 1583. cum ſuis fugâ captâ. Exin retentatis Dunkercæ colloquiis, ſuperſtes fuit honoris & dedecoris ſui menſes non amplius ſeptendecim, confectusque aliis per libidines, aliis veneno, plerisque animi ægrimoniâ creditur, communi ferè omnium exitu, quibus infelicium populorum malis abuti libido eſt. V. Hug. Grotium *Annal. Belg. l.* 4.

Franciſcus, cognom. *Phœbus*, ob pulchritudinem, fil. Gaſtonis V. Com. Fuxii, ex Magdalena, filiâ Caroli VII. Navarræ Rex, aviæ Eleonoræ ſucceſſit, A. 1479. poſt diſſidia Bellimontiorum & Gramontiorum, Pompeiopoli coronatus, A. 1482. inde in Bearniam reverſus, paulo pòſt obiit, non ſine veneni ſuſpicione. Mariana *l.* 24. *c.* 19. *&* 22. *l.* 25. *c.* 3 *&c.* Belleforeſt. *l.* 5. *c.* 149.

Duces Britanniæ.

Franciſcus I. cognom. *Dilectus*, Dux Britanniæ, fil. Johannis VI. ex Johanna, filia Caroli VI. A. 1442 Auctor Ordinis Spicæ, Anglis varia loca eripuit, A. 1448. & 49. Obiit A. 1450. æt. 37. Petro fratre ſucceſſore relicto.

Franciſcus II. fil. Richardi Britanni, Comitis Stampenſis, ex Margareta Aurelian. ſucceſſit Arturo III. A. 1458. Apud hunc quum Petrus Landæus quidam, fil. tonſoris, plurimum valeret per an. 15. hinc non parva procerum indignatio. Gallicis negotiis, ſub Ludov. XI. & Carolo VIII. cùm ſe, ſed nullo ſucceſſu, immiſceret, cum hoc pacem iniit. Obiit equi lapſu, A. 1488. princ. 30. æt. 53. Parens, ex Margareta, Gaſtonis IV. filia, Annæ, quæ Carolo VIII. & poſt cum Ludovico XII. nupſit. Bouchard. *Chron. & Ann. Brit.* Argentræus, *Hiſt. Brit.*

Viri clari.

Franciſcus Accurſius, Juriſconſultus, Florentiæ natus, Jus civile Bononiæ, A. Dom. 1225. cum ingenii, atque induſtriæ laude profeſſus eſt. Vide plura de eo apud Hotomannum.

Franciſcus de Accoltis, Aretinus, Jurecoſt. Princeps dictus. Jaſon. *in l.* 2. *ff. de Juriſdict. Omn.*

Franciſcus Albertinus, Florentin. ſcripſit veterem novamque Romam: Item Epitaphia vett. Onuphr. *præf. Comment. de Rep.* Simler. Voſſ &c.

Franciſcus Alvares, Hiſp. auctor Relationis de Presbytero Joh.

Franciſcus Aquilonius, Jeſuita Bruxel. Opticæ 6. libb. compoſuit. Algamb. Voſſius, *de Mathem. c.* 26. § 18.

Franciſcus Arſillus, Medicus & Poëta, ſcriptis inclytus.

Franciſcus Aſſiſius, ex Aſſiſia, Umbriæ opp. Franciſc. nominis familiæ auctor, A. 1208. ordine ab Innocentio III. A. 1215. approbato. Hi primò *Pauperes minores* dicti, ſubitò emergentes terram repleverunt, poſtea *Fratres minores* dici maluerunt. Diviſus Ordo in plures ramos, ubi tamen annotatum, primum qui peculiari habitu à reliquis hujus ordinis diſtingui voluit, licet unus ex 8 primis Franciſci ſociis fuerit, leprâ correptum, ex deſperatione ſuſpendio ſeipſum necaſſe. Obiit A. 1226. à Gregorio, Sanctis Communi Rom. adſcriptus, A. 1228 Hunc corvis, milvis, picis, &c. attentè auſcultantibus concionatum eſſe, cum ſtatua nivea concumbendo libidinem domuiſſe, pediculos ſemel excuſſos rurſus veſtibus immiſiſſe, ne homicidio ſe pollueret, &c. narrant, Matth. Pariſ. *in Henr.* III. & Melch. Canus *l.* 11. *Theol.* Opera ejus, an. 1641. Pariſiis edita. Vide Bonavent. *in Vita ejus*, Trithem. *Catal.* Luc. Vading. *T.* 1. *Annal. Min.* &c.

Franciſcus Balduinus, Atrebas, IC. Hiſtoricus & Theologus, inter ſuos celebris, Calvini amicus, Antonio Borbonio. Navarræ R. gratus, ejus Oratorem egit in Conc. Tridentino. Obiit A. 1573. æt. 53. quo tempore ab Henrico R. ad Academiam Cracovi..ntem reſtaurandam vocatus, eò ſeſe accinxit. Scriptis ſuis celebris. SanMarth. *l.* 2. *elog. Gall. doct. illuſt.*

Franciſcus de Beaucaire. Epiſc. Metenſis, in Conc. Tridentino, de prælio ad Druiſium urbem commiſſo, orationem habuit. Scripſit de embryonibus, varia poëtica, & hiſtor. Obiit A. 1591. Iidem.

Franciſcus Belloforeſtius. V. ibi.

Franciſcus Borbonius, Montpenſerii D. Normanniæ præfectus, fortitudine prudentiaque, ſub 4. Regg. inclytus. Obiit, An. 1592. Parens Henrici, ult. Montpenſerii Ducis.

Franciſcus Bourgoingus, hiſt. Eccleſ. . tomis ſcripſit.

Franciſcus Bra...us ...atorius, Bordonus, inſig. . Mathematici. Voſſ. *de Mathem. c.* 49. 53. 65.

Franciſcus Cajetanus, Cardin. Bonifacii VIII. memoriam vindicare annilus eſt. apud Clem. V. A. 1301.

Franciſcus Caligarius, vel *Pelecanus*. Florent. Scripſit de Algebra, & libb. 13. Arithmeticam edidit. Roccianrius, *de ſcr. Florent.*

Franciſcus Caſſardus, Arch. Turonenſis, & Cardin. . ixit ſec. 13. Obiit A. 1237. Hilar. Coſtus, *de Delphin.* Frizo, *Gall. Purp.*

Franciſcus Caſtilionius, Canonicus Florentinus, ſcripſit varia, ſec. 15. V. Leandr. Alberti, Poſſevin. Voſſ.

Franciſcus Catelluſius, vir fortiſſimus, cujus opera Carolus Johannes Conſtantinop. Imp. in patriam rediit, cuiq; Imperator ipſe Lesbum inſulam dono dedit. Blond.

Franciſcus de Condelmeriis, Cardin. Venetus, ab Eugenio IV. avunculo, variis Legationibus adhibitus. Obiit A. 1453. Chifflet. *deſcr. Veſunt.*

Franciſcus Connanus, IC. libros 4. Comment. in jus Civile ſcripſit, &c. Obiit an. æt. 43. ſeculo præterito. SanMarth. *l.* 1. *elog.*

Franciſcus de Cruce, auctor Bibl. Gallicæ inſignis, ſub Henr. III.

Franciſcus Delbenus, IC. Veronenſis, auctor Chronici familiarum hujus urbis. Circa an. 1508.

Franciſcus Diedus, Sen. Venetus, eruditione inſignis. Obiit Veronæ A. 1483. V. *Diedus.*

Franciſcus Drack, V. ibi.

Franciſcus Duarenus, V. ibi.

Franciſcus Eſpinaus. Broagii præfectus, fortitudine, ingenio, magnanimitate, literis inclytus, in Ambiani obſidione, obiit. Scævola SanMarth. *elog. l.* 4.

Franciſcus Ferrarienſis, Dominic. In ſummam Thomæ commentatus, &c. obiit, A. 1528. Leand. Alberti *de Vir. Ill. Ord. Dom. l.* 4.

Franciſcus Feuardentius, Franciſcanus, varia ſcripſit, contra Reformatos. Irenæum, cum notis, edidit. A. 1575.

Franciſcus Foxius, de Candala, Epiſc. Arienſis, literarum, Mathematicarum inprimis, gloriâ florens. Vertit Pimandrum Merc. Triſmegiſti, illuſtravit commentariis Euclidem, &c. Obiit A. 1594. Thuan. *hiſt.* SanMarth. Pater, *elog. l.* 4. & filii *Gall. Chr. t.* 2. 9. 12. *&c.*

Franciſcus Foſcarus, Dux Venetorum, depoſitus, ob ætatem & nimium in liberos rigorem, A. 1457.

Franciſcus Gomarus, vide *Gomarus.*

Franciſcus Guilielmus de Clermont, Cardin. Vicelegatus Avenion. Ibi obiit. A. 1540. Legatus à Ludov. XII. ad Jul. II. miſſus A. 1507. Frizo *Gall. Purp. &c.*

Franciſcus Habertus, Biturix, proſâ verſuque plurima edidit, ſec. præterito. Verdier. *Bibl. Gall.*

Franciſcus Hotomannus, V. *Hotomannus.*

Franciſcus Hubectonus, Italus, Arch. Burdigalenſis, juris peritiſſimus. A Bonifacio IX. in Vaſconiam, Navarram Caſtellam, &c. legatus. Obiit A. 1412. Enguerrand. Monſtrelet, *l.* 1. *c.* 46. Ciaccon.

Franciſcus Joyeſius, Cardin. A. 1583. ab Henrico III. Romam miſſus, jura Regis ſui animosè defendit, &c. A. 1600. excepit Mariam Medicæam Maſſiliæ, ab Henrico IV. negotio pacis inter Paulum V. & Venetos conciliandæ, adhibitus, Mariam coronavit, A. 1610. ut & Ludovic. XIII. Remis &c. Thuan. *hiſt. l.* 137. Frizo, Petramellarius, Ciacconius, *in Contin. &c.*

Franciſcus Junctinus, Florentinus, plurima Mathematica ſcripſit.

Franciſcus Lichetus, Brixianus, ſcripſit in Magiſtrum Sentent. A. 1518. Wading. *Ann. Min.*

Franciſcus Maironius, Franciſcanus, cognom. Doctor illuminatus, Scoti diſcip. primus magnæ Sorbonicæ auctor, Reſpondentem à 5. vel 6. matutina, usque ad 6. vel 7. veſpertinam diſputando fatigare ſolitus. In Theol. & Philoſ. varia ſcripſit. E Provinciâ oriundus. Spond. *A. C.* 1315. *n.* 7. Morerius.

Franciſcus Mareſmius, Valentiæ Hiſp. natus, Gen. Carthuſ. ſucceſſit Guil. Mothæo, A. 1437. In electione Amadei Sabaudi, 10. ſuffragia, à PP. Conc. Baſil. obtinuit. Petrejus, *notis ad Dorland. l.* 4. *c.* 26.

Franciſcus Maria Grapaldus, Florentinus, à civibus ſuis ad Julium II. miſſus. P. Jov. *elog. doct. vir. c.* 62.

Franciſcus Maria Tarugius, nepos Joh. M. Magiſtri Melitenſis, qui Jul. III. ex fratre nepos erat, à Clem. VIII. Cardinalis creatus eſt, A. 1596. in Baronii ſepulchro tumulari voluit. Obiit An. 1608. æt. 84. Italicè vertit priora volumina Annalium Bar. Victorel. *add. ad Ciaccon.* Morerius.

Franciſcus Martinius, Carmelita eruditus, Catalaunus: Obiit A. 1390. Scripſit de Conceptione Immaculata.

Franciſcus Mataracius, Peruſinus, literis clarus. A. 1470.

Franciſcus Maurolicus, Abbas Siculus, Mathemat. inſignis, Coſmographiam, Geometriam & Arithmeticam ſcripſit. Blancan. *Chron. Mathem ſec.* 16.

Franciſcus Montholonus, Præſes Parlamenti, & Cancellarius Galliæ, ſub Franciſco I. contra hunc Carolum Borbonium defendit. Filius ejus cognom. ſub Henrico III. idem dignitatis obtinuit, Ariſtides Gall. dictus. V. Morerium.

Franciſcus Niger, Presbyter Venetus, floruit A. 1494.

Franciſcus la Nove, ſeu *Lanovius*, Dux Reformatorum, in Gallia, prudentiâ, fortitudine & probitate ipſis Pontificiis admirationi fuit: Inſuper omni literarum genere non leviter tinctus. Aurelianum cepit, poſtremam aciem in prælio Baſſaceno duxit, alibiq; innumera admirandæ prudentiæ & excelſi animi ſpecimina edidit: A Rupellanis ſummæ rerum admotus, Belgis, Ducis Andegav. auſpiciis ſuppetias adduxit, Henrico IV. gratiſſimus, Obiit in obſidione Lambalii, A. 1591. Scævola SanMarth. *Elog. libr.* 4 Thuan. *Hiſt.* Amyraldus *in vita ejus.* Dictus eſt *Bras de fer*, quia ſiniſtrum brachium fortiter pugnando cùm amiſiſſet, poſtmodum ferreo uſus eſt.

Franciſcus Oliverius, fil. Jacobi, primus Parlamenti Præſes, Cancell. Galliæ, ſub Franciſco I. & Henrico II. Obiit A. 1560. SanMarth. *Elog. l.* 2.

Franciſcus Ordelaffus, in Italia, tyrannidem inauditam exercuit: ab Innocentio IV. fruſtra Avenionem citatus, A. 1354. armis oppreſſus eſt. Villan. *l.* 6. *&* 7.

Franciſcus Panigarola, Franciſcanus, Epiſc. Aſtenſis, libris Sermonibusque editis celebris, ſec. præterito.

Franciſcus Patavinus, coram Friderico III. Imp. & Innocentio VIII. de S. Leopoldo peroravit, A. 1484.

Franciſcus de Paula, Fundator Ordinis Minimorum, à Sixto IV. approbati, A. 1473. Obiit, 1507. Sanctis annumeratus eſt, An. 1519. à Leone X. Cadaver ejus, bello civili, exuſtum. Phil. Commineus, *l.* 6. *c.* 9. Morerius.

Franciſcus Petrarcha. V. ibi.

Franciſcus Philelphus, Tolentinus, vel Anconitatus, Poëta & Orator. Conſtantinopolim profectus, Græcæ L. ſtudio, ibi Em. Chryſoloræ filiam Theodoram duxit. A Palæologo ad Eugenium IV. legatus, docuit in omnibus Italiæ Academiis, Orationibus, Epiſtolis, Dialogis, Carminibus, &c. editis, Famam adeptus immortalem. Obiit A. 1471. æt. 80. P. Jov. *elog. c.* 17. Jacobus Bergam. *l.* 15. Volaterran. *l.* 21. Voſſius, &c.

Franciſcus Piſanus, Cardin. Venetus, pro Clem. VII. mortis periculo ſe expoſuit. Marcello II. & Paulo IV. inauguratis, obiit Cardinalium Decanus, an. 1564. Victorel. *addit. ad Ciaccon.*

Franciſcus Pizarrus, Hiſp. primus Peruviam detexit, an. 1525. Mariana, *l.* 26. *c.* 3.

Franciſcus Puteanus, Gen. Carthuſ. omni literarum genere excultus. Petro Ruffo ſucceſſit, an. 1503. Scripſit *Catenam auream ſuper Pſalmos*, vitam S. Brunonis, &c. Obiit, an. 1521. Sutor *l.* 2. *de vita Carthuſ.* Petrejus *Bibl. Carthuſ. p.* 91.

Franciſcus Quelentus, Carthuſ. ſcripſit de Morte. Idem *p.* 95.

Franciſcus Quinnonſius, Cardin. ſub Clem. VII.

Franciſcus Rabelaſius. V *Rabelaſius.*

Franciſcus Rabutinus, ſcripſit Commentarios bellorum Galliæ Belg. inter Henricum II. Gall. R. & Carolum V. Imp. Verdier. *Bibl. Gall. p.* 409.

Franciſcus Roaldenſis, IC. celebris, Tholoſæ docuit. SanMarth. *elog. l.* 4.

Franciſcus de Roſieres, ſcripſit *Stemmata Ducum Lotharingiæ*, qui liber in Gallia cenſurâ notatus, &c. an. 1583.

Franciſcus Rupiſulcandius, Cardin. operam dedit omnem, ut Concil. Trident. in Gallia reciperetur. Obiit an. 1645. æt. 88 Morer.

Franciſcus de Sales, Epiſc. & Principis Genevenſis titulo notus. Auctor Ordinis Viſitationis, obiit Lugduni, an. 1622. Ab Alexandro VII. Sanctis Rom. Commun. adjectus, an. 1665. Morerius.

Franciſcus Sfortia I. Dux Mediol. fil. nothus Jacobi Attenduli de Cotignola, Dux ſui ſeculi celeberrimus: Principatum Mediol. obtinuit, an. 1450. excluſo Carolo Aurelianenſi, fil. Valentinæ. Ope Ludovici XI. Genuâ potitus, an. 1464. duxit Blancam Mariam, ex illa Galeacii Mariæ ſucceſſoris &c. parens. Obiit an. 1466. æt. 70. princip. 16.

Franc. Sf. II. Maximiliano fr. ſucceſſit. Sæpius pulſus reſtitutusq; obiit an. 1536. ex fil. Chriſt. II. Daniæ R. nullâ prole ſuſceptâ.

Franciſcus Sonnius, Epiſc. Antverpianus, literarum gloriâ florens, inter ſuos: Contra Reformatos varia ſcripſit. Strada *de B. B. l.* 1. SanMarth. *Gall. Chriſt. tom.* 2. *p.* 155.

Franciſcus de Sourdis, Archiep. Burdigal. & Cardin. Obiit, an. 1628. Idem, *t.* 1. *p.* 227.

Franciſcus Stancarus, Mantuanus, à Maccejovio Epiſc. Cracovienſi vocatus, ut linguam S. Cracoviæ doceret, dogmata Evangelica docere deprehenſus, aliquandiu in vinculis fuit. Liber, Pinczoviæ ſcholam celebrem aperuit, Eccleſias à Papatu reformavit; 50. canones inſtaurandarum Eccleſ. conſcripſit, ſed quòd doceret, *Chriſtum Mediatorem eſſe tantùm, quoad humanitatem*, rejectus. Laſicius *de geſtis Fr. l.* 5. *è mſc.* Onuphr. an. 1551.

Franciſcus Tarapha, Canon. Barcinonenſis, hiſtoriam Regum Hiſpaniæ condidit, an. 1580.

Franciſcus Titelmannus, Leodienſis, Capucinus, obiit Romæ an. 1553. Scripſit apologiam pro verſione vulgata, collationem ſuper ep. ad Romanos, c. Eraſmum & Jac. Fabrum, Commentar. in Pſalmos, Cantica Canticorum, &c. V. Morerium.

Franciſcus Toletus, Cardinalis Hiſp. ſcripſit in diverſos S. Scripturæ libb. Summam, &c. Obiit an. 1596. æt. 74. Morerius.

Franciſcus Turnonius, Cardin. Oſtienſis, Conſiliarius Franciſci I. hoc captivo, in Hiſpaniam miſſus. Sub Henrico II. Franciſco II. & Carolo IX. maximis ſemper rebus adhibitus. Franciſcum I. ne Melanchthonem, ut Navarræ regina optabat, ad colloquium cum Gallis Præſulibus vocaret, inhibuit. Poſſiaceno invitus interfuit. Cætera literatus, & literatorum Fautor, ſemper Lambinum aliquem vel Muretum ſecum habens, Obiit an. 1562. æt. 73. Thuan. *Hiſt l.* 34. *& ſeqq.* Sadolet. *ep.* 6. *&* 14. Morerius.

Franciſcus Vatablus, in Collegio trilingui, à Franciſco I. inſtituto, Pariſiis, an. 1530. Hebraicam linguam profeſſus eſt, aliarum quoque lingg. peritiſſimus. Obiit an. 1547.

Franciſcus de Vico, urbis Præfectus, Viterbium Pontifici proditione abſtulit, An. Dom. 1392. Blond. Platina.

Franciſcus Victorinus, Dominicanus, Victoriâ Navarræ urbe oriundus, Pariſiis & Salamancæ docuit. Scripſit de poteſtate Eccl. Seculari, Conciliorum &c. Obiit an. 1546.

Franciſcus Vieta, Mathematicus inſignis Harmonicon Cœleſte, Chronologiam, Geometriam &c. ſec. præterito ſcripſit. Blancanus *Chron. Math.*

Franciſcus Xaverius, Indorum Apoſtolus, albo Sanctorum acceſſit, ſub Greg. XV.

Franciſcus Ximenius, Arch. Toletanus, & Cardin. ab Elizabetha Caſtellana conſcientiæ, à Ferdinando ejus marito, ſummæ rerum admotus. Immenſis ſumtibus Bibliorum Alcal. editionem procuravit, dux copiarum in Africa Oranum occupavit. Poſt adminiſtrationem regni, ſub Philippo quoque & Carolo, venenatâ epiſtolâ è Belgio miſsâ, ſublatus eſt. A. 1517. æt. 80. Mariana *Hiſt. lib.* 26. *c.* 7. *& ſeq.* Alvarus Gomezius & Mich. Gauderius, *in ejus vita.*

Franciſcus Zabarella, Cardin. Florentinus, quia ibi Arch. dictus, Patavio oriundus, obiit Conſtantiæ, an. 1417. æt. 78. ſcripſit Comment. in Decretales & Clementinas, item Philoſophiam ſatis celebrem, de Schiſmate quoq;, qui liber cenſurâ notatus eſt, Morer.

Franco, ſceleratus, Benedicto VI. ſtrangulato, ipſe Pontificatum invaſit. V. *Bonifacium VII.*

Francofordia, civitas ampla & elegans in extremitate Franciæ Orient. ſita, nomen antè *Helenopolis*, ex vet. Inſcriptione, ad Francorum usque in eam adventum, obtinuit, à quibus poſtmodum *Francofurtum* ſive *Francofordia*, i. *Francorum trajectus*, vel ab ejus inſtauratore Franco, Regis Marcomiri filio appellata fuit. Ab antiquis temporibus Imperialis civitas extitit, electioni novi Imperatoris conſecrata. Primus ibi Arnolphus Imperator eſt deſignatus. Interſecat hanc urbem Mœnus fluvius magnus & navigabilis, qui in monte Vichtelbergio ſcaturiens, per Francorum terram delabitur, ac multos recipiens amnes nobile hoc emporium alluit, & ex Moguntiæ oppoſito Rheno commiſcetur. Hunc trajectum ac vadum Mœni Franci olim, ſub Carolo Magno poſſidebant, à quo civitati Francofordianæ per eam occaſionem natum datum eſſe nomen plerique exiſtimant: cùm tamen conſtet hanc urbem etiam ante Caroli M. tempora, jam olim Francofurti nomen obtinuiſſe. Altera civitatis pars, & ea quidem major atque ſplendidior, Francofurtum; altera autem, quæ & ipſa muris ac

foveis

foveis cingitur, *Saxenhauſen* h. e. *Saxonum domus* vocatur. Utraque autem præſtantiſſimi & arcuati operis ponte, longa ſerie conſtructi, jungitur, ejusdemque Ampliſſimi Senatus gubernaculis regitur. Civitas hæc nundinaria, & clariſſimum non modò Germaniæ, ſed totius Europæ Emporium eſt. Metel. Diſtat 2. leuc. ab Hanovia, 4. ab Aſciburgo, Baudrandus. V. *Francofurtum.*

Francofordia, urbs Mediæ Marchiæ Brandeburgenſis, ſita ad Viadrum fluvium, quem *Oderam* vocant: ſic appellata quòd ſit immunis ab omni tributo: extructa putatur à Simone ſecundo ejus nominis, filio Cleodomiri, nepote Simonis primi, Ducis Francorum, ſub Antonino Pio Imperatore: quidam tamen eam primò extructam fuiſſe ajunt anno 1253. à Gedino ab Hertzberg, auſpiciis & juſſu Johannis I. Marchionis Brandeburgici. Hæc civitas Univerſali ſtudio celebris eſt, quo eam ornavit Joachimus, primus, ejus nominis, Marchio, circa annum Domini 1506. Maximilianus verò primus variis privilegiis confirmavit. Emporio quoque celebri gaudet, in quo bis in anno Nundinæ celebrantur. Metel. Ortel. Hodie vulgò appellatur *Francofurtum ad Oderam* ad differentiam alterius hujus nominis oppidi, quod ad Mœnum fluvium jacet. In limite Sileſiæ eſt, 4. leuc. à Croſſa in Bor. totidem à confin. Poloniæ in Occ. Baudr.

Francofurtum ad Mœnum, Gallis *Francfort ſur le Mein*, quaſi vadum ſeu trajectus Francorum:

—— — quia Carolus illic
Saxonas indomitâ nimium feritate rebelles
Oppugnans, rapidi latiſſima flumina Mogi
Ignoto fregiſſe vado, mediumq; per amnem
Transmiſiſſe ſuas neglecto ponte cohortes
Creditur.

Gunther. *Ligurin. l.* 1. Germanis autem *Furt* vadum denotat. Alii tamen jam ante Carolum M. *Francofurti* nomen habuiſſe contendunt, illamque volunt à Franconibus conditam, atque, poſtquam collapſa eſſet, à Franco Marcomiri IV. filio Duce Francorum fuiſſe reparatam. Urbs eſt ampla & elegans, princeps olim Orientalis regni Francici ſedes, Rhegino *Chronic. l.* 2. Joh. Fauſt de Aſchaffenburg *Chron. Francof.* Nunc ibi Dietæ Imperiales celebrantur pro electione Imperatorum Romanorum. Præterea Nundinis ſuis, per annum binis, celeberrima eſt, unde quis meritò cum Paulo Meliſſo,

Ut Gallia nunc Galliæ
Dici poteſt Lutetia;
Sic Francofurtum, nundinas
Propter frequentes, nominet
Germaniam Germaniæ.

Ejus ſuburbium ex adverſo fluvii ſitum, vulgò dicitur *Saxenhauſen*, quaſi Saxonum domus, ubi Fanum S. Bartholomæi eſt, à Pipino olim Francorum R. Salvatori dicatum: ac demum ab hujus filio Carolo M. ſplendidè dotatum. Urbi non parvus ſplendor acceſſit, à privilegiis, quæ ampliſſima, electionem Imperatoris, ſedem Cameræ Imper. jus in arte gladiatoria Magiſtros creandi, à Friderico III. non alienationem, à Wilhelmo & Carolo IV. immunitatem à fortalitio, à Richardo: aliasque res concernentia a Ludovico Bav. Sigiſmundo, Wenceslao, aliis Impp. accepit. Nundinas, quæ primùm Moguntiæ fuerunt, tranſtulit huc Fridericus II. abſtulit Carolus IV. cùm Francofurtenſes Gunthero AntiCæſari adhærerent, reddiditque, hoc cedente, acceptis 20000. marcarum, quas Iudæi perſolverunt: qui hodieque partem urbis poſſident, ſed certo ſigno notati, ut facilè poſſint dignoſci. Cives diviſi in Patritios, Patritiis proximos, & plebejos: quorum Tribus & Tribunitia poteſtas (ex ſolis enim prioribus duobus civium generibus Scabini & Conſules legi ſolent) propter rebellionem A. 1616. abrogatæ. Auguſtanæ Confeſſioni maximam partem addicta urbs eſt, aliqui tamen & Latinorum ibi conventus; in proximo pago *Bockenheim* Reformatis civibus ſacris locus eſt. Concilium Francofurti, A. 797. à Carolo M. habitum ob frequentiam Epiſcoporum 300. præter Abbates, *Concilium Occidentis* dictum eſt: in quo Imaginum uſus hiſtoricus approbatus, adoratio damnata, Græcorum Nicena Synodus, A. 788. celebrata, deſtructa, acta reſciſſa, decretumque, ut Pſeudoſynodus diceretur: imo & reſutatio ejus nomine Caroli M. contexta eſt. Aliud ibidem habitum eſt A. 1006. cùm de Eccleſia Bambergenſi in Cathedralem evehenda ageretur. Item A. 1024. Ditmar. *lib.* 6. Tom. V. Concil. Venit & huc Bernardus, belli ſacri tuba A. C. 1147. ad quem viſendum tanta hominum confluxit turba, ut Conradus III. Imp. depoſitâ chlamyde ipſum in ulnas ſuſcipere & de Baſilica aſportare coactus ſit. Diſputavit hic pro indulgentiis Tecelius A. C. 1517. Belgicam Eccleſiam excitavit, ex Anglia redux Johannes à Laſco, dato ei Paſtore Petro Datheno, Anno Chr. 1556. Caſimirus quoque Palatinus cum Legatis variorum regnorum, ab Eccleſiis miſſis, de iniqua libri *Concordiæ* cenſura ibidem conqueſtus eſt, A. C. 1577. &c. V. Limnæum Enucl. *lib.* 4. *cap.* 17. Lætum *Compend. Hiſt. Univ.* &c. Joh. Ludovicus Ganſius, ſic de urbe:

Gallia Lugdunum miratur: at Itala tellus
Rem Venetam, Hiſpanos operoſa Sevillia jactat,
Londinum Tameſis, ſpatioſa Antverpia Scaldem,
Aſt ego Teutonicas inter caput altum urbes
Effero.

Et paulo pòſt:

Sola ego Cæſaribus quondam delecta creandis
Glorior, & celebris mercatu duplice nomen
Usq; ad Amaxobios peregrinus merce propago:
Eſt fæcundus ager, populus cum divite cenſu,
Cæſaribus ſervata fides, prudensq; Senatus,
Hæc mihi cùm conſtent, quis me neget eſſe beatam?

2. leucis diſtat ab Hanovia in Occaſum, & 4. ab Aſciburgo.

Francofurtum ad Oderam, *Francfurt an der Oder*, urbs eſt mediæ Marchiæ Brandeburgicæ, in limite Sileſiæ & Luſatiæ, 4. leuc. à Croſſa in Boream, & totidem à confinio Poloniæ in occaſum diſtans. Hic celebris Academia. V. *Francofordia.*

Francones, qui aliis, præſertim Claudiano, Franci dicuntur, populi Germaniæ magnæ: quorum regio Francia Orientalis, & Franconia, & incolis *Franckenland* appellatur.

Franconia, ſive *Francia Orientalis*, Germaniæ pars ampla, & ferè meditullium circa Mœnum fluv. extenſa. A Sicambris, qui ſub Valentiniani Cæſaris tempore, ob Alanos devictos, Francorum nomen contigit, appellata: hujus nominis originem quidam ad Francum, quem alii Francionem nominant, fabuloſum atq; commentitum Hectoris filium, gentis auctorem referunt. Quanquam alii malint dictos Francos, ſi minutiùs ſit exigendum vocis etymon, quaſi *fry on cy* nimirum à cenſu, quod *cy* ſonat & vectigalibus immunes, alioqui videri poſſunt appellati veluti, *fry anſi. Franſi*, vocabulum autem *Anſi*, Gothici idiomatis proprium, denotat eos, qui cæteros mortales fortunâ & opibus antecellunt, unde corrupta vox vernacula, *Anſes*, & addita aſpiratione *Hanſes* nominat Proceres communi fortunâ majores: Hunc populum è Scythia alii profectum tradunt, ubi locorum diu multiſque annis ante natum Redemptorem noſtrum morabatur: tandem autem aſſiduis Gothorum incurſionibus fatigati offenſiq;, novas edes quærere in animum induxerunt: quare Marcomiro Rege aut Duce, circiter annum ante natum Salvatorem 433. loca Rheno, Friſiis Chaucisque proxima occuparunt, ibique conſidentes in provincia, quam nos Geldriam hodie nuncupamus, regioni à ſuo vocabulo Sicambriæ nomen fecere: tum enim nondum cuiquam Francorum nomen auditum erat. Franconia autem Sueviam & Bajoariæ partem à Meridie habet, Palatinatus Rheni illi occiduus eſt, ab Ortu Palatinatus ſuperior, Haſſi & Thuringi Saxoniæ populi à Septentrione. Cùm in quatuor partes diviſa ſit Franconia, quatuor etiam Magiſtratibus ſunt audientes Franci, quamvis Epiſcopum Herbipolenſem ducem Franconiæ dicant. Moguntina Eccleſia & Bambergenſis plurima obtinent loca. Palatinus quoque Comes haud parvam occupat partem. Quædam Franconiæ portio ad Saxonum Principem ſpectat, velut Coburgum oppidum, excelſa arce munitum: Franconiæ primus Princeps fuit Genebaldus, qui 30. annos ei præfuit. Dux ultimus Hetanus, qui ſine hærede mortuus, Witunino, Francorum Regi, qui & *Pipinus* dicitur, Ducatum ex commiſſo reliquit, quem deinceps filius ejus *Carolus Magnus* & primus. B. Burchardo primo infulato Epiſcopo Wirceburgenſi, ejusque ſucceſſoribus & Eccleſiæ proprium donavit, ſeculo 8. Terra plana partim, partim montoſa eſt, montes ipſi haud difficiles ſunt, ager non admodum pinguis, nam plerumque arenoſus. Multis in locis conſiti colles vineis gratum producunt vinum, maximè verò ad Herbipolim, quæ primaria eſt totius Reg. ad Mœnum, vulgò *Wurtzburg*. Metel. Merc. & Boem. Aubanus. Ex Franconiæ Ducibus poſter. Imperio potiti ſunt Conradus I. A.C. 912. Conr. II. A.C. 1020. Henricus III. A.C. 1309. Henricus IV. A.C. 1056. Henr. V. A.C. 1108. &c. Franconia autem eſt primus Imperii circulus, ſub quo ſunt Epiſcopatus Herbipolitanus, Bambergenſis, & Eichſtatenſis, Principatus Hennebergenſis, Comitatus Holachienſis, Erbachius, Onoldinus, & Verthemius, urbsque Norimberga cum aliis.

Urbes clariores Franconiæ.

Bamberga, *Bamberg*, epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Moguntino.
Cocabus, *Coburg*, ſedes Ducis, aliàs, nunc Altenburgenſis Ducis.
Culmbachium, *Culmbach*.
Francfordia ad Mœnum, Helenopolis, *Franckford*, libera, & emporium.
Herbipolis, *Wirtzburg*, epiſcopalis & Academia ſub Archiepiſcopo Moguntino, caput regionis.
Moguntia, veteribus Mocontiacum, *Mentz*, Archiepiſcopalis.
Noriberga, *Nurnberg*, in Nortgoiæ confinio, libera & emporium.
Onolsbachium, *Anſpach*.
Rotenburgum, à fluvio Tuberum etiam dictum, *Rotenburg an der Tauber*, libera.
Suemphordia, *Schweinfurdt*, quaſi Suevorum trajectus, libera.
Trutavia, *Forckheim*, libera.
Windhemium, *Winsheim*, libera.
Sunt præter has, Karoloſtadium, Cronachum, Mergerbum, Mons Regius, Aſchenburgum & aliæ.

Francorum nomen, primò innotuit, circa A. C. 260. quorum 30000. paulo pòſt trucidavit Valerius Aurelianus, A.C. 271. Trevirim accerſiti à Senatore, cujus uxorem Lucius Præſes rapuerat, occuparunt, A.C. 414. inde progreſſi in Celticam & Belgiam, tandemque

demque in ipſius Galliæ interiora, regnum Francicum ex Gallico, præpoſito ſibi Rege Pharamundo, conſtituere, A. C. 419. cujus ex filio Clodione, nepos Merovæus, terram occupatam à ſe & à Majoribus *Franciam* vocavit, A. C. 451. quæ in medio Zonæ temperatæ ſita, ad Occ. Oceano, à Merid. mari Mediterraneo alluitur: extenſa à 42. gradu latitud. usque ad 51. & à 15. longitud. usq; ad 29. per 200. vel 225. circiter leucas, & à Sept. Belgio, Germaniæ Italiæque ab Or. à Meridie Hiſpaniæ contermina; ac à Germania variorum Principum terris, ab Italia Alpibus, Pyrenæis ab Hiſpania ſeparata. Diviſa eſt antiquitus in 12. Præfecturas, quarum deputati in Comitiis regni jus ſedendi habent. Ex his Picardia, Normannia, Inſula Franciæ & Campania ad dextrum Ligerim Sept. verſus: Aquitania, Languedocia, Delphinatus & Provincia, ad ſiniſtrum, versùs Meridiem ſitæ ſunt. Burgundia tandem, Arvernia cum agro Lugdun. Armorica cum territorio Aurelianenſi, curſum Ligeris ab Ortu ad Occaſum ſequuntur. Aliàs in 15. Metropoles, quibus 115. ſubſunt Epiſcopatus: Vel etiam in decem regiones pro numero Parlamentorum, diſpeſcitur. Solum adeo omnium rerum ferax, ut Maximilianus I. Imp. Franciæ regnum improbo voto ſuo ſecundogenito deſtinaverit, ſi Deus fieri potuiſſet: Auri quoque & argenti dives, ut Strabo ac Athenæus jam olim annotarunt, & reperta ante quinquaginta circiter annos in Provinciæ montanis auraria vena, cujus hiſtoriam de Rochas exhibet, ſupra Peruvianas nobilis, luculenter teſtatur. Incolæ induſtrii, ingenioſi, Minervæ Bellonæque celebres alumni, ſed impatientes, leves, temerarii quandoque magis, quàm fortes, & acquirere quàm conſervare parta promtiores. Tres apud illos regnatrices fuere familiæ, Merovingorum à Merovæo: Carolovingorum à Carolo M. & Capevingorum ab Hugone Capeto: quarum prima per annos 333. ab A. C. 418. usque ad 751. viginti & unum Reges, vel ſi Auſtraſiæ quoque & Neuſtriæ Principes comprehendas, 36. Reges dedit. Secunda rerum potita eſt, per an. 236. à Carolo Martello usque ad Ludovicum Simplicem, & A.C. 986. ſub undecim Regibus: Tertia, cujus Hugo Capetus auctor, ad hæc usque tempora genti præeſt, in tres diviſa ramos; quorum primus 14. Reges continens duravit usque ad ann. 1328. quo Carolus IV. cognom. Pulcher mortuus eſt: Secundus, à Philippo IV. *Valeſio*, nomen ſumens, in Henrico III. demum deſiit, A. C. 1589. Tertius *Borbonſorum* in Henricò IV. incepit, cujus ex filio Ludovico XIII. nepos Ludovicus XIV. feliciter regnat. Sed non idem in omnibus familiis regiæ Majeſtati ſplendor fuit. Merovingi enim & Carolovingi paulo adductius imperarunt, partitioque regni in plures filios, & nothorum in idem prætenſio, non parum caliginis ſæpe offudit: qui autem à Capeto deſcendunt, liberius dominantur, & primogenitos ſucceſſores habentes reliquis filiis appanagia concedunt, lege inſuper Salicâ ſequiorem ſexum in æternum throno arcent. Magni ſemper inter Chriſtianos nominis Francorum Reges, unde *Chriſtianiſſimi & Primogeniti Eccl. Filii* dicti. Hinc Gregorius M. *Regiſtr. 5. ep. 6.* regnum hoc omnibus aliis præfert. Gregorius IX. per ejus Reges Deum judicia ſua exercere ait: Bonifacius Vitalinus, poſt Suidam, per excellentiam eosdem Reges dici aſſerit: Baldus gloriam Regum vocat, &c. Primi certè in Occidente Imperatores eſſe meruerunt, & quamvis totus olim mundus ſe Arianum factum ſtupuit, Francorum tamen Reges ab hac hæreſi immunes manſere. Primùm in Gallia, quam Franci poſtmodum occuparunt, fidem Chriſti annuntiarunt Apoſtolorum diſcipuli, & ſecundo ſtatim ſeculo celebres hic extitere Eccleſiæ: quas cruentis perſecutionibus Ethnicorum Imperatorum graviter perculſas, recreavit Conſtantinus M. Iterum poſtea Barbarorum incurſionibus & Arrianorum fraudibus labefactas priſtino ſplendori reſtituit Chlodovæus, qui ab uxore primò Clothilde Burgundica femina Chriſtianiſmi hauſit, poſtmodum miraculoſâ de Alemannis victoriâ obtentâ, à Vedaſto in Religionis capitibus uberius inſtitutus, & cum gente à Remigio baptizatus eſt, circa A. C. 500. Cujus ſucceſſores quàm fortiter ſeſe ſequentibus ſeculis potentiæ, nomen etiam Regibus majus affectanti, oppoſuerint, teſtantur exempla Philippi Pulchri, Ludovici IX Caroli VII. Caroli VIII. Ludovici XII. aliórumque: Præterito ſeculo Evangelii doctrina toto regno prædicari cœpta, hodieque Regum benignitate plurimis in locis viget. Vid. de Regibus primæ & ſecundæ Familiæ, Greg. Turon. Fredegarium, Aimoinum, Sigebertum in *Sigeberto*, Ven. Fortunatum *in Vita S. Radegundes*, Marculfum, Annales Fuldenſes, Odorannum, Eginhartum *in Vita Caroli M.* Nithardum, Annales Floriacenſes, Abonem, Paulum Diaconum, Adonem, Flavinium, &c. De tertiæ familiæ Regibus Helgaldum *in Vita Roberti*, Sugerum *in Ludovico Craſſo* & Rigordum *in Philippo Auguſto*. Ludovico VIII. ſuus Hiſtoricus fuit, cujus nomen ignoratur. Ludovici IX. vitam & res geſtas enarrarunt Godfr. de Beaulieu, Guil. Carnutenſis, Joinvillæus, P. Matthæus &c. Item Annales Sigeberti, Guil. Nangius, Froiſſardus, Enguerrandus Monſtreletius. Joh. Juvenalis de Urſinis ſcripſit hiſtoriam regni ſub Carolo VI. aliique. Berrius res geſtas Caroli VII. exequutus eſt: Philippus Comineus de Ludovico XI. ſcripſit: Guil. Jalignius de Carolo VIII. Ludovici XII. res geſtas expoſuere Johannes Auguſtodunenſis, Joh. de S. Gelaſio, & Claudius Seiſſelius. Henrici IV. regnum enarravit Perefixius &c. quibus addi poterunt P. Jovius, Guicciardinus, Paradinus, Martin. & Guil. Bellaji, P. Matthæus, Duchenius, Freherus, plurimique alii laudati Morerio *Dict. Hiſt.* & Becmanno in *Hiſt. Orb. terr. Geogr. & Civili.* V. quoque ſupra in *Franci*, & *Francia*, ac infra in *Gallia*.

Francorum lex, præter Salicam, de qua V. ſuo loco, à Theodorico I. filio Chlodovei I. promulgata eſt, V. quoque in voce *Lex Bajuvariorum*. Quo autem canone, non conſtat, nec quidquam de aliis Francorum legibus, ante Carolum M. Caroli autem ſoboliſque ejus, ſub *Capitulorum* nomine, latè dederunt Anſegiſus Abbas Lobienſis, qui vixit A. C. 840. & Benedictus Levita, hoc ordine: Abbas libros 4. anteriores: quorum primus ea exhibet, quæ Carolus M. ſtatuit in re Eccleſiæ. Secundus ea, quæ à Ludovico Pio & Lothario filio ejus de eadem lata ſunt. Tertius, ſcita Caroli M. in re politica. Quartus ea, quæ Ludovicus & Lotharius ejusdem ediderunt argumenti. Levita vero in 3. poſterioribus libb. prætermiſſa congerit & ſimilia, Henr. Spelmannus *Gloſſ. Archæol.*

Francorum rivulus, *Refrancore* vel *Rofianco*, pag. Liguriæ, inter Alex. & Aſtam, à qua 6. m. p. abeſt, Caſalem verſus in agro Alexandrino.

Francus, Hectoris fil. Celtis imperaſſe dicitur, poſt dirutam Trojam. Hinc *Francorum Franciaq;* nomen. Cujus fabulæ, poſt Hunibaldum, meminit Trithemius &c. Dupleix. *lib. 2. memor. Gal.*

Francus, Sicambrorum Rex, ingenti exercitu cinctus, ulturus necem parentis, Gothos Saxoniæ raptores compeſcuit, A. M. 3925. Trithemius *in Chron.*

Franequera, Urbs Friſiæ Occidentalis. Aliis *Franichera*, 2. leuc. à Leovardia in Occ. totidem ab Harlinga in Ort. & ab ora maris Germ. Sub Hollandis: cum Academia, erectâ A. C. 1585.

Fraſcata, Urbs Latii epiſc. Sub Pontif. 12. mill. à Roma in Ort. Ubi aliquot palatia Princ. Aliter *Tuſculum*. Hinc ejus Epiſcopus, qui ſemper eſt unus ex 6. antiquioribus Cardinalibus, dicitur Epiſcopus Tuſculanus. Leand. *deſcr. Italiæ.* V. *Tuſculum*.

Fraſcata, olim Luculli villa, in Latio.

Fraterculi, nomen in Italia Valdenſium, quibus Marcam Anconitanam, ipſamque Florentiam refertam fuiſſe, refert Anton. *par. 3. tit. 21. c. 5. §. 1.* circa A. C. 1320. Eorum tum inter alios doctor Michael Celennas, pulſi inde in Græcorum regiones ſe diffuderunt: Johanne Caſtilonæo & Franc. de Harcatara combuſtis. Hi *purpuram, opes, dominatum a Sacerdotio aliena eſſe*, prædicabant: Quo tempore contra Papam ſcripſere Marſilius Patavinus, Wilhelmus Occamus, alii. V. Morn. *in Myſt. Iniquit.*

Fraterna, vel *Phraterna*, Daciæ urbs. Ptol. *Broſſa* teſte Lazio, & Hungaricè *Zarzmara*.

Fraticelli, vel *Biſochi*, Monachi apoſtatæ, ſub Duce Hermanno Pongilupo, an. 1294. in Marchia Anconitana, errores orſi, fœminas ſecum, ſub religionis prætextu, circumducebant, communia habentes omnia, & Superiorum excuſſo jugo. Sit fides penes auctores. Cadaver Hermanni anno 20. poſt mortem refoſſum, combuſtumque [illegible], Morer.

Fratina, caſtellum agri Tarviſini.

Fratres, celebre inter Bohemos nomen, à piis Huſſi reliquiis, poſt Calixtinorum ſeceſſionem, Ordine atque Conſiſtorio Lhotæ prope Richnoviam erecto, congregationi inditum, A. C. 1457. quæ ab illo tempore *Fratrum Unitas* dicta eſt, inter cujus primos fundatores recenſetur Gregorius Rzehorzius, ſororis Rokyzanæ nepos, genere nobilis, in cœnobio antea Pragenſi ſanctitatis opinione celebris. His qui præfuerunt, *Seniores* appellati, ſorte tres primitus electi ſunt, ut munera Eccleſiaſtica & jus Ordinationis obirent: Fuerunt autem Matthias Convallenſis, Thomas Przelaucius & Elias Chrzenovicius, quibus Michael, qui antea illos docebat, & Stephanus Valdenſium Epiſcopus, manus impoſuerunt. Hoc novo Ordine excitato Rokyzana, quaſi ſpretus eſſet, ægerrimè rem tulit, & Podiebradio Rege in ſuas partes pertracto, acriter illos perſecutus eſt, unde *Jamnici*, quòd in ſpeluncis latitare cogerentur, dicti: Etiam Calixtini cum Monachis in eorum cædem conjurarunt, nullo hoſtilitatis genere omiſſo. Nihilominus circa A. C. 1500. in Bohemia Moraviaque jam prope 200. *Fratrum* Eccleſiæ numeratæ ſunt, ſed cum augmento crevere perſecutiones: Hinc non urbibus modò, ſed & aditu ad honores ab Vladiſlao Rege excluſi ſunt, A. C. 1502. nec Confeſſio & Apologia Regi dedicata eos juvit. Proſcripti igitur A. C. 1508. Varadienſi Epiſcopo decretum extorquente, quod tamen ob judicia Dei perſecutoribus immiſſa, ut prov. inde ortum: *ſi quem vivere piget, aggrediatur Picardos*, effectu caruit. Paulo pòſt increbreſcente Eraſmi famâ, ejus teſtimonio Confeſſionem ſuam gratiorem reddere cùm vellent, ab eo id, ne de Fama periclitaretur, negatum: Lutherus quoque, tum adhuc Papæ addictus, in concionibus ſuis acerrimè in *Fratres* invectus eſt Wittebergæ. Primis Senioribus mortuis Eliâ A. C. 1503. Matthiâ A. C. 1515. Thomæ A. C. 1518. ſucceſſit huic Lucas Pragenſis, unus ex peregrinatorum numero, vir eximius, quo tempore etiam reliquæ Chriſtiani orbis partes Eccleſiam puriorem parturiebant. Crevere interim in Bohemia Moraviaq; *Fratrum* Eccleſiæ, quamvis domeſticis externiſque hoſtibus indies obnoxiæ. Quorum quidam cùm conjunctionem cum Pontificiis urgerent, Lutherus illos dehortatus eſt, A. C. 1525. Hinc templa illis erepta, ſed Ludovico R. in prælio occiſo, mox iterum patuere

im-

impetratâ præcipuè per Confeſſionem Ferdinando oblatam, ſacrorum veniâ, A. C. 1534. Sequenti anno Lucas Archipresbyter, de quo ſupra, obiit, volumine canticorum è S. Bibliis in uſum Eccleſiæ, linguâ patriâ, accurato labore compoſito, aliiſque ſcriptis clarus; poſtquam Eccleſiæ Fratrum *non ab hoſtium perſecutionibus, ſed a neglecta diſciplina periculum imminere* prædixiſſet. Ipſum in officio excepit Fr. Benedictus, cui Johannes Auguſta adjunctus eſt. Hi Unionem cum Luthero, A. C. 1536. per legatos, nomine ſuorum, iniere: quam an. 1540. & biennio pòſt renovarunt: eodem fine & Argentinam miſſo ad Bucerum Matthiâ Czervenckâ. Iterum occluſa poſt hæc *Fratribus* templa, an. 1547. & in illos ſævitum: quorum 500. ſimul ad Albertum Ducem Pruſſiæ ſe contulere, libertate religionis exercendæ ab illo, per Paulum Speratum, ſolenniter obtentâ: in qua Pella, ad an. usque 1574. ſub patrocinio Brandeburgici vixerunt: in Poloniam quoque majorem & min. fide interim propagatâ. Sic in Bohemia tum publici cœtus Evangelici nulli, at in Moravia congregatio *Fratrum* adhuc non ſpernenda erat. In Polonia, poſt confeſſionem fidei per Jacobum Oſtrorogium regi an. 1564. oblatam, illis quies. In Bohemia quoque, poſt Ferdinandi obitum, à Rege Maximiliano liberum religionis exercitium obtentum, & templa iis reſtituta ſunt: an. 1564. ſed ecce novas machinationes, autore Joachimo Neuhuſio, regni Cancellario, quæ tamen, illo Danubii vorticibus hauſto, fruſtra fuere. E Pruſſia quoque *Fratres*, cùm Polonicis miniſtris Auguſtanæ Confeſſionis uti juberentur, in Bohemiam remearunt: erantque tum numeroſi eorum in Bohemia, Moraviaque cœtus, ſed magni nominis Theologorum obitu funeſtati. Johanni itaque Auguſtæ, Joh. Blahoslavio, & Matthiæ Czervenckæ demortuis, ſubſtituti Andreas Stephanus & Joh. Calephus, ſyncretiſmum cum Auguſtanæ confeſſionis ſociis inituri, confeſſionem ex ſcriptis Huſſi, & confeſſionibus Fratrum collectam, atque ab Academia Wittenbergenſi, quò Lobkovicius Baro miſſus erat, approbatam Maximiliano ann. Chr. 1575. rurſus obtulerunt, quâ ab illo confirmatâ, iterum Eccleſiæ halcyonia eſſe cœpere: cùm jam ante, anno Chr. 1570. in Polonia Confeſſionis Bohemicæ, Auguſtanæ & Helveticæ conſenſus Sendomiriæ fuiſſet initus. Pace hâc inter diverſos adverſariorum inſultus fruiti *Fratres*, verterunt an. 1578. in linguam Bohemicam S. Biblia, ſumtus Joh. Zerotinio Barone ſuppeditante, notaſque addiderunt; quod opus cùm Epiſcopus quidam Pontif. videret, ut refert Regevolſcius, *in Syſtem. Hiſtorico-Chronologico Eccl. Sclavonic. Certè*, dixit, *hic labor nec idiotarum eſt, nec parvarum virium humanarum*. Poſt annum 1600. pax aliquandiu nutare cœpit, Jeſuitarum fraude decreto publicato, quo *Fratrum* templa iterum claudi juſſa: quâ ipſâ die nuntio accepto de Alba capta, dixiſſe fertur Imperator, *Expectabam tale quid, poſtquam hodie Dei regimen, quod eſt conſcientiarum, uſurpare cœpi*. Mox, ejecto ex aula Rumpio, Fratribus infeſto, jus ſacrorum reſtitutum, literæque Majeſtatis, quibus libertas Religionis Chriſtianis ſub Utraque (ita illos vocare libuit) permittebatur, conceſſæ ſunt anno Chr. 1609. quæ pax ut firma conſervaretur, Conſiſtorium Evangelicis atque Fratribus commune, cui Adminiſtrator & Senior præſideret, erectum, atque Conſenſus ſolemniter initus eſt, parariis præcipuis Andreâ Comite Schlickio & Venceslao Barone de Budovva. Verùm dum pacem habent Eccleſiæ, ſegneſcere in zelo pietatis ac ſic charitatem illam primam omittere cœperunt. Hinc licèt Pragæ templo magnis ſumtibus Salvatori ædificato, an. C. 1614. ſecuritas, ambitio, litigandi pruritus, odia mutua eandem calamitatem Bohemicis, quam Germanicis Eccleſiis attraxerunt; juxta vaticinium Archidecani Gorenrenſis, in concione an. 1609. ſub tempus Unionis habita, & Lutheri, de quo *tom. 2. Jen.* Excitata mox infelix controverſia, an ex literis Majeſtatis liceat Evangelicis templa in territorio Eccleſiaſtico erigere, inde tumultus, & dulce inexpertis bellum, quo regnum univerſum & Eccleſiæ Proteſtantium peſſundatæ. Interim celeberrimâ Zeraviteii in Moraviâ ſynodo celebratâ, anno 1616. Ordo Eccleſiæ conſcriptus ac publicatus eſt. Sed Friderico Rege an. 1620. victo, Eccleſiâ velut Cimmeriis tenebris involutâ, ultra 20. Paſtores rabie militari occubuerunt, ſævitumque in Proceres, & in Moravia æquè ac Bohemia Religio inhibita, ac generali exilio Paſtoribus an. 1624. *Fratribusq;* omnibus an. 1627. impoſito, etiam Ziſcæ & Rokyzanæ cineres refoſſi ſunt. Quare ad 12000. hominum in Germaniam, Poloniam, Hungariam, Belgium, Angliam conceſſerunt, ſicque *Unitas Fratrum*, quæ per 180. annos à 52. in Bohemia & Moravia Senioribus gubernata fuit, tertium pro Religione exilium ſubiit. Reliquiæ in Polonia confiniiſque adhuc non exiguæ, verùm afflictæ admodum, hoc tempore liberalitate Fratrum Helvetiorum non parum levantur. V. Lætum *Comp. Hiſtor. Univ.* &c.

Fratricelli, nomen Valdenſibus in Italia aſperſum, quorum an. 1304. quo ſummâ crudelitate exterminabantur, doctores erant Gerardus Sagarellus Parmenſis, & Delcinus Novarienſis. Præter hos Dantes Aligerius Poëta & Marſilius Patavinus acerrimè vitia clericum inſectari cœpere, V. Blond. *dec. 2. l. 9.* & ſupra *in Fraterculi*.

Fratuertium, op. Apuliæ Peucetiæ, vulgò *la Terza*. Baudrando vicus regni Neapol. in prov. Hydruntina, medius inter Materulam, & ſinum Tarentinum.

Fratuolum, opp. Hirpin. *Palo*, Ortelio.

Frauenburgum, opp. Pruſſiæ reg. in littore Habi Sinus, *Friſch Haf*, ubi recipit amnem *Schon* cum portu capaci. Ibi obiit Nic. Copernicus, an. 1543. Vix 4. mill. Germ. ab Elbinga in Caec. Pilaviam verſus totidem.

Frauenfeldum, quaſi *Mulierum campus*, caput Turgeæ. Situm eſt opp. paulò ſupra oſtium flu. Muræ, *Murck*, cum arce, nomenque accepit à Comite quadam Kyburgica, contra æmulos hoc pacto ſe munitura. Olim itaque ſub propriis Comitibus; poſtmodum extinctâ Comitum familiâ, cùm Sueviæ ſeu Alemanniæ Ducatus, morte Conradini, Imperio accreviſſet, ad Auſtrios pervenit, qui huc Præfectum miſerunt. Sub horum imperio, ab Abbatiſcellanis, fruſtra obſeſſum an. Chr. 1407. egregiis proin privilegiis ornatum eſt. Dein tempore Concilii Conſtantienſis, proſcripto Friderico Archiduce, Sigiſmundus Imper. opp. Imperio aſſeruit: an. Chr. 1415. poſtea verò ei in gratiam recepto reddidit. Cives uxori Sigiſmundi Archiducis è regio Scotorum ſanguine, cui à marito Comitatus hic conceſſus erat jurarunt an. C. 1458. ſed paulo pòſt, an. nempe 1460. à 7. Helvetiorum pagis, bello contra Sigiſmundum, cum tota Turgea oppidum occupatum eſt: quò eò Præfectos mittunt, ſalvis tamen loci juribus veteribusque privilegiis: Habet etiam Cœnobium Augiæ divitis quædam hic jura. Signum urbs à Pontif. Romano quondam, imaginibus quibusdam ornatum, nempe Chriſti crucifixi imagine & duabus clavibus decuſſatim poſitis, accepit, quod in bello univerſa Turgea quondam ſecuta eſt, nunc huic proprii duces & peculiaria ſigna obtigere, urbi priſcis ſuis hodieque relictis. V. Stumpf. *de Turgeo, cap. 27.* Joſ. Simlerum *deſcr. Helvet.* &c.

Frauenthalium, Monaſterium Tuginorum, Fr. Guillimannus *de Rep. Helv.*

Frau, Dea Gentil. à veteribus, ita efficta fuit. Faciem illius juſti hominis aiunt videri, corpus reliquum ſerpentinum, variis & maculis & coloribus diſtinctum, ejus caudam terminari in ſcorpionis aculeum. Fraudem porrò per Cocyti undas innare nec ejus niſi faciem apparere.

Fraxinetum, opp. in Italiæ Provinciæque confinio, mari ex uno latere, ex altero denſiſſima ſilvâ munitum, Luitpr. *lib.* 1. Hæc fuit ſtatio, hoc receptaculum Saracenorum, oram Galliæ Italiæque depopulantium, ab Arnulfi regno, usque ad Ottonem M. unde à Græcis dejecti ſunt A. C. 931. Frodoardus *in Chron.* caſtro à Robaldo Comite Provinciæ, ope Arduini & Aimonis transfugæ, expugnato. Hodie *Fraſenero*, unde Valli nomen. Hadr. Valeſius *Not. Gall.* Morerius *la garde du Fraınet* dici ait, q. *Garda Fraxinets*: propeque ait fuiſſe locum *Favas* vel *Favars*, 9. ſeculo à Saracenis vaſtatum, quod ex inſcriptionibus, monumentis, nummisque & vaſis Saracenicis ibi repertis, probat: In diœc. Forojulienſi, in ſinu *Grimaldi* dicto. In eadem diœc. *Bargemon* vel *Barjamon* eſt, oppidul. 5. leuc. à mari, in Vicaria Draguinienſi, olim apanagii loco minoribus natu filiis Comitum Provinciæ dari ſolitum. Patria Guilielmi, Poëſeos laude in aula Berengarii Com. florentiſſimi: qui obiit A. C. 1285. V. Buchæum *deſcr. Prov.* & Auctores, laudatos Morerio *Diction. Hiſt.*

Fraxinetum, op. Liguriæ, ad Padum fluv. vulgò *Fraſſinel*.

Fraxinum, vulgò *Freſno*, op. Hiſp. geminum. Unum in Bæticâ, & Vandaliâ, alterum in Tarracon. apud Bilb. lim. Eſt & opp. Hiſp. in Caſtella vet. & alterum in eadem Caſtella apud Carpium. *Fraxinum* præterea, apud Anton. op. olim, nunc pagus Luſitaniæ in regno Portugallico, *Alpalbano*, ſeu *Gaviano*, teſte Vaſcone.

Frecülphus, Epiſc. Lexovienſis, in Normannia, Chronicon condidit, in duas partes diviſum. Quarum prior à Mundo condito, usque ad C. N. continet libb. 7. Poſterior, à C. N. usque ad adventum Francorum & Longobardorum, continet 5. libb. Huic Rabanus Maurus Comment. ſuos in Geneſin inſcripſit. Sigebert. *in Cat. c. 91.* Lupus Ferrerius, *ep.* 84. Trithem. *de Scr. & in Chron. Hirſgau.* Simlerus, Voſſius &c. Floruit anno 830.

Fredegarius, Scholaſticus, ſec. 8. Imperio Childebrandi, fratris Caroli Martelli, orſus eſt Chronicon, ubi deſinit Greg. Turonenſis, usque ad Pipinum. Editum à Frehero. Voſſius *de Hiſtor. L.*

Fredegonde, uxor Chilperici, Sueſſionum R. Familiæ regalis Furia, impudicitiæ, crudelitatis & proditoriæ perfidiæ infamiâ ſupra omnes. Chilpericum, cujus ancilla prius fuerat, impulit, ut Audoveram, jam 3. filiorum matrem, repudiaret, ſubditos exactionibus vexaret, fratres bello aggrederetur. Quod cùm is quaternâ vice feciſſet, ultimò infelix, Tornaci à Sigeberto obſeſſus eſt: Sed hunc per duos, venenatis cultris inſtructos, ſuſtulit Fregedonde. Dein Merovæum, Chilperici fil. Brunehildis maritum, Clodoveum ejus fratrem, Prætextatum Epiſc. Rotomag. Maritum denique proprium, ob detectos cum Landrico adulterinos congreſſus, occidit. Poſtea Pariſios profecta, Guntrani protectione imploratâ, perrexit Brunehildem & Childebertum fil. ejus perſequi. Cùm fraus & venenum nil proficerent, Childebertum, patris necem & inſidias ſuas vindicaturum, militaris fœmina, acie vicit, 30000. hoſtium cæſis, vaſtavit Campaniam, recepit Pariſios, ubique victrix: & quod mireris Lector, ſuo occumbens Fato. an. 596 æt. 55. fil. Clotarium, infantem reliquit, rebus regni optimè conſtitutis. Greg. Tur. *l. 5. & 6.* Aimoin. *l. 3. &c.*

Fredericus, Vide *Fridericus*.

Fregellæ, urbs Italiæ. Steph. quæ olim Opicorum erat, deinde Volſcorum facta eſt, olim clariſſima, inter Formias, & Sinueſſam ſita, non procul à Liri amne; Cujus etiam hodiè non obſcura extant veſtigia, ex quibus facilè poteſt æſtimari, quanta olim fuerit ejus amplitudo. Hæc cùm à Romanis defeciſſet, diruta fuit, & ad vicum jam uſque à Strabonis tempore reducta. Eadem dicitur & *Fregella* multitudinis numero. Silius *lib.* 5.

—— Hunc triſtes luxere Fregellæ.

Et *lib.* 8.

Obſeſſa campo ſqualente Fregella.

Ubi tamen Cluverius *Fregena* legit. Populi *Fregellani*. Plin. 3. 5. & *Fregellana Vitis*, apud Columellam 3. 2.

Fregellanus, V. *Pontius*.

Fregena, op. Hetruriæ exciſum, inter Alſium, & oſtia Tiberina. Vide Cluver. *Ital. Ant. lib.* 2. *cap.* 2. In ora maris Tirrh. ubi nunc *la Macareſe*, villa Ducis Matthæi, cum ſtagno cognom.

Freginates, Italiæ pop. Plin. 3. 5.

Fremincuria, caſtrum aliàs amplum Carnutum, cum palatio Regum primæ ſtirpis, nunc dirutum, ad Eburam fl. hodie vicus Belſiæ 1. leuc. à Droco in Ort. Hic ſacrificia habebant Druidæ.

Frentani, & *Ferentani*, Italiæ pop. inter Marrucinos ad Occid. & Apulos ad Ort. Eorum meminit Sil. *lib.* 8.

Marrucina ſimul Frentanis æmula pubes.

Frento, fluv. Frentanorum, illos ab Apulis Dauniis diſterminans, Larinumque alluens, *Fortore*.

Frequentum, V *Fricentum*.

Fretellus, Archidiac. Antiochenus, ſcripſit Principum Chriſt. expeditionem in Terram S. Quo opere Chriſtianus Adrichomius uſus eſt, in Theatro T. S. concinnando.

Fretulphus, priſcus Bavariæ hiſtoriographus, Aventino laudatus. Voſſ. *de H. L. p* 704.

Fretum Aniani, *Eſtrecho de Anian* Hiſpanis, *Deſtroit d' Anian* Gallis, fretum ampliſſimum Americæ Septentrionalis, aliàs inter Tartariam & fictitiam illam novam Albionem creditum à multis; ſed re diligenter excuſsâ, compertum eſt, Fretum Anianum eſſe inter terram Eſonis & partem Septentrionalem Californiæ inſulæ; eſtque valde latum.

Fretum Babelmandelum, *Deſtroit de Babelmandel*. eſt ad fauces maris Rubri, inter Africam & Arabiam felicem. Nomen habet à fluvio cognomine à parte regni *Adel*. Dicitur etiam à quibuſdam Fretum Meccæ; eſtque ſatis anguſtum.

Fretum Balambuanum, *Deſtroit de Balambuam*, eſt in Oceano Indico, in Aſia, inter inſulam *Baly* & partem Orientalem Javæ inſulæ, prope Balambuanum urbem.

Fretum Britannicum, Strab. Gallicum Solino, Morinorum Gratio, Oceani Tacito, Fretalis Oceanus Amm. mare inter Morinos & Britannos interfuſum, 21. mill. paſſ. patens, *Pas de Calais* Gallis, Belgis *De Hoofden*, teſte Ortelio, Anglis *the ſtreight of Callis*.

Fretum maris Caſpii, Mel. maris anguſtia ad ortum, in quam Oxus fluv. influit.

Fretum Cimmerium, *Stretto di Caffa*, teſte Caſtaldo, anguſtia maris ad Boſporum Cimmerium.

Fretum Conſtantinopolitanum, *les bouches de Conſtantinople*. Vide *Boſphorus Thracius*.

Fretum Davisii, *Straet of Davis* Anglis, *Deſtroit de Davis* Gallis, fretum in terra Arctica, in ea parte Gronelandiæ, quæ detecta fuit à Joanne Daviſio Anglo an. 158c. à quo etiam nomen accepit.

Fretum Eſonis, *Deſtroit de Jeſſo*. fretum amplum inter Tartariam & terram Eſonis interfuſum, ſupra Sinarum regionem, & in littore Aſiæ, recens detectum à Batavis.

Fretum Euripi. Vide *Euripus Chalcidicus*.

Fretum Forbisherii, *Straet of Forbishers* Anglis, *Deſtroit de Forbisher* Gallis, fretum terræ Arcticæ, verſus Gronelandiam, recens detectum, nempe anno 1577. à Martino Forbiſhero Anglo, & ab eo nomen ſortitum.

Fretum Gallicum, *Pas de Calais*, fretum inter Galliam & Angliam, 6. leuc. patens, inter Dubrim & Iccium portum, nunc *Viſſan*, & 7. inter Dubrim & Caletum. Dicitur etiam à quibuſdam Fretum Britannicum.

Fretum Gallipolitanum. *Deſtroit de Gallipoli*. V. *Helleſpontus*.

Fretum Herculeum & Gaditanum, *Porthmos* Græcis, teſte Plinio, & *Limen maris interni*. *Fretum Columnarum* Straboni. *Fretum Oceani* Livio, *Oſtium Oceani* Floro, *Fretum Iberum* Auſonio. *Fretum Hiſpanum* Claudiano, *Trajectum* Au. Hirtio. *Eſtrecho de Gibraltar*, & *Stretto di Gibraltar*, maris anguſtia, inter Hiſpaniam & Mauritaniam Tingitanam 9. mill. paſſ. patens. *Deſtroit de Gibraltar* Gallis, *Stretto di Gibilterra* aliquando ab Italis dicitur; eſtque inter Andaluziam provinciam Hiſpaniæ auſtraliorem & Mauritaniam Tingitanam, ſeu regnum Fezzanum. Ejus longitudo eſt 12. leucarum Hiſpanicarum, latitudo verò quinque circiter.

Fretum Hudſonis, *Deſtroit de Hudſon*, fretum Americæ Septentrionalis, inter terras arcticas ad Boream & Eſtotilandiam ad Meridiem, ab Anglis detectum duce Henrico Hudſonio.

Fretum Maëcchum, *Deſtroit de le Maire* Gallis, *Straet le Maire* Batavis, fretum Americæ Meridionalis, ad auſtrum terræ Ignium & freti Magellanici maximè extenſum, à Jacobo *le Maire* Batavo detectum an. 1616. A quibuſdam Hiſpanis dicitur *Fretum S. Vincentii*.

Fretum Magellanicum, *Eſtrecho de Magellanes* Hiſpanis, *Deſtroit de Magellan* Gallis, fretum oblongum Americæ Meridionalis, à Ferdinando Magellano Luſitano detectum anno 1520. inter terram ab ipſo Magellanicam dictam & terram Ignium. Tres habet anguſtias, eſtque tranſitu difficilis. Illud Hiſpani claudere voluerunt Anglis & Batavis magnis impenſis & arcibus in littore defixis, ſed irrito conatu.

Fretum Malaccenſe, *Deſtroit de Malacca* Gallis, *Straet van Malacca* Batavis, fretum Oceani Indici interpoſitum inter urbem & regnum Malaccam, in parte auſtrali peninſulæ Indicæ ultra Gangem & inſulam Sumatram, oblongum & ſatis amplum, ſic dictum ab urbe Malacca ei adjacente.

Fretum Mamertinum, Strab. Hadriaticum Oroſio, Siculum & Siciliæ Plinio, Ciceroni, Tacito, Rheginum etiam Straboni, Scyllæum Athenæo, Trajectum Auſonio, anguſtia maris inter Italiam & Siciliam, quæ *Faro di Meſſina* nominatur.

Fretum Manarium, *Deſtroit de Manar* ſeu & *de Chilao*, fretum maris Indici, inter Taprobanam ſeu Ceylanum inſulam & oram Piſcariæ, in parte auſtrali peninſulæ Indiæ cis Gangem, ſatis latum, & à Manaria inſula ei adjacente ſic dictum, vel etiam à Chilao urbe Ceylani.

Fretum Manilhæ, *Eſtrecho de Manilha* Hiſpanis, fretum Oceani Orientalis ſeu Indici, in Philippinis inſulis, inter partem auſtralem Luſoniæ inſulæ & Tendaiam inſulam, ab urbe Manilha Luſoniæ primaria ſic dictum.

Fretum Mindoræ, *Eſtrecho de Mindora* Hiſpanis, fretum Oceani Orientalis ſeu Indici, in inſulis Philippinis, inter partem Occidentalem Luſoniæ inſulæ & Mindoram inſulam & urbem.

Fretum Moſandani, *Deſtroit de Moſandam*, fretum ad fauces ſinus Perſici, contra Armuſiam urbem & inſulam, ſic dictum à promontorio cognomine ei adjacente, in littore Arabiæ; eſtque ſatis anguſtum.

Fretum Picticum, *Pichtland*, ſeu *Pentland Firth*, fretum inter Scotiam Septentrionalem & Orcades inſulas. Navigantibus eſt formidabile & periculoſum, neque niſi ſtatis temporibus, poſitis quanquam ventis, trajectui opportunum.

Fretum Piccum, *Canal de Piecko*, fretum Aſiæ, in Oceano Eoo, inter Inſulam terram Statuum dictam & partem terræ Eſonis, ab Hollandis detectum hiſce ultimis temporibus.

Fretum Ponticum: idem quod Boſporus Cimmerius.

Fretum Sangaarium, *Deſtroit de Sangaar*, fretum ſupra partem Borealem Japoniæ, verſus terram Eſonis, recèns detectum. Dicitur *Zungaar* à quibuſdam, ab oppido adjacente, in Japonia.

Fretum Siculum, *il Faro di Meſſina*, Siciliam à Calabria ulteriori dirimens. Vide *Fretum Mamertinum*.

Fretum Sundæ, *Straet van Sunda* Batavis, *Deſtroit de la Sonde* Gallis, fretum eſt maris Indici, prope Bantamum, Javam inſulam à Sumatra ſeparans.

Fretum Sundicum, *le Sund* Gallis, *de Sund* ſeu *Oreſund* Danis, anguſtiæ maris Baltici, in Dania, inter Scaniam provinciam Sueciæ ad Ortum & Zelandiam inſulam Daniæ ad occaſum, ubi Regi Daniæ vectigal ſolvitur in ſingulos malos.

Fretum Taphros, *le bocche di Bonifacio* Italis, *les bouches de Bonifacio* Gallis, fretum inter Corſicam & Sardiniam, prope Bonifacium oppidum Corſicæ. Dicitur etiam à Sardis & à Nautis illius tractus *le bocche di Bezzonnaire*. Vide *Taphros*.

Fretum Vegatium, *Deſtroit de Weigats*, quod etiam *Deſtroit de Naſſau* dicitur ab Hollandis, eſt inter Novam Zemlam ad Boream & partem Septentrionalem Moſcoviæ & provinciam Obdoram ad auſtrum, inter fluvios Petzoram & Obyum. Per illud diu quæſitus fuit tranſitus in Sinas & in Japoniam.

Fretum Uriæ, *Deſtroit d' Uries*, fretum eſt Aſiæ, in Oceano Orientali, inter terram Eſonis ad Ortum & terram Statuum ad Occ. recèns detectum à Batavis.

Friberga, Friberg, urbs Germaniæ, in Franconia & in tractu Veteravia, olim Imperialis, nunc ſub dominio Electoris Moguntini. Deficit in dies, diſtatque 4. leucis à Francofurto in Boream Gieſſam verſus. Vide *Fridberga*.

Friberga, Collegium ſive Societas 10. primariorum hominum, in unaquaque Angliæ villa, qui ſinguli fidejuſſores invicem extitere erga Regem, de ſiſtendis ſemetipſis, & de reſtaurando damno, ab eorum quolibet illato. Latine *Decuria, Decenna, Decania*, &c. His præerat *Decurio* ſeu *Capitalis decemvir*. Sodalitii auctor Alvredus R. dicitur fuiſſe, armis, prudentiâ & pietate præſtans: quâ occaſione id factum, V. apud Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archæol.* & ſuprà in voce *Decanus*.

Friburgenſis pagus, cujus antiqui limites à Senſa fluv. ad rivum Maconenſem: & à Villaria, prope Moratum, Plaſeram uſque 3. ferme horarum circum circa terrarum ſpatio, in præfecturas diviſus eſt, quarum duo, ut & in aliis Helvetiæ Urbibus, genera: Unum ſuburbanum, quod adminiſtrant Senatores: Alterum, ubi

Præfecti

Præfecti cum imperio in Præfecturam mittuntur, illicque habitant. Prioris generis Friburgii quinque habent, poſterioris quatuordecim, & præterea quatuor cum Bernatibus communes: nempe Muratum, Grandiſonum, Eſchalenium cum Urba, & Schvvartzenburgum: in qua poſtrema tamen, Superioritas, appellationes, jus criminale, conſtitutio legum, & alia Regalia in ſolidum ad Bernates ſpectant. Præterea, unà cum Bernenſibus ac Soloduriis, ſupremam in criminalibus jurisdictionem, ſicut VII. veteres pagi, in Turgea exercent. V. Simler. *de Rep. Helvet.* Joh. Bapt. Plantinum *Helvet. nov. antiq.* &c.

Friburgum, vulgò *Friburg*, urbs eſt Helvetiorum, ad Sanam fl. in ultima penè Helvetia, Occidentem verſus, in Aventicis: 4. leucis diſtat à Saloduro in Auſtrum, & totidem à Lauſanna in Boream; A Berchtoldo IV. Zeringiæ Duce, 12. ante Bernam annis condita, A. 1179. eo ſitu, ut cùm omnia contra Merid. Orient. & Sept. prærupta ſint altiſſimis montibus, latus Occid. profunda foſſa tegeret, & ditione 3. circiter horarum, donata eſt: jure civitatis à Friderico Barbaroſſa impetrato. Bernæ dein conditor prioris filius Berchtoldus V. ambas urbes perpetuam amicitiam ſervare juſſit. A morte hujus Berna A. 1218. Imperio obnoxia fuit, Friburgum verò in poteſtatem Comitum Kyburgiorum, qui Burgdorffium habitabant, pervenit: unde ſequentibus annis, cum Gottefrido Comite contra Bernates militarunt; mox tamen fœdus renovatum eſt, cum exceptione, ſi domini Urbis à Berna diſſideant. Poſtea à Kyburgio Friburgum minimo venditum fuit Rodolpho I. Rom. R. manſitque ſub Auſtriacis annis ferè 200. quo tempore, horum auſpiciis, ad Loupam, in monte Schonenbergio, alibique contra Bernates A. 1339. pugnarunt, ut & 1388. Etiam interea obſidioni Tiguri urbis, in gratiam Alberti Archiducis, Friburgii interfuerunt, A. C. 1351. Verùm denuo vetus amicitia & fœdus utrinque aliquoties eſt renovatum. Anno autem 1403. multis contumeliis nobilium vexati, perpetuum fœdus cum Bernatibus fecere; manentes nihilominus adhuc ſub Auſtriacorum imperio. Poſt annos verò 45. orto inter Sabaudum & Friburgum bello, Bernates Sabaudi partes amplexi, Friburgiiq; ad Galteram A. 1449. victi ſunt: altero demum anno Galliæ Regis, Ducis Burgundiæ & Helvetiorum ope pace conciliatâ. Sequente anno Albertus Auſtrius cives contra Bernates concitaturus, cùm videret id fruſtra eſſe, de urbe, quæ majorum privilegiis ſuffulta non per omnia ejus parebat imperiis, ſæpe etiam Bernates ex fœdere ſequebatur, & cum Helvetiis confœderatis pugnabat, ulterius retinenda deſperare cœpit: civibusque per fraudem argenteâ aureaque ſupellectile ſpoliatis, anſam præbuit arctiori cum Bernatibus fœdere coeundi, qui proin & cum cæteris Confœderatis amicitiam certis conditionibus junxere. Itaq; bello Burgundico præſidium Helveticum accepere, contra communem hoſtem forti operâ præſtitâ. Poſtmodum A. 1479. cum Tiguro, Bernâ, Lucernâ & Soloduro, privatum iniere fœdus, quòd exiſtimarent, à ſociis bello præfato iniquius ſecum actum eſſe: & res ad inteſtinas ſpectabat turbas, ſed operâ Nicolai Eremitæ, cujus tum apud omnes Helvetios magna erat auctoritas, pax facta, fœdus Urbium ſublatum, Friburgumque & Solodurum urbes in numerum Pagorum receptæ ſunt, A. C. 1481. decimo Friburgenſibus loco aſſignato: annis 125. poſt octo Pagorum, qui veteres appellantur, fœdus. In hac urbe poſtea Franciſcus I. Galliæ R. cum Helvetiis, ob Ducatum Mediolanenſem, fœdus feriit. Anno dein 1529. cùm quidam Pagi Evangelium eſſent amplexi, Friburgii, Latinorum rituum tenaces, peculiari fœdere cum Lucerna, Uria, Suitia, Undervvaldia, & Tugio coierunt. Utuntur idiomate paſſim Germanico, partim Gallico, ſed pleraque priori linguâ publicè peraguntur. Urbs in partes quatuor, ſicut & Berna, diviſa eſt, quarum una à Burgo, altera ab Inſula ſeu prato (*in der Auvv*) tertia novę civitatis, quarta à domo hoſpitali nomen habet: quibus quatuor Signiferi, primæ poſt Conſulem dignitatis, per triennium præſunt, quo exacto, ab utroque urbis conſilio alii eliguntur. V. Stumphium *l.* 8. *de pago Aventic.* Simlerum *de Rep. Helv.* &c. Glareanus de Friburgo ſic canit:

Gentis Aventinæ decus, & ſuprema poteſtas,
Gloriaq; illuſtris, prædonum virga, Friburgum,
Auſim num tenuis laudes tibi fundere filo?
Sed jubar excellens, magnarum Curia rerum,
Parce humili plectro, belli memorabile fulmen,
Iraſcensq; aries muris, objectaq; moles
Ordinibus, volitansq; hoſti catapulta furenti.
Sedula Berchtoldi ducis alti cura Zeringi
Te, velut Arctopolim, fatis felicibus urbes,
Ædificarat, ubi hos ſquallentis viderat orâ
Colliculos, loca naſcendis aptiſſima muris.

Friburgum alterum, *Friburg* cogn. *im Briſgauw*, urbs eſt Briſgaviæ primaria, in colle, 3. leuc. à Briſaco in Ort. diſtans, 8. ab Argentina in Auſtr. 7. à Baſilea in Bor. & totidem à Rotvila in Occ. ſub dominio Auſtriac. Ibi reſidet Capitulum Baſileenſe, ſed non Epiſc. In Miſnia autem nullum eſt Friburgum, ſed tantùm Fridberga.

Fricentum, vulgò *Fricento*, urbec. Italiæ, in regno Neapolitano & Principatu ulteriori, prope Tripaltum fluvium, epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Beneventano, ad radices Apennini, & media ferè inter Beneventum & Compſam. Vide *Frequentum*.

Fridberga, in Wetteravia, urbs Imperii, condita non longe à nato Chriſto; poſtea circa annum 1211. ampliſſimis privilegiis, propter ſingularem hoſpitalitatem Cæſari exhibitam donata, nomen à Friderico II. quaſi *Friderichs-berg* & contractè *Fridberg*, accepit. Contiguum huic caſtrum eſt, Caſtrum Cæſaris & Imperii dictum, inter quod & civitatem ingens controverſia, an *Civitas Caſtri Burggravio & Condominis ſubjecta ſit*? transactione ſub Rudolpho I. Imp. finita eſt, A. C. 1285. Oppignorata dein eſt à Carolo IV. Comiti Guntero Schvvartzenburgico, ſed ſalvis civitatis privilegiis, A. C. 1349. quæ ampliſſima accepit à Richardo, A. 1257. Rodolpho præfato, Adolpho, A. 1293. Ludovico, A. 1346. & poſtea à Wenceslao, A. C. 1385. Carolo V. A. D. 1541. Rudolpho II. A. 1582. &c. V. Limnæum Enucl. *lib.* 4. *cap.* 18.

Fridberga, vulgò *Fridberg*, oppidum Germaniæ, in Saxonia ſuperiori & in Miſnia provincia, ad Multam amnem, verſus montes Bohemiæ, 4. leucis à Miſna urbe in auſtrum. Fruſtra obſeſſum fuit à Suecis ultimo bello Germanico. Ibi ſunt Mauſolæa Ducum Electorum Saxoniæ.

Fridegodus, Anglus Benedictinus, ſub Edgaro R. ſec. 10. Græcæ l. exactè peritus: vitas SS. quorundam ſcripſit. Guil. Malmesburius, Simlerus, Voſſius. *de H. L.*

Friderica, vulgò *Fridericks*, & *Fridericka*, urbs munita Americæ Meridionalis, in Braſilia regione, in ora Gubernii Paraibæ, vulgò *Capitania de Paraiba*, verſus oſtia fluvii Paraibæ, antea ab Hollandis exſtructa, & poſtea expugnata à Luſitanis, quibus etiamnum ſubeſt cum toto tractu.

Fridericoburgum, vulgò *Friderichsburg*, caſtrum & palatium Regum Daniæ, in Zeelandia inſula. Vix 3. leucis Danicis diſtat à Coronæburgo in occaſum, & 5. ab Hafnia in Circium, colloquio inter Reges Sueciæ & Daniæ celebre hiſce ultimis temporibus. Arx olim *Ebelholt* nomen geſſit, monaſteriumque S. Spiritus fuit, cujus Joannes Pariſienſis anno 1201. mortuus, & in Sanctorum numerum relatus, Abbas fuiſſe perhibetur. Fridericus II. Rex Daniæ arcem exſtruxit, quam Chriſtianus IV. ejus filius ſtatuis, picturis, ſimilibusque artis operibus exornavit.

Fridericoburgum, vulgò *Friderichsburg*, oppidulum tenue, cum arce munita Danorum recens exſtructa, in Guinea regione, & in ora Aurea, prope arcem Capitis Corſi. In colle ſedet.

Fridericoſtadium, vulgò *Friderickſtadt*, urbs nova regni Norvegiæ, in ora ſinus Codani, in Præfectura Anslogana, & 30. leuc. Germanicis ab Ansloga in auſtrum, ſub dominio Regis Daniæ.

Imperatores.

Fridericus I. Imper. cognom. *Ænobarbus* vel *Barbaroſſa*, filius Friderici Sueviæ D. ſucceſſit Conrado III. Patruo. A. 1152. Imperio pacato, expeditionem in Italiam turbatam ſuſcepit, A. 1155. Romanos verbis inſolentes, cæſis aut Tiberi merſis ad mille, coërcuit. Spoletum direptum exuſſit. Cum Hadriano IV. quòd ipſi ex equo deſcendenti ſiniſtram tenuiſſet ſtapiam, in litem incidit, coronationem extorſit. Domum redux, Hermannum Palatinum mulctavit, peractâ contra Polonos expeditione, acerbius cum Pontifice litigare cœpit, quòd is aſſereret, *Imperatores & Italiam & Imperium beneficio Pontificum habere*, mollitus tamen ab Hadriano explicatione vocis, pacem ei conceſſit. In Italiam reverſus, Mediolanenſibus, qui gladios de collo ſuſpenſos gerentes veniam rogabant, pepercit. Regalia regni Longobardici tam Epiſcopos, quàm Politicos, ſibi deferre voluit, fodrum ab omnibus civitatibus exegit. Quod cùm ægrè Adrianus ferret, reſpondit, rogaturum ſe, *quid Epiſcopo cum poſſeſſione?* Nomen ſuum Papæ præpoſuit, reprehenſus ſcripſit, *Adriano Eccleſiæ Cath. Pontifici omnibus illis adhærere, quæ cœpit Jeſus docere & facere. Quidquid Papatus veſter Regalis habere dignoſcitur, largitione Principum obtinet. Unde cùm Rom. Pontifici ſcribimus, jure antiquo & nomen præponimus. Revolvite Annales, illic invenietur.* His irritatus Papa, Siciliæ Rege & Mediolanenſibus fruſtra in Fridericum concitatis, robuſtiſſimum primò hominem, qui eum in Abduam præcipitaret, dein ſicarios, tandem Magum adhibuit, ſed nullo ſucceſſu. Sigon. *l.* 12. & *l.* 13. Imperator Cremâ exciſâ, Mediolano ſolo æquato, Alexandrum Papam, contra quem Victorem, poſt Paſchalem & Calliſtum, tuebatur, Româ depulit, ad Tuſculum magnâ clade vicit, fugientem Venetias claſſe perſecutus eſt. Sed à Venetis, Duce Ciano ſuperatus, unde Aſcenſionis die hodieque annulo ſibi mare deſpondent, Ottoq; fil. ejus captus eſt. Tandem cùm Henricus Saxo Germaniam turbaret, pacis avidus, ad pedes Papæ Venetiis procubuit, à quo ſuperbè conculcatus eſt, impiè verbis Pſalm 91. *Super aſpidem & Baſiliſcum ambulabis*, abuſo. A. 1177. Naucler. *gen.* 40. Sabellic. *enn.* 9. *l.* 5. Dein, cum Wilhelmo Siculo quoque pace factâ, Conſtantiam Rogerii fil. Henrico fil. in uxorem dedit. Iterum cum Lucio III. Urbano III. Clemente III. colliſus, expeditionem ſacram obiit, multisque præclarè geſtis, Philippopolim, Adrianopolim, Iconium, Turcis binâ acie victis, &c. ſcepit, Selephio fluvio merſus, vel Cydno, in Cilicia. A. 1190. Imper. 37. tanto omnium mœrore, ut vix ulli unquam Principum plus lachrymarum datum ſit. Urſperg. Siffrid. Crantz *Sax. l.* 7. *c.* 1. Paul. Æmil. *l.* 6. Friſing. *de Frid. l.* 1. *c.* 1. 2. Aventinus *l.* 6. Guntherus *in Frid.* Radevicus, Blondus, Egnatius, *Æ.* Sylvius, P. Bleſenſis *ep.* 17. *ſ* edit. 1667. Baronius &c.

Fridericus II. aliis *Roger-Fridericus*, filius Henrici VI. nepos prioris, Siciliæ Rex, Ottoni IV. à Papa excommunicato oppoſitus, eo victo, Imperium occupavit, A. 1210. Honorium III. repetendo juramentum ab Italis adeò offendit, ut excommunicationem ipſi minaretur, ni ductâ Jolantâ, Johannis Brennæ Regis Hieroſ. filiâ, Bellum ſacrum ſuſciperet. In cunctantem fulmen ſtringitur à Gregorio IX. ſic tandem amoto illo in Orientem, Papa Socerum & Urbes Lombardicas adverſus ipſum concitavit, imò cum Sultano prodidit, qui virtute Cæſaris motus, *deteſtatus Chriſtianorum verſutiam, invidiam & proditionem*, regnum Hieroſolymitanum ipſi reſtituit. Redux è Syria, A. 1229. Socero perfido, in Sicilia victo, omnia recuperavit, Pontifici pro abſolutione, duos milliones ſolvit, eo nihilominus irato, *quòd non pedem, ſed genua, vix ſummis labris oſculatus eſſet.* Unde Henricus fil. contra Patrem inſurgere juſſus, vincitur & carceri mancipatur: Mediolanenſes dein profligati. Sardiniaq; ſub poteſtatem redacta eſt, quam cùm Ecc. Rom. concedere nollet, iterum excommunicatus eſt, tanto Papæ odio, *ut omnibus ſeſe ipſi opponentibus promitteret liberationem ex purgatorio & vitam æternam.* Crantz. *l.* 8. *c.* 5. 6. Verùm Imperator armatus terruit Pontificem, turbavit ejus Concilium, Lantgravium Thuringiæ contra ſe electum, per Conradum fil. Germaniæ R. devicit: Wilhelmum Holl. Comitem Anticæſarem pepulit, à Petro de Vineis Cancellario, corrupto à Pontifice, veneno petitus, exclamavit, *Væ mihi, Petrus dimidium animæ meæ capitales mihi inſidias comparas!* Henricum fil. à Bononienſibus captum, nullo auro redimere potuit, tandem cùm Florentiam ſibi fatalem ſemper vitaſſet, in caſtro Florentino Apuliæ, A. 1250. æt. 57. Imperii 38. deceſſit, vel, ut Sigonius *l.* 18. habet, veneno à Manfredo fil. peremtus, pulvinoque in os injecto ſuffocatus eſt. Princeps ingenii excelſi, ſed ſi vera ſunt, quæ traduntur, minus religioſus: Sex calluiſſe linguas dicitur, fortis, magnificus, ſed ſævus quoque & impudicus. Matth. Pariſ. *in Johann.* Blondus *dec.* 2. *l.* 6. & 7. Platina *in Gregorio IX.* Sabellicus, Villanius, &c. Hujus cum Pontificibus diſſidia, occaſionem præbuerunt Guelphorum Gibellinorumque contentionibus, quibus tota Italia turbata.

Fridericus, cognom. *Pulcher*, filius Alberti Imp. ab Electoribus quibuſdam Ludovico Bav. oppoſitus, 5. juſtis præliis cum eo dimicavit, ad opp. Muldorfium tandem A. 1322. inſigni operâ Sigefridi Suepermanni victus, ac unà cum fratre Henrico captus, triennio in carcere fuit, ope Magi inde liberari renuens. Dimiſſus tandem, hâc lege, ut dum viveret, *titulum, non autem rem Imperii uſurparet*, non diu ſupervixit, philtro ſublatus, vel à vermibus corroſus. Onuphr. *in Chron.* Cuſpinian. Villan. Trithemius &c. Uxor ejus Iſabella Arragonia, mariti mortem tam copioſis deflevit lachrymis, ut vitam inde amitteret. A. 1329. Inter Imperatores non recenſetur.

Fridericus III. cognom. *Pacificus*, fil. Erneſti Auſtriaci, ſucceſſit Alberto II. conſobrino, A. 1440. Coronâ argenteâ Aquiſgrani Anno 1442. Aureâ, Romæ à Nicolao V. Anno 1452. inſignitus, cum Eleonora Luſitana, uxore. Ab Alberto fratre, ob hæreditatem, ab Ulrico Ciliæ Comite, ob tutelam Ladislai poſthumi vexatus. Italicis titulis delinitus, Longobardorum R. dictus, regnum occupante Sfortiâ, mox amiſit. Bohemicum acceptare renuit; in rebelles mitis. Amadeum, à Concil. Baſ. electum, ut Papatu cederet, rogavit. Matthiæ Hungar. R. Auſtriam vaſtanti & Viennâ potito non reſtitit, in Germania interim degens, ubi hoſpitiis inſcribi juſſit, *Rerum irrecuperabilium ſumma felicitas, oblivio.* Jus in regnum eidem 70000. aureis vendidit, cum Carolo Burgundo pacem fecit, filiâ hujus unicâ Mariâ Maximiliano filio ſuo deſponſatâ. Obiit A. 1493. æt. 78. Imperii 53. Viennæ ſepultus. Cuſpinian. Nauclerus, Bonfinius &c.

Reges Varii.

Fridericus, Rex Neapolis & Siciliæ, filius Ferdinandi I. frater Alphonſi, ſucceſſit hujus filio Ferdinando II. A Ludovico XII. & Ferdinando Caſtellano pulſus eſt, quorum ille Ducatum ei Andegavenſem donavit, Ann. 1501. filio ab Hiſpanis eluſo. Item frater Jacobi, Arragoniæ R. Siciliæ regnum occupavit, bello contra Carolum II. Claudum implicitus, filiam ejus Eleonoram poſtea duxit: Trinacriæ Regis titulo contentus. Obiit A. 1337. æt. 65. regni 42. Villanius, Collenutius, &c.

Fridericus Arrago, Siciliæ rex, Calabriam ſubegit. Blondus *l.* 9. *Æmil. l.* 9.

Fridericus I. Daniæ Rex, ex Holſatiæ Duce, ſucceſſit A. 1523. pulſo Chriſtierno nepoti. Lutheri doctrinam amplexus, cum toto regno, obiit A. 1532. detento in vinculis Chriſtierno, per 27. an. Chriſtiani III. ſucceſſoris, Pater. Chytræus, *Saxon.*

Fridericus II. Chriſtierno III. Patri ſucceſſit, A. 1559. bello cum Suecis geſto, feliciter imperavit. A Pio IV. rogatus, ut ad Concil. Tridentinum quoſdam mitteret, reſpondit, *ſibi nullum cum Papis commercium eſſe.* Obiit A. 1588.

Fridericus III. Chriſtiano V. fratre præmortuo, ſucceſſit An. 1648. patri Chriſtiano IV. cùm prius Arch. Bremenſis fuiſſet. Difficili bello cum Suecis implicitus, & Hafniæ diu obſeſſus, Hollandorum virtute, emerſit. Princeps pius & prudens, poſt egregia excelſi animi ſpecimina, durante obſidione, edita, meruit, ut Regnum Daniæ, quod hactenus Electivum fuerat, Hæreditarium in ejus Familia regali in poſterum eſſet. Obiit paucos ante annos. Succeſſit fil. Chriſtianus VI.

Fridericus, Bohemiæ Rex, vide *Fridericus V. Elector Palatinus.*

Comites Palatini.

Fridericus I. cognomine *Victorioſus*, fil. Ludovici Barbati. Elector Palatinus, nepos Ruperti Imperatoris, Ludovico majore fratre mortuo, Electoralem adminiſtrationem nactus eſt, tutor nepotis Philippi: mox eo adoptato an. 1454. Elector. Bella multa feliciter geſſit, inprimis cum Diethero Iſemburgico, Electore Mogunt. quem an. 1462. feliciſſimè devicit, Badenſi, Metenſi & Wirtenbergico captis: quo tempore Strata Montana ad Palatinos devenit. Obiit, an. 1476. Lævvenſteniorum Comitum fator, ex Clara à Tettingen.

Fridericus II. cognom. *Sapiens*, cujus varios caſus deſcripſit Hub. Thomas Leodius *libb.* 7. ſucceſſit fratri Ludovico Pacifico Electori, mortuo an. 1544. Egit juventutem in aula inprimis Philippi Auſtriaci, ob equeſtrem peritiam apud Hiſpanos & Belgas clarus: hoc defuncto educationi Caroli V. admotus, illi electionem Imperialem ſignificavit, ann. Chriſt. 1519. caput Legationis: hinc Carolo intimus. Imperii nomine bis exercitus Chriſtiani contra Turcam dux, adventus ſui famâ Solimannum Viennâ depulit. Poſtquam ſucceſſit fratri, tum globus aureus, Cæſaris dono, inſignibus illatus eſt. Reformationem Heidelbergæ, Pauli Fagii Argentorato evocati operâ, publicè inſtituit, an. 1546. Obiit *ἄπαις*, an. 1556. Succeſſit nepos Otto Henricus, florentiſſimæ poſtea Bibliothecæ primus inſtitutor, qui ultimus e proſapia Ludovici Barbati, deceſſit an. C. 1559. quod ipſe ultioni divinæ, ob ſanguinem Huſſi fuſum ſcripſit. Hunc excepit,

Fridericus III. cognom. *Pius*, Johannis II. è Simmerenſi linea, cui Stephanus, filius Ruperti Imperatoris originem dederat, fil. Hic Helveticæ Confeſſionis conſtantiſſimus aſſertor, Heshuſium dimiſit: & poſt colloquium Heidelbergæ ann. Chr. 1560. inter ſuos & Joh. Friderici Saxonis Theologos habitum, Reformatis arctius adhæſit, Neuhuſii ac Ambergæ Gymnaſiis erectis, nec minus Heidelbergæ Collegio Sapientiæ Theologiæ dicato. Catecheſin dein Heidelbergenſem publicavit anno Chriſt. 1563. Inſtituit poſtea Mulbrunni cum Lutheranis, & Franckenthalii cum Anabaptiſtis Colloquium. In Comitiis Ratisbonenſibus, cùm Commendonus Legatus Pontif. eum à pace Religionis excludere ſatageret, venit in Senatum Fridericus, *Caſimiro filio codicem Bibliorum portante*, è quo ſe rectè ſentire demonſtravit: unde Auguſto VIIviro annitente pro membro Auguſtanæ Confeſſionis agnitus, & fraus Commendoni eluta eſt. Hugonotarum in Gallia cauſam ſtrenuè defendit, primùm pro Anna Burgio deprecatus, anno 1559. Exulibus quoque Belgis Franckothalium, quod priùs cœnobium fuerat, aſylum conſtituit. Lanienam Pariſienſem deteſtatus eſt, eamque Henrico Andino ad Regnum Poloniæ capeſſendum Heidelbergâ tranſeunti, antiquæ ſeveritatis tenax & ab omni fuco alienus, liberè exprobravit. Obiit anno Chriſt. 1576. æt. 60. Princeps integritate, liberalitate, humanitate nullo ſuorum temporum inferior. Vide Thuan. *Hiſtor. lib.* 62. Ei ſucceſſit Ludovicus fil. huncque demortuum, an. C. 1583. poſt adminiſtrationem Joh. Caſimiri, excepit Ludovici filius

Fridericus IV. cognom. *Sincerus.* Hic Confeſſionem Helveticam tenere perrexit, Manhemium anno Chriſti 1606. ex pago urbem fecit, ac munire cœpit, exulibus è Belgis mox frequentatam: Ejus auſpiciis Unione initâ anno 1610. ipſe brevi poſt deceſſit, in Alſatia & Juliaco jam ardente bello. Obiit. è Luiſa Juliana Guilielmi Principis Arauſicani filia, pater Friderici V. & Ludovici Philippi Principis Simmerenſis.

Fridericus V. cognom. *Patiens*, fil. prioris, ſub tutela Bipontini adolevit, Electoratu dein potitus, Angliæ Regis Jacobi filiam Elizabetham uxorem duxit. Gallorum, Anglorum, Danorum, Venetorum, Hollandorum, Sabaudi, Brandeburgici & totius Unionis amicitiâ clarus, Bohemiæ regnum ſibi delatum, ut regnum Chriſti amplificaret, accepit, anno 1619. Victus ſequenti anno, in albo monte, à Cæſareis & Bavaris, in Batavis aſylum reperit. Proſcriptus, anno Chriſti 1621. ab Imperatore, contra tenorem Capitulationis, per Spinolam, parum obnitente Joach. Erneſto Brandeburgico, Unionis duce, ditiones amiſit, ſolo Mansfeldio pro ipſo ſatagente, cui dein Chriſtianus Brunſuicenſis acceſſit. Hinc Germaniâ bellis involutâ, & tantùm non à Cæſare oppreſsâ, poſtquam ſupervenit Guſtavus Adolphus Suecorum R. ejus armis cœlitus benedicente Deo, maxima Electoratus pars recepta eſt, & poſt decennale exilium Fridericus an. 1632. ad eum Francofurtum delatus, magnificas ſpes poſt Religionem habuit. Defunctus eodem anno Moguntiæ: Ei in Electoratu ſucceſſit fil. Carolus Ludovicus, natus anno Chriſti 1617. Friderico Henrico maximo natu in trajectu fluv. Teyæ, prope Amſterodamum, ſubmerſo, anno Chriſt. 1629. &c. Vide Phil. Jac. Spener. *Sylloge Geneal. Hiſtor.*

Principes alii, &c.

Fridericus, nomen 5. Marchion. Brandeburgicorum, quorum quartus à Sigiſmundo Imp. in Conc. Conſtantienſi, Electorali di-

gnitate

gnitate ornatus eſt, an. 1417. Obiit anno 1440. Ultimum cogn. *Ferreus dens*, Electoratu Alberto fratri cedens, obiit, 1469. Item, nomen 4. Saxoniæ Ducum, quorum

Fridericus I cognom Bellicoſus, Elector, 1423. obiit, an. 1428.

Fridericus II. cognom. Pacificus, obiit an. 1464.

Fridericus III. cognom. Sapiens, Rex Rom. fieri renuit. Hieroſolymam iter ſuſcepit, an. 1493. Academiam Wittebergenſem inſtituit, Lutheri Melanchthoniſque Protectorem ſe profeſſus eſt. Obiit an. 1525.

Joh. Fridericus IV Evangelii acris defenſor, victus à Carolo V. & Electoratu in alteram lineam tranſlato, exutus, obiit an. 1554. Inſigne conſtantiæ & patientiæ Chriſtianæ exemplar.

Fridericus, Dux Bavariæ, obiit an. 1554.

Fridericus Borromæus, Cardin. nepos Caroli, in Collegio Ambroſiano inſignem Bibliothecam collegit.

Fridericus Cloſderus, continuator Annalium Argentorat. uſque ad annum 1362.

Fridericus Gonzaga, Mantuæ D. an. 1530. & Montferrati, anno 1531. noluit urbem Mantuam Concilii, ibi à Papa indicti, ſedem eſſe. Item, Dux primus Urbini, &c.

Fridericus Riſnerus, Mathematicus inſignis, cujus 4. libb. Opticæ, Mauritius Haſſiæ Landgr. ab ejus hæredibus redemptos, edidit.

Fridericus Spanhemius, Archipalatinus, Theologus inſignis, in Genevenſi & Lugduno-Batavâ Univerſ. Profeſſor, ſcriptis editis inclytus, obiit an. 1649. æt. 49. Pater fil. cognominis, ibidem hoc tempore Profeſſoris Theol. celeberrimi. Vide *Spanhemius*.

Fridgora & Occidentana, genera hymnorum. Vid. in *Hymni*.

Fridigernus, Gothorum rex an. U. C. 1128. Græciam invaſit, an. Chr. 380. Jornand. *cap* 7. Vide & *Fritigernus*.

Frienhagen, urbs Comitat. Waldecc. Carolini Judicii ſedes. Metell.

Frigidus, fluv. Japodum, inter Aquileam & Æmoniam, ubi Theodoſius Imp. Eugenium tyrannum vicit. Item, Tuſciæ fluv. in agro Aretino, hodie *Freddo*. Tibul. 4. 8.

Atq; Aretino Frigidus amnis agro.

Quidam *Eretino* legunt, & *frigidus* adjectivè ſumunt.

Friniana, regiunc. Duc. Mutinenſis, ad Apennini rad. ubi Seſtola opp. præcipuum.

Friſia Occidentalis, ſeu Friſia propria, vulgò *la Friſe Occidentale* Gallis, provincia eſt Belgii fœderati. A Septentrione habet mare Germanicum, ab Occidente ſeparatur ab Hollandia mari Auſtrino, ab Oriente habet dominium Groningenſe, quo ſeparatur à Friſia Orientali & à Meridie ei adjacet Drentia regiuncula, Tranſiſalaniæ pars. Ejus primaria eſt Leovardia. Notandum eſt Groningam & Damum non eſſe in Friſia propria, ſed in dominio ſeu provincia Groningenſi. *Friſia* Orientalis, *l Oſt Friſe*, ſeu *la Friſe Orientale*, ſeu etiam *le Comté d'Embden*, provincia eſt Germaniæ, in Weſtphalia, ſub dominio proprii Principis. Hiſtoria hæc eſt: Friſia iſta Cauchos olim complexa interfuſum Batavis Daniſque littus implebat, unde nunc etiam *Orientalis* ei nomen, quia veteres eis Amaſium Friſii ad Occ. ei objacent. Mores olim, quales cæteris Friſii nominis; etiam libertas, relicta à Francis quoque Regibus & Germaniæ Impp. ubi dominari poterant, qualicunque obſequio contentis. Publica per conventus ſingulorum ſeorſim & communiter gentis totius curata: judicia per delectos in conventibus minoribus majoribuſque exercita; par in his jus omnibus, qui prædia poſſiderent; plurima tenentibus maximus honos, eaque ſola nobilitas. At hi cùm arces ſtruxiſſent, non ſibi modò, ſed & aliis confugia internis externiſque bellis, & domi manum haberent adverſus vim paratam, moderatores conventuum & judicibus contra factiones præſidium, paulatim per diſſidia aut injuriam plebis, quæ poterant, in ſe traxere, & huic redeunte interdum libertatis memoriâ, alii adverſus alios vindices facti. Inter hos Grethana domus per connubia, per hæreditates valida, & multorum prædiorum domina, quæ juriſdictionem uſu ſuam fecerat, etiam Emdæ tutelam ſuſcepit. Hac origine Uldericus A. C. 1454. à Friderico III. in eum tractum nomen Comitis accepit, de cujus poſteris vide in voce *Edſardus*, item *Emda*. Habet à Septentrione Oceanum Germanicum, ab Oriente Comitatum Oldenburgenſem, à Meridie Epiſcopatum Monaſterienſem, & ab Occid. ſeparatur à dominio Groningenſi Dullartio ſinu. Sedes Principis eſt Auricum, *Aurik*, cùm Emda regionis primaria ſit in dominio Hollandorum. Sed notabis Javeriam, Oldemburgum, Rhydam, & Ovelgunam non eſſe amplius ſub dominio Principis Friſiæ Orientalis, & Eſenas, Ochtam, & Vitemundam eſſe tantùm oppidula. Vide *Lex Friſonum*.

Urbes Friſiæ Orientalis.

Auricum, *Aurick*.
Embda, *Embden*, emporium & caput regionis.
Eſenæ, *Eſſens*.
Javeria, *Jever*.
Norda, *Norden*.
Ochta, *Oeche*.
Oldenburgum, *Oldenburg*, Comitatus.
Ovelguna, *Ovelgun*.
Rhyda, *Rhyde*.
Stichuſa, *Stichuſen*.
Vitemunda, *VVitemunde*.

Urbes Friſiæ Occidentalis.

Bolſuardum, *BolsVVardt*.
Damum, *Dam*.
Docum, *Dockum*.
Franicheria, *Franeker*.
*Groninga, *Groeningen*, epiſcopalis olim ſub Archiepiſcopo Trajectino, primaria.
Harlinga, *Harlingen*.
* Leovardum ſeu Levardia, *LeeuVVarden* epiſcopalis olim ſub Archiepiſcopo Trajectino, conventus juridicus.
Stauria, *Staveren*.

Præter has, Hendilopia, Ilſtum, Sneca, Slota & Vorcum oppidula.

Friſiabones, Plin. 4. 15. pop. Germ. inter Helium, & Flevum Rheni oſtia, Hollandos Septentrionales quidam, alii Zeelandos eſſe putant.

Friſinga, urbs Vindeliciæ in Bavariâ ſup. ad Moſacum fluvium, 4. leuc. à Monachio in Bor. 4. à Landshuto in Auſtr. ſub proprio Epiſcopo, quorum primus Corbinianus, an. 710. à Greg II miſſus. Patria fuit Ottonis, hiſtorici, G. Ederi JC. & trium Imper. Conſiliarii, Martini Rulandi, Medici inſignis, &c. Conradus Canonicus Friſing. Epiſcoporum hiſtoriam orſus eſt, uſque ad an. 187. quo vixit: continuatam poſtea ad an. 1521. Hundius, *in Metrop. Salzburg. &c.* Vide *Fraxinum*.

Friſlandia. Inſula perampla in Oceano Boreali, verſus Groenlandiam, minor quam Hibernia, & antiquis ignota, inclemens habet cœlum, unde incolæ fruges non habent, ſed piſcibus veſcuntur ut plurimum: nam in ſinu, ubi civitas metropolis eſt hujus nominis, tantam trahunt piſcium copiam incolæ, ut ex ea multæ naves oneratæ in Flandriam, Angliam, Scotiam, & Danemarchiam redeant, non ſine ipſorum incolarum quæſtu. Hæc verò inſula, præt. ſeculo denuò Anglorum navigationibus frequentari cœpit, qui eam *Occidentalem Angliam* vocarunt. Hic fit maximus dies horarum circiter 19. cum dimidio. Metel. Baudrando melius videtur dicere, nullam eſſe Inſ. Friſlandiam dictam, adeò omnia incerta. Interim novi Orbis partem Boreal. verſus Groenlandiam, Islandiam & *Friſlandiam* caſu à Piſcatoribus inventam, & oblivioni traditam, coli rurſus cœpiſſe circa A. C. 1380. refert Ortelius *in Theatro*.

Friſlaria, urbs Haſſiæ ad Ederam fluv. in ditione Elect. Mogunt. 4. mill. à Caſſella in Auſtr. Marpurgum verſus, 4. à Z genhemo in Septentr. Vulgò *Fritzlar*. Hic Concilium anno 1118. Urſperg.

Fritigernus, Rex Gothorum, Arianus, dedidit ſe Valenti Imperat. & vicit Athanaricum, anno 376. Idac. *Chron.* Vide *Fridigernus*.

Fritigilda. Regina Marcomannorum, ab Ambroſio converſa, maritum permovit, ut Chriſtianiſmum quoque amplexus, ſe Romanis jungeret. Paulin. *in Vita Ambroſii*.

Fro, & Thor, nomina ſunt Deorum in hiſtoriâ Saxonis Grammatici.

Frobeleth, vicus in tribu Zabulon. Wil. Tyr.

Frobenius Johannes, Hamelburgo-Francus, civis Baſilienſis & Chalcographus ſui temporis illuſtris, cujus meminit Eraſmus, ejus hoſpes, obiit an. Chr. 1527. trilingui Epitaphio honoratus. Huic gener contigit Nicolaus Epiſcopius, Sebuſianus, civis itidem & Typographus Baſil. celeberrimus: Filius verò fuit,

Frobenius Hieronymus, Typographus ſimiliter clariſſimus, patriâ necnon inita fœderis Helvetici Baſileæ natus: Optimis auctoribus emendatè atque eleganter editis, amicitiâ inprimis magni Eraſmi, cujus teſtamenti cum Nicolao Epiſcopio nuncupatus vindex eſt, immortale nomen adeptus. Deceſſit an. Chr. 1563. æt. 62. Pater Ambroſii & Aurelii.

Nos Latii, Grajiq; patres ad ſidera tollunt,
Nec minor hos ſocios magnus Eraſmus habet.

Reges Oveti.

Froila I. Rex Oveti, an. 757. regnum egregiis legibus inſtruxit, Mauriſque reſtitit. Vimonari fratris virtutibus offenſus illum interemit, ab Aurelio tertio fratre ſimiliter ſublatus. An. 768. Vaſæus, Mariana.

Froila II. cogn. Crudelis, Princeps luxurioſus, haud diu regnavit.

Froiſſardus Johannes, Hannonius, Chronicon rerum in Gallia, Hiſp. & Anglia geſtarum compoſuit. Ab an. 1326. uſque ad annum 1400. Principibus gratus. Vixit ſec. 15.

Frons Africa, vulgò *Capo de bona Speranza*, incolis *Zanguebar*, teſte Marmolio. Verùm cùm à Plinio & Melâ poſt Cornu Heſperium in orâ Occident. maris Atlantici deſcribitur, ab aliis *Capo Verde*, incolis *Tagaza* eſſe putatur. Baudrando eſt *Caput bonæ ſpei*, in Cafreria reg. non Zanguebaria, quæ magis ad Ortum extenditur.

Frons Aſia, ora Aſiæ Orientalis, quæ Oceano Eoo alluitur.

Frons Gallia, quæ Oceano ad Occid. expoſita eſt.

Frons Germania, ea pars quæ Danubio objacet.

Frons Hiſpania, quæ Oceano occiduo adjacet.

Frons Italia, ea pars, quæ inter 2. promuntoria Leucopetram, & Lacinium in mare porrigitur.

Frontiacum, caſtrum Galliæ erectum à Carolo Magno contra Hunoldum, qui poſt mortem Waifarii fil. Aquitaniam iterum occupare tentaverat, ad Lupum D. Novempopulanæ profugus, Aquitaniæ ingreſſu & Duranii tranſitu arcendum. Nunc caſtellum Ducale eſt, impoſitum monti, uti Blavia, Ellæ fluvio quàm Duranio Ellam jamjam accepturo propius. Vulgò

Fronſac, caput agri Frontiacenſis *le Fronſaguez*: In finibus Biturigum Viviſcorum, ſeu in diœceſi Burdigalenſi. Vide Hadr. Valeſium *Not. Gall.*

Frontiniacum, urbec. Gall. in Occitania, ad lacum Latteram, inter Agatham & Montem Peſſulanum, vino ſuo clara. Olim *Forum Domitii*. Vide ibi.

Frontinus, cognomento Sextus Julius, ſcripſit de ſententiâ militar. Tacit. *l. hiſt.* 4. Veget. *l.* 2. *c.* 3. Volaterr. *&c.* Prætor Urbanus fuit, Veſpaſiano 2. ac Tito Coſſ. ut ait Tacitus *lib.* 4. *Hiſtor.* quod fuit anno U. C. 823. Eo ejurante hanc dignitatem cepit Domitianus; *Conſularem virum* eum appellat Ælianus *l. de inſtruendâ acie præfat. ad Adrianum Cæſarem cap.* 1. In Conſulum tamen ſerie nulla ejus mentio, ut fuiſſe videatur ex conſulibus in demortui locum ſuffectis. In pretio erat temp. Nervæ, & Trajani. Unde Ælian. *præfat. Tactic.* ait, Frontinum idem argumentum tractaſſe, atque eum ſuæ ætatis ſcriptorem vocat. Vide Voſſ. *de Hiſt. Lat. lib.* 3. 737. 738.

Fronto, alio nomine *Julius*, vigiliarum tribunus, à Galbâ tanquam ſuſpectus exauctoratus. Tacitus *hiſtor. lib.* 1. *cap.* 20. In Partibus Othonis à militibus vinctus, tanquam fratri *Julio Grato*, apud Vitellium præfecto Caſtrorum, proditionem ageret. *Hiſtor.* 2. *cap.* 26.

Fronto Cornelius, vel Priſcus, philoſophiæ ſimul & dicendi præceptor M. Antonini Imper. adeò ab illo dilectus, ut ſtatuam ei à Senatu erigi peteret. Jul. Capitolinus. Euſeb. *An. Chr.* 165. Macrob. *Saturn. lib.* 5. *cap.* 1. Alterius *Frontonis* meminit Juvenalis *Sat primâ*,

Frontonis Platani convulſaq; marmora clamant.

Et Martialis,

Clarum militia Fronto togaq; decus.

Frumentius, in Indiâ interiori Evangelium prædicavit, qui ab Athanaſio ob id inſtitutus fuit Epiſcopus. Totam hanc hiſtoriam lege apud Sozom. 2. 25. & Socratem, 1. 15.

Fruſino, civitas parva Campaniæ Rom. Falerno agro vicina, cujus incolæ *Fruſinates* dicuntur Plin. 3. 5. Inde *Fruſinona colonia* Frontino. Juvenal. *Sat* 3.

— — Optima Soræ

Aut Fabrateriæ domus, aut Fruſinone paratur.

Silius *libr.* 8

Sueſſa, atq; à duro Fruſino haud imbellis aratro.

Ptolemæo *Fruſinum* dicitur. Baudrando *Fruſilone*. Inter Privernum ad Auſtr. & Alatrium ad Boream, 44. mill. à Roma, verſus Neapolim.

Fruxinum, *Fryſingen*, teſte Rhenano, urbs Vindeliciæ ad Iſaram fluv. in Bavariâ ſup. inter Auguſtam ad Occid. 8. & Landshutam ad Ortum 6. Ac inter Monachium ad Auſtr. 8. & Ratisbonam ad Bor. 11. leuc. in colle apud Moſaci fluv. cum Hiſarâ confluentiam. Baudrando parva & culta. 9. leuc. à Ratisbona in Auſtr. Dicitur & *Friſinga*.

FU.

Fucechius, lacus parvus agri Florentini: cui nomen à caſtro Fucechio. 5. mill. à Fano S. Miniati in Boream, 10. à lacu Bientina in Ortum.

Fucinus, lacus Italiæ in Marſorum regione. Niger ſcribit hodie *Lago di Marſo* ab oppido illi vicino ſic appellato vocari. Virgil. *Æn.* 7.

Te nemus Angitiæ, vitreâ te Fucinus undâ.

Silius, *libro* 4.

—— Vitreo quem Fucinus antro

Nutrierat. ——

Fufidius, fœnerator improbiſſimus. Horat. *Ser.* 1. *Sat* 2.

Fufidius vappæ famam timet, ac nebulonis.

Fuſius Geminus cum *Rubellio Gemino*, an. U. C. 782. Conſul, Gratiâ Liviæ Auguſtæ promotus, dicax & Tiberium acerbis facetiis irridere ſolitus. Tacit. *l.* 5. *c.* 1. 2.

Fufius Kalenus, prænomine *Quintus*, legatus C. Cæſaris in Hiſpaniâ contra Petrejum & Afranium. Poſtea, Cæſaris ope, ad conſulatum cum P Vatinio pervenit, anno belli civilis tertio. Periit tempore belli Peruſini, relicto ejuſdem nominis filio. Hujus *Kaleni* denarius fortaſſis, qui cum imaginibus Italiæ & Romæ, & inſcriptione *Cordi Kaleni* reperitur.

Fugalia, feſta fuerunt Romæ in memoriam exactorum regum, vulgò *Regifugia*. dicta; ſolita celebrari menſe Februario poſt Terminalia, Auguſt. *de Civit Dei*.

Fugatius, vide *Damianus*.

Fulbertus. Epiſc. Autricenſis, ſub initium ſec. 11. diſcipulus Gerberti, ſeu Sylveſtri II. Opera ejus an. 1608. impreſſa: inveniuntur *in Bibl. PP. tom.* 11. *edit. Col.* Obiit anno 1028. Voſſius, Moterius, &c. Item, Monachus Gimeſienſis, *peccatoris* cognom. ſibi ex humilitate, ſumſit, ſec. 8. Auctor vitæ S. Aichardi, Abbatis Gimeſienſis

Fulcheria Inſ. *Ghiera d'Adda*, regiunc. Duc. Mediol. inter Adduam ad Occ. & confin. territ. Bergomenſis, Seriumque fluv. ad Ort. ſeu inter Caſſanum & Caravaggium opp. Hic Veneti inſigni clade affecti à Lud. XII Gallorum R. juxta *Agniadello* vicum. Vide *Addua Glarea*.

Fulcherus, Abbas, dein Patr. Hieroſolymit. poſt Guilielmum an. 1146. Obiit an. 1159. An idem cum ſcriptore hiſtoriæ Regis Balduini? Guil. Tyr. *hiſt. B. S. l.* 14. 19. *&c.* Voſſ. *de Hiſt. Lat. p* 775. *&c.*

Fulcinius Trio, celeber ſub Tiberio accuſator. Qui tamen ipſe ingruentes accuſatores haut perpeſſus ſupremis tabulis multa & atrocia in Macronem ac præcipuos libertorum compoſuit; ipſi Cæſari fluxam ſenio mentem & continuo abſceſſum velut exſilium objectando. Tacit. 4. 37.

Reges Hieroſolymitani & Principes Andegav.

Fulco, Andegavenſium Princeps, quintus Rex Hieroſolymorum, equo in caput everſo occubuit. Fil. fuit Fulconis, cognom. *Rechini*, ex Bertrada Montfortia, per Meliſendam, filiam Balduini, regno potitus, an. 1131. uſque ad an. 1142. Guil. Tyrius, *libr.* 15. *cap.* 27. *p.* 888. Hic Saracenos caſtris ad Antiochiam exuit, Cæſaream Philippi oppugnavit, Turcas victores vicit. P. Æmyl. *l.* 5. Volaterr. &c.

Fulco I. cognom. *Ruffus*, Comes Andegav. Ingelgero Patri ſucceſſit. Obiit an. 918.

Fulco II. fil. cognom. Bonus, obiit an. 949. Irriſus à Ludovico Ultramarino, Galliæ R. quòd ſæpius in choro cantaret, ſcripſit illi ſaltem hæc verba: *Scias, Domine, Principem, literarum rudem, eſſe aſinum coronatum*: *&c.*

Fulco III. ultimus Princeps, obiit Metis. an. 1040. Cùm Hieroſolymis eſſet, dicitur corpus ſuum ad ſanguinem uſque flagris cæcidiſſe, & exclamaſſe, *Domine miſerere proditoris, & perjuri Fulconis*. Hunc ſequitur

Fulco IV. dictus *Rechinus*, in fœmineo amore mirè varius, ex Bertrada, filia Simonis Montfortii. an. 1089. quæ eo poſtea deſerto, Philippo I. adhæſit, parens Fulconis Regis. Obiit a. 1109. Haillan. *hiſt. Com. & Duc. Andegav.* Glaber & *Chron. Andegav.*

Viri Illuſtres.

Fulco, Arch. Remenſis, natalibus, pietate, eruditione illuſtris, Caroli Simplicis partes amplexus, Nicolaitarum errori ſe oppoſuit, &c. à Winomacho, Domino Inſularum, occiſus, an. 900. Rhegino, Molanus, Flodoardus. *hiſt. Rem. l.* 4. *c* 8. *&c. A.* 885.

Fulco, prædicator in Gallia inſignis, an. 1200. Obiit an. 1202.

Fulco Johannes, Theologus Anglus, Pontificiorum terror, obiit An. Chr. 1605.

Fulda, urbs lepida Franconiæ, metropolis ejus in Germania regionis, quam olim Buchoviam appellarunt, quæ inter Thuringiam, Franconiam, Wetteraviam, & Haſſiam ſita eſt. A fluvio *Fuldâ* præterlabente nomen accepit. Vulgò *Fulden*. Abbatia totius Europæ præſtantiſſima, à Bonifacio condita an. Chr. 784. Diſtat urbs 12. mill. Germ. à Coburgo in Occ. 10. à Caſſella in Auſtr. Vide Petri Brovveri *libb.* 4. *Hiſtor.*

Fulgentius, Epiſcop. Ruſpenſis, in Africa, natus anno 467. patre Senatore Carthag. qui Genſerici tyrannidem fugiens, inde ſe receperat, mortuo, à Mariana matre educatus, Græcè Latineque doctiſſimus brevi evaſit. Solitudinis amator, à ſociis in Ducem lectus eſt. Romam cùm veniſſet, an. 500. magnificentiâ Theodorici R. perculſus, *Quantam*, inquit, *oportet eſſe cœleſtis Hieroſolymæ gloriam, quam Deus electis ſuis pollicitus eſt!* Reverſus in Africam, paulò pòſt in Sardiniam, à Thraſimundo exulare juſſus eſt, quòd paulo acrius Arianis ſe oppoſuiſſet. Ubi plurimis egregiis ſcriptis editis, poſtmodum revocatus, obiit, anno 533. *Auguſtinus* ſui ſeculi dictus. Opera ejus plurimis in locis edita: inter quæ de Prædeſtinatione & Gratia liber effulget. Vide Ferrand. Diaconum, *in vita ejus*. Iſidor. *c.* 14. &c.

Fulgentius & Marſilius, Monachi: ut & Paulus Servita, Theologus eximius, ſcripſerunt nomine Venetorum, contra Excommunicationis fulmen, à Paulo V. in Rempub. An. Chr. 160[illegible] evibratum.

Fulgentius Placiades, auctor Mythologiæ 3. libb. impreſſæ, an. 1599. cum Mythologia Hygini, Jul. Firmici Materni, & Albrici Philoſophi. Eidem de Allegoria Virgil. opus attribuitur.

Fulgeria, ſeu *um*, *Fougeres*, urbs Britanniæ min. ad amnem *Caſnon*. aliàs munita, verſus confin. Normann. 8. leuc. ab Abrincis in Mer. 8. a Dola.

Fulginates, populi Umbriæ in Italiâ. Plin. 3. 14. *Fulgine* hodie Leandro. Quorum oppidum *Fulginium*. Condituris ex Sacchato, quæ *Fulignata*, clari.

Fulginius, prænomine *Quintus*, ex primo haſtato legionis 14. eximiæ virtutis vir cecidit ad Ilerdam, in partibus C. Cæſaris *lib. de Bell. Civ. c.* 46.

Fulium, cœnobium Galliæ religioſorum Fulienſium *des Feüillans*, 6. à Toloſa leuc. cujus Auctor & primus Abbas circa annum Chr. 1580. fuit Johannes Barrerius, ſub Clemente VIII. mortuus. Dicitur aliàs ordo *S. Bernardi de Pœnitentia*. Acceſſerunt de ſequiore ſexu, quæ priorum regulam ſecutæ, primum conventum prope Toloſam, A. C. 1590. inſtituerunt: in ipſam poſtmodum urbem translatum. Vide Morerium *Diction. hiſtor.* Hilar. Coſtum, *elog. fem.* Oſſatum *epiſt. ad Joh. Barrerium*, *&c.*

Fulliniuma, ſeu *Fulginium*, urbs parva Umbriæ, ſed culta & Epiſc. in valle, ad rad. Apennini, in Duc. Spoletano. 20. m. à Peruſia

in

in Ortum, 10. ab Aſiſio, ſub Pontif. Tinna fluv. diviſa. Incolæ quibus acerrimus vindictæ ſenſus, antiquitatem non ſine ratione crepant, cùm Strabo, Plinius & App. Alexandrinus urbis mentionem non ſemel faciant. Silius Ital. *de eadem ſic canit,*

—— Patuloq; jacens ſine mænibus arvo
Fulginia.

Vaſtata eſt a Peruſinis An. Chr. 1281. à Martino V. proin excommunicatis: reparata dein priſtinum decus recepit, nundinis ſuis ac ſalgamis hodieque clara, Blondus *hiſt. l.* 18. Leand. *deſcr. Ital.* Miræus *Geogr Eccl. &c.*

Fulquinus, Abbas, ſec. 10. Vide Svvert. *in Athen. Belg.*

Fulſinates, pop. Illyrici. Plin. 4. 21.

Fulſinium Catoni, *Fulcinium* Appiano, Umbriæ urbs, quam Leander *Fuligno* vocari tradit. Vide *Fulginium*.

Fulvia, uxor P. Clodii, quæ poſtea M. Antonio nupſit, non muliebres artes, non familiam regere curabat, nec privatum hominem ſuperare contendebat, ſed magiſtratus gerere, & imperantibus imperare, ut ipſi magnas gratias deberet Cleopatra, quòd inſtitutum ab ea Antonium accepetit. Hæc clam nocte profecta, Ciceroni Catilinæ detexit inſidias, eumque commonefecit, ut Cethegum, ejusque comites præcaveret. Plut. *in Cic. & Anton.* Maritum contra Cæſarem impulit, ſtricto enſe ſæpe militibus locuta eſt. Vide etiam Dion. & Caſſium.

Fulvia Pia, mater Severi Imperatoris. Spartianus *in hujus Vita.*

Fulvius, Senator Rom. Octavii Imper. intimus amicus ac familiaris, qui cùm Imperatoris arcanum ſuæ aperuiſſet uxori, ac illa cæteris patefeciſſet matronis, Imperator eum tam acriter reprehendit, & culpavit, ut ipſe, & uxor violentas ſibi attulerint manus. Plutarch. lege *Fabius*.

Fulvius Andreas, Præneſtinus, ſcripſit icones virorum & fœminarum illuſtrium, ut & 5. libb. Antiquit. Rom. Onuphrius, *præf. in Comment. Reip. Rom.* Voſſius, *de H. L. p.* 680.

Fulvius Aſprianus, ſub Caro, Diocletiano & Maximiano, Carini vitam ſordesque perſecutus eſt. Vopiſcus.

Fulvius Aurelius, Legatus Leg. in Mœſia, Conſularibus ornamentis ab Othone donatus. Tacit. *hiſt.* 1. 79.

Fulvius Flaccus Cenſor, tectum marmoreum Junonis Laciniæ ſpoliavit, ut ædem, quam dedicaverat Equeſtri Fortunæ, tegeret. Livius *lib* 24.

Fulvius Nobilior, Conſul Rom. ſæpe victor, Ambraciam cepit, Muſarum ſtatuas dedicavit. Auctor libri Faſtorum, Macrob. *Saturn. l.* 1. *c.* 12. & 13. Voſſ. *de H. L. l.* 1. *c.* 5.

Fulvius Urſinus, Rom. Græcè Latineque doctiſſimus, veterum ſcriptorum editione & correctione laudem promeritus, ſec. præterito, Thuan. *hiſt l* 123.

Funchala, urbs Epiſc. ſub Arch. Oliſippon. caput Maderæ Inſ. in parte Or. ſub Portugalliæ R. 240. leuc. Hiſpan. à Sacro prom. in Afr. 90. ab ora Africæ in Occ.

Fundanus lacus, ſatis imminutus ad 4. mill. extenditur verſus Fundos, & in mare Mediterr. ſe exonerat, prope confin. regni Neap. & perſæpe, non minus ac Pomptinæ paludes aquis reſtagnantibus paluſtribusque omnino repletur. Ejus mentio apud Tac. *loc.* 3. *hiſt.* 69. & in antiq. Inſcr. in Quirinali reperta, quo Dei Fidii templum erat:

L. CORNELIO.
SULLÆ FELICI
DICTATORI
VICUS LACI FUND.

Fundi, opp. Italiæ prope Cajetam, ad viam Appiam. Strabo *l.* 5. Φοῦνδοι, πόλις ἐν τῇ ὁδῷ τῇ Ἀππίᾳ κειμένη. Silius *lib.* 8.

Fundiq; & regnata Lamo Cajeta, domusq;
Antiphatæ compreſſa freto.

Horat. *Serm.* 1. *Sat.* 5.

Fundos Aufidio Luſco Prætore libenter
Linquimus. —

Inde generoſa vina, ſcriptoribus commendata. Mart. 13. 15.

Cæcuba Fundanis generoſa coquuntur Amyclis.

Fungeni, pop. Æthiopiæ inſ. verſus lacum Zaire, ſub magno Macoco. Iſ. Voſſio.

Fungia, regnum Nubiæ, aliter *Bugitia* regn. verſus Nilum. Voſſius.

Furanium, vulgò *S. Eſtienne de Forens*, burgus ampliſſimus, in Lugdun. Præfect. in tractu Forenſi, ad Furanium amnem, ad radices collis, 2. leuc. à Ligeri, 10. à Lugduno in Afric. Illic maxima carbonis terreſtris copia eruitur. *Fanum S Stephani* etiam dicitur.

Furcà, mons Valeſiæ, olim *Juberus*, *Coatius*, ac *Urſellus*; ex eo Rhodanus oritur. Metel.

Furca, & Foſſa. Angl. *Pytte & gallowes*, in antiquis privilegiis, ſignificat jurisdictionem puniendi fures, ſc. fœminas ſubmerſione, viros ſuſpendio. His igitur ſupplicii inſignibus olim cognoſcibile erat ejuſmodi jurisdictionis territorium: quod & in Scotia hodie obſervatur, ubi reorum in electione eſt, utrum mortis genus obire velint. Galli item lethiferam jurisdictionem erectis denuntiant *furcis*. Vide Henric. Spelmannum *Gloſſar. Archaol.*

Furconium, quaſi *Forum Cona* & *Avia* Ptol. *Forcone*, urbs Veſtinorum excila, è cujus & Amiterni ruinis coaluit Aquila urbs, inde 8. m. p. diſtans.

Furia, Noctis, & Acherontis filiæ tres, *Alecto*, *Tiſiphone* & *Megæra*. Quidam *Lyſſam*, i. rabiem addunt. Fictum eſt a poëtis infera loca Furias habitare, ſed tormenta ſceleſtæ mentis eſſe veteres voluerunt. Cic. *pro Roſcio Amer.* Tres etiam hæ Furiæ ſignificant 3. animi affectu, qui homines in omne facinori præcipites agunt, quorum Ira ultionem deſiderat, Cupiditas opes, Libido voluptates. Eurip. *in Oreſte.* Vide *Diræ* & *Eumenides*.

Furii, ſub Romulo, è Medullia Latinorum urbe, quæ tunc ſe Romanis dedidit, Romam migravit, atque inter minorum gentium Patricias lecta fuit. Nobiliſſima poſtea fuit, in multas familias, quarum hæc cognomina, diſtincta: Medullinus (ab urbe, unde orta, cognominis origo quoque) *Fuſus*, Pacilus, Camillus, Purpureo, Craſſipes, Philus. Clara admodum & illuſtris Dictaturis ſeptem: Conſulatibus viginti: Tribunatibus militum conſulari poteſtate viginti tribus: Cenſuris quatuor: Triumfis ſeptem.

Furina, Dea furum, ſecundùm Etruſcos verò dea Sortium ad lites dirimendas. Sacra ejus *Furnalia*, vel *Furinalia*.

Furina lucus, ubi C. Gracchus interfectus eſt. Plut.

Furius Antias, poëta, Macrobio & Aul. Gellio laudatus: Q. Catulo charus, qui ei tractatum de rebus ſe Conſule geſtis miſit. An auctor Annalium verſu ſcriptorum? Lil. Girald. Furio hos certè Bibaculo adſcribit, Voſſ. *de Hiſt & Poet. Lat.*

Furius Bibaculus, Annalium metrice ſcriptorum auctor. Macrob. *Saturn. l.* 6. *c.* 1. A. Gell. *lib.* 18. *cap.* 10. Nugas ſæpe parum honeſtas ſectatus, Horat. non tamen contemnendus, cùm ipſe Virgilius eum imitari voluerit. Voſſ. *de H. L. l.* 1. *c.* 14. *de P. cap.* 1. *Orat. Inſt. l.* 4. *c.* 6. *ſect.* 10.

Furius Camillus Aruntius Scribonius, Conſul cum Cn. Domitio Ænobarbo an. U. C. 784.

Furius Scribonianus, ſub Claudio in exilium actus, Fauſto Sullâ, Salvio Othone Coſſ. quaſi finem Principis per Chaldæos ſcrutatus eſſet. Adnexa eſt crimini Junia mater ejus, ut caſûs prioris (nam relegata erat) impatiens. Paulò pòſt morte fortuitâ extinctus eſt. Tacit. 12. 52.

Furna, urbec. culta & munita Flandriæ, vix 1. leuc. ab ora litt. maris Germ. amplam habens jurisdict. ſub Gallis. Inter ipſam & Dunkercam, a qua 3. leuc. in Ortum abeſt, victi ſunt Hiſpani à Gallis, an. 1658.

Furnius, à Domitio Afro poſtulatus adulterii, cum Claudiâ Pulcrà & veneficiorum in Tiberium: quà de causâ etiam damnatus eſt. Tacit. *lib.* 4.

Furnius, Horatii amicus. Serm. 1. *Sat. ult.*

—— Simul his te candide Furni.

Furnius, Conſul cum Domitiano Aug. an. U. C. 873.

Furnus Epiſcopi, *le Four l'Evêque*, domus Pariſiis, in vico S. Germani Antiſſiodorenſis, ad Sequanam; ab eo dicta, quòd homines Epiſcopi ibi coquerent, quibus pecunia proin dari jubebatur: quales *Furnos Bannarios* appellabant. Talis erat alter *Furnus* Epiſcopi, in vico Arboris Siccæ, *rue de l'arbre ſec*: Item *Furnus* S. Eligii, in vico de Aquila &c. Nunc furno diruto, domus modò carcerem, modo & Auditorium habet, in quo Judex vel Ballivus, nomine Archiepiſcopi Pariſienſis, jus reddit. Obiter proin Carolum Molinæum JC. alioſque, *Forum* pro *Furno* reponentes, corrigit Hadr. Valeſius *præfat. in Notit. Gall.*

Furoni, recent. *Forum Comitis*, vulgò *Foron*, amplum Germaniæ inf. municipium, à Trajecto & Aquisgrano parum diſtans. Hic inter Ludovicum filium Caroli Imp. & Ludovicum filium Ludovici R. An. Chr. 879. conventum eſt. Superſunt in proximo colle *Op de Sale*, veteris Palatii reliquiæ, foſſæ, aggeres & rudera fundamentorum, Idem.

Furor, ab antiquis fictus fuit vinctus catenis, qualem his verbis P. Maro *lib.* 1. *Æneid.* Jovem inducit loquentem,

—— Diræ ferro compagibus arctis
Claudentur Belli portæ, Furor impius intus
Sæva ſedens ſuper arma, & centum vinctus ahenis
Poſt tergum nodis, fremit horridus ore cruento.

Interdum fingebatur ſolutis vinculis & catenis, qualis deſcribitur à Petronio Arbitro *in Satyrico*, ubi ita canit,

Quos inter Furor abruptis ceu liber habenis
Sanguineum latè tollit caput oraq; mille
Vulneribus confoſſa, cruentà caſſide velat.

Furſtemberga, opp. Duc. Waldeccenſis.

Furſtius Waltherus, Uriâ Helvetius, vetus fidusque Werneri Stouffacheri Suitii amicus, huic ad excutiendum intolerabile Auſtriacorum præfectorum jugum, & patriam in libertatem aſſerendam, graviter ſe hortanti aures præbet: amboque re diu ſecum deliberatâ, & Arnoldo Melchthalio, ex Subſylvania in ſocietatem conſilii adhibito, juramento ſe invicem mutuò obſtringunt, ad tantæ molis opus ſtrenuè aggrediendum. Locus ad Urienſem lacum delectus eſt, vulgò *im Grütli* nominatus, ubi convenirent tres hi fœderis Principes, & Helveticæ Libertatis Triumviri, ſinguliſque tribus quatuorve ſociis aſcitis, communi conſilio de rebus agendis ſtatuerent: Fa-

ctum id, neque plebs ſolùm, ſed & Nobilitatis pars magna mox iis acceſſit. Sic Kal Jan. A.C. 1308. in tribus Pagis arces everſæ, & via ad libertatem aperta patuit. Poſtridie tres memorati Pagi, legatis miſſis publicum fœdus in decennium inierunt, donec perpetuum factum eſt: Ratum eſſe jubeat omen Deus!

Waltherus, Princeps *patrio qui nomine dicor,*
Æterni princeps fœderis ecce fui.

Fuſcianus, Conſul cum Syllano, an. U.C. 940.

Fuſcus, Adriani Imp. ex ſorore nepos, cum patre Severiano, occidendus, imprecatus eſt Adriano, ut *cùm mori cupias non poſſis.* Ælius Spartianus *in Adriano.*

Fuſcus, Conſul cum Dextro, an. U.C. 977.

Fuſidius, Orator. Cic. *in Bruto.*

Fuſina, vicus Lombardiæ Tranſpad.

Fuſius, Orator. Cic. *lib. 2. de Oratore.*

Fuſius Calenus, vide *Calenus.*

Fuſius Cotta, prænomine *Cajus*, honeſtus Eques Rom. qui in Gallia rei frumentariæ præerat, à Carnutibus interfectus, Cæſ. *l.* 7. *cap.* 3. Veteres Codd. *Citam* habent, quod Aureliæ familiæ nomen.

Fuſniacum, hodie *Foigny*, vicus in ſilva Teoracia Laudunenſique diœceſi, aquis & paſcuis, ſed multo magis vet. Monaſterio illuſtris, ad amnem; paulò pòſt Iſaram auctorum. Hunc Claravallenſibus Monachis dedit Bartholomæus Epiſcop. Laudunenſis. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Fuſtis, pro feſtuca ſeu baculo traditorio: tradebantur enim prædia apud vett. per virgam, ſeu ut Bractonus loquitur, apud Spelmannum, *per fuſtem & baculum.* Vide in vocibus *Feſtuca* & *Traditio.* Defendere ſe *fuſte & ſcuto*, id eſt, duello, Longob. *l.* 1. *Tit.* 25. *l.* 76. *& l.* 2. *Tit.* 55. *l.* 29. apud eundem.

Fuſtius Johannes, civis Moguntinus, excudit *Officiale Durandi*, in fol. per Petrum de Gernsheim, an. Chr. 1459.

Fut, *Phthut*, Ptolem. Mauritaniæ fluv. non longè ab Atlante monte. Plin. 5. 1.

Fuxium, mel. *Fuxum*, urbs Occitan. aliàs munita ad *Lauriague*, amnem, ad rad. Pyrenæorum. Hinc Comitat. Fuxienſis, in quo etiam Apamæa, Taraſco & Mirapincum, & domus celebris. Urbs ipſa 6. leuc. à confin. Galliæ eſt & montibus Pyr. in Bor. 3. ab Apamæa, 11. à Tholoſa in Auſtr.

F Y.

Fyternus, Frentanorum fluvius apud Ptolemæum. *Tyfernus* aliis dicitur.

G

GA

G Muta hæc à Latinis, in præterito, in *C.* nonnunquam in *S.* vel *X.* convertitur. *N.* ſæpe pro *Gn* poſuere priſci, cujus in lingua Hiſp. indicia ſuperſunt: Galli *V.* ſæpe in *G.* mutant, ut *Gaſco* pro Vaſco, *Galles* in Anglia pro Wallia, *Gap* pro Vapincum, &c. Varro. *analog. lib.* 1. Scaurus *de Orthogr.* Voſſ. *in Ariſtarcho.*

G A

Gaal, filius Ebed. Jud. 9. Lat. *abjectio*, ſive *abominatio*.

Gaana, Cavæ Syriæ urbs. Ptol. *Sinna* Straboni, ut Simlero placet.

Gaas, mons juxta Thamnathſare, in cujus ſeptentrionali parte ſepultus eſt Joſue. Joſ. 24. Lat. *tempeſtas*, vel *commotio*. Videtur pars tribus Ephraim, in tractu cognom. in Palæſtina, cum torrente *Gaas*, Baudr.

Gaba, civitas, quæ & *Gabaa* videtur. Iſ. 10. Lat. *collis*, vel *calix*. In tribu Zabulon, penes Carmelum, prope fines Ptolemaidis. *Gabala* fortè Ptol. *Gamala* & *Gaba* Joſephi, Sanſon.

Gabaa, civitas tribûs Judæ. Joſ. 15. 1. Reg. 11. quam ædificavit Aſa rex Judæ. 3. Reg. 15. Eadem quæ *Gaba*. Nunc viculus, contra Or. plagam Daromæ. Hier.

Gabaa, civ. Levitarum, poſtea Saulis regia, in tribu Benjamin.

Gabaatha, villa in tribu Juda, in duodecimo milliari Eleutheropoleos, ubi etiamdum ætate Hieronymi ſepulchrum Abacuc oſtendebatur. Hieron. *in loc. hebr.*

Gabael, Gabriæ frater. Tobit. 1. 14.

Gabala, Syriæ Cavæ op. Ptol. *Gibel* Volaterrano, *Margad* Nigro dicitur. Item Phœniciæ, & Arabiæ urbs. Steph. Scribitur & *Gabal*. Item Mediterr. urbs Galilææ, in tribu Aſer, quam Herodes Aſcal. inſtauravit. Joſ. 13. *Antiq.* 21. & 15. 10.

Gabalaca, Vardulorum in Hiſp. urbs. Ptol.

Gabale, Mediæ urbs. Ptol.

Gabales, Gall. Aquitanicæ pop. Plin. 4. 19. Nunc in Occit. Velaunis & Arvernis finitimi, quorum regio *Gevaudan*, teſte Poldo. Sidon. Apollin. *Carm.* 24.

Tum terram Gabalûm ſatis niveoſam.

Cæſari *Gabali* dicuntur. Intra montes Cemenios, inter Velaunos & Helvios ad Or. Ruthenos ad Occ. Arvernos ad Bor. Baudr. His Cæſar *lib.* 7. Nitiobriges, ut confines, jungit: & illos cum Cadurcis ac Vellavis, ſub Arvernorum imperio eſſe conſueviſſe ſcribit: Unde hodieque Memmate, caput Gabalorum, *Mende en Auverne* dicitur. Argenti metalla *Gabales* apud ſe habere ſcribit. Gallis *les Gevaudans* appellitantur, quos cum Lemovicibus aliiſque confinibus ac montanis Aquitaniæ populis, incolis Cebennarum, quotannis ſtato tempore Hiſpaniam petentes, ut ad vilia ibi miniſteria arteſque ſordidas mercede conducantur, Hiſpani communiter *Gavaches* dicunt, etiam ad puſilli homines animi, væcordes ac malè veſtitos appellatione translatâ. Eorum op. olim Anderitum, dein nomine gentis *Gabalum*, inter urbes egregias Aimoino: recentioribus Geographis hodie oppidulum *Javouls* videtur, 4. leucis à Mimate diſtans, de cujus ſitu ita Sidonius:

Tum terram Gabalûm ſatis niveoſam,
Et quantum indigenæ volunt videri,
Sublimem in puteo videbis urbem.

Nunc ibi prim. urbs *Mimate*, vulgò *Mende*, ad Lotium amn. 8. leuc. à Fano S. Flori in Auſtr. adſita imo monti cognom. portioni Cebennarum. Huc ex urbe Gabalis Epiſcopatus tranſlatus eſt, non multò ante A. C. 1000. quinto loco inter Bituricenſi Metropoli ſubjectos. Non procul caſtrum Gredo *Greze* eſt, quò Gabalorum urbis incolæ, irruentibus in Gallias Alamannis, ductu Croci R. ſub Valeriano Galienoque Impp. ſeſe receperant, amiſſo tamen S. Privato Epiſc. quem Barbari fuſtibus occiderunt.

Diœceſi Memmatenſi loca comprehenſa.

Caſtellum Novum Randonenſe *Chaſteau neuf de Randon.*	Gredonenſe caſtrum *Greſe.*
	Lucus.
	Memmate *Mende.*
Fabia *la Fage.*	Salvia vel Salices *Sauges.*
Gabali *Javols.*	Thermæ aliàs Termini, *Termes.*

Montes inſignes agri Gabalici ſunt Leſura *Loſere*, portio Cebennarum, fluvii Tarmis fonte nobilis, & Margarida, itidem Cebennarum tradux, ubi Triobris flu. ſcaturit, vulgò *la Margaride*, aliàs *Margerere*. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Gabalicus, quibuſdam eſt oppidul. *Bagnols*, ad amnem *Ceze*, 1. leuc. à Rhodano, 2. à Ponte Spir. S. in Auſtr. 8. à Nemauſo in Boream. Aliis eſt provincia *Gevaudan*, in Occitania, ubi Gabali populi.

Gabalus, Rom. Imp. qui ſe Solem dici voluit, quare *Heliogabalus* dictus eſt. Item, urbs Mimatum, V. in *Gabales*.

Gabaon, Metropolis Hevæorum, ab Hieroſolymis 50. ſtadiis diſtans. Joſ. 18. In colle, ampla, una ex civit. regalibus. Habuit antea ſub ſe Caphiram, Berothet, & Cariathiarim Civ. Pòſt attributa eſt Levitis. In ſecunda parte tribus Benjamin. Nunc (ut ait Hieronymus) oſtenditur villa eodem nomine in quarto milliari à Bethele contra occidentalem plagam, juxta Rama, ubi Salomon, oblatis victimis, divinum meruit oraculum. Lat. *collis*, vel *calix*, aut *dorſum*, vel *elevatio iniquitatis*. Pop. *Gabaonita*, de quibus V. Joſ. *c.* 9. & 10. 2. Reg. 21. Torniel.

Gabaopolis, opp. Galilææ. Steph. Joſeph. *Antiq. lib.* 6.

Gabara, civ. in tribu Zabulon, in campo, 40. ſtadiis à Jotapa. Joſ. *in Vita ſua*. Item villa, tribus Zab. in finibus Diocæſareæ, juxta grandem campum Legionis. Hier. *in L. H.*

Gabaragana & *Gadare*, oppida juxta Giſcalam, quorum populi Gabaraganæi & Gadareni dicti, ſuntque in tribu Aſer

Gabarus, vulgò *le Gave*, fluv. in Princ. Benearniæ. Duplex eſt, Gabarus Palenſis, *le Gave de Pau*, oritur ex monte Pyren. in Comit. Bigerrenſi; dein per Benearnum labens, Palum Orteſiumque rigat, inque Aturum ſe exonerat, 4. leuc. ſupra Bajonam. Gabarus autem Oleronenſis, etiam ex Pyr. ortus, Oloronem & Navarreſium rigat: dein in priorem cadit & cum ipſo in Aturum.

Gabas, Vid. *Gabaza*.

Gabatha, oppidum juxta Bethlehem in Juda: eſt & viculus contra orientalem plagam Daromæ. Hier. *in locis Hebr.*

Gabathon, civitas Levit. in tribu Dan. Joſ. 21. quæ & *Gebbethon*.

Gabaza, Aſiatica reg. circa Sogdianos, Curt. 8. 10. An *Gabas*, Sogdianorum munitum opp. medium inter Maſſagetas & Sogdianos, Arrian. *l.* 4. *Alexand.* An *Gabaza* Curtii?

Gabba, urbs Syriæ, gentile *Gabbenus*. Steph.

Gabbatha, Græcè dicitur λιθόστρωτος, i. e. *lapidibus ſtratus*. Erat autem locus editior, vel Stratum lapideum eminens Hieroſolymis, judicio accommodatum. Joan. 19. 13.

Gabe, ſeu *Gabala*, urbs Syriæ, in ora litt. maris Syriaci, prope montem Anticaſſium, 40. mill. ab Antiochia in Afric. 40 ab Antarado in Boream, Baudrand. In tribu Manaſſe, Hier. *in L. H.*

Gabee, civitas in tribu Benjamin. Joſ. 18 quæ & *Gabae*.

Gabella, vectigal, portorium, tributum, cenſus. Gallis peculiariter id vectigalis denotat, quod è ſale redit. Hoc à Philippo Longo 2. denar. Turon. in quamlibet libram, inſtitutum, circa A. C. 1316. à Philippo Valeſio in duplum, à Carolo VII. in triplum, quod ipſum etiam à Ludovico XI. in duplum auctum, deinceps ad arbitrium Principum variè fluctuans, graviſſimè tandem excrevit. Henr. Spelm. *Gloſſar. Archæol.*

Gabellus, Lombardiæ Ciſpadanæ flu. Plin. Vulgò *Secchia*. Oritur ex Apennino, dein Saxuolum rigat, & inter Mutinam ad Or. & Rubieram ad Occ. labens, aliquot leuc. infra in Padum ſe exonerat, prope cœnobium S. Bened. in dit. Mantuana.

Gabene, vel *Gabiene*, Diod. *lib.* 19. Perſiæ reg. tractus. Gabenos habet Plut. circa Paſitigrim, in *Eum*. Gabiena urbs eſt apud Polyæn. *l.* 4. in Antigono.

Gaber, filius Uri. 3. Reg. 4. Lat. *vir*, *ſeu fortis*. Item, urbs vicina Mageddo in tribu Manaſſe.

Gaberius, eques Romanus proventu caprarum ditari volens, grave damnum ſenſit. Varro *de R. R.* 2. 3.

Gabiana & *Maſſabitica*, Elymæorum provinciæ circa Suſianam reg.

Gabiens, pop. quorum opp. *Gabiano*, in colle, 3. mill. infra Verrucam in Ortum, Tridinum verſus, à quo diſtat 7. mill. In confin. Pedemontii.

Gabienus, fortiſſimus Aug. Cæſaris claſſiarius, à Sext. Pompejo captus, cujus juſſu inciſâ cervice jacuit in litore toto die, deinde cùm adveſperaſſet, petiit ut Pompejus ad ſe veniret, aut aliquem ex charis mitteret, ſe enim ab inferis remiſſum habere quod nunciaret. Miſit plures Pompejus ex amicis, quibus Gabienus dixit, *Diis Inferis placere Pompeii cauſas, & partes pias*; proinde eventum futurum quem optaret, hoc ſe nunciare juſſum, argumentum fore veritatis, quòd peractis mandatis, protinus expiraturus eſſet, idque ita evenit. Plin. 7. 1.

Gabii, Volſcorum urbs, 70. m. p. ab urbe diſtans, à Galacto, & Bio fratribus Siculis condita. Solinus *cap.* 8. Fraude autem Sexti Tarqu. Superbi filii in Romanorum ditionem redacta. Livius *lib.* 1. Florus, Virgil. *lib.* 6. Urbis hujus originem refert ad Reges Albanorum, quibus enumeratis, ſic ſubdit:

Hi tibi Nomentum & Gabios urbemq; Fidenam,
Hi Collatinas imponent montibus arces.

Sub Auguſti Imperio deſertam fuiſſe plurimâ ſui parte teſtantur authores. Hor. *lib.* 1. *Ep.* 11.

Scis Lebedus quam ſit Gabiis deſertior, atq;
Fidenis vicus.

Prop. *lib.* 4. *Eleg.* 1.

Quippe ſuburbanæ parvâ minus urbe Bovillæ,
Et qui nunc nulli, maxima turba Gabii.

Dionyſius Halic. *lib.* 4. *in hiſtoriâ Tarquinii*, Νῦν μὲν οὐκέτι συνοικουμένη πᾶσα, πλὴν ὅσα μέρη πανδοχεύεται κατὰ τὴν ὁδόν. Τότε δὲ πολυάνθρωπος ἦν, καὶ εἴ τις ἄλλη μεγάλη. Cauſam Lucanus bellis Civilibus attribuit, *lib.* 7.

—— Gabios, Veiosq; Coramq;
Pulvere vix tecta poterunt monſtrare ruina.

Baudr. Urbs Latii, 12. mill. à Roma in Ort. in via Præneſtina, ubi nunc locus *Campo Gabio*, cum aliquot ruinis, inter Columnam & montem Portium, caſtra Camp. Holſtenio Gabii ſunt prope diverſorium paludis, circa Oſam fluv. in iis collibus, ubi Caſtelli S. Juliani rudera, ad ſiniſtram viæ Præneſtinæ, Româ euntibus Præneſtem.

Gabim, nomen civitatis, Iſ. 10.

Gabina, Juno à Gabinis religioſiſſimè culta. Virg. *Æn.* 7.

—— Quiq; arva Gabinæ
Junonis, gelidumq; Anienem & roſcida rivis
Hernica ſaxa colunt. —— ——

Gabinium, Urbs Polon. inf. inter Vladislaviam & Vvarſoviam, ad amn. Bſuram, in Ravæ Palatinatu, 3. leuc. Pol. à Ploſco.

A. Gabinius, Romanus vir Conſularis, qui cùm Syriæ præeſſet, Hyrcano Pontificatum reddidit, & rebus Judææ compoſitis, Ariſtobulo ſe oppoſuit, cumque captum Romam miſit. Ptolemæum Auletem Ægypti regem in regnum reduxit, quo nomine damnatus eſt. Vicit quoque Alexandrum, Judææ regnum invadentem, hac Marco Craſſo, cum Syria relictâ. Joſeph. *Antiq. l.* 13. *c.* 10.

Gabinius, nepos Diocletiani, presbyter conjugatus, cum Cajo Dalmata, Epiſc. Rom. fratre & filia Suſanna martyrio affectus eſt. A. C. 283. Balæus *in vita Caji*. Lætus *Comp. Hiſtor.* Morerius, &c.

Gabinius, hiſtoricus Romanus, citatur à Strabone *lib.* 17. In hæc verba, *Sed nec Gabinius Romanarum rerum ſcriptor in deſcribendâ Mauritaniâ, fabulis prodigioſis abſtinet.* Scribit enim, apud Lingen Antæi ſepulturam eſſe, & compagem oſſium cadaveris abſumpti cubitorum ſexaginta, namque à Sertorio detectam, & iterum humatam. Addit etiam de Elephantis fabuloſa quædam, &c.

Gabinus cinctus. Virgil.

Ipſe Quirinali trabeâ cinctuq; Gabino
Inſignes, reſerat ſtridentia limina conſul.

Ubi Servius, *Gabinus cinctus eſt togâ ſic in tergum rejectâ, ut una ejus lacinia à tergo revocata hominem cingat. Hoc autem veſtimenti genere utebatur Conſul bella indicturus, ideo quia cùm Gabii Campaniæ civitas ſacris operaretur, bellum ſubito venit, tum cives accincti togis ſuis ab agris ad bella profecti ſunt, & adepti victoriam.* Lucan. *lib.* 1.

Turba minor ſequitur ritu ſuccincta Gabino.

Liv. *lib.* 8. De Conſule Decio, qui ſe devovebat, *Ipſe incinctus cinctu Gabino armatus in equum inſiluit.* Denique interpres Perſii ita ſcribit, *Habitu Gabino Dii penates formabantur involuti togâ ſupra humerum ſiniſtrum & ſub dextro.*

Gabinus Presbyter, civis Rom. juſſu Diocletiani imp. in carcerem conjectus eſt, ibique extinctus. Volater. V. *Gabinium*.

Gabius Baſſus, ſub Trajano, auctor, ſæpe laudatus, Plin. *epiſt.* Macrob. *Saturn. lib.* 1. *cap.* 9. *& lib.* 3. *cap.* 6. cui Gavius Baſſus dicitur. A. Gell. *lib.* 2. *cap.* 4. *lib.* 3. *cap.* 19. *lib.* 5. *cap.* 7. *&c.* Voſſ. *de H. L. lib.* 1. *c.* 22.

Gabiuſa, quæ & *Gabina*, & *Metrodi* porta, urbis Romæ, nunc clauſa, erat inter Portam Viminalem & Portam inter aggeres. Item aqua, apud portam hanc, nunc *Marana* Baccio *l. de thermis*.

Gabolus. Vid. *Licinius*.

Gabrantonicorum portus, vulgò *Suerby*, teſte Camdeno, op. Albionis in orâ Angliæ orientali apud Ocellum promuntorium, in oſtia Abi, & Vedræ flum. Ptol. ſed in codice Græco *Gabrantuicorum* legitur.

Gabreta, Ptol. pars Sylvæ Bohemicæ ad occ. inter ipſam Bohemiam & Nortgoiam divortia faciens.

Gabri, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Plin.

Gabriel, nomen Angeli, Luc. 1. id eſt, *Vir Deus*, vel *Dei*. Apparuit Danieli, cap. 8. & 9. Zachariæ, quem de filio naſcituro certiorem reddidit, & B. Virgini, ipſi annuntians Incarnationis myſterium. Luc. *c.* 1. *v.* 19. & 26. Gregor. *hom.* 4. *in Evang.*

Gabriel, Brixienſis Cardinalis Presbyter, qui mirari ſolebat ſe annos 30. nulli mortalium ſuccenſuiſſe.

Gabriel Albaſpinæus, Epiſc. Aurelian. præter alia, Optatum Milevitanum notis illuſtravit. Obiit an. 1630. Morerius.

Gabriel Altilius, præceptor Ferdinandi Jun. Regis Neapol. clariſſimus ſui ævi Poeta. P. Jov. *in elog. c.* 125.

Gabriel Barbeta, Jacobinus, varia edidit, an. 1471.

Gabriel Bathoreus, Princeps Tranſylvaniæ, an. 1608. à ſubditis, cum Bethlehem Gabor eum aggrederetur, an. 1613. deſertus.

Gabriel Biel, Spirenſis, Theologiam Tubingæ docuit, an. 1477. Commentatus eſt in Magiſtrum Sententiarum, item *de monetis*, &c. Obiit an. 1495. Quenſtedius, *de Patr. Ill. Vir.*

Gabriel Chapuſius, Turon. nepos Claudii, Bibliothecarii Franc. I. plurima ſcripſit. Verdier. *Bibl. p.* 430.

Gabriel Fallopius, Mutinenſis, inſignis Medicus, docuit Patavii, ubi obiit, Anno 1562. Opera ejus libb. 3. proſtant. Thuan. *hiſt. lib.* 32.

Gabriel Flamma, vitas SS. ſcripſit, an. 1580.

Gabriel Mudæus, JC. celebris, Lovanii floruit, an. 1555. Forſter. *hiſt. Jur. Civil. l.* 3. *c.* 41.

Gabriel Paleotus, Bononienſis, Cardinalis, plurima edidit, Spond. *A. C.* 1597. *n.* 16. Petramellarius *de Cardin.* Victorel. *addit. ad Ciaccon* Ricciolus.

Gabriel Prateolus, Doctor Paris. hiſtoriam Eccl. ſcripſit, libb. 2. à N. C. uſque ad an. 1580. Item, de auctoritate Conciliorum, de Sectis & Hæreſibus. Morer.

Gabriel Saconay, contra Calvinum ſcripſit, ſec. præterito. Verdier. *Bibl. Gall. p.* 457.

Gabriel Simeonis, Florentinus ſcripſit de origine & Succeſſione Ferrariæ D. de Symbolis, &c. Idem.

Gabrielis Borbonia, fil. Ludovici Montpenſerii, nupſit Ludovico Tremollio, mortuo an. 1525. ex illo mater Caroli Talmontii, in prælio Marinianæo occiſi, an. 1515. Ingenio inclyta, ſcripſit de Educatione puellarum, Templum Spir. S. Item pœnitentis, Contemplationes animæ devotæ ſuper myſterium Incarnat. & Paſſionis D. N. Joh. Bouchetus, Voſſius, &c.

Gabrielis Eſtræa, pellex Henrici IV. Gall. Reg. hiſtoriis celebrata.

Gabris, Mediæ duo diverſa oppida. Ptol.

Gabro, locus Galliæ in Cenomanis, inter Meduanam & Sartam fluv. ſed Meduanæ propior, vulgò *Jauron*. In ejus agro Conſtantinus Arvernus cellulam ſibi condidit, quæ nunc Prioratus eſt. Hadr. Val. *Notit. Gall.*

Gabroſentum, Camdeno *Gateshead*, opp. Angl. in agro Dunelmenſi.

Gabromagum, ſeu *Gabromagus*, opp. Norici, nunc vicus *Heylige Kreuz* Cluver. circa caput fluv. *Krems*, in Auſtria infer. verſus montes.

Gaces, vel *Gaſto Vinius*, nobilis, qui ſub Philippo Valeſio floruit. Fabuloſæ de Avibus hiſtoriæ auctor.

Gaces Bruleſius, multum valuit, apud Theobaldum, Navarr. R. Eques & Poeta non vulgaris. Verder. *Bibl. Gall.*

Gad, ſeptimus Jacobi ex Lea filius, Gen. 30. ex Zelpha ancilla Leæ uxoris ſuæ, A. M. 2287. ſic familiam ſuam auxit, ut de tribu ejus juxta montem Sinai recenſiti & inventi ſint viri ad pugnam apti 45. millia & 650. quibus omnibus in deſerto mortuis, eorum filii 40. millia & 500. ultra Jordanem pro poſſeſſione acceperunt mediam uberemque terram regni Amorrhæorum, concedente Moyſe. Hi tandem, cùm, relicto Deo patrum ſuorum, cum idolis fornicarentur, ſuſcitavit Deus Iſrael ſpiritum Phul regis Aſſyriorum, & ſpiritum Theglathphalaſar regis Aſſur, & abſtulit & Gad & Ruben, & dimidiam tribum Manaſſe & abduxit eos in Aſſyriam. Tribus Gad nullam partem lacus Genezareth videtur poſſediſſe: influit enim in Jordanem infra lacum Jaboc torrens, authore Joſepho, qui limes eſt tribus Gad à Septentrione; ita tamen ut proxima ſit lacui illa influxio, Weiſs. In tribu hac Eſavus dicitur Jacobo reconciliatus, aſina Bileami locuta, Abſolon in fuga de quercu ſuſpenſus. Torniel. A. M. 2287. *n.* 2. 2591. *n.* 4. Hodie non niſi ab Æthiopibus quibuſdam hæc terra habitatur. Vid. infra.

Gad, Palæſtinæ urbs, ut habet Benjamin, quam ſuo tempore *Niphas* dici ſcribit. Item tribus, una ex 12. Habebat hæc Tribus, ad Bor. dimidiam part. Tribus Manaſſe, ad Auſtrum Tribum Ruben. Nomen etiam Prophetæ. 1. Reg. 22. Hic Davidi, numerati populi crimen, Dei nomine, exprobravit, & ſcripſiſſe creditur Regis hujus geſta. 1. Paral. 21. & 29. A verbo גדד *gadad*, *turmatim convenire*. *Gad* primum ante alia Numina apud Syros culta, memoratur Gen. 30. com. 11. *Peperit itaq; Zilpah ancilla Leæ ipſi Jacobo filium, & ait Leah* בגד *Bagad*. *& vocavit nomen ejus Gad.* Ebræorum aliqui *Fortunam bonam* hic intelligunt, Leamque loquutam, quaſi partui bene eſſet ominata; unde vulgata editio, quæ D. Hieronymi dicta, *Feliciter* pro *Bagad* habet. Rabbini ſiquidem reſolvunt בגד in בא גד id eſt, *Venit Gad*, quod interpretantur per בא מזל טוב *Ba MaZal tob*, id eſt, *Venit Fortuna Bona*, ſive *ſidus bonum*, *bonus Dæmon*. Et Mazorethis eſt hæc una ex quindecim dictionibus, quæ ſcribuntur ut una,

ttia. & legũhtur ut dixi. Certè גאד Arabibus *bonus*, ſeu *beneficum* eſt, adeoque *Jovis ſtellam* denotat. Ut Ebræi autem, ita Chaldæi locum illum Geneſos, de verbis Leæ interpretantur. Onkelos enim habet אתא גד *Atha Gad*, id eſt, *venit Fortuna*, ſeu *Gad*. Arabs quoque editionis Erpenianæ idem habet. Sed Paraphraſtes ille Pentateuchi, qui ſub Jonathanis Ben-Uzielis nomine circumfertur, אתא מזלא טבא *atha Mazala taba*, i.e. *venit Mazala* ſive *Fortuna Bona*. Atq; Targum Hieroſolymit. גדא אתא טבא id eſt, *venit Gada*, ſeu *Gad felix*, ſive *bonus*. Verùm heic ſeptuaginta καὶ εἶπε Λεία, ἐν τύχῃ, vertunt, quaſi *Beth* ſervilis eſſet loco præpoſitionis. Atque ita habet exemplar vetuſtiſſimum Geneſeos in Bibliotheca Cottoniana: Sed & in Græcorum verſionibus nonnullis legebatur ἐπιτύχηκα, uti videri eſt apud B. Chryſoſtomum *in Gen. ſermone* 56. Id interpretatur ille per ἐπέτυχον τοῦ σκοποῦ. Inde etiam Latinis olim, *Beata facta*, vel *Felix ſum* ibi ſubſtitutum, uti advertit ibidem D. Auguſtinus. Vide Seld. *de Diis Syris Synt.* 1. c. 1.

Gadalaiphus, alias *Dagalaiphus*, Coſ. cum Gratiano Anno U.C. 1119.

Gadamarta, Mediæ pars, apud Polyæn. *l.* 4. *in Antig. Com.* 11. Forſan, *Gamarga* Diod.

Gadanus, vir auſterus, qui apud Jordanem magnâ conſenuit abſtinentiâ, ſub Dio degens.

Gadara, quæ & Gadaris, urbs in tribu Manaſſe, trans Jordanem eſt, contra Tiberiadem & Scythopolim ad Orientalem plagam, in dimidia tribu Manaſſe, non procul à tribu Gad diſſita. Sita autem eſt in monte, quem, ut ſcribit Plinius, Hieromiace vel Hieronis & Hippodion fluvius præterfluit, ad cujus etiam radices, teſte Hieronymo, aquæ calidæ erumpunt balneis deſuper ædificatis.

Gadara, urbs Palæſtinæ in Cœle Syriâ. Steph. Nunc *Gaddi*, apud Gadaram amnem, ubi in lac. Geneſareth ſe exonerat Paul. de Via.

Gadarenus Sophiſta, qui prius more mendicorum peregrinabatur, tandem verò, Maximiniani beneficio, conſulatum adeptus eſt.

Gadda, olim civitas in tribu Juda, ætate autem Hieronymi villa in extremis finibus Daromæ, contra Orientem imminens mari mortuo.

Gaddel, nomen viri. 1. Eſdr. 2.

Gadder, civitas in tribu Judæ. Joſ. 12. quæ & *Gedera* dicitur, & à Stephano *Antiochia*. Habuit regem priuſquam terram promiſſam Iſraëlitæ ingrederentur, quem Joſue interfecit, ut author eſt Hieronymus. Fuit hæc patria Balanami, qui in diebus regis Davidis præpoſitus erat ſuper oliveta & ficeta, quæ erant in campeſtribus.

Gaddera, in tribu Juda, nunc appellatur villa ad regionem civitatis Ælienſis, nomine *Gadera* circa Terebinthum. Hieronym. *in loc. Hebr.*

Gaddi, filius Suſi, princeps tribûs Joſeph. Num. 13. Et nomen loci. 1. Par. 12. In tribu Gad. Item Montis, Eccleſ. 24. pro quo ibi *Cades*.

Gaddir, Vid. *Gades*.

Gaddis, fil. Mattathiæ. 1. Macchab. 2.

Gadelonitis, regiunc. occid. Cappadociæ juxta Halys flu. oſtia.

Gademeſſa, reg. Afr. cum deſerto cognom. in tractu Biledulgerid, inter Fezzenum deſertum ad Ort. & Guargalam ad Occaſ. Habet & opp. *Gademes*, ad fontes Capſi flu.

Gaderes, civitas Syriæ, non longè ab Aſcalone, ex quâ Theo Rhetoricæ præceptor, qui Strabonis ætate floruit. Al. *Gaderes*.

Gaderoth, urbs in tribu Judâ. 2. Par. 28. Lat. *muri*, *maceriæ*, aut *ſepes*.

Gades, *Gadira* Græcis. Inſula parva Hiſp. Bæticæ, proxima continenti contra Cæſarianam, & portum Mneſthei, cum urbe epiſc. ſub Archiepiſc. Hiſpalenſi, inde 19. leuc. à Tyriis condita, col. Rom. inter oſtia Bætis, & Calpen. Inde *Gaditanus*, ut *mare Gaditanum*, & *Gaditana puella*, quæ agilitatis, laſciviæque nomine olim in pretio fuerunt. Mart. 6. 71.

Et Gaditanis ludere docta modis.

Juvenalis,

—— Ut Gaditana canoro

Incipiant prurire choro.

Græcis, uti dixi, *Gadira*. Suidas, Γάδειρα, τόπος πρὸς τὴν Ἐρυθείᾳ μεγίστῳ ἀποτελέσματι τῆς θαλάσσης, καὶ ἔστιν ὁμοῦ ἀπὸ τῆς καθ' ἡμᾶς εἰς τὴν Ἀτλαντίδα θάλασσαν καὶ τὸν Ὠκεανὸν ἐκ διαπλεύσεως ... Deinde rationem nominis profert. Γάδειρα παρὰ τὴν γῆν, καὶ τὴν δέρην ὅ ἐστι τράχηλος. Solinus verò aliud etymon longè veriſimilius reddit, *cap.* 6. *In capite Bæticæ, ubi extremus eſt noti orbis terminus, inſula a continenti ſeptingentis paſſibus ſeparatur, quam Tyrii a Rubro mari profecti Erythræam, Pœni linguâ ſuâ Gadir, id eſt, ſepem, nominarunt.* Unde Heſychio Γάδειρα τὰ περιφράγματα, & Rufus Avienus *in Deſcriptione Orbis.*

Pœnus quippe locum Gadir vocat undiq; ſeptum.

Hebræis certè גדר *gadar* eſt *ſepire*, unde גדר *geder*, *maceria*, *ſepimentum*. Hic Geryonem victum bobusque privatum ab Hercule, fabula habet. V. Strab. Plin. Melam, Cluv. Eſt hæc Inſ. in Oceano, in ora Andaluſiæ, ab Or. in Occ. extenſa, per 3. aut 4. leuc. Cum Urbe cognom. parva, ſed muni. 2. in parte Occ. Inſ. direpta ab Anglis, ſub Elizabetha Reg. arceque & portu capaciſſimo, ubi emporium celebre. 19. leuc. Hiſp. ab Hiſpali in Auſtr. 7. ab oſtio Bætis flu. 15. à Calpe in Circ. Inſula jungitur Continenti ponte *la Puente de Suaço*. Baudr. Fretum Gibraltar dicitur, Hollandorum, duce Hemskerkio, navali victoriâ celeberrimum, ſec. præt. Vid. Hug. Grot. *Annal. Belg.*

Gaditana Jul. Colonia, Gades urbs: Unde *Sinus Gadit*, qui vulgò *Golfo de las Yeguas*, Ortel. & *Fretum*, idem cum Herculeo.

Gadiva, Camdeno *Aberfravv*, opp. Monæ Inſ. olim regia, in ora, contra Northvvalliam.

Gador, vel *Gedor*, locus. 1. Paral. 4.

Gadullius Gallicanus, citatur Nonio in voce *candor*.

Gaa, civitas Arabiæ Felicis, & inſula in Syrti majori. Ptol.

Gaon, à Joſepho dicitur *Nilus*, rectius ſcripſeris *Gion*

Gaſata, pop. ad Rhodanum habitantes, qui unà cum Senonibus Romam ceperunt. Plut. & Strabo. Hos Polybius ait profectos à locis Rhodano vicinis, ad ea quæ ſunt circa Padum. Idem eos ait ſic eſſe dictos διὰ τὸ μισθοῦ στρατεύειν, Ἡ γὰρ λέξις, inquit, αὕτη τοῦτο σημαίνει κυρίως. V. quoque *Geſſata*.

Gaſum, fluv. vel potius ſtagnum Joniæ, inter Prienen & Miletum, juxta Mæandrum flu. inter illum & Trogylium prom. *Geſſus* Plinio & Melæ.

Gaetanus, vel *Caetanus Tranus*, Vincentinus, unus ex fundatoribus Ord. Clericorum Reg. Theatinorum. Anno 1524. Urbano VIII. in Beatis, an. 1629. à Clem. X. in Sanctis eſſe juſſus. Maurolic. *in Mart. Ocean. Relig.* Morer.

Gætulia, regio Libyæ interioris, Garamantibus finitima, cujus incolæ *Gætuli* Lucan. 4.

Autololes Numidæq; vagi, ſemperq; paratus
Inculto Gætulus equo.

Sil. *libr.* 3.

Vos quoq; deſertis in caſtra mapalibus itis
Miſceri gregibus Gætuli aſſueta ferarum,
Indomitiſq; loqui, & ſedare leonibus iras:
Nulla domus, plauſtris habitant, migrare per arva
Mos, atq; errantes circumvectare penates.

Virgil. *Æn* 4.

Hinc Gætulæ urbes, genus inſuperabile bello.

Salluſtius *in bello Jug.* *Africam initio habuere Gætuli & Libyes, aſperi, incultiq; quis cibus erat caro ferina atq; humi pabulum, uti pecoribus. Hi neq; moribus, neq; lege, aut imperio cujuſquam regebantur: vagi, palantes, quas nox coegerat, ſedes habebant.* Leonibus abundabat hæc regio, ubi hodie Biledulgerid, Regnum Terga, &c. Virg. *Æn.* 5.

—— Gætuli terga leonis.

Horatius,

Non vides quanto moveas periclo
Pyrrhe Gætulæ catulos leænæ.

In hanc uſque regionem arma ſua olim extenderunt Romani. Salluſtius *de B. I.* Cluver. *Intr. Geogr. l.* 6. Sanſon. &c.

Gætulicus, hiſtoricus, de quo Voſſius *de Hiſt. Lat.* 1. 25.

Cn. Lentulus Gætulicus, Tiberii & C. Caligulæ temporibus vixit. Pater ejus fuit Cn. Lentulus Coſſus Gætulicus, qui cum L. Calpurnio Piſone conſulatum geſſit an. U. C. 752. Hujus mortem Tacitus refert *libr.* 4. *Annalium.* Ibidem & filii meminit, quem conſulatum geſſiſſe ait cum C. Calviſio Sabino anno U. C. 778. Eo anno Tiberius Imp. Româ cum modico comitatu in Campaniam abiit: nec Romam poſtea reverſus fuit, ut præter Tacitum auctor eſt Sueton. *in Tiberio cap.* 39. & Dio *lib.* 48. Anno autem proximo hic ipſe Gætulicus, in Germania ſuperiori, cum proconſulari fuit imperio, quintoq; imperii ejus anno occiſus eſt Romæ Sejanus. Tum accuſatus quoque Gætulicus, quòd Sejani filium ſibi generum deſtinaſſet. Sed animoſâ ſatis epiſtolâ ſe defendit, ac tantum effecit, ut delator urbe exigeretur: quâ de re vide Tacitum *lib.* 6. *Annalium.* Dum ſuperioris Germaniæ legiones curat, ut ibidem legere eſt, *mirum amorem adſecutus eſt, effuſa clementia, modicus ſeveritate, & proximo quoq; exercitui per Luc. Apronium ſocerum non ingratus.* Sed benevolentia iſta militaris eum, poſt Tiberii obitum, Cajo ſuſpectum reddidit. Nec aliâ de cauſâ ab eo occiſus fuit. Docet hoc nos unus Dio Caſſius *lib.* 59. Γαιτουλικὸς Λεντοῦλος, πρὸς ἄλλα εὐδόκιμος ὤν, καὶ τῆς Γερμανίας δέκα ἔτεσιν ἄρξαντα, ἀπέκτεινεν, ὅτι τοῖς στρατιώταις ᾠκείωτο. Hiſtoriam ſcripſit, cujus meminit Tranquillus *in Caligulâ cap.* 8. *Cn. Lentulus Gætulicus* (Caligulam) *Tiburi genitum ſcribit.* Poematis etiam claruit. Hinc Martialis *præfat. libr.* 1. *Sic ſcribit Catullus, ſic Marſus, ſic Pedo, ſic Gætulicus.* Meminit & Probus Grammaticus *in Virgilii Georgic.* 1. ubi tres ejus hexametros adfert. Adhæc Sidonius Apollinaris *libr.* 2. *epiſtolâ* 10. ubi nomen amicæ ejus Cæſenniæ fuiſſe ait. Et *Carmen.* 9.

Non Gætulicus hic tibi legetur.

Imò & ejus eſſe epigrammata videntur, quæ *libb.* 3. & 6. *Antholog.*

Antholog. leguntur ſub nomine Γεννάδιος, vel, quod malim, Γεννάδιος.

Gaganus, nomen Chunorum Regum, teſte Gregorio Turon. *Hiſt. lib. 4. ſect.* 29. qui & Chunos e Pannoniis egreſſos *libr.* 2. *ſect.* 6. ex aliorum opinione refert; & videntur ii iidem eſſe, qui alias Uni, & Unini, aliàs Hunni, demum Hungari appellantur. Henr. Spelm. *Gloſſar. Archaol.* V. *Caganus*.

Gaganus, Rex Avarum, a Juſtino Imp. tributum poſcens, belli minas accepit. V. *Caganus* & *Chaganus*.

Gagaſmira, Indiæ intra Gangem urbs.

Gagates, fluv. Siciliæ, in quo lapides ejus nominis primùm reperti.

Gage, Lyciæ oppid. ab amne Gage, ubi & Gagates lapis. Dioſcorides.

Gagecome, Leuncl. *Gaiѕo*, opp. Phrygiæ magnæ.

Gago, regnum Nigritiæ, inter Nigrum fluv. ad Bor. & Guineam ad Auſtr. urbem prim. habet cognom. ſed malè cultam, ubi ſedes Regis.

Gaguinus Robertus. Callinâ, exiguo pago, in confinio Arteſiæ, ad fluv. Liſum, oriundus, Gen. Ordinis Trinitatis, Caroli VIII. & Ludov. XII. Bibliothecarius, Legationibus plurimis functus. Scripſit inter alia, Galliæ hiſtoriam. libb. 12. Obiit Anno 1502. Chytræus, *in itin. delic.* Voſſ. *de Hiſt. Lat. lib.* 3. *cap.* 11. Quenſtedt. *de patr. ill. Vir.*

Gaham, fil. Nachor ex Rumâ concubinâ. Gen. 22.

Gaher, nomen viri. Eſdr. 2.

Gaia, fluviolus Hiſp. Tarracon. Liv.

Gaianita, hæretici, ex Eutychianis, orti. Juliani Halicarnaſſ. qui Incorruptibilium & Phantaſticorum caput fuit, deliria ſecuti, à Gaiano dein nomen acceperunt: corpus Chriſti, poſt unionem perſonalem, infirmitatibus humanis obnoxium fuiſſe, inficiati. Baron. A. C. 535.

Gaianus, 21. Ep. Hieroſolymitanus, ſec. 2. Item, Ep. Alexandriæ, caput Gaianitarum, V. ſupra. In exilium pulſus. Leontius, Scholaſt. *de Sectis. Act.* 5.

Gainas, tyrannus, Arianâ labe fœdatus; Gothus, & Dux exercitus, ſub Arcadio. proditorem Rufinum occidi curavit, cujus opibus potitus Eutropius maximâ ex parte, apud Imp. valuit plurimum. Quod ægrè ferens Gainas, advocatis ex Aſia Barbaris, coëgit Principem & hunc, & Aurelianum, cum Johanne ac Saturnino, fideliſſimis ſuis miniſtris, ſibi ad necem tradere. Templum dein Arianis Conſtantinopoli exambiens, majora agitare cœpit. Palatium Imper. combuſturus, miraculo cohibitus eſt. Hoſtis Reip. ab Arcadio declaratus, Thraciam vaſtavit, Chryſoſtomi precibus pace conceſſâ. Poſtea denuo ad ingenium revolutus, cum copiis ſuis occiſus eſt. Theodoret. *l.* 5. Socrat. *l.* 6. Zoſimus *l.* 5. Sozomen. *libr.* 8. item *libr.* 10. *cap.* 6. & Euſebius *Eccleſ. Hiſt.* 5. 32.

Gaiza, vel *Jaicia*, urbs Boſſiniæ inf. ad flu. Plenam, in monte, cum caſtro permunito, verſus confin. Croatiæ. 7. leuc. à Bagnaluca in Occ. 7. à Vihitza, in Ort. V. *Jaicia*.

Gaius, Sextus Hieroſolymorum Epiſcopus, An. Dom. 155. Item 26. Rom. Epiſcopus, an. Sal. 215. poſt Eutychianum. Ei ſucceſſit Marcellinus. Vid. *Cajus*.

Galaad, fil. Machir, filii Manaſſe. Num. 26. Item pater Jaræ, patris Hari. 1. Par. 5. Lat. *acervus teſtimonii* Item regio Galilææ ad orientem ultra Jordanem, ubi dimidia tribus Manaſſis accepit poſſeſſionem, cum Rubenitis, & Gaditis. Num 32. animalibus paſcendis aptiſſima: Cùm priùs propriè montis ſolùm nomen eſſet, in quo Jacobus cum Labane fœdus pepigit. Galaaditæ Saulis & filiorum cadavera cum cura ſepelierunt. Vid. Geneſ. 31. Joſ. 13. 1. Reg. *c. ult.* 1. Paral. *c.* 10. Torniel. *A. M.* 2296. *n.* 3. & 9. 2979. *n.* 9. &c.

Galaad, urbs in tribu Manaſſe dimidiæ tribus Manaſſe, in monte Galaad condita eſt, à quo etiam, ut Hieron. teſtatur, nomen ſuum ſortitur.

Galaad, mons montium omnium qui trans Jordanem ſunt altiſſimus: in tribu Manaſſe: Hic 50. circiter milliaria longus, ab Auſtro juxta civitatem Jaer rupesque Arnon initium ſumit, & verſus Septentrionem, per duo regna, Amorrhæorum ſcilicet & Baſan, ad Orientem verò per deſerta loca, diverſis cacuminibus uſque ad Libanum montem porrigitur, & in diverſis locis diverſa ſortitur omina: Nam quibuſdam in locis vocatur *Seir*, in aliis *Hermon*, in aliis *Libanus*, & alibi *mons Galaad*, qui tamen omnes ſunt unus mons continuus. Vbertate reliquis, qui ultra Jordanem viſuntur, montibus præſtat, atque arborum, aromatum, & graminis admodum ferax eſt, præſertim verò reſinæ: à monte verò & civitas, quæ in eo condita eſt, & adjacens monti regio vocabulum *Galaad* etiam ſortita ſunt.

Galabrii, Dardanica gens circa Thraciam. Strabo.

Galactophagi, Scythiæ Aſiaticæ pop. à *lacte* denominati. Γλακτοφάγοι Hom. *Il.* 3. quos juſtiſſimos appellat, quòd tenui victu contenti ab omni injuriâ ſe continerent.

Galactopota, Nomadum Getarumque populi, quòd frumenti expertes lacte veſcantur.

Galacum, opp. Albionis. V. *Calacum*.

Galada, vel *Galadene*, vel *Galaditis*, regio Arabiæ. Steph.

Galadra, urbs Macedonum in Pieriâ. Steph.

Galadrus, mons quidam à *Galadro* Emathii filio dictus. Steph.

Gala, ſeu *Imbangala*, pop. Æthiopiæ, maj. partem Abaſſinæ occuparunt, à 100. propè annis; ſuntque inter regnum Abaſſenum & regn. Monemugi extenſi. Eis ſubſunt prov. *Angete, Bali, Bizame, Cambate, Doaro, Fategar, Ogge, Oiſate*, &c. quæ antè erant ſub Abaſſinorum Imp. Is. Voſſius. Habent Regem proprium *magnum Galam*. Regni Congi incolis & Luſitanis *Giagues* dicuntur.

Galal, viri nomen. 1. Par. 9.

Galapha, Mauritaniæ Tingitanæ urbs. Ptol.

Galanthis, Alcmenæ ancilla, quæ cùm domina ſua partûs doloribus laborans, à Junone ne pareret impediretur, mirâ aſtutiâ dicitur deam eluſiſſe: veniſſe quippe ad eam ritu, ac lætitiâ geſtientem, & ſolutam jam partu reginam mentiendo confinxiſſe: quâ re intellectâ admiratione ſimul ac dolore concitam Deam ſolutis manibus ſurrexiſſe. Tunc ſubitò Alcmenam ſine ullo cruciatu Herculem enixam: Lucinam verò indignatam, mox Galanthidem in animal ſui nominis *galen*, id eſt, *muſtelam* mutaſſe, hâc additâ pœnâ, ut ore, quo præcipuè peccaverat, pareret. Ovid. *Met.* 9.

Galardo, caſtrum Galliæ, in Belſiæ Carnutinique agri confinio, vulgò *Gallardon*: ad ripas amniculi, qui in Auturam defluit, inter Carnutas urbem ac Novigentum Regis. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Galarina, urbs Siciliæ à Morgo Siculo condita. Steph. Vide Cluver. *Sicil. Ant. lib.* 2. *cap.* 8.

Galata, filius Valentis Imp. à Dominica uxore Ariana in Orthodoxos, concitati: quo morbo correpto mater viſionibus horrendis divexata eſt, pater verò Baſilio Orthodoxiæ fidem datam non præſtitit: Hinc Baſilius, *de puero*, inquiebat, *fiat voluntas Domini.* Obiit An. Chr. 370. Theodoret. *lib.* 4. *cap.* 18. Socr. *lib.* 4. *cap.* 21. &c.

Galata, inſula non procul à Melitâ. Mela. Syriæ urbs, Polybio, Siciliæ inſula Plinio, urbs Siciliæ medit. Ciceroni. *Calata*, nunc *Galati*, Phocidis mons Plutarcho.

Galata ſeu *Pera*, urbs Thraciæ, veriùs ſuburbium Conſtantinop. ubi Latini ferè omnes morantur, in Boſphori ripa, primùm à Genuenſibus culta.

Galata, populi qui Galatiam habitant, Tanium, Peſſinuntem, Ancyras, in Aſia, incolentes. E Gallis, qui Româ exuſtâ, & Italiâ vaſtatâ, hîc ſedes fixerunt, cùm olim Phryges hanc terram incolerent, parte ejus Paphlagoniâ vocatâ. Plurimis bellis geſtis inclyti. Ad hos Paulus Ap. epiſtolam divinam ſcripſit. V. Pauſan. Juſtin. Horum regionem, cum Cappadocia & Armenia, Alimbego, per Baſſam Ferat occiſo, eripuit Solimannus Turcarum Imper. A. C. 1537. Jovius *in Hiſt.* In divinam ad hos *Epiſtolam*, extant: Auguſtini *Expoſitio.* Batti *Com. cum Diſput.* Quart. Gryphiſw. 1613. Bethulæi *Explicatio.* Octav. Halæ Sax. 1617. Brentii *Comment.* Calixtus, Chemnitius, Chytræi *Enarratio.* Oct. v. Francof. 1569. ut & Claudii Taurin. Octav. Pariſiis 1542. Coccejus. Cogeleri *Objectiones & Solution.* Octav. Witebergæ. 1564. Contzen *Comm.* Coloniæ 1631. ut & Corneri, Octav. Heidelb. 1583. Crellii Socin. *Prælectiones.* Crocius. Eraſmi *Homilia.* Feurbornius. Galli *Annotationes.* Gomari *Expl. locorum difficil.* Godeau. Grimanus, Quart. Venetiis 1542. Grynæi *Theſes Analytica*, Quart. Baſil. 1596. Heilbrunneri *Loci Comm.* Octav. Lavingæ, 1591. Hieronymus. Hoë *Comm.* Quart. Witebergæ 1616. Kromayeri *in cap.* 4. Kunadus. Lushintoni *Comm.* Angl. Quart. Londini 1650. Lutheri *Commentar.* Lyſeri *Analyſis Theol. & Schol.* Quart. Witeb. 1616. Megandri *Comm.* Tiguri 1559. Meyeri *Annotat.* Octav. Bernæ 1546. Muſculus. Nahumi *Explicatio Anal.* Octav. Hanov. 1602. Oleviani *Nota* Octav. Genevæ 1598. Paræus. Perkinſius *in c.* 5. *pr.* Rageri *Exegeſis.* Rolloci *Analyſis Log.* Octav. Genevæ 1603. Setepandus. Speii *Comm.* Stevartii *Exegeſis.* Thummius. Titelmannus. Vaſquez. Vorſtius. Weinrichii *Expoſitio brevis.* Quart. Lipſiæ 1618. Wigandus. Winckelmanni *Notata* Octav. Gieſſæ. Zuinglii *Annotationes.* Steph.

Galathea, nympha marina, Nerei & Doridis filia, à Polyphemo adamata, quem cùm illa ſperneret, Acimque ei præferret, indignatus Cyclops, rivalem ſaxo de rupe avulſo interfecit, cujus cauſam miſerati dii marini in fluvium ſui nominis cum commutarunt. Ovid. *Met.* 13.

Candidior niveι folio Galathea liguſtri.

Item Celtarum cujuſdam regis filia, à quâ *Gallia*, & *Galli* literâ L. geminatâ. Herculis Libyci, Gall. R. uxor. Galati mater. Herodot. *l.* 2. Ammian. *lib.* 15. Ann. Viterb. *in Beroſ lib.* 5. Diod. Sicul. Eſt & nomen ruſticæ puellæ, Virgil. *in Bucolic.*

Malo me Galatea petit laſciva puella.

Item, urbs Thraciæ, 150. m. p. à Byzantio, Greg. Turon.

Galatia, Caſtaldo *Chiangare*, Turcis *Gelas*, regio min. Aſiæ, Phrygiæ contermina, ita dicta à *Gallis*, qui relictâ patriâ ibi ſedes fixerunt. Hujus incolæ *Galatæ* vocantur, & *Gallogræci*, quòd ex *Gallis* ſimul ac *Græcis* coaluerint. Item *Tectoſages*, *Toliſtobogi*, *Trocmi*. Ab Oriente habent Cappadociam, & Halym fluv. ab Occidente Bithyniam, & Aſiam, à Meridie Phrygiam magnam,

gnam, à Septentr. Paphlagoniam, *Græcogalliam* & *Bucellariorum regionem* appellat Suidas. Urbes ol. claræ, Ancyra, etiam nunc præ cæteris florens, Satrapæ reg. ſedes, Germa & Peſſinus. Ferrar. V. *Galata*.

Galatus, Polyphemi ſeu Herculis ex Galathâ filius, Gall. R. 10. Diodor. *l.* 6. *c.* 9. Morerius, N. Comes. 9. E

Galava, Angliæ op. Anton. *Kellenton* vulgò. Camdeno autem *Walwick* in Northumbriâ.

Galaurus, Taulantiorum Rex, ab Argæo, aſtu victus, de quo Polyæn. *l.* 4. *Princip.* Alii libri habent *Talaurus*.

Galba, Sulpitiorum primus ab exilitate ita dictus. Eſt enim *galba*, vermiculus miræ exilitatis, qui in eſculentis naſcitur. Alii è contrario, quòd præpinguis fuerit, nominatum ſcribunt. Talem enim Galli vocant *galbam*. i. *Galb*, vitulum. Alii quòd opidum Hiſpaniæ fruſtra diu oppugnatum, illitis demum *galbano* faſcibus ſuccenderit. Nonnulli quòd in diuturnâ valetudine *galbâ*, h. e. remediis lanâ involutis, uteretur. Vitam ejus lege ſis apud Suet. & Plut.

Galba, Rex Sueſſionum, 12. oppidor. dominus, ad quem Belgæ, anno belli Gallici ſecundo, propter juſtitiam prudentiamque, ſummam totius belli detulerant, ad quod bellum millia armatorum quinquaginta pollicebatur *lib.* 2. *Comment. cap.* 4. Ejus duo filii Novioduno capto, Cæſari obſides dati. Cæſar 2. *c.* 13.

Galba, quidam à Plinio nominatur inter eos authores, quibus in conſcribendo libro 36. uſus eſt.

Galba, prænomine *Cajus*, frater illius, qui poſtea imperavit, conſularis, attritis facultatibus urbe ceſſit, prohibitusque à Tiberio ſortiri anno ſuo Proconſulatum, voluntariâ morte obiit, Q. Plautio, Sext. Papinio Coſſ. Tacit. 6. 40. Suetonius.

Galba Sergius, vir conſularis temporum ſuorum eloquentiſſimus, quem Tranquillus ſcribit, ex præturâ Hiſpaniam obtinentem, 30. millibus Luſitanorum perfidiâ trucidatis, Viriarathini belli cauſam extitiſſe. Valerius autem ait, cum trium Luſitaniæ civitatum convocato populo, tanquam de commodis ejus acturum, 9. millia hominum trucidaſſe. Pædianus dicit, eum ob direptos Luſitanos accuſatum à Catone, duosque amplexum filios prætextatos, abſolutum propterea miſericordiâ fuiſſe. Cic. *in Bruto*. V. quoque *Sergius*.

Galba Sulpitius, avus Imper. literis clarus, Hiſtoriam variam ſcripſit. Hujus fil. Imperatoris Pater, cauſas in foro egit. Sueton. *in Galba c.* 4.

Galba Sergius Sulpitius, Imp. Neroni ſucceſſit, A. 68. Mulæ parientis prodigio confirmatus, in propoſito, remoto Nerone, thronum conſcendendi. Quod cùm Nero ſenſiſſet, occidi Galbam imperavit, ſed hic à militibus primus Imperator dictus voto potitus eſt. Diſciplinæ militaris tenax, ſed præparcus, & 7000. Prætorianorum occiſis, decimatis reliquis, cruentus. Æmulos Romæ, in Germania, in Africa oppreſſit: Neronis ſcelerum coadjutores ad mortem rapuit: Ipſe omnium judicio capax Imperii, niſi imperaſſet, T. Vinio, Corn. Laconi & Martiano liberto obnoxius, militem, negato donativo, & voce ſeveriore, *Legi à ſe militem, non emi*, à ſe abalienavit; nec juvit Piſo adoptatus, ſed imperio in Ottonem translato uterque occiſus eſt, Galbâ, cùm jugulum porrigeret, dicente, *ferirent ſi ita è Rep. videretur*. Æt. 73. imperii menſe 8. Sueton. & Plut. *in ejus vita*. Tacit. *Hiſt. l.* 1. Aurel. Victor *de Cæſar*.

Galba Caſtra, vicus ſeu pagus Veragrorum, inter Agnunum, & Vicum S. Johannis in Sabaudiæ, & Valeſiæ confin. *La motte des Saraſins* Gabr. Simeoni.

Galeagra, *Grela*, Turris eſt prope Trogillorum portum in Siciliâ, Liv. *l.* 25. *Scala Græca* vulgò dicitur.

Galeatius, Hiſtoricus, qui ſcripſit de bello Mediolanenſi & rebus in Italiâ geſtis, libros octo. Item Mantuanus quidam, qui Papiæ cùm hybernaret, puellâ (quam [illegible]nicè amabat) per jocum imperante, ſe in fluvium dejecit: Autore Pontano.

Galeatius Maria, Dux Mediol. Franciſco Sfortiæ I. Patri ſucceſſit, Anno 1466. Ob luxum ſuis inviſus, in templo S. Stephani occiſus eſt. An. 1476. Ex Bonna, Ludovici Sabaudi fil. pater Johannis Galeatii, Succeſſoris.

Galenus Claudius, medicus excellentiſſimus, ex Pergamo Aſiæ urbe, Clarus eſſe cœpit temporibus Trajani. Natus patre architecto civitatis eruditiſſimo, adoleſcens in Dialecticis, & elementis Philoſophiæ, quòd ingenio valeret, feliciſſimè profecit, & mox ad Medicinæ ſtudium animum adjecit. Præceptores audivit medicos eâ ætate præſtantes, Satyronem & Pelopem. Profectus deinde Alexandriam eſt, ubi tum hominum erat doctorum frequentia, quorum judicia & ſtudia exploravit. Romam quoque venit, ibique multa ſcripſit, annos natus quatuor & triginta. Inde enim diſcedens anno 37. in Aſiam rediit. Sed non multò poſt in Italiam literis Impp. Veri, & Antonini, revocatus eſt. Inde poſt interitum Antonini, qui in bello Marcomannico periit, in patriam rediit, ibique conſenuit, ac cùm corpore & valetudine eſſet imbecilliori, quemadmodum de ſe ipſe ſcripſit, diligentiâ tamen in victu, & temperantiâ, ſatur ſcilicet nunquam de menſâ ſurgens, vitam in extremam usque ſenectutem produxit. Româ aliquando, peſtis tempore, fugit, arti diffiſus; quæ tamen tanta erat, ut cùm graviſſimos morbos facilimè curaret, magiæ ſuſpectus, ex eâdem urbe, alio tempore, coactus fuerit ſe in tutum proripere. Methodi auctor, quæ hodieque in uſu. Obiit an. 140. ætat. 70. Auctor 200. voluminum, ut ex 2. ejus Comment. in ſua opera patet, quæ perierunt incendio templi Pacis, inter 12. ingenia ſubtiliſſima. Cardano collocatus, *Subtilit. lib.* 16. Judæorum & Chriſtianorum hoſtis profeſſus. Vide Volaterr. *Anthrop. libr.* 16.

Galeota, vates quidam in Siciliâ. Cicer. 1. *de Divin. Hunc interpretes portentorum, qui Galeota tum in Siciliâ nominabantur, reſponderunt*, &c. Vide Ælian. *lib.* 12. *cap.* 46 Γαλεοι Heſychio. Γαλεοί, μάντεις εἰσὶ κατὰ τὴν Σικελίαν φῦλον. De quibus ita Archippus apud Athenæum,

Γαλεοί γε πάντων μάντεων σοφώτατοι.

Mythologi apud Stephanum à *Galeote* deducunt, filio Apollinis & Themiſtûs; nempe ad fabulas confugerunt, cùm neſcirent Phœnicium גלה *gala*, unde *Galei* & *Galeota* dicti, propheticum eſſe vocabulum. Bochartus.

Galeotha, Attica gens Steph.

Galeotus, Forolivii princeps, qui Adami Bentivoli filiam duxit in uxorem. A quo dum ſperneretur puella, ſimulatâ ægritudine ſicarios ſubornavit medicos, qui eum adorti in cubiculo confoderunt. Volaterr.

Galeotus, cognomine Martius, Nanienſis, primùm Bononiæ docuit, dein à Matthia Corvino filii Johannis pueritiæ admotus, & Bibliothecæ regiæ, Budæ, præfectus eſt. Scripſit inter alia, ſyllogen jocorum Corvini. Ingens Philoſophus & Orator, Leandro Alberti dictus. A Monachis, ob quædam liberius ſcripta, vexatus, Sixtum IV. qui diſcipulus ejus fuerat, vindicem nactus eſt. Rogatu Ludovici XI. cùm in Galliam veniſſet, Lugduni de equo deſcenſurus, in Regis occurſu, ut præpinguis erat, capite in terram illiſo, obiit. P. Jov. *elog. cap.* 44. Pet. Valerianus, *l.* 1. *de liter. infelicit.* Voſſ. *de Hiſt. Lat. p.* 659. 660.

Galepſus, urbs Thraciæ, & Pæonum. Steph.

Galeria, Uxor Vitellii Cæſ. Tac. *hiſt.* 2. 60.

Galeria, ſeu *Galaria*, Aretio *Gagliano*. opp. Siciliæ mediterr. *Galarina* Steph. *Galerina* Phavor.

Galerianus, Vide *Calpurnius*.

Galerius, Tuſcorum rex.

Galerius, à Narſe victus, ad Diocletianum fugit, principi occurrens in itinere, ad quem antea belli fama pervenerat, purpurâ indutus (Cæſar enim erat) mille paſſus ante carpentum indignati Principis, pedes cucurrit. Poſteà in Armeniâ maj. Perſas vicit, Cteſiphontem expugnavit, totam Aſſyriam cepit. Pomp. Lætus. Oroſ. Eutropius. Vid. infrà.

Galerius Armentarius Valerius Maximianus, oriundus Daciâ, prope Sardicum, priore uxore repudiatâ, Valeriam Diocletiani fil. duxit, in conſortium Imperii adſcitus. Infelix prælio contra Narſen Perſarum Regem, à Diocletiano Antiochiæ parum humaniter exceptus eſt. Quâ contumeliâ irritatus, viribus reparatis, hoſtem vicit, eumque Meſopotamiâ & 5. provinciis trans Tigrim exuit. Cùm dein Diocletianus & Maximianus ſponte Imperium deponerent, ille hujus diviſione cum Conſtantio Chloro factâ, jam Imperator, in Chriſtianos odium jam inveteratum, acriùs exercuit. Interim Cæſarem creavit Flavium, Valerium Severum & Maximinum, ex ſorore nepotem, Conſtantio imminens. Sed primo per Magnentium occiſo, Licinium ſurrogavit. Contra Maxentium, Conſtantinum, & Eccleſiam ſpei irritus, cùm Chriſtianos omnibus modis cruciaſſet, tandem in morbum incidit, cujus impatientiâ gladio ſibi latus aperuit, edicto prius in Chriſtianorum favorem edito. Deum mitigare fruſtra conatus, Ann. 7. poſt abdicationem Diocletiani, in patria, quam Romuliam, à matris nomine vocavit, ſepultus. Eutrop. *libr.* 9. Amm. Marcell. *lib.* 16. Oroſ. *lib.* 7. Euſeb. *lib.* 8. Zoſim. *lib.* 2. Socrat. *lib.* 1. Theodoretus *libr.* 5. Bapt. Egnatius. A vermibus corroſum plerique ſcribunt.

Galerius Trachalus, cujus ingenio Othonem uti credebatur in rebus urbanis, Orator celeber. Tacit. *Hiſt* 1. 90. Victo Othone, à Galeriâ Vitellii uxore, protectus eſt. Ibid 2. 60. Ad Domitiani tempora pervenit vivendo, de quo Quintilianus *In eo vocis*, inquit, *quam in nullo cognovi & Pronunciatio vel ſcenis ſuffectura & decora omnino*.

Galeſus, ditiſſimus in agro Latino agricola, qui in eo tumultu, qui inter Aſcanii comites & Tyrrhei armentarii regii liberos exortus eſt, cùm pacis componendæ ſtudio medium ſeſe inter pugnantes inferret, in medio ardore pugnæ eſt interfectus. Virgil. *Æneid. l.* 7.

Galeſus, Calabriæ fluv. in ſinum Tarentinum deſinens. Vide Liv. *lib.* 25. Ejus meminit Virg. 4. *Georg.*

Qua piger humectat flaventia culta Galeſus.

Ubi alii *niger*, unde Sidonius Apollin.

Fuſcabat piceo latex Galeſi.

Horat. *Car.* 2. 6.

Dulce pellitis ovibus Galeſi Flumen.

Prop. *lib.* 2.

Tu canis umbroſi ſubter ſpineta Galeſi.

Eundem Eurotam nonnulli vocant, teſte Polyb. *l.* 8. Mart. 8. 28.

Quâ ſaturat Calabris culta Galeſus aquis.

Idem 1. 42.

Te Lacedæmonio velat toga lota Galeſo.

Et 12. 46.

Albi quæ ſuperas oves Galeſi.

Galeſes, adoleſcens fuit formoſiſſimus, ob formam regi Ptolemæo ita gratus, ut ipſe Ptolemæus quibusdam, qui ad ſupplicium trahebantur, ejusdem patrocinio pepercerit. Cæl. Rhod. 7. 35.

Galgacus, Dux Caledoniorum, genere & virtute præſtans. Tac. *Agric.* 290.

Galgal, vel *Gilgal*, civitas ultra Jordanem, non procul ab Hierichunte, ubi parvulos ſuos circumciderunt Iſraelitæ. Joſ. 4. & 5. & 15. Hic Paſcha celebratum. Idololatriâ poſtmodum pollutus locus. Hieron. *in Hoſ. c.* 4. Torniel. A. M. 2584. *n.* 11. & 12.

Galgal, urbs regalis, in qua habitabant *Goim*, i. gigantes, in tribu Manaſſe, cujus regem occidit Joſue, urbemque cepit. Tempore Hieronymi oſtendebatur villula nomine *Galgalus*, ab Antipatri . in ſexto milliario contra Septentrionem.

Galgala, locus erat Palæſtinæ, prope Jordanem, ubi poſt tranſitum Jordanis caſtra metatus eſt Joſue, cum Iſraëlitis, dum terram Canaan ſibi vindicabant. Ibi l pides de Jordanis alveo translatos, memoriæ ergò reliquerunt Iſraëlitæ. Poſtea in tribu Benjamin. Item, opp. tribus Nephthalim, 1. Macc. 9.

Galianum, opp. Salentinorum.

Galibi, populi Amer. mer. in Guajana reg. versùs oram littor. maris Bor. inter Cajanam Inſ. & fluv. Surinamum.

Galicia, vide *Gallacia*.

Galilaa, Syriæ regio celeberrima, ad Septentrionem Judææ ſita. Eam Geographi duplicem eſſe ſtatuunt, Superiorem ſc. & Inferiorem. Superior juxta Tyrum, Sidonem, & Cæſaream Philippi ſita eſt, & vocatur *Galilaa gentium* Il. 9. Matt. 4. vel quia illic gentes usque ad Solomonis tempora habitarint, vel quòd Hiramo regi Tyriorum oblata ſit. 3. Reg. 9. Hæc in tribu Aſer & Nephthali ſita fuit. Inferior Galilæa circa Tiberiadem, & ſtagnum Geneſareth in tribu Iſſachar & Zabulon poſita eſt, in quâ Chriſtus frequenter eſt verſatus. Joan. 4. Unde etiam *Galilaus* vocatus eſt. Mat. 26. Et Julianus ὁ παραβάτης Chriſtianos per contemptum *Galilaos* nuncupare ſolitus eſt. Euſeb. 10. 35. *Eccl Hiſt.* V. Joſ. *Antiq. l.* 3. *c.* 4. Totius fines ſunt, à Sep. Syria ſeu Phœnicia, ſubjacente Libano; à Mer. Samaria & Carmelus mons; ab Or. Jordanes fl. ab Occ. mare Magnum ſeu Medit. Hic Servator noſter conceptus, educatus, & ut plurimum converſatus innumera patravit miracula. Guidoni Regi Hieroſ. cum toto regno erepta à Saladino, A. C. 1187. hodie ſub Turcis gemit. Vocabatur etiam olim *Galilaa* tempus illud omne, à Reſurrectione ſeu Paſcha, usque ad Aſcenſionem, quod in Galilæa Servator noſter exegit. Meurſius, Baudrandus, &c. V. & Morer.

Galilaus Galilai, inſignis Mathematicus, Florentinus, ſcriptis inventisque inclytus. In Sole maculas, in Saturno figuræ varietatem, viciſſitudines Veneris Lunaribus haud abſimiles, Satellites Jovis, quos Aſtra Medicæa vocavit &c. obſervaſſe legitur. A Mich. Mœſtlino Copernici ſententiam edoctus, de motu terræ, rationes invenit, quibus illa redderetur confirmatior. Hinc Inquiſitioni ſubjectus, in carcere per 5. vel 6. an. languit, coactus an. æt. 60. palinodiam canere. Obiit an. 1642. Fabius Longaniſſa, *epiſtol. ad Janſenium.* Voſſ. *de Mathem.* Morerius.

Galindia, provincia Pruſſiæ Ducalis, eam ab ortu Brumali ad Lithuaniæ, Podlaſſiæ & Mazoviæ fines terminans, perpetuis ferè ſylvis & ſolitudinibus damnata. Metel. Hinc *Galinda* vel *Galinda*. V. ibi.

Galla, fil. Valentiniani Imp. ex Juſtina, nupſit ſecundò Theodoſio M. Zoſim. *l.* 4. Item, uxor Julii Conſtantii, fratris Conſtantini M. Mater Galli, fratris Juliani Apoſt. Item, fil. Symmachi, vidua, à Fulgentio & Gregorio M. *l.* 4. *dialog. c.* 13. inſigniter laudata.

Gallardum, caſtrum olim Galliæ fortiſſimum à Ricardo Angliæ R. in rupe excelſa, ad Sequanam, juxta Inſul. Andeliaci extructum, oppugnatum eſt à Philippo Auguſto Gall. R. menſibus amplius quinque, captumque. Vulgò *Chaſteau Gaillard* nunc, in vici formam redactum eſt, prope Andelejum. Had. Valeſius *Not. Gall.*

Gallaci, vide *Callaicum*, & *Gallacia*.

Gallacia, citerioris Hiſpaniæ regio, maximè in Occ. extenſa, aliàs cum tit. reg. à Teucro Telamonis filio condita, qui eo tempore, quo de Patris ſui obitu factus eſt certior Salamine, in patriam ſe contulit, ſed ejus ingreſſu cum prohibuit Eriſatius cognatus, Ajacis filius, cui cùm Teucer reſiſtere non poſſet, mari in Hiſpaniam venit navesque circa locum, ubi nunc Cartagena eſt, ſubduxit. Inde ſolvens, fretumque Herculis tranſgreſſus, Hiſpaniæ oras legit, usq; dum in provinciam, quæ nunc *Gallacia* dicitur, appulit. In qua cum Græcis, qui eum ſequebantur, pedem fixit, eamque tunc deſertam nec antea cultam, vitæque ob id incommodam colere cœpit, fundavitq; in ea civitatem *Celtenes*, quod ejus linguâ Coloniam Græcorum ſignificabat. Ibi Teucer, quandiu ſuperfuit, vitam egit. Gothi poſtea aliam Gallæciæ partem colonis ampliarunt, cumq; ſe Græcis junxiſſent, nomina quoque jungentes ſe *Gallegos* Provinciamq; *Gallaciam* nominarunt. Ejus primus rex fuit Garcias, fil. Ferdinandi M. primi Caſtellæ regis. In hoc regno Gallæciæ 60. civitates oppidaque primaria reperiuntur. Metel. Habet ab Occ. & Sept. Oceanum Atlanticum; à Mer. Portugalliam; ab Or. Aſturias & regnum Legionis. In finibus Gallæciæ, fudit Joſephum, Saracenorum principem, Froila Alphonſi filius, A. C. 757. Vaſæus *in Chr.* Ordonius dein, ſede ex Aſturiis Legionem translatâ, Saracenos regno expulit, A. C. 923. Mariana *in Hiſt.* Poſtea civili diſſenſione Hiſpanis inter ſe colliſis, regnum Legionenſe & Gallæciam Saraceni tantùm non occuparunt totam, donec Almanſor, LXX M. amiſſis victus eſt, A. C. 985. 993. 998. Idem. Ex hoc regno oriundi Antonius & Michael Galliciones, primùm apud Baſilienſes, chartaceam artem excitarunt, & exercuerunt: Unde occaſio tot tamq; nobilibus Chalcographiis, quibus poſtmodum urbs illa præ plurimis aliis effloruit, Urſtiſ. *Hiſt. Baſil.* Incolæ *Gallaci* vel *Callaici*, vett. Morerio, comprehendentes Amphilochos Juſtino, Celticos Melæ & Ptolomæo, Celtos Straboni, Tamarices & Lucenſios eidem Ptolomæo, Lucentes Plinio memoratos. Compoſtella peregrinationibus ad S. Jacobum ſuſceptis frequens, Tude Elmi vel Telmi, nautarum Patroni, pro ſuperſtitione gentis patria eſt: Caronium, portum ex Hiſpaniæ optimis habet, præter quem 40. alii in Gallæcia numerantur: In qua & fl. Lethe, hodie *Lima*, fontes habet. Vid. Plin. *l.* 4. *c.* 12. Ptolom. *l.* 2. Strabon. *l.* 3. Boterum *Rel. Hiſp.* Cluver. Merulam, &c.

Urbes Gallacia.

Auria *Orenſe.*	Flavium Brigantium *Betanzos.*
Bajona *Bajone.*	Iſia Flavia *Padron.*
Caronium *Corunna.*	Lucus *Lugo.*
Compoſtella & Compôſtellum *S. Jago* ſeu, & melius, *Compoſtella.*	Mindon *Mondonnedo.*
	Tude *Tuy.*

Gallacia nova, regio novæ Hiſpaniæ, in Amer Merid. verſus mare Auſtrinum, prius ab Incolis *Xaliſco* vocata, quam primus detexit & acquiſivit Nunus Guſmannus, qui in ea urbes aliquot fundavit, nempe Compoſtellam, ubi ſedes Epiſc. & Conſilium Regium. Sp. ſancti: Conceptionis: Michaelis & Guadalaxaram celeberrimam ac totius regni caput. Alii, & quidem rectius, inventionis gloriam Conſalvo Sandovallio, à Corteſio huc miſſo, attribuunt. Vide Herreram *cap.* 11. Regio aſpera eſt, & incolæ ſunt feri ac crudeles, qui ab eſu carnis humanæ non abſtinent. Pertinet ad novam Galiciam regio illa, quæ *Culiacana* dicitur, ab urbe hujus nominis. Metel. Mercat. Sub ipſa ſunt provinciæ Xaliſcum & Guadalaxara. Baudr.

Gallera, ſeu *Gallera*, vicus Thuſciæ, ad Galloram fluvium, ab Urbe Roma ad 14. m. p. Inter Urbem R. & Braccenum. Utrumque *Galera* dicitur.

Galleſium, vulgò *Galeſe*, urbec. prov. Patrimonii S. Petri, ſub Pontif. cum tit. Duc. familiæ Altempſiorum.

Galleſium, urbs Epheſi. Steph.

Gallets, V. *Caleta* & *Calets*.

Galleva Atrebatum, opp Albionis. V. *Caleva*.

Galli, gens Europæ nobilis. Hos auctores quidam fabuloſi *Gomeritas*, à Gomero Japeti filio, vocatos olim aſſeruerunt: Alii Aborigines fuiſſe, & à Galata Herculis fil. dictos, contendunt, inter quos, Diodorus eſt Siculus. Amm. Marcellinus illos *Celtas*, à Principe gentis, & *Gallos*, ab hujus matre cognominatos vult. Strabo nomen hoc à nobilitate & fama: Hieronymus & Iſidorus à græca voce Γάλα, quòd lacteo candore niterent, illis impoſitum credit. Quidquid horum ſit, certum eſt, jam Tarquinii Priſci tempore illud increbuiſſe, nec omittenda interim Cluverii conjectura, à Celtica voce *Gallen*, quod iter facere, migrare, proficiſci denotat, gentem appellatam eſſe dicentis. Ad bellum promti, plus negotii reliquis gentibus Romanis faceſſebant, Cicerone Salluſtioque teſtibus: unde ne Sacerdotibus quidem à militia contra hos immunitas: Quod item inter Gallos factum, ubi nec ætatis ulla erat excuſatio. Interim impetu, quam conſtantiâ laudatiores, cætera magnanimi erant, & ut Divico, Helvetiorum Caput, apud Cæſarem ait, præ fraudibus doliſque fortitudinem habebant. Ruinas ædium, ut Ælianus refert, minimè veriti, etiam per flammas hoſtem inſequi pulchrum rebantur: In pugna ad Cannas nudi & inermes depræliati ſunt, Livio & Polybio auctoribus. Nec ab humanitatis tamen ſtudiis alieni. Eloquentiam mirè excoluerunt, V. in voce *Druida.* Venando belli ſimulachra ciere, otio damnato, ſoliti ſunt. Interim in ſævitiam proclives, hoſtes immolare non erubuerunt, arrogantes inſuper, & novarum rerum plus æquo curioſi, aliorumque contemptores; In duo olim diviſi genera Sacerdotes & Nobiles, plebem à Comitiis arcebant, potentiorum exactionibus mirum in modum afflictam. Fœminis virilis animus, in quas maritis jus vitæ & necis fuit, donec in diſſenſionibus quibusdam ſopiendis egregiâ operâ navatâ, majoris æſtimari cœperunt. Funerum pompa magnifica, quâ cum defunctorum cadaveribus, quidquid in jumentis mancipiisque chariſſimum, ſimul arſit. Quamvis autem Martem toti ſpirarent, non tamen cultum agrorum omnino deſpexerunt. Hinc lini Gallici laus & opulentum commercium, apud Plin. tanti etiam ex regione reditus, ut Julius Cæſar æs alienum, quod immenſum conflaverat, ex facili diſſolveret, Gallico ære contra Remp. militaturus. Porro ingens gentis fœcunditas, unde migrantium quaſi diluvio Italia inundata, in qua Roma capta, Mediolanum, Genua, Aquileia, Verona,

na, Senæ, Patavium, Cremona, Placentia, Bergamum, &c. conditæ. & parti Italiæ *Galliæ Ciſalpinæ* nomen: Nec Germania, Hiſpania, Anglia, Sclavonia, imo & Græcia Macedoniáque, ubi Galatiam conſtituerunt, ab illis manſit intacta. Plurimis in locis Ariſtocraticè olim gubernati, Reges quoque habuerunt, ſed conſenſu populi electos. Alii Democratiam inter illos viguiſſe, cujus ſumma tantùm non penes Druidas, aſſerere malunt, de quibus legi meretur Cæſar. A Julio Cæſare domiti per 5. ſecula Romanum venerati ſunt apicem, per 17. provincias, quarum 6. Conſulares erant, diviſi. Conſtantinus Magnus Comites in Civitatibus, Ducesque in locis quibusdam limitaneis conſtituit: & jus Romano more dictum, ſervatis tamen & municipalibus quibusdam ſtatutis: Idem Imperator cùm A. 330. munus prætorio Præfecti quatuor viris divideret, ex his unus Gallis præfuit, ſub quo tres Vicarii, in Gallia unus, in Hiſpania alter, tertius in M. Britannia. Quod obtinuit, donec Franci, Germanica gens, in has oras profecti, in unam cum Gallis gentem coaluerunt. Dii illorum quondam Teutates, i. Mercurius, Heus vel Heſus i. Mars, Taramis qui idem cum Jove: ſicut Apollinem ſub Beleni, & Plutonem ſub Serapionis coluere nominibus. Præcipuus tamen apud illos Mercurii cultus, & Martis, quem ex decreto Senatus reliquorum inſtituerunt hæredem. Erga Herculem quoque, tanquam politioris vitæ auctorem, non tepida illis religio, ſed Saturnum metuebant, humano proin ſanguine illum propiciaturi: quibus victimis uti iis ſolenne quoque, tum pro ſalute alicujus ex Magnatibus, tum quoties arduum quid aggreſſuri erant, ægrè à cruenta hac lege, Imperatoriis edictis abſterriti. Seculo poſt Chriſtum natum primo, ut quidam volunt, certè ſecundo, magna Gallorum pars ad fidem converſa eſt: Imo Apoſtolus Paulus, poſt primum Romanæ commorationis biennium, viſitatis Eccleſiis Orientalium, Italiam, Galliam & Hiſpaniam illuſtraſſe creditur, Anno Chriſti 60. Sixtus poſtea Epiſc. Rom. per Peregrinum, Gallos in Chriſtianiſmo confirmaſſe legitur, anno Chriſti 130. in quos ſævitum, ſub Antonino Philoſopho, tanquam Thyeſteorum conviviorum & Oedipodeorum inceſtuum reos, annò Chr. 170. Unde Vetius Epagathus nobilis, Sanctus Diaconus Viennenſis, Maturus, Biblis & Blandina fœminæ, Photinus Epiſc. Lugdunen. cui Irenæus ſucceſſit, Martyrio coronati. Attalus item, qui, ob delectum ciborum, Alcibiadem martyrem reprehendit. Poſtea a legione Melitina aliqua quies. Florentiſſimæ in Celtis Eccleſiæ, circa an. Chr. 180. ut & in reliquis Orbis partibus, quibus eadem cum hodiernis Proteſtantibus dogmata, Vide Irenæum *lib. 1. cap. 2. & 3.* Mox iterum ſanguinis rivi, circa ann. Chr. 208. ſub Helvio Pertinace, & Irenæus, cum innumera fidelium turba, martyrio ſublatus. V. Gregor. Turon. *lib. 1.* Etiam in Gallia Eccleſiarum meminit, circa an. Chr. 312. Athanaſius *Ep. Synodicâ*, apud Theodoret. *lib. 4. cap. 3.* quo tempore Synodus Arelatenſis, c. Arium habita eſt. Hilarius dein Pictav. Epiſc. conjugatus, circa ann. Chr. 350. Martinus autem Epiſcopus Turonenſis, an. Chr. 384. floruere: & quamvis circa an. C. 385. Syricius Epiſcopus R. cœlibatum promulgaverit, nihilominus non minus in Gallia, ubi plurimæ Synodi celebratæ, ac in Hiſpania, etiam poſt 200. annos Eccleſiaſtici uxorati manſere. Ithacius quoque Epiſcopus eodem tempore, à Maximo tyranno, Priſcillianiſtarum excidium impetravit, in quos cùm nimis rigidè animadverſum crederent Martinus & Ambroſius, 14. annorum ſchiſma ortum eſt. Poſt hæc Vigilantius Gallus, Præſul Hiſpanus doctiſſimus, cœlibatu damnato, reliquias Martyrum non adorandas, nec cereos in templis clarâ luce accendendos eſſe &c. docuit, circa an. Chr. 406. Jam in Francorum nomen, ſub Merovæo, tranſeuntes Galli, an. Chr. 451. Arianâ hæreſi, quibus Gothi Tholoſæ ſede fixâ adhærebant, infeſtati ſunt: Lupus autem Aurelianenſis Epiſc. floruit. Sicut Mamertus Epiſcopus Viennenſis, an. C. 466. Remigius Remenſis, Gallorum Apoſtolus dictus, an. C. 469. & Iſidorus Arvernorum Ep. an. C. 490. Sub Chlodovæo, tota Chriſtianum nomen amplexa gens eſt, an. C. 449. pauciſſimis montium incolis exceptis. Celebres fuere an. 515. B. Medardus Noviomenſis & Gildardus Rothomagenſis, Epiſcopi, ſanxitque Childebertus, ne Judæi domo prodirent, à Cœna Domini & ſanctis diebus, usque ad proximum diem profeſtum. Chramnus verò in miniſtros Dei ſævus, incendio periit, an. C. 564. Poſt hæc nox orbi incubuit, & Dagobertus Dionyſii Pariſienſis Clodovæus reliquiarum cultum, territus auxit: Sigibertus verò, ut prolem ſuſciperet 12. Monaſteria fundavit. Kilianus dein Franciam peragravit, an. 686. Vulfranus Epiſc. Senonenſis floruit, an. C. 692. Crevit in Gallia Pontificum auctoritas, à quo Zacharias Pipinum Francis R. dedit, an. C. 751. & Carolomannus, Racheſis, Childericus cœnobia ingreſſi ſunt. Interim Gallorum Epiſcopi cum Epiſcopis Germaniæ, Synodo Francofurti ſub Carolo M. habitâ an. C. 797. Concilium Nicenum 2. quo imaginum cultus ſtabilitus fuerat, damnarunt: his tamen, pro liturgia Ambroſiana, Romana ſeu Gregoriana obtruſa eſt ab Imp. in Concilio Turonenſi, an. C. 812. Cœlibatum per Galliam inprimis & Germaniam ſtrenuè promovit Nicolaus I. an. C. 858. Bertramus verò Presbyter, juſſu Caroli Calvi, Rabani ſententiam, de figurata locutione verborum S. Cœnæ defendit, an. C. 876. ſecutus Berengarius Andegavenſis Eccl. Archidiaconus, an. C. 1024. & ſeqq. qui eandem ſententiam, ex mente Auguſtini, acriter propugnavit. Bruno Ordinem Carthuſianorum inſtituit, an. C. 1087. quem ſecuti ex Benedictino Ciſtercienſis, & Bernardinus, an. C. 1112. Rhemis in concilio Bernardus vitia Cleri & Pontificum liberrimè reprehendit, A. C. 1131. idemque Eccleſiam, Româ pereunte, in Gallia ſalvam eſſe poſſe, & Antichriſtum præ foribus eſſe monuit, an. C. 1145. Interea Petrus Bruis, per annos 20. Toloſæ religionem puriorem docuit, exuſtus an. 1147. majori fervore Henrico Monacho, diſcipulo ejus, idem faciente, tantu ſucceſſu, ut Galliam ferè totam ſua doctrinâ impleret. Auctore etiam Valdo, Valdenſes ſeu Albigenſes lacertos movere, an. C. 1152. Bibliaque Gallicè ſunt ab illo verſa: & cùm Philippum Auguſtum R. Clemens III. excommunicaturus eſſet, reſpondit is, ſe ejus ſententiam non reformidare, edoctus ex Joachimo Abbate, Antichriſtum jam natum eſſe. Almericus an. 1200. imagines, altaria, Sanctorum invocationem, Tranſubſtantiationem oppugnavit. In Albigenſes dein ſævitum, an. C. 1208. & 1218. Senterunt eodem tempore Galli gravem Honorium Pontif. qui Anglos Gallosq. exactionibus vexans, dictitabat: *Debent matris inopiam filii ſublevare:* Proin Ludovicus IX. cognom. Divus, pragmaticâ ſanctione has Romanæ Curiæ technas reſcidit: infelix contra Albigenſes, an. C. 1226. qui ſub onere immenſum crevere. Philippus Pulcher, à Bonifacio VIII. excommunicatus, generoſe injuriam vindicavit, an. C. 1301. mox Clemens V. Papalem ſedem Avenione fixit, an. C. 1305. ſub quo, præſente Philippo, Concilio Viennenſi an. C. 1311. inter alia, de Reformatione Eccleſiæ, actum eſt: Johannes dein XXII. quòd animarum negaret immortalitatem, flammis dignus à Rege judicatus eſt. Indulgentias à Clemente VI. conceſſas publico ſcripto refutavit Pariſienſis Academia, A. C. 1350. Pontificem Antichriſtum eſſe docuit Nicolaus Oremus, qui etiam juſſu Caroli V. Regis Biblia Gallicè vertit, an. C. 1370. Alanus quoque tum Charterius, in libro *Somnii Viridarii* authoritatem Papæ dejecit. Circa an. C. 1395. ſub Carolo VI. à Sorbona decretum, ut ſubditi ab utriusque Pontificis, qui tum erant, obſequio eximerentur, quod valuit, & totos tres annos Papæ eclipſin facile tulit Gallia. Pragmaticam ſanctionem publicavit Carolus VI. Anno Chriſti 1439. Annatasque regno efferri prohibuit. Quæ poſtmodum, ſub Reformationis initia, religionis mutatio contigerit, quæque circa Concilii Tridentini deciſiones admittendas, à Regibus acta, ex Meterano, Thuano, Læto, aliisque peti poſſunt: unicum hoc addo, quòd Meteranus, poſt clades ad S. Quintini Fanum & Gravelingam an. 1557. & 1558. acceptas, cùm pleraque Gallica Nobilitas in Flandriæ carceribus detineretur, plurimos illorum, dum captivitatis tædium Biblicâ lectione fallere ab amicis moniti conarentur, in veritatis agnitionem perveniſſe, indeque liberatos, Latinos ejuraſſe ritus, obſervavit. Primus autem qui publicè in Gallia religionem è Nobilitate profeſſus eſt, fuit Franciſcus Andelotius, Gaſparis Colinii Admiralis Galliæ frater, &c. Præter antiquos de Gallorum gente ſcriptores, V. Maginum, Bonavent. Caſtellionium *de Gall. Inſubr. ant. ſed.* Joh. Picardum, Petrum Ramum, *de moribus Vett. Gall.* Steph. Forcatulum *de Gall. Imp. & Phil.* Joh. Goropium Becanum, Barthol. Chaſſanæum, Fauchetum, Duchenium, Bellajum, Natalem Talepied. *Hiſtor. des Druides, Eubag. &c.* Joh. le Maire, Dupleix, Mezeray, Pithœum, du Vallium, Sanſonem, Moreriam *in Dict. Hiſtorico*, Valeſium *in Gallia Lugdunenſi, &c.* Quære etiam in vocibus *Celtæ, Druides, Franci, Francia, Gallia, Pariſii, &c.*

Galli, ſacerdotes Cybeles in Phrygiâ, dicti à *Gallo* flumine, cujus aquas cùm bibiſſent, ſtatim furere incipiebant, adeò ut ſeipſos caſtrarent, quod aliter citra perniciem facere non poterant, niſi Samiâ teſtâ. Hi ſacra facientes furentium more capita rotabant. Lucan. *lib. 1.*

—— Crinemq; rotantes
Sanguineum populis ulularunt triſtia Galli.

S. Galli Abbas, potens olim, ac inter Principes Imperii, quem titulum Ulrico Abbati, ex Altoſaxa familia, a Philippo Auguſto Baſileæ collatum, refert Conr. Fabarienſis *in Annal.* hodieque ſatis latè imperat. Paret illi in Turgea oppidum Wila, dein in ſup. Turgea, ager non contemnendus, cujus incolæ die *Gottshausleuth* dicti, in certas regionis *Gegnungen* diſtribuuntur, quæ in ſuas diviſæ ſunt Præfecturas. Vide infra. Porro Comit. Toggenburgicus Abbatis quoque imperium agnoſcit, ſalvis tamen ſubditorum privilegiis, quorum beneficio inter alia libertate religionis fruuntur, V. *Toggii.* In præfectura tandem Rheguſcorum, ad Helvetios ſpectante, minor juriſdictio multis in locis ad Abbatem pertinet. Vide Simlerum *deſcr. Helvetiæ*, & infra in voce *Sangallenſis* Abbas.

Loca in Turgea ſub Abbatis ditione.

Berg.	*LumisWyl.*
Bergknecht.	*MorsWyl.*
Bernardscell.	*Mula.*
GeiſerWald.	*Rodmont.*
Gold.	*Romirzhorn.*
GottſauW.	*Roſchach.*
HelſenſchWyl.	*Strubencell.*
HottſchWyl.	*Summerey.*

Tablata.
Thumbach.
Underegg.
Waldkirch.
Wiger.
Wittenbach.
ZiberWangen.
ZuzWeil.

S. Galli opp. V. *Sangallum.*

Gallia, maxima Europæ pars, quicquid enim terrarum à Rheno per Oceanum, Pyrenæos montes, mare Mediterraneum, & Appenninum montem, usquead Anconam clauditur, communi appellatione *Gallia* Latinis appellatur. A *candore* populi ſic dicta, Γάλα enim Græcis idem quod *Lac* Latinis. Montes namq; & rigor cœli ab eâ parte Solis ardorem excludunt, ut eorum corpora non colorentur. Regionem hanc olim in Ciſalpinam, & Tranſalpinam diviſere. Ciſalpinam dixerunt, quam hodiè ferè communi vocabulo Lombardiam vocamus, quæ Italiæ pars eſt. Tranſalpinam, quæ his 5. metis, Rheno nempe, Oceano, Pyrenæis montibus, Mediterraneo mari, & Alpibus finitur. Hanc Tranſalpinam iterum, Cæſare teſte, triplicem fecere. Belgicam, Celticam, & Aquitanicam. Belgicam, quæ Oceano, Rheno, Matronâ & Sequanâ fluminibus includitur, hodieque majori ex parte linguâ Teutonicâ utitur, & *Germania inferior* (cui Picardia conjuncta eſt) vocatur. Celticam verò ſeu Lugdunenſem, quæ Garumnâ, Sequanâ & Rhodano fluminibus comprehenditur. Hæc nunc *Francia* dicitur. Aquitanicam denique, quæ à Garumnâ ad Oceanum & Pyrenæos montes extenditur. Septentrionem verſus Oceanum habet, qui & ſinus Aquitanicus, ab Occaſu Hiſpaniam, à meridie Narbonenſem provinciam. Corporibus hominum & linguâ à cæteris differt, hodieque major ejus pars Gaſconia, vel Vaſconia dicitur. Hic Gallorum antiquus terminus. Sed Gallorum regio, quæ hodie regni nomine gaudet, atque vernaculo vocabulo *Franciæ regnum* vocatur, non tam latè patet, ſed tantum verſus Septentrionem anguſtior eſt, quantum illi linea ab Argentorato ad Rhenum ſito, Iccium portum (hodie Caletum) usque deducta adimit; comprehenditque omnem eum terrarum tractum, qui hâc lineâ, Oceano, Pyrenæis montibus, mari Mediterraneo, Alpibusque montibus continetur. Triplex etiam nomen habuit Gallia, *Togata* enim, *Comata*, & *Braccata* dicta eſt. *Togata* dicitur Ciſalpina, quæ ſc. inter Alpes eſt, & Rubiconem fluvium, antiquum Italiæ limitem: Ita dicta, quòd populi illi Romanorum more *togâ* uterentur. *Braccata* autem Gallia dicta eſt Narbonenſis provincia; à *braccis* villoſæ veſtis genere appellata, quibus peculiariter ejus provinciæ homines utebantur. *Comata* denique cognominabatur omnis Tranſalpina Gallia, à *coma* nutriendæ ſtudio. Baudrando Gallia eſt, *Ciſalpina* & *Tranſalpina*. *Gallia Ciſalpina*, quæ & *Togata* dicta, diviſa fuit in *Ciſpadanam* & *Tranſpadanam*. *Gallia Ciſpadana* vulgò nunc dicitur *Lombardia di qua del Po* Italis, *Lombardie de deça le Po* Gallis, & *Gallia Tranſpadana* vulgò *Lombardia di la del Po* Italis, *Lombardie de delà le Po* Gallis dicta. Dividuntur inter ſe flumine Pado. *Galliæ Ciſpadanæ* populi fuere Ligures, Anamani, Boii, Lingones, & Senones; *Tranſpadanæ* autem fuere Cenomani, Euganei, Inſubres, Orobii, Lepontii, Salaſſi, Libicii, Lævi, Taurini, & Seguſini. Hiſtri verò, Carni, & Veneti populi à quibusdam Galliæ Tranſpadanæ accenſentur, & ab aliis omnino ab ea excluduntur, teſte Brietio. Eſt & *Gallia Subalpina*, quæ nunc Pedemontium dicitur; eſtque pars Galliæ Ciſalpinæ. *Gallia* verò *Tranſalpina*, quæ aliàs *Comata*, in *Aquitanicam*, *Celticam* & *Belgicam* ſubdiviſa propriè & verè Gallia eſt, nunc *Francia* dicitur, vulgò *la France*, uti etiam ab Anglis dicitur, Hiſpanis, & Italis *Francia*, Germanis *Franckreich*; eſtque regnum Europæ potentiſſimum, de quo pluribus in voce *Francia*. *Gallia Aquitanica* continebat totum tractum, ubi nunc ſunt Aquitania vera ſeu Guienna cis Garumnam, Vaſconia, Benearnia, Pictavia, Santonia, Petrocorium, Ruthenenſis provincia, Bituricenſis, Lemovicenſis, & Cadurcenſis, cum Alvernia. A Juvenale *facunda* dicitur Gallia, *Sat.* 15.

Gallia cauſidicos docuit facunda Britannos.

Idem *Sat.* 7.

——*Accipiat te*
Gallia, vel potius nutricula cauſidicorum
Africa. ——

Hinc Adjectiva, *Gallicanus*, ut *res Gallicana*, apud Cic. *in orat. pro Quinctio.* Item *Gallicus*, ut *Gallica terebra*, Columel. *lib.* 5. Item *Gallius*, ut *Galliæ mulieres* apud Salluſt. *Hiſt. lib.* 4. Denique *Gallus*, unde *Galli* dicti ſunt, qui ex Galliâ originem habent. Illi a. viliores, & craſſiores veſtes, vel pannos texebant, quippe quibus, teſte Strabone, lana, unde ſaga conficiebantur, craſſior, & aſperior fuit. Juv. *Sat.* 9.

—— *Pingues aliquando lacernas,*
Et male percuſſas textoris pectine Galli.

Mart. *lib.* 4.

Accipe Sequanicæ pinguem textricis alumnam.

Idem alibi,

—— *Me pinguis Gallia veſtit.*

Urbes Galliæ Aquitanicæ clariores:

Aginnum, *Agen*, in Aginnenſi provincia.
Albiga, *Alby*, in Occitania ſuperiori.
Angeriacum, *S. Jean d' Angely*, in Santonia.
Anicium ſeu Podium, *le Puy*. Vide *Podium.*
Aquæ Tarbellicæ, *Dax*, in Vaſconia.
Aturus, *Ayre*, in Vaſconia.
Aureliacum, *Orilhac*, in Alvernia.
Auſcii, *Auch*, in Arminiaco tractu.
Baiona, *Baione*, in Vaſcitania.
Bergeracum, *Bergerac*, in Petrocoricenſi provincia.
Biturix, *Bourges*, in Bituricenſi provincia.
Blabia, *Blaye*, in Guienna.
Briva Curretia, *Brive*, in Lemovicis.
Broagium, *Brouage*, in Santonia.
Burdegala, *Bordeaux*, in Aquitania propria ſeu Guienna.
Cadurcum, *Cahors*, in Cadurcenſi provincia.
Caſtrum Heraldi, *Chaſtelleraut*, in Pictavia.
Claromons, *Clermont*, in Alvernia.
Condomum, *Condom*, in Condomenſi tractu.
Conſorani, *S. Licer de Conſerans*, in tractu cognomine.
Eluſa, *Eauſe*, in Arminiaco tractu.
Engoliſma, *Angouleſme*, in Engoliſmenſi provincia.
Exelodunum, *Iſſoudun*, in Bituricenſi provincia.
Fanum S. Johannis Pedeportuenſis, *S. Jean Piedeport*, in Navarra inferiori.
Figeacum, *Figeac*, in Cadurcenſi provincia.
Floriopolis, *S. Flour*, in Alvernia.
Fontenæum, *Fontenay le Comte*, in Pictavia.
Fuxium, *Foix*, in Occitania.
Gueretum, *Gueret*, in Marchia.
Iſſuria, *Iſſoire*, in Alvernia.
Lactorium, *Lectoure*, in Arminiaco.
Laſcura, *Leſcar*, in Benearnia.
Lemovices, *Limoges*, in Lemovicenſi provincia.
Liburnia, *Libourne*, in Guienna propria.
Lodunum, *Loudun*, in Pictavia.
Lumbarium, *Lombez*, in Convenis.
Lucionum, *Luçon*, in Pictavia.
Lugdunum Convenarum, *S. Bertrand de Comminges*, in Convenis.
Malleacum, *Maillezais*, in Pictavia.
Mimate, *Mende*, in Gabalis.
Mons Albanus, *Montauban*, in Cadurcenſi provincia.
Mons Martiani, *Mont de Marſan*, in Vaſconia propria.
Neracum, *Nerac*, in Vazatenſi provincia.
Navarreſium, *Navarrins*, in Benearnia.
Niortium, *Niort*, in Pictavia.
Olorona, *Oleron*, in Benearnia.
Palum, *Pau*, in Benearnia.
Pamiæ ſeu Apamia, *Pamiers*, in Occitania.
Petrocorium, *Perigueux*, in Petrocoricenſi tractu.
Pictavium, *Poictiers*, in Pictavia.
Podium ſeu Anicium, *le Puy*, in Velaunis.
Portus Santonum. Vide *Rupella.*
Rigodunum, *Riom*, in Alvernia.
Rivi, *Rieux*, in Occitania.
Rupella, *la Rochelle*, in Alnetenſi tractu.
Ruthena, *Rhodez*, in Ruthenenſi provincia.
Santones, *Saintes*, in Santonia.
Sarlatum, *Sarlat*, in Petrocoricenſi provincia.
Tarba, *Tarbes*, in Bigerrenſi regione.
Tutela, *Tulle*, in Lemovicenſi provincia.
Vabræ, *Vabres*, in Ruthenenſi provincia.
Vaſatum, *Bazas*, in Vazatenſi provincia.
Vaurum, *Lavaur*, in Occitania.
Verdunum ad Garumnam, *Verdun*, in Gaurenſi tractu.
Villafranca Ruthenenſis, *Villefranche de Rovergue*, in Ruthenenſi provincia.
Uſarchia, *Userche*, in Lemovicenſi provincia.

Gallia Celtica ſeu *Lugdunenſis* Ligeri, Sequana, Matrona, & Rhodano fluviis, & Vogeſo monte præter propter definitia Auguſto. Tres enim primi fluvii tranſcenduntur pluribus in locis, & Caletæ, Meldæ, Pariſii, Tricaſſes, Lingones, Sequani fuere in Celtica, uti & Helvetii. Ibi nunc ſunt provinciæ Francia, Campania ex parte, Normannia, Britannia minor, Burgundia, Helvetii, Breſſia, Lugdunenſis, Nivernenſis, Belſia, Andes, Cœnomani, & Turones, teſtibus Sanſone & Brietio; quanquam Cluverius crediderit Helvetios fuiſſe in Gallia Belgica.

Urbes Galliæ Celticæ clariores:

Abrincæ, *Avranches*, in Normannia.
Alenconium, *Alençon*, in Normannia.
Ambaſia, *Amboiſe*, in Turonia.
*Andegavi & Andes, *Angers*, in Andegavia.
Antiſiodorum, *Auxerre*, in Burgundia.
Auguſtodunum, quod & Hedua, *Autun*, in Burgundia.
*Aureliæ, & Aureliani, *Orleans*, in Aurelianenſi provincia.
Auxona, *Auſſone*, in Burgundiæ Ducatu.
Baiocæ, olim Baiocaſſes, *Bayeux*, in Normannia.
Bellica, *Belay*, in Breſſia.
Belna, *Beaulne*, in Burgundia.

Bleſæ,

Bleſæ, *Blois*, in Bleſenſi tractu.
Briocum, *S. Brieu*, in Britannia minori.
Brivates, *Breſt*, in Britannia minori.
Burgus, *Bourg en Breſſe*, in Breſſia.
Cabillonum, *Chalon ſur Saone*, in Burgundia.
Cadomus, quaſi domus Caii, *Caen*, in Normannia.
Calidobeccum, *Caudebec*, in Normannia.
Calvomontium, *Chaumont en Baſſigny*, in Campania.
Carnutes, *Chartres*, in Belſia.
Caroburgus, *Cherbourg*, in Normannia.
Caſtilio, *Chaſtillon ſur Seyne*, in Burgundia.
Caſtrodunum, *Chaſteau Dun*, in Belſia.
Cenomani, *le Mans*, in Cenomanis.
Conſtantia Caſtra, *Conſtances*, in Normannia.
Coriſopitum, *Quimper*, ſeu *Quimpercorentin*, in Britannia minori.
Deppa, *Dieppe*, in Normannia.
Dinanium, *Dinan*, in Britannia minori.
*Divio, *Dijon*, in Burgundia.
Dola, *Dole*, in Comitatu Burgundiæ.
Dolus ſeu Dolis, *Dol*, in Britannia minori.
Drocum, *Dreux*, in Belſia.
Ebroicæ, olim Eburovices, *Evreux*, in Normannia.
Falleſia, & Promontoriola, *Falaiſe*, in Normannia.
Flexia, *la Fleche*, in Andegavenſi provincia.
Giſortium, *Giſors*, in Normannia.
Græum, *Gray*, in Comitatu Burgundiæ.
Juliobona, *l'Iſle-bonne*, in Normannia.
Latiniacum, *Lagny*, in Bria.
Lauſanna, *Lauſanne*, in Helvetiis.
Leona, *S. Pol de Leon*, in Britannia minori.
Lexovii, *Liſieux*, in Normannia.
Lingonæ, veteribus Lingones, *Langres*, in Campania.
Lochia, *Loches*, in Turonenſi provincia.
Lugdunum, *Lion*, in Lugdunenſi provincia.
Lutetia, *Paris*, in provincia Inſulæ Franciæ.
Maclovium, priùs Aletha, *S. Malo*, in Britannia minori.
Matiſcona, *Maſcon*, in Burgundia.
Mauritania, *Mortaigne*, in Perticenſi provincia.
Meduana, *Mayenne*, in Cenomanis.
Medunta, *Mante*, in Inſula Franciæ.
Meldæ, *Meaux*, in Bria.
Melodunum, *Melun*, in Inſula Franciæ.
Molinum, *Molins*, in Borbonienſi provincia.
Mons Argus, *Montargis*, in Vaſtinio tractu.
Mons Brionis, *Monbriſſon*, in Forenſi provincia.
*Nannetes, *Nantes*, in Britannia minori.
Nivernæ, & Nivernum, *Nevers*, in Nivernenſi provincia.
Nongentum, *Nogent le Retrou*, in Perticenſi provincia.
Oſiſmi ſive Oſiſmii. Vide *Trecorium*.
Oximum, *Hyeſmes*, in Normannia.
Pons arcuenſis, *Pont de l'arche*, in Normannia.
Pontiſara, *Pontoiſe*, in provincia Inſulæ Franciæ.
Portus Graciæ, *Havre de Grace*, in Normannia.
Quinpercorentinum, oppidum Britanniæ præcipuum Oſiſmorum, Epiſcopi ſedes, *Quimpercorentin*. Vide *Coriſopitum*.
Remorentinum, *Remorentin*, in Solonia tractu Aurelianenſis provinciæ.
*Rhedonæ, veteribus Rhedones, *Rennes*, in Britannia minori.
Rodumna, *Roanne*, in Forenſi provincia.
*Rothomagus, *Rouen*, in Normannia.
Sagium & Saium, ſeu Saii, olim Seſuvii, *Seez*, in Normannia.
Salinæ, *Salins*, in Comitatu Burgundiæ.
Salmurium, *Saumur*, in Andegavenſi provincia.
Salodurum, *Soleurre*, in Helvetiis.
Senones, *Sens*, in Burgundia.
Tigurum, *Zurich*, in Helvetiis.
Trecæ, *Troyes*, in Campania provincia.
Trecorium, olim Oſiſmi, *Treguier*, in Britannia minori.
*Turonæ, veteribus Turones, *Tours*, in Turonia.
Veneti, & Venetia, *Vannes*, in Britannia minori.
Vernolium, *Verneüil*, in Normannia.
Vernonium, *Vernon*, in Normannia.
Veſulum, *Veſoul*, in Comitatu Burgundiæ.
Veſuntio, *Beſançon*, in Comitatu Burgundiæ.
Vindocinum, *Vendoſme*, in Belſia.
Vira, *Vire*, in Normannia.

Gallia Narbonenſis, ſeu Braccata, in 4. etiam diſpeſcitur, Occitanam, in qua Toloſa, Provinciam, in qua Aquæ Sextiæ, Delphinatum, in quo Granopolis, & Sabaudiam, in qua Cambericum.

Urbes Galliæ Narbonenſis clariores:

Agatha & Agathopolis, *Agde*, in Occitania.
Alba Helviorum, quæ & Vivario, *Viviers*, in Vivarienſi provincia.
Anneſſiacum, *Anneſi*, in Sabaudia.
Annonæum, *Annonay*, in Vivarienſi tractu.
Antipolis, *Antibes*, in Provincia.
Apta, *Apte*, in Provincia.
Aquæ mortuæ, *Aigues mortes*, in Occitania.
*Aquæ Sextiæ, *Aix*, in Provincia.
Arauſio, *Orange*, in Provincia.
Arelate & Arelatum, *Arles*, in Provincia.
*Avenio, *Avignon*, in Provincia.
Belloquadrum, *Beaucaire*, in Occitania.
Biteræ, *Beſiers*, in Occitania inferiori.
Brigantium, *Briançon*, in Delphinatu.
Caballio, *Cavaillon*, in Provincia.
Carcaſo, *Carcaſſone*, in Occitania.
Carpentoracte, *Carpentras*, in Provincia.
Caſtra, *Caſtres*, in Occitania ſuperiori.
Caucoliberis, *Collioure*, in Comitatu Ruſcinonenſi.
Civaro, *Chambery*, in Sabaudia.
Civitas, *la Ciotat*, in Provincia.
Creſtidium, ſeu Criſta Arnaldi, *le Creſt*, in Delphinatu.
Dea & Dia, *Die*, in Delphinatu.
Dinia, *Digne*, in Provincia.
Draguignanum, *Draguignan*, in Provincia.
Ebredunum, *Ambrun*, in Delphinatu.
Electa, *Alech*, in Occitania.
Fanum S. Eutropii, *S. Tropez*, in Provincia.
Forum Julium, *Frejus*, in Provincia.
Forum Neronis, *Forcalquier*, in Provincia.
*Geneva, *Geneve*, in Sabaudia.
Glandeva, *Glandeve*, in Provincia.
Granopolis & Gratianopolis, *Grenoble*, in Delphinatu.
Graſſa, olim Griniacum, *Graſſe*, in Provincia.
Helena, *Elne*, in Comitatu Ruſcinonenſi.
Helvii. Vide *Alba Helviorum*.
Limoſium, *Limoux*, in Occitania.
Luteva, *Lodeve*, in Occitania.
Magalone, *Maguelone*, in Occitania.
Maritima, *Martegues*, in Provincia.
Maſſilia, *Marſeille*, in Provincia.
Mauriana, *S. Jean de Maurienne*, in Sabaudia.
Monmelianum, *Monmelian*, in Sabaudia.
Mons Peſſulanus, *Montpellier*, in Occitania inferiori.
Montilium Audemari, *Montelimart*, in Delphinatu.
*Narbo, *Narbonne*, in Occitania.
*Nemauſus, *Niſmes*, in Occitania.
Nicæa, *Nice en Provence*, aliàs in Provincia.
Papuli Fanum, *S. Papoul*, in Occitania ſuperiori.
Perpinianum, *Perpignan*, in Comitatu Ruſcinonenſi.
Piſcenæ, *Pezenas*, in Occitania inferiori.
Pons S. Spiritus, *Pont S. Eſprit*, in Occitania inferiori.
Pontiopolis, olim Thermæ, *S. Pons de Tomiers*, in Occitania inferiori.
Regium, *Riez*, in Provincia.
Romanum, *Romans*, in Delphinatu.
Sanicium & Sanecia, *Senez*, in Provincia.
Siſtarica, *Ciſteron*, in Provincia.
Tarantaſia, *Monſtier en Tarentaiſe*, in Sabaudia.
Taraſco, *Taraſcon*, in Provincia.
Telo & Telona, *Toulon*, in Provincia.
*Toloſa, *Tholouſe*, in Occitania ſuperiori.
Tricaſtra, *S. Paul de trois Chaſteaux*, in Delphinatu.
Tunonium, *Tonon*, in Sabaudia.
Turnonium, *Tournon*, in Vivarienſi tractu.
Valentia, *Valence*, in Delphinatu.
Vapincum, *Gap*, in Delphinatu.
Vaſio, *Vaiſon*, in Provincia.
Vencia, *Vence*, in Provincia.
Vienna, *Vienne*, in Delphinatu.
Vivarium, ſeu Alba Helviorum, *Viviers*, in Vivarienſi tractu.
Utica, *Uſez*, in Occitania.

Gallia Belgica, terminatur ab Oriente Rheno fluvio, à Septentrione partim Rheno, partim Oceano Germanico, ab Occaſu mari Britannico & Gallia Celtica, à qua etiam terminatur in Auſtrum. Nunc in plures provincias dividitur, nempe in Picardiam, Campaniam ex parte, Lotharingiam, Alſatiam, Germaniam cis Rhenum, & partem auſtralem Belgii, quæ partim Regi Franciæ, partim Regi Hiſpaniæ ſubeſt. Belgium enim verſus Boream fuit ſub Germania comprehenſum. Ex his partibus *Gallia Aquitanica* tota Regi Franciæ ſubeſt, uti & *Gallia Narbonenſis*, excepta Sabaudia, & *Gallia Celtica* ſeu *Lugdunenſis*, exceptis Helvetiis & Sequanis; & ex *Gallia Belgica*, major pars ipſius imperio ſubeſt, nempe Picardia, Campania, Alſatia, Arteſia, pars Flandriæ & Hannoniæ, cum parte Lotharingiæ. Colonienſes autem, Trevirenſes, Clivenſes, Juliacenſes, & Leodienſes ſunt in Germania, & propriis parent Principibus: Altera verò pars Belgii auſtralis Hiſpanum agnoſcit dominium, dempta tantùm aliqua parte, quæ ſubeſt dominio Hollandorum.

Urbes Galliæ Belgicæ clariores nunc ſunt:

Abbavilla, *Abbeville*, in Picardia.

Ambiani & Ambianum, *Amiens*, in Picardia.
Atrebatum, *Arras*, in Arteſia.
Avenna, *Aveſne*, in Hannonia.
Auguſta Veromanduorum, olim epiſc. nunc Abbatia, *Vermand*, in Picardia.
Barrum Ducium, *Barle Duc*, in Barenſi Ducatu.
*Bellovaci, *Beauvais*, in Inſula Franciæ.
Bethunia, *Bethune*, in Hannonia.
*Bononia, *Bologne*, in Picardia.
Caletum, *Calais*, in Picardia.
Carolopolis, *Charleville*, in Campania.
Catalauni, *Chalons ſur Marne*, in Campania.
Compendium, *Compiegne*, in Inſula Franciæ.
Corbia, *Corbie*, in Picardia.
Cortracum, *Courtray*, in Flandria.
Duacum, *Douay*, in Flandria.
Dunquerca, *Dunquerque*, in Flandria.
Durocottorum. Vide *Rhemi*.
Fara, *la Fere*, in Picardia.
Furnæ, *Furnes*, in Flandria.
Gravelinga, *Gravelines*, in Flandria.
Guiſia ſeu Guſia, *Guiſe*, in Picardia.
Hamum, *Ham*, in Picardia.
Hedinum, *Hedin*, in Arteſia.
Janvilla, *Joinville*, in Campania.
Inſulæ, *Liſle*, in Flandria.
Laudunum, *Laon*, in Inſula Franciæ.
Maceriæ, *Maiſieres*, in Campania.
Marſalium, *Marſal*, in Lotharingia.
*Meta, olim Mediomatrices, *Metz*, in Lotharingia.
Mons S. Vinoci, *Vinoxbergue*, in Flandria.
Monſtrolium, *Montreuil*, in Picardia.
Moſomium, *Mouſon*, in Campania.
*Nanceium, *Nancy*, in Lotharingia.
Noviodunum & Noviomum, *Noyon*, in provincia Inſulæ Franciæ.
Perona, *Perone*, in Picardia.
Quinctinopolis, *S. Quentin*, in Picardia.
Retelium, *Retel*, in Campania.
*Rhemi, quæ & Durocottorum, *Reims*, in Campania.
Sedanum, *Sedan*, in Campania.
Silvanecti & Silvanectum, *Senlis*, in Inſula Franciæ.
Sueſſionæ, veteribus Sueſſiones, *Soiſſons*, in Inſula Franciæ.
Theodonis villa, *Thionville*, in Ducatu Luxemburgico.
Tornacum, *Tournay*, in Flandria.
*Tullum, *Toul*, in Lotharingia.
Virodunum, *Verdun*, in Lotharingia.

Gallia Novempopulana Sex. Ruf. vel *Novempopulonia*, pars Aquitaniæ, inter Garumnam fluvium, montes Pyrenæos, & Oceanum contenta, ſic à novem populis in illa præcipuis dicta, vulgò *la Guaſcogna*, *Gaſcoigne*.

Gallia Subalpina, Plin. pars Ciſalpinæ Alpibus ſubjecta, quæ regio Pedemontana, & principatus Pedemontanus dicitur, vulgò *Piedmont*; in qua Auguſta Taurinorum, conventus juridicus, & ſedes Principis, qui Sabaudiæ Dux eſt, ibi reſidens, cùm principatus longè major, magiſque Sabaudiâ excultus ſit.

Urbes Galliæ Subalpinæ, id eſt, principatus Pedemontani:

*Aſta, *Aſti*.	Foſſanum, *Foſſano*.
*Auguſta Taurinorum, *Turino*.	*Mons Vici, *Mondovi*.
Auguſta Prætoria, *Aoſta*.	Salutiæ, *Saluzzo*.
Eporedia, *Jurea*.	*Vercellæ, *Vercelli*.

Gallia Togata, pars *Galliæ Ciſalpinæ*, à Placentia Anconam usque protenſa, (licèt alii alios terminos faciant) in qua Æmilia & pars Umbriæ, in ora Senonum, Hadriatico mari expoſita, inter Apenninum montem ad meridiem & Padum fluvium ad Boream perſtricta.

Galliacum, caſtrum Galliæ, ad fluv. Tarnim, vulgò *Gaillac*. Ejus meminit Petrus *Hiſt. Albig. cap.* 54.

Galliani ſaltus, qui & *Aquinates*, teſte Plinio, *Galeata*, pagus Æmiliæ, in agro Foroliviensi, Meldulæ oppido & Civitellæ oppidulo ad 2. mill. paſſ. vicinus.

Gallianum, opp. Lombardiæ Ciſpad. in Marchionatu Montisferrati.

Gallica Flavia, Hiſp. urbs Ilergetum. Ptol. *Fraga* Varrer. Vide *Flavia Gallica*.

Gallica paludes, quæ & *Stagna Hadriatica*, Vitruv. *Lagune di Venetia*, intimus maris Hadriatici receſſus, apud Venetam urbem, quæ intra illas condita, ab omni hoſtili invaſione tuta eſt. V. Mar. Nigrum.

Gallicanum, opp. Latii, ubi ol. Gabiorum Urbs.

Gallicanus, Conſul cum Atilio Titiano, an. U. C. 879. & cum Venuſtio, an. U. C. 902. & cum Symmacho, an. U. C. 1082.

Gallicanus, militum Dux celebris, ductâ Conſtantiâ, filiâ Conſtantini Magni in expeditione quadam contra Barbaros, ſe periculo inextricabili implicitum ſentiens, à duobus amicis perſuaſus, votum Deo fecit, Chriſti fidem ſe amplexurum, ſi victor evaſiſſet. Cujus damnas, fideliter quæ pollicitus erat, præſtitit, Martyr ſub Juliano Apoſtata tandem factus. Baron. Ann. C. 330. 362.

Gallicanus mons, Plutarch. *Gallicanus ſaltus* Ciceroni, mons Campaniæ, idem cum Maſſico & Gauro, teſte Blondo cum aliis, (cum pago, qui *Caſcano* dicitur) Sueſſæ urbi finitimus, *Garro* hodie, inter Sueſſam & Sinueſſam urbes.

Gallicum, Ant. oppidum & fluvius Hiſpaniæ Tarraconenſis, in Aragonia. Oppidum idem eſt cum Gallica Flavia: fluvius *Gallego* nominatur, in Iberum influens inter Cæſarauguſtam & Oſicerdam. Ferr. Baudrando *Gallicum* oppidum quid ſit, non conſtat: Si idem cum Gallica Flavia; eſt *Fraga*, ſi Forum Gallorum, eſt *Zuera*, ſeu *Gurrea*, ſeu *Luna*. Vide *ibi*. Gallicus autem fluvius quibusdam eſt *Gallego*: qui ortus ex Pyrenæis montibus, in Iberum fluvium ſe exonerat juxta Cæſarauguſtam.

Gallicum fretum, *pas de Calais* Gallis, *The ſtreight of Calis* Anglis, *de Hoofden* Belgis, fretum eſt inter Galliam & Angliam, 6. leucis Gallicis latum; nempe inter Iccium portum, *Wiſſan*, & Dubrim. Dicitur etiam fretum Morinorum, & mare Germanicum ſeparat à Britannico. Vide *Fretum Gallicum*.

Gallicum mare, quod prov. Narbonenſem, h. e. Gotiam vel Septimaniam atque Provinciam, à Pyrenæo ad Varum fluvium alluit: *Gallicus Sinus* Livio *libr.* 26. qui illud ibi inter Tuſcum mare & Pyrenen collocat: ſicut *lib.* 34. inter Pyrenæum & Alpes Maritimas. Idem partem ejus, quà Provinciam pulſat, inter Ligures Italos & Maſſiliam, ac Rhodanum, *oram Salyum* nuncupat *lib.* 21. Straboni mare hoc *Narbonenſe* vocatur, ab urbe totius ejus oræ olim clariſſima: Pomp. Mellæ *mare Mediterraneum ſeu Internum*: cujus tamen parva admodum portio eſt, vix m.p. 110. à ſummo Pyrenæo ad ſummam Alpen in longitud. patens. Idem nimis laxâ appellatione *Tyrrhenum* vel *Tuſcum æquor* dicitur. Sed non ſinui tantùm Gallico Narbonenſem provinciam alluenti, verùm etiam Oceano Gallico, oram Aquitaniæ Galliæque Lugdunenſis & Belgicæ pulſanti convenire videtur. Hoc, ob colonias Græcorum Maſſilienſium terrâ marique ſparſas, *mare Græcum* Angli ſcriptores nuncupavere; Nunc mare Maſſiliæ nte dicitur pars maris Gallici, circa Maſſiliam, & Stœchadas, totamque hanc oram Provinciæ. Galli mare ſuum vocant *Mer de Levant* i. Ortivum, cùm potius Meridianum dici poſſet, Gothiam quippe atque Provinciam à Mer. terminans. In illo varii ſinus ſunt. Primò *ſinus Salſus* occurrit, ab Hiſpania Galliam Italiamque mari petentibus, Mellæ, cum ad Pyrenæi prom. ſeu Caput Crucis *Cap de Creus*, & in eo portum Veneris *Port Vendres* ponenti, memoratus. Tum alius eſt inter prom. Leucatam & Setium, in quo Inſula Blaſco, hodie *Briſcou*, Agathæ urbi adverſa, ſita eſt. Hi duo ſinus in unum a Strabone, qui eum minorem vocat, conjunguntur. Sequitur ſinus *ad Gradus*, à 6. gradibus, quos Rhodanus effluens facit, cognominatus: Hic à Setio incipit & oſtiis Rhodani finitur. Caſaubonus illum terminat promontorio Cithariſtà ultra Maſſiliam 30. mill. Hunc ſinum excipit *Maſſilienſis*, in quo Maſſilia: poſt quem ſinus *Sambracitanus*, qui habens ab Occ. portum S. Tropeſii, ab Or. portum S. Maximi, à Mer. prom. Caput Caninum *Teſte de Can*, cum inſula cognomine, Grimaldum à Sept. modò *Golfe de Grimaut*, modò *le Golfe de S. Tropés* dicitur. Hunc attingit ſinus *Forojulienſis*, in quo eſt prom. S. Vincentii, & duæ Inſulæ *Leones* dictæ atque Forum Julii. In eundem amnis Argenteus devolvitur. Poſtremus à prom. Rubeo ad prom. Gallupe *Cap Garouppe* pertinet, & duo alia prom. ac Lerinum & Leronem inſulas complectitur, duosque fluvios Benconem & Cyaneum *Siagne* recipit. Pars aliquam Provinciæ oræ partem allatrans, circa Areas, Pergantionem *Brigançon* & Bromum *Borme*, inſulasque Areenſes, ob tempeſtatum atrocitatem, mare Leonis *Golfe du Lion* etiam dicitur. Circa Telonem & 2. lap. à prom. dicto *Corchiec*, corallium naſci affirmant Provinciales, quod olim laudatiſſimum in Gallico ſinu, circa Stœchadas, fuiſſe, Plinius ſcripſit *lib.* 32. *cap.* 2. Oram æquoris Gallici illuſtrant Caucoliberi, *Colioure* vel *Colibre*: Helena civitas, *Elne*, Epiſcopatûs olim ſedes; Cannetum *Cannet*, Perpiniacum *Perpignan*, nunc Cathedrâ Epiſcopali illuſtre, caput Comitatus Ruſcinonenſis, ruinis Ruſcinonis Coloniæ proximum, Ripa alta *Ribehaute*; Salſuſæ vel Salſulæ, *Sauſſes* Gallis, Hiſpanis *Salſes* dictæ; Leucata *Locate*; Rupes fortis *Roquefort*, Palma *la Palme*, Narbo Martius, Decumanorum olim colonia, non procul ab oſtio Atacis; Biterræ *Bezjers*, ad fluvium Obrim: Caſtellum novum *Caſtelnau*, ori ejus proximum; Villa nova *Villeneuſve*, Agatha ad Araurim effluentem *Agde*; mons Setius *Mont de Sete*, Magalona *Maguelone*, oſtium fluminis Ledi, *Lez*, cui Monſpeſſulanus, à Sextatione loco olim illuſtri non multum diſtans, & Caſtellum Latara *Tour de Latte* adſident; Aquæ Mortuæ *Aiguesſmortes*, oſtia Rhodani; Maritima Avaticorum *Martegue*; Maſſilia Græcorum; Cithariſta portus & promuntorium: Civitas *la Ciotat*, vino ſuo nobilis; Carſici, Taurentum, Telo Martius *Toulon*; Areæ *Hieres*; Pergantio *Bregançon*, Bromum *Borme*; ſinus Sambracitanus vel Grimaldenſis ſuprà memoratus; Forum Julienſe ad Argentei amnis oſtium, *Freius*; Canoæ *Canes*; Antipolis *Antibe*; Villa nova *Villeneuſve*; municipium S. Laurentii, *S. Laurens*; & Vari amnis oſtium,

quo

quo flumine Gallia ab Italia dividitur. Multi alii amnes ignobiles & obſcuri in mare Gallicum decurrunt, memoratu indigni, cùm in Septimania, tum in Provincia. Multa ſunt & in eadem ora promuntoria, ſed ſi Leucatam & Setium Septimaniæ, & Citharistam Provinciæ excipias, cuncta veteribus indicta. In mari Gallico ſunt inſulæ plurimæ, ſed pleræque parvæ admodum & incultæ ac deſertæ. Quas inter eminent quædam majores, nobiliores, atque cultiores, ſuo quæque loco à nobis enarratæ. In primis Blaſco contra Agatham, vulgò *Briſcou*, Rogero Houedenio celebrata, aliàs *Briſcou*, litteris a in i, & l in r converſis, ut in Lusciniola *Roſſignol*, ululare *urler*, ulmo *orme*: Anguillaria *l' Anguillare*, *Anguillade* in quibusdam tabulis dicta, non longè ab oſtiis Rhodani; forſitan *Metina* Plinii in Rhodani oſtio. Tum Odur ad ejusdem amnis oſtia, *inſula qua dicitur Odur, qua eſt ad introitum Rhodani*, Rogero Houedenio nuncupata ante annos 450. vulgò *Odor*. Sequuntur tres Stœchades, *Prote*; *Meſe* quæ & *Pomponiana*, Rogero Houedenio *Pumpone* appellata, inter Maſſiliam & inſulam S. Stephani, vulgò *la Pomegue*; tertia Hypæa, *If*. Inſulæ Areenſium numero item tres, contra Areas oppidum, *les isles d' Hieres*, vel *les isles d' or*. Inſulæ duæ, *Leones* dictæ Amelio in navigatione Gregorii XI. Papæ ante annos 300. vel inſulæ Leonum, *les Leons*, Foro Julii adverſæ, cujus Diœceſi contribuuntur: demum Lerinus & Lero, prior S. Honorati nomine ac Monaſterio illuſtris, poſterior S. Margaritæ. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Gallicus Oceanus, à Rheno ad Pyrenæum usque promittitur; Gallis *mer du Ponant*, id eſt, mare Occiduum: Plinio *libr.* 2. *cap.* 59. *Oceanus Septentrionalis*: Claudio Ptolomæo *Oceanus Germanicus*: quibusdam *Oceanus Barbaricus*. Inter oſtia Rheni & os Sequanæ Oceanus eſt *Britannicus*, ut Plin. placet, ab Inſula Britannia dictus, quam inter & Galliam Belgicam Lugdunenſemque funditur: Hic prope ad os Ligeris usque pertinens, recentioribus *mare Anglicum* appellatur; Gallis nunc *Canalis*, nunc idque ſæpius *la Manche*, eſt enim inter Gallias & Britanniam inſ. manicæ modo longus, erectus & anguſtus: & inſula Britannia grandi angulo Rheni ora proſpicit, atque uno latere Galliæ Belgicæ, ac provinciæ Lugdunenſi 2. ac tertiæ adverſa eſt: cujus lateris extrema extremæ Britanniæ minori, nimirum Uxanti inſulæ, & promuntorio Gobæo vel S. Matthæi reſpondent. Oceanus igitur Britannicus, ſive mare Anglicum hinc Britanniam inſulam vel Angliam, inde Hollandiam, Zelandiam, Flandriam, Picardiam, Nortmanniam, ac Britanniam minorem aut ciſmarinam alluit: & ad Oceanum Britannicum ſunt Gallorum populi, Batavi, Menapii, Morini, apud quos fretum Gallicum, *fretum Morinum* Gratio dictum, Ambiani, Caleti, & trans Sequanam Lexovii, Bajocaſſes, Conſtantienſes, Abrincatui, Dolenſes, Aletenſes, ac Oſiſmii. Partes Oceani Britannici ſunt *Fretum Gallicum*, vel *Fretum Morinum*, *Fretum Britannicum* quibusdam nuncupatum: tum *mare Rotomagenſe*, quo Sequana, Rotomagum provinciæ Lugdunenſis 2. metropolim, Butilam *la Bouille*, Gemeticum, Caldebeccum, Guellebotum *Quillebeuf*, Tancredi villam *Tancarville*, Rupemque Riſelæ *Roque-de Rille* præterlapſus, recipitur. Venantii Fortunati *in lib.* 6. *Carmine* 7. *de Geleſuintha Regina*, tale diſtichon eſt,

> *Pervenit quà ſe piſcoſo Sequana fluctu*
> *In mare fert juncto Rotomagenſe ſinu.*

Ubi *Mare Rotomagenſe* vocavit Fortunatus ab urbe nobiliſſima, partem Oceani Britannici circa oſtium Sequanæ, & quâ Sequana paulò antè Rotomagum præterlapſus accipitur: Oceani Britannici portio inter oſtia Sequanæ & Ligeris, *Armoricus Oceanus* ætate Auſonii vocabatur: cujus *in epiſt.* 13. hic eſt verſus,

> *Sunt & Armorici qui laudent oſtrea ponti.*

In Oceanum Britannicum influunt Rhenus, Moſa, Scaldis, Agnio, Quantia, Alteia, Sumina, Aucum, Eara, Deppa, Sequana, Diva, Olina, Viria, Seva & Senuna, Arduus, Rintius *Rance*, aliaque flumina. In eo Oceano ſunt inſulæ Walacria *Walcheren*, Vectis, *Guith* Britannis, Anglis *Wight* dicta. 20. millia paſſuum patens: Cæſarea *Gerſey*, & Sarmia aut Sarma *Garnſey*: hæc 10. parœciis conſtans, illa 12. ambæ quondam Epiſcopatus Conſtantienſis portio, & olim Francorum, nunc Anglorum Regi ſubjectæ, à Nortmannis & Brittonibus Francicâ linguâ utentibus habitatæ, ambæ Æthico memoratæ: Ebodia *Alderney*, à Paulo Longobardo celebrata, Sarmiæ proxima, quæ vicum habet: Arme; & cautes eminentes veriùs quàm inſulæ, Caſcatæ vel certè Cacatæ, numero circiter 13. vulgò *Caſquetes* aut *Quaſquettes* dictæ: Liga, aliàs Iga apud Æthicum, *Ligon*: inſula Brehalia, *L' isle de Brehal* aut *Brehat*; inſula Viridis *l'isle Verte*; Septem inſulæ *les ſept Isles* Gallis nuncupatæ; Batha *isle de Bas* Gallis, Anglis *Baſepole* vocata: Andium ab Æthico aliiſque non omiſſum, vulgò *Andie*; Uxantis vel Axantos, *l'isle d' Oüeſſant*, & Sena oræ Oſiſmicæ adverſa. Sequitur Oceanus Aquitanicus, à Gobæo promuntorio ad Pyrenæos montes longè lateque diffuſus, ut Ptolemæo placet: licèt oſtio Ligeris & promuntorio Pyrenæi veteribus Aquitaniæ terminis propriè terminetur. Ad ſinum Aquitanicum poſt Gobæum Oſiſmiorum promuntorium claros olim portus Vindanam & Brivatem ponit Ptolemæus. Ad eum ſinum ſunt populi Curioſolites, Veneti, atque Namnetes: tum Aquitanicæ Gentes Pictones, Santones, Bituriges Viviſci, Meduli, Boii, atque Tarbelli. Partes ſinûs Aquitanici ſunt *Pictonicus Oceanus*; & *Oceanus Santonicus* à Tibullo, *in Carmine ad Meſſallam*, memoratus: *Santonici ſalis* & *Pictonici litoris* oſtrea laudat Auſonius. A Medulis *Medulicus Oceanus* nomen accepit, Auſonio *in epiſt.* 7. *Medulorum Oceanus* dictus,

> *Sed mihi præ cunctis ditiſſima, quæ Medulorum*
> *Educat Oceanus, quæ Burdigalenſia nomen, &c.*

Extrema pars Aquitanici ſinus eſt *Oceanus Tarbellicus*, Auſonio *in Parentalibus*, *Tarbellus Oceanus* appellatus,

> *Tarbelliq; furor perſtrepit Oceani.*

In hunc devolvuntur fluvii Blavitta vel Blavetum, Vicinonia, Liger, Separis, *Sevre Niortoiſe* vulgò dictus, Carantonus, Garumna, Leria, Atur aut Aturrus. In illo quoque ſunt inſulæ, Grana, *Grane*; Caput equi *Pen marck*; *inſulæ complures Venetorum, quæ & Veneticæ appellantur*, ut ait Plinius, ſeptem majoris ſoli quàm nominis, in quibus eminet Pulcra inſula *Belle-isle*, à re cognominata, oſtio Ligeris adverſa; cæteræ incultæ ferè 200. Herius, à Nigro Monaſterio dicta *l' Isle de Nermonſtier*, aliàs *Heys*: Oia; Radis *Ré*; *Vliarus* in Aquitanico ſinu, Plinio memorata inſula, Sidonio *Olarro* nuncupata, *Oleron*: & ei adverſæ inſula *Aia*, vel *Apia*, *Isle d' Aix*; Denepus *Denep*, Varenna *la Garanne*, Oria *l' Isle d' Oire*, & Inſulæ Medulicæ, Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Gallicus ſinus, Strab. *Salſus* Melæ, mare inter Templum Veneris, ſive Aphrodiſium, Pyrenæi montis promontorium, in Hiſpaniæ Galliæque confinio & Narbonenſis. V. *ſuprà*.

Gallienus Publius Licinius Ignatius, fil. Valer. à patre in conſortium imperii adſcitus, ab An. 2. Galli & Voluſiani, A. 254. unà cum eo imperavit, A. 7. vel 8. donec Valeriano à Sapore capto, ipſe ſolus manſit Imp. Sub hoc, Imperium præda Barbaris, & 30. Tyrannorum theatrum fuit. Acceſſere, terræ tremores, peſtes, aliaque, quibus commotus Imp. edictorum contra Chriſtianos acerbitatem mitigavit, ipſe in ſcelerato flagitiorum calle pertinax. Interim tanta ei in acceptis cladibus patientia, vel potius ſtoliditas, ut in his etiam jocari non dubitaverit. Nam cùm accepiſſet, Ægyptum à Rom. Imperio deſciviſſe, *Quid enim*, inquit, *ſine lino Ægyptio eſſe non poſſumus?* Perditâ Galliâ, ridens, *Et non eſt*, inquit, *tuta Reſp. ſine trabeatis ſagis?* Aſiâ Alemannorum, & Scytharum incurſionibus vaſtatâ, *Quid*, inquit, *ſine Aphronitris eſſe non poſſumus?* Cælius Rhod. *lib.* 18. *cap.* 21. Acceſſit vitiis reliquis ſævitia, quâ tandem factum, ut ipſe à Claudio, Dacici exercitus Duce, prope Mediolanum, occideretur, cum fratre Valeriano jun. & filiis, quorum maximus ex Salonina Publius Corn. Saloninus Valerianus Coloniæ ſublatus eſt. An. 268. Treb. Pollio *in ejus Vita*. Eutrop. *lib.* 9. Aur. Victor. *de Caſ.* Zon. Zoſ. Caſſiodor. &c.

Gallim, vicus Accaronis, unde dicitur fuiſſe Phalti, qui Michol duxerat uxorem poſt fugam David. Civitas item non procul à limite Moabitarum. Iſ. 15. Sita in paluſtribus. In Tribu Ruben. Hebr. *Eglaim*.

Gallinaria, inſ. parv. in mari Tuſco, contra montes Liguſticos, ut inquit Varro. *l.* 2. *de R. R.* à *gallinis* ruſticis appellata. V. Colum. 8. 2. ſeu veriùs ſcopulus, hodiè *l' Iſoletto d' Albenga*. Sozomenus *l.* 3. *c.* 13. *de B. Martino*. *Καὶ ἐπί τινα χρόνον ἔζησε ῥίζαις βοτανῶν ἀρκούμενος, νῆσον ᾤκησεν ἣν Γαλλινάριαν καλοῦσι. Μικρὰ δὲ αὕτη καὶ ἀοίκητος ἐν τῷ Τυῤῥηνικῷ πελάγει κειμένη.* In ora Occ. Liguriæ, prope & ante Albingaunum, cum turri, Baude.

Gallinaria ſylva, Cumis vicina. Juven. *Sat.* 3.

> *Et Pomptina palus & Gallinaria pinus.*

Gallinda, pop. Germano-Sarmatiæ & Venedorum pars, Sanſoni, inter Venedos proprios & Agathiſcos. Aliis *Galinda*.

Gallinicus, 3. Italiæ exarchus, Romano ſucceſſit, An. D. 598. per 4. annos. Huic Gregorius M. Iſtrianos commendavit, *lib.* 7 *ep.* 100. 101. Blondus.

Gallio, proconſul Achaiæ. Act. 18. Item unus ex Ducibus Valentiniani III. contra Bonifacium miſſus, A. C. 426.

Gallio Junius, cùm pro ſententiâ cenſuiſſet, ut Prætoriani, actis ſtipendiis, jus adipiſcerentur, in quatuordecim ordinibus ſedendi; violenter increpitus eſt à Tiberio; ac ſtatim curiâ, deinde Italiâ exactus, & quia incuſabatur facilè toleraturus exſilium, delectâ Lesbo inſulâ nobili & amœnâ, retractus eſt in urbem cuſtoditusque domibus magiſtratuum. Hoc precium *Gallio* meditatæ adulationis tulit. Tacit. 6. 3. Cn. Domitio & Camillo Scriboniano Coſſ.

Gallio, al. nom. *Junius*, fr. Senecæ, à Nerone quoq; interfectus.

Gallio, ſeu *Gallion*, vulgò *Gaillon*, caſtr. Normanniæ, in Eburovicibus, verſus Sequanam, ubi Cartuſia nobilis *Borbonia*, & peramœnus Arch. Rhotomag. ſeceſſus, in caſtro ſplendido, à Gregorio Card. Amboſiano erecto, ad radices collis, 5. leuc. ab Ebroicis in Ort. 7. ſupra Rhotomagum in Auſtr. V. Hadr. Valeſ. *Not. Gall.*

Gallipida, pop. Sarmatiæ, inter Hypanem & Boriſthenem, in quibus Exampeus, quod V.

Gallipolis, civitas Salentinorum munitiſſima, in maris Ionii orâ, ep. ſub Ar. Hydruntino. Scopulo inſidet ſeu modicæ inſulæ, continenti adhæret ponte ſaxis ingentibus ſuffulto, qui nunquam tumidus undis ita prorſus occultatur, ut urbi plenâ tum inſulæ fo-

ma

ma ſit. Locus eſt inſtar fori, & negotiatoribus acceſſu tam mari, quàm terrâ peropportunus, 30. m. p. ab Hydrunto in Auſtro-Libycum, inter Tarentum 50. & Japygium prom. in Ortum 30.

Gallita, Alpina gens ab Auguſto devicta. Plin.

Gallitaluta, Indiæ pop. juxta Indum fluv. Plin.

Gallivva ſeu *Duaca*, Urbs Hibern. in Connacia Comit. Gallivenſis caput: ad fl. Auſobæ æſtuar. *Bay of Galvvay*, ubi lacus *Carble* in illud ſe exonerat, ſatis munita emporiumque celebre.

Gallius Vibius, vir eloquentiſſimus, inſaniam mentiens reverâ inſanus factus. Cæl. Rhod. 4. 13.

Gallogræcia, regio Aſiæ, Bithyniæ, Cappadociæ, & Pamphyliæ contermina, alio nomine *Galatia* dicta, quemadmodum & incolæ ipſi indifferenter *Galatæ* dicuntur, & *Gallogræci*. Nam cùm Galli multitudine domi abundantes ſedes ſuas reliquiſſent, Italiamque ferro flammaque crudeliſſimè vexaſſent: Inde Camilli virtute depulſi, non parvâ manu in Græciam, Macedoniamque irruperunt: Indeque Leonorio duce, Græcis quibusdam permiſti, in Aſiam trajecerunt, acceptisque à rege Bithyniæ agris, ſedes ibi fixerunt. Quo factum eſt, ut uno nomine *Gallogræci* dicerentur. Strabo *lib.* 12.

Galloligures, quorum regio *la Provence*, quamvis hæc magis pateat.

Gallonius, præn. *Cajus*, Eques R. familiaris Domitii, à quo Gades, procurandæ hæreditatis cauſâ, fuerat miſſus, à Varrone Gadibus præpoſitus, Cæſ. 2. *B. G.* 18.

Gallonius, præn. *Publius*, vir luxu perditiſſimus, quem Lucilius ait, nunquam benè cœnaſſe, quòd nunquam eſuriens cœnaret, Cic. *de Fin.*

Gallorum area, nunc *Gallera* & *Gallerate*, opp. amplum agri Mediol. ſine mœnibus, à Mediolano 24. m. p.

Gallovidia ſeu *Galdia*, *Gallovvay*, prov. Scotiæ, in ora Occ. ubi incipit Merid. è regione Hiberniæ, & Monœdæ Inſ. à quibus 15. mill. Scot. abeſt. Hic urbs præcipua Caſa Candida, *Witherne*, & *Vuigtonium* opp. Ubi olim Novantæ. Habet à Mer. mare Hibern. ab Occ. Glottæ æſtuar. à Sept. Carictam & Kilam, ab Or. Nithiam. Ab Ortu in Occ. extenditur ad 60. m. p. & ad Occ. anguſto Iſthmo continenti adnectitur Peninſ. *The mull of Gallovvay*, i. Roſtrum Gallovidiæ, ol. Novantum Cherſoneſus.

Gallubri, populi, qui nunc *Romandioli* vocantur.

Gallus, Conſul cum Flacco, an. U. C. 926. Item alius Conſul cum Antonio Fauſto, an. U. C. 1050.

Gallus, adoleſcens, Marti dilectus, quum à Marte duceretur, ut cuſtos eſſet oſtii, quoties Mars ad Venerem, abſente Vulcano ingrederetur, & adventantes nunciaret, obſervaretq; Solem præcipuè, quem maximè omnium Mars metuebat, ne rem Vulcano deferret, propter ſingularem in illos amicitiam, fertur adoleſcens in ſomnium corruiſſe: quâ re nemine præſciente, Sol rem conſpexit ſuperveniens, Vulcanoq; indicavit. Quocirca tali ſupplicio à Marte affectus eſt, ut in avem nominis ſui verteretur, quare nunc etiam Solis exortum inſigni vociferatione indicat, quaſi Marti ſignificaturus, ut Solem caveat. Ovid. *Met.* Fabula hæc vim planetarum, Syzygiam Veneris & Martis oſtendit; tum efficaciam Solis, antipathiam autem eorundem planetarum, & ſympathiam Galli avis domeſticæ cum Sole adventante, ut experientia locuples teſtis eſt.

Gallus Cæſar, fil. Julii Conſtantii, fratris Conſtantini M. ex Galla, frater Juliani Apoſt. cum cura educatus, & Sacræ Scripturæ lectioni inprimis adhibitus eſt, Lectoris etiam officio, unâ cum fratre, in fidelium concione functus. A Conſtantio imperii Collega lectus, fil. ejus Conſtantinam uxorem accepit. Initio ſtatim regiminis zelo ardens veræ fidei, celebre Oraculum Apollinis Daphnæi, quod Antiochiæ erat, ſuſtulit, Judæos rebelles ſubjugavit &c. triennio pòſt, an ex invidia, an quia inſolenter varia patraſſet, juſſu Imper. capite plexus, in inſ. Flanona, Idatius *in Chron.* vel Polæ, Iſtriæ urbe, ut alii V. Socrat. *l.* 2. Theodoret. *l.* 3. Amm. Marcellin. *l.* 24. Gregor. Naz. *orat.* 1. *in Julian.* &c.

Gallus Cornelius poëta, Ægypti Præſes: anno ætatis ſuæ quadrageſimo propriâ manu ſe interfecit, unde illud:

Sanguinis, atq; animæ prodige Galle tuæ.

Vide *Cornelius*, & Voſſ. *de Poetis L. p.* 25.

S. Gallus, Helvetiorum Evangeliſta. Hic claris in Scotia parentibus natus, Columbani Abbatis diſcipulus, cum eo in Galliam profectus eſt, & inde in Germaniam abiit, ubi ad Lindiniacum fluvium in loco, qui Tuconia dicitur, (hodie *Tuggen*, juxta Limagum fluvium, ad caput Tigurini lacus) contra diverſi generis idololatras, Chriſti fidem ferventer populo annuntiavit: Ut & Brigantii ad caput Acronii, Arbore Felice, aliisque Helvetiæ locis per ann. 16. A Gomzone Duce Alemannorum ad Epiſcopatum Conſtantienſem vocatus, id muneris ſuſcipere renuit: & A. C. 630. vel, ut alii habent, 617. in montana loca ſupra Acronium lacum ſecedens, in ſolitudine, eoque loco, ubi hodie Cœnobium & opp. S. Galli viſitur, cellam extruxit, ibi cum aliquot diſcipulis, in ſtudio meditationibusque ſacris vitâ tranſactâ. Poſt ejus mortem, Fratrum, quos Francorum Reges & Alemanniæ Duces multis locupletarunt muneribus, numero creſcente, cella in cœnobium verſa, & anno 80. pòſt Galli mortem Otthomarus Presbyter, à Pipino Caroli Martelli filio, primus S. Galli Abbas conſtitutus eſt: à quo tempore Benedicti regulam fratres profiteri cœperunt. Vide Simlerum *de Rep. Helvet.* & in vocibus *Sangallenſis Abbas*, item *SanGallum*.

Gallus Hoſtilianus, al. *Vibius Trebonianus*, poſt Decium Imperator XXX. Rom. a militibus creatus eſt, anno mundi 4214. à Chriſto nato 252. ab urbe 1004. Hic cum Scythis fœdus pepigit, non ſine Romani nominis ignominia, tributum eis annuum pendens, tunc primùm Reſpublica Romana jugum Scythicæ ſervitutis accepit. Hinc Barbari inſolentiores facti, nec tributo contenti, ingenti exercitu comparato, terra marique ſæpius irrumpunt. Interim pernicioſa peſtis orbem pervaſit, quæ ex Æthiopia orta, per annos 15. terras propè omnes exhauſit, proveniſſe ex infelicibus Galli auſpiciis viſa eſt, ut qui proditione Imperium arripuiſſet, Chriſtiani etiam dogmatis hoſtis erat. Ita Imperium Galli infauſtum, rerum geſtarum monimentis obſcurum, clade generis humani memoriæ traditum eſt. Hic cùm adverſus Æmilianum, in Mœſia Imperatorem factum, proficiſcitur, prælio victus, à ſuis militibus unà cum filio Voluſiano Interamniæ, in Italia, occiditur, A. 254. annos natus 47. imperavit annos 2. Pom. Læt. Bap. Egnat. Eutrop. *l.* 9. Oroſ. *lib.* 7. *cap.* 21. Aur. Victor, *de Cæſar.* Zoſimus, Euſebius, Caſſiodorus.

Gallus Milo, Abbas, floruit A. 888. Poëmatis, de ſobrietate, Carolo Calvo dedicati, auctor. Scripſit etiam vitam S. Amandi. Voſſ. *de P. L.*

Gallus, prænom. *Publius*, eques Rom. quòd Fenio Rufo intimus & L. Veteri Aſiæ Proconſuli non alienus fuerat, aquâ & igni prohibitus eſt. Tacit 6. 12.

Gallus Sulpitius, Romanorum primus, qui Solis & Lunæ defectus deprehendit. Vide *Sulpitius*.

Gallus, Phrygiæ fluv. imo & Bithyniæ ex Celænis montibus oriens, ac in Sangarium influens. *Garippo*, Ferr. Cujus tam admiranda eſt natura, ut parcè potus, & cerebrum purget, & inſaniam tollat, contrà, largius hauſtus lymphaticos reddat. Plin. *l.* 32. *c.* 2. Ovid. *Faſt.* 4.

Inter, ait, viridem Cybelen, altaſq; Celænas,
Amnis it inſanâ, nomine Gallus, aquâ.

Galmari Fanum, opp. Comit. Foreſtii, vulgò *St. Galmier*, in ejus ſuburbio videtur fons aluminoſus, *Fons fonle* vulgò. Merula. Metel.

Galmodroeſi, Aſiatica gens, ultra Gangem. Ptol.

Galo, Cardin. A. 1208. ab Innoc. III contra Albigenſes miſſus. Item Epiſc. Pariſienſis, obiit A 1114. V. de utroq; Morerii *Dict. Hiſt.*

Galopes, Arabiæ Felicis pop. Plin.

Galorum, Galatiæ urbs. Ptol. *Garipo* Moletio, opp. Paphlagoniæ, in ora maris Euxini, apud Halys fluv. oſtia.

Galſonta, vel *Galesvinta*, ſoror Brunchildis, fil. Athanagild, Gothorum R. in Hiſp. Chilperici I. uxor, Ariana primò, dein mariti diligentiâ converſa eſt, conjugio ſatis felici uſa, donec id impurus Fregedondes amor turbaret. De quo ſæpe conqueſta Galſonta, veniam redeundi in Patriam fruſtra rogavit, paulo pòſt in lecto ſtrangulata, Gregor. Turon. *l.* 4.

Galvanus Flama, Jacobinus, Mediolan. A. 1340. auctor Chronici Imperatorum, & urbis Mediol. Voſſ. *de H. L. l.* 2. *c.* 64.

Galvia, V. *Calvia*.

Galvus Casleta, vel Salvus Caſſeta, Gen. Jacobinorum ſec. 15. æſtimatus inter ſuos. Obiit A. 1483. Leand. Alb. *de Vir. Ill. Ord. Prædic.*

Galyba, Africæ Propriæ urbs. Ptol.

Gamala vel *Gamela*, urbs & arx Palæſtinæ in Gaulonitide reg. validiſſima fuit, in tribu Manaſſe, ac loci naturâ inexpugnabilis, ſita in alto, petroſo, & undique præcipiti monte. Joſeph. *Antiq.* 4. ad l. cum Semochonitidem, contra Tarichæas, à terra abſorpta, teſte Plin.

Gamala, in Cœleſyria. Fortè *Gabala*.

Gamaliba, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Gamaliel, fil. Phadaſſur, princeps tribûs Manaſſis. Num. 1. Item Phariſæus quidam, Præceptor D. Pauli Act. 22. in Concil. Judæorum. Apoſtolorum cauſam tuitus, Act. 5. maximæ inter ſuos Famæ. Ad Chriſtianiſmum acceſſiſſe eum quidam volunt, aliis contrarium probantibus. V. Marcellin. *in Chron.* Niceph. *l.* 14. Faucheus *Serm. in Act. cap.* 5. Lat. *retributio Dei.*

Gamanodurum, Norici urbs. Ptol. Quibusd. *Lamerding*, opp. dit. Salisburg. ad fontes fl. *Ens*, in confin. Auſtriæ. Aliis *Judenburg*, opp. Stiriæ ſuper. ad Muram amnem. Baudrand.

Gamapium, vel *us*, vicus Galliæ, in Velocaſſibus Normannis, trans Iteam fl. inter Dangutum ac Sterpiniacum, *Eſtrepigni*, vulgò *Gamache en Venxin*. Item locus ad Aucum fl. inter Blangiacum & Aucum opp. in pago Vinemaco, diœceſique Ambianenſi, cum tit. Marchiæ: *Gamache en Vimeu*. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Gamapius vicus, *Genape*, caſtrum munitum Brabantiæ, ad fontes Dilæ fluv. 2. leuc. à Nivigella in Ort. 3. à Gemblaco in Occ. 5. à Bruxellis in Auſtrum. Sub Hiſp.

Gamarga, Mediæ regiuncula. Diodorus.

Gamarias, fil. Helciæ. Jer. 29. Filius item Saphan ſcribæ. Jer. 36.

Gamaringa, *Gemar*, pagus Alſatiæ, apud Seleſtadium: cujus in diplom. Caroli M. mentio.

Gamaxus, exiguæ partis Indorum Rex, quia Barzaënti defectio-nis Arachoſiis authori ſe conjunxerat, ad Alex. M. vinctus adductus eſt.

Gambaronium, opp. Italiæ, in Præfectura Locarnenſi, ad Verbani littus merid. Habet Subpræfectum, quem *Poteſtatem* vocant, à quo civiles cauſæ judicantur. Simlerus *deſcr. Helv.*

Gambia, fluv. notiſſimus Nigritiæ, ſeu verius unus ex tribus ramis præc. Nigri fluv. verſus prom. Viride, in Ocean. Atlanticum ſe exonerans. Ei adjacet regn. Gambea, longè ab ora in Ortum.

Gambreium, Joniæ urbs. Steph.

Gambreves, Æthiopiæ ſub Ægypto op. Plin.

Gambrivii, Germaniæ pop. Tacito, *Hamburgeri* Peucero.

Gambua, Phrygiæ maj. urbs. Ptol.

Gamelia Juno, & *Gamelius* Jupiter, quòd nuptiis præeſſent. Plutarchus.

Gamelia, feſta nuptiarum apud Græcos in menſe Gamelione, in quo Juno *Gamelia* culta eſt.

Gammace, Arachoſiæ regionis op. Ptol.

Gammadium, quòd ad ſpeciem literæ Γ. formatum. Trigonum: veſtimentum Eccleſiæ, fortè ut ex trigoni forma SS. Trinitatem innuerent: quam tamen Δ. Litera expreſſius redderet. Vid. Anaſtas. Biblioth. *in Leone III. IV. & Benedicto III.* Judiciale ſceptrum τῦ μεγάλυ Μυρεψῦ apud Codinum, ſupernè erat ex auro fuſo, in ſpeciem Γ. literæ, propterea γαμμωτίζον dictum. V. Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archaol.*

Gamphaſantes, Æthiopiæ pop. Mela *lib.* 1. nudi ſunt, armorumque omnium ignari, nec vitare ſciunt tela, nec jacere, ideoque obvios fugiunt: neque aliorum quàm quibus idem ingenium eſt, aut congreſſus, aut colloquia patiuntur.

Gamul, nomen viri. 1. Par. 24. id eſt, *retributio*, ſive *ablactatio*.

Gamundium, q. *Gaudium mundi*, *Caſtellazzo*, opp. amplum Liguriæ, in agro Alexandr. ad Bormiam fluv. ab Alexandria 4. m. p. unus ex 4. locis, e quibus Alexandria coaluit.

Gamzo, nomen urbis. 2 Par. 28. Lat. *iſte ſcirpus*, vel *juncus iſte*.

Ganacia, opp. prov. Pictavienſis inf. in confin. Britanniæ mi... 3. leuc ab ora littor. Oceani Aquit. in Ortum.

Ganda, primùm memorata Baudemundo, auctori *libri de Vita S. Amandi, Ep. Trajectenſis*, ubi ait, Gandenſes feroces ac barbaros arborum ſimulachrorumque cultores, partim volentes, partim invitos, ab illo, fano Mercurii deſtructo, baptizatos eſſe, Monaſt. Blandinio, in caſtro veteri *Ganda*, condito: urbs Flandriæ princeps eſt, ad Scaldis & Lætiæ confluentes, vulgò *Gent* incolis, Gallis *Gand*; ſedes Epiſcopi ante an. 113. Poſtea *Gandavum* dici cœpit: Hinc Rigordo *oppidum opulentiſſimum Gandavum*, &c. Olim Brabantiæ attributa eſt, utè literis Caroli M. & Ludovici Pii patet unde colligere eſt, Flandriam non tam late olim ac nunc patuiſſe. Caput eſt pagi Gandavenſis. Gall. *le Gantois*, vel *le Gandois*: cui contributæ atque ſubjectæ ſunt cum tota Waſia *le pais de Waes*, quatuor villæ, oppidorum nomine dignæ, vulgo Quatuor Miniſteria, *les Quatre Meſtiers*, dicta: *Aſneche* vulgò dicta Ameda, Bocholtum *Bochout*, Axla *Axel*, & Hulſta *Hulſt*. V. Hadr. Valeſium *Not. Gall.* & infra in voce *Gandavum*.

Gandara, gens Indorum, pop. *Gandarii* dicuntur & regio *Gandaritis*. Steph. A *fortitudine* ſic dicti videntur; Heſychius Γανδάρες ὁ Ταυροκράτης παρ' Ἰνδοῖς. Neſcio quare Gandaros cornutos faciat Salmaſius, legendo Ταυροκέρως. Gandaros an taurum olim Indis ſignificaverit, viderint alii, noſtro ſeculo *Ganda* illis eſt Rhinoceros. Et hoc vero ſimilius, ſi ab animali ipſis nomen acceſſerit, à *Rhinocerotum multitudine* ſic dictos. Iſ. Voſſ. Vide *Candari*.

Gandavenſis Agger, arx probè munita Flandriæ, ſub Hollandis ab Anno 1644. cum portu capaci, 4. leuc. a Gandavo in Ortum. Fruſtra à Gallis tentata, Anno 1672. Vulgò *T Zas van Ghende*.

Gandavum, vulg. *Gand*, Flandriæ metropolis, ac totius penè orbis inter urbes miraculum, in immenſam magnitudinem ſuis viribus paulatim excrevit. Cum arce munita, & Hiſp. præſidio. Coluere eam primùm *Gendunt*, ſive *Gundunt*, veteres Neraciorum clientes, deinde Romani, quos Jul. Cæſarem hîc primùm collocaſſe, conſtanti Annalium fide traditur. His poſtremò acceſſere Germani, quorum pars maxima Saxones, quos ad 60. millia Carolus Magnus in hanc Belgicæ partem traduxit. Urbs eſt non amplitudine ſolùm & dignitate, ſed amœnitate quâdam loci, conſpicua. Tria milliaria Germanica in ambitu continet. Hic celebris illa pacificatio, ab urbe *Gandavenſis* dicta, inter Naſſavianas Belgarum gentes, & Brabantos, Flandros, Attebates, Hænovios, aliosque, exceptis Luxemburgicis, inita eſt, A. C. 1576. quâ cautum, obliteratâ offenſionum memoriâ, ne quis ſuper religione interrogaretur, neu rata eſſent judicia, quæ ejus rei ante facta eſſent, &c. Fœderi quoque Friſii mox acceſſere. Hinc dejectis paſſim arcibus ſervitus excuſſa, fœdusque pòſt Bruxellæ initum, & belli ſocietas contra Hiſpanos juramento firmata eſt. Gandavenſes poſt hæc an. 1578. concitore Imbiſio, Romanas Ceremonias cum ſacerdotibus urbe exegerunt, hancque munire cœperunt: milite conſcripto. Poſt Parmenſis dein in Belgium adventum, cùm variæ gentes obſequium reſumerent, Gandavenſes fœderi Trajectino accedentes, Arauſionenſem intra urbem acceperunt, A. C. 1579. Cum Parmenſi dein venere ad colloquia, per legatos, inducias, obſides, ſed urbem ſervavit parum diſſimulata Imbiſii perfidia: qui proin capite plexus eſt. An. C. 1584. Arauſionenſi tandem per ſicarium ſublato, Gandavenſes, quòd Hollandorum arma alibi occupabantur, nullâ ſpe auxilii, imminentem neceſſitatem feſtinâ pactione prævenientes, dediderunt ſe Parmenſi, qui priorum gnarus, & in poſterum providens, arcem repoſuit: quam Carolus V. cervicibus incolarum impoſuerat A. C. 1538. ob mobilem admodum illorum fidem. V. Hug. Grot. *Annal. Belg.* Sunt in hâc urbe 20. pontes, quorum multi 3. fulciuntur fornicibus, plurimi duobus, navesque maximas ſubmittunt. Molæ ventis agitatæ plures, templa parœciarum habet 7. Abbatias 5. Canonicorum Collegiata Sodalitia 2. Monaſteria 25. Publica peregrinorum xenodochia 7. Noſocomium unum ampliſſimum & ditiſſimum. Gerontotrophia utriuſque ſexûs 10. Pædotrophia, ubi etiam expoſiti infantes aluntur 2. Furioſorum ergaſtula 2. Xenodochium leproſorum unum. A Scaldi, Lisâ & Livâ fluv. alluitur. Eraſ. *Epiſt.*, Guicciard. Epiſc. hic inſtitutus a Paulo IV. Anno Chr. 1559. rogatu Philippi II. & quidem primus Epiſc. Cornelius Janſenius fuit. Templum porro S. Bavonis ingens & opulentum, Aula Principis 365. cubiculorum, cunæ Caroli V. Belfortia turris celſiſſima, in cujus apice Draco ex cupro inauratus, à Com. Balduino Conſtantinopoli allatus, &c. ſupra dictis addi poſſunt. V. Sander. *Fland. Illuſtr.* Marchantium, Gramæum, Mayerum, Morerum, &c. Ut & ſuprà in *Ganda*. Deficit indies Baudr.

Gandericus, rex Vandalorum, dum captâ Hiſpali Bæticæ urbe, templum vellet profanare, mortuus repentè concidit. Volaterran.

Gandia, urbec. regni Valentini, cum Duc. antiquo Gentis Borgiæ & Acad. à Duce Franciſco Borgia, Gen. poſtmodum Jeſuitarum fundata, in ora maris Medit. & Sinus Valentini, 8. leuc. a Valentia in Auſtr. 6. à Sativa in Ort.

Gandri, pop. interioris Aſiæ, quos Plinius trans Margianam in ortum ponit.

Ganelo, vide *Wenilo*.

Ganerbii, ſocietas apud Germanos ampla, potens & antiqua, à nobilium conditione parum diſtat. Ejus origo a tempore, *da das Fauſtrecht im ſchwang gieng*, i. cùm vis pro jure eſſet. Tum enim, ante factam & promulgatam legem publicæ pacis, id eſt, *dem Landfriden*, cùm paſſim itinera eſſent minus ſecura, & latrones in arcibus, apud ſui generis homines latitarent, alii Nobiles, quibus virtutis quàm rapinæ cura potior, arces ſibi munitas conſtruxerunt, quibus tuti eſſent; cumque ſuis ſoli viribus niti non poſſent, fraternitates & confœderationes quaſdam, certis pactis legibusque contraxerunt, *den Burgfriden* i. pacem caſtrenſem appellatas. Confœderatos autem hos *Ganerbios* vocarunt, quaſi *gemeine Erben*, i. communes hæredes, & condominos: quorum unius familiâ extinctâ, ad reliquos confratres portio ejus, quam quisque, ad locupletandas reditibus arces illas communi ſecuritati deſtinatas, contulerat, rediit. Sed hi ipſi poſtmodum in rapinas mutuasq. injurias verſi, Imperiali Conſtitutione Maximiliani Imper. in Comitiis Auguſtanis Anno Chr. 1500. promulgatâ, ſæpiusque dein confirmatâ coërceri habuerunt neceſſe. Arces & munitiones, *die Ganerbenheuſer*, hæ recenſentur: Arx Rotenburgenſis, non procul Normbergâ, Friburgum in Wetteravia, arx Salisburgum ad Salam, in Franconia: Quarum ſingulæ ſuos Burggravios judicis loco, ſuasque leges & Regalia: Rotenburgenſis inprimis, quæ ab antiquis Dominis ad coronam Bohemiæ, inde ad El. Palatinum pervenit: reſervato tamen recto domino, Condominos numerat plures quàm 70. Nobiles. Civitates quoque nonnullæ *Ganerbica* ſunt: Crucenacum ad El. Palatinum & Marchion. Badenſem, & Smalcaldia ad Principes olim Hennebergenſes & Haſſiæ Landgravios, pertinentes. Talis quoque Hebron in Sacris literis fuiſſe videtur. Vide Conr. Ritterſhuſium *in partition. juris feud. libr.* 1. *cap.* 17. Et de bonis *Ganerbicis*, modo illa adminiſtrandi, renuntiatione, aliis, Limnæum *de J. P.* Spelmannum *Gloſſar. Archaol.* &c.

Ganga, & *Gangita*, Thraciæ amniculus, App. 4. *Cyvilium*.

Ganga, urbs Lyciæ. Scholiaſtes Nicandri in illud Θηρ.

—— Ἀζαλέης κνίσης ἐγγάγγιδα πέτρην.

Τὰς δὲ Γάγγας πόλιν εἶναι τῆς Λυκίας καὶ Γαγγίδα φησίν.

Gangama, circa Mæotidem locus. Strab. 7. ubi piſces ex glacie effodiuntur, ad Boſporum Cimmerium, ut volunt Xylander, & Bonacciolus. Caſaubonus non loci, ſed retis genus eſſe mavult.

Gangani, pop. Hibern. in parte Occ. ubi nunc Comit. Clarenſis, in Connacia. Sanſon. Aliis, ubi nunc Comit. Kerrienſis, in parte Occ. Momoniæ, in confin. Connaciæ.

Ganganorum, promuntorium Albionis in orâ Walliæ occid. inter Meneviam urbem & *Aberconwey* op. Ptol. Quibuſdam eſt *Lhein*. Aliis *Braichypult point*, promunt. in parte Auſtr. Arvoniæ provinciæ, in ora Vvalliæ, 25. mill. Anglic. à Conovio in Africum. Baudrandus.

Gangara, regnum Nigritiæ, in parte Or. verſus Nigrum fluv. & Bor-

& Bornum lac. inter regn. Caſſenam ad Occ. & Borni regn. ad Ortum. Urbem prim. habet cognom. J. Leo *P.* 7. Auri dives, ſub Rege ſatis abſoluto, cujus equitatus in pretio eſt. Cœterùm arcus & acinaces militum arma, ut referunt Sanut. *libro* 7. Marmolius *libro* 9. & alii.

Gangara, Albaniæ op. Ptol.

Gangarida, pop. inter Aſſyrios & Indos. Aliis Indiæ pop. circa Gangis flu. oſtia, ex Ptol. & Diod. Ultra Gangem Curtius ponit, 9. 7. & Vibius Sequeſter. Virg. 3. *Georg.*

In foribus pugnam. —— ——
Gangaridum faciam, victoriſq; arma Quirini.

Val. Flac. *lib.* 6.

—— *Acies quem Martia circum*
Gangaridum, patáq; Getas quos efferat undâ.

Gange, urbs Indiæ regia, *Bengala* Caſtaldô.

Ganges, fluvius maximus Indiæ ulterioris, illam à citeriori diſterminans, ex Emodis montibus profluens, ac in meridiem in Oceanum Indicum exiens, cujus minima latitudo 2. mill. maxima 5. Plin. 33. 4. auriferum facit & cum Tago, Pado, Hebro, ac Pactolo conjungit, qui omnes auriferi. Eundem gemmiferum facit *lib. ult.* Virgil. *Georg.* 2.

Nec pulcher Ganges atq; auro turbidus Hermus.

Nonno χρυσορόας dicitur Dionyſio μελανδίνης *nigros habens vortices*, & εὐρρείτης *pulchrifluus*. Ovid. *Triſt.* 5.

—— *Lato ſpatiantem flumine Gangem.*

Claudianus,

Gurgitis immenſum deducit in oſtia Gangem.

Oſtia illa ſeptem facit Virgilius *Æn.* 9.

Ceu ſeptem ſurgens ſedatis amnibus altus
Per tacitum Ganges, aut pinguis flumine Nilus.

Negat hoc Strabo *lib.* 15. ubi de Gange: Μίαν ἐμβολὴν ποιεῖται μέγιστος ὢν τῶν μετὰ τὸν Ἰνδικὸν ποταμῶν. Neque ab Strabone diſſentit Plinius 2. 108. *A Gange amne, oſtioq; ejus, quo ſe in Eoum Oceanum effundit*, dicturus *oſtiis* ſi plura eſſent. Virgilio tamen aſſentiri videtur Propertius,

Et qua ſeptenas temperat unda vias.

Ubi verbum *temperat* reſpondet illis verbis Virgilii, *ſedatis amnibus*. *Tumidum gurgitem* dat ei Lucanus *libr.* 2. *verſ.* 496. *rapiditatem*. *lib.* 8. *verſ.* 227. Idem *lib.* 3.

Movet & Eoos bellorum fama receſſus,
Qua colitur Ganges, toto qui Solus in orbe
Oſtia naſcenti contraria ſolvere Phœbo
Audet, & adverſum fluctus impellit in Eurum.

Oppian. Κυνηγ. δ.

---- Οὐ τόσον Γάγγαο ῥόος ποτὶ ἐκλίνε
Ἰνδὸν ὑπὲρ δάπεδον, Μηρυκάδια λαὸν ἀμείβων,
Μυρίον ἀγρυπνίας πλῆθος, ἐκ πόντου κρυμερὸν
Ἐκ τοῦθ' ἕτερον σκύλευσε μέλαν δέμας αἰγιαλοῖο.

Oritur ex monte Imao, ſeu juxta alios, *Dalanguer*, in confin. Tartariæ, in tractu *Kakakes*; dein per ditiones M. Mogolis labens, Prayam & Giourum, urbes celebres, rigat, & auctus fluv. Kandâ, Perſelio, Semenâ & Tziotzâ, aliiſque plurimis ejuſdem dit. ibi in ſinum Gangeticum ſe 5. oſtiis exonerat. In eo anguillæ inuſitatæ magnitud. 30. pedum reperiuntur, Plin. *l.* 9. *cap.* 3. Baudr. Ferrar. Malè a quibuſdam cum Phiſone, uno ex 4. Paradiſi fluviis confunditur, ut ex ſupp. colligere eſt, cùm ſcaturigo ejus ab Euphrate, 1200. leuc. diſtet. Sanctitatis quiddam accolæ ei tribuunt, unde quotidie vis hominum, aquis ejus ſe abluentium, quæ etiam a procul diſſitis ad 500. vel 600. leuc. petuntur. Vincent. [illegible]ancus, *P.* 1. *de Rel. c.* 22. Linſchot. *cap.* 16. Texeira *lib.* 1. Torniel & Salian. *in Annal.* Item *Ganges* Taprobanæ fluvius. Ptol. Beroſus *lib.* 3. fabulatur, *Gangem* Gomeri filium extitiſſe, atque tantæ corporis ſtaturæ fuiſſe, ut 10. haberet altitudinis cubitos, quique pulchritudine animi, atque ingenii bonitate, ac morum integritate cùm præſtaret, ſimulatque juris & æqui amantiſſimus eſſet, Indorum rex conſtitutus fuit. Nihilominus tamen à ſubditis iniquiſſimè peremptus eſt, ac non multo pòſt impii parricidæ horrendo ſpectro in dies ſingulos uſque adeò di vexabantur, ut ipſos in terram vivos opportuerit infodi, unde tota hæc regio miſerrimâ clade protinus liberata fuit. Flumini Gangi hic nomenclaturam dedit. Hinc *Gangeticus ſinus*, 600. leuc. Hiſp. longus, 400. latus. *Golfo di Bengala* & *Gangetica tellus* Lucano.

Gangines, pop. quorum reg. nunc Guinea, Ortel.

Gangra, urbs Arch. Paphlagoniæ. Dicunt veteres τὰ Γάγγρα & ἡ Γάγγρα, ut Stephanus annotat. Volunt quidam dictam ſic fuiſſe à caprâ quâdam, quæ *Gangra* vocaretur. Alii linguâ Henetorum & Paphlagonum γάγγραν tradunt quamvis capram appellari: unde putat Caſaub. γάγγραιναν morbum proxima quæque ſubito depaſcentem eſſe dictum. Vide 2. Tim. 2. Gangram ſi nihil aliud, Synodus Gangrenſis c. Euſtathium Mon. qui, Cœlibatum ad ſalutem neceſſarium eſſe, docuerat, ſec. 4. hodieque nobilitat. Huc Dioſcorus, Eutychianiſmo Concilio Chalced. damnato, an. 451. & Timotheus Ælurus Monachus Eutychianus, quem populus Alexandriæ ſedi præfecerat; miſſi ſunt exulatum, ille Martiani, hic Leonis Impp. juſſu A. C. 457. Alia in Arabiâ Fel. Steph. alia item Ponti. Nicetas.

Gangus ſinus, magnus Oceani Eoi, per Sinas latè extenſus, inter prov. Nanchinam, Pechinam & Xantunam ad Occ. & regnum Coream ad Ort. Luſitanis *Sinus Nanchinenſes*, V. ibi.

Gannaſcus, natione Canineſas, auxiliaris Romanus & diu meritus, quo duce Chauci, nullâ diſſenſione domi, inferiorem Germaniam incurſavère. Sed ſtatim adventante Corbulone & provinciam ingreſſo compoſiti & dux exturbatus eſt. Tacit. 11. 18. ac mox per immiſſos à Corbulone ſublatus. *cap.* 19.

Gannatum, opp. prov. Borboniæ, ad amnem Anchalotum, in confin. Alverniæ, 1. leuc. à Mompenſerio, medium inter Claromontium ad Auſtr. & Molinum ad Bor.

Gannodurum olim, quæ nunc Conſtantia dicitur. V. *Conſtantia*. Hujus cives, ſub initia Reformationis, cùm jam ante quædam mutaſſent parumque honeſta contubernia lege vetuiſſent, diſceſſerunt ab iis, hi qui Canonici dicuntur: Ambroſio Blaurero doctore uſi, an. 1523. poſt diſputationem Bernenſem, imagines & Miſſam abolèverunt. Cum plurimis aliis poſtea, A. C. 1529. contra decretum Spirenſe proteſtati ſunt. Poſt quæ urbes hæ quatuor Argentoratum, Conſtantia, Memminga & Lindavium, peculiarem fidei ſuæ confeſſionem, Carolo V. per Caſparum Hedionem, Eccleſiæ Argentin. doctorem exhibuerunt, A. C. 1530. quam Eccius & Faber cùm confutare conati eſſent, ſcriptum horum ſub Comitiorum finem, quæ tum Auguſtæ habita, recitari juſſit Imperator, cùm Confeſſio publicè audita non fuiſſet. Poſt victos Proteſtantes, Conſtantia ab Hiſpanis tentata eſt clam, an. 1548. quod cùm non procederet, proſcripti cives, cùm ſalutis viam viderent nullam, Auſtriacis ſe dediderunt; a quibus Præfecto accepto, mox miniſtris Eccleſiæ exilium indictum eſt: Octobri menſe præfati anni. V. Johannem Sleidanum *Comm. de ſtatu Relig. & Reip. lib* 6. & 21. ut & in voce *Ganodurum*.

Gannum ſeu *Ganos*, urbs Thraciæ, in Corpialica prov. Nunc *Genga*. Inter Redæſtum ad Bor. 15. mill. & Biſanthe ad Auſtrum totidem.

Ganodurum, Helvetiorum civitas ad Rhenum. Ptol. vulgò hodiè *Conſtantia*, *Conſtance*. Aliis eſt *Lauſenberga*, ad Rhenum, ſupra Baſileam.

Gansum, oppidul. Benearni, 4. mill. à Palo, in Diœc. Laſcurrenſi. Ubi natus Petrus de Marcha, Arch. Pariſ.

Ganyctor, nomen viri Tortellio.

Ganymedes, Trois fil. puer formoſiſſimus, quem cùm Jupiter deperiret, in Idæ monte venantem ab aquila rapi juſſit, & in cœlum afferri, cumque poculis præfici, repudiato miniſterio Hebes, filiæ Junonis, quæ ante illius raptum miſcendo nectari præerat. Hyginus *in Aſtron. Poetico*, tradit, Ganymeden inter ſidera tranſlatum conficere ſignum illud, quod *Aquarium* vocamus, quòd ejus ſtellæ ſuo ſitu aquam fundentis imaginem referre videantur. Nihil aliud autem per hanc fabulam demonſtrare voluerunt ſapientes ethnici, teſte Cicerone, *libr.* 2. *Tuſc.* quam prudentem virum à Deo amari, & illum ſolum proximè accedere ad divinam mentem. Eſt enim Ganymedes anima hominum, quam ob eximiam virtutem Deus ad ſe rapit. Pocula autem Jovi miniſtrare, nihil aliud eſt, quam Deum mirificè delectari officiis ſapientiæ, quæ ab animâ virorum ſapientum procedunt. Porro Ganymedi inſignem corporis pulchritudinem tribuerunt, non ſolùm, quia vir ſapiens caret ſordibus animi, verùm etiam, quia ſapientiæ tanta eſt pulchritudo, ut, ſi oculis cerni poſſet, mirificos ſui amores in animis hominum excitaret. Dicitur etiam ab aquilâ raptus in cœlum fuiſſe propter perſpicacitatem, atque ab ipſo Jove in aquilam verſum, quòd adjutor ſit Deus ad Sapientiam. Obſcœna autem & turpia, quæ ab impuris quibuſdam poetis & pictoribus de Ganymede ficta ſunt, procul amovenda ab adoleſcentum oculis, & auribus, boni omnes neceſſarium eſſe judicant. Horat.

Qualem miniſtrum fulminis alitem,
Cui rex Deorum regnum in aves vagas
Permiſit, expertus fidelem
Jupiter in Ganymede flavo.

Idem,

Qualis aut Nireus fuit, aut aquoſâ
Raptus ab Idâ.

Ab Homero ἀντίθεος dicitur, hoc eſt, *par Deo*. Item ξανθὸς, *flavus*. Ἀγακλυτὸς cum vocat Qu. Calaber *lib.* 8. Χαρωπὸς *gratum aſpectu*, vel *fulvum* Theocritus *Idyl.* 12. & Οἰνοχόος, hoc eſt, *pincernam*, *Idyll.* 15. Nonno *in Baſſaricis*, Τρώϊος, βουκόλος, ἀγχίστης, [illegible], ὀρεσίης Διὸς κυλικηδὸν, & ἱμερόεις dicitur. *Regius puer* vocatur Virgilio *Æn.* 5. *Puer Idæus* Ovidio *Faſt.* 2. *Phryx puer* eidem *Faſt.* 4. ac *Iliacus puer*, *Triſt.* 2. *Sangaricus puer* autem Statio *Sylv.* 3. Hinc pro pincerna quovis uſurpatur, ut *Getulus Ganymedes* apud Juvenalem, pro Afro pocillatore. Et Martialis,

Atq; mihi ſervit pro Ganymede manus.

Hoc [illegible], ipſe mihimet potum præbeo. Vide *Aquila*.

Gaoga, aliter *Kangha*, urbs Africæ, juxta lacum, regni & deſerti *Gaoga* caput, in Nigritia, inter Nubiam ad Or. & regnum Borno

Borno ad Occ. Reges à quodam ſervo Æthiope deſcendunt, qui ante an. 200. heri ſui jugo excuſſo, primò manciplorum mercimonio aliquam equorum vim ſibi comparavit, dein vicinis percurſatis regionibus, tandem regnum hoc occupavit. Pars incolarum, Chriſtiani ſunt, ſed omnium prope rerum ignari, & paſtoritiâ plerunq; curâ vitam tolerantes. Joh. Leo, Sanut. Marmolius.

Garamantes, pop. interioris Libyæ, Pſyllis finitimi, à *Garamante* Apollinis filio ſic dicti. Hi matrimoniorum expertes paſſim cum fœminis degunt, nullas certas ſedes habentes. Virgil.

—— Ultra Garamantas & Indos
Proferet imperium. —— ——

Idem *Eclog* 8.

Iſmarus, aut Rhodope, aut extremi Garamantes.

Ad quos eſt *iter inexplicabile*. ut ait Plin. 5. 5. Vid. & *lib.* 6. *c.* 8. Tacit. 4. *Hiſt. Garamantes exciverat, gentem indomitam, & inter accolas latrociniis fæcundam.* Lucano *nudi*, *lib.* 4. ac *inculti lib.* 9. dicuntur. *Velox Garamas*, Claudiano, & *atrox*, Silio, *inops* autem Senecæ *in Hippolyto*. Hodie regnum *Borno* hi populi conſtituunt, partim candidi, partim nigri, comes, & ex parte mercaturæ dediti: ſed uxorum communione, & religionis exiguâ curâ priſcos æmulantur. Vid. ulterius Strab. *lib.* 17. Cluver. *l.* 6. *cap.* 4. &c. Hinc *Garamanticus*. Sil. *lib.* 1.

Dum fert Herculeis Garamantica ſigna columnis.

Garamas, Libyæ rex, cujus filiam Jupiter Ammon, ad Bagradam fluvium compreſſit, ac Jarbam ex ea genuit. Virg. *Æn.* 4.

Hic Ammone ſatus raptâ Garamantide nymphâ.

Garamas, Aſiæ mons, ex quo Phaſis oritur. Vibius.

Garapha, portus Africæ propriæ. Ptol.

Garaphi, montes Mauritaniæ Cæſarienſis. Ptol.

Garas, mons ibidem.

Garates, Peloponneſi amnis in Arcadiâ. Pauſan.

Garazua, opp. Braſiliæ, in Præf. Paranambuci, 5. leuc. Germ. ab Olinda in Bor.

Garbata, Æthiopiæ ſub Ægypto mons. Ptol.

Reges Oveti, Legionis & Caſtellæ.

Garcias, Rex Oveti & Legionis, fil. Alphonſi III. Suaſu Chimenæ uxoris, contra Patrem arma ſumſit, ſed acie victus, in vinculis fuit. Quibus, à Fratribus & Socero, effractis, coëgit Patrem ſe abdicare regno, vix triennio ſuperſtes. Obiit an. 890. Mariana *hiſt. Hiſp.*

Garcias I. dictus, Fernandus, fil. Fernandi Gonſales, ex Sanctia Navarræa, Comes Caſtellæ, patri ſucceſſit, per annos 48. Contra Mauros, Filii ſui Sanctii rebellione, excitatos, fortiter pugnans, in prælio cecidit, an. 986. Nepos

Garcias II. ſucceſſit Patri, in nuptiis occiſus, cum Sanctia, ſorore Weremundi III. Regis Legion. Ejus ſoror Sanctio III. M. Regi Navarræ nupta, Caſtellam Navarræ junxit. Mariana, Turquet. *Hiſt. Hiſp.*

Reges Navarræ.

Garcias I. Navarræ R. cognom. *Inigus*, Inigo Ximenio Patri ſucceſſit, maritus Urracæ Arragoniæ. Obiit an. 870. regni 10. Vid. Oihenartum & Marcanum.

Garcias II. patri Sanctio ſucceſſit anno 905. Obiit Anno 926. in conſortium regni aſcito fil. Sanctio, cognom. Abarcâ.

Garcias III. Sanctii Abarcæ fil. prælium initurus trepidare ſolitus eſt, unde *Trepidator* dictus, poſtmodum fortitudine conſpicuus inter primos. Pater, ex Ximena, Sanctii M. Obiit ſub initium ſec. 11.

Garcias IV. Nageræ educatus, Fratri Ferdinando I. contra Bermundum, Legionis Regem, ſuppetias miſit, poſtmodum, contentione obortâ, ab illo acie victus, Obiit An. 1054. Mariana, *l.* 3. &c.

Garcias V. fil. Raimiri, qui Sanctii IV. ex fratre nepos fuerat, Navarræ regnum recuperavit. Cum vicinis bella geſſit, lapſu equi in venatione mortuus, an. 1150. regni 15.

Viri celebres.

Garcias, Hiſpalenſis, JC. inſignis, ſec. 13. in Epiſtolas Decret. commentarios ſcripſit.

Garcias Laſſus, Poëta, Odarum inſignis ſcriptor, Paul. Jovius, *elog. doct. Vir.* Caroli V. in Provinciam comes, prope Aquas Sext. lapidis ictu à ruſtico interemtus eſt.

Garcias Loaiſa, Arch. Toletanus, Concilia Hiſpaniæ edidit. A Philippo II. filii educationi admotus, obiit An. Chr. 1599. pœnitentiâ relictæ Aulæ enectus.

Garcias Toletanus, ViceRex Siciliæ, ob cunctationem, in ſuppetiis Melitæ Inſ. ſummittendis, & intactam claſſem Algeriam, à Selimo Imper. per literas illuſus.

Garcus, inſula ante Taprobanem. Ptol.

Garda, urbs Gronelandiæ erat, in ora littor. & emporium celebre, in parte Or. ſub Norvegiæ Regibus. Jam diu in ruinis. Ep. fuit ſub Arch. Nidroſienſi.

Gardei, Sarmatiæ Aſiatica gens. Plin.

Gardeleba, opp. Marchiæ Brandeb. ſuper. ad amnem Meldam, 7. leuc. à Magdeburgo in Bor. in confin. Ducatus Brunſuic.

Gardianus, à Gall. *Gardien*, defenſor, patronus, tutor, cuſtos, is cujus fidei quid committitur: ut *Gardianus Eccleſiæ*, qui rem Eccleſiæ procurat, tuetur, miniſtrat: aliàs Defenſor Eccleſiæ, quod vid. *Gardianus* ſeu cuſtos *quinq; portuum*, magnus apud Angl. Officialis eſt: quinque præcipuis regni portubus viciniori Galliæ oppoſitis, præfectus; omnem belli aleam expectaturus, portuumque ope ſtrenuè ſubiturus, Angl. *Lord Warden of the cinque ports*. Vid. ſupra *Barones quinq; portuum* & infra. *Quinq; portus*. Apud Hiſpanos *Gardingus* dignitatis claſſis fuit, vel ſaltem muneris, quam tamen ipſi Hiſpani hodie non ſatis explicant: In LL. Wiſigothorum crebra ejus mentio. Vid. Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archaeol.*

Gareata, Arcadiæ pop. Pauſan.

Gareathyra, Cappadociæ op. Strabo.

Gareb, nomen collis, juxta Hieruſalem, ad Bor. ſiti, Jerem. 31. Nomen viri. 2. Reg. 23. Lat. *ſcabies*, aut Syriacè *hydria*.

Garelianus, mons Italiæ, quem Saraceni ex Africa venientes, poſt Apuliam & Calabriam vaſtatam, occuparunt & munierunt A. C. 910. Sigon. *lib.* 6. inde dejecti à Berengario Rege, Papæ & Græcorum auxiliis ſuffulto, qui tam celebri victoriâ tum potitus eſt, ut Petrum & Paulum Apoſtolos, in prælio conſpectos, vulgaris admiratio, & hinc orta credulitas, tradiderit, A. C. 915. Idem.

Garetum, ſeu *Gareta*, provincia regni Fezzæ, in ora maris Mediterr. in confin. regni Algeriæ, ubi & Gareti montes verſus Auſtr. Initium ſumit ab Occaſu à Medulo flumine, & ad fluvium Mulviam ad Ortum terminatur, à Meridie montes ipſum a deſertis Numidiæ ſeparant, à Septentrione ad mare mediterraneum protenditur. Merc. Dividitur in tres partes, nempe in planitiem, ubi urbes & opp. in montes & in Deſerta. Ejus urbes præc. Tezzota, Meggea, Caſaza & Melilla. Quæ duæ ultimæ ſunt ſub Hiſp. Baudr.

Garganus, mons Apuliæ Dauniæ, vix 80. mill. in circuitu habens, cùm late ſumitur, i. cum illa parte Apuliæ Daun. quæ in Adr. mare excurrit, præcelſus valde & aſcenſu difficillimo; latere quo mare ſpectat, promontorium habet, ſpatio 300. ſtadiorum procurrens. Incipit ab Apennino, ex cujus radicibus jugum enaſcitur editiſſimum, latitudine P. M. duorum, longitudine 20. poſt quod ita paulatim, mons aſſurgit, ut in ſummam (fructifer tamen) altitudinem, vaſtitatem, amplitudinemque deſinat. In mare tam longè protenditur, ut ambitu radicum, quas planities excipit, ad 200. P. M. contineat. In hoc monte loculus aliquot piſcoſi inveniuntur, inter cæteros *Varanus*. In fronte promontorii, civitas eſt *Beſtia*: poſt 10. millia Veſticæ caſtellum ſequitur; flexuque illo promontorii toto emenſo *Rode* vel *Rore* civitas. In montis Gargani vertice præcelſaque rupe, quæ ad mare ſpectat, oppidum eſt *D. Angeli*, ita nominatum à ſpecu D. Michaëli Archangelo ſacra, diſtatque 5. mill. ab ora maris Adr. totidem à Manfredonia in Bor. 15. ab Hyrio in Auſtr. Baudr. Hinc vertex hodie vocatur *mons S. Angeli*. Lucan. *lib.* 5.

Apulus Adriacas exit Garganus in undas.

Horatius *ad Auguſt.*

Garganum mugire putes nemus, aut mare Tuſcum.

Gargaphia, vallis & fons, ubi Actæon à canibus laceratus eſt. Ovid. *Met.* 3.

Vallis erat piceis, & acutâ denſa cupreſſo,
Nomine Gargaphie. —— ——

Obiter emendabis Vibium *Garga Eubœa*, *ubi Actæon laceratus eſt a canibus*, repone, *Gargaphia Bœotia*. A Phœnicio גרף *garaph*, per primæ geminationem deducit vir magnus, illud autem de torrente dicitur, qui præceps lapſus omnia avehit.

Gargara, mons & op. Troadis in ſummitate montis Idæ, apud Ilii urbem, frugum copiâ maximè affluens. Virgil. *Georg.* 1.

—— Nullo tantum ſe Myſia cultu
Jactat, & ipſa ſuas mirantur Gargara meſſes.

Ovid. 1. *de arte Am.*

Gargara quot ſegetes, quot habet Methymna racemos.

Claud. —— *Jam flaveſcentia centum*
Meſſibus aſtiva detondent Gargara falces.

גרגר *gargar* Ebræis *granum* ſignificat. Dictus igitur hic mons à *copiâ frugum*. Vide Servium *in Georg.* 1. Item *Gargarus* lacus Phrygiæ juxta Idam montem, ex quo Scamander, & Simois decurrunt.

Gargarenſes, gens mixta Amazonibus.

Gargaris, Curetum rex, mellis colligendi uſum primus invenit. Huic cùm ex filiæ ſtupro nepos proveniſſet, omnibus modis eum perdere conatus eſt, ſed fruſtra; tandem verò tot caſuum periculorumque, quæ evaſerat, admiratione, ſucceſſorem illum in regnum deſignavit, nomenque illi Habidis impoſitum eſt. Juſtin. *lib.* 44.

Gargarum, Lampſaci op. & aliud Epiri, & aliud Italiæ à *Gargaro* Jovis filio. Steph.

Garge, urbs Lybiæ. Steph.

Gargettus, op. & pars tribûs Ægeidis. Plut. Patria Epicuri, qui inde *Gargettius*, Cic. Aliis. Item canis cujuſdam generoſi nomen, qui Geryonis boves cuſtodiebat, & leonibus inſultabat, quem tunc Hercules interfecit, cùm illius armenta abduxit, fuitque Cerberi Epirotici frater. Pollux *lib.* 5.

Gargilianus, cinædus quidam, de quo Martialis *lib.* 3.

Gargilius Martialis, hiſtoricus, qui vitam Alexandri Severi eſt diligenter perſecutus. V. Lamprid. *in Severo*, Vopiſc. *in Probo*, qui hiſtoriæ ejus veritatem laudat, elegantiam deſiderat. An idem Palladio Servioque memoratus? Item venator nobilis, de quo Horatius,

—— —— *Venator ut olim*
Gargilius, qui manè plagas, venabula, ſervos
Differtum tranſire forum populumq; jubebat, &c.

Gargogilum, vetus ac nobile caſtrum Galliæ, ad Ligerim, in finibus Carnutum, diœceſique Aurelianenſi. Vulgò *Jargeau*. Monaſterium S. Crucis *Gargogilenſis* numeratur, inter Aurelianenſis Eccleſiæ res, in literis Caroli Calvi, Hugonis & Leonis VI. Vid. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Gargus, unus ex collibus Tauri montis.

Garianonum, opp. Angliæ ad ortum, ad Garieni flu. oſtium, emporium Norvico urbi propinquum, olim *Burghcaſtle* Camdeno, ex cujus ruinis hodiè *Yarmouth* emerſit.

Garienus, Vid. *Idrienus*.

Garites, Gall. Aquitanicæ pop. circa Garumnam incolentes, ſoli Cæſari memorati *lib.* 3. quos Eluſatibus atque Auſcis medios interponit. Horum urbs *Aginnum*, & regio *Agenois*, teſte Orontio, & Marliano. Baudrando, ubi nunc Comitatus Gaurenſis *le pais de Gaure*, ad Egirſium amnem, inter Auſcios & Lactorium, aliquot leucis ab Aginno in Auſtr. Comitatus hic inter Comit. Fidentiacenſem & Vicecom. Leomanienſem ac agrum Condomienſem poſitus, oppida habet, Florentiam novum municipium, Simpodium *Sampuis* & Salvitatem *la Sauvetat de Gaure*. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Garizim vel *Gerizim*, mons in finibus tribûs Ephraim & Manaſſe altiſſimus, in quo ſita fuit urbs Sichem, prope quam habitavit, & altare condidit patriarcha Abraham, Gen. 12. & Jacob, Gen. 33. In hoc monte Pontifex Manaſſes, frater Gaddi, quum duxiſſet filiam Satrapæ Samaritani, ideoque à Judæis dignitate ſacerdotii privaretur, confugiens ad ſocerum, templum ſimile Hieroſolymitano ædificavit, & ſacra ſimilia Leviticis inſtituit eo tempore, quo Alexander Magnus Monarchiam Perſicam occupavit. Joſephus 11. 7. Id templum annis 200. pòſt, unà cum Samariâ, evertit Johannes Hyrcanus fil. Simonis fratris Judæ Maccabæi. Joſeph. 13. 16. Sed tamen nihilominus in ejuſdem montis vertice Samaritani, quorum 11000. à Veſpaſiano ibi occiſa, adorabant & acerrimè Chriſtianos oderant, uſque ad Juſtiniani Imp. tempora, qui pleroſque ad fidem Chriſti perduxit, ac templum paulo antè, juſſu Zenonis Imp. in eo monte in honorem Chriſti extructum, inſtauravit, & munitionem addidit, unde ſeditioſos Samaritanos poſſet compeſcere, ut Procopius *l.* 5. *de ædificiis Juſtiniani*, narrat. Cyrillus putat hunc eundem montem eſſe, ſupra quem Joſue ædificavit altare, & populus Iſrael audivit à ſacerdotibus recitari benedictiones, legi obtemperantibus propoſitas. Scribunt enim montem hunc, ad dextram fontis Jacob, Parnaſſi inſtar bicipitem fuiſſe, cujus alterum caput *Gerizim*, alterum *Ebal* nominatum ſit. Vid. quoque Deuter. *c.* 11. *&* 27. Joſ. 8. Jud. 9.

Garlandus, Vid. *Stephanus Garlandus*.

Garmaa, Thraciæ op. Procop.

Garnerius, Epiſc. Lingonenſis, Anno 1192. Principibus, inprimis Richardo I. gratus, homiliarum aliquot auctor. Bertrandus Tiſſerius, *Bibl Claravall tom.* 1. *p.* 75. Item, M. Magiſter Ordin. S Johannis Hieroſ. poſt Mogerium Molinum, interfuit prælio cruento, contra Saladinum, quo Rex Guido captus eſt, an. 1187. ibique pluribus vulneribus acceptis, obiit decimo pòſt die menſe Magiſterii ſecundo. Boſſius & Megiſſerus *Hiſt. Melit.*

R. Garnerius, poëta inſignis, locum tenens Gener. Cœnomanenſis agri. Verdier. *in Biblioth. Gall. p.* 1098. Non infelix Dramatum auctor.

Garneſeja, Inſ. maris Brit. verſus oram litt. Duc. Normanniæ, ſub Anglis. Vid. *Sarnia*.

Garnetus Henricus, æquivocationum peritiſſimus, Jeſuitarum in Anglia Provincialis, Conjurationis pulverariæ architectus, poſt hanc detectam, captus eſt, cum Grenvello & Oldcorno ſociis. Cùm ſe tueri non poſſet, unà cum reliquis ad ſupplicium ductus, blaſphemè applicuit ſibi Salvatoris illud, *Neceſſe eſt, ut unus moriatur pro populo*, A. C. 1605. Poſt quæ Jacobus Rex, arctiori juramento ſubditorum fidem adſtrinxit: V. hujus *Opus regium*.

Garocele, Alpium populi, Cæſar, *Mencenis*, aut *Val de Maurienne*, cum tit. Comit. ab an. 600. ſub Duce Sabaudiæ hodiè. Sanſoni fuere inter Alpes & Brigantium Seguſiumque, ubi nunc mons Genebra, in ultimo limite Delphinatus, verſus Italiam.

Garodes, inſula Nili. Plin.

Garphetі, Arabiæ pop. Plin.

Garrha, Mauritaniæ Cæſarienſis op. Ptol.

Garryenus, *Yare*. fluv. Icenorum, nunc Norfolciæ Com. in Angl. Norvicum urbem illius tractus prim. rigat; dein auctus flu. *Wauney*, in Oc. Germ. ſe exonerat, 14. mill. infra Norvicum, ad Garianonum opp.

Garucianus, Vid. *Trebonius*.

Garſaura, opp. Cappadociæ fuit, inter Coropaſſum & Mazacam urbes.

Garſia, Navarræ rex. An. Dom. 1015.

Garſias, Alphonſi fil. Hiſp. rex. An. Dom. 878. V. *Garcias*

Gartia, opp. Pomeraniæ, ad Oderam fluv. 3. leuc. ſupra Stetinum in Auſtr. è regione Griffenhagæ, ſub Suecis. Aliàs munitum; ſed ab An. 1638. munitiones ſolo æquatæ ſunt.

Garumna, fluv. Galliæ, in Pyrenæis montibus naſcens, Celtaſque dividens ab Aquitanis, & per Santonum fines occiduum influens Oceanum. Baudrando fluviorum, qui è Pyrenæo exeunt, maximus, oritur in montibus Auræ, in confin. Aragoniæ, non procul à Salarda; dein per Convenas fluit: Valeſio oritur in Convenis, & ex Pyrenæo monte delapſus, alluit Caſtellum Leonis *Caſtel Lion*, Fanum S. Beati Baudrando dein Lugdunum Convenarum, Valentiam & S. Gaudentium rigat, ut & Rivos, Muretum, Toloſam. Valeſio, poſt opp. S. Beati, Montem Regalem *Montreal*, ad Nigellæ *la Nesle* & Garumnæ confluentes poſitum, ac Rupem fortem alluit. Tum Salatum recipit *Sale*, amnem è Conſarannis & ex oppido S. Licerii *S. Lezer* venientem. Pòſt Longâ augetur *la Longe*, deinde etiam Arejâ *l'Ariege*, qui Taraſconem, Fuxum, Rivos, Apamiam, Savardunum caſtrum, opp. S. Gavellæ, & Altam ripam præterlapſus, contra Rupes *Roqs* accedit Garumnæ: qui mox Toloſam, Granatam & Virdunum attingit, & Caſtellum Saracenum. Hinc auctus aliquot fluviis Tarnum recipit infra Moſſiacum, ſeu Muſciacum vet. Monaſterio illuſtre, & paulo pòſt Ægirſium, *Gers*, ex Auguſta Auſcorum & Florentia Lacturaque venientem. Inde Valentiam, Aginnum Nitiobrigum, Portumque & Aquinonem *Aiguillon*, ubi recipit Lotium ſeu Olitem, fluvium navigabilem, & Baiſam ex adverſo, prætterlapſus, inde Tonino, Manſo Aginnenſium, Marmanda, Regula rigatis, Gerundam vicum *Gironde*, unde illi porro nomen, Vid. infra, præterfluit, Droſio *le Drot* ibi accepto. Tot auctus aquis Garumna alluit caſtrum S. Macarii, Alingonem, & Sitonem *Barſac*, ad Sirionis *le Siron* & Garumnæ confluentes ſitum. Cadillacum *Cadillac*, Potentiacum *Podinçac*, Reontium *Rions*, & prope Burdegalam labitur; infra quam Gala amniculus *la Jalle* in eum decurrit, paulò pòſt recipit Durantum flu. omnium fluviorum, qui in eum devolvuntur, maximum, cum quo 15. leuc. infra in Ocean. Aquit. ſe exonerat, poſtquam Cantum Merulæ *Chantemerle*, Pauliacum, Caſtellionem in Medulis, Solliacum *Soulac* in ſiniſtra ripa; in dextra Santonicaque Blaviam *Blaye*, Condate *Coſne*, Tamnum *Mortaigne*, aut potius Talmon, Novioregum *Royan*, quæ quatuor loca ſunt Santonum, ſalutavit. Ejus oſtium ut Baudr. habet æſtuarium magnum efficit inter Solacium Medulum, & Rojanum Santonum, ubi Andros Inſ. aliàs, nunc tantùm turris Corduenna, inter quam & Santoniam eſt exitus, dictus *Paſſus Aſinarius*. Secundùm Valeſium, in ejus oſtio tres ſunt paſſus gradusve, navigantibus noti, paſſus Arenoſus *le pas de Grave*; paſſus Aſinorum *le pas des Aſnes*, & Foramen Maliduni *le Pertuis de Maubuſſon*. Medio in oſtio, quod *la bouche de Garone* vocant, ſcopulo cuidam inſidet turris admirandi operis à Ludovico XIV. magnificentiſſimè refecta & reſtituta, cum inſcriptione Latina. Heic navigantibus noctu ignis accenſus prælucet, ut olim in Inſ. Pharo, in urbe Gallæciæ Brigantia, in Morinorum urbe Geſoriaco factum. Dicitur *la Tour de Cordan*, h. e. turris Cordubenſis, quoniam inde olim Saracenorum Hiſpanienſium, quorum Cordubæ ſedes fuit, conatus obſervati. Currit autem hic fluv. teſte Æthico millia 207. Aquitanos primùm à Celtis: dein provincias Narbonenſem 1. & Aquitaniam ſecundam à prov. Novempopulana ſeu Aquitania 3. dividens. A' fonte nomen integrum retinet, uſque ad Gerundam vicum & ad Regulam, tum enim ad oſtium uſque *Gerunda* nomen ſumit. *Not. Gall.* *La Garonne* hodiè. Ejus meminit Tibul. 1. 7.

Teſtis Arar, Rhodanusq; celer, magnusq; Garumna.

quem verſum ſic legit Hadr. Valeſius:

Teſtis Atur Doranusq; celer:

Additque meritò *Magnum* à Tibullo vocari, cùm Fortunatus *lib.* 1. *Carm.* 15. Pado cum ac Rheno Danubioque comparandum putarit: ipſeque tribus, inter alios, navigabilibus fluviis Tarne, Olite, atque Duranio auctus, *æquoreus* ab Auſonio *in Moſella*, recentioribus quoque *Mare* appelletur. Claudianus *lib.* 2 *in Ruffinum*,

Quosq; rigat retro pernicior unda Garumna.

Quòd ait *retro*, revocat mihi in mentem Sidonii illud,

Oceanus refluum ſpargit per culta Garumnam.

Mela 3. 2. *Garumna ex Pyrenæo monte delapſus, niſi cùm hyberno imbre aut ſolutis nivibus intumuit, diu vadoſus, & vix navigabilis fertur. At ubi obvius Oceani exæſtuantibus acceſſibus adauctus eſt, iiſdemq; retro remeantibus ſuas illiusq; aquas agit, aliquantum plenior, & quantò magis procedit, eò latior fit: ad poſtremum magni freti ſimilis: nec majora tantùm navigia tolerat, verùm etiam more pelagi ſævientis exurgens, jactat navigantes atrociter, utiq; ſi alio ventus, aliò unda præcipitat.*

Garumni, populi Garumnam circum habitantes, ut Toloſates, Aginates, Burdegalenſes &c. Baudrand. Valeſius *Garumnos* ſoli Cæſari *Comment.* 3. memoratos, quos Auſcis ille & Cocoſatibus medios interponit, gentem vult eſſe Novempopulanæ provinciæ, quæ Garumnam delapſum ex Pyrenæo, prima

vel

vel inter primas accoluerit. Eſt enim in Convenarum finibus, inquit, inter oppida S. Bertrandi & S. Gaudentii, ad utramque fluv. ripam poſita regio, inde Riparia *Rivière* dicta, diviſa in Superiorem & Interiorem, urbibus Monte Regali *Montregeau*, & Valentiâ inſignis, cujus tractus incolas Garumnæ naſcenti appoſitos, *Garumnorum* appellatione à Cæſare deſignari arbitratur. Certè Riparia attingit fines prov. Narbonenſis, quam Garumna ab Aquitania dividit, *Notit. Gall.*

Gaſanda, Arabiæ populi, quos cum Alilæis conjungit Diodorus Siculus. *lib.* 3.

Gaſelicus, fil. Alarici nothus, patre cæſo, pronuntiatus Rex, mox colluſionis cum hoſte ſuſpectus pulſus eſt, regnumque Almarici ex Theudetuſa filia Alarici nepotis tutor Theodoricus Veronenſis, tutatus eſt. A.C.517. Iſidor. *in Chron.*

Gaſnapia, vulgò *la Ganache*, locus eſt Galliæ, in Pictonibus, inter Montem acutum & Bellum videre ad mare. Petri *de Gaſnapia*, proditoris ſummi, meminit G. Miles *in literis ad Henricum Angl. R. ante annos* 500. *ſcriptis*. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Gaſorus, Moletio *Leſterocori*, urbs Maced. Amphipoli proxima, Græcis nunc *Alectryopolis*, Epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Philippenſi.

Gaſpar Colinius Caſtellionæus, Admiralis Galliæ celeberrimus, Reformatorum Dux fortiſſimus, princeps Pariſienſis Lanienæ victima, occubuit an. 1572. Vide *Colinius*.

Gaſpar Contarenus, vide *Contarenus*.

Gaſpar Peucerus, Medicus & Mathematicus inſignis, gener Melanchthonis, Chronicon Carionis edidit Wittembergæ, anno 1565. ut & de Divinationibus librum. Carcere, ob veritatem, decennali ſub Auguſto Elect. Sax. clarus. Obiit an. 1601.

Gaſpar Schwenckfeldius, nobilis Sileſius, literis egregiè imbutus, hortatus eſt Jacobum Epiſc. Vratiſlavienſem, edito ſcripto, an. 1524. ut puram Evangelii doctrinam amplectatur. Dein medium ſe inter Evangelicos & Pontificios gerens, ridiculam planè hæreſin procudit. Negavit enim, verbum aliquod Dei ſcriptum extare, Scripturamque ad Fidem, non hanc ad illam examinandam eſſe: Corpus Chriſti cœlitus delatum fuiſſe, ejus humanam naturam poſt Reſurrectionem Aſcenſionemque deificatam eſſe, hominem juſtitiæ, ſapientiæ, &c. Dei eſſentialis participem fieri, virtutem verbi ſacri ipſum ſubſtantiale Verbum eſſe, corpus Filii Dei in S.C. ex aëre conflari, &c. aſſeruit. A Luthero, Melanchthone, Bucero, Bullingero, &c. refutatus, nihilo ſeciùs obſtinatè in deliriis hiſce perſtitit. Vide Schlüſſelburg. *in Catal. hæret.* Gautier. *ſec.* 16. *cap.* 66. Bucholzerum, *Ind. Chronol.* &c.

Gaſpar Vopelius, Mathematicus, circa an. 1544. ſcripſit Coſmographiam, deſcriptionem Europæ, Aſiæ & Africæ littorum, item de Rheno. Voſſ. *de Math. c.*44. §. 18.

Gaſpar Urſinus, Poëta & Hiſtoricus, compoſuit Chronologiam Imperatorum, Regum, Paparum, &c. Paul. Jovius, *Elog.*

Gaſparinus Bergomas, Grammaticus celebris, an. 1420. Ricciol.

Gaſpha, nomen loci. 2. Eſdr. 11. Lat. *appropinquatio oris*, ſive *accedens huc.*

Gaſſendus Petrus, Provincialis, Mathematicus Regius, Philoſophus ſui temporis celeberrimus. Scripſit libb. 3. de Philoſophia Epicuri, libb. 5. Philoſophiam ſuam, opera Aſtronomica, vitam Peireſcii, &c. Obiit Pariſiis, anno 1655. ætat. 66. V. Voſſium, Morerium, &c.

Gaſtaldus, civitatis ſeu provinciæ, idem Longobardis olim, qui aliis Graphio & Præpoſitus, Anglis Vicecomes appellatur. Vide Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archæol.*

Comites Foiſſai ſeu Fuxii.

Gaſto I. Comes Foiſſæus, ſucceſſit Patri, Rogerio Bernardo II. an. 1306. Obiit an. 1315.

Gaſto II. fil. ejus, obiit an. 1344. Filio ſucceſſore, qui

Gaſto III. cognom. Phœbus, victoriis, animi magnitudine, ædificiorum magnificentiâ, &c. inclytus fuit. Scripſit de Venatione, Speculum Phœbi, &c. Obiit ſubitaneâ morte, anno 1391. Comitatum ſuum Carolo VI. Regi donavit, ſed hic cum hæredibus reddidit.

Gaſto IV. fil. Johannis, an. 1436. ex Eleonora Arragonia, pater inter alios, Johannis Vicec. de cujus fil. Gaſtone, infra.

Gaſto V. Foiſſæus, vel Fuxius, fil. Johannis Vicecom. Narbon. ex Maria Aurelianenſi, ſorore Ludov. XII. Præfectus Mediol. & Dux exercitus Gallici, in Italia. Intra 15. dies, Bononiam, à Confœderatis, Papa, Hiſp. R. & Venetis, obſeſſam, nive inſuper denſiſſimâ cadente ingreſſus: Joh. Paulum Baillonum, copiarum aliquot Venetarum Ducem ſtravit, Brixienſi agro intrato 8000. hoſtium delevit, memorabili dein ad Ravennam prælio, Paſchatis die an. 1512. victor, dum nimis avidè fuſos hoſtes inſequitur, à globo Hiſpanorum circumventus, & occiſus eſt, an. æt. 24. cum maximis Ducum comparandus. Vide Silon. *monuſtr. ſtatm*, Dupleix. Mezeraium, &c.

Gaſto, nomen Ducis Aurelian. fratris Ludovici XIII. Obiit an. 1660. æt. 52. nullâ prole maſcula relictâ. Item nomen Delphinatis cujuſdam nobilis, qui cum Guerino fil. Ordinis S. Antonii fundator extitit, ſec. 10. Vide *Antonii Ordo*. Item Moreri *Diction. hiſtor.*

Gaſtron, Lacedæmoniorum, quos Spartani Ægyptiis adverſus Perſas auxilio miſerunt, dux. Vide Polyænum *lib.* 2. *pag.* 136. Hic cùm ſciret, firmiorem eſſe Græcum militem magiſque à Perſis timeri, commutatis armis Græcos in primâ poſuit acie; & cum illi æquo Marte pugnarent, ſubmiſit Ægyptiorum manum. Perſæ cùm Græcis, quos Ægyptios opinabantur, reſtitiſſent, ſuperveniente multitudine, quam ut Græcorum expaverant, ceſſerunt.

Gaſtronia, regio Macedoniæ. Steph.

Gatham, filius Eliphaz filii Eſau ex Adâ uxore. Geneſis 36. Lat. *tactus*, vel *mugitus eorum*, aut *mugitus perfecti* vel *ſimplicis*.

Gathea, urbs Arcadiæ. Steph.

Gathis, regina Syriæ, quæ edicto cavit, ne quis piſcem comederet, quin ipſa adeſſet, at hæc piſcibus tandem data, & devorata dicitur. Volaterran.

Gathynſa, urbs à Lacone rege condita juxta mare, ut Cedrenus nobis tradit: Ὁ δὲ νῦν Λάκων τὴν ἡμετέραν χώραν λαχὼν, Λακωνικὴν ἐκάλεσεν, ὃς τειχίσας πρὸς χθονὶ βασιλεύειν, ἔκτισε πόλιν μεγάλην τὴν Γαθύνσαν.

Gavanodurum, aliis Juvavum & Juvavia, *Saltzburg*, urbs Archiep. Germ. quibuſdam. Aliis eſt, *Gamanodurum*, quod vide.

Gavariacum, vulgò *Javarçay*, villa olim regia ſeu fiſcalis Galliæ, in pago Pictavenſi. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Gaudara, vicus Macedoniæ. Steph.

Gaudentius, Epiſcopus Ariminenſis pius & orthodoxus, tempore Conſtantini Imper. quum impiæ ſynodo Arianorum Epiſcoporum, qui Arimini convenerant, nollet aſſentiri, crudeliter interfectus eſt.

Gaudentius, Epiſc. Brixianus, Philaſtrii ſucceſſor, an. 387. miſſus Conſtantinopolim, an. 405. cum legatis Innocentii I. ad reſtituendum Chryſoſtomum & Concil. Gen. celebrandum. Scripſit inter alia, vitam Philaſtrii, 18. Sermones, in Bibl. PP. &c. Obiit an An. 410. an 427? Ferdin. *Ughel. T.* 4. *Ital. ſacr.* Moreri. Item, Epiſc. Donatiſta, in Numidia, cujus 2. epiſtolis ad Trib. Dulcitium, B. Auguſtinus reſpondit, &c. Vide Moreri *Diction. hiſt.*

Gaudianum, vulgò *Gozano*, pag. agri Novar. non incelebris, apud Hortanum lacum.

Gavera, caſtellum Flandriæ vetus, vulgò *Gaure*.

Gaugamela, locus Perſidis, de quo Arrianus, Πόλις δὲ οὐκ ἦν Γαυγάμηλα, ἀλλὰ κώμη οὐ μεγάλη, οὐδὲ ὀνομαστὸς ὁ χῶρος, οὐδὲ εὐηχὲς ἀκοῦσαι τὸ ὄνομα. Joſ. Scaliger ait, *Gaugamela*, linguâ Aſſyriacâ *cameli inteſtina* ſignificare, rationem ſubdit, quòd ibidem eſſent inhumata. Optimè omnium verò Strabo, ait vocem hanc *Domum cameli* ſignificare.

Gavinus, vel *Galvinus* Duglaſſius. Vide ibi.

Gaviratium, vulgò *Ghivera*, opp. Duc. Mediol. 6. mill. à lacu Verbano in Ort. Ei adjacet lacus *Gaviratius*, per Botiam foſſam in Verbanum cadens.

Gavii, opp. Sabinorum 12. mill. paſſ. ab urbe Roma.

Gavium, vulgò *Gavi*, oppid. munitum dit. Genuenſis, intra Apenninum, juxta amnem Lemum, in limite Montisferrati & Duc. Mediol. Medium ferè inter Genuam ad Auſtr. & Dertonam ad Boream.

Gavius, vide *Apicius*.

Gaulales, Æthiopiæ pop. antè *Aulolet*. Oroſius.

Gauleon, ora Libyæ objacens, in quâ ſerpens neque naſcitur, neque invectus vivit, pulviſque ejus ubivis gentium jactus angues & ſcorpiones perimit. Solinus. Vide *Gaulos*.

Gaulon, inſignis in Baſanitide & Batanea regionibus urbs eſt, in tribu Manaſſe, ex cujus nomine etiam adjacens regio *Gaulonitis* appellatur, quæ regio, poſtquam filii Iſraël occiſo Og rege Baſan, univerſam ejus ditionem expugnaſſent, à Moyſe dimidiæ tribui Manaſſe in poſſeſſionem data eſt, urbs verò cum ſuburbanis ſuis aſſignata fuit Levitici generis ſacerdotibus: factaque eſt civ. refugii in Baſan. Joſ. 20.

Gaulos, ſive *Gauleon*, Inſula in mari Mediterraneo, Libyæ objacens, 5. mill. paſſ. in Occidentem, à Melita protenſa, In propinquo eſt, verſus promunt. Mercurii: Ab indigenis patria linguâ *Gaudiſch*, Arab. *Gaudeſch*, Gall. *le Goza*, 30. mill. paſſ. habens in circuitu, vulgò *Gozo* nuncupatur: Parvi circuitus. Aquis eſt irrigua, cultura nobilis & frumenti feraciſſima. *Gaulos*, quæ *Gozo* procul dubio eſt, equitum Joannitarum ditioni, Caroli V. Cæſaris munere, ſubeſt, cùm antea penderet à regno Tunetano: cujus indigenæ Chriſtiani etiam ſunt, licèt Saracenicè loquantur. In ea eſt oppidum ejus nominis in edito loco. De Gaulo inſula hæc in ea memoratu digna, Plin. *lib.* 5. & 7. & Solinus ſcripta reliquerunt: Serpentes in ea neque naſci, neque vivere invectos, præterea jactum ex ea quocunque gentium pulverem, arcere angues, ſcorpionesque à ſuperjectu illico perimi: quibus hæc ætate uſus ſuffragatur. Neque ſolùm Gaulo id proprium eſt: nam in Gathalia quoque contra Rubricati fluminis oſtium, & Sardiniam inſulam, à terra ſcorpionem, dirum Africæ animal, necari ſcribit Plin. An. 1551. Cal. Aug. Senen claſſis Turcicæ, 140. triremibus inſtructæ, præfectus, triduana oppugnatione adortus, arce priùs tormentorum ictibus disjecta in deditionem accepit: quam dein-

de ingenti capta præda & quatuor fermè Chriſtianorum millibus in captivitatem aſportatis, impio fœdavit incendio. Metel. Arcem habet in monte edito, cui adjacet burgus amœnus, ſub dominio equitum Melit. Baudrandus.

Gaumellum, vide *Laumellum*.

Gauni, vide *Nannes*.

Gaurea Comites in Jacobum VI. Scotiæ regem conſpirant, ſucceſſu infelici. Vide lectu dignam hiſtoriam apud Thuanum & Buchan. *in Hiſtor.*

Gaurium, *Gaureleon*. Livio, portus Andri Inſ.

Gaurus, inſula prope Carthaginem. Steph.

Gaurus, mons Campaniæ, Maſſicis, & Surrentinis propinquus, in quo naſcitur vinum præcipuæ bonitatis. Plin. 3.5. & 14. 6. Ejus meminit Lucanus *lib.* 2.

—— Vel ſi convulſo vertice Gaurus
Decidat in fundum penitus ſtagnantis Averni.

Et Stat. *Sylv.* 3. *Carm.* 1.

Spectat ab Icario nemoroſus palmite Gaurus.

Idem *Carm.* 5.

Bacchei vineta madentia Gauri.

Inde *Gauranus mons*, & *Gauranus ſinus* eidem Statio. Juvenal. *Sat.* 8.

—— Cœnet licet oſtrea centum
Gaurana. ——

Idem *Sat.* 2.

Te Trifolinus ager fœcundis vitibus implet,
Suſpectumq; jugum Cumis, & Gaurus inanis.

Gaus, filius Tami, qui paternis conſiliis adverſatus ad partes Artaxerxis ſe applicuit magniſque poſtea copiis præfuit. *Gaos* nominatur Diod. 15. initio claſſis Perſicæ, adverſus Evagoram, præfectus. Poſtea fortunam Teribazi metuens, cujus filiam in matrimonio habuit, deſcivit ab Artaxerxe: ſed in primordio molitionum adverſus Regem dolo cæſus eſt. Olymp. 99. an. 2. Ejus quoque meminit Polyæn. 7. ubi tamen vocatur Γλῶς.

Gauſennum, vide *Cauſennum*.

Gaza, inſignis Palæſtinæ civitas, ex 5. Satrapiis Philiſtinorum, Ægyptum verſus ultima, quæ olim Judæ in ſortem cecidit, Moſterius Simeonis adſcribit, ſic dicta à regia *Gaza*, i. e. pecuniâ, quam illuc olim Cambyſes Perſarum Rex vehi curarat, quondam munitiſſima, ut Alexander bimeſtri obſidione obſeſſam ægre ceperit. Diodor. *lib.* 17. Apud veteres terminus erat Chananæorum juxta Ægyptum. Inde *Gazæus*, & *Gazeticus*, Lat. *fortis*, aut *capra*. Gazam nemo melius Arriano oculis ſubjicit: Ἀπέχει δὲ ἡ Γάζα τῆς μὲν θαλάσσης εἴκοσι μάλιστα σταδίους, καὶ ἔστι ψαμμώδης καὶ βαθεῖα ἐς αὐτὴν ἡ ἄνοδος, καὶ ἡ θάλασσα ἡ κατὰ τὴν πόλιν τεναγώδης πᾶσα. Μεγάλη δὲ πόλις ἡ Γάζα ἦν, καὶ ἐπὶ χώματος ὑψηλοῦ ᾤκιστο, καὶ τεῖχος περιεβέβλητο αὐτῇ ὀχυρόν. Ἐσχάτη δὲ ᾠκεῖτο ὡς ἐπ' Αἴγυπτον ἐκ Φοινίκης ἰόντι ἐπὶ τῇ ἀρχῇ τῆς ἐρήμου. Polyb. *lib.* 4 Οὗτος μὲν οὖν ὑπὸ τὴν ἐπιοῦσαν ἐξαγαγὼν τὸ συζευγμένον μέρος τῆς δυνάμεως ἀνέζευξε πρὸς Γάζαν. Ex quo loco non mediocris difficultas exurgit, ſi conferatur cum eo, quod dixit ſupra; Παραγενόμενος δὲ εἰς Γάζαν καὶ προσαναλαβὼν αὐτοῦ τὴν δύναμιν αὖθις προῆγε βάδην. Διανύσας δὲ ἐπὶ τὸ προκείμενον πεμπταῖος κατεστρατοπέδευσε πεντήκοντα σταδίους ἀποσχὼν Ῥαφίας, ἣ κεῖται μετὰ Ῥινοκόλουρα πρώτη τῶν κατὰ τὴν κοίλην Συρίαν πόλεων ὡς πρὸς τὴν Αἴγυπτον. Quæ verba Latinè ſic ſonant: *Cùm autem veniſſet Gazam, & ibi copias refeciſſet, rurſus procedebat lentè in anteriora & quinq; dierum ſpatio caſtrametatus eſt prope Raphiam ad* 50. *ſtadia, ea ſita eſt poſt Rhinocorura, prima ex Cava Syria urbibus verſus Ægypti partes.* Nam ſi Gaza occurrit prima venientibus Ægypto Raphiam, quomodo Antiochus prælio ad Raphiam victus Gazam ſe recepit, & non potiùs receſſit verſus ſuas partes. Sed inter Ptolemæum victorem & Ægyptum, tanquam in caſſes ſe injecit prope deſertum, ubi nullus commeatus, nulla commodi receſſus ſpes? Certè hæc videntur ἀσύστατα. Tum Gaza erat in partibus & ſub jure Ptolemæi, per quam iter fecerat, & ibi copias ſuas refecerat: quomodo igitur victus exercitus eò ſe recipere potuiſſet? At ſolvit dubium locus Nov. Teſtamenti Act. Apoſt. *cap.* 8. ubi Angelus Philippum ſic alloquitur: Ἀνάστηθι καὶ πορεύου κατὰ μεσημβρίαν ἐπὶ τὴν ὁδὸν τὴν καταβαίνουσαν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Γάζαν, αὕτη ἐστὶν ἔρημος. Ubi Angelus in dubio Philippum eſſe noluit, ad quem locum mitteretur, ideoque addit. *quæ deſerta eſt*, quod ſic intelligi debere videtur, *quæ eſt in deſerto*. aut juxta *deſertum*. Duæ igitur erant Gazæ, una in ditione Ptolemæi prope deſertum, ubi copias ſuas refecit Ptolemæus, ex labore, quem in deſerto tranſmittendo habuerant. Alia Syriæ in Antiochi ditione, quò poſt prælium ſe recepit; & primam illam Ptolemæi Gazam fuiſſe in deſerti finibus patet ex ipſius Polybii verbis: dixerat enim paulo ante, Ptolemæum, dum verſus Gazam tenderet, feciſſe iter διὰ τῆς ἀνύδρου, *per terram carentem aquâ*, quod eſt per deſertum. Sanè D. Hieronymus duas fuiſſe Gazas notaverat, ubi citat Caſaub. *ad Strabonem*. Sed & Diodorus *lib.* 19. duas fuiſſe Gazas manifeſtè innuit. Sic enim de Ptolemæo Lagi contra Demetrium movente: Ἀπὸ δὲ Πηλουσίου διὰ τῆς ἐρήμου διελθὼν κατεστρατοπέδευσε πλησίον τῶν πολεμίων περὶ τὴν παλαιὰν Γάζαν τῆς Συρίας. Et rurſus *eodem libro*: Μετὰ τὴν παράταξιν τὴν γενομένην Δημητρίῳ περὶ Γάζαν τῆς Συρίας: Unde colligitur, alteram fuiſſe Gazam, quæ non fuit Syriæ, quando ſemper ita diſtinxit Diodorus. & ea eſt de quâ Polybius, uti ſupra. Hujus urbis ambas portæ fores in montem vicinum detulit Samſon; poſtea oculis erutis Gazam ductus, concuſſis domus columnis, 3000. hominum ſecum oppreſſit. Nunc Principem proprium habet, ſub clientela Turcarum. Parva & malè culta. Baudr. Hiſtoria urbis hujus hæc paucis: Ab Alexandro olim capta, ut dictum, dein Maccabæis, poſtmodum ſub Conſtantino M. reparata & Epiſcopatu ornata dicitur. Ethnici hic, etiam ſub Chriſtianis Principibus, fidelibus moleſti, Juliano imperante, in Sacerdotes virgineſque devotas crudeliſſimè graſſati ſunt. An. Chr. 363. Theodoret. *lib.* 3. *cap.* 6. 7. Horum idolum *Marne*, toto Oriente clariſſimum, ſub Arcadio Imp. an. 401. operâ Porphyrii Ep. deſtructum. Ipſa ſeculo 11. & 12. bello ſacro ſæpius direpta deſtructaque; hodie iterum habitatur. Vide ſupra, & Joſ. *cap.* 10. 11. 15. 1. 2. & 3. Regg. 1. Macchab. 11. & 13. Strab. *l.* 16. Curt. *l.* 4. &c.

Gazaca, urbs aut vicus maximus in Media. Steph.

Gazæorum portus, in Palæſtinâ 30. ſtadiis à Gaza diſtans, Ptol. quæ & *Majuma* dicebatur & poſtea *Conſtantia* à *Conſtantino M.* Huic poſtea Julianus Imp. civitatis jus ademit, nomineque Conſtantiæ privavit. Vide Niceph. 8. 33. & 10. 3. Item Sozom. 5. 3.

Gazæus Æneas, auctor Dialogi, de immortalitate Animæ. Vide *Æneas Gazæus*.

Gazam, nomen viri, Eſdr. 2. id eſt, *vellus eorum*, ſive *tondens eos*.

Gazar, civitas à Solomone ædificata, 3. Reg. 9. Alia, cujus Regem Joſue occidit, quæ ex tribu Ephraim data fuit Levitis. Joſ. *cap.* 21.

Gazeria, vel *Gazaria*, peninſula minoris Tartariæ, olim Taurica & Pontica. Vid. ibi.

Gazeta, pop. Galatiæ, aurum gerentes. Steph

Gazi, Turcarum Rex, à Balduino Rege Hieroſolymorum captus. An. Dom. 1121.

Gazura, urbs Cappadociæ in confin. Paphlagoniæ, ad Irim fluv. excita, nomen tamen antiquum retinet, Theveto teſte.

Gazorus, urbs Macedoniæ. Steph. Vide *Gaſorus*.

Gazorus, Moletio *Carac*, vel *Garac*, opp. Palæſtinæ, ad Jordanem, Callirhoæ & Lybiadi urbi olim e, itc. finitima.

Gazus, urbs Indica, longè maxima. Steph.

GE.

Gea, opp. prope Petras in Arabiâ Steph.

Geba civitas de tribu Benjamin, poſteris Aaronis data, 2. Eſdr. *cap.* 7. & 11. quæ & *Gaba* & *Gabaa* Lat. *collis*, *calix*, ſive *vas*. Item, villa in tribu Ephraim. Hier. *in L. H.*

Gebal civitas Syriæ. Pſal. 83. *Gabel* nunc Volaterrano. Lat. *limes*, vel *terminus*.

Gebale, Arabiæ regio. Steph.

Gebalena, regio in finibus Eleutheropoleos.

Gebbai, nomen viri, 2. Eſdr. 11. Lat. *dorſum* vel *elevatio* aut *ciſterna*, ſive *locuſta*, aut Syriacè *exactor*.

Gebbanita, ſive *Gelbanita*, pop. maris Rubri accolæ in Arabia deſerta, quorum caput Thona eſt; unde genus *Gebbaniticum*.

Gebbar, nomen viri. 1. Eſdr. 2.

Gebbethon, civitas Levitis data in tribu Dan. Joſ. 19. quæ & *Gabbathon*.

Gebeleizes, dæmon, idem cum Zamolxide putatur. Herodotus *libr.* 4.

Gebenna, Galliæ opp. & mons inter Arvernos & Helvios, numero multitudinis extulit Lucanus *lib.* 1.

—— Qua montibus ardua ſummis
Gens habitat canâ pendentes rupe Gebennas.

Montes *Gebennici* à Strabone definiuntur ὀρεινὴ πρὸς ὀρθὰς τῇ Πυρήνῃ. Sic גבינא *gebina*, Syris eſt *ſupercilium montis*. Luc. 4. v. 29. Vulgò *les Cevenes*, & *Sumene*; Græcis Κέμμενον. Baudrando *Gebenna* mons, ſeu *Cemmenius*, & *Gebennici*, vulgò *les Sevennes*, ſeu *les monts de Sevennes*, montes Galliæ in longum protenſi, inter Gall. Aquitan. & Narbonenſ. per 30. leuc. à Luteva nempe uſque ad fontes Ligeris, in Vivarienſi tractu, in confin. Occitaniæ, Ruthenenſis prov. Gabalorum, Velaunorum & Vivarienſis: ſunt fertiles & benè culti, ubi quamplurimi pagi & villæ, & aliquot oppida. Hinc Cemmenius tractus. *le pays de Sevennes*. Sed opp. *Sevennes*, cujus Ferrar. meminit, ipſis indigenis ignotum.

Gebennia, pop. prope Hieroſolymam. Steph.

Geber, Medicus & Aſtronomus Arabs, ſec. 9. Expoſuit ſyſtema Ptolomæi, à Petrejo editum, an. 1533. à quibuſdam Algebræ inventor creditur. Medica quoque ſcripſit, à Cardano inter 12. ſubtiliſſima ingenia collocatus. Geſner. *T.* 1. *Biblioth.* Simler. *epit.* Blancanus, *Chron. Mathem. p.* 56. Voſſ. *de Math. c.* 35. *S.* 9 *de Phil. c.* 14. Ricciol. *Chron. Reform.*

Gebhardus Truchſeſſius, Archiep. Colon. ductâ uxore, Agnete Mansfeldicâ, Reformationem religionis moliri videbatur; hinc à Papa depoſitus, Erneſtum Bavarum Epiſcop. Leodienſem. à Canonicis electum, adverſarium accepit. Pulſus, Joanne Caſimir. Palatin. fruſtra obnitente, armis Parmæ Ducis, in Hollandiam

diam ſe recepit. Obiit ſub finem ſec. præcedentis. Vide Thuan. *Hiſtor. &c.*

Gebneel. & *Jebneel*, civ. in tribu Dan. Joſ. 15.

GebWiller, opp. Alſatiæ ſuper. in montium faucibus, an. 1124. initium habuit. Merel.

Gedanenſis ſinus, pars maris Baltici, verſus oram littor. Pruſſiæ, & Gedanum, ubi aliàs Venedicus ſinus. Ejus pars eſt Puſcenſis ſin. *Pautskerwick.* Vide *Venedicus*

Gedanum. Germ. urbs in Viſtulæ fluv. qui 1. leuc. infra in ſin. Gedan. ſe exonerat, oſtio, vulgò *Dantzick.* Perampla & probè munita, cum portu capaci & commodo, Hanzeatica, quamplurimis gaudens privilegiis. 5. leuc. Germ. à Mariæburgo in Circ. 7. ab Elbinga in Occ. 15. à Thorunio in Bor. Caput eſt Pomeraniæ tractus. Olim pagus, an. 1295. à Primiſlao Polon. in urbem mutatus. An. 1343. urbs mœnibus cincta eſt. An. 1454. Caſimiro Pol. R. ſe certis conditionibus ſubmiſit. Verſus Mer. & Occ. cingitur aliquot montibus, ab an. 1656. bellicis operibus munitis, contra Suecos. Irrigatur amnibus Rodauno & Motlavâ. Eſtque duplex Antiqua & Nova. Baudr. Vide & *Dantiſcum.*

Geddel, nomen viri. Eſdr. 2.

Geddiel, filius Sodi. Num. 13.

Gedeon, pater Abidan, principis tribûs Benjamin, Num. 1. & fil. Joasb, Judex in Iſrael. Qui, priusquàm adverſus Madianitas contenderet, bis ſignum à Deo petiit, quò certior fieret, ſe ab eo mitti. Duobus itaque miraculis confirmatur: prius fuit in holocauſto, quod totum ignis abſumpſit: poſterius in vellere primùm humido, deinde ſicco. Sic roboratâ fide, in prælium deſcendit, ac Oreb & Zeb, Madianitarum Duces, item Zebee (ſeu Zaba) & Zalmana, cæcidit, ac internecioni dedit, aſſerens in libertatem Iſraeliticum populum, qui ſub illorum jugum ante annos ſeptem miſſus fuerat. Vide lib. Jud. *cap.* 6. 7. & 9. Joſephum *lib. Antiq.* 5. *cap.* 10. Torniel. *A. M.* 2761. 2800. &c. Hebr. *Gidhon* à radice גדע *gada, excidit.*

Gedera, civitas in tribu Judâ. Joſ. 15. quæ à Stephano *Antiochia*, & *Seleucia* dicitur.

Gederothaim, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15.

Gedeti, nomen viri. 1. Par. 25.

Gedetias, filius Phaſſur. Jer. 38.

Gedor, vel *Gador*, civitas in tribu Judæ, Joſ. 15. Sita ad Or. vallis, in terra paſcua & uberrima. Item vir filius Phanuël. 1. Par. 4. & Filius Abigabaon. 1. Par. 8.

Gedroſia, prov. Perſidis fuit, inter Carmaniam ad Occ. & confin. dit. M. Mogolis, oſtiaque Indi fluv. ad Ort. Arachoſiæ ad Sept. finitima, ad Meridiem Oceano Indico terminata. *Tarſe* Haytono & Sabellico. *Circan* Caſtaldo, *Geſt* Mercatori, *Khesimur, Mackeram*, vel *Guzarate*, Morerio. Olim ſterilis, cujus incolæ ex piſcium ſpinis calarum ſuarum trabes feciſſe, Alexandro M. relatum. Populi *Gedroſii* Straboni, *Gedroſi* Plinio *lib.* 8. & Melæ, de quibus vide Qu. Curtium *lib.* 5. & 9. *cap.* 10. Dionyſius *Verſ.* 1086.

> Τῶν δὲ πρὸς ἀντολίην Γεδρωσῶν ἔλλεται αἶα
> Γάτιον ἔζωθε μεγακήτεος.

Hîc urbs præc. *Macran*, verſus oram littor. Baudrand.

Geganii, à Gyâ dicti, comite Æneæ: Gens Albana fuit, cujus pars Romam cum Romulo commigravit. Nam inter primas quatuor Virgines Veſtales à Numâ factas refertur *Gegania* à Plutarcho. Ejus vero altera pars Romam à Tullo Hoſtilio traducta fuit & inter Patricias, Albâ everſâ, allecta. Fuerunt igitur in gente *Gegania* familiæ Patriciæ majorum & minorum gentium, quæ *Macerini* cognomen frequentarunt, Conſulatibus aliquot, cenſura & triumfo illuſtres.

Gehenna, nomen loci apud Evangeliſtas, ponitur autem pro inferno, hac occaſione, teſte Hieronymo. Erat idolum Baal, juxta Jeruſalem, ad radicem montis Moriæ, unde Siloa fluit. Hæc vallis eſt parva campi planities irrigua & nemoroſa, plenaque deliciis & lucus in ea idolo conſecratus. In tantam autem populus Iſrael venerat dementiam, ut, relicto Templo, hoſtias ibi mactarent, filiosque ſuos incenderent Dæmonibus, vel initiarent. Appellabatur autem locus ipſe *Gehinnom*, id eſt, *Vallis Hinnom.* Et comminatur Deus, ſe locum illum impleturum cadaveribus mortuorum, ut nequaquam *Tophet*, & *Baal*, ſed *Polyandrium* vocetur. Futura ergo ſupplicia, & pœnæ perpetuæ, quibus impii cruciandi ſunt, hujus loci vocabulo denotantur. Vide Fungerum in *Gehenna*, & Seld. *de D. Syris Synt.* 1. *cap.* 6.

Gehon, fluv. qui è Paradiſo terreſtri labitur. Gen. 2. Joſephus *Nilum* vocat. Lat. *Vallis Gratia* vel *manſionis.* Sanſoni eſt in Armenia maj. & in mare Caſpium ſe exonerat. Quibuſdam Araxes eſt. Baudrando quid ſit, non conſtat.

Geiſa I. Ungariæ Rex. Pilgrini Bethavenſis, & Laureacenſis Epiſcopi ſanctitate motus, rogavit, ut Ugrorum regiones adiret, ibi Philoſophiam Chriſtianam interpretaretur, ſe cuivis cultum Chriſti recipiendi poteſtatem facere. Aventinus *Annal. libr.* 3. An. Dom. 966.

Geiſa II. Ungariæ Rex, Belæ fil. cum Germanis in Pannoniam irruentibus grave prælium commiſit, primò victus, deinde victor. Ludovicum Franciæ regem, & Conradum Imper. copias, ad recuperandam terram ſanctam ducentes, hoſpitio ſuſcepit, circa An. Dom. 1143.

Gela, Fazello *Alicata*, celebris urbs Siciliæ ad amnem cognom. Eam Rhodii, Antiphemo, & Cretenſes, Etimo duce, communi operâ condiderunt an. 45. poſt Syracuſas. Hinc pop. *Gelenſes*, Cicer. *Gelani*, Plin. *Geloi* Virgil. Apud Gelam ſtagnum eſt, tetro odore accedentes abigens; & fontes duo, unus fœcunditatem, alter ſterilitatem, adducens. Ferrar. ex Sol. De origine nominis Grammatici multa nugantur Hebraiſmi ignoratione, ut ſtatim apparebit. Stephanus & Suidas, qui de *gelu*, ut Romanâ voce, aliquid inaudiverant, Siculum amnem ad Auſtrum obverſum *Gelan* appellari volunt, ὅτι πολλὴν πάχνην γεννᾷ: Ταύτην γὰρ τῇ Ὀπικῶν φωνῇ καὶ Σικελῶν γέλαν λέγεσθαι. Aliis *Gela* dicitur ἀπὸ Γέλωνος τοῦ Αἴτνης καὶ Ὑμάρου, à fabuloſo *Gelone Ætna & Hymari filio.* In eâ ſententiâ fuere Proxenus, qui περὶ νήσων Σικελικῶν, *de Siciliæ itineribus* ſcripſit (non περὶ πόλεων *de urbibus*, ut legi voluit vir doctus) & Hellanicus credo Lesbius, quem Suidas ſcripſiſſe refert περίοδον γῆς καὶ ἱστορίας. Alii denique *Gelan* dici putant, ἀπὸ τοῦ γελᾶν, *à ridendo*, errore perridiculo. Tradit enim Ariſtænetus, qui de Phaſelide ſcripſit, Lacium, & Antiphemum fratres, cùm Delphos profecti eſſent, ad conſulendum oraculum, Pythiam nihil ad ea dicentem, de quibus conſulta fuerat, ſolum juſſiſſe Lacium, ut ad Ort. navigaret, τὸν δ' Ἀντίφημον γελάσαντα, τὴν Πυθίαν οἰκεῖν πόλιν, ἀφ' ἧς ἂν ὀρμηθῶν καὶ ἐν ἄν (lege καὶ Γέλαν) πόλιν οἰκίσῃ. Hæc hactenus apud Stephanum. Rem paulo aliter refert Etymologus, quem conſule, ſi tanti eſt. Nos enim jam tædet nugarum. Itaque, ut ſeriò agamus, Gelam urbem Græcos huc appellentes nuncupaſſe dicimus, de nomine fluminis, ad cujus oſtium erat condita. Ita referunt præter Durim, multi bonæ notæ ſcriptores. Thucydides *lib.* 6. Τῇ μὲν πόλει ἀπὸ τοῦ Γέλα ποταμοῦ τοὔνομα ἐγένετο. Virgil.

> *Immanisque Gela fluvii cognomine dicta.*

Silius *lib.* 14.

> *Venit ab amne trahens nomen Gela.*

Claud. 2. *de Raptu*,

> *Pantagiam, nomenque Gelan qui præbuit urbi.*

Vibius *in catalogo fluminum*: *Gela Siciliæ, à quo oppidum.* Servius, *Gela civitas à fluvio* nominata. Stephanus, Suidas. Etymologus: Γέλα πόλις Σικελίας, καλεῖται δὲ ἀπὸ ποταμοῦ Γέλα. *Gela* porro vorticoſus eſt amnis. Ovid. *Faſt.* 4.

> *Præterit & Cyanen, & fontes lenis Anapi,*
> *Et te verticibus non adeunde Gela.*

Inde *Gela* Punicè dictus eſt amnis בלע *Bela*, id eſt, *Vorticis* ſeu *Vorticoſus.* Gelæ autem urbis conditores, Cretenſes & Rhodii, quorum dialectus erat Dorica, aut Æolica, B. & G. ſuo more permutatis pro *Bela Gelam* dixerunt. Tale pro βάλανος γάλανος, unde *glans.* φλίγω pro θλίβω, unde *affligo.* Itaque *Gelas* idem, quod Græcè Βαράθρος, vel βαρυδίνης. Vide Suidam. Alius Gelam deducet ab Ebræo verbo גלל *galal*, hoc eſt, *volvere, volutare*, unde גל *gal*, *fluctus*, tanquam à volutatione. Alius item per aphæreſin ab עקל *akkel, torquere*, unde Talmudicis עיקול *ikul, Vortex aquarum.* Sed verum eſt, quod diximus, Bochartus. Gela Cluverio *Terranova* nunc, urbecula ſatis culta, in valle Netina, in ora littor. maris Afr. cum tit. Duc. gentis Cordubæ, arceque & portu ſatis tuto. 39. mill. ab Agrigento in Ort. 35. à Syracuſis in Occ. ad oſtia fluv. Gelæ, nunc *Fiume de Terranuova*, fontes habentis prope Perguſam lac. Cujus oſtia diſtant in Occ. 18. mill. ab oſtiis fluv. Salſi, olim *Himera* dicti. Baudr.

Gela, pop. Mediæ, in Parthiæ confin. Quorum urbs ex Perſici regni præcipuis, quæ & *Gheilan.*

Pontifices Romani.

Gelaſius I. Afer. fil. Valerii, poſt Felicem II. Papa, an. 492. Euphemium Conſtantinop. in communionem recipere noluit, donec ille Acacii nomen è Dypticis expunxiſſet. Ad Epiſcopos Dalmatiæ & Marcæ Anconitanæ, ob Arianiſmum ibi renaſcentem, ad Anaſtaſium Imper. Eutychianiſmi fautorem ſcripſit, Synodo habitâ Canonicos libros ab Apocryphis ſecrevit, hæreticos varios damnavit. Vir doctus, cæterùm Primatus acer defenſor. Obiit an. 496. ſedis an. 5. De eo, ſcriptisque ejus, Vide Gennad. *l.* 94. *de ſcript. Eccleſ.* Morerium, *Diction. hiſt.* Urſperg. Succeſſit Anaſtaſius.

Gelaſius II. Caietâ oriundus, ſucceſſit Paſchali II. an. 1118. à Cincio Frangipani mox pulſus, dein ab Henrico V. ſurrogato Gregorio VIII. depoſitus, Cæſarem in Germaniam redeuntem diris eſt perſecutus. Unde ſchiſma recruduit. Ipſe in Galliam profugus, obiit, 1119. poſt Synodum Viennæ habitam. Succeſſit Calixtus II.

Viri illuſtres.

Gelaſius Cyzicenus, Epiſc. Cæſareæ in Palæſtina, ſub Baſiliſco Imper. floruit an. 476. Scripſit hiſtoriam Concilii Niceni. Photius *Biblioth. n.* 15. 88. 89. &c. Nicetas *lib.* 5. *Orth. fides cap.* 6. &c. Item nepos Cyrilli, ſucceſſit Euzojo, Concilio I. Conſt. interfuit. Theodoret. *dial.* 1. Hieron. *de ſcr. Eccl. c.* 36. Phot. *cod.* 85. vertit Latinè libb. 2. à Ruffino hiſtoriæ Euſebii annexos. Alius ibidem Ep. contra Anomianos ſcripſit, Photius.

Gelbis, fluv. in Moſellam ſe exonerans, teſte Auſonio. *Kelh*odiè, teſte Marliano.

Gelboe, vel *Gilboa*, mons in tribu Manaſſe prope Sichem. in

quo tres filii Saulis unà cum exercitu à Philiſtinis cæſi ſunt, & Saul ſibi ipſi mortem conſcivit. 1. Reg. 28. A Scythopoli 6. mill. paſſ. diſtans.

Geldonia, Flandrenſibus vulgò *Geldermaken*. Gallis *Jodoigne*, urbs vel municipium Brabantiæ Gallicæ eſt. Inde haud procul Monaſt. Orpenſe, vulgò *Orp le Grand*, extruxit Alpais, mater Caroli Martelli, eoque ſe ad expiandam B. Landeberti cædem incluſit. Addunt quidam, illam in vico Antio *Ans* Leodio proximo natam, Monaſterium alterum in loco Hugardis vulgò *Huigarden*, prope Geldoniam, condidiſſe. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Geldria, una ex infer. Germ. 17. provinciis, ducatus antiquorum Sicambrorum (uti ferè omnes ſcriptores conſentiunt) ſedes. Habet a Sept. Friſiam, & ſinum maris Germanici, ab Oriente Cliviæ ducatum, a Merid. Juliacum attingit, Brabantia & Hollandia eam ab Occ. reſpiciunt. Regio eſt campeſtris, montibus omnino carens, ſed paſſim ſilvis ac nemoribus ornata. Omnium rerum fertilis eſt, præcipuè frumenti fœcunda, & ſupra modum paſcendis pecoribus ob pratorum ubique viridantium luxuriem apta, adeò ut ex ultimâ Daniâ emacerata armenta hic ſaginanda mittantur. Tribus celeberrimis fluv. Rheno, Moſâ, & Vahali irrigatur. Noviomagum in eâ metropolis eſt. Habet 22. urbes muris & foſſis munitas, & ſupra 300. pagos. Geldriæ Comes, cum Theodorico Hollandiæ Comite, qui poſt Sylvam ducis expugnatam, prædâ à Duce Brabantiæ exutus erat, eſt captus, an. C. 1210. Matth. Voſſius *Annal.* 2. *lib.* 11. An. Dom. 1339. *Comes* Geldriæ Francofurti in publicis Comitiis Dux coronatus eſt, à Ludovico Imp. Hujus ſucceſſorum uni Arnoldo, ob Adolphi filii horrendam rebellionem, Geldria à Carolo Audace erepta eſt, anno Chr. 1467. Phil. Comineus *Hiſt. lib.* 5. Poſtea varias eſt experta vices, de quibus vide belli Belgici ſcriptores. De etymo Geldriæ varia extant apud Henr. Aquilium, F. Irenicum, & Ludov. Guicciardinum. Vulgò *Gueldres*. Ejus pars Septentrion. ſeu Inf. nunc ad Batavos ſpectat, ubi urbes clariores, Arenacum, Bommelia, Elburgum, Hardervicum, Neomagus. Merid. verò ſeu ſuper. Hiſpanorum eſt, ubi Geldria primaria, Ruremunda, Venloa, &c. Valde eſt extenſa à Sept. in Merid. nempeà Mari Auſtrino, uſque ad Ducatum Juliac. ſed non æquè lata. Hujus pars fuit aliàs Comitatus Zutphanienſis. Baudrand. Vide quod *Gueldria*.

Geldria, urbs prim. prov. cognom. ad Niertam amnem, media inter Rhinobergam ad Ort. & Venloam ad Occ. egregiè munita, ſub Hiſpanis. Fruſtra tentata ab Henrico Friderico Principe Auriaco. A. C. 1639.

Geldria, arx in ora ſinus Bengalæ, in India citer. in ora Coromandelis & regni Narſingæ, nuper ab Hollandis extructa.

Gelduba, ubi Legio IX. Antonino, Floro & Tacito *Hiſt.* 4. 251. Caſtellum Rheno impoſitum ſcribit Plinius; ubi ſiſeris generoſitas præcipua. Divæus putat *Gelre* caput regionis Geldriæ eſſe. Aliis & mel. *Gelb*, vicus in dition. Arch. Colon. 9. m. p. infra Noveſium in Bor. 2. mill. ſupra *Ordingen*, ad Rhenum Simlero Cluverioque videtur. Non ad Rhenum, ſed à Noveſio Occidentem verſus, quatuor à flumine milliaribus Italicis, conſtituit Bruno *in ſuo Noveſio*. Ad Rhenum putat Ortelius milliare infra Coloniam Trajanam & *Geldub* hactenus vocari.

Gelenius Sigiſmundus, Bohemus, vertit in linguam Latinam Joſephum, Juſtinum Martyrem, Dionyſium Halic. Philonem, & Appianum Alexandrinum. De hoc Eraſmus *lib.* 2 *Epiſt.* 39. *Gelenius pro ſua doctrina non vulgari, proq; morum ſinceritate, dignus eſt lautiore fortunâ, divitias vix auſim illi optare.* Obiit Baſileæ, an. Chr. 1554.

Gelenor, vide *Gelanor*.

Geliſa, fluv. Aquit. Eluſatium urbem alluens. Scaliger.

Gellias, vir Agrigentinus, mortalium omnium munificentiſſimus, de cujus φιλοξενίᾳ, & in omnes hoſpitalitate multa Diodorus Siculus *lib.* 13. nec pauciora Valer. Max. *lib.* 4. *cap. ult.* Malè *Tenias* vulgò apud Athenæum *lib.* 1.

A. Gellius, quem nonnulli *Agellium* vocant, Grammaticus, Noctium Atticarum ſcriptor. Antonini Pii temporibus vixit, non diu poſt mortem Plutarchi. Coætaneos habuit Phavorinum Epicteti auditorem, Corn. Frontonem, & Herodem Atticum, quorum ſecundum adoleſcens Romæ docentem audivit, teſte ipſo, *lib.* 19. *cap.* 8 Vide *Aulus Gellius*.

Gellius Fuſcus, Hiſtoricus Lat. An idem cum Aurelio Fuſco? Vide Trebell. Poll. *in Tetrico Jun.* Voſſ. *de H. Lat. l.* 2. *c.* 4. Alterius Gellii meminit Vopiſcus *in Probo*. Sexti & Cneji *Gellii* mentionem injiciunt Cicero & Dionyſ. Halicarn.

Gello, virgo quædam, quæ puella adhuc è vitâ diſceſſit, cujus ſpectrum oberrare Lesbiis creditum eſt, ac pueros impetere, unde puerorum mortem, qui præmaturo fato perirent, huic imputabant.

Gello, locus non obſcuro Monaſterio clarus, ad Araurarim fluv. ab urbe Luteva, cui attribuitur, 2. leuc. diſtans. Hoc nunc *S. Guillem de Deſert* dicitur, à conditore Guilielmo, Caroli M. comite, an. Chr. 806. Locus eſt amœnus vineis, hortis & arboribus, undique celſiſſimis cinctus montibus. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Gellus, Val. Max. *Vergellus*, Apuliæ fluv. ſuper quo Hannibal pontem ex cadaveribus apud Cannas interfectorum fecit. Ferrar.

Gelnhuſa, opp. Wetteraviæ ad fluv. *Kintzig*, a Friderico III. Imper. inter civitates Imperii collocatum, an. Chr. 1454. Ejus patronos eſſe Palatinum Rheni & Comites Hanoviæ, quod jure pignoris communiter teneant, refert Melchior Weiſſenburger Reip. hujus Syndicus. Vide Limnæum Enucl. *lib.* 4. *cap.* 21.

Gelo, ſive *Gelon*, Siculorum tyrannus, ex duce Hippocratis Regis Gelæ, per an. 17. Ad Himeram Pœnos, Xerxis ſuaſu ſibi bellum inferentes, vicit. Obiit Olymp. 75. U. C. 276. ante C. N. 478. Diodor. Sic. *lib.* 11. Herodot. Pauſan. Euſeb. *Chron.* Dionyſ. *lib.* 7.

Gelo, puer quidam, qui à lupo feliciter & fortuito caſu ſervatus fuit. Hunc enim ferunt, cum ipſe aliquando in ludi literarii veſtibulo libellum manu retinens ſederet, accedentem lupum, libellumque de manibus raptum auferentem, cum clamore inſecutum, magnum tumultum excitaſſe, quo ludi magiſtrum, omneſque pueros commotos, ut illi ſuppetias ferrent, arma, fuſteſque tumultuariè rapuiſſe: quo ſtrepitu concuſſam domum ſtatim ruinam dediſſe, contignationibus ſolutis, puerosque omnes cum præceptore eliſiſſe, qui circiter centum fuiſſe dicuntur, eoque modo Gelonem à lupo ſervatum fuiſſe perhibent. Leonic. Thom. 4. 104.

Gelos, vide *Gela*.

Gelon, Pyrrhum veneno necare aggreſſus eſt. Plut. *in Pyrrho*.

Gelon, Ætnæ & Hymari filius. Steph.

Gelones, vel *Geloni*, populi Scythiæ, Agathyrſis proximi, qui faciem depingunt, ut terribiliores in prælio videantur. Patientiſſimi ſunt inediæ, fameque urgente, equo, quo vehuntur, ſanguinis nonnihil detrahunt, eoque cum lacte commixto, inediam levant. Dicti ſunt a *Gelono* Herculis filio, Agathyrſi fratre. Virgilius,

—— Pictosq; Gelonos.

Lucanus eis fortitudinem tribuit *lib.* 3.

Maſſagetes quo fugit equo, forteſq; Geloni.

Ubi tamen, *Volucreſq;* legendum. Virgilius,

Biſalta quo more ſolens, acerq; Gelonus.

Vide Melam 1. 21. & Solin. *cap.* 20. de pictura verò Gelonorum vide Salmaſ. *in Plinian. Exerc. p.* 188. Multas ſinguli habebant uxores, contenti ſuis finibus vivebant. Horat. *lib.* 1. *Carm.* Ita hic Stephanus. Cæterùm an contenti neſcio, nec enim id aſſerit Poeta. Locus eſt *lib.* 2. *Carm. Od.* 9. ubi de Auguſti tropæis loquens, ait,

Intraq; præſcriptum Gelonos
Exiguis habitare campis.

Arcubus & ſagittis olim polluiſſe, teſtantur Virgilius ac Horatius. Hic *Æn.* 8.

—— Caraſq; ſagittiferoſq; Gelonos.

Ille *in Odis*,

Viſam pharetratos Gelonos.

Quibus adde Statium. Sic enim ille,

—— Falcemq; Getes, arcumq; Gelonus
Tenderet. ——

Gelonium, ſtagnum Siciliæ tetro odore abigens appropinquantes. Aliis *Geloum* dicitur. Vide Solinum.

Gelonum, urbs Sarm. Europææ lignea in Budinis ſita, maximam gentem complexa. Ibi Tarandus animal invenitur.

Gelos, Cariæ portus. Pomp. *lib.* 1.

Gemalli, pater Amiel. Num. 13. Lat. *retributio* vel *merces*, aut *ablactatus*, vel *camelus*.

Gemblacum, opp. Brabantiæ, *Gemblours*. Inter Namurum urb. 4. & Nivigellam opp. 5. leuc. à Bruxellis 8. in Ortum, ut & à Lovanio in Mer. *Geminiacum* Anton.

Gemella Aug. opp. Hiſp. Bæticæ. Vide *Tucci*.

Gemelli, Hebraicè גיא מלח, id eſt, *Vallis ſalinarum*, ſic interpretatur D. Hieronymus, 2. Sam. 8. nomen vallis.

Gemellus, Tribunitius Romanus, qui lupanar domi ſuæ inſtituit, in quo Mutiam & Fulviam fœminas illuſtres, nobilemque puerum Saturninum proſtituit.

Gemeticum, ſeu *Gemeticum*, eſt *Jumieges*, Abbatia percelebris ad Sequanam, 5. leuc. infra Rothomagum in Occ. 2. à Calidobecco in Auſtr. Baudrand. Monaſterium hoc octingentorum Monachorum, quinque partim Baſilicas, partim Oratoria complexum, ac mœnibus quadratis muriſque cinctum, condidit Filibertus, permiſſu Chlodovei jun. *Eremi Gemeticenſis*, & Fontanellæ Monaſterii, ibi à Wandregiſilo extructi, meminit Gallus *de Vita S. Wandregiſili*: certè utrumque Monaſterium, cùm Gemeticum, tum Fontanella hodieque in ſaltu eremove Gemeticenſi eſt, quam Sequana ferè totam cingit, ac peninſulam facit. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Gemianus, ſeu *Geminius*, Presbyter Antioch. ſec. 3. ſub Severo ſcripſit quædam. Hieron. *de Scr. Eccl.*

Geminga, locus Friſiæ, ubi Ludovici Naſſovii copiæ, cæſo Arembergio, victrices, cùm deſcituras civitates fruſtra expectarent, & jam deficiens ſtipendium diſciplinam ſolviſſet, Albani ſuperventu conciſæ, alterno hoſtium & ſuo ſanguine bellum Belgicum imbuerunt. A. C. 1568. V. Thuan. *hiſt. l.* 43. & 46. Hug. Grot. *Ann. l.* 1. &c.

Geminiacum, haud dubiè à Gemino loci conditore vel domino

mino nomen accepit: Unde *Geminiacenſes*, in Not.Imp. Magiſtro peditum ſubjecti: & ibidem inter legiones Comitatenſes 32. Cortoriacenſes 22. Geminiacenſes 23. locum tenent, intra Gallias cum V. I. Magiſtro equitum Gallicarum. Poſtea *Gemmelacum*, ex in *Gemlacum* dictum eſt, hodie *Gemblours*. Locus Leodicenſis diœceſeos finibus incluſus, illuſtris Monaſterio. Hadr. Valeſius *Notit Gall.* Vide *Gemblacum*.

S. Geminiani Fanum, opp. Senenſis dit. nunc Florent.

Geminius, prodigentiâ opum, ac mollitia vitæ amicus Sejano, nihil ad ſerium: cecidit tamen conjurationis crimine. Tacitus *Annal.* 6. 13.

Geminus Rhodius, Ciceronis ac Pompeji temp. de Aſtrologia, Sphæra, Geometriâ, &c. ſcripſit. Proclus Γεμῖνον vocat, vix autem dubito, quin ſit nomen Romanum. Sanè *Geminus*, *Geminii* & *Geminiani* celebrantur in antiquis ſcriptoribus, & inſcriptionibus. An libertus? Vide Blancan. *Chron Mathem.* Brucæum, *Cat. Aſtrol.* Petav *notis in Gemin.* Voſſ. *de Scient. Math. p.* 160. & 329.

Geminus Victor, Afer, poſt mortem excommunicatus, quòd Presbyterum conſtituiſſet liberorum ſuorum Tutorem. Cyprian. *epiſt.* 66.

Gemiſtus Georgius, dictus *Pletho*, Cõnſtantinop. Philoſ Platonicus, & Mathematicus, in aula Florentiæ D. ſec. 15. ſcripſit de differentia Platonis & Ariſtotelis, de Interpretatione, in Magiam Zoroaſtris, &c. Voſſ. *de Philoſ. ſect. c.* 16. §. 6. *de H. G. l.* 4. *c.* 30.

Gemma Reinerus, dictus *Friſius*, Medicus & Mathematicus excellens, operibus inclytus, Medicinæ Lovanii Profeſſor. Obiit an. 1555. Quenſtedt. *patr. doct.* Blancanus *Chron. Math* &c. Filius ejus Cornelius, Poëta, Philoſophus & Medicus, ſcripſit de arte Cyclognomica, & de Divinis characteriſmis. Poſſevin. *Bibl. ſelecta*

Gemminum Lacus, vulgò *Germinago*, pag. agri Mediol. ad Verbanum lacum.

Gemoniæ, ſcalæ dicebantur Romæ, ad quas corpora damnatorum, impacto unco trahebantur. Suetonius: *Nemo punitorum non in Gemonias abjectus, uncoq; tractus.* Tacitus de Sabino: *Tunc confoſſum, collaceratumq;, & abſciſſo capite truncum corpus Sabini in Gemonias trahunt.* Et Plin. 8. 40. ſcribit canem à corpore ſervi non receſſiſſe, abjecto in gradibus Gemoniis. Nonnulli à *Gemonio* auctore ſic dictas putant. Beroaldo autem à *gemitu* ſic appellatæ videntur.

Gemunda, opp. Imp. Franconiæ, ad Mœnum, ubi Salam recipit, ſub Epiſc. Herbipol. 4. leuc. ab Herbipoli in Bor. 5. à Schvvinfurto: Præter opp. Auſtriæ Inſ. ad lacum *Traunzée*, in confin. dit. Salisburgenſis, verſus montes. Parvum quidem, ſed elegans, dictum eſt quibuſdam, quaſi *Gaudia mundi*, ob ludos equeſtres, aliaſque feſtivitates, ibi olim à Sueviæ proceribus celebrari ſolitas; vel potius à rivulis ibi cum fluv. *Rems*, unde Raëmſia vallis, in qua ſedet, ſeſe miſcentibus. Germ. *Schwäbiſche Gemund*. Innotuit primùm A. C. 1110. cùm muro circumdari cœpit, à Friderico monoculo, Sueviæ Duce: crevit ſub Friderico Barbaroſſa, à quo etiam jus civitatis & privilegia nactum eſt: Municipium olim fuit & prætorium Sueviæ Ducum, quorum familiâ extinctâ, in ditionem Imperii venit. Regimen urbis cùm penes nobiles olim fuiſſet, per horum ambitionem diſſenſionibus obortis, populus ad clavum pervenit, A. C. 1284. Inſignia civitatis monocerotem oſtendunt in campo albo, Limnæus. Hic magna & lucroſa ſalis negotiatio eſt, quod præſtans & acre ex vicinis montibus effoditur, & Gemundam allatum, vaſculiſque impoſitum, per *Draunum* fluv. in Danubium transportatur. Baudr.

Genabum, priùs *Cenabum Carnutum*. Galliæ opp. ad Ligerim fluv. ſitum. Cæſar *lib.* 7. *Comm. de bell. Gall.* qui cives Rom. negotiandi cauſâ ibi conſtitiſſe, ac C. Fuſium Cottam Eq. Rom. rei frumentariæ ſuo juſſu præfuiſſe ſcribit. Idem *eod. lib.* oppidanis noctu fugientibus direptum à Cæſarianis ac incenſum, refert: & anno inſequenti belli Gallici 8 caſtra in eo poſuit, ac C. Trebonium cum duabus legionibus in hibernis collocavit. Roberto Cænali *Orleans* eſt, Paradino, & Vigenereo potius *Gyen* videtur opp. cum ponte ad eundem fluvium ſitum; 12. leuc. ab Aureliis in Ort. 20. ab Agendico, idque verum eſſe ex diſtantiâ quam Cæſar inter hoc oppidum & Agendicum ponit, oſtendit. Lucan. *lib.* 1.

Inclyta Cæſareis Genabus diſſolvitur alis.

Aliis & mel. eſt *Orleans*, Aureliæ, ſeu *Aurelianum* vel *a*, quod nomen aſſumſit, poſtquam urbs ab Aureliano Imper. poſt Germanos Galliâ pulſos & cæſas in campis Catalaunicis Tetrici legiones, reſtituta eſt: in prov. Lugdunenſi Senonia vel quarta, loco quinto poſita, in vett. Not. Sedes hæc urbs quoque Regum fuit aliquandiu: Mortuo enim Chlodoveo, diviſâ inter ejus filios Franciâ, ex uno quatuor regna facta ſunt: ſortituſque eſt Theudericus ſedem Metis, Chlodomeres *Aurelianis*, Childebertus Pariſiis & Chlotarius Sueſſionis, Fredegar. *lib.* 4. *cap.* 30. & 35. & *lib.* 5. *cap.* 16. & 64. Sed Chlodomere anno regni 13. Chriſti 524. à Burgundionibus interfecto, regnum ejus Childebertus & Chlotarius, jugulatis fratris filiis, inter ſe diviſere. Poſtea Guntchramnus unus è 4. Chlotarii M. filiis & ſucceſſoribus, mortuo Patre, cum tota Burgundia *Aurelianos*, & regni Chlodomeris partem obtinuit, & poſthabitâ urbe hac Cabillonum Æduorum in Burgundia Regiam delegit, regnumque ejus totum à potiore parte Burgundia dicta eſt: quod per annos 48. obtinuit. Mortuo dein A. C. 613. Theodorico Childeberti filio, Chlotarius, Chlotarii maj. ex Chilperico fil. nepos, Neuſtriæ ſuæ Burgundiam ac Auſtriam adjunxit, à quo tempore Neuſtria & Burgundia, poſtquam ipſe fil. Dagoberto Auſtraſiam ceſſerat, uni Regi Lutetiæ Pariſiorum ſedenti, paruere. Quemadmodum Auſtraſiæ Reges Mettis ſedem habuerunt, uſque ad Pippinum Majorem domus regiæ, qui illis poſtpoſitis Coloniæ Agrippinæ habitavit. Interim Hugo, Robertus & Henricus Reges, *Aurelianis* præ cæteris nonnunquam ſunt commorati, pertinuitque hæc urbs ad Reges iſtos propriè & peculiari jure. Caput eſt pagi cognom. *l'Orleanois*. Continentur autem, in diœc. Aurelianenſi, quæ Belſam non totam, pagum Aurelian. & Secalauniam complectitur, Archidiaconatus 6. nim. Archidiaconatus Major ſeu Aurelianenſis, ad Decanum Aurelianenſem pertinens, in quo Clariacum, Magdunum, ac Floriacum, præ cæteris, cum urbe Aurelianis: Archidiac. Pitiverenſis, in quo Lauriacum & Vitriacum caſtrum: Archidiaconatus Belſæ, in quo Puteolus *Puiſet*, Janvilla, Tauriacum: Archidiac. Secalauniæ, à Ligeri ad Carum uſque fluv. pertinens, in quo Montolium ad Carum, *Monton* vel *Meneton ſur Cher*, Caſtellio ad Carum, Rivus Morentini: Archidiac. Balgentiacenſis, in quo Balgentiacum, Ucellus vicus *Uceau*, Magdunum, Oratorium fori *Oroir le marché*: Archidiac. demum Solliacenſis, Solliacum præ cæteris *Sully*, Oratorium ad Ligerim, curtem Leonis ad Ligerim, Caſtrum novum ad eundem, Oratorium in Campis *Ouvroir les Champs*. Gargogilum, Germiniacum, Noviacumque *Neufvi* complexus. Incolæ *Aurelianenſes* dicuntur, vulgò *Guepins*, quod nomen pro convitio à pleriſque habetur, origine omnibus ignotâ, vide in voce *Gepini*. Hi, ut patriæ ſuæ vetus *Genabi* nomen vindicarent, urbis ſuburbano Genabiæ nomen *Genabie* impoſuere. Celebrant annuâ ſupplicatione diem 8. Mai, quòd illo, A. C. 1428. obſidionis Anglicæ periculis liberati ſunt: cùm profeſtum habeant diem 14. Jun. quo A. C. 451. armis Aetii & Gothorum Francorumque, Hunni urbe expulſi ac majores eorum jugo duriſſimo ſubtracti ſunt. Vid *Vitam S. Anniani Epiſc. Aurelian. MS.* apud Hadr. Valeſium *Not. Gall.* & in voce *Aurelia*.

Genadium, mel. *Cenadium*, *Chonad*, urbs Hungar. Comit. Chonadienſis caput, ad Maryſium flu. qui paulo infra in Tibiſcum cadit. 3. leuc. à confin. Tranſylvaniæ. Sub Turcis, jam pridem.

Genapia, vulgò *Gennep*, oppidum Brabantiæ arce munitum, Ludovici XI. Galliæ R. antequam regno poteretur, diuturno ſeceſſu nobilitatum. Vide Hadr. Valeſium *Not. Gall.*

Genauni, pop. Vindeliciæ Horat. *Carm.* 4. *Od.* 14.

—— Milite nam tuo
Druſus Genaunos, implacidum genus,
Dejecit acer. ——

Genea, vicus Corinthi, lege, & vide *Tenea*.

Genebrardus Gilbertus, Arvernus, Benedictinus, Turnebi, Carpentarii, Sanctii diſcip. Regius S. linguæ Pariſiis Prof. Ligæ addictiſſimus, hinc Arch. Aquenſis, an. 1593. Sed cùm pro ſuggeſtu uſque pergeret in Regem invehi, periculum veritus, Avenionem ſeceſſit, ibi libro, *de ſacrarum electionum jure, ad Eccl. Rom. redintegrationem*, edito: qui à Parlamento Provinciæ damnatus eſt, auctore perpetuo exilio multato. Obiit an. 1597. Scripſit in Pſalmos, contra Antitrinitarios, Chronologiam ſanctam, uſque ad an. 1584. continuatam poſtmodum à Johanne March. Medico, Liturgiam Apoſtolicam, verſionem Joſephi, &c. Vide Thuan. *Hiſt. l.* 119. & Auctores, apud Moreriun, *Diction. Hiſt.* citatos.

Genebria, mulier Veronenſis peritiſſima, tempore Pii Secundi Rom. Pontificis. Hæc doctiſſimas ſcripſit Epiſtolas, quas recitabat, decoro geſtu, voce virili, permiſtâ ſuavitate.

Genehoa, regn. Nigritiæ, in ora Oceani Atl. verſus oſtia fluv. Senegæ, & prom. Aſinarium. Habet à Septentr. regnum Gualatam, ad Ort. regn. Tombutum. Cum urbe prim. cognom. eſtque juxta Senegam fluv. longè ab ora Oceani.

Genepum, urbec. Duc. Clivenſis, cum arce fere adjacenti & permunita, ad Moſam, ubi Nierſam recipit: Juris Brandeburgici. 2. leuc. à Clivia in Occ. 6. à Veſalia.

Geneſareth, opp. nunc viculus, nomen retinens. Item, Galilææ lacus, circumſeptus urbibus plurimis & celebribus. Solinus *cap.* 38. Hic Chriſtus Apoſtolos vocavit. Idem dicitur *mare Tiberiadis*. Nunc *Mar de Fabarie*.

Geneſe, urbs Laconiæ. Steph.

Geneſis, primus S. Scripturæ liber. Hebr. *Bereſchith*, i. in principio, ſic enim incipit. Hunc compoſuiſſe quibuſdam creditur Moyſes, cùm in terra Madianitarum degeret: cujus priora capita apud Judæos, ante 30. æt. annum legi prohibita. Continet capita 50. & deſinit, in morte Joſephi. Hieronym. *in Prologo Galeato. epiſt. ad Paul.* &c. In *Geneſin*, extant: Acoſtæ *Commentaria* fol. Lugdun. an. 1641. Ægidii *in Hexaemeron. libr.* 2. Albertus. Alcuinus. Ambroſii *Hexaëmeron*. Anaſtaſius. Andreæ *Ameroμiepyela in c.* 4. *pr.* Angl. fol. Londini an. 1657. Anſelmus. de Aquino. Ariæ Montani *Apparatus*. Aſtopæi *Diſcurſus ex* 3. *pr. c.* Stetini 1545. Auguſtinus. Avitus. Baſilii *Homiliæ in Hexaem.* Beda. Bernardinus. Bonaventura. Bruni *Comm. & Quæſtiones analyt. in Benedictiones* 12. *Patr.* 4°. Venetiis 1601.

Buxtorfii *Diſcurſus de confuſ. lingg.* quart. Baſil. Calovii *Comm.* Candidus. Capito. Carnovius. Cartvvrighti *Electa*, octav. Londini 1656. Caimanni *Angelographia & Coſmopæja.* Catharinus. Celada. Chemnitii *Quæſtiones.* Chryſoſtomi *Homiliæ.* Cigninius. Clementis *de Hagar & Sara.* Corderius. Corvinus. de Cuſa. Cratoaldi *Annotata in cap. 3. pr.* Argent. 1530. Draconites. Draconitius. de Eſcalante. Eucherius. Euſtathius. Fabritii *Commentar.* quart. Argentin. 1564. Fagii *Expoſitio, in 4. c. pr.* Fernandez. Ferus. Fidelis. Fruſii *Aſſertiones.* Romæ an. 1541. Garcias. Gerhardi *Comment.* quart. Geſneri *Diſputationes.* quart. Witeberg. 1604. Graminæus. Gregorii Nazianz *de 12. Patriarchis Tractatus.* Gregorius Nyſſ. *de Vita Moſis.* Gualtperius. de Guete. Guevara *in cap. 1.* Guilielmus. Hameri *Commentationes*, fol. Dilingæ 1564. de la Haye *Comment. literales, 3.* Volum. Pariſ. 1659. Heidericus. Hieronymi *Traditiones & Quæſtiones.* Houcala. Honorius. Hopzinſoni *Deſcriptio Paradiſi*, quart. Lugd. Batav. 1592. Hottingeri *Hiſtoria Creation. examen*, quart. Heidelb. 1650. Hunnii *Prælectiones.* Judæ *Annotationes*, Tiguri. Junii *Analyſis* quart. Junilius. Knoxus. Lactantius. Lavaterus. Lancellotus. Laurentii *Expoſitio Hiſtor. Joſephi*, quart. Hardervici 1630. Libavius. Lutheri *Commentarius.* Lipomannus. Lyſerus. Magaljanus. Marlorati *Biblioth. Expoſitionum*, 1562. Martinengus. Martinii *Fons perennis Vera Theol. in 3. pr. c.* duodec. Bremæ 1615. Martyris *Commentar.* fol. Heidelb. 1606. Merceri *Prælectiones*, fol. Genevæ 1598. Merſenni *Quæſtiones.* Moſes Barcephæ. Muſculus. Nannius. Oecolampadii *Annotationes*, Baſileæ 1536. Origenis *Tropologia.* Paræus. Paſſæus. Pelargus. Pepinus. Pererius. de Perigianis. Pezelius fol. Neoſtadii an. 1596. Philoponus. Picus. Piſides. Prudentius. Rabus. Riveti *Exercitationes.* del Rio. Ruffinus. Rungii *Comment.* octav. Witebergæ 1608. Sacratus. Schickardus. Sixtus Sen. Steuchus. Sylvius. Terſeri *Annotationes*, fol. Triſſinus. Verenius. Victor. Victorinus. Vielmius *de operib. 6. dier.* quart. Venetiis 1575. Vincentius. Whatelejus. Wigandi *Exercitationes, in c. 3. pr.* Willeti *Hexapla in Gen. & Exod.* Angl. fol. Londini 1632. Yſtella. Zanchius *de operibus 6. dier.* Ziegleri *Commentar.* fol. Baſileæ an. 1548. Zuinglii Ἐξηγήσεις, &c. Vide Crovvæi *Elenchum.* Item in *Pentateuchum & Teſtamentum.*

Geneſius Gallus, ſcriba militum, juſſus ſcribere edicta, in quibus Chriſtiani ad ſupplicia poſcebantur, calamum & chartam abjecit, & aufugit. Tandem propter Chriſti confeſſionem interfectus eſt. Item mimus nobilis apud Domitianum, qui Chriſtianos turpiſſimis geſtibus irridebat. Tandem & ipſe ſub Imperatore paſſus eſt.

Genetes, portus & fluv. Arrian. Steph. unde *Genetæum* promuntorium, in quo templum fuit Hoſpitalis Jovis, quem *Xenoon* vocant. Steph. Val. Flacc. *lib.* 5.

Inde Genetæ rupes Jovis.

Apollonius,

Τὰς δὲ μετ' αὐτὴν ἐπὶ Γενηταίου Διὸς ἄκρην
Γνάμψαντες, &c.

Prom. Cappadociæ, inter Jaſonium & Cotyorum urb. Straboni. Populi *Genetæ* ſunt apud Plin.

Genethlius. Jupiter ſic dictus, quòd ei incumbat cura gignendorum liberorum. Item doctiſſimus Sophiſta Palæſtinus, diſcipulus Minutiani, & Agapeti, qui ſcripſit multas λαλιάς, ſeu διαλέξεις, & μελέτας & multa alia. Suidas.

Genetyllis, Venus dicta, ut Ariſtophanis Interpres ait, quòd genituræ præſit. Vide Ariſtoph. *in Nubibus.*

Geneva, urbs Allobrogum extrema, miræ antiquitatis: Cujus, ut & pontis ſuper Rhodanum ſiti, ac à ſe reſciſſi, meminit Cæſar, *lib.* 1. ampla, populoſa & probè munita, ad oſtia Lemani lacus, ubi Rhodanus exit, proxima Helvetiorum finibus, emporium jam olim celebre, quod inde Lugdunum translatum, Gall. *Geneve*, Germ. *Genff.* Ab annis circiter 900. literarum ac ſoni ſimilitudine, ab indocto tum ſeculo *Gebenna & Gebennæ*, nomine plurativo dicta: unde Baronibus à *Gebennis* nomen manet. Ital. *Geneura.* Quidam Genabum quendam Numantinum, vaſtatâ à Scipione Numantiâ, hanc urbem condidiſſe volunt, ſed hi Genevam cum Genabo, de quo Cæſar *lib.* 8. confundere videntur, Mercator eam extructam vult A. M. 2994. ab Alemannorum patre Lemanno, Paridis filio, Priami nepote. Mira alia Munſterus habet *lib.* 2. Sed ad has conjecturas recurrere opus non eſt: Loquuntur antiquitatem urbis, præter authenticum Cæſaris teſtimonium, variæ inſcriptiones Romanæ, quæ hodieque in urbe viſuntur, è quibus patet: Romanam hic fuiſſe coloniam: quam quidam etiam civitatem Equeſtrium aut Equeſtrem vocatam fuiſſe volunt, quod tamen alii Neviduno tribuunt. Et plura invenitentur priſci ævi monimenta, niſi urbs ab hoſtibus ſæpe vaſtata, ſæpe gravibus incendiis tantùm non conſumta fuiſſet. Sub Marco enim Aurelio Antonino, maximâ ex parte igne conflagravit, unde ab Imper. reparatæ, & privilegiis ampliſſimis donatæ *Aureliæ* nomen, donec illo mortuo antiquum reſumſit. Poſtea Barbaris in Galliam irrumpentibus, eaſdem calamitates cum aliis urbibus paſſa, ſed a Genebaldo Burgundiæ Rege reparata, ante 350. circiter annos duobus iterum, vix ſeptennii ſpatio, incendiis miſerè deformata eſt: Tetrarcharum aliquot tum ſedes. Libertati ſuæ graves naƈta Comites Gebenneſios, ut & Sabaudiæ Principes, contra illos fortiter ſua jura & privilegia aſſeruit. Imo Anno 1412. cùm Amedæus, Sabaudiæ dux, jus in civitatem a Martino Pontif. permutatione quadam imperrare conaretur, Joh. a Petra ſciſſa, Epiſcopus cum civibus pactus eſt, pro ſe & ſuis ſucceſſoribus, ſe nunquam ulli permutationi aut alienationi libertatis Genevenſis conſenſurum: quòd ſi ſecus faxint, jus fore civibus, in proditorum & perduellium numero eos habendi. Cùm poſtea Maximilianus I. Imperator, Philibertum Sabaudiæ Ducem, generum ſuum, Vicarium Imperii in illis regionibus declaraſſet, denuo ipſe, ac frater ejus Carolus Genevam novi hujus juris titulo ſibi ſubjicere conati ſunt, prætendentes privilegia Vicariatus, à Carolo IV. olim Principibus Sabaudis data, qui tamen omne jus in Civit. Genevenſi & ejus territorio Amedæo Comiti ademerat. Inter has inſidias & odia vicinorum Principum, Genevenſes Helvetiorum amicitiam ſtudioſè ſectati, fœdera nonnunquam in certos annos cum Bernatibus & Friburgenſibus fecere: donec perpetuum fœdus ſeu jus civitatis cum Bernatibus pepigerunt, idque arctius firmarunt, An. Chr. 1535. quo tempore propter mutatam religionem Sabaudus Princeps & Epiſcopus Genev. cui Aniciaci in Sabaudia ſedes, urbem bello perſequebantur, Bernatibus illis auxilium ferentibus. Idem fœdus poſtea denuo renovatum, novumque cum Tigurinis quoque anno 1584. initum eſt: quorum ab illo tempore egregiam operam, variis temporibus, urbs eſt experta. Obſidione feliciter ſuſtentâ celebris eſt *Cochleariorum* (nobilium Allobrogum conſpiratio erat, qui argentea in pileis cochlearia geſtabant) à quibus tam arctè cincta fuit, ut ſtupendâ fame in urbe graſſante, lactentes infantes pro lacte ſanguinem ex lactantium uberibus exſugerent: ſed juſto exercitu per Bernates cives ſuos obſidione liberati, in eamque libertatem vindicati ſunt, ut quidquid juris in Genevenſes vel Epiſcopus, vel Dux prætendebat, iis remiſſum ſit per vindices. Quo ſimul tempore juriſdictionis pomœria dilatata ſunt, ut cùm antea nihil juris extra pomœria haberent, nunc aliquouſque imperent. Dein non minor urbi celebritas ab eluſis Caroli Emanuelis Sabaudiæ Ducis conatibus acceſſit, è cujus militibus, cùm ultra 200. noctu, ipſo Brumali Solſtitio An. Chr. 1602. per ſcalas mœnibus admotas urbem intraſſent, miro Dei beneficio, proditione detectâ, captis, qui jam intra urbem erant, reliqui retro ceſſerunt. A quo tempore *Scalarum feſtum* urbi ſolenne. In hac Apollo olim cultus eſt, cujus templum D Petri poſtmodum nomen accepit: Augures quoque ibidem fuerunt, ut ex inſcriptione quadam antiqua colligitur. Sed maturè Chriſto nomen dedit, à Paradoco, 70. Chriſti diſcipulorum uno, & Dionyſio, ut antiqua quædam Sabaudiæ Chronica MSC. habent, converſa, quorum hic Pariſios poſtea venit. Quod confirmatur ex adverſariis quorundam Bibliorum Latinorum Genevenſium, quæ diligenter à Canonicis conſervabantur, in quibus ſcriptum, Eccleſiam Genevenſem ab Apoſtolorum diſcipulis, aut viris Apoſtolicis originem trahere, eamque florentiſſimam, dominationem in urbes, intra Alpes Rhæticas, & Celticas ſitas, obtinuiſſe. Sequentibus temporibus ſeculi torrente abrepta, nihilominus etiam in illa mundi caligine, POST TENEBRAS LUCEM, quod urbi olim ſymbolum, ſperavit: donec A. C. 1535. Evangelium annunciante Guilielmo Farello, POST TENEBRAS LUX illi affulgere cœpit, à quo tempore uſque ad noſtram ætatem Theologis celeberrimis inclyta eſt. Diſtat 5. leuc. à Camberiaco, 7. ab Anneſcio in Boream, ubi hodie ſedes Epiſcopi, qui ſe Genevenſem vocat. Ædificia maximè antiqua creduntur, 1. Spelunca in Inſulæ extremitate, quâ Orientem reſpicit: quam à Cæſare conſtructam volunt, hodie *la Tour de l'Iſle & de Ceſar*, aliis quendam Regem Obluis. Cæſare longè antiquiorem, ejus conditorem ſtatuentibus. 2. Templum Petri, de quo ſupra. Hic Carolus Magnus contra Deſiderium movens, copias luſtravit: Michaël Servetus, Sociniſtarum Patriarcha, ob blaſphemias, An. Chr. 1553. exuſtus eſt. Fœdere An. 1600. ſancto, à Clemente VIII. inter principes procurato, unà cum Argentina, prima petenda propoſita eſt, ut Evangelicorum vires diſtraherentur, Vide Speculum *Conſil. Hiſpan.* unde fortè Sabaudici conatus an. 1602. de quibus jam ſupra, & A. C. 1609. utrique irriti. Theologos ſuos ad celebrem Synodum Dordracenam miſit, An. Chr. 1618. &c. Ab urbe hac lacus Lemanus *Genevenſis*, Germ. *der Genffer ſee* dicitur. Ei ex altera parte Rhodani ſuburbium adjacet amplum, vulgò *S. Gervais*, quod verius pars urbis eſt: ubi Rhodanus, cùm exit è lacu Lemano, trajicitur duplici ponte ligneo, quorum alter cum maxima hominum ædificiorumque ſtrage haud pridem totus conflagravit: Helvetiorum Evangelicorum liberalitate damnum mox ſarciente, quemadmodum & Confœderati Belgæ, in hoc Orthodoxias aſylo exornando muniendoque hactenus munificos admodum ſe præbuere: uti teſtatur *le Baſtion d'Hollande*, quod ab una parte urbem tuetur. De hac Poëta quidam noſtri ævi:

Urbs antiqua ſedet, vaſto vicina Lemano,
Famâ ingens, geſtisq; patrum, Regumq; favore,

Et

Et flammis, belloq; & quovis altero hoſte;
Inſideat bonitate Dei non exeat unus:
Poſt tenebras lucem *dudum quam geſtiit, illâ*
Undiq; circumfuſa micat, velut aſtra minora
Igne premens Dictynna ſuo: illi annuat Æther,
Perpetuumq; Deus jubeat pietatis Aſylum,
Ad ſeros famam ſic continuare nepotes!

Plura de Geneva, vide apud Simlerum *de Rep. Helvet.* Joh. Baptiſtam Plantinum *Helv. Nov. Antiq.* Hadr. Valeſ. *Notit. Gall.* &c. De prætenſionibus in eam Sabaudiæ Ducis, apud Limnæum Enucl. *lib. 3. cap.* 22. Thuan. *in Hiſt.* De aliis apud alios.

Gengenbachium, Germ. *Gengenbach*, opp. Imper. conditum ad fluv. Cynthium (*Kinzig*) à Pyrminio Præſule Trebocorum, unà cum adjuncto cœnobio, an. Chr. 724. cujus Abbas Berchtholdus impetravit à Rodolfo I. Imper. A.C. 1278. ne cuiquam ſu ditorum aut vaſallorum à ſententia ſua appellare liceat. Limnæus Enucl. *lib. 4. cap.* 22.

S. Gengulfi oppid. in Burgundia, olim *Varenna*, non procul à Graona fluviolo, pag que Matiſconenſi, nunc *S. Jengon*. Vide Hadr. Valeſium *Not. Gall.*

Geniſta Siliqua, Gall. *Coſſe de Geneſte*, ordo Equeſtris à Ludovico IX. Galliæ R. in nuptiis cum Margareta Provinciali inſtitutus: cujus ſymbolum, *Exaltat humiles*. Initiatus Rex ipſe huic Ordini ab Epiſcopo Pariſino Gualtero, fratrem ſuum Robertum, alioſque Principes, in eundem adſcivit. Guil. Nangius *in Vita S. Ludovici*. Favin. *l. 3. du Theatre d'Honneur, & de Chevalier, p.* 581. Moretius *Diction. Hiſtor.*

Geniſus, Cyzicenus, cui in trepidatione nocturnâ ad reditum Argonautarum cùm uxor arma removiſſet, ne ad periculum egredi poſſet: relucente ſubitò foco illa reperit in ſuum exitium. Val. Flacc. *lib. 3. verſ.* 114.

Genius, dicebatur Naturæ deus apud veteres, & qui omnium rerum gignendarum vim haberet, unde cujuſque rei dicebatur ſuus genius. Accipitur aliquando pro ipſâ naturâ. Quidam ipſam animam, vel Deum, vel Spiritum eſſe volunt, qui mortales ad voluptatem incitet, unde *Geniales* apud priſcos vocabantur, qui ad curandam cuticulam erant promptiores. Inde Proverbium *Genio indulgere*. Fuerunt etiam, qui aquam, terram, ignem, aërem, item 12. ſigna, & Solem, & Lunam Deos genios facerent, & *à gerendo*, quòd multa gerere poſſent, primum *Gerulos*, deinde *Genios* appellatos eſſe putarent. Hos locum mutaſſe, unde Oracula deſierint, refert Plut. *de def. Orac.* *Loci genius* apud Virgilium ponitur pro Deo topico. Orare ſolebant antiqui per Genium. Prop. 4. 9.

Exoratur, Geniumq; meum proſtratus adorat.

Tibullus 4. 4.

Perq; tuos oculos, per Geniumq; rogo.

Horat. *Ep. 7. lib.* 1.

Quod te per Genium, dextramq; pioſq; Penates,
Obſecro & obteſtor. ——

Stat. 2. *Sylv.*

—— Dum cunctis ſupplex advolveris aris,
Et mitem Genium Domini præſentis adoras.

Imo morte a Caligula mulctati, qui id non feciſſent. Suet. *in Caligula*. Vide Cenſorinum *de die Natali cap.* 3. & ad eum Lindenbrogium. Genius, inquit Fungerus, inter Deos ſelectos unus, ut quidam volunt, à *generando* nomen ſuum obtinere videtur. Sed non omnes idem de eo. Sunt enim, qui cuique locum ſuum aſcribunt, ſunt qui cuique homini ſuum aſſerunt. Auguſtinus Deum eſſe dicit, qui omnium rerum gignendarum vim habeat, juxta profanam veterum opinionem, quanquam Varronem affirmare dicat, genium eſſe uniuſcujuſque rationalem animum. Feſtus Pompejus cum Auguſtino facit, uterque verò à *gignendo* derivat. Quare & Cenſorinus, qui hunc nobis aſſiduum velut obſervatorem appoſitum dixit (ut & Plutarchus Menandrum dixiſſe refert *ἅπαντι δαίμων ἀνδρὶ συμπαραστατεῖ εὐθὺς γενομένῳ, μυσταγωγὸς τοῦ βίου*) appellatum ait, ſive quòd, ut generemur curet, ſive quòd unà gignatur nobiſcum, ſive quòd genitos ſuſcipiat ac tueatur. Quin veteres unicuique homini duos tribuebant genios, ſicut Angelos nonnulli ex noſtris Theologi, Baſilius imprimis adverſus Eunomium. Unum ex his bonum, alterum affirmabant malum, quem Empedoclem Terreſtrem appellaſſe crediderim, apud Plutarch. *his verbis*: *Διττάς τινες ἡμῶν ἕκαστον παραλαμβάνουσι καὶ κατάρχουσι μοίρας καὶ δαίμονας, Εὐθήνη, Χθονίη τε.* Idem vult Servius *ad illud Virgilii*,

—— Quiſq; ſuos patimur manes:

Quando ait: *Cùm naſcimur, duos Genios ſortimur, unum qui hortatur ad bona, alterum qui depravat ad mala, nec incongruè dicuntur Genii, quod cùm unuſquiſq; genitus fuerit, ei ſtatim obſervatores deputantur.* Celebratur & illud Menandri,

Δαίμων ἀνδρὶ συμπαραστατεῖ εὐθὺς γενομένῳ.

Arrianus *in Epictetum*, etſi non ſtatuit duos, unum tamen cuique proprium Dæmonem pervigilem & incorruptum aſſignatum docet hoc modo: *Καὶ ἐπίτροπον ἑκάστῳ παρέστησε τὸν ἑκάστου δαίμονα, καὶ παρέδωκε φυλάττειν αὐτὸν αὐτῷ, καὶ τοῦτον, ἀκοίμητον, καὶ ἀπαραλόγιστον.* De Socratis genio, vide Apuleium, Pauſan. *in Achaicis*, &c. Simulachrum Genii (ne illud omittam) interdum ſerpentis imagine effingebatur, interdum puerili, juvenili, ſenili formâ. Coronabatur platani foliis, resque illi ſacra fiebat floribus & mero. Unde Perſius,

—— Funde merum Genio.

Cujus rei cauſam explicant Cenſorinus & Varro. *Geniales lectuli*, qui puellis nubentibus ſterni ſolebant, vel à liberis *generandis* traxerunt nomen. Ab eadem origine *genitalia* corporis, partes verendæ, & *genitores* vocabulum deducunt.

Gennades, mulieres nobiles, quæ per impares nuptias plebejæ ſunt factæ, *lib. 1. C. de dig. l. fœmina ff. de Senatu*. Sic Virginia, cùm eſſet patritia, nuptiis ſuis plebeja devenit, Liv. *lib.* 10. Ex antiqua igitur juris definitione, interveniente connubio, liberi patrem ſemper ſequuntur, *l. cum legitima ff. de ſtatu ho.* Attamen Tricaſſini & aliæ quædam gentes id non ſervant: apud quas filiæ melioris parentis conditionem ſemper ſequuntur, habenturque nobiles. In vett. gloſſis *Gennades* dictæ ſunt & *Mulieres Lucæ*, eâ formâ quâ *Boves Lucæ*. Vide Cujacium ad *feudd. l. 4. Titul.* 32.

Patriarchæ Conſtantinopolitani, &c.

Gennadius I. Patriarch. Conſtantinop. ſucceſſit Anatolio anno 458. Orthodoxias aſſertor, morumq; vindex, obiit an. 471. Cujus mentio in Menol. Græcorum, d. 25. Aug. Præter alia, Commentarium literalem in Danielem ſcripſit. Theodorus Lect. *Collect. l.* 1. Niceph. *Chron. & l. 15. c.* 23. Suidas, &c.

Gennadius II. vide *Georgium Scholarium*.

Gennadius, Maſſilienſis, qui de viris illuſtribus, Theodoſii tempore, ſcripſit. Eidem attribuitur liber de Dogmatibus Eccl. qui apud Auguſtin. & Iſidorum Hiſpal. aliaque, ſec. 5. Obiit an. 493. Vide Caſſiodor. *divin. Inſtit. c.* 17. Valfridum Strab. *de divin. offic. c.* 20. Moretium, *Dict. Hiſt.*

Gennæus, nomen viri. 2. Maccab. 12.

Gennum, urbs Aquitan. marit. *Bayonne* Gall. Vide *Aqua Aug.*

Genoa, populi Moloſſiæ. Steph.

Genſericus, Princeps Vandalorum in Hiſpan. victo Hermengano, Suevorum R. trajecit an. 428. in Africam, à Comite Bonifacio vocatus, qui dein ſententiâ mutatâ, à Genſerico victus eſt. Idem Aſparem Theodoſii Jun. Ducem fortiſſimum ſuperavit, totius ferme hinc Africæ dominus. Dein Arianiſmo ſtabiliendo intentus, in Orthodoxos acriter ſævit, Valentiniano nihil tale verito, Aëtioque in Gallia contra rebelles occupato, Carthaginem expugnavit, quam cùm cepiſſet, omneſque opes, interfectis civibus, in jus ſuum vertiſſet, animum ad Eccleſiarum ſpoliationem adjecit, quas ſacris vaſis exinanitas, & ſacerdotum adminiſtratione privatas, equorum ſuorum ſtabula fecit. Exin Siciliam, huc delatus, vaſtavit, nuntio de Sebaſtiani, Bonifacii Com. generi, adventu, in Africam revocatus, cum illo fœdus primò iniit, dein cùm ad Arianiſmum eum pertrahere non poſſet, ſuſtulit. Valentinianum Imper. ad pacem adegit, claſſem Theodoſii morâ fregit. Ab Eudoxia, quam Maximus, occiſo ejus marito Valentiniano, ſibi per vim deſponderat, vocatus, tranſiit in Italiam, cepit Romam diripuitque per dies 14. theſauris templorum, vaſiſque aureis & argenteis inprimis, ex templo Hieroſ. à Tito Romam delatis, in Africam devectis, unà cum Eudoxia captiva, filiabuſque ejus Eudoxia & Placidiâ: quarum priore Hunerico fil. deſponſatâ, poſteriorem cum matre, Imperatorum precibus, in Græciam remiſit. Sic redux in Africam, in Orthodoxos, Epiſcopos inprimis ſævire pertinax, oras Italiæ, Apuliæ, Dalmatiæ, Epiri, Sardiniæ, continuo terrore perculſas tenuit. Occidente vaſtato in Illyriam, Peloponneſum, Græciam, Inſulaſque Archipelagi tranſiit, ubique felix, Martiano Imperat. nihil contra movere auſo. Leonis claſſem, corrupto Baſiliſco Duce, depreſſit; Olibrio inſuper in partes ſuas, contra Anthemium Imperatorem, in Occidente pertracto. Obiit anno 476. Romæ Carthaginiſque victor, Eccleſiæ hoſtis acerrimus. Victor Utic. *de perſecut. Vandal. lib.* 1. & 2. Procopius *de B. V. lib.* 1. Idacius, Marcellinus, Proſper *in Chron.* Paulus Diaconus, Nicephorus, Evagrius, &c.

Genta, urbs Indiæ extra Gangem. Steph.

Genthon, nomen viri. 2. Eſdr. 10.

Gentianus, Conſul cum Baſſo, an. U.C. 963.

Gentianus Hervetus, Aurelianenſis, Græcè Latineque doctiſſimus, in Conc. Tridentino peroravit, plurium ſcriptorum auctor. Poſſevin. *App. ſacr.* Verdier *Bibl. Franc.* Moretius, &c.

Gentilis, Medicus peritus, Thadæi Florentini diſcipulus, circa an. 1310. ſcripſit in Avicennam. Leand. Alberti, *deſcr. Ital. p.* 90.

Gentilis Johannes Valentinus, Calaber, Genevam ſe recepit, ubi à Calvino Arianiſmi convictus, cùm pejora metueret, errore ejurato, liber dimiſſus eſt, hac lege, ut urbe non excederet. Verùm inde poſtquam nihilominus evaſiſſet, Sabaudiâ, Galliâ, Germaniâ peragratâ, in Poloniam delatus eſt, Blandrateque patrocinio nixus, Patrem Filio Spirituique ſancto non propriam eſſentiam, ſed aliam & quidem inferiorem communicaſſe, blaſphemè docuit. A Sigiſmundo Aug. pulſus, cùm in Italiam reditum pararet, Bernæ capite plexus eſt, impiè gloriatus, ſe primum eſſe Martyrem, qui pro Patris gloriâ occumberet. Spond. *Annal.*

Gentilliacum, vicus Galliæ, ad fluv. *Bievre*, 1. mill. à Lutetia. Ubi Concilium celebratum an. 767. *Gentilly*.

Gentinum, urbs Troadis, ab uno filiorum Æneæ condita. Steph.

Gentius, Illyriorum R. decem talentis à Perſeo emptus, Legatos Rom. in vincula conjecit, partes ejus amplexus. Platonem fratrem, ut ſolus regnaret, ſuſtulit, populis inviſus, & vino nimium deditus. Hunc Anicius Prætor, Scodrâ Metropoli captâ, cum uxore, fratre liberisque, in triumpho duxit: bello intra 20. vel 30. dies finito. Liv. *lib.* 44.

Genua, urbs libera Liguriæ clariſſima, & perampla, in modum Theatri leniter in collem aſſurgens, cum portu capaci, ſed parum tuto; ſic dicta à *genu*, quia ſe habet tanquam genu recurvum à latere maris. Vel à *Genuo* Saturni filio, qui fertur eam condidiſſe, vel, ut quidam volunt, à *Genuino* Phaethontis ſocio. Alii etiam à *Jano* Italorum rege. Hanc Annibal penitus delevit, ſed Corn. Servilius Conſul inſtauravit, ſicut Livius refert. Hæc urbs aliquando ad Tanain uſque imperii ſui fines produxit. Theodoſiam enim ſuæ ditionis effecit, Cyprum, Lesbum, Chium inſulas, & Peram Thraciæ urbem in poteſtatem redegit. Hodie toti Liguriæ, Caprariæ Inſ. & Corſicæ imperat. Emporium celebre eſt, creſcit in dies, ejusque cives potentiſſimi mercaturâ, & negotiationibus, per omnes ferè orbis partes maximum ſibi nomen atque divitias compararunt. Multa inprimis poſſident in regno Neapolitano & Hiſpaniæ. An. Chr. 935. incenſa fuit urbs à Saracenis, omnibus civibus aut jugulatis, aut abductis. Sed ope Veneti Ducis reducti ſunt, urbe magnificentius reparatâ. Ejus civibus contra Venetos uſus eſt Michaël Palæologus, Imper. Orientis An. Chr. 1273. In urbe Henricus VII. Imperat. decretum tulit, *Imperatorem Rom. Pontifici R. juramentum præſtare non teneri*, An. Chr. 1312. Cives iterum Johannem Cantacuzenum, operâ genero ejus Johanni Palæologo locatâ, de throno deturbarunt, an. Chr. 1355. in ſuas dein partes Johannem, per Andronicum ejus filium, pertraxerunt, cùm antea Venetis faveret, an. 1384. quos paulo antè ad extrema redegerant, ſed ab illis, animis reſumtis, uſuque bombardarum & tormentorum tum primùm noto, victi, an. 1381. Occupata Reſp. eſt à Sfortia, Duce Mediolanenſi, an. Chr. 1452. Ob Marchionem Finalienſium pulſum, ad dicendam cauſam, citati ſunt Genuenſes an. Chr. 1563. à Ferdinando I. Imperat. addito, Niſi feciali ſuo parerent, urbem & agrum Genuenſium ſe proſcripturum. Chio exuti ſunt à Selimo Turcarum Imp. an. Chr. 1571. Ad Genuam navali prælio Hiſpani à Gallis victi ſunt, ſub Ludovico XIII, &c. Patria eſt Chriſtoph ri Columbi, Doriæ & Spinolæ celeberrimorum Ducum, illius mari, hujus terra, inclyti: quorum priori libertatem debet, Franciſci I. partibus hunc in finem deſertis: poſtquam Longobardis, Imperatoribus, Gallis, &c. ſubjecta fuiſſet, viciſſitudinibus ſupra omnes Italiæ urbes obnoxia, bello nupero contra Sabaudiæ D. victrix. Hic Doriæ palatium, ſedes Ducis, Templum S. Laurentii, ubi patina ex unico Smaragdo, &c. aliaque admirationem merentur. Viæ tamen ſunt anguſtæ & tenebroſæ. Portum ejus claudit moles 600. paſſ. è cujus regione excurrit prom. cui impoſita Pharus operis elegantis, vulgò *la Lanterne*; ubi aliàs caſtr. permunitum. Urbs ipſa à paucis annis probè munita eſt, ſed circuitus amplioris. 300. ferè mill. à Roma, 160. à Florentia in Occ. ut & 234. à Venetiis. &c. *Genua* altera Hiſp. Bæticæ, vide *Urſo*.

Genuenſis ditio, ſeu Genuenſis Reſpublica, cujus Dux caput eſt, *Stato della Republica di Genoua* incolis, *l'Eſtat de la Republique de Gennes* Gallis, regio eſt Italiæ, ubi alias major pars Liguriæ, verſùs oram littoralem maris Mediterranei, à qua terminatur ad Auſtrum, uti ab Oriente Hetruria, à Septentrione Ducatibus Parmenſi, Mediolanenſi, & Montisferrati, ab Occaſu autem Nicæenſi Comitatu. Ejus longitudo ab Ortu in Occ. eſt 140. milliarium, latitudo parva admodum & valde anguſta quamplurimis in locis. Dividitur in duas partes, nempe in oram Orientalem, *Riviera di Levante*, & in oram Occidentalem, *Riviera di Ponente*: eſtque utraque ora littoralis mirè fertilis & culta accedente incolarum induſtria; & cum tot villis magnificis, præſertim verſùs Genuam, ut ferè una urbs dici queat. Ejus caput eſt Genua. Vide Leandr. Albertum *deſcr. Ital.* Auguſt. Juſtinianum, Barth. Falcium, Jac. Bracellum, Jac. à Voragine, Paulum Interianum, Petr. Bazatum & Hubertum Folietam *Hiſt. Genuenſi.* Subeſt etiam dominio Reipublicæ Genuenſis Corſica inſula, *la Corſe*, uti & Capraria, *la Capraia*, inſula maris Tyrrheni, de quibus vide ſuo loco.

Genuenſis Reipublicæ urbes.

Albingaunum, *Albenga.*	Genua, *Genoa*, & *Genoua.*
Albintemelium, *Vintimiglia.*	Naulum, *Noli.*
	Savona, *Savona.*
Brugnetum, *Brugneto.*	Serezana, *Sarzana.*

Gennnii, pop. Britann. ad Occ. nunc *NorthWales*, Camd. ex adverſo Hibern.

Genuſus, fluv. Macedoniæ, in mare Jonium influens, inter Apolloniam, & Dyrrhachium. Luc. *lib.* 5.

Tellus, quam volucer Genuſus, quam mollior Apſus
Circumeunt ripis. ——

Geon, vide *Gihon*.

Georgi, pop. Aſiæ in Iberia, ab *agricolatione* ſic dicti, eorum regio *Georgiana* dicitur.

Georgia Montenæa, virgo Reformatæ relig. addicta, præc. ſec. centum emblemata Chriſt. ſatis ingenioſa dedicavit, Johannæ Albretanæ, Navarræ Reg. Verdier. *Bibl Gall. p.* 450.

Georgia, pars ampla Aſiæ, inter pontum Euxinum & mare Caſpium extenſa, ſub propriis Princip. aliquando in clientela Perſarum. Dividitur in 3. partes, *Georgiam propriam*, antiq. Iberiam, nunc *Gurgiſtan*, ubi urbes Cori, Baſſachiuc, Teflis & Derbent. *Mingreliam*, antiq. Colchida, nunc *Odiſci* incolis, ubi urbs Faſis, nunc Fazzo; & *Zuiriam*, ol. Albaniam, ubi urbes *Stranas* & *Zitrach*. Chriſtiani ſunt maj ex parte in Mingrelia & Georgia propr. à quo fœmina quædam captiva, Baturii R. Iberiæ uxorem, an fil. ſolo Jeſu nomine ſanavit, ſed Græcos ritus ſequuntur. Vide Plin. *l.* 6. *c.* 13. Melam, *l.* 1. *c.* 2. Theodoret *l.* 2. *c.* 24. Ruffin. *l.* 1. *c.* 10. Jac. Vitriacum *c* 80. Vincent. *l.* 30. *c.* 96. Inprimis autem Petrum de Valle, *Itinerarii tom* 2. & 3. ubi de illorum moribus, religione, Principibus, bellis, &c. prolixè diſſerit.

Georgias, ſeu *Georgii caſtrum*, in quo ipſe natus eſt, à Ptolemaide directè contra Orientem, quinque miliaribus, à Naaſon autem contra Occidentem, quatuor milliaribus, in valle pingui tribus Aſer, ſitum.

S. Georgii Inſula, in Atlantico mari, à Tercera poſt 8. & 9. mill. conſpicitur, longitudine ſupra 12. mill. arcta tamen, duorum aut trium millium latitudine. Montibus frequens eſt & ſylvis: glaſti aliquid habet. Incolæ agros colunt, fructusque ſubinde Terceram devehunt. Cedrum arborem abunde fert, ejus ligna à Terceræ artificibus, qui ſitus cauſa ibi degunt, valdè expetuntur. Metel.

Reges & Principes ex fam. Reg.

Georgius Rex Bohemiæ, vide infra in *Georgius Podiebradius*.

Georgius, fil. Friderici III. Daniæ Regis, ex Sophia Amelia Lunæburgica, frater Chriſtiani VI. hoc tempore feliciter regnantis.

Georgius, Dux Clarentiæ, frater Eduardi IV. Angliæ Regis, ob turbas ad necem damnatus: cùm optio mortis daretur, in vino Malvatico extingui voluit, Camdenus.

Electores Saxoniæ.

Joh. *Georgius I.* fil. Chriſtiani I. ex Sophia Brandeburgica, fratri Chriſtiano II. in Electoratu ſucceſſit: Bohemis fruſtra, ne in extrema prorumperent, monitis, in Cæſaris partes apertè tranſiit, Luſatiâ ejus auſpiciis an. Chr. 1620. domui acquiſitâ. Poſtea, cùm Cæſar, nihil ejus precibus motus, reformationem in Bohemia urgeret, Electoratumque Palatini in Bavarum transferret, offenſus, accedentibus aliis quoque diſſidii cauſis, an. Chr. 1630. ſtatibus Evangelicis Lipſiam evocatis, de defenſione conſilia agitare cœpit. Cum Suecis dein pactus, in prælio ad Lipſiam, quo Cæſareani à Guſtavo Adolpho fuſi, alterum victoris exercitus cornu tuitus eſt. Hinc in Bohemiam expeditione ſuſceptâ Egram & Pragam occupavit. Occiſo Lutzenſi prælio Rege, in Heilbrunnenſe fœdus, ut conſentiret, adduci non potuit: quin potius ipſo an. 1633. cum Fridlandio agere cœpit. Pacem poſtea anno Chr. 1635. Pragæ concluſit. Hinc Suecorum gravis ira & incumbens Saxoniæ belli moles: donec an. Chr. 1645. induciæ à Suecis ſemeſtres obtentæ, & his ſuccedens pax Monaſterienſis A.C. 1648. feſſæ provinciæ quietem conceſſit. Obiit An. Chr. 1656. pater ex Magd. Sibylla Brandeburgica Joh. *Georgii II.*

Joh. *Georgius II.* fil. prioris, extincto Ferdinando III. geſſit vicariatum, & dietam electioni deſtinatam ac comitia Ratisbonenſia per ſe obiit: pater ex Magdalena Sibylla Brandeburgica Joh. *Georgii III* deſtinati ſucceſſoris, cui Anna Sophia, filia Friderici III. Daniæ R. uxor obtigit.

Electores & Principes Brandeburg.

Joh. *Georgius*, fil. Joachimi II. Patris in Electoratu ſucceſſor, militavit Cæſari in bello Smalcaldico, ad Wittebergam equeſtri cingulo donatus. In negotiis Imperii procurandis, jam Elector, cum Auguſto Electore Sax. conjunctiſſimè vixit. Variorum Principum tutor, pro libertate religionis Colonienſibus impetranda & Gebhardi Truchſeſſii cauſa fruſtra laboravit. Obiit A. C. 1598. communis pater omnium ex Brandeburgica gente hodie ſuperſtitum. Inter filios *Georgius* Albertus S. Johannis per Marchiam, Saxoniam, Pomeraniam & Vandaliam M. Magiſter, obiit an. 1615. Joh. verò *Georgius* poſthumus, locum tenens fuit in fratris Johannis legione.

Georgius Wilhelmus, Joh. Sigiſmundo patri, A.C. 1619. mortuo, ſucceſſit in Electoratu. Inveſtituram Boruſſicam à Polonis obtinuit A. C. 1621. In cauſa Palatina affini favit: profugum è Bohemia excepit, in tranſlationem Electoratus ejus non niſi ſerò conſenſit: copias ſuas, paulo ante Lipſienſe prælium, Suecico exercitui junxit. Obiit an. Chr. 1640. unico relicto filio, qui eſt Fridericus Wilhelmus, modernus Elector, natus an. Chr. 1620.

Joh. *Georgius*, fil. Joachimi Friderici, frater Joh. Sigiſmundi El. Argentinam à Patre miſſus A.C. 1588. ut literis daret operam, quadriennio pòſt Epiſcopus electus eſt. Hinc bellum, de quo V. Thuan. *l.* 104. & *l.* 105. An. 1606. Ducatum à Patre in Sileſia Jegerndorffenſem ſeu Carnovium accepit: Obiit in Tranſylvania A. 1624. quò

Betlemi

Betlemi Gaboris conatus adjutum venerat. Pater Erneſti, qui deceſſit an. Chr. 1624.

Georgius cogn. Pius, fil. Friderici, Franconicæ lineæ auctoris, ab avunculo Uladiſlao Rege Bohem. & Hungar. educatus, viciſſim Ludovici ejus filii curam habuit, hinc Ducatu Jägerndorffenſi donatus an. 1524 Lineam Anſpacenſem ſeu Jägerndorffiam orſus eſt. Evangelicæ Relig. conſtans aſſertor, obiit an. C. 1545. pater Georgii Friderici. De his aliiſque hujus nominis Germaniæ Principibus vide Phil. Jac. Spenerum *Syll. Geneal. Hiſtor.*

Viri illuſtres.

Georgius, Patr. Alexandrinus, ſucceſſit Johanni Eleemoſynario, an. 620. Succeſſorem nactus Cyrum Monotheletam, an. 630. Auctor creditur vitæ Chryſoſtomi, Phot. *c.* 96. Item Patr. Conſtantinop. poſt Theodorum Monotheletam depoſitum, an. 678. & ipſe talis, cum Macario Antiocheno Patr. adverſus duas Chriſti voluntates, ita invehi ſolitus eſt, ut non agere, ſed furere videretur, Car. Sigonius *Hiſt. lib.* 2. Interfuit Conc. 6. Oecum. Obiit an. 682. Niceph. *in Chron.* Alius ibidem Patriarcha, vide *Gregorium I.* Item, monachus Conſtantinop. Vicarius Patr. Tharaſii, Chronographiæ auctor, in qua Euſebium, quem ubique ſequitur, ſæpe reprehendit. A. 792. Hanc uſque ad Maximianum & Maximum continuavit. *Peccatorum* cogn. ſibi ſumſit. Voſſ. *de H. G. l.* 2 *c.* 24.

Georgius Acropolites, idem cum Prætore Græco, auctor Chronici 70. annorum. Circa an. 1270. Voſſ. *de H. G. l.* 3. *c.* 21.

Georgius Agricola, Miſnicus, Philoſophus & Medicus excellens, Plinius Germ. dictus. Scripſit de metallis, de ponderibus & menſuris, priſcis quibuſcunque, in hoc rerum genere, anteferendus. Obiit an. 1555. æt. 61 Thuan. Voſſ. Quenſtedt.

Georgius Amboſianus, Cardin. Arch. Rothomagenſis, Miniſter ſtatus, ſub Ludov. XII. quem olim captivum, operâ ſuâ, liberum præſtitit. Mediolanenſis expeditionis auctor, poſt Alex. VI. obitum Papa futurus ni Julius II. obſtitiſſet. Obiit an 1 o Baudier. & Montan. *in Vita ejus.* Claud. Seſſelius, *in Ludov. XII.* Auctor *Vita Bayardi. cap.* 41 Guicciardin. Ciacconius, &c.

Georgius Amboſianus, prioris nepos, in Arch. Rothomag. ei ſucceſſit.

Georgius Amerutza, auctor colloquii de Fide, cum Turcarum Imper. habiti: quod mſſt. aſſervatur in Bibl. Regis Galliæ. Morerius.

Georgius Anhaltinus, Princeps, natus Anno 1507. opera quædam Aſcetica ſcripſit. Quenſtedt. *patr. doct.*

Georgius Armeniacus, Vid. ibi.

Georgius Bartholomæus, auctor Bibliothecæ Concionum, Coloniæ, an. 1608.

Georgius Benignus, Arch. Nazarethanus, dedicavit Franciſco I. Contemplationes Chriſtianas.

Georgius Bernhardus, vertit epitomen Regum Gall & ſcripſit diviſiones, in 4. libb. ſententiarum Juſtiniani. Verdier. *Bibl. Gall. pag.* 448.

Georgius Bertinus, Medicus Italus, curſus medici, libb. 20. auctor. *Bibl. Med.*

Georgius Blandrata, Pedemontanus, vel Sebuſianus, Inquiſitionem veritus, Ticino ſe, in Poloniam & Tranſylvaniam ſubduxit, ubi Joh. Sigiſmundi Medicus factus, Arianiſmum diſſeminavit, Poloniâ quoque infectâ, inprimis poſtquam J. V Gentilem eò vocaſſet: Socinianiſmi ambo promotores ſtrenui, à Lælio Socino & nepote ejus Fauſto inprimis, dicti: à quo acceptam in Italia hæreſin Blandrata propagavit, plurimis è nobilitate, &c. ſeductis. Occaſio ipſi prima erroris à J. Paulo Alciato Mediol. fuit, & jam Genevâ ob negatam Chriſti divinitatem pulſus fuerat, unde Calvinus Vilnenſi miniſterio ſuccenſuit, quòd *hunc, qui apud alias gentes nullus erat velut Angelum*, recepiſſent: *in epiſt.* Ab uno cognatorum, qui bonis ejus inhiabat, trucidatus. Anno 1611.

Georgius Brunius, Colonienſis, auctor Theatri urbium, libb. 2.

Georgius Buchananus, Scotus, Jacobi VI. Scotorum & I M. Britanniæ R. Præceptor. Scripſit *Paraphraſin Pſalmorum Poëticam, Hiſtoriam Scotia*, &c. De illo Bez. *Epiſt.* & *Icon Hunc mihi liceat omnis liberalioris eruditionis ac præſertim Poetices parentem appellare.* Uſſerius *de Brit Eccl. Nemo diligentius antiquitates patrias eſt perſcrutatus.* Voſſius *de ratione Stud Utile in quavis gente erit, unum aliquem ſeligere qui potiſſimus in ejus gentis hiſtoria obtinere videtur: ut in Gothicis Jornandem, in Longobardicis Paulum Diaconum: in Slavicis Helmoldum: in Francicis Paulum Æmylium: in Hiſpanicis Marianam: in Scoticis* Buchananum: *in Flandricis Meyerum: in Auſtriacis Lazium: in Burgundicis Heuterum: in Saxonicis Crantzium: in Danicis Saxonem Gram. in Boicis Aventinum: in Hungaricis Bonfinium: in Polonicis Cromerum, &c.* Utenhovius, de ejus Paraphraſi loquens:

Tres Italos Galli ſenes vicere, ſed unum
Vincere Scotigenam non potuere virum.

Tres Galli, *Mich. Hoſpitalius, Adr. Turnebus, Joh. Auratus:* Ser. Itali fuere, *A. Sannazarius, H. Fracaſtorius, A Flaminius, A. Vidas A. Naugerius, P. Bembus.* V. Eduardum Leigh *Arm. de Religione*, & ſupra in voce *Buchananus.*

Georgius Cappadox, Trib. Mil. ſub Diocletiano, qui maximum ſerpentem peremit, liberatâ puellâ, quæ eidem in prædam devota fuerat. Theologi nonnulli exiſtimant, fictitium eſſe nomen, ſub quo veteres Chriſti Eccleſiam à Satanæ tyrannide liberantis imaginem & paſſionis meritum propoſuerunt. Cæterùm veram hanc fuiſſe hiſtoriam multis argumentis probat mit vir doctus Petrus Heylinius, libro cui Titulus, *The Hiſtory of Saint George.*

Georgius Cappadox, ſub Conſtantio, in ſedem Alexandrinam, contra Athanaſium intruſus eſt, ab Arianis, Anno 365 poſtquam Conſtantinopolim, ob quæſtoris officium malè adminiſtratum, fugiſſet. Natalibus obſcurus, animo ſævus, moribus impius, religione hæreticus, & *qui crudelius, quam ulla fera beſtia in ovile Domini graſſabatur.* Sozom. *lib* 3 *c* 6. *l.* 4 *c.* 8. Athan. *ep ad Solit* Epiphan. *hær.* 76. 77. Ammian. Marcellinus *lib.* 22. Theodoret *lib* 2 *cap.* 13. 14. Socrat. *l.* 2. *c.* 23. *l.* 3. *c.* 3. &c. Adde Morerium *Dict Hiſt.*

Georgius Caſſander, Brugenſis, eruditione clarus, Proteſtantium cum Pontificiis reconciliationi intentus. Scripſit de officio viri boni, in diſputationibus de Fide. Item, contra Confeſſionem Auguſt qui liber à Pontifice cenſurâ notatus eſt. Spond. Anno Chr. 1564.

Georgius Caſtriotus, Vid. *Scanderbegum.*

Georgius Cedrenus, Vid. ibi.

Georgius Chœroboſcus, Græcus auctor. Leo Allat. *diatr. de Georgiis.*

Georgius Chryſococes, Medicus & Mathematicus Gr. varia ſcripſit, an. 1346.

Georgius Chumnus, auctor hiſtoriæ rythmicæ, à Mundo condito, uſque ad Salomonem, Voſſ. *de H. G l.* 3. *p.* 368.

Georgius Codinus, Curopalates, ſcripſit de origine Conſtantinopolis, item de Miniſtris Palatii, &c. Georg. Douſa & Franciſcus Junius, tranſtulerunt. Voſſ. *de H. G. l.* 3. *p.* 368.

Georgius Collimitius, Mathematicus, Andreæ Stiborii diſcip. ſcripſit complura, ſec. præterito. Geſner. *tom.* 1. *Bibl.* Voſſ. *de Mathem. cap.* 65. *§.*

Georgius Ederus, Friſingenſis, JC. tribus Imperatoribus à conſiliis. Præter alia, Oeconomiæ Bibliorum, libb. 5. auctor. Quenſtedt. *patr. doct.*

Georgius Fabricius, Germanus, proſâ verſuque celebris, ſec. præt. Geſnerus, *Bibl*

Georgius Gemiſtus. Vid ibi.

Georgius de Gemmingen, doctrinâ inclytus, ſub Maximiliano I. Scripſit, inter alia, de machinis bellicis, de cura equorum, de officiis militum, &c.

Georgius Hartmannus, Mathematicus, baculi bombardici inventor. an. 1540. Voſſ. *de Mathem. c.* 71. *§.* 19.

Georgius Heniſchius, Med. & Mathematicus Auguſtanus, de ratione numerandi priſca novaque ſcripſit. Idem *c* 35. *§.* 6.

Georgius Joachimus, dictus Rhæticus, Mathematicus inſignis, Wittembergæ Aſtrologiam docuit. Copernici diſcipulum ſe gloriatus, ejus ſcripta, poſt obitum, edidit. Plurimorum ſcriptorum auctor, inprimis Ephemeridum, ſecundùm hypotheſin Copernic. Obiit an. 1576. Veltkirchiæ natus. Voſſ. *de Mathem.* Quenſtedt, *patr. doct.*

Georgius Laodicæus, contra Manichæos ſcripſit, Photius, *cod.* 85. Niceph

Georgius Lilius, Anglus, auctor Chronici patrii. Ricciolus in *Chronic.*

Georgius Logotheta, ſub Michaële Palæologo. Auctor Chronici Conſtantinop. ab an 1203. quo Balduinus coronatus eſt, ad annum 1261. quo Mich. Palæologus Balduino II. ſucceſſit. Ariſtoteli & Platoni comparatus, à Gregorio Cyprio, Patr. Conſtantinop. Onuphr. *Chron. an.* 1274. Voſſ. *de H. G. lib* 2. *c.* 18.

Georgius Logus, Paulo Jovio, *elog.* memoratus.

Georgius Lud. Frobenius, Clavis univerſi Trigonometriæ auctor.

Georgius Major, Norimbergenſis, in Wittemberg. Academ. Profeſſor, defendit contra Nic. Anſdorphium, nec infantes quidem, ſine bonis operibus, juſtificari poſſe. Spond. *Anno Chriſti* 1551. *n.* 21.

Georgius Martinuſius, Cardin. Varadin. Miniſter ſtatus & Tutor Johannis, Hungariæ R. A' Ferdinando Imp. in ſuas partes pertractus, poſtmodum ob faſtum, ejuſdem juſſu, occiſus eſt. Florimondus Remondus. Poiſſard. *Chron. Hungar.* Thuanus *Hiſtor.* &c.

Georgius Merula, Angelo Politiano, Philippo Beroaldo, multiſque aliis viris doctis æqualis.

Georgius Moliter, Philoſophus & Theologus inſignis, Norimbergenſis. Obiit, an. 1484.

Georgius Nicomedienſis, eruditione clarus, an. 970.

Georgius Obrechtus, JC. Argentor. ſcriptis clarus.

Georgius Pachymerus, Nicææ oriundus, circa an. 1280. Scripſit Commentar. in S. Dionyſ. Hiſtoriam, quæ incipit à Michaële Palæologo. &c. Leo Allatius, *diatr. de Georg.*

Georgius Phranza, hiſtor. Græcus, tempore Conſtantino-

poleos captæ. Chronici rerum ſui temporis auctor, quod deſinit an. 1461. Voſſ. *de H. G. l.* 2. *c.* 30.

Georgius Pictor, Medicus Germanus, aliquot in Medicina tractatus edidit. Paſchal. Gallus *Bibl. Med.*

Georgius Piſides, ſub Heraclio Imp. Hexaëmeron ſcripſit, 3000. verſibus: editum à Fr. Morello, Gr. & Latinè, an. 1584. Item, hiſtoriam Heraclii, de bello Perſico, &c. Niceph. Calixt. *libr.* 18. *cap.* 48. Tzetzes, *Chil.* 3. *Hiſt.* 66. Leo Allatius, *diatribâ de Georg.* Voſſ. *de H. G. l.* 2. *c.* 23.

Georgius Podiebradius, Bohemiæ R. prælio contra Moravos victor, an. 1461. coronatus, Ladislao, fil. poſthumo Alberti Auſtriaci in nuptiarum apparatu mortuo, ſucceſſit. A' Matthia Corvino, à Pio II. contra ſe, quòd Huſſitis impensè faveret, electo vexatus, obiit Anno 1471. animi mœrore, quòd filium ſibi non ſucceſſurum cognoviſſet. Æn. Sylvius *in Hiſt. Boh.* Dubravius *H. B. lib.* 30. Succeſſorem habuit Vladiſlaum, fil. Caſimiri Poloni. Filii autem ejus Principes Munſterbergenſes facti ſunt. Vide *Podiebradius.*

Georgius Polavius, Venetus, Auctor *Anticopernici Catholici.*

Georgius Purbachius, Mathematicus, Philoſophiam & Theologiam Viennæ docuit, dein Beſſarionem in Italiam ſecutus, Græcæ L. addiſcendæ ſtudio, illic Epitomæ Copernicanæ intentus, obiit an. 1472. Regiomontanus diſcip. quædam ejus edidit. Voſſ. *de Math. c.* 35. §. 45. *c.* 57. §. 5.

Georgius Raguſeus, Venetus, Mathematicus, auctor libri de divinatione.

Georgius Ravennatinus, Mediolan. de Vir. Ill. Jacobinorum Ord. ſcripſit.

Georgius Riplaius, Carmelita Anglus, ſcriptor ſec. 14. celebris. Obiit an. 1490. Voſſ. *de H. L. p.* 637.

Georgius Rithaimerus, auctor Epitomes, de ſitu orbis.

Georgius Sauromanus, Germanus; Panegyricos Caroli V. duos compoſuit, cum laude, ejusque negotia apud Leonem X. Adrianum V. & Clementem VII. curavit. Paul. Jovius, *elog. cap.* 118.

Georgius Scholarius, Judex Imperialis Conſtantinopoli, eruditione omnigenâ florens, interfuit Concil. Florentino, captâ à Turcis urbe, Patr. electus, Gennadii nomen ſumſit, pompâ conſuetâ. Obiit Anno 1460. Scripſit Colloquium cum Mahomete Imp. de articulis Fidei ad eundem, de Prædeſtinatione, &c. adhuc ἀνέκδοτα. Phranzes, *c.* 18. 19 *& de excid. Conſt.* Zygomalas, *Turcogr. lib.* 1. Leo Allatius, *diatr. de Georg.*

Georgius Selvius, Pariſinus, Epiſc. Vaurenſis, à Franciſco I. ad Carolum V. & Venetos miſſus. Octo vitas Plutarchi vertit, &c. Obiit Anno 1541. Morerius.

Georgius Sigiſm. Seldius, Auguſtanus, Conſil. & Vicecancell. trium Imperatorum. Scriptis clarus.

Georgius Tenſera, Brugenſis, auctor Hiſt. Arteſianæ.

Georgius Theophanes, Vid. ibi.

Georgius Tiphernas, ſec. 15. partem Strabonis vertit, & fortè quoque Herodianum. Paul. Jovius, *elog.*

Georgius Trapezuntius, docuit Rhetoricam & Philoſophiam Romæ, ſub Eugenio IV. Nicolai V. ſecretarius, plurimos auctores Græcos Latinè vertit, ſed nimius Ariſtotelis admirator. Senex, omnium rerum quas antea noverat, propriique nominis, oblitus eſt. Obiit Anno 1486. Ejus filii Johannem Regiomontanum veneno ſuſtuliſſe dicuntur, quòd Famam Parentis ſplendore ſuo offuſcaverit. Paul. Jovius, *elog. c.* 25. Voſſius *de Hiſt. Lat. lib.* 3. *cap.* 8.

Georgius Valla, Placentinus, Latinè & Græcè doctiſſimus, de Scientiis ſcripſit. Paul. Jovius, *elog. cap.* 113. Geſner. *Bibl.*

Georgius Vaſarius, Aretinus, Pictor & ſtatuarius, Italicè de ſuæ artis illuſtribus Viris ſcripſit.

Georgius Viviânus, Antverp. Aſcetica quædam ſcripſit. Verd. *Bibl. pag.* 450. &c.

S. Georgius, Ordo Canonicorum Reg. Venetiis, à Bonifacio IX. fundatus, an. 1404. Moret. *Diction. hiſt.* Item, Ordo Militaris à Friderico III. Imper. & primo ArchiD. Auſtriæ inſtitutus, an. 1470. ad limites Bohemiæ & Hung. contra Turcas tutandos. Wolfgang. *Hiſt. Auſtr. l.* 3. Favyn. *Theat. hon. & Eq.* Item Ordo Eq. Reip. Genuenſis. Item, in Arragoniæ regno. V. Moret.

Gephyra, urbs Bœotiæ. Steph.

Gephyræi, Phœnices, qui cum Cadmo in Græciam venerunt, de quibus vide Lipenium *de Navigatione Solomonis Ophiritica*, *pag.* 167.

Gephyrote, urbs Libyæ. Steph.

Gepidæ, pop. Sarm. Eur. inter Getas & Dacos numerati: à pugna pedeſtri ſic dicti. Iſidor.

Gepini, vel *Guepeni*, vulgò vocantur incolæ Aurelianorum in Gallia urbis, Gall. *Guepins*: quod nomen pro convitio à pleriſque habetur: Origo ab omnibus ignoratur. An ſic dicti, quaſi *Veſpenſes* aut *Veſpini* à veſpis, quorum advolantium moleſtos ictus, importunos bombos, ac pungendi libidinem vino ſuo inflati, clamoribus, rixis & convitiis imitantur? Hadr. Val. *Notit. Gall. in voce Genabum*, *p.* 228. *col.* 2.

Gera, fil. Benjamin, Gen. 46. Pater Ehud. Jud. 3. Pater item Shimei, viri de cognatione Saul. 2. Reg. 16. Item *Gera* arx, à Philippo Macedonum rege expugnata.

Geraa, Luſitaniæ urbs. Ptol.

Geraſtus, urbs Eubœæ, in parte mer. Inſ. ubi incipit Or. in qua Neptuni templum erat. Steph. 15. mill. à Caryſto in Auſtr. 25. à Caphareo. Baudr.

Gerania, urbs Phrygiæ, item mons inter Megaram, & Corinthum, à quo ſe præcipitem dedit Ino, cùm fugeret Athamantem. Steph.

Gerania, Thraciæ urbs in Mœſiâ, à Barbaris *Cattuza* vocari auctor eſt Solinus. *Catiſos* gentem vocat Plinius. *Rhacola* nominatur Stephano, cujus incolæ *Tuſſyli* appellantur.

Gerania, mons & prom. Megaridis, reg. Achaiæ, inter Megara & Corinthum, locus olim Athenienſium, contra Corinthios egregiè munitus. Thuc.

Gerantha, urbs Laconiæ. Steph.

Gerar, metropolis terræ Palæſtinæ, in quâ natus eſt Iſaac, quæ olim terminus Chananæorum fuit ad Auſtralem plagam. Ejus rex fuit Abimelech temporibus Abrahami.

Gerara, Græcis Γεραιραὶ, teſte Polluce, quatuordecim erant mulieres à rege Athenienſium conſtitutæ, quæ ſacra ſecreta Dionyſio faciebant. De quibus Demoſthenes *in Orat. contra Neæram*, ubi & tale jusjurandum earum producit:

—— Ὅρκος Γεραιρῶν.

Ἁγιστεύω, καὶ εἰμὶ καθαρὰ, καὶ ἁγνὴ ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν οὐ καθαρευόντων, καὶ ἀπ' ἀνδρὸς συνουσίας, καὶ τὰ θεοίνια, καὶ Ἰοβακχεῖα γεραίρω τῷ Διονύσῳ κατὰ τὰ πάτρια, καὶ ἐν τοῖς καθήκουσι χρόνοις.

Gerardi mons, vulgò *Geersbergen* incolis, Gall. *Gramont*, opp. Flandriæ Imper. in Comit. Aloſtano, in colle, ad fluv. Teneram 3. leuc. ab Aldenarda, 5. à Teneramunda.

Gerardi villa, al. *Grandis* villa, vulg. *Graville*, non longè abeſt à flu. Sequana, ejusque oſtio, inter Harefiotum & Portum Gratiæ, in Caletis diœceſique Rotomagenſi: Prioratu inſignis. V. Hadr. Valeſium *Not. Gall.*

Viri celebres.

Gerardus, Valdenſium ſeu Albigenſium, ut tum vocabantur, doctor, cum 30. illorum, in Anglia cæſus flagris, frigoreque ac fame necatus, mirâ conſtantiâ, *Beati eritis, cùm vos homines oderint!* canens, mortem excepit, A. C. 1179. Nicol. Harpsfeld *Hiſt. Eccl. Angl. ſec.* 12. *c.* 36.

Gerardus, cognom. Magnus, Daventrienſis, Thomæ à Kempis præceptor. Scripſit quædam. Obiit Daventriæ, an. 1384. Trithem. Hiſt. Trip.

Gerardus Bleſenſis, Ep. Encoliſmenſis, Paſchali II. medium ſuggeſſit, quo fidem Henrico IV. de inveſtitura Beneficiorum, datam eluderet. Miſſus proin ad Imperatorem, dein Legatus Aquitaniæ fuit; qui honor cùm ei non continuaretur, ab Innocentio II. Antipapæ Anacleto adhæſit. In lecto lividâ & ſugillatâ facie mortuus deprehenſus. SanMarth. *Gall. Chr. t.* 2. *p.* 581.

Gerardus Mercator, Vid. ibi.

Geradus Ruſſelius, Epiſc. Oleronenſis, in aula Margaretæ Navarræ. Evangelium docuit, primusque ſub utraque S. Cœnam exhibuit. Obiit an. 1551.

Gerardus Sagarellus, Parmenſis, caput Pſeud Apoſtolorum, ſi vera de ipſo adverſarii ſcribunt, Anno 1296. Apoſtolorum imitationem jactavit, in paupertate inprimis ſpontanea, Pontifices Sylveſtrum ſecutos rejecit, excepto Cæleſtino V. decimas dandas negavit, &c. Exuſtus. Bzovius *A. C.* 1300. *n.* 13. Quære *Francells.* Plures *Gerardos.* V. apud Voſſ. Morer. *Dict. Hiſt.* &c.

Geraſa, urbs Cœleſyriæ, Stephanus: quem vide.

Geraſimus, Patr. Conſtant. poſt Johannem XII. rudis Græcæ literaturæ. Obiit Anno 1322. Niceph. Gregoras *l.* 8. Phranz. *l.* 9.

Geraſtus, fil. Mygdonis, à cujus filiabus Parthenopolis in Syriâ dicta eſt. Steph.

Geravia, tractus Palatin. Rheni, inter Rhenum & Mœnum, ubi Darmſtadium opp. à quo hic tractus dicitur Landgraviatus Darmſtadienſis.

Gerberga, uxor Ludovici IV. Ultramarini, fil. Henrici Aucupis, Imper. Anno 940. Marito captivo liberando omnem dedit operam, Lotharioq; filio regnante, cum cura, negotiis incubuit, &c. *Hiſtor. & Geneal. Gall.*

Gerbertus, Mathematicus inſignis. V. *Sylveſter II.*

Gerboredum, opp. Inſ. Franciæ, in agro Bellovac. 5. leuc. à Bellovaco in Circ. in confin. Picardiæ; *Gerberoy.* Baudr. Monti impoſitum eſt Teram fluvium deſpicienti. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Gerea, urbs Indica. Steph.

Gerelanus, tribunus, occidendo Attico Veſtino, à Nerone immiſſus. Tac. 15. 69.

Geren, urbs Lesbi, vel vicus à *Gerene* Neptuni filio. Steph.

Gerenia, opp. Apuliæ Dauniæ; apud Phiternum fluv. Hodieque *Gerione.* Livio *Geryon.*

Gerenia, urbs Meſſeniæ, ubi Neſtor Pylius educatus eſt. Unde apud Hom. Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.

Geres, calvus quidam, quòd eſſet impudicus & ſervis ortus, traducitur ab Ariſtophane *in Acharn.* Vide Scholia *p.* 399. *G.* 2.

Gereſticus Portus, à tergo urbis Tei in Joniâ. Liv. 37. *Cherradæ Stra-*

de Strabonis, vult Hubert. Goltzius *in ſuo de Græcorum numiſmatibus libro.*

Gergeſæi, populi terræ Chananiticæ. Gen. 15. à *Gergeſæo* filio Chanaan. Gen. 10. vide Boch *p.* 345.

Gergina, Myſiæ urbs Athenæo, ad Idam montem, quam ſuo tempore *Gergitham* appellatam addit.

Gergis vel *Gergithum*, urbs Troadis. Steph. Hinc *Gergithes* & Apollo *Gergithius*.

Gergithius, ſcripſit de adventu Æneæ, in Italiam.

Gergithum, urbs in Cumano agro, ad Lariſſam in Æolide. Plut. Plinius, Athenæus.

Gergobia, Cæſari, ſed Γεργοβία Straboni, Galliæ opp. in Arvernis, *Gergoie*, Gab. Simeonio. *Gergobia* altera vel *Gergobina*, Boiorum in Galliâ metropolis, Cæſar. *Molins* Paradino. Vigneræus mallet *Monluçon*, vel *Nery*, ubi ſunt Thermæ, & multa antiquorum Romanorum veſtigia. V *Gergovia*.

Gergolium, *Jargeau*, opp. Aurelianenſis prov. ad Ligerim, cum ponte, alias munitum. 4. leuc. ſupra Aurelias in Ort. Floriacum verſu s.

Gergovia, Arvernorum urbs, *poſita in altiſſimo monte omnes aditus difficiles habebat*, Cæſ. Hanc Cæſar, Genabo Carnutum & Avarico Biturigum potitus, obſedit, defendente Vercingetorige. Ejus veſtigia & ruinæ hodieque viſuntur in monte celſiſſimo aliquot ſtadiis ab urbe Arvernis, & veterem appellationem ſervant, *Gergoye*, dictæ: ut refert Valeſius, qui hinc arguit eos, qui Auguſtonemetum vel Clarummontem cum Gergovia eandem urbem faciunt. Item urbs Boiorum in Gallia, quam Vercingetorix Arvernus, Dux rebellium Gallorum, oppugnavit, ſed Cæſare appropinquante, receſſit. V. ſupra in *Gergobia*.

Gerion Augur, Heros inclytus, ut Ponticus habet, vates antiqui nominis, ac Deorum miniſter, in omni Græcorum ſapientia præſtantiſſimus, regi Bryto à futurorum conſiliis erat. Claruit anno à mundi origine 2840. & ante Virginis partum 1130. Heli ſummo ſacerdote apud Iſraelitas dominante.

Germani Fanum, *S. Germain en Laye*, inter Lutetiam & Poſſiacum, villa & domus regia. Hic Carolus V. arcem ædificavit, in qua exornanda Franciſcus I. & Henricus IV. deſudarunt. Hic poſt colloquium Poſſiacenum, inter utriuſque partis Theologos, aliud habitum eſt, de uſu Imaginum, A. C. 1562. & contra imagines, inprimis Trinitatis concluſum, ſed res executioni, opponente ſe Nicolao Mallardo, Collegii Theologici Decano, data non eſt. Vid. Thuan. *Hiſt. l.* 28. 29. &c. Ibi Orpheus cum lyra, ſpectandus, &c. Duchenius, *antiq. Urb.*

Germania, regio Europæ latiſſima, quæ à Gallis, Rhætis, ac Pannoniis, Rheno, & Danubio fluminibus, à Sarmatis, Daciſque metu mutuo, ac montibus ſeparatur: cætera ambit Oceanus, latos ſinus, & inſularum immenſa ſpatia complectens. Germaniæ autem termini ab auctoribus, ut quiſque ſui temporis rationem ſecutus eſt, adeò variè deſcribuntur, ut triplicem quaſi Germaniam facere videantur, Veterem nempe, mediam, & recentem. Veterem vocant Beroſianam, quam Rheno, Oceano, Tanai, Ponto Euxino, Danubio ejuſque accolis circumſcribunt. Media erit, quam Tacitus, Ptolemæus & Plinius, coætanei ferè cognoverunt, quæ cùm ex ipſis autoribus ſatis nota ſit, non opus videtur hîc denuo eam deſcribere. Denique recens Germania, quæ noſtrâ eſt memoriâ uſitatior, ultra Rhenum eatenus eſt extenſa, ut omnes ferme Belgas, uſque ad Alpes Tridentinas contineat. Ita quoque ultra Viſtulam ortum verſus, uſque ad Scythas Alanos, quos hodie Lithuanos appellamus, pertinet. Erit ejus longitudo ab Iccio portu, vulgò Caletum, uſque ad Lithuaniæ fines, habebitque latitudinem à mari Germanico & Venetico ad Alpes uſque. Sunt in illa Archiepiſcopatus 7. Colonienſis, Trevirenſis, Moguntinus, Veſuntinus, Saliſburgenſis, Pragenſis, & Magdeburgenſis: Epiſcopatus 40. Regna 2. Bohemiæ, & Daniæ; Ducatus 13. Auſtriæ, Stiriæ, Bavariæ, Wirtenbergenſis, Franconiæ, Voitlandiæ, Saxoniæ, Brunſvicenſis, Luneburgenſis, Holſatiæ, Lavvenburgenſis, Magnopolitanus, Pomeraniæ; Landgraviatus 2. Haſſiæ, & Alſatiæ, Marchionatus 2. Brandeburgenſis & Badenſis, Comitatus magni 4. Palatinatus, Tirolenſis, Mansfeldenſis & Oldenburgenſis. *Germania* & *Alemagna* Italis, *Teutſchlandt* Germanis, Anglis *Germany* dicta. Ferr. Baudrando Germania, *l'Allemagne* Gallis, *Alemanna* Hiſpanis, una ex præcipuis Europæ partibus. Antiquitus ſeparata fuit à Gallia Rheno fluvio, à Norico & Vindelicia Danubio, à Sarmatia Viſtula fluvio. Nunc autem valde diverſos habet limites: A ſeptentrione habet mare Balticum & Jutiam meridionalem, ab oriente terminatur Hungaria, Pruſſia Regia, & Polonia ſuperiori & inferiori, quæ pro majori parte ſunt cis Viſtulam fluvium: A meridie ſeparatur ab Italia Alpibus, ab occidente Friſia occidentali. Gueldria, Tranſiſalania, & Groninga, quæ antea erant in Germania, & nunc ſunt in Belgio. Sed viciſſim ditiones Clivenſis, Juliacenſis, Leodienſis, Colonienſis, Trevirenſis, Palatinatus Rheni pro parte, & Helvetia, quæ antiquitus erant in Gallia, nunc in Germania cenſentur. Alſatia nunc ſubeſt dominio Francorum. Bohemia inſerta eſt in Germania cum ejus partibus Sileſia & Moravia. Sed Polonia & Dania Reges habent proprios, neque ullo modo ſub Germania continentur. Helvetii autem cum Rhætis ſunt ſui juris, nec Germanicum agnoſcunt imperium. Ejus longitudo à confinio Lotharingiæ uſque ad limites Hungariæ eſt 120. milliarium Germanicorum, ſeu 180. leucarum Francicarum. Latitudo autem à mari Baltico uſque ad Alpes in confinio Foro-Julii eſt 126. milliarium Germanicorum, ſeu 190. leucarum Francicarum. Nunc tota Germania dividitur in regnum Bohemiæ & Circulos, ſuntque eo ordine:

Germaniæ Circuli:

Circulus Franconiæ, *le Cercle de Franconie*, ſub quo Epiſcopatus Herbipolitanus, Bambergenſis, & Eichſtatenſis, ac tota Franconia comprehenduntur.

Circulus Bavariæ, *le Cercle de Baviere*, ſub quo Bavariæ Ducatus, Palatinatus ſuperior, & Archiepiſcopatus Saliſburgenſis, cum Epiſcopatu Paſſavienſi & Ducatu Neoburgenſi.

Circulus Auſtriacus, *le Cercle d'Auſtriche*, ſub quo Auſtria, Stiria, Carinthia, Carniola, Comitatus Tirolenſis, & Epiſcopatus Tridentinus cum annexis.

Circulus Suevicus, *le Cercle de Suabe*, ubi Suevia tota, Ducatus Virtembergenſis, & Marchionatus Badenſis & Burgoviæ.

Circulus Rhenanus, *le Cercle du haut Rhin*, in quo Alſatia, Ducatus Bipontinus, Haſſia, & Epiſcopatus Spirenſis, cum Abbatia Fuldenſi, Veteravia, & Comitatu Valdecenſi.

Circulus Electorum Rheni, *le Cercle des quatre Electeurs du Rhin*, ſub quo ditiones Electorum Moguntini, Trevirenſis, Colonienſis, & Palatini Rheni

Circulus Weſtphaliæ, *le Cercle de Weſtphalie*, ſub quo Ducatus Weſtphaliæ, Juliacenſis, Clivenſis, & Montenſis, Comitatus Marchiæ, Friſiæ orientalis, Oldenburgenſis, & Hoyenſis, & ditiones ſeu Epiſcopatus Monaſterienſis, Leodienſis, Oſnabrugenſis, Paderbornenſis, & Mindenſis Principatus.

Circulus Saxoniæ ſuperioris, *le Cercle de la haute Saxe*, in quo Ducatus Saxoniæ, Miſnia, Turingia, Principatus Anhaltinus, Marchionatus Brandeburgicus, & Pomerania, cum Rugia inſula.

Circulus Saxoniæ inferioris, *le Cercle de la baſſe Saxe*, ſub quo Ducatus Brunſvicenſis, Luneburgenſis, Megalopolitanus, Bremenſis, Magdeburgenſis, Lavemburgicus, & Holſatiæ, Diœceſis Hildeshemienſis, & Principatus Halberſtadienſis & Verdenſis: ſuntque hi omnes in *Germania*.

Circulus Burgundicus, *le Cercle de Bourgogne*, eſt extra Germaniam propriam, continetque Comitatum Burgundiæ & ſeptemdecim provincias Belgii; habetque tantùm votum in diætis, cùm agitur de rebus Imperii Germanici. Unde colliges regnum Bohemiæ non comprehendi in Imperio, ſed tantùm eſſe intra Germaniam, & viciſſim Circulum Burgundicum comprehendi in Imperio Germanico, ſed tamen eſſe extra Germaniam. Inſtitutus autem fuit Circulus Burgundicus à Carolo V. imperatore, ut ſic ditiones ſuas Belgii & Comitatus Burgundiæ ſervaret auxilio Germanorum.

Germaniæ Principes.

Imperator, ſub quo nunc Regnum Bohemiæ cum annexis, Sileſia, & Moravia. Eidem etiam ſubſunt Auſtria cum Stiria, Carinthia, Carniola, Comitatu Tirolis, Briſgovia, Burgovia, & annexis.

Archiepiſcopus Elector Moguntinus, ſub quo ditio Moguntina, Erfordia, & tractus Eisfeldia.

Archiepiſcopus Elector Trevirenſis, ſub quo ditio Trevirenſis.

Archiepiſcopus Elector Colonienſis, ſub quo ditio Colonienſis & Ducatus Weſtphaliæ.

Dux Elector Bavariæ, ſub quo Bavaria, cum Palatinatu ſuperiori.

Dux Elector Saxoniæ, ſub quo Ducatus ſeu Electoratus Saxoniæ, cum Luſatia ſuperiori & Miſnia, cum Epiſcopatu Miſnenſi & Comitatu Mansfeldienſi.

Dux Elector Brandeburgicus, ſub quo Marchia tota Brandeburgica, Ducatus Pomeraniæ ulterioris, Pruſſiæ, Magdeburgenſis, Halberſtadienſis, Mindenſis, Clivenſis, & Croſſenſis, Comitatuſque Marchiæ & Ravensbergenſis.

Princeps Elector Palatinus, ſub quo Palatinatus inferior ſive Rheni.

Archiepiſcopus Saliſburgenſis, ſub quo ditio Saliſburgenſis.

Epiſcopus Monaſterienſis, ſub quo ditio Monaſterienſis.

Epiſcopus Leodienſis, ſub quo ditio Leodienſis.

Epiſcopus Herbipolitanus, qui & Franconiæ Dux, ſub quo ditio Herbipolitana.

Epiſcopus Bambergenſis, ſub quo ditio Bambergenſis.

Epiſcopus Paderbornenſis, ſub quo ditio Paderbornenſis.

Epiſcopus Oſnabrucenſis, ſub quo ditio Oſnabrucenſis.

Sunt etiam Epiſcopi Aiſtetenſis, Argentoratenſis, Auguſtanus, Baſileenſis, Conſtantienſis, Paſſavienſis, Spirenſis, & Vormacienſis, cum eorum ditionibus adjacentibus.

Duces Luneburgenſes & Brunſvicenſes, ſub quibus Ducatus Brunſvicenſis & Luneburgenſis, Comitatuſque Diepholtenſis, Danebergæ, & Hoyæ.

Dux Wirtembergenſis, ſub quo Ducatus Wirtembergenſis.

Dux Neoburgenſis, ſub quo Ducatus Neoburgenſis, Juliacenſis, & Montenſis.

Langra-

Lantgravius Haſſo Caſſellanus, ſub quo major pars Haſſiæ, ditiones Marpurgenſis, Herſfeldia, Smalcaldia, & pars Comitatus Schaumburgenſis.

Duces Megalopolitani duo, ſub quibus Ducatus Megalopolitanus, & tractus Suerinenſis & Ratzeburgenſis.

Duces Holſatiæ plurimi, ſub quibus major pars Holſatiæ.

Principes Anhaltini quinque, ſub quibus Principatus Anhaltinus.

Dux Bipontinus, ſub quo Ducatus Bipontinus.

Princeps Friſiæ orientalis, ſub quo Friſia orientalis.

Dux Saxoniæ Lavemburgenſis, ſub quo Ducat. Lavemburgenſis.

Dux Saxoniæ Hallenſis, ſub quo Halla & pars ampla Thuringiæ.

Dux Saxoniæ Merſoburgenſis, ſub quo tractus Merſoburgenſis, & Luſatia inferior.

Dux Saxoniæ Naumburgenſis, ſub quo ditio Naumburgenſis, maxima pars Voigtlandiæ, & Principatus Hennebergenſis.

Dux Saxoniæ Altemburgenſis, ſub quo Ducatus Altemburgenſis & Coburgenſis.

Duces Saxoniæ Veimarienſes, ſub quibus Ducatus Veimarienſis & Eyſenacenſis.

Sunt etiam plurimi alii Principes minores in Germania, de quibus ſuo loco dicemus. Inſuper Rex Franciæ poſſidet in Germania Alſatiam, cum Sundgovia, uti etiam Briſacum & Philippoburgum. Rex Sueciæ habet Pomeraniam citeriorem, Ducatus Bremenſem & Verdenſem, Rugiam inſulam, & Viſmariam urbem, nunc partim captas, partim bello vexatas. Rex autem Daniæ poſſidet magnam Holſatiæ partem & Comit. Oldenburgenſem & Delmenhorſtenſem à paucis an. Regiones & urbes. V. infra. Hujus regionis incolæ *Germani* dicuntur, cujus nominis rationem ad Romanos authores nonnulli referunt, qui cùm primum Rhenum devictis Gallis transgreſſi fuiſſent, videntes eos & feritate animorum & proceritate corporum, colore flavo, formâ præterea & moribus, rituque vivendi Gallis ſimillimos, *Germanos* eos, tanquam fratres Gallorum appellarunt. Sic Strabo. Alii inde dictos à Romanis putant, quòd peculiari ejus regionis ritu, an militari more, ſe mutuò, ſuâ linguâ Germanos, i.e. fratres consalutarent: Quod confirmat Plut. *in Mario.* Eruditi tamen inter Germanos vocabuli hujus etymologiam ex ſuâ potius linguâ petendam exiſtimant. Illi enim *gar*, ſive *ger*, *totum* dicunt, & *man*, *virum*, ut *Germanos* dictos intelligas, quaſi *totos viros*. Alii deducunt à *Ger*, quod pro *bello* uſurpatur apud Gallos veteres, ut *War* Anglis, & *Guerre* Gallis, unde *Germani*, id eſt, *homines belli*, Gallicè *gens d'armes*. Nonnulli à *germinando* derivant, propter fœcunditatem gentis populoſiſſimæ, ut Sylvius: quò & Paulus Diaconus reſpicere videtur *l. 1. rerum Longobardicarum, cap. 1.* Quidam à Carmanis, Aſiæ populis, vocabuli auſpicium deducit. Peucerus Germanos quaſi *Hermenner*, h. e. militares viros dictos exiſtimat: Junius eos à *Thogarma*, filio Gomeri, filii Japeti, filii Noë, originem duxiſſe vult. *Alemanniam* etiam vocant hanc Europæ partem nonnulli, ejusque incolas *Alemannos*, quo nomine ſub inclinati Imperii tempora vocari cœperunt *Teutoniam* etiam à nonnullis appellatam invenimus à Teutone quodam eorum duce: alii *Teutonas*, qui vernaculè *Teutſche*, Italis *Tedeſchi*, & à quibus Teutonici vocantur, & regio *Teutſchlandt*, nomen habere à Thuiſtone, quem alii vocant Tuiſconem, ajunt, creduntq; filium fuiſſe Noachi, exteris vocatur *Alemagna*. Schlavones *Nimicha*: Græci Ἀλάμανοι hodie vocant, & Turci *Alaman*: Porro Germani ipſi indigenæ exiſtimantur, quoniam non eſt veriſimile, aliquos Aſiâ, aut Africâ, aut Italiâ relictâ, Germaniam petiiſſe, informem terris, aſperam cœlo, triſtem cultu, aſpectuque, niſi patria ſit. De Germanis Dionyſius,

Λευκά τε φῦλα νέμονται ἀρειμανέων Γερμανῶν.

Ubi MS. Bodleianum legit ἐρισθενέων, utrumvis epithethon fortitudinem Germanorum ſatis indicat. Quam etiam abundè teſtantur authores. Mela, *Immanes ſunt animis, atq; corporibus.* Cæſar, *Ingenti magnitudine corporum Germanos, incredibiliq; virtute, atq; exercitatione in armis eſſe* prædicat. Columella *Lib. 7. de R. R. Germaniam decoravit natura altiſſimorum hominum exercitibus.* Solinus, *Frequens Germania populis numeroſis, & immanibus.* Tacitus, *Germanos fluminibus ſuetos levitas armorum, & proceritas corporum attollit.* Cicero *contra Piſonem, acerrimas* dicit *Germanorum nationes* Seneca *de Ira l. 1.* *Germanis quid eſt animoſius, quid curſu acrius, quid armorum cupidius?* Et *lib. de Brevit. Vitæ*, vocat *ferociſſimam gentem*, & alibi *avidam gentem belli.* Hinc Horat. Germaniam *horridam* dixit, *Carm. 4. Od. 5.*

Quis, Germania quos horrida parturit
Fœtus? —— —— Quis feræ
Bellum curet Iberiæ?

Idem *in Epodis.*

Nec fera cæruleâ domuit Germania pube.

Nunc adeo culta eſt, ut nulli Europæ regioni cedat. Libertatis apud illos tantus amor, ut omne jugum ægrè ferant. Primi illorum Cimbri Teutonesq;, irruptione in Galliam Italiamq; factâ, Romanis innotuerunt: à Caio Mario partim in Provincia, partim in Alpium deſcenſu difficulter victi. Julius Cæſar poſtea domitis Galliis, Rhenum trajecit, longoque ac operoſo bello, cum Germanis negotium habuit, interioribus nunquam penetratis: Interim quæ inter Italiam Rhenumque gentes interjacent, Auguſto Tiberioque fuere ſubjectæ: quibus defunctis, ſoli Alemanni in obſequio manſerunt, ſed qui & ipſi circa A. C. 200. jugo excuſſo, aliquoties Gallias terruere. Reliqui ultra Danubium Albimque incolentes non liberi ſolum fuere ſemper, ſed & hinc Gothi, Burgundiones, Vandali, Longobardi, alii, effuſi in ditiones Imperio ſubjectas, longè lateque rerum potiti ſunt. Jugum paſſi demum ſub Chlodovæo I. Francorum Rege, ad Tolbiacum victore, cujus Succeſſores duces poſtmodum illis impoſuerunt. Regna deni Saxonum, Toringorum, Francorum & Bavarorum, armis Caroli M. ſunt ſubacta: qui primus Occidentis Imperator coronatus eſt. Hujus filius Ludovicus Pius, partem harum provinciarum, cum titulo Germaniæ Regis, uni filiorum conceſſit: quorum poſteritate poſt an. circiter 100. extinctâ, Conradus I. è Francorum ducibus Imperator electus eſt, à quo tempore in Statuum Imperii arbitrio manſit electio, donec proceſſu temporis, in 7. familiis principalibus jus iſtud hæſit. V. *Electores.* E Saxonica igitur, poſt Conradum, familia, Henricus Auceps, A.C. 918. pater Ottonis I. avus Ottonis II. proavus Ottonis tertii: & Henrici II. è Francica iterum Conradus II. Henr. III. Henr. IV. Henr. V. Rurſus è Saxonica Lotharius: è Suevica Conrad. III. Frider. I. Barbaroſſa, Henricus VI. Philippus. Denuo è Saxonica Otto IV. Iterum è Francica Frider. II. ex Hollandica Wilhelmus, ex Auſtriaca Rodolphus I. ex Naſſovia Adolphus; rurſus ex Auſtriaca Albertus: ex Lutzelburgica Henr. VII. ex Bavarica Ludov. iterum ex Lutzelburgica Carolus IV. & Wenceslaus: ex Palatina Rupertus: ex Lutzelburgica denuo Jodocus, & Sigiſmundus: iterum ex Auſtriaca Albertus II. electi, Imperium adminiſtrarunt, à quo tempore uſque ad noſtram ætatem Imperium Electitium quidem, ſed in Auſtriaca familia manſit. Præcipua Germanis priſcis Solis, Lunæ & ignis veneratio fuit: ſed & Tuiſconem, è terra genitum, filiumque ejus Mannum, quo nomine Adamum forſan intellexerunt, verſibus ſuis eximiè celebrarunt. Nec neglectus illis Mercurius fuit, quem humanis victimis propitiarunt. Iſis parti Suevorum in figurâ vaſis culta eſt; Deos pingere, eorumque ſimulachra templis concludere nefas habebant, lucis proin illis conſecratis. Auguria & ſortes obſervabant; à Sacerdotibus ſupplicia reis irrogari, ſummaque rerum adminiſtrari ſolita. Evangelii aliquâ luce circa A. C. 60. Ratisbonæ quidem à Lucio Cyrenæo, Juliobonæ verò in Norico à Marco, ut & Argentorati & Coloniæ Agrippinæ à Materno, colluſtrari cœperunt. Florentiſſimæ in Germania jam Eccleſiæ fuerunt, A. C. 180. quibus iidem cum Proteſtantium hodieque fidei articulis. V. Irenæum *l. 1. c. 2. & 3.* Marcomanni ab Ambroſio converſi leguntur, A.C. 396. Burgundiones fidem ſuſcepere, A.C. 450. Franci ſub Chlodovæo, A. 499. baptizati ſunt. Oſſo Angelus in Germania prædicavit, An. C. 608. Helvetii ad fidem perducti ſunt, miniſterio S. Galli, A. C. 614. Vilfredus Friſiis concionatus eſt, Amandus Flandris, A. C. 678. Vigbertus Anglus Germaniam peragravit, A. 686. interfectus à Radbodo, quòd Jovis & Foſtæ ſtatuas evertiſſet. Villebrordus ei ſucceſſit. Poſtea Bonifacius Anglus ope Caroli Martelli, ad CM. ex transRhenanis gentibus, Chriſtianis ſacris imbuit, *Germanorum* vulgò *Apoſtolus* dictus, An. C. 739. Epiſcopatus varii inſtituti, an. 750. & ſeqq. magnâ Sacerdotum, in Bavaria inprimis, imperitiâ: Germaniæ dein Galliæque Epiſcopi, Synodo ſub Carolo M. Francofurti habitâ, Anno Chr. 797. Nicenum Concilium 2. pro imaginum cultu celebratum, deſtruxerunt. Aquiſgrani Synodo habitâ, ſub Ludovico Pio, Saxoni cuidam translatio Scripturæ, in vernaculum ſermonem, commiſſa eſt, Anno Chr. 836. Interim crevit reliquiarum veneratio, & Carolus M. pro ſancto adorari cœpit: Godeſcalcus quoque Monachus, in Synodo Moguntina, ſub Rabano Ep. quòd *Prædeſtinationem & Reprobationem dari, nec Chriſtum pro omnibus eſſe mortuum* doceret, damnatus eſt, Anno Chriſt. 848. Huldericus tamen Epiſcopus Auguſtanus, Nicolao I. acerrimo cœlibatus in Gallia Germaniaque promotori, obnixus, obtinuit Anno Chr. 860. epiſtolâ doctiſſimâ ad illum ſcriptâ, ut libertas conjugii ſacerdotum intemerata maneret per annos ferme 200. Sententiæ quoque de orali manducatione corporis Chriſti in C. D. tum ſpargi cœptæ, reſtitit Rabanus, diligens Auguſtini ſectator, circa Annum Chr. 876. defenſus à Bertramo presbytero, juſſu Caroli Calvi: quo tempore & Johannes Scotus dogma Auguſtini de Euchariſtia retinuit. Moravi à Methodio, unà cum Bohemis ad Chriſtianiſmum pellecti ſunt Anno Chriſti 894. Nundinas ſacrorum è Germania ſe ſublaturum, prælium initurus cum Hungaris Henricus Auceps Imper. vovit, A. C. 931. præſtititque. Hujus filio Ottoni M. Leo VIII. Pontif. jus eligendi Pontifices ac Inveſtituram Cleri reſtituit. Epiſcopos, in Bavariâ, diffidentes, inſigni epiſtolâ hortatus, è qua Sacerdotum conjugium tum in uſu adhuc fuiſſe clariſſimè patet. Anno Chr. 963. Vid. Aventinum *Annal. Boi. lib. 4.* Crevit poſt hæc Epiſcoporum luxus & ſuperbia, ut non jam à Clericis Fratres, ſed *Domini, & Canonici* dici vellent, A.C. 1000. Fabric. *in Chron.* In Synodo Noviomagenſi, ut panis ad dextram, calix ad ſiniſtram, in celebratione Miſſæ ſtatueretur, decretum

decretum, An. 1018. Henricus III. Imp. ultimus fuit, qui majeſtatem Imperii contra Papas tueretur, eo proin defuncto Manſit ſtatutum, Papam à ſolis Cardinalibus eligendum eſſe. An. C. 1066. Cœlibatum inter Germanos iterum vehementer urſit Gregorius VII. opponentibus ipſi Clericis verba Pauli: *Melius eſt nubere, quàm uri*. Nec quidquam profecit Epiſcopus Moguntinus Erphordiæ hunc in finem Synodo coactâ, An. C. 1074. uti nec Moguntiæ, ubi iterum in vitæ diſcrimen venit. Sed Calixtus Papa, Magiſtratus brachio ad id ipſum, majori ſucceſſu, uſus eſt, circa An. C. 1120. quo Pomerani & Caſſubi in Chriſtum credere inceperunt. Sub Conrado III. magna Germanorum vis à Bernardo in bellum ſacrum excita eſt. Rugii converſi ſunt, An. 1161. ut & Prateni. Waldenſium multi in Germania eſſe cœperunt, circa An. C. 1230. ubi Concionatores magno numero, qui ſono tintinnabuli Baronibus vocatis prædicaverint publicè, prodiiſſe, refert Crantzius *Metr. lib.* 8. *c.* 18. *& Saxon. l.* 8. *c.* 16. quotanniſque è Germania Mediolanum aut inde in Germaniam, ad Doctorum ſuſtentationem collectæ ſummiſſæ. Sigon. *lib.* 18. Hinc perſecutio, & ferri candentis examini doctrina ſubjecta: quo pacto innumeri periere. In Alſatia cùm Nobiles quidam Papam damnarent, quòd Sacerdotibus uxores & carnium cibum omnibus negaret, 100. unâ die Argentinæ combuſti: & Moguntiæ 39. uſtulati ſunt. V. Lætum *Comp. Hiſt. Univ.* tantus nihilominus fidelium numerus, ut è Colonia Mediolanum euntes omnib. noctibus apud ſuos hoſpitio excipi poſſent. Mornæus *in Myſt.* Manſter. *Coſmogr. l.* 3. Trithem. *in Chron.* Auctuſq; ſequentibus annis numerus. A Martino IV. expilati Germani, ut & ab Honorio V. Synodum Virceburgi convocarunt, ubi Legatus Pontif. periclitatus & Probus Tullenſis Epiſc. in Papas acerrimè invectus eſt, An. C. 1287. Aventin. *lib.* 7. Bulling. *de Concil. l.* 2. Mainardus quoque Tyroli Comes, vitam Epiſcoporum valde exagitavit libro edito, Avent. *l. dicto*. Waldenſium adhuc ad LXXX. M. in Auſtria circa A. C. 1300. ut & Coloniæ, in quos licèt ſeverè ſtatueretur, unanimi tamen conſenſu perſeverabant, Abbas Hirſaug. *in Chron.* A' Ludovico Bavaro Imp. multa in Pontifices Rom. gravia ſtatuta ſunt, circa A. C. 1320. Pòſt Muſarum ſtudia vires resumere cœpere, & Academiæ Heidelbergæ, Viennæ alibique inſtitutæ ſunt, A. C. 1346. 1356. &c. Petitam Concilio Conſtantienſi, A. C. 1413. Reformationem, cum Sigiſmundus Imp. obtinere non poſſet, ab eodem Baſileæ aliud indictum eſt, A. C. 1431. in quo liberius, quàm unquam aliàs, in auctoritatem poteſtatemque Pontificis eſt inquiſitum. In Bohemia Moraviaque florentiſſimæ Fratrum Eccleſiæ: circa A. C. 1460. & 1500. quo tempore Philippus Burgundus, poſtea Epiſcopus Ultrajectinus, Legatus à Maximiliano ad Julium II. miſſus Româ Evangelicus ferè rediit, Gerardus Noviomag. *in Vita ejus*: & Johannes Epiſcopus Miſnenſis venias venales è ſua diœceſi ejecit, dicens, ſe Biblia legentem Religionem præſenti valde diſſimilem invenire: Paulò pòſt à Tecelio Dominicano indulgentiis venum expoſitis, ſurrexit Lutherus. Quæ ſequuta V. apud Sleidanum, Alioſque. Plura de Germanorum fortitudine vide apud Eliam Schedium aureo illo, quem *de diis Germanis*, inſcripſit libello, *Syntagm.* 1. *cap.* 1. De moribus Germanorum libellum ſingularem ſcripſit Corn. Tacitus. Sed præ omnibus videndi Limnæus *de Jure publico*, Henricus Kippingius, *Meth. nova J. P.* & Cluverius *de Germaniá Antiquá*, Lloyd.

Germania ſuperior, pars eſt Galliæ Belgicæ, à magna Rheno diſcreta, in qua Helvetia, Alſatia, & Palatinatus continentur; ab inferiore (de qua mox) Moſella diſtincta, ad occaſum Jura & Vogeſo montibus à reliqua Gallia ſeparata, Ferrar. Baudrando *Germania* ſuperior pars fuit Galliæ Belgicæ versùs Rhenum fluvium, ubi nunc Alſatia, Briſgovia, & Palatinatus inferior, non autem Helvetia, quæ erat in Gallia Lugdunenſi.

Germania inferior & ipſa Belgicæ Galliæ portio eſt, juxta Rhenum fluvium, à Moſella (qua à ſuperiore dividitur) uſque ad Oceanum in Arctos porrecta; in qua ditio Trevirenſis, Colonienſis, Julia, Clivia, Geldriaque Ducatus, & Hollandiæ Comitatus computantur. Ferr. Baudrando Germania inf. antiquitus erat etiam Galliæ Belgicæ portio versùs Rhenum & Moſam fluvios, eo in tractu, ubi nunc ditiones Colonienſis, Juliacenſis, Clivenſis, Gueldria, & pars Orientalis & Borealis Brabantiæ & ditionis Leodienſis, non autem tractus Trevirenſis. De utraque Germania ſic Valeſius: Utraque in provincia Belgica, nomen habet à Germaniæ Gentibus, quæ in parte Belgicæ Rhenum tranſgreſſæ conſederunt. Certè Cæſar *libro* 2. ſcribit, *pleroſque Belgas eſſe ortos à Germanis, Rhenumq; antiquitus traductos, propter loci fertilitatem ibi conſediſſe, Galloſque qui ea loca incolerent expuliſſe*: ac ibidem inter Belgas numerat *Condruſos*, Trevirorum clientes, *Eburones, Cereſos, Pemanos, qui uno nomine Germani appellantur*: eoſdem eodem in libro *Germanos qui ripas Rheni incolunt*; initio *libri* 6. *Ciſrhenanos Germanos* vocat, ut à Germanis Transrhenanis diſtinguat; *Segnoſque & Condruſos, ex Gente & numero Germanorum, qui ſunt circa Rhenum* memorat. Cluverius *libr.* 2. de antiqua Germania, auctoritatem Cæſaris ſecutus, affirmat & probat, Eburones, Condruſos, Segnos, Cereſos & Pemanos, omnes uno & communi nomine primùm *Germanos*, deinde *Tungros* eſſe appellatos. Plinius *capite* 17. *libr.* 4. *Rhenum* (inquit) *accolentes Germaniæ Gentium in eadem provincia* (Belgica) *Nemetes, Triboci, Vangiones, Ubii, Gugerni, Batavi, & quos in inſulis diximus Rheni*, (*Cannenefates* nimirum, & *Friſii*, *Friſiabones*, aliique.) Et Tacitus *libr. de moribus Germanorum*, de Germanis Ciſrhenanis ſic refert, *Rheni ripam haud dubiè Germanorum populi colunt, Vangiones, Treboci, Nemetes, Ubii, Batavi*: qui tres priores populi hodieque ſunt in provincia Germania prima vel ſuperiore; *Ubii*, & Eburones vel Tungri; ac *Batavi* in Germania ſecunda vel inferiore. Apud Tacitum *lib.* 4. *Hiſt. Viribus cohortium abductis* (*ex inſula Batavorum*) *Vitellius è proximis Nerviorum Germanorumq; pagis ſegnem numerum armis oneraverat*, Germanorum nimirum Ciſrhenanorum ipſi parentium. Et Triboces quidem, Vangiones, ac Nemetes unà cum Harudibus aliiſque Germaniæ populis Arioviſtus Rex Germanorum, paulo ante Julii Cæſaris adventum, in Galliam fineſque Sequanorum ad centum & viginti millium numerum tranſportavit. Ubios autem à Germanico Principatu Auguſti in Galliam tranſlatos eſſe conſtat. Segnos, Condruſos, Eburones, Cereſos, Pemanos, *qui uno nomine Germani appellabantur*, cùm Cæſar ipſe *Rhenum antiquitùs traductos* prodat in *libro* 11. multo ante ejus ætatem in Gallia conſediſſe credendum eſt. Tiberius privignus Cæſaris Octaviani Auguſti, ac poſtea ſucceſſor, victis Germanis, *quadraginta millia captivorum ex Germania tranſtulit, & ſuper ripam Rheni in Gallia collocavit* Auguſti juſſu: ut ſcribit Eutropius in Breviario Hiſtoriæ Romanæ. Hoc eſt forſitan, quod ait Suetonius *in capite* 21. Auguſtum Cæſarem *Suevos & Sygambros deditos in Galliam traduxiſſe, atque in proximis Rheno agris collocaviſſe*. Plinius à Rheno ad Scaldim pertinuiſſe Germanos Ciſrhenanos aſſerit *capite* 13. *libri* 4. *Toto autem hoc mari ad Scaldem uſque fluvium Germaniæ accolunt Gentes*: & *capite* 17. *A Scalde* (inquit) *ad Sequanam Belgica*, Item, *A Scaldi incolunt Toxandri*, &c. Ab his Germanis Ciſrhenanis circa Auguſti Principatum Germaniæ nomen accepit portio Galliæ Belgicæ Rheno proxima: quæ Germania Ciſrhenana duas diviſa eſt in partes, nimirum in provinciam Germaniam ſuperiorem vel primam, & in provinciam Germaniam inferiorem vel ſecundam. Ptolemæus in Germania ſuperiore, aliis prima dicta, Nemetes, Vangiones, Tribocos, & urbes Mogontiacum Tribocorum, Borbetomagum & Argentoratum Vangionum, Noviomagum Nemetum ponit; in Germania inferiore aut ſecunda Coloniam Agrippinenſem Ubiorum: cui Tungri cum urbe ſua Atuaca ſunt adjungendi præ cæteris. Hinc Cornelio Tacito *Hiſtoriarum libro* 1. *ſuperior Germania*, & *inferior Germania*, atque in plurali numero *Germaniæ* memorantur; Suetonio *in Vitellio* altera *inferior Germania*, altera *ſuperior provincia*, id eſt, ſuperior Germania nuncupatæ. Idem Tacitus *eodem in libro*, nunc *Germanos exercitus*, nunc *Germanicos exercitus* appellat: quos Suetonius in Tiberio, *exercitus Germanicianos in Germania* vocat. Ex quo cognoſcitur, verum eſſe quod ſuprà aſſeruimus, circa tempora Auguſti, cui Tiberius ſucceſſit, parti Galliæ Belgicæ ad ripam Rheni jacenti appellationem provinciæ ſuperioris Germaniæ & provinciæ Germaniæ inferioris imponi occœpiſſe. Tacitus *libro* 1. *Annalium*, alterum in ſuperiore Germania apud ripam Rheni conſtitutum, *exercitum ſuperiorem*; alterum in inferiore Germania poſitum, *inferiorem exercitum* vocat; in *Hiſtor. libro* 1. hunc, *inferioris Germaniæ legiones*; illum, *ſuperioris Germaniæ legiones*: hiberna utriuſque exercitûs. Plinius in *capite ultimo libri* 4. *caſtra legionum Germaniæ* nuncupavit, Eumenius *in oratione pro reſtaurandis ſcholis Auguſtoduni*, *alarum & cohortium caſtra toto Rheni limite reſtituta*. Notitia Imperii Rom. ſub Comite rei militaris *tractum Argentoratenſem*, ſub Duce Germaniæ primæ, & ſub Duce Mogontiacenſi præfectos militum, Nemetis, Vangionibus, Mogontiaci, & in octo aliis Germaniæ locis conſiſtentium ponit. Suetonius *in Julio* quum ait, Q. Titurium Sabinum & L. Aurunculeium Cottam legatos Cæſaris per inſidias cæſos *in Germanorum finibus*, & Eutropius quum refert, *abſentem in Germania I. Cæſarem vale pugnâſſe, legatoſq; ejus duos Titurium & Auruncu[illegible] cæſos eſſe*: (quod Cæſar *libro* 5. factum ſcribit in Eburonibus à Rege Gentis Ambiorige) ambo cum Cæſare apertè declarant Eburones eſſe Germanos, ac provinciæ Germaniæ inferiori attribuendos. *Notit. Gall.* Præter Auctores ſuprà memoratos, lege de Circulo Auſtriaco, Matt. Merianum *Topogr. Prov. Auſtr.* Lazium *deſcr. Auſtria*, Joh. Cuſpinianum, Hier. Megiſerum *Ann Carinthia* &c. de Bavarico, M. Velſerum *rerum Boic. lib.* 6. Joh. Aventinum *Annal. Boior.* Aldzreiterum *Annal Boicagentis*, Trithem. &c. de Suevico, Mart Cruſium *Annal. Suev.* &c. de Rhenano ſup. Merianum *Topographiá Haſſia*, Dillichium *Chron Haſſia*. Chr. Browerum *Geneal. Comit. Naſſov.* de Franconico Merianum *Topogr. Francon.* de Rhenano inf. eundem *Topogr. Archiepiſc. Mogunt Trevir. & Colon.* Nic. Serrarium *Rerum Mogunt lib.* 8. P. Cratæpol. *Catal. Archiep. Trevir. & Colon* &c. de reliquis, Auctores laudatos Becmanno *Hiſt. Orb. Terr.*

Germania inferior propriè dicta à recentiorib. quæ aliter Belgium, Gallis *le Pais-Bas*, incolis *Nederlant* dicitur; & in ea ſunt 17. provinciæ. Ejus pars Borealis ſeu trans Rhenum erat aliàs in Germania, pars autem Auſtralis & cis Rhenum erat portio Galliæ Belgicæ; nunc à Germanis omnino ſeparatur. Ex his pars quæ in Septentrionem tendit, ſubeſt Reipublicæ provinciarum fœderatarum, nempe Groninga, Friſia occidentalis, Tranſiſalana, Zutphania, Gueldria inferior, Vltrajectum, Hollandia, Zelandia, & major pars Limburgi, cum aliquot locis Flandriæ & Brabantiæ, pars autem Auſtralis Belgii ſubeſt partim Regi Hiſpaniæ, uti Brabantiæ major pars, Flandriæ pars, Namurcenſis Comitatus, Mechlinia, Marchionatus S. Imperii, Gueldriæ pars ſuperior, Luxemburgenſis Ducatus pro majori parte, pars item Hannoniæ, & aliqua portio Arteſiæ & Limburgi; partim Regi Franciæ, uti media Flandria, pars Hannoniæ & Luxemburgi, & tota ferè Arteſia. De his pluribus ſuo loco. Germania inferior dicitur ab Hiſpanis *Paiſes Baxos*, & ab Italis *Paeſi Baſſi*, uti & ipſius pars ſeptentrionalior dicitur communiter *la Hollande* à provincia præcipua, & pars meridionalior *la Flandre*, à provincia ſic dicta V. *Belgium*.

Germaniæ regiones per circuitum, quæ mare attingunt.

Pomerania, *Pomeranie*, incolis *Pomern*.
Megalopolitana, *Meclebourg*, incolis *Meklenburg*.
Saxonia inferior, *Baſſe Saxe*, incolis *Nider Sachſen*.
Friſia orientalis, *Friſe orientale*, incolis *Oſt Frieſen*.

Mediterranea.

Clivia, *Cleves*, incolis *Clef*.
Julia, *Juliers*, incolis *Gulick*.
Eyfalia, *Eiſfeld*.
Palatinatus inferior ſeu Rheni, *Bas Palatinat*, incolis *die Pfaltz* ſeu *Nider Pfaltz of der Rhein*.
Alſatia, *Alſace*, incolis *Elſaß*.
Helvetia, *les Suiſſes*, incolis *Svvitzerlandt*.
Rhætia, *les Griſons*, incolis *Grauvvbuntner*.
Tirolenſis Comitatus, *le Tirol*.
Carinthia, *la Carinthie*, incolis *Cärnten*.
Stiria, *la Stirie*, incolis *Steyer*.
Auſtria, *l'Auſtriche*, incolis *Oeſterreich*.
Moravia, *la Moravie*, incolis *Mähren*.
Sileſia, *la Sileſie*, incolis *Schleſien*.
Marchia nova, *la nouvelle Marche*, incolis *hievv Marck*.

Interiores.

Marchia media & vetus, *moyenne Marche & vieille Marche*, Germanis *Mittel Marck & alt Marck*.
Luſatia, *Luſace*, incolis *Lauſnitz*.
Bohemia, *la Boheme*, incolis *Bohem*.
Bavaria, *la Baviere*, incolis *Bayern*.
Norrgovia, *Nortgovv*.
Suevia, *la Suabe* incolis *Schvvaben*.
Franconia, *Franconie*, incolis *Franckenland*.
Haſſia, *la Heſſe*, incolis *Heſſen*.
Weſtphalia, *la Weſtphalie*, incolis *VVeſtphalen*.
Saxonia ſuperior, *la haute Saxe*, incolis *ober Sachſen*.
Miſnia, *la Miſnie*, incolis *Meiſſen*.
Thuringia, *la Thuringe*, incolis *Thuringen*.
Saxonia inferior, *la baſſe Saxe*, incolis *Nider Sachſen*.

Germaniæ inferioris provinciæ,

Arteſia, *l'Artois*.
Brabantia, *le Brabant*.
Flandria, *la Flandre*.
Friſia occidentalis ſeu propria, *la Friſe occidentale*.
Groningæ dominium, *la Seigneurie de Groningue*.
Gueldria, *la Gueldre*.
Hannonia, *le Hainaut*.
Hollandia, *la Hollande*.
Limburgicus Ducatus, *le Duché de Limbourg*.
Luxemburgenſis Ducatus, *le Luxembourg*.
Marchionatus S. Imperii, *le Marquiſat du S. Empire*.
Mechlinia dominium, *la Seigneurie de Malines*.
Namurcenſis Comitatus, *le Comté de Namur*.
Tranſiſalana, *l'Over Iſſel*.
Vltrajecti dominium, *la Seigneurie d'Utrecht*.
Zelandia, *la Zelande*.
Zutphania, *le Comté de Zutphen*.

Vrbes Germaniæ liberæ & Principum clariores, aſteriſco majores indicantur.

Amberga, *Amberg*, in Palatinatu Rheni.
* Argentoratum, *Straſburg*, in Alſatia inferiori.
Auguſta Tiberii. Vide *Ratisbona*.
* Auguſta Vindelicorum, *Augſpurg*, in Suevia.
Bamberga, *Bamberg*, in Franconia.
* Baſilea, *Baſel*, *Basle*, in Helvetiis.
* Berlinum, *Berlin*, in Marchia Brandeburgica.
* Berna, *Bern*, in Helvetiis.
Bipontum, *Zvveibrucken*, in Palatinatu inferiori.
Borbetomagus. Vide *VVormacia*.
Brandeburgum, *Brandeburg*, in Marchia Brandeburgica.
Brema, olim Phabiranum, *Bremen*, in Saxonia inferiori.
Briſacum, *Briſach*, in Briſgovia.
* Brunopolis, *Braunsvvyck*, vel *Brunsvvyck*, in Ducatu Brunſvicenſi.
* Caſſella, olim Stereontium, Haſſiæ primaria, *Caſſel*.
Coburgum, *Coburg*, in Franconia.
* Colonia Agrippina, *Coeln*, & *Coln*, in Diœceſi Colonienſi.
Conſtantia, *Coſtnitz* & *Coſtnitz*, in Suevia.
Curia, *Chur*, & *Coire*, in Rhætia.
Curia altera, *Hoff*, in Voitlandia.
* Dreſda, *Dreſden*, in Miſnia.
Durlacum, *Durlach*, in Suevia.
* Egra, *Eger*, in Bohemia.
Embda, *Embden*, in Friſia orientali.
* Erphordia, olim Bicurigum, *Erfurdt*, in Thuringia.
Fanum Galli, *San Gal*, in Helvetiis.
Francphordia, *Franckfort an der Oder*, in Marchia Brandeburgica.
Friburgum, *Freiburg*, in Briſgovia.
Glogavia magna, *Groß Glogavv*, in Sileſia.
Gorlitium, *Gorlitz*, in Luſatia.
* Gryphſvaldum, *Grypsvvald*, in Pomerania.
Guſterovia, *Guſtrovv*, in Ducatu Megalopolitano.
Halberſtadium, *Halberſtat*, in Saxonia inferiori.
Halla, *Hall*, in Saxonia ſuperiori.
* Hamburgum, *Hamburg*, in Saxonia inferiori.
* Heidelberga, olim Budoris, *Heidelberg*, in Palatinatu Rheni.
Helenopolis, poſtea Francphordia, emporium liberum Franconiæ, *Franckfort am Main*, in Franconia.
* Herbipolis, *Wirtzburg*, in Franconia.
Jena, & Iſenacum, academiæ Thuringiæ, *Jena*, & *Iſenach*.
Ingolſtadium, aliquando Chryſopolis, *Ingolſtadt*, in Bavaria.
Lipſia, olim Lupphurdum, *Leipſick*, in Miſnia.
* Lubeca, *Lubeck*, in Holſatia.
Luneburgum, *Lunenburg*, in Saxonia inferiori.
* Magdeburgum, olim Parthenopolis, *Magdenburg*, *Meidenburg*, in Saxonia inferiori.
Mansfeldia, *Mansfelt*, in Saxonia inferiori.
* Martisburgum, olim Amaſia, Haſſiæ academia & primaria regionis, *Marpurg*, in Haſſia.
Miſna, *Meiſſen*, in Miſnia.
* Mogontiacum, quæ & Magontia, ac Moguntia, *Mentz*, in ditione Moguntina.
* Monachium, *Munchen*, in Bavaria.
* Monaſterium, olim Minigroda, *Munſter*, Myningrode Muſtero, *in Weſtphalia*.
Neoburgum, *Nevvburg*, in Brunſvicenſi Ducatu.
* Neroberga, & Noriberga, & Norica, *Nurnberg*, in Franconia.
Nerolinga, *Nordlingen*, in Suevia.
Noriberga, & Norica. Vide *Neroberga*.
Olomucium, Julius mons aliquibus, *Olmutz*, in Moravia.
* Praga, olim Marobudum, ut creditur: *Prag*, in Bohemia.
* Ratiſpona, & Reginopolis, *Regenſpurg*, in Bavaria.
Rhodopolis, poſtea Roſtochium, *Roſtock*, in Ducatu Megalopolit.
Rotovilla, *Rotvveil*, in Suevia.
Salodorum, *Solothurn*, in Helvetiis.
* Spira, olim Nemetes, & Neomagus, *Speyr*, in Palatinatu Rheni.
* Stetinum, *Stetin*, in Pomerania.
Stutgardia, *Stutgard*, in Suevia.
Sundis, *Straelſunde*, in Pomerania.
Suſatum, *Soeſt*, in Weſtphalia.
Svvenitium, *Schvveinitz*, in Sileſia.
* Tigurum, *Zurich*, in Helvetiis.
Tremonia, quæ & Dortmania, *Dortmond*, in Veſtphalia.
Treviri, *Trier*, in Trevirenſi ditione.
Tubinga, aliquando Auguſta, *Tubingen*, in Suevia.
Vangiones. Vide *VVormacia*.
* Verona, poſtea Berna.
* Veſuntio, aliquando Chryſopolis, *Beſanzon*, in Comitatu Burgundiæ. Hujus nempe Archiepiſc. eſt Imperii Princeps. Mirum.
Vimaria, aliàs Vinaria, *VVeimar*, in Thuringia.
* Viſmaria, *VViſmar*, in Ducatu Megalopolitano.
* Vitemberga, quaſi Vitarum mons, *Witenberg*, in Saxon. inferiori.
* Vlma, *Vlm*, in Suevia.
Volgaſtum, *VVolgaſt*, in Pomerania.
* Vratiſlavia, *Breslavv*, in Sileſia.
Wormacia, *VVorms*, in Palatinatu inferiori.
Zuica, olim Cygnea, *Zvvickavv*, in Luſatia.

Vrbes Norici, Auſtriam, Stiriam, Carinthiam, Carniolam, partem Bavariæ & Comitatum Tirolenſis continentis.

Andreapolis, quæ & Laventum, *S. Andres*, in Carinthia.
Aniſium, *Ens*, in Auſtria ſuperiori.
Aſtaris, *Steyr*, in Auſtria ſuperiori.
Brixina & Brixinum, *Brixen*, antea in Rhætia.
Candolica. Vide *Vitpolis*.
Celeia, *Cilley*, in Stiria.
Cetium, *Zeiſſelmaur*, in Auſtria.
Chiema, *Chiemſée*, in Bavaria.
* Claudia, *Clagenfurt*, in Carinthia.

Cremeſium, *Krems*, in Auſtria.
Draburgum, *Draburg*, in Carinthia.
Fanum S. Viti. Vide *Vitopolis*.
*Flaviana, quæ & Juliobona, Vienna poſtea, *Wien*, Auſtriæ caput, Academia, & Epiſcopatus ſub Archiepiſc. Saliſburgenſi.
*Gracium, ſive Græcium, olim Savaria, *Grætz*, antea in Pannonia.
Gurcum, *Gurk*, in Carinthia.
Juliacum, olim Vacorium, *Villach*, in Carinthia.
Iuvavia. Vide *Saliſburgum*.
* Labacum, *Labach*, in Carniola.
Lavantum. Vide *Andreapolis*.
Leitæ, ſeu Lytipons, *Pruck*. in Auſtria.
* Lencia, *Lintz*, in Auſtria.
Medelicum, *Melck*, in Auſtria.
Muræpons, *Pruck an der Muer*, in Stiria.
Neoburgum geminum, *Neuburg*, in Bavaria.
Nova urbs, *Neuſtat*, in Auſtria.
* Oeni pons, *Inſpruck*, in Comitatu Tirolis.
* Patavia. *Paſſaw*, in Bavaria.
Petovio & Petovium, *Petaw*, antea in Pannonia, nunc in Stiria.
*Saliſburgum, olim Iuvavia, *Saltzburg*, in ditione Saliſburgenſi.
Secovia. *Seckaw*; in Stiria.
* Tridentum, *Trento*, *Trents*, antea in Rhætia, nunc in Tirolenſi Comitatu.
Vidonis Curia.
*Vienna, *Wien*, quæ antea erat in Pannonia.
Vitopolis, *S. Veit*, in Carinthia.

Ex his urbibus aliquot fuere aliàs in Rhætia, & quædam in Pannonia, ſicque extra Noricum: nunc autem omnes in Germania cenſentur.

Germania, urbs Mœſiæ Infer. circa Thraciam, aliàs metropolis, & patria Beliſarii.

Germanica, legio ſeptima. Ptol. Hiſp. Tarrac. urbs.

Germanicia ſeu *Germanicea*, Euphrateſiæ urbs. Steph. juxta Amanum montem. *Adata* vulgò, teſte Manaſſe. Item urbs Galatiæ Paulo Diacono, qui eam *Mirangulos* vocat.

Germaniciana, Africæ Propriæ urbs. Anton.

Germanicopolis, Aſiæ minoris urbs circa Helleſpontum. Plin. Ejus meminit Ammianus *lib.* 27. ſed dicit eſſe in Ciliciâ.

Germanicum, caſtrum Galliæ, in Biturigibus, olim munitiſſimum, à Ludovico Craſſo Gall. Reg. ad deditionem adactum; capto Haymone Burbonenſi domino. *Germigny* hodie, inter Durum Regis & Nivernum, in pago Burbonenſi, 6. vel 7. leuc. à Burbone Ichembaldi. Eſt & *Germaniacum*, ad Vidulam fluv. vulgò *Germigni*, non longè à Durocortoro Remorum, quod Theodoricus Auſtraſiorum R. Theodorico Abbati donaviſſe dicitur. Item *Germiniacum* villa à Monaſt. Floriacenſi non multùm diſſita. Hadr. Valeſius. *Notit Gall.*

Germanicum mare, ſeu Oceanus Germ. qui Germaniam alluit inter oſtia Rheni & Albis flu. Ptol. In quo Gleſſariæ inſulæ, & Thule, Plin. Diſtinguitur in Ocean. Sept. *Nortzee*, Occid. *Weſt-Zee*, Danis; & Merid. quà effunditur in vaſtum ſinum per Hollandiam, *Zuyderſee*. A variis variè promovetur in Or. & Bor. Quibuſdam terminatur ad prom. Schanuvium. In Septentr. excurrit ad prom. Boreale. *Noortcaep*, hincq; ſpargitur in oras Norvegicam & Anglicam. Baudr.

Germanicus Cæſar, Conſul, collega C. Fonteii Capitonis an. U. C. 764. Fil. Druſi, C. Cæſaris Caligulæ pater, à Tiberio patruo adoptatus, quæſturam quinquennio, antequam per leges liceret, ac poſt eam conſulatum ſtatim geſſit. Miſſus ad exercitum in Germaniam, exceſſu Auguſti nuntiato, legiones univerſas Imperatorem Tiberium pertinaciſſimè recuſantes, & ſibi ſummam reip. deferentes, incertum conſtantia an pietate majore compeſcuit: atque hoſte mox devicto triumphavit. Armeniæ Regem devicit: Cappadociam in provinciæ formam redegit. Diutino morbo Antiochiæ obiit anno ætatis 34. non ſine veneni ſuſpicione, fraude Tiberii, miniſterio & opera Cn. Piſonis, qui ſub idem tempus Syriæ præpoſitus erat. Suet. in *C Cæſare Caligula*. Moritur hic Germanicus anno mundi 3981. poſt Chriſtum natum 19. V. quoque Tacit. *Annal. l.* 1. & 2. de quo infra. Hunc, ut poetam, celebrat Ovidius *in Faſtis*, quos ei dicavit, item *carmine ad Stellium*. Et fortaſſe ejus, non Domitiani Germanici carmen eſt, quod in veteribus epigrammatis legas, de puero Thrace, cui glacie caput abſciſſum, Suet. *in Calig. Omnes Germanico corporis, animique virtutes, ut quantas nemini cuiquam contigiſſe, ſatis conſtat.* Magnum & rarum elogium, in quo tamen conſentiunt Hiſtorici. Tac. *lib* 2. pluribus perſequitur illius laudes, etiam cum Alex. M. comparatione factâ. Dio paucis verbis non pauciora dicit *lib.* 57. *Κάλλιστος μὲν τὸ σῶμα, ἄριστος δὲ καὶ τὴν ψυχὴν ἔφυ, παιδείᾳ τε ἅμα καὶ ῥώμῃ διέπρεπε, πρᾳότατός τε καὶ σωφρονέστατος ὤν.* Dilaudat eundem & Joſephus *Originum lib.* 18 *cap.* 8. Unus Velleius, per adulationem principis turpiſſimam, auſus eſt laudato ab omnibus juveni ignaviæ maculam aſpergere.

Germanicum, locus Germ. nunc vicus *Foburg*. ad Danub. ubi Ilmium fl. recipit, in Bavar. Cluverius.

Germanii, Perſiæ gens. Herod. *lib.* 1.

Germanion, 18. Jeruſalem Epiſcopus, poſt Dium, ſucceſſore Gordio. An. Dom. 209. Euſeb *Hiſt. l.* 6. *c.* 8. & 9.

Germanopolis, Paphlagoniæ urbs. Ptol. *Ginopoli* teſte Moletio.

Germano-Sarmatia, V. *Sarmatia*.

Germanorum opp. in finibus Trevirorum, pagoque Trevirenſi, ad lævam ripam Rheni rivulique Wocharæ; ubi Goar Aquitanus, Oratorium cellulamque extruxit, ſub Sigiberto Jun. Auſtraſiorum R. Hodie ad S. Goarem, vulgò *S Gewer* dicitur. Fortè hunc locum Auſonius *in Moſella*, deſignavit nomine *Germanorum portuum*, ſic canens:

Vel quà Germanis ſub portubus oſtia ſolvis.

Sub eo enim & ab eo non procul ſunt confluentes Moſellæ & Rheni. Vaſaliaco ſup. proximum eſt, inter hoc & Bobardum ſitum. Vid. Hadr. Valeſium, *Notit. Gall.*

Patriarchæ Conſtantinop.

Germanus I. Patr. Conſtantinop. a Leone Iſaurico pulſus, An. 730. æt. 90. Niceph. *in Chron.* Cedrenus, &c.

Germanus II. Emanueli ſucceſſit, An. 1222. per an. 17.

Germanus III. A. 1255. Cui Arſenius ſucceſſit. Item, Patr. Hieroſolymitanus, ſec. præt. Genebrard. *in Chron.*

Viri celebres.

Germanus, Altiſſiodorenſis Epiſcopus, à Pelagiano errore Britannos, cum Lupo Trecenſi, ad veram fidem revocavit, an. Salutis 431. Obiit Ravennæ, Proſper *in Chron.*

Germanus, Britanniæ Epiſc. ſub Utherio Pendraco Britannos in Saxones educens, ter cantato cantico *Allelujah*, hoſtes fugavit. A. C. 517. Polyd. *Hiſt. l.* 3. & 4.

Germanus, Capuæ Epiſcopus, ab Anaſtaſio P. ad Anaſtaſium Imper. miſſus, ut hæreticis favere deſineret; apud Juſtinum eodem munere functus. Obiit An. Dom. 521.

Germanus, Epiſc. Pariſ. Childeberti R. Eleemoſynarius magnus. Obiit An. 576. Greg. Turon.

Germanus Audebertus, Aurelianenſis, Philoſophus, Poëta & JC. Alciati auditor. Ob verſus in Romæ, Neapolis & Venetiarum laudem, clarus, Eq. D. Marci dignitatem meruit. Obiit An. 1598. æt. 80. Scævola San-Marth. *in elog. l.* 4.

Germanus Brixius, Antiſſiodorenſis, Græcè doctiſſimus, vertit Chryſoſtomum de Sacerdotio, ſcripſit de pugna inter Gallicam quandam & Anglicam navem, verſu, &c. Spoliatus Bleſis, cùm in Aula eſſet, præ mœrore in reditu obiit. Paul. Jovius, *elog c.* 14.

Germanus Vaillantius, Epiſc. Aurelian. Græcè doctus, Poëta, Commentator Virgilii, Franciſco I gratus. Sauſſæus *Annal. Aurel.*

S. Germanus. Vid. *Grandis Vallis*.

Germara, Celtica gens, quæ interdiu nihil videt. Steph. *ex Ariſt. Mirabil.* & Apollonius *ex Eudoxo*.

Germia, Leuncl. *Kermen*, urbs Thraciæ, Hadrianopoli finitima, nunc clara, & ſedes Præfecti: *Germe* quibuſd. Lacus Varani, in prov. Capitanata regni Neap. verſus montem Garganum ad Bor. & oram littor. maris Adr. Circuitus 16. mill.

Gernlerus Lucas, Theologus Baſilienſis, eruditione, pietate, facundiâ, Orthodoxiæ zelo, agendi dexteritate, celeberrimus. Natus A. C. 1625. patre Johanne, per 50. annos Eccleſiaſte inculpato: poſt egregiam Lingg. Philoſophiæque peritiam hauſtam, Theologiæ animum applicuit: cui in patrio Athenæo, auſpiciis Zuingeri, Buxtorfii, Beckii, Grynæi, virorum celeberrimorum, feliciter operatus, ad exteras Eccleſias viſendas, per Galliam, Britanniam, Belgium, & Germaniam iter inſtituit: Redux in patriam, poſtquam foris domique Verbum Domini, incredibili ſucceſſu aliquandiu prædicavit, dignus eſt habitus, qui Theodoro Zuingero, Socero ſuo, Eccleſiæ Baſil. Antiſtiti ſexto, An. C. 1654. in Domino piè defuncto, ſuccederet; à quo tempore, quantus in Eccleſia, quantus in Academia eſſet, indefatigabili alacritate, teſtatus eſt luculentiſſimè. Obiit A. C. 1675. menſ. Febr. poſtquam aliquot menſ. antè ſub finem anni præc. ſuggeſtus, è quo populum ſolito zelo docebat, ingenti terræ motu intremuit, & Luna mox Cal. Jan. emortualis anni totum vultum horribili ferrugine texit. Ejus brevi prodibunt: *Prælectiones in Propheriam Danielis*, aliaque luce quàm maximè digna. Vid. Petrum Werenfelſium, qui illi in functione ſucceſſit, *in Orat fun.*

Nox poſtquam oppreſſit tantum, mea Patria, ſidus,
Qui micat, ô mirum! rurſus ab axe dies!

Geron, fluv. Peloponneſi, apud Pylum opp.

Gerontea, inſula ante ſinum Pagaſicum. Plin. 4.12.

Gerontius, Diaconus Mediol. ab Onoſcelide quodam ſe raſum & molæ affixum, dicens, juſſu Ambroſii domum pro carcere habuit. Sed inde cùm in Græciam evaſiſſet, Medicinæ peritiâ tantum effecit, ut Epiſc. Nicomediæ fieret: A Chryſoſtomo depoſitus. Sozomen. *l.* 8. *c.* 6. Socrat. *l.* 6. *c.* 10. Item, Dux Conſtantini Tyr. Maximum pulſo Imper. ſurrogaturus, adventu Honorii copiarum, quas Conſtantius ductabat, in Hiſp. fugit, ubi ſeipſum, cum uxore & Valente amico occidit A. 449. Caſſiodor. & Proſper *in Chron.* Oroſ. *l.* 7. *c.* 40. Sozomen. *l.* 9. *c.* 11. 12. & ſeqq. Item, hæreticus, à Baſiliſco, Anaſtaſio Hieroſol. ſuffectus.

Gerra, vulgò *El Catif*, urbs Arabiæ in ora Sinus Perſici. Hinc Sinus adjacens aliquando *Gerraicus*.

Gerra, pop. Septentr. apud Dionyſ. Perieg. v. 131.

Πρὸς δὲ τοῖσι Γέῤῥος, καὶ Νευρῶν ἄστυ ἱερόν.

Ita enim vulgò legebamus, donec Tanaquillus Faber aliam lectionem nobis ſuppeditavit, *Epiſt. Crit.* 27. Sic enim ille: *Et tamen aliquis*, inquit, *quantumvis leviter in his rebus eruditus, facilè conjicere poterat non Γέῤῥος, ſed Ῥῆνοι legendum eſſe.*

Gerrha, urbs Ægypti maritima, apud Palæſtinæ confinia, *Maſeli*, teſte Molet. cum Ortelio. Stephano eſt urbs Chaldæorum. *Gerrhum* dicitur Ptolemæo.

Gerrhens, populi. 2. Machab. 13.

Gerrhi, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Ptol. Et Arabiæ Felicis populi.

Gerrhus, vel *Gerus*, fl. Albaniæ, in Caſpium mare fluens. Ubi *Geri* pop. V. & *Gerus*.

Gersham, filius Moſis. Exod. 2. Lat. *advena ibi.*

Gershom, filius Phinees. 1. Eſd. 8.

Gershon, filius Levi. Gen. 46.

Gerſon, vel *Jarſon*, à loco natali, aliàs Johann. Charlerius, Doctor & Cancell. Academiæ Paris. Sui ævi Oraculum. A Duce Burgundiæ, hæreſeos in Concil. Conſtantienſi fruſtra accuſatus, ſub vitæ finem plurima paſſus eſt, quòd in ſeculi vitia liberius eſſet invectus. Obiit Lugduni, A. 1419. Opera ejus habentur, edita Argentinæ, A. 1488. & Pariſiis A. 1606. in 4. partes diviſa. Morerius *Diction. hiſt.*

Gerſon, quæ & *Gergaſi*, civitas eſt alienigenarum in Baſanitide, in tribu Manaſſe, de qua filii Iſrael expellere non valuerunt Geſſuri. Hier. *de loc. Heb. lit. G.* dict. *Gerſon*

Gertigas, Morali *Vambra*, opp. Hiſp. nunc pag. Portugall. in reg. Igeditania.

Gertrudis, virgo pietate & ſcriptis inclyta, A. 1280. Trithem. *Catal.*

Gertrudis mons, Urbs Hollandiæ Merid. permunita, in ora Mervæ, in confin. Brabantiæ 2. leuc. à Breda in Bor. vix 3. à Dordraco in Eur. Sub Batavis. vulgò *Gertrudenberg*.

Gerva. Leuncl. *Trebiſium*, urbs Armeniæ maj.

Gervaſius, Anglus, nepos Henrici II. ab Ottone IV. Mareſchallus regni Arelat. factus. Scripſit Mappam Orbis, hiſtoriam Angliæ, Terræ S. de origine Burgundorum, Mirabilia Orbis, Chronicon, cui tit. *de Otiis Imperialibus*, &c. V. Voſſ. *de H. Lat. & Mathem.*

Gervaſius, Cantuarienſis, Benedictinus, ſec. 13. Hiſtoriam Angliæ compoſuit, ubi ſatis curiosè in Britonum, Saxonum & Normannorum originem inquirit. Item vitas Arch. Cantuar. Balæus, Geſner. Voſſ. &c.

Gervaſius Ricobaldus, Ferrar. vitas Paparum, usque ad A. 1300. perſequutus eſt. Volaterr. *l.* 21. *Comment. Urban.* V. Hieron. Rubeum, *Hiſt. Ravenn. l.* 2. *& 6.* Voſſ. *de H. L. l.* 2. *c.* 61. *p.* 499.

Gerulata, vulgò *Kerlburg*, oppidul. Hung. ad ripam Danubii, 3. leuc à Poſonio. Cluver.

Gerunda, vulgò *Girona*, Hiſp. Tarr. urbs, Auſetanorum fuit, nunc Catalauniæ apud oram litoream: De quâ Prudentius *in Periſteph.*

Artibus ſacris locuples Gerunda.

ad amnem Sambrocam *Ter*; Dives & munita, cum Duc. tit. 7. leuc. ab ora maris Medit. in Occ. 8. à confin. Gall. & Comit. Ruſcinonenſis, in Auſtr. 16 à Barcinone. Baudr. Epiſcopalis eſt ſub Arch. Tarraconenſi: de cujus Conciliis V. Tom. VI. *Concil.* & Morer.

Gerundenſis ager à Saracenis vaſtatus. Blondus *l.* 2. *Decad.* 2.

Geruntum, vulgò *Cirignola*, op. Apuliæ Dauniæ inter Aſculum & Canuſium, quam Quadratus *Gerentiam* appellat. Steph. Κυδ. ἔργον δὲ Γηρύονον αὐτὸν καλεῖ.

Gerus, vel *Gerrhus*, fluv. Scythiæ, in ſinum Carcinitem influens, ſeptimus ab Iſtro memoriâ dignus. Herod. *l.* 4. Stephano locus eſt & fluvius proximus Boryſtheni. Baſilidas & Nomadas ſeparans. Val. Flac. *l.* 6.

—— —— Potaq; Gerus quos efferat undâ.

Geruſa, urbs Sarmatiæ Aſiaticæ. Ptol. *S. Georgio* hodiè dici putatur.

Geryon, ſive *Geryones*, Chryſaoris fil. Heſiod. Trium Hiſpanicarum inſularum rex, Baleatidum viz. duarum, & Ebuſi, quæ res locum fecit poetarum fabulis, ut Geryonem tricorporeum fuiſſe dicerent. Hunc Hercules interfecit, bovesque ejus in Græciam abegit. Sunt etiam qui idcirco Geryonem tricorporem creditum velint, quòd tres fuerint eodem nomine fratres, tantâ inter ſe animorum concordiâ viventes, ut animâ unâ regi putarentur. Heſiod. *in Theog.*

Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τρικέφαλον Γηρυονῆα.

Euripides *in Herc. Furente*, vocat eum Τρισώματον βοτῆρ' Ἐρυθείας. Nonnus *Baſſaricorum l.* 25.

Καὶ κεῖνα καὶ τριλόφοιο κάρηνα Γηρυονῆος.

Lucret. *lib.* 5.

Quidve tripectora tergemini vis Geryonai.

Horat. *lib.* 2. *Od.* 14.

—— —— Qui ter amplum
Geryonem, Tityonq; triſti compeſcis undâ.

Virg. *Æn.* 8.

Tergemini nece Geryonis ſpoliisq; ſuperbus.

Ovid. *Met.* 9.

—— Nec me paſtoris Iberi
Forma triplex, nec forma triplex tua, Cerbere, movit.

Silius *lib.* 13.

Qualis Atlantiaco memoratur litore quondam
Monſtrum Geryones immane tricorporis iræ:
Cui tres in pugnâ dextra varia arma gerebant,
Una ignes ſævos, aſt altera ponè ſagittas
Fundebat, validam torquebat tertia conum,
Atq; uno diverſa dabat tria vulnera niſu.

Palæphatus: Γηρυόνην φασὶν ὅτι τρικέφαλος ἦν, ἀδύνατον δὲ σῶμα τρεῖς κεφαλὰς ἔχειν, ἦν δὲ τοιόνδε τοῦτο. Πόλις ἐστὶν ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ Τρικαρηνία καλουμένη, ἦν δὲ Γηρυόνης ἐν τοῖς τότε ἀνθρώποις ὀνομαστός, πλούτῳ τε καὶ ἄλλοις διαφέρων. Εἶχε δὲ καὶ βοῶν ἀγέλην θαυμασίαν, ἐφ' ἣν ἐλθὼν Ἡρακλῆς ἀντιποιούμενον Γηρυόνην ἔκτεινεν. Οἱ δὲ θεώμενοι ἀπελαυνομένας τὰς βοῦς, ἐθαύμαζον, ἐπεὶ γὰρ τὸ μὲν μέγεθος, μικραί, ἀπὸ δὲ κεφαλῆς ἐπὶ τῇ ὀσφύϊ μικραὶ καὶ σιμαί, κέρατα οὐκ ἔχουσαι, εἰσὶ δὲ μακραὶ καὶ πλατεῖαι. Πρὸς τοὺς πυνθανομένους ἂν ἔλεγον οὕτως: Ἡρακλῆς ταύτας ἀπήλασεν, οὔσας Γηρυόνου τοῦ Τρικαρηνίου, οἱ δὲ ἐκ τοῦ λεγομένου ὑπέλαβον αὐτὸν τρεῖς ἔχειν κεφαλάς. In Theologiâ Poeticâ & *fulmen* & *tonitru* deſignat Geryon. Nomen à ſono, nam γηρύω, φωνῶ, λέγω dicitur Heſychio, illud autem ab Ebræo גרון. *garon, guttur*, Doricè enim γαρύματα pro γηρύει Pindaro. Fingitur verò Geryon triplex, quia triplex vis fulminis, nam eſt & terebrans, materiâ ſubtili, & diſcutiens, materiâ ventoſâ, & urens materiâ viſcoſâ. Hinc & *telum Jovis triſulcum* dicitur. Boves tribuuntur ei, ob tonitrua, quæ bubus comparantur ob boatum, ſive horrendum ſtrepitum quem edunt. Abigit Hercules eas boves, quando ignea illa vis, nube ruptâ in terras vibratur. Vide Voſſ. *De Idololatr.* 2. 8.

Geryon, Urbs Apuliæ, apud Fiternum fl. inter Theanum & Larinum, exciſa.

S. Geryon, ordo mil. in Palæſtina, à Frid. Barbaroſſa fundatus, ſolis Germanis in conſortium receptis. Favin. *Theat. Hon. & Eq.*

Geryonis oraculum, locus apud Patavium, nunc *S. Pietro*. Scardeonius.

Gerys, V. *Gerus*.

Gerzi, nomen pagi. 1. Reg. 27.

Geſan. filius Jehaddai. 2. Par. 2.

Geſander, Jazygum Dux, qui labantem ſuorum aciem reſtituit. Flacc. *VI. verſ.* 281. occidit Canthum ex Argonautis v. 341. Cyrnum Aquitis fil. v. 309. cumque inſtaret graviter Menippæ Amazoni, Euryale regina ei caput bipenni diffidit. v. 378.

Geſclithron, ſpecus unde ſpirare Aquilonem dicit Plinius, Græcè Γῆς κλεῖθρον, i. e. *terræ clauſtrum*. Vide Turneb. *Adverſ.* 24. 42.

Geſcon, Carthaginenſis, adverſis fratris Amilcaris, quem ob virtutem cives ſui morte affecerant, calumniis adverſæ factionis inducti, abreptus & in exilium pulſus: de quo vide Diodorum *lib.* 16. *Bibliot. pag.* 551. revocatus eſt Olympiadis centeſimæ decimæ anno primo. De ejus magnitudine animi in condonandis inimicis injuriis, lege Polyænum *lib.* 5.

Geſithons, auxiliaris Æetæ contra Perſen, à Colaxe cæſus in prælio. Val. Flaccus *lib.* 6. v. 638.

Geſnerus, Auctor Biblioth. V. *Conradus Geſnerus*. Alius Joachimus, Sileſius, varia ſcripſit. Quenſtedt. *patr. doct.*

Geſodunum, urbs Norici in Auſtriâ, vulgò *Salzburg*, *Gaſtenthal* verò Lazio dicitur. Quibusdam eſt *Lentia*, opp. cultum Auſtr. ſuper. ad Danubium. Vulgò *Lintz*.

Geſoriacum, urbs Belgicæ ſec. quò Maſſiliâ profectus Claudius Aug. inde in Britanniam tranſmiſit: quam & Cajus Caligula petiiſſe antè & turrim ſeu pharum ibi condidiſſe, à Carolo M. poſtea reſtauratam, dicitur: *portus Morinorum Britannicus* vocatur Plinio *lib.* 4. *cap. ult.* quòd ad fretum Gallicum ſeu Britannicum ſita, inde commodiſſimè & breviſſimè Gallos Romanosque in Britanniam tranſmitteret. A Ptolomæo claris Belgicæ urbibus accenſetur, inter Icium prom. & oſtium Tabudæ, ſive Scaldis. *Bononia* dici cœpit, circa tempora Conſtantini M. qui urbem hanc expugnavit, inde ad patrem Eboraci ægrotantem feſtinans, Eumenius *in Panegyr.* Unde Gallis *Boulogne ſur mer*, Germanis accolis *Buenen*, Belgis *Bennen*, Britannis *Boulvling llong*, Anglis *Bolen*. Ejus partes duæ, altera in monte poſita urbs ſup. *La haute Ville* ac abſolutè Bononia: pars ad Lianam fl. jacens & ab altera 600. p. diſtans inferior urbs *la baſſe Ville*, vel *baſſe Boulogne* appellatur. Turris ſeu pharus, de qua antè, licèt faſtigio imminuta, Bononienſe litus usque ad noſtram ætatem, quâ diruta eſt, illuſtravit, Gallis *la tour d' Ordre*, Flandrenſibus proximis *D'oude-man*, Anglis *The Old man* dicitur. Olim urbs Epiſcopi ſedes fuit, unde Audomarus Bononiæ & Taroanenſis opp. præſul vocatur, apud Jonam *in vita S. Euſtaſii*: & inter prov. Belgicæ 2. civitates duodecim, poſt Tervannam ultima numeratur Bononia: poſtea Epiſcopo aliquandiu caruit, donec vetus ei dignitas reſtituta eſt. Caput eſt pagi cognom. quem Galli *le Boulonnois*, vel *le Boulenois* appellant. Maris autem hujus ora, per tractum Armoricanum & Nervicanum, ſeu per Lugdunenſem 2. & 3. & per Belgicam 2. Romanis *litus Saxonicum*, quòd Saxonicis latrociniis infeſta eſſet, dicta eſt. V. Val. *Notit. Gall.*

Geſſata, pop. Gall. Tog. in Æmilia. Vid. *Caſata*; Baudrando horum regio fuit, ubi nunc Bononia, Forum Cornelii, Ravenna & Comaclum. Hi & *Boji* dicti. Joh. Bapt. Plantinus *Geſſatarum* nomen apud Plut. *in Marcello*, Polyb. *lib.*4. Oroſ. *lib.* 4. *cap.*13. Sabellic. *Ennead* 4. *lib.*9.*&c.* non gentis vult eſſe, ſed mercenariorum Gallorum, ex Oroſio: hodieque apud Britannos *Gueſſin* vocari conductitios ſervos refert. Dicti autem ipſi *Geſſata* videntur, vel à *Geſſis* lanceæ genere, vel quòd ſe omnes *Geſell*, i. ſocios appellarent. Hottingerus vult Helvetios Polybio *Geſſatas* dici à geſis, genere armorum truculento, quod hodie *Hellebarda Sempacenſes* appellatur, *in Spec. Tigur.*

Geſſen, vide *Goshen*. Eſt autem regio Ægypti.

Geſſena, vulgò *Geſſeins*, nunc vicus Campaniæ, in Gall. ad Albulam fl. 2. leuc. infra Barium ad Albulam, in Bor. 9. à Trecis in Ort.

Geſſius Florus, Procurator Judææ, ſub quo bellum ortum, in quo occidit. Tac. *hiſt.*5 10.

Geſſoriacum, op. Morinorum navale. Ptol. Volunt nonnulli eſſe illud opidum, unde breviſſimus eſt in Angliam trajectus, quod vulgò *Caletum* vocant. Lelandus in Boniniâ collocat, nec aliter Camdenus. Ejus meminere Plin. 4. 16. Mela. 3. 2. Sueton. *in Claudio cap.*17. vide ſis Burtonum *in Antonini Itinerarium pag* 18. Nunc Bononia, *Boulogne ſur mer*, Baudr. urbs permunita, inque duas partes diviſa, cum portu capaci, ad oſtium amnis Lianæ. Hinc regio adjacens dicta fuit *Geſſoriacus pagus*, nunc tractus Bononienſis. Vid. *Bononia* & *Geſoriacum*.

Geſſur, regio Syriæ, quæ & *Geſſuri*. 2. Reg. 3. 1. Reg. 27.

Geſſur, fortis & regia urbs in tribu Manaſſe ſita, ut ex nominis Hebraici ſignificatione videtur, in valle. Ab hac urbe finitima regio *Geſſuri* appellatur.

Geſſus, Ioniæ fluvius Plinio, & Straboni.

Geſtricia, una inter Nordlandias provinc. Sueciæ, ferri fodinis dives. Ei ad Occ. Dalecarlia, ad Ort. ſinus Bothnicus. Ibi opp. Gevalia in ora littor. & Coperberga in Mediterr.

Geta, ſimulavit ſe Scribonianum Camerinum, Neronianorum temporum metu, in Hiſtriâ occultatum. Igitur tàm vulgo, quàm militibus aſſumptis, turbare cogitavit. Ad Vitellium pertractus & à Domino agnitus, ſupplicium in ſervilem morem luit. Tacit. *Hiſt.*2.72.

Geta, Conſul. Collega Plautiani, an. U. C. 955. cum fratre Caracalla, à patre Severo, Cæſar factus, hoc mortuo, in ſinu matris, à fratre occiſus eſt. Spartian. *in Severo & Caracalla.*

Geta, pop. in Scythiâ Europæâ, quos Appianus *Dacos* vocat. Strabo verò *lib.*7. Getas à Dacis ita diſtinguit, ut Getæ ſint, qui ad Pontum in Orientem vergunt: Daci verò, qui in oppoſitum latus ſpectant versùs Germaniam, & ad Iſtri fontes, quos olim Davos vocatos nonnulli volunt, ex quo apud Athenienſes Davorum, & Getarum ſervilia nomina. Ælius Spartianus ſcribit, Getas dictos fuiſſe, qui poſtea *Gothi* appellati ſunt. De moribus eorum & barbarie ſic, inter alia plurima *in Triſtibus & Ponto*, Ovidius:

In quibus eſt nemo, qui non corytum & arcum,
Telaque vipereo lurida felle gerat.
Vox fera, trux vultus, veriſſima mortis imago,
Non coma, non ullâ barba reſecta manu.

Idem eos *rigidos, crudos, duros, inhumanos, hirſutos, truces, feroces, diros, ſævos*, & *feros* vocat. Et uno verſiculo hæc omnia,

Nulla Getis toto gens eſt truculentior orbe.

Inde *Geticum*, ut *plectrum Geticum* pro Orpheo. Stat. *Syl.*3.

— Et Getici cedat tibi gloria plectri,
Et tu ſaxa moves, & te nemora alta ſequuntur.

Item *Getica Lyra*. Idem *Sylv.* 3.

—Tyrione hac mensa plectro,
An Geticâ venere lyrâ?

Getara, Ptol. *Gagara*, urbs ol. Albaniæ, nunc *Zittaew*, in Zuiria, reg. Georgiæ.

Geth, civitas Palæſtinæ. Lat. *torcular*. Una ex 5. Satrapiis Philiſtinorum, in Tribu Juda, ex qua Goliath fuit, à Davide fundæ ictu proſtratus. In colle, in ora maris Syriaci, in confin. tribus Dan.

Gethaim, civitas, ad quam fugerunt Berothitæ interfectores Isboſeth. 3. Reg. 3.

Geth-hepher, civitas in tribu Zabulon. Joſ. 19.

Gether, filius Aram. Gen. 10. qui locumne aut populum aliquem de ſuo nomine appellaverit, haud quaquam ſcio. Mihi ſaltem nullus occurrit. Nam in vulgatâ *Gether*, 1. Reg. 30. 27. eſt pro Ebræo יתר *Jatthir*. Et ubi *Getara* pingitur in Ptolemæi tabulis, ad mare Caſpium in Albaniâ, Græcus codex habet Γάγαρα. Denique in Peloponneſi deſcriptione apud Geographum Arabem *Gethuria* videtur eſſe Laconiæ Gerenia. Ex *Gethere* deſcendiſſe ſcribit Mercerus *Acarnanes, Cares, & Bactrianos vicinos inter ſe populos*: Quod viro alioquin impensè docto excidiſſe mirum eſt. Cùm nemo ſit, qui neſciat, quantis locorum intervallis à ſe invicem diſſiti ſint Acarnanes in Græciâ, prope Epirum, Cares in Aſiâ minore, è regione Rhodi inſulæ, & Bactriani in intimâ Aſiâ ultra mare Caſpium. Sed errori anſam dedere Joſephus, & Hieronymus, quorum ille Bactrianos, hic Cares & Acarnanes deducit ex Gethere. Fallor, aut Syrus author aliquis ſcripſerat, Gether habitaſſe בגתרא, *Begethera*, i. e. in Getherâ urbe, vel regione, ubicunque tandem fuerit. Pro quo Joſephus legit *Bagtra*, vel *Bactra*, quaſi de Bactris ageretur. Pari errore בספרד *Bisphârad*, id eſt, *in Sepharad*, Abd. *verſ.*20. Hieronymus *Boſphorum* reddit ac ſi *B.* præpoſitum pars eſſet vocabuli. Boch.

Gethes, Herulorum, & Horda, Hunnorum reges, cum ſuis baptizati, A. C. 528. Pantal. *in Chron.*

Gethoſyne, fœmina aulica Beronices Reg. viduæ Antiochi. Polyæn. *lib.*7.

Gethrimmon, nomen civitatis. Duæ autem fuerunt, una data tribui Dan. Joſue 19. Nunc villa prægrandis, in 12. mill. Dioſpoleos, pergentibus ad eam Eleutheropoli: altera tribui Manaſſe. Ambæ autem Levitis poſtea aſſignatæ. Joſ. 21.

Gethſemani nomen vallis, quæ eſt ad radices montis Oliveti. Mat. 26. Lat. *Vallis pinguedinis.*

Gethuſſa, urbs Libyæ. Steph.

Getia, Turcis *Cotzarnck*, opp. Illyrici, in Albania, in confin. Macedoniæ & Dalmat. circa Scodram Urb.

Getuli, Vid. *Gatuli Getulicus*, Vid. *Lentulus*.

Gevalia, urbs prim. Geſtriciæ, ad oſtium fluv. cognom. in orâ littor. ſinus Bothnici, vix 4. leuc. Germ. à confin. Uplandiæ, in Arctos; *Gevals*.

Gevini, pop. Germ. Sarm, Baſtarnarum pars, verſus Peucinos.

Geuſii, Vid. *Gueuſii*.

Gezaira, una ex 3 partibus præcip. regni Algerii, inter Bugiæ prov. ad Ort. & Tenezam ad Occ. A Sept. mare habet Medit. à Mer. Montes. I. Leo. Primaria eſt Algerium, Arabibus etiam *Gezaira*, Baudr.

Gezer, civitas 2. Reg. 5. eadem quæ & *Gazer*. Item fil. Caleb. 1. Par. 2.

Gezeron, civitas. 1. Mac. 4.

G H.

Ghammas, fluv. peramplus Tartariæ magnæ, poſt longum curſum in mare Kaimachitarum ſe exonerans. Sanſon.

G I.

Giab, nomen loci. 2. Reg. 2. in tribu Benjamin, pro quo Interpres Latinus vertit *Vallis*.

Giamerica, urbs Americæ, à Batavis occupata circa A. C. 1629.

Gibel, vide *Gabala*.

Gibelini, & *Guelphi*: duæ fuere quondam per Italiam factiones, Ann. Dom. 1240. quæ odio exitiali inter ſe digladiabantur. Earum autem origo talis fuiſſe dicitur. Cùm Fridericus II. Imp. in Italiam proficiſceretur, excômunicatus eſt à Romano Pontifice. Luſtrans verò ſingulas civitates, facilè deprehendit, qui propenſum erga ſe haberent animum. Qui igitur ei favebant, illos vocabat Germanico nomine *Gibelinos*: eos autem, qui adverſum à ſe habuerunt animum, appellavit *Guelphos*. Horum vocabulorum ratio eſt incerta. Hinc tandem varia & multiplicia ſcelerum genera in duo vel tria ſubſecuta ſunt ſecula, quam hiſtoriam Munſt. *lib.*2.*cap.*3. fusè lateque ſcripſit. De iis ſic Morerius: Cùm ſchiſma, quo Innocentio II. Anacletus Antipapa opponebatur, Eccleſiam totamque ferè Europam in partes vocaret, hunc inprimis defendente Rogerio, Comite Neapol. & Sicil. à Normannis, qui has regiones ſibi ſubjugaverant, oriundo, qui per integrum octennium ſatis pro voto bellum geſſit. Conradus III. Imp. cum exercitu & Henrico nepote, in Italiam tranſiit. Cui ut reſiſteret Rogerius, Guelphum Bavariæ D. advocavit, ſic novum bellum motum Ann. 1139. Quo, cùm Bavari aliquando ad prælium ſe incitaturi, exclamarent, *Hie Guelff*: Cæſarei, à loco, ubi educatus Henricus in Patria fuerat, quoque ſupra modum delectabatur, *Hie Gibelin*, ſucclamarunt. Hoc enim loco nomen. Unde nomina partium, & in poſterum Guelphi dicti, qui Papæ, Gibellini, qui Imperatori adhærebant. Quæ diſſidia durarunt, uſque ad an. 1228. ſub Gregorio IX. & Frider. II. aliis adhuc ulterius ea extendentibus. Blond. 2. *dec.*7. Sigon. *lib.* 11. &c. Cuſpin. *in Frider.* II. Villan. *lib.*4. *cap.* 78. Crantz. *Saxon. l.*8. *c.*8. Æmyl. *in Lud.IX.* Naucler. *gener* 38. & 42.

Gibelinus, Patr. Hieroſolym. poſt Aichardum Maſſilienſem An. 1107. Arelatum, cujus etiam Arch. erat, redire fruſtra deſiderans, obiit ſenio curisque confectus. An. 1111. Arnoldo ſucceſſore. Guil. Tyrius, *hiſt. B. S. l.* 11. *c.* 4. 15. *& ſeqq.* Baro. *A. C.* 1107. 1112.

Gibraum, ſuburbium Falaſæ, in Norm. inferiori, nundinis celebratiſſimum, Vid. *Falaſa*.

Gibraltar, mons Hiſpaniæ notiſſimus, ad fretum Gaditanum, in Auſtraliſſima Hiſp. parte, olim *Calpe* dictus, Arabicè *Gibel-tarif*, i. e. *mons Tarif*, inquit Ortelius, quaſi verò *Tarif* nomen proprium ſit, ac non potius appellativum, אלטרף *extremitatem* Latinè declarans: planè idem quod ſcribit Plinius *lib.*3. *cap.*1. *Calpe Hiſpaniæ extimus mons eſt*. *Gibraltar* enim nihil aliud eſt, quàm *mons extremitatis*, Fullerus. Moretio, urbs eſt Andaluziæ, cum freto famoſo, inter Europam &

Africam. Portu urbs gaudet egregio. Hic Jacobus Hemskerckius, claſſis Hollandicæ Præfectus, ſub initium hujus ſeculi, memorabili victoriâ potitus, maturandis induciis, inter Hiſpanos & Batavos occaſionem dedit. *H. Grot. Ant. & Hiſtor. Belg.*

Gibraltaria, antea *Gibal Tarif*, Urbs parva & munita, Hiſp. ſic dicta à Duce Mauro. Ad Fretum Herculeum, nunc *Deſtroit de Gibraltar.* Antè *Calpe* dicta. Vid. ibi. Inde 4. m. diſtant Heracleæ rudera, *Gibraltar Viejo*, Baudrandus.

Gichthis, Africæ propriæ urbs. Ptol. *Gita* Antonini eſt, judice Simlero. Fortè hodie *Galſanacar*, ut Moletius ait.

Gedeon, de tribu Manaſſis, quintus Judex Iſraëlis. præfuit per ann. 40. Poſtquam enim, mortuo Baraco, Iſraëlitæ in idololatriam relapſi, per ſeptennium integrum ſub jugo Midianitarum gemuiſſent, miſſus eſt illis vindex & liberator Gedeon, qui quo pacto ſtraverit hoſtes, V. Judic. *capp.* 7. & 8. Sequuta victoriam profunda pax eſt, ipſe autem gloriæ vitæque ſatur, obiit A. M. 2800. Pater filiorum 70 & nothi Abimeleci, qui fratres univerſos, unico excepto, neci dedit, quò tyrannide potiretur. Ibidem. V. quoque Torniel. *A. M.* 2761. 2800. Salian. Spond. *Annal ſacr.* Joſeph. *Antiquit. Iudaic. &c.*

Gederoth, civitas in tribu Judæ. Jud. 15.

Gidica, uxor Comminii Laurentii, quæ, dum privignum Comminium maximè deperiret, neque tamen ad concubitum poſſet inducere, ſe ſuſpendit. Doſitheus apud Plut. *in Paral. Min.*

Giemum, caſtrum olim, nunc opp. Galliæ in diœceſi Antiſſiodorenſi, ad Ligerim, in Senonum & Aurelianenſium Carnutumve confinio, priſci Comitatus caput, vulgò *Gien*. Ei proximum eſt Giemum vetus *Gien le Vieil* inter Solliacum & Giemum, ſed huic propius. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Gienga, civitas Imp. inter Ulmam & Nerolingam, ad fluvium *Brentz*: poſt cladem Nordlingenſem bello Germanico miſerè vaſtata & in cineres redacta, alienata aliquando fuit ab Imperio in Comites Helfenſteinios. An. C. 1354. V. Limnæum Enucl. *lib.* 4. *cap.* 23. Germ. *Giengen*.

Giennium ſeu *Gienna*, vulgò *Jaen*, urbs Epiſc. Vandalitiæ, ad amnem *Frio*. 9. leuc. a Granata in Bor. Habuit olim regni tit. aliterque *Oningis* dicta eſt. Incolæ *Aurigi*, *Gyriſoenni* & *Iliturgi* quoque appellati ſunt. Moret. *Dict. Hiſt.*

Gieſſa, urbs parva Haſſiæ, cum Acad. recenti, ad Lanum fluv. ſub Landgravio partim Darmſtad. partim Caſſellano, 4. leuc. à Marpurgo in Mer. 2. à Vezlaria in Ort. Munitiſſimum eſt totius provinciæ oppidum.

Giezi, famulus Eliſæi. Lege *Gehazi*, & vide ejus hiſtoriam, *lib.* 2. Regum *capp.* 4. & 5.

Giganeum, Colchidis urbs. Ptol. *Garbenda* Moletio. *Sanaſtopolis.* Nigro.

Gigantes, Telluris filii excelſiſſimæ ſtaturæ, & draconum pedibus in deorum perniciem procreati, ut ſuperis ſcilicet bellum inferrent, Jovemque de cœli poſſeſſione dejicerent. Macrobius *Sat.* 1. 20. *Gigantes* nihil aliud fuiſſe credit, *quam hominum quandam impiam gentem, Deos negantem, & ideo exiſtimatam Deos pellere de cæleſti ſede voluiſſe.* Et Cic. *de Senectute*, *More Gigantum bellare cum Diis quid eſt aliud, niſi naturæ repugnare?* Horum pedes in Draconum volumina deſinebant, quod ſignificat, nihil eos correctum cogitaſſe, totius vitæ eorum greſſu, atque proceſſu in inferna vergente. Phyſici verò interpretantur Gigantes ſpiritus eſſe terræ incluſos, qui, dum exitum non inveniunt, fractis interdum altiſſimis montibus vi erumpunt, & fragmina ipſa quaſi in cœlum ejaculantur. Hos Poetæ in campis Phlegræis cum Diis congreſſos fabulantur; ſed partim Jovis fulmine, partim Apollinis, & Dianæ telis confixos eceidiſſe, alioſque ſub Ætnâ monte, alios ſub Mycone, & Liparâ inſulis ſepultos eſſe: nonnullos etiam in Tartara detruſos impietatis ſuæ pœnas luere. De Gigantum autem origine variæ ſunt priſcorum opiniones. Alii namque illos Titanis & Terræ filios fuiſſe ſcribunt. Alii ex ſanguine Titanum à Jove interfectorum è terra eſſe natos ajunt. Heſiodus, ex ſanguine Cœli, amputatis illius à Saturno virilibus, genitos eſſe dixit. Joſephus verò *in Antiq. Jud.* contendit, eos ex dæmonum coitu cum mulieribus fuiſſe procreatos: cui quidem opinioni & Lactantius, ex Sacrâ Hiſtoriâ argumento ſumpto, aſtipulari videtur. Sed D. Auguſtinus, cæterique recentiores Theologi rectè iſtam rejiciunt opinionem, quòd Dæmones cum mulieribus verè coire poſſe, prolemque aliquam ſuſcipere, impoſſibile ſit. Gigantum autem urbs maxima fuit Enos, circa Libanum montem, qui univerſo dominabantur orbi, ab occaſu Solis ad ortum. Iſti vaſtitate corporis ac roboris confiſi, inventis armis alios oppreſſerunt, libidiniq; inſervientes invenerunt papiliones, & inſtrumenta Muſica, omneſque delicias. Manducabant homines, & procurabant abortus in eduliumque præparabant, & commiſcebantur matribus, filiabus, ſororibus, & maſculis, atque brutis: ac denique nihil erat ſceleris, quod non admitterent, Dei ac Religionis contemptores, Beroſus *lib.* 1. Gigantum eſſe Libyæ gentem quandam, Eudoxius Cnidius refert, qui ex floribus, quos plurimos & odoratiſſimos apud eos ſponte ſua tellus producere ſolet, arte quâdam optimum adeò mel conficere dicuntur, ut non multum ab apum melle diſtare videatur. Leonic. Thom. *lib.* 5. *cap.* 77. Sic dictos volunt qu. Γηγενεῖς, id eſt, *terra nati*, Approbat hoc etymon Orpheus *his verſibus*:

> Οὓς καλέουσι Γίγαντας ἐπώνυμον ἐν μακάρεσσιν,
> Οὕνεκα γῆς ἐγένοντο καὶ αἵματος οὐρανίοιο.

Ovid. *Faſt.* 4.

> *Terra feros partus, immania monſtra, Gigantes*
> *Edidit auſuros, in Jovis ire domum.*

Vid. Philonem, Sixtum Senenſem, Lucilium, Torniel. *M. D.* 6. *num.* 13. *Ann. Mund.* 987. *n.* 15. & *ſeq.* 2590. *n.* 4. Salian. *in Annal. &c.*

Gigantis, vetus nomen Arcadiæ. Steph.

Gigartum, Strab. *Gigarta* Plinio, op. Phœnices ad Libanum montem.

Gigas, prom. Myſiæ, apud Abydum & Dardanum.

Gigia, vulgò *Gijon*, oppidul. Aſturiæ, in ora Oceani Cantabr. prope Scythicum prom. *Cabo de las Penas*, cum portu utcunque capaci; 18. leuc. Hiſp. à Trileuco prom. in ortum.

Gigonus, urbs Thraciæ. Vide Steph.

Gihlova, ſeu *Iglava*, urbec. Moraviæ, juxta confin. Bohemiæ, ad Gihlovam ſeu Iglam amnem, 8. leuc. à Znoimo in occ. 10. à Bruna V. *Iglava*.

Gihon, fons in occidentali Davidicæ civitatis parte 3. Reg. 12.

Gilania, prov. Perſiæ, In ora Auſtr. maris Caſpii; ibi aliàs pars Hyrcaniæ. Ejus prim. Urbs *Gilan*, ad Abiſſevium amnem, in Mediterr. Hinc mare Caſp. ſæpe *mer de Gilan* dicitur.

Gilbertus, Parmenſis, Cancellarius Henrici IV. Imp. Gregorio VII. depoſito ſucceſſit, Clemens III. dictus. Henricum Paſchatis die coronavit, An. 1084. Obiit Ann. 1100. Oſſa ejus ſub Paſchali II. refoſſa, & in fluvium Ravennæ proximum projecta. Leo Oſtien. *l.* 1. & *ſeqq.* Urſperg *in Chron.* Vide quoque infra, in *Gilebertus*.

Viri clari.

Gilbertus, Archidiaconus ſcripſit vitam amici ſui, Leonis II. à Sirmondo editam, An. 1615. cum notis Barthii, *adverſ. l.* 45. *c.* 19. Item, auctor Chronici Imperatorum & Paparum. Item, Flander, ſcripſit incendium pagi S. Amandi &c. Voſſ. Simler. Item, ſcriptor hiſtor. Hannonicæ Meier *ad Ann.* 1071.

Gilbertus Alemannus, auctor Hiſtoriæ terræ S. Ann. 1334.

Gilbertus Blochovius & *Bonbuſius*, Carthuſiani celebres. Petrej. *Bibl. Carth. p.* 105.

Gilbertus Couſinus, Burgundus, varia ſcripſit. Vide Geſner.

Gilbertus Folioth, Auctor vitæ SS. quorundam, Voſſ. *de H. L. l.* 2. *c.* 52.

Gilbertus Genebrardus, Vide ibi.

Gilbertus de Hoilandia, Abbas Suinſetinenſis, editis ſcriptis, vitâ inprimis Bernardi, & 48. ſermon. in Cantica, inclytus. Boſtius *in Catal.* Trithem. Simler. Voſſius, Balæus, &c.

Gilbertus Philaretus, Limburgius, Avicennæ cum Hippocrate & Galeno conciliationem, &c. edidit. Quenſtedt. *de patr. doct. pag.* 111.

Gilbertus Poretus, Epiſc. Pictavienſis, Philoſophus & Theologus excellens, ſed quòd de divinis myſteriis, potius ſecundùm Ariſtotelis Topica, quam S. Scripturam judicaret, eſſentiam divinam Deum, proprietateſque perſonales Perſonas eſſe negans: Item, quòd Naturam divinam non incarnatam diceret, omne meritum, præter Chriſti, negaret, Baptiſmum verum ſolis ſalvandis obtingere ſtatueret, coram Eugenio III. accuſatus, ejuſque propoſitiones damnatæ ſunt. Obiit Anno 1154. Auctor operis de Trinitate, & Expoſit. in Pſalmos & Epiſtolas Paulinas. Vide Otton. Friſing. *l.* 1. *geſt. Freder. l.* 1. *c.* 46. & 47. & Morerium *in Diction. Hiſt.*

Gilda, vox Saxonica, eſt ſocietas quorundam, putà charitatis, religionis vel mercaturæ gratiâ, inſtar Ganerbinatus apud Germanos, confœderatorum: loca quædam, interdum & prædia, nec non aulam ſocietatis, prætorium commune habentium, Latinis *Collegium*, *Fraternitas*, *Societas.* Græcis Φρατρία, à Φρέαρ, quòd communi puteo uſi ſunt. Nec minora ſolùm ſodalitia hoc nomine continentur, ſed ipſæ etiam civitatum communitates. Inde hodie illarum prætoria publicique conſeſſus ædes *Gildhallas*, i. *Gilda* aulas Angli vocant. Erant & extra urbem plurimæ per villas *Gilda*, ſuis prædiis & facultatibus ſatis locupletes: quæ & convivia publica, inſtar primitivæ Eccleſiæ Agaparum, vicanis & advenis annuè proponebant: ſublatæ anno 1. Eduardi VI. Perantiquæ tamen repetiuntur in Francorum, Longobardorum, aliarumque gentium legibus, & Germanis hactenus in uſu: qui *Gilden* appellant convivia publica à vicanis & agricolis collatitiâ ſtipe ſemel quotannis atque iterum celebrata. Prohibuit autem Carolus M. ne interpoſito ſacramento fierent, V. Henr. Spelmannum, *Gloſſ. Archaeol.*

Gilda, urbs Libyæ. Steph.

Gildardus, Epiſcopus Rothomagenſis, frater uterinus B. Medardi Epiſcopi Noviomenſis, qui ambo doctiſſimi, ſicut eodem die nati, ita eodem denati ſunt. An. C. 564.

Gildas, cognom. Sapiens, Abbas Anglus, ſcripſit epiſtolam de ruina M. Britanniæ, Item de luxu Cleri. Obiit Ann. 570.

Aliàs quoque *Badonicus* dictus. Eo antiquior fuit Gildas dictus *Albanicus*, qui obiit Ann. 512. Item, Benedictinus Anglus, plurima ſcripſit. Uſſer. Voſſ. *de H. L. c.* 21. *&* 17. Morer. *Dict. Hiſt.*

Gildo, rex Africæ, aut potius Comes & Præf. ſub Theodoſio, contra fil. ejus inſurrexit, Maſcezelis fratris ſui filios necuit, qui in Italiam fugiens ab Honorio copias accepit, & cum 5. mil. pugnatorum fraternas copias ad 70000. delevit. Gildo ex deſperatione laqueo fauces eliſit, Amm. Marcel. 29. Oroſ 7.36. Diaconus *lib.* 13. Claud. *de bello Gildonico*. Auguſtin. *c. litt. Petil. l.* 1.*c.*24. Jornandes, Zoſimus, Marcel. Comes.

Gileberrus Comes, cum Adelberto & Olderico, inſidiatus Berengario Italiæ Regi, ſed ab hoc per Hungaros oppreſſus, veniam impetravit. Mox Rudolphum Burg. R. contra Evergetam ſuum conſtitutum, Regem Italiæ coronari curavit. Sic Berengarius regno mox & vitâ à Flamberto exutus eſt, A. C. 924. Sed & Rudolphum viciſſim Ermengarda, Adelberti filia, imperio excuſſit. V. Sigon. *lib* 6 *ad Ann.* 921.923.926.

Giligamba, pop. Libyæ. Steph.

Gilimer, nepos Genſerici, conſobrinus Hunerici, hoc pulſo, Regem Vandalorum ſe fecit. Juſtiniani Imp. interceſſione ſpretâ, Beliſarium gravem hoſtem ſenſit, qui intra 6. menſ. totâ Africâ, per 100. annos ab Imperio divulſâ, potitus, Gilimerum in triumpho duxit, exclamantem in Circo, viſâ Juſtiniani pompâ: *Vanitas Vanitatum!* Galatiæ dein quædam loca, cum ſuis incolenda ab Imper. accepit, Patricius etiam futurus, ni Arianiſmo pertinaciter adhæſiſſet. Procop. *l.* 1. *&* 2 *de B. Vandal.* M. Victor, Iſidorus, Theophanes, &c.

Gilippus, dux à Lacedæmoniis ad Syracuſanos cum auxiliaribus copiis miſſus, vide *Gylippus*.

Gillus, exul Tarentinus. Hic cùm Perſarum exploratores à piratis captos pecuniâ ſuâ redemiſſet, & ad Darium reduxiſſet, juſſus eo nomine petere quicquid vellet, hoc unum petiit, ut regis operâ in patriam reduceretur. Herodotus.

Gilolo, vel *Gilolum*, quæ & *Batochina*, Inſ. ampla, in mari Indico, in Archipelago Moluccarum, ex Inſulis, quas vulgò nuncupant *Del moro*, una eſt in India Orientali. Cœlum hic inclement & aër calidus. Ager abundat oryza, ac medulla cujuſdam arboris, quæ *Sagu* dicitur, ex qua panem conficiunt: à qua etiam arbore ſuccum eliciunt, quo vini loco utuntur. Incolæ barbari ac crudeles, qui, ut olim, carnibus humanis veſcuntur. Merc. Eſt inter Macaſſariam Inſ. ſeu Celebes ad Occ. terramque Papuorum ad Ort. Urbem habet prim. cognom. in ora Occ. è cujus regione ſunt 5. Inſulæ Moluccæ. Sub Rege proprio. In illius tamen ora Occ. ſunt Fortalitia quædam Europæorum. Baudrand.

Gilon, civitas in tribu Juda. Joſ. 15. In qua ſuſpendit ſe Abitophel. Pop. *Gilonita*.

Ginaa, vicus in planitie poſitus, à quo Samaria incipiens, in Acrabatenam deſinit toparchiam in tribu Manaſſe. Scribunt etiam alii, oppid. munitum eſſe, ſitum in pede montis Ephraim, quod *Sinam* vel *Silum* dicatur, ubi terminetur Galilæa & incipiat Samaria.

Gindanes, Libyæ pop. qui ſolo Loti arboris fructu victitant. Steph. Vide Herodot. *lib.* 4.

Gindara, vicus juxta Antiochiam: incolæ *Gindarenſes*: vel *Gindari*. Steph.

Gindes, fluvius Albaniæ in Cyrum influens. Alter in Meſopotamiâ, qui ex Armeniæ montibus oriens in Tigrim excurrit, teſte Oroſio, qui illum ſecundæ magnitudinis facit poſt Euphratem; ſcribitur & *Gyndes*. Tibullus *lib.* 4.

—— —— Aut rapidus Cyri dementia Gyndes.

Gineth, pater Thebni. 3. Reg. 17.

Ginge, ancilla Paryſatidis, conſcia veneficii ac parricidii in Statiram, uxorem Artaxerxis, in judicium vocata primò ut innocens abſoluta; ſed à Rege damnata, extremo ſupplicio affecta eſt. Cteſias.

Gingi, urbs ampla Peninſ. Indiæ intra Gangem, prov. cognom. caput, aliàs ſub Rege Biſnagariæ, nunc proprio. Permunita eſt, cum arce in ſcopulo, 60. mill. à ſinu Gangetico in Occ. Hinc dit. adj. Status *du Naique de Gingi*, Gall. eſtque inter regn. Biſnagariæ ad Bor. ſinum Ganget. ad Or. montes Malabariæ ad Occ. & dit. Tanjaor. ad Mer.

Gingla, op. Commagenes non procul ab Euphrate, Plin. 5.24.

Ginglymote, urbs Phœniciæ. Steph.

Gingras, Adonis Phœnicibus dictus. Pollux. 4.10. Ἡ Φοινίκων γλῶττα Γίγγραντι Ἄδωνιν ἐκάλει, καὶ τούτῳ ὁ αὐλὸς ἐπώνυμος. Vide Heſychium in Γίγγρα, & Boch. *Phœn. Col. pag* 707.

Ginguunum, Umbriæ mons Straboni, *Gerugnono* Leandro, parvus, cum vico cognom. 5. mill. à Fano S. Leonis, Urbinum verſus, in dit. Pontif. 6. à confin. dit. M. D. Hetruriæ.

Gion, vel *Geon*, flu. qui apud Ægyptios *Nilus* vocatur. Quo nomine etiam vocatus eſt mons Judææ, apud quem Solomon in regem unctus fuit.

Gippius, Rom. vir, qui ſimulabat ſe dormire, & ſtertere, quò facilius uxor ejus mœcharetur, unde natum adagium videtur Ciceroni, *in quadam epiſtola ad Fabium Gallum*, *Non omnibus dormio*. Lucilius apud Beroaldum.

Gir, Libyæ fluvius, Ptol. *Niger* Mercatori. Claudianus *ditiſſimum* vocat *de Laud. Stilic.*

Heſperidum Triton. & Gir ditiſſimus amnis.

Alii *Ger*, *Gil*, *Gir notiſſimus amnis*. Γεῖρ eſt Ptolemæo, & Γῆρα civitas ad hunc flu. ſita.

Girada, princeps fœmina in oppido Vauro, tempore belli ſacri, ut vocabant, contra Albigenſes, à Dominico & Montfortio, in Gallia, geſti, in puteum conjecta, ſaxiſque obruta eſt, An. C. 1213. Lætus *Comp. Hiſt. Univ.*

Giraldus, vel *Geroldus*, Patr. Hieroſol. ſec. 13. Item, Hiſpanus, auctor hiſtoriæ Compoſtellanæ, Vaſæus *in Chron. Hiſp. c.* 4.

Giraldus de Bournel, Nobilis Lemovicenſis à Principibus certatim expetitus, nulli ſe addixit: unus ex celeberrimis inventoribus Poëſeos Provincialis, quam vocant *Troubadours*. Primus creditur quoque tetradecaſtichorum, quæ *Sonnets* Gall. auctor. Obiit A. 1178. Eum Petrarcha imitatus eſt. Noſtradamus *in Vita Poët. Prov.*

Giraldus Sylveſter, Anglus, in familia Walliæ Principis, circa an. 1210. floruit, Hiberniæ, inter alia, deſcriptionis auctor. Quenſtedt. *patr. doct. p.* 89.

Girardinus Ambianus, priſcus *Meladii* auctor. Verd. *Bibl.*

Girardus, vel *Gerardus*, cognom. *Tunctus*, Martinnâ Provinciæ oriundus, inſtituit Hieroſolymis, cùm à Godofredo Bull. capta eſſet, Ord. S. Johannis, nunc Melitenſem dictum. A. 1104. ſecundùm alios 1099. vel 1100. Primus Ord. nis Mag. cui ſucceſſit Raimundus du Puy. Obiit An. 1118. Boſſio & Naberatus, *hiſt. Melit.* Columb. *in Manuſcr.* Bouch *hiſt. Provinc. l.* 9. *&c.*

Girba, Inſ. parva Afr. in mari Medit. ad os Syrtis min. ſeu ſinus Capſi: media ferè inter Adrumetum ad Occ. & Zoaram ad Or. Hiſpanis erepta à Turcis. Ol. *Lotophagitis*. Eſt in regno Tripolitano, vix 1. mill. à Continenti Afr. cui ponte jungitur.

Girgium, ſeu *Georgia*, urbs Ægypti ſup. ſupra Nilum, caput prov. *Caſſiſat de Girgio*.

Girris, mons apud Garamantas, gemmas producens.

Girungbomba ſeu *Girbuma*, regn. Æthiop. Inf. cui ſubſunt 19. regna. Juxta fl. *Gingero* ſeu *Giring*, & eſt conterminum regni Macao. J. Voſſius.

Giſalda, *Giſala*, vel *Giſla*, uxor Childerici cum marito in monaſterium detruſa. Chenius, *t.* 1. *Anti. Hiſt. Franc. p.* 79. Aventin. &c. Item fil. Caroli ſimpl. nupta An. 912. Rolloni Normanno.

Giſcala, Galilææ civitas, firmis portis & muris munita, ac populo frequens: patria ſeditioſi illius ac nequiſſimi nobiliſſimi Joannis Leviæ filii. Hujus frequens eſt apud Joſephum mentio.

Giſcalis, opp. Judææ, in tribu Benjamin.

Giſira, Africæ propriæ urbs. Ptol. *One* Caſtaldo.

S. Giſlens cella, vulgò *S. Ghiſlain*, vel *S. Guiſlain*. nomen loci, qui prius *Urſidongus*, & cœnobii, quod prius *Cella Apoſtolorum* dictum eſt; ad Hainam vel Hagnam fl. prope Caſtri locum ſeu Montes Hannoniæ, in Diœceſi Cameracenſi, &c. Hic *Giſlenus*, regnante apud Auſtraſios Sigiberto pio, Dagoberti filio, cellam condidit, quæ totius Hannoniæ prima eſt, Haſnonio ſecundum locum tenente. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Giſna Morinorum, vulgò *Guines*, opp. eſt Flandriæ, ſtagno impoſitum, hinc aquis, inde ſilvis & montibus cinctum, caput Comit. cognominis, cui Ardea caſtellum *Ardre*, Fielnæ, *Fiennes*, Witſant, Andria, Bredenarda, Sangata & Colemude caſtella, aliaque attribuuntur. Fluvium *Giſnarum* Ledum nuncupare videtur Guill. Abbas Andrenſis *in Chron.* qui & ſtagni Giſnarum meminit. Primus Comes Sifridus Danus fuit, ab Arnulf. Flandriæ Com. in fidem acceptus. Idem. Fuit poſtmodum hic Comit. cum Caleſio per An. 210. ſub Anglis.

Giſon, in tribu Juda. Hier. *in L. H.*

Giſortium, vulgò *Giſors*, opp. Normanniæ, in Veliocaſſibus, Sugerio, Rigordo, & Guil. Brittoni Armoricano, cunctiſque adeò poſt Ludovicum VII. R. rerum Normannicarum ſcriptoribus notiſſimum celebratiſſimumq; ad fl. Eptam ſeu Ittam. Rodbertus de Candos *Munio Regis Dangionis Giſortienſis*, præfectus Regiæ arcis turriſve Giſortienſis ac munitioris memoratur Orderico *hiſt. l.* 12. Vocant autem hodie Galli Dangionem *le Donjon*. ſummam arcis præcipuæve turris partem, ſeu ſupremum ejus tabulatum, quo in loco Nobiles olim vel Caſtellani habitare conſueverę. Diſtat 14. leuc. à Lutetia in Circ. In hujus vicinia, audito captæ à Saladino Hieroſolymæ nuntio, Philippus Aug. Galliæ & Henricus Angliæ Reges, omiſſis litibus, ad terram Sanctam ab infidelium jugo liberandam fœdus inierunt, in rei memoriam cruce ibi loci erectâ, A. C. 1188. Rogerius *in Phil. Aug.* Hadr. Valeſius *Notit. Gall. &c.* Vid. *Cæſortium*.

Giſſa, inſula maris Illyrici, Liburniæ adjacens. *Pago* dicitur Volaterrano. Aliis hodiè *Giſſe* dicitur. V. infra.

Giſſa ſeu *Iſſa*, nunc *Pago*, Inſula parva in mari Adriatico, in ſinu Flanatico, ſub Venetis, in ora Liburniæ, à qua vix 3. mill. Italicis diſtat. Tenens in ambitu 40. mill. oblonga & anguſta eſt, ſituque aſpera: Oppidum ejus nominis habet, & habitatores circiter 1500. In eo ſunt tantummodo, quia lignorum copiam & aërem frigidum perſentit. Hic ſunt ſalinæ, quæ magnum reddunt emolumentum, tum Reipub. Venetæ, tum etiam ipſis incolis. Metel. 4. mill. tantùm ab Enona diſtat. Baudr.

Giſal-

Giſulphus, Lombardorum Dux, victus & cæſus à Cagano marcus impudicæ Romildæ, quæ barbaro Forojulium prodidit, & filiarum caſtiſſimarum. A. 612. Vid. hiſtoriam memoratu dignam, apud Aimon. *lib.* 4. *cap.* 5.

Giſvortium, arx Normanniæ, ob quam non dirutam cum Henrico Anglo diſſedit Ludovicus Craſſus Galliæ Rex, A.C. 1111. Papyrius Maſſonius *in Hiſt.* Vid. quoque *Giſorium*, & *Giſortium*.

Gitlus Ptol. *Gilva* Anton. *Zezil* & *Iz.li*, Marmol. opp. Mauritaniæ Cæſ. mediterr. inter Victorias & Vagas urbes, Ferrar.

Gitta, urbs Palæſtinæ. Steph.

G L.

Glaber Rudolphus, Monachus Cluniacenſis, ſub Roberto & Henr. I. Galliæ Regibus. Auctor, hiſtoriæ, ab An. 980. uſque ad 1045. &c. Sigebert. *cap.* 50. Simler. Voſſius.

Glabrio, Conſul cum Ulpio Trajano, an. U. C. 845. Alius Conſul cum Hamullo, an. U. C. 904. Alius cum Antonino Commodo, an. U. C. 938. Alius denique cum Val. Maximo, an. U.C. 1008.

M. Acilius *Glabrio*, paulo antè Conſul, à Domitiano, ob fidem Chriſtianam, leoni objectus, & poſtquam feram confeciſſet, occiſus eſt, A. C. 93. V. Joh. Xiphilinum, Lætum *Comp. Hiſt. Univ.*

Glamorgania, prov. Walliæ Merid. in Angl. juxta Sabrinæ æſtuarium. Aliis *Morgannucia*. Habet ab Or. Monumethenſem Comit. ab Occ. Maridunenſem. Ejus prim. eſt *Cardiffa*.

Glandata, ſeu *Glanateva Capillatorum*, vulgò *Glandevez*, urbs epiſc. Provinciæ, ad Varum fl. verſus Alpes & confin. dit. Sabaudicæ. Nunc in ruinis. Manet tamen in colle caſtrum. Vid. Moret. *Diction. Hiſt.* & infrà.

Glandomirum, Hiſp. Tarrac. urbs Ptol. *Mondonnedo* hodiè, teſtibus H. Coquo & Villanovano. Sanſoni eſt *Puente Brandomil*, ad amnem Lezarum, in Gallæcia, vix 6. leuc. Hiſp. ab Artabro prom. in Ort. & 20. in Occ. à Mindonia ſeu Mondonnedo, quæ *Ocelum* antiquis.

Glaniscus, amnis Italiæ. Vide *Clanis*.

Glanis, fluvius Cumæ Eſt & Iberiæ flu. Et tertius Italiæ juxta Tiberim. Steph. Sil *lib.* 8.

Et Glanis, & Rubico, & Senonum de nomine Sena.

Sed legendum *Clanis*

Glannafolium, prædium Galliæ, in agro Andegavenſi, vulgò *Glanfeuil*, ad Ligerim: unde Monaſterio nomen, quod quatuor olim Eccleſias habuit, nunc cœnobium S. Mauri à conditore ſuo, Benedicti diſcipulo, *S Maur de Loire* dicitur, & parvas quidem opes, ſed Abbatem Regulæ ſubjectum habet. Hoc cœnobium Pipinus R. Gaidulfo cuidam Ravennati beneficii loco donaverat; quare Monachi, rerum omnium preſſi inopiâ, habitum Canonicorum aſſumſere: ſed poſtea iterum Monachi facti ſunt. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Glannateva, nec Plinio, nec Straboni aut Ptolomæo memorata, inter 8. civitates prov. Alpium Maritimarum ſexto loco in vett. Not. ponitur. Vulgò, *Glandeve*, aut *Glandevez*: Urbs eſt Velaunorum forſitan caput olim, ad ripam dextram Vari flum. cujus incolæ pecuniæ ſe à dominis Glannatenſibus redemerunt, Regibuſque Galliæ ſubiecerunt. Ex Epiſcopis ejus Claudius Benenatum miſit ad Concil. Aurelianenſe quartum, Baſilius quinto ipſe interfuit; Promotus Syn. Pariſienſi quartæ & Agroecius Matiſconenſi 2. ſubſcripſere. V. Eundem: qui ex Gaſſendo docet, nihil nunc urbis ferè ſupereſſe, ſive montis alicujus ruinâ obruta, ſive incenſa ac bellis everſa [illegible]: In oppido igitur Intervalles, *Entrevaux*, majorem Eccleſiam & domum Eccleſiæ ſedemve Epiſcopi è ſapino eſſe, ad 2. lapidem à Glannatevâ. Inter Glannatevam autem & Intervalles Varus ponte ſtratus interfluit.

Glannibanta, *Clanoventa* Antonino, opp. Albionis in Anglia, nunc pagus in Com. Eboracenſi, vulgò *Bainbrig*. Camdenus verò putat eſſe locum aliquem ad flu. *VVentsbeck* in Northumbriâ ſitum.

Glanum, opp. Gall. Narbon. Ptol. Quibuſd. *les Baux*, oppidul. cum caſtro in Provincia, 4. leuc. ab Arelate verſus Cabellionem. Valeſio videtur eſſe *Lanſac*, vicus ad Rhodanum, Taraſconem inter & Arelatum. Plinius *Glanum Livii* nominavit.

Glaphyra, Alexandri Cappadocum regis filia, nupſit primùm Alexandro, fratri Archelai, deinde Jubæ Maurorum Regi, tandem ipſi etiam Archelao, qui contra legem, Mariam priorem uxorem dimiſit: Præterea ſuſceperat ex Glaphyra filios Alexander hujus Archelai frater, quare apparuit uxori in ſomniis exprobrans ei in hæc verba: Nunc confirmas proverbium, fidem mulieribus non habendam. Nonne mihi jurejurando conſtricta es, & jugali fœdere virgo ſociata? Poſt ſuſceptos etiam filios (chara pignora) amoris noſtri oblita es, iterum nubens, imò tertiò, atque cum meo fratre, nunquam tamen ego tui obliviſcar: quin liberabo te opprobriis, & efficiam, ut mea ſicut fuiſti, in perpetuum ſis; ac poſt paucos dies hæc obiit. Joſeph. *l.* 17. *cap.* 19.

Glaphyra, urbs Theſſaliæ. Et vicus Ciliciæ à Tarſo verſus occidentem 30. ſtadiis diſtans. Steph.

Glaphyrus, notiſſimus adulter. Juvenal. *Sat.* 6.

Accipis uxorem, de quâ citharœdus Echion,
Aut Glaphyrus fiet pater.

Vide Mart. 4. 5.

Glareanus Henricus, Glaronâ Helvetius, à domo paternâ, è Glarea, *am ſteinacker* nomen accepit. Poëta laureatus, multis opuſculis editis inclaruit: inter quæ *Panegyricon Helvetiæ à Moliſore notis illuſtratum*: *Comm. in Cæſarem*, &c. Obiit Friburgi Briſgoiæ, A. C. æt. 75.

Glareatum, Vid *Gallorum area*.

Glarona, æmulus urbium vicus, vulgò *Glaris* vel *Glarus*, unde toti ditioni nomen; quæ vallis eſt juxta Limagum fluv. non admodum ampla, longitudine trium mill. Germ. cincta tribus partibus, altiſſimis Alpibus: à Meridie & Oriente Rhætos, ab Occaſu Urios & Suitios attingens, à Sept. caſtra Rhætica, quà Limagus vallem egreditur. Hæc regio olim Monaſterio Seconienſi fuit obnoxia, donata S. Fridolino ab Urſo & Landolpho fratribus, huic decimæ & conſtituti reditus ſolvebantur, cenſuſque certorum fundorum: cæterùm ab exactionibus & vectigalibus liberis, vivebant ſuis legibus, Senatum ex civibus habebant, cujus tamen electio penes Abbatiſſam erat; ſicut Advocatia cœnobii & Glaronenſium penes Imp. Romanum: quæ dein à Friderico Ænobarbo Othoni Palatino Burgundiæ data, poſtmodum à Burgundis ad Habeſpurgios pervenit. Quo titulo cùm Albertus Rodolfi I. Imp. filius imperium in Glaronenſes ſibi vindicaret, nobiliores quædam familiæ, patriâ deſertâ, aliæ Uriam, aliæ Tigurum commigrarunt. Poſt quæ Auſtrii vires nacti, Suandium Baronem illis in locis potentem ac gratum pepulere, boniſque ejus ſibi vindicatis, jura quoque Majoratus Glaronenſis ad ſe tranſtulere, & quod hactenus inauditum, præfectos in regionem miſére, qui populo præeſſent illique jus dicerent. Horum imperia cùm aſpera & inſolentiæ plena eſſent, incolæ, odio Auſtriorum, Helvetiis, poſt Tigurinos in fœdus receptos & ſpem pacis cum Auſtriacis præciſam, Glaronenſem regionem occupare ſtatuentibus, ultro ſe dediderunt, & eodem cum Tigurinis anno 1351. in fœdus recepti ſunt, octavo inter Cantones loco. Ab eo tempore, vallem cætera undique montibus altiſſimis cinctam, prope vicum Næfelium, quà liber in illam aditus patet, muro foſſaque clauſere, ut contra Auſtrios ſe eò melius tuerentur. Sequenti anno Waltherus à Stadio, qui nuper Glaronenſium fuerat præfectus, hos Auſtriis rurſus ſubjecturus, victus ab incolis, cum multis è nobilitate occubuit, die 2. Febr. Poſtea bello inter Pagos & Leopoldum Auſtriæ ducem, qui ad Sempacium victus eſt, An. 1386. d. 9. Jun. exorto, medio menſe Auguſto Glaronenſes cum Tigurinis, Suitiis & Uriis, oppidum Veſenam occuparunt, ad oſtia lacus Rivarii ſitum: ubi proditione cæſo præſidio Glaronenſium, A. 1387. Auſtrii cum exercitu XV. M. ad Navalia moverunt, vallo regionis perrupto: quibus è Glaronenſibus 350. ſolùm homines, triginta Suitiis aucti tanto ſucceſſu ſe oppoſuerunt, ut 3000. hoſtium cæſis, præter eos, qui lacu Rivario hauſti, victoriam in omne ævum memorabilem reportaverint: & celebrant quotannis poſteri, hanc *Nephelinam Victoriam* ſolemni pompâ, Menſe Aprili, feriâ quartâ primæ ſeptimanæ. Sic hoſtibus ſuperatis, & arcibus ſeptem, quæ ibi eminentiſſimæ fortiſſimæque erant, disjectis, libertatem ad hæc uſque tempora feliciter conſervarunt, egregiâ Confœderatis plurimis in locis operâ præſtitâ. Cæterum ingenia feliciſſima hic Pagus profert; Hinc enim Arbogaſtus Strub, Academiæ Viennenſis inſigne decus, Ægidius Tſchudius, vir clariſſimus, Henricus Glareanus Poëta Laureatus, Henricus Schulius prioris ex ſorore nepos, in Mathematicis artibus non mediocriter verſatus, aliique prodiere. Incolæ partim Reformati, (annuntiante Evangelium hic Huldrico Zuinglio, jam A. C. 1515. biennio antequam Lutherus in Saxonia ſurgeret) partim Pontificii ſunt: V. Simler. & Guilim. *de Rep. Helv.* Stumpf. *Chron. Helv.* &c. & in voce *Suanetes*. De patria ſua ita Glareanus, *in Paneg. Helvetia*:

Tu quoque Limagiana gravis gens inclyta bello,
Et libertatis vindex, temeraria Rheni
Bella teris gladio, diraſq; exploſa tyrannos,
Culmineq; eductas in ſidera dejicis arces:
Plurima majorum tibi ſunt exempla tuorum.
Aſpice diſſecto Veſania Pergama muro,
Quid patres potuere tui. te æquare labores
Majorum pulchrum eſt, demptamq; ulciſcier umbram.

Glaronenſis pagus, intra altiſſimos montes, ubi Limagus flu. de cujus finibus V. ſupra in voce *Glarona*. Diviſus eſt in partes quindecim, quas vocant *Tagwan*, quod nomen operam diurnam denotat: item tantum terræ ſpatium, quantum unius hominis diurnâ operâ coli poteſt. Ac fortè ſic appellatæ ſunt, quia ſingulæ ſuâ operâ vias in ſuo agro muniunt, & publicæ operæ juxta has partes diſtributæ ſunt. Hic optima lithoſtilbe reperitur. Cæterum Glaronenſes, unà cum Tigurinis, Lucernatibus, & Suitiis perpetuo jure libertatis defenſores, & cœnobii Advocati, ab Abbate Sangallenſi inſtituti ſunt, An. C. 1451. cum oppido quoque Sangallo fœdus habent, ab A.C. 1454. Werdenbergenſib. Præ-

ſectum

ſectum dant in ſingula triennia, quem Comitatum emerunt, anno Chr. 1517. Cum Suitiis, Ucenacum & Caſtra Rhætica, vulgò *Gaſtelen*, communi jure poſſident: ut taceam ea, quæ partim pagis VIII. vet. partim univerſis Conventibus æquo jure parent. Vide Auctores præfatos, inſuperque Joh. Bapt. Plantinum *Helv. Nov. Antiq.*

Glaſconia, vulgò *Glaſſenburye*, pagus eſt Comitat. Somerſetenſis, in Anglia Meridional. 10. mill. Angl. ab æſtuario Sabrinæ in Ortum, 15. à Bathonia in Afric. 20. à Dorceſtria in Boream.

Glaſguum, urbs Archiepiſc. Scotiæ Meridion. in Glotiana provinc. 16. mill. ab ora Occident. Scotiæ, in limite Cuninghamiæ regionis. Cum Acad. ab an. 1454. à Turnebulo Archiep. fundata. Boëth *hiſt. lib.* 1 I.

Glatium, urbs Bohemiæ, caput Comit. Glatenſis, inter Bohemiam propriam & Sileſiam, cum arce munita, ad Niſſam fluvium, 22. mill. Germ. à Praga in Ortum, 11. ab Uratislavia in Auſtrum.

Glauci Inſ. Bœotiæ, penè continenti illius juncta, apud Anthedonem, patria Glauci, hiſtrionis celebris.

Glauci tribus, in Lycia eſt, à *Glauco* heroë dicitur. Gentile *Glaucodemus*.

Glaucia, opp. Joniæ, Steph.

Glaucias, Anatomicus peritiſſimus. Rhod. 16. 19.

Glaucias, Melioris libertus, cujus Epitaphium vide apud Mart. 6. 28.

Glaucippus, de ſacris Athenienſium ſcripſit, teſte Macrobio, *Saturn* 1. 13. *Glaucippum* Hyperidis filium auctorem laudat Plutarchus *in Phocione*

Glauconis, vide *Gaulos*.

Glaucopis, habens oculos cæſios. Quo nomine dicta eſt Pallas, quæ Latinis cæſia, idque ut nonnullis placet, quaſi Cœlia. Diodorus autem ſcribit, aërem nominatum eſſe Pallada, & ideo Glaucopin dici, quoniam aër glauci, hoc eſt, viridis ſit aſpectûs.

Glaucus, Hippolochi fil. pater Bellerophontis, qui Trojano bello Priamo ſuppetias tulit, homo tam ſtupidus, ut cum Diomede, armorum permutatione factâ, ænea acceperit pro aureis, Hom. *Iliad.* 6.

> Ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεύς,
> Ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε
> Χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων.

Inde Proverbium *Glauci & Diomedis permutatio*, quoties permutatarum rerum inæqualitatem volumus denotare. Utitur hoc proverbio Plato *in Sympoſio*, & Ariſtot. *lib.* 5. *Eth. ad Nicomachum*, Mart. 9. 95.

> *Tam ſtupidus nunquam nec tu puto Glauce fuiſti,*
> *Chalcea donanti Chryſea qui dederas.*

Ferunt hunc ab Ajace occiſum, cùm pro corpore interfecti Achillis pugnaret; poſtea in Lyciam ventis delatum in fluvium mutatum eſſe. Palæphatus, *pag.* 32.

Glaucus, unus è Cyzicenis, in conflictu nocturno à Polluce jugulatus. Flacc. *lib.* 3. *Verſ.* 153.

Glaucus piſcator, cùm piſces captos in ripâ explicuiſſet, ii ſubitò, contactâ quâdam herbâ, ſe colligentes in fluvium proſiluerunt, admiratus itaque Glaucus herbæ illius vim, cùm & ipſe deguſtaſſet, piſces ſecutus in aquas inſiluit, mariſque Deus factus creditur. Alii aliter referunt hanc fabulam, Glaucum ſcilicet inſignem urinatorem fuiſſe, qui cùm ſæpius inſpectantibus ſuis municipibus in fluvium ſe dejeciſſet, diutiuſque ſub aquis moratus ſemper emerſiſſet, tandem cùm illis fruſtra expectantibus non rediret, creditus eſt factus eſſe maris Deus. Heraclides Glaucum ex Polybo Mercurii filio, & Eubœâ Larymni filiâ genitum fuiſſe tradidit. Mnaſeas verò *libr* 3. Europæorum, Anthedonem, & Halcyonem parentes ejus fuiſſe affirmat, natandi verò urinandique apprimè peritum, ideoque Pontium, id eſt, marinum vocatum fuiſſe, raptaque Syme, Jalemi ac Dotidis filiâ in Aſiam trajeciſſe, ac prope Cariam, deſertam quandam inſulam habitaſſe, quam Symen ab uxoris nomine appellarit. Euanthes heroicorum verſuum poëta, *in ſuo de Glauco hymno*, Neptuni filium, Naidiſque nymphæ illum fuiſſe tradit, & cum Ariadne à Theſeo derelictâ, quam deperibat, in inſulâ Diâ concubuiſſe. Poſſis Magneſius *lib.* 3. *Amazonidis*, navis Argûs Glaucum architectum, gubernatoremque fuiſſe tradit, & in Jaſonis cum Tyrrhenis navali pugnâ ſolum cum nullo vulnere ſauciatum fuiſſe, ſed ut Jovi placuerat, in fundo maris apparuiſſe, Deumque maris ita factum, à Jaſone ſolum viſum, &c. Vide Athenæum *libro* 7. ubi multa alia de hoc Glauco referuntur. Vide ſis etiam Palæphatum.

Glaucus, ex Potniâ Bœotiæ vico, Siſyphi filius, qui cùm equas ſuas à coitu cohiberet, quò eſſent velociores, Venus indignata furorem eis tantum immiſit, ut dominum dilacerarint, Virgilius *Georg.* 3.

> *Scilicet ante omnes furor eſt inſignis equarum,*
> *Et mentem Venus ipſa dedit, quo tempore Glauci*
> *Potniades malis membra abſumpſere quadrigæ.*

Strabo *libr.* 9. Ἔστι δὲ καὶ ἡ Δίρκη κρήνη καὶ Ποτνίαι, ἐφ' ὧν μυθεύουσι τὰ περὶ τὸν Ποτνιέα Γλαῦκον, τὸν διασπασθέντα ὑπὸ τῶν Ποτνιάδων ἵππων, τῆς πόλεως πλησίον. Fabulæ occaſionem narrat Palæphatus, his verbis: Φασὶν ὅτι καὶ οὗτος κατεβρώθη ὑπὸ τῶν ἵππων, ἀγνοοῦντες, ὅτι ἱπποτροφῶν, καὶ τῶν οἰκείων οὐδενὸς ἐπιμελόμενος, καὶ μεγάλως δαπανῶν πολλὰ, ἀπετρίβη, καὶ ἐπέλιπεν αὐτὸν ὁ βίος. Unde Proverb. *Glaucus alter.*

Glaucus, Hippolyti fil. à quo Jones nati ſunt reges, multique hoc nomine ſunt vocati, inter quos fuit Minois fil. in mellis dolio necatus, qui Æſculapii ope revixit. Palæphatus: Καὶ οὗτος ὁ μῦθος πεπλασμένος, ὡς δὴ τοῦ Γλαύκου ἀποθανόντος ἐπὶ τοῦ μέλιτος, ὁ Μίνως ἐν τῷ τύμβῳ κατώρυξε τὸν τοῦ Κοιράνου Πολύειδον, ὃς ἦν ἐν τῷ ... ἰδὼν δράκοντα, ἕτερον δράκοντα νεκρὸν ἐπιθέντα ποάν, καὶ ἀναστήσαντα αὐτὸν, καὶ οὗτος τὸ αὐτὸ ποιήσας εἰς τὸν Γλαῦκον, ἀνέστησε. Τοῦτο δὲ ἀδύνατον. Ἐγένετο δὲ τοιόνδε. Γλαῦκος πίνων μέλι ἐνεπνίγη, χολῆς δὲ αὐτῷ πλείστης κινηθείσης, ἐλειποψύχησεν. Ἀφίκετο δ' ἐκεῖ ... ἰατροὶ καὶ ὁ Πολύειδος. Ὃς ἰδὼν τὴν νόσον, ἣν ἔμαθε παρά τινος ἰατροῦ, ὃν ὀνομάζουσι Δράκοντα, καὶ ταύτῃ βοτάνῃ χρησάμενος, ὑγιῆ ἐποίησε τὸν Γλαῦκον.

Glaucus, inter miniſtros Vulcani numeratur ab Herod.

Glaucus, Antenoris Trojani fil. ab Agamemnone interfectus, Dictys Cretenſis.

Glaucus, Caryſtius, pugil ex Eubœâ, qui ex aratro in Olympia productus ſæpe vicit.

Glaucus, Chius, primus ferri glutinum invenit. Eutropius, Euſeb. *Chron.* Unde Prov. *Glauci Ars.*

Glaucus, Lemnius ſtatuarius. Steph.

Glaucus, Medicus, qui quòd parum proſperè ægrum Hephæſtionem curaſſet, ab Alex. M. in crucem eſt actus.

Glaucus, Rheginus Italus, antiquorum poëtarum & Muſicorum hiſtoriam ſcripſit, teſte Plut. *lib. de Muſicâ*. Vide Voſſ. *de Hiſt. Gr. lib.* 3. *pag.* 369. & *lib.* 4. *cap.* 2. Jonſium quoque *de ſcript. Hiſt. Phil. lib.* . *cap.* 4. Glaucus etiam antiquitates Arabiæ prodidit. Id opus Stephanus nunc vocat Ἀραβικὴν ἀρχαιολογίαν, ut in Γία, & Σαλμηνοί, nunc Ἀραβικά, ut in Ἄλλανον, ubi tertium ejus operis adducit. Fuit & *Glaucus* Locrus, qui ab Athenæo *lib.* 12. refertur, inter ὀψαρτυτικῶν συγγραφεῖς. Ac meminit quoque ejus *lib.* 9. Item Julius Pollux *lib.* 6. *c.* 10. Eſt præterea *Glaucus* Athenienſis, cujus epigramma in Bacchi icona habes in quarto Ἀνθολογίας. Nec dubium quin ejuſdem ſint epigrammata, quæ alibi eodem in opere Glauco tribuuntur.

Glaucus, Libyæ ſinus, & amnis. Plin. Strabo.

Glaucus, fluv. Peloponneſi, penès Patras fluens, *Rio di Patraſſo*. Item fluv. Colchidis, *Ocabo* Moletio. Vide *Cyaneus*; idem enim eſt.

Glautias, Illyrici rex, Pyrrhum regem Epiri educavit. Plut.

Gleba, pro ſolo & dote Eccleſiæ, paſſim in Jure Canonico, Anglis uſitatius dicitur, de terra ad Eccleſias parochiales pertinente. Theodoſ. Cod. pro quovis ſæpe agro. Sic Conſtitut. Neap. *lib.* 3. *tit* 3. *Servus glebæ.*

Glemona, opp. Forojul. prov. ſub Venetis, prope Tiliaventum fluv. 4. mill. Germ. ab Alpibus & confin. Germ. *Gemona*.

Glendelacum, vulgò *Glandeloure*, urbs fuit Hibern. Epiſcop. ſub Archiepiſcopo Dublinienſi, nunc vicus Lageniæ, in Comit. Dublinienſi.

Gleſſaria, inſ. in Oceano Germanico. Plin. 37. 3. quæ, teſte Solino, cryſtallum dat & ſuccinum, *Sudau* vulgò appellata. Dicitur autem *Gleſſaria* à *gleſſo*, quod *ſuccinum* ſignificat. Corn. Tacitus *de Æſtuis*: *Soli omnium ſuccinum, quod ipſi gleſſum vocant, inter vada, atque in ipſo littore legunt.* Noſtri ſuccinum illud *Aiſtarn* vocant, claro *Aiſtorum* argumento. *Auſtravia* Plinio, quæ vulgò *Auſtrau*, vel *Oſtrau*: inde *Oſtrovviorum* familia Polonica ex profundo quodam antiquitatis emergit. Plinius idem ſcribit, Mithradatis in Germaniæ litoribus eſſe inſulam, vocarique eam *Oſeriſtam*, lego *Oſtericam* Germanis illis veteribus dictam non ambigo *Oſterick*, quod alii *Oſterich*. Baudrando eſt *Auſtrania*, nunc Inſul. *Nortſtrandt*, ante littus Cimbrorum, in mari German. ex Cluver. prope *Huſum* urbem Ducat. Sleſvic. ſeu Jutiæ Merid. Circuitus 25. mill. paſſ. ubi tantùm pagi aliquot

Gleſſas, urbs Bœotiæ, Stephanus. *Gliſas* dicitur Straboni *libro* 9.

Gleſſoburgum, fortè idem cum *Glaſconia*. Vide ibi.

Gletes, gens Iberica poſt Cynetas. Steph.

Glicius Gallus, amicus Quinctiani, ab eo inter conjuratos ſpe impunitatis nominatus. Tacit. *lib.* 15. *cap.* 56. dein hac nominatione infamatus magis quàm convictus, à Nerone in exilium miſſus eſt. *cap.* 7.

Glicon, medicus Panſæ, qui incuſatus fuit venenum vulneri Patroni indidiſſe, Sueton. *Auguſt. cap.* 11. Sed refellit Brutus apud Ciceronem eâ epiſtolâ, cujus initium, *Noli exſpectare.*

Gliſas, vel *Gliſſas*, opp. Bœotiæ, ad Thermodoontem fluv. Coroneæ proximum, vino ſuo celebre.

Gloceſtria, vide *Clevum*, & *Claudia caſtra*. Hinc

Gloceſtrenſis Comitatus ad Sabinam fluvium. Habet ab Ortu Oxonienſem, ab Occaſu Monumetenſem Comitatum. Circuitus eſt 140. milliar.

Glogavia maj. urbs Sileſiæ, ad Oderam fluv. probè munita, cum arce, caput Duc. Glogavienſis. Vix. 2. leuc. à confin. Polon. 13. à Vratiſlavia in Bor. Hanc tenuit Conradus Loripes, fil. Vladislai Sileſiæ Ducis, an. Chr. 1159. mortui, ſed in ejus filio Mieſco ne terminata linea eſt. Tum Boleslao Conradi fratri Glogavia acceſſit. E cujus poſteris Conradus fil. Henrici, à Tartaris, an 1241. cæſi, Glogovienſem principatum accepit, in patruum Henricum ſævus, An. 1295. ſub eo tamen principatus multum crevit. Inter poſteros ejus Henricus lineam Sagano-Glogavianam orſus eſt, An. C. 1339. defunctus, cujus familia in Johanne, qui ditionibus pulſus omnibusque inviſus, poſtquam paſſim comitante cum uxore Catharinâ, quam ipſam etiam malè habuerat, oberraſſet, Chymiæ tandem ſtudio & ſeriâ pœnitentiâ ductus, obiit ſub initium ſuperioris ſeculi, eſt extincta. Vide Spenerum *Syllog. Geneal. Hiſtor.*

Glogavia min. opp. Sileſiæ ſup. in Duc. Oppolienſi, 4. leuc. ab Oppolio in Auſtr. totidem à Niſſâ in Eur.

Glon, Theagenis gener, Athenis Tyrannidem affectavit.

Gloria Patri, & Filio & Spiritui S. ut in fine cujusque Pſalmi cantaretur, primus inſtituit Damaſus Papa 39. qui per omnes Eccleſias diu noctuque cani Pſalmos juſſit. Hanc clauſulam in Oriente inuſitatam fuiſſe, monet Caſſianus *Inſtit. lib.* 2 *cap.* 8. quem morem Angli quoque olim receperunt. In inferiori tamen Imperio, hic etiam verſiculus deprehenditur. Vide Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archaol.*

Glota, Inſ. Scotiæ meridion. nunc *Arren*, Inſ. Glotæ æſtuarii, cum ſit Ducat. opp. habet *Arren*, circuitus 18. mill. Scot. inter prov. Cantiram ad Occ. Cuninghamiam ad Ort. Argatheliam ad Bor. 18. mill. Scot. à Rerigonio in Bor.

Glota, fluv. Scotiæ ingens. Vide *Clota*.

Glotiana, vide *Cludesdalia*. Inter Lothianam & Teviotiam ad Or. & inter Kiliam & Cuninghamiam ad Occ.

Glotildis, vel *Clotildis*, uxor Clodovei regis, quæ relictis opibus & regno, cœnobio ſe incluſit.

Glovernia, vide *Clevum*.

Glucſtadium, opp. Holſatiæ, recens munitum, à Chriſt. IV. R. an 1629. in Stormaria prov. in dextra Albis fluv. ubi amnem *Rhyn* recipit, 6. leuc. infra Hamburgum in Circ. 2. ab Itzehoa in Auſtr. è regione Ducatûs Brem.

Glycas, vide *Michael Glycas*.

Glyce, nomen Comicum mulieris, in Ariſtoph. *Ranis Act.* 5. *ſc.* 2.

Glycera, virgo formoſiſſima. Horat. *lib.* 1. *Carm. Od.* 11.

Urit me Glycera nitor
Splendentis Pario marmore pulchrius,
Urit grata protervitas,
Et vultus nimium lubricus aſpici.

Item, Meretrix Attica, ab Harpalo, defunctâ Pythonice, arceſſita. Vide Diod. *lib.* 17.

Glycerium, Theſpienſis meretrix, quæ tabulam Cupidinis, quam a Praxitele gratis acceperat, Theſpienſibus dono dedit.

Glycerius Flavius, Imperator Ravennæ coronatus eſt, an 473. poſt interregnum, menſ. 4. dier. 14. à morte Olybrii. Menſe pòſt decimo quinto, à Julio Nepote depoſitus, Epiſc. Salonæ in Dalmatia, evaſit. Obiit an. 480. Caſſiodor. & Marcellin. Comes, *in Chron.* Evagr. *l.* 3. *c.* 1. Jornandes, *de reb. Get.*

Glycon, vir robuſtiſſimus. Horatius,

Nec quia deſperes invicti membra Glyconis,
Nodoſa corpus noli prohibere chiragra.

Item Panſæ Conſulis medicus, qui in carcerem conjectus eſt ob ſuſpicionem veneni, quod ferebatur indidiſſe vulneribus domini ſui. Sueton. *in Aug.* Et Cic. *ad Brutum.* Vide *Glicon*.

Glympes, opp. in fin. Lacedæmoniorum & Argivorum. Mentionem ejus facit Polybius *lib.* 4.

GN.

Gnaphens Petrus, vide *Petrus Fullo*.

Gnatho, Siculus, homo voraciſſimus, qui conviviis adhibitus ſeſe in paropſides emungebat, ut, cæteris abſtinentibus, ſolus veſceretur.

Gnatia, urbs Apuliæ Peuc. exciſa. Vide *Egnatia*.

Gnes, Stephanus: Γνες, ἔθνος ἱκανὸν τὴν Ῥόδον, ὥσπερ καὶ Γνῶντες, οἱ ἰγνηϑῆς. Αἴγυπτοι ζ καὶ [illegible] Ἴγνητες.

Gneſna, urbs Poloniæ maj. in Palatin. Caliſienſi, olim regia, poſt Cruſzviciam, à Piaſto facta, hodie Archiepiſcopi, à Polonorum Duce Miecziſlao, Daumbroucæ marito inſtituti, an. 966. qui Primas Poloniæ eſt, ſedes. 7. leuc. à Caliſia in Bor. Aliàs *Limioſaleum*, totiusque reg. caput; condita à Lecho R. inter paludes, 6. mill. Germ. à Warta fluv. in Bor. Sed an. 1613. ferè tota incendio conflagravit, deficitque indies. Vide *Limioſaleum*.

Gneus, prænomen apud Romanos. Vide *Cneus*.

Gnidus, vide *Cnidus*.

Gnoſidicus, Nebri clariſſimi Aſclepiadarum in Co inſulâ filius. Steph. Magni Hippocratis medici proavus.

Gnoſimachi, hæretici, ſcientiam inutilem judicabant, ad cœlum adſpirantibus. Sec. 7. Johann. Damaſcenus, &c.

Gnoſippus, eâ voracitatis infamiâ laboravit, ut Athenienſes liberis ſuis interdixerint, ne cum eo veſcerentur.

Gnoſtici, hæretici, à Nicolaitis orti, in Phibionitas, Stratioticos, Leviticos & Borboritas diviſi. Duo ſtatuerunt Principia, bonum & malum, Animam divinæ particulam ſubſtantiæ aſſerentes, divinitatem Jeſu Chriſti negarunt. Voluptates corporis ſanctas, idolothyta ad eſum licita eſſe, delirarunt: Cœtus nocturnos tam fœdis ſceleribus reddiderunt infames, ut illa legenti Epiph. *hær.* 26. horrorem incutiant. Marcellina, An. 167. tam fœdæ ſectæ telam orſa. Vide Tertull. *in ſcorp.* Auguſtin. *de hær. cap.* 6. Theodoret. *l.* 1. *hær. fab.* Baron. *A.C.* 68. 120. 145. 381. *&c.*

Gnoſus, ſive *Cnoſus*, & *Cnoſſus*, urbs Cretæ clariſſima, Minois regia. Hic Pinytus Epiſcopus floruit, An. Chr. 175. monitus à Dionyſio Corinthi Epiſc. ne grave Cœlibatus onus fratribus imponeret. Euſeb. *l.* 4. *c.* 22. Hodie *Gnoſa*. Hinc *Cnoſius* ex eâ urbe civis, & *Gnoſia regna* apud Virg. *Æn.* 3. & *Gnoſia ſtella* eidem *Georg.* 1.

Gnoſiaq; ardentis decedat ſtella coronæ.

Et *Gnoſia litora* apud Catullum,

Gnoſia Cecropiæ tetigiſſent litora puppes.

Hinc etiam *Gnoſiacus*. Stat. *Sylv.* 1. 6.

Vincens Gnoſiaca facem corona.

Et *Gnoſiacum regnum* apud Ovid. *Met.* 9. Item *Gnoſius*, aliud adjectivum. Lucan. *lib.* 3.

Jam dilecta Jovi centenis venit in arma
Creta vetus populis, Gnoſiuq; agitare ſagittas
Docta. —— ——

Propert. 2. 12.

Et pharetra ex humero Gnoſia utroq; jacet.

Denique *Gnoſis* pro Ariadnâ. Ovid. *Ep.*

Et Phœbus Daphnen & Gnoſida Bacchus amavit.

GO.

Goa, urbs Arch. Indiæ citer. in Inſ. parva cognom. ad oſtia flu. *Mandova*, in ora littor. Ibi degit Prorex Luſitanus, ab A.C. 1529. quo ab Emanuele R. occupata eſt. Emporium celebre, amplum, dives; & quanquam mœnibus caret, habet tamen aliquot arces in Inſ. Olim ſub Rege Decani. Multis *Cherſoneſus* aliàs. Ab Alfonſo Albuquerquio expugnata, an. 1510. Ibi & Noſocomium totius orbis magnificentiſſimum. Templa vitrorum loco margaritiferis ſplendent conchis, &c. Vide Maffæum, Vinc. Blancum, inprimis P. de Valle, *Itiner. tom.* 4.

Goaga, Regn. Nigritarum, verſus Or. extenſum, ad finitima uſque Nubiæ loca. Natal. Metel.

Goarene, regio Arabiæ, quæ & *Goarea*. Steph.

Goatha, locus non procul ab Hieroſolymis. Jer. 13. quem Lyranus *Golgotha* eſſe putat.

Gob, nomen loci. 2. Reg. 21. Lat. *ciſterna, locuſta*, vel *altitudo*.

Gobaum, prom. Gall. Celt. *Cap S. Mahé*. ab Abbatia S. Matthæi, ſeu caſtro Britanniæ min. maritimo. Aliis *Cap du Fou*, à caſtro Fago. Dicitur & *in Finibus Terræ*. 17. leuc. ab urb. Leona; prope Conquetum portum, 4. leuc. à Breſto in Ort. 5. ab Uxanto Inſ. in ora Brit. Occ. ubi Bor. incipit.

Gobanitio, Arvernus, Vercingetorigis patruus, Arvernorum Princeps. Cæſ. 7. *Comm. c.* 4.

Gobanium, vulgò *Albergevennew*, oppidul. Angl. in Comit. Monumetenſi, in limite Walliæ, ad Iſcam fluv. Aliàs opp. Silurum fuit. 15 mill. ab Iſca Legionis in Bor.

Gobar, Meſopotamiæ præfectus, qui Euphratem fluv. opere deduxit, ne præcipiti curſu Babyloniam infeſtaret. Plin. *6.* 26.

Gobares. aliis *Chobaris*, Paſargadûm præf. qui urbem venienti Alex. M. tradidit. Curt. 5. 31.

Gobaum, promunt. Gall. Celt. in orâ Britanniæ Occid. contra Senam inſulam. *Cap. S. Mahe* vulgò. Vide *Gobaum*.

Gobazes, Lazorum, qui quondam *Colchi* dicebantur, rex. An. U.C. 1307. Agathias *lib.* 2.

Gobelinus Johannes, Secretarius Pii II. hujus hiſtoriam ſcripſit. An ipſe Pius, ſub Gobelini nomine? Ibi multa præclara, de Piccolomineorum familia. Simler *in Bibl. Geſn.* Voſſ. *de H.L. l.* 3. *p.* 808. Item cogn. *Perſona*, Auctor Coſmodromii, &c. Item, alius, qui tempore Alberti Archid. in Angliam miſſus, de Pœnitentia, inter alia, ſcripſit. Simler. *Bibl. Geſn.* Voſſius.

Gobrias, vir Perſa nobilis, unus ex iis, qui cum Dario adverſus magos conjurarunt, vitæ pro patria prodigus. Herod. *l.* 3. *&* 7. Valer. M. *l.* 3. *cap.* 2. *ex.* 30.

Goccelinus, vel *Gotzelinus*, Gallus, ab Anſelmo Epiſc. Cantuar. in Angliam vocatus, Vitas SS. ſcripſit. Item, Epiſc. Pariſinus, aliique, Chronicorum editores. Simler. *Bibl. Geſner.* Voſſ. *de Hiſt. Lat. l.* 2. *c.* 48.

Gocius de Ariminis, Patr. Conſtantinop. à Benedicto XII. An. 1338. in Siciliam legatus. Ciaccon. *in Bened.* XII. &c.

Reges Daniæ & Hieroſolymorum.

Godefridus, Danorum R. cum quo Carolus M. bellum geſſit. An. U. C. 1543. Item Normannorum Rex. A.D. 884.

Godefridus Bullionæus, fil. Euſtachii, Comitis Bononienſis ex Ida, ſorore Gozelonis vel Godefridi Gibboſi, qui ipſi inſ. Lotharingiam reliquit. Invicti animi, plurimis in locis, in expeditionibus inprimis Henrici IV. Imp. ſpecimina edidit, hinc ſacræ militiæ in Concil. Claromont. decretæ, caput lectus, & cum exercitu

300000.

300000. in Orientem profectus Niceâ, Antiochiâ, Edeſſâ, &c. captis, Hieroſolymam expugnavit, an. 1099. Regium titulum & coronam ſibi Victori oblatam, modeſtè recuſans, in urbe, quæ Regem Regum ſpinis coronatum vidiſſet. Sultanum poſtea Ægyptium, naſcentis Regni primordia magno exercitu disjecturum, vicit, 100000. hoſtium cæſis. Hinc totâ Palæſtinâ, paucis locis exceptis potitus, obiit poſt regnum unius anni. A. C. 1100. Succeſſit ei Balduinus Frater. Guil. Tyrius, *l.* 1. 2. *& ſeqq. Bell. ſacri.* Guibert. *Geſta Dei per Francos.* Erat hic Godofredus, quartus Lotharingiæ D. hujus nominis. *Primus*, cogn. *Barbatus*, ab Ottone Imp. adoptatus eſt. *Secundus*, in Italiam tranſiit, ibique Beatricem, Bonifacii March. Italiæ viduam duxit. *Tertius* Godefridus gibboſus fuit, de quo ſupra, Rozier. *de Stemm. Lothar.* Lambert. *Hiſt. Germ.* De *Godefredo*, Godofredi Lotharingi filio anniculo, qui in cunis vagiens, Grimbergenſes triduano prælio ſuperavit, A. C. 1144. Vide Chron. Belg. Lætum *Comp. Hiſt. &c.*

Viri illuſtres.

Godefridus, Epiſc. Ambianus, ſub Philippo I. Gall. R. doctrinâ & virtute illuſtris. Obiit an. 1118. Morerius. Item, Monachus Colonienſis, Annalium ab an. 1162. uſque ad an. 1237. conditor. Freherus edidit, in Sylloge Script. German.

Godefridus Calvus, Arch. Brugenſis, auctor vitæ Guiel. Pichonis Epiſcop.

Godefridus de Loigni, ſcriptor Gall. libri, *La Charette.* Verdier. *Bibl. Franc. p.* 463.

Godefridus Tilmannus, Carthuſ. Pariſinus, auctor variorum operum. An. 1550. Petrejus, *Bibl. Carthuſ. p.* 106. Vide *Gothfredus.*

Godelbertus, ſcripſit verſibus, Allegorias in univerſa Biblia. Trithem. *Catal.* Lilius Girald. *dial.* 5. *Hiſt. Poët. ſec.* 6.

Godeſcalcus, Monachus Germanus, Moguntiaci, Prædeſtinationem, tam Electorum, quàm Reproborum immutabilem, theſibus publicè propoſitis, defendens, non ſine multorum applauſu, à Rabano Mauro, Arch. Mogunt. erroris accuſatus, & Hincmaro Arch. Remenſi remiſſus eſt: qui concilio Creſciaci inſtituto, an. 849. eum depoſitum, fuſtibusque oneratum, donec ſcripta ſua in ignem jeciſſet, dein in arctiſſimam cuſtodiam conjectum, à ſemel tamen concepta ſententia abſterrere neutiquam potuit. Obiit an 15. pòſt, Uſſer. & Cellot. *Hiſtor. Godeſcalci.* Baron. *A. C.* 848. 855. 859. *&c.* Item, Diaconus & Canon. Leodienſis, ſcriptor vitæ S. Lamberti. Molan. *de ſcript. Belg.*

Godgeſilus, Vandalorum R. à Stilicone in Germaniam & Galliam immiſſus, regionibus devaſtatis, Gallias, Hiſpaniam, Luſitaniam inter ſocios diviſit. An. Chr. 400. 408. Iſidor. *in Chron. Vandal.*

Godolias, vel *Gedaliah*, fil. Ahikam. Præfectus Judææ à Nabuchodonoſore relictus, ſpreto Jeremiæ Prophetæ conſilio, ab Iſmaële, regium jactante genus, cum comitatu ſuo occiſus eſt. 4. Reg. 25. Jerem. *cap* 40. *verſ.* 41. Torniel. A. M. 3447. *n.* 9. *&* 10. Filius item Amariæ. Zephan. 1. Lat. *magnitudo* vel *fimbria Domini.*

Godricus, Eremita, Anglus, ſcripſit Ao. 1170. de vita & viſione Orni. Matth. Pariſ. & Matth. Weſtmonaſt. *Hiſtor. Angl.*

Godvinus, dux Haraldi Angliæ Regis, cujus fraude Rex Alfredum Edelredi filium è Nortmannia evocatum trucidavit. Cùm hic regnum Canuto reliquiſſet, Canutus Haraldi actis infirmatis, Eduardum Alfredi fratrem in ſocietatem regni admiſit: qui Goduinum homicidii in fratrem ſuum patrati mirando hoc modo convicit. Cùm enim Godvinus pedem pede aliquando fulciens, ne caderet, dixiſſet, *Nunc frater fratrem juvit*; adjecit Rex, ita me frater fratrem omni tempore juviſſet, ſi per te licuiſſet. Quod crimen ille pejerando à ſe remoturus, fruſto panis ad id in fauces injecto, ſtrangulatus eſt, Anno Chr. 1042. Polyænus *libro* 7. *&* 8.

Goena, & *Gophna*, una ex 11. ordine ſecunda, urbs preclara in tribu Ephraim. Hieron.

Gog, Lat. *tectum*, vel *ſolarium*, ſive *tegulatum.* Nomen gentis Ezech. 38. Apocal. 20. Vide Bochartum *Geogr. Sacr. lib.* 3. *cap.* 13. Item fil. Joel. 1. Par. 5.

Gogarene, regio inter Colchos & Iberos. Steph.

Gojamum, regn. Æthiopiæ ſuper. verſus Nilum, è lacu Dambeæ erumpentem, ubi opp. aliquot parvi momenti. Inter regna Bizamum & Bagamedrum, ſub Abaſſinorum R. Iſ. Voſſius.

Golan, i. e. *tranſmigratio*, ſive *revolutio*, aut ex Syro & Ebræo, *intus manens*, civitas in Baſan.

Golconda, regn. Indiæ cit. verſus ſinum Ganget. A Septentr. habet Imperium M. Mogolis, à Occ. regnum Decani, à Mer. regnum Biſnagaræ. Al. regnum *Orixa.* Extenditur ad 200. leuc. Gall. juxta oram ſinus Gang. in Ort. Ejus prim. urbs ſedesque regia eſt *Golconda*, Perſ. *Hidabrand*, urbs ampla & elegans, 60. leuc. à portu Maſulepatano in Bor. 50. ab ora prox. ſinus Gang. in Circium. Reliquæ urbes clariores ſunt Condapolis, Condavera, Orixa, Maſulepatanum & Narſingapatanum.

Goleta, arx munitiſſima regni Tunetani an. 1574. ab Hiſpanis, cum toto regno amiſſa. Thuan. *Hiſt. l.* 58.

Golgi, *gorum*, locus Cypri Veneri & Cupidini ſacer, de quo Catullus *in Nuptiis Pelei & Thetidis*,

> *Sancte puer, curis hominum qui gaudia miſces,*
> *Quæque regis Golgos, quæque Idalium frondoſum.*

Scholiaſtes *in illud Theocriti*,

> Δέσποιν' ἃ Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας.

Γολγὸς, inquit, πόλις Κύπρου, ἀνομασμένη ἀπὸ Γολγοῦ τοῦ Ἀδώνιδος καὶ Ἀφροδίτης. Bocharto tamen *Golgos* deſlexum nomen eſt à Phœnicio גלגל *golgol*, Hebræi *Galgal*, *Golgal*, & *Gilgul*, dixerint. Græci Γολγους, & Γολγὸς dicunt finali L abjecto, ut in Ἀνωβα & Ἀσδρούβα.

Golgotha, id eſt, *calvaria*, locus in quo crucifixus fuit Chriſtus Dominus noſter.

Goliah, nomen Gigantis, quem expugnavit David, 1. Reg. 17. Torniel. *A. M.* 2971. *n.* 1. *Pſalmo* 144. ut creditur, in memoriam victoriæ tam memorabilis, compoſito. Prudentius,

> *Vidimus horrendum membris animisque Goliam*
> *Invalida cecidiſſe manu: puerilis in illum*
> *Dextera fundali torſit ſtridore lapillum.*
> *Ille minax, rigidus, jactans, truculentus, amarus,*
> *Dum ſeſe oſtentat clypeo, dum territat auras,*
> *Expertus pueri quid poſſint ludicra parvi,*
> *Succubuit teneris bellator turbidus armis.*

Vide ſis ibi Jo. Weitzium.

Golnovia, urbs Anſcatica Pomeraniæ, ad Ihnam amnem, aliàs ampla & probè culta, nunc incendiis & bello Germ. mirè deformata. A paucis inhabitatur. Sub Suecis, pace Monaſter.

Gomarus Franciſcus, Theologus inſignis. Brugis Flandrorum natus, an. C. 1562. docuit in Academia Lugd. Batava, in qua Jacobo Arminio acerrimè reſtitit; exin Groningana. Adhibitus dein, cum aliis, procurandæ verſioni Bibliorum S. novæ in linguam Belgicam, ſummâ fide & dexteritate munere functus eſt. Obiit An. Chr. 1641. æt. 78. Opera ejus 1. Volum. in folio extant. Vide *Vitas* Profeſſorum Groning.

Gomer, fil. Japhet. Gen. 10. & 13. Caput Gomeritarum, prope Syriam, habitantium. An potius Gallorum, qui & ipſi Gomeritæ dicti? Joſeph. *Antiq. l.* 1. Euſeb. Zonaras, Iſidorus, Dupleix *Mem. Gall. l.* 1. *c.* 1. De hoc vide inprimis Boch. *Geogr. Sacr. l.* 3. *c.* 8. Item fil. Diblaim, uxor Oſee, Oſe. 1. Lat. *conſummans*, vel *conſumens*, vel *deficiens.*

Gomera, Inſ. maris Atlant. una ex Fortunatis, inter Teneriffam & Ferri Inſ. cum opp. cogn. & portu capaci. Aliàs *Theode.* P. du Val.

Gomerus Gallus, omnium primus ſuas poſuit colonias in regno, quod pòſt Italia dicta eſt, & regionem de ſuo nomine cognominavit, illosque docuit leges & inſtituta. Beroſus *lib.* 3.

Gemolita, pop. Idumææ. Steph.

Gomorrha, urbs fuit Judææ, in ora lac. Aſphaltitis, quæ unà cum Sodomis cœlitus conflagravit. In quarum loco nunc Mare mortuum, in cujus littore poma arborum, ſpecie inſigni, ſed intus favillacea. Geneſ. 19. Itiner. Or.

Gomphi, urbs Theſſaliæ. Steph. Hujus, inquit Ferrarius, meminit Statius 4. *Sylv.*

> *Et crebris iter alligare Gomphis.*

Sed quid, quæſo, urbi Thraciæ in Viâ Domitianâ? Quodnam epitheton civitatis *creber*? Quomodo iter urbi alligatur? Apage has nugas, Et *gomphos* apud Papinium habe pro nomine appellativo, i. e. *paxillis*, *palis*, vel *cuneis.*

Gondamirus, Hiſp. Rex. an. U. C. 1355.

Reges & Duces.

Gondebaldus, Burgundionum R. Gondiochi primogenitus, diviſione regni cum fratribus factâ, an. 477. Gondegiſilum mox ſecundò genitum, in ſuas partes pertraxit, ut Chilpericum & Gondemarum pelleret. Sed victus, aliquandiu delituit. Dein Viennâ direptâ, pacem ſubjectis dedit, egregiis legibus latis. Poſtmodum à Gondegiſilo, Clodovei R. ſocietate nixo, rurſus prope Divionem, victus, minimè animum deſpondit: ſed Avenionem ſe recipiens, ibique à Clodoveo obſeſſus, cum illo pacem fecit. Viennâ dein ſecundâ vice direptâ, & cum Clodoveo colliſus, in Italiam profectus eſt Theodoricum ſuppetias rogaturus. Sed ibi obiit Arianiſmo immortuus, an. 508. Greg. Turon. *l.* 2. Aimon. *l.* 1. Paradin. *Hiſt. Burg. l.* 2.

Gondebaldus ſeu *Gondamundus*, Vandal. R. in Africa Hunerico agnato ſucceſſit, an. 485. Principio in Orthodoxos mitis, mox ſævire incepit, anteceſſores ſimiliter Arrianos imitatus. Obiit a. 495. Succeſſit Thraſymundus frater. Procop. *de B. Vandal. l.* 9. & 10.

Gondebaldus, fil. nothus Clotharii I. An piſtoris? V. Greg. Turon. *l.* 6. Ad Tiberium II. Imp. profectus, in pretio fuit. A Guntrano Boſone, qui Conſtantinopolim venerat, petitus Galliæ R. Imperatoris viribus nixus Maſſiliam venit, ibi magnificè exceptus: ſed à Guntrano ſpoliatus & deſertus eſt. Chilperico dein mortuo ipſi à Proceribus Regia dignitas delata, ſed is à Guntrano, cui à ſuis proditus erat, tandem penitus ſublatus eſt. Aimon. Paul. Æmylius, &c.

Gondebaldus, Dux copiarum Sigeberti, fugatus in Turonibus. Childebertum, patre mortuo, Regem Auſtraliæ proclamari curavit. Item, Monachus Pictav. operam omnem adhibuit, ut Ludovicum Pium à filiis in Monaſterio detentum liberaret. Voto potitus, cùm à Pipino prohiberetur, pro lubitu verſare Pium, contra illum Patrem concitavit.

Gondebaldus, vide *Gundebaldus.*

Gondegiſilus, Genevam Regni ſui ſedem conſtituit; à fratre Gondebaldo coactus, illius leges ſuis ſubditis obtrudere. in prælio contra Clotarium R. ad hunc, deſerto fratre, ſe applicuit. Hinc fuſus Gondebaldus, Avenionem confugit, mox pace cum Clotario initâ. Gondegiſilum Viennæ obſedit: quâ expugnatâ Gondegiſilus in templo Ariano, cum Epiſc. quodam, occiſus eſt. Greg. Tur. *l.* 2. Paradin. Delbenus, Chenius, *Hiſt. Burg.* V. *Gondebaldus.*

Gondemarus, quartus fil. Gondiochi, Burgund. Regis, pacificè partem regni, quæ ipſi in diviſione obvenerat, aliquandiu poſſedit, dein cum fratre Chilperico Viennæ, à Gondebaldo maximo natu obſeſſus, in turre quadam fortiter ſe defendens, occiſus eſt. An. 477. Item, frater Sigiſmundi, bis terve prælio contra Gallos, infelix. Item Rex Viſigothorum, Witerici ſucceſſor, Anno 610. per an. 2.

Gondiochus I. vel *Gondicarius*, R. Burgundionum, poſt cladem 20000. ſuorum ſubditorum, qui Belgicam depopulabantur, pacem impetravit ab Aëtio. Dein ab Utparo ſeu Octaro, Hunnorum R. alii dicunt, ab Attila, occiſus. Pater Gondiochi & Chilperici. Proſper *in Faſt.* & *Chron.* Idatius, *in Chron.* Caſſiodorus, Jornandes, Sigonius, &c.

Gondiochus II. fil. prioris, Theodorico junctus, Rechiarum Suevorum R. occidit. Romanis aſſociatus, Vienna & Lugduno captis, Galliæ partem ſubjugavit: Pater Gondebaldi, Gondegiſili, Chilperici & Gondemari: Quorum hi ab illis oppreſſi. Jornand. & Idacius *in Chron.* Chen. Delbenus, *Hiſt. Burg.* Chorerius, *Hiſt. Delph.*

Gondioda, uxor Clodomiri, fil. Clodovei, R. Aurel. mater Theobaldi, Guntteri & Clodovei. Quorum illis à Clotario occiſis, hic monaſticam vitam eſt amplexus. Aliàs *Gondeucha*, vel *Gondtheucha*. Clotario dein nupta, nullos liberos ſuſtulit. Greg. Turon. Aimonius Tilletus *Hiſt. Franc.*

Gondra, Thraciæ pop. Herod. Vide Steph.

Gonen, urbs Thraciæ. Steph. Ejus incolas aliqui vocant *Adrianopolitas.*

Goniades, nymphæ juxta Cytherium fluv. ſacellum habentes, de quibus opinio eſt, earum aquas ægros ſanitati reſtituere. Strabo *libr.* 8.

Gonni, urbs Perrhæbæ. Steph. *Gonnus* Ptolemæo, *Gonocondylos*, ut videtur, Livio. *Gonos* & *Gonuſſa* Lycophroni.

Gonoeſſa, Ætoliæ civitas Seneca *in Troadibus*,

An carens nunquam Gonoeſſa vento!

Habuit ex Homero *Iliad.* 2. qui Γονόεσσαν αἰπεινὴν vocat.

Guntharius, fil. Clodomiri, à Clotario I. & Childeberto patruis, inter Clotildis Aviæ amplexus, cum Theobaldo fratre occiſus. Gregor. Turon. Aimonius, &c.

Gontiana, Marmolio *Gemaa*, aliis *Gnimba*, opp. mediterr. Mauritaniæ Tingit.

GonZaga, vicus Lombardiæ Tranſp. in agro Mantuano, ubi villa ſumptuoſiſſima Principp. Mantuan.

Goodmannus Chriſtophorus, Anglus, ſcripſit ſub Maria & Elizabetha R. de Gynæcocratia.

Goplus, lacus Polon. maj. in Cujavia prov. Vide *Guplo.*

Gorama, reg. Arabum Scenitarum. Steph.

Gorcomium, vide *Goricum.*

Gordene Ptol. *Gorduena* Strab. *Corduena* Dioni, Caſtaldo *Curdi*, reg. Armeniæ maj. in confin. Meſopotamiæ.

Gordenia, vide *Gordynia.*

Gordiaa, reg. Perſica, Stephanus, qui populos ejus Gordos, & Gorgyas, & Gordochos nominat & montes *Gordyaos.*

Gordianus Imper. fil. Metii Marulli ex Ulpia Gordiana, à Gracchis Trajanoque originem arceſſens, Conſul cum Alexandro, Proconſul in Africa fuit. Ubi, Maximino Imperium arripiente, Imperator proclamatus eſt. Filium cognom. in conſortium cùm aſciviſſet, à Capelliano, Mauritaniæ Præf. victus, filio an. 46. in prælio interfecto, ſibi ipſi mortem intulit, anno ætat. 80. Chr. 237. Uterque literatus fuit, & prior inſuper *Antoniadum*, poematis auctor. Jul. Capitol. *de 3. Gordd.* Herodian. *lib.* 7.

Gordianus Jun. filius ſecundi, aut prioris ex filia nepos an. æt. 16. Imper. dictus, anno 2. Imp. defectione Sabiniani in Africâ ſopitâ, pacem Imperio conciliavit. Perſas, jam Antiochiâ potitos, repulit: Miſithei Philoſophi, cujus filiam ducturus erat, conſilia ſecutus. Occiſus à Philippo, Prætorii præfecturâ poſt Soceri obitum donato, in collimitio Perſiæ, an. Chr. 244. Imp. 6. Iidem, Aurel. Victor, &c. Vide ſupra. De *Gordianis* ſic Caſaubonus: Tres *Gordianos* ſeparatim deſcribit Capitolinus, totidemque agnoſcunt Herodianus, & Aurelius Victor, non ille Schotti, ſed alter: nam is auctor, quem ille edidit, duos ſolùm prodit, & in totâ hiſtoriâ à Capitolino diſſentit. Sed jure Capitolinus imperitos ſcriptores paulò pòſt nominat eos, qui duos fuiſſe Gordianos ſcriberent, quo tamen in errore plerique veterum ſunt verſati, ut Eutropius, Euſebius, Zonaras, aliique. Cedrenus verò quas nugas blaterat in hiſtoriâ Gordianorum! Omittit eos, qui in Africâ perierunt: eum nominat, qui cum Maximo & Balbino factus Imperator. Sed Maximus Albinus illi unius Auguſti ſunt nomina: cui ſucceſſiſſe ait Publianum, qui ſine dubio Pupienus eſt intelligendus, & putarem ita corrigendum, niſi ex eodem fonte Publium inveniſſem in Græcis faſtis nominatum. Simili errore eundem vocat Zonaras Πουπηιανὸν ac diverſum facit à Maximo. Sed reliqua Cedreni ſpectemus: Huic, ait, ſucceſſit Ἰούνιος. Quis iſte? haud dubiè monſtrum in hiſtoriâ, confictum loco Gordiani ſecundi. Hic Latinis cognominatur à re *Junior*, inde ille fictitius Ἰούνιος. Nam & in Faſtis Græcis ſcriptum offendimus Γορδιανὸς Ἰούνιος, non abſimili culpâ. Poſt hunc, inquit, regnavit fil. ejus Gordianus 4. an. Hic nempe eſt tertius Gordianus, quem non defuere, qui Junioris filium dicerent. At quid dicemus de ſequentibus verbis? Μετὰ Γορδιανὸν ἐβασίλευσεν Οὐνίωρος υἱὸς αὐτοῦ, ἔτη δύο. Quis, malum, iſte *Uniorus*? profectò *Junior* eſt Gordianus, quem immani errore refert hic in ſcenam Cedrenus. Quare videant tirones, quantum in Romanis rebus recentioribus Græcis ſit fidendum. Hactenus Caſaub.

Gordianus, Romanus, Græcè doctiſſimus, ſcripſit hortatu Juſtiniani, Placidæ, à piratis occiſæ, &c. vitam, an. 539. Vide Poſſevin. Simler. Voſſium.

Gordieum, urbs magnæ Phrygiæ juxta Cappadociam, à *Gordio* patre Midæ, nunc *Sardis* vocatur. Steph.

Gordiene, mons Armeniæ, ubi primùm Arca Noë conſtitit. Vide Bochart. *Geogr. Sacr. l.* 1. *c.* 3.

Gordii murus, urbs Midæ, à *Gordio* filio condita. Steph.

Gorditanum. Sardiniæ promunt. Ptol. *Capo Lugudori*, Pineto; *Argentar* verò Nigro dicitur. Baudrando *Capo di Monte falcone*, in ora Occ. Sardiniæ, verſus Bor. & Herculis Inſ. vix 10. mill. à vico *Argentera* in Sept. 20. à Saſſari in Occ.

Gordium, urbs Phrygiæ ad Sangarium fluv. Xenophon. Vide *Gordieum*. Hanc *Gordiam* vocat Juſtinus *l.* 11. *c.* 7. *Gordien urbem petit, quæ poſita eſt inter Phrygiam majorem & minorem.* Falſum, inquit Voſſius. Non enim inter Phrygiam major. & min. ſita urbs Gordium, ſed inter Phrygiam min. & Cappadociam. Stephanus, Γορδίειον, πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας, πρὸς τῇ Καππαδοκίᾳ, ἀπὸ Γορδίου τοῦ πατρὸς Μίδου. Alii tamen ſimiliter in Phrygiâ min. ad Sangarium ponunt: Sed ineptè. Ineptiunt quoque illi, qui eandem ac Sardes faciunt. Celænas enim Alexander jam ceperat, neque quiſquam prodidit, eum regreſſum in Phrygiam Helleſpontiacam.

Gordius, Rex Phrygiæ, Midæ pater, ex Telmiſſiana puella, quæ ipſi ſuaſerat, ut, ſub regis titulo, Jovi faceret: Ruſticus alioquin & ignobilis, ideò tamen, omine aquilæ aratro inſidentis prævio, rex deſignatus & conſalutatus ab omnibus, quòd ex oraculo Apollinis primus templum ingreſſus fuiſſet, in cujus rei memoriam, lora in templo ſuſpendit, in quibus nodus viſebatur propemodum indiſſolubilis; unde Prov. *Nodus Gordianus*; Quem nodum Alex. M. cùm diſſolvere non poſſet, diſcidit, oraculo eluſo. Curt. *lib.* 3. Arian. *lib.* 1. & 2.

Gordius, pater Pſammetichi, qui Corinthi tyrannidem per triennium tenuit. Ariſt. 5. *Pol.* 12. Item Epiſc. Hieroſol. poſt Germanionem ante Narciſſum. Euſeb. *Chron.* Baron. *A.C.* 186.

Gorduni, Gall. Belg. pop. ſub Nerviorum imperio. Cæſar. Hodie *Gandavenſes*, Marliano. Sanſoni fuere ſub Morinis, ubi nunc Cortracum, ad Legiam ſeu Litam fluv. Gandavenſes autem, ubi aliàs Centrones.

Gordus, urbs Phrygiæ magn. Gordio finitima. *Juliogordus* Ptol. *Juliopolis* & *Gordiu come.* Plin.

Gordynia, urbs Macedoniæ. Steph.

Gorgias, qui & *Gorgatas*, Nobilis Macedo, qui, cùm Olympiadis gratiâ tegeretur, nihilominus ab Amyntâ invitus in militiam è patriâ extractus eſt. Curt. 6, 7.

Gorgias, rhetor celeberrimus, qui, pulcherrimum librum de concordiâ, Græcis tunc inter ſe diſſidentibus, recitavit Olympiæ. Item, auctor 4. libb. de figuris Rhetoricis, quas Rutilius Lupus in epitomen redegit.

Gorgias, traducitur ab Ariſtoph. *Veſp.* ut proditor, barbarorumque partes fovens.

Gorgias Athenienſis de ſcortis Atticis ſcripſit. Athenæo teſte *l.* 13.

Gorgias Leontinus Philoſophus, Empedoclis diſcipulus, Socratis autem & aliorum philoſophorum, & rhetorum præceptor. Cic. *de Bruto.* & *lib. de Oratore.* Hic arte ſuâ tantum pecuniæ corraſit, ut auream ſtatuam primus omnium poneret, in templo Apollinis Delphici. Auſus eſt primus in conventu poſcere, quâ de re quiſque vellet audire: ac de omni re, quæcunque in diſputationem, quæſtionemque vocaretur, ſe copioſiſſimè dicturum eſſe profitebatur. Is inſtituit orationem extemporalem, & declamationes exercitationis causâ. Philoſtratus, Quintil. Cic. Ad Athenienſes cum Tiſia miſſus, auxilia contra Syracuſanos impetravit. Obiit an. æt. 108. Diod. *l.* 12. Thuc. Athen. Plut. &c.

Gorgippia, urbs Indiæ. Steph.

Gorgippus, filius Satyri, Patris in regno Ponti ſucceſſor. Polyæn. *libro* I.

Gorgo, navis, in quâ Perſeus, ubi Meduſam Gorgonem ſuperaſſet, vectus eſt ad ſuos, ita dicta à *Gorgonis*, id eſt, Meduſæ capite, quod in eâ repoſitum fuit, & unà cum Perſeo avectum.

Gorgon, *Urgo* Plinio & Melæ, inſula parva & montoſa maris Tyrrheni, Capraria proxima. Mem. ejus Rutilius *lib.* 1.

Aſſurgit ponti medio circumflua Gorgon.

Baudrando inter oram Tuſciæ & Corſicam, aliàs ſub Piſanis, nunc M. Hetru-

M. Hetruriæ D. In ea tantùm eſt vicus cum turri. 25. mill. à Liburno in Occ. 40. ab oſtio Macræ in Auſtr.

Gorgones, Phorci ex Ceta filiæ, Meduſa, Stheno & Euryale, quæ Dorcadas inſulas in Oceano Æthiopico ſitas, habitaſſe dicuntur, contra Heſperidum hortos. Virg. *lib*. 6. Natal. Com. *lib*. 7. Nomen habent à *truculentia*, quam Græci Γοργότητα appellant. Scribit Diodorus, fœminas fuiſſe in Africâ bellicoſas, adverſus quas Perſeus bellum geſſit, & earum reginam Meduſam ope Minervæ, i. Virtutis, debellavit, ac interfecit.

Gorgones, *Gorgades* Plinio, & *Heſperides*, Inſulæ maris Atlantici, verſus Afr. & prom. Viride. *Satyrides* à Pauſaniâ *in Atticis* vocari nonnulli opinantur. Hanno *Gorgllas* vocat in *Periplo*. *Iſole di Capo Verde* hodiè vocantur, teſte Ferrario. Sub Portugall. R. Sunt 10. numero. Vid. *Capitis Viridis* Inſ. & *Heſperides*.

Gorgonia, Pallas dicta eſt, quòd Meduſam, unam ex 3. Gorgonibus, quæ concubitu ſuo templum Deæ profanaverat, Perſeus, Minervæ ſcuto armatus amputato capite occidiſſet. Fabulantur autem Gorgonis caput tale fuiſſe, ut homines hoc conſpecto ſtatim in lapides verterentur.

Gorgonius, vir nobilis, Diocletiano Imperatore, pro Chriſtianâ religione vitam ſuſpendio finivit, cujus corpus mortuum famelicis canibus objectum eſt, quod tamen remanſit intactum. Item viri proprium malè olentis, Horat.

Paſtillos Ruſillus olet, Gorgonius hircum.

Gorgonſola, opp. Duc. Mediol. ad incile *Martezana*, in dominio utili Trivultii Princ. 12. mill. à Mediolano in Ort.

Gorgopas, vir qui Eunomum apud Zoſtera vicit, naves 4. cepit, à Chabriâ ſuperatus occubuit. Xen. *l*. 3.

Gorgophorus, Pallas dicta, quòd in ejus clypeo Meduſæ *Gorgonis* caput eſſet inſculptum, apud Cicer. *orat. antequam iret in exilium*.

Gorgus, filius Theronis, Agrigentinorum tyranni, quomodo Patrem, in invadenda tyrannide adjuverit, V. Polyæn. *l*. 6.

Gorgus, rerum metallicarum vir callentiſſimus, cujus operâ in metallis uſus eſt Alexander. Strabo *lib*. 15. Καὶ χρυσεῖα καὶ ἀργυρεῖα ... πολλὰ ... ἐν ἄλλοις ὄρεσιν ... , ὡς ἱστόρησε Γόργος ὁ μεταλλευτής.

Gorgyſia, locus in Samo, unde Bacchus *Gorgyienſis*.

Gorgythion, Priami & Caſtianiræ Threſſæ fil. qui in bello Trojano à Teucro, Telamonis filio, confoſſus occubuit. Homerus *Iliad*. Θ.

Gorcum, Hollandiæ mer. civitas probè munita, eleganti caſtro inſignis, Vahalim fluv. ex tribus alterum, quibus Rhenus in Oceanum effunditur, præterlabentem habet. Hic ex altiſſima turri, duæ ſupra viginti urbes muris ſeptæ conſpici poſſunt, cum ruſticorum villis, & non paucis nobilium habitationibus. Lætiſſimis paſcuis abundat, unde in butyro, lacte, caſeo, fere tota incolarum negotiatio conſiſtit, quæ Antuerpiam & ad alia loca non ſine maximo emolumento exportantur. Lud. Guicciardinus. Baudrando ad Molam, ubi Lingam recipit. 3. leuc. à Dordraco in Ort. 2. à Viana in Auſtr.

Goritia, urbs munita Fori Julii, ad Sontium fluv. Comitat. cognom. caput, ſub Auſtriacis, in confin. Venetorum, inter Alpes & ſinum Tergeſtinum 4. leuc. Germ. ab Aquileia in Bor. totidem à Palma in Ort. Baudr.

Goritia Palatinatus Archiducum Auſtriacorum. Nomen habet ab ejus urbe primaria *Goritia* dictâ. *Julium Carnicum* Ptolemæus vocat. Dravum flu. pro limite ad Sept. habet, & Forum-Julii Meridiem verſus.

Gorlitium, vulgò *Gorlitz*, urbs primaria & permunita Luſatiæ ſuperioris, inter paludes: ædificiorum nitore atque frequentia clara, ut & murorum foſſarumq; ambitu, ſitu montoſo, Niſſæ fluminis propinquitate firma, ex quo molitores, cereviſarii, tinctores, aliique ejus oppidi cives magnas commoditates percipiunt: ejus tranſitus ponte ligneo, tecto percommode clauſo, opportunè conjungitur. Oppidum ipſum prima fundatione conſtructum anno poſt Chriſtum natum 1131. ejus annales perhibent. Funeſto verò deinde incendio, anno ſalutis 1331. immitis Vulcani ſeveritate conſumptum, ut ne unica quidem domus remanſerit: poſt eam autem ruinam, anno ferè octavo venuſtè reparatum: Bohemiæ regno ſubditur, ſicut & Luſatia. Metel. Antea ſub Bohemiæ R. nunc ſub Electore Saxoniæ. 4. leuc. à Budiſſina in Ort. 2. à confin. Bohemiæ. Baudrandus.

Gormanum, vulgò *Ganzer*, oppid. Tranſylv. prope Claudiopolim.

Gornacum, vulgò *Gournay ſur Aronde*, ab amne *Aronda*, ad alterius Normannici differ. Oppidul. prov. Inſ. Franciæ, in confin. Picardiæ, 4. leuc. à Compendio in Circ. Ambianum verſus.

Gorneas, munitum caſtellum in Armenia. Tac. 12. 45.

Gorſio ſeu *Gurſio*, Lazio *Corck*, opp. Hung. ad Zarvvichium flu. medium fere inter Albam R. & Quinque Eccleſias.

Gortua, Euboicæ quondam gentes, Medos ſecutæ, ſed tunc, cùm in exercitu Darii ad Arbella erant, degeneres & patrii moris ignaræ. Curt. 4. 98.

Gortyn, *Gortys*, & *Gortyna*, op. mediter. Cretæ ad Lethæum fluv. Plin. 4. 12. Hic Philippus Epiſc. floruit A.C. 175. Hinc *Gortynius*, ut *ſpecula Gortynia* apud Statium, quibus *Gortynenſes* celebres fuere. Luc. *l*. 3.

——— Nec Eois pejor Gortyna ſagittis.

Idem *libr*. 6.

Dictaâ procul ecce manu Gortynis arundo
Tenditur in Scævam.

Ovid. *Met*. 7.

Nec Gortyniaco calamus levis exit ab arcu.

Gortynia, opp. Arcadiæ in Peloponneſo ad Gortynium fluv. teſte Pauſaniâ, qui *in Corinthiacis* Æſculapium *Gortynium* vocat.

Gorzia, Monaſterium à Chrodegango Mettenſi Epiſc. conditum, An. C. 768. ad fluv. parvum Gorziam qui Gorziam monti impoſitam prætcrlapſus, ſupra Mettos in Moſellam defluit, apud Novigentum *Noviant*. Vulgò *Gorze*, in Comitatu Scarponnenſi. Hadr. Valeſius *Notit. Gall*.

Goshen, id eſt, *appropinquatio*, vel *approximatio*, civitas in tribu Judæ, quam & expugnavit Joſue. Joſ. 10. Item Ægypti regio, in quâ Iſraelitæ olim habitabant, antequam in Terram promiſſionis pervenerunt.

Goslaria, urbs Saxoniæ ad Goſam fluvium in Hercinia. Eam Henricus Auceps, pater magni Othonis, condidit: an. 1051. in formam civitatis erecta & munita eſt, A. C. 12[illegible]1. poſtquam ab Ottone R. clam occupata fuiſſet. Imper. Henricus tertius urbem iſtam mirificè ornavit, & è parvo molendino, ut ajunt, vel tugurio venatorio in tam magnam, ſicut hodie cerni poteſt, urbem, bono provexit auſpicio. Metel. Baudrando eſt ad fontes Okræ amnis, in Duc. Brunſuicenſi, ſui tamen juris. Vix 5. mill. Germ. ab Hildeſio in Eur. Lambertus Schafnaburgenſis, ſub anno 1070. hanc Regiam villam vocat, quam pro lare domeſtico Teutonici Reges ſint incolere ſoliti. Idem eandem clariſſimum appellat Regni domicilium: Unde hodieque Cæſareum ibi palatium. De controverſia, quæ huic civitati cum Ducibus Brunſuicenſibus, qui jus protectionis in ea habent, Vid. Hordlederum *de cauſis belli Germ. lib*. 4. *cap*. 46. Accuſata à Duce, an. 1541. & à Camera Imperiali proſcripta, ſed executio à Joh. Friderico Saxoniæ El. cui confœderata erat, impedita eſt. Obſeſſa an. 1552. ab Henrico D. metallifodinas Rammelsbergenſes ei ceſſit: quas mortuo Friderico Ulrico Duce A. C. 1634. rurſus occupavit. Vid. Limnæum Enucl. *lib*. 4. *c*. 20.

Goslens fons, locus Galliæ, in diœceſi Rotomagenſi, Gornaco ac Firmitati in Brajo vicinus, proximus finibus Bellovacorum, quibus & à nonnullis attribuitur. Vulgò *Gaulleſontaine*. Hadr. Val. *Not. Gall*.

Goſtinna, urbs & Caſtellania Poloniæ mai. In Palatinatu Ravenſi, carcere & morte Demetrii Suiſcii, M. Ducis Moſcoviæ nobilis. 2. leuc. à Viſtula fluv. & à Ploſco in Auſtr. cum arce ſatis munita.

Goſvinus Boſſutus, hiſtorica quædam ſcripſit, vitas inprimis quorundam pietate illuſtrium. Voſſ. *de H. L.*

Gota, Germanis Mercurius erat, à quibus adorabatur. Unde hodieque Deum *Got* dicunt.

Gota, Inſ. Japoniæ, cum urbe cognom. in ora reg. *Ximo*, inter Coream ad Auſtr. & Amacuſam ad Ortum.

Gotarzes, Artabani frater, qui necem ipſi filiiſque maturavit: ſed ab altero fratre Vardane pulſus, eo mortuo regnum recuperavit. Contra quem ſubmiſſus Meherdates fil. Vononis, imperante Claudio, fruſtra fuit: Nam Gotarzes prœlio victor.

Gotha, urbs parva Thuringiæ, à *Gothis* condita, An. D. 923. celebri murorum ambitu ac propugnaculis decorata. Media ferè inter Erfordiam ad Ort. & Eiſenacum ad Occ. Admirandæ fortitudinis caſtrum habuit *Grimmenſtein*, quod ſolo æquatum eſt, an. 1567. Ferdin. I. Imperatoris & Ordinum Imperii mandato, capitali ſupplicio affectis Nobilibus illud vi retinentibus, L.Loydius. In dit. Ducis Weimarienſis, è domo Saxonica, cujus familiæ hiſtoria paucis hæc: Johannes Fridericus El. bello Smalcaldico captus, Electoratum Mauritio agnato cedere coactus eſt, Gothamque tenuit. Hujus filius Joh. Fridericus II. Gothanam lineam orſus eſt, fratre hujus Joh. Wilhelmo Wimarienſem incipiente. Prior, quòd proſcriptos ab Imp. tueretur, & ipſe proſcriptus, arxq; Gothana, ut dictum, diruta eſt. Sed filii ejus Joh. Caſimirus & Joh. Erneſtus, Anno 1570. in gratiam recepti, quorum ille Coburgi magno aulæ ſplendore habitavit, Gymnaſii Caſimiriani auctor, hic Iſenaci ſedem habuit. Obierunt ambo ſine hæredibus maſculis: A. C. 1633. & 1638. ſic ad agnatos Wimarienſes revoluto principatu filii Johannis Ducis Vinarienſis, Wilhelmus quidem Vinarienſis, Erneſtus verò Gothanæ novæ linearum conditores fuere; quorum hic, permiſſu Imp. arcem Gothanam, nomine *Grimmenſtein* in *Fridenſtein* commutato, reſtauravit & cum urbe muniit. Pater ex Eliſabeta Sophia agnata egregiæ prolis, in qua ad pietatem, virtutes & literas formanda, poſt publicas curas, totus ſemper fuit. Ex his Joh. Erneſtus Anno 1657. mortuus, ſpes in herba præcidit, ſuperſunt Fridericus, Albertus, Bernardus, Henricus, Chriſtianus, Erneſtus, & Joh. Erneſtus, pu-

blicis vocis & totius Imperii applauſibus ex aſſe reſpondentes. V. Phil. Jacobi Speneri *Syllogen Geneal. Hiſtor. p.* 126. 127.

Gothalani, mixta gens ex Gothis & Alanis. Prudent.

Gotheburgum, urbs Sueciæ permunita, cum portu commodo in Weſtrogothia, in ora maris Balt. Ubi obiit Carolus Guſt. R. Anno 1660. 3. mill. Germ. à Bahuſio in Auſtr. Item, Opp. novæ Sueciæ, prope fluv. Auſtrinum, vix 10. mill. Germ. ab ora maris Bor. Suecis erepta à Batavis, nunc ſub Anglis.

Gothfredus, Apuliæ Comes, An. Dom. 1049. Germanicè ſig. *Gods peace.* Apud Danos quoque *Guthfredahed* eſt *Godlineſs.* Plures hujus nominis in recentioribus hiſtoriis occurrunt, inter quos *Gothfredus* Bullionius ab exercitu Rex Hieroſolymorum conſtitutus, An. Dom. 1000. Vid. *Godefridus.*

Gothi, vel *Getthi*, hodiè *Polonei*, teſte Matth Michovienſi, pop. Sarm. Europææ, Boreale latus maris Euxini accolentes, prius *Geta*, teſte Iſidoro. Regio eorum *Gothia*, inter Tyram & Boryſthenem. V. *Gothia*, & *Getthi.*

Gothia, pars Auſtr. Sueciæ, inter Sueciam propr. Norvegiam & mare Balt. Triplex eſt, *Occid.* cujus provinciæ *Weſtrogothia*, Dalia & Vermelandia. *Orient.* cujus prov. Oſtrogothia, Smalandia, Selandia Inſ. & Gothlandia Inſ. & *Merid.* cujus prov. Scania, Hallandia & Blekingia. Quæ tres ultimæ, prius Danici juris, nunc ſub Suecis ſunt. Hinc Gothi oriundi, quamvis illos alii à Getis deducant, Aſiæ pop. qui fertilius ſolum quærentes in Boſnia, Thracia & Bulgaria primò ſedes fixerint, dein in oram Baltici maris effuſi ſint, ſub Alarico. Hoc certum, primùm ſub Decio innotuiſſe, Anno 251. & à Theodoſio in Thracia victos & baptizatos eſſe, poſtquam jam ſub Conſtantino M. fidei principia hauſiſſent: unde Epiſc. eorum Conc. Niceno interfuiſſe legitur. Ulphilas poſtmodum, Præſul eorum, in Arianam prolapſus hæreſin, eandem toti genti affricuit. Sub Decio Mœſiam vaſtarunt & Thraciam: Sub Galieno Græciam, Macedoniam & Aſiam depopulati ſunt, aliisque temporibus in Provincias Imp. Romano ſubjectas incubuerunt. Nixus illorum viribus Procopius, Imperium occupare conſtituit, Valens ab iis victus, Roma ſub Alarico capta, totaque Italia ſub Honorio afflicta eſt. Poſt Alaricum, Ataulphus Wiſigothorum, i. Occidentalium Goth. Regnum orſus eſt, in Aquitania & Gallia Narbon. quod deſiit in Alarico II. à Clodoveo in prælio occiſo, Anno 506. Aut potius in Hiſpaniam translatum eſt, fundamentis jam antè jactis, duravitque per annos 300. donec Rodericus inde à Mauris & Saracenis Afris pulſus eſt. Theodoricus, à Zenone adoptatus, contra Odoacrum Herulum, in Italia regnum Oſtrogothorum fundavit, quod extinctum, Totila & Teja, à Narſete, occiſis, Anno 552. poſtquam ſtetiſſet annos 58. Vid. Agathiam, Jornandem, Procopium, Caſſiodorum, Sidon. Apollinarem, Iſidorum, Joh. & Olaum Magnum, Cluverium, Sanſonem, &c. ut & infra in voce *Getthi.* Item prov. Galliæ.

Gothica Lex, condita A. C. 466. Iſidor. *Chron. Gothor. Era* 504. *anno imperii Leonis octavo, Euricus pari ſcelere, quo frater, ſuccedit in regnum, annis* 18. Et infrà, *ſub hoc Rege Gothi legum inſtituta ſcriptis habere cœperunt: nam antea moribus & conſuetudine tenebantur.* V. plura in *Lex Wiſigothorum.*

Gothini, pop. Germ. Tacito, qui Marcomannorum terga claudunt, & ferrum effodiunt. Hos hodiè eſſe, qui *Kuttenberg* Bohemiæ urbem incolunt, ubi argentifodinæ ſunt, vult Lazius in ſuâ Auſtriæ tabulâ, quam ſuâ manu æneis laminis cælavit. Aliis erant verſus Viadrum fluv. & ad Ort. Marcomannorum, ubi nunc pars Sileſiæ prope Vratislaviam.

Gothiſcandia ſeu *Gothlandia*, eadem cum *Gothia.*

Gothlandia, Inſ. Sueciæ, in mari Balt. q. *bona terra*, quia fertiliſſima, 15. leuc. ab ora litt. Oſtrogothiæ in Ort. Longa eſt à Sept. in Mer. 12. leuc. Suec. circiter, lata 5. ab Ort. in Occ. Ibi opp. *Wisby*, aliàs urbs ampla & emporium celebre.

Gothofredus Dionyſius, JC. celeberrimus, ſec. præt. Pariſiis natus 1549. docuit Argentinæ.

Gothoniel, id eſt, *hora*, ſive *tempus meum Deus.* Nomen viri. 1. Par. 27.

Gothunni, pop. Sarm. Europ. ex *Gothis & Hunnis* permixtis nominati. Claud. *l. 2 in Eutrop.*

—— *Oſtrogothis colitur, mixtiſq; Gothunnis.*

Ubi tamen vir doctiſſ. Nic. Heinſius *Gruthungis* reponit, quem ſis vide.

Gotricus, Danorum Rex, adverſus Carolum M. ob Holſatos infelix: felicior in Radbodum, quem claſſe aggreſſus, Friſiam ſibi ſubjecit, incolaſque, omni argenti atque auri uſu ademto, ad vimineos torques lege lata redegit. Ei à ſatellite occiſo ſucceſſit fratris filius Hemingus, & poſt biennium Sigefridus. Ubbo Emmius *in Hiſt. Friſ.* A. C. 808. 809. 810. 812.

S. Gotthardi mons, ſub Lepontiis, altiſſimus, per quem ab Uraniis Helvetiis in Italiam trajicitur: quæ via tum in ponte tremente, tum in valle infernali, periculi plena. Conſtat multis verticibus, inter quos mons Furcæ, Germ. *die Furken*, à bifurcato jugo dictus. Aſper valde eſt, nec inhabitatur, limes inter Uranios & Valleſianos, Rhodani pater. Vid. Munſter. *Coſmogr. lib.* 3. qui refert, olim vocatum *Juberum*, & *Coatinum*, aut ſecundùm alios *Urſellum*: Joh. Baptiſtam Plantinum *Helv. Nov. Antiq.* & in voce *Lepontia Alpes.*

Getthi, pop. Scanziæ, q. *Goten*, ſeu *Guten*, ſic dicti ab advenis, ob ſummam in hoſpites lenitatem, quæ laus in ipſis, etiam ante Chriſtianiſmi tempora, eximia fuit: *Gothones* Tacito, *Gutones* Straboni, *Gythones* Ptolemæo, *Guttones* Pytheæ & Saxoni, *Juti* quoque & *Geati* mediæ ætatis ſcriptoribus. Olim ad mare Balticum uſque ſe extenderunt, cui proin nomen *Godanbels*, quod nobis *Codanus ſinus* dicitur. Diſtincti ſunt in celebrata hiſtoriis nomina Oſtrogothos & Weſtrogothos, à ſitu. E Scanzia primò ſeu Scandia, in Inſulam Viſtulæ, & in longinquiora, ad Mæotim & in Daciam, Mœſiam, Pannoniam, Thraciam Græciam, Macedoniam, Pontum, Aſiam Africam: In Occidentem quoque, Germaniam nempe, Galliam, Italiam, Hiſpaniam, Britanniam, &c. ſeſe effuderunt. Thraciam diripientes à Conſtantino coërciti ſunt, A. C. 321. Ab Hunnis ſedibus pulſi, à Valente Imp. tanquam fidei ſocii, per Ulphilam Epiſcopum ſubmiſſum ſeducti & in Thraciam recepti, arma in patronum vertère, A. C. 376. Vix ab urbe Conſtantinopoli ſub Gratiano amoti, miſſo Theodoſio, trans Iſtrum rejecti ſunt: mox audaciâ reſumtâ A. C. 381. per Fridigernum Græciam, per Alatheum & Safrachum Pannoniam devaſtarunt: ſub fœdus redacti ab Imper. cùm Regem illorum Athanaricum ſepulturâ honoraſſet. Gainas dein Gothus, ex gregario milite Dux, Arcadio negotium, A. C. 398. fecit, ſicut eidem Anno 395. Alaricus Gothorum Rex à Rufino immiſſus, ſed Ruffinus interfectus à militibus & Gainas A. C. 400. captus ac trucidatus eſt. Alarici ſucceſſor Ataulphus, Romam perditurus & *Gothiam* conditurus, ejus loco, ab uxore Placidia Galla, Honorii ſorore, prohibitus eſt, A. C. 412. In Gallia Tholoſam ſedem habebant, Hiſpaniæ magna parte ſubjugatâ, unde illos Rectiarius ejecturus, victus ſecurique percuſſus eſt, A. C. 457. Euricus dein Rex, illo multidominio Romanorum uſus, magnam partem Galliæ rurſus ſibi ſubjecit, A. C. 464. pater Alarici. Anno poſt eum 520. in Hiſpania, Almaricus cum Gothis Italicis, de Galliæ jure tranſegit, Chrotildes filiæ Chlodovæi maritus, Dalmatiâ Gothi pulſi ſunt, Anno 540. & Italiâ fere totâ exacti, A. C. 542. niſi Totila res prolapſas reſtituiſſet: Aſt hunc Narſes, & poſt eum Tejam, in Italia Gothorum ultimum Regem occidit, Italiâ recuperatâ, A. C. 553. quod ipſum ſtatua Theodorici affabrè facta Neapoli poſita præſignificaverat. Nam *paulo ante mortem Theodorici, compago lapillorum, caput conſtituentium, ſoluta eſt: ante Atalarici mortem venter diſſolvit: Amalaſventâ occumbente vitalia collapſa, tandem Gothis urbem obſidentibus, femora, pedes & reliquum ejus omne concidit.* Graſerus *in Hiſt. exot.* Poſt hos, Longobardi à Narſete evocati Italiæ incubuerunt, A. C. 568. ſed & in Hiſpania, ſub Roderico, à Saracenis & Mauris per Julianum Comitem ex Africa adductis, omnis nobilitas Gotthorum cecidit, A. C. 714. Galliam quoque Francis remiſerunt. Religionem quod attinet, ſcribit Adamus Bremenſis, etiam cùm in communi gentium errore verſarentur, reverentes tamen fuiſſe Epiſcoporum, ſi qui probi caſtique eſſent: de Chriſto ſermonem audiiſſe non invitos, uniuſque hominis operâ Gotthos converſos, cum Wermulanis parteque Scritofinnorum. Idem ſcriptor *Chriſtianiſſimi* titulo Amundum Suediæ Regem ornat. In diſcrimine poſiti opem à Deo poſtulabant, ſemper vim abſtinentes à ſubditorum ſibi populorum animis, quos, ipſi à Valente ad Arianiſmum ſeducti, fidem Nicænſem ſequi minimè prohibuerunt. Theudericus inprimis Weſtrogothorum, alterque Oſtrogothorum Rex à *Sidonio*, & Ennodio, eximiæ pietatis elogium ferunt. Et quidem hic, qui ne prima quidem literarum elementa noverat, res Gothicas, ad ſummum gloriæ faſtigium extulit: ſicut Theodatus contra, vir non literatus tantùm, ſed & Græcæ Philoſophiæ ſtudiis excultus, eaſdem de ſummo faſtigio in præceps jecit. Vid. Hug. Grotii *Hiſtoriam Gothorum*, item in vocibus *Gothi*, *Guthi*, *Juti*, *Oſtrogothi*, *Viſigothi*, &c. Gothicæ autem rei & Aquilonarium populorum delibatio, ad poſteriores antiquitates intelligendas apprimè conducit. Cùm hi omnes linguâ, moribus & inſtitutis parum inter ſe differrent, totamque ferè Europam armis victricibus ſubjugatam premerent: Hinc enim factum eſt, ut non ſolùm mores & leges, ſed & plurima vocabula in unaquaque gente haberentur communia. Quoad linguæ autem conſonantiam, veteri uſi ſunt omnes Germanicâ ſuis dialectis variatâ, antiquiorem & nativam magis retinentes, qui in Boream vergunt: Longiùs autem diſſiti ſunt in Bor. Gothi, olim Getæ, à vernaculo ſuo *Jas* i. gigas, denominati. Hi Daciam propriè coluere, Omnes conterranei, vel è finitibus regionibus oriundi, licet à diverſis populis, quibus bellum intulerunt, diverſimodè nuncupentur. Henricus Spelmannus in *Gloſſar. Archaeol.*

Gottinga, vulgò *Gottinghen*, urbs Germaniæ, in Ducatu Brunſuicenſi, ad Leinam fluvium, 3. leucis à Duderſtadio in occaſum, versùs Haſſiam, & 10. ab Hildesheimo in auſtrum. Olim ſub proprio Duce. Fuit autem *Gottingenſis*, quæ & Calenbergica dicta, lineæ auctor Ericus ſenior ſecundo-genitus Wilhelmi junioris Ducis Brunſuic. pater Erici jun. qui A. C. 1540. Patris ſucceſſor, in religione Evang. à matre Eliſabetha Brandeburgica inſtitutus,

tus, eam poſtea deſeruit. Otii impatiens, faſtu ac ſtolidâ taciturnitate vanis conſiliis ſe rapi paſſus, poſt multa turbulentè geſta, obiit ſine prole Papiæ A. C. 1584. hæreditate ad Guelferbytanos agnatos devolutâ: ſed & jam prius Albertus pinguis, Alberti M. filius *Gœttingam* tenuit, pater Erneſti, qui hunc principatum ad filium Ottonem tranſmiſit, in hujus filio cognom. ramo extincto. V. Spener. *Syllog. Geneal. Hiſtor.*

Gottorpium, vulgò *Gottorp*, arx Daniæ valida, in Jutia, exiguo ab urbe Sleſvvicenſi intervallo, ſedes Ducum Sleſvvici & Holſatiæ, qui hinc Duces Gottorpienſes perſæpe dicuntur. *Gottorpianæ* lineæ auctor Adolphus fuit Friderici Holſatiæ D. filius, frater Chriſtiani III. Daniæ Regis. Hic Adolphus Ditmarſos non ſine ſanguine domuit, A. C. 1559. Pater Joh. Adolphi, qui moriens A. C. 1616. ditionem Friderico fil. reliquit: Hic Friderico-ſtadium ab Arminianis condi paſſus, legatione poſtmodum ad Perſarum Regem miſsâ inclaruit. Obiit A. C. 1659. Pater Chriſtiani Alberti & Auguſti Friderici. Ejus verò frater Johannes, cùm primus ex Holſatis paſſus eſſet ſibi perſuaderi, ut hæreditariam portionem accepto apennagio non exigeret. Epiſcopus fuit Lubecenſis (unde ab habitatione ejus lineam Eutinentem vocant) & ſingulari prudentiâ Oeconomicâ non contemnendas opes collegit. Suſcepit is ex Julia Felicitate Wirtenbergica Johannem Auguſtum. V. Phil. Jac. Spenerum *Syllog. Geneal. Hiſtor.*

Gouda, vulgò *Goude*, urbs Belgii unit, in Hollandia, media ferme inter Ultrajectum ad ortum & Hagam ad occaſum, 5. leuc. utrinque, & 3. à Roterodamo.

Goverus Johannes, Eques Anglus, Poëta & Hiſtoricus, Gallicè, Anglicè & Latinè varia ſcripſit. Auctor Chronici libb. 7. cui titulus: *Vox clamantis in deſerto.* Richardi inſuper II. Henrici IV. Chronicon, & hiſtoriam Tripartitam orſus. Obiit Londini, Anno 1402. Statuam torquatam poſt obitum meritus. Voſſ. *de Hiſt. Lat. lib.* 3.

Goura, vulgò *Gouré*, arx eſt Africæ, in Nigritia regione, & in ora Oceani Atlantici, recens extructa & munita à Batavis, 5. leuc. diſtans a promuntorio viridi; eſtque in inſula parva littori ferè juncta.

Gourum, vulgò *Gouro*, urbs Aſiæ, in India, in regno Bengalæ, ad Gangem fluvium, 200. circiter milliaribus à Bengala urbe in Boream, & totidem à ſinu Gangetico, ſub dominio Magni Mogolis.

Gozan, id eſt, *tonſio*, *vellus*, ſive *tranſitus*, vel *corpus nutriens*: aut ex Syro & Ebræo, *entus nutriens*, fluvius in Meſopotamiâ. 2. Reg. 19.

Gozaura, urbs. Vide *Gazaura*.

G R.

Gracchopolis, poſtea Cracovia, teſte Antonio Bonfinio, *Crácovo*, urbs Poloniæ minoris, epiſcopalis & regia ampliſſima. Vide *Carrodunum*. Ejus mentio fit *in lib.* 7. *Itinerarii* ſic:

Hic ubi Sarmatico ſe jactat in orbe Viliſcum,
Millia quod Gracchi diſtat ab urbe duo.

Gracchus Titus Sempronius, Caii ac Tiberii pater, bis Coſ. ſemel Cenſor, bis triumphum meritus. Prætor Galliam ſubegit. Primùm Conſul in Hiſp. miſſus, Celtiberos in deditionem accepit, Iluricimque eorum opidum ſplendidius a ſe reſtitutum, ut geſtarum à ſe rerum memoria ſupereſſet, de ſuo nomine *Gracchuris* appellavit. Vid. *Gracurris*. Secundùm Conſul. *Sardos venales*, proverbio, fecit. Huic uxor fuit Cornelia ex Scipionum familiâ, inſigni pudicitiâ & eruditione, mulier, ex quâ Tiberium & Caium Gracchos ſuſcepit, generoſiſſimæ quidem indolis juvenes, eloquentiâque imprimis admirabiles, cæterùm popularis auræ plus ſatis avidos, quæ res fecit, ut relictis optimatibus ad plebem ſe contulerint, legesque agrarias, perpetuos ſeditionum fomites, in lucem reduxerint, neque antea quieverint, donec ſenatum in ſuam necem armarent. Tiberius prior occiſus eſt in concione à Pub. Naſicâ; Cajus autem biennio poſt, cùm mont. Capitolinum occupaſſet, juſſu Opimii conſulis eſt interfectus. Cic. *Orat.* I. *in Catil. P. Scipio Pontifex Max. Tib. Gracchum mediocriter labefactantem ſtatum Reip. privatus interfecit.* Juvenalis *Sat.* 10.

Quis tulerit Gracchos de ſeditione querentes?

Lucanus,

—— *Auſosq; ingentia Gracchos.* Vid. infra. Hunc Titum Sempronium tanto uxoris amore flagraſſe legimus, ut oraculo monitus, ex duobus ſerpentibus, quos aliquando in lecto deprehenderat, maſculum occiderit, quò uxoris vitam, quæ 12. liberorum mater erat, conſervaret.

Gracchus Sempronius, tempore Auguſti familiâ nobili, ſollers ingenio & pravè facundus, *Juliam*, Cæſaris filiam in matrimonio M. Agrippæ temeravit, nec is libidini finis: traditam Tiberio pervicax adulter contumaciâ & odiis in maritum accendit, literæque quas *Julia* patri Auguſto cum inſectatione Tiberii ſcripſit, a Graccho compoſitæ credebantur. Igitur amotus Cercinam Africi maris inſulam, quatuordecim annis exilium toleravit. Interfectâ in Pandateriâ inſulâ *Julia*, juſſu Tiberii, cervicem percuſſoribus obtulit. Vide Tacit. *Annal.* 1.53. & Vellejum Patercul. *lib.* 2. Ejus filius *C. Gracchus* ſub Tiberio quoque reus, quòd hoſtem Tacfarinatem juviſſet. Hunc comitem exſilii admodum infantem Pater *Sempronius* in inſulam Cercinam tulerat. Illic adultus inter extorres & liberalium artium neſcios, mox per Africam & Siciliam mutando ſordidas merces, ſuſtentabatur, nec tamen effugit magnæ fortunæ pericula. Ac ni Ælius Lamia & L. Apronius, qui Africam obtinuerant, inſontem protexiſſent, claritudine infauſti generis & paternis adverſis foret abſtractus. Tacit. *lib.* 4. *cap.* 13.

Tib. *Gracchus*, Augur, Claudiæ, Appii Claudii filiæ, maritus, fortitudinis varia edidit ſpecimina. Trib. P. legem tulit contra eos, qui ultra 500. jugera agri poſſiderent. Collegâ Octavio fruſtra renitente. Bona ab Attalo legata diſtribui populo voluit. Ut ſecundâ vice Tribunatum obtineret, contra Senatum denuo populum tuitus eſt. In Capitolio, cùm ſæpius caput tetigiſſet, indicans ſe populo illud commendare, ab aliis diadema popoſciſſe creditus, occiſus eſt. Vid. ſupra.

C. Gracchus, Vid. ſupra. Fuit etiam

Gracchus, Dux Sabinorum, à Q. Cincinnato captus & triumpho reſervatus. Plut. *in Gracchis*, Aur. Victor, *de V. Ill. c.* 57. 64. *&* 65. Liv. Florus *l.* 2. Oroſ. *l.* 5. Valer. M. *l.* 4. *c.* 6. *&c.*

Gracuris, quibuſdam eſt *Agreda*, opp. Aragoniæ, ad amnem *Queiles*, in ipſo confin. Caſtellæ Vet. Aliis Agreda eſt *Auguſtobriga* antiq. & Gracuris *Cagurris*, in regno Navarræ, prope Iberum fluv. & Vianam opp.

Gradicum, illuſtre in Sequanis caſtrum, ad Ararim, nunc *Grey*. Ex quatuor Archidiaconatibus Eccleſiæ Veſontionenſis ſecundus *Gradicenſis* eſt. Vid. Hadr. Valeſium *Notit. Gall.* & in voce *Graium*.

Gradiſca, arx permunita Fori-Julii ad Sontium flu. in Comit. Goritienſi. Media fere inter Aquileiam in Auſtr. & Goritiam in Bor. 2. leuc. à Palma in Ort.

Gradiſcia, urbs Sclavoniæ probè munita, ad Savum fluv. ſub Turcis. In limite Croatiæ, 8. mill. Germ. à Zagrabia in Ort. *Servitium* antiq. Brietio. &c.

Gradivus, Martis cognomentum *à gradiendo*, ut Feſto placet, impoſitum, eò quòd *gradatim* & per ordines in bellum eatur, aut certè à *vibratione* haſtæ, quod Græci *κραδαίνειν* vocant. Homerus utrumque conjungit de Marte loquens,

Ἤϊε μακρὰ βιβὰς κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.

Hujus ſedem apud Thracas & Getas poetæ collocarunt, quòd eæ nationes ſint bellicoſiſſimæ & à pacis otiis alieniſſimæ. Homerus *Il.* ν.

Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισι
Τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς
Ἕσπετο, ὅς τ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν,
Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρῄκης Ἐφύρους μέτα θωρήσσεσθον
Ἠὲ μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας.

Virgil. *Æn.* 12.

Qualis apud gelidi cùm flumina concitus Hebri
Sanguineus Mavors clypeo increpat, atq; furentes
Bella movens immittit equos, illi æquore aperto,
Ante Notos Zephyrumq; volant, gemit ultima pulſu
Thraca pedum. —— ——

Val. Flac. *lib.* 7.

—— *Qualis Getico de pulvere Mavors*
Intrat equus, uritq; gravem ſudoribus Hebrum.

Gradus, urbs parva Fori-Julii, in Inſ. parva, in ora litt. maris Adriaci. Extructa ab Aquilejenſibus. 80. mill. a Venetiis in Ort. 12. ab Aquileja in Auſtr. Sub Venetis; *Grado*. Olim ſedes Patriarchatus, huc Aquileiâ tranſlati, & inde Venetias; ab An. 200. Synodus hic an. 601. ab Ep. Eliâ celebrata. A. Dandolus *Chron.*

Gradus, à Romanis dictus portus locusque, præſertim ad oſtium fluminis, ex quo conſcenſio in naves fiebat, quem tutò petere navigantes, indeque navigaturi naves ſolvere ſine periculo poterant. Erant etiam in portubus plerunque gradus aut ſcalæ, quibus in mare deſcendebatur: unde portus celebres in Aſia *Scalas* Europæi mercatores vocant, ubi aquam & commeatum navibus imponendum accipere navigantes ſolent. Sic Valer. Max. *lib.* 3. *cap.* 6. tradit, P. *Scipionem in Siciliâ, trajiciendo in Africam, opportunum quærendo* Gradum, *Carthaginis ruinam animo volviſſe.* Idem *lib.* 7. *cap.* 6. *Siciliam & Sardiniam* Gradus *& ſtabilimenta bellorum* vocat, unde Romam bella in transmarinas provincias importabant. Sic ſinus ille maris Gallici, in quem devolvitur Rhodanus, *ſinus ad Gradus* hodieque dicitur: in eo enim Gradus, ex ordine diſpoſiti ſunt, vid. Gradus novus Septimaniæ proximus *Gras Neuf*: Gradus Urgonenſis, Faulitenſis, Magnus, Infernas *Gras d'Enfer*, omnium intimus & Gradus Pallanenſis, qui ultimus eſt & Provinciæ Maſſiliæque adverſus, *Maſſilianorum* Gradus etiam dictus, quia maximè huc vergit & oſtio Maſſiliotico adjacet. In Hiſpania quoque *Gradus Saguntinus* vel Morvedrenſis, *Gradus Valentinus*, vulgò *Grao* & in Aragonia *Gradus Pinnenſis* oppido cognominis, ad Iberi flum. trajectum ab Hieronymo Surita referuntur. Tales locos portusque *Paſſus* etiam Aquitani appellant: quippe Burdigalenſes in

ſes in oſtio Garumnæ, quod propter ſcopulos & arenas periculoſum eſt, tres *Paſſus Gradusq;* agnoſcunt, nim. Paſſum Arenoſum vel Glareoſum, prope Meducos, *le Pas de Grave*: in medio ore fluminis Paſſum Aſinorum *le Pas aux Aſnes*, & ad littus Santonicum, verſus Foramen Mali Dumi *le Pertuis de Maubuſſon*, aliàs tranſitum Malmuſſonenſem *le paſſage de Maumuſſon*: quæ ſunt tria loca Garumnâ Oceanum aut contra intrantibus opportuna ac tuta. *Gradus* Rhodani communi nomine *Tinea* appellantur *les Tignes*. V. Hadr. Valeſium *Not. Gall. in voce Rhodanus*.

Graa. urbs Eretriæ Stephano per aphæreſin, pro *Tanagraa*.

Graa. tres fuere ſorores Phorci filiæ, unicum tantùm oculum habentes, & dentem, quibus viciſſim inter ſe tres utebantur. Vide Proverb. apud Eraſmum *Orci galea*, & Palæphatum Περὶ τῶν τοῦ Φόρκυνος θυγατέρων.

Graa, mel. *Graja Alpes*, inter Sabaudiam ſunt & Pedemontium, verſus Auguſtam Præt. & Tarentaſiam tractum, à monte Cenilio ad ſummum uſque Penninum, vulgò *Monte Jove*, aliter *mons Bernhardi*, ubi Penninæ incipiunt.

Gracia, Europæ regio, olim omni diſciplinarum genere excultiſſima (ſemper tamen levitatis, vanitatiſque nomine malè audiens, de quo poſtea) Cic. *pro Flacco*, *Hac cuncta Gracia, qua fama, qua gloria, qua doctrina qua plurimis artibus, qua etiam imperii & bellicâ laude floruit, parvum quendam locum Europa tenet, ſemperq; tenuit. Aſia maritimam oram bello ſuperatam cinxit urbibus.* Hæc à Ptolemæo *Achaia* nominatur. Principium ſumit ad meridiem ab Iſthmi Corinthiaci anguſtiis, inde que ad ſeptentrionem in Theſſaliam uſque & partem Ægæi maris extenditur. Ad occaſum Acheloo fluv. ab Epiro dirimitur. Ab ortu Solis habet mare Ægæum, quâ parte Sunium eo abluitur. Scinditur in multas regiones, quas olim optimè deſcripſit Pauſanias. Vide Ubbonis Emmii *Gracia veteris deſcriptionem*. Utinam verò doctiſſimi Palmerii *Graciam antiquam* videremus. Faxit Deus miſericors & omnipotens, ut opus illud expectatiſſimum ac utiliſſimum in lucem dare & publicare poſſit vir doctiſſimus, & in auctoribus antiquis emendandis planè divinus, L. Lloyd. Dicta primò *Hellas*, ab Hellene, Deucalionis ac Pyrrhæ fil. dein *Gracia* accepit nomen à Rege *Graco* dicto, Cecropis ſucceſſore, qui Atticæ tantùm imperavit; Verùm hæc ipſa vox non ſemper eodem ſignificatu ſumta eſt. Primò enim Theſſaliam ſolùm & Helladem, ſeu Græciam propriam comprehendit: dein Epirus, Macedonia, & quidquid ibi inſularum eſt, *Gracia* vocabulo contineri cœpit. Ulterius *magna Gracia* nomen, de qua infra, Siciliæ & parti inferiori Italiæ datum eſt, imo & in propinquæ Aſiæ continentem ſe extendit, quæ Græcia Aſiatica, ſub qua Myſia, Phrygia, Æolia, Jonia, Doris, Lydia & Caria, dicta eſt: Sic Græcia ab Or. mare Ægæum, à Mer. Creticum, ab Occ. Jonium, & à Sept. montes Marianos limites habuit. Baudrando *Gracia*, cùm latè ſumitur, continet *Graciam veram* & regnum Macedonicum, ubi Macedonia, Theſſalia, & Epirus; ſed ſtrictè ſumpta, continet tantùm *Graciam veram* ſeu *propriam*, ubi Achaia, ſeu Hellas, Peloponneſus, & inſulæ. Provinciæ Achaiæ fuere Ætolia, Attica, Bœotia, Phocis, Doris, Locri, & Megaris. Provinciæ Peloponneſi fuere Achaia propria, Arcadia, Argia, Corinthia, Elis, Laconia, Meſſenia, & Sicyonia. Inſulæ Græciæ ſunt Cephalenia, Corcyrus, Creta, Cyclades, Cythera, Delos, Eubœa, Zacynthus, & aliæ minores: & hæc de Græcia antiqua, in quâ Reipublicæ duæ erant florentiſſimæ Athenienſis, & Spartana: Hæc poſtquam diu pro libertate res magnas geſſiſſet, tandem fato & Romanis ceſſit: poſtea, ſede Imperii Conſtantinopolim translatâ, *Graci* ſeu Orientalis Imperii, inprimis à quo Occidens Carolo M. ſubeſſe cœpit, fuit Theatrum. Notæ familiæ Angelorum, Comnenorum, Palæologorum, quæ Imperium hoc diu tenuerunt, & in quarum ultima ad interitum pervenit. Horum complures nomen *Porphyrogeneti* geſſerunt, a *Porphyra*, loco, in quem concedebant Auguſtæ parituræ, quaſi dicas in purpura genitos: nomen item *Novi Conſtantini* (prout apud vett. Reges Gothicos in Hiſpania nomen *Flavii* frequens erat) quo etiam in Annalibus Turcicis promiſcuè appellantur, Vid. Leunclav. *Pand. Turc.* Tenuerunt & Latini aliquando hoc imperium, ſub Balduino Flandriæ Com. eò promoto armis ſociorum Venetorum, qui eodem tempore Archipelagi Inſulas ſibi ſubjecerunt. Ultimus Impp. Conſtantinus fuit Palæologus Dragoſes XV. hujus nominis, vitâ & imperio exutus A. C. 1453. à Mahumete II. Turc. Imp. à quo tempore Græciæ veteris magna pars Lunam adorat. Græcia hæc recens à poſſeſſoribus Turcis *Romeli* dicitur; eſtque valde extenſa. Continet enim Thraciam, vulgò *Romanie*, Macedoniam etiam ſic dictam, Livadiam, *la Livadie*, quæ eſt Achaia antiquorum, & Moream ſeu Peloponneſum, cum inſulis ſupradictis

Gracorum metropoles in Europa, antiquioribus & majoribus aſteriſmo pranotatis.

* Achrida, *Ochrida*, Macedoniæ.
Aegina, Atticæ inſula, *Engia*.
Ænos, *Eno*, Thraciæ.
Anchialus, *Anchialo*, Thraciæ.
Apros, *Aprio*, Thraciæ.
Arcadiopolis, quæ & Bergulæ, Thraciæ, *Bergas*.
*Athenæ, *Setines*, Atticæ.
Athyra, Thraciæ.
Barna, Tiberiopoli juncta. Vide *Varna*.
Bergulæ, *Bergas*, Thraciæ.
Berrœa, *Veria*, Macedoniæ.
Bizya, *Vice*, Thraciæ.
Bryſis, Thraciæ.
Bydena, *Vidin*, Mœſiæ ſuperioris.
Byzantium. Vide *Conſtantinopolis*.
Cherſona quid ſit, non conſtat.
Chriſtianopolis, olim Megalopolis, Peloponneſi, *Leontari*.
Chriſtopolis, olim Neapolis, Macedoniæ, *Chriſtopoli*.
* Conſtantinopolis, *Stamboul*, Thraciæ.
Corcyra, *Corfou*, in ora Epiri.
*Corinthus, *Coranto*, in Peloponneſo.
Cypſella, *Capſilar*, Thraciæ.
Demetrias, *Dimitriada*, Theſſaliæ.
Dercos, Thraciæ, *Delcon*.
Didymothichos. *Dimotuc*, Thraciæ.
Druſipara, *Miſini*, Thraciæ.
Dryſtra, olim Tiriſta, *Driſta*.
* Dyrrachium, *Durazzo*, Macedoniæ.
Euripus, & Chalcis, *Negropont*, Eubœæ.
Garella, & Gotthia, in Sarmatia, quid ſit non conſtat.
Hadrianopolis, *Andrinople*, Thraciæ.
* Heraclea, ſeu Perinthus, *Heraclea*, Thraciæ.
Joannina, olim Caſſiope, *Joannina*, Epiri.
Juſtiniana, eadem quæ Achrida.
Lacedæmon, *Muſithra*, Peloponneſi.
* Lariſſa, *Larizza*, Theſſaliæ.
Lemnos, *Stalimini*, inſulæ cognominis.
Leucas, *Santa Maura*, Epiri.
Macræ, olim Panormus, Macedoniæ, *Macri*.
Madita, *Maiton*, Thraciæ.
Maina, olim Tænarum, Laconicæ, *Maino*.
Maronea, *Marogna*, Thraciæ.
Megalopolis, ſeu poſtea Chriſtianopolis, in Peloponneſo, *Leontari*.
Meſembria, *Meſember*, Thraciæ.
Monembaſia, olim Epidaurus, *Malvaſia*, Peloponneſi.
* Naupactum, *Lepante*, Ætoliæ.
Nauplia, *Napoli de Romanie*, Peloponneſi.
Nice, priùs Nicea, Macedoniæ, *Nice*.
Pagaſæ, *Volo*, Theſſaliæ.
Paronaxia, ex Paro & Naxo inſulis, *Naxia*, maris Ægæi.
* Patræ, *Patras*, Peloponneſi.
Pharſala, *Farſa*, Theſſaliæ.
* Philippi, *Filippo*, Macedoniæ.
* Philippopolis, *Filippopoli*, Thraciæ.
Phalla, & Bulla, cum Sugdæa, in Myſia.
Rhoſia, poſtea Leopolis, Rutheniæ, *Lwow*.
Ruſium, olim Topiris, *Ruſio*, Thraciæ.
Sardica, *Sophie*, Thraciæ propriæ.
Selymbria, *Selivrea*, Thraciæ.
Serræ, olim Apollonia, *Serre*, Macedoniæ.
* Sophia, *Sophie*. Vide *Sardica*.
Scupia, *Scopia*, Mœſiæ ſuperioris.
Thebæ geminæ, una Bœotiæ, *Stives*, altera Theſſaliæ, *Zitoa*.
Theodoſia, olim Tazus, *S. Theodoſio*, metropolis Tauricæ, *Caffa*.
* Theſſalonica, *Salonichi*, Macedoniæ.
* Trajanopolis, *Trajanopoli*, Thraciæ.
Varna, olim Dionyſiopolis, Myſiæ, *Varne*.
Xanthia, Thraciæ, antè ſub Trajanopoli.
Zichnæ, Macedoniæ, antè ſub Serris, *Zichne*.

Pop. *Graci*, qui apud vett. *Achai*, *Achivi*, *Danai*, *Dolopes*, *Dores*, *Dryopes*, *Hellenes*, *Jones*, *Myrmidones* & *Pelaſgi*, rei militaris & ingenii gloriâ fuere inclyti. Ab illis artes inventæ, ſcientiæ auctæ, leges primitus latæ ſunt. Literatorum tantus apud eos numerus, ut unius prælii deſcriptioni trecenti Auctores vacaverint. Cecrops, Draco, & Solon Athenienſibus: Lycurgus Lacedæmoniis: Mantinenſibus Nicodorus: Zaleucus Locrenſibus, Cretenſibus Minos, at quanti Viri, Leges dedere. Ipſi hinc Romani, miſſis Spurio Poſthumo, Aulo Manlio & Publio Sulpicio, leges petiere. Armorum gloria non minor. Interim peſſimè apud veteres audierunt, ob ſuperſtitionem, cui ſupra modum erant dediti; inventores ipſi penè omnis fabuloſæ Gentilium Theologiæ: vini amorem, inprimis verò perfidiam. Euripides *in Iphigeniâ Tauricâ*: Πιστὸν Ἑλλὰς οἶδεν οὐδέν, *Nihil fidi novit Gracia*. Græcorum quoque vanitatem miris modis exagitat *Sat.* 3. Juvenalis. Idem *Sat.* 10.

—— *Quicquid Gracia mendax*
Audet in hiſtoriâ. —— ——

Val. Flaccus *lib.* 8.

—— *Te Græcia fallax*
Perſequor. —— ——

Cic. *ad Quint. Fratr. Ep.* 1. *Græci fallaces, & leves, & diuturnâ ſervitute ad nimiam aſſentationem eruditi.* Virg. *Æn.* 2. v. 106.

Ignari ſcelerum tantorum, artiſq; Pelaſgæ.

Et infra v. 152. —— *Ille dolis inſtructus & arte Pelaſgâ.*

Græcæ lubricitatis ſuggillatio etiam in illis eſt, apud Plautum, *Aſin.* 1. 3.

—— *Quaq; volumus uti,*
Græcâ mercamur fide. —— ——

Hoc eſt, præſenti pecunia opus eſt, nemo fidem noſtram ſequitur non magis quàm ſi Græci eſſemus. Apud Auſonium tamen *Græca fides* in adagio eſt pro certâ & indubiâ, cùm ait *Ep.* 10.

Non Pœnâ ſed Græcâ fide.

Vid. ulterius Strab. Melam, Ptolomæum, Plinium, Ortelium, Brietium, Thucydidem, Xenophontem, Pauſaniam, Diodorum Siculum, Juſtinum, Theophanem, Gregoram, Sabellicum, Phranzium, omneſque alios, quorum ſatis prolixam ſeriem Becmannus exhibet *in Hiſt. Orbis Terr. Civ.* c. 10. De lingua eorum, infrà in *Græcum*, de re Eccleſiaſtica in voce *Conſtantinopolis*, &c.

Græcia magna, reg. Italiæ ad oram ſinus Scylacei ac Tarentini, inter Brutios ad Meridiem, & Salentinos ad Bor. in longum extenſa: cujus pars nunc in Calabriâ ulteriore, pars verò major in citeriore continetur. Ejus mem. Ovid *Faſt* 4.

Itala nam tellus Græcia major erat.

Sobciſivam Græciam vocat Apuleius *in Apologiâ*. Cæterùm Magnæ, ſive Majoris Græciæ nomine quid intellexerint veteres, non convenit inter authores. Strabo ait Italiæ partem, quâ de tractat *lib.* 6. & Siciliam eo nomine comprehendi. Plinius Italiæ tantùm partem, eamque multeſimam: Ita enim ſcribit Italiam dilaudans: *Ipſi de eâ judicavere Græci, genus in gloriam ſuam effuſiſſimum, quotam partem ex eâ appellando Magnam Græciam. Italia*, inquit, Servius, μεγάλη Ἑλλὰς *eſt appellata, quia à Tarento uſq; ad Cumas omnes civitates Græci condiderunt.* Seneca *de Conſolatione ad Alb. Totum Italiæ latus, quod infero mari alluitur, major Græcia fuit.* Athenæus *lib.* 12. Οὐκ ὀλίγην δὲ αὐτοῖς τὴν τρυφὴν, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τῦ σύμπαντος τύτε κλίματος καὶ τὸ πλῆθος ἐχόντων τῶν ἀνθρώπων, διὸ καὶ μεγάλη Ἑλλὰς ἐκλήθη πᾶσα σχεδὸν ἡ κατὰ τὴν Ἰταλίαν κατοίκησις. De Ptolemæo non eſt obſcurum, quid ille Magnæ Græciæ nomine complectatur. Vide & Feſtum. Baudrando fuit pars Italiæ meridionalis, ſub qua Lucania, Meſſapia, & Brutii comprehendebantur, ubi nunc ſunt Calabria citerior & ulterior, Baſilicata, pars auſtralis Principatus citerioris, terra Bariana, & terra Hydruntina, provinciæ regni Neapolitani, à mari Tyrrheno uſque ad Adriaticum.

Græcina, Vide *Pomponia*.

Græcinus, altero nomine *Julius*, Senatorii ordinis, ſtudio eloquentiæ ſapientiæque clarus. A Cajo Caligulâ M. Silanum accuſare juſſus, & quia abnuerat, interfectus eſt. Vide Senecam *lib.* 2. *de Beneſic.* Scripſit de Re Ruſticâ aut certè de Vineis, ut patet ex Columellâ *l.* 1. *c.* 1.

Græcium, ſeu *Gracium*, urbs probè munita, Stiriæ caput, ad Murum fluv. cum caſtro planè regio, ubi aliàs Archiducum ſedes, de quorum familia V. in voce *Stiria*. 13. mill. Germ. à Vienna in Auſtr. 5. à Dravo fluv.

Græcoſtaſis, qu. *Græcorum ſtatio*, locus Romæ ante Curiam Hoſtiliam, & roſtra ſubſtructus, ubi nationum ſubſiſterent legati, qui ad Senatum eſſent miſſi.

Græcus, nomen viri, unde *Græcia* dicta, & pop. *Græci*. Græcè Γραικὸς, Ariſtoteles *lib.* 1. *Meteor.* Οἱ καλούμενοι τότε Γραικοὶ, νῦν δὲ Ἕλληνες. An à *Græco* quodam, Rege priſco? Porro Γραικῶν appellationem, etſi vulgus Græcorum reſpuit, poetæ tamen non ſunt aſpernati. Lycophron,

Γραικῶν ἀρχηγὸς ὁ πάλαι τειχέων τύφων.

Vide Stephanum. Quis verò non miretur, Heſychio parum iſta fuiſſe cognita? Is enim putat à Romanis Græcos eſſe appellatos, qui Ῥωμαῖοι appellarentur ſine Γ. Eorum lingua, jam uſque ab originibus ſuis, in finitima regna Epiri ac Macedoniæ fuit diffuſa. Mox in inſulas propinqui maris Mediterranei, Cyclades, Eubœam, Carpathum, Rhodum, Cyprum: & ab Or. in Cretam, Corcyram, Zacynthum, Siciliam. Inde in Continentem egreſſa, litora maris Jonii ac Tyrrheni occupavit, novam, at Magnam Græciam molita, in Gallia quoque Maſſiliam condere auſa; ab Auſtro Ægyptum & Cyrenaicam peragravit, uſque ad Syrtim maj. Nec terris tantùm, ſed ipſis terrarum linguis inſerri geſtiit, pauperiem eorum copiâ ſuâ ſublevatura. Ideo de Latio jam Varro prodidit, ipſum Græca fingere, cui & literas à Græcis allatas eſſe Plinius auctor eſt. Veteres quoque Galli omnia ſua negotia Græco charactere conſignaſſe leguntur, apud Strab. Imo ipſos Græcè locutos probant Joach. Perionius & Joh. Ricardus. Cambricæ linguæ cum Græca affinitatem, docet Sylv. Giraldus, ipſe Camber & rer. Britann. ſcriptor. Quid ipſa Hebræorum linguaè Græca in uſum ſuum tranſtulerit, V. apud Caſaub. *in Athen l.* 4. *c.* 14. Cauſæ tantæ amplitudinis, Græcorum commercia & coloniæ, quarum 60. ſola Miletus emiſit, 30. ſola Sicilia accepit. Acceſſit Alexandri & ſucceſſorum ſtudium, quorum intererat non minus jura, quàm linguam ſuam ſubjectis gentibus dare: unde illa Alexandriæ, Antiochiæ, Ptolemaidis decantatiſſima venere nomina, & ſolum Seleucum in diœceſi ſua 60. admodum urbes Græcas condidiſſe teſtatur Appianus. Recentior dein ætas novum ei incrementum attulit: Poſtquam enim Rom. Imperium ſui quaſi pertæſum Conſtantinopolim migravit, mandata Orienti & Illyrico, i. Syriæ, Palæſtinæ, Ægypto, Aſiæ, Ponto, Macedoniæ & Daciæ, è Græcia dari cœperunt. Interim una cum Imperio gentis ſuæ defecit ſenſim, tandemque in eas redacta eſt anguſtias, ut hodie vix in quatuordecim Moreæ locis, inter Naupliam & Epidaurum, ſuperſit, quorum incolæ *Zaconum* (pro Laconum) nomine noti, Græcè adhuc loquuntur, licèt haud juxta Grammaticos canones. Idem de alio, prope Heracleam, in Anatolia, teſtatur Bellonius. Loco autem ceſſit alibi, ex ſe natæ quidem, ſed degeneri propagini, hodiernæ Græcæ linguæ, quæ ipſa rurſus in varios ramos abiit, *Vulgarem* Græcam, τὴν κοινὴν vulgò dictam, *Dialectum Athenienſium*, quæ hodie omnium maximè barbara eſt, *Peloponneſiorum*, quæ puriſſima judicatur, *Zopeliſmum*, &c. de quibus omnibus, V. Cruſium *in Turco Græcia*, de priſca verò iſta amplitudine linguæ Edvvard. Breervvoodum, *in Scrutinio Lingg.* &c.

Graes, Æolienſium pop. qui in Pario habitant. Steph.

Grai, pop. Macedoniæ, in Myſiæ confin. apud Strymonis fontes.

Graium, urbs parva, ſed culta Burgundiæ Comit. ad Ararim, in tumulo, aliàs munitiſſima & caſtro firmata. Sed an. 1668. à Gallis munitionibus caſtroque nudata. 6. leuc. à Dola in Bor. 9. à Divione in Ort. Vid. *Gradicum*.

Grafio, ſeu *Gravio*, vel *Gravius*, à Germ. *Grave*, Angl. *Greve & Reve*, proprie Judex eſt fiſcalis; per tranſlationem Comes, Comitiſque Vicarius, i. Vicecomes, item Judex ſimpliciter, Præſes, Præpoſitus. Apud auctores medii ſeculi *Exactor* ſæpiſſimè nuncupatur. A' Comite accuratè loquendo ſic diſtinguitur, ut Comes ſit, qui gladio Comitatus cingitur: *Grafio*, qui ejuſmodi Comiti eſt à vice, & a juribus Comitatus exigendis: hodiè tamen ambo vocabula pro uno eodemque ſumuntur. De variis *Grafionum*, apud Anglos inprimis, ſpeciebus, quales ſunt:

Burgravius	Mergravius,
Centgravius,	Palantgravius,
Dingravius	Portgreve,
Gogravius,	Rheingravius,
Hundredgreve,	Seareve,
Landegravius,	Shiregreve,
Ledgrevius,	Thingrevius,
Margravius,	Trithingrevius,

Tungrevius.

Vid. Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archæol.*

Gragus, mons, Vid. *Cragus*.

Grajacum, Vid. *Græcium*, cum quo idem eſt.

Grajæ Alpes, V. *Graa*. Et *Grajus mons* ibid. *S. Bernhardi* dictus, ab opulento cœnobio, in quo peregrini excipiuntur.

Grajugenæ, Græci ſic dicti ſunt. Virg. *Æn.* 3.

Grajugenumq; domos ſuſpectaq; linquimus arva.

Grajus, adjectivum, idem quod *Græcus*. Apud Lucret. *lib.* 1. *Grajus homo* ponitur pro Epicuro Græco. Ovid. *Met.* 13.

Eſt aliquid de tot Grajorum millibus unum
A Diomede legi. —— ——

Grammium, Cretæ urbs, cives *Grammitæ*, & *Grammitii*. Sunt & *Grammitæ* pop. juxta Celticam. Steph.

Grampius, Scotiæ mons ingens, illam in citeriorem & ulteriorem dividens, vulgò *Granzebain* dictus.

Granata nova, ſeu novum regnum Granatenſe, *nuevo Reyno de Granada*, regio ampla Americæ meridionalis, in mediterraneis, inter Popayanum & Pariam, cujus caput Fanum S. Fidei de Bogota. Vide *novum regnum Granatenſe*.

Granata nova, regio Americæ Septentrionalis, frigori valde obnoxia, unde crebræ in ea nives; Quæ cauſa eſt, quòd in ædificiis extruendis & hyemis aſperitate velleribus domanda ſint circumſpecti. Certum autem frigoris indicium eſt, quòd nullæ ibi arbores frugiferæ, nec pomorum ullum ibi genus reperiatur. Tanta porro terræ planities, ut nec unicus uſpiam mons ibi appareat, collibus tamen ac clivis hinc inde leviter ſparſis; rara ibi volatilia, ſolius frigoris ut creditur causâ, tum etiam quòd montem nullum in propinquo habeant. Incolæ adeo itinerum ignari ſunt, ut ne quid Orientalis vel Occident. ſit Oceanus, ipſis conſtet. Ab eo tamen 150. milliaribus abſunt. Franciſcus Vaſqueſius. Baudr. *Granata* nova, ſeu novum regnum Granatenſe vel Mexicanum, *nouveau royaume de Grenade*, regio Americæ ſeptentrionalis ſic dicta, & recèns detecta. Vide *nova Granata*, & *novum regnum Granata*, ſeu *novum regnum Mexicanum*.

Granata, vulgò *Grenade*, opp. Gall. in Aquitania, ad Garumnam fluvium, in Gaurenſi Comitatu, 3. leuc. infra Tholoſam in Boream Verdunum verſùs.

Granata, vulgò *Granada*, urbs nova Americæ ſeptentr. in Nicaragua provincia novæ Hiſpaniæ, verſùs mare Auſtrinum, & juxta lacum Nicaraguam, ſub Hiſpanis.

Granata, vulgò *Grenade*, inſ. Americæ ſeptentr. & una ex Antillis

tillis verſùs auſtrum & Americam merid. tendens, ab Hiſp. aliàs ſic dicta, inter inſ. S. Vincentii ad Bor. & inſulam Tabaci ad ortum, ſub dominio Francorum à paucis annis. Ejus longitudo eſt 10. leucarum, & latitudo ferè totidem.

Granatenſe regnum, *Reyne de Granada* Hiſpanis, pars Hiſpaniæ meridionalis, ſic dicta à Granata urbe primaria, quæ olim *Illipula magna*, vel ut alii volunt, *Illiberis* dicta eſt, ubi Reges Maurorum ultimi diù viguerunt: è quibus Regem interceptum Petrus Caſtellæ Rex, filius Alphonſi, trucidavit, A. C. 1350. Mariana *de rebus Hiſp.* ſed tandem ex eo regno dejecti fuere à Ferdinando primo; qui Mahometem Boabdelinum, cognom. *Chiquito* ſeu parvum, Muley Aſſenis filium pepulit, imperio Maurorum in Hiſpania fine impoſito, A. C. 1492. à quo tempore minus populoſum opulentumque regnum eſſe cœpit: Rebellio poſtea in hoc & Andaluſiæ regno, à nomine Chriſtianis, animo Mahometanis, ob inquiſitionem introductam, & aſyla adempta, creato ſibi Rege Ferdinando Valorio, per Johannem Auſtrium, intra biennium, rebellibus devictis, à Philippo II. compoſita eſt, A. C. 1571. Thuan. *Hiſt. lib.* 48. & poſtea omnes Mauri illinc expulſi à Philippo III. ideoque totus hic tractus fere deſertus. Habet ab occidente & ſeptentrione Vandalitiam, ab ortu regnum Murciæ, & à meridie mare Mediterraneum. Ejus urbes ſunt Granatum, *Granada*, Acci. *Guadix*, Baſti, *Baza*, Malaca, vino ſuo celebris, Arunda, *Ronda*, & Almeria, *Almeria*, quibus Mundam addit Morerius, victoriâ J. Cæſaris contra Pompejum obtentâ inclytam. Vid. Turquetum.

Granatum, quod *nova Illiberis* dici poteſt, urbs Hiſpaniæ Bæticæ ampliſſima, & ob ſalubritatem aëris, fontiumque copiam, æſtivo tempore, commodiſſima: unde Mauris Paradiſus, in illo cœli climate eſſe creditus, apud Illiberim urbem exciſam, archiepiſcopalis, & regni Granatenſis caput, ab Hiſpali 36. leucis in ortum diſtans. Ab obſidione Johannis II. Caſtellæ Regis liberata, 12. mulis, quorum quilibet ficubus, quibus aurum incluſum, oneratus, ſummiſſis, poſtea anno ſalutis 1491. ab Hiſpanis, victis Mauris, recepta, ab Alexandro VI. Pontifice Maximo metropolis creata eſt. V. *Illiberis*. Academia eſt, & conventus juridicus, inter alios ſecundum ſibi locum vendicans. long. 17. 10. lat. 37. 30. Baudrando *Granatum*, ſeu *Granata*, vulgò *Granada* Hiſpanis, *Grenade* Gallis, urbs eſt perampla Hiſpaniæ, in regno cognomine, ad Darum fluvium; eſtque diviſa in quatuor partes, quarum prima Granata, ſecunda Alhambra, ubi palatium regium, tertia Alveſim, & quarta eſt Antiquerula. Aliàs ejus circuitus erat 12. mill. paſſ. eratque cultiſſima & populoſiſſima. Sed deficit in dies, ex quo illinc ejecti ſunt Mauri ſub Philippo III. Rege Hiſpaniæ. V. Marian. *l.* 3. *c.* 3. *l.* 24. 25. &c. Garibay *l.* 40. & L. Marium Siculum.

Granceium, vulgò *Grancey*, caſtrum cum tit. Comitivæ: quod à fratribus, cum Duce Burgundiæ, obſeſſum, memorat Guil. Abbas Mon. S. Theodorici *l.* 1. *de Vita Bernardi c.* 3.

Grandimontium, ſeu Grandis mons, *Grandmont*, cœnobium amplum Galliæ, in provincia Lemovicenſi, caput Ordinis Grandimontenſis, fundati à S. Stephano Abbate, qui obiit anno 1056. Diſtat 6. leucis à Lemovico in Cæciam. Baudr.

Grandus, oppidum ſeu pagus Galliæ Belgicæ, in Lotharingiâ, circa Tullum urbem.

Grandiſilva, locus Septimaniæ in diœc. Toloſana, magnæ ſilvæ adjacens, veteri Monaſt. *Grand ſelve* inſignis. Sic *Grandis campus*, unus è 45. Prioratibus Cluniaco ſubjectis. *Grandis mons*, unde Ordini cognom. origo A. C. 1076. &c. *Grammont*. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Grandis Vallis, in Raurica, ubi Monaſterium *Monſter in Granvalt*, à divo Germano, Optardi viri apud Treviros nobiliſſimi filio, erectum: qui & ſupra Telamontium anguſtias eas, per quas Birſa prope *Rennendorff* cautibus exaſperata exit, pateſeciſſe dicitur. Ibi dein Bertha, Rudolfi Jurenſis vidua, An. C. 932. Canonicorum collegium inſtituit, qui hodie Telamontii habitant. Diſtat Baſileâ 5. mill. Soloduro 2. V. Urſtiſium *Epit. H. Baſil.*

Grandmontium, caput Ordinis à S. Stephano fundati, in diœc. Lemovicenſi. an. 1076. Moreт. *Dict. hiſt.* Vid ſuprà.

Granducus ſinus, qui & Album mare, *Vvite Zée*, teſte Joanne Gotho, mare inter Corellios & Moſchos: de quo Saxo Gramm.

Grani Palatium, Luithprand. & *Grani Therma*, & *Grani Aqua* Reginoni & aliis. Vide *Aquiſgranum*.

Graniacum, ſeu *Granianum*, Corſicæ promunt. Ptol. *Amanza* Pineto. Nunc *Capo d'Erbicara* Brietio. In Ora Occid. verſus Auſtr. prope Portum Vet. longè ab Adjatio in Ort. & 15. mill. à Bonifacio in Bor.

Granicus, Bithyniæ fluv. pugnâ, quæ inter Perſas & Alexandrum fuit, nobilis: in quâ ſexcenta millia hominum Perſarum cæſa, fugataque ſunt ab Alexandri exercitu non majori 30. millibus peditum, & equitum millibus quatuor & quingentis. Non procul eſt à Cyzico. Vide Diodorum *l.* 17. Plutarchum, Curtium, Arrianum, & Juſtinum. Nunc *Granico*, in Propontidem fluit, medius inter Cyzicum ad Ort. & Lampſacum ad Occ.

Granionarium, Germ. urbs Ptol. *Bamberg* Petro Apiano. Sita eſt ad Mœnum flu. *Gravionarium* habet Græcus codex.

Granius Marcellus, prætor Bithyniæ, à Quæſtore ſuo ſub Tiberio Majeſtatis poſtulatus, quòd ſiniſtros de Tiberio ſermones habuiſſet. Subſcripſit Hiſpo & addidit ſtatuam Marcelli altius quàm Cæſarum ſitam, & aliâ in ſtatuâ, amputato capite Auguſti, effigiem Tiberii inditam. Qui tamen abſolutus criminibus majeſtatis repetundarum cauſam dixit. Tacit. 1. 74. *Ann.*

Granius Martianus, Senator à C. Graccho majeſtatis poſtulatus, vim vitæ ſuæ attulit C. Ceſtio, M. Servilio Coſſ. Tacit. 6. 38.

Granius Petronius, in Africa captus à Pompejano Scipione oblatam ſalutem reſpuit, milites Cæſaris non accipere ſed dare conſueſſe ſalutem, reſpondens, & cum dicto ſe gladio tranſegit. Plut. *Cæſare*.

Granius Silvanus, tribunus prætoriæ cohortis, per Subrium & Sulpitium in ſocietatem conjurationis contra Neronem adſcitus Tac. 15. 50. Poſt detectâ re quamvis abſolutus ſuâ manu cecidit.

Granius, Arriano *Granus*, fluv. Suſianæ, in ſinum Perſicum decurrens.

Grannona, vulgò *Garande*, vel *Guerande*, caſtrum Britanniæ min. promuntorio impoſitum, inter oſtia Ligeris & Vicinoniæ. Hinc non multum abeſt vicus S. Nazarii *S. Nazere*, reliquiis hujus Martyris & vet. Monaſterio inſignis, ad Ligerim in pago Namnetico, non procul ab oſtio fluvii, ſive à vico Cruciaco *le Croiſic*. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Grannopolis, mel. *Gratianopolis*. Vid. ibi.

Granſonium, oppidul. Helvetiorum juxta lacum Novi Caſtri, olim ſub Comitibus, è quibus Otto Epiſc. Baſilienſis fuit, Anno Chr. 1306. bello Burgundico à Bernatibus & Friburgiis captum, mox receptum à Carolo Duce, poſtea iterum occupatum, ſubeſt ab eo tempore Bernatibus & Friburgiis, cum adj. Præfectura. Ibi d. 3. Martii victus Carolus, Burg. D. ultimus, theſauriſque ſuis exutus eſt, A. C. 1476. 1. leuc. à novo Caſtro in Auſtr. 3. à Friburgo in Occ. V. Stumpf. *de Pago Aventic. l.* 8. *c.* 14.

Granta, Angliæ opp. à Bedâ & Felice celebratum, ut Lelandus perhibet, qui addit illud à Britannis *Caergraunt* à fluv. vicino dici. *Grantbridge* verò ab Anglis & Saxonibus à ponte ibidem conſtructo, nunc vulgò *Cambridge*.

Graptus, unus ex libertis Neronis, uſu & ſenectâ, ab uſque Tiberio, Principum domum edoctus, Corn. Sullæ everſor. Tac. *l.* 13. *c.* 47.

Graſidius Sacerdos, Prætorius, Albucillæ ſtuprorum miniſter, decreto Senatus in Inſ. deportatus. Tacit. 6. 48.

Graſſa, urbs parva Provinciæ, Epiſc. 3. leuc. ab Antipoli in Occ. 2. ab ora maris Mediterr. 7. à Nicæa in Occaſ. Ibi olim Deceates pop. Huc ſedes Epiſc. Antipoli, ob prædonum incurſiones, tranſlata eſt. Proin inter Arelatenſis prov. civitates olim ultima cùm eſſet, poſtea provinciæ Alpium Marit. eſt aſcripta. Vid. Hadr. Val. *Not. Gall.* & Morerium *Diction. Hiſt.* vulgò *Graſſe*.

Graſtillus, urbs Macedoniæ, aliàs *Praſtillus*. Steph.

Gratelea, Angl. *Graatanleere*, Concilio celebris in Anglia locus, an. 928. habito. *Collect. Concil.*

Gratia, urbs Bithyniæ mediterr.

Gratiæ, vocatæ ſunt à Latinis, quæ à Græcis *Charites*, aliorum parentum filiæ ab aliis ſcriptoribus creditæ ſunt. Heſiodus in Theogoniâ illas ex Eurynome Oceani filiâ, & è Jove natas eſſe tradidit in his verſibus,

> *Τρεῖς δέ οἱ Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρήους,*
> *Ὠκεανοῦ κούρη πολυήρατον εἶδος ἔχουσα,*
> *Ἀγλαΐην, καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν.*

Orpheus verò in Hymno quodam *in laudem Charitum* compoſito, non Eurynomes, ſed Eunomiæ & Jovis filias eſſe ait, in his;

> *Δεῦτέ μοι, ὦ Χάριτες μεγαλώνυμοι, ἀγλαότιμοι,*
> *Θυγατέρες Ζηνός τε καὶ Εὐνομίης βαθυκόλπου,*
> *Ἀγλαΐη τε, Θάλεια, καὶ Εὐφροσύνη πολύολβε*
> *Χαρμοσύνης γενέτειραι.*

Alii Jovis & Autonoes illas filias eſſe tradiderunt, nominaruntque *Paſitheam*, *Euphroſynen* & *Ægialen*. Antimachus, antiquiſſimus poeta, illas Ægles & Solis filias eſſe cenſuit. Alii duas tantùm putarunt, *Clitam* & *Phaennam*. Alii *Auxo* & *Hegemonem*, ut ait Pauſ. *in Bœoticis*. *Suadela* etiam à nonnullis inter Gratias numeratur. Communior tamen ſententia eſt, quòd tres fuerint, ut in hoc verſu teſtatur Meleager,

> *Τρισσαὶ μὲν Χάριτες, τρεῖς δὲ γλυκυπάρθενοι Ὧραι,*

Junguntur unà fere ſemper à poetis. Horatius,

> *Gratia cum nymphis geminiſq; ſororibus audet*
> *Ducere nuda choros.*

Muſæus, —— Οἱ δὲ παλαιοὶ

> Τρεῖς Χάριτας ψαλμοῖς ὑμνοῦσιν ——

Pulchricomas vocat Homerus *Hymno in Apollinem*:

> *Αὐτὰρ ἐϋπλόκαμοι Χάριτες καὶ ἐΰφρονες Ὧραι.*

Horatius illas ſolviſſe zonas inquit, zonâ autem veſtitas eas fuiſſe innuit:

> *Fervidus tecum puer & ſolutis*
> *Gratiæ zonis, properentq; Nymphæ.*

Hæ igitur cùm veſtibus operirentur antiquitus, vel quia turpe eſſet aſpectu nudas mulieres ſine veſtibus conſpici, vel quia brumæ frigora formidarent, inciderunt in recentiores tanquam in latrones, à quibus ſpoliatæ ſunt, & aufugere ex orbe terrarum coactæ, teſtante poetâ.

Ἤχθ' ἄρ Πίσει μεγάλη θεὸς, ἦχθ' δ' ἀνδρῶν
Συφροσύνη, Χαρίτες τ', ὦ φίλαι, γῆν ἴλιπον.

Gratia Portus, *Haure de Grace*, urbs permunita, cum valida arce, in Norm. V. *Portus Gratia*.

Gratiana, Vid. *Gradiſcia*.

Gratianopolis, urbs Gall. Narbon. Delphinatus caput, quam *Accuſinm* vocat Ptolemæus. *lib.* 2. *cap.* 10. Epiſc. eſt & Parlamenti à Ludovico XI. tum adhuc Delphino, A. C. 1453. erecti ſedes, antiquitate & nobilitate, ſupra reliquas Galliæ Narbonenſis. *Cularo* quoque in vett. Inſcr. Eam Maximianus à Diocletiano in Gallias miſſus muniit, auxit poſtea, ibique præſidium locavit Gratianus Imper. unde novum urbi nomen. Primus Epiſcopus S Dominicus Concilio Aquileienſi interfuit, Anno 381. cujus ſucceſſores Principes Gratianopolitani dicuntur. In viciniâ Carthuſia magna eſt & fons ardens. Vid. Cic. *ep. fam. libr.* 10. *ep.* 23. Duchenium, Chorerium *Hiſt. de Dauph.* Sammarth *Gall. Chron. tom.* 2. *pag.* 603. &c. Vulgò *Grenoble*. Sita eſt, ad Iſaram fluvium ubi recipit Dracum amnem, in valle. Ep. ſub Arch. Viennenſi. Probè munita. 13. leue. à Vienna in Ort. 7. à Mommeliano in Afr. ad rad. montium. Parva ſed culta & elegans. Baudr.

Imperatores & Viri illuſtres.

Gratianus, Valentiniani I. Cæſaris ex Severa fil. qui patri ſimul & Valenti patruo in Imper. ſucceſſit, anno Chriſti 375. ingenio, facundiâ, modeſtiâ, caſtitate, fortitudine, zelo contra hæreticos, Priſcillianiſtas inprimis & Arianos, inclytus. Theodoſio in conſortium Imperii aſcito, Auſonium Conſulem fecit. Vid. infra. Bello contra Gothos, & Alemannos, Galliam vaſtantes, felix: Pontificatus ſummi Ethnicorum dignitatem, ab Anteceſſoribus hactenus per Rationem ſtatus retentam, conſtanter recuſavit. Tandem à Maximo quodam ſuo belli duce per inſidias in Galliis interfectus, Anno 383. Præceptorem habuit in literis Auſonium Burdigalenſem, quem tandem ad Conſularem dignitatem Romæ perduxit. Aur. Victor *de V. Ill.* Amm. Marcellinus, *lib.* 27. *& ſeqq.* Marcellin. *in Chron* Hieron. *ep.* 3. Ambroſ. *de obitu Valentis*, *& in Pſ.* 61. Ruffin. *lib.* 2. Sozomen. *lib.* 7. Zoſim. *lib.* 4. Auſon. *in grat. act. pro Coſ.*

Gratianus, pater Valentiniani, robore corporis præpollens. Vid. Aurel. Victor. *in Valentin.* Item. fil. Theodoſii M. in juventute denati. Item, à Legionibus Rom. in M Britannia, contra Honorium, Imperator dictus, menſe pòſt 4. ab iiſdem occiſus, electo Conſtantino Tyranno. Zoſim. & Sozomen. *l.* 6.

Gratianus, monachus Bononienſis, Petri Lombardi Sententiarum magiſtri frater, decreta Pontificum Rom. in unum volumen primus congeſſit, juris Canonici conditor, circa A.D. 1159.

Gratianus, Vid. *Tatius*.

Gratidia, mulier Neapolitana unguentaria, & venefica, quam Horatius *Canidiam* vocat.

Gratioſa, vulgò *Gracioſa* Luſitanis. *la Gracieuſe* Gallis, inſula eſt maris Atlantici, & una ex Aſſoribus inſulis, parva & culta. 15. leucis Gallicis diſtat à Tertiaria in Boream; ſubeſtque dominio Regis Portugalliæ.

Gratis, libri nomen, qui in Academia Cracovienſi, contra Jeſuitas prodiit, quo magnopere hi arguuntur, quòd dum ſe *gratis* docere ſimulent, bona Nobilium ac divitias ingentes, ad ſe pertrahant. Flammis juſſu Regis datus: interim in Comitiis regni an. 1626. decretum, Jeſuitæ Scholam ſuam in urbe Cracovia claudant & Academiæ illius loci in poſterum moleſti eſſe deſinant. V. Cracovienſium *Epiſt. ad Lovan. in Mercurio Gallo Belg.* Lætum *in Comp. Hiſt. Univ.* &c. Eodem facit vox Paſſeratii, celebris Profeſſoris Regii, in Academiâ Pariſienſi, de iiſdem: *Gratis* docent, *gratis* nocent.

Gratus, Præſul Carthaginenſis, Zelo contra Arianos & Donatiſtas clarus. V. Athanas. *apol.* 2. Baron. A. C. 347. 348.

Gratus, nomine *Julius*, præfectus caſtrorum à Vitellianis vinctus, tanquam fratri apud Othonem militanti proditionem ageret: cùm fratrem ejus Julium Frontonem tribunum ſub eodem crimine vinxiſſent. Tacit. *Hiſt. l.* 2. *c.* 26.

Graudentium, vulgò *Graudentz*, Pruſſiæ Polonicæ oppidum amœnum & munitum, ad Oſſæ in Viſtulam influentis oſtium. Dicitur à Polonis *Grudzancz*. Diſtat 9. leucis à Torunio in Boream, & 11. à Mariæburgo in auſtrum. Arcem habet, diciturque etiam Grudentum.

Gravelina, vulgò *Gravelines* Gallis, *Grevelingen* Flandris, arx Flandriæ permunita, in ora littorali, & ad Agnionis fluvii oſtia, medio itinere inter Caletum ad occaſum & Dunquercam ad ortum, 3. leucis utrinque, & unâ à Burburgo. Capta fuit à Francis an. 1658. à quo tempore ipſis ſubeſt, pace ad Pyrenæos cònfecta. Vid. infra.

Gravenenga, prius *Novus portus*, Iperio, hodie *Grevelinг* Flandris, Gall. *Graveline*, urbs eſt Flandriæ, ad Oceanum & ad Agnionem fluv. vulgò *Aa* dictum: condita à Theodorico Alſatio Flandriæ Com. circa A. C. 1160. V. Hadr. Valeſium *Notis Gall.* & ſupra in voce *Gravelinga*.

Graveſinda, vulgò *Graveſend*, oppidum Angliæ, in Cantio, cum caſtro & portu ad Tameſis æſtuarium, 5. milliaribus Anglicis à Roſſa, & 14. à Londino in ortum.

Gravia, vulgò *Grave*, urbs Belgii, in Ducatu Brabantiæ, ad Moſam fluvium, 2. leucis à Neomago in meridiem, & totidem à Gennepio in occaſum; eſtque permunita, & ſub dominio Hollandorum à plurimis annis, in confinio Gueldriæ, Caput eſt regiunculæ adjacentis, dictæ *le pais de Cuik* Gallis, *Kuickland* Belgis, Cuicana regiuncula. 4. leucis diſtat à Buſcoduco in ortum.

Gravii, pop. Hiſp. Tarracon. in Callaicis. Silius Italicus *l.* 3.

Et quos nunc Gravios violato nomine Graium
Oenea miſere domus. —— ——

Vide *Grovii*.

Gravina, urbs Apul. Peuc. in confin. Lucaniæ.

Gravionarium, ſeu *Bamberga*, quod V. ibi fuerunt aliàs Hermanduri pop.

Graviſca, Tuſciæ pop. Ptol *Monte Alto* Nigro. Ita autem dictus eſt hic locus ab aeris *gravitate*. Sic enim Virg. *l.* 10.

Et Pyrgi veteres, intempeſtaq; Graviſca.

Sil *lib.* 8. —— *Veteres miſere Graviſca.*

Rutilius *in Itinerario*,

Inde Graviſcarum faſtigia rara videmus,
Quas premit æſtiva ſæpe paludis odor.

Strabo *lib* 5. *Ἀπὸ δὲ τῶν Κοσσῶν εἰς Ὠστίαν πολίχνια ἐστὶ Γραουίσκοι, καὶ Πύργοι, καὶ Ἄλσιον καὶ Φρεγήνια.* Baudr. urbs epiſc. Hetruriæ exciſa, ex cujus ruinis crevit Cornetum, urbs vicina, in colle, in prov. Patrimonii S. Petri, ad Martam fluv. qui paulo infra in mare Medit. ſe exonerat. V. *Cornnetum*.

Gravius, Accuſatoris nomen, Tac. 4. 21. Item, alius prænom. *Aulus*, Eques Rom. Puteolis oriundus, à Pompejo, ad Dyrrhachium cæſus Cæſ. *lib.* 3. *civil.* 71.

Grauna, vel *Graona*, vulgò *la Grone*, fluviolus Æduorum, Cluniacum, Brancidunum *Branciou* ac Firmitatem præterfluit, & prope Cabillonem in Ararim influit, ſupra Tinurtium, Hadr, Valeſius *Not. Gall. in voce Cluniacum*.

Grauſo, dux Cuniberti Italiæ R. cujus ut & Aldonis ſtratagemate, regnum ſibi ab Alachi ereptum, recuperavit, A.C. 694. Paul. Diac. *Long. l.* 5. *c.* 40. 41. *& l.* 6. Sigonius *l.* 2. &c.

Gredonenſe caſtrum, *Greze*, nunc vicus ad radices montis, ab urbe ac monte Mimate non multùm diſtans. Huc Alamannorum metu urbis Gabalorum incolæ ſe recepere ol. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Gregoras, V. *Nicephorus Gregoras*.

Pontifices Romani.

Gregorius I. cognomento *Magnus*, erat natione Romanus, ex patre Gordiano, genus à proavis non ſolùm nobile, ſed & religioſum ducens. A' Pelagio II. ad Mauritium Imp. miſſus, Apocriſiarium Eccleſiæ ibi egit, cum Patr Eutyche, de Reſurrectione, diſputavit, Pelagii ſucceſſor an. 590. non ordinatus, ſive conſecratus, antequam ab Imp. confirmatus, Gaulterio, quem V. Schiſmati, quod Epiſc. Mediolanenſes, Iſtriani & Veneti fovebant, ob 3. capitum defenſionem, ſedando incubuit. Auguſtinum Mon. in M. Britanniam, ut ibi Evangelium doceret, miſit. &c. A' Mauritio Imp. monitus, ut Johanni Jejunatori Conſtantin. qui ſe Patriarcham Univerſ. dixerat, obtemperaret, *Præcurſorem Antichriſti* illum eſſe, qui hunc ſibi titulum ſumſerit, reſpondit; ipſe ſe *Servum Servorum* primus appellavit. Præter alia Librum Jobi, quomodo juxta literam intelligendus, qualiter ad Chriſti & Eccleſiæ ſacramenta referendus, quo ſenſu unicuique fidelium ſit aptandus, per triginta quinque libros expoſitionis mirandâ ratione perdocuit. Alii quidem Pontifices, inquit Beda, conſtruendis, ornandiſque vel auro vel argento Eccleſiis operam dabant, hic autem totus ad animarum lucra vacabat. Luculentum quoq; teſtimonium de Gregorio perhibet Trithemius Abbas *lib. de Script Eccl.* *Gregorius*, inquit, *Papa, vir in divinis ſcripturis eruditiſſimus, Theologus princeps, ſplendor Philoſophorum, & Rhetorum lumen, vitâ & converſatione integer atq; ſanctiſſimus.* Egregium quoque de eo hoc eſt Platinæ encomium: *Is*, inquit, *non ſibi, ſed utilitati hominum, ac honori divino conſulens, quem certè ob religionem & pietatem rebus omnibus ſemper antetulerat, ſpretis opibus, poſthabitis voluptatibus, atq; omni ambitione & potentiâ, gubernacula Reip. Chriſtianæ ſuſcipiens ita vixit, ut uſq; ad tempora noſtra neminem ex ſucceſſoribus parem habuerit, nedum ſuperiorem vel ſanctitate vitæ, vel diligentiâ in rebus agendis, vel doctrinâ & ſcriptis.* Obiit an. 604. Epiſc. 13. Iſidor. Hiſpal. *c.* 27. Sigebert. *c.* 41. Concil. 8. Tolet. *c.* 2. Joh. Diac. *in ejus vita*. Gregor. Tur. Aimonius, &c. Opera ejus Baſileæ ſæpius alibique, tandem 6. volum. Pariſiis an. 1640. impreſſa.

Gregorius II. Rom. Conſtantino ſucceſſit, an. 714. Longobardos terris ad Eccleſ. pertinentibus pellere annixus, habuit Concilium an. 721. contra matrimonia illicita, an. 726. contra Iconoclaſtas, ubi *Imaginum venerationem retinendam eſſe, ad excitandam langueſcentem multitudinis imperitæ memoriam*, ſtatuit. Leonem Imp. quòd imagines non veneraretur, excommunicavit, populos ſacramenti religione exolvit, Romanis in verba ſua adactis, *Romam ducatumq; Rom. à Græcis ad Pontifices Rom.* tranſtulit, Sigon. *l.* 3. prodigioſâ Tiberis inundatione Romam terrente. Cum Gallis fœdere inito, &c. obiit an. 731. Sirmond. & Anaſtaſ. *de vita Pontif.* Sigebert. *de Viris Ill. c.* 74. P. Diaconus, Onuphr. Ciacconius, &c. Quatuor epiſtolarum ejus ſupereſſe dicuntur.

Gregorius III. Syrus, Gregorio II. ſucceſſit, Anno 731. Contra Luitprandum, Longobard. R. Caroli Martelli opem imploravit, Obiit An. 741. Varia ei ſcripta attribuuntur. Anaſtaſ. Sigebert. *de Vir. Ill. cap.* 76. Ciacconius,&c. Hic majori fervore, Synodo Anno 731. contra Legatum ſuum Gregorium coactâ, decrevit, *ſi quis poſthac ſacrarum imaginum venerationem abrogaris, ſit extorris à corpore & ſanguine D. N. J. C.* Sigon. *lib.*3. Ei ſucceſſit Zacharias.

Gregorius IV. Romanus, Valentini ſucceſſor, An. 827. In Galliam tranſiens, Ludovicum Pium, cum filiis, reconciliaturus, fruſtra fuit. Feſtum omnium Sanctorum inſtituit. Obiit an. 843. ſub Lothario, & Michaele, Theophili fil. Impp. Iidem. Eum excepit Sergius II.

Gregorius V. Germanus, prius *Bruno* dictus, ab Ottone III. Imp. ſubſtitutus eſt, Johanni XVI. An. 996. Cui oppoſitus à Creſcentio Johannes XVII. Placentin. Epiſc. ab Imperatore pulſus eſt. Obiit Anno 999. Platina, Sigonius, *lib.* 7. Succeſſor ejus Sylveſter II.

Gregorius VI. prius *Gratianus*, an. 1044. Simoniæ accuſatus, ab Henrico III. Imper. ſubſtituto Suidgero, poſtea Clem. II. depoſitus eſt, Anno 1046. Obiit in Germania. Otto Friſing. *in Chr.* Glaber. *lib.* 5. Guil. Malmesburius, *lib.* 2. *cap.* 13. Ciaccon. *Gregor. VI.* &c.

Gregorius VII. Tuſcus, prius *Hildebrandus* appellatus, ſucceſſit Alexandro II. an. 1073. quem ſecutus edixit, *Ne Laicus, cujuſcunque conditionis, Inveſtituram Eccleſiaſtici muneris conferret.* Vormatiæ Synodo habitâ Necromantiæ, adulterii, aliorumque ſcelerum accuſatus & depoſitus, Henr. IV. Imper. indignè habuit. Lamb. Schafn. Sacerdotum conjugia inhibuit: de quo mira vide apud Sigebertum, Naucletum, Schaffnaburg. &c. Anathema Henrico fruſtra ſupplici denuntiavit, ſurrogato ei Rodolpho, miſsâ ei coronâ, cum his verbis: *Petra dedit Petro, Petrus diadema Rodolpho.* Sigebert. Vid. & Helmoldum *cap.* 28. ſed infelix hic, dextrâ in prælio præciſâ, agnovit perjurii pœnam. Cui ſubſtitutum Henricum Lucelburg. porta cum cardinibus avulſa, cum aliis, oppreſſit. Poſtea Henricus, Româ expugnatâ, Gregorium in mole Adriani obſedit, qui inde profugus, ope Guichardi Apuliæ ducis, Salerni obiit, an. 1085. Vid. Urſperg. Bennonem Cardin. *in Vita Gregorii*: Et de Cœlibatu imperato, ejusque in Germania, Mediolani, ubi Guido Arch. Clericis uxores habere nihilominus permiſit, unde *Patarini* orti & Anglia, remoris, V. Sigon. *l.* 9. Johann. Naucl. *Gen.* 36. Polydor. *lib.*9. M. Chemn. *exam. de Cœlibatu.* Hic cùm Epiſtolas decretales publicaſſet, orbi Chriſtiano horrendam incubuiſſe peſtem, quod alii melius Gregorio IX. tribuunt, refert Aventinus *Annal. Bojorum lib.*7. Eum excepit Clemens Antipapa & hunc Victor III.

Gregorius VIII. Beneventanus, Urbano III. ſucceſſit, an. 1187. menſe 2. mortuus. Ei ſucceſſit Clemens III.

Gregorius IX. prius *Hugolinus* appellatus, an. 1227. poſt Honorium III. Papa, ſanguiſugus & avarus, Fridericum II. Imper. quòd juramentum ab Italis poſceret, excommunicavit, in Orientem profectum, Sultano prodidit, redeuntem duobus millionibus acceptis abſolvit, à Romanis civibus, duce Hunibaldo, Româ pulſus, Regum Galliæ opem imploravit. Franciſcum, Dominicum, &c. Sanctis adjecit: conſarcinator Decretalium epiſtolarum. Obiit centenario major, an. 1240. Aventin. *Annal. Boj. l.*7. Matth. Pariſ. &c. Succeſſit Cœleſtinus IV.

Gregorius X. Placentinus, prius *Theobaldus* dictus, poſt ſedem biennio vacantem, de quo vid. ſcomma, apud Joh. Baleum, *lib.* 6. *in Gregorio* 10. Onuphr. *in Vitis.* Clementi IV. ſucceſſit, an. 1272. Concilium 2. gen. Lugduni celebravit, an. 1274. quo Michaël Palæologus, ut ſecuritatem à Carolo Siculo redimeret, Eccleſiam Græcam Romanæ ſubjecit; Græcis adeò indignantibus, ut Michaelem etiam ſepulturâ privarent, Bulling. *de Conc. l.* 2. Porro, de reformatione Cleri actum, expeditio in Palæſtinam decreta, ritus eligendi Pontificis conſtituti. Obiit reverſus hinc, in Italia, an. 1276. Blondus, Sanutus, Onuphrius, &c. Succeſſit Innocent. V.

Gregorius XI. priùs *Petrus Rogerius*, nepos Clem. VI. Gallus, ſucceſſit Urbano V. an. 1370. Baldi olim auditor. Pacem inter Chriſtianos conciliare, auxilia Armeniis contra Turcas ſummittere, &c. anniſus eſt. Motus turbis Florentinis, quorum ope Romani nixi, Legatos Pontificios pepulerunt, ſedem Avenione Romam, poſt 72. an. tranſtulit. Sed videns, fulmina ſua à Florent. negligi, præ tædio mortuus, monuit priùs Cardinales, ne revelationibus amplius adjungerent fidem, quandoquidem *à Brigitta & Cath. Senenſi deceptus, in Italiam, tam infauſto omine remeaſſet.* Crantz. *l.* 9. *c.* 33. Sabell. *in Hiſt.* Mornæus, *in Myſter. p.* 1074. Platina & Ciacconius, *in Vita ejus*, &c. Poſt eum Schiſma an. 30. Vid. *Clemens VII.*

Gregorius XII. Venetus, priùs *Angelus Corarius*, ſucceſſit Innocentio VII. tempore horrendi Schiſmatis: Ad unionem juramento obſtrictus, cùm Papatum obtinuiſſet, ne audire quidem de Concordia voluit, unde Paſquillus. V. Theod. à Niem. *tract.*6. *Labyr. c.* 29. Quod plurimi ægrè tulerunt, & Sorbona decrevit, *Eccleſiam Gall. nullo jure obſtrictam eſſe, ut pecuniam Papa pendat, niſi in tribus cauſis*, Monſt. *l.* 1. *c.* 67. Cùm ne ſic moverentur, Cardinales ſeceſſione factâ, Piſis Concilio celebrato, an. 1409. tertium Papam, Alexandrum V. in theatrum produxere, cui mortuo Johannes XXII. ſucceſſit. Sic triceps Eccleſia, cùm Benedictus XIII. interea Avenione ſederet. Quo tandem cum Johanne in Conc. Conſtantienſi depoſito, Gregorius ultro Papatum ejuravit, ſucceſſorem nactus Martinum V. Obiit an. 1417. Iidem.

Gregorius XIII. Bononienſis, Pii V. ſucceſſor, an. 1572. De laniena Pariſienſi, ſupplicationibus indictis, triumphavit. Thuan. *l.*53. Kalendarium vetus abolevit, novo introducto, plurima Jeſuitis collegia in variis Europæ regnis extruxit. Hiberniam Elizabetæ ſubtrahere, Luſitaniam in ſe transferre, Belgas, omnium peccatorum veniâ illorum hoſtibus conceſsâ, debellare, Reformatos in Gallia prorſus exſcindere, fruſtra anniſus: Moſcos Polonis reconciliavit, controverſiam Melitenſium Eq. cum Magiſtro compoſuit: à Legatis regulorum Japoniæ, ſub hac formulâ, *Adorando & cœli Regis locum in terris obtinenti magno & ſanctiſſ. PP.* ſalutari ſe paſſus eſt, &c. Obiit an. 1585. æt. 83. ſtatuâ marmoreâ à P. R. donatus. V. Thuan. *hiſtor. paſſim.* Cicarell. *in Vita ejus.* A. Rivetum, *in Jeſuita Vap.* Ei ſucceſſit Sixtus V.

Gregorius XIV. prius *Nicol. Sfrondatus*, Mediol. Urbano VII. ſucceſſit, an. 1590. Hic in Concilio Tridentino, Epiſcopos gregi adeſſe ſemper debere, contra alios defenderat. Jam Papa Henr. IV. exhauſto omni ærario, quod Sixtus collegerat, oppugnavit. Obiit 10. menſe an. 1591. Thuan. *l.* 100. Cicarell. *in Vita ejus.* Succeſſit Clemens VIII.

Gregorius XV. prius *Alex. Ludoviſius*, Bonon. Paulo V. ſucceſſit, an. 1621. æt. 67. ex conſilio fœminæ quinquagenariæ, quæ pleraque ſub ipſo agebat, Regem Galliæ adverſus Hugonotas concitavit: in numerum SS. Ignatium Lojolam, Xaverium, &c. retulit. Hiſp. Jeſuitas & Dominicanos, acerbè de Conceptione B. Mariæ diſputantes coërcuit: cum Venetis, ob Græcos, diſſedit, Imperatori contra Proteſtantes, Polono contra Turcas pecuniam ſummiſit. Epiſcop. Pariſienſem Metropol. effecit. Obiit an. 1623. Secutum eſt interregum an. 2. Succeſſit Urbanus VIII.

Gregorius Antipapa, pulſo Benedicto VIII. à quibuſd. Romanis electus, ſed hic ab Henrico Imp. reſtitutus eſt. an. 1013.

Viri illuſtres.

Gregorius, Cardin. Innocentio II. ab Anacleti II. factione oppoſitus, Rogerio Siculo electionem approbante, Victoris nomen aſſumſit. Mox, ope Bernardi, Innocentio ſe ſubmiſit. Bernard. *ep.* 320. Bar. an. 1138. Alius Antipapa, Vid. *Mauritius Burdinus.* Item, Patr. Antiochenus, an. 594. poſt Anaſtaſium Sinaïtam. Evagr. *l.* 5. *c.* 6. & *l.* 6. *c.* 23. Item, Alius poſt Anaſtaſium II. an. 609. ſedit an. 20. Item, Patr. Conſtantinop. poſt Joſephum, ſec. 13. Item alius, ſec. 15. cui Gennadius Scholarius ſucceſſit. Item, Metropolit. Amaſiæ, an. 1613. pulſo Timotheo, ipſe poſtea Rhodum ejectus. Item, Ep. Alexandrinus, Concilio Antioch. ab Arianis electus, ſævus in Orthodoxos, Syn. Sardicenſi pulſus, & paulo pòſt Alexandriæ occiſus. Socr. *l.* 2. Theodoret. *lib.* 2. Sozomen. *lib.* 5. Item, auctor orationis, de Patribus Conc. Niceni. an. 325. ſub Conſtantino Porphyrogenneta, etiam Greg. Naz. vitam ſcripſit. Voſſius. Item, Epiſc. Nicomediæ.

Gregorius de Arimino, poſt Thomam Argentin. Generalis Auguſtinianorum. Scripſit in 4. libb. Sententiarum, Epiſtolas Pauli, Jacobi & de Uſuris, &c. an. 1357. Trithem. *Cat.* Sixtus Sen. *Bibl. Sancta*, Sabellicus, &c.

Gregorius Avitius, Theologus, auctor plurium ſcriptorum.

Gregorius Bæticus, Epiſc. Eliberitanus, ſec. 4. Oſio ſe oppoſuit, contra Arianos ſcripſit, ab initio Luciferianos ſectatus, Hieron. *de Scr. Eccl. c.* 105. Iſidor. *de V. Ill. c.* 1. &c.

Gregorius Ben Elebri, Arabs, plurima ſcripſit.

Gregorius Berſmannus, Germanus, Pſalmos Davidis carmine Lat. expreſſit, ſcholiiſque Virgilium, Horatium, Lucanum, Ovid. & Ciceronem illuſtravit.

Gregorius Cairguentius, Benedictinus, hiſtorica quædam ſcripſit. Simler. & Voſſ. *de H. L. l.* 2.

Gregorius Characondius, cognom. Niger, Hungarus, ſe divinitus, ad Turcas pellendos, miſſum commentus, paulo poſt luit impoſturam. A. C. 1572.

Gregorius Corteſius, Cardin. Græcè Latinéque doctiſſimus. Spond. A. C. 1547.

Gregorius Haloander, ſeu Hoffmannus, JC. celebris ſcriptis. Melch. Adam. *in Vita German.*

Gregorius Nazianzenus, Pater, Nazianzum in Cappad. cujus Epiſcopus erat, à militibus Juliani Ap. tuitus, eidem ob electionem Epiſc. Cæſarienſis reſtitit: Animi excelſi paſſim ſpeciminibus editis. Ex Nonna, Pater Gregorii Theologi, Greg. Cæſarienſis & S. Gorgonæ. Obiit an. 372. æt. 100. Epiſc. 45. Greg. Theol. *orat. funebr. patr.*

Gregorius Nazianzenus, Nazianzi in Cappadocia, Epiſcopo patre natus, primùm Saſimæ, quæ vilis Cappadocum civitatula: deinde Nazianzi Coadjutor Patris primùm, dein Patris ibidem ſucceſſor, unde Mantuanus:

Præſule patre ſatus, nam tunc id jura ſinebant,
Paſtorale pedum geſſit poſt funera Patris.

Tandem Conſtantinop. Epiſc. A. C. 379. dictus eſt *Theologus.* Cum Baſilio

Baſilio Athenis ſtuduit. Ubi Julianum Apoſt. noſſe ambo didicerunt, qui proin illos poſtmodum fruſtra in partes ſuas pertrahere niſus eſt. Baſilium in Epiſc. Cæſarienſi juvit, ab ipſo poſtmodum Zaſimorum Epiſcop. dictus, unde frigus aliquod. Dein Concilio Conſtantinop. jam hic Epiſcopus renuntiavit ſponte, an. 382. in ſolitudine mortuus, an. 389. Floruit autem ſub Valente Imper. & an. 11. Theodoſii obiit, teſte Hieronymo, qui eum 30000. verſuum compoſuiſſe ſcribit. Opera ejus 2. vol. Græcè & Latinè, Pariſiis impreſſa, an. 1609. in quibus V. T. argumenta tractat. *Pietas ejus*, inquit Eraſmus, *propemodum ex æquo certat cum facundiâ*. Sed amat ſignificantes argutias, quas eò difficilius eſt Latinè reddere, quòd pleræque ſint in verbis ſitæ. Tota verò phraſis nonnihil accedit ad ſtructuram Iſocraticam. Adde quòd de rebus divinis, quæ vix ullis verbis humanis explicari poſſunt, libenter ac frequenter philoſophatur. Hic Baſilio Magno, ut dictum, arctiſſima fuit neceſſitudine conjunctus, ac D. Hieronymum in Divinarum Scripturarum ſtudiis auditorem ac diſcipulum habuit. *A patria, quam non minus, ac Alexander Pellam, Cyrus Perſas nobilitavit*, Nazianzenus: *à dogmatum ſublimitate ſolus poſt Johannem Evang.* Theologus *proprio & peculiari nomine dictus*; *Conſecratione matris*, Samuel: *Zelo fervente* Elias: *Vita auctoritate* Johannes: *divinâ humanaq́ſcientiâ* Moſes *aut* Daniel: *Vinea Domini ſpiritualis plantatione* Noë; *ille pacis arbiter, ille Chriſti manſueti & humilis diſcipulus*, Martyr *ſine periculis, ſine vibicibus* Laureatus, Scriptor vitæ ejus. Græcorum Patrum μεγαλοφωνότατος, Montacut. Conſtantinopolitanam ſedem ab Arrianis Epiſcopis repurgavit, Genebrard. Vide quoque Hieron. *cap.* 117. *de ſcr. Eccl.* Baſil. *ep.* 141. Ruffin. *lib.* 2. Auguſtin. Socratem, Sozomen. Simonem Metaphr. Leonem Imper. *Conſt.* 88. &c. Ejus Teſtamentum Sirmondus, à Baronio editum, correxit. Moretius *Dict. hiſt.*

Gregorius Neocæſarienſis, ob multitudinem ſignorum & miraculorum cognom. *Thaumaturgus*. Origenis auditor, immunis tamen ab ejus erroribus, clarere cœpit in ſchola Origenis, an. Chr. 223. tempore Alexandri Severi, factus dein in Ponto Epiſc. Cæſareæ, ubi & natus eſt. Interfuit Concilio Antiocheno primo, adverſus Paulum Samoſatenum, teſte Euſebio: Synodo Epheſinæ contra eundem celebratæ, A. C. 266. Gualterio, ex Bar. & Gerardo. Obiit an. Chr. 266. relictis Neocæſareæ 17. ſolùm Idololatris, cùm 17. tantùm Chriſtianos, initio illic reperiſſet. Vir Apoſtolicarum virtutum maximè compos, inter omnes Patres, Barthio. Opera ejus à G. Voſſio edita, Moguntiæ, an. 1604. Prodierunt dein, unà cum operibus S. Macarii & Baſil. Seleuciæ, Græc. Lat. fol. Pariſiis, an. Chr 1621. Hieron. *de ſcr. Eccl. cap.* 65. Euſeb. *lib.* 6. *c.* 23. *l.* 7. *c.* 13. & 25. Baſil. *de Spir. S. c.* 29. & *ep.* 64. Socr. Theodoret. Ruffin. Evagrius, Suidas, &c.

Gregorius Nyſſenus, Epiſcopus, An. 369. quem Græci honoris causâ *Patrem patrum* appellant, Divi Baſilii Magni frater, natu minor. Academicis, ac Peripateticis diſciplinis excultus, vir eloquentiæ nervoſæ ac preſſæ. Maritus Theoſebiæ, Nicet. & Niceph. Calliſtus, *lib.* 11. *cap.* 29. & *l.* 12. *cap.* 13. A Valente in exilium pulſus, an. 370. ſeptimo pòſt anno reſtitutus eſt. In Conc. Oecumen. Conſtantinop. An. 381. Meletium Antioch. & Placillam, Theodoſii fil. funebri oratione laudavit. Obiit an. 396. *Dulcis & illuſtris Eccleſiæ fons*, Leoni Imper. *Eloquentiſſimus & multiplici eruditione praſtans*, Suidæ: *Vir eloquentia nervoſa ac preſſa*, Sixt. Senenſi: *Dictione, ſi quis veterum alius, ſplendidus*, Photio *in Biblioth.* Opera ejus à Frontone Ducæo, edita, anno 1605. cui addita quædam, an. 1618. Baſil *epiſt.* 43. Gregor. Nazianz. *Orat.* 6. & *in Epiſt.* Hieron. *de Script. cap.* 139. Socr. *lib.* 3. *cap.* 8. & 4. *cap.* 21. & 5. *cap.* 9. Sozom. *lib.* 7. *cap.* 10. Theodoret. *l.* 4. *c.* 28. Moret. *Diction. Hiſt.*

Gregorius Paleunas, Arch. Theſſal. ſec. 15. errorem Græcorum, de lumine increato, in monte Tabor, apparente, ſcripto defendit, refutatus à Barlaamo, &c. Gregoras *l.* 11. Cantacuzen. *l.* 1. Claud. Eſpenſæus ex operibus ejus aliquid edidit.

Gregorius Pauli, Cracoviæ, Antitrinitarius infamis, ſec. præt.

Gregorius, Protoſyncellus Eccleſiæ Conſtantinop. i. primarius Patriarchæ Vicarius, ac ſucceſſor, Concilio Florentino interfuit. Veterum PP. ſcripta varia collegit. An idem cum Gregorio Mammeno Meliſſeno? Obiit An. 1459.

Gregorius Reiſchius, Confeſſionarius Maximiliani Imper. Statuta Ord. Carthuſ. ſcripſit, Petrejus *Bibl. Carth. p.* 109.

Gregorius Rzehorz, Rokyzanæ ex ſorore nepos, inter primos Unitatis fratrum Bohemorum fundatores recenſetur: poſtquam in Pragenſi cœnobio opinione ſanctitatis celebris vixiſſet. Perſecutione mox ingruente crudeliſſimè tortus, dolores adeò non ſenſit, ut carnifices obſtupeſcerent, & ipſe Rokyzana lachrymabundus adſtaret, *fortunam cruciatis ſuâ meliorem* dicens: Produxit vitam uſque ad A. C. 1474. Lætus *Comp. Hiſt. Univ.*

Gregorius Sondereiterus, Germ. vitam Conſtantini ab Euſebio Cæſar. ſcriptam carmine expreſſit. Voſſ. *de Hiſt. Lat. p.* 705.

Gregorius Tiphernas, Medicus Italus, Poëmatum, & librorum aliquot Strabonis verſorum auctor. Girald. *de Poet. dial.* 1.

Gregorius Turonenſis, Arvernus nobilis, Arch. Turonenſis poſt Euphronium, an. 572. In negotio Prætextati, Chilperico & Fregedondæ, magno animo reſtitit, Gregorii Magni amicitiâ inclytus. Obiit an. 595. Scripſit Hiſtoriam primorum Gall. Regum, libris 10. Item de gloria Martyrum, & Confeſſorum, Commentarium in Pſalm. &c. Vide Sigebert. *cap.* 49. Hilduin. *in Areop.* Aimon. *l.* 1. *c.* 18. Voſſ. *de Hiſt. Lat. tom.* 2. *cap.* 22. & Moret. *Diction. Hiſtor.*

Grentonis manſio, vulgò *Gratemesnil*, locus memoratus Orderico Vitali, *Hiſt. Eccl. lib.* 8.

Greo mons, *Puy de Grion*, mons eſt Galliæ celſiſſimus, in Petrocoriis, ab Aureliaco opp. 4. ferè leucis diſtans. Memoratur Odoni Abbati Cluniac. *lib.* 2. *de Vita S. Geraldi Com. Aureliacenſis.*

Greſtonia, reg. Thraciæ juxta Macedoniam. Steph.

Griet, oppid. Germ. infer. ad ſiniſtram Rheni ripam. Metel.

Griffo, ſeu *Gripho*, fil. Caroli Martelli, ex Suanechilde, Lauduni obſeſſus à Fratribus, ope Pipini, ſecundogeniti fratris, liberatus eſt, & aliquot Comitatibus donatus. Sed ambitione compulſus, Saxones primò, dein Bavaros concitavit: Quibus victis in Aquitaniam ſe recepit, ad Gaifrum D. occiſus an. 753. in Italiam tranſiens. Aimon. *lib.* 4. *cap.* 58. & *ſeq.* Otto Friſing *l.* 5. *c.* 21. Ado Vienn. *in Chron.* P. Æmilius, &c. Item, Flander, Franciſcanus, à Sixto III. in Orientem miſſus, ad Maronitas montis Libani convertendos. Auctor itinerarii terræ S. Obiit an. 1475. Voſſ. *de Hiſt. Lat. l.* 1. Patr. Orientis à Calixto III. declaratus.

Grima, opp. Miſniæ, ad Muldam fluv. 3. leuc. à Lipſia Miſniam verſus, ſub Saxoniæ Elect.

Grimbergenſes, triduano prælio, à Godofredo Lotharingiæ duce, anniculo, in cunis vagiente, ſuperati ſunt, A. C. 1144. Lætus *Comp. Hiſtor. Univerſ.*

Grimpaldus, fil. Pipini, poſt eum Magiſter Palatii Auſtraſiæ, Octone, Sigeberti tutore, per Leutharium, Alemannorum D occiſo. Mortuo Sigeberto, fil. hujus Dagobertum tonſum, in Hiberniam ablegavit, cui cùm filium ſurrogaturus eſſet, cum illo ab Auſtraſiis Clodoveo II. traditus, & ſublatus eſt. Aimon. *libr.* 4. *cap.* 35. & *ſeqq.* Fredegar. *cap.* 38. & *ſeqq.* Item, fil. Pipini Craſſi, maritus Theodeſindæ Friſiæ, Radbodi filiæ. A Rangorio occiſus, an. 714. Item. D. Beneventi, poſt Aripertum, cujus filii convenire non poterant, Longobardorum R. An. 663. per an. 9. Arianiſmum ejuravit. P. Diaconus, *l.* 5. Sigon. *de R. J.*

Grimſula, mons Helvetiæ, *Grimſel*. Non longè à monte S. Gothardi, continuus eſt Furcæ, & ſub Lepontiis quoque comprehenditur. Vallem Haſelam, ſub Bernenſium ditione, à Valleſianis dividit. Per illum iter arduum admodum & difficile eſt, Joh. Bapt. Plantinus *Helv. Antiq. & Nov.*

Grinario, vulgò *Knaringen*, opp. Vindeliciæ, non longè à Danubio, in Marchion. Burgaviæ, in Suevia, ad amnem *Carnlach*, vix 1. mill. à Burgavia in Occ. Ulmam verſus.

Grinnes, Tacito *Hiſt.* 6. 10. in Batavis pop. quorum oppidum B. Rhenano *Grin*. Divæo & Junio *Rhenen*, in Holl. Geldriæque confin. ad Rhenum fluv. Aliis *Grunningen*.

Grinnicum, urbs Gall. Narbon Vide *Graſſa*.

GripsWaldia, ſeu *GryphisWaldia*, urbs munita Pomeran. *Viritium* Ptol. Dimidia leuc. à mari Balt. cum portu ſatis commodo. Media inter Sundam ad Bor. & Volgaſtiam ad Ort. Academiam habet an. 1456. à Vratiſlao IX. Pomer. D. fundatam. Huc quoque à Sigiſmundo Imp. Roſtochienſibus, ob tumultum, adverſus Senatum excitatum, proſcriptis, horum Academia in quinquennium tranſlata, poſtea re compoſitâ Roſtochio reddita fuerat. Sub Suecis ab an. 1631.

Griſlerus eques, ab Alberto Auſtriaco, Rodolfi I. Imper. filio, miſſus in Helvetiam, qui Suitiis & Uriis præeſſet, Cuſſenaci, arce vetuſtâ, habitavit aliquandiu: mox Landenbergio, Undervvaldiorum præfecto, ob tentatam matronarum pudicitiam, cæſo, ut ſuos in officio contineret, prope Altorffum vicum, in colle *Solaturn*, arcem molitus eſt, quam *Zwing Ury under die ſtagen*, i. Jugum Uriorum, appellavit. Altorffi dein in foro, pileo perticæ prælongæ impoſito, ac juſſo, ut omnes capite nudato genibusque flexis pileum honorarent, populorum patientiam acrius tentare cœpit: Ædibus quoque apud Suitios Wernhero Stouffachero ereptis, & horum animos mirè exacerbavit: occaſione Stouffachero ſic cum duobus reliquis Helvetici fœderis primi Triumviris coëundi præbitâ. Interea apud Urios Wilhelmus Tellius, dum pileum ſtipiti impoſitum, nullo honoris ſigno exhibito magnanimus præterit, jubetur à Griſlero, pomum in vertice filioli ſui unicè chari eminus ſagittâ dejicere, mortem ni id faceret minato. Paret duræ legi heros, & decuſſo feliciter pomo, cùm ſagittam alteram thoraci inſertam in Præfectum ſe torſurum fuiſſe, ſi puerum feriiſſet, interrogatus fateretur, vinctus navi imponitur, Cuſſenacum abducendus. Sed dum medio navigatur lacu, obortâ tempeſtate, ſolutus Tellius, ut navem gubernaret, eam adverſus Suitiorum terram direxit, ſaxoque ſupra undas eminenti appropinquans, arrepto arcu, in illud diſiliit, nave pedibus in fluctus repulsâ. Præfectum tandem ægrè in terram eluctatum, viâ inter Artam & Cuſſenacum, ſagittâ confecit, anno 1307. Vide Simlerum, Stumpfium, &c.

Qui preſſum quondam læſit, Griſlere, popellum
Pileus, Helvetici fœderis anſa fuit.

Griſones, Germ. *Grawpundner*. Gall. *les Griſons*, populi Germaniæ, intra Alpes,& ad fontes Rheni & Oeni, ubi aliàs Rhœti Alpini dicti, in Rhœtia. Tota regio montibus horret. Sunt autem ſui juris, & poſt varia inter ſe fœdera Griſones tandem omnes ſociati ſunt anno 1471. & cum omnibus Helvetiis perpetuum fœdus percuſſerunt anno 1491. Griſones habent ad Boream partim Sueviam, partim Helvetios, uti ad Occaſum, ad Ortum Comitatum Tirolenſem, & ad Meridiem dominium Venetum & Ducatum Mediolanenſem. Illius regionis ſunt ſex partes, nempe Fœdus ſuperius, *la Ligue Griſe*, Germanicè *Oberpunds*; Fœdus Cathedrale ſeu domus Dei, *la Ligue de la maiſon Dieu* vel *la Cadée*, Germanicè *Gottespunds*, Fœdus decem juriſdictionum, *la Ligue des dix droitures*, Germanicè *Zehen-Gerichtenpunds*, & Griſonum ſubditi, nempe vallis Tellina, *la Val Teline*. Comitatusque Clavennenſis & Bormienſis, *les Comtez de Chiavenna & de Bormio*. Vide *Rhæti*.

Griſonum Urbes.

Bormium, *Bormio*.	Magia, *Meyenfeld*.
Clavenna, *Chiavenna*.	Morbenium, *Morbegno*.
Curia, *Coire*, & *Chur*.	Sondrium, *Sondrio*.
Tiranum, *Tirano*.	

Grodna, vulgò *Grodno*, urbs eſt Poloniæ, in Lithuania & in Palatinatu Trocenſi, ad Memelium fluvium, partim in colle & partim in planitie ſita, cum arce in editiori loco: ubi ſæpè celebrantur comitia Lithuaniæ. Capta fuit à Moſchis anno 1655. & ab ipſis miſerè vaſtata. 20. milliaribus Germanicis diſtat à Vilna in Africum, & 7. ab Auguſtovia; aliarque Ducatus titulo inſignita.

Grœninga, ſic lapis Romæ habet antiquus à Caroli Magni tempore, *Gruningen* & *Groeningen* Germ. *Groningue* Gall. urbs clara Germaniæ, ac Friſiæ Occidentalis primaria, epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Trajectenſi, ſub Philippo II. Hiſpaniæ Rege & Belgii domino effecta, inter Levvardiam alteram Friſiæ urbem præcipuam ad Occaſum, & Embdam urbem Friſiæ Orientalis in Ortum 7. leucis, à Monaſterio urbe Weſtfalica 22. De ea *libro* 4. *Itinerarii*:

> *Non Amaſis, qua nomen habet, Viridemque Growingam*
> *Dicemus, &c.* Ferrar.

Baudrando urbs eſt ampla Belgii, provinciæ dictæ dominii Groningenſis caput, inter Friſiam Orientalem ad Ortum, & Friſiam Occidentalem ad Occaſum; ſed non in Friſia provincia. Gaudet Academia paucis abhinc annis inſtituta, & ſubeſt dominio provinciarum confœderatarum Belgii, arcem habens permunitam. Vide *Groninga*.

Grolla, vulgò *Grol* incolis, *Grolle* Gallis, urbs Belgii uniti, in Comitatu Zutphanienſi, parva ſed permunita, ad Slincam fluvium, ab Hollandis expugnata anno 1625 ipſis etiamnum paret. Eſt in confinio Weſtphaliæ, & ditionis Monaſterienſis, 4. leucis à Zutphania in Ortum.

Groneburgum, vulgò *Groneburg*, nunc Tavaſtia, *Tavaſthus*, locus præcipuus Tavaſtiæ provinciæ Finlandiæ, in Suecia, in mediterraneis. Vide *Tavaſtia*.

Gronelandia, ſeu *Terra Viridis*, pars eſt ampliſſima terræ arcticæ, ſupra Iſlandiam Inſ. ab Erico Rufo detecta an. 982. Poſtea à Norvegis & Danis ſæpe luſtrata, verſus oram littor. Cujus incolæ ex volucribus & ex piſcibus vivunt. Hic mons eſt, qui velut Ætna continuò flagrat, ac lapides in modum favillarum emittit, qui quidem refrigerati optimi ſunt ad muros conficiendos, ſed ſi aqua aſperguntur, calcem optimam præſtant. Ibidem eſt fons fervidiſſimus, quo accolæ & præſertim Monachorum conventus ad coquenda cibaria utuntur. Locatur hæc inſula an pars continentis Americæ Sept. inter circulum arcticum & polum mundi arcticum: nam Auſtraliſſimus ejus parallelus eſt grad. 66. ferè, & Borealiſſimus paulò minus gr. 77. unde hic Zodiaci ſemper una pars ſupra Horizontem, & alia pars infra extat, quo fit ut continuam lucem habeant in medietate anni poſt introitum Solis in Arietem. Circa ingreſſum Solis in æſtivo Tropico, medium inſulæ tenentes habebunt diem duorum circiter menſium cum dimidio: qui verò extremam oram inſulæ Borealem occupabunt, ii Solem videbunt, continuo circiter tribus menſibus cum dimidio. In reliqua verò anni medietate noctes in menſibus oppoſitis, æqualis magnitudinis cum diebus æſtatis contingent. Habent itaque hi accolæ hyemem novem menſium, quo tempore nix maxima ſupra terram extat. Metel. Norvegis Daniſque tributaria fuit. Epiſcopos etiam primitus inſtitutos à Lothario Imper. operâ Canuti Vandalorum Regis, A. C. 1133. habuit aliquot per 4. ſecula, poſtea à Norvegis navigatio intermiſſa. Nunc ejus pars Auſtral. detecta fuit verſus oram tantùm à quibuſdam nautis Baffinio, Forbiſhero, Munchio, &c. ſed nihil certi de ea dici poteſt. Baudr. Sanſo *deſcr. Amer.* Peterius *tr de Groenlandia*.

Gronia, urbs Phocidis, Steph.

Gronii, Hiſp. pop. ad Durium amnem. Mela 3. 1. lege *Grovii*.

Groninga, vel *Grœninga*, & *Gruninga*, urbs ampla & inclyta Belgii, dominii Groningenſis caput, à fundatore *Gruno* ſic appellata, an. U. C. 374. Eum alii Trojanum, alii Francum Antenoris regis Franciæ fratrem fuiſſe exiſtimant, qui domeſtici diſſidii causâ fratrem relinquens in Occidentalem Friſiam devenit, & ibidem civitatem hanc ſuo nomine inſignem ædificavit annis 377. ante Chriſti nativitatem. Nullis tunc muris cincta, ſed propugnaculis ligneis, immiſſis in terram palis, fiſtucationibus quaſi conſepta fuit. Mœnibus autem, foſſis, ac turribus contra hoſtiles inſultus validè munita eſt An. Dom. 1110. Civitas nunc eſt opulenta, & frequenti populo inſtructiſſima, multis abundans aquis, arte in civitatem per canales deductis. Habet ſtatus, leges, dominium, & juriſdictionem peculiarem, cum multorum pagorum confœderatione, & arce permunita. Præcelſis templorum turribus, & magnificis privatorum hominum ædificiis inclareſcit. Sub dominio hæreditario olim ducum Burgundiæ fuit. Hodie una ex Provinciis Belgii Confœd. An. 1672. fruſtra à Gallis, quibus Epiſc. Monaſterienſis obſidioni præfectus militabat, defendente Rabenhauptio, Duce fortiſſimo, acerrimè obſeſſa. Sita eſt inter Friſiam Occid. ad Occ. & Or. ad Ort. Habet Academ. an. Chr. 1614. inſtitutam. Vide de urbe hac prolixè differentem, Hug. Grotium, *Hiſtor lib.* 3. ad an. 1594. quo à Mauritio Principe capta eſt. Sunt & *Groningenſes* pop. in pago Tigurino. Simler. *de Helv.*

Groſſetum, urbs Epiſc. Hetruriæ. Vide *Roſetum*.

Grotius Hugo, Batavus, patriâ Delphenſis, ſeculi ſui Phœnix. Syndicus Roterodamenſis primùm: dein poſt turbas ab Arminianis motas & biennalem carcerem, ex quo uxoris fraude, cum in ciſta per ancillam efferri accurantis, liberatus eſt, legatus Suecicus ad Galliæ Regem: conſcenſâ Stockholmiæ nave, quâ Lubecam ferretur, cùm vehementibus per triduum jactatus procellis, facto naufragio, æger tandem ad Caſſubiæ litora appuliſſet, paulo pòſt Roſtochii obiit, poſtquam à Joh. Quiſtorpio Theologo monitus, ut imploraret miſericordiam Dei, ſubjeciſſet, *In ſolo Chriſto omnis ſpes mea repoſita eſt.* An. C. 1645. cùm natus eſſet an. 1583. Scripſit plurima, inter quæ *in U. T. Annotationes in fol. Annales & Hiſt. Belg. De Jure belli & pacis, &c.* Heinſio *Vir ſummi judicii.* Dempſtero *Criticus acutus & inſignis.* Voſſio *Non divinarum minùs, quàm humanarum rerum ſcientiſſimus.* Voëtio *Dubia aut variata Religionis*, dicitur.

Grotkavia, urbec. Sileſiæ ſup. caput Duc. cogn. media inter Niſſam ad Auſtr. & Briegam ad Bor.

Grotunni, Claudian. fortè *Gothunni*.

Grotzuma, opp. Pomeraniæ. Metell.

Grovii, Hiſpaniæ populi, Mela *lib.* 3. *cap.* 1. ubi perperam *Gronii* vulgò dicuntur. Γρούιοι Ptolemæo. Remanet hoc nomen etiam hodie, in inſulâ & promunt. ad oſtium Ullæ fluv. ſito, *Grove* enim vocatur. Confirmant hanc lectionem meliores Silii codices,

> *Quique ſuper Gravios lucentes volvit arenas,*
> *Inferna populis referens oblivia Lethes.*

Sed & *alibi*,

> *Et quos nunc Gravios, violato nomine Graium,*
> *Oenea miſere domus, Ætolaque Tyde.*

Grubenhaga. opp. dit. Brunſuic. cum tit. Duc. verſus montes, prope Leinam amnem, 3. leuc. à Gottinga in Bor. 4. à Corbis in Ort. Orſus eſt ramum *Grubenhagium*, ſeu Hertzbergium, Alberti Magni, Ducis Brunſuic. filius, Henricus cognom. mirabilis, cujus filius Henricus Jun. pater Ottonis fuit, mariti Johannæ Neap. Reginæ, an. Chr. 1378. qui Neapoli extinctus eſt, an. Chr. 1388. Fratrem Henricus Jun. Albertum habuit, cujus poſteritas in Philippo an. Chr. 1596. defuncto deſiit: ditione ejus adhuc ſpirantis ab Henrico Julio Brunſuicenſi occupatâ, Thuan. *lib.* 115. Sed illam Lunæburgicis cum fructibus ſumptibuſque reſtituere filius ejus Fridericus Ulricus juſſus eſt, an. 1617. Vide Phil. Jacob. Spenerum *Syllog. Geneal. Hiſtor.*

Grudii, pop. Belgii, quorum urbs eſt Lovanium, teſte Divæo, Leodio & aliis. Aliis autem, ut Martiano, eſt *Brugge*, urbs Flandriæ.

Grumentum, urbs epiſcopal. Lucaniæ mediterr. exciſa, teſte Barrio, Lagariæ urbi etiam exciſæ propinqua, à Saponariâ oppid. haud valdè diſtans: ex quo errant qui *Groppoli* Grumentum indigitant, cum *Groppoli* oppidulum ſit in orâ ſinûs Pæſtani, Grumentum verò ad ſinum Tarentinum ſitum ſit. L. Holſtenio nunc caſtr. *Agromento*, ad Aciris fluv. paulo ſupra *Turſi* opp. in Baſilicata prov. regni Neap.

Grunduli, vel *Grundiles*, Lares, quos Romulus conſtituiſſe dicitur in honorem ſcrofæ, quæ 30. pepererat porcos. Caſſius Hemina *Hiſt. lib.* 2. *Paſtorum vulgus* (inquit) *ſine contentione conſentiendo, præfecerunt æqualiter imperio Remum & Romulum, ita, ut de regno pares inter ſe eſſent. Monſtrum fit, ſus parit porcos triginta, cujus rei fanum fecerunt Laribus Grundulibus.* Diomedes *lib.* 1.

Gruno, dux Friſiæ, Sicambrorum regis frater, an. U. C. 375.

Gryllus, Xenophontis filius, qui pro patriâ fortiter pugnans, occubuit. Hujus laudes & Epitaphia multi ſcripſere. Ariſtot.

Gryllus Chalcedonenſis, vicit Olymp. 112.

Grynæus Simon, Veringenſis, Theologus clariſſimus. Primò Auſtriæ, dein Budæ in Pannonia docuit, ubi, ob Evangelii amorem, à Monachis accuſatus, carcerem ſubiit. Inde nobilitatis Hungaricæ interceſſione liberatus, Wittembergam, ut cum Luthero & Melanchthone olim condiſcipulo ibi de negotio Religionis conferret, abiit. Pòſt ad Græcas literas docendas à Ludovico Elect.

Palat.

Palat. Heidelbergam vocatus eſt: inde Spiram excurrens, an. 1529. ut Melanchthonem, qui illuc ad conventum Spirenſem, cum Johanne Saxon. Duce venerat, ſalutaret, colloquium cum Fabro Epiſcopo Viennenſi habuit: quo finito cùm domum ſe recepiſſet, vixque menſæ adſideret, à venerando Sene è conclavi evocatus, & de lictoribus, Fabri impulſu, mox adfuturis, ad monitus, feliciter evaſit. Eodem anno, annitente Oecolampadio, Baſileam vocatus, Græcè in Academ. docuit, non omiſſa ſacrarum rerum profeſſione, quam in Epiſtolæ ad Rom. enucleatione commendavit. Britannicarum dein bibliothecarum amore, eò pertractus an. C. 1533. Eraſmi nomine, obtulit Carolo Montioio Titi Livii volumen, quinque libris integris, quos Grynæus in Bibl. monaſterii Lauriſſenii reperit, auctius. Redux an. Chr. 1534. Tubingam vocatus, Scholam & Eccleſiam ejus loci reformavit. Baſileam biennio pòſt reverſus, adfuit Eraſmo morienti: ad ſolenne dein colloquium Wormatienſe proficiſcentibus Melanchthoni, Capitoni, Bucero, Calvino, aliis συνεργὸς additus eſt. Peſte ſublatus obiit ibi an. 1541. *Fuit hic vir Latinè & Græcè excellenter doctus, in Philoſophia & diſciplinis Mathematicis diligenter verſatus, nullo ſupercilio, pudore penè immodico & provehendis liberalibus ſtudiis natus*, Eraſmi, cui amiciſſimus erat, teſtimonio.

Grynæus Samuel, prioris fil. natus an. Chr. 1539. JC. Collegii Juriſconſ. in Academia Baſilienſi Anteceſſor, collega magni Baſilii Amerbachii. Reip. Syndicus: 365. Doctorum in U. J. promotione inclytus. Ejus elogium exhibet Melch. Adami *in vita Juriſconſult. Germ.*

Grynæus Samuel, prioris ex filio Simone nepos, Theologus Baſilienſis celeberrimus. Natus A. C. 1595. Abr. Sculteto ex itinere Aliatico & Helvetico redeunti Heidelbergam, comes additus. Procerum Palatinorum favorem meruit. Redux in patriam in Eccleſia Leonhardina Sacro Miniſterio admotus, rerum Theologicarum ſcientiam incomparabilem in docendis publicè privatimque auditoribus, per annos 30. tanto cum ſucceſſu, collocavit, ut ex ejus ſchola, velut Seminario quodam ſacro, innumeri paſſim Theologi prodierint. Obiit an. Chr. 1656. ætat. 63. Plurima ſcripſit luce digiſſima, quæ ſuo tempore edenda, fil. Johannes Paſtor Franckendorffenſis, inter cimelia ſua ſervat:

Dum vixi docui: multisq́; ad ſidera callem
Oſtenſo, clarum ſidus in orbe feror.

Grynæus Thomas, Simonis ex fratre nepos, fide ac vitâ Theologus, bonarum literarum profeſſor, Rœtelæ primus Evangelium docuit.

Grynæus Joh. Jacobus, Thomæ filius, Eccleſiæ Baſilienſis Antiſtes, poſt Simonem Sulcerum, defunctum an. Chr. 1585. Bernæ Aventicor. A. 1540. natus, Baſileæ docuit per annos complures. Inde A. 1584. Heidelbergam à Johanne Caſimiro Elect. Palat. Adminiſtr. evocatus, de Euchariſtiâ publicè cum Theologis Lutheranis diſputationem ſubiit: Cujus iis ſucceſſus, ut Profeſſoribus Lutheranis dimiſſis, Georgius Sohnius, & Franciſcus Junius in eorum locum ſurrogarentur, totusque Palatinatus Helveticam confeſſionem amplexaretur. Obiit Baſileæ æt. ſuæ Climacterico undecimo. Scripſit plurima, in Sacros inprimis libros Enarrationes, Explicationes, Prælectiones, Hypomnemata, Commentarios Demonſtrationes, Exegeſes, &c. Dicere illum ſolitum, *Eraſmum plus Papæ jocando nocuiſſe, quàm Lutherum ſtomachando*, refert Melch. Adami *in vita ejus*. Ei in ſacra ſtatione ſucceſſit Johannes Wollebius.

Grynea, urbs Troadis. Steph.

Grynea, urbs Æoliæ in confinibus Joniæ.

Gryneum, ſeu *Grynium* opp. Myrinæorum juxta Clazomenas, Strab. 13. in quo templum Apollinis, & lucus vaticinandi pervetuſtus. Templum autem candido marmore ſumptuoſum erat, in quo ipſe Apollo colebatur, unde Apollo *Grynæus*. Virg. *Ecl. 6.*

Hic tibi Grynæi nemoris dicatur origo
Ne quis ſit lucus, quo ſe plus jactet Apollo.

Gryneus, nomen unius ex Centauris.

Gryphiswaldia, vide *Gripswaldia*.

Gryphius, lacus in Helvetia, ex quo & Feſinó oritur flumen *Glat*.

Gryttus, famoſus Cinædus Athenis, quem reum à Cleone peractum pop. morte adfecit. Vide Schol. *in Ariſtoph. Equit.*

GU.

Guadalaxara, vulgò *Guadalajara*, provincia Americæ Septentrionalis, in nova Galitia parte novæ Hiſpaniæ, inter provincias Zacatecas ad Boream, Mechoacanum ad Ort. & Xaliſcum ad Occaſum.

Guadalaxara, vulgò *Guadalajara*, oppidum Hiſpaniæ, in Caſtella Nova, Algabriæ tractus primarium, ad *Henares* amnem, 4. leucis à Compluto in Ort. & 9. à Madrito.

Guadalaxara, vulgò *Guadalajara*, urbs ampla Americæ Septentrionalis, in nova Hiſpania, in provincia Guadalaxara dicta. Eſt Juridica ſedes illius tractus, ſub Hiſpanis, 4. leucis Hiſpanicis diſtat ab ora maris Auſtrini in Boream, prope lacum cognominem: eſtque Epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Mexicano. Extructa eſt an. Chr. 1531. à quodam è Guzmannorum familia. ſedesque Epiſcopatus, quæ Compoſtellæ erat, illuc tranſlata eſt an. 1606. Sita eſt in planitie amœna, fertili, ac pluribus torrentibus fontibusque irrigua. Centuplum aliquando hic reddunt ag. i, A Coſta *lib.* 7 Herrera *cap.* 11. *&c.*

Guadalupia, vulgò *la Guadaloupe*, ſeu *la Gardeloupe*, inſula Americæ Septentrionalis, una ex Antillis, & ex præcipuis totius tractus, ſub poteſtate Francorum ab anno 1635. Ibi multæ coloniæ & arces. Inſula eſt valdè rigua & fertilis, Sacchari inprimis, habetque in circuitu 50. circiter leucas. Diſtat à Dominica 12. leuc. in Boream, & 6. à Marigalanta, 15. autem ab Antiqua in[illegible] in Meridiem. Ab antiquis illius tractus accolis vocabatur *Carucuerra*. Sed Caſtellani novum illi indiderunt nomen ex occaſione Guadalupiæ in nova Caſtella, quò ingens peregrinantium confluxus. In duas peninſulas diviſa eſt, quarum illa quæ Or. ſpectat, dicitur *Magna Terra*, & vera eſt Guadalupia: altera quæ Merid. & Septentr. ſpectat, in plura territoria eſt ſubdiviſa. Urbem habet ſatis cultam & tres arces in ora littorali. Vide Rochefort *Hiſt. des Antilles*, Mappeum *Palma fidei*, Sanſon. *deſcr. Amer.*

Guadela, vulgò *Guadel*, urbs Aſiæ, in Perſia, in ora ſinus Armuziani, cum portu frequenti & capaci, in provincia *Kherman* dicta.

Guader, opp. Britanniæ min. vulgò *Guer*, non procul à Monteforti, *Monfort la Canne*, loco civitati Redonum propinquo. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Guadicia, vulgò *Guadix*, urbs Hiſpaniæ Epiſc. ſub Archiepiſc. Hiſpalenſi. Vide *Acci*.

Guagara, Regnum Nigritarum, incolarum multitudine diliſſimum eſt, à Meridie cuidam regioni Argenous conjungitur, cui *Medera* nomen eſt, auri fœcunda. Natal. Metel.

Guajaquilum, vulgò *Guayaquil*, oppidum Americæ Meridionalis, in parte Boreali Peruviæ, in ora littorali maris Pacifici, cum portu capaci è regione Punæ inſulæ. 50. leucis Hiſpanicis diſtat à Quito in Auſtrum.

Guaira, vulgò *Guaira*, provincia Americæ Meridionalis, quæ pars eſt Paraguajæ regionis, inter partem Auſtralem Braſiliæ ad Ortum, & Paraguajam propriam ad Occaſum. Ejus primaria urbs dicitur etiam Guaira ſeu Civitas regia, *Guaira*, ſeu *Ciudad real* è *Olivera*. Sedet juxta fluv. Paranam, ſub dominio Hiſpanorum.

Gualata, vulgò *Gualata*, regnum Africæ in Nigritia, versùs Oceanum Atlanticum. Habet a Septentrione Zanhagam d ſertum, ab Ortu Tombutum regnum, & à Meridie Genchoam regnum.

Principes & Viri illuſtres.

Gualterus, Athenarum dux appellatus, 10. menſibus Florentiæ tyrannidem obtinuit, An. Dom. 1345. Blondus.

Gualterus, Archiep. Senonenſis, inauguravit Euden Comitem Pariſ. poſt Carolum Craſſum, Regem dictum: Rodolphum item Burgundiæ Ducem, obiit an. Chr. 923. San Marthan. *Gall. Chriſt. Tom. I. p. 624.*

Gualterus Brennus, gener Siculorum Regis, occiſus an. C. 1202. Item Conneſtabilis Galliæ. Item Comes Joppenſis, occiſus anno Chr. 1244.

Gualterus Brugenſis, Epiſcopus Pictavienſis, acer Hierarchiæ Eccleſiaſticæ defenſor. A Clemente V. depoſitus, præ mœrore vitam finiit, intra digitos ſchedam tenens, quâ à Papa ad Concilium proximum, indeque ad judicium ultimum provocavit. Circa annum 1304. Vide de ſepulchro ejus an. 1604. aperto litem, apud Thuan. *Hiſt. lib* 131. Scriptorum ejus catalogum exhibet Trithemius. Vide quoque S. Antonin. 3. *part. Chron.* Swertium *Athen. Belg. &c.*

Gualterus Burlæus, Anglus, diſcipulus Johannis Duns Scoti, condiſcipulus Gulielmi Occami, ſcripſit contra Magiſtrum. Geſner. *Biblioth.* Voſſ. *de Hiſt. Lat. l. 2. c ult.*

Gualterus Calenſis, vide *Calenſis*.

Gualterus Cancellarius, comes expeditionis ſacræ, duce Godofredo Bullionæo ſuſceptæ, ſcripſit res tum circa Antiochiam anno 1095. & 1119. geſtas.

Gualterus de Conſtantiis, cognom. Magnificus, Archidiaconus primò Oxonienſis, Epiſcopus exin Lincolnienſis, tandem Archiepiſc. Rotomagenſis factus eſt. Cum Philippo Auguſto Gall. & Henrico Angl. Regibus in Orientem profectus, expeditionem memoriæ prodidit. Rigordus, Guil. Brito, Voſſ. *de Hiſt. Lat.*

Gualterus Coventrius, ſcripſit Chronicon Magnæ Britanniæ, Item de Anglo-Saxonibus, Annales Angliæ, & alia quæ. Anno Chr. 1226. Simler. *Biblioth. Geſner.* Voſſius *de Hiſtor. Lat. libr. 2. cap. 58.*

Gualterus Cornutus, Arch. Senonenſis, ſcripſit hiſtoriam Spinæ ſacræ: Obiit an. Chr. 1242. Albericus, Guil. Brito *Philipp. l. 12.* Sammarth. *Gall. Chriſt. Tom. 1. p. 637.*

Gualterus Diſſeus, Carmelita Anglus, Legatus Pontificis & tuba belli ſacri, an 1390. Ejus ſcripta recenſet Trith[illegible] *in Catal.*

Gualterus Exceſtrienſis, Jacobita Anglus, ſcripſit vitam Comitis Guidonis. Balæus *Cent.* 10.

Gualterus Hemingfordius, Anglus, ſcripſit Chronicon Eduardi III. Hiſtoriam Angliæ, &c.

Gualterus Hunte, vel Vinantius, Carmelita Anglus. Ab Eugenio IV. in Angliam miſſus, ut ad Concilium Ferrarienſe, quod poſtea Florentiam translatum eſt, patres invitaret. Scripſit quæ inter Latinos Græcosque diſceptata, aliaque Theologica & Hiſtorica: Comeſtoris inprimis Epitomen. Poſſevin. *Appar. ſacr.* Geſnerus & Voſſius *de Hiſt. Lat. lib.3 p.635.* Obiit an. Chr. 1478. Petrus Lucius, *in Biblioth. Carmel.* Alios *Gualteros* vide apud Moretium *Dict. Hiſt.* Voſſium, Balæum, &c.

Rodolphus *Gualterus*, Theologus Tigurinus, & Antiſtes: *Homiliaſta celeberrimus* Thuano. Edidit lucubrationes in omni propemodum doctrinæ genere innumeras, Homilias inprimis in libros ferè omnes V. & N. T. Obiit A.C. 1586. æt. 68. Socer Joſiæ Simleri. Vir hic, ut vitæ integritate, morumque gravitate & muneris ratione reverendus; ſic eruditionis nomine colendus eſt. Verheiden. Vide & Melch. Adami, *in Vitis Theol. Germ.*

Guamanga, vulgò *Guamanga*, urbs Americæ Meridionalis, in Peruvia, media inter Civitatem Regum ad Occaſ. & Cuſcum ad Ort. Epiſc. ſub Archiepiſc. Limenſi.

Guanucum, vulgò *Guanuco*, oppidum Americæ Merid. in Peruvia, verſus lacum Chincacocham & fontes fluvii Xauxæ, ad pedes montium, ſub Hiſpanis

Guardaſtallum, ſive *Guardiſtallum*, apud ſcriptores mediæ ætatis, poſtea *Vaſtalla*, & *Guaſtalla*, uti & vulgò dicitur, oppidum Galliæ Ciſpadanæ, ad citeriorem Padi fluvii ripam, medium inter Mantuam & Regium Lepidi, utrinque 18. mill. paſſ. diſtans, elegans, & minimè obſcurum, à Ferrando Gonzaga Principe, & primo illius Duce, olim à Ferdinando II. Imperatore creato, auctum, noviſque mœnibus ſeptum, ac aliquot cœnobiis (in quibus unum pro Monialibus nuper magnificentiſſimè extructum eſt) exornatum, ita ut ſola dignitas Epiſcopalis propediem illi conferenda deſideretur. Hic ſub Paſchali II. Pontifice Rom. Concilium habitum eſt anno Virginalis partus 1116. ut in 2. P. Decretal. Gratiani *cap.* 16. legitur.

Guardia, urbs gemina: una Luſitaniæ, in regno Portugallico, Epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Vlyſſiponenſi, Igæditæ urbi exciſæ, cui ſucceſſit, propinqua, inter Cauriam & Lamacum 14. leucis, Viſeo propior, 10. diſtans, vulgò *Guarda*: altera in Frentanis & Aprutio, ſive in Comitatu Moliſio, urbs epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Beneventano, Anxano urbi finitima, inde 8. mill. paſſ. in Eurum diſtans, *Gardia Alferia* cognomine

Guardia, vulgò *lac de Guarde*, lacus Africæ, in Nigritia, per quem tranſit Niger fluvius, inter regna Gagum & Canum.

Guarenna, ſeu *Varenna*, locus in Caletis, cum tit. Comitatus olim, à fluvio ſuo nomen nactus: vulgò *Varenne*. Hunc inter 9. Normanniæ fluvios cis Sequanam, Rotomago attributos, numerat Ordericus Vitalis *Hiſt. lib.* 7.

Guargala, regnum & deſertum Africæ, in regione Biledulgeridis, cum oppido cognomine, inter Gademeſſam ad Ortum & Tegorinam ad Occaſum, verſus montes & Zaharam tractum.

Guarimarus, Salerni princeps Northmannus, à ſuis interfectus An. Dom. 1049.

Guarimundus, Gallus, poſt Arnolphum, Patr. Conſtantinop. An. 1118. Obiit an. 1128. Guil. Tyr. *l.* 12. 13.

Guaſtecana, regio novæ Hiſpaniæ ad mare del Zur expoſita, quæ parum fertilis eſt, unde incolæ inopiâ premuntur, & propterea piſcatu ut plurimum vivunt, ſunt tamen ſatis humani. Eſt in hac regione mons, in quo reperiuntur duo fontes, alter ſcilicet picis nigræ; alter verò picis rubræ ferventis. Duas hic colonias Hiſpani habent, nempe Panuco, & D. Jacobi à Vallibus. Metel.

Guaſtum Amonium, *Guaſto de Amone*, oppidum amplum Italiæ, in regno Neapolitano & in Aprutio citeriori, in ora littorali maris Adriatici. Unde Marchiones *del Vaſto* dicti, è gente Avalo, prope oſtia fluvii Trigni. Hic operum antiquorum, ſumptuoſi inprimis prætorii, ac inſignis theatri, monumenta viſuntur. Dicitur & *Vaſtum Amonium*.

GuateVilla, vulgò *VateVille*, Guellebodo proxima, poſita eſt ad ripam ſiniſtram Sequanæ, contra Galidumbeccum, cum turre olim, contra piratarum incurſiones. Prope ſilvam Brotonam. *Rouſſet.* Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Guatimala, vulgò *Guatimala*, provincia novæ Hiſpaniæ, in America Septentrionali, juxta mare Auſtrinum ad Meridiem, per 150. leucas extenſa. Habet ad Boream Honduram provinciam, ad Ortum Nicaraguam, & ad Occaſum Soconuſcum. Ejus primaria dicitur Guatimala, ſub dominio Hiſpanorum, quæ ibi condita eſt An. Chr. 1524. & 1525. cum urbibus S. Salvatoris, Trinitatis, S. Michaëlis, &c. ignifero amne è proximo monte flammivomo defluentis, A.C. 1541. tantùm non ſubverſa. Solum friget admodum, & terræ motibus frequenter quatitur: cæterùm balſami eximii, ambræ, bezoaris, ſalis, omniſque generis frugum inprimis ejus, quam *Cacao* vocant, fertile, Benzo *libr.* 2. *cap.* 18. Herrera *cap.* 11.

Guatimala, ſeu *Fanum S. Jacobi de Guatimala*, vulgò *Sant Jago de Guatimala*, urbs ampla Americæ Septentrionalis, in nova Hiſpania & in provincia Guatimala dicta, juxta fluvium Mitatajam, ubi conventus juridicus totius regionis, vix 15. leuc. Hiſp. ab ora maris Auſtrini, eſtque Epiſc. ſub Archiepiſc. Mexicano.

Guaxaca, vulgò *Guaxaca*, provincia novæ Hiſpaniæ, in America Septentrionali, à mare Boreali ad mare Auſtrinum extenſa, inter provincias Tlaſcalam ad Occaſum & Chiapam ad Ortum. Planities ejus in quadrum formata eſt, cujus quilibet quadrans 75. leucas continet. Ejus primaria urbs eſt Anticaria, ſub Hiſpanis, epiſcopal ſub Archiepiſcopo Mexicano. Reliquæ ſunt opp. S. Ildefonſi, S. Jacobi & Spiritus S. præter 300. burgos & totidem vicos incolarum. Solum frugum, ſerici, auri, &c. fertile eſt: *Cacao* ibi monetæ vicem ſupplet, Herrera *cap.* 10.

Guba, vulgò *Guben*, oppidum Germaniæ, in Luſatia inferiori, ad fluvium Niſſam, 5. leucis à Francofurto in Auſtrum & 4. à Cotbuſio, ſub dominio Ducis Saxoniæ Merſoburgenſis.

Guber, vulgò *Guber*, regnum Africæ, in Nigritia, montibus altiſſimis cinctum, pagis compluribus paſtoribus atque bubulcis inhabitantibus frequens. Natal. Metel. Cum urbe primaria cognomine, inter Guineam ad Auſtrum, & Nigrum fluvium, ac lacum Guardiæ ad Bor. teſte Marmolio.

Guel, fil. Machi, princeps tribûs Gad. Num. 13.

Gueldria, vulgò *la Gueldre*, una ex ſeptendecim Germaniæ inferioris provinciis, Ducatus titulo clara, cujus pars Septentrionalis ſeu inferior ad Batavos ſpectat, Meridionalis verò ſeu ſuperior, *le haut quartier de Gueldre*, ad Hiſpanos, cum Gueldria urbe primaria; eſtque valde extenſa a Septentrione uſque in Meridiem, nempe à mari Auſtrino uſque ad Ducatum Juliacenſem, ſed non æquè lata: Ejus pars fuit aliàs Comitat. Zutphanienſis.

Gueldria urbes clariores:

Arenacum, *Arnheim*, ſub Batavis.
Bommelia, *Bommel*, ſub Batavis.
Elburgum, *Elburg*, ſub Batavis.
Gueldria, *Gueldre*, ſub Hiſpanis.
Hardervicum, *HarderVVick*, ſub Batavis.
Neomagus, *Nimegue*, ſub Batavis.
Ruremonda, *Rurimonde*, ſub Hiſpanis.
Venloa, *Venlo*, ſub Hiſpanis.

Gueldria, urbs Belgii, vulgò *Gueldre*, provinciæ cognominis primaria, ad Nierſam amnem, media inter Rhinobergam ad Ortum & Venloam ad Occaſum; eſtque egregiè munita, ſub dominio Hiſpanorum, vulgò *Gelre* incolis; eſtque in Gueldria ſuperiori.

Gueldria, arx Aſiæ, in ora ſinus Bengalæ, in India citeriori & in ora Coromandelis & regni Narſingæ, nuper ab Hollandis extructa & munita.

Guelferbytum, urbs Germ. cum arce munitiſſima, in Ducatu Brunſuicenſi. ſub proprio Principe: vulgò *Wolffenbüttel.* Lineæ hujus *Guelferbytana* ſator Henricus fuit Magni fil. Dux Brunſuicenſis: cujus fil. Wilhelmo ſen. natus eſt Wilhelmus jun. pater Henrici ſen. ſeu mali, qui *Guelferbytanum* ramum & Erici ſen. qui Gœtingenſem ſeu Calenbergium eſt orſus. Henrico mortuo an. 1514. ſucceſſit fil. Henricus jun. otii & quietis impatientiſſimus: qui an. Chr. 1541. à Smalcaldicis univerſo Ducatu exutus, ad Bavaros fugit. Dein copiis reparatis, *Guelferbytum* obſedit, ſed inde depulſus victusque in poteſtatem Mauritii Saxonis venit, libertate ejus; non niſi A. C. 1547. inter conditiones Haſſi reconciliandi, à Cæſare impetratâ. Obiit an. Chr. 1568. Eum fil. Julius excepit, qui Evangelium in ditiones introduxit, Helmſtadienſis Academiæ fundator, an. Chr. 1576. obiitque an. 1589. Pater Henr. Julii, qui A. C. 1596. Grubenhagiam ſucceſſionem ſoli ſibi aſſeruit, unde lis ei cum agnatis. Brunſuicum fruſtra obſedit an. 1605. Obiit an. 1613. Ei ſucceſſit fil. ex Eliſabetha Danica Fridericus Ulricus, qui an. Chr. 1615. pari ſucceſſu Brunſuicum obſedit, in cauſa Grubenhagiâ condemnatus eſt, tranſlationem Electoratus in Bavarum palam improbavit: deſertus à Dano, qui fratri ejus Chriſtiano Ducatum commiſit, rediit ad Cæſarem, & *Guelferbytum* à Danis poſſeſſum Okkari inundatione per Pappenheimium domuit. Deceſſit A.C. 1634. ultimus ſui rami. Succeſſit ei agnatus ex linea Dannebergica, Auguſtus fil. Henrici Ducis Luneburg. nepos ex fratre Wilhelmi, cui Cellenſis obtigit hæreditas. Auguſtus poſt ſterile cum Clara Maria Pomerana matrimonium, egregiam ſobolem ſuſtulit, ex Dorothea Anhaltina quidem Rudolfum Auguſtum, & Antonium Ulricum: ex Sophia verò Eliſabetha Megapolitana, Ferdinandum Albertum: Ipſe ſupra omnes reliquos Germaniæ Principes ætate provectus, pietate, juſtitiâ & literis inſigne nomen promeritus, obiit haud pridem. Curæ ejus opus eſt Bibliotheca *Guelferbytana*.

Guellebodium, vulgò *Quillebeuf*, vicus Galliæ ad Sequanam, in Oceanum properantem: hic Sequana altiſſimus latiſſimusque eſt. Incolæ, ut & naves eorum, *les Quillebois*. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Guelphi, vide *Gibelini* & *VVelphi*.

Guenga, vulgò *Guenga*, fluvius Indiæ citerioris, oritur in regno Decani, verſùs montes Gatæ, deinde per regnum Golcondæ labitur, & in ſinum Gangeticum ſe exonerat.

Guenoricum, vulgò *Vigneri*, locus Gall. in Bellovacis, ad amniculum, qui apud Bellum montem in Iſaram fluit. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Guerandia, vulgò *Guerande*, urbs Galliæ in Britannia minori,

&

& in Comitatu Nannetenſi, versùs oram littoralem Oceani Aquitanici, inter oſtia Ligeris & Vidanæ fluviorum, ubi ſalinæ, prope Crociliacum portum, & 14. leucis infra Nannetas in Occaſum.

Gueretum, vulgò *Gueret*, urbs Galliæ, in Marchia Lemovicenſi, ad fluvium Gartempam. 12. leuc. diſtatá Lemovico in Ortum.

Guerinus, Eques Ord. S. Johannis Hieroſ. Gallus. Sub Philippo Aug. & Ludovico VIII. Conſiliarius, Cancellarius & Epiſcop. Sylvanectenſis: In prælio, ad Bovinas, milites ad egregiè pugnandum hortatus. Obiit an. 1230. æt. 70. Rigord. *in Phil. Aug.* Guiliel. Brito *l.* 10. *Philipp.* Autevil. *hiſt. de Miniſtr.* Morerius. Item, Veronenſis, Chryſoloræ diſcip. Venetiis & Ferrariæ docuit. Scripſit vitas Platonis & Ariſtotelis, quædam Plutarchi, cum Strabone, tranſtulit. Obiit an. 1460. Pater filii non minus docti. Leander Alberti *deſcr. Ital.* Joh. Philipp. Bergam. *l.* 15. P. Jovius, *in Elog.* Geſner. *in Bibl.* Voſſ. *de H.L. lib.* 3. Item, Dominicanus, Margaretæ Hungaricæ vitam contraxit, an. 1340.

Guerinus Montacutius, M. Magiſter S. Joh. Hieroſ. Armeniorum Regi contra infideles ſubſidio venit, Andreæ quoq; Hungariæ R. contra hæreticos comes. Ejus tempore Damiata ab Equitibus capta. Obiit an. 1230. Hiſt. Melit.

Guerricus, vel *Guarricus*, Abbas Juniacenſis, diſcipulus Bernhardi, obiit an. 1158. variorum ſcriptorum auctor, ſed nihil supereſt, præter ſermones quoſdam, inter opera Bernardi, & in Bibl. PP. Trithem. *Cat.* Viſelius, *Bibl. Ciſtert.*

Guetta vel *Gutta*, vulgò *la Guje*, proximus Croſſæ fluv amnis in Burgundia memoratus vett. tabb. Patriciaci Monaſterii, apud Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Gueuſii, Gall. *Gueux*, Belg. *Geuſen*, nomen ſec. præt. per probrum nobilibus Belgis, qui pro pace Religionis contra Inquiſitionem fœdus inierant, à Barlamontio aſperſum. Non minus poſtea nobilitatum, quàm *Proteſtantes* in Germania, & *Hugenoti* in Gallia: quo cum ambeſas fortunas fœderatis alii exprobarent, ipſi in honorem traxere, parum fauſti nominis appellatione profeſſi, fidem ſibi in regem, ad mendicitatem uſque conſtitutam, An. 1566. diviſi in terreſtres & aquatiles *Geuſios*, eadem irriſorum licentiâ, ſed hi an. 1572. Brilâ occupatâ, Reip. Belgarum hodie florentiſſimæ fundamenta jecerunt, potentiâ Hiſpanorum toto orbe præcipuâ, divino auxilio, multùm labefactatâ. Vide Grotii *Annal.* Thuanum, Stradam, &c. *in Hiſtor.*

Gugerni, vulgò *Gulicers*, teſte Rhenano, & Divæo, populi Germaniæ inferioris, quorum regio Juliac. Ducatus & urbs Juliacum, inter Coloniam Agrippinam 6. & Trajectum ad Moſam 7. leucis. Vide ibi. Ferrar. Baudrando populi fuere juxta Rhenum fluvium, infra Coloniam, poſtea Sicambri dicti, teſte Cluverio; erantque ubi nunc Cliviæ Ducatus. Nóminis veſtigium idem Cluverius ſupereſſe dicit, in oppid. *Goch*, ad ripam Nerſii amnis, infra oppidum Gelram 13. mill. paſſ. Tolbiacum vicum *Gugernorum* fuiſſe, opinatur Valeſius *Notit. Gall.* V. Tacitum *l.* 4. *cap.* 26. qui quoque *Cugernos* habet, fortè ſcripturà tantùm diverſos. Sic in Itin. Anton. Tolbiacum vicus *Gugernorum*, de quo ſupra.

Gujana, vulgò *Gujane*, provincia Americæ Meridionalis, quæ à quibuſdam Guajana dicitur. Eſt in mediterraneis, versùs lacum *Parime*, ad Auſtrum provinciæ Caribanæ. Ibi nullæ Europæorum coloniæ. Sunt tamen qui illam extendant ad oram Caribarum juxta mare Boreale, inter oſtia fluviorum Amazonum & Orinoci, ubi quædam coloniæ. Ab Hollandis enim, Anglis, Gallis, & Hiſpanis, littoralis ejus pars frequentari ſolet. Santo illam 400. leucis longam, 150. latam refert, *deſcr. Amer.*

Gujardi Villa, vulgò *Guiserville*, ſita in Lexovienſi diœceſi Galliæ, Hadr. Valeſius in voce *Excalfurnum Lexoviorum.*

Guiccardinus Franciſcus, Florentinus, Leoni X. Adriano VI. & Clem. VII. gratus, auctor hiſtoriæ ſui temporis. Obiit an. 1540. Joh. Bapt. Adrianus, amicus ejus, illam continuavit libb. 22. Poſſevin. *Bibl. ſelecta, l.* 16. *c.* 41. Item Ludovicus, Belgicam deſcripſit.

Imperatores & Reges.

Guido, fil. Lamberti, Ducis Spoletani, poſt Caroli III. Craſſi mortem, Imperator, ita cum Berengario D. Foro-Julii, convenit, ut hic Italiam, ille Galliam obtineret. Sed nimium cunctatus, faciem interea rerum ibi mutatam vidit, & ipſe cum Berengario colliſus, illum bis prælio vicit. Ab Arnolpho, filio Carolomanni, qui in Gallia Imperator proclamatus erat, Lombardiâ totâ pulſus, Spoletum ſe recepit. Reparaturus vires moritur ſanguinis effluvio, an. 894. Luitpr. *l.* 1. Otto Friſing. *l.* 6. *c.* 10. *& ſeqq.* Leo Oſtienſ. *l.* 1. *Chron. Caſſ.* Sigonius *lib.* 3. Aventinus *l.* 4. *&c.*

Guido Luſignanus, Hieroſolymorum rex, A.D. 1184. Maritus Sibyllæ, Regis Almerici filiæ; Hieroſolymis, & totâ fere terrâ ſanctâ à Saladino pulſus. Titulo regni Richardo Anglo, pro Cypro Inſ. vendito, quam poſteri ejus tenuerunt, uſque ad an. 1473. Obiit an. 1194. Pater 4. filiorum, qui in obſidione Acræ mortui, ſucceſſorem habuit fratrem Emericum. Guil. Tyrius, *l.* 12. *&* 15. Sanut. *l.* 3. *par.* 10. *c.* 8. *p.* 201. Hiſt. Luſiniana.

Guido Luſignanus, Cypri rex, A.D. 1191. Idem cum priore.

Viri illuſtres.

Guido I Gallus, cogn. Carthuſianus, 5. Gen. Ordinis hujus, Bernardo charus. Obiit an. 1137. Item,

Guido II. cogn. Anglus, obiit an. 1188. Vide Morer. *Dict. hiſtor.*

Guido, Perpiniano oriundus, Gen. Ordinis Carmelit. de Hæreſibus ſcripſit. Obiit Avenione, an. 1330. Idem.

Guido Ambianus, fil. Gualteri II. Comes & frater Fulconis Epiſc. huic ſucceſſit, an. 1058. Poëmatis, inter alia, de Anglia à Guil. Conqueſtore devicta, auctor. Obiit an. 1076. Guil. de Jumieges, *lib.* 7. *Hiſt. de geſt. Norm. cap.* 44. Orderic. *Hiſt lib.* 3. Voſſius, &c.

Guido Aretinus. Vide ibi.

Guido Baſius, Roſarii, ſeu Commentarii in lib. Decret. Gratiani, & in 5. libb. Decretal. Gregorii IX. auctor. Aliàs *Baiſius.* Trithem. *de ſcr. Eccl.* ſeculo 13.

Guido Bonatus, Forojul. Auctor Theoricę Planetarum, & Aſtrologiæ Judic. Venetiis impreſſæ, an. 1506.

Guido Cavalcantius, Florentinus, eruditione clarus, an. 1300.

Guido Columna, Siculus, Eduardi I à ſacra expeditione reducis in regnum comes. Auctor Chronici libb. 36. Item hiſtoriæ de Regibus Angliæ. An. 1287. Simler. *in append. Bibl. Geſn.* Voſſ. *de Hiſt Lat. l.* 2. *p.* 491.

Guido Cremenſis, Octaviano defuncto, Imperatoris juſſu in Papatu eſt ſuffectus. An. D. 1164. Blondus. V. *Paſchalis.*

Guido du Faur, Pibraci Dom. muneribus, legationibus ad Concil. Trid. & in Poloniam, ſcriptis item inclytus. Thuan.

Guido Ferrarienſis, Dominicanus, Auctor Margaritæ Bibliorum.

Guido Flonocherus, Narbonnenſis, auctor Chronici, obiit anno 1352. Gen. Dominicanorum. Simler.

Guido Groſſus vel *Craſſus*, vide *Clemens IV.*

Guido de Montlehery, dictus *Rupiſortius*, cogn. Rufus, Miniſter ſtatus, ſub Philippo I. qui familiæ hujus averſum à ſe animum ſanaturus, Philippo filio ſuo Bertradam Guidonis dicti Trouſſelli, nepotis Miniſtri ſui, filiam uxorem dedit. Reverſus è Palæſtina, Guido Lucianam filiam decennem Ludovico Craſſo uxorem conciliavit: ſed an. 1108. matrimonio hoc à Paſchali II. in Concil. Trecenſi irrito pronuntiato, offenſus, aulâ relictâ, Theobaldo Bleſenſi & Carnut. ſe junxit: paulo pòſt mortuus. Suger. *in Ludov. Craſſo*, Auteuil. *Hiſt. de Min. Stat.* Mezeraius *in Phil. I.*

Guido Novellus, Florentinorum Dux, A.D. 1260.

Guido Papa, Conſiliarius in Parlament. Delphinat Juriſconſ. celebris, à Ludovico XI. tum Delphino Viennenſi, plurimis negotiis adhibitus, obiit anno 1464. Auctor 632. quæſtionum Juris, præter alia ſcripta. Chorerius, *Hiſtor. Delphin. tom.* 2. *libr.* 13 *&* 14. Malè confunditur cum Guidone Craſſo JConſ. qui poſtmodum Clemens IV. Hic enim ſub Ludovico IX. floruit.

Guido Petramala, Præſul Mediolanenſis, Ludovico Bavaro Imp. ferream coronam impoſuit, an. Dom. 1327.

Guiemannus, fidelis conſiliarius Childerici I. Herum ſuum à ſubditis pulſum, inſigni aſtutiâ, miſſo aureæ monetæ dimidio, monitum, reſtituit. Gregor. Turonenſis *libr.* 2. Aimon. Sigebertus, Gaguinus.

Guienna, vulgò *Guienne*, provinc. Galliæ, cum tit. Ducat. aliàs Aquitania, quamvis longè ſit anguſtior, quàm olim Aquitania fuerat. Plinius *Aremorica* illi dat nomen. Ad Occaſum Oceano, montibus Pyrenæis ad Meridiem, Languedociâ & Cadurcis ad Ortum, & Encoliſmenſi ac Alnetenſi provincia ad Septentrionem terminatur. Ab aquis Romani nomen illi Aquitaniæ impoſuere, quæ ante Auguſti tempora Oceano, Pyrenæis & Garumnâ concluſa, ab illo poſtmodum mirum in modum aucta eſt. Viſigothi inde Romanos expulerunt, à Chlodovæo tandem & ipſi exturbati. Habuit poſt hæc proprios Duces, ſub Carolo M. ejuſque poſteris, regno unita: donec Angli hic rerum ſunt potiti, quos tamen Carolus VII. ejecit. A Ludovico XI. fratri Carolo conceſſa, poſtea ad Regnum rediit. Solum fertile ac amœnum, aër ſubtilis eſt & temperatus, incolæ ingenioſi & mites, ſed jactatores. *Guienna* quoque in ſpecie dicitur juriſdictio Seneſcalli Burdigalenſis. Vide *Annales Aquit.* Lurbeum *in Onomaſt.* & *de Illuſt. Viris Aquit.* Joh. Beſlium *Geneal. Duc. Guienn.* Chenium *de urbibus*, *&c.* ut & in voce *Aquitania.*

Guignardus Johannes, Jeſuita, ob multa in Regem Henricum IV. cognom. Magnum contumelioſè dicta, inter quæ: *Sanbartholomeo tumultu peccatum eſſe, quòd venâ Baſilicâ ſanguis miſſus non ſit*: ſtrangulatus eſt, anno Chr. 1595. cùm paulo antè Johannes Caſtellus, ejuſdem ſcholæ alumnus, vitam Regis, fallente ſicâ, petiiſſet, vide Thuan. *Hiſtor lib.* 111. *&* 112.

Guilielmi Scouteni inſula, vulgò *Willem Scouten eylandt*, inſula Oceani Orientalis ſeu Indici versùs Auſtrum, in ora Boreali terræ Papuorum, ſic dicta à Guilelmo Scouteno Batavo, qui primus eam detexit anno 1617.

Guilielmita, Ordo ſacer, in Comm. Rom. à Guilielmo X. Aquitaniæ D. inſtitutus, an. 1136. Vide Morerium *Diction. hiſt.*

Reges Angliæ, Scotiæ & Siciliæ.

Guilielmus I. Conquæſtor, Primus Normannorum Angliæ R. Filius nothus Roberti D. ex Herleva, cive Faleſiana: Hic, patre Niceæ in Bithynia mortuo, hæres inſtitutus, patruos ducis adverſarios habuit; quibus, ope Henrici I Gall. R. victis, ab Eduardo quoque III. Angliæ R. improle ſucceſſor dictus, Haraldum

Godvini

Godvini fil. ab Anglis electum, prælio cruentiſſimo ſuperatum occidit, an. 1066. Angliæ ſic Rex, Canutum repulit, etiam Scotiæ R. ſibi obnoxium habuit, dein in Aremorica bellum geſſit, cum Roberto fil. ob Normanniam conflixit, occiſusque ab ipſo fuiſſet, niſi is patris ſauciati voce agnitâ, ei peperciſſet. Huic cùm Ducatu ceſſiſſet, ſcommate Philippi Galli, qui audito eum Rothomagi, ob nimiam corporis molem, decumbere, *cubat nunc Rex Angliæ Rothomagi longo puerperio*, dixerat, excitus: reſpondit, *Cùm partu levatus ad templum ero, mille tum faces in Francia lucebunt*: pauloque poſt ferro & flammâ Galliam vaſtavit. Fatigatus militari labore, Rothomagum redux, obiit, Cadomi ſepultus, anno 1088. æt. 74. regni 21. Caput hodiernæ regiæ Anglorum familiæ, cui id etiam nocte victoriam contra Haraldum ſecutâ, audita per quietem vox, *Viciſti, Vilhelme, regnabis tu, & quos te creati ſunt*, prædixerat. Succeſſit ei fil.

Guilielmus II. Rufus, ex Mathilde Flandrica: excluſo primogenito Roberto III. Normanniæ D. Largus primò in ſubjectos, amorem illorum ſibi conciliavit, conjurationem contra ſe initam ex facili diſſipavit, cum Roberto bellum geſſit, quod in pacem deſiit tum, cùm hic in Orientem ſe pararet. Vallos rebelles domuit, avariſſimè porro regnum adminiſtravit, Malcolmum Scotum interemit, *ne ſine ſua venia quiſquam Angliâ egrederetur*, legem tulit. Procelloſo vento navigationem in Normanniam impediri poſſe animosè negavit: ubi in venatione, improviſo Valteri ictu, occiſus, Henricum fratrem ſucceſſorem habuit. Anno 1101. Guil. Pictav. *de geſt. Guil. I. & II.* Orderic. Vitalis *Chron. Normann.* Froiſſard. Guil. Malmesburius, Rogerius, Matth. Pariſ. Polydor. *Hiſt. Angl. lib.* 8. *& 9. &c.*

Guilielmus, Scotiæ R. Henrici fil. Malcolmo IV. fratri ſucceſſit, an. 1165. Ab Henrico II. Angliæ R. cui, domeſticis turbis implicito, bellum intulerat, captus, libertatem caro redemit, Barvico & Rogesburgo ceſſis, & regno ei tributario reddito. Cum Richardo I. dein & Johanne ipſi res fuit. Obiit an. 1214. ætat. 74. regni 49. Succeſſit fil. Alexander II. Leslæus & Buchan. *hiſt. Scot.*

Guilielmus I. cognom. *Malus*, Siciliæ R. patri Rogerio, ſui ſeculi principum potentiſſimo, ſucceſſit: Injuſtitiâ, avaritiâ, crudelitate infamis. Mortuo patre an. 1154. diripuit urbem Tanes in Ægypto, Græcorum ab Adriano P. cum quo ei contentio, in ſe concitatorum, claſſem ingentem depreſſit. Beneventum Pontifici eripuit, ipſum cepit, qui ut ſe captivitate liberaret, ſocios prodidit, & inveſtituram Siciliæ, Apuliæ & Capuæ, cum juribus extraordinariis, quæ dicta *Monarchia Siciliæ*, hoſti confirmavit. Sæpius Tarpejo fulmine ictus, toties eliſit. Obiit an. 1166. regni 13. Roger. Bar. *A.C.* 1155. Sigon. *lib.* 12. 13. 14.

Guilielmus II. cognom. *Bonus*, filius prioris, diſcip. Petri Bleſenſis, ætat. an. 12. Patris hæres, Alexandro III. contra Fridericum Imperat. favit: mox utriuſque reconciliationi intentus, Clero paulo gravior viſus eſt. Bello contra Andronicum Comnenum, An. 1185. felix, Theſſalonicam cepit, aliaque loca, mox iterum perdidit. Obiit Panormi, anno 1189. relicto Tancredo filio notho, qui contra fidem Conſtantiæ Guilielmi materteræ, Henrici VI. Imper. uxori, datam, regnum invaſit, iliade malorum inde ſecutâ. Pet. Bleſenſis *ep.* 131. Collenutius, *hiſt. Neap.* Fazell. *de rebus Sic.* Sigonius.

Guilielmus III. fil. Tancredi, nepos prioris, patri ſucceſſit ſub tutela matris Sibyllæ, an. 1193. cum quâ anno pòſt ab Henrico VI. Caieta & Neapoli occupatis, perpetuo carceri incluſus & excæcatus eſt. Collenut. *hiſt. Neap.* Hugo Falcandus, &c.

Comites Hollandiæ.

Guilielmus I. Holland Comes, filius Florentii III. Comes cùm eſſet Friſiæ Orient. in terram S. profectus, poſtmodum Adâ, fil. Fratris Theodorici VII. pulsâ, Hollandiam uſurpavit. Obiit an. 1223. princip. 19.

Guilielmus II. Comes Hollandiæ, filius Florentii IV. ab Innocentio IV. Friderico II. Imper. oppoſitus eſt, anno 1247. Aquisgrani, poſt 6. menſes capto, coronatus, Flandros pepulit, an. 1256. in bello contra Friſones Occident. rebelles, à ruſticis, equo glacie fracta in arundineto hærente, lapidibus obrutus. Johann. Leid. *l.* 13. Nang. *in vita S. Ludov.* Meyer. *Annal. Flandr. l.* 9. Steronia Siffrid. Cuſpianus, &c.

Guilielmus III. cognom. *Bonus*, Johanni patri ſucceſſit, maritus Johannæ Valeſiæ, ſororis Philippi Regis. Fortitudine & juſtitiâ inclytus. Obiit an. 1337. Eo natus

Guilielmus IV. qui Hiſpan. Regi contra Mauros ſuppetias miſit, in Orientem profectus eſt, Ruſſis convertendis operam dedit, oblatum ab Electoribus Imperium recuſavit. Occiſus à Friſonibus, an. 1345. Margaretam ſororem hæredem habuit.

Guilielmus V. Bavarus, hujus fil. ſucceſſit, bello contra matrem notus, inſaniâ dein correptus, in carcere obiit an. 1377. Fratre Alberto Bavaro ſucceſſore relicto, cui ſucceſſit filius

Guilielmus VI. ex Margareta, fil. Philippi Audacis, pater Jacobæ, quæ ei ſucceſſit. Obiit an. 1417.

Comites Provinciæ.

Guilielmus I. Comes Provinciæ, Arelat. & Toloſæ, fil. Boſonis II. An 972. Saracenos Fraxineto prorſus pepulit, alibi quoque victos: Monachus tandem Cluniac. factus.

Guilielmus II. ejus fil. virtutibus inclytus, obiit an. 1020. æt. 50. Cui ſucceſſit fil.

Guilielmus III. qui obiit an. 1054. Delbenus, Guicheno, Ruffi, Noſtradamus, Bouchæus *hiſt. Prov.*

Haſſiæ Landgravii.

Guilielmus I. cognom. *Junior* vel *Dives*, Haſſiæ Landgravius, fil. Henrici, an. 1483. ex Elizabetha Palatina improlis, equi caſu in venatione, cui nimium indulſit, an. 1500. extinctus eſt.

Guilielmus II. Ludovici Pii fil. an. 1471. in Palæſtinam profectus, in reditu ab Innoc. P. Romæ honeſtè habitus, in Italia, φίλτρῳ debilitatus, regimen fratri Guilielmo III. an. 1493. ceſſit.

Guilielmus III. in Belgradi expugnatione, ſub Maximiliano R. Rom. fortiſſime ſe geſſerat an. 1490. Obiit an. 1509. ex Anna Megapolitana, pater Philippi Magnanimi.

Guilielmus IV. fil. hujus ex Chriſtina Saxonica, princeps literis egregiè cultus, ſingularis indolis radios mox evibravit: Patre captivo adminiſtrationem orſus, libertatem patris, Saxonis & Brandeburgici operâ, impetravit. Caſſellas munivit, architectonicæ peritiſſimus, magnâ auctoritate in imperio pollens, multas vicinorum controverſias diremit. Concordiæ libro non parum ſe oppoſuit. Pater Mauritii ſucceſſoris, ex Sabina Wirtembergica, Patriæ matre & pauperum nutrice, obiit an. 1592. Vide Thuan. *libro* 76. *&c.*

Guilielmus V. cognom. Conſtans, fil. Mauritii an. 1627. ſucceſſit, cum Rege Sueciæ fœdus iniit: hoc occiſo, Lunæburgicis & Cniphuſio junctus, varia egit. Pace Pragenſi an. 1635. ferè ſolus in Germania comprehendi noluit, Hanoviam à Cæſarianis liberavit, obiit in Friſia, an. 1638. Uxore ejus Ameliâ Elizabethâ bellum feliciter perſequutâ, Lambojo an 1642. & 1648. devicto

Guilielmus VI. fil. ejus pace Monaſter. Abbatiam Hirſchfeldiam, aliaque ditioni ſuæ adjecit, Princeps pius & prudens, an. 1663. repentinâ morte oppreſſus: Cujus fil.

Guilielmus VII. Pariſiis haud pridem obiit, non ſine veneni ſuſpicione. Ei ſucceſſit Carolus frater, qui nunc feliciter præeſt. Vide Spener. *Syll. Geneal. hiſtor.*

Duces Aquitaniæ.

Guilielmus I. Dux Aquitaniæ, Comes Arverniæ, Bituricenſis, &c. Fundator Abbatiæ Cluniac. Obiit an. 917.

Guilielmus II. ejus nepos, ſucceſſit, Regem Rodolphum ad Ligerim ſuperiorem agnovit. Obiit an. 927. fratre Alfredo hærede relicto.

Guilielmus III. cogn. Caput ſtuparum: fil. Eblis ſecundi, à Rege Lothario bello petitus, mox eidem reconciliatus eſt. Obiit an. 964.

Guilielmus IV. fil. prioris cognom. *Fierabras*, illum excepit. Hugoni Capeto & Roberto primò non adeò bene cupiit, dein ſubmiſit ſe, & Godofredum Griſegonellum, Comitem Andegav. vicit. Patris more, monachi habitu ſumto, obiit, an. 993. Eo genitus

Guilielmus V. cogn. Magnus, ob fortitudinem, prudentiam & pietatem. Omnibus Regibus Principibusque gratus, habitu monachi ſumto obiit, an. 1301. æt. 71. Ei ſucceſſit fil.

Guilielmus VI. cognom. Craſſus, qui à Godofredo Martello, Comite Andegav. victus eſt, an. 1035. Obiit an. 1037. Frater ejus Petrus, dictus

Guilielmus VII. ſucceſſit, anno pòſt mortuus. Hunc frater Guido Godofredus, dictus

Guilielmus VIII. excepit, Henrico I. Gall. R. ſuppetias venit, ab Andegavenſibus victus, Saracenos in Hiſpania ſuperavit, obiit anno 1086. Filius ejus

Guilielmus IX. Alphonſo Arragoni, contra Mauros, auxiliatus, obiit anno 1127.

Guilielmus X. fil. per Philippam, filiam Guilielmi IV. Comitis Toloſani, Comit. hujus hæres: Anacleto II. Antipapæ contra Innocentium II. favit. Obiit in itinere Compoſtellano, anno 1137. Chenius, Juſtellus, Morerius, *Diction. hiſtor.* &c.

Guilielmus, porro nomen 5. Comitum Toloſ. 2. Burgundiæ, unius Ducis Lotharingiæ, &c.

Viri celebres.

Guilielmus, Arvernas, Epiſcop. Pariſienſis. Scripſit in Hexaëmeron, Pſalterium, Eccleſ. Canticum Cantic. in Matthæum lectiones, aliaque quæ V. inter opera fol. Pariſiis an. Chr. 1516. & Venetiis an. Chr. 1591. impreſſa. Obiit an. C. 1249. *Vir admodum pius & doctus*, Bellarm. *Eruditionis & pietatis nomine percelebris*, Catal. Teſt. Ver. Quanto melius de Juſtificatione, aliisque Religionis articulis, cæteris ſui temporis Doctoribus ſenſerit, teſtantur ejus ſcripta.

Guilielmus, Abbas, ſec. 12. celebris: Bernardi vitam orſus, alia quoque ſcripſit. Philipp. Bergomas, *in Chron ſupp. l.* 12. Trithem. *in Cat.* Henr. Gandav. c. 10. Item, dictus *Brito*, Presbyter, Annales Rigordi in epitomen redegit. Philippidis libb. 12. auctor, quod poëma eſt, de rebus geſtis Philippi Aug. Edidit Petrus Pithœus, in Hiſt. Gall. *edit. Francof.* 1596. Item Monachus S. Dionyſii, auctor variarum epiſtolarum, & hiſtoriæ libb. 3. &c.

Guilielmus Abſelius, Carthuſ. aſcetica varia ſcripſit. Obiit an. 1471. Petrejus *Bibl. Carthuſ.* p. 115. Voſſ. *de H. L. l.* 3.

Guilielmus

Guilielmus Adhemarus, Provincialis, nobilis & Poëta, Friderico Imper. gratus, cujus uxori de fœminis Ill. poëma dedicavit. Obiit an. 1190.

Guilielmus Agoultius, Provinc. Poëta, tum quoque floruit. Noſtradamus, *de Poet. Prov.*

Guilielmus Alanus, Anglus, Cardin. ſcripſit quædam Anglicè & Lat. Obiit an. 1594. Nicol. Fitzebertus, *in vita ejus*. Ciaccon. *addit. in Sixto V.* Pitſeus, *de ill. Anglis*. Sanderus, *de ſcript. Fland.* &c.

Guilielmus de S. Albano, Monachus Anglus, auctor ſcriptorum quorundam Hiſtor. an. 1170.

Guilielmus Ameſius, Anglus, Theologus celebris, & in illuſtri Friſiorum Academia Profeſſor. Scripſit *Lectiones in Pſalm. In epiſtolas Petri, de Caſibus conſcientiæ, Bellarminum enervatum.* Vide opera ejus. Floruit A.C. 1630.

Guilielmus Amicus, Lemovicenſis, Clementi VI. charus, Patr. Hieroſ. Obiit in Galliam reverſus, an. 1360. Item Flander, ibidem Patr. an. 1130. poſt Stephanum, obiit an. 1146.

Guilielmus de S. Amore, Burgundus, Doctor Pariſ. Sub Ludovico XI. Auctor libri *de periculis noviſſimorum temporum*, in quo in paupertatem monachor. ſpontaneam acriter invectus, Alexandrum IV. infeſtum ſenſit, & Thomam, cum Bonaventura, adverſarios. Morerius *Diction. Hiſtor.*

Guilielmus Antiſſiodorenſis Epiſc. primò, dein Pariſ. obiit an. 1223. Eruditione & virtute nulli ſecundus. Morer. *Dict. hiſt.*

Guilielmus Apulus, ſub Henrico IV. Imper. floruit. Regnum Neap. aliaque in Italia à Normannis occupata, carmine heroico proſecutus eſt, hortatu Rogerii Buſſii, fratris Roberti Giſchardi, Com. Siculi, unde Saracenos expulerat. Joh. Titemus edidit, Anno 1582. Simler. *Bibl. Geſn.* Voſſ. *de H. L. p.* 770.

Guilielmus Askelte, Angl. ſub Eduard. II. auctor hiſt. Tripartitæ.

Guilielmus Avenſonius, Cardin. & Arch. Ebrodunenſis, concilio Tridentino interfuit: captâ à Duce Diguierio urbe, Romam ſe recepit. Obiit Gratianopoli an. 1600. Vedel *hiſt. de Ladig.* Chorerius, *Hiſt. Delphin. tom. 2. &c.*

Guilielmus de Baldenſel, auctor Itinerarii T. S.

Guilielmus de Bargemon, nobilis & Poëta Prov. ſec. 13. Noſtrad.

Guilielmus Barlovius, Epiſ. Anglus, ſub Henr. VIII. & Eduardo VI. auctor Coſmographiæ, &c. Balæus & Geſnerus *in Bibl.*

Guilielmus Batecombus, Mathematicus Anglus, ſub Henr. V. ſcripſit *de operatione Aſtrolabii, de Sphæra concava, ejuſdem fabrica & uſu*, &c.

Guilielmus Bellajus, præfectus Taurini, ſub Franciſc. I. multis negotiis adhibitus. Auctor hiſtoriæ, de rebus Galliæ, &c. Frater Johannis Cardin. & Martini, præf. Normanniæ, qui itidem hiſtoriam ſcripſit, de regno Franciſci I. Vide *Bellajus.*

Guilielmus Berchemus, Auctor epitomes Chron. Geldriæ, uſque ad an. 1466.

Guilielmus Bibaucus, Gen. Carthuſ. poſt Franciſcum du Puy, memoriæ adeò invictæ, ut quidquid ſemel legiſſet, oblivisceretur nunquam. Obiit an. 1535. ſcripſit quædam. Vide Petrejum, *in not. ad Chron. Dorl. & in Bibl. Carthuſ. p.* 117.

Guilielmus, dictus *Bibliothecarius*, ſec. 9. Hiſtoriæ Pontificum Anaſtaſii vitam addidit.

Guilielmus Blaeu, Amſtelodam. diſcipulus Tychonis Brahei, impreſſis egregiis operibus, Geograph. inprimis Famam meritus.

Guilielmus Blancus, Epiſc. Tolonenſis, Xiphilinum Latinè vertit, &c. Obiit Avenione, an. 1588.

Guilielmus Bottonerus, Eques Angl. Medicus, Hiſtoricus & Mathematicus. Scripſit an. 1460. de antiquit. Angliæ, Aſtrologica item ac Medica quædam: cum Guilielmo Woceſtrienſi non confundendus. Voſſ. *de Hiſt. Lat. l. 3. c. 9.*

Guilielmus Bongevillanus, Normannus Monachus, ſcripſit Chronicon Anglicum, ab an. 1000. uſque ad an. 1180.

Guilielmus de Branthegen, Aloſtanus, Carthuſ. proſâ verſuque quædam edidit, Petrejus *Bibl.*

Guilielmus Briconnetus, Arch. Remenſis, ab Alex. VI. Cardin. factus, Carolo VIII. & Ludov. XII. gratus, auctor priori expeditionis Neapolit. Idem Concilium Piſanum, contra Jul. II. urſit, obiit an 1514. Pater Guilielmi, Epiſc. Meldenſis & Dionyſii, Epiſc. Tolonenſis. Morer. *Diction. hiſtor.*

Guilielmus Budæus, vide ibi.

Guilielmus Bujerus, Prov. Mathematicus & Poëta. Carolo II. acceptus, varia proſâ verſuque ſcripſit, de Mineralibus pluriumque fontium ſcaturiginibus &c. Noſtradam. Verdier.

Guilielmus Cabeſtanus, Poeta Provinc. de Amore varia ſcripſit, ſed infelici exitu. Petrarcha, Noſtradam.

Guilielmus Calculus, Monachus, ſcriptis inclytus, an. 1120.

Guilielmus Cantuarienſis, auctor vitæ Thomæ Cantuar.

Guilielmus Camdenus, Angliæ Strabo dictus, ſub fin. ſec. præt.

Guilielmus Campanus, Arch. Remenſis, Cardin. & præcipuus Miniſter Status, ſub Philippo Aug. Fil. Theobaldi M. frater Adelaidis, quæ Philippi mater erat. Obiit an. 1202. Vide Morer. *Diction.*

Guilielmus Canterus, Ultraject. eruditus ſui ævi. Thuan. *l.* 61.

Guilielmus Caxtonus, Anglus, præter alia, Chronicon ſcripſit, uſque ad an. 23. Eduardi II. ſeu A. C. 1483. titulo, *Fructus temporum.* Simler. Voſſ. *de Hiſt. Lat.*

Guilielmus Charterus, vide ibi.

Guilielmus Choulius, Nobilis Lugdun. ſcripſit promtuarium nummorum, de religione vett. Roman. de Caſtrametatione, &c.

Guilielmus Cortuſus, vide ibi.

Guilielmus Courſinus, Duacenſis, auctor obſidionis Rhodi. Cuſpinian. *de Imper.*

Guilielmus Coventrans, Monachus Anglus, ſub Eduardo III. hiſtorica quædam ſcripſit.

Guilielmus de Cuneo, Gallus, JC. celebris, ſec. 14.

Guilielmus Durandus, vide ibi.

Guilielmus Elphinſtonus, Auctor Chronici Scotiæ, &c. Vide *Elphinſtonus.*

Guilielmus Eſtius, Lovanienſis, inter alia, commentarios in Epiſt. Paulinas edidit.

Guilielmus d'Eſtouteville, Cardin. Rotomagenſis, ſub Carolo VII. & Ludov. XI. Captâ Conſtantinopoli, à Nicolao V. ad Carolum VII. miſſus eſt, pacis cum Anglo conciliandæ causâ, Pragmaticæ ſanctionis obſervationem urſit, &c. Obiit an. 1482. æt. 80. marmoreâ ſtatuâ donatus. Morerius *Diction.*

Guilielmus Fabri, Gener. Carthuſian. an. 1273. Obiit an. 1278.

Guilielmus Farellus, nobilis Delphinas, ex primis Evangelium in Gallia annuntiavit, an. 1523. Dein in Helvetia cum Zuinglio converſatus, Genevæ poſt tenebras lucem tamdiu optatam attulit, in Delphinatu quoque ſalutari doctrinâ longè lateque propagatâ. Eruditione ſacrâ inclytus, facundiâ admirandus. Eccleſiam ſic Genevæ reformatam, Calvino tradidit, ipſe Neocaſtri poſtmodum eodem munere functus. Obiit an. 1565. æt. 76. Beza *in Icon.*

Guilielmus Fillaſtrius, Cardin. Rerum Mathematicarum & Juris, quod Remis docuerat, peritiſſimus, inſigni ibi Bibliothecâ collectâ. Interfuit concilio Conſtant. Peroranti coram Carolo VI. contra libertatem Eccl. Gallicanæ, ſilentium impoſitum eſt, proin Romam inde ſe recepit. Obiit an. 1422. Item hujus nepos, Epiſcop. Tornacenſis, à Philippo Bono variis negotiis adhibitus, ſcripſit librum de Ordine aurei velleris. Obiit Gandavi, anno 1475. Morer. *Diction.*

Guilielmus Gemeticenſis, Normannus, auctor libb. 6. de geſtis Normannorum. Voſſ. *de Hiſt. Lat. l. 2. c.* 49.

Guilielmus de Gilingham, Benedictinus Anglus, ſcripſit de ſui Ordinis ſcriptoribus, an. 1390.

Guilielmus de Godialdo, Mathematicus celebris, ſec. 13.

Guilielmus Granaus, vel Viretus, Carmelita Anglus, ſec. 15. auctor Carmelitarum Hagiologii.

Guilielmus Griſantius, pater Urbani IV. Med. & Mathem. auctor libb. de Quadratura circuli, de qualitatibus Aſtrorum, de ſignificationibus eorum, de magnitudine Solis, &c.

Guilielmus Guillevillanus, Ciſtert. Mon. ſcripſit de Anima & J. Chriſto.

Guilielmus Haſſus, obſerv. Aſtrolog. edidit, ſec. præt. Vide ſupra.

Guilielmus d'Hede, Batavus, Canonicus Antverp. à Maximiliano I. Legationibus adhibitus, Philippo I. à ſecretis. Auctor Genealogiæ Caroli V. &c.

Guilielmus Hermannus, Goudanus, auctor belli Geldro-Hollandici, &c. Eraſmi condiſcipulus. Adr. Junius, *cap. 16. Batav.*

Guilielmus Hilacenſis, Carthuſ. auctor homiliarum, in Orationem Dominicam. Simler.

Guilielmus Hirſaugenſis Abbas, 1080. auctor variorum ſcriptorum Mathem. Trithem. *de ſcript.*

Guilielmus Hipperegius, Carthuſ. ſcripſit varia. Petrejus *B. C.*

Guilielmus Lindanus, Dordracenſis, Epiſc. Gandav. Inquiſitionis munere in Hollandia & Friſia functus. Auctor *Panopliæ Evangelicæ*, &c. Obiit an. 1588. æt. 60.

Guilielmus Lindwodus, Henrici V. Angli Secretarius, auctor aliquot ſcriptorum. Balæus.

Guilielmus de Lorris, ſub Ludov. IX. Poëta, auctor fabulæ de Roſa, à Joh. Clopinello poſtmodum ad umbilicum perductæ. Mor.

Guilielmus Luddingtonus, Carthuſian. Anglus, quædam ſcripſit. Petrejus.

Guilielmus Malmesburienſis, Benedictinus Anglus, ſec. 12. *Bibliothecarius* dictus. Auctor hiſt. Eccleſ. celebris, ſcripſit porro libb. 5. *de rebus geſtis Regum Angl.* duos, *de Hiſtoria novellæ*: 4 *de Præſulibus Angliæ, &c.* Vide Balæum, Pitſeum, Geſner. Voſſ. &c.

Guilielmus Mandagotus, Metropolit. Ebrodunenſis, ſub Bonifacio VIII. compilator 6 libri Decretalium, Cardinalis, ſub Clem. V. obiit Avenione, an. 1321. Morer.

Guilielmus Mellerius, JC. Lugdun. celebris, quædam edidit. Verderius *Bibl. G. p.* 498.

Guilielmus Michaël & Morellus, præt. ſec. varios auctores priſcos, prophanos ille, ſacros iſte, verterunt. Idem.

Guilielmus Moguntinus, Arch. fil. Ottonis Imper. Chronici auctor, Voſſ. *de Hiſt. Lat. l. 2. c.* 40.

Guilielmus de la Motte, Gallus, Gen. Carthuſianorum, an. 1420. Obiit an. 1437. Tertius hujus nominis.

Guilielmus Nangius, auctor Chronici, à M.C. uſque ad an. 1301. quod ab aliis continuatum, uſque ad an. 1368. Item, Chronici Regum Galliæ, Vitæ S. Ludov. cum Philippi Aud. & Roberti Borbonii fil. Pithœus edidit, An. 1596.

Guilielmus Nebrissenſis, Canonicus reg. Anglus, aliàs *Little*, ſcripſit Hiſt. Anglicam, libb. 5. ab an. 1066. quo Guilielmus I. Angliam occupavit, uſque ad an. 1135. ſibi natalem, perduxitque porro uſque ad an. 1197. Obiit an. 1208. Edidit cum notis an. 1610. Joh. Picardus. Eidem aſcribitur Comment. in Canticum, ad B. Virginem, applicatus. Balæus, Voſſius, &c.

Guilielmus Occamus, Franciſc. diſcip. Scoti, caput Nominalium, *Doctor Venerabilis & ſingularis*, Ludovici Bavari Imp. partes amplexus, *ô Imperator*, dicere ſolitus erat, *Tu me gladio defende, & ego te verbis ac ſcriptis defendam*. Scripſit contra Joh. XXII. unà cum Michaele Ceſennate, Gen. ſui ordinis, proin ambo excommunicati. Scripſit quoque plurima in Phil. & Theologia. Melchior Goldaſtus, in libro de Monarchia, edidit 93 quæſt. Occami. Luc. Vadingus, *Annal & Bibl. Min.* Moterius *Diction. Hiſt.*

Guilielmus Pantinus, Medicus Brugenſis, in Celſum ſcripſit, ſec. præt.

Guilielmus Paradinus, ſcripſit Chronicon Sabaudiæ, Hiſtoriam ſui temporis, Annal. Burgund. libb. 3. &c. Morer. ſec. præt. floruit.

Guilielmus, Pariſienſis Epiſc. an. 1228. plurimos in Theologia errores, ex Scholaſtica Philoſ. ſubortos, damnavit an. 1241. Obiit an. 1248. V. Volum. 4. *Bibl. PP.* De ejus ſcriptis & 6. aliis *Guilielmis*, ibidem Epiſcopis, vide Moterium, *Diction. Hiſt.*

Guilielmus Parvus, Epiſc. Sylvan. ſec. 16. Aſcetica quædam edidit.

Guilielmus Paſtrengus, Veronenſis, librum de Origene ſcripſit. Alex. Becelli .s *in Indic Hiſt. Veron.*

Guilielmus Peratius, Lugdun. auctor hiſtorici cujuſdam operis.

Guilielmus Pelicerius, Epiſc. Monſpelienſis, à Franciſco I. Venetias miſſus, ibi Hebræos, Græcos, Syroſque auctores plurimos collegit, quibus regia Bibliotheca exornata. Quòd Reformatorum partibus accedere crederetur, perſecutioni obnoxius, obiit an. 1568. Scripſit comment. in Plinium alioſque auctores priſcos, qui non amplius ſuperſunt. Cum elogio ejus meminerunt Cujacius, Turnebus, &c. inprimis Thuanus, *hiſt. l.* 38. Paul. Jovius, &c. Item patruus prioris, Epiſc. Magalonenſis. Obiit an. 1529.

Guilielmus Peraldus, Arch. Lugdunenſis, *Summa Virtutum & Vitiorum* auctor, &c. Vide Moterium.

Guilielmus Peregrinus, Anglus, comes Richardi I. in Orientem. Hodœporicon ejus ſcripſit.

Guilielmus Perkinſius, Anglo-Britannus, patriâ Varvicenſis, oppido Marſtonienſis, Theologus Cantabrigienſis celeberrimus. Natus primo Elizabethæ R. anno, obiit ultimo an Chr. 1602. Opera ejus Latinè reddita ab Abrahamo Vander Mylio 2. tom. fol. Genevæ, in alias etiam linguas tranſlata ſunt. *Sanctiſſimus & exercitatiſſimus Theologus, ſcriptis inprimis, quæ Chriſtianam praxin ſapiunt, clariſſimus.* Lætus *Comp. Hiſt. Univ.*

Guilielmus Philander, Cabillonenſis, in Vitruvium commentatus, cùm non præſtaret ea, quæ in Præf. promiſerat, ob ſupinam ignaviam, quæ etiam rerum domeſticarum eum incurioſum reddidit, obiit poſt famam ſuam, an. æt. 60. Toloſæ.

Guilielmus Pipinus, Dominicanus, Gallus, obiit an. 1527. ſcriptis clarus.

Guilielmus Poſtellus, Normannus, *abyſſus ſcientiarum* dictus, Polyglottus, Mathematicus, Cabaliſta, &c. inſignis. In varios errores prolapſus, inter alia, *de Virgine Veneta*, mira ſcripſit, Angeli Razielis commercium jactavit, &c. Obiit a. 1581 æt. 100. nullo unquam morbo tentatus. Ejus, *de Orbis Concordia*, liber præ reliquis laudatur. Vide Moterium.

Guilielmus Procurator, Chronicon Monaſterii Egmondani ſcripſit. Voſſ. *de Hiſt. Lat. l.* 2. *c.* 64.

Guilielmus Rainaldus, Arvernus, Gen. Carthuſian. A. 1367. ſecundus hujus nom. Purpuram & Infulam triplicem recuſavit. Carne, ne quidem in morbo, veſci voluit. Carthuſiam incendio deletam, ſolicitè reparavit. Epiſtolas ad varios ſcripſit, & nova ſtatuta edidit. Obiit an. 1402. Dorland. *in Chron l.* 4. *c.* 14. *&c.*

Guilielmus Rameſſius, Benedictinus Anglus, ſub Henrico II. R. variorum vitas ſcripſit.

Guilielmus Regnedus, vel *Rheginus*, Medicus Lugdun. *Medicina exercitamenta*, inter alia, ſcripſit.

Guilielmus Rhievalius, Ciſtert. Anglus, auctor Hiſt. Anglicæ. Obiit an. 1140.

Guilielmus Rondeletius, Medicus inſignis, Monſpelii & in Flandria docuit, auctor libri de Piſcibus, &c. Scævola San Marth. *elog. l.* 3. Obiit an. 1566.

Guilielmus Risbrouckius, de geſtis Tartarorum ſcripſit, cum Itinerario Orientis.

Guilielmus Riſhangerus, Benedictinus Anglus, *Opus Chronicorum* edidit, continuationem Matthæi Pariſ. &c.

Guilielmus de Rubione, ſcriptor ſec. 14. Arrago.

Guilielmus Salicetus, Medicus Placentinus, *Guilielmia* auctor, anno 1210.

Guilielmus Salluſtius du Bartas, Poëta Gallus celebris, à Communione Rom. receſſit. Obiit an. 1591. Vide *Bartas*.

Guilielmus Sanucius, Carmelita Gallus, Cyprum à Saracenis pulſus, de monaſteriis Ordinis ſui ſcripſit.

Guilielmus Sirletus, Cardin. Calaber. Marcello II. Pio IV. & V. gratus. A Sixto V. editioni Bibliorum adhibitus. Obiit an. 1585. æt. 71. Hebraicè, Græcè & Latinè egregiè doctus.

Guilielmus Starnefeldius, auctor Anglus.

Guilielmus Tellus. Vide *Tellus*.

Guilielmus Thornus, Benedictinus Anglus, cujus opera vide apud Poſſevin. Simler. Voſſ.

Guilielmus Tripolitanus, Dominicanus, auctor libri de ſtatu Saracenorum. An. 1270.

Guilielmus Turnebus, Anglus eruditus.

Guilielmus Tyrius, Præſul hujus urbis, Gallus, an Germanus, an Syrus? Auctor Hiſtoriæ ſacræ, de Palæſtina à Godofredo Bullionæo occupatæ: an. 1095. uſque ad 1180. libb. 23. quibus 6 alios Joh. Heroldus adjecit. Interfuit Concil. Lateranenſi, ſub Alex. III. cujus hiſtoriam, una cum hiſt. Principum Occidentis, qui in Oriente ſedes fixerunt, quoque edidit, &c. Henr. Pantaleon. *in ejus Vita.* Jac. Bongarſius, *præf. ad Geſta Dei per Francos.* Voſſius &c. Item alius, cujus epiſtolæ ad Bernardum Patr. Antiochiæ extant. Obiit anno 1127.

Guilielmus Wolceſtrienſis, Angl. ſcripſit varia. Voſſ. *de Hiſtor. Lat. lib.* 1.

Guilielmus Xylander, Auguſtanus, Mathematicus celebris, Strabonem, Plutarchum, Dionem, Cedrenum vertit, &c.

Guimaranum, vulgò *Guimaranes*, opp. Hiſpaniæ, in regno Portugalliæ, & in provincia inter Durium & Minium, Ducatus tit. inſignitum. 4. leuc. diſtat à Braccara in Ort. versùs montes.

Guimundus, Cardin. ſub Gregorio VII. floruit: auctor tractatus de veritate corporis & ſanguinis J.C. contra Berengarium, qui ab Eraſmo editus. an. 1530. &c. Guil. Malmesbur. Ivo Carnot. *ep.* 78. Ordericus Vitalis, *Hiſt. Eccleſ. l.* 5. *c.* 17. cum elogio hujus Guimundi meminerunt.

Guina, vulgò *Guines*, oppidum Galliæ, in Picardia provincia, & in Recuperata ditione, ut vulgò ajunt, prope Caletum urbem, vix 2. leucis ab ea in Auſtrum, & totidem ab ora Oceani; Comitatum ſeparatum facit. Eſt intra paludes.

Guinea, vulgò *la Guinée*, regio Africæ perampla, inter Nigritiam ad Boream & mare Atlanticum ad Auſtrum, & inter regnum Congi ad Ortum & montem Leonis ad Occaſum. Regio eſt abundans & fertilis, ab Ortu in Occaſum valdè extenſa, & ab Europæis admodum frequentata. Dividitur in tres partes, nempe in *Guineam propriam*, in Malleguetam, quæ ad Occaſum, & in regnum Benini ad Ortum. In *Guinea propria*, quæ media eſt inter Malaguetam & Beninum, ſunt quamplurimæ coloniæ Anglorum, Danorum, Hollandorum, & Suecorum, cum arcibus aliquot. Loca autem præcipua in ora ſunt arx S. Georgii de Mina, arx Naſſovia, arx Capitis Corſi, Commendum, Anta, Fetum, & Cormentinum. Guinea autem propria dividitur in oram Auream, *la Coſte d'Or*, oram Dentium, *la Coſte des Dents*, & in oram Maleguettæ, *la Coſte de Malguette.* Vide *Ora Aurea.* Detecta autem fuit Guinea primò anno 1365. à Gallis, qui in illius ora habuerunt aliquot colonias. Sed inteſtino ſub Carolo VI. & VII. bello flagrante Galliâ, egregiæ illorum ſpes interverſæ ſunt, iiſque, de quibus ſuprà, aditus patefactus eſt. V. Villaldi Belfontii *Relation curieuſe des côtes de Guinée*, ubi de fertilitate ſoli, mercium, quæ inde exportantur, genere, moribus & religione incolarum, ſuperſtitioſo imprimis cultu idolorum, quæ *Fetiches* vocant, quos tamen alii certos eſſe characteres, à Sacerdotibus illorum ipſis imprimi ſolitos, malunt; Inſuper Leonem African. Marmolium, &c.

Guinea nova, vulgò *nouvelle Guinée*, pars Aſiæ recèns detecta. Vide *Nova Guinea.*

Guinenſis, vel. *Giſnenſis* Comitatus Picardiæ inferioris, qui diſterminatur ab Comitatu Oyo, per canalem majorem, qui oppidum Guineſium præterlabitur, territoriumque ferè reddit inexpugnabile. Primarium oppidum eſt *Guineſium*, in duas diviſum partes, quarum una in paludibus ſita, altera in continenti, loci natura munitum & validum. Captum fuit ab Henrico II. Rege, miſſo illuc Franciſco Lotharingo, Guiſiæ Duce, an. 1558. Sunt & alia oppida velut *Hartincourt*, *Peuplinge*, *Conquelle*, *Portus Nivelletus*. Continet hic Comitatus ſub ſe Baronatus Ardriſium & Courtembrouenſem. Merula, Metel.

Guipuſcoa, vulgò *Guipuſcoa*, quibuſdam *Ipuſcoa*, provincia eſt Hiſpaniæ, aliàs regno Navarræ annexa, ſed à trecentis annis ab eo revulſa, & Biſcajæ attributa, quam habet ad Occaſum, uti Alavam ad Auſtrum, Oceanum Aquitanicum ad Boream, & Navarram ad Ortum, cum parte Galliæ, à qua ſeparatur Bidaſſoa amne. Circuitus ejus eſt 36. mill. Nomen habere videtur ab Opuſcua, civ. priſca. Hic Cantabri olim. In ea urbes præcipuæ ſunt Toloſa, *Toloſa*, regionis caput, Fanum S. Sebaſtiani, *S. Sebaſtien*, & Fons rapidus.

Guiſa, vulgò *Guiſe*, oppidum Galliæ, in Picardia provincia, & in Tiraſcia tractu, ſatis munitum, cum caſtro, ad Oeſiam fluvium, versùs confinia Hannoniæ. Fruſtra obſeſſum fuit ab Hiſp. an. 1550. Hinc Duces Guiſii è domo Lotharing. quorum ab antiquo patrimonium eſt. Prius enim cùm Comitatus eſſet, Franciſcus I. R. in Duc. dignitatem evexit, A. C. 1528. in gratiam Claudii Lotharingi, fil. minoris natu Renati II. Hic Claudius, fortitudine inclytus, ſuſcepit ex Antonia Borbonia filios octo: è quibus primogenitus Franciſcus Guiſii D. Claudius Aumaliæ D. &

Renatus

Renatus Marchio Ellebovii fuere. Franciſcus, defenſis Metis, caproque Caleto clarus, poſt prælium Druidenſe, occiſus eſt per inſidias, à Joh. Poltroto, A. C. 1553. Ex Anna Eſtenſi, pater Henrici I. ſucceſſoris, Caroli D. Meduanii, &c. Henricus Pictavium contra Reformatos defendit, Ligæ poſtea ſub Henrico III. caput, hujus juſſu in Comitiis Bleſenſibus interemtus eſt, Vid. elogia ejus apud Balſacum. Pater fuit ex Catharina Clivìaca ſeptem filiorum, totidemque filiarum: è quibus Carolus D. patri ſucceſſit, ex Henrica Catharina Joyeſia pater inter alios Henrici II. hiſtoriis noſtri temporis, electione inprimis ſui in Regem Neapolit. licèt poſſeſſione haud diuturnâ, notiſſimi.

Guiſum, caſtrum maritimum, Flandriæ proximum, & portu inſigne, memoratum Frodoardo *in Chron. An. Chr.* 938. debet eſſe, ut Valeſius vult, *Viſan*, aut *Vitſan*, inter Amblitolium & Caleſium poſitus portus, ſed Amblitolio propior, nunc obſtructus. Aliis *Witſant*, ab alba Arena dicitur, *Notit. Gall.*

Gula Auguſti, ſæpe occurrit in membranis antiquis, præſertim forenſibus, pro feſto S. Petri ad vincula: quod ipſis Kalendis Auguſti celebratur. Occaſionem Durandus ſuggerit *lib.* 7. *cap.* 19. Quirinum Tribunum filiam habuiſſe gutturoſam: quæ oſculata, juſſu Alexandri, vincula, quibus Petrus ſub Nerone coërcitus fuerat, à morbo fuerit liberata. Hinc feſtum & templum. Bellethus verò de feſto agens S. Petri, nihil horum meminit. Henr. Spelmannus *Gloſſar. Archæol.*

Gulus, fluvius Mauritaniæ Cæſarienſis, inter Igilgili & Ataràth oppida, in mare Africum exiens.

Gunas, locus Syriæ, uberis & fœcundi ſoli, unde nomen. Stephanum.

Gundamarus, Alemannorum Rex, à Juliano ad Argentoratum victus captusque eſt, A. C. 357. Ammianus Marcellinus *libr.* 21. 22. 23. &c.

Gundebaldus, Burgund. Rex à Clodoveo I. Francorum R. tributarius factus eſt A. C. 501. Ab eo nomen habet *Lex Gundebalda*, quæ eadem cum Burgundionum lege. Ejus procemium, *In Dei nomine an.* 2. *Regni domini noſtri glorioſiſſimi Gundebaldi Regis, Liber conſtitutionum de præteritis & præſentibus, atq; in perpetuum conſervandis legibus, d.* 4. *Cal April. Lugduni.* Ille enim, occiſo Godigeſilo fratre, Burgundiaque occupata, mitiores ſubditis, ne Romanos opprimerent, leges inſtituerat, teſte Greg. Tur. *lib.* 2. *cap.* 33. cum quibus Papiniani librum reſponſorum, ex jure Rom. ut veriſimile eſt, hujus quoque Regis mandato collectum, planiſſimè convenire, notat Lindenbrogius. Vid. Aimoin. *lib.* 1. *cap.* 19. Agobardi *lib. ad Ludovicum Imp.* & ſupra in voce *Gondebaldus*.

Gundulphi villa, Arduennæ & Moſæ propinqua, an *Gondreville*, hodie vicus non obſcurus, ab Axona 2. leuc. ab opp. S. Manichildis 4. ab opp. Durocortoro Remorum, cujus diœceſi continetur, 14. diſtans. An vicus *Gondecourt*, in pago Vabrenſi, ac Epiſcopatu Tullenſi ſilvæ proximus, inter Moſellam & Carem flu. Nomen ei à conditore Gundulfo, Majore Domus Theodeberti jun. Auſtraſiorum regis, ante annos 1070. Hic Carolus Calvus Comitia generalia celebravit, An. Chr. 873. Hadrianus Valeſius *Notit. Gall.*

Guni, fil. Nephthali, Gen. 46. Lat. *hortus*, ſive *protegens*.

Gunſana villa, vulgò *Gonſarvìlle*, vicus agri Pariſini; nomen habet a *Gunſana* vel *Gunſena*, muliere Franca, quod nomen idem planè eſt cum *Chunſena*, apud Gregor. Tur. & *Gunſina*, apud Fredegarium.

Guntheris caſtellum, vulgò *Gentel*, Orderico Vitali memoratum *Hiſt. lib* 8. ad Olnam fluv. eſt, inter Argentomum & Sceſerinum Olinæ impoſitum. Idem.

Guntherus, Comes Schvvarzenburgicus, Carolo IV. Imp. poſt Eduardum Angliæ Regem, & Fridericum Thuringiæ Landgravium, qui mox ſe excuſarunt, ab Electoribus oppoſitus, dignitatem aſſumſit: ſed paulo pòſt, cum Carolus Electores ab eo per matrimonia ſejunxiſſet, etiam per Medicum pecuniâ corruptum veneno illi propinato, inhabilis ad imperandum, ceſſit, circa A. C. 1349. Vid. Blondum *dec.* 2. *libr.* 10. Platinam *in Vitis Pontificum*, &c.

Guntherus, Monachus S. Amandi, ſcripſit, an. 1090. Trithem. *catal.* Sigeb. *cap.* 167. Item, auctor Poematis, libb. 10. de Frider. Barbaroſſæ rebus geſtis: *Ligurinus* dictus. Item, Epiſc. Bambergenſis, Itinerarium Palæſtinæ ſcripſit. Item Ciſtercienſis Monachus, auctor hiſtoriæ Conſtantinopolitanæ. Caniſius, *Antiq. Lect. tom.* 5.

Guntia, Ant. Lib. Not. *Guntzberg*, teſte Rhenano, oppidum Rhætiæ, in Suevia, apud Danubium, ubi Guntiam fluvium, vulgò *Guntz*, excipit. Sed hoc *Guntzburg* eſt, ab Auguſta Vindelicorum 6 leucis, Gepingam verſùs totidem. *Guntzberg* verò longè abeſt à Danubio, ad ortum Guntiæ fluvii, inter Auguſtam & Lindavium 8. leucis.

Guntrannus, fil. Clotarii I. Aurelian. Biturigum & Burgundiæ R. ſedem Cabillone habuit. Venerandæ ancillæ amores ſectatus, Marcatrudem, fil. Ducis Magnacarii, quæ hujus filium veneno ſuſtulerat, repudiavit, ancillâ alterâ Auſtregildâ. cognom. Bobilâ, ſuperinductâ. Longobardos primùm contra Patricium Amatum victores, per Mummolium, ſuperavit. Chilperico junctus contra Sigebertum: Leuvigildo Gothorum in Aquitania R. infeliciter bellum intulit. Poſt obitum Chilperici, filii ejus tutor, Gundebaldum bello occidit, nepotum acer defenſor. Tandem Childeberto planè ceſſit, juſtitiæ & Boni publici amans. Interim meticuloſus, ſuſpicax, inconſtans, & adulatoribus itæq; obnoxius habitus eſt. Obiit, an. 594. Gregor. Turon. Aimonius, Tilletus, Mezeraius, &c.

Gunugi Plin. *Gunucis* Antonino, *Canuccis* Ptolemæo, *Capo de Tenes* Moletio, oppidum Mauritaniæ Cæſarienſis, apud promontorium Apollinis & Caſtra Germanorum, inter Lar Caſtellum, & Juliam Cæſaream, 14. mill. paſſ. ex Antonino à Julia Cæſarea in occaſum.

Guplo, vulgò *Guplo*, lacus parvus Poloniæ, in Palatinatu Breſtienſi, 6 leucis a Breſtia in occaſum, & 8. à Lancicia in Boream. Longitudinis eſt 6. leucarum circiter à ſeptentrione in meridiem, latitudinis autem dimidiæ leucæ; diciturque aliter *Goplus*. Ei adjacet Kruſvicìua arx, ubi Popielus II. Poloniæ Princeps à muribus devoratus fuit.

Gur, clivus montium Ibleam. Lat. *catulus*, *habitatio*, aut *collectio*, vel *timor*.

Guraſium, opp. Volſanitarum, in Italia, Diod. *l.* 14.

Gurbaal, nomen loci. 2. Par. 26. in quo Arabes habitaverunt, eadem quæ *Gerara*.

Gurcum, Prov. Rom. *Gurck*, urbs Norici, in Carinthia, epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Salisburgenſi, ante annos 550 epiſcopali ſede exornata, à Villaco urbe 6. leucis in Cæciam diſtans.

Gurges, cognomen Qu. Fabii Rulliani filii, à devorato patrimonio illi impoſitum. Macrobius.

Gurrò, locus in diœceſi Cabillonenſi, hodieque *Gourdon*. unde Monaſterium Gurdonenſe, cujus meminit Greg. Turonenſis *de gloria Confeſſ. cap.* 86.

Gurulis, vulgò *Gurula*, opp. olim Sardiniæ geminum, vetus & novum, circa inſulæ medium, utrumque exciſum. Sic Moletio & aliis.

Guſia, vulgò *Guiſe*, caſtellum olim, nunc opp. Galliæ, ad Iſaram, cum tit. Duc. in diœceſi Laudunenſi fin busque Remorum. Monſtreletius eam in Teoracia ponit, & *Guiſe en Terrace* cognominat, i. *en Tierache*, Hadr. Val. *Not. Gall* V. *Guiſa*.

Reges Sueciæ.

Guſtavus I. Sueciæ R. dictus *Ericſonius*: qui à Chriſtierno II. captus, an. 1518. ſub venationis prætextu liber, in Sueciam ſe recepit. Interim, Stenone victo, Chriſtiernus Holmiæ coronatus eſt, Anno 1520. quo ob ſævitiam pulſo, Guſtavus Princeps & Præfectus Sueciæ electus eſt: quam dignitatem ex electiva hæreditariam fecit. Lutheri fidem, cum regno, amplexus, obiit Anno 1560. Johannes Magnus, *H. S. l.* 24. Chytræus, *Saxon. l.* 9. 20. Lud. Guicciardinus, *l.* 3. &c.

Guſtavus Adolphus II. fil. Caroli, patri ſucceſſit, Anno 1611. æt. 18. Cum cura educatus, literis armisque à prima juventute incubuit: Germaniam, ſub Ferdinando II. oppreſſam, liberavit, poſtquam Rigam, an. 1621. Polonis eripuiſſet. A. 1630. mari trajecto Stralſondæ, a Cæſarianis obſeſſæ, ſuppetias tulit, prælio Lipſiaco, aliisque victor; exin Palatinatu, Suevia, Bavaria, &c. fulminis ritu, peragratis, Tillium ad Lechum iterum vicit. Tandem pugna Lutzenſi, contra Walleſtenium denuo victor, interemptus eſt anno Chriſti 1632. Pater Chriſtinæ: cuivis priſcorum Ducum magnanimitate, rei militaris peritiâ, prudentiâ, clementiaque conferendus. Poſt Chriſtinam præfuit Carolus *Guſtavus*. Vid. *Carolus*.

Guſtrovium, vulgò *Guſtraw*, urbs Germaniæ, in Ducatu Megalopolitano, & Ducum ſedes, cum arce ſplendida. 7. leucis diſtat à Viſmaria in Ortum, & 4. à Roſtochio in Auſtrum. *Guſtroviana* familiæ auctor eſt Joh. Albertus, fil. Johannis Ducis Megapolitani, in ipſo ætatis flore extincti, A. C. 1592. frater Adolphi Friderici, qui major natu Suerinenſem lineam orſus eſt. Hic Johannes Albertus, paria cum fratre fata habuit, à Wallenſtenio, Cæſaris juſſu, A. C. 1628. ditionibus exutus, reſtitutus à Guſtavo Adolpho victore A. C. 1631. Ad Reformatos hic Princeps acceſſit, mortuus, A. C. 1636. pater ex Eleonora Maria Anhaltina Guſtavi Adolphi, nati Anno 1633. quem tutor patruus, è ſinu materno abreptum, Lutheri ſacris imbui curavit. Huic uxor contigit Magdalena Sibylla Holſata. Vid. Phil. Jac. Spenenerum *Sylloge Geneal. Hiſtor.*

Guta, Ptol. populi Germaniæ ſeptentrionales, quorum regio Gothia, *Gotlande*, in regno Suecorum, ut Ortelio videtur: ſed hæc non in Germania, at in Scandinavia eſt. Fortè populi eò ex Germania trajecto mari demigrarunt. V. *Guti*

Guthones, German. gens, quam Maroboduus ſibi ſubjecit, Strabo *lib.* 7. Aliis *Gothones*. Pars eorum occupavit terras Vandalorum, expulſis inde Francis. Sed antea quoque ſæpius Danubio ſuperato, in Rom. provincias impetum fecerunt. V. ſuprà *Guta*, & infra *Guti*.

Guti, iidem qui *Gotti*, *Gothi* & *Geti*: quibuſdam *Juta* & *Jutones*: Romanis *Geta*; à priſco vocabulo *Jad*, quod gigantem ſignificat: *Veta*, quaſi *Wita*, Bedæ. Unus è tribus protogonis

ins populis, qui, relictis in Germania ſedibus, Angliam olim applicuere, intractu Cantio & Vectâ inſ. ſede repertâ. Vid. Henricum Spelmannum *in Gloſſar. Archaol.* & ſupra in voce *Gotti.*

Gutkovia, vulgò *Gutkouu*, oppidum Germaniæ, in Pomerania citeriori, ad Penam fluvium, Comitatus cognominis caput. Vix 3. leucis diſtat à Gripſualdia in Auſtrum, & 4. à Volgaſtia in Occaſum, ſub dominio Suecorum.

Gutormus, in Dania cum fratre Haraldi Erico ex Friſia magna cum claſſe adveniente cruentiſſimè decertavit: interiere tum ambo tantumque regii ſanguinis fuſum eſt, ut vix unicus puellus, Ericus, Regneri è filio nepos, ſupereſſet. Ubbo Emmius *in Hiſt. Friſ. A. C.* 854.

Gutruna, Vid. *Aurinia.*

Gutta jugiter manans, *le Tre Fontane*, teſte Marliano & Fulvio, Abbatia via Oſtienſi ab urbe Roma 3. mill. paſſ. diſtans, apud cœnobium S. Pauli: qui locus etiam Aquæ Salviæ, teſte Baronio, nominatur. Ferr. Baudrando eſt locus uno milliari à S. Pauli cœnobio. Dicitur etiam Abbatia SS. Vincentii & Anaſtaſii, ſeu trium Fontium, ad Aquas Salvias, 2. mill. paſſ. ab urbe Roma, ubi S. Paulus Apoſtolus martyrio coronatus.

Guttalus, Ptol. fluvius Germaniæ, Oceanum Germanicum exiens: quem variè indigitant. Althamero eſt *Oder*, per Sileſiam, Marchiam, & Pomeraniam, in Balticum fluens. Henrico Junio eſt *Al*, fluvius Pruſſiæ, ad Montem Regium urbem, in mare labens. Sed cùm Guttalus in Oceanum, non in Mediterraneum mare, quale Balticum eſt, deferatur, in errore verſantur manifeſto. Potiùs eſt qui Jadua Ptolemæo dicitur, vulgò *die Jade*, is enim in Oceanum, ſeu mare Germanicum inter Amaſium & Viſurgim fluvium exit. *Oder* verò Ptolemæo Viadrus dicitur.

Guttenbergius Johannes, Vid. *Johannes Guttenbergius.*

Guttones, Plin. Populi Germaniæ, qui iidem cum *Gutis*, ſeu *Gutin*, Ptolemæo eſſe videntur.

Guturvatus, Princeps Carnutum, rebellione & bello concitato captus & verberibus exanimatus, ſecuri percuſſus eſt. Hirt. *lib.* 8. *de bello Gallico cap.* 38. *Lib.* 7. *cap.* 3. vocatur *Cotuatus*: neque abit, quod Codices alii habent *Gutuatus*.

Guzarata, vulgò *Guzarate*, regnum Aſiæ, in India intra Gangem. Aliàs Reges habuit proprios, nunc autem ſubeſt imperio magni Mogolis. Dicitur etiam perſæpe regnum Cambaiæ a Cambaia urbe ipſius primaria, eſtque inter ſinum Indi fluvii ad Boream, & regnum Decani ad Auſtrum, versùs oram Oceani Indici. Ejus urbes præcipuæ ſunt Cambaia, Surrata, Amedebatum, Dium, & Damanum.

Guzzula, Prov. regni Marocci, ad Septentrionem Atlanti adhærens, ad Ortum Heæ jungitur: Regio omnis incolis referta. Mercator.

G Y.

Gyarus, & *Gyaros*, inſ. maris Ægæi, una ex Sporadibus, in quam Romani noxios ſuos deportabant. De qua Ovid. *l.* 7. *Met.*

Et Gyaros, nitidaq; ferax Peparethos oliva.

Item *Gyara* plur. num. Juvenalis,

Aude aliquid brevibus Gyaris, & carcere dignum,
Si vis eſſe aliquis. —— ——

Hanc inſulam Philo *in Flaccum*, vocat λυπροτάτην τῶν ἐν Αἰγαίῳ, *ſterilißimam omnium qua ſunt in Ægao mari.* Vid. Tacit. ubi de Tiberio. Virgilius ubi de Delo,

Quam pius Arcitenens oras & litora circum
Errantem Mycone celsâ, Gyaroq; revinxit.

Ubi, ut Poeta *revinxit*, ſic verbo contrario uſus eſt Papinius *l.* 3. *revelli.*

—— *Ipſa tuâ Mycone Gyaroq; revelli*
Dele times, magnuq; fidem teſtare alumni.

Unde dicatur (inquit Bochartus) colligere eſt ex hiſtoriâ veteri, quam ita attingit Plin. 8. 29. *M Varro author eſt*, &c. *ex Gyaro, Cycladum inſulâ, incolas à muribus fugatos.* Et *cap.* 57. *Theophraſtus author eſt in Gyaro inſulâ, cum incolas fugaſſent, ferrum quoq; roſiſſe eos.* Et Stephanus Byzantius; Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος φησὶν, ὅτι ἐν ταύτῃ οἱ μύες διατρώγουσι σίδηρον. Quæ & apud Suidam legas in Γύαρος. Phœnices igitur credibile eſt Γύαρον appellaſſe inſulam עכור *acuar*, vel כור Phœniciâ aphæreſi, id eſt, *inſulam muris*. Nunc *Caloiro*, A. Theveto *in opere maſcr. de inſulis lib.* 4. *c.* 41. ubi figuram ejus exhibet, quam ſententiam ſequitur Lucas Holſtenius, ex tabb. Nauticis Batavorum.

Gyas, vir Trojanus, Æneæ comes. Virg. *Æn.* 1.

Gyas, magna & bona pars Syracuſani agri, qui fuit Dionyſii tyranni. Plut. *in Dione.* Hodiè *la Cava di Georgia* vocari ſcribit Aretius. Græcè Γύας Γύατος. Poſt Anapum deſcribit Cluverius, ex Plutarchi *Dione* τῆς Συρακουσίας τὴν καλουμένην Γύατιν, πολλὴν καὶ ἀγαθὴν χώραν, ἀνήκουσαν ἀπὸ θαλάττης εἰς τὴν μεσόγειον. Punicè גבתא *gavata, medium* ſonat. Itaque non niſi τὰ μεσόγεια videntur hâc voce deſignaſſe.

Gyſhornia, urbs Duc. Luneburg. ad Alleram fluv. 3. leuc. à Brunſuico in Bor. 5. à Cella in Ort.

Gygæus, Lydiæ lacus, ſtadiis 40. Sardibus diſtans, qui poſtea *Colonus* dictus eſt. Prop. *lib.* 3.

Lydia Gygao tincta puella lacu.

Plin. *lib.* 5. *cap.* 29. *Stagnum Gygaum* vocat.

Gygarnum, locus Ciliciæ, circa Pondadum, ad Amani Mont. anguſtias, ex Curopal. Nunc quid ſit incertum.

Gygas, prom. Troadis, apud Dardanum Urb. Ferrar.

Gyge, ancilla Paryſatidis reginæ Perſarum, & matris Cyri. Plutarchus.

Gygemorus, monticulus non longè à Theſſaliâ.

Gyges, gigas centimanus, Cœli & Terræ filius, frater Briarei. Ovid. *Triſt.* 4.

Centimanumq; Gygen, ſemibovemq; virum.

Gyges, fuit quidam Lydus, cui cùm Candaules, Lydiæ rex, uxorem ſuam nudam oſtendiſſet, illa id ægrè ferens, cum apud Lydos, opprobrium eſſet ſummum, talem conſpici, Gygen ad necem ejus impulit, ſeſeque cum regno illi tradidit. Herod. *lib.* 1. Regnavit an. 49.

Gyges, quidam, de quo Cic. *lib.* 3. *Offic.* hæc ſcribit. Hinc ille Gyges inducitur à Platone, qui, cùm terra diſceſſiſſet, magnis quibuſdam imbribus, in illum hiatum deſcendit, æneumque equum (ut ferunt fabulæ) animadvertit, cujus in lateribus fores eſſent, quibus apertis, hominis mortui corpus vidit magnitudine inuſitatâ, annulumque aureum in digito; quem ut detraxit, atque ipſe induit, (erat enim paſtor) tum in concilium paſtorum ſe recepit. Ibi cùm palam ejus annuli ad palmam converterat, à nullo videbatur, ipſe autem omnia videbat. Itaque hic opportunitate annuli uſus. Reginæ ſtuprum intulit, eâque adjutrice regem Dominum interemit, regnoque ejus potitus eſt. Idem cum priore. Vid. Lucian. *in Gor.* Eraſm. *in adag.*

Gyges, viri nomen. Virg. *Æn.* 9.

Principio Phalarim & ſuccifo poplite Gygen.

Gyges, formoſi pueri nomen. Horatius:

Et pura nocturno renidet
Luna mari, Cnidiusq; Gyges.

Gylacea, Illyriæ civitas, à *Gylace* Corinthio, aliàs *Apollonia.*

Gylippus, vir Lacedæmonius, bello ſtrenuus, qui Athenienſes multis bellis, cladibuſque affecit. Tibullus *l.* 4.

—— *Non magni potior ſit fama Gylippi.*

Gymnaſia, magna urbs circa Colchidem, Diod. *l.* 14. *Gymnias* fortè Xenoph. *l.* 4. *Anab.*

Gymneſia, duæ inſ. maris Iberici. Vide *Baleares.*

Gymneses, pop. Æthiopiæ ſemper nudi, Nigretibus & Pharuſiis proximi. Plin. 5. 8. *Gymnetas* quoque Indos vocat Crates Pergamenus; qui 100. annos excedant, *Macrobios* vocat Plinius *lib.* 7. *cap.* 2. Fuere etiam *Gymneta*, in Hiſp. Tarr. unde *Gymneſia Inſ.*

Gymnoſophiſta, philoſophi Indorum, ſic dicti quòd nudi incederent, Solem immobilibus oculis toto die intuentes. Frigora & flammas citra dolorem perferebant. Ferunt Alexandrum M. ad eos acceſſiſſe, dixiſſeque; *Petite quodcunq; vultis.* Qui reſponderunt: *Da nobis immortalitatem, quam pra cateris optamus.* Quibus ille ait: *Cùm ego ipſe ſim mortalis, immortalitatem nemini praſtare poſſum. Si ergo*, inquiunt, *mortalem te eſſe cognoſcis, cur non contentus patriis ſedibus, omnibus infeſtus totum orbem ſubjicere conaris?* Cic. *Tuſc. Qu. lib.* 5. Saturi vitæ in rogum ardentem ſe conjiciebant, ut finirentur. Lucan. *l.* 3.

Quiq; ſuas ſtruxere pyras, vivique calentes
Conſcendere rogos. —— ——

Diviſi erant in duas ſectas, *Brachmanes* & *Germanes*, ſeu *Sarmanes.* Quidam etiam *Hylobii* dicti, quòd ſylvas incolerent, rerum ſublimium contemplationi melius vacaturi. Docebant omnes μετριοψυχεῖν, ſpernebant Fortunæ bona, Principibus & Magiſtratibus à conſiliis erant, &c. Hylobios ſe arborum corticibus texiſſe, & in cavis arborum habitaſſe ferunt. Durant hodieque, uti videre eſt apud accuratiſſimum Scriptorem, P. de Valle, *Itiner. tom.* 4. qui ipſe cum hodiernis Indorum Sapientibus diu converſatus eſt. De veteribus autem Gymnoſophiſtis, Vide Strab. *lib.* 15. Philoſtr. *lib.* 3. Porph. *lib.* 4. περὶ ἀποχῆς, Clement. Alex. 1. *Strom.* Tertull. *Apolog. cap.* 41. 42. Auguſt. *de C.D. l.* 15. Apuleium, Ariſtot. Solinum. Laërt. *l.* 1. &c.

Gynæcocratumeni, pop. Sarmatiæ. Plin.

Gynæcon limen, id eſt, *mulierum portus*, circa Phidaliam eſt, inter Anaplum & Leoſthenium. Steph.

Gynæconomi, Viri quidam Athenienſes convivia inſpiciebant, & numerum vocatorum, an eſſet ſecundùm legem, inquirebant. *Gynæconomi* autem numero viginti præfecti fuerunt mulieribus, qui in parum pudicas ac modeſtas animadverterunt, & mulctas earum inſcribentes expoſuerunt in platano & ceramico. Jul. Pollux.

Gynæcopolis, civitas Phœnicum, & alia Ægypti. Stephanus, Plinius.

Gyndes, Aſſyriorum flu. maximus poſt Euphratem, qui deſcendens ex montibus Mantianis, per Dardanios labitur, & in Tigrim ſe exonerans, in Mari rubro nomen perdit. Is cùm Cyri impetum venientis contra Babylonios interciperet, & quidam ex militibus ſummè dilectus regi, ejus moliens tranſitum, rapacitate fluvii abſorptus eſſet, rex iratus amicum ulciſci ſtatuit,

jurans eum, qui tam præclarum equitem voraviſſet, mox vix tincturum genua mulieris. Bellum itaque cum fluvio geſſit, ac totis copiis per magnas deductum foſſas in 46. alveos, alii habent 360. diſpertivit. Quidam ob equum abſorptum Regem ita ſuccenſuiſſe fluvio narrant, Herodot. *lib.* 1. Seneca *lib.* 3. *de Irâ*. Tibullus *libr.* 4.

—— *Rapidus Cyri dementia Gyndes.*

Gypſara, Moletio *Tordunes*, portus Mauritaniæ Cæſar. inter Mega prom. & Sigam Urb.

Gypſeis, inſula Æthiopiæ. Steph.

Gyræ, mons Teni Inſ. maris Ægæi.

Gyres, pop. Arabiæ fel. Plin.

Gyriſæni, pop. Hiſp. Tarr. in confin. Bæticæ, quorum urbs Giennium, vulgò *Jaen*.

Gyrton, urbs Theſſaliæ & Perrhæbiæ, quam Homerus *Gyrtonam* vocat. Steph.

Gyrus, mons Ætoliæ, apud Acheloum fluv. Calydoni urbi imminens; unde & *Calydon*.

Gytheum, op. Laconicæ, quod Hercules & Apollo, depoſitis eo loci ſimultatibus, communi operâ condiderunt. Cic. *lib.* 1. *de Officiis*: *Claſſem Lacedæmoniorum, quæ ſubducta eſſet ad Gytheum.* Quem locum Herm. Barbarus emendavit, cùm antea *Ægyptum* lectum fuit. Apud Ptol. Γύθειον, apud Strab. Γύθιον vocatur. Polybius *lib.* 5. de Philippo loquens: Μεθορμισάμενος δ' αὐτὸς, ἐπεὶ ἦν πλεῖ χωρίων παρὰ τὸ ναύσταθμον τῶν Λακεδαιμονίων, ὃς καλεῖται μὲν Γύθιον, ἔχει δὲ ἀσφαλῆ λιμένα, τῆς δὲ πόλεως ἀπέχει τριάκοντα στάδια. Strabo ſecus, Γύθιον τὸ τῆς Σπάρτης ἐπίνειον ἐν διακοσίοις καὶ τετταράκοντα σταδίοις ἱδρυμένον, ἔχει δὲ ὥς φασι ναύσταθμον ὀρυκτόν. Apud Livium *lib.* 4. *Dec.* 4. opidum omnium maritimarum rerum Lacedæmoniis receptaculum eſſe legitur. Vocatur & *Gythium*. & *Gethion*, Pauſan. *in Arcad.* Navale Lacedæm. Xen. & Polyæn. *l.* 21. 30. ab urbe ſtadiis. *Paleopoli* hodie Nigro. *Paſſabas* quoque Gemiſto.

Gythites, inſ. juxta Æthiopiam ſub Ægypto, *Genemanus* hodie, teſte Ortelio.

Gythones, pop. Sarm. Eur. apud oſtia Viſtulæ. Quorum urbs Gedanum, *Dantzig*.

Gyzantes, pop. Africæ, qui & *Zygantes* dicuntur. Nomen videtur à *mellificio* factum: Talmudicis ſaltem גזין *gazin* ſunt *apes*, & in Gyzantum regione μέλι μὲν πολλὸν μέλισσαι κατεργάζονται, πολλῷ δ' ἔτι πλέον λέγεται δημιουργοὺς ἄνδρας ποιεῖν. Ita Herodotus de iis *Musâ quartâ*.

Gyzis, Caſtaldo *golfo de gli Arabi*, portus Marmaricæ, in ora, inter Parætonium ad Occ. & Alexandriam Ægypti ad Ort.

H.

H magis aſpiratio eſt, quàm litera, ab Hebræis ad Græcos, inde ad Latinos derivata, quam pluribus vocibus ſine ratione & neceſſitate appoſitam, miratur A. Gellius, *lib.* 2. *c.* 3. Ciceronis tempore ſolis vocalibus adjecta, poſtmodum etiam conſonantibus addi cœpit: Unde illud Catulli, *epigr.* 81.

Chommoda dicebat, ſi quando commoda vellet
Dicere, & Hinſidias Arius inſidias.

Aliquando pro *F.* uſurpari ſolet, quod & viciſſim pro *H* nonnunquam uſurpatur. Unde *Haba* pro *Faba*, *Fordeum* pro *Hordeum*, &c. Plura Vid. apud Cicer. *in Orat.* Scaurum, *de Orthogr.* Voſſium in *Ariſtarcho*, Methodum Latin. &c.

H A.

Hab, Paleſtinæ urbs, Guil. Tyrio.

Haba, filius Gomer, filii Heber. 1. Par. 7. Lat. *abſconſio*, vel *delectio*, aut Syriacè *peccatum* ſive *obligatio*.

Habacuc, id eſt, *luctator*, vel *amplexans*. Nomen prophetæ Hab. 1. Græci Ἀμβακούμ vocant. In *Prophetiam* ejus, extant: Agelii *Comm.* Antverpiæ 1598. Beauxamii *Homilia*, Octav. Paris. 1578. Chytræi *Explicatio*, Danæi item. Grynæi *Hypomnemata*. Guevaræ *Ecphraſes* & *Exegemata*, Quart. Auguſtæ Vindel. 1609. Hafenrefferi *Comm.* Helvici Garthii *Comm.* Janſſonius, 8. Heidelberg. Joachimus. Marbury. Angl. Quart. 1650. Marcellinus. Regius Tarnovius Theophylactus. Toſſani *Paraphraſis*. Octav. Franc. 1599. Willichii *Comm.* Baſileæ 1546. Winckelmanni *Com.* Octav. Francof. &c. V. Crowæi *Elenchum*.

Habaſſia, *Abaſſia*, *Abaſſinia* idem, V. *Abaſſinia*.

Habdanck, nomen quod Skarbico, à Boleslao Poloniæ R. ad Henricum V. Imp. miſſo hæſit, ex ſequente cauſâ. Cùm enim Imperator magnam auri argentique vim in menſa expoſitam Legato oſtentaſſet, addens, *Hic Polonos perdomabit*: Legatus annulum digito exemtum acervo adjecit, dixitque: *Jungatur aurum auro*. Quo ſcommate nil offenſus Cæſar Germanicâ linguâ gratias illi egit, *Hab danck*. A quo tempore Skarbico nomen hoc, ad poſteros uſque permanſit. Bucholcerus *Ind. Chr.*

Habendum, caſtr. in Voſago vetus, ubi nunc Romarici mons Monaſt. vulgò *Romberg*, V. *Romarici mons*.

Haber, filius Bariæ filii Aſer. 1. Par. 7. Lat. *ſocius*, *particeps*, *incantator*, aut *liber*.

Habeſpurgum, vulgò *Habſpurg*, caſtrum Helvetiæ, paulo ſupra Brugas, ad dextrum Arulam, in clivo: hodie ſub Rep. Bernenſi. Ab accipitre, qui à Comitum, qui in vicinia tum dominabantur, quodam emiſſus, hic reſederit, quaſi *Habichspurgum* dictum quidam volunt. Hinc vetuſtiſſimæ & nobiliſſimæ Comitum *Habſpurgiorum* familiæ, è qua auguſta Auſtriacorum gens originem trahit, nomen. Horum auctor Erchenbaldus fuit, Clodovei II. Magiſter Palatii. Cujus defuncti A. C. 661. fil. Leudeſius itidem Major domus ab Ebroino cæſus eſt, A. C. 680. Pater Ethiconis, qui Alſatiæ ducatum à Theodorico nactus eſt. Hujus ſecundò genitus Etho ſeu Hetto, pater fuit Alberici ſucceſſoris: cujus filius Eberhardus ſuſcepit Hugonem Comitem, quo nati filii tres, Gerhardus Lotharingicæ, Hugo Dagsburgicæ, & Guntramus *Habſpurgicæ*, auctores fuere. Maritus hic ſororis Landaloi Archiep. & Vindoniſſæ Comites, in ſeditione Ludolphi Saxonis adverſus patrem illi adhærens, ditionis parte multatus eſt. Obiit A. C. 946. pater Cuonzelini, qui Hungaros ad Seckingam vicerat A. C. 937. quo geniti ſunt, Rapato ſeu Ratbodus, qui *Habſpurgios* continuavit, & Cuonzelinus jun. à quo Zeringii, Teccii & Badenſes deſcendere. Rapatoni fil. Wernerus I. fuit, nepos Otto: cujus A. C. 1110. cæſi fil. Wernerus II. Wernerum III. genuit, patrem Adelberti Divitis: qui Landgr. Alſatiæ titulum primus geſſit. Hoc editus Rudolphus, ex fil. minori Rudolfo ultimos Comites *Habſpurgios*, Lauffenburgios & Kyburgios: ex maj. Alberto Rudolfum I. Imper. genuit, Auſtriacæ gentis præcipuum decus. Vid. Stumpf. *lib.* 7. *de Argov. cap.* 12. & *ſeqq.* & ſupra in voce *Auſtria*. Item arx, ad lacum Lucernatem, ab Helvetiis everſa, A. C. 1351.

Habeſſus, Lyciæ civitas, poſteà *Antiphellus* dicta. Plin. 5. 27.

Habia, nomen viri. 1. Eſdr. 2. Lat. *abſconſio*, vel *delectio Domini*, vel ex Syro & Ebræo, *debitum*, vel *obligatio Domini*.

Habis, Hiſp. rex, qui barbarum populum primitus docuiſſe boves aratro domare fertur, teſte Trogo Pompeio.

Habor, fluvius & nomen urbis Aſſyriorum. 2. Reg. 17. Idem ſig. quod *Haber*.

Habſanias, pater Jeremiæ. Jer. 35. Lat. *Debitum clypei Domini*, ſive *dilectio*, vel *abſconſio clypei Domini*.

Habus, *Friſch Haff*, ſinus parvus maris Balt. per Pruſſiam extenſus, inter Regiomontem ad Ort. & oſtia Viſtulæ Elbingamque ad Occ.

Habus Ptol. poſterioribus *Humbrus*, V. *Abus*.

Haceldama, id eſt, *ager ſanguinis*, nomen agri pecuniis illis, quibus Chriſtum vendiderat Judas proditor, empti, in ſepulturam peregrinorum. Matth *cap.* 27.

Hachamoni, Lat. *ſapiens*, aut *hamus numerationis*, ſive *expectatio muneris*, pater Lesbaam. 1 Par. 11. Pater Jachiel. 1. Par. 27.

Hachelai, Lat. *expectans Dominum*, ſive *hamus Domini*. Pater Atherſatha. Neh. 10.

Hachila, collis in ſorte tribus Judæ, ad deſertum Ziph, in quo latuit David. 1. Sam. 23. Lat. *ſpes*, *hamus*, ſive *palatum*, vel *dulcedo in ipsâ*.

Hacoc, civitas Levitarum in tribu Aſer, Joſ. 19. Lat. *ſculptor*, *ſcriba*, ſive *legislator*.

Hacotena, Anton. Armeniæ urbs, circa Euphr. quà Taurum præterlabitur. *Lacotena* legit Simlerus.

Hacupha, nomen viri. 1. Eſdr. 2. Lat. *præceptum*, vel *ſculptura oris*.

Hacmo, nomen viri. Neh. 3. Lat. *ſpina*, *aſtus*, vel *radicum*.

Hadad, fil. Iſmaelis. Gen. 25. Lat. *acutus*, vel *gaudens*, aut Syriacè, *novus*, vel *novitas*.

Hadadezer, Syriæ R. à Davide victus eſt gemino prælio, 2. Reg. 8. &c. Tum contigit id, quod Pſalmo 60. dicitur: *Incendit Meſopotamiam Syria & Sobal*, i. urbes ibi præcipuas. Vide Torniel. *A. M.* 2992.

Hadadus, Syriæ Phœniciæque throno conſcenſo, Damaſci coronatus eſt: Davidi, aliquem ſuorum confœderatorum oppugnanti, infeliciter obnixus, ad Euphratem enim, ab illo XXM. amiſſis, victus eſt. Joſeph. *Antiq. l.* 7. *c.* 6.

Hadadus, Rex Syriæ, Samariam obſedit, cum 32. Regibus ſociis, ſed obſidionem ſolvere coactus eſt. Poſtea captus ab Achabo, cum muneribus liber eſt remiſſus, contra Dei mandatum: qui proin Achabum hoſti, beneficii prioris immemori, in manus tradidit. Idem *l.* 8. *c.* 9. & 10.

Hadadus, ab obſidione Samariæ miraculosè amotus; cùm nempe ſibi videretur audire ingentem adventantium copiarum ſtrepitum, Deo id in Elizæi Prophetæ gratiam ſic dirigente, ut vaticinio hujus de annonæ pridiana vilitate veritas conſtaret, 4. Reg. 7. Tantopere à ſuis dilectus eſt, ut à Syris Damaſcenisque Numinis loco haberetur. Suffocatus tandem ab Hazaele ſervo, Obiit. Idem *lib.* 9. *cap.* 2.

Hadadus, fil. Hazaëlis, patri in regno Syriæ ſucceſſit: victus ab Iſraëlitarum Rege triplici prælio, exutusque omnibus iis terris, quas Pater Iſraelitarum Regi eripuerat; juxta vaticinium Prophetæ. Vid. Joſeph. *lib.* 9. *cap.* 10. *Antiq. Jud.* Vid. quoque *Benhadad*.

Hadadus, Princeps Idumæus, regiæ ſtirpis, à Deo contra Salomonem in pœnam excitatus. 3. Reg. 3. Torniel. *A. M.* 3058.

Hadali, pater Amaſa. 2. Par. 28. Lat. *ceſſatio*, *vetatio*, vel *defectus*.

Hadaſſa, eadem quæ *Heſther*. Lat. *novitas*, aut *menſis*, vel ex Syro & Ebræo, *unus arcus*. Item civitas in tribu Judâ. Joſ. 15.

Hademarium, opp. Franconiæ, in Wetteravia, cum tit. princ. gentis Naſſoviæ, prope Lanum flu. 4. leuc. à Confluentiis in Ort. 7. à Moguntia in Bor.

Haderslebia, urbs Duc. Sleſvic. verſus oram littor. maris Baltici & Fioniam Inſ. cum portu ſat capaci. A Suecis ſæpe capta receptaque. Sub Danis. Ei adjacet arx *Hansburga*, à Joanne Holſatiæ D. extructa.

Hadid, civitas. Neh. 11. Lat. *acutus*, ſive *gaudens*, aut Syriacè *novitas*, vel ex Syro & Ebræo, *una manus*.

Hadranum, Vid. *Adranum*.

Hadria, ſeu *Adria*, nunc tenue oppidul. dit. Venetæ, in territ. Rhodigino, juxta Tartarum flu. Ægrè habitata, ob aëris gravitatem.

Hadriana, Ortelio *Eliopolis*, urbs Lyciæ Medit.

Hadriani moles, arx permunita Romæ, juxta Tiberim, Pontemque Ælium, nunc *S. Angelo*. Aliàs *arx Creſcentii*, qui illam tenuit.

S. Hadriani

P. Hadriani mons Hiſp. à Pyrenæis, Compoſtellam uſque extenſus, Cluv.

Hadriani murus, ab Hadriano Imper. per 80. m.p. inter Angliam & Scotiam ductus eſt; ubi poſtea Carauſius, tempore Diocletiani, novum reædificavit, 7. caſtellis munitum, inter Cludi & Caruni fluv. oſtia. Ejus reliquiæ in agro Sterlingenſi, Speedus. *Vallum* Anton. *The Wall of the Picts*, Pictorum vallum.

Hadrianiſtæ, Hæretici, qui Simonis Magi deliria ſectabantur, vel Diſcipulorum ejus, Baronius A.C. 34. Item diſcipuli Hadriani Hamſtedii, Anabaptiſtæ, Prateolus, Lindanus, Spond. A.C. 1580. *num.* 14.

Hadrianopolis, urbs Bithyniæ, ubi victus à Conſtantino Licinius, A. C. 320. juxta vaticinium Apollinis Didymæi:

> *Te juvenes, grandæve pater, vexare feroces*
> *Certum eſt, te infirmum manet ærumnoſa ſenectus.*

Item urbs Thraciæ, condita ab Adriano Imp. occupata ab Amurathe Turcarum Imper. A. C. 1360. recepta à Solimanno, cui frater Muſa illam priùs eripuerat, Anno Chriſti 1410. Leunclav. *in Hiſt. Turc.* Turcis *Endren* 130. m. p. à Conſtantinop. in Occ. Fuere & aliæ hujus nominis urbes: una in Ætolia, Ep. ſub. Ar. Naupactenſi; alia in Piſidia, Ep. ſub Ar. Antiocheno, &c. Vide *Adrianopolis*.

Imper. Rom.

Hadrianus, cognom. Ælius, à Trajano adoptatus huic in imperio ſucceſſit. Inſignibus animi dotibus inſtructus, in populi incubuit commoda, peragrato hunc in finem toto imperio Galliam enim ingreſſus, dein in Britanniam trajecit, ubi ad incurſiones Barbarorum frænandas murum duxit 80. m. p. Regreſſus in Galliam, ut in Hiſpaniam tranſiret, auditâ in Aquitania Plotinæ, Trajani viduæ, morte, ei Nemauſi templum ſtruxit. Hinc in Hiſpaniam profectus, poſtmodum Orientem adiit, Parthis ibi coërcitis. Altero itinere eodem delatus, Athenas pervenit, Cereriſque Eleuſinæ Sacerdotibus accenſeri voluit: quo tempore Quadratus Epiſc. Athenienſis, & Ariſtides Philoſophus Chriſtianus, durante ſemper perſecutione Chriſtianorum, auctoritate ſuffulti Sereni, unius ex Legatis Imperatoris, apologiam ei pro Fide ſuâ obtulerunt eo ſucceſſu, ut Imperator mitigationem aliquam pollicitus ſit. Dein Judæos rebelles ſemel atque iterum vicit, & loco Hieroſolymæ deſtructæ Æliam condidit, templo Jovis in monte Calvariæ, & fano Adonidis Bethlehemi excitato, porcorum quoque imaginibus in portis Æliæ ſeu Hieroſolymæ collocatis: Cœtera Mathematicarum artium, Aſtrologiæ, Arithmeticæ, Geometriæ, Poëſeos, Philoſophiæ & Medicinæ peritiſſimus. In arte Sculptoria ſupra alios: memoriâ tam invictâ, ut etiam locorum minoris notæ, fluviorum, militumque ſingulorum nomina ſciret. Sed magicis artibus nimium deditus, ſævus in proceres, etiam leviter ſuſpectos fuit. Senio tandem ſanguiniſque fluxu debilitatus, cùm omnia, etiam illicita, nullo ſucceſſu tentaſſet, Bajas ſe contulit, ubi deſperabundus animam efflavit, Anno Chriſti 140. vel 138. ſecundùm alios, Imperii 20. ann. 10. menſ. 29. d. Xiphilin. Spartianus, Baronius *ab Anno* 119. *uſq. ad Annum* 140. *&c.* Poëmata ejus Latina Græcaque, ut & Mathematica quædam ſcripta enarrat Voſſius. Vid. quoque *Adrianus*.

Pontifices Romani.

Hadrianus I. centeſimus decimus ſeptimus Pontif. poſt Stephanum IV. Romanus fuit, filius Theodori. A' Deſiderio, Longobardorum Rege, infeſtatus, imploravit opem Caroli Magni, qui eum Ticini obſeſſum cum tota familia cepit, confirmavitque donationem Pipini patris ſedi Rom. factam. Sub eo, cùm Irene Imperatrix Concilium Nicenum 2. Anno Chriſti 778. Conſtantinopoli convocaſſet ibique imaginum cultum ſtabiliviſſet: miſit acta hujus Concilii ad Carolum, ut ea ab Epiſcopis Germaniæ Galliæque approbanda curaret. Sed Imperator Francofurti Concilio indicto, Græcorum Synodum deſtruxit, ac reſcidit, ſtatuitque PſeudoSynodum illam vocandam: refutatione quoque ejus erudito alicui injunctâ, Anno Chriſti 794. Cœterùm in templis exornandis multus, lychnuchum in forma crucis, in quo 1370. cerei lucere facilè poſſunt, altari S. Petri appendit. Obiit Anno Chriſti 795. Succeſſit Leo III. Vide Anaſtaſium Biblioth. Platinam, Baronium *ab Anno Chr.* 772. *uſq. ad Annum* 795. &c.

Hadrianus II. Romanus. Nicolao I. ſucceſſit, ſine conſenſu Imperatoris, ægrè id Legatis ferentibus. Lothario, ob divortium cum conjuge, ex amore Valtradæ concubinæ, fatalem Euchariſtiam porrexit, Anno Chr. 868. Obiit Anno Chriſti 872. ſedit anno 5. Vide Sigonium *lib.* 5. Baronium, &c. Hic Alfridum Angliæ R. coronatum paulo ante mortem filium adoptivum vocavit, à quo anno uſque ad annum Chr. 1538. quo Henricus VIII. jugum Papale excuſſit, numerantur Anni 666. numerus in Apocalypſi notus. Eodem regnante, Caganus legatus, è Lotharingia redux, neminem ſe inveniſſe in regno illo Epiſcopum renunciavit, qui Canonicis eſſet diſciplinis imbutus. Ei ſucceſſit Johannes IX.

Hadrianus III. Marini ſucceſſor, Anno Chriſti 884. legem tulit, ut Pontificis deſignati conſecratio ſine præſentia Regis aut Legatorum procederet: Utque Craſſo ſine filiis moriente, regnum Italicis Principibus, unà cum titulo Imperii traderetur. Photium, rogatus licèt à Baſilio Imp. in communionem recipere noluit. Obiit an. 885. ſedis menſe 16. Platina, &c. Ei ſucceſſit Stephanus V.

Hadrianus IV. excepit Anaſtaſium IV. natione Anglus. Hic ab Eugenio III. in Norvegiam miſſus fuerat, ut incolis Chriſtum annuntiaret: ſede poſtea conſcensâ Romanos primò, qui concionibus Arnoldi Clerici moti, Papas, Sacrorum curâ illis relictâ, in ordinem redigere, conabantur: dein Guilielmum Siciliæ R. excommunicavit, non niſi duris huic conditionibus placatus: Cum Friderico dein Barbaroſſa non ſolùm ob ſtrepam, ſed & nomen ipſius ſuo in literis prælatum, contendit: concitatis contra Imperatorem Siculis & Mediolanenſibus primò, dein ſubornato homine robuſto, qui illum in Abduam præcipitaret, &c. Tandem cùm Senatores Rom. videret ad priſcum decus aſpirare, Ananiam ſeceſſit, ibique muſcâ ſuffocatus. Obiit Anno Chr. 1159. Sedis 4. menſ. 10. Ei ſurrogatus eſt Alexander III. V. Auctores ſupra laudatos.

Hadrianus V. è Fliſcorum familia, nepos Innocentii IV. ſucceſſit Innocentio V. quadrageſimo die ab electione, mortuus, Anno Chriſti 1276. Amicis ſe viſitantibus dixiſſe moriturus fertur: *Mallem me vidiſſetis ſanum Cardinalem, quàm Papam moribundum.* V. Matt. Polonum, Onuphrium, Spondum, &c. Succeſſit Johannes XXI.

Hadrianus VI. Ultrajectinus, fil. Cereviſarii, vel, ut alii volunt, aulæorum contextoris, Caroli V. Imper. præceptor, ſucceſſit Leoni X. Anno Chr. 1522. Rhodo à Turcis oppugnatæ auxilia ſummittere neglexit, ad avertendam peſtem Mago Demetrio Græco conceſſit Romæ, ſylveſtrem taurum Diis Gentilium mactare: Reformationem Eccleſiæ neceſſariam eſſe agnovit, nihil tamen egit, ob præmaturam mortem, quâ abreptus eſt, Anno Chriſti 1523. Cœterùm eruditus, ſcripſit in libb. 4. Sentent. Item Epiſtolas aliquot. Ejus epitaphium: *Hic ſitus eſt Hadrianus VI. cui nihil unquam gravius, quàm imperare, contigit.* Vid. Jovium *tom.* 2. *lib.* 11. Manlium *in locis Comm.* Baleum *in vitis Pontif. lib.* 7. Onuphrium, Spondum, &c.

Viri clari.

Hadrianus, Sophiſta, ſub Marco Antonino & Commodo. Suidas. Voſſ. *de Hiſt. Gr. lib.* 3. *cap.* 17. Item Græcus auctor, cujus Iſagoge ſacr. lit. & antiquiſſimorum Græcorum in Prophetas fragmenta, ex Manuſcr. codice prodierunt Græcè, operâ Davidis Hœſchelii, Auguſtæ Vindel. A. C. 1602.

Hadrianus Butius, Monachus Flander, Hiſtoriographus.

Hadrianus Metius & *Romanus*, Mathematici celebres.

Hadrianus Turnebus, Vid. *Turnebus*.

Hadrianus de Veteri Ligno, Monachus Flander, auctor Chronologici operis. Voſſius *de Hiſt. Lat. l.* 3. *c.* 6.

Hadriatica ſtagna prope Venetias, nunc *le lagune di Venetia*, ſunt in intimo receſſu maris Hadr. inter aliquot Inſ. & continentem A Sept. in Mer. extenſa. *Gallica paludes* antiq.

Hadriaticum mare, quod & *Atriaticum*, & *Superum* Plinio, *Hadrianum* Lucano, *Adriaticum* Straboni, Tacito, & Melæ, *Hadriaticus ſinus* Plinio, *Hadria* quoque Poëtis, & *Adria*, mare quod Picenum, Galliam Togatam ſive Æmiliam, Venetiam, Carnos, Iſtriam, & Illyricum alluit, Jonio Tyrrhenoque conterminum, *Golfo & Mare di Venetia*, quod à ſolis Venetis navigari ſolet, ipſi enim maris illius tenent imperium, Ferr. Baudrando *Hadriaticum* mare, ſeu ſinus Venetus, *le Golfe de Veniſe* Gallis, *Golfo di Venetia* Italis, pars eſt maris Mediterranei, inter Italiam & Illyricum. Ab omnibus navigari ſolet. Sed in illo Veneti non ſinunt ulla navigia bellica præter ſua. Dicitur etiam à Romanis *mare Adriatico*. Ejus partes ſunt ſinus Illyricus, *Golfe du Drin*, ſinus Rhizonicus, *Golfe de Cattaro*, ſinus Carnarius ſeu Flanaticus, *Golfe de Carnaro*, ſinus Tergeſtinus, *Golfe de Trieſte*, ſinus Naronenſis, *Golfe de Narenza*, ſinus S. Crucis, *Golfe de Sainte Croix*, & ſinus Sipontinus, *Golfe de Siponto*; eſtque plurimis inſulis refertum versùs oram littoralem Illyrici. Illud circumſtant Albania, Dalmatia, Morlachia ſeu Croatia auſtralis, pars Carniolæ, uti Iſtria, provincia Foro Julii, Marchia Tarviſina, Ducatus Venetus, peninſula Rhodigina, ditionis Venetæ, Ducatus Ferrarienſis, Romandiola, Ducatus Urbinas, & Marchia Anconitana, ditionis Pontificiæ; Aprutium, Capitanata, ager Barianus, & ager Hydruntinus, provinciæ regni Neapolitani, atque inter Aulonem Albaniæ ad ortum & Hydruntum ad occaſum mari mediterraneo miſcetur; ibique dicitur *Bocca del Golfo di Venetia*, ſeu os ſinus Veneti, ubi ejus latitudo eſt tantùm 60. milliarium; ſed extenditur à Circio in Eurum ferè ad 700. milliaria.

Hadriel, id eſt, *grex Dei*, aut *ablatio*, vel *privatio Dei*. Gener Saulis, maritus Merob. 1. Sam. 18.

Hadſi, Lat. *novitas*, aut *menſis*, aut ex Syro & Ebræo, *nemus mutum*, aut *neforum* [illegible]. Nomen loci. 2. Sam. 24.

Habudes, inſulæ, vide *Ebudes*.

Hagalus, mons Atticæ ſylvoſus, prope Athenas & Parnetem mont. Pauſ. Statius.

Hamimontum, regio Thraciæ juxta Hæmum: Cujus urb. præc. Hadrianopolis & Anchialus.

Hamochares, cognomen, ſeu potius epitheton Martis, quaſi *ſanguine gaudens*, uti notat Servius, *in illud Æn.* 12.

Sanguineus Mavors clypeo increpat.

Hamodes, Lyciæ mons. Mela.

Hamon, juvenis Thebanus, qui Antigonem, Oedipi & Jocaſtæ filiam tanto amore proſecutus eſt, ut cùm eam Creontis juſſu occiſam intelligeret, propter ſepulturæ honorem, quem fratribus impertiverat, doloris impatientiâ, ad tumulum ejus ſeſe jugulârit. Propert. *lib.* 2.

—— Antigonæ tumulo Bœotius Hæmon
Corruit ipſe ſuo ſaucius enſe latus.

Ovid. *Triſt.*

Quid Danaen, Danaeñq; natum, matremq; Lyæi,
Hæmonaq; & noctes quæ coiere duas!

Item *Hæmon*, Bœotiæ rivus in Cephiſum defluens, quem olim *Thermodonta* vocatum putat Plutarchus *in Demoſthene*.

Hamonia, Vid. *Æmonia*.

Hæmus, mons Theſſaliam & Thraciam dividens, dictus ab *Hæmo*, Boreæ & Orithyiæ filio. Hujus vertice erat Martis domicilium. Claudianus,

Procubat horrendus Getico Gradivus in Hæmo.

Illa Statii proculdubio reſpexit:

Qualis Getico procumbis in Hæmo
Cœlo mixta comis quercus.

Idem Theb. *lib.* 6.

—— Adverſo riſit Gradivus in Hæmo.

Et *lib.* 5. Martis hoſpitium deſcribens,

—— Adverſo domus immanſueta ſub Hæmo.

Claud. 1. *in Rufinum*,

Mavors nubifero ſeu tu procumbis in Hæmo.

Callimachus *Hymn. in Delon*,

Ἠμενῶ ὑψηλῆς κορυφῆς ἐπὶ Θρήϊκος Αἵμου
Θοῦρος Ἄρης ἐφύλασσε σὺν ἔντεσι.

Alii tamen apud Claudianum:

—— Getico Gradivus in agro.

Pro quâ lectione facit illud Maronis:

Gradivusq; Pater Geticis qui præſidet arvis.

Poetis ob frigiditatem celebris eſt. Virg. *Georg.* 2.

—— O quis me gelidis in vallibus Æmi
Siſtat, et ingenti ramorum protegat umbra!

Horat. *lib.* 1. *Carm. Od.* 12.

Aut ſuper Pindo gelidove in Æmo.

Hares, Dea, cui veteres poſt acceptam hereditatem rem divinam faciebant. Feſtus.

Haſta, Caſſiodoro *lib.* 5. populi ad Oceani litora, unde Succinum adfertur. *Æſtyi* fors Taciti. *Æſtri* fortaſſe ſunt Jornandi & *Helſtæ* Callimacho Experienti. Corruptius etiam *Heſti* legit Fabricius in Commentariis ad Poëtas Chriſtianos, & Atalarico tribuit, cùm ſint Theodorici.

Hafnia, Daniæ urbs Regia, ampla & permunita, cum arce recenti, portu capaciſſimo & Academiâ, vulgò *Copenhagen*: juxta Fretum *Oreſund*, è regione Scaniæ Inſ. Recepta eſt à Chriſtiano III. Epiſcopis & Chriſtophoro Aldemburgico cum Lubecenſibus, fruſtra obnixis: quo facto, Epiſcopis exturbatis Religionem Evangelicam Rex introduxit, A. C. 1535. Fruſtra, virtute Batavorum, à Suecis haud pridem obſeſſa. 4. leuc. Dan. à Roſchildia in Ort. 3. ab ora littor. Scaniæ, 4. à Cronæburgo. Caput eſt Selandiæ Inſ. Primo *Stagelburg*, poſtea *Axelhuys*, dein *Kiobmanshaven*, i. portus mercatorum, dicta. Pontan. Ei ad Ort. adjacet Amagria Inſ cui ponte ligneo jungitur.

Haga Comitis, præc. totius Hollandiæ burgus, urbis inſtar, ubi comitia prov. totiuſque Belgii fœderati. Hic edicto an. 1586. ab Ordinibus promulgato, Philippo II. Hiſp. Rege imperium abrogatum eſt: Thuan. *Hiſt. libr.* 74. Collatio dein, ſuper 5. Remonſtrantium articulis, ad pacem Eccleſiæ conciliandam, habita, A. C. 1610. quæ cùm ſucceſſu caruiſſet, decretum, ut Synodus Nationalis convocaretur. Vid. præfat. *ad acta Syn. Dordr.* Ibi quoque Palatium ol. Comitis Holl. vix 1. leuc. ab ora Oceani Germ. inter Lugdunum Bat. ad Bor. & oſtium Moſæ ad Auſtr. Pagus totius Eur. ditiſſimus & pulcherrimus.

Haga Turonica, opp. Gall. in Turonenſi prov. ad Cranſiam amnem, in ipſo confin. prov. Pictavienſis, 10. leuc. à Turon. in Auſtr. ut à Pictavio in Cæc. 4. à caſtro Heraldi. Generalis autem vox *Haga*, domus, Vet. Sax. *Hegh*, & *hagh*. Inde fortè dicta, quòd ex complicatis viminibus, inſtar cratis vel ſepis, quales in Hibernia hodieque frequentiſſimæ, fabricata eſſet. Item circulus, vel ſepimentum militare, al. *Burgus* & *Ringus*. B. Rhenanus *Rer. Germ. lib.* 1. *Hunnos*, inquit, *extructis novem Hagis in Pannonia habitantes decennali bello Carolus M. edomuit.* Hoc prolixius & clarius explicantem, Vide ſis Munſterum *Coſmographiæ lib.* 4. *cap.* 2.

Hagab, vel *Hagaba*, id eſt *locuſta*, viri nomen. Vid. Eſdr. *lib.* 2. *cap.* 44.

Hagag, præfectus Babylonius, præfuit 20. annis, quo tempore CXXM. hominum interfeciſſe, in carceribus LM. extinxiſſe ſcribitur. Aſtrologum quoque, qui mortem Cani prædixerat, quia ipſe ſic vocaretur, decollari præcepit. A.C. 701.

Hagenoia, urbs Germ. ſup. libera & imperialis in Alſatia inf. vulgò *Hagenow*, ad amnem *Mater*, vix 2. leuc. à Rheno. 3. ab Argentina in Bor. 14. à Tabernis in Ort. Muro cincta an. 1164. à Frider. Ænob. Imp. qui ibi etiam palatium condidit. Ex 4. pagis Imp. Hic præfatus Imp. Imperii inſignia, coronam, ſceptrum, pomum, gladium Caroli M. &c. aſſervavit. Cœterum Hagenoa præfectura nunc eſt Imperii Germ. cum aliis novem oppidis ei conjunctis, Colmaria nimirum, Seleſtadio, Ehenhemia ſuperiore, Cæſaris monte, Landovia, Roshemia, Turchemia, Weiſſemburgo, & Monaſterio S. Gregorii. Mulhuſium quoque, quod nunc Helvetico fœderi innexum, olim huc ſpectaſſe dicitur. Hanc præfecturam Sigiſmundus, circa A. C. 1423. Comiti Palatino pro 50000. flor. hypothecæ loco conceſſit, Ferdinandus autem I. eam reluens, A. C. 1558. Auſtriacæ domui vindicavit. Aliter paulo Hordlederus *lib.* 5. *cap.* 2. *num.* 14. Hodie pace Monaſter. Regi Galliæ ceſſa eſt, ut Patrono, cautum interim in Capitulatione Leopoldina, opera detur, ne quid decem Alſatiæ Imperiales civitates detrimentum capiant. Sed bello nunc fervente, alia rerum facies. Vid. Limnæum Enucl. *lib.* 4. *cap.* 24.

Hages, Frater Pori regis Indorum, quem hic, advenienti Alexandro Magno, cum centum quadrigis & quatuor millibus equitum oppoſuit. Curt. VIII. 69.

Hages, unus ex adulatoribus Alexandri, qui primus unà cum Cleone Siculo viventi Alexandro divinos honores tribuit. Cæl. Rhodiginus.

Hages Cyzicenus, à Polluce in nocturno conflictu confoſſus, Val. Flacc. *lib.* 3. *verſ.* 191.

Hageſaretus, vide *Egeſaretus*.

Haggai, vel *Haggæus*, unus ex XII. Prophetis minoribus, ſcribere incepit anno 2. regni Darii, primo Olymp. 65. Mundi 3513. U. C. 234. ante C. N. 520. Unà cum Zacharia Judæos ad ſtrenuè reparandum templum adhortatus, hujus gloriam priori longè illuſtriorem prædixit. Lat. *Gaudium*. Vid. Auguſtin. *de C. D. lib.* 18. *cap.* 45. Torniel. *A. M.* 3533. *n.* 4. Bellarmin. *de Script. Eccl.* Prophetia ejus conſtat capp. 2. In eam extant, Balduini *Comm.* Brocardi *Explicatio*. Danæus, Draconites. Eckii *Comm.* Grynæi item, & Melanchthonis. Oecolampadii *Annotationes*, Argentinæ 1527. Pilkintoni *Angl.* Octav. 1562. Regius. Rupertus. Tarnovius. Vallii *Enarrationes*, Mogunt. 1541. Varenii *Collegium*. Wicelius. Willichii *Comm.* Baſileæ 1546. Willii *Commentar.* Octav. Bremæ & Caſſellis, 1636. Winckelmannus, &c. V. Crovvæi *Elenchum*.

Haggia, fil. Merari. 1. Par. 6. Lat. *feſtivitas*, vel *ſolemnitas*, *ut gyrus Domini*.

Hagia, Leuncl. *Aialumi*, vel *Ajaluai*, i. Urbs S. Joannis, in Caria, juxta limites Lydiæ.

Hagion, locus Scythiæ, ubi Æſculapius colebatur.

Hagnaus, mel. *Hennus*, *Haiſne*, flu. Hannoniæ. Oritur in confin. tractus Namurc. dein prope Binchium & Montes labitur, ubi Trullam excipit, poſtea ad Condatum in Scaldim ſe exonerat.

Hai, id eſt, *acervus*, civitas Amorrhæorum trans Jordanem, quondam pulcherrima, non longè à Bethel. Joſ. 7. Eſaiæ *Aiath* dicitur.

Haialon, Tudelenſi *Val de Luna*, pag. Palæſtinæ juxta Nicop.

Haidonis, caſtellum, *Haton chaſtel*, in Duc. Barrenſi.

Hailbrunna, urbs libera & Imper. in Duc. Wirtemberg. ad Necarum fluv. 2. leuc. à Wimpfena in Auſtr. 8. à Spira in Ortum. Satis munita & culta. Lat. *Salubris fons*, à copia ſaluberrimorum fontium, quorum 200. prope urbem numerantur, inter quos præcipuus in templo S. Kiliani: in Urbis formam redacta eſt, & Imperii civitatibus adſcripta à Friderico II. Anno 1240. In inſignibus aquilam Imp. integram habet. V. Limnæum Enucl. *libr.* 7. *cap.* 27.

Haimeramus, Præpoſitus Ratiſbonenſis, ſcripſit, ſub Henrico IV. Imper. de Scriptoribus Eccl. Voſſ. *de Hiſt. L. c.* 47.

Haimericus, Patr. Antiochenus, poſt Rodolphum, Anno 1143. auctor Carmelitarum montis Carmeli. A' Rege Angliæ, per literas, Chriſtianis, in Oriente, Barbarorum tyrannide oppreſſis, ſuppetias mitti petiit. Obiit Anno 1187. Guil. Tyrius, Genebr. *in Chron.*

Hainoum, hodiè Hannonia, à fluv. *Haina* vel *Aina* totam regionem ſecante, nomen habet. Germ. *Henegaw*, vel *Hainegaw*. Gall. *le Hainau*, vel *Hainou*. Incolæ Hainoenſes, Gall. *Hainuwers*, vel *Hennuers*. An *Nervii* olim? Vid. *Hannonia*.

Hairſemes, i. *Civ. Solis*, in tribu Dan. Joſ. 19.

Hairum, deſertum Libyæ in regni Targæ parte Auſtr. verſus Nigritiam, Ad 100. leuc. circiter inter Igaidum Deſ. ad Ort. & Zuenzigam regn. ad Occ. extenſum.

Haiza, Vid. *Haza*.

Halo

Hala, nomen loci. 2. Reg. 17. id eſt, *dolor*, ſive *infirmitas maxillæ*, ſive *principium humilitatis*, vel *teneritudinis*.

Hala, Vid. *Ahala*

Halaa, id eſt, *infirmitas*, vel *rubigo*. Altera uxor Aſhur. 1. Par. 4.

Hala, Araphenides, pop. tribus Ægeidis. Idem.

Hala, op. Bœotiæ, eſt & alterum regionis Maſetis Ciliciæ quoque civitas. Vide Steph.

Hala, Æxonides, pars tribus Cecropiæ. Steph.

Halæa, Minerva ab *Halæo* quodam Tegeatæ ſic dicta, qui Minervæ templum extruxit, quo igne conſumpto, Tegeatæ ſumptuoſius poſtea conſtruxerunt, quos cùm deviciſſet Auguſtus prælio Actiaco, dentes apri Calydonii, qui in eo templo erant, quique ulnæ longitudinem vincebant, Romam tranſtulit.

Halamus, Vide *Alamnius*.

Halaſus, vel *Haleſus*, Agamemnonis ex Briſeide, aut, ut alii volunt, ex Clytæmneſtrâ, filius, quem ajunt cum illâ ſenſiſſe contra patrem, & poſtea patriâ pulſum, in Italiam veniſſe, atque apud Maſſicum Campaniæ montem conſediſſe. Virgilius *Æneid.* 10.

Halæus, Apollo dictus eſt à Philoctete, qui cùm finem erroribus ſuis vellet ſtatuere, Apollini Halæo templum conſtruxit.

Halale, Vid. *Fauſtinopolis*.

Halani, Vid. *Alani*.

Halapta Sultanus, Noradinus, fil. Saladini, A.C. 1193.

Halara, urbs Iſlandiæ Inſ. in parte Bor. ſine mœnibus, paucorum incolarum, ſub Danis. Ep. ſub Arch. Nidroſienſi. Aliis *Hola*, quod Vid.

Halarodii, pop. circa Pontum. Steph.

Halberſtadienſis Princ. tractus parv. Saxoniæ Inf. Antea ſub proprio Epiſc. ex conceſſione Caroli M. qui Epiſcopat. in Anno 770. fundaverat, Salingſtadii primò, inde Halberſtadium tranſlatum Anno Chr. 809. nunc ſub El. Brandeb. pace Monaſter. Habet à Sept. Duc. Brunſuic. ut & Magdeburg. a Mer. Princ. Anhaltin. ab Ortu in Occaſ. per 9. mill. Germ. extenſus. Ejus caput

Halberſtadium, ol. *Alboreſtadium*, quia ad Albim & Oram omnes ſitum; Aliis q. *Alberti urbs*, liaudrando ad amnem *Holtheim*, 7. leuc. à Magdeburgo in Occ. 8. à Brunſuico in Auſtr. Hic Carolus M. decretum, *Hareſtallenſe* Eginhardo & Crantzio vocatum, condidit T. VI Concil. Albertus Crantz. & Gaſpar Neophar. *de Præſulibus Halberſt.* inter quos Haymo floruit, ſub Ludovico Pio, A.C. 826.

Halcath, civitas in tribu Aſer. Joſ. 19. Lat. *portio*, *diviſio*, *lenitas*, aut *lubricatio*.

Halcyone, vide *Alcyone* & *Ceyx*.

Halcyone, mater Philolai, nefando filii amore incenſa, ob quem ille ſolum vertit, Thebiſque vitam finivit. Ariſtot. *Libr.* 12. *Pol. c. ult.*

Halcyonia, Inſ. 2. Macedon. *Pallene* & *Phoſtonia*, Suid. Stephanus.

Halcyonium ſtagnum. Vid *Alcyonium*.

Hales. fluv. Joniæ frigidiſſimus, apud Colophonem. *Halens* Lycophr. *Haleſus* Plin.

Haleſa, Siciliæ civitas. Cic. *Verr.* 5. exciſa, ubi nunc *Caronia* caſtr. Fazello. In ejus agro fons erat, ad ſonum tibiarum, exultans, Solin. ibi fluv. Haleſus ex Alcio monte proximo Ætnæ. Vid. *Alæſa*.

Haleſius, ager in Epiro, ubi ſal copioſus fit. Steph.

Haleſius, flu. & mons non longè ab Ætnâ, ubi Proſerpina flores legebat. Columella,

Et quos Sicanii flores legiſtis Haleſi.

Haleſus, Faliſcorum conditor. Ovid. *Faſt.* 4.

Venerat Atrida fatis agitatus Haleſus,
A quo ſe dictam terra Faliſca putat.

Idem *Amor. lib.* 3.

Argiva eſt pompa facies, Agamemnone caſo,
Et ſcelus, & patrias fugit Haleſus opes.
Jamq; pererratis populis terraq; mariq;
Mœnia felici condidit alta manu.
Ille ſuos docuit Junonia ſacra Faliſcos.
Sint mihi, ſint populo ſemper amica ſuo.

Haletes, fluv. Lucaniæ, juxta Veliam Urb. ab eâ 3. m. p. in mare delabens.

Halhul, Lat. *dolor*, ſeu *principium doloris*, vel *immunditiæ* aut *expectatio doloris*. vel *prophanationis*, ſive *obſtetricatio doloris*. Civitas in tribu Judæ. Joſ. 15.

Hali, Germani Plin. *lib.* 4. *cap.* 13. in recent. tamen codd. legitur *alii* appellativè.

Halia, nympha marina, Nerei & Doridis filia. ἀπὸ τῆς ἁλὸς, hoc eſt, *a mari* dicta. Item *Halia* eadem quæ *Theſſalonica*.

Halia, opp. Peloponneſi, in Argia, apud Trœzenen.

Halia, Feſtum Solis à Rhodiis obſervatum. Athenæus *l.* 13. Ῥόδιοι τὰ Ἅλια τιμῶσι. Exiſtimarunt aliqui nomen eſſe deductum ab ἅλς, & notari θαλασσοκρατίας monumentum, quâ Rhodii olim floruerunt. Sed veriſimilior eſt à voce Doricâ ἅλιος pro Ἥλιος originatio, quia Rhodii Solem, tanquam apud ſe natum præcipuâ veneratione proſequebantur. Huc inſana referenda eſt Coloſſi ſubſtructio, quem fecit Chares Lyndius, Lyſippi diſcipulus, [illegible]que Strabo narrat *lib.* 14. Ἡλιάδας, i.e. Ἡλίου, ſive *Solis* filios aliquando Rhodum tenuiſſe, cujus mem. Cic. *lib* 3. *de N.D.* Euſt. *ad Odyſſ.* 2. Ἅλιον ὅπως ἐν ἁλίοις ... Ῥοδίοις. Ariſtides etiam cùm Rhodon vocaſſet urbem Solis, & ... addit, καὶ τὸν ... τοῦ ἡλίου ἀγῶνα ... Caſtellus.

Haliacmon, fluv. Macedoniæ. Plin. 31. 2. Pecora candida reddens. Vide *Aliacmon*.

Haliartus, urbs Bœotiæ. Strabo *lib.* 9 ab *Haliarto* Therſandri filio condita. Steph. Statius 7. *Thebaidos*,

Gargaphie quorumq; novos Haliartus agriſtis
Invidet. — —

Eſt & Peloponneſi oppidum.

Halica, nomen mulieris.

Halicarna, vide *Chalcis*.

Halicarnaſſus, Cariæ civitas maritima, ad ſinum Ceramicum Argivorum colonia, in quâ Mauſole quondam nobiliſſimum opus extabat. Patria Herodoti, & Heracliti poetæ, Callimachi ſocii, ac Dionyſii hiſtorici, qui res Romanas conſcripſit. Regia olim Cariæ fuit. *Iſthmus* illis dicta. Diod. *lib.* 17. Plin. *lib.* 36. Strabo *lib.* 14. Nunc *Meſi* vel *Meſſi* Sophiano. *Caſtel de S. Pietro* Nigro. Inter Jaſum ad Bor. & Cnidum ad Auſtr. Non longè Salmacis fons eſt, homines reddens effœminatos. Metam. *Lib* 4. Ferrar.

Haliria, opp. Ruſſiæ nigræ, in tractu *Pocutia*, ad Tyram fluv. cum arce munita. Olim magni nominis, & caput regni *Halicienſis* Pòſt Duces ſuos habuit. Nunc deficit in dies.

Halicya, urbs Siciliæ Steph. Inter Lilybæum & Entellam: Oppidani Ἁλικυαῖοι Diodoro Siculo. Ciceroni ac Plinio *Halicyenſes*. Vide ſis Cluverium.

Halicyrna, urbs Acarnaniæ. Steph.

Haliis, maritima urbs Laconicæ. Steph. Vide illum, ubi origo nominis, quòd nimirum ad mare ſita ſit. Schol. Thucydidis *Peloponneſi urbem* vocat, ad Trœzenem in Argolide reg. *libr.* 2. Ἁλιεῖς, πόλις Πελοποννήσου περὶ Τροιζῆνα τῆς Ἀργολικῆς μοίρας. Poſtea *Tirynthii* dicta. Vide Steph. in Τίρυνς.

Halimede, nympha. Vide *Damaſcus*.

Halitgarius, Epiſc. Cameracenſis & Atrebat. poſt Hildoardum, Anno 816. Danis, cum Ebbone Remenſi, concionaturus à Ludovico Pio ad Michaelem Balbum miſſus, an. 828. in reditu obiit, an. 830. Scripſit de Virtutibus & Vitiis, de Remediis peccatorum & pœnitentia, &c. Caniſius edidit, *T.* 1. *ant. lect.* vide Baldric. *Chron. Camer.* & Auctores laudatos Moreno *Dictionar. Hiſtor.*

Halizon, fluvius.

Halizones, pop. Paphlagoniæ, ſic dicti, quòd undique mari circumdentur. Stephanus hos populos inter Myſiam, Cariam, ac Lydiam habitaſſe ſcribit ex Ephoro; & ita dictos videri tanquam Ἀλαζόνες, quòd divitiis ſuis ſuperbirent.

Halla Sueviæ, urbs libera ad Cockerum amnem, in confin. Duc. Wirtemberg. 8. leuc. à Nerolinga in Circ. 6. à Wimpina in Ort. Inter præruptos montes, à ſalinis initium & nomen adepta: Fontes enim ibi aquâ ſalſâ fluentes, jam Ptolemæi temporibus conſpecti. Officinas ſalinarias habet 111. Sedes olim Nobilium fuit, qui turribus lapideis, inſtar caſtellorum, ibi extructis, eam *Siebenburgum* vocaverant. Suevis adverſus Francos præſidium præbuit, ludis torneamentiſque nobilitata Palæſtræ locus a Cæſaribus priſcis datus iis, qui duello juſtitiam cauſæ ſuæ tum demonſtratum ivere. Cujus legis Carolus Imper. auctor habetur, qui eodem loci ludos Germanis exhibuit, & duelli judicium ad Senatum Populumque Hallenſem tranſtulit. Hallenſium vexillum in expeditionibus Imperii inter antecurſores & torarios eſt, rubro & flavo colore, mortis vitæque ſigno. Vide Limnæum Enucl. *lib* 4. *cap.* 26. Dividitur urbs à Cockero in duas partes, ſc. urbem & ſuburbium, quæ ponte junguntur. Joh. Brentium doctorem habuit, A.C. 1530. Ab urbe hac dicti *Hallenſes*, Germ. *Heller*, minutiſſimæ monetæ uſualis genus, quod ibi loci primò ſignatum. V. Chriſt. Becmannum *Hiſtor. Orbis Terr. Geogr. & Civilis*, *cap. de Commerciis*.

Halla Saxon. ſuper. urbs ſatis culta Miſniæ, ſub proprio Duce, qui etiam poſſidet territor. adjacens, cum media parte Thuringiæ locisque aliquot in Duc. Magdeburg. cujus pars hæc urbs, à 4. ſalis fontibus vocata. Initio fuit pag. *Dobreder* dictus, qui Anno 981. ab Othone II. Imper. in urbem eſt converſus. 5. leuc. à Lipſia in Bor. 5. à Merſeburgo, 10. à Magdeb. in Auſtr. Ejus meminit Sylloge Scriptorum Germ.

Halla urbs eſt dulcis, diviſibusq; potens.

Halla, apud Francos forum dicitur illud rerum venalium, quod à leproſorum Conventu extra Pariſios comparatum, Philippus Auguſtus intra urbem ſtatuit, loco qui dicebatur *Campelli*: ubi ampliſſimis ædibus extructis merces ſine imbrium moleſtiâ à mercatoribus exponerentur. Gaguinus in *Philippo Aug.*

Hallandia, prov. Daniæ, ſub Suecis, ab Anno 1645. pace ad Bromsbroam. Pars eſt Gothiæ Merid. à Sept. in Mer. per 600. m. p. extenſa, juxta Sinum Codanum. Lata vix 15. m. p. ab Ortu in Occ. Habet ab Or. & Sept. Weſtrogothiam, ab Occ. ſinum Cod. à Mer. Scaniam. Ibi urbes Falcoburgum, Helmoſtadium, Laholmia & Varburgum.

Hallenſe fanum, Hallis Hanoviæ municipio celebre, longinquo cultu & prodigiis, quibus teſtatam Numinis præſentiam accolis perſuaſum. Hæc Juſtus Lipſius latinâ facundiâ illuſtravit, quo velut pignore Romanam religionem & Imaginum reverentiam obſignaret. Quanquam contra alii ſcripto diſſeruere, notas Sacerdotum fraudes, aliaque in quæſtum conficta, plura, quæ miracula dicantur, fortè aut naturâ accidiſſe: & tamen veteres Magos Ægypti maximè Tyaniumque & alios damnandi cultus Magiſtros, cùm ſua placita operibus ſtupendis firmaverint, argumento eſſe nobis, demum iis habendam fidem, quæ uni Deo animos allegant, non alias aſciſcunt tutelas, nec ſimulacrorum vetitâ ſuperſtitione pietatem corrumpunt. Hugo Grotius *Hiſt. Belg. lib. 7. ad A. C.* 1578.

Hallus Joſephus, Leiceſtriâ Anglus, Epiſcopus Exonienſis, dein Norvicenſis. Scripſit in varia loca S. Scripturæ, Angl. 3. Vol. fol. Londini Anno 1647. 1660. &c. Urbano VIII. oppreſſis in Gallia Proteſtantibus circa A. C. 1628. inſultanti oppoſuit ſe ſcripto edito, *c. triumph. Urbani* 8. Obiit an. 1656. æt. 80.

Halmus, Siſyphi fil. frater Porphyrionis, filiam habuit Chryſogonem, ex quâ & Neptuno natus eſt Minyas Orchomeniorum rex. Alii tamen volunt ex Jove & Heſione filiâ Danai natum eſſe Orchomenum, qui Orchomeno Bœotiæ urbi nomen impoſuit, & ex Hermippe Bœoti filiâ Minyam genuit, quem tamen multi Neptuni filium eſſe volunt, quamvis Orchomeni fil. vulgò haberetur.

Halmydeſſus, urbs Thraciæ, Pomponius 2. 2. *Almydeſſus* Ptolemæo, *Salmydiſſus* Xenophonti, *Stagnara* hodiè Moletia.

Halmyris, lacus Myſiæ infer. quem Danubius efficit. Plinius *lib. 4. cap.* 12.

Haloa, Heſychius: Ἀλῶα, ἑορτὴ Ἀθήνῃσι. Cujus verò Dei fuerit, haudquaquam exprimit, ut neque Harpocration & Suidas, qui tamen ex Philochoro nominis originem exponunt: Ἀλῶα ἑορτή ἐστιν Ἀττική, Φιλόχορος δέ φησιν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἅλως ποιεῖσθαι. Ubi indicare videntur, hoc feſtum ab agricolis obſervatum, cùm ad meſſem accingerentur. Euſt. *ad Iliad.* 1. Cereris & Bacchi ſacrum eſſe ait, quod comportatis in horrea frugibus agitatur. Ἱστέον δὲ ὅτι ἐπὶ συγκομιδῇ καρπῶν, ἐφ᾽ ᾗ καὶ τὰ Θαλύσια ἐθύετο, ἑορτὴ ἤγετο Δήμητρος καὶ Διονύσου κατὰ Ποσειδεῶνα, Ἀλῶα καλουμένη, διὰ τὸ τὰς ἀπαρχὰς, καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ τῆς Ἀλῶ τότε ἀποκομίζεσθαι φέροντας εἰς Ἐλευσῖνα, Caſtellanus.

Halona, Leuncl. *Solbazar*, opp. Joniæ, in confin. Cariæ, apud Mæandrum fluv.

Halone, inſ. Propontidis ante Cyzicum, op. habens ejuſdem nominis. Plin. 5. *ult.*

Halonneſus, inſ. maris Ægæi prope Thraciam, quam aliquando, omnibus qui mares erant, cæſis, tantùm fœminæ tenuiſſe dicuntur. Mela *l.* 2. Ob hanc inſulam Philippus & Athenienſes inter ſe contenderunt. Eſt & alia Joniæ. Steph.

Halotus Spado, qui Claudio inferre epulas & explorare guſtu ſolitus, infudit delectabili cibo boletorum venenum, à Locuſta datum, Agrippinæ juſſu. Tacit. 12. 67.

Haluntium, opp. Siciliæ exciſum. Vid. *Alontium.*

Halſius campus, vide *Tragaſa.*

Halus, civitas Achaiæ, & Phthiotidis. Parmeniſcus aliam facit Malliacam Achilli ſubditam, aliam Proteſilao. Vide Steph. Parthicum opp. Tac. 6. 41.

Halwilla, oppidul. ſeu caſtrum vetus Argoviæ, unde nobiliſſimæ familiæ nomen: ad effluxum fluv. Aa è lacu cognom. *der Hallwyler ſee.* A Bernenſibus, qui Thuringum Hallvillanum ſæpius infeſtum ſenſerant, in cineres redactum, circa A. C. 1415. poſtea reparatum eſt. Vid. Stumpf. *l. 7. de Argovia, c.* 35.

Halyatus, proprium viri, qui mutatus fuit in avem ſui nominis. Lege *Halyaetus.* Fuit autem Niſi nomen. Ovid. *Met.* 8.

—— Nam jam pendebat in auras,
Et modò factus erat fulvis Halyaetos alis.

Halyattes, Lydiæ rex, Crœſi pater, qui ab eo *Halyatticus* cognominatur. Horat. *Carm. l.* 3.

Quàm ſi Mygdoniis regnum Halyattici
Campis continuem.

Halycedon, eſt portus Maſſilienſis. Baudr.

Halys Cyzicenus, à Polluce, in conflictu nocturno interemptus. Val. Flacc. *lib. 3. Verſ.* 157.

Halys, quibuſd. *Calis*, flu. Aſiæ min. in Tauri montis radicibus naſcens, Cappadociæque, Syriæ ac Paphlagoniæ agros irrigans, ac tandem contra Aquilonem in Euxinum mare ſe evolvens. Baudr. fontes habet in Galatia, ubi juxta Gangre labitur, & rigatis aliquot urbibus Galatiæ & Paphlagoniæ, ibi in ſinum Amiſenum cadit, 20. mill. ab Amiſo in Ort. Ovid. 4. *Pont. Eleg.* 10.

—— Crebro vertice tortus Halys.

Crœſi fato nobilis erat olim hic fluvius. Oraculum notum eſt,

Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν διαλύσει.

Recitat aliquoties tum Suidas, tum alii. *Sed oraculo Crœſum deceptum, quum regnorum opes expectaret, ſuas profligaviſſe*, Cic. *de Divinat.* Lucanus.

Quà Crœſo fatalis Halys. ——

Halyzia, opp. Epiri, nunc *Alcipo*, ad dextram Acheloï ripam. Baudrand. Quibuſd. nunc *Trigardon*, ubi magna ſuperſunt antiquitt. veſtigia. Hic Lacedæmonii ab Athenienſ. mari devicti ſunt. Xenoph.

Ham ſive *Hem*, lacus in tribu Gad, in quo olim habitaverunt Zuzim vel Zozim, hoc eſt, *viri robuſti*, horrendique gigantes.

Hamadryades nymphæ. Virgil. *Eclog.* 10.

Jam neque Hamadryades rurſus, nec carmina nobis
Ipſa placent. —— ——

Ubi Servius: *Nymphæ*, inquit, *ſunt, quæ cum arboribus naſcuntur & intereunt*; ἀπὸ τοῦ ἅμα, καὶ τῆς δρυός, qualis fuit illa, quam Eriſichthon occidit. Ovid. *Met.* 8. quæ moriens ait:

Nympha ſub hoc ego ſum Cereri gratiſſima ligno.

Catullus *Hamadryades Deas* vocat, & poſuit pro Naiadibus vel Napæis, ut vice versâ Naias pro Hamadryade poſita legitur apud Ovidium,

Naiada vulneribus ſuccidit in arbore factis,
Illa perit: fatum Naiados arbor erat.

Et Propertius *in fabulâ Hylæ*, Hamadryadas poſuit pro Naiadibus,

Ah dolor ibat Hylas, ibat Hamadryaſin.

Sic alibi.

Hoc & Hamadryadum ſpectavit turba ſororum.

Idem *lib. 2. el.* 34.

Quamvis ille ſuâ laſſus requieſcit avenâ,
Laudatur faciles inter Hamadryadas.

Apollonius *lib. 2. Argonauticon*:

—— Ὁ γὰρ οἶος ἐν οὔρεσι δένδρεα τέμνων
Δή ποθ᾽ Ἁμαδρυάδος νύμφης ἀθέριξε λιτάων,
Ἥ μιν ὀδυρομένη ἀδινῷ μειλίσσετο μύθῳ,
Μὴ ταμέειν πρέμνον δρυὸς ἥλικος, ᾗ ἐπὶ πουλὺν
Αἰῶνα τρίβεσκε διηνεκές. αὐτὰρ ὁ τήν γε
Ἀφραδέως ἔτμηξεν ἀγηνορίῃ νεότητος.

Ubi Scholiaſtes: Ἁμαδρυάδας νύμφας Μνησίμαχός φησι διὰ τὸ ἅμα ταῖς δρυσὶ γεννᾶσθαι· ἢ ἐπεὶ δοκοῦσιν ἅμα ταῖς δρυσὶ φθείρεσθαι, Ἁμαδρυάδες λέγονται. Χάρων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς ἱστορεῖ, ὡς ἄρα Ῥοῖκος θεασάμενος δρῦν ὅσον οὔπω μέλλουσαν ἐπὶ γῆς καταφέρεσθαι, προσέταξε τοῖς παισὶν ὑποστηρίξαι ταύτην, ἡ δὲ μέλλουσα συμφθείρεσθαι τῇ δρυῒ νύμφη, ἐπιστᾶσα τῷ Ῥοίκῳ, χάριν μὲν ἔφασκεν εἰδέναι ὑπὲρ τῆς σωτηρίας, ἐπέτρεψε δὲ αἰτήσασθαι ὅ,τι βούλεται. Ὡς δὲ ἐκεῖνος ἠξίου συγγενέσθαι αὐτῇ, ὑπέσχετο δώσειν τοῦτο, φυλάξασθαι μέντοι γε ἑτέρας γυναικὸς ὁμιλίαν παρήγγειλεν, ἔσεσθαι δὲ μεταξὺ αὐτῶν ἄγγελον μέλισσαν, καί ποτε πεττεύοντος αὐτοῦ παρέπτατο ἡ μέλισσα. Πικρότερον δὲ ἀποφθεγξάμενος, εἰς ὀργὴν ἔτρεψε τὴν νύμφην, ὥστε πηρωθῆναι αὐτόν. Καὶ Πίνδαρος δέ φησι περὶ νυμφῶν ποιούμενος τὸν λόγον,

Ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῖσαι.

Hama, opp. Campan. in monte, apud Cumas, urbem exciſam, ubi ſylva adhuc *Selva de Hamo*, à lacu Tripergolino parum, à Cumis 3. m. p. diſtans.

Hamanici, pop. Sarm. Eur. in ora Mœoticæ pal. inter oſtia Boryſthenis & Tanais. Forſan *Hamaxici.*

Haman, vide *Aman.*

Hamata & Aſellata, factionum in Belgio nomina, vulgò *de Hoeckschen en de Kabeliauſchen*, quorum illi Margaritæ, Ludovici Bavari uxori addicti erant, iſti Wilhelmo Margaritæ filio favebant. Eodem tempore in Anglia Roſæ albæ & rubræ; in Rep. Veneta Moroſinorum & Caloprinorum: in Friſiâ *van de Schiringers ende Vetkopers*: In Flandria *van de Witte Munkskappen*, & prius in Germania Italiaque Gibellinorum & Guelphorum diſſidia fervebant, Vid. Aventin. Annal. Bojor. *libr.* 7. Boxhorn. *Hiſt. Univ.* ad A. C. 1411. Item 1125. &c. & ſupra in voce *Aſellata.*

Hamathæus, filius Chanaan. Gen. 10. Inde *Hamathæi* terræ *Hamath* incolæ, quorum metropolis Hamath eſt Antiochia, ſi Olympiodoro credimus, & Paraphraſtis Jonathani & Jeruſalem, & Rabbino Solomoni. Sed obſtat quòd in ſcripturis toties *ad introitum Hamath* Septentrionalis figitur Terræ ſanctæ terminus, quam nemo locorum peritus Antiochiam attigiſſe dixerit. Huic dubio facile eſt occurrere ex Hieronymo, qui *Hamath*, vel *Hemath* duplicem fuiſſe ſtatuit, quarum una ſit Græcorum *Antiochia*, altera *Epiphania.* Illam addit vocari *magnam.* Amos 6. 2. ad diſtinctionem minoris, Epiphaniæ ſcilicet.

Hamaticum, vulgò *Hamay*, locus Flandriæ, ad Scarpim fluv. in diœc. Atrebatenſi, cum cœnobio, à Gertrude avia materna Adalbaldi Rictrudis viri condito. Vide Hadrianum Valeſium *Not. Gall.*

Hamaxa, regio Bithyniæ. Steph. Item ſidus quod nos Septentriones dicimus, à figurâ, quia plauſtri ſimile videtur. Gellius 2. 21. Homer. *Odyſſ.* ε. [illegible]

Ἄρκτον θ᾽ ἣν καὶ Ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν.

Leander

leander apud Muſæum,

Καί μιν ἐπεκλείουσιν ἐν ὀψείᾳ δείλῃ Βοώτην,
Οὐ θαλάσσῃ σβέσειεν καὶ ἄβροχον ὄλβιον ἀμάξης.

Hamaxantina, pars tribûs Hippothoontidis. Steph.

Hamaxia. civitas aſperæ Ciliciæ. Steph, *ex Strabone*.

Hamaxobita, vel *Hamaxobii*, pop. Sarm. Europææ. Verſus confin. parvæ Scythiæ, ubi nunc pars Merid. Moſcoviæ:

Quorum, plauſtra vagas rite trahunt domos.

Uti loquitur Horatius. Sic etiam Africæ populi quidam vocari poſſunt, de quibus Silius Italicus,

Nulla domus, plauſtris habitant, migrare per arva
Mos atq; errantes circumvectare penates.

Hamburga, munita, præclara & maxima infer. Saxoniæ urbs. Olim ſedes Archiepiſcopatus, qui poſtmodum à Præſule Anſgario Bremam translatus eſt, an. 830. Ludovico Germ. aſſentiente. Nomen habet ab *Hammone*, qui eam inſtauravit, unde Latinè *Hammanis burgum* F. Irenico dicitur. Alb. Crantzius ab *Hama*, inſigni pugile nomen accepiſſe exiſtimat, qui à Starrathero Dano gigante hoc loci, ante urbis ædificationem, occiſus perhibetur. Aliis potiùs dicta videtur, à voce *Ham*, i. ſylva, ſeu ſaltus, quòd olim ſilva inter Alſteram & Billam flum. *Ham* dicta, ibi fuerit. Addunt quidam, Dominos de Ham, tempore Caroli M. ibi locorum conſediſſe arcem, quam *Hamburg* appellarint. Sed Hamburgum à Carolo M. contra Danos conditum, an. Chr. 809. Crantzius vult *lib.* 2 qui etiam Hamburgenſem Epiſcopatum, ubi primus Antiſtes Heridagus fuit, inſtituit. Idem. E cujus ſucceſſoribus Anſcarius floruit, an. 826. Dominum olim habuit Albionem Nord-Albingorum principem, Wittikindi patruelem, cum quo Chriſtianam fidem amplexus eſt. Dein Hermannus Billingus, inf. Saxoniæ Dux ab Ottone I. creatus, Hamburgum rexit, & poſt eum fil. Benno: cujus poſteritate extinctâ, Lotharius Saxoniæ Dux, Adolfo Comiti Schawenburgi, regimen Holſatiæ & Hamburgi commiſit, quod hic tenuit uſque ad an. 1137. Ejus nepos Adolphus III. acceptâ magnâ pecuniæ ſummâ, ampla civitati privilegia conceſſit, quæ à Friderico Barbaroſſâ confirmata ſunt. Hoc abſente ab Henrico Leone urbs everſa, ſed ab Adolpho ex Oriente reduce recuperata eſt: quo tamen paulo pôſt à Waldemaro duce Slesvic. fratre Canuti Regis Daniæ, victo, an. 1203. Rex Albertum, Comitem Orlamundenſem, Hamburgo præfecit, qui Senatui 150. marcis auri jus ſuum vendidit: viâ ſic urbi ad libertatem factâ, quam poſtea Adolphus IV. confirmavit: à quo tempore libera civitas tituloténus tantùm ſub imperio Holſatiæ Comitum fuit. De controverſia inde inter civitatem & Holſatiæ Duces oborta, vide Limnæum Enucl. *lib.* 4. *cap.* 25. Fridericus II. Daniæ R. cum civibus, qui jam per totum ſexennium à portubus Daniæ, Norvegiæ & Islandiæ excluſi erant, tranſegit an. C. 1579. naves illorum dimiſit, novumque vectigal ſali impoſitum remiſit, hac lege, ut intra quinquennium L. talerorum clɔ. ſibi ſolverentur. Thuan. *hiſt lib.* 68. Status Reip. ſenſim ad puram Democratiam vergit. Bugenhagio, ſub initium Reformationis, doctore uſa, Lutheri doctrinam ſequitur; acerrimeque ſe Joachimus Weſtphalus, Reformatis, qui ſub Maria Reg. Angliâ ejecti huc appulerunt, an. Chr. 1554. ſe oppoſuit. Horum tamen non contemnendus hodie ibi coetus, quibus ad ſacra ſua, in vicinum pagum Daniæ Regi ſubjectum *Altena*, excurrere permiſſum. Vide Limnæum ſupra laudatum, Lætum *Comp. hiſt. Univerſalis*. Aquis eſt inſtructiſſima, & ad mercaturam ſitu admodum opportuno, ac Anglorum frequentiâ hodie celeberrima. Mœnibus, foſſis, vallo, divitiis & incolis, nihil Hamburgâ cultius, nihil munitius videri poteſt. Ex præcipuis eſt Hanſeaticarum, 16. mill. Germ. à Brema in Bor. 6. à Stada in Ort. Cum portu capaci, quo navigia ſupervehuntur per Albis æſtuar. Ibi Alſtera amnis in Albim cadit. 18. mill. Germ. ab Albis oſtio in Ort. Creſcit in dies, Baudr.

Hamdan, filius Diſan. Gen. *cap.* 36. qui 1. Par. *cap.* 1. *Hamram* dicitur.

Hamela, urbs Duc. Brunſuic. inter Hildeſſium ad Ort. & Paderbornam ad Occ. ſub Hannoveræ Duce. Hic magus, ob non ſolutum pretium, quòd glires ſubmerſiſſet, 130. liberos civium monte obruit, an. Chr. 1284. unde nova Hamelenſibus ratio numerandi annos. Calviſ. *ex Hiſt. Hamelenſi*. Vallem urbis obequitans Chriſtianus IV. an. 1625. lapſu equi in foſſam profundam, malo omine prolapſus eſt. Hic quoque Auſtriaci à Suecis gravi clade bello Germ. afflicti.

Hameltonus Patritius, ſuo martyrio lucem Evangelii in Scotia accendit, circa an. Chr. 1544. quo tempore doctrinâ ſuâ idem præſtitit Joh. Cnoxus, aliique, Buchan. *lib.* 15. *&c.*

Hamilcar, binominis fuit. Æmil. Probus, ſive Corn. Nepos in *ejus vitâ*, quæ ſic incipit: *Hamilcar, Annibalis filius, cognomento Barca*. Polyb. *lib.* 1. Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι μετὰ ταῦτα στρατηγὸν καταστήσαντες αὐτῶν Ἀμίλκαν τὸν Βάρκαν ἐπικαλούμενον. Diod. Sicul. *in Fragm.* Ἦν γὰρ ἐκεῖ Ἀμίλκας τοῦ Βάρκα ἐπικαλουμένου.

Hammanum littus. Ptol. *Ammonium*, promuntorium Arabiæ Fel. in ora maris Rubri, *Capo d' Aden* Moletio. Ibi aurum. Plin.

Hammanienſes, pop. Africæ inter Naſamones ac Troglodytas: ubi domus ex ſale fiunt, teſte Solino, *cap.* 3. qui etiam ibi carbunculum gemmam reperiri tradit.

Hammaria, urbec. Epiſc. Norvegiæ, in præf. Aggerhuſis, in confin. Dalecarliæ prov. Sueciæ, 30. leuc. à Bergis in Ort. 25. ab Aſloga in Bor. Vulgò *Hammeren*, vel *Hammer*.

Hammodara, opp. inter Ægyptum & Æthiopiam. Plin. 6. 29.

Hammon, Tritonis Noë nepotis filius, rex Aſiæ, qui Rheam accepit in uxorem. Beroſus *lib.* 4.

Hammonii, ſeu *Ammonii* Ptol. pop. Arabiæ Fel. ad Ammonii, ſeu Hammonium litus.

Hammonis Jovis fons, interdiu frigidus, noctibus fervet. Vide *Ammon*.

Hammus, non obſcurus locus, ad Sumînam, à Francis conditoribus, nomine Francico *Ham*, quod vicum ſeu domum, & habitaculum, ſicut hodiernum *Haim*, notat, dictus. Vulgò *Ham*: Picardis *Hen*. Ad idem flum. eſt minor Hammus, *Petit Hen*. Plurima alia loca hoc nomine venientia, Vide apud Hadr. Valeſ. *Not. Gall.*

Hamon, Jovis cognomen, qui in arena putatur inventus, quæ Græcè hoc nomine ἄμμος appellatur: Ei cornua affiguntur arietis, à genere pecoris, inter quod inventus eſt. Mela de Cyrenaicâ, *lib.* 1. *cap.* 8. *In eâ Ammonis oraculum*. Mirum autem eſt, Ammonis oraculum poni ab omnibus ferè Græcis Latiniſque in Cyrenaicâ, & vicinum ipſis Cyrenis, cùm tot interſint gentes, & quadringentis, ut ipſi fatentur, diſtet ab eâ millibus. Sed variè accipitur Cyrene, vel Cyrenaica. Sæpiſſimè enim ponitur pro Pentapolitanâ provinciâ. Modò verò multo latiùs id vocabulum patet, accipiturque pro eâ regione, quam ſub hoc nomine Ptol. deſcribit. Cum verò quàm latiſſimè ſumitur Cyrenaica, tum comprehendit omne id, quod à Syrti Majore uſque ad Ægyptum extenditur. Itaque ſub hoc nomine veniunt tota Marmarica, & Libya exterior. His contrarii ſunt illi, qui tot um hunc tractum Marmaricam vocant, ipſamque etiam in eâ collocant Cyrenaicam. In ſitu Ammoniaci templi non minor eſt auctorum diſcrepantia. Nonnulli enim proximè Syrtibus, quidam in Garamantum regione, alii alibi eſſe inquiunt. Mirus verò Geographus eſt Lucanus, qui modò in Marmaricâ, modò ad Syrtin majorem inter Leptin & Berenicen, modò verò apud Garamantas templum hoc collocat, uti *libro* 9.

Ventum erat ad templum, Libycis quod gentibus unum
Inculti Garamantes habent: ſtat certior illic
Jupiter, ut memorant, ſed non ut fulmina vibrans,
Aut ſimilis noſtro ſed tortis cornibus Hammon.

Ita Voſſius emendat hos verſus ex antiquiſſimis membranis, ubi vulgò, *Stat corniger illic*, quod ineptum iſto loco, cùm ſequatur ſtatim, *ſed tortis cornibus Ammon*. *Certior* autem Jupiter vocatur *Ammon*, quia ut inquit Arrianus *lib.* 3. Ἀτρεκῆ ἐλέγετο εἶναι τὸ μαντεῖον Ἄμμωνος. Plures verò, uti diximus, Oraculum iſtud in ipsâ putarunt eſſe Cyrenaicâ, cùm tamen neque imperium, neque nomen Cyrenenſium unquam eò pertigerit. Sed niſi fallor, quia Cyrenenſes hunc præcipue Deum colerent, ac ſibi ſolis cultum ejus attribuerent, factum eſt, ut in Cyrenaicâ templum ejus eſſe multi exiſtimarint Pindari eruditus Scholiaſtes idem ferè ſenſiſſe videtur *ad Odam* 4. *Pyth.* ubi Cyrene collocatur Διὸς ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοις. Hæc enim annotavit ad iſtum locum, Περὶ τὴν Κυρήνην τὸ μαντεῖον πλησίον εἶναί φησι, ἀπέχει γὰρ ἱκανῶς ἐκεῖθεν. Ἀλλὰ [illegible] τοῦ θεοῦ. Hinc eſt, quòd in multis Cyrenæorum nummis imago Ammonis compareat.

Hamon, civitas Nephthali. 1. Par. 6.

Hamoth dor, civitas tribûs Nephthali. Joſ. 21. Levitis & profugis homicidis aſſignata.

Hamptoni Curia, caſtrum Angliæ, in Midleſexia prov. cum palatio ſuperbiſſimo Regum; à Thoma Volſæo Cardin. excitato, & ab Henrico VIII. perfecto, ad Tameſin fluv. 8. mill. ſupra Londinum in Occaſum.

Hamram, vide *Hamdan*.

Hamuel, filius Maſma. 1. Par. 4.

Hamul, filius Pharez. Gen. 46.

Hamum, urbs Weſtphaliæ, ad Lippiam fluv. in Comit. Marchiæ, & confin. Diœc. Monaſter. 5. leuc. Germ. à Monaſterio in Auſtrum, Arensbergam verſus, ſub Elect. Brandeb. Quibuſdam *Hamma*, eſtque urbs Hanſeatica. Vide *Hammum*.

Hamum ſeu *Hametum*, urbec. permunita Picardiæ, in Veromanduis ad Somonam fluv. media ferè inter Peronam ad Bor. & Noviodunum ad Auſtr. 4. leucis à Quintinopoli. Vide ſimiliter in voce *Hammus*.

Hanan, fil. Maacha. 1. Par. 11. Filius Sirah. 1. Par. 8. Filius Aſel. 1. Par. 8. Filius Igdaliæ Jerem. 35.

Hanameel, filius Sellum. Jerem. 31.

Hananeel, nomen turris Jeruſalem. 2. Eſdr. 3.

Hanani, pater Jehu prophetæ. 3. Reg. 16.

Hananias, pater Selemiæ, Jerem. 27. Pater Zedechiæ principis, Jerem. 6. Filius Zorobabel, 1. Par. 3. Nomen prophetæ, Jer. 28. Item comes Azariæ, & Miſaël.

Hanapis, fluv. Scythiæ. Herodot.

Hanathon, civitas in terrâ Zabulon. Joſ. 19.

Hanco Fortena, Friſo, ſub diverſis Principibus rerum à ſe geſtarum ſcriptor. Suffridus Petri. *de ſcr. Friſ. Decur.* 6. c. 6.

Hanes, civitas Ægypti. Iſai. 30.

Haniel, filius Olla. 1. Par.7. Filius Ephod, princeps tribûs Manaſſe. Num.34.

Hannebontum, vulgò *Hennebont*, opp. Britanniæ min. aliàs permunitum, ad Blabiam fluv. 4. leuc. ab ora Oceani Aquit. 3. à Blabia opp. in Bor.

Hannes, nomen viri. 1.Eſdr.11.

Hannibal, vide *Annibal*.

Hanno, Epiſcopus Colonienſis, liberavit Germaniam à latrociniis, auſpiciis Henrici IV. Imp. an.Chr. 1072. Lætus *Comp.hiſt. Univerſalis*.

Hanno, vide *Anno*.

Hannonia, vulgò *le Hainault* Gallis, *Hannonia* Hiſpanis & Italis, *Hennegavv* Germanis, provincia eſt ampla Belgii, quam Scaldis fluvius alluit ex parte, & Henius amnis, unde regioni nomen, bifariam ſecat. *Pannonia* quibuſdam primitus dicta videtur, à Pane ibi culto. Poſtea *Saltus Carbonarius*; exin *Picardia inferior*, tandem *Hannonia*. Longitudo ejus 20 leuc. latitudo 16. circiter cenſetur. Olim ſub Nerviis ſeu Tornacenſibus erat, poſtea ſub propriis Comitibus, ad quos Comitatus quoque Hollandiæ pervenit, Johanne Comite ſine liberis mortuo, circa an. C. 1299. Ortis dein in Hollandia turbis, & ferventibus Atellatâ ac Hamatâ factionibus, Margareta tandem filio Wilhelmo cedere, & *Hannonia* contenta eſſe coacta eſt, circa annum Chr. 1351. Comes Hannoniæ poſtea, tempore horrendi illius in Eccleſia ſchiſmatis, cùm Paparum alter Romæ, Avenione alter reſideret, neutrum agnovit, ad imitationem Regis Aragoniæ, Ducis Britanniæ, & Reip. Leodienſis. Tandem Comitum ſtirpe extinctâ, ad Auſtriacos Comitatus matrimonii jure devenit: vaſtatus ab Henrico II. Gall. R. circa an.Chr. 1552. Aër ibi temperatus, ſolum fertile, & celebribus quibuſdam fluminibus irriguum; marmoris inſuper, ferri & plumbi ferax: Urbes fertur continere mœnibus cinctas 24. vicos 950. exceptis caſtellis quorum non exiguus numerus. Ibidem unus Principatus, octo Comitatus minores, duodecim Pariatus, viginti duæ Baroniæ, viginti ſex Abbatiæ, cum Mareſcallo, Seneſcallo, Magno Venatore, Cubiculario, aliisque Principis Officiariis, quæ dignitates hæreditariæ ſunt, eſſe dicuntur. Terminatur ab Oriente partim Comitatu Namurcenſi, partim Brabantia, à Septentrione Flandria, ab Occidente partim Flandria, partim Arteſia, à Meridie autem Picardia; ſubeſtque ex parte Regi Franciæ, & ex parte Regi Hiſpaniæ. Ejus primaria eſt Montes, quam Valentianæ ſequuntur, quæ ambæ in medio ferè provinciæ ſitæ ſunt. Inter reliquas urbem Bavacum *Bavay*, quæ antiquis Cæſarum temporibus maximè floruit, notabilis viarum egreſſus memoratu dignam efficit. Vide *Via Brunehildis*, & plura de *Hannonia* apud Matth. Voſſium *Annal. Hollandia*, Guicciardinum *deſcr. Belgii*, &c. Item in voce *Hainonum*.

Urbes Hannoniæ præcipuæ.

Anguianum, *Anguien*, ſub dominio Hiſpanorum.
Athum, *Ath*, ſub dominio Francorum.
Avenna, *Aveſnes*, Francorum.
Binchium, *Binche*, Francorum.
Bochanium, *Bouchain*, Francorum.
Condatum, *Condé*, Francorum.
Landrecium, *Landrecies*, Francorum.
Mariæburgum, *Mariembourg*, Francorum.
Malobodium, *Maubeuge*, Hiſpanorum.
Montes, *Mons*, Hiſpanorum.
Philippovilla, *Philippeville*, Francorum.
Querectum, *le Queſnoy*, Francorum.
Valentianæ, *Valenciennes*, Hiſpanorum.

Hannovera, vulgò *Hannover*, urbs Germaniæ, in Ducatu Brunſuicenſi, egregiè munita, ad Leinum fluvium, & Ducum ſedes, 3. leucis infra Hildeſium in Boream Novoſtadium verſùs, & 6. à Brunſuico in Occaſum. Ejus Princeps, Johannes Fridericus, qui Catholicus eſt & ex Ducibus Brunſuicenſibus, Georgii quippe Ducis Cellenſis, minor natu filius, Coadjutor Oſnabrugæ factus, poſſidet mediam partem Ducatus Brunſuicenſis cum territoriis Calembergico & Grubenhagenſi: ubi urbes Hannovera, Hamela, Embeca, Neoſtadium, Gottinga, Northeimum, & Oſteroda. Præterito ſeculo fœderi Smalcaldico urbs inter alias Imp. civitates acceſſit. Sleidan.

Hannovia, regio Germaniæ. Eſt autem Comitatus, & pars Veteraviæ, cujus opp. præcipuum *Hannovia*, ſcholâ illuſtri, arteque Typographicâ dives, ac nobilis, à Francofurto 10.mill.Germ. Vide *Hanovia*.

Hanones, ſeu *Hannones*, Belgicæ populi.

Hanosbates, Chiliarchus Perſa ſub Rege Dario Hyſtaſpis, cujus meminit Polyæn. *lib.7.* quamvis ibidem Interpres legat Rhanosbates.

Hanovia, vulgò *Hanavv*, oppidum permunitum Germaniæ, in Franconia, medium inter Francofurtum ad Occaſum & Aſciburgum ad Ortum. Proprio Comiti paret. Sedet ad Kintzium fluvium, qui paulò infra cadit in Mœnum, & varias Germ. bello expertum eſt vices. Vide & *Hannovia*.

Hanſa, vox priſca Germ. id eſt, fœdus, concilium, unde *Hanſeaticæ* civitates nomen traxere: quamvis alii à mari, ubi præcipuæ earum ſitæ, quaſi *an der See* vocitatas illas malint. Continentur hoc fœdere non tantùm civitates immediatæ, ſed & aliæ, etiam extra Imperii limites ſitæ. Initum fœdus hoc, pro ſecuritate commerciorum, poſt confectum bellum Danicum, circa annum 1260. & firmius coiit, an.1270. Aliis, ad an. 1206. imò altius ad an. 920. quo Henricus Auceps palabundos Hunnos ad Danubium propulit, ejus primordia referentibus. A ſinu Finnico uſque ad Rheni oſtia civitates extenſæ, etiam alias in ſocietatem admiſerunt, quæ nempe jus claudendi & aperiendi portas ſuas haberent. Unde tantopere fœdus mox crevit, ut ſub Henrico III. Angliæ R. 62. civitates in hoc corpus coaluerint, quibus poſtmodum quatuor aliæ acceſſere. Diviſum eſt in 4. claſſes, membra ſeu Metropoles, Lubecenſem, Colonienſem, Brunſuicenſem & Boruſſiacam, cujus Danticum; ſicut totius corporis Lubeca caput eſt: Vide infra. Præterea quatuor habuerunt emporia civitates hæ, Londinum in Britannia, Brugas in Belgio, Novigradiam in Ruſſia, & Bergas in Norvegia. Gubernata primò Ariſtocraticè Societas fuit, cum ingenti mercatorum commodo, dein de Principe Teutonico tanquam capite conſtituendo deliberatum eſt, fuitque honor hic Magno Boruſſiæ Magiſtro delatus. Tandem à variis Principibus Regibusque experita dignitas, exiguo ſocietatis emolumento: quæ claſſe olim opibusque potentiſſima hodie plurimùm imminuta eſt, à quo poſt an. 1500. decreſcere cœpit. Vide Angelium Werdenhagen *in Centon* Waremundum ab Ehrenberg *de Fœderibus lib.2, cap. 2. num. 44.* Conringium *de fœdere Hanſico exercit.* qui Flandrorum & Hollandorum mercaturæ & rei nauticæ ſtudium Hanſicis multum detrimenti attuliſſe docet: Sic enim interceptus monopolii fructus. & mox præcipua nautici commercii vis ab illis ad Hollandos tranſiit. De quæſtione, *An fœdus hoc licitum Legibus atq; Conſtitutionibus Imperii ſit?* Vide Limnæum Enucl. *lib. 4. cap. 1.* certè Conringius modò laudatus non minimum id Imperii labem arguere, quòd adeò ingens ſocietas nullâ auctoritate publicâ coieri, aſſerit, loco laudato. Interim à variis Imperatoribus fœdus hoc confirmatum, oſtendunt alii: Apud eundem. Vide *Hanzeatica urbes*.

Hantonia, vulgò *Hantshire*, provincia eſt ſeu Comitatus Angliæ Meridionalis. Terminatur à Meridie mari Britannico & Vecti inſula, ab Occaſu Dorcetia & Viltonia, à Septentrione Bercheria, & ab Oriente Suſſexia; eſtque ſatis ampla & culta. *Ejus caput eſt* Vintonia, *Winchester*, ſuntque etiam in ea Suthamptonia, *Southampton*, oppidum lautum, Portus oſtium, *Portsmouth*, & Rumſea, *Rumſey*, in mediterraneis.

Hanum, nomen viri. 2. Eſdr. 3. Item oppidul. Comitatus Veromanduorum, captum à Philippo II. Hiſpaniæ R. an. 1557. ſed anno ſeq. Henrico II. Gall. redditum. Metel. Vide *Hammum*.

Hanun, filius Naash, regis Ammonitarum. 2.Reg. 10.

Hanzeatica, ſeu *Anzeatica* urbes, *les Villes Anzeatiques*, urbes ſunt Germaniæ pro majori parte, quæ commercii cauſâ convenerunt poſt piratica Danorum & Normannorum bella, fœdusque inter ſe inierunt; & collatis pecuniis, etiam claſſes inſtruxerunt, & multa bella geſſerunt. Sed nunc urbium illarum fama multùm imminuta eſt. Sic dicta fuere aut à veteri voce Germanica *Hanſa*, hoc eſt, *Aſſemblée*, aut à nomine Teutonico *Hanſa*. hoc eſt, immunitas; quia illæ urbes multis privilegiis gaudebant. Porrò in quatuor provincias diſtinguntur, Lubecenſem ſcilicet, Colonienſem, Brunſuicenſem, & Gedanenſem; habentque ſibi ſociatas urbes ſexaginta quatuor, nimirum Vandalicas ſex, Pomeranicas ſeptem, Boruſſicas ſex, Livonicas tres, Saxonicas tredecim, Weſtphalicas decem, Clivicas ſeu Marchicas ſex, Tranſiſalanas tres, Gueldricas ſeptem, Friſiacas tres. Lubeca, *Lubeck*, caput eſt totius Anzeatici fœderis. Habet autem junctas ſibi civitates Vandalicas quinque, Hamburgum nempe, Roſtochium, Wiſmariam, Stralſundam, & Luneburgum, ac præterea Pomeranicas, Stetinum, Anclamum, Golnoviam, Gripſvvaldiam, Colbergam, Stargardam, & Stolpam. Colonia Agrippina, *Cologne*, quæ an. 1481. Hanzeaticarum urbium numerum auxit, primaria eſt ſecundæ regionis civitas; habetque ſibi ſociatas urbes Clivenſes & Marchicas, Veſaliam, Duiſburgum, Emericum, Warburgum, Unnam, Hammam; tum Weſtphalicas, Monaſterium, Oſnabrugum, Tremoniam, Suſatum, Herfordiam, Paderborniam, Lemgoviam, Bilefeldiam, Lippiam, & Coſfeldiam; tum Gueldricas, Noviomagum, Zutphaniam, Ruremundam, Arenacum, Venloam, Elburgum, Hardervicum; & Tranſiſalanas, Daventriam, Campos, Zuvollam; ac denique Friſicas, Groningam, Bolsverdiam, & Staveram. Brunſuicum, *Brunsvvick*, primaria tertiæ provinciæ Hanzeaticæ civitas, habet ſub ſe urbes Saxonicas, Magdeburgum, Goſlariam, Embecam, Gottingam, Hildeshemium, Hannoveram, Uſam, Buxtehudam, Stadam, Bremam, Hammelam & Mindam. Gedanum, *Dantzick*, primaria Pruſſiæ civitas, habet ſub ſe Regiomontem, Calmariam, Torunium, Elbingam, Brunsbergam, Livonicas quoque urbes, Rigam, Dorpatum, & Revaliam. Eſt & in Norvegia Berga, *Bergues*, juris Hanzeatici. Vide quoque ſupra in voce *Hanſa*.

Hanax, vulgò *Hanax*, fluvius Africæ, oritur è vaſtis montibus in Abaſſinia, in confinio provinciarum Xaoæ & Ogge; auctusque undis alterius fluminis dicti Machi, Orientem verſùs excurrit

greſſit in regnum *Adel*, quod vulgò à Luſitanis appellatur regnum *Zeila*, cujus metropolim, dictam *Auca Gurrele*, prælabitur. Dicitur hic aquarum mole nihilo minor eſſe Nilo, & 600. milliа paſſuum curſu ſuo conficit; & quod Ægyptiis Nilus, id ipſum regno Adelis præſtat fluvius Haoax, teſte Iſaaco Voſſio.

Hapham, filius Hir. 1. Par. 7.

Haphnia, vulgò *Coppenhagen*, urbs eſt Selandiæ inſulæ & Daniæ regni primaria. Diſtat 9. leucis à Varingburgo in Boream Elſenoram versùs; fuitque obſeſſa per aliquot menſes à Rege Sueciæ hiſce poſterioribus annis, irrito tamen conatu. Dicitur etiam *Hafnia*. Vide ibi.

Haphra, qui & *Apries*, Ægypti rex.

Haphraaim, civitas in tribu Zabulon. Joſ. 19.

Haphſiba, mater Manaſſe regis. 4. Reg. 21. Lat. *Voluntas mea in ea*.

Happhim, filius Machir. 1. Par. 7.

Hapſelia, vulgò *Hapſel*, urbs Livoniæ, in Eſtonia provincia & Vickeslandia regiunc. ad ſinum parvum cognom. in ora maris Baltici. Antea Epiſcop. ſub Archiep. Rigenſi. 2. leuc. Suec. à Lehalio in Bor. 11. à Revalia in Occ. ſub Suecis.

Harad, ſive *Harada*, Fons, ſive locus in quo caſtrametati ſunt Iſraelitæ profecti de Sepher. Num. 33.

Haraja, pater Eziel. 2. Eſdr. 3.

Reges Angliæ.

Haraldus I. fil. nothus Canuti I. patri ſucceſſit in Anglia, excluſo Canuto II. filio ejus legitimo, quem Angli ſurrogatum ibant. Vitiis deditus, Canuti patris uxorem pepulit, ipſe ſubditis inviſus deceſſit, A.C. 1039. regni 4. Guil. Malmesbur. Polydorus Virg. & Chenius *hiſt. Angl.* Rogerus, &c.

Haraldus II. Anglorum rex, Comitis Godvvini filius, Toſto fratri regnum invidens, Haraldum Norvegiæ regem, ſpe regni prædæque, in fratrem commovit. Lloyd Electus poſt mortem Eduardi, qui Guilielmum Normannum hæredem dixerat, Haraldo Norvegiæ R. qui Eboracum obſidebat, victo à Guilielmo poſtea prælio ſuperatus & occiſus eſt. Anno 1066. Guil. Malmesbur. Pagis, &c.

Reges Daniæ.

Haraldus I. Daniæ R. pulſus è ſuis ob fidem, ad Ludov. Pium ſe recepit, an. 826.

Haraldus II. Chriſtianiſmum amplexus eſt, miro ferri candentis, ſine læſione geſtati, permotus. Apoſtolus totius Septentrionis, à Suenone fil. adhuc Ethnico, in prælio interemtus. Anno 980. regni 50.

Haraldus III. Suenonis hujus fil. Obiit an. 1076. regni 2.

Reges Norvegiæ.

Haraldus I. Rex Norvegiæ.

Haraldus II. ab Haraldo II. Anglo occiſus. Adam de Bremen, Ditmarus, &c.

Haran, civitas Meſopotamiæ, quæ & *Charran*.

Harbon, Celtarum rex ante Romam conditam.

Harbona, Eunuchus. Eſther. 1.

Harburgum, vulgo *Harburg*, opp. Duc. Luneburg. ad Albim fluv. 2. leuc. ab Hamburgo in Auſtr. 6. a Luneburgo in Occ.

Harcalo, veneficus, qui leones impunè attrectabat. Silius,

Harcalo non pavidus ſævas tractare leænas.

Harcurtium, vulgò *Harcourt*, oppidul. Normanniæ cum caſtro, in Ebroicenſi tractu, vix 5. leuc. ab Ebroico in Circ. 2. à Bellemontio in Bor. Hinc dicti Principp. Lotharingi, & Comes bello haud pridem percelebris. Vide *Harecortis*.

Harderovicum, urbs munita Geldriæ, in Velaviæ tractu, cum portu ſatis commodo, ad interiorem ſin. maris Auſtrini, Hanzeatica, cum Academia. 7. leuc ab Ultrajecto in Cæc. 6. à Daventria in Occaſum. Aliter *Hardebowes*, inter Arenacum & Campenam 5. leucis.

Harecortis, vicus quondam Galliæ, nunc caſtellum, inter Auturam & Ritelam fluv. ſive inter Luparias *Louviers*, & Teeboldi villam *Tibouville*, à Philippo VI. Rege A.C. 1338. in Comitatum evectum. Hodie *Harcourt* dicitur. Vide *Harcurtium*.

Hareflotum, & *Huneflotum*, duo caſtella Galliæ, ad os Sequanæ, hinc & inde poſita, illud in Caletis ad dextram *Harfleur*, hoc in Lexoviis ad ſiniſtram. *Honfleur*. Utrumque à *Fleat*, vel *Fleet*, quod ſinum maris & locum ad ſinum poſitum Germ. deſignat, Belgis *Vliet*, vel *Fleet*. Sinûs autem hujus maris ad oſtium Sequanæ meminit Fortunatus *Carmin lib.* 6.

Pervenit, quâ ſe piſcoſo Sequana fluctu
In mare fert juncto Rotomagenſe ſinu.

Vide Hadr. Valeſium *Not. Gall.* & infra in voce *Harflevium*.

Hareph, nomen viri. 2. Eſdr. 7.

Hares, nomen montis. 3. Eſdr. 8.

Hareth, nomen villæ. 1. Reg 22.

Harflevium, vulgò *Harfleur*, oppidum tractus Caletenſis, ad Sequanæ æſtuar. 3. leuc. ab Honflevio in Bor. vix 2. à Portu Gratiæ in Ort. Vide *Hareflotum*.

Harfordia, urbs Angl. ad Leam amnem, 15. mill. à Londino in Bor. Cantabrigiam verſus. Hinc Comit. Harfordienſis, inter Comit. Cantabrigienſem ad Boream & Midleſexiam ad Auſtr.

Harhur, nomen viri. 2. 1. Eſd. 2.

Harim, nomen ſacerdotis. 1. Par. 24.

Haringus Sifridi Sinnama, Friſo, JC. celebris, an. 1494. ſcripſit in titulos Juris Canonici & Civilis. Trithem. *de Script. Eccl.*

Hariph, filius Hur. 1 Par. 2.

Hariſtallium, ſeu *Heriſtellium*, locus celebris in hiſtoria Caroli Magni. Hodie adhuc locus *Herſtel*, ad Weſeram ſeu Viſurgim. Aliud eſt in eadem hiſtor. in ripa Moſæ fluminis, non procul Leodio. Fuit autem hoc villa publica; cujus amœnitate delectatus Pippinus, ibi & Palatium extruxit, & ſæpe commoratus, an & natus ibi & nutritus eſt: Unde *Heriſtallienſis* ſæpiſſimè ſcriptoribus dicitur. Vox Germanica eſt, & militarem manſionem, vel Domini ſtabulum deſignat. Hic hodie pagus eſt, qui nomen quoque retinet. Cum tit. Baroniæ, Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Harulphus, Abbas Flander, auctor vitæ Arnolphi Epiſc. Sueſſionenſis, & Gervini ſecundi Abbatis Ardemburgici. Obiit an. 1143. Mejerus *Annal. lib.* 4. Voſſ. *de H. L. lib.* 2.

Harlemum, civitas Borealis Hollandiæ munita & ampliſſima, eam *Sparnus*, vel *Spara* fluvius interlabitur: extructa creditur à Friſiis circiter annum 506. Ei, incolarum ſuorum teſtimonio, Typographicæ artis inventio debetur. Ferunt prope hanc urbem, vaccam depaſcentem gramina, in cavernam quandam incidiſſe, ac triduo pòſt in maris ſinu ei oppoſito verſus Orientem] oppido, repertam eſſe. Metel. Merc. A filio Ducis Albæ, poſt 8. menſium obſidionem capta, & miſerè devaſtata eſt primo bello Belg. Nunc ſubeſt Reip. Belgicæ. 5. leuc. à Lugd. Bat. in Bor. 3. ab Amſtelodamo in Occ. 1. ab ora maris Germ. 9. ab Ultrajecto in Circium. Ab ea lacus adjacens *Haerlemer Zée* dicitur. Ediderunt olim cives egregia fortitudinis ſpecimina, in expeditionibus ſacris. Vid. *Damiata*. Urbs hæc ſedes Epiſcopi an. 1559. à Philippo II. facta eſt, verùm mox Papatui Evangelium, jugo Hiſpanico libertas ſucceſſit. Vide Thuan. *Hiſtor.* Mejer. Guicciard. *deſcr. Belgii.* Hug. Grotium, *Annal. Belg.* Bentivolum, Stradam, de Metteren, &c.

Harlepolium, opp. Angliæ Bor. in ora littor. Diœceſis Dunelmenſis, 10. mill. Angl. à Dunelmo in Eur. 5. à confin. Eboracenſis prov. in Bor.

Harlinga, urbs Friſiæ Occ. poſt Leovardiam prim. munita & expugnatu difficilis, inundari enim circumjecta regio poteſt. Cum portu ſatis capaci in ora maris Auſtral. Sub Belgis fœderatis.

Harma, civitas in tribu Judâ & Simeon. Joſ. *cap.* 15. dicitur & *Sephath*.

Harma, urbs Bœotiæ Tanagricæ, Vide Steph. Erat autem locus columnis ſeptus, propter vatem Amphiaraum hiatu terræ ibi abſorptum, ita execrandus, ut fama ſit neque aves illis columnis inſediſſe, neque feras herbam attigiſſe in intercolumnio illo creſcentem. Sic dictus non à curru, ut volunt, ſed ab execratione. Id enim eſt Phœnicium הרמה *Harma*. Item vicus Atticæ, ubi Adraſtus confracto curru, operâ Arionis ſervatus eſt. Hinc Prov. *Ubi per Harma fulgur*, de iis quæ ſerò & rarò eveniunt.

Harmaſtis, urbs Aſiæ, in Iberia, quæ & *Armaſtica*, nunc Cori, totius Georgiæ prim. Sanſon.

Harmata, urbs Indica Steph.

Harmatelia, opp. Indiæ Brachmanum, ab Alex. M. captum. Diod. *lib.* 17. Hanc Trogus *lib.* 12. videtur Ambigeri regis urbem vocare. Circa Indi fluminis oſtia.

Harmatus, oppid. Troadis in Æolidis confin. in orâ contra Methymnam urb. Lesbi. Populi *Harmatopolitæ*. Straboni *Hermatus*, ut quidam volunt.

Harmodius, & *Ariſtogiton* Tyrannicidæ, à Leænâ inſigni meretrice, tam fideliter ſua voce damnari ſunt, ut illa, ne aliorum conjurationem retegeret, tortaque linguam dentibus præciſam in tyranni os expuerit. Plin. *lib.* . *cap.* 23. Vide *Ariſtogiton*.

Harmodius Leoreates, lib. o *de Legibus* in Phigaleâ citatur ab Athenæo *lib.* 9 & 11.

Harmonia, Martis & Veneris filia, Cadmi uxor, cui Vulcanus pulchrum, ſed exitiale monile dedit, eò quòd ex conjugis adulterio fuiſſet propagata. Vide *Cadmus*.

Harmonides, Trojanus, quem præcipuo quodam amore Minerva dilexit, ideoque nihil eum fugit, quod fabrili arte effici poſſet. Is inter alia naves Alexandro ædificavit, malorum omnium, quæ Trojanis contigerunt, caput. Hom. *Iliad.* 5.

Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο, τέκτονος υἱὸν
Ἁρμονίδεω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα ἔργα
Τεύχειν, ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
Ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἐΐσας
Ἀρχεκάκους, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο.

Harmoſtes, apud Polyænum *lib.* 2. videtur à Vulteio & Caſaubono pro nomine proprio accipi: ſecus ſentiente Jano Gebhardo, qui opinatur officii nomen eſſe. Quis verò ſit *Harmoſta* Lacedæmoniorum, docere idem ait Diodorum Siculum *lib.* 13. *p.* 366. *pr. Edition. Henrici Stephani.*

Harmoſynas Heſychius: Ἁρμόσυνοι, ἀρχή τις ἐν Λακεδαίμονι, ἐπὶ τῆς εὐκοσμίας τῶν γυναικῶν.

Harnapher, fil. Suphæ. 1. Par 7. Lat. *ira tauri*, vel *ira creſcente*.

Harode, nomen civitatis. . . . Lat. *tremefactus*, vel *ſtupefactus*, vel *calоris*, aut *ira abundantia*.

Haronaph

Haramaph, fil. Jedajah. 2. Eſdr.3. Lat. *deſtructio, ſeu anathema eris.*

Hareſeth, nomen civitatis. Judic. 4. Lat. *artificium*, vel *aratura*, ſive *teſta*, aut *ſilentium*, vel *ſurditas*, aut Syriacè *ſylva*.

Harpadium, vulgò *Arpaja*, opp. Hirpinorum, in Campaniæ confin. ubi *Furcæ Caudinæ*, inſigni Romanorum ignominia nobiles, quorum legiones hic ſub jugum miſere Samnites. 4. m. paſſ. ab Avella intra montes.

Harpagium, opp. juxta Parium, unde raptus Ganymedes. *Harpagia* pl. num. Steph.

Harpagus, dux Cyri, interiorem Aſiam ſubegit, poſtquam Aſtyages ipſi filium membratim diſcerptum comedendum propoſuerat, eò quòd Cyrum, quem exponere juſſus erat, in vita conſervaſſet. Herodot. *l.* 1. & 2.

Harpagus, fluv. circa Colchidem regionem, Diodoro *lib.* 14. fortè idem cum Harpato Xenophontis.

Harpalus, cui Babyloniæ theſauri commiſſi ab Alexandro fuerant, deſperans Regis ex Indiâ reditum, lapſus eſt in luxuriam ac contumelias mulierum nefandas. Reverſo Alexandro, cùm audiſſet multos Satraparum pœnas delictorum dare, metuens Regis juſtam iram, contractis ſex millibus mercenariorum, navigavit Athenas, populo ſupplex. Inde ab Antipatro & Olympiade expoſtulatus corruptis oratoribus evaſit Tænarumque profugit, ubi à Thimbrone quodam amico clam trucidatus eſt. Vide Diod. *l.* 17. *fol.* 619 & 620. Plut. *in Phoc.*

Harpalus, nomen prædonis, Cic. *lib.* 3. *de Nat. D.* Hic Diis illudebat, quòd in tantâ fortunâ tam diu viveret.

Harpalus, Cyclum 8. annorum, à Cleoſtrato excogitatum correxit, alio 9. annorum ſubſtituto: in quo cùm nævos quoque deprehendiſſet Meton, fil. Pauſaniæ, Enneadecaeteridas ſuas, *Aureum numerum* vulgò dictum, invenit. Feſt. Avien. Diod. Sic. *l.* 12.

Harpalyce, Lycurgi filia venationibus dedita, quæ cùm patrem ſenem à Getis captum ſenſiſſet, collectâ confeſtim multitudine, celeriùs quàm de fœminâ ſperari potuerit, illum armis & robore liberavit: Virgil.

— — Vel qualis equos Threiſſa fatigat
Harpalyce, volucremq; fugâ prævertitur Hebrum.

Item virgo quædam, quæ, cùm Iphiclum ardentiſſimo amore deperiret, ſpreta, & dolore animi confecta interiit, à quâ & canticum quoddam *Harpalyce* dicebatur. Turneb. *Adverſ.* 10. 11.

Harpalycea, civitas Phrygiæ. Steph.

Harpaſa, Aſiæ opp. in Caria, ubi cautes ingens digito mobilis: eadem, ſi toto corpore impellatur, reſiſtet. Plin. 2. 96. Ad Harpaſum fluvium.

Harpaſus, Cariæ fluv. Plin. Liv. Steph. *Daphnus* Apollonio, teſte Rhodigino *lib.* 29. *c.* 27. Ejus mem. Qu. Smyrnæus. *l.* 10.

Ἁρπασοιο ἀμφὶ ῥέεθρα ...

Harpe, una ex præcipuis Amazonum, auxilio apparens Æetæ, Colchorum Regi, contra Perſen. Val. Flacc. 6. 275.

Harpe, enſis falcatus, quo Mercurius uſus fertur, in occidendo Argo illo centoculo, & Perſeus in amputando Meduſæ capite. Lucan. *lib.* 9.

Et ſubitus præpes Cyllenida ſuſtulit Harpen,
Harpen alterius monſtri jam cæde rubentem,
A Jove dilecta fuſo cuſtode juvenca.

Ovidius *Met.* 5.

Vertit in hanc Harpen madefactam cæde Meduſæ.

Harpinnates, fluv. Peloponneſi, per Elidem fluens, & Harpinnum opp. alluens.

Harpis, Myſiæ infer. urbs ad Lycoſtoma, Iſtri oſtium. Ptol.

Harpocras, magnæ gratiæ apud Claudium Imperatorem, cui lecticâ per urbem vehendi, ſpectaculaque publicè edendi jus tribuit. Suetonius *cap.* 28.

Harpocrates, ſimulacrum in ſacris Iſidis & Serapidis erat, quod digito labiis impreſſo admonere videbatur, ut ſilentium fieret. Hunc Ægyptii ſilentii Deum eſſe volebant, fil. Iſidis, poſt mortem Oſiridis natum. Revera autem Græcus Philoſophus fuit Harpocrates, cujus eruditio ac præcepta eò maximè tendebant, ut ſilentium præciperet, & omnibus rebus anteponeret. Hinc *reddere Harpocratem* (ut monet Eraſmus *in adagiis*) proverbialiter dictum pro *mutum facere*. Catullus *Epigr.* 75.

— — Et patruum reddidit Harpocratem.

Hujus meminit Ovidius, nomine prætermiſſo, cùm Deos Iſidis comites dinumerat,

Sanctaq; Bubaſtis, variisq; coloribus Apis,
Quiq; premit vocem, digitoq; ſilentia ſuadet,
Siſtraq; erant, nunquamq; ſatis quæſitus Oſiris.

Harpocratis Dei pridem effoſſa eſt imaguncula ex Mutinenſibus ruinis, quæ ita erat efficta. Puer erat imberbis, nudus, qui dextrâ indice os obſignabat, ſiniſtrâ verò deorſum extenſâ ſuſtinebat cornucopiæ ſurſum ad aurem pertingens, frugibus refertum, inter quas eminebat nux pinea. Dei verò caput mitrâ Ægyptiacâ redimi videbatur, aut aliquantulum in altum erecta, deſinebat in duas quaſi volucres. Ei Deo lentes & primitiæ leguminum offerri ſolebant. Illi etiam perſeam arborem dicavit Ægyptus, quòd ejus arboris frondes linguæ, fructus autem cordi ſit quàm ſimillimus, Natalis Comes, Roſſæus *Myſtagog.* Cartarius *de Imag. Deorum.*

Harpocration, qui *Ælius* vocabatur, profeſſione Sophiſta fuit; præter alia commentatus eſt de iis, quæ à Rhetoribus ignorantur; ad hæc de agminum ordinibus, qui apud Xenophontem; item librum, quòd ementita ſit Herodoti hiſtoria, ſive, ut Græca retineam, *περὶ τοῦ κατεψεῦσθαι τὴν Ἡροδότου ἱστορίαν*, Auctor Suidas: qui quatuor Harpocrationes ponit: unum Argivum, Philoſophum Platonicum, è quo Stobæum eclogas ſuas congeſſiſſe, Photius teſtatur *in Bibliothecâ*: alterum prænomine Cajum: Tertium Ælium, de quo dictum: quartum Valerium, rhetorem Alexandrinum, auctorem Lexici in decem oratores. Vide Mauſſacum *in Harpocrationem.*

Harponium, opp. Lucaniæ. Vide *Arponium.*

Harpyia, urbs Illyriæ juxta Encheleas. Steph.

Harpyiæ, Ponti ac Terræ filiæ, teſte Servio, unde in inſulis habitant, partem terrarum, partem maris tenentes. Valer. Flacco, Typhone genitæ ſunt. Sic dictæ ſunt *ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν*, i. e. *à rapiendo.* Quam etymologiam confirmat Virgilius *Æn.* 3.

At ſubitæ horrifico lapſu de montibus adſunt
Harpyiæ, & magnis quatiunt clangoribus alas,
Diripiuntq; dapes. —

Itemque Horatius,

Vellem, ait, Harpyiis gula digna rapacibus.

Heſiod. *in Theog.*

— Ἠ δ' ὠκείας τέκεν Ἶρεν,
Ἠϋκόμους θ' Ἁρπυίας Ἀελλώ τ' Ὠκυπέτην τε.

Et alibi alludens ad etymon,

Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο.

Etymologus: *Ἅρπυιαι ...* Volatiles autem fingebantur, auribus urſinis, corpore vulturino, vultu virgineo, manibus uncis. Virgilio tres fuerunt, *Aëllo, Ocypete, Celæno*, quæ Homero *Podarge*, et qua Zephyrus Achillis equos Balium & Xanthum genuerit. Exegerunt autem eas Boreadæ, per Ægæum Siculumque mare, ut ſcribit Pherecydes, perſecuti uſque ad *Plotas* inſulas, quas Homerus *Calynas* nominat. Inde Boreæ filii ab Iride admoniti, ſeu ut alii, à Mercurio, reverſi ſunt, unde Inſulæ *Strophades* ſunt appellatæ. Illæ verò in ſpecum Cretæ ſe fugâ proripuerunt. *Mythologiam* earum habes apud Cæl. Rhod. 29. 27. Sidonius Apollinaris *ep.* 7. Harpyias vocat ſanguinarios pecuniæ raptores & exactores, Plutarchus earum nomine fœneratores intelligit, in *Lucullo*. Apuleius mulieres malas, &c. Vide *Phineum*, & Voſſ. *de Theol. Gent.* 3. 99.

Harria, ſeu *Harrlandia*, prov. Eſtoniæ, in ora littor. Sinus Finnici, ubi Revalia, totius Eſtoniæ caput, ſub Suecis.

Harſa, nomen viri. 1. Eſdr. 2. Lat. *artificium*, vel *aratura*, ſive *teſta*, aut *ſilentium*, vel *ſurditas*: aut Syriacè *ſylva.*

Hartmannus, Rodolfi I. Imper. filius, an. Chr. 1281. circa natalem Domini, apud trajectum Confluentiæ Helveticæ naufragium paſſus & merſus eſt. In adyto ſummi templi Baſileæ, cum matre, Anna Hochbergia, ſepultus. Chriſt. Urſtiſius *Epit. hiſt. Baſil. c.* 8.

Hartmannus Scedelius, Norimberg. auctor Chronologiæ Imperatorum, Regum, Paparum, &c. uſque ad an. 1492. Vulgò *Chronicon Norimbergenſe* dicitur. Voſſ. *de H. L. lib* 3. *c.* 6. Item Annalium conditor, Stumpf. *in Comment. rerum Helvet.*

Hartzeroda, potius *Hatzkeroda*, caſtr. Princip. Anhaltini, ad Selkam amnem, 12. mill. p. à Northuſia in Cæc. Magdeburgum verſus. Sedes unius è 5. Principibus Anhalt. dominum nacta Chriſtiani Bernburgici an. 1630. mortui filium minorem natu Fridericum, qui Chymiæ ſtudio & peregrinationibus delectatus, ex Johanna Eliſ. Naſſovia ſuſcepit Wilhelmum. V. Spener. *Syll. Gen. Hiſt.*

Harvada, fluv. regni Mogororum. Natal. Metel.

Harudes, pop. Transrhenani, in Gall. Celticâ, circa fines Sequanorum, ac Heduorum, ab Arioviſto, Germanorum rege, tranſportati. Hos Jucundus Veronenſis Conſtantienſes interpretatur, ac totum eum tractum intelligit, qui illis trans Rhenum & lacum Acronium eſt ſitus; ubi Buchornum, Merſburgum ac Uberlinga nunc poſitæ ſunt. At eum falli longiſſimè Ptolomæus *lib.* 2. *cap.* 11. arguit, qui *Charudes* non longè à Cimbrica Cherſoneſo ponit ac dicit Phunduſiis magis orientales eſſe.

Harvicum, opp. munitum Angl. cum portu percapaci, *in Eſſexia*, in ora Oceani Germ. ubi Stura fluv. in eum ſe exonerat, prope confin. Suffolciæ.

Harum, i. e. *inciſus*, ſive *auratus*, aut *ſollicitus*, ſive *trituratus.* Pater Meſſalemeth matris Amon regis Judæ. 2. Reg. 21.

Haſaba, fil. Zorobabel, fil. Phadajah. 2. Par. 3. Lat. *numeratio*, ſive *æſtimatio*, vel *cogitatio*, aut *artificium*, vel *feſtinatio*, aut *ſilentium in eâ.*

Haſabia, filius Amaſiæ. 1. Par. *cap.* 6. Princeps fuit Levitarum. 2. Par. 35.

Haſael, vel *Hazael*, rex Syriæ. 2. Reg. 8. Lat. *videns Deum.*

Haſar-moth, fil. Jectan. Gen. 10. Vide omnino Bochart. *Phaleg.* 2. 17. Lat. *atrium mortis.*

Haſar-ſuhal, civitas. 1. Par. 4. i. e. *atrium*, vel *fœnum vulpis*, aut *fœnum ſemita.*

Haſar-ſuſim, i. e. *atrium*, vel *fœnum equorum*, nomen civitatis. 1. Par. 4.

Haſaſon-thamar, Lat. *glarea*, ſive *lapillus commutationis*, vel *diviſio*, ſive *ſagitta palmæ*, id eſt, *dactyli*, nomen oppidi, quod & *Engaddi*, 2. Par. 20.

Hasbadana, i. e. *feſtinans*. aut *cogitans judicium ſuum*; ſive *ſilens*, aut *computans judicium ſuum*, nomen viri. Neh. 8.

Hasbania, vulgò *Haſpengavv*, regio Brabantiæ, in dit. Leod. inter Arduennam & Brabantiam: ſeu inter Trajectum Tungrorum, ad Moſam ac Ripariam, frumenti ferax. In ea olim Comitatus quatuor, unde non mediocris tum amplitudinis fuiſſe colligitur. Ejus caput *Fanum S. Trudonis*, Baudrand. Ad torrentem Ciſindriam. Ibidem Molanus Belſiam opp. Epiſcopo Leodienſi ſubjectum, vulgò *Belſen* aut *Wilſen*: item Tenas, vulgò *Tienen*, Gall. *Tillemont*, ac Trajectum ad Moſam alii collocant. Gallis regio *Hasbaigne* dicitur: unde *Ville en Hesbain*, locus non procul ab Hojo, inter Moſam & Brabantiam Gallicam. Nomen accepit à fluvio Hasba, vulgò *Haſpen*, qui inter Landas & Tenas medius decurrens, alluit vicos præ cæteris duos, alterum *Cis-Hasbam* à ſitu dictum, German. *Neer-Heſpen*, alterum *Trans-Hasbam*, Germ. *Over-Heſpen*. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Hasbata, prov. Fezzæ regni, magis in Bor. tendens, verſus Fretum Herculeum, ubi urbes Tingis, Cepta, & Arzilla.

Haſcora, ſeu *Eſcura*, prov. regni Marochii inter prov. Duccalam ad Bor. Marociam ad Merid. Tedleſam ad Ortum. Ejus urbs præc. *Elmadina*.

Haſdrubal, vide *Aſdrubal*.

Haſebiah, fil. Merari. 1. Par. 9.

Haſebna, nomen viri. Neh. 10.

Haſebnia, nomen viri. Neh. 9.

Haſebonias, nomen viri. Neh. 3.

Haſelia vallis, vulgò *Hasli-land*, tractus terræ in vet. pago Tugino, in Helvetia; cujus incolæ, ſecundùm Guillim. p. 330. ex Friſia Orient. & urbe Haſſelinga, quæ in Weſtphalia, aut potiùs Haſſelio opp. ad Viadrum fluv. finibus Friſiæ Occ. prov. Tranſiſalanæ, Reſſio Ductore huc delati. *Haſeliam* de ſe vallem conſtruerunt. Liberi & fortes, cum tribus pagis vetuſtiſſimis, Guidone Duce, rogatu Pontificis, in Italiam transgreſſi, bello Saracenico urbi Romæ fortem fidamque navarunt operam, multis proin immunitatibus à Ludovico Pio Imp. donati. Bernatibus ſeſe junxere, circa A. C. 1291. in quorum ditione hodieque degentes, Ammanneum ſeu Præfectum habent ex ſuo corpore, qui à Senatu Bernenſi ad id munus deligitur, illique rationem reddit. Simlerus *deſcr. Helv.* Job. Bapt. Plantinus. *Helv. Antiq. & Nov. &c.* Fontem in hac valle, in monte, *Engſtlen* nominato, haud procul ab Arolæ fontibus, memorat Suicerus *deſcr. Helvet.* qui nullo anni tempore fluere conſuevit, præterquam Julio, Junio & Auguſto menſibus, cùm pecora & armenta ibi paſcuntur, fluitque certis tantùm horis, manè & veſperi, quando ad potum pecora aguntur: In hunc ſi quid impuri immittas, evaneſcit, nec aquæ, niſi poſt aliquot dies, redeunt.

Haſem, id eſt, *ſilentium*, vel *feſtinatio eorum*, nomen viri. Nehem. 7.

Haſergadda, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15. Lat. *atrium hædi ejus*, vel *felicitatis ejus*; aut ex Ebræo & Syro, *atrium inciſionis*, vel *ſciſſura*.

Haſer-ſuſa, civitas in tribu Simeon. Joſ. 19. quæ & *Haſerſuſim*.

Haſerim, i. e. *atria*, ſive, *veſtibula*, aut *ſagitta excelſa*, civitas in dorſo montis Seir, inter Ægyptum & Chananæam Deut. 2. Alias *Haſeroth*.

Haſeroth, nomen eremi, per quam tranſierunt Iſraëlitæ aſcendentes in terram Chanaan ex Ægypto. Deut. 1.

Haſim, i. e. *tacentes*, ſive *feſtinantes*, aut *ſilentium*, vel *feſtinatio maris*, nomen viri. 1. Par. 7.

Hasla, oppidum Alſatiæ inferioris, ad Bruſſalium fluv. Metel.

Haſnonium, vulgò *Haſnon*, vetus Cœnobium ac illuſtre, ante annos 1000. conditum, ad fluv. Scarpum, in Atrebatibus, pagoque Auſtrebanto, qui olim Comitatu Atrebatenſi contentus, nunc Hannoniæ attribuitur. Dictum eſt à vico vel villa Haſnone, vel Haſnonio, & ſuum ibi Advocatum, ſuum theſaurum, ſuam Bibliothecam habuit. hodieque ſecundo eſt inter Hannoniæ Abbatias loco. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Haſom, i. e. *ſilentium*, vel *feſtinatio eorum*, nomen viri. Eſdr. 10.

Haſor, civitas regni Jabin Chananæorum regis, quæ & *Heſron* dicitur. Joſ. 11.

Haſpahanum, in prov. Perſiæ *Hyerach*. Quibuſdam *Hecatompylos* antiq. ferè media inter Tabriſium ad Bor. & Armuzium ad Auſtr. Vide *Aſpachan*.

Haſra, pater Thecuæ, patris Sellum, mariti Oldæ prophetidis. 2. Par. 34. Lat. *defectus*, ſive *deficiens*.

Haſſelt, oppid. Epiſc. Leodienſis, Demeræ fluv. ſiniſtræ ripæ inſiſtens. Metel.

Haſſemon, civitas tribûs Judæ. Joſ. 15.

Haſſi ſeu *Baſſi* quibuſd. pop. Flandr. ubi nunc *la Baſſée*, in conf. Arteſiæ, opp. aliàs munitum, 5. leuc. ab Atrebato in Bor. Sub Gallis.

Haſſia, regio Germaniæ, in circulo Rheni, quam habuerit originem, non conſtat, niſi quòd ferunt, à monte quodam cognomine eam appellari, qui quo loco ſitus ſit, non reperitur. niſi is forte ſit, qui in Geldriæ urbe Noviomago extat, quod quidem à re non uſque adeò alienum videtur. Referunt enim nonnulli Battonem quendam, regis Cattorum filium, qui Noviomagum auxerit, reſtaurarit, ac mœnibus cinxerit, Heſſum filium habuiſſe, qui favore ac amore patrii ſoli ei loco ſuum nomen communicarit, unde etiamnum *Heſſius mons* dicitur: Beatus Rhenanus *rerum Germanicarum lib.* 1. aliud ſentit: arbitratur enim advenam Heſſorum nationem ex ulteriore Germania Cattorum veterum ſedes occupaſſe, qui vel bellis erant abſumpti, vel cum Alanis in Hiſpaniam, cum Alemannis in Martianam ſylvam conceſſerunt. Hi itaque Heſſi Cattorum regioni nomen ſuum, ſi Rhenano credimus, indiderunt. Haſſiæ limes Occiduus eſt Rhenus, ad Ortum Thuringiæ ac Saxoniæ contigua eſt, in Septentrione Brunſuicenſi ducatui ac Weſtphaliæ contermina eſt. Meridionale latus Franconia excipit. Longa eſt ab Oriente in Occidentem, milliaribus Germanicis 33. cum dimidio: Lata autem ex Auſtro in Boream milliar. German. 23. & quarta parte: Continet Heſſicum ſolum, complura in ſe dominia ac dynaſtias, Rheingoviam, Occidentalem ſylvam, vulgò *WeſterWald*, Wedderavv, Comitatum Anaſinum, vulgò Naſſovienſem, Konigſteinenſem, Hanavvenſem, Iſenburgenſem, Waldekenſem, ac pleraque alia dominia. Hæc regio quondam Comitatus, nunc verò Landgraviatus titulo decoratur, cujus præcipuæ urbes ſunt Marpurgum & Caſſula. Metel. Baudrando habet Wetteraviam ad Occaſum, Weſtphaliam ad Septentrionem, Franconiam ad Meridiem, & Thuringiam ad Ortum. Sub duobus Principp. Caſſellenſi, qui majorem partem, & Darmſtadienſi, qui min. conſecutus eſt. Origo familiæ è Ducibus Brabantinis, inter quos Henricus II. Magnanimus, filius Henrici Probi, nepos Godofridi III. qui in cunis prolatus hoſtes vicit, pater fuit Henrici III. qui Brabantini, & Henrici alterius, qui *Haſſiaci* rami, auctores fuere: quorum hic cognom. Puer, Paderbornenſem & Moguntinum excommunicationis fulmen in ſe nequicquam ſtringentes, vicit, mortuusque anno Chr. 1308. tres filios reliquit, quorum Otto principatum ad Lanum, Johannes Caſſellas, & Ludovicus Marpurgum habuit: Fratribus ſuperſtes Otto anno Chr. 1311. jus primogenituræ in familiam introduxit, à Moguntino poſtea quoque excommunicatus. Obiit anno Chr. 1326. pater Henrici Ferrei ſeu Magnanimi, qui à factione, cui à ſtella nomen, *Sterner*, mire exagitatus, hæredem habuit ex fratre Ludovico nepotem Hermannum, Principem doctiſſimum: cui morienti anno Chr. 1413. ſucceſſit fil. Ludovicus cognom. Mitis, qui non exiguæ in Imperio auctoritatis, Cæſareum tamen poſt Albertum II. diadema recuſavit: titulum contrà Comitis Ziegenheinæ & Niddæ, ultimo Comitum Johanne extincto anno Chr. 1453. aſſumſit. Pater Ludovici Pii, qui Caſſellas, & Henrici, qui Marpurgum tenuit, illum enim hic ad diviſionem adegerat, unde bellum. Ex his Henricus an. Chr. 1479. ſocero Comite Cattimelibocenſi mortuo, hunc Comitatum nactus eſt. Ludovicus verò anno Chr. 1471. extinctus, genuit Guilielmum, patrem Philippi Magnanimi: qui bello Smalcaldico celebris, obiit anno Chr. 1567. Princeps celſi & ingentis animi Thuano vocatus. Ei, ex Chriſtina Saxonica, nati Guilielmus, Caſſellanam: Georgius verò Darmſtattinam lineam, orſi ſunt. Vide ſuo loco, & plura de Sereniſſ. hac familia apud Phil. Jac. Spenerum *Syll. Geneal. Hiſtor.* Cœterum *Haſſia Caſſelenſis* Landgravio ſubſunt Haſſia propria, ubi Caſſelæ, Comitatus Zigenemenſis, Abbatia Heroſeldenſis, pars Orientalis Comitatus VValdeccenſis, pars Borealis Principatus Marpurgenſis, quatuor Præfecturæ Comitatus Scaumburgenſis, in Weſtphalia, prope Mindam, & Smalcalda urbs Principatus Hennebergenſis, cum aliquot locis Veteraviæ.

Haſſia Caſſelenſis urbes.

Caſſela, *Caſſel.*	Rotenburgum, *Rotenburg.*
Eſcuvega, *EſchWege.*	Smalcalda, *Smalkalden.*
Heroſelda *Hirſchfeld.*	Waldeccum, *Waldeck.*
Marpurgum, *Marpurg*	Zigenemium, *Ziegenhaim.*

Haſſia Darmſtadienſis Landgravio ſubſunt pars minor ſeu Auſtralis Principatus Marpurgenſis, ubi Gieſſa ac Butzbachium, & Geravia, ubi Darmoſtadium.

Haſſub, filius Ezricam. 1. Par. 9. i. e. *æſtimatus*, aut *numeratus*, ſive *cogitatio*, vel *artificium*.

Haſta, vel *Aſta*, opp. in extremis Italiæ finibus circa Japygium promuntorium. Claud. *De 6. Honorii conſul.*

—— *Nec plus Pollentia rebus*
Contulit Auſoniis, aut mœnia vindicis Haſtæ.

Haſta, regiæ olim dignitatis inſigne, Juſtinus *lib.* 1. cujus traditione quoque feuda collata ſunt, ſicut poſteri virgâ, feſtucâ, baculo prioris vice uti cœpere. Hinc & ferula, camboca, pedum, baculus paſtoralis, muneris inſigne, quod non Abbates modò, ſed ipſi etiam Romanorum Pontifices aliquando gerunt. Namque

In baculi formâ Præſul datur hæc ſibi norma,
Attrahe per primum, medio rege, punge per imum,
Attrahe peccantes, rege juſtos, punge vagantes:
Attrahe, ſuſtenta, ſtimula, vaga, morbida, lenta.

Vide in *Fiſtuca*, &c. *Haſta pura*, quæ a Catone *Donatica* dicitur, fortitudinis apud Rom. præmium fuit: *Pura*, quia ſine ferro, cùm honoris ergò, non pugnandi cauſâ daretur. Polybio γαῖσον: Aliis *Graminea*, ut Turnebus exponit *Adverſ. lib.* 29. *cap.* 1.

Haſub, nomen viri. 2. Eſdr. 13.

Haſum, nomen viri. 1. Eſdr. 2. Vide *Haſom*.

Haſupha, nomen viri. 1. Eſdr. 2. i.e. *exhauſta*, vel *nudata*.

Haterius Agrippa, Senator ſub Tiberio, inviſus, quia ſomno aut libidinoſis vigiliis marcidus, & ob ſegnitiem, quamvis crudelem Principem non metuens, illuſtribus viris perniciem inter ganeum ac ſtupra meditabatur. Tacitus 6. 4.

Haterius Antonius, avitas opes per luxum diſſipavit, cui tamen Nero annuam pecuniam ſtatuit. Tacit. 13. 34.

Haterius, prænomine *Quintus*, familiâ Senatoriâ, promptus & popularis orator; qui cum ad 90. prope annum ſummo honore perveniſſet, obiit Lentulo Getulico, Cajo Calviſio Coſſ. fine anni, de quo vide Tacit. 4. 61. & Senecam Patrem.

Hathath, filius Othoniel. 1. Par. 4. Lat. *contritio*, vel *timor*.

Hatil, nomen viri. 1. Eſdr. 2. Lat. *peccati ululatio*.

Hatipha, nomen viri. 1. Eſdr. 2. Lat. *rapina*, ſive *peccati coma*, aut *reliquia*.

Hatita, nomen viri. 1. Eſdr. 2. Lat. *peccati declinatio*.

Hattemum, urbs Geldriæ ad Iſalam fluv. Metel.

Archiepiſcopi Moguntini.

Hatto I. Archiepiſcop. Moguntinus, poſt Sunzonem, an. 891. Literatus & Literatorum fautor. Ei Hubaldus Benedictinus, de Muſica tractatum, dedicavit. Obiit an. 913. Otto Friſing. *lib.* 6. *cap.* 15. Rhegino, Annales Fuld &c.

Hatto II. primò Abbas Fuldenſis, dein poſt Guil. Saxonem, ut Morerius habet, Moguntiæ Archiepiſcopus fuit, cujus tempore maxima graſſabatur in terris fames. Videns igitur ille pauperes inediâ & fame premi, convocavit in horreum plurimos, & concremavit eos. Hæc enim crebrò uſurpabat verba; *Non differunt*, inquit, *hi a muribus, qui frumentum comedunt, ad nihilum utiles*. At Deus tantam tyrannidem multam non dimiſit. Præcepit namque muribus, ut catervatim illum invaderent, ac diu noctuque affligerent, atque vivum devorare feſtinarent. At ille in turrim ſe recepit, putans ſe tutum fore à morſibus murium, quod tamen ei minimè profuit. Nam venerunt mures innumeri per Rhenum flumen natantes, executuri judicium Dei juſtum, quod miſer agnoſcens, tandem inter mures interiit, cujus quoque nomen parietibus ac tapetis prorſus abraſerunt. Vide doctiſſimum Wendelinum hiſtoriam hancce latè confirmantem, *in Admirab. Nili cap.* 21. Cognom. ei *Bonoſus* fuerat, obiit anno 968. Morer.

Hattus, filius Semeiæ. 1. Par. 3. Lat. *peccatum derelinquens*.

Havana, portus celeberrimus & capaciſſimus Cubæ Inſ. verſus Boream, è regione Capitis Floridæ, ubi appellunt claſſes Hiſpan. Adjacet oppidum permunitum cognom. cum valido præſidio & arce Hiſpan.

Havelberga, urbs epiſcop. ſub Metrop. Magdeburg. in dit. Elector. Brandeburg. ad Havelam fluv. qui uno mill. infra in Albim cadit, 10. leuc. infra Magdeburgum in Boream, 8. à Brandeburgo in Ortum.

Havoth-jair, villæ Jaer ſexaginta in Hermon monte & Galaad. Num. 13. Lat. *oppida illuminationis*, vel *annunciationes luminis*.

Hauſtenes, Beſſo, conjurationis in Darium particeps: idem Beſſi oppreſſor cum aliis; neque Alexandro Magno fidus. Quippe defecit cum Spitamene ac Cathene; & poſtea captus eſt à Macedonibus. Curt. 8. 27.

Haymo Floriacenſis, Monachus Anglus, circa an. 1020. Auctor hiſtoriæ, à Juſtiniano Imper. uſque ad Carolum M. à Guil. Malmesburienſi, in epitomen redactæ, &c. Item, auctor libri de miraculis S. Germani, ſub Carolo Calvo. Item, Archidiaconus Cantuar. An. 1054. Inter alia, *de Martyribus* ſcripſit, & *de memoria rerum Chriſtianarum*, *libb.* 10. Item ex Anglo-Saxonum genere Monachus Benedictinus, ex Abbate Hirsfeldenſi, Epiſc. Halberſtadienſis, Alcuini diſcipulus: Rabano Mauro contemporaneus, Bedæ frater, ſeu conſanguineus: Germanus quibuſdam. *Sagaciſſimus divinarum literarum interpres*, Trithem. Auctor fuit Commentar. in Scripturam & Homiliarum, in Evangelia Dominic. Obiit an. 853. Sigebert. *cap.* 153. *de Viris Illuſt.* Vide & *Aimonius*.

Haympurgum, urbs Carinthiæ, ad Dravi fluv. ripam, emporio ac mercatu felix. Metel.

Hazael, vide *Haſael*.

Hazia, nomen viri. 2. Eſdr. 11. i. e. *Videns Dominum*.

Hazir, nomen viri. 2. Eſdr. 10. Lat. *porcus*, aut Syriacè *converſus*, vel *reverſus*.

HE.

Hebal, vel *Ebal*, filius Jectan. Gen. 10. Eſt & mons contrarius monti Garizim, ultra Jordanem, in terra Canaan, non longè ab Hierichunte, in quo altari constructo poſuit Moſes maledictiones, Joſeph. *Ant.* 4. 6. Cavernoſus & voraginoſus, terræ motibus obnoxius. In tribu Ephraim.

Hebdomas major, veteribus dicta eſt, quæ Dominicam palmarum ſubſequitur, & Paſcha immediatè præcedit. Vide Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archaol.*

Hebdomum, ſuburbium Byzantii ab eo 7. m. p. diſtans.

Hebe, filia Junonis, abſque patre, Dea Juventutis. De cujus ortu hujuſmodi refertur fabula. Apollinem, cùm Junoni novercæ convivium in patris ſui domo paraſſet, inter alia lactucas agreſtes ei appoſuiſſe, quas cùm Juno avidè comediſſet, cùm antea ſterilis eſſet, prægnans effecta eſt, peperitque Heben, quam poſtea Jupiter, ob formæ elegantiam, poculis ſuis præfecit; Verùm cùm, Jove apud Æthiopas cœnante, Hebe pocula illi adminiſtrans, perque lubricum minus cautè incedens, cecidiſſet, revolutiſque veſtibus obſcœna ſuperis nudaſſet, ab officio eſt amota, ejuſque locò Ganymedes ſubrogatus: Hæc Servius. Homerum autem ex Jove eam conceptam eſſe tradit, neque omnino ab officio remotam, ſed cæterorum Deorum pincernam fuiſſe, Ganymeden verò ſolius Jovis. Hæc poſtremò Herculi nupſit, in Deorum numerum relato, cujus etiam precibus adducta Jolaum Iphicli filium florenti ætati reſtituit. Ovid. *Met.* 9

Hoc illi dederat Junonia muneris Hebe.

Val. Flacc. *lib.* 8. *Verſ.* 231.

Seu cum cæleſtes Alcida viſere menſas
Jam vacat, & feſſum Junonia ſuſtinet Hebe.

Juvenalis,

Nec puer Iliacus, formoſa nec Herculis uxor.

Cic. *lib.* 1. *Tuſcul. Qu.* *Quo pacto*, inquit, *Hebe Junonis filia dicitur? quoniam e feliciſſimâ aeris temperie omnia herbarum, arborumque genera pullulant, & pubeſcunt.* Propert. 1. 13.

Nec ſic cæleſtem flagrans amor Herculis Heben,
Senſit in Oetæis gaudia prima jugis.

Juventa Latinis dicta. Ovid. *lib.* 1. *De Ponto*,

Nectar & Ambroſia latices: epulaſque Deorum
Det mihi formoſâ gnava Juventa manu.

Ganymeda etiam priſcis dicta, ut ſcribit Pauſan. *in Corinthiacis*, qui templum illi à Corinthiis extructum refert. Catullus *ad Manlium*,

Pluribus at cæli tereretur Janua Divis:
Hebe, nec longâ virginitate foret.

Apollodorus *lib.* 1. Jovem ait ex Junone 3. filias ſuſcepiſſe, Heben, Ilithyiam & Argen. Homerus,

—— Καλλίσφυρος Ἥβη,
Παῖδα Διὸς μεγάλοιο, καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου.

Plura de ea paſſim apud Poëtas Græcos, & Cicer. *l.* 1. *Tuſcul.*

Heber, filius Sale Gen. 10. Natus A. M. 1754. Pater Phalegi: magnus Propheta, obiit an. æt. 464. Vide infra. Item, filius Briæ. Gen. 46. Filius item Ephaal. 1. Par. 8.

Hebernus, vel *Herbernus*, Arch. Turonenſis, poſt Adelardum, ſec. 9. De S. Martini miraculis librum edidit. Voſſ. *de H. L.*

Hebers, Clericus, auctor hiſt. fabuloſæ, cui tit. *Dolophatus*, verſu ſcriptæ, ſub Ludovico Hutino. Morerius.

Hebertus & *Herbertus I.* Comes Veromanduus, fil. Pipini II. occiſus a Balduini Calvi, Flandriæ Com. militibus, ob necem fratris Rodolphi, Com. Cameracenſis. Ei ſucceſſit fil.

Hebertus II. maritus Hildebrandæ, filiæ Roberti Fortis, Franciæ Ducis, proditor Caroli Simplicis. Obiit an. 943. Peronæ, indeſinenter clamans, *Noſtrûm ſunt* 12. *qui prodidimus Regem Carolum.*

Hebertus III. fil. Alberti I. pater Alberti II. & Ottonis: cujus fil.

Hebertus IV. duxit Adelaim, viduam Theobaldi III. Campaniæ Com. ex ea pater Eudonis, pulſi ob ingenium minus aptum & Adelaidis, quæ Comit. hunc marito Hugoni Magno, fil. Henrici I. attulit; Unde Comitum Veromanduorum familia ſecunda incipit.

Hebræi, dicti ſunt Judæi, ab *Heber*, qui fuit abnepos Semi [illegible] Noë. Et quia in ejus familiâ remanſit lingua, quæ prius humano generi creditur fuiſſe communis, quum gentes linguarum diverſitate ſunt diviſæ, deinceps Hebræa eſt nuncupata: ſic quidem, ut alii obſervant, poſteros Heber Hebræos appellatos non fuiſſe, uſque ad Abrahamum, qui primus *Hebræus* appellatus eſt, idque à Cananæis, qui hoc nominis illi indiderunt, quòd à regione trans Euphratem in terram Canaan veniſſet. Et ſic etiam Ethnici ſcriptores Ebræorum nomen ab Abrahamo deducunt. Ita enim apud Euſebium aſſerit Artapanus, Καλεῖσθαι αὐτοὺς Ἑβραίους ἀπὸ Ἀβραάμου. Et Charax apud Steph. Ἑβραῖοι, οὕτως Ἰουδαῖοι ἀπὸ Ἀβραμῶνος (ſic legendum, non Ἀβραβῶνος) in quam ſententiam videtur propendiſſe Auguſtinus, qui *de Civitate Dei.* 16. [illegible] poſtquam Ebræos ex Ebere deduxit, aliam addit poſſe eſſe opinionem, ut ex *Abraham* tanquam *Abrahæi* dicti eſſe videantur. Sed idem *lib.* 2. *Retractationum cap.* 16. hunc locum etiam retractavit, atque id quidem meritò; Ebræos enim Abrahamo antiquiores fuiſſe, vel ex eo conſtat, quòd ipſe Abrahamus *Ebræus* vocetur Gen. 14. 13. In Euſebianis, ubi de tempore tranſitus: Ἐνθεν ἤρξατο τῶν Ἑβραίων ἀρχαιογονία. Ἑβραῖοι γὰρ οἱ περάται ἑρμηνεύονται, διαπεράσαντος Ἀβραὰμ τὸν Εὐφράτην, καὶ οὐχ ὡς οἴονταί τινες, ἀπὸ Ἐβερ,

ꝛίας. Inde Heſychius: *Ἀβρὸμ, ἀσχίμος, ὁ πατὴρ πολύαρχ*. Meliùs autem alibi. Ἑβρὰ, Ἑβραῖος, καὶ Ἑβραῖος περάτης. *Ad Hebræos* Epiſtola, à Paulo Apoſtolo conſcripta, capp. 13. docet, JESUM CHRISTUM non Redemptorem ſolùm & Meſſiam illum eſſe Patribus promiſſum, ſed & in illo omnes Vet. Teſt. ceremonias impletas, ſicque finem illis impoſitum eſſe. In div. hanc Ep. extant: Amyraldus *in cap. 6. &c.* Balduini *Analyſis.* Blandratæ Socin. *Expoſitio in c. 1.* Boruſſi *Reſolutio.* Capelli *Obſervationes.* Cocceï *Explicatio.* Codureus. Conſtantinus Presbyter. Crellii *Paraphraſis, in c. 2. pr.* Croquetii *Enarratio,* octav. Duaci, 1578. Dalæus *in cap. 12.* Delphinus. Deringti *in c. 5. pr. & partem 6.* Angl. quart. Londini 1590. Gerhardi *Commentar.* quart. Jenæ. 1641. 1660. Gomari *Explic. locor. difficil.* Gouge Angl. fol. Londini 1657. Grandis *Comm.* octav. & fol. Pariſiis. Graweri *Examen Nearianorum, in c. 1.* Jenæ 1613. Grynæi *Explanatio,* octav. Baſil. 1585. Hegendorffii *Annotation.* Hagenoæ 1529. Hornejus. Joneſii *Expoſitio* Angl. fol. Londini 1635. Lavvtoni *Commentar.* fol. 1662. Lushingtoni ſidem. Angl. fol. Londini 1646. Lyſeri quoque, quart. Majoris *Commenta r.* Megander. Mejenteri *Reſolutio* octav. Hanoviæ 1605. Meſtrezatii *Conciones,* Gall. tom. 5. in octav. Genevæ. Nahumi *Explicatio Anal.* octav. 1602. Oecolampadii *Explicationes,* Argentor. 1534. Oſiandri *Explicatio* quart. Tubingæ, 1584. de Palatio. Pareus. Perkinſius. Quiſtorpii *Comm.* Ribera. Rollocus. Sculteti *Idea Conc.* Stevartius. Streſonis *Comment.* Tenæ *Commentar. & Diſput. cum exercit.* *Frid. Spanhemii de Auctore & Epiſt. ad Hebr &c.* fol. Londini, 1661. Turretinus *in c. 12.* Vaſquez Urſens. Zuinglii Jun. *Comm. in c. 11.* fol. Baſil. 1592. Vide Crovvæi *El.*

Hebrides, inſulæ Albionis, oræ Scotiæ occiduæ adjacentes. Primæ Evangelii luce colluſtratæ, Tertullianus, Morerius. Vid *Ebuda.*

Hebromagum, Auſon. *Hebromannum*, pagus Aquitaniæ, nunc quid ſit, non conſtat. Baudr.

Hebron, à filio Calebi dicta, prius *Arbee & Mambre* & *Cariatharbe*, hoc eſt, *civitas quatuor virorum*, eò quòd quatuor Patriarchæ, Adam, Abraham, Iſaac & Jacob ibi habitaverunt, & ſepulti ſunt: vel *urbs Arbe*, qui Gigas erat, Enaci progenitor. Urbs fuit antiquiſſima urbium terræ Chanaan in tribu Juda, ſeptem enim annis ante Tanim, Ægypti urbem condita eſt, ſita in monte Hebron: regia olim & metropolis Philiſtinorum & habitaculum gigantum, quibus à Caleb expugnatis & deletis, urbs pro tutiſſimo Aſylo aſſignata eſt fugitivis, & data Levitis cum ſuburbano 2000. cubitorum. Dicitur aliquando *Convallis Mambre.* Totius tribus maxima, Davidis R. per 7. annos regia, tempore Chriſtianorum epiſc. quâ tandem deſtructâ *nova Hebron* vicino loco ædificata eſt. Num. 13. Joſ. 14. Hier. *de L. H.* Brochard. *deſcr T S.* Belon. *l. 2. c.* 87.

Hebrona, locus in quo caſtrametati ſunt Iſraëlitæ. Num. 13.

Hebrus, adoleſcens Liparæus, quem Neobule amavit. Horat. *Car. lib. 3. Od.* 12.

Hebrus, auxiliaris Perſæ, à Jaſone in prælio occiſus. Val. Flacc. *lib. 6. Verſ.* 619.

Hebrus, Cyzicenus, à Polluce in conflictu nocturno cæſus ac ſemianimis relictus. Flacc. *lib. 3. Verſ.* 149.

Hebrus, nomen civitatis. Lucianus *in Fugitivis*: Ἕβρος μὲν ὁ ποταμὸς, ἡ δὲ πόλις ἔργον Φιλίππου οἰκίσαι. Vocabatur etiam *Philippopolis*, quæ & *Poneropolis*, & *Pulpudena*, & *Eumolpias*; ſita erat ad Hebrum fluv. inter Æmum & Rhodopen. Dicta quoque *Trimontium* ex eo, quòd *tres montes* ſuorum murorum ambitu complectebatur.

Hebrus, Thraciæ fluv. aureas volvens arenas, in Rhodope monte naſcens ſupra Philippopolim, & è regione Samothraciæ inſulæ in mare Ægæum ſeſe exonerans. Fabulantur poëtæ Orphei caput in hunc fluvium projectum fuiſſe, cùm à Ciconum mulieribus fuiſſet diſcerptus. Virg. *Georg.* 4.

Tum quoq; marmoreâ caput à cervice revulſum
Gurgite cùm medio portans Oeagrius Hebrus
Volveret. ——

Ovid. *Met.* 11.

—— *Caput Hebre, lyramq;*
Excipis, & mirum, medio dum labitur amne,
Flebile neſcio quid queritur lyra, flebile lingua
Murmurat exanimis, reſpondent flebile ripæ.

Silius, *libr.* 11.

—— *Tulit ora revulſa*
In pontum ripis utrinq; ſequentibus Hebrus.
Tum quoq; cum ripis caput à cervice reciſum
Portarent fluctus, ſubito emicuere per undas
Ad murmur cete toto exultantia ponto.

Statius, *Sylv.* [illegible]

Sic ripis ego murmurantis Hebri
Non mutum caput Orpheos ſequebar.

Hodie *Mariza* dicitur.

Hebuda, vide *Ebuda.*

Hecaerge, nympha. Claudianus,

—— *Metuenda feris Hecaerga.*
Et ſoror, optatum numen venantibus, Opis.

Callimachus,

Οὖπις τε Λοξώ τε καὶ εὐαίων Ἑκαέργη.

Hecale, anus paupercula, quæ Theſeum adhuc adoleſcentulum hoſpitio ſuſcepit. Hujus paupertatem Callimachus juſto volumine celebravit. *Nunquam Hecale fies,* i. e. nunquam te inopia opprimet. Crinagoras *Anthol. lib. 1. de Callimacho,*

Ἀείδει δ' Ἑκάλης τε φιλοξείνοιο καλιήν.

Ubi Scholiaſtes: Ἑκάλη ἐξενίσατο τὸν Θησέα. Et Apulejus: *Theſeus non eſt aſpernatus Hecales anûs hoſpitium.* Quod Plut. *in Theſeo* ſomnium putat. Ἡ δ' Ἑκάλη καὶ τὰ περὶ αὐτὴν μυθολόγημα. Ovid. *de Rem. Am.*

Cur nemo eſt Hecalen, nemo eſt qua ceperit Irum?
Nempe quòd alter egens, altera pauper erat.

Hecale, Leontidis tribus municipium. Steph.

Hecalius, Jupiter ab *Hecale* ſic dictus, quæ cùm Theſeum quodam tempore comiter excepiſſet, promiſiſſetq; ei, ſe ſuam ipſius animam Jovi immolaturam, ſi ſalvus ex prælio domum rediret; cumque ante Theſei reditum obiiſſet, occaſionem Theſeo dedit, ut in honorem ipſius ſacrum Jovi inſtitueret, cumq; *Hecalium* vocaret.

Hecamede, Arſinoi filia, quæ, direptâ Tenedo, Neſtori in prædam cecidit. Hom. *Iliad.* 11.

Hecatæus, Sindorum, qui paulo ſupra Boſporum colunt, Rex. De quo Polyæn. *lib.* 8.

Hecatæus, nobilis Macedo, amicus Alexandri, quem initio regni delegit, ad occidendum in Aſia Attalum, apparentem res novaturum. Diod. *lib.* 17.

Hecatæus, nobilis Macedo, invitus in militiam, juſſu Alex. M. per Amyntam patriâ extractus. Curt. *lib.* 7. Item Abderitanus, Philoſ. & hiſtoricus, in Alexandri M. dein Ptolomæi Lagi aula, Joſeph. Euſeb. Auctor hiſtoriæ Judaicæ, &c.

Hecatæus, hiſtoricus Mileſius, fil. Ægeſandri, Protagoræ auditor, Olymp. 64. qui primus ſolutâ oratione hiſtoriam condidit. De reliquis Hecatæis vide Voſſ. *Hiſt. Gr. lib. 1. c. 1. 10. & l. 4. cap.* 3.

Hecate, Jovis & Latonæ filia, ſoror Apollinis, quæ & *Diana* dicitur. Huic triplex nomen attribuitur. Nam in cœlo creditur eſſe *Luna*, in terrâ *Diana*, & apud inferos *Proſerpina*. *Hecate* verò Servio dicta, quòd centum victimis placetur, aut quòd 100. annos errare faciat inſepultos. Alii ab ἑκὰς, quòd eminus radios ſuos mittat Luna, & ejaculetur. Hæc & τρικέφαλος cognominabatur, *quia* (ut inquit Orpheus *in Argon.*) *tria habuit capita, dextrum equinum, ſiniſtrum caninum, medium ſuo agreſtem.* Ovid. *Met.* 9.

Tuq; triceps Hecate. ——

Virgilius,

Tergeminamq; Hecatem, tria virginis ora Dianæ.

Item *Hecate* herbarum, veneficiorumque periſſima, quæ in Tauricâ Cherſoneſo regnavit, filia Perſæ, ex Taurica fœmina, fil. Solis, à quo & *Perſeis*, & *Perſeja* dicta. Tibullus,

Sola tenere malas Medea dicitur artes,
Sola feros Hecate perdomuiſſe canes.

Hæc cùm venationis, plusquàm muliebrem ſexum decebat, eſſet ſtudioſa, dum in luſtris & montibus diu verſabatur, herbas invenit complures, præſentanei multas & efficaciſſimi veneni, multas etiam ſaluberrimas. Sed, cùm naturâ immitis eſſet, atque crudelis, primùm veneno Patrem ſuſtulit, & ad Æeten patruum confugit; cui nupta, Circen & Medeam genuit. Alii tamen Jovis eam filiam faciunt. Heſiodus Perſæ & Aſteriæ; Orpheus Cereris. Bacchylides nocte genitam fabulatur: Pherecydes ex Ariſtæo natam. Muſæus ait, Jovem Aſteriem à ſe compreſſam Perſeo tradidiſſe, quæ poſtea Hecaten peperit, unde credita eſt Perſei filia.

Hecates, inſ. ante Delum, quæ & *Pſammite.* Suidas. Eſt etiam alia circa Lesbum. Heſychius.

Hecateſia, ſic Idrias urbs Cariæ nominatur.

Hecatæ nemus, promunt. Sarm. Europææ. Ptol.

Hecatombæum, locus Achajæ in Peloponn. circa Dymum in Achajâ. Polybius. A ſacrificio Hecatombe.

Hecatombæus Jupiter in Gortyna, ut Heſychius ait, appellatus eſt à Caribus & Cretenſibus. Hoc nomine Apollo etiam nuncupatus fuit ab Athenienſibus.

Hecatombe, ſacrificii genus, in quo ritus ſic ſervabantur, ut centenæ ſui generis mactarentur victimæ; ut centum ſues, centum hœdi, &c. Ovid. *Met.* 8.

Vota Jovi Minos taurorum corpora centum
Solvit. —— ——

Hecatomnus, Cariæ præfectus, cui Artaxerxes ſummam imperii, adverſus Evagoram regulum Cypri, dedit Olympiadis 97. an. 2. Verùm is clam Evagoræ favit magnamque pecuniæ vim ad alendos mercenarios ſuppeditavit. Diod. *lib* 15.

Hecatompedum, Sophiano *Sopoto*, urbs Epiri, in Chaonia reg. Elymæ urbi finitima.

Hecatomphonia ſacra, dicta ſunt à Meſſeniis, ob partam de Lacedæmoniis victoriam. Nam ſi quis centum hoſtes interfeciſſet, Jovi hominem ſacrificabat apud Ithomen; hinc ea ſacra ἑκατομφόνια nomen ſunt ſortita.

Hecatompolis, Cretæ epitheton à *centum urbibus.* Item Laconica regio ſic dicta. Strabo *lib.* 8.

Hecatompylos, Thebes Ægyptiacæ epitheton à *portarum numero centenario.* Juvenalis,

Atq; Vetus Thebe centum jacet obruta portis.

Ubi duo Thebes occurrunt epitheta, unum quòd *Vetus* ſit, alterum, quòd *centum portas* habeat, quæ etiam conjungit Dionyſ.

Θήβην ὠγυγίην, ἑκατόμπυλον.

Eſt etiam ejuſdem nominis urbs in Parthiâ, à Græcis condita, teſte Stephano, nunc *Aſpachanum*. Vide ibi: & in Hyrcaniâ. Diodor. Item in Libyâ, ab Hercule conſtructa.

Hecatonchiros, i.e. *Centimanus*, Briarei, ſive Ægæonis epitheton. Vide Plut περὶ πολυφιλίας.

Hecatonneſi, parvæ inſulæ viginti circa Leſbum, ab *Hecato* Apolline dictæ, qui in illis locis plurimum colitur. Timoſthenis 40 Aliis 100. ſcopuli potius.

Hecatontachiria, civitas, quæ nunc *Oreſtiades* dicitur. Aliis *Leutkirch*, oppidul. Sueviæ, 3. leuc. à Campoduno. Sub Auſtr.

Hechelias, pater Nehemiæ. 2. Eſdr. 1.

Hechingum, opp. Duc. Wittemberg. Judæorum aſylum. Metel.

Hecla, mons peramplus & ignivomus Islandiæ Inſulæ, in parte Merid. verſus urbem *Scalholt* Epiſc. quum furit, ut horribilia tonitrua inſonat, projicit ingentia ſaxa, ſulphur evomit, cineribus egeſtis omnia longè lateque complet, ut ad viceſimum lapidem terra coli non poſſit. Qui naturam cauſasque ejus incendii curioſiùs contemplaturi propiùs ad montem accedunt, facilè unâ aliqua latente voragine vivi abſorbentur: nam & multæ ſunt, & cineribus ita tectæ, ut nemo ſibi cavere poſſit: locum propterea vocant carcerem ſordidarum animarum. Mercat. Metel. Inde etiam fulgura emicant permixta quaſi fulminibus. Baudr.

Hectodurum, Rhætiæ opp. Ptol. *Echrát* Lazio.

Hector, Priami & Hecubæ filius, Trojanorum omnium fortiſſimus, ab Achille interfectus. Pater Aſtyanactis, ex Andromache, quem Græci è turri præcipitatum necarunt Homer. *lib.* 13. Virgil. *lib.* 1. & 9. Dictus, teſte Platone, ἀπὸ τοῦ ἔχειν τὴν πόλιν, quòd urbem contra hoſtium impetum tenuerit patriamq; ſervarit. Eo namque ſoſpite Troja nunquam potuit expugnari. Unde Hor. *carm.* 3. *Od.* 4.

—— Ademptus Hector
Tradidit feſſis leviora tolli Pergama Grajis.

Quod ſumpſit ex Hom. *Iliad.* 24.

—— ἄτας γνώσεσθε καὶ ὔμμες.
Ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε
Κείνου τεθνηῶτος ἐναιρέμεν, &c.

Virgil. *Æn.* 9.

Haud ſibi cum Danais rem faxo, & pube Pelaſgâ
Eſſe putent, decimum quos diſtulit Hector in annum.

Inde Chorus apud Sen *in Troadibus*,

Columen patria, mora fatorum,
Tu præſidium Phrygibus feſſis,
Tu murus eras; humeroq; tuis
Stetit illa decem fulta per annos,
Tecum cecidit, ſummusq; dies
Hectoris idem patriaq; fuit.

Vide etiam *Achilles.*

Hector, Parmenionis fil. cùm Alexander acceptâ in fidem Ægypto, ſecundo Nilo deflueret, parvum navigium conſcendit, pluribus, quàm capere poſſet, impoſitis. Itaque merſâ navi Hector flumini diu obluctatus tandem in ripam ſemianimis evaſit, ac mox nullo adjuvante (quippe in diverſum evaſerant alii) exanimatus eſt. Alexander repertum corpus magnifico extulit funere, Curt. 4. 73.

Hector Boëtius, Scotus, Hiſtoricus celebris, condiſcipulus Eraſmi, Pariſiis. Auctor hiſtoriæ Scoticæ, &c. quæ à Ferrerio Pedemontano continuata eſt. Sub Carolo V. P. Jovius & Dempſterus *in elog.* Buchan. Voſſius, &c. contra Humfredum Lhuidum Anglum, à Demſtero defenſus.

Hector Pinto, Luſitanus, in aliquot Prophetas commentatus eſt: Ejus tractatus duo, de imagine vitæ Chriſtianæ, à G. Curiolio verſi ſunt, an. 1580.

Hecuba, Priami uxor, filia Dymantis Homero, aut, (ut Virgilius Euripidem ſecutus ſenſit) Ciſſei, captâ Trojâ in canem verſa. Ovid. *lib.* 13. *Met.* Quam fabulam inde ortam putat Servius, quòd cùm à Græco Ulyſſe captiva abducta Polyxenam primò immolari vidiſſet, dein filii ſui Polydori corpus in mare abjectum agnoviſſet, quoniam aliter injuriam ulciſci non poſſet, Græcos inanibus conviciis laceſſiverit, Juven. *Sat.* 10.

—— Torva canino
Latravit rictu. ——

Hecuba ſepulcrum, Thraciæ promuntorium. Κυνὸς σῆμα dictum. Ovidius *ubi ſuprà.*

Heddai, nomen viri 2. Reg. 23. qui *Huri* 1. Par. 11. dicitur.

Hedena, vulgò *Hedin*, arx permunita Arteſiæ, ad Quantiam fluv. in limite Picardiæ. Sub Gallis, ab an. 1639. 7. leuc. ab Abbevilla in Bor. 4. à Monſtrolio in Ort. intra paludes. Olim ab Hiſp. excitata contra Gallos.

Heder, filius Beriæ. 1. Par. 8.

Hedera, ſeu *Edera*, *Liria*, opp. Celtiberorum olim, nunc caſtrum regni Valentiæ. ad Turiam fluv.

Hedetani, Hiſpan. Tarracon. pop. Ptol.

Hedfeldia, urbs Angliæ, in qua Concil. Nationale A. C. 680. Theodoro Cantuarienſi Arch. Præſide, Beda *lib.* 4. *cap.* 17.

Hedila, Samia Poëtria, filia Poëtæ Moſchinis & mater Hedilogi epigrammatiſtæ. Athen. *lib.* 4.

Hedimeles, mons Atticæ. Juv. *Sat.* 6. niſi fortè ſit perſonæ nomen. Vide *Hedymeles*.

Hedius Stephanus, monachus Anglus, Muſicus inſignis, Auctor vitæ Wilfridi Epiſc. &c. Beda *de geſt. Angl. l.* 4. *c.* 2. Voſſ. *de H. L. l.* 2. *c.* 28

Hedonacum, Bœotiæ vicus. Pauſan.

Hedones & *Hedoni*, Thraciæ pop. Steph. & Suid.

Hedrus, ſeu *Edros*, & *Adros*, Hiberniæ inſul. Ptol. *Berdſey* Camdeno. Inſula parva Angliæ, in ora Walliæ Bor. & Arvoniæ prov.

Hedui, Gall. pop. Arvernis finitimi, poſt Helvetios & Sequanos in Occaſum vergentes, juxta quos ex Alpibus fluit Araris, olim Romanorum fratres dicti, quorum hodie loca Burgundiones tenent. Illorum caput Auguſtodunum, vulgò *Autun*. Vide *Auguſtodunum*.

Hedvigis, Ludovici Poloniæ R. filia natu minima, poſt Sigiſmundum affinem, coronata, Jagielonem, Principem Lithuaniæ Ethnicum, ſed qui Chriſtianam fidem amplexus eſt, maritum accepit. Mariti, qui poſt diſputationem Cracoviæ cum Huſſitis anno Chr. 1431. inſtitutam, Miniſtrum Evangelicum è Bohemia evocatum, ſæpius in occulto conclavi audiebat, pietatem imitata, Biblia ſacra in linguam Polonicam ſibi transferri curavit, ſeduloque legit: imo apud Regem zelo ſuo tantum effecit, ut iis evocatis è Bohemiâ Verbi Miniſtris in templo S. Crucis Cracoviæ Sclavonicâ linguâ ſacra obeundi poteſtas in fecerit. Vide Laſicium *l.* 1. *de geſtis Fr.* apud Lætum *Comp. hiſt. Univ.*

Hedylium, mons Bœotiæ. Suidas. Ejus quoque meminit Plin. Hic enim eſt, quem *Hadyliſum* vocat, *l.* 4. *c.* 7. vitio ſcribarum, cùm ſit legendum *Hadylius* vel *Hadyleum*.

Hedymeles, citharœdus, ab ἡδὺ *dulce*, & μέλος *cantus*. Juven. *Satyra* 6.

—— Criſpo numerantur pectine chordæ,
Quo tener Hedymeles operam dedit.

Hedyphon, Babyloniæ reg. fluvius. Strabo.

Hedypnus, Suſianæ fluvius, in Eulæum labens. Plin. 6. 27.

Hegaleos, vide *Ægaleos.*

Hegelochus, ſex millium Athenienſium, Mantinenſibus auxilio miſſorum, Dux, qui conatus Epaminondæ Mantineam deſertam à civibus ſubjugare cupientis, retardavit. Diod. 15. 501.

Hegelochus, actor Tragœdiarum, quem ob vocis inſuavitatem traduxerunt Comici.

Hegemon, Characenus (eſt autem Charax Phrygiæ urbs) verſificator, ſcripſit libellum Leuctricôn, Thebanorum, & Lacedæmoniorum. Vide Voſſ. *Hiſt. Gr. p.* 370. Item, ex amicis Phocionis, cum eo bibere κώνειον coactus. Item Thaſius, Gigantomachiæ, &c. auctor. Ælian. *hiſt. anim. l.* 8. *c.* 11. Suid.

Hegeſagoras, in Megaricis ab Apollonii Schol. *in l.* 1. citatur.

Hegeſander, Delphicus Hiſtoricus, de quo vide Voſſ. *de hiſt. Gr.* Michaël Apoſtolius, *Cent.* 2. *prov.* 51. Suid.

Hegeſianax, Alexandrinus hiſtoricus, Troica ſcripſit; teſte Athenæo, *l.* 9 V. Pauſan. Athen. Hygin. Voſſ. *de hiſt. & Poët. Gr.*

Hegeſias, tyrannus Epheſi, Alex. M. opibus fultus; interfectus tamen ab Anaxagora, Codro & Diodoro Echeanactis filiis. Vide Polyæn. *lib:* 6.

Hegeſias, Cyrenaicus philoſophus, qui tantâ eloquentiâ mala vitæ repræſentabat, ut eorum miſerandâ imagine audientium pectoribus infertâ, multis voluntariæ mortis oppetendæ cupiditatem ingeneraret: Ideoque à rege Ptolemæo ulterius hæc de re dicere prohibitus. Cic. *lib.* 1. *Tuſc. Qu.* πεισιθάνατος dictus eſt, auctorque Scholæ cognominis, & Diſcipulus Paræbati fuit, tempore Platonis. Diog. Laërtius *in Ariſt. l.* 2. Cicero *Tuſcul. l.* 1. Val. M. *l.* 8. *c.* 9. *ex.* 7. Alter Magneſius, orator quoque egregius, cujus meminit Strabo *l* 14. Idem hiſtoricus fuit. Auctor ſtyli Aſiatici, ſcripſit plurima. Cic. *in Orat.* Dion. Halicarn. Voſſ. *de H. G. l.* 1.

Hegeſigenes, aliqua conſignavit de mirificis hominum in Indiâ formis, quemadmodum cognoſcimus ex Tzetze, *Chil.* 2. *hiſt.* 18. & *Chil.* 7. *hiſt.* 144.

Hegeſinous, de rebus terræ Atticæ poëma condidit, teſte Pauſaniâ *in Bœoticis*.

Hegeſippus, hiſtoricus, quem 5. actuum Eccleſiaſticorum libros elucubraſſe, auctores ſunt Hieronymus, ac Honorius, & quintum eorum citat Euſebius *Hiſt. Eccleſ. lib.* 2. *cap.* 22. ac Græcè 23. ubi de Jacobi fratris Domini martyrio, verba facit. Itemque Photius *Biblioth. cod.* 232. ubi vocatur ἀρχαῖός τε ἀνὴρ καὶ ἀποστολικός. Ex illuſtribus verò fragmentis, quæ apud Euſebium habemus, omnes vident, quanto cum damno libri ejus interciderint. Edidit illa cum notis, Halloixius. At Hegeſippus ille vulgaris, quem S. Ambroſius Latinè vertiſſe diu creditus fuit, ſcriptor eſt omnino ὑποβολιμαῖος, teſte Voſſ *de hiſt Gr.* 2. 14. *de Lat l.* 3. *Hegeſippus* alius hiſtoricus, reliquit volumen de Pallene, auctor ſanè vetus, quippe qui etiam Dionyſio Halic. *antiquus* vocetur *l.* 1. ubi eum cum Cephalone Gergithio conjungit, quos ἄνδρας ἀρχαίους, καὶ λόγου ἀξίους vocat. Palleniaca ejus citat Steph. in Μηκύβερνα; Item Parthenius *Eroticôn cap.* 6. Qui & *cap.* 16. advocat librum primum Hegeſippi de rebus Mileſiorum. Idem ne an alius fuerit, haud

temerè

temerè dixerit. Sed alius ſaltem ab eo eſt *Hegeſippus* Tarentinus Poeta Comicus, de quo Suidas. Fuit & alius *Hegeſippus*, Demoſthenis æqualis, & ejus in legatione collega: cujus eſſe creditur oratio de Haloneſo, quæ vocatur Philippica Demoſthenis ſeptima. Vide Etymologum in Ἡγήσιππος. Fuit præterea denique

Hegeſippus, ὀψαρτυτικῶν πραγματειῶν συνθέτης, cujus meminit Jul. Pollux. 6. 10. Etiam Ὀψαρτυτικὰ *Hegeſippi* memorat Athenæus *lib.* 12. quod idem opus. Voſſius, locis ſuprà notatis, Vide & Morerium, *Diction. Hiſt.*

Hegeſis, Lacedæmonius, ex poſteris Herculis, filius Euryſthenis, pater Echeſtrati. Herod. *lib.* 7.

Hegeſiſtratus Epheſius, ob tribulis ſui necem exul, Delphos perveniens, quemnam locum coleret, conſuluit Deum, cui Phœbus, ubi ſaltantes videris ruſticos cum coronis oleagineis. Itaque profectus in Aſiam, ruſticos eo modo cernens, urbem condidit Eleam; Pythocles Samius apud Plutarchum.

Hegethmatia, Germaniæ urbs. Ptol vulgò *Lignitz*. an. 1672. incendio horrendum in modum vaſtata.

Hegetorides Thaſius, qui Patriam ab interitu vindicavit ingenio, in hunc modum: Oppugnabant Thaſum Athenienſes; Legem verò ſanxerant Thaſii: qui cenſuerit fœdus cum Athenienſibus eſſe faciendum, mortis damnas eſto. *Hegetorides* videns multos civium belli ac famis gravitate perire, laqueo collo circumdato in concionem prodiit, & Viri, inquit, cives, me quidem ut vobis libet & prodeſt, utimini: reliquos autem cives meâ morte ſuperſtites conſervate, legemque antiquate. His auditis Thaſii & legem abrogarunt & *Hegetoridem* conſervarunt incolumem. Polyæn. *l.* 2.

Hegira, Arabum computatio, ut Era Hiſpanorum. Significat *fugam*: nam cùm omnia proſperè ſuccederent Mahumedi, poſt quam ex Medinath Talnabi fugam cepiſſet, ſuum Arabes ab hac fuga calculum ordiuntur. *Mahumedes completo An. Dom.* 621. *dedit legem, à quo tempore computantur anni Arabum, ſub Honorio Papa primo, & Heraclio II.* Beroald. *lib.* 4. *cap.* 4. Fugerat autem tum Meccham Pſeudopropheta, ne pœnas daret vanæ doctrinæ, quam tum diſſeminare cœperat: factum id die Ven. 16. Julii. An. C 622. Eræ Chriſtianæ Petav. *de doctr. temp. c.* 50. *& lib.* 7. *cap.* 12. *Rat. temp.* 2. *P. lib.* 4. *cap.* 15. Scaliger *de E. T.* Ricciolus *Chr. ref. T.* 1. *lib.* 2. *cap.* 24. Kriſtomannus, Mercator, &c.

Hegla, vel *Hoglah*, filia Salphaad, vel Zelophehad. Num. 26.

Hegonis, Ptol. Nigro *Egoſpotamos*, aliis *Faanam*, prom. Macedoniæ, inter Theſſalonicam & Caſſandream, apud oſtia Chabrii fluv. ibi *Egoſpotamos* dicti.

Hegovia, tractus Sueviæ, inter Lacum Cellenſem ad Ort. & Sylvam Nigr. ad Occ. vix 6. milliarium. Hic ſunt Landgraviatus Neilemburgicus, ſub Auſtr. cum opp. *Stocack*, Ducllium ſub Duce Wirtemb. & aliquot alia loca.

Hegua, Vid. *Ategua*.

Heideba, Cranzio *Slesvvick*, urbs Jutiæ Mer. caput Duc. Sleſvic. ad Sliam fluv. qui in mare Balt. aliquot infra leucis ſe exonerat. 4. leuc. à Rensburgo & confin. Holſatiæ in Bor. totidem à Flensburgo in Auſtr. 5. ab Huſumo in Ort. Ei adjacet Gottorpia arx, ubi Ducum ſedes è ſtirpe Regum Daniæ & Holſatiæ D.

Heideggerus Joh. Henricus, Theologus Tigurinus exercitatiſſimus. Natus Berotiſvillæ in agro Tigurino A. C. 1633. patre Paſtore, tritavis Reformatoribus, ex avia, Zuinglii Bullingerique nepte, in Patria Schola futuræ πολυμαθείας fundamenta jecit, ſub Rodolpho Stuckio, Joh. Wirtzio, & Joh. Henr. Hottingero, illis Theologiæ, hoc Lingg. tum Orientalium, Profeſſoribus celeberrimis. Marpurgi dein Chattorum audiit Johannem Crocium: inde Heidelbergam delatus, Linguam ibi Hebræam publicè extra ordinem profeſſus eſt, A. C. 1658. Philoſophiam dein ibidem docuit, A. C 1659. Steinfurtum poſtea, à Comitibus Benthemiis vocatus, ibi Theologum egit, prius à celeberr. Hottingero S. Theol. Doctor renuntiatus. Sed flagrante inter Belgas Confœd. & Epiſc. Monaſterienſem bello, dum, urbe occupatâ, Schola diſſipatur, miſſione ſibi factâ, in patriam rediit, A. C. 1665. ubi ſequente anno Ethicæ Chriſtianæ Profeſſionem ſibi mandatam, obtiit: Hottingero poſt hæc A. C. 1670. in Prof. Theologica ſuffectus, tantam eruditionis multijugæ, ſacræ inprimis, Famam undiquaque ſparſit, ut paulo pòſt, Lugdunum Bat. ad Theologicam Cathedram honorificè vocaretur, verùm miſſione à Patriæ Patribus negatâ, in ſtatione ſummo cum fructu Stud. Juventutis, totiuſque in Patria rei ſacræ, hucusque perſtat. Ejus prodierunt: *Libertas Chriſtiana a lege Cibaria V. T. De Paſchate Emortuali Chriſti: De Aug. Conf. cum fide Reformatarum conſenſu: De Fide decretorum Concilii Tridentini: Hiſtoria Patriarcharum tom* 2. *De Peregrinationibus religioſis: Anatome Concilii Tridentini Hiſtorico-Theologica: Diſſertationum Selectarum* Τετράς: &c. Inpræſentiarum deſudat in ſcribendis *Ethica Chriſtiana* libris 5.

Dum micat hoc lumen, tenebras colit impius error,
Sed dolet, in tenebris non latuiſſe ſuis.

Heidelberga, Urbs Germ. Comitum Palatinorum Rheni ſedes, ad Neccarum fluv. ſita: Ptolemæo, ut putatur, *Budoris*. Cum caſtro probè munito in colle. Nomen oppido datum exiſtimant à Gentium coloniâ, quæ ante multos annos hic habitaſſe, multis indiciis convincuntur. Vocant enim Germani gentilem hominem *Heiden*. vel à nigrorum vacciniorum, Teutonicè *Heidelbeer*, multitudine. Olim Vangionum imperio ſubdita fuit. Solum habet rerum omnium ferax. Eſt & florentiſſima ibi Academia à Ruperto Palatino inſtituta & multis privilegiis donata, An. Dom. 1346. Murſilius d'Ingen, Ultrajectinus primus ibi Rector fuit. Bertius, *libr.* 3. *rerum Germ.* F. Irenicus, &c. Vulgò *Heydelberg*. In confinio ſita eſt Sueviæ, à qua vix quatuor leucis abeſt, ſicuti 3. à Spira in Cæciam, eſtque magnifica ſatis & elegans, cum ponte ligneo ad Neccarum, Baudrandus. Expugnata aliquoties bello Germanico, in antiquum decus, poſt pacem Anno 1649. factam in dies magis magisque rediit. Hic cùm Tilemannus Heshuſius Paſtor, cui ſe Wilhelmus Klebitius oppoſuit, controverſias Sacramentales an. 156 . excitaſſet: Fridericus III. Elector, Eccleſiæ conſulturus, utrumque honeſtè dimiſit: Diſputationem dein inter Theologos ſuos & Thuringiacos inſtituit, quorum hos audaciâ & loquentiâ, illos modeſtiâ & ſolidâ veritatis ſimplicis aſſertione eſſe ſuperiores judicavit, atque, ut ſchiſma tolleretur, hypotypoſin doctrinæ, quæ *Catecheſis Heidelbergenſis* dicta, conſcribi ac publicari juſſit. Quam cùm Heshuſius, Flaccius, alii, rurſus impeterent, Colloquium Mulbrunenſe inſtitutum eſt, A C. 1564. Poſtmodum A. C. 1617. jubileum ibidem celebratum, Deoque ſolennes gratiæ actæ ſunt, pro accenſa Evangelii luce: diſputatio quoque celebris inter alia à Davide Pareo magnæ famæ Theologo publicè habita eſt: de qua Vid Lætum *Comp. Hiſt. Univ.*

Heilbronna, Vid. *Hailbronna*.

Heilsberga, opp. Pruſſiæ reg. cum arce ad fluv. *Alle*, ubi ſedes Ep. Varmienſis. Condita eſt Anno 1240. 8. mill. à Regiomonte in Mer.

Heinius Petrus, Belgarum fœderatorum Archithalaſſus, debellavit an. 1628. Hiſpanorum claſſem argentiferam ad portum Mantacæum: in quâ præter alias merces argenti partim cuſi, partim in laminas fuſi, inerant 46. onera, *i.* tonnæ auri 300 Unde inter Hiſpanos diſſidium, militum querelæ, jactura Veſaliæ, Sylvæ Ducis, Duisburgi, Rhurortæ, Eſſenæ, Trajecti ad Moſam, &c. Occubuit An. 1630. in conflictu Dunkerkano, victor. Lætus *Comp. Hiſt. Univ.*

Heinſius Daniel, S. Marci Eques, Politices & Hiſtoriarum, in Acad. Lugduno-Batava Profeſſor clariſſimus. Natus Gandavi An. Chr. 1580. ſtirpe Conſulari, inter maximos Reip. Belgicæ fluctus per multa dura & aſpera jactatus, vix triennis, patriâ extorris fuit, *Fortunæ privignum* ſe hinc vocare ſolitus: Hagæ Comitis initiis literarum jactis, inde in Zelandiam abiit, brevique tantum profecit, ut decimo ætatis anno commilitoni ſuo venuſtâ parentaverit elegiâ, cujus ultimum diſtichon:

Qui nondum undecimum vidi tranſire decembrem,
Hæc ego de puero carmina canto puer.

Poſt hæc, ſeverioribus ſtudiis deſtinatus, Franequeræ Henricum Scotanum audiit: Græcæ quoque & omnigenæ literaturæ amore flagrans, Joſephum Scaligerum Lugduni Bat. ὑφηγητὴν habuit, in principatu literarum ejus poſtea ſucceſſor. Sic famâ quotidie creſcente, anno æt. 18. publicè primùm Latinos, dein Græcos Auctores profeſſus eſt, ultimò Politices & Hiſtoriarum Profeſſionem ſuſcepit: queis & Secretarii Acad. & Bibliothecarii nobile munus acceſſit. A' Guſtavo poſthæc Adolpho Sueciæ R. in Conſiliariorum numerum aſcitus & à Sereniſſ. Venetorum Rep. Equeſtri D. Marci dignitate ornatus, ipſum Urbanum VIII. Pontif. Rom. eruditionis ſuæ admiratorem habuit, ampliſſimo honorario Romam, ut eam à barbarie vindicaret, invitatus. Obiit A. C. 1655. Pater Nicolai. Ejus prodiere *Poemata, Notæ in N. T.* &c. Vid. Anton. Thyſium *Or. fun.*

Hela, regiuncula Aſiæ, Attali regis emporium. Steph.

Hela, ſeu *Heila*, oppidul. Pruſſiæ reg. ad apicem ſinus *Panzervvick*, mari Balt. circumdatum maj. ex parte, an. 1572. incendio conflagravit, poſtea utcunque reparatum. 4. mill. Germ. à Gedano in Bor.

Helam, civitas haud procul à Jordane. Eſr. 2. & 7. 2. Reg. 10. In tribu Benjam.

Helba, civitas tribûs Aſer. Lat. *lac*, ſive *adeps*, aut *manſit in eâ*, ſive *principium*, vel *dolor in eâ*.

Helcath, vel *Halcath*, civitas tribûs Aſer, data Levitis. Joſua. id eſt. *portio, pars*, aut *lenitas*.

Heldai, nomen viri. 2. Eſdr. 12.

Helcia, pater Eliacim. 4. Reg. 18. Nomen Sacerdotis. 4. Regum. 22. Pater Jeremiæ, Jerem. 1.

Heldebaldus, Præfectus Veronæ, Rex Gothorum electus eſt, capto à Beliſario Vitige, Ravennæ an. 540. paulò poſt à Vila Gepida interemtus. Procop. *de bello Goth.*

Heldona, fluv. Galliæ, in Normannia, cis Sequanam, aliàs *Elna* atque *Alna*, unde Novavilla ſuper Alnam, prope Albamarlam: Accolis *Eaune*, nonnunquam *Yaune*: Alluit Mortuum mare *Mortemer ſur Eaune*; Heldonam vel Elnam locum fluvio

 cognom.

cognom. Vicum S. Germanni *S. Germain*, Profundamvallem *Parfondeval*, Longum denarium *Longdenier*, Albertivillam *Amberville*, Ebrardi Manſionile *Euvermeſnil*, Martini Eccleſiam *Martinleglise*, vulgò *Martenglise*, demumque infra Arcas ad vicum Butilam *Bouteille*, Deppâ flumine accipitur, mox apud Deppam portum & opp. clarum in Oceanum intraturo, Hadr. Valeſius *Not. Gall.* in voce *Caleti*.

Heleb, civ. terminus tr. Nephthalim. Joſ. 19.

Helec, filius Galaad, fil. Machir, fil. Manaſſe, Num. 26.

Heled, filius Baana. 2. Reg. 33. id eſt, *orbis, muſtela*, aut Syriacè *rubigo*.

Helellus, vulgò *Ill*, fluv. Germ. Oritur prope Ferretam, in Suntgoja; dein per Alſatiam ſuper. labens, Mulhuſium, Enſishemium, Colmariam, Seleſtadium & Benofeldam rigat, cum Argentina, infra quam Rheno miſcetur. Hinc vico *Helello* nomen: de qua voce Vid. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Helem, nomen viri. 1. Par. 7. Lat. *ſomnians*, aut *ſanans*, ſive *expectatio*, vel *dolor eorum*.

Helemaida, urbs. Joſ. 12.

Helena, filia Jovis, ex Ledâ Tyndari Laconiæ regis uxore, quæ à Jove, in Cycni formam tranſmutato, compreſſa, duo peperit ova, ex quorum altero Helena & Pollux, ex altero Caſtor & Clytæmneſtra excluſi fuerunt. Ex his Helena, cùm cæteris ſuæ ætatis fœminis formæ elegantiâ præſtaret, à Theſeo rapta eſt adhuc virguncula, non multò tamen pòſt Caſtori & Polluci fratribus eam repetentibus citra injuriam reſtituta eſt. & Menelao uxor tradita, cui & Hermionem filiam peperit. Poſt hæc famâ pulchritudinis ejus illectus Paris, contractis aliquot navibus, in Græciam ſeſe contulit; ubi à Menelao hoſpitio exceptus clam ſe in amorem Helenæ inſinuavit, tandemque abſente conjuge, eam rapuit, & in patriam abduxit. Quâ tam inſigni injuriâ commoti Græcorum principes, de bello Trojanis inferendo in Aulide Bœotiæ conjurarunt. Nec multo pòſt mille contractis navibus in Aſiam trajecerunt, multiſque expugnatis oppidis, tandem Ilium obſederunt. Quo in bello cùm Paris occubuiſſet, Helena Deiphobo fratri ejus nupſit. Verùm cùm eò jam res rediiſſet, ut Græci armis diffidentes, ad dolum ſe converterent, Helena quoque proditionis particeps fuiſſe putatur, & facem (quod ſignum aggrediundi negotii inter ipſam, & Græcos convenerat) ex arce ſuſtulit, captâque jam urbe Menelaum in Deiphobi cubiculum introduxit: eoque interfecto cum priore viro in gratiam rediit. Plut. *in Theſeo*. Pauſan. *in Corinth.* Euſeb, *in Chron.* Homer. Virgil. Ovidius, &c.

Helena, Adjabenorum Regina, tempore famis ab Agabo prædictæ, Hieroſolymæ incolis multum annonæ ſummiſit. Cum fil. Izate Judaiſmum amplexa, ſecundùm Joſ. Antiq. *lib.* 20. *cap.* 2. ſecundùm Oroſium verò, Chriſtianiſmum, *lib.* 7. *cap.* 6. Euſeb. *Hiſt. l.* 2. *c.* 11. Ado *in Chron.* Baron. A. C. 44.

Helena, Cauponaria, Ambroſ. obſcuris natalibus, Eutrop. concubina Conſtantini Chlori, Bedæ. Secundùm alios fil. Coëli. M. Britanniæ R. Nicephoro Bithyna mulier, ex Conſtantino Chloro, mater Conſtantini M. à marito repudiata, ut Theodoram ducere poſſet; Filio ad Imperium evecto, ſolemni edicto, Auguſta & Imperatrix appellata, ſacri ærarii curam geſſit, templa extruxit, pauperibus opitulata eſt. Obiit, in amplexu filii Conſtantini, an. æt. 80. Seculo quarto. Ab illa Drepanum, in Bithynia, Helionopolim, & mare ſupra Bithyniam Helenopontum dictum volunt. Vid. præter Scriptores Eccl. Morinum, *de liberatione Eccl. & in vita Conſtantini*. Baronium Anno Chriſti 306. 315. 326. &c.

Helena, fil. Conſtantini M. uxor Juliani Apoſt. Huic Euſebia, Conſtantii uxor, ſterilitatem potione conciliare conata eſt, & filium ex ea natum, per obſtetricem, necari curavit. Obiit Rom. an. 360. Ammian. Marcellin. *lib.* 16. 21. Item uxor Simonis Magi, quam modò *Noëmem*, modò *Minervam*, &c. vocabat, mox blaſphemè ipſi plurima tribuebat. Vid. Iren. *libr.* 1. *cap.* 20. Epiphan. *hær.* 21. &c.

Helena, vel *Helene*, inſula Atticæ, ad quam appulit Helena, poſt captam Trojam, quæ & *Macris* ob longitudinem dicebatur. Hodie *Macronisi* Sophiano. Eſt autem una Sporadum Sunio promuntorio adjacens. Eſt etiam fons in Chio, quo ſe Helena lavit. Steph. Item Pyrenæis montibus vicinum oppidulum, *Elna* hodie, Vaſœo. In Comit. Ruſcinonenſi, in colle, ad amnem *Tech*, ſub Gallis, ab an. 1640. Vix 1. leuc. ab ora maris Mediter. 3. leuc. Gall. à Perpiniano in Auſtr. Caucoliberim verſus, à quo pari ſpatio diſtat. Baudr. Eſt etiam urbs Bithyniæ Procopio, & in Palæſtinâ. Utrâque ab Helenâ Conſtantini matre ædificata. Vicus denique Atrebatum, apud Sidonium, quam nonnulli hodie *Heſdin* vocari exiſtimant. Vid. *Hedena*.

Heleneus, Inſ. parva ſeu locus juxta Canopum. Steph. Al. *Heleneum*.

Helenopolis, vide *Francofurtum*.

Helenopontus & *Hellenopontus*, reg. Bithyniæ, *Pontus* Ptolomæo, inter Bithyniam & Paphlagon. ad mare Euxinum. Sed in libro Concil. latius patet. Ferrar.

Helenus, filius Priami ex Hecubâ, vaticinio clarus, quem quidam ob id à Græcis ſervatum dicunt, quòd loca opportuna ad capiendam patriam ipſis indicaſſet. Quin etiam, everſo Ilio, Pyrrhum à navigatione prohibuit, cæteris abeuntibus naufragium prædixit. Quamobrem non ſolùm à Pyrrho ſervatus, verùm etiam liberaliter habitus eſt: Quumque ille Oreſti Hermionem eripuiſſet, Andromachen, quam antea juſtæ uxoris loco habuerat, Heleno conceſſit, adjectâ etiam regni parte, quam Helenus, de fratris ſui nomine, Chaoniam appellavit, ubi & urbem, ad ſimilitudinem Trojæ, condidit, in quâ profugum Æneam hoſpitio ſuſcepit. Virg. *Æn.* 3. Item *Helenus*, fil. Dioclis, Sicambrorum rex, qui ob inertiam regno ſe abdicare coactus eſt.

Heleph, nomen civitatis, Joſ. 19. in tribu Benjamin, terminus Nephthali.

Helernus lucus, circa urbem Romam & Tiberim fluv. erat. Ovid. *Faſt.* 6.

Adjacet antiquus Tiberino lucus Helerni.

Heles, nomen viri. 2. Reg. 23.

Heleuteri, pop. Celtarum, Cadurcis proximi, Cæſari; quorum op. *Orillac* urbi S. Flori propinquum. Celticâ linguâ *Hellbuter*. Aliis fuerunt, ubi nunc tractus Albigenſis. Baudr.

Helgaldus, Monachus Floriacenſis, ſcripſit an. 1050. vitam Roberti Galliæ R. ſeu potius prolixam alterius Monachi hiſtoriam hujus Regis in compendium redegit. Item, vitam Abbonis edidit. Vid. Moter. *Diction. Hiſtor.*

Heli, nomen ſacerdotis, qui Samuelem unxit in prophetam. 1. Reg. 1. Pater item Joſephi mariti B. Mariæ Virginis, Luc. 3.

Helia, inſ. parva Siciliæ apud Drepanum in orâ occiduâ. Plin. *Helia* item Bedæ, & *Elia*, vulgò *Ely*, urbs Angliæ epiſcopalis, ſic ab *anguillis* (quas Angli *Eeles* vocant) dicta, quarum ibi ingens copia, ob multas aquas, quibus, uti inſula, continetur. Cantabrigiæ proxima.

Heliades, filiæ Solis, & Clymenes, ſorores Phaethontis, quarum duæ *Lampetie* & *Phaetuſa* Ovidio *lib.* 2. *Metam.* dicuntur. A Patre *Sole* ſic dictæ. Ἥλιος enim *ſol* Græcis dicitur. Hæ cùm juxta Padum mortem fratris inſolabiliter deflerent, in alnos verſæ ſunt, electrum lacrymantes. Vocantur & *Phaetontiades*. Virgilius,

Tum Phaetontiadas muſco circumdat amaro
Corticis, atque ſolo proceras erigit alnos.

Alii in populos mutatas fuiſſe volunt. Martialis 4. 59.

Flentibus Heliadum ramis dum vipera ſerpit,
Fluxit in obſtantem ſuccina gemma feram.

Inde ponitur pro Electro. Idem Mart. 4. 32.

Et latet & lucet Phaetontide condita guttâ.

Et *lib.* 9. 14.

Gemma quod Heliadum pollice trita notet.

Juvenal. *Sat.* 5.

—— Ipſe capaces
Heliadum cruſtas, &c.

Id eſt, phialas ex electro factas. Diodor. Siculus alias Heliades habet, *lib.* 5.

Heliaa, Judicium Athenienſium maximum, cujus Judices *Heliaſta*. Sic dictum, quòd ſub Dio ſit, & in Sole conſideant Judices. Vid. Petitum Comm. *in Leg. Att.*

Helice, Græcè dicitur, quæ nobis *Urſa major*, ἀπὸ τοῦ ἑλίκος, id eſt, à *circumvolutione*, quòd diei noctiſque ſpatio circum polum arcticum vertatur. Lucan. *l.* 2.

Parrhaſis obliquos Helice quum verteret axes.

Vide *Cynoſura*. De utraque ſic mſct. Duæ Urſæ, in Aquilonari regelucent, quarum *Cynoſura* minor eſt, ſic dicta, quòd canis caudæ inflexæ ſimilis ſit. *Helice* verò major, à circumvolutione nomen ſortita eſt. Aliis ab Helice, Theſſaliæ vel Pelopon. opp. Calliſthonem enim Lycaonis Arcadis filiam, à Jove vitiatam & à Junone converſam in urſam, cùm Arcas filius ſagittis conficere vellet, in ſidus cum eâ mutatus eſt & hic Cynoſura, illa verò *Helice* dicitur. Alii Jovis nutrices fuiſſe, dum à Corybantibus cuſtodiretur, fabulantur, atque inde nomina ſideribus facta. Item oppidum Achaiæ ad ſinum Criſſeum, maris impetu hauſtum. Ovid. 15. *Met.*

Si quæras Helicen, & Burin Achaidas urbes,
Invenies ſub aquis.

Vide Steph. in Ἑλίκη.

Helicon, mons Bœotiæ à poëtis decantatiſſimus, Muſis ſacer, Parnaſſo vicinus: Strabo *lib.* 9. Pauſan. Nat. Com. Nomen ei, ſi magno Caſaubono credimus, fecit הליכה *halica*, id eſt, *ambulatio*, quia certos ibi conventus habuere veteres, in quibus de rebus ſeriis agerent. Sed cùm hujuſmodi conventibus, ſi qui fuere, Heliconis nomen videatur antiquius, Bochartus ὁ μέγας potius deductum putat ab Arabico *halic*, vel *halica*, quod, teſte Giggeio *montem ſublimem* ſonat, unde eo nomine *altus* ab Arato dicitur hic mons, *verſ.* 216.

—— Καθ' ὑψηλοῦ Ἑλικῶνος.

Helicon item fluv. Macedoniæ, Dium urbem præterlabens, qui Ptol. *Pharybus*, Livio *Baphyrus*, & Lycophroni *Baphyras* dici videtur. Item fluvius Siciliæ, *Olivieri*, teſte Fazello, inter Mylen, & Tyndarium fluens.

Heliconius, Sophiſta Byzantius, epitomen Annalium ſcripſit, à M. C. uſque ad Theodoſium M. Suidas, Simler. *in Bibl. Geſn.* Item, nomen Mathematici inſignis. Suidas.

Heligaſtus, Sicambrorum vates, & ſacerdos admirabilis, an. U. C. 486. Trithemius.

Helingas, Hiſp. Tarracon. civitas. Polybius.

Helini, pop. Theſprotiæ. Steph.

Heliocepis, nomen Nymphæ.

Heliodora, Nymphæ nomen.

Heliodorus, unus ex ducibus Seleuci Philopatoris, templum Hieroſolymitanum directurus, à duobus Angelis malè mulctatus legitur, 2. Macc. 3.

Heliodorus, Sophiſta clarus, cujus etiam extat Hiſtoria Æthiopica. At verò Dramatis prædicti author, Triccæ oppidi Theſſalici Epiſcopus fuit, ut Eccleſiaſticæ hiſtoriæ ſcriptores perhibent, de quo certi fere nihil eſt, niſi quod certiſſimum eſt, eum ipſum eſſe, ad quem D. Hieronymi epiſtolæ. Floruit ſub Theodoſio & Arcadio. Nicephorus *lib.* 12. *cap.* 34. eum depoſitum ſcribit, quòd hunc librum abdicare nollet. Sed nec Socrates, *lib.* 5. *cap.* 21. nec Photius, Vid. *cod.* 72. 94. hujus rei meminerunt. Imo Cedrenus, ipſum de auri quoque faciendi ratione librum Theodoſio M. dedicaſſe narrat. Heliodorus enim ille, de quo Philoſtratus *περὶ σοφιστῶν*, is eſt Sophiſta, qui Imp. Adriano familiaris fuit. Fuere olim duo Heliodori, quorum unus Geographus, alter Tragicus, ut ſæpiſſime patet apud Græcos enarratores. Fuit & unus Medicus, de quo in Bibliothecâ Medicâ. Fuit præterea Heliodorus Rhetor Horatii comes, quem *Græcorum longè doctiſſimum* vocat *Serm.* 1. *Sat.* 1. Item auctor libri de Sepulcris. Plut. *de* 10. *Orat.* Item Poëta. Item Philoſtrato laudatus, *de Sophiſt. lib.* 2. Item Secretarius Adriani Imp. Item amicus Hieronymi: Item Mathematicus Athen. *de Anathematis Athenienſium. & de Architectonica*, ſcripſit. Plin. *lib.* 33. 34. *&* 35. Item Lariſſæus, de Optica ſcriptor. Item Stoicus, Arati commentator. Alii quoque *Heliodori* fuere, de quibus Voſſium ſis adi, *de Hiſt. Gr. p.* 372. Lil. Girald. *l.* 3 *dial.* 3. *Poët* &c.

Heliogabalus, Deus peregrinus fuit, inprimis Phœnicum. Simulachrum ejus lapis erat maximus, ab imo rotundus, & ſenſim faſtigiatus propemodum ad coni figuram, niger & lapidi color, qui cœlitus decidiſſe credebatur. Eminebant in lapide quædam, formæque nonnullæ viſebantur: ſolis imaginem eſſe illam affirmabant Ethnici, minimè humano artificio fabrefactam.

Heliogabalus Marcus Aurelius Antoninus, Anton. Caracallæ filius, qui ad imperium aſſumptus fuit matris operâ apud Antiochiam. Etiam *Alagabalus* dictus eſt, quia antequam Imperator fieret, Solis Sacerdos inter Phœnices fuerat, qui Aſtro huic id nominis indiderunt. Vid. infra. Mater Semis vel Semiamira appellata eſt. Electus ab Exercitu, poſt mortem Macrini, Romam Deaſtrum ſuum detulit, omnis alterius Dei cultu ſeverè prohibito: Huic delubrum condidit, quò ignem, qui in Veſtæ cuſtodiebatur, quò Palladium & ancilia delata voluit, ipſe ſacerdotis officio functus. Hujus mores impuriſſimos Lampridius deſcribit, ut & Eutropius *lib.* 8. Aurelius Victor *epit. Vit. Caſ* &c. Luxus ejus tantus, ut ex remotiſſimis provinciis gulæ irritamenta peteret, balſamoque lampades aleret. Piſcinarum ejus aquæ odoratæ erant: Aquiliam Severam, Veſtalem, clandeſtino connubio ſibi copulavit, quò cœleſtem planè, ut dicebant, prolem ſuſciperet, ipſe Pontifex ex puella ſacra. Prodigus theſaurorum ſupra modum, ſævus in Senatores, quòd Senatulum fœminarum, cui mater ejus præſidebat, ratum non haberent. Tandem cùm & militibus intolerabilis evaſiſſet, jamque in eo eſſet, ut Alexandrum filium Mammææ neci daret, quem Senatus Cæſarem vocaverat, vivente adhuc Macrino, cum matre ab illis in caſtris occiſus eſt. Cadaver ejus à plebe per urbem raptatum, tandem poſt mille ludibria, in Tiberim projectum eſt, d. 10. Mart. A. C. 222. Imperii 2. menſ. 9. d. 4. æt. 18. vel ut alii volunt 22. Patria Emiſſenus fuit, & in Emiſsâ urbe Sacerdos Dei Alagabali, ut dictum, qui Deus peculiaris fuit illius urbis. Vide Salmaſium *ad Lampridium.*

Helionora, vel *Leonora*, Luſitaniæ regis filia, Romæ cum Friderico Auſtriæ duce coronata, Anno Dom. 1451. Vide *Eleonora.*

Heliopolis, Hebr. *On. Bethſemes* Arabibus, id eſt, *Civitas*, ſive *domus Solis*, civitas Ægypti heroica, ambitu 150. ſtadiorum, inſignis publicis privatiſque ædificiis, Solis inprimis, templo olim clara, inter Alexandriam, & Coptum, quæ à Tenage condita, à Græcis, teſte Diodoro Siculo *lib.* 5. *Thebe* dicitur. Hic templum erat Judæis, *Onion* dictum, quod à Veſpaſiano deſtructum. Joſ. *lib.* 7. *de B. cap.* 30. Ibidem ſævitum in Cyrillum Diaconum, ſimulacrorum dejectorem, alioſque fideles, ſub Juliano Ap. A. C. 363. Vid. Theodoret. *lib.* 3. *cap.* 6. 7. 15. Rufin. *l.* 1. *cap.* 36. Strab. *l.* 17. Altera eſt ejuſdem nominis in Ciliciâ, patria Chryſippi Stoici, Solinus. *Corinthus* etiam olim Heliopolis dicta eſt. Steph. qui *Heliopolin* in Phœniciâ, Thraciâ, & Arabiâ deſcribit. Item *Heliopolis*, Ptol. & Plin. in tribu Manaſſe. Cœleſyriæ urbs Epiſc. quæ hodiè *Balbec* Poſtello, vel *Marbech* Nigro. Item, opp. Germ. in Marchia, nunc *Solſwedel*, inter Gardilebiam 5. & Olzeniam 6. leuc. verſus Luneburgum.

Heliopolis Urbs fuit Phrygiæ, Mich. Glycas 4. qui ſtatuam hinc avexiſſe Conſtantinum Imp. & Conſtantinopoli columnæ impoſuiſſe addit. Baudrand.

Heliotropium, Theſſaliæ urbs. Polyb.

Heliſos, fluv. Atticæ. Stat. *Theb.* 4.

Anfractu riparum incurvus Heliſos.

Heliſyci, pop. Ligurum. Steph.

Helium, oſtium Rheni, quod & Occ. & Moſæ oſtium, erat juxta Helium caſtr. in parte Auſtr. Bataviæ, ubi urbs Brilla eſt. Nunc *doe Maes* incolis, Ortel.

Helius, Neronis adulator potentiſſimus. De quo Dio Caſſius *in Nerone.*

Helius, proprium nomen viri, à *Sole*, qui Græcè ἥλιος dicitur. Plin. 33. 1.

Helix, primo flore nobilis adoleſcens, auxilio apparens Perſæ, contra Æëtem, Colchorum R. haſtâ à Neſtore occiſus.

Helixoea, inſula Hyperboreorum, non minor Siciliâ, ſub fluvio Cerambyca. Inſulani *Cerambyca* dicuntur, Hecatæus. Non aſpiratur apud Steph.

Helixus, Cei inſulæ fluv. juxta Coreſſum. Strabo.

Helladius, S. Baſilii diſcipulus & in Pontificatu ſucceſſor, de Præceptoris ſui Baſilii vitâ librum reliquit; ex quo locum adducit Damaſcenus *Orat.* 1. *De imaginibus.*

Hellanice, Clyti ſoror, Alexandri Magni nutrix. Curt. *lib.* 8. *cap.* 10.

Hellanicus, octavum eumque ultimum inter Chiliarchas locum, in præmium fortitudinis, ab Alexandro Magno, cùm in Satrapene ſubſiſteret, accepit. Curt. *l.* 5. *c.* 10.

Hellanicus, nomen duorum hiſtoricorum, quorum unus Mitylenæus, Herodoto antiquior, A. Gell. *lib.* 15. *cap.* 23. alter Mileſius, an Lesbius? De priore Voſſ. *Hiſt. Gr.* 1. 1. de poſteriore idem *Ibid. l.* 4. *c.* 5.

Hellanocrates, Lariſſæus, ab Archelao ſtuprum paſſus eâ ſpe, ut ab illo in Patriam reduceretur: poſtquam id non factum, contumeliâ accenſus, contra eum conjuravit. Ariſtot. *libr.* 5. *Polit. cap.* 10.

Hellas, alio nomine *Græcia* dicta eſt, ab *Hellene* Deucalionis filio. Thucyd. *lib.* 1. Mel. Achaja eſt: Sub qua fuere Attica, Bœotia, Ætolia, Doris, Locri & Phocis. Habebat à Sept. Macedoniam & Theſſal. ab Ortu mare Ægæum, ab Occ. mare Jonium, à Mer. ſinum Corinthiacum & Saronicum. Nunc *Livadie*, ſub Turcis.

Urbes Helladis, ſive Achaiæ extantes:

* Ægina, *Engia.*
Aquila, olim Calydon, *Ayton.*
Athenæ, *Setines.*
Aulis, intercidit.
Calydon. Vide *Aquila.*
Coronea, *Corone.*
Daulis, *Daulia.*
Delphi, poſtea Salona.
Elatia, olim Epiſcopalis Phocidis.
Marathon, *Marathona.*
Megara, *Megara.*
* Naupactum, *Lepanto.*
Opus, olim epiſcopalis cùm ſtaret, *in ruinis jacet.*
Salona, olim Delphi, Epiſcop. Phocidis, ſub Naupacto, *Salona.*
Tanagra Bœotiæ, olim Epiſcopalis, *Anatoria.*
Thebæ, *Stives.*
Thermopylæ, *non eſt urbs, ſed locus.*
Theſpiæ, *Teſpe.*

Baudr. Item urbs Theſſaliæ condita ab Hellene Phthii filio, & Chryſippes Iri filiæ. Phthius autem Achæi filius erat. Eſt & alia *Hellas* Cœleſyriæ. Gentile *Hellanicus*, & *Helladius*. Steph.

Helle, Athamantis regis Thebarum, & Nepheles filia, quæ unà cum Phryxo fratre, novercales inſidias metuens, cùm accepto à patre ariete aureo Pontum vellet trajicere, magnitudine periculi perterrita, in mare decidit, eique nomen fecit, quod Helleſpontum hodie vocant. Ovid. *l.* 7. *Metam.*

Hellen, fil. Deucalionis, pater Æoli, Doris & Xuthi. Apollodor. *lib.* 1. Diodor. *lib.* 4. Pauſan. *in Att.* Conon apud Photium, *cod.* 186.

Hellen, à parvulo in miniſterio nutritus, & educatus, plurima inſolitè edebat miracula, ita, ut etiam ignem in ſinu portaret, & nequaquam ejus veſtis arderet. Sozomen. 8. 1.

Hellenes, Græci, vide *Panhellenes* Item urbs Callaicorum in Hiſp. Tarracon. *Pontevedra*, teſte Marianâ.

Hellenicum, & *Caricum*, loci in Memphitide. Steph.

Hellenopolis, vide *Helenopolis.*

Helles, filius Azariæ. 1. Paral. 2.

Helleſpontus, fretum anguſtum inter Propontidem, & mare Ægæum, Aſiam ab Europâ ſeptem non amplius ſtadiorum intervallo diſterminans. *Stretto di Gallipoli*, Caſtaldo, *Braccio di S. Georgio.* Volater. Baudrando, inter Thraciam & Aſiam min.

Extenditur à Sept. in Mer. per 45. ferè mill. nempe à Propontide uſque ad mare Ægæum. Maximè reſtringitur ad Auſtr. inter Seſtum & Abydum, nunc *les Dardanelles*. Hinc aliquando quibuſdam Gall. *les bouches des Dardanelles*. Ovid. *in Epiſtola Leandri*.

Fluctibus immodicis Athamantidis æquora canent,
Vixq; manet portu tuta carina ſuo.
Hoc mare cùm primum de virgine nomina merſâ
Quæ tenet, eſt nactum, tale fuiſſe puto.
Et ſatis amiſſâ locus hic infamis ab Helle,
Utq; mihi parcat, crimine nomen habet.
Invideo Phryxo quem per freta triſtia tutum
Aurea lanigero vellere vexit ovis.

Ovis illa Aries fuit, qui poſtea inter ſidera collocatus eſt, teſte eodem Ovidio *Triſt.* 3 *eleg.* 12.

Impoſitamq; ſibi qui non bene pertulit Hellen,
Tempora nocturnis æqua diurna facit.

Vide Diodorum Siculum *lib.* 4. Solinus *cap.* 15. *magnum* vocat. Sic enim ait, *Omnis autem magnus Helleſpontus ſtringitur in ſtadia ſeptem. Latitudinem* dat ei Hom. *Iliad.* 2.

Σὺν δέ τε οἱ χθόνιοι ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ.

Ita etiam Q. Calaber *lib.* 9.

Μεσσηγὺς τε πόλεος ἰδ' ἀγροῦ Ἑλλησπόντου.

Longitudinem Ovidius *Met.* 13.

Longus in anguſtum quà clauditur Helleſpontus.

Idem *Faſt* 4.

Perq; urbes Aſiæ longum petit Helleſpontum.

Rapiditatem denique Catullus *in Epithal.*

Qua paſſim rapido diffunditur Helleſponto.

Unde Mutæus,

Νήξομαι Ἑλλήσποντον ἀγάῤῥοον.

Et ante eum Homerus,

Ὅσσος Ἑλλήσποντος ἀγάῤῥοος ἐντὸς ἐέργει.

Vide Voſſ. *ad Melam pag.* 7. Item, reg. Aſiæ, pars Myſiæ, apud mare prædictum. Ubi urbes Cyzicus, Parium, Lampſacus, Abydus cum Dardano. Hinc *Helleſpontiacus*. Ferrar. Et reg. *Helleſpontias*, Steph.

Hellevïones, *Heluaones* Ptolemæo, *Hellusii* Tacito, *Helli* Ammiano, pop. Germ. quorum locus *Hel* in orâ ad ſinum Venedicum, apud Dantiſcum urb. teſte Willichio. Cluverio aliiſque etiam *Hillevïones*, pop. Scandinaviæ, ubi nunc Hallandia, prope fauces ſinus Codani, longè à Dantiſco in Occaſ. Ortelio *Dalecarli* ſunt: Hilleviones enim, Cimbricâ linguâ, quæ Scandinavica eſt, *Monticolam* ſignificat. Habitant enim hi ad Sevonem montem, Riphais non mſn. Plin.

Hellopes, pop. Epiri circa Dodonam, quorum reg. *Hellopia*, Strab. Vulgò *Lopeſia*.

Hellum, vicus Alſatiæ inf. Vid. *Elcebus*.

Helmechildus, Albionum regem, victus Roſimundæ impudiciſſimæ mulieris promiſſis, interfecit.

Helmoldus, Presbyter Buſoënſis, prope Lubecam, Geroldi hortatu, qui primus Epiſc. Lubecenſis erat, Chronicon Sclavonum ſeu Dalmatarum ſcripſit, orſus à Saxonum converſione, ſub Carolo M. uſque ad an. 1168. quo vixit, ſub Friderico Barbaroſſa. Continuavit id poſtea Arnoldus, Abbas Lubec. edidit Reinerus Reineccius cum notis. Voſſ. Simler. &c.

Helmon deblathaim, duo nomina ſunt, quorum prius exponitur *occultatio*, ſive *adoleſcentia* aut *ſeculum*, vel *contemptum*, poſterius autem *maſſa de ficubus compacta*, nomen loci, in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael, profecti de Dibon Gad. Num. 33.

Helmſtadium, urbec. Saxoniæ, munita à Carolo M. contra Wandalos. A.C. 808. aliàs ſub proprio Abbate. nunc Duci Brunſuic. paret ab an. 1490. In limite Duc. Magdeburgici, medio inter Magdeburgum & Brunſuic. itinere. Acad. inſignis, quæ *Julia* dicitur, à Julio D. fundata an. 1576. Bertius *R. G. l.* 3.

Helmſtadium, urbs munita, cum portu, in Hallandia, in ora littorali ſinus Codani, verſus limites Scaniæ. Sub Suecis ab Anno 1645.

Helmes, priſcus Arcadum Rex, qui Tegean incurſantes & depopulantes Lacedæmonios, quâ arte & ſolertiâ vicerit, Vid. Polyæn. *lib* 1.

Helon, civitas in terrâ Moab, in tribu Dan, Num. 2. Pater Eliab principis tribûs Zabulon. Num. 1. & 10. Item urbs Levitarum. 1. Par. 6. quæ *Helon* dicitur Joſ. 21. In tribu Ephraim, Lat. *feneſtra*, vel *profanatio*, ſive *dolor*, aut *infirmitas*.

Heloris, à Rheginis dux conſtitutus, ad obſidendam & expugnandam Meſſanam, à Dionyſio ſuperiore munitam. Sed eruptione à Meſſaniis factâ plures quingentis ex Rheginis ceciderunt. Dein obſidente Dionyſio Cauloniam à Crotoniatis Dux ſumptus, utpote exſul, Syracuſanus & Dionyſio maximè infeſtus; dum nimis ad liberandam Cauloniam improvidè pergit, magno prælio ad Helorim fluvium à Dionyſio vincitur, & ipſe ſuorum ferè maximâ parte amiſſâ cadit. Diod. *l.* 14.

Helorum, ſive *Helorus* fluv. & opp. Siciliæ. Vibius in Catalogo fluv. *Elorus Syracuſarum, a quo civitas.* Stephanus Ἔλωρος, πόλις Σικελίας ἀπὸ Ἐλώρου ποταμοῦ, τοῦ περὶ Πάχυνον, addit, ἐν ᾧ λέγονται πλωτοὺς ἰχθῦς ἔχειν, ἀπὸ χειρὸς ἐσθίοντας. Sil. *l.* 14.

Atq; unda clamoſus Helorus.

Vide Cluver *Sic. Ant. lib. cap.* 13.

Helorus, *Elorus* Athenæo, *Eleſſorus* Polybio, *Elleporus* Æliano, fluv. parvus Magnæ Græciæ, inter Cauloniam, & Scyllacium fluens, ubi Græci à Dionyſio victi. Item *Helorus* Iſtri fil. qui ab Ajace occiſus eſt in eâ pugnâ, quam Græci cum Telepho rege Myſorum habuerunt.

Helos, urbs Laconica, vel potiùs oppidulum. Stat. *l.* 4. *Theb.*

Quos Helos, & Preleon, Geticoque flebile vati
Dorion.

Pop. *Helota* Eſt etiam *Helos* Ægypti. Steph.

Helpericus, Germanus, Monachus SanGall. ſcripſit de Muſica, de computo Eccleſiaſtico, & Carmina. Trithem. *in Catal.*

Helpidius, Priſcillianiſta, condemnatus Concilio Cæſarauguſtano. an. 381. Vid. *Elpidius*.

Helſingfordia, urbec. Sueciæ, in Nylandia, parte Finlandiæ, in ora littor. ſinus Finnici, ubi recipit amnem Wandam. Cum portu utcunque capaci.

Helſingia, prov. Sueciæ, inter Dalecarliam ad Occ. Jemptiam & Medelpadiam ad Bor. ſinumque Bothnicum ad Or. Ubi opp. præc. *Hudwicksvaldia*.

Helſingaburgum, opp. munitum Scaniæ, cum portu, juxta Sundicum fretum, è regione Zeelandiæ Inſ. & Elſenoræ Urb. ſub Suecis, ab an. 1660. pace ad Roſchildam.

Helva, urbs Portugall. *Elvas*; probè munita, ad Cajolam amnem, 1. leuc. ab Ana fluv. in prov. intra Tagum & Anam. 11. leuc. ab Ebora in Ort. Dicitur & *Elva*. Fruſtra an. 1659. ab Hiſp obſeſſa, qui inſigni ibi a Luſit. clade affecti.

Helvecones, Germ. pop. Tacito. Mutio laudantur *Helvetiani* vitioſiſſimè. Bartolinus *Elvones* legerat. Ego probem magis *Elvingonas*, à quibus Pruſſorum civitatem dictam *Elvingam* exiſtimare poſſimus. Plinius *Hillevïones* appellavit *lib.* 4. Vide *Ælvaones*, Ferrar.

Helvetia, regio Germaniæ ſup. perampla, incolarum, quibus æqua libertas, quo que falsò caput habere credidit Sabellicus, fide, induſtriâ, fortitudine celebris: montana armentis, feris, ac volucribus: plana frugibus plena habet. Unde & à re frumentaria, potiſſimum vero pecuaria, maximum quæſtum capiunt, ipſis ſterilibus locis labore incolarum improbo ad fertilitatem perductis. Ventorum violentiæ ſubjacet, cujus cauſa montium anfractus: & peculiare illi eſt, quod de Auſtrali vento Plantinus memorat, eum præſertim apud Urienſes omnia ſiccare & ſerenare, unaque nocte arboribus viriditatem, ac uvis maturitatem afferre: aliquando ſummos tantùm montium apices perflare, ut omnia in iis vernent, vallibus interea nivem ſervantibus: aliâ iterum vice tanto furore ſpirare, ut ipſa tecta ædibus auferat. In eadem dracones frequentius quàm alibi naſci, narrat ex Joh. Cyſato *l. de 4. Sylvat. C.* Kircherius, cujus cauſa forſan in congeſtorum ab aquilis, ingentibuſque vulturibus, qui in Alpium inacceſſis rupibus nidulantur, cadaverum varii generis putredine, indeque facta diverſorum ſeminum confuſione ac fermentatione, Becmannus *Hiſt. Orbis terr.* Reliqua vide infrà in voce, *Helvetii*.

Helvetii, gens nobiliſſima, cujus caput Aventicum olim, unà cum Sequanis, Celtis ſive Gallis propriè dictis attribuuntur a Cæſare *lib.* 1. qui illos *reliquos Gallos virtute præcedere, omnibusq; præſtare*, & *totius Galliæ plurimum poſſe* ait: ipſoſque & Sequanos ac Æduos, *tres potentiſſimos & firmiſſimos totius Galliæ populos* vocat. Plinius in Belgica illos ponit *lib.* 12. *cap.* 1. Baudrandus à Gallia Lugdunenſi decerptos poſtea, & Germaniæ attributos eſſe ait. Duplices fuere, *Antiquiores*, quorum auctores præfati. & præter hos Cicero, Plutarchus, Strabo, Tacitus, Florus. &c. meminere, & *Recentiores*, qui in priorem locum ſucceſſerunt. Priores & antiquiores Græcis Ἐλουήττιοι vel Ἐλβήττιοι, Latinis *Helvetii* ac *Elvetii*. *Elvitii* ac *Helvitii* nuncupantur. An ab *Helvetico* quodam Eructoni filio, Sequani & Allobrogis fratre, ut Vaudi Chronica volunt? An ab Helvetio Herculis filio, Norici, Hunni & Boji fratre, ſecundùm Aventinum? An potius *Helvetii*, quaſi *Heldvetter* appellati fuere, i. Ditis propinqui, ut ſtatuit Glareanus? Certè *Galli ſe a Dite patre prognatos prædicant*, inquit Cæſar *lib.* 7. & Beroſus, *Ditem in Galliam colonias duxiſſe*, memoriæ commendavit: hunc autem Ditem, quem Græci Plutum vel Plutonem, à Gallis præ cæteris Diis cultum, & *Hellum* ipſorum linguâ nominatum, nonnulli credunt. Alii illos Helvetios, quaſi *Held-Vätter*, Heroum patres: ab *Helvo* colore quidam, qui inter rufum eſt & album, teſte Salmaſio *in Solin.* quòd hic illis color eximius, denominatos ajunt: Simlerus nihil in hac ævi & diſcrepantium opinionum caligine certò definiri poſſe docet. Illos Cæſar loco præfato ex parte una flum. Rheno à Germanis, altera ex parte monte Jura à Sequanis, tertiâ lacu Lemano & fluv. Rhodano à Gallia prov. ſeu à Gallia Narbonenſi dividi, & eorum fines in longitudinem 140. m. p. in latitudinem 80. m. ex emendatione Cluverii patere, ſcribit. *Rhodanum inter & Rhenum ſiti*, Floro *lib.* 3. *cap.* 10. Eoſdem in 4. pa-

in 4. pagos Tigurinum, Tugenum, Ambronicum & Urbigenum, ſec. Cluverium, diviſos, oppida 12. vicos ad 400. habuiſſe, memorat Cæſar. *Corpora illis plusquam humana* Jornand. *mirificâ ſpecie & magnitudine*, Hirt. *celſioris ſtaturæ*, Ammian. *procera* Livius fuiſſe tradidere. *Celeres* Mantuanus facit:

Gens fera, contemtrix animæ, conſueta per Alpes
Figere apros, certare urſis, nive candida ſemper
Per juga Veloces curſu prævertere cervos.

Claudius Coſſus, eorum Legatus, *facundiâ* celebris Tacito dicitur: & *Cauſidicos* in Helvetia fuiſſe, Epitaphium teſtatur antiquum. Habuit quoque *Medicos ſuos & Profeſſores* Aventicum, qui in Maſſilienſi Scholâ Græcis literis incubuiſſe leguntur. Sed vicit reliquas laudes militaris gloria. Prima cum Romanis bella geſſiſſe, circa A. M. 2230. ante C. N. 1740. videntur nonnullis; & Tacitus crebras illorum in vicinam Germaniam excurſiones, refert. In Italiam, ab Ericone fabro, (qui Româ, ubi artem ſuam tractabat, in patriam reverſus, ficum ſiccam & uvam, oleique ac vini promiſſa, ſecum attulerat) incitati, irruperunt, tempore Priſci quinti Rom. Regis an. U.C. 114. Hunc ſequutus Aruns Cluſinus, vino Italico Helvetios ad opem ferendam emolliit. Anno dein Mundi 3381. cum reliquis Gallis, novâ expeditione, Tuſcos ſuis ſedibus expulerunt, qui in Lepontiis poſtea Alpibus, Rhæto Duce, novas quæſivere. Ipſam tandem Romam à Senonibus Gallis, Helvetiorum auxilio, captam, hosque ingenti prædâ ditatos domum rediiſſe, teſtatur Polyb. A. M. 3585. Cimbrorum poſt hæc ſocii fuere circa A. M. 3866. quibus per Galliam Hiſpaniamque latè vagantibus, Tigurini, & Tugini rectà, quà in Italiam iter eſt, copias duxerunt, Caſſiumque Conſulem in Allobrogum finibus prælio ſuperarunt, Livius *Epit.* 65. P. Oroſius *lib.* 5. *cap.* 15. J. Cæſar *Comm. libr.* 1. Tandem, ſuaſu & hortatu Orgetorigis Gallicam meditati ſunt expeditionem, quæ illius ſupplicio cùm aliquandiu ſuſpenſa maneret, poſtea, ne patriæ deſiderium pulcherrimo conatui moram injiceret, oppida quique ſua cum vicis incenderunt, magno animo meliores quæſituri ſedes, ſed à Cæſare itinere per Genevam prohibiti, dumque per Sequanos iter faciunt, in Heduis difficili & ancipiti prælio, dolo potius, quàm virtute victi, fœdus cum eo fecere, cujus mentionem facit Cicero, & ſedes patrias repetere coacti ſunt. Tum libertati vis facta, inprimis poſtquam ad Vindoniſſam ſuperati ab Aulo Cæcinna circa An. Chr. 71. provinciis Sequanorum Maximæ & Rhæticæ annumerari cœperunt. Tum coloniæ huc deductæ, tum Prætores, Præſides, aliique Magiſtratus huc miſſi, & jugum utcunque toleratum eſt, de quo excutiendo, Alemannis juncti ſeculo à C. N. ſecundo conſilia agitarunt, variaque pro recuperanda libertate geſſerunt. Tertio poſtea ſeculo Alemanni irruptione factâ, urbes Helvetiorum diruere, à Conſtantino Chloro ad Vindoniſſam repreſſi: qui iterum dein cum Conſtantino, Juliano, Valentiniano, Gratiano, rem gerentes, Helvetiæ partem occuparunt, & in eandem cum Helvetiis gentem, quibus & mores & ſermonem miſcuerunt, coaluere. Unde Aimoinus *lib.* 1. *Hiſt.* & Hugo Floriacenſis Monachus *in Chr. Pagum Helvetiorum Alemannos incolere ſuâ ætate* ſcripſere. Hi recentiores Helvetii *Suitones* Aventino, *Suiceri* Volaterrano & Rolvingo, Germ. *Schweitzer*, vel *Eydgnoſſen*, à fœdere poſtea inito, Italicè *gli Suizzeri*, vel *Suizzari*, Hiſp. *los Suiceros*, Gall. *les Suiſſes* dicuntur, an à Vitis gente Aquilonari: an à Suecis?

—— Conſtantia Fama
Nempe refert, patrio digreſſos Suecenas orbe
Auſpiciis Götherice tuis, fauſtoq; Gradivo
Hic ſedem ſtatuiſſe locis, perq; oppida leges
Sanciviſſe ſuas, & longos regna per annos
Firmaviſſe manu:

Gariſſolius *Adolphidos lib.* 10. An potius à pago *Suitia*, in quo confœderationis initium factum eſt, dicti? Sic, Imperii per barbaras gentes Gothos, Hunnos, Vandalos attriti, jugo excuſſo, Attilam mox infeſtum ſenſere Helvetii, qui infinito penè copiarum numero regionem illorum ingreſſus, oppida quàm plurimâ ſolo æquavit. Dein circa A. C. 499. Clodoveo ad Tolbiacum Alemannorum victore,

Libertas ultra Tanain Rhenumq; receſſit,
Et toties nobis jugulo quæſita, negata eſt,
Germanum Scythicumq; bonum.

Lucan. *Hiſt. lib.* 7. qui rerum ſtatus ſub Francis duravit uſque ad Annum Chriſtum 919. juxta Cl. Hottingeri calculum. Intra quod tempus, Helvetiorum ope Anno Chr. 540. Mediolanum expugnatum, maximaque in Clerum poteſtas à Francorum Regibus eſt collata: ſed & Urii, Suitii, Subſylvani ac Haſelæ vallis incolæ, ob res in Italia contra Saracenos præclarè geſtas, inſignibus privilegiis ornati ſunt, à Ludovico Pio. Extinctâ poſtmodum Carolinorum familiâ, Imperio Germanico Helvetii acceſſere, ubi jam liberioris auræ afflatus, & novæ ſubinde à Cæſaribus immunitates iis obtigerunt: quas cùm Albertus Imperator funditus tollere, novum in Helvetiis principatum moliens, conaretur, tyrannideque inauditâ patientiam populorum tentaret, fœderis hinc perpetui Anno Chr. 1308. prima fundamenta jacta ſunt, quod cùm Auſtriaci omni niſu diſſolvere, & ſub grave ſervitutis jugum Helvetios retrahere pertenderent, hi, omni humanâ ope deſtituti, ab Imperatoribus quoque deſerti, & res ſuas ſibi habere juſſi, Deo armis eorum benedicente, libertatem jam ante Chriſtum natum Majoribus uſurpatam fortiter recuperarunt, bellis contra hoſtes ejus geſtis, ſupra omnes Europæ gentes, inclyti: ultimo, poſt plurima alia, ad Dornacum, arcem Baſileæ vicinam, prælio victores. Tum Baſileæ inter Maximilianum I. Imper. & Helvetios pax coalita, libertatique cautum eſt, circa quam cùm difficultates quædam etiam ad noſtram uſque ætatem à maleferiatis quibusdam ſubinde moverentur, illæ Ferdinando III. imperante, pacificatione Monaſterienſi penitus ſublatæ ſunt, Anno Chriſti 1649. articulo hac de re Inſtrumento pacis inſerto. Formam Reip. quod attinet, eandem ferè cum antiquis Celtis, quorum ſoli dignitatem tuentur, ſervant, ab omnibus Principibus in amicitiam & fœdera, quorum duo inprimis celebria; Alterum perpetuum cum domo Auſtriaca, *die Erbeinigung*, Anno Chriſti 1474. inchoatum, a Sigiſmundo Archid. Alterum, cum Galliæ R. ad certum tempus; à Ludovico XI. qui virtutem Helvetiorum prælio San Jacobæo, prope Baſilêam, expertus erat, primitus initum; & cum hodierno Rege, Anno Chriſti 1663. in 60. annos de novo percuſſum: utrumque defenſivum tantùm, expetiti. Fidei quoque & fortitudinis rarioris nomine, non in ſatellitium modò, à plurimis Principibus, lecta ex gente juventus adſciſcitur, ſed & proximæ corporis cuſtodiæ adhibetur, quemadmodum Jul. Cæſarem, & Auguſtum Calagurritanorum manu eundem in finem uſos eſſe apud Suetonium legimus. De Religione, ut pauca addam: Priores Helvetii Jovem coluerunt, ut inſcriptio Paterniaci reperta, duo item loca in Penninis Alpibus teſtantur: Iiſdem Apollinem in pretio fuiſſe, Inſcriptiones tum Genevæ, tum Aventici docent. Præter hos Mercurium venerati ſunt, ut ex ſtatua ejus haud pridem Vindoniſſæ adhuc viſa, & variis locis Mercurii nomen referentibus, patet: Ex Dearum numero coluerunt Iſidem, Eponam, Aventiam. Porro Auguſtorum venerati ſunt Numina, Genios item: habueruntque ſuos Sacerdotes, Augures, Flamines & Flaminicas. Poſtquam verò Deo placuit ex Gentiliſmi his tenebris egregiam gentem eruere, miſit illi circa Annum Chriſti 177. Lucium quendam, qui in Rhætia & Tigurino pago, ſtrenuum ſe Evangelii præconem geſſit. S. Mauritius dein ſub Diocletiano, inter illos floruit. Poſt hunc S. Fridolinus, gente Hibernus, Glaronenſem regionem & viciniam convertit, ſub Chlodoveo I. Francorum Rege, quo tempore S. Severinus apud Agaunenſes & Antuates, in magna fuit virtutis fama. S. Columbanus dein & S. Gallus his ſucceſſere: duoque in Helvetia Epiſcopatus inſtituti ſunt Aventicenſis & Vindoniſſenſis, quorum ille Lauſannam, hic Conſtantiam poſtea, translatus eſt. Poſtquam dein Orbi nox per aliquot ſecula incubuit, placuit iterum Deo Helvetia, in qua Evangelicæ tubæ ſonus præ aliis gentibus audiretur, Huldrichi Zuinglii miniſterio, qui ante Lutherum, vel ſaltem eodem tempore, religionem Chriſtianam in his locis ad primævam ſuam puritatem revocare ſtuduit. Pareus *in dedic. tom.* 3. cujus doctrinam novam non fuiſſe, fatetur Guillimannus *lib.* 3. *cap.* 5. cùm ait: *In Helvetia Udalricus Zuinglius, Sacerdotii ordinis, nonnulla quoq; nova tradere cœpit, aut pleraq;, quæ olim Arnoldus Brixianus Tiguri docuerat, longâ oblivione, & tenebris damnata, poſt quadringenteſimum annum, in lucem memoriamq; revocavit.* Itaque ex Cantonibus XIII. Reformationem amplexi ſunt Tigurini, Bernates, Baſilienſes & Scaphuſiani: qui de rebus ſuis deliberaturi Arovii conveniunt: Ex Sociis Sangallenſes, Neocomenſes & Biennenſes. Horum *Confeſſio*, quæ à gente *Helvetica* nomen habet, magni in Eccleſia nominis, Synodi Baſileæ huic fini Anno Chriſti 1530. habitæ, juſſu, conſcripta eſt ab Henrico Bullingero, Oſvvaldo Myconio, ac Simone Grynæo: quibus poſtea additi fuere Leo Judæ & Caſparus Megander; ſponte inſuper Martino Bucero & Wolfgango Fabricio Capitone, operam ſuam offerentibus. Eam approbarunt tum Wittebergenſes Theologi, tum univerſi Smalcaldici fœderis Principes, Hoſpin. *hiſt. ſacr. libr.* 2. *cap.* 156. Lutherus ipſe *orthodoxam ſe illam agnoſcere*, profeſſus eſt, Idem *lib. cit. pag.* 148. Ambroſ. Wolfius *de Concord. Luth. cum Eccl. Helvet.* &c. Eandem poſtea, monitu Friderici III. Elect. Palatini, paulo uberius, theticè & antitheticè, expoſuit Henr. Bullingerus, Anno Chriſti 1565. in cujus jam editæ Anno Chriſti 1566. conſortium acceſſerunt, eique ſubſcripſerunt Eccleſiæ Polonicæ in Ducatu primum Zathorienſi & Oſuiecimenſi, quæ Anno Chr. 1572. Sigiſmundo II. Confeſſionem hanc in idioma ſuum translatam obtulerunt, in Comitiis Warſavienſibus: Quibus dein plures in eodem regno ſe adjunxerunt, poſtquam confeſſione viſâ perpenſaque Stephanus Rex Anno Chriſti 1578. publicum Reformatis Religionis exercitium conceſſit. Similiter Scoticæ Eccleſiæ Andreapoli in Synodo coactæ, literis ad Theod. Bezam Anno Chriſti 1566. datis, conſenſum ſuum teſtatæ ſunt. Idem Hungari fecere, in Synodo Debrecinenſi, Anno Chriſti 1567. ut

alios omittam. Cum Pontificiis mixti degunt Rhæti, Glaroneſes & Abbatiſcellani. Reliqui, quorum conventibus Lucerna deſtinata eſt, Latinos ritus porro ſequuntur, longè nunc addictius, quàm Majores, quibus imaginum rarior cultus, excommunicationes Romanæ non ſemel neglectæ, Indulgentiarumque infrequens mercatus fuerat: imò qui Clerum refrænare, in eum ſupplicia ſtatuere, Papas officii ſui admonere non ſemel auſi ſunt: Unde Nicolaus Undervvaldius apud Wimphelingum, ita olim populares ſuos affari ſolitus legitur: *Nolite confidere in ceremoniis, quas vobis ipſis impoſuiſtis: Nolite arbitrari, quod per ſacras literas Spiritus S. prohibet, id a vobis ſolis Deo acceptum eſſe. Geſtus & Ceremonia quadam inter orandum manifeſtè & in propatulo fieri poſſunt. Quaſdam autem, inter quas una eſt brachiorum per modum crucis expanſio, non in publico: ſed ſecretiſſimè in intimis penetralibus faciendas ſapientiſſimi patres edocuerunt.* Sita eſt hodierna Helvetia, Germ. *Suitzerlandt*, Gall. *la Suiſſe*, inter montem Juram, Lacum Genevenſem, Italiam & Rhenum: haberque à Sept. Rhenum, ab egreſſu lacus Cellenſis ad Rauracos uſque, ſi pauca excipiantur; ab Oriente Sueviæ partem, Comitatum Tirolis, & partem aliquam ditionis Venetorum: à Mer. Bergomates, Mediolanenſes, & Pedemontanos: Ab Occ. Sabaudiam. Conſtatque univerſum Helvetiorum Corpus hodie tribus partibus, quarum I. conſtituunt Tredecim Populi, quos Galli & Itali *Cantones*, alii *Pagos* vocant: quorum Comitia Badæ ſeu Aquis Helveticis habentur. II. Socii & Confœderati. III. Præfecturæ Helvetiorum imperio ſubjectæ, quarum ſeriem vide infra: plura autem de fortiſſima hac gente, apud Stumpfium, Stettlerum, Suicerum, Hottingerum, Joh. Baptiſtam Plantinum, Guillimannum, Lazium, &c. *in Chron. & deſcr. Helvetia*. De eadem ſic Glareanus *in Panegyr. Helv.*

Fata armis regio, fœcundoque inclyta partu,
Gens nimium potum exhorrens, gens dedita ſacris,
Religione viret, tota eſt affabilis, alto
Amne ſitim levat, & victu contenta minuto eſt.
Nulla hic inſidia raptorum, nulla tyrannos
Arx fovet, & nullam timet hic mercator Eremum.
O nimium felix patria, ò digniſſima laude,
Si quod Majores duro peperere labore,
Imperium ſerves, libramque ſequare bilancem
Virginis Aſtraa, timeas ſua dona cupido:
Imperium pia ſimplicitas regat, & bona virtus.
Jura ferat ſenior, venabula lata juventus
Dura acuat, ſubigatque ferox in cote ſagittas!

Et paulo pòſt:

Omnia ad exemplum Majorum pende tuorum:
Omnia perſpicienda tibi, in defectu Roma
Creſcentis mores, tetricos imitare Catones,
Æneadaſque duces, Decios, fidoſque Camillos,
Fabritium, Curium, & contracto poplite Coclem.
Brutum erat nobis, Uro Guilielmus in arvo,
Aſſertor Patria, vindexque ultorque tyrannûm:
Sic rogo Scipiada ſint nunc, fideique ſtupenda
Attilius, ſit qui pacem Pyrrho eſſe negandam
Appius admoneat!

Et quæ ſequuntur.

Pagi ſeu Cantones Reipublica Helvetica XIII. eo ordine, quo in Comitiis ſedent.

Tigurum *Zürich*, fœderi perpetuo nomen dedit Anno Chr. 1351.
Berna *Bern*, A.C. 1353.
Lucerna, *Lucern*, A.C. 1332.
Uria *Uri*, Suitia *Schweitz*, Subſylvania *Underwalden*. } A.C. 1315.
Tugium *Zug*, A.C. 1352.
Glarona *Glarus*, A.C. 1351.
Baſilea *Baſel*, A.C. 1501. confecto bello Suevico.
Friburgum *Friburg* A. C. 1481. poſt finitum bellum Burgundicum.
Solodorum *Solothurn*, ſimiliter.
Scaphuſia *Schaffhauſen*, Anno Chr. 1501.
Abbatiſcellani *Appenzeller*, reliquis ſe junxerunt, A.C 1513.

Socii & Confœderati Helvetiorum.

Abbas Sangallenſis, cum Tigurinis, Lucernatibus, Suitiis & Glaronenſibus, fœdus iniit, A. C. 1451.
Baſilienſis Epiſc. cum 8. Vett. Pagis haud pridem.
Biennenſes, cum Bernatibus Anno Chriſti 1303. & 1367.
Conſtantienſis Epiſc. poſt Abbatem Sangall.
Geneva cum Friburgenſibus A. C 1509. Bernatibus An. Chr. 1525. & 1526. Tigurinis A. C. 1584.
Mülhauſium, cum 13. Pagis fœdus iniit A.C. 1515.
Neocomenſes, peculiari fœdere Bernenſibus hodie obſtricti ſunt.
Rhætorum Fœdus Canum An. Chr. 1497. & Fœdus Domus Dei A. C. 1498. cum ſeptem Pagis.
Rotevilla, in Suevia, cum omnibus, A. C. 1519.
Sangallum opp. cum Tigur. Bernenſibus, Lucernatibus, Suitiis, Tugenis & Glaronenſibus, fœdus ferit Anno Chr. 1454.
Valleſiani Bernenſibus ſe junxerunt A. C 1475. cum 7. dein Pagis Religioni Rom. tantùm addictis, An. Chriſti 1533.

Præfectura Helvetiorum.

Aquenſis Comit. paret 8. veteribus Pagis.
Bilitionum, vallis Brunia & Riviera, Suitiis ac Glaronenſibus.
Italicæ Præfecturæ, Luganenſis, Locarnenſis, Mendriſiana & vallis Madiæ omnibus Pagis, extra Abbatiſcellanos.
Liberæ Provinciæ *die Freyen Aempter*, 7. vetuſtioribus.
Muratum, Grandiſonum, Eſchalenium & Urba, Bernatibus ac Friburgiis.
Rheguſca vallis 8. Pagis.
Sarunegaunenſis Comit. 7. veteribus Cantonibus.
Turgovienſis Comit. iiſdem, additis Bernenſibus, Friburgenſibus & Soloduriis, quoad ſupremam juriſdictionem.
Uzenacum & Caſtra Rhætica, Suitiis & Glaronenſibus, &c.

Helvetiorum Eremus, Ptolemæo ἡ τῶν Ἐλουητίων ἔρημος, regio videtur inter Hercyniam ſylvam, Rhenumque & Mœnum amnes, Helvetiis habitata. Tacito *in German.* Hos enim in Germaniam colonias miſiſſe, oſtendit Joh. Bapt. Plantinus *Helv. Antiq. & Nov.* Vid. Hadr. Valeſium *Notit. Gall.* qui Helvetios, Belgicam gentem, olim provinciæ Maximæ Sequanorum attributos; poſtea ſub Merovei poſteris amiſſo priori nomine in duas partes fuiſſe diviſos, quarum altera, pagus nempe Tigurinus, inter Rhenum & Urſam flum. ab Alemannis occupata, & Ducatui Alemanniæ ſeu Sueviæ, aſcripta, ſub Auſtraſiæ Regibus: altera ab Urſa ad Rhodanum & montem Juram pertinens, *Pagus Transjurenſis* Sequanis cœteriſque Gallis dicta, Burgundiæ Regibus attributa fuerit, addit. Vid. ſuprà.

Helvetum, urbs Germ. Super. libera in Alſatiâ. Anton. *Schleſtadt* Simlero.

Helvia Reſina, urbs Piceni, in ruderibus, erat ad Potentiam flu. vetius Maceratam: ex ejus ruinis crevit Recinetum urbs; *Recina* *rovinata*.

Helvidius, Siciliæ Prætor, à Conſtantino victus, A. C. 781.

Helvidius, auctor Antidicomarianitarum, Mariam virginem, poſt natum Servatorem, liberos ex Joſepho ſuſcepiſſe ſtatuit, &c. Epiphan. *Hær.* 78. Auguſtin. *hær.* 56. & 84. Bar. A. 382. *n.* 18.

Helvii, Cæſ. *l.* 1. *B. G. Helvi.* Strab. Ἔλουοι. Scriptus Cæſ. codex *Ilvi*. forſan *Elvi* mel. pop. inter Celtas, monte Gebennâ ab Arvernis diviſi, proximi Cadurcis. Hos Cæſar *lib.* 7. apertè provinciæ Romanorum, ſeu Galliæ Narbonenſi attribuit. Nam & Carnutibus, Arvernis & Biturigibus rebellantibus hi in fide manſere: & Vercingetorix Cæſari bellum inferens in *Helvios* milites miſit, & *Helvii* ſponte cum finitimis, Gabalis & Vellavis, congreſſi, C. Valerio Donotauro, Caburi filio, principe Civitatis interfecto, intra oppida muroſque compulſi ſunt. Hodiè *Albigeois* dicti. Ferrar. Baudrando, ubi nunc Vivarienſis prov. quorum Caput Alba Auguſta olim, ſeu Alba Helviorum, nunc Vivario, *Viviers*, urbs Ep. ad Rhodanum, inter Valentiam ad Bor. & Avenionem ad Auſtr. in Occ. longè ab Albiga in Ort. Hinc *Albenſes* dicti ſunt, non ſolùm urbis cives, ſed ipſa gens *Helvii*. Inter Viennenſis prov. urbes quarto loco numeratur: inter ſedes 6. Viennæ metropoli ſubjectas, à Valentina proxima recenſetur Vivarienſis, in recentior. Notitiis & Dienſi, Gratianopolitanæ, Maurianenſi ac Genevenſi præfertur. Ex ejus Epiſcopis Venantius Concilio Epaonenſi & Arvernenſi, ſub Theodeberto R. Cautinus verò à Melanio miſſus Concilio Aurelianenſi 5. ſubſcripſit. Caput eſt pagi cognom. *le Vivarez*: Incolæ *les Vivarois*, vino *Helvico* à Plin. *l.* 14. *c.* 1. laudato, nobiles.

Loca Diœceſi Helvicâ ſeu Vivarienſi contenta.

Albanaſium.
Gaudioſa *Joyenſe*, cum tit. Duc.
Inter aquas *Antraygues*.
Manſus Maurorum, *Mas de Mauras*.
S. Michaëlis locus *S. Miel.*
Paucinum *le Pouzin*.
Petra curta *Pierre gourde*.
Privatium *Privas*.
ad S. Privatum *S. Privas*.
Rupes Maura *Rochemaure*.
Rupes Morenata Theodulfo dicta.
Turno *Tournon*.
Vivarium, vel Vivaria in plur. *Viviers*.

Vid. Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Helvillum, ſeu *us*, pag. Umbriæ, non extat.

Helvina, vel *Helvinum*, fons Latii in agro Aquinate. Unde *Ceres Helvina* Juvenal. *Sat.* 3.

Helvinum, flu. Piceni, qui *Matrinus* Straboni in Ptolemæo dici videtur. *PIomba* hodie Nigro, & Leandro. Nunc *Salinelli* Brietio, in Aprutio ult. In mare Adr. ſe exonerat, longè à Matrino flu. qui *Piomba*.

Helvius, Vid. *Rufus*.

Helymus & Panopes, Aceſtæ regis Siciliæ comites, venatores fuerunt. Virg. *Æn.* 3.

Heman, filius Lotan, filii Horræi. Gen. 36. qui 1. Par. 1. dicitur *Homan*.

Heman. Item Filius Maol. 3. Reg. 4. & Filius Joel. 1. Par. 6. & 16. Vid. Morerium, *Dict. Hiſt.* Nepos Samuelis Proph. unus ex Cantoribus Davidis. Vid. Pſalm. 88. &c.

Hemaſini, Dalmatiæ gens. Plin.

Hemath, vide *Emath*

Hemerobaptiſtæ, ſecta Judæorum. Lavabant ſe quotidie, quod illis compendium ſanctitatis erat. Reſurrectionem mortuorum negabant, cætera Phariſæos ſequuti. Marci *cap.* 7. Epiph. *l.* 1. *Panar. cap.* 17. 18.

Hemeroſcopium, urbs Celtiberorum, Phocenſium colonia. Stephanus. Prom. *Cabo Martin*, idem cum Dianio Artemiſio & Ferraria prom. Vid. ibi. Ejus pars media *Punta del Emperador*. Baudrandus.

Hemerte, Inſ. in Ægæo mari. Vid. *Lesbos*.

Hemeſa, Vid. *Emiſſa*.

Hemichara, op. Siciliæ mediterr. *Necoſia* Nigro, Ferrario *Macari*. Aliis *Imachara*, nunc *Traina*, opp. vallis Nemorenſis, in colle. Cluver. Briet.

Hemicynes, pop. non procul à Maſſagetis & Hyperboreis, quaſi *ſemicanes*, quos Apollonius *in Argonauticis* canum inſtar latrare ſcribit. Steph.

Hemingus, Danorum rex, fœdus cum Carolo M. Imp. icit, an. Salutis 812.

Hemodes, quæ & *Hemode* & *Emoda*, inſulæ 7. ſinus Codani Cimbricæ Cherſoneſo ad Ortum adjacentes, quarum nomina ſunt *Seelandt*, *Fuynen*, *Langlandt*, *Muen*, *Falſter*, *Loyland*, & *Femeren*. Cluverio fuerunt, ubi nunc *Schetlandia* Inſ. ſupra Scotiam & Orcades ad Bor. Præcipua illarum *Mainlandia*; ſub Danis. V. *Schetlandia*.

Hemodus, mons Indiæ, vide *Emodus*.

Hemona, civitas in tribu Benjamin. Joſ. 18.

Hemona, nomen urbis apud Græcos, Latinosque ſcriptores varie corruptum. Sed recta ſcriptura eſt *Emon*, vel *Emona*, ut *Narbo*, & *Narbona*. Græcè Ἡμων Zoſimo *libr.* 5. ubi habes de conditu hujus urbis digreſſiunculam. Ptolemæo Ἡμωνα. In *tabula* autem *itineraria*, quam Marco Velſero debemus, & antiquis inſcriptionibus nonnullis *Emona* rectè ſcribitur. Corruptè autem in Herodiano: Ἐπέστησε πρώτῃ Ἰταλίας πόλει, ἣν καλοῦσιν Ἡμᾶν οἱ ἐπιχώριοι. Ubi (ut & Capitolinus ex eo) Emonam Italiæ urbibus accenſet: quomodo videlicet urbes finitimæ modo huic, modo illi earum provinciarum, quas contingunt, attribui ſolent à ſcriptoribus, talium ſæpe incurioſis, ut & Strabo obſervat. Nam revera *Emona* Pannoniæ ſuperioris urbs erat, in finibus ejus ſita, quà in Noricum ibatur & Italiam. Ideo Ptolemæus inter Italiam, & Pannoniam ſuperiorem eſſe ſcribit, ὑπὸ τὸ Νώρικον. Zoſimus autem inter Pannoniam, & Noricum. Vide Caſaub. *ad Capitolinum pag.* 185.

Hemopſveſtia, urbs Ciliciæ. Vid. *Mopſveſtia*.

Hemor, Pater Sichem. Gen. 33.

Hemus, vide *Æmus*, & *Hæmus*. Eſt & *Hæmus* Græculi hiſtrionis nomen. Juven. *Sat.* 6.

—— Dicas hæc mollius Hæmo
Quanquam & Carpophoro.

Idem *Sat.* 3.

Aut Stratocles, aut cum molli Demetrius Hæmo.

Hen, Zephaniæ fil. Zach. 6.

Henedab, nomen viri. 2. Eſdr. 3.

Heneſiotis, regio Sarm. Aſiaticæ. Ptol.

Heneti, iidem cum *Vandalis* quibuſd. à Zemovito Polono victi, an. 892. quod bellum poſtea fil. ejus Lechus, otii quàm bellicæ gloriæ amantior, deſeruit: ut & Pomeranicum ac Caſſubicum, ſimiliter à patre inchoatum. Cromer. *l.* 2. Ab Henr. poſtea Leone D. Bavariæ & Sax. cui Albert. Urſus Brandeburgicus ſe junxerat, poſt acerrimum bellum, occiſo Nicoloto R. major pars gentis extirpata, alii in confinia Poloniæ rejecti: reliquiæ verò dignitatibus civilibus & honeſtis contractibus excluſi ſunt, deductis in exhauſtas provincias novis è Friſia & Saxonia coloniis, ſec. 12.

Heneti, Paphlagoniæ pop. quorum equi in pretio. Phædra in Euripidis *Hippolyto*, *Verſ.* 230.

Εἴθε γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις
Πώλους Ἐνέτας δαμαλιζομένα.

Et Chorus verſ. 1131. de Hippolyto jam fato functo:

Οὐκ ἔτι συζυγίαν
Πώλων Ἐνετᾶν ἐπιβάσῃ.

Ubi Scholiaſtes: Ἐνετῶν, Παφλαγονικῶν. Ἐνετοὶ γὰρ ἔθνος Παφλαγονίας. At Heſychius aliter: Ἐνετίδας, πώλους στεφανοφόρους, ἀπὸ τῶν περὶ τὸν Ἀδρίαν Ἐνετίδων, διαφέρουσι γὰρ ἐκεῖ. Quibus conſentiunt hæc Strabonis *lib.* 5. ubi de Italiæ Venetis: Διονύσιος ὁ τῆς Σικελίας τύραννος, ἐντεῦθεν τὸ ἱπποτροφεῖον συνεστήσατο τῶν ἀθλητῶν ἵππων· ὥστε καὶ ὄνομα ἐν τοῖς Ἕλλησι γενέσθαι τῆς Ἐνετικῆς πωλείας, καὶ πολὺν χρόνον εὐδοκιμῆσαι τὸ γένος. Proinde etiam Euripidis Schol. docet Πώλους Ἐνέτας equas eſſe eorum Henetorum, οἱ Παφλαγονίαν ἀπομοιρον ἐκτίσαντο, ὕστερον ἐπὶ τὸν Ἀδρίαν διέβησαν.

Henetia, olim dicta, quæ nunc *Venetia*.

Hengiſtus & *Horſa*, Saxones Angli, fratres, Witgislo ſeu Witikindo, filio Wittichi Saxonum R. ut quibuſdam placet, geniti, è Germania, A. C. 449. à Britonibus, quos Scoti Pictique acerrimè premebant, evocati, à Vortigerno Rege in Cantio ſedes acceperunt: contra hoſtem mox victores. Dein Hengiſtus, per Romicen filiam Rege ineſcato, popularibus catervatim in Inſulam adveniendi viam paravit; an. 452. Interemtus in prælio ad Pancaſtrum, ab Aurelio Ambroſio, qui Horſam quoque prius interemerat. An. C. 456. Hengiſti fil. Idas regnum Northumbrorum orſus eſt, A. C. 547. in quo ipſi Ella fil. ſucceſſit. Vid. Polyd. Virgilium, Duchenium, &c. Alii ex Hengiſti filio Otta ſeu Ebuſone per filios hinc Iddam, Northumbriæ Reges, in quibus Oſvvaldus Sanctis adnumeratus, cecidit An. C. 642. & ultimus Adelfredus A. C. 783. à ſuis occiſus eſt: inde Wiffam, Eaſt-Angliæ Reges, in quibus Sigbertus, Cantabrigienſis Acad. fundator & ultimus Edmundus à Danis A. C. 871. cæſus, eminent: Item per alium Hengiſti fil. Otricum ſeu Oſcum Reges Cantii, in quibus Ethelbertus primus è Saxonibus A. C. 602. Chriſti fidem aſſumſit, ultimus Edelvvolfus ab Egberto WeſtSaxone captus, deducere amant. Alius Hengiſti fil. Hadvvacker vel Odoacer, per longam nepotum ſeriem, Witikindi, Saxonicæ familiæ hodiernæ auctoris, genitor fertur: Vid. Phil. Jac. Spenerum *Syll. Geneal. Hiſtor.*

Henicchi, pop. Sarm. Aſiaticæ, circa Coracem montem, Caucaſi partem, & oram maris Euxini, poſt Colchos in Occid. incolentes, à Lacedæmoniis oriundi, apud quos montes *Henicchii*, qui & *Coraxici*, teſte Plinio, dicuntur; ex quibus Cyrus ingens flu. per Albanos fluit. Val. Flacc. *l.* 6.

Miſerat ardentes (mox ipſe ſecutus) Alanos,
Heniochosque truces. —— ——

Non longè ab Achæis ponuntur à Plinio 5. 6. Strabo verò *l.* 11. tradit Laconas habitaſſe Henochiam, quorum Duces Rhecas, & Amphiſtratus fuerunt Caſtoris & Pollucis aurigæ, unde Ἡνιοχοὶ ab iis ſic dicti. Baudrando fuere in ora Ponti Euxini, uti hodie Avogaſia, reg. Circaſſiæ.

Henius, vulgò *Hayſne*, fluv. parv. Hannoniæ. Oritur ſupra Binchium, dein in Occ. prope montes labens, Fanum S. Ghisleni rigat, & ad Condatum in Scaldim influit; ſicque Hanoniam bifariam ſecat.

Henneberga, caſtrum Franconiæ, in colle, juxta amnem *Strevv*. 8. mill. Germ. à Fulda in Ort. 7. à Schuinfurto in Bor. ſub Duce Sax. Naumburg. hinc

Hennebergenſis Princ. tractus inter Haſſiam ad Occ. Thuringiam ad Bor. & Ort. ditionemque Herbipol. ad Mer. ad 9. mill. extenſus, ab Ortu in Occ. Oppida præc. Mainunga, Smalcalda, & Themaria. Olim ſub propriis Principp. Sed obitu Georgii Erneſti, an. 1583. qui præcipuus Formulæ Concordiæ pararius fuerat, ad Ducem Saxon. devolutus eſt. Smalcalda tamen & Dominium Franchenſtenium Landgr. Haſſo-Caſſellano parent.

Henoch, filius Cain, Gen. 4. Item filius Jared, vir juſtus à Deo vivus ſublatus. Gen. 5. Filius etiam Madian filii Abrahæ, Gen. 25. Filius etiam Ruben. Gen. 36. Item civitas, quam Cain extruxit, illique filii ſui nomen indidit, Gen. 4. Lat. *dedicatus*, vel *diſciplinatus*, vel *morigeratus*.

Henoticon, edictum Zenonis Imp. ſuaſu Acacii Patr. Conſtantinopolit. promulgatum, ad Eutychianos cum Orthodoxis uniendos. Quo, quoad externam ſpeciem, ſymbolum fidei Conciliorum Oecum. Niceni, Conſtantinopolitani & Epheſini recipiendum inculcabatur, anathema Neſtorio & Eutychi dicebatur, & 12. capita S. Cyrilli approbabantur: re ipsâ autem Concil. Chalcedonenſe rejectum eſt. an. 482. Evagr. *lib.* 3. *cap.* 17. Liberatus *cap.* 18. Theodorus Lector, *Collect. Lib.* 2.

Henotichtones, genus hominum monſtroſorum Tzetzæ.

Imperatores.

Henricus I. Saxo, fil. Ottonis, Saxoniæ D. ex Luitgarde, fil. Imper. Arnolphi, poſt Conradum affinem Imper. *Auceps* vocatus, quòd aucupio vacanti nuntius, de Imperio ei collato, allatus eſſet, Italis dictus Germaniæ Rex, An. Dom. 920. Burcardum Sueviæ & Arnulphum Bavariæ D. ad obſequium revocavit; à Carolo Simpl. Lotharingiæ regnum repetiit, Hungaros variis præliis vicit, cæciditque, Slavos ſubegit, Brenaburgum cepit, hinc Dalmatas, captâ Grono civitate, tributarios fecit, vicit & Bohemos, Wittichius *lib.* 1. *An. Dom.* 928. Danos, navali Incurſione Friſiones deprædantes, vicit, tributa iis impoſuit, & Nubam eorum regem Baptiſmum ſuſcipere coegit, Luithprandus *libr.* 3. *cap.* 3. Synodo Erfurti celebratâ, dies Apoſtolorum obſervari voluit, Baron. *Annal.* Chriſtianiſmum variis in locis propagavit, Eccleſias à nundinationibus mundavit, voti damnas, quod ante prælium cum Ungaris fecerat, Aventin. *l.* 4. In apparatu belli Italici, paralyſi correptus, obiit an. 936. æt. 60. Ex Mathilde Saxonica, pater Ottonis I. ſucceſſoris. Flodoard Sigebert. Genebr. *in Chron.* *Henricus* autem ſi Germanicè ſit *Ewric*, ſonat *Ever rich*, aut *ſemper potens*. Sin origo ſit *Erric*, ſig. *rich Lord*. Fr. Philelphus & Camdenus putant contractum ab *Honoricus*: cujus nominis fuiſſe Vandalorum Principem, Honorii tempore, narrat Procopius. LLoyd.

Henricus II. cognom. *Claudus*, eò quòd ab Arduino, de quo infra, primùm victus, de muro quodam celſo deſiliens, femur

ſtmus laxaverat, & *Sanctus*, Bavariæ & Franconiæ Dux, poſt Ottonem III. Rom. Imperator, anno ſalutis 1003. Principes defectores Arduinum Marchionem, qui ſe in Italia Regem fecerat, Jaromiro prius Principe Bohemo, Boleslao Polono, Balduino Flandriæ Com. Lotharingiam Godofredo donatam raptante, Bernardo Saxone ſuperatis, vicit, atque ſubegit: Secundâ vice in Italiam veniens, Capuæ Saracenos vicit, ac Italiâ cedere compulit, Bubagatum Conſtantinopolitani Imp. ducem, qui Saracenis favebat, bello acerrimo inſecutus eſt. Trojam in Apuliæ finibus, ubi olim Hannibalis caſtra fuere, à Græcis ædificatam obſedit & per deditionem accepit, Græcis Apuliâ & Calabriâ pulſis, Blond. *lib.* 3. *Decad.* 2. Papebergenſem Eccl. fundavit, templum ſummum Baſileæ, terræmotu concuſſum, reparavit, ornavit & auxit, A. C. 1010. Anno 1014. Romæ coronatus à Benedicto VIII. Symbolum Apoſtol. poſt Evangelia recitari juſſit, ut credendorum memoria auditoribus ſemper refricaretur; poſt ſecundam expeditionem Ital. cum Roberto Gall. R. de rebus Eccleſiæ collocutus, obiit an. 1024. Imp. 22. prope Halberſtadium, Bambergæ ſepultus. Hunc Henricum, cum uxore Kunegunda virginitatem perpetuam obſervaſſe quidam ſcribunt, & poſt mortem miraculis claruiſſe, Glaber, Sigonius, Sigebertus, Hermann. Ditmarus, Leo Oſtienſis, Fabricius *in Chron.* Friſingens. *l.* 6. Crantzius *l.* 4. *c.* 35. Hujus fil. *Henricus*, Cæſar Aquiſgrani electus eſt, An. Sal. 1025. Blondus *l.* 3 *Decad.* 2.

Henricus III. cognom. *Niger*, poſt Conradum II. Patrem, Rom. Imp. An. Dom. 1040. adverſus Oldericum Bohemorum regem infeliciter pugnavit, tandem Oldericum ſuperavit, Albanum, vel Ovonem, qui Petro pulſo Ungariæ regnum rapuerat, tribus præliis vicit, Petro reſtituto, Anno 1048. Quo ab Andrea occiſo, hunc quoque ſubegit, Ungariam feudum fecit, partem ejus Auſtriam Alberto Bavaro donavit, ac primum Auſtriæ Marchionem fecit, Lotharingum coërcuit, cum Theodorico Hollando contentionem habuit, an. 1046. Bohemos tributarios fecit, copias ſub finem anni, exercitumque validum Romam duxit; Ubi congregatâ Synodo tres Pontifices, tanquam tria teterrima monſtra, Benedictum, Sylveſtrem, & Gregorium damnavit: Suitgerum Bambergenſem epiſcopum, qui Clemens II. dictus eſt, Pontificem in Synodo fecit, à quo & Imperiale diadema accepit, Romanosque à Pontificum electione prohibuit. Dein Italos quoſdam Principes ad obſequium revocavit, Friſiæ inde Hollandiæque Comites aggreſſurus. Conventu Wormatiæ habito an. 1048. Brunonem, Leonis IX. nomine, Papam Benedicto IX. oppoſuit. A' Vandalis victus, Obiit Botfeldiæ, An. 1056. æt. 39. Imp. 17. Bernardus Carius, *in ejus Vita.* Bonfin. *dec.* 2. *l.* 2 Crantzius *lib.* 4. *cap.* 40. Hermann. Contr. *in Chron.* Lambertus Schafn. in *Chronol.* Daubr. *Hiſt. lib.* 7. &c. Pater Henrici IV. ex Agnete fil. Guil. Comitis Pictav. & Guiennæ D. Blondum *l.* 3. *Decad* 2.

Henricus IV. cognom. *Senex*, Henrici III. filius, Rom. Imp. Anno 1056. regnavit annis quinquaginta variâ fortunâ. A' ſtatibus Imperii, clam matre, abductus, periculosè in Rhenum deſiliit, Luſatios Vandalos ſibi ſubjecit, per Hannonem Epiſc. Colon. Germaniam à latrociniis liberavit, domuit Saxones Bavarosque. A' Gregorio VIII. jus inveſtituræ beneficiorum Eccl. Imperatoribus ereptum eunte excommunicatus, ſupplex Canuſii Papæ factus eſt, Anno 1077. ubi regio cultu depoſito, intra ſecundum murorum ambitum, ſine calceis, ſæviente hyeme, jejunus, per triduum, uſque ad veſperam reſponſum Pontificis expectavit, Sigon. *lib.* 9. tandem nudis pedibus, forfices & ſcopas in manu habens, admiſſus, & ſub duriſſimis conditionibus abſolutus eſt, Malmesbur. *in hiſt. Angl.* Nihilominus, Papâ annitente electum, feroque perfidiam ſuam deteſtantem Rodulphum Imperii æmulum ſæpius vicit. Anno 1080. Pontificem Romanorum, à quo per injuriam è Chriſtianorum numero exemptus fuerat, urbe expulit, aliumque Pontificem, Clem. III. fecit, pulſis feliciter aliquot Anticæſaribus, Hermanno Lotharingo, Henrico Lucemburgenſi, &c. Poſtremo à filio Conrado, inſtigatu Urbani II. bello petitus, dum ſe ad id parat, morbo periit, Leodii, An. Chriſti 1106. æt. 55. relicto ex Bertha Italica Henrico filio rebelli, à Paſchali II. ſimiliter contra ſe excitato, an. 1105. Sepulturâ 5. annis à Papa prohibitus. Ultimus, qui Majeſtatem Imp. adverſus Pontifices Rom. retinuit. Eo namque mortuo Mantuæ ſtatutum, *Papam à ſolis Cardinalibus eligendum eſſe.* Polyd. *de inv.* *l.* 4. *c.* 10. Vid. Læti *Compend. hiſt. Univ.*

Henricus V. cognom. *Junior*, Imp. Rom. prioris filius, Colomanno Ungariæ R. bellum infeliciter intulit, à Boleslao Polono ingenti clade ad Uratislaviam affectus: Romam venit, cepit Pontificem, Paſchalem II. & aliquot Cardinales, ſervavitque in vinculis, donec pace factâ, Pontifex obſervatam authoritatem Cæſari confirmaſſet, nempe beneficiorum, & Epiſcopatuum per baculum, & annulos inveſtiturâ, quam decreto abrogaverat Urbanus II. Blondus *l.* 4. *Decad.* 4. Deinà fœdifrago Pontifice excommunicatus Gelaſio II. Burdinum oppoſ. tandem Caliſto II. hoc jure ceſſit. Obiit an. 1125. Ultrajecti, improlis ex Mathilde Anglica. Lætus.

Henricus VI. Friderici I. fil. Rom. Imp. an. Salutis 1190. Conſtantiâ ductâ, an. 1186. Siciliæ regnum obtinuit: Leodienſem Epiſc. rebellem oppreſſit, à Cœleſtino III. inſolentiſſimè coronatus, an. 1191. Neapolim aliquandiu fruſtra obſeſſam, mox cum Cajeta cepit, in Panormitanos, qui uxorem ejus Tancredo tradiderant, ſævus. Cujus viduam Sibyllam poſtmodum perpetuo carceri mancipavit, Guilielmo ejus fil. excæcato, & malè habitis reliquis captivis. Poſt hæc, ex Richardo Anglo, à bello ſacro reverſo, magnam pecuniæ vim extorſit, a Papa proin excommunicatus. Fridericum fil. an. 1196. ab Electoribus ſucceſſorem deſtinari voluit, indè Italiam reverſus, rebelles Siculos crudeliſſimè tractavit, ab uxore an. 1197. quam præterea adulteriis offenderat, veneno ſublatus, Meſſanæ. Roger. *in Annal.* & Auctores Læto laudati Ducibus Archiepiſc. Moguntino, & Othone Saxoniæ duce, ſubſidiarium exercitum in Aſiam miſit, qui anno ſequenti auditâ Imperatoris morte in Germaniam rediere. Blond. Plat. Æmil.

Henricus VII. Lucemburgenſis, poſt Albertum I. Rom. Imp. anno ſalutis 1309. primò Germaniam pacavit, Auſtriacis Fridericum Alberti fil. præfecit, Johannem fil. Bohemis Regem dedit, Thuringiacum bellum finiit. In Italiam tranſgreſſus ſingulis Longobardiæ civitatibus præſides dedit, Florentiam obſedit. Genuæ decretum tulit, *Imperatorem Rom. Pontifici R. juramentum præſtare non teneri*, Aventin. *l.* 2. *Ann.* Cum Friderico Siculo rege fœdus icit, exercitum in Calabriam adverſus Robertum Neapolitanum à Clem. V. concitatum, duxit, apud Bonconventum morbo laborans, non ſine ſuſpicione veneni, à Monacho Dominicano ſub Sacramenti ſpecie oblati, diem clauſit extremum. Blond. *l.* 9. Æmil. *l.* 8. an. Salut. 1313. *Lætus.*

Henricus, Imperator Conſtantinop. ſucceſſit Balduino VIII. Flandriæ Comiti, fratri, an. 1206. Græcos ſæpius rebellantes vicit, Duci Valachiæ bellum movit, à Pontifice an. 1210. ob leges quaſdam Clericis minus gratas, reprehenſus; Obiit Theſſalonicæ an. 1216. æt. 40. non ſine veneni ſuſpicione. Succeſſit Petrus Cortenæus, Comes Antiſſiod. maritus ſororis ejus Jolantæ, Petr. & Robertus Antiſſiod. ut & Georg. Logotheta, *in Chron.* Nicephorus Gregoras *l.* 1. Petr. Utremannus, *Conſt. Belg.* &c.

Henricus, fil. Conradi III. Romanorum R. electus, cùm Pater in Orientem proficiſceretur, paulo pòſt obiit. Item, Thuringiæ & Haſſiæ Landgr. c. Fridericum II. electus Rex an. 1245. ab hujus filio Conrado, in prælio occiſus, an. 1247. Dictus *Rex Clericorum.* Item, fil. hujusdem Friderici, Rex Rom. à Papa contra Patrem excitatus, victus & in Apuliam relegatus, an. 1235. paulo pòſt obiit.

Galliæ Reges.

Henricus I. Galliæ R. fil. Roberti, coronatus an. 1027. Patri an. 1031. mortuo ſucceſſit. Ope Roberti D. Normanniæ, matrem Conſtantiam, quæ Roberto fil. juniori favebat, vicit, fratri Burgundiæ Ducatu conceſſo, unde prima Ducum ex regio ſanguine familia. Dein Theobaldum & Stephanum, Campaniæ Comitis filios, quos contra Conradum Imper. defenderat, ſuperavit; Henrico Roberti D. filio, pulſo Guilielmo notho, cui Pater favebat, Ducatum reſtituit. Sub illo Leo IX. Remis concilium habuit, Normanni Duce Roberto Guiſchardo in Italiam tranſgreſſi, Neapolis & Siciliæ regnum Saracenis eripuerunt. Obiit an. 1060. regni 29. æt. 55. Ex Anna Ruſſa, fil. Jaroslai Ruſſorum R. pater Philippi I. ſe vivo adhuc coronati, Hugonis M. unde Comites Veromandui, & Roberti medii, qui juvenis deceſſit. Hiſtor. Gall.

Henricus II. fil. Franciſci I. ex Claudia Francica, patri ſucceſſit, an. 1547. Bononiâ Anglis pulſis, Octavium Farneſium, contra Carolum V. & Julium III. tuitus eſt, Anno 1551. A Principibus Germ. contra Imperatorem evocatus, Metim cepit an. 1552. Argentorato fruſtra tentato. Hannoniam vaſtavit, Rentiaci obſidione repulſus rediit, magnâ Cæſarianorum clade victor, an. 1554. Metim, fraude Franciſcanorum vix non amiſſam, contra Imp. fortiter defendit; ad Marcianum ab Hiſpanis fugatus, auſpiciis Philippi II. ad Fanum Quintini, tantâ clade affectus eſt, an. 1557. Laurentii die, ut Lutetiæ paſſim cives diffugerent: Non minori clade anno poſt ad Gravelingam affectus: quam purioris religionis in Gallia anſam notant Hiſtorici, dum Gallica nobilitas captivitatis tædium Bibliorum lectione diſcuteret. In ſolatium tot cladium per D. Guiſium Caletum poſt a 210. an. Anglis eripuit: Pace Cameraci, quæ *infelix* dicta, an. 1559. ducentis locis hoſti redditis, mutuisque nuptiis ſancitâ. Concilium Tridentinum, non Concilium, ſed conventum vocavit, quod Patres ægerrimè tulerunt, P. Suavis, *in Conc. Trid. p.* 369. In Evangelicos à Valentina Strige accenſus, Senatores Ludovicum Fabrum & Annam Burgæum diſſuadentes, carcere mulctavit: à Mongomerio Com. in haſtiludio lethaliter vulneratus, juxta Baſtiliam, ubi illi captivi languebant, portatus, ſæpius repetiit, *Vereri ſe, ne innocentibus hominibus injuriam feciſſet.* Obiit ex vulnere Anno 1559. Thuan. *Hiſt. lib.* 12. 22 23. &c. Regni 12. æt. 40. Ex Catharina Medicæa, pater Franciſci II. Caroli IX. Henrici III. &c. *Hiſtor. Gall.*

Henricus III. prius Eduardus Alexander dictus, fratri Carolo IX. ſucceſſit Anno 1575. poſtquam ſub Ducis Andegavenſis nomine, inteſtino bello, regii exercitus Dux, orbi innotuiſſet, &. poſt mortem Sigiſmundi Auguſti, Rupellam tum obſidens, Pol. R. electus eſſet, inde, fratris obitu audito, clam reverſus. Ordin. S. Spiritus auctor, an. 1578. ambitione Guiſiorum, quibus Condæus

Alen-

Alençonius & Navarræus ſe oppoſuerant, Regnum turbari vidit: Religionis libertatem mox, ita in Turonibus juxta Lochias conventum, per univerſum regnum permiſit. Anno vix elapſo Bleſis denuo an. 1577. pro una Catholica religione edictum ſibi extorqueri paſſus, rurſus res turbari indoluit, ſed Mompenſerii interceſſione pax reſtituta. Alenconio veneno ſublato, majores orti motus. Catharina mater, ut Navarro gradum ad ſucceſſionem præcideret, de Lotharingi liberis ex Claudia fil. evehendis cogitavit, Guiſiis ad ſe id rapere contendentibus. Hinc Liga illa adeò famoſa, quæ Peronæ prius cœpta, Duce Guiſio, jam Philippo II. & Sixto V. ſuffulta lacertos movere, Religio prætexi, Carolo Cardin. ut ambitio tegeretur, regnum deferri: ſciſſo in 3. factiones regno, quarum illa quæ Regi adhærebat, *Politicorum* dicta, infirmiſſima erat, altera Ligiſtarum potentiſſima, tertia Reformatorum, ſub auſpiciis Henrici Navarri, per quos Regis latus à Ligiſtis petebatur, bonitate cauſæ valida: Unde bellum *trium Henricorum*: quo Annas Joyeſius, Politicorum Dux, à Navarro ad Curtracum prælio victus, an. 1587. periit, Germani verò à Reformatis vocati, à Duce Guiſio retrocedere coacti ſunt. Qui tandem perſonâ detractâ, jam in Regem ipſum acer, primò varia fruſtra machinatus, detegente ſemper inſidias Polinio, tandem illo Pariſiis pulſo, de eo in Monaſterium detrudendo conſilia agitavit, jamque omnia infra ſe deſpexit: paulò poſt Bleſis, quò ab Henrico R. pellectus erat, in eo ipſo cubiculo, in quo olim de Laniena Pariſ. deliberatum, trucidatus, unà cum fratre Ludovico Cardin. Sed hic malorum nullus finis. Rex, à Pontifice excommunicatus, ut Ligiſtis ſub Meduanio D. formidoloſis par eſſet, ad Navarrum & Reformatos confugit, quorum copiis ſubnixus Lutetiæ jam gravis imminebat: cùm Jacobus Clemens, Dominicanus, illum cultro nefario lethaliter ſauciavit: Obiit an. 1589. æt. 39. regni 15. Poſtquam priùs ordines, *de non obtrudenda religione vi monuiſſet. Navarrum verò ſucceſſorem deſignaſſet*: Fruſtra à Guilielmo Haſſo præmonitus, *à capite raſo ſibi caveret*. Ex Claudia Lotharinga nullâ prole ſuſceptâ, ultimus Valeſiæ ſtirpis. Serres *in Henr. III.* Ludov. Lucius *hiſt. Jeſuit. lib. 4. cap.* 3. Præ primis Jac. Aug. Thuanus *in hiſtor.*

Henricus IV. cognom. *Magnus, Invictus, & Reſtaurator regni*, fil. Antonii Navarræ R. ex Johanna Albretana, primò Bearniæ Princeps, dein matre an. 1572. paulo ante Lanienam Pariſ. chirothecis venenatis ſublatâ, Navarræ R. unà cum Principe Condæo, à Carolo IX. captivus detentus eſt, infauſtis illis cum Margareta Francica nuptiis, de quibus cives paſſim jactaverant, *plus ſanguinis, quam vini effuſum iri*. Inde elapſus, varias res feliciter contra hoſtes geſſit, una cum Condæo à Sixto V. conviciis laceſſitus & excommunicatus, Romæ per amicos, programmate Paſquino affixo, illum *falsò & malitiosè mentiri*, regeſſit, *ſe eum pro Antichriſto reputare* addens: quâ voce percullus Pontifex, deinceps nihil ſe contra eum tentaturum ſpopondit, ob hoc frigus Jeſuitis & Guiſianis *Navarriſta* dictus. Victor ad Curtracum, Henrico III. Regi ſe contra Ligiſtas junxit, illo mortuo Succeſſor, fruſtra ab Henotica factione Carolo Cardin. oppoſito, qui paulò pòſt in vinculis Henrici IV. obiit, familiæ ſuæ & regni ludibrio natus, quem Guiſius tanquam larvam hactenus oſtentaverat. Dein Meduanium, Ligæ caput, 30000. millibus ſuffultum ipſe vix 4000. habens, in Normannia, ad Arcam, vicit an. 1589. eundem Euriaci cum 1200. ſolùm aggreſſus, decuplo plures hoſtium copias iterum ſuperavit, an. 1590. per Duces rebus non minus in Arvernia feliciter geſtis. Parmenſem amovit, Lutetiam, inauditâ fame preſſam, occupavit, in victos benignus, qui tantâ bonitate moti, Pontificis bullis per carnificem crematis, ſuaſerunt, ut in Gallia Patriarcha conſtitueretur; jam enim Rex Proteſtantium ſacris, quibus innutritus erat, deſertis ſolennia Miſſæ adierat, prolatâ interioris ſenſus voce: *Suam ſe animam perditum ire, ut populum ærumnis eriperet*. Sic ab omnibus Rex proclamatus, coronatus eſt Carnuti, an. 1593. primus ex Borbonia familia, irato Pontifice, & adhuc abſolutionem negante. Hiſpanorum dein 18000. ſub Conneſtabili Caſtellæ, ad Divionem, cum 1500. ſolùm ſuorum, vicit, an. 1594. Ambianum recepit, aliaque fortiter & feliciter geſſit. Interea, Petrus primò Barrerius ſicarius in ejus vitam ſubornatus eſt, cujus conatu detecto, Johannes dein Caſtellus emiſſus, fallente ictu dentem Regi excuſſit, exclamanti, *Itane fieri oportebat, ut Jeſuitæ ore meo convincerentur?* Unde columnâ, ubi prius parricidæ domus ſteterat, erectâ, Jeſuitæ regno pulſi; Johannes Guignardus ex eadem Soc. quòd venam Baſilicam Sanbartholomæano tumultu incidendam fuiſſe, dixiſſet, ſtrangulatus, &c. Poſt hæc, Rex à Pontifice graviora verito abſolutus, paulo pòſt etiam Meduanium & Mercurium obnoxios habuit, an. 1598. Sabaudum ad pacem, & Breſſani Marchionatus redditionem adegit. Bironum Ducem capite plexit, quod unicum ſub ejus regno juſtæ ſeveritatis exemplum. Poſt quæ profundâ pace Regnum per 10. an. beatum, glorioſiſſimum Regem ſuum à Franciſco Ravaillaco, in publica lætitia, cùm ad expeditionem ingentem accinctus, Reginam coronari voluiſſet, repetito cultri ictu, an. 1610. interemtum doluit: æt. 57. regni 21. tantâ omnium triſtitiâ, ut plurimi impatientiâ doloris contabeſcerent. Pater ex Maria Medicæa, Ludovici XIII. ſucceſſoris, &c. Vide Caſaub. *Præf. in Polyb.* Serres, *Inv. Gen. Gall.* Lucium *Hiſt. Jeſuit.* Labſium, *Orat. de Gall.* inprimis Thuanum, *in Hiſtoriis*.

Hiſpaniæ Reges.

Henricus I. Hiſpan. Rex, ludens cum pueris, tegulæ caſu apud Palantiam periit, an. Salut. 1217. æt. 10. Roderic. *rerum Hiſpan. l.* 8. *cap. ult. l.* 9. *cap.* 4. Mariana, *lib.* 12. *cap.* 3. 6.

Henricus II. Caſtellæ R. ſucceſſit Alphonſo V. Patri, cujus filius nothus erat, ſicut Petrus, ex legitima uxore ei natus eſt. Sed hic, uxore Blancâ, matre & altero fratrum Henrici, occiſis, cognomen *Crudelis* meritus, Henricum cum magna parte regni ad ultionem inſurgere vidit: Verùm hic victus, ad Carolum V. Galliæ R. confugit, qui eum ſub Comitis Marcani & Conneſtabilis Gueſclini auſpiciis in regnum reduxit. Mox Petrus, ope Anglorum, reſtitutus, Henrico acie victo, ſævire perrexit: hinc ab Hiſpanis revocatus Henricus, Petrum ſuſtulit. Coronatus an. 1369. fruſtra Rege Arragoniæ, Navarræ, Luſitaniæ, Granatæ & Joanne Lancaſt. æ D. fil. Eduardi Angliæ R. renitentibus, quos omnes Henricus victos pacem petere coëgit. Veneno poſtmodum à Rege Granatæ, potentiam ejus verito, ſublatus, obiit an. 1379. inaugurationis 10. Garibajus, *hiſt. Hiſp. l.* 25. *cap.* 20. Mariana *l.* 17. Surita *Ind. lib.* 3. Froiſſardus, Belleforeſtus, Argentræus *Hiſt. Brit. l.* 5. 6. 7. 8 & 9.

Henricus III. fil. Johannis, nepos prioris, cognom. *Valetudinarius*, ſucceſſit Patri, an. 1390. æt. 11. Turbis implicitus in minori hac ætate, provectior jam illas diſſipavit, terque hebdomadatim ſubditis liberum ad ſe acceſſum permiſit. Luſitaniæ & Granatæ R. hanc regni quietem turbatum euntes vicit, ingenti exercitu contra Mauros miſſo, obiit Toleti, an. 1406. regni 17. æt. 27. Mariana *l.* 18. & 19.

Henricus IV. cognom. *Impotens, & Liberalis*, poſt Patrem Johannem II. Rex, an. 1454. Initio compoſitâ inter ſe & Navarræ R. lite, Iſmaëlem Granatenſem, dein Muley Hacemum bello aggreſſus eſt. Pulſus dein à ſubditis, quòd Bertrandum de la Cueva ad uxorem admiſiſſet, ex qua natum Johannem hæredem dixit: unde bellum inter illam & Iſabellam, Henrici ſororem, Ferdinando Arragoniæ R. nuptam. Obiit Segoviæ an. 1474. Mariana, *hiſt. Hiſp. l.* 21. 22. 23.

Angliæ Reges.

Henricus I. Guilielmi I. fil. Angliæ Rex, poſt fratrem Guilielmum II. an. 1101. fratrem Robertum natu majorem, Normannorum ducem inſtructâ acie vicit, A. 1106. & Normanniam illo capto obtinuit. Polyd. Virgil. *lib.* 2. Wallos vicit, cæcidit, & in ſua verba jurare coëgit, Imperatori filiam ſponſam cum dote uxorem dedit: Bello contra Ludovicum Craſſum, non adeò felix. Obiit in caſtro quodam Diœceſis Rhotomagenſis, An. 1135. Ex Mathilde, Malcolmi Scoti fil. pater Guilielmi ac Richardi, qui in mari perierunt, & Mathildis, Henrico V. Imper. primùm, dein Godofredo V. Comiti Andegav. nuptæ. Matthæus Malmesbur. Chenius *hiſtor. Angl.* Hic Henricus patrem, (qui leges Danorum & Gentium Borealium, è quibus prognati Normanni, Anglis inducere volens, Baronum interceſſione, divi Eduardi leges reſtituerat) imitatus, ſub initium regni, dum ad Robertum fratrem populi vereretur defectionem, idem fecit. Deinceps verò congeſtum novi Juris codicem, in quo multa è lege Salica & Ripuariorum, multa ex aliarum gentium legibus antiquis, plurima è Danicis illis Canuti Regis concinnaverat, Anglis impoſuit obſervandum. Quo auſpicio, liceat è Florentio conjectare, ſic in an. Dom. 1142. referente: *Interpellata eſt à civibus Londinenſibus*, Mathildis Imperatrix Henrici fil. ut *leges eis Regis Eduardi obſervare liceret, non verò patris Henrici, quia graves erant. Verùm illa, præ nimia auſteritate, non acquievit illis, unde & motus magnus factus eſt in urbe, & factâ conjuratione adverſus eam ignominioſam cum ſuis fugam arripuit, omni ſua, ſuorumq; ſupellectile poſt tergum relictâ.* A quo tempore leges illæ obſoleverunt. Interim de Johanne R. refert Pariſius, ad an. Chr. 1213. juſſiſſe illum, ut leges proavi ſui Henrici ab omnibus in regno cuſtodirentur: quod tamen alii de legibus Eduardi Confeſſoris, quas partim recepit, partim rejecit, intelligi volunt, Henr. Spelmannus *Gloſſ. Archæol.*

Henricus II. Andegavenſis, Godofredi III. fil. Angliæ Rex, poſt Stephanum, an. Sal. 1155. ob matrem Mathildem, filiam Henrici I. ductâ Eleonorâ, Aquitaniam quoque & Pictones nactus eſt. Legibus primò, tum contra peregrinos, tum contra Proceres novarum rerum cupidos latis, regnum firmavit. Cumbriam, Northumbriamque recepit, ac Wallos ad defectionem declinantes domuit, Hiberniam ſubegit, ac Pontificis Romani conſenſu, ſuo adjecit regno. Godofredum fratrem, hæreditatis portionem ſibi debitam petentem, eluſit: quo à Britonibus in Ducem electo, mortuoque, ſucceſſioni inhians, Conanum Comitem Redonenſem coëgit, filiam ſuam Godofredo tertio ſuorum filiorum elocare. Ob Eleonoram, à Ludovico VII. Gall. R. prius ſeparatam, Comitatui Tholoſano imminens, Raimundo bellum movit, ſed gemino conjugio pax compoſita, annitente Ludovico. Poſtmodum Guillelmum Scotiæ R. cepit, Richardum fil. rebellum in Pictonibus ſuperavit, pace cum Ludovico initâ, hujusque filiâ Richardo promiſſâ. Jura regni antiqua inſtauraturus, dum Thomam Cantuarienſem Archiep. adverſarium habet, iratis occaſionem eum necandi dedit: ob id juſſu Papæ Alex. III. à Monachis, virgis cæſus.

Matth. Pariſ. *in Henr. II.* Dein cum Philippo Auguſto colliſus, pace conciliatâ, cum eo in Orientem proficiſcendi conſilium cepit. Tandem Richardum fil. denuo infeſtum habens: Obiit in Turonibus, an. 1189. regni 34. filiis rebellibus diras imprecatus. Vide Matth. Malmesbur. & Polydorum Virg. *hiſt. Angl.* Etiam huic Regi adſcribuntur ſuæ leges, hodie ſub Glanvillæ nomine in lucem datæ: videturque Hovedenus leges Eduardi Confeſſoris à Guilielmo I. emendatas, & ab Henrico II. denuo reſtitutas, reſtituenti attribuere. Sic enim ille in an. 1180. Eodem anno Henricus Rex Angliæ pater conſtituit Ranulphum de Glanvilla, ſummum Juſtitiarium totius Angliæ, cujus ſapientiâ conditæ ſunt leges ſubſcriptæ, quas *Anglicanas* vocamus. Recitat deinde dictas leges Eduardi à Guilielmo emendatas, Henr. Spelmannus *Gloſſar. Archaeol.*

Henricus III. prioris nepos, Johanni ſine Terris, Patri ſucceſſit, an. 1216. remiſſo in Galliam Ludovico Gallo, poſtmodum VIII. hujus nominis, quem Anglorum quidam in regnum vocaverant. A Philippo Aug. & Ludovico VIII. regiones Patri ereptas fruſtra repetiit, per fratrem Richardum Gallorum progreſſus ſtitit, cum Ludovico IX. pacem iniit, parte Aquitaniæ ultra Garumnam contentus. Regulum Hiberniæ & Wallenſes compeſcuit, cum Baronibus diſſedit, cum fratre Richardo & Henrico fil. ab iis captus; Sed hic elapſus Patrem Patruumque liberavit victor. Miſſo tandem in Orientem contra Saracenos, Eduardo fil. ſucceſſore, obiit an. 1272. æt. 65. regni 56. Matth. Pariſ. Polydorus, *lib.* 10. Froiſſardus, &c. Ex Eleonora Provinciali, filia Raimundi Berengarii ſecunda, pater duorum filiorum & trium filiarum.

Henricus IV. Lancaſtriæ D. fil. Johannis, è Gallia exul revocatus, ubi Richardo II. in vincula conjecto, & occiſo, Angliæ rex evaſit, an. Salut. 1399. neglectâ Annâ, uxore Richardi Com. Cantabrigienſis, filiâ Eduardi Eborac. proximioris coronæ hæredis, unde utriusque Roſæ diſſidia. Carolo VI. Gall. R. Iſabellam fil. Richardi filiam remiſit, non ſemel inducias cum illo pactus. Principes plurimi adverſus hunc Regem poſtea conſpirarunt, & manus conſeruerunt, ſed triumphavit Henricus victis hoſtibus. Variis ſeditionibus, conjurationibus, inteſtinis bellis laboravit: Cum Scotis, cum Gallis rem habuit. Obiit an. 1413. regni 13. Pater ex Maria, fil. Comitis Herefordii, Henrici V. ſucceſſoris, &c. Polyd. Virg. *l.* 20. *&* 21. *Hiſt. Angl.* Harpsfeld, *hiſt. Eccl. Angl. ſec.* 14. *&* 15.

Henricus V. Angliæ Rex, an. Sal. 1414. Galliam vaſtavit. interclusus, ex deſperatione, cùm tantùm 10000. habuiſſet, prælio ad Azincurtium, in Picardia an. 1415. tam acriter conflixit, ut 10. millia caperet. Quam litem Sigiſmundus Imper. in Galliam Angliamque tranſiens componere fruſtra conatus eſt. Junctus enim Burgundo Henricus, poſt celebrem illam Rotomagi obſidionem, an. 1419. Normanniam ſibi ſubjecit. illo occiſo Regis Caroli juſſu, Iſabellam hujus matrem in ſuas partes pertraxit. Hinc an. 1420. ad Trecas cum Carolo, & Philippo Burgundo pactus, Franciæ regnum, & Catharinam Caroli VI. Francorum regis filiam uxorem accepit. Poſt quæ, urbibus aliquot Delphino ereptis, Pariſios venit. Ex Anglia, quò abiverat majores copias adducturus, redux Druidum urbem cepit: Obiit an. 1422. æt. 36. regni 9. Pater Henrici VI. ſub tutela Ducis Gloceſtriæ, Angliæ, & Johannis D. Bethfordiæ, Galliæ Regentis. Ejus uxor poſtmodum, ex Ovino quodam infimæ ſortis, cui nupſit, præter alios, Edmundum Com. Richemontanum, patrem Henrici VII. ſuſcepit. Monſtrelet. *l.* 1. *c.* 101. 140. *&c.* Walſingam. *in Henr. V.* Joh. Juvenal. de Urſinis & Laborator *in Carolo VI.* Polyd. Virgil. *lib.* 22. *&c.*

Henricus VI. Angliæ Rex, an. 1424. regnum Galliæ aliquot annis obtinuit; Pariſiis coronatus, an. 1431. duplici coronâ, tandem amiſsâ virtute Caroli VII. & domeſticis inſidiis totâ Galliâ, Caleto & paucis aliis locis exceptis, à Richardo Duce Eborac. bis victus & in vincula conjectus, à Margareta Andegav. uxore, Scotorum viribus ſubnixa, occiſo hoſte, liberatus: mox ab Eduardo fil. Richardi iterum regno Angliæ pulſus, & an. 1465. in carcerem denuo conjectus, inde iterum liber an. 1471. rurſusque captus, tandem trucidatus eſt, an. æt. 52. Philipp. Comin. *lib* 6. *&c.*

Henricus VII. Comes Richemontanus, fil. Eduardi, ex Margareta, Johannis Ducis Somerſeti, è familia Lancaſtrenſi, filia, nepos Ovini Tideri Galli, clandeſtinis nuptiis Catharinæ Henrici V. viduæ juncti. Henrico VI. ſtrangulato, in Armoricam ſe recepit, inde Richardum III. regni uſurpatorem, in Angliam reverſus, vicit, throno conſcenſo. Maritus Elizabetæ, fil. Eduardi IV. coronatus eſt, an. 1485. ab inimicis fruſtra duobus impoſtoribus ſubornatis. Maximiliano Imper. contra Carolum VIII. Gall. R. ſuppetias miſit, nuptiis Annæ Britannicæ jam formidoloſum: Cum Scotis bellum geſſit, egregias leges ſanxit, literatis favit, *Salomo Angliæ* dictus. Obiit an. 1509. regni 24. Pater Henrici VIII. Polydorus Virgil. *lib* 26. Verulamius, *in Henrico VII.* &c.

Henricus VIII. Patri ſucceſſit, an. 1509. cum uxore Catharina Arragonia, vidua fratris ſui Arturi, coronatus. Inſtigatu Julii II. Maximiliano Imper. junctus, Ludovico XII. Galliæ R. bellum movit, an 1513. Gallos ad Guinegaſtam, *prælio Calcarium* dicto, quòd hi plus calcaribus tum, quàm gladiis uſi eſſent, vicit, captoque Tornaco, in Angliam rediit. Ubi Jacobum IV. à Gallo excitatum, prælio ad Fluidonem fudit atque trucidavit; pace dein cum Ludovico initâ, Mariam ſororem ei elocavit, an. 1514. Poſt hæc, contra Lutherum ſcripſit, *Defenſoris fidei* titulo proin à Leone X. ornatus. Franciſco I. in Hiſp. captivo, regni Protector eſſe voluit, an 1525. liberationi Clem. VII. Româ captâ, in vinculis à Carolo V. detenti, ſimiliter operâ navatâ, an. 1528. Exin Thomæ Volſæi ſuggeſtione, repudiatâ Catharinâ, Annam Boleniam duxit, anno 1533. Hinc excommunicatus à Pontifice, *Ordinum regni decreto, auctoritatem Pontificiam per regnum abrogavit*, tributo annuo, quod ab Inæ temporibus pendebatur, negato: coëgitque ſacramento Eccleſiaſticos, ut ſe, Eccleſiæ caput à Chriſto proximum agnoſcerent. Monachos ejecit, quorum cœnobia in lupanaria & Cynædorum ac Sodomitarum latibula fuiſſe converſa, deprehendit, Joh. Speedus *in Chron.* In doctrina adeò nihil mutavit, ut in Lutheranos igne ſævierit. Joh. Fiſcherum Cardin. Thomamque Morum capite mulctavit, Ordinem Melitenſem in ſuo regno abolevit, Thomæ Cantuar. oſſa refodi & comburi juſſit. Johannæ Seimeræ formâ captus, Annam Boleniam capite plexit; quâ in nixu extinctâ, Annam Clivenſem duxit, moxque repudiavit: ductâ Catharinâ Havardâ, fil. Norfolciæ D. quâ etiam decollatâ, quòd virgo non eſſet, Catharinam Parvam viduam ſuperinduxit. Iterum contra Gallos, Bononiâ captâ, an. 1545. Scotosque bellum movit. Obiit an. 1547. æt. 57. regni 38. poſtquam ad Amicos moriturus: *Væ mihi, qui nunquam Viro in ira, & mulieri in luxuria peperci.* Teſtamento voluit, ut Eduardus, ex Seimera genitus, ſibi ſuccederet; quo ſine prole defuncto, Mariam ex Catharina Arrag. filiam, & huic Elizabetham, ex Anna Bolenia ſuſceptam, ſubſtituit. Thuan. *hiſt.* Bellar. *lib.* 4. *hiſt.* Guicciard. *lib.* 19. *&* 20. Polydorus Virgil. Sleidanus, &c.

Alii Reges.

Henricus Craſſus, Navarræ R. fil. Theobaldi VI. Com. Campaniæ, tertius hujus nominis, ſucceſſit fratri Theobaldo II. an. 1271. Saginâ ſuffocatus, obiit Pompejopoli, an. 1274. Ex Blanca Arteſia, quæ poſtmodum Edmundo Lancaſtr. Comiti, filio Henrici III. nupſit, pater filii, quem nutrix è manibus elabi paſſa eſt, & Johannæ, Philippo Pulchro Gall. R. nuptæ. Nangius *in Chron. & Philipp III.*

Henricus Albretanus, filius Johannis, Navarræ Regis, regno à Ferdinando Aragonio exuti, magni animi Princeps, Johannam genuit Navarræ reginam, quæ ex Antonio Borbonio mater fuit Henrici IV. Galliæ & Navarræ Regis, cognom. Magni.

Henricus Campanus, fil. Henrici I. Com. cognom. *Junior*, poſt mortem uxoris Hermancellæ, Theobaldo jun. fratri Campaniâ relictâ, inque Oriente ductâ Iſabellâ, fil. Regis Almerici, viduâ Conradi Comit. Montferratenſis, ante urbem Tyrum occiſi, anno 1192. Hieroſolymæ R. Obiit è feneſtra prolapſus, anno 1197. De hoc conjugio, cùm Umfredus Toronenſis, maritus ejus, cui eam Conradus rapuerat, adhuc in vivis eſſet, ingens quæſtio orta, an. 1216. deciſa an. 1221. inter Erardum Briennenſem, & Theobaldum VI. Henrici Craſſi patrem. Reliquit Henricus hic Adelaidem, Hugoni Cypri R. & Philippam Erardo Briennenſi nuptam. Vide Moreri.

Henricus Carinthiæ Dux, Rex Bohemiæ, an. Chr. 1307.

Henricus, Comes Luſitaniæ, frater minimus Hugonis I. & Eudis II. Burgundiæ Ducum, fil. Roberti, nepos Roberti Gall. R. In Hiſpaniam tranſgreſſus, an. 1096. Alphonſo VI. Caſtellæ R. ſuppetias tulit, Luſitaniam Mauris ereptam, cum filia ejus Tereſa, nactus. Pater ex ea Alphonſi Henrici, primi Portugalliæ Regis. Obiit in obſidione Aſturicæ, an. 1112 Anton. de Vaſconcellos, *Anaceph. de Reg. Port.* Eduardus Nugnez, &c.

Henricus, Cardinalis Luſitanus, quintus Emanuelis R. ex Maria Caſtellana fil. ſucceſſit Sebaſtiano abnepoti, An. 1578. Extremâ jam ætate, cùm varii Principes Regnum ſibi vindicaturum irent, & Comitiis habitis an. 1579. de Succeſſore deliberaretur, obiit anno 1580. ætat. 68. Regno poſt eum à Philippo II. uſurpato, donec an. 1640. pulſis Hiſpanis, Johannes IV. Brigantiæ D. in thronum evectus eſt.

Henricus I. Luſignanus, poſt patrem Hugonem I. Cypri R. Obiit anno 1253. Ex Placentia, fil. Boemundi IV. pater Hugonis II.

Henricus II. fil. Hugonis III. fratri Johanni ſucceſſit, an. 1286. Rex Hieroſol. coronatus.

Principes Regii ſanguinis.

Henricus, fil. Ludovici VI. Arch. Remenſis, obiit an. 1175. Vide Moretium *Diction. hiſt.*

Henricus Burgundus, fil. Roberti I. Ducis Burgund. Obiit ante patrem, an. 1066. Ex Sibylla, inter alios, pater Henrici, unde Portugalliæ Reges orti.

Henricus I. Princeps Condæus, fil. Ludovici I. paterni zeli, in Orthodoxiâ defendenda, imitator: tempore lanienæ Pariſ. cum Navarræ R. captus, proponenti Regi *Miſſam, mortem aut perpetuum carcerem*, generosè reſpondit: ſe nunquam favente Deo commiſſurum, ut primum eligat, ex duobus alterum regis voluntati relinquere. Nihilominus à Rozario, qui metu mortis tum fidem ejuraverat, quem lapſum poſtea Heidelbergæ publico ſcripto deflevit, ſeductus, ad tempus ad Pontificios acceſſiſſe viſus eſt. Mox liber, Religionem, cui innutritus erat, uſque ad mortem

pro-

profeſſus. Obiit, rarum fortitudinis, pietatis, & conſtantiæ exemplar, an. Ch.1558. Ex uxore Carlotta Tremollia, pater Henrici II. Quo pacto, injuriam à Sixto V. ſibi unà cum Henrico Navarræ R. ultus ſit, Vide apud Thuan. *in Hiſtor.*

Henricus II. fil. prioris, per aliquot annos, Religioni Reform. curà Patris innutritus, poſtmodum ab Henrico IV. à Papa, in communionem Rom. recepto, hiſce Doctoribus erudiendus traditus eſt. Varià fortunà conflictatus, obiit an. 1646 fortitudine inclytus. Ex Carlotta Margareta Montmorantia, parens Ludovici Principis Condæi, &c.

Principes ex familia Palatino-Bavarica.

Henricus, filius Ottonis, poſt patris obitum Bavariam inferiorem, ſicut frater ejus major Ludovicus cum ſuperiori Bavaria Palatinatum nactus eſt. Hi ambo an. Chr. 1285. in Comitiis Auguſtanis, Auſtriam, Stiriam, aliaque tanquam Majoribus ſuis ablata, repetivere. Sed *Henrici* progenies in pronepote Johanne anno Chr. 1340. deſiit; in qua ante alios eminet Otto, qui cum filio *Henrico*, regnum Hungariæ, adverſus Carolum Martellum ſibi aſſerere conatus eſt. Philipp. Jac. Spenerus *Syll. Geneal hiſt.*

Henricus, cognom. *Dives*, parſimoniæ laude inclytus, fil. Friderici Landshutenſis, nepos Ludovici Imper. mortuo Ludovico Barbato, an. Chr. 1447. quem in vinculis tenuerat, Ingolſtadienſem hæreditatem, excluſis agnatis, ſolus adivit. Pater Ludovici, in cujus filio Georgio, Ingolſtadienſis Acad. conditore, linea extincta eſt an. Chr. 1503. Hic, cùm hæredem ſcripſit Eliſabetham Ruperto Palatino nuptam, *bellum Bavaricum* ortum eſt. Idem.

Ex familia Saxonica.

Henricus, fil. ſecundo-genitus Alberti, lineæ Albertinæ conditoris, poſt Patrem, in Friſiis debellandis, fruſtra occupatus, jus ſuum Auſtriacis vendidit. Luthero impensè favit, & non tantùm an. Chr. 1538. Smalcaldico fœderi nomen dedit, ſed & oblatam majoris fratris Georgii hæreditatem, hac conditione, ut Pontificiis accederet, recuſavit. Mox ditiones, à Smalcaldici fœderis Principibus adjutus, occupavit, religionemque Evang. introduxit, Luthero à Lipſia initium faciente. Pater fuit Mauritii & Auguſti. Idem.

Ex familia Guelfica.

Henricus, cognom. *Niger* vel *Catulus*, fil. Welphi I. Bavariæ Ducatum, poſt patrem fratremque Welphum II. tenuit: pater ex Wulfilde Saxonica Welphi III. & *Henrici* cogn. *Superbi*, Ducis Saxoniæ, (quam à ſocero Lothario Imp. an 1137. acceperat) & Bavariæ, Monachii conditoris. Hic Winsbergæ obſeſſus, uxoris Uthæ Calvenſis, quæ humeris maritum oppido extulit, pietate & ſolertiâ vitam ſervavit, ac in amicitiam Conradi III. infenſi prius, receptus eſt. Eo natus

Henricus, cognom. *Leo*, Dux Bavariæ & Saxoniæ longè potentiſſimus, latè in Germania ab Albi ad Rhenum, à Baltico mari, ad Italiæ fines, imperavit. Danubium pontibus. Ratisbonæ & Lawenburgi, ſtravit: Henetos tantùm non extirpavit, ductis in exhauſtas provincias novis è Friſia Saxoniaque coloniis: Romæ Fridericum Barbaroſſam amitinum furori plebis ſeditioſæ ſtrenuè eripuit: ab hoc tamen, quòd in Alexandriæ oppugnatione herum deſeruiſſet, eo colore, quia à Pontifice proſcriptus ſit, majeſtatis an. 1180. damnatus, Bavariâ Ottoni IV. Wittelspachio Schirenſi, & Saxoniâ Bernhardo Aſcanio collatis. Cui calamitati acceſſit, quòd & alii Principes ampliſſimi principatus partes ſibi aſſererent: quare exul in Angliam ad ſocerum Regem perfugium habuit, cujus interpoſitione Brunſuicum cum Lunæburgo *Henrico* reddita ſunt. Obiit an. Chr. 1195. Pater trium filiorum, è quibus *Henricus jun.* ab uxore Clementiâ, filiâ Conradi Suevi, nepte Barbaroſſæ, Comitatum Palatinum habuit, & per filiam Agnetem ad Ottonem Bavarum tranſmiſit: alia loca per alteram filiam Irmengardim ad Hermannum March. Badenſem. Idem.

Henricus, cognom. *Mirabilis*, filius Alberti M. Brunſuicenſis lineæ ſatoris, Grubenhagiam lineam orſus eſt, quemadmodum frater ejus Albertus Pinguis Brunſuicenſem ramum continuavit. Brunſuigâ, ubi Tribunorum plebis, adverſus Senatum, factionem fovit, pulſus Einbecam obtinuit. Filii ejus *Henricus Jun.* pater Ottonis, Johannæ Reginæ Neap. mariti: & Erneſti, cujus ex filio Alberto nepos *Henricus*, genuit *Henricum*, patrem *Henrici* & Albertum Philippi, Smalcaldico bello & filiorum numero inclyti: quorum ultimus Philippus moriens an. Chr. 1596. lineam terminavit.

Henricus, fil. Magni, nepos Alberti Pinguis, de quo ſuprà, frater Bernhardi, Luneburgici rami auctoris, (è cujus poſteris *Henricus*, bello Hildeshemio an. Chr. 1519. adverſus Brunſuicenſes Epiſcopo aſtitit, partibus dein Gallicis, interregni tempore, favere viſus, progenitor fuit *Henrici* Dannebergicæ & Wilhelmi Cellenſis lineæ auctorum) cum Calenbergio Guelferbytanum principatum tenuit. Pater *Henrici* cognom. *Pacifici*, vel *Lappenkrieg*, & Wilhelmi cognom. *Victorioſi*, vel *Gottskuhe*: qui Wilhelmum genuit, cui Gœtinga, & Fridericum, cui Hannovera obtigere. Mortuus an. 1503. duos reliquit filios *Henricum*, Guelferbytanæ, & Ericum Gœtingenſis ſeu Calenbergiæ lineæ ſatores.

Henricus I. cognom. *Senior* ſeu *Malus* fil. Wilhelmi jun. de quo ſupra, Guelferbytanæ lineæ auctor, cum Hildeshemiis, ac urbe Brunſuicenſi an. Chr. 1492. bellum geſſit: obiit an. Chr. 1514 in Oſtfriſia, in obſidione arcis Orthi globo tormentario ictus. Eo præter alios plurimos, natus

Henricus II. Jun. Princeps otii & quietis impatiens, qui cum fratre Guilielmo jus Primogenituræ ſancivit, à Carolo V. confirmatum an. Chr. 1537. Cui adverſus Gallos, in Italia, fidam navavit operam, in bello etiam ruſticorum fortitudinis laude impetratâ. Fœderi, quod *Sanctum* appellabant, an. Chr. 1536. nomen dedit: à Smalcaldicis poſtea cùm non ceſſaret Goslariam & Brunſuigam vexare, univerſo ducatu ejectus, an. Chr. 1542. Sic exul aliquandiu, cùm à Rege Galliæ pecuniâ adjutus, iterum turbas daret, à Mauritio Saxone, cum filio captus, demum an. Chr. 1547 libertatem recuperavit. Poſt quæ, cùm quieſcere nondum poſſet, variè iterum jactatus eſt, tandem tamen tot bellorum cladibus & ruinis farciendis ad civilem adminiſtrationem animum applicuit & diu fatis Concilii Chriſtiani expectatione eluſus, Auguſtanam Confeſſ. veram ſe judicare, publico diplomate profeſſus, anno Chr. 1568. obiit.

Henricus Julius, fil. Julii, nepos *Henrici II.* de quo ſupra, defuncto an. Chr. 1596. Philippo, ſuæ lineæ ultimo, ſucceſſionem Grubenhagiam ſibi ſoli aſſeruit, ſed in juris diſceptatione cum agnatis, ad extremum victus. Urbem Brunſuigam an. Chr. 1605. fruſtra obſedit, obiit an. 1613. ex Eliſabetha Danica pater Friderici Ulrici, Chriſtiani, *Henrici* Caroli & Rodolfi, qui duo poſtremi Epiſc. Halberſtadenſem geſſere, in adoleſcentia extincti. Spenerus *libro ſuprà laudato.*

Ex familia Wirtenbergica.

Henricus, filius Ulrici, Stutgardianæ lineæ auctoris, prius ſacris deſtinatus, Coadjutor Moguntini fuit. Cùm Monpelicardum teneret, Hagenbachio decapitato, Baſilienſes & Sundgojos, pro Carolo Burgundo, armatâ manu è Mompelicardo infeſtavit, anno Chr. 1474. Obiit captivus Uraci an. Chr. 1519. Pater ex Eliſabetha Bipontina Ulrici, qui lineam I. Ducalem, & Georgii, qui Montisbelicardenſem ſeu lineam II. ſevere. Idem.

Ex familia Badenſi.

Henricus I. fil. Hermanni III. Marchionis Badenſis, Hochbergiam lineam orſus eſt, quemadmodum frater ejus natu major Badenſem continuavit. Ei præter Hochbergam, patrimonium avitum, Fridericus II. Imper. Briſgojam, agnatis Zeringiis extinctis conceſſiſſe traditur. Obiit an. Chr. 1221. Pater Rodolfi & Hermanni, quorum illi fil. *Henricus II.* huic *Henricus III* Rudolfus, Fridericus fuere. *Henricus* modò dictus Rudolfi Imper. exercitum contra Ottocarum duxit, factusque eques Johannitarum ordini Heitershemium dedit. Duo ejus filii *Henricus* & Rudolfus III. ditiones iterum partiti ſunt: è quibus ille Hochbergam ad fil. cognom. ejusque filios Ottonem, qui prælio Sempacenſi cecidit an Chr. 1386. ac Heſſonem tranſmiſit: in cujus filiis *Henrico*, Heſſone II. & Ottone III. mortuo An. Chr. 1418. Hochbergius ramus defecit, ſucceſſione ad Suſenbergium delapsâ: cujus auctor Rudolfus III. retro memoratus, pater fuit *Henrici*, qui dominium Rœtelenſe an. Chr. 1315. dono Leopoldi ultimi dynaſtæ, accepit: poſteritate in Philippo extinctâ an. Chr. 1503. Idem.

Ex familia Brabantino-Haſſiaca.

Henricus I. cogn. *Probus*, fil. Godefridi III. cognom. *in cunis*, Lotharingiæ Ducis, in Palæſtina Berythum expugnavit, Florentium Hollandiæ Comitem & Ottonem Gelrum prælio cepit, occupavit Leodium, Tungrorum oppidum delevit, ab Epiſcop. Leodienſi victus, obiit an. 1235. Eo genitus

Henricus II. cognom. *Magnanimus*, varia geſſit bella, ab Innocentio IV. contra Fridericum II. Imp. ad regnum Rom. vocatus. Pater *Henrici III.* & alterius *Henrici*, unde duo familiæ rami, Brabantinus & Haſſiacus.

Henricus III. cognom. *Manſuetus*, Brabantiæ Dux, ab Alphonſo Hiſp. ut Imperatore, univerſalis tutor & defenſor partium Imperii, à Brabantia ad Rhenum uſque conſtitui meruit: Obiit an. Chr. 1260. Pater *Henrici IV.* qui dein monaſterium ingreſſus ceſſit regimine, Johannis I. & Godofredi: poſteritate in Johanne III. extinctâ. Idem.

Henricus I. cognom. *Puer*, *Henrici II.* alter filius, Haſſiacos ſevit. Paderbornenſes, & Moguntinum excommunicationis fulmen intentantem terruit, Nobiles rebelles coërcuit, à proprio filio *Henrico* infeſtatus, Adolfi Cæſaris auxilium ſenſit, mortuus poſt filium immorigerum an. Chr. 1308. reliquit Ottonem, Johannem & Ludovicum.

Henricus II. cognom. *Ferreus*, fil. Ottonis, à factione Stelliferorum (*die Sterner*) mirè exagitatus, ad ſummam ætatem pervenit, & filios *Henricum* ac Ottonem ante ſe efferri conſpicatus, hæredem habuit, ex fratre Ludovico, nepotem Hermannum: cui Dux Brunſuicenſis, cui *Henrici* Ferrei filia nupſerat, controverſiam movit, & cum factione *Stella* non exiguas dedit turbas. Sed victor Hermannus, obiit an. Chr. 1413. pater Ludovici, avus Ludovici Pii, & *Henrici*, qui Marpurgum tenuit, ſucceſſor dein an. Chr. 1479. ſoceri Comitis Catimelibocenſis, pater fuit Wilhelmi Jun. ſeu Divitis, in quo linea Marpurgenſis terminata eſt.

Ex familia Vandalica.

Henricus I. fil. minor Godſcalci, nepos Udonis Herulorum

Regis,

Regis, auxilio Danorum, Critonem tyrannum Rugiorum Principem, in fratris Buthuenis ab illo occiſi ultionem, aliquoties vicit, tandemque ſuſtulit, viduâ ejus Slavinâ ductâ. Rugios bis debellavit, aliis quoque bellis inclytus, filios reliquit Woldemarum à Rugiis occiſum, & Canutum à fratre Suantopolco necatum. cujus poſtremi fil. Suinrko *Henrici* lineam terminavit, anno Chr. 1135. Poſt quem Canutus Danus, beneficio Lotharii Imper. Vandalici ſibi regni jus titulumque uſurpavit: Spenerus.

Henricus II. cognom. *Burevinus*, filius Pribislai, (qui ultimus gentis Rex. Ducis nomen ab Henrico Leone & Alberto Urſo coactus, aſſumſit, Roſtochii conditor) ex poſteris Buthuenis, fratris Henrici I. quaſdam belli ruinas reſtauravit. Eo natus

Henricus III. junior, pater fuit Johannis, unde Megapolitani, & Nicoloti, unde Vandalici Principes, qui an. Chr. 1430. defecere, orti ſunt. Idem.

Henricus I. Dux Megapolitanus, fil. Johannis, de quo ſuprà, Ludovici IX. Gall. R. in Palæſtinam comes, captus à Saracenis 26. annos in dura ſervitute exegit, tandem à Sultano dimiſſus, cùm ad ſuos rediſſet, obiit an. Chr. 1302.

Henricus II. cognom. *Leo*, quòd patre Henrico I. abſente, adverſus Marchiones Brandeburg. ſtrenuè ſe defendiſſet, ab uxore Beatrice Brandeb. Stargardiam, à Chriſtophoro Daniæ R. Roſtochium accepit. Mortuus an. Chr. 1329. pater fuit Alberti & Johannis, quos in Comitiis Pragenſibus an. Chr. 1348. Carolus IV. quòd olim in bello adverſus Anglos, in Gallia, militiæ fuiſſent ſocii, Principes Imperii creavit. E quibus fil. Alberti *Henricus* cùm uxorem Ingelburgim, Margaretæ Danicæ ſororem, haberet, ex qua natus Albertus & Maria Vratislao Pomerano nupta, avus fuit Erici Pomerani, qui intuitu aviæ Septentrionis Rex electus eſt.

Henricus III. cognom. *Pinguis* fil. Johannis, nepos Magni, Alberto prædicto geniti, Vandaliæ principatum, agnatis extinctis, nactus eſt. Sub eo Roſtochienſes à Sigiſmundo Imp. proſcripti, & Academia, quam pater Henrici Johannes, fundaverat, Gryphiswaldiam ad annos 5. tranſlata eſt. Obiit an. 1477. Pater, inter alios, Magni, qui ſtirpem continuavit.

Henricus, fil. Nicoloti, quem Vandalici rami auctorem prædiximus, cum fratre Nicoloto patrem ſuſtulit, proin in exilium ejectus, Phil. Jac. Spenerus *Syll. Geneal.*

Ex familia Aſcania.

Henricus, cognom. *Sine Terris*, fil. Conradi, nepos Johannis El. Brandeburgici: Pater fuit Waldemari & Johannis IV qui ordine geſſere, poſt patruum Waldemarum, dignitatem Electoralem: ſed intra non totum menſem uterque an. Chr. 1322. extincti ſunt.

Franciſcus *Henricus*, Dux Lauenburgicus, fil. Franciſci II. Obiit an. Chr. 1658.

Julius *Henricus*, ejuſdem Franciſci II. fil. natus an. Chr. 1586. religionem Rom. amplexus, Cæſari militavit. Pater ex Eliſabetha Sophia Brandeburgica, Franciſci Erdmanni, & Julii Franciſci.

Ex familia Piaſtea

Henricus I. cognom. *Barbatus*, vel *Sapiens*, fil. Boleslai Sileſiæ ſup. Ducis, an. Chr. 1225. adverſus Leſcum Album ad principatum Poloniæ vocatus eſt. Captus dein a Conrado Mazovio Cracovienſi principatui renuntiavit: poſt hæc an. Chr. 1233. Vladislaum Sputatorem Poloniâ maj. exuit, atque ita ad mortem uſque utramque tenuit Poloniam, in qua multas barbaras leges correxit. Obiit an. Chr. 1238. Eo natus, inter alios,

Henricus II. cognom. *Pius*, qui Vladislao Sputatore in Pomeraniam uſque expulſo: dein celebri illo prope Lignicium prælio à Tartaris cæſus eſt, an. Chr. 1241. Pater *Henrici*, Conradi, Boleslai & Vladislai.

Henricus III. cognom. *Fidelis*, prioris ex Anna Bohema fil. Lignitium initio tenuit, quod poſtea fratri Boleslao, pro Vladislavia, conceſſit, an. 1244. Obiit an. 1266.

Henricus IV. cognom. *Probus*, fil. prioris, à Boleslao patruo captus, an. Chr. 1275. multa cedere coactus eſt. Sed viciſſim ipſe an. Chr. 1285. ejus filium, cum Henrico Glogovienſi ac Poſnanienſi ad convivium invitatum cepit, nec niſi lytro ſoluto dimiſit. Diſſidens ab Epiſcopo Vratislavienſi & ab eo excommunicatus, à concilio Lugdun. abſolutus eſt. Inde an. Chr. 1289. adverſus Boleslaum Mazovium ad principatum Poloniæ vocatus, illum & poſtea Vladislaum Locticum pepulit, brevi poſt an. Chr. 1290. non ſine veneni ſuſpicione extinctus.

Henricus I. cognom. *Craſſus*, fil. Boleslai, de quo ſupra, Ducis Lignicenſis, patri ſucceſſit, an. Chr. 1281. A patruele, ut dictum, captus, ei poſtea an. Chr. 1289. fideliter adverſus Vladislaum Locticum aſtitit. Proditus poſtea à miniſtro quodam Conrado Glogovienſi patruo, ædiculæ ferreæ anguſtiſſimæ incluſus, in illa ferè computruit, damnoſisque conditionibus initis dimiſſus, obiit an. Chr. 1295. Pater inter alios *Henrici*, qui Vratislaviam tenuit, mortuus an. 1337.

Henricus II. cognom. *Stigmatias*, fil. Ludovici, Lignicium à patruele Ruperto obtinuit: Pater ex Salome Mazovia Ludovici Lignicii & Brigæ, ac *Henrici* Lubenæ Principis.

Henricus III. fil. prioris, regimen habuit fame, peſte ac Caſimiri Polonici adverſus Albertum II. coronam Bohemicam ambientis, expeditione infelix. Pater Ludovici, cui *Henricus* & Johannes filii fuere.

Henricus, fil. Bernhardi Suidniciæ lineæ auctoris, mortui anno 1347. cum fratre Boleslao. obſequium Bohemiæ detrectavit: ex hæreditate patrui Javeram & Furſtenbergam obtinuit. Sed, Boleslao ſine prole extincto, an. Chr. 1368. principatus eos Carolus IV. Imper. trevit, à quo tempore Sileſia Germanicis moribus aſſueſcere didicit.

Henricus I. cognom. *Fidelis*, fil. Conradi Ducis Glogovienſis, de quo ſuprà, à Poſnanienſibus, adverſus Vladislaum Locticum vocatu, Poloniæ principatum ſibi aſſeruit: mox regno ab æmulo exutus. Obiit mœrore an. Chr. 1309.

Henricus II. fil. prioris, auctor lineæ Sagano-Glogovienſis, à Johanne Bohemiæ R. quòd ei partem ſuam Glogoviæ vendere nollet, pulſus eſt an. 1332. cùm tamen ſua bona Saganum, Croſnam & reliqua Bohemis, à quibus feudo teneret, ſubmiſiſſet, an. Chr 1329. Obiit mœrore an. 1339.

Henricus III. cognom. *Ferreus*, fil. prioris, à Carolo IV. dimidiam Glogoviam, patri ereptam recepit. Obiit an. 1369. pater trium *Henricorum*, è quibus minimus natu, reliquis præmortuis,

Henricus IV. cognom. *Paſſer*, initio Sprottæ & Freiſtadii Dux, dein fratrum hæres, an. Chr. 1395. reliquit *Henricum* Rapoldum, *Henricum*, cognom. *Patrem patriæ*, & Johannem: è quibus primus ſine prole obiit.

Henricus V. prioris fil. Glogoviam & Freiſtadium tenuit, & anno 1467 mortuus, ſucceſſionem ad filios Sigiſmundum & *Henricum* tranſmiſit. quorum hic improlis extinctus eſt, an. 1476.

Henricus, fil. Boleslai III. è familia Oppolienſi, mortuus eſt abſque liberis, &c. Vide ſæpius memoratum Phil. Jac. Spenerum *Syll. Geneal hiſt. &c.*

Henricus, Foro Julianorum D. Iringum, Avarorum D. ſuperavit, inæſtimabili theſauro, quo illum exuerat, ad Carolum Francorum R. miſſo, an. U.C. 1147.

Viri celebres.

Henricus, Monachus Toloſanus, in Gallia Petri Bruis, diſcipulus, Miſſas pro mortuis, Sanctorum invocationem, Cœlibatum, Peregrinationes religioſas, Chriſmatis & olei conſecrationem, ſuperflua Feſta, Tranſubſtantiationem oppugnavit, Pontificum Antiſtitumque luxu ac faſtu damnato: an. Chr. 1147. tanto ſucceſſu ut Galliam ferè totam doctrinâ ſuâ impleret, & *Baſilica ſine plebibus, plebes ſine ſacerdotibus eſſent*, Bernhard. *lib. 2. cap. 5. Vit.* Epiſt. 240. 241. Serm. 66. *in Cantic.* Adhærebant doctori huic, & Proceres nonnulli Regni, & ex Epiſcopis aliqui; ſub patrocinio inprimis Hildefonſi S. Ægidii Comitis & Tholoſanorum multum creſcente cultorum numero, &c. Vide etiam *Ericus*.

Henricus Patriarch. Conſtantinop. ſub Clemente VI. anno Chr. 1343.

Henricus Anslaus, ſcripſit diſputationem de Conceptione immaculata B. Virginis, circa an. 1589.

Henricus de Aquila, Carmelita, Commentar. ſcripſit in Cantic. Cantic. an. 1330.

Henricus Arnolphus, vel *Arnoldi*, Saxo, à Patribus Concil. Baſilienſis Secretarius lectus, ibi Carthuſianum ſe fecit, mox Prior Ordinis: ſcripſit 12. tractatus, de quibus vide Petrejum *Biblioth. Carth p.* 124. Voſſ. *de H. Lat. l.* 3. *p.* 567. Obiit an. 1487.

Henricus Barthol. de Suſâ, vulgò *Henricus de Seguſia*, Cardin. Oſtienſis, an. 1262. Juriſconſultus, Theologus, Orator. Scripſit *Summam Oſtienſem*, &c. Guil. Durandi præceptor, Obiit Lugduni, an. 1271. Matthæus *Pariſ. in hiſt. Angl.* Ughel. *Ital ſacr.* Ciacconius. Frizo *Gall. Purp.*

Henricus Batenus, Mechlinienſis, auctor 10. libb. de rebus divinis, ubi curioſæ de Philoſophia & Muſica quæſtiones. In tabb. Alphonſinis errores notavit, &c. An. 1350.

Henricus Bebelius, Suevus, ſcriptis editis immortalem nominis Famam adeptus. Vide Schardium, *tom. 1. ſcript Germ.* Cruſium *in Ann. Suev.* Geſner. *in Biblioth.* Voſſ. *de H. Lat.* Floruit anno 1497.

Henricus Boyeus, ex Armorica oriundus, floruit an. 1390.

Henricus Bradshaw, Benedictinus Anglus, libros varios Hiſtor. partim Latinè, partim Anglicè, edidit. Obiit an. 1513. Balæus, *Cent.* 14.

Henricus Braerſius, vel *Vekenſtil*. Mathematicus & Typographus Lovanienſis, edidit an. 1528. *Tabulas perpetuas long. & lat. Planetarum.* An. 1530. *De Compoſitione & uſu directorii Planetarum*, An. 1535. *De Compoſitione & uſu quadrantis.*

Henricus Briggius, &c

Henricus Brucaus, amicus Turnebi & Rami, *de motu primo, Inſtitutionibus Sphæræ &c.* editis clarus, Mathematici inſignes. Docuit hic Lutetiæ, Romæ, Roſtochii.

Henricus Bruxellanus, Benedictinus, de correctione Calendarii ſcripſit, an. 1250.

Henricus Bullingerus, Theol. Tigurinus, Huldrico Zuinglio ſucceſſit, an. 1531. *Helveticæ Confeſſionis, poſt eum & Oecolampadium, ſummus propugnator*, Thuan. *doctrinæ ſimplicitate, zeli & pietatis ardore, ingenii candore, ac manſuetudine, prudentia inſuper*

inſuper laude celeberrimus, L. Gerolero *diſſ. 2. prælim in Confeſſ Helvet.* a Bernenſi & Baſilienſi Rep. ad Miniſterii ſui *officium* ob dotes tantas expetitus, an. Chr. 1531. Jam ſexagenario major, Confeſſionem Helvet. Latinè vertit, monitus à Friderico III. Elect. Palatino, eamque uberius, theticè & antitheticè, explicuit: adjutus à Rod. Gualtero, Joh. Hallero, Theod. Beza, illo Tigurino, iſto Bernenſi, hoc Genevenſi Theologis Opera ejus 10. tom. prodierunt: Obiit an. 1575. æt. 76. cùm docuiſſet an. 43. Vide quoque in voce *Bullingerus*.

Henricus Buntingus, auctor Chronologicorum operum plurimorum.

Henricus Caniſius, Neomagenſis, Corpus Canonicum in epitomen redegit, 5. libb. Antiquarum lectionum, theſaurum Hiſtor. & Chronologicum edidit.

Henricus Coesfelde, Weſtphalus, Carthuſ. varia ſcripſit. Obiit anno 1410.

Henricus Cornelius Agrippa, vide *Agrippa*.

Henricus Diſſenius, Oſnabrugenſis, Carthuſianus, 22. tractatus ſcripſit. Obiit an. 1484. Petrej. *Bibl. Carthuſ.*

Henricus de Erfordia, Saxo, Jacobinus, ſcripſit *de Factis illuſtribus*, à C. M. uſque ad 1255. &c. Leand. Alb. *lib. 4. de Vir illuſtr. Ord. Prædic.* &c.

Henricus Friſius, Carthuſianus, Chronicon Ordinis ſui condidit. Obiit an. 1500. Jacobus Wimphelingus, *cap. 52. rerum Germ.* Suffridus Petri, *de ſcript. Friſiæ*. Voſſius.

Henricus Gandavenſis, vulgò *Doctor Solennis*. Obiit an. 1293. æt. 76. Catalogum Hieronymi & Sigeberti continuavit, ſcripſit *Theologica Quodlibeta*, & *ſummam Quæſtionum Theolog. ordinariam* Geſner. Voſſ. Morerius.

Henricus Geilhuſius, Benedictinus, vitam fundatoris carmine expreſſit. Obiit an. 1488.

Henricus Glareanus, Helvetius. variis ſcriptis Arithmeticis, Geographicis, Muſicis, &c. & Medicinæ peritiâ inclytus. Obiit anno 1563. æt. 75.

Henricus Gorrichemius, Theologus Colonienſis, magni nominis, an 1460.

Henricus Goudanus, Profeſſor Heidelbergenſi, in Magiſtrum ſentent. commentatus eſt, an. 1435.

Henricus de Grave, cognom. Vermolanus, notis in Epiſtolas Hieronymi & Cyprianum, clarus, an. 1549.

Henricus Harphius, Franciſcanus, auctor Theologiæ myſticæ, Speculativæ, Affectivæ, &c. Deſſelius *Bibl. Belg.* Moret. *Dict. hiſt.*

Henricus Haſſius, dictus *Junior*, Carthuſ. Geneſin, Exodum, Salomonis Proverbia, Apocalypſin, &c. Item Magiſtrum ſentent. Commentariis illuſtravit. Obiit an. 1428. Idem, qui & videndus de duobus aliis *Henricis* Haſſis.

Henricus Hutington, floruit an. 1158. ſub Stephano Angliæ R. Auctor hiſtoriæ Angl. libb. 10. Chronici, tabb. Chronologicarum continuationis Bedæ, &c. *Hiſtoricus egregius*, Polyd. Virgilio, *Probatus auctor*, Johanni Lelando. Voſſ. Morerius.

Henricus de Kalkar, cognom. *Æger*. Carthuſianus, ſcripſit de origine & progreſſu ſui ordinis, &c Obiit an. 1408. Petrejus *in not. ad Dorl.* & *in Bibl. Carthuſ. p.* 131. & *ſeqq.*

Henricus Kalteiſen. Confluentiâ, urbe Germ. ortus, Dominicanus diſputavit contra Bohemos, an. 1433. in Concil. Baſilienſi. Morerius *Dict. Hiſt.*

Henricus Comes *de Kalwen*, Abbas Richenov. Obiit an. 1237. Auctor vitæ S. Pirmini, primi hujus loci Abbatis.

Henricus de Klingenberg, Epiſc. Conſtantienſis Interfuit Comitiis Norimberg. ubi Adolphus Naſſovius Imper. depoſitus eſt, an. 1298. cum Arch. Moguntino de præcedentiâ rixatus. Auctor quæſtionis de Angelis, & Hiſtoriæ Comitum Habsburgicorum, Obiit an. 1306. Pantaleon, *de Ill. Germ. Viris*.

Henricus Knightonus, Angl. ſcripſit Hiſtoriam Patriæ, an. 1380.

Henricus Lœnus, Lovanienſis, Carthuſianus, ſcripſit in Pſalmos, & Ethicam Ariſtotelis. Obiit an. 1481. Morerius.

Henricus de Marla, Cancellarius Galliæ, ſub Carolo VI. Occiſus an. 1418. Pariſiis, in laniena à Burgundis excitata.

Henricus à Melchthal, Subſylvano-Helvetius. vir opulentus & libertatis ſtudioſus. Huic cùm Landebergius præfectus Auſtriacus aliquot boum paria, ſine cauſa ulla abduci per ſervum juſſiſſet: fil. Henrici Arnoldus, ſtimulo ſervum percuſſit, herique tyrannidem fugiens ad Uranios ſe recepit. Quo facto parenti ſeni Landebergius oculos eruit, illo maximâ bonorum parte mulctato. Quod audiens Arnoldus, cum Furſtio & Stouffachero, ſeriâ deliberatione inſtitutâ, prima fœderis Helvetici fundamenta jecit an. Chr. 1307. Simler. *de Rep. Helv.*

Poſt dominos triſtes, & ſævi dura tyranni
Imperia, ad Eudum mitior hora vocat.

Henricus Memmius, ſeculo præterito, probitate, eruditione, munerum ſublimitate, ſub variis Regibus, inclytus. Scævola San-Marth. *l. 4. elog.*

Henricus Monatholius, Medicus & Mathematicus Pariſienſis: Mechanica Ariſtotelis vertit & notis illuſtravit.

Henricus de Novo caſtro, Epiſc. Baſilienſis, grave geſſit bellum cum Rodolpho Com. Habſpurgico, qui urbem Baſileam, exulibus Stelliferæ factionis frigidam ſuffundentibus, bis obſedit: donec hic Henrico Noricorum Burggravio internuncio, ab Electoribus inſperatò ad Imperium vocatus, Epiſcopo urbique pacem dedit. Obiit hac partâ Henricus, an Chr. 1274.

Henricus Pantaleon, Baſilienſis, Medicus & Hiſtoricus inſignis. Tractatu *de Viris Ill Germaniæ*, nomen meritus.

Henricus Penia, ſcripſit de bello Sophorum & Turcarum.

Henricus de Piro, alius Brunus. Colon. J.C. inſignis, Concilio Conſtantienſi interfuit. Carthuſianus dein factus, ſcripſit in 4. libb. Inſtitutionum Juſtiniani, &c. Dorlandus *cap. 32.* Petrejus, *Bibl. Carthuſ.*

Henricus Prudens. Carthuſianus, Obiit an. 1484. ſcriptorum variorum auctor. Boſtius *l. 36.* Sutor. *l. 2. Vita Carthuſ. tr. 3. cap. 7.* eum Vrœdium vocat.

Henricus Ranzovius, nobilis Danus, *de Genethliacorum judiciis*, aliaque Mathematica & Aſtrologica opera in lucem emiſit.

Henricus Rebdorfius, Monachus, auctor Annalium, ab anno 1295. uſque ad an. 1362. Geſner. & Voſſ. *de Hiſt L.*

Henricus Samerius, Jeſuita, Lucemburgenſis, auctor Chronologiæ ſacræ, à C. M. uſque ad C.N.

Henricus Smetius, Aloſtanus, Medicus & Profeſſor Heidelbergenſis, auctor Proſodiæ, in ſcholis uſurpatæ.

Henricus Soltacus, magni in Anglia nominis, an. 1190. Sub Richardo I. nepos Adelaidis, quæ ſecundis nuptiis Henrici I. Regis uxor fuerat: Epiſcopus Winceſtrienſis. Scripſit de inventione corporis Regis Arturi. Voſſ. *de H. Lat.*

Henricus Spondus, Epiſc. Apamienſis, ſcripſit *de Cœmeteriis ſacris*, continuavit epitomen Baronianam, ab anno 1600. uſque ad annum 1640 Annalibus quoque Eccl. V.T. intentus. Obiit Toloſæ, an. 1643. æt. 75. Vide Morerium *Diction. hiſt.*

Henricus Stain, Hiſtoricus ſec. 11. Præpoſitus Udinenſis.

Henricus Stephanus, Pariſinus, fil. Roberti, Typographus celebris, eruditione inter primos ſui ſeculi. Juvenis ex Italia reverſus, Anacreontem cum notis edidit, & verſibus Latinis expreſſit. Πολύγλωττος excellens, ſcripta in omni literarum genere edidit in lucem, inter alia & Gallicæ l. cum Græca conformitatem, tractatu Regi dedicato, monſtravit: De publico impenſè meritus. Apologia ſola ejus pro Herodoto quibuſdam ingrata eſt. Majoris ſecuritatis cauſâ Genevam ſe recepit, unde ſæpe excurſiones faciens, an 1598. Lugduni obiit. Pater Pauli, bonorum & eruditionis paternæ hæredis, ac filiæ, quæ Iſaaco Caſaubono nupſit. Thuan. *Hiſt.* San-Marth *l. 4. elog.*

Henricus Steron. Monachus Germanus, ſcripſit Annales ab anno 1152. qui primus erat imperii Friderici I. uſque ad annum 1273. quo Rodolphus I. Imperio potitus eſt. Eberhardus Archidiac. Ratiſbon. continuavit, uſque ad 1305. Adjunxit Steron vitas Rodolphi, Adolphi, & Alberti Impp. uſque ad annum 1300. quibus additio uſque ad an. 1335. acceſſit à Welingis fratribus, Benedictinis Auguſtanis. Freher. *tom. 1 ſcript. Germ.* Geſner. Voſſ.

Henricus de Suſo, Suevus, Dominicanus, ſcripſit ſec. 14. Germanica linguâ, inter alia, 100. *Meditationes in Paſſionem: de Novem Rupibus, Horologium ſapientiæ, Officium quotidianum de æterna ſapientia*, &c. Obiit an. 1361. Antonius Senenſis, *Biblioth. Præd.* Alph. Fernandez, *in Concert. Præd.* Bollandus *in SS. Menſ. Januar.* &c.

Henricus Thaborita, ſcripſit Hiſtor Eccleſ. & Politicam, à nato Chriſto, uſque ad an. 1508. Suffridus Petri *de Scr. Friſiæ*.

Henricus Utidonenſis, Hiſtoricus Anglus.

Henricus de Zœmeren, Brabantus, Theologus Lovanienſis, precibus Beſſarionis Cardin. in Italiam venit. Obiit ſub Sixto IV. Epitomator primæ partis Occami, & Hiſtoriæ de capta Conſtantinopoli: ut & de Hæreticis libri. Voſſ. *de H. L. l. 3.* Simler. *in Bibl. Germ.* Vide quoque *Ericus*.

Heorta, oppidum Pannoniæ inferioris in Scordiſcis. *Hardberg* Lazio.

Hephæſtia, urbs in Lemno. Steph. nunc *Cochino*, planè deſerta, & deſtructa. Eſt etiam vicus in tribu Acamantide, ubi Vulcani templum erat: Tribules *Hephæſtiades*. Steph. juxta hunc vicum collis eſt, Vulcani, ut creditur, caſu nobilitatus. Ferunt enim, Vulcanum à Junone, ob inſignem deformitatem, è cœlo præcipitatum, in collem illum decidiſſe. Cujus fabulæ occaſio inde ſumpta eſt, quòd totus hic collis combuſto ſimillimus videatur, neque planta ulla in eo gignatur. Ex hoc colle effodiebatur terra Lemnia, Dioſcoridis & Galeni ſcriptis maximè celebrata.

Hephæſti, montes in Lyciâ, qui tædâ flammante tacti adeò flagrant, ut lapides in ipſis aquis ardeant, alitur que ignis ille pluviis. Baculo ſi quis, ex iis accenſo, traxerit ſulcos, rivos ignium ſequi narrant. Plin. 2. 106.

Hephæſtion, unus ex Alexandri M. ducibus, multum ab eo amatus, quem ille ita cum Cratero conferebat, ut hunc quidem φιλοβασιλέα, Hephæſtionem verò φιλαλέξανδρον, appellaret. Vide Curt. *l. 3. 4.* &c. Hunc vita functum Ecbatanis, morbo ex crapula contracto. Olymp 113. an. 3. Anticle Athenis Archonte, L. Cornelio, Q. Popilio Coſſ. tam magnifico funere proſecutus eſt, ut facilè omnes pompas ſuperaret. In funus enim hoc ſupra 12. talentorum millia impenſa feruntur. Plut. *in Alex.* Vide Voſſ. *Theol. Gent.*

lib. 1. *cap.* 15. Mortem ejus prædixit Pythagoras vates apud App. Alex. *Civil. lib.* 2. & Arrian. *lib.* 7. & Plutarch. *cap.* 124. Mortuus autem eſt ad Ecbatana, ut dictum. Ælian. *Var. hiſt.* 7. 8. Item *Hephaſtion* Alexandrinus Grammaticus, de quo Suidam adi. Extat una cum Scholiaſte Pariſiis 1553. apud Adrian. Turnebum, Typographum regium.

Hephaſtion, Thebanus, de Horoſcopi effectis ſcripſit. Voſſ. *de Scient. Mathem. cap.* 37. §. 11. Vide *Epheſtio*.

Hephaſtium, Lyciæ opp. Plin.

Hephaſtos, proprium viri, & nomen Vulcani, Doricè Ἅφαιστος, id eſt, אב־אשתא *af-eſto, pater, ſeu inventor ignis*, quia, ut Græci fabulantur ἀφθόγγω πυρὸς, καὶ τέχνας ὅ πῶς ἐν πυρὶ ὀπτῶμαι, uti loquitur Tzetzes Chil. 10. 335. Bochartus. *Hephaſti* urbis Epiſc. in Ægypto meminit Concilium Epheſ. tertium.

Hephaſtineſi, i. e. *Vulcani inſulæ*, regioni Adiabenæ adnumerantur. Steph.

Hepher, fil. Ashur ex Naarâ uxore. 1 Par. 4. Portio regni, terræque Chanaan, quam Joſue expugnavit 4. Reg. 14.

Hepitalium, urbs Triphyliæ. Steph.

Heptacometa, barbari in Cyzico monte habitantes, quorum nonnulli *Byzeres* vocabantur. Steph. Sic autem dicti ſunt a *ſeptem Vicis*. *Moſſynaci* à Strab. & *Moſynes* à Diodoro cognominantur.

Heptagonia, nomen loci. Livius.

Heptaneſia, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Heptaphonos, nomen porticûs, quòd in eo ſepties vox reddatur in Olympiâ. Plin. 36. 15. Ejus meminit Plut *lib.* περὶ ἀδολεσχίας. Et quid ni putem eo reſpexiſſe Lucretium *lib.* 4. cùm ait,

Sex etiam aut ſeptem loca vidi reddere voces,
Unum cùm jaceres. ita colles collibus ipſis
Verba repulſantes iterabant dicta referre.

Heptapolis, regio Ægypti, quæ & *Heptanomos*, ſic dicta, quia ex ſeptem urbibus vel nomis conſtabat.

Heptaporos, fluv. Troadis ex Idâ monte profluens, qui ſeptem locis vadari poteſt eâdem viâ, propter quod & *Polyporos* Straboni appellatus eſt.

Heptapylos, Thebarum Bœoticarum epitheton, à ſeptem portarum numero dictum, idque ad diſcrimen Thebarum Ægyptiarum, quæ à numero 100. portarum ἑκατόμπυλοι dicebantur.

Heptateuchus, tomus SS. Bibliorum primus, cum Pentateucho Moſis, Joſuę & Judicum libros comprehendens. Solebant enim, teſte Ivone Carnutenſi *in Epiſt.* 38. veteres Eccleſiaſtæ in unum conjungere, & colligare quinque libros Moſis, cum reliquis duobus; quotieſque ex illis aliquid proponebant, citabant id ſub nomine *Heptatici*, vel *Heptateuchi*. Hujus mentio ꝓ apud Euſebium Emiſſenum *Homil. in Domin.* 7. *poſt Pentecoſte*, & *Hom. in Luc c.* 15. Sidonium Apollin. *l.* 5. *ep.* 15. Gregorium M. *lib.* 7. *epiſt.* 40. & *lib.* 12. *ep.* 30. Hincmar. &c. Vide Henr. Spelmannum *Gloſſ. Arch.*

Heptaydaton Ciceroni *Septem aqua*, locus Latii, apud Fucinum lacum & Maruvium opp. ab eo 40 ſtad. diſtans.

Her, vel *Er*, filius Judæ ex Sue uxore ſuâ. Gen. 38. Item pater Elmodad. Luc. 3.

Hera, Juno Græcis ſic dicta. Item Cereris cognomen apud Pauſan. *in Arcadicis*. Item urbs Siciliæ, quæ aliàs Hybla minima. Steph. Item Æ. lidis opp. & Arcadiæ. Pauſan.

Heraclamon, proditor Thyanæ urbis, ab Imperat. Valerio Aureliano occiſus, an. Chr. 273. dicente: *Qui mihi fidem ſervaret, qui patria non pepercit*. Eutrop. *lib.* 9.

Heraclas, diſcip. Origenis, ei in ſchola Alexandrina ſucceſſit, poſtmodum Epiſc. hujus urbis, ab an 234 uſque ad an, 248. Euſeb. *Hiſtor. l.* 6. *c.* 15. 20. & *ſeqq.* Dionyſius ei ſucceſſit.

Heraclea, urbs triplex in Ægypto, una magna cognomine ad Nilum, quæ Herculis urbs magna Ptolemæo. Altera Herculis urbs parva, apud Bubaſticum fluv. & Bubaſtum urbem. Tertia in orâ apud Heracleoticum oſtium Nili, ab ea ſic appellatum, Canopo finitima.

Heraclea, urbs Cariæ, quæ & *Lathmus* Straboni à vicino monte. *Palatsa* Caſtaldo & Moletio, *Erpel* Turcis dicitur, teſte Leunclavio. In ora littorali maris Ægæi & Sinus Lathmiaci, inter Miletum & oſtia Mæandri fluv. 30. mill. ab Epheſo in Auſtr. Aliis dicitur *Heraclea ad Latmum*. in Sintica reg. hodie *Bagna Bebuſco*, ſeu *Belsbuſca*. Sub Arch. Sardicenſi. L. Holſtenius.

Heraclea Cretæ, *Heracleum* Straboni, & Ptol. opp. & navale Gnoſſiorum, *Mirabello* Pineto.

Heraclea, urbs Hiſpan. Bæt. juxta Fretum Herculeum, ad rad. montis Calpe: cujus rudera nunc *Gibraltar Viejo*, cum portu ſatis capaci, 4. m. p. à Gibraltariâ urbe.

Heraclea, Italiæ urbs olim epiſcopalis in orâ Venetiæ à D. Magno Epiſcopo Opitergino extructa, & ipſa exciſa, cui Urbs Nova, etiam everſa, ſucceſſit. Vide ſis Stephanum in Ἡράκλεια.

Heraclea, opp. Libycorum in Gall. Narbon. *S. Gilles*, Poldo teſte, in Occid. inter Taraſconem & Aquas mortuas. Aliis, vicus *les Saintes Maries*, ad oſtia Rhodani.

Heraclea Macedoniæ, inter Lychnidum & Ædeſſam, *Kebeſua* Moletio & Nardo: Eſt & in Macedoniâ *Heraclea* altera *Sintica* cognomine. Ptol. Cæſ. *Sentica*. 3. *Civil.* 79. quæ *Cheſeſua*, ſeu *Cheſia* Nigro nominatur.

Heraclea, urbs exciſa Magnæ Græciæ, apud ſinum Tarentinum, *Policoro*, teſte Pyrrho Ligorio. Hujus navale etiam *Heraclea* Straboni vocatur, ab ipſa urbe 24. ſtadiis diſtans, quod hodie *Amendolara* oppidum, teſte Barrio, dicitur.

Heraclea, quæ & *Minoa* Livio, opp. Siciliæ in orâ Auſtrali, locus nunc *Capo Bianco*, teſte Fazello, dicitur.

Heraclea Ponti, urbs Bithyniæ reg. Mariandynorum metropolis, ab Hercule, teſte Melâ, condita in orâ maris Euxini. *Penderachi* hodie dicta Nunc ſub Turcis. 110. mill. ab Boſporo Thracico, 40. ab oſtio Sangarii fluv. in Ort.

Heraclea Phthiotidis, quæ & *Trachinia*. Plin. *Comaro* teſte Pineto, urbs Trachiniæ reg. in Phthiotidis & Theſſaliæ confin. ubi tranſitus in Theſſaliam ex Græcia difficilis. Baudrando urbs Macedoniæ in Theſſalia, & prov. Phthiotide, prope Aſopum fluv. Ad hanc ſe combuſſit Hercules.

Heraclea, quæ & *Siris* antea, urbs fuit Lucaniæ, ad Aciris fluv. oſtia. Vix rudera ſuperſunt.

Heraclea Syriæ, *Italica* Bonacciolo, urbs in Cyrreſticâ regione. *Heracleum* Straboni.

Heraclea urbs Syriæ, ad Tauri montis radices, & Ciliciæ confinia, *Heraclia*, teſte Bellonio.

Heraclea, Tauricæ Cherſoneſi, *Heracleum* Strab. & Ptol. urbs in orâ Boreali ad Mæoticam paludem, quæ adhuc *Heraclia*, teſte Bonacciolo, nominatur. Μιλησίων χώρα dicitur Straboni *lib.* 12. Μεγαρέων ἄποικος vocatur ab Arriano, itemque Xenophonte *Anabaſ. lib.* 6. Τῶν δὲ παραγενομένων, inquit, ἀφικνοῦνται εἰς Ἡράκλειαν, πόλιν Ἑλληνίδα, Μεγαρέων ἄποικον, οὖσαν δ' ἐν τῇ Μαριανδυνῶν χώρᾳ. Scholiaſtes Apollonii *in lib.* 2. ait Μεγαρέων καὶ Βοιωτῶν. Vide Palmerium *p.* 333.

Heraclea Thraciæ, quæ & *Perinthus* Ptolomæo, urbs ampliſſima in ore Propontidis, inter Byzantium & Callipolim. *Pantiro* Leunclavio, Claudiano, *urbs Herculis nomine*.

Heracleanus, Africæ Præſes, Attalum Imperatorem, in locum Honorii, ab Alarico nominatum, commeatu privavit: Hinc fames Romæ, & Attali ruina. an. C. 411. Socr. *l.* 7. *c.* 10. &c.

Heracleobucoli, vicus in Ægypto.

Heracleodorus, qui in Oreo habitans, cùm tacitè Ariſtocratiam odiſſet, Prætor urbis factus, eam in Democratiam convertit. Ariſtot. *lib* 5. *Polit. cap.* 3.

Heracleon, Grammaticus Ægyptius, ſcripſit commentarios in Homerum, & Lyricos. Steph. Item, diſcipulus Valentini, miniſtros ſuos juſſit oleo peculiari, & balſamo, defunctorum cadavera inungere, ad mitigandas illorum pœnas. Tertullian. *de præſcr. c.* 49. Iren. *l.* 1. *c.* 4. Epiph. *hær.* 36.

Heracleonas, vide *Conſtantinum IV.*

Heracleopolis, nomen trium civitatum, una eſt in Ægypto, ex quâ Theophanes Phyſicus; altera non longè a Peluſio: tertia ſecundùm Nili oſtium, quod Canopicum eſt. Volaterr. *ex Stephano*.

Heracleotes, dictus eſt Dionyſius philoſophus, Zenonis diſcipulus. Item locus ſic dictus a Cic. 2. *Tuſcul.* ubi fuit amphitheatrum unum e ſeptem ſpectaculis. Vide & 4. *Tuſcul.* & 5. *de Fin.* Item inſula inter Italiam & Siciliam. Anton.

Heracleum, promunt. Cappadociæ apud Themiſcyram urbem, inter illam & oſtia Thermodontis, *Capo de Limon*, Moletio.

Heracleum, promunt. cum fluv. & opp. cognomine, in orâ Colchorum, *Cacari* Mercat.

Heraclianus, Epiſc. Chalcedonenſis, ſcripſit libb. 20. contra Manichæos. Photius *cod.* 85. & *cod.* 231. Item Dux Honorii Imper. Stiliconem occidit, hinc Africæ donatus præfecturâ. Ab Attalo turbis excitatis, fidem Imperatori ſervavit, provinciam fortiter, occiſo Conſtantino quodam partium Duce, tuitus. Hinc Conſul: ſed Sabini generi pravis conſiliis aures præbens, dum majora concupiſcit, claſſem paravit, quâ à Comite Marino fugatâ, is unicâ nave Carthaginem elapſus, à militibus interemtus eſt, an. 414. Zoſimus *l.* 5. Oroſ. *l.* 7. *c.* 42.

Viri Celebres.

Heraclides, Epiſc. Epheſinus, à duobus Monachis, Johanne & Iſaco, in Pſeudo-ſynodo, quâ Chryſoſtomus tam malè exceptus eſt, accuſatus, & Nicomediæ 4. annos captivus detentus eſt, exulante amico. Socr. *l.* 6. Pallad. *in dial.* Photius *in actis Synodi ad Quercum, cod.* 59.

Heraclides Ænius, vide *Paron*.

Heraclides, Agathoclis filius, quo obſide dato Ophelæ Cyrenenſi, inſidias comparavit. Polyæn. *lib.* 5. *com.* 4.

Heraclides, præſidii præfectus, à Demetrio Rege, Athenis impoſiti, de quo Polyæn. *lib.* 5.

Heraclides, Lycius Sophiſta, Smyrnæ docuit, ubi in honore maximo fuit. Dicunt eum olim apud Severum Principem extemporali facultate dicentem, aulicis præſentibus exterritum, ſermone cecidiſſe. Solus Sophiſtarum ad hanc artem induſtriâ, & labore, naturâ minimè juvante contendit. Philoſtratus.

Heraclides, è Mopſo civitate Ciliciæ, Grammaticus nobilis. Steph. Item pictor nobilis Macedo, qui initio naves pinxit, captoque Perſeo à Paulo Æmilio Athenas commigravit, eodem tempore, quo & Metrodorus Philoſophus & pictor. Plin.

Heraclides, fil. Euthyphronis, Ponticus Philoſoph. Heracleâ oriundus,

dus, Athenas conceſſit, Platonem, deinde Ariſtotelem audivit. Reliquit ingenii monumenta quæ non extant. Vir fuit mollioris habitus, ut pro *Pontico Pompicus* vocaretur. Plurima ſcripſit, quorum Catalogum habes, apud Diog. Laert. *in Vit. Philoſ. libr.* 5. ubi 14. Heraclides memorat. Cic. 5. *Tuſcul.* Scripſit mulierem quandam 7. diebus exanimem ad vitam fuiſſe revocatam. Plin. *lib.* 7. *cap.*52. Moriturus, ſerpentem lectoclam à quodam amicorum imponi juſſit, ut illo poſt mortem conſpecto, Deus crederetur, ſed importuno ſtrepitu excitatus ſerpens, ante tempus proſiliit, vanitatis ejus teſtis locuples. Vide Cicer. *lib.* 3. *epiſt.* 5. *ad Quintum fratrem.* Tertull. *de anima cap.*10. Plin. *l.*7. *cap.*51. Suid. Geſner. Cæterùm plura de hoc, uti & de Heraclide Cumano, Lembo, ac Magneſio, inprimis de Allegoriis Heraclidis, quis earum auctor? Vide Voſſ. *Hiſt. Gr.*1. 9. *&* 20. *l.* 3.4.

Heraclides, Tarentinus, Architectus intimus amicorum Philippi, Regis Macedonum: ſimulatâ offenſione & transfugio ad Rhodios, Navale & claſſem eorum, captâ occaſione, incendit. Polyæn. *libr.*5.

Heraclitus, fil. Blyſonis, an Heracionis? philoſophus Epheſius, *Σκοτεινὸς* cogn. h. e. *tenebricoſus*, propterea quòd de induſtriâ adeò ſtylum obſcuraret, ut ejus ſcripta philoſophi ſudantes vix intelligerent: Cic. Plut. Lucianus, Clemens Alex. De hoc memoriæ proditum, quoties domo egrederetur, flere ſolitum, cùm Democritus contra ſoleret ridere, propterea quòd alteri omnia quæ agimus, miſeriæ, alteri ineptiæ viderentur. Vergente in ſenium ætate in hydropem incidiſſe ferunt: cumque ſpretis medicis fimo bubulo ſe obleviſſet, & ad ſolem ſe ſiccaret, dormientem à canibus eſſe dilaceratum. Nullum invenitur habuiſſe præceptorem, tantùm naturâ, & diligentiâ ſolâ profecit, quidam tamen audiſſe Xenocratem, & Hippaſum Pythagoricum volunt. Omnia ex igne conſtare, & in ignem reſolvi, caſu cuncta fieri, omnia ſpiritibus plena eſſe &c. docuit. Floruit temporibus ultimi Darii, à quo in aulam humaniter invitatus, inurbanè reſpondit. Scripſit poeticè multa, ab Ariſtotele ſæpe teſtis citatur. Vide Moretium *Diction. Hiſt.* Diog. Laert. *in ejus Vita, &c.* Fuerunt quatuor alii *Heracliti*, primus poëta Lyricus, ſecundus Halicarnaſſæus, ſummæ elegantiæ, tertius Lesbius, qui Macedonum ſcripſit hiſtoriam, quartus vir ridiculus. Vide Diog. modò laudatum.

Heraclitus Sicyonius, ſcripſit de lapidibus, cuius ſecundum citat Plut. *de flum. c. de Scamandro.* Leo Allatius librum *de Incredibilibus*, ſub Heracliti nomine, in lucem emiſit, an. 1641. è Biblioth. Vaticana depromtum, quem credit Voſſius *de H. G. l.*4. *p.*515. auctorem eſſe Allegoriarum in Homerum.

Imper. Conſtantinopol.

Heraclius Cappadox, Imp. filius Heraclii, Africæ præfectus, Phocâ devicto, & capite truncato thronum conſcendit, anno 610. cum uxore Eudoxia, à Patriarch. Sergio, coronatus: quâ mortuâ neptem ſuam Martinam ſibi junxit: Coſroi II. Perſiæ R. qui bellum ſub Phoca inceptum, contra Heraclium acrius continuabat, tributo oblato irriſus eſt, ille enim pergens Palæſtinâ, Cappadociâ & Armeniâ ſubjugatis, Hieroſolymam cepit & diripuit, magnâ fidelium manu, cum Zachariâ Patriarch. in captivitatem abductâ. Secundò roganti pacem, dura lex abnegandi Chriſtum impoſita, hinc indignatio, preces ad Deum, collata in ærarium bona Eccleſ. exin victus ad internecionem Barbarus, anno 621. qui trepidâ fugâ in regnum ſe ſ plus, à Syroe primogenito, quem pater, juniore ſurrogato præterire decreverat, in vinculis occiſus eſt. Cum hoc pax facile coaluit. Dein religionis controverſiis temerè immiſcens ſe Imperator, Anaſtaſium ab Eutychianiſmo abducturus, in Monothelitarum errorem Hierapoli incidit, & Sergii Monothelitæ ſuaſu, *Ecthesin* edidit, Orthodoxiæ pernicioſam. Quibus dum Eccleſia affligitur, ab altera parte, ſucceſſores Mahometis, in Oriente, non exiguos progreſſus fecerunt. Obiit hydrope, an. 641. Imper. 30. Evagr. *lib* 6. Cedren. *in Herad.* Theophanes *miſcell. l.*18. Niceph. *in Chron.* Zonaras, Suidas, &c.

Viri Illuſtres.

Heraclius, Epiſcopus Cæſarienſis, Patriarch. Hieroſolym. poſt Almericum, an. 1180. Succeſſit Albertus. Guil. Tyrius. Item, Epiſc. Pariſienſis, Concil. 1. Aurelianenſi interfuit, an. 511. Item, Epiſcop. Santonum, Nantinum Com. Engoliſmenſem, qui ſacerdotem quendam occiderat, excommunicavit, dolorem confeſſum recepit. De quo vide Greg. Turon. *lib.*5. *cap.*37. Item, frater Conſtantini IV. Pogonati, primò in conſortium Imperii aſcitus, dein naribus truncatus. Vide *Conſtantinum IV.*

Heraclius, fluv. Græciæ, circa Bulidem, Phocidis urbem. Pauſan. Item, Imperatoris proprium, ab Hercule deductum, formatione Græcâ. Vide ſupra.

Heracon, alter fil. Phricodemi tyranni, ab Acarnanibus tortus & enectus. Polyæn. *lib.*8.

Heræa, promuntorium è regione Chalcedonis: Deſcriptionem ejus carmine Demoſthenis Bithyni Stephanus recitat, cujus hoc initium:

> Ἔστι δέ τις προχοῇσι κλυτῆς Χαλκηδόνος ἄκρη
> Ἡραία, [illegible] —

Item urbs Arcadiæ. *Ravole* Moletio, ad Alpheum fluv. Vid. Steph.

Heræum, urbs Thraciæ, Steph. juxta Perinthum, Herod. Item Sardiniæ opp. Ptol. Item templum Junonis ſic dictum, ab ejus Græco nomine Ἥρα.

Heræum, portus Bithyniæ ad Boſporum Thracium. *Molo di S. Giovanni Calamolo*, Petro Gyllio.

Heraldus, Germ. *Herold*, nuntius ſacer, qui inter hoſtium cuneos liberè fert imperata; munus antiquiſſimum, & ab Heroum ævo. Exegit enim ſemper neceſſitas, ut inter ipſos hoſtes belli haberetur indictio, captivorum redemtio, occiſorum ſepulturæ, colloquia, nuncia, reſponſiones, induciæ: pax interdum & fœdera. Electi igitur, qui in his operam navarent, ex ipſis honoratioribus viri ſpectabiles, qui non ſolùm auctoritate pollerent, ſed e cultu etiam religionis, immunitatem præ ſe ferentes, tutò irent & redirent, ac illæſi inter arma verſarentur. Hi propterea Græcis Κήρυκες, i. Præcones, Caduceatores, & verbo autochthone, quod apud Senecam legitur, *Ceryces* dicti ſunt: Sic enim ille ad Serenum: *Non vis niſi Conſul aut Prytanis, aut Ceryx, aut Suffes adminiſtrare Rempublicam.* Ab adjunctis verò Ἡγεμόνες, & ἄγγελοι. Hom. *Il. α.*

> *Χαίρετε κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι, ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.*
> *Ceryces ſalvete, Jovis famuli atque Deorum. &c.*

Quibus, ob perſonarum reverentiam, ſævus ipſe Achilles ſic excipit, licèt delitias ejus ſublatum Briſeida venirent. Fas enim *Cerycibus*, etiam apud hoſtes, imperata liberè enuntiare. Hinc excecta in ſacrificiis lingua, illis dabatur: Mercurioque ſacri & inter Sacerdotes ſunt habiti. Sceptra etiam geſtabant, tum ad auctoritatem arguendam, tum ad pangenda fœdera, & dimicationes dirimendas: ſic Hectorem & Ajacem acerrimè contendentes, *Cerycum* diremit interventus, *Iliad. η.* Principibus tamen Heroibusque famulabantur: in conviviis aquam manibus affundentes, vinumque & cytharam porrigentes: in publicis quoque negotiis, ſua paſſim obeuntes munera. Unde ab Homero, τοῖς ἥρωσι θεράποντες, modò δημιοεργοὶ dicuntur. Erant horum in Græcorum exercitu, qui è 12. fertur myriadibus conſtitiſſe, novem. Sic enim Homerus *Iliad β*

> —— [illegible]
> Κήρυκες βοόωντες ἐρήτυον.

Nomina eorum è Spondano:

Talthybius.	Aſphalio.
Eurybates I.	Eteoneus.
Odius.	Stentor.
Eurybates II.	Theotes.

Calchas.

Qui Homero ἄγγελοι, illi Virgilio *Nuncii* ſunt: *Æn.* 12.

> *Nuncius hæc Idmon Phrygio mea dicta tyranno*
> *Haud placitura refer.*

Quo ſenſu apud Liv. *l.* 1. *Nuncius Regius, & Nuncius publicus.* Qui autem bellum apud Romanos indicabant, & in iſtiusmodi verſabantur muneribus, *Feciales* vulgariter nuncupati ſunt, à *Faciendo* ut Feſto placuit, *quòd belli pacisque faciendi penes eos jus erat*: aliis à fœdere ſanciendo, qui vocem proin per *α.* ſcribunt, ut Marcellus & Livius. Bellum verò inferre non licebat, niſi quatuor ex his de injuria conquerentes, ſatisfieri prius ab inferentibus petiiſſent, juſtè ſuſceptum denuntiaſſent, atque unus *haſtam ferratam ſanguineam & præuſtam, ad fines eorum tuliſſet, & non minus tribus præſentibus puberibus*, re expoſita, bellum indixiſſet, ipſamque haſtam in fines eorum projeciſſet. Liv. De clarigandis & repetendis ſic emiſſi Feciales, *Legati ſancti*, nec non *Oratores* appellati ſunt, ut è Nonio Marcello *l.*3. *c.*12. conſtat, qui præterea, è Varronis *de Pop. R. Vita l.*3. Fecialium numerum refert fuiſſe 20. atque eos de injuriis cognoviſſe & judicaſſe, legatis impoſitis, addit. Erant autem Sacerdotes, à Numa Pompilio in collegium inſtituti, ſub ſuo Antiſtite: qui à patrando fœdere, *Paterpatratus* dictus eſt: Cujus ut & *Fecialium* creandorum ceremoniam Livius exhibet *l.* 1. ubi inter alia: *Fecialis erat M. Valerius: Patrempatratum Sp. Fuſium fecit, Verbenâ caput capilloſque tangens.* Moris quippe fuit, ut Feciales verbenâ aut ſagmine, herbis ſacris è Capitolio petitis, coronarentur: præſertim de pace acturi. Inde *Verbenarii, Sagmarii* & *Sagminarii* nuncupati ſunt: quæ tamen omnes appellationes interdum ad minaces ipſos *Feciales*, belli nuncios, transferuntur, quippe & his eadem ſymbola, ut è geſtaminis ſanctitate ſancti dignoſcerentur, eoque forent ab injuria immunes. Hinc Catonis illud: *Caduceatori nemo homo nocet.* Verbenâ autem redimitos fuiſſe Feciales, tam bellum indicentes, quàm pangentes fœdera, docet Servius ad illud Virgilii *Æneid.* 12.

> *Velati lino & Verbenâ tempora vincti.*

Apud Germanos, Gallos, Anglos, &c. *Heraldorum* nomen celebre, Germanicæ utique originis. Hinc quidam *Herbault* ſcribunt, i. dominium celſum; quidam *Herold*, quaſi dominium veteranum: nonnulli *Herald*, i. miniſtrum exercitus: alii *Heer hold*, i. domino vel exercitus fidelis. Hos Angli habuere, ſub exceſſu Henrici III. in claſſes jam tum diſtinctos. Alii nempe merè fuere adminiſtri Regis & ad regiam dignitatem, tanquam in capite, pertinuerunt; Alii ad regiam ſobolem ejuſdemque familias & apenragia: Alii ad familias Procerum è regio thoro non oriundas. Primi generis Heraldi, ſolùm appellabantur *Reges armorum* ſeu Heraldorum, habentes provincias, Reges item provincia-

les: Cujuſmodi tantùm duo Angliæ fuere antiquitus deſignati, videl. *Rex partium Auſtralium*: ſeu prov. *Auſtralis*, i. *Cis Trentana*, & *Rex partium Borealium*, ſeu prov. *Borealis* i. *Ultra Trentana*. Ille ſubinde *Clarencieux*, hic *Norroy* vulgariter dictus eſt: Duo item ex partibus Franciæ, quæ tùm Anglo parebant, ſcilicet *Guyen*, ſub Eduardo I. deinceps *Agencourt*, ab Henrico V. in memoriam partæ illic victoriæ, inſtitutus. Unus inſuper Hiberniæ, *Jerland* vocatus; quod nomen Eduardus VI. in *Ulſter* mutavit. Hi omnes immediatè ad Regem pertinebant, & *Reges* dicti ſunt. Qui verò Reginæ ſoboli ejuſdemque aſcripti ſunt apennagiis, non Reges armorum, ſed *Heraldi* ſimpliciter appellabantur: ut & tertium genus procerum familiis inſervientes. Sed exolevit hoc omnino. & in ſacrum patrimonium redeuntibus apennagiis, genus ſecundum ad Regem revolutum, non extinctum eſt. Primus Angliæ Heraldos in collegium ſcripſit Richardus III. corporationiſque privilegiis honeſtavit. Immunes à ſubſidiis, teloniis & omnibus muneribus Reip. Eduardus VI. declaravit. Sed in novenarium redactos numerum vid. tres Reges, & ſex Heraldos Philippus & Maria uberius adornantes, novo firmarunt diplomate, in quo tituli & ordo Heraldorum ſic eduntur:

Garter, Rex Armorum Anglicorum.
Clarencieux, Rex Armorum partium Auſtralium.
Norroy, Rex Armorum partium Borealium.

Windſor.	*York.*
Somerſet.	*Richmond.*
Cheſter.	*Lancaſter.*

E quibus *Garter*, ab Henrico V. *Clarencieux*, ab Eduardo IV. *VVindſor* & *Cheſter*, ab Eduardo III. *Somerſet*, ab Henrico VIII. *York & Lancaſter*, à filiis Eduardi III. inſtituti leguntur: incertâ reliquorum origine. Domi hi omnes miniſterium navant, in faſtu regio adornando, in Coronationibus, Nuptiis, Baptiſmatibus, Exequiis, Principum congreſſibus & Feſtis majoribus celebrandis. Pompas ducunt & curant: ut & illuſtria ſpectacula, haſtiludia, duella, Nobilium item inſignia & genealogias, Quidquid denique ad nobilitatem ſpectat & rem honorariam, iſtorum curæ tanquam ſacris cuſtodibus & templi Honoris Æditu is demandatur. Foris obeunt legationes; belli, pacis, fœderiſque ſunt nuntii. His inferiores ſunt *Purſuivands*, quibus *milites caligati*, de quibus omnibus vide Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archaeol.* Coronari *Heraldos* & conſecrari & torque inſignibuſque Regis indui mos: ſceptro tamen poteſtatis ſymbolo, ut olim *Ceryces*, hodie non donantur. Sed nec *Cerycium* ſeu *Cerycum* σκῆπτρον virgam præciſè Regiam notabat, verùm baculus erat utrinque habens duos ſerpentes implexos, & faciebus invicem adverſos, teſte Suida: qui addit, rectum baculum inter adverſos ſerpentes, rectam rationem notare, inter adverſos exercitus, obſervandam. En Mercurio ſacri Mercurii gerunt inſigne; clientes patroni caduceum, ſeu virgam ſacratam. Vide quoque Philonem Jud. *lib de legatione ad Cajum*. Franci veteres, qui in multis Græcos ſequuntur, in hujuſmodi ritibus virgis quoque conſecratis uſi ſunt, Vide Gregor. Tur. *l 7. c.* 32. Cujus ritus veſtigium Joh. Fridericus Saxoniæ Elector retinuit, qui anno C. 1545. bellum Carolo V. indicturum famulum nobilem delegans, virgâ cum tenui, quali utuntur equitantes, inſignivit. Cur autem ſceptrum ad fœdera adhibeatur, docet Servius *in Æn.* 12. *Majores*, inquit. *ſemper ad fœdus ſimulacrum Jovis adhibebant, quod cùm fieri ſemper commode non poſſet. inventum eſt, ut ſceptrum tenentes, quaſi imaginem ſimulachrumq; redderent Jovis*. Cur autem Heraldi *Reges* dicantur, variæ aſſeruntur rationes: *Roy*, apud Francos, præpoſitum & viſitatorem interdum ſignificat: ſic *Roy de merciers* appellatus olim eſt, qui rem venalem in Aula exercentibus præpoſitus, merces, pondera & menſuras curabat, ab anno Chr. 1597. *Viſiteur* dictus. Et antiquius *Roy de Ribauldes*, Aulam luſtrabat, balatrones, inſidiatores & fæcem populi, manu ſagittariorum ſtipatus, arcebat, à Carolo VI. mutatus in *Prevoſt de l'hoſtel*, anno Chr. 1381. Apud Romanos, qui ſacris & ceremoniis præfuit, Rex quoque dictus eſt: Sic ergo Heraldis, Regis curantibus ceremonias & ſacram dignitatem, ſua manſit Regia appellatio; Præſertim dum perſonam Regis quodammodo exhiberent, coronati, conſecrati, & armis ſeu inſignibus Regiis, tanquam ipſius Regis militari indumento, adornati. Ob Regium proin honorem ſanctius conſervandum, edicto cavit Philippus Auguſtus, ut Regalium hæ rituum ceremoniæ, nulli conferrentur, donec cingulo militari, Regibus ipſis in deſiderio, ornaretur. Conſecrantur tandem hodieque *Heraldi*, è priſco Ethnicorum more: Principe, aut vicario ejus Comite Mariſcallo, craterem vini in *Heraldi* caput provoluti in genua effundente, nomenque muneris imponente: quæ libandi olim & conſecrandi ceremonia. Plura de his vide apud Æneam Silvium *Epiſt.* 116. *ad Joh Hinderbach*. Henricum Spelmannum *Gloſſar. Archaol. &c.*

Heraldus. Angliæ Rex. 1039. lege *Haraldus*.

Heran, fil. Suthala, filii Ephraim. Num. 26.

Heras, & *Helis*, id eſt. Junonis vel Solis inſula, quæ quoque *Aurolala* dicitur. Ptolemæus eam deſcribit in mari Atlantico è regione Libyæ, *Madera* quis poſſet interpretari.

Heratia, inſ. in mari Ægæo, una Sporadum.

Herbanum, Tuſciæ oppidum epiſc. hodie *Orvieto*. Sub Pontif. ſitu munitiſſimum, quippe undequaque rupibus & præcipitiis vallatum. Hinc *Ager Orvietanus*, vulgò *Territorio d'Orvieto*. Ad Pelium fluv. ubi Clanim excipit, vix 4. mill. à Tiberi, 12. ab Aquula. 18. circiter à Tuderto.

Herbatilicum, vulgò *le Comté d'Herbauge* vel *Arbauge*, pagus Galliæ, in Nannetum, Pictonumque confinio, in diœceſi Pictavenſi. In hoc pago Deas Monaſterium ponit Armentarius, quod Mon. S. Filiberti recentiores dixere, & de *Grandilacu* cognominavere, *S. Filibert de Grand lieu*. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Herbechius, continuavit hiſtoriam Pauli Diaconi de geſtis Longobardorum. Leo Oſtienſ. *in Chron. Montis Caſſ.*

Herbertus, vide *Hebertus*.

Herbeſſus, *Erbeſſus*, Ptol. *Erbeſſum* Polybio, opp. olim Siciliæ, nunc pagus 8. m. p. diſtans ab Agrigento. *Grutte* hodie, teſte Fazello, Nigro *Bicari* dicitur. Baudrando *le Grotte*, in valle Mazara, prope Halicum amnem, intra montes 25. mill. paſſ. à Biccaro in Eur. Item Herbeſſus altera urbs Siciliæ, & ipſa everſa, inter Syracuſas, & Leontino, *Pantalica* Fazello, populi *Herbeſſenſes* Plinio. Silio *Herbeſos*, *lib.* 14.

Non Herbeſos iners, non Naulocha pigra pericli
Sederunt ——

Baudrando nunc *Palazzuolo*, 20. mill. à Syracuſis in Occaſ. verſus montes, 18. à Leontinis in Auſtr. De nomine Bochartus: Supra Agrigentum, inquit, in mediterraneis Sicanorum urbs fuit Herbeſſus, de quâ Polybius *lib.* 1. ac Diodorus *lib.* 20. & 23. Hodie *le Grotte*, ſeu *Crypta*, dicta propter cryptas ſubterraneas. Itaque *Herbeſſus* Pœnis erat הרבצע *Harbeſſa*, mons foveæ, ſeu cryptæ. quod etiam dici poteſt de alterâ Erbeſſo ad fontes Anapi fluminis. Proinde neglectâ compoſitione, hæc Sicanorum *Herbeſſus* etiam בצע *Beſſa*, vel *Veſſa* dicta eſt. Quippe in his Polyæni verbis, quæ Cluverii diligentiam fugiſſe rectè obſervat Palmarius, Φάλαρις ἐπὶ Τὰν ἀρχὴν Οὐέσσαν, ἣν ἐδυνάστευε καὶ μεγίστη Σικανῶν πόλιν, ἐπιπέμψας. Omnino *Veſſa* eſt *Herbeſſus*, Sicanorum urbs inclyta non procul ab Agrigento, in quâ regnabat Phalaris. Alioqui enim *Veſſa* nulla mentio apud veteres. Nec Ortelii conjectura, qui pro *Veſſa Ineſſam* legit, ullo modo eſt probabilis. Quia ſita erat Ineſſa circa Ætnam in tractu planè diverſo, neque unquam fuit magna urbs, ſed πολίχνιον, hoc eſt, oppidulum. Ita teſtatur Thucyd. *l.* 4. & 6. ac Strabo *l.* 6.

Herbipolis, Francorum Orientalium caput, Germanicè *Wirtzburg*, à dulci muſto, quod Herbipolenſis ager ſuppeditat, nomen obtinere videtur. Urbs eſt in plano ſita, collibus vitiferis, amœnis hortis & pratis ornata, Academiaque celebris. Foſſis, vallis, mœnibus & propugnaculis bene munita, & populoſa. Ad Occaſum Mœnus eam præterlabitur, utramque ripam ingens pons jungit lapideus, fortibus nitens pilis. Ultra Mœnum proximus mons pulchram & loci naturâ benè munitam arcem Epiſcopi *Marienberg*, (qui ditiſſimus eſt & dux Francorum appellatur) ſedem continet. Hic quum à Martino IV. & Honorio V. Germania mirum in modum expilaretur, Synodo habitâ, Legatus Pontificius de vita periclitatus eſt; Probuſque Tullenſis Epiſcop. aculeatiſſimam in Papas orationem habuit. An. C. 1287. Aventin. *Annal. Boj. lib.* 7. Bullinger. *de Concil. lib.* 2. *&c.*

Herbipolitanus Epiſcopatus, prov. Franconiæ, à Carolo M. Epiſcopo conceſſa. Mœno fluv. in duas partes ſcinditur, per 15. mill. Germ. à Sept. in Mer. extenſa, non æquè lata. Ab Ort. habet Epiſcopatum Bamberg. Ab Occ. dit. Moguntin. & Fuldenſem Abbat. A Sept. Principatum Henneberg. A Mer. dit. Anſpachienſem. Urbes ſunt Herbipolis *Wirtzburg*, prim. Ochſenfurtum *Ochſenfurt*, Gemundia *Gemund*, Curia Regis *Konigshoven*, & Haſfurtum *Haſfurt*, ad Mœnum fluv.

Herbita, Siciliæ urbs. Ptol. *Erbita*, Diodor. Vide Cluverium. Ejus autem mem. Diodorus *lib.* 12. & 14. Cicero *Verrinâ quintâ*: *Herbitenſis civitas, honeſta antea & copioſa*. Bocharto הר בטח *har-beta* dici Punicè videtur, id eſt, ὄρος ἀσφαλὲς, *mons tutus & ſecurus*. Situm ita deſcribit Aretius *in Siciliâ ſuâ*: *Nicoſia vetus nomen incertum eſſet, niſi conjectura, quam Herbitam antiquitus appellabant, honeſtam & copioſam civitatem eſſe doceret. Alii à proximo loco Caſilinis nomine, illuc eam tranſlatam eſſe ajunt. A quâ haud procul Sperlinga arx in rupe ex unâ parte in excelsâ altitudine exciſa. Oppidum ibi antiquitus fuiſſe, ubi ruina atq; antiquitatis adhuc viſuntur veſtigia, vecini populi teſtantur*. Proinde Dionyſius, Ætnâ & Leontinis & Ennâ occupatis, Herbitam fruſtra attentavit, & cùm res non ſuccederet, pacem cum Herbitenſibus inire coactus eſt. Diodorus *lib.* 14. Hodie *Nicoſia*, Cluver. oppidulum intra montes. In valle Demonæ 12. mill. paſſ. ab Enna in Bor. 9. à Traina in Occaſ. Baudrandus.

Herborna, oppidum celebre Germaniæ, in Circulo Rhenano ſup. in Wetteravia, ubi Gymnaſium illuſtre, è quo ad Dordracenam Synodum Theologi miſſi ſunt, anno Chr. 1618. Haud procul Dillenburgo; ſimul cum hoc ſub Comitibus Naſſoviæ: è quibus Johan. Ludovicus, à Ferdinando III. in Principum Imperii claſſem relatus eſt, anno Chr. 1650. Pater Mauritii Henrici & Joh.

Joh. Franciſci Deſiderati. Habuerunt olim Gelriam per annos 300. Naſſovii, è quibus Adolphus Imper. filium Gerlacum ex Imagine Limpurgenſi ſuſcepit, unde hodierni Comites: ſicut è filia ejuſdem Mechtilde, Rudolpho II. Palatino nupta, tota Palatinorum auguſta familia deſcendit. Ex eadem illuſtri Naſſoviorum familia Arauſionis Principes, rerum in Belgio inprimis geſtarum laude celebratiſſimi, prodierunt. Inſignia familiæ Leonem aureum inter duo cornua variegata in galea eminentem, præ ſe ferunt. Plura vide apud Limnæum Enucl. *libro 3. capite 9.* Genealogiam Comitum Naſſoviæ, cum tabula Geographica Comitatus Naſſovico Dillenburgici exhibet J. O. *Lugdun. edit. an 1616. fol.*

Herbulenſes, Siciliæ pop. Plin.

Herculaneum, ſeu *Herculanum* Cic. *lib. 7. epiſt. ad Atticum*, Straboni *Herculeum*, *Torre del Greco*, teſte Sanfelicio, opp. Campaniæ in orâ littorali inter Neapolim & Stabias; *urbs Herculea* dicitur Ovidio *Met.* 15.

Herculeamq; urbem, Stabiasq; & in otia natam
Parthenopen. —— ——

Nunc Baudrando vicus cum caſtro, in ora ſinus Neapol. 5. mill. à Turri Annuntiatæ, quæ magis ad Auſtr.

Herculaneus vicus, aliis *rivus*, apud Sublacum, ab urbe Roma 61. m. p.

Herculanus, Conſul, Collega Aſporatii. A. U. C. 1205.

Herculea via, in Campania, inter Avernum lacum & mare, apud Puteolos.

Hercules, ita veteres pro more ſolito fortes fere appellarunt. Tres hujus nominis numerat Diodorus *lib.* 4. Sex Arnobius itidem *in* 4. uti & Cic. *de Nat. Deor.* Imò Varroni erant *Hercules* quadraginta tres: In quibus tamen quoſdam fuiſſe totos Symbolicos, non ad geſtorum hiſtoriam, ſed ad rerum naturam prorſus ſpectantes veriſimile eſt, qualis *Ogmius*, ſive *Hercules Celticus* apud Lucianum, qui eloquentiæ ſymbolum erat. Item *Hercules Romanus* S. Aurelio Victori ex L. Caſſii Heminæ Annal. *lib.* 1. *Recaranus*, & Verrio Flacco apud Servium ad 8. *Æn. Garanus*, vel *Garanus*, Poetis *Gradivus* dictus.

Omnium vero antiquiſſimus erat ille *Hercules Ægyptius*, qui Diodoro *lib.* 1. teſte, Mitzraimo, Oſiridi illi antiquiſſimo, filio Chami, genere propinquus, ac dux fuit exercitûs ſecundùm aliquos, *Gignon*, vel *Gigon* dictus. Unde Heſychius: Γιγῶν, ὁ καὶ Γιγῶν Πάταικος, Ἐπιτακτικὸς τερπνότατος, ὁ δὲ Αἰγύπτιος Ἡρακλῆς. Et ab hoc diverſus, quippe qui longè junior, eſt alter *Ægyptius*, vel potius *Ægyptiocananæus*, à devictâ Cananæâ ſic dictus; quem nullum alium quàm *Joſuam* eſſe, maximus ille Voſſius *lib.* 1. *idol. cap.* 26. luculentiſſimè demonſtravit. Atque ſic ad minimum duo ſunt Hercules Ægyptii.

Præter hos alius fuit *Hercules Phœnicius*, ſive *Tyrius*, Athamantis, ſive, ut traditum Sanchoniathoni, aut Philoni Byblienſi, Jovis Demaroontis regis Phœniciæ filius, & Cadmi Phœnicis ex filiâ Ino nepos. Hic *Palæmon* dictus, poſteà vocabitur *Melicarthus*, ſive *Meliccerta*, hoc eſt, *rex civitatis*. Βασιλεὺς πόλεως, ex Ebræo מלך *melech* rex, & קרתא *carta*, civitas, Amathuſiis verò, teſte Heſychio *Malica*, quod ex priori forma tum videtur, literis ultimis abjectis: Et Euſebio in Chron. ad Num. 497. *Deſanaus*, ſive *Deſanes*, Indis, teſte Heſychio, *Dorſanes*, denique Georgio Syncello Διωδὰς, *Diodas* Atque hic ortus eſt ex poſteris *Eſaus*, ſive *Edoms*, quem gentiles interpretatione regem *Erythræum* memorant.

Cæterum alter ille *Tyrius Hercules*, ſive *Aſiaticus* Juſtino dictus, qui florentibus demum Tyriorum rebus, iiſque maris imperium præ aliis obtinentibus, in Gades Hiſpaniæ inſulam coloniam duxit, ac Geryonem, teſte Juſt *lib* 44. cum duobus fratribus regno excuſſit, hic, inquam, multo junior eſt, quàm *Idumæus* ille, cui nomen *Melicartho.* Hic enim Tyri natus; ſed in inſulâ Gaditanâ (cui denique nomen ditum *Erythea* ab ἐρυθρὸς, hoc eſt, *ruber*, quaſi *Phœniciam*, ſive *Idumæam* dixeris) denatus ac ſepultus eſt: quod prodidit Mela 3. 6.

Rurſus alius fuit *Hercules Libycus*, cognomento *Maceris*, pater Sardi, qui coloniam in inſulam maris Tyrrheni, ſive Inferi, tunc *Ichnuſam*, ſed poſtea *Sardiniam* dictam, ex Libyâ duxit: ubi & unà cum patre cultus eſt, teſte Pauſaniâ *in Phocicis*, Silio Italico *lib.* 12. Solino c. 10. & Iſidoro *l.* 14. *Origin. c.* 6.

Alius *Hercules Creticus*, ſive *Telchinius*, unus ex Idæis Dactylis, ſive Curetibus, præſtigiator, ac Imperator celebris: à quo, teſte Diodoro, inſtitutum certamen Olympicum.

Alius *Hercules Romanus*, quem *Sangum*, vel *Sancum*, vel *Sanctum*, item *Sancum Semonem Fidium* dixere. De hoc Varro *lib* .. *de L. L. Putabant Fidium eſſe Sanctum à Sabinâ linguâ. & Herculem a Græcâ.* Et Feſtus, *Propter viam fit ſacrificium, quod eſt proficiſcendi gratiâ*, Herculi, *aut* Sanco, *qui ſcilicet idem eſt Deus.*

Alius item *Hercules Germanus*, quem & *Celticum* pleriſque dictum memorat Elia. Schedius *de Diis Germanis. pag.* 476. De hoc ſic Tacitus *de moribus Germanorum*, *Fuiſſe apud eos & Herculem memorant, primumq; omnium virorum fortium ituri in prælia canunt.* Aventinus *lib.* 1. *Annal. Boj.* ſcribit, hunc *Alemannum* cognomento *Herculem*, cujus inſigne fuerit Leo, cauſa nominis, poſtremum extitiſſe regum Germaniæ, quos Beroſus enumerat, & primum Bojorum conditorem. Cæterùm de hoc vide plura apud Cæſium *in Cælo Aſtronomico Poetico, pag.* 161. 162.

Nunc ſequitur omnium horum licèt noviſſimus, tamen longè celeberrimus, ac famigeratiſſimus Heros *Hercules Thebanus*, patronymicè *Amphitryoniades* dictus; Quippe filius erat Amphitryonis ex Alcmenâ, Thebis Bœoticis natus. Sed communis opinio eſt, prodente Euripide *in Hercule Furioſo*, quòd Jupiter quidam tralatitius, dum Amphitryo una cum rege Creonte adverſus conſanguineos ſuos Teleboas, Ætoliæ populos, bellum gerebat, ut patris ac fratrum Alcmenæ cædem ulciſceretur, nequiter apud Alcmenam res egerit mariti, unde Hercules ſit natus. Atque huic Herculi omnia, quæ à ſuperioribus prius enumeratis geſta ſunt, pro more ſolito tribuerunt Græculi, quaſi ipſe ea ſolus perpetraſſet, ut eo magnificentior, ac illuſtrior fieret. Adoleſcentes legant, quæ de Virtute & Voluptate cum Hercule colloquentibus, elegantiſſimo commento ex Prodico recitantur à Xenophonte *l.* 2. *de dictis & factis Socratis.* Quæ elegantibus verſibus Silius expreſſit, *l.* 5 Ab uxore Deianira Zelotypa veſte venenatâ ſublatus, poſt mortem, inter Deos relatus, & Hebes maritus evaſiſſe fingitur, Plura de illo Vid. apud Diodor. Sic. Hyginum, Apollodorum, Clementem Alexandrinum, Plut *in Theſeo.* Euſeb. *in Chron* Scholiaſtem Lycophronis, Cononem & Himerium, apud Photium, *cod.* 186. 243. Natalem Comitem. Alex. Roſſæum *in Myſtagogo Poëtico*, &c. Cæterùm triplici modo *Herculem* ſuum conſiderarunt, ac venerati ſunt gentes; nempe ἱστορικῶς, ut Heroa, ſive Deum animalem; ἠθικῶς, ſive φιλοσοφικῶς, ut Deum ethicum, & moralem, hoc eſt, ut exemplum fictitium prudentiæ ac fortitudinis, & φυσικῶς, ſive θεολογικῶς, ut Deum merè naturalem, ſub quo intellexerunt, ac venerati ſunt Solem. Ejuſmodi erat Perſarum & Medorum *Hercules Sandes*; ut auctores ſunt apud Agathiam *lib* 2. Symmachus & Athenocles. Atque hinc eſt, cum ſc. Sol quotannis permeet duodecim ſigna cœleſtia, quòd pro iſtis 12. ſignis *duodecim* præcipuos ſtatuerint *Herculis labores*, imò totidem illi attribuerint annos, quibus Euryſtheo, id imperante Oraculo, miniſterium ſuum exhibuerit.

Illos vero 12 labores enumerat Lucretius *lib* 5. *in Principio*; & alii paſſim Græci Latinique ſcriptores. Ovid. *Met.* 9. *verſ* 182. Sen. *Agam.* 806. *Herc. Fur.* 214. & 526. *Herc. Oet.* 15. Silius 3. 333. Sidonius *Carm.* 9. Boetius *lib.* 4. *Met* 7. Claudianus *præf. in lib.* 2. *de Raptu Proſerpinæ.* Nos Martialem tantùm impræſentiarum, & Auſonium in medium producemus, quorum hic *lib.* 9. *Ep.* 103.

Si cupis Alcidæ cognoſcere facta prioris,
Diſce: Libyn domuit; Aurea mala tulit.
Peltatam Scythico diſcinxit Amazona nodo:
Addidit Arcadio terga leonis apro.
Æripedem ſylvis cervam. Stymphalidas aſtris
Abſtulit: à Stygiâ cum cane venit aquâ.
Fœcundam vetuit reparari mortibus Hydram:
Heſperias Tuſco lavit in amne boves.

Ubi novem tantùm enumerantur. Ille *Idyll* 19.

Prima Cleonæi tolerata ærumna leonis.
Proxima Lernæam ferro & face contudit Hydram.
Mox Erymantheum vis tertia perculit aprum.
Æripedis quarto tulit aurea cornua cervi.
Stymphalidas pepulit volucres diſcrimine quinto.
Threiſſam ſexto ſpoliavit Amazona baltheo.
Septima in Augeæ ſtabulis impenſa laboris.
Octava expulſo numeratur adorea Tauro.
In Diomedeis victoria nona quadrigis.
Geryone extincto decimam dat Iberia palmam.
Undecimo mala Heſperidum diſtricta triumpho.
Cerberus extremi ſuprema eſt meta laboris.

Quintus Calaber octodecim Herculis labores deſcribit *in Eurypyli clypeo, l.* 6. quem ſis conſule. Idem, citante Eliâ Schedio, tredecim alibi recenſet: Sunt autem ſequentes,

Πρῶτα μὲν ἐν Νεμέῃ βριαρὸν κατέπεφνε λέοντα,
Δεύτερον ἐν Λέρνῃ πολυαύχενον ὤλεσεν ὕδρην,
Τὸ τρίτον αὖτ' ἐπὶ τοῖς Ἐρυμάνθιον ἔκτανε κάπρον,
Χρυσόκερων δ' ἔλαφον μετὰ ταῦτ' ἤγρευσε τέταρτον,
Πέμπτον δ' ὄρνιθας Στυμφαλίδας ἐξεδίωξεν,
Ἕκτον, Ἀμαζονίδος κόμισε ζωστῆρα φαεινὸν,
Ἕβδομον Αὐγείου πολλὴν κόπρον ἐξεκάθηρεν,
Ὄγδοον ἐκ Κρήτης Διομήδεος ἤγαγεν ἵππους,
Γηρυόνη δέκατον βόας ἤγαγεν ὀλλυμένοιο,
Ἀνδέκατον δ' ἀνήνεικεν ἐς Ἑλλάδα χρύσεα μῆλα,
Τὸ τρὶς καὶ δέκατον τοῦτον λοχὸν ἔσχεν ἄεθλον,
Μουνυχίῃ πεντήκοντα ξυνελέξατο κούρας.

Paulo brevius hos labores enumerat Philippus Byzantius, uti videre eſt in his,

Ὤλεσε τὸν Νεμέας θῆρ' ἄπλατον, ὤλεσε δ' Ὕδρην,
Καὶ ταῦρον, κάπρου δ' ἀμφεπέπληξε γένυν.
Ζωστῆρ' ἑλκύσατο, πώλους Διομήδεος εἷλεν,
Χρύσεα μῆλα κλέψας, Γηρυόνην ἔλαβεν.
Αὐγείου ἰδμᾶν, κεμάδ' οὐ φύγεν, ἔκβαλεν ὄρνις,
Κέρβερον ἠγάγετο, αὐτὸς Ὄλυμπον ἔχει.

Nec omittendum, quòd Hercules hic, vel auctor, vel reſtaurator Olympicorum ludorum fuerit, prope Piſam Elidis urbem, ad Alpheum fluv. 442. an. ante I. Olympiadem, Iphiti R. tempore inchoatam, anno poſt bellum à ſeptem Heroibus contra Thebas geſtum, A. M. 2830. ante C. N. 218. De qua celebri Epocha, Vid. Girald. *de ann. & menſib.* Polydor. Virg. *de J. R. libr.* 2. Jac. Kriſtmann. *de connect. Ann. in Alphagran.* Cruſium *de Epoch.* Joſ. Scaligerum *de E. T. lib.* 1. *&* 5. Petav. *de D. T. l.* 9. Calviſium & Ricciolum, *in Chron.* &c. Nominis rationem quod attinet, ſunt qui *Herculem* ab Ebræo האיר כל *Heir col*, hoc eſt, *illuminavit omnia* deducunt. Cui confine eſt Etymon Græcum. *Hercules* enim Græcis quid aliud eſt, quàm Ἥρας κλέος, id eſt, *aeris gloria*? quæ porro eſt aeris gloria, niſi Solis illuminatio. Macrob. *Sat.* 1. 20. Porro de Hercule, & ejus geſtis vide Lilium Gyraldum *peculiari Syntagmate*, & N. Comitem *lib.* 7. *cap.* 2.

Herculeum fretum, Hiſp. *Eſtrecho de Gibraltar*, Gall. *deſtroit de Gibraltar*, Ital. *Stretto di Gibilterra*, quo mare Medit. Oceano jungitur, inter Hiſp. ad Bor. & Mauritaniam ad Auſtrum, ubi ejus latit. eſt 5. leuc. circiter, inter montes Calpen & Abilam, ubi magis reſtringitur. Ejus longit. ab Ort. ad Occ. eſt 12. leuc. Hiſp. Circumſtant illud, à parte Hiſp. Gibraltaria & Tariffa, à parte autem Mauritaniæ ſeu Africæ Septa, Alcaſaria & Tingis.

Ferrariæ Duces.

Hercules I. Ferrariæ D. fil. Nicolai III. ſucceſſit an. 1471. Borſo Fratri. Dux exercitus à Venetis & Florentinis electus. Obiit Anno 1505. ex Eleonora Arragonia, numeroſæ prolis parens.

Hercules II. fil. Alphonſi I. Dux exercitus Pontificii, & Legatus Gallici, ſub Henrico II. contra Philippum II. an. 1557. Obiit an. 1559. Maritus Renatæ, fil. Ludovici XII. Joh. Baptiſta Giraldus, Leander Alb. *deſcr. Ital.* Gaſpar Sardus, &c.

Viri illuſtres.

Hercules, Fil. Uberti March. Epiſcopus Auguſtæ, à conſiliis Carolo III. Sabaudiæ D. Obiit an. 1515. Ughel. T. IV. Ital. ſacr. Franciſcus Auguſt. *in Hiſt. Chron. Epiſc. Pedemon.*

Hercules Gonzaga, Cardin. Mantuanus, ſub Pio. IV. fil. Franciſci II. & frater Frid. II. Præſes Concilii Trid. obiit Anno 1563. Moreri. *Diction. Hiſt.*

Hercules Rangonius, Mutinenſis, Cardin. ſub Leone X.

Hercules Strozza, Ferrarienſis, Poëta ingenioſus, edidit varia carmina. Occiſus an. 1508.

Herculeum, promuntorium Brutiorum, in Calabria ulter. *Capo di Spartivento*, teſte Barrio, inter Leucopetram 36. & Zephyrium in Bor. versùs Locros 12. mill.

Herculeum promunt. Albionis, in orâ Cornubiæ Boreali, vulgò *Hertland* Vide *Herculis promuntorium.*

Herculeum Tybur, nunc *Tivoli*, urbs Italiæ ad Anienem fluv. Inſer. antiqua. Vid. *Tybur.*

Herculeus, Trierarchus in Claſſe, apud Miſenum; qui caput Agrippinæ fuſti afflixit. Tac. *l.* 14. *c.* 8.

Herculeus lacus, hodiè *Lago di Leontini*, teſte Fazello, lacus Siciliæ apud Leontinos.

Herculia, op. Pannoniæ infer. *Altofen*, teſte Lazio.

Herculis caſtra, ſeu *Herculeum*, opp. fuit Ubiorum, nunc ſuperioris Geldriæ; vulgò *Erckelens*: Inſertum tamen Duc. Juliacenſi, alias munitum ab Hiſp. Ad Rugam fluv. vix 3. mill. à Juliaco in Bor. Geldriam versùs 6.

Herculis civ. magna & parva cognominatæ Ptolomæo, in Ægypto.

Herculis Columna, locus Friſiæ citer. inter Grœningam, & Covordiam ad occidentem, *Duvels Cutz*, teſte Ortelio. Item *Herculis* Columnæ, ſunt duo montes, Calpe & Abyla, qui conſtituunt fretum illud, quod *fretum Herculis* dicitur. Referunt enim Chronographi, Herculem Olympium Oſyris, cùm ex Africa in Europam transfretaſſet, primum ad Gades (quæ nunc Inſula eſt, tunc reliquæ Hiſpaniæ conjuncta erat) continentem attigiſſe, luſtratoque maris littore, his in montibus duas magnæ altitudinis columnas poſuiſſe: à quo tempore Hiſtorici omnes Columnarum Herculis meminerunt. Alii autem eas columnas non ex marmore fuiſſe, taleſque quales ſunt, quæ nunc *Columnæ* dicuntur, ſed magnos lapidum acervos, quos Hercules in mari coacervarit, tamque firmos reddiderit, quàm nunc ſunt. Illis qui ex longinquo vel mari vel terrâ eos ſpectant, duæ columnæ altæ, loco in plano poſitæ, apparent. Petrus Med. Lib. *rer. memor.* Hiſpani credunt fuiſſe, in parte Occ. Inſ. Gaditanæ, prope Gaditanam Urb. ubi etiamnum duas turres incolæ oſtendunt *Colunnas de Hercoles* dictas. Baudrand. De his Dionyſius *verſ.* 64.

Ἔνθα τε καὶ στῆλαι περὶ τέρμασιν Ἡρακλῆος
Ἑστᾶσιν (μέγα θαῦμα) παρ' ἐσχατόωντα Γάδειρα,
Μακρὸν ὑπὸ πρηῶνα πολυσπερέων Ἀτλάντων.

Silius Italicus,

Dum fert Herculeis Garamantica ſigna columnis.

De columnis hiſce plurima paſſim ab authoribus vulgantur, de quibus Tzetzem *in Chil. pag.* 295. conſulas, & Hannonem *in Periplo.* Apollodorus *lib.* 2. de Hercule. Καὶ παρελθὼν Ταρτησσόν, ἔστησε σημεῖα τῆς πορείας ἐπὶ τῶν ὅρων Εὐρώπης τε καὶ Λιβύης ἀντιστοίχους δύο στήλας. Vide Bochartum *Geogr. Sacr. p.* 675. & Voſſium *ad Scylacem pag.* 1.

Herculis fanum, pagus Hetruriæ inter oſtia Anſeris fluv. & Feroniæ lucum, *Librafatta* Moletio, ubi nunc pag. *Maſſaciuccoli*, in ora lacus cognom. Ibi ruinæ templi, *Tempio d'Ercole*, viſuntur. In dit. Reip. Lucenſis, in limite territ. Piſani, 9. mill. à Luca in Occ. 5. à pago *Librafatta* in Circ. Baudr. Item locus Gadium inſ. Hiſp. Bæticæ, vulgò *Caſtillo*, teſte Ortelio. Denique portus Melitæ inſ. *Marza ſirocco*, teſte Q. Heduo.

Herculis inſula, hodiè *Aſinara*, teſte Ortelio, inſula Sardiniæ in orâ Occid. ubi duas Herculis inſulas Plinius habet. Ea *Linaria*, teſte Fran. Fara, cui magis habenda fides tanquam indigenæ.

Herculis portus, geminus: unus in Hetruriâ, op. parv. cum arce & portu utcunque capaci, *Porto Hercole*, in dit. Hiſp. in parte Or. montis Argentarii, 6. mill. ab Orbetello in Auſtr. Baudr. Alter pagus Brutiorum in orâ Calabriæ ulter. Plin. *le Formicole*, teſte Barrio. Quibuſd. eſt ipſa urbs Tropea, in Calabria ult. in ora maris Tyrrheni. Mel. ſub ipſa urbe, Baudr.

Herculis Monaci portus, opp. parvum cum arce firmiſſimâ in orâ Liguriæ, in rupe, Nicææ finitimum. *Monaco* vulgò, *Mourgues* Gall. Sub proprio Principe, e gente Grimalda, qui an. 1641. Hiſpanis ejectis Gallicum præſidium recepit. Gaudet palatio ſuperbiſſimo, & portu capaci. Ditionem anguſtam habet in littore, ubi Mentonium, *Menton*, oppidul. & vicus *Roccabruna*.

Herculis promuntorium, geminum: unum in Maurit. Tingitanâ, *Capo Cantin*, teſte Mercatore, in Oceanum Atlanticum excurrens: Alterum Albionis in Cornubiæ orâ Boreali, *Herlond* vulgò & *Hartland point.* in Comit. Devoniæ, in ora maris Vergivii, in limite Cornubiæ. 34. mill. Angl. ab Exonia in Circ. J. Speedus. Dicitur & *Herculeum.*

Herculis Pyrgos, ſive *Turris*, op. Cyrenaicæ marit. *Camera Torre*, teſte Marmolio, in ora, inter Drepanum & Boreum prom. apud Diarrhœam portum.

Herculius, Vide *Heraclius.*

Hercuniates, pop. Pannoniæ infer. inter Dravum & Danubium fluvios.

Hercyna, virgo fuit, Proſerpinæ comes, à quo & fluvius *Hercyna* nomen conſecutus eſt. In templo conſecratum Virginis illius ſimulachrum anſerem manibus gerebat. Hujus meminit Livius, & ex illo Turnebus *Adverſ.* 11. 18.

Hercynia, maxima Germaniæ ſylva, quæ pro regionum, & locorum ratione, varia obtinet hodie cognomina, de quâ Cæſar *Comment. lib.* 6. *Hujus*, inquit, *Hercyniæ ſylvæ latitudo novem dierum iter expedito patet, non enim aliter fieri poteſt, neq; menſuras itinerum noverunt. Oritur ab Helvetiorum & Nemetum, & Rauracorum finibus, rectaq; fluminis Danubii regione pertinet ad fines Dacorum, & Anartium. Hinc ſe flectit ſiniſtrorſum, diverſis a flumine regionibus, multarumq; gentium fines, propter magnitudinem attingit, neq; quiſquam eſt hujus Germaniæ, qui ſe audiviſſe, aut adiiſſe ad initium ejus ſylvæ dicat, cùm dierum iter 60. proceſſerit, aut quo ex loco oriatur, acceperit.* Hactenus Cæſar. Sedes ferarum, aliis locis non viſarum. Stephano Ἑρκύνιον mons Italiæ, à quo *Hercynia* regio. Claudianus,

—— Sublimis in Arcton
Prominet Hercynia confinis Rhætia ſylva.

Ἑρκύνιος δρυμὸς dicitur Dionyſio Periegetæ. Seneca *lucum* appellat *in Medeâ*,

Lucis Suevi nobiles Hercyniis.

Dictam *Hercyniam* putant ab ἕρκος, id eſt, *ſeptum*, ſeu *conceptum*, ideo quòd hæc Sylva Germaniam ferè totam valli inſtar circundet Germanica verò appellatio eſt à *piceſeris arboribus*, unde & Latinum vocabulum proculdubio, derivatum. Vide Cluver. *Germ. Ant. libr.* 3. *cap.* 47. & infra.

Hercynia, ſunt lata cornua & varii tractus, ipſa tamen intra Germaniam, quod ad Occaſum & Meridiem attinet, continentur. Ideoque *Arduennam* ſilvam, ut illius partem neutiquam annumerat Loritus: vix etiam Bacenim ejus exiſtimat partem. At Bohemiæ ſilvas, & quæ inde in Sarmatas inter Orientem ac Septentrionem ſequuntur, ſanè connumerat. Ex verbis autem Cæſaris *lib.* 6. *cap.* 24. quàm latè olim patuerit, liquet. Caput ejus eſt, quæ à reſinâ nomen habet *Hartz Wald*. *Hartz* enim vocant reſinam & Galli & Germani. Nunc corruptè vocatur *Schwartz Wald*, quaſi dicas nigram ſilvam. Ammianus aliique *Martianam* ſilvam nominant (quanquam *Hartziana* ſcribi oporteat) quod imperitus aliquis Linguarum Gallicæ & Germanicæ

hanicæ temerè in *Martianam* commutavit; niſi quis exiſtimet, cùm Romanis interrogantibus ejus nomen, reſponſum eſſe *HartzWald*, relicta voce *Wald* (ſilva) ad alterum verbum, quod reſinam notat, Romanos animum attendiſſe ac *Hars* pro *Hartz* ſcripſiſſe. Dein accommodato ad ipſorum linguam elemento *H.* in *M.* ex *Hars* fecerunt *Mars*: unde increbuit *Martianum* pro *Hartzianum* apud indoctos. Nam nemini eſt dubium, nomen eſſe Germanicum Gallicumque, non Romanum. Ideoque ubique apud Ammianum cæterosque, qui ejus meminerunt, *Hartzianam* legendum, non *Martianam*. Hujus autem *Hartziana* ſilvæ pars eſt Helvetiorum Eremus, à Rheno ad Nicrum uſque amnem. *Hercynia* Romanis aſpiratur & ſanè Germanicus Gallicusque ſermo aſpirationem poſtular. Eratoſthenes quartam vocalem *Orcyniam* primâ ſyllabâ notaſſe videtur, quod in Strabone per ſecundam, ut Latinis, ſcriptum reperias. At Gallorum Germanorumque lingua per primam vocalem *Hartz* vocat reſinam, niſi quòd Germanorum quidam craſſius *Horn* per quartam Latinorum vocalem, unde Eratoſthenes *Orcyniam* fortaſſis mutuatus eſt. At *Hertz* per ſecundam vocalem Gallis Germanisque *cor* ſignificat. Qui ergo *Hartzianam ſilvam* ſcripſerunt, melius Germanicâ linguâ expreſſerunt. Hæc in Briſgoia, apud Friburgum dicitur *SchWartz-Wald*, i. nigra ſylva; apud Heidelbergam, *OdenWaldt*, i. Othonia; inter Herbipolim & Bambergam *SteygerWaldt*, i. regia; ad confluentiam Loriæ cum Mœno *WeſterWaldt*; circa Magontiam, Francfordiam, & Aſciburgium, *Speshart*: in Thuringia, juxta fines Franconiæ & Voitlandiæ, *ThuringerWaldt*; in Comitatu Mansfeld. in Saxoniæ faucibus, *Auff der Hartz*, in Bohemia *BehemerWaldt*. Petrar. ſed hodie anguſtior eſt & Bohemiam propriam circundat. Ab ea montes adjacentes *Hercynii montes* dicti, qui & *Sudeti*. Baudr.

Hercynii, populi, vetus Pelaſgorum colonia.

Herdonia, op. Apuliæ excitum. Sil. *l.* 8.

Obſcura incultis Herdonia miſit ab agris.

Nunc opp. *Ardona*, inter Cerbarum & Carapell. in fl. L. Holſtein.

Hered, filius Balæ, filii Benjamin, Num. 25. Item civitas Joſue 2.

Herefordia, vulgò *Hereford*, urbs Cambriæ Epiſcopalis, ſub Arch. Cantuarienſi, nomen dans Herefordenſi Comitatui, *Hereford Shire*, in confin. Walliæ Merid. quæ terrâ eſt quaſi circulari, ab Ort. Vigornienſibus & Glocestrienſibus; à Meridie Monumethenſibus, ab Occaſu Walliâ Meridion. à Septentrione Salopia definitur. Mer. at. Metel. Ibi aliàs fuere Catieuchlani ex parte. Baudr. Hic & Concilium à Theodoro Arch. Cantuar. celebratum, Anno 673. Beda *Hiſt. Angl. lib.* 4. *cap.* 5. De Epiſcopis Hereford. V. Guil. Malmesbur. *l.* 4.

Herem, nomen viri. 1. Eſdr. 10. Lat. *anathema* ſive *reticulum*, vel *dedicatum* ſc. *Deo*.

Heren, mons in Mauritaniâ Cæſarienſi. Ptol.

Herenatium, Germ. infer. op. Anton. V. *Arenacum*.

Herennianus, Conſul cum Severo an. U. C. 913. Item fil. Odenati, uſurpator Orientis. Hunc cum fratre Timolao purpurâ indutos, Zenobia ulnis ſolita eſt tenere, quoties militibus locuta eſt. Ambo ab Aureliano occiſi. Trebellius Poll. *de* 30. *Tyr. cap.* 26.

Viri celebres.

Herennius Gallus, ſub Hordeonio Flacco conſulari, legionis primæ legatus, Bonnam obtinuit. Tacit. *Hiſt. lib.* 4. *cap.* 19. Voculæ additus in partem curarum *cap.* 26. Sed à Germanis militibus protractus e tentorio, ſciſsâ veſte, verberato corpore, tanquam proditor, dein vinctus, adventu demum Voculæ, exſolutus eſt. *cap.* 27. à Iterum Militibus perfidiam & transfugium meditantibus vinctus *c.* 59. à Tullio Valentino ac Tutore una cum Numiſio occiſus, quò minore ſpe veniæ creſceret vinculum ſceleris. *Ibid. cap.* 70.

Herennius Modeſtinus, diſcip. Ulpiani, vel Papiniani JC. celebris. Græcè Latineque doctiſſimus, Severo à conſiliis, ſub ipſo Coſ. cum Probo. Præceptor Maximiani Jun. In jure varia ſcripſit. Lamprid. *in Severo*, Julius Capitol. *in Maximin.* Forſterus, *lib.* 2. *Hiſt. C.* Henelius, *de Vett. Jure Coſ.* Rutilius, &c.

Herennius Philo. V. *Byblius*.

Herennius Senecio, hiſtoricus Rom. ſub Domitiano, à Mettio Caro accuſatus, & Cæſaris juſſu interfectus fuit, quòd rogatu Fanniæ, filiæ Pæti, uxoris Helvidii, libros ſcripſiſſet de vitâ Helvidii Priſci. Tacit. *Annal. lib.* 12. & 16. *Hiſt.* 4. Plin. *l.* 7. *ep. ad Priſcum* Vide Voſſ. *Hiſt. Lat. p.* 154.

Herenopolis, Vid. *Irenopolis*.

Hereus, mons Siciliæ, *Artiſino* Fazello, qui & *Taſin*, ab Enna in Occ. & à Nicoſia in Auſtr. 10. m. p. diſtans, ex quo Chryſas fluv. Vibius.

Heri, filius Gad. filii Jacob. Gen. 46.

Heribannum, & *Aribannum*, Indictio exercitus, & mulcta non euntis in exercitum, evocati. A Germ *Heer*, exercitus, & *Ban*, exilium, mulcta. Apud Francos enim Germanosque in lege fuit, ut die & loco indictis, evocatus quilibet ſe exercitui ſiſteret militaturus. Vaſallus equo & armis, pro more feudi, inſtructus: ne abſentiam interdum lueret amiſſione feudi. Omnes verò ſub pœna 60. ſolid. quam qui non eſſet ſolvendo, in ſervitutem Principis mancipatus eſt, donec per ſpatia ſatisfaceret. Vid. Capitul. Caroli *lib.* 3. *cap.* 67. Mitius poſtea cautum eſt, in Additionibus ejuſdem Caroli *ad L. Salic. part.* 3 §. 12. &c. In chartis antiquis idem ſæpe eſt, *Profectio militaris* & *Expeditio*: quod Germanis *Heribannum*: Gallis & Anglis pene *Eſcuagium* V. Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archaol.*

Viri clari.

Heribertus, Epiſc. Mediolanenſis, quòd vexillo inſolenti in ſtupendo curru erecto, uſus fuiſſet, depoſitus ac exilio mulctatus eſt, à Conrado II. Imp. A. C. 1037. Sigon. *lib.* 8.

Heribertus, Clericus Aurelian. à fœmina quadam, ex Italia veniente, Manichæiſmum hauſit, junctaque Liſoio, qui ambo in clero eruditione longè eminebant, plurimos ſeduxit. Hi tandem, ſub Roberto R. concilio convocato, convicti Anno 1017. & cùm renunciare errori nollent, ambo combuſti ſunt.

Heribertus de Boſham, Cardin. Sec 12. Auctor vitæ Thomæ Cantuar. & itinerarii. Geſner *in Bibl.* Voſſ. *de Hiſt Lat. l.* 2.

Heribertus Loſinga, Anglus, A. 1120. Monachus Cluniac. ſcripſit *adverſus malos Sacerdotes, de prolixitate temporum, de fine Mundi*, &c. Vid. *Hebertus*.

Herigem, urbs Epiſc. ſub Metrop. Emiſſena. Guil. Tyrius.

Herigerus, Abbas Benedictinus, ſcripſit de corpore & ſanguine J C. vitas Epiſcoporum Leodienſium, Urſmari carmine, &c. Obiit Anno Chr. 990. Sigeb. *Catal cap.* 138. Philippus Bergom. *lib.* 12. *Chron Suppl.*

Herillus, Chalcedonius philoſophus, Zenonis diſcipulus, qui cùm audiſſet ſcientiam laudatam eſſe ab Ariſtotele & Theophraſto, ſummum bonum in eâ poſuit. Cic. *lib.* 4. *Acad Qu.* & *lib.* 2. *de Fin.* Quibuſdam Carthagmenſis eſt. Sequenti tempore ad Cyrenaicos deflectens, vitiis frænum laxavit, tandemque fame periit, Diogen. Laërt. *lib.* 7. *in Zenone*.

Herimannus, Abbas monaſterii S. Martini, Tornaci, ſcripſit de inſtauratione ejus, facta ab Odone, qui poſtmodum Epiſc. Cameracenſis fuit. Hic de Regibus Galliæ & Comitibus Flandriæ varia habentur notatu digna. Sec. 12. Chron. Tornac. Simler. Voſſius, &c. Vid *Hermannus*.

Herinum, Ferr *Reina*, opp. Calabriæ, inter Conſentiam 16. & Lampetiam 10. m. p.

Heriotum, vel *Heretum*, à Germ. *Heer*, i. exercitus, militaris fuit ſupellectilis præſtatio, quam obeunte vaſallo, dominus reportavit in ſui ipſius munitionem. Origo à Clodoveo Francorum R. qui cùm Alamannos circa A. C. 511. prælio funeſtiſſimo attriviſſet, alios fiſco, alios Eccleſiæ in ſervitutem tradidit. Indixit præterea, ut cum moreretur quiſpiam ex iis paterfamilias, Regis vel Epiſcopi procurator, præſtantiſſimum ejus è ſtabulis jumentum aut veſtem ex ædibus pretioſiſſimam (Germanis hodie *beſt Haupt* toll ter. Beat. Rhenanus *Rer. Germ l.* 1.

Heriphile, alias *Sibylla Erythræa* agebat, ut vulgatior eſt opinio, antequam à Græcis obſideretur Troja. At Strabo duas facit Erythræas Sibyllas: *Priſcam* nempe alteram, item alteram *recentiorem*, *Athenam* nomine, tempore Alex. Porro Lactant. Erythræam Babylone natam eſſe ait, & ſe *Erythræam* appellari maluiſſe, quæ ſola nomen ſuum carmini verum inſeruerit: & à Græcis ac Latinis præcipua dicta ſit. Vide Lactant. *lib.* 1. *cap.* 6. *Div. inſt.* & *Lib. de ira Dei cap.* 12. Feneſtella legatos Erythras à Senatu Rom. miſſos eſſe refert, ut hujus Sibyllæ carmina Româ deportarentur: & ea Coſſ. Curio & Octavius in capitolio (quod tunc erat curante Q. Catulo refectum) ponenda curarent. Erythræ autem urbs eſt Aſiæ minoris.

Herius, inſ. maris Pictonici, vulgò *Heis*: nunc *l'isle de Nermouſtier*, ab inſigni Monaſterio Benedictinorum vel Prioratu Nigro dicto, cujus auctor Filibertus fuit. Ibi & Abbatia Alba eſt, *l'Abbaye Blanche*. Monachorum Bernardinorum. Ambitu leucas 4. latitudine unam inſ. implet, & oppidulum habet 800. domorum. Hadr. Val *Not Gall*

Herius, Gall. Lugdunenſis fluvius. Ptol. Quibuſdam Vidana, ſeu Vicenonia. Quid ſit, non conſtat. Baudr.

Herma, civitas Hiſpaniæ. Avienus. Item urbs in tribu Judæ. Joſ. 12.

Hermachus, Mitylenæus, fil. Agemarchi, diſcip. Epicuri, opibus egens, ingenio dives, à Præceptore ſucceſſor dictus, qui in Horto ſuo doceret. Obiit apud Lyſiam. Scripſit 22. litteras de Empedocle, 2. libb de diſciplinis, aliaque contra Ariſtotelem & Platonem. Diog. Laërt. *in Epicuro lib.* 10. Gaſſendus. *lib.* 1. *Vita Epicuri, cap.* 8.

Hermæa, ſeu *Mercurii* promunt. Africæ propriæ in orâ inter Carthaginem, & Hadrumetum, *Capo Bon* Mercatori, & *Capo di Nubia* Olivario. In mare Medit. verſus Pantalaream Inſ. maximè excurrit 170. mill. à Tuneto in Bor.

Hermæum, promunt. Thraciæ ad Boſporum ultra Byzantium, *Neocaſtro* P. Gyllio. Eſt & promunt. Sardiniæ. Ptol. in orâ Occidentali, quod *Maraſſo* vulgò dicitur. Nunc *Capo della Caccia*; prope Algaram Urb. in Occ. Item locus Myſiæ ad Helleſpontum

Polyæno,

Polyæno, inter Parium ad Bor. & Lampſacum ad Mer. inde 70. hinc 200. ſtadiis diſtans. Apud Philoſtratum *in Sophiſt.* accipitur, pro theſauro in ædificiis reperto: item pro lucro ingenti, & quod fortuitò nobis obtigit.

Hermagoras Æolides, Carion cognominatus, rhetor egregius, ſcripſit artem Rhetoricam libris 6. De diligentiâ orationis, de decoro, de elocutione, & de figuris. Docuit Romæ Auguſti tempore, deceſſitque ſenex. Item Amphipolitanus philoſophus, diſcipulus Perſei, plures ſcripſit Dialogos, Suidas. Alius philoſophus & orator. Cic. *in lib. de claris Oratoribus.*

Herman, Vid. *Irmin.*

Hermanduri, Plinio & mel. *Hermunduri*, Germ. pop. Cheruſcis finitimi, in eo tractu, quem hodiè *Miſniam* vocant. Baudrando habitabant, ubi nunc Voigtlandia, pars Auſtr. Thuringiæ. & pars ſup. Franconiæ.

Hermandus, Arachoſiæ fluv. Plin. *Erymanthus* à Polybio vocatur *libr.* 2.

Hermanni ſaxum, vulgò *Hermann*-ſeu *Ehrenbreitſtein*, arx firmiſſima Germ. ad Rhenum, in colle, oppoſita Confluentiis, ubi Moſella in Rhenum labitur, 8. leuc. à Moguntia in Circ. 10. à Colonia in Auſtr. ſub Elect. Moguntino. Nota longâ obſidione, Anno 1636.

Hermannopolis, Vid. *Cibinium.*

Imperatores & Principes.

Hermannus, Lotharingus cognom. Comes Salmenſis, poſt Rodolphi Suevi obitum, contra Henricum IV. Imp. electus, Anno 1081. interfuit Synodo Quintilineburgenſi, in quâ Imperator excommunicatus eſt. Mox deſertus à ſuis, in Lotharingia obiit, Anno 1088. Metis ſepultus, Berthold. *Hiſt.* Sigebert. Marianus, &c.

Hermannus, Suevorum dux, Luitpr. 6. 4.

Hermannus, Thuringiæ Landgravius, ductâ Sophiâ, fil. Friderici V. Com. Pal. Saxoniæ, domus hæres evaſit: Pater Judithæ, quæ nupta Theodorico, filio Ottonis Divitis March. Miſniæ, illam prætenſionem in domum Witikindeam intulit: proin ultimo ejus gentis Henrico extincto, A. C. 1249. Theodorici filius Henricus cognom. Illuſtris, Landgraviatum ſibi vindicavit; cumque eo Palatinatum Saxoniæ in familiam ſuam poſtliminiò reduxit, Vid. Phil. Jac. Spenerum *Syll. Geneal. Hiſtor.*

Duces Teccenſes.

Hermannus I. fil. Ludovici, ducis Teccenſis.

Hermannus II ſen. ſucceſſit Alberto III.

Hermannus III. jun. fil. prioris, pater fuit Alberti IV. quo mediante reconciliati ſunt Rudolfus I. Imp. & Eberhardus Wirtenbergicus, ac Bertholdi Epiſc. Argentoratenſis, An. C. 1223. à quo adverſus Henricum fil. Friderici II. Imp. bellum feliciter geſtum eſt.

Hermannus IV. pater fuit *Hermanni V.* (ex hoc avus *Hermanni VI.* cujus fil. Fridericus IV. *Hermannum VII.* genuit, Friderici V. & Lucelmanni II. patrem:) & Conradi, in cujus poſterorum ultimo Friderico, A. C. 1439. extincto, Teccenſium Ducum ſtirps deſiit, ditionibus in domum Wirtenbergicam, Beatricis ſeu Juditæ filiæ matrimonio illatis.

Principes ex familia Badenſi.

Hermannus fil. Bertholdi I. Zeringiæ Ducis, frater Bertholdi II. rami Zeringio-Tecciï auctoris, Hochbergio-Badenſem orſus eſt. Hic Hochbergam & alia in Briſgoja, ex avita hæreditate, cum tit. Marchionis obtinuit: mortuus A. C. 1074. Eo natus

Hermannus I. acceptâ à conjuge Judithâ Badenſi ditione, hujus ſumſit titulum, in familia nova primus.

Hermannus II. fil. prioris, Conrado III. Imp. in expeditione primò Weinſpergia, dein Aſiaticâ militavit. Obiit A. C. 1160. pater ex Bertha Lotharingica fil. cognominis.

Hermannus III. fil. Hermanni II. Friderico Barbaroſſæ inprimis gratus, dono ipſius Veronam, poſt victoriam adverſus Mediolanenſes, accepiſſe creditur. Obiit Antiochiæ, A. C. 1190. quò herum ſecutus erat. Pater *Hermanni IV.* Badenſis, & Henrici, (cui quoque fil. *Hermannus* erat, pater Henrici III. Rodolfi & Friderici) Hochbergenſis rami, auctorum.

Hermannus IV. Badenſem Marchionatum, in diviſione, obtinuit, cumque Friderico II. adverſus filium Henricum rebellem ſtuderet, ab hoc vexatus ſtrenuè ſe defendit. Ab uxore Irmengardi fil. Henrici Brunſuicenſis C. Pal. Rheni Durlacum, Pfortzhemium & Ettlingam, nactus, obiit An. C. 1242. Eo nati Hermannus & Rudolfus.

Hermannus V. fil. prioris, ductâ Gertrude, filiâ Henrici Metlingenſis, hærede Auſtriæ, hunc & Stiriæ principatus adiit, & morte ſuâ A. C. 1250. tranſmiſit ad fil. Fridericum, qui A. C. 1268. Neapoli, cum Conradino Sueviæ hærede, decollatus, ſororem reliquit Agnetem, quæ mater fuit Eliſabethæ Tirolenſis, Alberto Imp. primo inter Habſpurgios Auſtriæ Duci nuptæ.

Hermannus VI. fil. Rudolfi, de quo ſupra, bello adverſus Walramum Com. Bipontinum, victor, obiit A. C. 1291. pater Friderici II. cui *Hermannus* fil. fuit, Rudolfi V. & *Hermanni VII.*

Hermannus VII. fil. natu minimus Hermanni VI. improlis obiit, A. C. 1300.

Hermannus VIII. fil. Heſſonis, Rudolfo fratre Hermanni V. geniti, frater fuit Rudolfi Heſſonis, de Imper. Ludovico Bav. benè meritì.

Hermannus, fil. minor Eduardi Fortunati, Marchionis Badenſis, natus A. C. 1596. ex Maria filia Jodoci ab Eicken, Rodemacheram nactus eſt. Pater Caroli Wilhelmi Eugenii & Philippi Balthaſaris. Wilhelmus vero, major natu Hermanni frater, & ipſe fil. inter alios genuit *Hermannum*, qui, Canonicus Colonienſis & Paderbornenſis, Cæſari adverſus Suecos in Pomerania militavit, dein legionum à Circ. Burgundico adverſus Turcam ſcriptarum deſtinatus Imperator, hodie magna pars exercitus Imperialis, egregiè rem gerit, in Philippoburgi expugnatione inprimis, operâ ſtrenuè nuper navatâ.

Ex familia Haſſiaca.

Hermannus, filius Ludovici Haſſiæ Landgravii, ex Comite Spanhemia, patruo Henrico Ferreo ſucceſſit. Auxilio Miſnenſium, (cum quibus confraternitatem, prius jam ab Henrico II. Puero initam, confirmavit) hoſtiles Brunſuicenſium conatus retudit. Princeps doctiſſimus, obiit A. C. 1413. pater ex Margareta Norimbergica Ludovici Mitis, ſeu Pacifici, inter cujus filios *Hermannus* Arch. Colonienſis fuit: qui cùm pro Ruperto Palatino arma gereret Carolus D. Burg. & Hermannum Noveſii obſideret, hic jam cum extrema ſame colluctatus, fratris Ludovici Pii, qui Caſſellas tenebat, auxilio & ſuperveniente exercitu Imperiali ſervatus eſt.

Ex familia Piaſtea.

Vladiſlaus *Hermannus*, fil. Caſimiri Poloniæ Regis, regio nomine abſtinens, Princeps voluit dici: cum Bohemis feliciter pugnavit. Ei ſucceſſit A. C. 1102. fil. Boleslaus Crivouſtus. V. Phil. Jac. Spenerum *Syll. Geneal. Hiſtor.* &c.

Epiſcopi & Viri celebres.

Hermannus, cognom. Saxo, Epiſc. Metenſis, poſt Adalberonem Lucemburgicum, Gregorii VII. contra Henricum IV. partes amplexus, ſurrogato Brunone, depoſitus eſt. Obiit an. 1090. Gregor. VII *lib.* 1. *ep.* 53. 82. *lib.* 8. *ep.* 20. Sigebert. Meuriſſ. *Hiſt. Met.* &c. Item, Abbas Benedictinus in Bavaria, Benedicti vitam ſcripſit. an. 1280.

Hermannus Appeldorn, Carthuſ. Colonienſis, ſcripſit varia. Obiit an. 1450. Petrejus B. C.

Hermannus Bilingius, ab Ottone I. Imp. Saxoniæ ducatum, prætéritis agnatis, accepit & ad poſteros ſuos, quorum ultimus Magnus, tranſmiſit. Spenerus *in famil. Saxon.*

Hermannus Buſchius, Poëta, an. 1500.

Hermannus Contractus, à morbo ſic dictus, fil. Wolferadi, Comitis Weringenſis, Monachus Richenov. Græcè, Latinè, Arabicè doctus. Auctor inter alia Chronici de 6. mundi ætatibus, quam an. 1054. finitam Bertholdus continuavit. Obiit Aleshuſæ. Urſtiſius *de Script. Germ.* Marianus Scotus, *in Chron.* Aventinus, Balæus, Voſſius, &c.

Hermannus Lerbeke, Jacobinus, Chronicon Comit. Schauenburg. ſcripſit. Sec. 15. Meibomius edidit. an. 1620.

Hermannus Merſenſis, Comes Videnſis, Arch. Colon. Reformationem Religionis molitus, Bucerum & Melanchthonem adhibuit, an. 1543. Hinc Caroli Imp. & Pontificis auctoritate loco motus, & totâ ditione Evangelium iterum exulare juſſum, Anno 1547. Obiit an. 1552. Inter ejus ſucceſſores eodem ſeculo, Gebhardus fuit Truchſeſſius, ejuſdem inſtituti, nec Fati diſſimilis, Vid. ibi.

Hermannus Petra, vel Petri, Carthuſ. Brugenſis, *de regimine Monialium, de Immac. Conceptione*, &c. ſcripſit, Obiit A. C. 1418.

Hermannus Riſſwich, Batavus, Angelos creatos eſſe negavit, Animæ quoque immortalitatem, Infernumque inficiatus, materiam Elementorum æternam eſſe aſſeruit: ut taceam quæ de Moſe deliria, quas de Chriſto blaſpemias evomuit, Scripturam S. tandem V. T. rejecit. Vivicomburio Hagæ Comitis punitus, Anno 1512.

Hermannus Schildius, ſcriptis celebris, an. 1340.

Hermaphroditus, Mercurii & Veneris filius, ut ex ipſa ſtatim vocis compoſitione apparet. Nam Mercurius Ἑρμῆς, Venus Ἀφροδίτη Græcis dicitur. Hic cùm vagabundus in Cariâ ad limpidiſſimum fontem, quem Salmacis nympha incolebat, perveniſſet, illa ſubito ejus amore correpta (erat enim adoleſcens formoſiſſimus) cùm neque blanditiis neque precibus ad concubitum flectere eum poſſet, ſimulato receſſu poſt vepres latuit. Is autem nympham abiiſſe ratus, fontem nudus intravit: quod videns Salmacis ſubitò accurrit, & abjectis veſtibus arctiſſimè cum complexa eſt. Sed cùm ne ſic quidem obſtinatum juvenis animum exorare poſſet, à diis petiit, ut ex duobus corporibus in unum redigerentur. Quibus precibus à ſuperis exauditis, ambo in unum corpus coaluerunt, ita tamen, ut ſexus uterque integer remaneret; Quod cùm vidiſſet Hermaphroditus, à ſuperis petiiſſe dicitur, ut ea fonti natura maneret, ut qui vir cum intraret, ἀνδρόγυνος, id eſt, utrumque ſexum habens, exiret. Ovid. *Met.* 4. Fingitur autem *Hermaphroditus* Mercurii & Veneris fil. eò quòd ſtella

ſtella Mercurii, ob qualitates, quibus præeſt, mediæ naturæ putatur. Nam cùm aliæ ſtellæ ab Aſtrologis dicantur *maſculinæ*, propter majus robur, quo calorem excitant: aliæ vero, propter debiliores vires, & naturam humidi, cui dominantur, *fœminæ*, Mercurii ſtella nunc humidum, nunc calidum abundè excitat pro ſitu & motu ſuo. Porro Salmacidis nymphæ fabula, non tam ad vitium aquæ, quàm ad inertiam, & otium, quo vires hominum enervantur, referenda eſt. Erant enim Cares, qui eo loco habitabant, homines deſidiæ, & luxuriæ pleni, ac fœdis diditi libidinibus, unde & *Hermaphroditi* vulgò appellabantur, nam ſic etiam dicuntur, qui molles ſunt, & utramque Venerem exercent. In eam ferè ſententiam & Strabo exponit hanc fabulam *libr.* 14. cui conſentit Ovidius, Salmacidem nympham otio & libidini deditam, deſcribens. Cæterùm de Hermaphrodito lubet elegantiſſimos antiqui Poetæ verſiculos hic apponere,

Quum mea me genetrix gravidâ geſtaret in alvo,
Quid pareret, fertur conſuluiſſe Deos.
Mas eſt, Phœbus ait. Mars fœmina. Junoq; neutrum,
Quumq; forem natus, Hermaphroditus eram.
Quærenti Lethum, Dea ſic ait, Occides armis.
Mars cruce, Phœbus aquis; Sors rata quæq; fuit.
Arbor obumbrat aquas, aſcendo, decidit enſis,
Quem tuleram, caſu labor & ipſe ſuper.
Pes haſit ramis, caput incidit amne tulíq;
Fœmina Vir, neutrum, flumina, tela, crucem.

Hermathena, Mercurii & Minervæ ſtatua conjuncta.

Hermatotrophi, circa Margianam populi. Plin.

Hermeas, Aternenſium tyrannus, ab Artaxerxe Ocho defecit multisque munimentis præſidiis occupatis, multum negotii ■ ceſſere regi poſſe viſus eſt. Sed à Mentore, pollicente ei præteritorum à Rege veniam, ad colloquium illectus, ſubverſus eſt, qui accepto ejus annulo atque literis obſignatis omnia oppida reſtituit Regi. Vide Diod. 6. 538. Vide Polyænum *l. 6. p.* 461

Hermeas, è Cariâ dux inclytus Antiochi magni, qui cum eo & Taurum pertranſiit, & res magnas geſſit. Ad extremum ab eo ob ſuſpicionem interfectus una cum conjuge, & liberis, qui erant Apameæ. Polyb.

Hermeſias Methymnæus, hiſtoricus, res Siculas conſcripſit, 10. aut ſecundùm alios 12. libb. quorum *lib.* 3. citat Athen. *libr.* 10. Ἑρμεῖας dicitur Diodoro *libr.* 15. Ei quoque Terræ deſcriptio, aliaque attribuuntur. Vide Voſſium.

Hermenfredus, Thuringiæ R. fratribus occiſis, ipſe quoque miſerè periit. Vid. *Amalaberga.*

Hermenigildus, fil. Leuvigildi, Regis Gothorum in Hiſp. ſuaſu uxoris Ingondes, filiæ Sigeberti R. Arianiſmum ejuravit. Proin bello à Patre petitus, Hiſpalim ſe recepit, Tiberii Imp. ope inde imploratâ. Interea in vincula à Patre conjectus, cùm conſtans in fide maneret, immiſſis percuſſoribus occiſus eſt, an. 588. Greg. Tur. *Hiſt. lib.* 56. *& ſeqq.* Iſidor. *in Chron.* Gregor. *lib.* 3. *dial.* 31. Ado *Chron.*

Hermes, cognomen Mercurii. ἀπὸ τῆς ἑρμηνείας, id eſt, *ab interpretatione*, quòd nuncius & interpres Deorum ſit habitus. Vide *Mercurius.*

Hermes Triſmegiſtus, Philoſophus Ægyptius, poſt Moſen fuit, cujus tempore in Ægypto ſtudia Philoſophiæ clarere cœperunt, cùm antea tantùm circa Aſtronomiam, & hujus generis diſciplinas verſarentur, quæ ad exercendum ingenium magis, quàm ad illuſtrandum animum valent. Scripſit patriâ linguâ Dialogum, ubi Aſclepius introducitur. Deum omnino unum opinatur, omnium conditorem, errorémque fatetur parentum ſuorum, qui ſuperſtitiones Idolorum invenerunt. Suidas, & Auguſt. *de civit. Dei.* Hic cùm in Ægypto ſacrum quoddam animal Serapi dicatum, in totâ die duodecies urinam facere, pari ſemper temporis intervallo obſervaſſet, per 12. horas diem dividi debere conjecit. Exinde hic horarum numerus longo tempore eſt cuſtoditus, & poſteà per horas diviſus eſt dies. Polyd. Verg. *de Rerum Invent.* 2. 5. Ejus *de* 12. *locorum ſive ſignorum appellationibus*, librum Joach. Camerarius edidit. *Centiloquium* quoque ei attribuitur, tractatus *de Horoſcopis*, &c. Item alius *Hermes* Ægyptius fuit, auditor Syriani Sophiſtæ, condiſcipulus Procli ſub Adriano Imp. Vide Suidam. Cardanus meminit quoque Hermetis, auctoris *de Revolutionibus nativitatum*, quod opus à Wolphio editum, an. 1559. Sed quis hic auctor ſit, ignorare ſe fatetur. Vid. Cardan. *ad lib.* 3. *Ptolom. de Aſtr. Judiciis, textu* 3. Geſner. *in Epit.*

Hermes, vel *Hermas*, frater Pii II. an. 1450. Auctor libri *de Paſtore*; de quo Vid. Moterium *Diction. Hiſtor.* Item, cujus meminit Paulus Apoſt. Rom. 16.

Hermeſianax, vetus author, ex quo quintam, & vigeſimam ſecundam hiſtoriam ſumpſit Parthenius *in Eroticis.* Ex *Eliacis* Pauſaniæ diſcere eſt, Colophonium hunc poetam filium Agonei, ac publicis Colophoniorum ſumptibus ſtatuam ei poſitam fuiſſe. Sed vide quæ de hoc, & altero ejus nominis Colophonio, Nicandri *in Theriaca* interpres, & ex eo Lilius Gyraldus tradit *in libris de Poetis.* Præterea fuit alius *Hermeſianax* Cyprius, qui rerum Phrygiarum hiſtoriam dedit. Plut. *de Fluminibus.*

Hermetis arx, in Inſ. Melita, à Solimanno Turcarum Imper. tanto labore expugnata eſt, ut Muſtaphas Dux oppidum aggreſſurus, *quid parentem facturum putemus*, exclamarit, *cujus nos filius hic exiguus tam longâ oppugnatione detinuit!* A. C. 1565. Vid. Thuan. *Hiſtor. l.* 38.

Hermias, Eunuchus, trapezitæ cujuſdam famulus, Athenas profectus, Platonem, Ariſtotelemque audivit, ac domum reverſus, cum domino ſuo, Atarnentes, & Aſſenſes aggreſſus, eos ſubegit, & illis ſimul cum domino imperavit.

Hermias, caput Hermianorum vel Seleucianorum, Deum corporeum eſſe, docuit, cum Seleuco quodam, Anno 170. Vid. *Seleuciani.*

Hermias, Philoſophus Chriſtianus, auctor Eccleſ. ſeculi 4. Bibl. PP. *tom.* 1. *edit. Græco-Latin. Col.* 187. *& in Indice Chronol.*

Hermias, puer quem Delphinus in mare portabat.

Hermias Sozomenus. Vid. *Sozomenus.*

Hermicus Cajadus Luſitanus, Latinis carminibus commentus eſt Sibyllinam vaticinationem, columnis marmoreis tribus inciſam, quæ per ambages ſignificabat, Indos ſub imper. & ditionem Luſitanorum eſſe venturos: eosque lapides datâ operâ detruncatos, ut aliqua veſtigia ineſſent antiquitatis, terra obrui, & aliquanto pòſt quàm ex humore terreno vitium fecerant, rurſum erui juſſit. Id commentum, operâ mercatorum Ulyſſiponenſium, etiam cum præfatione Valentini Moravi cujuſdam evulgatum undique, ſimulatione antiquitatis, Univerſo Orbi impoſuit Varrerius, *in Cenſura Beroſi.*

Herminericus, Conſul cum Flavio Baſilico, an. U. C. 1218.

Hermingardis, fil. Deſiderii Longobardorum R. prima uxor Caroli M. ab illo repudiata. Item, fil. Hugonis Alſatiæ Com. uxor Lotharii Imp. ex illo, 3. filiorum & 2. filiarum mater. Ultima hujus nominis rapta eſt, an. 846. à Gilberto Comite Manſuariorum. *Hiſt. Gall.*

Herminius, Hermannorum dux fuit, qui Varum Auguſti legatum cum tribus legionibus ad internecionem deduxit. Sueton. & Tacitus. Vide *Arminius.* Item Romanus quidam, unus ex his qui unà cum Coclite Hetruſcis in ponte Sublicio reſtiterunt, donec à tergo ſolveretur. Livius *libr.* 2. Conſul cum Sp. Lartio, Anno U. C. 248. Integrum nomen *T. Herminius Æſquilinus.* Item Hetruſci nobilis nomen apud Virgil. *Æn.* 9.

—— Ingentem corpore & armis
Dejicit Herminium. ——

Herminius, mons in Luſitaniâ, hodiè *monte Armino*: in quo Medobriga, urbs exciſa, Amæa ſive Portus Alacus, ut nunc vocant, urbes; Marvanum & Alacretum oppida; teſte Andreâ Reſendio Luſitano. *Erminius* Dioni.

Hermiona, Græciæ op. Junonis fano inclytum, ut notat apud Pomponium Vadianus. Item civitas in conſpectu maris Ægæi. Virgilius, ſive Catullus *in Ciri,*

Hinc ſinus, hinc ſtatio contra patet Hermionea.

In ora ſinus Argolici, qui tunc *ſinus Hermionicus*, vulgò *Golfo de Napli de Romania.* Nunc diruta. Baudr. Item urbs circa Riphæos montes, Orph. *in Argon.*

Hermione, filia Menelai ex Helenâ, quam Tyndarus avus maternus Oreſti deſpondit, ignaro patre, qui id temporis pro Helenâ uxore bellum ad Trojam gerebat. Quo in bello cùm Achilles Paridis fraude occiſus eſſet, Pyrrhusque filius ejus in patris locum ſucceſſiſſet, Menelaus ignarus eorum, quæ à ſocero geſta erant, Hermionem Pyrrho deſpondit, & in patriam reverſus uxorem ei tradidit; quam rem ægrè ferens Oreſtes Pyrrhum in Apollinis templo trucidavit, ſponſamque ſuam recepit. Virg. 3. *Æn.* Extat apud Ovidium Epiſtola Hermiones ad Oreſtem.

Hermione, civitas quæ etiam *Lacreia* dicebatur. Steph. Item templum in Peloponneſo, Cereri ac Proſerpinæ ſacrum, ad quod qui confugerent, tuti erant propter loci religionem. Unde natum proverbium, *Hermiones Vice* apud Zenobium, pro *aſylo*, ex Ariſtophane *in Babyloniis.*

Hermiones, quaſi *Herom Wohner*, pop. Germaniæ, Mela 3. valde potentes. Horum regio Pomerania putatur à Vadiano, ſed id Taciti verbis repugnat. Baudrando erant è 5. præcipuis Germ. populis, habebantque ſub ſe Cheruſcos, Chattos, Hermunduros, Alemannos, Armalauſios, Marcomannos, Quados, Gothinos, Oſios & Lugios. Longè à Pomeraniæ Ducatu diſſiti.

Hermionia, urbs circa Riphæos montes, Orph. *in Argon.*

Hermionicus ſinus, circa Hermionem Peloponneſi. Strab.

Hermippus, Athenienſis, poeta antiquæ comœdiæ, altero captus oculo, frater Myrtili Comici, ſcripſit fabulas 40.

Hermippus, Berytius, Philonis Byblii diſcipulus, qui multa compoſuit ſub Adriano Principe. Forſan is eſt, cujus meminerunt Schol. Ariſtophan. Scripſit de Diis, Schol. *in Veſp.* Item Dimetros. Ejus Trimetros quoque laudat idem *Avib.* Ejus hiſtoriam de Somniis, citat Tertullian. *l. de Anima, c.* 48. De legiſlatoribus librum, Origenes c. Celſum, *l.* 1.

Hermippus, Smyrnenſis, ſcripſit vitam Virorum Illuſtrium. Joſepho c. Appionem laudatus, ubi *Peripateticus* dicitur. Diogen. Laërt. Origenes, Hieronymus, Suidas, &c. ſæpe ejus meminerunt.

Hermocrates, Princeps Syracuſis, qui ſervilem tumultum, duce Soſiſtrato, per quemdam Daimachum aſtutè ſopivit: de quo Polyænus *lib.* 1.

Hermocrates, affinis Dionyſii majoris. Polyæn. *l.* 5.

Hermocrates, Phocenſis, Sophiſticâ facultate clarus, Antipatri, magiſtri Epiſtolarum Severi Principis, filiam haud formâ bonâ invitus, Imperatore cogente, duxit, quam poſteà repudiavit. Philoſtratus.

Hermocrates, Sophiſta. Præceptor Pauſaniæ Macedonis, qui Philippum regem interemit: qui cùm ab hoc interrogaretur, quo facto clariſſimus evaderet, reſpondit, ſi perpetrantem maxima ſuſtuliſſet Diod. *l.* 16. *in fine.*

Hermodorus, Siculus, Platonis auditor, cui vitio datum, quòd quæſtu Philoſophiam habuerit, dicta, quæ ſub Præceptore audiverat, colligendo, ac deinde in Siciliâ venditando; unde adagium, *Verba importat Hermodorus.* Item Philoſophus Epheſius, quem in Italiâ exulantem, Pomponius J. C. tradit authorem fuiſſe duodecim Tabularum ferendarum Decemviris. Plin. 34. 5. dicit, hunc fuiſſe interpretem Legum Decemviralium, eique ob id ſtatuam publicè dicatam. Strabo *lib.* 14. In Epheſo fuere viri memoratu digni, ex antiquis Heraclitus & Hermodorus; de quo hic idem inquit: Dignos eſſe omnes Epheſios ſtrangulari, qui Hermodorum virum inter eos frugi ejecerunt, dicentes, Nemo noſtrum frugi eſto, alioqui cum aliis ejiciatur. Item alius *Hermodorus* Salaminius, qui cum Philone Architecto Athenis contendit de armamentario faciendo, quâ in contentione, ut minus eloquens, victus fuit. Cic. 1. *de Orat. Hermodorus* etiam quidam fuit, qui Νόμιμα tradidit. Athen. *lib.* 2. Iis retulit leges variarum gentium. Denique *Hermodorus* Poeta, Plutarch. *in Apophtheg.*

Hermogenes, ex Ducibus Conſtantii Imp. Paulum Patr. Conſtantinop. cui Ariani Macedonium ſurrogatum ibant, pulſurus, tumultu oborto, interemtus eſt. An. C. 343. Sozomen. *l.* 3. *c.* 6.

Hermogenes, Hæreticus, præter alia, materiam mundi Deo coæternam eſſe, docuit An. C. 170. in Africa, occaſione erroris à Platone depromtâ, qui Deum non κτιστήν, ſed δημιουργὸν eſſe ſtatuit. Contra eum Tertullianus ſcripſit Tractatum, qui incipit, *Solemus hæreticis, compendii gratiâ, de poſteritate præſcribere.* Ubi inter alia docet, *Hæreticorum Patriarchas Philoſophos* eſſe. Vid. Pamelium, *in Tertull.* Hermog. *in præf. pag.* 423. *edit. Rothom.* 1662. Theophilus Antioch. Origenes, &c. eundem hæreticum ſcriptis ſuis refutarunt.

Hermogenes, Tarſenſis, annos natus 15. Sophiſta adeò probatus eſt, ut fama ejus ad auditorium M. Antoninum Principem exciverit, ab eoque munera egregia tulerit: An. æt. 18. libros edidit, qui ſuperſunt, deinde tempore procedente, an. 24. videlicet, cum facultatis habitum deperdidit, nulla morbi cauſa. Proinde Antiochus Sophiſta dicebat, *Hermogenes in pueritiâ ſenex, & in ſenectute puer* Volaterr. *Anthrop. lib.* 15. *col.* 462. Vignierius. A. C. 163. Alium oportet fuiſſe Hermogenem Tarſenſem, de quo Sueton. *in Domitiano cap.* 10. *Occidit item Hermogenem Tarſenſem, propter quaſdam in hiſtoriâ figuras; librarios etiam, qui eam deſcripſerant, crucifixit.* Quin & Flavius Joſephus *Hermogenis* cujuſdam meminit, *lib.* 1. *contra Apionem*; ubi eum & Judæorum ait non obiter feciſſe mentionem. Scripſit περὶ Φρυγίας, uti teſtatur Apollonii Scholiaſtes *in l.* 2.

Hermogenes JC. Severo à conſiliis, diſcipulus Papiniani. Lamprid. *in Severo, c* 68. Rutilius, *in JurisConſ.*

Hermogenes & *Philetus*, fidem primò ampleri, 2. Tim. *cap.* 1. dein ejus naufragium fecere, negantes Reſurrectionem, vel jam factam aſſerentes.

Hermoglyphus, marmorarius, & ſtatuarius.

Hermolaus, Conſtantinopolitanus Grammaticus, ſcripſit ad Juſtinianum Cæſarem Epitomen in librum Stephani de Urbibus, item hiſt. Conſtantinop. Suidas. Voſſius, *de H. G.* 2. 22. Memoratur & ante hunc alius, qui contra Alexandrum M. conjuravit. Curt. *l.* 8. *c.* 32. Item ſtatuarius quidam inter eos, qui ædes Principum ſignis nobilibus ornarunt. Plin. 36. 1.

Hermolaus Barbarus, Venetus, fil. Franciſci, nepos Zachariæ, pietate & eruditione illuſtris, Sec. 15. Romam miſſus à Rep. ab Innocentio VIII. Patr. Aquilejenſis factus eſt, quod cùm Senatus neutiquam probaret, præ dolore tum ille, tum pater mortuus dicitur. Alii peſte eum ſublatum narrant, Anno 1493. æt. 39. Edidit Hiſtoriam naturalem Plinii, &c. Vid. Juſtinian. *Hiſt. Ven. lib.* 9. Bembum, *lib.* 1. Crinit. *de Hon. diſciplina l.* 1. *c.* 7. Trithem. *de Scr. Eccl.* Joh. Pierium Valerianum, *de Lit. infelic.* P. Jovium *in elog. doct. Vir. c.* 36. Spond. *A. C.* 1493. *n.* 9. Eraſmum, Politianum, &c. Hunc Volaterranus reprehendit, quòd in Plinium ſit commentatus, quaſi indignum id Præſule, ſed à doctis aſſenſum non impetrat.

Hermon, Pelaſgorum Princeps, qui, quia unà cum ſuâ gente Pelaſgâ coactus, nimirum Darii Atnenienſium Ducis metu, reliquiſſet Lemnum, quam occupaverat, ſimulabat tamen ſe volentem cedere, quò gratum faceret Athenienſibus; ideo factus eſt proverbio locus, *Hermonium officium*: de eo qui vult videri aliquid officii gratiâ facere, quod alioqui coactus facit. Vide totam hiſtoriam apud Eraſm. *in Chiliadibus.*

Hermon, ſeu *Thermon*, Patr. Hieroſol. poſt Zambdam An. 298. uſque ad an. 312. Macarium ſucceſſorem habuit. Euſ. Hieron.

Hermon mons, in tribu Manaſſe, qui ab Hebræis *Chermon*, ab Amorthæis *Sanir, Deut.* 3. *Joſ.* 33. *Pſ.* 86. 1. Par. 5. à Sidoniis *Sarion*, in Deuteronomio *Sion, Deut.* 4. vel *Seon* appellatur: ſitus eſt ultra Jordanem è regione civitatis Paneadis, quam quidem ab Aurora deſpicit: à Meridie verò monti Seir jungitur, atque vergens verſus Septentrionem, prope Damaſcum Libano ſe copulat: Mons iſte excelſæ magnitudinis eſt & altitudinis: Proceris ac laudatiſſimis abundat abietibus, quæ multis vitæ operibus, præcipuè trabibus & navigiis aptiſſimæ ſunt. Habuit & mons iſte inſignes ſpeluncas, quarum una, ut Marius Niger ſcripſit, quatuor hominum millia capere poterat.

Hermon, *Hippos* Ptolemæo, mons Palæſtinæ geminus: major, qui pars eſt Libani orientalis apud ortum Jordanis fluv. Alter minor apud montem Gelboe, & Chiſonium torrentem, teſte Maſio. Vid. infra. Item piſcatorium in Peloponneſo.

Hermon major, ita ad differentiam minoris dicitur: mons Palæſtinæ, ubi ob pinguis roris abundantiam, & ipſam ſoli fœcunditatem paſcebantur animalia & pecora, quæ Hieroſolymis offerebantur & immolabantur Domino.

Hermon minor, in tribu Iſaſchar, alius à majore, in cujus latere Aquilonari eſt civitas Naim, exciſa, Brocard. *item* 5. Breiden. *ibid.*

Hermon mons, Hieronymo *Aermon*, ad cujus radices in terra Maſpha Evæi habitabant, quorum regionem Joſua obtinuit. Joſ. 11. & 13. Judic. 3. Hieron. *in L. H. Lit. A.* Eſt in tribu Aſer.

Hermonium, mons eſt, in tribu Iſaſchar, non proprius & diſtinctus ab alio, ſed jugum quoddam humile, ſeu tumor quidam, à monte Hermon contra montem Tabor procedens. Pſal. 42.

Hermonaſſa, urbs Myſiæ infer. ad oſtium Iſtri Boreale, *Moncaſtro* Nigro, *Bialogrod* Moldavis, *Belgrad* Turcis, item *Neſter Alba*, teſte Leunclavio. Sed hic decipitur: *Neſter Alba* enim, altera *Bialogrod*, i. caſtrum album, urbs eſt ad oſtia Tyræ, quæ Turcis *Akerman* dicitur, ſedes Præfecti regionis, Ferrar. Altera apud Ptol. urbs eſt Sarm. Aſiaticæ apud Cimmerium promont. & Boſporum, *Madaq* Moletio; *Matriga* Nigro dicta. Tertia apud Strab. in orâ Cappadociæ, inter Polemonium ad occid. & Ceraſuntem ad ort. *Lavona* hodiè, teſte Nigro.

Hermonthis, urbs Ægypti. Steph. ubi Jupiter, Apollo, & Iſis coluntur.

Hermopolis, urbs Ægypti in Sebeniticâ præfecturâ, ubi Pan colitur, & Hircus, ut ait Pindarus. *Beneſuaiſ*, teſte Joh. Leone. Ad Nilum fluv. inter Cynopolim & Antinoum, bene habitata, ubi lini optimi copia, à Babylone 120. m. p. in Mer. *Hermeum urbs* & *Hermupolis* Ptolom. Ejus quoque meminit Sozomenus in *Hiſtor. Eccleſ.* Herodianus duas eſſe ſcribit, magnam, & parvam. V. Steph.

Hermos, vicus in tribu Acamantide. Steph.

Hermotimus, Clazomenius, cujus anima, relicto corpore, errare ſolebat. Vide Plin. 52.

Hermotymbies, pars bellicoſorum in Ægypto, dicuntur & *Labaræ*. Steph.

Hermunduri, pop. Germ. Eutrop. *l.* 8. V. *Hermanduri.*

Hermupedium, locus apud Cumanos. Steph.

Hermus, fluv. minoris Aſiæ, *Sarabat* Caſtaldo. Oritur juxta Dorylaum, Phrygiæ civitatem, auctuſque Pactolo, Smyrnæ campos irrigat, tandemque in Phocaicum ſinum illabitur. Solin. *c.* 42. *Hunc quoque Hermon fluctibus aureis æſtuaſſe antiquitas credidit.* Virgil. 2. *Georg.*

Nec pulcher Ganges, atque auro turbidus Hermus.

Mart. *l.* 8. *Non illi ſatis eſt turbato ſordidus auro*
Hermus. —— ——

Stat. *Sylv.* 1. *Flavis Hermus tranſcurrere ripis,*
Et limo ſplendente Tagus.

Claud. 1. *in Rufinum,*
Non Tarteſſiacis illum ſatiaret arenis
Tempeſtas pretioſa Tagi, non ſtagna rubentis
Aurea Pactoli, totumque exhauſerit Hermum,
Ardebit majore ſiti. —— ——

Idem *de Raptu* 2.
Aut quales referunt Baccho ſolemnia Nymphæ
Mæonia, quas Hermus alit, ripaſque paternas
Percurrunt auro madidæ. Lætatur in antro
Amnis, & undantem declinat prodigus urnam.

Herndalia, vulgò *Herndall*, tractus Norvegiæ, cis Sevum montem, juxta Jemptiam prov. Suecis conceſſus à Daniæ R. an. 1645. pace ad Bromsbroam. Hinc pendent Nomedalia, Hellegelandia, Froſtena, Indera, Heroa & aliæ dit. quæ antea erant ſub præfectura Nidroſiana.

Hernici, pop. Campaniæ loca ſaxoſa incolentes; unde & nomen acceperunt, nam *herna* Sabini *ſaxa* vocant. Feſtus. *Hernici dicti ſunt è ſaxis, quæ Marſi herna dicunt.* Ideo Virgil. *l.* 7.

Roſcida

—— Reſeda rivis
Hernica ſaxa colunt. ——

Ubi Servius, *Sabinorum linguâ ſaxa herna vocantur.* Silius Virgilii imitator *lib* 8.

Hernicaq; impreſſo raduntur vomere ſaxa.

Straboni Ἕρνικοι, Dionyſio Ἕρνικες dicuntur. Baudrando fuere pop. in Latio, verſus montes, ad fontes Liris & Avienis, ubi urbes Anagnia, Alatrium, Verulæ & Ferentinum, erantque ſatis reſtricti inter Volſcos, Æquos & Marſos, ubi nunc pars Campaniæ Rom. ſub Pontif. in confin. regni Neapol.

Hermuones, Plinius corruptè aliquantò nominat Germanos mediterraneos, qui ipſorum linguâ *Hertuoner* vocantur. Glareanus *ad lib. 4. Comment. Cæſaris initio.*

Hero, puella formoſiſſima, ex Seſto Thraciæ urbe ad Helleſpontum ſita, Veneris ſacerdos, cujus mutuo amore correptus Leander Abydenus adoleſcens, noctu ejus causâ Helleſpontum volebat trajicere. Verùm cùm aliquando nimio amatæ deſiderio, mari tempeſtatibus agitato ſe commiſiſſet, viribus deſtitutus, ſubmerſus eſt. Cujus cadaver, cùm fluctuum impulſu Seſtum eſſet delatum, Hero doloris impatientiâ, ex editiſſimâ ſeſe ſpeculâ in mare præcipitavit; ſive ut Muſæus habet,

Ῥοιζηδὸν προκάρηνος ἀπ' ἠλιβάτου πέσε πύργου.

Item urbs Ægyptiaca, *Hammu* etiam dicta, eo quòd Typhon ibi fulminatus ſanguinem ſuum fuderit. Strabo Heroum civitatem vocat. Stephanus.

Reges Judææ & Chalcidis.

Herodes, Tres hoc nomine Judææ reges fuere. *Herodes* cognomento *Magnus*: *Herodes Antipas*, ejus filius, & *Herodes Agrippa*, Magni nepos. De quibus verſiculi,

Aſcalonita necat pueros; Antipa Joannem,
Agrippas Jacobum, clauditq; in carcere Petrum.

Vid. infra. Ad Magnum pertinet Auguſti jocus, Macrob. *l. 2. Saturn. cap. 4.* relatus. Nam cùm audiiſſet inter pueros, quos in Syriâ Herodes rex Judæorum, intra bimatum juſſit interfici, filium quoque ejus occiſum, ait, *Melius eſt Herodis porcum eſſe, quam filium.* Nempe illic viveoat,

Obſervant ubi feſta mero pede Sabbata reges,
Et vetus indulget ſenibus clementia porcis,

Uti loquitur Juvenalis. Ab eo nomen acceperunt *Herodiani*, ſecta apud Judæos, quæ Herodem Meſſiam credidit, unde quidam, illum Judæum fuiſſe, collegerunt. Vide Scalig. *ad Euſeb. pag.* 150. Caſaub. *com. in Perſ. Sat 5. verſ* 180 Item *Exercit. 1. in Baronium. Sect.* 5. & Grotium *Annot. in Matt.* 16. 6. Et Marc. 3. 6. Denique Samuelem Petitum *l. 5. Var. Lect.* 2. 1. & 4. 9. qui tamen à cæteris diverſus abit.

Herodes I. cognom. *Magnus*, ſeu *Aſcalonita*, fil. Antipatri Idumæi. Annos natus 27. præfectus Judææ, Caſſium Brutumque ſequutus eſt: dein M. Antonio totum ſe dedit, cum Phazaele fratre, Tetrarcha Judææ factus. Poſtea Antonio annitente a Senatu Rom. Rex dictus, & Antigonus, ejus æmulus, capite mulctatus eſt. Ductâ Mariamme, fil. Alexandri, nepte Ariſtobuli, Ariſtobulo fratri ejus Pontificatum contulit, mox eum mergi, & Hyrcanum avum, æt. 80. interimi juſſit. Victo ad Actium Antonio, ab Auguſto in inſ. Rhodo veniam nactus, poſt reditum Sohemum primò, dein Mariammen necavit: ejus furiis poſtmodum miſerè exagitatus. Exin Alexandram hujus matrem interfecit, nec amiciſſimis parcens, ſororis Salomes maritum, omneſque de ſtirpe Aſſamonæorum è medio ſuſtulit: Humanitatem utcunque erga Judæos, peſtis famiſque tempore, teſtatus. Reparavit templum, ſed & theatro atque Amphitheatro extructo, quinquennales in Auguſti honorem ludos celebravit: ab ipſo è Syria reverſo, trium novarum provinciarum dominio donatus. Hinc porro templum in Trachonitide Imperatori ſacravit, & Cæſareæ, alio templo condito, Coloſſum erexit, qui Jovem Olympicum mole æquaret. Agrippam Hieroſolymis magnificentiſſimè excepit, annoque pòſt viribus, conſiliis ſuâque perſonâ ipſi præſto fuit. Hinc Romam profectus eſt, ut Auguſtum inviſeret, filios dein ſuos in ejus aulâ educatos, Alexandrum & Ariſtobulum, in Judæam reverſus occidit, ſuperaddito paulò pòſt calumniatore illorum Antipatro, quem adhuc privatus genuerat. Unde illa vox Auguſti, ut quidam volunt, de qua ſupra. In morbum implicitus, Judam & Matthiam, Doctores celebres, à quibus concitata juventus aquilam inauratam de apice Templi decuſſerat, vivos comburi juſſit. Infanticidio Bethlemitico & odio nati Meſſiæ, infamis, miſerrimè obiit, poſtquam ſuis mandaſſet, ut quidquid inter Judæos eminebat, necaretur, quo publico luctu ſibi parentaretur, A. C. 1. Julian 46. æt. 71. Pater Archelai, Herodis Antipæ, & Philippi ſucceſſorum. Crudeliſſimus, injuſtiſſimus, ſed & fortunatiſſimus, teſtimonio Joſephi *Antiq. lib.* 14. 15. 16. & 17. V. Matth. *cap.* 2. & Morerium *Diction. Hiſt.*

Herodes II. Antipas, fil. Aſcalonitæ, poſt mortem Patris, Judææ tetrarcha. In honorem Tiberii, Tiberiade conditâ, filiam Aretæ Arabum R. duxit. Mox Herodiadem, fratris uxorem, rapuit, priore repudiatâ: Hinc ſæpius ab Areta pulſus. Interea Johannis Baptiſtæ caput puellæ libidini ſacrificavit, Marc. 6. paulò pòſt Lugdunum, juſſu Caligulæ Imper. cum uxore relegatus, ubi miſerrimè obierunt. Hic ille eſt Herodes, qui Chriſti miraculis auditis, Johannem revixiſſe credidit, eundemque Servatorem à Pilato ad ſe miſſum, poſt varias interrogatiunculas curioſas, veſte candidâ, tanquam ſanæ mentis non eſſet, contectum remiſit. Obiit An. Chr. 40. Vid. Joſ. *Antiq. libr.* 17. & 18. *de B. J. capite* 2.

Herodes III. Agrippa, aliàs Agrippa M. primus hujus nominis, fil. fuit Ariſtobuli, ex Berenice, Romam miſſus, paulo ante mortem Herodis Antipæ, avunculi ſui, dexteritate & munificentiâ ſuâ multorum in aula Tiberii, Antoniæ inprimis, Druſi uxoris, animos ſibi conciliavit: Mox cùm pecunia deficeret, Romam reliquit. Sed brevi reverſus, cum quibuſdam, quos Tiberius ſuſpectos habebat, in vincula compingitur. Inde liberatus à Caligula, & aureâ catenâ, in locum ferreæ, donatus, illam grati animi conteſtandi ergò in templo Hieroſolymitano ſuſpendit. Mox ditiones Philippi, Herodis quoque Antipæ nactus, à Claudio Imper. Samariam inſuper & Judæam accepit, Joſeph. *Antiq. lib.* 18. & 19. Poſt neci dein datum Jacobum Ap. in gratiam Judæorum & Petrum in carcerem conjectum, odio Tyriorum & Sidoniorum Cæſaream profectus, ibi Dei appellationem ab adulatore populo ſibi delatam non averſatus eſt: proin ab Angelo percuſſus & à vermibus corroſus, An. C. 40. vel 43. Act. Apoſt. *c.* 12. Joſeph. *Antiq. l.* 19. Pater Agrippæ II. Vid. *Agrippa.*

Herodes, Chalcidis R. frater Regis Agrippæ M. A' Claudio Imp. jus in templum, ſacroſque theſauros, & poteſtatem Pontificatum conferendi accepit. HincAntharâ depoſito, Joſephum primò, dein Ananiam Sacerdotio Summo ornavit. Obiit A. C. 49. Imperii Claudii 8. Ex uxore ſecunda, parens Ariſtobuli, Bereniciani & Hyrcani. Joſeph. *Antiq. libr.* 20. *cap.* 1. & 3. *de B. J. libr.* 2. *cap.* 11.

Herodes Atticus, vir Conſularis, amœno ingenio, Græcaque facundia ita excellens, ut gravitate, copiâ, & elegantiâ omnes alios longè præſtiterit. Vide Gellium 1. 2. 9. 2. 19. 12. Vitam ejus habes apud Philoſtratum. Phavorini & Scopeliani diſcip. Veri Imp. præceptor. Ruſo Perinthio *lingua Gr. & Rex Eloquentiæ* dictus. Volaterr. *in Anthrop.* Jul. Capitol. *in Vero.* Item *Herodes*, rex Parthorum, qui M. Craſſum occidit. Lege *Herodes* vel *Orodes.*

Herodiani, Secta Judæorum, qui Herodem M. Meſſiam eſſe, eo quòd ſceptrum à Juda eſſet ablatum, illo in regnum evecto, credentes, ei adhærebant, & tributum Cæſari dandum eſſe, contra reliquos, tuebantur. Alii exiſtimant, illos diu poſt Herodis mortem, ejus diem natalem anniverſariâ ſolennitate celebraſſe, & trahunt huc Perſii illud, *Sat.* 5.

—— —— At cùm
Herodis venere dies. ——

Quidam tamen id de Herode Agrippa intelligunt. Epiph. *hær* 20. Tertull. *de præſc. c.* 45. Hieron. *c. Lucifer.*

Herodianus, Grammaticus Alexandrinus, fil. Apollonii cognom. Dyſcoli, in aula Imperatoria ut plurimum verſatus, condidit hiſtoriarum libros 8. Eos exorſus ab exceſſu Marci Aurelii Antonini Philoſophi; deſiit in morte Balbini, & Maximi, ac imperio Gordiani nepotis. Stylus, Photio teſte, eſt elegans, perſpicuus, ac talis planè, ut vix hiſtoricorum ulli ullâ virtute cedat. Veritati etiam ſtuduit, niſi quòd fides ejus nutet in Alexandro, & Maximino, quod obſervatum Julio Capitolino *in Maximinis duobus*, ubi ait, *Herodianus, Græcus ſcriptor, et, quantum videmus, in odium Alexandri plurimum favet.* Ex illo ceremonias, in Cæſarum inauguratione adhiberi ſolitas, addiſcimus. Angelus Politianus primus eum Latinè reddidit: Alia quædam illi inſuper Suidas tribuit. Vixit ſec. 3. Jul. Capitolinus, Treb. Pollio, Lampridius, Photius, *cod.* 99. Voſſius, *de H. G.* &c.

Herodias, Herodis primi neptis, ſoror Agrippæ M. ex filio Ariſtobulo, nupta fuit primùm Philippo. Ab hoc eam abduxit frater ejus Herodes Antipas, quem & in exilium poſtea ſecuta eſt: Quod ſcelus cùm accuſaret Jo. Baptiſta, fraude & violentiâ Herodis interfectus eſt. Matth. 14. Hieron. memorat, illam linguam Joh. Baptiſtæ aciculis compunxiſſe. Maritum Lugdunum relegatum ſponte ſecuta eſt, ubi cum illo miſerè periit. Joſ. *Antiq. l.* 18. *cap.* 7 & 9. Extat etiamnum Herodiadis & Antipæ memorabile monimentum, pyramis lapidea; quam vulgus *duorum amantium pyramidem* vocat. Comeſt. Hujus filia ſaltavit coram Herode, & caput D. Joannis Baptiſtæ petiit. Marci 6. *cap.* Luc. 3. Vid. ſupra.

Herodicus, nomen Grammatici, ap. Schol. in Ariſtophan. *Ran. Act. 4. ſc.* 2.

Herodicus, cognom. Cratæus, diſcipulus Cratetis, varia ſcripſit. Vide Suidam. Item, Præceptor Hippocratis. Soranus, *in hujus vita.* Voſſius *de Hiſtor. Gr. libr.* 1. *cap.* 21. & *libr.* 4. *capite* 6.

Herodion, cognatus Pauli. Rom. 16.

Herodium, caſtrum non procul Hieroſolymis, in primis memorabile, in tribu Juda naturâ ſimul & arte munitum, quod Herodes magnus exædificavit: diſtat ab Hieroſolymis ſexaginta ſtadiis;

locus ipſe ita ſe habet. Collis eſt leniter acclivis, attollens ſe in manu factam altitudinem, habens mammæ ſpecie circumferentiam: eſtq; diſtinctus teretibus turribus, quò aſcenſu perarduo per ducentos gradus marmoreos aſcendebatur. Intus autem diverſoria regia magnis impenſis ſtructa, tam ad firmitatem quàm ad pulchritudinem, & in pede collis habitationes ſpectatu digniſſimæ, tum propter alia, tum propter aquæductus egregios, magno ſumptu è longinquo deductos. Circumjacens regio ædificiis referta eſt ad juſtæ urbis magnitudinem, cui collis ille vice arcis imminet: atque ita inſtructum de ſuo nomine vocavit Herodium, fuitque ex undecim toparchiis Judææ ordine decimum, Vide Zonar. Joſ. &c.

Herodorus, commentarium reliquit de Macronibus, gente Ponticâ, de quo vide Voſſ. *Hiſt. Gr. l.* 3. *p.* 374.

Herodorus, Megarenſis, corpore brevi, ſed valido, & vegeto, homuncio, ac tibicen, tantæ fuiſſe voracitatis dicitur, ut ſiliginei quidem panis caniſtros 6. carnium verò 20. librarum pondo ſolus facile devoraret, ac vini congios 2. biberet. Cæterùm tubis ſimul duabus adeò violenter uti ſolitum tradunt, ut quàm latiſſimè illarum ſonus exaudiretur. Feruntque aliquando, cùm Demetrii milites, ejus ſcilicet, qui *Urbium Expugnator* eſt cognominatus, maximam illius machinam, quam Helepolim vocabant, in Argivæ urbis oppugnatione, ob immenſam ponderis gravitatem, muris applicare non poſſent, violento, terribilique hujus duarum tubarum ſono excitatos, ac velut adjutos præter omnem ſpem, machinam illam, quam prius admovere non poterant, urbi haud magnâ cum re admoviſſe, illamque vi expugnaſſe. Leon. Tho. *l.* 3. *c.* 2.

Herodotus Halicarnaſſæus, Ciceroni *Parens hiſtoriæ*, & *Hiſtoricorum Princeps*, floruit circa an. 450. ante N. C. In int. Samo dialectum addidicit, ibique ſcripſit hiſtoriam libris novem; quorum quilibet Muſæ nomine inſcribitur, elogio hoc in ludis Olympicis, poſt ejus lecturam, impetrato, Suid. Plin. verò *hiſt. lib.* 12. *cap.* 4. in Thuriorum urbe id contigiſſe narrat, Vid. infra. Cœpit à Cyro Perſarum rege, & uſque ad Xerxen, memorabilia annorum 240. perſequutus eſt. Seceſſit in Samum, Lygdami tyrannide offenſus, qui tunc in patriâ regnabat, eoq; expulſo, rediit. Poſtremò invidiæ civium obnoxius, ſponte Thurium conceſſit, Athenienſium coloniam, ubi extinctus eſt, & ſepultus; licèt aliqui Pellæ dicant. Suid. Et quidem hunc Plutarchus, Dio Chryſoſtomus, & Harpocratio non uno in loco carpunt: defendunt tamen ex recentioribus Aldus Manutius, Joach. Camerarius, Henricus Stephanus, Voſſius; ex vett. Dionyſ. Halicarn. Strabo, Diodorus, Lucianus, Plinius loco ſuprà citato, A. Gellius, Photius, Suidas: Imo illum Cic. *in lib. de LL.* & 2. *de orat. Patrem hiſtoriæ*, ut dictum, appellat. Vita Homeri ejus non eſt. Alius ab hoc eſt *Herodotus*, qui de pubertate Epicuri ſcripſit, teſte Laertio, de quo, uti & de priori, Voſſium adi.

Herodotus, alius quidam auctor, frequens in Scriptorum vett. orc. Vid. Voſſ. toties laudatum, *de Hiſt. Gr. p.* 374. 375.

Heroes, dicti ſunt à veteribus viri nobiles, & illuſtres, qui mortales cùm eſſent, rerum tamen à ſe geſtarum magnitudine, quàm proximè ad deos immortales acceſſerunt, eamque apud vulgus opinionem emeruerunt, ut poſt mortem in Deorum numerum credantur relati: Quales fuerunt ſemidei illi, de quibus fabulatur antiquitas, quos altero parente Deo, altero mortali, prognatos credebant. Heſiodus,

> Ἀνδρῶν Ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
> Ἡμίθεοι. —— ——

Ubi Proclus: Ἡμιθέους δὲ ὡς τὸ μὲν ἔχοντας θεῖον, τὸ δὲ ἀνθρώπινον τὴν γένεσιν, ὥσπερ ἐν ἐπὶ θεῶν μόνον, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ὅτε δὲ τὸ σύμμικτον ἔκ τε θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἡμιθέους λέγονται. Lycophron *in Alexandrâ* ἡμιθέους nuncupat,

> Τοῖς ἡμιθέοισι ἀντίοις Ἀπτεραίοις.

Ubi Tzetzes: Ἡμιθέοι, καὶ ἡμίθεος διαφέρει, ἡμιθέοι γὰρ λέγονται οἱ ψυχογονηθέντες, καὶ οὐδὲ τὸ ἥμισυ θεῶν, ἡμίθεοι δὲ, ὁ τὸ ἥμισυ ἔχων θνητὸν, καὶ τὸ ἥμισυ ἀθάνατον, ὥς ἡμίθεος. Vide Hieroclem *ad Aurea carmina Pythagoræ*. Lucianus 3. *Dialog. Mortuorum*, definit Heros hunc in modum: Ἥρως ἐστὶ μήτε ἄνθρωπος, μήτε θεὸς, ἀλλὰ συναμφότερος. *Neq; homo eſt neq; Deus, ſed utrumq; ſimul.* Sed Ἥρως, unde ſit, non convenit. *Heroas*, inquit Servius *ad Eclog.* 4. *quidam a terrâ dictos volunt, quòd terra ἔρα dicta ſit, unde initio nati creduntur homines, qui nomen a matre traxerunt.* Ubi pro ἔρα legendum ἥρα, nam ἥρα eſt Juno, hoc eſt, *aer.* Mart. Capella *lib.* 2. *A medietate aeris, uſq; in montium, terræq; confinia, hemithei heroesq; verſantur, qui ex eo quòd Heram* (lege *Eran*) *terram veteres dixerunt, heroes nuncupati.* Sed Platoni *in Cratylo* placet id nomen eſſe ἀπὸ τοῦ ἔρωτος, id eſt, ab *amore*, quòd videlicet Heroes vel ex amore eorum erga mulieres humanas, vel amore virorum erga Deas ſint geniti. Sic enim ille, SOCR. Οὐκ οἶσθα ὅτι ἡμίθεοι οἱ ἥρωες, HER. Τί οὖν; SOCR. πάντες δήπου γεγόνασιν, ἐρασθέντες, ἢ θεοὶ θνητῆς, ἢ θνητοὶ θεᾶς. V. & Dionyſ. Halicarn. 1. *Antiqu. c.* 78. Et hanc ob cauſam Cicero *Heroica tempora* vocavit, quibus Hercules, Caſtor, Orpheus, & alii hujus generis, ex Diis, ut credebantur, geniti floruerant. Unde Catullus *de Argon.*

> *Heroes, ſalvete Deûm genus.*

Vel, ſecundùm eundem Platonem, *Heroes* nomen habent ἀπὸ τοῦ εἴρειν, id eſt, *dicere*; Antiquâ enim, ut ait, Atticorum linguâ ἥρωες ii, qui dicendi, ſeu interrogandi facultate valerent, appellati ſunt. Itaque Oratorum, quod addit, & Sophiſtarum genus, eſt Heroica natio. Hierocles, ἩΡΩΕΣ δὲ ὡς ἐρωτικοί τινες ὄντες, καὶ εἰρηνικοὶ, οἷον ἐρωτικοὶ, καὶ διαλεκτικοὶ ἐρασταὶ τοῦ θεοῦ. Alii denique ſic dici arbitrantur ἀπὸ τῆς ἥρας, id eſt, a *Junone*, uti tradit Auguſt. *lib.* 10. *de Civ. Dei cap.* 21. & ex eo Iſidorus 8. 9 nempe quia aer eſt dicatus Junoni, ac *heroes* putantur poſt obitum in aere cum dæmonibus habitare, quod & ſuperior Capellæ locus indicat, ac hic Heſiodi verſus confirmat:

> Ἠέρα ἑσσάμενοι πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.

Quin & Philo *lib. de mundo* ἥρωας καὶ δαίμονας Græcis dictos ſcribit, quos Moſes ἀγγέλους appellavit, qui inter Deum & Homines medium locum obtinent, ſc. inter Cœlum & Terram. Atque huc pertinent, quæ & Jamblichus de differentia Dæmonum, Heroum, & humanorum animorum in *de Myſteriis* diſputat. Thales verò hominum animas jam ſeparatas corporibus, *heroes* appellavit, quemadmodum Athenagoras Legatione pro Chriſtianis obſervat. Quò fortaſſe Virgilius reſpexit *Æn.* 6.

> *Atq; huic reſponſum paucis ita reddidit heros.*

Ubi *heroem* de anima Muſæi dixit.

Atque hæc oſtendunt, ut ſe torſerint Græci in hujus vocis etymo. Sed veriſimile eſt, id vocabulum originem potius Chaldæis debere. Nam his חורן dicuntur *nobiles, liberi candidati* ἥρωες, uti docet Fabricius in Dictionario Syro-Chaldaico. Hinc *Herois* fœmina nobilis. Stat. *Sylv.* 3.

> *Quæ veteres Latias, Grajasq; Heroidas æquas.*

Propert. 1. 12.

> *Illa ſit Inachiis & blandior Heroinis.*

Heroſelda, vulgò *Hirſchfeld*, opp. Haſſiæ, ad Fuldam fluv. antea Abbatia celebris, nunc ſub Landgr. Haſſo-Caſſellano, pace Monaſter. 5. milliar. Germ. à Fulda urbe in Sept. 7. à Caſſela in Meridiem.

Heromith, villa in Daroma, in tribu Juda. Hier. *in L. H.*

Heron I. Diaconus primò, dein Ep. Antioch. poſt Ignatium, an. 110. Obiit martyr. an. 131.

Heron II. Epiſc. Antiochenus, ab an. 143. uſque ad 170.

Heron, Alexandrinus, cognom. *Senior*, & alius ſub Heraclio *Junior* dictus: Mathematici inſignes, ſcriptis inclyti. Baldus, *in vita Heronis*. Blancanus, *in Chron. Math.* Voſſ. *de Math.*

Heron, Athenienſis orator, ſcripſit commentarios in Herodotum, Xenophontem, & Thucydidem. Suid.

Heron, martyr ſub Decio Imp. An. Dom. 251.

Herona, Dalmatiæ urbs. Ptol.

Herone, promunt. Indiæ intra Gangem. Arrianus.

Herophila, nomen proprium Sibyllæ Erythrææ, quæ Tarquinii tempore Romam venit, treſque ſecum libros attulit heroico carmine conſcriptos: quorum nomine quum magnam pecuniæ ſummam a Rege petiiſſet, nec obtinuiſſet, duos exuſſit: uniuſque qui reliquus erat, nomine tantundem obtinuit, quantum paulò antè pro tribus popoſcerat. Suidas. Vide *Eriphila* & *Heriphile*. Aliis *Herophila*, eſt Sibylla Samia, quæ claruit in Samo inſula, autoribus Euſeb. Auguſt. & Caſſiod. circiter annum mundi 3297. ante Chriſtum natum 665. Eratoſthenes in antiquis Samiorum annalibus ſe reperiſſe ſcribit, hanc dictam fuiſſe nomine *Phyto*.

Herophilus, Medicus celebris, Phalaridem ſanitati reſtituit. Circa Olymp. 53. Plin. *lib.* 11. *cap.* 37. *lib.* 20. *cap.* 2. *lib.* 25. *cap.* 2. *lib.* 26. *cap.* 2. & 3. & *lib.* 29 *cap.* 1. Cic. *quæſt. Acad. libr.* 2. Plut. *de placitis Phil. lib.* 4. *cap.* 22. & *lib.* 5. *cap.* 2. Tertull. *l. de Anima*, c. 10. Neander *in Syntagm. de Medicis vett.*

Heropolis, Heroum civitas, in Ægypto ad ſinum Arabicum. Ptol. Melæ *Heropoliticum*. Nunc *Heron* ſeu *Herona*, opp. prope oram ſinus Arabici, 90. milliar. à Peluſio in Auſtrum, Baudrandus.

Heropolites, Ægypti nomus. Plin.

Heros, vir ſanctus, Arelatenſis Epiſcopus, à populo innocens pulſus eſt, & Patroclus ordinatus, quæ res inter Epiſcopos magnarum diſcordiarum cauſa fuit. A. D. 414.

Heroſtratus, vide *Eroſtratus*.

Heroum, civitas Ægypti: Hucusque occurrit obviam venienti patri ſuo Jacobo Joſeph filius. Joſeph. *lib.* 2. *antiq. cap.* 7. Vid. *Heropolis*.

Herpa, op. in Sagarauſenâ Cappadociæ reg. ad Carmalim fluv. Strabo.

Herpeditani, Maurit. Tingitanæ pop. Ptol.

Herphe, Armeniæ urbs.

Herſe, Cecropis filia, formæ præſtantiſſimæ, à Mercurio adamata, cui ſoror Aglauros invidens, & Mercurium, à quo aurum pacta erat, ut illum ſorori conciliaret, introitu prohibens, in lapidem verſa eſt. Ovid. *Met.* 2. Cæterùm ex Herſe & Mercurio natus eſt Cephalus. Apollod. *l.* 3.

Herſephoria, vide Caſtellanum in *Ἑρσηφορία*.

Herſilia, uxor Romuli, quam rapuerat Sabinis inter alias virgines,

giars, cùm ex invidiâ filias ſuas Romanis collocare recuſarent. Hæc poſtea à Junone immortalitate donata & in Oram Deam mutata eſt. Vide Liv. *l.* 1. Ovid. *Met.* 6. & 14. Nam mortuis honore Deorum conſecratis nomina immutabantur, ne crederentur mortales fuiſſe. Sic Romulus, mutato nomine, dictus eſt Quirinus. Quin & Herſilia *Horta* etiam dicta, ut Plutarch. refert *in libro Problematum*, eo quòd juvenes ad virtutem & res gerendas *horteur*. Hanc Romani ſuo Quirino, perinde ut uxorem conſecrarunt, ſignificantes imperium non deſidiâ & otio, ſed virtute, & fortitudine parari, atque conſervari: Virtutem verò bellicam niti flore juventutis, Herſilia enim apud Romanos erat, qualis Hebe apud Græcos.

Herta turris, Lazio *Erdeundy*, locus cum cœnobio, in Pannonia inf. in inſ. inter Danubium apud rudera Teutoburgi urbis excisæ, inter Bathiam, & Bononiam 5. leuc. à Murſa 3. in Ortum, à Quinque Eccleſiis 10.

Herthus & *Hertus*, Suevorum & Borealium Germanorum olim Dea: ut & eorum Anglorum, qui, cum Saxonibus Britanniâ occupatâ, nomen ei ſuum indiderunt. Cultum & immanitatem Deæ refert Tacitus *de Germ. mor.* ubi *Herthum* Terram Matrem interpretatur, inque Balthico mari, quod fortè per Oceanum ibi intelligit, inſulam eſſe ait, *Caſto* luco & penetrali *Herti* Deæ inſignem. Melius forſan *Hertha* ſcribitur, hodieque vox Germanis in uſu eſt, pro ſoco, & ſolo, ſicut Saxon. & Angl. *Earth*, pro terra, à Græco ἔρα. In Anglia, ingentia illa ſaxa, quæ in planitie Saliſburienſi conſpiciuntur, *Herthi* templum videntur indicare. Cum enim terra orbis ſit, in aere ſuſpenſus, hęc ipſa rudera orbicularis templi veſtigium præferunt, ſaxis aliis ita aliis impoſitis, ut pendere quædam magis, quam ſuffulciri videantur: inde *Stonebeng*, i. ſaxa penſilia, dicta. Hac templi ſpecie terram coluere veteres, *Magnam* eam *Matrem* nominantes, quòd, ut cœlum Deos, ſic ipſa Deos pariter & homines, cæteraque animalia procreaſſet, rerumque omnium cuſtos eſſet & origo: ut Lucretius *lib.* 2.

Quare magna Deûm Mater, Materq; ferarum,
Et noſtri genetrix hac dicta eſt corporis una.

E pluribus enim terræ facultatibus, plurium ſibi effinxit Ethnica ſtultitia Numinum appellationes: quibus interdum illas facultates, interdum Terram ipſam adumbrabant. Cybeles, Idææ, Opis, Rheæ, Majæ, Cereris, Iſidis, Heræ Hecates, Proſerpinæ, aliorumque Infernalium. quæ unà, licèt ignotis noſtis vocabulis, populi Boreales ante alia coluere. Ea enim terræ fructibus præeſſe opinati ſunt virtutemque vegetantem hyeme in latibula Terræ receptam, conſervare: vere & æſtate in mortalium uſus reddere fœcundiſſimam. Vim etiam gignendi & procreandi penès illa eſſe: largitaque hanc ex abundanti Aquilonem incolentibus, cultum viciſſim abundantius vindicare. Hinc in Infernalium honorem, temporis ſpatia, non per dies & annos, ut cœteræ gentes, ſed per noctes & hyemes, Boreales populi numerabant: juxta illud Taciti, *Nox diem ducit.* Et hinc nocturna illa ſacrificia, calentesque humano ſanguine hecatombæ: Inferis gratæ, ob ſævitiam, Terræque propter effuſi cruoris fœcunditatem. Unde Ovidius.

Luxuriat Phrygio ſanguine pinguis humus.

Cùm autem omnia iſta Numina in Terræ penetralibus, tanquam in utero matris ſuæ, foverentur: honores Terræ impenſi, ad ſingula pertinebant: ideoque una in Terræ ſimulachro, velut in Pantheo, colebantur. Simulachrum Tacitus non deſcribit, quòd in vehiculo tectum, (ut in terra ſunt omnia) ſoli innotuerit ſacerdoti. Introitamen ſuiſſe, prodit: Nam *Deam*, ait, *templo reddi & Numen ablui.* Quale apud Barbaros fuerit, nuſquam fortè conſtiterit. Sed, ut in aureis nummis M. Figuli & antiquis aliis Romanorum, deprehenditur ſub Cybeles effigie: Matrona nempe erat turrigero capite; cui Servius, *Æn.* 10. clavem addit, quòd tempore verno aperitur, hyemali clauditur. Lucretius *loco ſupra citato*, Terram Deam plurimis deſcripſit: & ſic inter alia canit:

Hanc veteres Grajûm docti cecinere Poetæ,
Sublimem in curru bijugos agitare Leones:
Aeris in ſpatio magnam pendere docentes
Tellurem, neq; poſſe in terra ſiſtere Terram.
Adjunxere feras, quia quamvis effera proles,
Officiis debet molliri victa parentum,
Muraliq; caput ſummum cinxere coronâ,
Eximiis munita locis quia ſuſtinet urbes:
Quo nunc inſigni per magnas prædita terras
Horrificè fertur divinæ Matris imago, &c.

Virgilius hæc multò accinctius, *Æneid.* 10.

Alma parens Idæa Deûm, cui Dindyma cordi,
Turrigeræq; urbes, bijugiq; ad fræna leones.

Hi leones in curru jungunt, ratione à Lucretio redditâ. Tacitus verò boves fœmineas, agriculturam & ubertatem ſignificaturas. Priſcæ hujus inaniæ in hunc uſque diem reliquias exſtare in Anglia, non ſolùm enim ſeptimanas per noctes edicunt, ut *Sennights*, *Fortneights*, ſed & fluvios plures habent Iſidis nomine inſignes, refert Hen. Spelmannus *Gloſſar. Archaiol.*

Herveus. cognom. *Brito*. ſec. 14. Ordinis Dominic. doctrinæ S. Thomæ celebris defenſor. Scripſit commentarios in 4. libb. Sent. impreſſos Venetiis, an. 1503. & Pariſiis, an. 1647. cum tr. de *poteſt. Papæ, &c.* Item Benedictinus Burdigal. auctor comment. in epiſt. Paulinas, &c. Vide Morerum *Dictiom hiſt.*

Herveus, Archiepiſcopus Remenſis an. 900. Cancellarius Galliæ, ſub Carolo Simplice: cui non ſatis gratus, Robertum æmulum ejus Remis coronavit, an. 922. triduo pòſt mortuus. Flodoard. *l.* 4. *c.* 11. *hiſt. Rem.* Aimon. *in ſupplem. l.* 5. *c.* 42. &c.

Heruli, pop. à Francis ad Parmam cæſi. an. U. C. 1312. dicuntur etiam *Langobardi*, ab inſulâ Scandinaviâ egreſſi, inquit Aimonius monachus. Lloyd. Horum quoque regio Mechelburgia Duc. putatur. Ferrarius. Ultra Danubium veteres gentis ſedes. Procopius. Hi tempore, & multitudine, & vi ſupra vicinos aucti, Langobardos ad tributum coëgere: poſtea ab his, quos durius habebant, cum duce Rodulfo victi, cùm ſedes avitas tutari nequirent, venere ad eum tractum, quem, Rugii olim tenuerant, cum Gotthis Italiam ingreſſi. Sed pars urgente fame, ſterili quippe vaſtaque humo, inde recedentes proximè Gepidas ſe locarunt: à quibus indignè tractati, tranſierunt Danubium, imperante Anaſtaſio, qui eos, cùm ſæva in Romanos cœptaſſent, miſſo exercitu vicit, pollicitiſque, ſe in poſterum in obſequio ac militia Imperatoris fore, pepercit. Ita *Herulorum* ſervatæ reliquiæ, neque tamen Romanis aut auxilio, aut uſui fuere. At poſtquam compos Imperii Juſtinianus agros dedit fertiles muneraque adjecit, permoti benignitate ejus *Heruli*, non ſocietatem modò, ſed Chriſtianam pietatem induerunt. Inde traducta in clementius vita, plenaque ac Chriſtianorum ex inſtitutis agere cœperunt, manſit tamen infidus animus & alieni cupiditas, cujus nulla apud ipſos infamia. Secutis temporibus, paucis in ſocietate Rom. manere placuit, reliqui, interfecto Rege ſuo Ochone, diſſidiis colliſi ſunt. Pars enim è Thule, in qua Herulorum à Langobardis victorum quidam conſederant, regem petiere, Todaſium nomine: pars ab Imper. accepere, nomine Suartuam: quo neglecto Romanam ultionem metuentes Gepidis ſe addiderunt, unde defectionis origo. Eorum, qui fidi manſere Romanis, 400. duce Pharâ, Beliſario: 2000. Narſeti militarunt; quo digreſſo. in Italia manere recuſantes, vaſis collectis primùm Liguriam adivere, ubi reperto Vrajæ exercitu, mancipia & pecora hoſtibus vendidere, magnisque pecuniis acceptis jurejurando ſe obſtrinxere, nunquam ſe in Gotthos manum commodaturos. Ita paratum nacti abitum in Venetiam ſe contulerunt, mox pœnitentiâ admiſſi in Juſtinianum ſubeunte, legatos Byzantium miſere paulo pòſt, hujus auſpiciis. Slavorum victores: Narſeti quoque, cujus inprimis ſtudioſi erant, contra Totilam auxiliati. Reliqui, qui ad Gepidas defecere, duce Aordo, cæſi ſunt à Romanis. Vide Procopium *lib.* 1. & 2. *Hiſtor. Vandal.* Hugo Grotius, poſt Taciti tempora *Herulos*, Rugioſque in Scanziam penetraſſe, ſuoſque habuiſſe Regulos: inde à Danis, non multum ante Juſtiniani tempora, ſedibus ſuis pulſos fuiſſe docet. Eorum Regem Gethen, an. Chr. 518. Baptiſmo initiatum eſſe, refert Pantaleon *in Chron.* Miſtævo poſtea eorundem R. ob negatam a Bernardo D. Saxoniæ, cum quo Ottoni II. Imper. in Italia contra Saracenos militaverat, filiam & ingeſtum à M. Theodorico convitium, *canem* non morſurum minus, quàm latraturum, proteſtatus, Saxoniam horrendum in modum depopulatus eſt, & Chriſtianâ fide extinctâ univerſum Slavicum nomen ad Deorum gentilium cultum reduxit. Tandem tamen ipſe ſenex converſus, an à ſuis pulſus, an ſponte exul, Bardovici reliquum vitæ exegit. Pater, præter alios, Udonis, à quo Wandaliæ & Megapolis: & Ratibori ac Bogiſlai, unde Pomeraniæ Principes orti ſunt. Udo, ſummus Chriſtianorum oſor, cùm aliquandiu *Herulos* rexiſſet, tandem ab aliquo Saxone transfuga cæſus eſt: cujus necem fil. Godeſcalcus in Saxonibus vindicavit: cœterùm cùm apud ſuos fidem propagare vellet, ipſe ejus præco, à ſubditis occiſus anno Chr. 1066. duos reliquit filios Buthuen & Henricum: quorum ille à Critone Rugio pulſus, & poſtquam à Saxonibus reſtitutus eſſet, per inſidias ſublatus eſt. Hic Critonem ſuſtulit, Rugioſque ſibi ſubjecit: cujus ex Suantipolco filio nepos Suinico an. C. 1131. Erdenoburgi occiſus eſt: poſt quem Canutus Danus regni titulum, & jus ſibi vindicavit. quo occiſo Buthuenis filii Pribiſlaus & Nicolotus, uterque idololatra, regno potiti ſunt. Verùm illo à Rugiis capto, hic ab Henrico Leone & Alberto Urſo toto penè regno exutus, in prælio cecidit, majorque pars gentis bellis ſuppliciiſque exhauſta, reliquiæ exſortes omnis dignitatis eſſe juſſi, aut in Poloniæ fines rejecti ſunt, novis è Friſia & Saxonia coloniis introductis. Vide Phil. Jac. Spenerum *Syll. Geneal. Hiſt. in familia Vandalica, in qua Herulorum Reges, &c.* Item infra in voce *Vandali.* Nudos olim *Herulos* pugnaſſe, corporis verecundis ſolummodo opertis, narrat P. Warnefridus *de geſtis Longob. libr.* 1. Eoſdem Deos humanis victimis placaſſe, ſenes & morbidos neci dediſſe, horum quoque conjuges vitam ſibi laqueo abrumpere, ni mariti cognationem famamq, adverſam habere vellent. coëgiſſe: Veneris nullum exhorruiſſe nefas, levitate, ſtoliditate, ſceleribusque omnes alios populos ſuperaſſe, refert Procopius ſupra laudatus *Goth. hiſtor. lib.* 2. *ubi de illis prolixè diſſerit* Vide quoque Grotium *Prolegom. in hiſt. Suecorum, Gothorum & Wandalorum.* Eorum mentio fit Itiner. *lib.* 4.

Nos Ducibus qui nunc Herulos Henetoſq; gubernant.

Herfordia, vulgò *Herforden*, urbs Imper. & Hanzeat. Weſt-

phaliæ, in Comitat. Raveſpergenſi, ſub Elect. Brandeburg. 10. mill. Germ. à Monaſterio in Ortum, Mindam verſus. Vide Limnæum Enucl. *lib.* 4. *cap.* 28.

Herus, quintus Antiochiæ eccleſiæ Epiſcopus, an. Dom. 143.

Herzegovina, vulgò *Herzegovin*, prov. Dalmatiæ, antea *Chulmia*, cujus caput Naro, *Narenza*, pars eſt regni Serviæ. Tota ſub Turcis, verſus ſinum Naronenſem.

Heſa, vel *Haſa*, urbs Siciliæ. *Sil.* 14.

Venit ab amne trahens nomen Gela, venit & Heſa.

Heſanus, mons qui Pæoniam & Mediam diſtinguit. Ariſtot. *initio Mirabilium narrationum*, alibi tamen *Hiſtor. Anim.* 9. 45. *Meſſapus* dicitur.

Heſajas. vide *Iſajas*.

Heſdinium vetus, Quantiæ flum. appoſitum eſt, in Morinorum & Ambianorum confinio: cujus caſtri vel municipii pars ad diœc. Ambianenſem, pars ad Bononienſem pertinet. Nunc caſtellum munitiſſimum eſt Atrebatenſis Comitatus, Gall. *Heſdin*. Sub Gallis, ab an. C. 1639.

Heſebon, civitas, in quâ habitavit Sehon rex Amorrhæorum, Num. 21. quam ædificaverunt filii Ruben, Num. 31.

Heſer, civitas à Solomone ædificata. 3. Reg. 9.

Heſidrum, Indiæ fluv. Plin.

Heſiodus, poëta natus in Aſcrâ Bœotiæ vico, unde & *Aſcræus* dictus. Hic miſſus à patre, qui Cumis pulſus Aſcram conceſſerat, ad ovium cuſtodiam, dormiens ſomniavit, ſe repentè poëtam factum. Scribit Pauſanias, ejus carmen adhuc ſuo tempore in plumbeis tabulis in Muſarum templo (cujus ſacerdos Heſiodus fuit) ſervatum fuiſſe. Scripſit Poëmata, *Clypeum*, *Theogoniam*, unde eum *fabularum authorem* Quintilianus dixit, Ἔργα καὶ Ἡμέραι, *Opera & Dies*, librum παραινετικὸν, & *moralem*, quem ediſcere Græci pueri ſolebant, quemadmodum & Leptæ Cicero præcepit, *libro 6. Famil. Lepta ſuaviſſimus ediſcat Heſiodum, & habeat in ore*:

Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν,
Sudorem poſuere dii Virtutis ad arcem.

Item Γεωργικά, nam qui illud unum & idem opus eſſe cum Ἔργοις putant, valdè falluntur, ut eruditè oſtendit Heinſius *in Introductione ad Heſiodi libros*. Fuit Heſiodus poſterior Homero annis 120. circiter, ut Velleius auctor eſt *lib.* 1 *cap.* 7. Alii verò majorem Homero; nonnulli æqualem prodiderunt. Vide Gellium *lib.* 3. *cap.* 11. & *lib.* 17. *cap.* 19. & 21. Jul. Scaliger, *lib.* 1. *Poetic. cap* 5. iis accedit, qui majorem ſtatuerunt: *quòd major ſimplicitas, & quaſi rudior antiquitas in Heſiodo appareat*. Contrarium Euſtathius, commentator Homeri, non uno in loco probat; inter alia ex eo, quòd Nilum Homerus non Νεῖλον, ſed Αἴγυπτον, quæ vetuſtior fluvii hujus appellatio eſt, vocet; item quòd publicis in ludis certantes Ζώμασι præcinctos introducat, cùm Heſiodi tempore penitus nudis luctari mos eſſet, quod demum tum factum, cùm Orſippus quidam iſtiuſmodi faſciæ ſolutione præpeditus, ab Antagoniſta ſuperatus eſt. Porro quo caſu in Locris interfectus ſit Heſiodus, & in mare projectus, ex quo cadaver recens in litus exportarit grex Delphinorum, interfectores verò ejus inventi, atque in mare demerſi ſint, ædibus ipſorum ſuccenſis prius, optimè narrat Plut. *in convivio 7. ſapientum*, & *lib. de induſtriâ animalium*, ubi autores cædis à cane proditos narrat. Vide quoque Plut. Euſeb. Voſſium, *de Poet.*

Heſione, Laomedontis Trojæ regis filia: quam Hercules ceto expoſitam liberavit. Verùm cùm Laomedon, accepti beneficii immemor, pactam ei mercedem denegaret. Hercules hominis perfidiam ægrè ferens, Trojam diripuit Heſionemque Telamoni, qui primus murum conſcenderat, uxorem dedit. Ovid. *Met.* 11. Virgil. *Æneid.* 8.

Heſli, pater Nahum, patris Amos. Luc. 3.

Heſmona, locus in quo caſtrametati ſunt filii Iſraël profecti de Metha, dividens Ægyptum, & ſortem tribûs Judæ ad mare uſque tendentem. Num. 33.

Heſpera, inſula valdè magna, olim Amazonum ſedes, Diodorus *libro* 2.

Heſperia, nomen tam Italiæ, quàm Hiſpaniæ commune, Italiæ quidem ab *Heſpero* Atlantis fratre impoſitum, quià fratre pulſus regionem eam tenuit. Hiſpaniæ verò ab *Heſpero* ſtella, quæ veſperi ad Occidentem apparet, propterea quòd hæc regio omnium extrema ſit ad Occidentem, unde & *Heſperiam ultimam*, à poëtis ferè videmus appellari, ut eo, veluti peculiari epitheto, ab Italiâ diſtinguatur. Horat. *Carm* 1. *Od* 36.

Qui nunc Heſperiâ ſoſpes ab ultimâ, &c.

Quoties verò *Heſperiam*, ſine adjectione dicimus, *Italiam* fere intelligimus. Horat.

Dii multi neglecti dederunt
Heſperiæ mala luctuoſa.

Idem alibi,

Longas ô utinam Dux bone ferias
Reddas Heſperiæ. ——

Item *Heſperia* urbs Cyrenaicæ apud Pompon. quam Olivarius dicit nunc vocari *Bernio*.

Heſperides, Heſperi, fratris Atlantis, filiæ, *Ægle*, *Arethuſa*, & *Heſperethuſa*, quas poëtæ fabulantur habuiſſe hortos, nemore aurifero pretioſos, à dracone pervigili ſervatos, quem Hercules dicitur interfeciſſe, pomaque aurea ad vitricum Euryſtheum retuliſſe. Plinius & Solinus interpretatur fuiſſe æſtuarium maris, meatu flexuoſo inſtar draconis, quod hortos Heſperidum amplectebatur, ubi præter oleaſtrum, nihil aliud ex narrato illo aurifero nemore extare prodiderunt. Varro per mala aurea, oves intelligit, quas Hercules ex Africâ in Græciam exportaverit. Nam μῆλον apud Græcos ſignificat *ovem* & *pomum*. Vide Diod. Sic. *l.* 5. *Bibl.* Nat. Com. 7. 7.

Heſperides, quæ & *Gorgades*, inſulæ maris Atlantici, contra Heſperium cornu promuntorium, à Luſitanis detectæ, & colì cœptæ, quibus etiam nunc ſubſunt, hodie *Ilhas Verdes*, vel *Islas de Cabo Verde* Luſitanis, *Zout Eylanden* Belgis, *les Iſles du Cap Verd* Gallis, *Iſole di capo Verde* Italis. Ibi maxima ſalis copia. Vide & *Caſſiterides*. Baudrando diſtant 150. leuc. in Occaſ. ab Arſinario promuntorio, ſeu Cap. Viridi, ſuntque decem. Præcipua eſt *S. Jacobi* Inſ. in ejus parte Auſtr. & cum aliquot aliis oppidulis. Aliæ ſunt, S. Luciæ, *Santa Luzza*, probè culta & ampla, ad Boream S. Jacobi; S. Nicolai, *San Nicolao*, ampla etiam & culta, prope S. Luciam, S Vincentii, *San Vincente*, circuitus 90. mill. paſſ. uti inſ. S. Antonii, *Ilha de Sant Antonio*, utraque ſatis culta. Minores dein Inſ. Salis, *do Sal*, Boni viſus, Maji, Ignium & Brava, vulgò *de Boa Viſta*, *do Mayo*, *do Fuego*, & *Brava*. Aliis tamen Gorgades fuerunt inſ. Capitis Viridis, Heſperides autem nunc Cuba, Hiſpaniola & aliæ Inſ. in America Septentr. & mari Boreal. verſus ſinum Mexicanum, cùm dixerint Antiqui, Heſperides diſtare 40. dies ab ora Africæ. Sed de his nil certi.

Heſperidum horti, deſcribuntur à Virgilio & Solino in Mauritania Tingitanâ prope Lixum urbem. Item à Plinio ad Syrtim magnam, ſed idem eos quoque ponit in Pentapoleos regione, ubi etiam à Ptolemæo ſtatuuntur. Hoc loco à Strabone Heſperidum lacus deſignari videtur.

Heſperii Æthiopes, pop. in Africâ. Ptol. quos Joan. Barroſius *Pangelungos*, regi *Manicongio* ſubditos appellat. Fuerunt ubi nunc regnum Congi, cum annexis regnis Loangi & Anzicanorum in illo tractu. Sanſon.

Heſperii alii, pop. Libyæ, in ora, ad Oceanum Atlant. ad Lethæum fluv. apud Heſperium promunt. *Biſuege* & *Mandangas*, Luſitanis dictum.

Heſperion cornu, Ptol. Plin. & Melæ, Africæ aut potius Libyæ promuntorium, quod Mercator *Capo bianco* interpretatur, Hiſpanis verò *Cabo Verde* in ora maris Atlantici contra Heſperides inſulas. Græce Ἑσπέριον κέρας. Aliis *Capo di Sierra Leona*, 70. circiter leuc. in Auſtr. ab oſtio Mer. Nigri fluv. in parte Orientali Guineæ, ubi quædam Coloniæ Europæorum.

Heſperita, Diodor. *lib.* 18. Barcæis finitimi, Libyæ gens, inter auxilia Thimbronis Cyrenenſes vexantis.

Heſperius, mons in Æthiopiâ, juxta quem campi Stellarum modo noctu nitent. Plin. 2. 106.

Heſperus, filius Japeti, & frater Atlantis, qui à fratre regno pulſus, in Italiam ſe contulit, regionemque eam *Heſperiam*, de ſuo nomine appellavit. Diodorus *lib.* 2. ait, Heſperum hunc Atlantis montis cacumen aſcendiſſe, ut ex loco eminentiore aſtrorum curſum commodius obſervaret, nunquam autem deinde comparuiſſe. Quo factum eſt, ut vulgus in aſtrum illud luc idiſſimum verſum putarit, quod manè ſolem præcedens *Luciferum*, veſperi ſubſequens, de nomine ejus *Heſperum* appellamus. Vide Nat. Com. 4. 7.

Heſrai, nomen viri. 2. Reg. *cap.* 23. qui *Heſron*. 3. Par. *cap.* 11. dicitur.

Heſron, civitas quæ eſt Azor in tribu Judâ, Joſ. 15. Filius Ruben. Gen. 46. filius Pharez filii Judæ, Gen. 46.

Heſronita, pop. Num. 26.

Heſſeni, vide *Eſſeni*.

Heſtiaa Alexandrina, diſſertationem edidit, Utrum, quæ Homerus de bello circa Trojam geſto cecinit, hiſtoria, an fabula, ſint. Quam rem plenius docet Strabo *libr.* 13. Aliqui *Hiſtiaam* vocant.

Heſtiaa, Theſſaliæ pars. Strabo 13. Homero oppidum eſt Eubœæ, & alia Acarnaniæ. Steph.

Heſtiaus, Tyrannus Mileſius. Herodot. *lib.* 5.

Heſus, Gallorum Deus. Lucan. *lib.* 1.

Teutates horrenſque feris altaribus Heſus.

Bochartus Martem fuiſſe putat; *Heſus*, inquit, *propriè fortem ſonat*, ut Ebræis *Hizzuz*: Inde Marti factum nomen apud Phœnices. Quod ex Jamblicho docet Julianus ὁ παραβάτης, *Orat. in Solem*: Ἄρης Ἄζιζος λεγόμενος ὑπὸ τῶν οἰκούντων τὴν Ἔδεσσαν Σύρων

Heſychius, Patriarch. Hieroſolymitanus, poſt Hamoſum, anno 601. à Gregorio Magno monitus, ut Simoniam in ſua Diœceſi extirparet, Obiit an. 609. Gregor. *lib.* 9. *epiſt.* 40. Item Epiſcopus Salonenſis in Dalmatia, auctor libb. 7. explicationum, in Exodum. Sub Honorio an. 418. Ejus meminere Zoſimus P. *ep.* 1. Auguſtin. *ep.* 78. 80. & *de Civ. D. l.* 20. *cap.* 5. Item, diſcipulus Gregorii Naz. an. 400. Sub Arcadio & Honorio. An Commentarii inſignis

in

in Leviticum auctor? An alius, presbyter Hieroſol. qui ſeculo 5. floruit, cui etiam hiſtor. Eccleſ. citata Concil. 5. anno 553. tribuitur? Vide Moreriu m *Diction. Hiſtor.* Item, Epiſcopus Ægyptius, Martyr. Euſeb. *Hiſt. lib.* 8. *cap.* 25. Cui Hieronymus novam Scripturæ editionem attribuit, in Ægypto poſtmodum uſurpatam. Item, Presbyter Conſtantinop. auctor libri de æneo ſerpente. Photius, *cod.* 51. Item, Presbyter Hieroſolym. auctor elogii S. Jacobi, Davidis, Andreæ Apoſt. Bibl. PP. Volum. 15. *pag.* 821. *edit. Morel. &c.* Vide infra.

Heſychius, Mileſius, Advocati fil. Sophiſta, cognomento *Illuſtris*, qui tempore Anaſtaſii Principis floruit. Scripſit inter alia univerſalem hiſtoriam, à Belo ad hunc: quam *Romanam* & *Omnigenam* inſcripſit. Phot. *cod.* 69. Vide Voſſium *de Hiſt. Græc.* 2. 22. Aliis autem ab hoc eſt *Heſychius*, ὁ ταχυγράφος, h. e. *Notarius*; cujus meminit Georgius Codinus *libro de Originib. Conſtantinop.* Item *Heſychius* Grammaticus, *Gloſſographorum longè principem* Caſaubonus *in Athen.* vocat. Idem *Epiſt.* 49 *Omnium veterum Criticorum, quos habemus hodie, longè ſi quid judico, doctiſſimus, & ſerio Græcantibus apprime utilis.* Ex nuda indicis percurſione, ſtructorem vocabularii illius (rem nondum omnibus creditam) patebit Chriſtianum fuiſſe. Quis enim (ut novi Fœderis tot *voces* mittam) Evangeliſtas, Apoſtolos, Prophetas, Prophetarum expoſitores, à verâ fide alienus ſuo operi inſeruiſſet? Pricæus *præfat. ad Ind. Alphab. Scriptorum qui in Heſych. Græc. vocab. laudantur.* Gregorii Nazianzeni auditorem ac diſcipulum vocat Flacc. Illyr. *Catal. Teſt.* cui etiam vir in divinis Scripturis multùm verſatus, & Hieroſolymitanæ Eccleſiæ Presbyter dicitur. Floruit an. Chr. 400. Sixt. Sen. 601. Bellarm. Obiit Gualterio anno Chr. 609.

Heth, nomen populi. Gen. 23.

Hethæus, filius Canaan. Gen. 10. à quo *Hethæi* pop. Gen. 15. dicuntur & *Hitthæi*. Vide Boch. *Phaleg.* 4. *c.* 36.

Hethalon, urbs, terminus Judææ ad Septentrionem. Ezech. 47. In tribu Aſer.

Hetho, Hatto, ſeu *Otho*, monachus primùm Augienſis, dein Præſul Baſilienſis, magnâ apud Carolum Magnum gratiâ, ejus conſiliis fuit: ab hoc, cum Hugone Turonum Comite, miſſus ad Orientis Imper. aliiſque graviſſimis Imperii nomine legationibus functus, Epiſcopatum abdicavit, an. Chr. 822. Obiit an. C. 836. Rhegino *l.* 2. Hermannus Contractus, Alii.

Hetlandica Inſ. vide *Schetlandica*.

Hetriculum, Brutiorum oppidum, Livio, quod hodie *Lattaraco* vulgus vocat, teſte G. Barrio, inter Lampetiam & Dampetiam, 8. m. p. à Marcopoli.

Hetruria, quæ & *Tuſcia*, regio Italiæ, Tyrrheno mari incumbens, ad primam uſque Tyberis ripam protenſa, Macrâ fluvio à Liguriâ diſcreta, auguriorum olim & haruſpicinæ peritiſſima. Inde forſan *ſolers Hetruria* Claudiano. Caput ejus Florentia eſt, ad Arnum fluv. Porro *Hetruria* dicta eſt, teſte Servio, quòd ejus fines tenebantur olim uſque ad ripam Tyberis, & quaſi *ἑτερουρία*, & per Syncopen *ἑτρουρία*, nam *ἕτερος alter*, & *ὅρος finis* vocatur. Ejus Vicariatum, unà cum Senatoria dignitate, ademit Carolo Siculo Nicolaus III. Pontif. R. quòd ille regiæ ſtirpis puellam ſuo fratri elocare nollet. an. Chr. 1280. Papyr Maſſonius, *Hiſt. lib.* 3. Baudrando *Hetruria*, ſeu *Etruria*, pars eſt Italiæ ſatis ampla, inter mare Tyrrhenum ad Occaſum & Meridiem, montem Apenninum ad Septentrionem, & Tiberim fluv. ad Ortum comprehenſa. Ejus pars major, quæ ad Occaſum extenditur, nunc *la Toſcana* dicitur, Gallis *la Toſcane*: cujus partes ſunt quatuor, nempe ditio Florentina, *il Fiorentino*, ditio Piſana, *il Piſano*, ditio Senenſis, *il Saneſe*, quæ parent magno Duci Hetruriæ, quâ dignitate primus ornatus eſt Coſmus Mediceus, antea Florentiæ ac Senarum Dux, & ditio Lucenſis, *il Lucheſe*, quæ Rempublicam ſeparatam facit. Minor Hetruriæ portio, & quæ magis extenditur ad Ortum, ſubeſt Romano Pontifici; & in ea ſunt provincia Patrimonii S. Petri, *la Provincia del Patrimonio*, Ducatus Caſtrenſis, *lo Stato di Caſtro*, territorium Urbevetanum, *l'Orvietano* & territorium Peruſinum, *il Perugino.* Pop. *Hetruſci, Tuſci*, & *Tyrrheni*, qui Lydis originem ſuam debebant. Vide omnino Cluver. *Ital. Ant. lib.* 2. *cap.* 1.

Hetruriæ urbes nunc extantes.

Acula, *Aquapendente*, in ditione Romani Pontificis.
Aretium, *Arezzo*, in ditione magni Ducis.
Balneoregium, *Bagnarea*, Rom. Pontificis.
Centumcellæ, *Civita Vechia*, Rom. Pontificis.
Cluſium, *Chiuſi*, magni Ducis.
Collis, *Colle*, magni Ducis.
Cornuetum, *Corneto*, Rom. Pontificis.
Cortona, *Cortona*, magni Ducis.
Fæſulæ, *Fieſoli*, magni Ducis, ferè in ruinis jacet.
Faliſca, poſteà Galeſium.
Feſcennia, *Citta Caſtellana*. Rom. Pontificis.
Florentia, *Fiorenza*, & *Firenze*, magni Ducis ſedes.
Galeſium, *Galeſe*, oppidulum Rom. Pontificis.
Groſſetum, *Groſſeto*, magni Ducis.
Hortanum, *Horta*, Rom. Pontificis.
Liburnus portus, *Liborno*, magni Ducis.
Luca, *Lucca*, ſui juris Reſpublica.
Maſſa, *Maſſa*, magni Ducis, Epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Senenſi.
Maſſa, *Maſſa*, Ducis cognominis.
Miniatopolis, *S. Miniato*, magni Ducis.
Mons Ilcinus, *Montalcino*, magni Ducis.
Mons Phyſcon, *Monte Fiaſcone*, Rom. Pontificis.
Mons Politianus, *Monte Pulciano*, magni Ducis.
Nepeta, *Nepi*, Rom. Pontificis.
Oropitum, & urbs vetus, *Orvieto*. Rom. Pontificis.
Peruſia, *Perugia*, Academia ditionis Pontificiæ.
Pientia, antea Corſinianum, *Pienza*, magni Ducis.
Piſæ, *Piſa*, magni Ducis.
Piſtoria, *Piſtoria*, magni Ducis.
Plebs, *Civita della Pieve*, Rom. Pontificis urbecula.
Plumbinum, *Piombino*. Principis proprii.
Radicofanum, *Radicofani*, magni Ducis.
Sarſana, *Sarzana*, ditionis Genuenſis.
Sena, *Siena*, magni Ducis.
Suana, *Soana*, magni Ducis.
Sutrium, *Sutri*, Rom. Pontificis.
Tuſcania, *Toſcanella*, Rom. Pontificis.
Viterbium, *Viterbo*, Rom. Pontificis.
Volaterræ, *Volterra*, magni Ducis.
Urbetellum, *Orbitello* ſub Hiſpanis.

Hetruriæ prom. *Monte Argentaro*, Tuſciæ mons, in mare, inter portum Herculis & Telamonis contra Igilum & Dianium Inſ. maximè porrectus, apud Coſam urbem exciſam.

Hetruſci campi, *Prato magno*, Ortel. tractus Thuſciæ fertilis inter Fæſulas & Aretium, juxta Arnum fluv.

Hettan, prædium, diſtans ab Hieroſolymis duobus ſchœnis, hoc eſt, ſtadiis 120. hortis & inductis fontibus amœnum, ſimul & opulentum, eſt in tribu Ephraim.

Heva, prima mulier creata à Deo. Gen. *cap.* 3. Lat. *Vita*, vel *Vivens*.

Hevæus, filius Chanaan. Gen. 10. à quo populi *Hevæi*, habitantes ad Meridiem, de quibus vide Bochart. *Geogr. p.* 345.

Hevila, fil. Chus, Gen. 10. qui & *Havilah*, & *Chavilah*, de quo vide Boch. *Geogr.* 2. 28.

Hexagon, legatus Ophiogenum (qui populi ſunt in Cypro) à Conſulibus Romæ in dolium ſerpentium conjectus, experimenti causâ, circummulcentibus linguis miraculum præbuit. Plinius *lib.* 28. *cap.* 3.

Hexamilium, urbs Thraciæ Epiſcop. ad Iſthmum Cherroneſi, 6. m. p. à Callipoli in Bor.

Hexamilius murus, vide *Murus Hexamilius*.

Hexapylum, locus eminens Syracuſarum. Liv. *lib.* 24. Eundem eſſe cum eo, quem Thucydides Labdalum vocat, & in crepidine Epipolarum erectum putat Ortelius, hodie *Mongibelliſio* nominari tradit Fazellus.

Hexi, Plin. & Ptol. *Sexi*, Athenæo *Sexitania*, Henr. Coquo nunc *Velez Malaga*, urbs Hiſpan. Bæt. apud oram littor. 5. leuc. à Malaca. Floriano *Motril*, oppid. apud Sclambinam. Inde 2. leuc. Malacam verſus recedens.

Heylon, urbs Epiſc. ſub ſede Boſtrenſi. G. Tyrius.

Hezeci, filius Elphaal. 1. Par. 8.

Hezion, pater Tabremon, patris Benhadad regis Syriæ. 3. Reg. *capite* 15.

Heziongaber, in Sacris Bibliis, portus maris Rubri in ſinu Elanitico, quo Hebræi reges utebantur ad navigationes, teſte D. Hieronymo, *Eſiea* Zeiglero.

Hezir, nomen viri. 1. Par. 24. Latinè *porcus*, aut Syriacè *reverſus*.

HI.

Hiali, caſtellum in Amurgo vel Mergo, Ægæi maris inſ. Natal. Metel. Item Diod.

Hiarbas, vide *Jarbas*.

Hibbas, dux Theodorici, proſtravit Francorum 30000. an. 508.

Hibernia, vel *Hybernia*, Orpheo, Ariſtoteli, & Claudiano, *Ierna lib.* 2.

Maduit Stilico totam cùm Scotus Iernam.

Juvenali *Sat.* 2. & Melæ *lib.* 3. *Juverna*, Diodoro Siculo *Iris*, Ptolomæo *Britannia min.* Euſtathio *Verna* & *Bernia*, incolis *Erin* & *Gwydhill*, Britannis *Y Verdhon*, Anglis *Iriſh*, *Ireland*, &c. vulgò *Irlandia* dicta. Vetus opinio annalium Hiberniæ eſt, id nomen vel ab Hibero ſeu Ebero Hiſpanienſi flumine, vel ab Ibero Rege Hiſpanorum ſecundo fuiſſe jam olim traductum. Alii ab hyeme ibi ſatis diuturna: Nonnulli à voce *Hier*, i. Occidens, Angliæ enim Scotiæque Occidentalis eſt, denominatam reg. volunt. Antiquitatum medii ævi ſcriptores huic etiam inſulæ, nomen *Scotia* impoſuerunt: cùm duplicem fuiſſe Scotiam conſtet, majorem & minorem: Hibernia majoris, ea verò Britanniæ pars quæ à nonnullis *Albania*, jam *Scotia* communiter appellatur, minoris nomine ſignata eſt. Imò ſunt, qui Scotiæ nomen cum Scotis

hinc

hinc in Britanniam penetraſſe volunt. Poſt Britanniam inſularum maxima, Camdeno: alii tamen vix 120. milliaria in longit. 60. in latitudinem patere ajunt: Collateralem habet magnam Britanniam ab Oriente, Oceanum ab Occidente. Ab Aquilonari parte, trium dierum velifico curſu Borealium inſularum maxima Islandia, jacet. Inæqualis, aquoſa, paludoſa & ſylveſtris Hibernia eſt, interim glebâ præpingui, uberique frugum proventu felix. Pecore montes, nemora feris abundant: paſcuis tamen quàm frugibus, gramine quàm grano fœcundior eſt, unde greges ne crepent, à pabulo tam læto abigi habent neceſſe. Melle & lacte dives. Fluminibus egregiis ſcinditur, & rigatur, quorum præcipuus tum curſus ſpatio, tum piſcium copiâ, Sinnenus appellatur. Lacus quoque plurimos habet. Falcones, accipitres, & niſos præ aliis regionibus copioſè producit. Peculiari naturæ privilegio, venenoſis omnibus caret, quod idem de Orcadibus, Garnſea, agro Toletano in Hiſp. Inſula Melita, & aliis referunt: cujus rei cauſa, ut apud Hiſpanos S. Hildefonſo, apud Melitenſes naufragio B. Pauli, ita hic S. Patricio à ſuperſtitioſis tribuitur; qui etiam Purgatorium ejus in Inſula quadam Occidentalis Hiberniæ partis oſtendunt, variisque extollunt viſionibus, nihil ſingulare in eo ſe agnoſcere poſſe, modeſtè fatente P. Carve, ſcriptore Pontificio, *Annal. Hibern.* Lignum, quod Inſulæ ſaltus ſuppeditant, à tineis araneisque immune, in palatiorum opera tignaria expetitur, ut in Weſtmonaſterienſi, in Anglia, & Hagienſi in Hollandia factum. Terræ motus hic nunquam. Vix ſemel in anno tonitru auditur. Sed quòd dulciſſimas quoque hinc Varronis animulas apes exulare jubeat Solinus *cap.* 22. qui inſuper pulverem & lapides inſulæ alior-ſum translatos illis perniciem afferre ſcribit, magnopere in regionem hanc injurius eſt. ubique enim in illa magna apum vis, etiam in locis ſylveſtribus, ubi antra arborumque cava mellifluo ſuo ſucco replent. Prope Armacham porro lacus dicitur ſtagnare, cujus fundo infixa pertica, poſt aliquot menſes, illa parte, quæ in terra hæſit, in ferrum, alterâ, quæ aquæ fuit immerſa, in la, idem indureſcit. Sed & hoc Hibernia habet, quòd advenæ iſtuc venientes plerunque dyſenteriâ corripiantur: unde frequens hic Tithymalus tuberoſus Hibernicus, incolis *Makinboy*, quem ſi quis ibi ſecum geſtat, vim ſolutivam non levem ſtatim experitur. Baudrando *Hibernia* inſula eſt ampla Europæ, in Oceano Occidentali, prope Angliam & ad ejus Occaſum, ſed multo minor ipſâ. Vide infra. Protenditur à Septentrione in Meridiem; vixque 20. milliar. Anglicis ſeparatur ab Anglia ſeu à Wallia Meridionali mari Verginio, 15. autem a Scotia Auſtrali. Hanc antiquiſſimis temporibus Reguli indigenæ multipartitò tenuere, quorum facilè potentiſſimus Dermitius, Munhardi filius, ob multa ſævè facta regno exturbatus Richardum Penbrochiæ Comitem, generum ſibi & auxiliatorem aſcivit. Cui cùm in Hibernia bellanti res pulchrè procederent, Henricus II. Angl. R. cum edicto revocatum coegit jus omne ac ſpem principatus in ſe tranſcribere: Et ipſe magnis cum copiis in Hiberniam advectus, Regulorum alios vi, alios pollicendo permovit, ſuum ut Imperium agnoſcerent an. C. 1171. Sed, quæ erat ſimplicitas ſeculi, creditum eſt firmando juri futurum, ſi Pontificiis Rom. auctoritas accederet: qui ne verba quidem gratis concedere ſolitus, dominium Hiberniæ Anglis Regibus donavit, ſed ita, ut feudum eſſet Eccleſiæ, ac tributum ei perſolveret, quod ſecuti poſtea Reges pendere abnuerunt, hoc colore, quòd regni Anglici Proceres onus illud nunquam approbaſſent. Henricus VIII. contemto *Domini* nomine, auguſtius vocabulum *Hiberniæ Regis* primus aſſumſit, ſibique eum dedit honorem, quem Maria, ipſius filia, à Pontifice accipere poſtea maluit. Sed quanquam Hibernia, quà cultior moribus, rectores legesque ex Anglia pati paulatim didicit; manſit tamen aliis in partibus, quas ſylvæ ac paludes abſcondunt, libertatis amor, quo nomine vocabatur omnium ferè, quæ vetita alibi, licentia. Clara inter cœteras Onealum familia, Ultoniæ ſibi principatum, mox & Hiberniæ totius auſa eſt aſcribere. Crevere his ſpiritus, Anglis inter Eboracenſes & Lancaſtrios feraliter diſſidentibus. Sed Conum, ejus gentis hæredem, Henr. VIII. pacatè ſevereque regnans, compulit ejurato Onealis vocabulo, ac dignitate, in Comitis Tironi nomen tranſire. Hujus fil. nothum Matthæum, Johannes ſecundùm leges Cono natum ſe ferens, interemit: ſed Matthæi filius Hugo, Tironi Comitatum & quæ Conus poſſederat, Johanne, dum rebellat, perempto & bonis in fiſcum redactis, Eliſabethæ beneficio accepit, certis ſub legibus, quæ nocendi poteſtatem in poſterum anciderent. Vir bello ingens & quibusvis par negotiis fidem Reginæ præſtitit, donec an. Ch. 1588. disjectâ nobiliſſimâ claſſe Hiſpani Duces Hibernicum in littus ejecti, arcanis illum colloquiis, ad recuperandum jus Onealum incitavere: Unde turbæ an. Chr. 1595. ortæ ſatis diuturnæ, quas felicitas Eliſabethæ ſopivit, non ita tamen, ut non ad noſtram ætatem ejus reliquiæ Angliæ Reges exercuerint: inprimis ab an. 1645. uſque ad an. 1649. donec totâ Inſulâ ferro flammaque ab Anglis vaſtatâ, major incolarum pars in Virginiam Americæ Septent. regionem tranſlata eſt. Dividitur *Hibernia* vel ex moribus incolarum in Sylveſtrem, cujus incolæ incultiùs vivunt, & legibus teneri recuſant: ac Politam ſeu Anglo-Hibernicam *the English Pale*, in qua legum Anglicarum poteſtatem ſanctam habent, & judiciis ſe ſiſtunt: vel ex ſuum & vett. Rectorum numero in quatuor partes, ſub quibus ſunt triginta tres Comitatus ſeu regiunculæ, Momoniam nempe ad Auſtr. Lageniam ad Ort. Connaciam ad Occ. & Ultoniam ad Septentr. quibus Becmannus quintam addit, Mediam *Meth*, in Meditullio Inſulæ ſitam, ex Camdeno *deſcr. Hiberniæ*. In Momonia regione, *Mounſter*, ſunt Comitatus Limericenſis, *de Limerick* Kerrienſis, *de Kerry*, Corcagienſis, *de Cork*, Watofordienſis, *de Waterford*, Deſmonienſis, *de Deſmond*, & Typerarienſis ſeu S. Crucis, *de Typerari* ſeu *Holy Croß* In Lagenia regione, *Leinſter*, ſunt Comitatus Midia Orientalis, *d'Eaſt Meath*, Midia Occidentalis, *de Weſt Meath*. Kilkennienſis, *de Kilkenny*. Caterloghenſis, *de Caterlogh*, Comitatus Regis, *Kings Countie*, Comitatus Reginæ, *Queenes Countie*, Kildarienſis, *de Kildare*, Vexfordienſis, *de Vexford*, & Dublinienſis, *de Dublin*. In Connacia regione, *Connaught*, ſunt Comitatus Claræ *de Clare*, Galvvaienſis, *de Galway*, Maji. *de Majo*. Slegi, *de Slego*, Letrimenſis, *de Letrim*, Roſcomenſis, *de Roſcomen*, & Longfordienſis, *de Longford*. In Ultonia regione, *Ulſter*, ſunt Comitatus Dungaliæ ſive Tyrconellenſis, *de Donghal*. aut *de Tyrconell*. Tyronenſis ſuperior, *Upper Tyrone*, Tyronenſis inferior. *Nether Tyrone*. Fermanaghenſis, *de Fermanagh*, Cavanenſis, *de Cavan*, Colranenſis, *de Colrane*, Monaghanus, *de Monaghan*, Antrimenſis, *d'Antrim*, Dunenſis, *de Downe*. Luthenſis *de Louth*, & Armachanus. *d'Armagh*. Eſt autem Hibernia multò minor Angliâ; extenditurque à Septentr. in Merid. 250. m. p. ſed ab Ortu in Occaſ. non excedit 120. m. p. ubi magis lata. Alluiturque ab Occ. mari Occiduo, à Sept. mari Deucaledonio, & à Mer. Virginio mari. Totius regni præcipua urbs eſt Dublinum, *Dublin*, ubi Academia & Proregis, qui Conſervator quoque & Juſtitiarius dicitur, ſedes, in ora Orientali inſulæ. Pop. *Hiberni*, Gall. *les Irlandois*, Germ. *die Irren*, vel *Irländer*: eximiâ plerunque corporis ſpecie, ſed vindictæ cupidi, inſulſi, & furaces: porro ad otium, blaſphemias, & ſeditiones proni. Unde Henr. III. regulum Hiberniæ compeſcere, neceſſe habuit an. C. 1230. eoſdem Roberto Bruſſio adhærentes infeſtos ſenſit Eduardus II. an. C. 1314. Richardus dein II. eoſdem quatuor Regulis captis ægrè coercuit, an. Chr. 1394. Henricus VII novam rebellionem, auctore Richardo Simone Sacerdote Oxonienſi, obortam, cæſis 4000. oppreſſit an. C. 1488. Elizabetha inprimis turbis Hibernicis exercita, per Joh. Perrotum & Henr. Sidneium an Chr. 1567. per Arturum Grajum an. C. 1578 rebelles, à Pontifice Hiſpaniæque Rege fotos, fortiter repreſſit, ut non repetam turbas ab Hugone retro memorato motas. Cœterùm fidem Chriſtianam in inſula plantavit S. Patricius, circa an. C. 4 0. quæ puriùs aliquandiu hîc quàm in aliis Europæ partibus, conſervata eſt. Namque in ſede Archiepiſcopali Armachana uſque ad Bernardi ætat. 7. Præſules, alii habent, 15. uxorati ac literati præſedere, qui à Pontifice Rom. ordinari noluerunt: & circa an. C. 1118. Clericus quidam in Hibernia Berengarii ſententiam fortiter defendit. Præterito ſeculo magnus ibi eorum numerus, qui Latinos ſequuntur ritus, unde ſeditionum anſa. Nunc verò cœtus iſtiuſmodi infrequentiores, inprimis à quo magnum illud Hiberniæ lumen Jacobus Uſſerius Archiep. Armachanus voce ſcriptoque veritatem feliciſſimè aſſeruit. Vide præter jam dictos Richardum Standhurſtum *hiſt. Hibern* Botterum, Maginum, Thuanum & Hug. Grotium *Hiſtor.* Chriſt. Becmann. *Hiſt. Orbis terr. Geogr. & Civ.* Alios, Sylveſtrum inprimis Gyraldum, è quo de moribus incolarum, & ſtupendis naturæ in hac Inſ. operibus, nonnulla deſcripſit Abr. Ortelius *in Theatr. Orbis terr.*

Urbes Hiberniæ inſulæ (olim 50.) Epiſcopales.

Achada, Epiſcopalis, Connaciæ, ſub Archiepiſcopo Tuamenſi, *Achonry* Waræo, ſemiduta.

Alachda, Epiſc. Connaciæ, ſub Archiep. Tuamenſi, *Kill-alla*, eidem.

Ardacha, Epiſc. Ultoniæ, ſub Archiep. Armachano, *Ardagh*.

*Armacha, Archiepiſcopalis, Ultoniæ, *Armagh*.

Atlona, *Atlone*, in Connacia.

*Caſſilia, Archiepiſcopalis, Momoniæ, *Caſhel*.

Clocherium, *Clogher*, Ultoniæ.

*Clona, Epiſcop. Momoniæ, ſub Archiepiſc. Caſſilienſi, *Clowey*.

Clonfertum, Epiſcopalis, Connaciæ, ſub Archiepiſcopo Tuamenſi, *Clonefert*.

Cluanum, *Kiloom*, Lageniæ.

Connertum, Epiſcopalis, Ultoniæ, ſub Archiepiſcopo Armachano, *Conner*.

*Corcagia, *Corck*. Momoniæ.

*Deræ, Epiſcopal. Ultoniæ, ſub Archiepiſcopo Armachano, *Derry*.

Drogheda, *Droghdagh*, in Ultonia.

Dromora, Epiſcopalis, Ultoniæ, ſub Archiepiſcopo Armachano, *Dromore*.

*Duacum, *Kilmacogh* Waræo, aliis *Galway*, Connaciæ.

*Dublinum, olim Eblana, *Dublin*, Lageniæ.

*Dumbroſa, Connaciæ.

*Duncheranum, olim Ivernis, emporium Momoniæ, *Dunkeran*.

*Dundalcum, Epiſcopalis, Ultoniæ, ſub Archiepiſcopo Armachano, *Dundalk*.

*Dungallum, Comitatus Ultoniæ, *Donegall*.

*Dunum, *Dovvne*, Ultoniæ.

Emelia, *Emeley*, vel *Aven*, Momoniæ.

Fernum, Epiſc. Lageniæ, ſub Archiep. Dublinenſi, *Fernes*.

Glanda-

Glandelacum, *Glandilaugh*, Lageniæ.
Kilmora, Epiſc. Ultoniæ, ſub Archiep. Armachano, *Kilmore*
Kilchennium, Epiſcopalis & Academia, Lageniæ, ſub Archiepiſcopo Dublinenſi, *Kilkenny*.
*Kildaria, *Kildare*, Lageniæ.
*Kilmalocum, Epiſcopalis, Momoniæ, ſub Archiepiſcopo Caſſilienſi, *Kilmalock*.
*Laglinum, *Leighlin*, Lageniæ.
*Limericum, & Lumbricum, *Limerick*, Momoniæ.
Liſmora, Epiſc. Momoniæ, ſub Archiepiſcopo Caſſiliæ, *Liſmore*.
Media, Comitatus, *Methe*, ſedes Epiſcopi *Navan*.
*Olfinum, Epiſcopalis, Connaciæ, ſub Archiepiſcopo Tuamenſi, aliis Helfenia, *Elphen*.
Offeria, *Offery*, Lageniæ.
Rapotum, *Robogh*, Ultoniæ.
Roſcomia, *Roſcomen*, Connaciæ.
*Roſſa, Epiſcop. Momoniæ, ſub Archiepiſcopo Caſſilienſi, *Roſſe*.
Rupes Ferguſii, *Knockfergus*, in Ultonia.
Tuama, *Toam*, Connaciæ.
*Waterfordia, olim Manapia, Epiſcopalis, Momoniæ, ſub Archiepiſcopo Caſſilienſi, *Waterford*.
Vexfordia, *Vexford*, in Lagenia.
Sed notandum ex his urbibus Achadam, Alachdam, Clocherium, Clonfertum, Cluanum, Connertum, Dumbroſam, Emeliam, Glandelacum, Offeriam, Rapotum, & Tuamam eſſe tantùm minuta oppidula & caſtra à plurimis annis.

Hebrilides, Athenienſium Imp. an. U.C. 262. Dionyſ. Halic. *l.7.* lege *Hybrilides*.

Hiceſius, hiſtoricus, opus reliquit de myſteriis. Clem. *in Protrept.* Plinius *lib.14. cap.19. l.20.c.5. l.22.c.16. & l.27.c.4. Hiceſii* cujuſdam meminit, quem *non parvæ autoritatis medicum* vocat. De vino eum ſcripſiſſe innuit idem Plinius *l.14.c.19.*

Hicetas, Syracuſanus, priſcus Philoſophus. Terram moveri credidit. Diog. Laert. *in Philolao, l.8.*

Hiceteſius Jupiter, hoc eſt, ἱκετήσιος Ζεὺς, deprecabilis videlicet, & qui ſupplicum preces audit. Heſychius. *Hinc ἱκετήρια dicuntur, quæ ipſa ſunt ſupplicationes & ſupplicandi modus: & ramus inſuper oleæ, lanâ obvolutus, quo in his ſupplicationibus utebantur antiqui*, qualis fermè εἰρεσιώνη.

Hieſtus, alii *Hiettus*, Argivus, primus pœnarum in adulteros ſtatutarum auctor, cenſetur Alexandro *Genial. dier. l.4.c.1.*

Hiel, nomen viri illius, qui reædificavit Jericho. 3. Reg. 16.

Hielmerus, vulgò *Hielmer*, lacus Sueciæ, inter Sudermanniam & Noriciam provv. ſeu inter Orebum & Torſiliam urb,

Hienipa, opp. Hiſp. Bæticæ, nunc *Alcala de Guadaria* Roder. Carus *in Antiq. Hiſpalis.*

Hiera, uxor Telephi regis Myſorum, cui tanta fuit formæ præſtantia, ut ipſam etiam Helenam dicatur ſuperaſſe. Hyginus *Laodicem* vocat eam, Priami filiam. Item Pandari, & Bitiæ mater. Virgil. *Æneid. 9.*

Quos Jovis eduxit luco ſylveſtris Hiera.

Hiera, Lat. *ſacra*, inſ. Siciliæ, una ex ſeptem Æoliis, *Vulcano*, teſte Fazello, ignes emittens, Liparæ vicina, prius *Theraſia*, teſte Plinio, dicta.

Hiera altera, quæ ab Anton. *Maritima* dicitur, inſ. Siciliæ contra Drepanum, thymo abundans, hodie *Maretamo*. Item inſula maris Cretici, ſeu Myrtoi, *Giera* vulgò. Item promuntorium Lyciæ, *Capo delle Chelidonie* hodie dicitur. Eſt & fluv. Bithyniæ, illam à Galatiâ ſeparans, qui & *Hierus*: *Tarſius* etiam olim, teſte Steph. *Hiera* dicebatur.

Hiera petra, vulgò *Giera petra*, urbec. Cretæ, Epiſc. cum portu, in ora Auſtr. Inſ. & territorio Sitiæ, cum prom. cognom. 20. mill. a Sitia in Afr. 60. ab urbe Candia in Eur. Sub Turcis.

Hieracitæ, à quodam *Hierace*, in Ægypto, orti, negant reſurrectionem corporum, improbant conjugia, negant infantes eſſe hæredes vitæ æternæ. Epiphanius.

Hieracium, vernaculè *Gierazzo*, civitas Calabriæ ſuperioris, Epiſc. ſub Arch. Rheginenſi, titulo Marchionatus inſignis, dicta à viſo accipitris augurio, dum conderetur. Olim *Locri*, caput magnæ Græciæ. Vide *Locri*.

Hieracum Inſ. *S. Pietro* Leandro, Inſ. Sardiniæ, Plumbeæ proxima, contra Sulci urbem exciſam, ac Sulcitanæ Inſ. finitima.

Hieraa, exigua regio Libyæ in Cyrene. Steph.

Hierama, Cariæ urbs. Steph.

Hierannefus in mari, Cretico eſt, & alia Ægypti. Steph.

Hieraphe, inſula Libyæ. Steph.

Hierapolis, quæ & *Bambyca*, urbs Syriæ Archiep. ſub Patr. Antiocheno, in Cyrreſticâ reg. quæ *Haleppo*, teſte Bellonio, cum aliis, dicitur, urbs Syriæ maxima, & emporium celeberrimum. Aliis Aleppum eſt, ubi Berrhœa fuit, ad Marſyam fluv. & Hierapolis, ubi nunc *Tedeſh*, opp. illius tractus. Baudr. Capta eſt ab Amurathe, Turc. Imp. an. Chr. 1380. Hierapolitanæ Eccl. præfuit Papias, an. Chr. 80.

Hierapolis altera, Phrygiæ magnæ urbs Archiep. ſub Patriarchâ Conſtantinopolitano, aliis ſub Antiocheno, proxima Laodiceæ. Ibi puteus amplus nebulas noxias exhalans. Turcis *Sordeſcaber*, Leuncl. Cruſius. Vide Strabonem, Plin. Ven. Fortunatum, & Stephan.

Hiera Pytna, urbs Cretæ in orâ Auſtrali, quæ priùs *Cyrba*, poſtea *Camiros* dicta eſt.

Hieraſſon, urbs Epiſc. Arabiæ, ſub Becerra. G. Tyrius.

Hieraſus, Daciæ fluvius. Ptol. *Pruth* Cromero, *Seret* verò Lazio. Per Moldaviam in Iſtrum fluit.

Hieratis, opp. Perſidis, ad ſinum Perſicum, Arrianus.

Hierax, Ægyptius, in ſcientia Græcorum probè ſubactus, Aſtrologus & Magus, hæreſeos auctor. Docuit, corpus non reſurrecturum, ſolos cœlibes cœli candidatos eſſe, infantes non viſuros faciem Dei, Paradiſum nullis ſenſibus percipi, Melchiſedecum Spiritum S. eſſe. Porro ſubſtantiam Verbi diſtinxit à Subſtantia Patris, lampadi duo ellychnia habenti illam comparans. Hinc *Hieracitani*, qui & *Abſtinentes* dicti, quòd à vino & certo ciborum genere abſtinerent: Hexaëmeron ſcripſit fabulis refertum. Epiphan. *hær. 67.* Hilar. *de Trin. l.6.* Baron. *An.* 287. Evagr. &c.

Hierax, Mareotis Nomi opp. Ptol. Item adoleſcens, qui cùm Io vaccam rapere vellet Mercurius, Argo cuſtode excitato, à Mercurio in accipitrem, avem ſui nominis, mutatus eſt.

Hieremias, vide *Jeremia*.

Hieri, pop. ultra Sauromatas, calvi & ſimi à nativitate omnes, qui ideò ἱεροὶ, i. e. *ſacri* dicuntur, quia nihil injuſtè agunt, nec bella norunt.

Hierna, Lombardiæ fluv. Diacono, ubi Majoranum occiſum ſcribit. *Scrivia* hodie nominatur.

Hiericho, vel *Hierichus, chuntis*, opp. Judææ, notiſſimum in V. T. quòd, cùm Joſue illud ſepties circumiſſet cum arca Domini, muri ejus firmiſſimi corruerint, Joſ. *c.6.* Vide *Jericho*. Inter Hieroſolymam & Jordanem ſitum, palmetis conſitum, & fontibus irriguum. Plin. 5. 14. In tribu Benjamin, 150. ſtadia ab Hieroſol. in Ort. Jordanem verſus 60.

Hierius, Conſul, Collega Ardaburii, an. U.C. 1118.

Hierius, Eloquentiam Romæ profeſſus eſt, cui Aug. *lib. de apto & pulchro*, dedicavit, cùm Carthagine Rhetoricam doceret.

Reges Siciliæ.

Hiero I. R. Syracuſanus, poſt fratrem Gelonem, an. 3. Olymp. 75. U. C. 276. Theronem, Tyrannum Agrigentinum, vicit. Obiit Catanæ, an. regni 11 Diodor. *l.11.*

Hiero II. Syracuſanus, cùm eſſet ex duce rex factus, primùm Pyrrhi, exin Pœnorum, poſtea populi Rom. perpetuus amicus fuit, & cùm omnis expers diſciplinæ in morbum incidiſſet, erudiri cœpit, ac ſeſe ultro ſermonibus Phyſicis accommodare, donec paulatim, dum per valetudinem licuit, poëtis Pindaro, & Simonide accerſitis uſus eſt. Ælian. *Var. Hiſt.* Hic corporis pulchritudine, & viribus adeò præſtitit, ut omnibus penè miraculum eſſet; Bello tamen minus felix dicitur. Obiit an. U. C. 529. regni 54. Succeſſit Hieronymus, fil. Gelonis filii, ante patrem mortui, Liv. *l.15. & ſeqq.* Florus, Eutrop. Polybius, Juſtin. *l.23.* Item Athenienſis quidam, familiaris Niciæ Ducis Athenienſium, unaque cum eo diſciplinis eruditus, poëmata nonnulla conſcripſit, quæ Plutarchus *in Niciâ* ad ætatem ſuam perveniſſe teſtatur.

Hiero, Parthus, validiſſimæ præfecturæ additus, Tacit. *l.6.c.42.*

Hieroboam, vide *Jeroboam*.

Hierocæſarea, Mœoniæ in Aſiâ min. urbs. Ptol.

Hierocepia, inſula in Cypro prope Paphum. Strabo. *Bourg de Hierochipe* Steph. Luſignano, opp. Cypri exciſum, in ora Occ. inter Paphum, & Acamantem, Ferrar.

Viri illuſtres & clari.

Hierocles, genere Car, Mercenariorum, in partibus Demetrii, Dux. Vide Polyæn. *lib.5.*

Hierocles, libros edidit nomine Φιλίστορα, quaſi *hiſtoria amantes* dicas. Steph. & Tzetzes. Alius videtur is eſſe, de quo Steph. in Ὑλλάριμα, hoſtis Chriſtianorum acerrimus, cujus fuerit commentarius, qui extat in Aurea Pythagoræ carmina. Item Φιλαλήθης, liber ſic dictus, in quo, durante perſecutione Diocletianæâ, contradictiones in S. Scripturâ oſtendere niſus eſt. Vixit Nicomediæ, Philoſophus Platonicus, an. 302. Lactant. *l.5.c.2.* Alius, Philoſophus ſimiliter Ethnicus, ex Senatu Areopagitico, edito libro Apollonium Tyanæum Servatori noſtro Chriſto impiè comparat, cui ſacro ejus ac horribili libro reſpondit Euſebius Pamphili. Baron. *an.* 68. Alius etiam videtur fuiſſe *Hierocles*, de quo Athen. *l.14.* Etiam *Hieroclis* Excerpta habemus in Mulomedicinæ ſcriptoribus. Fuit & *Hierocles* orator Alabandenſis. Strabo *l.14.*

Hierocles, Grammaticus, edidit notitiam Imperii Conſtantinopolitani, cujus adhuc maxima pars ſupereſt. Cæterùm de variis hujuſce nominis hominibus videndus Vir Doctiſſimus Joh. Pearſonus *in Prolegom. ad Hieroclem de Provid. & Fato.* Geſner. *Bibl.* Voſſ. *de H.G. l.3. & 4.*

Hierocomita, pop. ab *Hierocome* civitate Cariæ. Polyb.

Hierodulum, urbs Libyæ. Steph.

Hierogerma, Ptol. ἱερὰ γέρμα, in libris Concil. *Germa*, ex tabb. Geogr. *Girmaſti*, urbs Phrygiæ min. inter Sceplim & Ilium. Epiſc. ſub Arch. Cyziceno.

Hieroglyphica, fuere ſacræ ſculpturæ ſeu imagines, quibus Ægyptii olim præcipua Sapientiæ ſuæ, Theologicæ, Phyſiologicæ &

Politicæ inprimis dogmata repræſentabant. Horum ſcientia magni ſemper nominis fuit, inter arcanas numerata diſciplinas, & paucis, iiſque nobilibus Sacerdotum ingeniis celebrata, quâ & imbutum Moyſen accepimus: unde Philo *de Vita Moſis*: Moyſen ait, numeros & Geometriam univerſamque Muſicam accepiſſe ab Ægyptiorum Doctoribus, & inſuper *occultam Philoſophiam deſcriptam literis, ut vocant, Hieroglyphicis, hoc eſt, notis animalium, quæ ipſi venerantur pro Numinibus.* Plato *in Philebo*, literarum harum inventionem tribuit Teuto ſeu Taauto, quem hujus gentis primum Doctorem facit Philobiblus. Græcos poſtea his excultos diſciplinis, teſtatur idem Plato *in Epinomide*, & Orpheus *in Argonaut.* Proclus quoque ref[illegible], Solonem apud Ægyptios, in Sai audiiſſe ſacerdotem [illegible] *Patanis*: in Heliopoli *Oclapi*: in Sebemyto *Ethymon*, à quibus non dubium eſt, quin hanc ſymbolicam Sapientiam acceperit: Cujus veſtigia etiam in ſuis ſententiis reliquit. Pythagoras, cùm *Ænopheum* Heliopolitam præceptorem habuiſſet miratus, quam ab eo acceperat, *Hieroglyphicorum* ſolertiam, in ſuis quoque ſymbolis eam apud Græcos propagavit. Sed ipſos Scientiæ hujus prima ſemina ab Hebræis hauſiſſe Ægyptios, credibile eſt. Abrahamum enim Heliopoli cum ſacerdotibus Ægyptiis vixiſſe, illoſque Aſtrologiam docuiſſe, narrat Alexander *in Hiſt. Jud. apud Euſeb.* Unde non ſine ratione creditur, cœterarum quoque ſcientiarum ſemina per Patriarcham hunc ſparſa, nec ſymbolorum aut ænigmatum velis, quibus omnis antiquorum adumbrata fuit ſapientia, caruiſſe. Hinc & totius Religionis myſteria in S. Inſtrumento ſymbolis figuriſque adumbrata videmus, tantique apud vet. Hebræos figuratus ſermo fuit, ut quidquid eſſet acutè dictum, quidquid aculeos haberet & ingenii gratiam, hoc משל *Maſchal* appellarent, quod nomen propriè ad parabolas ſimilitudineſque pertinet. Interim ab Ægyptiis hanc de ſymbolis ſcientiam præ cæteris excultam multiſque figurarum monumentis celebratam eſſe, certum eſt, quam ἱερατικὰ γράμματα Origenes appellat *in ad Rom. cap.* 2. Hujus memoria ne unquam excideret, avebant in operoſis obeliſcorum pyramidumq; molibus, tum in apparatiſſimis templorum valvis ſymbolorum ſuorum monumenta collocare: quod qui faciebant, *Hieroglyphi* dicti ſunt, Vide Cyrill. *adverſ. Julian. lib.* 9. & Anaſtaſium Synaitam Patr. Antioch. qui Pyramidum hujuſmodi figuris cælatarum meminit, *in Hexaem. lib.* 1 *ſub finem.* Unde Lucanus,

Nondum flumineos Memphis contexere libros
Noverat, in ſaxis tantùm volucreſq;, feraq;,
Sculptaq; ſervabant Magicas animalia linguas.

Sed nec Septentrionalibus populis hanc ſcribendi normam ignotam fuiſſe diſcimus ex Olao Magno, *l.* 1. *c.* 21. Eadem ænigmatum ſolertiâ Scythas fuiſſe delectatos, ex eorum Rege Idanthura conjicere eſt. qui Dario bellum minanti pro literis miſit *murem, ranam, avem, jaculum, aratrum*, apud Clem. Alex. Diodorus quoque teſtatur, Æthiopum literas variis animantibus, extremitatibuſque hominum, ſed præcipuè inſtrumentis fabrilibus perſimiles fuiſſe *Bibl. Hiſt. l.* 3. *c.* 2. Idem de Sinenſibus hodiernis legimus. Scripſit de ſacris literis ſuæ gentis Horus Niliacus, cujus libellum Philippus Græcus Auctor in linguam ſuam vertit, quem poſterioribus vixiſſe temporibus, quibus jam mundiſſimis Græcorum elegantiis barbaries ſe illeverat, ſtylus teſtatur. Explicant illa Pierius *in Hierogl.* & Nic. Cauſinus *in Symbolica Ægypt. Sapientia*, quos vide. Addam exempla quædam: *Diademata aſpidibus implexa*, qualia Reges Ægyptiorum geſtaſſe legimus, ſtabilem imperii firmitatem declararunt, ſec. Ælian. *de Animal. l.* 6. *cap.* 38. vel eorum potius ſanctitudinem, quos violare ſacrilegium eſt, ſec. Diodorum. *Accipiter*, cujus tripodem nobilem aliquando fuiſſe apud Ægyptios memorat modò laudatus Ælianus, Solis Animæque erat idolum. *Scarabæus* viri ſymbolum fuit: Unde idem annotat, Ægyptios milites, ex lege quadam patria, conſueviſſe in annulis geſtare inſculptam Scarabæi effigiem, quemadmodum Romani Imperatoris imaginem & nomen candenti plerunque ferro in cute inuſtum gerebant, quò fidei & fortitudinis admonerentur. *Sidus* Fati Hieroglyphicum fuit: *Leo* Majeſtatis: *Cornix* amoris conjugalis: *Ciconia* caſtitatis, &c.

Hierogrammatei, Gr. Ἱερογραμματεῖς, erant apud Ægyptios olim, de genere Sacerdotum, iidem qui apud Aſſyrios ἱερῶν λόγων ἱερομάνται, ut author eſt Lucianus *in Macrobiis*, Ægyptiorum ſacris & doctrinis præfecti, aliàs ἱεροφόροι & ἱεροστόλοι. Hi non literarum tantùm ſacrarum, de quibus ſupra, Notarii fuerunt, ſed ſacræ quoque doctrinæ interpretes: Eoſdem vates fuiſſe Suidas innuit, qui unum ex iis Ægyptiorum Regi prædixiſſe refert, futurum Iſraëlitam virtute & gloriâ clariſſimum, qui imperium Ægyptiorum depreſſurus eſſet; Moſe indigitato. Iidem etiam phylacteriorum erant peritiſſimi, quorum auctor pervetuſtus fertur Jachim, in ea gente, [illegible]. Porro legibus & diſciplinæ erant præfecti, & velut Senatus Principes, Regi ſemper præſtò aderant, quà operâ, quà conſilio, quà doctrinâ eum adjuvantes: Tum ex Aſtrologia & ſacrorum inſpectione futura divinando, tum ex ſacrorum librorum annotatis res geſtas cum utilitate interpretando. Unde à cunctis oneribus immunes, primas à Rege obtinebant, ſceptrum quoque cum his, in formam aratri effictum, commune habentes. At, poſtquam ſub Romanorum imperio Ægyptus eſſe cœpit, nihil his hominibus contemtius, in viles tum Chaldæos, haruſpices & aliptas converſis; quod liquet ex Hadriani epiſt. apud Phlegontem, quæ refertur à Flavio Vopiſco *in Saturnino*: ubi præcautione opus eſt, ad diluendam Imperatoris calumniam, qui perverſè Chriſtianos cum Iſiacis Sacerdotibus confundens, Serapidis iis cultum tribuit. Vide plura apud Cyprianum *in Senatorem Apoſtatam à Chriſto ad Iſim*, & Apulei. *Metam. lib.* 8. ubi de eorum veſtibus, flagitioſiſſimis moribus & fanaticis furoribus prolixè agunt. Quibus adde Herodotum *lib.* 2. qui animadvertit, eos deraſos fuiſſe, circumciſos, veſte linea, & calceis papyraceis indutos, frigidâ interdiu ter, noctu bis lotos & in Deorum ſuppliciis frequenti diverberatione ſuâ ſponte cæſos. Cauſinus *in Hieroglyph. ſeu Symbol Ægypt. Sap.*

Hieromiace, Syriæ fluvius, Gadaram præterfluens, in Geneſaram lacum excurrit. Plin.

Hieron, ſive Alexandrinus, ſive Epheſius, commemoratus Phlegonti Tralliano, *de Mirab. cap.* 2.

Hieron, Hiberniæ promunt. & aliud in Sarm. Europ. Ptol.

Hieron oros, Cretæ maritimum opp. Ptol. *Monte Sacro*, Pineto. Prom. in ora Auſtr. apud Hierapytnam, Ferr. Item lacus Aſiæ min. ad Pontum Euxinum Arrianus.

Hieronſtoma, i. Sacrum oſtium, unum ex oſtiis Iſtri, in Myſia inf. Auſtrali, apud Peucen inſ.

Hieroneſus, inſ. Siciliæ; fortè *Hiera*.

Hieronica Lex; cujus meminit Cicero *Verrinâ* 4. ab Hierone Siciliæ tyranno lata, conſtituit quantum frumenti, aut quo pretio, quove tempore arator frumentum decumano, i. e. publicano, qui decimas redemerat, daret. Quod tam cautè ſcriptum erat, ut nec arator decumanum fraudare, nec decumanus plus decima ab aratore auferre poſſet. Proin ob legis æquitatem, Romani Siciliâ potiti, nihil mutarunt. Illud quoque in hac lege memorabile fuit, quòd numerus aratorum quotannis apud Magiſtratus publicè ſubſcribebatur. Vide Roſinum *Antiq. Rom. lib.* 8. *cap.* 12.

Hieronymita, aliàs *Eremita S. Hieronymi*, congregatio ſacra Commun. Romanæ, in Italia & Hiſpania ſtabilita, & an. 1373. à Gregorio XI. confirmata. Ad hanc ſpectat congregatio S. Iſidori, cujus monaſter. Hiſpalieſt, cum Monaſt. S. Laurentii, Eſcurialis nomine à Philippo II. magnificentiſſimè extructo. Polyd. Virgil. *de Inv. Rer. lib.* 7. *cap.* 4.

Reges & Viri illuſtres.

Hieronymus, Siciliæ tyrannus, Hieroni patri ſucceſſit, admodum puer; cui pater metuens, relictis tutoribus duodecim, moriens injunxit, ut fidem erga pop. Rom. annos 50. à ſe cultam, inviolatam ſervaret. Hic poſteà abjectâ tutelâ, contemptâ patris diſciplinâ, ac moderatione, luxurioſius, & arrogantius agendo, à Romanis deſcivit, Annibalique adhæſit. Cumque ſuperbè nimis in cives ſeſe haberet, ab eis interfectus eſt. Item hiſtoricus Rhodius familiaris Demetrii Poliorcetis, relictuſque ab eo præfectus, in regione Bœotiæ, ſcripſit res ipſius Demetrii geſtas. Plut. *in Demetrio*. Item Rhodius Philoſoph. qui finem ſummi Boni ponebat in indolentiâ.

Hieronymus, ſcriptor Eccleſiaſticus, vir doctiſſimus, ac eloquentiſſimus. Natus eſt Stridone oppido ſito in finibus Dalmatiæ & Pannoniæ, poſtea everſo à Gothis. Patris nomen erat Euſebius: adoleſcens à parentibus, diſcendi causâ, Romam miſſus eſt, ubi Donatum ac Victorinum rhetorem audivit, & aliquandiu Damaſi Papæ ſcriba fuit, ibi baptizatus. Poſtea, ut linguas, & doctrinam Eccleſiæ cognoſceret, & cum præcipuis Eccleſiæ Doctoribus colloqui, & vivas audire, & reddere voces poſſet, magnam partem Europæ, & Aſiæ peragravit. Gregorium Nazianzenum in Cappadociâ, Epiphanium in inſulâ Cypro, Didymum Alexandriæ in Ægypto audivit. Linguæ Hebrææ cognitionem tantâ aviditate & ardore expetiit, ut noctu Judæum Barrabanum diſcendi causâ conveniret. Tandem bonam vitæ ſuæ partem in Bethleem tranſegit, quò ut liberius orationibus vacaret, Bibliaque Latina faceret, ſe receperat. Hic contra Vigilantium & Jovinianum ſcripſit, ſed dum contra hunc Cœlibatum extollit, Conjugium nimis depreſſiſſe viſus eſt. Contra illum, Martyres in Oriente, Ægypto & Romæ adorari, cereoſque clarâ luce ſub religionis prætextu accendi, negat: quòd ſi à fœminis id in Martyrum honorem fiat, ex zelo ſine ſcientia fieri contendit. Primus in dialogis ſuis Pelagium aggreſſus, eum infeſtum habuit, inprimis cùm Johannis Patriarch. Hieroſolymitani favore hic niteretur. Cum Rufino colliſus, paulo vehementior fuit. Auguſtino, de origine Animæ, interroganti ſe, reſpondit. Vitam cum morte ibidem commutavit, an. 91. ſecundùm alios 81. agens. A. D. 422. *Linguarum, hiſtoriarum, & locorum ſitus peritiſſimus vir* dicitur Fullero *Miſcell.* 2. 8. Quod de Cardinalatu ejus quidam commenti ſunt, meritò exploditur ab eruditis, cùm ejus tempore nondum natus ſit ille murex, cujus ſanguine Cardinalium purpura tingi ſolet. Scripta ejus Mariani Victorini operâ collecta, alterâ editione Pariſiis 9. tom. impreſſa ſunt, an. 1623. Vide Moretium *Dict. Hiſt.*

Hieronymus, Athen. unà cum Nicodemo claſſi à Conone præpoſitus, dum ipſe ad Regem alloquendum proficiſcitur. Diod. *l.* 14.

Hieronymus, Xenophontis filius, Poëta Dithyrambicus, puerorum amore inſaniens eoque famoſus; traducitur ab Ariſtophane hirſuto, veluti Centaurus, extitiſſe corpore. Scholia ad

Acharn.

Acharn. act. 2. ſc. 3. Eum quoque tragœdiarum auctorem fuiſſe affirmant, ſed inæqualem & diſpoſitionis artificio deſtitutum; præterea argumenta nimiis affectibus ac perturbationibus referta tractaſſe & terribilibus perſonis uſum. Eundem etiam, quòd eſſet denſis & hirtis capillis, *Orci galeam* vocat Comicus *p. 390. E.*

Hieronymus Æmilianus, Venetus nobilis, fundator Clericorum Regularium, qui *Somaſci* dicuntur, poſtquam in bello copiarum ductor, fortitudinis plurima edidiſſet ſpecimina. Congregationis finis educatio orphanorum eſt. An. 1530. Obiit an. 1537. Morerius *Diction Hiſt.*

Hieronymus Albanus, Bergomas, Cardin. ſcripſit *de Donatione Conſtantini: De Cardinalibus, &c.*

Hieronymus Albertuccius Burſelli, Bononienſis, Dominicanus. Auctor Chronici, ad an. 1491. &c. Obiit an. 1497. Leander Alb. *l. 4. de Vir. Ill. Prædic. & deſcr. Ital.*

Hieronymus Aleander, Cardin. ex Comit. Landriacis, in Foro-Julienſi ditione: A Ludov. XII. Lutetiam vocatus, Græc. Linguam ibi docuit. Dein ſub Leone X. Bibliothecarius, ſub Clem. VII. Epiſc. Brunduſinus, ab eodem Nuntius in Galliam miſſus, cum Franciſco I. ad Ticinum captus eſt. Sub Paulo III. purpuram meruit, in Germaniam miſſus, cum Evangelicis diſputavit. Obiit Medici imprudentiâ Romæ an. 1542. Memoriæ inprimis felicitate inclytus: ipſe ſibi Epitaphium græcis verſibus condidit. Paul. Jov. *in elog. cap. 92.* Victorel. *in addit. ad Ciaccon. &c.*

Hieronymus Balbus & *Bardus*, quorum ille primus Epiſc. Carinthiæ, *de Coronatione*, Item *de civili & bellica fortitudine*: iſte Monachus Florentinus, Chronicon ſcripſit, uſque ad an. 1580.

Hieronymus Bolſecus, Medicus Lugdunenſis, religione ſua ejurata, Calvinum & Bezam ſcriptis laceravit, cui Antibolſecus in Germania oppoſitus.

Hieronymus Cagnolus, Vercellenſis, Jus Patavii profeſſus eſt. Opera ejus 3. volum. proſtant.

Hieronymus Cardanus, vide *Cardanus*.

Hieronymus Cardianus, Cardiâ vel Cardiopoli Thraciæ oriundus, hiſtoriam Alexandri ſcripſit, aliaque, de quibus vide Suid. Diodor. Apollod. &c. Non confundendus cum Phœnicio vel Ægyptio illo Syriæ præfecto, de quo Voſſ. *de H. G. l. 1 cap. 11.*

Hieronymus Donatus, Venetus Julio II. gratus, Joh. Damaſcenum, Alexandr. Aphrodiſæum, &c. Latinè vertit. Paulus Jovius, *elog. cap. 56.*

Hieronymus Empſerus, Germanus, contra Lutherum ſcripſit, ejusque verſioni Bibliorum aliam oppoſuit.

Hieronymus Fabricius de Aquapendente, Anatomicus celeberrimus, ſec. præt.

Hieronymus de S. Fide, ex Judæo Chriſtianus, eruditione inclytus, ſec. 15. Obiit, an. 1412.

Hieronymus Forojulienſis, Jacobinus, Hiſtoricus. Leander Alb. *l. .. de V. I. Ord. Præd.*

Hieronymus Fracaſtorius, Veronenſis, Medicus, Poëta & Mathematicus, Obiit an. 1553. Vide *Fracaſtorius*.

Hieronymus Lignanus, Gen. Carthuſianorum edidit hymnos. Obiit an. 1594.

Hieronymus Manfredus, Ferrarienſis, Bononiæ docuit. Scripſit *de Cardinalibus, de Attentatis*. Alius Medicus & Aſtrologus Bononienſis, an. 1450.

Hieronymus Methnicus, vulgò Vadiana, ſcripſit *Flagellum Dæmonum, Fuſtis Dæmonum, &c.*

Hieronymus Oleaſter, Jacobinus Luſitanus, in S. Scripturam commentatus eſt.

Hieronymus Oſorius, Epiſc. Portugall. ſub ſec. præt. finem. Opera ejus 4. volum. habentur.

Hieronymus Paulo, Barcinonenſis, varia ſcripſit. Tom. 2. *Hiſp. Illuſtr.* Voſſ. *de H. L.*

Hieronymus Pragenſis, purioris religionis aſſertor inſignis, Wiclefi & Joh. Huſſi diſcip. Artium Magiſter, ingenio, eruditione, facundiâ excellens, vid. Epiſt. *Poggii ad Leonh. Aretinum*. Damnatus in Concil. Conſtantienſi, & aliquandiu poſt Joh. Huſſum, crematus eſt die Sabbathi, poſt feſtum Aſcenſionis, ſeu 30. Maji an. 1416. Tantæ conſtantiæ Vir, ut in ipſo rogo lætus cantaret:

Salve feſta dies, toto venerabilis anno!

Carnificem verò à tergo accedentem inclamarit, *Huc accede & ante oculos accende ignem; quem ſi timuiſſem, cùm fugere licuit, huc non acceſſiſſem.* Vid. præter Poggium, Æneam quoq; Sylvium, Item Dubravium, *hiſt. Bohem.* & in voce *Johannes Huſſus*.

Hieronymus Rhodius, diſcip. Ariſtotelis, hiſtoricos comment. ſcripſit. Athen. Plut. Diog.

Hieronymus Rubeus, Hiſtoriæ Ravennatis Auctor.

Hieronymus Savanarola, vide ibi.

Hieronymus Seripandus, Cardin. Apulus, legatus Pii IV. ad Concil. Trident. ibi obiit An. 1563. ſcripſit comment. in Epiſt. Paulinas, & Epiſtolas Catholicas. Item de Juſtificatione libb. 3. Victorel. *in addit. ad Ciaccon.*

Hieronymus Surita, vel *Zurita*, Auctor Annalium Hiſpan. & notarum, in Itinerarium Antonini. Invenit in Bibl. quadam Sicula Chronicon Alexandrinum.

Hieronymus la Vallée, Patavinus, Medicus, Poëta & Orator, proſâ verſuque editis ſcriptis nomen adeptus, floruit an. 1440. Legatus Venetus, Romæ obiit, an. 1443. Scardeon. *lib. 3. rerum Patavin.* Geſner. *in Bibl. &c.*

Hieronymus Zanchius, Italus, ſacrarum literarum, Argentinæ, Heidelbergæ & in Schola Neapol. Nemetum Profeſſor, multis in re Theologica ſcriptis libris, optimè de Eccleſia Chriſtiana meritus, obiit Heidelbergæ, an. 1590. æt. 75. Vide quoque in voce *Zanchius*.

Hieros colpos, id eſt, *ſacer ſinus*, prope Aradum civitatem eſt. Steph.

Hieroſolyma, plur. num. & *Hieroſolyma* ſing. & *Hieruſalem* indeclinab. Aliter

Solyma, Luſa, Bethel, Jeroſolyma, Jebus, Elia,
Urbs ſacra, Jeruſalem dicitur, atq; Salem.

Urbs Palæſtinæ, clariſſima, & florentiſſima urbium Orientis, quemadmodum Plinius ſcripſit, *lib 5. cap. 14.* In tribu Benjamin, edito in loco, in montanis nempe, ſita eſt. A Merid. eſt mons Sion, in cujus latere ſedet: ab Occaſ. idem mons: Ab Or. ejus murum torrens Cedron alluit. 40. m. p. à Joppe & littore maris Syrii, inter Damaſcum & Babylonem Ægypti, inde 160. m. p. hinc 300. ab Alexandria 400. Dicta autem primùm fuit *Solyma*. Sed cùm rex Cananææ, Juſtus nomine templum addidiſſet, *Hieroſolyma* appellari cœpta eſt. Græci enim ἱερὸν, *templum* vocant. Euſebius quaſi ἱερὸν Σολομῶντος, id eſt, *ædem Solomonis*, dictam putavit, *lib 9. Præp. Evang.* B. Hieronymus *in Epiſt. ad Euſtachium de vitâ Paulæ*: *Ingreſſa eſt Hieroſolymam urbem trinominem Jebus Salem, Hieruſalem: quæ ab Ælio poſtea Adriano de ruinis & cineribus civitatis in Æliam ſuſcitata eſt.* Nempe ſignificat, Hadrianum de reliquiis & ruinis, novam extruxiſſe urbem, quam ab re *Æliam* appellavit, quod & *ad caput 1 Joelis* docet. Malè, ut Scal. oſtendit *Animadverſionibus Euſebianis p. 194.* Sed nomen *Hieruſalem* contractum & leviter immutatum ex *Jebus*, & *Salem*, quæ vera originatio eſt: Jebuſitæ enim captâ olim urbe, arcem hic ædificarant, *Jebus* nomine, à Davide expugnatam. Vide infra. Nugæ enim ſunt, quæ de *Solymis* gente Homero celebratâ & *Hieroſolymo* duce apud Tacitum, *initio 5. Hiſt.* & apud Plut. legimus. Hic tot ex Sacerdotali familia commorari ſoliti, ut circa tempora Davidis & Salomonis eorum XXXVIM. numerarentur. Sedes divini cultus regnique Iſraëlitici primò, totius dein Judaici. Hiſtoria altiùs repetita ſic habet: Extructa urbs fuit à Melchiſedecho, quam cùm occupaſſent poſtmodum Jebuſitæ, nihil obſtante arce eorum *Jebus*, de qua ſupra. Joſua urbem expugnavit, Regemq; Adonizedeck, cum quinque aliis principibus captum neci dedit. Poſt ejus obitum, urbe Jebuſitæ rurſus potiti, mox iterum ab Iſraëlitis in arcem compulſi ſunt: quam demum Rex David ſuam fecit, ei nomine indito *Civitatis Sion*. Quo factum, ut, quamvis in tribu eſſet Benjamin, nihilominus ad tribum Juda referretur: & hactenus quidem Iſraelitæ Jebuſitis mixti hîc degebant Rex dein Salomon inſignibus ædificiis, templo inprimis magnificentiſſimo urbem exornavit. Sed ſtatim poſt mortem ejus, à Siſaco Ægypti Rege capta, & direpta eſt. regnante Roboamo. Iterum in manus Joæ Iſraëlitarum Regis pervenit, ſub Amazia Rege Judæ; poſtea quoque occupata ab Aſſyriis, cùm Manaſſes: & à Nebucadnezare Babyloniæ R. cùm Jechonias rerum potirentur. Hic Sedecia in throno collocato, perfidiâ ejus commotus, obſedit Hieroſolymam, cepitque, poſt difficile obſidium, d. 5. menſis quarti A. M. 3444. quo per portam Piſcium ingreſſi Chaldæi urbem, cædibus flammiſque omnia vaſtarunt, reliquiis populi cum Rege in Chaldæam abductis. Ubi poſtquam ſub duro ſervitutis jugo annos 70. duraſſent, à Cyro veniam impetrarunt in Palæſtinam redeundi muroſque Hieroſolymorum cum templo reædificandi, quod factum Zorobabelis, Eſræque auſpiciis. Sequentibus temporibus denuo ab Antiocho Epiphane capta urbs, brevi tamen à Juda Maccabæo recuperata eſt: fruſtra iterum à variis Syriæ regibus aliquoties tentata. Pompejus dein urbe occupatâ, nihil non licentiæ furenti ibi militi permiſit: quam malè quoque habuit poſt eum Herodes Aſcalonita, poſtea tamen reparavit mirumque in modum exornavit. Donec, FILIO DEI in crucem hic acto, capta, direpta, & ſecundùm Chriſti vaticinium funditus everſa eſt, poſt obſidionem ſemeſtrem famemque incolarum inauditam, ut & alia obſeſſorum mala, à Tito, Anno Dom. 73. Templo capto d. 4. Aug. qui Sabbatum erat, & incenſo arce quoque d. 8. Septembr. ab hoſte expugnatâ. Sic in cineris ſedit tota, Regina Orientis & veræ Religionis per 1100. annos metropolis, templumque adeò everſum eſt, ut *nec lapis, ſuper lapide remanſerit*, prædicente CHRISTO: quæ verba eluſurus Julianus Apoſtata, fruſtra fuit, flammarum è ſubterraneis locis proſilientium vi devoratis iis, quos moliendis fundamentis adhibuere Judæi, quibus veniam reædificandi urbem conceſſerat. Vaſa autem templi à Veſpaſiano in templo Pacis Romæ repoſita, docet Hieronymus. Ab eo tempore urbs prorſus jacet. Quæ enim ab Adriano Imperatore anno Chriſti 132. extructa, *Ælia* etiam quibuſdam dicitur, non eodem loco ſita eſt. Vide infra. Hic cùm duce Barchochebâ Judæi rebellaſſent, ſubterraneis ſibi perfugiis præparatis, nihilominus ab Imperatore excuſſi ſunt, & totâ Judæâ peſſimè habiti, quos ut acrius caſtigaret, etiam ingreſſu urbis illos in poſterum arcuit, imò vel eminus, aut ex loco editiore urbem aſpiciendi poteſtate

demitâ: Inſuper porcum in porta Bethlehemum ducente ſculpi, Templum Veneri in monte Calvariæ: Jovi in loco Reſurrectionis CHRISTI, Adonidi in pago Bethlehem dicavit, quæ uſque ad Conſtantinum Magnum extitere. Hic urbem novis colonis auctam, magnificè ornavit, quæ tamen ſub Heraclio Imperatore à Coſroë II. Perſarum Rege iterum occupata eſt. Septimo & octavo ſeculo ſub Saracenis Mahometi ſucceſſoribus gemuit, donec illam is Aaron Perſarum R. Carolo Magno donavit, Legati ſolùm titulo in hac regione ſibi reſervato. Sed poſt Caroli mortem, relapſa eſt ſub jugum Barbaricum: uſque dum expeditione ſacrâ in Concilio Claramontano decretâ, Godofredus Bullionæus Dux expeditionis, illam occupavit, anno Chriſti 1099. d. 15. Jul. Regni Hieroſolymitani fundator & primus Monarcha dictus, cujus ſucceſſores ſubinde à Saracenis, bello petiti ſunt, uſque ad tempora Guidonis Luſiniani mariti Sibyllæ, ditionum iſtarum hæredis, qui à Saladino Syriæ Ægyptique Sultano urbe captâ anno Chriſti 1187. die 2. Octobris toto regno, exceptâ Tyro, Tripli, Antiochia, & caſtris aliquot exutus eſt; poſtquam Regnum 88. ſolùm annos duraſſet: à quo tempore titulus Regni, poſt ambitioſas Chriſtianorum Principum lites, Hiſpaniæ Regibus tandem manſit. Captâ ſic urbe & occupato regno, Chriſtianorum conatus quidem varii, ſed irriti ſemper fuerunt. Imo ab Alfiro Sultano Ægypti, quidquid reſtabat in Oriente, Chriſtianis ereptum eſt, anno Chr. 1188. exceptâ Ptolemaide, quæ & ipſa tandem, in manus Sultani Melec. Araſi, qui Alfiro ſucceſſit, redacta eſt, anno 1291. die 19. Maji, cæſis pulſiſque omnibus Chriſtianis. Sub Califis Ægypti ſic Terra olim Sancta poſtquam fuiſſet uſque ad annum Chriſti 1507. Selimus Turcarum Imperator illâ potitus eſt. Nunc Chuz Turcis: Parvi circuitus eſt, vix decem mille incolas Turcas partim, partim Æthiopes, Arabes & Judæos: Item Chriſtianos ſchiſmaticos, Græcos, Armenios, Maronitas, Abyſſinos, Neſtorianos, Latinos Ordinis plerunque Franciſcani, quibus ibi inſigne templum S. Salvatoris, continens, deficitque indies, propter Ara um incurſiones. Vide infra. Eccleſia Hieroſolymitana à Chriſto fundata ejus nativitate, vitâ, miraculis, paſſione & morte, ſepulturâ, reſurrectione & aſcenſu in cœlum, miſſione Spiritus S. concionibus, miraculis, martyrio etiam unius Apoſtolorum, ſanctificata fuit; ſub Metrop. Cæſarienſi, ſecundum Canonem 7. Concilii Niceni: *Mos antiquus obtinuit, ut Ælia, i. Jeroſolyma Epiſcopus honoretur, ſalva Metropolis propriâ dignitate.* Nihilominus Juvenalis Epiſcopus, in Concilio Chalcedonenſi obtinuit, ut Hieroſolyma triplicem Palæſtinam in poſterum ſub ſe haberet: quod demum Concilio 2. Conſtantinopol. effectui datum eſt, anno Chriſti 553. quo, poſt condemnationem trium Capitulorum, Hieroſolymitanæ Eccleſiæ ſubjectæ ſunt Metropoles, Cæſarea, & Scythopolis, quæ prius dependebant ab Antiocheno Patriarcha, Berytus item & Rubenſis in Syria, quæ ſub Alexandrino fuerant. In cujus rei ſolatium Cæſareæ Imperator reddidit titulum urbis Proconſularis, quo prius uſa fuerat. Floruerunt in Eccleſia hac viri inſignes, ſed & gravia illam afflixere mala, ſub Idololatris, Hæreticis, Saracenis & Turcis. Primum hic Chriſtianorum Concilium habitum eſt, anno Chriſti 49. vel 50. cujus hiſtoriam vide Actor. *cap.15.* Aliud ibidem celebratum eſt anno Chr. 197. ob celebrationem Paſchatis. Anno Chr. 335. auctoritate Conſtantini Magni, quo de dedicatione templi prope locum ſepulturæ JESU CHRISTI actum. Poſtquam Orthodoxi Præſules hinc diſceſſerunt, Synodo ab Arianis, qui Euſebiani dicebantur, habitâ, Arius in communionem Eccleſiæ receptus eſt. Sed aliâ à Maximo ibidem anno Chr. 350. indictâ, reſciſſa ſunt acta Synodi Tyri habitæ, cujus prior appendix fuerat, iique qui Athanaſii condemnationi ſubſcripſerant, palinodiam cantarunt. De cætero vide Morerium *Diction. Hiſtorico.* Plura autem qui de inclyta hac urbe magnifico Salomonis templo, viciſſitudinibus variis, Eccleſia, &c. ſcire deſiderat, adeat fontes ipſos ſacros Verbi Dei, libros Regum inprimis, Prophetas, Evangeliſtas, Acta Apoſtolorum: Præterea Joſephum *in Antiquit. & de Bello,* Euſebium, Socratem, Theodoretum, Sozomenum, Oroſium, Bedam, Guilielmum Tyr. Geſta Dei per Francos, Jacob. Vitriacenſem, Adrichomium, Buchardum *deſcript. Terræ S.* Tornielum & Salianum, *in Annal. Veteris Teſtam.* Petrum de Valle *Itinerarii tom.* 1. Inſuperque in vocibus *Judæa, Palæſtina,* & *Templum Hieroſolymitanum.* Hinc *Hieroſolymitanus,* & *Hieroſolymarius,* quo nomine dictus eſt Cn. Pompejus ab Hieroſolymis expugnatis: Cicer. 2. *ad Attic. Si verò quæ de me pacta ſunt, ea non ſervantur, in cœlo ſum, ut ſciat hic noſter Hieroſolymarius traductor ad plebem, quam bonam meis putiſſimis orationibus gratiam retulerit.*

Hieroſolyma, nova urbs, ab Ælio Adriano Imperatore condita. Hic enim, cùm anno Chr. 135. Judæi rebellantes Templum reſtituere conarentur, 58. myriadas eorum uno die concidit, & reſidua veteris Hieroſolymæ prorſus deſtruxit, montem quoque Moriah, in quo templum olim conditum erat, in planitiem redegit, ne gens montis & templi fiduciâ jugum denuo excuteret. Porro 50. in Judæa arces diruit, vicoſque 980. ferro ignique vaſtavit. Poſt quam exciſionem diſperſionemque Judæorum ruinas & ſaxa murorum ex ipſis fundamentis eruit, omneſque lapides in minutiſſimas partes confregit, diminuit ac diſſipavit. Sic, cùm quidquid de urbe Hieroſolyma reſiduum erat, in pulverem cineremque eſſet redactum, nomenque etiam urbis deletum ac ſublatum, novam condidit in vicino loco, eamque de ſuo nomine Æliam, Chriſtianis etiam *Hieroſolymam*, appellavit. Poſita eſt ad montes Gihon & Golgotha, ubi Jovi atque Veneri templum conſtruxit, & in loco prioris templi equeſtrem erexit ſtatuam, imaginem nempe ſuam in columna marmorea: quæ 400. poſt Chriſti nativitatem annis, Hieronymi adhuc tempore, conſpecta eſt. Porcorum etiam imaginibus è marmore ſupra portas urbis conſtitutis, urbem Jovi Capitolino conſecravit, hinc porro *Capitolinam* dictam, omnibuſque Judæis ejus ingreſſu in perpetuum, ſub inevitabili capitis pœnâ, interdixit: Porcorum autem illa ſimulacra, vel in ludibrium Judæorum, quibus ad eſum & ſacrificia porcinæ uſus vetitus erat, vergebant: vel veteris Albæ auſpicia renovabant: Priſcis enim Romanis hoc animalis genus ſacrum fuiſſe, innuit Virgilius, in loco ubi ait:

—— Alba ſub ilicibus ſus
Triginta capitum fœtus enixa jacebit. Vide ſuprà.

Hierus, ſeu ſacer, fluv. parvus Corſicæ, nunc *Orto*. In mare Tuſcum labitur, 12. mill. ab Aleria in Auſtr.

Hignatia via, Strab. quæ & *Egnatia*, Ciceroni *via militaris*, à mari Jonio ad Helleſp. uſque per Macedoniam perducens, longa 530. m. p. à Dyrrachio ad Occaſ. & Callipolim ad Ort.

Hii, Inſula Scotiæ ad Oceanum adjacens, hodie *Jona*. Populi *Hienſes*. Camd.

Hilara, vulgò *Iler*, fluv. Sueviæ, juxta Memingam, in Danubium apud Ulmam labens.

Hilarenſe opp. Afr. propriæ, verſus Carthaginem.

Hilaria, feſtum apud Romanos, ad 8. Kal. Aprilis, quo primùm tempore Sol diem nocte longiorem portendit, celebrari ſolitum: in honorem Matris Deûm, ut ex Macrobio, Lampridio *in Vita Alexandri Severi*, Turnebo *Adverſar. lib. 24. cap. 45.* aliiſque patet. Fiebat autem id maximâ populi lætitiâ & nobiliſſimâ pompâ, quovis è populo inſignia cujuſque dignitatis liberè & impunè ſimulante, Herodian. *in Commodo.* Vide plura apud Roſinum *Antiquit. Rom. lib. 4. cap. 7.*

Hilarion, Eremita clarus, in Syriâ Monachorum inſtitutum adauxit, qui cùm ſignis & miraculis jam clareſceret, in Gaza urbe tres cujuſdam matronæ filios, ſimul repentè morbo correptos, invocato nomine Jeſu, extemplo curavit: quod poſtquam auditum eſt, certatim ad eum de Syriâ & Ægypto confluebant ita, ut multi crederent in Chriſtum, & ſe monachos profiterentur. Nondum enim tunc monaſteria erant in Palæſtinâ, nec quiſquam monachos ante S. Hilarionem in Syriâ noverat. Ille fundator & eruditor hujus converſationis, ac ſtudii in hâc provinciâ fuit. Hieronymus *in Vita ejus.*

Hilarion Q. Julus, auctor Chronologiæ, ſeu libri *de mundi duratione.* Pithœus edidit. Vide & *Bibl. PP. tom. 7.* Item, Monachus Veronenſis, Johannis Damaſceni, Dorothei &c. quædam vertit, alia ipſe compoſuit. Voſſ. *de Hiſt. Lat. l. 3. p. 813.*

Pontifices, Præſules, & Viri illuſtres.

Hilarius, Papa Rom. poſt mortem Leonis M. an. 461. Sardiniâ oriundus. Prius à Leone ad Concil. Epheſinum 2. miſſus, contra Eutychem, Orthodoxiam aſſeruit. Sub initium dein Papatus, Epiſtolam Circularem ſcripſit, quâ denuo Eutychen Neſtoriumque damnavit, & Oecumenica Concil. 4. confirmavit. Diſciplinæ Eccleſiaſticæ intentus, omnem dedit operam, ut Macedoniani hæretici, ab Anthemio Imper. Romam deducti, nullos ibi cœtus haberent. Sacerdotes nonniſi Virgines in uxores ducere juſſit. Obiit an. 467. Anaſtaſ. *in Vitis Pontif.* Succeſſit Simplicius.

D. *Hilarius*, Pictavienſis Epiſcopus, ſec. 4. hæreticorum flagellum, & malleus, rectæ fidei dogmata tam Italis, quàm Gallicanis Epiſcopis præſeminavit, ac tanquam diſertus, ſuis libris ſatisfactionem de Trinitatis conſubſtantialitate conſcripſit & Arianorum dogmata deſtruxit. *Sozom. 6. 24.* Scripto Conſtantinum Imper. ab Arianiſmo, & perſequutione fidelium, Athanaſii inprimis, cohortatus, anno elapſo, Saturnini Arelat. Ariani operâ, cum Rhodanio Toloſano, in Phrygiam relegatus eſt, anno 356. Quadriennio pòſt, in Synodo Seleucienſi & Conſtantinop. contra Arianos fortiter Orthodoxiam tuitus, in præſentia Imperatoris, ut cum illis diſputaret, impetrare non potuit: In Galliam proin, fraude Arianorum, qui ab homine ſibi tam gravi liberari avebant, remiſſus. Mediolani Auxentium erroris & impietatis, coram Valentiniano, accuſavit: Inde Pictavium redux, obiit anno 369. Scripſit varia, de quibus, ut & plura de ipſo vide apud Morerium, *Dict. Hiſt. Romanus Sermonis tuba, Latinæq; eloquentia Rhodanus,* Hieron. *Murus fidei validus atq; columna.* Paulino: *Eccleſiæ adverſus hæreticos acerrimus*, & ut in Epiphanio habetur, *terrificus defenſor*, Labbæo: Vide Magiri *Eponym. Crit.*

Hilarius, Aurelianenſis Epiſc. Gallus. Inter alia, interfuit Concil. Arauſicano, an. 444. quo Chelidonius Epiſc. Veſontinus, depo-

ſitus

ſus eſt: qui cùm Romam ad Leonem I. appellaret, & Hilarius, inſalutato Pontifice, inde decederet, irritum eſſe juſſum eſt, quidquid ab Hilario eſſet ſtatutum. Hinc, cùm provincia absque Præſule eſſet, ſummiſſus eſt Leontius Forojul. qui Metropolitano munere fungeretur. Obiit Anno 449. Plura de ipſo, ſcriptisque ejus, Vid. apud Auctores Morerio *Diction. Hiſt.* laudatos, Voſſium inprimis *lib.* 1. *Hiſt. contr. Pelagianos cap.* 19. *de H. L. lib.* 2. *cap.* 16.

Hilarius, Diaconus Eccleſ. Rom. ad Conſtantium Imp. à Liberio, Epiſc. R. miſſus, cum Lucifero Callieno & Pancratio Presbytero, veritate in Concil. Mediol. acerrimè defenſâ, flagris cæſus & in exilium miſſus eſt. Dein in Luciferianorum errorem prolapſus, hæreticorum baptiſmum invalidum eſſe aſſeruit: proin rebaptizatis omnibus lapſis, *Deucalion Univerſi* ab Hieronymo dictus eſt. Ipſi commentarius in Epiſt. Paulinas, qui inter opera Ambroſii reperitur, & quæſtiones in V. & N. T. quæ in Auguſtini opere, tribuuntur. Athanaſ. *epiſt. ad Solit.* Hieronymus *adv. Lucif.* &c.

Hilarius, Vitellii libertus, quòd M. Cluvium Rufum detuliſſet, tanquam audito Vitellii & Othonis Principatu, propriam ipſe potentiam & poſſeſſionem Hiſpaniarum tentaſſet, ultro à Vitellio puniri juſſus eſt. Tacit. *Hiſt. l.* 2. *c.* 65.

Hilarius, Phrygius quidam vates, ſub Joviniano Principe, literarum quidem imperitus: cæterùm tantâ divinandi peritiâ præditus, ut Deus cum illo futurorum cognitionem communicaſſe videretur. Item Senator quidam Antiochenus, de quo multa apud Suidam.

Hildebertus Lavardinus Arch. Turonenſis, diſcip. Berengarii, de quo ſuo tempore dictum:

Inclytus & proſâ verſuq; per omnia primus,
Hildebertus olet prorſus ubiq; roſam.

Scripſit contra Berengarium, vitam Hugonis Cluniac. & Mariæ Ægyptiæ, Item 83. epiſtolas, &c. A Baronio & Sirmondo impuritatis accuſatus defenditur à Morerio *Diction. hiſtor.* Vid. Voſſ. *de H. L. lib.* 2. *cap.* 49. Item, Arch. Moguntinus, Dux Franciæ Or. frater Conradi Imper. an. 931. Vitas quorundam SS. edidit. Cuſpinian. *in Ottone M.* Voſſ. *de Hiſt. Lat. c.* 40. *l.* 2.

Hildebrandus, Longobardorum R. poſt patruum Luitprand. an. 744. Ob ſeveritatem nimiam, poſt 7. menſ. Rachi cedere coactus. Paul. Diac. *Hiſt. Longob.* Sigonius, *de R. Ital.* Vid. *Childebrandus*. Item *Gregorius VII.*

Hildefonſus, S. Ægidii Comes & Tholoſanorum, Albigenſium in Gallia, circa A. C. 1147. patronus: cujus tempore Petrus Bruis & Henricus Monachus totam ferè Galliam, Evangelii doctrinâ, ſic repleverunt, ut *Baſilica ſine plebibus, plebes ſine ſacerdotibus eſſent*, teſte Bernardo *Serm.* 66. *in Cantic.*

Hildegardis, virgo monialis, Abbatiſſa Ord. Benedictini & propheteſſa, An. Dom. 1150. in opido Bingio in Germaniâ, quæ rapta frequenter in ſomnis, didicit non ſolùm, quod verbis effunderet, ſed quod ſcribendo Latinè dictaret. Multa fertur prædixiſſe de futuris: magnam inprimis Religionis mutationem. Ab Eugenio III. magni æſtimata: Obiit an. 1181. æt. 82. De ſcriptis ejus, Vide Voſſ. Morerium *Dict. hiſt.* Ad hanc etiam D. Bernardus ſcripſit literas. Item conjux ſecunda Caroli M. filia Hildebrandi Suevorum regis, condidit monaſterium Campidunenſe in Sueviâ, An. Dom. 777. Obiit An. 782. filiorum 4. filiarum 5. mater. Munſterus *in Coſmogr.* illam filiam Etuieri, Domini Campidonenſis, ex Reginda Bavara: Vetus quidam auctor Immæ, ex Ulrici monachi SanGall. ſorore, filiam facit. Metis ſepulta.

Hildegaſtus, Philoſophus, & vates Gallorum, A. C. 240. carmine Sunonis R. vitam ſcripſit. Simler. *in append. Geſn.* Sed hoc opus ὑποβολιμαῖον judicat Voſſ. *de H. L. p.* 829.

Hildericus, vel *Hunericus*, nepos Genſerici, Rex Vandalorum, poſt Thraſimundum, an. 523. Ob nimiam lenitatem contemtus à ſubditis ſeptimo pòſt anno, Gilimeri fraudibus, regno cedere compulſus eſt.

Hildersham Arthurus, Theologus Anglus, eruditione, pietate, zelo, ſcriptis, inter quæ *Conciones in Pſalmi* 51. *novem priores verſus*, Item *in Hiſtoriam Samaritana, Joh.* 4. elucent, nomen immortale adeptus. Obiit haud pridem.

Hildesheimenſis Epiſcopatus, vulgò *Biſchthumb Hildesheim*, Germ. *Eveſché d'Hildesheim* Gallis, tractus Saxoniæ Inf. ſub proprio Ep. qui ſolus in tota Saxonia Pontificius eſt. Fundatus fuit à Ludovico Pio Imp. habebatque antea juriſdictionem majorem, nunc multùm imminutam, pro maj. parte Ducatu Brunſ. cinctam. Sed ab Ort. terminatur Principatu Halberſtad. à Sept. Ducatu Luneburg. Ab Ortu in Occ. ad 10. mill. Germ. extenſus; Urbes ejus ſunt Peina, Poppenberga, Vinthuſia, & tractus caput

Hildeſia, vulgò *Hildesheim*, ad amnem *Innerſte*, 7. leuc. à Zella in Auſtr. 6. ab Hemelia in Ort. vix 6. m. p. à confin. dit. Brunſvicenſis.

Hilduinus, Abbas S. Dionyſii in Gallia, Ludovico Pio, & filio ejus Lothario gratus. Scripſit *Areopagitica*, ubi Dionyſium Areopagitam, cum Dionyſio Pariſienſi confundit. Obiit an. 842. Vid. Sigebert. *c.* 83. *Cat. & A.* 835. *Chron.* Trithem. Voſſ. *de Hiſtor. Lat. libr.* 2. *c.* 33. Moret. *Diction. Hiſt.*

Hilduinus, Archiep. Mediolanenſis, Hugonis Regis Italiæ, conſanguinei ſui, operâ. Obiit an. 942. ſcripſit vitas Abbatum Lobienſium. Trithem. *in Catal.* Ripamont. *hiſt. Eccl. Mediol. libr.* 2.

Hillus, vide *Hyllus*.

Hilspolſtenium, vulgò *Hilpolrſtein*, caſtrum Palatinatus, obtigit in diviſione hæreditatis paternæ, Johanni Friderico, filio Philippi Ludovici, qui Wolphgango Bipontino Duce natus, Neoburgicum Principatum tenuit: fratres Joh. Friderici fuere, Wolf. Wilhelmus, qui Neoburgicam & Auguſtus, q ult aſcenſem lineas orſi ſunt. Cum Auguſto fratre, à Wolfg. Wilhelmo, ob conſtantiam in religione Evangelica, multa paſſus, orbus deceſſit An. Chr. 1644. Vid. Phil. Jac. Spenerum *Syll. Geneal. Hiſtor.*

Himantopodes, pop. Æthiopiæ loripedes, quibus ſerpendo ingredi natura eſt, hoc eſt, quod Solinus interpretatur, flexis crurum nexibus ingredi, ἱμάντα enim Græci *lorum* dicunt. Plinius *lib.* 5 *cap.* 8.

Himba, Scotiæ inſ. maris Hibernici, una Acmodum, 10. m. p. ab Ihona. Ferrar.

Himella, Ligorio *Aggia* & *Himella*, fluv. parvus Sabinæ, in Italia, Virg. *Æn.* 7.

—— Qui flumen Himellæ,
Et Tiberim, Fabarimq; bibunt.

In Tiberim labitur, 6. mill. infra Maglianum.

Himera, Siciliæ Græca urbs, Steſichori poëtæ patria, ad Thermas urb. & Himeram fluvium, quem veteres per ſummum errorem putaverunt eundem eſſe, & ex eodem fonte oriri cum altero Himerâ, nunc *Salſo*. qui in meridiem fluit inter Gelam, & Agrigentum Vide Antigonum *in mirandis* & Melam, & Solinum, & Vibium, & Vitruvium. Quin licet utriuſque fontes ex Nebrode monte ebulliant, diſtant tamen ab invicem fere quadraginta millibus. *Himerenſes* autem ſoli Græcorum, ætate Thucydidis, ad mare Tyrrhenum habitabant. Urbem à Zanclæis conditam ad Occaſum Himeræ amnis, cùm floruiſſet per annos 140. Poeni, duce Annibale ſolo æquarunt, annis ante Chriſtum minimè quadringentis. Sed in alterâ parte fluminis iidem biennio poſt, ut habet Diodorus *lib.* 13. συναθροίσαντες τῶν πολιτῶν τινὰς, καὶ τῶν ἄλλων Λιβύων τοὺς βουλομένους, ἔκτισαν αὐτοῖς τοῖς θερμοῖς ὕδασι πόλιν, ὀνομάσαντες Θερμά, hoc eſt, *Volonum ex civibus aliisque Afris delectu habito, novam ad ipſas calidas aquas urbem condiderunt, quam Thermas appellarunt.* Has porro aquas, fabuloſo heroum ævo jam innotuiſſe Græcis, patet ex Diodoro, qui *lib.* 4. narrat Herculem, cùm Siciliæ litora peragraret, & à Peloro iret ad Erycem, τὰς νύμφας ἀνεῖναι θερμὰ λουτρὰ πρὸς τὴν ἀνάπαυσιν τῆς κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν γενομένης αὐτῷ κακοπαθείας. Τούτων δὲ ὄντων διττῶν, τὰ μὲν Ἱμεραῖα, τὰ δὲ Ἐγεσταῖα προσαγορεύεται, τὴν ἐπωνυμίαν ἔχοντα ταύτην ἀπὸ τῶν τόπων. *Nymphas calida illa balnea excitaſſe, quibus contractam ex itinere laſſitudinem allevaret. Quæ bina cùm ſint, illa Himerenſia, hæc Egeſtana dici, nomine facto a locis.* Inde Pindarus *Olymp.* 12. *Ergoteli Himerenſi*:

Θερμὰ νυμφᾶν λουτρὰ βαστάζεις
Ὁμιλέων παρ' οἰκείαις ἀρούραις.
Calida nympharum balnea extollis
Verſans apud domeſtica arva.

Ubi Scholiaſtes: Τὰ ἐν τῇ Σικελίᾳ θερμὰ λουτρὰ τῆς Ἱμέρας πόλεως λέγεται Ἀθηνᾶν ἀναδοῦναι εἰς ἀνάπαυσιν Ἡρακλεῖ, ὡς ἱστορεῖ ... ἔφη: τινὲς δὲ νύμφας, ὡς καὶ Πίνδαρος, *Calida Himera urbis in Siciliâ balnea Minervam ajunt aperuiſſe Herculi in laborum recreationem, cùm illuc perveniſſet; Alii autem nymphas, ut & Pindarus.* Ab his aquis Himeræ nomen. Res manifeſta, cùm Syris חמר *hamar* ſit incaleſcere.

Himera, amnis Siciliæ, unus ex maximis, à quo Siciliam dividi ferè mediam tradunt, Polybius *in Excerptis Legat. c.* 1. Liv. *l.* 24. & Strabo *l.* 6. Ejuſdem nominis alter eſt flu. ad Himeram urbem, & Thermas Himerenſes, influens in mare Thuſcum, Ferr. V. ſupra. Hic Baudrando nunc *Termini* dicitur: Vallem Demonæ ſeparat à Valle Mazaræ, & in mare Tyrrhenum ſe exonerat, ferè 25. mill. à Panormo in Ort. Ad hujus oſtia *Himera urbs* eſt. Hi ambo fluvii cùm diverſos fontes habeant, & ab invicem valde diſſitos, quadraginta ſc. millibus, tamen quia ſunt ejuſdem nominis, & ex eodem monte oriuntur, à veteribus crediti ſunt non niſi unum habere fontem. Sil. *l.* 14.

—— Quà mergitur Himera ponto
Æolio, nam dividuas ſe ſcindit in oras,
Nec minus occaſum petit incita, quam petit ortum,
Nebrodes geminis nutrit divortia fontis.

Mela 2. 7. *De amnibus Himera referendus, quia in mediâ admodum inſulâ ortus, in diverſa decurrit, ſcindensq; eam utrinq; alio ore in Libycum, alio in Tuſcum mare devenit.* Vibius: *Himera op. Thermitanorum dedit nomen Himera. Hoc flumen in duas ſcindi partes ait Steſichorus, unâ in Tyrrhenum mare, alterâ in Libycum decurrere.* Proinde cùm Himera

Tuſcus,

Tuſcus, & Himera Libycus (ſic enim liceat diſtinguere) diverſi ſint ſaporis, ille dulcis, hic ſalſi, ſubamari; id inter miracula referunt, quòd unus idemque fluvius, pro diverſitate regionum, aliter atque aliter ſapiat. Antigonus *in mirandis*: Περὶ δὲ ποταμῶν καὶ κρηνῶν, Λύκον μὲν φησι λέγειν τὸν Ἱμέραν ἐκ μιᾶς πηγῆς σχιζόμενον, τὸ μὲν ἁλμυρὸν τὸ ῥεῖθρον ἔχειν, τὸ δὲ πότιμον. *De fluminibus & fontibus Lycum ait perhibere, Himeram ex uno fonte in duos ſcindi alveos, alterumque fluvium eſſe ſalſum, alterum potabilem.* Vitruvius 8. 3. *Uti in Sicilia flumen eſt Himera, quod a fonte cùm eſt progreſſum, dividitur in duas partes. Quæ pars profluit contra Ætnam, quòd per terræ dulcem ſuccum percurrit, eſt infinita dulcedine: altera pars, quæ per eam terram currit unde ſal foditur, ſalſum habet ſaporem.* Quæ pars profluit contra Ætnam, id eſt, Himera Tuſcus, qui revera eſt dulciſſimus, cùm alter nullo modo ſit potabilis, hodieque *Salſi* dicitur, ab inſigni ſalſugine. Itaque, inverſo rerum ordine, Solinus Tuſco tribuens, quod Libyci erat proprium, *Himeram*, inquit, *cæleſtes mutant plagæ: Amarus denique eſt dum in Aquilonem fluit, dulcis ubi ad Meridiem flectitur.* Jam de nomine dicendum. Tuſco, à *Calore*, ut ſupra diximus: At Libyco nomen eſt ab *amaritudine* aquarum. Hebræis quippe verbum המר *hemar* eſt πικραίνειν *amarum reddere*, vel *amaricare*, quo verbo utuntur Theologi poſt vulgatum interpretem Apocal. 10 9.

Himeria, urbs fuit Epiſc. Meſopotamiæ, in Oſrhoena reg. ſub Arch. Ediſſeno, G. Tyrius.

Himilco, Pœnus, à Senatu Carthaginenſi miſſus eſt, ut occidua Europæ litora exploraret, quo officio functus iter ſuum in commentaria retulit. Feſtus Avienus. Item fil. Amilcaris, patri in Sicilia occiſo ſucceſſit, terrâ marique ſæpius victor, poſt urbes varias expugnatas, peſte cum exercitu obiit. Juſtin. *lib.* 19. *cap.* 2. Vid. & *Amilco.*

Hincmannus Chevalier, errores Origenis, de Dæmonum pœnitentia & receptione in gratiam, ſub initium hujus ſeculi, voce calamoque incruſtavit, in Anglia.

Viri illuſtres:

Hincmarus, Arch. Remenſis, an. 845. poſt Ebbonem, decennio antè, depoſitum. Eruditione & zelo, pro libertate Eccleſiæ Gallic. inter primos ſui ſeculi. Sed juſto rigidior, in negotio Godeſcalci monachi, in Synodo Creſciacenſi & nepotis ſui Hincmari Ep. Laudunenſis, in Conciliis Attiniacenſi & Diciacenſi. Obiit Anno 882. tempore, quo à Normannis Gallia miſerè raptabatur. Opera ejus impreſſa Moguntiæ, an. 1602. Pariſiis Anno 1615. operâ Sirmondi, an. 1645. Flodoard. *Hiſt. Rem. libr.* 3. Sigebert. *c.* 99. *de V. J. & in Chron.* Rabanus Maurus, Voſſius *de H. L.* Moretius *Diction. Hiſt.*

Hincmarus, Epiſc. Laudunenſis, prioris nepos, Papæ contra Carolum Calvum, regnique jura & privilegia Eccl. Gallicanæ mordicus adhæſit: excommunicato quoque nobili Normanno, qui prædium aliquod ad ſuam Eccleſiam pertinens, beneficiario jure, à Rege obtinuerat. Quod improbatum à Galliæ Epiſcopis Anno 869. A' quibus ille ad Papam appellavit, ſed hoc iterum Synodo Attiniacenſi reprehenſum: Cui cùm ſe nollet ſubmittere, annitente Patruo, depoſitus eſt Synodo Diciacenſi. Scripta ejus vide, in Bibl. PP. & operibus Hincmari Remenſis. Flodoard. *Hiſtor. Rem. libr.* 3. Aimon. & Baldericus *in Chron.* Moretius, *Diction. Hiſt.*

Hiob, Vid. *Job.*

Hiolcos, vide *Jolcos.*

Hiona, Hebridum clariſſima, in qua Sodora urbs Epiſc. Ubi Cœnob. Benedictin. Regum ſepulturâ inſigne, à littore 12. mill. in Occaſ.

Hippadis pelagus. Ptol. pars Rubri maris juxta Æthiopiam, poſt Aromata promuntorium. *Azonium* Plinio. Baudrando pars Oceani Æth. verſus Africam, inter Dioſcoridis Inſ. & Aromata prom. ad Bor. Menuthiamque Inſ. ad Auſtr. Vulgò *mare Æthiopicum*, ſeu *Zanguebaria*. à regione adjacente.

Hippagoras, famam ſibi peperit, opere de Carthaginenſi Rep. Athen. *lib.* 14.

Hippanis, *Bog*, fluv. Poloniæ. Vid. *Hypanis.*

Hipparchia, mulier quædam Græca doctiſſima, quæ Philoſophicis valdè excelluit, uxor Cratetis. Stylo Platonem imitata, Tragœdias quaſdam compoſuit. Laertius, *l.* 6.

Hipparchides, traducitur per Comœdias ut improbus, & obſcænus. Vide Schol. *in Ariſtoph. Acharn.* 399. *G.* 2.

Hipparchus, Dux Athenienſium, conjurans contra Heraclidem Demetrii præſidem, Athenas tenentem; occiſus ab eodem, detectâ per Hieroclem conjuratione. Polyæn. *l.* 5.

Hipparchus, filius Piſiſtrati & Myrrhinæ, frater Hippiæ Tyranni. Vid. Scholia *in Equit.*

Hipparchus, Nicæus aſtrologus, ſcripſit de Arati Phænomenis, de ſtellis fixis, de Lunæ motu contra Platonem. Primus inſtrumenta Mathematica invenit, unde hæc ſenſibus deprehendi poſſent, Plinio maximè laudatus, *lib.* 2. *cap.* 26. Floruit ſub Ptolomæo & Philometore Euergete, Regibus Ægypti. Eum Rhodium Ptolomæus facit. Vide Voſſ. *de Math. ſcient. cap.* 33. §. 4. Item poeta Comicus, cujus fabula quædam περὶ γάμου inſcribitur. Suidas. Alius diſcip. Pythagoræ. Alius propinquus Ariſtotelis. alius Eretriæ tyrannus. Hipparchus quoque filius Piſiſtrati tyranni, qui ob libidinem in Harmodium Ariſtogitonis conjurationem in ſe excitavit, Anno 241. U. C. Thucyd. Herodot. Pauſan. Euſeb. *Chr.* Idem ut invidiam tyrannidis ſapientiæ opinione extingueret, literas coluit, viriſque doctis maximè favit. Ælian. *Var. Hiſt.*

Hipparinus, Dionyſii Jun. filius, ejecto Callippo dominatum Syracuſis tenuit annos 2. Olymp. 106. an. 4. & 5. Stratagema, quo Syracuſis potitus eſt, V. apud Polyæn. *l.* 5.

Hipparion, alter ex Dionis filiis. Polyæn. *libr.* 5. *in Dionyſio, comment.* 8.

Hipparis, fluv. in Camarinâ, cujus aquarum pars dulcis eſt, pars ſalſa. Schol. Pind. *in illud Olymp. Od.* 5.

Καὶ σεμνοὺς ὀχετοὺς Ἵπ-
παρις οἷσιν ἄρδει στρατόν.

Ejus meminit Nonnus *Baſſaricorum. lib.* 13.

Οἳ τ' ἔχον Καμάρειαν, ὅπῃ κελάδοντι ῥεέθρῳ
Ἵππαρις ἀντέλλων ἑλίσσεται ἀγκύλον ὕδωρ.

Vide Cluverium: *Camarina* Fazello, ab urbe cognom.

Hippaſus, Metapontinus, auditor Pythagoræ, vir doctiſſimus nihil ſcripſit. Muſicus quoque excellens. Theon. Smyrn. *Mathem. lib.* 2. *cap.* 12. Omnia ex igne creari dixit. Sunt quidam, qui eum tractatum de religione ſub Pythagoræ nomine edidiſſe ferant, ipſi damnoſum. Laertius. *libr.* 8. Plut. Item unus ex Centauris, qui, in nuptiis Pirithoi, & Hippodamiæ, cum Lapithis manus conſeruerunt. Meminit ejus, ſed metu ſe occultantis, Flacc. *lib.* 1. *v.* 148. *Argon.*

Hippe, Chironis Centauri filia, quæ cùm in monte Pelio ſeſe venando exerceret, gravida facta eſt, & ob id patris indignationem timens, deorum miſeratione in equam converſa eſt, & in cœlum tranſlata. Sunt qui mulierem fatidicam fuiſſe aſſerant.

Hippi, Inſ. parvæ 4. Joniæ apud Erythras urbem adjacentes.

Hippi, Marmolio *Capo di Serra*, prom. Africæ, ad Syrtum magnam, apud villam Philæni, in confin. Cyrenaicæ.

Hippia, Minerva Arcadibus, quòd uſum quadrigarum inveniſſe crederetur. Item urbs Perrhæbiæ, quæ & *Phalanna*. Stephanus.

Hippias, Piſuthni Dux, Polyæn. *l.* 3.

Hippias, Eleus Philoſophus, diſcipulus Hegeſidemi, ita ſe comparavit, ne cujuſquam ope egeret. Summum Bonum Αὐτάρκειαν poſuit, hoc eſt, eo contentum eſſe, quod ſimplici victui ſat eſſet. Is Olympiam cùm veniſſet, maxima illa quinquennali celebritate ludorum gloriatus eſt: Nihil eſſe ulla in arte rerum omnium, quod ipſe neſciret, nec ſolùm has artes, quibus liberales doctrinæ, atque ingenuæ continerentur, Geometriam, Muſicam, literarum cognitionem, & Poetarum, atque illa quæ de naturis rerum, deque hominum moribus, quæ de rebus publicis dicerentur: ſed etiam annulum quem haberet, pallium quo amictus, ſoccos quibus indutus eſſet, ſe ſuâ manu confeciſſe. Huic Plut. Epitomen rerum in ludis Olympicis geſtarum aſcribit. Cicero *lib.* 3. *de Orat.* Item Piſiſtrati filius, qui cùm Hipparchi fratris, in tyrannide, ſocius, illum occiſum ulciſci vellet: Triennio pòſt, A. U. C. 244. pulſus ad Darium ſe recepit, & Dux copiarum in Marathonia pugna cecidit, arma contra patriam ferens. Alius Erythræus, qui de Erythris, Joniæ urbe, hiſtoriam reliquit. Athenæus.

Hippici, montes Sarm. Aſiaticæ ſunt. Ptol. *Mazariſci* dicuntur Mercatori.

Hippis, Rhegienſis, hiſtoricus & Poëta, ſub Dario & Xerxe: hiſtoriam Siculam, &c. ſcripſit. Ælian. *H. A. l.* 9. *c.* 33.

Hippion, ... fuit, quem ferunt edocuiſſe Medicinam Æſculapium.

Hippius, mons Phrygiæ min. apud Ilium.

Hippo, filia Scedaſi, à Legatis Lacedæmoniis violata, doloris impatientiâ manus ſibi attulit, & diris devotionibus Urbem, tales Legatos emittentem, obruit, V. Diodor. *l.* 15.

Hippo, Africæ civitas, quam D. Auguſt. *de Civ. D.* 22. 8. *Hipponem regium* vocat. Livius *libr.* 29. C. *Lælius nocte ad Hipponem regium cùm acceſſiſſet.* Silius *l.* 3.

Tum Vaga, & antiquis dilectus regibus Hippo.

Gallis *Bone*, etiamnum urbs eſt munita, cum ſinu parvo cognom. & portu capaci, in ora regni Conſtantiæ. Sub Algeriæ R. Parva & malè culta, cum arce in colle. *Beled & Ugneb.* Arab. Duæ autem feruntur hoc nomine civitates parum diſſitæ, ambæ Regiæ, teſte Strab. *l.* 17. Ἦν δὲ Κίρτα πόλις ἐνταῦθα, καὶ αἱ δύο Ἵππωνες, ὁ μὲν πλησίον Ἰτύκης, ὁ δὲ ἀπωτέρω πρὸς τῷ Τρητῷ μᾶλλον, ἄμφω βασίλεια. Plinius *Hipponem* Numidiæ inſerit *libr.* 5. *cap.* 3. & *Hipponis dilutis* meminit *cap.* 4. Vide Dauſquecium *ad Silii locum ſupra productum.* Et Bochartum *Geogr. pag.* 517. ut & *Hippon.* Eſt & *Hippo* puellæ Bœotiæ nomen. Plutarch. Item op. Locrorum in Brutiis.

Hippo, quæ & *Vibo*, nunc *Monte Leone*, urbs Brutiorum in Calabria ult. in colle, 4. mill. ab ora maris Tyrrheni & ſinus Hipponiatis,

ſonitch. Ejus navale *Bôvona* dicitur 10. milliar. à mari Jonio in Occaſ.

Hippobinus, nomen cujuſdam, ob libidines inſani, à Comicis Athenienſi in theatro traducti.

Hippobotes, pratum quoddam ampliſſimum ſub Caſpiis portis, in quo regium armentum quinquaginta millium equorum paſcitur. Strabo *lib.* 11.

Hippoborus, Hiſtoricus Gr. de ſectis Philoſophorum librum edidit. Diog. Laërt. & Porphyrius *in Vita Pythagoræ*.

Hippocentauri, monſtroſum hominum genus in Theſſaliâ juxta Pelion montem, anteriore parte (ut poetæ fabulantur) hominum, poſteriore equorum effigiem referentium. Cui fabulæ occaſionem miniſtraſſe videtur, quòd primi equos domare cœperint, iiſque ita aptè inſidere, ut homines cum equis unum in corpus coaluiſſe viderentur. Iidem antea *Centauri* dicebantur παρὰ τὸ κεντεῖν ταύρους, hoc eſt, ab eo, quòd tauros ſtimulis agitarent. Verùm cùm idem poſtea ex equis præſtarent, iiſque inſidentes ſtimulis tauros præ ſe agerent, *Hippocentauri* dici cœperunt: qui cùm ad Peneum amnem aquatum veniſſent, conſpecti ab ulterioris ripæ accolis, pro monſtris habiti ſunt: præſertim cùm inclinata, potandi gratiâ, equorum capita non conſpicerentur. *Hippocentaurus* quidam D. Antonium eſt allocutus, ei viam quò tenderet commonſtrans. D. Hieronymus *in Vitâ Pauli Eremit.*

Hippocoon. cum liberis ab Hercule interfectus.

Hippocrates, Cous medicus, natus eſt Olymp. 80. Soranus *in ejus Vita*. Filius Heraclidis, ex Praxithea, quorum hæc ab Hercule, ille ab Æſculapio deſcendit. Proavus ejus Gnoſidicus, libri de fracturis Auctor, ut Galenus ait. Auditor Democratis, ut quidam volunt, vixit apud Perdiccam Macedoniæ regem. Exceſſit è vivis annos natus 104. Suſcepit filios Theſſalum, & Draconem, habuitque generum Polybium, diſcipulum Dexippum, omnes Medicinæ gloriâ florentes. Hic vir divinâ ſcientiâ, dicebat coitum eſſe morbum comitialem leviorem. Ejus libri, tanquam divino emanaverint ore, ubique celebrantur. In primo enim Juſjurandum continetur, in ſecundo Prognoſtica, tertio Aphoriſmi, quarto illa admirabilis compoſitio 60. libris omnem ſcientiam Medicinæ complectens. Artem medicam in lucem revocavit, in quâ uſque adeò enituit, ut venientem ab Illyriis peſtilentiam prædixerit, ac diſcipulos ad auxiliandum circa urbes dimiſerit: cui ob meritum honores illos, quos Herculi, tota Græcia decrevit. De eo Macrobius, *Hippocrates, qui tam fallere, quam falli neſcit*. Vide Plin. *lib.* 7. *cap.* 37. *lib.* 26. *cap.* 1. Celſ. Senecam, Galen. Suidam. Voſſ. *de Sectis Philos.* Hodieque in Inſula Co pretioſa ejus *Pucra* incolis dicti memoria, & caſa quædam, quam inhabitaverit, curioſis monſtratur. P. de Valle *Itiner. tom.* 1. V. quoque in voce *Democritus*. Quinque alios ejuſdem nominis, omneſque ejuſdem artis, & familiæ Suidas memorat. *Hippocratem* etiam alium Athenienſium ducem ponit in bello Peloponneſiaco Thucydides. Denique Mathematicus quidam, qui mercaturam exercuit: quia tunc temporis hæc non habebatur vilis, modò tenuis non eſſet, teſte Plutarcho.

Hippocrates, ex Siculorum gente tyrannus, qui Ergetinorum ſceleratiſſimo dolo & civium internecione invaſit tenuitque urbem. Polyænus *l.* 5.

Hippocrates Geometra, à Pythagora. Scholâ expulſus, quòd mercede Mathematicam doceret.

Hippocraticus annus, legitur in libro de *Septimeſtri partu*, quem dierum 360. fuiſſe probat Marſilius Cagnatus *Obſervat. Var. l.* 4. *cap.* 14.

Hippocrene, fons in Bœotiâ, non procul ab Helicone monte, quem poetæ fabulantur factum eſſe ungulâ Pegaſi alati. Hunc à Cadmo, literarum Reſtauratore, repertum quidam dicunt, unde fabulæ origo. Ovid. *lib.* 5. *Metam.* De nomine Bochartus. *Epigranea*, inquit, fons à Phœnicibus פגרן *Pigran* dictus eſt, ab *erumpendo*. Radix Arabicè פגר *phagara*, in primâ, ſecundâ, & quartâ conjugatione *fontem aperire*, in quintâ & ſeptimâ *fontem erumpere*, ſignificat. Articulo præfixo ex *Pigran* factum *Happigran*, vel *Happigrana*, unde Græcis Ἱππουκρήνη, tanquam ab *equo* deductâ voce, & Perſio *fons Caballinus*. Hinc nata fabula de fonte è terrâ edito equi ungulâ percuſſâ.

Hippocura, Indiæ intra Gangem urbes duæ. Ptol. una maritima, altera mediterranea. Priorem *Onor* vocat Caſtaldus. Aliis *Leſſor*, opp. munitum, in regno Decani, in tractu *Balagate*, in mediterr. 70. leuc. Hiſp. ab ora littor. maris Indici in Ort. verſus ſinum Gangeticum, 60.

Hippodamas, Lacedæmoniorum, qui à Praſiis obſidebantur, Dux, Vid. Polyæn. *l.* 2.

Hippodame, & *Hippodamia*, filia Oenomai regis Elidis & Piſarum, qui cùm ex oraculo ſe à genero interemptum iri didiciſſet, & illa tamen à multis procis, ob formæ præſtantiam, expeteretur, curule certamen procis propoſuit (habebat enim equos velociſſimos, qui ex ventorum flatu creati erant) eâ lege, ut qui vinceret, filiam haberet, victus ſubiret mortem. Tredecim igitur victis ac occiſis, Pelops Tantali fil. viſâ puellâ, ejus amore protinus exarſit; Cujus nuptias ut aſſequeretur, Myrtilum ejus aurigam pollicitis corrupit, ſic ut ille axes infirmos, & fragiles ſubjunxerit, vel, ut alii volunt, obicem axi non objecerit. Sic fracto ac diſſoluto curru, Oenomaus excidit, morienſque Myrtili caput devovit; obteſtans Pelopem, ut vicem ſuam ulciſceretur, quod & factum eſt. Cùm enim pactum ſibi perfidiæ præmium à Pelope poſceret, ab eo in mare dejectus eſt, atque hoc modo Pelops puellâ & regno potitus eſt. Ovidius,

Venit ut in Phrygios Hippodamia ſinus.

Propert. 1. 12.

Nec Phrygium falſo traxit candore maritum,
Avecta externis Hippodamia rotis.

Hippodamia, Pirithoi uxor, quam cùm ipſo nuptiarum die Centauri ei eripere conarentur, ab Hercule & Theſeo ingenti clade profligati ſunt. Ovid. *Met.* 12. Idem *in Epiſt. Helenæ*,

An fera Centauris indicere bella coegit
Atracis Æmonios Hippodamia viros?

Et *lib.* 1. *Amor. Eleg.* 4.

Deſine mirari poſito quòd candida vino
Atracis ambiguos traxit in arma viros.

Plut. *in Theſeo*, *Deidamiam* vocat. Propertius ex Callimacho *Iſchomachen*, *lib.* 2. *eleg.* 1.

Qualis & Iſchomache Lapithæ genus Heroina,
Centauris medio grata rapina mero.

Item *Hippodamia*, Briſei filia, quam Achilles expugnato Lyrneſſo opido ſecum abduxit, quæ & *Briſeis* dicta. Alia Anchiſæ filia, Alcathoi Trojani uxor, quem poſtea Idomeneus Cretenſis in pugnâ cecidit.

Hippodamus, Archon Athenis, an. 2. Olymp. 101.

Hippodamus, Athenienſis, qui domum ſuam in Piræeo publico donavit, ut inde rectius portus ædificaretur. Dicitur in bello Medico primus Piræeum contraxiſſe. Vixit admodum inter cives honoratus, de quo plura Scholia *in Equites*.

Hippodamus, alius fuit Doricus & Italicus ſectâ Pythagoræus, cujus inſtituta Stobæus recitat. *Hippodamus* alius voracitatis nomine nobilis. Scholia *in Ariſtoph. Equites*.

Hippodamus Mileſius, Euryphontis fil. primus eorum, qui in Rep. verſati non eſſent, cœpit aliquid dicere de optimo civitatis ſtatu. Conſtituit enim civitatem ex numero 10. millium, diviſam in partes tres, artifices, agricolas & milites. Regiones in totidem partes, ſacram, publicam, & privatam. Ariſtot. *l.* 2. *Polit. c.* 8. Item alius Mileſius Architectus, qui Athenienſibus Piræum portum extruxit, à quo forum Piræi *Hippodamiam* appellarunt, Suidas.

Hippodorus; unus Codridarum, invidiam populi vitare cupiens, & optimam ſimul Principis famam inter Athenienſes adipiſci, ſeveritate in ſuos uſus, filiam cum mœcho deprehenſam currui juſſit alligari, atque diſcerpi.

Hippodromus, Theſſalus genere, patriâ Lariſſæus, circa M. Antonini Principis tempora, Athenis Scholæ ſucceſſit. Philoſtr.

Hippola, urbs vetus Laconica. Gentile *Hippolaites*. Steph. In ora littor. ſinus Meſſeniaci, ad rad. Taygeti, 12. mill. à Tænaro prom. in Occ. Jam tempore Pauſaniæ diruta.

Hippolochus, fil. Bellerophontis, & pater Glauci. Hom. 6. *Il.* Item Antimachi Trojani fil. unà cum Piſandro fratre in bello Trojano interfectus. Hom. 11. *Iliad.*

Hippolyte, Amazonum regina, quam Hercules prælio ſuperatam Theſeo uxorem dedit, cui & Hippolytum peperit. Prop. *libr.* 4.

Felix Hippolyte nudâ tulit arma papillâ.

Claudianus,

Quoties Arcton populata virago Hippolyte.

Fuit altera Acaſti uxor, de quâ Horat. *Carm.* 3. 7.

Narrat penè datum Pelea Tartaro,
Magneſſam Hippolyten dum fugit abſtinens.

Vide *Acaſtus*.

Hippolytus, Theſei, & Hippolytes Amazonis filius, qui cùm cœlibem ducens vitam venatu ſeſe exerceret, & conſtanti animo ſperneret mulieres, à Phædrâ novercâ abſente patre amatus eſt: cujus turpi deſiderio cùm obtemperare noluiſſet, illa filium apud patrem detulit, tanquam de ſtupro eam appellaſſet. Quamobrem cùm videret Hippolytus patrem, novercæ dolo perſuaſum, de nece ſuâ cogitare, conſcenſo curru fugam arripuit. Sed dum phocæ, quæ tum fortè in litus exierant, equorum, & rotarum ſtrepitu perterritæ, magno impetu ſe in mare præcipitarent, exterriti equi, fruſtra obluctante Hippolyto, currum per ſcopulos, & ſaxa traxerunt, juvenemque infelicem loris implicitum, varias in partes diſcerpſerunt: In nemore autem Aricino Dianæ ſacro ſepultus eſt. Ovid. *Faſt.* 3.

Hic jacet Hippolytus loris diſtractus equorum,
Unde nemus nullis illud aditur equis.

Ubi alii *direptus* legunt. Sic *Faſt.* 6.

Hippolyte infelix velles coluiſſe Dianam,
Cùm conſternatis diripereris equis.

Idem *de Art. Aman.*

Hippolytum pavidi diripuiſtis equi.

Porro caſtitatem ejus innuit Prop. 4. 5.

Docta

Docta vel Hippolytum Veneri mollire negantem.

Ovid. *Amor.* 2. 4.

Illic Hippolytum pone, Priapus erit.

Mart. *lib.* 14. Lemmate *Puella Gaditana,*

Tam tremulum criſſat, tam blandum prurit, ut ipſum
Maſturbatorem feceris Hippolytum.

Et *in Priapeis,*

Criſſabit tibi fluctuante lumbo,
Sic ut non modo te, Priape, poſſet,
Privignum quoq; ſed movere Phædræ.

Horat. *lib.* 4. *Carm.*

Infernis neq; enim tenebris Diana pudicum
Liberat Hippolytum. Vide *Virbius.*

Viri Illuſtres.

Hippolytus, Epiſc. Arabiæ, vel, ut alii volunt, *Portus urbis* ſeu *Auguſti*, in Diœceſi Rom. diſcipulus Clem. Alexandrini. Ab Ambroſio quodam, qui Marcionitarum deliria ejuraverat, permotus eſt, ut in S. Scripturam commentaretur, additis ſeptem amanuenſibus, & penſo quotidie examinato. Plurima ſcripta ei Euſeb. *in Chron* & *lib.* 6. *Hiſt. cap.* 16. Hieron. *c.* 6. *Catal. Quaſt.* 3. *ad Damaſ. ep. ad Magn.* & *Proœm. in Matth.* tribuunt, quorum nihil ſupereſt, præter tract. de Antichriſto, & fragmenta quædam. Obiit martyr, ſub Alexandro Severo, Anno 230. Statua ejus honori erecta, reperta eſt Anno 1551. & in Bibl. Vaticanam translata, operâ Marcelli II. Sedet ibi in ſella, ubi Græcis literis inſculptus Cyclus Paſchalis an. 16. editus, cum egregiis Comment. Græcè à Joſ. Scaligero, Anno 1595. & Latinè ab Ægidio Buchero, Anno 1634. Vid. & Gruterum *in Inſcript.* Gelaſ. *l. de* 2. *nat.* Phot. *cod.* 121, 122. Iſidor. *lib.* 6. *Orig. cap.* 17. Niceph. *lib.* 5. *cap.* 15. Theodoret. *in Polymorpho.* Cyrillus *in Euthymo c.* 19. Georg. Syncellus, *in Chron.* Anaſtaſius, &c.

Hippolytus Bonnacoſſa, Ferrarienſis, JC. celebris, ſec. præt. Auctor *Repertorii Alphabetici, de Præſumtionibus.*

Hippolytus Eſtenſis, fil. Herculis I. Ferrariæ D. Cardin. celebris, obiit Anno 1520. P. Jovius, Ciacconius, Victorellus, Garimbertus, Ughelius, &c. Inprimis Sardius, *in Vita ejus.* Item, fil. Alphonſi I. Cardinalis, Legationibus inclytus, literatorum, Pauli Manutii inprimis, Mureti & Oſſati Mecænas. Obiit Romæ, Anno 1572. Thuan. *l.* 54. Petramellarius, Victorellus, &c.

Hippolytus de Marſiliis, JC. Bononiæ docuit, an. 1524. In cauſis criminalibus magni judicii.

Hippolytus de Medicis, Cardin. nepos Leonis X. & Clem. VII. Arch. Avenionenſis, Legatus ad Carolum V. Obiit, an. 1535. Garimbert. *Hiſt. lib.* 4. *c.* 4. Guicciard. &c.

Hippolytus Thebanus, auctor Chronici, Geſner. Poſſevinus, &c.

Hippomachus aliptes, olim irriſiſſe fertur quoſdam laudantes procerum quemdam hominem & longa brachia habentem, tanquam à naturâ pugilem factum: verum illos tum conſecuturos dicens, ſi corona ex alto aliquo loco demenda & capiti imponenda; non agilitate corporis & viribus conſequenda. Plutarch.

Hippomachus, tibicen, qui cùm videret à plebe laudari diſcipulum, quem tamen in arte peccare cognoſcebat, baculo tactum deſiſtere juſſit, dicens, maximum erroris argumentum, quòd ab ignarâ turbâ laudaretur. Ælian. *Var. Hiſt.* 2. 6.

Hippomedon, Niſimachi & Mythidices Talai filiæ, ſororis Adraſti (ut vult Hyginus *fab.* 70.) vel Niſimachi, & Naſicæ filius (ut vult Lactantius *in lib.* 1. *Theb.*) unus ex 7. ducibus, qui ad Thebas profecti ſunt, dum in Iſmeno fluv. pedeſtri certamine decertaret, extinctus eſt. Sat. *l.* 9.

En meus Hippomedon, cui gentis origo Mycenæ,
Argolicique lares, numenque ante omnia Juno.

Hippomenes, 27. Athenienſium Archon. Is filiam Limonem in adulterio deprehenſam equo feroci vorandam præbuit. Dio Chryſoſt. *Orat.* 32. Suid. Unde Proverb. *magis impius Hippomene.* Ovid. *in Ibin.*

Solaque Limone pœnam ne ſenſerit illam,
Et tua dente ferox viſcera carpat equus.

Hippomenes, Macarei, vel Megarei & Meropes fil. Neptuni pronepos, vel, ut alii, Martis: cùm Atalantam Schœnei filiam adamaret, Veneris beneficio voti ſui compos factus eſt. Nam cùm illa virginitatem illibatam cuperet ſervare, procis ſuis curſus certamen eâ lege propoſuit, ut illi inermes currerent, ipſa cum telo inſequeretur, & quem curſu aſſequi poſſet, venabulo confoderet. Cùm itaque non paucos ſpe nuptiarum ejus illectos, neci tradidiſſet, Hippomenes, qui & ipſe amore ejus tenebatur, neque tamen pedibus ſatis valebat, Veneris opem imploravit, quæ tria illi aurea mala tradidit, & quis uſus eſſet in illis, edocuit. Hiſce itaque fretus Hippomenes, curſu cum Atalantâ certare non dubitavit, cùmque parum abeſſe videret, quin illa præcurrentem aſſequeretur, mala aurea à Venere accepta, quàm longiſſimè extra viam diverſa in latera abjecit, quorum pulchritudine capta Atalanta, dum ea colligit, aurumque admiratur, Hippomeni victoriam tradidit. Hâc itaque ratione voti ſui compos effectus, cùm Veneri, cui victoriam debebat, gratias agere neglexiſſet, illa indignata, tam effrænatam illi cupiditatem injecit, ut in ipſo matris Deum delubro, nullâ habitâ Numinis reverentiâ, cum uxore concubuerit. Quod flagitium ægrè ferens Cybele, Hippomenem in leonem, Atalantam in leænam commutavit. Ovid. *Met.* 10.

Hippomolgi, pop. ab *equis mulgendis* ſic dicti. Dionyſ. Perieg. *Verſ.* 309.

Ἔνθα Μελαγχλαινοί τε καὶ ἀνέρες Ἱππημολγοί.

Populi ſunt Scythiæ. Epitheton hocce Homerus Myſis attribuit, inquit Nicodemus Friſchlinus. Sed fallitur, nam Poeta gentem aliquam peculiarem deſignat *Il. N.*

Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν.

Callimachus quidem *Hymn.* 3. Cimmeriis accommodavit.

—— Ἐπὶ δὲ τρίτον Ἱππημολγῶν
Ἤγαγε Κιμμερίων. —— ——

Hippon, Philoſophus à Cratete, in Panoptis, (Comœdiæ nomen eſt) exagitatus. V. Ariſtoph. *Nub.*

Hippon, cujus Epiſc. fuit S. Auguſtinus, qui ibi obiit, cùm Vandali urbem A. C. 430. obſiderent. Ptolom. Strabo, Plin. Mela, &c. Ibi Concil. Anno 393. ad diſciplinam Eccl. rigidè obſervandam. Vid. *Hippo*, & *Hippona.*

Hippon Diarrhytos, urbs fuit Africæ, nunc caſtr. regni Tunetani, in ora maris Medit. cum portu percommodo. Quibuſd. *Biſerta Vecchia*, aliis autem *Razamilara*, in ora inter Uticam ſeu Biſertam ad Ort. & Tabracam ad Occ. paucisque conſtat incolis.

Hippon Regius, Gallis *Bone*, urbs Africæ maritima, Epiſc. inter Aphrodiſium & Tabracam, à Carthagine 228. m. p. in Occ. à Cirtha 94. in Bor. & Cæciam. à Tabraca ſupra 100. in Occaſ. Cullu verſus 76. Etiamnum urbs munita eſt, cum ſinu parvo cognom. & portu capace, in ora regni Conſtantinæ, ſub Regibus Algerii: Parva tamen & malè culta, cum arce, in colle. Afris *Beled* & *Ugneb*, teſte Marmolio. Silius *lib.* 3.

Tum Vaga, & antiquis dilectus Regibus Hippon.

Hippona, dea equorum, quam ſtabularii colebant. Juvenal. *Sat.* 8. —— *Jurat*

Hipponem, & facies olida ad præſepia pictas.

Sed hæc codicum corruptorum lectio, in melioribus tam editis, quàm Manuſcriptis ita legitur,

Solam Eponam, & facies, &c.

Atque hanc lectionem etiam vetus Scholiaſtes agnoſcit. Nam ad illa verba *Solam Eponam*, hæc notat. *Quia mulio eſt qui conſulitur, Epona Dea mulionum.* Meminit hujus Deæ Apul. *l.* 3. *Mileſ.* & Tertull. *in Apol.* Item Min. Felix. Vetus Inſcriptio DEÆ EPONÆ MANLIUS RESTIO. Prudent. *contra Symmachum*:

Nemo Cloacina, aut Epona ſuper aſtra deabus.

Plut. *in Paral.* Ἐπὶ δὲ θεὸς Ἐπώνα ... Vide Turneb. *Adverſ.* 24. 4. & 26. 10. Valeat igitur commentitia *Hippona*, & in ejus locum ſuccedat *Epona.*

Hippona, urbs Epiſc. Africæ, expugnata, à Ferdinando M. Hetruriæ duce, A C. 1607. V. Thuan. *l.* 38. & in voce *Hippon Regius.*

Hipponax, poeta Epheſius, fil. Procææ ex Protide, à quo Jambicum *Hipponacticum*, ſeu *Hipponacteum* carmen, quod & Scazon dictum eſt, nomen ſortitum videtur. Floruit Olymp. 60. ut Plinius diſertè teſtatur, *lib.* 26. *cap.* 5. & 36. Hic tam deformi, & fœdâ facie fuit, ut ejus effigies à pictoribus quibuſdam publicè expoſita fuerit deridenda: quamobrem indignatus Hipponax, in illos invectus eſt, ut aliquot ex illis, Anthermum nempe & Bupalum, ad ſuſpendium adegerit. Unde natum Proverb. *Hipponacteum præconium.*

Hipponeſus, urbs Cariæ, & alia Lydiæ. Steph.

Hipponiates, ſinus Tyrrheni maris in Brutiis. Ptol. *Napitinus* vocatur ab Antiocho apud Strab. *Terinæus* Plinio dicitur, teſte Hermolao, & *Vibonenſis. Lameticum* ab Ariſt. nominari tradit Barrius. Hodiè *Golfo di S. Euſemia.*

Hipponium, urbs Brutiorum in Calabriâ ulter. *Bivona* Nigro. Item promunt. ibidem Lycophroni memoratum, hodiè *Salebrum*, teſte Barrio.

Hipponicus, Calliæ fil. Athenienſis, cùm patriæ ſtatuam dedicare decreviſſet, nonnullis eam à Polycleto confici ſuadentibus, illi nequaquam viſum eſt, quòd ob operis pulchritudinem ab aſpicientibus, non dedicantis, ſed potius artificis virtus laudaretur. Ælian. *Var. Hiſt.* 14. 16. V. Schol. *in Nebulas.*

Hipponon, Ægypti urbs Antonino, fortè *Hippon* in libr. Notit.

Hippophagi, Scythiæ in Aſiâ populi.

Hippopodes, pop. in Oceano Scythico, qui teſte Solino, humanam uſque ad veſtigium formam tenent, ſed in equinos pedes deſinunt. Dionyſ. Perieg. *Verſ.* 310.

Νευροί θ' Ἱππόποδές τε, Γελωνοί τ' ἠδ' Ἀγάθυρσοι.

Avienus legit hunc verſum, teſte Morellio, hunc in modum,

Νευροί θ' Ἱππόποδές τε Γελωνοί, &c.

Qui etiam ita vertit,

Cerelesque Geloni. —— ——

Priſcianus proprium nomen agnoſcit. Sic enim hos verſus Latinè reddidit,

Poſt.

Poſt Hippemolgi, Hippopodeſq; potentes,
Atq; Gelonus cum Neuris, pictiq; Agathyrſi.

Et ſic omnes alii interpretes. Mela *lib.* 3. *Equinis pedibus Hippopodes.* A celeri curſu fortè hæc fabula. Meminit horum Plinius *lib.* 4. *cap.* 13.

Hipporea. pop. Æthiopiæ, ſub Ægypto. Plin.

Hipperum, Calabriæ ulter. op. Anton. hodie *Fela* dici ſcribit Barrius, 10. m. p. ab Altano, apud Scunnum ſeu Roſarnum opp. Ferrar.

Hippos, ſive *Hippum*, clara Judæorum civitas eſt, in tribu Manaſſe, cujus incolæ Hippeni dicuntur: ſita ultra Jordanem in Orientali maris Galilææ littore, è regione urbis Tiberiadis. Urbs Cœleſyriæ Dioni: Epiſc. ſub Arch. Hieroſolymitano, haud procul à lacu Geneſara. *Hippon* Plinio.

Hippoſtratus, genealogias Siculas expoſuit, teſte Pindari Scholiaſte. Minois quoque res geſtas conſignavit, authore Phlegonte Tralliano, *Mirabil. cap.* 30. Vid. Voſſ. *de H. G. p.* 378. Etiam *Hippoſtratus* inter eos, qui de mirificis hominum formis in Indiâ ſcripſerunt, à Tzetze refertur *Chil.* 7. *Hiſt.* 144.

Hippotades, patronymicum ab *Hippotâ* deductum: quo poetæ ferè utuntur pro Æolo, ventorum rege, Hippotæ Trojani ex Segeſtâ filia nepote. Ovid. *Met.* 11

Quòd ſocer Hippotades tibi ſit, qui carcere fortes
Contineat ventos, & cùm velis æquora placet.

Hippotamada, vicus in tribu Oeneide. Steph.

Hippotoxota, dicti ſunt equeſtres ſagittarii, quâ voce utitur Hirtius *lib.* 5. *belli Aſiatici.*

Hippuacra, (id eſt, *equi promuntorium*) urbs Libyæ.

Hippucome, Lyciæ vicus. Steph.

Hippuris, inſula quædam Cariæ maris Mediterranei, una Cycladum. Plin. Mela. Vid. *Anaphe.*

Hippuriſcus, inſula quædam Cariæ. Steph.

Hippus, fluvius Moſcorum in Phaſim defluens. Strabo *l.* 11. Item inſula Eretriæ. & urbs Siciliæ, ac alia Palæſtinæ. Stephan. Gent. *Hippenos* & *Hippinus.*

Hipſa, vide *Selinus.*

Hipſala, urbs Thraciæ, ab Amurathe Turc. Imper. Johanni Cantacuzeno erepta, A. C. 1359. Laonic. *l.* 1.

Hipſides, amicus Menedemi, Prætoris Macedonici; quem cùm hic multis vulneribus (quæ in inſidiis à Spitamene poſitis acceperat) exſanguis hortatus eſſet, ut in equum ſuum aſcenderet & ſe fugâ eriperet; Hipſides, cæſo amico, mori maluit quàm fugere. Itaque ſubditis calcaribus equo in medios hoſtes ſe immiſit & memorabili editâ pugnâ obrutus telis eſt. Curt. *libr.* 7. *cap.* 51.

Hir, filius Caleb, filii Jephone. 1. Par. 4.

Hira, filius Acces. 2. Reg. 23.

Hira, maritima urbs Peloponneſi, in agro propinquo Pylo, ſub Agamemnonis dominio. Hom. *Il.* 11. Ἴρη Stephano, mons & urbs Meſſeniæ, & alia Melienſium.

Hiram, rex Tyri. 2. Reg. 5. qui 2. Par. 2. *Huram* dicitur. Amicus Davidis primò, dein Salomonis, cui cedros è Libano ſummiſit, ad templi ſtructuram, 20. urbibus ab ipſo donatus. Filius erat Abibali, regnavitque an. 60. Succeſſit fil. Balatorus, per an. 7. Joſ. *Antiq. libro* 8. Theophilus Antioch. *libr.* 3. *ad Autol.* ex Annalibus Tyriis Menandri Epheſii. Item civitas Idumæorum. Gen. 36.

Hiram, nomen viri Odolamitis. Gen 39.

Hiraſa, locus Libyæ, in quem Afri Battum tranſtulerunt. Stephanus.

Hirminium, Siciliæ fluv. Plin. *Mauli* & *Raguſe* Fazello. *Maguni*, Ortel.

Hirpia familia, Plin. 7. 2. Haud procul ab urbe Româ in Faliſcorum agro *familiæ* ſunt paucæ, quæ vocantur *Hirpiæ*, quæ ſacrificio annuo, quod fit ad montem Soractem Apollini, ſuper ambuſtam ligni ſtruem, ambulantes non aduruntur, & ob id perpetuo Senatuſconſulto militiæ, omniumque aliorum munerum vacationem habent. Verùm Strabo *l.* 5. non Apollini, ſed Feroniæ hæc ſacra fieri ſolita tradit. Servius præterea *in Æn.* 11. hos *Soranos* vocatos ſcribit, ſed *Hirpenos* pro *Hirpis* malè legit. Hirpini enim longè à Faliſcis abſunt. Solino *Hirpi* vocantur.

Hirpini, pop. Samnitum, non tantùm contermini ab ortu Solis hiberni, ſed & conſanguinei, adeoque pars fuere. Strabo *lib.* 5. Ἑξῆς δ' αὐτοῖς Ἱρπινοὶ καὶ αὐτοὶ Σαυνῖται. Τοὔνομα δ' ἔσχον ἀπὸ τοῦ ἡγησαμένου λύκου τῆς ἀποικίας, ἵρπον γὰρ καλοῦσιν οἱ Σαυνῖται τὸν λύκον. Op. eorum *Hirpinum*, hodie *Harpaia* Leandro, qui hoc quoque *Harpadium* antiquis nominatum addit, quod vide. Leandro *Hirpinorum* regio, hodie eſt Principatus ulterior *Principato ultra*, in regno Neapol. Caput eorum & Metropolis Beneventum: cœteræ urbes Compſa, Abellinum, Frequentum, &c. Illorum Silius meminit *l.* 8.

Lucanis excita jugis, Hirpinaq; pubes.

Hirpini, montes ex quibus Aufidus flu. Apuliæ oritur.

Hirpinus, generoſus equus. Juvenal. *Sat.* 8.

Sed venale pecus Corythæ poſteritas, &
Hirpini, ſi rara jugo victoria ſedit.

Martialis 3. 63.

Hirpini veteres qui benè novit avos.

Hirri, pop. Germ. ubi nunc Livonia, erant, Cluver. Aliis, ubi nunc Hilandia, in Finlandia. Horum tantùm meminit Plinius.

Hirrius, prænomine *Cajus*, ædilis, de quo Cæſar. *libr.* 1. *de Bello Civili cap* 15. Hic muræanarum vivarium primus excogitavit privatim, Cæſariſque cænis triumphalibus ſex millia numero muræanarum mutuò appendit, nam permutare quidem precio ullo noluit aliâve merce. Hujus *Hirrii* villamq,uamvis non amplam aut latam conſtat propter vivaria, quæ habuit, quadragies ſeſtertium venumdatam. Vide Plinium *lib.* 9. *cap.* 55. Macrobium *lib.* 2. *cap.* 11.

Hirrus, ex *Luceja* gente, Ciceronis in Auguratu, & M. Cœlii in ædilitate, competitor, ſed utrobique repulſam paſſus.

Hirſemesh, id eſt, *civitas Solis*, civitas in tribu Dan, Joſ. 19.

Hirtha, quaſi *Hirchia*, extrema Hebridum, in Boream vergens, ab hircorum copiâ & magnitudine; à Scotia verſus Thulen recedens.

Hirtius Aulus, conſul Rom. unà cum C. Panſâ, quo tempore Brutus ab Antonio obſeſſus fuit Mutinæ, ad quem liberandum profectus, unà cum collegâ interfectus eſt. A. U. C. 711. Item *A. Hirtius*, ſive *Hircius* hiſtoricus, ſuaſu Balbi, author libri 8. de Cæſaris bello Gallico, ut Sueton. in Julio *cap.* 56. teſtatur. Ejuſdem ſunt libri de bello Alexandrinò, & Africano. Dictionem ejus meritò commendat Juſt. Lipſius *libr.* 2. *Annal. Taciti. Hirtius*, inquit, *terſiſſimò belli Africi commentariolo*, Vide Voſſ. *Hiſt. Lat pag.* 66.

Hiſara, Vid. *Iſara*

Hiſarci ſive *Hiſarſi*, pop. Alpini Inſubriæ, quorum pag. adhuc *Iſarſo* & *Arciſate*, pag. alius vicinus, Merula, Caſtilion. Cluverio pop. ſunt Vindeliciæ, ad ortum Iſaræ flum. *Germ. ant. pag.* 725. Thſcudus *Miſaucos* legit: ſunt autem hi Lepontiorum pop. (incolæ vallis Miſauciæ *Maſoxerthal*, cujus præc. locus Miſaucum *Maſox*, arx munita, in primo Rhætorum fœdere,) ſupra Verbanum lacum. Vid. Joh. Bapt. Plantinum *de variis Rhætia pop. pag.* 342.

Hiſmaelita, pop. qui nunc *Saraceni*, ab *Hiſmaele* ſic dicti. Lege *Iſmaelita.*

Hiſpalis, Bæticæ provinciæ urbs pulcherrima, antiquiſſima, clariſſima, & omnium Hiſpaniæ maxima, Romanorum colonia cognomine *Romulenſis*, à quâ unus ex 4. Bæticæ conventibus Hiſpalenſis dicitur. Plin. 3. 1. Hodiè *Sevilla* vulgò, Italis *Siviglia*, Gallis *Seville*, Anglis *Sevil*, dicitur. *Hiſpali*, Herculis filio, nomen, atque primordium; Jul. Cæſari reſtaurationem; Raymiro regi, ac longo deinde tempore Ferdinando III. à Mauris, qui eam, cum reliqua regni parte ceperunt, A.C. 713. tenueruntque uſque ad A. C. 1248. liberationem defert. Ariæ Montano videtur nomen Pœnicum, ex *Spila* ſeu *Spala* deflexum, quod planitiem ſeu virentem reg. ſignificat. Urbs ad mare Gaditanum ſita eſt, formâ rotundâ, ædium pulcherrimarum frequentiâ nitidiſſimè culta, totiuſque Hiſpaniæ emporium florentiſſimum, quod ex variis mundi partibus, maximè verò ex Indiâ Occidentali quæſtus incredibiles facit. Situ omnes Hiſp. urbes excedit. Agrum habet pinguem & peramœnum, omnis generis frugum, olei, olivarum, dactylorum, & citriorum feracem. Eam nobiliſſimus fluv. Bætis prætetlabitur: In cujus adverſa ripa ſuburbium habet, amplum, *Triana.* Cum caſtro antiquo, ſedes Metropolitæ. 20. leuc. Hiſp. à Corduba in Occ. 55. ab Ulyſſipone in Eur. totidem à Toleto, in Auſtr. 16. ab ora Oceani. Baudr. Præterea Academia hic, Inquiſitio, Moneta, quæ vulgò *aurea Turris* dicitur: tantumque hic & Segoviæ moneta Hiſpanica cuditur. De hac Hiſp. *Qui no ha viſto Sevilla, no ha viſto Maravilla.* In urbe hac regia, A.C. 1555. fidelium ultra 300. Eccleſia erat occulta: de qua quamprimum Inquiſitoribus ſuboluit, perſecutio inſtituta & Joh. Pontius Comes, Joh. Conſalvus, Johannes Ægidius, concionatores Hiſpalenſes, combuſti, Anno Chr. 1559. Iſabellæ Veniæ domus diruta, ipſaque cum Maria Virœſia, Cornelia Bohorquia, aliiſque ſimiliter neci tradita eſt. Paſſus item Garcias Arias, qui primus in Iſidori ſodalitium religionem intulerat, plurimique alii. Nec parcitum Conſtantino Pontio, paulo antè Carolo V. à confeſſionibus. Hiſpali dein Pinciam flamma pervolavit, &c. Vid. Thuan. *Hiſtor. libr.* 23. ac Librum Inquiſit. Hiſp. apud Lætum *Comp. Hiſt. Univ.* Et plura de Urbe apud Rodrigum Carum *Antiquid. de Sevilla.* Alfonſum Morgadum *Hiſt. de Sev.* Meridam *deſcript. Hiſp.* Marianam *Hiſt. Hiſp.* Alios. *Hiſpal* Silio dicitur *l.* 3.

Et celebre Oceano, atq; alternis æſtibus Hiſpal.

Hiſpalis, vulgò *Aurea* dicta, urbs in parte Bor. Jamaicæ inſulæ, in ſinu Mexicano, in qua templum cum Abbatiali dignitate, ubi primatum geſſit Petrus Martyr Anglerius Mediolanenſis, vir in tractandis Judicis rebus diligens. Hodie etiam dicitur *Sevilla del Oro.* Metel. Cum portu, ſub Anglis, à paucis annis, parva & malè culta. Baudr.

Hiſpalus, Celtiberorum rex. Diodor. *l.6.*

Hiſpania, & *Hiſpaniæ* plur. num. & apud Poetas *Heſperia ultima*, ac *Iberia*, Italis *Spagna*, Germ. *Hiſpanien*, Anglis *Spain*, Gallis *Eſpagne*, ipſis Hiſpanis *Eſpanna*, Provincia Europæ ampliſſima, Galliæ contigua, ab eâ Pyrenæis montibus ſeparata, & in Auſtrum recedens, à 3. lateribus Oceano & mari mediterraneo inſtar peninſulæ circumflua. Nam Oceanus ad Bor. ad Occ. & ad Meridiem; Mediterraneum etiam ad Merid. & ad Ort. eam adluunt. Cujus peninſulæ Iſthmus eſt Pyrene mons 89. leuc. Hiſpanicis inter 2. maria, inter Occid. & Ort. excurrens. Ea à Romanis primùm in duas Hiſpanias, citeriorem, & ulteriorem, Ibero fluv. diviſas: poſtea in tres, Tarraconenſem, Bæticam, & Luſitaniam partita; quarum quælibet plures continet regiones; ſed maxima Tarraconenſis, quæ reliquas ſimul acceptas magnitudine, utpote Navarram, Caſtellam & Aragoniam ſimul complexa, ſuperat. Hodie quoque regnis diſtincta eſt, *Portugallia, Caſtella, Legionis, Aragonia*, & *Navarra*, ut Mariana enumerat *lib. 1. de rebus Hiſpaniæ cap. 4.* Becmanno hodiernam ejus diviſionem tria regna efficiunt, *Portugallia, Caſtella* & *Aragonia*, quam & Philippus ſubjectâ jam Portugalliâ tribus galeis ſcuto ſuo impoſitis exprimere amavit, utpote vett. Portugalliæ, Caſtellæ & Aragoniæ Regum propriis, cùm antea duabus tantùm uſus fuiſſet, ex Chiffletio *de Eq. Aur. Vell. cap.* 8. *pag.* 23. Ubertatem & fertilitatem Hiſpaniæ multis modis celebrant veteres. Polybius apud Athenæum, Strabo, Diodorus Siculus, Mela, Juſtinus: uſque adeò, ut Pacatus Latinus *terris omnibus terram feliciorem* pronuntiet. *Paneg. Theodoſii cap. 4.* neque aliud evincit hodiernus generoſi vini, ſalis, olei, metallorum in Aſturia præſertim, Gallæcia & Portugallia, proventus, ſed frumenti non æquè ferax eſt, ob ſoli ſiccitatem; cujus defectus notabile ſpecimen ſenſit Fridericus II. Elector Palat. cùm ad Carolum V. Legatus iret, Vid. Hub. Thom. Leod. *libr. 6. de Vita Frid. El.* & ex eo Lanſium *Or. contra Hiſp.* Et Plinius verò hanc ubertatem ad loca maritima tantùm, in fine operis videtur adſtringere: & *lib. 3. cap.* 1. ad Bæticam imprimis: Moretus verſus Ort. & Mer. fertiliorem eſſe docet. Nec hoc tamen ſine omni compenſatione eſt, quam Mela jam agnovit, cùm ſcripſit: *Sicubi ob penuriam aquarum effœta & ſui diſſimilis eſt, linum tamen, aut ſpartum alit.* Interim miſerior hodie ſoli facies, unde quibus de cauſis à veteri ingenio mutata ſit in tantum, inquiſivere viri eruditi jam olim. Chriſtoph. Foſterus, aliique hoc non ad ſoli vitium, ſed incolarum & agricultorum infrequentiam refert: Quam ex aſſiduis bellis, fœminarum rara fœcunditate, Maurorum quorum ad 900000. ſolo an. 1610. exierunt, & Judæorum, quorum ad 170000. à Ferdin. & Iſabella ejecti. Anno Chr. 1492. expulſione, coloniis crebris, Inquiſitionis rigore, denique quòd Hiſpanorum bellicoſa natio tanto ſtudio externa arma ſequi ſolet, invectam putant. Vide & Lud. Nonium *in ſuâ Hiſpania, cap.* 5. qui hoc fuſius explicat. Plures ejus rei cauſas afferre licet, ſed illud ingredi, hujus loci non eſt. Juvabit tamen ex Latini Pacati *Panegyrico*, quem ſupra laudavimus, aſcribere nonnulla, quæ ad alias Hiſpaniæ laudes pertinent: *Hiſpania*, inquit, *quicquid ubiq; laudatur, aſſurgat. Hæc duriſſimos milites, hæc experientiſſimos duces, hæc facundiſſimos Oratores, hæc clariſſimos Vates parit, hæc judicum mater, hæc principum eſt. Hæc Trajanum illum, hæc deinceps Hadrianum miſit imperio, huic te debet imperium, &c.* Hodie divitiis inprimis ex India quotannis afferi ſolitis inclyta eſt, quæ tantæ, ut calculo inito A.C. 1618. deprehenſum ſit, à tempore repertæ Indiæ, 1536. milliones auri inde rediiſſe, cùm 12000. ſolùm ducatis, quos ſtatus quidam Secretarius ſuppeditaverat, Indiæ occupatio conſtitiſſet. Interim continua bella, Belgicum inprimis, merciumque aliunde petendarum neceſſitas, multum theſauros hoſce Hiſpanicos attrivere, hodieque atterunt. Græci Σπανίαν vocant. Vulgò autem dictam volunt à *Pane* Bacchi ſocio, qu. *Pania.* Abſit tamen, ut putemus *Spania* nomen dediſſe Panem Arcadem. Quin potius Phœnicium eſt. שפן *Saphan*, cuniculus eſt, inde שפניה *Sphaniam* vel *Spaniam* nominarunt Phœnices hanc regionem, id eſt, *cunicularium*, vel *cuniculoſam*, quomodo Catullus *ad Contubernales ſuos,*

Tu præter omnes une de capillatis
Cuniculoſæ Celtiberiæ fili. ——

Varro *de R. R.* 3. 12. *In Hiſpania annis fuiſti ita multis, ut inde te cuniculos perſecutos credam.* Plin. 8. 15. *In Ebuſo cuniculi non ſunt, ſcatent in Hiſpaniâ.* Ælian. *de Anim.* 13. 15. Πέφυκε δὲ λαγὼς ἕτερος μικρὸς τὴν φύσιν, οὐδ᾽ αὔξεται ποτε. Κύνικλος ὄνομα αὐτῷ, παρ᾽ Ἴβηρσι γίνεταί τε καὶ ἔστι παμπληθής. Vide Boch. *Geogr. p.* 700. Equos fert inſignes, qui in Vandalitia quidem alacritatis, in Aſturia, unde *Aſturcones* Romanis dicti, roboris, at in Luſitania pernicitatis gloriam ferunt: unde non immeritò veteribus crediti ſunt vento concipere. Tria præterea in Hiſpania memoratu digna notantur, urbs igne cincta, quæ Madritum eſt, cujus muri ex ſilicibus: Pons inſra aquam, aquæductus nempe Hiſpalenſis: & alter Pons, in quo 10000. ovium paſcuntur, imo integer exercitus luſtrari poteſt, in loco *la Guadiane.* Porro viros quondam Hiſpania celebres ac doctos nobis genuit, *Quintilianum, Senecam, Martialem, Lucanum, Silium, &c.* quò reſpexit Latinus ubi ſupra. Figura ejus, ἴκελη τῇ βύρσῃ, teſte Strabone *l.* 3. Dionyſius Periegetes,

Ἤπειρον κείνην ἰκέλην εἴποιμι βοείῃ.

Mela τὸ σχῆμα Hiſpaniæ ſic explicat. *Ipſa Hiſpania, niſi quà Gallias tangit, pelago undiq; cincta eſt: ubi illis adhæret, maximè anguſta, paulatim ſe in noſtrum mare & Oceanum extendit magis, magiſq; latior ad Occidentem abit, ac fit ibi latiſſima.*

Celtarum gentem, ab Aſchenaze propagatam, omnem poſt terrarum inundationem obtediſſe *Hiſpaniam*, præter alias regiones, patet tum ex nomine *Celticorum*, qui partem Bæticæ ac Luſitaniæ, partemque Tarraconenſis prov. aduſque prom. Celticum, vulgò *Cabo finis terræ* tenuere: tum *Celtiberorum*, ad Iberum flumen incolentium. Unde Plinius Oretanos, Tarr. prov. incolas Germanos vocet, diſquirendum. Primi dein exterorum ad Celtas in Hiſpaniam venere Phœnices, quos partem Bæticæ, poſtea *Turditaniam* dictam occupaſſe, memorant Diodorus & Strabo. Græci poſtmodum à Maſſilia colonias deduxerunt, inter Pyrenæum & Iberum, Rhodam & Emporias, hodieque *Roſas* & *Empulias*: imo & interius illos penetraſſe arguit corruptum nomen Graviorum pro Grajorum, Græcorumque caſtellum Tyde, nunc *Tuy*, in Gallæcia. Poſtea Carthaginenſes majorem ejus partem occuparunt, ad Internum mare, Amilcaris auſpiciis: quibus ſecundo bello Punico victis, tota Romanorum facta eſt, qui ibi habuere Vir. Spectabilem Comitem Hiſpaniarum cum 16. numeris peditum: Rationalem ſummarum, qui ſuberat Comiti ſacrarum largitionum: Procuratorem baphii inſularum Balearium: Rationalem denique rei privatæ, ſub Comite Rerum Privatarum: Sub his manſit uſque ad Honorii Imper. tempeſtatem. Poſt hanc triplicem notant Hiſtorici periodum, *Gothicam, Mauricam* & *Caſtellanam.* Poſtquam enim Gothi, Vandali, Suevi, Alani & Silingii occaſione Legionum præſidiariarum à Conſtantino M. in Orientem tranſlatarum tum aliis Imperii provinciis, tum quoque Hiſpaniæ incubuiſſent, Gothi tandem hic rerum potiti ſunt, duce Walliâ, qui poſt Athanaricum, Alaricum, Athaulfum, & Segericum, Weſtrogothorum Rex primus in hoc regno ſedem fixit, A. C. 418. cujus ſucceſſores, ſub quibus Monachatus à Donato huc ex Africa illatus eſt, A. C. 567. illud tenuere, uſque ad Rodericum, qui ob vim filiæ Juliani Septæ Comitis illatam, à Mauris, pleráque Gotthorum nobilitate extinctâ, eo exutus eſt, A. C. 713. à quo tempore *Juliani* nomen hodieque fatale ac infauſtum Hiſpanis habetur. Mauri periodum ſuam utcunque produxerunt uſque ad tempora Ferdinandi Catholici: ſed diſpar eorum à priori pariter ac moderno regimine gubernandi ratio fuit. Tot enim Hiſpaniæ regna ferè numerabantur, quot provinciæ & urbes extantiores erant, quæ Gothorum reliquiæ i. Chriſtiani, (qui poſt cladem prædictam in Legionis, Aſturiæ & Gallæciæ montana ſe receperant,) cùm Maurorum, à Carolo Martello in Gallia & Carolo M. in Hiſpania devictorum, jugum ſenſim excuterent, in ſuos titulos aſſumſere, & quod quiſque occupaverat, ſeparatim tenuere. Donec illa omnia ad tria redacta ſunt Caſtellam, Aragoniam & Luſitaniam, quæ, hac ultimâ exceptâ, A.C. 1470. in unius Ferdinandi Catholici Aragoniæ R. poteſtatem venerunt, periodoque *Caſtellanæ* initium præbuerunt. Hic enim ductâ Iſabellâ, Caſtellæ & Legionis hærede, prima magnitudinis Hiſpaniæ jecit fundamenta: Navarram Henrico Albretano eripuit, Novum orbem per Chriſtophorum Columbum detexit, Neapolim, &c. occupavit. Pater Johannæ, quæ Philippo Auſtriaco nupta, ex eo genuit Carolum V. Imp. & primum hujus nominis Hiſpaniæ Regem. Huic fil. ſucceſſit Philippus II. qui Regnum Portugalliæ, ſimulque totam Africam & Aſiam littoralem ferè imperio ſuo adjecit: unde occaſio nata dicendi: *Solem in Hiſpanico regno nunquam occidere*, & ſcribendi Perſis. *Regi, cui pro pileo Sol eſt.* Ei A. C. 1598. Phthiriaſi extincto ſucceſſit Philippus III. fil. qui mortuus A. C. 1621. ſucceſſorem reliquit filium Philippum IV. perpetuò, amiſsâ inprimis Luſitaniâ, infelicem, qui obiit ſanguinis profluvio Anno Chriſti 1665. Pater Caroli II. qui Anno Chriſti 1661. natus, degit ſub tutela matris Mariæ Annæ Auſtriacæ, quæ & Reginæ Regentis munus propterea, dignitatemque gerit. *Catholici* titulus Regibus his eximius eſt, à tempore Ferdinandi prædicti. Sacrorum ſpeciem conſiliis prætexere, inter primas Status regulas habent, unde Religionis Pontificiæ tenaciſſimi & Pontificis Rom. obſervantiſſimi habentur: quamvis non deſtiterint Hiſpaniæ Reges rebus Pontificiis ſubinde moleſtiam faceſſere. Hinc olim Witiza, ſub mortis pœna, ne quis Pontifici obediret, prohibuit, Baron. *Annal. ad Annum Chriſt.* 701. Et Carolus V. Româ occupatâ, Pontificem cum Cardinalibus captivum fecit, nominis Pontificii auctoritate, per univerſam Hiſpaniam, abrogatâ, Thuan. *Hiſt. libr.* 1. Philippus quoque II. ſub quo Evangelii aliquis radius regnum perſtrinxit, Hiſpali An. Chr. 1555. & Pinciæ Anno Chr. 1560. mox crudeliſſimis ſuppliciis extinctus, Thuan. *Hiſtor. libr.* 23. in cauſa Portugalliæ, Gregorii XIII. judicium repudiavit, ut de Philippo III.

ſub

ſub quo Illuminatorum ſecta, quam quidam Reform. Religioni conformem, alii difformem faciunt, orta. & IV. nil addam: Imo ordinem ſive Rituale Rom. diu Hiſpani rejeciſſe leguntur, Gothico ſeu Mozarabico retento, quod à S. Leandro & S. Iſidoro inſtitutum, poſt adventum Maurorum, à Chriſtianis ſub Maurorum dominio degentibus, unde *Mozarabes* dicti, continuatum, à Gregorio VII. magna ex parte ſublatum, hodieque Toleti certis in locis, permitti docet Voetius *Part. 3. diſp. de Peregr. Compoſtellanis.* Ex hoc in Relig. affectu Inquiſitio Hiſpanica nata eſt, quæ A. C. 1200. primùm contra Albigenſes & Waldenſes inſtituta, inde per conſtitutiones Friderici II. Imp. ſuccrevit, ſed in plenum tandem vigorem demum erupit, auſpiciis Ferdinandi ac Iſabellæ, circa A.C. 1480. quo exactius & accuratius tribunal, cui etiam Reges ſubjecti, erectum fuit, V. P. Servitam *Inq. Hiſt.* & ex eo Boxhornium *Hiſt. Univ. pag. 289. & ſeqq.* Cæterùm nomina Ferdinandi & Iſabellæ, pro auſpicatis & felicibus habentur. Regibus de genibus flexis inſervitur, eosque niſi pullâ veſte indutis adire nefas: Iidem morituri pœnitentiam accipiunt, quod eſt genus Conſecrationis jam olim uſurpari ſolitæ, & ab extrema Unctione, quâ paſſim Pontificii utuntur, diſcrepantis. Tutelaris regni S. Jacobus Major eſt; Ordines hic militares plurimi à S. Jacobo, Alcantara, Calatrava, S. Servatore de monte Regio, &c. nomen habentes. Ibidem XI. Archiepiſcopatus, inter quos Archiepiſcopus Toletanus, qui regni Primas eſt, & Cancellarius Natus Caſtellæ, 300. vel 400000. ducatorum in reditibus habet. LVI. Epiſcopatus, XXVM. *Parœciæ*, Abbatiarum Cœnobiorumque opulentiſſimorum numerus ingens. *Æra Hiſpanica* computus eſt annorum 38. annis æram Chriſtianam anticipans, quæ in Cippis, Inſcriptionibus & Conciliis Hiſpanicis uſitata, deſiit in Aragonia A. C. 1358. in Caſtella A. C 1383. in Portugallia Anno Chr. 1405. Vid. Joſ. Scaligerum *de Emend. Temp. lib. 5.* &c. Hinc adjectiva *Hiſpanus*, qui eſt ex Hiſpania, Claud. *l. 2. in Rufinum,*

Cuncta ſibi, regit Italiam Libyamq́; coerces,
Hiſpanis, *Gallisq́; jubet.*

Et *Hiſpanienſis*, qui in Hiſpaniâ tantùm verſatur, ut *Hiſpanienſis exercitus*, hoc eſt, Romanorum, qui in Hiſpaniâ erant cum Prætoribus. Ita *Hiſpanienſem victoriam* Suetonius *Cæſare cap. 37. & ſeqq.* dixit, non de Hiſpanis, ſed de Pompeii in Hiſpaniâ copiis quæ parta eſſet. Bellicoſam nationem, ϗ πολέμῳ συνεχῆ πρός τε ἀλλήλους, ϗ πρὸς τοὺς ὁμόρους olim fuiſſe teſtatur Strabo ubi ſupra. Hinc Horatius,

Quod bellicoſus Cantaber & Scytha.
Et, *Cantabrum indoctum juga ferre noſtra.*

Juſtinus penè ad verbum Strabonis: *Corpora hominum ad inediam, laboremq́; animi ad mortem parati. Bellum quàm otium malunt: ſi extraneus deeſt, domi hoſtem quærunt.* Silius Ital.

Prodiga gens animæ, & properare facillima mortem,
Namq́; ubi tranſcendit florentes viribus annos,
Impatiens ævi ſpernit noviſſe ſenectam.

Quàm commendata illis gravitas ſit & morum ſeveritas, monitu non eget: unde ſingularem tacendi, ſimulandi, diſſimulandique dexteritatem ſibi comparant. E quo fonte Conſiliorum illæ lentor, & ſubtiles, quibus in re Theologica & Philoſophica, excellunt, ſpeculationes, ſed & nimia in minimis quoq; circumſpectio, Italis *Puntualità* dicta, quâ rerum gerendarum occaſiones ſæpe elabuntur. In Gallos naturali quadam averſione feruntur, quam lites & æmulationes utriusque gentis Regum, ſub Carolo VIII. aut potius Ludov. XI. & Ferdinando Catholico cœptæ, & hucusq; continuatæ, immensùm augent, &c. V. Joh. Piſtorii & Andreæ Schotti *Hiſpan. Illuſtr. tomis IV.* Luc. Marineum Siculum *de reb. Hiſp. memor.* Joh. Vaſæum *Chr. Hiſp.* Joh. de Laët *Com. de Hiſp.* Roderic. Ximenium *de reb. Hiſp.* Lud. de Mayerne *Hiſt. gen. Hiſp.* Mich. Ritium *de Reg. Hiſp.* Steph. de Garibay *in Comp. Hiſt. Hiſp.* & qui reliquos omnes antecellit Joh. Marianam *Hiſt. de reb. Hiſp.* His adde, quoad hiſtoriam antiquam Joh. Margarinum Epiſc. Gerundenſem *Paralip. Hiſp.* quoad Geographiam Lud. Nonium *Hiſp.* De claris Viris ſcripſere Alphonſus Garcias, Matamorus & Valerius Andreas Taxander: de dignitate Regni Regumque Jac. Valdeſius. Nobiliarium Genealogicum adornavit Alph. Lopez de Haro & Greg. Lopez: Porro de antipathia Gallorum & Hiſpanorum ſcripſit Car. Garſias: de SS. Hiſpaniæ Laurentius à Padilla: de Conciliis Garſias Loayſa: de Inquiſitione Hiſpan. Ludovicus à Paramo, Carena, Paulus Servita & Reginaldus Conſalvus: de Prærogativa Hiſp. & Galliæ regni, infra in voce *Lugdunenſis Gallia*, de Regum circa prærogativam contentione, de Viris præcipuo miniſterio dominationis Hiſpanicæ claris, Grandibus Hiſpaniæ, aliisque Chriſt. Becmannum *Hiſt. Orbis Terr. Geogr. & Civili*, &c. Adi quoque præter veteres, Polybium, Plutarchum, Diod. Siculum, Florum, Juſtinum, Livium, Dionem Caſſium, Senecam, Plinium, Strabonem, Ptolomæum, Priſcianum, Avienum, Beroſum, Pomponium Melam: S. Iſidorum, Idacium, Roder. Sanctium, Alphonſum de Carthagena, Hier. Paulum, Hier. Blancanum, Ambr. Moralem, Car. Verardum, Cæſarem Campanam, Bern. Gomeſium, Sandovalium, Franc. Tarapham, Petrum Antonium, Joh. Bracellium, Anton. Nebriſſenſem, Damianum, Goëzium, Salazarium, Philip. Prudentem, Turquetum, Zaritam, &c. Amplitudinem Monarchiæ hoc modo deſcribit Baudr: Tota *Hiſpania* nunc dividitur in quatuordecim partes, quæ poſtea reducuntur ad tres coronas ſeu tria regna. Caſtellæ & Aragoniæ regna cum ſuis appendicibus & pertinentiis ſubſunt Regi Catholico, Portugallia autem cum Algarbia parent proprio Regi e gente Brigantina. Partes Hiſpaniæ ſub corona Caſtellæ ſunt Caſtella vetus, *Caſtilla la vieja*, Caſtella nova ſeu regnum Toletanum, *Caſtilla la nueva*, Vandalitia, *Andaluzia*, Granata, *Granada*, Murcia, *Murcia*, regnum Legionenſe, *regno de Leon*, quibus adjunguntur Aſturiæ, *las Aſturias*, & Extremadura, *l'Eſtremadura*, Galæcia, *Galizia*, & Navarra, *Navarra*, quibus adjungitur Biſcaia, *Biſcaia*. Sub corona Portugalliæ ſunt Portugallia, *Portugal*, & Algarbia, *Algarve*. Sub corona autem Aragoniæ ſunt Aragonia, *Aragon*, Catalonia, *Cataluna*, Valentia, *Valencia*, & Majorica, Minorica, ac Ebuſus, *Mallorca*. Antea etiam ex hac pendebat Comitatus Ruſcinonenſis; ſed à paucis annis ab ea revulſus, Galliæ acceſſit, à qua aliàs disjunctus fuerat, cùm ſit pars Galliæ Narbonenſis. Extra Hiſpaniam Regi ſubſunt regnum Neapolitanum, in Italia, *le royaume de Naples*, uti regnum Siciliæ, *la Sicile*, & inſula Sardinia, *la Sardaigne*: Hæc autem pendent a corona Aragoniæ. Eidem uti Regi Caſtellæ, ſubeſt pars auſtralis Belgii, ubi partes provinciarum Flandriæ, *la Flandre*, Brabantiæ, *Brabant*, Hannoniæ, *Haynaut*, Luxemburgenſis, *Luxembourg*, Limburgi, *Limbourg*, Namurcenſis, *Namur*, & minuta pars Gueldriæ, *Gueldres*, & Arteſiæ, *Artois*. Subſunt etiam Comitatus Burgundiæ, *la Franche Comte*, Ducatus Mediolanenſis, *le Duché de Milan*, Marchionatus Finalii, *le Marquiſat de Final*, in ora Liguſtica, Status præſidii, ubi Orbatellum, *Orbetello & ſes annexes*, in Hetruria, uti etiam cuſtodia Plumbini, *Piombino*, & Portus longus, *Porto longone*, in Ilua inſula: uti in Africa, urbes ſeu oppida Septa, *Ceuta*, Oranum, *Oran*, Portus magnus, *Marſalquivir*, & Rupes Velia, *Penon de Velez*, ac inſulæ Canariæ, *les Canaries*: In Aſia autem Philippinæ inſulæ, *les Philippines*, ex parte tantùm. Hiſpaniæ Regi ſubeſt etiam major pars Americæ, nempe hæ regiones, nova Hiſpania cum annexis provinciis, *la nouvelle Eſpagne*, Florida ex parte, *partie de la Floride*, & inſulæ Cuba, *Cuba*, Hiſpaniola, *Hiſpaniola* ſeu *S. Domingue*, & S. Joannis Portus divitis, *S. Jean de Puerto ricco*; cum adjacentibus, Terra firma latè ſumpta, *la Terre ferme*: in America meridionali, cum annexis, regnum Popayani, *le Popayan*, novum regnum Granatenſe, *nouveau royaume de Grenade*, Peruvia, *le Perou*, regnum Chiles, *le Chili*, ex parte, & Paraguaia, *le Paraguay*, cum provinciis adjacentibus. Hiſpaniæ pars eſt etiam regnum Portugalliæ, proprio parens Regi, cui ſubſunt Portugallia & Algarbia, in Hiſpania; extra Hiſpaniam autem ejus dominio ſubſunt Braſilia, regio Americæ meridionalis, *le Brezil*, inſulæ Azores ſeu Terciariæ, *les Azores*, Madera, *l'isle de Madere*, & inſulæ Capitis Viridis, *les isles du Cap Vert*, in Oceano Atlantico, uti aliquot arces in regno Congi & in ora Zanguebaris, in Africa: cum aliquo tractu Malabariæ, in India intra Gangem, ubi etiam plurimæ arces. Sed de his fuſiùs in voce *Portugallia*.

Urbes Hiſpaniæ Tarraconenſis hujus temporis.

* Abula, *Avila*, Caſtiliæ veteris.
Albaracinum. Vide *Lobetum*.
Alcaratium, *Alcaraz*, Caſtellæ novæ.
Alone, *Alicante*, Valentiæ.
Aſturica, *Aſtorga*, Aſturiæ. Aliis eſt regni Legionis.
Auguſta Bracarum. Vide *Bracara*.
Auria, ſive Aurienſis, *Orenſe*, Galliciæ.
Auſa, & Auſona. Vide *Vicus*.
Balagurium, *Balaguer*, Catalauniæ.
Barbaſtrum, olim Burtina, *Balbaſtro*, Aragoniæ.
Barchino, ſeu Barcino, *Barcelona*, Catalauniæ.
Belſinum, *Borja*, Aragoniæ.
Bigerra, *Villena*, Caſtiliæ novæ.
Bilbilis, *Calatayud*, Aragoniæ.
Bracara, ſeu Bræcara, *Braga*, Portugalliæ.
Brigantia, *Braganza*, Portugalliæ.
* Burgi, olim Masburgi, *Burgos*, Caſtiliæ veteris.
* Cæſarauguſta, *Saragoza*, Aragoniæ.
Calagurris, ſeu Calagurrium, *Calahorra*, Caſtiliæ veteris.
Caronium, *Corunna*, Galliciæ.
Cartago nova, *Cartagena*, Murciæ.
Celſona, *Solſona*, Catalauniæ.
Civitas Regalis, *Ciudad Real*, Caſtiliæ novæ.
Complutum, *Alcala de Henares*, Caſtiliæ novæ.
Compoſtellum, olim Ianaſum, *S. Iago*, Galliciæ. Aliis omnibus eſt Compoſtella.
Concha, *Cuenca*, Caſtiliæ novæ.
Concia. Vide *Miranda*.
Cyntilia, *Chinchilla*, Caſtiliæ novæ.
Daroca, *Daroca*, Aragoniæ.
Dertuſa, *Tortoſa*, Catalauniæ.
Dominicopolis, *S. Domingo de la Calzada*, Caſtiliæ veteris.

Eliocrata, *Lorca*, Murciæ.
Fanum S. Sebaſtiani ; *S. Sebaſtien*, Guipuſcoæ.
* Flaviobriga, *Bermeo* vel *Bilbao*, Biſcaiæ.
* Flavionavia, *S. Ander*, Aſturiæ. Aliis eſt Biſcaiæ.
Flavium Brigantium, *Betanzos*, Galliciæ.
Fons rapidus, *Fuenterabia*, Guipuſcoæ.
Gerunda, *Girona*, Catalauniæ.
Iaca, *Iacca*, Aragoniæ.
Ilerda, *Lerida*, Catalauniæ, *Aliis* Lleyda.
Iturisſa, *Toloſa*, Guipuſcoæ, vel *Sangueſa*, Navarræ.
Iuliobriga, *Logronno*, Caſtiliæ veteris.
* Legio, *Leon*, Legionenſis regni.
Lobetum, poſtea Albaracinum, *Albarracin*, Aragoniæ.
Lucus, *Lugo*, Galliciæ.
Lucus Aſturum, nunc Ovetum prope ædificatum. Vide ibi.
* Madritum, *Madrid*, Caſtiliæ novæ. Urbs regia.
Majorica. Vide *Palma*.
Methymna campeſtris, *Medina del campo*, Caſtiliæ veteris.
Mindon, *Mondonnedo*, Galliciæ.
Minoriſſa, *Manreſa*, Catalauniæ.
Miranda, olim Concia, *Miranda*, Portugalliæ.
Murgis & Murcia, *Murcia*, regni cognominis.
Nagara, *Najara*, Caſtiliæ veteris.
Opta, *Huertes*, Caſtiliæ novæ, caſtrum tantùm.
Orcelis, Oriola poſtea, *Orihuela*, Murciæ.
Orgella. Vide *Vrgella*.
Oſca, *Hueſca*, Aragoniæ.
Ovetum, *Oviedo*, Aſturiæ.
Oxoma. Vide *Vxama*.
Palentia, olim Palantia, *Palentia*, Legionenſis regni.
* Palma, poſtea Majorica, *Mallorca*, inſulæ cognominis.
Placentia, *Placentia*, Caſtiliæ veteris. Eſt in Extremadura; eratque aliàs in Luſitania.
* Pompelon, *Pamplona*, Navarræ.
Rhoda, *Roſes*, Cataloniæ.
Rodericopolis, *Ciudad Rodrigo*, Caſtiliæ veteris. Eſt regni Legionenſis, eratque aliàs in Luſitania.
* Salmantica, *Salamanca*, Caſtiliæ veteris. Eſt regni Legionenſis; eratque in Luſitania.
Sarabis. Vide *Taurum*.
Secontia. Vide *Seguntia*.
Segobia, *Segovia*, Caſtiliæ veteris.
Segorbia, *Segorve*, Valentiæ.
Seguntia, quæ & Saguntia, & Secontia, ac Segontia, *Siguenza*, Caſtiliæ novæ.
Sentica. Vide *Zamora*.
Setabis, *Xativa*, Valentiæ.
Stella, *Eſtella*, Navarræ.
Tarraco, *Tarragona*, Catalauniæ.
Taurum, olim Sarabis, *Toro*, Caſtiliæ veteris. Eſt regni Legionenſis.
Tiariulia, quæ & Terulium, ac Turulium, *Teruel*, Aragoniæ.
* Toletum, *Toledo*. Caſtiliæ novæ.
Tude, *Tuy*, Galliciæ.
Turiaſo, *Tarazona*, Aragoniæ.
Tutela, *Tudela*, Navarræ.
* Valentia, *Valencia*, regni cognominis.
Valliſoletum, *Valladolid*, Caſtiliæ veteris.
Vergi, *Vera*, Granatenſis regni.
Vicus, olim Auſa, vel prope, *Vich*, Catalauniæ.
Vrgella, *Vrgel*, Catalauniæ.
Vxama, *Oſma*, Caſtiliæ veteris.
Zamora, olim Sentica, *Zamora*, regni Legionenſis.

Urbes Hiſpaniæ Bæticæ hujus temporis ſub Archiepiſcopo Hiſpalenſi.

Acci, *Guadix*, Granatenſis regni.
Alcala Regalis, *Alcala Real*, ejuſdem.
Almeria, olim Portus magnus, *Almeria*, ejuſdem.
Anticaria. Vide *Singylia*.
Arcenſis colonia, *Arcos*, Andaluziæ.
Artigi, *Alhama*, Granatenſis regni.
Arunda, *Ronda*, ejuſdem.
Aſindon & Aſſidonia, *Medina Sidonia*, Andaluziæ.
* Aſtigi, *Ecya*, ejuſdem.
Barbeſula, *Marbella*, regni Granatenſis.
Baſti, *Baza*, ejuſdem.
Biatia, *Baeza*, Andaluziæ.
* Cæſariana, *Xeres de la Frontiera*, Andaluziæ.
Calpe, *Gibraltar*, ejuſdem.
* Corduba, *Cordova*, ejuſdem.
Eliberis nova (vetus enim interiit,) Vide *Granatum*.
Fanum Fidei, *Sancta Fe*, regni Granatenſis.
Fanum Luciferi, *S. Lucar de Barameda*, Andaluziæ.
Gades & Gadira, *Cadiz*, ejuſdem.
Giennium, *Iaen*, ejuſdem.
* Granatum, *Granada*, regni cognominis.
* Hiſpalis, *Sevilla*, Andaluziæ.
Illiturgis nova, *Andujar*, ejuſdem.
Loxa, *Loxa*, Granatenſis regni.
Magnus Portus. Vide *Almeria*.
* Malaca, *Malaga*, regni Granatenſis.
Menoba, *Bezmiliana*, ejuſdem. Eſt tantùm caſtrum.
Orſona. Vide *Vrſo*.
Oſca, *Hueſcar*, ejuſdem, vel Caſtiliæ novæ. Eſt regni Granatenſis.
Sexi, *Velez Malaga*, ejuſdem. Eſt regni Granatenſis.
Singylia, quæ & Anticaria, *Antequera*, Andaluziæ. Eſt regni Granatenſis.
Vbeda, *Vbeda*, Andaluziæ.
Vrſo; quæ & Genua Vrbanorum, *Oſſuna*, ejuſdem.

Urbes Hiſpaniæ Luſitanicæ, quarum aliquæ ſunt extra Portugalliam.

Ægita nova, ſive Igedita. Vide *Guarda*.
Amæa, poſtea Portus Alacris. Vide ibi.
Balſa, *Tavila*, Algarbiæ.
Cauria & Caurium, *Coria*, Extremaduræ Caſtellanæ.
Cœtobrix, ſeu Setubalia, *Setuval*, Portugalliæ.
* Conibrica, & Conimbrica, *Coimbra*, Portugalliæ.
* Ebora, *Evora*, ejuſdem.
Emerita, *Merida*, Extremaduræ Caſtellanæ.
Guardia, ſeu Guarda, *Guarda*, Portugalliæ.
Heluæ, ſive Helviæ, *Elvas*, ejuſdem.
Irenopolis, olim Scalabis, & epiſcopalis, *Santaren*, ejuſdem.
Iulia Myrtilis. Vide *Myrtilis*.
Lacobrica, *Lagos*, Algarbiæ.
Lamacum, *Lamego*, Portugalliæ.
Lancia, poſtea Viſeum. Vid. ibi.
Leria, ſeu Leiria, pro Colippone, *Leira*, Portugalliæ.
Myrtilis, *Mertola*, ejuſdem. Caſtrum eſt.
Norba Cæſarea, *Alcantara*, Extremaduræ Caſtellanæ.
Oliventia, *Olivenza*, Portugalliæ.
* Olyſſipo, *Lisbona* & *Lisboa*, ejuſdem: *Portugalliæ regia*.
Oſſonaba nova. Vide *Sylva*.
* Pax Auguſti, *Badajoz*, Extremaduræ Caſtellanæ.
Pax Julia, *Beja*, Portugalliæ.
Pharus, *Faro*, Algarbiæ.
Portus Alacris, olim Amæa, *Portalegre*, Portugalliæ.
* Portus Calenſis, *Porto*, (unde nomen regno Portugalliæ) ejuſdem.
Rodericopolis, extra Portugalliam, in Caſtella veteri, ſub Archiepiſcopo Compoſtellano, *Ciudad Rodrigo*. Eſt in regno Legionenſi.
Sylva, ſeu Sylvæ, *Silves*, Algarbiæ.
Turris Julia, olim Caſtra Julia, & Julium præſidium, *Trugillo*, Extremaduræ Caſtellanæ.
Viſeum, olim Lancia, *Viſeo*, epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Bracarenſi, Portugalliæ.
Xera, *Xeres de Badajoz*, Extremaduræ Caſtellanæ.

Regiones Hiſpaniæ extremæ.

Catalonia, *Catalunna*.
Aragonia, *Aragon*.
Navarra, *Navarra*.
Guipuſcoa, *Guipuſcoa*.
Biſcaia, *Viſcaia*.
Aſturia, *las Aſturias*.
Gallæcia, *Galizia*.
Portugallia, *Portugal*.
Algarbia, *Algarve*.
Vandalitia, *Andaluzia*.
Granata, *Granada*.
Murcia, *Murcia*.
Valentia, *Valencia*.

Interiores.

Extremadura, *Extremadura*.
Caſtella nova, *Caſtilla nueva*.
Caſtella vetus, *Caſtilla vieja*.
Legionenſe regnum, *Reyno de Leon*.
De Hiſpania Claudianus de libro Syrenæ ſic:

Quid dignum memorare tuis, Hiſpania, terris
Vox humana valet?

Hiſpania nova, *nueva Eſpana*, Gallis *nouvelle Eſpagne*, regio præcipua Americæ ſeptentrionalis, & aliàs regnum fuit ampliſſimum. Vide *nova Hiſpania*.

Hiſpaniola, quæ & S *Dominici Inſula*, à primaria civ. Gallis, Anglis & Batavis, vulgo S. *Domingue*, vocatur, *Ayti* incolis, Inſula perampla maris Occidentalis, totius occidui orbis antiquiſſima: quo nomine tota America Sept. in qua eſt, aliquando venit: Cancri Tropicum inter, & Æquinoctialem circulum ſita, ab Oriente ad Occidentem in longum porrigitur ad 140. leuc. Oriens, clauditur longo Inſularum Antillarum & Inſ. S. Johannis de

his de Portu divite, agmine, ab Occidente Cubam & Jamaicam reſpicit, qua in latum protenditur, eſt autem lata 48. leuc. Baudr. ad Septentriones aut Auſtrum inclinat. Septentrionis latus ad Cancri Tropicum fertur verſus Lucajas Inſ. à Meridie quantumvis longo ſatis intervallo occurrit continens terra Auriferæ ſive novæ Caſtiliæ. Ambitus ejus eſt 1400. milliar. ſeu 350. leuc. longitudo 500. milliarium 140. leuc. Hiſp. Baudrando: Latitudo pro ſinuum & promuntoriorum ratione varia. Hanc inſulam prima navigatione Chriſtophorus Columbus detexit anno reparatæ ſalutis 1492. habitatoribusque frequentem invenit. A barbaris *Haitti* dicebatur, propter montium aſperitatem. Interdum etiam *Quiſqueia*, & *Cipangi* à primis occupatoribus nuncupata eſt. Hos Barbaros Babalicæ memoriæ ex maritima inſula, quam alii *S. Crucis terram* vocant, veniſſe memorant; quæ transmigratio accidit ultra centum annos, ante Columbi adventum: ſed Columbus diminutivo *Hiſpaniola* nomine illam inſignivit. Regio eſt portuoſa & multis fluviis irrigua. Sed præcipuam amœnitatem & commoditatem inhabitantibus præſtant 4. ingentia flumina, quæ in ipſo inſulæ umbilico delapſa ex altiſſimorum montium jugis in diverſiſſimas mundi partes abeunt, Juna ad Orientem, ad Occidentem decurrit Attibunicus, Jacchus Septentrionalibus, Naibus Meridionalibus aquis miſcetur. Quo tempore Columbus primùm eo delatus eſt, quinque potentiſſimi reguli inſulam obtinebant, inde provincia in quinque partes aut præfecturas à quibuſdam dividi cœpit, quarum prima, quæ Occidentalem inſulæ partem reſpicit Caizincu; principium vocatur, cujus fines à prima & ultima Orientis fronte ad Ozamam uſque fluvium, in cujus ripa S. Dominici civitas extructa eſt, producuntur: In Septentrione Hetti montibus & Juna fluvio terminatur. Secunda in meditullio inſulæ Huhaboo Incolis dicitur. Tertia pars Occidentem Solem reſpicit, vocaturque Cajabo. In Septentrione Cibariis montibus & Jaccho flumine terminatur, & ad Naibi uſque fluvii fontes excurrit. Quarta Bainoa eſt, quæ Septentrionalia tenet, à Cajalo ad Inſulæ uſque finem, Occidentem verſus ſeſe extendens. Reſiduum totius inſulæ Guacayrima, hoc eſt, finem tanquam poſteriorem & magis arctam ceu ſtrictam inſulæ partem appellavere: Sed hæc Barbarica nomina nunc parum frequentantur, ſucceſſu temporis novis ſubinde impoſitis aut uſitatis. Metel. Subeſt partim Hiſp. qui in ea plurimas habent colonias, ut & Galli in parte Occident. inſ. verſus Cubam. Aliàs tota inſ. diviſa fuit in 14. provincias. Ejus urbes ſunt Dominicopolis, primaria, extructa à Bartholomæo, fratre Chriſtophori Columbi, ſedes Archiep. Parlamenti, Vice-Regis, Curiæ Rationum Fiſci, & ſupremæ Curiæ Virorum Monetalium: in parte Auſtr. Conceptio de Vega, ſedes antè Epiſcopi, nunc Dominicopolitanæ juncta, Zeibum, *Zeibo*, Fanum S. Jacobi, *Sant Jago*, egregio ſitu inclyta, Portus Argenteus, ſeu *Puerto de la Plata*, ob commercii frequentiam, ſecundo à Dominicopoli loco memoranda, Salvaleon ſacchari proventu nobilis, Cotuja auri ferax, S. Maria de portu, caſiâ dives, Azua ſeu Compoſtella & Mons Chriſti, ſalis fodinis fructuoſa. Baudr. Hanc quamprimum, poſt inauditam crudelitatem exercitam, & totam penè incolis, quorum innumerus erat numerus, exhauſtam, Hiſpani occuparunt, far illuc, alioſque fructus & animalia ex Europa importarunt, ſed primum ſine ſucceſſu tentatum eſt: reliqua numeroſè provenerunt. Sacchari arundines, quæ in inſ. hanc ex Canariis afferri ſolent, magno ibi diſtrahuntur fœnore, ſed auri, cupri, aliorumque metallorum fodinæ, incolis maxima parte extinctis, non amplius excoluntur, Benzo *Hiſt. novi Orb. lib.* 1. *cap.* 18. Herrera, Oviedus, Sanſo, &c. Vide quoque in voce *Cuba*.

Sanguinis heu tanti pretio cur quæritur aurum?
Hoc quia quærenti creditur eſſe Deus.

Hiſpanum mare, Ptol. *Ibericum*, ac *Balearicum* dicitur, mare Mediterran. quod latus Orient. Hiſpaniæ partemque Auſtralis alluit.

Hiſpellum, Umbriæ oppidum, *Hiſpella colonia* in vet. inſcript. marmorea, Epiſc. olim, in colle, amplum, apud Fulginium, inde 3. m. p. in Occ. Peruſiam verſus; ubi theatrum & alia antiquæ ejus magnitudinis exſtant veſtigia, hodie *Spello*, Fabricio & Leandro. Ptol. Ἴσπελλον, Strab. Ἵσπελλον, unde Sil. ac Plin. Juniori *Hiſpellates* oppidani. Juv. fœm. gen. *Hiſpella* dicitur. *Sat.* 12.

Pinguior Hiſpellâ traheretur taurus.

Ita Cluverius. Baudrando nunc caſtrum eſt Umbriæ, ſub Pontif. 3. mill. à Fulginio in Circ. Aſſiſium verſus. Aliàs *Colonia Julia Hiſpella*, Goltzius. Baudr. Alii autem non *Hiſpella* eo loco legunt, ſed *Hiſpulla*, ubi Lubinus obiter mulierem notat Satyricè temporis craſſiſſimam, & maximè obæſam, de quâ *Sat.* 6.

Hiſpulla tragœdo Gaudet.

Hiſpo, Romanus celeber, ſub Tiberio, delator, qui formam (referente Tacit. *Ann.* 1. 74.) vitæ iniit, quam poſteà celebrem miſeriæ temporum & audaciæ hominum fecerunt: Nam egens, ignotus, inquies, dum occultis libellis ſævitiæ Principis adrepit, clariſſimo cuique periculum faceſſit, potentiam apud unum, odium apud omnes adeptus.

Hiſtaſpes, Darii ultimi propinquus, magni exercitus Prætor, bello abſumptus, Curt. *l.* 6. *c.* 7.

Hiſtiæa, civitas in Eubœâ. Hom. *Iliad.* 2.

Hiſtiæus, Mileſiorum Tyrannus, qui Græcos contra Perſas concitavit, Herodot. *lib.* 6. Item *Hiſtiæus* Mileſius hiſtoricus, qui res Phœnicum conſignavit, Joſepho teſte, *Ant.* 1. 3. Euſeb. *Chron. l.* 1. Alius *Hiſtiæus*, vel *Eſtiæus*, nec non *Eſtius* Ruffino Joſephi interpreti.

Hiſtiæus Colophonius, Lyræ decimam chordam adjecit.

Hiſtonium, Italiæ oppidum, non procul à monte Gargano. Mela *lib.* 2. *Il Vaſto* & *il Guaſto d'Aimone*, nunc oppidum præclarum, apud oram Frentanorum, ad Trinium fluv. inter Anaxanum urbem ad Occaſum & Thermulas. Habet Marchionem antiquum.

Hiſtria, quæ & *Iſtria*, pars fuit Galliæ Tranſpad. in Italia. Nunc ſub Venetis, exceptis locis quibuſdam ſub Imperatore, ut Auſtriæ Archiduce. Longa 60. circiter mill. lata 40. ab Ortu in Occaſum. Gallis *l'Iſtrie*, Italis *Iſtria*, Germanis *Hyſterreych*. Pars eſt Italiæ extrema, Illyrico ad Ortum confinis, Arſia fluv. diviſa, in mare, velut peninſula, inter Carnos ad Occaſum, & Liburniam ad Ortum excurrens. Pop. *Iſtri* Plinio, *Hiſtri* Luc. *lib.* 4.

Detegit orta dies ſtantes in rupibus Hiſtros.

Vide etiam *Iſtria*.

Hiſtriones, quòd ex Hiſtria Romam venerint primùm, dicti, *muliebri indumento, geſtus fœminarum impudicarum, exprimere* ſolebant, Iſidor. *Hiſpal. lib.* 18. *Etymol. cap.* 48. Non iidem ſemper cum Pantomimis, quorum primus Pylades eodem, quo *Hiſtriones*, tempore, Romam appulit. *Hiſtriones* enim in ſcena ſolùm, Pantomimi verò etiam alibi viſebantur, Suetonius *in Domitiano, cap.* 7. Plin. *Panegyr.* &c.

Hiſtrix, Gall. *Porc-eſpic*, Ordo Eq. Aureliani inſtitutus à Ludovico, ſecundo-genito Caroli V. Galliæ Regis, cùm ei natus eſſet filius Carolus, an. Chr. 1394. Conſtabat è 25. equitibus, quorum Dux caput: Hi in pectore hiſtricem ex auro geſſerunt, cum lemmate: *Cominus & Eminus*, quo ſymbolo poſtea Ludovicus XI. uſus eſt. Abolitus eſt à Ludovico XII. cùm throno eſſet potitus. Vide Sanmarthan. *Hiſt. gen. lib.* 15. Favinum *Theatr. d'Honn & de Cheval.*

Hitus, oppidum Comagenæ, inter Catamanam & Niſum. Simlerus.

Hiulca, pars Pannoniæ infer. in Hung. apud Cibalim urbem, quam Probus Imperator circa Sirmium ſiccari juſſit. Fl. Vopiſcus Hodie *Paluna*.

HO.

Hoba, regio Syriæ ad dexteram Damaſci, id eſt, Euphratem verſus, dicta etiam *Saba*, & *Sophene*.

Hoba, aliàs *Choba* & *Saba*, locus eſt ad lævam partem Damaſci, in tribu Manaſſe, ad quem uſque Abraham quatuor Aſſyriorum Reges perſecutus eſt.

Hobab, fil. Raguel, ſoceri Moſis. Jud. 4. id eſt, *dilectus*.

Hocday, feſtivitas, quam demtis ejectiſque jam Danis Angli, ut exactis Regibus Romani *Fugalia*, annuè olim læti celebrabant: quæ nec hodie apud Mediterraneos penitus exolevit. Lambardo *in Itin. Cantii tit. Sandwich* dicta videtur, quaſi *dies Martis triſoritus*: nec malè convenit hodiernus celebrandi ritus. Nam cùm *Hocken*, Germ. ſit obſidere, cingere, incubare: alii in hac celebritate alios obſident, capiunt, ligant, præſertim viros fœminæ, atque inde *binding Tueſday*, i. Diem Martis ligatorium, appellant. Origo rei ab Ethelredo R. qui, ſub armorum luſtrandorum ſpecie, ſubitò uno eodemque die per univerſum regnum Danos omnes occidit: conſummatio verò ab Eduardo Confeſſ. qui irruentes in ultionem Danos, ſic rurſus ejecit, ut ſpem omnem redeundi illis ademerit. Dies celebrationis incerta, cùm cædes ſub Ethelredo perpetrata, in 13. Novembr. inciderit. Vide Henr. Spelmannum *Gloſſar. Arch.*

Hochberga, caſtrum Briſigaviæ, unde illuſtri familiæ nomen. Hanc enim, cum aliis, ex avita hæreditate Hermannus, frater Bertholdi II. Zeringiæ D. filius Bertholdi I. Marchionis cum nomine obtinuit, mortuus an. Chr. 1074. relicto filio Hermanno I. qui, per uxorem, Badenſi ditione potitus, hujus titulum primus ſumſit. Pater Hermanni II. avus Hermanni III. qui Friderico Barbaroſſæ inprimis gratus, dono ipſius Veronam, poſt victoriam Mediolan. accepiſſe creditur. Hujus an. Chr. 1190. in Palæſtina defuncti filii, Henricus *Hochbergiæ*, Hermannus verò IV. Badenſis lineæ auctores fuere. Prioris poſteritas deſiit in Philippo, *Hochbergiorum* ultimo. Hic enim, filius Rudolphi, cum agnato Chriſtophoro Badenſi renovatis hæreditariæ ſucceſſionis pactis, moriens an. Chr. 1503. eum hæredem reliquit. Quam ex Maria Sabauda ſuſceperat, filia Johanna, nupta Ludovico Aureliano D. Longovillano, attulit ei Comitatum Novocaſtrenſem & prætenſionem in princip. Arauſionenſem. Cùm verò idem ſucceſſionem reliquarum ditionum, inprimis Rœtelanum dominium ſibi vendicaret, jure diſceptatum, quo penes Badenſes, qui 250000. aureos Ludovico numerarunt, manſit poſſeſſio. Servarunt nihilominus ad hodierna uſque tempora Longavillæi tit. Marchionis Rötelini, Vide Phil. Jac. Spenerum *Syll. Geneal. Hiſtor.*

Hocota, Rex & Imperator Tartarorum, Cangii Cami etiam Im-

Imperatoris filius, vir prudens & fortis: qui Clebeſabada duce, ad Occidentis regiones debellandas, miſſo, Caſpiis anguſtiis ſuperatis, ad radices Tauri montis, ubertate illius regionis, & præda antè parta fruens, hybernavit. Vere autem relictis ad Caucaſi ſive Tauri montis radices hybernis, montium cacumina ſuperat & ſubjectos populos invadit: eoſque omnes prædatus, in Indiam penetrat, quanta in utramque ripam maximi fluviorum Indi patet, Imperii finem Oceanum conſtituit, ibique regia Cambalu condita, Rex ſedem ſuam poſuit. Habebat in animo ſummus ille Tartarorum princeps, Imperii ſui limites, undique littoribus maris terminare, ſed amœniſſimę regionis Indiæ delitiis enervatus, provinciis, urbibus, ædibus, prædiis feraciſſimis, delicatiſſimiſque inter ſuos diſtributis conquievit, & Aſſyriorum, Perſarum, Chaldæorumque ritus accepit. Natal. Metel.

Hod, filius Supha, filii Helem. 1. Paral. 7. id eſt, *Laus*, ſive *confeſſio*.

Hodanum, vulgò *Houdan*, urbec. Belſiæ, ad Vegram amnem, 12. leuc. à Lutetia in Occaſum, Drocum verſus, à quo 4. leuc. diſtat, in tractu feraci.

Hodes, i.e. *menſis*, aut *novitas*, uxor Saharaim. 1. Par. 2.

Hodius, unus ex Græcorum præconibus, in bello Trojano. Hom. *Iliad*. 9.

Hodædocus, vide *Callia rum*.

Hodomantı, pop. Thraciæ, Steph. ex Thucydid. *lib*. 2.

Hoelus Dha, i. *Bonus*, aliis *Halius*, princeps Britannorum, qui à Saxonibus in Walliam profligati, libertatem illic & ritus patrios tuebantur. Hic an. Chr. 914. adhibitis populi ſui frequentibus Comitiis, aderant quippe ex Eccleſiaſticorum cœtu 146. in loco celebri, cui nomen *Tŷ y Gwynar Taf*. i. Caſa candida ſuper fluv. *Taf*. leges priſtinas longà receptas conſuetudine abolevit, Britanniſque novas dedit, hinc *Leges Hoëli Dha* appellatas. Habentur juſto volumine antiqua earum exemplaria, cùm Latinè tum & Britannicè MS. at ſubacta ab Anglis Wallia, ſub horum Legibus hodiè floret, partim ab Eduardo I. circa an. Chr. 1284. partim ab Henrico VIII. impoſitis. Spelmannus *Gloſſ. Arch*.

Hofmannus Sebaſtianus, Argentinenſis, Doctor Theologiæ apud Franciſcanos, quem ordinem primo profeſſus erat, poſtea in reformatione Eccleſiæ Scaphuſianæ, Sebaſtiani Wagneri collaborator. Lector primò Lucernæ, cùm an. Chr. 1522. publicè invocationem Sanctorum ibi impugnaſſet, unà cum M. Conrado Schmidio, inde pulſus, Scaphuſiam pervenit, ibique Wagnero reformationem molienti fidelem navavit operam. Interfuit dein colloquio Tiguri inſtituto an. Chr. 1523. Vide Leonh. Meyerum *libro de Reform. Eccleſ. Scaphuſiana*, & in voce *Wagnerus*.

Sanctos qui, Numen velut, colit, haud colit illo,
Virtutes imitans, qui colit, ille colit.

Hofmeiſterus Joh. Rodolfus, Theologus Tigurinus celebris. Natus anno Chr. 1615. ſtudiis, ſacris imprimis, maturè animum applicuit, tanto cum ſucceſſu, ut poſt peregrinationem in Galliam, an. Chr. 1640. ad Hebræam, an. Chr. 1643. ad Græcam & Latinam cathedram, in patria vocaretur. Profeſſio dein Theol. ei commiſſa eſt an. Chr. 1668. quà hactenus ſumma fide nec mi noti ſucceſſu defungitur. Edidit varia, *Panaceam* inprimis, *Praxin Temperantiæ, Praxin Perſeverantiæ, Syllogen precum*, &c.

Hofmeiſterus Sebaſtianus, Reformator Eccleſiæ Scaphuſianæ, Vide *Wagnerus Sebaſtianus*.

Hojum, olim vicus, nunc civitas in Epiſcopatu Leodienſi, appellationem habens à torrente quodam impetuoſo, ibidem in Moſam influente, olim famoſa, ampla potensque, auctoribus nonnullis *Benefacta* appellabatur. Metel. Vulgò *Huy*, ad dextram ripam Moſæ flum. Incenſa eſt à Balduino Comite Flandrenſi an. Chr. 1053. Sigibertus *in Chron*.

Hola, Prov. Rom. urbs Thulæ inſulæ, in Oceano Caledonio, Epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Lundenſi, cum tota inſula noſtrà tempeſtate Regi Daniæ parens, cùm priùs Norvegiæ ſubeſſet, Ferrar. Baudrando *Halar* incolis, urbs eſt Epiſcopalis Islandiæ inſulæ, in parte Boreali inſulæ & in ora littorali, propè ſinum *Skagafiord* dictum. Subeſt dominio Regis Daniæ tanquam Regi Norvegiæ; eſtque parvi circuitus.

Holachium, vulgò *Hohenloe*, ſeu etiam *Holach*, tractus Germaniæ, in Suevia regione. Dicitur Comitatus Holachienſis, eſtque in Ottonia ſylva, inter Franconiam propriam & Ducatum Wirtembergenſem, ſub proprio Comite. Ibi *Oringen* oppidum primarium.

Holbenius Johannes, celeberrimus Germaniæ Apelles, civis Baſilienſis. Patre ſimiliter pictore genitus circa an. Chr. 1495. tantos brevi in arte ſua fecit progreſſus, ut cum peritiſſimo quoque facilè contenderet, cælaturà inſuper, fuſoria, plaſtica, & architectonicâ excellens. Nihilominus cum ſumma egeſtate conflictatus, Eraſmi & Amerbachii JC. liberalitatem expertus eſt. Pòſt, cùm Arundelius Comes Anglus, legationis nomine Baſileâ tranſiens, tabulas quaſdam ab eo pictas fortè conſpexiſſet, viri induſtriam miratus, ut in Angliam ſe conferret, monuit. Quod conſilium nonniſi diu pòſt ſecutus, ab Eraſmo Thomæ Moro literis commendatus, dum Argentorato tranſit, præſtantiſſimo urbis ejus pictori, muſcâ in fronte imaginis illo abſente coloribus expreſſâ, impoſuit. In Angliam delatus, latuit per biennium integrum apud Morum, cui Comitis Angli ſemel tantùm per vitam viſi, à quo olim in Angliam invitatus fuerat, imaginem penicillo tam feliciter figuravit, ut Morus aliique exinde hominem e veſtigio cognoſcerent. Exornatâ per hoc biennium exquiſitiſſimis picturis Mori domo, Henrico VIII. ab hoc ad convivium invitato, innotuit, à quo tempore in aula vixit: Regi adeò gratus, ut Comiti cuidam, quem ad ſe, præter mandatum Regis, venientem Holbenius per ſcalas præcipitem dederat, graviter de injuria conquerenti, reſponderit: *E ſeptem ruſticis faciliùs ſeptem Comites, quam è tot Comitibus unum Holbenium finxero*. Poſt triennii in Anglia moram, Baſileam rediit, de re familiari diſpoſiturus; inde reverſus in Angliam, Obiit peſte correptus Londini an. 1554. Inter imagines ab eo pictas, quarum Indicem habes (cum vita Holbenii, in noviſſima editione Moriæ Eraſmianæ, cum Comm. Liſtrii & figuris Holbenii, è codice Academiæ Baſil. an. Chr. 1676. Baſileæ procurata:) quæque non omnium admirationem ſolum, ſed venerationem quoque religioſam, apud plurimos Latinæ Communionis, quorum templa imagines ſacræ ab ipſo delineatæ multis in locis exornant, ſibi conciliarunt, excellunt, *Cœna in linteo picta ligno agglutinata*, in Bibl. Baſil. *Effigies Caroli V. Imperat*. in ædibus Buckingamii: *Effigies Eraſmi & Frobenii*, in Cimeliarchio regio Londini; *Effigies Joh. Mori, Cancellarii patris*, in theſauro Cæſareo Vindobonæ: *Imago Holbenii propriâ manu depicta*, in Pinacotheca Regis Gall. &c. Cæterum & illud in hoc viro ſingulare, quòd lævâ manu, quod in ſolo Turpilio equite Rom. obſervabat olim Plinius, pinxerit: à Friderico Zuccario, pictore non incelebri Raphaeli Urbino æquiparatus, à Golzio eidem prælatus. Vide vitam ejus, de qua ſupra. In hunc ſequenti Amicus epigrammate luſit:

Principe Pictorum, magno qui gratus Eraſmo,
Immenſum crevit laus, Baſilea, tibi.
Diviſus noſtro mox te abſtulit orbe Britannus,
Holbeni, *orbe uno laus tua ſtare nequit.*

Holeades, pop. intra Iberum fluv. Steph.

Holda, vel *Huldah*, nomen viri. 1. Paral. 27. Item Prophetiſſ, uxor Sellum. 4. Reg. 2.

Hollandia, Comitatus Galliæ Belgicæ, dicta quaſi *Holtlandia*, terra lignoſa, ut quidam volunt: alii verò exiſtimant eam dici Hollandiam, quaſi terram cavernoſam: alii à fœno Hollandiam, quaſi *Hoylandiam* nominatam arbitrantur: ſed alii aliam etymologiam afferunt, dicentes Hollandiam Gothicæ & Danicæ gentis coloniam fuiſſe, ut & Zelandiam, Danoſque & Normannos deſertis in Codano ſinu inſulis Olandiæ Zelandiæque, in hæc loca migraſſe, & à ſua patria Hollandiam Zelandiamq; nominaſſe. Olim dicebatur *Batavia*, à Batavo vel Battone, ut quidam dicunt, regis Cattorum filio. Merc. Hugoni Grotio olim nobiliſſima fuit Batavorum inſula, Germanis Galliſque media, poſitu ad ducendum tranſmittendumque bellum opportuniſſimo. Nomen habitatoribus & origo à Cattis. Romanà ſocietate, extra dilectus cætera ſui juris egere; equitandi, nandi peritiâ, fide, virtute auxiliarium honoratiſſimi: nec minus clari eo bello, quo ſub initia Veſpaſiani, Civili Duce, Gallias ad libertatem excitarunt. Poſt quæ tempora modò Franci, modò Saxones, tandem & Angli his partibus ſedere. Sunt qui & Slavos & Varnos adjiciant. Eam Inſulam Rhenus in Vahalim & ſui nominis alveum diſtinctus amplectitur. Hodie principium agri Batavi vetus in parte nomen retinens Geldriæ accenſetur. Vicina huic Tranſiſalania, infra Geldriam, quà Velavia dicitur Trajectum eſt. Inde jam *Hollandia* frequentiſſimè urbibus & vicis habitatur, duobuſque angulis in Vahalim & ſinum maris excurrens, ſenſim aquis utrinque recedentibus, diffuſum littus Oceano objicit: cujus Septentrionalia, pars olim Friſiorum, partim armis, partim pactionibus Hollandiæ adjecta *VVeſtfriſia* dicuntur. Ager omnis multis amnium brachiis lacubuſque & foſſis manu ductis interſciſſus, paſcuis quàm ſegete felicior: piſcaturam & navigationem amnes & mare nulli gentium largiùs præſtant. Huic Zelandia contigua: Utriuſque inſeſſores olim Danos de ſuis vocabula indidiſſe, quibuſdam conjectura eſt. Sed vetera monumenta evolventi patebit, hoc commune cunctis inſulis eſſe nomen, illud proprium olim regioni haud magnæ, Lugduno non procul, ſilvis horridæ, nam id nomen ſonat. Id certum eſt, ex Septentrione populos, cùm ſæpe incendiis, ſedibus, & rapinis graſſarentur, cauſam dediſſe in commune conſulendi, legendique aut accipiendi Principes *Comitum* vocabulo, qui Francorum primò, pòſt Imperatorum Germaniæ Majeſtatem ita obſervarunt, ut legibus non ſubderentur. Quæ prima illis domus fuerit, ut ferè antiqua, incertum. Vulgò recepta opinio, ex Aquitania miſſos. Sed indigenas fuiſſe, qui multo arctiùs quondam eo in loco, unde *Hollandia* fluxerat nomen, imperantes, paulatim creverint, argumentis non caret. Horum primus Theodoricus, à Carolo Calvo Comitis titulo ornatus Normanniſque oppoſitus legitur, circa an. Chr. 863. è cujus ſucceſſoribus Wilhelmus Imperator ſalutatus eſt an. Chr. 1248. Per muliebres dein ſucceſſiones ad Hænovios, poſt mortem Johannis Comitis an. Chr. 1299. Bojoaros, Margaretâ Ludovico Bavaro Imper. nuptâ an. Chr. 1324. Burgundiones, (Philippo Bono neptis ſuæ Jacobæ quæ Hannoniam, Hollandiam, Zelandiam & dominium Groninganum tenuerat, hæreditatem adeunte ſec. 15.)

Auſtria.

Auſtriacos tandem deſcenſum eſt; quorum è genere Philippus II. R. ordine triceſimus primus fuit: quo privilegia Ordinum convellere & intolerabili rigore Inquiſitionem obtrudere contendente, poſt ultimæ patientiæ experimenta, jugo excuſſo, in priſtinam libertatem Hollandia rediit. ſec. præt. Eam à plaga mundi occidua Britannicum mare, à Septentrione Cimbricum ambit & littora pulſat: ab Ortu Solis fretum amplum Friſiam procul aperit: ad Euronotum Tranſiſalana & Velavia, ad Auſtrum Trajectina ditio obtenduntur. Ambitus ejus ad 60. milliaria extenditur, latitudo perexigua eſt. Merc. Ab inundante Oceano unà cum Zelandia, Flandria, & maximè Friſia, ingentia pertulit damna, an. Chr. 1176. Seditione ruſticanâ, poſt mortem Wilhelmi Imper. an. Chr. 1256. Factionibus Aſellatâ & Hamata, quas Margareta excitavit an. Chr. 1350. per annos 200. bello Hiſpanico præterito ſeculo, & præſenti Gallico inſigniter exercita. Vide Matth. Voſſium, Douzam, Hugon. Grotium *in Annal. Belg.* Meteranum, Stradam, Hoofdium, &c. Item ſuprà in voce *Belga*, & *Belgium*. Baudrando *Hollandia* vulgò *la Hollande*, Hiſpanis & Italis *Olanda*, una ex ſeptendecim Provinciis Germaniæ inferioris, cum titulo Comitatus, ſub dominio Statuum Provinciarum unitarum Belgii, qui ab ea perſæpe dicuntur Status Hollandiæ, *les Eſtats d'Hollande*: Provincia eſt ampla, mirè rigua, & fertilis. Clauditur ab Occidente mari Germanico, uti à Septentrione mari Auſtrino, quod habet ad Orientem, ac dominium Ultrajectinum, & ad Meridiem Zelandiam & Brabantiam ex parte. Dividitur Hollandia in plures partes, quæ peculiaria nomina ſortiuntur, ut Kennemariam, Waterlandiam, Amſtelandiam, Goelandiam, Vornanas inſulas, Schielandiam, Delflandiam, quæ & Maſelandia, Rhenolandiam ac ſimiles. Sed maximè communis & alicujus uſûs diviſio eſt in Auſtralem Hollandiam, *Sud-Hollande*, ubi aliàs Batavi populi, & in Septentrionalem, *Nort-Hollande*, quæ & Weſtfriſia dicitur. Eam pluribus deſcripſit Ludovicus Guicciardinus. Adde huic, ut & Auctoribus ſuprà laudatis Adrianum Junium, Barlandum, Parivalium *delic. de Hollande*, Bentivolium Cardin. qui inter alia, ſolam Hollandiam, imo unicam ejus urbem Amſtelodamum, plus navium, quam totam reliquam Europam poſſidere refert, Cluver. Maginum, Morerium, qui aërem gravem, ſolum inſtabile, & uliginoſum, ſtupendas moles Oceani inſultibus objectas, aliaque addit, &c. Joſephus Scaliger ſic *de Hollandia* ad Douſam:

Ignorata tua referam miracula terra
Douſa, peregrinis non habitura fidem.
Omnia lanicium hic laſſat textrina Minerva,
Lanigeros tamen hinc ſcimus abeſſe greges.
Non capiunt operas fabriles oppida veſtra,
Nulla fabris tamen hæc ligna miniſtrat humus.
Horrea triticea rumpunt hic frugis acervos,
Paſcuus hic tamen eſt, non Cerealis, ager.
Hic numeroſa meri ſtipantur dolia cellis,
Qua vineta colat, nulla putator habet.
Hic nulla, aut certè ſeges eſt rariſſima lini:
Linificii tamen eſt copia major ubi?
Hic mediis habitamus aquis, quis credere poſſit?
Et tamen hic nulla, Douſa, bibuntur aqua.

Ab Hollandia provincia Belgium unitum, vulgò dicitur *la Hollande* apud exteros: Et ſub Hollandia, ſeu, & meliùs, ſub Belgio unito, ſunt etiam Comitatus Zelandiæ, *la Zelande*, Comitatus Zutphaniæ, *le Comté de Zutphen*, dominium Ultrajecti, *la Seigneurie d'Utrecht*, Tranſiſalania, *l'Over Iſſel*, Friſia Occidentalis, *la Friſe*, dominium Groningæ, *la Seigneurie de Groningue*, & Geldria inferior, *la baſſe Gueldre*, uti etiam pars Borealis Brabantiæ Ducatus, minuta pars Flandriæ, Trajectum ad Moſam, *Maeſtricht*, aliquot loca Ducatus Limburgi & Cliviæ, Rhenoberga, *Rhinberg*, in ditione Colonienſi, & Embda, *Embden*, in Friſia Orientali. Hollandorum etiam ſeu Statuum Belgii uniti dominio ſubſunt in Africa Mina & aliquot fortalitia in ora Guineæ regionis & Nigritarum; in America Septentrionali novum Belgium, *le nouveau Pais-Bas*, & aliquot inſulæ Antillæ, uti & Curaſoa in ora Venezuelæ, in Aſia autem eis ſubſunt Malaca, *Malaca*, in India extra Gangem, Batavia, *Batavia*, in Java inſula, inſulæ Moluccæ propriæ in mari Indico pro majori parte, uti inſulæ Amboina & Banda in eodem tractu, aliquot arces in ora ſinus Bengalæ, Columbum, *Colombo*, arx Taprobanæ inſulæ, & Cocinum, *Cochin*, Cananora, *Cananor*, & aliquot portus in ora Indiæ intra Gangem.

Urbes Hollandia pracipua.

Alcmaria *Alcmaer*.	Gorichemum, *Gorkum*.
Amſtelodamum, *Amſterdam*.	Gouda *Goude*.
Briela *Briel*.	Haga Comitis, *s'Gravenhage*, ſeu *la Haye*.
Delphi, *Delpht*.	Harlemum, *Harlem*.
Dordracum, *Dordrecht*, ſeu *Dort*.	Horna, *Hoorne*.
Enchuſa, *Enchuyſen*.	Lugdunum Batavorum, *Leyden*.
Gertrudenberga, *Gertruydenberg*.	Medemelaca, *Medemblick*.
Purmerenda, *Purmerent*.	Schoonhovia, *Schoonhoven*.
Roterodamum, *Rotterdam*.	Scidamum, *Sciedam*. &c.

Ex his cùm ſex olim eſſent, quæ unà cum Nobilitate de rebus pleriſque conſulerent, Dordracum, Harlemum, Delphi, Lugdunum, Amſtelodamum & Gouda, Guilielmus Arauſionenſis Princeps, Belgicæ libertatis Vindex minores adusq; duodecim admiſit, quarum nomina & ordo: in Auſtrina parte Roterodamum, Gorichemum, Scidamum, Schoonhovia, & in inſula Moſæ Brila: ad Septentrionem, Alcmaria, Horna, Enchuſa, ibidemque in aquoſo receſſu, qui *Waterlandia* dicitur, Edamum & Monachodamum, nec longè Medemelaca, & Purmerenda, an. Chr. 1572. Grotius. Exiguus enim hic terræ angulus, qui 60. leuc. in ambitu continens ſex horarum ſpatio totus peragrari poteſt, ultra 400 pagos, 29. urbes muris cinctas complectitur, & Comopolim Hagam Comitis, in qua 2000. ædium, quamque cum Cteſiphonte ad Tigrim fluv. ubi Parthorum Reges hyemare ſoliti, jure comparaveris, Becmannus.

Hollandia nova, vulgò *nouvelle Hollande*, regio Americæ Septentrionalis, ab Hollandis antea inhabitata & culta. Vide *Nova Hollandia*.

Hollandia nova, vulgò *Nieuw Hollandt* Belgis, *nouvelle Hollande* Gallis, regio perampla terræ Auſtralis, recèns detecta ab Hollandis, nempe anno 1644. & ab ipſis nomen ſortita. Sedet ad Auſtrum novæ Guineæ & inſularum Moluccarum, in Oceano Indico. Sed vix detecta eſt verſus oram littoralem. Ejus partes ſunt terra Concordiæ & terra Petri Nuitii in parte Occidentali illius regionis.

Holmetia, vulgò *le Pays du Houlme*, aut *le Houlme*, regio Galliæ in Normannia, ad fluv. Olinam, Damfrontem uſque olim pertinens, in quo majores vicos, quales burgos vocant, Ferrariam, Brioſam, Ranam, Quadrugias *Carouges*, Firmitatem *la Ferté Maſcé*, numerant Vaſſoris tabulæ, apud Hadr. Valeſium *Notit. Gall.* Eſt & *Holmus*, caſtellum in Comit. Conſtantienſi Galliæ, cujus mentio à Ricardo Duce Normann. III. in donatione propter nuptias Adelæ facta eſt, an. Chr. 1026. Vide Eundem.

Holmi, Xenoph. Strab. *Olmi* Plinio, urbs Ciliciæ aſperæ, quæ & *Seleucia*, quò Holmienſes tranſlati ſunt, teſte Strabone, qui ab Antiochia Piſidiæ 115. mill. paſſ. in Ortum diſtabant. Ferrar. Baudrando *Holmi*, ſeu *Seleucia Hermia*, urbs fuit parva Ciliciæ aſperæ, in ora maris Cilicii, & ad oſtia Calycadri fluvii, diſtabatque 20. mill. à Corycio in Occaſum.

Holmia, Sax. Gram. *Stockolm*, ſeu *Stockholm*, urbs Scandinaviæ, regia Suediæ, intra ſtagna (ut Venetiæ in Italia) extructa, cum arce firmiſſima. Ferrar. Baudrando *Stockholm* urbs eſt ampla, & caput regni Sueciæ, in Uplandia provincia, ad fauces lacus Meleri, in confinio Sudermanniæ, cum arce & palatio planè regio. Sed non eſt intra ſtagna, ut Venetiæ. Cincta undique rupibus, montibus & lacubus, Morer. Urbi hanc fuiſſe originem perhibent Scriptores: Cùm antiquiſſimi regionis incolæ metropolim ſuam incendio amiſiſſent, novam condituri, decreverunt Fortunæ arbitrio rem concredere: Itaque conjecto in mare baculo, auſpicium ejus ſecuti, in loco, quo ille terræ appropinquavit, urbem ſtatuere. Diviſa illa in quatuor partes, *Sud malm*, & *Nord malm* ſuburbia, in quorum medio urbs in inſula ſita eſt, & *Garceland*, ingens admodum eſt & tutiſſimum habet portum. Regum tumuli in templo *Cloſterkirch*, ubi olim Franciſcanorum Monaſt. viſuntur, inter quos inprimis ſpectari meretur Guſtavi Adolphi monumentum. Fruſtra obſeſſa eſt à Chriſtierno Daniæ R. an. Chriſti 1518. Ibi dein Guſtavus I. Biblia ſacra Suecico ſermone primus typis exprimi curavit, circa an. Chr. 1530. Ibidem, in Comitiis, regnum Sigiſmundo abrogatum eſt an. Chr. 1608. Diſtat 8. leucis Suecicis ab Upſalia in Auſtrum, & 5. ab ora maris Baltici in Occaſum. Porrò 80. milliaribus Germanicis diſtat à Gedano in Boream; & à Ruthenis Stecolna dicitur. Vide Sax. Gramm. Payen, &c.

Holmium, urbs Bœotiæ. Ejus meminit Heſiodus *initio Theogonia*, ſed ut fluvii, non civitatis,

Ἠ Ἱπποκρήνης, ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο.

Permeſſum autem & Holmium, ſeu fontes, ſeu fluviolos ex Helicone ortos, & ſtatim confluentes in Copaidem lacum prope Haliartum incidere, Strabo *lib.9.* author eſt. *Holmium* autem dici volunt ἀπὸ Ὀλμέως τοῦ Σισύφου παιδός. Bochartus autem deducit ex Phœnicio חול מיא *hol maja*, quaſi *dulcem aquam* dixeris, quippe tam חול *hul*, quàm חלי *hali* Syris eſt *dulceſcere*. Statius *lib.7.*

Et felix Holmia Gades.

Holo, Hiſpaniæ urbs. Liv.

Holocron, Macedoniæ mons. Plut. *in Æmilio.*

Holofernes, princeps militiæ regis Nabuchodonoſor, Judith. *cap.* 2. &c. Vide Fridericum Spanhemium, *de auctorit. librorum Apocryphorum.*

Holon, quæ de tribu Judæ, vel Simeonis data fuit Levitis. Joſ. *cap.* 15. quæ & *Helon*. 1. Par. 6. dicitur.

Holopyxos, Cretæ urbs. Plin.

Holſatia, Ducatus Daniæ, à nemoribus ſylviſque nomen habet, eſt enim ea regio ſylvis ſaltibuſque frequentiſſima, & *holt*

Cimbris ac Germanis inferioribus lignum ſignificat. Nec deſunt, qui *à Cavo lapide* nomen regioni vindicent, quòd Duces Holſatiæ, *Comites a Cavo lapide* dicti prius ſint. Eſt autem hic tractus portio Cymbricæ Cherſoneſi, quæ continentis in Arctos extenſæ extrema pars eſt. Terminos habet ab Ortu Bilenam fluvium, ab Occaſu Storam, ab Auſtro Albim, à Septentrione verò Eidorum. Holſatia quòd per Albim à reliqua Germania verſus Meridiem ſejungatur, *Nord-Albinga* in hiſtoriis nuncupata, & in quatuor partes tributa fuit: quarum extrema *Teutomarſia* inter Albis & Eidori oſtia: Inde *Marſi*, à Stora flumine nomen habentes Stormariorum, ad inclytam urbem Hamburgum & Billenam ad Travum fluvium habitant: Supra hos *Holſatia Vetus*, ad Eidorum & Leveſoum uſque pertinet, cujus Chilonium metropolis eſt: Inde verſus Ortum, *VVagria* Slavorum ſeu Henetorum ſedes vetuſta, uſque ad mare Balthicum & Travam porrigitur, & regionis amplitudine cæteris partibus antecellit. Metel. Baudrando *Holſatia* Ducatus, *Holſtein* incolis, *Holſace* Gallis, *Holſatia* Hiſpanis & Italis, provincia eſt Germaniæ, in Saxonia inferiori, nuncque in Daniæ regno comprehenſa, cùm partim Regi Daniæ ſubjaceat, partim Duci Holſatiæ Sleſvicenſi. Terminatur à Septentrione Ducatu Sleſvicenſi ſeu Jutia Meridionali, ab Occatu mari Germanico, ab Ortu mari Baltico & Ducatu Lavenburgenſi, à Meridie autem Ducatu Bremenſi & Ducatu Luneburgenſi, à quibus ſeparatur Albi fluvio. Dividitur autem in quatuor partes, nempe in Ditmarſiam, *Dithmarſen*, Holſatiam propriam, *Holſtein*, Stormariam *Stormaren*, & Wagriam *VVageren*. Ejus urbes præcipuæ ſunt Lubeca, *Lubeck*, & Hamburgum *Hambourg*, quæ Imperiales ſunt, ſeu liberæ, & Hanzeaticæ. Regi Daniæ ſubſunt Glucſtadium, Krempa, Brunsbutela, Meldorpium, Rensburgum, Pinneberga, cum toto Comitatu. Segeberga, & alia loca minoris notæ: Duci autem Holſatiæ Sleſvicenſi parent Chilonium, Lunda, Heyda, Oldenburgum, Bordesholmia, & alia oppidula. Origo Ducum ex familia *Oldenburgo-Danica*, in qua Theodoricus, cognom. *Fortunatus*, Comes Oldenburgicus, fil. Chriſtiani linearum reliquarum bona collegit: ex pacto etiam an. Chr. 1360. Com. Delmenhorſtanum ſibi adverſus Bremenſes aſſeruit, & ob uxorem Hedvigem filiam Gerhardi *Holſati* D. Sleſvici familiæ Schavvenburgicæ, jus ſucceſſionis in Sleſvicenſem Principatum & Holſatiam liberis reliquit. Pater Chriſtiani & Gerhardi, quorum hic Oldenburgios continuavit, ille lineæ *Dano-Holſatica* auctor fuit. Hic, poſt mortem Chriſtophori Palatini, ad regnum vocatus, an. Chr. 1448. in Dania & Norvegia coronatus eſt: à Suecis quoque Carolo Canuti ejecto, receptus. In ejus gratiam Holſatiam, cum Stormaria & Dithmarſia (cujus incolæ de hoc moniti, quòd Bremenſibus hactenus paruiſſent, ſe ſubmittere detrectarunt) conjunxit atque unum Ducatum effecit. Fridericus III. Imperat. an. 1474. Obiit an. Chr 1478. Academiæ Hafnienſis fundator. Ejus filii, Johannes lineam priorem Regiam, & Fridericus ſecundam orſi ſunt. Quorum hic, ob Holſatiæ iniquam diviſionem cum fratre diſſedit, Chriſtierno dein II. fratris filio pulſo primùm, dein cùm in regnum rediiſſet, capto, regnum adeptus eſt. Obiit an. Chr. 1533. libertatis Danicæ auctor. Eo geniti ſunt Chriſtianus III. *Regia Holſatica*, & Adolphus *Gottorpina Holſatica*, familiarum auctores. Chriſtiano III. qui obiit an. C. 1558. ſucceſſit fil. Fridericus II. pater Chriſtiani IV. & Johannis, qui Sonderburgicum ramum ſevit. Adolphus verò, non ſine ſanguine Diethmarſos domuit, pater ex Chriſtina Haſſiaca, inter alios Johannis Adolphi, qui Archiep. Bremenſis primùm, dein Episc. Lubecenſis, primus in ea dignitate maritus, obiit an. Chr. 1616. & Friderici majoris natu, qui an. Chr. 1621. Fridericoſtadium ab Arminianis condi paſſus eſt, in vicennium libertate Religionis promiſſâ, quæ dein in aliud prorogata. Caſatei dein belli turbis involutus, pacis causâ ad Tillium profectus, non aliud obtinuit, quàm ut promiſſo à Rege ſeceſſu tolerabilius ſuis eſſet. Itinere Perſico inprimis fama ejus increbuit, quod ſuaſore, Ottone Bruckmanno, ſuis auſpiciis, ſuſcipi voluit, an. Chr. 1636. Cùm an. Chr. 1640. ultimus Schavvenburgiorum extinctus eſſet, ei pars Pinnebergici Comit. in Holſatia, quam an. Chr. 1460. Otto Comes pro jure ſuo in Holſatiam à Chriſtiano I. acceperat, obtigit. Obiit an. Chr. 1659. Pater Friderici, qui in Gallia: Johannis Georgii, qui in Italia obierunt: Chriſtiani Alberti & Aug. Friderici. Habuit etiam fratrem Johannem Fridericus, qui, cùm primus ex Holſatis paſſus eſſet, ſibi perſuaderi, ut hæreditariam portionem, apennagio accepto, non exigeret, Epiſcopus fuit Lubecenſis (cujus ab habitatione lineam Eutinenſem vocant) ſuſcepitque ex Julia Felicitate Wirtenbergica Joh. Auguſtum literis, quarum causâ Argentinæ, Lipſiæ & in Belgio commoratus eſt, egregiè imbutum. Vide Phil. Jac. Spenerum *Syll. Geneal. Hiſt.* Cæterùm *Holſatos* & Vandalos Marchiones in concordiam reduxit Ericus VI. an. Chr. 1286. Ab iiſdem Valdemarus IV. Daniæ Rex, quòd durius illos tractaſſet, oppugnatus eſt, circa an. Chr. 1360. Albertus dein Megapolitanus Sueciæ R. declaratus an. Chr. 1363. Hamburgum dejectâ ſtatuâ Rolandi, Carolo IV. Imper. approbante, iis adjudicavit. Flos *Holſatica* nobilitatis periit an. Chr. 1500. bello contra Dietmarſos, ſub Johanne R. Cum Ducibus Holſatiæ de Ducatus Sleſwicenſis feudo tranſegit Fridericus II. An. Chr. 1566. Occupatam Holſatiam à Tillio Chriſtianus IV. recepturus, pacem facere coactus eſt, bello Germ. anno Chr. 1629. &c. Cluver. *Hiſtor. Univerſ.* Lætus *Compend. Hiſtor. Univerſ. &c.*

Holſatia urbes:

Brunsbutela, *Brunsbuttel*, in Dithmarſia.
Chilonium, *Kiell*, in Holſatia propria.
Crempa, *Krempen*, in Stormaria.
Glucſtadium, *Gluckſtadt*, in Stormaria.
Hamburgum, *Hamboury*, in Stormaria.
Itzehoa, *Itzehoe*, in Hollatia propria.
Lubeca, *Lubeck* in Vagria.
Lunda, *Lunden*, in Dithmarſia.
Meldorpium, *Meldorp*, in Dithmarſia.
Oldenburgum, *Oldenburg*, in Vagria.
Oldesloa, *Oldesloe*, in Vagria.
Pinneberga, *Pinnenberg*, in Stormaria.
Plona, *Ploen*, in Vagria.
Rensburgum, *Rensburg*, in Holſatia.

Homagium, olim *Hominium*, vox feudalis, deducta ab *Homo*, pro vaſallo, quaſi *Hominis agium*: Cliens enim profitetur, ſe Domini ſui *Hominem*, i. vaſallum *acturum*. Eſt autem ſolennius, arctius, & humilius ſervitii genus, quod liber homo beneficii ratione domino ſuo præſtat: priſco Romano civi incognitum, ſed graſſantibus per Imperium Barbaris introductum, & feodali militi, quem *Hominem* vocant, impoſitum. Conditiones & duræ admodum ſervitutes alibi exponuntur, profeſſionis hic formulam, quæ apud pleraſque gentes eadem fuit, hanc indicat Spelmannus: Novus quiſque in feudum ſucceſſor, tenetur intra annum ſe domino ſiſtere, atque inermis, diſcinctus, nudus capite & provolutus in genua, ſupplicibus item manibus inter ſedentis domini manus comprehenſis, eum, velut adoraturus, hunc in modum alloquitur: *Devenio homo veſter ab hac die in poſterum, de vita, de membro, & de terreno honore, verus & fidelis vobis ero, & fidem vobis portabo, ob terras, quas à vobis teneo, ſalvâ fide Domino noſtro Regi & hæredibus ſuis.* His dictis dominus oſculum ei impingit, & vaſallus erectus jusjurandum fidelitatis præſtat. Manibus vaſalli inter manus domini concluſis, ſignificatur ex parte domini, *protectio & defenſio*: ex parte vaſalli, *reverentia & ſubjectio*. Bractonus *lib.* 2. *cap* 35. *num.* 8. Fit *Homagium* ſemel tantùm ab eodem vaſallo, licèt domini ſæpius mutentur: ac nec per literas, nec per procuratorem, ſed in perſona tam ipſius domini, quàm vaſalli; loco & conventu celebrioribus: propriè in Aula dominica. Hinc Philippus Pulcher Francorum R. omnino renuit ab Eduardi III. procuratore, *Homagium* ſuſcipere, pro Ducatu Aquitaniæ & Comit. Pontivo; unde Eduardus ipſe dein id implevit. An. Chr. 1328. De rigore tamen certis caſibus poſtea remiſſum. De Eccleſiaſticis ad *Homagium* aſtringendis magna olim lis, Urbanusque in Conc. Rom. excommunicavit eos an. Chr. 1099. qui *pro Eccleſiaſticis honoribus laicorum homines fiunt*: & Ludovicus Craſſus R. Francorum an. Chr. 1137. immunitatem Gaufrido Burdigalenſi Archiep. indulſit. Anglis verò incaluit diſputatio: *Homagium* enim fortius exegerunt Guilielmus jun. & Henricus I. Tranſacta tandem res, & conceſſit Paſchalis II. ut *Rex Homagia de electis ſuſciperet, ſed nulla per baculum & annulum inveſtiret*. Wilhelm. Malmesbur. *de geſtis Pontif. lib.* 2. Multo autem antiquius *Homagii* profeſſio ab Epiſcopo, in Epiſcoporum Synodo, ſcripto porrecta reperitur, apud Aimoin. *lib.* 5. *cap.* 24. *ad An.* 870. *Ego Hincmarus Eccleſiæ Laudunenſis Epiſcop. ſeniori meo Carolo R. ſic fidelis & obediens ero, ſicut homo ſuo ſeniori &c. eſſe debet.* Ut alia omittam. *Homagium ligium* illud eſt, quod ſolummodo Regi debetur, ratione ſupremi dominii, à *ligando*, quòd ab hoc nemo ſe poteſt liberare, ut, renuntiando feudo, ab aliis Homagiis. Nemo etiam in hoc excipitur. Hinc *Homo ligius*, quem ſic expreſſit Britto Armoric. *Philipp. l.* 2. loquens de Richardo Pictaviæ Comite:

Eſſe tenebatur homo ligius atq; fidelis,
Et tanquam domino jurando jure ligari,
Reddere ſervitium, quod jus feudale requirit.

Plura vide apud Henr. Spelmannum *Gloſſ. Archæol.*

Homan, fil. Lotan, filii Seir. 1. Par. 1. qui Gen. 36. *Heman* dicitur.

Homares, unus ex Saccarum regulis, de quibus Polyæn. *lib.* 7. *Dar. ſect.* 8.

Homburgum, vulgò *Homburg*, opp. Haſſiæ, quò Conventu provinciali indicto, an. 1525. omnem Clerum convocavit Philippus Landgrav & per Cancellarium diſſidia in Religione proponi, atque per Franc. Lambertum 23. propoſitiones contra Franciſcanum quendam, ac Joh. Sperberum diſputando defendi juſſit. Ita effectum, ut Pontificiâ abolitâ Evangelica Religio aſſumeretur, annoque ſeq. Monaſteria in Scholas & Xenodochia commutarentur: quæ res Academiæ Marpurgenſi primordia dedit. Hoc dein nactus Fridericus, ex Georgio, minimo natu filio Philippi præfati nepos, frater Ludov. Darmſtattinæ lineæ auctoris, *Homburgicam* lineam orſus eſt: pater Wilhelmi Chriſtophori, quo Leopoldus Georgius genitus, Friderici & Georgii Chriſtiani, qui Latinos ritus amplexus eſt. Vide Phil. Jac. Spenerum *Syll. Geneal. Hiſtor.*

Homburgum, caſtrum agri Baſilienſis, edito in loco prope inferioris Rupis ſciſſæ iter, nobiliſſimorum quondam Comitum cognom. ſedes. Hanc Wernerus Ottoni Epiſcopo Baſil. circa An. Chr. 1307. vendidit, cujus ſucceſſor Humbertus, cam cum territorio ſuo An. Chr. 1400. Magiſtratui Baſilienſi, ære accepto, tradidit, qui hodieque Præfectum eò mittit. Defecit *Homburgiorum* ſtirps in præfati Werneri Com. extincti an. Chr. 1322. filio patri homonymo, cujus poſſeſſiones Auſtrii poſtea Principes ſibi vindicarunt, eaſque Johanni Habſpurgiorum Comiti, defuncti adoleſcentuli materteram conjugem habenti, in feudum dederunt. Vide Chriſtian. Urſtiſium *Epit. hiſt. Baſil. cap.* 2. & 3.

Homelea, vulgò *Humble*, teſte Ortelio, fluv. Albionis, in ora Angliæ Auſtrali contra Vectim inſulam in mare influens.

Homerita. Plin. Ptol. *Regno di Aden* Caſtaldo ex tab. Geographicis, populi & regio Arabiæ felicis in ora ad ortum, extra fauces ſinus Arabici. Quorum regia Arabiæ empor. Pop. Æthiopiæ. Steph.

Homeromaſtix, vide *Zoilus*.

Homerus, nomen Poëtæ Græci excellentiſſimi, quem quidam tempore Pythagoræ vixiſſe, cùm Servius Tullus rerum potiretur, aſſerunt. Alii probabilius judicant, natum tum, cùm Smyrna ab Æolibus conderetur, 18. an. poſt Cumas extructas, 168. poſt Trojæ ruinam. Vide Auctores infra citatos. Floruiſſe ante Romam conditam annis circiter centum ſexaginta, Cornel. Nepos tradit *in libris Chronicorum*. Cæcum fuiſſe volunt, & ob id *Homeri* nomen ſortitum fuiſſe, quum prius *Meleſigenes* diceretur, quòd ad *Meletem* fluv. natus eſſet. Cumæi namque & Jones captos oculis ὁμήρους vocant. Hinc cæcutiens Mæonius nuncupatur à Marciano Capellâ *lib.* 1. De patriâ ejus nihil certi traditur. Peculiarem libellum de ea ſcripſit vir doctiſſimus Leo Allatius. Ejus carmen, quod Iliados, & Odyſſeæ nomen habet, Hymni enim Apollinis, Dianæ, Mercurii, &c. non illum habuere auctorem, oſtendit Principum familias ejus ætatis, & pingit imagines variarum perſonarum, conſiliorum, & mirabilium eventuum in hâc vitâ. Baſilius Magnus univerſam Homeri poëſin *laudem* dixit *eſſe Virtutis*. Et ante eum Horatius,

Qui quid ſit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Plenius, ac melius Chryſippo, & Crantore dicit.

Ælianus ſcribit, Agathonem pictorem quendam Homerum pinxiſſe vomentem, reliquos verò poëtas, ea quæ ipſe evomuiſſet, exhaurientes, ad quod & Ovid. reſpexit,

Aſpice Mæoniden, à quo ceu fonte perenni
Vatum Pieriis ora rigantur aquis.

Et Manil. *lib.* 2.

—— Cujusq; ex ore profuſos
Omnis poſteritas latices in carmina duxit.

Ariſtarchus textum Homeri correxit, & menda, quæ librariorum incuria irrepſerant, ſuſtulit: Euſtathius Arch. Theſſalonicenſis, luculentiſſimis commentariis eum illuſtravit: Didymi notæ ſuppoſititiæ ſunt. Mortuum eſſe Homerum ſenem, dolore victum, quòd quæſtionem ſtultam de pediculis ſolvere non potuerit, fabula eſt à quodam oſore Homeri conficta. Sotades apud Stobæum fame extinctum prodidit: Τὸν θεῖον Ὅμηρον λιμῷ κατεδαπανήσειν. Peculiarem *de Vitâ Homeri* librum Herodotus, vel potius alius quidam, ſub hoc nomine, ſcripſit, Plutarchus item, & Porphyrius, qui hodie extant & conjunguntur ab Hen. Stephano editione Homeri, A. D. 1566. Vide & Clem. 1. *Strom.* Euſ. *Chron. An.* 908. *Abrah* A. Gell. *l.* 17. *c.* 21. Solin. *c.* 42. Petav *de D. T. l.* 9 *c.* 30. Gordon Calviſium, Scaligerum, Ricciolum, *in Chron.* Voſſ. *de Poet. Gr.* Crinitum, &c. Sed de Homero nos alibi. Lloyd. Fuit alter *Homerus* Chius, medicinâ clarus, teſte Archilocho. Tertius Chius magicâ arte clarus. Idem. Quartus, inſtitoriâ arte Salaminenſis civis perdives. Idem. Quintus Colophonius pictor & ſtatuarius præclarus habitus. Idem. Sextus civis Athenienſibus leges dedit. Idem. Septimus, arte Muſicâ & Geometriâ clarus. Idem. Octavus, patriâ Mæon, certamine Olympico vicit, cui poſtea jus literarum, & linguæ Græcæ emendandarum ſoli tributum eſt, cujus quoque emendatione, & literæ, & lingua Græca uſque in hanc diem contenta fuit. Idem.

Homerus jun. vel Tragicus, ultimus ex Pleiade Poëtarum, Hierapolitanus, cui mater Byzantina Myro, poëtria.

Homilia, Theſſaliæ urbs. Ptol.

Homo, à Rom. ſignificatione variè novatur. In jure feudali is primariò dicitur, qui, accepto feudo, domino tenetur militare. Al. *Vaſallus*, olim quoque *Baro* & *Leudes*. Item quilibet prædiorum tenens. Etiam cliens, famulus, ſubditus quivis. Aliquando pro Armigero vox ſumta reperitur. In Gentium LL. antiquis mancipium notat, ut *Mann* Germanis, Græcis interdum ἄνθρωπος. Sic *Homo* fiſcalis, *Homo* Eccleſiaſticus, *Homo* Romanus, cui opp. *Homo* Francus: everſo enim Imperio, eâdem appellatione, quæ olim honorifica erat, à victrici populo i. à Barbaris victi, in Gallia & Italia diſtincti ſunt. Vide Henr. Spelmannum *Gloſſ. Arch.*

Homogyrus Jupiter, in Ægio verſus mare templum habuit, quo loco Agamemnonem ferunt Græciæ principes collegiſſe, unde nomen eſt deductum: inibique eum deliberaſſe de bello Priamo inferendo, ut ulciſceretur Helenam raptam.

Homole, mons Theſſal. excelſus, Thebis Phthioticis propinquus, Centaurorum olim ſedes, quemadmodum & Othrys. Virg. *Æn.* 7.

Ceu duo nubigenæ, cùm vertice montis ab alto
Deſcendunt Centauri, Homolen, Othrymq; nivalem
Linquentes. ——

Lege *Omole*. De quo rara mentio. *Omoleum* in Magneſiâ oppidum Plin. conſtituit *lib.* 4. *cap.* 9. Vide Suidam.

Homolea, mons Magneſiæ. Strabo *lib.* 11. & *Homoleum*, oppidum Magneſiæ, & Macedoniæ. Steph.

Homona, oppidum, & *Homonades*, gens Iſaurica. Plin.

Homonadenſes in Ciliciâ à P. Sulpicio Quirino fame expugnati, ex quibus quatuor virorum milia capti & in vicinas urbes diſtributi ſunt, omni regione a juventute desertâ relictâ. Vide Tacit *lib.* 3. *cap.* 48. Strabonem *lib.* 12.

Homonaa, locus Palæſtinæ. In vitâ Joſephi.

Homopatoria, feſta Athenienſium, ita dicta, quòd patres liberorum Curiæ adſcribendorum gratiâ tum convenirent. Vide Suidam.

Homuncioniſta, nomen quorundam Photini ſectatorum, qui ſolam naturam humanam in Chriſto agnoſcebant. Auguſtinus *ſerm.* 16. *ex addit. fragm. edit. Lovan.* Baron. *A. C.* 357.

Hon, filius Pheleth Num. 16.

Honamia, vulgò *Honam*, provincia eſt Borealis regni Sinarum, inter provincias Chuquamum ad Meridiem & Sciaſium ad Septentrionem. Urbem primariam habet cognominem, *Honam Fu* vocatam. Dividitur autem in duas partes, fluvio *Caramoran* dicto. Aliæ ejus urbes præcipuæ ſunt Nanianum, *Nanian Fu*, Çhaifunum, *Chaifun Fu*. Huquanum, *Huquan Fu*, Ciantea, *Ciantee Fu*, & Quaichinum, *Quaichin Fu*, teſte Marino Martinio.

Hondura, vulgò *Honduras*, provincia ampla novæ Hiſpaniæ, in America Septentrionali, juxta mare Boreale & ſinum Honduræ dictum, inter ipſam & Jucataniam. Habet ad Occaſum Guatimalam, & ad Auſtrum Nicaraguam provincias. Subeſt dominio Hiſpanorum. Ejus longitudo eſt 200. leucarum circiter ab Ortu in Occaſum, latitudo verò 100. ferè leucarum; eſtque ſub Præfectura Guatimalæ. Ejus primaria urbs eſt Valliſoletum, *Valladolid*, incolis *Commajagua*, Epiſcopalis ab anno 1558. Aliæ urbes ſunt Gratia Dei, *Gracias a Dios*, Fanum S. Petri, *San Pedro*, Fanum S. Joannis portus Equorum, *S. Juan de puerto de Cavallos*, Trugillum, *Trugilho*, & Fanum S. Georgii, *S. Jorge de Olancho*.

Hondura ſinus, vulgò *Golfo de Honduras*, pars maris Borealis in America, inter Honduram provinciam ad Meridiem, & Jucataniam ad Boream; eſtque plurimis inſulis refertus: & ejus intimus receſſus ad Occaſum dicitur *Golfo de Guanajos*.

Honflorium, ſeu *Honflevius*, vulgò *Honfleur*, urbs Galliæ, in Normannia provincia, in ora littor. maris Britannici, & ad æſtuarium Sequanæ, ex adverſo Harflevii, à quo diſtat 3. leucis in Auſtrum, & quatuor à portu Gratiæ.

Honor, ab antiquis Deus eſt putatus, ut videre eſt apud Lactantium & Auguſtinum *de Civ. D. lib.* 4. *c.* 20. Illius templum, à M. Marcello renovatum fuit, quod multis ante annis erat bello Liguſtico à Q. Maximo dicatum. Ejus ſtatua plerunque Virtuti juncta, per cujus templum ad Honoris delubrum ibatur. Marius, qui utrique ædem ſacravit, humilem voluit eſſe, an ut Auguribus ſatisfaceret, an ut humilitatem doceret? Cic. *Tuſcul. lib.* 2. Livius *l.* 29. Quid *Honor* apud Anglos, Vide Henr. Spelmannum *Gloſſ. Archaol.*

Viri celebres.

Honoratus, Fundator Monaſterii Lerinenſis, Archiep. Arelatenſis, poſt Patroclum, an. 426. Obiit an. 429. Vide Moreri *Dict. Hiſt.*

Honoratus Auguſtodunenſis, floruit ſub Henrico V. Imper. an. 1120. Auctor, inter alia, Chronici, libri de Scriptoribus Eccl. quem inſcribit, *de luminaribus Eccleſiæ*, Dialogi de Prædeſtinatione & Libero arbitrio, Commentariorum in libb. Salomonis, &c. Simler. *in Bibl.* Voſſ. *de Hiſt. Lat.* Vide quoque *Honorius*.

Honoratus Maſſilienſis, Epiſc. Seculo 5. multùm laudatus Gennadio. Vide Voſſ. *de Hiſt. Lat. l.* 2. *c.* 18. Barthium, *Adverſ. lib.* 58. *cap.* 5 &c.

Honoria, Valentiniani Imper. ſoror, P. Diaconus.

Honorias, regio Aſiæ, pars Ponti, in qua Heraclea, Tium, Claudiopolis, Gratia & Hadrianopolis urbes, *Volli* ſeu *Bolli* hodie.

Honorichus, Vandalorum rex, an. U. C. 1231.

Imperat. Rom.

Honorius, 46. Rom. Imper. cum fratre Arcadio an. U. C. 1149. Imper. ipſe Occidentis, an. Chr. 395. fil. Theodoſii M. ex Flacilla, regiminis curâ à Patre Stiliconi commiſsâ, Gildone Africæ præpoſito, dum ille adoleſceret. Sed uterque infidus: & Gildo quidem primò rebellis, a Maſcezele fratre punitus eſt. Stilico, bis ſocer Honorii hunc throno deturbare, ſurrogato Eucherio fil. conſtituit. Hinc victo Radagaiſo Gothis ſub Alarici ductu uſurus in hunc finem, Alaricum ad obſidendam Romam invitavit, ſubitoque affectatione ejus per Olympium proditâ, corruit, juſſu Honorii, cum filio necatus. Quâ cæde Alaricus irritatior Romam diripuit, Honorioque interea Ravennæ deſidi, & gallinæ pugnacis jacturam deflenti, Imperium abrogavit, Attalo ſubſtituto: Dum Gratianus, Conſtantinus cum filio Conſtante, Maximus & Jovianus in Britannia & Gallia, Heraclianus in Africa, alii alibi inſurgerent: quibus tamen omnibus per Du-

ces, Conſtantem inprimis Placidiæ maritum, victis, Obiit an.423. æt. 39. Imperii 28. menſ. 5. Religionem contra Judæos, Ethnicos, Hæreticos & Schiſmaticos ſtrenuè tutatus, quas porro laudes meruerit, Vide Proſper. Marcellin. Caſſiodor. *in Chron.* Socrat. *l.7.* Oroſ. *l.6.* & *7.* Paul. Diaconum, &c.

Pontifices Romani.

Honorius I. 68. Rom. Pontifex An. Dom. 626. Campaniâ Italiæ oriundus, Bonifacii V. ſucceſſor. Schiſma Epiſcoporum Iſtriæ 70. annorum ſuſtulit, Angliæ Scotiæque Eccleſiarum curam geſſit, ſacras ædes novas ædificavit, veteres inſtauravit. Monothelitarum interim errore coinquinatus, Sergio Patriarchæ Conſtantinop. capiti hujus hæreſeos, nimium favit. Obiit anno C.638. Literæ ejus, tanquam hæreſeos plenæ, Concilio 6. Occum. V. & 7. & 8. damnatæ, ipſe ab Agathone Epiſc. R. in epiſtola ad Conſtantinum Pogonatum, notatus eſt. Imo & Leo II. anathema ei & Monothelitis dixit, in epiſt. ad eundem Imperatorem. Anaſtaſ. & Platina *in ejus Vita.* Melchior Canus, *de locis, c. ult.* Centuriat. Magdeb. *cent. 7. c.10.* & *c.11. col.553.* &c. Succeſſit Severinus.

Honorius II. prius Lambertus, Epiſc. Oſtienſis, poſt mortem Calixti II. electo à Cardinalibus Theobaldo, à Roberto Frangipani, cujus magna tum potentia, Papa proclamatus, an. 1124. Obiit an.1130. Abbates Cluniac. & Montis Caſſini, ob crimina, damnavit, Guilielmum Siciliæ D. coërcuit, &c. Guil. Tyrius *l.12. c.15.* Pandulfus Piſanus, *in Vita Pontif.* Succeſſit Innocentius II.

Honorius III. Romanus, priùs Cencius Sabellus, ſucceſſor Innocentii III. An. 1216. poſt ipſum in Scotos ſævijt, Anglis & Francis exactionibus gravis. Joh. Baleus *l.7.* Matth. Pariſ. *in Henr.* Dominici ordinem confirmavit, officium Magiſtri S. Palatii fundavit. Petrum Cortenæum Imp. Conſtant. coronavit: Obiit an.1227. Onuphrius & Platina, *in ejus Vita.* Eum excepit Gregorius IX.

Honorius IV. Romanus, antea Jacobus Savellus, Papa Rom. an.1285. poſt Martinum IV. Podagrâ mirè excruciatus, per Pandulphum fratrem prædones pepulit, Angliæ Regi decimas neganti reſtitit, Petrum Arragonium excommunicavit, Germaniam, Anteceſſorem imitatus, expilavit, donec Synodus Virceburgum convocaretur, ubi ejus Legatus de vita periclitatus eſt: Probo Tullenſi Epiſc. Papas *Romuleos Vultures, genus Archiſynagoga peſſimum,* &c. vocante. Aventin. *Annal. l.7.* Bulling. *de Concil. l.2.* Ei ſucceſſit Nicolaus IV.

Honorius, Antipapa, vide *Cadaloum.*

Honorius, Auguſtodunenſis Eccleſiæ in Duc. Burgundiæ Presbyter & Scholaſticus. Scripſit in Hexaemeron, in Pſalterium, in Prov. Salomonis, Eccleſiaſten & Canticum. Floruit an. Chr.1130. *Vir in Scripturis ſtudioſiſſimus & valdè eruditus,* Trithem. *In ſacris prophanisq; literis inſigniter doctus,* Catal. Teſt. Ver.

Honoſca, Hiſpan. Tarracon. maritima urbs inter Iberum fluv. & Carthaginem novam. Livius. Fortè nunc *Villa Joyoſa*, Ortel.

Hoplias. fluv. Bœotiæ juxta Corneam urb. in Philiorum fluv. influens. *Iſomantus* Plutarcho *in Vitâ Lyſandri.*

Hopperus Johannes, Epiſc. Glocestrienſis, Evangelicam doctrinam, cum Thoma Cramero, Archiep. Cantuar. ſub Eduardo VI. in Anglia ſtrenuè promovit, poſtea ſub Maria Regina, an.1555. ob religionem exuſtus. Bucholcerus *Ind. Chronol.*

Hoppha, nomen viri. 1. Par. 24. Lat. *thalamus,* ſive *coopertorium,* aut *litus,* vel *ripa ejus.*

Hor, mons in finibus terræ Idumææ prope Petram civitatem, in quo Aaron primus Iſraëlitarum ſummus Pontifex mortuus eſt & ſepultus. Num. 33. Lat. *mons,* ſive *concipiens,* vel *demonſtrans.*

Hora, Dea quædam apud Romanos, ita dicta ἀπὸ τῆς ὥρας, i.e. *à Venuſtate, & pulchritudine,* cui præeſſe putabatur. Hanc Romani putarunt eſſe Herſiliam, Romuli uxorem, quæ, poſt mariti apotheoſin, in cœlum tranſlata, *Hora* vocata eſt. Qu. Ennius,

Teq; Quirine pater veneror, Horamq; Quirinam.

Apud Ovid. tamen *in fine lib.* 14. legitur *Ora*, ſine aſpiratione, & priore correptâ,

—— Priſcum pariter cum corpore nomen
Mutat, Oramq; vocat, quæ nunc Dea juncta Quirino eſt.

Horacitæ, pop. Illyriis finitimi. Polyb.

Horæ, Calabriæ urbs. Curopalates.

Horæ, Jovis ac Themidis filiæ. Heſiod. *in Theogoniâ,*

Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὥρας,
Εὐνομίην τε, Δίκην τε, καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν,
Αἵ τ' ἔργ' ὠρεύουσι καταθνητοῖσι βροτοῖσι.

Orpheus non ſolùm ex prædictis parentibus, ſed etiam verno tempore natas eſſe dixit in his carminibus:

Ὧραι θυγατέρες Θέμιδος καὶ Ζηνὸς ἄνακτος,
Εὐνομίη τε Δίκη τε καὶ Εἰρήνη πολύολβε
Εἰαριναὶ, λειμωνιάδες.

Pauſanias *in Bœoticis*, non hæc ſed alia Horarum nomina attulit longè diverſa; vocavitque aliam *Carpo*, aliam *Thalloten*, alterius nomen non dixit. Καρπὸς autem *fructum* ſig. θάλλειν verò *pullulare*. Quas iccirco ἐπικαρπίους, ſive *frugiferas* vocavit Aratus, uti videre eſt in his:

Ἐν τοῖς ἠέλιος φέρεται δυοκαίδεκα πάντα
Πάντ' ἐνιαυτὸν ἄγων, καὶ οἱ περὶ τοῦτον ἰόντι
Κύκλος, ἀέξονται πᾶσαι ἐπικάρπιοι Ὧραι.

Has portas cœli ſervare dixit Ovidius *Faſtorum* 1.

Præſidio foribus cæli cum mitibus Horis.

Idem *Met.* 2. miniſtras Phœbi, ſive Solis facit,

Jungere equos Titan velocibus imperat Horis,
Juſſa Deæ celeres peragunt.

Has & molles habere pedes, & omnium Deorum tardiſſimas eſſe, & novi ſemper aliquid adferre, teſtatur Theocritus *in Syracuſiis*:

Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι,
Βαρδίσται μακάρων Ὧραι φίλαι· ἀλλὰ ποθειναὶ
Ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖσιν ἀεί τι φέροισαι.

Homerus *Iliad.* 5. non ſolùm portas Cœli ſervare, ſed etiam nubes inducere, & ſerenum facere cùm libuerit, inquit,

Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι
Τῇς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς, Οὔλυμπός τε,
Ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι.

Horam, rex Gazer. Joſ.10. Lat. *mons eorum*, ſive *manifeſtans*, vel *concipiens eos.*

Horata, inſ. Galliæ, inter Veneticas loco non extremo: vulgò *Honat*, al. *l'Iſle Honat* monaſterio S. Gildæ adverſa. Hadr. Valeſius *Not. Gall.* in voce *Reumviſius pagus.*

Horatæ, Indiæ pop. Plin.

Horatii Villa, vulgò *S. Giovanni in campo Oratio*, teſte Blondo: locus erat prope urb. Romam.

Viri celebres.

Horatius, Romanus, Poëta, Nicolai V. juſſu, primum Iliadis Homericæ librum Latinè vertit. Scripſit etiam carmen *Porcaria*, de conjuratione videlicet Stephani Porcarii, contra Pontif. hunc inita; ubi ſic orditur:

Inſidias Patriæ qui ſtruxit, & arma Parenti,
Ipſe parens refer, & ſceleri ſi Roma nefando
Annuerit, &c.

Item *Venus aurea*, Item ad Franc. Sfortiam, Ducem Mediol. poëma quod incipit: *Urbe Virûm*, &c. Voſſ. *de H. L. l. 3.* Sabellic. *Hiſtor. Venet. l.27.*

Horatius Cocles, nobilis Romanus, qui in eo bello, quod Porſena Hetruriæ rex pro reſtitutione Tarquiniorum cum Romanis geſſit, tùm Janiculum jam captum videret, hoſteſque in urb. irruere, reliquis omnibus attonitis, & in fugam converſis, duobus tantùm comitatus, hoſtium impetum tantiſper remoratus eſt, donec pons à tergo ſolveretur; quem cùm jam interciſum videret, ut erat armatus, in Tyberim inſiliit, & incolumis ad ſuos tranavit. Hinc ſtatuam meruit, & agri, quantum unâ die arari poſſet. Liv. *lib.* 2. Flor. *l.1. c.10.* Vide *Cocles*. Fuere præterea 3. *Horatii* qui cum Curiatiis, vide ibi, ſingulare certamen inierunt. Vide Liv.

Horatius Q. Flaccus, fil. liberti, poëta Venuſinus, Lyricorum, & Satyrarum ſcriptor, qui an. Imp. Auguſti 33. æt. verò ſuæ 63. Alii habent 57. U.C.747. moriens Auguſtum reliquit hæredem, maximâ pompâ juxta Mæcenatem in Exquiliis conſepultus. Ovidius,

Pervenit ad noſtras numeroſus Horatius aures,
Dum ferit Auſoniâ carmina culta lyrâ.

Vide L. Gyraldum & Crinitum.

Horatius Giovagnonus, JC. Bononienſis, ſec. præt.

Horatius Mennenus, Auctor hiſtoriæ urbis veteris.

Horatius Turſellinus, auctor Epitomæ hiſt. Univerſ. vitæ Franciſci Xaverii, & hiſtoriæ Lauretanæ.

Horbatii, pop. Illyrii in confinio Norici, quorum reg. *Crabaten* Lazio hodie dicitur.

Horchia, Etruriæ urbis Dea, in quâ fanum habebat. Ab eâ vicus *Horchianus*, ſumpſit nomen: Nunc *Vitorchiano*, caſtrum prov. Patrimonii D. Petri, vix 6. mill. à Viterbio in Cæc. totidem à Tiberi in Auſtr. Sub Pontif. Baudrandus.

Horcias, ter mille Macedonum, qui ab Antigono in Cappadociâ defecerant, Dux, aſtu per Leonidam comprehenſus, de quo vide Polyænum *lib. 4. in Antigono cam. 6.*

Horda, Hunnorum R. cum ſuis baptizatus, A.529. Pantal. *Chron.*

Hordacha, fluv. Thuringiæ; cujus meminit Ven. Fortunatus, vulgò *Herdach.*

Hordeonius Flaccus, ſuperioris exercitus Germanici legatus, ſenectâ ac debilitate pedum invalidus, ſine conſtantiâ atque auctoritate. Tacit. *Hiſt. 1. 9.*

Herdonienſes, Apuliæ pop. Plin. Quorum urbs *Herdonia*, aliis *Erdonia* excisa. Vide ibi.

Horeb, mons in reg. Madianitarum, Exod. 3. Ad hujus radicem, inſcriptionem antiquiſſimam, charactere Aſſyrio vetuſtiſſimo, conſtantem, & ab Iſraëlitis ſine dubio in memoriam beneficiorum divinitus ibi acceptorum rupibus inciſam, ſic interpretatus eſt Athan. Kircherus. *Deus Virginem concipere faciet.* Item. *Locus in quo 70. palmæ: Locus doctrinæ, inciſionis arcanorum: Novem tituli: Nonaginta nomina (eorum) quos excidit Moſes: Locus ubi orabat.* Vid. ejus *Oed. Æg. T. H. Cl. II. c. II. §. V.* Eſt & nomen petræ. Ex.17. Lat. *deſertum, ſolitudo, deſtructio, ſiccitas,* vel *gladius.*

Horem, civitas in tribu Nephthali. Joſ.19. Lat. *deſtructio*, vel *anathema*, ſive *rete*, vel *dedicatum* ſc. *Deo.*

Horeſti, Scotiæ pop. quorum regiones hodie *Mernia*, & *Anguſia*, H. Boethio; Camdeno verò *Eskdale.*

Hori, filius Lotan, filii Seir, Gen. 36. Lat. *princeps, liber*, vel *ingenuus*, aut *iraſcens*.

Horitæ, pop. Italiæ. Steph.

Horiſius, fluv. Phrygiæ min. juxta Troadem urb.

Horita, vide *Orita*.

Horma, opp. Macedoniæ. Ptol. *Coria*, Moletio. Item civitas in tribu tam Judæ quàm Simeonis, inter Haſmonem & Cades barne. Num. 21. quæ Judic. 1. dicitur *Zephath*, & Joſ. 15. *Harma*.

Hormanus, in dynaſtia Mahometana, poſt Othomani mortem, diſſidentibus Barbaris, Africam ſub tributum redegit, anno Chr. 648.

Hormas, civitas in tribu Aſer. Joſ. 19. Juxta Eleutherum fluv. in colle.

Hormaſdes, apud Chaldæos bonus erat Dæmon, qui *Jupiter* putabatur.

Hormentio, fluv. Galliæ, vulgò *l'Armanſon*. Oritur in finibus Aleſienſium & poſtquam Nucetum, caſtrum Sinemurum, Ternodorum, Germiniacum, ac S. Florentini alluit, apud opp. S. Juliani de Saltu in Icaunam labitur. Recipit Armantium *Armance*, in miraculis S. Bernardi celebratum. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Hormia, vide *Formia*.

Hormidaſtes, fil. Saporis, an. 273. regnavit an. 1.

Horminium, Bithyniæ mons. Ptol. *Hippus* Plinio; videtur ab Appiano *Scorobas* vocari *in lib. de bello Mithridatico*. Vide *Hyppius* & *Ormenius*.

Perſarum Reges.

Hormiſda I. Perſarum R. Choſrois I. patris ſucceſſor, an. 579. ſævus in ſubditos, miſſo Varane contra Romanos infelix, huic muliebrem miſit ſtolam, inexplicabile apud Perſas probrum. Hinc Dux in Regem rebellis, uxore ejus marito præſente occiſà, ipſum excæcavit, Choſroë II. filio ſurrogato, qui Patrem fuſtibus ad necem cædi juſſit, an. 587. Agathias *l.* 4. Nicephorus *l.* 18. Evagrius, &c.

Hormiſda II. idem cum Iſdigerde, an. 630, aliquot poſt annis pulſus a Saracenis, Perſiâ potitis. Sigebert. *in Chron.*

Pontific. & Viri clari.

Hormiſdas Papa Rom. poſt Symmachum, an. 514. Patriarcha à Cæſare pronuntiatus, apud Anaſtaſium Imperat. primò, non ſatis ſucceſſu optato: ejus legatis enim quòd imperioſius agerent, per poſticum emiſſis Anaſtaſius Imper. Græciâ omni interdixit, ajens, *Nos imperare volumus, nobis imperari nolumus*. Zonar. *in Anaſtaſ.* felicius apud Juſtinum, contra Eutychianos, egit; Pſalmodias Clerum docuit, Manichæos Româ pepulit, Obiit anno 523. Succeſſit Johannes I.

Hormiſdas, Architectus Perſa, à Conſtantino Imp. juſſus equum Trojani inſtar ædificare, ſtabulum ut prius ejus capax appararetur, rogavit. Aliâ vice ab eodem interrogatus, quid Romæ optimum eſſet, quòd homines ibi æquè ac alibi fato ſuo obirent, reſpondit. Item nobilis Martyr, ſub Iſdigerde Perſa, an. Chr. 421. Theodoret. *lib* 5. *cap.* 39.

Hormus, libertus Veſpaſiani inter duces. Tacit. *Hiſt. lib.* 3. *c.* 12. Eidem dignitas equeſtris data. Ibid. 4. 39.

Horna, vulgò *Horne*, Gall. *Horne*, oppid. Geldriæ ſup. vix 1. leuc. à Moſa fluv. cum caſtro lepido Comitis proprii, unde Comitat. Hornenſis. 1. leuc. à Ruremunda in Occaſ. 6. à Trajecto ad Moſam in Sept. Sub Hiſp.

Horna, vulgò *Hoorne*, urbs munita Hollandiæ, cum portu capaci, in ora maris Auſtr. Emporium celebre, 4. leuc. ab Alcmaria in Ort. 6. ab Amſtelodamo in Sept. 3 ab Enchuſa in Occ.

Hornanum caput, vide *Caput Hornanum*.

Horodes, vel *Orodes*, rex Parthorum, qui ▪ Craſſum occidit.

Horratas, miles Macedo, qui Dioxippum pugilem ad duellum provocavit, ab eoque nudo cum clavâ comparente, in conſpectu totius exercitus, victus eſt. Curt. *l.* 9. *c.* 39. à Diodor. *lib.* 17. *parte poſteriore* vocatur *Coragus*, *fol.* 615.

Horreum caſtrenſe, dictum olim Tinurtium eſt ad Ararim, quia manſio vel ſtatio fuit militaris, annonam & cætera militibus iter facientibus neceſſaria ſervans: quales ſtante Imperio Rom. manſiones fuerunt, in viis publicis inque vicis plerunque ad ripas fluminum maj. poſitæ, & omnibus rebus abundantes. Talia fuere *Horrea Calia*, inter Putput vicum & Hadrumetum coloniam, in prov. Byzacena, aliàs *Horrea* abſolutè dicta: tale *Horreum Margi* in Mœſia, à Naiſſo 57. m. p. diſtans, quod Ptolom. ſimpliciter *Horrea* vocat: talis inter Forum Julii & Antipolim locus, Æthico dictus *ad Horrea*. Talia fuere ad Moſellam caſtella, olim condita à Romanis, adverſus Germanorum incurſiones. quæ jam ſecurâ Belgicâ ac nihil à Germanis metuente, pro horreis potius, quàm pro caſtellis haberi, ait Auſonius *in Moſella*:

Addam præſidiis dubiarum condita rerum,
Sed modò ſecuris non caſtra, ſed Horrea *Belgis.*

Sic Amm. Marcellinus *lib.* 18. *Horrea ad Rhenum* commemorat. Et Sidonius ait *lib.* 6. *ep.* 12. *Vidimus per Araris & Rhodani ripam non unum horreum*. Eumenius quoque *in Panegyr. Conſtant.* de Maximiano Herculeo, qui ab urbe Trevitis per Araris Rhodanique ripas itinere facto Arelatum pervenerat, loquens, ejuſmodi *Horreorum* manſionumque meminit. Fuere & *Horrea* publica apud urbem Treviros, in quibus annona militaris ſtante Imperio ſervabatur, quæ poſtea in Monaſterium clariſſimum mutata ſunt: quod *Monaſterium ad Horrea* Annales Metenſes, alii Cœnobium *Horrenſe*, alii *Horrea*, puellare ac Abbatiale Monaſterium S. Mariæ, vocant. Horrea prædicta hodie Gall. *Magazins*, German. *Proviantbäuſer* dicuntur. Valeſius.

Horrhæi, gigantes, quos expulerunt filii Edom à monte Seir. Deut. 2

Horſa, Anglo Saxonum Dux, cum Hengiſto, à Britonibus in Angliam vocatus, an. Chr. 449. poſt res ibi præclarè geſtas, obiit in pugna, contra Aurelium Ambroſium, an. Chr. 456.

Horta Dea, cùm viveret *Herſilia*, uxor Romuli, ab hortando & incitando dicta. Hujus ædem nunquam claudi ſolitam tradit Plutarchus, ea ſcilicet cauſâ, quòd ſemper aliquid præclari fieri hortaretur, nunquamque ceſſandum. Quidam Stimulam appellatam dixerunt.

Horta, ſeu *Orta*, oppidulum agri Novarienſis in Duc. Mediol. cum lacu parvo cognom. 5. mill. ab Arona, totidem à lacu Verbano in Occ. 7. à confinio Pedemontii.

Hortanum, Tuſciæ urbs. Plin. *Horti* Leandro. *Orta* Baudrando, nunc oppidul. prov. Patrimonii S. Petri, in colle, prope Tiberim, ubi Neram amnem recipit. Deficit in dies.

Hortenſia, Hortenſii filia eloquentiſſima, quæ, cùm matronarum ordo gravi tributo à Triumviris, Octavio, Antonio, & Lepido premeretur, nec virorum quiſquam ipſi adeſſe auderet, cauſam conſtanter egit, repræſentataque patris facundiâ, impetravit, ut major pecuniæ pars ei remitteretur. Valer. Max. *libr.* 8. *cap.* 3. *ex.* 3. Appianus *de Bello Civil. libro* 4. Quintilianus *libro* 1. *capite* 1.

Hortenſius Q. Ortalus, Romanus rhetor, qui in foro Romano *Cauſarum rex*, ob eloquentiam dictus eſt, licèt ejus ſcripta intra famam fuerint. De quo Cicero *in Bruto* ſic refert: *Primùm memoria tanta quantam in viro cognoviſſe me arbitror, ut quæ ſecum commentatus eſſet, ea ſine ſcripto verbis iiſdem redderet, quibus cogitaſſet*. De illo etiam fertur, quòd ſedens olim totum diem in auctione, omnes res venales, ut & pretia & emptores ordine ſuo recenſuerit, argentariis recognoſcentibus, ita ut à nullo falleretur. Conſul fuit cum Cecilio Metello: quòd nimium ſe declamando moveret, *Dionyſia ſaltatricula* dictus. Scripſit Orationes, verſus minus probatos, & Annales. Vellejus Pat. *Hiſtor lib.* 2. Ovid. *in eleg.* Cic. *epiſt. ad Attic. lib* 12. *epiſt.* 5. *lib.* 5. *de Oratore, &c.* Varro, *de R.R. lib.* 3. *cap.* 1. *& ult.* Plin. *lib* 9. *cap.* 55. *& lib.* 10. *cap.* 20. Aul. Gell. *lib.* 1. *cap.* 5. *lib.* 19. *cap.* 9. Macrobius *lib.* 3. *cap.* 13. Filius ejus cognom. obiit in bello civili Bruti, Vellej. *lib.* 2. Plutarchus *in Catone*. Nepos verè nepos. Valer. Max. *lib.* 3. *cap.* 5. *ex.* 4. Tacit. *Annal. lib.* 2. Sueton. *in Tiberio*.

Hortenſius Corbio, Hortenſii Oratoris nepos degener: Nam, teſte Valerio Maximo, omnibus ſcortis abjectiorem & obſcœniorem vitam exegit: ad ultimum lingua ejus tam libidini cunctorum inter lupanaria proſtitit, quam avi pro ſalute civium in foro excubuerat.

Hortona, oppidum Italiæ in confin. Æquorum. *Hortana* Livio, Ὄρται Dionyſio, fortè pro Ὀρτῶν. Vide Cluverium *Ital. Ant. pag.* 969

Horus, Iſidis fil. quem cùm Iſis amiſiſſet, verita eſt ne illi obveniret, quod Oſiridi patri acciderat: ſed eo invento, mœrorem in lætitiam convertit. Idem Aſſyriorum rex. Plin. 30. 15.

Hoſa, janitor quidam. 1. Par. 26. Hebr. חוסה Lat. *confidens*, vel *protegens*.

Hoſa, nomen civitatis. 1. Par. 4. Heb. חושא. Lat *feſtinans*, *tacens*, aut *ſenſualis*.

Hoſa, Tuſcorum fluv. Ptol. *Martha* hodiè.

Hoſdencum, vulgò *Houdan*, caſtrum Gall. in Carnutibus, ubi Eccleſia eſt, ad Monaſt. Columbenſe pertinens, ab Amalrico, Comite Montisfortis, Simonis patre, extructa, qui in eodem caſtro duas nundinas inſtituit. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Hoſea, filius Ela, regnavit in Samaria ſuper Iſraelem, poſt Pekahum, quem occiderat, anno mundi 3195. ante Chriſtum natum 767. anno ſeptimo regni ſui. Salmanaſſar Aſſyriorum Rex, Samariam obſedit, Hoſeamque tributarium fecit. At verò Hoſeas dum rebellat, tributaque Aſſyrio recuſat, & dum à Sua, Rege Ægypti, auxilium petit, à Salmanaſſare obſeſſus eſt, qui vinctum miſit in carcerem. Samariam cepit, Iſraëlitarum regnum perdidit, decemque tribus abduxit: transferens Iſraël in Aſſyrios. Conſule Reg. *lib.* 4. *cap.* 17. & Joſeph. *lib.* 9. *cap.* 15.

Hoſea, fil. Beeri, primus ex 12. Prophetis min. è tribu Iſſachar, prophetavit ſub Ozia, Joathan, Achaſo, Ezechia, & Jeroboamo II. Iſraëlitiſque rebellibus captivitatem prædixit, Capp. 14. Eum 100. annos quidam vixiſſe volunt. Hieronym. *in Prologo Gal.* & alibi. Epiphan. *de Vit. Proph.* Salianus & Torniel. *in Annal.* &c. In *Prophetiam* ejus extant, Brentii *Comment.* ut & Capitonis in octav. Argent. 1539. à Caſtro. Dounami *in cap.* 4. *pr.* Angl. quart. 1608. Fabricii conciones, quart. Bernæ 1623. Geſneri *Illuſtr.* octav. Witeb. 1601. Hieron. Guadal. *Comment.* quart. Brixiæ, 1604. Huſſi *Comm.* ut & Krakevitzi, quart. Lambert. 8°. Francof. an. 1539.

an. 1539. Liveleji *Annotat.* octav. Londini 1587. Matthæus. Meiſneri *Comment.* Merceri *Comm.* fol. Genevæ 1565. Molleri item. Oecolampadii *Annotationes*, Baſil. 1535. Oſorius. Polani *Partitiones, Theſes & Analyſes*, quart. Baſileæ 1599. Rivetus. Ruffinius. Tarnovius, Theophylactus. Tremellius. Zanchius, &c. Vide Crovvæi *Elenchum*.

Hoſius, Epiſcop. Cordubenſis, vide *Oſius*.

Hoſius Stanislaus, Cracovienſis, Epiſc. Varmienſis Cardin. A Sigiſmundo I. ad Julium III. & Imperatorem, à Pio IV. ad Ferdinandum iterum, & Regem Bohemiæ, Concilii Tridentini continuandi ergò miſſus: ubi Seſſioni 24. intereſſe noluit. Obiit Romæ an. 1579. æt. 76. Opera ejus in diverſas linguas tranſlata. Vide Morerium *Diction Hiſtor.*

Hoſpitius, vir quidam Nicenſis, qui tam auſteræ vitæ fuiſſe traditur, ut antro incluſus perpetuo cilicio carnem maceraret, & corpus catenis ferreis vinctum contineret. Volaterr.

Hoſſeja, vulgò *la Houſſoje*, vicus Galliæ, in Briegio, confinioque Pariſiorum & Meldorum, non longè à Mucra fluv. Nomen ei à copia aquifoliæ Gall. *du heux*.

Hoſtanes, unus ex comitibus Alexandri M. magus præſtantiſſimus.

Hoſtaſius, Ravennatum princeps fuit, qui à ſuis civibus relegatus eſt, quòd in otio, & ignaviâ torpeſceret, publicæque adminiſtrationi eſſet ineptus.

Hoſtia, urbs Italiæ, cujus Epiſcopus fuit Lucius, poſtea Papa, de quo hoc Epigr. legitur,

> *Luca dedit lucem tibi, Luci, Pontificatum*
> *Hoſtia, Papatum Roma, Verona mori.*
> *Imo Veronæ dedit tibi verè vivere, Roma*
> *Exilium, curas Hoſtia, Luca mori.*

Cardinalis *Hoſtienſis* primus eſt inter omnes Cardinales, & recèns electum Pontificem conſecrare ſolet. Vide *Oſtia*. Item puella, quam à ſe amatam Propertius *Cynthiam* vocavit.

Hoſtiai, vel *Hoſtiones*, pop. juxta Oceanum Occidentalem, quos Artemidorus *Coſſinos* vocat. Steph.

Hoſticus, nomen poetæ. Lege *Hoſtius*.

Hoſtilia, oppidum amplum Venetiæ ad Padum in agro Mantuano. Tacitus. *Hoſtia* Leandro. *Oſtiglia* etiamnum, medium inter Mantuam ad Occaſum, & Ferrar. ad Ortum. Hinc 33. illinc 25. mill. diſtans.

Hoſtilina, Dea colebatur, cùm ſegetes novis ariſtis æquantur, ut Auguſtinus ait, quia *Hoſtire* Veteres æquare dixerunt, unde & *Hoſtimentum* & *Hoſtorium*.

Hoſtilius, Poëta Hiſtoricus, Annales carmine ſcripſit: è quibus Priſcianus hunc verſum citat:

> *Sæpe greges pecuum ex hiberuis paſtubus pulſi.*

An Comicus ille eſt, cujus Tertull. *in Apolog.* meminit? Vide *Perpenna*, *Tullus*.

Hoſtius, tempore Salluſtii, hiſtoriam de bello Iſtriano verſibus ſcripſit. Macrob. *Saturn. lib. 6. cap. 3.* Hunc Virgilius alicubi imitatus eſt. An pater Hoſtiæ, quam Propertius, ſub nomine Cynthiæ, laudat?

Hoſtius Hoſtilius, vir bello ſtrenuus, qui ob virtutem à Romulo frondeâ coronâ donatus eſt. Dionyſius *lib. 3.*

Hoſtius Lucretius Tricipitinus, Conſul unà cum L. Sergio, an. U. C. 32[illegible].

Hoſtorius Centurio, ſub Numidio Quadrato, miſſus ad accipiendos Parthorum Regi datos obſides à Syriæ Præſide. Tacitus *lib. 13. cap. 8.*

Hoſtunium, vulgò *Hoſtuni*, urbs parva prov. Hydruntinæ, 2. mill. ab ora maris Adriat. inter Brunduſium ad Ort. & Monopolim ad Occaſ.

Hotham, filius Heber. Latinè *ſigillum*, *ſignaculum*, ſive *clauſura*.

Hottingerus Joh. Henricus, Tigurinus, Philologus, & Theologus inter primos noſtri ſeculi. Natus anno Chr. 1620. inter Majores ſuos habuit Nicolaum Hottingerum, primum à Reformatione, in Helvetia martyrem. Studiis maturè admotus, ſub Joh. Jacobo Wolphio linguis operam dedit, arti usque, in quibus poſtquam feliciſſimè verſatus eſt, ad altiora ſe applicuit. Ad exteros dein profectus, Genevæ primò Fridericum Spanhemium audiit: dein luſtratâ Galliâ Belgioque, Groningæ Friderico Gomaro & Henrico Altingio præceptoribus uſus eſt, anno Chr. 1639. Ibidem Matthiam Paſorem in Arabicis manuductorem habuit: inde Lugdunum Batavorum delatus Jacobum Golium Oriental. Lingg. peritiſſimum Magiſtrum nactus eſt: apud quem, commercio cum Turca quodam inſtituto, hujus quoque linguæ peritiam ſibi conciliavit. Guilielmo poſtea Boſwello ad aulam Ottomannicam ab Ordd. Fœd. Belgii legato comes deſtinatus, cùm in Patriam revocaretur, eò redire ſtatuit. In Angliam ergo profectus Jacobo Uſſerio Archiepiſc. Armachano, Johanni Seldeno & Pocokio innotuit. Inde in Galliam delatus, Lutetiæ Hugonem Grotium, Drelincurtium, Dallæum, Meſtrezatium: Gabrielem etiam Sionitam Syrum & Marinum Marſennum Monachum Hebr. doctiſſimum, &c. vidit & coluit. In patriam reverſus, anno Chr. 1642. Hiſtoriæ Eccleſ. Anno Chr. 1643. Theol. Catecheticæ ac Lingg. Orientalium: Anno Chr. 1653. Artium & Theologiæ Vet. Teſt. atque Controverſiarum Profeſſionem nactus: tantam multijugæ eruditionis ſuæ Famam voce ſcriptisque in exteras oras ſparſit, ut à Gallis, Germanis, Belgis, Anglis, Suecis, Danis, Italis, per literas quotidie adiretur. Ipſe Sereniſſ. Elect. Palatinus anno Chr. 1655. uſuram ejus à Proceribus Tigurinæ Reipubl. petiit & impetravit, ad tempus: quo exacto, fruſtra ab Haſſis, Amſtelodamenſibus, Bremenſibus, aliis expetitus, rediit in Patriam, an. C. 1661. quam porro illuſtrare perrexit, donec à Curatoribus Acad. Lugduno-Batavæ vocatus, veniam eò diſcedendi ad annos aliquot à Magiſtratu Tigur. impetravit. Cui itineri dum ſe parat, in Limagi trajectu, undis merſus, obiit, anno Chr. 1667. *Fortiſſimus Religionis vindex, abyſſus eruditionis & Literatorum facilè Princeps*, Heidegger. Scripſit innumera, inter quæ: *Hodegus, Theſaurus Philologicus ſeu Clavis S. Scripturæ; Hiſtoria Eccleſ. Novi Teſt. tom. 9. Grammatica Chaldaica & Syriaca linguæ Harmonica: Juris Hebræorum Leges: Collegium Sapientiæ Reſtitutum: Smegma Orientale: Promptuarium ſeu Bibliotheca Orientalis: Cippi Hebraici: Schola Carolina: Speculum Tigurinum: Primitiæ Heidelbergenſes: Lexicon Harmonicum Pentaglotton: Bibliotheca Theologico-Hiſtorico-Critica, &c.* Eo nati Joh. Henricus anno Chr. 164[illegible]. ab anno Chr. 1670. Linguæ S. in Collegio Humanitatis Profeſſor; Solomon anno Chr. 1649. qui Medicinam in Patria cum laude facit, & Joh. Jacobus Theologiæ Candidatus, qui omnes per tanti Parentis veſtigia citatis paſſibus ad gloriam graſſantur. Vide Johannem Henricum Heideggerum *in Hiſtor. vita ejus & mortis*: Item *in Orat. Fun. &c.* In funeſtum Viri obitum, Amici *τετράστιχον* adjungere viſum eſt:

> *In mare cuncta fluunt, verùm hic, mirabile dictu,*
> *Æquor in exiguam nobile fluxit aquam*
> *Anguſtaque alveo ſe immenſa incluſit abyſſus,*
> *Et totum heu! Limagus ſorbuit Oceanum.*

Hottomannus Franciſcus, Pariſiis natus, gente Sileſius, Juriſconſultus inſignis, dubiam Cujacio palmam fecit: Scriptis inclytus. Ob Religionis profeſſionem, ſub Ianſenæ. Pariſienſis, in Reformatos horribiliter deſævientis, tempus, Baſileam ſe recepit. Obiit ibi an. Chr. 1591. æt. 65. Vide Sanmarth. *Eleg. lib. 4.*

Hovia Anna, virgo, familiari miniſterio vitam tolerans, cum ſororibus Rampardis, quibus Bruxellæ inſerviebat, ſuſpecta diſſenſionis circa Pontificum ſanctiones, & in carcerem protruſa eſt, Anno Chr. 1597. Cumque illæ victæ aut minis aut precibus amicorum ac vitæ illecebris, imperitiam fatendo veniam meruiſſent, hæc una nihil moveri: modeſto interim ſermone obteſtari, fœminam ſe & ſexu & ſorte extra turbas, ut ipſa crederet, rectè ſentientem: Sin minus, erroris ream, cui par eſſet, ignoſci: at illud ſcelus non hominibus, ſed Deo vindicandum, ſi quis contra animi ſententiam metu ſubactus, quamvis vera dicendo, mentiretur. Conſultante Senatu, an judicium redderet, Albertus Archidux reſpondiſſe fertur, exercendas leges. Illud juſtius mireris, quòd tam acerbum, infeſtumque etiam ſpectantibus, ſupplicium placuit. Viva ſub terram defoſſa eſt, auctores ejus ſævitiæ pœnitentiam expectaſſe credibile eſt. Sed illa jam in ſpecum deſcendens, inter mortem poſita, & proritantes veniâ Sacerdotes, ſuperfuſam humum imperterrita, tantumque Deo ſupplex, accepit. Ea mulieris conſtantia magnâ Belgarum miſeratione celebrata eſt; & poſt Albertus id genus crimina ſatis habuit, minis, aut ſi urgeretur, pœnis ſecretioribus compeſcere. Grotius *Hiſt lib. 6. ad An. Chr.* 1597.

Hoya, vulgò *Hoy*, Inſula Oceani Caledonii & Orcadum Meridionalior verſus Picticum fretum. Vix 3. mill. à Mainlandia Inſula in Auſtr. longa 8. lata 5. mill. Sunt in ea montes excelſi.

Hoya, vulgò *Hoye*, urbs Weſtphaliæ, ad Viſurgim fluvium, Comitat. Hoyenſis caput. Sub Duce Brunſuic. 2. leuc. à Ferda in Auſtr. 3. à Neoburgo in Bor.

Hozai, nomen Prophetæ. 2. Par. 33. Lat. *Videns*.

Hoziel, i. e. *Videns Deum*, fil. Semei. 1. Par. 23.

HR.

Hradium Regina, Germ. *Koningsgretz*, Bob. *Kralowihrades*, urbs Bohemiæ ad Albim, Epiſcop. facta ab Alexandro VII. Vide *Reginogradecium*.

HU.

Hubaldus, *Hucbaldus*, vel *Hugbaldus*, Benedictinus: de Muſica, cujus peritiſſimus erat, ſcripſit, ut & Poëma 300. verſuum, in laudem Caroli Calvi, in quibus omnes voces à C. incipiunt: Orditur,

> *Carmina clariſona calvis cantate Camœnæ, &c.*

Obiit anno 930. Reliquit etiam vitas variorum SS. Sigebert. *in Chron. & in Cat. c.* 108. Simlerus, Voſſius, &c. In monumento Milonis, patrui & præceptoris ſepultus.

Huben, caſtellum olim Galliæ, in agro Nivernenſi, nunc ferè vicus, *Yban* vulgò, non longè ab amne, qui in Icaunam decurrit.

Hubertinus de Caſali, Franciſcanus, ſcripſit in Apocalypſin, de 7. ſtatibus Eccleſiæ. Item, Arborem vitæ crucifixæ. Trithem. Petrejus *Bibl. Carthuſ.*

Hubertinus Creſcentinus, in Valerium M. & Epiſt. familiares Ciceronis commentatus eſt, an. 1470.

Hubertinus Puſculus, de Obſidione Conſtantinopolitana, ſcripſit. Cuſpin. *in Imperat.*

Hubertus Leonhardus, Germanus Carthus. Theologiam Pariſiis docuit, dein Epiſc. & Inquiſitor, præter alia, Genealogiam de nobilibus Gallis, ſcripſit, an. 1490. Geſn. *in Bibl.* Voſſ. *de H. L. lib.3. c. 6.* &c.

Hubertus Folieta, Italus Presbyter, auctor hiſtoriæ Genuenſis, Stylo & eloquio inclytus. an. 1581.

Hubertus Giphanius, JC. Germanus, ſcriptis celebris. Quenſtedt *de patr. Doct. p.* 131.

Hucuca, civitas in tribu Nephthali. Joſ. 19. Lat. *ſculptura*, vel *præceptum*, aut *legiſlatio*.

Hucumbra, vici nomen apud Marcellinum, *Zumbra* Zoſimo, qui eum inter duo oppida collocat, quorum nomina ſunt *Nisbara* & *Miſchanabe*, quæ Tigris dividit.

Hudſonis ſinus peramplus Americæ Sept. verſus terras Arcticas, ab Henr. Hudſonio detectus an. 1612. Maximè in Auſtr. tendit verſus Novam Franciam, *Hudſon Bay* Anglis. Sic

Hudſonium fretum, *Deſtroit de Hudſon*, Gall. *Straet of Hudſon* Angl. in Amer. Sept. oblongum & ſatis latum, inter terras Arcticas ad Bor. & Eſtotilandiam ad Auſtr.

HudvicſWaldum, urbs Helſingiæ, in Suecia, ad Bothnicum ſin. in littore, verſus Medelpadiam prov. Vulgò *Hud-WicſWald*.

Huena, vulgò *Ween*, Inſ. parva Sundici freti, media inter Scaniam & Zelandiam Inſ. à qua pendet. Ibi *Uranoburgum* arx excitata à Tychone Brahe, perceleberri Mathematico, ſub Chriſtiano IV. Rege.

Reges varii.

Hugo, dictus *Abbas*. *Albus* vel *Magnus*, Dux Franciæ & Burgundiæ, Comes Pariſiorum, &c. fil. Roberti III. Regis, ex Beatrice Veromandua. ſine ſceptro regnavit an. 20. filius R. pater R. patruus R. & trium Regum affinis. Obiit an. 956. filiorum curâ Richardo I. Normanniæ D. commiſsâ. Ex filia Ottonis R. pater Hugonis Capeti, Ottonis, Eudis & Henrici, Burg. Ducum, Morerius *Diction.*

Hugo, cognomento *Capetus*, ex Pariſienſium Comitum familiâ, Francorum regnum occupavit. Fil. Hugonis M. ex poſteris Pipini M. per Comitem Childebrandum, ſicut illi à Clodoveo, per fœminas, origo. Sed & uxor Roberti III. ex Caroli M. ſanguine, & mater ejus Adelais, uxor Roberti fortis, fil. Ludovici Pii fuit. Mortuo patre quindecennis, triennio pòſt in exercitibus comparuit, prudentiâ & fortitudine inclytus. Proin Ludovico filio Lotharii ſublato, Rex proclamatus eſt, Novioduni, Remisque coronatus an. 987. Præterito Carolo I. Lotharingiæ D. fil. Ludovici IV. Ultramarini, quòd Germanis addictior eſſet. Qui cùm jus ſuum armis tueretur, ab Hugone captus Aurelianum miſſus eſt: Sic *tertium ſtemma in ſolio locatum*, Anno 988. ſuccedente nihilominus in Lotharingia Caroli filio Ottone. Rebus regni pacatis, & Arnolpho notho Lotharii, Arch. Remenſi ſummoto, ſexto pòſt menſe Robertum fil. in conſortium regni aſcivit. Obiit an. 997. æt. 57. *Eccleſiæ defenſor & Status Reſtaurator* dictus. Vid. Morerium *Diction hiſtor.*

Hugo, Comes & Marchio Provinciæ, Rex Arelatenſis primò, dein Italiæ, fil. Theobaldi ex Bertha, filia Lotharii Lotharingiæ R. Rodolpho oppoſitus, eo pulſo, an. 926. Saracenis bellum movit. Pòſt an. 20. regni, à Manaſſe Arch. Arelatenſi Berengario II. proditus, in Provinciam rediit, an. 946. Maroziâ fratris filiâ ductâ, & duobus fratribus excæcatis infamis. Obiit an. 947. Lotharius fil. in regno Italiæ ſucceſſit. Luitpr. *l. 4.* & 5. Leo Oſtiens. *lib.* 1. Flodoard. *in Chron.* Bouch. *Hiſt. Prov. l.6.*

Hugo Magnus, fil. Roberti R. patre vivente coronatus, Anno Chr. 1017. Obiit Anno 1026. Item, caput ſecundæ familiæ Comitum Veromanduorum, fil. Henrici I. Gall. R. In prima & ſecundâ expeditione ſacra copiarum Dux. Ab Imperatore Græco, cum reliquis, proditus, vulnere accepto obiit Tarſi, Anno Chr. 1102. æt. 45.

Hugo, I. Luſignanus, Cypri rex. Blondus 10. 2. Obiit an. 1218. Ex Adelaide, fil. Henrici II. Campaniæ Com. pater Henrici ſucceſſoris, &c.

Hugo II. fil. Henrici I. Obiit an. æt. 14. Succeſſit

Hugo III. fil. Henrici Pictavienſis, Princ. Antiochiæ. Rex Hieroſolymæ coronatus Tyri, an. 1269. ibi obiit an. 1284. Ex Iſabella fil. Guidonis, Conneſtabilis Cyprii, numeroſæ prolis parens. Sanut. *l.* 3. *Par.* 12. *c.* 18. & 19.

Principes & Viri clari.

Hugo I. Burgundiæ D. fil. Henrici, ſucceſſit avo Roberto, tertio filio Roberti R. Monachum ſe fecit. Obiit An. 1092.

Hugo II. dictus Pacificus, fil. Eudis I. Obiit Anno 1142. ex Mathilde, fil. Boſonis I. Vicecomitis Turenii, numeroſâ prole ſuſceptâ.

Hugo III. fil. Eudis II. Tyri obiit, an. 1192.

Hugo IV. fil. Eudis III. obiit an. 1272.

Hugo, nothus Lotharii R. ex Valdrada, Normannos in Galliam vocavit: à Carolo Craſſo, oculis orbatus, an. 885. & in monaſterium S. Galli detruſus. Obiit tempore Zuindeboldi, in monaſt. Prumienſi. Regino.

Hugo, Archiepiſc. Lugdunenſis, floruit ſec. 11.

Hugo de Braieſelve, priſcus Poëta Gallus, fabularum aliquot auctor.

Hugo de S. Caſario, Ludovico II. R. Neap. gratus. Noſtradamus, *de Poet. Prov.*

Hugo Cameracenſis, auctor hiſtoriæ fabuloſæ, *la male honte*, contra Henricum Angliæ R.

Hugo Campo Fleuriacenſis, Epiſc. Sueſſionum, Cancellarius Ludovici Jun. Celebre in hiſtoriis nomen. Otto Friſing. *l.* 1. *c.*51. Freherus *Sylloge p.* 303. & 308

Hugo de S. Charo, vel *de S. Theodorico*, Provincialis, vel, ut alii accuratius, ex Barcinonetta, oppido Delphinatus, in valle, quæ ad Ebrodunum ſpectat, oriundus: Aliis tamen in opp. S. Chari natus, primus Cardin. Ordinis Dominicani, tit. S. Sabinæ, Anno Chr. 1244. Auctor Concordantiæ Biblicæ, ad quam conficiendam 500. fratres adhibuit. Hinc Eutalio Monacho Rhodio, in græca, & Iſaaco Nathani, in Hebræa L. idem faciendi occaſio. Obiit Lugduni, an. 1260. Vid. Morerium *Diction. hiſtor.* Opera ejus fol. Baſileæ A. C. 1498. 7. tom. fol. Venetiis An. C. 1600. 8. tomis fol. Coloniæ Agr. A. C. 1621. prodierunt. Vir fuit *morum ſanctitate & literarum copiâ inſignis*, Sixt. Sen.

Hugo Cluniacenſis, ſcripſit ſec. 12. vitam Hugonis I. Abbatis. Petrus Damian. *lib.* 2. *epiſt.* 4. & 16. Godofr. Vindocinus, *lib.* 4. *ep.* 1. Sigebertus, Aimonius, Vincentius Bellov. Fuerunt alii 5. hujus nominis Abbates Cluniacenſes.

Hugo Etherianus, Tuſcus ſec. 12. Manueli Comneno gratus. Scripſit de Proceſſione Spir. S. contra Græcos. Item, de Anima corpore exuta. Trithem. & Bellarminus *de Script. Eccl.* Genebr. *in Chron.*

Hugo Falcandus, Hiſtoricus Siculus, ſub Friderico Barb.

Hugo Farſitus, Aſcetica quædam ſcripſit, an. 1120.

Hugo Flaviniens, Abbas, auctor Chronici, à N. C. uſque ad annum 1102.

Hugo Fleuriacenſis, auctor Chronici libb. 6.

Hugo de Flore, auctor vitæ S. Ivettæ.

Hugo Folieta. Auctor celebris, ſec. 12. Trithem.

Hugo Hibernus, inter alia, ſcripſit Itinerarium, ſub Eduardo III.

Hugo Lingonenſis Epiſc. depoſitus Concilio Remenſi, à Leone IX. Anno 1049. Scripſit de corpore & ſanguine J. C. ad Berengarium, & vitam Victoris, metro. Obiit an. 1060.

Hugo Loubenius, Gallus, M. Melitenſis M. & Cardin. rebus bello geſtis inclytus. A' Sixto V. jus coronam Princ. in inſignibus geſtandi accepit. Obiit Anno 1595. Frizo *Gall. Purp.* Hiſtor. Melitenſis.

Hugo Metellus, Canonicus S. Auguſtini, eruditione celebris. Sec. 12.

Hugo Novantus, Normannus, Epiſc. Lisfeld. in Anglia, Anno 1190. ſcripſit hiſtoriam memorabilem, de caſu Guilielmi Longchampii, Cancellarii Richardi R. Obiit an. 1198.

Hugo de Paganis, unus ex illis, qui Ordinem Templariorum orſi ſunt. an. 1118. Guil. Tyr. *l.* 12. *c.* 7.

Hugo de Portu Gallo, Epiſc. unus ex auctoribus hiſtoriæ Compoſtellanæ. Vaſæus, *in Chron. Hiſp.*

Hugo Rohanius, vel *Ambianus*, Arch. Rotomagenſis. Scripſit Quæſtiones diverſas, de hæreſibus in Armorica ortis, &c.

Hugo Sempelius, Scotus, auctor libb. 12. *de Mathematicis Diſciplinis.*

Hugo Senenſis, cognom. de Benciis, Medicus celebris, Anno Chr. 1430.

Hugo de S. Victore, Saxo, Theologus inter ſuos clariſſimus. Obiit Anno 1130. Scripta ejus habentur 3. tomis fol. Bernh. *ep.* 77. Henricus Gandav. *cap.* 25. Trithemius. *Vir divinarum & humanarum literarum exquiſitâ eruditione clariſſimus*, Sixto Sen. *velut alter Auguſtinus* Trithem. & Labbeo.

Viri clari.

Hugolinus, dictus Malabranca, Urbe vetere oriundus Patr. Conſtantinop. an. 1290. ſcripſit, inter alia, in Magiſtrum ſententiarum. Trithem. *in Cat.* Pamphilus, *in Chron. Ord. Eremit.* Item, JC. celebris, ſec. 12. Johann. Fichard. *in Vitis Jurecoſ. recent. pag.* 226.

Hugolinus Verrinus, Florentinus, Michaëlis Verrini, Poëtæ caſtiſſimi, pater, qui obiit, an. æt. 17. Petrus Crinitus diſcipulus ejus fuit. Scripſit Poëma 3. libb. *de illuſtratione Florentiæ*, &c. Voſſius *de H. L. pag.* 626.

Hugones, qui regem Angliæ malis imbuerunt moribus, à Principibus pulſi ſunt, quos rex ab exilio revocavit, regnoque præfecit, An. Dom. 1321.

Hugonota, vulgò *les Huguenots*, nomen Reformatis, in Gallia, tribui ſolitum. Quidam id à porta Hugonis, in Turonum

urbe, prope quam primò cœtus habuerunt: aut à Rege Hugone, ſpectro in illa urbe notiſſimo, cùm, ob inimicorum inſidias, noctu convenirent: Alii è verbis *Huc nos venimus*, quibus Deputati eorum aliquando, vel Germani ejuſdem confeſſionis, ob religionem in Gallia examinati, uſi erant, ortum credunt. De horum cauſa quid judicandum, vel ex eo patet, quòd Dinotus, *Hiſt. Gall.* memorat, in civilibus bellis, à quodam hoſtium globo, Bibliorum codicem haſtæ affixum, & aliquandiu ignominioſè circumlatum fuiſſe, cum hoc proſphonemate: *Veritas Hugonotarum!* Hiſtoria paulò altius repetita hæc eſt: Diſſidia inteſtina, quæ Galliam præt. ſec. Religionis ſeu cauſâ, ſeu obtentu exercuere, cœperunt: Ligâ Sacrâ primò in extirpandos Proteſtantes conditâ, cujus quidem initia ſub Franciſco I. & Henrico II. ſumta, circa A. C. 1565. interveniente verò Philippo II. Hiſpaniæ R. complementum additum eſt, Vid. Thuanum *Hiſtor. libr.* 37. Ex eo tempore Factionum nomina orta, ut hinc Catholici, iſthinc *Hugonotæ* vocarentur, quæ tamen Carolus IX. publico edicto prohibuit, A. C. 1567. Idem *l.* 38. Acceſſerunt dein alia nomina, his Politicorum, illis Zelotarum, cùm Pontificii cauſam hanc Religionis in civilem transformarent, & tenore fœderis ſui ſe Regiis partibus opponerent, Vid. Eund. *Libb.* 40 45. 52. *ad A. C.* 1568. Atque ex his principiis enata Proteſtantium bella ſunt, quorum non alius finis, quàm, ut in regno tutò conſiſterent, liberoque Religionis ſuæ uſu fruerentur. Quibus tandem, poſt varias pacificationes & illuſiones, *Edicto Nannetico* ab Henrico IV. cautum eſt, A. C. 1598. quo non ſolùm illis liberum Religionis exercitium indultum, ſed & ii ad honores ex æquo admiſſi ſunt. Quod cùm adverſarii ægrè ferrent, inſigni his oratione Rex ſatisfecit, Lazario Coquerello, Senatore doctiſſimo, facundè exemplis ex antiquitate petitis, factum Regis probante, Thuan. *lib.* 122. Porro majoris ſecuritatis ergò oppida aliqua ad 8. annos ipſis conceſſa ſunt, ad quorum præſidia alenda 180000. coronatorum quotannis Rex pollicitus eſt. Ab eo tempore tranquillè vixerunt Reformati, uſque ad mediam ætatem Ludovici XIII. cujus auſpiciis Rupellam, fortiſſimum eorum munimentum, expugnavit Cardinalis Richelius, *au deſpit des trois Rois*, ut ille jactare ſolebat: ſicque ſub ſpecie *Hugonotarum* opprimendorum, Monarchiam Gallicam ſtabilivit. Poſt quæ pax inſperatò Reformatis obtigit, & eſt hodieque aliqua Edicto firmitas, ſed quam novis indies technis imminutum eunt Religionis hoſtes, allegantes varias rationes, ut: quòd pacto perpetuo firmatum non ſit, quòd in leges Regni publicas non ſit receptum, &c. Vid. Irenæum Eubulum *de Pace perpetua Proteſtantibus danda, pag.* 105. & ſupra in voce *Guenſis*.

Huguitio Fagiolanus, Piſanorum dux. A.D. 1314.

Hujonum, aliter *Hunum* & *Huyum*. Vid. ibi.

Hul, Lat. *dolor*, vel *infirmitas*, ſive *arena*, vel *præſtolatio*, aut *obſtetricatio*. Filius Aram, Gen. 10.

Hulderieus, dux Wirtembergenſis, ex avito Ducatu pulſus eſt, An. Dom. 1519.

Huldericus, Vid. *Ulricus*.

Hullum, vulgò *Hull*, antea *Petuaria*, urbs probè munita Angliæ, in prov. Eboracenſi, ad Abi fluv. oſtia, ubi recipit Hullum amnem. Cum armamentario inſtructiſſimo. Hæc prima contra Carolum I. rebellavit, ultimis motibus.

Hulſtum, urbs parva ſed probè munita Flandriæ, Vaſiæ tractus caput. Sub Hollandis ab an. 1645. 4. leuc. ab Antverpia in Occ. 1. cum dimid. ab Axela in Ort. 4. à Gandavo in Cæc.

Huma ſive *Uma*, opp. Sueciæ, ad oſtia fluv. cognom. in Bothnia Occ. prope ſinum Botho. Hinc tractus adjacens *Uma Lapmark*; Eſtque pars Lapponiæ Suecicæ.

Humana, nomen civitatis Blondus 10. 1. In Piceno, nunc *Humana rovinata*, cujus tantùm rudera ſuperſunt, in ora maris Adr. vix 6. mill. à Laureto in Bor. Anconam verſus.

Delphini Viennenſes.

Humbertus I. Delphinus Viennenſis, bello contra Sabaudiæ D. clarus, gratus Principibus, pietate inclytus. Maritus Annæ Delphinæ, fil. Guidonis XI. ipſe ex Turriorum familia. Obiit Anno 1307. Guicheno & Paradinus, *Hiſt. Sab.* Chenius *Hiſtor. Delphin.* Chorer. *Hiſt. Delph l.* 6. *c.* 2.

Humbertus II. Delphinus, ſucceſſit Guidoni XII. Anno 1333. fil. prioris. Huic cùm filius infans ludenti ad feneſtram è manibus decidiſſet, Iſarâ merſus, Duxque ipſe expeditionis ſacræ in Græciam profectus eſſet, inde reverſus, Delphinatum Philippo Valeſio R. dono dedit, Anno 1343. eâ lege, an. 1349. ut primogenitus Galliæ Regum titulum hunc gereret. Obiit Claromonte, in Arvernia, Anno 1354. Prior Jacobinorum Lutetiæ, & Adminiſtrator Arch. Remenſis. Carolus Regis nepos ei ſucceſſit. Iidem.

Comites Sabaudiæ.

Humbertus I. Comes Maurianenſis vallis, & Sabaudiæ, caput familiæ Sabaudicæ hodie regnantis. Ex poſteris Beroldi Saxonis, è Witikindæa familia. Conrado Imp. contra Principem Campaniæ, præſtò fuit. Obiit an. 1048. Paradinus & Guicheno, *Hiſt. Sabaudica.*

Humbertus II. Amadeo II. Patri ſucceſſit, an. 1095. ditiones inſigniter auxit. Expeditione ſacra defunctus, Obiit Anno 1103. Maritus Giſlæ Burgundicæ.

Humbertus III. cognom. *Sanctus*, Amadeo III. Patri, in Cypro mortuo, ſucceſſit. Contra Delphinos bellum geſſit, Fridericum I. Barb. Alexandro III. adhærens, inſenſum habuit. Obiit an. 1188. Guicheno *hiſt. Sab.*

Viri Illuſtres.

Humbertus Cardin. à Leone IX. Conſtantinopolim miſſus, varia ſcripſit contra Græcos. Formulam ejurationis, Berengario obtruſam, in Concilio Rom. ſub Nicolao II. Anno 1059. condidiſſe fertur. Lanfranc. *in lib. de C. & S. D.* Sigebertus, *cap.* 150. *de Viris Ill.* Trithemius, &c. Item, 5. Gen. Dominicanorum, Delphinas, Obiit an. 1276. Scripſit Sermones, *de variis argumentis, Epiſtolam de 3. votis, Inſtit. Spiritualium libb* 6. *Expoſitionem regulæ S. Aug.* Michaël Pius, *de V. I. Ord. Præd. lib.* 5. Leand. Alberti *l.* 1. Chorer. *hiſt. Delphin.* &c.

Humfredus, Northmannus, Drogoni fratri in Apuliæ comitatu ſucceſſit. A. D. 1041. Blondus.

Humfredus, Gloceſtriæ dux, vir militiâ clarus, Angliæ Regens, noctu à conjuratis in Burienſi cœnobio laqueo ſtrangulatus eſt. A. D. 1447.

Humiliati, Congregatio religioſa, in Commun. Romana, à Nobilibus quibuſdam Mediol. poſtquam è captivitate Conradi, vel, ut alii malunt, Friderici I. Imp. rediiſſent, inſtituta. Sub Pio V. abolita, ob luxum, & ſævitiam. Abbas Urſperg. *in Chron.* Thuan. *l.* 50. Moretius *Diction.*

Humolaria, poſtea *Humbleria*, vulgò *Homblieres*, locus & à loco Cœnobium in Epiſcopatu Noviomagenſi: memoratur *in l. de mir. S. Bernardi.* Henricus Abbas *Humolarienſis*, interfuit coronationi Philippi, Henrici filii, A. C. 1059. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Hundredus, & *um*, vox Sax. à Germ *Hunderd*, i. e. centum: Lat. *Centena, Centuria, Centenariatus*: Saxon. aliter *Wapentachium*: Cambro-Britannis *Cantreda*, portio eſt Comitatus in Anglia, quâ olim degebant centum pacis Regiæ fidejuſſores; uti Decuria, quâ decem: Origo ab Alvredo R. à quo tota Anglia diviſa legitur in Comitatus, Comitatus, pro locorum varietate, in Trithingas, Rapas, & Lathas: quæ iterum in Hundreda ſeu Wapentachia, atque iſta denuo in Decurias & Fribergas. Diviſiones tamen nuſquam æquæ, nec partium ubique certa quantitas: unde & *Hundredum* unum duplo, triplo, quadruplo aliud ſuperat. Fidejuſſores iſti *Hundredarii* dicti, juxta Latinum *Centuriones & Centenarii*, de litibus mediis in Centuriatu ſuo cognoſcebant & judicabant, ſicut Centenarii illi apud Tacitum & Ovidium judices. Leves enim à Decurionibus in ſuis Decuriis: difficiles à Comitatu terminabantur. His præerat *Dominus Hundredi*, Centurio κατ' ἐξοχὴν *Centgravius*, qui tanquam Vicarius Comitis aut Vicecomitis Hundredum rexit; inde varia auxilia, tributa aliaque præſtationes, cùm ad utilitatem, tum ad voluptatem, recipiens: Cererem inprimis & frumentum, ad alendos venaticos canes, cujus hodie nomine, annuum pendi tributum pecuniarium ſolet. Hoc autem ideo conceſſum primò, ut lupos, vulpes, taxos, infeſtaque Reip. animalia perderet & arceret. Plura in hanc rem Vide apud Henricum Spelmannum *Gloſſar. Archæol.*

Hunericus, quaſi *Hun-reich*, i. Centuriis dives, Arianus, Vandalorum in Africa Rex, poſt patrem Genſericum, Anno 476. Maritus Eudoxiæ, filiæ Valentiniani. In Chriſtianos ſupra Patrem ſævus. Obiit an. regni 8. à vermibus corroſus, Victor Utic. *de Perſec. Vand. libr.* 3. Jornandes *in Longob.* cum eodem cum Arrio mortis genere periiſſe tradit. V. & Gregor. Turon. *Hiſtor. lib* 2. *c.* 3. Iſidorum, Procopium, &c.

Hungari, nobilis & bellicoſa natio, ab Ugris originem ducunt, Hiſtoria ſic habet. Hunnorum nomen ſub Valentiniano primùm in Europa innotuit. Complectebatur hæc gens Scythica multas alias nationes, Turcas inprimis, Tartaros, Avares, Alanosque & prima ab illis in Europam Attilâ Duce expeditio ſuſcepta eſt, quâ Pannoniam occuparunt, ac toti Occidenti exitium minabantur, niſi vim eorum Ætius in campis Catalaunicis ac poſtea Aquilejæ obſidio fregiſſet. Paſſim tamen hujus ſuæ expeditionis reliquere veſtigia, velut ſunt *Huningen*, vicus Suntgojæ, Baſileâ vix ſemihorio diſtans, ad Voſegum & Moſellam tractus *Hundsruck. Caſtelbum*, *Hunoldſtein*, *Hunsheim*, *Hunenborn*, *Hundsrode*, Germaniæ loca. Eorundem reliquiæ feruntur *Szekelyi*, ſeu Siculi in Hungaria, quod nomen reliquias ſignificare videtur quibuſdam, Nadayno *Flor. Hungar. cap.* 12. fixum locum id denotare aſſerente. Alia migratio Avarum ſeu nomine, ſeu admixtâ virtute ſuſcepta fuit Chagano Duce, temporibus Juſtiniani, Juſtini, Tiberii, Mauritii: quos ex parte cum Bajoariis coaluiſſe, indeque nomen *Bavarorum* emerſiſſe volunt, cœteris itidem partim deletis, partim in aliud nomen tranſeuntibus. Iterum nova migratio inſtituta, tempore Arnolphi Imp. circa An. Chr. 888. erumpentibus in Pannoniam ex ultimo Septentrione *Juhuris* ſeu *Juguris* ſeu *Ugris*, qui ſoli ſui ſterilitate preſſi novas ſe-

vas ſedes toto orbe quærebant. Hi in Pannoniam delati hodiernis *Hungaris* originem præbuere: non quòd alia natio fuerit à priſcis iſtis Hunnis & Avaribus, id enim linguæ Siculi cum Hungarica affinitas claré redarguit. Sed quia in feliciora tempora inciderunt, & firmiùs quàm Anteceſſores ipſorum radicari potuerunt. Cæterùm *Hungarorum* nomen, à prima uſque expeditione notum fuit. Unde Amm. Marcellinus recenſet *Ungorios*, Agathias *Onogores*, & Eginhardus *in Vita Caroli M. Ungros*, *Ugros*, &c. De *Jugria*, ſeu *Jugoria* & *Juguris*, in Borealiſſimis Sarmatiæ Eur. & Ruſſiæ partibus ſitis, quàm planè iidem cum Hungaris ſint, agit Sigiſm. Baro Herberſtenius, præter M. Gaguinum, Guil. de Rubruquis & Planocarpum *in itiner. Tartar.* &c. Linguâ utuntur propriâ, quæ una ex matricibus minoribus Europæ linguis: incolæ tamen Borealis regni partis, inter Danubium & Tibiſcum, Jazygicâ utuntur, quæ ab Hungarica prorſus differt. Vid. infra in vocibus *Hungaria*, *Hunni*, *Ugri*, & *Ungari*.

Hungaria, vulgò *Ongaria*, Ital. provincia Europæ, Pannoniam cis Danubium, & Iazyges trans Danubium complectens, regnum amplum, inter Auſtriam, Stiriam, & Moraviam ad Occaſum, Serviam ad Ortum, Illyricum ad Meridiem, Poloniamque ad Septentriones contentum: cujus maxima pars à Turcis occupatur, Rege, qui ex familia Auſtriaca eſt, Jaurinum, Poſſonium, Veſprinium, Tirnaviam, Nytriam, Caſſoviam, Varadinum, ex urbibus poſſidente. In ea Buda regia, metropoles 2. Strigonium & Colocia, Epiſcopatus 8. Ferr. Baudrando *Hungaria* regnum eſt Europæ ſatis amplum, quod vulgò indigenis *Magiar* dicitur, *Wegierſka* Slavis, *Hungerland* Germanis, *Hongrie* Gallis, *Ongaria* Hiſpanis & Italis. Olim à Ponto Euxino ad Auſtriam, & à Polonia ad mare Adriat. ſe extendit. Hodie habet à Septentrione Poloniam ſuperiorem & Ruſſiam nigram, ab Oriente Tranſylvaniam; ab Occidente Moraviam, Auſtriam, & Stiriam, & à Meridie Croatiam, Boſniam, & Serviam, à quibus ſeparatur Savo fluvio, uti à Polonia Carpatho monte. Sale nativo & minerali abundat: habet etiam thermas ſeu aquas medicatas, & alias admirabiles, ut ſunt illæ quæ in Zepuſienſi agro nonnullis in locis reperiuntur, in quibus ligna injecta lapide ſeu corticeobducuntur & eodem in loco ad ædem D. Martini erumpit aqua, bullienti ſimilis, quæ tam ſupra quàm ſubtus terram lapideſcit, qui lapides levitate & raritate pumicibus non ſunt diſſimiles. Et in Comit. Zolienſi hiatus terræ famoſus extat, ob peſtilentes expirationes, quibus aves ſupervolantes necat, nam inacceſſibilis eſt is locus, & volatilibus ſolùm patens. Ad oppidum Smolinciam, intra montes, aqua emanat in foveas, in qua ferrum impoſitum in limum ſeu lutum pauco tempore vertitur, quod quidem eliquatum, cuprum eſt optimum. Wernerus *de admir. Hung. Aquis*, addit: fontes ibi reperiri lethiferos, quorum aqua, cum luna creſcat & decreſcat, donec illâ plenâ planè ſe ſubducat; tantamque in fluviis quibuſdam piſcium vim, ut unico aureo mille carpiones veneant: Unde de Tibiſco accolæ dicere ſoliti, *duas ejus partes eſſe aquas, tertiam piſcem*. Generoſi ibidem vini, Tockajenſis præcipuè & Sermienſis, ingens proventus: Auri copia non contemnenda: rei pecuariæ tanta felicitas, ut ſolam Viennam octoginta millia boum quotannis inde ducantur. Fertilitas ſoli tanta, ut totius Europæ horreum dici mereatur. In Carpathiis montibus equi ſylveſtres errant, qui à tempore Belæ IV. cùm Tartari toto triennio regnum deſolaſſent, ibi viſi ſunt, cicuribus equis tunc ſine dominis hinc inde vagantibus & tandem efferatis. Cæterùm aër peregrinis noxius eſt ac inſalubris, unde & caſtra ultra menſem non poſſunt ſine periculo in eodem loco retineri. Incolæ, Nobiles inprimis, magnifici ſunt, equis, venationi, conviviis plus æquo dediti: tota gens militaris, libertatisque amans, ſed in ſævitiam, aliorum contemtum, vindictæ cupiditatem, inteſtina diſſidia nimiùm proclivis. Primos in Hungaria progreſſus Julius Cæſar fecit, quem alii dein Duces ſecuti ſunt. Gothi dein, ſub tempora declinantis Imperii, illic rerum potiti ſunt, pulſi ab Hunnis & Longobardis, quos Hunni iterum exegerunt. Horum tres in Europam expeditiones, de quibus aliquid ſuprà in voce *Hungari*, notæ ſunt: in quarum prima Atila, ſecundâ Chaganus, tertiâ circa Arnulphi Imp. tempora Almus ſupremus ſeptem Ducum, tum Cuſſales, Durſachus Bugoclaus inclaruerunt. Geyſa demum circa A. C. 980. ſuſceptâ religione Chriſtianâ, ad eandemque perducta ſua gente celebris fuit. Hujus fil. Stephanus, coronâ Regiâ primùm à Pontifice donatus eſt, cruce inſuper duplicatâ, quæ hodienum in inſignibus Hungaricis. Inde continuata eſt Regum ſeries, uſque ad Ludovicum M. cujus filia Maria, Regni hæres, Sigiſmundo Luxemburgico Imper. nupſit. Verùm cùm muliebre imperium generoſa gens faſtidiret, vocarunt Carolum Dyrrhachinum Neapol. Regem, quo tempore Stephanus Tranſylvaniæ Princeps Bajazethis I. Imper. Turc. auxilium reſpexit, circa A. C. 1394. Hinc lerna malorum, quæ gentem illam, ad noſtra ferè tempora, exercent: inprimis à quo Ladislaus Poloniæ Ungariæque R. induciis, quas cum Amurathe initas ſanctè juraverat, ſuaſu Juliani Cardin. violatis A. C. 1444. ad Varnam ingenti clade fractus occubuit. Ab eo enim tempore Hungaria internecini belli theatrum fuit, maximaque parte in prædam Turcis ceſſit; quamvis Matthias Corvinus, fil. Joh. Hunniadis mallei Turcarum, ad regnum evectus, ſatis ſtrenue rem geſſerit. Ei extincto an. 1485. Uladislaus Bohemus ſucceſſit: qui pacem cum Turca initam, iterum, Varnæ immemor, impulſu Thomæ Cardinalis Strigonienſis, qui indulgentiis liberaliter propoſitis omnem plebem concitaverat, rupit, circa A. C. 1514. Hunc mortuum A. C. 1516. excepit fil. Ludovicus decennis, qui prælio Mohaczenſi, duce Monacho Franciſcano Tomoræo, infeliciſſimè cum Turcis inito A. C. 1526. occubuit. Tum Ferdinandus, Caroli V. frater, poſtea Imperator, qui Annam Ludovici ſororem conjugem habebat, uxorio jure, & Bohemiam & Hungariam ſibi vindicavit. Johannem Vaivodam Tranſylvaniæ contra ſe electum vicit & expulit, à Turcis, quorum opem Johannis vidua imploraverat, infeſtatus. Dalmatia & Croatia *Hungariæ* acceſſere, ſub Edomiro, Dalmatarum R. cui uxor erat Ladislai ſoror. Hic enim ſine prole cum eſſet, moriens regnum conjugi legavit, quæ illo poſtea fratri poſteriſque ejus addicto, juſſit Croatiam Dalmatiamque in poſterum Hungarici juris eſſe. Vid. infra. A' quo ſub Auſtriacis Hungaria eſt, aliquoties ejus cum Imperio Germ. unio tentata eſt, ſed ſucceſſu res caruit, imo ob morum animorumque diverſitatem, non è re Imperii illam fore, credunt eruditi. Religio in regno triplex Reformata, Lutherana, quæ ambæ ab aliquot annis multum ibi paſſæ, & Pontificia viget. Præterea Socinianorum, Arrianorumque ibi non exiguus numerus: quâ parte Luna dominatur, Mahometiſmus ſævit. Olim numerabantur in Hungaria 73. Comitatus ſeu provinciæ Hung. *Iſpan*, Germ. *Span*, unde nomen *der Ungariſchen Spannſchaften*, qui poſtea ad 54. contracti ſunt. Illius Reges eliguntur in Dietis regni. Verùm à centum quinquaginta annis maxima ejus pars ſubeſt dominio Turcarum, nempe pars quæ magis ad Auſtrum tendit, cum Buda regni primaria; minor verò portio ad Boream ſubeſt dominio Regis, qui in præſentia eſt Imperator: ſed urbes Hungariæ ſuperioris versùs fontes Tibiſci & Poloniam, gubernantur a Magiſtratibus eodem modo ferè quo civitates liberæ Germaniæ. In ſtatibus Hungàriæ eminent Archiepiſcopus Strigonienſis, qui ſimul Legatus Natus Sedis Rom. & juxta eum Arch. Coloczenſis. Vice-Rex peculiari nomine *Palatini* inſignitur, ad imitationem Vet. Com. Caſtrenſis S. Palatii, quem Græci *Curopalatam* dixere: cui ſimile eſt cognomen *Banni*, in Dalmatia, Croatia & Sclavonia: *Flammularii* Græcorum & *Sanzar Begi* Turcarum. Vid. Scriptores rerum Hungar. *ex recenſione Johannis Sambuci Francof.* 1581. *fol.* Ant. Bonfinium, *in Decad. rerum Hung.* Mich. Ritium *de Regibus Hung. lib.* 2. Abrah. Bakſchay *Chronol. Hung.* Joh. Heroldum *Chronol. Pannoniæ*, Joh. de Thurotz *Chron. Hungar.* Joh. Nadayni *Flor. Hung.* Nic. Iſthuanfi *Hiſt. de reb. Hung. libr.* 34. Petr. Revvam, *Deſcr. Hung.* Martinum Zellerum *Deſcr. Hungar.* auctâ à Joh. Beza, Steph. Werbenzium *de Jure Conſuetudinario Hung.* præter Æneam Sylvium, poſtea Pium II. Petrum Randanum, Melchiorem Sorrerum, Ciacconium, Stuartum, Rogerium, Thevet. & Paul. Jovium *in Matth. Corvino & Huniade*, S. Antoninum, Blondum, Davity, Ortelium, Maginum, Boiſſardum, Volaterranum, du May *diſc. de la guer. de Hong.* Szenkelii *Chr. Lexic. Geogr.* Contingium *de finibus Imp.* Thuan. Lætum, &c. Item ſuprà in voce *Hungari*, & infrà in *Pannonia*. De urbibus Hungariæ præcipuis vide, in voce *Pannonia*.

Comitatus ſeu provinciæ Hungariæ.

Abanvivarienſis, *d'AbanVivar*, ſub Auſtriacis.
Albenſis, *d'Ekekes FeyerVar*, ſub Turcis.
Arvenſis, *d'Arva*, ſub Auſtriacis.
Barſienſis, *de Bars*, ſub Turcis.
Barzodienſis, *de BarZod*, ſub Auſtriacis.
Bathienſis, *de Bath*, ſub Turcis.
Bihorienſis, *de DebreeZen*, ſub Turcis.
Biſtricienſis, *de Biſtricz*, ſub Auſtriacis.
Bodrogenſis, *de Bodrogh*, ſub Turcis.
Caſtriferrenſis, *de SarVVar*, ſub Auſtriacis.
Cepuſienſis, *de Czepuſſ*, ſub Auſtriacis.
Chonadienſis, *de Chonad*, ſub Turcis.
Comarienſis, *de Komara*, ſub Auſtriacis.
Gevinarienſis, *de GeVVmar*, ſub Auſtriacis.
Hevveſenſis, *de HeVVecz*, ſub Turcis.
Hontenſis, *de Sag*, ſub Turcis.
Iavarienſis, *de GeVVer*, ſub Auſtriacis.
Liptovienſis, *de Lypcze*, ſub Auſtriacis.
Moramaruſienſis, *de Moramaruſſ*, ſub Auſtriacis.
Muſonienſis, *de Muzon*, ſub Auſtriacis.
Nitrienſis, *de Neytracht*, ſub Auſtriacis.
Novigradienſis, *de NoVigrad*, ſub Turcis.
Orodienſis, *CZongrad*, ſub Turcis.
Pelyſienſis, *PelicZ*, ſub Turcis.
Peregienſis, *de Peretzaz*, ſub Auſtriacis.
Peſtenſis, *de Peſt*, ſub Turcis.
Poſegienſis, *de Poſega*, ſub Turcis.
Poſonienſis, *de Poſon*, ſub Auſtriacis.

Riſienſis,

Riſienſis, *de Kreiß*, ſub Auſtriacis.
Sagorienſis, *de Sellea*, ſub Turcis.
Saladienſis, *de Salavvar*, ſub Turcis.
Sarienſis, *de Saraz*, ſub Auſtriacis.
Semlynienſis, *de Semlyn*, ſub Auſtriacis.
Sigetenſis, *de Szigeth*, ſub Turcis.
Simigienſis, *de Zegzard*, ſub Turcis.
Sirmienſis, *de Szerem*, ſub Turcis.
Soptonienſis, *de Sopron*, ſub Auſtriacis.
Strigonienſis, *de Gran*, ſub Turcis.
Temeſuenſis, *de Temeſuar*, ſub Turcis.
Tolnenſis, *de Tolna*, ſub Turcis.
Torantalienſis, *de Thurtur*, ſub Turcis.
Tornenſis, *de Torna*, ſub Auſtriacis.
Tranſchinienſis, *de Tranſchyn*, ſub Auſtriacis.
Turocenſis, *de Ovvar*, ſub Auſtriacis.
Valkonienſis, *de Valpon*, ſub Turcis.
Varadienſis, *de Varaden*, ſub Auſtriacis.
Varanienſis, *de Baranyuar*, ſub Turcis.
Veſprimienſis, *de Veſprim*, ſub Auſtriacis.
Vgoghenſis, *de Vgoza*, ſub Auſtriacis.
Vnghenſis, *de Vnghvvar*, ſub Auſtriacis.
Zabolcenſis, *de Chege*, ſub Turcis.
Zagrabienſis, *de Zagrabia*, ſub Auſtriacis.
Zatmarienſis, *de Zatmar*, ſub Auſtriacis.
Zolnocenſis, *de Zolnock*, ſub Turcis.

Ex his Comitatibus ſeu partibus Hungariæ viginti ſex tantùm ſubſunt Turcis, reliqui omnes Auſtriacum agnoſcunt dominium. Sed Comitatus ditionis Turcicæ multò majores ſunt & ampliores aliis. Notandum eſt etiam, majorem partem Comitatus Cepuſienſis cum 12. oppidis eſſe ſub dominio Regis Poloniæ à 200. annis. Aliàs unà cum Hungaria parebant etiam Regi Hungariæ Tranſſylvania, quæ ab ea ſeparata fuit à Joanne Rege anno 1541. habetque Principem proprium; Valachia, nunc proprio Principi parens ſub clientela Turcarum, uti etiam Moldavia, Sclavonia propriè dicta, cujus maxima pars ſubeſt nunc dominio Turcarum, minor verò ad Occaſum Imperatori paret; Croatia, cujus pars eſt Turcici juris ad Ortum, & Auſtriaci ad Occaſum; Dalmatia, quæ pro majori parte ſubeſt Turcis, exceptis aliquot urbibus in ora littorali, quæ Venetis ſubſunt, & quas eis vendiderant Reges Hungariæ. Servia quoque & Boſſena Hungariæ Reges agnovere dominos, antequam jugum Ottomanicum reciperent. Nunc Hungariæ regnum complectitur tantùm *Hungariam propriam* cum Sclavonia & Croatia; dividiturque in *ſuperiorem* & *inferiorem* Danubio fluvio. *Hungaria inferior* ſeu *Cis-Danubiana* eſt inter Danubium & Savum versùs Meridiem & Occaſum; in qua Buda, Regiâ olim ſede clara, Peſthum, Strigonium, Zigethum, Belgradum, &c. *Hungaria* autem *ſuperior* ſeu *Trans Danubiana* eſt inter Danubium fluvium & Tranſſylvaniam Poloniamque versùs Ortum & Boream. In ea autem quatuor Comitatus versùs Carpathem montem & Tibiſcum fluvium ſubſunt Principi Tranſſylvaniæ, in clientela tamen Auſtriacorum. Hungariæ verò Auſtriacæ caput eſt Poſonium, *Preſburg*, in ſuperiori; reliquæ urbes ſunt Tocajum, Temeſva, Varadinum, Caſſovia, Fragopolis, *Eperies*, Neuſolium, Altiolium, &c. Hungaria tandem propria extenditur ab Ortu in Occaſum ad 65. milliaria Germanica, & à Septentrione in Meridiem ad 60. milliaria ſimilia. Vide plura apud Bonfinium *in Decadibus rerum Hungaricarum*.

Huniades Johannes Corvinus, Vaivoda Tranſyl. Dux copiarum Ladislai R. ingentibus contra Turcas victoriis Anno 1442. & 1443. obtentis, inclytus. Varnenſi prælio, Chriſtianiſmo fatali, interfuit. Anno 1444. ubi Ladislaus, à Card. Juliano perſuaſus, ut fidem induciarum Amurathi datam falleret, occiſus eſt. Poſtea Præfectus Hungariæ, adeò formidabile Turcis nomen, ut illum *Jancus Lairi*, i. Janus Sceleratus, vocarent. Mahometem II. Belgradi obſidione depulit, Obiit an. Chr. 1456. à Mahomete hoſte impensè laudatus. Æger in templum deferri voluit, ut ibi ſacrâ ſynaxi defungeretur. Thuroſ. *in Chron. Hung.* Bonfin. *in Hiſt.* Chalcondylas, *libr.* 5.7.8. Æn. Sylvius, *Europ.* Monſtrelet, Meyer, Nauclerus.

Hunibaldus ſub Clodoveo II. hiſtoriam ſuæ gentis ſcripſit, ex Druidum monumentis collectam. Pontanus *de orig. Franc.* Cluver. *l.* 3 *ant. Germ.* c.20. Simlerus, Voſſ. &c.

Hunni, qui & *Abares*, ſive *Avares*, teſte P. Diacono, dicuntur pop. Sarmatiæ ultra Mæoticam paludem incolentes, quos ex magnarum mulierum, quæ *Aliorumna* Scythis dictæ, & à Filimero Gothorum R in ſolitudinem abactæ feruntur, commercio Dæmones ſuſcepiſſe, fabulatur Jornandes. Hi, dum venationibus vacant, cervæ ductu paludem tranſgreſſi, Scythiam invaſerunt: ilicoque Alipzuros, Alzidzuros, Itamaros, Tuncaſſos, & Boiſcos, qui ripæ iſtius Scythiæ inſidebant, quaſi quodam turbine rapuere. Alanos quoque ſubjugavere, quosque bello non poterant, vultus terrore in fugam conjecere. Ermanaricum dein Gothorum R. auſpiciis Balamiri, aggreſſi, Oſtrogothos ſedibus ſuis pepulerunt, A. C. 374. in Pannonias effuſi (quibus Hungariæ nomen ab his inditum traditur.) Quo Wiſigothi perculſi, partem Thraciæ, ſeu Mœſiæ à Valente Imper. habitandam petiere & impetravere. Auxiliares poſtea *Hunni* Romanorum, Uldini ductu, Radagiſium Scytham Italiam ingreſſum, juncti Stilitoni Rom. & Saro Gotthorum ducibus vicere, A. C. 407. Deinde in Galliam migrarunt, duce Attilâ, qui eam ac Italiam fœdiſſimis cladibus affecit, donec grandi clade affecti, in Catalaunicis campis à Meroveo Francorum Rege, & Ætio Romanorum Duce, an. 450. rurſus ſe in Pannoniam receperunt, variis cladibus, poſt Attilæ inprimis mortem, exerciti, tandem ab Ugris, Scythica gente, ſub Carolo Craſſo pulſi. A' vaſtitie & malitia omni remoti, Procopius *Gotth Hiſt. lib.* 3. literas ne fando quidem novere, Idem *lib.* 4. nunc pecorum fibras, nunc quaſdam venas in abraſis oſſibus intuentes futura rimari ſoliti ſunt. Semper in equis edebant, dormiebant, &c. Eorum Rex Horda, eodem tempore, quo Herulorum Rex Gethes circa A. C. 528. cum ſuis baptizatus eſt. V. Amm. Marcell. *l.* 31. *hiſt.* P. Diaconum, Agathiam, Claudian. *lib.* 1. *in Ruffin.* Jornandem *de reb. Geticis*, & ſuprà in voce *Hungari.* Claudian. *lib.* 1. *in Rufin.*

Hunnorum laturus olim, &c.
Eſt genus extremos Scythia vergentis in ortus
Trans gelidum Tanaim.

Prudent. *lib.* 2. *contra Symmachum:*

Deniq; Romanus Daca, Sarmata, Vandalus, Hunnus.

Hunnum, opp. Angliæ in Northumbriâ, *Seavvenshale*, teſte Camdeno.

Hunoldus, Aquitaniæ nobiliſſimus dux, frater Gaifronis, filius Eudis, Ducis. A' Carolo Martello, cum fratre victus, veniam impetravit. Item, fil. Gaifronis: contra Carolum M. rebellis, à fœminis, ante Ticinum, occiſus eſt. Aimon. *lib.* 4. Rhegino *in Chron.* Æmil. *lib.* 3.

Hunonia, ſeu *Sundis*, quæ Marionis altera cenſetur, ex Ptolomæi deſcriptione, hodie *Strenſunda*, opp. Pomeraniæ ſplendidum, in littore maris, Merel.

℣. *Huntingtonia*, ſeu *Hontingtonia*, vulgò *Huntington*, urbs Angl. ad Uſam fluv. media inter Bedfordiam ad Occ. & Eliam ad Ort. 10. mill. à Cantabrigia in Caur. Hinc Comit. *Huntingtonienſis*, vulgò *Huntingtonshire.*

Hunulfi Curtis, i. villa, vel vicus, ab Hunulfo domino vel conditore ſuo dicta, Vulgò *Honnecourt*: Locus eſt in agro quidem & diœceſi Camaracenſi ad Scaldim, ſed in ditione Galliarum R. Monaſterio S. Petri, à Viridiciano Epiſc. extructo, veteri Benedictinorum Abbatiâ, cui olim Valeria præfuit, poſtea ejectis puellis à Canonicis occupata, tandem Benedictinis ceſſit, ac pugnâ inter Gallos Hiſpanosque A. C. 1642. nobilitatus, 4. leuc. Gall. à Camaraco. V. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Huon de Meri, Poeta, ſub Ludovico IX. auctor hiſtoriæ fabuloſæ, de Antichriſto.

Huon Villanovanus, ſub Philippo Aug. ſimilis farinæ auctor. Morerius, *Diction. Hiſt.*

Hupham, filius Benjamin. Num. 26. Lat. *thalamus*, aut *operimentum*, ſive *litus*, vel *ripa eorum.*

Huquania, prov. ampla regni Sinarum, quibuſdam etiam *Chuquania.* Habet à Sept. Honaniam prov. à Mer. Chianſiam, Quianſiam ad Or. Suchienam ad Occ. Urbs præc. Uchanum eſt, vulgò *Uchang Fu.*

Huquanum, vulgò *Huquan*, urbs ampla regni Sinarum, in Honamia prov. verſus confin. Pechinæ prov. M. Martinius, vulgò *Huquan Fu.*

Hur, filius Judæ. 1. Par. 4. qui Gen. 46. dicitur *Onan.* Filius Caleb ex Ephratâ uxore. 1. Par. 2. Item rex Madianitarum. Num. 3. Lat. *albedo*, aut *foramen.*

Hurai, nomen viri, 1. Par. 11. qui 2. Sam. 23. *Heddai* dicitur.

Huram, fil. Belæ, filii Benjamin. 1. Par. 8.

Hurdaſpalenſe cœnob. *Urdax* & *Urdache*, in regno Navarræ, intra Pyrenæos montes, vix 1. leuc. à confin. Galliæ, 5. à Bajona.

Huri, pater Saphat. Num. 13. Pater Abihail. 1. Par. 5.

Hurones, pop. Canadæ, merè feri, mortuos globatim recondunt, parentum nomina aſpernantur, frumenti variis modis præparandi, ignis ſolùm aquæque beneficio, artem mirè callent.

Hus, fil. Aram. Gen. 10. qui principatum tenuit, inter Palæſtinam, & Cæleſyriam. Hujus regio 'Αυσῖτις ab Interpp. 70. in Jobo dicitur, *cap.* 1. Primogenitus item Nachor. Gen. 22. Filius quoque Diſon. Gen. 36. Lat. *conſilium*, aut *lignum*, vel Syriacè *fixus.*

Hus, urbec. in Auſitide reg. in Syriæ Arabiæque confin. Patria Jobi. *Omps*, Th. Minadojo.

Huſam, rex tertius qui regnavit in Edom. Gen. 36.

Huſathi, nomen civitatis. 2. Sam. 21.

Huſenum ſeu *Huſunum*, vulgò *Huſum*, urbs in parte Occ. Holſatiæ, in ora maris Cimbr. ad ſinum Heverum, cum arce præclara Ducum. 5. leuc. à Sleſvico in Occ. 2. à Fridericopoli in Bor. Probè haud pridem munita.

Huſi, pater Baanah. 3. Reg. 4.

Huſim, altera uxor Saharaim. 1. Par. 8. Item filius Dan. Gen. 46.

Huſſinec, patria Johannis Huſſi, quò ille, cùm ei Pragæ concionibus interdictum eſſet, ſeceſſit, ibique docuit: paulo pòſt Pragam revocatus. A.C. 1408.

Huſſitæ, in Bohemia dicti, qui, Johanne Huſſo doctore, Evangelii doctrinam amplexi, ſeculo 15. ab adverſariis dira ſæpe ſunt paſſi. Illorum anteſignanus Johannes Ziſca, undecies victor cum Sigiſmundo pugnavit, poſt ipſum Procopius Holy, ſtrenuè rem geſſit; agnoſcente Concilio Baſil. *ſeſſ.* 3. *Bohemiam occulto Dei judicio bello pluries attentatam, ſuperari non potuiſſe.* Tandem Bohemiam reſtituére Sigiſmundo, admittenti 4. articulos, qui *Compactata* dicti, Latinè, Germanicè & Bohemicè promulgati ſunt, ac marmori aureis literis inſcriptum: *Bohemos, communicantes ſub duplici ſpecie panis & vini, eſſe legitimos & germanos Catholicæ Eccl. filios.* In Poloniam mox diffuſi ſunt, ubi Diſputatione cum Huſſitis inſtitutâ, Anno 1431. Jagielo R. adeo motus eſt, ut Miniſtrum Evangelicum ex Bohemia evocaverit, cumque ſæpius in occluſo conclavi audierit, maximè propinquam ſentiens mortem. Regina quoque Hedvigis Biblia S. in linguam Polonicam transferri curavit, ſeduloque legit, &c *Fratres* etiam dicti: quorum reliquiæ in Polonia, collimitioque Sileſiæ & regnorum adjacentium, adhuc ſuperſtites. Laſicius *de geſtis Fratrum. è m. ſ.* Daubravius *in hiſt. Boh.* Camerarius, *in hiſt. Fratrum.* Cochlæus *in hiſtor Huſſ.* Lætus, &c. Vide *Johannes Huſſus.*

Huſtingum, nomen olim Curiæ ſupremæ, Londinenſis civitatis, à loco, ut Prytanæum Athenis. *Hus* enim Saxonibus domus; & *Dong*, cauſa. res, lis, judicium eſt: quaſi *Domus cauſarum.* Hoc ſingulis ſeptimanis die Lunæ teneri, mandavit Lex Eduardi Confeſſoris, quod hodie Martis die fit. Vid. Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archaol.*

Huttæ, Anabaptiſtæ, à Johanne Hutto: poſteros ſe Iſraëlis, ut Chananæos exſtirparent, adveniſſe, delirantes: Diem ultimum præſtò eſſe, ad quem cibo potuque homines præparandos eſſe, dixerunt. ſec. 16.

Huum, vulgò *Huy*, opp. Leodienſis dit. medium inter Leodium ad Ort. & Namurcum ad Occ. ad Moſam. Fuit ſæpe everſum, cum caſtro in monte, 5. leuc. à Leodio. Aliter *Huyum* ſeu *Hujonum.*

Huya, Inſ. fortè *Holyland*, ſeu Inſ. ſacra, littori Northumbriæ ferè adjacens, 6. mill. à Bervico, & à confin. Scotiæ in Auſtr. Bamburgum verſùs. Baudr.

H Y.

Hyacinthia, plur. num. ſacra nocturna à Lacedæmoniis inſtituta in honorem Hyacinthi pueri, ab Apolline diſci jactu interfecti. Ovid. *Met.* 10.

Hyacinthides, quænam ſint non convenit inter authores. Harpocration tradit Hyacinthi Lacedæmonii filias eſſe. In eâdem ſententiâ eſt Apollodorus, qui quatuor eas memorat, *Antheidem*, *Ægleidem*, *Eutheniden*, & *Lytaam*, mactatasque ab Athenienſibus ex vetere Oraculo pro ſalute publicâ ad tumulum Geræſti Cyclopis. Bibliothecæ *lib.* 3. Alii Erechthei filias fuiſſe tradunt, in quibus eſt Demoſthenes *Orat. Fun.* Alii 6. commemorant *Protogeniam*, *Pandoram*, *Procridem*, *Creuſam*, *Orithyiam*, & *Chthoniam*; atque ex his duas priores mactandas ſeſe præbuiſſe in colle Hyacinthio, unde *Hyacinthides* dictæ Hyginus unam tantùm memorat, Spartiantidem, *fab.* 238. Meminit earum Heſychius.

Hyacinthus, Amyclæ regis fil. Eurotæ nepos, eodem tempore à Zephyro & Apolline adamatus. Verùm cùm in Apollinis amorem propenſior eſſet, ægrè id ferens Zephyrus amorem in odium convertit. Cum Hyacintho deliciis ſuis diſci jactu dum ſeſe exerceret Apollo, Zephyrus nocendi occaſionem nactus, diſcum ab Apolline emiſſum flatu ſuo in caput Hyacinthi convertit, puerumque interemit. Cujus mortem cùm ægerrimè ferret Apollo, Tellus in amatoris Dei ſolatium. cruorem ejus commutavit in florem ſui nominis. Palæphatus paulo aliter. Ovid. *Met.* 10. Nicander *in Theriacis.*

—— Καρπόν τε πολυανθέος Ὑακίνθου,
Ὃν Φοῖβος θρήνησεν, ἐπεὶ ῥ' ἀέκοντι κατέκτα
Παῖδα, λαβὼν προπάροιθεν Ἀμυκλαίου ποταμοῖο
Πρωθήβην Ὑάκινθον, ἐπεὶ σόλος ἔμπεσε κόρσης
Πέτρης ἀφαλλόμενος, νέατον δ' ἤραξε κάλυμμα.

Coluthus Thebanus *in Helenæ Raptu*:

Ἔνθα δὲ Καρνείοιο παρεγνάμψας Ὑακίνθου,
Ὅν ποτε κουρίζοντα σὺν Ἀπόλλωνι νοήσας
Δῆμος Ἀμυκλαίων ἐγέλασσε, μὴ Διὶ Λητοῦ
Σκυζομένη καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν· Αὐτὰρ Ἀπόλλων
Οὐκ ἰδὼν Ζεφύρῳ ζηλήμονι παῖδα φυλάσσειν.
Γαῖα δὲ δακρυόεντι χαριζομένη βασιλῆϊ,
Ἄνθος ἀνεβλάστησε παραίφασιν Ἀπόλλωνι,
Ἄνθος ἀεξήλαιο φερώνυμον ἠϊθέοιο.

Alius Lacedæmonius prioris ex Cynortâ patre nepos, Oebali filius, pater Hyacinthidum. Item pagus ſupra Sphendonios, ubi Erechthei filias immolatas eſſe tradit Suidas in Παρθένοι.

Hyades, ſtellæ 7. in capite Tauri, quæ quoties naſcuntur, vel occidunt, pluvias creant, unde & nomen acceperunt, ἀπὸ τοῦ ὕειν, quod eſt *pluere.* Ovid. *Faſt.*

Ore micant tauri ſeptem radiantia flammis
Sydera, quas Hyadas Grajus ab imbre vocat

Vide Gell. 13. 9. Fabulantur poetæ has Bacchi nutrices fuiſſe, quæ & *Dodonides* nymphæ vocatæ ſunt, à *Dodonâ* Epiri civitate: quæ cùm Junonis iram vererentur, fugerentque Lycurgi regis ſævitiam, à Jove in cœlum ſunt tranſlatæ. Alii tradunt, Atlantem ex Æthra uxore Hyan filium ſuſcepiſſe, ſeptemque puellas, quarum hæc ſunt nomina, Ambroſia, Eudoxa, Paſithoe, Corone, Plexautis, Pytho & Tyche, quæ cùm fratrem à leone devoratum implacabili luctu proſequerentur, dolorisque magnitudine extabeſcerent, Jovis miſeratione in 7. ſtellas ſunt converſæ, &, ut in perpetuum maneret tantæ pietatis teſtimonium, à fratris nomine *Hyades* appellatæ. A Latinis *Suculæ* dicuntur, quòd propter maximas, quas ex ortu ſuo afferunt, pluvias, luto gaudere videantur, tanquam ſues.

Hyadeta Inſ. mel. *Siada*, Camdeno *ſeptem Inſ.* Gall. *les ſept Isles*, in ora Bor. Britanniæ min. verſus Trocorium.

Hyaa, urbs Locrorum Ozolorum. Steph.

Hyala, ad Indi fluminis oſtia, urbs ſimilibus Spartæ inſtitutis utens: nam ex duabus familiis duo Reges conſtituebantur, ſummæ rei in bello præpoſiti. Cætera Seniorum magiſtratus adminiſtrabat. Diod. *l.* 17.

Hyale, nympha una ex comitibus Dianæ. Ovid. *Met.* 2.

Hyamaa, urbs Meſſeniæ, una ex quinque. Steph.

Hyamion, urbs Trojana. Steph.

Hyampolis, in tabb. recentibus *Jampols*, urbs Phocidis in Bœotiæ confinio, Chæroneæ & Coroniæ proximum, ubi *Hyampolus* vertex montis apud Parnaſſum. Steph. Strabo *lib.* 8. cui *Anemoria* dicitur, Plin. 4. 7. Plut. Statius *Theb.* 7.

Et valles Lebadea tuas. & Hyampolin acri
Subnixam ſcopulo. Eſt & altera in Bœotiâ, non procul ab Orchomeno. Ptol. *l.* 4. *c.* 15.

Hyanthes, ab antiquis vocabantur Græciæ pop. poſteà *Bœoti* dicti. Plin. 4 7. quod nomen ab *Hyante* rege traxiſſe putantur. Strabo *lib.* 7. Hinc *Hyantius*, idem quod *Bœotius*, Cadmi epitheton. Ovid. *Met.* 3.

Hyantia, urbs Locrorum. Steph.

Hyapea, urbs Phocidis. Steph.

Hyarotis, vide *Hydraota.*

Hyas, vide *Hyades*, & *Hyanthes.*

Hyaſis, urbs Libyæ, quæ & *Oaſis.* Steph.

Hyba, vel *Hybada*, vicus in tribu Leontidis. Steph.

Hybanda, Joniæ olim inſula, poſtea maris receſſu continenti annexa. Plin. 2. 89.

Hybele, urbs juxta Carthaginem. Steph.

Hyberia, vide *Iberia.*

Hybernia, Vid. *Hibernia.*

Hybla, mons Siciliæ, thymi copiâ, ſalicum, & apibus abundans, unà cum op. ejuſdem nominis ab *Hyblo* rege dicto. Strabo à Dorienſibus conditam ſcribit. Mart. 33. 105.

Quum dederis Siculos medius de collibus Hybla,
Cecropios dicas tu licet eſſe favos.

Silius *libr.* 14.

Tum qua nectareis vocat ad certamen Hymettum
Audax Hybla favis.

Hinc *Hyblæus. Eclog.* 1.

Hyblæis apibus florem depaſta ſalicti.

Mart. 11. 43.

Mella jubes Hyblæa tibi vel Hymettia naſci.

Porro tres *Hyblas* in Siciliâ ponit Stephanus, de quibus vide Boch. *Geograph. pag.* 584. 593. 604. & infra.

Hybla maj. nunc *Paterno*, opp. ad radices Ætnæ, prope Simethum fl. 10. mill. à Centuripe in Ort. 17. à Catania in Occ. Brietius.

Hybla min. aliis *Heraa*, eſt *Raguſa*, opp. Siciliæ in valle Notina 15. mill. ab ora maris Africi.

Hybla parva, quæ & *Megara*, urbs fuit Siciliæ, in orâ Or. Ejus rudera ad Allabi flu. oſtia viſuntur, inter Auguſtam ad Bor. & Syracuſas ad Auſtr. Brietius. Aliis fuit, ubi nunc vicus *Morelli* in illo tractu, ſed à mari tantiſper remotus.

Hyblon, Siciliæ regulus, qui Hyblæ civitati nomen fecit, quæ poſtea *Megara* dicta eſt. Steph.

Hybreas, inſignis Orator ex Mylaſſis Cariæ urbe, qui, cùm pater nihil præter mulum lignarium, & mulionem reliquiſſet, illorum operâ aliquandiu nutritus, Diotrephi ſophiſtæ operam dedit, tandemque ad Reip. gubernacula pervenit. Vide Strab. *l.* 14.

Hybrianes, pop. circa Thraciam, à Scordiſcis infeſtati. Strabo.

Hyccara, op. Siciliæ, à Sicanis conditum, ſed everſum, ubi Laidem meretricem natam ajunt: *Carbolangi* & *Garbolangi*, ſeu *Carini*, teſte Fazello: olim Epiſc. ubi nunc opp. Carinum, quod ſub Gregorio M. ſedem Epiſc. habuit, inter Panormum & Elymam, à Panormo 12. m. p. diſtans. Vetus autem *Hyccara*, nunc *Muro Carini* nominatur, apud Carinum. Ὕκκαρα βαρβαρικὸν χωρίον, ita Plut. *in Niciâ*: Et Thucyd. *lib.* 6. πόλισμα Σικανικὸν, Ἐγεσταίοις δὲ πολέμιον. Itaque non placet quòd apud Athenæum

næum *lib.* 7. Timæus nominis originem ex Græcâ linguâ arceſſens, *Hyccara* dici vult *παρὰ τὸ τὰς πρώτας τῶν ἀνθρώπων ἐλθόντας ἐπὶ τὸν τόπον ἰχθῦς ἀγρεῦσαι κυλωμένους ὕκκας*. Hycca pro Erythrino piſce Cyrenæorum eſt vox, alibi raro in uſu, præter quam apud Poetas. Et ut ab *Hycca* fiat *Hyccara*, non patitur analogia. Denique barbari opidi vocabulum è Græco ſermone petere non licet. Proinde conſultius ex Punicâ linguâ deducas, quâ חוק כורא *Hek-caura* eſt *ſinus piſcis*, id eſt, *piſcoſus*, qualem eſſe ſinum Hyccaræ ex Fazello patet, *Dec.* 1. *lib.* 7.

Hyccarum, opp. Siciliæ, *Bicari* ſeu *Vicari* fortè inter Panormum & Agrigentum, à Thermis Himerenſibus 24. m. p.

Hyda, vel *Hyde*, op. Lydiæ ſub Tmolo monte. Hom. *Il.* 2. Sunt qui idem eſſe putant cum Sardibus, Strab. 13.

Hyda, Lydiæ urbs, vide *Hyda*.

Hydara, Armeniæ maj. urbs. Strabo.

Hydarca, pop. Indici, qui contra Bacchum pugnaverunt. Stephanus.

Hydarnes, nobilis Perſa, qui Herodoto *lib.* 3. cum Dario in Magos conjuravit. Strabo *l.* 11.

Hydaſpes, fluvius Aſiæ geminus; unus per Suſianam apud Suſam urbem fluens delicatiſſimus. Virg. *Georg.* 4.

Lydia, nec populi Parthorum, aut Medus Hydaſpes.

Alter nunc *Rewey*, Indiæ citer. terminus itineris Alexandri M. cùm Aſiam ſubjugaret, in Indum influens apud Nyſam urbem, cujus incolæ *Hydaſpii* Trogo dicuntur. Laborium Urbem tractus illius prim. rigat. Baudr. Lucan. *l.* 3.

Qua rapidus Ganges, & quà Nyſæus Hydaſpes.

Horat. *Carm.* 1.

—— Quæ loca fabuloſus
Lambit Hydaſpes. ——

Gemmiferum facit Seneca Tragœdus,

Tepidis Hydaſpes gemmifer currens aquis.

Inde Claudiano *Hydaſpea gemma*.
Idem Claud.

—— Auriferum veniam poturus Hydaſpen.

Seneca alibi,

—— Ruraque dives cingat Hydaſpes.

χρύσεος etiam Nonno *in Baſſaricis* dicitur.

Hydia, Siciliæ op. Ptol. exciſum, *Cabra* Fazello, in finibus Leontinorum, ubi adhuc turris ſic dicta. Aliis eſt *Francofonte*, caſtr. à Paliconia 11. m. p. Licodiam versùs diſtans. *Fontana murata* Nigro.

Hydiſſus, urbs Cariæ. Steph.

Hydra Lernæa, ſerpens erat 50. capita, unicumque duntaxat corpus habens, ex quibus uno occiſo, duo alia ſtatim repullulabant. Ovidius *Met.* 9.

—— Nec profuit Hydræ
Creſcere per damnum, geminasque reſumere vires.

Horatius,

Non Hydra ſecto corpore firmior
Vinci dolentem crevit in Herculem.

Item opp. Ætoliæ. Item, inſula Libyæ in mari Mediterr. circa Carthaginem. Steph. Alia Hadriatici maris. Pompon. Æolidis promunt. inter Myrinam & Phocæam urb. Straboni. Dolopum inſula Phavorino. Vide *Lyſimachia*.

Hydralis, fluviolus prope Conſtantinopolim in Barbyſim influens. Nicetas; *Belgrado* Gyllio.

Hydramia, urbs Cretæ. Steph.

Hydraota, regionem Indiæ habet Philoſtratus *lib.* 2. *Apollonii*. Idem auctor fluvium *Hydraotem* habet, *in fine ejuſdem libri*. Straboni *Hyarotis* eſt, ſine *d*. *Hydraotem* fluvium etiam deſcribit Philoſtratus, Curtius *lib.* 9. *cap.* 3. & Arrianus *de rebus Alexandri Magni* & idem *in Indicis*; cumque receptis prius in ſe multis fluminibus in Indum incidere tradit. Ex quo fortaſſe *Zadadrus* Ptolomæi erit: nihil tamen affirmat Ortelius, cui *Adris* Ptolomæi potius videtur.

Hydrax, Africæ op. in reg. Pentapoleos. Ptol.

Hydrea, inſula juxta Troezenem. Steph.

Hydrela, urbs Cariæ. Steph.

Hydreuma, nomen variorum locorum, Æthiopiæ ſub Ægypto, & alibi. Plin.

Hydriacus, Carmaniæ fluv. Ptol.

Hydrias, Aſiæ min. regio. Herodotus.

Hydrochous, ſignum Cœleſte, quod aliàs *Aquarii* nomine venire ſolet.

Hydroparaſtæ, hæretici, aquâ, vini loco, in S. Cœna, uſi. Vide *Aquarii* & *Encratitæ*.

Hydruntina terra, nunc *Terra di Otranto*, prov. regni Neap. ferè in modum peninſ. extenſa ad Ort. inter ſinum Tarentinum & mare Adr. ubi aliàs Salentina & Japygia. Ejus prim. Hydruntum fuit, nunc Aletium. In ea etiamnum plurimi Græci, in parte Auſtrali.

Terræ Hydruntinæ urbes:

Aletium, *Lecce*, provinciæ caput.
Alexanum, *Aleſſano*.
Brunduſium, *Brindiſi*.
Caſtellaneta, *Caſtellaneta*.
Caſtrum, *Caſtro*.
Gallipolis, *Gallipoli*.
Hoſtunium, *Oſtuni*.
Hydruntum, *Otranto*.
Mateola, *Matera*.
Neritum, *Nardo*.
Tarentum, *Taranto*.
Uria, *Oria*.

Hydruntum, *Hydrus* Straboni ac Ptolemæo, totius Apuliæ metropolis, vetuſtate, ac civium fide atque animi magnitudine nobilis. Eam à Totila obſeſſam liberavit Beliſarius Juſtiniani Imp. Dux, per Valentinum. Procop. *Goth.* Lucan. *l.* 5.

Et cunctas revocare rates, quas avius Hydrus
Antiquusque Taras, &c.

Item *Hydrus*, mons urbi imminens, ac fluvius. Civitas *Otranto* incolis, *Otrante* Gallis, dicitur. Baudrando urbs permunita regni Neap. in ora maris Adriatici, cum caſtro & portu capaci, ſub Hiſp. Anno Chr. 1480. miſerè devaſtata à Turcis, ſub Mahomete Imper. poſtea fortiter recepta. Diſtat 45. mill. à Brunduſio in Auſtrum, ut ab Aletio 20. 24. à Gallipoli in Ortum. Archiep.

Hydruſa, urbs Atticæ, Strabo; Eſt & una Cycladum inſularum, quæ *Andros* dicitur. V. ibi, ut & *Zea*, ac *Tina*.

Hyela, op. Brutiorum in Calabriæ citer. orâ inter Blandam & Lampetiam, *Bonifacio*, ſeu *Bonfatti* Barrio. Item Straboni urbs Lucaniæ exciſa; vide *Velia*, & Caſaub. *in Strab. p.* 99.

Hyempſal, fil. Micipſæ, frater Adherbalis: poſt mortem Patris, a Jugurta occiſus. Salluſt. *de bello Jugurt.* Florus, &c.

Hyettus, Bœotiæ urbs. Vide Steph.

Hyetuſſa, inſula in Cariæ orâ. Plin.

Hygaſſus, urbs Cariæ. Steph.

Hygennenſes, Aſiæ min. populi. Herodotus.

Hygeia, quæ & *Salus*, Æſculapii filia,

Ulcus habet quod habere ſuam vult quisque puellam,
Quod ſanare Criton, non quod Hygeia poteſt.

Hygiaa, Minerva à medendi arte ſic dicta.

Hygiana, Triphyliæ in Peloponneſo urbs. Polyb.

Hyginus, Epiſc. Rom. poſt Teleſphorum, gente Athenienſis, profeſſione Philoſophus, Anno Chr. 153. Obiit Martyr, Anno Chr. 156. Compatres & templorum conſecrationes ordinaſſe ſcribitur. Scripſit epiſtolam de Deo & Filii Dei incarnatione, ex antro. Nam & talis, juxta Mantuanum, erat:

Ut nemoris vaſti latebras habitaret & umbram.

Ei ſucceſſit Pius. Euſeb. *in Chron.* & *hiſt. libr.* 4. Plat. *in vitis Pontif.*

C. Julius *Hyginus*, Auguſti libertus, natione Hiſpanus, etſi nonnulli Alexandrinum putent, & à Cæſare Romam advectum, Alexandriâ captâ. Studioſè imitatus eſt Cornelium Alexandrum, Grammaticum Græcum, quem propter antiquitatis notitiam Polyhiſtorem multi vocarunt. Præfuit Palatinæ Bibliothecæ, fuitque familiariſſimus Ovidio Poetæ, & C. Aſinio Conſulari hiſtorico, qui eum pauperem deceſſiſſe tradit, & liberalitate ſuâ quoad vixit ſuſtentatum. Scripſit de vitâ rebusque geſtis illuſtrium virorum, præterea Exemplorum volumen, Gell. l. 7. & 10. Item de urbibus Italicis, Servio, & Macrobio teſtibus. Genealogiarum quoque libros reliquit, ut ait ipſe in *poetic. aſtronomico*, quo loco de Perſeo tractat. Commentarios quoque in Virgilium, Propemptica Cinnæ, de Agriculturâ, de Penatibus, de Proprietatibus Deorum, &c. Hodie nihil Hygini habemus præter poeticon, & fabularum librum. Nam Gromatica, ſive de limitibus conſtituendis, non hujus ſunt Hygini, ſed alterius, qui Trajani ætate vixit: ut ex ipſis Gromaticis videre eſt. V. Suet. *de Ill. Gramm.* Macrob. *Saturn. libr.* 1. & 6. Euſeb. & Hier. *in Chron.* Crinitum, *lib.* 3. *cap.* 46. Voſſ. *lib.* 1. *cap.* 20. *de H. L.* Volaterr. Geſnerum, &c.

Hygris, civit. Sarmatiæ Europ. Ptol. *Sabardi* Villanov. *Tabardi* Moletio: in ora maris Euxini, ſeu Mæotidis, inter oſtia Tanais & Gerri fluv.

Hyi, Suſianæ populi. Plin.

Hyla ſeu *Ila*, vulgò *Ila*, Inſ. Scotiæ, fere rotunda, ad Auſtrum Juræ Inſ. circuitus 45. mill. Scot. circiter; 14. mill. à Scotia & Cantira prov. in Occ. 10. à parte Bor. Hiberniæ. Ibi tantùm aliquot caſtra cum opp. *Kilcholmkil*. Scribitur & *Ila* Inſ. & 25. mill. à Mula inſ. in Auſtr. 48. à Novanto prom. in Circ. abeſt.

Hyla, aliis *Hylas*, fluv. Myſiæ Aſianæ, Pruſiam urbem alluens, ubi fons & lacus, ab Hyla puero ibi ſubmerſo dictus: de quo Virgil. *Georg. lib.* 3.

Cui non dictus Hylas puer, aut Latonia tellus?

Hylactor, nomen unius ex canibus Actæonis ἀπὸ τοῦ ὑλακτεῖν, id eſt, à *latrando* impoſitum. Ovid. *Met.* 3.

—— Acuta voce Hylactor.

Hyle, Phocenſium colonia, poſtea *Elea* dicta. Suidas.

Hylæa, ſive *Hylea*, regio parva Sarmatiæ Aſiat. ad oram maris Euxini. Val. Flac. *libr.* 6.

Mela

Mebis & Hyleâ ſupplex cum gente Syenem.

Baudrando, reg. Scythiæ Eur. ſeu parvæ, in qua Georgi ſeu Agricolæ Scythæ, verſus Boriſthenem, & Nomades ſeu Pe-uatii Scythæ verſus Pontum Eux. & Sinum Carcinitem, ex Sanſone.

Hyleus, Centauri nomen à *ſylvis* deductum, qui à Pirithoo invitatus ad nuptias, conſpectâ puellâ permotus, & cùm violentus ei eſſe conaretur, a Lapithis prohibitus eſt. Virg. *Georg.* 2.

Et magno Hylæum Lapithis cratere minantem.

Horat. 1. 12.

Nec ſævos Lapithas & nimium mero
Hylæum. —— ——

Item canis Actæonis, Ovid. *Met* 3.

Hylæusq; ferox nuper percuſſus ab apro.

Hylami, urbs Lyciæ. Steph.

Hylas, filius Theodamantis, quem Hercules rapuit. Cùm enim ex Calydonia, occiſo Oenei pincernâ fugeret, veniſſetque cum Deianirâ & Hyllo filio ad Dryopes, & eſurienti puero, cùm Lichas pædagogus abeſſet, à Theodamante aliquid cibi poſtulaſſet, ille autem denegaſſet, arreptum unum ex bobus Theodamantis mactavit, atque coxit. Quamobrem Theodamas, convocatis popularibus, arma adverſus Herculem movit: & quamvis in ea pugna penè oppreſſus fuerit Hercules, tamen victoriam obtinuit, & occiſo Theodamante Hylam filium ejus ſecum abduxit, quem poſteà unicè dilexit, ſecumque cum reliquis Argonautis Colchos navigans duxit. Verùm cùm inter remigandum Hercules remum ſuum fregiſſet, unà cum Hyla navi egreſſus eſt, ut alium in Myſiæ ſylvis quæreret; Invaleſcente autem æſtu, cùm ſiti premeretur, Hylam cum urna ad Aſcanium fluv. miſit, ut inde ſibi aquam afferret; Verùm cùm ripa altior eſſet, quàm ut ſtans haurire poſſet, procumbens in pectus Hylas urnam è manibus amiſit: quam cùm ſubito recipere conaretur, pondere ejus demerſus eſt; Quæ res poetis occaſionem dedit fabulandi, Hylam à Nymphis fuiſſe raptum. Hercules autem cùm Hylas nuſquam compareret, caſum ejus tam ægrè tulit, ut relictis Argonautis, Myſiam totam oberrans, Hylam quæreret. *Hylas*, ſecundùm aliquos non ab Hercule amatus, ſed ejus filius fuit: quod teſtatur Socrates ad Idotheum, additque non ab Hercule, qui pater erat, turpiter amatum, ſed a Polyphemo. Et mira de eo eſt inter ſcriptores Græcos varietas: ſiquidem plures quidem Theodamantis filium fuiſſe volunt, inter quos ſunt Apollonius & Mnaſeas. Euphorion verò Euphemi, ejus qui à Neptuno amatus eſt. Hellanicus Theomenetis. Strabo *lib.* 12. unum ex Argonautis Herculiſque ſocium fuiſſe ſcribit, qui cùm in Bithynia aquatum egreſſus eſſet, nec comparuiſſet, creditus eſt à Nymphis raptus; eique inſtituta ſunt quædam apud Pruſienſes, in quibus per montes vagi *Hylam* vocant, quaſi in illum inquirendum egrediantur. Urbs etiam cognominis extructa. Idem ferè refert Solinus, dicens, in Bithyniâ lacum eſſe nomine *Hylam*, in quem Hylan Herculis delitias cecidiſſe credunt, in cujus memoriam ſolemni tripudiatione Populus lacum circumit, *Hylan* voce clamans: Hunc Apollonius ab unâ tantùm Nympha raptum tradit. Theocritus a tribus, quas his appellat nominibus Εὐνίκα καὶ Μαλὶς ἔαρ θ' ὁρόωσα Νυχεία. Nicander ab omnibus Nymphis raptum ſcribit, ſimiliter & Orpheus. Onaſus primo τῶν Ἀμαζονικῶν veriorem narrat hiſtoriam, non raptum ſcilicet à Nymphis, ſed in fonte ſubmerſum. Anticlides autem *in Deliacis*, non *Hylam* ſcribit aquatum egreſſum, ſed *Hylum* ac poſteà non comparuiſſe. Fuerunt autem multi Herculis amaſii *Hylas*, *Philoctetes*, *Diomus* & *Phryx*, à quo urbs Libyæ. Dionyſ. Perieg. *Verſ.* 807. De Cio fluv. loquens

Τῷ καί ἐπὶ προχοῇσιν Ὕλαν ἐρπάξατο νύμφη
Ὁ πρίν θερμάντορα κελαινῷ Ἡρακλῆος.

Juvenal *Sat.* 1.

Et multum quæſitus Hylas, urnamq; ſecutus.

Stat. *Sylv.* 1.

Quantum non clamatus Hylas.

Theocritus de *Hylâ*,

—— Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄϋσε.

Virg. *Ecl.* 6.

His adjungit Hylam, nautæ quo fonte relictum
Clamaſſent, ut littus Hyla, Hyla omne ſonaret.

Val. Flacc.

Rurſus Hylan, & rurſus Hylan per longa reclamant
Avia, reſpondent ſylvæ, & vaga certat imago.

Sed *Cui non dictus Hylas puer?* *Hylas* etiam hiſtrio, cujus meminit Macrobius *l.* 2. *Saturnal.*

Hylatæ, Syriæ Cœles populi. Plin. 5. 23.

Hylates, Apollo colitur in Eryſthea urbe Cypria. Steph.

Hylax, canis nomen apud Virgilium,

—— *Hylax in limine latrat.*

Hyle, urbs Cypri, ubi Apollo *Hylates* colitur, Item urbs Locrorum Ozolorum, & regiuncula inter Sabinorum, & Romanorum urbem. Steph.

Hyle, urbecula Bœotiæ, non longè à Thebis, de quâ Strab. *l.* 9. & Plin. 4. 7. Etiam Homerus ejus meminit *Iliad.* 2.

Ὅς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε μέγα πλούτοιο μεμηλὼς,
Λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι, πὰρ δέ οἱ ἄλλοι
Ναῖον Βοιωτοί. —— ——

Ubi Schol. Ὕλη πόλις Βοιωτίας. Unde apud Moſchum, *Idyll.* 3. *Verſ.* 89.

Πίνδαρον οὐ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες Ὕλαι.

Ita enim locum iſtum legit Palmerius.

Hyleates, Adiabenorum Imperator, an. U C. 801.

Hyleſſa, Paros, una Cycladum ſic olim dicta. Eſt & Zacynthi epitheton apud Homerum. Steph.

Hylias, fluv. magnæ Græciæ. Thucyd.

Hyllaicus portus fuit Peloponn. juxta Meſſenem, Herodoto.

Hyllarima, Cariæ op. patria Hieroclis ex athletâ Philoſophi. Stephanus.

Hyllenſes, Ὑλλεῖς Stephano, gens Illyrica.

Hyllis, peninſula, vel promuntorium Liburniæ ad mare Adriaticum. Plin. *Capo ceſta*, teſte Nigro. Vide Steph. Adjacet regioni Bulinorum, circuitus 30. m. p. nunc *Sabioncello*. Extenditur ab Ortu in Occ. eſtque in Dalmatia, inter Phariam ad Bor. Melitam ad Auſtr. & Corcyram nigram ad Occ. ſub Raguſina Rep. Hic tantùm rudera Prætorii maritimi, ab Anton. & Peutingero memorati, in portu *Hyllico* Apollonii, nunc *Mirera*, vel *S. Arcangelo*, J. Lucius. *Hylli* pop. Steph.

Hyllouala, vicus Cariæ, ubi Hyllus interiit, & Cares quidam templum Apollini ædificavit. Vide Steph.

Hyllus, fil. Herculis ex Deianira, qui Jolem, patre mortuo, uxorem duxit, ex ea pater Jolæ. Ovid. *Met.* 9. Hic poſtea cum cæteris fratribus, qui ex Hercule ſuperſtites fuere, ab Euryſtheo pulſus, Athenas confugit, ibique Miſericordiæ templum condidit, quod & accepti ab Athenienſibus beneficii teſtimonium, & miſeris in poſterum aſylum eſſet, & profugium. Item alius Herculis fil. ex Melita Ægæi fluv. filia, à quo populi *Hyllenſes*. Eſt & fluvius Lydiæ in Hermum influens, Straboni & Livio Phrygius dictus.

Hylobii, genus Sapientium, apud vett. Indos, à ſilvis, in quibus contemplationi vacabant, dicti. Voſſ. *de Sect. Philoſ.*

Hylonome, mulier ex genere Centaurorum, Cyllari uxor, quæ mortuo marito, gladio ſuo incubuit. Ovid. 12. *Metam.*

Hylophagi, pop. fuere Æthiopiæ. Diodor.

Hylycus, fluv. Argiæ, *Taurius* ſeu *Taurus* Athen. inter Hermionem & Trœzenen in mare fluens.

Hymani. Liburnorum populi. Plin.

Hymenæus, Deus nuptiarum præſes, qui & *Hymen* dicitur, & conjunctis dictionibus *Hymen Hymenæus*. Hic Liberi patris, & Veneris, aut ut alii malunt, Uraniæ fil. fuiſſe putatur, & primus certas nuptias inſtituiſſe. Nomen autem accepiſſe creditur ἀπὸ τοῦ Ὑμένος, hoc eſt, à *membrana*, quæ clauſtrum virginitatis eſſe, & primo coitu rumpi putabatur. Quanquam anatomicæ rei periti negant, in virginum diſſectionibus, pelliculam ejuſmodi ullam inveniri. Alii virum Atticum fuiſſe volunt, qui raptas à latronibus virgines parentibus intactas reſtituit: Ideoque nuptiis ejus nomen invocari, tanquam defenſoris Virginitatis, vocemque hanc nuptialem factam apud Græcos, quemadmodum Romani in nuptiis Virginalibus *Thalaſſii* nomen invocant. Alii dicunt eum fuiſſe juvenem, qui die nuptiarum ruinâ oppreſſus interiit, unde poſteà inſtitutum eſt, ut expiationis gratiâ nominaretur in nuptiis. Non raro quoque poetæ *Hymenæos* ponunt pro nuptiis. Virgil.

Pergama cùm peteret inconceſſoſq; Hymenæos.

Obiter emendabis Claudianum *de Raptu Proſerp.*

—— *Nimbis Hymenæus hiulcis*
Intonat —— ——

Mirum enim eſt Hymenæum intonare, & Jovis τοῦ Βροντῶντος officio fungi, quare *Hymenæon* legendum putat Nicol. Heinſius, ut ad Jovem referatur. Apul. *Met.* 4. *Tota domus lauris obſita, tædis lucida obſtrepebat Hymenæum*. Heſych. Ὑμέναιος, γάμος, ὁ ἐπὶ ἐπιγάμιος. Nihil frequentius poetis hac locutione: Statius *genethliaco Lucani.*

Et veſtros Hymenæon ante poſtes,
Feſtis cantibus ipſe perſonabo.

Ovid. *Met.* 12.

Ecce canunt Hymenæon, & ignibus atria fumant.

Seneca *in Troad.*

Triſtonum ab alto cecinit Hymenæum chorus.

Muſæus,

Οὐχ Ὑμέναιον ἀειδε χορείη, &c.

Item nomen viri, Reſurrectionem jam contigiſſe dicentis, qui à Chriſtiana fide excidit. 1. Tim. 1. & 2. Tim. 1. 17.

Hymenæus, Patr. Hieroſolymit. poſt Mezabenem, Anno 266. Interfuit Concilio Antiocheno, contra Paulum Sambſatenum celebrato, Anno 268. Zambdas ei ſucceſſit, Anno 296. Baron. *in Annal.*

Hymettus, ol. etiam *Cecropius*, nunc vulgò *Himetto*, mons Atticæ, apibus, & optimi mellis copiâ abundans. Martial. *l.* 7.

Paſcat & Hybla meas paſcat Hymettus apes.

Idem *lib.* 13. *epigr.* 101.

> *Hoc tibi Theſei populatrix miſit Hymetti.*

Juvenal. *Sat.* 13.

> *Dulciq; ſenex vicinus Hymetto.*

Stat. *libr.* 12.

> *Et olentis arator Hymetti.*

Strabo *lib.* 9. Ὁ δὲ Ὑμηττὸς καὶ μέλι ἄριστον ποιεῖ. Pauſanias, Καὶ Ὑμηττὸς ἐς φυτὰ νομὰς μελίτταις ἐπιτηδειοτάτας. Dioſcorides, Μέλι πρωτεύει τὸ Ἀττικὸν, καὶ τούτου τὸ Ὑμήττιον καλούμενον. Silius *l.* 2.

> *Aut ubi Cecropius formidine nubis aquoſæ*
> *Sparſa ſuper flores examina tollit Hymettus.*

Val. Flacc. *lib.* 5.

> *Florea per verni qualis juga fluxit Hymetti,*
> *Aut Siculâ ſub rupe cohors.*

Ex hoc monte marmora pulcherrima effodiebantur. Plinius, *Lucius Craſſus orator primus peregrini marmoris columnas habuit Hymettias.*

Hymmas, ſeu *Hymas*, vicus Antiochiæ Syriæ, ſub Zenobia victa, Jornandes.

Hymnorum & Sequentiarum genera; Fridgoræ & Occidentanæ: ſic dicta à tropis & modis Muſicis, quos *tonos* Monachi appellare maluerunt, Martianum Capellam imitati. Vid. Goldaſtum *ad Ekkehardi jun. cap.* 4. & Ekkehardum minim. *in vita Notkeri cap.* 9. Originem *Frigdorarum* à Græcis, *Occidentanarum* ab Latinis eſſe, ipſa nomina fidem faciunt. *Frigdora* enim ex modis conſtant, quos Græci Phrygium & Dorium vocant, queis de, præter antiquos, qui de Muſica integros libros reliquere, Mart. Capellam, Aur. Auguſtinum, Boëthium & Iſidorum Hiſpalenſem, videri poſſunt Henr. Loritus Glareanus *in Dodecachordo*, M. Antonius Majoragius *Orat.* 23. &, poſt Vinc. Galilæum *de nov. & ant. Muſicâ*, Erycius Puteânus *in Muſathena*. *Occidentana* videntur mutatis Gr. Eccleſiæ modis à B. Ambroſio Medinl. Epiſc inventæ, à Gregorio M. in Occid. Eccleſia inſtitutæ, & in Alemanniam atque Franciam invectæ, ut tradunt Joh. Diac. *in ejus vita*, Ekkehardus, & innominatus Hugonis Reutlingenſis Interpres. Initio autem quatuor tantùm Muſici modi veteribus noti fuerunt, *Dorius*, *Phrygius*, *Lydius & Æolius*: quibus poſtea acceſſerunt *Aſius* & *Jonicus*. Quorum duorum virtus mediæ ætatis Muſicis nota, appellatio ignota fuit: quippe *Authentes* nominarunt ordine cardinalis numeri, *primum, ſecundum, tertium, quartum*: quibus ſubjunxerunt alios quatuor, *Plagales* ſeu *Subjugales* dictos, quos primus Glareanus Græcâ præpoſitione à cæteris diſtinxit, nominibus inditis *Hypodorii*, *Hypophrygii*, *Hypolydii*, & *HypoÆolii*: & hi octo toni ſoli à media ætate cogniti, quod nos præter Guidonem & Johannem Magiſtrum, docet Interpres ille *cap.* 4. Tandem & Muſices totius renovatio, & novorum modorum adjectio, notarumque transformatio facta eſt, circa A. C. 1360. notante id Fr. Petro Herp. Monacho Dominic. *in Chronico Francof.* qui ad illum annum ſcribit: *Muſica ampliata eſt. Nam novi Cantores ſurrexere & Componiſtæ & Figuriſtæ, inceperunt alios modos aſſuere.* Etenim prius ex uſu tantùm addiſcebant canere, neglectâ artis diſciplinâ, quæ primùm anno illo, aut non multum antè reducta videtur in Eccl. Occidentali, Vid. Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archaol.*

Hymnus, Nicæam amavit. Nonnus *Baſſaricôn*, *l.* 15.

> Οὔρεσιν ἐν πάλαι Ὕμνος, ὃς ἀγρώσσων μόνος ὕλης
> Ἱμερτὴν ἐδίωκε βόας παρὰ γείτονι κούρῃ.

Hynidos, Aſiæ min. in Mæonia opp. Plin. in Caria. Fortè *Idymos*. Ptol.

Hynilow, urbs Aſiæ Ep. ſub ſede Amidenſi. G. Tyrius.

Hyope, urbs Matienorum. Steph.

Hyops, urbs in Iberiâ Cherſoneſi, non procul à Leſyro fluvio. Stephanus.

Hypacyris, ſeu *Pacyris*, & *Carcinites* fluv. Scythiæ Europ. qui cum Gerrho in Carciniten ſinum Mæotidis influit, *Deſna*, Peucero teſte. Quid nunc ſit, non conſtat. Baudr.

Hypaa, ſeu *Hypata*, Maſſilienſium inſula, una 3. Stœchadum. Plin. 3. 5. Sanſoni, Brietio, al. eſt *l'isle du Levant*, ſeu *du Titan*, una Olbienſium Inſ. ſeu Stœchadum, in Prov. *les Isles de Hieres.* 12. leuc. à Telone in Ort. ut 24. à Maſſilia; 5. à Fano S. Eutropii in Auſtr. ut etiam 3. leuc. ab ora Provinciæ, ſed vix dimid. leuc. ab altera Inſ. *Portecros* in Occ. Baudr. Valeſio tertia eſt atque extrema Stœchadum, Maſſiliæ proxima, dicta nomine græco ὑπαία, quòd ſub reliquis duabus *Prote* nempe, & *Meſe*, poſita ſit. Nunc primâ vet. nominis ſyllabâ retentâ *If* nuncupatur. Cum arce, quæ vulgò *le chaſteau d'If*, aliàs *la tour d'If* vocatur. Inter Stœchades minima eſt. *Not. Gall.*

Hypalochi, gens Moloſſica. Steph.

Hypæpa, vulgò *Ipepa*, Stephano & Straboni. Lydiæ op. Veneri ſacrum, inter Tmolum mont. & Cayſtrum fluv. ſed Pauſaniæ & Ovidio plu. num. Ovid. *Met.* 11.

> *Tmolus in aſcenſu; clivoq; extenſus utroq;*
> *Sardibus hinc, illinc parvis finitur Hypæpis.*

Hypaſia, Peloponneſi regio circa Arenen. Strabo.

Hypanea, op. Peloponneſi, *Epina* Straboni, vel *Hypana* eidem. *Arcumba* Nigro, in Elide reg. *Epim* Stephano, opp. Triphyliæ.

Hypanis, nunc *Bog*, fluv. Scythiæ ex magna palude profluens, ſapore dulciſſimo, donec ad quadrageſimum milliare miſcetur ei exiguus fonticulus (*Exampæum* nominat Herodot. *libr.* 4.) qui ſuâ amaritudine totum corrumpit Hypanim. Ovid. *Met.* 15.

> *Quid? non & Scythicis Hypanis de montibus ortus,*
> *Qui fuerat dulcis, ſalibus vitiatur amaris.*

Oritur in Podolia ſup. quam ſeparat à Volhinia ſup. dein rigatis Chmielnico, Braclovia, aliiſque urb. & Podolia inf. in duas partes ſecta, in Boriſthenem, & paulo pòſt cum ipſo in Pontum Euxinum ſe exonerat. Eſtque diverſus à fluv. *Bug*, qui in Viſtulam cadit infra Varſoviam. Curſus Hypanis eſt circiter 200. mill. ab Occ. in Ortum, Baudrandus. Eſt & Hypanis alter, *Panticapes* Herodoto & Plinio, de quo fortè Virgilius *Georgicor. libr.* 4.

> *Saxoſumq; ſonans Hypanis, Myſusq; Caicus.*

Hypanis fluv. apud Cimmerium Boſporum, ubi animal quoddam volatile, *Ephemeron*, gignitur, quod non ultra diem vivat. Ariſtot. 5. *hiſtor. animalium.*

Hyparinus, Dionis fil. Siciliæ Imperator, duobus annis paternum regnum obtinuit.

Hypaſis, Indiæ cit. flu. in Indum influens, Alexandri M. terminus. Plin. Vid. *Hydaſpes.*

Hypata, Theſſaliæ olim civitas prim. Steph. ad ſinum Maliacum, ad radices montis Oetæ.

Hypates, fluv. Siciliæ prope Camerinam. Silius, *Pauperis alvei Hypaten*: quod corruptum pro *Hipparim* putat Cluver. Ferrario *Camisnes* videtur: qui idem *Ipore* Ptolom. & *Hyparo*, Pindaro. Silius *lib.* 14.

> *Hypaten, ac facilem ſuperari gurgite parvo.*

Hypatia, mulier Alexandrina, Theonis Geometræ filia, uxor Iſidori Philoſophi, ſub Arcadio Imp. profeſſa eſt Alexandriæ varia diſciplinarum genera, magno & frequenti auditorio, convolantibus undique diſcipulis. Suidas, & Socrates 11. 12. Occiſa in ſeditione populari, Anno 415. varia ſcripſit. Syneſius Epiſc. diſcipulus ejus, *ep.* 10. 80. 124. Socr. *Hiſt. Eccl. lib.* 7. *cap.* 15. Niceph. Calliſtus, *lib.* 14. *cap.* 16. Anthol. *epigr. lib.* 1. Savilius, *prœl. in Euclid.* Voſſ. *de Philol. & de Scient. Mathem.*

Hypatius, nepos Anaſtaſii Imper. Dux copiarum, poſt mortem Juſtini, per ſeditionem Imperator factus, cum cæteris ſeditionis principibus, morte punitus eſt, à Juſtiniano, cum Procopio nempe & Probo, Marcell. *in Chr.* Procop. *l.* 1. *belli Perſ.* Item Conſul cum Euſebio, an. U. C. 1112. Alius Conſul cum Patricio, an. U. C. 1253.

Hypatus, mons Bœotiæ, Thebis imminens: Incolis *Monte de Stives*, Ferrar.

Hyperbius, Martis filius dicitur primus occidiſſe animal, Prometheus bovem. Plinius *lib.* 7. *cap.* 56.

Hyperbolus, confector quidam candelarum mirè verſutus: nam non ſolùm ære ad candelarum confectionem utebatur, ſed & plumbum infundebat, ut inde tantò ponderoſiores pluris poſſet vendere.

Hyperbore, populi, & montes, qui & *Riphæi*, ultra Scythiam, teſte Ariſtotele. Veteres hos circa Tanais fluv. fontes deſcribunt, cùm ibi maxima ſit planities. Argumenti ratio poſtulat (inquit H. Jacobius) ut in Hyperboreorum ſedes inquiratur, quarum certitudo celebritati gentis haud reſpondet. In quorum nomine præpoſitio Ὑπὲρ veteres vexavit. Plerique exponunt *ultra Boream ſitos.* Herodotus παρ' οἷς ὁ Βορέας οὐ πνεῖ. Orpheus *Argonaut.* paulo incommodius *νήνεμοι omni vento carentes*, de Riphæis vel Hyperboreis. Herodotus admittit dubitanter, quia tum eſſent etiam pari jure Ὑπερνότιοι, qui nulli dantur. Sed hanc dubitationem Eratoſthenes apud Strabonem *lib.* 1. eludit facetè. Strabo ipſe aliam viam ſecat, cui ὑπὲρ adornat ſuperlativum gradum, unde Ὑπερβορέους exponit βορειοτάτους, ut in his apud Æſchylum, Sophoclemque ὑπέρπικρος, *amariſſimus*, ὑπέρξηρος *aridiſſimum*, Caſaubono rectè adnotante, præterquam quòd illi apud Æſchylum *in Supplic.* Ὑπερβόρεος τύχη exponitur *Fortuna quæ ſlat admodum ſecunda.* Cùm ſit *Fortuna Hyperborealis*, vel *Hyperboreorum*. Nempe doctiſſimo viro non ſuccurrebant, quæ de ſummâ pace ac opulentiâ eorum prædicantur. Hecatæo apud Diod. regio Hyperboreorum dicitur νῆσος *inſula*, *libro ſecundo*: Ἐν τοῖς ἀντιπέραν τῆς Κελτικῆς τόποις κατὰ τὸν Ὠκεανὸν εἶναι νῆσον οὐκ ἐλάττω τῆς Σικελίας, ταύτην ὑπάρχειν μὲν κατὰ τὰς ἄρκτους, κατοικεῖσθαι δὲ ὑπὸ τῶν ὀνομαζομένων Ὑπερβορέων, ἀπὸ τοῦ πορρωτέρω κεῖσθαι τῆς Βορείου πνοῆς, οὖσαν δ' αὐτὴν εὔγειόν τε καὶ παμφόρον, ἔτι καὶ εὐκρασίᾳ διαφέρουσαν, διττοὺς κατ' ἔτος ἐκφέρειν καρπούς. Μυθολογοῦσι δ' ἐν αὐτῇ τὴν Λητὼ γεγονέναι, διὸ καὶ τὸν Ἀπόλλωνα μάλιστα τῶν ἄλλων θεῶν παρ' αὐτοῖς τιμᾶσθαι. At communiter eſt regio Riphæis montibus incluſa & interſepta. Inde Sophocles appellavit *Apollinis hortum* elegantiſſimè, apud Strab. *l.* 7. de Boreâ Orithyjam raptam auferente,

> Ὑπέρ τε πόντον πάντ' ἐπ' ἔσχατα χθονὸς,
> Νυκτός τε πηγὰς, οὐρανοῦ τ' ἀναπτυχὰς,
> Φοίβου τε παλαιὸν κῆπον.

Stephanus

Stephanus *de urbibus*: Ῥιπαῖα, ὄρος Ὑπερβορέων. Mela 3.5. *In Aſiatico littore primi Hyperborei ſuper Aquilonem Riphæosq; montes ſub ipſo ſiderum cardine jacent: Ubi Sol non quotidie*, &c. Totum non exſcribimus, quia breviter in omnibus cum Plinio convenit, quem ſis vide *lib.* 4. *cap.* 12. & *lib.* 6. *cap.* 17. Scriptor Argonauticus (qui ſub Orphei nomine ambulat, quem Onomacritum ſortilegum docet fuiſſe Tatianus, familiarem & Xerxi Perſarum regi, teſte Herodoto, & Theognidi Poetæ, ut probabiliter affirmat Scaliger) de ſitu Hyperboreorum vel Riphæorum inter veteres exactiſſimè ſcribit. Ille Periplum Argonauticum non ἐν τῇ ἔσω θαλάσσῃ *mari interiori*, vel *mediterraneo* (ut Apollonius facit, quem ſequitur Val. Flaccus) verùm ἐν τῇ ἔξω θαλάσσῃ *mari exteriori*, vel Oceano longè doctius perducit. Unde facit Argonautas à Mæotide palude rectà in Aquilonem (nempe qu. per Tanain fluv.) *Verſ.* 1075. ferri ad Ὑπερβορέους & Ῥιπαίους αὐλῶνας, ac inde διὰ στεινὸν ῥέεθρον *per anguſtum fluvium* (Riphæum ſcilicet) Oceano potitos, quem mortales vocant Κρόνιον πόντον, νεκρὰν τε θάλασσαν, Tum

Νῆα μολὼν ἴθυν' ἐπὶ δεξιὸν αἰγιαλοῖο
Ἀγκαῖος. ——

Argo navem in dextra litorum Ancæus gubernabat, delatam ad Μακροβίους, quorum longævitas & mitis affluentia, tum Juſtitia & Sapientia λιτοῖς τε ῥέζειν, πεπνυμένα τ' ἐξαγορεύειν verboſius ibi celebrantur, ut non alios ab Hyperboreis aliorum authorum eſſe ſuſpicemur: Hinc ad Κιμμερίους æternâ nocte inſignes ex montibus Solarem lucem impedientibus, ab Ortu, Meridie & Occaſu, quos nominat,

Ἔνθα μὲν γὰρ Ῥιπαῖον ὄρος, καὶ Κάλπιος αὐχὴν
Αἰθαλίοις ὄρεσιν ἐπισκιάζεται δὲ πολλὰ
Ἄστεα ἐπισκιάουσι μεταμβερίοις ὑπὸ Φλέγρη.
Δείελος αὖ κρύπτουσι φάος πολυαινέες Ἄλπεις.

In quâ frigidâ reg. eſt χρυσορόας Ἀχέρων, fluvius, in cujus ripâ ſunt arbores

—— ὄχνη τε ἀχερωΐς,
Βεβρίθει νίκης τε καὶ ἄγρια πλατυχαὶ αἰεί.

Item urbs Ἐρμιόνη, unde ad Ἀΐδαο πύλας navigatur. Hinc per πέλαγος Ἀτλαντικὸν ad νῆσον Ἰερνίδα, & νῆσον Πεύκαισαν, Cereti ſacram, perpetuâ nube cinctam, ex ſolidâ & celsâ rupe conſtantem, ideoque importuoſam navibus. Inde ad Circes inſulam:

—— Αἰαίην ποτὶ χέρσον.

Unde mox,

—— ἀνάσσων Ταρτησσοῖο
Ἱκόμεθα, στήλαισι δ' ἐπέλλομεν Ἡρακλῆος.

Per fretum Gaditanum mari mediterraneo reſtituuntur Argonautæ. Periplum hunc explicantem vide Hen. Jacobium in *Philologia ἀναμφιλεκτῳ pag.* 83. Porro apud Pindarum *Pyth.* 10. inſignis eſt Hyperboreorum tum religio, tum conditio. Apollini ſuo ſacrificant κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας, *illuſtres aſinorum victimas*, ubi Deus γελᾷ θ' ὁρῶν ὕβριν ὀρθίαν κνωδάλων ridet videns procacitatem arrectarum beſtiarum. Quam Aſininam ſalacitatem capere non potuit omnium cum Scholiaſte Græco reliquorum, interpretum inſulſitas. Conditio talis. Perpetuæ Virginum choreæ, Lyrarum, Tibiarumque ſonitus, ex auratâ lauro coronæ, Epulationes, Morborum & Senectutis, Laborum & belli vacuitas: Quæ felicitas Ὑπερβορέων fingi creditur, qualis aurei ſeculi & inſularum Fortunatarum. Unde Æſchylus *Coëph*: adagialiter uſurpat de proſperrimo rerum ſtatu,

Ταῦτα μὲν ὦ παῖ, κρείσσονα χρυσοῦ,
Καὶ Ὑπερβορέας μείζω γε τύχας.

Hyperboreos hoſce è Titanibus ortun os tradit Pherenicus, quòd illis in locis habitare perhibentur, quò Titanes cum Saturno profligatos fugiſſe credidit antiquitas. Romani tandem de Palatii ſui, vel montis Palatini nomine inquirentes, Hyperboreorum cognationem ſibi vendicant. Feſti Abbreviator: *Alii quòd ibi Hyperborei cujuſdam filia Palanto habitaverit, quæ ex Hercule Latinum peperit*. Nec aliter Solinus *cap.* 1. Dionyſ. Halicarn. *lib.* 1. *de Hercule*: Λατῖνον δὲ ἐκ παιδὸς Ὑπερβορέου κόρης, ἣν (πατρὸς εἰς ὁμηρείαν δόντος) ἐπήγετο. Puellæ nomen Græcè concipitur ἡ Φαλαντὼ Salmaſio, verius autem ἡ Παλλαντὼ Scaligero, quia conſtanter eſt in Virgilio,

Pallantis proavi de nomine Pallanteum.

Ad ſummum: Quando hæc ſunt ἀσύμφωνα, ſitus quidem ſub vertice Borealiſſimus, ac beata cœli, ſoliſque temperies; Hyperboreorum ſedes adhuc penitus ignorantur, nec ulla vet. Geographia vel nova verè definit. Unde adagialiter: *In montibus Hyperboreis* eſt idem quod *extra mundum*, vel *in ſolâ mentis imaginatione*. Tamen uſque adeò antiqui narrationi de pop. *Hyperboreis* fidem adhibuerunt, ut Abaris Scytha, Scuthæ filius, oracula ſcripſerit, *Scythica* dicta, nuptias Hebri fluv. luſtrationes, Deorum origines ſolutâ oratione, & *Apollinis adventum ad Hyperboreos*, verſu. Fertur & oraculum hujus celebre laborantibus peſte Græcis, oportere à pop. Athenienſi vota fieri pro omnibus. Suidas in voce Ἄβαρις ex *M. Baſilio*, Jamblichus *lib. de Vita Pythag. cap.* 19. Ἦλθε μὲν Ἄβαρις ἀπὸ Ὑπερβορέων ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος. Scholiaſtes Pindari *Olymp. Od.* 3. *in princ.*

Δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις Ἀπόλλωνος θεράποντα.

Meminit & *Pythior. od.* 10. Ælianus *Var. hiſt. lib.* 2. *cap.* 26. Ἀριστοτέλης λέγει, ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν τὸν Πυθαγόραν Ἀπόλλωνα Ὑπερβόρειον προσαγορεύεσθαι. Claudianus *de* 6. *Hon. Conſul.*

Auget ſpes Italas, & certius omnia ſurgunt,
Victrici concepta ſolo, quum pulcher Apollo
Luſtrat Hyperboreas *Delphis ceſſantibus aras.*

Idem *lib.* 3. *de laud. Stiliconis*,

—— Hyperboreis *Delos prælata pruinis.*

Unde multa dona à Græcis ad hos Apollinis cultores miſſa, refert Diod. Siculus *Bibl. lib.* 2. imo & illos, per virgines probatiſſimas, primitias frugum Apollini Delio miſſitaſſe, docet Solinus *cap.* 28. Apollini autem *Hyperboreo* Gryphes dicatos eſſe indicant Claudianus, loco ſupra laudato, & Apulejus *Mileſiar. lib.* 11. ubi de myſteriis Iſidis: *Hinc Dracones*, inquit, *Indici, inde Gryphes* Hyperborei, *quos in ſpeciem pinnatæ alites generat mundus alter.* De his vide plura apud Servium *ad Eclog.* 8. Pomp. Melam *de ſitu orbis lib.* 3. *cap.* 1. & *lib.* 3. *cap.* 7. Solinum *cap.* 20. Aurelium Caſſiodor. *lib.* 9. *epiſt.* 3. Claudianum porro *epiſt. ad Senecam*, & Roſinum *Antiquit. Rom. lib.* 2. *paralipom. ad cap.* 7. Baudrando *Hyperborei* montes, nunc *Camenoi pojas*, eorumque vertex *Stolp*; in parte Septentr. Ruſſiæ Albæ ſeu Moſcoviæ, verſus Obyum fluv. & Duinam. Hyperborei autem pop. Sarmatiæ fuere, ubi nunc *Petzora* prov. in parte Septentr. Moſcoviæ, verſus Weigattum fretum & Obyum fluv. teſtibus Herbeſtenio, ex Merc. & Ortel.

Hyperdexion, regio Lesbi, ubi Jupiter *Hyperdexios* & Minerva *Hyperdexia* coluntur. Steph.

Hyperea, ſeu *Hyperia*, fons geminus: Unus in Theſſalia, apud Pharſalum, Helladem & Phthiam opp. ſeu teſte Plinio, apud Pheras & Attracem: alter in Meſſenia, reg. Peloponneſi. Valerius Flaccus *Argonaut. lib.* 4.

Flevit, & effuſis revocans Hyperia lacertis.

Hyperechius, Alexandrinus Grammaticus ſub Principe Marciano, ſcripſit artem Grammaticam, de nominibus, de verbo, & Orthographiâ. Suidas.

Hypereſia, urbs Achajæ, ab *Hyperete* Lycaonis filio. Steph.

Hyperia, urbs in Theſſaliâ. Homer. Phæacum oppidum, Heſych. Siciliæ urbs. Euſtath.

Hyperia, fons eſt Theſſaliæ in urbe Pheris, ut Sophocles apud interpretem teſtatur. Nominat eundem Homerus *in Navium catalogo*. Pherecydes ab Hyperete illi nomen inditum vult. Melas, inquit, Phryxi filius duxit uxorem Eurycleam: ex his naſcitur *Hyperes*, qui proximè fontem habitat, dictum ab eo *Hyperiam*.

Hyperides, Athenienſis, fil. Glaucippi, diſcipulus Platonis & Iſocratis, unus ex decem Oratoribus clariſſimis, æmulus quandoque Demoſthenis, accuſatusque ab eo ſuper rapinâ pecuniæ, deinde cum eo damnatus juſſu Antipatri, aufugit in Æginam. Plut. *in Demoſth.* Occiſus, tyranni juſſu, linguam morſu prius abſtulit, ne arcana proderet. Idem *de* 10. *Orator. c.* 9.

Hyperion, aliis Solis pater, aliis Sol ipſe, quòd *eat ſuper terram*; Diodorus Saturni fratrem facit Cœli filium, qui Solis ac Lunæ aliorumque aſtrorum motus, horaſque primus obſervarit. Frequens eſt Solis Epitheton apud Hom. Inde *Hyperionius currus*. Valer. Flacco.

Hyperis, Perſiæ fluvius. Plin.

Hypermneſtra, una ex 50. Danai filiabus, quæ cùm totidem Ægypti filiis nupſiſſent, juſſæque eſſent a patre primâ nocte maritos interficere, ſola ex omnibus maritum ſuum Lynceum nomine ab inſidiis liberavit, qui poſtea Danaum occidit. Extat inter *epiſtolas* Ovidii *una Hypermneſtra, ad Lynceum virum ſuum.*

Hyperochus, pleriſque auctor creditur hiſtoriæ Cumanæ carmine contextæ. Athen. *lib.* 13. Pauſan. *in Phoc.*

Hypetaon, ex ducibus auxiliaribus Æetæ, occiſus à Colaxe. Val. Flacc. 6. 638.

Hyphæus, Campaniæ mons. Plut. *in Syllâ.*

Hyphormus, Achajæ portus. Ptol.

Hypobarus, Indiæ fluv. juxta quem arbores electrum ferunt. Plinius.

Hypochalcis, urbs Ætoliæ, ſub Chalcide monte. Steph.

Hypodromus, urbs Æthiopiæ. Ptol.

Hypotheca, vocatæ ſunt Potniæ in Bœotia. Steph.

Hyppius, urbs & fluv. nunc *Lippo*, ſub Ponticâ Heracleâ, in mare Euxinum, inter Sangarium & Lycum fluv. exiens. Vide Stuckium *ad Arrian. pag.* 126. Ibidem *Hyppii montes*. Steph. Turcis *Armondagh*. Aliàs *Hormenus*, ſeu *Ormenus*. Ferrar.

Hypra, ſeu *Ipra*, a fluvio interfluente dicta, *Iperen* incolis, *Ipres* Gallis, *Ipri* Italis, urbs Flandriæ ſatis munita, condita dicitur à Balduino Comite, fil. Arnulphi, anno Chr. 960. muris demum cincta an. 1288. Galliæ Regis conſenſu impetrato. Opulenta admodum eſt, templaque magnificè extructa habet. Epiſcopatus ejus, inſtitutus an. Chr. 1559. à Paulo IV. Machlinienſi Archiepiſcopatui ſubeſt, fuitque primus ejus Epiſcop. Martinus Balduinus Rithovius. Vide Georg. Brun. *T.* 1. *Civ. Orb.* Miræum *Orig. Aug. cap.* 44. & 125. *de Colleg. Canon.* Moreriium *Dict.* &c. Bis haud pridem capta à Gallis, ſed reddita eſt Hiſp. In planitie, 8. leuc. à No-

à Novoportu in Auſtr. 6. à Corttaco in Occaſum, prope amnem Ipram. Hinc *tractus Iprenſis*, vulgò *le quartier d'Ipres*, ſub quo ſunt Caſtellaniæ Iprenſis, Caſſelenſis & Baleolenſis, in Flandria Teutonica.

Hypſa, fluv. Siciliæ: *Belici* vel *Bilici*, teſte Fazello: in oram fluit Auſtralem, inter Thermas & Selinuntem urbes Sil. *lib.* 14.

Nec non qui potant Hypſamq́ Alabinq́ ſonoros.

Aliis *Hyſſa*.

Hypſalta, pop. Thraciæ, Plin. *Hypſeleta*, Steph.

Hypſea, mulier quædam infamis notæque cæcitatis, de quâ Horatius,

—— Nec corporis optima Lyncei
Contemplans oculis, Hypſeâ cacior, illa
Qua mala ſunt ſpectes.

Hypſela, Leuncl. *Alaſcehar*, opp. Pamphyliæ, in Ciliciæ confin. Sive è contra, Pergæ finitimum, Strab.

Hypſelis, vicus Ægypti, unde *Hypſeleta*. Sunt etiam *Hypſeleta* in vico quodam Thraciæ. Steph.

Hypſenor, filius Dolopionis, qui erat Sacerdos Scamandri, in tanto honore habitus, ac ſi Deus quidam eſſet: Illum Eurypylus in bello Trojano interemit. Hom. *Iliad.* 5.

Hypſeus, filiam habuit *Cyren*, quæ *Cyrena* in Africa nomen dediſſe exiſtimatur. Steph.

Hypſicratea, uxor Mithridatis regis, quæ Perſico habitu induta, & in habitum virilem reformata tonſis capillis, victum a Cn. Pompejo Mithridatem per efferas gentes fugientem, animo pariter & corpore indefeſſo ſequuta eſt. Plut. *in Pompejo*. Valer. M. *lib.* 4. *c* 6 *ex.* 8. Volaterr.

Hypſicrates, Phœnicum res eorum linguâ perſcripſit, Auctor Tatianus *Orat. ad Gentes*, & ex eo Euſebius *lib.* 10. *Præp. Evangel.* Alius ſine dubio *Hypſicrates* eſt Grammaticus, cujus meminit Varro *lib.* 4. *de L.L.* & Steph. in Κάδιρψ, & Gellius 16. 12. ubi eum compoſuiſſe ait, *libros ſanè nobiles ſuper his quæ a Græcis accepta ſunt.*

Hypſile, Ægypti urbs. Ptol. *Hyſopis* Antonini eſt, ut Simlerus ſcribit.

Hypſipyle, Lemni regina, Thoantis filia, quæ cùm reliquæ mulieres ejus inſulæ viros, cognatosque omnes ex communi ſententiâ occidiſſent, ſola patrem ſervavit. Ob quam pietatem à Lemno ejecta, capta fuit à piratis, & Lycurgo Nemeæ regi vendita; à quo liberaliter habita fuit, & nutriendo filio ejus præpoſita. Nam paulo ante fugam gemellos pepererat, quos conceperat ex Jaſone, quem in Colchos navigantem hoſpitio ſimul & lecto exceperat. Poſtea cùm Argivis, ad Thebanam expeditionem proficiſcentibus, Langiam fontem oſtendiſſet, & Archemorum alumnum humi depoſuiſſet, eâ abſente, adrepens ſerpens puerum interemit: quo nomine cùm à Lycurgo ad ſupplicium quæreretur, ab Adraſto, cæteriſque Argivis ſervata eſt. Statius *lib.* 4. & 5. *Thebaidos*. Inde *Hyſipylam*, ut *tellus Hypſipylaa* pro Lemno, apud Ovidium.

Hypſiſtarii, hæretici ſec. 4 Judaiſmum cum Paganiſmo, miſcentes: adorabant ignem cum his, Sabbathum & abſtinentiam ciborum obſervabant cum illis. Gregor. Nazianzenus *Orat. de fun. Patris*.

Hypſiſtus (id eſt, *altiſſimus* & *excelſus*) Jupiter cognominatus: ſic autem appellatus Thebis, ab Hypſiſta porta, quæ inter Thebanas portas quinta fuit, & quoniam ſuper ipſ. in Jovis templum erat.

HypſiZorus, mons circa Palleeem Plin.

Hypſus unus, Lycaonis filius, condidit Thyræum Arcadiæ civitatem. Steph. in Θυραῖον. Item Arcadiæ urbs. Stephan. *ex Pauſaniâ*.

Hypſus, quæ & *Hypſopolis*, vulgò *Upſu* Leunclavio, urbs Phrygiæ magnæ, Epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Synnadenſi: quæ Turcis *Alaſchehyr*, eodem teſte, dicitur, Ferrar.

Hyrcani, cum Indis Bactrisque legatum ad Antoninum Pium Imp. miſerunt, an. Chr. 142. Vide *Hyrcania*.

Hyrcania, prov. Perſiæ, variis nominibus hodie nominata, magna ex parte plana, & præclariſſimis urbibus adornata, quarum celeberrimæ ſunt *Talebrota*, *Samaria*, *Carta* & *Tape*: adeò fertilis & opulenta, ut vitis vini metretam ferat, & ficus ſexaginta modios ficuum, frumentum ex ſemine naſcatur quod cadit ex culmo, in arboribus mellificetur, profluat mel ex oleis. Habet à Septentrione mare Caſpium, ſeu Hyrcanum, à Meridie Parthiam, ab Ortu Margianam, ab Occaſu Mediam. In eâ regione pantheræ, pardi & tigres abundant, cùm ſylvis quoque aſpera ſit. Virgilius *Æneid.* 4.

Hyrcanaq́ admorunt ubera tigres.

Baudrando fuit, ubi nunc *Tabareſtan*, *Gilan*, & *Gorgian*, partes Perſiæ, quarum prima extenditur verſus mare Caſpium. *Gorgian* autem diſtat à mari, cum urbe prim. cognom. quæ creditur Hyrcaniæ urbs antiqua. Utraque ſub Perſis Erat Hyrcania propriè pars Parthiæ latè ſumptæ. Inde *mare Hyrcanum*, quod & *Caſpium* dicitur. Nunc *mer de Bacu*, ab urbe cognom. in Media, & *mer de Bala* & *Salacinse* ab urbe ſic dicta in Tartaria. Ruſſis *GualenZa more*, Armenis *mer di Gorgian*, Perſis *Dario Gueylans* ſeu *mer de Gueylan* & de *Tabateſtan*, Item *mer de ChoſVvarezem*, à prov. Perſidis contermina Siruvaniæ ab Ortu, Arabibus *Curzum* aut *Bohar Curſum*, quod nomen commune habet cum ſinu Arabico, & mare clauſum ſignificat. Vide Texeiram *lib.* 1. Extenditur à Septentrione in Merid. ad 600. mill. paſſ. nempe ab ora Olgatiæ ad oram Chilaniæ. Sed ab Ortu in Occaſ. ad 3 o. tantum, ut tradunt recentiores, quibus hoc mare navigatum, quod meliùs convenit cum ſententia Agrippæ in Plinio: cùm alii antiqui, ac multi recentiores, inter quos Joannes Perſa, etiam illud extenderint ad 800. mill paſſ. in longitudinem. Terminatur a Septentr. regno Aſtrachani, & Olgatia, ſeu Calmuchiis Tartaris; ab Ortu Mauralnaharia reg. ab Occaſu, Circaſſis & Tartaris Dagheſtaniæ dictis, uti Sirvania, prov. Perſiæ, a Mer. autem Chilaniâ, Tabareſtaniâ & Choraſaniâ, etiam Perſiæ provv. In illud ſe exonerant plurimi fluv. uti Rha. Rhymnicus, Jaxartes, Oxus, Araxes, alii. Vide Olearium. Prop. 2. 13.

Nam jam, dura, paras Phrygias nunc ire per undas,
Et petere Hyrcani litora nota maris!

Reges Judaorum, &c.

Hyrcanus I. qui & *Joannes*, Simonis filius, patri ſucceſſit, ducque populi 4. fuit anno Mundi 3831. ante Chriſtum natum 131. an. U. C. 621. Hic ſumma cum laude populo præfuit, vitæ ſuæ inſidiantes, à Ptolemæo miſſos, occidit. Antiochus Soter, qui & *Pius*, Hyrcanum Jeroſolymis obſedit, acceptâ tandem pecuniâ obſidionem ſolvit. Hyrcanus Davidis ſepulchrum aperuit, ingentes theſauros reperit, quibus primus Judæorum cœpit peregrinos alere, cum Rom. fœdus renovavit. Cognitâ Antiochi morte Samariam, quæ rurſum à Judæis defecerat, obſedit, ac poſt annum captam, ſolo æquavit, templum Garizim deſtruxit, magnas opes cumulavit (nam à Regibus Syriæ, qui inter ſe certabant, liber factus, nullum iis vectigal, ab Antiochi morte, pendebat) quin etiam civitates, Idumææ domuit. Vide 1. *lib.* Macchab. *cap.* 16. Joſeph. *lib. Antiq.* 13. *a cap.* 13. *ad* 18. Fuit quoque Hyrcanus, ſummus Sacerdos, ac Propheta: rexit an. 25. Joſephus ait 31.

Hyrcanus II. Alexandri I. Jamnei filius, Fortunæ pila, poſt matrem Alexandram apud Judæos regnat non ita diu, nam frater ejus Ariſtobulus minor natu, cum Scauri, Pompeji Ducis ope, unà cum Areta fugat: convenit tandem inter ipſos, ut Hyrcanus privatum, Ariſtobulus regem vivat. Verùm poſt an. 6. à Cæſare & Gabinio Hyrcanus reſtituitur, & regnum cum Antipatro Herodis patre, adminiſtrat: tandem ei aures dentibus præcidit Antigonus. Hinc Alexandræ filiæ, matris Mariammes ſuaſu, ad Arabas profugus, ab hoc occiſus eſt, an. U. C. 724. æt. 80. Joſeph. *lib.* 14. *cap.* 1. & 22. & *de Bell J. l.* 1.

Hyrcanus, Joſephi filius, ſibi mortem conſcivit. Joſeph. *Antiquit.* 11. 5.

Hyrcanus ſin. pars eſt maris Caſpii, in Merid. extenſus, inter Hyrcaniam & Margianam.

Hyreus, ruſticus quidam Bœotius, qui cùm Jovem, Mercurium, ac Neptunum hoſpitio ſuſcepiſſet, juſſus petere quicquid vellet, mox voti compos futurus, reſpondit quidem, ſe nihil æquè cupere ac filium, uxorem tamen ducere nolle. Quo intellecto tres Dii in bubulum tergus, quod ille juvenco detraxerat, quem Jovi recens immolaverat, lotium reddidere. Ex quo 10. menſe natus eſt puer, quem illi ἀπὸ τοῦ οὔρου, *ab urinâ*, *Urionem* vocavere; qui deinde primâ literâ immutatâ, dictus eſt *Orion*. Hyginus verò *Fab.* 195. vult *Hyreum* regem fuiſſe, non ruſticum.

Hyrgis, fluv. Scythiæ Europææ in Tanaim influens, qui incolis *Scoſna* dicitur, teſte Mercatore.

Hyria, Bœotiæ reg. circa Aulidem cum opp. & lacu cognomine, apud Homerum, Strabonem, Plinium & alios. Ovidius *Met. libro* 7.

Inde lacus Hyries videt & Cycneia Tempe.

Hyria, oppidum Iſauriæ, ad Calycadnum fluvium, Seleuciæ urbi vicinum; pop. *Hyrienſes*. Plin. & Liv. Item eadem quæ *Paros*. Steph. Item oppid. Ciliciæ, 15. mill. ſupra Seleuciam in Bor. Baudrand.

Hyris, promunt Bithyniæ ad Boſp. Thracium circa Chalcedonem urb. quod & *Eurus* vocatur. Steph.

Hyrium, ſeu *Hurium*, opp. Apuliæ Dauniæ maritimum ad Gargani montis radices, *Hyria* Herodoto, *Rhode*, teſte Nigro, in ora Occid. ubi *Urias* ſinus apud Melam, vulgò *Golfo di Rhode*, inter Leſinam urbec. ad Occ. 15. & Apeneſte in Caec. 8. mill. paſſ. Ferrar. Baudrando nunc *Rodia* oppidulum parvi momenti, in Capitanata prov. in ora maris Adriat. ad Boream montis Gargani, 25. mill. à Leſina in Ortum, 15. ab Apeneſte. Pop. *Hyrini* Plin. De eo Dionyſius Afer *de ſitu Orb.*

Uſq; Hyria ſummum ſe tendit Japygis ora.

Hyrmine, opp. Peloponneſi, in Elide. Steph.

Hyrnithium, parva reg. in Epidauro, cui nomen dedit *Hyrnitho* filia Temeni. Steph.

Hyrtacus, urbs Cretæ. Steph. Item *Hyrtacus*, à quo *Hyrtacides*. Virgil. *Æn.* 9. vir Trojanus ex Idâ monte, qui filium habuit Niſum Æneæ comitem.

Hyſaeis, inſ. parva ac magna Æthiopum. Steph.

Hyſbe, urbs Lydiæ. Steph.

Hyſcena,

Hyſerna, urbs Illyrica. Steph.

Hyſia, urbs Bœotiæ, colonia Hyreorum. Thucyd. *lib.* 3. à Nyčtco, Antiopes patre, condita. Eſt & alia regia ſedes Parthorum. Item vicus Argivus Thucydidi, Characi verò civitas. Item Arcadiæ urbs. Steph.

Hyſſa, fluv. Siciliæ, cum oppidulo, ad Motucam, inde 6. mill. paſſ. in Ortum, vulgò *Spacaſurno*. De fluvio Silius *lib.* 14.

Nec non qui putant Hyſſamq; Alabumq; ſonantem.

Vide quoque *Hypſa*.

Hyſſus, ſeu *Hyſſi*, portus & fluv. Cappadociæ circa Ceraſuntem urb. fluens. Ejus mem. Arrianus *in Periplo*. Ptolemæus & Sophronius, *in Vita Matthiæ*, his verbis. Ἐν τῇ δευτέρᾳ Αἰθιοπίᾳ (lege Καππαδοκίᾳ) ὅπη ἡ παρεμβολὴ Ἀψάρου καὶ Ὕσσου λιμήν. Baudrando in ora Ponti Euxini, ad oſtia Hyſſi fluv. portus eſt, 15. mill. à Trapezunte in Occaſum, 40. circiter à Ceraſunte in Ortum.

Hyſtaſpa, populi Perſici. Steph.

Hyſtaſpes, Darii Perſarum regis fil. ex Atoſſâ Cyri filiâ Herod. *lib.* 7. Fuit & ante hunc alter eodem nomine Arſamenis filius, & jam dicti Darii pater, de quo Herod. *lib.* 2. Unde Darius is perpetuò *Darius Hyſtaſpis* filius apud Hiſtoricos appellari ſolet, qui quomodo poſt Magos occiſos, ad Perſarum regnum pervenerit, notum eſt. Nempe illi, cùm unus ex conjuratis eſſet de regno ſolicito, equi cuſtos ait, ſi res ea victoriam moraretur, nihil negotii ſupereſſe: Ita autem inter ſe pacti erant, ut die ſtatutâ omnes equos ante regiam primo manè producerent: & cujus equus inter Solis ortum hinnitum primus ediſſet, is Rex eſſet. Equiſo ergo equum pridie conſtitutam diem in eo loco equæ admittit, qui poſtero die, cognito loco, ex deſiderio fœminæ, fauſtum hero hinnitum edidit. Eundem Darium Aſſuerum Eſræ & Philonis eſſe, ſunt qui volunt; cùm de illo Herodotus narret, Aſſyriam eum & Babylonem recuperaſſe, quod de Aſſuero præfati auctores tradunt. Idem Herodotus *lib.* 3. Artiſtanam illi concubinam tribuit, quæ appellatio non multùm ab Eſteræ nomine abludit. *Celes* quoque Darius hic dictus, unde ejus Epitaphium tale fertur: *Celes, i. eques & ſagittarius optimus fui*: Et ultimo Dario Alexander Magnus hoc nomine illuſit, epiſtolam ad eum inſcribens, *Rex Alexander Dario Celeti*. Alludendo nimirum ad Darii Hyſtaſpis hiſtoriam, qui equi hinnientis auſpicio Perſarum Rex evaſit. Vide Freinshemium *Notis in Curtii librum* 4. *caput* 1.

Hyta, vulgò *Hyth*, portus Angl. cum caſtro munito, in Cantio prov. ad fretum Gall. medius inter ripam & Dubrim.

Hytanis, Plin. Sol. Capella, *Tab* nunc, fluvius Carmaniæ, in ora, inter oſtia Bagradæ fluv. Perſidis & Armuzam urb. ad Ortum. Fortè *Andanius* Ptol.

Hytenna, urbs Lyciæ. Steph.

Hythmuta, pop. juxta Liburnos. Steph.

I.

Litera hęc *I.* modò vocalis modò conſonans, molli & quodammodo languido ſono pronuntiatur. Ad res ſubtiles exprimendas idonea Platoni eſt. Pro varietate gentium variè ſonat, Italique inprimis atque Hiſpani, aliquoties *I* tum vocalis, tum conſonantis pronuntiationem variant. In *U*, priſcis quandoque mutata, *Decumus* & *Maxumus*, pro *Decimus* & *Maximus*, dicentibus. *E* quoque in *I* nonnunquam mutatum eſſe, Aul. Gellius docet, *lib.* 10. *cap.* 29. Vide Cæſ. Scalig. *de Cauſis L. L.* Voſſ. *in Ariſtarcho, &c.*

JA.

Ja, nomen min. filiæ Atlantis. Arnobius *lib.* 5. *Nonne illarum repetitio lanarum eſt, quibus Ja deficientem contexit, &c.* Ita Meurſius. *Ja* enim Attidem expirantem lanâ contexit, non Mater magna. Arnobius antè, *Virgo ſponſa quæ fuerat, quam Valerius Pontifex Jam nomine fuiſſe conſcribit, exanimati pectus lanis mollioribus velat.*

Jabadiu, Eoi Oceani inſ. Ptol. *lib.* 7. *cap.* 2. Ἰαβαδίου, ὃ σημαίνει κριθῆς νῆσος. Εὐφορωτάτη δὲ λέγεται ἡ νῆσος εἶναι, καὶ ἔτι πλεῖστον χρυσίον ποιεῖν, ἔχειν τε μητρόπολιν ὄνομα Ἀργυρῆν ἐπὶ τοῖς δυσμικοῖς πέρασι. *Jabadiu*, id eſt, *Jaba diu* ſive inſula *Juba*. Perſis enim ac Indis *diu* inſulam ſonare, nemo eſt qui neſciat; Et inde dici inſulas *Maldivas, Anchedivas, Serendivam*, &c. Sed quia *hordei inſula* explicatur, putat Bochartus verum nomen olim fuiſſe *Jabaddiu*, & alterum D. excidiſſe ad vitandam κακοφωνίαν. Quæ conjectura nititur Arabicâ voce יבד *Jabad*, vel איבד *aibad*, quâ ſignificatur herba, aut ſeges hordeo ſimilis, jumentis ſaginandis deſtinata. Baudrando *Jabadiu* Inſ. quæ ſitu non conſtat. Sanſo Japoniæ Inſſ. interpretatur.

Jabel, fil. Lamech ex Ada uxore, habitavit in tentoriis, & paſtoritiam vitam reſtituit. Gen. 4. 20. Lat. *deſluens*, ſive *apportans*, vel *inveteraſcens*, aut *germinans*, ſive *jubilans*, aut *buccina*.

Jabes, pater Sellum. 4. Reg. 15. Hebraicè יבש, i. e. *ſiccitas*, vel *confuſio*.

Jabes, nomen loci. 1. Par. 2. Hebraicè יעבץ, i. e. *triſtitia*, ſive *dolor*. Eſt & nomen viri. 1. Par. 4.

Jabes Galaad, civitas in tribu Benjamin, cujus incolis occiſis, quòd Iſraëlitis contra Benjaminitas non fuiſſent præſtò: 400. tamen virgines reſiduis de tribu Benjamin conjuges ſunt datæ, Jud. c. 21. Poſtea à Saule liberata, è manibus Naaſi Ammonitæ. 1. Reg. 11. Lat. *ſiccitas*, vel *confuſio acervi teſtimonii*.

Jabin, rex Hazor, à Joſua victus, Joſuæ *cap.* 11. Torniel. *An. Mund.* 2584. *n.* 22. Item Rex Cananæus, 20. an. ſervitute Iſraëlitis preſſis à Baraco ſuperatus eſt. Jud. 4. & 5. Torniel. 2720. *num.* 1. Lat. *intelligens*, vel *ædificans*.

Jabn, vel *Jabiſſus*, nomen urbis apud Stephanum ex Joſepho.

Jabnia, civitas Philiſtæorum. 2. Par. 36.

Jaboc, i. e. *evacuatio*, vel *diſſipatio*, aut *lucta*, nomen torrentis, qui ortus ex montibus Arabiæ, urbem Rabba irrigat, regionemque Ammonitarum terminans, in Jordanem profluit. Gen. c. 32. In tribu Gad.

Jabruda, urbs Syriæ, Laodiceæ Scabioſæ proxima. Ptolom.

Jacan, i. e. *tribulatio*, aut *labor*, vel *ablatio poſſeſſionis*, aut *nodi*, filius Eſer filii Seir. 1. Par. 1. qui Gen. 38. dicitur *Acan*.

Jacanam, i. e. *poſſidens populum*, ſive *ædificatio populi*. Locus in Carmelo. Joſ. 12.

Jacatra, urbs ampla & permunita Inſ. Javæ, ab Hollandis expugnata. Vide *Batavia*.

Jacca, urbs Epiſcopal. Hiſpan. Tarracon. ad montium Pyrenæorum radices. Epiſc. ſub Archiep. Cæſaraugustano, inde 19. leucis in Bor. ad montium Pyrenæorum radices: à Pompejo Magno condita putatur; ſecundùm alios Bacchum diu antè auctorem habuit. Ferrar. Baudrando urbs eſt Aragoniæ, ad Aragonium fluv. 16. leuc. à Cæſaraugusta, 6. à confin. Galliæ, ut & Pyrenæis montibus. Cum arce ſitu munitâ. 8. leuc. Hiſp. ab Oſca in Sept. Pop. *Jaccetani* Ptol.

Jacchus, unum ex Bacchi nominibus ἀπὸ τοῦ ἰάχειν, i. e. à *vociferando*. Euſtathius *ad finem Iliados* α: Ἴαχος, inquit, ὁ ἦχος, καὶ ἰαχὴ λέγεται κατὰ ὀνοματοποιΐαν, ἀφ' οὗ καὶ Ἴακχος οὐ μόνον ὁ ἐπὶ Διονύσῳ ἦχος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐκεῖνος. Solent enim Bacchæ, Liberi patris Orgia celebrantes, omnia inconditis clamoribus implere. Et quoniam Bacchus vini præſes eſſe creditur, non rarò *Jacchum* poëtæ pro vino uſurpant. Virgil. *Eclog.* 6.

Inflatum heſterno venas, ut ſemper, Jaccho.

JA

Jachan, nomen viri. 1. Par. 5. Hebr. יעכן i. e. *conterens*, vel *comprimens*, ſive *ablatio baſis*.

Jachim, fil. Semei. 1. Par. 9.

Jachin, Hebr. יכין id eſt, *præparans*, ſive *præparatio*, vel *firmitas*. Fil. Simeonis filii Jacob. Gen. 46. Item columna in porticu Solomonis. 1. Reg. 7. Nomen item ſacerdotis 1. Par. 9.

Jacob, fil. Iſaac, Lat. *ſupplantator*, quòd ex utero matris Rebeccæ exiens A. M. 2199. fratrem Eſau plantâ pedis arreptum teneret, quem poſtea etiam non ſine Dei providentiâ ſupplantavit. Gen. 25. *& ſeqq.* Deinde *Iſraël* dictus eſt, id eſt, *Dei princeps*, in celebri illâ cum angelo luctâ, quam deſcribit Moſes Gen. 32. & ſeqq. Obiit *An. M.* 2345. Vide inſuper Malach. 1. Rom. 9. Joſeph. *Ant. Jud.* Epiphan. *de Vitis Prophetarum*. Euſeb. *in Chron.* Sulpic. Sever. *Hiſt. Sacra.* Torniel. Salian. &c. *in Annalibus*.

Jacob fil. Mathan, unus ex progenitoribus CHRISTI. Matthæi *cap.* 1. *Verſ.* 15, 16. Lucæ *cap.* 3. *Verſ.* 23. Heli dictus.

Jacob ben Habib, Rabbinus ſeculi præteriti, auctor operis *En-Jaacob*, & *Ben-Jaacob*. Genebrardus *in Notis Chron. ſec.* 16. *&c.*

Jacob ben Naphthali, celebris Rabbinus, ſec. 5. Unus ex præcipuis Maſoretharum. Genebr. *in Script. & in not. Chron. V. S.* Serarius *lib. de Rabbin. &c.*

Jacoba, nomen Principis. 1. Par. 4. Item muliercula quædam apud Rhodiginos, ex cujus ventre immundi ſpiritus interroganti futura prædicebant. Cæl. Rhod.

Jacoba, filia unica Guilielmi VI. Hollandiæ Comitis, ex filia Philippi Audacis Ducis Burgundiæ. Hæc ut ſe tueretur adverſus Johannem patruum, Epiſcopum Leodienſem prius, poſtea Eliſabethæ Lucemburgicæ maritum, Johanni Brabantiæ Duci nupſit: mox eo fœmineâ levitate repudiato, Gloceſtriæ Duci. Quare Afellata factio Philippum ei tutorem conſtituit, renitente Hamatâ, unde bellum: in quo tandem Gloceſtrii victor Burgundus hæres Jacobæ declaratus eſt. A. C. 1430. Vide Suffrid. *in Chron.* Annales Flandr. &c. Item, *Epiſtolam Jacobæ Bavaræ, ad Johannem patruum*, auctore Jano Douſâ: & *reſponſum Johannis Bavari ad Jacobam*, ab Hug. Grotio concinnatum, inter hujus *Elegias lib.* 1.

S. *Jacobi inſula*, una eſt ex iis quas vocant *inſulas Capitis Viridis*, eaque primaria. Diſtans à Linea Æquinoctiali 15. gradibus, conſita variis arborum generibus, patens in longitud. mill. 7. Metel.

Jacobini, vide *Dominicani*.

Jacobipolis, urbs Virginiæ, ab Anglis excitata, in memoriam Jacobi R. juxta fluv. Pouvatanium, aliquot mill. à mari. Vulgò *Jamestowne*.

Jacobi ſinus, vulgò *Jamesbay*, pars ſinus Hudſonii, maximè in Auſtrum extenſa, verſus novam Franciam, in ora novæ Walliæ Merid. Dicta à Thoma Jacobo Anglo, qui has oras primus luſtravit. An. 1631.

Jacobitæ, ſectatores Jacobi Zanzali Syri, qui ſec. 6. ex Eutychis, Dioſcori, aliorumque erronum deliriis novam hanc ſectam conflavit. Negant Trinitatem perſonarum, baptiſmum adminiſtrant applicando ferrum candens fronti infantium prius circumciſorum: Abuſi loco Matthæi 3. de ſpiritu & igne. In Aſia, Aſſyria, Diarbec, Meſopotamia, Nubia, Ægypto, Æthiopia, &c. numeroſos habent cœtus. Sub Patriarcha, cui ſedes hodie in urbe Caramit, cum titulo Patriarchæ Antiocheni: Plurimos hic habet ſibi obnoxios Archiepiſcopos, Hieroſolymitanum, Damaſcenum, Edeſſenum, Cyprium, &c. Vide Niceph. *lib.* 18. *c.* 52. Jac. Vitriac. *hiſt. Or. c.* 76. 77. Matth. Pariſ. *in Henrico III.* Morerium *Diction. hiſt.*

Apoſtoli.

Jacobus, dictus *Major*, Apoſtolus, frater Joannis Evangeliſtæ, cum illo *Boanerges* dictus, quorum pater Zebedæus dicebatur. Matth. 4. Herodis Agrippæ juſſu decollatus, Act. 12. converſo, Apoſtoli ad mortem euntis conſtantiâ, accuſatore, An. Chr. 41. Hunc Tutelarem Hiſpania agnoſcit, cujus & ſepulchrum Compoſtellæ oſtenditur, unde peregrinationes Compoſtellanæ. Sed illas unâ cum tota hac hiſtoria in dubium vocant Baronius *in Martyrol. ad* 25. *Jul.* & *in Annal. Eccl. ad An. Chr.* 816. Simon Boſchus, Eraſmus *in coll. Peregrinationis religioſæ*: imò totam hanc controverſiam eruditè decidit Morerius *in Dict. Hiſt.* In *Epiſtolam* ejus divin. extant: Althameri *Annot.* Argentor. 1527. Bracchus. quart. Parmæ 1605. Brochmanni *Comment.* Clemens Alex. Cavotti *in c.* 1. *Lect.* Romæ 4°. de Daça. Feuardentii *Comm.* Folengius, in 8°. Baſil. 1555. Gail. *Aſſertion. Theol.* 8°. Dilingæ 1565. Hornejus. Laurentii *Comm.* 4°. Amſtelod. 1645. Logenhagen *Annot.* 12°. Lovanii. Paez. Paræi *Comm.* Quiros. Stancarus. Stevartius. Tucki *Index fidei in c.* 1. *&* 2. 4°. Londini 1618. Volzogenius Socin. Winckelmanni *Comm.* Zonaras. Zuinglii *Annot.* Vide Crowæi *Elenchum*.

Jaco-

Jacobus, cognom. *Minor*, fil. Alphæi, *Juſtus & Frater Domini* inſuper dictus, frater Judæ Apoſt. ipſe Apoſtolus. In Concilio Hieroſolymitano Præſidem egit, Actor. 15. & à Paulo Gal. 2. ℣ 9. inter columnas Eccleſiæ primo loco ponitur. Anani II. Pontificis juſſu occiſus, an. Chr. 62. Ob quam cædem ipſe Joſephus ruinam Hieroſolymæ contigiſſe poſtea credidit, viri ſanctitatem admiratus. Auctor Epiſtolæ Canonicæ, ad 12. Tribus in toto orbe diſperſas. Torniel. *A M.* 4018. *n.* 1. 4082. *n.* 7. *&* 8. Pamelius *in Tertull.* Morerius *Diction.* Vide ſuprà.

Reges Arragoniæ.

Jacobus I Arragoniæ Rex. an. æt. 6. poſt Petrum II. in prælio contra Simonem Montfortium, an. 1213. occiſum. Cùm 13. an. attigiſſet, duxit Eleonoram ſororem Ferdinandi Caſtellæ R. decimoque poſt anno repudiavit. Mauris Majoricam, Minoricam, regnum Valentiæ, &c. eripuit, Principibusque rebellibus devictis, *Belliceſi* elogium meruit. Convenit an. 1258. cum Ludovico IX. ob Comitatum Monſpelienſem ad ſe pertinentem, & expeditionem ſacram pollicitus, paucas ſaltem naves in Orientem miſit. In ſequiorem ſexum plus æquo pronior. Condidiſſe dicitur ad 2000. templorum. Obiit an. 1276. æt. 70. regni 63. Ex Yolanta, filia Andreæ Hungariæ R. parens Petri ſucceſſoris, Jacobi Majoricæ R. &c. Surita *Hiſt. lib* 2. &c. Mariana *l.* 13. *&* 14. Hieron. Blancus *de rebus Arragon.*

Jacobus II. fil. Conſtantiæ Siculæ, ex Petro III. Siciliæ regnum occupavit, ſucceſſit fratri Alphonſo III. an. 1291. Cæſarauguſtæ coronatus, Siciliæ adminiſtratione Friderico conceſſâ. Pacem iniit cum Gallis, bello contra Mauros & Navarrenos minus felix, Comitiis indictis, Arragoniæ, Valentiæ & Catalauniæ regna inſeparabilia eſſe in poſterum voluit: Obiit Barcinone, anno Chr. 1327. regni 36. ætat. 66. Ex Blanca, fil. Caroli R. Neap. pater Alphonſi IV. Succeſſoris, &c. Surita, *lib.* 2. *Ind.* Mariana *l.* 14. Villanius *l.* 7. *&c.*

Scotiæ & Angliæ Reges.

Jacobus I. Scotiæ R. fil. Roberti III. vivo adhuc patre, in Galliam tranſiturus; ab Anglis captus, & poſt 18. an. eâ lege dimiſſus eſt, an. 1424. ut Johannam fil. Com. Somerſeti duceret, dotisque loco illis 100000. marcarum argenti penderet. Patri, paucis poſt nuntium de filii captivitate diebus, mortuo ſucceſſit, jamque liber pœnam ab illis ſumſit, qui ſe abſente officio defuiſſent. Diſſimulato quoque habitu ſæpe ſubditis immixtus, exploravit, quid cum illis ageretur. Obiit an. 1437. in lecto, 26. ictibus confoſſus à cognatis eorum, quos ob crimina puniverat: Reginâ, quæ maritum ſuo corpore objecto tuebatur, bis terque læſâ. Boëthius *l* 17 *&* 18. Buchan. *l.* 10. *&* 11. Leslæus *Hiſt Scot. l.* 7. *&* 8. Monſtrelet *l.* 2.

Jacobus II. an. ætat. 7. poſt mortem Jacobi I. patris coronatus, ſub tutela Alexandri Leviſtoni. Turbas, ex diverſis matris nuptiis obortas, compoſuit, Carolo VII. contra Anglos ſuppetias miſit, in obſidione arcis *Roxburg*, globi ictu, occiſus. An. 1460. ætat. 29. Ex Maria Geldricâ, quæ mortuo marito arcem occupavit, pater Jacobi III. Alexandri & Johannis. Boëthius *l.* 18. Leslæus *l.* 8. Buchan. *l.* 11.

Jacobus III. an. ætat. 7. patri ſucceſſit, ſub tutela Matris, cui à Statibus regimen abrogatum, & Sex-Viris commiſſum eſt. Duxit dein Margaretam fil. Chriſtierni I. Daniæ R. Sed Aſtrologiæ nimium deditus, fratres detineri juſſit, & Alexandro in Galliam profugo, Johannem ſuſtulit. Ab Alexandro in Angliam reverſo eò redactus, ut in vincula conjiceretur, illo nitente rurſus liberatus eſt. Poſtea in prælio contra ſuos, occiſus. An. 1488. ætat. 35. Buchan. *hiſt Scot.*

Jacobus IV fil. prioris ſucceſſit, an. æt. 16. Pius, Juſtitiæ aſſertor, pacis & boni publici amantiſſimus. Proceres rebelles ad obſequium redegit, corpus catenâ cinxit, quam quotannis annulo auctiorem reddidit. Ludovico XII. fidus, cùm totus fermè in illum conjuraret orbis, occiſus eſt in prælio contra Henricum VIII. poſtquam ſalutare monitum Angeli cujuſdam neglexiſſet. An 1513. Buchan. *l.* 13. Leſl. *Hiſt. Scot. l.* 8. Polyd. Virg. *l.* 27.

Jacobus V. fil. prioris, ſub tutela Margaretæ ſororis Henr. VIII. Angliæ R ſucceſſit, ſecundis matris nuptiis turbatus. An. æt. 17. res regni compoſuit, remotis quorum gravis potentia, juſtitiæ pacisque cultor, affulgere ſubditis purioris religionis lumen vidit. Non rogatus, ſuppetias tulit Franciſco I. contra Carolum V. ejusque filiam Magdalenam duxit Lutetiæ, an. 1537. Quâ incredibili Scotorum luctu, anno vix exacto, mortuâ, Mariam fil. Claudii Guiſii, Longavillani D. viduam ſibi junxit. Acie ſemel contra Henricum VIII. victor, longè graviori poſtmodum clade affectus eſt. Obiit an. 1542. Pater Mariæ Stuartæ. Leſl. *Hiſt. lib.* 9.

Jacobus VI. Rex Scotiæ, & I. magnæ Britanniæ, filius Mariæ Stuartæ, ex Henrico Stuarto, an. 1566. æt. 1. coronatus, Matrem in Anglia decollari indoluit; inſidias procerum quorundam admirabili felicitate evaſit, ab Elizabetha hæres dictus ei ſucceſſit, anno 1603. & ſicut *Henricus roſas, regna Jacobus* conjunxit. Pulverariam conjurationem, jam M. Britanniæ R. Dei providentiâ denuo tutus, diſjecit, literis egregiè imbutus, quod opera ejus edita abundè teſtantur. Scripſit enim *Meditationes binas, pr. in* 7. 8. 9. 10. *Verſ. cap.* 20. *Apoc. poſt. in Verſ.* 25–29. *cap.* 15. *Chron. Paraphraſin in Apocal. Δῶρον βασιλικὸν ad fil. aliaq;* *quæ omnia* 1. *tom. Angl. Londini an. Chr.* 1616 *& Lat. fol. ibidem an. Chr.* 1619. *prodierunt.* Pontificios toties ſuæ vitæ inſidiatos Angliâ pepulit, Batavos, ut ſibi ab Arminio caverent, graviter hortatus eſt; pacis amans. Obiit an. 1625. menſe Martio, unde diſtichon,

Non miror, Regem ſi Martius abſtulit Angliæ,
Pacificus ſemper Marti inimicus adeſt.

Relicto ſucceſſore Carolo I. filio.

Reges Cypri & Principes regii ſanguinis.

Jacobus, Cypri fil. nothus Jani Luſigniani, Charlottam Jani filiam, quæ Ludovico Sabaudo nupſerat, regno expulit: ductâ Margaretâ Cornariâ, matre Jacobi brevi pòſt mortui. Item, Rex Majoricæ, à Petro Crudeli, Arragoniæ R pulſus. Mariana *lib.* 15. *cap.* 18. Pater Jacobi, qui tertius maritus Johannæ I. Neap. ab illa poſt trimeſtre repudiatus eſt. Noſtrad. *Hiſt. Prov. p.* 419. Boucheus *l.* 9. Item, Rex Nicoſiæ, vel Cypri, poſtea Armeniæ, captus à Genuenſibus, thronum conſcendit an 1383. Folieta, *hiſt. Genu. l.* 9. Steph. Luſinianus, *Hiſt. Cypr.*

Jacobus Borbonius, fil. Ludov. I. tertius, ex Maria Hannonica, Comes Marchiæ, &c. Connétabilis Galliæ, obiit Lugduni vulneribus graviter ſauciatus in prælio ad locum *Brignani*, contra *Tardè advenientes.* Ex Johanna de S. Paulo, pater Petri, Johannis & Jacobi, atque hoc avus *Jacobi*, ſub Carolo VI. VII. & Iſabella, famoſi. Sicut ex Johanne, qui familiam propagavit, alterius Jacobi, qui Johannæ II. Neap. maritus, uxoris moribus offenſus, Vetontionem conceſſit, Franciſcani habitu ſumto, obiitque an. 1438.

Principes alii.

Jacobus, filius Mauritii, Comitis Oldenburgici, cui in diviſione paternæ hæreditatis Delmenhorſtum obtigerat, adhuc impubes patrimonio exutus, piraticam exercuit, & in Norvegia exul defunctus eſt; ſub finem ſec. 15.

Jacobus, Marchio Badenſis, fil. Bernardi: ubi latrocinium in ſua ditione commiſſum agnovit, damnum ex ærario ſuo refudit. Obiit A. C. 1453. In ejus elogiis recenſendis totus eſt, Æneas Sylvius. Pater, inter alios, Caroli fuit, cujus filius Chriſtophorus, præter alios genuit *Jacobum*, in Archiep. Trevirenſi Propatrui ſucceſſorem, & ex diſciplina Phil. Beroaldi principem illo tempore doctiſſimum, & linguarum apprimè peritum.

Jacobus, fil. Caroli, Marchionis Durlacenſis, cùm ejus nomine Formulæ Concordiæ tutores ſubſcripſiſſent, an. Chr. 1589. à Piſtorio apoſtata, ad Latinos ritus, ſe abduci paſſus eſt. Obiit an. Chr. 1590. Vide Thuan. *lib.* 99. Pater fuit Erneſti Jacobi, non toto anno patri ſuperſtitis, cujus tutor Evangelicam religionem in ditionem reduxit.

Jacobus, fil. ſecundò-genitus Vladiſlai, Sileſiæ ſup. Ducis an. C. 1272. extincti, frater fuit Miciſlai D. Teſchinenſis. Ei quidam Ducatum Troppavienſem ſeu Oppavienſem & Ratiborium aſſignant, & horum Principum conditorem faciunt: Aliis aliter ſentientibus. Vide Phil. Jac. Spenerum. *Syll. Geneal. Hiſtor.*

Viri celebres.

Jacobus, Diaconus Eccleſiæ Hieroſolymitanæ in Phœnicia, ſcripſit vitam S. Pelagiæ pœnitentis.

Jacobus & Conradus, Cantabrigienſes, Vicleſi diſcipuli, diſputarunt in Pragenſi Academia publicè, contra Tranſſubſtantiationem, Confeſſionem Auricularem, Ordinationem &c. Docentes inſuper, Papam Antichriſtum eſſe. An. 1404. Lætus *Comp. Hiſt. Univ.*

Jacobus Acontius, Tridentinus, Theologus, JC. & Philoſophus, præter alia, ſcripſit *de technis Satanæ*, libb. 8. ſec. præterito.

Jacobus Alkindus, Mathematicus, an. 1235. Præter alia, *de Radiis ſtellarum* ſcripſit.

Jacobus Almanus, Cenomanenſis, Scoti & Occami ſententiæ mordicus adhæſit. Scripſit *Moralem Phil. Lecturam in* 3. *Magiſtri ſent. De poteſtate Eccl. De auctoritate Eccl. &c.*

Jacobus Alvarotus, JC. Ticino oriundus, ſcripſit *Commentaria in libb. feudorum. &c.* Forſter. *l.* 3. *hiſt. Juris Civil. c.* 34. *n.* 8.

Jacobus Amiotus, vide ibi.

Jacobus de Arena, Ravennas, vel Parmenſis, eruditione inclytus, an. 1280. Trithem. *in Cat. de S.E.*

Jacobus Arminius, vide *Arminius*.

Jacobus Artevilla, cereviſiæ coctor, Flandriam turbavit, occiſus an. 1345. cùm filium Eduardi Angli, ad Comit. Flandrici dignitatem provectum iret.

Jacobus Aſculanus, Scotum in tabulas redegit, an. 1476.

Jacobus Auguſtus Thuanus, Pariſienſis, fil. Chriſtophori, genere illuſtri, à conſiliis Galliæ R. Præſes Parlamenti Pariſ. *Cato* ſui ævi, & Galliæ ornamentum. Compoſuit Hiſtoriam ſui temporis, ab an. 1543. uſque ad an. 1607. libb. 138. cum quolibet veterum facilè conferendus: Quam cur quidam, cauſæ ſuæ diffiſi, caſtraverint, ipſe prædixiſſe viſus eſt, in carmine, inter alia, hiſtoriæ vitæ ſuæ, ſubjuncto; Ubi orditur:

Libertatis ego nimiùm, veriq; quòd acer
Aſſertor fuerim, vitiorumq; horridus oſor,
Et Romæ, & noſtra paſſim traducor in aula. &c.

Obiit, an. 1617. Scævola San Marth. *elog. Doct. Gall.* ei dedicavit.

Jacobus Baſſentinus, Scotus, de uſu Aſtrolabii, de Sphæra, &c. ſcripſit, ſec. præterito.

Jacobus Bavia, Luſitanus, concilio Tridentino interfuit, eruditione inter ſuos notus.

Jacobus de Beauvoir. JC. Bononienſis, 7. libb. Item Commentarios *de Feudis* ſcripſit. An. 1270.

Jacobus Bereau, Picto, Poëta celebris, ſec. præt.

Jacobus Beſſonus, Delphinas, varios libros Mathem. edidit, eodem tempore.

Jacobus Billius, Abbas Ordinis S. Benedicti, Theologus, Mathematicus, JC. Poëta, S. Gregorium Theologum, & Iſidorum Peluſiotem vertit, &c. Obiit an 1580. Pariſiis.

Jacobus Bracciolinus, vel *Brandolinus*, fil. Poggii Florentini, Orator celebris. Hiſtoriam Patris Italicè tranſtulit, aliaque ipſe compoſuit. Implicitus conjurationi Pactiorum contra Medicæos, de feneſtra capitis conjuratorum ſuſpenſus eſt. An. 1478. Polit. *Conjur. Pact.* Paul. Jov. *in elog. Pop.*

Jacobus Bracellus, Genuenſis: ſcripſit res inter Hiſpanos & Genuenſes bello geſtas, ab an 1412. uſque ad an. 1444. Item de Viris ill. Genuenſibus, de ora litorali Genuæ, &c. Circa an. 1450. Leander Alb *deſcr. Ital.* Paul. Jovius, *elog. c.* 112. Goila, *in præf. Hiſt. Brac.* Voſſ. *de H. L.* &c.

Jacobus de Bugy, Andegavenſis, Poëta Latinus & Gallus excellens, Margaretæ Navarreæ ſororis Franciſci I. gratus. Obiit an. æt. 73. Scævola SanMarth. *l. 3. elog.*

Jacobus Buſſularius, vide ibi.

Jacobus Butrigarius, JC. Bononienſis, ſcriptis celebris, Baldi præceptor.

Jacobus Chriſtmannus, Mathematicus ſcriptis celebris, ſec. præterito.

Jacobus Clericus. Atrebas nobilis, in aula Philippi Boni, memoriam ſuæ vitæ edidit.

Jacobus de Cluſa, Carthuſ. Aſcetica ſcripſit. Petrejus B C.

Jacobus Congelshofius, Auctor hiſtoriæ Argentinenſis.

Jacobus Cor, argentei vaſarii præfectus, ſub Carolo VII. & ærarii tribunus, divitiis potens. Delatus an. 1452. variorum criminum, 100000 thaleris culpam eluit. Capitaneus Gen. Eccleſiæ contra Infideles, in elogio ſuo, dictus. Obiit an. 1450. Mezeraius *in Carolo VII.*

Jacobus Cujacius, vide ibi.

Jacobus Curtius, JC. Brugenſis, *Conjecturalium* 2. tomos, &c. ſcripſit. Idem nomen primo Ep. Brugenſi fuit. Obiit an. 1567.

Jacobus Dalechampius, nobilis Cadomenſis, Medicinam Lugduni fecit, ab an. 1551. uſque ad an. 1588. quo obiit. Scripſit hiſtoriam plantarum, vertit Galenum, illuſtravit Æginetam & Plinium ſcholiis notiſque.

Jacobus Drieſchius, Flander, Chronici auctor, &c. Meyer. *l. 5 An.*

Jacobus Duportus, Anglus, Cantabrigiæ natus, familiâ perantiquâ, in agro Leiceſtrienſi, apud *Shepsbey*. Gr. Lit. Exprofeſſor, S. T. P. Decanus Petroburgenſis & Collegii D. Magdalenæ Præfectus, floret adhuc in Anglia. Ejus extant: *In Jobum Θεηνοθρίαμβος Græc & Lat. In Pſalmos Metaphraſis metrica. Solomon ἔμμετρος*, &c. Avus ei fuit egregium Eccleſiæ lumen R. Coxus, Epiſcopus Elienſis, Pater Johannes Duportus, Gr. & Hebr. Lit. callentiſſimus, Collegii Jeſuani apud Cantabrig. Profeſſor, Whelocus ante Θρηνοθρίαμβον.

Jacobus de Enſe, ordo m l. in Hiſp. contra Mauros primùm inſtitutus. Confirmatus ab Alexandro III. an. 1175. &c. Inſigne, enſis, cum lemmate, *Rubet enſis ſanguine Arabum.* Ipſe Rex Magnus Ord. Magiſter eſt. Rodericus Tolet. Mariana & Favinus, *Theat hon. & Eq*

Jacobus Faber, Stapulenſis, Sorbonicus Doctor, mole exiguus, ingenio maximus, ex ſeipſo natus. Divinarum humanarumque rerum callentiſſimus, ſcripſit in Ariſtotelem, & Mathematica quædam. Hunc N. T. vulgatæ verſionis emendationem & purioris religionis inſtaurationem fortiter aggreſſum, exulem, tutata eſt Margareta Valeſia, pietate heroina, virtute ac literis laudatiſſima: & piè in Domino mortuum, marmore, quod pro ſe exſcindi curaverat, contegi voluit. Ejus extant: *Pſalterium quintuplex: Comm. in Eccleſ. & Danielem: in 4. Evang. Commentarii Initiatorii: Comm. in Epiſtolas Pauli, item in Epiſtolas Canonicas. &c. Philoſophus ſuo tempore celeberrimus.* Trithem. *Faber ingeniorum appellari ſolebat, quum in omni ferè doctrina genere ad docendum aptiſſimus haberetur. A Lutherana doctrina non procul abfuit, ita ut in ea ſuſpicione ſenex moreretur.* Jovius *in elog. Vir doct. cap.* 121. Vide etiam Hubertum Thomam, Leod. Spond. *An.* 1525. *n.* 15. Thuan. *hiſt l.* 17. &c.

Jacobus Faym, celebris ſec. præt. Scævola S. Marth. *elog. lib.* 4.

Jacobus Fornerius, vide *Benedictus XII.*

Jacobus Forojulienſis, Medicus inſignis, an 1430. In Hippocrati aphoriſmos, Galenum &c. commentatus.

Jacobus de S. Georgio, Cardin. Bonifacii VIII. nepos, ſcripſit de Jubilæo.

Jacobus Goborius, Pariſinus, auctor Hiſt. Peruvianæ, ſcripſit de uſu & myſteriis notarum, &c. An. 1550.

Jacobus Gopilius, Medicus celebris, eodem tempore; ſcripſit varia. Bibliothecâ à militibus direptâ, præ mœrore obiit. San-Marth. *elog. lib.* 2.

Jacobus Gordonus, Jeſuita Scotus, à Confeſſionibus Lud. XIII. Chronologiam & Comment. in Scripturam 3. volum. fol. edidit. Obiit an. 1641. Alius, in Controverſiis ſubactus, obiit Pariſiis an. 1620.

Jacobus Gretſerus, Jeſuita Germanus, varia edidit.

Jacobus Gruitrodius, Carthuſ. auctor 27. tractatuum. Petrejus B. C. Obiit an. 1472.

Jacobus Guiſius, Auctor Chronici & Annalium Hannoniæ. Obiit an. 1348.

Jacobus de Hanteville, in diœceſi Mogunt eruditione inſigni præditus, an. 1360.

Jacobus Hieronymus, Carthuſ. Pariſinus, auctor *Hecataſtichi*, ſeu apologiæ Brunonis. An. 1530. Simler. *in Bibl. Geſn. Epit.*

Jacobus Hollerius, Stampenſis, Medicus inſignis, ſec. præterito. Thuan. *Hiſt. l.* 32. SanMarth. *in elog. l.* 2.

Jacobus Junter Buſch, Carthuſ. Germ. Auctor 75. tractatuum, Obiit an. 1406. Petrejus *in Cat.*

Jacobus Juſti, Catalaunus, ex præcipuis Beguardorum capitibus; Concilio Viennenſi condemnatus. an. 1311.

Jacobus Kebelius, Germanus, ſcripſit de Aſtrolabio, de Arithmetica, &c.

Jacobus Latomus, Doctor Lovanienſis, celebris inter ſuos. Obiit an. 1544. Opera ejus nepos cognom. edidit, an. 1550. Swertius, &c.

Jacobus Laurentius. Amſtelrodamo Batavus, floruit an. 1641. Ejus extant: *Expoſitio hiſtoriæ Joſephi: S. Paulus ἀντιλεγόμενος: Commentarii in Epiſt. Jacobi, Petri. & capp.* 3 *pr. Apocalypſeos.*

Jacobus Ludov. Strebæus, Gallus, à Scævola SanMarth. *elog. lib.* 1. laudatus.

Jacobus Magnus, Doctor celebris, Toloſæ floruit, anno 1415.

Jacobus Malvetius, Medicus & Hiſtoricus Brixienſis, anno Chr. 1432.

Jacobus Mangotus, à Scæv. SanMarth. *elog. l* 3. laudatus.

Jacobus Maſſonius, ſcripſit concordiam Platonis, & Ariſtotelis Thomæ & Scoti. comment. in Dantem, &c.

Jacobus Mauritius. Carthuſ. Pariſinus ſcripſit, an. 1602.

Jacobus Menochius. Ticinenſis, JC. inclytus. an. 1580.

Jacobus Middendorpius. Oldenzilâ oriundus. ſcripſit libb. 8. *de Academiis orbis univerſi, de vita Cœnobitali, &c.*

Jacobus Mycillus, Argentinenſis, quia in juventute ſua Mycillum dialogi Lucianei, cui tit. *Somnium*, vel *Gallus*, pulchrè repræſentavit, ſic dictus. Scripſit an. 1530. varios libros Mathematicos. Præceptor illuſtrium diſcipulorum, & Pater duorum filiorum, quorum alter JC. celebris. Voſſ. *de Scientiis Mathem.*

Jacobus Moſander. Flander. Carthuſ. celebris.

Jacobus de Niſibe, cognom. Sapiens, Epiſc. urbis hujus, in Meſopotamia. Zelo pro orthodoxiâ, & tolerantiâ malorum inclytus. Interfuit Concilio Niceno: Niſiben contra Perſas tuitus eſt. Anno 350. In Syriaca lingua varios ſcripſit Commentarios. Gennad. *cap.* 1. *de Viris Illuſt.* Theodorus *in ejus vita.* Theodoret. *lib.* 2. *hiſt.* Hieron. *in Chron &c.*

Jacobus Palæologus, ex Imperatoria ſtirpe, Romam venit, Jacobinus ibi factus. Inde per Germaniam, in Poloniam delatus, Arianis ſe junxit, plurimis in Moravia, quò miſſus erat, ſeductis. Maximiliani II. juſſu captus, an. 1575.

Jacobus Pamelius. Brugenſis, operibus ſuis, notis inprimis in Tertullianum, Cyprianum, &c. nomen immortale promeritus. Obiit an. 1587. Swert. *in Athen. Belg.* Val. Andreas, *in Bibl.*

Jacobus Pantaleon, Trecenſis, vide *Urbanus VIII.*

Jacobus Pelleo, Cœnomanenſis, Mathematicus, Medicus & Poëta. Scripſit varia, ſec. præt.

Jacobus Perezius, aliàs *Jacobus de Valentia*, ſcripſit in Pſalmos, Canticum, &c. contra Judæos. &c. Obiit an. 1491. Thomas de Herrera, Simlerus, Morerius *Diction. Hiſt.*

Jacobus Philippus de Foreſta, dictus *Bergomas*, Eremita, Innocentio VIII. gratus. Auctor Chronici, a M. C. uſque ad an. 1503. cum tit. *Supplementum Chronicorum*, ſeu *Supplementum Supplementi*, libb. 16. Item, libri de matronis Chriſtianis ill. Item *Confeſſionalis* ſeu *Interrogatorii*. Sabellic. Voſſ &c. Obiit an. 1515. æt. 85.

Jacobus Picolomineus. Lucenſis Cardin. ſcripſit Hiſtoriam & Epiſtolas. Obiit an. 1489. Voſſ. *de H. L. l.* 3.

Jacobus Raemlanus, Carmelita Gandav. Mathematicus Poëta & Orator. obiit Romæ. an. 15‥8.

Jacobus Rammingus, Mathemat. Scripſit de ædificiis & Architectura.

Jacobus Ravanus, Lotharingus, Juriſconſultus, diſputationum Scholaſticarum. in Jure, auctor, an. 1300. Forſterus, *Hiſt. Jur. civ. Rom. l.* 3. *c.* 22

Jacobus Romanus, Jacobinus, ſcripſit *de victoriis, de perſecutionibus*. &c. Leander Alb. *l.* 4. *de V. I. O P.*

Jacobus Roſius, Auctor Ephemeridum celebris. Voſſ. *de Mathem. c* 68. §. 2‥

Jacobus Sadoletus. Mutinenſis, fil. Johannis JC inclyti, Græcè Latinèq; doctiſſimus, Nicolai Leoniceni in Philoſ. diſcip. Theologus, Orator, Philoſophus, Poëta celebris, Epiſc. Carpentoractenſis, Franc. I. gratus, miſſus a Paulo III. in Galliam ad Regem hunc permovendum, ut cum Carolo V. pacem iniret, Cardin. factus, an. 1534.

Par-

Parmæ pace concluſâ inter Imper. & Papam, ſcripſit Orationem *de bona Pacis*. Obiit Romæ anno 1547. ætat. 70. Edidit libb. 16. Epiſtolarum, Orationes, Poëmata, interpretationem in Pſalmos, & epiſt. Paulinas, de Philoſophica conſolatione & meditatione in adverſis, de liberis rectè inſtituendis, de Philoſophiæ laudibus, &c. *Eximium ſuæ ætatis decus*, Eraſmo: Vir doctiſſimus *& Ciceronis imitator non vulgaris*, Geſnero. *Orator ævi ſui uberrimus*, alii m Maximi fecit Johannem Oecolampadium, Eccleſiæ Baſil. Reformatorem, *quem utinam*, dicere ſolitus erat, *extinctum poſſem, jure dolere; ſic enim litera & doctrina hominis poſtulabant*. Videatur Bembus, Thuanus, Jovius, Morerius, *Diction Hiſt. &c.*

Jacobus Salianus, Avenionenſis Jeſuita, Auctor Annalium V. T. Obiit Lutetiæ, anno 1650. De eo ſiniſtrè admodum judicat Montacutius *in appar.* cùm ait: *Voluminoſus ille Chrono-rhapſodus exſcripſit undecunq; collecta & arroſa, ſine delectu pleniuſq; ac judicio, è Lyrano, Abulenſi, Carthuſiano, Joſepho, Hebræorum Chronologia, more ſolenni: quippe ſe profeſſus eſt Joſepho adverſarium, omnia depravat, & pervertit, in ſenſum certe vertit deteriorem, &c.*

Jacobus de S. Martha, Medicus inſignis.

Jacobus Sannazarius, ad imitationem Pontani, qui Joviani cognom. aſſumſit, *Actius Sincerus Sannazarius Parthenopæus* dici voluit. Poëta eximius, ſcripſit libb. 3. *de partu Virginis, Lamentationem de morte Chriſti*, cum Eclogis. Ferdinando jun. Neapol. R. gratus & fidus. Obiit an. 1530. æt. 73. Joh. Bapt. Criſpus *in vita ejus*, an 1593. Paul. Jov. *in elog. Doct. cap.* 80. Lilius Girald. *in Dial. Poet.* Voſſ. *de P. L.* Jul. C. Scaliger, &c.

Jacobus Schegkius, Medicus & Philoſophus Tubingenſis, libris magno numero editis celebris. Melchior Adami *in vitis Medic. Germ.*

Jacobus Schmidelinus, ſeu Andreæ, Theologus Luth. cum Brentio & Flaccio, dogma de Ubiquitate corporis Chriſti, quod Academia Wittebergenſis & Lipſienſis oppugnabant, acriter urſit, cùm vehementis ingenii eſſet, Wittebergenſium ſententiam pro Mahometana habere ſe dicens. Hinc lites coram Auguſto Electore, delationes, conventus, tandem Torgæ formula *Concordiæ* conſcripta, cui qui ſubſcribere renuebant, ſub cuſtodiam miſſi, extra fines ejecti, &c. Hæc Bergenſi poſtmodum Monaſterio, an 1577. à Smidelino, Muſculo, Selneccero, Chemnitio, Chytræo & Cernero ſolenniter ſtabilita ac promulgata, omnibus Eccleſiis diverſum ſentientibus anathema dixit, plurimis Principibus attonitis, Friderico Daniæ R. ſubſcriptionem ſuis prohibente. Ad extremum ipſi Electori exoſus, deceſſit. An. 1589. Poſtquam & cum Beza, irrito ſucceſſu, collocutus eſſet.

Jacobus Sirmondus, Arvernus, Jeſuita, Confeſſionarius Ludov. XIII. ſcriptis celebris. Obiit an. 1651. æt. 90.

Jacobus Spiegelius, JC. Carolo V. & Ferdinando I. à conſiliis. Nepos B. Rhenani ex ſorore.

Jacobus Spiſamus, Pariſinus, Epiſc. Nivernienſis, Genevam ſe recepit, an. 1559. ubi quid inter illum & Calvinum contigerit, Vide apud Bulling. *l. 1. hiſt. ſui temp.*

Jacobus Sprengerus, Jacobinus, eruditione excellens. an. 1490.

Jacobus Suedericus, Franciſc. de origine Ordinum ſacrorum, ſcripſit. an. 1439. Simler. *in Bibl.*

Jacobus Suffrenus, Confeſſionarius Mariæ de Medicis Reginæ. Aſceticorum variorum auctor, obiit an. 1641.

Jacobus de Suſato, Dominicanus, auctor Chronici, &c.

Jacobus Sylvius, Ambianus, Medicus celebris, ſcriptis immortale nomen meruit. Sed Galeno & avaritiæ nimium litavit, unde verſus:

Sylvius hic ſitus eſt, gratis qui nil dedit unquam,
Mortuus & gratis quod legis iſta, dolet.

Obiit an. 1555. æt. 83. San Marth. *elog. l.* 1.

Jacobus Ticinenſis, vulgò *Cardinalis Papienſis*; ſcripſit Epiſtolas & Hiſtoriam ſui temporis. Pio II. gratus, Volaterram patriam habuit, ab imperito Medico necatus. Paul. Jovius, *in elog. cap.* 20. Leand. Alb. *deſcr. Ital.*

Jacobus Tuſſanus, Remenſis, Græcè doctiſſimus, ſub Franciſco I. Thuan. *hiſt. lib.* 3. San Marth. & Jovius, *in elog.*

Jacobus de Viſi, ſeu de Itro, Gallus, Arch. Hydruntinus, Cardin. à Clem. VI. creatus. an 1375. poſtquam à Gregorio IX. Patr. Conſtantin. pro Latinis dictus eſſet, Macario à Græcis Philotheo ſurrogato.

Jacobus Viterbienſis, Arch. Neapolit. magni nominis. an 1310.

Jacobus Vitriacenſis, Epiſcopus Ptolemaidis Cardin. & Legatus in Gallia ac Oriente, ſcripſit inter alia, Hiſtoriam Or. & Occ. libb. 3. Librum contra Saracenos, &c. Obiit Romæ, an. 1244. Voſſ. *de H. L. l. 2. c.* 57. Morerius *Diction. Hiſt.*

Jacobus de Voragine, Arch. Genuenſis, primus Biblia Italicè vertit. Chronicon Genuenſe ſcripſit, auctor *Legendæ aureæ*, quam ſcriptam eſſe *ab homine ferrei oris, plumbei cordis*, dicere ſolebat Claudius Eſpencæus, Theologus Sorbon. ex Ludovico Vive. Obiit an. 1294. Voſſ. *de H. L. l. 2. c.* 60. Morerius *Diction.*

Jacobus Uſſerius, Dublino Hibernus, natus an. Chr. 1580. clarâ familiâ, Cancellarius Patritii Dublinienſis, Arch. Armachanus, & totius Hiberniæ, poſt avunculum Henricum, Primas. Ejus extant, *Chronologia V. T. fol. Annales N. T. fol. Tractatus de Cainane quart. Syntagma de Gr. LXX Interpretum verſione, quart.* &c. Obiit an. Chr. 1655. *Vaſtæ lectionis, & eruditionis Theologus, inq; Eccl. Antiquitate verſatiſſimus*, Voetio. *Eruditione, & pietate & ſcriptis inprimis, clarus*, Bertio. *Acatholicorum doctiſſimus*, Fitz-Simondo. *Inſignis Calviniſta Hibernus*, Moraneſio *in Antijanſenio*. Vide Bernard. *in ejus vita.*

Jacobus Wimphelingus, Seleſtadienſis, Profeſſor Heidelberg. Theologus, Orator, Philoſophus, Poëta & Hiſtoricus, ſcriptis clarus. Sub initium ſec. 16 floruit. Geſn. *Bibl.* Paul. Langius *in Chron. Citizenſi. p.* 886. Lil. Giraldus, *dial. 2. de Poët.* Voſſ. &c.

Jacobus Zabarella, Patavinus, Philoſoph. celebris, Obiit an. 1589.

Jacobus Zanzalus, Vide *Jacobita*.

Jacobus Zenus, Venetus, Epiſc. Patavinus, vitas Paparum condidit. Obiit an. 1476. Jac. Bergomenſis, *l.* 15. &c.

Jacobus Zieglerus, Mathematicus, Aſtrologicos, Geographicos, &c. tractatus edidit.

Jactum, fluvius Liguriæ. Plin. *Grana* quibuſdam, ex Apennino in Padum ante Tanarum influens, per montem Ferratum.

Jada, i. e. *ſciens*, vel *cognoſcens*, filius Onan. 1. Par. 2.

Jadaja, nomen viri. 1. Eſdr. 2.

Jadan. Propheta. Joſeph. *Ant. lib. 8. cap.* 8.

Jaddas. fil. Joannis, ſummus ſacerdos apud Judæos.

Jadder, J. Lucio *Salona*, Slavis *Solin*, fluv. Dalmatiæ in Adriaticum mare ſe exonerans, juxta quem eſt opp. *Jadera* Apolloniæ, & Salonæ ruinis vicinum, hodie *Zara*, Venetis ſubditum. Lucanus *libro* 4.

Et tepidum in molles Zephyros excurrit Jadder.

Jaddo, i. e. *manus, poteſtas*, ſive *confeſſio ejus*, nomen viri. Eſdr. 2.

Jaddus, vel *Jeddoa*, ſummus ſacerdos Judæorum, poſt Jonathanem. A. M. 3721. Alexandrum M. genti ſuæ iratum, quòd Tyrum obſidenti annonam non ſummiſiſſent, Pontificalibus veſtibus indutus placavit, eumque de vanitate Deorum gentilium edocuit, qui hac de re ad matrem Olympiadem ſcripſiſſe dicitur. Poſt an. 20. Oniam ſucceſſorem habuit. Joſ. *Antiq. l. 11 c.* 8. Euſ. *in Chron.* Cyprian. *in tr. de vanit. Idol.* Auguſtin. *de C. D. lib. 18. c.* 45. Rigalt. *in Tertull. Cyprian. & Minut. Felicem.*

Jadera, urbs Illyrici, *Zara* Italis, *Zadar* Slavis, Liburniæ caput, permunita, undique mari cincta. 100. mill. circiter à Pola, 40. à Sibenico in Occ. Arch. cui ſubſunt Senia, quæ Auſtriacis paret, Enona, Abſorus, Arba, Vegia & Scardona: Antea ſub Hungar. R. nunc ſub Venetis. Pop. *Jadertini* Plin. & *Hiadertini* Hirtio. Hinc regiunc. adjacens Comit. Jaderæ, vulgò *Contado di Zara*.

Jades, Auctor Gr. de Muſica ſcripſit. Priſcian. *de Pond.* Item Statuarius. Plin. *hiſt. nat. l.* 4.

Jadias, i. e. *ſimul*, vel *ſolus dominus*, aut *gaudium*, ſive *acumen domini*, vel ex Syro & Hebr. *unus Dominus*. Nomen viri. 1. Par. 27.

Jadibel, fil. Benjamin. 1. Par. 7. qui Gen 46. dicitur *Aſbel*. Lat. *ſcientia*, vel *cognitio Dei*.

Jadon, i. e. *judicans, litigans*, vel *manus ejus*, nomen viri. Nehem. 3. Item nomen Prophetæ, qui contra Jeroboamum miſſus, à falſo Propheta ſeduci ſe paſſus eſt 3. Reg. 13. Joſeph. *l. 8. c.* 3.

Jadua, vulgò *Jade*, Plin. *Guttalus*, fluv. parvus, in Comit. Oldenburgico. Prope oſtia Viſurgis, in Oceanum ſe exonerat, ſeu potius in Sinum inundatione maris factum, *die Jade*. Adjacet ei caſtrum *Jada*.

Jägerndorffium, vide *Jegerndorffium*.

Jaita, urbs Siciliæ. Steph.

Jafanapatanum, urbs Ceylani inſ. in parte Sept. cum arce, ſub Hollandis. Caput eſt regni cognom. 60. mill. ab ora Coromandelis in Ortum.

Jaffa, vide *Joppe*.

Jagath, Maurit. Ting. opp. infra fretum Herculeum, Abylæ propinquum. Ptol. *Targa* Caſtaldo.

Jages, vulgò *les Jacques*, pop. inculti & Barbari, in Æthiop. inf. Sine urbibus vagi, inter lacum amplum, in imperio Monemugi & confinia Congi.

Jagelo, vel *Jagello*, Princeps Lithuaniæ, ex Ethnico Chriſtianus, meruit Hedvigis, Ludovici Poloniæ Regis filiæ natu minimæ, nuptias, hincque ſceptrum. Ut Lithuanos ſimiliter ad fidem perduceret, omnibus ſpectantibus, ipſe arboribus, quas hactenus coluerat, ſecuri impactâ, ignibuſque tam diu adoratis aquâ affuſâ, *Non eſt*, clamabat, *non eſt Deus, quod exſcindi, dejici, extingui poteſt*. Orationem dein Dominicam, Symbolum Apoſt. aliaque in idioma Lithuanicum vertit. Baptizatus *Uladiſlas* nomen accepit, & Lithuaniam Poloniæ junxit. Prœlium contra Crucigeros initurus, Deo pro victoria publicè ſupplicavit. Palatinum Valachiæ in fidem accepit, A. C. 1411. Cracoviæ cum Huſſitis diſputationem inſtituit, an. Chr. 1431. quâ tantopere motus eſt, ut in veritatem ſedulò inquirere cœperit, & Miniſtro Evangelico è Bohemia evocato, ſub prætextu Aſtronomici ſtudii, ſæpius ad pacandam conſcientiam uſus ſit. Eo facilius quoque uxoris petitioni annuit, & Eccleſiaſtis Bohemis vulgari linguâ Slavonicâ ſacra adminiſtrare, in templo ſanctæ Crucis Cracoviæ, permiſit. Cujus zelum & alii imitati, Corybutus inprimis Regis patruelis, qui armatâ quoque manu Bohemos propugnavit.

Ex hujus familia ultimus Sigiſmundus Auguſtus, Obiit An.C.1572. Ipſi verò Jagieloni ſucceſſit Uladislaus fil. Vide Cromerum *Hiſtor. Pol. lib.* 16. 18. Ant. Muretum *in Orat.* Lætum *in Comp. Hiſt. Univerſ.*

Jagielo, vide *Ladiſlaus*.

Jagur, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15. Lat. *colonus*, vel *advena*, ſive *timens*, vel *congregans*.

Jabaddai, nomen viri. 1 Par. 2. Lat. *ſimul*, aut *ſolus ego*, ſive *acutus*, vel *gaudens*.

Jabala, nomen viri. 1. Eſdr. 2. Lat. *aſcendens*, aut *damula*, vel *caprea*.

Jabath, i. e. *confractus*, aut *formidans*, vel *ſtupens*, fil. Lobni. 1. Par. 6. Filius Raja. 1. Par. 4. Præpoſitus inſtaurantibus templum de filiis Merati. 1. Par. 34.

Jahazia, i. e. *Viſio Domini*. Nomen viri. Eſd. 10.

Jahaziel, Sacerdos. 1. Par. 16. Filius Hebron. 1. Par. 23. Filius Jahath. 1. Par. 24.

Jahel, uxor Heber Cinæi, Siſeram ſopitum clavo transfixit, Jud. 4.

Jahelel, id eſt, *expectans*, aut *orans Deum*, ſive *incepit Deus*. Filius Zabulon, Gen. 46.

Jahiel, nomen viri. 1. Par. 15. Lat. *Vivit Deus*.

Jair, i. e. *illuminans*, vel *illuminatus*, fil. Segub. 1. Par. 2. Item Judex Iſraelis. Jud. 10. Item loci nomen. Joſ. 13. In Baſanitide reg. civitas tribus Manaſſe.

Jairus, nomen viri, cujus filiam JESUS CHRISTUS ſuſcitavit. Marc. 5.

Jakotynum, vulgò *Jakotyn*, opp. Ucraniæ, in Palat. Kyovienſi, trans Boryſthenem, cum arce munita, juxta fluv. *Supoi*, 8. mill. ſupra Elmiazoviam in Bor. 11. à Kiovia in Ort.

Jala, urbs Indiæ, in parte Orient. Ceylani Inſ. aliquot mill. diſtans ab ora littor. regni cognom. caput. Paucis ob aſperitatem reg. incolis conſtat.

Jalaleel, nomen viri. 1 Par. 4. Lat. *laudans Deum*, vel *illuminatio Dei*.

Jalemus, Calliopæ fil. infelix, nulliusque pretii homo, præſertim in cantu ſupra modum frigidus, unde pro cantilenâ lugubri poni ſolet. Apollon. *Arg. lib.* 4.

> Πουλυχεσι ἰλαοῖσιν Ἰάλεμον ὠδύροντο.

Athen. *lib.* 14. Ἐν γάμοις Ὑμέναιος, ἐν δὲ πένθεσιν Ἰάλεμος. Vide Henricum Stephanum in Ἰάλεμος.

Jalgejum, memoratum Orderico Vitali *Hiſt. Eccl. l.* 8. vulgò *la Roche d'Igé*, aut *Mont Jallu*, caſtellum vetus Galliæ, prope Novum Caſtellum, in pago Sagonenſi: aliis *Jauſe* eſt. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Jalmenus, vide *Aſcalaphus*.

Jalon, i. e. *manens*, vel *murmurans*, fil. Eſra. 1. Par. 4.

Jalyſus, Rhodi urbs. Mela *lib.* 2. *Uxilica* Nigro; Nunc pagus. Hic Imago, Protogenis opus, adeò pulchra, ut Demetrius Rex illius potiundæ causâ bellum Jalyſiis intulerit. Aul. Gell. *l.* 15. *c.* 31. Ἰήλυσος in Seldeni Mſcr. Hæc urbs Telchinas olim aluit, maleficum genus hominum, & præſtigiis infame. Ovid. *Met.* 7. Plin. 5. 31. Cic. 3. *de N.D.* Quid Jalyſus fuerit, ſunt qui dubitant. Moſellanus venatorem fuiſſe ſuſpicatur, quòd cum cane pingatur. Sunt qui Satyrum hoc cognomine fuiſſe putent, alii Bacchum, qui à Rhodiis ita vocaretur. Erat autem Cercaphi fil. qui urbi cognomen dedit, quæ Ἰάλυσος Stephano dicitur. Porro hæc urbs olim *Achaa* dicebatur. Ergias Rhodius apud Athen. *lib.* 8. Οἱ περὶ Φάλανθον ἐν τῇ Ἰαλυσῷ πόλει ἔχοντες ἰσχυροτάτην, τὴν Ἀχαΐαν καλουμένην. Diodorus *lib.* 5. *de Heliadis*: Κατῴκησαν ἐν τῇ Ἰαλυσίᾳ κτίσαντες πόλιν Ἀχαΐαν. Senſus eſt; Achæam urbem, quam condiderant Heliadæ, primi Rhodi incolæ, eandem eſſe quam Jalyſum, à quâ inſulæ pars *Jalyſia* dicta eſt. Nempe qui Heliadis ſucceſſerunt, Phœnices priſcum Achææ nomen mutaverunt in Jalyſum, ad vitandam δυσφημίαν. *Achaa* enim *triſtitiam*, atque *animi mœrorem* ſonat. Heſychius: ἀχαιός, λύπης. Item Ἀχαιά, ἐπίθετον Δήμητρος ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν κόρην ἄχους, ὅπερ ἐποιεῖτο ἀναζητοῦσα αὐτήν. Vult *Achaam* dici Cererem à mœrore, quo confecta eſt, filiam Proſerpinam quærens. Quod ipſum aſſerit Scholiaſtes Ariſtoph. *in Acharnan. Act.* 1. *Scen.* 6. Et qui ſcripſit in Nicandri *Theriaca Verſ.* 483. Contra Phœnicum *Jalyſus* (i. e. יעליץ *jaalits*, vel יעליז *jaaliz*) eſt à *lætitiâ* factum. Itaque eodem animo Achææ vocabulum mutatum à Phœnicibus in *Jalyſum*, quo à Græcis Ἄξενος in Εὔξενος, à Romanis *Maleventum* in *Beneventum*, & à nautis vulgari linguâ *malacia* in *bonaciam*. Bochartus.

Jama, arx Ingriæ, quæ Sueciæ provincia eſt, permunita, in margine fluenti *Jamiſche Beck*: Hæc Imper. Moſcovitici clavis, cum tota Diœceſi, an. 1617. pace Suecis ceſſit: è regione arcis, trans fluentum quoddam municipium Ruſſi, ſed Suecorum juris inhabitant, 3. mill. Germ. à Narva Livonica, vulgò *Jamagorod*.

Jama, pop. Scythiæ. Steph.

Jamaica, quæ nunc *Inſula S. Jacobi* nuncupatur, inſula eſt ampla maris Septent. ab Hiſpaniola 25. leuc. in Occ. à Cuba inſ. in Auſtr. 20. Meridies S. Bernardi inſulas & Carthagenam reſpicit, Occidens Jucatanas terras, ceu Fonduram verſus fertur, in longit. 50. mill. protenditur. Baudrando 40. leuc. Hiſp. longa, 18. lata. Ambitus ejus 600. milliarium. Baudrando 100. leuc. Hiſpan. Hanc inſulam Columbus ſecundâ navigatione detexit, ejusque inſulanos Didacus, Columbi filius, an. 1509. rebellantes ſubegit, & Jamaicam Coronæ Hiſpanicæ ſtipendiariam tributariamque reddidit. Duabus civitatibus habitatur, quarum primaria Sevillia ſive *Hiſpalis* vocatur, in parte Septent. Inſ. Metel Mercat. *Melilla* urbs, in eodem tractu, ad Ort. Hiſpalis, & Oriſtanium *Oriſtagus*, ad Mer. cum aliquot coloniis Anglorum, quibus maj. ex parte nunc Inſula paret, ab an. 1654. Baudr. Linſchot. *Hiſt. Amer.* A Coſta, &c.

Jamaiſotia, vulgò *Jamayſoit*, reg. Japoniæ, in parte Occ. Niphoniæ Inſ. ſub qua 12. regna, nempe Aquia, Bingum, Bitcum, Fochium, Idzuum, Inaba, Ivamum, Mimalaca, Nangatum, Suvum, & Tajimum. Brietius.

Jamama, urbs Arabiæ fel. regionis cogn. caput, ad *Aſtan* fluv. prope confin. Arab. deſ. 250. mill. a ſinu Perſ. in Occ. verſus Meccam.

Jamba, urbs Indiæ, cis Gangem, prov. cognom. caput, in dit. M. Mogolis. Vix 80. mill. à Gange fluv. in Ort. Lahorium verſus.

Jambe, muliercula quædam Metaniræ ancilla, uti tradit Philochorus. Panos & Echûs filia, quæ cùm Cererem mœſtam videret, ridiculas narratiunculas. & ſales Jambico metro, ad commovendam Deam ad riſum, & ad ſedandum dolorem interponebat. Nicander *in Alexipharmacis*,

> Ἐμπλήδην κυκεῶνα πλήσας ἐν νήμασι τεύξας
> Νεαίρης Δηοῦς μορόεν ποτὸν, ᾧ ποτε Δηὼ
> Λευγαλέην ἴβρεξεν ἀν᾽ ἄστυρον Ἱπποθόωντος
> Θρηίσσης ἀθύρμασιν ἐπὶ ῥήγμασιν Ἰάμβης.

Jamblichus, Pythagoricus philoſophus, è Chalcide Syriæ, Porphyrii diſcipulus, Conſtantini M. tempore, qui adeò profecit, ut ſecundas poſt præceptorem Romæ obtineret. Vixit adhuc ſub Conſtantini filiis, & Juliano Ap. cujus 3. ad illum epiſtolæ. Scripſit inter alia, vitam Pythagoræ, Alypii, Orationes paræneticas ad Philoſophiæ ſtudium capeſſendum. Cum Porphyrio tamen, Magicâ impietate, videtur Philoſophiam polluiſſe. Eunapius *in ejus Vita*. Item Babylonius, auctor amorum Rhodani & Sinonidis. Sub Antonino Philoſ. itidem Magus. Vide plura de variis *Jamblichis*, apud Jonſium *de Script. Hiſt. Phil. p.* 174-292. &c. Critici *Jamblichum* ſcribi volunt, accentu penultimam longam denotante. Sanè Syrophœnicium iſtud nomen ſervatur adhuc, in ſacris Ebræorum literis ימלך *Yamlech* pro ימליך *Yamlich*. 1. Par. 4. 34. Ubi tertia futuri perſona ſingularis migrat in proprium nomen, & quòd ſit in conjugatione *Hiphil*, habet vocalem longam accentu notatam, i. e. *Hhirek* magnum, quod optimè per ει diphthongum exprimitur, ut אלהים Ἐλωείμ in Philone Biblio apud Euſebium. Ita ſi ſcriberetur Ἰαμβλειχος, omne dubium evaneſcet. Græcè autem M. & Λ. concurrere non poſſunt niſi B. interveniente. Sic M. & P. ut נימרד *Nimrod*, Græcè Νεμβρώδης, ab [illegible].

Jamboli, inſula, vide *Taprobane*.

Jamboli, ſeu *Balachejum*, arx & civ. Tauricæ Cherſoneſi. Metel.

Jambolus, de mirificis hominum in Indiâ formis quædam tradidit. Tzetzes *Chil.* 7. *Hiſt.* 144.

Jambum, urbs in parte Auſtr. Sumatræ, inter fretum Malaccæ in Sept. & Palimbanum in Mer. Aliquot mill. ab ora littor. Hollandis frequentata; vulgò *Jambi*.

Jameſium, vulgò *Jametz*, oppidul. Lotharingiæ probè munitum in confin. dit. Luxemburg. Sub Gallis. Inter Mommedium ad Bor. & Danvillerium ad Auſtr. vix 2. leuc. utrinque, paulo amplius à Stenæo in Ort.

Jami, pop. Scythiæ. Steph.

Jamin, fil. Simeonis Patriarchæ. Filius Ram, primogeniti Jerameel. 1. Par. 2.

Jamiſſa, vel *Jameſa*, Ptol. Vide *Thameſis*.

Jamna, urbs Balearis inſulæ. Ptol. *Cittadella* Epiſcopo Gerundinenſi. Minoricæ caput, in ora Occ. è regione Majoricæ; cum portu utcunque capaci, recèns munita.

Jamna altera, *Jamnis* Plinio, *Jamnia* Antonino, *Jamnitarum portus* Ptol. *Zamia* Maſio & aliis, urbs Palæſtinæ marit. inter Joppen ad Bor. & Azotum ad Merid. proxima Gazæ, ab Azoto & Aſcalone 200. ſtad. à Joppe 10. m. p. Aſcalonem verſus ſupra 20.

Jamnia, opp. Phœniciæ. Strabo vicum eſſe ſcribit. Vide Stephanum. Civ. maritima, in campeſtribus, in tribu Dan.

Jamnia, ſuperioris Galilææ vicus, prærupto ſitu, in tribu Nephthalim, quem Joſephus, cùm Galilææ præeſſet, contra Romanos communivit. Joſeph. *in Vita ſua*.

Jamnici, dicti fratres Bohemi, à ſpeluncis, in quas ingruente perſecutione latitabant. Vide *Fratres*.

Jamnor, nomen viri. Judith. 8.

Jamra, filius Supha, filii Helem. 1. Par. 7.

Jamuel, filius Simeonis Patriarchæ. Gen. 46. qui 1. Par. 4. dicitur *Namuel*. Item opp. Palæſtinæ in tribu Juda. Hieron. *in L. H.*

Jamus, vide *Janus*.

Jana prius, & deinde *Diana*, D. literæ appoſitione, ut ait Nigidius.

Janai, filius Gad. 1. Par. 5.

Janaſſa, nympha, dicta à ſuaviter regendo, *ἰαίνω dulcoro*, & *ἀνάσσω impero*.

Janaſum, oppidum Celtarum. Mela 2. Olim *Sant Jago*, nunc

Compo-

Compoſtella, urbs Callaicorum Lucenſium, in Hiſp. Brietio. Arch. cum Academia & conventu Juridico. Ex Chronicis Hiſp. urbs recens eſt, ab Alfonſo R. circa tempora Caroli M. extructa, Iriæ Flaviæ urbi proximæ ſurrogata, & Arch. poſtea ſede, quæ Emeritæ erat, decorata.

Jancoma, regn. Indiæ extra Gangem, ſub Rege Pegu.

Janicula, vetus Tuſciæ nomen Leandro.

Janiculenſis pons, urbis Romæ, nunc *Ponte Siſto* Marliano.

Janiculum vel *Janicularis*, unus ex ſeptem Romæ collibus, ab Anco Martio Rege, qui eum facto ſuper Tiberim ponte ſublicio, muro cinxerat, urbi additus. Dictus eſt, vel quòd per eum, velut per januam populus Rom. primitus tranſierit in agrum Hetruſcum: vel ab oppido vetuſtiſſimo, quod Janus condidit: hodiè à flavis arenis Mons aureus vulgò *Montorio* nominatur. Ex hoc, ob altitudinem maximè conſpicua Roma eſt, cœteris autem infrequentior, ob aëris gravitatem, ut Martialis teſtatur. Celebris fuit Numæ R. & Statii Cæcilii Poëtæ ſepulchris. In eundem aliquando plebem ſeceſſiſſe Romanam, & à Q. Hortenſio Dictatore revocatam, ſcribunt Plinius *lib.* 16. & Livius. Hic quoque Rex Tuſcorum Porſenna caſtra habuit, Livius, Dionyſius, Silius Ital. Sidonius Apollin. *cap.* 5.

—— —— Porſenna ſuperbus
Tarquinium impingens, complevit milite Thuſco
Janiculum quondam. —— ——

Senatores tandem, metu perculſi, ſub initio bellorum civilium, ut iram Octavii devitarent, in collem iſtum ſe receperunt, veluti in ſedem tutam ac quietam, Dio *lib.* 47.

Janiculus, oppidulum in Janiculo monte trans Tyberim, ita dictum à *Jano* conditore, vel quòd tanquam *Janua* eſſet Romanis in Hetruriam proficiſcentibus. V. ſuprà.

Janinea columna, à *Jano* patre in Arabia Felici poſitæ.

Janira, nympha, Oceani & Tethyos filia παρὰ τὸ ἰαίνειν τοὺς ἄνδρας, hoc eſt, *a viris demulcendis*. Heſiod. *in Theog.*

Janiſcus, fil. Æſculapii & Lampetiæ. Vid. Schol. *in Plutum Ariſtoph.*

Janizeri ſeu *Janizarii*, prætoriani milites Turcici Imper. Diviſi in Conſtantinopolitanos & Damaſcenos, magni ad augendum & turbandum Imperium momenti. An ab Amurathe I. Anno 1362. an ab Oſmanno I. Imp. inſtituti? Hi enim in poteſtatem ſuam dudum traxerunt, ut regnum transferant quò velint. Unde & noſtro ſeculo Oſmanem ac Ibrahimum è medio ſuſtulerunt; nec meliora Fata hodiernum Muhammedem manſiſſent, niſi prudentiâ Magni Vezirii conſervatus, ac loco ejus ipſa inſidiarum architecta Avia, Achmedis Imper. quondam Sultana, ſtrangulata fuiſſet. Vid. Auctorem *deſcr. St. Turc. lib.* 1. *cap.* 4. Proin ne ſimili licentiâ in poſterum in familiam Ottomannicam graſſarentur, feruntur omnibus modis nunc enervari: crediturque id inter conſilia ultimi belli Hungarici M. Vezirius poſuiſſe, ut *Janizarios* præſentiſſimis periculis objiceret, eoſque in tantum minueret, quò eò citius viam ſibi ad novam & obſequii patientiorem militiam pararet. V. Leunclav. *Annal. Turc. & in Pandect.* 35. Chalcondyl. *libr.* 1. inprimis P. de Valle, *Itiner. tom.* 1. 2. 3.

Janne, pater Melchi, patris Levi. Luc. 3.

Jannes, nomen incantatoris, ex eorum numero, qui Moſi reſtiterunt, cùm ſigna faceret coram Pharaone. Exodi 7. 11. Socius Mambris: quæ nomina, Moyſi ſilentio tranſmiſſa, revelavit nobis Paulus 1. Tim. 3. v. 8. Liber in Eccleſia prim. nominibus illorum inſignitus, apocryphis jam olim accenſitus eſt. Sixtus Sen. *lib* 2. *Bibl. S.*

Janneus, qui & Alexander, ſextus Judæorum dux, ob crudelitatem famoſus: Joſ. *Ant.* 13. 20.

Janoe, civitas in tribu Ephraim. Joſ. 16.

Janovitium, vulgò *Janovitz*, oppidul. Bohemiæ, prope Caurzimam urb. ubi Auſtriaci à Suecis grandi clade affecti, Duce Torſtenſohnio, an. 1645. 6. mill. Germ. à Praga in Aſt. verſus Moraviam.

Janſenius, Vid. *Cornelius Janſenius.*

Janthe, puella Cretenſis, uxor Iphidis, quæ ipſo nuptiarum die ex fœminâ mutata eſt in marem. Ovid. *Met.* 9.

Janua, villa in tribu Zabulon, in 3. milliario Legionis contra Merid. Hieron. *in L. H.*

Janua, Vid. *Genua.*

Janual, feſtum Jani, cui ſacra fiebant in libo, quod inde quoque ſic dictum, Feſtus. Item ex mola, quæ farinâ hordeâ & ſale miſcebatur, quin etiam thure & mero. Ovid.

Jane tibi primùm thura, merumq; fero.

Janualis porta, vide *Janus.*

Januarius, Conſul, collega Juſti, an. U. C. 1080. Item *Januarius* menſis, à *Jano* dictus. Cenſorinus *lib. de Die Nat. c.* 22. *Januarius à Jano, cui attributus eſt, nomen traxit.* Suaves autem ſunt Græci, qui ſic dictum volunt qu. Αἰνάριος. Suidas, Αἰνάριος, ὁ Ἰαννουάριος μὴ ὤν Λογγῖνος αὐτὸν ἑρμηνεύει φάσκων, αἰωνίου ἐπώνυμος. Vel à *Janua*. Porphyrius *lib. de antro Muſarum*: Διὸ Ἰανύαν ὀνόματι τὰς θύρας, καὶ Ἰαννουάριον μῆνα τὸν θυραῖον προσεῖπον. Quamvis hoc Lat. etiam nonnullis placuit.

Januarius, vulgò *Rio de Janeiro*, fluv. ingens Braſiliæ, *Ganabara* Gallis. In Ocean. Braſilicum ſe exonerat, maximè ad Auſtr. regionis, ubi portu gaudet capaciſſimo. Hinc prov. adjacens dicitur *Præfectura Januarii* fluv. vulgò *Capitania de Rio de Janeiro.* Sub Luſitanis. Prope ejus oſtia *Fanum S. Sebaſtiani*, urbs munita eſt.

Janvilla, vulgò *Joinville*, quibuſd. *Joanvilla.* V. ibi.

Janum, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15.

Rex Italiæ.

Janus, antiquiſſimus Italiæ rex, A. M. 2722. ante adventum Æneæ 150. Fil. Apollinis ex Creuſa, Erechthei filia, à Xipheo hujus marito adoptatus, quibuſdam dicitur. Hic cum ingenti claſſe in Italiam venit, & Saturnum à Jove filio Cretâ fugatum, navique in Latium ſimiliter appulſum, hoſpitio ſuſcepit, agrique colendi rationem ab eo edoctus in regni portionem eum recepit: Amboque unanimi conſenſu imperantes, duo condiderunt oppida, quorum alterum *Janiculum*, alterum *Saturnium* vocarunt. Monetam quoque æream primi cuderunt, in cujus altero latere roſtrum navis, in altero Jani imago erat impreſſa. Plut. in Ῥωμαϊκοῖς ad Quæſtionem, (cur nummi veteres ab unâ parte haberent Ἰανοῦ διπρόσωπον εἰκόνα *Jani bifrontem imaginem*, ab alterâ πλοίου πρύμναν ἢ πρῷραν ἐγκεχαραγμένην, *navigii puppim, aut proram inſculptam*) à plerisque aſſeri dicit id fieri, Ἐπὶ τιμῇ Κρόνου πλοίῳ διαπεράσαντος εἰς Ἰταλίαν, *in Saturni honorem, qui navi in Italiam trajecerit.* Janum autem regum omnium ſuæ ætatis prudentiſſimum fuiſſe volunt, & præterita ſcientem, & futura prævidentem; unde & Bifrons fuiſſe fingitur, pingiturque alterâ manu clavem, alterâ virgam tenens. Mortuus, inter Deos relatus eſt. A Macrobio Deus Anni creditus, cui Ovidius *lib.* 1. *Faſt.* ſuffragatur:

Jane biceps, anni tacitè labentis origo,
Solus de ſuperis qui tua terga vides.

Templumque 12. portarum habuit Romæ ad infimum Argiletum à Numâ Pompilio poſitum, quod tempore belli patebat, pacis tempore claudebatur. Unde *Patulejus* & *Cluſius* dictus eſt. Conſtat autem, templum hoc ter fuiſſe clauſum, primùm regnante Numâ, iterum poſt bellum Punicum ſecundum, tertiò poſt bellum Actiacum. Hujus autem claudendi, vel aperiendi ratio varia eſt. Alii dicunt, Romulo contra Sabinos pugnante, cùm jam propè vinceretur, calidam aquam ex hoc loco erupiſſe, quæ fugarit exercitum Sabinorum. Hinc ergo tractum morem, ut pugnaturi aperirent templum, quod in eo loco fuerat conſtitutum, quaſi ad ſpem priſtini auxilii. Alii dicunt Tatium, & Romulum facto fœdere hoc templum ædificaſſe. Unde & Janus ipſe duas facies habet, ut oſtendat duorum regum coitionem: vel quòd ad bellum ituri debeant de pace cogitare: vel quòd ad prælium exituri locum ſibi apertum debeant relinquere, quo tutò poſſint reverti. Hunc nonnulli eundem eſſe putarunt cum Sole, ideoque & Quadrifrontem fecerunt ob 4. quos ambit orbis cardines. Eundem hunc cum Gyge ac Noe fuiſſe volunt. Verſus Ovidii de Jani monetâ *lib.* 1. *Faſt.* hi ſunt:

Multa quidem didici. Sed cur navalis in ære,
Altera ſignata eſt, altera forma biceps?
At bona poſteritas puppim formavit in ære,
Hoſpitis adventum teſtificata Dei.

Oſtendimus antea ex Plutarcho veterum de hâc re opinionem, quam tamen ipſe non probat, quia cum multis aliis Saturno commune id fuit: Καὶ γὰρ Ἰασὸς καὶ Εὔανδρος, καὶ Ἀινείας ἐκ θαλάττης ἀφικόμενοι. Itaque videntur veteres ſymbolo navis aliud ſignaſſe, nempe arcam Noæ, quâ cum ſuis ſervatus eſt ab univerſali diluvio. Cæterùm *Janus* ab Ebræo יין *Jain* derivari videtur, quia vini repertor fuit, quâ ſignificatione *Oenotrius* dicitur Halicarnaſſeo *lib.* 1. *hiſt. Rom.* Hujus nominis uſus vel nullus, vel rarus ſemper fuit apud Græcos. Ovid. *l.* 1. *Faſt.*

Quem tamen eſſe deum te dicam, Jane biformis?
Nam tibi par nullum Græcia numen habet.

Plura de illo Vide apud Thom. Dempſterum *Antiq. Rom.*

Viri celebres.

Janus Baiſius, Gallus, à Scævola SanMarth. *elog. libr.* 1. laudatus.

Janus Cornarus, Germanus Medicus, varios auctores Græcos Latinè vertit. Obiit an. 1558.

Janus Damaſcenus, Medicus Syrus, auctor 7. libb. de arte ſanandi morbos, &c.

Janus Douza, Nordvicus, auctor Principi Arauſionenſi condendæ Lugduni Batavorum, Anno 1575. Academiæ, primusque ejus Rector, poſtquam in ſuſtinenda obſidione Urbis Præfectus egregiam operam navaſſet. Hic Muſis cum Marte optimè convenire docuit, tantâ Vir doctrinâ, ut *Batavia Varro*, & *Academiæ commune Oraculum* vulgò diceretur. Meurſius in *Athen. Bat.* Poëta, Hiſtoricusque, inter alia, inſignis, edidit quædam. Vid. *Douza.*

Janus Gruterus, Brabantus, JC. Philologus, & Hiſtoricus, Bibliothecarius Archipalatinus, natus Antverpiæ an. 1560. ſcriptis immortale nomen meritus.

Janus Laſcaris, poſt Tiphernatem, in Gallia magni nominis.

Janus, vel *Januttius Manettus*, Florentinus, diſcip. Emanuelis Chryſoloræ, gratus Nicolao V. ampliſſimis honoribus in patria defunctus. Pſalmos ex Hebræo, & Iſagogen Porphyrii, cum Categoriis Ariſtotelis ex Græco Latinè vertit. Scripſit porro *de Illuſtribus longævis*, libb. 6. De vita Nicolai V. libb. 4. Hiſtoriam Genuenſem libb. 2. Hiſtor. Piſtorienſem libb. 3. Vitas Socratis, Senecæ, Plutarchi, Dantis, Boccatii, &c. Obiit Neapoli Anno Chr. 1459. Leander Alberti *deſcr. Ital* Voſſ. *de Hiſt. L.* Hugolin. Verrinus, *l. 2. Flor. Ill* ubi inter alia ſic de illo:

Eſt quoq; Jannotti celeberrima Fama trilinguis,
Plurima qui Hebræo de fonte volumina vertit
In Latium, & noſtris dedit hæc noſcenda Manetus.

Janus Morellus, Gallus, laudatus Scævolæ SanMarth. *elog. libr.* 3.

Janus Parraſius, Coſentinus, docuit Mediolani, unde diſceſſit parum honeſtè. In Claudianum & Ibim Ovid. commentatus eſt. Obiit podagrâ, gener Demetrii Chalcondylæ.

Janus Vitalis, Panormitanus, eruditione ſuâ ſeculum præteritum illuſtravit, &c.

Janus, locus Romæ, ubi fœneratores conſiſtebant, ubi Jani ſimulachra fuere. Ovidius,

Qui puteal Janumq; timet, celereſq; calendas.

Horat. *Epiſt.* 1. 1.

—— *Hæc Janus ſummus ab imo*
Perdocet. —— ——

Vide Torrentium *ad locum.*

Januſſius, fil. Boleslai, Regis Poloniæ à quibuſdam electi, contra Caſimirum; regnum adverſus Johannem Albertum affectans, ſua etiam amiſit. In ejus ex fratre Conrado nepotibus Johanne & Stanislao A. C 1526 linea Varſovienſis, & in Polonia ſimul omnis Piaſteus ſanguis defecit, Spenerus *Syll. Geneal. Hiſtor.*

Janzuatis, urbs Libyæ. Steph.

Jaò, ita Ethnici Jehovam vocavere, teſte Diodoro *lib.* 1. ubi poſtquam oſtendit, veteres Nomotheras leges ſuas à Diis acceptas fuiſſe, populò perſuadere ſolitos, ſubdit: Παρὰ ἐν τοῖς Ἰουδαίοις Μωσῆν τὸν Ἰαὼ ἐπικαλούμενον θεόν. Vide *Jehova*.

Jaonita, pop. Lydiæ, aliàs *Ibeni* dicti. Steph.

Japara, urbs in parte Bor. Javæ inſ. cum portu capaci. Caput regni cognom. 100. mill. à Materano in Eur. 250. à Batavia in Ortum. Mel. *Javara*.

Japetus, Cœli, ſive Titanis & Terræ fil. (ut inquit Heſiodus) vir quidam potens apud Theſſalos, ſed protervi ingenii, magisque filiorum, quàm ſuâ virtute clarus. Ferunt hunc Aſiam Nympham uxorem duxiſſe, & ex eâ Heſperum, Atlantem, Epimetheum & Prometheum ſuſcepiſſe. Hic Gigas erat proceriſſimæ ſtaturæ, de quo paſſim poetæ. *Japetum* autem, id eſt, *Japhetum* Græci generis ſui authorem eſſe agnoſcunt, nec putant Japeto quicquam eſſe antiquius. Unde eſt, quòd decrepiti & deliri ſenes per convitium *Japeti* vocabantur. Heſychius Ἰαπετὸς ἐπὶ διαφορᾷ πρεσβύτερος, ἀρχαῖος, (ita lege, non ...) idque ex Suidâ, apud quem Japetus ὄνομα κύριον, ἀρχαῖος, μωρὸς, ἀρχαῖος.

Japha, Galilææ oppidum, Jotapatæ finitimum, contra expugnationem munitiſſimum, nam præter naturam, quâ tutum erat, etiam duplici muro cingebatur, in tribu Zabulon.

Japhet, id eſt, *dilatatus*, aut *pulcher*, ſive *perſuadens*, filius Noe. Gen. 5. 32. Primogenitus, ut Hebræorum aliorumque ſententia fert, Auguſtino Semum præferente, cum aliis quibuſdam. Cum Patre arcam Gen 7. 13. ingreſſus, ab eo morti vicino benedictionem hanc tulit: *Dilatet Deus Japhet, & habitet in tabernaculis Sem, ſitq; Chanaan ſervus ejus.* Gen. 9. 27. Habuit 7. filios, è quibus Gomer & Javan genus propagarunt, poſteris à Tauro & Amano in Cilicia, uſque ad Tanaim, & hinc Gades uſque ſeſe extendentibus. Joſ. Antiq *lib.* 1. Genebr. *in Chr.* Lyranus, *in cap.* 5. *Gen.* Torniel. *A. M.* 1059. *n.* 2. 1666. *n.* 49. 1931. *n.* 20. 21.

Japhia, filius David. 2. Reg. 5.

Japhie, op. in tribu Zebulun. Joſue. 19. Item montes, in tribu Manaſſe, à Joppe, uſque ad Doram.

Japidia, regio Illyrici triplex fuit, Prima à fontibus Timavi amnis uſque ad Iſtriam. Secunda, ab Arſia fluv. uſque ad Tedanium flum. Tertia Inalpina, in montibus Albio & reliquis Alpibus, ſupra Iſtriam ſe extendentibus. J. Lucius. V. *Japis*.

Japis, nobilis Ætolus, qui patriâ pulſus, cùm ad intimum maris Adriatici ſinum veniſſet, opidum de ſuo nomine condidit, à quo ea pars Italiæ, quæ Timavo fluv. irrigatur, *Japidia* dicta eſt. Quinetiam Timavum ipſum ab hujus nomine *Japidem* cognominat Virg. *Georg.* 3.

Caſtella in tumulis, & Japidis arva Timavi.

Japodes, ſeu *Japydes* Ptolomæo pop. Celtici versùs Illyriam. Steph. in Liburniæ, Hiſtriæ, Carnorumque ſeu Noricorum confinio, hodiè *Craner*, vel *Krainer*, & interius *Jappenavv*, Auſtriæ Principibus ſubditi. Lazius. Ibi Japodum oppid. teſte Servio *Japyx* Plinio: regiuncula *Japydia*. Virgilio *Japis*; *Georgicus libr.* 3.

Japonia, ſeu *Japonica* inſulæ, *Zipangry* Paulo Veneto, *Chryſe* Magino, *Aurea Cherſoneſus* Mercatori; hodie *le Japon* Gallis. *Japan* Hiſpanis & Batavis, regio ampla Aſiæ, in mari Orientali ſeu Sinico, quæ tum nativâ ſuâ nobilitate, tum rerum ab Europæis ibi geſtarum occaſione, multorum calamis tractari meruit: ultima eſt regionum à nobis verſus Ortum remotarum. elevationem que Poli habet 35. gr. tres inſulas complectens, nempe Niphoniam, Ximum & Xicocum; in quibus ſunt ſexaginta octo regna, ſeu potiùs provinciæ, teſte Brietio, nempe quatuor in Xicoco inſula, decem in Ximo inſula, quæ ad Occaſum tendit, & quinquaginta quatuor in Niphonia inſula, quæ ampliſſima eſt & cæteris major, maxime ad Ortum & Septentrionem tendit. Totius regionis caput & primaria urbs eſt Meacum. *Meaco*. Sed ab aliquot annis ſedes regia Jendum, *Jendo*, translata eſt. Ad Boream ſeparatur à terra Æſonis freto Sangario, & vix diſtat centum milliaribus à Corea regione in Ortum. Ab Occ. Sinenſes, à Mer. vaſto mari interfuſo inexploratas habet terras, è quibus caſu nautas olim quoſdam in *Japonicam* delatos fama eſt, neque inde ſolviſſe. Ejus major longitudo à Cæcia in Africum vix eſt 750. mill. paſſ. latitudo autem, ubi major eſt, à Septentrione in Meridiem non excedit 300. mill. paſſ. Nunc autem cum inſulis adjacentibus dividitur in ſeptem partes ſeu regiones, quarum nomina illa ſunt, Ximoa ſeu Saycoca, *Ximo*, Tocoeſia ſeu Xicoca. *Tocoeſi*, Jamaiſoria. *Jamaſori*, Jetſenga, *Jetſengo*. Jetſegena, *Jetſegen*. Quantoa, *Quanto*, & Ochia, *Ochio*: Et 68 regna in his regionibus contenta ſubſunt dominio Regum viginti & unius, qui tamen illa omnia poſſident uti feuda, & ſub clientela Imperatoris Japoniæ teſte Carone, cui tit. *Voi* vel *Dair*, qui cùm olim è luxuria in deſidiam prolapſus fuiſſet, Præfecti & Satrapæ ejus, *Cubi* præſertim, quod duobus primariis nomen erat, arma contra illum ſumentes, in plura dominia Imperium diſcerpſerunt: quorum quid in Legatos miſerunt Romam ad Gregorium XIII. Pontif. quem hacce à Jeſuitis formulâ ſuggeſtâ: *Adorando & cœli Regis locum in terris obtinenti magno & ſanctiſſimo P. P.* ſalutarunt. A. C. 1585. Thuan. *lib.* 77. Religio poſtmodum Chriſtiana ibi crudeliſſimè extirpata eſt, iis ſuppliciorum generibus, ad quæ veterum equuleus pluma mollis fuit. Utrum autem Inſula ſit an Continenti adhæreat, dubitant Geographi: tota certe admodum fertilis, & culta eſt, inter arbores cedris, inter fructus oryzâ, animalibusque non tam cicuribus quàm feris abundans, cum plurimis urbibus magni momenti. At aliis maxima parte nivalis ac frigida eſt neque ferax. Ex tritico non panes more noſtro, ſed genus quoddam offæ ſeu polentæ conficiunt. Montes apud nos paſſim, illic verò duo, præcipuâ nobilitate viſuntur, quorum alter incertæ appellationis, inque ejus cacumine certis hominibus, poſtquam voti cauſâ diu ſe maceraverint, ſplendidâ circumfuſus nube ſeſe Cacodæmon oſtendit; alter *Figenoiama* nomine, leucarum aliquot aſcenſu trans nubes attollitur. Arborum genera quod attinet; unius, quæ palmam imitatur, ignoto nomine, admirabile prorſus ingenium. Siquidem (uti perhibent) humorem quemlibet reformidat: ſi fortè maduerit, contrahit ilico ſeſe, ac veluti peſtifero contactu marceſcit. Remedio eſt, avulſam radicitùs in ſole ſiccare, & in vacuam ſcrobem ſtorea ferri contuſam, vel ſitientem arenam infundere, ibi poſtquam aruerit, rurſus depacta reviveſcit, ac priſtinum decorem, viroremque recipit: In lucem Japonii editi, vel hyeme ſummâ, protinus lavandi, ad flumina deferuntur, ab ubere avulſi, venatu exercentur, & procul à matre & nutrice, locis habentur aſperis, quòd ita ſentiant, nullâ re magis infringi animos, quam molli ac blandâ educatione. Somnum, ſubjecto cervicibus lapide vel tigillo, & cibum capiunt genibus nixi cruribus inſidentes: cœnationem intrant excalceati; è cedro, pinuve cibi conficiuntur, nonnunquam etiam roſtro, pedibusque inauratis aves integræ nobilibus patinis inferuntur. Egregiam porro chalybis temperaturam habent, ut ferrum noſtrum acie propemodum illæſa diffindat. Variis utuntur moribus, à noſtris valde abhorrentibus, Nobis enim dentium, in candore; illis, quod mirère, in ipſa nigritie decor eſt. Itaque atro quodam eos pigmento identidem inficiunt. Inter ſalutandum nos caput; illi perlevi crepidarum vel ſandaliorum excuſſu pedes aperiunt, advenienti amico nos adſurgimus, illi ſubſidunt: nobis gemmæ, illis ferrea vel fictilia in honore ſunt. Jam in curationibus illi ſalſa & acria & cruda ægrotis apponunt: Neque cur ejuſmodi infinitaque alia faciant, probabilem plerunque rationem afferre non poſſunt. Proin *morales* à quibuſdam *Antipodes* dicti: ſuperbus & aliorum contemtor illis animus, ſed fidus, & promiſſi tenax; interim adeò belli avens, ut ne domi quidem diſcincti appareant. Lingua illorum virilis eſt, & à noſtris haud imperitis rerum æſtimatoribus, Latinæ vel genere ipſo, vel ubertate præfertur; itaque non niſi magno labore & tempore perdiſcitur. Becmannus apud eos *Mos raſonk guſar* E. g. Lumen affer: *Kuri guſavi mas* Adeſdum · *Hai maſiio* Propino tibi, ſignificare refert. Ingens porro, apud eos religioſorum utriusque ſexus numerus eſt, quibus *Bonzziorum* nomen. Hi in duo genera planè ſibi adverſa diviſi,

colore

colore quoque albo nigroque diſcernuntur. Certè in exigua quadam Japoniæ provincia Jeſuita Xaverius, *Indorum Apoſtolus* à ſuis dictus, octingentas Bonziorum ædes numeravit. Cæterum novem apud illos ſectæ, quarum principes Xaca & Amida: harum nulla mundi animarumque originem agnoſcit. Propagandi ſuperſtitionem apud illos, quod ubique, medium uſitatiſſimum impoſtura eſt, inter quas hæc non minima, quòd, dum quinque legis ſuæ præcepta negant à quoquam de plebe obſervari poſſe, loco populi ſe ea implere jactant, in venerat one hinc ſumma habiti. Sunt autem illa: 1. *De animali occiſo ne comedito.* 2. *Ne furator.* 3. *Ne adulterium committito.* 4. *Ne falſum dicas teſtimonium.* 5. *A vino abſtineto.* Interim toti intus vitiis ſcatent, nullum nefas, modò clam committi poſſit, horrentes. Addi ſuperioribus poſſent quædam de Japonenſium Academiis, quæ numeroſæ: regiminis modo, qui ad Europæorum Principum imperandi legem prope accedit: literis, & ſcriptura, quæ Sinenſium affinis eſt: aliisque, ſed ea videri poſſunt, apud Maffæum *Hiſt. Indic.* Fr. Xaverium *Epiſt. lib.* 3. & 4. Marcum Paulum, A Coſta, Linſchotum, Gul. Adamum, Guerrerum, Solerium, Bricium, Thevetum, *in Coſmogr.* Franc. Caronum *de regno Japoniæ Belg.* Arn. Montanum *Denckwürdige Geſandſchafft an die K. von Japan*, &c. Subjungo ſtatim, regnum hoc, nulli veterum cognitum, detectum eſſe demum præt. ſec. à Luſitanis A.C. 1542. Ibi primum fidem Chriſtianam Xaverium docuiſſe, à quo tempore Jeſuitæ illò confluxere, & à Gregorio III. ac Hiſpaniæ R. Philippo II. circa A. C. 1584. reliquis omnibus Religioſorum ordinibus excluſis, ibi prædicandi Religionem privilegium nacti ſunt. Verùm cùm hi magnam populi vim ad ſe traherent, veriti Bonzii, ne quid res ſua detrimenti pateretur, Imperatorem contra Chriſtianos acriter inſtigarunt, unde perſecutio, cujus ſupra mentio. Alii tamen id mali Jeſuitarum πολυπραγμοσύνῃ, Nicolaus Trigaltius, odio Hiſpaniæ Regis, cujus potentia formidoloſa tum Japonenſibus, aſcribit. Tum Jeſuitæ & Luſitani, poſt exquiſitiſſimis ſuppliciis excarnificatas aliquot Chriſtianorum myriadas, pulſi; Belgis tamen merces inferendi & efferendi venia, ſed ſub gravi Evangelium non docendi lege, conceſſa: ipſis tamen privato cultu non interdictum eſt, unde etiam Bibliothecas ſacris libris refertas Præfectis urbis *Nangeſacque* habere licet. Hodie tamen liberior in regnum Europæis aditus patere dicitur.

Japoniæ regna ſeu partes memores:

Amacuſa, *Amacuſa*, in Ximoa regione.
Aquia, *Aqui*, in Jamaiſotia regione.
Aquita, *Aquita*, in Ochia regione.
Ava, *Ava*, in Ochia.
Ava, *Ava*, in Tocoeſia regione.
Ayzua, *Ayzu*, in Ochia.
Bigena, *Bigen*, in Jetſenga regione.
Bingum, *Bingo*, in Jamaiſotia.
Bitcum, *Bitchu*, in Jamaiſotia.
Bugenum, *Bugen*, in Ximoa.
Bungum, *Bungo*, in Ximoa.
Caium, *Cai*, in Quantoa regione.
Canga, *Canga*, in Jetſegena regione.
Canzula, *Canzula*, in Ochia.
Cavachum, *Cavachi*, in Jetſenga.
Chicuanum, *Chicuien* in Ximoa.
Chicungam, *Chicungo*, in Ximoa.
Conzucum, *Conzuque*, in Quantoa.
Deva, *Deva*, in Ochia.
Farima, *Farima*, in Jetſenga.
Figenum, *Figen*, in Ximoa.
Finda, *Finda*, in Jetſegena.
Fingum, *Fingo*, in Ximoa.
Firandum, *Firando*, in Ximoa.
Fitacum, *Fitaqui*, in Ochia.
Fiunga, *Fiunga*, in Ximoa.
Fochium, *Fojui*, in Iamaiſotia.
Idzuum, *Idzu*, in Iamaiſotia.
Idzuum, *Idzu*, in Quantoa.
Idzumum, *Idzumi*, in Ietſenga.
Iechinum, *Iechien*, in Ietſegena.
Jetchuum, *Ietchu*, in Ietſegena.
Inaba, *Inaba*, in Iamaiſotia.
Ingum, *Ingo*, in Ietſegena.
Ivamum, *Ivami*, in Iamaiſotia.
Ixum, *Ixe*, in Ietſegena.
Iyum, *Iyo*, in Tocoeſia.
Micava, *Micava*, in Quantoa.
Mimalaca, *Mimalaca*, in Iamaiſotia.
Minum, *Mino*, in Ietſegena.
Mulaxium, *Mulaxi*, in Ochia.
Nanbum, *Nambu*, in Ochia.
Nangatum, *Nangato*, in Iamaiſotia.
Nivata, *Nivata*, in Quantoa.
Notum, *Noto*, in Ietſegena.
Quinocunum, *Quinocuni*, in Ietſegena.
Sangamum, *Sangami*, in Quantoa.
Sanuquium, *Sanuqui*, in Tocoeſia.
Satcuma, *Satcuma*, in Ximoa.
Surunga, *Surunga*, in Quantoa.
Suvum, *Suvo*, in Iamaiſotia.
Tajimum, *Tajima*, in Iamaiſotia.
Tamba, *Tamba*, in Ietſenga.
Tatomum, *Tatomi*, in Quantoa.
Toſa, *Toſa*, in Tocoeſia.
Tzuconum, *Tzuconi*, in Ietſenga.
Vacaſa, *Vacaſa*, in Ietſenga.
Vomum, *Vomi*, in Ietſegena.
Votumum, *Voſumi*, in Ximoa.
Vovarum, *Vovari*, in Ietſegena.
Voxum, *Voxu*, in Ochia.
Veum, *Vio*, in Ximoa.
Xima, *Xima*, in Ietſegena.
Ximola, *Ximola*, in Ochia.
Ximotucum, *Ximotcuque*, in Ochia.
Xinanum, *Xinano*, in Quantoa.
Yamatum, *Yamato*, in Ietſenga.
Yamaxirum, *Yamaxiro*, in Ietſenga.

Japoniæ urbes præcipuæ.

Amacuſa, *Amacuſa*, in regno cognomine.
Amangucium, *Amanguchi*, in Suvo regno.
Arima, *Arima*, in regno Figeni.
Ava, *Ava*, in regno cognomine.
Bungum, *Bungo*, in regno cognomine.
Dongum, *Dongo*, in regno Iyo.
Farima, *Farima*, in regno Farima.
Firandum, *Firando*, in regno cognomine.
Meacum, *Meaco*, in regno Yamaxiro.
Nangaſacum, *Nangaſachi*, in regno Figeni.
Oyama, *Oyama*, in regno Ietchuo.
Ozaca, *Ozaca*, in regno Cavacho.
Sacaium, *Sacay*, in regno Idzumo.
Surunga, *Surunga*, in regno cognomine.
Vomura, *Vomura*, in regno Figeni.
Yendum, *Yendo*, in regno Mulaxio.

Japygia, reg. in finibus Italiæ, in Cherroneſi formam coacta, cujus Iſthmus Tarento Brunduſium uſque extenditur, alio nomine *Meſſapia* dicitur. Strabo *lib.* 6. Servius, *Japygia*, inquit, *pars eſt Apuliæ in quâ mons eſt Garganus qui ad mare Adriaticum extenditur.* Quod ſi verum eſt, longè majores ſunt Japygiæ fines, quam quos modò ex ſententiâ Strabonis deſcripſimus, Nam Garganus mons multis p. m. extra jam dictam peninſulam ſitus eſt. Hanc regionem *Calabriam*, & *Salentinam* multi nominant. LLoyd. Ea nunc, Apuliâ excluſâ, *Terra d'Otranto* dicitur, in qua Calabria in ora Bor. collocatur. Meſſapia in Auſtr. vergit & Occ. Salentini & Japygia in Ort. Pop. *Japyges*, Plinio *Meſſapii* & *Salentini*. Ovid *Metam. l.* 15.

Thurinosq; ſinus, Temeſenq; & Japygis arva,
Linquit Japygiam, lævumq; Amphiſia remis.

Nomen ab *Japyge* vento habet, an hoc nomen Caurus Japygiam perflans à regione accepit, Ferrar.

Japygia, urbs Italiæ. Steph. & alia Illyriæ.

Japygium, ſeu Salentinorum promuntorium. Ptol. vel, ut Plin. *Acra Japygia*. Hodie *Capo di S. Maria*, in mare valde excurrit, ab Hydrunto 20. m. p. in Auſtr. à Tarento 80. in Ort. ab Acroceraunis Epiri montibus 50. tanta enim ibi Jonii maris latitudo, Ferrar.

Japys, nomen auguris, ac citharœdi, lege *Japis*. Virgilius libro 12.

Jamq; aderat Phœbo ante alios dilectus Japis,
Jaſides acri quondam cui captus amore
Ipſe ſuas artes, ſua munera lætus Apollo,
Augurium, citharamq; dabat, celeresq; ſagittas.

Japyx, Dædali filius, à quo *Japyges* pop. Solin. c. 8. Item ventus ex Apuliæ orâ proficiſcens. Horat.

—— Ego quid ſit ater
Adriæ novi ſinus, & quid albus
Peccat Japyx.

Idem *Car. lib.* 1.

—— Obſtrictis aliis præter Japyga.

Virg. *Æn.* 8.

Illam inter cædes pallentem morte futurâ
Fecerat ignipotens undis & Japyge ferri.

Hoc eſt, vento ex Apulia ſpirante.

Jar, filius Ahaz. 1. Par. 6. item, ſecundus Hebræorum menſis, dierum 30. Aprili noſtro reſpondens. Nullo feſto extraordinario memorabilis, præter feſtum liberationis arcis Sion, à Juda Maccabæo factæ, cujus memoria die 23. menſis recolebatur

lebatur quotannis. Sigonius *Catal. Hebr.* Torniel. *Anno Mundi* 2545. *n.* 28.

Jara, pater Huri. 1. Par. 5.

Jarbas, Jovis & Garamantidis Nymphæ filius, Gætulorum rex, qui, cùm Didûs ambiret nuptias, ab eâ repulſus naſcenti adhuc Carthagini bellum intulit: quod cùm Pœni propulſare non poſſent, reginam ſuam eò adegerunt, ut nuptiis ſuis pacem redimeret. Quod cùm illa aliâ ratione effugere non poſſet, ſimulat ſe antè Sichæi, prioris mariti manes placare velle. Eam itaque ad rem impetrato ſpatio, pyram ingentem extruxit, cui ſuperincumbens ſuis ſibi manibus necem conſcivit. Ita enim habet veritas hiſtoriæ, etiamſi Virg. *lib.* 4. *Æn.* de Jarbâ rege, & exitu Didûs alia quædam comminiſcatur.

Jarchas, vel *Jarcas*, Indorum philoſophorum princeps. Philoſtr. *in vitâ Apoll. Tyanei*.

Jardan, vicus in tribu Juda, adjacens Arabum finibus, ubi meridiana Judææ pars terminabatur. Joſeph. 3. *bell.* 2.

Jardanes, Lydiæ rex, pater Omphales.

Jardanus, fluv. Cretæ, & Lydiæ. Pauſan. Steph. Fluvii *Jardani* meminit Hom. *Iliad.* 8.

Φειᾶς πὰρ τείχεσσιν Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Jare, filius Jectan. Gen. 10.

Jared, filius Malaleel, natus A. M. 461. pater Enochi, Obiit A. M 1422. Gen. 5. Salian. Torniel. *in Annal.*

Jarephel, civitas in tribu Benjamin. Joſ. 18. *Jerphel*. Hier.

Jarganum, Phrygiæ magnæ promuntorium. Ptol. hodie *Capo di S. Maria* Leunclavio & Sophiano.

Jargolium, aliis *Gergolium*, opp. Aurelianenſis prov. in Solonia tractu, cum ponte ad Ligerim, 4. leuc. ab Aureliis in Ortum. Aliàs munitum; vulgò *Jargeau*. vel *Gergeau*

Jarib, filius Simeonis Patriarchæ. 1. Par. 4. qui Gen. 46. dicitur *Abod*.

Jarim, inter Cariathiarim & montem Baal ſita eſt ſylva, in tribu Dan, à qua urbs & mons nomen habent, unde *mons Jarim* dicitur, Joſ. 15.

Jarmuth, civitas in tribu Iſſachar data Levitis. Joſ. 21.

Jarnacum, vulgò *Jarnac*, oppidul. Inculiſmenſis prov. ad Carentonum flu. inter Caſtrum Novum & Cogniacum, prælio inter partes, ſec. præt. commiſſo, memorabile, medium ferè inter Inculiſmam ad Ort. & Santones ad Occ.

Jaromirus, Princeps Bohemus, ab Henrico II. Imper. reſtitutus. Circa A.C. 1008.

Jaromiria, vulgò *Jaromirz*, quibuſd. *Jaromierſa*, opp. Bohemiæ, ad Albim fluv. 2. mill. Germ. ſupra Reginogradecium in Bor. 12. à Praga in Ort.

Jaroslavia, vulgò *Jaroslaw*, opp. celebre & amœnum Ruſſiæ nigræ, cujus arcem Sanus fluv. alluit. ubi famoſæ nundinæ d. 15. Aug. quotannis. Majori ex parte deflagravit incendio, Anno Chr. 1625.

Jaroslavia, urbs ampla Moſcoviæ, cum arce lignea, 45. mill. Pol. à Moſcua in Bor. ad Volgæ ripam. Etiam *Jeroslavia*; caput Jaroslaviæ Duc. ſatis ampli, inter Vologdam ad Bor. & Roſtoviam ad Mer. verſus Volgam fluv. Aliàs ſub proprio Principe, ſed à Joan. Baſilide M. D. vindicati.

Jaroslaus, fil. ex Wenceslaa Moſca Boleslai, Sileſiæ ſup. Ducis, A. C. 1201. extincti, adverſus Patrem & Novercam bellum movit: Reconciliatus Epiſcopatum nactus eſt Vratislavienſem, An. Chr. 1198. cui, ut ſuis ægrè faceret, Neiſſam ſibi attributam addixit, ſed ante patrem extinctus, Spener. *Syll.*

Jarra, Vid. *Vas Virginis*.

Jarſath, Mauritaniæ Cæſarienſis urbs marit. Ptol. *Teledez*. Caſtaldo. Inter Saldas Urb. & Audum prom.

Jas, pars Illyriæ, quæ dicitur Jonica. Pop. *Jata*. Steph.

Jaſa, civitas Moabitarum, quæ ex tribu Ruben Merari nepotibus, ſublatis Amorrhæis, data eſt. 1. Par. 6. quæ Joſ. 13. *Jaſſa* dicitur. Hæc extra terram promiſſam fuit, neque, quod legimus, unquam à Judæis poſſeſſa.

Jaſer, filius Caleb, ex Azuba prima uxore. 1. Par. 2.

Jaſiel, filius Nephthali. Gen. 46. Item vir de Maſobiâ. 1 Par. 11.

Jaſion, quem Diodorus *lib.* 6. etiam *Jaſium* appellat, nec non *Eetionem*. Jovis & Electræ fil. adeò à Cerere adamatus, ut, in ejus gratiam, ad nuptias Hermiones ſororis ipſius maximam & frumenti & panis copiam attulerit. Quin & Plutum ex eâ fertur genuiſſe: qui cultum vitæ inſtituere, pecuniaſque coacervare, ac in uſus cuſtodire omnium primus docuit. Quidam eum à Jove ex invidiâ fulminatum ferunt: quamvis non deſint, qui aliam mortis cauſam afferant, nempe quòd ſimulachrum ejus contumeliâ affeciſſet.

Jaſis, dicta eſt Atalanta ab *Jaſio* patre.

Jaſius, filius Abantis Argivorum regis, frater Dardani Servius.

Jaſius Janigena, tempore Deucalionis imperabat Italis, in cujus nuptiis affuit Io Ægyptia. Vide Beroſ. *l.* 5.

Jaſo, Æſculapii & Lampetiæ Solis filiæ, filia; nomen παρὰ τὴν ἴασιν, id eſt, à medelâ & ſanitate ſortita. Eſt & hoc nomine Amphiarai filia.

Viri illuſtres.

Jaſon, Pontifex Max. Judæorum, primus ex Sacerdotum numero gymnaſium Hieroſolymis inſtituit, in quo juventus more Græcorum exerceretur in diſciplinis Ethnicis. 2. Mac. 4 Quanquam Joſephus hujus fratri Oniæ, qui & Menelaus, hoc facinus adſcribat.

Jaſon, fil. Æſonis, Theſſaliæ R. ex Alcimede, quem pater moriens Peliæ fratri in tutelam commendavit, tradito ei regno, ita tamen ut illud adulto Jaſoni reſtitueret. Alcimede verò ſuſpectum habens Peliam, Jaſonem Chironi alendum dedit. Itaque Jaſon adultus cùm ad repetendum paternum regnum veniſſet, Pelias juvenem laudis avidum ad Colchicam expeditionem excitavit, ſperans futurum ut periculi magnitudini ſuccumberet. Secundum alios *Pelias* oraculum acceperat, ut ſibi ab eo caveret, quem cum altero tantùm calceo ad ſe venientem videret. *Jaſon* autem, jam grandior, forte in ripâ Anauri offendit Junonem vetulæ ſimilem, quam humeris ſuſcipiens in ulteriorem fluvii ripam tranſtulit, atque uno in flumine calceo amiſſo ad Peliam Patruum venit: qui oraculi recordatus veritusque ne ab eo interficeretur, mandavit illi expeditionem in Colchos, ſperans aut ab aliquo occiſum iri, aut certè inter Symplegadas periturum. Fabricatâ itaque navi, quæ ab Architecti nomine dicta eſt Argo, Jaſon cum Græcæ juventutis flore mari ſe commiſit, primumque ad Lemnum inſ. appulit, ubi ab Hypſipyle, & hoſpitio, & thalamo ſuſceptus eſt. Deinde venit ad Phineum regem, à quo muneris loco edoctus eſt, quomodo per Cyaneas petras inter ſe concurrentes, ad Colchos uſque tutò navigare poſſet. Quò cùm perveniſſet, Medea Colchorum regis filia, formâ ejus capta, à certiſſimo eum eripuit exitio, oſtenſâ ratione, quâ & æripedes tauros perdomare, & draconem pervigilem ſopire poſſet; Ejus itaque conſilia ſecutus Jaſon, aureum vellus ſuſtulit, & inde clam cum ſociis & Medeâ fugam arripiens ad Iſtri oſtium pervenit, adverſoque fluvio ſubiens, cùm eum tandem in locum perveniſſet, ubi Danubius Liburniæ montibus proximus eſt, navim, quâ vectus erat, ſuis, ſociorumque humeris ſuperatis montibus in mare Adriaticum deportavit, tandemque ſoſpes in patriam revectus, duos ex Medeâ filios ſuſcepit. Sed poſtea cùm Creuſæ Corinthiorum regis filiæ amore flagrans, eam uxorem duxiſſet, Medea ægrè ferens divortium, Creuſam cum regiâ exuſſit. Sunt qui tradunt, Medeæ poſtea reconciliatum Jaſonem, multaque præclara geſſiſſe, adeò ut divinos in Aſiâ honores fuerit promeritus. Orpheus, Apoll. Rhodius, Valer. Flaccus. *Jaſonis & Medeæ Amores*, paulo fuſiùs ſic habent. Cùm *Jaſon* cum cæteris Argonautis ad Colchos appuliſſet, *Medeam* forte ad Phaſidis ripam obviam habuerunt. Cui cùm *Jaſon* adventûs ſui cauſam expoſuiſſet atque ab eâ de crudelitate Patris eſſet edoctus, ad preces converſus, fidem de conjugio dedit, ſi in diſcrimine ab eâ præmonſtrato ferret opem. Acceperat ante *Jaſon* à Venere *Iyngem* aviculam, quam Magæ mulieres tantam ad amatoria carmina vim habere credunt, ut omnia venena & unguenta ad amorem excitandum idonea *Iynges* appellentur, teſte Theocriti antiquo Enarratore; & ipſe Amor *Iynx* à Pindaro dicatur: qui ſcribit hanc ex Olympo à Venere primùm ad mortales allatam & datam *Jaſoni*, ut eâ ſimul & quibuſdam amatoriis carminibus, quæ ipſa Venus docuit, Medeam amore ad inſaniam uſque accenderet. Quod cùm feciſſet, illa amore correpta, ſuum ei promiſit auxilium, ac ſtatim herbas medicatas & pharmaca quædam dedit, quibus à taurorum igne tutus eſſet, & cum quid agendum eſſet docuit. Ille *Æetam* convenit ac vellus aureum popoſcit: quod *Æetes* ſe daturum eſſe pollicitus, ſi tauros ingentes flammas ore & naribus evomentes junxiſſet, atque dentes, quos ipſe daret, ſeminaſſet, hominesque armatos, qui inde pullularent, viciſſet. Quæ omnia *Jaſon Medea* opitulante cum ſummâ ſuâ laude & gloriâ perfecit. *Æetas* tamen vellus aureum negavit, ac de *Argonautarum* cæde tractare cœpit. *Jaſonis & Medeæ nuptias* Valerius Flaccus in *Peuce* inſulâ fieri inceptas eſſe ſcribit: inopino autem Abſyrti adventu turbatas & interruptas. Timæus & Apollonius *libro quarto* atque Orpheus Corcyræ ſcribunt. Dionyſius Mileſius *in ſecundo Argonauticon* Byzantii, Antimachus in Lyde prope fluvium, dicit Jaſonem cum Medeâ coiiſſe. Phileras, in Alcinoi domo celebratas ait. Timonax verò *in Colchide* ſcribit, Medeam ab Jaſone ductam uxorem, non ſine patris Aeetæ voluntate. Refert autem idem, monſtrari juxta Pontum hortos quoſdam *Jaſonios* vocatos, è quibus ipſe diſceſſum fecit; & in Æeâ Gymnaſia quædam & thalamum, in quo Medea Jaſoni nupſit. Vide porro Euſeb. *in Chron.* Hygin. Apollod. Ovid. *Metam.* 7. Senec. *Med.* Val. Flaccum *de Argon.*

Jaſon, frater Oniæ, ſummi Sacerdotis, apud Antiochum Epiphanem tantum effecit, ut dignitatem Fratris obtineret. Voto improbo potitus, Judaicos ritus Ethnicis mutare conſtituit, A. M. 3879. biennio pòſt, à Menelao, Simonis fratre, ex tribu Benjamin, ſupplantatus, atque Sacerdotii dignitate privatus. Rumore poſtmodum mortis Antiochi diſperſo, ingreſſus Hieroſolymam pepulit Menelaum, civiumque complures neci dedit: nihilominus urbe coactus excedere, ad Aretam Arabum Reg. confugit,

confugit, à quo ſimiliter pulſus Lacedæmonem ſe recepit, ubi miſerè periit. 1. Macc. c. 1. & 2. c. 4. & 5. Joſeph. *in Antiq. & de B. I.* Torniel. & Salianus, *in Annal.* Vid. ſuprà.

Jaſon, nomen viri. Act. 17. & 21. & Rom. 16.

Jaſon, Argivus, Grammaticus celebris, Athenæo, & Stephano Byzantino laudatus. Scripſit libb. 4. de Græcia, ubi Alexandri M. mentionem facit.

Jaſon, Byzantinus, opere de Tragicis innotuit. Plut. *de fluminibus.* Vir eruditus, *in notis ad eum locum*, eundem eſſe ſuſpicatur, de quo Stephanus in Ἀλεξανδρεία & Τῆλος; ſed fallitur, nam *Jaſon* iſte Argivus Grammaticus fuit, V. ſupra.

Jaſon, Cyrenæus, Hiſtoricus, ſub Ptolomæo Philometore, Olymp. 150. Scripſit libb. 5. de rebus geſtis Aſmonæorum, in epitomen redactos, ab Auctore 2. lib. Macc. Torniel. *A.M.3893.n.8.*

Jaſon Denores, Cyprius, floruit Patavii, ſec. præt.

Jaſon Maynius, Mediol. JC. & Orator, Piſæ Ticinique docuit. Obiit an. 1519 Fichardus, *in Vitis Jureconſ.* Thevet. *lib. 6. de Vir. Ill.* Fortunæ ſuæ faber. V. Paul. Jov. *in elog. c.* 66.

Jaſon Trallianus, Tragœdiarum auctor, apud Herod. Parthorum R. in deliciis. Vid. Polyæn. *l.* 7.

Jaſonium, promuntorium Cappadociæ, hodiè *S. Thomas*. Item magnus mons ſupra Caſpias portas ad lævam, pars Tauri. Strabo. Item Margianæ urbs. Ptolem. Item locus juxta Conſtantinopolim. *Biſitas* Turcis. *Diplociana* Græcis.

Jaſpu, mel. *Aſpis*, vulgò *Aſpe Viejo*, oppidul. regni Valentini, 3. leuc. ab Alone in Occ. Murciam verſus. 1. leuc. ab Illici in Bor.

Jaſprinum, opp. Hungariæ, captum à Rodolfo II. Imp. per Matthiam fratrem. A.C. 1593. Thuan. *Hiſt.*

Jaſſa, locus in deſerto, ubi Iſraëlitæ caſtra metati ſunt. Nu. *c.* 21.

Jaſſen, nomen viri. 2. Reg. 23. qui 1. Par. 21. *Aſſem* dicitur.

Jaſſii, Pannoniæ populi. Ptol. Circa Draum flu. Ferr.

Jaſſium, vulgò *Jaſſy*, urbs Moldaviæ, aliquando Principis ſedes, ad amnem *Pruth*, cum arce munita, aliàs à Coſacis capta. 50. m. p. à Suckova in Ort. 30. à confin. Poloniæ in Auſtr. ubi forſan aliàs Auguſtia, ad Hieraſſum fluv. Baudr.

Jaſſus, vel *Jaſus*, hodie *S. Pietro*, urbs Cariæ maritima apud Halicarnaſſum urb. ad ſinum, qui ex eâ *Jaſſius* dicitur, vulgò *Golfo di S. Pietro*. Incolæ *Jaſſii*. Plin. 5.29. vide Steph. Aliis urbs Joniæ fuit, in limite Cariæ, in ora maris Ægæi, ad ſinum Jaſſicum, media inter Epheſum ad Sept. & Mindum ad Mer. 40. utrinque mill. 15. à Mileto. 56. ab Halicarnaſſo in Bor. Baudr. Epiſc. ſub Arch. Stauropolitano, Ferrar.

Jaſtus, fluv. Scythiæ, intra Imaum. Ptol.

Jaſub, filius Eſaiæ prophetæ. Iſ. 7. Filius item Iſſachar. 1. Par. 7. qui Gen. 46. dicitur *Job*.

Jatamana, lacus Lunæ, in Athamania reg. ubi fanum Nympharum, & fons ſarmenta inflammans. Antig.

Jateba, nomen loci. 4. Reg. 21.

Jathaniel, nomen viri. 1. Par. 26.

Jathrippa, urbs Arabiæ. Steph.

Jatii, circa Margianam gens. Plin.

Jatina, Balearidis maj. opſidum. Plinius.

Jatinum, urbs Gall. Belgicæ ad Matronam fluv. Ptol. *Meaulx* Villanovano. Vid. *Melda*.

Jatrus, Plin. *Jeterus*, ex tabb. Geogr. *Jſchar* & *Abiræ*, fluv. Myſiæ, apud Nicopolin Urb. in Danubium influens. Nunc *Jater*, apud Ternobum Urb.

Jatur, urbs Indiæ, intra Gangem. Ptol.

Java, vulgò *Javu*, inſula perampla Aſiæ, in mari Indico, & una ex inſulis Sindæ, Ptolemæo teſte. Ab Oriente in Occidentem extenditur ſpatio 200. leucarum. Ad Occaſum habet Sumatram inſulam, à qua ſeparatur freto Sundæ. Ad Ortum ei adjacent aliquot minores inſulæ. Ad Auſtrum habet Oceanum auſtralem, & ad Boream inſulam Bornei, à qua tamen diſtat 45. milliaribus Germanicis. In ea ſunt novem regna, nempe Bantami, Jacatræ, Japaræ, Tubani, Jortani, Paſſarvani, Panarucani, Palimbuani, quæ ſunt in ora Boreali inſulæ. & Materani, in ora Auſtrali, cujus Rex totius inſulæ eſt potentiſſimus; habentque urbes cognomines. Tota inſula dives eſt aromatum proventu & abundantiâ; hinc *Compendium orbis* dicta Scaligero, ob omnium rerum tam facilem & uberem proventum, ideoque valde ab Europæis frequentatur. præſertim ab Anglis & ab Hollandis, qui inibi habent Bataviam arcem permunitam, olim *Jacatra* ab A.C. 1617. Sed pars Auſtralis inſulæ nondum luſtrata fuit ab Europæis; eratque aliàs una ex tribus inſulis Sindæ, ut Sanſon probare nititur. Dicitur etiam *Java major*, ad diſcrimen minoris Inſulæ, quæ ei verſus Orientem adjacens *Java minor* dicitur. Incolæ maximam partem Mahometani ſunt, & piraticâ perfidiâque infames: Immunda animalia, ut ſorices, ſerpentes, &c. ipſis præter terræ fructus, in quotidiano ſunt eſu, humanâ etiam carne quidam veſcuntur, hodieque regna Bantami & Materani, extantiora ſunt. Vid. Texeiram *l.* 1. Maffæum *Hiſt. Ind. l.* 5. Linſchotum *c.* 17.20, *&c.* Maginum *Geogr.* Marc. Paulum *l.* 5. *c.* 10. alios.

Javæ inſulæ urbes præcipuæ.

Balambuanum, *Balambuan.*	Batavia, aliàs Iacatra, *Batavia.*
Bantamum, *Bantam.*	Duama, *Duama.*
Japara, *Japara.*	Paſſarvanum, *Paſſarvan.*
Jortanum, *Jortan.*	Saraboa, *Sarabey.*
Materanum, *Materan.*	Sura, *Sura.*
Panarucanum, *Panarucan.*	Tubanum, *Tuban.*

Java, Hiſp. civitas. Ptol. vulgò *Laca*.

Javan, filius Japhet. Gen. 10 Jonum Patriarcha. Hujus filii 4. Eliſam. Æolum caput, Tharſis Cilicum auctor, Chettim Cypriorum, & Rhodanim Rhodienſium progenitor. Torniel. *A. M.* 1931. *n.* 22. Sed vide Boch. *Phaleg. p* 175.

Javarinum, Prov. Rom. *Giavarin* Italis, & *Rab* Hungaris, urbs Pannoniæ ſuperioris, in Hungaria, munitiſſima adverſus Turcas, ad Arabonem fluv. ubi is Danubio congreditur, Epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Strigonienſi, à Poſonio 10. leuc. in Auſtrum, à Vienna 13. in Eurum Veſprinium verſùs. V. *Arabo*, ſive *Arrabo*, Ferr. Baudrando hæc urbs eſt parva, ſed munita, in confinio Auſtriæ. Capta fuit à Turcis an. 1591. proditione Comitis Hardeckii, (qui ſcelus poſtea capite luit:) ſed poſtea recepta mirabili audaciâ à Domino de Vaubecourt nobili Gallo, ſubeſt etiamnum Auſtriacis. A Germanis *Gevver* dicitur, & à Gallis *Javarin*. Diſtat 5. milliaribus Germanicis à Comora in Occaſum; eſtque in limite ditionis Turcicæ. & è regione Schutiæ inſulæ.

Janna, fluv. Vid. *Icauna*.

Jauria, quibuſd. *Jauravia*, vulg. *Javver*, urbs parva Germ. in Sileſia, Duc. titulo inſignita, à qua pendet tractus adjacens. Vix duabus leucis diſtat à Lignitio in auſtrum, & 6. ab Vratiſlavia in Occ.

Jaus, nomen viri. 1. Par. 23.

Jaxamata, pop. circa Mæotim paludem. Melæ *Examata*, ut quidam volunt *l.* 1. *c.* 19. Stephano Ἰαξαμάται, quos Ephorus appellat *Sauromatas*. Val. Flacc. *Argon.* 6.

Jaxamatas Venatus alit.

Jaxarta, Sogdianæ pop. Ptol. Seu Scythiæ intra Imaum in Sogdianæ confin. unde Turcæ profecti feruntur. Quare ſedem eorum hodiè *Turcheſtan* appellat Niger.

Jaxartes, auxilio Æetæ adverſus Perſen venit, magnidicus & manu promtus. Val. Flac. *l.* 5. *Verſu* 596.

Jaxartes, flu. ingens Sogdianorum, qui in Occid. fluens in mare Caſpium ſe exonerat, *Chesel* Nigro, qui & *Organz* Barbaris, & à Scythis *Schirtim*, teſte Bonfinio.

Jaxtes, fluvius, quem eodem cum ſuperiore tractu quidam locant, cujus meminit Claudianus, *de Prob & Olyb. conſulatu*,

Sic nobis Scythicus famulatur Jaxtes.

Jaycza, vulgò *Jaycza*, urbs Boſniæ, ad flu. Plenam, aliàs caput regni. In monte, cum caſtro munitiſſimo, ſub Turcis, à 152. annis. In limite Croatiæ, ubi forſan ol. *Æmate*. Vix 8. mill. Germ. à Dravo flu. in Auſtr. 15. à Jadera in Eur. Sedes aliàs Principum.

Jazabata, vide *Jaxamata*.

Jazates, Adiabenorum Rex, Judaicæ religionis, cujus mater Helena. De origine hujus regis & progreſſu, multaque alia, quæ operæ ſit legere, Joſephus *l.* 20. *Antiq. c.* 2.3.

Jaziel, fil. Azmoth. 1. Par. 12.

Jazer, urbs Amorrhæorum. Iſ. 16. quam conſtruxerunt filii Gad. Joſ. 13. Terminus tribus Gad. in 10. lapide Philadelphiæ, ad Occ. trans Jordanem Levitis ſeparata.

Jaziel, nomen Sacerdotis. 1. Par. 15.

Jazitha, opp. Libyæ inter. Ptolem.

Jazyges, pop. Sarm. Europææ, quos Martin. Cromerus *Jaſsinges* vocat, pop. Pruſſiæ in regno Polonico, à Boleslao Caſto, an. 1264. & Leſco, an. 1[illegible]2. tantùm non deſtructi. Crom. *l.* 9. *&* 10. Michov. *l.* 3. Plurimi horum in Hung. ſup. conceſſere, unde Jazyges Metanaſtæ. Ovid. *Pont.* 1. 3.

Aut quid Sauromatæ faciant, & Jazyges acres.

Val. Flac. *l.* 6. *Neurus, & expertes canentis Jazyges ævi.*

Etiam *Jazyges Mæota* dicti, verſus paludem Mœotid. inter Nubaros ad Occ. & Roxolanos ad Ort. Eorum oppida fuere, Acras, Cuema & Lianum. G. Sanſo. Ubi nunc pars Tartariæ min. Baudr.

Jazyges Metanaſtæ pop. latè extenſi, & regio Europæ inter Danubium ad Occ. & Merid. Tranſylvaniam ad Ort. ac Carpathum montem ad Bor. Hodie *Ongaria di la dal Danubio*. Baudr. ubi nunc Hung. ſup. quæ maj. ex parte ſub Auſtr. præſertim verſus Bor.

Jazys, nomen proprium viri. 1. Par. 27.

I B.

Ibai, & *Ibeni*, populi Celticæ. Sunt etiam *Ibeni* Lydiæ, aliàs *Jonnera* dicti. Steph.

Iban, vulgò *Ian*, urbec. Armeniæ, in confin. Mediæ, munita, cum caſtro, ſub Turcis, à 100. prope annis, in limite Perſiæ. Aliquot mill. à lacu cognom.

Ibas, Epiſc. Edeſſenus, primò Neſtorii hyperaſpiſtes, dein Orthodoxus. Depoſitus in Synodo Lyſtrica, Concilio Chalcedonenſi abſolutus eſt, & in ſedem ſuam reſtitutus. Poſtmodum Theodorus Epiſc. Cæſareæ, Origenis fautor & Acephalus, cùm conſuluiſſet Juſtiniano, ut condemnaret ſcripta Theodori Mopſveſteni, anathemata Theodoreti Cyrenſis, oppoſita anathematis S. Cyrilli, & epiſtolam Ibæ ad Marim Perſam, quam ſcripſerat, cùm adhuc Neſtorianus eſſet, Imperator Concilio 5. Gen. Conſtantinopoli habito, Anno 553. hæc omnia condemnari curavit:

Quæ *tria Capitula* dicta. Unde Schiſma diuturnum. Niceph. *l.17. cap 9. 26. 37.* Concil. Chalc. *Act. 8. & 9.* Concil. 5. Gen. *ſeſſ.* 6. Liberatus, *c.* 24. &c.

Ibelinum præſidium, à Fulcone Andegavenſium comite, Hieroſolymorum rege conditum, An. Dom. 1122.

Ibera, op. Hiſp. Tarracon. ad Iberum fluv. apud Carthaginem veterem, medium fere inter Cæſarauguſtam, & Dertuſam. *Flix*, opp. Illercaonum, teſte Ant. Auguſtin. nunc caſtr. munitum Catalon. Aliis eſt ipſa Dertoſa, *Tortoſa*, urbs Ep. Cataloniæ, paulo ſupra oſtia Iberi flu. Vid. *Dertoſa*.

Iberia, reg. Aſiæ inter Colchidem ad Occid. & Albaniam ad Ort. Armeniæ maj. ad Merid. contermina, ad Boream montibus Caucaſeis definita. Nunc *Gurgiſtan* incolis, Gall. *Georgie*. Ibi urbes aliàs celebres, Armotica ſeu Harmaſtis, nunc *Cori* & Artaniſſa, nunc *Baſſachine*. Dividitur ab Albania Caſpio monte ad Ort. à Colchide Moſchicis montibus. Sub Principe proprio, ſub clientela tamen Regum Perſ. Baudr. Populi *Iberes* Straboni, aliis *Iberi*, *Georgiani* vulgò: quamvis Giorgiana reg. magnam Armeniæ partem complectitur. V. quoque infra.

Iberia, primùm appellata fuit Hiſp. regio Ibero fluv. proxima, an hinc, an ab Ibero R. quam poſtea, Celtæ Gallorum pop. relictis ſedibus ſuis habitavere, unde compoſito ex nomine gentis utriuſque vocabulo, *Celtiberi* dicti ſunt. Lucan. *lib.* 4.

> —— *Profugiq́; a gente vetuſtâ*
> *Gallorum Celtæ miſcentes nomen Iberis.*

Porro Ar. Montanus Iberiam Aſiaticam hodie *Georgiam*, in ſacris literis ſub nomine *Tubal* deſcribit, atque hinc profectos Hiſpanos, qui Europæ ultimam partem verſus Occid. occupant, teſtatur. Hoc ipſum etiam voluit Joſephus. Plinius quoque Varronem ſecutus Iberes ſive Iberos primo loco collocat inter nationes, quæ ante Romanos in Hiſp. ſedes fixerunt. Sic enim ſcribit 3. 1. *In univerſam Hiſpaniam M. Varro perveniſſe Iberos, & Perſas, & Phœnices, Celtasq́; & Pœnos tradit.* Longe tamen aliter Megaſthenes, qui Seleuci Nicanoris tempore rerum Chaldaicarum, & Aſſyriarum hiſtoriam condidit, ex quâ ſic Abydenus apud Euſeb. *de Præp. Evang. l. 9. c. 41.* Μεγασθένης δὲ φησὶ Ναβουκοδρόσορον Ἡρακλέος ἀλκιμώτερον γεγονότα, ἐπί τε Λιβύην, καὶ Ἰβηρίαν στρατεῦσαι· ταύτας δὲ χειρωσάμενον, ἀπόδασμον αὐτῶν εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ πόντου κατοικίσαι. Strabo etiam in primo tradit, Iberos Occidentales in loca ultra Pontum, & Colchidem commigraſſe. Imò & ſimiliter Dionyſius *in Perięgeſi* ſcribit:

> Τῷ δ' ἐπὶ γειτονέουσιν ἀνάντιον ἔθνος Ἰβήρων,
> Οἵ ποτε Πυρήνηθεν ἐπ' ἀντολίην ἀφίκοντο.

Sequitur hanc opinionem etiam Socrates, *Hiſt. Eccl.* 1. 16. Non pauci tamen ab hâc ſententiâ receſſerunt. Nam Appianus *in Ibericis* tradit, cùm aliqui putarent, Iberos Europæ eſſe ἀρχηγέτας Iberum Aſiæ; alios contra exiſtimaſſe, eos iſtorum eſſe ἀποίκους, fuiſſe etiam, qui neutros vel progenitores, vel colonos, arbitrarentur. Quomodo Ἴβηρ ratione gentis utriuſque erit ὁμώνυμον ἀπὸ τύχης. Atqui ſi diligentiùs perpendamus, multo veriſimilius videtur, Hiſpanos eſſe colonos Iberum in Aſiâ: quàm ut contra Hiſpani per immenſa terrarum ſpatia ultra Colchidem commigrarint. Quod eo minus arridet, quia ab Oriente propagatum eſt genus humanum. Quanquam verò faciliùs in animum induxero, Iberes Aſiaticos coloniam duxiſſe in Hiſpaniam, quàm è contra, Hiſpanos in loca Aſiæ Septentrionalia: inprimis tamen eo propendeo, ut putem, neutros alteris originem ſuæ gentis debere: præſertim quando, ut Appianus ait: οὐδὲν ἐν ἔθεσιν, ἢ γλῶσσα, *Nec moribus ullâ ex parte, nec linguâ conveniant.* Iberiæ Europææ meminit, Claudian. ad Serenam:

> *Solæ nobilium Latiis vectigal Iberia rebus Conſulibus.*

Iberiæ verò Aſiaticæ, Virgil *Georg. l* 3.

> *Aut impacatos à tergo horrebis Iberos.*

De nomine ſic Bocharrus. Iberiæ vox, inquit, (id eſt, Hiſpaniæ) ex Phœnicum linguâ petenda eſt. Nam Caucaſeos Iberos in Hiſp. veniſſe, & regioni dediſſe nomen meræ nugæ ſunt. Quid igitur? Ebræis עבר *eber*, Chaldæis עברא *ebra*, vel *ibra* eſt *tranſitus*, & quicquid eſt ulterius. Inde plurale *ebrim*, vel *ibrim*, *terminos*, & *fines* ſignificat. In Evangelio Syro, & in verſione Syra Pſalmorum paſſim uſurpatur hæc vox, ubi Græca habent πέρατα τῆς γῆς, אפסי ארץ *Aphſe eretz*, id eſt, *fines terræ*. Meritò igitur *Iberi* dicti, qui ex Phœnicum ſententiâ terrarum fines ultimos habitarunt, Hiſpani nempe, quorum urbem Calpen Tyrii putaverunt, eſſe τέρμονας τῆς οἰκουμένης, ut in Strabone habetur. Tale eſt quòd Gaditanum templum Poſidonius ſcribit eſſe ἐπὶ τῆς γῆς θαλάττης πέρας. Et quòd in Homero Proteus Menelaum ita compellat:

> Ἀλλά σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον, καὶ πείρατα γαίης
> Ἀθάνατοι πέμψουσι. —— ——

Id eſt, in Hiſpaniam, ut interpretatur Strabo. Eodem ſenſu apud Dionyſium τηλιστοι, id eſt, *remotiſſimi* dicuntur:

> Ὀρεσσὶ τηλίστων μετὰ ναίεται ἔθνος Ἰβήρων.

Ita legendum, non γειτόνων, ut vulgò legitur. Unde Claud. *l.* 3. *Paneg. de Stilic.* ait:

> *In extremos aciem mittebat Iberos.*

Notandum hic, Galliam olim etiam *Iberiam* nominatam, ut conſtat ex Strabone *l.* 3. ubi antiquitùs Iberiam ait dictam, quicquid foret inter Pyrenæos montes & flu. Rhodanum, ut veriſimile etiam ſit eam veteribus extenſam uſque ad Rhenum, eamque credo cauſam eſſe, cur Nonno *lib.* 13. *Dionyſ.* dicatur Ῥῆνος Ἴβηρ *Rhenus Iberus.* Sed quanto aliter Gorop. Becanus ſenſerit *lib. Hiſpanicorum* 2. ubi ſuſpicatur Ἴβηρ Germanicam eſſe vocem, quia Germanis *Yver* idem ſit ac *Zelotypus*, quomodo Rhenus in vet. epigram. ζηλήμων vocatur. Sed ejus ſententiæ eo minus ratio habenda eſt, quia apud veteres omnes de hoc Rheni cognomine ſilentium ſit, nec Nonnus homo Ægyptiacus ſciverit Germanicè, Voſſius. *Iberia* tota ad Chriſtum converſa eſt ſec. 4. mulierculæ captivæ operâ, quæ cùm invocatione nominis Domini Jeſu Reginam à graviſſimo morbo liberaſſet, hæc fide ſusceptâ maritum Regem quoque convertit; ſicque utrumque ritus Chriſtianos à fœmina edocti, *Rex viris*. *Regina mulieribus*, Chriſtum prædicarunt, donec iis à Conſtantino Magno Epiſcopi ſummiſſi ſunt. Rufinus, *l* 1. *c.* 10. Socr. *l.* 1. *c.* 16. &c.

Iberus, flu. Hiſp. nobiliſſimus, navigabili commercio dives; ab Iberia urbe, totius Europæ olim præſtantiſſima, quæ hodie cenſetur Elix eſſe, dictus. Oritur in Caſtella vet. in confinio & ex montibus Aſturiæ, juxta vicum *Fuentibre*. Baudr. Becmannus eum apud Cantabros, prope *Aquilar del Campo* ex binis fontibus, unde nomen *Fontibre*, quaſi fontes Iberi, oriri ait. Dein partem Bor. Caſtellæ vet. rigat & Navarræ regnum, uti & urbes Calagurim & Tutelam: poſtea Aragoniam bifariam ſecans, juxta Cæſarauguſtam labitur, recipitque Salonem, Cogedum, Gallœcum, Martinum, Secorim, alioſque flu. Tandem per partem Occ. Cataloniæ, paulo infra Dertoſam urb. duobus oſtiis, quæ Inſulam Alphaciam *Alfaques* formant, mari Mediterr. excipitur. Supra Variam recipit Argam fluv. ideoque aliquot infra leuc. lintrium capax eſt. Antiquiſſimè dividebat Hiſpan. in citer. & ulter. ſed poſtea Hiſp. ulter. ad ſolam Bæticam reſtricta eſt. Ejus oſtia à fontibus diſtant 450. m. p. Plin. *Dives Iberus* Claudiano dicitur, *rapidus* Lucano *l.* 4. *Ebro* hodiè incolis, *Ebre* Gallis, vocatur. Eſt & fluvius in Bæticâ, per Vandaliam fluens, inter Bætim & Anam, leuc. in oſtia latus, quem hodie *Rio Tinto* & *Azech* vocant. Item fluv. Iberiæ Aſiaticæ Plinio, ex Caucaſo in Cyrum flu. maj. defluens.

Ibi, Indiæ gens, quos credunt, ab Hercule originem trahere, ibidemque ab eo relictos, cùm *Aornum* Petram expugnare fruſtra tentaſſet, referente Diodoro *libr.* 7. *parte poſteriore.* *Sibi* vel *Sybi* Oroſio *l.* 3. *c.* 19. *Aſybi* Trogo. *Sobii* eſt in Curtii *l.* 9. *c* 18. Verum Janus Gebhardus ibi leg. *Hinc decurrit in fines Iberum* vel *Ibiorum*: *in Exercitationibus ad Q. Ruſſum*, quod ante ipſum natum cenſebat Abrahamus Ortelius.

Ibirrha, urbs Arabiæ fel. Ptol.

Ibliodunum, ſeu *Ibliodurus*, oppidul. fuit Mediomatricum, *La Beuville* nunc quibuſd. Aliis eſt *Conflans en Jarniſy*, oppidul. Lotharing. ad Ornam amnem, 8. leuc. à Virduno Divodurum verſus.

Ibnalach, Saracenorum rex, Hiſpaniam obtinuit, A. D. 777.

Ibnu Ginlgiul, Arabs, Chronologiæ vitarum Philoſophorum auctor. Voſſ. *de ſcient. Mathem. c.* 67. *§.* 25. Auctor vitæ Pharabii.

Imp. & Vezirii Turcici.

Ibrahimus, Imperator Turcarum, fil. Achmetis, ſucceſſit fratri Amurathi IV. an. 1640. è carcere diuturno ægre extractus. Sed ob voluptates, Imperii neglectum aliaque vitia, à Janizeris ſtrangulatus eſt, an. 1649. Mahomete filio ſurrogato. Mezerajus, *contin. Chalcond.*

Ibrahimus, Vezirius, Solimanno II. gratus. Genuenſis quibuſdam fuiſſe dicitur, unde Chriſtianis in occulto favens, Imperatorem contra Perſas concitavit. Mox à Roxolana Sultana apud Imperatorem labefactatus, & cùm hic olim juraſſet, ſe vivo, Ibrahimum non neci daturum, dormiente eo, neci datus eſt: cùm ſopor mortis quædam ſpecies videatur. Proditio ipſi multiplex objecta, & literæ quoque ad Carolum V. oſtenſæ. Contin. Chalcondylæ, *in Solimanno II.* Vid. *Vezirius.*

Ibrejum, oppidul. ſeu municipiolum Galliæ, arce validum, ad Auturam flu. inter Anetum & Pacejum, Henrici M. clarâ de conjuratis ac rebellibus victoriâ nobile: nunc *Ivry*. Plurimi nunc *Ibriacum* appellant, quod eſt caſtrum in Aulercis Eburovicibus. Vid. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Ibriones, P. Diacono *Briones*, pop. Germ. in Bavariæ fin. inter Lycum & Oenum. M. Velſerus. Aliis *Pryoner*, incolæ Pyrenæi ſunt, in Tirolenſi Duc.

Ibycus, Lyricus poeta, cujus fragmenta Henr. Stephanus collegit. Hunc maximè omnium amore flagraviſſe, ex ipſius ſcriptis conſtare, ſcribit Cic. *Tuſc. Qu.* *lib.* 4. Inde proverb. *Ibyci grues*, quoties ſceleribus novo quodam & improviſo caſu proditis ſceleſti pœnas dant iis, quos læſerunt. Id ex hujuſmodi quodam eventu natum memorant. Ibycus cùm in latrones incidiſſet jam occidendus, grues fortè ſupervolantes obteſtatus eſt. Aliquanto pòſt tempore, cùm iidem latrones in foro ſederent, rurſumque grues ſupervolarent, per jocum inter ſe ſuſurrabant in aurem: Αἱ Ἰβύκου ἔκδικοι πάρεισιν. Eum ſermonem aſſidentes in ſuſpicionem rapuerunt, maximè deſiderato jam pridem Ibyco. Rogati quidnam ſibi vellet ea oratio, hæſitanter & inconſtanter reſponderunt, ſubjecti tormentis facinus confeſſi ſunt.

Atque

Atque ita velut gruum indicio pœnas Ibyco dederunt. Cujuſmodi ferme Plut. *in de Futili loquacitate*. Auſon. *in Monoſyllabis*,

Ibycus ut periit, vindex fuit altivolans grus.

Antipater ei Epitaphium ſcripſit. V. Plat. *in Parmen.* Pauſan. *l.* 2. Athen. Eraſm. *in adag.*

Ibycus, Rheginus Poëta. Ælian. *Hiſt. An. lib.* 6. *cap.* 51. Schol. Apollonii, *lib.* 1.

Ibylla, urbs Tarteſſia, cives *Ibyllini*, apud quos auri & argenti metalla ſunt. Steph.

Ibzan, Bethlechemites, judicavit Iſraelem annis 7. Judic. 12. Hunc quidam Hebræorum putant eſſe Boaz patrem Obed, patris Iſai, patris David.

I C.

Ic dien, epigraphe, quâ Walliæ Principes, ſub emblemate trium pennarum utuntur. Significat, è Saxonico, *Ego ſervus*, vel *Ipſe Servus* ſum, ſecundùm illud Apoſtoli ad Galatas *cap.* 1. Inde Barones Regum Anglo-Saxonum, juxta linguam eorum vernaculam, *Theins*, & *Thani* & *Theigni*, juxta Lat. *Miniſtri* appellati ſunt. Henr. Spelm. *Gloſſar. Archaol.*

Icadiſta, Epicurei ſic dicti, quòd τὰς εἰκάδας, hoc eſt, viceſimum quemque Lunæ diem, quo natus eſt Epicurus, celebrarent, imagines ejus per cubicula circumferentes. Athen. *l.* 7.

Icadius, prædo, de cujus fato ſic ſcribit Cicero *in lib. de Fato*: *Ne hercule quidem Icadii prædonis video fatum ullum, nihil enim ſcribit ei prædictum. Quid mirum igitur, ex ſpeluncâ, ſaxum in crura ejus incidiſſe?*

Icamia, filius Sellum. 1. Par. 2.

Icaria, vide *Icarus*. Item vicus in tribu Ægeide ab *Icario*, Erigones patre. Steph.

Icaria, Strab. Plin. Melæ, Solino, vulgò *Nicaria*, Inſula exigua in mari Ægæo, inter Samum ad Ort. & Naxum ad Occ. 60. mill. ſeu inter Chium ad Bor. 40. mill. & Pathmum ad Auſtr. 25. minimè lata eſt, ſed in longitudinem protenditur; In ea templum Dianæ fuit, *Tauropolion* dictum. Ejus circuitus eſt circiter 37. mill. Priùs *Doliche*, *Macris* & *Ichthyuſſa* vocabatur, nec non etiam *Pergamum* fuiſſe nuncupatam, antequam ibi Icarus in mari ſubmergeretur, teſtatur Pauſanias: ab hac vicinum pelagus *Icarium* denominatur. Inſula, niſi à piratis infeſtaretur, ſatis culta eſſet. Inter eam & Samum ſcopuli aſperrimi ſunt, modò *fornaces* vocati: olim *Melanthii*, qui nautis celebres ac metuendi maximè ſunt, præſertim nocturno tempore. In Inſulæ parte Orientali, in maris littore turris eſt altiſſima, *Fanò* dicta, in cujus faſtigio lumine nautis hìc navigantibus ſignum datur, ut rupes, quæ circa inſulam ſunt, vitent. Metel. Sub Turcis à 200. an. Antea ſub Juſtinianis Genuenſibus Chii Inſulæ Dominis. Baudr. Olim hæc cum reliquis Archipelagi Inſulis, quæ frequentiſſimo apud Græcos XII. Inſularum aut *Dodecaniſi* nomine celebres, præter Cyprum & Candiam, ſub præfectura erat Callipolitana: Unde & Præfectus hic, Præfectus Dodecaniſi dictus eſt, quemadmodum & Turcæ hodienum Sanzacko Callipolitano inſpectionem harum inſularum commendant, Chr. Becman. *Hiſt. Inſul. c.* 5. Cæterùm *Icaria* urbem habuit cognom. Epiſc. ſub Archiepiſcopo Rhodio.

Icaria, Inſula in Oceano Boreali, fruges nullas habet, ſed piſces tantùm & animalia, ex quibus vivunt accolæ. Hanc nomen habere ſcribunt ab Icaro, Dædali Scotiæ Regis, filio, qui Inſulanis dominatus eſt, ac leges dedit: hujus inſulæ populi advenas non recipiunt, niſi fortè ſit unus tantùm, quod quidem nulla alia de cauſa faciunt, niſi ut ex eo linguam externam percipiant. Ad hanc inſulam cùm Zuchminus, aliarum inſularum Borealium rex, appuliſſet anno 1390. expulſus armis ab inſulanis fuit. Metel.

Icarium, inſula ſinûs Perſici, oſtio Euphratis objecta. Ptolom. Strabo 16. Arrian. 7. *Carat* hodiè vel *Carge*. V. *Ichara*.

Icarium mare, pars maris Ægæi ab *Icaro*, Dædali filio. *Mare di Nicaria*, teſte Caſtaldo.

Icarius, Oebali fil. pater Erigones, qui cùm à Libero patre utem vini accepiſſet, ut ejus uſum mortalibus communicaret, in Atticum agrum ſeſe contulit, ibique paſtoribus, qui æſtu Solis ſitim contraxerant, vinum propinavit, qui cùm novo potûs genere delectati, largiùs hauſiſſent, altiſſimoque primùm ſomno, deinde & crapulâ correpti eſſent, toxicum ſibi datum rati, Icarium interfecerunt, occiſumque in puteum projecerunt. Aderat fortè Icario canicula nomine Mæra, quæ ad Erigonen reverſa, veſtem ejus mordicus arripuit, illamque ſequentem ad patris cadaver perduxit: quæ tantum ex patris nece dolorem concepit, ut, mala multa ejus percuſſoribus imprecata, laqueo vitam finierit, Mæram quoque tam heri quàm filiæ herilis deſiderio ferunt contabuiſſe, Jovisque miſeratione in cœlum translatam, in Caniculæ ſtellam converſam eſſe, Icarium autem in Booten, Erigonem verò in Zodiaci ſignum, quam Virginem appellamus. Hygin. *Li. Fab.* 130. *l.* 2. *Aſtron.* Hic *Icarus* Tibullo dicitur *l.* 4. *Ad Meſſalam*,

—— Etiam Phœbo gratiſſima dona
Cres tulit, & cunctis Baccho jucundior hoſpes
Icarus, ut puro teſtantur ſidera cælo
Erigoneq; Canisq;. ——

Icarius, patriâ Lacedæmonius, pater Penelopes; Hinc illud,

Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια.

Paſſim apud Hom. *in Odyſſeâ*. Ovid. 1. *Ep.*

Me pater Icarius viduo diſcedere lecto
Cogit. Inde Penelope vocatur *Icaris*. Ovid. *in Ibin*,
Et velut Icaridos famula periere procíq;.

Item *Icariotis*. Prop. 3. 13.

Hac etiam clauſas expugnant arma pudicas,
Quæq; terunt faſtus Icarioti tuas.

Ovid. *Pont.* 3. 1.

Nil opus eſt letho, nihil Icariotide telâ.

Icarius, Atticæ mons, Plin.

Icarus, Dædali filius, qui unà cum patre è Creta fugiens, fretus alarum fiduciâ, quum ultra patris juſſa altiùs evolaſſet, Soliſque ardore cera, quâ pennæ continebantur, liquefacta eſſet, ita ut ab alis deflueret, decidit in mare, quod eſt inter Myconem & Gyarum, à quo poſtea *Icarium mare* appellatum fuit. Ovid. *Faſt.* 4.

Tranſit & Icarium, lapſas ubi perdidit alas
Icarus. —— ——

Idem *lib.* 1. *Triſtium*:

Icarus Icariis nomina fecit aquis.

Icarus, Aſiæ fluv. in Oxum, Sogdianorum flu. influens, Solin. Et inſula juxta mare Rubrum. Steph. Et mons Atticæ. Plin.

Icarus, vel *Icaria*, inſula, una Cycladum, quæ priùs *Macris* vocabatur, ac *Doliche*. De nomine Bochartus, *Icarus*, inquit, eſt איכר *Icar*, ad verbum, *inſula paſcui*. Quæ Etymologia quàm quadret, docebunt verba Strabonis *l.* 10. Ἡ μὲν οὖν Ἰκαρία ἐρήμη ἐστι, νομὰς δ' ἔχει, αἷς χρῶνται αὐτῶν οἱ Σάμιοι. Tamen aliud etymon occurrit, quod huic meritò præferendum. Inſula hæc olim *Ichthyuſa*, vel *Ichthyoeſſa* dicta eſt. Athenæus, 1. 24. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἴκαρος πρότερον Ἰχθυόεσσα, ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ τῶν ἰχθύων πλήθους. Inde Phœniciè dicta eſt אי כוורי *I-cauro*, id eſt, *inſula piſcium*. Vid. quoque *Icaria*.

Icaruſa, fl. Sarmatiæ Aſiat. apud Cercetas. Plin.

Icatala, Sarm. Aſiaticæ pop. Plin.

Icauna, vulgò *l'Yonne* flu. Gall. Celt. Oritur in Duc. Burg. apud Auguſtodunenſes e montibus Morundiæ, ſeu Morvinnicis, *de Morvant*, alluitque caſtrum Chinonium in Morvinno pago, quà diœceſim Auguſtodunenſem à Nivernenſi dirimit. Tum attingit Marcelliacum *Marcilly*, Marinlacum, Silviniacum *Sauvigny*, Tanacum *Tanay*, Alnetum *Aunoy*, & urbem luſtrat Clameciam, ſeu Climiciacum, *Clamecy*, ubi primùm navigia tolerat, in prov. Nivern. dein Colonicam *Coulange*, Caſtrum Cenſorium *Chaſtel Cenſoy*, Malliacum Caſtellum, Malliacum Villam, Crevantium opp. rigans, ubi recipit Curam amnem, poſtea Antiſſiodorum Burg. urbem, Caſtellum Novum, Eponiacum *Eſpagny*, opp. S. Juliani de Saltu lavat. Hinc receptis Semno & Armancione flum. juxta Jogniacum, Villam Novam Regis, Senones Urb. Pontes Icaunæ *Pons ſur Yonne*, Villam Novam Gujardi labitur; & demum ad Monaſteriolum ſeu Montem Reg. ut quidam volunt, in Campania Sequanæ miſcetur. Dicitur in pago montolo troctis abundare, piſce aquam torrentem amante. Hunc fluv. *Itumnam*, vel potius *Icumnam* vocat Guil. Britto *Philipp. lib.* 10. his verbis:

At Senonas & terra ferax à flumine Icumna
Uſq; locum, quo Sequanico Lupa confluit amni,
Et qua Moretum Montemq; interjacet Argi,
Herveo Comiti volo demittatur habenda.

Vid. Hadr. Valeſium *Not. Gall.*

Iccius portus, unde breviſſimus in Britanniam trajectus; *Itium* Strab. Ἴκιον ἄκρον Ptol. Camdeno eſt locus Caleto vicinus, in Comit. Bononienſi in Picardia, *Wiſſant* indigenis, Angl. *Wedſant*, Flandris *Iſſen*, Nautis *Eſſen*. Nunc caſtrum tenue cum portu in ora maris Britann. ad Fretum Gall. 3. leuc. à Caleto in Occaſ. 4. à Bononia in Bor. 6. ab ora prox. Angliæ in Afr. *Iccium* verò *prom.* eſt *Blaneſt*, cum vico cognom. in ora, prope Icium port. 3. à Bononia leucis. Baudr. V. quoque *Icius portus*.

Iccius Rhemus, primus ſuæ civitatis Legatus, ad Cæſarem à ſuis miſſus. Cæſ. *lib.* 1. *Com. c.* 3.

Icelos, unus filiorum Somni, cui ab *aſſimulando* nomen factum. Ovid. *Met.* 11. —— *At alter*

Fit fera, fit volucris, fit longo tempore ſerpens.
Hunc Icelon ſuperi, mortale Phobetora vulgus
Nominat. —— ——

Icelus, Galbæ Imperatoris libertus, quem annulis donatum equeſtri nomine *Martianum* appellitabant; magnâ in eâ aulâ potentiâ & gratiâ. Tacit. *Hiſt.* 1. 13. In eum occiſo Galbâ, ut in libertum palàm, Othonis juſſu, animadverſum. *Ibid. c.* 46. Vertranius Maurus *Hicelius* legendum cenſet, additque ei prænomen *Cajus* fuiſſe atq; unum eundem fuiſſe, ex vet. Galbæ concubinis.

Iceni, pop. Albionis, in ora Or. ad mare Germ. *Simeni* Ptol. *Cenimagni* Cæſ. quorum regio *Eſſexia* in Angliâ, teſte Lhuydo. Sed Camdeno eſt *Suffolcia*, *Norfolcia*, *tractus Cantabrigienſis*, & *Huntingdonenſis*; ubi olim Eaſt Angliæ regnum, quem vide. Eorum Venta *Icenorum* caput erat. Habebantq; ad Occ. Catieuchlan,

Icenorum ſtratum, *Ikenild-ſtreet*, una è 4. viis celeberrimis, Angliam totam à diverſis plagis percurrentibus, priſco Romanorum opere Britannorum mixto elaboratis. De qua, ut & reliquis V. Camden. *Britan.* Spelm. *Gloſſ. Archaeol.* &c.

Icéſia, inſula juxta Siciliam, *Panaria* Fazello. Didymæ proxima & Liparæ, ab ea 8. m. p. in Ort. recedens, circuitu 6. *Thermiſſa* Straboni, ob aquas calidas; Ferr.

Icetas, poſt Dionem interfectum, tyrannidem Syracuſarum invaſit; ita ut ille Acradinam & Neapolim teneret; Dionyſius Inſulam. Syracuſas quoque, Timoleonte Leptinem, qui Engyum tyrannide oppreſſum tenebat, ex urbe expellere conante, aliquandiu oppugnavit: ſed mox re infectâ Leontinos, unde eruptionem fecerat, rediit. Idem conatus eſt Timoleontem, ſubornatis duobus ſicariis & percuſſoribus dolo interficere, ſed cùm in Adranum, ubi erat Timoleon, veniſſent, cumque ſacrificantem offendiſſent: alter eorum fortè ibidem quendam conſpicatus, qui Patrem ipſius interfecerat, omiſſo Timoleonte, ad quem interficiendum venerat, Patris ſui interfectorem percuſſit: quo facto enſem tenens confeſtim ſe in altam quandam rupem ſaltu corripuit: alter verò aram tangens à Timoleonte facti veniam petivit, pollicitus ſe ei omnia patefacturum. Ita miro quodam caſu Timoleon ſervatus: Icetas tandem à Timoleonte ſuperatus & occiſus eſt. an. 2. Olymp. 110.

Ichabod, filius Phinees filii Heli ſacerdotis. 1. Reg. 4. Latin. *ubi gloria?*

Ichana, op. Siciliæ, obſeſſione Syracuſiorum nobile. Steph. Cujus incolæ *Ichanenſes*.

Ichara, inſ. ſinûs Perſici ante Euphratis oſtia. Plin. vide *Icarium*. *Carai* quibuſd.

Ichnæ, urbs Macedoniæ, unde Themis *Ichnaa*, quam perſequens Jupiter κατ' ἴχνος apud *Ichnaas* deprehendit. Item civitas in Oriente. Steph.

Ichnaa, Themidis epitheton, vel cognomentum. Hom. *in Hymno Apollinis*,

—— Θεαὶ δ' ἔσαν ἔνδοθι πᾶσαι,
Ὅσσαι ἄρισται ἔσαν, Διώνη τε Ῥείη τε,
Ἰχναίη τε Θέμις, καὶ ἀγάστονος Ἀμφιτρίτη.

Lycophron de Themide, Solis filiâ.

Τῆς δ' ἡλίου θυγατρὸς Ἰχναίας βραβεύς.

Vide Stephanum. Dicitur & Nemeſis *Ichnaa*. Diodorus poeta Epigrammatarius,

Ἀδρήστεια δίκα καὶ Ἰχναίη σε φυλάσσοι,
Παρθένος ἡ πολλοὺς ψευσαμένη Νέμεσις.

Item regio Macedoniæ. Heſychius: Ἰχναίαν, χώραν τὴν Μακεδονίας. ἔνθα τὸ μαντεῖον ὁ Ἀπόλλων κατέσχε καὶ τιμᾶται.

Ichnuſa, dicta eſt inſ. Sardinia, quòd ad ſimilitudinem veſtigii facta ſit. Sil. *l.* 12. de Sardiniâ,

—— —— *Terrai*
Enormes cohibet nuda ſub imagine planta,
Inde Ichnuſa prius Graiis memorata colonis.

Claudianus,

Humanæ ſpeciem plantæ ſinuoſa figurat.

Vide *Sardinia*.

Ichobalus, Aſtartæ Sacerdos, Phelletem peremit, & regnavit apud Tyrum annis 32.

Ichthyuſa, Vide *Icarus*.

Ichthyophagi, populi Sinarum. Ptol. ubi nunc Sciantonenſis & Nanquinenſis prov. in parte Or. regni, Sanſo. Et apud Agatharchidem populi oræ inter Carmaniam ad Occid. & Gedroſiam ad Ort. Apud Plin. verò inſulæ Arabiæ Fel. in orâ orientali, ſic *ab eſu piſcium* dicti. Horum regio magnâ ex parte arboribus caret. Raritas in eâ aquarum, & domeſtici cibi maxima eſt. Veſcuntur piſcibus, tum ipſi, tum eorum pecora, & aquas fluviales ac foſſiles potant. Pecorum carnes piſcibus præbent, domicilia ex oſſibus cetorum, & oſtreorum conchis faciunt. Trabium & fulcrorum uſum coſtæ præbent, portas maxillæ: è vertebris fiunt mortaria, in quibus piſces ſubiguntur, & ad ſolem aſſantur; poſtea ex his panem conficiunt, frumenti paululum admiſcentes. Nam & molas habent, quanquam ferrum non habeant, quod nequaquam mirandum eſt, id enim aliunde afferri non poteſt. Concidunt eas, cùm attritæ ſunt lapidibus iis, quibus & ſagittas & miſſilia præuſta exacuunt. Piſces partim in cuppis panariis aſſant, partim (quod frequenter fit) crudos edunt. Capiunt autem eos retibus ex cortice palmarum factis.

Ichthys, Elidis in Achaiâ promuntorium. Thucydides. *Jardan* Theveto. In ora Occ. inter Chelonatem ſinum, & oſtia Alphei fluv. De quo Itiner. *lib.* 2.

Conduntur Sphagia & piſci cognominis Ichthys.

Iciani, Camdeno *Icborough*, opp. Norfolciæ, in *Icenis*. Talboto eſt *Thetford*, opp. ejuſdem tractus.

L. *Icilius* Tr. Pl. legem tulit, M. Valerio Max. Sp. Verginio Tricoſto Cælimontano Coſſ. an. U. C. 397. ut Aventinus mons plebi ad ædificia concederetur. V. Dionyſ. *l.* 10.

Sp. *Icilius* Tr. Pl. T. Geganio Macerino, P. Minutio Augurino Coſſ. an. U. C. 261. legem tulit: *Ne quis Tribuno ad pop. concionanti contradiceret, neve eum interpellaret.* V. Dionyſ. *libr.* 7.

Iciodorum, vicus Galliæ, in Arvernis ad fluv. Elaver, memoratus Gregorio Tur. *l. de gl. Confeſſ.* nunc *Iſſoire* dicitur. In Schola *Iciodorenſi* literas didiciſſe Præfectus Arvernorum Epiſc. legitur: *Iciodorenſis* cœnobii mentio fit, in libello *de 2. Tranſlatione S. Auſtremonii*, Vid. Hadr. Valeſium *Notit. Gall.* Item vicus Gall. in finibus Turonum, confinis Biturigibus Cubis, vulgò *Iſſerre*, aliàs *Iſeure*, ad Ciolam flu. Idem.

Icius portus, in Morinis eſt, è quo Cæſar in Britanniam ſolvit, *Comment. lib.* 5. A' Ptolomæo inter Frudis vel Suminæ oſtium & Geſoriacum, navale Morinorum, quod ulteriorem ſeu ſuperiorem horum portum à ſitu idem Cæſar vocat, collocatur *Icium* prom. in quo haud dubiè portus *Icius* erat: qui hodie Valeſio eſt Stapulæ *Eſtaples en Boulonnois*, portus in Morinis ad os Quantiæ flu. adverſus cellæ S. Judoci. Videntur huic loco nomen dediſſe *Icii*, pars Morinorum, à quibus nomen Venta Iciorum vel Icinorum in Britannia, Coloniæ Iciorum à portu huc profectorum, *Not. Gall.*

Iconium, urbs Lycaoniæ Archiep. ſub Patr. Conſtantinopolitano, & caput, inter Cappadociam & Ciliciam, capta à Godofr. Bullionæo, A. C. 1097. iterum à Friderico Barbaroſſa Imp. Anno Chr. 1190. poſtquam ibidem Emanuel Imper. Græc. à Turcico Sultano turpiter victus fuiſſet, A. C. 1173. Dein relapſa, ſub jugum Barbaricum, ſub Sultanis fuit, è quibus Cladinus, ob irruptionem Tartarorum è regno fugit, Otrugarele Carmaniæ præfecto, cujus dein filium Ottomannum Caramaniæ Regem creavit, unde hodierni Turcarum Impp. Factum hoc A. C. 1296. Hic, cùm Cataphryges, ab Eccleſia ad ſe venientes rebaptizaſſent, Synodo habitâ A. 256. decretum eſt, Hæreticorum Baptiſmum nullum eſſe, Firmiliano inprimis id urgente. Unde Orientis Epiſcopi à Stephano Epiſc. Rom. excommunicati, tranſiitque incendium in Africam quoque. V. Cyprian. *ep.* 70. 71. &c. *Cogni* hodiè, quo nomine & regio ipſa vocatur. Πολίχνιον οὐ φαῦλον vocat Strabo *l.* 12. Etiamnum ampla eſt & probè munita, Caramaniæ latè ſumtæ caput, ubi Præfectus totius reg. degit, ſub Turcis. 100. mill. circiter ab ora maris Pamphylii in Bor. Baudr.

Iconomachi ſeu *Iconoclaſtæ*, vulgò dicti, qui imagines Dei, Chriſti & SS. è templis ſummovent confringuntque illarum uſu penitus in religione damnato. Quales inter alios Leo Iſaurius olim, Conſtantinus Copronymus, Leo IV. Theophilus, Bardas, Imperatores Græci, ut & Reformatores ſec. præteriti, ab adverſariis proin hoc epitheto notati. Hiſtoria paulo altius repetita ſic habet. Poſt Scripturæ non ſilentium modò, verùm etiam interdictum, primitivam Eccleſiam nullas habuiſſe imagines, habuiſſe verò Simonis Magi, Baſilidis, Carpocrationis, &c. poſteros, refert Irenæus *l.* 1. *c.* 23. & 35. Epiphan. *hær.* 27. &c. Introductus illarum *uſus Hiſtoricus*, an. 395. Paulo Epiſcopo Nolano auctore, Martin. Chemn. *de Imaginibus*: Baſilio, Cyrillo, Auguſtino, Chryſoſtomo renitentibus: Epiphanio etiam *Velum Chriſti imagine ornatum diſcerpente.* Arnob. *lib.* 8. Eodem tempore, quo invocatio Sanctorum, Auguſtino & Epiphanio acriter ſeſe opponentibus, invehi cœpit, Lætus in *Compend. Univ. hiſt.* Gregorius quoque M. ad Serenum Epiſc. Maſſilienſem, qui imagines confregerat, poſſe eas tolerari, *ut libri ſint Laicorum*, ſcripſit. Poſtea à Conſtantino Papa Anno 712. *qui ſanctis imaginibus venerationem conſtitutam ab Eccleſia denegarent*, damnati, Sigon. *de regno Ital. lib.* 3. Gregorius Dialogus Succeſſor, *ad excitandam multitudinis imperitæ memoriam*, retinendas ſtatuit. Idem, Anno 715. Sed illas templis ejectas concremari juſſit, in Oriente, Leo Iſauricus, ſucceſſoresque ejus, de quibus jam ſupra. Conſtantinus Concilio Oecum 7. Anno 754. illas Idola vocanda cenſuit, *eò quòd divina natura Chriſti pingi non poſſit, Humana verò, cùm exaltata ſit, ut & Sanctorum, coloribus exprimi nequeat.* Zonar. *tom.* 3. Cedren. *in Hiſt.* Cujus ingenium cùm Leo fil. retineret, Irene uxor hujus mortuo marito, excitata à Paulo Patr. primò Byzantium Concilium convocavit, quod cùm turbatum eſſet, exarmatis prius adverſariis, Nicæam tranſtulit, an. 788. Oecum. 8. dictum, in quo, rebus ita inſtructis, ut nemo contradicere auderet, decretum, *Imagines non tantùm haberi poſſe ad uſum hiſtoricum, ſed illas, ex mandato divino Eccleſiis neceſſarias eſſe, imo venerandas, ſalutandas, oſculandas, colendas, & adorandas, cereis etiam, ſuffitu, &c. honorandas*: Effoſſo Conſtantini ſoceri cadavere, & Conſtantino fil. qui imagines denuo deturbabat, excæcato. Huic Concilio Carolus M. Francofurtanum oppoſuit, an. 794. ubi uſu Hiſtorico probato, adoratio damnata, & Nicena Synodus velut Pſeudoſynodus rejecta eſt. Poſt Irenen Leo Armenius iterum tolli imagines imperavit. Theophilus, ne pingi quidem voluit, an. Chr. 830. Circa quod tempus ſynodus Pariſ. *nec ſtultâ præſumtione abolendas, nec ſuperſtitioſâ aſſertione adorandas, ſed memoriæ causâ habendas*, concluſit: Claudius verò Taurinenſis Epiſc. prius Cæſaris Ludov. Pii concionator aulicus, cunctas Baſilicas ſuæ diœceſeos picturis atque imaginibus nudavit, Pap. Maſſon. *in Hiſt. Gall.* P. Martyr, *in* 1. *Reg. c.* 7. Verùm Theodora Theophili uxor, Conſtantinopoli imagines reſtituit, an. Chr. 842.

quorum à Barda iterum ſublatarum cultum, Baſilius rurſus confirmavit, Concilio Oecumen. nono, Conſtantinopoli habito, Anno Chriſti 863. 871. A quo tempore per complura ſecula hic mos, ſubinde tamen reclamantibus quibuſdam, viguit, donec ſeculo præterito, Heroibus divinitus excitatis, Reformatio cœpta, mutis his falſisque Doctoribus ſummotis, priſcus Eccleſiæ ſplendor redditus, & CHRISTUS, qui *imago Patris* eſt, Coloſſ. c. 1. ꝟ. 15. fidelibus in Verbo & Sacramentis, *ob oculos depingi*, Gal. c. 3. ꝟ. 1. *memoriaq; potius*, 2. Tim. 2. ꝟ. 8. infigi denuo cœpit, in Helvetia, Germania, Gallia ex parte, Anglia, Septentrione, aliisque regionibus.

Icos, inſula parva, una Cycladum, Eubœæ proxima: Inſularis *Icius*, & *Icaeus*. Ejus præter Strabonem meminere Scylax, & Phanodemus apud Steph. & Liv. *lib.* 31. Item Appianus *lib* 5. Ἐμφυλ. Sed & Antipater Sidonius *Epitaphio in Homerum*, *Antholog.* 3. 25. ubi βραχίβωλον appellat, i. e. *brevem glebâ* inſulam, anguſtam ſcilicet & perpuſillam. Nomen ab *anguſtia* factum (ait Vir magnus.) Id enim Syris eſt עִיקָא *Ico*, à verbo עוק *uk*, id eſt, *coarctare*. Prope Pelaſgicum Sin. inter Eubœam ad Auſtr. & Peparethum ad Bor. 20. circiter mill. ab utraque. Baudr.

Icoſium, Mauritaniæ Cæſarienſis opp. & colonia, *Acor*, teſte Caſtaldo, ab Herculis comitibus condita. Hercule enim illac tranſeunte, viginti, qui à comitatu ejus deſciverant, locum deligunt, jaciunt mœnia, ac ne quis poſito à ſe nomine gloriaretur, de condentium numero, urbi nomen datum, Solinus. Epiſc. fuit ſub Archiepiſc. Cæſarienſi, inter Tipaſam & Ruſconiam, ad mare. Ferrar.

Iccus, Tarentinus, nobilis palæſtrita, toto vitæ tempore Veneris expers fuit, ut arti accommodatior eſſet, tanta illi gloriæ libido. Ælianus *Var. Hiſt.* Lege autem *Icchum*, locus eſt *lib.* 11. c. 3. Vide eundem *de Anim.* 6. 1. Vide ſis etiam Pauſan. *in Eliacis*, nec non Platonem *de Legg. lib.* 8.

Ictumulorum vicus, apud quem aurifodinæ erant, haud dubiè ſupra Vercellas, non procul in Alpium radicibus fuiſſe ex Strabonis verbis claret, *lib.* 5. Καὶ ἐν Οὐερκέλλοις χρυσωρυχεῖον ἦν, κώμη δ' ἐστὶ πλησίον Ἰκτουμούλων, καὶ ταύτης κώμης. Plin. 33. 4. *Extat lex Cenſoria Ictumulorum aurifodinæ, quâ in Vercellenſi agro cavebatur, ne plus 5. millibus hominum in opere publicani haberent.* Ex duabus vocibus conflari videtur ἐκ τοῦ Ἴκτου μῦλοι, i. e. *Ictis muli*, quia *Icti* cujuſdam viri nobilis *muli* hic ſtabulati fuerint, unde vicus dictus *Ad Icti mulos*.

Iculiſma, vel *Ecoliſma*, vulgò *Engoleſme*, vel *Angouleſme*, urbs Galliæ, celebris Epiſcop. ſedes: primùm memorata Auſonio *Epiſtol.* 8.

Iculiſma cùm te abſconderet,
Et inviderem devio ac ſolo loco
Opus Camenarum tegi.

Ubi urbem *devium ac ſolum locum* vocat Poëta, non quòd malè ſita, vel in agro ſterili & injucundo, ſed quòd extra viam militarem. In priſcis Not. inter prov. Aquitaniæ ſecundæ civitates ſex tertio loco ponitur, ante civitates Santonum Pictonumque clariſſimas: ſoli Burdigalæ Metropoli & Aginno poſtpoſita. In recent. Notit. ſub Burdigalenſi Metrop. poſt Pictavenſem & Santonenſem, tertius eſt Epiſcopus Engoliſmenſis: è quibus Lupianus Concilio Aurelianenſi 1. & 2. Aphthonius Aurelianenſi 5. Nicaſius Matiſconenſi 2. Namatius Remenſi ſubſcripſere. Quibuſdam urbs olim *Ageſina* dicta, adeoque illa caput Ageſinatum, quos Pictonibus junctos memorat Plin. *lib.* 4. *cap.* 19. fuiſſe videtur. Ager ei ſubjectus, vulgò *l'Angoumois* vel *l'Engoumoiſin*, inter Pictones, Santones, Lemovices & Petrocorios intercipitur. Vide Hadrianum Valeſium *Notit. Gall.* & ſupra in voce *Encoliſma* & *Inculiſma*.

Icus, Inſ. parva maris Ægæi, prope Pelaſgicum ſinum, inter Eubœam ad Auſtrum. & Peparethum ad Boream, 20. mill. utrinque, Vide Strab. & Liv. &c.

Icutiel, ſive *Jecutiel*, nomen viri. 1. Par. 4.

ID.

Ida, hodie mons *Troade*, mons altiſſimus, qui ad Troadem ſpectat, totius Helleſponti altiſſimus, Diodor. *lib.* 17. cujus cacumen Gargarus Straboni dicitur. In hoc monte Paris ſententiam tulit pro Venere, de pomo aureo adverſus Palladem & Junonem. Ovid. *Faſt.* 4.

Nec quas Priamides in aquoſæ vallibus Idæ
Contulit. ——

Altitudinem ei tribuit Hom. *Il.* ξ.

—— Προσέβήτην Γάργαρον ἄκρον
Ἴδης ὑψηλῆς.

Ovid. *in Epiſt. Helen.*

At Venus hoc pacta eſt & in altæ vallibus Idæ.

Idem *Faſtorum* 4.

Ardua jamdudum reſonat tinnitibus Ida.

Longitudinem Calaber *lib.* 2.

—— ὅσσ' ἐπὶ μακρῆς
Ἴδης καταπίπτει ὑπὸ πλήξιν.

Et libro 14.

—— Μακρὴ δ' ἀμφιάχησεν Ἴδη
Καὶ Σιμόεις. ——

Humiditatem Homerus *Il.* θ.

Ἴδην δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν.

Idem *Iliad.* λ.

Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπίδακος ἑδριόωντι.

Horatius.

Qualis aut Nireus fuit, aut aquoſâ
Raptus ab Idâ.

Ovid. *Met.* 10.

—— *Quos humida ſuſtinet Ida.*

Hinc enim orta 9. flum. Athen. aliis 15. licèt famâ quàm naturâ majora, & quorum plurima Plinius ſuo tempore exaruiſſe tradit. *Umbram* Tryphiodorus,

Ἔβρεμε πορφυρέοισιν ἄκρη δρυσὶ δάσκιος Ἴδη.

Ovidius *Met.* 11.

Æacon umbroſâ furtim peperiſſe ſub Idâ.

Idem *Faſtorum* 6.

Dii temerè errarunt in opacæ vallibus Idæ.

Valer. Flacc. *lib.* 2.

Pars & frondoſa raptus expreſſerat Ida.

Idéque ob arbores, quibus abundabat, Theocr. *Idyll.* 17.

Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλατόμος ἐλθών.

Dionyſ. Ἴδη κραναιόμορφος ἰδ' αἰθέρα δρυσὶ πολλῇσιν. Vide P. de Valle *Itinerar. tom.* 1.

Ida, mons Cretæ. *Pſiloriti* hodie Bellonio, ut plurimum nive conſperſus, inde *Idæa* Creta dicta, item Troja. Steph.

Ida, ſinus à monte *Ida*, ſeu *Troade* dictus, vett. ſinus *Adramyttenus*, hodie *Golfo di Ladramiti*. Vide *Idæus*.

Idacius, *Ithatius*, vel *Hidatius*, Epiſcopus Hiſpanus, ſub Valentiniano III. auctor Chronici, ab an. 1. Theodoſii, ubi Hieronymi Chron. deſinit, uſque ad an. 8. Leonis Imper. ſeu an. Chr. 464. Eidem tribuuntur Faſti Conſulares, Iſidorus *de Viris Illuſtrib. capite* 9. Sigebert. *in Cat.* c. 18. & *in Chron. An* C. 490. Voſſius, &c.

Idacius Clarus, Epiſc. floruit in Hiſpania, an. 380. Zelo contra Apollinariſtas fermè ultra decorum invectus, pietate & eruditione aliàs celebris. An libb. 3. contra Varimundum Diac. Arianum, auctor, an alius Idacius? An idem cum eo, quem poſt obitum Priſcilliani depoſitum, refert Sulpit. Sev. *hiſt. Sacra lib.* 2. qui de Idacio quodam, & Ithatio verba faciens, hunc impudentiæ & temeritatis arguit? Vide Voſſ. *de Hiſt. Lat.*

Idæa, Deorum mater. Lucret. *lib.* 2.

Hanc variæ gentes antiquo more ſacrorum
Idæam vocitant matrem.

Veram etymologiam eſſe arbitratur Tan. Faber, non quam Lucretius, & alii omnes attulere, ſed hanc: Ἴδαι (inquit) ſunt montes, & loca ſaltuoſa Heſychio, & Euſtathio, unde & Ἴδη pro ligno ſeu materiâ tectonicâ. At primi homines glande veſcebantur, & in quercu penuarium iis erat. Hinc itaque mater Deûm *Idæa*. Sed poſt inventum tritici uſum Φρυγία dicta fuit, nam triticum φρύγειν ſeu *torrere* ſolebant, quod hodieque fit circa farinam, ubi major alendi pueri cura eſt.

Idæi dactyli, magnæ matris miniſtri & aſſeſſores dicti fuerunt, filii Minervæ & Solis, vel (ut alii volunt) Saturni & Alciopes, & dicuntur aliàs *Corybantes*. Dicuntur autem *Idæi*, quòd ſub Ida habitarent. Idæos dactylos decem Sophocles exiſtimavit, quinque mares primùm natos, qui ferri fabricam excogitavere, aliaque permulta: quinque horum fuerunt ſorores, ab hoc numero *dactyli*, id eſt, *digiti* nuncupati. Horum nomina Hercules, Pæon, Epimedes, Jaſius, Idas. De his vide plura apud Lilium Giraldum. *Idæi* ſunt etiam gemmæ, quæ ferreo colore humanum pollicem exprimunt, Plin. *l.* 37. c. 10.

Idæum Jovem, quidam ab Ida Phrygiæ, alii ab Ida Cretæ cognominatum credidere, ubi Jovis incunabula & ſepulchrum. Fuit etiam ara ipſius, apud Celænem Phrygiæ oppidum à Mida Rege conſtructa, de qua vide in *Anchurus*.

Idæus, Rhodius verſificator, ſcripſit Rhodiorum res geſtas verſibus ter mille. Suidas.

Idæus, ſinus Troadis, à monte Ida dictus, quem alii, teſte Strabone, *Adramyttenum*. *Golfo di Landramiti* vocant, pars maris Ægæi eſt inter Myſiam, & Lesbum. Item mons Cretæ, qui etiam *Ida*: & Phrygiæ, de quo Virgil. *Æn. lib.* 3.

Mons Idæus ubi, & gentis cunabula noſtræ.

Idai, nomen viri. Nehem. 6.

Idaja, pater Allon. 1. Par. 4.

Idalus, mons Cypri, olim Veneri ſacer, ad cujus radices ſitum eſt *Idalium*, Cypri nunc pagus, *Bourg Dalim*, olim opp. quod ab eventu nomen accepit. Nam cùm oraculum Chalcenori datum eſſet, ut illic urbem conderet, ubi primum orientem ſolem conſpicaretur, unus è comitibus, qui fortè aſtabat, ad eum converſus ἴδον ἅλιον, inquit, i. e. *vidi ſolem*. Quo audito, Chalcenor arripuit omen, civitatemque ibi ſtatuit, & ab eo vocavit. Ita Stephanus. At, ut cætera taceam, in *Idalium* *a* breve eſt, quod in ἅλιον non poteſt non eſſe longum, quia eſt loco τοῦ η. Proinde videtur Idalium Phœnicium eſſe קִידָלָה *kidala*, vel *Idala*, cujus

jus nominis opp. in tribu Zabulon memoratur Joſ. 19. 15. Hieronymus *in locis Hebr.* ſcribit *Jadela*, tanquam conflatâ voce ex duabus יד *Jad*, & אלהא *ela Dea*, quod ad verbum eſt *locus Deæ*, i.e. *locus Veneri ſacer.* Boch. *Virgil.* 10. *Æn.*

Eſt Paphos, Idáliumq́; tibi, ſunt alta Cythera.

Idanthyrſus, Scytharum rex, bello res magnas geſſit, bonam partem Aſiæ ſubjugavit, uſque in Ægyptum excurrit. Strabo *libro* 14.

Idarnes, Prætor Darii, quo ſuperato, Miletus amiſſa eſt. Curtius 4. 45.

Idas, nepos Hengiſti ex fratre, regnum Northumbrorum, in Britannia Inſ. orſus eſt, an. Chr. 547. Succeſſit ei filius Ella.

Idas, Apharei filius nomine, re autem ipſâ Neptuni, qui, acceptis à patre velociſſimis equis, Marpeſſam filiam formoſiſſimam Eveni regis Ætoliæ, Martis filii, in Dianæ luco ſaltantem rapuit: (Hic nulli procorum filiam ſuam nuptum dare voluerat, niſi certamine curſûs fuiſſet victus: à ſe autem victos decollare, eorumque capita in aliorum terrorem de muris ædium ſuarum ſuſpendere ſolebat.) Qui dolore commotus, interemtis, quos habebat, equis, ſe in fluvium Lycormam, qui poſtea ab ipſo Evenus dictus eſt, præcipitavit. Cæterùm fugienti cum puella, Apollo in itinere obvius factus eſt, qui cùm Marpeſſam & ipſe præripere Idæ vellet, ventum utrinque ad certamen eſt. Sed à Jove miſſus Mercurius arbitrium Marpeſſæ commiſit, ut ipſa, utrum vellet, eligeret: illa autem Idam elegit, verita ne ſe ætate provectam Apollo relinqueret. Vide *Marpeſſa.*

Idas, Darii Prætor, inſulas præſidiis occupavit, & pecuniâ multavit. Curt. 4. 15.

Idea, Strab. *Idaa*, oppid. erat Lydiæ, apud Sipylum montem: quod abſorptum, in paludem eſt verſum, *Sale*, Plin.

Ideonus regnum, Ἰδεόνου γῆ, Strab. *lib.* 4. Cottii regno jungebatur in Alpibus verſus Sept. Vide Cluv. *It. Ant. p.* 93.

Ideſſa, urbs fuit Iberiæ, in confinio Colchidis ad radices Moſchici montis, quæ olim *Phryxium* vocabatur. Strabo.

Ideres, pop. Iberici. Steph.

Idicra, urbs Mauritaniæ Cæſ. Antonini Itin.

Idicus, & *Idaus*, poſſeſſivum ab *Idâ* monte.

Idia, mater Joſiæ. 4. Reg. 22.

Idienſis, opp. ſeu pagus Hiſp. Bæt. in Conventu Cordubenſi. Morali adhuc *Idia*. Vet. Inſ.

Idiota, vide *Raimundus Jordanus.*

Idiſtaviſus, campus Germ. medius inter Viſurgim & colles; ut ripa fluminis cedunt aut prominentia montium reſiſtunt, inæqualiter ſinuatur. Tacit. *lib.* 2. *Annal. c.* 16.

Idithon, pater Galal. 1. Par. 9.

Idmon, vates inter Argonautas, Apollinis & Aſteriæ fil. Apollonio verò & Herodoto Abantis filius. Orph. *in Argonaut.*

Δὴ τότ᾽ Ἀβαντιάδης πάις ἤλυθεν ἀγλαὸς Ἴδμων.

Abantiades eidem dicitur. Obiit in Mariandynia, ab Apio vulneratus, & Heracleæ in foro ſepultus.

Idmon, Cyzicenorum unus, in conflictu nocturno, ab Hercule, per errorem trucidatus. Flacc. *l.* 3. *verſ.* 167.

Idmon, vocatur Sophus, ab Auctore Schol. *in Ariſtoph. Aves*, qui Æſopum manu miſit.

Idomene, urbs Macedoniæ, *Idomena*, Steph. Inter Dobernm & Atalantam, Europæ proxima. Pop. *Idomenenſes*, Gortyniis finitimi.

Idomeneus, Deucalionis fil. nepos Minois, rex Cretenſium, populos ſuos ad Trojam duxit, & cùm poſt everſam Trojam reverteretur, in tempeſtate devovit, Diis ſacrificaturum ſe rem quæ ei primùm occurriſſet; contigit autem ut ei filius primùm occurreret: quem cùm, ut alii dicunt, immolaſſet, vel, ut alii, immolare voluiſſet, à civibus pulſus regno, Salentinum Calabriæ promuntorium tenuit, juxta quod civitatem condidit.

Idomeneus Lampſacenus, Hiſtoricus antiquus & Philoſophus, qui ſcripſit Hiſtoriam Samothraciæ, quem tamen non ſatis fidum Plutarchus *in Demoſth. Pericle, &c.* putat. Laudatur à Schol. *in Ariſtoph. Crabr.* Præterea de Socrate librum edidit; diſcipulus Epicuri. Floruit ſub Ptol. Lago. Diog. Laërtius *in Socr. & Epicuro* Athen. *l.* 14. Strabo *l.* 13. Suid.

Idonea, fluv. Galliæ, vulgò *Huine*, vel *Huigne.* Condate *Condé*, in majori Pertico, Novigentum Rotroci, & Firmitatem Bernardi Pontemque Longum alluit, & in pratis infra urbem Cenomanos, in Sartam influit. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Idothea, Oceani, vel, ut alii, Meliſſi filia, Jovis nutrix.

Idothea, filia Proeti Argivorum regis, quam, unà cum ſororibus, furiis agitatam, Melampus ſanitati reſtituit. Hom. *Od.* 11.

Idothea, Protei ſenis marini filia, cujus monitu Menelaus Proteum adegit, ut ſibi ab illo diceretur, quando domum repetere poſſet. Hom. *Od.* 4.

Πρωτέος ἰφθίμου θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος
Εἰδοθέη.

Vide Euſt. *in illud Dionyſii:* ἢ χῶ περ ἄκρην
Φοινίσσης ἐχάνησι Παλαιστινὸς Εἰδοθέης.

Idrias, urbs Cariæ, quæ prius *Chryſaoris* dicebatur. Steph.

Idrieus, fil. Euromi Caris, frater Artemiſiæ, vide Polyæn. *lib.* 7. *in Mauſolo cum.* 2. Succeſſit Mauſolo, juſſuque Ochi oppugnavit Cypri regulos, à Rege deficientes. Diodorus 16. Obiit anno 1. Olymp. 109.

Idrinum, opp. agri Brixiani, ſub Venetis, juxta lacum Parinum, verſus confinia dit. Tridentinæ, vulgò *Idro.*

Idſardus Gravius, Presbyter Friſius, Chronici patriæ ſuæ auctor, ab an. 763. uſque ad an. 1514. Suffridus Petri *de ſcript. Friſ. dec.* 9. *cap.* 7.

Idubeda, mons Hiſp. Ptol. Hunc hodie ſaltum Aucenſem ab Aucâ urbe antiquiſſimâ, cujus veſtigia cum nomine adhuc viſuntur, nominari ſcribit Nebriſſenſis. Olivarius dicit eum à Pyrenæis mont. ad Portugal. promitti. Baudrando extenditur ab Ibero fluv. uſque ad Luſitaniam. Et primum in Caſtella vet. *montes d'Occa*, ab urbe Auca; dein *Sierra la Rez*, & *Sierra d'Urbion*, verſus Riogiam prov. hinc in confin. Caſtellæ novæ & vet. *Sierra d'Atienza* & *Somo Sierra*; poſtea *Sierra d'Avila* in Caſtella vet. juxta urbem cogn. *Montes de Toledo*, in Caſtella nov. & tandem in Extremadura *Sierra de Pico* & *de Tornas vocas*, in ipſo limite Portugalliæ dicitur.

Idubeda, fluv. Hiſpan. Tarrac. per Valentiæ regn. in mare Balear. inter Iberum & Turiam prolabens; Beuthero *Rio de Millas*, Naugerio *Zema* à monte, à cujus rad. oritur in Celtiberis.

Idume, & *Idumaa*, regio Syriæ ab *Edom*, filio Eſau, ſic dicta. Hic, præter alias urbes, Gaza nobilis, ubi Cambyſes in Ægyptum properans theſauros ſuos repoſuit. Lucan. *lib.* 3.

Gazaq́; & arbuſtis palmarum dives Idume.

Idumai, ab *Idume* dicti. Mart. 2. 2.

Frater Idumaos meruit cum Patre triumphos.

Ab Eſavo orti, à Davide ſubacti, jugo poſtea excuſſo, à Joſaphato, cum Ammonitis miraculosè devicti, Hieroſolymâ à Chaldæis obſeſſâ, his ſe junxerunt, in eandem dein ſervitutem, juſto Dei judicio, prolapſi. A Juda Maccabæo ad Judaiſmum adacti, Hieroſolymam patriam ſuam, urbem ſanctam, urbem communem, & Metropolim appellare didicerunt. Joſeph. *de Bell. Jud.* Hos Philo *lib. de Monarch.* cum Judæis, per omnia iiſdem juribus fruitos, narrat, niſi quòd à Conſilio Sanhedrim excluderentur, quibus Judæa mater non contigiſſet. Vide libb. Regum, Paralip. Prophet. &c. Joſeph. quoque *in Antiquit.* Salian. Tornielum, &c. Vicina Judææ ad Meridiem, Judæam inter, Arabiam & Ægyptum; & ipſa aliquando Judææ pars, aut ſaltem Judææ ſubdita, verſus oram littor. maris Mediterr. Nunc valde ſterilis & arenoſa, ſub Turcis, regio eſt.

Idumania, Angliæ fluv. per Eſſexiam fluens, *Black Water*, teſte Camdeno, inter Tameſin & Garyenum. Dicitur & *Jumanius.*

Idunum, opp. Ambiſontiorum, in Norico nunc, Sanſoni eſt *Windiſch Matrey*, oppidul. dit. Saliſburgenſis, ad amnem Iſolam, qui in Dravum paulo infra cadit: vix 10. mill. paſſ. ab Alpibus, & paulo minus à confin. Carinthiæ, 25. circiter mill. Germ. in Occ. à Judenburgo urbe Stiriæ, ad Muram fluv.

Idyia, mater Medeæ Ciceroni, quam Ovidius *Ipſeam* vocat.

Idyia, Oceani & Thetyos fil. altera Æetæ conjux.

Idyma, urbs Cariæ, ubi *Idymus* fluv. eſt. Steph.

Idyrus, urbs & fluvius Pamphyliæ. Steph.

JE.

Jeabarim, 38. Iſraëlitarum manſio in Moabitarum finibus, Num. 21. & 33. Lat. *acervi Hebraorum*, vel *tranſeuntium*, ſive *traſeuntium*, aut *prægnantium.*

Jebahar, filius David. 2. Reg. 5. Lat. *electio*, ſive *electus.*

Jebanias, pater Rahuel. 1. Par. 9. Lat. *ædificatio*, ſive *filiatio*, vel *intellectus Domini.*

Jeblaam, i.e. *inveteratio populi*, vel *defluens populus*, aut *germinatio populi*, ſive *deglutiens eos.* Nomen urbis validæ & potentis, in tribu Manaſſe. Joſ. 17. Hujus habitatores initio non potuit Manaſſe delere.

Jebnael, civitas, terminus tribûs Nephthali. Joſ. 19. Lat. *ædificatio*, vel *intellectus Dei.*

Jebneel, idem. Civitas in tribu Judâ. Joſ. 15.

Jeboc, vel *Jaboc*, nomen torrentis. Num. 21. Lat. *evacuatio*, *diſſipatio*, aut *lucta.*

Jebſem, fil. Tholæ, filii Iſſaſchar. 1. Par. 7. Lat. *aromatizans*, aut *ſiccitas*, *confuſio*, vel *erubeſcentia eorum.*

Jebus, nomen civitatis, quæ & *Jeruſalem.* Jud. 19. Lat. *conculcatio*, *volutatio*, vel *præſepium.*

Jebuſaus, fil. Canaan. Gen. 10. à quo *Jebuſai.* Hi à Davide Hieroſolymis demum penitus pulſi, poſtquam à Benjamin & Juda olim ſubjugati eſſent. Joſ. 15. 18. Jud. 1. 19. 2. Reg. 5. 3. Reg. 9. 1. Par. 8. 11. Denuo memorati. Eſræ 9. Torniel. *A. M.* 1931. 2594. Vide inprimis Bochartum *in Phal. pag.* 344.

Jecbaa, al. *Jegbaa*, civ. munita, reſtaurata à filiis Gad. Num. 32. Jud. 8.

Jecdaam, in tribu Juda. Hieron. *in L. H.*

Jecemia, fil. Jeconiæ, filii Joacim. 1. Par. 3. Lat. *reſurrectio*, ſive *confirmatio*, aut *vindicta Domini.*

Jechelia, mater Azariæ regis Judæ. 4. Reg. 15. Lat. *conſummatio*, vel *poteſtas Domini.*

Jecho-

Jechonias, fil. Joakim, filii Joſiæ, rex Judæ, qui Jer. 22. *Chonias* dicitur. A patre an. 2. regni, in conſortium aſcitus, ſolus regnare cœpit, A.M. 3435. Anno pòſt à Nebucadnezare, Babylonem abductus, in vinculis fuit, uſque ad an. 3472. quo Evilmerodachus eum denuo evexit. Sterilis dicitur Jeremiæ; quia *de ſemine ſuo non habuit virum, qui ſederet ſuper ſolium David*, 4. Reg. 24. & ſeqq. Vide quoque 1. & 2. Par. Matth. 1. 12. Joſeph. *in Antiq. &c.* Lat. *præparatio*, aut *firmitas Domini.*

Jecman, civitas Levitarum, in tribu Ephraim. Aliis in tribu Zabulon. 3. Reg. 4. Item filius Hebron, 1. Par. 22. Lat. *reſurrectio*, ſive *confirmatio*, aut *vindicta Domini.*

Jecnam, civitas in tribu Zabulon. Joſ. 21. quæ & *Jeconam*, Joſ. c. 19. Lat. *poſſeſſio, emptio*, aut *ædificatio populi.*

Jecſan, fil. Abrahæ ex Keturah. Gen. 25. Pater Sabæ, cujus poſteri partem Arabiæ incoluerunt, & Dadani, à quo Dadanæi orti, quorum meminit Jerem. *cap.* 25. *&* 49. Ezech. *cap.* 25. 27. 38. Vide Torniel. *An. M.* 1931. *n.* 54. 2179. *n.* 3. *&* 4. Lat. *durities*, aut *ſcandalum*, ſive Syriacè *colliſio*

Jectan, filius Eber. Gen. 10. Frater Phalegi, pater 13. filiorum, qui totidem familiarum capita fuerunt. Torniel. *An. M.* 1931. *n.* 44. *&* 53. Lat. *parvulus, tadium*, vel *contentio.*

Jecthel, petra ex qua Amaſias præcipitavit decem millia Idumæorum, 4. Reg. 14. eſt & Jethoel nomen petræ in regnorum libris, ut ait Hieronymus.

Jecthel, civitas tribûs Judæ. Joſ. 15. Lat. *congregatio Dei.*

Jedajah, Hebr. ידיה, filius Haromaph. Nehem. 3. 10. Lat. *manus*, ſive *confeſſio Domini.*

Jedajah, ידעיה ſacerdos, 1. Par. 9. Lat. *ſcientia*, vel *cognitio Domini.*

Jedala, civitas in tribu Zabulon. Joſ. 19. Lat. *manus juramenti*, aut *maledictionis*, aut ex Ebræo & Syro, *manus Dei.*

Jedda, nomen viri. Neh. 12. Lat. *ſcitus*, aut *cognitus.*

Jeddo, fil. Buz. 1. Par. 5. Lat. *ſolus*, vel *unus ipſe*, aut *lætitia ejus*, ſive *acumen ejus*, vel Syriacè, *novitas ejus.*

Jeddu, nomen viri. 1. Eſdr. 10. Lat. *manus*, vel *confeſſiones meæ.*

Jeddua, nomen viri. Neh. 10. Lat. *ſcitus*, vel *cognitus.*

Jedebos, fil. Etam. 1. Par. 4. Lat. *melliſluus*, aut *manus confuſionis*, vel *erubeſcentia.*

Jedeel, nomen principis. 1. Par. 5. Lat. *unitas, lætitia*, vel *acumen Dei*, vel ex Syro & Ebræo, *renovatio Dei.*

Jedihel, fil. Samri. 1. Par. 11. Princeps militum. 1. Par. 12. Lat. *ſcientia*, vel *cognitio Dei.*

Jedlaph, fil. [illegible]achor & Melcha. Gen. 22. Lat. *diſtillatio, ſtillicidium*: aut ex Ebræo & Syro, *manus juncta.*

Jedna, in ſexto ab Eleutheropoli lapide pergentibus Hebron. Hier. *in L. H.*

Jefleti, vel *Jephleti*, civ. in tribu Ephraim, terminus fil. Joſeph. Joſ. 16. *Benedictus.*

Jegaal, fil. Semejæ. 1. Par. 3. Lat. *redemptor*, vel *redemptus*, aut *inquinatus.*

Jegbaa, civitas, quam ædificarunt filii Gad, Jud. 8. Lat. *exaltatio*, vel *altitudo.*

Jegdelia, pater Hanan. Jer. 35. Lat. *magnitudo Domini.*

Jegerndorffium, Lat. *Carnovia*, opp. Sileſiæ, cum caſtro, ad Oppam fluv. Principatus olim cognominis caput, vulgò *Jagerndorff.* Hunc Principatum gratitudinis ergò, Georgius, fil. Friderici Brandeburgici, Franconici lineæ auctoris, à Ludovico Bohemiæ & Hung. R. quem educaverat, nactus eſt A.C. 1524. quem ſucceſſor Ferdinandus ei, ſed ſub feudi conditione, reliquit. Idem Oppolienſi etiam & Oppavienſi Duc. donatus erat, ſed hi ad regnum rediere. Evangelicæ Religionis conſtans aſſertor, obiit an. 1545. Pater Gedrici Friderici, qui deceſſit improlis, an. Chr. 1603. Princeps candidus, conſtans & in omni fortuna ſibi ſimilis. Ab hoc Principatum ſibi donatum occupavit, circa eundem an. Chr. 1603. Joachimus Fridericus El. Brandeburgicus: quem hic dein an. C. 1606. in filium ſecundogenitum Joh. Georgium, Epiſc. Argentinenſem, electum an. Chr. 1592. unde bellum, de quo Thuanus *l.* 104. *&* 105. tranſtulit. Hic an. Chr. 1618. Sileſiæ utriuſque militiæ Generalis Dux conſtitutus, ſequentibus annis, turbis Palatinis implicitus eſt: ob Sileſiam & Moraviam an. Chr. 1621. infeſtatas, ab Imper. proſcriptus, Bethlemi Gaboris conatus in Hungaria juvit. Demum 1624. in Tranſylvania mortuus & Caſſoviæ ſepultus, reliquit filium Erneſtum, qui in Wirtenbergica aula aliquandiu vixit, tum produx Berolini fuit: Mortuus abſque hærede. Vide Phil. Jac. Spenerum *Syll. Geneal. Hiſtor.* qui inter alia, de præfato Gedrico Friderico memorat, natali ſuo die an. Chr. 1581. Heilsbronnæ gymnaſium aperuiſſe, in quo centum alumni ſuſtentarentur, & cum ſtipendio 50. aureorum in Academias mitterentur, &c.

Jehedia, nomen viri. 1. Par. 24. Idem ſig. quod *Jedihel.*

Jeheth, nomen viri. 1. Par. 23. Lat. *confractus, formidans*, aut *ſtupens*, vel Syriacè *deſcendens.*

Jehezkel, nomen viri. 1. Par. 12. Lat. *videns Deum*, vel *viſio Dei.*

Jehiaz, Sacerdos quidam. 1. Par. 15. & 21. *Vivit Dominus.*

Jehiel, Scriba. 2. Par. 26. Cantor. 1. Par. 9. Princeps. 1. Par. 5. Lat. *abſtulit Deus*, aut *convertens Deus.*

Jehieli, nomen viri. 1. Par. 26. Lat. *Vivit Deus.*

Jehoachas, Jehojada, Jehojachim, Jehojachin, Jehojarib, Jehora, Jehoram, Jehoſaphat, Jehoſue vide in *Joachas, Jojada, Joachim, Joachin, Jora, Joram, Joſaphat, Joſue.*

Jehova, יהוה quod nomen recentiores Judæi, creſcente inter eos ſuperſtitione, ἀνεκφώνητον judicarunt, cùm à Magiſtris eorum denunciatum jam eſſet, *Partem non habiturum in futuro ſeculo, quisquis nomen illud pronunciare præſumeret.* Quod tamen, per ætates retro ab orbe condito antegreſſas, proferre non licitum tantummodo, ſed & pium, ac laude dignum habebatur. Etymon quod attinet, deſcendit à verbo היה *fuit*, ut יהוה ἡ ὤν, i. e. *exiſtens, qui eſt*, vel *qui exiſtit*; Deus ſc. æternus, nulli mutationi obnoxius. Itaque docuit & Rabbi Moſes Ægyptius in libro *More*, cætera Creatoris nomina ab effectibus eſſe derivata, ſolum verò nomen hoc τετραγράμματον, quod etiam *Schem hammephoras* nominant, peculiare eſſe & proprium ſoli ejus ſubſtantiæ. Imò Rabbi Haccadosh in *Arcanorum revelatore*, probare nititur, comprehendi in eo divæ Trinitatis myſterium, ut haud abſque ratione aſſerat Philo Judæus, meritò & juſtè tribui Deo: maximè cùm Moſi ſciſcitanti ipſius nomen reſponderit אהיה אשר אני אהיה. Ubi quanquam futuri temporis ſit אהיה *Ehie*, h. e. *ero*, tamen cùm in linguâ Hebræâ pro præſentibus ſæpe uſurpentur futura, non exiſtimandum eſt, malè reddidiſſe Hieronymum, cum Septuaginta Ἐγώ εἰμι ὁ ὤν. Ut ita efficacius & evidentius ſubſiſtentem per ſe eſſentiam divinam exprimerent, inque eo vivere, & ab eo proficiſci omnia & pendere ſignificarent. Hebræi יהוה legunt *Adônai*, & Septuaginta Κύριος ſemper interpretantur, quod nomen non legitur *in primo capite* Geneſeos, ſed Elohim ὁ Θεός. At in ſecundo יהוה Κύριος. Hinc argutati ſunt Tertullianus & quidam veterum, Deum non priùs Dominum fuiſſe, quàm Adam factus eſſet. Phœnices Ἰάω dixerunt pro *Jehova*, Samaritæ Ἰαβαί. Alii Ἰαὼ, ut Orpheus at Diodorus Siculus. Vide doctiſſ. Gatakerum in tractatu cui titulus, *De nomine Tetragrammato diſſertatio*, in quâ vocis *Jehova* apud Noſtros receptæ uſus defenditur, & à quorundam cavillationibus iniquis pariter atque inanibus vindicatur.

Jehu, fil. Joſaphati, nepos Namſi, 10. Rex Iſraëlitarum, ab Heliſeo unctus, omnem domum Achab delevit, Joram interemit, Jezabelem è domo præcipitavit, ſacerdotes Baal occidit, Idoli templum ſuccendit. Sed Jeroboami idololatriâ retentâ, iram divinam, hincque Hazaëlem Syriæ R. in ſe concitavit, à quo ditiones ipſi ſubjectæ miſerè direptæ ſunt. Obiit An. M. 3178. regni 28. 4. Reg. 8. 9. & ſeqq. Joſ. *Ant.* 9. 6. Lat. *ipſe*, ſive *exiſtens.*

Jehu, fil. Hanani, Propheta Dei, Baaſæ Iſraëlis R. ruinam prædixit. An idem cum illo, qui Joſaphati geſta conſcripſit? Vide Torniel. *A. M.* 3095. *n.* 8.

Jehuda, vel Ben David Feſſean, cognom. Hijug, Rabbinus ſec. 11. princeps Gramm. Hebræus in Occidente. Item, Levita Hebr. Sec. 12. Genebr. *in Chron.*

Jehuel, filius Zara. 1. Paral. 9. Latinè *abſtulit Deus*, aut *convertens Deus.*

Jehus, filius Eſau ex Oolibamâ. Gen. 36. Filius Balan. 1. Par. 9. Secundus filius Eſec. 1. Par. 8. Filius Saharaim ex Hodes uxore ſuâ. 1. Par. 8. Lat. *tineâ corroſus*, aut *compreſſus* vel *congregatus.*

Jejunium quadrageſimale, auctorem habuiſſe dicitur Teleſphorum: de quo tamen apud Euſebium *lib.* 5. *cap.* 23. Irenæus ait, fuiſſe *conſuetudinem, ab hominibus ſimplicibus privatâ obſervatione introductam.* Nec conſtitit in abſtinentia à carne, ut ex Ignatii *epiſt. ad Heronem*, patet: Vide Mart. Chemnitium *Exam. de Jejunio.* Poſtea *Jejunium* 4. temporum inſtitutum eſt à Calixto I. Pontif. Joh. Balæus *in ejus Vita.* Mercurii & Veneris diebus jejunabant olim in Oriente & in Africa: ſed ita, ut non magis à carne, quàm vino & piſcibus abſtinerent. Sabbathi die autem cibis veſcebantur, quemadmodum & Mediolani, teſtante id Ambroſio. Imo etiam Quadrageſimæ tempore ibi hoc die non jejunatum eſt: *Quadrageſimâ totis*, inquit, *præter Sabbathum & Dominicam, jejunatur diebus.* Porro à Sabbathi jejunio adeò Orientales abhorruerunt, ut in Ignatii *epiſt. ad Philipp.* dicatur: *Si quis Dominico die aut Sabbatho jejunarit*, χριστοκτόνος *eſt.* Unde teſtatur Auguſtinus, paucas Occidentales Eccleſias Romanam in jejunio Sabbathi imitatas eſſe: idemque Urbicum, homines ad tale jejunium cogere volentem, acriter reprehendit *Epiſt. ad Caſulanum*: In talibus tutiſſimum judicans, obſervare dictum Pauli Rom. 14. *verſ.* 3. *Qui edit, non edentem ne pro nihilo habeat: & qui non edit, edentem ne condemnet.* De jejunio hodiernorum Orientalium, tum Chriſtianorum, tum aliorum, Vide P. de Valle *Itiner. tom.* 4. In Anglia hodieque jejunium Veneris & Sabbathi retineri, ut piſcium ibi ingens copia abſumatur, habet Becmannus, *Hiſt. Orbis terr.*

Jelleja, urbs inter Genuam & Placentiam, Strabo. *Stradella* Mario Nigro. Vide *Jella.*

Jella, vel *Jelleja*, oppidum agri Ticinenſis; *Stradella*. Medium fere inter Placentiam & Dertonam, ad 20. m. p. à Ticino 10.

Jelon, in tribu Dan. Hier. *in L. H*

Jemni, filius Tola filii Iſſachar. 1. Par. 7. Lat. *calefaciens*, aut *baliden.*

Jemini,

Jemini, pater Aphia. 1. Reg. 9. Pater Chuſi, Pſal. 7. Lat. *dextera*, vel *dexter*.

Jemla, pater Michææ prophetæ. 1. Reg. 22. Lat. *repletio*, aut *circumciſio*.

Jemlech, nomen Principis cujuſdam. 1. Par. 4. Lat. *regnans*, aut Syriacè *conſulens*.

Jemna, Hebr. ימנה fil. Aſſer Patriarchæ. Gen. 46. Pater Core. 1. Par. 7. Lat. *dextera*, aut *numerans*, ſive *præparans*, vel Syriacè *conſtituens*.

Jemna, Hebr. ימנע, filius Helem. 1. Par. 7. Lat. *prohibitio*, aut *impedimentum*, ſive *mare commotum*.

Jemnus, pag. tribus Manaſſe, ubi 10. leproſos mundavit Chriſtus. Luc. 17. ut quidam volunt.

Jemptia, vulgò *Jempterland*, prov. Norvegiæ, ſub Suecis ab an. 1645. Habet Angermanniam ad Ort. Medelpadiam ad Mer. Helſingiam ad Occaſ. Norvegiam ad Septentrion. Ibi tria caſtra tantùm, *Reſſunds*, *Docre* & *Lidh*.

Jena, Thuringiæ urbs, imâ jacens valle, muris ac turribus firma, ponte lapideo utramque Salæ ripam conjungens, circumcirca apricis montibus ac vinetis cincta. Cum Academ. 1555. erectâ, 3. leuc. à Veimaria in Ort. 6. ab Erfurto, 9. à Lipſia in Occaſ. Parva, ſed culta. Sedes unius è Ducibus Weimarienſibus. Theologi *Jenenſes*, ſec. præt. cùm orto de Ubiquitate corporis Chriſti dogmate, auctoribus Brentio, Andreæ, Flaccio, &c. Eccleſiæ in Saxonia plurimæ ei non adſtipularentur, Conſenſum Dreſdenſem, inter Flaccianos & Wittenbergenſes non approbarunt: Hinc Torgæ conventum, ibique ex mente Flaccianorum formula *Concordiæ* conſcripta. Lætus.

Jena, æſtuarium Scotiæ Merid. vulgò *Crée Fyrth*, ad oſtia fluv. *Crée*, in Gallovidia prov. ad Ort. Lucopibiæ urbis, è regione Monedæ Inſ. in mari Hibernico.

Jendum, vulgò *Jendo*, ſeu *Yendo*, urbs ampla, ex Japoniæ primariis, in Niphonia inſ. ubi ſedes Imperatoris, ab annis aliquot. In Quantoa reg. 120. m. p. à Meaco in Or. Sanſo. Dicitur etiam *Jedo*, habetque palatium ſuperbiſſimum recens, undique deauratum.

Jendus, vulgò *Jende* ſeu *Pajende*, lacus Finniæ, in Tavaſthia prov. à Septentrione extenſus in Merid. prope Savolaxiam prov.

Jenekopia, vulgò *Jenkoping*, urbs Smalandiæ, in Oſtrogothia reg. Tota lignea, nec muris clauſa, ad Merid. lacus *Wetter*. Quibuſdam *Jonekoping*. 16. leuc. Suec. ab ora maris Balt. in Occaſ. in confinio Weſtrogothiæ.

Jeniſea, vulgò *Jeniſcey*, fluv. Moſcoviæ Bor. prope Tingœſios pop. peramplus, longeque Obio major. Ab Ortu habet excelſos montes, quorum quidam ignivomi ſulphur identidem ejiciunt, ab Occaſ. planum inſigniter fertile; inundatque campos ad 70. leuc. circiter verno tempore, ſicut Nilus Ægyptum. Iſ. Maſſa.

Jenupara, vulgò *Jenupar*, urbs Indiæ citer. cum regno cognom. ſub M. Mogole, ad amnem Coul, ferè media, inter Dellium ad Auſtrum & Lahorium ad Boream, 130. mill. utrinque. Verſus montes.

Jenyſus, opp. in orâ Syriæ, tridui itinere à Caſio monte diſtans. Herod. *lib.* 3.

Jephdaja, fil. Selae. 1. Par. 8. Lat. *redemptio Domini*.

Jephlat, fil. Heber. 1. Par. 7. Lat. *liberatus*, aut *expulſus*.

Jephleti, idem. Terminus filiorum Joſeph. Joſ. 16.

Jephone, pater Caleb. Num. *cap.* 13. Latinè *aſpiciens*, ſive *intuens*.

Jephtha, civitas, quæ in ſortem tribui Judæ ceſſit. Joſ. 15. Lat. *aperiens*.

Jephthahel, vallis, & torrens, contra Jeronam, terminus tribuum Aſer & Zabulonis. Joſ. 19. Lat. *aperiens Deus*.

Jephthe, fil. Galaad ex meretrice. Judex in Iſrael. Cujus res geſtas & votum, Vide Judic. 11. & 12. Joſeph. *l.* 5. Obiit An. M. 2854. regiminis 6.

Jeraa, i. e. *Luna*, aut *menſis*, ſive *odoratio*. Servus Ægyptius Seſan filii Jeſi, filii Apphaim. 1. Par. 2.

Jerabrica, Hiſpan. urbs inter Olyſſiponem, ſupra 7. & Scalabim ſupra 5. leuc. ad Tagum fluv. Ant. Nonnulli *Gerabrica*, ſcribunt. Vulgò *Alanquera*, teſte A. Reſendio. Aliis eſt *Povos*, non longè diſtans. Videtur *Arabrica* Ptol. Sed hæc *Abrigada*, vel *Povos* eſt.

Jerameel, fil. Eſrom. 1. Par. 2. Eſt & reg. ultra Judæam ac Arabiam. 1. Reg. 27. Lat. *miſericordia Dei*, aut ex Hebræo & Syro, *dilectio Dei*.

Jercaam, civitas, quæ in ſortem tribui Dan ceſſit. Lat. *extenſio eorum*, ſive *viriditas populi*, aut *ſputum populi*, vel *armatura*, aut *evacuatio populi*.

Jercon, civitas in tribu Dan. Joſ. 19. Lat. *erugo*, *viriditas*, aut *ſputum*, vel *armatura*, aut *evacuatio*.

Jeremia, nomen Principis. 1. Par. 5. Item Propheta, fil. Hilkiæ. Jerem. 1. Lat. *celſitudo Domini*, aut *exaltans Dominum*. Puer adhuc vaticinari incepit anno 13. regni Joſiæ, regis Judæ, qui erat annus Mundi 3402. ante Chriſtum natum 564. Hic in Juda tantùm & Benjamin prophetavit, jam enim decem tribus Iſrael Aſſyrii in Medos tranſtulerant: civitatis Jeroſolymæ ruinas quintuplici planxit alphabeto. *Anathothites* dictus eſt à viculo tribus ab Jeroſolymis milliar. diſtante. Hic ſacerdos ex ſacerdotibus & in matris utero ſanctificatus eſt, ac ad prophetiam ſegregatus, quam cùm detrectaret, cauſatus imperitiam, doctrinam, animum quoque à Deo accepit. Tandem apud Taphnas in Ægypto, à populo lapidibus obrutus, occubuit. Vide Prophetiam ejus, & Threnos. Item Epiphan. *de Vitis Proph.* Auguſtin. Joſeph. Hieron. *in Jeremiam*, &c. In ejus *Prophetiam* extant: Adrianus. Ambroſius. de Aquino *Comment.* Brandmyllerus. Brentius. Bugenhagii *Annotationes*, quart. Witeb. 1546. Bullingeri *Conciones*, fol. Tiguri 1575. Calvini *Comm.* fol. Genevæ 1610. Capella à Caſtro. Chryſoſtom. *Homiliæ*. Chytræi *Comm.* à Figueiro *Paraphraſis*. Forſterus. Ghiſlerii *Catena*. 3. tom. fol. Lugd. 1623. Graminæi *Myſticus Aquilo*. octav. 1576. Col. Haymo. Heilbrunneri *Quæſtiones* quart. 1586. Hieronymi *Comment.* & Hulſemanni, quart. 1663. à Jeſu Maria *Interpretatio*, octav. Col. 1611. Joachimi item, octav. Coloniæ 1577. Don Iſaac Abarbenel. de Lapide. Lavateri *Homiliæ*, fol. Genevæ 1581. Laureti *HaZoar*. octav. Pariſiis 1610. Maldonatus. Malvenda. Mandina. R. Meir Armaab. Melanchthonis *Argum.* R. Moſche Alſchich. Origenis *Homiliæ*. Panicarola. Pappus. Paulutius. Pintus. Polanus, Baſil. 1608. Rabanus. del Rio. Sanctius. Selnecceri *Explicatio*, quart. Lipſiæ, 1566. Strigelius. Strigenitius *in c. pr.* quart. Lipſiæ 1559. Szegedinus. Tallepied. Toſſani *Paraphraſis*, octav. Francof. 1586. Toſſanus *Comment.* fol. Baſileæ, 1558. Theodoretus, Lichemius. Zuinglii *Explicatio*. &c. Vide Crowæi *Elenchum*. In *Threnos* Prophetæ hujus, vide *Threni*.

Patriarchæ Conſtantinopolitani.

Jeremias I. Patr. Conſtantinopolitanus, poſt Theoleptem, anno 1520. Quo Hieroſolymis abſente, Joannicus quidam, majus Imperatori tributum pollicitus, ei ſurrogatus eſt: Sed Jeremias reverſus, ope Ibrahimi Vezirii pepulit æmulum, ob modeſtiam & lenitatem Græcis gratiſſimus. Periclitatus poſtmodum, ob populum ſuum, quem Turcæ, ex urbibus, quæ Ottomannicis armis reſtiterant, ibant expulſum, Obiit an. 1545. Emanuel Malax. *libr.* 1. *Turcograph.* Genebr. & Onuphrius, *in Chron.* Spondus *in Annal.*

Jeremias II. poſt Metrophorum, an. 1572. eruditione inclytus. Huic cum Evangelicis è Germania dein cum Latinis negotium fuit. Literas Jacobi Andreæ, cum Confeſſione Auguſtana Græcè verſa, humaniter excepit ac reſcripſit, impugnatis modeſtè nonnullis. Tum vices ſuſcipiens Lucas Oſiander reſpondit, Compendio Theologiæ, in quo præcipuè de regula in S. Scripturæ interpretatione tenenda & Spiritus S. proceſſione actum, unà tranſmiſſo. Ad quod ubi reſponſum à Patriarcha, Virtembergenſes tertium ſcriptum oppoſuerunt; cui poſtquam repoſuit Patr. illi, officiosâ gratiarum actione, Diſceptationem clauſerunt. A. C. 1573. 1575. 1579. Vide Thuan. *Hiſt. l.* 70. Pulſus, reſtitutus, in exilium miſſus. Emanuel Malaxus, *l.* 1. *Turcogr.*

Jeremiel, fil. Amelech. Jer. 36. Idem ſig. quod *Jerameel*.

Jeria, filius Selemiæ. Jerem. 37. Lat. *timor*, *viſio*, vel *projectio Domini*.

Jerian, idem. Filius Hebron. 1. Par. 23.

Jeribai, filius Elnaem. 1. Par. 11. Latinè *pugnans*, *objurgans*, aut *multiplicans*.

Jericho, i. e. *Luna*, *menſis*, aut *odor ejus*. Civitas opulentiſſima in tribu Benjamin, ab Hieroſolymis 150. & à Jordane 60. ſtad. diſtans. Num. 22. Hanc à Joſue dirutam *cap.* 5. & 6. ædificavit Hiel de Bethel. 3. Reg. 16. ſed cum jactura maximi minimique filiorum, juxta diras, quibus Joſue reædificatorem devoverat. Nobilis fuit palmetis, & balſami viridariis, unde etiam *civitas palmarum* appellatur. Deut. 34. In agro fertiliſſimo hortiſq; pulcherrimis referto ſita. Unde Prov. *Plantatio roſæ in Jericho*. Hodieq; planities urbi vicina, verno tempore, hoc plantæ genere mirè abundat, cujus deſcriptionem Morer. *in Dict.* exhibet. Honoravit urbem hanc miraculis ſuis SERVATOR MUNDI, cœco ibi ſanato, &c. Capta à Romanis, Veſpaſiani & Titi tempore, Chriſtianis poſtmodum terrâ ſanctâ potitis magni nominis; hodie vix pagus eſt, ab aliquot Æthiopum familiis, malè cultus. Vide porro Lucæ 18. & 19. Joſ. *Antiq. l.* 5. *c.* 1. *De B. J. l.* 5. *c.* 4. Plin. Strab. Ptol. Torniel. & Salianum, *in Annal. Vet. Teſt.* ut & in voce *Hierichu*.

Jericon, in tribu Dan, Hier. *in L. H.*

Jeriel, fil. Thou filii Iſſachar. 1. Par. 7. Lat. *timor*, *viſio*, vel *projectio Dei*.

Jerimoth, id eſt, *altitudines*, ſive *timens*, aut *videns mortem*, ſeu *projectio mortis*. Filius Bela, filii Benjamin. 1. Paral. 7. Filius Beziæ. 1. Par. 8. Item civitas. Joſue 10. Alia in tribu Judæ. Joſ. 15. Alia in tribu Iſſachar, data Levitis, quæ & *Jarmoth*. Joſ. 21.

Jerimuth, idem. Nomen viri 1. Par. 12.

Jerioth, fil. Caleb ex Azubâ uxore. 1. Par. 2. Lat. *Cortina*, ſive *lineamina*, aut *ululationes*, ſive *confractiones*.

Jermai, nomen viri 1. Eſdr. 10.

Jermus, in tribu Juda. Erat autem, uſque tempora Hieronymi, villa *Jermucha*, in decimo ab Eleutheropoli miliario, aſcendentibus Æliam. Hieron. *in Loc. Hebr.*

Jerna, Hiſpan. fluv. Mela *lib.* 3. in Gallæcia, apud Celticum pro-

promunt. Vulgò *Jerne*. Strabo *Jernam* his locis commemorat, montem, à quo amnis fortè ſic dictus.

Jerne, & *Jernia*, vel (quod inde detortum) *Hibernia*, inſula in Occid. Oceano non procul à Britanniâ, quæ, ob ſitum depreſſiorem, cœlo ſoloque utitur humecto, cui agilitas incolarum aſſignatur, & nervi flexiliter molles. Lacubus abundat; præſertim ibi paſſim occurrunt cœnoſæ voragines, Angloſaxonicè *Bogges*: ubi terra uliginoſa & levi graminis ceſpite obducta, ſupergradientium pedibus inopinis abſorptim cedit. Hæc dici quoque poſſunt ἄεργα *Averna*, non tantùm quòd ab iis abſorbeantur animalia, & velut ad Orcum demittantur, ſed quòd ſint etiam ἄεργα *infrugifera*, nullum ἔργον *plantam* ſc. vel *fruges producentia*. Inde enim ἄεργα dicta, non quòd ſint infeſta avium ſupervolatui. Igitur H. Jacobio eſt Ἰέρνη vel Ἰέρνις pro ἀέργη, vel ἀεργὶς *Inſula avernoſa*, h. e. *The Boggy Iſland*. Camdenus quidem non prorſus incommodè ducit a vernaculo *Erin*, quod *Occaſum* ſonat. Νῆσον Ἰερνίδα vocat Orpheus *in Argon*. Claudiano *Glacialis Jerne* dicitur. Vide *Hibernia*.

Jernus, vulgò *Droſes*, fluv. Hiberniæ, in ora Connaciæ, apud Dyngam opp. in mare labens. Camdeno *Mare* videtur, in Deſmonia, Comitatu Momoniæ.

Jerobaal, Judex Iſraëlis, qui & *Gideon* dicebatur. Jud. 9. Lat. *impugnans Idolum*.

Jerobeſeth, nomen viri, 2. Sam. 11. Lat. *impugnans confuſionem*, vel *ignominiam*.

Reges Iſraelis.

Jeroboamus I. fil. Nabati, Iſraelis Rex impius. 3. Reg. 11. & *ſeqq.* Joſephus *l.* 8. *Antiq.* ubi de eo: Γενναῖος καὶ τολμηρὸς, φύσει θερμὸς ὤν, καὶ μεγάλων ἐπιθυμητὴς πραγμάτων. Decem tribus à Rehabeamo Salomonis filio, abduxit, regni Iſraëlitici, regno Judææ contradiſtincti, fundator; quod ut certius retineret, abominandam vitulorum aureorum idololatriam inſtituit, quam omnes eius ſucceſſores, nequicquam à Prophetis ſubinde moniti, mordicus retinuerunt, donec in perpetuam captivitatem tanti facinoris rei Iſraëlitæ, regno funditus everſo, abſtracti ſunt. Obiit anno regni 21. Vide etiam 4. Reg 9. & *ſeqq.* 1. Par. 9. & *ſeqq.* Torniel. Salian. & Spond. *in Annal. ſacris*. Lat. *Impugnans, objurgans*, vel *multiplicans populum*.

Jeroboamus II. filius Joas Regis Iſraël, ſucceſſit patri anno 15. Amaſiæ, filii Joas Regis Judæ, qui erat annus mundi 3211. ante Chriſtum natum 759. Hic imitatus eſt impietatem Jeroboam, filii Nabat, qui peccare fecit Iſrael: Fortis aliàs & felix, reſtituit terminos Iſrael ab introitu Emath uſque ad mare ſolitudinis. Vide 4. Reg. *cap.* 14. & Joſeph. *lib. Antiq.* 9. *cap.* 11. Obiit A. M. 3251. imperavit annos 41. Succeſſit ei Zacharias, filius ejus. Genebr. *in Chron.* Torniel. Salianus, &c.

Jeroham, filius Elcana filii Caath. 1. Par. 6. Lat. *miſericors*, aut Syriacè *dilectus*. Item filius Phaſor. 1. Par. 9. Filius Elihu. 2. Par. 23.

Jeron, civitas in tribu Nephthali, Joſ. 19. Lat. *timor*, vel *viſio*, aut *projiciens dolorem*, vel *fortitudinem*.

Jeroslavia, vulgò *Jeroslaw*, urbs Moſcoviæ Duc. cognom. caput, cum arce, ad Volgam fluv. 40. m. p. à Roſtovia in Bor. 140. à Moſcua. 150. à Novograda parva in Occ.

Jerſia, fil. Jeroham. 1. Par. 8. Lat. *lectulus*, ſive *ſtratum Domini*, aut *abſtulit paupertatem Dominus*.

Jeruel, nomen ſolitudinis. 2. Paral. 20. Latinè *timor*, aut *viſio Dei*.

Jeruſa. Pater Joathan. 2 Par 27. Lat. *hereditas*, ſive *exilium*.

Jeruſalem, Judææ metropolis, à Melchiſedec, teſte Joſepho, condita: aliàs *Salem*, & *Jebus*, à *Jebuſæo* Chananæi filio. Joſ. 18. Poſtremò *Ælia*, ab *Ælio* Adriano Imper. Romano, teſte Volaterrano. Latinè *viſio pacis* aut *viſio perfecta*, ſive *conſummata*, ſive *timor perfectus*, aut *conſummatus*, vel *timete Salem*; quaſi adventantibus hoſtibus timorem incutere voluerint. Vide *Hieroſolyma*.

Jes, *Jesus*, civit. Achajæ in prom. ejusdem nominis, juxta quod Alpheus amnis præterfluens 6 m. p. navigatur. Tortellius.

Jeſaar, fil. Caath filii Gerſom. Num. 3. Lat. *claritas*, *oleum*, aut *meridianus*.

Jeſabat, Vir Gaderothites, 1. Par. 12. Lat. *dotatus*.

Jeſaja, vide *Iſajas*.

Jeſamari, fil. Elphaal. 1. Par. 8. Lat. *cuſtos*, vel *cuſtodia*.

Jeſana, nomen urbis. 2. Par. 13. Lat. *dormiens*, aut *antiqua*, vel *annoſa*, ſive *mutatio*.

Jesba, fil. Eſra. 1. Par. 4. Lat. *laus*, vel *tranquillitas*.

Jesbaam, fil. Hachamoni. 1. Par. 11. Lat. *ſedens populus*, aut *converſio populi*, ſive *inſufflatio*, aut *captivitas populi*.

Jesbacaſſa, nomen viri. 1. Par. 25. Lat. *eſt requirens*, vel *deprecans*, aut *ſeſſio dura*, vel *inſufflatio*, ſive *converſio dura*.

Jesban, civ. Levitarum, in tribu Ephraim. Joſ. 21.

Jesbibenob. Gigas quidam, 2. Reg 21. Lat. *ſedens in prophetiâ*, vel *in locutione*, vel *in germinatione* aut *converſio*, ſive *inſufflatio in prophetiâ*, vel *in locutione*, ſive *in germinatione*, aut *captivans in prophetiâ*, vel *in locutione*, ſive *in germinatione*. l. *Iſbbibenob*.

Jesboam, id eſt, *converſio*, ſive *ſeſſio*, aut *inſufflatio*, vel *captivitas populi*, nomen principis. 1. Par. 27.

Jesboc, fil. Abrahæ ex Ketura. Gen. 25. Lat. *eſt vacuus*, vel *evacuatus*, aut Syriacè *derelictus*, vel *derelinquens*.

Jeſcha, filia Haran, quæ & Sarai Gen. 11. Lat. *ungens*, ſive *cooperiens*, aut *protegens*, vel *obumbrans*; vel Syriace *ſpeculans*.

Jeſejas, fil. Phaltiæ. 1. Par. 3. Lat. *ſalus Domini*.

Jeſema, fil. Etam. 1. Par. 4. Lat. *appoſitus*, *nominatus*, aut *admiratio*, ſive *deſolatio*.

Jeſer, fil. Nephthali. Gen. 46. Lat. *figmentum*, *plaſmatio*, ſive *tribulatio*, aut *anguſtians*.

Jeſerzisia, urbs Moſcoviæ, capta à Stephano Polon. R. anno Chr. 1581. Vide Thuan. *Hiſt. lib.* 56.

Jeſeſi, fil. Jeddo. 1. Par. 5. Lat. *antiquus*, vel *ſexagenarius*, aut *exultans*, vel *eſt mutus*.

Jeſi, fil. Aphaim. 1. Par. 2. Lat. *ſalus*, aut *reſpiciens*.

Jeſia, fil. Izrahja. 1. Par. 7. Lat. *eſt Dominus*.

Jeſiel, fil. Nephthali. Num. 29. Lat. *dividens*, vel *dimidians Deus*, aut *feſtinatio Dei*.

Jeſimon, nomen deſerti. 1. Reg. 2. Latinè *deſolatio*, aut *ſolitudo*.

Jeſmachias, nomen viri. 2. Par. 3. Lat. *adhærens*, vel *innitens*, aut *junctus Domino*.

Jeſmajas, nomen viri. 1. Par. 27. Lat. *audiens Dominum*, vel *obediens Domino*.

Jeſonis regio, *terre d'Ieſo*, pars terræ Arcticæ, recèns detecta, ad Bor. Japoniæ. Vide *Eſonis terra*.

Jeſpha, fil. Beriæ. 1. Par. 8. Lat. *Jaſpis*, aut *eſt hic*, hoc eſt, *in hoc loco*, aut *labium* ſive *conterens*.

Jeſphan, filius Selac. Lat. *abſconditus*, ſive *confractus*, aut *cuniculus*.

Jeſrab, urbs Arabiæ, nunc *Medina Talnabi* Poſtello, patria Mahometis Pſeudoprophetæ.

Jeſrael, mel. *Jezrael* urbs fuit tribus Iſaſchar, in limite tribus Manaſſe & in Galilæa, *Zerezin* hodie Poſtello. *Jezrael* etiam urbs fuit ſexta, in 8. parte tribus Judæ, inter Jotâ & Jucadam. V. *Jezraël*.

Jeſſe, pater David, qui & *Iſai* dicitur. Iſa. 11.

Jeſſelmera, vulgò *Jeſlemere*, ſeu & *Gislemere*, urbs ampla Indiæ, caput prov. cogn. ſub M. Mogole. intra montes. 120. mill. ab Indo fluv. in Ortum ut à confin. Guzaratæ regni in Boream abeſt, Ferrar.

Jeſſenius Johannes, Bohemus, vir profundæ eruditionis, in reditu ex Ungaria, quò legatus miſſus fuerat, captus an. Chr. 1619. Viennam deductus eſt: mox permutatione cujuſdam Itali dimiſſus, è carcere proditurus parieti inſcripſit literas *I. M. M. M. M.* Quas cùm interpretari multi incaſſum niterentur, unus Ferdinandus ingreſſus, rem tetigit, illas ſic explicans: *Imperator Mathias menſe Martio morietur:* qui mox arreptâ cretâ repoſuit, *Jeſſeni mentiris, malâ morte morieris.* Quod cùm Jeſſenio relatum eſſet, dixit, *Ut ego mentitus non ſum, ita Ferdinandus operam dabit, ne vanus ſit vates.* Contigit utrumque; Cæſar Martio diſceſſit, Jeſſenius poſt cladem Bohemorum, an. 1620. acceptam & ſubactum ab Auſtriacis regnum, ſupplicio affectus eſt, an. Chr. 1621. Vide Lætum *Comp Hiſt. Univ.*

Jeſſus, fil. Aſer, Gen. 46. Lat. *planus*, *æqualis*, *ponens*, aut *poſitus*.

Jeſualum, vulgò *Jeſual*, regnum Indiæ ulter. ſub M. Mogole, inter Udeſſæ regn. ad Ort. & Patnam ad Occaſum. Urbs præc. Racapora.

Jeſuati, ordo ſacer, in Communione Rom. fundatus, à Johanne Columbino, Senenſi, ſec. 14. approbatus ab Urbano V. an. 1367. abolitus à Clemente IX. An. 1668. Dicti quoque *Clerici Apoſtolici*. Vide Moterium *Diction. hiſt.*

Jeſuitæ, ordo Religioſorum in Eccleſ. Romanâ, ab Ignatio Lojolâ fundatus, circa An. Chr. 1534. confirmatus à Paulo III. 1540. *Novo atq; ut plerumq; viſum eſt, ſuperbo nomine appellati ſunt*, inquit Thuanus, *Hiſt. Tom.* 1. *lib.* 15. Hi ex tenuibus initiis orti, Vide P. de Valle *Itin tom.* 4. *ſub finem*: præter 3. conſueta reliquorum religioſorum vota, quartum *Miſſionis* Papæ faciunt: Eruditione inter ſuos maximè conſpicui, in Eccleſiis docent, in Scholis, quas, teſte Verulamio *de augm. ſcient.* optimè conſtitutas habent, gratis erudiunt: ſed & *gratis nocere* Paſſeratius dixit. Cœterum reliquis Commun. ſuæ Ordinibus graves, illos, ut in prov. dicitur, de ponte dejiciunt, eorumque nidis aut exuviis ſe veſtiunt, Surius. Sub finem præc. ſeculi, fiduciâ ſeu doctrinæ, ſeu authoritatis Romæ alibique publicè defenderunt; *Clementem VIII. credere legitimum Petri ſucceſſorem, non eſſe ex articulis fidei: Confeſſionem per epiſtolas & per curſores peragi poſſe, &c.* Unde toti ſocietati periculum, ni Philippicus Orator interveniſſet, Thuan. *lib.* 131. Cum Dominicanis Auguſtini ſententiam tuentibus, de Gratia Dei Liberoque arbitrio ſub Clem. VIII. Item de Conceptione B. Virginis tanto fervore, ſub Paulo V. diſceptarunt, ut tota fere arſerit in diſſidii incendium Hiſpania: Thuan. *Hiſt. l.* 132. A. Rivetus *in Apol. pro B Virgine*, c. 5. 678. Quid cum Janſenii ſectatoribus illis hactenus litis interceſſerit, patet ex *Epiſt. Provincialis*, &c. Quid in Magiſtratus Principeſque machinari ſoleant, exilia eorum Dantiſco, an. 1596. è Gallia, an. 1598. erectâ in æternam rei memoriam Pariſiis columnâ. Thuan. *l.* 112. è Venetorum ditionibus, an. 1605. ex Anglia, poſt detectam conſpirationem

pulverariam, eodem anno: quam legem Jacobus Rex, Henrici IV. cæde territus, renovavit, an. 1610. è Bohemia, an. C. 1616. &c. apprimè docent. Idem in Comitiis Varſavienſibus ab Ordinibus regni Poloniæ petitum, an. C. 1607. Thorunenſes quoque Danticanorum exemplum ſecuti, ſcholâ & templo illos arcuerunt; cumque varia adverſus ſe Jeſuitarum molimina experiretur Elizabeta Angliæ regina, edicto juventutem ex extraneis ſcholis, *Jeſuiticis* inprimis, revocavit, in deprehenſos capitis pœnâ ſancitâ: eadem in Edmundum Campianum, Radulphum Schervinum, & Alexandrum Briantum, e ſocietate hac conjurationis auctores, animadvertit. Eoſdem, poſt motam in Academiâ Cracovienſi cruentam litem, Academici libro *Gratis* emiſſo, reprehenderunt, quòd dum ſe gratis docere ſimulant, bona Nobilium ac divitias ingentes ad ſe pertrahant: qui quidem Regis juſſu combuſtus, Jeſuitis autem injunctum eſt an. 1626. Scholam ſuam in urbe Cracòvia claudant, & Academiæ illius loci in poſterum moleſti eſſe deſinant. Quanta Conſtantinop. contra Cyrillum Patriarcham, an. C. 1628. & ſeqq. moliti ſint, exhibet A. Rivetus *in Jeſuita Vapulante.* Omnium loco eſſe poteſt, quod Parlamento Pariſienſi actum menſe Decemb. an. 1611. in quo, ab Univerſitatis Advocato Martillerio, & regio, Servino, ipſis varia exprobrata, probatumque eſt, eorum doctrinâ & hortatu bella excitata, cæſosque Reges eſſe. Cumque nihilominus ſe recipi in corpus Univerſitatis peterent, ſe idem docturos quod Sorbona polliceri. Senatus causâ ad conſilium rejectâ, pronuntiavit, intra præſcriptum tempus ſcripto ſubſignato declararent, quod hodie ore profiterentur, ſe doctrinam Sorbonicam amplecti: *Concilium ſupra Papam eſſe: huic in temporalibus poteſtatem nullam: Non licere ei Reges noſtros excommunicare: Nec Sacramento ſubditos ſolvere. Clericos crimen Majeſtatis committere: Quæ in confeſſione ad Remp. ſpectantia cognoſcuntur, omnino deferenda eſſe.* Quæ cuncta in præſentia Condæi Principis, Belhovacenſis quoque & Laudunenſis Epiſcoporum, Parium regni peracta ſunt. Vide Bucholcer. *Ind. Chronol.* Plurima *Jeſuitis* in Europæ regnis collegia ædificavit, Gregorius XIII. Urbanus dein VIII. petentibus illis, ut è Kalendario S. Germano eraſo, Ignatius ſectæ ſuæ auctor, ſubſtitueretur, decrevit: ſi ſimul ſtare non poſſint, expectaret Ignatius annum biſſextilem, & diem intercalarem ſibi haberet. Idem ſectam Virginum Jeſuitici ordinis, citra approbationem Apoſtolicæ auctoritatis introductam, condemnavit ac radicitus ſuſtulit, Jac. Revius *in Urbano VIII.* Plura de origine & progreſſu Ordinis. Vide apud Thuan. *in Hiſt.* Lud. Lucium *Hiſt. Jeſuit.* &c. Addam ſolùm, quæ hanc in rem Hugo Grotius habet, *Hiſtor. l. . ad An. 1594. Auctor inſtituti,* inquit, *Ignatius Lojola Navarrico bello ad Pompeiopolim vulnere debilis, fortem adhuc & militarem animum quietiores ad curas retulerat: acceſſitque ambitio condendi familiam, cui in ſpem futuræ magnitudinis, non hominis alicujus eximii, ut tum mos ferebat, ſed ipſius Jeſu nomen præſcripſit. Aggregati, quibus nova volentibus erant, incredibili ſtudio duo maxima percoluere, vim Pontificis R. & opes Hiſpaniæ: primique in cauſam labantem egregia præſidia induxerunt, & neglecta hactenus, mores inculpatos & bonas artes: crebris certaminibus exercitis variis adverſus religiones, quæ per ea tempora Romano nomini inſultabant. Aucta per Americam & Indiam gloria, dum feras inter gentes Philippo imperium Chriſtianâ inſtitutione circumdant. Claraque prodigia velut ipſis evenerint, per locorum longinquitatem celebrantur fiduciâ affirmantium & credendi facilitate. Cætera re ipſâ aut in ſpeciem abunde ſunt. Fidem & pudorem ſunt in quibus requiras. Magna in vulgus auctoritas, ob vitæ ſanctimoniam, & quia non ſummâ mercede juventus literis imbuitur. Sui per urbes & populos præſides: cunctis per orbem unus imponitur, ut plurimùm gente Hiſpanus. Sapienter imperant, fideliter parent. Transgreſſi in morem non unâ habitant omnes: anguſtum videbatur, ſocietatis incrementa parietibus includere; dant nomina & conjuges, nec quicquam primè docentur, quàm mortis metum & cunctos hominum affectus exuere. Sed maximè adſciſcitur, ſi quis ingenio, ante alios, aut ſanguine divitiiſque pollet. Uſus in ſingulis: nam ingenia diſtinguunt non minus prudenter, quam eligunt, ut quem facundiâ aut ſcribendi meditationibus ſperant clareſcere. Per ſuorum nobilitatem maximis conſiliis miſcentur, explorandi ſagacitate, & quia ad eruenda arcana nullum vehementius tormentum religione eſt. Opes legatis ac muneribus in ſe vertunt, quas per artes nobiſſimi omnium brevi ſectas priores famâ & opulentiâ vicere: hoc ipſo cæteris inviſi & tanquam è diverſo mores exprobrarent. Sed ſuper æmulantes evecti, tenent principum domos, laudabili temperamento: quippe medii fœdum inter obſequium, & triſtem arrogantiam, nec fugiunt hominum vitia, nec ſequuntur. Præcipuum id Hiſpanæ dominationis inſtrumentum, quæ domi concordiam retinet, quæ turbat externa. Nam eorum mentibus infuſi, qui Latina ſacra adorant, per Galliam & Angliam ipſoſque Batavos, hic pro regno diſſerunt, ibi contra regnum: & quanquam capitis ſupplicia finibus arceantur, non obſtat periculum, quo minus audeant fallantque.* Hactenus Grotius.

Jeſupolis, vulgò *Jeſupol*, opp. munitum Poloniæ, cum arce, in Podolia & in limite Pocutiæ, in ſiniſtra Biſtriis fluentis ripa.

JESUS, Hebræum nomen, quod Latinè *Servator* dicitur. Matth. 1. 21. Τέξεται δ' υἱὸν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ ΙΗΣΟΥΝ, αὐτὸς γὰρ ΣΩΣΕΙ τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν. Act. 4. v. 12. Καὶ οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία. Οὔτε γὰρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ ΣΩΘΗΝΑΙ ἡμᾶς. In tres ſententias eunt, qui SS. hujus nominis Etymon inveſtigarunt. Primò, Alii à radice ישע originem ejus ducunt. Hique adeò יהושע, aut ישוע Hebraicè ſcribi volunt. Sententia ipſa canitie ſua ex longo ævi decurſu veneranda. Secundò, Reliquæ duæ multò videntur juniores. Et quidem hæc (Reuchlini, Andreæ Oſiandri & aliorum ſententia) à יהוה nomen hoc deducit ש licentiâ neſcio quâ utcunque interpoſitâ, in hunc videlicet finem, ut Tetragrammaton illud Dei nomen prius ineffabile, deinceps pronunciari poſſit. Sententia parum ſolida, & vacillans. Nam ut libenter concedamus, cùm cætera Dei nomina, tum maximè auguſtiſſimum illud Jehovæ nomen, niſi graviſſimâ de causâ, prorſus in ſſandum eſſe, ne libertas in licentiam exeat, & contemptus nominis in contemptum Numinis redundet, nemo admittet illud in Hebraicæ ſaltem linguæ idiomate ineffabile habendum. Græce quidem ἀνεκφώνητον eſſe in confeſſo eſt, Inde enim Græcè Ἰαὼ pro Jehova corrupte enunciarunt, ut auctor eſt Diod. Sic. *lib.* 1. Inde etiam 70. illi ſacri codicis Interpretes nunquam nomen hoc κατὰ πόδας reddidere, cum ne poſſit quidem, ſed tantùm κατ' ἰσοδυναμίαν, nimirum in locum ejus, quoties occaſio tulit, Κύριον ſubſtituentes. At verò Hebraicè ineffabile eſſe nunquam evinci poteſt. Certe teſtantur Talmudici Doctores vel ipſos Judæos nomen illud ad mortem Simeonis effari ſolitos. Sed ut hoc demus, quid cauſæ fuerit, quòd ש ſola omnium Alphabeti literarum admiſcenda eſſet, ut ineffabile illud nomen tandem linguæ potens evaderet? Atqui hiſce diluendis immorari operæ pretium haud fuerit. Neque enim profectò opus eſt, cùm jam viderim Oſiandrum a Flac. Illyrico, & aliis, eo nomine meritò enervatum. Verum, ut per omnia cum illo ſentire integrum non ſit, ſummo tamen viro debitus honos minimè denegandus eſt, quòd Reuchlini auſpiciis veritati jam diu obrutæ indagandæ aditum nobis utcunque aperuerit. Tertiò, Cæterum corona unico Caſtellioni reſervanda, utpote qui in tertiâ ſuâ, quæ jam ſupereſt, ſententiâ, opus ab Oſiandro feliciter inchoatum ad culmen uſque perduxit. Ille enim pulcherrimam interpoſitionis ש, quam Oſiander non potuit, rationem exhibet. Quâ de re verba ipſius hic apponam. Cùm diu, multumque (inquit) conſiderarem, neque cur hæc litera ש interpoſita foret, viderem, quippe cùm non ſit ſervilis, h.e. ejus literarum generis, quæ ſolent in deductis aliunde verbis ad primigenia adhiberi: cœpi cogitare, verbum hoc compoſitum eſſe oportere, tandemque Dei beneficio comperiſſe videor. Quemadmodum enim *Jeſus*, & Deus eſt & Homo, ita nomen ejus ex Dei & Hominis nomine eſſe conflatum. Id autem didici ex Exod. 15. 3. ubi dicitur יהוה איש מלחמה, i.e. *Jehova Vir belli.* Ubi vir bellicoſus dicitur, quoniam de Chriſto ſermo eſt, qui vir futurus erat. Eſt igitur JESUS nomen compoſitum ex יהוה איש, interpoſitâ literâ ש ex nomine איש, reliquis autem duabus rejectis quippe quæ ſerviles ſint, & addi, adimique ſæpe ſoleant, ut ſit יהשוה *Jeſus*, idem quod *Jehova Vir*, ut intelligamus *Jeſum* non eſſe *Jehovam* ſolum (nam hoc de ejus Patre dicitur) ſed *Jehovam hominem*, i. corporatum, &c. Sic ille *ſuper Matth. cap. 1. v. 21.* ut extat in elegantiſſimâ ejus Bibliorum verſione An. 1573. Baſileæ editâ. Vide libellum, cujus titulus eſt, *Exercitatio de verâ SS. Nominis Jeſu Etymologia, Lond.* 1652. Lloyd.

Jeſus, Nave fil. qui & *Joſue* vocatur, Iſraelitarum poſt Moſem Dux ſapientiſſimus. Item Sirachi fil. libri Eccleſiaſtici auctor. Anno M. 3798. Scaliger. Petav. Liranus *in Eccl.* Fuerunt & alii ejuſdem nominis in Vet. & Nov. Teſtamento.

JESUS CHRISTUS ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΣ, Servator mundi, natus ex Virgine, opera Diaboli deſtruxit, (quod, inter alia, perpetuum Delphici Oraculi ſilentium, à nato *puero Hebræo, Deorum Deo,* Auguſto Imperatori teſtatum eſt) & genus humanum, in peccatum & damnationem prolapſum reſtauravit. Nativitatem Ejus incidiſſe in Conſulatum Corn. Lentuli, & L. Calpurnii Piſonis, An. M. 4051. U. C. 753. Olymp. 194. an. 4. Auguſti 42. Moretius oſtendere nititur *in Dict. hiſt.* Tanta geſſit, ut ſi omnia ſcribi deberent, *ne mundus quidem univerſus ea capere poſſet,* Joh. *c. ult.* Quæ verò ad gloriam Dei, & ſalutem noſtram ſcitu neceſſaria duxit, ex Evangel. hiſt. haurire nos jubet, Joh. 20. 31. quò avidum ſalutis lect. remitto.

Jeta, civitas, quæ Levitis è tribu Judæ vel Simeonis eſt data. Joſ. 21. Eadem videtur, quæ & *Jota*. Joſ. 15.

Jeta, caſtellum Siciliæ. Steph. Alii urbem eſſe volunt, in monte, penè jacentem, inter Salenium 16. & Corileonem 18. m. p. prope Alcamum oppidum. Incolæ *Jetenſes* Plinio. At in Legationum excerptis ex Diodori *lib.* 23. ſunt Ἰεταῖοι. Atque idem vocabulum uſurpare videtur Cic. *Verrinâ tertiâ*, ubi nunc mendosè *Letini* legitur. Silius, neſcio an metri causâ maſculino genere, & ſingul. num. formavit. *lib.* 14.

—— Arbela ferox, & celſus Jetas.

Ferratio opp. eſt, à Chriſtianis, inde Saracenis ejectis, ſub Frider. II. Imp. exciſum, in monte prærupto, Baudrando caſtrum eſt Siciliæ,

in

in valle Mazarana, juxtà Crimiſſum fluv. 16. mill. ab A'camo in Auſtr. paulo minus à Juliano 30. ferè mill. à Panormo in Auſtrum, Vulgò *Jato*.

Jete, civitas quæ Levitis data eſt è tribu Judæ, vel Simeonis. Lat. *declinans*, vel *diverrens*.

Jetebatha, locus in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael, profecti de Gadgad. Num. 3. Lat. *bonitas ſua*, ſive *declinans filia ejus*, aut *declinans deſertum*.

Jeterus, Mœſiæ fluv. ex Rodope profluens. Plin. 4. 18. V *Jatrus*.

Jeth, fil. Gerſhom. 1. Par. 6. Lat. *confringens*, *formidans*, vel *ſtupens*, aut Syriacè *deſcendens*.

Jethaba, urbs antiqua Judææ, Hier. *in L. H.*

Jethaed, in tribu Juda. Idem.

Jetham, ſeu *Jeta*, h. e. *declinans*, vel *extendens*, civitas ſacerdotalis, in tribu Juda, hodieque vicus eſt pergrandis in decimo octavo ab Eleutheropoli, ad Auſtralem partem in Daroma, & notant viri doctiſſimi, eandem hanc eſſe videri, quæ infra *Jota* appellatur, licèt plerique diverſum ſentiant.

Jethela, civitas in tribu Dan. Joſ. 20. Lat. *pendens*, *ſuſpenſio*, ſive *coacervatio*.

Jether & *Jether*, civitas excellens Levitis data de tribu Juda. Joſ. 15. Ad quam David munera miſit. Inde *Jethreus* & *Jethrites*. Primogenitus Gideonis. Jud. 8. Nomen civitatis 1. Reg. 2. Nomen viri. 1. Par. 7. Filius Jada, 1. Par. 2. Lat. *excellens*, *reſiduum*, ſive *remanens*, aut *exalorans*, vel *funiculus*.

Jetheth, civitas Idumæorum. Gen. 36. Lat. *donans*.

Jethma, vir Moabites 1. Par. 11. Lat. *orphanus*, *admiratio*, aut *conſummatio*, ſive *profectio*.

Jethnan, civitas tribû Judæ. Joſ. 15.

Jethra, pater Amaſæ filii Abigail ſororis David. 2. Reg. 17. Idem ſig. quod *Jether*.

Jethram, filius Sobal. 1. Paral. 2. Idem.

Jethraham, fil. David ex Egla. 2. Reg. 3.

Jethran, filius Supha. 1. Paral. 1. Filius Diſon filii Seir Horræi. Gen. 36.

Jethro, ſocer Moſis. Exod. 3. qui & *Raguel*, Exod. 2. De quo vide porro Exod. 4. 18. &c. Sulpic. Sev. *lib.* 1. *Hiſt. Sacra*. Euſeb. Salian. & Torniel. *A. M.* 2544. *n.* 3. 2545. *n.* 47. 49. &c. Tertull. *lib. contra Judæos*. Hieron. *in cap.* 5. *ad Gal.* Aug. *quæſt.* 11. *&* 12. *in Exod. l.* 4. *de Bapt. c.* 24. *Serm.* 86. *de temp. &c.*

Jetſegena, vulgò *Jetſegen*, una ex 5. regionibus Niphoniæ Inſ. in Japonia: ſub qua 10. prov. ſeu regna, Nempe *Canga*, *Finda*, *Jechuenum*, *Jetchuum*, *Ingum*, *Ixium*, *Minum*, *Notum*, *Veacinum*, *&* *Vomium*. Sanio, Brictius. Habet ad Ort. Quantoam reg. ad Occaſ. Jetſengam.

Jetſenga, vulgò *Jetſen*, vel *Jetſengo*, regio Niphoniæ Inſ. 12. ſub ſe habens regna, *Bigenum*, *Cavachum*, *Farima*, *JaZumium*, *Jamaxorum*, *Jamatum*, *Qunocunum*, *Tamba*, *TZunocunum*, *Voacaſa*, & *Xima*. Ejus prim. eſt Meacum, urbs perampla, caput totius Japoniæ, Brietius. Habet ad Ort. Jetſegenam & ad Occaſ. Jamaiſotiam regg.

Jethſon, nomen civitatis. Joſ. 21.

Jettan, in tribu Juda. Hier. *in L. H.*

Jetur, fil. Iſmaëlis. Gen. 15.

Jevera, Comitatus in Friſia Orient. ita dictus à primario ejus opp. ſic vocato: trans Jadam ad Occaſ. eſt 18. parochias continens, & non procul ab oſtio Jadæ in Viſurgim & Oceanum ſe exonerantis: duabus inſulis, Wangeroga & Spiceroda, fere deſertis munitus. Metel. Familiæ Oldenburgicæ proprius, Anton. Gunthero ultimo Comite haud pridem extincto, ejus ex ſorore nepoti Principi Anhalt. Serveſtano ceſſit. Spenerus.

Jeus, fil. Roboam ex Abihal. 2. Par. 11. Lat. *cuſtodiens*, aut *erodo*, vel *ſerves*, ſive Syriacè *montanus*.

Jeſabad, vir Gaderothites. 1. Par. 12. Lat. *dotatus*.

Jezabel, filia Ethbaal regis Sidoniorum, uxor regis Ahab ſceleratiſſima. 3. Reg. 16. *& ſeqq.* & 4. Reg. 9. Torniel. & Salian. *in Annal.* Lat. *inſula habitaculi*, vel *Va habitaculo*, aut ex Hebræo & Syro, *inſula ſterquilinii*, vel *Va ſterquilinio*. Τὸ γύναιον ἀρεσκόν τι καὶ τολμηρὸν eam vocat Joſephus, ubi de eâ.

Jezatha, fil. Aman. Eſth. 9. Lat. *aſpergens thalamum*, aut ex Syro & Ebræo, *Va oliva*.

Jezer, filius Galaad. Num. 26. qui *Abiezer*, Joſ. 17. dicitur. Hebr. איעזר id eſt, *inſula adjutorii*, ſive *atrii*, aut *Va adjutorio*, vel *atrio*.

Jezer, civitas Amorrhæorum, quæ Levitis & homicidis pro aſylo è tribu Gad eſt attributa. Hebr. יעזר, id eſt, *auxiliator*, ſive *adjutor*.

Jezia, nomen viri. 1. Eſdr. 10. Latinè *diſtillatio*, vel *aſperſio Domini*.

Jezlerus Johannes, Theologus doctiſſimus, cujus inter alia potiſſimùm de diuturnitate belli Euchariſtici & de fructu mortis Dominicæ extant ſcripta, die 25. Novembr. anno Chr. 1543. obiit Scaphuſii in Helvetia. Bucholcerus *Ind. Chron.*

Jezlia, fil. Elphaal. 1. Par. 8. Lat. *diſtillatio laborioſa*.

JeZanias, יאזניהו i. e. *auſcultatio*, aut *ſtatera*, vel *arma Domini*, fil. Maachati. 4. Reg. 25.

Jezonias, יזניהו i. e. *nutrimentum Domini*. Nomen viri. Jer. 35.

Jezra, fil. Moſollam. 1. Par. 9. Lat. *porcinus*, aut Syriacè *converſus*.

Jezrahel, urbs regalis, &, ut Hier. vult, metropolis decem tribuum, terminus eſt Manaſſe, in qua eſt, & Iſſaſchar, ſita in pede montis Gelboë ad Occidentem, inſigni ſpeculâ & turre ſpectabilis, unde indicium fit accenſo igne, tanquam ex Pharo, de adventu hoſtium, ipſaque urbs pulchrum habet proſpectum per totam Galilæam uſque ad Carmelum & montes Phœnicis, monteſque Tabor & Galaad, & ultra Jordanem.

Jezrahel, civitas in tribu Juda, Joſ. 15. nomen accepit à Jezrael, filio Ephratæ aut Etham, in qua habitabat Naboth, ut Hieronymus vult. Filius Oſee ex Gomer Oſ. 1. Lat. *ſemen*, ſive *diſtillatio amicitiæ Dei*, vel *aſperſio paſtoris Dei*, aut *diſtillans contritionem*, aut *malum Dei*.

Jezrajah, nomen viri. 2. Eſdr. 12. Lat. *oriens Dominus*, aut *claritas Domini*.

IG.

Igaal, fil. Nathan de Sobâ. 2. Reg. 23. Lat. *redemptus* ſive *inquinatus*.

Igadita, Luſitaniæ urbs Epiſc. olim fuit, ſub Arch. Emeritenſi, ut inquit Vaſæus, qui addit hodie vicum obſcurum eſſe, urbi Guardenſi, quæ ei in Epiſc. dignitate ſurrogata eſt, finitimum, nomine *Edania*. *Idanna* dicitur Varretio. *Idania a Velha* incolis. Baudrando nunc parva urbs eſt Luſitan. à confin. Extremaduræ, vix 1. leuc. in Occ. ut 7. à Cauria, 6. ab Alcantara in Bor. ei adjacet caſtrum *Idanha a nueva*, i. *Igadita nova*.

Igal, idem filius Joſeph. Num. 13.

Igens, Tac. pop. Albionis, an Northumbri?

Igenia, ſeu *Tegengil*, opp. Cambriæ apud urbem Aſaphenſem & Varim opp. Camdeno pars regionis, ſc. Flintenſis Comit. dicitur, *Tegengle*, Brit. i. *formoſa Anglia*.

Igilgilis, ſeu *Igilgilium*, vulgò *Gigeri*, urbec. Africæ, in ora maris Medit. cum portu ſatis capaci, in regno Algerii. 140. mill. circiter à Ruſucuro in Ort. 60. à Bugia urbe ſeu Salde in Ort. 20. ab oſtio Ampſagæ in Occ. Capta à Gallis an. 1664. Sed paulo pòſt, magna cum clade, derelicta.

Igilium, Etruſci litoris inſula *contra Coſanum*, ut Plinius ait, *litus*, ſive ante Argentarium promunt. hodieque vulgò vocatur *Giglio*, Gallis *l'Iſle du Lys*. De quo Rutilius *in Itinerario*,

> *Eminus Igilii ſylvoſa cacumina miror,*
> *Quam fraudare nefas laudis honore ſuæ.*

Baudrando Inſ. parva & montuoſa maris Tyrrheni, cum caſtro & oppidulo. Sub M. Hetruriæ D. Vitioſè *Ægilium* apud Plin. & *Iginium* apud Melam, in quibuſdam codd. legitur.

Igla, fluv. Moraviæ, à quo Iglavia urbs nomen ſortita eſt, dirimit Moravos à Bohemis, & Moraviam quoque ingreditur. Metel.

Iglacus, Anglus, Benedictinus, magni nominis, ſec. 8. vitam Abbatis Sigwini, &c. ſcripſit Baleus & Voſſ. *de Hiſt. Lat.*

Iglavia, opp. Moraviæ, ubi forma Concordiæ, *Compactata* vocant, inter miſſos à Synodo Baſilienſi legatos & Bohemorum Oratores, d. 5. Julii an. 1438. præſente Sigiſmundo Imp. inſtrumentis ac ſigillis roborata eſt. In hac inter alia Bohemis calicis uſus conceſſus eſt, *ut pote dignè ſumentibus ſalutaris*: quo & *Nos*, *& parens uterque noſter*, *& avus quoque uſi ſumus*, ſcribit Georgius Podiebracius, Bohemiæ R. ad Matthiam Hungariæ R. A. D. 1468. Poſtea cùm Pontifices Rom. ſoluto Concilio Baſil. *Compactatis* his ſtare nolentes, in Georgium præfatum excommunicationis dirum ſtrinxiſſent fulmen, ritumque communicandi Bohemis à Concilio conceſſum vocare hæreſin non dubitarent: offenſi Bohemi, etiam Paparum aliàs partibus addicti, his viciſſim nuntium remiſerunt, eos ſe pro veris Chriſti Vicariis habere negantes: communionemque porro nemini aliter, quàm ſub utraque ſpecie, miniſtrandam eſſe cenſuerunt. Vide Joh. Dallæum, *de cultibus Latinorum*, *l.* 5. *c.* 26. & ſupra in voce *Compactata*.

Igmanus, Gall. Aquitanicæ fluv. Vide *Sigmanus*.

Ignatia, vide *Egnatia*.

Viri Illuſtres.

Ignatius, cum Polycarpo, diſcip. Apoſtolorum, S. Johannis inprimis, Antiochenæ Eccleſiæ poſt Evodium Præſes. an. Dom. 66. Is poſt 40. an. Romam perductus, ac beſtiis objectus eſt, an. 108. 3. perſecutione ſub Trajano ſæviente. Epiſtolas ejus ediderunt, Uſſerius, Arch. Armachanus, & Iſaacus Voſſius. Vid. Polycarp. *ep. ad Philipp.* Iren. *l.* 5. *c.* 28. *adv. hær.* Orig. *homil.* 6 *in Lucam*. Athanaſ. *ep. ad Epict.* *& de Syn. Arim. & Seleuc.* Hier. *Catal. & l.* 3. *adv. Pelag.* Chryſoſt. *in ejus encomio*. Socr. *l.* 6. *c.* 8. Theodoret. *dial.* 1. 2. *&* 3. Evagr. *l.* 1. *c.* 16. Simon Metaphraſten, Euſeb. 3. 35. &c.

Ignatius, Patriarch. Conſtantinopolitanus, filius tertius Michaëlis I. Imper. à Leone Armenio pulſi, prius Nicetas dictus, unà cum fratre Theophylacto, juſſu Tyranni, eviratus & in Monaſterium detruſus eſt. Sub Michaële dein III. anno Chr. 847. Methodio ſucceſſit, Theodorâ electionem approbante. Poſtea Bardum, Imperatricis fratrem, nurus ſuæ inceſto amore correptum, primò objurgavit, dein reſipiſcere neſcium à ſacra communione arcuit. Qui ultione ardens, ſuaſit Imperatori, ut ſolus in poſterum

regnaret, ſororeſque cum matre à Patriarcha tonſas in Cœnobium detruderet. Quod facere recuſans Ignatius, in exilium eſt pulſus, Photio ei ſurrogato. Sed ſub Baſilio magnificâ pompâ reſtitutus eſt, æmulo pulſo. Obiit an. 878. Nicetas David *in ejus Vita*, Baronius, &c.

Ignatius, Arch. Nicenus, ſub Irene & Nicephoro, floruit ſub finem 9. & initium 10. ſeculi. Vitas Taraſii ſcripſit & Nicephori Patr. Conſtantinop. Διάκονος καὶ Σκευοφύλαξ dictus Suidæ.

Ignatius Lojola, nobilis Cantaber, cùm ex militia utroque pede claudus, an. 1521. redíſſet, vitæ ſuſtentationem à religione, aſſumtis ſibi ſociis, An. 1538. quæſivit, Ordinis Jeſuitarum, ut ſe vocant, fundator, an. 1534. & primus Generalis. Obiit anno 1556. Sanctis adſcriptus an. 1609. à Paulo V. Ei ſucceſſit Jacobus Lainez, Hiſpanus, qui obiit an. 1565. æt. 53. Hunc Franciſcus Borgia excepit. Quem ſecutus eſt Everardus Mercurianus, Leodienſis, poſt quem Claudius Aquaviva Neapolitanus, Ordini præfuit. Hujus ſucceſſor Mutius Vitelleſcus, Romanus, obiit an. 1645. Dein Vincentius Caraffa, Neapol. Porro Franciſcus Piccolomineus, Senenſis; Poſt hunc Alexander Godofr. dux, exin Goſvinus Nickel, Germ. ſocietatem rexerunt. Johann. Paulus Oliva, hodie eo ſtem munere fungitur. Sedes Generalis perpetua Romæ eſt, cui quatuor additi aſſeſſores, Italus, Hiſpanus, Germanus & Gallus; quibus tamen nil niſi conſultativum votum relictum eſt, deciſione à Generalis arbitrio ſuſpenſâ. Vide Thuanum *Hiſt.* Lud. Luc. *Hiſt. Jeſuit.* & Orlandin. *Hiſt. Societ.*

Ignetes, pop. Rhodii, quos Telchinibus ſucceſſiſſe tradit Heſychius. Ἴγνητες, inquit, οἱ πρῶτοι ἀνομασθέντες μετὰ τοὺς Τελχῖνας ἐνοικήσαντες τὴν Ῥόδον. Tamen *Ignetes*, ſive *Gnetes* iidem qui γνήσιοι ſeu ἰθαγενεῖς, i. e. *indigenæ*. Steph. Γνῆ, ἔθνος οἰκῆσαν τὴν Ῥόδον. Ἐκλήθησαν καὶ Γνῆτες, οἱ ἰθαγενεῖς. Λέγονται δὲ καὶ μετὰ τοῦ ι, Ἴγνητες. Itaque ante Ignetes nullos habuit incolas Rhodus. Vide Bochart. *Geograph. pag.* 400.

Ignis, Perſarum Deus, captus, victo Coſroë, à Tiberio II. anno Chr. 578. Affuſâ aquâ extinctus, à Jagellone Duce Lithuaniæ prius, dein Poloniæ Rege, ad fidem converſo, anno 1350.

Ignis Græcus, ſæviſſimum ignis genus, quod ne aquâ quidem extinguitur: ſed inſanâ quadam veloci ate omnia rapit, & devorat. *Wild feur*. Ejus auctorem fuiſſe narrat ex Zonara Pancirolus, Callinicum Græcum an. Chr. 670 qui in ſubſidium Conſtantini Pogonati, naves Saracenorum ſub ipſa aqua incendit, & itaque magna earum multitudine reliquas in fugam egit. Rigordus *de geſtis Philippi Aug. Phiala vitri plena igne Græco*. Matthæus Pariſienſis, *in Richardo I. an.* 1191. quoque ejus meminit. Vide Henr. Spelmannum *Gloſſ. Arch.*

Ignium regio, *terra del Fuego* Hiſpan. *Terre des Feux* Gall. Inſ. ampliſſima, inter freta Magellanicum & Mareu [illegible], ſic dicta à Ferd. Magellano, qui primus eam detexit. In ea nulla eſt urbs, & ab Europæis tantùm luſtrata fuit, verſus oram littor. Ejus promontorium Auſtrale dicitur *Cap de Horn*.

Igorandis, vulgò *Ingrande*, vicus Pictonum, inter caſtellum Heraldi & Croſæ ac Vingennæ confluentes poſitus: Ejus meminit Auctor *Vitæ B. Leodegarii*. Item locus in Biturigibus Cub s. Cellá ſeu Prioratu & Eccleſiá B. Mariæ clarus, vulgò *Aigurande*. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Iguvium, poſtea *Eugubium*, vulgò *Gubio*. Umbriæ opp. Cæſar *Com. lib.* . *Interea certior factus Iguvium Thermum Prætorem cohortibus 5. tenere*. Cic. *ad Att.* 7. 13. *Quid agat Domitius in Marſis, Iguvii Thermus*. Verùm neſcio quo fato clariſſimi hujus municipii nomen apud omnes ferè antiquos ſcriptores ſit variatum. Nam apud Ptol. vulgò eſt Ἰουιον & apud Strab. *lib.* 5. Ἴτιον pro Ἰγυιον. Item apud Plin. 3. 14. variis in exemplaribus, *Iguini, Ingunni, Ingini*, pro *Iguvini*. Sed & apud Silium *lib.* 3. ubi Umbriæ urbes recenſet pro vulgatis *Ingenuum* & *Ingenium*, reponendum erat *Iguvium* in his,

—— Infeſtum nebulis humentibus olim
Iguvium patuloque jacens ſine mœnibus arvo
Fulginia.

Nunc in Duc. Urbini, ſub Pontif. in amœna planitie, 28. mill. ab Urbino, 15. à Peruſia in Occ. 12. ab Aſſiſio in Bor. Baudr.

IH.

Ihelon filius Eſau ex Oholibamâ uxore. Gen. 36. Lat. *occultus*, ſive *adoleſcens*, aut *caprea eorum*, vel *ſeculum*. Hebraicè enim יעלם dicitur.

Ihona & *Jona*, vulgò *Chilca*, Inſ. Scotiæ. Vide *Hiona*.

Ihora, vulgò *Ihor*, urbs Indiæ ulter. in tractu Malaccæ, regni cognom. caput, cum portu, prope prom. Sincapuræ. Ejus Rex potens eſt in illo tractu, pluriesque Malaccam, ſed fruſtra tentavit.

II.

Iim, civitas tribûs Judæ. Joſ. 15. Lat. *acervi*.

IL.

Ila, locus prope ſinum Perſicum. Eſt & Albionis parvus fluvius. Ptol. in Scotia Boreal. *Wiſſe* Camdeno. In Comitat. Cathaneſia, ubi in Oc. Germ. ſe exonerat, inter Beruvium promont. ad Sept. & Varar æſtuar. ad Merid. Baudrand.

Ila, vide *Epidium*.

Ilacuris, Ptol. oppidum Hiſpan. Tarrac. in finibus Carpetanorum & novæ Caſtellæ: quod Moletius *Caros de los Infantes* dici teſtatur. Aliis *Ilarcuris* vocatur.

Ilapinaſtes, cognomen Jovis apud Cyprios inde dictum, quòd magnifico apparatu, ſplendidiſque epulis, quas Εἰλαπίνας Græci vocant, coleretur.

Ilarcuris, Hiſp. Tarrac. opp. Ptol. vide *Ilacuris*.

Ilargus, fluv. Germ. Sueviam ſecat, dein cadit in Danubium, ad Ulmam. Ortus in confin. Comitis Tirolenſis, ſupra *Oberdorff* caſtr. & Campidunum rigat; vulgò *Iler*.

Ilara, urbs Lyciæ. Steph.

Ilattea, urbs Cretæ, Steph. vulgò dicta *Elbe*.

Ilba, vel *Ilva*, Inſula maris Tyrrheni, diſtans à continenti 10. m. p. Plin. 14. 34. *Ferri metalla ubique propemodum reperiuntur, quippe inſula etiam Italiæ Ilva gignente*. Virg. Æn. 10.

—— Aſt Ilva trecentos
Inſula inexhauſtis Chalybum generoſa metallis.

Silius *libro* 8.

Non totidem Ilva viros, ſed lectos tangere ferrum
Armarat patrio, quo nutrit bella, metallo.

Rutilius,

Occurrit Chalybum memorabilis Ilva metallis.

Ilcuſſium, vulgò *Ilkuſch* & *Ilcuſſia*, opp. Poloniæ min. in Palatinatu Cracovienſi 5. mill. Pol. à Cracovia in Occaſ. Slaucoviam verſus. In tractu, Severienſi Duc. dicto, celebre fodinis argentum plumbo mixtum ſuppeditantibus.

Comites & Præſules.

Ildefonſus I. Comes Provinciæ, poſt Raimondum Berengarium, conſanguineum ſuum. Vide *Alphonſus II. Rex Arrag.*

Ildefonſus II. ſecundo-genitus prioris, Garſendæ Forcalquerii maritus, varia geſſit bella. Captus, quum Petrus Arragoniæ R. frater ejus Romæ ageret. Pius, liberalis, ſtrenuus. Obiit, in ætatis flore, an. C. 1209. pater Raimundi Berengarii V. & Garſendæ. Noſtradamus, & Bo [illegible]. *Hiſt. Prov.* Surita *l.* 1. Ruffius *Hiſt. Com. Prov.*

Ildefonſus, *Iſtefonſus*, ſeu *Alphonſus*, Arch. Toletanus, Iſidori Hiſpalenſis diſcip. Opera ejus in Bibl. PP. habentur, è quibus Johannes Poſa, tol. m. de puritate Virginis, geminum ejus fœtum eſſe, ait. Obiit an. 667. Trithem. *de Scr. Eccl.* Voſſ. *de Hiſt. Lat.* Mariana Bibl. PP. tom. 9. *edit.* 1.

Ildericus, Vandalorum Rex, An. Dom. 5[illegible]5.

Ildico Attilæ uxor, an. U. C. 1036. Blond.

Ildovadus, Gothorum Rex, omnes Tranſpadanos, omneſque Venetæ regionis urbes in poteſtatem ſuam recepit, an. U. C. 1195. Blond. *lib.* 5.

Ilduin, ſeu *Ildum*, oppidum Ilercaonum, nunc pag. *Salſadella*, in parte Bor. regni Valentin, vix 8. mill. ab ora maris Medit. 32. à Segobriga in Eur.

Ilercaones, Ptol. *Ilercavonenſes* Livio, *Murgavonenſes* Cæſari, pop. fuere, ubi nunc pars Cataloniæ trans Iberum, & pars Sept. regni Valentiæ. Sedetanos & Edetanos habebant ad Occaſ.

Ilerda opp. citer. Hiſpan. in conventu Tarraconenſi, non procul à Sicori fluvio. *Lerida* hodie. Lucan. *lib.* 4.

—— Super hunc fundata vetuſtâ
Surgit Ilerda manu, placidis prælabitur undis.

Nunc urbs permunita Cataloniæ, ad Secorim fluv. pluries capta & tentata. 17. leuc. Hiſp. à Tarracone verſus Bor. ori & 15. à Dertuſa, 25 à Barcinone. Baudr. Epiſc. ſub Archiep. Tarrac. Hiſpanis *Llerida*. Aliis *Lerida*. Præliis in vicinia geſtis, hodie & olim, inprimis Julii Cæſaris contra Afranium & Petrejum: Academiâ, in quâ Calixtus III. & Vincentius Ferrerius Doctores creati; Concilio tandem an. 524. ſub Theodorico Oſtrogoth in Italia R. & tutore Amalarici Viſigoth. R. in Hiſp. V. Tom. IV. Concil. n. bil s Morer.

Ilergetes Hiſp. pop. in tractu Tarraconenſi, non procul ab Ibero amne, Plin. 3. 3. circa Ilerdam. Quorum oppida Ilerda & Erca; urbes Burdina, Bergidum, Berguſi & Celſa. Nonnulli Urgellam urbem, Ilergetum caput faciunt, ex alluſione nominis Ferrar.

Ileſium, nomen loci. Steph.

Ilia, quæ & *Rhea*, Numitoris Albanorum regis filia, quam Amulius, pulſo jam Numitore fratre, & interfecto ejus filio Lauſo, Virginem Veſtalem fecit, ut ſub ſpecie honoris ſpem partûs ei adimeret. Verùm cùm illa aquam è Tyberi ad obeunda ſacra peteret, in ripâ fluminis obdormivit, & in ſomnis ſibi viſa eſt à Marte comprimi, & ſic gemellos concepit: quos cùm peperiſſet, exponi juſſit, matremque Iliam vivam apud Tyberim fluv. infodi; unde Poëtæ eam Tyberi nupſiſſe fingunt, qui ob id quoque *Uxorius amnis* ab Horat. *lib.* 1. *Od.* 2 dicitur.

Ilantum, vulgò *Ilantz* oppidum in Rhætia in fœdere fun. ſeu Cano, habitatum à Griſonibus. Sub quo *Glennes* fluv. ex valle Lugnitiâ deſcendens, ab hoc Rheni fonte à dextris ſuſcipitur. Hic colloquium de Religione celebratum eſt anno Chr. 1526. præſentibus omnium trium fœderum Eccleſiaſtis. Occaſio fuit calumnia Vicarii Curienſis, quâ ipſe Johannes Dorffmannus Paſtoris

S Martini in urbe Curia, reliquorumque in tribus Fœderibus Evangelii Miniſtrorum doctrinam impetere non fuit veritus. Interfuit inter alios colloquio Sebaſtianus Hofmeiſterus S. T. D. & Reformator Eccleſiæ Scaphuſianæ. Vid. Leonh. Meyerum *de Ref. hujus Eccleſiæ.*

Ilias, Homeri opus clariſſimum, ab eo dicta, quòd bellum contineat apud *Ilium* inter Græcos ac Trojanos ob raptum Helenæ geſtum. Quoniam verò hoc in opere nullum mali genus non recenſetur, factum eſt, ut *Ilias malorum* pro omni genere calamitatis accipiatur. Hanc *Iliadem* in nuce incluſam tradidit Cic. Plin. 7. 21. Item mulier Trojana. Unde *Iliades*. Virg.

—— Ad templum non æqua Palladis ibant
Iliades —— ——

Ponitur & pro Æneide Virgilianâ, de qua Prop.

Cedite Romani ſcriptores, cedite Graii,
Neſcio quid majus naſcitur Iliade.

Iliberis, vide *Illiberis*.

Ilienſes, pop. Sardiniæ antiquiſſimi, circa medium illius incolentes, Pompon. quorum tractus *Ilena*, teſte Pineto.

Ilinga, Germ. pop. Ptol. qui *Elyſii* Tacito eſſe videntur. Horum urbs *Leignitz*, teſte Ortelio in Sileſiâ, inter Gorlitium ad Occ. 9. & Vratislaviam ad Ort. 6. leuc.

Ilione, Priami filia natu maxima, Polymneſtoris Thraciæ regis uxor. Virg. *Æn.* 1.

Præterea ſceptrum Ilione quod geſſerat olim,
Maxima natarum Priami.

Ilioneus, nomen Trojani, Phorbantis filius, qui deleto Ilio Æneam in Italiam ſecutus, & quoniam eloquentiâ plurimum pollebat, legationibus aliquot ab eo præfectus eſt. Servius *in Æneid.* 1.

Ilioneus, Artabani, Principis purpuratorum fil. à Parmenione, prope Damaſcum, captus. Curt. 3. 60.

Ilipa, Morali *Calamea en la Serena*, opp. Extremaduræ Luſit. à Metallino & Zephyra 12. leuc. ab Emerita 18. in Auſtr. Item, opp. Hiſp. Bæt. *Elepla*, in lib. Conc. nunc *Niebla*. opp.

Iliſſus, amnis in Atticâ regione, per fines Athenienſium fluit, ipſaſque Athenas ex adverſo Cephiſi alluens, mari ad Piræum excipitur: Muſis dicatus, quas ab eo *Iliſſidas* vocant. Papin. *l.* 4. *Theb.* videtur hunc fluvium Furiis conſecrare, cùm ait:

—— Anfracta riparum incurvus Iliſſos,
Sævus honos fluvio, Stygias luſtrare ſeveris
Eumenides perhibentur aquis.

Idem *lib.* 12.

Celavit Geticos ripis Iliſſos amores.

Item urbs Atticæ, Steph. & fluv. Imbri inſ.

Ilithyia, Dea parturientium, quæ & Juno Lucina. Horat. *in Carm. Secular.*

Lenis Ilithyia tuere matres.

Ovid. *Met.* 4

Præpoſitam timidis parientibus Ilithyiam.

Itaque & Græci pro partu ipſo dixere *Ilithyiam*, ut Oppian. *Halieut.* 4. ubi non modò mulieribus, ſed etiam piſcium ſexui fœmineo partus ait eſſe difficiles:

—— Οὐδ᾽ ἄρα μοῦνον ἐπιχθονίῃσι γυναιξὶν
Ἄλγεα, πάντῃ δ᾽ αὖτε ἐπαχθέες Εἰλείθυιαι.

Etymon ex Oriente petendum eſt. Eſt autem ab ילד *jeled*, hoc eſt, *partus*, *proles*, *puer*, vel *puella*, hoc ab *jalad*, quod tum de viris dicitur, qui gignunt, tum de mulieribus, quæ pariunt. Item civitas in Ægypto. Steph.

Ilitergis ſeu *Ilitergia*, Bæticæ Urbs, Plin. cui *Forum Julium* cognominatur, ad Bætim fluv. à Scipione, unà cum Caſtulone, quòd ad Pœnos defeciſſent, everſa. *Andujar el Viejo* Ambr. Morali. 3. m. p. ab *Andujar*. Corruptè *Ilurgis* Ptolomæo. Baudrandus.

Ilium, civitas propriè Trojana, nam *Troja* regio eſt, à Græcis everſa, poſtea reparata. Sedes fuit Epiſc. ſub Arch. Cyziceno, modò jacens, & adhuc *Troja* dicta, 13. m. p. à Dardano urbe. De ejus ruderibus, Vid. P. de Valle. *Itiner. tom.* 1. *Ilios* fœm. gen. poetis dicitur. Ovid.

Sed mihi quid prodeſt veſtris disjecta lacertis
Ilios? —— ——

Horatius,

—— Non ſemel Ilios
Vexata —— ——

Hinc *Ilius*, ut *Ilia tellus*. Item *Iliacus*. Horat. 1. *Epiſt.* 2.

Iliacos intra muros peccatur & extra.

Hinc Apollo *Ilieus*. Steph.

Illa, fluv. Galliæ *Lille*, in Aquit. Oritur in prov. Lemovic. dein per Petrocorios, ubi Veſunam primar. reg. rigat & Muſſidanum opp. poſtea ad Curracum Dormiam fluv. recipit: Tandem infra Liburniam in Duranium flu. ſe exonerat.

Illarco. Plin. opp. Caſtellæ novæ, medium ferè inter Toletum & Valentiam: vulgò *Alarco*.

Illiberis, urbs Gall. Narb. per quam, ut & Ruſcinonem, Hannibal, ex Hiſpania per Gallias in Italiam tendens, iter fecit. Liv. *lib.* 21. A fluvio cognomine dicta, qui Melæ quoque *Tecis*, vulgò *Tec* hodiè, parvus eſt, verùm ubi accrevit, perſævus. *Caucoliberis*, poſterioribus ſcriptoribus, Hiſpanis *Colibre*, Gallis *Colioure*. Vid. *Caucoliberis*: & Mendoſam ad Concilium *Illiberitanum*, ubi duplicem in Hiſpania fuiſſe docet.

Illiberis, ſeu *Elliberis*, urbs Arch. Hiſp. Bæticæ, hodiè *Elvira* locus ſeu pagus dicitur, à Granato, quæ illi ſucceſſit, & nova Illiberis dici poteſt. 2. leuc. diſtans. Cognomen *Florentia* habuit, in lapp. antiquis. Pop. *Illiberitani*. Plin.

Illice, Melæ; *Ilicias* Ptol. op. Hiſp. Tarrac. Epiſc. ſub Arch. Toletano, ad Sarabim fluv. in regn. Valentiæ. *Elche* hodiè, aliis *Alicante*. Quibuſdam quoque *Eſeche*, opp. fuit Conteſtanorum, nunc regni Valentini, verſus oram maris Mediter. à qua 4. leuc. abeſt. Baudr. Unde *Sinum Illicitanum* Mela 2. 6. Vide Voſſium *ad Melam pag.* 191.

Illicias vel *Ilicias*, aliis *Lucena* eſt, opp. Hiſp. Tarr. in ora regni Valentiæ. Aliis idem quod *Illice*. *Lucena* enim opp. eſt inter Segobiam urbem & opp. S. Matthæi, longè a ſitu *Illiciæ* diſtans, Ferr.

Illipula (opp. Hiſp. Bæt. geminum) major, & minor. Major Ἰλλίπουλα μεγάλη Ptol. *Ilipa* Plinio, *Peñaflor* hodiè, teſte Mor. opp. fuit Turditanorum, nunc Vandalitiæ, in colle, paulò infra confluentes Singulis in Bætim. Minor in Turditanis eſt apud Luſitan. confin. *Ilipa* itidem Livio.

Illiturgis, vel *Ilitergis*, *Ilurgia* Polybio, urbs Hiſp. Bæticæ exciſa ad Bætim fluv. à Scipione, unà cum Caſtulone, quòd ad Pœnos defeciſſent, everſa. *Lietor* Mariañæ. Alii *Jaen*, & alii *Aldea el Rio* eſſe putant. V. *Ilitergis*.

Illuminati, vulgò *Alumbrados*, in Hiſp. ſecta, exorta Anno Chr. 1575. mox authoribus Cordubæ, Inquiſitorum vigili induſtriâ, capite mulctatis, ſuppreſſa, iterum lacertos movit, an. 1623. in diœceſi Hiſpalenſi, tanto quidem vigore, ut perſecutione abſtinendum fuerit, & ſpe veniæ illos revocari conſultius fuerit viſum. Quod cùm non prodeſſet, vis inprimis in Luſitania admota: Unde multarum familiarum fuga. Hos, inter alia: vi orationis mentalis & unionis cum Deo, hominem eò perfectionis ſubvehi, docuiſſe, ut neque Sacramentis, neque bonis operibus illi opus, &c. referunt quidam: Alii eadem cum Evangelicis credidiſſe ſtatuunt. Et certè jam an. 1555. Hiſpali Eccleſia occulta erat 300. hominum, at perſecutione mox oborta, Johannes Pontius Comes, Joh. Conſalvus, Joh. Ægidius, concionatores Hiſpalenſes combuſti: paſſus Garſias Arias, qui primus veram religionem in Iſidori ſodalitium intulerat, plurimique alii: nec parſum Conſtantino Pontio, qui, paullò ante Caroli V. confeſſionarius, uſtulatus ſimiliter eſt. Flammâ etiam Pinciam delatâ, ubi ſpectante Philippo II. R. ex præcipua nobilitate 28. igne conſumti. Thuan. *hiſt. l.* 23. Lib. *Inquiſit. Hiſp.*

Illurcis, Iberiæ urbs, Hiſp. Tarr. ſcilicet, poſtea à Sempronio Graccho, *Gracchuris* dicta. Steph.

Illuro, *Alaro*. eſte Mor. op. olim Laſetanorum, nunc pagus Hiſp. Tarr. in Catalauniâ, qui *Diluron* Ptol. dici videtur. Multis eſt *Arenys*: in ora maris Medit. inter Blandam, ad Ort. & Barcinonem, in Occaſum. Aliis eſt *Mataro*, in illo tractu. Baudr. Vid. quoque *Iluro*.

Illybirris, Vid. *Illyberis*.

Illybirris, Gall. Narbon. fluv. Eundem eſſe cum *Thici* Melæ, & hodiè *Tec* dici docet Varrerius. *Illeris* Ptol. *Illeberus* Athenæo dicitur.

Illyricum, *Illyris* Ptol. & Lucano, *Illyria* Steph. regio eſt in orâ maris Adriatici, Italiæ oppoſita, cujus termini non ab omnibus iiſdem limitibus circumſcribuntur. Plin. enim hanc inter Arſium & Titium fluvios conſtringit. Ptol. verò eam ab Hiſtriâ ad Macedoniæ uſque confinia ſecundùm maris litora producit: mediterranea ejus ad Pannones & Mœſiam ſup. extendit. Multo ampliorem eam deſcribit Mela; & Dionyſius totam maris Hadriatici oram à Tergeſto uſque ad Ceraunios montes Illyriis aſcribit. Danubium etiam intra ejus amnes numerat Pomponius. Strabo *lib.* 7. eam Macedoniæ ac Thraciæ propinquam facit. Sed omnium latiſſimè Illyrici fines extendit Appianus Alexandrinus, quem videſis initio *lib. de bell. Illyr.* Populos ab *Illyrio* Cadmi filio dictos perhibet Euſtathius. In duas regiones ferè dividi ſolet, Liburniam ad Occ. & Dalmatiam ad Ortum. Vulgò *Schiavonia* in univerſum hodiè appellatur. In Illyricam urbem relegatus eſt Euſtathius Antioch. Præſul, A. C. 326. Pix Illyrica commendatur Ovid. 2. *De Arte Am.*

Nigrior Illyricâ cui pice ſanguis erat.

Baudrando *Illyricum* antiquum regio aprica atque amœna eſt, ſolo fertili ac vitifero, niſi quòd, ubi Pannoniis proximum, aſperius paulo duriuſque eſt: proprios habuit Reges: Terminabatur Titio flumine & montibus Scardo & Cerauniis. Regione autem à Romanis, qui Liburniam edomuerunt an. U. C. 525. annis 10. ante ſecundum bellum Punicum, Dalmatiam demum ſub Auguſto, occupatâ: ejus pars, quæ intra Drilonem fluvium & montes Ceraunios continebatur, tractu temporis in Macedonicum nomen tranſiit, & Epirus nova dicta fuit. Sed Illyricum regnum reſtrictum fuerat inter flumina Naronem & Drilonem: poſtea tamen extendebatur uſque ad Carnos; ita ut comprehenderet

Illyricum propriam, Dalmatiam, Liburniam, tres Japidias, Carnos, & Iſtriam. *Illyricum* autem *proprium* erat ea regio, quæ intra amnes Naronem & Drilonem ſita, victo Gentio ejuſdem Rege, à Romanis in provinciam redacta fuerat. Sub Auguſto Japidia prima cum Iſtria & Carnis Italiæ additæ fuerunt. Sed poſtea Imperio Romano diviſo in Orientale & Occidentale, Illyricum etiam ſimili modo diviſum fuit. *Illyricum Occidentale* habebat has provincias, Noricum Mediterraneum, Noricum Ripenſe, Pannoniam ſuperiorem, Pannoniam inferiorem, Saviam, Valeriam, Dalmatias, quæ cùm Præfecto Italiæ parerent, exinde Dalmatiæ uti Italiæ proximæ, inter Italicas provincias aliquando cenſitæ fuerunt. *Illyricum Orientale* habebat diœceſes Macedoniam & Daciam. Sub Macedonia erant Achaia, Macedonia, Theſſalia, Creta, Epirus vetus, & Epirus nova. Sub Dacia erant Dacia Mediterranea, Dacia Ripenſis, Mœſia prima, Mœſia ſecunda, Dardania, & Prævalitana, quæ Præfecto Prætorii Illyrici parebant. Quamobrem auctores, quando Illyricum nominant, ut plurimum de Illyrico Orientali intelligendi ſunt. Poſt Romanos Gothi regionem vaſtarunt, quibus Sclavonii, à Mæotide palude ſucceſſere: in hos poſtmodum Hungari imperium tenuerunt, donec Turcæ, his oppreſſis interiora ſibi vindicarunt: Venetis in hunc uſque diem maritimam oram obtinentibus, exceptis duabus civitatibus, Scardonâ, quæ Turcici juris, & Raguſio; quod ſui eſt. Illyricum hodiernum apud auctores Latinos continet Dalmatiam, Croatiam, Boſnam, & Sclavoniam. Ab Italis verò uno nomine *Schiavonia* dictum fuit, & *Eſclavonie* à Gallis. De quibus fuſiùs Joannes Lucius Traguriuus vir doctiſſimus *in ſuo opere de regno Dalmatiæ*. Pop. *Illyrii*, gens fera, atrox, & latrociniis olim piraticâque infamis.

Urbes Illyrici:

Abſorus ſeu Apſorus, *Oſero*, ſub Venetis.
Æquum, *Clucci*, ſub Turcis.
Almiſſa, olim Piguntiæ, *Amiſſa*, ſub Turcis.
Andecrium, *Moſtar*, ſub Turcis.
Andecrium, ſeu, & meliùs, Andetrium, aliis eſt *Cliſſa*, Slavè *Kliß*, ſub Venetis.
* Antibarum, *Antivari*, ſub Turcis.
Arauzona, *Oſtrovizza*, ſub Turcis.
Arba, *Arbe*, Slavis *Rab*, ſub Venetis.
* Aſcrivium, *Cataro*, ſub Venetis.
Bianona, *Vrana*, ſub Venetis.
Bulua, poſtea Butua, *Budoa*, ſub Venetis.
* Caſtrum novum, *Caſtel novo*, ſub Turcis.
* Cneanis, *Knin* forſan, ſub Turcis.
Corcyra melana, *CurZola*, ſub Venetis.
Curcum, *Cruch*, ſub Turcis.
Delminium, *Denna*, ſub Turcis.
Doclea. Vide *Antibarum*.
Drivaſtum, *Drivaſto*, ſub Turcis.
Enderum, *Endes*, ſub Turcis.
Enona, *Nona*, ſub Venetis.
Epetium, poſtea Spalatum.
Epetium, aliis *ZarnonviZa*, fuit prope Spalatum ſub Venetis.
* Epidaurus, poſtea Raguſium.
Flavona, *Fianona*, ſub Venetis.
* Jadera, *Zara*, ſub Venetis.
Liſſus, *Aleſſio*, ſub Turcis.
Marcana, *Marcana*, ſub Raguſæis.
Modruſſia, olim Tediaſtum, *Modruſch*, ſub Auſtriacis.
Narona, *Narenza*, ſub Turcis.
Nedinum, *Nadin*, ſub Turcis.
Olchinium. Vide *Vlcinium*.
Olliricum ob mare, ad mare forſan, vel oppidum maritimum, quid ſit non conſtat.
Onæum. Vide *Stagnum*. Aliis eſt *Sabioncello*, ſub Raguſæis.
Ouporum, *ObrovaZo*, ſub Turcis.
Peguntium & Piguntiæ, *Almiſſa*, ſub Turcis.
Pharia, *Leſina*, ſub Venetis.
Polatum, *Polati*, ſeu *Pulati*, ſub Turcis.
* Raguſium, *Raguſi*, ſui juris Reſpublica.
Rhiſinium, *Rudine*, ſub Turcis.
Rizana, *Riſano*, ſub Turcis.
Salo, & Salona, ſic vulgò, olim Epiſcopalis Liburniæ, apud Spalatum. Nunc deſtructa jacet, ſub Turcis.
Saloniana, *CZernicZ*, ſub Auſtriacis.
Saloniana aliis eſt *Moſtar*, ſub Turcis.
Sanadria, ubi ſit non conſtat.
Scardona, *Scardo* vel *Scardona*, ſub Turcis.
* Scodra, *Scutari*, ſub Turcis.
Senia, *Segna*, *Zeng*, ſub Auſtriacis.
Sibenicum, olim Sicum, *Sebenico*, ſub Venetis.
Sidrona, *Belai*, ſub Turcis.
Sirbia, provincia eſt.
* Spalatum, olim Epetium, *Spalatro*, ſub Venetis.
Stagnum, olim Onæum, *Stagno*, ſub Raguſæis.
Suacium, *Suatim*, ſub Turcis.
Tarſatica, poſtea Fumium, *TerſatZ*, vel *Fiume*, ſub Auſtriacis.
Thermidava, *Dagno*, ſub Turcis.
Tinia, *Tina*, ſub Turcis.
Tragurium, *Trau*, ſub Venetis.
Tribunia, *Tribigna*, ſub Raguſæis.
Vegium, *Veggia* & *Vegla*, ſub Venetis.
Velcera, *Bacharin*, ſeu *Bucarizza*, ſub Auſtriacis.
Vlcinium, *Dolcigno*, ſub Turcis.
Zacolmia, provincia eſt, non urbs.

De aliis urbibus non conſtat ubi ſint, nec quæ ſint. De iſtis autem notabis quòd multæ ſint parvi momenti, & vix alicujus nominis in præſenti. Polatum non eſt urbs, ſed nomen regiunculæ. Curcum, Riſinium, Nedinum, Æquum, Marcana, & Tribunia ſunt tantùm caſtra. Sunt in Illyrico Archi-piſcopatus 4. Jaderenſis, Spalatenſis, Raguſinus, & Antibarenſis: ſub quibus Epiſcopi 22. numerantur. Illyricum Epiro conterminum non ſine manifeſto errore ſcribitur in Theſauro Linguæ Latinæ.

Illyricus ſinus dictus fuit antiquitus mare Univerſum, quod eſt inter Italiam & Illyricum uſque ad intima ſinus ejuſdem, dictus deinde *Liburnicus ſinus*, poſtea ab Atrienſibus Tuſcis intima ſinus colentibus *Adriaticum mare*, quod non extendebatur ultra Epidamnum ex parte Illyrici & montem Ariona ſive Garganum ex parte Italiæ; reliquum verò uſque ad fauces ſinus Ionium mare dicebatur: ipſumque Adriaticum mare dictum fuit *Dalmaticum mare* poſt declinationem Imperii. Tandem ſinus integer dictus fuit ſinus Venetus, *Golfe de Veniſe*. De his fuſiùs Joannes Lucius.

Illyricus ſinus, ſinus maris Adriatici, in Illyrico, qui vulgò *Golfo dello Drino* dicitur, *Golfe du Drin* Gallis, à Drilone fluvio ibi ſe exonerante. Illic notandum quoſdam ignaros ſcribere *Golfo de Lodrino*, & fingere Lodrinum urbem; ſed toto cœlo errant, cùm nulla ſit urbs Lodrinum dicta in illis partibus; & in eo loco ubi finxere Lodrinum, ſita eſt urbs Liſſus, *Aleſſio*, ut videre eſt apud omnes, qui de illis partibus ſcripſere.

Ilmenus lacus, *Lac d'Ilmen*, lacus Moſcoviæ, in Principatu Novogardiæ magnæ. Urbem cognominem rigat, & per fluvium Voldgam in Ladogam lacum ſe exonerat.

Ilorci, Plin. *Lorca*, teſte Morali, urbs Hiſpaniæ Tarraconenſis, ad Taderum fluvium, olim Epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Toletano, in regno Murcienſi, à Murcia regni primaria 14. leucis Baſti versùs diſtans. Aliis eſt *Lorqui*, oppidum ejuſdem regni, ad Staberum fluvium. Luri à Livio nominatur, ubi Cneus Scipio cum Romanis à Pœnis cæſus eſt, & ſepultus: qua de re vide Livium & Plinium. Ego poſteriori ſententiæ ſubſcribo; nam *Lorqui*, non *Lorca*, ad Taderum ſive Staberum fluvium, ubi victi Romani fuerunt, eſt, inter Murciam 3. & Cæcam oppidum 4. leucis diſſitum, Ferr. Baudr. *Ilorci* ſeu *Eliocroca* quibuſdam, oppidum fuit Baſtitanorum, nunc regni Murciæ, in parte meridionali Hiſpaniæ, ad amnem *Guadalentin*. 12. leucis à Murcia in Occaſum, vixque 3. à confinio regni Granatenſis diſtat.

Ilua, Plin. Mel. Ptol. *Æthalia* Straboni, *Elba*, inſula maris Tyrrheni, contra Populonium urbem Hetruriæ, à qua 10. mill. paſſ. abeſt, circuitu 125. ferro abundans. Populi *Ilvates* Livio. De qua Virgilius *lib*. 10. *Æneidos*:

—— —— aſt Ilva trecentos
Inſula, inexhauſtis chalybum generoſa metallis.

Ferr. Baudrando *Ilua* inſula paret Principi Plumbini, ſub clientela tamen Hiſpanorum, qui ibi habent Portum longum, *Porto longone*, arcem probè munitam in colle: & magnus Dux Hetruriæ ibi tantùm gaudet portu Argoo, *Porto Ferraro*, oppido permunito. A Gallis dicitur *l'Isle d'Elbe*. Ejus circuitus eſt 40. milliarium Italicorum circiter, ut ipſe pluries vidit; ſuntque tantùm in ea quinque parrochiæ, ultra Argoum portum & Portum longum arces.

Ilumberitani, Plin. pop. Hiſpaniæ Tarraconenſis & citerioris, qui *Lumbritani* adhuc, teſte Marinæo Siculo, nominantur, & oppidum *Lombier*, in Navarra, inter Pompelonem 6. & Sueſſaſium 4. leuc. occurrens.

Ilurgavonenſes, fortè *Ilercaones*.

Ilurgis, Ptol. *Ilurgia* Polybio, & Appiano, Morali *Illora*, opp. Hiſp. Bæt. in regni Granat. & Vandalitiæ confin. à Malaca urbe 7. leuc. Hiſpalim verſus, Carthamæ propinquum.

Iluro, aliàs *Elarona*, item *Elloronenſium civitas*, nunc *Oleron*, urbs Aquitaniæ, Epiſc. ad Gabarum Oloronenſem fluv. à Normannis vaſtata, ſec. 9. reparata à Vicecomitibus hujus tractus: in priſcis Notit. inter prov. Novempopulanæ civitates 12. undecimo loco ponitur: Sita eſt in colle, inter duos amniculos confluentes Oſſavum *Oſſeau* & *Aſpe*, ſed cujus gentis caput fuerit, ignoratur. 20. leuc. ab Auſciis in Occ. uti 10. à Tarba, 4. à Palo. 5. à confinio Hiſp. Ex Epiſcopis ejus Concilio Agathenſi Anno 500. Gratus & Pariſienſi 4. an. 537. Licerius interfuere. Epiſcoporum autem hunc in Vaſconia ſeu Novempopulania ſeptimum ponunt inter Metropoli Auſcitanæ ſuffragantes. Nomen urbs dedit Gavo, cui adſidet & per quem à ſuburbio dividitur, ſeu Gabero Iluronenſi *le Gave d'Oleron*; ut Benearnum Gavo Benearnenſi

nearnenſi *le Gave Bearnois*, qui Ilsronenſem in Aturum cum aliis defert. Eſt & in Hiſp. Tarrac. *Illuro*, aliàs Blanda. Vid. Hadr. Valeſium *Notit. Gall* de Marca *Hiſt. Benearn.* Arnold. Oihenartum *Not utr. Vaſconiæ*, &c.

Ilus, Rex Trojæ 4. fil. Trois regis Trojanorum, ex Callirhoe, pater Laomedontis, quem maturâ ætate moriens, regni hæredem reliquit. Frater Ganymedis & Aſſaraci. Regnavit ab A. M. 2740. uſque ad 2794. Tantalum pepuliſſe regno dicitur. Ab hoc celeberrimum illud Myſiæ min. ſive Troadis caput *Ilii* nomen accepit: ſive quòd ab *Ilo* primùm fuerit conditum, cùm Dardanus antea in montibus Dardaniam condidiſſet, ut placet Hom. *Il.* 13. ſive quòd à Dardano exſtructum inſtauravit Ilus, & auctius reddidit. Author eſt Strabo *libr.* 13 primum omnium Ilum auſum fuiſſe in campis habitare, proindeque in mediis campis fuiſſe ſepultum: cujus ſepulcri meminit Hom. *Il.* 3. Idem cùm in Ilio Minervæ templum arderet, curſu concitus, demiſſum cœlo Palladium eripuit, ſtatimque oculis captus eſt (haud enim ulli mortalium oculis illud cerni licebat) poſtmodum placatâ Deâ priſtinum viſum recuperavit. Apollod. *lib.* 3. Diodor. *lib.* 4. Hom. Virg. Fuit & alter *Ilus* Æneæ fil. Aſcanii nomine appellatus. Virg. *Æn.* 1.

At puer Aſcanius, cui nunc cognomen Julo
Additur, Ilus erat, dum res ſtetit Ilia regno

Ilus, homo potens, ſuaſit Zenoni Imp. ut Armatum occideret, A. C. 478. Evagr. *l.* 3. *c.* 24. 25. 26.

Ilza, urbec. Poloniæ min. in Palatin. Sandomir. cum arce Epiſc. Cracovienſis, apud radices montis Calvi; vulgò *Ilz*, & *Iſilz*.

I M.

Imachara, op. Siciliæ Ἰμαχάρα πόλις Ptolemæo: Opidani *Imacharenſes* Tullio; & Plinio *Imacarenſes*; vulgò *Citadella di Machari*. Baudrando *Imacharenſes* pop. fuere Siciliæ, quorum opp. Imachara, nunc *Traina*, in valle Demonæ, prope Simethum fluv. ex Cluverio: non longè ab Hycara in Ort.

Imanuentius, Rex Trinobantum, interfectus à Caſſivelauno. Cæſ. *l.* 5. *c.* 20.

Imaus, mons Scythiæ maximus, Tauri pars, qui crucis formâ progrediens tam verſus Or. & Occ. quàm verſus Auſtr. & Boream. Scythiam apud Ptol. dividit in citer. vulgò *intra Imaum*, quæ Occ. ſpectat, & ulter. vulgò *extra Imaum*, quæ ad Or. eſt. *Imaus* tamen Ptolemæi ab *Imao* Strab. & Plinii diverſus eſſe videtur, nam ex Ptol. is à Tauro monte deciſus in Bor. ad mare glaciale uſque porrigitur, apud Plin. verò & Strab. in Ort. uſque ad mare Eoum extenditur. Hic varia hodie apud incolas nomina habet: *Altai*, teſte Caſt. *Imſa* Mercatori. Ille, hoc eſt, apud Ptol. *Dalanguer* & *Naugrot*, eodem Caſt. teſte. Baudrando mons Aſiæ max. per Scythiam longè lateque extenſus, ut etiam verſus Indiam Sept. quam à Scythia ſeparat. In Tartaria des. *Moreghar*, in vera *Belgian* & *Althai*, ubi ſepulchra Regum Tartariæ, in India vera ſeu in Imperio M. Mogolis *Dalanguer*, & *Naugracut* quibuſd. verſus fontes Gangis, in parte Bor. Indiæ veræ, dicitur. Hujus etiam Pontanus *lib.* 5. *Uran.* meminit:

Caucaſia, & ſuperis jam jam calcandus Imaus.

Imbarus, portio mont. Tauri in Arm. maj. apud Strab. ſed apud Plin. in Cilicia.

Imbraſus, qui & *Parthenius*, Sami flu. Plin. 5. 2. ex quo illa *Imbraſia* dicta eſt. Pater Imbraſidarum. Virg. *l.* 12.

Imbraſidas Glaucum atq; Ladem, quos Imbraſus ipſe
Nutrierat Lyciâ. —— ——

Hinc Samus *Parthenias*.

Imbrinium, locus Samnii. Liv. *lib.* 8.

Imbros, inſ. maris Ægæi, inter Lemnum ad Occ. ac Cherroneſum Thraciæ ad Ort. inde 22. hinc 72. m. p. cum opp. cognomine prope Samothracem Cabiris & Mercurio ſacram, Steph. Hæc inſula leporibus mirè ſcatet. Geographus Anonymus ſub Conſtantio, *Imbros leporinam veſtem multam ejicit*, id eſt, emittit. Addit horum animalium ibi eſſe multitudinem. Lepus Ebræis eſt ארנבת *arnebeth*, Arabibus *arneb*, vel *arnib*, unde literis trajectis factum *Inbros*, & *Imbros*; atque ita eadem fuerit cum *Laguſa* Græcis, cujus nominis aliquot inſulas habuit Ægæum mare circa Troadem. Plin. 5. 31. *Lembro* hodiè Sophiano. Hinc *Imbrius*. Ovid. *Triſt.* 1. 9.

Venimus in portus, Imbria terra, tuos.

Populi *Imbrii*, & Lemnii, apud Dionyſium Halicarnaſſeum, & Heſychium proverbio ſunt in eos, qui judicium vel aliam rem ſubterfugientes, abſentiam cauſantur: uti qui ſe in Imbrum vel in Lemnum navigaſſe dicebant, Ferrar.

Imsico, vide *Amsico*.

Immanicellum & *Immarcellum* & *Manicelum*, pag. agri Genuenſis, *Immaticum* Auguſtin. Juſtin. à Genua 6. m. p. apud ædem S. Urſicini.

Principes & Viri illuſtres.

Immanuel, Princeps Anhaltinus, fil. tertiò-genitus Auguſti, qui, rami Plœzkenſis auctor, obiit A. C. 1653. Suecorum in Dania miles, res egregias geſſit.

Immanuel Tremellius, Italus, Ferrarienſis, patre Judæo natus, poſtea Dominicanum inſtitutum apud Pontificios ſectatus eſt: tandem ad Reformatos ſe applicuit, linguæ Hebrææ Profeſſor Heidelbergæ. Edidit in Biblia Annotationes, Scholiaque brevia, unà cum Franciſco Junio. Idem N. T. libros ex ſermone Syro, ſicut Theod. Beza è Græco Latinè vertit. De hoc Laurentius Jeſuita Liberal. *Tremellius, Franciſci Junii Proteſtantis eximius, in tranſlatione Bibliorum, ſocius & coadjutor, ex Judæo naturali factus eſt Judæus Proteſtans, non ſine Proteſtantium opera.*

Immanuel, Vid. etiam *Emanuel*.

Immanuentius, Britannus, qui in civ. Trinobantum regnum obtinuit. Cæſ. V. 20. V. *Imanuentius*.

Immirens, gens Perſis ſubjecta, fidem admiſit Chriſtianam, An. Chr 500.

Immortales, Vid. *Roſacrucii*.

Imola, vulgò quoque *Imola*, urbs in Æmiliâ, quæ olim *Forum Cornelii* dicebatur. Sub Pontif. in Romandiola, ad Vatrenum fluv. Ep. ſub Ar. Ravennate. Hanc conditam à Romanis, Narſes deſtruxit: repararunt Lombardi. Poſt varias viciſſitudines, à Cæſare Borgia Alex. VI. fil. notho tandem capta eſt. Strab. *lib.* 5. Plin. *l.* 3. Proc. *de B G l.* 2 Blondus, *lib.* 8. *Hiſt.* Leand. Alb. *deſcr. Ital* Vid. *Forum Cornelii*.

Imperator, appellatio apud Rom. olim militaris fuit, quâ Dux præſens re bene geſtâ, primùm militum acclamatione in caſtris, deinde ſententiâ Senatus in urbe exornatus eſt. Factum id autem antiquitus, non niſi magnis rebus geſtis: at ſuâ ætate, decem millibus occiſis, acclamatum eſſe ſcribit Appianus, qui ſub Hadriano vixit *Bell. Civ. libr.* 2. Addit Dio, non niſi ſemel de uno bello aliquem appellari *Imperatorem* licuiſſe, *l.* 60. Nihil autem referebat, an ipſi Duces, an Legati illorum Quæſtoresque rem præclarè geſſiſſent, Cic. *in Piſonem*. Aliàs *Imperatores* in genere dicti ſunt omnes illi, qui ſuis auſpiciis rem gererent, & qui imperium, i. jus belli gerendi haberent. Poſtea, mutato ſub Julio Cæſare Reip. ſtatu, vox eum ſignificare cœpit, qui potentiam & auctoritatem in Rep. ſummam eſſet adeptus: quo factum, ut quotquot Cæſari ſucceſſere, *Imperatores* dicerentur. Quanquam & prior tituli uſus non penitus abolitus, ſed cum in aliis, tum in ipſis Principibus fuit retentus & obſervatus: cùm rebus in bello egregiè patratis, pro numero victoriarum *Imperatores* II. III. IIII. V. nuncuparentur. Quemadmodum de Octavio legimus, quòd XX. id eſt, viceſimùm Imperator, ob toties reportatam victoriam, fuerit dictus. Fuit etiam Jovis epitheton, quòd omnibus imperet, ſic dicti. Talis à Prœneſtinis cultus eſt, cujus ſimulacrum T. Quintus, Præneſte in deditionem accepto, Romam devectum in Capitolium tulit, dedicavitque inter cellam Jovis & Minervæ, tabulâ rerum geſtarum teſte ſub eo fixâ. Imo & alibi Jovem hoc nomine cultum, refert Cicero *Verrinâ* 6. V. Thom. Dempſterum *Antiq. Rom.*

Imperialis, urbs Epiſc. regni *Chiles*, ad fluv. cognom. 4. leuc. Hiſp. ab ora maris Pacifici. Sub Hiſp. à quibus haud pridem extructa eſt. Vulgò *Imperiale*.

Imphes, pop. vicini Perrhæbis.

Importunus, Conſul, an. U. C. 1263.

Imum Pyrenæi, ſeu *Imus Pyrenæus*, opp. Gall. nunc *Fanum S. Johannis Pedeportuenſis*, in Navarra inf. ad Nivam amnem, cum caſtro munito, ſub Gallis. Vulgò *S. Jean pied de Port*. Vix 2. leuc. à confinio Hiſp. 9. à Pompelone in Eur. 8. à Bajona in Auſtr. olim Epiſc.

Imyra, urbs Phœniciæ. Steph.

I N.

Inachia, Peloponneſus ab *Inacho* fluv. Steph.

Inachium, Peloponneſi op. inter Scylleum promunt. & Iſthmum ſitum, aliàs *Argos Hippium*. Plin. 4. 5. Quid nunc ſit, non conſtat.

Inachorium, opp. olim, nunc pagus Cretæ, in ora Occ. inter Cherſoneſum parvam, & Criumetopon prom. *Inachori* vulgò.

Inachus, primus Argivorum rex, qui Inacho fluvio nomen dedit: in Peloponneſo, A. M. 2197. Poſt exitum Iſraëlitarum ex Ægypto, 346. an. Euſ. Cæſ. *libr.* 1. *Chron.* Petav. *libr.* 9. *de D. T. cap.* 18. &c. Hujus filiam nomine Io cùm Jupiter corrupiſſet, & in Cretam advexiſſet, Juno pellicis impatiens odiis eam exagitavit. Quæ res poetis occaſionem fabulandi dedit, eam fuiſſe Junonis metu à Jove in vaccam mutatam. Vide *Io*. Succeſſit fil. Phoroneus. Horat.

Diveſne priſco natus ab Inacho,
Nil intereſt, &c.

Inachus, vulgò *Planizza*, fluv. Peloponneſi in ſinum Argolicum exiens. Ab Inacho, Argivorum R. dictus. Virg. *Æn.* 7.

Cælataq; amnem fundens pater Inachus urnâ.

Inachus, quoque fluv. Acarnaniæ, qui Acheloo ſe jungit. De quo Ovid. 5. *Faſt.*

Inachus unus abeſt imoq; reconditus antro.

Inamames, fluvius Orientis, ad quem regnum ſuum porrexit Semiramis, ut gloriatur ipſa apud Polyænum *l.* 8 Iſaacus Caſaubonus ait, eundem fluvium eſſe, quem non uno loco Plinius *Iomanem* vocat. Videatur *lib.* 6. *cap.* 19.

Inarime,

Inarime, vulgò *Iſchia*, inſ. in ſinu Puteolano, non procul à Neapoli, cum urbe cogn. Epiſc. ſub Arch. Neapol. In eâ mons fuit, qui terræ motum paſſus, alteram fudit Inſulam, quæ Prochyte ab effuſione dicta. Sub hanc inſ. Typhoea gigantem à Jove detruſum eſſe, author eſt Virg. *l.*9 *Æn.*

Tum ſonitu Prochyta alta tremit, durumq; cubile
Inarime, Jovis imperiis, impoſta Typhœo.

Vide ſis illic Lud. de la Cerda. Plin. 3. 6. *Ænaria à ſtatione navium Æneæ, Homero Inarime dicta, Græcis Pithecuſa*, non à ſimiarum multitudine, ut aliqui exiſtimavere, ſed a figlinis doliariorum. Quæ omnia (inquit Vir Magnus) ſunt perabſurda. Neque enim Homerus *Inarimen* dixit (licèt id ſequantur Virgilius, Ovidius, Lucanus, Statius, Silius, alii) ſed diſtinctis vocibus *'Εν 'Αρίμοις. In Arimis.* Et ab Ænea, non diceretur *Ænaria*, ſed *Æneaeria*, aut *Ænea* potius, & à doliis *Pithuſa*. At à ſimiis eſt Pithecuſa. Vide Boch. *Geogr. p.* 655.

Inas, 11. Rex Saxonum Occ. in Anglia, fortis & pius. Vicit Saxones Meridion. Templa Monaſteriaque plurima fundavit, regnum ſuum, pro ratione temporis, Papæ vectigale fecit, juſsâ quaque domo aureum nummum S. Petro pendere. Anno 725. Quod duravit uſque ad an. 1534 quo Henricus VIII. tributum hoc ſuſtulit Obiit Romæ. Chenius *hiſt. Angl.*

Inatamana, lacus Lunæ & fons in Atenamania, in Epiri Theſſaliæque confin. ligna accendens & bibentes inſanos reddens Antig. *de mir.*

Inatus, urbs Cretæ, ubi colitur *Ilythyia Jatina*. Steph.

Incarus, pagus Provinciæ, cum portu utcunque capaci, in ora maris Medit. 3. leuc. fere à Maſſilia in Occ. Maritimam verſus, Vulgò *Cary*.

Incas, nomen Regum Peruvianorum. V. *Peruvia*.

Incibilis, ſeu *Indibilis*, op. Hiſp. Tarr. *Chelva* Floriano, Baudrando etiam *Tiara Julia*, opp. fuit al às Ilercaonum, nunc *Trayguera*, in regno Valentiæ, ad amnem *Servol*, verſus confin. Cataloniæ, vix 10. mill. ab ora maris Medit. 20. leuc. à Chelva in Eur. Baudr.

Inciſa, oppidum Lombardiæ Ciſpadanæ, in Marchionatu Montis ferrati, ſitum ubi quondam Ptolemæi Libarnum extitit, uti Merula cenſet.

Incitaria, Anton. portus erat Hetruriæ, inter Portum Herculis 9. & Almianam fluv. 3. m. p. Ferr.

Incra, vulgò *Encre*, vicus cum tit. Marchiæ, Peronam inter & Corbejam poſitus, ad amnem cognominem, in Suminam apud Corbejam Ambianorum effluentem; olim ad Monaſterium B. Richarii, nunc ad Cluniacum pertinet. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Inculiſma, vel *Inculiſmenſis ager*, provincia Aquitaniæ, verſus Carentonium fluv. Ducatus titulo inſignis: ad Septentrionem Pictonibus eſt contermina: ad Occidentem Santonibus: ad Meridiem Burdigalenſibus & Petrocoriis: ad Orientem denique Lemovicibus. Longitudo ejus ab Ortu in Occaſum 24. eſt milliar. latitudo à Meridie in Septentrionem 16. Ejus metropolis eſt Inculiſma: Vulgò *Angouleſme*. Merula. Urbs Ep. ſub Ar. Burdegalenſi ad Carentonium flu. cum caſtro munito. 12 leuc. à Mediolano Santonum, in Ort. V. & *Engoliſma*, & *Iculiſna*.

Inda. locus memoratus in diviſione regni Lotharii, inter Ludovicum & Carolum fratres A. C. 870. facta: Monaſterio nobilis, quod S. Cornelii Monaſterium *S. Cornelis Munſter* vulgò dicitur, prope Aquiſgranum. Hoc cum plurimis aliis vaſtatum à Normannis eſt, A. C. 881. V. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Indacus, Leonis Imp. curſor velociſſimus, vide Leonicer. *l.* 3. *cap.* 29.

Indagarus, Epiſcopus Manichæorum, unà cum horum ſcriptis, combuſtus, juſſu Cabadis Perſarum Regis, quòd filium ſuum Pharſuatam ſeduxiſſent, irati: Idem Manichæos, quos in unum locum convocaverat, omnes internecione delevit. Anno Chr. 524. Cedren. *in Hiſt.*

Indara, Sicanorum civitas. Steph.

Indella, amnis Galliæ, quaſi parvus Inda, vulgò *Andelle*. Oritur in Veliocaſſium finibus, & Carolivallem *Charleval*. Floriacum *Fleury*. Radepontem *Ratepont*, ac Pontem S. Petri alluit, ac in Sequanam effluit, paulo ſupra Pontem Arquatum. Vid. Hadr. Valeſium *Not. Gall.*

Indi ſeu *Indim*, caſtellum fratrum Teutonicorum, verſus Vulturnum à Ptolemaide quatuor, contra Africum autem à Caſtro regio tribus miliaribus in montanis Saron ſitum. Broc. *itin.* 3. In tribu Aſer.

India, regio Aſiæ ampliſſima, inter Indum flu. ad Occ. à quo nomen habet, & Serum ad Ort. à Sinis ſeparantem, in longum extenſa, Oceano Indico ad Merid. & Emmodis, aliiſque mont. ad Bor. à Scythiâ ſecernentibus, terminata; à Gange fluv. in duas diviſa, citer. & ulter. Citerior *intra Gangem* à Ptol. nominatur. *Indoſtan* incolis, cujus pars auſtralis *Malabar* dicitur. Ulterior *extra Gangem*, non unico hodiè nomine dicta. Indiæ ora 60. diebus ac noctibus, teſte Melâ navigatur, Ferr. Baudrando India, *l'Inde* Gallis, *India* Hiſpanis & Italis regio eſt Aſiæ ampliſſima, quæ etiam perſæpe dicitur Indiæ Orientales, *les Indes Orientales* Gallis, *Ooſt Inde* Belgis, & *las Indias orientales* Hiſpanis, ad differentiam Americæ, quæ à multis, licèt impropriè, dicitur India occidentalis. India hæc orientalis, quæ vera eſt & propria, dicitur ab incolis *Indoſtan*; habetque ad Ortum regnum Sinarum, ad Septentrionem Tartariam, ad Occaſum Perſiam, & ad Meridiem Oceanum Indicum. Hiſtoria ejus, circa antiquiora tempora, ob exiguum Indorum cum Europæis commercium, multis involuta fabulis eſt. Bacchum enim ſeu Liberum, in Indiæ celeberrima urbe Nyſa de Indis primùm triumphaſſe regnaque ejus ſubjugaſſe ferunt. Poſt ea tempora certum eſt, partem Indiæ à Perſis occupatam eſſe, donec his devictis eò quoque Alexander M. victricia arma intulit, Porumque potentiſſimum Indorum Regem ſuperavit: quamvis non deſint, qui Semiramidem jam, Nini conjugem, res ibi egregias geſſiſſe tradant Scriptores. Sequentibus temporibus, ſub propriis Principibus diu tranquillè vixerunt, pacem cum exteris colentes, & Majeſtatem Imperii Rom. comiter venerati, Antoninum Pium Imp. per Legatos ſalutaſſe, circa A. C. 142. leguntur. Donec Luſitani, ſeculo 15. ductu Vaſquii de Gama ibi ſedem figere, magno Hiſpaniæ Regis bono, cœpere: quos ſecutæ poſtea aliæ Europæorum gentes, Belgæ inprimis, non exiguam ejus regionis partem occuparunt, ſub finem ſec. præt. Dividitur nunc in tres partes præcipuas, nempe *in Indiam verſùs Septentrionem* ſeu Imperium Magni Mogolis inter Gangem & Indum, in *Peninſulam Indiæ intra Gangem* ſeu ad Occaſum, & in *Indiam extra Gangem* ſeu ad Orientem. In parte ſeptentrionali ſeu Imperio Magni Mogolis ſunt 37. regna aut provinciæ amplæ. In Peninſula Indiæ intra Gangem ſunt quatuor partes præcipuæ, nempe regna Decani, Golcondæ, & Narſingæ ſeu Biſnagariæ, cum Malabaria: ſub quibus plurima alia regna minoris famæ. In India extra Gangem ſunt tres partes præcipuæ, nempe regna Peguanum ad Boream, Siamum ad Meridiem, & Cocinſinæ ad Ortum: ſub quibus etiam quamplurima regna comprehenduntur. Indiæ pars ſeptentrionalis, quæ propriè *India*, vulgò *l'Indoſtan*, ſeu Imperium Magni Mogolis, *l'Eſtat du grand Mogol*, tota ſubeſt Mogolis Imperio à centum quinquaginta annis tantùm. Alii *Mogorem* vocant: qui divitiis, unionum inprimis, gemmarumque, à quibus etiam titulos ſumit, copiâ, florentiſſimus, cætera Mahometanus, è Tamerlanis familia originem ducit: à quo decimus ordine fuit, qui ante paucos annos obiit Gelal Edim Muhammed, cujus filii quatuor mutuis cædibus in ſe ſævientes miras dedere turbas, donec tertio genitus Aorangzetus, tribus reliquis ſublatis, thronum tenuit. Ex anteceſſoribus Accabas R. ſeptimus à Tamerlane armis pariter ac ingenii perſpicacitate toto Oriente celeberrimus fuit, Vid. de Majeſtate M. Mogoris, Kircherium *deſcr Chin l.* 2. *c.* 5. P. de Valle *Itin. tom.* 4. &c. De turbis ultimis Mandelslovium *l.* 1. *c.* 28. & *ſeqq.* Henr. Rothium *Diar. Europ. Contin.* &c. Terminatur hæc Indiæ pars à Septentrione Tartaria magna & regno Thibeto, ab Occaſu regno Perſiæ, ab Ortu fluvio Coſmino, quo à reliqua India extra Gangem dividitur, à Meridie ſinu Gangetico & Peninſula Indiæ intra Gangem. Sed aliquot regna trans Gangem fluvium & verſùs Chiamæum lacum ac confinia Sinarum Reges habent proprios. Mogolis regia eſt Agra, *Agra*; & ei ſubſunt 37. regna.

India propria ſeu Imperii Magni Mogolis Regna:

Agra, *Agra*.	Haiacanum, *Haiacan*.
Attochium. *Attock*.	Iamba, *Iamba*.
Bacarium, *Bakar*.	Ienupara, *Ienupar*.
Bachiſcum, *Bakiſch*.	Ieſſelmera, *Ieſſelmere*.
Bandum, *Bando*.	Ieſualum, *Ieſual*.
Bengala, *Bengala*.	Malvæum, *Malvay*.
Berarum, *Berar*.	Mevatum, *Mevat*.
Bucara, *Buchar*.	Multanum, *Multan*.
Cabulum, *Cabul*.	Narvæa, *Narva*.
Cacharum, *Kakares*.	Naugracutium, *Naugracut*.
Candaharia, *Candahar*.	Patna, *Patna*.
Candiſium, *Candu*.	Pengabum, *Pengab*.
Canduana, *Kanduana*.	Pitanum, *Pitan*.
Caſſimeta, *Caſſimere*.	Sambalium, *Sambal*.
Chitorium, *Chitor*.	Siba, *Siba*.
Dellum, *Dello*.	Soretum, *Soret*.
Gorum, *Gor*.	Tatta, *Tatta*.
Guzarata, *Guzarate*.	Vdeſſa, *Vdeſſa*.

Urbes præcipuæ Indiæ propriæ ſeu Imperii Magni Mogolis:

Agra, *Agra*.	Chatiganum, *Chatigan*.
Amedebatum, *Amedabat*.	Damanum, *Daman*.
Aſmera, *Aſmeere*.	Dellum, *Dello*.
Attochium. *Attock*.	Gualeorum, *Gualeor*.
Bandum, *Bando*.	Gurum, *Goure*.
Barocum, *Baroche*.	Holobaſſia, *Holobaſſe*.
Bengala, *Bengala*.	Ienupara, *Ienupar*.
Breampora, *Breampore*.	Lahorium, *Lahor*.
Cabulum. *Cabul*.	Multanum, *Multan*.
Cambaia, *Cambaia*.	Surata, *Surate*.
Candaharia, *Candahar*.	Tatta, *Tatta*.

Peninſula *Indiæ intra Gangem*, vulgò *la presqu'isle de l'Inde deça le Gange*, terminatur à Septentrione India propria ſeu Imperio

perio Magni Mogolis, ab ortu ſinu Gangetico, ab Occaſu autem & à Meridie mari Indico. In ea ſunt quamplurima regna.

Regna Peninſulæ Indiæ intra Gangem.

Auriola, *Auriole*, in Malabaria.
Badara, *Badara*, in Malabaria.
Balagatta, *Balagate*, in Decano.
Baticala, *Batecala*, in Malabaria.
Batimena, *Batimena*.
Bipurium, *Bipur*, in Malabaria.
Biſnagaria, *Biſnagar*.
Calecoulanum, *Calecoulan*, in Malabaria.
Calecutum, *Calicut*, in Malabaria.
Cananorium, *Cananor*, in Malabaria.
Changanara, *Changanat*, in Malabaria.
Chombæum, *Chombais*, in Malabaria.
Choromandelum, *Choromandel*, in Biſnagaria.
Cochinum, *Cochin*, in Malabaria.
Cota, *Cota*, in Malabaria.
Coulanum, *Coulan*, in Malabaria.
Cranganora, *Cranganor*, in Malabaria.
Cunchanum, *Cunchan*, in Decano.
Cucuranum, *Cucuran*, in Malabaria.
Curiga, *Curiga*, in Malabaria.
Decanum, *Decan*.
Golconda, *Golconde*.
Gorzopa, *Gorzopa*, in Canara.
Mangatum, *Mangate*, in Malabaria.
Marta, *Marte*, in Malabaria.
Mouticum, *Moutique*, in Malabaria.
Mutertum, *Muterte*, in Malabaria.
Narſinga, *Narſinga*, in Biſnagaria.
Onorium, *Onor*, in Canara.
Orixa, *Orixa*, in Golconda.
Panhapelum, *Panhapel*, in Malabaria.
Panurum, *Panur*, in Malabaria.
Porcanum, *Porca*, in Malabaria.
Punhalum, *Punhals*, in Malabaria.
Tamulum, *Tamul*, in Biſnagaria.
Tanorum, *Tanor*, in Malabaria.
Tienlicum, *Tienlique*, in Biſnagaria.
Travancorium, *Travancor*, in Malabaria.
Trivilaria, *Trevilar*, in Malabaria.
Tutucorinum, *Tutucorim*, in ora Piſcariæ.

Sunt etiam regna ſeu principatus ampli Gingis, *de Gingi*, Maduræ, *de Madure*, & Tanjorii, *de Tanjaor*, aliàs ſub regno Biſnagariæ. Ex his notandum eſt, regna Malabariæ pro majori parte eſſe parvi admodum circuitus, ita ut vix principatus Europæ exæquent: & regna Badaræ, Bipurii, Chombæi, Cucurani, Curigæ, Mangati, Moutici, Panuri, & Tanori ſunt ſub clientela Regis Calecuti.

Urbes Peninſulæ Indiæ intra Gangem.

Andanagara, *Andanagar*, in regno Decani.
Angamala, *Angamale*, in Malabaria.
Barcelora, *Barcelor*, in Canara.
Calecutum, *Calecut*, in Malabaria.
Cananorium, *Cananor*, in Malabaria.
Candegrium, *Khandegry*, in Biſnagaria.
Caulum, *Chaul*, in regno Decani.
Cochinum, *Cochin*, in Malabaria.
Condapolis, *Condapoli*, in Golcondæ regno.
Coulanum, *Coulan*, in Malabaria.
Cranganora, *Cranganor*, in Malabaria.
Dabulum, *Dabul*, in regno Decani.
Doltabadum, *Doltabad*, in regno Decani.
Gingis, *Gingi*, in Biſnagaria.
Goa, *Goa*, in regno Decani.
Golconda, *Golconda*, in regno cognomine.
Madura, *Madure*, in Biſnagaria.
Maliapura, *Maliapur*, in Biſnagaria.
Mangalora, *Mangalor*, in Canara.
Maſulepatanum, *Maſulepatan*, in regno Golcondæ
Narſinga, *Narſinga*, in Biſnagaria.
Negapatanum, *Negapatan*, in Coromandelia.
Viſapora, *Viſapor*, in regno Decani.

Peninſula *Indiæ extra Gangem*, ſubeſt plurimis Regibus, uti major pars Indiæ extra Gangem. Sed regna in ejus parte Boreali contenta, intra Sinas nempe ad Ortum & ditionem Magni Mogolis ad Occaſum, vix nomine nota ſunt Europæis. Peninſula autem ipſa terminatur ab Oriente ſinu Siami, ab Occaſu ſinu Gangetico, à Septentrione India extra Gangem, & à Meridie freto Sundæ, quo dirimitur à Sumatra inſula; aliàſque Aurea Cherſoneſus dicta fuit. Regna autem tam peninſulæ, quàm illius partis Indiæ extra Gangem, quæ non pendet à Magno Mogole, communiter reducuntur ad tres partes, quòd aliàs pro majori parte ab ipſis penderent.

Regna Indiæ extra Gangem:

Abdiara, *Abdiara*, ſub Peguano regno.
Arracanum, *Arracan*, ſub Peguano regno.
Ava, *Ava*, ſub regno Peguano.
Bacaium, *Bacay*, ſub regno Peguano.
Brama, *Brama*, ſub regno Peguano.
Cablan, *Cablan*, ſub regno Peguano.
Camboia, *Camboia*, ſub regno Siami.
Canaranum, *Canarane*, ſub regno Peguano.
Caorium, *Caor*, ſub regno Peguano.
Caſſubum, *Caſſubs*, ſub regno Peguano.
Cacomæum *Chacomas*, ſub regno Peguano.
Ciampaa, *Chiampaa*, ſub Cocinſina.
Cocinſina, ſeu Annamiticum regnum, *la Cochinchine*
Comotæum, *Cometay*, ſub regno Peguano.
Jangoma, *Jangoma*, ſub regno Peguano.
Ihorium, *Ihor*, ſub regno Siami.
Iuncalanum, *Iuncalaon*, ſub regno Siami.
Lanianum, *Laniang*, ſub regno Siami.
Largaræum, *Largaray*, ſub regno Peguano.
Ligorium, *Ligor*, ſub regno Siami.
Malacca, *Malacca*, ſub regno Siami.
Mandranella, *Mandranelle*, ſub regno Peguano.
Manarium, *Manar*, ſub regno Peguano.
Marſinum, *Marſin*, ſub regno Peguano,
Martavanum, *Martavan*, ſub regno Siami.
Moantæum, *Moantay*, ſub regno Peguano.
Pahanum, *Pahang*, ſub regno Siami.
Pinum, *Pam*, ſub regno Siami.
Patanum, *Patane*, ſub regno Siami.
Peguanum, *Pegu*, in regione cognomine.
Pera, *Pera*, ſub regno Siami.
Pronum, *Prom*, ſub regno Peguano.
Queda, *Queda*, ſub regno Siami.
Siamum *Siam*, in regione cognomine.
Singora, *Singora*, ſub regno Siami.
Tanaſſerium, *Tanaſſerim*, ſub regno Siami.
Tanguum, *Tangu*, ſub regno Peguano.
Tavæum, *Tavay*, ſub regno Peguano.
Tazatæum, *Tazatay*, ſub regno Peguano.
Tincum, *Tinco*, ſub regno Peguano.
Tipoura, *Tipoura*, ſub regno Peguano.
Totæum, *Totay*, ſub regno Peguano.
Tranſiana, *Tranſiane*, ſub regno Peguano.
Tunchinum, *Tunchim*, ſub Cocinſina.
Vilepum, *Vilep*, ſub regno Peguano.

Indiæ extra Gangem urbes præcipuæ.

Arracanum, *Arracam*, in regno cognomine.
Canarana, *Canarane*, in regno cognomine.
Carpa, *Carpa*, in regno Bramæ.
Iuncalanum, *Iuncalaon*, in regno cognomine.
Ihorium, *Ihor*, in regno cognomine.
Judia, *Judia*, ſeu Odia, in regno Siami.
Keccium, *Keccio*, in regno Tunchini.
Leuvecum, *Leuveck*, in regno Camboiæ.
Ligorium, *Ligor*, in regno cognomine.
Malacca, *Malacca*, in regno cognomine.
Martavanum, *Martavan*, in regno cognomine.
Patana, *Patane*, in regno cognomine.
Peguum, *Pegu*, in regno cognomine.
Queda, *Queda*, in regno cognomine.
Tanaſſerium, *Tanaſſerim*, in regno cognomine.

Sunt etiam in Aſia quamplurimæ inſulæ, nempe Borneum, Celebes ſeu Macaſſaria, Ceylanum ſeu Taprobana, Gilolum, Java, Maldivæ, Moluccæ, Sumatra, & aliæ; quæ omnes ſunt in Oceano Indico. Sed de his fuſiùs ſuis in locis.

Inſularum Indiæ regna præcipua.

Acemum, *Achem*, in Sumatra inſula.
Balambuanum, *Balambuan*, in Java inſula.
Baticala, *Batecala*, in Taprobana inſula.
Bendarmaſſia, *Bendarmaſſen*, in inſula Bornei.
Borneum, *Borneo*, in inſula cognomine.
Campera, *Camper*, in Sumatra inſula.
Candea, *Candy*, in Taprobana inſula.
Cauripana, *Cauripana*, in Celebis inſula.
Cettavaca, *Ceitavaca*, in Taprobana inſula.
Chilaum, *Chilao*, in Taprobana inſula.
Cionium, *Cion*, in Celebis inſula.
Columbum, *Columbo*, in Taprobana inſula.
Getiganum, *Getigan*, in Celebis inſula.
Gilolum, *Gilolo*, in Gilolo inſula.
Iaſanapatanum, *Iaſanapatan*, in Taprobana inſula.
Iala, *Iala*, in Taprobana inſula.
Iambium, *Iamby*, in Sumatra inſula.
Iapara, *Iapara*, in Iava inſula.
Iortanum, *Iortan*, in Iava inſula.
Loloda, *Loloda*, in Gilolo inſula.
Macaſſaria, *Macaſſar*, in Celebis inſula.
Maldivarum, *des Maldives*, in inſulis Maldivis.

Materanum, *Materan*, in Iava inſula.
Palimbanum, *Palimban*, in Sumatra inſula.
Panarucanum, *Panarucan*, in Iava inſula.
Paſſarvanum, *Paſſarvan*, in Iava inſula.
Peditium, *Pedir*, in Sumatra inſula.
Sanguinum, *Sanguin*, in Celebis inſula.
Solorium, *Solor*, in Moluccis inſulis.
Supara, *Supara*, in Celebis inſula.
Ternatum, *Ternate*, in Moluccis inſulis.
Tidorium, *Tidor*, in Moluccis inſulis.
Trinquilemala, *Trinquilemale*, in Taprobana inſula.
Tubanum, *Tuban*, in Iava inſula.

Hic non omittendum, veteres Geographos 9000. populorum genera & 5000. urbium memoratu dignarum in India numeraſſe, quarum celebritate reliquos ſuperavit, urbs Nyſa, ubi Bacchum genitum veteres ferunt. Indiæ ora, quæ tota ferme Zonæ torridæ ſubeſt, pluviis ventiſque non parum recreatur. Duæ ibi anni tempeſtates, Æſtas & Hyems; quarum hæc quatuor durat menſes, Junii, Julii, Auguſti & Septembris nominibus inſignes, quo tempore continua pluvia ardorem Solis mitigat hominibus frugibusque grata. Illa reliquum anni tempus ſibi vindicat, unde ingens terræ fertilitas, quamvis oryzæ potius miliique, quàm farris proventu, luxurians. Palma ibi arbor eſt frequens & quæ citreis aurantiiſque pomis turget: Sacchari quoque vis, & unionum, gemmarumque ingens copia. Præterea tanta auri & argenti abundantia, ut ſabulum etiam Indiæ, ſilices & agrorum glebas aureas argenteaſque finxerit antiquitas. Hinc divitiis olim abundavit hodieque abundat, Porro Pſittacos mittit: Serpentes prodigioſæ magnitudinis habet. Strabo *l.* 2. Ὄφεις τε καὶ βοῦς καὶ ἐλέφαντας ... Plin. 8.14. Megaſthenes ſcribit, in India ſerpentes in tantam magnitudinem adoleſcere, ut ſolidos hauriant cervos tauroſque. Inde Horat.

Theſauris Arabum & divitis Indiæ.

Virg. *Georg* 2. — *Sola India nigrum*
Fert ebenum. —— ——

Theophr. 4. *Hiſt. cap.* 5. ubi de India, ἴδιον δὲ καὶ ἡ ἔβενος τῆς χώρας ταύτης. Strabo *l.* 15. in narratione rerum Indicarum loquens de Pafyis, φύεται δὲ καὶ ἔβενος. Vide Plin. 12. 4. & Solin. c. 65. Sed an ſolius Indiæ hæc ſit merx, dubium eſt. Nam Herod. *libr.* 3. αὕτη δὲ χρυσόν τε φέρει πολλὸν, καὶ ἐλέφαντας ... καὶ ἔβενον, de Æthiopia loquitur. Plin. 6. 30. *Sita eſt Æthiopia ab oriente hyberno ad occidentem hybernum. Meridiano cardine ſylvæ ebeno maximè virent.* Lucan. *l.* 10. de regia Ægyptiorum,

—— *Ebenus Mareotica vaſtos*
Non operit poſtes, ſed ſtat pro robore vili.

Servius, ut poetam ſuum defendat, ita ait: *Atqui & in Ægypto naſcitur, ſed Indiam, omnem plagam Æthiopiæ accipimus.* Sed qui poteſt ita defendere? Nam Dioſcorides 1. 3. apertè diſcriminat, & principatum dat Æthiopicæ ebeno: Ἔβενος κρατίστη ἡ Αἰθιοπικὴ καὶ μέλαινα. &c. ἔστι δέ τις καὶ Ἰνδική. Verùm in magnis Scriptoribus diſſidia talia occurrere nihil mirandum. Tam opulentæ regionis incolæ, nunquam inde egreſſi ſunt, ut alio colonias deducerent, unde non mirum, tot hominum diverſa genera à vett. ibi fuiſſe annotata: Inter quos Brachmanes vel Gymnoſophiſtæ eminuerunt olim hodieque, ſub nomine *Bramenum*, & *Gioghorum*, qui Philoſophi Theologique gentis ſunt: nec minor Gangaridarum fama, quorum Regem aggredi Alexander M. nunquam auſus eſt. Vide laudes Indiæ pulcherrimè deſcribentem Dionyſium *perieg. verſ.* 1027.

Πρὸς δ᾽ αὐγὰς Ἰνδῶν ἐρατεινὴ πέπταται αἶα, &c.

Cui adde præter Vett. Berlingerum, Cluverium, Marium Nigrum, Munſterum, Mercatorem, Ortelium, Merulam, Maginum, Bertium, Cluverium Sanſonem, Du Val, Maffæum *Hiſt. Indic.* Joh. de Barros. Vincent. Blancum, Jarricum, Linſchotum, la Boulaye le Goux, Texeiram, Barboſam, Boterum, Pyrardum, Xaverium *in Epiſt.* Trigaltium; Theod. de Bry *Ind. Orient.* Ferdin. Lopezium de Caſtanella, *Hiſt. Ind. Orient.* &c. Pop. *Indi*, ob nigrorem quondam noti. Ovid. 1. *de Art. Am.*

Andromeden Perſeus nigris portavit ab Indis.

Sen. *in Oedip.*

Phœbus hic flammâ propiore nudos
Inficit Indos.

Inde *colorati* forſan. Virg. *Georg.* 4. Ovid. *Met.* 4.

Decolor extremo qua cingitur India Gange.

Dionyſ. de Indis, ὑπὸ χροιὴν κυανέοι. Vid. quoque in voce *Moſer.*

India occidentalis, *les Indes Occidentales* Gallis, *Weſt-Inde* Belgis, pars orbis recèns detecta, quæ aliter, & meliùs, dicitur *America* Vid. ibi.

Indibilis, Vid. *Incibilis.*

Indica, urbs Iberiæ prope Pyrenæum. Steph.

Indiciacus, ol. pag. Arvernorum, nunc urbs S. Flori, Epiſc. ſub Arch. Bituricenſi, in Gallia Aquit. inter Arvernos ſeu Claromontem 14. & Ruthenos 10. leuc. V. *Vitam S. Flori Epiſc.*

Indictio, ab indicendo, ad Pontifices pertinet, juxta illud:

Edicunt Reges, indicit feſta ſacerdos:

Syſtema eſt trium luſtrorum, i. ſpatium 15. annorum, ſumtâ ab A.C. 312. origine, in ſe perpetuò repetitum. Vulgaris & non recens opinio, Imperatores perhibet tributa Gentibus impoſuiſſe; vicinis, annuam annonæ portionem; remotioribus verò, ut propter tranſitus difficultatem, in fine primi luſtri aurum penderent, dominationis typum: in ſecundi fine, argentum, ad ſtipendia militibus eroganda: Et in fine tertii, æs & ferrum, ad armorum miniſterium & ſupplementum. Inde *Indictio* ipſa *area* & *ferrea* appellata, teſte Sacroboſco. Beda *lib. de rat. temp c.* 48. antiquâ Romanorum induſtriâ, *Indictiones* ad cavendum errorem, qui de temporibus fortè oboriri poterat, inſtitutas ait. Scilicet ne dum Imperator aliquis medio anni tempore, vitâ vel regno cederet: eundem annum Hiſtoricus unus eidem adſcriberet Imperatori, alter verò ſucceſſori ejus. Cedrenus *in Theodoſio*, earum originem ab Actiaca victoria: Onuphrius Panvinius *Faſt. l.* 2. à cæde Maxentii & Eccleſia liberata: Scaliger *in Emend. tempp. l.* 5. ab editione ludorum, quos Conſtantinus exhibuit: Baronius *ad A. C.* 312. *n.* 107. à ſtipendiis militaribus quindecennalibus: Paulus Petavius ab indicto tributo, arceſſit. Spelmannus duplices facit, *Fiſcales* ſeu *Tributarias*; & *Militares* ſeu *Erogatorias*. *Fiſcales*, inquit, ſunt, quæ populum evocant ad tributum ut illa ſub Auguſto Cæſ. in Evangelio, de qua Caſſiodor. *l.* 4. *epiſt.* 42. Hujuſmodi *Indictionum* meminit Plinius *ad Trajanum*, & crebra earum in jure Civ. mentio eſt. *Militares* ſunt, de quibus Baronius modò laudatus. De his quidquid ſit, certum eſt, ſub Conſtantino cœpiſſe *Indictiones* fieri Chronologicas, & ab eo computari anno, quo libertatis accepit primordium Religio Chriſtiana: ſc. anno Conſtantini 7. Domini noſtri 313. eaſque Concilii Niceni auctoritate, ſublatis Olympiadibus, inſtitutas. Annus enim Domini demum invectus eſt à Dionyſio Exiguo, Abbate Romano, A. C. 532. cùm exoſo Diocletiani nomini oppedens, anni ejuſdem memoriam ab encyclis Paſchalibus, quæ tunc moliebatur Abbas, exploderet. De die autem & menſe, quo *Indictio* cœperit, cùm non conveniret inter Imperium Orient & Eccleſiam Rom. duplex inde exorta eſt *Indictionalis* anni origo: *Imperatoria*, quæ 8. Kalend. Octobr. ſeu 24. Sept. orditur, & *Eccleſiaſtica*, quæ à 19. Kal. Januarii, i. 14. die Decembris, initium ſumit. Eſtque hæc velut anchora Chronologicæ ſupputationis & fidele in Inſtrumentis datorum examen In tribus autem maximo venit uſu: ſc. in privilegiis, in cereo Paſchali, & in Eccleſiarum dedicationibus. Modus Rom. *Indictionem* inveniendi hujuſmodi eſt: Adde 3. ad annum Domini, qui in 4. Indictionis anno perhibetur natus, deinde totum divide per 15. & reſiduum dabit annum Indictionis. Hoc ſi nil fuerit, ipſe annus Indictionis eſt ultimus. Ad Græcam inveniendam 4. ſunt addendi. En verſus:

Si per quindenos Domini diviſeris annos,
His tribus adjunctis, Indictio certa patebit,
Si nihil excedit, quindena Indictio curret.

Dicitur vox & de toto quindecennali cyclo, & de quolibet ejuſdem anno. Plura V. apud Henr. Spelm. *Gloſſar. Archæol.*

Indicum mare, pars eſt Oceani Or. Indiæ utriuſque oram alluens, uti etiam Ceylanum Inſ. Maldivas, Sumatram, Javam, aliaſque Inſulas quàm plurimas. V. *Oceanus Ind.*

Indigetes, Dii antiquis vocati, quòd nullius rei *indigeant*, vel Dii ex hominibus facti: Heroës, ut Hercules, Romulus, Cæſar, &c. Alii *Indigetes* fuiſſe volunt, quos *indigetari*, id eſt, vocare, & nuncupare fas eſſet, atque hos Deos fuiſſe, in quorum cuſtodiâ eſſent urbes, & invocati faciles, præſtoque aderant. Alii ſunt, qui putant ſic dictos, quaſi *in loco geniti*, vel *degentes*. Virgil. *Georg.* 1.

Dii patrii Indigetes & Romule, Veſtaque mater.

Vide ſis illic Lud. de la Cerda. Macrob. *libr.* 1. *c.* 9. *de Somn. Scip.* Lipſ. &c. Hinc & Æneas *Indiges* dictus fuit. Ovid. *Met.* 14.

Luſtratum genetrix divino corpus odore
Unxit, & ambroſiâ cum dulci nectare mixtâ
Contigit os, fecitque Deum, quem turba Quirini
Nuncupat Indigetem, temploque, ariſque, recepit.

Virg. *Æn.* 12. — *Indigetem Æneam ſcis ipſe, & ſcire fateris.*

Indigets ſeu *Indigetes*, pop. Hiſp. fuere, templum Veneris incolentes, in confinio Gall. Narbon. ubi nunc tractus l'*Ampourdan*, in Catalonia, in limite Galliæ & Comitatus Ruſcinonenſis.

Indis, fluv. Galliæ non ignobilis, in Brexia, qui Pontem Indis *Pont Dain*, Varambonem, Bellamgardam, Caſiacum *Chaſey*, Gurdanum que alluit, & è regione Antonis effluit in Rhodanum. Vulgo *Dain*. V. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Indoſcythia, pars Indiæ cit. circa Indi fluv. ortum.

Induciomarus, de Trevirorum principatu, cum Cingetorige, contendit. Cæſ. Vid. *Comm. c.* 3.

Indulgentiarum origo hæc. Cùm in vet. Eccleſia, propter nimium rigorem ſatisfactionum Canonicarum, (quarum gradus erant πρόσκλαυσις ſeu Fletus, Ἀκρόασις ſeu Auditio, Ὑπόπτωσις ſeu Proſtratio & Σύστασις ſeu Conſiſtentia) quæque per plures annos, nonnunquam per totam vitam erant continuandæ, multi ad deſperationem adigerentur, neque pauci relaberentur ad Gentiliſmum, repertum fuit temperamentum *Indulgentiarum*, quas peccatores, vel à ſuis Epiſcopis ultro conſequebantur, vel per Martyrum ad metalla damnatorum interceſſionem obtinebant, quibus, laxatâ priſtinâ ſeveritate, ante tempus Canonibus præſtitu-

præſtitutum, in communionem recipiebantur, & pœnarum Canonicarum illis remiſſio ac gratia fiebat. Alia hodie in Eccleſia Latina *Indulgentiarum* ratio eſt, quarum in ea uſum recentem, & admodum ſerò repertum, agnoſcit Johannes Fiſcherus Roffenſis Epiſc. *ad articulum Lutheri* 18. Has dum Leo X. in Germania per Joh. Tezelium, Dominicanum, in Helvetia per Bernardum Sanſonem, Mediol. Franciſcanum, ſub initium præt. ſec. venales expoſuit, utrobique Reformationi præbita anſa eſt, illic Luthero, hic Zuinglio, rem egregiè gerentibus. De quo negotio ita Thuanus *Hiſt. lib.* 1. *Leo*, inquit, *quum alioqui ad omnem licentiam ſponte ſuâ ferretur, Laurentii Puccii Cardinalis, hominis turbidi, cui nimium tribuebat, impulſu, ut pecuniam ad immenſos ſumtus undiq; corrogaret, miſſis per omnia orbis Chriſtiani regna diplomatis, omnium delictorum expiationem ac vitam æternam pollicitus eſt, conſtituto pretio, quod quisq; pro peccati gravitate dependeret: in eamq; rem per provincias quæſtores & ærariа ordinavit, quibus additi præcones, qui tanti beneficii magnitudinem, apud populum commendarent, & orationibus artificioſè compoſitis, propoſitisq; palàm libellis rei efficaciam immoderatè extollerent. Quod licentiosè nimis a Pontificiis miniſtris paſſim, atq; in Germania præcipuè fiebat; ubi qui redimendam pecuniam Roma a Pontifice conduxerant, per luſtra & popinas quotidie ſine pudore, in alea luſum uſuiq; turpiſſimos poteſtatem extrahendi animas functorum ex igne expiatorio profundebant. Tunc exortus Lutherus,* (A. nempe C. 1517. quem Onuphrius, in Leone X. notat ob hanc rem, ut Romanæ Eccleſiæ graviſſimum ac peſtilentiſſimum) *Auguſtinianus, Wittenbergæ in Saxonia Theologiam profeſſus, qui refutatis primum, moxq; damnatis præconum concionibus, eo poſtremùm devenit, ut ipſam Pontificis poteſtatem, quam ſibi per illa diplomata arrogabat, in dubium revocaret, ac tandem ad doctrinæ examen, quam ſucceſſu temporis labefactatam dicebat, creſcentibus per contentionem animis deſcenderet.* Hæc ille.

Indus, Gallis *Inde*, Hiſp. & Italis *Indo*, fluv. Orientis ſecundùm Gangem longè maximus, Indiam ab Occaſu alluens. Hunc in jugo Caucaſi montis, quod vocatur Paropamiſus, adverſus Solis Ortum effuſum ajunt, ac in ſe 19. amnes recipere. Arrian. *de Geſt. Alex. lib.* 5. Septem oſtiis in Oceanum erumpit, quem *Sandum* ab incolis vocari ſcribit Plin. Baudrando oritur in prov. Caſſimera, ſub M. Mogole, verſus confinia Tartariæ; dein per Attochium, Multanum, Bucoriam & Tattam labens, urbibus cognom. rigatis, auctus Hydaſpe ad Nyſam urb. & Hypaſi, olim termino Alexandri M. qui ipſi Hydaſpi jungitur, aliisque, in Oceanum Ind. ſe exonerat 5. oſtiis prope Tattam, inter regnum Guzaratæ & confinia Perſiæ, juxta ſinum Indic. Olim, ut Becmannus habet, *Sindo* accolis (quo nomine hodie R. Diul à Perſis & Arabibus appellatur) nunc *Pangeab* Perſis atque Mogolenſibus, i. quintuplex fluvius dicitur, quia totidem alveis, ut dictum, in Mare Indicum evolvitur, nempe *Bagal, Chanab Ravy* ſeu *Ravée, Via* & *Oſvid* ſeu *Sind.* Vid. eum *Hiſt. Orbis Terr. Geogr. & Civ.* Ovid. *Faſt. lib.* 3.

Et domitas gentes thurifer Inde tuas.

Induſium ſeu *Intuſium*. Vox hæc, ut & Subuculæ, in uſu eſſe cœpit, cùm binas tunicas Romani geſtare inceperunt. Tum ut ab inferiore ſuperior tunica diſtingueretur, ſubucula interior viri tunica, *Induſium* interior tunica mulieris: ſuperior verò in viris tunica, in fœminis ſtola dicta eſt. Nonius, *Induſium eſt veſtimentum, quod corpori intra plurimas veſtes adhæret, quaſi intuſium.* Fuiſſe autem fœminarum interiorem tunicam, ex eo colligit Manutius, quod Varro cum palla muliebri veſtimento, illud conjungit: V. Octav. Ferrarium *de re veſtiaria l.* 3. *c.* 1.

Induſtria, Liguriæ op. quod & *Bodincomagum*. Plin. 3. 16.

Ineſſa ſeu *um*, poſtea *Æthna*, opp. Siciliæ, nunc Brictio Cœnobium S. Johannis de Ateniis: in valle Demonæ; ad rad. Ætnæ in Auſtr. inter Adranum ad Occ. & Cataniam ad Ort.

Inferiæ, fuere ſacra mortuorum, quæ Inferis ſolvebantur. Et quidem, antiquitus mos erat, in ſepulchris fortium virorum, captivos necari: quod poſtquam crudele viſum eſt, placuit gladiatores ante ſepulcra dimicare, qui à buſtis *Buſtuarii* dicti ſunt. Cùm nec horum copia eſſet, laniantes genas ſuum effundebant cruorem, ut rogis illa imago reſtitueretur. Vel, quemadmodum Varro loquitur, ut ſanguine oſtenſo Inferis ſatisfieret, quod tamen lege XII. Tabb. interdictum. Mox ubi uſtulatum cadaver erat, rogus buſtum dicebatur, cineresque & oſſa cado ſive urna colligebantur, amicis, cognatis aliisque circumſtantibus, qui à Sacerdote ter aquâ purâ aſperſi, ita expiabantur ſive luſtrabantur. His perfectis Præfica noviſſimum verbum illud altâ pronuntiabat voce, *Ilicet*, id eſt, ire licet: quo dicto, qui comitati funus erant, domum abituri, extremum vale clarè ingeminabant, *Vale, Vale, Vale, nos te ordine, quo Natura permiſerit, ſequemur*, Vid. Thomam Dempſterum *Antiq. Rom. l.* 3. *c.* 39.

Infernates & *Superæ*, pop. Italiæ, mare Inferum & Superum accolentes.

Inferum mare, idem cum Tyrrheno.

Ingævon, Tuiſconum Imp. publica literarum ſtudia, ad comprimendam hominum audaciam inſtituit. Tacitus *de mor. Germ.*

Ingævones, latiſſimi Germ. populi, in Sicambros, Teutonas, & Cauchos diviſi. Plin. 4. 14. Videntur dicti, quaſi *Inn-Wohner*, i. Indigenæ ſeu *αὐτόχθονες*: quibus Wandali opponuntur, i. advenæ ſeu peregrini, à voce *Wandeln*, peregrinari. Vel dicuntur, quaſi *Inn-Wohner*, i. in terris habitantes, ad mare ſc. Vid. Plantinum *Helv. Ant. & Nov.* Hug. Grotium *Prolegom. in Hiſt. Goth.* &c.

Ingauni, Liguriæ pop. quorum urbs Albingaunum.

Ingelhemium, vulgò *Ingelheim*, opp. Palatinatus infer. ad Rhenum, inter Moguntiacum ad Ort. & Bingium ad Occ. Ibi natus Carolus M. Imp. an. 742. Denatus Lud. Pius an. 840. Hic porro Taſſilo, Bavariæ D. an. 788. à ſubditis proditionis, in conventu Præſulum, accuſatus, & à Paribus ad mortem condemnatus eſt. Sed Carolus M. illum, cum Theudone fil. tonſum, in Monaſterium detruſiſſe ſat habuit. an. 826. Ludovicus Pius Legatum Eugenii II. excepit. Concilium dein an. 948. habitum, quo de Archiepiſc. Remenſi inter Hugonem Veromanduum & Artoldum certatum, quorum hic victor. Item lis, inter Ludov. IV. Ultramarinum, & Hugonem Album compoſita, hoc damnato. Item an. 972. diſciplina Eccleſiaſtica ibidem ſtabilita eſt.

Ingeniculus, ſignum cœleſte, quod Græci Ἐγγόνασιν vocant: Vide *Engonaſis*.

Ingenuus, qui Pannonias regebat, à Mœſiacis legionibus imperator dictus eſt: neque in quoquam meliùs conſultum Reip. à militibus videbatur, quam quòd inſtantibus Sarmatis creatus eſt Imperator, qui feſſis rebus mederi ſuâ virtute poſſet. Sed Gallienus (ut erat nequam & perditus, ita etiam, ubi neceſſitas coegiſſet, velox, fortis, vehemens & crudelis) Ingenuum ad Murſam, Pannoniæ urbem, bello vicit, eoque occiſo in omnes Mœſiacos, tam milites quam cives, ita ſævit, ut in plerisque civitatibus viros è medio tolleret. Fertur Ingenuus expugnatâ à Gallieno civitate, ne in tyranni veniret poteſtatem, domum intraſſe, in qua ſe pugione transfodit. Trebell. Poll. *de* 30. *Tyrannis*. Aur. Victor. *in Epiſt. Hiſt.*

Ingeris, fluv. Galliæ. Oritur in Bituricenſi prov. ubi Chatream alluit & Caſtrum Rodulphi; indeque Turones ingreſſus, Caſtilionem ad Ingerem & Lochiam lambit, infraque Monbaſonium Ligeri miſcetur, paulò poſt Canum flu. Vulgò *Indre*.

Ingermenum, opp. Tauricæ Cherſ. in monte maximo & celſiſſimo. Mercl. Merc.

Ingerus, Ruſſorum Rex, claſſe ſuâ Conſtantinopolim obſidens, à Conſtantino Romani Præfecti, quem Auguſtum proclamavit, genero, fugatus eſt, A. C. 931.

Inginum, vide *Iguvium* & *Eugubium*.

Ingolſtadium, vulgò *Ingolſtat*, permunita Bavariæ ſuperioris urbs, ad Danubium jacens, antiquis dicta *Ingelſtat* ſive *Angeloſtadium*, ab Angelis Suevis, qui civitatem hanc cum aliis ceperunt. Initio pagus fuit, ſed à Ludovico Bavaro Imperatore jus civitatis cum ponte ad Danubium obtinuit. Academiam in ea extructam omnium artium & ſapientiæ anno 1410. multis poſtea privilegiis & opibus ornarunt auxeruntque Ludovicus Dux Bavariæ, & Pius II. Pontifex. Subeſt Electori Bavariæ: *Ingolſtadienſis* olim lineæ auctor fuit Stephanus, fil. Stephani, nepos Ludovici Bav. Imp. frater Friderici, qui Landhutenſem, & Johannis, qui Monachienſem, hodieque ſuperſtitem, lineas orſi ſunt. Stephanus hic *Ingolſtadienſem* ditionem nactus A. C. 1392. pater fuit Iſabellæ, quæ Carolo VI. Galliæ R. nupta regno tantùm non omnimodum exitium attulit, & Ludovici Barbati, qui in Gallia Mortanæ Comitatum tenuit, ſed cùm regni adminiſtrationem ad ſe raperet, pulſus eſt. Idem poſtea cum filio Ludovico Gibboſo bellum habuit, tum quòd non ceſſaret agnatos armis vexare, à Friderico III. proſcriptus quadriennio exulavit. Tandem à filio captus, Neoburgi in cuſtodia fuit, ab Alberto [illegible] Brandeburgico; poſt filii mortem, Onolsbacum abductus, & demum 32000. florenis agnato Henrico Landshutano, venditus, in cujus carcere An. Chr. 1447. Burkhuſii obiit. Diſtat urbs, vix 3. leuc. infra Neoburgum in Ort. 7. circ. à Ratisbona in Occ. à Guſtavo Adolpho, Suecorum R. fruſtra tentata. Baudr. Mildendorp. *de Academ.* Bertius *lib.* 3. *rerum Germ.*

Ingonde, fil. Sigeberti I. Regis Metenſis, ex Bruna, nupſit Hermenigildo, V. ibi. A Socru, quòd maritum ad fidem perduxiſſet, indignè habita eſt. Hermenigildo dein capto, à Græcis, quos ille in auxilium vocaverat, abducta, antequam Conſtantinopolim perveniret, in Africa, animi mœrore confecta, obiit, an. 585. Greg. Tur. *l.* 5. 6. *& ſeqq.* Iſidor. *in Chron. &c.*

Ingria, vulgò *Ingermanland*; Gall. *Ingrie*, Ruthenis *Iccra*, prov. Regni Sueciæ, Livoniæ adjacens; interſtanc ad Occ. & Moſcoviam ad Ort. prope Ladogam lac. & Finnicum ſinum. Paruit Ruſſis, nunc Suecorum eſt. Opp. præc. Neoburg. in ora lacus Ladogæ.

Ingriones, pop. Germ. quorum ſitus eſt *Spesbard*, ſylva inter Thuringiam & Voitlandiam. Pyramius.

Inguini, pop. Umbriæ. Vid. *Iguvium*.

Inguiomerus, Armanii Patruus.

Ingulfus, Anglus, Abbas, ſcripſit hiſtoriam Monaſteriorum Angliæ, ab an. 664. uſque ad an. 1067. ſeu primum regni Guilielmi nothi, cui a ſecretis erat. Petrus Bleſenſis eam continuaſſe videtur. Vixit uſque ad an. 1109. Voſſ. *de H. L. l.* 2. *c.* 47. Pitſeus, Baleus, &c.

Inhambanum regn. Gall. *royaume d'Inhambane*, in Æthiopia inf. inter regnum Monomatapæ ad Bor. & Cafreriam ad Mer. Primaria ejus urbs *Tonge*.

Inhamiorum, Gall. *royaume d'Inhamior*, regnum Caffreriæ reg. verſus Cuamam fluv. & confin. regni Monomotapæ, ſub cujus clientela eſt.

Inca ſeu *Intas*, Barrio *Carolei*, opp. Brutiorum, in agro Conſentino, 4. m. p. à Conſentia. Aliis *Ixias*.

Incerum, oppidul. Hungariæ mer. ad amnem cognom. vix 3. leuc. à Savo flu. in Bor. ſub Turcis, medium inter Poſegam ad Ort. & Gradiſchiam ad Occ. Vulgò *Czernik*.

Innernium, opp. munitum Moraviæ, in Scotia Bor. cum portu, ad Moraviæ æſtuar. è regione Canonrici, verſus Oceanum Germ. 50. mill. Scot. ab Aberdonia in Occ. Vulgò *Innerneſſe*.

Pontifices Romani.

Innocentius I. Albâ oriundus, poſt Anaſtaſium I. Papa, Anno Chr. 402. Perſecutoribus Chryſoſtomi ſe oppoſuit: Johannem Hieroſol. Pelagio contra hunc faventem per literas increpuit, ab Auguſtino admonitus, Pelagium condemnavit; aliis contrarium aſſerentibus. Italiâ & Româ à Barbaris miſerè vexatâ, cùm fidelibus tot mala imputarentur, imprudens Numina Gentilium placari permiſit. Zoſim. *l.* 5. Obiit an. 417. Zoſimus P. ſucceſſit. Vid. Auguſtin. *epiſt.* 90. 93. 94. &c. Hieron. *epiſt.* 8. Gennad. *de Viris Ill. c.* 43. Oroſ. *l.* 7. &c.

Innocentius II. Romanus, ſucceſſit Honorio II. Anno 1130. cui Anacletus II. oppoſitus, hinc Schiſma horrendum. Ille Romæ, hic ejectus Piſis reſidebat. Illum Conradus Suevus, & Rogerius Sic. R. tuebantur: huic Gallus, Anglus, Germanus R. Lotharius adhærebant. Et hic quidem reducturum ſe eum promiſerat, ſi ipſe ſibi antiquum jus conferendorum Sacerdotiorum, cui nuper Henricus renuntiarat, concederet. Sed monitus à Bernardo, ceſſit, reduxit, ab eo coronatus eſt an. 1133. qui in Evergetam ingratus, cum genibus ſuis advolutum in palatio depingi curavit, cum verſibus:

> *Rex venit ante fores, jurans antè urbis honores,*
> *Poſt homo fit Papa, ſumit quo dante coronam.*

Plat. *in Vita* Sigon. *l.* 11. *ad an.* 30. 32 33. Interim Anacleto mortuo Victor IV. ſurrogatus eſt, ſed is mox ſponte ceſſit. Concilium dein 2. Lateranenſe habuit, an. 1139. quo Abaillardus & Arnoldus Breſſanus damnati. Eodem anno, a Rogerio, operâ fil. Wilhelmi, captus, cùm eum Regem Siciliæ, Apuliæ & Calabriæ creaſſet, dimiſſus eſt. A' Romanis, qui ut Remp. in antiquum ſtatum reducerent, Arnoldi Clerici authoritate moti, Papæ ſacrorum ſolùm curationem relinquebant, in ordinem redactus, præ mœrore, Obiit an. 1143. Suger. *in Vita Ludov. jun.* Otto Friſing. *in Chron.* Bernard. *in epiſt.* Ciaccon. *in Innocentio II.* Succeſſit Cæleſtinus II.

Innocentius III. Anagniâ oriundus, Cæleſtinum III. excepit, an. 1198. priùs *Lotharius* dictus. Philippo Imper. à ſe excommunicato Ottonem Saxoniæ D. oppoſuit, jurans, *Aut ego Philippo diadema regium, aut is mihi inſigne Apoſtolicum auferet.* Urſperg. *in Chron.* Unde miſeri in Germania motus. Albigenſium in Galliâ extirpationi intentus. Ordinem Minorum confirmavit. Dominicanorum noluit: qui proin demum ab Honorio ejus ſucceſſore eſt confirmatus. Concilium in Laterano frequentiſſimum, an. 1215. recuperandæ Hieroſolymæ gratiâ, celebravit: ubi *Tranſubſtantiatio approbata, Confeſſio auricularis introducta. Laicis calix ademptus, Expeditio in Palaſtinam decreta, Libri Decretalium publicati.* Johannem Angliæ R. ob creatum ſine ſuo ſcitu Archiepiſcopum, excommunicatum rapinæ Philippi Galliæ R. expoſuit, qui hujus metu perculſus regna ſua Papæ ſubjecit, ejus exactionibus adeò preſſa, ut ſubditi exclamarent: *Væ tibi Johannes regum ultime, Anglorum Principum abominatio, Nobilitatis Anglicanæ confuſio!* Matt. Parii. *in Johanne*, Polyd. *l.* 15. Blondus *decad.* 2. *l.* 6. Ant. Flor. *par.* 3. *tit.* 19. §. 5. In Oriente tum Balduinus Græcam Eccl. Romanæ junxit, Principes tamen ſupra Eccleſiam eſſe, contra Papam, aſſeruit. Calviſ. *in Chr.* Obiit Peruſiæ an. 1216. Scripſit in 7. Pſalmos pœnitentiales, de contemtu Mundi libb. 3. Epiſtolas, &c. V. porro Sabellicum, Naucleum, Henr. Gandav. &c. Succeſſit Honorius III.

Innocentius IV. Genuenſis, prius Sinibaldus dictus, Cæleſtini IV. ſucceſſor, an. 1243. *Patris juris*, ob ſummam hujus peritiam, elogium tulit. Friderico II. Imp. *Cardinalis amicus, Pontifex infenſus*, cum Concilio I. Lugduni habito excommunicavit, purpureum galerum Cardinalibus conceſſit. Friderico mortuo, poſt moram an. 6. Lugduno relicto, Peruſium venit. Contra filium ejus Conradum ampliſſimas indulgentias propoſuit. Richardo Anglo fruſtra contra eum concitato, qui *idem eſt*, reſpondit, *ac ſi quis diceret, do tibi lunam, aſcende & apprehende eam.* Matth. Pariſ. *in Henr. III.* Robertum Epiſc. Lincolnienſem, qui *Romanorum malleus & contemtor* dictus eſt, quòd Antichriſtum eum diceret, acriter eſt perſecutus. Cujus ſpectro voceque, *Venis miſer ad judicium!* territus, poſtquam & à Manfredo, Neapolitanum regnum vindicaturus, victus eſſet, Obiit an. 1254. Opera ejus, cum tit. *Apparatus libb.* 5. *diſtinctus in totidem libros Decretalium:* Venetiis, alibique ſæpius impreſſa. Valentin. Forſterus, *hiſt. Jur. Civ.* Joh. Fichard. *in Vit. JureConſ.* Villanius, Blondus, Fazellus, Sigonius, Simoneta, Nauclerus, Trithemius, Sixtus Senenſis, &c. Succeſſit Alexander IV.

Innocentius V. prius Petrus, ex Dominicano, poſt Gregorium X. Papa R. an. 1276. nullâ re memorabilis, obiit 5. poſt menſe. Scripſit in 4. libb. Sententiarum, &c. Thomas Aquinas apologiam pro eo contra æmulos, plurimos errores illi improperantes, edidit. Onuphr. *in Chron.* Trithemius, Phil. Bergomenſis, Sixtus & Anton. Senenſis, &c. eum excepit Hadrianus V.

Innocentius VI. Lemovicenſis, antea Stephanus Albertus; ſucceſſit Clementi VI. an. 1352. cùm ſedes Avenione adhuc eſſet. Romam reformatione opus habere agnovit, bello inter Gallum & Anglum ferventi finem imponere anniſus, fruſtra fuit. Johannem de Rupe ſciſſa, Franciſcanum, quòd Apocalypſim contra Papas exponeret, ac Antichriſtos vocaret, comburi juſſit. Obiit an. 1362. Froiſſard. *l.* 1. &c. Succeſſit eſt Urbanus V.

Innocentius VII. antè Coſmus Melioratus, Sulmonenſis, Bonifacii IX. ſucceſſor an. 1404. cùm prius juraſſet, ſe ſchiſma ſublaturum, monitus hinc à Rom. undecim ex illis, nobiliſſimos viros, capite mulctari & è feneſtris præcipitari juſſit. Hinc Viterbium ſe recipere coactus an. 1406. domum rediit. Ladiſlao, Neap. R. excommunicato, obiit paulo pòſt. Platina *in Vita ejus.* Joh. Baleus, *in hiſt.* Secutus eſt Gregorius XII.

Innocentius VIII. Genuenſis, nomine Joh. Baptiſta Cibo, Sixto V. ſurrogatus, an. 1484. ob libidines *verè Pater*, filios duos ex puella Neapolitana ſuſceptos, opibus immenſis auxit, alteri, cui Franciſco nomen, Magdalenâ, filiâ Laur. Medicei uxore conciliatâ. Principibus Chriſtianis contra Turcam concitatis, rem ſuam impensè ampliavit: pecuniâ contra Neapolitanum R. & ad reficiendum Adriani Coliſeum uſus. A' Carolo VIII. Gall. R. Zizimum, fratrem Bajazetis, obtinuit, hac lege, ne Româ egrederetur. Obiit an. 1492. Onuphrius, Platina, Ciacconius, *in Vitis Pontif.* Moretius, *in Diction.* Succeſſit Alexander VI.

Innocentius IX. Bononienſis, prius Joh. Antonius Fachinetus, ſucceſſor Gregorii XIV. an. 1591. oſtenſus tantùm, bimeſtri elapſo, an. æt. 70. exſpiravit, ſtudiis, verùm in lecto, perpetuò addictus. Tum factio Hiſp. Sanctorium obtruſit, Sfortiâ reclamante, *fore ut vis contra vim pararetur, & cruor ex conclavi, ad S. Petri uſq; Baſilicam per gradus dimanaret.* Thuan. *l.* 103. Scriptus etiam Paſquillus, V. Cicarell. *in Vitis Pontif.* Tandem Clemens VIII. ſurrogatus eſt.

Innocentius X. Romanus, nomine Joh. Baptiſta Pamphilius, ſucceſſit Urbano VIII. an. 1644. ſub Gregorio XV. Nuntius Neapolim miſſus: ſub Urbano, Cardin. Franciſci Barberini, in Hiſp. & Galliam Legati Datarius, in Hiſp. cum titulo Patr. Antiocheni & Nuntii Ap. aliquandiu moratus eſt. Dein Cardinalis, exin Papa, ob commercium *Olim pia*, quæ uxor fratris ejus fuerat, & Pontificatum, vivente Innocentio, pro nutu adminiſtrabat, etiam apud ſuos, peſſimè audiit. Obiit an. 1655. æt. 81. Succeſſit Alexander VII. Vid. *Vitam Olympia*, Moter. *Dict. hiſt.*

Innocentius XI. priùs Benedictus Odeſcalci, Comenſis, è ditione Mediolanenſi, purpuram accepit ab Innocentio X. A. C. 1645. in Clementis X. locum electus eſt. A.C. 1676.

Innocentius Cæſarius, Vid. *ibi.*

Ino, Cadmi & Harmoniæ filia, Liberi patris nutrix, cum quâ Athamas Thebanorum rex ſecundas contraxit nuptias, poſtquam Nephele (ex quâ ille jam Phryxum & Hellen ſuſceperat) Liberi patris furore agitata in ſylvas ſe contulerat. Hæc, ut erat, ita revera ſe novercam geſſit, privignoſque identidem apud patrem accuſans, eò compulit, ut conſcenſo aureo ariete fugam ſibi conſulerent. Quam rem ægrè ferens Juno, Athamanti Furias immiſit, quæ in tantam eum adegerunt rabiem, ut cùm Ino ad ſe accedentem aſpiceret, hanc quidem leænam, filios ſuos autem catulos ejus eſſe arbitraretur, atque raptum Learchum alterum ex filiis ſaxo illiſerit, idem in uxorem exemplum editurus, niſi illa, arrepto Melicerte filio altero, unà cum illo in mare ſe abjeciſſet, ubi Deorum miſeratione in Deam marinam eſt transmutata, quam Græci *Leucotheam*, Latini verò *Matutam* vocant. Melicertes autem in Palæmonem, quem nos *Portunum* nominamus. Ovid. *Met.* 4.

> *Flebilis Ino.* Horat. *in art. Poet.*

Inopus, Deli inſulæ fluvius, quem credunt incolæ occulto meatu ex Nilo ad ſe venire: hic Dianam & Apollinem Latona peperit, ideo locus tribus gratus eſt Numinibus. Ejus meminerunt Plin. Strabo, Pauſanias *in Corinthiacis*, Homerus, Callimachus, Val. Flacc. *lib.* 5. *Argonaut. verſ.* 105. ΑΙΝΩΠΟΣ legit lexicon Phavorini.

Inquiſitionis origo & progreſſus. Chriſtianam Religionem, ſolâ quondam ſimplicitate venerandam, mox aggregati diverſæ Philoſophiæ Profeſſores, ſuæ quiſque doctrinæ placitis, tum Judæi, Græci, alii, patriis ceremoniis inſtruxere; quò Majeſtatem Sacrorum, haud fruſtra repertam, in meliores uſus verterent. Sed hæc libera diu & privato ſingulorum, aut Eccleſiarum, arbitrio ſumta, paulatim aucto uſu, docentium facundiâ, Conciliorum ſuffragiis in legem ac neceſſitatem mutata; ſubnaſcente

tempo-

temporum barbarie, perque cœcas diſputandi ambages facilè defendebantur. Atque interim Epiſcopi Rom. amotis Aſiæ Ægyptique urbibus, & æmulatrice Byzantio regnum quoddam tacitorum, ſibique ſummam Imperii, Cardinales aſſeſſores, inde longam poteſtatum ſeriem ſtabiliverunt. Poſtquam ſic divina ſui juris fecere, nova edere decreta, vetera interpretari, ſacros libros vulgi manibus excutere, perniciosum dictantes, ſi rei maximè judicium indocta curioſitas acciperet. Ita promtum cuncta ſuos ad honores & quæſtum componere; ſacerdotumque licentiâ eò vitiorum deventum eſt, ut remediis opus & ipſi faterentur. Sed ſubitâ literarum luce, quæ novo vulgandi reperto ſeculorum caliginem diſpulerat, extiterunt, qui cœteris cum artibus purgare religionem polliciti, res cunctas ad ſacrarum literarum teſtimonia, veteris Eccleſiæ more, revocarent. Tum Romani Pontifices, eò egreſſi, ut jus ſolertiâ partum terrore munirent; quæ Principes in perduellionis reos dura atque acerba conſtituerent, eadem volvere in eos, qui decretis ſuis obluctarentur, ut Deo rebelles, uſurpari. Nec tantùm Epiſcopis injunctum, ſuam ditionem luſtrare, ſed & mos ipſis; quò vitium inſuper mittere *Quæſitores* ampliſſimâ poteſtate, quæ res initium ante annos fermè 500. cepit. Hi adſeſſores ſibi pro arbitrio adſciſcere, quosvis quacunque in poteſtate conſtitutos, ſacramento interrogare. Eâ arte non domuum modò, ſed & animorum arcana penetrantur, cùm ut quisque perjurii metuens, ita ſe maximè prodat. Quanquam & aliàs latere vix poſſunt, quibus ante divina ſimulachra panemque ſacratum in templo, aut ubi publicè circumfertur, procumbere religio eſt. Suſpicio ad carcerem, indicium leve ad torquendum ſatis. Nec ſaltem teſtes audire reo, aut refellere, conceſſum; quaſi teſtibus ipſis ac veritati inde periculum foret. Judicibus profanis permiſſum, duntaxat ſacerdotali ſententiâ damnatos punire, quorum multi ſuppliciorum ſævitiâ, velut pietate, certabant. Sed omnium acerrimè per Hiſpaniam quæſtiones habitæ, electis ei miniſterio Dominicanis veteri inſtituto adverſus Hebræos & Mauros, qui, coacti à Regibus Chriſtianos ritus ſubire, ad ejuratos errores furtim relabebantur. Quod primò haud ingratum barbaricarum gentium odio, inde promiſcuè cunctis incubuit, mirâ indagandi ſagacitate: cuſtoditi quippe ſermones, etiam ſilentium, fallaces amicitiæ, & à latere accuſator, ut jam facilè appareret, neminem eſſe tam innocentem, qui illis invitis poſſet ſalutem & dignitatem tueri. Hinc in Hiſpania, & per omnem ferè Italiam, graviſſimi motus, in ipſa quoque Roma, excitati: inprimis ſub mortem Pauli IV. cùm novus Inquiſitionis carcer incenſus eſt à furente plebe, parumque abfuit, quo minus Dominicanorum cœnobium eodem impetu raperetur. Anno Chr. 1559. In Germania, ubi Robertus Bulgarus & Conradus de Marpurg *Inquiſitionem* exercebant, anno Chr. 1230. Orthodoxiâ ſub ferri candentis examen revocatâ, innumeri perierunt. In Belgica de religione primus omnium Carolus V. edixit, poſtquam auditum Wormatiæ Lutherum damnaverat. A mulctis ad ſanguinem ventum eſt, ob judicum lenitatem repetitæ ſepties & intentæ leges: quo pacto carnificata hominum non minus CM. Philippus patri cœpta inſtantius urſit, aſperatis edictis: Primique ibi Inquiſitores Ruardus Tapertus, & Michaël Drutius erant: quibus ſuccenturiati Petrus Titelmannus, Guil. Lindanus & Sohnius. Quæ hinc ſequuta, ut & plura de *Inquiſitione* vide apud Hugonem Grotium, ex quo pleraque deſumta, *Annalium l.* 1. Thuanum *Hiſtor.* Librum *de Inquiſit. Hiſpan.* & ſupra, in voce *Belga*, *Germania*, *&c.*

Inſignia, ſunt in ſpecie *arma gentilitia*, Gallis *Armoiries*, Anglis *Armes*, Germanis *Waapen*: etiam ſimpliciter Latinè *Arma*. Nihil enim hodierna ſunt inſignia, quàm arma à Majoribus, in ſpectatæ virtutis vel egregii facinoris memoriam ſervata atque ad poſteros transmiſſa. In genere inventa ſunt, ut inſervirent illa rebus tum ſacris, tum profanis ſignificandis & diſtinguendis: Sic ſceptra & virgæ Diis apud Ethnicos olim tributæ: in ſpecie Jovi aquila & fulmen, quæ ideò divinitatis & apotheoſeos ſymbola paſſim in nummis, Auguſti præſertim, apud Goltzium occurrunt: Junoni pavo, qui proin fœminarum conſecrationem in nummis denotat, additus: Palladi noctua, unde nummus æreus Antonini Pii cum aquila, pavone & noctua, in cimeliarchio Feſchiano: Neptuno delphinus & tridens, ut patet ex nummis Agrippæ & Hieronis Siciliæ R. Veneri Cupidines: Herculi clava & exuviæ Leonis, in nummis inprimis Commodi: Baccho tigris, botrus & thyrſus: Apollini tripus, lyra & corvus, in nummis Neronis: Marti haſta & tropæum: Cereri ſpicæ ac tædæ: Æſculapio ſerpens: Leones Cybeli, cum crotalo ſeu tympano: Dianæ canes, cervi ac pharetra: Serapidi caniſtrum: Siſtrum Iſidi, &c. Apud Romanos Ethnicos Sacerdotum inſigne fuit apex vel tutulus: Augurum lituus: Veſtalium vitta: quæ cum infula, fuit quoque commune Sacerdotum, maximè ſacrificantium, inſigne: ut taceam ſimpulum, ſeceſpitam, capedinem, aſpergillum, & pateram, quæ nummi & lapides paſſim exhibent. Apud Chriſtianos veteres, in genere, crucis ſignum in frequenti fuit uſu, quam notam à Gentilibus eos accepiſſe aſſerit Fortunius Licetus *lib. 6. de Lucer. antiq cap.* 48. cum Laurentio Pignorio *Symbol. Epiſtol. cap.* 24. & Catalio *de Ritib. Chriſt. cap.* 1. cum quibus facit Athanaſius Kircherus *in prodromo Copto capite ult.* qui apud Ægyptios quoque figuram crucis ſeu *Tau* anſati Serapin aliosque eorum Deos manibus plerunque tenuiſſe, refert *in Oedipo Ægypt.* In ſpecie Sanctis corona capiti circumfunditur, occaſione fortè ex Ethniciſmo petitâ, cùm radiata Imperatorum capita ſæpius in nummis appareant, Vide Baron. *in Annal. ad An. Chr.* 44. *circa finem.* Pontificum inſignia ſunt, corona Papalis, quæ quia nunc triplex, *Triregnum* vocatur: item claves, ſtola Papalis, ſandalia cruce figurata, equus albus, triplicis crucis prælatio, & gladius. Scutis verò propriis ac familiaribus demum Pontifices uti cœperunt, ſub Bonifacio VIII. Cardinalibus inſignium loco ſunt, pileus & galerus ruber, cruce inſignitus: Patriarchis, Primatibus & Archiepiſcopis pallium, & crux, atque olim lampas: Epiſcopis croceus ſeu pedum & mitra, quæ alba olim & linea, à 600. autem annis auro gemmisque ornari conſuevit: Item galerus viridis. Abbatum plurimi ex peculiari privilegio inſignia quoque Epiſcopalia ſeu Pontificalia habent, primusque Bertholdus Abbas Fuldenſis circa annum Chr. 1135. mitrâ, baculo, annulo, aliisque Pontificalibus inſtrumentis ab Innocentio II. donatus legitur, &c. In ſecularibus, ſummæ dignitatis, purpura inſigne fuit: unde Romulus, ut naſcentis Imperii initia auguſtiora redderet, tunicam purpuream togamque prætextam ſumſit. Præter hanc Imperatoribus ignis prælatio, diadema, ſceptrum, coronæ aureæ, quarum primus ab Hetruſcis uſus fluxit, ſellæ ſeu ſolia, equus, faſces lauro exornati, enſis, pomum aureum, crux, aliaque ſplendorem circumdedere. Quæ eadem ferè Regum quoque inſignia ſunt, præſertim à quo clauſam etiam coronam, olim Imperatorum propriam, uſurpare cœperunt. Ducum in genere inſigne corona ſeu circulus eſt laminæ aureæ lapillis pretioſis diſtinctæ, ex quo flores & folia undique ſurgunt. In ſpecie Electores dignitatis ſuæ ſignum gerunt pileum coccineum & togam: Archiduces pileo addunt latum ſemicirculum aureum regiæ coronæ gemmis diſtinctum, cum cruce Imperiali: Iiſdem coronis, quas *Ducales* Galli appellant, Landgravii quoque, Marchiones, Comites atque etiam Barones in Germania, nullo ferè diſcrimine exornantur. Sed extra illam Comitum Marchionumque corona circularis eſt lamina, cui tres lapilli hærent: Barones verò non laminam integram latamque ſed tenuiorem ac reſtrictiorem, ac veluti circulum ſive gracile vinculum aureum dignitatis inſigne gerunt, &c. Ut de reliquis dignitatum officiorumque gradibus nil dicam. Sunt & Gentibus integris familiisque ſua inſignia: quorum doctrina ſub Carolo Magno adumbrata, ſub Henrico Aucupe ejusque poſteris perpolita, in ludis Equeſtribus invaluiſſe videtur. Plura *de Inſignibus* vide apud Limnæum *de Jure Publ.* Joh. Boiſſeau *Prompt. Armorial. part.* 1. *chap.* 11. Garſiam *de Magiſtrat. lib.* 4. *cap.* 5. Paſchalium, Chaſſanæum *gl. mundi*, Phil. Moreau *en ſon tableau des armoir.* alios, quibus adde inſignem *de Inſignibus diſſertationem* Sebaſtiani Feſchii Baſilienſis J.U.C. excuſam Baſileæ, an. Chr. 1672.

Inſtejus caſtra, Caſtrorum in Armeniâ, ſub Corbulone, præfectus. Tacit. *lib.* 13. *cap.* 39. Vulgò legebatur *Iſtejus*. Sed commodiùs pro eo legi poſſe *Attejus* adnotavit Muretus.

Inſubres, pop. Galliæ Tranſpadanæ, inter Seſſitem & Adduam flumina contenti, Polyb. Strab. Plin. & aliis: quorum regio *Ducatus* ſeu *Stato di Milano* ſolet appellari; ſed Ducatus Mediolanenſis magis patet, partem Liguriæ complectens, quæ ab illis Pado ſecernitur: Alexandria enim, Dertona, & Bobium, urbes Liguſticæ in Ducatu prædicto cenſentur. Regio *Inſubria* apud Livium & alios appellatur; à Liguria Pado, à Venetia Adduâ, à Gallia Subalpina ſeu Pedemontano Principatu Seſſite fluvio diviſa, eſtque Galliæ Ciſalpinæ regio. Populi Polybio Ἴνσομβρες & Ἴνσομβροι. Apud Plut. *in Marcello* corruptè Ἴβηρες, quod genuinum paulo pòſt ſequitur Ἰσόμβρες & Ἰνσόμβρες. Apud Strab. verò *lib.* 5. ſunt Ἴνσουβροι & Σύμβροι. Latini *Inſubres* vocant. De quibus vide omnino Cluv. *Ital. Ant.* l. 23. & ſupra. Eſt etiam *Inſubria* pagus agri Mediolanenſis, ad Oronam fluviolum, *Seprio* vulgò, teſtibus Caſtilionæo & Merula, inter Mediolanum 18. & Vareſium 12. mill. paſſ. occurrens.

Urbes Inſubriæ:

Comum, quod & novum Comum, *Como*.
Cremona, in Cenomanis, ſic vulgò, Epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Mediolanenſi.
Laus Pompeja, *Lodi*.
* Mediolanum, *Milano*.
Novaria, *Novara*.
* Papia, quæ & Ticinum vetus, *Pavia*, Epiſcopalis & Academia.
Viglebanum, *Vigevano*.

Inſula, ſive *Inſula*, *l'Isle* Gallis, *l'Illa* Italis, *Ryſſel* Belgis, urbs Belgii præclara mercimonio, in Flandriæ primis habita, inter Tornacum 5. & Duacum 8. leucis, ab Hypris 6. in Meridiem, in Arteſiæ & Hannoniæ confiniis, Ferrar. Baudrando *Inſula*, ſeu, & meliùs, *Inſula*, *Lille* Gallis, urbs eſt ampla & dives, Belgii & Flandriæ Gallicanæ caput, ad amnem *Deule*. A Balduino Comite Flandriæ, muro cincta, arce munita & Collegio Canonicorum ornata, qui quoque in templo S. Petri ibi à ſe quoque extructo, ſepultus eſt an. Chr. 1067. Fortiter expugnata fuit à Philippo Augusto Gall. R. poſt triduanam obſidionem, ut & anno 1667. à

Ludovico XIV. Francorum Rege, cui poſtea ceſſit pace ad Aquiſgranum confectâ, à quo tempore Gallici Juris effecta eſt cum toto tractu adjacente ſeu Caſtellania ſatis ampla. Arcem iterum habet nuper excitatam. Germanis quoq; *Ruſſel* dicitur. Nomen habet a ſitu, quòd inter Letiam *la Lis*, & Deulam, qui in Letiam ad Deulæmundam effluit, & inſulam interſecat, poſita eſt. 5. leucis diſtat ab Hypris, & 6. à Duaco, 4. autem ab Arteſiæ limite. Incolæ Lat. *Inſulenſes*, vulgò *l'Iſlois*: ager urbi ſubjectus *Caſtellania Inſulenſis* appellatur, longè lateque patens. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.* Guicciard. *deſcr. Belg.*

Inſula, vulgò *Iſola*, urbs parva regni Neapolitani, in Calabria ulteriori, Epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Siberinenſi, in ora maris Jonii, prope Lacinium promuntorium. 15 milliaribus diſtat à Sanſeverina in Auſtrum. Vellejo Paterculo *Æſulum*, aliis *Eſula*. Horat. *lib.* 3. *Od.* 29.

Ne ſemper udum Tibur & Eſulæ
Declive contempleris arvum. &c.

Inſula, pars Geocoſmi eſt, aqua circumflua. cui opponitur *Continens*. Harum origo mundo coæva eſt, Vide Gen. *cap.* 10. *verſ.* 5. Sirac. *cap.* 43. *verſ.* 25. Gryphiandrum *de Inſulis cap.* 6. Neque probabile eſt, magnas illas Inſulas, Iſlandiam, S. Laurentii, alias à Continenti remotiores, Oceani violentiâ demum emerſiſſe, aut a Continenti abſciſſas fuiſſe, cum immenſæ in illis rupes, in quas nullæ Oceano vires ſunt. Vide Voet. *Tom.* 1. *Diſp. de Creat, p.* 661. De minoribus tamen dubium non eſt, earum quaſdam progreſſu temporis enatas, quaſdam iterum evanuiſſe. Vide Plin. *N. H.* Et præt. ſec. An. 1538. juxta Azores Inſulam long. 5. mill. emerſiſſe, narrat Kircherus *M. S. lib.* 2. *cap.* 12. 26. Unde quæ Plato olim de Atlantide, quam inter Azores & Canarias extitiſſe quidam volunt, ſcripſit, non adeò a vero remota videri poſſunt. Europæarum Borealiſſima Iſlandia eſt; de qua ut & reliquis, vide Beemannum. *Hiſt Orbis Terr.* Neque fluvii ſuis Inſulis carent, qualis in Danubio Inſ. Scuta *Schutt*, celebri Comaræ fortalitio inſtructa: Inſulas Volgæ Olearius recenſet plurimas, in quarum ea, quæ *Dolgoi* vocatur, Aſtracanum urbs ſita eſt. Similes in Nilo deprehenduntur, aliiſque majoribus fluviis: Item in lacubus, ut in Zembre Africæ lacu, & in America Auſtr. ubi Inſ. Plumbi in lacu ſita, Varen. Earum autem quædam immoræ ſunt, aliæ fluitantes, quæ à ventis hinc inde agitantur. Talem Camdenus commemorat in lacu Scotiæ *Lomond*, ſimileſque in Germania, inter Viſſecam & Weidam, à ventis circumagi tradit *Britann. p.* 666. Kircherus, in lacu Alberico, haud procul Roma, ſedecim ejuſmodi Inſ. fluctuantes, *Barchettas* nomine, conſpici tradit, *Mund. Subt. lib.* 5. *ſ.* 4. *p.* 239. Talis quoque in lacu, juxta opp. Audomarum, in Gallo-Belgica provincia. Sic ad pagum Galliæ *Undres*, quæ prima eorum ſtatio, qui celeribus equis Bajonâ Burdigalam proficiſcuntur, lacus eſt *Ors*, in quo inſula paſcuis apta, quæ ſæpius ab uno latere in alterum fertur, Furner. *lib.* 6. *cap.* 38. Inter fictitias, vel mollius, dubias Inſulas, recenſeri ſolent: Inſ. S. Brandani, qui Scotorum Sanctus fuit, aliàs Brondonis, vel Borondonis, Hiſp. *la Incantada* & *la Non trovada*. Hanc nautæ Luſitani opinantur jacere 100. mill. a Canariis Inſ. verſus Occidentem, ad quam fruſtra è Canariis ſæpe navigatio ſuſcepta. Et ſimilis Ptolemæi Inſ. ἀπρόσιτος ſeu Inacceſſa, quam hodie Teneriffam eſſe, ſuſpicatur Voſſius. Sic Friſlandia Inſ. ſoli Nicolao Zeno Veneto memorata, qui anno Chr. 1380. eò naufragus appuliſſe dicitur, nullis navigationibus hactenus inveniri potuit. Ejuſdem notæ ſunt Inſulæ Elyſiæ, ſeu Beatorum, quas vett. Britanniam inter & Orcades poſuere, de quibus vide Camdenum *deſcr. Inſ. Brit.* Cognati *Inſulis* ſunt Pulvini, Hiſpan. *Baixos* & *Abrol hos*. i. Aperi oculos, Belg. *Droogten*, & *Sandbancken*: Sunt illi, in tabb. ſpacia iſta punctata, quæ mari paſſim inſcripta videntur, in ipſo Oceano, arenoſa ſpatia vel extra ſuperficiem eminula, vel in aqua latentia, quæ naves remorantur. Tales Pulvini Braſiliæ, *Abrolhos de Braſilia*. 70. mill. a littore Braſiliæ: Pulvini S. Annæ ad Guineam Africæ ſiti; *Baixos de Judaa*, *Baixos de Patram*, *Baixos S Miguel*, *&c* in Oceano Indico. De Iſthmis & Peninſulis infra, in vocibus *Iſthmus* & *Peninſula*

Inſula Arpinas, vulgò adhuc *Iſola*, oppidulum Latii, apud Arpinum oppidum, intra Fibreni fluvii alveos: cujus meminit Cicero *epiſtola* 1 *ad Atticum libro* 12. Ferrar. Baudrando fuit oppidum aliâs Volſcorum, nunc caſtrum eſt tenue regni Neapolitani, *l'Iſola*, in provincia Terræ Laboris, in inſula parva Liris fluvii, vix 3. milliaribus ab Arpino in Occaſum, & totidem a confinio ditionis Pontificiæ, 5. autem a Sora in Auſtrum. In hac inſula celebre fuit aliàs monaſterium S. Dominici: unde locus ſive inſula nunc vulgò *S. Domenico di Sora* dicitur, ubi Eccleſia ſupereſt cum exiguo hoſpitio, teſte Luca Holſtenio.

Inſula Atlantis Platoni, quid ſit non certò conſtat. Sed Sanſon pluribus probare nititur eandem eſſe regionem, quæ nunc recèns detecta ab Europæis, ab ipſis vocata fuit America, ſeu aliter Indiæ Occidentales: quod etiam plurimis conjecturis non caret. Regio eſt perampla, & valdè a Septentrione in Meridiem extenſa, ſub duarum ampliſſimarum peninſularum forma. Sed an ſit continens aut inſula verſùs partem Borealem, nondum conſtat. Vide *America.*

Inſula Barbara, longa paſſus 1200. lata 300. prope Lugdunum Galliæ, Arare in duos ibi alveos ſe findente, facta: Vulgò *l'Iſle-Barbe*. Ibi vetus Monaſterium ante an. 1200. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Inſula Bocardi, *l'Isle Bouchart*, oppidum Galliæ, in inſula Vigennæ fluvii, in Turonenſi provincia & in limite Pictavenſi. Septem leucis diſtat à Cæſaroduno Turonum in Circium, Mirabellum verſùs.

Inſula Franciæ, *l'Isle de France*, provincia Franciæ ſatis ampla, & una ex præcipuis regni Præfecturis, inter Picardiam ad Boream, Campaniam ad Ortum, Normanniam ad Occaſum, & Belſiam ad Auſtrum. In ea comprehenduntur agri Bellovacenſis, Noviomenſis, Sueſſionenſis, Laudunenſis, Valeſium, Vexinus Francicus, Francia propriè dicta, Hurepeſium & Vaſtinienſis tractus, cum minori parte Briæ. Ejus præcipua urbs eſt Lutetia, *Paris*, totius regni caput & ſedes regia.

Inſula Jordani, *l'Isle en Jourdain*, urbs parva Galliæ, in Aquitania, ad Savam fluvium, in Arminiaco tractu 5. leucis diſtat à Toloſa in Occaſum Auſcios verſùs.

Inſula Sacra, Procop. *Mezza Paludoſa*, teſte Leandro, in inſula Latii, quam apud Oſtiam urbem exciſam, inter illam & Portum, Tiberis fluvius diviſus efficit. Inſula item Tiberina, quæ & Lycaonia, Romæ, vulgò *di S. Bartholomeo*, ſub monte Aventino. Cujus meminit Ovidius *lib.* 1. *Faſt.*

Inſula S. Columbani, in Scotia Occidentali, prope Mulam, parva admodum, ſed ſatis culta, *Cholmkill* vocata, in qua caſtrum Sodora dictum, ubi degit Epiſcopus inſularum Occidentalium Scotiæ; ibi etiam Regum tumuli, in quorum primo ſunt corpora Scotiæ Regum 48. in ſecundo Regum Hiberniæ quatuor, & in tertio Regum Daniæ, ubi Reges octo. Inſula vero, quæ Rona etiam dicitur, ferè adjacet promontorio Auſtrali Mulæ inſulæ, vix ab eo uno milliari Scotico diſtans.

Inſula S. Julii, P. Diac. *Iſola di S. Giulio*, intra lacum Hortanum, ubi Horta oppidum Novarienſis Epiſcopi, à Novaria 24. mill. paſſ.

Inſularum maris Ægæi ordo, ſitus, diſtantia, & magnitudo, uti apud Neotericos.

Cythera, vulgò *Cerigo*, 60. mill. paſſ. circuitu, cum urbe Archiep. a Malea promuntorio Peloponneſi 5 mill. paſſ. à Creta 60. Ferr. Baudrando circuitus eſt 50. mill. paſſ. & 18. diſtat à Malea promuntorio. Portum habet capacem Delphinum dictum, ſubeſtque dominio Venetorum.

Creta, vulgò *Candia*, longa inter Occaſum & Ortum 225. mill. à Peloponneſo 65. in Ortum & Eurum recedens, circuitu 600. urbs Archiepiſcopalis Matium, Epiſcopales Cydon, Rhithymna, Cytæum, Milopotamus, Cherroneſus, Hierapetra, & aliæ aliquot apud Græcos. Ferrar. Baudrando dicitur *la Candie* Gallis, *Candia* Italis, totiuſque Ægæi latiſſima eſt, & ab Ortu in Occaſum extenſa, ſed multò minor à Septentrione in Meridiem, maximè verſùs Sitiam, ubi multùm reſtringitur, & vix ad aliquot milliaria dilatatur. Tota montuoſa eſt & valde aſpera. In quatuor partes dividitur, eratque antea ſub dominio Venetorum, nunc autem Turcis paret à paucis annis, Venetis ægrè Sudam & Spinam-longam arces littorales ſervantibus. Vide *Creta.*

Carpathus, vulgò *Scarpanto*, circuitu 60. m. p. à Creta 20. recedens. Ibi Epiſcopus Græcus.

Rhodus, vulgò *Rhodi*, à Carpatho in Ort. 70. m. p. circuitu 100. Urbes duæ, Rhodus & Lindus: Metropolitam habet. A Caria 20. mill. paſſ. abeſt.

Cos & Coos, vulgò *Lango*, à Rhodo in Boream 70. mill. paſſ. circuitu 100. In ea Metropolita ritus Græci, Ferrar. Baudrando nunc caſtrum habet munitum; eratque aliàs ſub dominio Equitum Rhodiorum ſeu S. Joannis Hieroſolymitani. Patria fuit Hippocratis Medici celeberrimi.

Aſtypalæa, vulgò *Stampalia*, a Co 50. m. p. circuitu 60. Non Epiſcopum, ſed Legatum habet. Circumſtant hæ tres:

Syme, vulgò *Simie*, circuitu 25. mill. paſſ. a Rhodo 20.

Leros, vulgò *Lero*, circuitu 25. mill. paſſ. Cariæ proxima. Urbem habet & duas arces. Tota montuoſa eſt, & ſuberat olim Equitibus Rhodiis.

Niſyros ſeu Nyſiros, vulgò *Niſaro*, circuitu pariter 25. mill. paſſ. proxima Gnido urbi.

Pathmos, vulgò *Palmoſa*. circuitu 30. mill. paſſ. ab Aſtypalæa 70. Ibi cœnobium S. Joannis Evangeliſtæ, & ſpecus, ubi is Apocalypſim ſcripſit.

Samos, vulgò *Samo*, circuitu 80. mill. paſſ. à Pathmo 20. proxima Joniæ.

Icaria, vulgò *Nicaria*, circuitu 70. mill. paſſ. à Samo 18. longè aliter diſtans apud veteres. Legatum habet loco Epiſcopi. Dicitur etiam *Nicoura* a quibuſdam.

Amorgus, vulgò *Amurgo*, vel *Morgo*, circuitu 36. mill. paſſ. ab Icaria 40. Circumſtant inſulæ parvæ, Ceula, *Cruſia*, & Furni. Præeſt Legatus.

Anaphe, vulgò *Namfio* & *Napi*, circuitu 25. mill. paſſ. ab Amorgo 30. Ibi Legatus pro Epiſcopo reſidet.

Tho-

Theraſia, vulgò *Santorini*, circuitu 40. mill. paſſ. ab Anaphe 18. Habet Epiſcopum Latini, & Græci ritus. Tametſi Theraſia modica inſula eſt proxima, adhuc nomen retinens. Fortè gemina eſt; magna, quæ *Santorini*, duabus urbibus conſtans, & parva, quæ nomen antiquum retinet. Hæ nuper emerſiſſe feruntur, hoc eſt, una abhinc 100. annis, altera 50. Ibi mare profundiſſimum, & ingentes ſtrepitus exaudiuntur, Ferrar. Baudrando Inſula hæc *Santo Erini*, dicitur Gallis *Saint Erin*; eſtque parva, ſed probè culta. 18. m. p. ab Io inſula diſtat.

Ios, vulgò *Nio* circuitu 60. mill. paſſ. à Theraſia 18. Ibi Legatus reſidet.

Sicinus, vulgò *Sicino*, circuitu 25. mill. paſſ. ab Io 5. Legatum habet.

Philocandros, vulgò *Policandro*, circuitu 38. mill. paſſ. à Sicino 6. Ibi Legatus moratur.

Melos, vulgò *Milo*, circuitu 60. mill. paſſ. à Phicandro 25. Ibi Archiepiſcopus Latinus & Græcus, Ferrar. Baudrando 12. mill. paſſ. diſtat à Philocandro; eique adjacet altera inſula Antimilus dicta ad . milliaria.

Cimolos, vulgò *Cimolo*. (aliis *Polino*) circuitu 25. mill. paſſ. proxima Melo, vix 2. mill. paſſ. diſtans.

Siphnos, vulgò *Sifano*, circuitu 40. mill. paſſ. à Cimolo 8. Ibi Epiſcopus Latinus, & Legatus Græcus, Ferrar. Baudrando *Sifano*, 8. mill. paſſ. diſtat à Seripho in Meridiem, probè culta eſt, cum urbe ſatis ampla in colle.

Seriphus, vulgò *Serfo*, vel *Serphone*, circuitu 30. mill. paſſ. à Siphno 12. Legatum habet, Ferrar. Baudrando *Sirfino* ſeu *Serfente*, inſula eſt probè culta, 6. mill. paſſ. diſtans à Theramnia inſula.

Theramnia, vulgò *Thermmia*, circuitu 60. mill. paſſ. à Seripho 12. Ibi geminus Epiſcopus, Latinus, & Græcus, Ferrar. Baudrando, *Teramia*, ſeu *Fermenta*, circuitus eſt 25. mill. paſſ.

Hydra, vulgò *Idra*, circuitu 20. mill. paſſ. à Theramnia 30.

Poros, vulgò *Poro*, circuitu 15. mill. paſſ. ab Hydra 40.

Salamis, vulgo *Coluri*, circuitu 18. mill. paſſ. à Poro 15.

Ægina, vulgò *l'Engina*, circuitu 40. mill. paſſ. à Salamine 6. Habet Archiepiſcopum.

Helena, & Macris, vulgò *Macronifo*, circuitu 30. mill. paſſ. totidem ab Ægina diſtans in Ortum.

Cea & Cia, vulgò, *Zea*, circuitu 80. mill. paſſ. ab Helena 25. Ibi geminus Epiſcopus, Latinus & Græcus, Ferrar. Baudrando circuitus eſt 35. mill. paſſ. & probè culta, 25. mill. à Tura inſula diſtans.

Eubœa, vulgò *Negropente*, circuitu 300. mill. paſſ. à Cea 30. Duas urbes Epiſcopales habet, Chalcidem & Caryſtum. Atticæ ponte jungitur; ſub quo mirus eſt maris fluxus & refluxus.

Scyros, vulgò *Sciro*, circuitu 60. mill. paſſ. ab Eubœa in Boream 40. cujus Epiſcopus Archiepiſcopo Athenienſi ſubeſt. Magneſiæ adjacet. Ferrar. Baudrando *Sciro* ſeu *George de Sciro*, circuitus eſt 70. mill. paſſ. & 28. diſtat ab Eubœa inſula.

Scopelos, vulgò *Scopulo*, circuitu 30. mill. paſſ. quot à Scyro diſtat, Ferrar. Baudrando, *Scopeli*, 5. milliaribus diſtat à Sciatho, eſtque ſatis culta.

Sciathos, vulgò *Schiato*, circuitu 10. mill. paſſ. Epiſcopum habet, Ferrar. Baudrando *Schiatti* deſerta eſt, & incolis caret.

Lemnus, vulgò *Lemno* & *Stalimene*, circuitu 65. ab inſulis parvis inter ipſam & Sciathon ad 30. mill. paſſ. recedens. Ibi Epiſcopus Græcus, Ferrar. Baudrando *Stalimini*, circuitus eſt 120. mill. paſſ. 50. diſtat à monte Atho, & urbem habet cognominem in parte Occidentali inſulæ.

Thaſos, vulgò *Taſſo*, circuitu 30. mill. paſſ. totidem diſtans à Lemno in Boream.

Samothrace, vulgò *Samandrachi*, circuitu 30. mill. paſſ. quot abeſt à Thaſo in Ortum ſub Metropolita Imbri.

Imbros, vulgò *l'Embro*, circuitu 60. mill. paſſ. à Samothrace 12. Metropolitam habet.

Tenedos, vulgò *Tenedo*, circuitu 20. mill. paſſ. ab Imbro 25. in Ortum. Ibi Legatus reſidet.

Lesbos, vulgò *Metelin*, circuitu 140. mill. paſſ. à Tenedo 60. in Meridiem. Ibi duæ urbes cum duobus Epiſcopis, & uno Metropolita.

Chios, vulgò *Scio*, circuitu 100. mill. paſſ. à Lesbo 40. in Auſtrum. Habet Epiſcopum Latinum & Archiepiſcopum Græcum.

Pſyra, vulgò *Pſara*, circuitu 18. mill. paſſ. à Chio 12. in Occaſum, Ferrar. Baudrando Inſulæ *Pſyra*, duæ ſunt: una major ad Ortum, *Piſſera* dicta, circuitus 20. mill. paſſ. cum caſtro munito: alia ad Occaſum, à prima 4. mill. tantùm diſtans in Occaſum, dicitur *Antipiſſera*, & circuitus eſt 10. mill. paſſ.

Andros, vulgò *Andro*, circuitu 100. mill. paſſ. à Pſyra in Occaſum 80. Duos habet Epiſcopos, unum Latinum, alterum Græcum, Ferrar. Baudrando *Andrea*, circuitus 40. mill. paſſ. & probè culta, 4. mill. paſſ. à Teno in Occaſum.

Tyra, vulgò *Tura*, circuitu 18. mill. paſſ. ab Andro 12. Ibi Epiſcopus Latinus.

Syros, vulgò *Siro*, proxima Tyræ, 6. mill. paſſ. diſtans, cujus pop. & Epiſcopus Latini ritus eſt.

Tenos, vulgo *Tina*, à Syro 18. mill. paſſ. proxima Andro, circuitu 70. mill. paſſ. ſub Venetis, cum Epiſcopo Latini ritus, Ferrar. Baudrando Inſula Tenos, *Teno*, circuitus eſt 35. mill. cum arce permunita in monte, ſub Venetis.

Myconos, vulgò *Micoli*, circuitu 20. mill. paſſ. à Teno 12. in Auſtrum diſtans, ſub Metropolita Naxio Sub Venetis.

Naxos, vulgò *Naxia* & *Nixia*, vel *Niciſia*, circuitu 100. mill. paſſ. à Mycono 30. Ibi Metropolita Græci ritus. & Epiſcopus Latinus, Ferrar. Baudrando ampla eſt & perculta, 20. mill. paſſ. ab Amorgo in Boream, habetque urbem primariam ad Occaſum, & Archiepiſcopum ritus Latini.

Paros, vulgò *Pario*, circuitu 40. mill. paſſ. ſub Naxo, inde 4. m. p. diſtans in Auſtrum. Non longè (mill. paſſ.) diſtat Antiparos inſula, circuitu 18.

Schenuſa, vulgò *Scinuſa*, & Heraclea, *Raclia*, inſula circuitu 15. mill. paſſ. à Paro ſupra 21.

Tota itaque harum inſularum præternavigatio 1245. mill. paſſ. continet.

Inſulæ aliquot hiſce ultimis temporibus detectæ:

Inſula Admiralis, *Isla de Amirante* Luſitanis, *Admiraliteitz Eylandt* Batavis, inſula parva Africæ, in mari Æthiopico, & verſus ſinum Melindæ, & ad Boream Madagaſcariæ, inter Syrtes & Brevia.

Inſula Anniboni, *l'Isle d'Annibon*, inſula Africæ, in mari Guineæ & in ſinu S. Thomæ. Diſtat circiter 35. leucis Hiſpanicis ab inſula S. Thomæ ad Auſtrum, ſuitque detecta à Luſitanis, quibus etiam ſubeſt. In ea ſunt tantùm aliquot vici cum turri.

Inſula Anticoſta ſeu Aſſumptionis, *isle Anticoſti où l'Aſſomption*, ſita eſt in America Septentrionali, in nova Francia & in ſinu S. Laurentii, inter Terram novam inſulam ad Ortum, & Canadam ad Occaſum. Ejus longitudo continet 35. leucas, latitudo verò 7. circiter; ſubeſtque dominio Francorum, qui in ea aliquot habent colonias. Dicitur *Natiſcotec* ab incolis illius tractus. Detecta fuit primùm à Jacobo Quartier, & 15. leucis diſtat à continenti.

Inſula Arenæ, *Isle de Sable*, inſulula eſt Americæ Septentrionalis, verſùs oram novæ Franciæ, circuitus 15. leucarum, & 30. leuc. Gallicis diſtans ab inſula promontorii Britonum in Auſtrum: Aliàs culta fuit à Francis, ſed poſtea ab ipſis derelicta ob penuriam aquarum.

Inſula Arimoa, *Arimoa Eylandt* Belgis, inſula eſt parva maris Indici, in terra Auſtrali & in ora Septentrionali regionis Papuorum ſeu Nigrorum, à qua vix diſtat 6 leucis in Boream. Detecta fuit à Guilielmo Scouteno Batavo an. 1616.

Inſula Aſcenſionis, *ilha d'Aſcemçan* Luſitanis, inſula eſt Americæ Meridionalis verſùs Braſiliam, à qua centum circiter leucis Hiſpanicis diſtat in Ortum, nempe à Præfectura Spiritus ſancti; totaque montuoſa eſt & inculta, & ei adjacet altera inſula minor.

Inſula Avium, *Isla de Aves*, inſula eſt parva Americæ, in mari Boreali, & verſùs oram Venezuelæ regionis, inter inſulam Rupium ad Ortum & inſulam Boni aëris ad Occaſum. Ei adjacent ſeptem aliæ inſulæ minutæ admodum.

Inſula Avium, *Ilha de Aves* Luſitanis, *Isle des Oyſeaux* Gallis; inſula eſt parva Archipelagi maris, ſeu maris Pacifici, inter inſulas Latronum ad Boream, & novam Guineam ad Auſtrum.

Inſula Barneveldi, *Barnevels Eylandt*, inſula parva Americæ Meridionalis, à Batavis detecta anno 1616. In mari Magellanico ſita eſt, ad Auſtrum terræ Ignium, & ad Ortum promontorii Hornani. Ei adjacet alia inſula minor: montuoſæ ſunt admodum & deſertæ.

Inſula Batonia, *Baton Isle*, ſeu & *Buton*, inſula eſt oblonga Aſiæ, in mari Indico, & ad Ortum Macaſſaris. Extenditur à Borea in Auſtrum per 20. leuc. Hiſp.

Inſula Bona aëris, *Bonaire*, inſula eſt parva Americæ Meridionalis, inter inſulam Avium ad Ortum & inſulam Curaſaum ad Occaſum, in mari Boreali, & verſùs oram Venezuelæ regionis, à qua vix 20 leuc. Hiſp. diſtat in Septent. ſubeſtque dominio Hiſpanorum. Ejus circuitus eſt 16. leuc.

Inſula Borbonia, *l'Isle Bourbon*, aliàs Maſcarenhæ, inſula eſt maris Æthiopici fertilis admodum & abundans, verſùs oram Madagaſcariæ, à Francis inhabitata, & hiſce ultimis temporibus culta. Ibi terra perpetuò ardens. Centum ferè leucis Gallicis diſtat à Madagaſcaria inſula. Ejus circuitus eſt 60. leucarum, & in ejus meditullio ineſt lacus ad radices montium, ex quo oriuntur ſeptem fluvii.

Inſula Ciampella, *Pulo Ciampello* Indis, inſula eſt Indiæ ulterioris, in ora regni Cocinſinæ, cum altera ei adjacente, *Pulo Catan* dicta, ſeu Catana inſula, ſuntque parvi circuitus, teſte Brietio.

Inſula Delphina, *l'Isle Dauphine*. Vide *Madagaſcaria*.

Inſula Didaci Roizii, *Isla de Diego Roiz* Luſitanis, *l'Isle de Digarrois* Francis, inſula eſt parva Africæ, in mari Æthiopico, inter Syrtes, longè à Mauritia inſula in Ortum, & longiùs à Madagaſcaria. Detecta fuit à Luſitanis.

Inſula Divanduræ, *Divandurou*, inſulæ parvæ Aſiæ, in Archipelago Maldivarum. Subſunt dominio Regis Cananoriæ, in

Malabaria; & diſtat 30 leucis à Malecutia, una ex Maldivis inſulis in Boream. Sunt quinque.

Inſula Ferdinandi Noronhæ, *Ilha de Fernando de Noronha*, inſula eſt Americæ Meridionalis, in mari Braſilico, ſatis parva, & vix circitus 4 leuc. 72. leuc. Hiſpan. diſtat in Ort. à proxima continente Braſiliæ, nempe à præfectura Fluvii magni; eſtque ſatis culta à paucis annis. Ei adiacet alia inſula minor, dicta inſula Ignis.

Inſula Ferdinandi Pai. *Ilha de Fernando Pao*, inſula Africæ, in mari Guineæ & in ſinu S. Thomæ, circuitus 26. leucarum circiter, ſub dominio Luſitanorum, cum aliquot pagis & arce, 40. milliaribus diſtat ab ora regni Benini in Auſtrum, & paulò minùs ab ora regni Biafiæ in Occaſum.

Inſula Fortunæ divinæ, *Iland of Good Fortuyn*, inſula ampla Americæ Septentrionalis, prope fretum Hudſonium in Ortum, ab Anglis detecta dum illas partes luſtrarent; eſtq; pars terræ Arcticæ.

Inſula Fortunæ divinæ, *Goede Fortuyn Eyland*, inſula eſt parva & oblonga Oceani Indici, prope oram Occidentalem Sumatræ inſulæ, à qua 30. leucis Germanicis diſtat in Occaſum, uti & 20. à Naſſavia Inſula.

Inſula Guillelmi Scouteni, *Willems Schouten Eyland*, inſula eſt Oceani Indici maximè ad Ortum & Auſtrum, prope oram littoralem Terræ Papuorum in nova Guinea, versùs mare Pacificum. Detecta fuit à Batavis an 1616.

Inſula Hornia, *Hoornſe Eyland* Batavis, inſula parva maris Pacifici, ſed fertilis, a Jacobo Maer o detecta anno 1616. Diſtat circiter 1600. leucis Germanicis ab ora Peruvii in Occaſum Aſiam versùs.

Inſula Joannis Ferdinandi, *Islas de Juan Fernandez* Hiſpanis, inſulæ duæ ſatis parvæ, ſed fertiles Americæ Meridionalis, in mari Pacifico & versùs oram regni Chiles: ex quibus Orientalior & minor dicitur *Isla de Fuera*, maior autem, quæ & Orientalior, dicitur *Isla de Tierra*; ſuntque probè cultæ.

Inſula Joannis Majeni, *Jansz Mayen Eyland*, inſula Oceani Borealis, versùs Spitzbergam & terras Arcticas, à Batavis detecta anno 1616.

Inſula Latronum, *Ilhas de los Ladrones* Luſitanis, *Isles des Larrons* Gallis, inſulæ quamplurimæ inter Oceanum Orientalem & mare Pacificum, quæ aliter dicuntur *Ilhas de las Velas*, ubi Archipelagus S. Lazari; ſuntque viginti maiores numero à Septentrione in Meridiem poſitæ. & dictæ *la Deſerte*, *l'Angloiſe*, *Manao*, *Chemochoa*, *Gregua Pagan*, *Arromagan*, *Guagan*, *Chereguan*, *Natan*, *Sepan*, *Mata*, *Volea*, *Betaba Bacim*, *de Bedima*, *des Matelots*, *des Roches* ſeu *Arrecifes*, & *Pulo Vilan*; ſuntque ſui juris, & vix ab Europæis luſtratæ, ac nomine tantùm notæ.

Inſula Madagaſcaria ſeu S. Laurentii, *l'Isle de Madagaſcar*. Vide *Madagaſcaria*.

Inſula Maonis, *Pulo Maon* Indis, *Isle Maon* Gallis, inſula eſt parva & oblonga Indiæ, in ſinu Gangetico, inter Syrtes & brevia, & prope inſulam Andemaonis. Diſtat circiter 45. leucis Germanicis ab ora regni Peguviæ in Occaſum.

Inſula Martyrum, *Ilhas dos Martyres*, inſulæ tres parvæ Oceani Orientalis ſeu Archipelagi S. Lazari, prope inſulam Avium, inter inſulas Latronum ad Boream & novam Guineam ad Auſtrum.

Inſula Malicutia, *Malicut*, inſula parva Aſiæ in mari Indico, & una ex Maldivis inſulis. Diſtat 40. leucis ab aliis Maldivis in Boream, & 30. à Divandura in Auſtrum. Circuitus eſt 5. leucarum circiter, & ſubeſt dominio Regis Cananoræ, in Malabaria.

Inſula Mauritia, *Mauritz Eyland* Belgis, *l'Isle Maurice* Gallis, inſula eſt Africæ, in mari Æthiopico, ad Ortum Madagaſcariæ, & inter Borboniam ad Occaſum & Didaci Roiſii inſulam ad Ortum. Paucis abhinc annis à Batavis culta & munita fuit. Centum ferè leucis diſtat à Madagaſcaria in Ortum. A Luſitanis *do Cerne* nominatur; & ejus circuitus eſt leucarum ferè quadraginta, teſte Herberto. Fertilis eſt admodum, abundatque omnibus ad vitam neceſſariis, 37. leucis Germanicis diſtans à Borbonia inſula.

Inſula Muſcarum, *l'Isle des Mouches* Gallis, *het Vlieghen Eyland* Batavis, inſula parva maris Pacifici, à Jacobo Maerco detecta anno 1616. & ſic dicta à muſcarum copia ibi reperta.

Inſula Naſſavia, *Isle de Naſſau* Gallis, inſula eſt Aſiæ, in mari Indico, versùs oram Occidentalem Sumatræ inſulæ, & ad Auſtrum Inſulæ Fortunæ divinæ.

Inſula Nera, *Pulo Nera* incolis, inſula eſt Aſiæ in mari Indico, & una ex inſulis Bandæ, in Moluccis. Subeſt dominio Hollandorum ab aliquot annis; eſtque magni proventus propter aromata.

Inſula Piſcatorum, *Ilha dos Peſcadores*, inſula parva Oceani Sinici, versùs oram inſulæ Formoſæ, aliàs à Luſitanis detecta & denominata. Nunc autem ſubeſt dominio Hollandorum.

Inſula Principis, *Princen Eyland* Batavis, inſula eſt parva Aſiæ, in Oceano Indico, in ora Occidentali Javæ inſulæ, & ad fretum Sundæ, versùs Sumatram inſulam.

Inſula Principis, *Ilha do Principe*, inſula Africæ, in mari Guineæ & ſinu S. Thomæ, inter inſulam Ferdinandi Pai ad Boream & inſulam S. Thomæ ad Auſtrum, 35. leucis Hiſpanicis ab ora regni Biafræ in Occaſum, oblonga & ſatis culta. Oppidum habet cum aliquot pagis; ſubeſtque dominio Luſitanorum.

Inſula Promontorii Britonis, *l'Isle du Cap Breton*, inſula eſt Americæ Septentrionalis, in nova Francia, ſatis ampla & culta, ab Ortu in Occaſum extenſa, inter Terram novam inſulam ad Ortum & Accadiam ad Occaſum, in ſinu S. Laurentii, cum aliquot coloniis Francorum. Dicitur etiam à quibuſdam *l'Isle des Bretons*, inſula Britonum.

Inſula Rona, *Pulo Ron*, inſula parva Aſiæ, in Oceano Indico, & una ex inſulis Bandæ, in Moluccis, ſub dominio Anglorum ab aliquot annis. Fertilis eſt propter Aromatum proventum.

Inſula S. Andreæ, *Isla de S. Andero*, inſula parva Americæ Septentrionalis, in mari Boreali, versùs oram Nicaraguæ provinciæ novæ Hiſpaniæ, à qua 25. leucis diſtat in Ortum, & 8. leucis Hiſpanicis ab inſula Sanctæ Catharinæ in Auſtrum. Ejus longitudo eſt tantùm 4. leucarum.

Inſula S. Bartholomæi, *l'Isle S. Barthelemy*, inſula eſt oblonga Americæ Septentrionalis, & una ex Antillis inſulis, ſub dominio Francorum, inter inſulas S. Martini ad Boream & S. Chriſtophori ad Auſtrum.

Inſula S. Catharinæ, *l'Isle de Sainte Catherine*, inſula eſt parva Americæ Septentrionalis, in mari Boreali, versùs oram novæ Hiſpaniæ & provinciam Honduram, à qua diſtat 20. leucis Hiſpanicis in Ortum. Portum habet commodum & arcem; ſubeſtque dominio Anglorum à paucis annis.

Inſula S. Chriſtophori, *l'Isle de S. Chriſtophle*, inſula eſt Americæ Septentrionalis, in mari Boreali, & una ex Antillis, aliàs à Caribis habitata, nunc autem ſub dominio Francorum & Anglorum ab anno 1628. ubi plurimæ arces cum pagis. Fertilis eſt & abundans, ſed montuoſa nimis, & ejus circuitus eſt 36. leucarum circiter.

Inſula Sanctæ Crucis, *l'Isle de Sainte Croix* Gallis, *Ay Ay* incolis, inſula eſt Americæ Septentrionalis, in mari Boreali, & una ex Antillis, inter inſulam S. Chriſtophori ad Ortum & inſulam Portus Divitis ad Occaſum, ſub dominio Francorum ab aliquot annis.

Inſula S. Euſtachii, *l'Isle de S. Euſtache*, inſula eſt parva Americæ Septentrionalis, versùs oram Borealem inſulæ S. Chriſtophori, & una ex Antillis, ſub dominio Hollandorum cum aliquot villis. Montuoſa eſt, & vix 9. leuc. circuitus, in mari Boreali.

Inſula Sanctæ Helenæ, *l'Isle Sainte Helene* Gallis, inſula eſt parva Africæ, in mari Æthiopico, à Joanne de Nova Luſitano detecta anno 1502. die ſanctæ Helenæ ſacra. Circuitus eſt 13. leucarum circiter, longiſſimè à quacunque alia inſula remota, inter Africæ continentem ad Ortum & Braſiliam ad Occaſum, ſed Africæ vicinior, 500 tantùm leucis diſtans ab ora regni Congi. Tota ferè montuoſa eſt, & portu gaudet commodo; eſtque fertilis & abundans omnibus ad victum neceſſariis; ita ut dicta fuerit Taberna maris, quòd omnes naves illuc ex Indiis redeuntes in ipſa ſe reficerent per aliquot dies. Sed a paucis annis occupata fuit ab Anglis, qui in ea habent arcem.

Inſula nova Sanctæ Helenæ, *nouvelle Isle de Sainte Helene*, inſula eſt parva Africæ, inter Æthiopiam inferiorem ac regnum Benguelæ ad Ort. & inſulam Sanctæ Helenæ ad Occaſ.

Inſula S. Joannis, *Isla de S. Juan*, inſula eſt Aſiæ in Oceano Indico, & una ex Philippinis inſulis, prope Mindanoam inſulam in Ortum, & ab ea tantùm tenui freto ſeparata versùs Tendajam. Aliàs ſuberat Hiſpanis, nunc ſui juris eſt.

Inſula S. Joannis, *Isle de S. Jean*, inſula Americæ Septentrionalis, in nova Francia, in intimo receſſu ſinus S. Laurentii, versùs Acadiam. Satis ampla eſt, & à Francis culta à plurimis annis.

Inſula S. Joannis Portus Divitis, *Isla de S. Juan Puerto Ricco*, inſula eſt ampla Americæ Septentrionalis, ſub dominio Hiſpanorum, à quibus cum Cuba, Hiſpaniola & Jamaica, magnâ crudelitate expugnata fuit, circa An. Chr. 1518. in mari Boreali, & ad Ortum Hiſpaniolæ inſulæ. Vide *Portus divitis inſula*.

Inſula Sanctæ Luciæ, *Isla de S. Lucia* Hiſpanis, *Isle de Sainte Alouzie* Gallis, inſula eſt Americæ, in mari Boreali, & una ex Antillis inſulis, ſub dominio Francorum à paucis annis. Oblonga eſt, & à Septentrione in Meridiem extenſa, inter Martinicam inſulam ad Boream & inſulam S. Vincentii ad Auſtrum, à qua vix 10. leucis diſtat, & 14. à Martinica.

Inſula Sanctæ Mariæ, *Isle de Sainte Marie* Gallis, *Noſſi Hibrahim* incolis, teſte Flacurtio, inſula eſt parva Africę, ſed oblonga, in ora Orientali Madagaſcariæ, ubi in Arctos tendit; & ab ea vix 10. milliaribus diſtat. Extenditur autem ad 60. milliaria.

Inſula S. Martini, *l'Isle de S. Martin*, inſula eſt Americæ Septentrionalis, in mari Boreali, & una ex Antillis inſulis, inter Anguis inſulam ad Boream & S. Bartholomæi inſulam ad Auſtr. ſub dominio Francorum. Novem leucis diſtat ab inſula S. Chriſtophori in Boream.

Inſula S. Michaëlis, *Isla de S. Miguel*, inſula parva Aſiæ, in

ſa mari Indico & prope oram Borealem inſulæ Bornei, verſùs Paragojam inſulam, a qua vix 20. leucis Hiſpanicis diſtat.

Inſula S. Thomæ, *Ilha de S. Thome* Luſitanis, inſula eſt ſatis ampla Africæ, in mari Guineæ, & circuitus 50. leucarum Gallicarum circiter, ferè rotunda, ſed culta & abundans, ſub dominio Luſitanorum, cum urbe Pavoaſano, inſulæ primaria & Epiſcopali. 45. leucis diſtat in Ortum à proximiori continente Africæ ac à promontorio Lupi Gundiſalvi, & 35. ab inſula Principis in Auſtrum. Detecta fuit a Luſitanis anno 1405. die 23. Decembris S. Thomæ ſacra, a quo nomen ſortita eſt. Capta fuerat ab Hollandis anno 1641. ſed poſtea fortiter recuperata à Luſitanis, ipſis etiam ſubeſt, arcem habens quadrangularem permunitam.

Inſula S. Vincentii, *Isle de S. Vincent*, inſula Americæ, in mari Boreali, & una ex Antillis inſulis, ſub Caribis populis, inter inſulas ſanctæ Luciæ ad Boream & Bequiam ad Auſtrum.

Inſulæ ſeptem fratrum, *As ſete Irmanos* Luſitanis, inſulæ Africæ ſeptem numero, parum inter ſe diſtantes, in mari Æthiopico, inter Syrtes & Brevia, longiſſimè a continenti Africæ in Ortum, & mediæ ferè inter Madagaſcariæ inſulam & Maldivas inſulas. A Luſitanis detectæ fuerunt, ſed incolis carent.

Inſula Serrana, *Isla Serrana*, inſula Americæ Septentrionalis, in mari Boreali. Parva eſt, inter Syrtes, & media ferè jacet inter Jamaicam inſulam ad Boream & provinciam Nicaraguam, in nova Hiſpania ad Auſtrum, ſed inculta eſt & naufragiis infamis.

Inſula Statuum, *het Staden Eyland* Batavis, *l'Isle en pays des Eſtats* Gallis, inſula eſt Americæ Meridionalis & Terræ Magellanicæ; inter fretum Maereum ad Occaſum & fretum Brouverii ad Ortum, detecta à Batavis anno 1616. & ab Ortu in Occaſum extenſa; eſtque è regione Mauritii tractus & regionis Ignium.

Inſula Talaya, *Isle de Talaya*, inſula parva Aſiæ, in mari Indico, & ferè media inter partem Auſtralem Mindanoæ inſulæ in Philippinis & partem Borealem Giloli inſulæ.

Inſula Terræ novæ, *Isle de Terre neuve* Gallis, *Isla de Terra nueva* Hiſpanis, inſula eſt ampliſſima Americæ Septentrionalis, in nova Francia, ferè in modum figuræ triangularis, & circuitus 500. leucarum Gallicarum, prope ſinum S. Laurentii. Portubus ampliſſimis abundat; eſtque ſatis culta, quanquam plurimis ſylvis referta. In ea nullæ urbes, ſed tantùm aliquot parvæ coloniæ Francorum, uti Placentia & ſinus Mortuorum; eſtque piſcatione valde celebris.

Inſula Teſtudinis, *l'Isle de la Tortuë*, ſeu *la Tortue* Gallis, *la Tortuga* Hiſpanis, inſula eſt parva Americæ Septentrionalis, in mari Boreali, montuoſa; ſed portu gaudet commodo. Vix aliquot milliaribus diſtat ab ora Boreali Hiſpaniolæ inſulæ ſeu S. Dominici in Occaſum, & 35. tantùm leucis Hiſpanicis à parte Orientali Cubæ inſulæ. Arcem habet munitam, & ſubeſt dominio Francorum ab aliquot annis.

Inſula Teſtudinis, *Isla Tortuga* Hiſpanis, inſula Americæ Meridionalis, in mari Boreali & in ora Venezuelæ regionis, ſub Hiſpanis. Vix 16. leucis Hiſpanicis diſtat ab ora continentis Americæ in Boream, & 14. tantùm à Margarita inſula in Occaſum.

Inſula Vaja, *Pulo Way*, inſula parva Aſiæ, in Oceano Indico, & una ex inſulis Bandæ, in Moluccis, ſub dominio Hollandorum.

Inſula Unionum, *Islas de Perlas*, inſulæ Americæ Meridionalis, in mari Auſtrino & in ſinu Panamæ. Diſtant 12. leucis a Panama urbe in Auſtrum; ſuntque duæ majores, dictæ *del Rio* & *Tararequi*, cum circa viginti minoribus, quæ veriùs ſunt ſcopuli.

Inſula Vulcani, *Brandendeberg* Batavis, *Isle de Vulcain* Gallis, inſula eſt Aſiæ, in mari Indico & prope oram littoralem novæ Guineæ ſic dicta, quia ſæpe ignes evomit. Aliæ inſulæ propriis in locis deſcriptæ ſunt.

Inſula, *Ilheos* Luſitanis, *les Isles* Gallis, urbs parva Americæ Meridionalis, in Braſilia, cum portu in ora littorali. 30. leucis diſtat à ſinu omnium Sanctorum in Auſtrum, ſub Luſitanis, & ab ea adjacens provincia dicitur *Capitania dos Ilheos*, Præfectura Inſularum.

Inſulana Caſtellania, *Chaſtellenie de Lille*, ſeu etiam *province de Lelle*, tractus eſt Belgii, in Flandria Gallicana dicta. Dividitur in quinque partes, eſtque ſatis extenſus. Tota illa Caſtellania ſubeſt dominio Regis Galliæ ab anno 1667. & in ea ſunt urbes, Inſulæ. *Lille*, quæ ejus primaria eſt, Baſſea, *la Baſſee*, Armentariæ, *Armentieres*, uti oppida Lanojum, *Lanoy*, Cominum, *Comines*, Varnetonium, *Varneton*, Viroviacum, *Wervvick*, & Seclinum *Seclin*, in regione feraci.

Intemelium, & *Intimelium*, urbs Liguriæ maritima. Vide *Albintemelium*

Interamna, vulgò *Terni* & *Terani*, urbs Umbriæ ad Narem fluv. inter Spoletium & Narniam, in viâ quâ Romam ducit, occurrens Columbis celebris. Pop. *Interamnates* Cic. & *Nartes* Plinio. Urbs fuit nobiliſſima & antiquiſſima: Caſtellorum familiâ adhuc inſignis.

Interamna, altera Lat. colonia in confin. Samnii ad Lirim fluv. Liv. *Iſola*, teſte Blondo. Una eſt ex 12. coloniis, quæ Romanis auxilium adverſus Hannibalem negarunt, Liv. Baudrando opp. fuit Volſcorum, aliquot mill. infra Inſulam ad Mer. cujus nunc veſtigia prope vicum *Ponte Corvo*, in prov. Terræ Laboris ad Lirim, ex Brietio. Aliis eſt paulo ſupra, ubi nunc caſtrum *l'Iſoletta*: L. Holſtenio eſt *Torre di termine*, in illo tractu, ubi multa antiquitatis veſtigia.

Interamnia, urbs Prægutiorum in Aprutio, hodie *Teramo*. 13. mill. ab Aſculo, 14. ab ora maris Adriatici in Occ. in regno Neap. Ejus Epiſc. Aprutinus dicitur.

Interamnus, locus vet. Monaſterio clarus, in confin. Britanniæ min. & Cenomaniæ, ad Coëtnum fluv. è regione cujus ignobilis amniculus eſt, in eum defluens, à quo ſitu nomen habet. Inter Filicarias & Pontem Urſionis. Vulgò *Entrain*. Item locus in finibus Senonum & diœc. Antiſſiodorenſi, vulgò *Antrain*: unde Gentiles feſta Jovis magnâ frequentiâ ibi celebrantes depulit Peregrinus, Valeriani principatu. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Interamnium, oppidum Hiſp. Tarrac. *Ponferrada* Coquo. Antea Aſturum, nunc Legionis R.

Intercatia, Hiſp. urbs, Strab. Polyb. & aliis. Moralis, cui *S. Maria di Rebilla* dicitur, locat eam inter Lenem, Valliſoletum & Aſtorgiam civ. hodie ſic nominatas. *Intercatienſes* ſunt Plinio in Hiſpania citeriore. Ptolomæus habet duas hujus nominis urbes in Hiſpaniâ, unam in Orniacis, alteram in Vaccæis. Ferrario eſt opp. Hiſpaniæ Tarraconenſis; in finibus Aſturum, & Vaccæorum, excitum. locus inter Valliſoletum & Aſturicam ad Occ. in medio, ad 10. leuc. diſtans, viſitur. Pop. *Intercatienſes* Plinio.

Intercidona, una ex ſylveſtribus vett. Deabus, à ſecuris intercidione dicta. Hanc unà cum Pilumno & Deverra mulierem fœtam contra vim Sylvani Dei conſervare crediderunt, Vide Thom. Dempſterum *Antiqq. Rom. lib. 2. cap. 19.*

Interciſa, urbs Pannoniæ infer. olim Anton. *Rachzkeſte* Simlero. Nunc pagus, in Hungariæ Stiriæque confinio: lib. Notitiæ in Valeria Ripenſi, in ipſa Stiria. Eſt & locus Umbriæ, in montis rupe excavatus, *il Furlo* vulgò, ad Candianum fluv.

Interduca, Juno dicta eſt, quòd veteri ritu ſponſas ad ſponſos ducere primâ nocte conſueverat. Dea enim illa nubentibus olim præerat.

Interim, nomen formulæ Religionis, Proteſtantibus, poſt obitum Lutheri, victis, à Carolo V. Germaniæ obtruſæ, cui quoſcunque ſubſcribere volebat, donec Concilio Generali religionis controverſiæ deciderentur, an. 1548. Hujus ſententiam refutarunt ſcriptis publicis Phil. Melanchthon & Doctores Eccl. Saxoniæ inferioris, aliique plurimi. Mox bellum Adiaphoriſticum ortum inter Theologos Evangelicos, Matthiâ Flaccio cum ſociis, Melanchthoni aliiſque litem movente, qui de adiaphoris ex præſcripto formulæ Interimiſticæ recipiendis, minus acriter pugnaviſſe illis videbantur; Multi Doctores ſolum verterunt, Muſculus Bernam, Brentius Baſileam, Oſiander in Boruſſiam conceſſit. Tandem Mauritius El. Imperatore in anguſtias redacto, Concilium Trident. diſſipavit, pacemque Religionis Paſſavienſem extorſit, captivis Principibus liberatis. An. Chr. 1552. Vide Sleidan. *lib.* 20. Buchole. *Ind. Chronol.*

Internum mare, idem quod Mediterr.

Interocrea, Sabinorum opp. *Interocreum*, Strab. *Lib.* 5. qui κώμην i.e. *Vicum* vocat, hodie *Interdoco* & *Interdoco*.

Interocrium, Anton. *Interdoco* Pandulfo Collenutio, oppidum Sabinorum, in agro Reatino, nunc in Aprutio, ab Aquila 15. m. p. in Occ. quot ferme à Reate. Vide *Interocrea*.

Interpromium, vicus ſeu locus regionis fuit Marrucinorum, ad Aternum fluv. in via Valeria, quæ Corfinio Teate Marrucinum ducebat: Sub oppidulo S. Valentini, ultra anguſtias Populi opp. Anton. Peuting. L. Camarra.

Intervallium, oppidul. Prov. ad Varum fluv. ad montium radices, in limite dition. Sabaudicæ & Comitatus Nicæenſis, 1. mill. à ruderibus urbis Glandatenſis. 3. leuc. à Boleo in Occaſum 5. à Vintio in Circ. uti 8. à Nicæa & ab ora maris Mediterr. Vulgò *Entrevaux*.

Intuergi, Germ. pop. Ptol. Peucerus in Palatinatu eos conſtituit circa Heidelbergam.

Inveſtitura, eſt intromiſſio in feodum, prædium, munus, dignitatem noviter acquiſitam. Eſtque vel *Propria* ſeu vera, cùm res ipſa traditur: ut poſſeſſio terræ ſuper ipſam terram, traditione glebæ ab eadem revulſæ; vel *Impropria*, cùm rei nomine, ſymboli quidpiam (quod in Conſtitut. Friderici Imperat. de pace, *donum Inveſtitura* vocatur,) inveſtiendo porrigitur, uti gladius, haſta, vexillum, annulus, ſagitta, calcaria, &c. Adrianus Pp. Anglus inveſtivit Henr. II. de dominio Hiberniæ annulo aureo. Anno 1160. Eduardus III. filium ſuum primogenitum, de Principatu Walliæ, per ſertum in capite, annulum in digito aureum ac virgam argenteam. *Inveſtitura per annulum & baculum* ſeu virgam, Gall. *per rasm & per baſton*, moris antiqui Francorum fuit, in omnibus feudis conferendis: hodie præſertim in Epiſcopatibus & Honoribus Eccleſiæ retinetur, quòd ſub his ſymbolis Carolo M. conceſſum eſſet ab Adriano Pp,

no PP. inveſtiendi Epiſcopos privilegium, ut quidam ſcribunt. Vide infra. *Annulus*, atra fidei; *baculus*, ſubſidii, quibus domino ſuo tenetur vaſallus. Carolo M. de quo modò, collatâ dignitate Patriciatus, etiam datum per ſingulas provincias Archiepiſcopos & Epiſcopos inſtituere, utque Pontificem eligeret, & ſedem Apoſtolicam ordinaret, refert Sigonius *lib.* 4. *ad annum* 774. Hinc Leo Papa ipſi juramentum ſubjectionis ac fidelitatis dixit, ab ipſo *inveſtitus*. Stephanus dein & Paſchalis, abs Ludovici Pii Imper. juſſu electi, apud eum ſe purgarunt, anno Chr. 817. moniti, *ne in poſterum Majeſtatem læderent*, Platina *in Vitis*. Hadrianus iterum II. ſine conſenſu Ludovici II. electus eſt, ægrè id hujus Legatis ferentibus, anno Chr. 867. Hadrianus dein III. legem tulit, ut Pontifex etiam ſine præſentia Regis vel Legatorum ejus conſecretur, an 884. Sigon. *l.* 5. Sed Leo VIII. Ottoni Magno jus eligendi Pontifices ac Inveſtituram Cleri reſtituit, anno Chr. 963. Idem *lib.* 7. Hinc & Henricus III ſchiſmate trium Pontificum ſublato, electionem Pontificis ſibi reſervavit, circa an. Chr. 1047. Clemente II. in id faſtigii promoto, Idem *lib.* 8. Verùm mortuo Henrico. in Mantuano Concilio ſtatutum: Papam à ſolis Cardinalibus eligendum eſſe: Anno Chr. 1066. Alexander quoque, ut & Gregorius VII. edixit, Ne Laicus cujuſcunque dignitatis eſſet, *Inveſtituram* Eccleſiaſtici muneris conferret. Proin Henricus V cum Paſchali II ad ſanguinem uſque ob Inveſtituram litigavit, extorſitque an. C. 1111. P. Æmil. *lib.* 5. mox tamen, eo digreſſo, in Concilio ſententiam retractavit Pontifex: & quia ſucceſſores quoque ejus propterea moleſti eſſe pergebant, remiſit *Inveſtituram* omnem Epiſcopo Rom. Imperator, an. C. 1122. Vide Sigon. *l.* 10. Poſt eum Lotharius Saxo Innocentio II. reducturum ſe eum promiſit, ſi ſibi antiquum jus reſtitueret: verùm monitus à Bernhardo, iniquum eſſe quod peteret, & ipſe ceſſit, an. C. 1133. Ab eo tempore crevit Pontificalis apex: & Hadrianus Pont. cum Friderico Barbaroſſa, *ob ſtrepam* quoque, & *nomen ejus* ſuo in literis præpoſitum, litigare cœpit: fortiter tamen Imperatore renitente: circa an. C. 1158. Helmoldus *l.* 1. *c.* 81. Morn. *in Myſt. p.* 689. Sigon. *lib.* 12. Regibus Saxonum in Anglia competiiſſe quoque Eccleſiarum *Inveſtituras*, luculenter conſtat ex Auctore coætaneo Ingulfo Saxone, *in Croylandia ſua hiſtoria*. Mordicus igitur jus iſtud tenuere ſuccedentes Reges, ut in eorum vitis copioſè legeris. Vide Henricum Spelmannum *Gloſſar. Archaol.* in voce *Homagium*, de inveſtituræ formulis, *in Traditio & Fiſtuca*. Item, Guil. & Johannem Barclajos *contra Bellarminum de poteſtate Papa*, &c.

Inus caſtrum, vide *Caſtrum Inus*.

Invidia. Dea à priſcis Ethnicis eſt habita: Græci hanc maſculam finxerunt, quippe quam hominis effigie malè habiti, & ex morbo nondum planè convaleſcentis effingunt. Antiqui *Invidiam* anguillà deſignabant, quando ea fertur eſſe naturâ anguilla, ut omnibus piſcibus invideat, ut *Contumeliam* perdice, quæ ſit contumelioſa valdè. In familia Plutonis eſt, teſte Virgilio. Ejus inſignem deſcriptionem exhibet Ovidius *Metam. libr.* 2. Vide & Balduini *Iconol.* ubi ei præter maciem, oculi reconditi, colubri loco crinium, in altera manu tres angues, in altera Hydra ſepticeps tribuitur.

Inuſſus, urbs Ægypti prope Caſium montem. Steph.

Inutrium, opp. olim Vindeliciæ, nunc pagus Bavariæ. *Mitten-Wald* teſte Aventino. Oenipontem versùs.

Inycus. Siciliæ urbs. Pauſan. *Longobardo*, teſte Fazello. De nomine Bochartus. Ad Hypſæ oſtium erat *Inycus*, ubi ante Trojana tempora fertur Cocalus rex Sicanorum regni ſedem habuiſſe, vide Stephanum in Καμικός. A vini præſtantiâ multum commendatur *Inycum*. vel ut alii, Ἴνυκον. Steph. Ἴνυκον, πόλις Σικελίας, &c. ἀφ' ἧς Ἰνυκῖνος οἶνος. Heſychius: Ἰνυκῖνος οἶνος, ἀπὸ Ἰνύκου τῆς Σικελίας. ἔστι δὲ πολίχνιον ὄνομα. Proinde *Inyco* nomen à præſtantiâ יניקית *jenicoth*, vel quod idem eſt יונקות *jonicoth*, h.e. *propaginum*. Fortè *Inicum*, opp. Siciliæ, ad oſtia Crimiſſi fluv. è regione Selinuntis, 20. circiter mill. à Mazara in Ortum. Brietius.

Inyxia, Heſychius: Ἰνυξία, ἱερὰ ἐν Λέσβῳ.

JO.

Jo, filia Inachi fluvii, à Jove adamata, Epaphi ex illo mater, quam ob interventum Junonis, ne agnoſceretur, Jupiter in juvencam transformavit: Juno tamen ſuſpicata id quod res erat, vaccam eam à Jove ſibi dono dari poſtulavit: quam cùm accepiſſet, appoſuit ei cuſtodem Argum centoculum, à quo cùm moleſtiſſimâ cuſtodiâ premeretur, ægrè id ferens Jupiter, per Mercurium eum interficiendum curavit. Quamobrem indignata Juno, œſtrum pellici immiſit, cujus aculeis exagitata in Ægyptum uſque fugit; ubi implorato Jovis auxilio, priſtinam formam recuperavit, regique Oſiridi nupſit, Ægyptiisque omnibus adeò chara fuit, ut poſt mortem pro Deâ habita ſit, quam illi *Iſidem* vocarunt. Nomen ſuum in arenâ pede ſcripſiſſe, ſicque à Patre agnitam referunt, Ovid. 1. *Metam*. Pauſan. *in Cor*. Val. Flacc. Argonaut. *lib.* 7.

Qualis ubi extremas Jo vaga ſenſit arenas,
Fertque, refertque pedem, tumido quam cogit Erinnys
Ire mari, Phariaque vocant trans æquora matres.

Dionyſius ubi de Boſphoro Thracio.

—— Ἦν πόρος Ἰὼ
Ἥρης ἐννεσίῃσιν ἐνήξατο πόρτις ἰοῦσα.

Nonnus Dionyſ. *lib.* 1.

Ζεῦ ἄνα πόρτις ἰοῦσα κερασφόρος ἤμβροτεν Ἰώ.

Idem pleniùs *lib.* 3.

Ταυροφυὴς ὅτε πόρτις ἀμειβομένοιο προσώπου
Εἰς ἀγέλην ἄγραυλος ἐλαύνετο βουνόμος Ἰώ.
Καὶ δαμάλης ἄγρυπνον ἐθήκατο βουκόλον Ἥρη,
Ποικίλον ἀπλανέεσσι κεκασμένον ἄργον ὀπωπαῖς.
Γηοδάκῳ δὲ μύωπι χαρασσομένη δέμας Ἰώ,
Ἰονίης ἁλὸς οἶδμα κατέγραφε φοιτάδι χηλῇ.
Ἤλυθε δ' εἰς Αἴγυπτον, ὅπῃ βοέην παρὰ μορφὴν
Δαιμονίης ἰνδάλματι μετήλλαξεν κεραίης
Ἔσχε θεὰ φιλόκαρπος. ——

Lycophron *in Caſſandra*,

Οἱ τὴν βοῶπιν ταυροπάρθενον κόρην.

Sophocles *in Electra*,

Τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης.

Euripides *in Phœniſſis*,

—— Κοιλάτικα τῆς κερασφόρου
Πεδίων Ἰοῦς. ——

Æſchylus in Prometheo Vincto,

Κλύεις φθέγμα τῆς βουκέρω παρθένου.

Idem eam οἰστροδίνητον κόρην, & alibi δυσπλάνητον παρθένον, καὶ πολύπλαγκτον vocat.

Joab, Zuri & Zarviæ fil. Dux exercituum Davidis, ſtrenuus & felix, Abnero & Amasâ perfidè occiſis, rerum geſtarum gloriam obſcuravit, Salomonis juſſu viciſſim occiſus. 2. Reg. 2. Pater Abiſai. 1. Sam. 26. Fil. Sarajæ. 1. Par. 3. Joſeph. *Antiq. lib.* 7. Lat. *paternitas*, vel *habens patrem*, aut *Voluntarius*.

Joachaz. filius Jehu, regis Iſrael, patri ſucceſſit, An M. 3179. Majorum idololatriam imitatus, Hazaëlem & Benhadabum, Syriæ Reges, infeſtos habuit: à quibus, Dei ope imploratâ, an per Joam filium, an per Jeroboamum nepotem, an per Elizeum Prophetam? liberatus eſt. Obiit Anno M. 3195. 4. Reg. 13. Joſeph. *lib.* 9. *Antiq. cap.* 9.

Joachaz, i.e. *Domini apprehenſio*, ſeu, *poſſeſſio*, aut *Dominus videns*, Sallum, & Jechonias Jeremiæ, fil. Joſiæ regis Judæ. Poſt patris mortem, regnum, primogenito Eliakimo debitum, invaſit, ſed a Nechaone Ægypti R. captus, præ mœrore obiit. 4. Reg. 23. Joſeph. *Antiq.* 18. 6. Torniel. *Annal.*

Joachaz, pater Joha, qui à commentariis erat Joſiæ regi. Lat. *apprehendens poſſidens*, aut *Videns*.

Joachim, filius Joſiæ regis, prius *Eliakim*, à Nechaone Ægypt. in thronum evectus, licet plures ſub illo Prophetæ, nihilominus in deteriora nitens, fide Chaldæis fractâ, ab illis inſepultus abjectus eſt. 1. Reg. 23. Jerem. 22. 36. Joſ. *Antiq. l.* 10. Comment. *in libb. Regum*. Lat. *Dominus reſurrectio*, vel *confirmatio*.

Joachim, filius Eliacim. 4. Reg. 24. Lat. *præparatio*, vel *firmitas Domini*. Vide *Jechonias*.

Joachim, nomen viri. Neh. 12. Lat. *reſurgens*, *confirmans*, vel *Vindicans*. Item pater B. Virginis, Niceph. *Hiſt. l.* 2. *c.* 3. Joh. Damaſcenus, Epiphan. &c.

Electores Brandeburgici.

Joachimus I. cognom. *Neſtor*, fil. Johannis Elect. Brandeburgici, Princeps doctus, & lingg. Latinæ inprimis, Hiſtoriæ & Aſtrologiæ peritus, & hinc Franciſci I. Gall. R. & Leonis X. Pont. amicus, patri ſucceſſit, an. Chr. 1499. Academiam Francofurtenſem, ex paterno teſtam. unà cum fratre Alberto Arch. Magdeburgenſi & Moguntino introduxit, an. Chr. 1506. Marchiam novam hæreditariam obtinuit an. 1517. Rupinenſem Comit. morte Wichmanni ultimi an. 1524 crevit: cum Pomeranis ſtabile pactum iniit an. 1528. Lutherum a confeſſione, in Comitiis Wormatienſibus, unà cum Arch. Trevirenſi dimovere tentans, Gamalielis reſponſo dimiſſus, neque parum offenſus eſt. Undeà religione alienior, obiit an. Chr. 1535. Ei ſucceſſit

Joachimus II. filius, ex Eliſabetha Danica, quam, quòd Evangelium agnoviſſet, cuſtodiæ mandaturus erat maritus, ni ad avunculos Saxones confugiſſet. Hic Alberti patrui curâ, in literis à Funccio informatus, contra Turcas an. Chr. 1532. egregiè rem geſſit, ab Imper. proin equeſtri cingulo donatus. Patris ſucceſſor Evangelio nomen dedit, poſtea anno Chr. 1542. Imperialis exercitus adverſus Turcas Dux Spiræ declaratus, ditiones Ferdinandi a Turcica impreſſione ſervavit. Bello Smalcaldico anno Chr. 1546. Cæſaris partes ſecutus, nihilominus reconciliationi Saxonis & Haſſi poſtea ſtuduit: In negotio Interimiſtico obtinuit à Cæſare confirmationem propriæ apud ſuos paulo antè promulgatæ conſtitutionis: quæ in Concilio Tridentino acta, vide Thuan. *lib.* 7. Ducatum Croſnæ ab Imp. Ferdinando pleno jure habendum obtinuit, ut & à Sigiſmundo Aug. Rege Poloniæ an. 1569. ſi agnati in Boruſſia extinguerentur, illorum ſucceſſionem. Deceſſit an. 1571. accepto a Lippoldo Judæo toxico. Fuit naturâ eloquens, & dicitur multas res, mortes inprimis ſuorum, ſecretà impulſione prænoviſſe. Vide Thuan. *l.* 50. Ei ſucceſſit fil Joh. Georgius, (qui ſumto à

Lippol-

Lippoldo venefico ſupplicio, Judæos totâ Marchiâ ejecit, communis pater omnium hodie ex gente Brandeburgica ſuperſtitum.

Joachimus III. Fridericus, patri Joh. Georgio præfato in Elect. ſucceſſit, anno Chr. 1598. Hic ex utero materno ſemivivus extractus, Arch. Magdeburgenſis factus eſt, an. Chr. 1566. ubi templum Cathedrale & Monaſteria reformavit, matrimonio contracto: ob quod cùm Regalia Archiepiſc. Imperator conferre nollet, manſit tamen in poſſeſſione, ab urbe Magdeburgo receptus an. C. 1579. Variis poſtea negotiis in Juliacenſi, Boruſſiaca & Argentinenſi cauſa exercitus, multa itinera obiit. Patris dein ſucceſſor, Carnovium principatum ab agnato Georgio Friderico ſibi donatum occupavit, an. Chr. 1603. & curatelam Ducis Boruſſiæ mente infirmi, obtinuit à Polonis an. Chr. 1605. Demum, cùm paulo antè, in templo Cathedrali Coloniæ aliquas ceremonias, concionem habente Pelargo, curaſſet aboleri, obiit an. 1608. Ei in Electoratu ſucceſſit fil. Joh. Sigiſmundus.

Principes alii.

Joachimus, Dux Pomeraniæ, fil. Caſimiri VI. extinctus anno Chr. 1451. ſucceſſionem tranſmiſit ad fil. Ottonem III. in quo anno Chr. 1464. Stettinenſi ramo extincto, acre inter Brandeburgicos & agnatos Wolgaſtenſis rami, bellum exarſit.

Joachimus, Princeps Anhaltinus, fil. tertius Erneſti, à ſobrino Adolpho Merſburgio optimè educatus, Deſſaviam tenuit, à ſtudio pietatis, prudentiæ, atque beneficentiæ, inſigne nomen meritus, ſec. præt.

Joachimus Erneſtus, fil. Johannis, prioris ex fratre nepos, unus poſt plura ſecula totius Principatus fuit poſſeſſor. Olim Philippi II. Hiſp. R. miles, in prælio ad Quintinifanum fortiter ſe geſſerat, poſtea pacem coluit: & cum amplo ſtipendio oblatum, à Rege Galliæ in bello adverſus Hugonotas gerendo, Ducis munus recuſavit, perſecutionis miniſter fieri nolens. Reformatis acceſſit, Peucero libertatem ab Auguſto El. exoravit, opus Concordiæ averſatus eſt: prudentiâ, modeſtiâ, clementiâ, juſtitiâ aliiſque virtutibus inclytus. Obiit A.C. 1586. Pater numeroſæ ſobolis, quinque inprimis filiorum, à quibus totidem lineæ ortæ.

Joachimus Fridericus, fil. Georgii Ducis Brigenſis, in Sileſia, mortui an. Chr. 1586. Olaviæ, & poſt matrem, Briegæ habitavit, tum Præpoſitus Magdeburgicus, & Sileſiæ Generalis fuit. Lignicium quoque principatum, morte agnati Friderici IV. nactus, obiit an. Chr. 1602. Pater Georgii Rudolfi & Joh. Chriſtiani, quorum hic Reformatam relig. amplexus, genuit Georgium Ludovicum & Chriſtianum, patrem Georgii Wilhelmi, Piaſteorum ultimi, qui obiit an. Chr. 1675.

Viri celebres.

Joachimus, Calaber, Abbas Florenſis, Ciſterc. Ord. ſcripſit commentarios in Eſajam, Jeremiam, & Apocalypſin, in qua Antichriſtum jam natum eſſe Romæ, & in ſede Apoſtolica ſublimandum, oſtendit. Porro concordiam Vet. & N. T. ut & vaticinia plurima, de Rom. Pontificibus. Obiit an. 1202. Hic, præter Nicolaum Cuſanum Cardin. Johannem Liechtenbergium, Hildegarden, Brigittam &c. prædixit futuram olim Religionis mutationem. Buchol. *ad an.* 1217. In Conc. Later. an. 1215. hæreſeos damnatus, ob libellum de Trinitate, contra Magiſtrum ſententiarum ſcriptum, ab Abbate ſui Ordinis, Georg. Laudo, edito ſcripto, defenſus eſt. Fuit *eruditionis & ſanctitatis nomine comprimis celebris*, Cat. Teſt. Vet. *ut Propheta ſuo tempore habitus*, Trithem. Vide Moter. *Dict.*

Joachimus Bellajus, Poëta Gallus. San Marth. *elog. l.* 2.

Joachimus Camerarius, Germanus, patriâ Papebergenſis Francus, loco nobili, ſed in modicis opibus natus. Reip. Noribergenſis Medicus. Ejus extant: *Horæ Subciſivæ*, *Notatio figurarum ſermonis in Nov. Teſt. Hiſtoria Chriſti nati, &c.* Obiit an. C. 1574. ætat. 75. *Vir, quem Germania habuit ſine pari*, Lipſio: *Incomparabilis*, Jano Grutero: *Germaniæ ornamentum & Europæ decus*, Turnebo: *Utriusq; linguæ Gr. & Lat. Princeps*, Taubmanno: *Excellentiſſimus Græcanicæ linguæ interpres*, Bertramo *in Matth.* 19. 24. Dignus tandem voto Caſauboni, *epiſt. Georg. Remo*, orantis, *ut Deus excitet Camerarios in Germania, in Gallia Scaligeros*. Pater fuit filii cognominis, Medici eximii. Vide *Camerarius*.

Joachimus Curæus, Medicus, ſec. præt. Auctor Annalium Sileſiæ, &c.

Joachimus Hopperus, Friſius, Sneeanus, ex antiqua Hopperorum familia, JC. Equeſtris ordinis Vir, & Philippi II. Hiſp. R. conſiliarius. Rem ſui Regis, morte Requeſenii undique in Belgio deſperatam, reſtituit; ſuadens, ut ad Senatum regiarum partium adminiſtratio transferretur, id gratum populis, & ſervandis, quæ tenebantur, pacandis quæ defecerant, aptiſſimum, an. Chr. 1576. Ei tum in Hiſpania agenti auctoritas, ex quo improbata illi conſilia malè ceſſerant, tantopere increvit, ut *Sapientis* nomen homo Belga ab Hiſpanis adeptus eſſet. Obiit anno eodem Mantuæ Carpentanorum. Ejus extat, *in Pſalmos Paraphraſis*. Item *de uſu Pſalmorum* liber.

Joachimus Perionius, Turonenſis, Benedict. Ariſtotelem, Patresque aliquot Latinè vertit. P. Jovius, Scævola San Marth. *in elog.*

Joachimus des Portes, epitomen vitæ Caroli V. edidit.

Joachimus Vadianus, Helvetius, Conſul Sangallenſis, Medicus, Poëta & Geographus celebris, ſcriptis inclytus. Obiit an. 1551. Paul. Jovius, Voſſius, &c.

Joachimus Weſtphalus, Theologus Hamburg. Obiit an. 1574.

Joada, fil. Achaz. 1. Par. 8. Lat. *cœtus*, vel *congregatio*, *tranſitus*, vel *teſtimonium*, *ornatus*, vel *præda Domini*.

Joadan, mater Amaſiæ regis Judæ. 2. Reg. 14. Lat. *voluptas*, aut *tempus Domini*.

Joab, fil. Gerſon. 1. Par. 6. Filius Zemma ibidem. Item fil. Joachaz. 2. Par. 34. Lat. *fraternitas*, vel *habens fratrem*.

Joahe, filius Aſaph. 4. Reg. 18.

Joanna, vide *Johanna*.

Joanna, Leuncl. *Janna*, Cedreno *Joannina*, urbs Arch. Epiri prim. Sedes Præfecti Turc. Olim *Caſſiope*, inter Ambraciam ad Occ. & Triccam, urbem Theſſal. ad Ort. à qua 40. m. p. abeſt.

Joannes, vide *Johannes*

Joannopolis, urbs Myſiæ inf. *Jambol*.

Joanvilla, vulgò *Joinville*, oppidum Campaniæ Gall. ad Matronam: cum tit. Princip. Guiſiorum, 8. leuc. à Calvo monte in Bor. 6. à Fano S. Deſiderii in Auſtr.

Joarim, nomen viri. 1. Macch. 2. Lat. *Domini exaltatio*.

Joas, יואש Pater Gedeonis. Jud. 6. Filius Joachaz filii Jehu rex Iſraël. Ter contra Syros victor, Jeroboamum II. in conſortium regni aſcivit. Ab Amazia, Jud. R. laceſſitus eum vicit, Hieroſolymamque captam, ex parte, muris nudavit. Obiit An. Mund. 3210. 4. Reg. 13. 2. Par. 25. Joſ. *Ant. l.* 9. *c.* 10. &c. Pater Jeroboam regis Iſraël. 2. Reg. 14. Lat. *diſſidens*, vel *deſperans*, aut *ignitus*, vel *urens*.

Joas, יהואש Rex Judæ fil. Ochoziæ, occiſus in lecto, annô Mund. 3196. Vide 4. Reg. 11. *& ſeqq.* 2. Par. 23. 24. Joſeph. *Antiq. lib.* 9. Torniel. Salian. *in Annal. V. T.* Lat. *ignis*, vel *ablatio Domini*.

Joas, Hebr. יעוש filius Bechor filii Benjamin. 1. Par. 7. Lat. *conſummatus*, vel *perfectus*.

Joatham, i. e. *conſummatus*, vel *perfectus*. Filius Oziæ, ſive Azariæ regis Judæ, ipſe Rex laudatiſſimus, rebusque geſtis inclytus. Vide 4. Reg. 15. 2. Par. 27. Joſeph. *Antiq. lib.* 9. *c.* 11. Torniel. *in Annal.* Filius item Jerobaal, ſive Gedeonis. Judic. 9. Filius Jahaddai 1. Par. 2. Filius Azariæ. 1. Paral. 3. Admodum ſanctus fuiſſe traditur (inquit Sulp. Severus) proſpereque imperium adminiſtravit. Joſephus ubi de eo: Οὗτος βασιλεὺς οὐδὲ μιᾶς ἀρετῆς ἀπελείφθη, ἀλλ' εὐσεβὴς μὲν τὰ πρὸς τὸν Θεὸν, δίκαιος δὲ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ὑπῆρχεν, ἐπιμελητὴς δὲ τῆς κατὰ τὴν πόλιν.

Job, nomen viri. Lat. *dolens*, *gemens*, vel *ululans*, aut *exoſus*, vel *patiens inimicitiam*. Vide Suidam in Ἰώβ. Sulpitius Severus *Hiſtoria Sacra lib.* 1. *Hoc tractu temporum Job fuit, legem Naturæ, & agnitionem Dei, & omnem juſtitiam complexus, prædives opibus, atq; eo illuſtrior, quòd hic neq; integris corruptus, neq; amiſſis depravatus eſt. Nam cùm per Diabolum exutus bonis, liberisq; etiam eſſet orbatus, ad extremum diris ulceribus affectus non potuit vinci, ut præ doloris impatientiâ aliquâ in parte peccaret. Mercedem deniq; divinis teſtimoniis conſecutus, ſanitati redditus eſt, ac omnia quæ amiſerat, in duplum recepit.* Natus videtur An. M. 2329. in regione Huz, inter Idumæam & Arabiam. An idem cum Jobabo, filio Zaræ ex Bozra, nepote Rahuelis, filii Eſavi? Gen. 36. 33. Iren. Auguſtin. Ambroſius &c. An ex Nachoris familia, ut Judæi volunt, eò quòd Nachor, fil. Huz dicitur, Geneſ. 2. Verè enim fuiſſe virum talem, ſolidè probatur, contra eos, qui totam ejus hiſtoriam in allegoriam vertunt, ex Ezechiele *cap.* 14. *verſ.* 14. & Jac. *cap.* 5. *verſ.* 11. Obiit anno Mund. 2539. vel ſecundùm alios, anno 2545. æt. 211. Calamitatem ejus 7. an. quidam, alii unicum ſolùm duraſſe volunt: quæ certa de eo habentur, Vide in libro divino Jobi, cujus quidam Moyſen auctorem faciunt. Plura de *Jobo* quære apud Auguſtin. *lib. de Civ. D.* 18. *cap.* 47. Chryſoſtom. *hom.* 2. *de pat. Jobi*. Athanaſ. *in Synopſi*. Gregor. & Calvinum, *Comment. in Jobum*. &c. Inprimis Caſp. Sanctium *Prolegom. in Jobum*. & Frid. Spanhemium fil. *in Hiſtoriam Jobi*. In *Jobum*, vel partes, extant: Ambroſius. Aquinatis *Comment.* fol. Venetiis, an. 1505. Auguſtinus. Beda. Bezæ *Commentar.* & *Paraphraſis*. Bolducius. Borrhai *Comment.* fol. Baſileæ 1564. Brentius. Bruno. Bugenhagius. Calvinus. Candidus. Cavortus. Cocceji *Commentar.* fol. Franek. 1644. Codurcus. Comitolus. Corderii *Job Elucidatus*. fol. Antverpiæ, 1646. Crommius. Cyprianus. Druſius. Duporti Θρηνοθρίαμβος. octav. Cantabr. 1653. Ferus. Fevardentius. Gregorii M. *Expoſitio mor.* Heſychius. Hieronymi *Comment.* Herwarti *Comment.* fol. 1673. Janſonius. R. Iſaac Haccohen. Junius. Lavateri *Homiliæ*, fol. 1585. Tiguri. Lutzii *Annotationes*, fol. Baſileæ 1561. octav. 1563. Malvenda. Marloratus. Mellius. Mercerus, fol. Amſtelod. 1651. Merlinus. Moſch alſchich. Odo. Oecolampadius, Gen. 1578. fol. Olearii *Conciones*. German. quart. Lipſiæ 1663. Olympiodorus. Origenis *Comm. & Homiliæ*. Oſorius. Pampolitanus. Pagninus. Petrus Bleſ. Philippus Presb. Pineda. Piſcatoris *Comm.* octav. Rupertus. Sanctius. Schmidii *Comment.* quart. Schulteti *Analyſis typ.* fol. Stetini 1647. Steuchus. Sixtus Sen. Soto Major. Strigelius. de Stunica. Velaſquez *Comment.* fol. &c. Vide Crovvæi *Elenchum*.

Job, filius Iſſaſchar. Gen. 46.

Jobab, filius Jeƈtan. Geneſ. *cap.* 10. Filius Zaræ rex Edom. Geneſ. 36.

Jobacchus, Bacchi cognomen.

Jobania, fil. Jeroham. 1 Par. 9. Lat. *ædificatio*, *filiatio*, aut *intellectus Domini*.

Jocaſta, Oedipi mater, filia Creontis Thebanorum regis, uxor Laji, quæ poſt mariti necem Oedipo filio imprudens nupſit, ex quo Eteoclem & Polynicen genuit, qui cùm ſe mutuis vulneribus confeciſſent, ipſa quoque ſibi manus intulit. Vide Stat. 1. *Theb.* Sen. *in Oedipo*, Apollod. Hygin. Pharmutum, Diodorum, &c.

Jocchus, Rex ſocius Rom. tempore Neronis, Tac. *lib.* 13. *cap.* 7. Quanquam Lipſius ibi legat *Antiochus*, intelligatque Antiochum, Regem Comagenes & in parte Ciliciæ.

Jocelinus Brackelondus, Anglus, Benedictinus, auctor Chronici Monaſterii ſui, vitæ S. Roberti &c. An. 1214.

Jocelinus Furnius, ſeu *de Furnes*, de Epiſc. Britanniæ librum edidit. Voſſ. *de H. L.*

Jochabed, i. e. *glorioſa*, *gravis*, vel *ponderoſa*, filia Levi, uxor Amram. Exod. 6.

Jochabela, mater Moſis, ut ex Joſepho tradit B. Hieronymus.

Jocritus, Lycurgi filius.

Jocundiacum, vicus in Turonibus, *Jouay* vulgò, ad Carum, urbi Turonis oppoſitus. Item Palatium, in Lemovicibus, nunc *Joac*: unum fuit è 4. Ludovici Aquitaniæ R. hibernis. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Jodocus, Marchio Moraviæ, Venceslai Imper. patruus, Rex Rom. electus eſt, an. 1410. quinto pòſt menſe ſepultus Brinnæ, cum corona. Ad hunc, ut & alios Proceres miſit Joh. Huſſus libros Viclefi à ſe Bohemicè verſos, quod magni muneris loco ab iis acceptum. Lætus *Comp.*

Jodocus, Epiſcopus Vratislavienſis, ſævitiam Epiſcopi Olomucenſis in fideles, reprehendit, *rem non confici aſſà carne* dictitans. Camer. *Hiſt. Fratr.*

Jodocus Badius, Bruxellis natus, Gandavi egit. Scripſit *Sylvam Moralem*, præt. ſec. Geſner. *Bibl.*

Jodocus Biſſelius, Aquenſis, Philoſophus, JC. & Theologus, proſâ verſuque celebris, circa an. 1454. Ejus extant *Dialogus de S. Anna*: *Geſta Flandrorum*, &c.

Jodocus Clichtoveus, ſcripſit *Anti-Lutherum*, tempore Lutheri. Neoportanus, Canonicus Carnutenſis.

Jodocus Coccius, Canonicus Juliacenſis, ſcripſit contra Hæreticos volumina duo.

Jodocus Damhouderus, Brugenſis, JC. ſcriptis celebris, inter quæ *Enchiridion*, vel *Practica rerum Criminalium*.

Jodocus Ravenſteinius. Flander, ſcripſit contra Illyricum, Chemnitium, alios. A. C. 1570. &c.

Joed, nomen viri. 2. Eſdr. 11. Lat. *teſtificans*, vel *ornans*, ſive *prædans*, vel *tranſiens*.

Joel, i. e. *volens*, *incipiens*, vel *jurans*, nomen principis. 1. Paral. 4. Nomen Prophetæ, fil. Phatuel, in numero 12. Prophet. minorum ſecundi. Videtur Hoſeæ Proph. contemporaneus. De captivitate Babyl. miſſione Spiritus S. Act. 2. 17. & Judicio ultimo vaticinatus eſt capitibus 3. In *Prophetiam* ejus extant: Boneri *Paraphraſis*, quart. Francof. 1597. Danæus. Draconites. Fabri *Homilia*, 8°. Col. 1589. Geſneri *Comm.* 8°. Witeb. 1614. Leuſdenii *Explicatio* 8°. 1657. Ultrajecti. Liveleji *Annot.* Matthias Mercerus. Oecolampadius. Quadratus. Reuterus. Ruffinus. Simonides. Tarnovius. Tuſcanus. de S. Victore. Urſinus, in 8°. &c. Vide Crowæi *Elenchum*. Porro pater Sammua. 1. Par. 5. Filius Gerſom, & Azariæ. 2. Par. 20. Primogenitus Samuelis. 1. Sam. 8. Filius Gad. 1. Par. 5.

Joela, filius Jeroboam. 1. Par. 12. Lat. *elevatio*, ſive *proficiens*, aut *auferens maledictionem*.

Joezer, nomen viri. 1. Par. 12. Lat. *adjuvans*.

Jogli, pater Bocci, principis tribûs Dan. Num. 34. Lat. *revelatio*, ſive *tranſmigratio*, aut *revolutio*, vel *exultatio*.

Joha, fil. Bariæ. 1. Par. 7. Lat. *vivificans*.

Johanan, i. e. *Domini gratia*, *donum*, vel *miſericordia*, nomen viri. 1. Par. 26.

Johanna Ben Reſa, Judæorum dux, regn. an. 53. Alius Sacerdos Judæorum, qui fratrem ſuum Jeſum in templo occidit, ob quod facinus Vagoſes dux Artaxerxis templum violavit, ac Judæos 7. annis tributa dare coëgit. Joſeph. *Ant.* 11. 7.

Reginæ & fœminæ illuſtres.

Johanna, fil. Ludovici XI. Galliæ R. ex Carlotta Sabaudica, nupſit Ludovico XII. à quo poſtea Alexandro VI. annuente, repudiata, Bituriges ſe recepit, ibi Annuntiationis Ordine, ut & Collegio in Academia, inſtituto. Obiit anno 1504. Henricus Sedulius, *in iconibus vita ejus*. Hilario Coſtus, *eleg. fœm. illuſt.* Moterius *Dellton.*

Johanna I. fil. Caroli, qui ante Patrem obiit, ex Maria Valeſia, Regina Neap. & Comes Provinciæ, ſucceſſit Roberto avo; qui, ne regnum ad exteros deveniret, illi maritum dederat Andream, nepotis ſui Caroli Ungari filium. Hoc ſtrangulato, Ludovico Tarentino, patrui filio, nupſit, à Ludovico Ungaro regno pulſa; ſed Pontificis ope, cui Avenionem donavit, vel ut alii, 30000. florenis aureis vendidit, reſtituta eſt. Poſt hujus obitum, Regis Balearium Jacobi Aragonii; dein, eo repudiato, Ottonis Brunſuicenſis uxor, Carolum Dyrrachinum, Hungari nepotem, adoptavit: jure hoc mox, ſuaſu Clementis VII. in Ludovicum Andegav. translato. Hinc bellum, Caroli victoria ingens, an. 1381. Johannæ captivitas, & mors; ibi enim loci ſuſpenſa eſt, ubi Andreæ quondam gulam fregerat: Alii capite illam plexam dicunt, Anno C. 1382. Uxor 4. maritorum, juxta vaticinium Anſelmi Aſtrologi, *Maritabitur cum ALIO*. Ingenio pollens, eruditorum admiratrix, ſed libidinis victima. Collenutius Simonetta, Bonfin. *dec.* 2. *lib.* 10. Lipſius *mon. & ex. Polit. &c.*

Johanna II. quæ etiam *Joannella*, abneptis prioris, filia Caroli Dyrrachini, ſoror Ladislai; Hoc mortuo, vidua Guilielmi Auſtriaci, Anno 1414. ætat. 40. regnum occupavit, nupta Jacobo Borbonio Comiti Marchiæ, qui moribus uxoris offenſus Veſuntione monachalem veſtem induit. Sine prole cùm eſſet, Alphonſum Arragoniæ R. adoptavit; preſſa verò à Johanne Caracciolo, Ludovicum Andegavenſem ei ſubſtituit, qui abſente Alphonſo regno potitus, fratrem Renatum hæredem legit. Eo tempore Catalauni Maſſiliam interceperunt. Obiit an. 1435. æt. 65. regni 20. Noſtradamus, Buchæus *Hiſt. Prov.* P. Æmyl. *l.* 10. Mariana *de reb. Hiſp.*

Johanna Albretana, filia & hæres Henrici II. Navarr. R. ex Margareta ſorore Franciſci I. Purioris religionis notitiâ à Matre imbuta, nupſit Antonio Borbonio, ex illo mater Henrici IV. ſeu Magni, Gall. R. Literarum, Sacrarum inprimis, amore, veræ Religionis zelo, animi magnitudine, immortale nomen adepta. In ipſo infauſtarum Filii nuptiarum apparatu, an. 1572. chirothecis peſtifero odore tinctis necata, prima Pariſienſis laniênæ victima fuit: Poſtquam in teſtamento filio imperaſſet, *Pietatem coleret, ſecundùm eam, in qua educatus fuit, Fidei Confeſſionem, neq; ſe Mundi fumis, voluptatibus, deliciis & aliorum vitiorum irritamentis ab illa avelli pateretur*, Thuan. *hiſt.* 50. 51. Lætus *Compend. Hiſt. Univ.*

Johanna Graja, filia Ducis Suffolciæ, ab Eduardo VI. Angl. R. hæres regni dicta; Annorum 17. adoleſcentula, Latinis & Græcis literis egregiè exculta: juſſu Mariæ, cujus factio prævaluit, unà cum marito Gilberto Dudleio, & patre, Londini capite plexa eſt, anno 1554.

Johanna, Infans & Regens Luſitaniæ, fil. Alphonſi V. ex Elizabetha Conimbricenſi, ſoror Johannis II. Magni: patre contra Mauros belligerante, magna cum prudentiæ laude regno præfuit; eo reverſo in Monaſterium ſe recepit, nuptias potentiſſimorum Principum aſpernata. Obiit anno Chr. 1490. ætat. 38.

Johanna, fil. & hæres Henrici I. Navarr. R. ex Blanca Arteſia. Obiit anno 1304. Fundatrix Collegii Navarreni, Pariſiis. Item, fil. Ottonis IV. Com. Burgundiæ, ex Mathilde Atrebatica, nupſit Philippo Longo. Obiit an. 1329. Impudicitiæ, cum ſorore Blanca, uxore Caroli Pulchri, accuſata. Item, fil. Ludovici, Comitis Ebroicenſis, uxor Caroli P. tertia, Obiit an. 1370. Item fil. Roberti II. Burgundiæ D. nupta Philippo VI. Valeſio. Obiit an. 1350. Item, fil. Guilielmi Arverniciæ & Bononiæ Comitis, nupſit ſecundò Johanni Gall. R. Obiit an. 1360. Item, fil. Petri I. Burgund. D. uxor Caroli V. Sapientis. Obiit anno 1378. Item, fil. Ludovici Hutini, ex Philippo Ebroicenſi, mater Caroli Mali, Navarr. R. Obiit an. 1349. Item, fil. Philippi V. Longi, nupſit an. 1318. Eudi IV. Burgund. D. Item, fil. poſthuma Philippi VI. Valeſii, nuptura Johanni, filio Petri III. Arrag. R. Obiit, an. 1371. Item, filia Johannis R. Gall. nupta Carolo Malo Navarr. R. Obiit an. 1373. Item, filia Caroli VI. uxor Johannis VI. Britanniæ D. Item, fil. Caroli VII. Johannis II. Borbon. D. uxor. Obiit an. 1482.

Johanna Auſtriaca, fil. Ferdinandi I. Imp. nupſit Franciſco I. M. Florentiæ D. filio Coſmi, mater Mariæ de Medicis, quæ Henrici IV. uxor. Obiit æt. an. 32. Item, fil. Ferdinandi, ex Iſabella Hiſp. R. nupta Philippo Auſtriæ Arch. Caroli V. & Ferdinandi I. mater. Obiit an. 1555. Latinè doctiſſima. Lud. Vives *de Inſt. fœm. c.* 3. Item, filia Caroli V. Joanni Luſitaniæ Principi nupta. Item, fil. Ferdinandi I. nupta Franciſco M. Florentiæ Duci, cujus intuitu Magni Ducis titulum à Papa collatum Cæſar confirmavit.

Johanna, fil. Philippi, ultimi Hochbergii, mortui an. Chr. 1503. ex Maria Sabauda, nupta Ludovico Aureliano D. Longavillano, attulit ei Comitatum Novocaſtrenſem & prætenſionem in Princip. Arauſionenſem: qui cùm reliquarum quoque ditionum ſucceſſionem, Rœtelanum inprimis dominium ſibi vindicaret, jure diſceptatum eſt. Sed penes Badenſes, qui 250000. aureos Ludovico numerarunt, manſit poſſeſſio. Longavillani nihilominus titulum Marchionis Rötelani ſervarunt, ad noſtra uſque tempora. Sic dicta quoque mulier, quæ Chriſtum ſequuta eſt, uxor Chuſæ, Luc. *cap.* 8.

-- *Johanna*, Papiſſa. Vide *Johannes VIII.*

Johanna d'Arc, puella ruſtica, è pago *Damremy*, ad Moſam, Lotharingicæ ditionis, oriunda, *Puella Aurelianenſis* nomine clara. Tempore obſidionis Aurelianenſis, an. 1429. ac deſperatis rebus omnibus, anno ætat. 18. vel 20. Carolo VII Regi divinitus ſe in auxilium miſſam prodidit: Regem nunquam prius

viſum

viſum, in turba latentem, agnovit, Anglos ab obſidione depulit. Talbotum acie vicit, Campaniam recuperavit, Remis Carolum coronari curavit, victricibus armis longè lateque circumlatis. Poſtea ab Anglis capta, & publicè in foro Rotomagenſi, tanquam *Venefica*, *ſeductrix*, *haretica* & *infamis*, combuſta eſt, Anno 1430. Symbolum ejus, *Conſilio firmata Dei*: in nummo ſtatim poſt inaugurationem Regis cuſo. Vid. Joh. If. Pontanum *l. 9. Rer. Geldr.* Boxhorn. *Hiſt. Un. pag.* 945. Serres, *in Carolo VII.* Voëtium inprimis, qui diſcurſu Theologico-Hiſtorico cuncta ejus diligenter ac judicioſè collegit, *Vol. 2. diſſ. de Sign. & Mir.* Adde Lipſium, *in not. ad Politic. l. 1. c. 3.*

* *Johanna Blanchetta*, Bononienſis, Latinè, Germanicè & Bohemice docta. Leand. Alb. *deſcr. Ital.*

Johanna de Cambry, Tornacenſis, Obiit an. 1639. Inter alia, auctor libri, de ruina amoris proprii, & inſtauratione amoris divini. Lud. Jacob, *Bibl. fam. Ill.*

Johanna Flora, eruditione inclyta.

Johanna Franc. Fremiota, fundatrix ordin. Viſitationis S. Mariæ, an. 1610. Obiit an. 1641. Morer. *Diction. Hiſt.*

Johanna Gaillarda, poëtria, ſec. præt. à Maroto laudata. Verdier. &c.

Johannan, Lat. *gratioſus*, ſive *donans*, aut *pius*, vel *miſericors*, filius Caree. 2. Reg. 25. Primogenitus Joſiæ regis Judæ. 1. Par. 3. Filius Azariæ. 1. Par. 6. Principis nomen. 1. Par. 12.

Viri bujus nominis.

Johannes Baptiſta, Præcurſor Chriſti, fil. Zachariæ ex Elizabetha, jam ſenio confectâ. Vox clamantis in deſerto, Elias à Malachia promiſſus, Matth. 17. v. 11. 12. 13. baptizavit Chriſtum, Joh. 4. ab Herode Antipa, in gratiam puellæ, decollatus, Matth. 14. 10. Samariæ ſepultus. Vid. Iren. *lib. 3. cap.* 18. Orig. *homil.* 7. & 10. *in Luc.* Cyrill. *Cath.* 3. Ambroſ. *l. 4. de Fide.* Hieron. *dial. c. Lucif. apol. in Rufin.* Niceph. *l. 1.* & 12. Sigebert. *in Chr.* &c.

Johannes, Apoſtolus & Evangeliſta, dictus *Theologus* & *Senior*, quia poſt reliquos Apoſtolos omnes mortuus, fil. Zebedæi, frater Jacobi Majoris. A' Chriſto Serv. inſigniter dilectus, utpote qui in ejus ſinu recubuit, & moriens ei Matrem commendavit. Prædicavit Evangelium Aſianis, & Parthis. Sub Domitiano, cùm in oleo ignito nihil paſſus eſſet, in inſ. Pathmon relegatus eſt, ubi Apocalypſim vidit. Anno 96. Epheſum rediit, Anno 98. Evangelium ſcripſit, contra Ebionem & Cerinthum, Anno 99. cum priore unà lavari noluit. Obiit Anno 100. Epheſi: trium quoque Epiſtol. Canonicarum Auctor. Hieron. *deſcr. cap.* 9. Euſeb. 3. 18. &c. In *Evangelium Johannis*, extant: Alcuini, Octav. Argentorati, 1527. & Aleſii *Commentarius*. Octav. Baſileæ, 1553. Amyraldi *Paraphraſis*, Gall. 1651. Auguſtini *Tractatus*. Brentii *Comm.* inter opera. Buceri *Explanatio*. fol. Baſileæ, 1536. Bugenhagii *Annotationes*. Cameronis *Conciones in c. 6.* Gall. 24. Chryſoſtomi *Expoſitio*. Chytræi *Commentaria*. Coccejus *in c. 1.* Quart. Franekeræ. Curionis, *in principium Evang. Joh.* Cyrilli *Explanatio*. Dalæus *in c. 3.* de Dieu. Feri. *Comment.* fol. Compluti 1579. Fricii *Explicatio c. 7.* Baſileæ 1559. fol. Glaſſii *pia Expoſitio, c. 17.* Jenæ. 1620. Gomari *locorum diffic. Explic.* Gualteri *Homilia*. Heinſii *Exercitationes*. Hemingii *Comment.* fol. Baſileæ, 1590. Hildershami *Conciones*, Angl. & Belg. Quart. Hucheſoni *Expoſitio*, Angl. fol. Londini 1657. Hunnii *Comment.* Octav. Witebergæ 1607. Lutheri *Explic. cap.* 18. Mentzeri *Meditatio*, Quart. Gieſſæ. 1626. Muſculus. Mylii *Comm.* Francof. 1624. Oecolampadii *Annotationes*. Origenis *Tractatus*. Oſorii *Orationes* 21. Pagnini *Explicatio cap. 6.* Lugd. 1518. Colon. 1563. Pelargi *Commentar.* Quart. Francofurti, 1615. Peterii *Diſputationes ſelecta in cap. 9 pr.* Quart. Lugduni: & in 5. ſeqq. 2. vol. Quart. Ibidem 1610. Pezelii *Enarratio, in 3. pr. c.* Neoſt. Pal. 1586. Priczi *Annotata*, Octav. Pariſiis. 1647. Rolloci *Comment.* 8. Gen. 1600. Selnecceri *ſimiliter*. Lipſiæ, 1580. Schlichtingii Socin. *Commentar.* Smalcii Socin. *Homilia in cap. 1.* Quart. Socini *Explicatio cap.* 1. Tarnovii *Commentar.* Quart. Roſtochii 1629. Titelmanni *Elucidatio*, Lugd. 1518. Toleti *Comment.* fol. Lugduni 1615. Toſſani *Nota*. Trapezuntii *in Joh. ultima*. Urſini *Vindicatio cap.* 1. inter opera. Wigandi *Explicationes*. Octav. Regiomont. 1576. Wimpinæ *Expoſitio in initium*, fol. Col. 1531. Zepperi *Analyſis Log. cum Scholiis*, Octav. Herbornæ, 1595. Vide Crovvæi *Elenchum Scriptorum*.

In I. ejus *Epiſt.* prodierunt: Althameri *Annotationes*. Argentor. 1521. Auguſtini *Tractatus* 10. Beurlini *Enarratio*. Clementis Alex. *Commentar.* Eckhardi *Analyſis Theol.* Octav. Gieſſæ. 1609. Epiſcopii Socin. *Lectiones*. Folengii *Commentaria*. Octav. 1555. Grynæi *Explicatio*. Quart. Baſileæ 1591. Hunnii *Enarratio*, Octav. Francof. 1596. Meſtrezati *Concion. Gall.* Vol. 2. Naogeorgii *Annotationes*. Franc. ad Mœnum, 1544. Oecolampadii *Conciones*. Schlichtingii Socin. *Commentar.* Selnecceri *Homilia*. Octav. Lipſ. 1580. Socini *Comm.* & Theoduli, in Bibl. PP. Zanchius. Vid. *ejus opera*.

In 2. *Epiſt.* extant: Beurlini *Enarratio*. Clementis Alex. *Commentarius*. Danæi *Comm.* Octav. Genevæ 1583. Gaultieri *Expoſitio*. Grynæi *Explicatio*. Joneſii *Expoſitio*. Angl. fol. Londini 1612. 1618. 1635. Lybii *Explicatio*. Octav. Witebergæ, 1580. Pococki *Nota*. Quart. Lugd. Bat. 1630. Schlichtingii Socin. *Commentarius*. Selnecceri *Homilia*. Zanchii *Comment.*

In 3. *Epiſt.* prodiere: Beurlini *Enarratio*. Danæi *Comm.* Octav. Genevæ. Gaultieri & Joneſii *Expoſitio*. Lybii *Expl.* Pococki *Nota*. Schlichtingii Socin. *Comment.* Selnecceri *Homilia*. Zanchii *Comment.*

Imperatores Graci.

Johannes I. Zimiſcius, Imper. Orientis. Ex duce Legionum, ductâ Theodorâ, gener Romani Imper. qui moriens duos reliquit filios, ſub tutela matris Theophaniæ, Nicephoro Phocæ ad Imperium evecto poſtea nuptæ. Hæc, Baſilium & Conſtantinum filios coronari expetens, cùm probè noſſet, à Nicephoro, fratri Leoni deſtinari imperium, impulit Joh. Zimiſcium, imo cum fune in cubiculum attraxit, ut Nicephorum, in ſuo palatio, occideret. an. 969. Ita is huic ſucceſſit, ſanctè pollicitus Patriarchæ Polyeucti, reſignaturum ſe imperium Romani filiis, & quidquid opum privatus poſſidebat, inter egenos diſtributurum. Mox à populo motus, Theophaniam Imper. in exilium pepulit, filiam que Romani cognom. ad Ottonem Magnum miſit, ut Ottoni filio ejus nuberet. Dein Saracenos Antiochiâ exegit, Turcas, Ruſſos & Bulgaros vicit, Boriſe Rege horum, cum tota familia, capto. Sic Bulgariæ regno finis impoſitus, & metropolis ejus Paraſthlaba, in Johannopolim mutata eſt. Primus Chriſti imaginem in nummis expreſſit, cum inſcr. *Chriſtus Rex Regum*. Tandem, cùm ingemiſceret, ſpadones amplas poſſeſſiones, non verò milites habere, à ſpadone veneno propinato Damaſci, Obiit Conſtantinopolim redux, Anno 975. Imp. 6. Curopalat. & Cedren. *in Ann. Gr.* Vitichindus, *lib.* 3. Ricciol. *Chr. Ref. l. 1. c.* 13. Succeſſit Baſilius, Romani fil.

Johannes II. Comnenus, dictus vulgò *Calo-Johannes*, ſucceſſit patri Alexio Comneno, an. 1118. Vivo adhuc patre, Sozopolim Turcis ademit, Scythas Thraciâ depulit. Nicet. *in hiſt.* Imperator, Mahometem Turcam, per filium Emanuelem, in Paphlagonia vicit. quem quòd injuſſus pugnaſſet, palam laudibus, clam verberibus affecit. Raimundum principatu Antiocheno deturbare voluit. P. Æmil. *libr.* 5. Obiit, in Cilicia, cùm inter venandum, ſagittâ venenatâ manum læſiſſet, an. 1143. quam Medicò ſalutem hac lege promittente, abſcindi noluit, utraque manu opus eſſe ad tantum Imperium adminiſtrandum, dictitans. Nicetas, Joh. Cinnamus, Otto Friſ. *l.* 7. Guil. Tyr. *l.* 15. &c.

Johannes III. Ducas, cognom. Batazes: vel Diplobaſtazes, ab aliis Vaſtaches, maritus Irenes, filiæ Theodori Laſcaris, huic ſucceſſit, 1222. ſedens Niceæ, dum Conſtantinopolim Latini tenebant. Inito cum Græcis Principibus fœdere, Robertum Imper. terrâ ſuperavit, mari aliquoties quoque victor. Scythas, Tartaros, Bulgaroſque pepulit, undique finibus Imperii dilatatis. Porro cum Turcis amicitiam coluit, ſecundiſque nuptiis Annam, Friderici II. filiam, duxit. Juſtitiæ tenax, ſeverus & parcus. Obiit Anno 1255. æt. 62. Imp. 33. Succeſſit Theodorus Jun. filius ejus. Gregoras *libr.* 2. Georg. Logotheta, *in Chron. Conſtant.* Pachymerus, &c.

Johannes IV. fil. Theodori Jun. coronatus poſt obitum patris, Anno 1258. æt. 7. Michaëlis Palæologi tutoris juſſu, paulo poſt, excæcatus eſt. Pachymerus *l.* 3. Gregoras, &c.

Johannes V. Cantacuzenus, Andronico Palæologo Jun. gratus, ab illo moriturо Johannis & Emanuelis filiorum tutor conſtitutus eſt. Sed ipſe coronari ſe curavit Didymotychæ, Thraciæ urbe, an. 1341. eodem tempore, quo Johannes Palæologus, Conſtantinopoli coronam accepit. Firmaturus ſibi Imperium, fœdere cum Turcis inito, Urchani filiam uxorem dedit, Lydiam, Cappadociam aliaſque provincias & urbes complures occupavit. Majora molitus, Venetorum ope, vincitur à Palæologo, à Genuenſibus adjuto, prælio navali, Anno 1352. Hinc cùm omnia ejus in pejus ruerent, inſignia Imperii Anno 1353. vel 57. depoſuit, & Joſephi Chriſtoduli nomine ſumto, in monte Atho monaſterium ingreſſus eſt, cum fil. Matthæo, Imperii conſorte. Ubi Hiſtoriam libb. 4. de rebus ſub Andronico & ſe geſtis compoſuit; opus planè egregium, niſi quòd de ſe loquens ſubinde veritatem diſſimulet. Attribuuntur quoque illi commentarii, contra Mahometanos & Judæos, paraphraſis in 5. libb. priores Ethicæ Ariſtot. Geſner. Poſſevin. Vixit adhuc an. 1374. V. Villan. *Hiſt. l.* 4. Folietam *Hiſt. Gen. lib.* 7. Juſtinian. Suritam, Petrarcham, Blondum, Ipſummet *Hiſt. lib.* 3. & 4.

Johannes VI. Palæologus, dictus *Calo-Johannes*, fil. Andronici Jun. uſurpatore Imperii Johanne V. Vid. ſuprà, ope Genuenſium, pulſo, his Lesbum, Ducique eorum Johanni Gateluzio ſororem ſuam conjugem dedit. Bello contra Bulgaros infelix, ab illis captus, & ab Amadeo VI. Sabaud. D. liberatus eſt. Dein ab Amurathe, initum fœdus negligente, plurimis urbibus exutus; à filio Andronico conſpiratione impetitus, illam diſjecit, filio ferventi aceto excæcato. Sed is fugâ ad Turcam elapſus, ejus & Genuenſium ope, Patrem Imperio exuit, & cum filiis in vincula conjecit. Qui inde poſt 4. annos, magnâ pecuniæ vi Bajazethi datâ liber, pollicitus inſuper contra quoſvis ſocietatem armorum,

morum, Imperium recepit. Hinc in Italiam tranſiens, Principum Chriſtianorum opem imploravit, promiſſâ Romæ Græcæ Eccleſiæ, ut quidam volunt, cum Latina unione. Obiit, an. 1387. Succeſſit fil. Emanuel. Chalcondylas & Leunclav. *Hiſtor. Turc.* Blondus, Onuphrius, Sabellicus, Guicheno *Hiſt. Sab. &c.*

Johannes VII. Palæologus, patri Emanueli II. ſponte Imperium abdicanti, ſucceſſit. Anno Chriſti 1419. maritus Sophiæ, Marchionis Montferratenſis. Patre non felicior. Imprudenter enim Muſtapham juvando, Amurathem adverſus ſe concitavit, Venetis Theſſalonicâ fruſtra conceſſâ, nam & hanc Amurates expugnavit. Hinc urbi exitium imminere cernens, ut à Latinis auxilia impetrare poſſet, in Italiam cum Joſepho Patr. conceſſit, & Concilio ſub Eugenio IV. Florentiæ habito, Eccl. Græcam Latinæ univit: conſenſu poſtmodum à Græcis reſciſſo. Obiit in Orientem reverſus, Anno 1448. ſec. Onuphrium, 1445. Georg. Phran. *l.* 2. Naucler. *gen.* 49. Ducas, Chalcondylas, &c.

Galliæ Reges.

Johannes, Galliæ R. ſucceſſit patri Philippo Valeſio, an. 1350. Auctor, vel Inſtaurator Ordinis Stellæ. Rodolphum ultimum Com. Euſianum, Conneſtabilem, colluſionis cum hoſte convictum, puniit, munere hoc in Carolum Hiſp. de la Cerda, ſibi gratum, translato: quo in Normannia, à Carolo Malo Navarr. R. genero ſuo, ſublato, Anno 1354. Angli evocati, ſed tum repulſi, ad monomachiam Eduardo provocato. Anno 1355. Anno ſequente, Eduardo Walliæ Principe, poſt vaſtatum agrum Cadurcenſem, aliasque quaſdam provincias, ad pugnam adacto, 7000. cæſis, & flore Nobilitatis ſublato, victus, & poſtquam ſolus cum Philippo fil. hinc dicto *Audaci*, diu fortiſſimè reſtitiſſet, captus eſt, Johanni Morebecquio, Atrebate, quem Regno antè pepulerat, ſe dedens. In Angliam abductus, pace Bretiniacenſi, denuo liber, totâ Aquitaniâ Anglis conceſſâ & 3. millionibus aureorum ſolutis, Anno 1360. Avenione cum Urbano V. collocutus eſt. Mox in Angliam reverſus, an illuſtris cujuſdam fœminæ amore, an ut Eduardo teſtaretur, obſidum, inter quos fil. Dux Andegavenſis, fugæ ſe non conſcium fuiſſe, Regem que ad ſocietatem ſacræ expeditionis permoveret? ibi obiit Anno 1364. æt 52. regni 14. Strenuus, magnificus, datæ fidei tenax. Ex Bona Lucemburgica, fil. Johannis, Bohemiæ R. Caroli V. ſucceſſoris, Ludovici, unde Duces Andegav. Reges Neap. Philippi Audacis, unde Burgundiæ Duces, &c. Pater. Fr. Petrarcha, Froiſſardus, Haillan, Dupleix, Mezeraius *Hiſt. Gall.*

Johannes, fil. Ludovici Hutini, mortui Anno 1316. ex Clementia poſthumus, 8 poſt nativitatem die ſepultus, in pompa funebri Rex Franciæ & Navarræ proclamatus eſt. Qui proin quibuſdam Johannes I. dictus eſt. Mezer. *Hiſt. Gall.*

Angliæ, Hiſpaniæ, aliisq; Reges.

Johannes, cognom. *ſine Terris*, Angliæ R. tertius fil. Henrici II. poſt Richardum I. remoto Arturo, filio Godofredi fratris, ſecundi filii Henrici, regnum occupavit, circa an. 1200. Qui Philippi Aug. Galliæ R. ope ſubnixus Johanni bellum movit, ſed Mirabelli interceptus, in carcere obiit. Hinc Lutetiam Johannes citatus, cùm non compareret, tanquam feloniæ & parricidii reus condemnatus eſt, ad ditionum, quas in Gallia poſſidebat, amiſſionem. Subditis exactionibus gravis, cum Innocentio III. ob creatum Archiepiſcopum, ſine ſuo ſcitu, diſſedit: Eccleſiaſticisque, per dentes Dei, jurans, extrema minatus eſt, ſi Papa ſe excommunicaret, horum proventibus per 6. an. occupatis. Excommunicatus & rapinæ Galliæ Regis expoſitus, Eccleſiaſticos duriſſimè tractavit, ſed metu Galli perculſus, *coronam ſuam cum regnis Angliæ Hiberniæq; in manus Domini Papæ reſignavit*, hinc ſubditis maximè exoſus. Vid. *Innocentius III.* Victus dein prælio Boviniacenſi, Ludovicum fil. Philippi Aug. contra ſe electum ſuperavit, & Angliâ excluſit, Valliam ſubegit. Obiit Anno 1216. Pater, ex Iſabella Engoliſmenſi, Henrici III. ſucceſſoris, Richardi Rom. R &c. Poſt mortem ejus, Regina vidua Hugoni, Comiti Marchiæ, cui ipſo nuptiarum die à Johanne erepta fuerat, denuo nupſit. Matth. Weſtmonaſt. Polydorus, Matth. Pariſ. &c.

Johannes I. Legionis & Caſtellæ R. patris Henrici II. ſucceſſor, Anno 1379. æt. 21. Ex Eleonora Arragonia, pater Henrici III. ſucceſſoris, & Ferdinandi Arragon. R. Litem cum Anglis, qui ob Conſtantiam, filiam Petri, Johanni Lancaſtriæ D. nuptam, jus in regnum ejus, armis, Ferdinando Luſitaniæ R. juncti, perſequebantur, compoſuit. Uxore orbatus, Beatricem Luſitanicam duxit Anno 1383. eâ lege, ut liberi hinc orti Ferdinando ſuccederent. Sed Ferdinando mortuo, frater ejus nothus Johannes à ſubditis ſurrogatus eſt, contra quem Johannes prælio infelix, poſtea equi lapſu, an in decurſione equeſtri, die Dominicâ inſtiturâ, an in venatione? Obiit an. 1390. regni 11. Roderic. Sanctius. *Hiſtor. Part.* 4. Mariana, *l.* 18. Garibay *l.* 15.

Johannes II. fil. Henrici III. Rex proclamatus, Anno 1406. æt. 2. operâ & fide Ferdinandi patrui, qui poſtmodum Aragoniæ R. fuit. Pauli Burgenſis, Ep. Carthagenæ, curæ commiſſus, cùm adolevit, à Navarræ & Arragoniæ Regibus bello petitus, illos ad pacem adegit. Granatæ Regem, quem priùs reſtituerat, ſibi bellum inferentem, 12000. occiſis, retudit, omnibus Granatâ tenus vaſtatis. Anno 1431. quam & ipſam cepiſſet, ni Alvares Luna, Conneſtabilis, Regi gratus, à Mauris corruptus reſtitiſſet. Obiit Anno Chr. 1454. æt. 50. Pater Henrici IV. ſucceſſoris, ex Maria Aragonia. Mariana *libr.* 19. 20. 21. 22. Turquet. *Hiſtor. Hiſpan.*

Johannes I. Arragoniæ R. ſucceſſit Petro IV. Patri. Ob infirmitatem, ſuis contemtui, ſeditionibus turbisque agitatus eſt, ſub regni initium. Obiit an. 1395. æt. 44. regni 9. menſ. 5. Succeſſit frater Martinus, excluſo Matthæo Com. Fuxio, qui Johannam fil. ejus duxerat. Mariana *l.* 19. Surita *Ind. l.* 3.

Johannes II. fil. Ferdinandi Caſtellani, Arrag. Regis, ductâ Blancâ, hærede & fil. Caroli Nobilis, Navarræ Rex I. hujus nominis: Anno 1429. ex illa pater Caroli Princ. Vianiæ, Blancæ, quæ Henrico IV. Caſtellæ R. nupſit improlis, & Eleonoræ. Poſt uxoris mortem, Anno 1441. cùm Johannam Henriquez, fil. Conneſtabilis Caſtell. Rex duxiſſet, Carolus Princeps, Bellimontiis ſubnixus, coronari ſe curavit, ſed prælio victus eſt à Patre, cui Grandmontii adhæſerant: in duas enim has factiones Regnum tum ſciſſum. Poſtea Patri reconciliatus, Catalauniam accepit. Johannes dein, Alphonſo fratre mortuo, Anno 1358. Arragoniæ quoque regnum nactus eſt, ingenti poſtmodum contra Henricum IV. Caſtell. R. bello implicitus. Interea Carolus, à noverca malè habitus, denuo in patrem inſurrexit, denuoque victus eſt, & in carcerem conjectus. Qui inde à Catalaunis liberatus, ſed per Medicum à Noverca corruptum, ſuffocatus, obiit Anno 1460. Proin Catalauni iterum, à Caſtellæ R. adjuti, jugum excuſſerunt, Rex verò, Comit. Ruſcinonenſi & Cerdaniæ Ludovico XI. Gall. R. oppignorato, aliquam pecuniæ vim confecit, quò melius reſiſteret: Eleonorâ quoque Gaſtoni IV. Com. Fuxio elocatâ, Navarræ regnum ſic in hanc familiam devolvit. Obiit Barcinone, Anno 1479. æt. 82. ex Johanna pater Ferdinandi, qui Iſabellam, Legionis & Caſtellæ hæredem, ſibi junxit. Mariana *l.* 23. 24. Surita *Ind. lib.* 20. Texeira, Olhagarius, Perrietus, Chapius, De Marca, &c. *Hiſt. Benearn. & Navarr.* Turquetus, *Hiſt. Hiſp.*

Johannes II. fil. Alani Albretani, ductâ Catharinâ Foxia, ſorore Franciſci Phœbi, Navarræ R. Anno 1494. Quibus cùm inter ſe non optimè conveniret, factionibus reviviſcentibus, Rex Bellimontiis, Regina Grandmontiis favit. His turbis ægrè compoſitis, Ferdinandus Hiſp. R. ambitione ſtimulatus occupat Navarræ regnum, an. 1512. Johanne in Benearniam compulſo, dein colorem quærit, quo injuſtitiam utcunque excuſet. Nec alium invenit, quam quem Bulla Julii II. ei ſuggeſſit, qui Navarram primo occupanti prædam expoſuerat, eò quòd Johannes, fautor Concilii Piſani, cum Ludovico XII. Gall. R. Papam oppugnaſſet. Sanè & Carolus V. Philippo II. filio ſuaſit, ut Johannam Johannis filiam in uxorem duceret, eâ lege, ut jus ſuum in Navarram Marito conferret. Eademque, mollius tamen, repetiit Philippus II. in monitis ad fil. Philippum III. Navarreni regni quæſtionem ſuæ fidei à Patre ſecreto codicillo commendatam teſtatus, ſed variis occupationibus diſtrictum non potuiſſe illam diligenter diſcutere, proin filio mandare, ut momenta cauſæ, à peritis & probis hominibus curet examinanda: velleque ac jubere, ut ſi quid in ea invaſione præter jus & fas factum comperiatur, damnum & jactura poſſeſſoribus antiquis reſarciatur. Vid. Thuan. *Hiſt. l.* 120. Beemann. *Hiſt. Orbis terr. Geogr. & civil.* &c. Obiit Rex Anno Chr. 1516. ex Catharina parens Henrici, Regis laudatiſſimi, qui ex Margareta, Franciſci I. fil. Johannam matrem Henrici IV. Gall. R. ſuſcepit. Autores ſupra dicti. Mariana *libr.* 30. Mezer. *Hiſtor. Gall. in Ludovico XII. & Franc. I.*

Luſitaniæ Reges.

Johannes I. Luſitaniæ R. fil. nothus Petri Juſti, ex Thereſia Laurentia, Ferdinando fratri an. 1383. ſurrogatus eſt, excluſâ hujus filiâ, Johannis I. Caſtell. R. uxore. Hinc bellum, ſed Caſtellani prælio celebri ad Aliubarotam cæſi, an. 1385. Poſtea, bello in Africam translato, Barbaros aliquot urbibus exuit, ductâ Philippâ, fil. Johannis Gandavenſis, Lancaſtriæ D. Pater ex ea egregiæ & numeroſæ prolis. Obiit an. 1433. æt. 76. Eduardus fil. ſucceſſit. Ab ejus notho Alphonſo, Duces Bragantiæ orti, qui hodiè regnant. Mariana *lib.* 18. 21. Vaſconcell. *de Reg. Luſ.* Nonius, *Geneal. Reg. Luſit.* Turquetus, &c.

Johannes II. cognom. Magnus & Severus, patri Alphonſo V. ſucceſſit, Anno 1481. Sub initium regni Procerum conjurationem, capite plexo Fernando Bragantiæ Duce disjecit. Coloniis in Indiam & Africam deducendis intentus, varias in Guinea arces extruxit, fidemque Chriſtianam illis terris intulit. Papæ, reliquisque Principibus contra Carolum VIII. Gall. R. ſe jungere noluit, injuſtitiâ cauſæ perſpectâ. Obiit Anno Chr. 1495. æt. 41. Ex Eleonora fil. Ferdinandi, Conneſtabilis Luſitaniæ, pater Alphonſi, qui equi lapſu interiit, Anno Chr. 1491. Succeſſit Emanuel patruelis. Vaſconcell. *anaceph. Reg. Luſit.* Nonius, &c.

Johannes III. patris Emanuelis ſucceſſor, an. 1521. à Davide Æthiop. R. per Legatos ſalutatus eſt. In India ingentes fecit progreſſus,

greſſus, Arce de Diu, maximi in terra illa momenti, Regi Cambojæ ereptâ. Xaverium alioſque Jeſuitas Anno 1540. in Indias miſit, Japoniam detexit, fide Chriſtianâ in Aſia & Americâ latè propagatâ. Obiit apoplexiâ ictus, an. 1557. Ex Catharina Caroli V. ſorore pater 9. filiorum, qui omnes in juventute obierunt. Quos inter Johannes Luſitaniæ Princeps, mortuus an. 1554. ex Johanna fil. Caroli V. Sebaſtianum, Avi ſucceſſorem, reliquit, &c. Damianus Goezius, *in Comment.* Vaſconcell. *in Anaceph.* Nonius *in Geneal. tom.* 1. &c.

Johannes IV. fil. Theodoſii II. Bragantiæ D. ex Anna filia Johannis Ferdinandi Velaſci, Conneſtab. Caſtell. proximus regni hæres, an. 1640. à Luſitanis, excuſſo Hiſpanorum jugo, Rex proclamatus, titulo Regis Luſitaniæ, Algarbiæ, oræ maritimæ Africæ, Domini Guineæ, navigationis & commercii Æthiopici, Arabici, Perſici, Indici ſumto: Conjurationem horribilem diſſipavit, capitibus conjurationis morte mulctatis, felix & prudens. Literarum fautor, Muſicæ peritus, pauci ſomni, veſtitu parum à vulgari diverſo, ſobrius & frugalis. Dicere ſolitus eſt, *Regem affabilem eſſe debere, veſtem omnem tegere, nutrire omnem cibum.* Obiit 1656. Ex Ludovica, fil. primogenita Joh. Eman. Perezii Guſmanni D. Medinæ Sidoniæ, prudentiſſima heroina & regni reſta uratrice. Theodoſii, qui brevis ævi, Alphonſi R. & Petri, qui fratre in Terceram Inſ. remoto, hodie Regens eſt, ut & Catharinæ, Carolo II. Britann. M. regi nuptæ Parens.

Scotiæ Reges.

Johannes I. dictus *Balliolus*, Scotiæ R. è Normanniâ oriundus, poſt Alexandri III. improlis mortem, Regnum occupavit, hinc diuturno bello cum Roberto Bruſſio colliſus. Qui ambo, per matres, ex Scotorum R. ſanguine, cùm Eduardum II. tandem arbitrum litis elegiſſent, hic pro Johanne ſententiam tulit: An quia propior, an quia ſe ei vaſallum fore pollicitus eſt? Mox tamen eundem bello aggreſſus, cepit: qui ut liberaretur, ad conditiones Rege indignas cùm deſcendiſſet, à Scotis rejectus, Obiit in Gallia an. 1303. Leslæus & Buchan. *Hiſt. Scot.*

Johannes II. fil. Roberti II. nomen mutare coactus, quod à tempore Johannis Ballioli ſummo contemtui erat, Robertus III. dictus eſt. Vid. ibi.

Poloniæ & Bohemiæ Reges.

Johannes Albertus, Poloniæ R. ſecundogenitus Caſimiri IV. Ladislao fratre Hung. & Boh. R. annuente, electus eſt, an. 1492. Eruditus, Hiſtoriarum peritiſſimus, munificus in milites, ſed bello parum felix. Obiit cœlebs an. 1501. Michov. *Sarm. libr.* 1. & *Hiſt Pol.* 4. Cromer. *l.* 30. &c.

Johannes Caſimirus, Vid. *Caſimirus V.*

Johannes, exercituum ſummus Dux, poſt Michaëlem R. fato functum, haud pridem ſucceſſit, rebus contra Turcas præclarè geſtis inclytus.

Johannes, Bohemiæ R. fortis & aſtutus, fil. Henrici VII. Imper. ductâ Elizabetâ, fil. Wenceslai R. an. 1309. electus contra Henricum Carinthiæ D. Bohemis, ob ſævitiam, intolerabilem, & Pragæ cum uxore coronatus eſt. Dein, patre abſente, Vicarius Imperii, res in Sileſia & Lombardia præclarè geſſit, an. 1330. 31. & 32. poſtquam à M. Duce Crucigerorum Pruſſiæ, in Poloniam vocatus, victis Lithuanis Ethnicis, Poloniæ R. titulum aſſumſiſſet. In hac expeditione altero oculo amiſſo, clam Monſpelium venit, ubi Judæi Medici imperitiâ & altero privatus eſt. Nihilo tamen ſecius bella gerere perrexit. Poloniæ R. ad monomachiam, in cubiculo clauſo, ſe invitanti, reſpondit, pariturum ſe, ſi ille ſimiliter prius ambos oculos eruiſſet, ſic enim arma paria fore. Suppetias veniens in Galliam Philippo Valeſio, periit in prælio Creſſiaceno. Ubi, quò fortius pugnaret, equum ſuum duorum fortiſſimorum militum equis alligari juſſit, à quibus, in confertiſſimos hoſtes abreptus, ibi occiſus eſt. Succeſſit ei fil. Wenceslaus Carolus IV. Rex Boh. & Imper. qui patris res geſtas memoriæ prodidit. Dubrav. *lib.* 20. & *ſeqq.* Trithem. *in Chron.* Villanius, Cromerus, &c.

Sueciæ & Daniæ Reges.

Johannes I. Sueciæ R. Suercheri R. filius, Erico X. ſucceſſit, an. 1220. Pius & felix, ſed brevis regni. Obiit an. 1223. Martin. Zeillerus. *in nova deſcr. Sueciæ.*

Johannes II. Daniæ R. Chriſtierni I. fil etiam in Sueciæ Regem electus eſt, ſed cùm promiſſa non ſervaret, mox pulſus, Obiit Anno 1513. Johann. Magnus, *Hiſt. Suec.* Chytræus, &c.

Johannes III. Finlandiæ D. fil. Guſtavi I. ex Catharina Saxonica, à fratre Erico XIV. in vinculis aliquot annos detentus, inde liber, Suecorumq; ope adjutus, Ericum in eundem carcerem compegit, throno conſcenſo, an. 1568. Pacificè rexit. Ex Catharina, fil. Sigiſmundi Auguſti, Poloniæ Regis, pater Sigiſmundi, Poloniæ an. 1587. dein Sueciæ R. à Carolo patruo pulſi. Obiit an. 1592. Caroli tutelæ filio, regno, & Auguſtanâ Confeſſione commiſſâ. Thuan. *l.* 104. & 109

Rex Hieroſolymæ.

Johannes, ex familia Briennenſi, vel de Brenna, fil. Gualteri, Rex Hieroſolymæ, ob uxorem Mariam, fil. Conradi March. Montferratenſis, ex Regina Elizabeta, hærede Almerici R. Imperium quoque Conſtantinop. adminiſtravit, genero Balduino II. in Gallia abſente. Pater inſuper Iſabellæ, quæ Friderico II. Imper. nupſit. &c. Valſingam. an. 1218. Sanut. *lib.* 3. *P.* 3. Blond. Collenutius, &c.

Principes ex fam. Oldenburgo-Danica.

Johannes, Comes Oldenburgicus, Ottone, cui à ſpectro mirabile cornu oblatum narrant, genitus: Pater fuit Hunonis glorioſi, quo Goslariæ ad pugnam cum Leone damnato fil. Fridericus pro patre certamen ſubiit victor. Ex ejus ſucceſſoribus *Johannes*, Elimari I. fil. Wildeshuſanam lineam orſus eſt, pater Willebrordi Epiſc. Paderbornenſis & Ultrajectini, qui obiit A. C. 1233. Burcardi & Chriſtiani: è quorum ultimo Harſtedius ramus deſcendit, poſt quem quinque *Johannes* fuerunt, quorum ultimi filii Bernardus, Chriſtianus, *Johannes* & Burchardus, ſine prole extincti ſunt, circa A. C. 1360.

Johannes, fil. Chriſtiani, frater Ottonis III. qui Delmenhorſtum condidit, circa A. C. 1340. ex duobus filiis *Johanne* Oldenburgicæ, & Chriſtiano Delmenhorſtanæ, linearum conditor fuit. Horum ille, initiò vitæ licentiâ notatus filium habuit Conradum, doctum ac pium, qui cum filio Gerhardo An. Chr. 1368. cæſus eſt à Burjadis; Pater præterea Conradi & Chriſtiani: quorum poſteriore natus Theodoricus Fortunatus, linearum reliquarum bona collegit.

Johannes, fil. Chriſtiani I. Daniæ Regis, ex eadem familia, Patri in regno ſucceſſit. V. *Johannes II. Rex Daniæ*

Johannes, fil. Chriſtiani ſeu Chriſtierni II. nepos prioris, quo Pater captus eſt tempore, dyſenteriâ obiit, Anno Chr. 1532. in aula Caroli V.

Johannes, fil. Friderici Holſatiæ Ducis, nepos ex fratre Johannis II. Regis, regno adverſus Chriſtiernum II. deſtinatus, dein A. C. 1544. in diviſione inter fratres, partem Sleſvicenſis Princip. & Holſatiæ nactus, Haderslebiæ arcem à ſe *Hansburg* dictam extruxit. Obiit A. C. 1580. ſine prole, Scholarum & Eccleſiarum Nutritius inſignis.

Johannes, fil. Friderici II. Dan. R. frater Chriſtiani IV. deſtinatus Moſci, qui eum magnificè excepit, ex filia Axenia gener, in Moſcovia febri correptus, obiit, ſec. præt.

Johannes, fil. Adolphi, qui Gottorpino-Holſaticam familiam condidit, frater Friderici maj. natu, primus ex Holſatis paſſus eſt, ſibi perſuaderi, ut apennagio contentus eſſet. Epiſcopus Lubecenſis factus ſingulari prudentiâ Oeconomicâ ingentes opes congeſſit: Pater ex Julia Felicitate Wirtembergica Joh. Auguſti. Ejus linea *Eutinenſis* dicitur.

Johannes, fil. Gerhardi, qui Oldenburgios continuavit, fratribus ingenio & formâ præſtantior, Patre ab Epiſcopis Monaſt. & Brem. pulſo, regimen ſuſcepit. Burjados & Starlandos Anno Chr. 1499. ſub jugum redegit. Pater *Johannis*, qui regimen fratri Antonio conceſſit, A. C. 1520. cujus fil. major natu *Johannes*, Antonium Guntherum genuit, qui ultimus ſuæ gentis nuper vitâ exceſſit. V. Phil. Jac. Spenerum *Syll. Geneal. Hiſtor.*

Ex familia Palatina.

Johannes I. fil. Stephano geniti Friderici, Simmerenſem Principatum nacti, à pacis ſtudio commendatur. Eo genitus

Johannes II. Carolo V. inprimis charus, Obiit an. Chr. 1557. Princeps non mediocribus literis tinctus, ac ſummâ juſtitiæ & prudentiæ laude, munere ſuo (erat enim Cameræ Imperialis Judex) functus. Ejus fil. Georgius Evangelium in ditionem introduxit.

Johannes I. ſecundò genitus fil. Wolfgangi, Ducis Bipontini, patri A. C. 1570. ſucceſſit, ſtudiorum, Hiſtoricorum cumprimis & Genealog. cultor egregius. Ad Reformatos accedens, Catechiſmo Heidelbergenſi ſuâ manu præfationem aſcripſit, ad colloquium Neoburgicum, Beutherum & Hexamerum miſit: Obiit A. C. 1604. Ab uxore ejus Magdalena Clivia prætenſio in Duc. Cliviac. & Juliac.

Johannes II. fil. prioris, ſucceſſit patri: Adminiſtrationem dein Electoratus, ut Friderici V. curator, ſuſcepit; Unioni nomine dato, eandem cum reliquis Fortunam expertus eſt. Abbatiam Hornbacenſem A. C. 1628. Trevirenſi Electori reſtituere juſſus obiit an. Chr. 1635. Pater Friderici & Friderici Caſimiri, quorum illi an. Chr. 1661. mortuo, hic ſucceſſit.

Johannes, tertius fil. Stephani fibulati, Bavariæ D. obtinuit, in diviſione, tractum Monachenſem, hujus lineæ auctor, quæ initio tenuior demum reliquis, Ingolſtadienſi nempe & Landshutanæ, ſucceſſit. Obiit in Hollandia, ſub initium ſec. 15. Pater Erneſti ſucceſſoris & Wilhelmi, qui, Baſilienſis concilii defenſor, improlis obiit.

Ex familia Saxonica.

Johannes, fil. Erneſti Electoris, Friderico III. fratri A. C. 1525 extincto, in El. ſucceſſit, cognom. *Conſtantis*, vel *Boni* meritus Adoleſcens, A. C. 1490. in Hungaria Maximiliano I. militavit.

primus.

primusque Albæ Græcæ mœnia conſcendit. Fratris dein ſucceſſor, ob religionem Evang. quam amplexus erat, jam A. C. 1520. à Cæſare principatus inſignia non impetrare potuit. In Comitiis tamen Auguſtanis ei A. C. 1530. ad ſacra eunti gladium prætulit, dein obtulit confeſſionem, ejusque apologiam adornari curavit, non curans graves minas, inprimis per Joachimum I. El. Brandeb. denuntiatas. Eodem anno contra Ferdinandi electionem ad regnum Rom. proteſtatus: Smalcaldiæ ſuos convocavit, fœdusque ad mutuam defenſionem percuſſit. Obiit A. C. 1532. Pater Johannis Friderici El. & Joh. Erneſti, qui A. C. 1542. partem Franconicam nactus, Coburgi habitavit.

Johannes Fridericus, El. Saxoniæ, poſt Johannem Patrem, electioni Ferdinandi I. contradixit, Anno 1531. quæ res compoſita, A. C. 1544. Wilhelmo Landgravio junctus, Henricum Brunſuicenſem cepit, an. 1545. Bello Smalcaldico, ad Mulbergam victus, in Cæſaris poteſtatem venit, Septemviratu Mauritio ſobrino cedere coactus, ut & parte ditionum mulctatus, de religione nullatenus quidquam conceſſit. Dimiſſus An. 1552. poſt fœdam Caroli V. ad Oenipontem fugam, Gotham muniit. Obiit an. 1558. *Vir utiq; magnus, conſtantia & invicti animi etiam ab ipſis hoſtibus, ad hæc comitatis, prudentiæ, liberalitatis regiæ laudem conſecutus, poſt varias vitæ ærumnas & adverſitates.* Thuan. *lib.* 4 & 13. Dicitur in naſcentis dorſo crux aurea effulſiſſe. Per filios Joh. Fridericum II. & Joh. Wilhelmum, Gothanæ & Vimarienſis linearum auctor fuit.

Johannes Wilhelmus, Saxoniæ Dux, Joh. Friderici El. fil. Colloquio Theologorum, Aldeburgi habito, an. 1568. præſes interfuit. In quo Wittembergenſes conſenſum inter Lutherum & Melanchthonem, in doctrina, vita & morte fuiſſe docuerunt. Flacciani contra *Ubiquitatis* architecti, immane quantum illos inter ſe diſcrepaſſe aſſeruerunt. Re infectâ diſceſſum, & alternis ſcriptis pugnatum. Secutus Dreſdenſis conventus, cui cùm Jenenſes non ſubſcriberent, Torgæ formulâ Concordiæ à Flaccianis conſcriptâ, Theologi ad eam adacti, quod cùm Vittebergenſes recuſarent, depoſiti, incarcerati, in exilium pulſi ſunt. Lætus *Comp. Hiſt. Un.*

Johannes, fil. minor Johannis Guilielmi, ex eo nepos Johannis Friderici præfati, Vinariam aliaque in diviſione nactus, obiit A. C. 1605. Pater ex Dorothea Maria Anhaltina 8. Filiorum. V. in voce *Vimaria.*

Johannes, fil. Georgii Saxoniæ D. ex familia Albertina, infenſiſſimi Lutheri hoſtis, obiit ante patrem, extinctum Anno Chr. 1539.

Ex familia Zollerno-Brandeburgica.

Johannes, fil. Friderici II. Comitis Zollerani, Burggravii Noriberg. Culmbacum, Blaſſenburgum, alia ab Orlamundanis emit, ac Ludovicum Imper. in Italiam comitatus eſt. Pater Friderici IV. ex eo avus Friderici ex Burggraviis V. ſed inter Electores I. Hujus filius

Johannes, cognom. *Alchymiſta*, patri contra Chriſtophorum Princ. Vandaliæ, dein Pomeranos feliciter inſerviit: in Electoratu tamen, licèt primogenitus, ejus voluntate præteritus eſt, & in Voitlandia vitam tranquillè exegit.

Johannes, cognom. *Magnus*, & *Cicero*, fil. Alberti, prioris ex fratre nepos, patri in Electoratu ſucceſſit. Cum Electore Saxoniæ, tres Reges Poloniæ, Boh. & Ungariæ diſcordes, ad Vratislaviam, ſuâ facundiâ compoſuit: bello dein Sileſio involutus, A. C. 1476. quod ſopitum A. C. 1482. Jam Elector, vet. Marchiam, ob cereviſiarium vectigal, tumultuantem coërcuit, Obiit An. C. 1499. nimiâ corporis mole ſibi gravis. Ei ſucceſſit fil. Joachimus I.

Johannes, fil. Joachimi I. minor natu, ſtrenuus, ſapiens, prudens, ſeverus, *oculus & conſilium Germaniæ* dictus, Croſnam tenuit, dein Cuſtrinum: Cùm de religione caviſſet Cæſar, à fœdere Smalcaldico receſſit: In formulam Interimiſticam conſentire noluit, in expeditione Metenſi Carolo V. adfuit, Obiit Anno Chr. 1571. attentâ familiaris rei curâ fratre Joachimo II. El. ſuperior. Vid. Thuan. *lib.* 50.

Johannes, filius Friderici, Johannis El. præfati ex fratre nepos, gubernator Valentiæ fuit, & Carolo V. inprimis charus: unde Hiſpanorum invidia, & in morte ejus præmatura, An. C. 1525. veneni ſuſpicio. Ejus fratres Caſimirus Culmbacenſem, Georgius Anſpacenſem, & Albertus Boruſſiacam, lineas orſi ſunt.

Ex familia Badenſi.

Johannes, fil. Jacobi Marchionis Badenſis, ad Archiepiſcopatum Trevirenſem evectus, primorum annorum negligentiam in ſeqq. curâ majori penſavit. Frater Bernardi, qui à Sixto IV. Anno Chriſti 1480. canoniſatus eſt, quòd vitam monaſticam amplexus, Magdalenam filiam Caroli VII. Francorum R. ſibi deſponſatam, omiſerit: Georgii Epiſc. Metenſis, Marci Canonici Argentin. & Caroli, qui lineam propagavit.

Ex familia Haſſiaca.

Johannes, fil. ſecundo-genitus Henrici, Haſſiacæ lineæ conditoris, mortui Anno Chriſti 1308. in diviſione paternæ hæreditatis Caſſellas nactus eſt: mox mortuus, fratrem majorem natu Ottonem hæredem habuit. Item fil. ſecundo-genitus Ludovici Principis Darmſtattini, mortui Anno Chr. 1626. militaris virtutis & Oeconomicæ prudentiæ laude inclytus, Breubacum incoluit, ſed improlis ex Johanna Sainenſi vitâ exceſſit, An. C. 1651.

Ex familia Vandalica.

Johannes, Henrici Vandalorum Ducis fil. Pariſiis Theologiæ Doctor creatus, hinc *Theologi* cognomen habuit, & Megapolitanam ditionem nactus eſt. Pater, inter alios, *Johannis* Hildeshemii Canonici, & alterius *Johannis*, qui ſubmerſus eſt A. C. 1299. Ei Henricus fil. ſucceſſit.

Johannes, Dux Megapolitanus, nepos ex filio Henrici præfati, cum fratre majore Alberto, Imperii Princeps à Carolo IV. in Comitiis Pragenſibus, A. C. 1349. creatus eſt. Auctor lineæ Stargardienſis parum diuturnæ: memorantur inter alios in ea *Johannes*, alterius *Johannis* pater.

Johannes, filius Magni, quem Albertus præfatus genuit, cum patrueli Alberto, Academiam Roſtochienſem A. C. 1415. fundavit, evocatis Erfordiâ Profeſſoribus: regno poſtea Sueciæ deſtinatus, A. C. 1423. obiit: relictis *Johanne*, qui improlis, & Henrico Pingui, ad quem extinctis agnatis, Vandaliæ Principatus delatus eſt: Pater hic, inter alios, quoque *Johannis* fuit.

Johannes, fil. Joh. Alberti Ducis Megapol. cùm patre Anno Chr. 1577. extincto, ditiones cum patruo Ulrico, communi regimine adminiſtraſſet, ſubitaneâ morte, in ipſo ætatis flore abreptus, A. C. 1592. filios ex Sophia Holſata reliquit, Adolfum Fridericum Suerinenſis, & Johan. Albertum, Guſtrovianæ lineæ auctores.

Johannes, filius Nicoloti Vandaliæ domini, nepos ex fratre Johannis Megapolitani Theologi, Pater fuit Nicoloti, Rugiorum & Brandeburgiorum victoris: ex hoc, mortuo A. C. 1316. avus *Johannis* ſen. proavus *Johannis* Jun. Pater hic Nicoloti fuit, cujus linea in fil. Laurentii filio *Johanne* A. C. 1424. extincta eſt, & Bernardi, cujus fil. *Johannes*, genuit Nicolotum, Chriſtophorum & Wilelmum, in quibus Anno Chr. 1430. familia defecit.

Ex familia Aſcania.

Johannes I. fil. Alberti II. patris in El. Brandeburgico ſucceſſor, A. C. 1221. Francofurtum ad Viadrum ampliavit, multamque è triplici conjugio prolem ſuſcepit.

Johannes II. prioris fil. & ſucceſſor, Croſnam oppigneratam ſibi quoque poſſedit, & filios ante ſe defunctos videns, Ottonem & Conradum fratres ſucceſſores habuit.

Johannes III. prioris ex Conrado fratre nepos, patrem Anno Chr. 1304. defunctum, brevi ſequutus eſt.

Johannes IV. prioris ex fratre Henrico nepos, Waldemaro fratri, poſt patruum, in El. dignitate ſucceſſit: paulo pòſt extinctus, A. C. 1322.

Johannes I. fil. ſecundus Alberti I. qui Saxonici in hac familia rami auctor fuit, A. C. 1260. mortui, Alberti II. Electoris Saxonici frater, Lavvenburgicam lineam orſus eſt: quæ Electoralem dignitatem non ſemel adverſus agnatos ſibi vindicaſſe legitur. Eo nati

Johannes II. & Ericus I. qui ſtirpem continuavit. Ex hujus poſteris *Johannes* fil. Bernardi, cum Lubecenſibus, ob Melnam contendit: mortuusque A. C. 1507. inter alios, *Johannem* reliquit Epiſc. Hildeshemium & ſucceſſorem Magnum II.

Johannes, fil. Alberti Junioris, Principis Anhaltini, frater Rudolphi Epiſc. Suerinenſis An. Chr. 1381. extincti, uxorem habuit Eliſabetham Hennebergicam, quæ malis moribus & Xanthippeis jurgiis maritum tantopere fatigavit, ut patriâ desertâ ſponte ſibi exilium indixerit: unde de eo nihil amplius compertum. Nati tamen ſunt ex illo conjugio Albertus III. Claudus, & Sigiſmundus, qui pro Marchia Brandeburgica, quam Sigiſmundus Imp. Norimbergenſi Burggravio conceſſerat, 60000. aureos accepere. Cœterum ille Cœthenſis, hic Servestani rami pater extitit.

Ex familia Piaſtea.

Johannes, fil. Ziemoviti, qui Mazoviam An. C. 1355. regi Pol. Caſimiro obnoxiam fecit, Warſovianam ſeu Cirnenſem lineam orſus; è quâ Boleslaus R. contra Caſimirum electus, poſtea ceſſit. Pater Januſſii, in cujus ex fratre Conrado nepotibus *Johanne* & Stanislao, A. C. 1526. extincta linea, & ſimul, quidquid in Polonia Piaſtei ſanguinis ſupererat, defecit.

Johannes, filius ſecundo-genitus Friderici, Lignitii Principis, obiit A. C. 1495. Item fil. Boleslai, Principis Monſterbergici, ab Huſſitis, qui Franckenſtenium ipſi exuſſerunt, ad Wilhelmsdorphum trucidatus A. C. 1429. lineam terminavit, Ducatusque ad regnum Bohemicum devolutus eſt: donec de eo A. C. 1463. Fridericus III. Imper. Georgii Podiebradii Bohem. R. filios inveſtiret.

Johannes, fil. Henrici Principis Glogovienſis, Anno Chr. 1306. à Poſnanienſibus contra Vladislaum Lociicum ad regnum vocati,

Steina-

Steinaviam nactus eſt, quo nomine Bohemiæ acceſſit A. C. 1329. inde Primislai fratris ſucceſſor, dimidium Glogoviæ Johanni Regi vendidit.

Johannes, fil. Henrici Paſſeris, Ducis Sagano-Glogovienſis, Saganum tenuit, ſed cùm tyrannicè imperaſſet, & conjugem Scholaſticam Lavvenburgicam crudelius habuiſſet, ejeciſſetque, Anno Chr. 1439. ſucceſſionem tranſmiſit ad filios, è quibus *Johannes*, gentis ultimus, poſt varia tyrannicè acta, à Matthia Corvino R. principatu ejectus, Anno Chr. 1488. Wolaviæ otium chymiæ ſtudio fefellit, ſuperioris vitæ ſeriâ pœnitentiâ tactus. Obiit ſub initium ſec. præc.

Johannes, Dux Teſchinenſis, fil. Caſimiri II. qui ramum hunc orſus eſt, Bohemorum A. C. 1327. ſubiit imperium. Ejus linea Oſvencinam in Polonia tenuit, & in illius abnepote *Johanne* D. Teſchinenſi, Domino Zatoriæ A. C. 1513. defecit.

Johannes, fil. Boleslai IV. Ducis Oppolienſis, Epiſcopus fuit Caminenſis & Vratislavienſis, ſec. 15. Item fil. Boleslai V. prioris ex fratre nepos, Caſimiro contra Albertum II. adhæſit, ab hoc mulctatus. Item fil. Nicolai, alterius filii Boleslai V. moderati animi princeps Anno Chr. 1532. familiam Oppolienſem, ſucceſſore Ducatus Ferdinando I. Imper. clauſit, Vid. Phil. Jac. Spenerum *Syll Geneal. Hiſtor.*

Principes alii.

Johannes Caſtriotus, Vid. *Scanderbegus.*

Johannes, cognom. *Intrepidus*, Dux Burgundiæ, ſucceſſit Philippo Audaci, patri, Anno Chr. 1404. Prius, ſuppetias venit Sigiſmundo Hungariæ Regi copiarum à Carolo V. Gall. R. hoc fine miſſarum Dux, in quibus bis mille nobiles. Qui rebus primò præclarè geſtis, poſtmodum acie ad Nicopolim, Anno Chr. 1396. victi captique ſunt: è quibus 600. in præſentia Ducis unco affixi, ipſe cum 15. aliis, pro quibus, 200000. aureorum ſpopondit, ſervatus eſt. Patris ſucceſſor, Aurelianenſis Burgundicæque domus diſſidio renovato, Lutetiæ Ducem Aurelian. Anno 1407. occidi curavit. Hinc bellum inteſtinum, priori atrocius: quo Carolo VI. adhuc minori, ipſe regnum adminiſtravit. Occiſus, juſſu Caroli Delphini, Anno Chr. 1419. à quo ad colloquium invitatus erat, Monaſterioli Senonum: Ex Margareta Bavara, pater Philippi Boni. Froiſſardus, Monſtrelet. Serres, J. J. de Urſinis, Chenius & Paradinus, *Hiſtor. Burg.*

Armorica Duces.

Johannes I. Armoricæ D. cognom. *Rufus*, poſt Patrem Petrum, dictum Mauclerum, Anno Chr. 1250. Proceres rebelles coërcuit, cum Clero aliquid litis habuit, comes Ludovici IX. in Africam, inde reverſus Juſtitiam coluit. Obiit an. 1286. æt. 69. Ex Blanca, fil. Theobaldi Navarræ R. natus ei

Johannes II. qui muri ruinâ oppreſſus eſt, Lugduni, Anno Chr. 1305. cùm Clemens V. ibi coronaretur. Ex Beatrice, fil. Henrici III. Angl. Regis, pater Arturi II. ſucceſſoris, &c.

Johannes III. Bonus, fil. Arturi II. Obiit Anno Chriſti 1341. improlis.

Johannes IV. Montfortius, fil. Arturi II. ex Jolanta, fil. Roberti IV. Com. Druid. Carolum Bleſenſem, maritum Johannæ, ex Guidone Com. Pontiniacenſi fratre neptis, ditionibus exuit. Unde bellum inter Montfortiam & Bleſenſem famil. diuturnum. Obiit an. 1345. æt. 52. Ex Johanna, fil. Ludovici Flandri, fœmina magnanima, pater

Johannis V. qui Strenuus & Victor dictus, bello contra Bleſenſes ſuperior fuit 7. prœliis feliciter commiſſis, & æmulo Carolo Bleſenſi in pugna ad Auriacum occiſo, poſtquam Principatu jam pulſus & totius Galliæ viribus impetitus fuiſſet. an. 1364. Obiit Anno Chriſti 1399. Ei natus, ex Johanna, fil. Caroli Mali, Neap. R.

Johannes VI. Bonus, ſeu Sapiens: qui à Cliſſoniis, cum quibus ipſi multum negotii fuit, captus, à 50000. ſubditorum libertati redditus, Obiit Anno 1442. Ex Johanna fil. Caroli VI. Gall. R. pater Franciſci I. &c. Vignier. *de priſco ſtatu Britann.* Bouchard. Argentræus, & Auguſtinus du Pas, *Hiſt. Brit.*

Comites Dunenſes, &c.

Johannes, Comes Dunenſis & Longavillanus, Regii thalami Magiſter, cognom. Victor & Triumphator. Nothus Ludovici Aurelian. D. filii Caroli V. priſcum ſplendorem ab Anglis mirè obſcuratum, Galliæ reddidit. Hoſtis perpetuus Burgundionum, à quibus Pater occiſus erat, Comites Varvicenſem & Suffolcium vicit, Aurelianum animosè defendit, ope Puellæ Aurel. Anglos ab obſidione depulit, longè lateque victor, donec Carolus VII. Metropoli denuo potitus eſt. Miſſus à Rege, cum Arch. Remenſi, ad Concil. Baſil. cum Eugenio IV. reconciliandum, poſt reditum Cœnomanum Anglis, qui inducias violaverant, eripuit, à Rege legitimatus & honoribus ditionibusque impensè auctus. Obiit ſub Ludovico XI. gloriâ plenus, Anno Chriſti 1470. æt. 67. Ex Maria Harcurtia, pater Franciſci, à quo Longavillani Duces orti. Alanus & Joh. Chartetius *in Chron. Sandioniſ*, Hiſt. Gall. *in Carolo VII.*

Johannes, cognom. Triſtanes, fil. Ludovici IX. Damiatæ natus Anno 1250. Obiit Tuneti, Anno Chr. 1270. Item, Delphinus Caroli VI. Obiit Anno Chr. 1417. Item, Dyrrhachii D. Princeps Albaniæ & Moreæ, &c. octavus fil. Caroli Claudi, Neap. R. Obiit Anno 1335. Pater ex Agnete, fil. Eliæ Com. Petrocorienſis, Caroli D. Ludovici, qui Neapoli veneno ſublatus & Roberti, Moreæ Principis, à quo Ludovicus Hung. R. ad duellum provocatus, quique in pugna Pictavienſi obiit, Anno Chr. 1356. Quibus Anton. Vaſconcelles adjungit Stephanum, conjugio Luſitanico clarum.

Duces Calabriæ.

Johannes I. Andegavenſis, Calabriæ D. fil. Renati, Neap. R. pietate & prudentiâ illuſtris. Præfectus Provinciæ, Genuæ, dein Catalauniæ, Obiit an. 1470. Ex Maria Borbonia, pater *Johannis II.* Calabriæ & Lotharingiæ D. qui in Catalaunia ſimiliter obiit. Bouch. *Hiſt Prov. l. 9.*

Johannes, Protoſcriba, Caſtino Duce militum ſubnixus, Imperium Occid. ad ſe rapuit, Anno 423. anno pòſt victus à copiis Theodoſii, & capite truncatus Aquileiæ.

Hollandiæ Comites.

Johannes I. Hollandiæ Comes, ſucceſſit patri Florentio V. Friſiâ Occid. maximâ ex parte ſubactâ, Obiit improlis, Anno Chr. 1300.

Johannes II. Com. Hannoniæ, fil. Adelaidis, quæ ſoror erat Vilhelmi Holl. Comitis, ei ſucceſſit. Obiit Anno Chriſti 1304. Idem nomen pluribus Ducibus Saxoniæ, Brandeburg. Lotharingiæ, Mediolan. &c. commune fuit. De *Johanne* Auſtriaco notho Caroli V. Imper. adeò celebri in Hiſt. Belgica V. Thuani *Hiſtor.* Grotii *Annales Belg.* Stradam, &c Addam ſaltem ex reg. Borbonia familia. *Johannem*, Com. Vindocinum, qui obiit Anno 1478. Item, filium tertium Johannis, March. Comitis, *Johannem I.* Sapientem, qui in prælio ad Azincurtium, an. 1415. æt. 30. occiſus: Pater fuit *Johannis II.* Pulchri: Cujus hiſtoriam curioſam omnino Puteanus edidit.

Pontifices Romani.

Johannes I. Tuſcus, poſt Hormiſdam, Papa an. Chriſti 523. à Theodorico, Ital. R. Ariano, ad Juſtinum Imper. in Arianos admodum ſeverum, miſſus: redux in carcere, obiit, Ravennæ, Anno Chr. 526. Marcellin. *in Chron.* Hiſt. Miſc. *libr.* 15. Anaſtaſ. *in Joh. I.* Gregor. *M. libr.* 3. *Dial. cap.* 2. Ei ſucceſſit Felix III.

Johannes II. cognom. *Mercurius*, fil. Projecti, Romanus, ſucceſſit Bonifacio II. an. 532. Acœmitas, qui Monachi hæretici erant, damnavit. Obiit Anno 535. Anaſtaſ. *in ejus Vita.* Alciat. *Parerg. lib. 4. cap.* 23. Cujac. *lib.* 12. *obſerv. cap.* 26. Eum excepit Agapetus.

Johannes III. Romanus, cognom. Catellinus, fil. Anaſtaſii Succeſſor Pelagii I. an. 559. nihil non egit, ut Narſete Romanis conciliato, Longobardos ab Italia averteret: quod cùm fruſtra eſſet, *Epiſcopi Italici Vaſa ſacra, ne a Barbaris raperentur, conflata, in uſum pauperum diſtribuêre.* Platina, *in ejus Vita* Pantal. *in Chronol.* Papyr. Maſſonius & Chenius, *hiſtor. Paparum.* Succeſſit Benedictus I.

Johannes IV. Dalmata, fil. Venantii, cognom. Scholaſticus, Severinum excepit, an. 639. Theſauris Eccleſiæ, in liberationem captivorum impenſis, inclytus: ad Scotiæ Præſules de Paſchatis celebratione ſcripſit. Obiit an. 641. Beda *Hiſt. Angl. lib. 2. c.* 19. Baronius, *in Annal.* Succeſſit Theodorus.

Johannes V. Antiochenus, fil. Cyriaci, Concilio 6. Generali, legatus Agathonis Papæ interfuit; Succeſſor Benedicti II. Anno Chr. 685. Obiit anno pòſt, toto tempore lecto affixus. Anaſtaſ. *in ejus Vita.* Eum ſequutus eſt Conon.

Johannes VI. Græcus, poſt Sergium I. Papa R. an. 701. à Tiberio II. Imper. ſub initium turbatus, Obiit an. 705. Succeſſit Johannes VII.

Johannes VII. Græcus, fil. Platonis, prioris Succeſſor, à Juſtiniano Rhinotmeto examinare quædam ſcripta juſſus Synodo convocatâ, non ſatis animi habuit, ut quæ ſibi contraria, reſcinderet. Wilfridum Arch. Eboracenſem à quo plurimi Friſiorum converſi, contra perſecutores tuitus, Obiit an. 707. Beda *de geſt. Angl l. 5. c.* 20. &c. Succeſſit Siſinnius.

Johannes VIII. ſexu fœmina, mentito habitu, Leoni IV. Anno 853. mortuo ſucceſſit, biennio poſt, in proceſſione ſolenni, prope Amphitheatrum Rom. fœtum furtivum enixa. Succeſſit, virilitate prius cautè exploratâ, Benedictus III. Marian. Scotus, Sigebertus aliique ex Pontificiis Auctoribus ad ſeptuaginta, ut Moretius *Diction. Hiſt.* hiſtoriæ hujus veritatem, cum aliis, poſtquam an. 500. extra controverſiam fuiſſet in Comm. Romana, in dubium vocans, fatetur. Fuit quidem, à celebri quodam in Hollandia Hiſtorico, ingenii exercendi gratiâ, ventilata haud pridem hæc quæſtio, & fabuloſis accenſita, ſed Sam. Mareſius. Theologus Groning. ejus refutationem paulo pòſt edidit: Quam, priſcâ veritate ſolidè ſtabilitâ. ex ipſis Chronologiæ principiis, confirmatiorem promittit publico, Pet. Megerlinus, Mathem. Baſil. JC. & Chronologus celeberrimus.

Johannes IX. Romanus, fil. Gundi, ſucceſſit Adriano II. Anno 875 Carolum Calvum, poſt Ludovici II. mortem, Romæ coronavit, *Chriſtianiſſimi* ei elogio tributo. Preſſus à Saracenis, Caroli opem imploravit, qui, à Carolo Craſſo patruele victus, paulo pòſt in reditu, à Sedechia Judæo Medico, veneno ſublatus eſt. Quo mortuo, cùm Johannes Ludovicum Balbum ad imperium vocaret, à Romanis in carcerem conjectus; inde liber, in Galliam profugit, ubi Trecis Synodo habitâ, adverſariis excommunicatis, Formoſum inprimis Epiſcopum Portuenſem, quòd vitia ſua vir inſignis carpſiſſet, Epiſcopatu movit, Balbum Imper. creavit: eoque mortuo, ut Romæ tutus eſſet, Craſſum coronavit: Primus indulgentias adverſus infideles promulgavit. A' Saracenis tributum pendere coactus, precibus Baſilii Imper. motus, Photium Patr. proceſſionem Spiritus S. à Filio negantem, in communionem recepit. Obiit an. Chr. 872. Succeſſit Marinus vel Martinus II.

Johannes X. Tibure natus, fil. Rampoaldi, Theodoro II. ſucceſſit, Anno Chriſti 901. Sergio Benedicti filio, ad Papatum aſpiranti, reſtitit. Formoſi Papæ acta confirmavit, Stephani VII. actis combuſtis. Lamberti Italiæ R. ab Italis Arnolpho oppoſiti coronationem approbavit. Obiit Anno Chriſti 905. Succeſſit Benedictus IV.

Johannes XI. Landonis Papæ filius nothus, ope Theodoræ, ſcorti impudentiſſimi, quæ ejus commercio utebatur, Ravennâ Romam tranſlatus, ex Epiſcopo Papa factus eſt. Miles potiùs, quàm Sacrorum miniſter, ope Alberici, fil. Adalberti, March. Tuſciæ, Saracenos vicit, Anno Chr. 915. &c. Platina, *in ejus Vita.* Plurium ſcelerum conſcius, peregrinationem Compoſtellanam obiit, Leo Oſtienſ. *lib.* 56. Captus Anno Chr. 928. à Guidone Tuſciæ D. fratre Hugonis Italiæ R. & marito Maroziæ, hujusque inſtigatu, ſtrangulatus eſt; ut Johannem ex impuro Sergii III. concubitu ſuſceptum, ſedi intruderet. Luitprand. *l.* 2. *cap.* 13. 14. *& ſeqq.* Flodoard. *lib.* 4. *Hiſt. Remen.* &c. Succeſſit Leo VI.

Johannes XII. fil. Sergii III. ex ſcorto Marozia, ope Guidonis, Stephano VIII. ſucceſſit, an. 931. Epiſcopatus ſub eo pueris collati, & Eriperti filio quinquenni, ad Arch. Remenſem promoto, ſedes illa vileſcere cœpit. Mortuo Guidone, Hugoni affini Marozia urbem Romam nuptiasque ſuas obtulit: Quo ſupra modum Albericus fil. offenſus, Maroziâ, cum Papâ, incarceratâ, res Eccleſiæ pro arbitrio verſavit: Græcique tum pallia à Pontificibus R. redimere deſierunt. Obiit in carcere, an. 936. Luitpr. *l.* 3. *c.* 12. Platina, *in ejus Vita.* Succeſſit Leo VII.

Johannes XIII. fil. Alberici, patricii Rom. Princeps urbis factus, poſt Patris & Agapeti II. mortem, an. 955. æt. 18. Sedem Pontif. invaſit, & cùm prius Octavianus vocaretur, in memoriam Johannis XII. patrui ſui, *Johannes* dici voluit; peſſimè in illum adulatorum globo detorquente verba Scripturæ: *Erat autem quidam, miſſus a Deo, Johannes.* In omnem libidinem effuſus, contra Berengarium, filiumque ejus Albertum, crudeliſſimè in Italia graſſantes, Ottonem I. Imper. evocavit, ei fide ſanctè promiſſâ. Mox religionis oblitus, ad Tyrannorum partes ſe applicuit. Quare reverſus Otto, ut ſtatum Eccleſiæ collapſum inſtauraret, Conventum Epiſcoporum indixit: In quo a Clero accuſatus, *quòd in equorum ſtabulo diaconos ordinaſſet, inceſtu non ſimplici ſe polluiſſet, dæmonum auxilia in ludo, imploraſſet, iisq́; prabibiſſet:* & depoſitus eſt. Anno Chr. 963. Luitpr. *lib.* 3. *cap.* 12. *lib.* 6. *cap.* 7. Sigon. *lib.* 7. *ad an.* 963. Rediit tamen, Ottone profecto, & acta Synodi contra ſe habitæ combuſſit, Johanni Cardinali caput, Aſoni linguam, nares digitosque abſcindi juſſit, in meretricio paulo pòſt amplexu, à Dæmonibus ad necem percuſſus, Luitpr. *libr.* 6. vel ut alii habent, a marito adulteræ, necatus. Anno Chriſti 964. Rhegino, Platina, &c. Succeſſit Leo VIII

Johannes XIV. Romanus, fil. Johannis, ſucceſſit Benedicto V. an. 965 Ottonis Imper. auctoritate, in ſedem evectus. Quod cùm Romani ægrè ferrent, ab illis pulſus ad Pandulphum Capuæ Princ. ſe recepit, mox ab Ottone, qui de Magiſtratu R. ſupplicium ſumſit, reſtitutus. Eo tempore, Ottonis hujus Magni auſpiciis, Dani, Poloni, Ungari, ad fidem Chriſti perducti ſunt. Papa campanis benedictionem impertitus, Obiit an. 972. Sigeb. *in Chron.* Leo Oſtienſ. *l.* 2. *Chr. Caſſ. cap.* 9. Onuphr. Genebr. *in Chron.* Eum excepit Benedictus VI.

Johannes XV. prius Petrus dictus, Cancellarius Ottonis II. Benedictum VII. excepit. A' Bonifacio VII. qui auditâ Benedicti & Ottonis morte, Conſtantinopoli Romam redierat, in vincula conjectus, carceris pædore & fame enectus, Obiit, Anno Chr 985. Sedis t. Succeſſit

Johannes XVI. Romanus, fil. Leonis, poſt Bonifacii VII. mortem, à Clero electus, an. 985. ſed à Creſcentio pulſus, in Tuſciam ſe recepit, Ottonis III. ope imploratâ. Mox revocatus, aliquandiu tranquillitate uſus eſt. Ethelredum Angliæ R. cum Ricardo Normanniæ D. reconciliare ſtuduit, turbis in Eccleſia Remenſi, ob Arnolphi depoſitionem, pacandis intentus, &c. Poſt quæ, reſumens vires Creſcentius, ab Imperatore, in mole Adriani obſeſſus eſt: quo obſidio durante Johannes obiit an. 986. Platina *in ejus Vita*, Guilielm. Malmesbur. *libr.* 2. *de geſt. Angl.* &c.

Johannes XVII. Romanus, fil. Roberti, ſucceſſit Johanni XVI. ut Ciacconius continuat. Chenius, &c. dicunt, à Baronio, inter Papas, non refertur: Platina aliter de hoc ſcribit. A Creſcentio pulſus, poſt reditum, Obiit Anno Chr. 996. Surrogatus eſt ab Ottone Gregorius V.

Johannes XVIII. Antipapa, prius Philagathus, Calaber, vel XVII. ex aliorum ſententia, qui priorem è numero Paparum demunt. A Creſcentio, pulſo Gregorio, lectus, & Sylveſtro II. oppoſitus, mox rebellionis convictus, effoſſis oculis occiſus, vel ſecundùm alios, exulatum in Germaniam miſſus eſt. Obiit menſe 10. Anno 1003. Platina, *in Vita ejus.* Sigon. *l.* 7. Bonfin. *dec.* 2. *lib.* 1. Succeſſit Johannes XIX.

Johannes XIX. vel XVIII. ex mente Baronii, à factione Comitum Tuſcanellæ, ſedi intruſus, poſt Sylveſtrum II. Anno Chr. 1003. Feſtum animarum promulgavit, 5. pòſt menſe, mortuus: Ab illius tempore Pontificis electionem ad Clerum tranſlatam, refert Baronius. Succeſſit *Johannes XX.*

Johannes XX. aliis XIX. Romanus, cognom. Faſanus, vel Fanaſſus, priori ſucceſſit, Anno Chr. 1003. Obiit An. 1009. Hunc Petrus Patr. Antiochenus ſe Conſtantinopoli, ubi utriusque Eccleſiæ unioni intentus erat, vidiſſe ait, in ep. ad Michaëlem Cerularium. Fulbertus Carnut. Platina *in Vitis Pontif.* Succeſſit Sergius IV.

Johannes XXI. aliis XX. frater Benedicti VIII. cui ſucceſſit, Anno Chr. 1024. ope Patris, Com. Tuſcanellæ. Nec bonis nec malis notus, Platina, *in Vitis.* Auditâ Benedicti VIII. apparitione poſt mortem, monachus factus, inde Sedi redditus dicitur. Pet. Damianus, *ep. ad Nic. II.* Coronato Conrado II. Obiit an. 1033. Glaber *l.* 4. Leo Oſtienſ. *l.* 2. Ciacconius, Onuphr. &c. Succeſſit Benedictus IX.

Johannes XXII. aliis XXI. prius Joh. Petrus, ſucceſſit Adriano V. Anno 1276. Oliſipponâ Luſitanus, profeſſione Medicus, ſcriptis eâ in arte editis clarus. Michaelem Palæologum hortatus, ad obſervandum Concil. Lugdun. ſub Gregorio X. habitum. obiit ruinâ cubiculi, fruſtra ex Aſtrorum inſpectione longam vitam ſibi pollicitus, Viterbii, Anno Chriſti 1277. Martinus Pol. Pap. Maſſonius & Chenius *Hiſtor. Paparum.* Eum excepit Nicolaus III.

Johannes XXIII. aliis XXII. poſt Clementem V. biennio Eccleſiâ capite deſtitutâ, throno conſcenſo Lugduni, ſeipſum elegit, dicens: *Ego ſum Papa*, aſſumto Johannis nomine, cùm prius Jacobus de Oſſa diceretur. Anno Chr. 1316. Cadurcenſis, fil. ſutoris, ſtaturæ exiguæ, ſed ingentia animo verſans: cujus tamen immortalitatem negavit, publicè dogma hoc doceri volens. Quo audito Philippus Valeſius Galliæ R. ipſi ſcripſit: *Que s'il ne ſe retractoit, il le feroit ardre.* Porro Johannes hæreticos judicavit eos, qui docebant, *Chriſtum ejusq́; diſcipulos in hac terra, nil proprii poſſediſſe, clerumq́; ſimiliter in paupertate vivere debere.* Trinum tintinnabuli pulſum inſtituit, Thomam Aquinatem, Thomam Herfordienſem, &c. Sanctis annumeravit, Extravagantes publicavit, Ludovicum Cæſarem vehementer infeſtavit, Comitiis conquerentibus: *Non licet per hunc Antichriſtum pacem a Deo datam ſervare*, Platina, *in Vita ejus* Aventinus *lib.* 7. Crantzius *lib.* 9. *cap.* 14. 15. Græcos ad ſubjectionem revocanti, reſponſum: *Potentiam tuam ſummam circa ſubditos tuos credimus, ſuperbiam tuam ſummam tolerare non poſſumus, avaritiam ſatiare non valemus. Diabolus tecum, quia Dominus nobiſcum.* Joh. de Mondevilla, apud Morn. *in Myſt. p.* 1018. Interea a Ludov. Imp. Romæ depoſitus eſt, Nicolao V. ſubrogato, qui Anno 1330. Johanni ceſſit, in carcere aliquot pòſt annis mortuus. Obiit Avenione Anno 1334. æt. 90. relinquens, in theſauris 25. milliones auri. Succeſſit Bened. XII. Villanius *lib.* 9. 10. 11. &c.

Johannes XXIV. aliis XXIII. prius Balthaſarus Coſſa, Neapolitanus, Alexandri V. ſucceſſor, fraude ſeipſum obtruſit, an. 1410. Bellatoris potius, quàm Pontificis ingenio. Schiſmatis tollendi gratiâ, Concilium Romæ convocavit, ad quod, poſt Miſſam Spiritus S. dirus ac feralis bubo horrificâ voce, ſuper trabem medii templi conſidens, & obſtrepens advolavit. Nic. Clemangis, apud Morn. *in Myſt. p.* 1129. Hic nihil actum: aliud Conſtantiæ, operâ Sigiſmundi Imp. qui in Italiam venerat, coactum, Anno 1415. Ubi in prima Miſſa, poſt hymnum, *Veni S. Spiritus*: Charta in templum projecta, inſcriptum habebat, *aliis rebus occupati, vobis adeſſe non poſſumus.* Secundâ ſeſſ. Papa hic coram altari ſanctè promiſit, ſe Papatui renuntiaturum, ſi Benedictus & Gregorius idem feciſſent. Mox pœnitentiâ ductus, cum videret de ſua depoſitione agi, Scaphuſiam profugit, inde retractus, condemnatus, depoſitus, ac Lud. Palatino in cuſtodiam traditus, Seſſ. 12. Ex qua captivitate liber, Anno Chr. 1419. an pretio corruptis cuſtodibus, an publicâ auctoritate, Florentiam venit, ubi Martino V. ſe ſubmiſiſſe dicitur. Obiit eodem anno, curâ Coſmi de Medicis, amici ſui, magnificè ſepultus. Platina, Onuphr. Ciacconius, Pap. Maſſonius, Theodoricus de Niem & Du Puy, *Hiſtor. Schiſmatis.* Paul. Simſon *in hiſtor. Eccleſ. Angl. Cent.* 15. &c. Succeſſit Martinus V.

Patriar-

Patriarchæ aliiq́; Præſules.

Johannes I. cognom. *Talaida*, Patriarcha Eccleſ. Alexandrinæ, ab Orthodoxis ſurrogatus eſt Timotheo Solofaciolo, Anno Chr. 482. Ab Acacio apud Zenonem variorum criminum, præter meritum, accuſatus, pulſus, & Petrus Mongus hæreticus ei ſubſtitutus eſt. Hinc in Italiam veniens, Nolæ Ep. à Felice III. creatus, ibi obiit. Baron. *A.C.* 482. *& ſeqq.*

Johannes II. cognom. *Mela*, Anaſtaſio hæretico hæreticus ſucceſſit, an. 497. Zenonis Henotico ſubſcripſit. Succeſſit alius ſimilis farinæ, an. 506.

Johannes III. cognom. *Machiota*, priori ſucceſſit. Henotico ſubſcripſit, Concilio Chalcedon. rejecto, ſævus in Orthodoxos. Obiit an. 516. Niceph. *in Chron.*

Johannes IV. Apollinaris ſucceſſor, an. 570. magnâ cum curâ præfuit. Obiit an. 581. Idem.

Johannes V. ob largas eleemoſynas, *Eleemoſynarius* dictus, Amathunte Cyprius, fil. Epiphanii Præfecti, Theodorum excepit, an. 610. auctoritate Heraclii Imp. permotus. Hæreſin omnem & Simoniam ſuſtulit, mores Cleri meliores reddidit, Templa, Prochotrophia, &c. fundavit. Moriturus, cùm ſibi nummum reſtare recordaretur, illum Jeſu CHRISTO legavit. Obiit in Cypro, quò ſe furori Barbarorum, Alexandriæ obſidionem minitantium, ſubduxerat. Anno Chriſti 620. Leontius, *in Vita ejus*, Niceph. *in Chron.*

Johannes I. Patr. Antiochenus, diſcip. Theodori Mopſveſtii, Theodoto ſucceſſit, Anno Chr. 427. In Neſtorianiſmum prolapſus, eòdem Theodoretum Cyrum pertraxit, quem Cyrillo oppoſuit. In Neſtorii gratiam, non acceſſit ad Concil. Oecum. Epheſinum, 15. dies expectatus, niſi 5. die poſt illum jam condemnatum: Tum domi ſuæ Conciliabulo 30. Epiſc. qui omnes aut ob crimina depoſiti, aut ob hæreſin pulſi, habito, Cyrillum & Mnemonem Epheſ. condemnavit, excommunicatis reliquis Epiſcopis Concilii, à quo citatus, & cùm non compareret, anathemate ictus eſt. Nec omittendum, in præfato Conciliabulo. Pelagianos Epiſc. reſtitutos, & concluſum eſſe: Animam Adami non propter offenſam mortuam eſſe, nec originis peccatum à Patre ad filium propagari. Quæ concluſio inter legitima decreta Concilii Epheſ. irrepſit, donec id Gregorius M. obſervaſſet. Interim Johannes Theodoſio Jun. per literas impoſuit, & lite Cyrillo motâ, diu Eccleſiæ pacem turbavit. Tandem ad frugem rediens, an. 432. cum Cyrillo pacem iniit, Neſtorioque condemnato, Concilio ſubſcripſit. Obiit An. 440. Succeſſit nepos ejus Domnus. Acta Concilii Eph. Nicephorus, Theodoretus, &c.

Johannes II. an. 1090. ſucceſſit, præfuitque, donec urbs à Latinis capta eſt. Genebr. *in Chron.*

Johannes I. Patr. Hieroſolymitanus, poſt Benjaminum, Anno Chriſti 120. quo tempore Eccleſia graviſſima paſſa eſt. Euſeb. *in Chron.*

Johannes II. Monachut, & ſectator hæreſeos Macedonianæ, hac ejuratâ, Cyrillo ſucceſſit, Anno 386. Epiphanio, ob levia quædam ſuccenſuit. Hieronymo quoque huic negotio implicito. Sed vèra cauſa ſuberat, quòd ambo hi Præſules, prior inprimis, Origenianiſmi illum accuſarent. Et omnino docere Johannes dicebatur, cum Origeniſtis: In Trinitate nec Patrem à Filio, nec Filium à Spiritu S. videri: Animas, jam ante Paradiſum, extitiſſe: in corpore, tanquam in carcere, detineri: Dæmones & damnatos in gratiam receptum iri, &c. Cùm itaque Epiphanio, utpote Epiſcopo, non ita facilè nocere poſſet, in Hieronymum eò acrius deſæviit, illo excommunicato, & Pelagio contra illum concitato. In Synodo Dioſpolitana, in Palæſtina celebrata, Anno 415. Pelagii errores in ſpeciem condemnavit, mox ei contra accuſatores apertè favens. Hinc monitus ab Auguſtino, de fraudibus erroribusque Pelagii, ſummiſſo ejus *de Natura libro*, & ſua reſponſione, miſit ei rogatus acta Synodi præfatæ, quæ cùm Auguſtinus accepiſſet, librum hunc edidit. Obiit an. 416. Succeſſit Prailus. Gennad. *Cat.* 30. Petrus Vaſtelius, edidit an. 1643. duo volumina, quæ huic Patriarchæ attribuit, Vid. Morer. *Diction. Hiſt.* Cœterum plura de Johanne Hier. *ep.* 61. Aug. *ep.* 252. *de geſtis Pelagii.* Theodoret. *Hiſt. lib.* 5. *cap.* 35. Idacius *in Faſt. & Chron. an* 406. &c.

Johannes III. contra Eliam Orthodoxum, intruſus eſt, Anno Chr. 513. Eutychis & Severi deliriis mancipatus. Sed Sabas, ipſi tam efficaciter veritatem demonſtravit, ut Neſtorio, Eutychi & Dioſcoro anathema diceret. Obiit an. 625.

Johannes IV. ſucceſſit Euſtochio, an. 561. Obiit an. 595. Evagr. *lib.* 6. Genebrardus *Johannem* V. ab an. 795. uſque ad an. 802. præfuiſſe ſcribit.

Johannes I. Patr. Conſtantinopolit. Vid. *Johannes Chryſoſtomus.*

Johannes II. Cappadox, an. 517. ſub Juſtino Imp. Eutychem, Neſtorium, Severum, alioſque condemnavit, Conc. Chalcedonenſe recepit, Synodo quatriduo pòſt habitâ, Epiſcopos ab Anaſtaſio pulſos reſtituit, pace Eccleſiis Or. redditâ. Obiit Anno Chriſti 520.

Johannes III. dictus *Scholaſticus*, Apocriſiarius ſeu Nuntius Eccleſiæ Antioch. ad Conſtantinop. erat, ubi cum plurimis hæreticis commercio defunctus, illorum ope, & Juſtiniani Imper. auctoritate, Eutychio ſucceſſor datus eſt. Anno Chriſti 564. uſque ad annum 578. Euſtath. *in Vita Eutychii, apud Sur.* Vide *Eutychium.*

Johannes IV. Jejunator, Tiberii II. curâ, Eutychio ſubrogatus eſt, an. 583. hoc nequicquam, in lecto emortuali, obnitente. Sede potitus, Synodo habitâ, titulum Epiſc. Oecumenici ſumſit, unde offenſus Pelagius Papa, titulum hunc *nemini, neq; Rom. Pontifici convenire*, eum monuit. Morn. *in Myſt. iniq.* & poſt eum Gregorius M. à Mauritio monitus, Johanni obtemperaret, non tantùm titulum *Univerſalis* condemnavit, ſed & qui eum habuerit, *præcurſorem Antichriſti* dixit, ſeque ipſum Servum Servorum appellans, hunc titulum, velut *ſuperbum, novum, profanum, erroneum, venenatum, ſchiſmaticum*, &c. rejecit. Obiit an. 596. inſignis abſtinentiæ & charitatis in pauperes. Pelag. *ep.* 8. Gregor. *l.* 4. *epiſt.* 38. 39. *&c.* Niceph. *l.* 18. *c.* 34.

Johannes V. Syncellus, i. Vicarius & Coadjutor Patriarchæ, ſucceſſit Thomæ II. Anno 658. Monothelita. Obiit an. 664. Niceph. *in Chron.*

Johannes VI. Monothelita item, Cyro. à Philippico Bardane pulſo, ſurrogatus eſt, an. 712. paulo poſt deturbatus, ab Anaſtaſio Imp. ſuaſu Gregorii II. Anaſtaſ. *in Greg. II.*

Johannes VII. à Philippo promotus, Theophili Imper. præceptor, ſucceſſit Theodoto, an 835. Michaele III. ad Imperium evecto, à matre ejus Theodorâ pulſus, ſurrogato Methodio an. 842. Quòd Imaginum improbaret venerationem, gravia paſſus, Anno Chr. 844.

Johannes VIII. Vid. *Johannes Xiphilinus.*

Johannes IX. cognom. *Camaterus*, Gregorio Xiphilino ſucceſſit, Anno 1198. Genebr. *in Chron.*

Johannes X. quibuſdam *Beccus*, approbatâ unione Eccleſiæ Gr. cum Latina, factâ à Michaële VIII. in Conc. Lugdun. Joſepho contrarium ſentienti, qui in Monaſterium ſe abdiderat, ſucceſſit. Ab Andronico, fil. Michaëlis, condemnatus, Anno 1283. Gregoras *libr.* 5.

Johannes XI. Sozopoli Thrax, excepit Anaſtaſium, an. 1294. Obiit an. 1301. Gregoras *l.* 7. Onuphr. *in Chron.*

Johannes XII. Niphonis ſucceſſor, an. 1315. uxoratus: exornandæ linguæ Græcæ omnem adhibuit operam. Obiit an. 1320. Gregoras *lib.* 7.

Johannes XIII. Iſaïæ ſucceſſit, an. 1331. Synodi Præſes, Anno Chr. 1341. ubi Barlaamus & Palamas judicati: Depoſitus Anno Chriſti 1345. Cantacuz. *libr.* 3. *&* 4. Gregoras *libr.* 10. Onuphr. *in Chron.*

Johannes Michaël, Venetus, Cardin. Patriarcha, pro Latinis, Anno Chriſti 1485.

Series Virorum Celebrium.

Johannes, Presbyter, dictus *Ægeates*, ſec. 5. ſub Zenone, ſcripſit hiſtoriam Eccl. 10. libb. à Theodoſio Jun. & Neſtorio, uſque ad Petrum Fullonem, Epiſc. Antioch. pulſum. Ubi laudat Dioſcorum, Synodum Lyſtricam divinam appellat, & in Conc. Chalcedonenſe invehitur. Photius *Cod.* 41. 55.

Johannes, Cyprius, cognom. *Marcus*, S. Barnabæ cognatus, in cujus ædibus S. Cœnam à SERVATORE adminiſtratam, Spiritum S. effuſum, & fideles congregatos eſſe, Petro è vinculis liberato, ſunt qui dicant. Fil. Mariæ. Quòd à Barnaba & Paulo deſtitiſſet in Pamphylia, neque cum illis ad opus profectus eſſet, à Paulo rejectus eſt; Hinc inter utrumque Apoſtolum παροξυσμός. Act. 15. v. 38, 39. Poſtmodum autem fidelis ejus collaborator evaſit, ut liquet ex Coloſſ. 4. *verſ.* 10. Baronius Anno Chriſti 34. 35. &c.

Johannes, Abbas montis Caſſini, Chronici auctor. Obiit Anno Chr. 934. Leo Oſtienſ. Item Anachoreta, Propheta, ſub Theodoſio Imp. an U.C. 1147. Sozom. 8. 1. Item, Italus Monachus, auctor vitæ Odilonis, Abbatis Cluniac. Item, auctor vitæ Petri Damiani Cardin. Item, Italus, Chronici auctor, Baronio laudati, Anno Chr. 892. 963. &c. Item diſcip. Epiphanii, vitam hujus ſcripſit. Edidit Petavius. Item, Antiochenus, Hiſtoricus Græcus. Tzetzes *Chil.* 2. *Hiſt.* 33. Alius antiquitatum Hiſtoriæ auctor. Voſſ. *de H. G. lib.* 2. *c.* 23. *l.* 3. Item, Presbyter Nicomediæ, auctor vitæ Baſilii, Ep. Amaſiani. Simon Metaphr. Item, Monachus, ſcripſit vitam Alex. M. quæ ſæpe cum Curtio edita. Alius tempore Juſtiniani, Voſſ. *de H.G. libr.* 2. *&* 3. Item, Abbas Raitenſis, Johannem Climachium, ut ſanctam ſuam ſcalam ſcriberet, impulit, illamque notis illuſtravit. Bibl. PP. Item Archidiac. Barenſis, ſcripſit de translatione S Nicolai. Item, Lector, Hiſtoriam & vitam Conſtantini M. Romæ condidit.

Johannes Abbavillanus, Picardus, Cardinalis, an. Chr. 1220. A' Gregorio IX. in Hiſpaniam & Luſitaniam miſſus, homines ad Expeditionem ſacram, contra Saracenos, hortatus eſt. Apud Fridericum II. Imper. quoque legatione functus. Obiit Romæ Anno Chr. 1237. Auctor Commentar. in Cant. Canticorum, Sermonum libb. 4. &c. Alberic. *in Chr.* Trithem. *Cat.* Morer. *Diction.*

Johannes Abgillus, Friſo, auctor relationis fabuloſæ, de progreſſibus Caroli M. in Palæſtina & Indiis. Voſſ. *de Hiſt. Lat. lib. 2. cap. 32.*

Johannes Abioſus, Neapol. Medicus & Mathematicus, Dialogos de Aſtrologia Judiciaria Alphonſo R. dedicavit, Anno Chr. 1494.

Johannes Agricola, Islebius, diſcip. Lutheri, unus ex auctoribus libri *Interim* dicitur, Obiit Berlini, an. 1566. æt. 74.

Johannes Alaſcus, ſeu à Lasko. Vid. *Alaſcus.*

Johannes Aldarus, Anglus, Scotorum, & Hibernorum hiſtoriam ſcripſit. Baleus & Voſſ. *de H.L.*

Johannes Alerus, Tholoſanus, Gen, Carmelitarum, eruditione clarus. an. 1342.

Johannes Amerbachius, Typographus Baſilienſis celeberrimus, varios edidit Eccleſiæ Patres, jus Canonicum, &c. Bibliothecam Carthuſianorum magno librorum numero auxit: Filios habuit Brunonem, Baſilium, & Bonifacium, viros doctrinâ, linguarumque cognitione & uſu clariſſimos, ab Eraſmo enixè amatos laudatoſque, ſec. præc. Eum Joh. Reuchlinus *proœm. l. 1. de Verb. miriſ. fuiſſe*, ait, *ingenio præſtantem & miro characterum artificio nobilem, variisq; diſciplinis excultum, ac in hominum clariſſimorum literaria Rep. clariſſimum.* V. *Amerbachius.*

Johannes Amundubamus, Anglus Monachus, ſcripſit Anno Chr. 1450.

Johannes Anagnius, Jus Canonicum docuit, Bononiæ, Obiit an. 1455. Auctor Commentar. in Decretales, & voluminis Conſultationum. Valerius Forſter. *l. 3. hiſt. Juris.*

Johannes Andreæ, Jus Bononiæ docuit, an. 45. Scripſit *in Novellas*, Speculum Juris Guil. Durandi auxit, Gloſſarum in Sextum & Clementinas auctor. Obiit peſte, an. 1348. *Rabbi Doctorum, Lux, Cenſor, Normaq; morum*, &c. Epitaph. Filium generumque, ſimiliter inſignes JureCoſſ. habuit, poſt mortem Filii, Johanne Calderino adoptato.

Johannes Anglicus, Franciſcanus, auctor *Summæ Joanninæ.* Sec. 13. Alius. Medicus Anglus, auctor *Roſa Anglicana.* Geſner. *in Bibl.* Alius Hiſtoricus. Voſſ. *de H L. l. 3. p. 708.*

Johannes Antonius Delphinus, Caſali oriundus, Franciſcanus celebris. an. 1560.

Johannes Antonius Maginus, Patavinus, Mathematicus, ſcriptis inclytus. Sec. præt.

Johannes Antonius Panthaus, Veronenſis, ſcripſit de Pliniorum patria, &c.

Johannes Antonius Rubeus, J C. Duci Sabaudiæ à conſiliis, docuit Jus Valentiæ, Ticini, Patavii & Taurini: ſcripſit quædam. Forſter. *l. 3. hiſt. Jur.* Geſner. *in Bibl.*

Johannes Arboreus, Scotus, Theoſophiæ auctor, an. 1494.

Johannes Arculanus, Veronenſis, cum Joh. Arundineo, Carmelita celebris, an. 1494.

Johannes Argyropylus, Conſtantinopolitanus, captâ à Turcis urbe, in Italiam tranſiit, à Coſmo Mediceo, benignè exceptus, filiisque Petri & nepotis Laurentii inſtitutioni adhibitus. In hac aula Ethicam & Phyſ. Ariſtotelis Latinè vertit: *de Regno, Conſolationem ad Imperatorem Conſtantinop. Monodiam*, &c. ſcripſit. Peſte pulſus, Romæ Græcam literaturam docuit. Quidquid autem laboribus his lucratus eſt, gulæ ſacrum fecit, & moriturus amicis pecuniam ſuam, in aliorum marſupiis reconditam, legavit. Obiit ſub finem ſec. 15. æt. 70. nimio peponum eſu. Joh. Laſcaris diſcip. ei Epitaphium gratus erexit. Paul. Jov. *elog. c. 27.* Voſſ. *de H. G. l. 4. c. 19.*

Johannes Aſſer, Ep. Anglus, ſcriptor ſec. 10. Idem, *de Hiſtor. Lat. l. 2. cap. 39.*

Johannes Aventinus, Abenſpergenſis, urbe quæ Latinis *Aventinum*, vel *Abuſina*, in Bavaria, oriundus. Natus an. 1460. condidit Annales Bojorum, libb. 7. uſque ad an. 1533. Nicolaus Ciſnerus edidit, cum additionibus. Obiit an. æt. 68. Alia quoque ſcripſit, Baronio minus grata, *t. 9. Annal. A. C. 772.* Henr. Pantalcon, *de Ill. Germ. Viris*, P. 2. Geſner. *in Bibl.* Voſſ. *de H. L. &c.*

Johannes d'Avila, Hiſp. Presbyter, Aſcetica ſcripſit, ſec. præt.

Johannes d'Auton, vel *d'Anton*, Hiſtoriographus Lud. XII. ejus vitam ſcripſit, Abbas.

Johannes Baconus, vel Barcondorpius, Anglus, Carmelita magni nominis ſec. 14. Scripſit in 4. libb. Sententiarum, *Compendium Legis Chriſti: Quodlibeta: Tractatus de regula Ordinis Carm. Compendium hiſtoriarum & Jurium, pro defenſione ejuſdem ordinis*, &c. Obiit Anno Chr. 1350. Baleus, Trithemius, Pitſeus, &c. Londini ſepultus. Ex eadem familia, celebris eſt Franc. Baconus, Baro de Verulamio, Philoſophus magni nominis, ſub Jacobo VI.

Johannes Ant. Baifius, nobilis Andegavenſis. Vide *Janus Baifius.*

Johannes Balde, Genuenſis, eruditione inclytus. Bracellus *de claris Genu.*

Johannes Baleus, ſeu *Balæus*, Anglus, patriâ Sudovolgienſis, *Cove* pago oriundus, tribus à Sutholdia milliaribus, Epiſcopus Oſſorienſis in Hibernia, inſignis hiſtoricus, plurima ſcripſit: inter quæ *in Num. c. 30.* Item, *de Scriptoribus Anglicanis.*

Johannes Bapt. Adrianus, Florentinus, continuator hiſtoriæ Guicciardini. Thuan. *l.* 68.

Johannes Baptiſta Aſinius, JC. Florentinus, auctor *Practica civilis.*

Johannes Baptiſta Caccialupus, & *J. Baptiſta Canamius*, ille JureCos. celebris Bononiæ: Hic Ferrariæ Medicus.

Johannes Baptiſta Criſpus, varia ſcripſit, Poſſev. *t. 2. appar.*

Johannes Baptiſta Egnatius, Vid. *Baptiſta.*

Johannes Baptiſta Fulgoſus, Genuenſis. Hiſtoricus.

Johannes Baptiſta le Grain, Henrici IV. hiſtoriam, ut & initium Lud. XIII. per decades, deſcripſit.

Johannes Baptiſta Matthæus, fil. Petri Matthæi, Hiſtoriographi Galliæ, continuator ejus, ad an. 1621.

Johannes Baptiſta Montanus, Medicus Patavinus, auctor *Conſultationum Medicarum*, &c.

Johannes Baptiſta Pajarinus, Vincentinus, hiſtoriam patriæ libb. 6. condidit, ſec. 15.

Johannes Baptiſta Porta, Mathematicus Neap. auctor *Magia Naturalis*, &c. an. 1580.

Johannes Baptiſta Ramuſius, Venetus, ſcripſit *Hiſtoriam Navigationum.*

Johannes Baptiſta Romanius, Afer, Theologica quædam ſcripſit, Romæ. Miræus *Bibl. Eccl. P. 2.*

Johannes Baptiſta Villalpandus, Hiſpanus Cordubenſis, Jeſuita eruditus. Ejus extant: *in Ezech. à cap. 26. ubi deſinit Pradus, ad finem, Commentarii copioſiſſ. 3. Vol. fol. cum figuris, Romæ. A.C. 1596. &c.* Obiit A.C. 1608. *Egregius noſtri ſeculi Theologus, ac Mathematicus*, Seldeno. Univerſam Architecturæ rationem perfectiorem, per Græcos ad Romanos, & demum in Vitruvii libros, ab Hebræorum in templi Salomonici, aliiſque ejus ſtructuris, proportionibus omnino manaſſe non dubitat, Idem *de Jure Nat. & Gent.*

Johannes Barboſa, Hiſp. Auctor Hiſtoriæ Indicæ. Thuan. *libr.* 64.

Johannes Baſilienſis, ſcripſit in Magiſtrum ſententiarum, an. Chr. 1350.

Johannes Baſilius, JC. & Coſmographus, Patavinus, ſcripſit de ill. Patriæ familiis.

Johannes Baſſianus, JC. an. 1190.

Johannes Baſſolius, Franciſcanus, diſcip. Scoti, *Doctor ordinatiſſimus.* Scripſit *Lecturam in 4. libb. Sententiarum: Miſcellanea Philoſophica & Medica.* Circa an. 1322.

Johannes Batmanſonius, Prior Carthus. Londini, autor Commentar. in Canticum Cant. Proverbia, &c. Tempore Henrici VIII.

Johannes Bauhinus, Picardus, Medicinam Lugd. fecit, ſec. præt. celebris edito *Conſenſu & Diſſenſu, circa ſtirpes plantarve*, &c. Vid. *Bauhinus.*

Johannes Beca, ſcripſit Hiſtoriam Eccl. Ultrajectinæ. Trithem. Meyer.

Johannes Benedicti, Franciſcanus. Caſuum Conſcientiæ Summam, aliaque edidit. Alius, Mathematicus Venetus, ſec. præt.

Johannes Bertaldus, Ep. Eleemoſynarius Mariæ de Medicis, Poëta inſignis, varia ſcripſit. Obiit an. 1611.

Johannes Bertrandus, Toloſanus, Arch. Cœnomanenſis, commendatus Paulo IV. à Duce Guiſio, copiarum Pontifici, contra Philippum II. ab Henr. II. ſubmiſſarum Duce, purpuram accepit, an. 1556. Obiit Venetiis an. 1560.

Johannes Biclarius, vel *Gironus*, Gothus origine, patriâ Luſitanus, ſec. 6. Græcè Latineſque doctiſſimus, à Leuuigildo R. quòd Arianis acrius ſe opponeret, in exilium miſſus. Continuavit Chronicon Victoris, Monaſterio cognom. in Catalaunia fundato, à 1. an. Juſtini II. uſque ad 8. Mauritii, ſeu 590. Edidit Caniſius, an. 1600. Joſ. Scaliger longè correctius, an. 1606. Iſidor. *de Vir. Ill. cap.* 31. Honor. Auguſtod. *libel. 3. cap.* 37. Trithemius *Cat.* Mariana *Hiſt. Hiſp. libr. 5. cap. 13. & 15.* Voſſ. *libr. 2. de Hiſt. Lat.*

Johannes Billius, Carnutenſis, Carthuſ. Prior, Latinè & Gallicè varia ſcripſit, an. 1600.

Johannes Birellus, Lemovicenſis, Gener. Carthuſianorum, purpuram ab Innocentio VI. oblatam recuſavit. Obiit an. 1360.

Johannes Bocquius, Bruxellenſis, Poëta. Scripſit *Parodiam Davidicam*, &c. ſec. ult.

Johannes Bodinus, JC. Andegav. celebris, Hiſtoricus incomparabilis: cùm Pithœum, Paſchaſium & Briſſonium exæquare non poſſet, relicto foro, Ducem Alenconium ſecutus eſt: poſt cujus mortem Laudunum conceſſit. Obiit 1585. verè *Audiis ſane bene.* Scripſit de Rep. libb. 6. Methodum Hiſtor. Commentarios in Oppiani Cynægetic. &c. Cujac. *Obſerv. l. 18. c. 38.* Scævola SanMarth. *elog. l. 4.*

Johannes Bohamus, Wicleſi ſectator, ſecundùm quoſdam. ſec. 15.

Johannes Bonus, Patavinus, de Ill. Familiis patriæ librum edidit.

Johannes Boterus, Pedemontanus, Abbas, Relationum hiſtor. &c. auctor.

Johannes Bouchetus, verſu proſaque varia ſcripſit, ut Chronicon Clotharii I. Annales Aquitaniæ, &c.

Johannes Brodæus, Turonenſis, diſcipul. Alciati, Petro Daneſio conjunctiſſimus, Sadoleto, Bembo, Egnatio Romæ gratus, Mathematum, Chaldaicæ & Hebraicæ linguæ apprimè peritus. Varia edidit. Obiit in Turonibus, an. 1563. æt. 63. Cœlebs. Sanmarth. *Eleg. lib* 2.

Johannes Bromiardus, Dominicanus, floruit an. 1590.

Johannes Bromptonus, Anglus, Abbas Ciſtertienſ. Auctor Chronici.

Johannes Brugenſis, Abbas Anglus, conditor Annalium Angl. Voſſ. *de H. L. l.* 2 *c. ult.* Item *Pupilla oculi*.

Johannes Brugmannus, Flander, Franciſcanus, auctor vitæ S. Liduvinæ. An. 1456.

Johannes Bugenhagius, Pomeranus, patriâ Julinenſis, familiâ Senatoriâ, Theologus & Reformator inſignis. Chriſtianum III. Daniæ R. coronavit an. Chr. 1537. Obiit Wittebergæ an. C. 1558. æt. 73. Ejus extant: *Commentarii in Deuteronomium: Annotationes in libb. Samuelis, Jobum, Jeremiam & Threnos, Matthæi capp. 3. pr. Johannem, & in 11. Epiſt. Pauli: Expoſitiones in Pſalmos, &c.* Thuano, *Moderato ingenio & eruditione rarâ excultus.* Zanchio, *Vir piiſſimus & doctiſſimus*: Luthero, *primus in orbe, qui Pſalterii interpres dici mereatur.* Vide quoque in voce *Bugenhagius*.

Johannes Butæus & *Bonetonus*, Delphinates, ille de Arca Noachi, hic notatum in Guidonem Papam auctor. ſec. præt.

Johannes Buxtorfius, vide *Buxtorfius*.

Johannes Cajus, Medicus Anglus, ſcripſit in Galenum, &c. Sec. præt.

Johannes Calderinus, Bononienſis, à Joh. Andreæ, poſt amiſſum fil. Bonicontum, auctorem lib. *de Appellationibus & Accuſationibus*, adoptatus, ſcripſit Comment. in Decretales, &c. an. 1360. Forſter. *Hiſt. Jur lib.* 3. *c.* 16.

Johannes Callovetus, Epiſcopus, Juriſconſultus famoſus, anno 1504.

Johannes Calvinus, vide *Calvinus*.

Johannes Campegius, Bononienſis, Juriſconſultus excellens, anno 147.

Johannes Canonicus, Franciſcanus, diſcipulus Scoti, floruit, anno 1318.

Johannes Cantacuzenus, vide *Johannes V. Imper.*

Johannes Cappadox, Juſtiniani Imper. in Codice compilando adminiſter, an. 529. dein Conſul & Prætorio præfectus. Vivis coloribus à Procopio *de B. P. l.* 3. deſcriptus. Affectati Imperii ſuſpectus, ab Imper. in ſuburbium Cyzicenum relegatus, monachi habitum induit. Poſtea tortus, ut Euſebii Epiſcopi percuſſores manifeſtaret, & per totam Ægyptum, vili habitu, oſtentui circumductus, eleemoſynam petere coactus eſt, ſpe tamem Imperii ſemper animo verſatâ. Obiit poſt triennii captivitatem.

Johannes Caracciolus, fil. Johannis Principis Amalphitani, Epiſcop. Trecenſis, puriorem religionem amplexus eſt, 1565. Sicut ex eadem familia Galeatius Vici Marchio, qui Genevæ obiit, anno 1586.

Johannes Cardilliacus, Patr. Alex. variis legationibus defunctus, ſub Clemente VI. Urbano V. & Gregorio XI. Varia quoque ſcripſit. Obiit anno 1390. Froiſſard. *l.* 1. *Chron. cap.* 252. Morerius *Diction. Hiſt.*

Johannes Carolus, Florentinus, Dominicanus. Scripſit *de Viris Ill. ſui Ord.* &c. Voſſ. *de H. L.*

Johannes Caſus, Anglus, Medicus & Philoſophus, commentariis in Ariſtotelem editis inclytus.

Johannes Catgravius, Anglus, Comment. in Scripturam S. variaque opera hiſtorica edidit. Sec. 15.

Johannes Choletus, Gallus, Cardinalis, Legationibus obitis inclytus, ſec. 13.

Johannes Chryſoſtomus, vel *Chryſorrhemon*, Epiſcopus Conſtantinopolitanus, à Theophilo Alexandrino Epiſcopo oppreſſus, Pontum in exilium pergere coactus eſt, ubi obiit An. D. 403. Hiſtoria paulo prolixius ſic habet: Antiochiâ ad Orontem in Cœleſyria oriundus, patre Secundo, matre Anchuſâ, è nobili familiâ, Libanii in Rhetoricis & Andragathi in Philoſophia, diſcip. fuit. Dein ad forum ſe applicuit, ſed mutato mox conſilio ad S. Literas animum convertit. A Meletio Antiocheno Lector conſtitutus, illo à Valente in Armeniam relegato, in montanis Antiochiæ an. 6. delituit. Antiochiam valetudinis causâ reverſus, à Meletio ſimiliter reduce, Diaconus ordinatus eſt, an. 380. Ubi, ſicut in ſolitudine *de Sacerdotio*, Homilias *de natura Dei*: *contra Judæos*: aliaque ſcripſit. A Flaviano, Meletii ſucceſſore, Presbyter factus, an. 385. æt. 38. reliqua ſua opera compoſuit. Nectario Præſuli Conſtantinop. ſurrogatus, an. 396. initio ſtatim edictum ab Arcadio, contra Eunomianos & Montaniſtas obtinuit, mores Cleri correxit, Prædeceſſorum luxum caſtigavit: Parrheſiâ ſuâ ſanctâ in concionibus, inter alios, Eutropium Imperatori gratum offendit: tyrannis in Imperio ſuborientibus, Gainæ inprimis, animosè reſtitit, negato Arianis templo: imò his urbe prorſus pulſis. Poſtea in Origeniſtico negotio ei cum Epiphanio & Theophilo Alex. res fuit, qui pertractâ in ſuas partes Eudoxiâ Imper. & Epiſcopis aliquot, Pſeudoſynodo ad Quercum habitâ, Johannem depoſuit. Hinc ab Imperatore urbe exturbatus, ſed mox glorioſius reſtitutus eſt. Vix 8. menſes elapſi, cùm hoſtes denuo ſæviunt. Quòd acriter in ſtatuam Imperatrici Dominicâ die dedicatam invectus eſſet, hæc contra illum concitata, illum denuo urbe pepulit, & cùm Cæſaream ſe recepiſſet, inde quoque exagitavit Cucuſum, ubi rebus omnibus deſtitutus, graviſſima paſſus eſt, Epiſcoporum tamen Occidentis & Honorii literis recreatus. Poſt diuturnum exilium, Arabiſſam in Armenia translatus, cùm hinc Pytyum, in mari Nigro deduceretur, à militibus, quibus commiſſus erat, duriſſimè habitus, in itinere obiit, ut plurimi habent, an. 407. æt. 53. *Auguſtinus Græcorum* dictus, & in Conciliis Oecumenicis ſummis elogiis exornatus. Opera ejus, inter alia, pulcherrimè edidit, Henricus Savilius, in Anglia, tomis 8. Vide Hier. *Catal. cap.* 129. Auguſt. *contra Pelagium*, Iſidorum Peluſiotam, *lib.* 1. *epiſt.* 156. Caſſianum *lib.* 7. *de Incarn.* Iſidorum Hiſpal. *cap.* 8. Photium, *Cod.* 25. 86. 172. 73. 74. 270. 274. 277. Sigebert. *cap.* 36. Socrat. Sozomen. Theodoret. Evagr. Niceph. Suidam, Honoratum Auguſtodun. Trithemium, Sixtum Senenſem, Hiſt. Tripart. *lib.* 10. *cap.* 18 &c. *Quo nemo*, inquit Boiſius, *ex antiquis aut majore dexteritate ſcripturas tractavit, aut populum docuit ſalubriùs, aut hæreticos oppugnavit acriùs: quo nemo aut ad virtutis ſtudia inflammavit vehementius, aut vitia ſui temporis inſectatus eſt liberiùs.* Idem, *Poſt ſacra Biblia & Paulinas inprimis Epiſtolas, nullum novi ſcriptum, in quo qui concionatores ſunt & Græcè non neſciunt, majore cum fructu verſentur, quam in B. Chryſoſtomi homiliis, quas ita numeroſas reliquit, ut nemo plures, ita bonas, ut nemo meliores, ita diſertas ac dilucidas, ut nihil excogitari quidem poſſit diſertum aut dilucidum magis.* Montacutius: *Diſertiſſimus Patrum, & in Scripturis enarrandis Græcorum Princeps.* Eraſmus *lib.* 26. *Ep.* 33. *Hos Triumviros Gregorium Nazianzenum, Baſilium, Chryſoſtomum una tulit ætas apud Græcos, pietate pares, nec diſpares eruditione, ſed dictionis charactere diſſimiles: quos ſi cum noſtris conferre velis, Chryſoſtomus non diſſimilis eſt Auguſtino, Gregorius Ambroſio. Quem Baſilio conferam, nondum invenio, niſi ſi quis Scripturarum cognitionem, quam habuit Hieronymus, cum Lactantii felici facilitate copulet.* Joſ. Scaliger *lib* 4. *Epiſt.* 389. *Ego ſtudioſiſſimus iſtius Patris ſum, tum quia nullus melior Novi Teſtamenti Interpres, tum & propter miram dulcedinem & amœnitatem dictionis, quam poſt illum nullus Eccleſiaſticus ſcriptor conſequi potuit.* Euſebii Emiſſeni diſcipulum eum facit Crowæus *in Elencho Scriptorum.* Vide quoque in voce *Chryſoſtomus*.

Johannes Cinnamus, Hiſtor. Græcus. An. 1180. qui Grammatici regii nomine aſſumto, ſcripſit de rebus ſub Johanne Comneno geſtis, & filio ejus Emanuele Comneno. Voſſ. *de H. G.*

Johannes Clericus, Meldenſis Gallus, mechanicus, Eccleſ. Metenſis initia ſanguine ſuo jecit: cùm propter deturbata idola, crudeliter excarnificaretur, & inter tormenta ipſi crudelitati inſultans, altiſſimâ voce illud Davidis recitaret: *Idola gentium ſunt aurum & argentum, opus manuum.* Beza *in Iconibus.* Prius jam Meldis exagitatus, quòd Papam Antichriſtum dixiſſet.

Johannes Climacus, dictus quoque Scholaſticus, Abbas montis Sinai. A Johanne Abbate Raitenſi, *Angelus, Pater Patrum, & Doctor eximius Doctorum*, vocatus, ejus rogatu, *Sanctam Scalam* condidit, 32. gradibus conſtantem, quam Latinè vertit Iſſeltius Flander, & *Epiſtolam ad Paſtorem.* Obiit an. 606. Morerius *Diction. Hiſt.*

Johannes Clopinellus, priſcus Poëta Gallus: *Roſæ* auctor.

Johannes Cochlæus, Norimbergenſis, Canonicus Vratislavienſis, ſcripſit plurima, contra Lutherum. Obiit an. 1552. Jac. Boiſſardus, *in Iconibus.*

Johannes Columbinus, Senenſis, Ordinis Jeſuatorum fundator. Sec. 14.

Johannes Columna, Archiep. Meſſanenſis, floruit an. 1255. Sub Alexandro IV. ampliſſimis muneribus defunctus, ſcripſit *Mare Hiſtoriarum.* Fazell. *rer. Sicul. dec. poſt. lib.* 8. Leander Alberti, Voſſius, &c.

Johannes Cotta, Jovio *elog. c.* 54. laudatus.

Johannes Cremonenſis, Italus Presbyter, auctor Chronici. Alius, auctor Hiſtoriæ Scholaſticæ ſeu Eccl.

Johannes Curopalates, propriè *Johannes Scbilitze*, Vide *Curopalates*.

Johannes Damaſcenus, ex Judæo Chriſtianus, an. 461. Alius, in aula Saracenica Damaſci clarus, imaginum acer propugnator, contra Leonem Iſauricum, an. 727. & Conſtantinum Copronymum, an. 754. Ob id, Concil. Oecumenico 7. Conſtantinop. condemnatus, & cum Georgio Cyprio, &c. Eccleſiâ ejectus. Obiit an. 760. Opera ejus Billius Latinè vertit. Inter ſuos *Chryſorrhoas* dictus eſt, ob eloquentiam.

Johannes Dampetra, JCtus & Poëta, laudatus Scævolæ Sanmarth. *elog. l.* 1.

Johannes Davenantius, Londinenſis, natus patre Eſſexienſi, cive divite, apud *Davenands-land* genito, ubi Majores ejus à

Johanne Davenant equite, qui Henrici III. principatu floruit, ad hæc uſque tempora generis decus tuiti ſunt, S. Theol. D. & D. Marg. Pr. apud Cantabrigienſes, Epiſcopus Saliſburienſis: Theologus inſignis Synodo interfuit Dordracenæ, an. Chr. 1619. Obiit anno 1640. Ejus extant: *In Coloſſenſes expoſitio, fol.* Item *plurima alia ſcripta Theologica.*

Johannes Demerlerius, Mathematicus, auctor operis, de quo Voſſ. *de Math. l.* 52. §. 22.

Johannes Deſpauterius, Flander, Grammaticus admodum celebris.

Johannes Diaconus, Anaſtaſio Bibliothecario amicitiâ junctus; Scripſit libb. 5. vitam Gregorii M. Sigebert. *in Chron. An. Chr* 873. *& in Cat. cap.* 106. Voſſius, &c. Alius, Canonicus Veronenſis, auctor Hiſtoriæ à Jul. Cæſare uſque ad Henr. VII. Alius Januarii & Joſiæ martyrium ſcripſit.

Johannes de Dieu, Luſitanus, fundator ordinis Charitatis, anno 1520. pauperum curæ inprimis vacantis.

Johannes Doratus, Lemovicenſis, Græcè docuit Pariſiis, Poëta clarus. Opera ejus enumerat Verdier. *Bibl. Gall.* laudes enarrat Scævola San Marth. *lib.* 2.

Johannes Dbeſtis, Carthuſianus, Gandavenſ. Auctor 11. tractatuum.

Johannes Dominici, Cardin. Concilio Conſtant. interfuit. Obiit anno 1418.

Johannes Dorffmannus, Evangelium Curiæ Rhætorum annuntiavit, ſub initia Reformationis, Paſtor ibi ad D. Martini ; cui, ut & reliquis ejus ſymmyſtis, in tribus Rhætorum fœderibus, cùm ſe acriter opponeret Decanus Capituli Curienſis, cum reliquo Clero, celebre colloquium inſtitutum eſt Ilantii, in fœdere Griſeo an. Chr. 1526. d. 7. & 8. Jan. in quo facilè de ignorantia & ſuperſtitione veritas triumphavit. Interfuit ei quoque Sebaſtianus Hofmannus S.T.D. Eccleſiæ Scaphuſianæ Reformator.

Johannes de Dormans, Cardin. Epiſcop. Bellovacenſis, Legationibus clarus, ſub Gregorio XI. Fundator Collegii Bellov. Obiit anno 1373.

Johannes Driedus, Brabantus, ſcripſit libb. 4. *de Scripturis Eccleſ. De libertate Chriſtiana: De Captivitate & Redemptione generis humani: De concordiâ liberi arbitrii & prædeſt. divinæ libb.* 2. *de gratia & libero arbitrio. &c.* Obiit an. 1535.

Johannes Druſius, aliàs *Van der Drieſche*, Flander, patriâ Aldenardenſis, in ea urbis parte, quæ *Pamele* dicitur, natus: Hebræam linguam in Anglia didicit, ibique docuit Oxonii annos 4. poſtea Franekeræ Friſiorum ejuſdem linguæ Profeſſor fuit. Obiit an. Chr. 1616. æt. 66. Opera ejus in Vet. Teſtamenti libros pleroſque proſtant quamplurima: quæ *in Romano indice prohibita eſſe, donec expurgentur*, refert Svveertius.

Johannes Dryander, Mathematicus Germanus, variis ſcriptis inclytus, an. 1530.

Johannes Dubravius, Epiſc. Olomutienſis, auctor Hiſtoriæ Bohemicæ. Obiit an. 1553.

Johannes Duns Scotus, Franciſcanus, diſcip. Guilielmi Varronis Angli: *Doctor ſubtilis* dictus: Auctor ſectæ Scotiſtarum, Thomiſtis oppoſitæ. Obiit an. 1308. æt. 33. Opera ejus volum. 12. edita, an. 1639. cum vita Auctoris, à Vadingo. An præmaturè elatus, in ſepulchro ad ſe rediens, ſibi ipſi manus deroſerit! Vide Morer. *Diction.*

Johannes Duſſeldorpius, Carmelita Argentoratenſis, auctor, inter alia, deſcriptionis Terræ S. Obiit an. 1494.

Johannes Egen, Carthuſianus, Herbipolit. auctor *Divini amoris alphabetarii*. &c. an. 1477.

Johannes Eligerus, Aſtronomus Germanus, an. 1350.

Johannes Erfortienſis, Franciſcanus eruditus, ſec. 14.

Johannes Erigenus, vide *Johannes Scotus.*

Johannes Eſtuvodus, Anglus, Philoſophus, Orator, Poëta & Mathematicus excellens. Sub Eduardo III. an. 1347. Scripſit *de Judiciali Aſtronomia, Elucidarium Planetarum, &c.* Trithem. & Johanni Pico Mirandul. laudatus.

Johannes Evratus, vide *Johannes Moſchus.*

Johannes Faber, Algoviâ Germanus, Epiſc. Viennenſis, auctor *Mallei hæreticorum papyracei.* Obiit an. 1541. æt. 63.

Johannes Fauſtus, vel *Fuſt*, primariâ Moguntinæ in Germania familiâ natus, aurifabrilem primò, ſecundùm quoſdam, artem exercuit, Typographiæ dein invento circa an. Chr. 1450. evaſit clariſſimus. Is enim non tantùm typos ſingulares ex ære primus efformavit, ſed etiam princeps omnium typis deſcriptos libros orbi obtulit & communicavit: circa an. Chr. 1454. Extat in Bibliotheca Academica Baſileæ *Officiale Durandi*, cum hac ſubſcriptione: *Johannes Fuſtius, civis Moguntinus excudit, per Petrum de Gernsheim, an. Chr.* 1459. Prope cujus ædes cùm habitaret Johannes Gutenbergius, de quo vide *ſuo loco*: hic familiaritate cum Fauſto contractâ, pecuniam ei ad ſumtus obtulit, ſtipulatus, ut quidquid in illud opus impenderetur, communi utriusque lucro vel damno cederet. Poſtea exortâ inter illos lite, quæ an. C. 1455. Judiciali ſententiâ finita fuit, Gutenbergius Argentinam delatus, ex operis eò aliquot ſecum attraxit: quo tempore alii quoque, qui apud Fauſtum artem didicerant, eum deſeruerunt, & Francofurtum inque alia loca ſe receperunt, cùm præſertim an. Ch. 1462. Moguntia capta, direpta ac incenſa, libertatis priſtinæ jacturam fecit: ſic præclara hæc ars toti mundo innoteſcere cœpit. Uſus eſt inprimis Fauſtus Petro Schäffero, Gernsheimenſi, poſtea genero ſuo: qui rationem invenit, quâ characteres matrici, ut vocant, inciderentur & ex ea funderentur. Iidem atramenti impreſſorii gloria debetur, quam alii ei cum Gutenbergio faciunt communem. Ita Fauſtus, Gutenbergius & Schäfferus inventæ Artis triumviratum conſtituiſſe, dici poſſunt. De hoc Fauſto lepidam narrat hiſtoriam Joh. Walchius: Venit is, inquit, antequam in vulgus artificium emanaret, Pariſios, aliquot exemplaribus Bibliorum à ſe impreſſis inſtructus, quæſtum illic ut faceret. Ac, poſtquam prius Bibliorum unicum exemplar manuſcriptum 400. aut 500. coronatis vendiſſet, Fauſtus ſua ſingula 60. coronatis vendidit. Hic primò non mediocriter mirati ſunt homines, qui factum, ut ſingula ſibi exemplaria exactè reſponderent, ut neque unicus apex per totum librum variaret: Cunctantibus dein atque emptionem protrahentibus, ſuorum quædam exemplarium Fauſtus 50. coronatis conceſſit, tandem etiam multò minoris permiſit. Quod cùm comperiſſent, qui primò majoris emerant, increbreſcente interim compendii hujus famâ, a Fauſto deceptos ſe clamantes, pecuniæ reſtitutionem urſerunt, adeò ut illi & Pariſiis & Moguntiæ non parum negotii faceſſerent, *in decad. fabular. Fabulâ* 9. *fol.* 181. Habuit is agnatum Jacobum, ſimiliter aurifabrum, qui Conſulem Moguntiæ egit ipſo anno urbi fatali, de quo ſupra. Vide Bern. à Mallinkrot *Differt. de ortu & progreſſu artis Typogr.* & infra in voce *Typographia.*

Johannes Fernelius, Gallus, Medicus Henrici II. celeberrimus, fœcunditate Catharinæ Mediceæ conciliatâ inclytus: Vivus non niſi libros ſuos in Academiis explicari vidit. Cœterùm Mathematicus, & Latinè doctiſſimus. De cujus morte Teraſtichon:

Conjuge Fernelius raptâ perculſus, ut aula,
Ut lucis ſatur, ut nominis, interiit.

Scævola San Marth. *in elog. l.* 1. Thuan. *Hiſt &c.*

Johannes Feronus, ſcripſit de Conneſtabilibus, Cancellariis, M. Magiſtris, Admiralibus & Mareſcallis Galliæ, de Regibus, de arte Heraldica, &c. Advocatus Pariſienſis.

Johannes Ferrantius, JC. Andegav. ſcripſit de Juribus & privilegiis Galliæ, ſec. præt.

Johannes Ferrarius, JC. Germanus, in Inſtitutiones Juſtin. commentatus eſt. An. 1550.

Johannes Ferus, Franciſcanus Moguntinus, commentatus eſt in S. Scripturam. An. 1545. Thuan. *lib.* 13. Serrar. *lib.* 1. *cap.* 40. *Mogunt.*

Johannes Fichardus, auctor vitæ recentiorum Jureconſ.

Johannes Fiſcherus, Anglus, Epiſcop. Roffenſis, &c. Cardinalis. Præceptor Henrici VIII. capite plexus, an. 1531. quòd Catharinæ Reginæ repudio aſſentiri nollet. Auctor plurium tractatuum.

Johannes Flethus, Benedictinus Weſtmonaſterienſis, in Anglia, Homiliarum & Chronici Monaſterii ſui.

Johannes Forſterus, S. Linguæ Profeſſor, in Acad. Wittenbergenſi, auctor Dictionarii Hebraici.

Johannes Franciſcus Gondius, primus Archiep. Pariſinus, anno 1622.

Johannes Fr. Maurocenus, Cardin. à Sixto V. ad Henricum III. legatus, an. 1588.

Johannes Fr. Picus, Mirandulæ Comes. Vide *Picus.*

Johannes Frerius, Franciæ Flandriæque turbas deſcripſit. Ab an. 1560. uſque ad an. 1577.

Johannes Frobenius, Typographus Baſilienſis inſignis. Patrum Eccleſiæ voluminibus inprimendis magnum ſibi nomen toto orbe peperit, tum Eraſmi etiam contubernio & ſcriptis æternitati ſe conſecravit. Habuit Hieronymum filium, ut fortunarum ſic artis hæredem, cui itidem pari celebritate duo filii, Ambroſius & Aurelius ſucceſſere, omnes multis præclaris operibus & auctoribus emiſſis perccelebres. Quemadmodum & Nicolaus Epiſcopius, Johannis gener: de quibus vide ſupra in vocibus *Epiſcopius* & *Frobenius.*

Johannes Funccius, Werdæ, prope Norimbergam natus, Chronologorum ſui ævi facilè princeps, cum duobus aliis, Alberti D. conſiliariis, ab Ordinibus Boruſſiæ accuſatus, capite luit, Regiomonte, anno 1566. æt. 40. Cauſam mortis indicans his verbis:

Diſce meo exemplo mandato munere fungi,
Et fuge ceu peſtem, τὴν πολυπραγμοσύνην.

Johannes Gagnæus, Concionator Franciſci I. ſcriptis clarus.

Johannes Galenſis, ob eruditionem *Arbor vitæ* dictus. Franciſcanus, Anglus, Pariſiis docuit, an. 1270. Plurima edidit.

Johannes Garzonius, auctor vitæ plurimorum Dominicanorum. Præceptor Leandri Alberti, *deſcript. Ital.* Vide Voſſ. *de Hiſt. Lat. p.* 683.

Johannes Gaſconius, Anglus, ſcripſit contra Wiclefum & vitam S. Hieronymi. Sec. 15.

Johannes Gazulus, Raguſiâ oriundus. Aſtrologus celebris, anno 1438.

Johannes de S. Gelaſio, Dominus Monlucii, auctor vitæ Ludovici XII.

Johan-

Johannes Gener, Aurelian. Mathematicus & Hiſtor. Continuator maris Hiſtor.

Johannes Gerardus, Saxo, patriâ Quedlinburgenſis, patre Senatorii ordinis, S. Theol. D. & in Academiis Salana & Jenenſi Profeſſor celeberrimus. Obiit an. Chr. 1637. æt. 55. Ejus extant: *Harmonia Evangelica 3. Volum. fol. Commentarii in varios Scripturæ libros. Loci communes, &c.* Helvico, *Vir inculpata vita & immenſi laboris*; Albertino teſte, *Accurate collegit, quidquid Chemnitius, Hunnius & alii habent.* De eodem Dilherus: *Venerem illam Evangelicam, à magno Chemnitio pingi cœptam, à diſertiſſimo Lyſero continuatam, quis præter* Gerardum *attigit? Hic erat alter ille Apelles, qui abſolveret.*

Johannes Gerbrandi, Leidenſis, Carmelita, Auctor hiſtoriæ Comitum Hollandiæ, libb. 32.

Johannes Germanus, Cluniacenſis, Duci Burgundiæ gratus. Epiſcop. Cabillonenſis, Baſilienſi & Florentino Concil. interfuit. Auctor Commentar. in Mag. Sentent. libri *de regimine Eccleſiaſticorum, &c.*

Johannes Gerſon, aliàs *Charlierus* dictus, Gallus, Gerſonii, pago agri Remenſis, natus, Petrum de Alliaco Præceptorem habuit, & Cancellarius Pariſienſis factus eſt: Claruit in Concil. Conſtantienſi, ubi quòd emendationem Eccleſiæ Rom. plurimis rationibus ſuaſiſſet, finito Concilio, domo, patriâ, dignitatibus ſpoliatus, & à Pontifice pulſus, Lugduni conſenuit, ibi mortuus, an. Chr. 1429. apud Cœleſtinos cum honore ſepultus. Ejus opera extant 3. tom. fol. Argentorati A. 1488. ex recenſione Wimphelingiana. 3. Vol. fol. Pariſiis an. Chr. 1521. & 1606. 4. Tom. 2. Vol. ib. an. Chr. 1616. *Gerſon, cognom. Doctor Chriſtianiſſimus*, Pareo: *Famoſiſſimus ſuâ ætate Theologus.* Thuano: *Vir in divinis literis eruditiſſimus, dubiorum clariſſimus interpres, vitâ & converſatione inſignis.* Trithem.

Johannes Goja, aliis Flavius Campanius Amalphitanus, inventor pyxidis nauticæ, an. 1302. vel ſaltem conſummator.

Johannes Geſſelinus, Bibliothecarius Caroli IX. auctor Ephemeridum, an. 1571. & Hiſtoriæ imaginum cœleſtium.

Johannes Gandanus, Carmelita Batavus, an. 1490. celebris.

Johannes Grangam, Lugdunenſis, Epiſcop. Ambianus, illuſtris ſec. 14.

Johannes Grajus, Epiſcopus Norvicenſis, Chronici auctor, anno 1216.

Johannes Graunſonus, Eleemoſynarius Eduardi III. ſcripſit Sermones, vitam Thomæ Cantuar. & martyrologium. Obiit anno 1369. Voſſius *de H. L.*

Johannes Grolajus, Cardin. Gallus, legationibus ad Alex. VI. & Ferdinandum V. Hiſpan. Regem, inclytus. Scripſit in Mag. Sententiarum, ſermones, &c. Obiit an. 1499.

Johannes Gropperus, Archidiac. Colonienſis, colloquio Ratisbonenſi, cum Evangelicis inſtituto, interfuit, an. 1541. Obiit Romæ.

Johannes Gualbertus, Fundator Ordinis Valumbroſæ, an. 1070. Obiit anno 1073.

Johannes Gutenbergius, natione Teutonicus, equeſtris dignitatis vir, an Moguntinus, an Argentinenſis? primus omnium in urbe Moguntiâ imprimendarum literarum excogitavit artem, primumque ibi eam exercere cœpit, an. 1440. vel 1442. Alii hunc Gutenbergium ſaltem ſocium fuiſſe dicunt Joh. Fauſti inventoris. Alii id Joh. Mentelio, ejuſdem urbis civi, aſcriptum eunt. Harlemenſes hujus inventi gloriam ſibi vindicant, per Laur. Janſonium, cui typos à quodam ſurreptos & Moguntiam ſic delatos dicunt. A Sinenſibus quidam ad nos divinam hanc artem perveniſſe ſtatuunt, ſed alia illis imprimendi ratio. Sixtus Reſſius vel Ruſſingerus, Neapolim, & Ulricus Haen, ex Guttenbergii famulis paulo poſt Romam artem hanc detulerunt, ubi Auguſt. de C.D. & Lactantius impreſſi. Epitaphium Guttenbergii æri inciſum Heidelbergæ in Collegio Sapientiæ, ita ſonat:

Hans Guttenberg iſt mein nom,
Die erſt Truckrey bracht ich nach Rom,
Bitt vor mein Seel, gibt der Gott lohn.

Vide Serrar. *Hiſt. Mog. lib. 1. cap. 37.* Junium, *in Batav.* Wimpheling. *in epit. rerum Germ. cap. 65.* Aventin. *Boic. l. 7.* Palmer. *in Chron.* Melchior. Guilandin. *de Papyro membr. 26.* Chaſſan. de G. M. P. 11. *Conſ. 39.* Joh. de Barros, *Aſi. dec. 1. lib. 9. cap. 1.* P. Jov. *hiſt. lib. 19.* Oſor. *de Emanuel. lib. 11.* Pancirol. *t. 12.* Salmuth. *notis in Pancirol.* Volaterr. *l. 33. antr.* Polyd. Verg. *2. 7. De rerum invent.* ut & infra in voce *Typographia.*

Johannes Hagen, ſeu de Indagine, Carthuſianus, ſcripſit tractatus 433. inter quos tria Chronica ſunt. Petreius *Bibl. Carthuſ.* Obiit an. 1475. Trithem. *in Cat.* Voſſ. *de H. L.* Simler. *in Bibl.* Seculo 15. Alius ab auctore Chiromantiæ, Phyſiognomiæ & Aſtrologiæ Judic. an. 1522.

Johannes Hantvilius, Anglus, ſcripſit *Architrenium*, ſeu de antiq. Angliæ, metro, an. 1200. Simler. *in epit.* Pitſæus.

Johannes Hardingus, Anglus, auctor Chronici, &c. an. 1460. Baleus, *Cent. 8. c. 30.*

Johannes Haucuth, Anglus, qui Vicecomitibus Mediol. militaverat, copiis Urbani V. præfectus eſt, ut Eccleſiæ ditionem ab hoſte tueretur. Platina, Blond.

Johannes Henricus Alſtedius, Encyclopediæ celebris auctor. Sec. ult.

Johannes Heſius, Presbyter Ultrajectinus, Itinerarii Orientis, Hieroſolymis in Indias auctor.

Johannes Hexhamus, Benedict. in Anglus, varia ſcripſit, ſec. 12. Baleus, Geſnerus, Voſſius, &c.

Johannes de Hildesheim, Carmelita, ſcripſit Chronicon, de translatione trium Regum, &c.

Johannes Hiperus, Abbas S. Bertini, Chronici auctor. Obiit anno 1383.

Johannes Honſemius, Canonicus Leodienſis, plurimis Legationibus defunctus. Auctor hiſtor. Epiſcoporum Leod. ab an. 1247. uſque ad an. 1348.

Johannes Honterus, Cronſtadius, Rudimenta Coſmographiæ libb. 4. Mappas Geograph. principia Aſtronomiæ & Geographiæ edidit.

Johannes Houctonus, Anglus, Carthuſianus, ſub Henrico VIII. cruci affixus, obiit an. 1535. Epiſtolæ ejus editæ.

Johannes Hullinus, Auctor libri de Profectu Spirituali.

Johannes Huniades, Vaivoda, tutor regni Ungariæ factus, an. Dom. 1445. Ritius.

Johannes Huſs, Bohemus, ex libro Joh. Wiclefi Alethia, ab Hieronymo Pragenſi, ſibi tradito, luce doctrinæ ſalutaris hauſtâ, eam in Bohemiam intulit, & Pragæ docere cœpit, extimulatus ad id impudentiſſimis Indulgentiarum nundinationibus, quæ tum ſub anno 1400. propoſitæ. Hinc an 1404. Pragæ diſputatum, contra Transſubſtantiationem, Confeſſionem auricularem, Ordinationem, à Jacobo & Conrado, Cantabrigienſibus, qui, quod paulo antè S. Brigitta, Papam eſſe Antichriſtum aſſerebant. In templo Betleem, recens à Mulhemio erecto, concionatus eſt, ingenti cum ſucceſſu: Wiclefi libros Bohemicè vertit, illosque ad Proceres, & Jodocum quoque Moraviæ March. miſit. Concionari prohibitus, in patriam Huſſenec ſecedens ibi docuit. Rediit tamen revocatus, Academiæque Pragenſis Rectoratu functus eſt, an. 1409. Nec in Bohemia ſolùm ſalutarem doctrinam propagavit, ſed hinc illa in Sileſiam, Germaniam, Poloniam, Venceſlao rege connivente, ac dicente, *Anſerem aureaſibi ova parere*, feliciter ſparſa eſt. M. Cromer. *lib. 15.* An. 1414. ſub fide publica Conſtantiam, ad Concilium, à Sigiſmundo Imper. evocatus, in fœdum carcerem mox abjectus eſt, fruſtra Bohemicâ & Polonicâ nobilitate, Venceſlao inprimis Leſzczihio, violari fidem datam, proteſtante: In vanum quoque à Nobilibus Moravis 54. epiſtolâ totidem ſigillis obſignatâ defenſus. Camer. *in hiſt. Fr. Bohem.* Sim. Turnovius, *in Spec. Ver.* Paralip. *ad Chron. Urſperg.* Condemnatus enim, velut hæreticus, Caſparo Schlik, Imperatoris Cancellario, ſolo non aſſentiente, Laſicius *in hiſt. de geſtis Fr. lib. 1. e m. ſ.* mox jure Sacerdotali peculiari ritu ſpoliatus, & combuſtus, 6. Jul. an. 1415. adeò generosè tulit mortem, ut non niſi pias preces ac cantus ſanctiſſimos ab eo adſtantes audiverint. Populo Conſtantienſi hinc voce expreſſâ, *Quid iſte homo antea docuerit aut fecerit, ignoramus, certe iſta ſunt maxima veræ pietatis indicia.* Morn. *in Myſt. Doctr. Jeſuit. tom. 3.* Ante mortem, vatidico Spiritu, Reformationem Lutheri prædixit, *Nunc quidem*, inquiens, *torretis anſerem*, (id enim Bohemis vox *Huſs* notat,) *at veniet Cygnus, quem torrere non poteritis. Poſt centum annos Deo & mihi reſpondebitis.* Camer. *in Hiſt. Fr.* Innocentiam Viri miraculo dignatus Deus eſt: Ubi enim loci tum Joh. Huſs, tum Hieronymus Prag. paulo pòſt, exuſti, uſque ad hæc tempora, circum luxuriante prato, nullum gramen ſuccreſcit, omni artificio & induſtriâ incolarum hactenus in caſſum laborante. De utriuſque ſupplicio, Æn. Sylvius ita ſcribit: *Johannes combuſtus eſt prior: Hieronymus poſtea in vinculis habitus, &c. Pertulerunt ambo conſtanti animo necem, & quaſi ad epulas invitati, ad incendium properarunt: nullam emittentes vocem, quæ miſeri animi indicium facere poſſet. Ubi ardere cœperunt, hymnum cecinere:* Ave vivens hoſtia, Veritas & Vita, &c. *quem vix flamma & fragor intercipere potuit, &c.*

Johannes Hyrcanus, filius Simonis, Judæorum Dux. Vide Joſ. *Antiq. l. 13. c. 8.* & in voce *Hyrcanus.*

Johannes Jac. Weckerus, celebris Medicus Baſilienſis, auctor *Antidotarii.* Obiit Colmariæ, an. 1586.

Johannes Imenhuſanus, Germanus, eruditione inclytus, anno 1360.

Johannes d'Imola, Bononienſis, JC. Baldi diſcipulus: In Decretales & Clementinas commentarios, &c. ſcripſit. Obiit an. 1436. Forſter. & Fichardus *in vitis Juriſcoſſ.* Trithem. *in Cat.* Simler. *in Bibl.* Geſner.

Johannes Inſtitor, vel Inſtitutor. Carthuſ. *Scripſit de Objectionibus Bibliæ.* An. 1400. Suevus.

Johannes Joffredus, Cardin. egregius doctrinâ & ingenio, interfuit Concilio Florentino. Obiit an 1473.

Johannes Iſac. Pontanus, Auctor libri de Originibus Gall. &c.

Johannes Juven. de Urſinis, Archiep. Remenſis, potens & populo acceptus. An. 1461. coronavit Ludovicum XI. Obiit an. 1473. Auctor Hiſtoriæ Caroli VI. ab an. 1380. uſque ad an. 1422. Sanſovin. *Geneal. de la Caſa Urſina.*

Johannes de Kikellovv, Archidiac. urbis cognom. & magnus

Vicarius Epiſcopatus Strigonienſis, vitam Ludovici Hung. R. ſcripſit. Voſſ. *de Hiſt. L. l.* 3. *&* 6. Turocius *in Chron. Hung.* illam refert.

Johannes KillingWortus, Anglus, Mathematicus celeberrimus, ſcriptis Aſtrologicis, Arithmeticis, &c. inclytus.

Johannes Lallamantius, Medicus Auguſtodun. præter plurima alia, *de collatione anni Romani, præcipuarumq; Gentium exterarum &c.* ſcripſit.

Johannes de Lana, Bononienſis, JC. egregius. Obiit an. 1357. ætat. 93.

Johannes Langdenus, Anglus, Benedictinus, auctor Chronici, uſque ad an. 1420.

Johannes Langtonus, Carmelita Anglus, interfuit Concil. Baſil. Auctor hiſtoriæ Anglicæ.

Johannes Lantzius, Mathematicus. Scripſit plurima.

Johannes de Lapide, Carthuſianus, Philoſophica & Theologica varia ſcripſit. An. 1494.

Johannes Laſcaris, Græcus, ſtirpe Imperatoriâ, poſt urbem captam, in Italiam conceſſit, à Laurentio de Medicis, cujus aula tum eruditorum Aſylum, benignè exceptus. Conſtantinopolim binis vicibus, ab eo Bibliothecam inſignem colligente, remiſſus ad Manuſcr. Græca colligenda. Inde redux à Ludovico XII. Lutetiam pellectus eſt, ejusque miſſu Legatus ad Venetos iit. Obiit Romæ, podagrâ, an. æt. 90. Latinè quoque doctiſſimus & Poëta; ſed laboris impatiens, Græca mſcr. tamen plurima correxit. P. Jov. *in elog. cap.* 31.

Johannes Laurentius, Mathematicus inſignis, tempore Juſtiniani. Photius *cod.* 180. Voſſ. *de Math. c.* 33. §. 27.

Johannes LaVardinus, Vindocinus, Abbas, ſec. præt. Epiſtolas Hieronymi, &c. Gallicè vertit.

Johannes Lazardus, Cœleſtinus, auctor epitomæ Hiſtoriæ Univerſalis, uſque ad an. 5. Franciſci I, continuatæ ab Huberto Vellejo Voſſ.

Johannes Leidenſis, aliàs Bocoldus, Sartor, junctus Johanni Matthæo piſtori, caput Anabaptiſtarum. Hi duo, Monaſterio potiti, an. 1534. inauditâ tyrannide diu civibus graves fuerunt, donec iſto, qui Moyſem ſe jactabat, in tumultu quodam, occiſo, ille in ejus locum evectus eſt, cum tit. Regis Juſtitiæ: ſed & hunc Epiſcopus, per hujus ſocium quendam intra urbem receptus, paulo pòſt cum ſequacibus, meritis ſuppliciis affecit. Meshov. *Hiſtor. Anabapt. l.* 5. 6. *&* 7. Sleidanus, &c.

Johannes Leo, Africanus dictus, Granatá oriundus, urbe hac capta à Ferdinando & Iſabella, in Africam conceſſit. Ubi linguam regionis cùm perdidiciſſet, diu in Europa, Aſia & Africa peregrinatus, Arabicè Africæ deſcriptionem edidit. Dein à piratis captus, Leonique X. donatus, apud eum in pretio fuit: Johann. Leonis nomine in baptiſmate accepto. Italicè dein ſuum opus tranſtulit, quod à Floriano latinâ civitate donatum eſt. Alius, Mutinenſis, cognom. *Poetinus*. Giraldus, *de Poët.* Prior obiit anno 1526. Libertus Fromondus. *Meteorol lib.* 5. *cap.* 3. *art.* 2. Voſſius *de Hiſt. Lat. lib* 3. *&c.*

Johannes Leſleus, Epiſcop. Scotus, Auctor hiſtoriæ Scoticæ. Sec. præt. Obiit Bruxellis, an. 1596.

Johannes LeunclaVius, Weſtphalus, auctor hiſtor. Turcicæ Obiit an. 1593.

Johannes Lidgatus, Anglus, vixit an. 1480. ſcriptis inclytus. Baleus, Voſſius, &c.

Johannes Lightfootus, Anglus, patriâ Staffordienſis, Uteeſtriæ natus, S. T. P. & Aulæ Catharinæ præfectus, floret in Anglia. Ejus extant: *Harmonia V. T. Anglicè*; *Harmonia* 4. *Evangel. Horæ Hebraicæ in Matthæum, Marcum, Johannem, pr. ad Corinthios: Commentarius Chronologico-Criticus in Acta. &c.*

Johannes Linturius, continuator Chronici Werneri Carthuſ. ab an. 1484. uſque ad an. 1514.

Johannes Lopeſius, auctor vitæ S. Vincentii Ferrerii. Alius ſub initium ſeculi hujus, ſcripſit Syllogen ex Patribus, in gratiam Prædicatorum.

Johannes Lotharingus, Cardin. fil. Renati II. Ducis, ex Philippa Geldrica. Anno 1518. Literatorum inſignis fautor, liberalitate inclytus. Obiit an. 1550. Erat Archiepiſc. V. hujus nominis. Præceſſerant ipſum *Johannes I.* poſt Hugonem, an. 1111. *Johannes II.* Anglus natione, eruditione inſignis. Anno 1180. Stephan. Tornac. *ep.* 92. Guil. Nebriſſ. *de rebus Angl. lib* 5. *cap* 3 *&c. Johannes III.* an. 1289. *Johannes de Talaru IV.* an. 1375. Cardinalis factus a Clemente VII.

Johannes LoVans, Anglus, Henrico VI. gratus, an. 1436. Scripſit varia. Baleus, Voſſius.

Johannes LoVanienſis, Carthuſianus, auctor vitæ Paparum. Boſtius *de ſcr. Carthuſ. c.* 24. Sutor *lib.* 2. *Vita Carth. Tr.* 3. *c.* 7. *p.* 571. Voſſius.

Johannes Lucidus, Mathematicus inſignis. Scripſit ſec. præt. *De emendatione temporum: de Vero die paſſionis Chriſti: Epitomen emendationis Calendarii Rom. Canones in perpetuam temporum tabulam.*

Johannes Lucondus, Veronenſis, Præceptor JC. Scaligeri, ſub Maximiliano I. celebris. Scripſit Commentarios in Cæſarem, in Vitruvium &c. Scaliger *Exercit.* 124. §. 13. *&* 226. §. 12. *&* 329. *&c.*

Johannes LudoVicus Vives, Valentinus Hiſpanus. Solicitatus à Cardin. Wolſæo, Angliam viſitavit, ibique Oxonii Juris civ. Doctor creatus eſt: Obiit Brugis in Belgio circa an. C. 1536. *Vir longè eruditiſſimus, ac præclariſſimi ingenii*, Barthio: *Quo decendente doctior nemo in Hiſpania ſuperfuit: doctrinæ columen decusq; Vita*, Jov. *in elog. doct. Vir.* Extant opera ejus, præter eruditiſſima in Auguſtinum de C. D. Commentaria, 2. tom. fol. Baſileæ an. 1543. & 1555. ſed in Romano indice prohibita ſunt, donec expurgentur, Poſſevin. Vide etiam Boiſſardi Icones.

Johannes Mabuſius, Hannonius, Pictor egregius. Anno 1539. Opmer. *in Chron.*

Johannes Macourtſius, Tornacenſis Carthuſ. *Erumenadum & Hugoniadum* auctor. Obiit 1548.

Johannes Major, Scotus, auctor hiſtoriæ M. Britanniæ, an. 1521. libb. 6. uſque ad Henrici VIII. cum Catharina Arragonia nuptias. Idem ſcripſit *Sophiſticalia Pariſienſia, Placita Theologica, &c.* Obiit an. 1531. Dempſterus *hiſt. Eccl. Scot. lib.* 12. Budæus, *Cent.* 14. Buchanan. *Hiſt. Scot l.* 6. Voſſ. *de H. L. lib.* 3.

Johannes le Maire, ſcripſit illuſtrationes Galliæ, & ſingularitates Troiæ. Item, de Schiſmatibus, de Conciliis, &c. Voſſ. *de Hiſt. Lat. lib.* 3. Sub Ludovico XII.

Johannes Maldonatus, Jeſuita Hiſpanus, ſcripſit Commentarios in S Scripturam. Obiit an. 1583. æt. vix dum 50. *Vir judicii exaſciati, & Veritatis Hiſtor. hyperaſpiſtes, ſi quis alius*, Thuan. *Magni nominis interpres*, Schlichtingio: *Alium nobis Vitâ & moribus* Maldonatum *depingit, quam ſe nobis ille exhibuit, in Comm.* Montacut. &c.

Johannes Malela, vel *Meleles*, Hiſtoricus Græcus. Voſſ. *l.* 3.

Johannes Manardus, Ferrarienſis, Medicus inſignis, in aula Ladiſlai Poloniæ R. floruit. Auctor epiſtolarum Medicarum. Obiit an. 1510. P. Jov. *in elog. c.* 81.

Johannes MandeVillanus, Eques Anglus, Medicinam docuit, an. 1332. Itinerarii Aſiæ & Africæ auctor, quod in varias linguas tranſlatum. Obiit Leodii an. 1372. Voſſ. *de H. L. l.* 3.

Johannes Marandus, Sebuſianus, celebris Aſtrologus, ſub Carolo VII. & Ludovico XI. Gratus Amadæo Papæ, prædixit Schiſma, bellum Gallico Flandricum, &c. Matth. *in LudoV. XI.* Guicheno *Hiſt. de Breſſe.*

Johannes de MarcanoVa, Patavinus, Philoſophus, Medicus & Poëta. Auctor Antiquitatum. Scardeonius, *rerum PataV. lib.* 2. *capite* 2.

Johannes Margarinus, Hiſpan. Epiſcopus, hiſtoriam Patriæ libb. 10. condidit.

Johannes Maria Cataneus, Novarienſis, ſec. 15. ſcripſit Commentar. in Plinium Jun. Poëma de B. Sacro; aliaque plurima. Laudatus Leandro Alberti, P. Jovio, Lil. Giraldo, Voſſio, &c.

Johannes Maria Politianus, Carmelita, auctor vitæ S. Alberti.

Johannes Maria Riminaldi & Verratus, Florentini. Ille JC. an. 1496. Iſte Theologus Carmelita, an. 1563.

Johannes Mariana. Hiſpanus, auctor Hiſtoriæ Hiſpanicæ.

Johannes de Matha, primus Patr. Ordinis SS. Trinitatis, & redemptionis captivorum. Provincialis nobilis, anno 1198. Ab Innocentio III. in Africam miſſus. Obiit Romæ. Anno 1213. Sabellic. *Ennead.* 9. Gaguin. *Hiſtor. Franc. lib.* 6. Moterius *Diction. Hiſt.*

Johannes Mauburnus, Bruxellenſis, varia edidit. Voſſ. *de H L.*

Johannes Maxentius, Presbyter Eccl. Antiochenæ. Scriptis contra Neſtorium, alioſque inclytus. Sec. 6. Gennad. *c.* 93. Ado *in Chron.* Alius à Maxentio. Greg. Turon. *hiſt. l.* 2. *c.* 37. Vide Morer. *Diction.*

Johannes de Meda, unus ex fundatoribus Ordinis Humiliatorum. Vide *Humiliati.*

Johannes Mehunius, Poëta Gallus, Boëthii conſolationem Philoſophiæ &c. vertit. An. 1340. Opmerus *in Chron.*

Johannes Mentelius, poſt Gutenbergium, celebrem Argentinæ Typographiam habuit, remque familiarem brevi inſigniter auxit, multa volumina caſtigatè & politè imprimendo. Ei Adolphus Ruſchius ſucceſſit, qui Biblia cum gloſſa ordinaria triplici charactere in publicum dedit, &c. Vide Bern. à Mallinkrot *Diſſert. de ortu & progreſſu artis Typogr.*

Johannes Mercerus, Uticenſis, Occitanus in Gallia Narbon. Franciſci Vatabli auditor, Hebraicarum lit. in Acad. Pariſienſi Prof. Regius, obiit an. C. 1570. *Vir eruditiſſimus, Galliarum lumen, parente ſuo* Johanne *digniſſimus*, Caſaubono & Montacutio: *Quatuor lingg. peritiſſimus, & qui ad incredibilem diligentiam acerrimum judicium attulit*, Thuano: *Chriſtianorum in Hebraicis longè doctiſſimus*, Mon. Lit. *ex Thuan ſuperioris ſeculi lumen Vivum & clarum*, Buxtorfio *in de Abbr. Hebr.* Ejus extant: *Prælectiones in Geneſin, Commentarii in Hagiographa.* Item *in* 5 *Proph min. &c.*

Johannes Mercius, auctor hiſtoriæ Regum Merciorum. Anglus.

Johannes Mercurius, Ciſtercienſis: errorum de voluntate & volitione Filii Dei, cauſiſque peccati, à Pariſinis Theologis convictus. An. 1347.

Johannes Michael, Gen. Carthuſianorum, Gall. Scripſit *librum*

Exem-

Exercitiorum Spir. triplici viâ: Enchiridion Spirit. Exercitiorum: Decachordum Pſalteriumq; &c. Obiit an. 1600.

Johannes Michaelis, ordinem Dominicanorum reformavit. Sub initium hujus ſeculi.

Johannes Miræus, Bruxellenſis, Epiſc. Antverpianus, ſcriptis celebris. Obiit an. 1611.

Johannes Mola, M. Magiſter Templariorum, combuſtus. Anno 1307.

Johannes Molinaus, auctor *Speculi Hiſtorialis Carmelitani Ord.* an. 1360.

Johannes Monachus, Cardinalis, Gallus. Auctor Commentariorum. in 6. librum Decretalium. A Bonifacio VIII. in Galliam miſſus, ob litem cum Philippo Pulchro. Collegii cognom. Lutetiæ fundator, obiit Avenione an. 1313. Hiſtor. Abbavill. & Pontiniac. Victorel. *in addit. ad Ciaccon. ſub Cœleſtino V. &c.*

Johannes de Monte Regio, Aſtronomus inſignis, an. 1476.

Johannes de Montenigno, Dominicanus celebris, an. 1430.

Johannes de Monteſano, Domini c. ſcripſit, pro Urbano VI.

Johannes Moriſotus, Medicus & Mathematicus, de Arithmetica ſcripſit.

Johannes Morlandinus, Lemovicenſis, Gener. Dominicanorum, & Cardin. Scripſit de Sanguine JESU CHRISTI, contra quoſdam Doctores Barcinonenſes, Sanguinem Chriſti, in cruce fuſum, non eſſe adorandum, aſſerentes. An. 1352.

Johannes Morvillerius, Bleſenſis, Epiſc. Aurelianenſis, interfuit concilio Tridentino. Obiit Turonibus, an. 1557. Thuan. & San-Marth. laudatus.

Johannes Moſchus, dictus Eviratus, Eremita: Auctor *Prati Spiritualis*: quod Ambr. Camaldulus latinè vertit. Sec. 7. 2. Concil. Nic. *act.* 4. Photius, *Cod.* 119. Joh. Diaconus, *in Gregorio l.* 1. *cap.* 45. Joh. Damaſcenus, *l.* 1. Niceph. *l.* 8. 21. Voſſ. *de H. L.*

Johannes Muntzaus, Mathematicus, de Prognoſticis ſcripſit. anno 1503.

Johannes Murmelius, Eraſmi condiſcipulus, Rector Acad. Monaſterienſis, ſeculo barbaro eruditionis face illatâ clarus.

Johannes Neperus, Scotus, inventor Logarithmorum in Arithmetica.

Johannes Nevizanus, Aſtenſis, JC. floruit an. 1540. Scripſit de Juriſconſ. illuſtribus: quod opus ab aliis continuatum.

Johannes Nicolaus Buboicius, Epiſc. Corſus. Scripſit an. 1496. Neapoli, *de Origine & rebus geſtis Turcarum.*

Johannes Otfortius auctor hiſtoriæ Anglicæ. Boëthius, *in præf. Hiſt. Scot.* Voſſ. *de Hiſt. L. l.* 3. *c.* 56.

Johannes Olaus, vide *Magnus*.

Johannes Oldendorpius, JC. Hamburgenſis, Jus ibi docuit, & ſcriptis illuſtravit. An. 1550. Adamus *in Vitis Juriſconſ. Germ.*

Johannes Olnejus, Anglus, Carthuſian. Meditationes ſolitarias, &c. ſcripſit, an. 1350.

Johannes Oporinus, poſtquam aliquandiu Linguam ſanctam Baſileæ publicè docuiſſet, Calcographico inſtituto ibi nomen dedit, evaſitque in ea arte clariſſimus. Floruit ſec. præt. Ei id inprimis laudis tribuitur, quòd nihil unquam excuderit, niſi prius diligentiſſimè à ſe ipſo correctum reviſumque. Vide Boiſſard. *Icon.* Pantaleonem *de Viris Ill.* Melch. Adami, & infra in voce *Oporinus*.

Johannes Palaonidaeus, ſeu de Aqua veteri, Hollandus: Carmelita. Auctor *Faſciculi temporum tripartiti, &c.* Obiit an. 1507.

Johannes Papo, ſec. præt. edidit Collectionem decretorum Curiæ ſupr. &c.

Johannes Pariſienſis, Dominicanus. Scripſit *de Regia poteſtate & Papali.* Obiit ſub Clemente V. Vide Moretum *Dict. Hiſt.* Alius Anglus, auctor Hiſtoriæ Univerſalis, Florum hiſtoricorum, & Memorialis. Vide Voſſ. *de Hiſt. Lat.*

Johannes Parmenſis, auctor Evangelii æterni: qui liber juſſu Alexandri IV. combuſtus eſt. An. 1258. Alius Cardinalis, Angelus pacis dictus, ob varias Legationes, eodem ſec.

Johannes Paulus Lancelotus, JC. Peruſinus. Scripſit inſtitutiones Juris Canonici.

Johannes Paulus Perrinus, Lugdun. Auctor hiſtoriæ Valdenſium & Albigenſium.

Johannes Pedeaſimus, Secretarius Patr. Conſtantinop. Scripſit 12. labores Herculis, &c. Simler. *in append. Geſner.*

Johannes Pena, Provincialis, Mathematicus regius, Pariſiis. Scriptis celebris. Voſſ. Quenſtedt. &c. laudatus.

Johannes Petrus Ferrarius, JC. Ticinenſis: Auctor Practicæ Judicialis.

Johannes P. Maffæus, Bergomas, Jeſuita. Auctor hiſt. Indicę, &c.

Johannes P. Matthiolus, Senenſis. Inſignis plantarum gnoſtes: Scriptis inclytus.

Johannes Phreas, Londinenſis, auctor Coſmographiæ. Xenophontem ex parte, & Diod. Siculum tranſtulit. Obiit an. 1465.

Johannes Picus, Mirandulæ Comes & Concordiæ Dominus, à Conſtantino Imp. originem traxiſſe dicitur: Patrem habuit Johannem Franciſcum Picum, matrem ex illuſtri Bojardorum familia. Obiit an. 1494. æt. 33. Florentiæ. *Vir ingenii penè prodigioſi, in omni Artium, Scientiarum & Literarum varietate uſq; ad miraculum excelles*, Sixto Sen. *Phœnix ſui ſeculi*, Scaligero: *Eo objeſtante, Scoti acumen & vigilantiam, Franciſci acrimoniam, copiam & multitudinem Aureoli deprehendere potuiſſes. Eo reſpondente. Thomæ fortitudinem & robur, Alberti amplitudinem conſpexiſſes*, Joh. Fr. Picus Nepos, *in Vita ejus.* Extant, ejus *Heptaplus de opere 6. dier. aliaq; ejus opera, una cum Joh. Fr. Nepotis* 2. *tom. fol. Baſil. an.* 1573. 1580. 1601. V. quoque in voce *Picus*.

Johannes Pikus, Anglus. De Regibus in Anglia Saxonicis ſcripſit. An. 1120. Guil. Hormannus, poſtea in epitomen redegit.

Johannes du Pin, Toloſanus, Epiſc. Rejenſis, diſcip. Beroaldi, hujus vitam ſcripſit: Item, *de Vita aulica*, tractatum edidit, &c. Sadolet. *l.* 4. *epiſt.* 18. Eraſmus *in Ciceroniano.* Voſſ. *de H. L.*

Johannes Piſcator, Theologus Herbornenſis, celeberrimus: verſione German. Bibliorum, aliiſque ſcriptis egregiis inclytus.

Johannes Piſtorius, Theologus literatiſſimus, Nidanus, Obiit an. 1583. æt. 81.

Johannes Placentinus, Dominicanus Trajectenſis, Catalogum Epiſcoporum Tungrenſium edidit.

Johannes Polemanus, de civili dominio Clericorum, contra Bohemos, peroravit, in Concil. Baſil. an. 1433. Archidiaconus Barcinonenſis.

Johannes de Prato, Lugdun. auctor Dictionarii Hebr.

Johannes Przibramius, Bohem. contra Taboritas ſcripſit, 1419.

Johannes Quinquarboreus, Hebr. doctiſſimus, varia tranſtulit.

Johannes de Rada, Epiſc. Hiſpanus, Scholaſticus celebris.

Johannes de Radice, Annalium Patavinorum conditor.

Johannes Raguſinus, Dominicanus, peroravit, in Concil. Baſilienſi, contra Huſſitas; *de Communione ſub utraq; non concedenda Laicis.* Caniſius edidit.

Johannes Ravennas, auctor variorum operum hiſtor. an. 1410.

Johannes Raviſius Textor, Nivernienſis, celebris literator, ſec. præt.

Johannes Raſtalus, Typogr. & Mathem. Londinenſis, gener Thomæ Mori. Editis Canonibus Aſtrologicis, &c. Obiit an. 1535.

Johannes de Rely, Atrebas, à Confeſſionibus Carolo VIII. Epiſcop. Andegavenſis, varia ſcripſit. Jac. Faber Stapul. *dedic. Comment. in Eth. Ariſtotelis.*

Johannes Reuchlinus, aliàs *Capnio*, Germano-Suevus, oppido Pfortsheimenſis, ſecundùm alios Stutgardiæ in Duc. Wirtenbergico natus, LL. Imper. D. & lingg. Hebr. Gr. Lat. interpres, Claruit an. 1494. Obiit an. 1522. Stutgardiæ ſepultus. Ejus inter alia, extat: *Commentariolus in ſeptem Pſalmos Pœnit. &c. Vir magnus*, Genebrardo, niſi *Linguæ Hebr. myſteria Cabaliſtis ungamentis maculaſſet.* Melius Trithemius, *Nullum nobis non modò Italia, ſed nec ſeculum quidem noſtrum huic tanto viro parem objiceret.* Et Beza. *Ex hujus auditorio, præter innumeros alios, prodierunt Oecolampadius Pellicanus, Munſterus* Vide & in voce *Capnio*.

Johannes Richerus, auctor Mercurii Gallici. Typographus.

Johannes Rodericus, & *de Rojas*, Hiſpani. Ille Medicus, ſcriptis, hic Mathematicus, Aſtrolabii explicatione clarus.

Johannes Roatius, vel *Roatius*, liberatorem Bohemiæ, ex monte Sionis brevi affuturum, ſuis pollicitus eſt. An. 1412. Si fides Sandero, &c. Meliùs *Rohaczius* Baro, captâ arce Sione, cum 60. comitibus ſuis, unove Sacerdote, ſtrangulatus, juſſu Sigiſmundi Imper. qui ſupplicio fatali, cùm lætus intentus eſſet, gangrænâ correptus, paulo pòſt obiit.

Johannes Rokyzana, Legatus Bohemorum, ad Concil. Baſilienſe, poſtea Arch. Pragenſis conſtitutus, vir ingenio acer & facundus, *Papam Antichriſtum* eſſe, aſſerebat. Mulctandus à Sigiſmundo, latebras quæſivit. Calixtinorum dein caput, Taboritanis excidium molitus eſt. Proin hi Ordinem atque Conſiſtorium Lhotæ (quæ vox liberationem notat) prope Richnoviam erexere, *Fratrum* nomine ſumto. An. 1457. Primus Unitatis hujus fundator erat Gregorius, vulgò Rzchorz, ſororis Rokyzanæ nepos: Quia verò Rokyzana rogatus, præeſſe ſeceſſioni nolebat; ex Martini Lupacii, Rokyzanæ ſuffraganei, conſilio, è 60. virorum numero, poſt ardentes preces & jejunia 9. exemerunt, ac ex iis rurſus per 12. chartulas tres *Seniores* elegerunt; voce cœlitus auditâ *Beſt ma Wule*, eſt mea voluntas. In hos Rokyzana, quaſi ſpretus eſſet, ſæviens, dum adſtitit cruciatibus Gregorii, illius admiratus conſtantiam, lachrymabundus, *fortunam cruciato ſuâ velle permutare*, profeſſus eſt. Camerar. *in hiſt. Fr.* Laſicius, &c. Obiit an. 1471. Ejus ſepulchrum, poſtquam nuperis turbis Bohemicis fruſtra diu quæſiiſſent hoſtes, tandem anno 1630. humaturi Lucam Jeſuitam, in profundiſſimo loco lateritium ſtratum quoddam, & ſub eo carioſa oſſa, cum duobus calicibus, altero æneo, altero cereo incorrupto, particulamque panni Damaſceni, de Sacerdotali caſula invenerunt. Joh. A. Comen. *in Annal. Fr. m. ſ.*

Johannes Roſinus, Thuringus. Scripſit libb. 12. Antiquitatum Rom. an. 1580. quas auxit Thom. Dempſterus.

Johannes de Rupe Sciſſa, Franciſcan. quòd Apocalypſin contra Papas exponeret, illoſq; Antichriſtos vocaret, juſſu Innocentii VI. combuſtus eſt. Froiſſard. *l.* 1. Trithem. *de ſcr. Eccl.* Spond. *A. C.* 1356. Alius Patr. Conſtantinop. Arch. Rotomagenſis, & Veſontinus, Cardinalis. Ab Eugenio IV. legatus, Bononiæ obiit, an. 1437.

Johannes Rupiſortius, Anglus. Scripſit epitomen Joſephi & flores Hiſtoriarum, An. 1405.

Jojarib, nomen Sacerdotis. 1. Par. 7.

Joinvilla, vel *Janvilla*, civitas Campaniæ Gallicanæ, ab hominum patre Jano dicta, evecta eſt in Principatus faſtigium tempore Regis Henrici II. An. 1552. In gratiam juniorum Principum, ex Guiſiorum familia. Ab eoque dependent Baronatus vulgò dicti *de Sailly*, aliæque arces, vici pagique. Metel. Hinc Johannes Joinville Dom. Ludovico IX. gratus, ejus in expeditionibus omnibus comes, vitam deſcripſit. Chenius *de Urb. & Hiſt. Gall.* Vide *Joanvilla*.

Jol, Numidiæ urbs, olim *Meſgana* à conditore: quæ poſtea *Colonia Cæſarea*, teſte Plinio, dicta eſt: urbs Mauritaniæ Cæſ. metropolis & regia, egregiè munita. Vulgò *Alger*, & incolis *Gezaer*, teſte Lud Marmolio. Baudrando nunc *Tenez*, urbs regni Algerii, in ora maris Medit. in prov. Teneza. Ad rad. montis, cum caſtro munito & portu commodo, ex N. Sanſone 125. mill. ab Algerio in Occ. 9. ferè à Quiza urbe in Ort.

Jolaus, Iphicli fil. qui Herculi Hydram interficienti adfuit, ferroque candenti cruorem cohibuit, ne alia ex eo capita ſuppullularent. Hic cùm ad decrepitam ætatem perveniſſet, Herculis precibus juventuti ab Hebe reſtitutus eſt. Ovid. *Met.* 9.

Jolchos, civitas Theſſaliæ. Pomponio Melæ *lib.* 2. ubi eam dein Lariſſam vocari ſcribit; & Straboni *lib.* 4. *cap.* 9. Jaſonis Patria, ab *Jolcho*, Amyri filio, ſic dicta, ut tradit Stephanus de urbibus. Homerus *Jaolchon* vocat. Aliis *Jolcos*, opp. Theſſaliæ in Magneſia, ad ſinum Pagaſicum, ad radices Pelii montis, in finibus Pelaſgiotarum, proximum Demetriadi urbi, ab ea vix milliari diſtans, à Pagaſis 30. ſtad. ab Ormenio 20. à Phæris 120. *Jaco* hodie. Lucanus *lib* 3.

Theſſalus Æmoniam vomer proſcindit Jolcon.

Horat. *Epod.* 5.

Herbaſq; quas Jolcos atq; Iberia
Mittit venenorum ferax.

Ejus mem. ut dictum, Mela 2. 3. *In Theſſaliâ Lariſſa aliquando Jolcos.* Poſtrema verba eraſit Pintianus, quia nempe Jolcon dicit eſſe ad mare ſitam, hic verò Melam mediterraneas tantùm recenſere civitates. Licèt hoc verum eſſet, non tamen video, cur exiſtimemus Melam errare non potuiſſe. Verùm ipſe errat Pintianus, cùm ex Strabone oſtendere conatur, Jolcon fuiſſe ad mare ſitam. Verba Strabonis hæc ſunt: Τῆς δὲ Δημητριάδος ἑπτὰ σταδίους ὑπέρκειται τῆς θαλάσσης Ἰωλκός. Ipſe interpretatus eſt *jacet ad mare.* Sed quis neſcit ὑπέρκειται ſemper accipi de locis remotis à mari? Rectè itaque Euſt. hunc locum ſic interpretatur, τὴν Ἰωλκὸν ὑπερκεῖσθαι φησὶ τῆς κατὰ Δημητριάδα θαλάσσης ἑπτὰ σταδίους. Vides quantillo ſpatio à mari abfuerit Jolcos, ut non mirum ſit ab aliis inter maritimas urbes recenſeri. Porrò cùm Poëtæ Argonem Jolco ſolviſſe ajunt, id de Aphetis, vel de litore, quod & ipſum Jolcon vocari docet Strabo, accipiendum eſt. Sed & cùm Scholiaſtes Apollonii Sepiadem dicit eſſe ἀκρωτήριον ἐν Ἰωλκῷ, manifeſtè Jolcum pro litore accepit. Inde *Jolciacus*. Ovid. *Met.* 7.

Victor Jolciacos tetigit cum conjuge portus.

Jole, Euryti Oechaliæ regis, ex ſecunda uxore, filia, ab Hercule adamata, quam cùm Eurytus jam victus ei tradere recuſaſſet, licèt certaminis lege debitam, irâ accenſus Hercules Eurytum interfecit, urbeque direptâ Jolem abduxit, poſteaque Hyllo filio ſuo uxorem tradidit. Ovid *Met.* 9. Vide *Dejanira*.

Jolum, mons Perrhæbiæ, pop. *Joli*. Steph.

Jomnium, ſeu *Jomnium municip.* opp. Africæ, nunc *Temen*, 7. leuc ab Algerio in Ort. in regno Algerii, teſte Sanſone.

Viri celebres.

Jon, Xuthi filius, vel Apollinis & Creuſæ Erechthei filiæ, à quo *Jonia* dicta eſt Attica. Steph.

Jon. Chius, poëta Tragicus, fabulas docere cœpit. Olymp. 72. alii habent 82. Suida teſte. Cum Archelao Phyſico, crebrâ peregrinatione defunctus eſt, ingenio elegantiſſimo præditus. Ariſtophanes *in Pace* Ἠοῖον, h. e. *Matutinum*, vel *Orientalem* vocat. Ἴων ἐν Φοίνικι ἢ Καινεῖ memoratur Athenæo *l.* 10. ubi ait, Batonem Sinopenſem vitam ejus ſcripſiſſe, eumque temulentiæ arguiſſe: φιλοπότην enim καὶ ἐρωτικώτατον eum vocat. Ejus non pauca citant Pauſan. *Eliac.* 1. Et Sextus Empiricus *contra Mathemat. fol* 69. Epigramma ejus de Pherecyde *in Philoſophi hujus Vitâ* citat Laertius. Meminit ejuſdem *Jonis* Strabo *lib.* 1. Jul. Pollux. 11. 4. 21. & alibi paſſim. Nec alium *Jonem* intelligit Voſſius apud Plin. 18. 31. ubi ex eo refert tempus, quo Capella, quo item Hædi oriuntur.

Jon, Epheſius, cujus nomine Dialogum ſcripſit Plato, eumque Rhapſodum facit cum Socrate colloquentem. Quid ſi idem ſit cum Jone prædicto, patriâ nempe Epheſius, habitatione Chius? Atqui tempora repugnant, cùm Jon Chius Olymp. 72. jam floruerit, Socrates autem, qui cum coævo Jone Epheſio colloquitur, demum Olymp. 77. natus ſit. Certum quidem eſt, alibi rationem hanc valere, in Platone non item, quippe qui nullo temporis reſpectu habito, perſonas facit colloquentes ἀσυγχρόνους, cujus culpæ dudum eum arguit Athen. *lib.* 7. *cap.* 13. Malè igitur Jul. Scal. *Poet.* 1. 46. *Multum opera in hoc genere poëmatis (Dithyrambici) poſuit Jon Chius, cujus nomine ſcripſit Dialogum Plato.* Ob quem facilem lapſum miſerè vapulat à Leone Allatio *lib. de patriâ Homeri fol.* 273.

Jon, Grammaticus eſſe videtur, quem laudant Schol. *in Ariſt. Ran. Act.* 1. *ſc.* 7.

Prophetæ & Viri illuſtres.

Jona, ſive *Jonas*, unus ex 12. minoribus Prophetis. Incepit ſub Joa & Amazia, ſecundùm quoſdam, munere ſuo erga Ninevitas defungi, An. M. 3111. Aliis id in an. 3168. rejicientibus. Vide de illo 4. Reg. 14. & Prophetiam ejus, 4. capp. conſtantem: ubi illius Vocatio, Tergiverſatio, Caſtigatio, Obſequium, Succeſſus, &c. ſuccinctè enarrantur. Plura apud Joſeph. *Antiquit. lib.* 9. *cap.* 11. Epiphan. *de Vitis Proph.* Hieronym. Auguſtin. &c. In ejus *Prophetiam* extant. Abbotii *Prælectiones*, Angl. quart. Oxonii, 1609. Acoſta. Antenoris *Speculum Pæn.* Germ. octav. Artopæi *Comm.* octav. Stetini, 1545. Baronis *Prælectiones*, fol. Londini, 1579. Brentius. Catardus. Crocius, *in* 8°. Druſii *Lectiones* 4° Amſtelod 1617. Ephremus. Ferus. Fevardentius. Galii *Homilia*, 8°. Magdeb. 1616. Gerhardi *Annot.* 4°. Grynæi *Prælectiones*. Hopperus, Angl. Londini 1550. Kingi *Prælectiones*, Angl 4°. Londini 1600. Krakewitzi *Comm.* 8°. Gieſſæ. Junius. Leuſden. Livelejus. Mamerotius. Mayr *Exercitationes Gramm.* 8°. Lugd. 1569. Mercerus, fol. Genevæ 1565. Oecolampadii *Comm.* fol. Baſileæ. Pfeifferi *Prælectiones*, 4°. Schaddæi *Synopſis*, Argentinæ 1588. Schuepfii *Comm.* Spalchaveri *Conciones*, Germ. Tarnovius. Theophylactus. Treminius. Tuſcanus. Willichii *Comm.* Baſileæ 1546. &c. Vide Crowæi *Elenchum*.

Jona, pater Joſeph, patris Judæ, patris Simeon. Luc. 3. Pater item Petri Apoſtoli. Johan. 21.

Jona, ſeu *Ihona*, mel. *Rona*, Inſ. S. Columbani, *Cholmkill*, in Scotia. Vide *Inſula S. Columbani*.

Jonadab, filius Sammaa fratris David. 2. Reg. 15. Filius item Rechab, abſtinentiæ leges poſteris præſcripſit, Jer. 35. Amicus Jehu. 4. Reg. 10. Joſ. *Ant.* 9. 6.

Jonas, Præſul Aurelian. ſec. 9. ſub Eugen. II. & Gregor. III. Ludovico Pio & Carolo Calvo imperantibus. Scripſit contra Claudium Epiſcop. Taur. pro imaginum cultu. Item, de inſtitutione Ludovici Pii filii, Pipini Aquitaniæ R. Porro Ethicam Chriſtianam, quam Joſephus Megus edidit. Obiit anno 842. Lupus Ferrier. *epiſt.* 21. 27. & 28. Hincmarus Rem *cap.* 36. 1. *contra Godeſcalc.* Morerius *Diction.*

Jonas, Abbas Bobienſis, Italus, aliquot SS. vitas ſcripſit. Vixit adhuc ſub Clothario III. An. 662. Beda *Hiſt. Angl. l.* 5. *c.* 17. Sigeb. c. 61. Trithem. *de Script.* Voſſ. *de Hiſt. Lat.* Item alius, Monachus, S. Wilfrani Arch. Cœnom. vitam condidit.

Jonas Schlichtingius à Bukoviec, nobilis Polonus, Socinianus. Scripſit *Commentar. in Evangelium Johannis & ad Hebræos: Paraphraſin in initium ejuſdem Evangelii. Commentar. in ad Romanos, & in ad Corinthios.* Item, *Galat. Epheſ. Coloſſ. Philipp.* 2 *Theſſ.* 2. *Tim. Titum, Philemonem,* 1. *S. Petri.* 3. *S Johannis: Fragmentum in Juda, &c.* Quæ omnia ſimul prodierunt Tomo primo & ſecundo Bibliothecæ Unitariorum, i. Inter opera Socini, Crellii, Schlichtingii & Volzogenii, totius Nov. Teſt. explicationem continentia, variis volum. fol. Obiit anno Chr. 1661. æt. 69.

Jonathan, filius Gerſon, filii Moſis, Jud. 18. Nomen ſcribæ cujuſdam. Jer. 37. Filius Saulis regis, amicus Davidis, Heros fortiſſimus, 1. Reg. 13. Joſ. *Ant. Jud. l.* 7. An. M. 2960. 2979. Filius Abiathar Sacerdotis. 2. Reg. 15. Filius Jada. 1. Par. 2. Filius Sage. 1. Par. c. 11. Filius Aſahel. Nehem. 12. Filius Caree. Jerem. 40.

Duces & Pontifices ſummi.

Jonathas, fratre Juda Macchabæo interfecto, dux populi conſtituitur, anno Mundi 3808. ante Chriſtum natum 154. Hic ſtatim Bacchidem, cum quo pugnans occubuerat Judas, ad Jordanem vicit. Tertio poſthæc anno, collecto ingenti exercitu, iterum in Judæam venit Bacchides, Jonatham cum Simone fratre obſedit, ſed tandem commiſsâ pugnâ fuſus eſt Bacchides ipſe: qui rebus occiſis, coactusque pacem amplecti, juravit ſe nunquam in Jonatham quicquam moliturum. Hinc Epiphanes, Antiochi filius, audiens Jonathæ famam, amicitiæ fœdera cum eo ſancivit. Porrò Demetrii præfectum Apollonium, Jonathas bello fundit ac fugat, multasque urbes capit: octo hoſtium millia occidit: Templum Dagon, quod erat in Azoto, unà cum urbe incendit. Poſthæc adverſus alienigenas, qui Judæam vaſtabant, movit, atque eos totâ Judæâ expulit, & cum Romanis ac Spartiatis amicitiæ fœdera renovavit. Tandem Tryphon ſimulata amicitia eum circumventum cum ſuis interfecit. Vide *lib.* 1. Macchab. *cap.* 9. 10. 11. 12. rexit an. 18. Torniel. ab an. 3894. uſque ad an. 3912. Joſ. *Antiq. l.* 13.

Jonathan, filius Jojadæ II. ſub Perſarum regno. Ei Jaddus ſucceſſit, qui Alexandro Magno, Hieroſolymam venienti, obviam proceſſit.

Jonathas, Annæ filius, ſuffectus in locum Caiphæ à Vitellio Imperatore.

Jonda, oppidum Aſiæ, circa Epheſum. Diod. *lib.* 4.

Jone, civitas Palæſtinæ, quæ & *Gaza*. Item Antiochia ſic dicta. Steph.

Jonia. Aſiæ min. regio, ſeparatur ab Æolide Hermo fluvio, rigaturque fluviis Caiſtro & Mæandro, & per oram littor. extenditur, tum cœli bonitate, tum ſitûs commoditate nulli regionum

poſthabenda. Herodot. *lib.* 1. *& ſeqq.* Hinc *dives* Ovid. dicitur Faſt. *lib.* 6.

—— Quem præbet Jonia dives.

Sarchiam hodiè, teſte Leunclavio, *Quiſcum* vel *Quiſcon* Turcis dicitur. Ejus urbes præc. fuere Epheſus, urbs olim clariſſima, Miletus, Smyrna, nunc præcipua & ſedes Præfecti, Colophon, Erythræ, Leuca, Lebedus, Clazomene, Hippi & Heraclea. Nunc vulgò *Sarchan* dicitur, & ſub Turcis eſt. Baudrandus. Martialis *l.* 13. *ep.* 5. attagenas Jonicas commendat,

Inter ſapores fertur alitum primus
Jonicarum guſtus attagenarum.

Et ante eum Horatius *Epod.* 2.

Non Afra avis deſcendat in ventrem meum,
Non attagen Jonicus
Jucundior, quàm &c.

Unde Hieronymus *ad Salvinam*: *Procul ſunt à conviviis tuis Phaſidis aves, craſſi turtures, attagen Jonicus.* *Jonia* Propertio *libr.* 1. *eleg.* 6. *mollis* dicitur. Vide Proverbium Γέλως Ἰωνικός, & Athenæum *lib.* 12. Unde Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ ἁβρῶς, i. e. *molliter.* Plautus *in Sticho.*

Quis Jonicus, aut cinædicus, qui talia facere poſſet?

Horat. 3. 6.

Motus doceri gaudet Jonicos
Matura virgo. ——

Et Plato *lib.* 3. *de Rep.* *Jonicam harmoniam*, ut nimis mollem expellit ſuâ civitate. Plin. 29. 5. Cœterùm *Jones* bellis celebres olim erant contra Perſas, alioſque vicinos, & Colonias plurimas deduxerunt. Sectæ Jonicæ nomen Thaletis Mileſii diſcipulis hæſit. Ab Javan, Japeti fil. fortè oriundi, cognominatique: Strabo, Plinius, Pauſanias, Diogenes Laërtius, Ortelius, Leunclav. &c.

Jonica, regio ſeu tractus magnæ Græciæ in Italia, circa Crotonem urb.

Jonichus, vel *Jonithus*, fil. Noæ, poſt diluvium: Aſtronomiæ inventor, præceptor Nimrodi, à Patre, cum quodam filiorum Japheti, in terram Ethan miſſus, ibi Jonicam condidit. Si vera ſcribunt, ex Methodio Martyre, Comeſtor, *Hiſt. Schol. cap.* 37. Abulenſis, *quæſt.* 5. *ſuper Gen. cap.* 10. Torniel. *A.M.* 1756. *n.* 1. 1956. *n.* 1. Item, Poëta & Medicus Græcus, ſec. 4. ſecundùm Eunapii ſententiam.

Jonium mare dicitur, non quod Joniam alluit, ſed quod inter Siciliam & Græciam interfuſum, Macedoniam, Epirum, Achajam & Peloponneſum ad Occid. attingit: *il mar Gionio* Italis. Dionyſius idem facit cum Adriaco mari *verſ.* 92.

Κεῖθεν δ' ἀμφιλύκοιο παλίρροια κύματα ἄλμης
Πρὸς βορέην, αὖθις δὲ πρὸς ἑσπέρου μυχὸν ἕρπει,
Ἢν τε καὶ Ἰονίην ἀνεφήμισαν ἐνδάκρυτοι.

Ubi Schol. Ἴστεον δὲ ὅτι οὐ μόνον Ἰόνιος κόλπος καλεῖται, ἀλλὰ καὶ Ἀδρίας ὁ αὐτὸς λέγεται, καὶ Ἀδριὰς, καὶ Ἀδριατικὴ θάλασσα. Οἱ δὲ ἀκριβέστεροι τὸν Ἰόνιον μείζονα τοῦ Ἀδρίου φασί. Apud Thucyd. *lib.* 1. legas: Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον. (Unde Lucanus,

—— Jonias vergens Epidamnus in undas.)

Ubi Palmerius, *Hic locus*, inquit, *aliquando me torſit non benè intelligentem differentiam inter* Ἰόνιον πέλαγος & Ἰόνιον κόλπον, *licèt aliquando unum pro altero ponatur.* Intelligit igitur Thucydides per *Jonium ſinum*, id mare, quod aliis *Adriaticum* dicitur, quod etiam ſæpè *Jonium* appellatur, & eſt pars Jonii magni. Ideò plures Jonium nomen ultra Acroceraunia Dalmatiam verſùs extendunt, licèt alii Acroceraunia fecerint terminum Jonii maris & principium Adriatici. Sic Theophraſtus Apolloniam vocat τὴν περὶ τὸν Ἰόνιον, *quæ eſt ad Jonium*, *Hiſt. pl. lib.* 8. *cap.* 6. quod repetit *lib. de Cauſis plant.* 3. *cap.* 2. Sic & Conon apud Photium de eâdem urbe: Καὶ ποταμὸς Αὖος διὰ μέσης αὐτῆς ῥεῖ καὶ οὗτος ἐκβάλλει εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος. Sic Appianus *Civilium quinto*, de diviſione imperii inter Octavium & Antonium; Ὅρον μὲν εἶναι σφισὶ Σκόδραν πόλιν τῆς Ἰλλυρίδος ἐν μέσῳ τοῦ Ἰονίου μυχοῦ μάλιστα δοκοῦσαν εἶναι. Ita Dio *lib.* 40. de Octavio, qui bellum in Dalmatia geſſerat (de quo Cæſar *Civilium tertio*) Ὡς γάρ ποτε τὸν Ἰόνιον ἀπεστάλκει, καὶ τὸν Ἀντώνιον τὸν Γάϊον συνέλαβεν, ἄλλων μὲν πολλῶν χρείαν οὐκ ἔχοντα, τὴν δὲ δὴ Σάλωνα οὐχ εἷλε. Ubi Dalmatiam manifeſtè ad Jonium ponit. Ergo ut Appianus vocavit Adriaticum mare *Jonium receſſum*, ſic Thucydides de eodem Adriatico dixit *Jonium ſinum*: nam κόλπος *ſinus* maris propriè eſt pars, quæ inter terras ſe *inſinuat.* At *Jonium magnum* (quod vocat Virgilius *lib.* 3.) multùm extendebatur inter Peloponneſum & Italiam. & plures comprehendebat ſinus, ut Corinthiacum, & Adriaticum. *Jonium* verò anguſtè ſumtum Acrocerauniorum montium promuntorio finiebatur. Hæc ille. Quod autem ad nominis rationem attinet, non ſatis convenit inter ſcriptores. Didymus enim dictum exiſtimat ab *Jonio* quodam Dyrrhachii filio, quem Hercules, cùm imprudenter occidiſſet, in mare projecit, ut memoriam ejus propagaret. Solinus ab *Joniâ*, extremâ Italiæ regiunculâ: Æſchylus ac Lycophron ab errore *Jûs*, Inachi filiæ. Alii ab *Joniorum* naufragio, nonnulli ab *Jone* quodam Adriæ patre, qui deinde mari Adriatico nomen fecit.

Jonopolis, ex tabb. rec. *Ginopoli*, urbs Paphlagoniæ medit. Ep. ſub Arch. Gangrenſi, inde in Boream diſtans, apud oram.

Jonoſia, quibuſdam oppidum fuit Conteſtanorum in Hiſpania, nunc pag. *Villa Loyſa*, in ora Auſtr. regni Valentiæ, 4. leuc. ab Alone in Eur. 6. à Gandia in Auſtr.

Jopas, rex Afrorum, unus ex procis Didûs, ut Punica teſtatur hiſtoria. Virg. *Æn* 1.

—— Cithara crinitus Jopas
Perſonat auratâ. ——

Hic Muſicus fuit præſtantiſſimus, qui apud eundem Virg.

—— Canit errantem Lunam Soliſq; labores.

Jope, urbs Phœniciæ prope Jamniam. Steph. Ab *Jope* Æoli filiâ, uxore Cephei ſic dicta. Vocabatur & *Joppe*. Italis *Jaffo*. A *Japhet* Noachi filio conditore quidam appellatam volunt, vel à יפה *formoſus fuit.* Strabo vocat τῶν λῃστῶν ληστήριον *Latronum receptaculum*, locumque adeò editum tradit, ut inde conſpici poſſet Hieroſolyma Judæorum metropolis. Andromedam hic balænæ expoſitam fabulantur Poëtæ. Nunc *Jaffa*, urbs Palæſtinæ, & tribus Dan Septentrionalior, Epiſcop. ſub Archiepiſcopo Cæſarienſi, cum portu in ora maris Mediterran. 35. mill. à Cæſarea in Auſtr. paulo minus ab Hieroſolymis. 6. à Lydda in Occaſ. 47. ab Aſcalone in Bor. In edito ſaxo, & ſub urbe portus, in quem ligna & lapides à Libano mari indeque Hieroſolymam terreſtri itinere deferebantur, ad templi ſtructuram. Baudrand. Ejus hodie nil extat, niſi turris & diverſorium, accipiendis peregrinis. Fert. Una ex antiquiſſimis urbibus totius mundi, jamque ante diluvium quibuſdam condita videtur Joppe. Hic Jonas divino monito inobſequens navem conſcendit, Thraciam petiturus. Vaſtata aliquoties à Juda Maccabæo, dein à Tito quoque expugnata eſt. Refecta ab Arabibus, qui inde à Godofredo Bullionæo pulſi: quo tempore Epiſc. fuit, ut modo dictum. A Saladino poſtmodum deſtructa, ſed reparata à Richardo Angl. R. Iterum capta eſt à Ludovico IX. Sed recidit in Barbarorum manus, qui eam planè everterunt. Vide Joſeph. *de Bello Jud.* Guil. Tyr. Jac. Vitriacenſem, Itinerariorum ſcriptores, &c. Eſt & *Jope* Theſſaliæ. Quærant autem eruditi, quænam ſit *Jope* illa apud Propertium *lib.* 2.

Vobiſcum eſt Jope, vobiſcum eſt candida Tyro.

Jophon, Sophoclis ex Nicoſtratâ filius, qui credebatur Patris tragœdias, tanquam ſuas, populo exhibere. Introduxit Sophocles Jophontem invidentem ſibi & apud fratres accuſantem patrem, tanquam ſenio delirantem: fratres verò illum objurgantes. Vide Scholia *in Ariſtoph. Ranas* 1. 2. Suid. Item Poëta Gnoſſius, qui Oracula Sacerdotum ſuorum heroico carmine expreſſit. Pauſan. *in Atticis.*

Jopilia villa, Ortelio *Jupile*, pagus agri Leodienſis, ad Moſam fluv. non procul à Leodio Moſâ interfluente. Erat villa olim publica, è regione Hariſtallii. Hic Pippinus R. an. Chr. 714. in morbum incidit, & cùm utcunque convaluiſſet, mox obiiſſe creditur. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Jopis, regio Laconiæ. Steph.

Jopſica, urbs fuit Liburniæ, Ptol. Vide *Lopſica.*

Jora, nomen viri. 1. Eſdr. 2. *temporaneus*, aut *oſtendens*, ſive *projiciens*, aut Syriacè *lebes.*

Joras, itidem nomen viri. 1. Par. 8.

Reges Jehuda & Iſraëlis.

Joram, Rex Jehudæ, filius Joſaphat, patri ſucceſſit. Hic omnes fratres ſuos occidit, & quoſdam de primoribus Juda. Athaliam (Gotholiam vocat Joſeph.) uxorem duxit filiam Amri, quæ illum ad cultum idolorum abduxit. Suſcitavit ergo Deus Philiſthinos & Arabes, qui terram Juda vaſtarunt, domum Joram diripuerunt, filioſque ejus occiderunt, præter Joachazum min. natu. Regnavit Joram 3. annos, unà cum patre, & 4. poſt patrem. Succeſſit filius ejus Ochoſias. Obiit A.M. 3150. Vide 4. Reg. 8. 2. Par. 21. Joſ. *Antiq. lib.* 9. *cap.* 2. & 3. Sulp. Sev. *lib.* 1. *hiſt. ſacra.* De literis ad ipſum, Eliæ Prophetæ, jam in cœlum rapti an. 3139. quibus ſuo tempore monendus erat, Vide 2. Par. *cap.* 22.

Joram, frater Ochoſiæ, & filius Achab, Rex Iſraelis, ſucceſſit Ochoſiæ fratri ſuo in regno Iſrael, regnavitque in Samaria 12. annis: cum tota familia Achabi exciſus. Hujus temporibus Rex Syriæ Ben-Adab obſedit Samariam, ubi fames magna invaluit, adeò ut venundaretur caput aſini octoginta argenteis. Vide 2. Reg. 8. Item Joſeph. *lib. Antiq.* 9. *cap* 4. Huic ſucceſſit Jehu. Obiit Anno M. 3151. Vide 4 Reg. *c.* 3. 6. 7. 9. 2. Par. 22. Joſ. *Antiq. l.* 9. Torniel. & Salian. *Annal. Sacr.*

Joram, Lat. *excelſus*, vel *projectus.* Filius Thou regis. 2. Reg. 8. Nomen ſacerdotis. 2. Par. 17.

Viri illuſtres.

Jordanes, Conſul cum Severo, an. U.C. 1223.

Jordanes, Dominus Inſulæ in Aquitania, variorum criminum accuſatus, occidit apparitorem, à quo, ut Parlamento ſe ſiſteret, vocatus eſt. Hinc caudæ equi primò alligatus, poſtmodum ſuſpendio ſcelus eluit. Anno 1223. Gaguin. *lib.* 8. Paul. Æmyl. *lib.* 8. Belleforeſt. *lib.* 4. *cap.* 16. Papyr. Maſſonius, & Mezerajus *in Carolo Pulchro.*

Jordanes, Saxo. Gen. 2. Dominicanorum, poſt Dominicum,

Anno

Anno 1121. Scripſit de origine Ordinis ſui: Edidit cum notis Romæ Anno 1587. Anton. Maffæus Salernitanus. Prope Joppen naufragus, Obiit an. 1236. Jac. Bergomenſ. *in ſupplem. Chron.* Raph. Volater. *l.* 21. Ferdin. *hiſt. Ord. Præd. Cent.* 1. Voſſ. *de H. L.* Item, Monachus, eruditione inclytus, ſec. 15. Item, Præſul, Chronici auctor. Voſſ. *de H. L.*

Jordanes Nemorarius, Mathematicus celeberrimus, ſcriptis inclytus, duodec. ſec. Blancanus *in Chron. Mathem.*

Jordanes, fluv. Judææ, tranſitu Iſraelitarum famoſus, aquas habens ſuaviſſimas. Plin. 5. 14. *Flumen validiſſimum* vocat Sulp. Severus *lib.* 1. Hebræis *Jarden* dicitur. A Jonathâ *Jordena*, Græcis Ἰορδάνης, & Ἰόρδανος, Italis *Giordano*, Gallis *le Jourdain*: Oritur ex radicibus montis Libani: aut ut alii volunt, è ſpeluncâ Phaneas, quod ſcribunt פני ים. Fortè autem ſpelunca Phaneas in radicibus erat illius montis, & in tribu Dan, quod ſonat *Jordan*, quaſi *deſcendens ex Dan*. Alii dicunt, nomen habere à duobus fontibus *Jor* & *Dan*. Falſam autem eſſe opinionem, ab his duobus fontibus fluvium hunc & oriri, & nominari, quod Hieronymus & Suidas volunt, multis oſtendi poſſet. Sanè Joſephus ex uno fonte fluere tradit: Δοκεῖ μὲν Ἰορδάνου πηγὴ τὸ Πάνειον· φέρεται δὲ ὑπὸ γῆν εἰς τοῦτο κρυπτῶς αὐτῆς καλουμένης Φιάλης. Vide cum 3. Ἁλώσ. *cap.* 18. Baudrando 4. m. p. ſupra Cæſaream Philippi oritur: fonte ab Herode Tetrarcha demum, injectis paleis, reperto: dein in Auſtr. per Samachonitem lacum ſeu aquas Meron fluens, ad Capharnaum, per lacum Geneſaram ſeu mare Galilææ & Tiberiadis labitur; rigatisque aliquot urbibus, in mare Mort. ſeu Aſphaltitem lac. defluit. Tribus Ruben & Gad, cum dimidia tribu Manaſſe ab aliis ſeparans. Maximus eſt & penè unicus Terræ S. fluv. fuitque primum limes Terræ promiſſæ. Univerſa Jordanis longitudo, quæ ab ortu ſuo ſub monte Libano, uſque ad deſertum Pharan ſe extendit, centum circiter miliaria conficit. Ejus autem eſt naturæ hoc flumen, ut ripas alvei meſſis tempore impleat. In eodem fluvio, Chriſti præcurſor Johannes Baptiſta, confluentes ad ſe undique Judæos, ſua confitentes peccata baptiſmo pœnitentiæ baptizavit: inter alios verò & ipſe Jeſus à Johanne hoc flumine baptizatus eſt. In loco ubi oritur, Cæſarea Philippi condita eſt, Joſeph. *Antiq. libr.* 18. *cap.* 3. Hodie urbem *Belinas* in hoc tractu reperiri, tradit le Blanc *Itin p.* 1. *cap.* 1. Confer Joh. Lightfoot *Animadverſiones in Chorographiam ſacram*. Ejuſdemque *centuriam Chorographicam* præfixam *Horis Hebr. in Matthæum.*

Jornandes, hiſtoricus, Getica conſignavit. Filius erat Alani Wamuthi, Gothus: primò ſecretarius Gothorum, in Italia poſtea Ep. Ravennæ. Circa an. 552. Scripſit præterea, *de Regnorum ſucceſſione*, ubi non de Romanis modò, ſed & Aſſyriis, Medis, Perſisque verba facit. Florum exſcripſiſſe quibuſdam dicitur. Sigebert. *in Catal.* Trithem. *de ſcript.* Geſner. *in Bibl.* inprimis vide Voſſ. *de H. L. l.* 2. *c.* 20.

Jortanum, vulgò *Jortan*, urbs, cum portu, in Bor. parte Javæ Inſ. Caput eſt regni cognom. 50. mill. à Laſſarvano in Occ. 70. ferè à freto Balambuani.

Jorum, Moletio *Nebigrad*, opp. Maced. Deboro finitimum, & Aloro, in Pœonia reg. à Caſtoria Urbe 20. m. p.

Jos, inſula in mari Myrtoo. Plin. 4. 12. una Sporadum, Homeri ſepulcro veneranda, & matris Homeri natalibus, dicta putatur ἀπὸ Ἰώνων οἰκησάντων, ut & à Lydis *Lydia*, & *Phœnice* à Phœnicibus. Quippe etiam his nominibus inſignitur, apud Steph. At cùm linguæ Græcæ ratio non ferat, ut *Jos* dicatur ab *Jonibus*; *Ion* putat Bochartus Phœnices עיון *Iton* expreſſiſſe, cujus nominis urbs fuit Judæorum in tribu Nephthali, ab agro lapidoſo, niſi fallor, ſic appellata. Hebræis enim עיים *Ijim*, eſt *acervus lapidum*. *Ion* igitur inſulam ex ipſo nomine lapidoſam fuiſſe colligimus. Saxoſam ſanè deſcribunt multi eorum, qui Homeri meminerunt ibi ſepulti. Strab. *lib.* 4. *cap.* 12. Paulus Silentiarius *Anthol.* 3. 25.

—— —— Θεῖον Ὅμηρον
Κλεινὸς ἐπ' αἰγιαλῷ τύμβος ἔχει σκοπιῆς.
—— —— *Vatis Homeri*
Oſſa ſub æquoreâ rupe ſepulta jacent.

De eodem Antipater Sidonius,

Ἁδ' ἔλαχε νασῖτις Ἴος σπιλάς.
Saxo hic condit Io circumflua.

Et Alcæus Meſſenius,

Καὶ νέκυν ἀκταίη θῆκαν ὑπὸ σπιλάδι.
Oſſaq; litoreâ compoſuere petra.

Homerus nimirum è Samo Athenas profecturus ad hanc inſulam appulit, & in ſaxoſo litore morbo correptus interiit, & ſepultus eſt. In vertice rupis erat opidum, è quo καταβαίνοντες ἀεί τινες τῶν ἐκ τῆς πόλιος, ἀπεσχόλαζον παρὰ τῷ Ὁμήρῳ, *opidanorum aliqui ſubinde deſcendentes ægrotanti Homero operam dabant*, Herod. *in vitâ Homeri.* Vulgò *Nedo*. Inter Naxum eſt ad Bor. & Theram ad Auſtr. 50. mill. à Naxo, & 64. circ. ab ora Bor. Cretæ in Sept. Cum opp. cognom. in parte Bor. Baudr.

Joſa, nomen principis. 1. Par. 4. Lat. *exiſtens*, aut *obliviſcens*, vel *debens*.

Joſaba, filia Regis Joram, ſoror Ochoziæ. 4. Reg. 11. uxor Joiadæ ſacerdotis; Joam, Achaziæ fil. clàm educavit, 2. Par. 22. Joſ. *Antiq. lib.* 9. *cap.* 7. Lat. *Domini ſaturitas*, *juramentum*, vel *ſeptenarium*.

Joſabeth, nomen mulieris. 2. Par. 22. quæ, *Joſaba* dicitur. 4. Reg. 11. Idem ſig. quod *Joſaba*.

Joſabheſed, fil. Zorobabel filii Phadaiæ. 1. Par. 3. Lat. *ſedes*, *inſufflatio*, vel *converſio miſericordiæ*.

Joſaphat, filius Aſa, regnare cœpit ſuper Judam Anno 4. Achabi, regis Iſraël: Hoc eſt, An. mundi 3120. ante Chriſtum natum 931. annorum erat 30. cùm regnare cœpiſſet, & 25. annis regnavit: pietatem coluit, patris Aſæ genuinam prolem ſe præſtitit. Claſſem paravit, quæ navigaret in Ophir, ad aurum inde avehendum. Philiſthæi munera ei offerebant & vectigal argenti. Arabes quoque adducebant pecora ampliſſima: ædificavit in Juda domos ad inſtar turrium, urbesque muratas. Inſurrexerunt in eum Ammonitæ & Moabitæ, qui in ſemetipſos verſi, mutuis occidêre vulneribus: ampla ſpolia legit Joſaphat. Obiit *Anno Mundi* 3145. æt. 60. regni 25. Vide 3. lib. Reg. *cap.* 22. & 4. Reg. *cap.* 17. 18. 19. & 20. Joſ. *lib.* 8. & 9. Torniel. Joſephus *lib.* 8. *c.* 9. Οὗτος εἶχεν ἀρετάς τε καὶ συνέχειν τὸ θεῖον, δίκαιος ἦν καὶ εὐσεβής, καὶ τι καθ' ἡμέραν ἐζήτει ἀρεστὸν ποιεῖν καὶ προσηνὲς τῷ Θεῷ ζητῶν. Item Filius Ahilud. 3. Reg. 8. Filius Pharuæ. 3. Reg. 4. *Vallis Joſaphat* Joel. 3. Item vir Mathanites.

Joſedec, fil. Azariæ. 1. Par. 6. Pater Jeſu ſacerdotis, Zach. 1. Lat. *Dominus juſtus*, vel *Domini juſtitia*.

Joſedum, inter Celtas opidum, flu. Sequanæ ripas citeriores attingens, vulgò *Corbeil*. Vide Glarean. *in lib* 7. *Com. Caſ.* Pariſiorum fuit opp. nunc tractus Hurepeſii, in prov. Inſ. Franciæ, 6. leuc. à Lutetia, Melodunum verſus, cum ponte lapideo ad Sequanam. Baudr. V. *Corbolium*.

Viri illuſtres.

Joſeph, fil. Jacob ex Rachele uxore, cujus hiſtoria jucundiſſima ſimul, & memoratu digniſſima, plena myſteriorum. Obiit A. M. 2400. æt. 110. Præfecturæ Ægypti, 80. Poſt mortem à ſuperſtitioſis Ægyptiis, ſub nomine Serapidis, cultus. Vid. Gen. *cap.* 30. 35. & *ſeqq.* Joſeph. *Antiq. Jud. lib* 2. *cap.* 1. 2 & *ſeqq.* Torniel. Salian. Spond *in Annal. ſacris*. Pater item Igal. 1. Par. 25.

Joſeph, primus dux Judæorum, reg. an. 6.

Joſeph, junior Arſes, Judæorum dux, reg. an. 60.

Joſeph. 14. Hieroſolymorum Epiſcopus, an. ſal. 129.

Joſeph, Cani filius, ſummus ſacerdos, an. ſal. 47.

Joſeph, ab Arimathæâ, ἀνὴρ ἄρχιμος, uti vocatur in Evangelio, occultus Jeſu Chriſti diſcipulus, qui ejuſdem corpus ſummo ſtudio honorificè, ac piè ſepelivit; ac deinde in Angliam Jeſu Chriſti fidem intulit, ibique ſacrum primus diſſeminavit Evangelium. Matth. *cap.* 27. Marc. *cap.* 15. Luc. *cap.* 23. Joh. *c.* 19. Greg. Tur. *hiſt. lib.* 1. *cap.* 21. Beda *Hiſt. Eccleſ.* Recentioribus tamen Criticis ſuſpecta hæc hiſtoria. Morer.

Reges & Viri illuſtres.

Joſephus, nomen quatuor Regum Granatenſium.

Joſephus, fil. naturalis Jacobi, Matth. *cap.* 1. *verſ.* 16. legalis Heli, Luc. 3. 23. Sponſus B. Virginis, pater nutritius Chriſti. Vid. Matth *c.* 1. 2. Luc. *c.* 1. 2. 3. Auguſt. *lib.* 1. *de conſens. Evang. l.* 2. *quæſt. Ev. q.* 5. & *l.* 2. *Retr. cap.* 7. *Ser.* 18. *de tempore.* Hieron. *adv. Helvid.* & *Jovin.* Item *in Matthæum.* Ambroſ. *l.* 2 *de Inſt. Virg. cap.* 7. & *in Luc.* Jul. African. *epiſt ad Ariſt.* Euſeb. *Hiſt. lib.* 1. *cap.* 7. Gregor. Naz. *in carm. de Gen. Chriſti.* Ei in tutela regionum Auſtriacarum haud pridem B. Maria cedere juſſa eſt, à Leopoldo Imp.

Joſephus, fil. Zachariæ, Dux militum, apud Judæos. A' Macchabæo, poſt Simonem fratrem in Galilæam miſſum, in Gilead contra Ammonitas ituro, Judææ defendendæ relictus, vires ſuas contra urbem Jamniam convertit. Sed à Gorgia, cum 2000. militum, cæſus eſt. 1. Macc. 5. Joſ. *Antiq. l.* 12. *c.* 12.

Joſephus, fil. Antipatri, frater Herodis M. Maſſadam arcem, contra Antigonum tuitus, poſtea partem copiarum fratris duxit: ab Antigono, prope Jerichuntem, fortiter pugnans occiſus eſt, capiteq; truncatus, temeritatis & inobedientiæ erga Ducem ſuum pœnas dedit: Fratre Pherorâ fruſtra 50. talenta pro integro corpore offerente. Joſ. *Antiq. Jud. l.* 14. *c.* 26. & 27.

Joſephus, dictus *Barnabas*, Act. *c.* 4. *v.* 36.

Joſephus, dictus *Berſabas*, cognom. *Juſtus*, unus ex 70. diſcipulis Chriſti, cum Matthiâ ſorti ab Apoſtolis expoſitus, cùm de Apoſtolo Judæ ſurrogando ageretur. Actor. *cap.* 1. *v.* 23.

Joſephus, dictus *Judas* Act. 15.

Joſephus, Tobiæ filius Oniæ ex ſorore nepos, Judæos ab irâ Ptolemæi liberavit. Joſephus 4. 4.

Joſephus, qui & Caiphas, Simoni in Pontificatu ſucceſſit. Joſeph. *Ant.* 18. 7.

Joſephus, cognomento Flavius, Mattathiæ filius, vir apud Judæos, nec non & Romanos nobiliſſimus, ac ſacerdos, per Patrem, à ſummis Sacerdotibus: per Matrem verò, ab Aſſamonæis ſeu Maccabæis originem traxit. Natus ſub Caligula, adhuc ſub Domitiano vixit. Anno æt. 16. animo ad ſtudia applicato, cum Bano quodam, ex Eſſenorum ſecta, triennium in ſolitudine commoratus

moratus, poſtmodum Phariſæis adhæſit, quos cum Stoicis comparat. An. æt. 26. in Italiam tranſgreſſus, Poppææ à Comico quodam Judæo commendatus, negotia ſua feliciter expediit. Reverſus in Palæſtinam, Dux Galilæorum factus eſt, donec Jotapatâ captâ, in puteo, ubi cum 40. ſuorum delituit, gravia paſſus eſt. Captivus Veſpaſiani, imperium ei, ſibi libertatem prædixit. Sueton. *in Veſpas.* Joſ. *lib. 3. de B. J. cap.* 14. Liberatus, expugnationis Hieroſolymæ teſtis *αὐτόπτης*, compoſuit libb. 7. de B. J. à Tito ſummo in pretio habitos. Romæ Principum favore & munificentiâ adjutus, civitate item donatus, *libros* 20. *Antiq. Jud.* confecit. Scripſit etiam libb. 2. c. Appionem Alexand. De Imperio Rationis ſeu Martyrio Maccabæorum, ubi omnes facundiæ ſuæ theſauros explicuit, & librum de Vita ſua. Alius eſt Joſephus Gorionides, Hiſtoriæ Jud. auctor an falſarius? Vid. Tertull. *apol. cap.* 17. *&* 21. Juſtin. *Paran. c.* 17. Porphyr. *lib. 4. de abſt.* Hier. *cap. 13. Cat.* Euſ. *in Chron. & Hiſt.* Iſid. Pelus. *lib. 4. ep.* 225. Caſſiodor. *Div. Inſt. lib.* 1. *c.* 17. Photium, *cod.* 47. 76. *&* 238. Sozomen. Evagr. Zonaram, Suidam, Voſſ. &c. De Chriſti veritate teſtis dignisſimus, cujus teſtimonium enervare nititur Vir doctiſſimus Tan. Faber *Epiſt. Crit. pag.* 126. Confirmat autem Iſ. Voſſius, quem vide. V. etiam Suidam in Ἰώσηπος, ac Voſſ. *Hiſt. Gr. l.* 2. *c.* 8.

Patriarchæ Conſtant.

Joſephus I. Patr. Conſtantinopolitanus, ſucceſſit Euthymio, Anno 1419. Johannis Palæologi in Italiam comes, Ferrariam cum illo venit, ubi cum Eugenio IV. Concilium ibi celebrante, de præeminentia ſalutationis ambitioſè litigavit. Conventu dein Florentiam tranſlato, in quædam conſenſum: de Tranſubſtantiatione tamen convenire non poterant. Obiit ibidem, Anno 1439. Pontifice fruſtra Succeſſorem ipſi ſurrogare anniſo. Acta Synodi Flor. in Bibl. reg. *apud Morn p.* 1220. Bulling. *lib. 2. de Concil. cap.* 10. Laonicus, *in Hiſt.* Phrantz. *lib. 1. cap.* 36. Æn. Sylvius, *Eur. cap.* 54. *&c.*

Joſephus II. vel ſecundùm alios, *Joaſaph I.* Anno 1460. Quòd Chriſtiano cuidam, in Aula Ottomanica florenti, qui legitimâ uxore repudiatâ, nuptiis viduæ Principis Athenienſis inhiabat, generoſè ſe opponeret; primò barbâ orbatus, quâ in Oriente non major Præſuli ignominia, dein ſede pulſus eſt, Marco quodam Nylocarabe ſuffecto. Turcogræc. *l.* 1. *&* 2.

Joſephus III. vel *Joaſaph II.* poſt Dionyſium, Anno 1555. à ſuis ob ferociam & Simoniam, depoſitus, An. 1565. Metrophanes ſucceſſit. Onuphr. *in Chron. Turcogræc. l.* 2.

Viri alii clari.

Joſephus, ex Judæo Chriſtianus, à Conſtantino Imp. ad Comitatus dignitatem evectus: Præſules ſub Conſtantio exules benignè excepit. Item, auctor libri *de Univerſis*, ſeu *de Univerſi cauſa*. Qui etiam Cajo cuidam tribuitur, Phot. *cod.* 48. Item, Epiſc. Græcus, qui Concilio Florentino interfuit, & de rebus ibi peractis ſcripſit c. Marcum Epheſium. Item, Oeconomus Eccl. Conſtantinopol. quòd Conſtantino Imper. filio Leonis IV. uxori legitimæ aliam ſuperinducere volenti non refragaretur, in exilium miſſus eſt. Inde redux, cùm pergeret malè agere, denuo eſt pulſus. an. 711.

Joſephus, Exceſtrienſis, Græcè Latineque doctiſſimus, Poeta eximius: Præter alia, Poemate de bello Trojano, libb. 6. clarus, quod ſic incipit:

Iliadum lachrymas, conceſſaq; Pergama Fatis,
Prælia bina Ducum, bis adactam cladibus urbem
In cineres, querimur, &c.

Floruit ſub Henrico II. Angliæ R. Voſſ. *de H. & P. L.*

Joſephus Auria, vel *Doria*, Neapolit. Mathematicus inſignis, ſec. præt. Blancanus, *Chron. Mathem. p.* 61.

Joſephus Barbarus, Senator Venetus, Itinerarium Perſiæ ſcripſit. an. 1472.

Joſephus Blancanus, Auctor Chronologiæ Mathematicorum.

Joſephus Langius & Moletius, Mathematici, ille Germanus, iſte Italus.

Joſephus Pamphilus, Veronenſis, Epiſc. Signiæ, Chronicon Ordinis Auguſtin. condidit.

Joſephus Zarlinus, ſcripſit Italicè: *Inſtitutiones harmonicas, Demonſtrationes harmonicas, & Supplementa Muſicalia.*

Joſia, filius Elnaem. 1. Par. 11.

Joſias, filius Ammon, ſucceſſit patri, regnavitque in Jeruſalem annos 31. Hic juſtus, pius, Davidis veſtigia ſecutus, 12. anno regni ſui mundavit Judam & Jeruſalem ab excelſis, & lucis, ſimulacriſque, & ſculptilibus. Cæterum dum pugnat cum Nechaone, rege Ægypti, qui miſſis nuntiis indicarat, ſe non paraſſe bellum in eum, vulneratur ſagitta, quo ex vulnere obit. Anno Mundi 3425. æt. 39. Luxerunt eum univerſus populus, maximè Jeremias, qui ſuper eius morte carmen lamentabili modulatione conſcripſit, quæ *Lamentationes* vocitantur. V. *l.* 4. Reg. 22. & 23. *cap. & lib.* 2. Paralip. 34. *&* 35. *cap.* & Joſeph. *lib.* 10. *Antiq. cap.* 5. *&* 6. Torniel. & Salian. *in Annal. V. T.*

Joſippus, Gorionis filius, Hiſtoricus, de quo vide Voſſ. *Hiſt. Gr. lib. 2. cap.* 8.

Joſpica, op. in orâ Liburniæ. Plin. 3. 21. *Lopſica* Ptolemæo, & ſic quoque ſcribitur in Codicibus Plinii emendatis.

Joſſelinum ſeu *Jocelinum*, vulgò *Jocelin*, opp. Britanniæ min. ad Outtam amnem, in meditullio prov. 16. leuc. à Rhedonibus in Occ. totidemque à Fano S. Brioci in Auſtr.

Joſua, filius Nun, fuit miniſter & ſucceſſor Moſis, qui populum Iſrael per ſiccatum Jordanis alveum in terram Canaan introduxit. Ὁμώνυμος & typus Servatoris noſtri Jeſu Chriſti, qui filios promiſſionis Abrahæ per Jordanem ærumnarum hujus vitæ & mortis in requiem vitæ æternæ introduxit. Obiit Anno Mundi 2600. æt. 110. Princip. 25. V. Moter. Hiſtoria ejus è ſacrâ ſcripturâ petenda eſt. Joſ. *Ant.* 5. 9. Ἀνὴρ μήτε συνέσεως ὢν ἐνδεὴς, μήτε τὸ τὰ νοηθέντα πρὸς τοὺς πολλοὺς σαφῶς ἐξενεγκεῖν ἄπειρος, ἀλλ' ἐν ἀμφοτέροις ἄκρος. Πρός τε τὰ ἔργα καὶ τοὺς κινδύνους εὔψυχος καὶ μεγαλότολμος, πολιτεύσασθαί τε τὰ κατὰ τὴν εἰρήνην δεξιώτατος, καὶ πρὸς ἅπαντα καιρὸν τὴν ἀρετὴν ἡρμοσμένος. In *Joſuam* extant: R. Aharon aben Chajim. Antoninus. Auguſtinus. Bedæ *Quæſtiones.* Bonfrerius. Borrhai *Comm.* fol. Baſileæ 1565. Brentii *Comm.* fol. Tubingæ 1575. Buntingus, Angl. Quart. Londini 1629. Calovii *Annotationes.* Calvini *Commentarii.* Crommii *Theſes Theol.* Lovan. 1631. Chytræi *Enarratio.* fol. 1590. Druſii *in loca diffic.* Quart. Franekeræ 1618. Ferus. de Hales. Hannekinii *Annotata.* Helingii *Periocha.* 8. Norib. 1593. Iſidorus Hiſpal. de Lapide. Lavateri *Homilia.* Magaliani *Comm.* tom. 2. fol. Lugd. 1612. Malvenda. Maſii *Illuſtrationes.* Londini 1660. Montani *Commentar.* Quart. Antv. 1583. Naxera. Nezenius, Jenæ 1611. Origenis *Homilia.* Paulutius. Piſcatoris *Comment.* Procopius. Serarius. Strigelius. Theodoretus. Theodorus. Toſtatus. de S. Victore. Wolfii *Sermones.* fol. Tiguri 1592. &c. V. Crovvæi *Elenchum.*

Joſua, ſeu *Iſa*, cognom. *Zelebis*, i. Nobilis. Illuſtris, 6. Turcarum Imper. primogenitus Bajazetis, à Tamerlane capti. Burſâ, ubi ſedem Imperii Majores fixerant, expugnatâ, in Europam tranſiit, omnibus, qui contra ſe inſurrexerant, ſub jugum miſſis. A' Muſulmanno fratre acie victus & ſtrangulatus, an. 1406. Imper. 4. Leunclav. *in Annal. Turc.* Chalcondyl. *Hiſt. Turc.*

Jota, aliàs *Locne*, Levitis data, civitas in tribu Judâ, vide *Jeta.*

Jotabata, aliàs *Jenitera*, civitas Decapoleos, omnium Galilææ civitatum munitiſſima, in tribu Zabulon: Etenim paulo minùs tota rupes eſt, ex aliis quidem partibus undique vallibus immenſis præceps, ut, earum altitudinem oculis deprehendere cupientium, aſpectus antè deficiat: Ab una verò tantùm Boreæ parte adiri poteſt, ubi per tranſverſum latus deſinentis montis ædificata eſt.

Jotabis, inſula ſinûs Arabici. Procop.

Jota, Scythiæ intra Imaum pop. Ptol.

Jotapata, urbs Syriæ, à conditore ſic dicta: Steph. à Joſepho defenſa, à Veſpaſiano deſtructa. Joſ. *Antiq. libr. 3. capite* 11. *& ſeqq.*

Jotape, Ciliciæ op. mun. Ptol. *Lombardo* Nigro. Epiſc. ſub Arch. Seleucienſi, Selinunti proxima Orientaliori, Ferr.

Jotapianus, vel Papianus, Tyrannus in Syria contra Philippum inſurrexit, à Decio cæſus, capite ejus Romam delato.

Jotrum, vulgò *Jovare* ſeu *Jouars*, Monaſterium Benedictinorum, in Bria, in diœceſi Galliæ Meldenſi. Ubi Concil. an. 1130. contra Abbatis S. Victoris percuſſorem. Bernard. & Petr. Cluniac. *in Epiſt.*

Jotrum Nonnarum, *Jouarre les Nonnains*, Monaſterium, non procul à Matrona fluv. in ſaltu Jotrenſi, ab Adone, Audoëni fratre, conditum. A' quo & Firmitas, proximum opp. Matronæ impoſitum *la Ferté ſous Jouarre* vocatur. Vid. Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Joviacum, Norici opidum. Anton. *Saltzburg* Lazio. Quibuſdam eſt *Aſchavv*, vicus Auſtriæ ſup. juxta Danubium. Aliis *Franckgu-marck* aut *Starnberg*, opp. Auſtriæ verſus Bavar. Cluverio eſt Laciacum, *Gmunde*, opp. Auſtriæ ſup. ad lacum cognom.

Jovianus, ſeu *Jovinianus*, fil. Comitis Varroniani, Singidone urbe Pannoniæ oriundus, poſt Juliani Apoſt. mortem ab Exercitu Imperator lectus, purpuram accepit, poſtquam milites, ſe Chriſtianos fore, eſſent polliciti. Rebus valde turbatis primò Perſas ſibi conciliavit, dein templa Idololatrica clauſit, ſacrificia ſuſtulit, Præſules revocavit. Suffocatus in lecto, vapore carbonis accenſi, an. 364. æt. 33. Imper. menſe 7. die 22. Hieron. *in Chron.* Amm. Marcellin. *lib.* 25. Theodoret. *lib.* 4. Socr. *l.* 3. Sozom. *Hiſt. lib.* 6. Sub Juliano prætorianæ cohortis dux cùm eſſet, ad Gentiliſmum ſolicitatus generoſè reſtitit. Saltem, quòd cum Perſis ignobilem ad 30. an. pacem iniiſſet, reprehenſus, & in reditu à mulierculis irriſus. Oroſ. *libr. 7. cap.* 19. Eutrop. *lib.* 10. Suid. *in Joviniano.*

Joviniacum, vulgò *Joigni*, à Fl. Jovino, Gallo, viro Conſulari, qui Magiſter Eq. apud Catalaunos VI. Alamannorum millia in acie cæcidit, Ammian. Marcellin. nomen accepit. Opp. Galliæ in Senonibus, cum tit. Comitatus, nundinis ſuis menſe Januario haberi ſolitis inclytum. Item vicus Campaniæ Remenſis, Frodoardo memoratus, V. Hadr. Val. *Notit. Gall.*

Jovinianus, nuptias virginitati præferebat, ſecutus opinionem Stoicorum de virtutum æqualitate. Carnem Chriſti phantaſticam eſſe, baptizatos Diabolicis tentationibus non poſſe corrumpi,

rumpi, B. Virginem, poſt natum SERVATOREM, virginem non manſiſſe, &c. aſſerebat. Refutatus ab Auguſtino *de hær. cap.*82. & Hieronymo *lib.* 1. *&* 2. *c. Jovin.* Condemnatus a Syricio, & Ambroſio, Synodo Mediol. Anno 390. Ab Imp. Theodoſio in exilium exturbatus, nihilominus in Romæ vicinia hæſit: donec ab Honorio, in Inſ. quandam, relegatus, ibi miserè periit. Ambroſ. *ep.* 42. Gennad. *c.* 75.

Jovinianus Maximianus Cæſar, ſic voluit vocari, quòd ſe fortiter in Illyrico geſſiſſet. Vid. *Jovianus.*

Jovinianus Pontanus, Philoſophus & Poeta, multa ſcripſit tum proſa oratione, tum carmine, quæ extant.

Jovinus, e nobiliſſima ſtirpe, Gallus, Dux belli egregius, à barbaris quibuſdam Imperator Moguntiæ declaratus, an. 412. eo tempore, quo Arelatum à Conſtantino Tyr. obſeſſum, nixus Goaro Alano & Gundicario Burgundo purpuram ſuſcepit, fratre Sebaſtiano in imperii conſortium adſcito. Anno pòſt ab Ataulpho, Dardani artibus, deſertus, & cùm Ravennam ad Honorium deduceretur, in itinere, cum fratre occiſus eſt. Oroſ. *lib.* 7. Proſp. Marcellinus, & Idacius. *in Chr.* Olympiodorus, &c.

Jovinus, Conſul cum Lupicino an. U.C. 1120.

Jovis Corinthus, Vid. *Corinthus Jovis.*

Jovis fanum, Lydiæ urbs. Ptol. Item, locus Portugall. apud Terranum opp. Eborenſis Diœc.

Jovis fons, in Dodone, qui meridie ſemper deficit. Plin. 2. 103. Vide *Anapauomenos.*

Jovis Hammonis fons, in Marmarica, apud Hammonis Orac. idem patiens cum Jovis fonte in Epiro.

Jovis Indigetis lucus, in Latio inter Ardeam & Antium.

Jovis mons, mons Hiſp. Tarr. in orâ apud Barcinonem urb. ad Occ. ubi Hiſpani haud pridem arcem excitare voluerunt, Ptol. *Monjus* Varrerio. Nunc *Monjuic*, Baudr.

Jovis promuntorium, in Taprobanâ inſula. Ptol.

Jovis Servatoris portus, ad Argolicum ſinum. Ptol.

Jovis templum, in Macedonia, ad oſtium Bephyri flu.

Jovis Villa, vulgò *Joinville*, à templo & cultu Jovis olim dicta: locus nunc eſt Galliæ, cum tit Princip. inter Calvum Montem & opp. S. Deſiderii, pontem habens Matronæ impoſitum. Dominum olim habuit Johannem rebus geſtis ac ſcriptis celebrem: qui Ludovici IX. in Orientem comes, librum de ejus vita ſcripſit. Nunc ſub Principe eſt, ex familia Lotharingica. Vide Hadr. Val. *Not. Gall.*

Jovis Urii fanum, Arriano ad Boſp. Thracium deſcribitur. Hodiè arx eſt, quam Græci *Hieron* appellant, teſte Gyllio.

Jozabad, nomen ſervi Joas regis, à quo occiſus eſt ipſe Joas. 4. Reg. 12.

Jozabad, vel *Jozaberh*, princeps militiæ. 1. Par. 12.

Jozachar, fil. Semaar. 4 Reg. 12.

Jozarus, ſummus ſacerdos, an. ſal. 11.

I P.

Ipa, urbs à Roboamo ædificata. Joſeph. *Ant. l.*8. *c.*3.

Ipana, urbs circa Carthaginem. Steph.

Ipaſturgi, op. Hiſp. Plin. 3. 1.

Ipheraus, 13. Aſſyriorum R. poſt Mancelæum, regnavit, ab An. M. 2446. uſque ad 2465. Auguſtino *de C. D. libr.* 18. *cap.* 2 Saphres vocatur, & 14. Rex conſtituitur. Euſeb. *in Chron.* Torniel. *Annal. SS.*

Iphiadas, in Abydo, alterius ſodalitatis Princeps. Nam cùm ibi ſodalitates eſſent multæ, Oligarchici metu illarum, ne quid adverſus Remp. attentarent, militem conductitium aſcivêre, tandemque ab eo oppreſſi fuêre.

Iphianaſſa, Iphinoe, & Lyſippe, filiæ Proeti Argivorum regis, quæ cùm ad Junonis templum veniſſent, Deam contumeliis affecerunt, patris ſui domum, divitiis templi Junonis, vel ut alii ferunt, formam ſuam Deæ pulchritudini præferentes, proin à Junone in furorem verſæ ſunt. V. *Prœtides.* Item *Iphianaſſa* ponitur pro *Iphigeniâ*. Lucret. *l.* 1.

Aulide quo pacto Triviai Virginis aram
Iphianaſſai turparunt ſanguine fœdè,
Ductores Danaum delecti, prima virorum.

Iphiaſta, gens Acamantidis tribûs. Heſych.

Iphiclus, vel *Iphicles*, fil. Amphitryonis, ex Alcmenâ eodem cum Hercule partu editus, quamvis diverſo ex patre. Hic, cùm Juno novercali odio concitata Herculi angues duos immiſiſſet, tanto perculſus eſt timore, ut de cunis decidens vagitu ſuo parentes excitarit: qui cùm repentè ſurrexiſſent, viderunt Herculem duos miræ magnitudinis angues manibus elidentem. Vide Theocr. *in Heracliſco.*

Iphiclus, Philaci & Clymenes filius, tantæ agilitatis, ut ſuper frugis ariſtas ſine offensâ curreret. Quidam & immunem ſuper maris aquam inceſſiſſe produnt.

Iphicrates, Vir Athenienſis, non tam magnitudine rerum geſtarum, quàm diſciplina militari nobilitatus. Bellum Thracibus intulit. Seuthem ſocium Athenienſium reſtituit, Lacedæmonios aggreſſus eſt, ubique prudentiæ fortitudiniſque laudes meritus. Corn. Nepos, *in Iphicrate*, Plut. *in apophth.* ubi narrat inter alia, Iphicratem, obiicienti ſibi generis vilitatem, reſpondiſſe, *Ego primus ſtirpis meæ, tu tuæ ultimus es* Juſtin. *lib* 6. Xenoph. *Hiſt Gr. l.* 5 *& ſeqq* Item ſculptor nobilis apud Athenienſes.

Iphicrates, inter Athenienſes genere famaque longè clariſſimus, a civibus ſuis violatâ ſocietate, quam cum Alexandro Magno fecerant, ad Darium miſſus & proditâ Damaſco à Parmenione captus cum reliquis duobus collegis. Curt. 3. 60.

Iphidamus, Antenoris filius, ab Agamemnone in bello Trojano interemptus. Hom. *Il.* 11.

Iphigenia, Agamemnonis & Clytæmneſtræ filia, de quâ fabulam hujuſmodi, occaſione ex filiæ Jephthæ, in ſacris, hiſtoriâ, ſine dubio petitâ, comminiſcuntur Poetæ. Cùm Agamemnon in Aulide cervum Dianæ imprudens occidiſſet, Dea indignata, contrariis flatibus Græcorum navigationem eſt remorata. Quâ de re cùm vates conſulerentur, reſponſum eſt, Agamemnonio ſanguine Deam eſſe placandam, miſſus igitur Ulyſſes, Iphigeniam aſtuà matre abduxit, Achilli eam nupturam ſimulans, cumque jam immolanda eſſet, Dea ejus miſerta, cervum pro eâ ſuppoſuit, virginem autem in Tauricam regionem tranſtulit, ubi à Thoante rege ejus Deæ ſacris præfecta eſt, quæ humano ſanguine fieri ſolebant. Quò cùm poſtea Oreſtes furiis agitatus veniſſet, jamque eſſet immolandus, à ſorore agnitus & liberatus eſt: cum quâ non multo pòſt, occiſo Thoante rege, aufugit, ablato ſecum Dianæ ſimulachro, in lignorum faſce abſcondito (propter quod illam *Faſcelidem* vocarunt) quod, cùm in Italiam veniſſent, in Aricino nemore collocarunt. Ovid *Met.* 12.

Flentibus ante aram ſtetit Iphigenia miniſtris.

Prop. *lib.* 3. *el.* 7.

Hac juvene admiſſo claſſem non ſolvit Atrides,
Pro quâ mactata eſt Iphigenia morâ.

Sequitur eorum opinionem, qui mactatam volunt Iphigeniam. Ut Virgilius *Æn.* 2.

Sanguine placaſtis ventos & virgine caſâ.

Idem *lib.* 4. *el.* 1.

Idem Agamemnonia ferrum cervice puellæ
Tinxit, & Atrides vela cruenta dedit.

Alii cervam ejus loco mactatam aſſerunt, Ovid. *Met.* 12.

Suppoſitâ fertur mutaſſe Mycenida cervâ.

Idem *Triſt.* 4. 4.

Hic pro ſuppoſitâ virgo Pelopëia cervâ.

Juven. *Sat.* 12.

—— Et ſi qua eſt nubilis illi
Iphigenia domi, dabit hanc altaribus, etſi
Non ſperat Tragica furtiva piacula cerva.

Mart. 3. 49.

Suppoſitam fama eſt quondam pro Virgine cervam.

Iphimedia, uxor Aloei, quæ compreſſa à Neptuno filios geminos peperit. Vide *Aloida.*

Iphinoe, una ex præcipuis mulieribus Lemniis, quæ auctores extiterunt viros, ab expeditione Thracicâ reduces, trucidandi. Flacc. *l.* 2. *c.* 163 *Legata ad Argonautas.* 330.

Iphinoe, vide *Iphianaſſa.*

Iphinous, unus ex Centauris. Ovid. *Met.* 12.

Iphis, Mercurii filius, Argonautarum unus. Is in bello, quod Æetes contra fratrem geſſit, occubuit. Flacc. *libr.* 1. *verſ.* 441. *Argonaut.*

Sed non, Iphi, tuis Argo reditura lacertis;
Heu celerem Scythicâ te mœſta relinquet harenâ,
Ceſſantemq; tuo lugebit in ordine remum.

Iphis, puer formæ venuſtate conſpicuus, qui cùm Anaxareten puellam impotenter adamaret, neque illa ejus amori reſpondiſſet, impatientiâ repulſæ vitam laqueo finivit, cumque jam ad ſepulturam efferretur. Anaxarete e feneſtra proſpiciens, immotiſque oculis funus aſpiciens in ſaxum mutata eſt. Ovid. *Met.* 14.

Iphis, puella quædam Cretenſis, ex Phæſto op. Lygdi & Theletuſæ filia, ipſo nuptiarum die in marem mutata. Nam cùm Lygdus uxorem gravidam eſſe animadverteret, peregre proficiſcens, in mandatis ei reliquit, ut ſi filiam pareret, exponi eam curaret. Idque cùm ita eveniſſet, anxia Telethuſa, quòd neque naturæ legem, quæ liberis nobis nihil charius eſſe voluit, neque mariti juſſa auderet prævaricari, mediam viam delegit, quâ & pietatis fines non prætergrederetur, & viri indignationem evitaret. Simulat itaque marem ſe peperiſſe, habituque virilem mentitur ſexum, nomenque Iphidis imponit, mari fœminæque commune. Verùm cùm jam adoleviſſet, paterque puellam Janthem ei deſpondiſſet. Telethuſa animadvertens rem diutiùs celari non poſſe, Iſidis opem imploravit, quæ precibus ejus exauditis, Iphidem in marem commutavit. Ovid. *Met.* 9.

Iphiſtiada, Athenienſium gens. Heſychius.

Iphitus, Euryti Oechaliæ regis filius, quem Hercules, occiſo patre, è turri præcipitavit. Item Vir Trojanus. Virgilius *Æneid.* 2.

—— Divellimur inde
Iphitus, & Pelias mecum.

Iphitus, Naubuli filius, Hippaſi nepos, Rex Elidis, Argonautarum unus. Flacc. *lib.* 1. *Verſ.* 363. Hic certamen Olympiacum, quod Hercules in honorem atavi materni Pelopis ediderat, inſtauravit, poſt excidium Trojæ anno 480. Quidam Praxonidis vel Hæmonis filium faciunt. Alii annum celeberrimæ hujus Epochæ, antequam Varro nihil niſi fabulas & caliginem in hiſtoriis Græcorum deprehendit, ſtatuunt fuiſſe A. M. 3278. Periodi Julian. 3938. à capta Troja, 409. ante U. C. 22. ante C. N. 776. Quo Æſchylus Archon Athenis erat. Vid. Scalig. *de E. T. lib.* 1. Petav. *de D T. lib* 9. *à c.* 37. *ad* 44. *& in Ration. temp. P.* 2. *l.* 1. *cap.* 11. *& l.* 3. *cap.* 11. &c.

Ipnus, quam aliqui *Ipneam* vocant, urbs Locrorum Ozolorum. Steph. Item parva regio in Samo, ubi Junonis *Ipnuntidis* templum erat. Steph.

Iporcenſe municip. Morali *Conſtantina*, opp. Hiſp. Bæt. in Vandal æ & Extremaduræ confin. in Turdulis & Bæturia inter Hiſpalim 14. & Elerenam, opp. Extremad. 5. leuc.

Iporus, Vid. *Hipparis*.

Ippa, Mauritaniæ Cæſarienſis op. Ptol.

Ippoleum, prom. Scythiæ Eur. inter oſtia Hypanis & Boryſthenis: in quo templum Cereris erat.

Ippylus, ſenis Athenienſis nomen, Ariſtoph. *Crabr.*

Ipra, peroptimum caſtellum Flandriæ dicta Sugerio, *in Ludovico Craſſo*: ab Ipra fluv. qui *Ipere* vulgò dicitur, & in Oceanum Brit. devolvitur, nomen accepit. Sedes Epiſcopatus facta eſt à Paulo IV. A.C. 1559. De hac Wilhelmus Britto *Philipp. l.* 9.

Ipra colorandis gens prudentiſſima lanis.

Vide *Hypra*.

Ipſicuri, Liguriæ pop. qui & *Arbazani*. Steph.

Ipuſcoa, pars Biſcaiæ, antea regni Navarræ. Ibi aliàs erant Varduli & Cariſti pop. Habet ad Bor. Oceanum Cantabr. ad Occ. Biſcajam veram, ad Auſtr. Alavam prov. ad Ort. Navarram, cum modica parte Galliæ; Vulgò *Guipuſcoa*. Urbes præc. ſunt Toloſa, Placentia, Fanum S. Sebaſtiani, & Fons rapidus ſeu Fontarabia, vulgò *Fuenterabia*. Dignæ memoratu Biſcaja & Guipuſcoa, ob tenacem veteris Cantabrorum linguæ cuſtodiam. Ad eaſdem Molina pertinet, unde *Dominus Molina*, inter titulos Hiſpaniæ Regis.

I R.

Ira, nomen ſacerdotis 2. Reg. 20. Filius Acces Thecuites. 1. *Par.* 11.

Irad, filius Enoch. Gen. 4.

Iras, filius Bela, filii Benjamin. 1. Par. 7.

Irath, Cæſarienſis Mauritaniæ op. Ptol.

Irecas, Hiſp. urbs, Herculi grata. Vib. Sequ.

Ireda, vicus in tribu Acamantide. Steph.

Irenaum, monaſter. in ora Bithyniæ. *Acœmetum* Evagrio. Ad fauces eſt maris Euxini, Byzantio & Chalcedoni proximum.

Epiſcopi & Viri illuſtres.

Irenæus, Epiſc. Lugdun. diſcipulus Polycarpi, ab ipſo in Galliam miſſus, Potino ſucceſſit: Poſtquam contra Montanum, licitum uſum omnis creaturæ ad cibum idoneæ, aſſeruit: Romæque cum Valentino, diſcipulisque ejus Florino & Blaſto diſputavit, paulo poſt ſcripto quoque contra illos edito. Præfuit Eccleſiæ ſuæ, ſub Principibus Idololatricis, magno cum zelo, duabus Synodis habitis, priore contra hæreticos, alterâ contra Quatuordecimanos. Hinc ab Aſiæ Præſulibus, & Victore Ep. R. excommunicatus: Sub Severo, in fideles Lugdunenſes immaniter ſæviente, martyrio coronatus eſt. Anno 201. Opera ejus Eraſmus, Franc. Feuardentius, Pariſiis Anno 1575. & Coloniæ Anno 1596. &c. ediderunt. Tertullian. *c Valent.* Euſeb. *lib* 5. *Hiſt. & in Chron.* Baſil. *lib de Spir. S. cap* 29 Epiphan. *in Panar. hær.* 31. Theodoret. *dial.* 1. Hieron. *in Cat. cap.* 35. *ep.* 29. *ad Theod. in c.* 36 *Ezech. in cap.* 64. *Eſaia.* Aug. 1. *c Julian.* Greg. Turon *lib.* 1. *Hiſt. cap.* 27. *& lib.* 1. *de gl. Mart cap.* 5. Johann. Damaſc. *in Parall.* Photius *cod.* 110. Sixtus Sen. *Bibl. l* 4. &c.

Irenæus, Comes, tempore Theodoſii Jun. ab hoc ad Concil. Epheſinum miſſus, protector Neſtorii fuit. Dein à Theodoreto Epiſc. Tyri ordinatus, inde, tum quòd Neſtorianus, tum quòd bigamus, pulſus eſt. Item, Epiſc. Cæſareæ, an. 454. interfuit Synodo à Juvenali Hieroſolymis celebratæ. Theodoret. *ep.* 110. *ad Domn. Antioch* Baron. an. 431. 448. 454.

Irene, uxor Leonis IV. ex eo Conſtantini VII. Imper. mater, imperavit cum filio annis 9. An. Dom. 783. Irene & Conſtantinus Synodum in Nicæâ urbe 301. Epiſcoporum celebrarunt, in quâ Sanctorum imagines ſunt reſtitutæ. Blond. Conſtantinus jam adultus, matrem haud amplius paſſus, imperio dejecit, in ordinem redegit, & ſolus regnavit annis 7. Irene autem hanc repulſam ægrè ferens, filium dolo captum, effoſſis oculis conjecit in carcerem, in quâ & exhalavit animam, An. Dom. 798. Sole per 17. dies, Conſtantinopoli, Eclipſi obſcurato, Theophan. *in Annal.* Tum imperavit ſola an. 5. donec an. 802. ſub Nicephoro Mitylenem relegata, eo ipſo tempore, quo Carolum M. vanâ nuptiarum ſpe lactabat, ibi paulo poſt obiit. Cedren. *in Compend.* Crantz. *l.* 1. *c.* 15. *Metrop.* Zonaras, *tom.* 3.

Irene, inſula, vide *Calauria*.

Irenopolis, urbs Epiſc. probe Babylonem, ſub Patr. Antiocheno. Ferrar.

Irenopolis. Ciliciæ urbs Ep. ſub Arch. olim Seleucienſi, dein Anazarbenſi. Ptol. Poſtea *Neronias*, ad Sarum fluv. ad rad. montis Tauri Cilicii, media inter Tarſum ad Auſtr. & Coculum ad Bor. 60. mill. ab Anazarbo in Occ. Item urbs Babyloniæ Ep. ſub Patr. Antiocheno. Vid. ſupra.

Ireſia & *Agelaſtos*, duæ rupes, prope urbem Eleuſineam. Vide Schol. *in Ariſtoph. Eq.*

Iria, Lombardiæ Ciſpadanæ op. præclarum, *Voghera* Leandro.

Iria, fluvius Liguriæ, ex Apennino monte, apud Antiliam & Dertonam & Caſtrum novum, cujus mœnia disjecit, fluens, ac in Padum, poſt 5. m. p. labens. Vulgò *La Scrivia*, amnis Neocaſtrenſibus admodum perniciosus, Ferrar. Jornandes, & Diaconus.

Iria Flavia, Hiſp. Tarracon. urbs, Ptol. *El Padron* teſte Mor. Urbs fuit Callaicorum Lucenſium, ad Ullam amnem. Nunc opp parv. Gallæciæ, 6. leuc. Hiſp. ab ora Oceani in Ort. 4. à Compoſtella in Auſtr. Baudr. Epiſc eſt ſub Arch. Bracarenſi. *Iria* etiam Taurinorum urbs. Ptol. *Tiria* Plinio, hodiè *Sartyrana*.

Irineus, Lugdunenſis Epiſcopus, vir doctiſſimus, cujus extant opera, an. ſal. 179. Euſeb. 5. 5. Vid. *Irenæus*.

Iringus, Avarorum dux, ab Henrico Forojulianorum duce ſuperatus & expoliatus inæſtimabili prædâ.

Iris, Soror Harpyarum, Thaumantis filia, ex Electra, quam poetæ Junonis nunciam faciunt, hoc eſt, aeris. Eſt autem revera arcus cœleſtis, pluviæ plerunque prænuncia. Unde Poetis *ὑετίχρωμος* dicitur, ut ait Olympiodorus *Meteor.* 3. Plautus *in Curcul.*

—— Ecce autem bibit arcus, pluet

Credo hercle hodie. —— ——

Virg. *Georg.* 1.

—— Et bibit ingens.

Arcus. —— ——

Quod de loco Sen. *Nat. Qu.* 1. 6. Prop. 3. 4.

Purpureas pluvias cur bibit arcus aquas.

Tib. 1. 4. *Venturam admittat imbrifer arcus aquam.*

Mart. 12. 29 *Caſuras alte ſic rapit Iris aquas.*

Ac ne poetis inſiſtam, Vitruvius 9. 4. *Per calorem videmus non minus aqua vapores a fontibus ad nubes per arcus excitari.* Vide Voſſ. *de Theologia Gent.* 3. 14. Nobis autem Chriſtianis, ut & olim Judæis, aliud Iris ſignificat, de quo Moſes Gen 9. 13. *Arcum meum poſui in nubibus, qui erit in ſignum fœderis*, &c. Quod etiam obſcurè innuit Hom. *Il.* λ.

—— Ἴρισσιν ἐοικότες ἅς τε Κρονίων

Ἐν νέφεϊ στήριξε τέρας μερόπων ἀνθρώπων.

Et *Iliad.* ρ.

Ἠΰτε πορφυρέην Ἶριν θνητοῖσι τανύσσῃ

Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν τέρας ἔμμεναι ἀνθρώποισιν.

Eruditè de *Iride* diſſerit Ammianus *l* 20. *ſub finem.*

Iris, flu. min. Aſiæ. Oritur in Cappadocia, & in confin. Armeniæ min. ſupra Sebaſtiam, dein prope Comanam Ponticam Varum flu. recipit, uti & Ceraunum. Hinc juxta Amaſiam labitur, & auctus Lyco flu aliiſque in Pontum Euxinum ſe exonerat, inter Themiſcyram ad Ort. & Amiſum ad Occ. 25. utrinque mill. Nunc *Caſalmach* incolis. Baudr. Val. Flac. *l.* 5.

Tranſit Halys, longiſq; fluens anfractibus Iris.

L' Iris Nigro. Cum Thermodonte eum conjungit Strabo *lib.* 12. In quem locum ſi quis commentarium petat, legat quæ ſcribit doctiſſimus Apollonii Scholiaſtes, iſta interpretans *l.* 2.

Λῦκος Ἅλυς ποταμὸς, λῦκος δ' ἀγχίῤῥοος Ἶρις. V. & Plin.

Iritio, vulgò *Herſon*, vel *Hierſon*, caſtrum fuit vel municipium, in diœc. Laudunenſi: nuperis, inter Gallos & Hiſpanos, bellis dirutum. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Irlandia, vide *Hibernia*. & *Jerne*.

Irmin, Saxonibus dicitur Mercurius, qui Germanis *Voda* ſeu *Gota*: Ejus templum cum columnâ evertit Carolus Magnus. *Irmin Saul*, ſtatua *Irminis* appellabatur. Apud Reginonem recentiore nomine *Hermanſaul* dicitur. Unde cognoſcas *Irmin* & *Herman* idem apud illos fuiſſe. Græcum autem id nomen planè eſt Mercurii. In gratiam puto Germanorum paſſim etiam Romani, apud eos agentes, Mercurium colebant. Vetus inſcriptio in Gallicanâ Rheni ripâ, apud caſtellum *Waſſelburg*: *Deo Mercurio Arvegiam Tegulitiam Compoſitam Severinus C. F. Ex Voto poſuit L. L. M.* Ab *Irmine* denique compoſita nomina illa fluxêre in noſtram gentem *Irmingardis*, Lodovici uxor: *Irmingarius*, Comes Emporitanus. *Irminfridus*, Rex Turingorum: *Irmingild*, Gothorum Regis cujuſdam filius. MS. Idoli formam & apparatum prolixè deſcribit Munſterus *Coſmogr. l.* 3. *c.* 431. ubi cùm nihil ad Mercurium ſpectans deprehendatur, Spelmannus *Erminſul*, de columna Martis potius, quàm Mercurii interpretatur: inprimis cùm refugii illa columna fuerit. Unde ut *Irmin* è Græco ἑρμῆς Mercurium ſignificat, ita *Er*, inquit, ab Ἄρης Martem: *mun* Saxonibus tutelam, profugium, & *Sul*, columnam denotat. Sic *Ersberg* mons, in quo fanum ſtabat, quaſi *Martis mons*, & Merſburgum ubi præcipua cultus ſedes, quaſi *Martis urbs*, videtur dictum. Vide eum *in Gloſſar Archaeol.*

Irmerius,

Irnerius Germanus, primus Bononiæ jus docuit, poſt Juſtinianitem ora, Gloſſasque in illud ſcripſit. Auctor Lothario, ut libros Jur. Civ. publicè exponi curaret, quod factum, An. C. 1150. Obiit Bononiæ an. 1190. Al. *Wernerus.*

Iroci, pop. Canadæ, fœderibus inter ſe ſociati, hoſtes Huronum & aliorum novæ Franciæ incolarum. Leſcarbot *Hiſt. Amer.*

Iromus, Rex Tyri. Tertull. *in Apol. Iromus Phœnix Tyri rex.* In Menandri Epheſii fragmentis à Scalig. editis, ubi de regibus Tyri, Τελευτήσαντος δὲ Ἀβιβάλου διεδέξατο τὴν βασιλείαν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Εἴρωμος.

Iron, Cyzicenorum unus, in conflictu nocturno, Argonautis occurrens, cæſus. Flacc. *l.* 3. *v.* 111.

Irpini, pop. ad Soractem montem, dicti ab *irpo*, quo nomine Samnites lupum appellant, ſive quòd lupum ducem ſequuti, ſedes ſuas ibi delegerunt, ut Feſt. tradit, ſive quòd modo luporum ex rapto viverent. *Hirpini*, Servio.

Urbes Irpinorum in regno Neapolitano.

Abellinum, *Avellino.*	Compſa, *Conza* vel *Conſa.*
Agathi, *S. Agatha di Goti.*	Frequentum, *Fricente.*
Angelopolis, *Sant Angelo di Lombardia.*	Laquedonia, *Lacedogna, Codegna.*
Arianum, *Ariano.*	Mons Maranus, *Monte Marano.*
Biſacia, ſic vulgò, & *Biſazza*, Epiſcopatus unitus Angelopolitano ſub Archiepiſcopo Compſano.	Mons Viridis, *Monte Verde.*
	Nuſcum, *Noſca.*
	Vicus, *Vico della Baronia.*
	Vulturaria, *Vulturara.*

Irrheſia, Ægæi maris inſula. Plin.

Irus, mendicus Ithacenſis, aſſecla procorum Penelopes, vero nomine *Arnæus* dictus. Quem Ulyſſes domum revertens, pugno interfecit. Hom. *Odyſſ.* 18. Hujus paupertas abiit in proverbium, ſecundùm illud Ovidianum,

Irus & eſt ſubitò qui modò Crœſus erat.

Filiam habuit Chryſippen, quæ ex Phthio Hellenem peperit. Steph. in Ἑλλάς.

Irus, & *Iros*, Indiæ mons, verſus Gedroſiam, circa Indi fluv. oſtium. Ptol. Arrian. Item urbs Theſſaliæ, civis *Iroeus*. Steph.

I S.

Is, fluvius Suſianæ in Euphratem influens. Eſt & urbis nomen. Steph. Byzant. Herodotus *Musâ* 1.

Patriarcha.

Iſaac, filius Abraham ex Sarâ. Natus A. M. 2139. ex Sara matre ſterili jam an. 90. & patre Abrahamo centenario. Obiit *A. M.* 2318. æt. 118. Hiſtoriam vitæ ejus, Vid. Gen. 17. & ſeqq. Joſephus *Ant. l.* 1. *c.* 22. Γίνεται δὲ Ἀβραάμῳ μετ' οὐ πολὺ καὶ παῖς ἐκ Σάῤῥας, ὃν Ἴσακον ὠνόμασε, τοῦτο γέλωτα σημαίνει, διαμείναντι τὸ πρὶν Σάῤῥαν μειδιᾶσαι, τεξεσθαι φήσαντος αὐτὴν τοῦ Θεοῦ, μὴ προσδοκῶσαν ἤδη τοκετὸν πρεσβυτέραν οὖσαν, τὴν δὲ ἔτους ἑκατόν.

Imperatores Græci.

Iſaac I. ex familia Comnenorum, à Michaële Cerulario Patr. & militibus adjutus, in Michaëlem VI. Imp. inſurrexit, thronoque occupato coronatus eſt, an. 1057. Avarus, & in Patriarcham, quem in exilium pepulit, ingratus. Fulminis ictu in venatione perculſus, Imperio ceſſit, ut Conſtantino Ducæ locum faceret, in Studiſtarum monaſterio vitâ functus. Cedrenus, Curopalates & Gyldas.

Iſaac II. cognomento Angelus morti adjudicato, an. 1185. Andronico Comneno, filiiſque ejus Johanne & Manuele excæcatis, Imper. Conſtantinopolitan. fuit proclamatus, unctus, & conſecratus: contra Myſos, alioſque Græcorum hoſtes bello parum felix, tyrannos tamen quoſdam in imperio obortos oppreſſit, at deinde ab Alexide fratre ſuo, quem è Turcarum manibus liberaverat, imperio pulſus, occæcatus, an. 1195. in carcerem detruſus, dehinc liberatus obiit. an. 1233. Nicetas, Roger. &c.

Viri clari.

Iſaacus, Monachus, prædixit Valentis Imp. interitum. Item, accuſator Chryſoſtomi. Item, Presbyter Antioch. contra Neſtorianos & Eutychianos ſec. 5. verſu ſcripſit. Gennad. *de Vir. Ill.* Item, Exarchus Ravennæ, templum Lateranum diripuit. Anaſt. *in Theod.*

Iſaacus Porphyrogenneta, ex familia Comnenorum, ſcripſit obſita Homero. Edidit cum notis Jan. Rutgerſius, *tom.* 5. *Var. Lect. c.* 10. & Leo Allatius, in Sylloge Rhetorum & Sophiſt. Gr.

Iſaacus Argyrus, Monachus, Mathematicus, ſcriptis variis inclytus. Vid. Blancan. *Chron. Math.* Clavium, *in Calendar* Geſner. & Siml. *in Bibl.* Voſſ. *de Scient. Math.* Scal. *de E. T. l.* 4. an. 1372.

Iſaacus Haza, Rabbinus, in tabulis Aſtronomicis, quæ *Alphonſinæ* dictæ, quòd Alphonſi R. curâ editæ, conficiendis deſudavit. Alios Vid. apud Genebr. Rabbinos, è quibus unicum ſuperaddam Iſaacum Benimiramum, Medicum Arabem, tempore Averrois, auctorem libb. *de Definitionibus & Elementis, de victus ratione, febribus, urina, diætis*, &c. Salomonis Arabiæ R. Medicus fuiſſe fertur.

Iſaar, filius Caath filii Levi. Ex. 6. qui Num. 3. dicitur *Jeſar.*

Iſaari, nomen viri. 1. Par. 26.

Iſabella, Henrici Anglorum regis ſoror, Friderico Imp. nuptui data eſt. Polyd. Verg. *l.* 1. Item Portugalliæ regis ſoror, Caroli Hiſp. regis uxor, A.D. 1526. Vid. *Elizabetha.*

Iſaca, mel. *Iſca*, vulgò *Ex*, flu. Angl. Oritur in confin. Somerſetenſis Comit. prope Sabrinæ æſtuar. dein per Devoniæ Comit. auctus aliquot min. flu. ibi Iſcam Damnoniorum, *Exceſter*, prov. primariam Cornubiæ, Epiſc. ſub Arch. Cantuarienſi rigat, & [illegible] mill. Anglicis infra in mare Brit. cadit juxta caſtrum *Exmouth.* Vid *Exonia* & *Iſca.*

Iſachai, vide *Aſachai.*

Iſachar, nonus Jacob ex Lea filius, ſic progeniem ſuam ampliavit, ut de tribu ejus ad montem Sinai numerati & inventi ſint viri bello apti quinquaginta quatuor millia quadringenti: quibus omnibus in deſerto mortuis, eorum filii ſexaginta quatuor millia & trecenti, in terra promiſſionis, juxta prophetiam Jacob, citra Jordanem optimam & pulcherrimam poſſederunt regionem in inf. Galilæa. Erat hæc Tribus, inter Tribum Zabulon ad Bor. & dimidiam Tr. Manaſſe, ad Auſtr. ubi Carmelus mons, ad Jordanem uſque, ubi lacus Geneſareth. Natus eſt A. M. 2288. Ejus poſteri agriculturæ dediti, juxta vaticinium Jacobi, Gen. 30. & 49. Torniel. *in Annal. V. T.*

Iſachar, civ. in tribu cognom. 3. Reg. 4.

Iſacius Angelus, Conſtant. Imp. ex Peloponneſiaco bello vocatus, Andronicum bello vicit, ac interfecit. A. D. 1185.

Iſacius Comnenus, Græcorum Imper. Hic uſque adeò continens fertur, ut uxorem nunquam inire voluerit, poſt prolem ſemel ex eâ ſuſceptam, quamvis ad morbi remedium medici conſulerent, ut frequentiore Venere uteretur. V. *Iſaac.*

Iſacius, Patricius Conſtant. Italiæ 8 Exarchus. Blond. *l.* 9. *Dec.* 1.

Iſacus, Monachus, Valentem, contra Gothos moturum, fruſtra dehortatus eſt, A. C. 378. Theodoret. *l.* 4. *c.* 31. *& ſeqq.*

Iſacus, Vid. *Iſaac.*

Iſadas, Lacedæmonius, irruentibus in urbem Thebanis, totum ſe nudavit, abjectâ etiam tunicâ interiore, eoque habitu alterâ manu haſtile, alterâ enſem geſtans in confertiſſimos hoſtes irrupit, nuditatem hoſtibus ſummâ temeritate oſtentans; evaſit tamen, eique decreta eſt corona: ſed non ſine mille drachmarum mulctâ: quòd nudus adverſus hoſtes pugnaſſet.

Iſadeni, Hunnica natio, Procopio.

Iſæus, Aſſyrius Rhetor, adoleſcentiam variis corporis voluptatibus tradidit, deinde vir factus, frugaliſſimus omnium fuit, Eloquentiam ejus innuit Juvenalis,

Ingenium velox, audacia perdita, ſermo
Promptus, & Iſæo torrentior

Aliis Chalcidenſis, diſcip. Lyſiæ. Cujus 10. Orationes ſuperſunt. Plut. *de* 10. *Orat.* Photius *c.* 64. 263.

Iſaflenſes, pop. Mauritaniæ, Ammiano.

Iſagoras, Poëta Tragicus, Chreſtii diſcip. ſub Antonino Phil. vixit. Item, Athenienſis, cui bellum cum Cliſthene fuit. Herod. *l.* 5.

Iſagrus, Athenienſium Imp. an U. C. 245.

Iſagurus, Indiæ intra Gangem op. Ptol. *Ithagurus* Interpp.

Iſai, fil. Obed, pater Davidis, qui & *Jeſſe* Natus A. M. 2855. Obiit an. 2974. Torniel. Salian.

Iſaias, *Jeſaias*, ſive *Eſaias*, quæ vide, nomen Prophetæ, qui regio genere ortus, nihil ruſticitatis in ſermone habuit, nec tam Propheta, quàm Evangeliſta videtur, *Univerſa Chriſti Eccleſiæq; myſteria proſequitur ut non putes eum de futuro vaticinari, ſed de præterito hiſtoriam texere*, ut loquitur Hieronymus. Tandem ſub Manaſſe rege ſectus in duas partes, occubuit, uti perhibet Epiphan. A.M 3318 Iſidorus, Juſtinus, Baſilius, Auguſt. Cyrillus, &c.

Iſajas, Patr. Conſtantinopolitanus, ſec. 14. Item, fil. Adami, qui Saporis Stabuli præfectus, ſcripſit Jonæ & Barachiſi, juſſu Regis, occiſorum hiſtoriam.

Iſala, qui & *Sala*, vulgò *Iſſel*, item *Alt-Iſſel*. fluv. Belgii, ſeu potiùs ramus Rheni, qui, paulo infra Arenacum, in 2. brachia ſe ſcindens, hunc efficit, qui ad Arctos tendens Duisburgum, Zutphaniam Daventriamque urb. rigat, & infra Campenſem Urb. in Sin. Auſtrinum ſe exonerat. Aliis tamen eſt fluv. Germ. qui per Weſtphaliam & Comit. Zutphan. fluens, ad Duisburgum recipit alveum Rheni, per foſſam olim à Druſo deductam ab Arenaco Duisburgum uſque, & cum eo in ſin. Auſtrin. cadit; Hujus ut & Moſæ cataractis perfoſſis immiſſâ aquâ ſalutem Lugduno Bat. attulit Princeps Arauſion. A.C. 1574. Thuan. *l.* 59. 60. V. & *Sala.*

Iſaleeus, Luſitaniæ urbs. Ptol.

Iſamnium, Hiberniæ promuntorium. Ptolom. *S. Johns Foreland* Camdeno, Gallis *le Cap S. Jean*, Anglis *S. Johns point*, in parte Or. Ultoniæ, in peninſ. *Lecale*, in Comit. Dunenſi, vix 5. m. p. à Duno. Baudrandus.

Iſamus, fluvius Indiæ. Strab. Collis Aſiæ min. Cedren.

Iſana, Palæſtinæ villa, Joſeph. *Ant.* 8. 14.

Iſander, fil. Bellerophontis, in eo bello, quod Lycii Solymis intulerunt, interfectus. Hom. *Il.* 6.

Iſannavarsa, opp. Angliæ, inter Lactodurum & Tripontium 12. m p. à Londino. 73. in Bor. Lindum verſus. *Stonyſtratford* Camdeno. Olim regia Merciorum regis. An *Banavenna*, *Bennavenna* & *Bennavenita* Anton.

Iſapis, fluv Italiæ: in Umbria, apud Urbinum in Iſaurum influens, *Alb* vulgò. Luc. *lib.* 2.

Cruſtumiumq; rapax. & junctus Iſapis Iſauro.

Ubi quidam *Sapis*: Leandro *il Savio* dicitur, & circa Ariminum eſt. Ortel. Ferrario autem hic fluv. Æmiliæ eſt, in Romandiola, qui ortus ex Apennino monte, ſupra Sarſinam urb. ac juxta Ceſenam urb. delatus, in mare Hadr. apud Cerviam exit.

Iſar, Ptol. vel *Iſara* flu. Gall. Narbon. Planco *in Epiſt. ad Ciĉer.* dicitur *flumen in Finibus Allobrogum maximum*: Ubi Allobroges & Arvernos a Q. Fabio Max. ingenti prælio ſuperatos refert, Plin. *l.3 c.4 & l.7. c.50.* Oritur in Sabaudia, ex monte Iferano, inter Alpes, Baudr. Valeſius habet, in Centronicis Alpibus ſeu Darantaſienſibus: dein Monaſterium, Tarantaſiæ caput, rigat. Hinc auctus Arco fluv. juxta Montmelianum labitur; & per Delphinatum fluens, ibi Dracum ad Gratianopolim haurit; dein rigatis Fano S. Marcellini & Romano opp. paulo ſupra Valentiam in Rhodanum influit, Baudr ſecundùm Valeſium, alluit loca & caſtella aliquot Sabaudiæ dein Gratianopolim, Fontanetum, Teglinas *Tuilins*, Caſtellum Novum, Ventiam *Vinay*, Solonem *la Sone*, Balmam *la Baume*, Junceriam *la Jonchere*, & Romanium: demum apud Confluentes *Confulens*, Rhodano paulo ſupra Valen tiam miſcetur, fluvios Arcum *Arch* & Dracum *Drac* præ cœteris deferens. Medium hic fluv. Delphinatum aquis ſuis ſecare dicitur, *Notit. Gall.* Luc *lib.*

Hi vada liquerunt Iſara, qui gurgite ductus
Per tam multa ſuo, famæ majoris in amnem
Lapſus, ad æquoreas nomen non pertulit undas.

Hodiè *l'Iſere*. Ptolomæo *Tiſara* Polybio *Scoras* Vid. Plin. *l.3. c.4.* Papyr. Maſſon *de flum Gall.* Vib. Seq. *de flum.*

Iſar, vel *Iſarus*, Vindeliciæ fluv. Strabo. Oritur 3. m ll. Germ. ab Oeniponte in Occ. in confinio Comit. Tirol & paulo ſupra Landshutum Ambram fluv. recipit. Baudr. Vulgò *Iſar*.

Iſara, flu. Gall. Belgicæ, Gall. *Oiſe*. Oritur in ſilva Carbonaria ſeu in Theoracia, ad diœc. Laudunenſem pertinente, & Guſiam, Faram, Calviacum, Compendium Sueſſionum, ubi Axona augetur, Pontem ad S. Maxentiam, Credilium Bellovacorum, Brivam Iſaræ in Veliocaſſibus attingit, atque ad Confluentes in Sequanam influit. Recipit Saram *Sere*, Axonam *Eſne*, Aronam *Aronde*, & Taram *Terin*. V. quoque *Eſia*.

Iſarchus, Archon Athenis, ſub quo contigit defectio Scionæ. Schol *in Veſp. Ariſtoph.*

Iſarci, Alpinæ gentes, ab Auguſto Imp. devictæ. Plin. *Hiſarci* Caſtillion, cui hodie *Iſarſo* municip. aut aliud vicinum *Arciſare*. Schudo *Miſanci*, hodieque *Maſaxerthal*. Janus Pincius in vertice Pyrenæi, Germ. montis locum deſcribens, vulgò *Aiſocho*, ab Iſarco deducit. Baudr.

Iſari, Indiæ pop. Plin. Item nomen viri. 1. Par. 24.

Iſarna, vide *Iſcia*.

Iſaticha, Carmaniæ deſertæ gens. Ptol.

Iſauria, reg. Aſiæ min. ad Taurum mont. Ciliciæ proxima, quam P. Servilius cognomento *Iſauricus*, in ditionem Romanorum redegit. Strab. *l.12.* Claud. 1. *in Entrop.*

Indomitos curru Servilius egit Iſauros.

Ubi *Iſaura* urbs, vel *Iſaurum*, Epiſc. ſub Arch. Seleucienſi, quæ & Claudiopolis, hodie *Saura*, teſte Ammiano *lib.* 14. Pop. *Iſauri*, Ovid. *Faſt.* 1.

Africa victorem de ſe vocat, alter Iſaurum.

Hic Synodus olim populi quietis impatientis. Evagr. Niceph.

Iſaurus, fluv. Umbriæ Transapenninæ ex Apenn. mont. deſcendens, mari Hadriatico exceptus; hodiè *La Foglia*. Mel. *Piſaurus*. Vid. ibi. Alter hujus nominis flu. Magnæ Græciæ Neetho vicinus per agrum Crotoniatem in mare delatus, cui *Donato*, teſte Barrio, nomen eſt.

Isbaab, nomen viri. 1. Chron. 24.

Isboſeth, filius Saulis regis Iſrael. Occiſus A. M. 2987. V. 2. Reg. *cap* 2. 3. 4. Joſ. *Antiq. l.7. c.1. & 2.*

Isburgis, fœmina pudiciſſima, Philippi Theodati Francorum regis uxor, à marito repudiata, quòd is eam ſibi ſanguine propinquam exiſtimaret. Hæc poſteà in perpetuâ continentiâ vixit. Cujus corpus in Eccleſiâ D. Joannis de Inſula jacet ſepultum. Epitaphium autem eſt ejuſmodi,

Hic jacet Isburgis regum generoſa propago,
Regia, quòd regis fuit uxor, ſignat imago.
Flore nitens morum vixit patre rege Dacorum,
Inclyta Francorum regis adepta thorum.
Nobilis hujus erat (quod in orbis ſanguine claro
Invenies raro) mens pia, caſta caro.
Annus millenus aderat, decieſq; vicenus,
Ter duo, terq; decem, cùm ſubit iſta necem.

Isburus, Siciliæ flu. Ptol. *Maybaſolo* Fazello. Nunc *Calatabelloca*. In mare Afr. ſe exonerat, inter Mazaram ad Occ. & Agrigentum ad Ort. 35 ferè mill. utrinque. Baudr.

Isbus, Iſauriæ civitas. Gent. *Isbotes*. Steph.

Iſca. Dammoniorum urbs in Angliâ. Ptolom. hodiè *Exceſter*. Nunc Com. Devoniæ caput. *Exonia* recent. Epiſc. ſub Ar. Cantuarienſi. 8. mill. Angl. ab ora maris Brit. 79. ab Antiveſtæo prom. & à Vintonia, ad Iſcam flu. Hinc Joſephus *Iſcanus* nobilis poeta floruit temp. Henr. II. de quo vide Voſſ. *H.L. l.2. c.56.*

Iſca, Legio 2. quæ & *Iſca Silurum*, urbs fuit Angl. ad Iſcam fluv. nunc opp. Monumethenſis prov. ad Oſcam fluv. vix 4. mill. Angl. ab æſtuario Sabrinæ, 14. à Monumethia.

Iſcarioth, vicus in tribu Ephraim, in quo natus Judas infelix Chriſti proditor.

Iſchalis, op. Angliæ, in agro Sommerſet. Ptol. hodiè *Ilcheſter*, ad amnem *Il*, in confin. Dorſetiæ Com. 12 mill. Angl. à Wellia in Auſtr. 24. à Bathonia, 30. ab Exonia: medium inter mare Brit. & Sabrinæ æſtuarium, 15. mill. Anglicis utrinque.

Iſchera, Libyæ interioris urbs. Ptol.

Iſchia, vulgò *Iſchia*, inſula in mari Tyrrheno ſive Infero, in ora regni Neapolitani, *Arime* Homero, *Ænaria* Plinio, *Inarime* Virgilio, licèt à pleriſque notetur *Pythecuſa* Straboni, & Græcis dicta, à Mileno promontorio terræmotu & ipſa diſcreta, ut *lib.6.* author eſt Strabo. Circuitus eſt 20. milliarium. Cujusvis frugum generis & auri feraciſſima eſt. Hanc Eretrienſes & Chalcidenſes primi incoluerunt, quos ob feracitatem ſoli fortunatos Timæus vocat, 2. mill. Ital ab ora Terræ Laboris, uti à prom. Miſeno, 1. à Prochyta Inſ. Oppidum parv. ei adjacet ad Ort. *Iſchia* hodiè dicitur, Epiſc. ſub Ar. Neapolitano, quod & inſulæ, abolitis vetuſtis appellationibus, nomen dedit. Huc ſe Ferdinandus, à Carolo VIII. pulſus recepit. Eſt enim natu à permunitum, edito ac excelſo in monte ſitum, quod mari olim undique cingebatur, at curſu temporis, vallo, quo ab inſula diſcrepabat, injectis ſaxorum ruderumque machinis oppleto, inſulæ connexum eſt. Merc. Baudrandus ponte tantùm Inſulæ jungi opp. teſtis *αὐτόπτης* eſt. Inſulam hanc pluribus deſcripſit C. Nepos Gallus, cujus accuratam delineationem habemus in tabulis Joh. Antonii Magini. V. *Ænaria*.

Iſcholaus, dux Lacedæmoniorum fortis & prudens, & terrâ & mari, ut apparet ex Polyæni *l.11.* nam naves ſuæ ne ad Ænum ab Athenienſibus abſtraherentur, ſolerter effecit & oppugnante Chabriâ Dryn, pari arte urb. Lacedæmoniis conſervavit, cuſtodiis tranſitus regionis Sciritidis: & cùm ſe multitudine hoſtium Arcadum à Thebanis ſtantium ſuperari videret, exemplo Leonidæ pugnans occubuit. De quo Diod. XV. 490.

Iſchomache, uxor Pirithoi, ex Atraciâ Theſſaliæ reg. quæ & *Hippodamia*, quam cùm Centauri Pirithoo præripere conarentur, ingenti clade ab Hercule & Theſeo profligati ſunt. V. *Hippodame*.

Iſchomachus, Crotoniates nobilis Athleta, qui in ſtadio victor extitit. M. Valerio, & P. Poſthumio conſulibus.

Iſchopolis, Ponti Cappadocici urbs, vulgò *Tripoli*. Ptol. 20. mill. ab Hermonaſſâ in Ort. 70. fere à Trapezunte in Occ. in prov. *Genech*, ſub Turcis.

Iſcia, inſ. è reg. Veliæ, alio nomine *Oenotris* dicta. Plin. 3. 7. Vid. *Oenotrides*.

Iſciacum, vel *Iſiacum*, vulgò *Iſſy*, vicus Galliæ, in agro Pariſiaco, ad Sequanam: olim villa fiſcalis & regia: in cujus fundo Childebertus B. Vincentio martyri baſilicam extruxit. Valeſius.

Iſcina, Africæ propriæ urbs. Ptol.

Iſdegerdes, Perſarum R. ob probitatem, ab Arcadio Imp. Theodoſii Jun. fil. tutor conſtitutus, Antiochum miſit, qui principis curam gereret. Pacem an. 100. cum Romanis fecit, Chriſtianorum numerum in regno ſuo in dies creſcere æquo animo vidit, à Marutha Epiſc. Meſopotamiæ ſanatus. Magos cum plures, ab uno horum illuſus, necavit, poſtea in Chriſtianos ſævus, ob templum, ubi Ignis adoratus, everſum, Obiit an. 421. Socr. *lib.* 7. Sozom. *l* 8. Niceph. *l.* 14.

Iſdicaa Thraciæ urbs. Ptol.

Iſdigertes, Perſarum rex, an. ſal. 400. V. *Iſdegerdes*.

Iſena, vel *Iſna*, vulgò *Iſne* ſeu *Iſny*, opp. Imp. in Rhætia prima vel a ferro, vel ab Iſide Ægyptia, quam Suevi olim coluerunt, aut potius ab *Iſna* flu. dicta. Paruit Comitibus Veringenſibus, qui cœnobium ibi condiderunt: Horum familiâ extinctâ, in poteſtatem Dapiferorum *de Walburg* pervenit, inter hos tandem ad Ottonem, qui Leopoldum Auſtriæ Ducem, in quodam bello adjuturus, pecuniâ à civibus acceptâ, illis libertatem vendidit. Hinc poſtea à Carolo IV. Imp. liberis civitatibus adſcripta eſt. Inſignia ejus, Aquila aurea, quam illis Maximilianus I. conceſſit, cum ſolea equina: alii inverſam dicunt eſſe navem, quam, nomine Iſidis à Romanis cultam, Chriſtiani poſtmodum ſubverterunt. Vid. Merian. *Topogr. Suevia* Limnæum Enucl. *l.4. c.29.*

Iſenacum, urbec. culta Thuringiæ, ad Neſſam amnem, qui paulo infra à Verra excipitur, in Haſſiæ confin. cum Acad. ſub Duce Weimariæ; cum tit. item Duc. 7. leuc. ab Erfurto in Occ. 4. à Mülhuſia in Auſtr. *Eyſenach* vulgò. Dicta an ab *Iſide*, an à ferro? Poëta Germanus *Itiner. lib* 5.

—— Poſitam hanc in vallibus urbem
A ferro dictam vulgo; ſed ab Iſide doctis:
Iſnacum dicunt, urbs geſtis clara vetuſtis.

Ecl. 9. *Ante oculos montes, Iſenacumq; videmus,*
Qua fuit Haſſorum regia clara Ducum.

Iſenbrandus, fil Warini, Alemanniæ Principis vel Altorfii Comitis, à Berhardo Alſatiæ Duce, ſecundùm quoſdam geniti, ex uxore Irmentrude, ſorore Hildegardis Imperatricis, unâ vice duodecim filios ſuſcepiſſe dicitur: qui, cùm pro catulis eos mater ſuæ Famæ timens exponere voluiſſet, à patre, mirâ Dei providentiâ ſervati ſunt. Ex his præcipuus *Welfo* (hinc enim nomen *Welforum*

ſcu

ſeu *Guelforum*, quæ vox catulum denotat) Comes Altorfi & Regensburgi nominatur : Pater Juditæ, uxoris Ludovici Pii & Conradi Comitis. Hoc natus eſt Conradus Dux partium Rhæticarum & Jurenſium, Comes Lingonum, Regum Burgundiæ conditor, & ſecundùm alios Ethico vel Henricus, à quo propago Comitum Altorfi gens, cui in Welfo Ducatus Bavariæ acceſſit. Defecit familia in Welfo III. cujus ſoror Cunigundis nupta Azoni Ateſtino, in illam gentem nomen & jus Welficum intulit. Vide Spenerum *Syllog.* & infra in voce *Welfi.*

Iſendicum, vulgò *Iſendick* opp. permunitum Flandriæ, in ora littor. contra Birfletum, ſub Batavis, 3. leuc. à Clauſulis in Ort. 3. ab Aggere Gand. in Occ.

Iſepus. gens Scythica. Steph.

Iſernia. opp. Italiæ, in Comit. Moliſino, regni Neapol. cum tit. Epiſcopatus. Hoc unà cum Sepiano, Boviano aliiſque oppidis Alzeconi Bulgarorum Duci, novas in Italia ſedes petenti, conceſſit Romoaldus Beneventi Dux, fil. Grimoaldi Regis, illumque mutato dignitatis nomine de Duce *Gaſtaldium* vocitari præcepit, Iſidorus *Chron. l.* 5. *c.* 29. Maginus *deſcr. Ital. &c.*

Iſeum. urbs Ægypti ab *Iſide* dicta, vide Steph.

Iſiacorum portus, circa Daciam, in ora littor. Ponti Euxini. Arrian. *in Periplo.*

Iſidas Lacedæmonius, qui centum æqualibus aſſumtis, oleo inungi & ſertis oleæ redimiri juſſis, gladiis ſub alis abſconditis, Thebanos Gythium præſidio tenentes, de habitu iſto nihil ſecus opinantes oppreſſit, portumq; Lacedæmoniis reſtituit. V. Polyæn. *l.* 2.

Iſidis Inſ. Sinus Arabici, Æthiopiæ continenti fere adjuncta, in Sinu Avalite.

Iſidis templum, Strab. opp. Ægypti, ad Nilum, prope Copton.

Præſules Varii.

Iſidorus Cordubenſis Ep. ſub Honorio & Theodoſio jun. Scripſit Commentar. in libb. Regum, quos Paulo Oroſio, Auguſtini diſcip. dedicavit. An. 412. Iſidorus Senior priſcis dictus, ad diſcrimen Iſidori Hiſpal. Trithem. *de ſcr. Eccl.*

Iſidorus, Damiatenſis, vel Peluſiota, quia in ſolitudinem urbi huic vicinam ſe receperat, dictus; diſcip. Chryſoſtomi. Scripſit Epiſtolar. 3. chiliades Suid. decem habet, Niceph. Calliſt *l.* 14. *hiſt. c.* 24. 28. 30. 53. præter alia opera. Sixtus Sen. addit, in Bibl. S. Marci Venetiis, 1048. epiſtolas adhuc ineditas aſſervari. Quæ in publicum prodierunt, libb. 5. ſuccinctæ ſunt & oppidò elegantes, in quibus plurima Scripturæ loca erudite enodantur. Vixit an. 431. tempore Concilii Epheſini. Obiit an. 440. Facundus *l.* 2. *defenſ trium Capit.* Evagr. *Hiſt. l.* 1. *c.* 15. Photius *Bibl. in Ephr. cod.* 228. *& in Steph. Gobar. cod.* 232. Guil. Tyr. *l.* 19. *c.* 12. *& l.* 20. *c.* 5. &c.

Iſidorus Hiſpalenſis, Archiep. fil Severiani, Carthagenę Præfecti, frater Fulgentii Præſulis Carthagenæ & Leandri Arch. ſimiliter Hiſpalenſis, cui ſucceſſit an. 598. Præcipuum Hiſpaniæ eo tempore ſidus. Obiit an. 636. Opera ejus, an. 1580. primùm Pariſiis, dein an. 1618. Coloniæ edita, continent libb. 20. Originum, Chronicon, Commentar in libros hiſt. V. T. &c. Sigebert. *Chron. c.* 55. Mariana *Hiſt Hiſp. l.* 6. *c* 5. 6. 7. Trithemius, Voſſ. &c.

Iſidorus, Patr. Conſtantinop. Johanni pulſo ſucceſſit an. 1347. Eruditione inſignis. Joh Cantacuz. *hiſt l.* 4. Alius ſec. ultimo.

Iſidorus Theſſalonicenſis, Epiſc. Ruſſiæ, ab Eugenio IV purpurâ donatus, cùm Latinos ritus in Eccleſia ſua ſtabilitum iret, à Ruſſis in vincula conjectus eſt. Inde liber, a Nicolao V. Conſtantinopolim miſſus eſt, quam capi vidit, ſub ſervili veſte elapſus. Obiit Romæ an. 1463. Comment. Pii II. ſub nomine *Gobelini*, editi, magnum Chron. Flandriæ, &c. Item Philoſophus, cujus vitam Damaſcius ſcripſit. Phot. *cod.* 181. 242. Item fil. Baſilidis, errorum paternorum hæres, ſec. 13. Auctor libri infamis, quem Ethicam inſcripſit, ut & alterius, de anima adnata. Clemens 1. & 2. *Strom.* Item, Presbyter Alexandrinus, Origenis ſectator, ſec. 5. Item, Epiſc. Pacenſis, cui Chronicon adſcribitur, Vaſæus *Chron. c.* 4. Voſſ *de H. L.* Item Diaconus, Chronogr. auctor, Joh. Damaſc. *l.* 3. *de Imag.* Item, Arch. Theſſalonicenſis Auctor homiliarum in Lucam, Sixtus Sen. *Bibl. S. l.* 4.

Viri clari.

Iſidorus, ſub Decio Imp. martyrio apud Alexandriam coronatus eſt. A. D. 251.

Iſidorus Characenus. *In deſcript. Parthiæ* citatur ab Athen. *l.* 3. Ejus ſcriptoris Σταθμοὺς Παρθικοὺς primus in lucem protraxit David Hoeſchelius. citatur pluribus in locis à Plinio. Malè autem Schottus eum confundit cum C. Cæcilio Claudio Iſidoro, de quo idem Plin. 33. 10. Floruit ſub Ptolomæo Lago. Vide Voſſ. *de H G. l.* 3. *& l.* 4. *c.* 10. *de Math. c.* 43. §. 1. *& c.* 69. §. 9. Alius quoque *Iſidorus* fuit Phyſiologus, ex quo Germ. Cæſar de corvo quædam refert. Diverſi quoq; ab his *Iſidorus* Peluſiota, cujus epiſt. hodie extant; & *Iſidorus* Hiſpalenſis, cujus originum libri manibus omniũ teruntur. V. ſupr.

Iſidorus Clarius, Brixianus, Bibliorum translator, Obiit an. 1555. Benedictinus. Epiſc. Fulignii.

Iſidorus Iſolani. Dominicanus Mediol. Auctor ſummæ privilegiorum S. Joſephi, an. 1523.

Iſidorus, nomen Congregationis Hieronymitarum apud Hiſp.

Iſigonus. Citienſis memoratur à Cyrillo, adverſus Julianum *lib.* 3. *Iſigonus* Nicæenſis à Gellio *lib.* 9. *cap.* 4. inter ſcriptores veteres reponitur. Scripſit de tabulis, miraculis, rebuſque incredibilibus & inauditis. Quædam ex eo refert Plin. 7. 2. Aul. Gell. *lib.* 9. *c.* 14.

Iſiniſca, ſeu *Iſuniſca*, Welſero eſt *Iſen*, caſtr. dit. Friſingenſis, ad amnem *Iſin*, 6. leuc. à Monachio in Ort. Aliis eſt Monachium, quod probabilius. Baudr.

Iſis, quibuſdam Jo à Jove rapta, aliis Ceres aut Luna viſa eſt. Vide *Io.* Fuit autem uxor Oſiridis, & pro Deâ ab Ægyptiis ſolennibus feſtis ſtatuiſque ſerto ex ariſtis contexto coronatis, culta. Hæc enim Inachi filia cùm eſſet, unde *Inachis* vocata, in Ægyptum venit, primaque triticum & hordeum inveniſſe, legeſque ſtatuiſſe dicitur. Apud Alexandrinos autem in præcipuo honore fuit: Nihilominus à Senatu Rom. recepta, Lucan. *lib.* 8.

Nos in templa tuam Romana recepimus Iſim.

Eademque in Italia ei ſacrificia inſtituta ſunt, quæ olim in Ægypto, de quibus fuſiſſimè Apulejus *Mileſiar. lib. ult.* Durantibus ſacris, novem noctibus integris ſecubare moris erat. Ovid. *Amor. lib.* 1. *eleg.* 8. Quia autem ſacra ejus turpiſſima, hinc quidquam evulgare nefas. Imò Piſone & Gabinio Coſſ. Romæ cultus iſte prohibitus eſt, quem Commodus Imp. reſtituit, ipſe raſo capite Anubim geſtans: Nec quandiu Romæ fuit, ulli Deorum majori ſuperſtitione, quàm ei litatum, maximuſque honor ejus ſacerdotibus delatus eſt. Hinc Domitianus *Iſiaci habitu velatus, inter ſacrificulos vanæ ſuperſtitionis latuit*, Sueton. *in eo cap.* 1. Templum ibi habuit, prope ſepta ſeu ovile, in regione 9. in cujus penetrali habitabant ſacerdotes, à populo velo diſcreti. Sueton. *in Tib. cap.* 36. Tacit. *Annal. l.* 2. Dio. *l.* 40. 42. 47. 53. 54. Lamprid. *in Commodo.* Tertullian. *in Apol. cap.* 6 Quidam duas *Iſides* fuiſſe aſſerunt, Clemens 1. *Strom.* Herodot. *lib.* 2 Euſeb. *Præp. Evang. lib.* 1. Lilius Gyraldus de Diis Gentilium *Syntagm* 12. E veteri orbe in novum tranſiiſſe, unà cum reliqua Ægyptiorum ſuperſtitione, vidit P. de Valle, *Itiner. tom.* 4 Sacerdotes ejus *Iſiaci* dicti, qui veſtibus tantùm lineis, quas illi λινοστολίας appellabant, amiciebantur, ideò forſan, quia *Iſis* lini uſum prima mortales docuiſſet. Hinc etiam illi, qui ad Deam ſupplicatum accedebant, veſtes è lino induere habebant neceſſe. Sacerdotes hi, ex religionis præſcripto, abſtinebant à ſuillis & ovillis carnibus, ſales carnibus non adhibebant, ne caſtitatem violarent: vinum ipſi benè dilutum non bibebant, radebant caput, calceiſque papyraceis uſi, Iſidis imaginem humeris portabant: quam tamen & aſinus interdum geſtabat. Porro ſiſtrum concutiebant, cujus uſus in bellis quoque fuit. Plura de his vide apud Diod. Sic. *lib.* 1. & Plut. *pecul. lib. de Iſide & Oſiride.* De habitu verò eorum adi Torrentium *ad Domitianum Suetonii cap.* 1. Dempſterum *Antiquit. Rom. lib* 2. *c.* 22. *&c.* Ovid. *Metam l.* 9. *fab.* 12. totam pompam ita deſcribit:

Inachis ante thorum pompâ comitata ſacrorum
Aut ſtetit, aut viſa eſt, inerant lunaria fronti
Cornua cum ſpicis nitido flaventibus auro,
Et regale decus, cum quâ latrator Anubis,
Sanctaq; Bubaſtis, variiſq; coloribus Apis,
Quiq; premit vocem, digitoq; ſilentia ſuadet.
Siſtraq; erant nunquamq; ſatis quæſitus Oſiris,
Plenaq; ſomniferis ſerpens. peregrina veneni.

De *Iſidis* ſacris Romæ ſublatis, an C. 120. Vide quoque *Paulina.* Hinc *Iſidis Inſula, Iſidis Portus* Plinio, *Iſidis Templum* Straboni, inſ. ſinus Arabici. Item urbs Ægypti ad Nilum prope Copton urb.

Iſium, urbs Ægypti ſup. Steph. Anton.

Iſla, fluv. Friſiam per uens. Vulgò *Yſel*, ſeu *Yſſel*, Regin.

Islandia, Germ. *Island*, Gall. *Islande*. Inſula maris Septentrion. ampliſſima, nomen habet à glacie, quæ illi ad Boream perpetuò adhæret, nam ibi jam incipit mare Congelatum: dicitur etiam *Snelandia*, à nive, & *Gardartsholm*, à Gardarto ejus inventore: quibuſdam videtur eſſe Thule veteribus cognita, ſed his Saxo Grammaticus, Crantzius, Milius Jovius, & Peucerus refragantur. Eſt extenſa ab Ortu in Occ. Patet in longit. 100. mill. Germ. ut vulgus ſcriptorum habet, his addit 44. Angrimus Jonas Islandus. Baudrandus longam facit 200. leuc. Gall. latam 100. circiter. Sita eſt non ſub Meridiano primo, ut notant aliqui, ſed octavo inde gradu: ſatis culta & fertilis verſus oram litor. pro majori parte in mediterraneis inculta eſt & montoſa, præſertim verſus plagam Sept. ob auſtera ſpiracula venti Circii, qui nec frutices, ut tradit Olaus, elevari permittit. Huc Norvegi tyrannidem Haraldi fugientes, migrarunt, duce Ingulfo. An. C. 860. Subeſt regno Norvegiæ, inter quam & Groenlandiam ſita eſt, ab anno 1260. quo primùm huic homagium incolæ præſtiterunt, quâ ratione rex Daniæ, (à quorum uno Canuto jam cum Orcadibus ſubacta fuit, an. 1062.) qui & Norvegiæ, eò quotannis præfectum mittit, cui nunc obediunt, ut quondam ſuis Epiſcopis: à quibus ad Chriſtianam fidem, ſub Adelberto Epiſcopo Bremenſi, converſi fuere: Canutus Vandalorum R. hic, ut & in Dania, Suecia, Norvegia ac Groenlandia, Epiſcopos inſtituit, an. 1133. Quadripartita diſtinctione dividitur ſecundùm quatuor mundi plagas, in Occid. quadrantem, ſeu *Veſtlendingafiordung*, incolis: in Orient. quadrantem, *Auſtlendingafiordung*: in Septentrionalem, *Nordlendingafiordung*, & Meridionalem, *Sudlendingafiordung*. Duos habet Epiſcopatus cathedrales, Holam, & Scalholt, cum ſcholis utrique adjunctis. Monetâ carent ſuâ & urbibus, nam montes habent pro urbibus, & fontes pro deliciis, ita tradente Crantzio, qui ſpecus eos plerunque habitare dicit, ad mon-

tium latera excavatis manſiunculis, imprimis tempore brumali, quod Olaus quoque aſſerit. Ex oſſibus piſcium domos conſtruunt, penuriâ lignorum: quibus etiam in farinam ſubactis, panis loco veſcuntur: linguâ utuntur Cimbricâ, ſive Germanicâ veteri, qua ſacra Biblia interpretata typis elegantiſſimis ſunt excuſa anno 1584. Præter equos & boves nullum armentum apud hos eſt: præter Betam & Juniperum nullam ferè arborem habent: at graminis adeò fœcundum ſolum, ut niſi pecus à pabulo interdum arceatur, ab arvina ne ſuffocetur, periculum ſit. Boves & vaccæ hic omnes cornibus carent, ex Orientalis & Borealis inſulæ plaga: Ibidem ſunt montes ignivomi, quales ſunt Hecla, Crucis, Helga: Ibi inſignes catelli quoque, Melitenſium æmuli, falcones, urſi albi. Incolæ robuſti & feroces. Porro Spiritus in hac inſula ſeu umbræ comperiuntur, ſe exhibentes manifeſtos humanis in miniſteriis, ſeu alio violento caſu enectorum, ut refert idem Olaus: Fons eſt, qui fumigantis aquæ vitio naturalem cujuslibet rei originem demolitur, & quicquid fumi hujus exhalatione reſpergitur, in lapideæ naturæ duritiem tranſmutatur, forma duntaxat ſuperſtite: Eſt fons peſtilentis undæ, quem qui guſtaverit, perinde ac veneno proſternitur. Sunt latices Cerealis poculi proprietatem imitantes. Sunt & ignes, qui cùm linum conſumere nequeant, aquæ mollitiem depaſcuntur. Sed qui omnia hujus inſulæ inſolita naturæ miracula cognoſcere deſiderat, adeat Albertum Crantzium, Saxonem Grammaticum, Joannem & Olaos Magnos, Metel. Urbes præcipuæ ſunt Hola & Schalotum, & Beſteda arx, ubi prorex Inſ. commoratur. Baudr. Ortel. Magin. Mercat. Cluv. *Geogr.* Strab. *l.*4 Quibuſd. *Islandia* Thule Vett. eſt, Vide *Thule.* Ei communi juriſdictionis vinculo cohærent Inſulæ Ferrenſes & Schetlandicæ, avium proventu non ignobiles: Ividem ſub Danorum Rege: ut & terr. Sancta *Thylge Land*, haud procul oſtio Albis ſita.

Islebia, urbs Comit. Mansfeldici, patria Lutheri.

Islera caſtellum, vulgò *Illiers*, locus in Carnutibus ad Idericum flu. non longè ab Avallocio, Bona Valle atque Caſtroduno, Fulberto Carnutum Epiſcopo memoratus: Una eſt ex villis majoribus Eccleſiæ Carnutinæ B. Mariæ. Hadr. Val. *Not Gall.*

Iſmael, fil. Abrahæ ex Agar ancillâ, natus A. M. 2124. Cum Matre, à Sara, pulſus, monitu Angeli, in patris domum rediit. Adultus Ægyptiam uxorem duxit, ex illa 12. filiorum pater, unde Arabes, Agareni, Iſmaelitæ, Sarraceni, &c. orti. Ex ejus familia, ſe Mahometes in Alcorano oriundum quoque gloriatur. Obiit an. 2261. æt. 137. Gen. 16.17. *& ſeqq.* Joſeph. *Antiq. Jud. l.*1.*c.*12. Torniel. & Salian. *Annal.* Filius item Nethaniæ. 4. Reg. 23. ex regia apud Judæos familia oriundus, Godoliam Judææ præfectum proditoriè ſuſtulit. V. Jerem. *c.*40. Joſeph. *Antiq. Jud. l.*10. *c.*11. Torniel. *A M.*3447.*n.*10. Salian. &c. Filius Aſel. 1. Par. 8. & 9.

Iſmael, primus Perſarum Sophus, fil. Magnatis cujuſdam, ex Uſuncaſſanis filia, Regnum Perſarum inſtituit, an. 1499. dum novam Alcorano explicationem affingit, ex Aly, genero Mahometis, ſtirpem mentitus. Diverſis contra hoſtes præliis victor, Obiit an. 1522. Prudentiâ clarus, Europæos Principes non ſemel ad ſocianda contra Turcas arma, hortatus eſt. Ejus ſucceſſores *Sophi* dicuntur, quæ vox Perſicè lanam notat, ex qua pileus eorum confici ſolet. Biza d. *H. P l.* 10. Leunclav. *Ann. Turc. l.*16. *& in Pand.* Paul. Jov. *elog. l.*5. Johann. Barrius, Marmolius, &c.

Iſmael Bullialdus, Laudunenſis, celebris ob Aſtronomiam Philolaicam, a Philolao Pythagorico, motus diurni terræ olim aſſertore, dictam. Voſſ. *de Sc. Mathem. c.*66. §. 14.

Iſmaela, Arabiæ parva regio. Steph. Pop. *Iſmaelita.*

Iſmara, Armeniæ maj urbs juxta Euphratem. Ptol.

Iſmarus, mons Thraciæ partim aſper, partim olivetis & vitibus cultus, apud Hebrum flu. & Maroneam urb. Plin. cujus accolæ Cicones Hom. ubi & palus & urbs *Iſmara* ſeu *Iſmarus* quondam fuit: plur. num. *Iſmara.* Virg. *Georg.* 2.

—— Juvat Iſmara Baccho

Conſerere. —— ——

Iſmarici vini mentio eſt in Archilocho, cui οἶνος Ἰσμαρικὸς, dicitur & in Hom. *Odyſſ.* 9. ubi poſtquam Ulyſſes commendavit à ſuavitate vinum, quod ſibi Maron dono præbuiſſet, ſubdit de eodem Marone,

—— Ὃς Ἴσμαρον ἀμφιβεβήκει.

Prop. 2.33. *Nec non Iſmario, tu Polypheme, mero.*

Iſmene, Oedipi, Cyrrhei cujuſdam juvenis ſponſa, qui ante nuptias à Tydeo occiſus eſt. Stat. *Theb.*3. Item Bœotiæ vicus. Steph.

Iſmenias, nomen Thebani tibicinis. De quo Plut. *in Pericle: Cùm audiſſet Antiſthenes, Iſmeniam optimum eſſe tibicinem, reſpondit, malus igitur. Nam ſi probus eſſet, tibicen non eſſet.* Hujus captivi Muſicam, ſe equi ſui hinnitui longè poſthabere, profeſſus eſt Athias, Scytharum R. Plut. *in apophth.* Plin. *lib.*37. *cap.* 1.

Iſmenus, fluv. Bœotiæ, etiamnum *Iſmeno*, non procul ab Aulide in Euripum Euboicum influens. Ab *Iſmeno*, Pelaſgi filio. Inde *Iſmenius* pro *Thebanus* & Apollo *Iſmenius.* Steph. Nomen habet ab *impinguando* (verbo detur venia) id enim Ebræis eſt השמין *Hiſmin.* Ovid. *Met.* 2.

Et celer Iſmenus cum Phocaico Erymantho.

Seneca *in Theb.*

Ubi torvo rapidus ducat Iſmenus vada.

Callimachus,

—— Μελαμψηφῖδος ἴχνεσι

Ἰσμηνοῦ χέρα τεινομένη. —— ——

Iſmiel, nomen principis. 1. Par. 4.

Iſmuc, vulgò *Iſue*, opp. Africæ, diſtans à Zama 20. m. p. Hujus ager nil venenati fert. Vitruv.

Iſna, urbs Germ. parva, ſed Imper. in Algovia, juxta amnem Argum ſuper. 4. leuc. à Campiduno in Occ. & à Lindavia in Ort.

Iſocrates, natus Anno 318. U. C. ſub Lyſimacho Archonte. Fil. Theodori, diſcipulus Prodici, Gorgiæ, &c. Orator Athenienſis, unus è decem, dulcis & numeroſus in dicendo fuit. Vid. Plut. *lib. de* 10. *Orat.* Phot. *Cod.* 260. *&c.* Ad Remp. non acceſſit, neque in concionem aſcendit, deficiente pronunciatione; tum etiam ad evitandam invidiam eorum, qui libenter iis, qui eloquentiæ honore præſtant, ſe opponunt. Civitatem tamen juvit, Philippumque in his, quæ ad illum ſcripſit, Athenienſibus conciliavit. Tandem, cùm ab eodem Patriam everti videret, Charondâ Prætore, cibo abſtinuit, mortuus, A. U. C. 416. æt. 98. Ejus Orationum paucæ quædam ſuperſunt. Vide quoque Cic. *in Bruto, de Orat. lib.* 13. Item *Iſocrates* prioris auditor, ex Apolloniâ Ponti, Orator & ipſe nobilis: Scripſit orationes quinque, qui & unà cum claris oratoribus certavit in funere Mauſoli Artemiſiæ viri. Suid. Item *Iſocrates* ac Machaon Præfecti claſſis Corinthiorum in bello Peloponneſiaco contra Athenienſes, à Thucydide commemoratus.

Iſolochus, Pater Pythodori Ducis, in Sicula prov. Succeſſit Lacheti. Thuc.

Iſona, Aſſyriæ op. Ptol.

Iſonda, Sarmatiæ Aſiat. gens. Ptol.

Iſontius, mel. *Sontius*, flu. Carnorum *Liſonzo.* Oritur in Carniola; auctusque aliquot amnibus & Natiſone fluv. rigatiſque Goritia & Gradiſca, in ſin. Tergeſtinum labitur. Apud hunc Odoacer à Theodorico Gothorum R. victus fugatusque eſt. Caſſiodor. Vid. *Sontius.*

Iſota Nuarola, mulier quædam Veronenſis, quæ per totam vitam Philoſophiam verbo & opere, profeſſa eſt. Scripſit Dialogum, in quo diſputatur, *uter gravius peccaverit, Adam an Eva?* Quibus literarum laudibus adjecit perpetuum virginitatis florem.

Iſoria, Evoriæ in Epiro pagus. Sozom. *l.*7.*c.*25. *Iſoria Diana* Fanum in Laconica, circa Pitanen, Polyæn. *l.* 2. *in Ageſilao, comm.* 14.

Iſotta, vel *Izota Nogarola*, fil. Leonhardi, eruditionis & virtutis prodigium. Sec. 15. Cujus epiſtolarum 564. in Bibl. Thuani aſſervantur. Declamavit coram Nicolao V. & Pio II. Papam Principesque ad ſacram expeditionem cohortata. Hujus Beſſarion Cardin. famâ percitus, Veronam venit. Adamum gravius, quam Evam peccaſſe, egregio dialogo probatum ivit: Hermolai Barbari, omniumque literatorum commercio inclyta: Obiit an. 1466. æt. 38. Sororem habuit Genevieſam, quoque inſigniter doctam, &c. Leander Alberti. Morerius *Diction. hiſt.* V. & ſupra.

Iſpa, Armeniæ min. urbs. Ptol.

Iſpahanum, urbs Parthiæ, Perſiæ Metropolis, ſedes Sophorum, à tempore Xa Abas. Aliis Hiſphahan, Jex, Jexdi, vett. fortè *Hecatompylos.* Olim bis à Tamerlane deſtructa. Opulentiſſima & populoſiſſima. Olearius, & Petrus de Valle *Itiner. tom.*2. ubi eam exactè ac prolixè deſcribit.

Iſpalis, vide *Hiſpalis.*

Iſpellum, vide *Hiſpellum.*

Iſpinum. Carpitanorum in Hiſp. oppidum. Ptol. nunc *Tepes* quibuſd. vicus Caſtellæ novæ, 6. leuc. Hiſp. à Toleto in Ort. Concam verſus.

Iſpolis, vicus Syrtis magnæ, *Ilhacha* Moletio. *Naim* aliis. Aliis *Iſporis*, & *Oeſporis.*

Iſrael, nomen Jacob. inditum ei ab Angelo. Gen. 32. *Verſ.*28. Inde pop. *Iſraelita.* Quod nomen nunc totam Hebræorum gentem, nunc partem tantùm deſignat, totam ante Salomonem, partem poſtea. Poſt Salomonem enim Hebræorum regno, quod & *Iſraël*, vel *Iſraeliticum*, in duas diviſo partes, una Judæ nomen aſſumſit, altera nomen *Iſrael* retinuit, quòd in hoc poſterius ex 12. Tribubus Iſrael, decem ſeceſſerint: in priori duæ tantùm remanſerunt, ſub nomine Judæ, propter hanc tribum regiam & omnium nobiliſſimam. Ita ex hac totius regni diviſione, qui primùm Hebræi & *Iſraelita*, in univerſum appellati: illi tandem in Iſraëlitas & Judæos diviſi ſunt. Interim aliquando ſub illis, & illi ſub his comprehenduntur. *Iſraelitarum* peregrinationis antiquiſſimæ, in deſerto, memoria hodienum conſervatur variis inſcriptionibus, quæ rupibus Deſerti Sin in Arabia Petræa inciſæ leguntur: Has ante aliquot annos collegit Thomas Novarienſis Ord. S. Franc. Kircher. dein publicavit *Oed. Æg. t.*2.*l.*2.*c.*2.*§.*5.

Iſreel, nomen viri. 1. Par. 25.

Iſſa, inſula maris Illyrici Liburniæ adjacens, nunc Dalmatiæ. *Jeſa* Porphyrogenetæ. *Vis* Slavis, Italis *Liſſa* Sophiano, ſub Venetis. Item Inſ. parva Latii apud Marruvium. Dion. Halicarn. Item urbs in Lesbo. Steph. Eſt & catellæ nomen apud Mart. *libr.* 1. 154. Aliis *Iſſa*, inſula undique ſtagnis cincta, ab Aboriginibus olim habitata, proximè Marruvio 40. ſtadiis à Septem aquis. Videndum, an ad Fucinum lacum, in Italia. Dionyſ. Halicarn. *lib.*1.

Iſſachar,

Iſſachar, 9. fil. Jacob, 5. ex Leâ uxore ſuâ. Gen. 30. Vide *Iſachar*.

Iſſatis. Parthorum urbs. Plin.

Iſſedon, *Eſſedon*, Steph. urbs gemina, una Scythiæ extra Imaum, quæ *Succuir*, teſte Caſtaldo, nunc appellatur: ubi nunc *Caracoram* urbs, in Siſiana regione Tartariæ magnæ. Baudr. Altera Sericæ, quæ *Cambalu* hodie, magni Chanis (uti vocant) Tartarorum regis ſedes dicitur. Ubi hodie *Suchur* ſeu *Synchum*, urbs regni Tanguti, in Tartaria magna. Baudr.

Iſſenſes, cives opp. Iſſæ in Illyrico, Liv. *lib.* 39. & 45. Idem *lib.* 31. habet *Iſſaos* pop. alterius loci.

Iſſiorum, ſeu *Iſſodorum*, vulgò *Iſſoire*, urbs Alverniæ, in Gall. ad Elaverem fl. 5. leuc. à Claromonte in Auſtr. 9. à Fano S. Flori in Bor.

Iſſorium, mons Laconiæ, unde Diana *Iſſoria* Steph.

Iſſus, urbs inter Syriam, & Ciliciam, ubi Alexander Darium primò vicit; ideoque *Nicopolis* ab eo dicta eſt: Epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Tarſenſi. Ptolemæus tamen Nicopolin diverſam facit ab Iſſo, uti revera eſt. Xenoph. *lib.* 1. *Ἀναβάσ.* Diod. Sic. *lib.* 17. Et Mela *lib.* 1. *cap.* 13. Iſſon *ingentem urbem*; Strabo verò *lib.* 14. πολίχνιον oppidulum cum ſtatione vocat. Stephanus autem, Ἰσσός, πόλις μεταξὺ Συρίας καὶ Κιλικίας, ἐν ᾗ Ἀλέξανδρος Δαρεῖον ἐνίκησεν. Hic Cicero poſtea caſtra habuit, ſe teſte, *Epiſt. ad Attic.* 5. 20. *Caſtra paucos poſt dies habuimus ea ipſa, quæ contra Darium habuerat apud Iſſum Alexander*, quem & aras ibidem collocaſſe diſcimus ex eodem Cic. *Epiſt. Fam.* 15. Nunc *LajaZZo*, urbs Ciliciæ, ad mare Mediterr. & Iſſicum ſin. hinc *Golfo di LajaZZo*, prope montem Amanum. Differt à Nicopoli, à qua 15. mill. in Occ. abeſt. 35. ab oſtio fluv. Pyrami in Ort. 56. à Zeugma in Occaſ. 60. ab Antiochia in Boream. Baudrand. Hinc *Iſſicus ſinus*, civis *Iſſæus*. Steph.

Iſter, ſive *Iſtrus*, hiſtoricus, Callimachi diſcipulus, ſub Ptolomæo Evergeta, unde *Callimachius* dictus eſt. Varia ſcripſit, quorum meminerunt Athenæus, Harpocration, Plut. Laërt. Euſtath. Steph. & alii. Vide Voſſ. *de H. Gr. l.* 4. *cap.* 12. Duo autem fuere *Iſtri*, alter Alexandrinus, ut videre eſt apud Plut. *in Qu. Græc.* Alter Calatinus, Steph. *in Calatis*.

Iſter, fluvius Germ. cujus oſtia diſtant 100. mill. ab oſtio Boryſthenis fluv. in Auſtr. 250. à Conſtantinopoli in Bor. Baudrandus. Ejus meminit Ovidius *Metam.* 2.

Thermodoonque citus, Gangesque, & Phaſis & Iſter.

Vide *Danubius*.

Iſthævones, ſeu *Iſtævones*, Ptol. *Buſacteri min.* Gemmæ Friſio Weſtphali ſunt. Hug. Grotius *Iſtævones*, unum ex quinque Germanorum generibus: à ſitu, quaſi *Weſt-Wohner*, i. ad Occaſ. ſeu Rhenum propius habitantes: ſicut Ingævones quaſi *Inn-Wohner*, interius habitantes & Hermiones, quaſi *Herom Wohner*, *&c.* appellatos vult, *Proleg. in Hiſt. Goth.*

Iſthemo, civitas in tribu Judâ. Joſ. 15.

Iſthmia, inter quatuor ſacra certamina numerantur, quæ quinto quoque anno in Græciâ celebrabantur, in honorem Neptuni, inſtituta à Theſeo (ut Plutarcho videtur) aut Palæmone, ut ex Archiæ Poëtæ Græco epigrammate colligitur, quod etiam hodie extat in Anthologiâ. Hujus certaminis victores pinu coronabantur. Vide Plut. *in Theſeo*.

Iſthmus, tractus eſt terræ anguſtus, per quem ex lata terræ parte in aliam talem venitur: Hic multiplex. 1. Peloponneſi, qui & *Corinthiacus*, quo Peloponneſus reliquæ Græciæ connectitur. 40. ſtad. inter ſinum Corinth. ad Occaſ. & Saronicum ad Ort. patens, quem Nero perfodere fruſtra tentavit, unde Proverb. *Iſthmum fodere*. Non primus autem Nero hanc inſaniam inſanivit. Clara res ex Herodoto, Strabone, Philoſtrato, Luciano, & Pauſaniâ, cujus verè pia vox de hâc re, quam adſcripſiſſe, pretium ſit operæ: Οὕτω χαλεπὸν ἀνθρώπῳ τὰ θεῖα βιάσασθαι. Vide Paulum Æmilium in Carolo M. *ſub finem lib.* 2. Hujus *Iſthmi* meminit Lucan. *l.* 1.

—— Qualiter undas
Qui ſecat, & geminum gracilis mare ſeparat Iſthmos,
Nec patitur conferre fretum: ſi terra recedat,
Ionium Ægæo frangat mare.

Silius Italicus, *lib.* 15.

Ut cùm ſæva fretis immiſit prælia Corus,
Iſthmon curvatâ ſublime ſubegerit undâ,
Et ſpumante ruens per ſaxa gementia fluctu
Ionium Ægæo miſcet mare.

Vide Fungerum in *Iſthmus*. 2. Cherſoneſi Thraciæ, uterque *Hexamili* Nigro, & Volat. 3. Ægypti inter mare Mediterr. ubi Peluſium, & ſin. Arabicum, ubi urbs Heroum, *Dorſum Arabiæ* Ptol. dictus. *Sur* vulgò, teſte Goropio, quo Ægyptus Palæſtinæ & Arabiæ Petrææ jungitur. 4. Tauricæ Cherſoneſi, de quo Xen. & Ptol. *Zucala*, teſte Joſepho Barbaro, quo Taurica Sarmatiæ continenti copulatur. 5. Acanthæus, in Macedoniâ, qui Athon mont. continenti jungit, à Xerxe, teſte Æliano, perfoſſus. 6. Italiæ, inter ſinum Scylletium, & Hipponiatem. Ferr. In parte Bor. Calabriæ ulter. Magino & aliis, eſt tantùm 20. mill. ab Ortu in Occaſ. prope Squillacium. 7. Aſiæ, inter Tarſum & Amiſum. 8. Græciæ inter ſinus Criſſæum & Octæum, ubi Thermopylæ. 9. Panamenſis, inter Americam Sept. & Merid. Baudrando eſt tractus Americæ, quo America Sept. jungitur Merid. leuc. Hiſpan. 17. à Borea in Merid. nempe à Portu Belo ad Panamam urb. Totus tractus extenditur etiam ab Ortu in Occ. per 30. leuc. diciturque propriè *Tierra Firma*, eſtque ſub Hiſpan.

Iſtiaa, Jonicè pro *Eſtiaa*, urbs Eubœæ, quæ nunc *Oropus*. Gent. *Eſtiaus*, nam *Iſtiotes* ab opp. Theſſaliæ deſcendit. Steph.

Iſtiaotis, Græciæ reg. quæ ad Oſſam, & Olympum jacet. Herodot. Prov. Theſſaliæ, *Eſtiotis* Ptol. *Heſtiaotis* Strab. *Eſtiatis* Suidæ, in mediterraneis, ubi urbes Tricca, Gomphi, Itome & Pheca.

Iſto, mons Corcyræ: cujus incolæ *Iſtones* Polyæno.

Iſtob, nomen viri. 2 Reg. 10.

Iſtomachus, laudatur Sorano *in Vit. Hippocratis*, ubi cum fuiſſe natum primo octageſimæ Olymp. anno refert.

Iſtone, mons Corcyræ proximus, Steph.

Iſtonium, Celtiberorum in Hiſp. oppidum.

Iſtria, incolis *Iſtria*, Gallis *Iſtrie*, Germanis *Hyſterreich*, Italiæ reg. poſt flexum Adriatici ſinus Illyrico contermina, quæ in latitudine ſexaginta m. p. in circuitu centum viginti quinque millia complectitur. Sub Venetis. Terminatur à Septentr. Carniolæ Duc. à quo ſeparatur Alpibus *della Vena*. Ad Ortum Sinu Flanatico, ad Occaſum Tergeſtino, & mari Adriat. ſeu ſinu Veneto, ut & ad Meridiem. Extenditur à Circio in Eur. ad 60. mill. ſed non æquè lata. In ea Tergeſte, ſeu *Trieſte*, Petena, Piſinum, Coſliacum, aliaque in parte Orient. loca ſubſunt Auſtriacis. Baudrand. Plin. *l.* 3. *c.* 18. Strab. *l.* 3. Leand. Alb. *deſcr. Ital.* Maginus & Cluver. *Geogr.*

Urbes Iſtriæ ex ordine occurrentes.

Tergeſtum, *Trieſte*.
Juſtinopolis, *Cavo d'Iſtria*.
Urbs nova, pro Æmonia, *Citta nova*.
Parentium, *Parenzo*.
Pola, ſic vulgò, Epiſcopalis ſub Patriarcha Aquilejenſi.
Petena, *Pedena*.

Omnes ſub Venetis, exceptis primâ & poſtremâ, quæ ſubſunt Auſtriacis. Incolæ *Iſtri*, quos fama eſt, originem duxiſſe à Colchis, Medeam & Jaſonem perſequentibus, qui Polæ, quæ Iſtriæ olim caput, conditores feruntur. Item *Iſtria*, oppidum ad Danubii ſeu Iſtri oſtia ſitum, ut ex Arriano docet Pintianus.

Iſtriana, civitas Arabiæ Fel. ad mare Perſicum. Steph. Arabiæ Fel. urbs. Ptol.

Iſtriani, pop. fuere Myſiæ infer. in prov. *Scythia*. quorum regio nunc Bulgariæ pars eſt ad Ort. & Bor. juxta oſtia Meridionalia Iſtri. Horum urbs *Iſtropolis*. Ubi & *Iſtrianorum portus*.

Iſtrianus, Tauricæ Cherſoneſi fluv. Ptol. *Calamita*, Nigro teſte. Nunc *Karaſu*, ſeu *Endel*, Sanſon. In Pontum Eux. prope Theodoſiam, ſe exonerat.

Iſtrici, pop. ad oſtia Axiacis fluv. & pontum Euxinum. Pompon. quorum urbs Oxiace, nunc *OcZacow*.

Iſtrinus, Gentile ex *Iſtriâ*.

Iſtrium, Meſopotamiæ urbs. Nicetas.

Iſtropolis, urbs Thraciæ non procul ab oſtiis Iſtri, Mileſiorum colonia. Plin. 4. 11. Baudrando, *Iſtropolis* Plin. *Iſtros* Straboni & Ptol. *Iſtria* Ariano, urbs fuit Myſiæ inf. in tractu *Scythia*, ad Peuce ſeu ſacrum oſtium Iſtri, quibuſdam nunc *Proſtaviza*, 60. ſtad. ab ora Ponti Euxini, 200. ferè à Tomis in Boream. Sub Turcis à 200. annis, cum toto tractu, qui in dies ſterilis & incultus efficitur, ob frequentes incurſiones Tartarorum Dobrucenſium.

Iſtrus, urbs Cretæ, quam Artemidorus *Iſtronem* vocat. Altera eſt in Ponto. Tertia inſ. cum oppido ejuſdem nominis juxta Triopium Cnidiæ. Quarta urbs Japygiæ.

Iſtula, vide *Viſtula*.

Iſtus, Inſula Africæ. Steph. Vide Boch. *Geogr. p.* 824.

Iſuela, Æthiopiæ pop. Plin.

Iſubaja, nomen principis. 1. Par. 4.

Iſura, inſ. ſinûs Arabici, Plin. 6. 28.

Iſurium, Anton. Ptol. oppidum Brigantum in Anglia, in Comitatu Eboracenſi. *Aldburg*, Camdeno. Nunc vicus *Borough-bridge*, ad Urum fluv. 12. mill. ab Eboraco in Cæc. 16. à Cataractonio in Afr.

Iſus, & Antiphus, Priami filii; verùm Antiphus ex Hecubâ ſuſceptus eſt, cùm naturalis eſſet Iſus. Hom. *in Iliad.* Bœotiæ urbs. Strabo.

IT.

Italia, regio Europæ nobiliſſima, terra olim fuit omnium terrarum alumna ſimul & parens: divinâ providentiâ electa, quæ ſparſa congregaret imperia, ritusque molliret; & tot populorum diſcordes feraſque linguas, ſermonis commercio, contraheret ad colloquia, & humanitatem homini daret; breviterque una cunctarum gentium in toto orbe fieret patria. Jam verò locorum ſalubritatem, cœli temperiem, aprica collium, opaca nemorum, tantam frugum & vitium olearumque fertilitatem, tam innoxios ſaltus, tot munifica ſylvarum genera, tot lacus, tot amnium fontiumque ubertatem, colonias tam frequentes, tam aſſiduam novarum urbium gratiam, tam clarum decus veterum oppidorum, virorum denique ingenia, mores ac ritus, linguaque & manu res geſtas qui reputet, nihil toto orbe terrarum commemoret, quòd huic conferri, nedum præferri queat, Phil. Cluverius

Introd. Geogr. l. 3. c. 12. et Plin *hiſt. nat.* 3. 5. In formam folii, ſecundum veteres, querni, ut Plin. qui n. n χερρονησῶδες, ſed ἀμπελίνῳ & magis χερσονησώδει ejus figuram expreſſit: de qua Rutilius *Itin. l.* 2.

Italiam rerum dominam qui cingere viſu,
Et totam pariter cernere mente cupit.
Inveniet quernæ ſimilem procedere fronti,
Arctatam laterum conveniente ſinu.

Vel ſecundùm recentiores cruris humani (cujus tibia mari objacet Infero, ſura Supero, pes univerſus Jonio abluitur pelago, calcaneus Epirum ſpectat, vola vel concavitas ſinum facit Tarentinum, carnoſiores partes promuntorium ſtatuunt Zephyrium, Carcinum & Bruttium; digiti in Siciliam ſunt converſi, genu in promontorio eſt Populonio, coxendix & fœmoris ſuperiora latè contingunt Alpes) inter Adriat. & Tuſcum mare, à jugis Alpium, dorſoq; Apennini porrecta, paulatim ſe attollens uſque ad fretum Siculum. Et certè formam ejus τρίγωνον plurimi ajunt. Servius: *Conſtat tria habere latera Italiam, ſuperi maris, inferi, Alpium.* Polybius quoque *lib.* 2. Τὸ σχῆμα τῆς Ἰταλίας, dicens eſſe τριγωνοειδὲς, ejus latera ita prorſus deſcribit, ut Strabo *lib.* 5. Αἰα πολύτιμε Dionyſio dicitur, Rubicone fluv. à Galliâ ſeparata. Lloyd. Secundùm Merulam partes ejus ſic diſponi ſolent, ut aliæ ſint Italiæ priſcæ ac propriæ, aliæ Italiæ novæ & acceſſoriæ. Termini inter utramque fluvii Arnus & Rubicon: hic verſus mare Adriaticum, ille verſus Liguſticum. Erat antiquitus ſub variis Regibus, quorum celebriores Saturnus, Janus, Evander, Latinus &c. Poſtea variæ ibi viguerunt Reſp. donec tota ſub Romanum redacta eſt imperium: quo ad interitum vergente, Gothi, Vandali, Heruli, Hunni, aliæque barbaræ gentes: Poſtea Franci, Normanni, Saraceni, Germani, Hiſpani aliique ibi ſedem fixere. Imò jam longè antè Gallorum ingens multitudo, trans Alpes profecta eam Italiæ partem obſedit, quæ inter Alpes & Apenninum ad Æſum uſque flumen, prope Anconam porrecta eſt; *Gallia* hinc Romanis *Italica*: Item *Gallia citerior* & *Ciſalpina*: *Circumpadana* quoque ac *Togata* dicta. Et quamvis Juſtinianus Imper. per Beliſarium ac Narſetem, Duces fortiſſimos, pulſis maximâ ex parte Barbaris, Exarchatum Italiæ, cui Ravenna ſedes obtigit, inſtituit, mox tamen Longobardi, à Narſete, ut creditur, acceſſiti, Ravennam occuparunt, novumque in Gallia Ciſalpina regnum, cui *Longobardia* hinc nomen, orſi ſunt, quod per annos 204. florens, non niſi à Carolo M. demum ſublatum eſt, an. Chr. 774. Poſſiderant autem illi Ciſalpina quidem proxima omnia; Inalpinarum autem terrarum parum, potiore eorum parte jam à Bavaris & Alemannis occupatâ: Tranſalpinum illis nihil, niſi quòd Foro-Julienſis Ducis in Stiriam & Carinthiam uſque potentiam fuit diffuſa. Longobardiæ nomen poſtea, extinctâ gentis majeſtate, eaque ad Francos translatâ, ſimul abolitum eſt, *regnumq; Italicum* appellari cœpit, non multo pòſt Caroli prædicti tempora. Præter quod, exiguum licet, per Italiam manſit reliquum Imperii veteris Romani: idque ex parte ad Francos tranſlatum, poſtquam Cæſar dictus fuit Carolus M. Calabriâ, Siciliâ & urbe Venetorum exceptis. Cujus dominium utile, cum aliqua dicundi juris poteſtate, Pipini & Caroli dono, ad Papas pervenit, ſummo principatu ſeu vi regendi, cum Cæſareo nomine, ad Francorum Reges delato. Unde Imperatores etiam ſequentes auctoritatem Cæſaream illuſtribus Romæ exemplis exercuiſſe, docent Hiſtorici. Poſt Ludovicum verò Lotharii filium, uſque ad Ottonem M. illa eviluit planè per Italiam; Nihilominus adhuc anno 904. quum Lambertus Widonis fil. dignitate iſthac eſſet conſpicuus, in Synodo Romana, curante Johanne IX Cæſarea quædam jura vetera confirmata ſunt. Vide Baronium *Annal. ad hunc annum.* Porro iſthac tempeſtate, cùm nemo Cæſareo gauderet titulo, urbis imperium, penes varios, Tuſciæ potiſſimum Marchiones eorumque clientes fuit; unde Luitpr. *lib.* 2. *cap.* 13. *Theodora*, inquit, *ſcortum impudens, hujus Alberici, qui nuper hominem exuit, avia (quod dictu nefandiſſimum) Romana civitatis non inviriliter Monarchiam obtinebat.* Et paulo pòſt: Filia ejus *Marozia ex Papa Sergio Johannem P. nefario genuit adulterio, ex Alberto autem Marchione Albericum: qui noſtro tempore Romana urbis principatum uſurpavit.* Hinc Johannes XII. Urbis principem egit, tanquam à patre Alberico principatum adeptus. Vide Frodoardum ad an. Chr. 945. Interim ampliſſima illa bona, quæ Pipini & Caroli M. dono quondam ad Papas perveniſſe diximus, ſenſim ad alios transferri cœperunt, fuitque exigua admodum & miſera Pontificum conditio, quando cum Germania dignitas Cæſarea an. Chr. 964. (quo & Berengarius cum uxore captus, inque Bavariam miſſus, & extincto Johanne P. Leo iterum Ottonis auctoritate ſedi Rom. reſtitutus eſt, poſtquam ab anno jam 924. nomen illud Imperatorium, Berengario I. ſublato, in Occidente omni quaſi evanuiſſet.) coaluit: donec Ottonis M. dono pars illa Italiæ, in qua inter alia Ducatus Spoletanus & Tuſciæ, iis denuo reſtituta eſt: *ſalvâ tamen*, ſic tabulæ habent, *noſtrâ in omnibus dominatione, & illorum ad noſtram partem & filii noſtri ſubjectione.* Proin tum temporis, intra Imperii Cæſarei limites omne Paparum patrimonium remanſit: Ex hinc Onuphrius, *ſatis conſtat*, inquit, *Johannem XIII. qui Leoni VIII. ſucceſſit, Gregorium V. & Sylveſtrum II. Apoſtolica ſede ſolâ Imperatorum auctoritate impoſitos fuiſſe, nullius cleri ſuffragiis expetitos.* M. Ottonis dein nepos Otto III. Pontificis territorium intra anguſtiores revocavit limites, priſcis illis donationibus, quaſi vitio factæ eſſent, è medio ſublatis; idque ex conſilio Sylveſtri II. Conqueſtus enim, Papas ementito Conſtantini M. dono & Caroli Calvi de re aliena prodigalitate, maximam partem Imperii Apoſtolatui ſuo junxiſſe, ipſemet S. Petro per Sylveſtrum offert octo Comitatus: *Piſaurum, Fanum, Senogalliam, Anconam, Foſſabrum, Callium, Heſium & Auſimum, ad incrementa ut Apoſtolatus, ita & Imperii.* Qui Ottoni III. ſucceſſit, Henrici S. alias tabulas ad annum 1014. refert Baronius, in quibus repetita Ottonis M. donatio, niſi quòd additum ſit, *omnem illam terram, quæ inter Narniam, Interamnem vel Spoletanum, ex regni noſtri parte habuimus.* Inter Henricum dein Nigrum & Leonem IX. conventum, An. Chr. 1053. ut Papa pro Epiſcopatu Bambergenſi, aliiſque Germanicis, Beneventum haberet. Subſequuta eſt Mathildæ Comitiſſæ, cuncti per Tuſciam & Lombardiæ confinia Principatus, donatio: quod munus hodie κατ' ἐξοχὴν *S. Petri patrimonium* vulgò vocatur. Sed varia hic controverſia: Carolus Sigonius *lib.* 9. *de regno Ital.* donatam affirmat ditionem Lombardiæ & Tuſciæ: Leo Oſtienſis *lib.* 3. *cap.* 48. narrat Liguriam & Tuſciam in dono fuiſſe. Blondus *dec.* 2. *lib.* 4. rem iterum aliter narrat. Ipſe confitetur Baronius, teſtamentum Mathildis, quod vivo Henrico Cæſ. an. Chr. 1097. conditum eſt, jam olim periiſſe. Iſtò ſerò admodum in poſſeſſionem muneris illius Pontifices admiſſi ſunt: proditque Urſpergenſis, mortuâ Mathilde, *directos ab Italia nuntios, ad defuncta terras ampliſſimas hæreditario jure poſſidendas Cæſarem invitaſſe*: quod etiam ſequenti anno fecit Henricus V. ſed poſtea Lotharius Cæſar, pro ſeſe & genero ſuo, cum Innocentio II. tranſegit an. Chr. 1133. Devenit pòſt neſcio quibus legibus ad Guelphum Ducem Henrici Superbi fratrem: Ac Fridericus Cæſar nequaquam paſſus eſt, in Pontificum jus opes tantas recidere. Vide Radericum *lib.* 2. *cap.* 10. *de Friderico.* Guntherus *lib.* 9.

Præterea redditus cunctis de finibus illis,
Quos famoſa prius poſſederat illa Mathildis,
Pluribus invaſos Rex in ſua jura retraxit.
Inde recollectos & tanquam corpus in unum,
Partibus ex multis quadam gravitate reductos,
Conceſſit Catulo, &c.

Et licet Hadrianus per legatos ſuos ab Imperatore has terras repetiit, manſere tamen illæ, poſt Guelphi obitum, in ejus poſſeſſione: præſertim accedente Alexandri III. in 15. annos & legitimum cauſæ judicium aſſenſu: quo tempore inter utrumque Venetiis pax coaluit. Filius quoque & ſucceſſor Friderici Henricus Cæſar, eandem ditionem tenuit, qui Philippum fratrem Tuſciæ & Terræ Mathildis Ducem creavit, Urſperg. & Sigonius *lib.* 15. Verùm hic fratre defuncto, in gratiam Papæ, poſſeſſione illâ ceſſit, præter Montem Flaſconis. Nihilominus Otto IV. præter alia à Pontificibus occupata, etiam hanc, immiſſis militibus recuperavit. Donec à Friderico II. Mathildica Pontificibus reddita ſunt, quæ tamen non multo pòſt, verſo conſilio, ſibi & Imperio iterum vindicavit. Quod urbes Italiæ attinet, illæ primùm Hadriani, inde Alexandri Pontif. inſtinctu, factâ conjuratione, in libertatem ſeſe aſſerere ſtuduerunt, bellis cum Friderico I. acerrimè geſtis, tandem tamen an. Chr. 1183. pace Conſtantiæ factâ, urbibus ita aliquid indultum eſt, ut auctoritati Regiæ ſimul cautum ſit. Sed infelicior Regni illius fortuna fuit, in defendendis finibus Italiæ citerioris. Vexatâ enim Apuliâ Calabriaque a Saracenis pariter & Græcis, cùm hos Normanni retudiſſent, ab ipſo Cæſare datæ illis ſedes ſunt, in regni præſidium. At hi novo numero aucti Roberto Guiſcardo Duce, & hæc Imperii Occid. & alia, quæ hactenus Conſtantinopolitani juris fuerunt, excuſsâ omni Cæſarum Pontificumque, quibus jam antè in illas terras aliquid juris datum erat, reverentiâ, in ſuam ditionem redegere: quibus initiis ortum regnum Neapolitanum. Hac ratione regno Italico, quidquid in Calabriam uſque inferiorem, (inde enim Græcorum ditio incipiebat,) à Campaniæ finibus protenditur, deceſſit: manſeruntque terræ illæ nobiliſſimæ in Normannorum ditione, perpetuâ tamen Imperii contradictione. Sic ab illa uſque Ottoniana occupatione, nunquam ferè interruptâ ſerie, (nec enim eſt, quòd Creſcentii, aut ſimilis fariæ hominum irritis & momentaneis conatibus poſſeſſionem fractam arbitreris) ſaltem ad ferale illud & perpetuo Reip. Germanicæ lugendum Friderici II. fatum, vim Imperii, per Italiæ regnum & Romanas reliquias, penes Germaniæ Reges fuiſſe, oſtendit Nobiliſſ. Contingius *in de finibus imperii*, &c. Vide quoque Joh. Barclajum *in Pietas.* Religionem quod attinet. Latini ritus in Italia hodie ſoli regnant, eſtq; Romæ ſedes Regis ſacrorum. Urbes Epiſcopales ſupra 300. numerat; Ferrar. Regiones maximè inſignes Italia plures habet; quarum nomina antiqua & recentia ſunt hæc: 1. Liguria, nunc *Riviera di Genua.* 2. Hetruria, nunc *Toſcana.* 3. Umbria, nunc *Ducato di Spoleto.* 4. Latium, nunc *Campagna di Roma.* 5 Campania, nunc *Terra di Lavoro.* 6. Lucania, nunc *Baſilicata.* 7. Bruttia, nunc *Calabria inferior,* Magna Græcia, nunc *Calabria ſuperior.* 8. Salentinorum terra, nunc *terra d'Otranto.* 9. Apulia Peucetia, nunc *Terra di Barri.* 10. Apulia Daunia, nunc *Puglia Piana.*

11. Samnium,

11 Samnium, nunc *Abruzzo*. 12. Picenum, nunc *Marca Anconitana*. 13. Flaminia, nunc *Romagna*. 14. Æmilia, nunc *Lombardia di qua dal Po*. 15. Gallia Tranſpadana, nunc *Lombardia di la dal Po*. 16. Venetorum terra, nunc *Marca Treviſgiana*. 17. Forum Julii, nunc *Friuli*. 18. Hiſtria, nunc *Iſtria*. Umbilicum totius Italiæ in agro Reatino, Velinum lacum conſtituit Plinius ex Varronis ſententiâ. Urbes hac tempeſtate clariſſimæ ſunt. Roma, Neapolis, Mediolanum, Venetiæ, Genua, Bononia, Florentia, Verona, Brixia & Patavium: Baudr. *Italia*, regio Europæ notiſſima, *Italia* vulgò ab incolis dicta, uti ab Hiſpanis, *Italie* Gallis, *VVelſchland* Germanis, *Vloska zemia* Polonis. Apennino monte in duas veluti partes dividitur. Regio eſt admodum fertilis & culta, & versùs Septentrionem & Longobardiam mirè rigua, innumeriſque referta civitatibus. Sed notandum, omnes penè urbes Italiæ ſede Epiſcopali decoratas fuiſſe à Romanis Pontificibus, præſertim in Hetruria & in regno Neapolitano, ubi etiam tam frequentes ſunt, ut plurimæ jaceant in ruderibus, & earum Diœceſes non extendantur ultra ipſas civitates. Quod ſi contigiſſet etiam in Gallia, Germania, & alibi, omnes urbes ſede Epiſcopali donari, in ſolo Belgio eſſent quinquaginta civitates Epiſcopales ad minus, & ſic datâ ratione in cæteris Europæ Occidentalis partibus. Idcirco Italia præſtat tantùm aliis regionibus numero civitatum Epiſcopalium, non autem numero urbium. Ejus maxima longitudo ab Auguſta Prætoria ad promontorium Herculeum, *Capo di SpartiVento*, continet 720. mill. paſſ. latitudo autem maxima à Populonio ad Pontem Fellæ eſt 280. mill. paſſ. Dividi autem poteſt in tres partes, nempe in Italiam Septentrionalem, quæ aliàs Gallia Ciſalpina, in Italiam Meridionalem, quæ aliàs propriè Italia, & in inſulas Italiæ. In Septentrionali parte Italiæ ſunt dominium Reipublicæ Venetæ, *Stato di Venetia*, Pedemontium cum annexis, ſub Duce Sabaudiæ, *il Piemonte*, dominium Reipublicæ Genuenſis ſeu Liguria, *il Genoueſato*, ſeu *Riviera di Genoua*, Ducatus Mediolanenſis, *Stato di Milano*, & ditiones Principum Longobardiæ, nempe Ducatus Mutinenſis, *Stato del Duca di Modena*, Ducatus Parmenſis, *Stato del Duca di Parma*, Ducatus Mantuanus & Montis Ferrati, *Stato del Duca di Mantoua*, cum regiunculis Ducum Mirandulæ & Guaſtallæ, & aliquot aliis minoribus. In parte Meridionali Italiæ ſunt ditio Pontificia, ſeu ditio Eccleſiæ, *Stato della Chieſa*, regnum Neapolitanum, *Regno di Napoli*, ditio magni Ducis Hetruriæ ſeu Tuſcia, *Stato del gran Duca di Toſcana*, dominium Reipublicæ Lucenſis, *il Lucheſe*, Ducatus Maſſæ, *Ducato di Maſſa*, Principatus Plumbini, *Principato di Piombino*, & ditiuncula Reipublicæ S. Marini, *territorio di San Marino*. Inſulæ autem Italiæ ſunt Sicilia, *La Sicilia*, Sardinia, *La Sardegna*, & Corſica, *la Corſica*, cum aliquot aliis minoribus. Dividitur autem Italia à Germania Alpibus ad Boream, uti ad Occaſum à Gallia; ad Ortum autem habet mare Hadriaticum & mare Jonium, uti ad Meridiem mare Siculum, mare Tyrrhenum, & mare Liguſticum. Regionis præſtantiam præter ea, quæ in genere ſupra notata, commendaverit tritici copia, quam priſcus jam Sophocles agnovit: Rei pecuariæ bonitatem caſei loquuntur Parmenſes: vallis Oneliæ ager in Liguria maximo gaudet olei proventu: Ora Neapolitana & mons Veſuvius vini Græci ferax eſt, nec minori ſe jactat laude vinum Falernum, &c. In Calabriæ nonnullis locis etiam manna legitur. Tota ſcatet ignibus ſubterraneis, eſtque inter naturæ miracula, quòd in agro Aquaſpartano commemorant, recentiores Phyſici, reperiri in eo mineras xyloticas & lignum quoddam foſſile, nigri coloris, ſtriarum ſed confuſiorum & quaſi confuſarum varietate nucis aut pyri ligno æmulum: quod *lithanthracis* genus Becmanno videtur. Ut de aliis mineris & gemmis in Calabria, Tuſcia, ac Lombardia nil dicam. Tarantula quoque, phalangii genus in Apulia repertum atque à Taranto opp. nomen trahens, non minorem ſui admirationem excitat, quòd venenum ejus nonniſi proportionato Muſicæ ſono expelli poteſt. Interim Leumellina regio erucis infamis eſt, & ora maritima à Portu Herculis Terracinam uſque gravi ac inſalubri aëre laborat, unde & loco Archæopolis *Civita Vecchia*, aliam ſtationem claſſi Pontificiæ ſeligendam, jam dudum ſuaſerunt Medicinæ periti. Italiam fuſiſſimè deſcripſit Vir doctiſſimus Phil. Cluverius *libris quatuor*. De laudibus ejus vide Dionyſ. Halicarn. *lib.* 1. Plin. *lib. ult. cap ult.* Solinum *cap.* 8. Varron. 1. *cap.* 2. Columellam 3. 8. Vitruvium 1. 6. Strabonem *libb.* 5. *&* 6. Polyb. *lib.* 2. Florum 1. 16. Ælian. *Var. Hiſt.* 9. 16. Sidonium *Paneg. Avit.* Prop. 3. 21. Gabr. Barrium *in opuſculo integro de laudibus Italiæ*, alioſque auctores Morerio *Diction. Hiſt.* & Becmanno *Hiſt. orbis terr.* laudatos. Optimè autem omnium laudes ejus canit Virgilius *Georgicum lib.* 2. uti videre eſt in his:

Sed neq; Medorum ſilva, ditiſſima terra,
Nec pulcher Ganges, atq; auro turbidus Hermus
Laudibus Italiæ certent, non Bactra, neq; Indi,
Totaq; thuriferis Panchaja pinguis arenis.
Hæc loca non tauri ſpirantes naribus ignem
Invertere, ſatis immanis dentibus Hydri:
Nec galeis denſiſq; virûm ſeges horruit haſtis:
Sed gravidæ fruges, & Bacchi Maſſicus humor
Implevere: tenent oleæq; armentaq; læta.
Hinc bellator equus campo ſeſe arduus infert;
Hinc albi, Clitumne, greges, & maxima taurus
Victima, ſæpe tuo perfuſi flumine ſacro
Romanos ad templa Deûm duxere triumphos.
Hic ver aſſiduum, atq; alienis menſibus æſtas;
Bis gravidæ pecudes, bis pomis utilis arbos.
At rabidæ tigres abſunt, & ſæva leonum
Semina; nec miſeros fallunt aconita legentes.
Nec rapit immenſos orbes per humum, neq; tanto
Squameus in ſpiram tractu ſe colligit anguis.
Adde tot egregias urbes, operumq; laborem,
Tot congeſta manu præruptis oppida ſaxis,
Fluminaq; antiquos ſubter labentia muros.
An mare quod ſupra, memorem, quodq; alluit infra?
Anne lacus tantos? te Lari maxime, teq;
Fluctibus & fremitu aſſurgens Benace marino?
An memorem portus, Lucrinoq; addita clauſtra?
Atq; indignatum magnis ſtridoribus æquor,
Julia qua ponto longè ſonat unda refuſo,
Tyrrhenuſq; fretis immittitur æſtus Avernis?
Hæc eadem argenti rivos, ærisq; metalla
Oſtendit venis, atq; auro plurima fluxit.
Hæc genus acre virûm, Marſos pubemq; Sabellam,
Aſſuetumq; malo Ligurem, Volſcoſq; verutos,
Extulit: hæc Decios, Marios, magnoſq; Camillos,
Scipiadas duros bello, & te, maxime Cæſar,
Qui nunc extremis Aſiæ jam victor in oris,
Imbellem avertis Romanis arcibus Indum.
Salve magna parens frugum Saturnia tellus,
Magna virûm, &c.

Dicta fuit *Italia* primò, quod de regione circa Tiberim propriè intelligendum, *Janicula*, à Jano, ſeu Noë, quem & Oenotrium vocatum aliquos prodidiſſe Cato ſcripſit, ob vini & farris, quorum in ſacrificiis uſus, inventionem: hinc item *Oenotria* nomen ortum. Succeſſit aliud nomen *Cameſena*. Inſequentibus temporibus *Saturnia*, à Saturno R. *Saleumbrona*, *Apina*, *Taurina* ſeu *Vitulia*, *Heſperia*, vel ab Heſpero, Atlantem fratrem fugiente, vel ab Heſpero ſtella: *Auſonia* vocata eſt, ab Auſone: tandem *Italia* nomen accepit: vel ab *Italo* rege Siculorum, vel à *bobus*, qui veteri linguâ Græcâ *Itali* dicti fuere, authoribus Varrone & Columellâ, *præfat. lib.* 5. *de R. R.* vide Gellium 11. 1. Heſychius: Ἰταλὸς, Ῥωμαῖος, ταῦρος: vel ab *Atte* Lydo, quaſi *Attalia*, ut eſt apud Feſtum, ubi conſulendus Scaliger. Bocharto verò *Italia* eſt עיטריא *Itaria*, ab עיטר *itar*, quod pro *pice* occurrit in tractatu Talmudico *Gittin*, *fol.* 69. quaſi picariam regionem dixeris, literis *D.* & *R* maximè mutabilibus, ut *Aldeſcus* & *Ardeſcus*, &c. Res aperta fiet, ſi prius conſtet priſcam Italiam nihil fuiſſe, quàm Brutiorum agrum, & partem Lucaniæ, quod ipſum voluit Stephanus, in quo legendum Ἀντίοχος δὲ τὴν Βρεττίαν φησὶ κληθῆναι Ἰταλίαν. Jam verò Brutiam à pice dictam ſupra probavimus. Pop. *Itali*: ingenioſi, ſed nimium vindictæ cupidi. Virgil. *Æn. lib.* 3.

Et ſæpe Heſperiam, ſæpe Itala regna vocare.

Et libro 11.

Tros Italuſve mihi pariter dei ſanguine pœnas.

Horum lingua hodierna Latinæ propago eſt, ſed à Gotthis, Hunnis, Vandalis, Longobardis corrupta. In Tuſcia elegantiſſima cenſetur: notatumque eſt, Florentinos gutture, Venetos palato, Neapolitanos dentibus, Genuenſes verò labiis loqui. Adj. *Italicus*: ut *Italica menſa* Prov. de menſa lauta.

Regiones Italiæ, quæ mare & Alpes attingunt:

Inſubria.	Salentini.
Gallia Subalpina.	Apulia Peucetia.
Liguria.	Apulia Daunia.
Hetruria.	Aprutium.
Latium.	Picenum.
Campania.	Senones.
Picentes.	Æmilia.
Lucania.	Venetia.
Brutii.	Carni.
Magna Græcia.	Hiſtria.

Interiores.

Hirpini.	Sabini.
Samnium.	Umbria.

Italiæ Principes.

Rex Hiſpaniæ, ſub quo regnum Neapolitanum, Sicilia, Sardinia, Ducatus Mediolanenſis, Marchionatus Finarii in Liguria, & aliquot arces in ora Thuſciæ.

Pontifex Romanus, ſub quo ditio Pontificia, in qua ſunt hæ provinciæ, Campania Romana, Sabina, provincia Patrimonii S. Petri, Umbria, Marchia Anconitana, Ducatus Caſtrenſis, Territoria Orivetanum, Peruſinum, & Civitatis Caſtelli, Ducatus Urbini, Romandiola, Bononienſis ager, & Ducatus Ferrarienſis.

Veneti, ſeu Reſpublica Veneta, ſub qua Iſtria, Foro-Julium, Marchia Tarviſina cum annexis, Ducatus Venetus, & territoria

Patavia

Patavinum, Rhodiginum, Vicentinum, Veronenſe, Brixianum, Bergomenſe, & Cremenſe.
Dux Sabaudiæ, ſub quo Principatus Pedemontanus cum annexis, Comitatus Nicææ, Marchionatus Salutiarum, dominium Vercellenſe, Ducatus Auguſtanus, Comitatus Aſtenſis, & minor pars Ducatus Montis-Ferrati.
Magnus Dux Hetruriæ è gente Medicea, ſub quo major pars Hetruriæ, nempe ditiones Florentina, Piſana, & Senenſis, cum Petiliano & Apua, & aliqua parte Romandiolæ & Vallis Magræ; atque inſulæ Gorgona, Igilium, Granutum, Mons Chriſti, & aliæ minores in mari Tyrrheno, uti Argous portus in Ilua inſula.
Genuenſes ſeu Reſpublica Genuenſis, ſub qua utraque ora Liguſtica, Corſica inſula, & Capraria inſula.
Dux Mantuanus è gente Gonzaga, ſub quo Ducatus Mantuanus & major pars Ducatus Montis-Ferrati.
Dux Mutinenſis è gente Eſtenſi, ſub quo Ducatus Mutinenſis & Rhegienſis, Principatus Cardipenſis & Corregienſis, cum Friniana & majori parte Carſeronianæ.
Dux Parmenſis è gente Farneſia, ſub quo Ducatus Parmenſis & Placentinus, ditio Buſſetana, & Principatus Vallis Tari pro majori parte.
Lucenſes ſeu Reſpublica Lucenſis, ſub qua dit. Lucenſis in Hetruria.
Dux Maſſæ è gente Cibo, ſub quo Ducatus Maſſæ & Principatus Carrariæ in Hetruria. Sed ejus ditio eſt parvi circuitus, uti & ſequentes ditiones.
Dux Mirandulanus è gente Pica, ſub quo Ducatus Mirandulæ & Comitatus Concordiæ.
Dux Guaſtallæ, è gente Gonzaga, ſub quo Ducatus Guaſtallæ, cum Luzara & Suzara.
Dux Sabulonetæ, nunc è gente Guzmana, ſub quo Ducatus Sabulonetæ, ſub clientela Regis Hiſpaniæ.
Princeps Caſtilionis è gente Gonzaga, ſub quo Principatus Caſtilionis Stiveriarum.
Princeps Sulphurini è gente Gonzaga, ſub quo Principatus Sulphurini.
Princeps Monœci è gente Grimalda, ſub quo Principatus Monœci in ora Liguriæ, ſub clientela Regis Galliæ.
Princeps Maſſerani è gente Ferreria Fliſca, ſub quo Principatus Maſſerani & Marchionatus Crepacorii.
Princeps Plumbini è gente Ludoviſia, ſub quo Principatus Plumbini & Ilua inſula, ſub clientela tamen Hiſpanorum.
Comes Novellariæ è gente Gonzaga, ſub quo Comitatus Novellariæ.
Reſpublica S. Marini, ſub qua tantùm territorium S. Marini, inter Romandiolam & Ducatum Urbini.
Marchio Foſdinovi è gente Malaſpina, ſub quo Marchionatus Foſdinovi in valle Magræ.
Marchio Montenſis è Montenſium familia, ſub quo Marchionatus Montis Sanctæ Mariæ, inter Ducatum Urbini & ditionem Florentinam inſertus.
Marchio Spigni è gente Carreta, ſub quo Marchionatus Spigni, versùs montem Ferratum & ad radices Apennini.
Notandum eſt, etiam Imperatorem poſſidere in Italia Aquileiam & Comitatum Goritiæ in Forojulienſi provincia, cum Tergeſte, Pedena, & Piſino in Iſtria. Regi Galliæ ſubeſt etiam Pinarolium, urbs permunita Pedemontii, cum territorio adjacente. His adnumerari poteſt Epiſcopus Tridentinus, cui ſubeſt ditio Tridentina ad radices Alpium, quanquam à quibuſdam ponatur in Germania, quòd Imperii Princeps ſit, & ſub clientela Comitum Tirolis. Habent etiam Helvetii in Italia quatuor Præfecturas Italicas dictas, nempe Luganenſem, Locarnenſem, Mendriſianam & Madianam, quæ antea partes erant Ducatus Mediolanenſis, & ipſis ſubſunt ab anno 1512.

Italiæ urbes præcipuæ:

Acheruntia, *Acerenza*, in regno Neapolitano.
Æſis, *Ieſi*, in ditione Pontificia.
Agrigentum, *Gergenti*, in Sicilia.
Ajacium, *Ajazzo*, in Corſica.
Albingaunum, *Albenga*, in ditione Genuenſi.
Aletium, *Lecce*, in regno Neapolitano.
Alexandria, *Aleſſandria*, in Ducatu Mediolanenſi.
Amalphis, *Amalfi*, in regno Neapolitano.
Ancona, *Ancona*, in ditione Pontificia.
Anxanum, *Lanciano*, in regno Neapolitano.
Aquila, *l'Aquila*, ibidem.
Aquilea, *Aquileia*, in Foro-Julio, ſub Auſtriacis.
Arborea, *Oriſtagni*, in Sardinia.
Argous Portus, *Porto Ferraio*, in Hetruria.
Ariminum, *Rimini*, in ditione Pontificia.
Aſculum Picenum, *Aſcoli*, ibidem.
Aſta, *Aſti*, in Pedemontio.
Auximum, *Oſimo*, in ditione Pontificia.
Barium, *Bari*, in regno Neapolitano.
Barulum, *Barleta*, ibidem.
Baſtia, *Baſtia*, in Corſica.
Beneventum, *Benevento*, in regno Neapolitano & ſub dominio Romani Pontificis.
Bergomum, *Bergamo*, in ditione Veneta.
Beſidianum, *Biſignano*, in regno Neapolitano.
Bonifacium, *Bonifacio*, in Corſica.
Bononia, *Bologna*, in ditione Pontificia.
Brixia, *Breſcia*, in ditione Veneta.
Brunduſium, *Brindiſi*, in regno Neapolitano.
Cajeta, *Gaeta*, ibidem.
Calaris, *Cagliari*, in Sardinia.
Camerinum, *Camerino*, in ditione Pontificia.
Cantazara, *Cantazaro*, in regno Neapolitano.
Capua, *Capoa*, ibidem.
Caſale, *Caſale*, in Ducatu Montis-Ferrati.
Catana, *Catania*, in Sicilia.
Centumcellæ, *Civita Vecchia*, in ditione Pontificia.
Ceſena, *Ceſena*, ibidem.
Compſa, *Conza*, in regno Neapolitano.
Comum, *Como*, in Ducatu Mediolanenſi.
Coſentia, *Coſenza*, in regno Neapolitano.
Crema, *Crema*, in ditione Veneta.
Cremona, *Cremona*, in Ducatu Mediolanenſi.
Dertona, *Tortona*, ibidem.
Drepanum, *Trapani*, in Sicilia.
Eporedia, *Ivrea*, in Pedemontio.
Eugubium, *Gubio*, in ditione Pontificia.
Fanum, *Fano*, ibidem.
Faventia, *Faenza*, ibidem.
Ferraria, *Ferrara*, ibidem.
Firmum, *Fermo*, ibidem.
Florentia, *Firenze*, in Hetruria.
Forum Livii, *Forli*, in ditione Pontificia.
Fulginium, *Foligni*, ibidem.
Gallipolis, *Gallipoli*, in regno Neapolitano.
Genua, *Genova*, in ditione Genuenſi.
Goritia, *Goritia*, in Foro-Julio, ſub Auſtriacis.
Gravina, *Gravina*, in regno Neapolitano.
Hydruntum, *Otranto*, ibidem.
Imola, *Imola*, in ditione Pontificia.
Interamna, *Terni*, ibidem.
Juſtinopolis, *Capo d'Iſtria*, in ditione Veneta.
Lauretum, *Loreto*, in ditione Pontificia.
Laus Pompeji, *Lodi*, in Ducatu Mediolanenſi.
Liburnus, *Livorno*, in Hetruria.
Lucca, *Lucca*, ibidem, ſed ſui juris.
Macerata, *Macerata*, ditionis Pontificiæ.
Manfredonia, *Manfredonia*, in regno Neapolitano.
Mantua, *Mantoua*, in Ducatu Mantuano.
Mateola, *Matera*, in regno Neapolitano.
Mazara, *Mazara*, in Sicilia.
Mediolanum, *Milano*, in Ducatu Mediolanenſi.
Meſſana, *Meſſina*, in Sicilia.
Mons Regalis, *Monreale*, ibidem.
Mons Regalis, *Mondovi*, in Pedemontio.
Mortaria, *Mortara*, in Ducatu Mediolanenſi.
Mutina, *Modena*, in ditione Mutinenſi.
Narnia, *Narni*, in ditione Pontificia.
Neapolis, *Napoli*, in regno Neapolitano.
Nicæa, *Nizza*, in ditione Sabaudica.
Nola, *Nola*, in regno Neapolitano.
Novaria, *Novara*, in Ducatu Mediolanenſi.
Nuceria Paganica, *Nocera*, in regno Neapolitano.
Orivetum, *Orvieto*, in ditione Pontificia.
Padua, *Padoua*, in ditione Veneta.
Palma, *Palma noua*, ibidem.
Panormus, *Palermo*, in Sicilia.
Parma, *Parma*, in ditione Parmenſi.
Peruſia, *Perugia*, in ditione Pontificia.
Petina, *Pedena*, in Iſtria, ſed juris Auſtriaci.
Pinarolium, *Pinerol*, in Pedemontio, ſed juris Gallici.
Pinna, *Civita di Penna*, in regno Neapolitano.
Piſæ, *Piſa*, in Hetruria.
Piſaurum, *Peſaro*, in ditione Pontificia.
Piſcaria, *Peſchiera*, in ditione Veneta.
Piſtoria, *Piſtoia*, in Hetruria.
Placentia, *Piacenza*, in ditione Parmenſi.
Pola, *Pola*, in ditione Veneta.
Præneſte, *Paleſtrina*, in ditione Pontificia.
Ravenna, *Ravenna*, ibidem.
Reate, *Rieti*, ibidem.
Regium, *Regio*, in regno Neapolitano.
Rhegium Lepidi, *Reggio*, in ditione Mutinenſi.
Roma, *Roma*, in ditione Pontificia.
Roſſanum, *Roſſano*, in regno Neapolitano.
Salernum, *Salerno*, ibidem.
Salutiæ, *Saluzzo*, in ditione Sabaudica.

Sancta

Sancta Severina, *S. Severina*, in regno Neapolitano.
Saſſaris, *Saſſari*, in Sardinia.
Savona, *Savona*, in ditione Genuenſi.
Senæ, *Siena*, in Hetruria.
Senogallia, *Senigaglia*, in ditione Pontificia.
Serezana, *Sarzana*, in ditione Genuenſi.
Spoletum, *Spoleto*, in ditione Pontificia.
Surrentum, *Sorrento*, in regno Neapolitano.
Syracuſæ, *Saragoſſa*, in Sicilia.
Tarentum, *Taranto*, in regno Neapolitano.
Tarviſium, *Treviſo*, in ditione Veneta.
Taurinum, *Torino*, in Pedemontio.
Tergeſte, *Trieſte*, in Iſtria, ſed juris Auſtriaci.
Terracina, *Terracina*, in ditione Pontificia.
Theate, *Chieti*, in regno Neapolitano.
Ticinum, *Pavia*, in Ducatu Mediolanenſi.
Tifernum Tiberinum, *Citta di Caſtello*, in ditione Pontificia.
Tranum, *Trani*, in regno Neapolitano.
Tridentum, *Trento*, in ditione cognomine.
Tropea, *Tropea*, in regno Neapolitano.
Tudertum, *Todi*, in ditione Pontificia.
Tybur, *Tivoli*, ibidem.
Velitræ, *Veletri*, ibidem.
Venetiæ, *Venetia*, in ditione Veneta.
Vercellæ, *Vercelli*, in Pedemontio.
Verona, *Verona*, in ditione Veneta.
Vicentia, *Vicenza*, ibidem.
Viterbum, *Viterbo*, in ditione Pontificia.
Volaterræ, *Volterra*, in Hetruria.
Urbinum, *Urbino*, in ditione Pontificia.
Utinum, *Udine*, in ditione Veneta.

Italica, Plin. Ptol. *Sevila la Veja*, teſte Morali, colonia & urbs fuit Hiſpaniæ Bæticæ, apud Bætim fluvium, Hiſpali vicina, patria Silii Poëtæ, trium Auguſtorum quoque natale ſolum, Trajani, Hadriani, & Theodoſii ſenioris, à Scipione Africano condita, teſte Joanne Mariana. Aliis eſt *Alcala del Rio*, oppidum inter Hiſpalim 4 & Caſtrum Album 3 leuc. olim urbs Epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Hiſpalenſi. Item urbs Italiæ, quæ & *Corfinium*, Strab.

Italus, & *Atlas* dictus eſt Kittim, Janigenarum rex: Hic filiam ſuam Electram Janigenarum principi Camboblaſconi dedit conjugem, & Romam filiam ſuam Aboriginibus ſacravit. Beroſus. Hæc Romæ fundamenta poſuit, quæ poſtea à Romulo ita ſunt exornata, ut meritò urbs diceretur. Fab. Pictor. Ab hoc Italia dicta. Hinc Virgil. *Æn.* 3.

Et ſæpe Heſperiam, ſæpe Itala regna vocare.

Et *libro* 11.

Tros Italusve mihi pariter det ſanguine pœnas.

Item Cheruſcorum rex, an. U. C. 799. Item Telegoni filius, qui Italiam ex ſuo nomine vocavit. Hygin. *fab.* 127.

Italus, cui paternum genus à Flavio, fratre Arminii; Maternum ex Actomero, Cattorum principe, formâ decorus & armis equiſque in patrium Romanumque morem exercitus, à Cheruſcis Romæ Rex petitur. Mox deficientes à ſe Cheruſcos prælio vicit: dehinc ſecundâ fortunâ ad ſuperbiam prolapſus pulſuſque, ac rurſus Longobardorum opibus refectus, per læta per adverſa res Cheruſcas adflictavit. Tacit. 11. 16. 17. 18.

Itamus, Arabiæ Felicis portus. Ptol.

Itani, Hiſp. Tarracon. pop. Plin. Circa Pyrenæi radices.

Itanus, urbs Cretæ, hodie *Paleocaſtro*. Eſt & prom. Steph. in ora Auſtr. ubi Orientalis incipit, inter Ampelum & Samonium prom.

Itaphernes, unus ex ſeptem Perſis, qui cum Dario contra Magum Oropaſten, filium Cyri ſe ſe mentientem, conjuravit.

Itargus, Germaniæ fluvius, *Viſurgis*. Ptol. Ovid. *Conſol. ad Liviam*.

Decolor infectâ teſtis Itargis aquâ.]

Itea, Danai filia, Antiochum maritum occidit. Hyginus *fab.* 170.

Itea, Steph. Suidæ, *Sogута*, Laonico urbs Phrygiæ, ſeu potius Paphlagoniæ, unde Othomanna familia originem duxiſſe fertur, ab ora maris Eux. 250. ſtad. in Auſtrum recedens, Ferrar.

Itea, vicus in tribu Acamantide. Steph.

Itemales, ſenex, qui Oedipum expoſuerat, ex pedum cicatricibus, & talorum agnovit Laji filium eſſe. Hygin. *Fab* 65.

Iter, ſeu *Itineratio*, circuitus Judicum. Carolus Calvus, in Capitulis Silvacenſibus, anno Chr. 853. Galliam in 12. portiones diſtribuit, unicuique viris aliquot cùm in religione, tum in Juriſpr. inſignibus præfectis, qui commiſſos ſibi pagos annuò peragrantes, de injuriis populo à Miniſtris Reip. illatis cognoſcerent, ſcelera vindicarent, juſtitiamque facerent & tuerentur: Rem verò Eccleſiæ, viduarum & orphanorum imprimis curarent. Cujus exemplo Henricus II. Angliæ R. A. C. 1176. magnum Northinghamiæ Concilium adhibens, Regnum totum in 6. diviſit partes, ternis Judicibus ſingulis eodem fine conſtitutis. De quibus Vide Henr. Spelmannum *Gloſſ. Arch.*

Iteſui, Gall. Lugd. populi. Plin.

Ithabalus, rex Tyri.

Ithaca, vulgò *Val di Compare*, Turc. *Phiachi*, Græc. *Theachi*, inſula in mari Jonio, ante Epirum, Ulyſſis patria. In eâ eſt urbs ejuſdem nominis. Item mons Neritos, a quo tota inſ. interdum *Neritos* dicta eſt. In hac lepores non vivunt. Baudrando eſt inter Cephaleniam ad Occ. & Echinadas ad Ort. Nunc ſub Turcis eſt. Ibi tantum aliquot vici, 30. circiter mill. ab Araxo prom. in Occ. Phœnicis עיתקא *Ithaca*, *durum* ſonat & *aſperum*, ut & Ebræis עתק *athac*. Talem certè veteres Ithacam deſcribunt. Hom. *Od.* 1.

Ἤτοι μὲν τρηχεῖα, καὶ οὐκ ἱππήλατός ἐστι.

Et Cic. 1. *De Orat. Ithacam in aſperrimis ſcopulis, tanquam nidum affixam.* Unde Horat. *Ep.* 1. 7.

Non eſt aptus equis Ithaca locus, ut neq; planis
Porrectus ſpatiis, neq; multæ prodigus herbæ.

Quod ſine dubio ex Homero deſumpſit. Sic enim ille *Od.* 4.

Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὔτ' ἂρ δρόμοι εὐρέες, οὔτε τι λειμὼν
Αἰγίβοτος, καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο,
Οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος, οὐδ' εὐλείμων
Αἵ θ' ἁλὶ κεκλίαται, Ἰθάκη δέ τε καὶ περὶ πασέων.

Vide Dionyſ. Afric. Strab. Plin. Ptol.

Ithaceſia, parvæ inſulæ tres Brutiorum, contra Vibonem Calabriæ urbem. Plin. *Braces*, *Praca* & *Turricella*

Ithacius, Epiſcopus Gall. apud Maximum Tyrannum, excidium Priſcillianiſtarum urſit: unde horum cædes & exilium. Quod cùm vidiſſet Martinus, interceſſerat, ne quid cruentum in illos ſtatueretur. Quia verò ob id factum Martinus, Ambroſius, alii, cum *Ithacianis* communicare noluerunt; inde ortum ſchiſma annorum 14. Circa annum Chriſti 385. Vide *Idacius Clarus*.

Ithai, filius Rubai, 2. Reg. 23. qui & *Ethai*. 1 Par. 11.

Ithamar, filius Aaronis, in cujus familia, ad quintam uſque generationem, manſit Summi Sacerdotii dignitas. Eli unus ex poſteris ejus fuit. Exod. 6. 28. 38. Lev. 10. & *ſeqq.*

Ithatius, vide *Idacius*.

Ithobalus, Aſtartes ſacerdos, occiſo rege Phelo, regnum Tyrium occupavit. Vide Joſeph. 1. *contra Apionem*.

Ithome, opp. Phthiotidis. Hom. *in Catal.* Item urbs in agro Meſſeniaco, quam Lacedæmonii poſt 10. annorum obſidionem in deditionem acceperunt. Thuc. *lib.* 5. Stat. *Theb.* 4.

Planaq; Meſſene, montanaq; nutrit Ithome.

Ithomen, urbis Meſſeniæ arcem vocari ſcribit Strabo *lib.* 8. *Grebegen*, Nigro dicitur. in monte urbi imminebat, non ſecus ac Acrocorinthus Corintho. Has Demetrius Phalereus Philippo capiendas ſuaſit, ſic bovem, i. Peloponneſum utroque cornu teneri. Strabo quoque aliam *Ithomen* habet in Eſtiæotide Theſſaliæ regione, cujus vetuſtum nomen *Thome* eſt, detractâ primâ ſyllabâ. *Thumaa* hæc quoque Stephano.

Ithometes, Jupiter ſic dictus, ab Ithome urbe. Huic Ariſtomenes Meſſenius 300. homines ſacrificavit.

Ithon, Theſſaliæ urbs. Heſych. Vide Steph. in Ἴτων.

Ithycles, Archon Athenis, Olymp. 95. an 3.

Ithyphallus, Priapus eſt. Colum. *lib.* 10.

—— Sed truncum forte dolatum
Arboris antiquæ numen venerare Ithyphalli.

Unde *carmen Ithyphallicum*, cujus exemplum Caſaubonus produxit Animadverſ. in Athenæum *lib.* 6. *cap.* 15.

Itius portus, vide *Iccius*.

Itome, civitas Epiri, Italiæ item, & Bœotiæ, & Lydiæ. Item regio ſub Hæmo. Steph.

Itonus, Theſſaliæ rex, Deucalionis filius, invenit rationem conflandi æris, argenti & auri, ſignandæque monetæ. Lucan *lib.* 6.

Primus Theſſalicæ rector telluris Itonus
In formam calida percuſſit pondera maſſæ;
Fudit & argentum flammis, aurumq; monetâ
Fregit, & immenſis coxit fornacibus æra.

Itrum, opp. Terræ Laboris, intra montes, medium inter Fundos ad Occ. & Formias ad Ort. aliquot mill. ab ora maris Tyrrh. *Itri* vulgò. Quibuſd. eſt *Mamurrba* antiquorum.

Itta, fluv. Galliæ, vulgò *Epte*. Oritur in Bellovacis, è fonte cognom. & Gornacum, Novum Mercatum, Giſortium, Nelfam, Dangutum, & S. Clari opp. Brajam ac Fabricas attingens, inter Rupem Uvidonis ſeu Guidonis, ac Vernonem in Sequanam labitur. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Ittona, vulgò *Iton*, fluv. Galliæ. Britolium, Condatum, Alnetum *Aunay*, Nucetum *la Nove*, Ebroicas & Blancas præterlabitur, atque in Auturam influit. Idem.

Ituci, colonia & urbs Hiſp. Bæt. quæ & *Virtus Julia*. Plin. interiit.

Ituna, fluv. Angliæ, *Eden*. Oritur in Weſtmaria prov. dein per Cumbriam fluens, ibi Carleolum rigat, & paulo infra ſe exonerat in mare Hibernicum & Itunæ æſtuarium, quod nunc *Solway frith*, i. Solveum æſtuarium, inter Angliam & Scotiam.

Ituræa, quæ & *Trachonitis*. *Bacar*, teſte Guil. Tyrio, reg. Palæſtinæ, Cœleſyriæ finitima, ſeu pars illius. Baudrando Ituræa, quæ & *Peræa*, regio parva eſt, trans Jordanem, inter Samariam & Arabiam: Erantque Ituræi Tribubus Gad & Ruben immixti. Populi *Ituræi*, qui arcu potiſſimum in bello utebantur. Tullius *in* 2. *Phil. Cur homines omnium gentium maximè barbaros Ituræos cum ſagittis deducis in forum?* Virgil. *Georg.* 2.

—— Bona bello
Cornus, Ituraos taxi curvantur in arcus.

Lucanus *lib. 7.*

—— Creta Cydonas
Miſit, Ituraïs curſus fuit inde ſagittis.

Vopiſcus *in Aureliano, Sagittarios Ituraos tricentos.*

Ituricenſes, Hiſp. Tarrac. populi. Plin.

Iturïſſa, Vaſconum urbs in Hiſp. Pomp. & Ptol. *Toloſa* quibuſdam, Guipuſcoæ prim. Aliis *Sangueſſa*, in Navarræ regno. Aliis olim *Nementuriſta*: Eſtque Brietio *Olite*, urbs Navarræ ad amnem *Cicadas*, qui paulo infra cadit in Aragonium fluv. 7. leuc. à Calaguri in Ort. 6. à Pompelone in Auſtr.

Iturium, vide *Tuturium*.

Iturum, Umbriæ opp. non procul ab Hiſpello. Strab. *l. 5.*

Ityca, vide *Utica*.

Itylus, filius Zethi ex Aëdone conjuge, quem mater noctu per errorem interfecit, putans eum eſſe Amalea Amphionis filium, cujus fœcunditati invidebat, quòd jam ſex filios mares peperiſſet. Quo errore manè cognito, doloris impatientiâ contabuit, & Deorum miſeratione in luſciniam commutata eſt. Catullus *epigr. ad Ortalum*,

Qualia ſub denſis ramorum concinit umbris
Daulias, abſumpti fata gemens Ityli.

Itymoneus, Hyperochi filius, vir ſtrenuus, qui in bello Pyliorum cum Elidenſibus à Neſtore jaculo eſt interfectus.

Ityræi pop. Vide *Ituræi*. Virgil. *Georg. lib. 2.*

Cornus: Ityraos taxi curvantur in arcus.

Sunt tamen qui *Ityraos*, ab Ityra urbe Parthiæ deducant, ita ut *arcus Ityræi* iidem ſint cum Parthicis, Ferrar.

Itys, Terei Thracum regis fil. ex Progne Pandionis Athenienſium regis filiâ, quem mater interemit, Tereoque viro ſuo, quòd Philomelæ ſorori ſuæ vim intuliſſet, epulandum appoſuit. Quam uxoris impietatem, cùm Tereus, agnito filii capite, deprehendiſſet, ſtrictoque enſe Prognem ac Philomelam inſequeretur, in upupam dicitur eſſe commutatus, Progne verò in hirundinem, Philomela autem in luſciniam, *Itys* denique in Phaſianum. Ovidius *Met. 6. fab. 5.*

Itys Cyzicenus, in conflictu nocturno à Caſtore cæſus. Flacc. *l. 3. verſ.* 189.

Itys, fluvius Scotiæ in ora occid. Ptol. inter Tarvedrum & Epidium prom. qui aliis eſt *Hew*, contra Ricinam inſulam in mare exiens, Ferrar. *Aſſent* Camdeno.

Itzehoa, vulgò *Itzeho*, urbecula Holſatiæ propriæ, ad Storam amnem, in ipſo limite Stormariæ. Vix 2. mill. Germ. ab Albi fluv. & à Glueſtadio in Eur.

JU.

Ivanogroda, ſeu *Ruſſica Nerva*, vulgò *Ivanogorod*. Vide *Narva*.

Reges Mauritaniæ.

Juba I. rex Mauritaniæ & Numidiæ, poſt patrem Hyempſalem, Pompejanarum partium conſtantiſſimus aſſertor, qui Curionem à Cæſare in Africam miſſum cum omnibus copiis delevit. Victo verò Pompejo, cum Scipione copias conjunxit, commiſſoque prælio ſuperatus, cùm nulla jam ſpes reliqua eſſet, magnificè epulatus, cum Petrejo mutuis vulneribus concurrens cecidit, regno in provinciam à Cæſare redacto, cujus Salluſtius primus Præfectus. Plutarch. *in Pomp. & Caſ.* Flor. *lib. 4. hiſt. cap. 2.* Sueton. *in Caſ.* Dio *lib. 41. & ſeqq.*

Juba II. ſuperioris fil. vir multijugæ eruditionis, paternæ dignitatis planè exſors non remanſit. Nam Auguſtus ſtudiis eum jam egregiè excultum, ſuaſque ſecutum partes adverſus Antonium, paterno regno, quibuſdam Getuliæ partibus, & Bocchi, ac Bogudis ditionibus donavit, præterea uxorem ei dedit Cleopatram Selenen, juniorem Antonii Triumviri ex Cleopatrâ filiam, ex qua Ptolomæum genuit, Caligulæ juſſu poſtmodum occiſum, Plin. *l. 5. c. 1. l. 25. c. 1.* Strab. *l. 6.* Sueton. *in Calig. c. 26.* Dio *l. 51. & 53.* Athen. *l. 8.* Edidit inter alia Commentarios de Libyâ, & alia. Herbam invenit, Euphorbiam, à Medico ejus Euphorbio, vocatam. Vide Voſſ. *Hiſt. Gr. 2. 4.* Alius eſt *Juba*, ex quo Priſcianus, *initio libri de verſibus Comicis*, aliqua refert de Jambicis cacometris. Grammaticus is fuit, ac Latinè ſcripſit.

Jubal, Pater canentium citharâ & organo. Torniel. *A. M.* 133. 461. fil. Lamech ex Adâ uxore. Gen. 4. 21. Item *Jubal* Celtarum rex primus, qui eò à Jano, h. e. Noë patre ſuo miſſus eſt. Beroſus *l. 3.*

Jubaldal, fil. Heberi, Celtiberorum rex.

Juberi, in Auguſti tropæo nominati, an *Viberi*, Plinio *lib. 3. cap. 20.* memorati inter Alpinas gentes & Rhodani fontis accolas. Certè Viberorum nomen in trophæo reponit Sigiſm. Gelenius, ſed non ita appoſitè, ut oſtendit Simlerus *de Vall. lib. 1.* Et obſervat Munſterus *lib. 3.* montem Furcam, unde Rhodanus oritur, nominatum, Urſellum, Coatium & *Juberum*: Etiam mons vicinus, unde Elmius fluv. Rhodani ſecundùm quoſdam pater, *Jubet* dicitur, & forſan is eſt, quem Jovius vocat *Jovet*. Cæterùm de *Viberis*, vide ſuo loco.

Jubilæum, quibuſdam *Jobilæum*, duplex eſt, Judaicum & Romanum. Illo cum Lege Ceremoniali ſepulto, hunc è cineribus ejus ſuſcitavit Bonifacius VIII. An. Chr. 1300. in feſto Nat. Dom. non redivivâ, ſed novatâ ſpecie. Nam cùm vetus ille debitorum remiſſionem & à mundana ſervitute immunitatem, quinquageſimo quovis anno indulgeret: novus iſte peccatorum omnium abſolutionem, & ab infernis vinculis libertatem Chriſtianis ſpiritualem pollicetur, qui Apoſtolorum limina veniſſent ſalutatum. Non tamen anno quinquageſimo, ſed centeſimo, ut ſic ſecularis factus ludis Ethnicorum ſecularibus opponeretur: quos hi Diti & Proſerpinæ ſacros, poſt centum annos celebrandos ſtatuerant; quia ſeculum ſeu vitæ ſpatium eouſque, non ulterius extendi exiſtimabant: clamante tunc præcone, *Venite ad ludos, quos nemo mortalium vidit, nec viſurus eſt.* Sic vulgò; Sed longè ante ævum Bonifacii, relegati ſunt ludi iſti ſeculares: quin & ab Auguſto, & Claudio & Domitiano, neglecto jam tunc ordine centenario, celebrati: unde Martialis *Epigr. lib. 10.*

Bis mea Romano ſpectata eſt vita Tarento.

Tarentum enim ara fuit, quæ ludis ſolummodò ſecularibus aperiebatur, aggeſtaque deinceps terrâ, uſque in alterum ſeculum occultabatur. Sic Stephanio, in utriuſque Auguſti & Claudii ludis ſecularibus, togatus dicitur ſaltaſſe. Bullam inſtitutionis primi Jubilæi, habes apud Spelmannum: Aliâ tamen bullâ Pontifex eodem die annoque datâ, excluſit, qui prohibitam cum Saracenis exercerent mercaturam, nec non Fridericum Arragonem, Siculoſque & Columnenſes. Poſt Bonifacium verò Clemens VI. ad veram *Jubilæi* periodum, annum nempe 50. feſtivitatem hanc deduxit, primumque *Jubilæum* quinquageſimalem an. Chr. 1350. celebravit. Demum, ut quæque ætas iſtius fieret beneficii particeps, Sixtus IV. ad unumquemque annum 25. *Jubilæum* contraxit, atque ejuſdem primam egit celebritatem, an. Chr. 1475. Confluxit autem in his Jubilæis tanta Romam vis hominum, ut ſub Bonifacio VIII. aliquando in dies ſingulos ad 200000. hominum numerarentur, & ſub Nicolao V. an. Chr. 1450. impedito fortè tranſitu ducentos homines & equos tres obtritos ac ſuffocatos in ponte Hadriani, referat Platina. Ad quam proin frequentiam excipiendam, ſeptem primaria urbis delubra idem Bonifacius conſtituit. Excitatus Bonifacii & Clementis exemplo Eduardus III. & ipſe annum ſui ipſius genethliacum quinquageſimum Jubilæo dedicavit. Natus quippe in feſto S. Bricii, h. e. Idibus Nov. A. C. 1312. cùm ad idem feſtum an. C. 1362. perveniſſet, gratioſum omnibus ſe & munificum præbere geſtiens, vinctos è carcere liberavit, exules revocavit regioque omnia faſtu & magnificentiâ recolens, ornavit, ditavit & illuſtravit. Tum leges ſalutares multas tulit, multa conceſſit privilegia. rogatus à Communitate, linguâ Normannicâ è judiciis exulare juſſâ, Anglicanam indixit recipiendam. Acta verò in tabulas & membranas publicas Latinè juſſit redigi. Inſuper ad anni decus, filios ſuos Eduardum Principem Walliæ, in Ducem Aquitaniæ: Lionellum in Ducem Clarentiæ: & Edmundum in Comitem Cantabrigiæ creavit: & ne quid tantæ deeſſet celebritati, Franciæ, Cypri & Scotiæ Reges, cum Regina Scotiæ illuſtri hoſpitio excepit, &c. Unde fortè factum, quòd annis ſingulis in Cœna Domini, vulgò *Naundy*, i. e. *Thursday* Reges Angli uſque hodie eleemoſynam facientes, tot pauperes veſte & cibi ferculo donant, quot ipſimet tunc ætatis annos egerint; ſingulosque totidem inſuper denariis, velut annorum rationem, dum ad quinquageſimum veniatur, conſervaturi. Annum tamen ipſum quinquageſimum nemo alius, poſt Eduardum, more Jubilæi celebravit. De lavationis ceremonia, quæ antiqua admodum, cùm apud Pontifices Rom. tum apud Impp. Vide in voce *Mandatum*: & de his omnibus Henr. Spelmannum *Gloſſ. Archæol.*

Jubilius, Hermunduorum rex, an. U.C. 802. Mureto *Vibellius*, ex vett. libris, contra Vannium Suevorum R. conſpiravit. Tacitus *Ann. 12. 8.*

Jucadum, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15.

Jucatania, Gall. *le Jucatan*, regio Americæ Septentrion. in modum Peninſulæ, in mare Boreal. excurrens, inter ſinum Honduræ ad Ortum, & ſinum Mexicanum ad Occaſum. Pars Hiſpan. Novæ latè ſumtæ. Habet ad Auſtrum Chiapam & Verampacem provv. Circuitus 230. leuc. Hiſp. circiter. In ea 4. urbes, Emerita, caput regionis, Valliſoletum, Campecia & Salamanca. Sub Hiſpanis. Ab Hernande Cordubenſi detecta primùm, ſed ab incolis, qui bellicoſiſſimi Americanorum, malè exceptus, in inſulam Cubam retroceſſit. Franciſcus Montegus dein an. Chr. 1527. illuc veniens, poſt novennale bellum incolis ſubactis, regionem occupavit. Herrera *cap. 10.* Linſchot. *Amer. cap. 5.* Benzo *nav. lib. 2. cap. 15.*

Juchal, fil. Selemiæ. Jer. 37.

Jucundus Veronenſis, eruditione inclaruit, ſec. 15. Cæſarem, Vitruvium, Frontinum edidit: ut & Volumen Inſcriptionum ultra bis mille. *Vir unus titulorum & monumentorum vett. ſupra mortales cæteros non diligentiſſimus ſolùm, ſed etiam ſine controverſia peritiſſimus*, Politian. *Miſcell. cap. 77.* Vide quoque Budæum, Voſſium, Alios.

Jud, civitas in tribu Dan. Joſ. 19.

Juda, 4. Jacob ex Lea uxore fil. Gen. 29. ita ſemen Abrahæ multiplicavit, ut de tribu ejus ad montem Sinai numerati & inventi ſint

Viri

viri ad pugnam apti ſeptuaginta quatuor millia & ſexcenti, quibus omnibus, excepto Caleb, in deſerto mortuis, ſeptuaginta ſex millia quingenti, abſque mulieribus & parvulis, validâ manu ingreſſi terram promiſſionis, in ſortis diviſione citra Jordanem primam, optimam, atque ampliſſimam hujus terræ ſanctæ obtinuerunt poſſeſſionem. Natus eſt A. M. 2286. quo & Dan, ex Bala Rachelis ancilla. A Jacobo patre flore benedictionum mactatus eſt, regiâ ei dignitate & Meſſiæ ex ipſo ortum nativitate promiſſâ. Reliquam ejus hiſtoriam vide Gen. 37. 49. Item apud Joſeph. Auguſtin. Torniel Salianum, &c.

Juda, una ex XII. Tribubus Iſraël, cæteris longè major, & in qua maxima pars Judææ propriæ. Habet ad Ortum mare Mortuum, ad Bor. Tribum Benjamin, ad Occ. Tribus Dan & Simeon; ad Auſtrum Idumæam. Extenditurque etiam ad mare Syriacum verſus Satrapias Philiſtæorum. 115. urbes primùm obtinuit, diviſaque fuit in 11. partes.

Judæa, quæ & *Chananæa*, & *Promiſſionis terra*, Syriæ regio notiſſima: de cujus ſitu poſt ſacras literas Joſephus inprimis, poſt quem Strabo *lib.* 16. Dio Caſſius *lib.* 36. & Tacitus *Hiſt. libr.* 5. ubi de Judæâ, cujus hæc ſunt verba: *Terra, finesque, quà ad Orientem vergunt, Arabiâ terminantur, à Meridie Ægyptus objacet: ab Occaſu Phœnices, & mare: Septentrionem à latere Syriæ longè proſpectant.* Solum, ſi Straboni credimus, infœcundum, præſertim circa Hieroſolyma. Sic enim ille: Ἔστι γὰρ πετρῶδες, αὐτὸ μὲν εὔυδρον, τὴν δὲ κύκλῳ χώραν ἔχον λυπρὰν καὶ ἄνυδρον, τὴν δ᾽ ἐντὸς ἑξήκοντα σταδίων καὶ ὑπόπετρον. contrà Tacitus, ubi ſuprà: *Rari imbres, uber ſolum. Exuberant fruges noſtrum ad morem, &c.* Huic ſoli balſamum ferre conceſſum eſt. Plin. 12. 5. Baudrando *Judæa* regio eſt Syriæ meridion. parva, ſed nobiliſſima, melle olim & lacte fluens, quæ antiquiſſimis temporibus appellata *Terra Chanaan*, poſtea *Terra Promiſſionis*, & *Palæſtina* tempore Romanorum dicta fuit *Judæa*, nunc autem à Chriſtianis dicitur *Terra Sancta*. Germanis *das Gelobte Land*, Gallis *la Terre Sainte*, quanquam Judæa ſtrictiùs ſumpta complectatur tantùm Tribus Judam, & Benjamin: Becmanno Judææ nomine veniunt Tribus Judæ, Benjamin, Dan tota, & Ephraimitidos ac Manaſſitarum Occidentalis portio, Vide Joſeph. *de bello Jud. lib.* 3. *cap.* 1. Ejus quondam Metropolis Hieroſolyma fuit, non Judææ modò, ſed totius orbis ocellus. Reliquæ urbes, Bethlehema, Jericho, Aſcalon, Bethoron, Azotus, Joppe, &c. Tota autem regio ſubeſt dominio Turcarum; malè admodum culta, cùm incolæ deficiant in dies propter frequentes incurſiones Arabum. Aliis diviſa fuit Judæa in duodecim Tribus, quarum nomina & ſitum videbis in voce *Tribus*, quæ omnes etiam in unicum, tandemque in duo regna deſcriptæ ſunt ſub nominibus *Iſrael* & *Juda*: Judæa autem omnis Chriſti ætate diviſa fuit in partes ſex, in Galilæam, Samariam, & Judæam propriè dictam, quæ cis Jordanem fluvium & ad mare Mediterraneum, & in Trachonitidem, Ituream ſive Peræam, & Idumæam, quæ trans Jordanem & in mediterraneis poſitæ ſunt. Ejus mem. Lucan. *l.* 2.

Incerti Judæa Dei, mollisque Sophene.

Et Juvencus *lib.* 4.

Judæamque petit, quà pinguia rura, &c.

Pop. Judæi qui & *Hebræi*, *Populus Dei* olim, *Juifs* Gallis, *Judeos* Hiſpanis, *Juden* Germanis, gens quæ quondam Palæſtinam habitavit, nunc autem per totum orbem terrarum diſperſa vagatur, nuſquam proprium locum poſſidens, ubique apud omne genus hominum odioſa & tributaria. Multa autem de origine gentis & religione confinxerunt profani ſcriptores, qui Judæum & Hieroſolymum fratres, Typhonis filios, fabulati ſunt, unde & nomen genti, & urbi principi manarit, de quo Plut. *lib. de Iſide & Oſiride*. Alii à monte *Ida* nomen deduxerunt. Quidam volunt Bacchum eos, aut ejus loco vitem auream coluiſſe; nonnulli aſinum, & porcum. Vide Florum 3. 5. Plut. *Symp.* 4. 5. Petron. *in Catalectis*, & ibi Interpretes, nec non Orig. *lib.* 5. *contra Celſum*. Minimè omnium corruptè de religione eorum Strabo, qui & *juſtos, & verè religioſos* appellat. Itemque Dio loco ſuperius prolato. Iidem Pagani ſcriptores Judæorum, & Chriſtianorum nomen non rarò confundentes, illos pro his poſuerunt, quod Lipſius *ad* 15. *Ann. Tac.* itemque Pithæus *l.* 2. *Adverſ. c.* 2. & Barthius *ad Rutilium Numatianum lib.* 1. *verſ.* 159. obſervant. Hiſtoria eorum paucis hæc eſt: A Jacobo Patriarcha prognati, *Iſraelitarum* habuere nomen, quo tamen omnes 12. continebantur Tribus, quæ pro peculiari gente tum demum haberi cœperunt, poſtquam in Ægypto prodigioſâ fœcunditate multiplicati eſſent. Hanc cùm fruſtra ſupprimere per 200. an. tentaſſent Ægyptii, à Moyſe tandem divino juſſu, è ſervitute eorum educti, Legem à Deo acceperunt, in monte Sinai, & poſt quadraginta annorum in deſerto errores, terram Canaan Joſuæ auſpiciis occuparunt. Poſt cujus mortem Seniorum imperium venerati, Judices poſtmodum habuerunt, quorum ultimus Samuel fuit. Hoc adhuc ſpirante, Regem petiere, qui ipſis irato Deo obtigit, Saul vid. Cui ſucceſſit David, vir ſecundùm voluntatem Dei, quem fil. Salomo excepit, ſapientiâ & divitiis ſupra omnes Reges terræ. Poſt hujus mortem ob nimium Rehabeami filii ejus, rigorem, diviſum regnum eſt An. M. 3060. in regnum Iſraëlis, ſub Jeroboamo, cui 10. tribus adhæſere, & regnum Judæ, ſub Rehabeamo, cui duæ ſolæ ſervarunt fidem. Prius à 19. Regibus adminiſtratum eſt, per an. 255. uſque ad Hoſeam ultimum, qui Samariæ à Salmanaſſare Aſſyrio obſeſſus, in ejus poteſtatem tandem cum toto regno pervenit, anno Romæ conditæ 14. regni Ezechiæ Regis Judæ 6. Poſterius 20. habuit Reges, à Rehabeamo uſque ad Sedeciam, quo Hieroſolyma capta eſt à Nebucadnezare, templumque deſtructum & Judæi Babylonem abducti, Olymp. 40. an. 1. Nabonaſſaris 140. à fundatione templi 424. Romæ conditæ an. 146. Mundi an. 3446 604. circiter an. ante C. N. Duravit captivitas 70. annos, quibus effluxis, Cyrus Babyloniorum domitor, Judæis in patriam revertendi & templum reparandi veniam dedit, quod factum auſpiciis Ducis Zorobabelis, Eſræ & Nehemiæ; mortuo Zorobabele à Pontificibus ſummis gubernati, poſtea Aſſamonæis fuere ſubjecti, per annos 130. qui regio titulo reſumto, præfuerunt genti; uſque ad Herodem, quo regnante, JESUS CHRISTUS natus eſt. Hunc cùm impii cruci affixiſſent, ultorem mox ſenſere Deum: & rebellione iteratâ irritatis Romanis, captis an. Chr. 70. à Veſpaſiano & Tito Hieroſolymis, poſt horrenda ac inaudita mala, & occiſa eorum 1100000. captaque 97000. libertate penitus exciderunt, ſignavitque nummum Veſpaſiani mœſta ſub cedro ſedens JUDÆA CAPTA. Neque ulla ab hoc tempore maledictæ genti emergendi copia fuit: namque ſub Trajano primùm, dein Adriano, Duce Barchocheba, poſtea Antonino Pio, &c. jugum excutere conati, aliis item temporibus idem molientes fruſtra fuere, Imo ab Hadriano ægrè impetrarunt, ut ſemel in anno adire ſanctæ urbis deformes reliquias, ibique per paucas horas, vectigali libertate, inſpectantibus militibus, pretio lachrymas ſuas redimere, ruinam templi & urbis deflere, miſeramque gentis ſuæ ſortem lugere ac deplorare liceret. Nec quicquam juvit Juliani indultus, Deo cœlitus fulminibus & terræ motu opus turbante. Etiam ſub Theodoſio minore, in Creta ad libertatem, à quodam qui Moyſen ſe venditabat, vocati, magno numero merſi ſunt, circa an. C. 431. Iterum rex eorum Julianus, ſub Juſtiniano, victus eſt an. C. 533. Intra domorum clauſtra certis diebus concluſi ſunt, lege Childebertian. C. 564. & cùm circa an. C. 600. in eodem regno plus libertatis nacti eſſent, adeo ut etiam *Chriſtiana mancipia poſſiderent*, querente Maſſonio *in Hiſt. Gall.* eâdem poſtea rurſus privati ſunt. In Hiſpania à Siſibuto, ab Aſtrologis monito, à circumciſa gente metum imminere, ad fidem quidam compulſi, reliqui regno ejecti ſunt, an. C. 614. Iterum circa an. C. 694. Egica Rex eos, quòd inſidias regno ſtruxiſſent, bonis fiſco addictis, in ſervitutem redegit. Sub Leone Iſaurio, non pauci, quòd ad Chriſtianiſmum compellerentur, cum totis familiis ſeſe ipſos uſtularunt, circa an. Ch. 721. Galliâ pulſi ſunt, ſub Ludovico IX. cui Saraceni exprobraverant, *Regi minimè eſſe charum Jeſum Chriſtum, qui inſenſiſſimos ejus hoſtes in viſceribus regni foveret*, circa An. 1260. Ex Anglia eoſdem ejecit Eduardus I. an. C. 1287. ob intoxicatas aquas. Baſileæ aliiſque in locis, uſtulati partim, partim in exilium acti, circa an. 1348. & nuper admodum omnibus hæreditariis provinciis à Leopoldo I. Imp. cedere juſſi ſunt. Plura qui volet, videat Euſebium, Joſephum, Severum, Guil. Tyr. &c. imprimis, qui de ritibus eorum & conſuetudinibus accuratiſſimè ſcripſit, Johannem Buxtorfium Fil. *Synagogâ Patris Judaicâ ingenti acceſſione locupletatâ*. Hinc *Judæus*. Ovid.

Cultaque Judæo ſeptima ſacra viro.

Item *Judaicus*, ut *Superſtitio Judaica* Quinctiliano Juven.

Judaicum ediſcunt & ſervant, ac metuunt jus.

Judaja, uxor Etræ. 1. Par. 4.

Viri celebres.

Judas, cognom. *Thaddæus*, frater Jacobi minoris: Evangelium in Meſopotamia, Arabia, Syria, Idumæa, &c. prædicavit, Berythi martyrio coronatus. Auctor Epiſtolæ Canonicæ, quam videtur, poſt maximæ Apoſtolorum partis obitum, ſcripſiſſe, fideles adhortatur, ut meminerint eorum, quæ ab illis prius dicta eſſent. Ibidem Enochi nobis prophetiam refert. Regem Abagarum Edeſſæ, ab incurabili morbo, liberaſſe dicitur. Vide Matt. 10. Marc. 3. Luc. 6. Hieron. *in Cat.* &c. In Epiſtolam ejus, uno capite conſtantem, prodierunt, Ambroſii *Commentarius*. Bolduci *Expoſitio*, 4°. Pariſ. 1620. 1630. Calovius. Cl. Alexandrini *Commentar.* Coccejus. Danæi *Comm.* in 8°. Genevæ 1583. Feuardentii *Commentar.* 8°. Col. Agr. 1615. Gerhardi *Annotationes*. 4°. 1660. Junii *Expoſitio*, inter opera ejus. Kirſtenii *Notæ*, fol. Breslæ 1611. fol. Francof. 1612. Lutheri *Enarratio*. Paræus. Perkinſii *Commentar.* Pococki *Notæ*. Sisbouthi *Explicatio* inter opera, uno Vol. fol. Col. Agr. 1568. Scribonii *Conciones*, 8°. Ibid. 1620. Sibelii *Homiliæ*, 4°. Amſtelod. 1637. & inter opera, ibid. an. 1644. Theoduli *Commentaria* in Bibl. PP. Edit. Pariſ. 1610. Volzogenii Sociniani *Scripta* fol. Irenopoli 1656. Vide *Elenchum* Crowæi.

Judas, ſummus Sacerdos, Jeſum fratrem germanum in templo Hieroſolymitano interfecit.

Judas, ultimus ex Ebræis Hieroſolymorum Epiſcopus, anno Sal. 131. Poſt Ephremum. Euſeb. *in Chron.*

Judas Galilæus, ſeditionis author, occaſione cenſus, ab Auguſto inſtituti. Auctor ſectæ Phariſæis non abſimilis, neminis niſi Dei imperium agnoſcendum docuit. Vide Joſ. *Ant. lib.* 17. *cap.* 13. Item *Judas* Gaulonites, qui ſeditionem movit contra Romanos. Joſ. *Ant.* 12. 3. & 18. c. 1. & 2. *de Bello Jud.* 2. 2.

Judas Iſcariothes, unus ex duodecim Apoſtolis Domini fuit, qui cùm loculos geſtaret, fur & avarus erat, nec æquo potuit animo pati unguenti pretioſi effuſionem in corpus Chriſti. Hic Dominum ſuum ac noſtrum, pretio triginta denariorum prodidit, ſigno oſculi dato Judæis, ut Chriſtum agnoſcerent. Tandem pœnituit, & pecuniam retulit, ex qua emptus eſt ager figuli, in ſepulturam peregrinorum; veruntamen amens & exſpes laqueo ſe ſuſpendit, mediusque crepuit, & diffuſa ſunt omnia viſcera ejus: Porro quod attinet rationem denariorum, ſinguli valebant tres aſſes, ſive ſolidos, & dimidium, (auctore Budæo *in libro de aſſe*) ſiquidem erant denarii Romani ac vulgares. Matth. 10. 26. 27. Johann. 12. &c. Hunc Cerinthiani & Cajani, vel Cainitæ, impensè venerati ſunt, & quidem ultimò nominati Evangelio peculiari, quod proditoris Judæ nomen præ ſe ferebat, religioſè uſi ſunt, Epiphan. *hær.* 38.

Judas Macchabæus, ex Aſſamonæorum familia, Mathathiæ filius tertius, rebus & populo præeſt in locum patris ſuffectus, qui juvantibus prono animo quatuor ſuis fratribus, cæteriſque piis, qui patri adhæſerant, hoſtes profligat. Apollonium ducem, alterum à priore, qui primus contra Macchabæum in aciem deſcendit, cum ſuis copiis partim cæſis, partim fugatis, interficit. Seron quoque, Syriæ inferioris ducem, ſuperat, mirâ celeritate ac victoriâ, poſthæc templum purgat ac inſtaurat, altare Domino dedicat. Antiochus cum eo fœdus init: fidem frangit, templum ſpoliat: à populo ſummus Sacerdos creatur Judas, contra Bacchidem, Alcimum, & Nicanorem præliis victor: poſtquam præfuit an. 12. fœdusque cum Rom. iniit, Obiit in prælio, A. M. 3894. Vide *l.* 1. & 2. Macch. Joſeph. *Ant. Jud. l.* 12. Torniel. Salian. Spond. *in Ann. V. T.*

Judas, ſcriptor quidam Eccleſiaſticus Græcus, qui de ſeptimanis, quæ à Daniele referuntur, diſſeruit, & Antichriſtum jamjam imminere exiſtimans, multorum fidelium animos perturbavit. Idem Chronographiæ auctor, uſque ad 10. an. Imperii Severi, ſeu An. C. N. 203. Euſeb. 6. 3. & 6. Niceph. *l.* 4. *c.* 34. Hieron. *in Cat.*

Judas Rabbinus, ſec. 2. Nepos Gamalielis, cognom. Rabben Hakkados, i. Magiſter ſanctus. Miſna, partem Talmudi, contraxit. Item. Rabbinus cœcus, ſec. 8. Auctor diverſorum operum, quibus Sadducæi contra Cabalam & traditiones Synagogæ concitati ſunt, Genebrard. *in Chron.*

Judenburgum, vulgò *Judenburg*, urbs Stiriæ ſup. ad Muram fluv. quibuſdam *Sabatinca* vett. in Norico, 9. mill. Germ. à Græcio in Occ. vix 2. à confinio Carinthiæ. Sub Auſtriacis.

Judi, filius Nathaniæ. Jer. 36.

Judia, vulgò *Judia*, ſeu & *Odiaa*, regni Siami caput, *Samarade* vett. quibuſdam. Ampla eſt urbs & cultiſſima 30. leuc. circiter ab ora Oceani Indici in Bor. ad amnem Menanum, ferè 130. leuc. Gall. ab urbe Peguvia in Mer. Sedes regia, & emporium celebre, in planitie perampla.

Judices, dicti in pop. Iſraëlitico, qui à Joſua, uſque ad Saulem R. per an. 377. rerum habenas moderabantur. Horum, præter Joſuam quatuordecim erant. De quibus vide *librum Judicum*, in Canone V. T. capitibus 21. conſtantem. In hunc extant: R. Aharon Aben Chajim. Antoninus. Auguſtinus. Beda. Bonfrerii *Comment.* fol. Pariſ. 1631 & Borrhai, fol. Baſileæ, 1565. ut & Brentii. Buceri *Comm.* fol. per R. Steph. 1563. Calovii *Annot.* Crommii *Comment.* Lovanii 1631. Chytræi *Enarratio* fol. Druſii *Commentar. in loca diffic.* 4°. 1618. Ferus. Freyre. de Hales. Helingii *Periocha* 8°. Norimb. 1593. Iſidorus. de Lapide. Lavateri *Homelia*, fol. 1576. Magalianus. Malvenda. Marcellinus. Martyris *Comm.* fol. Tiguri 1571. &c. Montanus. Nezenii *Exercitationes*, 4°. Jenæ 1611. Origenis *Homiliæ*. Paulutius. Procopius Gaz. Rabanus. Rupertus. Serarii *Commentarius*, fol. Pariſiis 1609. Strigelii *Argumenta & Scholia*, Lipſ. 1586. Theodoreti *Selecta Quæſtiones*. Theodorus. Toſtatus. Victorini *Annotationes*. Wolfii *Commentar.* fol. Tiguri 1579. &c. Vide Crowæi *Elenchum*.

Judicium aquæ, Dei, ferri, vide in vocibus *Ordalium*, *Purgatio*, &c.

Judith, nomen viduæ cujuſdam nobilis, quæ Holophernem, ducem exercitûs regis Aſſyriorum, patriam ſuam obſidentem, dolo peremit. Judith. *cap* 16. Sed hiſtoria hæc fabulam ſapit, neque cum regno Manaſſis, ut quidam volunt, neque cum temporibus Xerxis, ut alii, conciliabilis. Ob quam rationem, pluresque alias, liber hic meritò inter Apocryphos latet. Vide Frid. Spanhem. *de auctorit. libb. Apocryphorum.*

Principes fœminæ.

Juditha, filia Guelphi, Comitis Ravensberg. vel Altorphienſis, in Bavaria, uxor ſecunda Ludovici I. Imper. ex illo mater Caroli Calvi. Juvencula, impudica, ambitioſa, plurimis malis Galliam involvit. Noti ejus & Bernardi Comit. Barcinonenſis parum honeſti amores. Obiit Turonibus, an. 843. Aimon. *l.* 5. Fauchetus, Mezeraius *Hiſt. Gall. tom.* 1.

Juditha, fil. Caroli Calvi, Etelulpho & Edtelredo, Angliæ Regibus nupſit. Poſt quorum obitum, in Galliam redux, volens rapta eſt, à Balduino, cogn. Brachiferreo, Saltuum Flandriæ præfecto; conſcio fratre Ludovico Balbo: & in aſſenſum poſtmodum Patre, ope Nicolai I. pertracto, an. 863. qui Balduinum generum Flandriæ Comitem creavit. San Marth. *Geneal. Gall.* Chenius *Hiſt. Angl.*

Judocus, Juthaëli Britonum ciſmarin. regis fil. Judacailis R. frater, qui relicto principatu, cujus hæres fuit, byſſum & purpuram in pannoſas & viles commutavit tunicas. Volat. Hic Pontivum petens, ſub Chlodoveo, in vaſta eremo mari proxima habitavit, Presbyter factus, atque ab Haimone regionis Duce ſeu Præfecto è lapide quadrato templum B. Martino ædificatum accoluit, ibi poſtea ſepultus. Ejus Monaſterium ab auctore & ſitu loci Cellam S. Judoci ad mare, *S. Joſſe ſur Mer* poſteri appellavere. Poſitum id eſt contra Stapulas ad oſtium Quantiæ, in mare Brit. effluentis. Vide Hadr. Valeſium *Not. Gall.*

Juellus Johannes, Epiſcopus Saliſburienſis, in Anglia, pro religione, ſub Maria exul. Obiit an. C. 1605. Magni nominis Theologus. Draxus *in Tuba extrema*.

Juenna, opp. Carinthiæ infer. verſus montes, 2. mill. Germ. à Volcmaria in Auſtr. in limite Carniolæ. *Jaunſtain* vulgò.

Juernia, vide *Hibernia*.

Juernus, Ptol. *Dunkeran* Camdeno, *Donekyne* incolis, urbs eſt Hiberniæ. Epiſcop. ſub Archiepiſcopo Caſſilienſi, Comit. Deſmoniæ caput, ad æſtuarium Jerni fluv. vulgò *Mayre Flud.* 15. mill. circiter ab Oceano, uti 45. à Coreagia, 60. à Caſſilia in Circ. 70. à Galliva. Cum portu capaci: Senſim deficit. Ibi olim *Juerni* pop.

Juſicum, ſeu *Juphicum* Ptol. *Saſſoferrato* quibuſd. opp. Umbriæ præc. inter Fabrianum & Pertiam 7. mill. paſſ. à Foſſato 4.

Juga. Juno dicta eſt, vel quòd Juges, ut ait Pomp. Sunt enim ejuſdem jugi pares, unde & conjuges: vel, uti ſcribit Servius, propter jugum, quod imponebant matrimonio conjungendis. Ejus ara fuit Romæ in vico, hinc *Jugarius* dicto: Ad eam veteri ritu nubentes vinculis jungi in omen futuræ concordiæ, ſoliti ſunt. Vide Thom. Dempſterum *Antiq. Rom. lib.* 2. *cap.* 6.

Juganees, Britanniæ populi, Tacito, apud Cantium. An Brigantes?

Jugatinus, Deus, qui *jugis* montium præeſſe putabatur. Item, qui conjuges jugabat.

Jugarius, vicus Romæ dictus, ubi Junonis Jugæ ara erat, quam putabant matrimonia conjungere.

Jugo, oppidul. Britanniæ, juxta *Arguenum*, amnem. 7. leuc. à Fano S. Brioci in Ort. Rhedones verſus, 5. ab ora maris Brit. *Jugon* vulgò.

Jugra, ſeu *Juhra*, prov. Septentr. Moſcoviæ, prope mare Boreal. inter Petzoram prov. & Condoram. Ibi tantùm portus aliquot, vulgò *Juhorski*.

Jugula, hoc nomine Plautus dixit ſydus Orionis in Amphitryone: *Neq; Jugula, neq; Veſperugo, neq; Vergiliæ occidunt.* Feſto ab eo videtur dici, quòd ea ſtella amplior cæteris, quaſi nux Juglandis. Sed aliter Varro *lib.* 6. *de L. L.* aliter Iſidorus *lib.* 3. *Orig.* & eum ſecutus vetus Germ. Cæſaris Scholiaſtes, quos vide, & infra in *Orion*.

Jugulum, inter priſca Eccleſiæ ornamenta; Videtur fuiſſe jugum minus ex auro factum, & in baſilicis ſuſpenſum, ad memoriam verborum Chriſti, dicentis Matth. 11. 30. *Jugum enim meum ſuave eſt, & onus meum leve.* Anaſtaſius *in Nicolao I. Fecit enim*, inquit, *in Confeſſione ipſius ſacratiſſimæ baſilicæ* (B. Petri) *jugulum ex auro mundiſſimo unum, penſans lib.* 2. Vide Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archæol.*

Jugum Ceretanorum, opp. Cataloniæ ad Secorim fluv. intra montes; *Puliacerda* vulgò. Caput Comit. Ceretaniæ. 14. leuc. à Perpiniano in Occ. uti 1. leuc. à Julia Libyca, 6. ab Orgela in Ort. in ipſo Galliæ limite.

Jugurtha, fil. Maſtanabalis, fratris Micipſæ, ex pellice, nepos Maſiniſſæ, regis Numidarum, quem patruus moriens hæredem regni ſui conſtituit, unà cum 2. filiis ſuis adhuc impuberibus, Adherbale, & Hyempſale: quos ille poſteà beneficiorum immemor, inſidiis adortus interfecit, ut ſolus regnaret. Id ægrè ferentes Romani, bellum adverſus eum moverunt; quod ducum inertiâ, perfidiaque, præter omnium expectationem, multos in annos eſt protractum: quo temporis intervallo, vario ſæpe eventu pugnatum eſt, donec miſſo in Numidiam Mario, Jugurtha, fractis opibus ſuis, ad Bocchum Mauritaniæ regem, Socerum ſuum, confugit: à quo proditus, Syllæque traditus, ad Marium perductus eſt, & ab eo Romæ triumpho ductus, tandemque in carcerem conjectus animi dolore periit. Salluſt. *de Bello Jugurthino.* Flor. *lib.* 2. *hiſt. cap.* 2. Plut. *in Mario & Sulla.* Lucan. *lib.* 2.

Nuda triumphati jacuit per regna Jugurtha.

Et *libro* 9.

—— Quàm ter Capitolia curru
Scandere Pompeji, quàm frangere colla Jugurthæ.

Claudianus,

Traximus immanem Marii ſub vincla Jugurtham.

Inde *Jugurthinum*. Unde eſt illud in Salluſtium apud Quint. *lib.* 8. *cap.* 5.

Et verba antiqui multum furate Catonis
Criſpe, Jugurthinæ conditor Hiſtoriæ.

Juhones, pop. Germaniæ fuere, ubi poſtea Bructeri, & nunc pars Wetteraviæ ac diœc. Trevirenſis, Cluver.

Juhonum civitas, cujus mem. Tacitus *Ann.* 13. colonia ad Moſam fl. ſita, inter Leodium & Namurcum, vulgò *Hoye*. V. *Hujonum*.

Joiniacum. opp. aliàs Burgundiæ, nunc Campaniæ, in colle, ad Icaunam fluv. cum caſtro Comitis & ponte. 6. leuc. ab Antiſſiodoro in Bor. *Joigny* vulgò.

Jula, urbs, Arabiæ fel. Ptol.

Julia gens, dicta eſt ab *Julo* Aſcanio, ſive ab *Julo* filio ejus. Feſtus. Vide Steph. in Ἰουλεῖς.

Fœminæ Illuſtres.

Julia, quæ erat Caracallæ noverca, nupta Severo, ejuſdem etiam uxor fuit. Nam cùm eſſet pulcherrima, & quaſi per negligentiam ſe maxima corporis parte nudaſſet, dixit Caracalla, *Vellem, ſi liceret*: at reſpondit hæc, *ſi libet, licet, an neſcis te Imperatorem eſſe. & leges dare, non accipere?* Tunc nuptias celebrat, eique copulatur, in cujus gremio ejuſdem filium Getam nuper confoderat. Æl. Spartian.

Julia, Auguſti filia, ex Scribonia, parum ſecundæ famæ, adeò ut ob frequentia adulteria a patre ſit in inſulam Pandatariam, dein Rhegium relegata. Uxor primò Marcello, dein Agrippæ data, ex illo trium filiorum, totidemque filiarum mater: Tertiò Tiberio nupſit, quem cùm velut indignum ſpreviſſet, ab illo poſtmodum Imperatore in tantas miſerias redacta eſt, ut infamis & exul fame perierit. Suet. *in Aug & Tib.* Tacit. *Annal. l.* 1.

Julia, filia Agrippæ ex priore, neptis Auguſti, iiſdem cum matre moribus. Nupſit Æmilio Lepido, ex illo duorum liberorum mater. Ab Avo in Inſulam Trimeram Apuliæ relegata, ibi per an. 20. vixit, ſuſtentata à Livia Imper. quæ Auguſti familiam florentem perſecuta, oppreſſam ſolari ſolita eſt. Tacit. *Annalium libr.* 4.

Julia, neptis Tiberii. Item fil. Titi, quam Domitianus marito ereptam gravidam reddidit, dein ut fœtum abigeret, coëgit, unde mortua eſt.

Julia, vel *Junia* Fadilla, abneptis Antonini, Maximiniano Jun. nupſit.

Julia Gonzaga, ingenio & formâ inter primas ſui temporis. Quâ ut potiretur Solimannus, Barbaroſſam cum claſſe miſit, qui urbem quidem, in qua degebat, cepit, ipſa verò elapſa eſt. Thuan. *Hiſtor.* Hilario Coſtus, *Elog.*

Julia, Script. Ger. *Giuliers*, regio Germaniæ inferioris, Ducatus titulo inſignis, inter Coloniam Agrippinam & Trajectum ad Moſam, ſub qua Eyfalia regio ad Meridiem magna ex parte continetur, ad Boream Geldriæ contermina. In ea Juliacum urbs primaria. Vide *Juliacum* & *Juliacenſis Ducatus*.

Julia, quæ Plinio & Antonino *Fidentia*, ſeu *Fidentiola*, hodie *Borgo di S. Donnino*, urbs Galliæ Togatæ, inter Placentiam 20. & Parmam 15. mill. paſſ. quæ diù ſine ſede Epiſcopali fuit, noſtrâ tempeſtate ei reſtituta, ſub Archiepiſcopo Bononienſi. Ferr. Baudrando urbs eſt oblonga, ſub dominio Ducis Parmæ, in regiuncula Status Buxeti dicta. 15. milliaribus diſtat à Cremona in Meridiem. Ibi ſanctus Domninus martyrio occubuit anno 303. teſte Baronio.

Julia, vulgò *Giula*, urbs munita Tranſylvaniæ, quæ aliàs Ziridava dicta fuit, ut opinatur Sanſo. Sedet juxta amnem *Fekier Kerez*, & prope Sarcadinum lacum, 20. milliaribus à Vvaradino ad Meridiem, & totidem à Segedino in Eurum. Capta fuit à Turcis Anno Chr. 1566. & ab ipſis oppignerata eſt Principi Tranſylvaniæ.

Julia, urbs Italiæ, à Dædalo condita, Steph.

Julia, vulgò *Geyl*, teſte Mercatore, fluvius Norici, per agrum Salisburgenſem decurrens. In Theſauro Linguæ Latinæ oppidum Norici nominatur: cùm apud Plinium *Julia* oppidum ſit Galliæ Togatæ.

Julia Apulum, Ptolemæo, urbs Daciæ, Tranſylvaniæ primaria. Vide *Alba Julia*.

Julia Cæſarea, Plin. Mel. & al. urbs Mauritaniæ Cæſarienſis primaria, priùs *Jol*, à Juba Rege condita, poſtea in Cæſaris honorem Julia *Cæſarea* dicta. Hic Carolus V. Imperator anno ſalutis 1541. urbem expugnaturus, inſignem cladem, maris tempeſtate diutina amiſſa claſſe ingenti, pertulit. Vide *Jol*. Ferr. Baudrando nunc, teſte Sanſone, eſt *Tenez*, urbs regni Algerii, in ora maris Mediterranei & in provincia Teneza dicta. Sedet ad radices montis, & portu gaudet commodo, uti & caſtro. 125. milliaribus diſtat ab Algerio in Occaſum, & ferè 90. à Quiza urbe in Ortum. Malè autem interpretantur Algerium plurimi recentiores, ut Sanſon docet pluribus in deſcriptione Africæ.

Julia Campeſtris, *Beni Teude*, teſte Marmolio & aliis, *Banitude*, urbs Mauritaniæ Tingitanæ mediterranea, à Lixo 40. mil. paſſ. in Ortum diſtans, quæ & Auguſti colonia, *Babba* Plinio dicitur.

Julia Charitas, Bæticæ op. in conventu Aſtigitano. Plin. *Julia fama*, *Julia Vicus*, *Julia contributa*, *Julia reſtituta*, *Juliæ felicitas* ejuſdem Bæticæ opida apud Plin. eodem loco. Vide infra.

Julia Clauſtra, locus intra Alpes Julias, quo ex Carnis in Noricum tranſitur, *la Chiuſa* vulgò, à Glemona oppido Carnorum 14. in Boream Villacum verſus, ab Utino 30.

Julia Faria, quæ & *Seria* Plinio dicitur, oppidum Hiſpaniæ Bæticæ, apud Anam fluvium, in Luſitaniæ confinio, *Seria* adhuc, teſte Floriano, & Tarapha dictum, nunc pagus apud Ayamontem oppidum.

Julia Felix. Vide *Berytus*.

Julia Fidentia, Vid. ſupra.

Julia Lex, varia & multiplex apud Romanos: *de ceſſione bonorum: de Civitate; de dividendo agro Campano & de deducenda colonia: de forma judiciorum: de maritandis ordinibus: de non imponenda vindicta manumiſſis: de peculatu: de provinciis Prætoriis: de repetundis: de ambitu: de vicesima: de agro Stellate plebi dividendo: de Tribunis ærarii ex numero equitum tollendis: de Majeſtate*: &c. Item *Julia Sumptuaria*, *Julia Miſcella*, *Julia Plautia*, *Julia Titia lex de Tutelis*: de quibus omnibus V. Thom. Dempſterum *in Antiquit. Rom.*

Julia Liberalitas. Vide *Ebora*.

Julia Libyca, teſte Floriano, vel *Linza*, oppidum Hiſpaniæ Tarraconenſis, in Aragonia, apud montis Pyrenæi radices, à Cæſarauguſta 30. leuc. in Boream versùs Aquitaniam diſtans: quæ *Inſa* aliis dicitur. Λίβυκα in Seldeni manuſcripto. Ferrar. Baudrando eſt *Livia*, oppidum Comitatus Ceretaniæ, in Catalonia, ad Secorim fluvium, *Livia* dicta in libro Juliani Toletani de expeditione Vvambæ Regis Gothorum: mœnium Livianorum mentio apud Sidonium, qui ſe illic exilium toleraſſe ſcribit. Diſtat 15. leucis in Occaſum à Perpiniano, & unâ leucâ à Jugo Ceretanorum ſeu *Puigcerda* in Ortum; eſtque in ipſo confinio Galliæ.

Julia Myrtilis, *Mertola*, oppidum Hiſpaniæ Luſitanicæ antiquum & præclarum, apud Anam fluvium, in regno Portugallico, inter Pacem Juliam & Sylvam urbem 9. leuc. Serpæ & Mauræ finitimum, ad 4. & 5. leucas diſſidens. Ferr. Baudrando oppidulum eſt Luſitaniæ trans Anam, versùs confinia Algarviæ, ſatis munitum, in tractu montuoſo, 25. leucis Luſitanicis diſtat à Pace Auguſta in Auſtrum, 9. à Maura, & 4. à Serpa. 3. autem à Sylvi in Ortum; ſubeſtque dominio Regis Portugalliæ.

Julia Nova, *Giulia nova*, oppidum regni Neapolitani, in Aprutio ulteriori & in ora maris Adriatici. 20. circiter milliaribus diſtat ab Aſculo Piceno in Ortum, & 18. a Penna in Boream.

Julia Pietas, (vide *Pola*) urbs Iſtriæ.

Julia Reſtituta. Vide *Segeda*.

Julia Traducta. Vide *Tingis*.

Julia unda, quænam fuerit, vide Lud. de la Cerda *in illud Virg. Georg.* 2.

> *Quid memorem portus, Lucrinoq; addita clauſtra,*
> *Atq; indignatum magnis ſtridoribus æquor,*
> *Julia qua ponto longè ſonat unda refuſo,*
> *Tyrrhenusq; fretis immittitur æſtus Avernis.*

Juliacenſes, quibuſdam iidem ſunt cum vet. Gugernis.

Juliacenſis Ducatus, *Duché de Juliers*, provincia Germaniæ inferioris, inter Rhenum ad Ortum & Moſam ad Occaſum. Rurâ fluvio in duas partes dividitur, ſubeſtque Duci Neoburgenſi è familia Bavarica, cùm antea habuerit Duces proprios & potentiſſimos. Terminatur a Septentrione Gueldria ſuperiori, ab Ortu Diœceſi Colonienſi, ab Occaſu Ducatu Limburgenſi, à Meridie Eiffalia & Diœceſi Trevirenſi. Dicitur ab incolis *Hertzogthumb van Gulick*. Ejus primaria eſt Juliacum, *Juliers*, urbs permunita.

Juliacum, Tac. Amm. *Gulick* & *Giulick* incolis, *Juliers* Gallis, urbs munita Germ. inferioris, Juliæ Duc. caput, inter Coloniam Agrippinam 6. & Trajectum ad Moſam ad Occaſum 8. leuc. ab Aquiſgrano in Cæciam 4. Sita eſt ad Ruram fluvium, Juliacenſis Ducatus caput, cum arce fortiſſima. Pluries capta & recepta fuit, & tandem ab Hiſpanis reddita Duci Neoburgenſi, virtute pacis Pyrenæorum anno 1660. Familiæ *Juliacenſis* origo hinc vulgò arceſſitur. Circa A. C. 700. Theodoricus, ultimus Comes caſtri Clivii & adjacentis regionis, duxit Beatricem, Comitis Teiſterbandæ filiam & hæredem: quæ defuncto marito junxit ſibi Ælium Gracilem, Caroli Martelli fidum ſocium, inque ejus familiam transtulit jura & titulos Comitis Cliviæ, ac Teiſterbandæ. Hoc par conjugum ſtirps eſt Ducum Cliviæ, Montium, & Juliaci, Comitum Marcæ. Quorum ultimo Johanne Wilhelmo, extincto A. C. 1609. Matthias Imp. mandando ut Mulhemium deſtrueretur, litem inter Wolfgangum Neoburgicum & Brandeburgicum Septemvirum accendit, A. 1612. qui, bello inde exorto, tandem ditionem diviſerunt, Saxoniæ Ducibus jus in Principatum ſibi competens hodieque ſibi reſervantibus. Inſtrum. Pacis *artic. 4. 5. Cauſa Juliacenſis*: hæc controverſia amicabili tranſactioni, aut judici ordinario relinquitur decidenda. Interim Elector Brandeburgicus & Comes Palatinus Neoburgenſis, Ducatuum poſſeſſores, ante paucos annos inter ſe tranſegerunt, ſanctèque invicem promiſerunt, mutuâ ope, contra quoſcunque jus ſuum ſtrenuè tueri. Vid. de tota hac Juliacenſi cauſa Burgoldenſem *part. 1. ad Inſtrum. Pac. Diſcurſ. 32. in totum*: Item Franciſci Irenici *notas ad Burgeld.* Limnæum inſuper *de Jure publico*, &c.

Juliana, mater virginis Demetriadis. V. *Demetrias*.

Juliana Morella, Dominicana, Barcinone oriunda, an. æt. 12. defendit publicè Lugduni theſes Philoſophicas, quas Marga-

retæ Hiſpaniæ Reginæ inſcripſit. Anno Chriſti 1607. Philoſophiæ, Juriſprudentiæ, Muſicæ, & quatuordecim linguarum peritiſſima. Gretſer. *rer. Var. libr. 2. cap. 4.* Hilario Coſtus *elog. fœm. Ill.*

Imp. Rom. & Tyrannus.

Julianus, Rom. Imp. cognomento Ὁ παραβάτης ſive Apoſtata, quòd a Chriſtianiſmo ad Ethniciſmum impiè deſciverat: de cujus ſcriptis vide Voſſ. *Hiſt. Gr. pag.* 250 Fil. Julii Conſtantii, ex Baſilina, nepos ex fratre Conſtantini M. diſcipulus Eunuchi Mardonii Gentilis, in Grammaticis; Ecebolii, in Rhetoricis: Nicomediam ab Imperatore miſſus, ut ibi ab Euſebio Epiſc. in pietate erudiretur, a Maximo Philoſopho & Mago planè perverſus eſt. Quod cùm innotuiſſet Conſtantio conſobrino, ejus rigorem is veritus, Monachi veſtem palam induit, Paganiſmo clam intentiſſimus: Poſtquam prius cum fratre Gallo, quem ex Galla pater ſuſceperat, Lectoris officio functus, partem templi, quod communibus cum illo ſumtibus extructum ibat, abſolvere nullâ ratione potuiſſet. Poſtmodum Cæſar à Conſtantio lectus, ſuaſu Euſebiæ uxoris, Helenam Imperatoris ſororem ſibi junxit. Gallis dein præpoſitus, in campis Argentoratenſibus cum parvâ manu infinitas hoſtium copias delevit, ob quod aſſenſu militum concordi, Auguſtus factus eſt. Hinc, Conſtantio interea mortuo, Conſtantinopolim profectus eſt, jam apertus fidei deſertor, edito contra Chriſtianos libro, quem argutiſſimè Cyrillus Alexandrinus Epiſc. confutavit, labore hoc Theodoſio M. inſcripto. Mox apertis Deorum templis, ipſe Pontificis S. dignitatem ſibi ſumſit, victimarum ſanguine Baptiſmi characterem deleturus. Revocatis hæreticis, Donatiſtas Africæ reddidit, tanto in Chriſtianos odio ardens, ut necatis Manuele, Sabele, & Iſmaële, Perſicis legatis, eò quòd Chriſtiani eſſent, gentium jus violate non fuerit veritus. Exin in Perſas bellum geſturus, Chriſtianis Scholas prohibuit, ne doctores artium liberalium eſſent, unde materia deeſſet, & paulatim ingenium fidei defendendæ deficeret. Ornamenta divino cultui dicata, & ſacras Eccleſiæ pecunias abſtulit. Sacerdotes, & Clericos, populumque Chriſtianum crudeliter vexavit, templaque diruit. Interim ſimiam Chriſtianorum acturus, Scholas erexit, in quibus, quæ ad religionem & mores, docerentur: Antiphonas in templa introducere, precum formulas præſcribere, Noſocomia, Orphanotrophia, &c. fundare, monaſteria Virginum extruere, & publicæ pœnitentiæ, quâ ſcandala coercerentur, quædam ſimulachra inſtituere, ſibi propoſuit, divinitus prohibitus. Prætorianos milites ad Gentiliſmum perducturus fruſtra fuit, plurimis illorum miſſionem amplexis. A' Mari Epiſc. Chalcedonenſi increpitus, reſpondit, ipſi à ſuo Galilæo viſum tamen reſtitutum non iri: regerente Epiſcopo, ſe gratias agere SERVATORI ſuo, quòd ejus intuitu oculos polluere non habeat neceſſe. Specie clementiæ hominibus ſubblandiens, ſævus in Chriſtianos, illos tum in Oriente, tum in Occ. crudeliſſimè perſecutus eſt, hæreticis contra illos concitatis, & permiſſo Judæis, ut Hieroſolymâ denuo conditâ CHRISTI vaticinium eluderent, qui conatus tamen miraculosè inhibiti. Fato urgente, cùm expeditionem maturare cogeretur, juravit Chriſtianiſmo *πανωλεθρίαν*, ſi reverteretur. Sed prælio cum Perſis temerè commiſſo, acceptoque lethali vulnere, & manu cruore repletâ, ut Deum noſtrum blaſphemaret, in aerem ſanguinem projiciens, exclamavit *Viciſti tandem, Galilae, viciſti.* Sic enim Chriſtum vocare ſolebat, ejusque cultores Galilæos, Sozom. 6. 7. & 10. Anno Chr. 363. æt. 31. Imper. an. 1. menſ. 7. Cœterà eruditus, caſtus, ſobrius, pervigil, laboris amantiſſimus. Vid. Gregor. Naz *Orat c. Julianum* Chryſoſt. Hieron. Optatum, Socrat. Theodoritum, Nicephorum, Ruffinum, Zoſimum, Amm. Marcellinum, Eutropium, Baron. &c. A' morte Juliani, ultimi Imperatorum gentilium, An. Chr. 365. exciræ gentes ſæviſſimæ limites ſibi proprios perſultarunt, Vide Marcellin. *lib.* 26. *cap.* 10. & 31. Proin ad hunc infauſti ominis annum reducit, primum ruinæ Imperii momentum, de qua Apoc. 13. 14. Joſephus Medus Theologus Anglus.

Julianus, aliis Julius Sabinus, Tyrannus, prope Veronam, à Carino occiſus, cùm in Pannoniam properaret, Diocletianum ex Oriente advenientem occupaturus. Item Marcus Aurelius *Julianus*, Tyrannus, ſub Diocletiano, cum Quinquegentianis in Italia, rebellans, tandem ſibi ipſi manum victus attulit. Item, Juliani Ap. avunculus ſævitiæ ejus adminiſter, periit Antiochiæ, cum Felice, redituum præfecto, vaſis ſacris illudente. Item, ſecundogenitus Conſtantini Tyr. creatus Nobiliſſimus, cum patre, juſſu Honorii, interfectus. Item, Epiſc. Puteol. à Leone, ad Concil. Epheſinum miſſus, in quo Hæretici ſuperiores erant. Item, Epiſc. Cous, ab eodem Leone, ad Concil. Chalcedonenſe miſſus. Leo *ep* 70. Item, Rex à Samaritanis, ſub Juſtiniano, creatus. Cum ſubditis, rebellibus, extinctus. Item, auctor Lexici, ex 10. Oratoribus collecti. Phot. *Cod.* 150.

Viri illuſtres.

Julianus, Conſul cum Torquato, an. U.C. 900.

Julianus, Conſul cum Piſone an. U.C. 927. Secundò Conſul cum Criſpino, an. U.C. 976.

Julianus, Alexandriæ poſt Agrippam, vel Agrippinum, Epiſcopus, an. ſal. 181. uſque ad 190. cùm Demetrius ſucceſſit. Euſebius 5. 9.

Julianus, 7. Hieroſolymitorum ex Gentibus Epiſcopus, Anno Dom. 160. Item alius eodem ſec.

Julianus, Cardinalis, cecidit ad Varnam in bello Ungarorum, An. Dom. 1445. Vid. infra.

Julianus, martyr apud Alexandriam ſub Decio Imper. Anno Dom. 251.

Julianus, alio nomine *Claudius*, præfectus claſſis Miſenenſis, dein a Vitellio permulcendis militum animis dilectus, & gladiatoribus præpoſitus, collatis utrinque caſtris, in partes Veſpaſiani tranſiit. Tac. *Hiſt.* 3. 57. Occiſus a Lucio Vitellio, proditâ Terracinâ.

Julianus, Hæreticus Pelagianus, fil. Memorii, Epiſcop. Capuæ, qui Auguſtino amicus. *Ep.* 13. Viſo Auguſtini lib. 1. de Nuptiis & de Concupiſcentia, quatuor libb. contra edidit: eodem tempore per duas epiſtolas ſectatoribus ſuis Romæ confirmatis, & Epiſc. Theſſalonicenſi tentato, Anno 419. His Auguſtinus 4. libb. oppoſuit, cum tit: *contra duas Pelagianorum epiſtolas*, &c. viſaq, refutatione libri ſui de Nuptiis & Concupiſc. vindicias ſcripſit. Julianus minimè ceſſans 8. alios, contra inclyti hujus Præſulis ſex libb. edidit: in quibus refellendis occupatus Auguſtinus, morte abſumtus eſt, cùm jam ad textum uſque provectus eſſet. Horum Cl. Menardus duos priores, Vignierius quatuor reliquos, in Bibliotheca Claravallenſi repertos, publicâ luce donavit. Julianus tandem ſede pulſus, ſæpiusque anathemate ictus, miſerè tandem periit. Proſper *in Chron.* Beda, Morer.

Julianus, Vid. *Tertius.*

Julianus Caſarinus, ex illuſtri familiâ, Romanus, Græcè & Latinè inſigniter doctus: ſub Martino V. Ab hujus ſucceſſore Eugenio IV. in Germaniam Legatus, tuba belli contra Huſſitas fuit. Præſes dein in Concilio Baſilienſi, Pontificem ad pacem Eccleſiæ dandam graviter cohortatus eſt: In Florentino poſtmodum Conc. Latinæ Eccleſiæ prærogativam contra Græcos tuitus. Tandem in Hungariam miſſus, ad violandas inducias, quas Ladiſlaus Hung. Poloniæque R. & Amurathes Turcarum Imp. ſanctè juraverant, cladis Varnenſis, cujus mala hodieque Chriſtianus orbis ſentit, auctor, an in prælio, an in fuga, ab hoſtibus: an à naviculario auri cupido, interfectus eſt. Gregorio Sarmoſâ, ei his verbis inſultante, *I nunc Juliane, & dic Regi tuo apud Inferos, Hæreticis fidem non eſſe ſervandam.* Bodin. *de Rep. lib.* 5. *cap.* 6. Anno 1444. Bonfin. *dec.* 3. *lib.* 6 Cromerus *lib.* 21. Cochlæus *hiſt. Huſſ. l.* 6. Ciacconius, *in addit. ad Martin. V.* &c. Vid. *Amurathes* & *Ladiſlaus.*

Julianus Halicarnaſſæus, Hæreticus, caput Phantaſiaſtarum, ſeu Incorruptibilium: hoſtium Conc. Chalcedonenſis.

Julianus Haſartus, Carmelita Hannonius, auctor Chronici Hannoniæ, Flandriæ, Zelandiæ, Hollandiæ, Friſiæ, Brabantiæ, Geldriæ, &c. Obiit an. 1525.

Julianus Lucas, Græcus, Diaconus Eccl. Toletanæ, ſec. 8. auctor Hiſtoriæ Hiſpanicæ: Vaſæo non memoratus, *Chron. Hiſp. cap.* 4.

Julianus Pomerus, Maurus, in Galliam tranſiens ex Africa, ibi Rhetoricam docuit, diu Arelati moratus. Auct. è libri de Vita contemplativa, ſeu de Virtutibus & Vitiis Anno Chriſti 496. Gennad. c. 98. Iſidor. c. 12. Sirmond. *tom.* 2 *Concil. Gall.*

S. Julianus de Pyro, Ordo Milit. Hiſpaniæ, à Petrerio inſtitutus. Ferdinandus II. ejus protectorem ſe profeſſus eſt, Anno Chriſti 1176 Poſtmodum Alcantarenſi junctus. Mariana *de rebus Hiſpanicis.*

Julianus Saba, Eremita, cùm aliquantò intentius Deum deprecaretur, eo ipſo die, quo cæſus fuit Julianus Apoſtata, reſcivit id, quamvis pluribus quàm 20. ſtadiis exercitus abeſſet, ab eo loco, in quo precibus vacabat. Vide Theodor. *Hiſt.* 3. 14.

Julianus Tertius, legionis in Mœſia legatus, ab Othone Conſularibus ornamentis donatus. Tacit. *Hiſt.* 1. 79.

Julianus Toletanus, Arch. floruit ſec. 7. Auctor, *Commentarii in Nahum. Prognoſticorum ſeu de origine mortis humanæ, de futuro ſeculo* & *de futura vita contemplatione libb.* 3. *Chronicorum.* &c Obiit an. 690. Felix Toletanus, *in add. ad l. de Vir. Ill. Sancti Ildeph.*

Julias, egregia extra Jordanem in inferiore Gaulonitide civitas eſt, in tribu Manaſſe, quæ Thraconitidem regionem ab Auſtro terminat, ſita ad Jordanem in Orientali ripa lacus Geneſareth, ex adverſo civitatis Bethſaidæ. Fuit quondam civitas hæc ſub ditione oppidi Bethſaidæ, vicus duntaxat tranſmarinus.

Julias, oppidum in tribu Gad, in Peræa regione, ager ejus habitatur vicis quatuordecim.

Julienſes, Carnorum pop. Alii in Aſiâ min. Plin.

Julii, Albana gens fuit, atque Romam a Romulo traducta. Igitur majorum gentium Patricia fuit Pontificatu Maximo, Dictaturis quinque, Magiſterio Equitum, Conſulatibus 17. Cenſurâ unâ, Tribunatibus militum conſulari poteſtate 9. Decemviratu legibus ſcribendis, triumfis octo, Cæſare ipſo Dictatore & Auguſto Romani Imperii conditoribus omnium Romanarum clariſſima, quæ *Juli, Mentonis, Caſaris, Strabonis, Burſionis, Auguſto,*

Auguſti, *Germanici* cognomina variis temporibus uſurpavit, à Julo Aſcanii, vel Æneæ filio orta. Itaque *Proculum Julium* Romuli tempore *Juli Aſcanii* progeniem vocat Dionyſius.

Julinum, urbs vetuſta & celeberrima, quæ nunc *Volinum* dicitur, *Wollin*, in qua primam Epiſcopi Pomeraniæ ſedem Principes olim poſuerunt, emporium quondam in littore Balthico ampliſſimum, à multis externis gentibus, & diverſarum nationum, linguarum & religionum populis, Henetis, Dacis, Suecis, Slavis, Judæis & Ethnicis, ſolâ Chriſtianorum fide exceptá, pagatim, ita ut ſinguli ſuas diſtinctas plateas nominibus gentium inſignitas tenerent, inhabitatum. Fuit Julinum in inſula Julino, nunc *Wollinſche Werder*, ſitum ab Ortu: ea ponte longo ſupra *Divenonum*, quem Viadri in mare properantis alveum eſſe apparet, quo ex palude *Groß Haff* egreditur, continenti Pomeraniæ juncta: ab Occaſu Sueno vel Suevo, à Meridie lacu recenti admodum piſcoſo: ad Boream Balthico mari cincta fuit, inde vix 3. mill. diſtans, 7. à Stetino. Urbis ambitum milliare Germanicum exceſſiſſe ex antiquis ruinarum veſtigiis, & montibus ſeu editioribus urbis locis, quibus caſtella impoſita fuerunt, conſtat. Sed anno 1170. Waldemarus primus Daniæ rex eam cepit & ſolo æquavit, ut campi jam ſint maxima ex parte, ubi vetus Julinum fuit, exiguo tamen oppidulo *Wollin*, veteris urbis veſtigium retinente, adhuc ſuperſtite. Metel. Habet hoc arcem munitam ſub Suecis. Pace Monaſter. Baudr. Quibus ab El. Brandeburgico ereptum eſt, A. C. 1675.

Juliobona, Galliæ Celticæ urbs. Ptol *Honfleur* P. Divæo. Opp. Caletum aliàs, nunc urbs Normanniæ. Aliis eſt *Lillebonne*, urbs parva prope Sequanæ æſtuar. 6. leuc. à Portu Gratiæ, in Ort. Rhothomagum verſus, à quo 8. leuc. in Occ. recedit. Cluverio & Valeſio Deppa eſt, *Dieppe*, à fluv. ipſam alluente dicta. Epiſcopus *Juliobonenſis* Betto, interfuit Concil. Cabillonenſi, ſub Chlodovæo jun. *Notit. Gall.*

Juliobona altera, urbs Pannoniæ ſuper. ad Danubium, Auſtriæ caput, & adverſus Turcas optimè munita, *Vindobona* Antonino, *Ala Flaviana* vet. inſer. vulgò *Vienna*. Hic Marcus Pauli Ap. comes, dicitur Evangelium prædicaſſe, circa A. C. 70.

Julobriga, Hiſp. Tar. urbs in finibus Cantabrorum Ptol. *Logrunno* Cluſio ac Taraphæ: *Oliva* Floriano, Navarræ oppidum, *Aguilar del campo* H. Coquo. *Fuente d' Juero* Ferrario, vel *d' Ebro* Baudr. vicus ad fontes Iberi fluv. Aliis *Val de Vieſſe*, vicus ad Iberum, 5. leuc. Hiſp. ab ejus fontibus in Ort. & in Caſtella vet. 20. leuc. circiter à Logunno in Occaſ. oppidul. olim Cantabrorum.

Juliodunum, opp. Gall. Celt. haud obſcurum in finibus Pictavorum. *Lodun* Paradino. Baudrando *Loudun* urbs Pictav. prov. in colle, unde *le Loudunois*, tractus, cujus illa caput eſt. Ballivatus hic & Regium tribunal. Sub Hugone Capeto conceſſus hic tractus eſt Godofredo Griſogonello Com. Andegav. à Guilielmo III. Duce Aquitan. ſed reunitus coronæ à Philippo Auguſt. iterum datus à Carolo V. iterum à Ludovico XI. regno unitus eſt. Henricus III. in Duc. hon. illum evexit, ſed titulus morte fœminæ illuſtris è Roania fam. in cujus honorem id factum erat, ſuppreſſus eſt, le Prouſt *Hiſtor. de Laudun*, &c. Urbs 6. leuc. à Salmurio abeſt in Auſtrum, 10. à Pictavio in Boream, 18. ab Ambacia.

Juliola, oppidulum Sardiniæ in orâ Boreali, *Longoſardo* Nigro. Baudrando *Caſtro Doria*, in ora Occ. ubi Bor. incipit. 10. mill. à Tibula in Septent. verſus Fretum Taphros. Ex Cluverio, Brietio.

Juliomagus, *Andes* Cæſari, *Andegavi* Plinio & aliis, urbs Gall. Celt. Ep. ſub Arch. Turonenſi, vulgò *Angiers*.

Juliomagus altera, urbs Germ. ſeu vicus, in Sueviâ Ciſdanubiana. *Pfullendorff* Rhenano. Cluverio eſt *Dutlingen*, dit. Wirtemberg. ad Danubium, 5. mill. Germ. à Scaſuſia in Bor. uti 7. à Conſtantia; 7. à Tubinga in Mer.

Juliopolis, urbs Bithyniæ. Ptol. Strab. Ep. ſub Arch. Sardiano, quæ etiam *Gordiucome*, nunc *Begaſar* Caſtaldo: inter Dadaſtanum ad Occaſ. 26. & Ancyram Galatiæ in Ort. 65. mill. paſſ. Anton.

Julis, opp. inſulæ Ciæ, vel Co, Simonidis patria, & Bacchylidis, & Eraſiſtrati medici, & Ariſtonis Peripatetici. Apud eos lex erat ſenes majores ſexagenariis occidi, ut victus cæteris ſufficeret.

Julium Carnicum, urbs inter Italiam & Noricum, *Zuglio* hodiè: *Zoiel* incolis, vicus Foro-Julii, prope fontes Buti amnis, ad rad. Alpium, 4. mill. à Ponte Fellæ in Occ. Lazio eſt *Ponta fella* opp. medium in Foro-Julio, & medium in Carinthia ſitum; 6. mill. Germ. ab Utino in Bor. 7. à Villaco in Auſtr. ubi tranſitus Alpium. 5. mill. à Juliis clauſtris in Bor.

Julium præſidium, quod & *Scalabis* Plin. & *Scalabiſcus* Ptol. Luſitaniæ civitas olim clariſſima, Vulgò *Santaren*. Ad Tagum 13. leuc. ab Ulyſſipone in Ort. Toletum verſus.

Pontifices Romani.

Julius I. civis Romanus, poſt Marcum, urbis hujus Epiſcopus, Anno 336. Ab hæreticis accuſatus, illis per 18. menſes fruſtra expectatis, abſolutus eſt Synodo habitâ, quâ Athanaſii negotium ventilatum, & quomodo Arianis in Oriente obviam iri poſſet, quæſitum. Sed hi, ſub Conſtantio, feroces admodum & obſtinati, ne quidem Synodo Sardicenſi, à Conſtante convocatâ, Anno 347. coërceri potuerunt. Obiit, an. 352. Succeſſit Liberius. De epiſtolis ejus, Vid. Athanaſ. *apol.* 2. & *epiſt. ad Solit.* Socr. *lib.* 2. Sozomen. *lib.* 3. Gennad. *de Script. Eccl.* Leontium *de Sect. act.* 8. Moreriam *Diction. Hiſt.*

Julius II. prius Julianus Roverius dictus, Italus, nepos ex fratre Raphaële Sixti IV. eliſo Cardin. Amboſiano, ſucceſſit Pio II. An. 1503. Orbis Phaëthon, ingenio militari, nil niſi turbas & bella meditatus eſt, Julii proin nomine, à Cæſare, mutuato. Barbam promiſit, contra Prædeceſſorum conſuetudinem, quò horribilior videretur. Cùm Gallorum partes, ante Pontificatum ſequeretur, benignè à Ludovico XII. exceptus, & contra Alexandri VI. inſidias defenſus, jam Papa, alius longè, ſpretus cum ſuis anathematis, apertum bellum Ludovico junctus Hiſpanis intulit, *clavibus Petri in Tiberim abjectis, & enſe Pauli nudato.* Quoscunque ſuis votis adverſantes, inprimis Alphonſum Eſtenſem Ferrar. D. excommunicavit, Navarræ regnum Johanni Albretano injuſtè ereptum Hiſpaniæ R. donavit, idem Ludovico victori, ad Ravennam, ob concilia Cæſaroduni & Piſæ celebrata facturus, ſubditos ejus juramenti religione ſolvit, minatus inſuper *Chriſtianiſſimi* titulum, in Angliæ R. devolvere, Piſano concilio, quod ipſum peſſimè habebat, Laterano nequicquam oppoſito. Obiit ex animi mœrore, quòd Venetos in Imperatorias partes pertrahere non poſſet, Anno 1513. percuſſus prius nummo aureo Ludovici XII. Neapoli cuſo, cum hoc elogio: *Perdam Babylonis nomen.* Thuan. *Hiſt. lib.* 1. Guicciard. *l. c.* Bemb. *Hiſt. Ven. lib.* 12. Pap. Maſſonius, *in Julio II.* Victorel. *in addit. ad Ciaccon.* Succeſſit Leo X.

Julius III. dictus Joh. Maria de Monte, Paulum III. excepit, Anno 1550. curatorem ſimiæ ſuæ purpurâ donavit, & ob id reprehenſus à Cardinalibus, quòd indignum hominem eveheret, *Et vos quid*, inquit, *in me meritorum comperiſtis, quùm Chriſtiana Reſp. Principem conſtituiſtis.* Jubilæum celebravit, Concilium Tridenti continuari voluit, arma ſumſit cum Imper. contra Octavium Farneſium, ab Henrico II. Gall. R. defenſum. Intemperantiâ magis vitæ, quàm ſenio extinctus, Obiit An. Chr. 1555. Thuan. *lib.* 6. & 15. *Hiſt.* Spond. & Rainald. *in Annal. Eccl.* Succeſſit Marcellus II.

Principes Varii.

Julius, filius Henrici Junioris, Ducis Brunſuicenſis, lineæ Guelferbytanæ, patri A. C. 1568. mortuo ſucceſſit, religioneque Pontificiâ abolitâ, Evangelium in ſuas ditiones, miniſterio Jacobi Andreæ & M. Chemnitii introduxit, quod exemplum Epiſcopus Verdenſis & Abbas Rittershuſius ſecuti ſunt. Hojenſibus Comitibus A. C. 1582. extinctis, unà cum agnatis Comitatum illum adivit; hinc hæreditatem Erici patruelis crevit An. C. 1584. Demum A. C. 1589. obiit, Ducatu ampliſſimis vectigalibus aucto, & Helmſtadianâ Academiâ A. C. 1576. ex concilio Chemnitii inſtitutâ, inprimis clarus. Vid. Thuan. *Hiſt. l.* 61. 80. 96. Inter liberos, quos ex Hedvige Brandeburgica ſuſtulerat, jus primogenituræ, patris exemplo, reſuſcitavit, ex quibus *Julius* Auguſtus fuit & Henricus *Julius*, de quo infra.

Henr. *Julius*, fil. *Julii* natu maximus, poſtquam patri ſucceſſiſſet, defuncto an. 1596. Philippo ſuæ lineæ ultimo, cujus jam aliquot arces occupaverat, ſucceſſionem Grubenhagiam ſibi ſoli aſſeruit, unde cum reliquis agnatis controverſia graviſſima, in qua ſuccubuit. Fruſtra dein Brunſuico urbe tentatâ An. C. 1605. in aula Imperiali tantum egit, ut A. C. 1606. banni adverſus eam denuntiationem impetraret. Obiit Anno Chriſti 1613. Ei ſucceſſit fil. Fridericus Ulricus.

Julius Fridericus, fil. minimus natu Friderici Ducis Wirtenbergici, frater Joh. Friderici, qui Stutgardianam, & Ludovici Friderici, qui Monpelicardenſem, lineas orſi ſunt: inſigni oris gratiâ Princeps. Ex Melita Inſ. in Aſiam trajecit An. Chr. 1613. Epheſique expugnationi interfuit: Inde A. C. 1616. ultimo Septentrione luſtrato. Sequente anno, quædam ad Brentiam, in tractatu cum Fratribus, nactus, poſt obitum fratris Lud. Friderici, tutelam nepotis & adminiſtrationem Ducatus ſuſcepit: ſed cùm delectus provinciales, A. C. 1633. Vinarienſi & Hornano exercitui junxiſſet, poſt cladem Nordlingenſem, A. C. 1634. provincia tota occupata, & Heidenhemium à Bavaro receptum, nec redditum eſt uſque ad pacificationem. Obiit A. C. 1635. auctor lineæ, quæ *Apennagiata* ſeu *Juliana* vel *Brentiana* dicitur. Ei ex Anna Sabina Holſata nati ſunt: Rodericus, Sylvius Nimrodus, in literis egregius, Manfredus, Julius Peregrinatius, & Sueno Martialis Edelnolphus. E' quibus Sylvius Nimrodus, ductâ Eliſabethâ Mariâ Monſterbergenſi hærede, ſocero, in Ducatu Oelſenſi in Sileſia, ſucceſſit, mortuusque A. C. 1664. reliquit Ferdinandum Carolum, Sylvium Fridericum, Chriſtianum Ulricum, & Julium Sigiſmundum: qui poſt parentis obitum, in illuſtri Collegio Tubingenſi & aula Altenburgica ad virtutes natalibus dignas educati ſunt. Manfredus verò, defunctus eſt An. Chr. 1662. Pater ex Juliana Oldenburgica Friderici Ferdinandi, Auguſti & Manfredi. V. Philipp. Jac. Spener. *Syll. Geneal. Hiſt.*

Julius Henricus, fil. Philippi II. Ducis Lavvenburgici, numeroſæ familiæ patris, natus A. C. 1586. Latinos ritus amplexus eſt, & Cæſari militavit. Ei multa in Bohemia bona, & ex Eliſabetha Sophia Brandenburgica geniti, Franciſcus Erdmannus, Suecis in Polonia militavit & *Julius* Franciſcus, Anno Chriſti 1640. filios habet.

Viri illuſtres.

Julius, 5. Hieroſolymorum Epiſcopus. an. ſal. 151.

Julius Africanus, Conſul cum Trajano Imperat. Anno U. Cond. 864.

Julius Africanus, Conſul cum Maximo an. U.C. 988.

Julius Africanus, Chriſtianus Chronologus, de quo vide Voſſ. *Hiſt. Gr. p.* 236. *&* 287.

Julius Agricola, Præſes Britanniæ, cæſâ fere omni Ordovicum gente rebelli, Monam inſ. deditione accepit, devaſtatis uſque ad Taum nationibus: Caledonios duce Galgaco, ad montem Grampium vicit, A. C. 79. 80. Totâ denique Britanniâ domitâ, claſſeque circum eam miſsâ, primus Romanis Inſulam eſſe affirmavit. Hunc gloriâ ejus offenſus Titus, evocatum, ſub ſpe provinciæ Syriæ, quæ tum morte Atilii Rufi vacua erat, veneno perdidit, ſucceſſore miſſo Cn. Trebellio, circa A.C. 87. Vide Tac. *in Vita Agricolæ.*

Julius Agrippa, poſt conjurationem Piſonianam, à Nerone in Inſulam maris Ægæi expulſus. Tacit. 15 71.

Julius Alexandrinus de Neuſtain, Poëta & Medicus Tridentinus, varia ſcripſit, ſec. ult. Joh. Sambucus, *in Icon Med.*

Julius Alcinus, vide *Alternus.*

Julius Antonius, Conſul cum Fabio Africano, Anno U. Cond. 744.

Julius Aquila, Eques Romanus, à Didio, cum paucis cohortibus in Boſphoro relictus, ſub Claudio. Tacit. 12. 15.

Julius Aterianus, Hiſtoricus Lat citatus à Trebellio Pollione, *in Victorino.*

Julius Auſonius, Medicus Valentiniani Sen. pater Poëtæ. Præfectus Illyriæ, Medicos quoſdam tractatus edidit.

Julius Cæſar, prænomine *Lucius*, propinquus *Caii Julii Cæſaris* & avunculus M. Antonii Triumviri. Geſſit Romæ conſulatum anno U. C. 690.

Julius Cæſar, Rom. Imp. vide *Cæſar.* Ejus res geſtas breviter perſtrinxit Plin. 7 25. *Juliorum* autem nomen ab *Julo* Aſcanio Æneæ filio tractum putatur: Virg. *Æn.* 1. Hujus honori tributum eſt, ut ſeptimus anni menſis (eo enim natus eſt) *Julius* fuerit appellatus, cùm antea Quintilis diceretur, quòd quintus eſſet à Martio, à quo Romani ſuum olim auſpicabantur annum.

L. Julius Cæſar, C. Julii Cæſaris Dictatoris pater, Præturâ perfunctus, nullis evidentibus cauſis obiit Piſis, exanimatus derepentè, dum matutino calceatur. Vide Plin. *lib.* 7. *cap.* 52. Fuit hic quoque L. Julius Cæſar Conſul cum Antonio, anno præcedente Conſulatum Ciceronis, qui erat annus à mundo condito 3900. ante verò Chriſtum natum 62. Præturam geſſit anno ab hinc quarto Prætorque Iberos, hoc eſt, Hiſpanos, ad Oceanum uſque ſubegit, paulò poſt mortuus. Vide App. *l.* 2.

Julius Celſus, tribunus, ob conjurationem in Cæſarem Tiberium in carcerem conjectus, ibi laxatam catenam & circumdatam in diverſum tendens ſuam ipſe cervicem perfregit. Tacit. *Ann. lib* 6 *cap.* 14.

Julius Celſus, JC. celebris, ſec. 2. Alius, commentariorum in J. Cæſarem auctor.

Julius Clarus, Alexandrinus, JC. Philippo II. Hiſp. R. à conſiliis. Ejus opera Francofurti edita, an. 1636.

Julius Claſſicanus, ſucceſſor Cato Deciano in Britanniæ procuratione miſſus, ſub Nerone & Suetonio, diſcors. Tacit. 14. 38.

Julius Cordus, hiſtoricus, qui vitas Imperatorum ſcripſit.

Julius Firmicus Maternus, auctor excellentis libri, de myſteriis & erroribus Gentilium. Edidit Joh. Wovverus cum notis. An idem cum auctore libb. 8. de Aſtronomia, operâ Aldi Manutii editorum, an. 1501. &c. Floruit ſub liberis Conſtantini.

Julius Florus, vide *Florus.*

Julius Fronto, vide *Fronto.*

Julius Græcinus, Vid. *Græcinus.*

Julius Marathus, libertus Auguſti, ſcripſit de hujus rebus geſtis. Sueton. *in Aug.* c. 79. *&* 94.

Julius Maximinus Thrax, è militaribus imperavit cum filio ejuſdem nominis, 26. Rom. Imp. coactus à militibus, poſt Aurel. Alexandrum anno mundi 4198. à Chriſto nato 236. Germanos vicit, Alexandri Severi amicos undique interfecit. Altus fuit pedes octo & digitum, tam validus, ut *Hercules Achilles Ajax, Milo, Antæus* vocitaretur: Tam ferox, ut *Cyclops, Buſiris, Sciron, Phalaris, Typhon, Gyges* diceretur. Hunc uſque adeò reformidarunt, ut vota in templis publicè fierent, ne unquam urbem ingrederetur. Erat ei perſuaſum niſi crudelitate imperium non teneri, ſimul verebatur, ne propter humilitatem generis ſperneretur (fuerat ſiquidem in prima pueritia paſtor) quare ignobilitatis tegendæ causâ, omnes conſcios generis interemit. Adverſus hunc Senatus Pupienum & Balbum Imperatores declaravit, hic verò in Italiam ſtatim cum exercitu deſcendit: Aquileiaque fruſtra obſeſsâ ſuis militibus penuriâ oppreſſis, cum filio diſcerptus eſt, conclamantibus cunctis militari joco, *ex peſſimo genere ne catulum quidem habendum.* Horum capita Romam perlata ſunt. Imperavit annos 3. vixit pater 50. filius 20. Herodianus *lib.* 7. *&* 8. *Jul. Cap.* Aur. Vict.

Julius Maximus, cum filio Maximino 26. Rom. Imp. Germanos vicit, crudelis in Romanos fuit, Alexandri Severi amicos undique interfecit. Capitolinus. Herod. *l.* 7. V. ſupra.

Julius Meſſala, Conſul cum Grato, an. Dom. 231.

Julius Montanus, vide *Montanus.*

Julius Montanus, poeta quidam Elegiographus, cujus meminit Crinitus.

Julius Obſequens, ante Honorium, ſcripſit de prodigiis: cujus libri partem edidit Aldus Manutius Conr. dein Lycoſthenes ſupplevit. Sebaſtianes Corrad. *in quæſt. pag.* 41. Voſſius *de Hiſtor. Latinis.*

Julius Paris, auctor epitomæ Valerii Max.

Julius Paulus, JC. & Poëta, ſec. 2. A. Gellius *libr.* 19. *cap.* 7. An alius à Juriſconſulto? Forſter. *Hiſtor. Jur. Civil. libro* 2. *capite* 78.

Julius Paulus, JC. Vir doctiſſimus Alexandro Severo Imper. Rom. à conſiliis. an. U. C. 976.

Julius Pollux, Commodo Imper. Epithalamium fecit, & Onomaſticon ſuum dedicavit. Ei quoque alia quædam attribuuntur, & inter alia, Oratio *de Arcadicis*, Geſn. *Bibl.* Moterius *Diction.* Alius, auctor Chronici uſque ad Valentem. Suid. Voſſ. *de H. G.* Vid. *Pollux.*

Julius Poſtumus, per adulterium Mutiliæ Priſcæ, inter intimos Liviæ, quem dilegerat Sejanus, ad jaciendas contra Agrippinam domumque Germanici criminationes. Fuit Vir Conſularis, Præpoſitus Dalmatiæ; ornamenta meruit triumfalia.

Julius Priſcus, centurio, gratiâ Fabii Valentis à Vitellio ad Præfecturam Prætorii cum P. Sabino provectus; ſed collegæ perpetuò diſcors. Tac. *Hiſt.* 2. 92.

Julius Rufus, Conſul cum Fonteio Capitone an. U. C. 819.

Julius Ruſticus, Conſul cum Aquilino, an. U.C. 914.

Julius Severus, Conſul cum M. Rufino Sabiniano. Anno Dom. 155.

Julius Titianus, præceptor Maximini Jun. Deſcriptionem provinciarum compoſuit. Fuit alterius Titiani diſcip. qui patrem quoque Titianum habuit, auctorem egregiorum libb. de Provinciis, & *Simiam ſui temporis* dictum. Sidonius Apollin. *lib.* 1. *epiſt.* 1.

Julius Titus Calpurnius, Princeps Poëtarum Bucolicorum, Roſinus. *in Antiq. Rom.*

Julius Vindex, præſes Galliæ cum Sergio Galba Proc. Hiſpaniæ, contra Neronem, arma movere. A.C. 68.

Julius menſis, priùs *Quintilis*, dictus eſt, eò quòd à Martio, quem Romulus anni fecerat principium, eſſet quintus: poſtea *Julius* à C. Julio Cæſare dictus eſt, qui eo menſe natus ferebatur, Vid. Macrob. *Saturn lib.* 1. *cap.* 12. Dionem *lib.* 44. Suetonium *in ejus Vita*, &c. Erat hic menſis in Jovis tutela. fiebantque Kalendis ejus migrationes ex ædibus, 3. Nonas Populifugia, & pridie Nonas Ludi Apollinares celebrabantur. Nonæ ipſæ Caprotinæ dictæ ſunt. Quarto Idus Cæſaris natalis fuit, tertio Ludi Circenſes agebantur, &c. Vide Thom. Dempſterum *Antiquit. Rom. lib.* 4. *cap.* 11.

Julus, Æneæ fil. qui & *Aſcanius.* Virgilius,

At puer Aſcanius, cui nunc cognomen Julo
Additur (Ilus erat, dum res ſtetit Ilia.)

Julus Antonius, fil. M. Antonii Triumviri & Fulviæ. Dio *l.* 51. Ἴουλλος δ᾽ ὁ Ἀντωνίου ὅ τε Φουλβίας υἱὸς, &c. Ubi rectè *Julus.* At eidem malè *Julius* eſt *lib.* 54. *&* 55. ut & Suetonio *in Claudio cap.* 2. *& de Illuſtribus Grammaticis, cap.* 21. Conſul fuit cum Paulo Maximo, an. U. C. 743. Huic Horatii Oda ſecunda libri quarti inſcripta eſt.

Junamenſis reg. ampla in Sinis, ſupra Tunquinum regnum, maximè ad Occ. extenſa, verſus Indiam extra Gangem, vulgò *Yunam*, ſeu *Junnam.* Ejus urbes ſunt Junamum *Iunnam* ſeu *Yunam*, in mediterr. juxta lacum parvum cognom. Mealcanum *Mealcan*, Linganum *Lingan* & Talium *Tali.*

Juncalaonum, urbs Indiæ ulter. cum portu, in ora ſinus Gang. ſub Siami Rege. 100. mill. à Legoria urbe in Occ. 400. circiter à Judia, in Auſtr. Vulgò *Juncalaon.*

Juncaria, oppidul. Cataloniæ, in regiuncula *Ampurdan*, ad radices Pyrenæorum, juxta tranſitum *le col de Pertus.* Inter Helenam ad Bor. & Gerundam ad Merid. in confinio Galliæ, & Com. Ruſcinonenſis, 3. leuc. ab ora maris Medit. *Junquera* incolis, *Jonquere* Gall.

Juncaria, ſeu *Juniaria*, vel *Junicaria*, locus in Diœceſi Monſpelienſi; an eadem cum priore? Hic Concil. an. 894. ſub Arnuſto Arch. Narbonnenſi habitum.

Junctura, Monaſterium Lotharingiæ, ad amnium Robac & Mortæ confluentes, nunc à conditore ſuo S. Deodati dicitur vulgò *S. Diey*, Vid. Hadr. Valeſium *Notit. Gall.* in voce *Megeni Monaſt.*

Junctum

Juncus Virgilianus, Senator, tanquam libidinum Meſſalinæ conſcius, à Claudio Cæſ. pœnâ affectus. Tac. *l.* 11. *c.* 35.

Junganni, populi Ligures, corruptiſſimè pro *Ingauni*.

Jungaria, vel *Juncaria*, Vide Ibi. Hiſp. Tar. urbs mediter. Ptol.

Junia Familia, ex iis qui cum Æneâ coloniam condiderunt, orta eſt. M. Junius cum filio à L. Tarquinio Sup. ſublati. L. Junius Brutus filiis ſuis Tito ac Tiberio, ob conjurationem de Regib. reducendis, à Patre ſecuri percuſſis, nullam reliquit prolem. Nam cùm Patricius ille fuiſſet, omnes ſequentes *Junii* plebeji fuerunt. Conſulatumq; nemo eorum conſecutus eſt, niſi poſt eum à Patribus Plebi communicatum, atque cùm Patriciis Conſules à Plebe fuerunt dati; cùm lex vetaret duos ſimul Patricios Conſules eſſe.

Junia, nomen viri concaptivi Pauli. Rom. 16.

Junia Calvina, decora & procax fœmina, ſoror *L. Silani*, ob liberiora verba fratris, qui eam Junonem nominavit, inceſti fuit ſuſpecta. Reſtituta à Nerone, poſt cædem Matris.

Junia Silana, nobilis fœmina C. Silii juventutis Romanæ pulcerrimi uxor, ejus matrimonio à Meſſallinâ exturbata, ut ipſa vacuo adultero potiretur. Tacit. 11. 12. *l.* 13. 19. in exilium acta *c.* 22.

Junia lex, à Junio Bruto, primo ſoloque tum Conſule an. U. C. 214. lata, ſanxit: *ut imperium Tarquinio abrogaretur, Conſuleſq; duo regiâ poteſtate quotannis Comitiis centuriatis a populo crearentur*. Dionyſ. *l.* 4. Liv. *l.* 2. *&c.* Alia à M. *Junio* Penno, an. U. C. 627. lata *peregrinos uſu civitatis prohibuit*. Quam, tanquam inhumanam, reprehendit Cicero *de Offic. l.* 3. Fuit & *Junia Licinia* lex de Trinundino: & *Junia Norbana*, de manumiſſis: & *Junia Petronia* de judiciis, & *Junia Velleja*, de teſtamentis, de quibus V. Thom. Dempſterum *Ant. Rom. l.* 8. *c.* 17. *& ſeqq.*

Junilius, Epiſc. Africæ, ſec. 6. Scripſit dialogos de fide divina, libb. 2. qui Baſileæ impreſſi. Sixtus Sen. *in Bibl S.* Trithem. *de Scr. Eccl.* Poſſevin. *in Appar. Sacro.*

Juniores, pro judicibus ſubordinatis & poteſtatis miniſtris. In Chartis & LL. antiquis, etiam in Conciliis & Auctoribus dicuntur aliàs, ut *Seniores*: non reſpectu ætatis, ſed dignitatis, conditionis & miniſterii. *Juniores* perinde non à juventute, ſed quòd eſſent aut ſine præfectura, aut minorem habentes, majori ſubderentur. Bignonius tamen *in Marculfi formulis*, quandoque accipit *Juniores*, pro ipſis ſucceſſoribus & quaſi nepotibus. Spelmannus pro hæredibus. Capitular. Caroli *l.* 1. *c.* 167. pro Vaſallis, ſubditis, famulis. E' Goldaſto Lydius pro liberis dominis *Junckheren*. Gregor. Tur. *Juniorum Eccleſia* meminit, *lib.* 5. *c.* 26. Notkeri ævo, i. anno regni Ludovici Jun. *Juniores* dicit Vadianus, videri fuiſſe delectos ad pauperum & peregrinorum ſaculeatum Laicos, ut eo miniſterio exerciti, aptiores ad reliquam diſciplinam monaſticam fierent. *Juniores* quoad ſervitium deniq; omnes arbitratus eſt Servius Tullius, ab an. æt. 17. uſque ad an. 46. & ſupra hunc annum Majores appellat A. Gellius *l.* 10. *c.* 28. V. Henr. Spelm. *Gloſſ. Arch.*

Juniuladiſlavia, Germanis *Inowladiſlow*, Polonis *Inowlocz*, urbecula Poloniæ maj. Palatinatus Juniuladiſlavienſis caput, in Cujavia, ad Noteſium flu. cum arce aliàs munita, 7. mill. Germ. ab Vladiſlavia in Occ. & vix 2. à Guplo lacu in Bor.

Junius, ſextus eſt in ordine menſium a *junioribus* dictus. Ovid. *Faſt.* 6. Alii tamen eum ſic dictum volunt, tanquam *Junonium*, quo nomine apud Aricinos Præneſtinoſque diu olim venerat: Nonnulli quoque hanc appellationem eum volunt traxiſſe, à Junio Bruto, quòd Kalendis Junii, pulſo Tarquinio, ſacrum Carnæ Deæ in Cœlio monte, voti reus fecerit: Alii aliter. De quo, ut & diebus in hoc menſe, apud Romanos, feſtis, Vid. Thomam Dempſterum *Antiq. Rom. l.* 4. *c.* 10.

Viri illuſtres.

Junius Blæſus, Africæ Proconſul Tacfarinam fudit, fugavitque, an. U.C. 774. Tacit. *l.* 3. V. *Blæſus*.

Junius Brutus, vide *Brutus*.

Junius Donatus, Conſul, collega Corn. Secularis, an. U.C. 1012.

Junius Franciſcus, nobili genere natus, Biturigibus, A.C. 1545. Theologiam docuit Lugduni Bat. ſcripſit plurima, quæ Tomis 2. in fol. prodierunt, Genevæ, A. C. 1607. &c. *Vir divinarum, humanarumq; rerum peritiſſimus*, Meurſ. *Leida gloria, ipſiſſimum textualis & Scholaſticæ Theologiæ oraculum, linguis dives, diſtinguendo ſubtilis, argumentis invincibilis*, Joſ. Hallo. Obiit peſte An. 1602. æt. 57. Lugduni Bat. Melch. Adami.

Junius Gallio, vide *Gallio*.

Junius Hadrianus, Hornanus, Medic. ling. utriuſq; & antiquitatis cognitione clarus: Obiit Middelburgi in Mattiacis, A. 1575.

Junius Lupus, Senator accuſavit Vitellium ætate extremâ majeſtatis & cupidinis imperii. Sed inſtinctu Agrippinæ accuſatori aquâ atque igni interdictum eſt. Tacit. 12. 42.

Junius Magus, nefandorum Sacrorum peritus, à Scribonio Libone Druſo tentatus, ut infernas umbras carminibus eliceret. Tacit. *Annal.* 2. 28.

Junius, vide *Marullus*.

Junius Maximus, 2. Conſul cum Aquilino, an. U.C. 1038.

Junius Quintus, Vid. *Arpini*.

Junius Ruſticus. Senator, componendis Patrum actis dilectus, à Tiberio, monere auſus eſt Conſules, ne relationem contra Agrippinam & Neronem inciperent. Tac. 5. 4. Vid. *Ruſticus*.

D. Junius Silanus, in nepti Auguſti *Juliæ* adulter; ideò cùm amicitiâ Cæſaris prohiberetur, exſilium ſibi demonſtrari intellexit: nec niſi Tiberio imperitante deprecari Senatum ac Principem auſus eſt. Rediit poſthac, quia non Senatus conſulto, non lege pulſus fuit, in urbem, neque honores adeptus eſt.

Junius Tyberianus, Conſul cum Aurel. Probo Imp. an. U. C. 1033. Secundò Conſul cum Caſſio Dione, an. U. C 1043.

Junna, fluv. ex Duc. Burg. per Senonas in Sequanam fluens, *Yonne*. Ferrar. Valeſio *la Juine*, Stampas, ubi Loam capit *Lois*, Mauriniacum Monaſterio ſuo illuſtre, Campiniacum, Bonnas, Lardiacum, Ver parvum, & Vicum S. Verani attingit: tum augetur amne ex Marcis & Firmitate Adelhaidis veniente. Inde Villam Regis, Villam Abbatis, ac in duo brachia diviſus, dextro Exonam, lævo vicum S. Juſti alluit; ad Exonam, *Exona* vocari incipit. Demum junctis aquis, Paludellum villam ſuper Exonam *Palvean*, præter cætera loca alluit, atque juxta caſtrum Corboilum Sequanæ miſcetur. Hic Chlotarius jun. à Theodorico R. victus eſt. *Not. Gall.*

Juno, an à juvando? Saturni & Opis filia, *Jovisq; Et ſoror & conjux*, uti ſeipſam vocat apud Virg. *Æn.* 1. Dea regnorum fuit & divitiarum, quæ & nubentibus præeſſe credebatur, unde *Pronuba* vocatur, & parturientibus obſtetricari, unde *Lucina* nomen ſumpſit. Munditiei item & ornatus curam habuit, hinc ſtatuæ ejus crines addebant, curioſa ſuperſtitione diſpoſitos: & ornatrices ſeu pſecades *ſpeculum Junoni tenere* dicebantur. Porro ut viris ſingulis ſui Genii, vitæ præſides, ita fœminis *Junones* ſemper præſtò erant, unde conſuetudo fluxit, ut mulieres *Junonem ſuam* appellarent. Singulis annis in quodam Atticæ fonte lota virginitatem recuperaſſe fingitur. Filiam habuit Heben, quam ex ſylveſtribus lactucis concepiſſe fertur, quas ab Apolline invitata avidiùs comederat. Jovi, à quo ſub cuculi forma compreſſa fingitur, Vulcanum & Martem peperit, quamvis Ovidius Martem ſine viro eam malit concepiſſe, Olenii tantùm floris contactu. Phyſici *Junonem, aera* interpretantur, ideoque *Jovis* & *ſororem*, & *conjugem* dictam volunt, quòd ſumma ſit aeris cum æthere cognatio, & ſimilitudo. Hinc & Iris ei nuntia attributa, hocque nomine ab Aſſyriis & Afris culta eſt, ut Julius Firmicus docet. Ei agnâ fiebat. Simulacrum ejus tale fuit, teſte Alberico: Erat fœmina in throno ſedens, quæ ſceptrum regium geſtans, dextrâ caput diademate cinctum inter nubila condidit. Ad latus Iris, ante pedes pavones fingebantur, avis ſpecialiter ei dicatæ. Ejus varia apud Romanos, pro diverſis ejus officiis & muneribus nomina erant, de quibus pauca hæc ſubjungam.

Junonis apud Romanos nomina.

Calendaris dicta eſt, à Calendis ei ſacris.
Caprotina.
Cinxia, in nuptiis invocabatur.
Curis ſeu Quiris, ab haſta ei ſacra. Huic in omnibus Curiis menſæ erant poſitæ.
Domiduca, in nuptiis invocata.
Februata, à Februario, quo ei ſacra fiebant.
Fluonia.
Interduca, in nuptiis.
Juga, ſimiliter.
Julia, cui ædicula erat in reg. 5.
Lucina, cui templum in reg. 5.
Martialis, cui templum in reg. 8.
Moneta, à monendo. In hujus templo libri lintei, Imperii fata continentes, aſſervati.
Novella, vocabatur in menſium Calendis.
Opigena.
Populonia, quam populus ſeu plebs precabatur.
Regina, quæ à Camillo Vejis eſt tranſvecta, in Aventinum.
Sororia, cui in expiationem cædis ſororis ſuæ aram Horatius conſecravit.
Soſpita, quæ Lanuvii inprimis magno cultu colebatur; poſtea & Romæ in foro Olitorio ædem nacta eſt.
Unxia, in nupt. invocabatur, &c.

Vid. Thom. Dempſterum *Ant. Rom. l.* 2. *c.* 6. & paſſim alibi. Ovid. Faſtorum *l.* 6. *v.* 183. Heſiodum *Theog.* Boccatium, Natalem Comitem, Gyraldum, Al. Roſſæum *in myſtagogo Poet.* &c. Inde *Junonium*. Hinc *Junonius* Janus: *Junonii* verſus: *Junonia* avis: Ovid. *Laudatas oſtentat avis Junonia pennas.* Pavonem intelligit. Avis enim illa Deæ illi ſacra. Juven.

——*Didicit jam dives avarus*
Tantum admirari, tantum laudare diſertos,
Ut pueri Junonis avem.

Juno Ægyptia, Rheæ & Cameſenni filia, nata anno primi regni Semiramidis, cognominata Iſis maxima, frugifera, legifera, ſoror & uxor Oſiridis. Beroſus *lib.* 4.

Junonia, major, & minor, inſulæ duæ ex Fortunatis. Plin. 6. 32. Illa *Forteventura*, maximè ad Ort. extenſa. Aliàs Herbania, longa 25. leuc. lata 15. circiter. 12. leuc. ab ora Africæ, 16. à Canaria Inſ. Hæc nunc *Lancerota*, 6. leuc. à majori. Longa 16. leuc. lata 10. Sub Hiſp. Senſo.

Junonis ara, prom. & locus Gadium inſulæ, *Trafalgar* Taraphæ. *Junonis fanum* Ptol. dicitur. Melius *Junonis prom.* nunc *Cabo Trafalgar*, in ora Occ. Vandalitiæ, ubi incipit Fretum Herculeum, in parte Auſtraliori Hiſp. 9. leuc. Hiſp. a Gadibus in Mer. 10. à Calpe in Occ. Baudr

Junonis Laciniæ templum, vide *Lacinium*.

Junonis promuntorium, *Capo Giallo*, teſte Nardo, promunt. Peloponneſi in orâ ſin. Corinthiaci, contra Sicyonem urb.

Junonis ſacrum, ſeu *templum*, inſ. Melitæ promunt. in cujus

vertice ſitam eſſe hodie ajunt ædiculam *D. Virginis in Corte* denominatam.

Junopolis, urbs Ponti Paphlagonici. Concil. Nic.

Junus Latinis dictus eſt Pan, ab euado paſſim cum omnibus animalibus: Numen Arcadum antiquiſſimum & honoratiſſimum V. Thom. Dempſterum *Antiq. Rom l.2.c.20.*

Ivo, Britanniæ rex, qui primus an. N. Chr. ſeptingenteſimo viceſimo, ex ſingulis laribus ſingulos denarios D. Petro quotannis pendendos obtulit. Id tributum ſub Leone Quarto circa ann. N. C. octingenteſimum quinquageſimum rex Edel Wulffus duplicavit, decimasque etiam omnium fructuum Virgini Mariæ dari juſſit. Porro Joannes Richardi fil. anno N. C. milleſimo du centeſimo ſeptimo Angliam Hiberniamque ſingulis annis Romanæ ſedi ſeptuaginta marcas auri dare præcepit.

Ivo, Epiſc. Carnutenſis, diſciplinæ Eccleſ. tenaciſſimus, eruditione & pietate clarus: Bellovacenſis, Præceptor Lanfranci, &c. Anno 1093. Godofredo, ob crimina depoſito, ſucceſſit. In Philippum I. Galliæ R. qui Berthâ Hollandicâ repudiatâ, Bertradem Montfortiam Fulconis Com. Andegav. uxorem ſuperinduxit, acer: commune ævi ſui Oraculum. Obiit an 1116. æt. 80. Beatis annumeratus, ſub Pio V. an. 1570. cineribus bello inteſtino Galliæ diſſipatis. Opera ejus edidit Joh. Baptiſta Souchetus, an. 1647. duobus volum. quorum prius Decreta, poſterius 287. epiſt. 22. homilias, & Chronicon continet. An & *Pannomia*, & libri de corpore CHRISTI auctor? Vid. Sigebert. c. 167. *de Vir. Ill. & in Chron.* Godfr. Vindocinum, *ep l. 2.* Suger. *in Ludovico Craſſo*, Matthæum Paril. *Hiſt. Angl.* Loiſelium, Ruillardum, Voſſium, &c.

Ivodium, vide *Epoiſſius*.

Ivellum, vulgò *Vylack*, oppidul. Pannoniæ inf. ad Danubium, inter Teutoburgum ad Bor. & Bononiam ad Auſtr. Quidam ponunt juxta Dravum. Sub Turcis.

Jupiter, Opis & Saturni filius in Cretâ inſulâ, eodem cum Junone partu editus, & in Idâ monte à Curetibus educatus, idque clam patre, qui ex pactione cum Titano fratre initâ, filios ſuos omnes devorabat. Cùm autem in virum adoleviſſet, cognovitſetque etiam tunc patrem vitæ ſuæ inſidiari, regno eum pepulit, mundique imperium cum fratribus Neptuno & Plutone ſorte diviſit: ac Jovi quidem cœli & terræ, Neptuno maris, Plutoni inferorum imperium obtigit. Eum in Cretâ natum certum eſt, ideoque Creta dicta ejus inſula, & ipſe *Creticus* Minucio Felici, *Mars Thracius, vel Jupiter Creticus, vel Juno Argiva*, & *Cretenſis* Lactant. *lib.* 1. Sed hanc rem incertam, & planè fabuloſam faciunt alii. Nam Demetrius Scepſius, ut eſt apud Schol. Apollonii *lib* 3. tradit, Phrygas Jovem apud ſe natum & educatum contendere cum Cretenſibus, & Arcadibus, ex quâ fabula Delrius *in Troad. Sen.* lucem dat Propertio 3. 1.

Idaum Simoenta, Jovis cunabula parvi.

Lege Pauſan. *in Arcad. & Meſſen.* apud quem utraque hæc gens ſibi vendicat natales Jovis. Cæterùm de variis (ut ita dicam) *Jovibus*, quidam enim tres, quidam trecentos ſtatuerunt, vide omnino clariſſimum Voſſ. *de Theolog. Gentili lib.* 1. *cap.* 14. Quorum omnibus geſtis in unum collatis, Gigantum victor, Mercurii, Apollinis, Minervæ, &c. pater, in varias formas ſe transformaſſe dictus eſt, ut libidinibus ſuis perlitaret. De nominis etymo Lactantius *lib.* 1. Ζεὺς vel Ζῆν *appellatus eſt, non à fervore cœleſtis ignis, vel quod vita dator, ſed quòd primus ex liberis Saturni maribus vixerit.* Etymologus autem: Ζεὺς (inquit) παρὰ τὸ ζῆν, διηνεκῶς γὰρ ὁ θεός, quod etiam tanto magis probabile videtur, eo quòd & hic Jupiter *Hammon* ſeu *Ammon* vocatur, quæ vox (inquit Bochartus) à vocabulo Ægyptiaco Ἀμῶν deſcendit, quod ab Ebræo חמם derivatur, id eſt, *fervere, incaleſcere.* Idem Lactant. dicto loco, *Jupiter, quaſi juvans pater dicitur.* Sic Agellius c. 12. *Jovem Latini veteres à juvando appellavere, eundemq́; alio vocabulo juncto, patrem dixerunt.* Hoc etiam voluere Cicero, & Cato *de R. R. cap.* 141. Alii autem ab Ἰαὼ πατὴρ ſeu Ἰαὼ πατὴρ, id eſt, *Jehova pater*. Latini autem veteres *Jouspater* dicebant pro *Jovem pater*, ut & *Jouglans*, pro *Jovis glans*. Per hunc, intelligentiam Mundi conditricem Gentiles Theologi intellexiſſe videntur. Hinc Μοιραγέτης dictus. Phyſici Jovem interpretantur eſſe elementum ignis, dictumque eum putant à *juvando*, eo quòd nulla ſit res, quæ ſic omnia foveat, quemadmodum calor. Aliquando pro *aere* ponitur. Horat. *l.* 1. *Carm.* 1.

—— *Manet ſub Jove frigido*
Venator. —— ——

Hoc eſt, ſub *Dio*. Aliquando pro *pluviâ*. Virg. *Georg.* 2.

Et jam maturis metuendus Jupiter uvis.

Hiſtoria verò hunc Cretæ Regem facit, qui ob juſtitiam inſigniter cultam, Gigantes varios, inprimis Milinum in Creta, Typhonem in Phrygia, ſublatos, aliaque beneficia in ſubditos collata, poſt mortem divinos meruerit honores. Alii aliter. Huic uni, quamvis trecentos *Joves*, ut dictum, à M. Varrone enumeratos Tertullianus teſtetur, omnia tribuuntur, ne multitudo memoriam fallat. Metamorphoſes autem variæ Jovis demonſtrant, Principes, cùm in tyrannos degenerant, & ſceleratos homines, cùm libidini ſe dedunt, in omnes brutorum formas mutari, & ad turpiſſima quæque dilabi. Pingebatur, ut ait Albricus, in throno eburneo ſedens, ſceptrumque regium ſiniſtrâ quidem tenens, alterâ verò fulmina ad inferos mittens, Gigantesque fulminatos pedibus conculcans; juxta aquilam, quæ volans inter pedes ejus Ganymedem raptum portabat, habentem in manu craterem, ut Jovi poculum propinaret. Inter aves enim aquilam Jovi Poetæ dederunt Horat.

Qualem miniſtrum fulminis alitem,
Cui rex Deorum regnum in aves vagas
Permiſit, expertus fidelem
Jupiter in Ganymede flavo

Et proinde *Jovis armigerum* Silius; *Jovis volucrem* vocat Lucanus. Hic *lib.* 10.

Armiger haud aliter magni Jovis, anxia nido
Cùm dignos nutrit geſtanda ad fulmina fœtus,
Obverſam ſpectans ora ad Phaetontia prolem
Explorat dubios Phœbeâ lampade natos.

Ille *l.* 9. *Utq; Jovis volucer calido cùm protulit ovo*
Implumes natos, ſolis convertit ad ortus.
Qui potuere pati radios, & lumine recto
Suſtinuere diem, cœli ſervantur in uſum,
Qui Phœbo ceſſere, jacent.

Vide Claud. *præfat. ad lib. de 3. conſ. Honorii.* Tres ſtatuæ ejus Græci oculos indiderunt, ut oſtenderent, illum ſcire, quæ in Cœlo, in Terra, & apud Inferos: Præſentia, præterita & futura. Epithetorum ejus numerus tantus eſt, ut Arnobius proverbio dicat, *Tot monſtra, quot Jovis nomina.* Heſiod. *Theog.* Homer. Cartarius, Boccatius, Natalis Com. Lilius Giraldus, Al. Roſſæus, Thom. Dempſterus *Antiquit. Rom. l.* 2. *c.* 5.

Jovis apud Romanos cognomina & templa.

- Arbitrator, cujus templum *Pentapylon* dictum, fuit in 10. urbis regione.
- Capitolinus, qui & Opt. M. dictus eſt, templum habuit, in monte Capitolino, à Tarquinio Priſco extructum, à Veſpaſiano reparatum. Hic in perjuros biſulcum fulmen vibrabat.
- Conſervator & Cuſtos, cui utrinque ædem ſacravit Domitianus.
- Dieſpiter, habuit templum in 10. urbis reg.
- Elicius, cui aram in Aventino Numa dicavit.
- Fagutalis, cui ſacellum & lucus in reg. 10.
- Feretrius, à Romulo conſecratus.
- Imperator, cujus ſimulachrum Præneſte Romam delatum, dedicavit T. Quintus.
- Indigetis nomine primùm apud Rom. cultus, Æneas fuit.
- Inventor, cui ara fuit in Circo maximo.
- Lapis.
- Latialis, conſecratus à Tarquinio Superbo.
- Lucetius, Oſcâ linguâ idem ſcum Dieſpitre.
- Marianus, cui Marius templum condidit.
- Piſtor, cujus ara in Capitolio fuit.
- Pompejanus, eximiæ magnitudinis coloſſus, à Claudio Cæſ. dedicatus, in Campo Martio.
- Prædator, cujus templum, & templi auctor ignoratur.
- Propugnator, cujus ædes in Palatio fuit.
- Pugnans, cujus templum à quo extructum, quæritur.
- Spontor, à Tarquinio Sup. conſecratus.
- Stator, cui templum à Romulo in Palatino monte: à M. Attilio Regulo in Palatio conditum.
- Tonans, cui Auguſtus in Capitolio ædem extruxit.
- Vejupiter, ædem inter arcem & Capitolium habuit.
- Victor, cui ædem vovit L. Papyrius Curſor.
- Vimineus, aram in colle Viminali habuit.
- Ultor, cui Agrippa ædem, quam Pantheon appellavit, fecit ſacram, &c.

Jupiter Belus, vide *Belus*.

Jovis civitas, vide *Dioſpolis*.

Jura, vulgò *Jura Il*, inſ. Scotiæ, ei ad Occ. adjacens, & Hebridum una, ad Bor. Hylæ Inſ. cum aliquot caſtris, in ora Orientali.

Jura, mons Galliæ Lugd. Sequanos ab Helvetiis diſcludens. Unde Glareanus, de finibus Helvetiæ canens, inquit:

Deniq; ad Occiduas umbras, Zephyrumq́; tumentem
Burgundos acres habet, & diſcrimen utrinq;
Cervices, ô Jura, tuas, qui Sequana rura
Scindis ab Helvetiis nunquam ſine gramine campis.

Ejuſdem meminit Sannazarius *lib.* 3.

Oſtendit ſacrum mons ubi Jura nemus.

Pro ratione locorum & regionum varia ſortitur cognomina. A Strab. vocatur *Juraſſus* ſed *in extremo l.* 4. *Jova*, Gallicè *S. Claude*, ab eo Monaſt. quod à Lupicino & Rom. fratribus conditum primò Condatiſco, dein S. Augendi, tandem S. Claudii vocatum eſt. Item, *le Joux*: quod Abbatiæ quoque ad Urbam, & vico ad Dubim non eſt: ab Allobrogibus *Jurten* ab eâ parte appellatur, quâ ſilvoſiſſimus. Ab Helvetiis autem recentioribus, ad Merid. *Schaffmatt*, & ab hepatis cocti ſimilitudine, *Leberberg* idem mons vocatur; eo quòd hepatis elixati colorem ſaxa (quorum magna in eo copia eſt) referant. Alii tamen à caſtris derivant, quaſi dicas Caſtrorum mons *Legerberg*; eò quod veſtigia & inſcriptiones quædam teſtentur, Julium Cæſarem illic caſtra metatum eſſe.

Quod

Quod non videtur probandum. Incipit autem intra Brugas oppidulum ad Arolam flumen in Helvetiis, ubi *Bözberg* a pago *Bözen* dicitur, deinde rectà ad Occaſum ſecundum Arolam ad Solodorum progredituribique hodiè *HoVVenſtein* vocatur. Vid. infra. Hinc ad Bipennes oppidum ad Neacrim vulgò Novum caſtrum; Deinde inter Occaſum & Meridiem deflectit Genevam uſque, ac ultra etiam in Sebuſianos hodiè Bellicenſes. Cœterùm in dicto jam tractu pluribus locis tranſitur. MScr. Baudrando a Septentrione Rhenum uſque porrigitur, & à Mer. Genevam ac Breſſiam attingit. Ejus pars minuta, *la Cerdo*, uſque ad Rhodanum extenditur, 4. leuc. infra Genevam. Joh. Baptiſtæ Plantino, totus ferè longitudinis ſuæ reſpectu, Helvetiæ eſt hodiè. Porrigitur enim illa ab opp. *Waldshutte*, in Rauracorum finibus, ubi Arola ſe Rheno miſcet, ad Rhodani Cluſam uſque, non procul à Geneva. Alii eum incipere volunt in Pago Tigurino apud opp. *Regensberg* & indè ſub nomine *Lägerberg*, per obliquum tractum, *Baden* verſus, *Dägerfelden. KlingnaVV* & *Waldshut* uſque pertingere. Prope Farnſpurgum, in agro Baſil. dicitur *Schaffmatt*; inter *Olten* & *Homburgenſem* præfecturam *NiderhaVVenſtein*: Inter Vallenburgum & Balſtallium *OberhaVVenſtein*, ubi onuſti currus grandibus per declive funibus demittuntur. Occaſum verſus procedendo nuncupatur *Waſſerfall*, i. aquæ lapſus. Ulterius eundo *Jurten*, priſco ferè nomine. Brachium ejus, quod ſe Baſileam verſus extendit, *BloVVen* dicitur. Fertilis eſt & in variis vallibus *Fricktal, Lauffental, S. Immerstal*, ſub Epiſc. Baſil. Comitatu Vallangino, ſub quo *Vaux de Ruz, le Lode, la Sagne, les Brenets* & *Chaudefond*: *Vaulx TraVers*, ſub Comit. Neocomenſi: *la S. Croix, de Joux, es Clées, & Vallorbe*, ſub dit. Bernenſi, egregiè habitatur. Quæ familiæ tractum ejus nobiliſſimæ in agro Raurico incoluerint. Vid. apud Urſtiſ. *Epiſ. Hiſt. Baſil. capp. primis*. Præterea in monte hoc Virginis caſtrum, a Cæſare extructum, Fons nivis in æſtate, Puteus cryſtallo plenus, abies & betula laudatiſſima, taxus quoque, unde arcus & arcubaliſtæ, flu. Orba admirando ex lacu Jurienſi exitu, Petra pertuſa, &c. Vid. inprimis Plantinum ſupra laudatum *HelV. NoV. Antiq. cap.* 5. A *Jura* dicti *Transjurani*, quos Fredegarius *libr.* 5. *cap.* 37. Alamannis confines facit, ac Aventicenſes eis tribuit. Horum regio *Burgundia Transjurenſis* quibuſdam dicitur. Rodulfi poſteros *Reges Jurenſes* Frodoardus vocat, quòd circa Juram regnarent: quos quidam *Reges Burg. Transjurenſis*, alii lato nimis nomine Reges Burgundiæ & Galliæ cis Alpinæ vocant. Territorium *Jurenſe* quoque hinc appellatum. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Jurienſis lacus, vulgò *lac de Joux*, ab antiqua olim ibi Abbatia, in monte Jura, optimis piſcibus abundat. Ex eo per ſubterraneos meatus effluit amnis Urba. Joh. Baptiſta Plantinus *HelV. NoV. Antiq.*

Juriſdictionum decem fœdus, *Zehen Gerichten Bunds* Germ. tertium Rhætorum fœdus eſt. Hæ primò inter ſe in unum fœdus coiere A. C. 1438. dein duobus reliquis, Cano & Cathedrali, perpetuo fœdere ſe junxerunt, anno ſequenti: Helvetiorum tamen fœdere non continentur, ſicut duo priora, interim eorum amicitiam & ſocietatem cum ſuis Fœderatis magnâ fide ac conſtantiâ colunt. Mittunt ad Conventus publicos Rhætorum legatos 14. ſicut Superius fœdus 28. & Cathedrale 23. Locus habendi Senatus in Fœdere hoc Davoſium eſt. Ex his 8. priores Auſtriac. imperium agnoſcunt. Primùm enim ſub Vatienſibus Dominis fuere: quibus extinctis ſucceſſere Toggenburgii Comites, hisque Amatienſes: Quorum ultimus Gaudentius, moriens A. C. 1489. has Archiduci Auſtriæ reliquit, qui illis præfectum imponit, è Rhætis ſelectum, qui in Rhæticæ vallis caſtello habitat, Ducisque jura adminiſtrat: Verùm non idem ei & par in ſingulas juriſdictiones jus eſt, ſed quævis ſua privilegia & peculiares habet conſuetudines, quorum omnium tabulæ in Davoſiano Archivo conſervantur. Ipſum Davoſium, cum Prælongana juriſdictione præ aliis, plurimis immunitatibus fruitur. Vid. in voce *Maja Villa*. Duas ultimas verò reliquæ, unà cum 2. fœderibus, emerunt.

Juriſdictionum X. ſeries.

Davoſiana.	Coriovallenſis *ChurVValden*.
Cœnobienſis in valle Rhætica, *Zum Klöſterlin im PrattigöVV*.	Sampetriana *Sant Peter im Schanfil*.
Caſtellana vel Jenatienſis in eadem valle.	Prælogenſis vel Prælongana *LangVViſ*.
Accerienſis *Schiers*.	Malantienſis à vico Malantio *Malans*.
Belfortienſis vel Alvanovienſis *AlVannVV*.	Majævillana *Meyenfeld*.

S. Juſti cœnobium, in finibus Caſtellæ, in quo Carolus V. biennium privatus exegit, ibidem mortuus, A. C. 1558. Vide Thuan. *libr.* 14.

Juſtina, primò uxor Magnentii Tyr. dein Valentiniani ſenioris, ex hoc mater Valentiniani Jun. Gallæ, Gratæ & Juſtæ: quarum prima Theodoſio nupſit. Ab Arianis ſeducta, ſæva in Orthodoxos Præſulesque inprimis, Ambroſium, quòd templum Arianis negaſſet Mediolani, omni ratione, ſed fruſtra, perditum ivit. Poſtea illius, in placando Maximo tyranno, miniſterio uſa, Theſſalonicam cum filio ſe recepit, ibique obiit Anno 388. Ambroſ. *ep. ad Marcellinam*. Zoſimus, *lib.* 4. Sozom. *lib.* 7. Ruffinus. Socrates, &c.

S. Juſtina, congregatio religioſa, aliàs Montis Caſſini dicta, Patavii inſtituta, a Lud. Barbo, Senatore Veneto, an. 1408. Sub Gregorio XII. Cavaccius, *l.* 4. *&* 5. *Hiſt Cœnob. S. Juſt.*

Juſtina, hodie forſan *Mont Jutin* aut *Mont-juſtin*, caſtrum liberæ Burgundiæ, Lantanam inter & Lunionem fluv. Annales Bertiniani *Luſtenam* habent, quæ vox ad Liptinas *Leſtines* videtur accedere. V. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Juſtiniana prima, quæ & *Achridus*, Lychnidus Ptol. urbs Macedoniæ, Archiep. *Priſtien* Jacobo Luccaro Epidaurio: ad Lychnidum lacum, 70. m. p. à Dyrrachio in Ort. Theſſalonicam verſùs. Nunc *Locrida*, urbs ampla in excelſo colle, ad lacum, in Macedonia, ubi aliàs Daſſaretæ, in Pelaſgonia tractu. Sub Turcis. Patria Juſtiniani Imp.

Juſtiniana ſecunda, *Ulpianum* Ptol. urbs Myſiæ ſuper. *Villa Procopiana* Lazio. Epiſc. ſub. Arch. Acridenſi, in confinio inter. 50. mill. à Scupi in Bor. 60. à Sophia, nunc *Vulpia*. Sub Turcis. 40. mill à Danubio.

Juſtiniana tertia, urbs Bithyniæ Archiep. in orâ contra Byzantium, teſte Curopalate, quæ & *Chalcedon* dicta eſt.

Imperatores Romani.

Juſtinianus I. Rom. Imp. ex ſorore nepos Juſtini Sen. à quo Nobiliſſimus primo, dein Cæſar & Auguſtus pronuntiatus, An. Chr. 527. paulo pòſt ei ſucceſſit. Leges hic ſtatim in hæreticos ſeveras promulgavit, templa deſtructa reparavit, Eccleſiæ Protectorem ſe fore profeſſus, dignum ſe Imperio oſtendit. Hinc per Belliſarium contra Perſas Vandalosque, capto Gilimero, victor, Africam recuperavit, Gothos in Italia ſubegit, Vitige R. in poteſtatem redacto, Mauros ſuperavit, Samaritanisque ſubjugatis, priſtinum Romano Imp. ſplendorem reddidit: poſtquam Hypatium, Pompejum & Probum, Anaſtaſii Imper. nepotes, ingenti ſeditione à Viridi Venetaque Circi factione excitatâ, rebellantes, ab Imperatrice corroboratus, & à Beliſario Mundoque fortiter defenſus oppreſſiſſet. Sic quiete Imperio partâ Jus civile in eum ordinem redigendum curavit, quo nunc utimur, electis ad id negotii decem Viris præſtantiſſimis, qui Codices Gregorianum, Theodoſianum & Hermogeneum in unum contraherent, legesque per 2000. libb. diſperſas in quinquaginta ſaltem compingerent, unde Codex Digeſtorum vel Pandectarum ortus. Porro 4. libb. Inſtitutionum, qui textum omnium legum ſuccinctè continerent, & Cod. Novellarum, quibus novas à ſe latas complexus erat, compoſuit. Concilio 5. Oecum. Conſtantinopoli habito, priorum Concil. fidem confirmavit, errores damnavit, tria capitula rejecit: Anno 548. dum Theodora Eutychianorum commoda omnibus modis curaret, quæ Epiphanio Epiſc. urbis mortuo Anthemium Eutych. promovit, donec re à Marito cognitâ, huic Menna Orthodoxus ſubſtitutus eſt. Felix, ni paulo ante mortem in Severitarum hæreſin prolapſus eſſet, qui negarunt Chriſti corpus corruptibile fuiſſe. Obiit an. 565. æt. 83. Imp. 39. Abolito Conſulatu, ſubſtructis plurimis templis, Sophiæ inprimis, quod inter Architecturæ miracula, præter dicta, memorabilis. Procopius *de bello Perſ. Vand. Goth.* Evagr. *l.* 4. Agathias. Nicephorus, Paulus Diaconus, &c. Suidas literarum rudem fuiſſe ſcribit. Zonaras *t.* 3. ait, tam immodico ædificandi ſtudio flagraſſe, ut & ſtipendia artium liberalium magiſtris jam olim conſtituta ſuſtulerit, quo haberet ſumptus, quos in ædificationes profunderet.

Juſtinianus II cognom. Rhinotmetus, Rom. Imp. Conſtantino Barbato patri ſucceſſit, an 685. Is primò operâ Leontii, Iberos, Armenios, Albanos, Medosque Saracenis eripuit, & rurſus Mardaitas præſidium utile è Libano, factâ pace cum Abedmelecho, qui & Africam reddidit, & tributum grande pollicitus eſt, deduxit. Dein temerè violatâ pace, quam ejus pater cum Saracenis fecerat, & Bulgaris, ſcriptas conditiones pacis haſtæ alligantibus, ac in aëre inſtar vexilli elevantibus, Deo in perjurii ultionem implorato, eò demum redactus eſt, ut pacem ab utriſque cogeretur ipſe petere. Tandem ob crudelitatem ejectus, & præciſis naribus relegatus, Leontium reliquit ſucceſſorem. Vide Diac. *l.* 19. Quem cùm poſt aliquot annos Tiberius Abſimarus pepuliſſet, throno potitus, per an. 7. tandem Juſtinianus ope Trebellii Bulgarorum R. qui per aquæductum quendam copiis intromiſſis Conſtantinopolim ceperat, reſtitutus eſt. Tum Leontio & Abſimaro capite plexis, quoties ſtilla de truncis naribus cadebat, toties Senatorum Procerumque aliquem vindictæ ſuæ ſacrificavit, Patr. etiam Callinico excæcato; Ingratus poſtmodum in Bulgaros illis bellum intulit, ſed tantâ affectus clade, ut vix fugâ evaſerit. In Cherſoneſi incolas, quòd ſibi exuli inſidias ſtruxiſſent, Principibus aſſatis, & 73000. puerorum infantiumque ſubmerſis, ſævus, ab illis, claſſe amiſſâ victus, & Philippicus Bardanes Imperator proclamatus eſt. Hic Juſtinianus An. 692. Synodo Conſtantinopoli celebratâ, *ne quis Presbyteros ab uxoribus abſtinere cogeret*, decreverat: quod cùm Sergius Papa approbare nollet, periclitatus eſt, & Juſtinianus ab Eccleſia Rom. paulò averſior factus, redux nihilominus ex exilio, an. 703. ad evocati ad ſe Conſtantini Papæ

pedes, Nicomediæ coronatus procubuit, eique oſculum tulit. Jam tum enim maxima flagitia, Papam honorando, quod hic: vel templis excitandis, quod Alpaida cæſo Lamberto, vel donatione, quod Aripertus, Cottias Alpes Pontifici reſignando, fecit, elui creditum. Occiſus, cum fil. Tiberio, à Bardane ſucceſſore, an. Chr. 711 Imp. ante exilium 10. poſt illud 6. Paul. Diac. *libr.* 6. Theoph. Cedrenus.

Juſtinianus, nepos Juſtini Jun. cujus uxor Sophia, cùm Tiberio nuptiarum ejus ſpe evecto ab hoc rejecta eſſet, Juſtinianum contra illum excitavit. Sed Tiberius huic victo ignovit, illo contra Perſas poſtmodum uſus. Item Epiſc. Valentiæ, in Hiſp. Scriptor Eccl. 6. ſeculi, frater Juſti, Epiſc. Urgel. Nebridis & Elpidii Præſulum.

Juſtinopolis, vel *Juſtiniana*, urbs Bulgariæ, patria Juſtiniani Sen. Prius Bederina, Agathiæ: Taurezia, Procopio: & Acrida poſtmodum dicta. Metropolis ab Imper. facta eſt Daciæ utriuſque, Triballiæ, Dardaniæ, Mœſiæ ſup. & Pannoniæ. Secunda, in Mœſia ſup. Tertia, Chalcedon. fuit.

Juſtinopolis, urbs Iſtriæ primaria, à Juſtino Cæſare condita, ſeu potius inſtaurata. Vide Volater. Nunc *Capo d'Iſtria*, 24. mill. à Parentio in Bor. 10. à Tergeſte in Auſtr. Sub Venetis. Epiſc. eſt ſub Patriarcha Aquilejenſi. Leand. Alb.

Imperatores Romani.

Juſtinus I. Imp. Rom. Anaſtaſio ſucceſſit, obſcuro genere natus, & è ſubulco factus miles, uti ſcribitur. Anno 518. à militibus ingratiis electus, Amantium Eunuchum, Anaſtaſii gratiâ abuſum contra fideles, puniit. Nomen Lupicinæ uxoris in Euphemiam mutavit; Epiſcopos, hæreticis pulſis, revocavit, Concilio Chalcedonenſi auctoritate redditâ. Poſtea ſeveriſſimis in Arianos edictis publicatis, hi Theodorici Gothorum R. opem implorarunt, qui miſſo Johanne II. Papâ, illis aliquid relaxationis impetravit. Perculſus Antiocheno terræmotu, purpuram & diadema aliquandiu depoſuit. Obiit An. 527. Imp. 8. Succeſſit Juſtinianus, ex ſorore nepos. Marcellin. Comes, Zonaras, Evagr. *l.* 4.

Juſtinus II. Imp. Rom. Juſtiniani Primi ex Vigilantia filiâ nepos, fil. Dulciſſimi. Avo ſucceſſit an. 566. Initium Imperii ſatis felix, poſtea abrogatâ Juſtiniani lege, contra conjugia illicita, in deterius paulo mutatum eſt. Cognatum Juſtinum, ad Iſtrum excubantem, ut erat meticuloſus & æmuli impatiens, Conſtantinopolim evocatum, Alexandriam miſit ibique ſtrangulari curavit: Duobus etiam Senatoribus, Etherio & Addæo occiſis. Ab oppreſſis compellatus, ut Procerum injuſtitiæ obviam iret, Prætorem creavit, qui reos uſque ad Imperatoris menſam, inde abſtrahendos, perſequeretur. Paulo poſt, audito, Avares, Longobardos, Perſaſque undique irrumpere, inſaniâ correptus eſt, quæ per intervalla recurrit. Quare Sophia uxor, pacem à Perſis petiit, Tiberio Cæſare interea onus Imperii ſuſtinente. Obiit an. 578. Zonar. *in Annal.* Evagr. *hiſt. l.* 5. Paulus Diac. &c.

Viri illuſtres.

Juſtinus, Hiſtoricus, Trogi epitomator, probæ Latinitatis auctor, Antonini Imp. ætate vixit, ſi Voſſio credimus, quem vide *de Hiſt. Lat.* 1. 32.

Juſtinus, natione Samaritanus, Philoſophus, Apologeticum pro Chriſti fide conſcripſit, & Antonino Pio Rom. Imp. tradidit, tandem martyrio coronatus. an. 163. Opera ejus ſæpius impreſſa Frid. Sylburgius, Joach. Perionius & Jac. Billius notis illuſtrarunt: Commentarium c. hæreſes amiſſum eſſe, teſtantur Photius *Bibl. cod.* 23. *&* 25. qui etiam tr. contra Marcionem & Ariſtotelem, item Pſalmiſtæ ejus meminit, & Hieron. *Cat. cap.* 23. Adde Euſeb. 38. & Moter. *Diction. Hiſt.*

Juſtitia, Vid. *Aſtræa.*

Juſtitia, al. *Juſtitiarius*; Judex ceu adminiſtrator juſtitiæ, ſed in foro plerunque ſeculari. Delata ſunt ad Anglos vocabula, ſub Eduardo Confeſſore, vel potius Guilielmo I. Normannis tum irruentibus. Ad Italos pariter ulteriores, Normannis ſub Tancredi filiis, circa an. 1040. illic novas ditiones auſpicantibus: unde factum, ut inter Neapolitanas Siculaſque Conſtitutiones multæ habeantur priſcis Anglorum ſimillimæ, ut & ritus, officia, Magiſtratus, vocabula. Prior vox in Anglia duravit uſque ad Henricum III. quo tempore alterâ ſe efferente, ſenſim diſparuit: *Juſtitiariorum* ibi origo ab Alvredo R. licèt nomen, ut dictum, longè recentius ſit: Hi aliàs *Aldermanni*, *ViceComites*, *Grevii*, &c. quorum curâ & induſtriâ, tanta pax brevi per totam terram effloruit, ut ſi viator quantamcunque ſummam pecuniæ in campis & publicis compitis reliquiſſet, manè vel poſt menſem rediens integram & intactam inveniret, teſte Ingulpho Saxone. Horum præcipuus erat, qui *Juſtitia totius Angliæ*, aliàs *Capitalis Angliæ Juſtitia*, ſeu *Juſtitiarius* dictus eſt, qui dignitate omnes regni Proceres, poteſtate omnes Magiſtratus ſuperabat, ſolus tum quatuor ſummorum Judicum hodiernorum munere functus: ſc. Capitalis Juſtitiarii Banci Regii, i. placitorum Coronæ ſeu criminalium: Capitalis Juſtitiarii Banci communis, i. placitorum civilium: Capitalis Baronis Scaccarii; i. curiæ ad ſacrum patrimonium & fiſcum pertinentis: & Magiſtri plerunque Wardorum, i. pupillorum. Licèt enim ampliſſimus hic Magiſtratus ſæpius in bellis verſaretur, ſemper in arduis Regni negotiis, foro tamen & rebus judicandis non eximebatur, peregrinantem ubicunque curiam Regis ſequutus. Sub Henrico III. vel potius Johanne R. poſtea placita communia Capitali Juſtitiario adimi cœpere: ſic non ingentem ſolùm nobilemque, ſed & valde quæſtuoſam officii ſui partem amiſit. Sub Eduardo II. iterum ei aliquid detractum, donec immenſa ejus poteſtas, ipſis Regibus gravis, in quatuor illa ſupra memorata munera diſſiluit: Nomine tamen adhuc, cum quibuſdam priſcæ juriſdictionis reliquiis, retento. Spelmanno videtur hic Magiſtratus oriundus è Majoris domus apud Gallos exequiis, ſed ad declinandam nominis invidiam, aliis eum *Comitem, Rectorem & Principem* Palatii: aliis *Summum* ſeu *Capitalem Juſtitiarium*: aliis *Seneſcallum*, inprimis qualis Normanniæ erat. & *Dapiferum*, non obſervatis exactè differentiis: Imo, & in Regis abſentia, *Vicarium Regis*, *Regis Locum-tenentem*, *Pro-Regem*, *Cuſtodem regni*, & *Regni Gardianum*, dictum eſſe. Unde illis ſeculis, qui à latere Regis ad remotam provinciam mitteretur, non tam Præſes & Prorex, quàm Juſtitiarius illius provinciæ nuncupatus eſt. Sic 8. provincias in regno Neapolitano, *a Juſtitiariis* ſingulis ſingulas gubernatas, numerat Scipio Ammiratus: Idemque mos in Hibernia ab antiquo viget. Eligebantur autem *Juſtitiarii* olim è Clero plerunque, apud Gallos, Normannos, Anglos, aliàſque gentes: laicis tum adhuc militiam magis, quàm literas admirantibus. Sed Huberto Waltero Arch. Cantuarienſi, ad id muneris evecto à Richardo I. Innocentius P. graviter ſuccenſuit, Regique ſub interdictionis periculo impoſuit, ut eum ab officio Juſtitiarii removeret: *cùm non liceat Epiſcopis negotiis ſecularibus ſe implicare.* Plura de ampliſſimo hoc munere aliiſq; *Juſtitiariorum* ſpeciebus, cum Catalogo omnium *Angliæ Juſtitiariorum*, Vide apud Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archæol.* Hic ſaltem *Capitalium* ſeriem exhibebo.

Capitales Angliæ Juſtitiarii.

Sub Anglo-Saxonibus.

Alfricus Comes, ſub Alvredo Rege.
Æthelſtanus Dux Eſt Angliæ, dictus *Halp-Keneg*, id eſt, *Semi Rex*, circa an. Chriſti 930.
Æthelvvoldus, fil. prioris.
Ailvvinus, fil. quartus ejuſdem: Sub Eadgaro R.
Stir, ſub Hardicnuto R. circa A.C. 1040.
Heraldus, fil. Godvvini, qui, ſolium invadens, à Guilielmo I. victus pulſuſque eſt. Florentio Vigorn. *Subregulus* vocatus, quòd ſub Rege omnia moderaretur. Ingulpho *Major domus.*

Sub Anglo-Normannis.

Guilielmus fil. Oſberni, qui prælio Haſtingenſi funeſto tertiam aciem victricem duxit. Huic Collega dein datus
Odo Epiſc. Bajocenſis, frater Guil. Conqueſtoris: in quem cùm varia machinaretur, à fratre in vincula conjectus eſt, circa A.C. 1079. Guilielmi 12. ſeu 13. Huic
Ricardus de Benefactis ſucceſſit, ſub eodem Rege.
Odo Bajocenſis, iterum ſub Guilielmo II. à quo, illo rurſus, bellum moliente,
Ranulfus Flambardus Epiſc. Dunelmenſis. totius regni Procurator effectus eſt.
Guil. de S. Carileſo Epiſc. Dunelmenſis, ſub eodem Rege. Hujus ſucceſſor fuit
Radulphus Baſſet, ſub eod.
Hugo de Bocland, ſub Henrico I.
Rogerius Epiſc. Sariſburienſis, ſub eod. Unus ex iis Epiſcopis, quos Stephanus R. captivos detinuit. Obiit Anno Chr. 1139.
Albericus de Ver, ſub Henrico I. Londini occiſus An. Chr. 1140.
Henricus Dux Norm. ſub Stephano R. à quo adoptatus eſt.
Henricus, primogenitus Henrici II. nedum ſeptennis, cum Theobaldo Arch. Cantuarenſi, an poſt eum?
Robertus de Bello Monte, Comes Leiceſtriæ, ſub Henr. II.
Richardus de Lucie, priorem prælio vicit, an. 19. regni Henr. II. Obiit an. 1179.
Ranulphus de Glanvilla, ſub eodem. Exutus eſt officio an. 1. Richardi I.
Hugo de Puſaz, Stephani R. ex ſorore nepos, Epiſc. Dunelmenſis & Comes Northumbriæ, priori ſucceſſit, mox, imminutâ poteſtate, Borealis tantùm Angliæ Juſtitiarius conſtitutus: Auſtralis verò Guil. Epiſc. Elienſis, cui à Baronibus, abſente R. depoſito, ſucceſſit
N. N. Archiepiſc. Rothomagenſis, A.C. 1191.
Hubertus Walter, Arch. Cantuar. quo, juſſu Innocentii III. amoto, eò quod Epiſcopo non liceat negotiis ſecularibus ſe immiſcere: ſuffectus eſt à Richardo I. R.
Gaufridus fil. Petri, cui dein additus eſt Petrus de Rupibus, Eques auratus, Wintonienſis Epiſc. cujus nimiâ potentiâ irritati Proceres effecere, ut à Rege Henr. III. licèt invito, pelleretur.
Hubertus de Burgo, ſimul Juſtitiarius Angliæ & Vicecomes Norfolciæ ac Suffolciæ, ſub Henrico III.
Simon de Pateſhulle, ſub eod.
Guilielmus Comes Penbrochiæ, ſub eod. Ejus Epitaph. apud Paris. *Sum quem Saturnum ſibi ſenſit Hibernia, Solem Anglia, Mercurium Normannia, Gallia Martem.* Obiit A. C. 1219.
Hubertus de Burgo iterum:

maritus

paritus Margaretæ Scoticæ. Strenuè multa egit, ſed tandem gravius delinquens, omnibus fortunis excuſſus eſt ab Henr. III. & ſuffectus

Stephanus de Segrave Miles; ſed & hic, ob rem malè geſtam, officio pulſus eſt. Ei

Hugo de Pateshulle Clericus, ſucceſſit: electus Ceſtriæ Epiſcopus, an. C. 1239.

Philippus Lovet, ſub eod. judicio Baronum ex officio ejectus an. C. 1258.

Johannes Manſel Clericus, ſub eodem Henrico III. exutus tandem officio à Baronibus. Obiit an. Chr. 1265. Surrogatus eſt ei

Hugo Bigod, frater Rogerii Comitis Norfolciæ & Mareſcalli Angliæ, an. 42. Henrici III. hoc diſcedente in Galliam, Regni habenas, cum tribus aliis moderatus eſt, an. 1260. Sed eodem anno ceſſit officio & Succeſſor à Parlamento deſignatus eſt

Hugo Diſpenſerius, an. C. 1261. in annum ſequentem: annua enim jam eſſe voluerunt Barones ſuprema Regni officia. Hoc exuto, à Rege Henrico III. conſtitutus eſt

Philippus Baſſet, an. Chr. 1262. cum Rege in Lewenſi prælio captus. A Baronibus autem nec hic receptus eſt pro *Juſtitiario* Angliæ, nec à Rege poſtea Diſpenſator: titulo tamen uſus eſt uterque. Interim fractâ re Baronum dignitatem citra controverſiam Baſſetus reportavit, defunctus An. Chr. 1271. i. penultimo Henrici III. à quo tempore *Supremi* in Anglia *Juſtitiarii* dignitas ceſſavit. Sequentes enim ab antiquæ functionis amplitudine ſemoti, & ad Regii tribunalis juriſdictionem contracti ſunt: *Capitales Juſtitiarii Banci Regis, & Capitales Juſtitiarii ad placita coram Rege tenenda*, etiam appellati.

Viri illuſtres.

Juſtus. Conſul cum Januario, an. U.C. 1080.

Juſtus, Hieroſolymorum Epiſcopus, Simeoni cruci affixo ſucceſſit, an. Sal. 113. Alius Hieroſolymorum Epiſcopus, poſt Senecam, an. Sal. 118. Euſeb. Alius Alexandriæ Epiſcopus an. Sal. 122. poſt Primum præfuit an. 11.

Juſtus, Epiſcopus Urgellenſis, in Catalaunia, frater Juſtiniani, Epiſcop. Valent. magni ſuo tempore nominis, & velut Oraculum Chriſtiani orbis. Scripſit Exhortationem myſticam Cantici Cantic. editam à Menrado Molhero, Hagenoæ an. 1529. & Baſileæ, an. 1551. Obiit an. 540. Iſidor. *c.* 20. *&* 21. *de ſcript. Eccl.*

Juſtus, Epiſcopus Uratislavenſis, in Bohemos fideles ſævus, anno C. 1418. Lætus *Comp. Hiſt. Univ.*

Juſtus, hiſtoriographus quidam Tiberienſis, qui de rebus Judaicis hiſtoriam ſcripſit. Volaterr.

D. Juſtus, vir ſanctiſſimus, ob Chriſtianæ fidei confeſſionem, in exilio martyrium conſtantiſſimè paſſus eſt. Ado Archiep. Vienn.

Juſtus Catonius, in Pannonicis legionibus primi ordinis centurio, ſub Tiberii Principatus initiis. Poſtea Prætorio præfectus, ſub Claudio, & fraude Meſſalinæ interfectus. Dio *l.* 60.

Juſtus de Tiberiade, ſcripſit hiſtoriam Judæorum, Joſephi *ἀντίχειρ*. Sublestæ fidei à Joſepho accuſatus, *in Vita*. Continebat liber geſta Judæorum, à Moſe ad Agrippam uſque. Photius *cod.* 33. Euſeb. *hiſt. lib.* 3. *cap.* 9. Hieron. *in Cat.* Suid. &c.

Juſtus Lipſius, Brabantus, Oraculum ſui temporis; variis in Academiis docuit, Lugduni inprimis Batavorum, & Lovanii. Opera egregia, in volumina aliquot congeſta, eruditionem ejus, in omni literarum genere, abundè loquuntur. Obiit an. 1606. ex Anna Caliſtria uxore, nullâ prole ſuſceptâ.

Juta, al. *Juti, Guti, & Jutones*, Bedæ *Vita*, quaſi *VVita, Guti* quandoque iidem ſunt, qui *Gothi, Gotti, & Goti*: Romani *Getæ*; à priſco vocabulo Gothico *Jad*, quod gigantem denotat. Unus erant è tribus populis illis protogonis, qui, relictis in Germania ſedibus, Angliam olim applicuere: ubi in tractu Cantio & Vecta inſ. quæ ab advenis nomen videtur ſortita, ſedes ceperunt. Quum enim priſco Saxonum idiomate *VVida* & *VVideland* appellata ſit, produnt hæ voces exordium à *Gutis*: dictamque velut *Gutiam, Gutlandiam & Gutorum inſulam*, in memoriam tranſmarinæ eorundem patriæ. Quemadmodum quoque Saxones & Angli, ſuas apud Anglos ſedes, à tranſmarinis illis Angliam & Saxoniam nuncuparunt. Tota etiam pars Daniæ Occ. *Jutia* olim dicebatur, vulgò *Jutland*, & pars Or. Suediæ adjacens, *Gotia*, al. *Gotland* & *Gutland*, variatâ parumper dialecto: fuitque regio antiqua latiſſimis porrecta limitibus, & Germaniæ partem non exiguam obtinuit. Hodie verò *Juti* in meditullio Daniæ degunt: Sub Canuto circa annum 1139. cùm in Dania duo Reges, modò nominatus, & Sueno, cui Selandi ac Scani parebant, regnarent: priore ab hoc interemto, ipſe à Waldemaro, per Jutos cæſus eſt, An. C. 1161. Saxo *Gramm. l.* 14. Vide *Guti* & *Jutia*.

Jutia, vulgò *Jutland*, aliàs *Cimbrica Cherſoneſus*, quia à Cimbris primùm habitata, quibus poſtea Juti ſucceſſere, regio ampla Daniæ regni, & in modum peninſulæ extenſa à Meridie in Septentrionem, & tantùm continenti juncta versùs Auſtrum, ubi terminatur à Germania. Ab Occaſu habet mare Germanicum, & ad Boream ac Ortum ſinum Codanum ſeu mare Balticum. Dividitur in Septentrionalem & Meridionalem. Septentrionalis Jutia, vulgò *Nort-Jutland* dicta, dividitur in quatuor partes ſeu Diœceſes, nempe in Ripenſem, Arhuſienſem, Alburgenſem, & Viburgenſem, ubi ſunt urbes cognomines. Jutia Meridionalis, *Sud-Jutland*, quæ aliter dicitur Ducatus Sleſvvicenſis, dividitur in ſeptem partes. Sed pars ejus Meridionalis ſubeſt dominio Ducum Sleſvvicenſium è familia Regum Daniæ. Ibi urbes præcipuæ Sleſvicum, Flensburgum, Haderslebia, & Apenroa. Pop. *Juti*, ſub Chriſtierno II. cum ad Comitia Arhuſiæ inſtituta vocarentur, conſternati Suecicâ laniená, ſimilemque veriti, Viburgi congregatione factâ, per Magnum Munckium literas Regi renuntiationis miſerunt, ſec. præt. Qui in Seelandia rebus ſuis firmatis, cùm patruum electum audiret, cum gazâ, chartis literiſque in Belgium ſe recepit. Spenerus *Syll. Chronol. Hiſtor.* Vide Golnizium *deſcr. Jutia*, ut & in voce *Juta*.

Jutia urbes.

Alburgum, *Alborch.*	Haderslebia, *Haderslebem.*
Appenroa, *Appenrade.*	Huſumum, *Huſum.*
Arhuſia, *Arhuſen.*	Ripa, *Ripen.*
Coldiga, *Koldingen.*	Sleſvicum, *SleſVVick.*
Flensburgum, *Flensborg.*	Tondera, *Tonderen.*
Fridericopolis, *Friderickſtadt.*	Toninga, *Tonning.*

Viburgum, *VViborch.*

Juturna, Dauni filia, Turni Rutulorum regis ſoror, quam Jupiter, pro ereptâ virginitate, immortalitate donavit, Numicique fluv. nympham fecit. Hæc in bello fratrem adverſus Æneam multum juvit, ſed videns fratri necem inſtare, in Numicum fluv. ſe occultavit. Virgil. *Æn.* 12. Alii dicunt, eam rem habuiſſe cum Latino rege, eoque palam facto, ſuâ ſponte ſe in Numicum præcipitaſſe. Ei ædes Romæ fuit in Campo Martio. Reverâ autem *Juturna* fons eſt ſalubertimus, in agro Latino, in Numicum amnem influens, quæ res poëtis occaſionem fabulandi dedit. Nunc *Treglio*. Inde Romam ad omnia ſacrificia aqua afferri conſueverat.

Juturna, Val. Max. fons & lacus parvus Latii, apud Numicium fluvium, teſte Servio, *Treglio* nunc, teſte Giraldo, ſic à nympha. Virgil. *lib.* 12. *Æneid.*

Juturnam miſero (fateor) ſuccurrere fratri
Suaſi. —— ——

Eſt & *Juturna* fons Romæ in Velabro., P. Vict. ubi nunc ſacra ædes S. Mariæ liberatricis, Ferrar. Baudrando *Juturna* lacus ante complures annos aquâ per ſubterraneum meatum deductâ exſiccatus eſt à Cardinale Serra, qui villam eò loci habebat; & ſalubritatem aëris exſiccato lacu locis vicinis reddidit: quod etiam Inſcriptiones Urbani VIII. Pontificis Romani ad Caſtrum Gandulphi poſitæ teſtantur.

JuVantius, fluv. nunc *Trontino*. Labitur juxta Interamnam, ſeu Teramum in Aprutio ult. & in ſinum Venetum ſe exonerat.

JuVaVia, Bavariæ urbs, Archiep. ampla, hodie *Saltz.burg*, ad fluv. cognom. Ptol. *Pædicum*, 12. mill. Germ. à Lintio in Occ. 11. à Paſſavia in Mer. Cum tractu ſat amplo, *Ertz.biſchthum Saltz.burg*: qui ſub Arch. proprio, inter Bavariam ad Occ. & Auſtriam ad Ort. duas urbes & plura oppida continet.

JuVaVius, flu. Saltzburgum, cui nomen dat, præterfluens, hodie *Saltz*. Aventino. Ex Tauro monte, in confinio Carinthiæ ortus, influit in Oenum, inter Oetingam & Braunodunum, Bavariæ urbes.

JuVenacium, urbs Apuliæ Peuc. maritima. Epiſc. ſub Archiep. Barenſi inde 12. m.p. in Occ. Barolum verſus 18. Melficto proxima. *GioVenazzo* vulgò.

JuVenales ludi, à Nerone primùm, cùm barbam deponeret, inſtituti ſunt. Agebantur per domos & hortos, legiturque Ælia Catula nobiliſſima atque ditiſſima. an. æt. 80. in iis ſaltaſſe, apud Xiphilinum *ex Dione*.

JuVenalis Decius Junius, poëta Satyricus ex Aquino oriundus; Is ferè ad mediam ætatem declamavit, poſtea vitiis offenſus Satyras ſcripſit, ſed cùm ſchemate notaſſet Paridem Pantomimum, jam octogenarius, ſpecie honoris, præfectus eſt cohorti in extimâ Ægypto, inde *Iratt hiſtrionis exul* vocatur à Sidonio Apollinari. Creditur vixiſſe, uſque ad annum 12. Adriani. Lipſius, *ep. quaſt. lib.* 4. *cap.* 20. Scalig. *Poet. lib.* 6. *cap.* 6. Lilius Girald. *in Dial. Poet.* Voſſ. *de P. L.* Verùm de eo nos alibi. Lloyd.

JuVenatium, pag. agri Bergomenſis; Zanchio *Adhaſta*.

JuVencus, Presbyter Hiſpanus, Evangelia heroicis verſibus explicuit, an. Sal. 332. Etiam alia quædam attribuuntur illi: Hinc Hieron. *in Matth.* citat ex illo ſeqq.

Aurum, Thus, Myrrham, Regiq; Hominiq; Deoq;
Dona ferunt.

A quibuſdam G. Aquilinus Vectius Juvencus dicitur. Vide Hieron. *in Chron.* Olymp. 277. an. Chr. 329. *epiſt. ad Magn. & in Comm. in Matth.* Honor. Auguſtodun. *libel.* 1 *cap* 85.

JuVentas, Dea fuit apud Romanos, poſt prætextam excipiens juvenilis ætatis exordia. Hanc Romani à Servio Tullio uſque in Capitolio coluerunt: Quare Tarquinio Priſco, ut templum Jovi Capitolino exſtrueret, reliquorum Deorum templa exauguranti, Terminus & *JuVentas* cedere noluere. Aliam dein ei ædem vovit M. Livius Conſul, quo die Haſdrubalem vicit: quam idem Cenſor faciendam locavit. C. Licinius Lucullus Duumvir dedicavit, 16. poſt annos, Livius *lib.* 36. ubi addit, ludos etiam hujus ædis dedicandæ causâ factos, & quidem majori religione, quòd novum cum Antiocho tum bellum inſtaret. Vide *Hebe*.

Juventius Celſus, Conſul cum Neratio Marcello, an. U.C. 881. Auctor 39 libb. Digeſt. 20. Inſtit. &c. Fil. patris cognom. qui Adriano à conſiliis & apud Trajanum in pretio fuit. Item alius JC. Conſul cum Criſpino, an. U.C. 865.

Juventius, vel *Juvencus Martialis*, laudatus Sidonio Apollin. *lib. 9. epiſt. 14. ad Burgundionem.* Auctor vitæ Jul. Cæſaris. Sed Gargilium Martialem fortè Sidonius dicere voluit, de quo Vopiſcus *in Probo*. Lamprid. *in Alex.* &c.

Juverna, vulgò *Ireland*, vide *Hibernia*. Juvenal. *Sat. 2.*

—— Arma quidem ultra
Litora Juvernæ promovimus, & modò captas
Orchadas, & minimâ contentos nocte Britannos.

Juviniacum, vel *Joviniacum*, vulgò *Joyne*, à Jovino quodam cognominatum, inter villas eſt ad Remenſe Monaſterium S. Remigii pertinentes. Item *Juviniacum*, vulgò *Juvignem*, ad Monaſterium Lugdunenſe apud Inſ. Barbaram, Gregorio Tur. memoratum, ſpectans. De utraque vide Hadrianum Valeſium *Notit. Gall.*

IX.

Ixarium, vulgò *Ixar*, opp. Aragoniæ, ad Martinum fluv. cum tit. Duc. 6. leucis à Cæſarauguſta in Auſtr. Dertuſam verſus.

Ixia, regiuncula Rhodi, ab *Ixio*, portu, hinc Apollo *Ixius*. Steph.

Ixias, urbs Oenotrorum mediterranea. Barrio *Caroleï* opp. agri Coſentini prope Meneſinam opp. Vide *Inia*.

Ixibata, pop. intra Pontum prope Sindicam, Steph. *Ixomatæ* Polyæn. *lib.* 8.

Ixion, tertius Corinthiorum Rex.

Ixion, Phlegyæ, ſive ut Hyginus mavult, Leontei filius, qui ſocerum ſuum Deioneum, vel Erioneum fraude peremit. A quâ cæde cùm neque homines, neque dii eum luſtrare vellent, diuq; incertus vagaretur, Jupiter illius miſertus in cœlum aſſumptum expiavit. Cumque jam purgatus apud ſuperos degeret, Junonem amare cœpit, eamque de ſtupro appellavit, quod cùm Jupiter intellexiſſet, nubem illi ſub Junonis effigie oppoſuit, ex quâ ille Centauros genuit. Dejectus deinde in terram, cùm paſſim gloriaretur, cum deorum reginâ ſe rem habuiſſe, Jupiter indignatus, fulmine ad inferos eum detruſit, curavitque, ut ibi rotæ illigatus perpetuò circumageretur. Virgil. *Georg. 4.*

Atq; Ixionei vento rota conſtitit orbis.

Ovid. *Met. 10.*

—— Stupuitq; Ixionis orbis.

Idem,

Volvitur Ixion, & ſe ſequiturq; fugitq;

Tib. 3. 1.

Illic Junonem tentare Ixionis auſi
Verſantur celeri noxia membra rotâ.

Claud. 2. *De Raptu Proſ.*

Non rota ſuſpenſum præceps Ixiona torquet.

Ixion, Grammaticus eſſe videtur, quem laudant Scholia *in Ranas, act. 1. ſc. 6. fine.* Eum quoque citat in expoſitione Atticarum dictionum *in Aves p. 614. A. 2.*

Ixionides, Pirithous, Ixionis filius. Prop. 2. 1.

Theſeus infernis, ſuperis teſtatur Achilles,
Hic Ixioniden, ille Menœtiaden.

Ixius portus, vide *Ixia*.

IZ.

Izachi, Maurit. Cæſarienſ. opp. Ptol.

Izala, mons circa Perſidem. Amm.

Izates, Adjabenorum R. cum Helena ſorore & uxore Judaiſmum amplexus, fame ſæviente, in Judæos munificus extitit. Fil. Monobazi, cognom. Bazæi. Joſeph. *Antiq. lib. 20. cap. 2.* Oroſius Izatem cum conjuge Chriſtianos facit. An. Chr. 45.

Izatha, opp. Mauritaniæ Cæſ. Ptol.

Izelus, caſtellum Siciliæ. Steph.

Izgi, Indiæ populi. Plin.

Izzeni, Ægypti urbs. Anton.

Izrahia, filius Ozi, filii Thola, filii Iſſachar. 1. Par. 7.

Izralla, Thraciæ oppidum. Anton.

K Litera Græcorum, *Κάππα* illis dicta: Latinis, quorum primus illam adhibuit Salluſtius, Ludimagiſter quidam, in nullo uſu, niſi olim in vocibus *Kalendæ Kabala*, &c. ubi poſtmodum C. adhibitum. Priscian. Hinc cùm *Kappa* Romanum, in Senatorum calceis apponi ſolere, ſcribit Suidas, planè Lunulam intelligit, cujus figura C. eſt. Anglis, Hibernis, Scotis, Danis, &c. in propriis nominibus utcunque inſervit, reliquis gentibus rariùs uſurpatur. Calumniatoribus olim *K.* ignito ferro in fronte inuſtum, Lipſius refert. Vide Voſſ. *Ariſtarchum lib. 1. cap. 17.* qui præter alia, antiquos in tribus vocibus literá hâc uſos eſſe docet, ex Terentiano Mauro,

K. ſimiliter otioſa eſt cæteris ſermonibus;
Tumq; in uſu eſt, cùm Kalendas *annotamus, aut* Kaput,
Sæpe K *ationes notabant hac vetuſti literá.*

Intellige, cùm legis, non cùm hominis caput ſignarent.

KA.

Kaſo, ſic potius per *K.* antiqui ſcribebant Cæſonem ſignificando, & à Cajo, quod *C.* litera notatur, diſtinguendo. Cæſonem autem conſtat cum primò dictum eſſe, qui ex utero mortuæ matris exſectus eſſet. Plinius *lib. 7 cap. 9.*

Katla, Pannoniæ regina, quæ maritum ſuum Vazulem excæcavit. Volaterr.

Kaimachita, vulgò *Kaimachites*, populi Tartariæ magnæ, longè lateque diffuſi, juxta magnum fluvium Ghammam, & inter regionem Mongal ad Boream & regna Thibeti & Tanguti ad Meridiem. Hinc mare ad Ortum adjacens dicitur mare Kaimachitarum, teſte Sanſone.

Kalenus, vide *Fuſius*.

Kalne, urbs terræ Sinaar, quæ & *Chalne*, & *Chalane*.

Kane, Dux Hunnorum, ſub quo Hunni Pannoniam ingreſſi ad Tulmam Auſtriæ locum, contra Romanos victores fuere. Occubuit dux, cui ſucceſſit Attila. Volat

Kaniovia, vulgò *Kaniow*, oppidum munitum Poloniæ, ad dextram Boryſthenis fluvii ripam, ſupra introitum Roſſii fluminis, quà in Boryſthenem cadit, in Ucrania & in Palatinatu Kiovienſi, ſub Coſaccis. Diſtat 7. milliaribus Germanicis à Czircaſſia in Boream Kyoviam versùs, & vix tribus infra Trechymiroviam.

Kaubura, vulgò *Kaufbeurn*, urbs Germaniæ, in Suevia provincia & in Algea tractu, Latinè dicta emptus pagus. Parva eſt admodum, ſed Imperialis jam à tempore Conradi ſecundi, ad amnem Wertacum, quinque milliaribus Germanicis à Memminga in Ortum diſtans. Vide infra.

Kaufbeura, quaſi *Emtus pagus*, opp. Imp. in Algoja: in libertatem ſe vindicavit, ſolutis 1. M. aureorum, Conrado II. imperante: cùm prius per an. 200. ſubeſſet Baronibus *Vom Hof*, qui è Gallia progreſſi huc, auſpiciis Lotharii Imp. municipium ibi condiderunt, an. Chr. 1340. Reſtitutum eſt an 1629. quoad Relig. Evangel. in ſtatum A. 1624. Limnæus Enucl. *lib. 4. cap. 30.*

KE.

Kecium, ſeu *Tunquinum*, *Kecio*, quæ & *Tunkin*, urbs ampla Indiæ ulterioris, & regni Tunquini caput, ad fluvium cognominem. Vix 40. milliaribus diſtat ab ora littorali & à ſinu Cocinſinæ in Circium, & 150. à confinio Imperii Sinarum in Merid.

Keiſerberg, q. *Cæſaris mons*, civ. Alſatiæ, à Wulffelino Friderici II. Imp. Vicario, ex pago urbs effecta. Generoſiſſimum hîc vinum Alſaticum creſcit. Una ex 10. eſt Alſatiæ urbibus, quarum caput Hagenoa.

Kemi, vulgò *Kemois*, populi ſunt regni Cocinſinæ, ad Occaſum extenſi, inter montes & deſerta.

Kenredus, fil. Wifheri, Merciorum R. juvenis admodum patrem amiſit. Hinc Ethelredo regale culmen delátum. Poſtmodum regno potitus, paulò pòſt, illo relicto, Romam, ſub Conſtantino P. venit, ibi Monachi habitu ſumto. Chenius *hiſt. Angl.*

Keplerus Johannes, Mathematicus Rodolphi, Matthiæ & Ferdinandi II. Impp. Inter præcipua ſeculi ſui decora. Admirationem doctorum meruerunt ejus, inter alia, liber *De Motibus Stellæ Martis: Tabulæ Rudolphinæ: Optica Aſtrologica:* de Cometis, Ephemerides, Epitome Aſtronomiæ Copernicanæ: de vero anno nativitatis JESU CHRISTI, &c.

Kerrienſis Comitatus, *Kerry Countie*, quibuſd. Kilkovia, Comit. Hiberniæ, in Momonia reg. cujus caput Ardatum. Habet ad Arctos Connaciam, & ad Auſtr. Deſmoniæ Comit. eſtq; juxta Ocean. Occ.

Kexholmia, vulgò *Kexholm*, provincia Sueciæ, in Finnia regione, alias ſub dominio Moſcorum, nunc paret Suecis ab an. 1617. Ejus caput eſt Kexholmia caſtrum, *Kexholm*, in ora lacus Ladogæ, in oſtio fluvii *Voxen*, quod à Ruthenis *Carelogorod* dicitur, eique adjacet oppidum, quod ſimul cum arce permunita pridie Nonas Novembris anno 1580. occupavit Pontus *de la Gardie*, Heros fortiſſimus, qui maxima & penè incredibilia facinora edidit, & invictas Moſcorum arces Ivanogorod, Jamagorod, Cuporiam, & Livoniæ urbem Narvam, cum pluribus aliis anno 1581. Succorum jugo ſubjecit, ac tandem fluvii Narvæ undis ſubmerſus eſt.

KI.

Kiburgium, vulgò *Kiburg*, oppidum Helvetiorum, in pago Tigurino, unde aliàs Comites alicujus nominis. Sedet ad amnem *Toſs*, duabus leucis à Tiguro in Ortum Conſtantiam versùs.

Kila, ſeu *Korla*, *Kile*, provincia Scotiæ. Vide *Covalia*.

Kilchennia, vulgò *Kilkenny*, quaſi Fanum S. Canici, urbs Hiberniæ Epiſcopalis, ſub Archiepiſcopo Dublinenſi, in Laginia, à Dublino ad 35. mill. in Africum diſtans, Oſſeriæ & Leiglino propinqua: Academiam habet, Ferrar. Baudrando urbs eſt Lageniæ, Comitatus Kilkennienſis caput, ad Nuram fluvium. 50. mill. diſtat à Dublinio, 20. à Caſſilia in Ortum, & 28. a Waterfordia in Boream, eſtque ampla & munita.

Kildaria, vulgò *Kildare*, urbs Hiberniæ, in Laginia regione, Epiſcopalis ſuo Archiepiſcopo Dublinenſi, inter Dublinum ad Boream 20. & Waterfordiam ad Auſtrum 40. mill. diſſita. Ferrar. Baudrando Comitatus cognominis caput eſt, in Lagenia. 25. milliaribus diſtat à Dublino in Occaſum, & 50. à Waterfordia in Boream.

Kildarienſis Comitatus, *Kildare Countie*, Comitatus Hiberniæ, in Lagenia provincia, inter Comitatum Dublinienſem & Comitatum Regis. Ibi urbs præcipua Kildaria.

Kilianus, Evangelii præco, Franciam peragravit, à Geila cum ſociis occiſus. A C 686. Sigeb. *in Chron.*

Kilkennienſis Comitatus, *Kilkenny Countie*. Comitatus Hiberniæ, in Lagenia provincia. Habet ad Occaſum Momoniam & ad Ortum Comitatum Caterloghenſem.

Kilmalocum, vulgò *Kilmalock*, urbs Hiberniæ, in Momonia provincia & in Comitatu Limericenſi. Epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Caſſilienſi. 18. milliaribus diſtat à Limerico in Auſtrum, & 28. à Coreagia in Boream.

Kilmoria, vulgò *Kilmore*, urbs eſt Scotiæ, in Knapdalia provincia, ad lacum ſeu æſtuarium *Fynn*; eſtque Epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Glaſcovienſi. 15. milliaribus Scoticis diſtat à Stephanodino in Auſtrum, & 32. à Dumbritonio in Occaſum.

Kimarus, Rex Britonum, in Anglia, poſt Siſyllum patrem. In venatione, à quodam ſuorum, ob ſcelera, occiſus. Script. Scot.

Kinnatellus, Scotiæ R. poſt fratrem Congalum. Juſtitiæ ſeverus cultor, Aldamo legitimo hæredi, regnum reſtituit anno poſt illud ſuceptum.

Kinſalia, vulgò *Kinſale*, urbs Hiberniæ & Momoniæ provinciæ, in Comitatu Coreagienſi. Gaudet portu capaci, eſtque Epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Caſſilienſi. 15. milliaribus diſtat à Coreagia in Meridiem.

Kiovia, vulgò *Kiow*, urbs Sarmatiæ, in Lithuania, ad Boryſthenem fluvium, olim Archiepiſcopalis, & Metropolis maxima, nunc exciſa, à Circaſſis urbe 25. leucis in Boream, Smolenſcum verſus ſuper 80. Ferrar. Baudrando *Kiovia*, *Kiow* Polonis, *Kioff* Germanis, urbs eſt ampla Poloniæ, in Volhinia inferiori, cum arce munita. 40. leucis Polonicis diſtat à confinio Moſcoviæ in Occaſum. Varias experta eſt vices à viginti annis. Sed hiſce ultimis temporibus data fuit Moſcis per Coſaccos. Magnificam olim & amplam urbem fuiſſe teſtantur murorum ruinæ, ferè octo milliarium circuitu eam ambientes, ut & templum in ea ſplendidum. Ipſa civitas versùs Septentrionem ædibus repleta eſt, ac caſtro & militaribus ſtructuris munita. Reliquam partem versùs Occaſum & Meridiem ligneum ſeptum ambit. Condita fuit Kiovia, à Kio Principe quodam Ruſſico anno 861. & ab eo tempore ſedes fuerat Imperii Ruſſici; poſteaque habuit Principes proprios. Anno 1615. capta fuit & vaſtata à Tartaris, à quo tempore nunquam compos fieri potuit antiquæ magnificentiæ.

Kirchelmia, opp. Livoniæ, ubi Carolus Sueciæ R. magnâ clade affectus eſt, an. 1605. à Carolo Chotkeviczio, Uladislai Poloniæ R. Duce. Vide Thuan. *Hiſt lib 133.*

Kiriathſepher, Palæſtinæ urbs, olim *Debir*, Joſ. 15. Lat. *civitas literarum.*

Kittim,

Kittim, regnavit apud Janigenas, relicto in Celtiberis rege filio Sicoro, quem *Kittim* Janigenæ ſuâ linguâ ob mentis excellentiam vocaverunt *Italum Atlanta*. Hic filiam ſuam Electram Camboblaſconi, Janigenarum principi dedit conjugem, & Romam filiam ſuam primò ſubreginam Aboriginibus ſacravit. Beroſus.

KN.

Knapdalia, vulgò *Knapdaile*, provincia Scotiæ verſùs Occaſum, & inter provincias Lornam ad Boream & Cantiectam ad Auſtrum. Ejus præcipua urbs eſt Kilmoria.

Knoxus Johannes, Scotus, ob religionem pulſus Genevam ſe ceſſit, ibique Calvino innotuit. In Patriam inde reverſus, rebus jam pacatis, magnis muneribus defunctus eſt. Vide Buchan. *rer. Scot l* 16. Vide *Cnoxus*.

Knuphis, vide *Cneph*.

KO.

Kockenhuſium, vulgò *Kockenhauſs*, oppidum eſt Livoniæ, in Litlandia provincia, ad Dunam fluvium, aliàs juris Polonici, nunc Suecici. 70. milliaribus diſtatà Riga in Ortum.

Kola, vulgò *Kola*, oppidum Lapponiæ Moſcoviticæ, cum portu ad oſtia fluvii cognominis in ora Oceani Glacialis. Valdè frequentatur à Batavis. In viciniis eſt etiam lacus *Kola* dictus.

Konigsberga, vulgò *Königsberg*, Pruſſiæ Ducalis urbs primaria, Hanſeatica, ampla, emporiumque Poloniæ celebre, cum arce & portu, prope oſtia Pregelæ fluvii in Habum ſinum, ſub dominio Electoris Brandeburg. Dicitur *Mons Regius* Lat. *Kroleſſiky* Polonis. Eſtque triplex, nempe Vetus, ubi arx Ducalis, à Georgio Friderico, Marchione Brand. b. excitata: Altera pars *Kniphoff* dicitur, ubi templum ineſt Cathedrale Epiſcopi Sambienſis & Academia, ab Alberto Pruſſiæ D. inſtituta, an. Chr. 1544. Tertia urbis pars *Lebenichs* dicitur. A voce *Rex*, Germ. *Konig* nomen habet. Quemadmodum *Regis mons*, vulgò *Konigsberg* Latio, opp. cum monte, qui *Vogel* dicitur, in Japidia regione, in Carniolæ confinio, ac in Comitatu Celejenſi, apud Collem oppidum. *Rain* vulgò, à Pœtovione 8. leuc. in Auſtr. à Celeja urbe 4. in Eur. Sic in Tuſcia fuit *Regis Villa*, in ora, inter Graviſcas & Coſam urbem excisam. *Regium* flumen, in Meſopotamia, inter Euphratem & Tigrim fluens: *Baſilius*. Porro *Regium Gallicum*, vulgò *Riez*. Vide *Reji Apollinaris*. Etiam *Regium Germanicum*, vulgò *Reking*, opp. olim Vindeliciæ, nunc vicus in Bavaria, inter Abudiacum & Aciliam, à Ratiſpona 2. leuc. in Auſtr. *Regium Julium*, Vide *Rhegium*: & *Regium Lepidi*, vulgò *Reggio*, urbs Galliæ Togatæ, in via Æmilia, Epiſcopalis ſub Arch. Ravennate prius, nunc ſub Bononienſi, inter Parmam & Mutinam ad Ortum. 15. mill. paſſ. priùs Colonia Tuſcorum, dein Lepidi, ſub Principibus Ateſtinis. Condita autem fuit *Konigsberga* ab Equitibus Teutonicis anno Chr. 1260.

Korſuma, vulgò *Korſum*, oppidum Poloniæ, in Ucrania ſeu Volhinia inferiori, ad Roſſi fluvii ripam, à Rege Stephano conditum anno 1581. Ibi Poloni memorabili clade affecti fuere à Coſaccis anno 1648. Diſtat novem leucis Polonicis à Czircaſſia in Occaſum.

KU.

Kudacum, vulgò *Kudack*, ſeu *Kudak* oppidulum Poloniæ in Ucrania & in Palatinatu Kiovienſi, in dextra Boryſthenis ora, infra Samaræ fluvii confluentes, munitum à Polonis An. C. 1637. ad coërcendos Coſaccos, ne in mare Euxinum irrumperent. Nunc ab his occupatum ab anno Chr. 1648.

Kunigunda, Henrici Imp. uxor, virginitatem perpetuam obſervaſſe fertur cum marito, & poſt mortem miraculis claruiſſe. Munſterus *lib* 3 *Coſmograph.* de illa ſic ſcribit: *Quanquam continentiſſimè cum ea vixerit Imper. ſeminator tamen zizania injecit illi ſcrupulum Zelotypiæ, cùm ei ſuggereretur, quod ipſa militem quendam amicius eſſet intuita, quam pareſſet. Quod ubi illa reſcivit, juſſit ſecreto ſex ignitos vomeres, cuiq; in Imperatoris, aliud agentis, afferri conſpectum. Miratus ille quid ageretur, vidit deinde chariſſimam conjugem nudis pedibus conſcendere ferrum ignitum intrepidam. Vides, inquit illa, ô Imp. illæſam a ferro, illæſam ab omni immunditiâ. Ille autem in ſe converſus cœpit cogitare, quid eſſet ſuſpicatus, qui mox procidens ad uxoris genua provolvitur. Illa procumbentem amiciſſimè levat, & ex illâ die omnis ſiniſtra ceſſavit ſuſpicio. Cohabitantes itaq; in pudicitiâ virginali ad finem vitæ uſq; perſeverarunt; una ſepulti in Cathedrali, quam conſtruxerant, Eccleſiâ.* Lloydius.

LA | LA

L Latinorum conſonans liquida & immutabilis, cui *λάμβδα* Græcorum reſpondet, mutam, cui in eadem ſyllaba jungitur, ancipitem reddit. Sic enim *t.* in *Atlas.* Martial. *l.6. epigr.* —. corripitur, producitur autem apud Virgil. *Æn.*1.

At Majam maximus Atlas.

In hanc ſæpe *R* mutatur, unde ex *Frater Fratellus*: & Ovidius 5. *Faſt.* inquit:

Aſpera mutata eſt in lenem tempore longo
Littera.

Laudis index *L.* Scaligero eſt. Vide Robert. Titum *l.*1. *c.*14. Voſſ. *in Ariſtarcho.*

LA.

La, urbs Laconica, quam Hom. *Laan* vocat, ſic dicta quòd in excelſo ſaxo ſita ſit. Quam poſtquam Dioſcuri oppugnaſſent, *Laperſas* nominarunt. Steph. Livio *Las* vicus eſt *lib.* 38. *Valbi* hodiè Nigro. Vide Meurſium *in Miſcell. Lacon p.*269.

Laabim, filius Meſraim, Gen. 10. Ab hoc Libya, quæ prius (ut Hieronymus refert *in Quæſt. Heb.*) Phutenſis regio appellata eſt, nomen habet.

Laad, filius Jahæ, filii Sobal, filii Judæ. 1. Par. 4.

Laada, filius Selæ filii Judæ. 1. Par. 4.

Laadan filius Thaan, filii Thale. 1. Par 7.

Laander, adoleſcens frater Nicocratis, Cyrenenſium tyranni, quem immiſſâ pulcherrimâ filiâ, ad cædem fratris, ſtimulavit Aretaphila. Polyæn *lib.* 8.

Laarchus, Tutor Batti Cyrenæi conſtitutus, invaſit tyrannidem [illegible] itaque crudelitate in populares graſſatus eſt: tandem ab Eryxo matre pueri Batti, cujus nuptiis inhiabat, noctu ad colloquium inſidioſè evocatus, à fratre ejus majore Polyarcho, obtruncatus eſt, reſtituto regno Batto. Plutarch & Polyæn. *lib.*8. Ubi tamen interpres legit *Nearchus* admodum vitioſè.

Laattha, Arabiæ Fel. urbs. Ptol.

Laba, Arabiæ Fel. opp. verſus Elaniticum ſinum. Ptol.

Labaca, Indiæ intra Gangem civitas. Ptol.

Labacum, incolis *Laubach*, Ital. *Lubiana*, multis eſt *Emona* vett. & 9. leuc. diſtat à Tergeſte in Bor. urbs Norici Epiſc. facta a Paulo II. an. 1468. ſub Arch. Salisburgenſi, inde 36. leuc. Carniolæ regionis caput: 2 leuc ſupra in Merid. *Labacum parv.* ad amnem cognom. olim *Nauportus* dictum, ſitum eſt.

Labæ, urbs Chatteniæ regionis Gethræorum. Steph.

Laban, frater Rebeccæ fil. Bethuelis filii Nachor ex Melchâ: Cujus hiſtoriam vide Gen. 29. 31. *& ſeqq.* Apud Joſ. *Ant. l.*1. Torniel. Salian &c. Eſt & locus in deſerto, ubi Moſes Deuteronomium perlegit filiis Iſraël. Deut. 1.

Labana, civ. ſacerdotum in tribu Judâ Joſ. 15. quæ & *Lebna* Joſ. 10.

Labanath, civitas quæ tribûs Aſer terminus fuit. Joſ. 19.

Labanis, inſ. in ſinu Arabico. Plin. 6. 28.

Labara, urbs Cariæ. Steph.

Labarſadach, 22. Babyloniorum rex.

Labarum, vel *Laborum*, vexillum militare, à temporibus Conſtantini M. qui contra Maxentium pugnaturus, ſigno in aere viſo, cum verbis: Ἐν τούτῳ νίκα, *In hoc Vince*, confirmatus, paulo pòſt felici eventu conflixit. Erat autem haſta longa, cum ligno in apice tranſverſo, ſupra quod corona, cum literis initialibus nominis Græci JESU CHRISTI: ab hoc pendebat pretioſus pannus, cum Conſtantini & filiorum iconibus. In nummis quibuſdam Principis hujus paulo alia labaro forma eſt, cum verbis: *Gloria exercitus, Virtus copiarum. Unio militum.* Hinc *Præpoſiti Laborum*, in Cod. Theodoſ. & Juſtinianæo. Signum hoc removit Julianus Apoſt. Nomen ejus hinc arceſſit. Gregor. Naz. quòd *labores* finiret. Huic in Gallia olim ſimile quid dicunt Auriflammam fuiſſe & Cucullam S. Martini, quibus olim in bellis non ſine ſucceſſu uſos Gallorum R. [illegible] qui tradunt. Vide Euſeb. *in Vita Conſt.* Sozom. *lib.*1. Turneb. *Adverſ. l.*35. *c.*16. Cujacius *de Præp. Lab.* De illo ſic porro Prudentius *lib.* 1. *c. Symm.*

Chriſtus purpureum gemmanti textum in auro
Signabat Labarum

Labarus, fluv. Inſubrum. *Lambrus* Plin.

Labaſa, Indiæ extra Gangem pop. Ptol.

Labatum, [illegible] opp.

Labeatus, viri proprium, cujus crebra mentio fit apud Plutarch.

Labda, Amphionis cujuſdam ex Bacchidarum genere filia fuit, quæ quòd clauda eſſet, & ob id à cæteris ſperneretur, Ætioni filio Echecratis nupſit, eique puerum peperit, quem ab eventu Cypſelum appellavit. Nam cum duo Corinthiis reddita eſſent oracula, ut Labdæ fil. Corinthi aliquando tyrannidem invaderet, miſſi ſunt publico decreto decem viri, qui puerum interficerent. Verum cùm forte puer ei, qui primus eum à matre acceperat, arriſiſſet, ille miſericordiâ motus adduci non potuit ut eum occideret. quapropter illum alteri tradidit, & ille rurſus alii, atque ita infans per [illegible] nus traditus, a decimo matri redditus eſt, nemine eum interficere volente. Poſt hæc illi egreſſi & pro foribus ſtantes ſeſe mutuo, præcipuè verò qui primus puerum acceperat, increpabant, quod eum ex convento non occidiſſet. Quod cùm audiſſet Labda, quæ intus ad fores ſtabat, puerum in menſurâ frumentariâ, quam *Cypſelum* vocant Græci, occultavit. Vide latiùs hanc hiſtoriam apud Herod. *Muſâ quintâ.*

Labdacus, Phœnicis filius, qui ætate jam in ſenium vergente, Thebas evocatus, aliquandiu ibi regnavit, filiumq; habuit Laium, Oedipi patrem, qui illi in regno ſucceſſit, unde & *Labdacides* dictus eſt. Stat. *lib.*6. Etiam *Labdacidæ* Thebani dicuntur a *Labdaco.*

Labdalon, promuntorium Epipolæorum prope Syracuſanos, Thuc. Diod. *l.*14. Steph. *Hexapylon* Liv. & Plut.

Labdas, Hieroſolymorum Epiſcopus 33. an Sal. 297.

Labeatis, lacus Dalmatiæ apud Scodram urb. quem Livius *l.* 44. deſcribit. *Lago di Scutari* hodie dicitur: Seu *Lac de Penta*, Baudrando; lacus Albaniæ in mediterr. Circuitus 60. m. [illegible] Pop. *Labeates* Plin. & Liv. quorum urbs Scodra.

Labecia, Arabiæ opp. ab Ælio Gallo dirutum. Plin. 6. 2.

Labellum, ſeu *Lavellum* vulgò *Lavello*, urbec. Baſilicatæ, Epiſc. ſub Archiep. Barenſi, 3. mill. ab Aufido fluv. inter Melphim ad Occ. & Minervinum ad Ort. 12. mill. à Canuſio in limite Capitanatæ. Varia hîc reperiuntur antiquitatis veſtigia.

Labeo, Labeonis Antiſtii Pater, vir præclarus & prudens, qui bello Philippenſi pro libertate fortiter occubuit: nam fidiſſimus ſervorum dexterâ apprehenſâ eumque circumactum more Romano libertate donavit, hocque ritu peracto gladium ad ſe occidendum tradi ſit, Appian. *lib.* 4. *Civil.*

Labeo Antiſtius, Juriſconſultus, in 12. tabb. commentatus, de quo Gellius *l.*1. *c.*10. *l.*13. *c.*10. *&* 12. Horat. *lib.*1. *Sat.*3.

— *Labeone inſanior, inter*
Sanos dicatur. —

Ubi Labeonem Antiſtium carpens, Auguſto aſſentatur. Nam hic Labeo uſque adeò fuit liber, & contumax, ut etiam Auguſto ſæpe reſtiterit.

Labeo, alio nomine Claudius, præfectus alæ Batavorum, oppidano certamine æmulus Civili, ne interfectus invidiam apud populares, vel ſi retineretur, ſemina diſcordiæ præberet, in Friſios avehitur. Tacit. *hiſt.* 4. 18.

Laberius Jul. Decimus, poeta, mimographus, eques Rom. Macrob. *Sat. lib.* 1. Gellius *l.* 2. *c.*9. *lib* 3 *cap.*18. *lib.* 10 *cap.* 16. Sen. 7. *Declam.* Laberium mimum Divus Julius ludis ſuis produxit, deinde Equeſtri ordini reddidit, quem cùm juſſiſſet ire ſeſſum, omnes equites ita ſe coarctaverunt, ut venientem non reciperent. Horat.

— *Nam ſic*
Et Laberi mimos, ut pulchra poëmata, mirer.

Obiit Puteolis, Olymp. 184.

Laberius Durus, prænomine *Quintus*, tribunus militum in exercitu Julii Cæſaris, ab eſſedariis in Britanniâ interfectus. Cæſar 5. *Comit.* 5. *f. Labienus* eſt apud Oroſium & *in* 5. *Cod.* quam recte, non pronunciare audet Ciacconius.

Labernis, Aſturiæ in Hiſp. urbs. Ptol. *Pennaflor*, inter Legionem & Ovetum 11. leucis.

Laberus, opp. Hiberniæ. Ptol. *Kil-lair* Camdeno. *Caſſel* Nigro. *Limerick* Ferrario. Opp. fuit Eblanorum Baudrando, in Hibern. Nunc quid ſit, haud conſtat. Aliis enim eſt *Kildaer*, aliis *Kellair* ſeu *Kellean*, in Media prov. ad amnem Bovindam.

Labicum, Italiæ oppidum, cujus nomen quod attinet, cùm Græcorum *β* utramque Latinorum literam *b* & *v* valeat, promiſcuè per has ſcriptum id reperias apud diverſos, vel interdum etiam in iiſdem auctoribus. Singularinum juxta cum Strabone habet Sil. *lib.* 12.

—— *Campos ingreſſus & arva Labici*

Idem *lib.* 5.

—— *Veterem bellare Labicum.*

Sic vocat, quòd hoc temporis everſum minimeque ut olim florens. Strabo *lib.*5. Τὸ παλαιὸν Λαβικὸν, ἐκτισμένον κατεσκαμμένον. At eidem Silio, & reliquis Latinis auctoribus plurium, appellatur: *Habiles ad aratra Labici.* Virgil. *lib.* 7.

Et Sacrana acies, & picti ſcuta Labici.

Opidani *Labicani.* Mart.

Labicana levi cœſpite velat humum.

Leander *Valmontonem* appellat, Cluverius verò *Zagarollum* opp.

 magis

magis ad Bor. Baudr. Hinc via *Lavicana*, quæ Roma Lavicum vulgò ducebat, nunc *Strada di Valmontone*. In Campania Rom. Lucæ tamen Holſtenio Lavicum fuit, ubi nunc *la Colonna*, caſtrum Campaniæ in illo tractu, ſub Tuſculo.

Labieni Caſtra, quæ Cæſar *in Comment.* deſcribit, ubi nunc *Lobienſe monaſterium*, teſte Leodio, pagus Belgii in Hannoniâ: Nunc *Lobe*, ad Sabim fluv. prope opp. *Thuin*, vix m. p. & in confinio dit. Leodienſis. Ejus Abbas etiam Epiſcopus olim fuit.

Labienus, Legatus Cæſaris, cujus ſtrenuâ ac fideli operâ toto bello Gallico uſus erat. Poſtea tamen initio belli civilis, à Cæſare deſcivit, ſeque Pompejo adjunxit. Diſceſſionis cauſam refert Dio *lib.* 41. à quo tamen tempore nunquam felici fortunâ uſus eſt. Periit in acie Mundenſi. Vide Cæſ. *Comment.* Hirt. Lucan. *lib.* 5.

—— Dux fortis in armis
Cæſareis Labienus erat, nunc transfuga vilis.

Item alius, qui Brutum Caſſiumque ſectatus, auxilio ab Orode impetrato, Parthorum adverſus Romanos dux fuit, cum quibus urbes haud paucas occupavit; à Ventilio victus, à Demetrio Cæſaris liberto, quem Antonius Cypro præfecerat, captus. Strabo *lib.* 14. Dio *lib.* 48. De omnibus vide Voſſ. *Hiſt. Lat. lib.* 1. *cap.* 23.

T. Labienus, hiſtoricus ac declamator, Auguſti temporibus floruit, Suet. *in Caligula*, legi permiſſus, cùm antea inter prohibitos eſſet: *à rabie Rabienus*, teſte Senecâ *lib.* 5. *Contr* appellatus.

Labina, à labendo, Germ. *Lauvinen*, Gall. *Levantze*, vel *Valantze*, à valle, dicuntur nivium immenſæ moles, à ſummis Alpium jugis decidentes. Cùm enim in his nives liqueſcunt, levi de cauſa conglomeratæ ex alto decidunt, quæ ubi propter volvi magnitudinem ſimul ſubſiſtere nequeunt, hinc inde diffunduntur, ita, ut quidquid fuerit obvium, ſecum abripiant & ad imos montium pedes deferant, villas vicosque aliquando opprimentes, unico in hunc hoſtem remedio, ut muris ædes molibusq; parietes muniantur. Dan. Eremita *in deſcr. Alpium*, Stumpf. *lib.* 9. Simlerus *Com. de Alp.* Gulerus *de Rhæt.* Sprecherus *Pall. Rhæt.* Hottingerus *Meth. leg. hiſt. Helv. p.* 236. *&c.*

Labinetus, Rex Aſſyriorum, cùm Babylon à Cyro caperetur. Herod. *Muſâ I.* Hunc quidam putant Darium Medum veterum eſſe. in acie cæſum: alii illum à Cyro conſervatum, & Caramaniæ præpoſitum dicunt.

Labinius, Gall. Tog. fluv. inter Bononiam & Mutinam occurrens, a Bononia vix 8. mill. paſſ. apud quem Triumviratus inter Octavianum, M. Antonium, & Lepidum firmatus eſt: circa prædia Servorum fratrum Bononiæ. Hodie *Lavino*.

Labiſco Gall. Narb. urbs. Anton.

Labith Horchia, à Tyrrhenis & Scythis Veſta dicta eſt.

Lablatum vide *Sciſſia*.

Labocla, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Laboria, campi fertiliſſimi circa Capuam, Cales, Calenum, & Sinueſſam. Vide Plin. 9. 11. & 17. 4. Vulgò *Terra di Lavoro*, quod nomen poſtea toti Campaniæ tributum eſt. Nunc *territorio di Gaudo* Sanfelicio.

Laboſſardachus, Babylonis R. adhuc infans coronatus, cùm ſutu æ pravitatis indicia ederet, conſenſu Procerum occiſus eſt, ſurrogato Evilmerodacho. Quidam illum, utpote brevis imperii, ſilentio prætereunt. Alii cum Balthaſare confundunt. Beroſus apud Joſ. *lib* 1. *contra App.* Torniel. *A. M.* 3498.

Labotas, fluv. circa Antiochiam Syriæ. Strabo.

Labotes, 4. Lacedæmoniorum Rex.

Laboth, in tribu Juda. Hieron.

Labradeus. ſic Jupiter dictus eſt, qui in Cariâ colebatur. Vide Plin. 32. 2. & Cæl. Rhod. 6. 11.

Labrandus, vicus Cariæ. Steph. *Labrada* Plinio.

Labris, Arabiæ Fel. opp. Ptol.

Labro, nis, portus Hetruriæ, aliis *Liburnum*: hodie *Livorno*.

Labyrinthus, locus multis viarum ambagibus inflexus. Quatuor autem præcipuos fuiſſe Labyrinthos docet Plin. 36. 13. Creticum à Dædalo factum. Ægyptium Pſammetichi opus. Lemnium columnatum nitore inſignem, ac Italicum à Porſenâ Hetruſcorum Rege, ſepulchri causâ extructum. Ægyptium Labyrinthum ſic Mela deſcribit. 1. 9. *Pſammetichi opus Labyrinthus, domos ter mille, & regias duodecim perpetuo parietis ambitu amplexus, marmore extructus, ac tectus, unum in ſe deſcenſum habet, intus penè innumerabiles vias, multis ambagibus, huc & illuc remeantibus, ſed continuo anfractu, & ſæpe revocatis porticibus ancipites. Quibus ſubinde alium ſuper alios orbem agentibus, & ſubinde tantum redeunte flexu, quantum proceſſerat, magno & inexplicabili errore perplexus eſt.* Multi quidem de hoc Ægyptio Labyrintho agunt, nemo tamen diligentiùs Plinio, qui illum *portentiſſimum humani impendii opus* appellat. Vide Voſſ. *ad Melam pag.* 56. *Labyrinthum Creticum* ſic exprimit Virgilius *lib.* 5. *Æneid.*

Ut quondam Cretâ fertur Labyrinthus in altâ
Parietibus textum cæcis iter, ancipitemq;
Mille viis habuiſſe dolum, quò ſigna ſequendi
Falleret indeprenſus, & irremeabilis error.

Ubi Servius, *Labyrinthus locus apud Cretam factus à Dædalo, perplexus parietibus, ubi Minotaurus incluſus eſt, ex Paſiphae, & tauro genitus.* Euſtathius Λαβύρινθος, σπήλαιον Κρητικὸν ὑπόγειον τι καὶ πολυέλικτον. Suidæ, & Heſychio Καχλιοειδὴς τόπος dicitur. Apud Suidam adagii ſpecie dicitur *Labyrinthus*, de re difficili & inextricabili. Hinc *Labyrintheus*. Catul. *in Argon.*

Nec Labyrintheis e flexibus egredientem
Tecti fruſtraretur & inobſervabilis error.

Lacanitis, regio Ciliciæ. Ptol.

Lacci, Marmaricæ palus. Ptol.

Laccini, Octavæ regionis in Italia pop. Plin.

Laccobardi, Germaniæ pop. Ptol.

Laccobrica, Hiſp. urbs. Ptol. *Lagos* Vaſæo. Eſt autem in Luſitaniâ, quæ & *Lacobriga*, versùs Merid. in Algarbia, ſatis munita, cum arce & portu, verſus Sinum Gaditanum, 5. leuc. Hiſp. à Sacro prom. in Ort. totidem à Sylvenſi urbe in Circ. 10. à Pharo in Occ. Dicta a Lacu & Briga, i. urbe. Feſtus.

Laccoplutí, cognominati ſunt poſteri Calliæ Athenienſis, qui *Laccoplutus* dictus fuit, quòd is repentè ditatus eſſet theſauro in campis Marathoniis ſubter terram invento. Λάκκους enim Græci *loca ſubterranea* vocant. Vide Suidam.

Lacedæmon, Semeles fil. Moyſis tempore Lacedæmoniorum civitatem condidit. Comeſtor *in cap.* 10. *Exod.*

Lacedæmon, hodiè *Miſitra*, clariſſima olim Peloponneſi totius urbs, primò *Lelegia*, à Lelege primo Rege, qui Cecropis & Erichthonii tempore vixit: dein ab hujus Succeſſore Lacedæmon, tandem à Regina Sparta, hujus ex Europa fil. vel à Sparto, fil. Phoronei, Argivi R. primo fundatore, *Sparta* dicta, Lycurgi olim legibus optimè inſtituta. Vide Nicol. Cragium *de Rep. Lacedæmoniorum*. Sine mœnibus primitus per aliquot 100. an. Poſtea Epiſcop. ſub Archiep. Corinthio: Dein ipſa Metropolis: Nunc parva, ſub Turcis, 120. mill. ab Athenis in Auſtr. 30. à Megalopoli in Ort. Populi *Lacedæmonii*, apud quos furtum non modò permiſſum, ſed & commendatum ſcribit Gellius 11. 18. Notandum hoc loco, quòd pleræque gentes furtum probarunt, & gloriæ loco duxerunt, quod alioquin ignominiæ eſt. Plut. *in Mario*, de Hiſpanis ait, fuiſſe apud illos λῃστείαν κάλλιστον. Idem in vitâ Pompeji de ipſis Romanis, qui χρήμασι δυνατοὶ, καὶ γένει λαμπροὶ, ſeſe piratis adjunxiſſe, ὡς καὶ δόξαν τινὰ καὶ φιλοτιμίαν τοῦ ἔργου φέροντος. Herod. de Scythis *lib.* 4. Ζῶσι δ' ἀπὸ λῃστείας καὶ πολέμου. Ubi ſicut bellum glorioſum, ita & raptus. Ovid. *de Getis*,

Qui niſi de rapto vivere turpe putant.

Thucyd. *lib.* 1. de in continente degentibus, marique vicinis, nec non inſulanibus, Προσπίπτοντες πόλεσιν ἀτειχίστοις, καὶ κατὰ κώμας οἰκουμέναις ἥρπαζον (Scholiaſtes ἐλῄζοντο) οὐκ ἔχοντός πω αἰσχύνην τούτου τοῦ ἔργου, φέροντος δέ τι καὶ δόξης μᾶλλον. Hodieque Græcè loquuntur, licèt haud juxta Grammaticos Canones, *Zaconum* i. Laconum nomine noti. Vide in voce Græci. Dicuntur etiam *Lacedæmones*, qui juventutem laboribus ac duritiâ optimè erudiebant. Horat.

Me nec tam patiens Lacedæmon.

Inde *Severa Lacedæmon*, Cic. 2. *de LL.* vide Lambinum *ad Horat. loc. prædictum*. Item *Lacedæmon*, Cypri urbs mediterranea. Steph.

Lacedæmonium regnum, incepit ſub Lelege A. M. 2570. cum Sthenelus Argis imperaret. De quo, ejusque ſucceſſoribus, uſque ad Tiſamenem, filium Oreſtis, 13. & ultimum R. ab Heraclidis pulſum, an. 2951. loquitur Pauſan. *in Lacon.* Hinc Heraclidarum, qui & Euryſthenidæ & Agidæ dicti, ſecunda Dynaſtia initium ſumſit, gemellis fratribus Procle & Euryſthene, filiis Ariſtodemi ex Argia, poſt Tiſamenem & Penthilum fil. Oreſtis exturbatos, regno potitis. Hi capita geminæ familiæ regiæ: quarum una *Euryſthenidarum* ſeu *Agidarum*, celebrior, 31. Reges ad Ageſipolim III. numeravit: altera *Proclidarum* vel *Eurypontidarum*, 24. tantùm Reges habuit. Ante Lycurgi tempora, Lacedæmonii barbari, ignoti, obſcurique degebant: Primus ab illo ſplendor affulſit, qui tutor nepotis, ex fratre Polydecte, Charilli, regnum ei, donec adoleſceret, conſervavit: potentiâ tamen Regum non parum imminutâ frænoque plebi impoſito, Senatum inſtituit, ex 32. viris, inter quos & Reges, quorum æqualis potentia, conſtantem. His proponere, quidquid crederent Bono publico inſerviturum: Cœtus quoque diſſolvere, interim nihil, abſque populi conſenſu, concludere licebat. Theopompus R. *Ephoros* creavit, qui quaſi Tribuni Pl. apud Rom. Regum Senatusque æquilibrium tuerentur, ruinâ Meſſeniorum & Argivorum, ubi Reges nimium pollebant, monitus. Virgines in hac Repub. iiſdem cum Juvenibus exercitiis applicitæ, ſtatis temporibus, in panegyri totius gentis, nudæ cum his ſaltabant, cantantes odas, quibus vel vituperati, qui malè egiſſent, vel encomiis ornati, qui virtutibus illa meruiſſent. Uxores ducturi, obſcuram jubebantur ingredi domum, ubi quiſque primam ex puellis ibi aſſervatis, quæ contigiſſet, pro uxore porro habere cogebatur, unde Lyſander notam meruit, quòd deformem nactus illam dimiſerit, pulchriore ductâ. Juventus ſolicitè educabatur, ſervis inebriatis, quò illorum ineptiis viſis ab omni intemperantia liberi abſtinerent. Magiſtratus, Senesque honorare, luctæ equisque regendis vacare, ſolicitè juſſi: Sales argutos, & breviloquium didicerunt: libertatis & dominandi adeò cupidi, ut incredibiles propterea labores ex facili tolerarent, belloque cuicunque glorioſum finem imponerent. Raptis quibuſdam Spartanis virginibus, & occiſo illas repetente Teleclo R. cum Meſſeniis per an-

nos 20. bellum geſſerunt, à captâ Amphia, uſque ad Ironces ruinam, an. 1. Olymp. 14. Quo Euphaæo, Meſſeniorum R. occiſo, Ariſtodemus ejus ſucceſſor, Lacedæmonios tantâ ſtrage affecit, ut filias uxoresque cuivis obvio proſtituere coacti fuerint. Unde *Parthenii* prodierunt, qui trigeſimo pòſt anno, Phalanto Duce, Tarentum in Italia occuparunt. Bello reſtaurato, Tyrtæi Poetæ ductu, ſuperiores, 14. pòſt annis, accè hoſtium in monte Ira captâ, illos in fugam conjecerunt. Reliquas eorum res geſtas, apud Thermopylas, contra Perſas, bello item Peloponneſiaco, quod an. 27. integros duravit, donec Athenæ à Lyſandro, an. 350. U.C. captæ, Hiſtorici ſummis laudibus evehunt. A Thebanis, ad Leuctra victi Cleombrotum R. amiſerunt, tua defendere ſatis in poſterum habentes. A. 383. U.C. N. b lominus triennio poſt 1 000. Arcadum, ne uno quidem amiſſo, ſtraverunt Aliis dein bellis impliciti, ſub Dario Cretam occuparunt, ab Alexandri M. ducibus victi, reſtiterunt tamen, donec Nabis tyrannus ſuperfuit. Philopœmenes tandem Spartâ potitus, muros diruit, legesque Lycurgi abolevit: Hinc Romanorum poteſtati ſubjecti, poſt varias viciſſitudines, nunc Turcici jugi aſperitatem experiuntur. Strab. *lib.* 8. Thucyd. Xenoph. Diodorus, Juſtinus, Athenæus, Plutarchus, &c. Vide *Lacedæmon* & *Sparta*.

Lacedæmonius, Cimonis ex Clitoriâ filius geminus, ita à Patre amore Lacedæmoniorum vocatus.

Lacerta, urbs Magneſiæ & Italiæ. Steph. Vide *Lucerta*.

Lacerna, cujus ſerus admodum, nec niſi extremis Reip. temporibus, proin ignotus ac probroſus etiam ætate Ciceronis, apud Romanos, uſus, paulatim dein per bella Triumvirorum civilia, quum toga deponi cœpiſſet, in ejus locum ſucceſſit: Prius autem veſtimentum militare tantùm fuit, quod chlamys dicebatur, Græcis *Μανδύας*, Χλάμυς & Ἐφεστρίς. Fuit amiculum virile ſive pallium laneum, apertum, quod ipſi quandoque togæ, & hac depoſitâ, ferme loco ipſius togæ injiciebatur tunicæ, nectebaturque fibulâ vel in humero, vel ad pectus, nativo ipſius lanæ colore, cùm togæ injiciebatur, aut variâ infecturâ Et quemadmodum Græcanico pallio brevior atque anguſtior fuit, ita poſtquam à militia in urbanum habitum conceſſit, laxior ipſâ chlamyde longiorque confici cœpta eſt. Sumebatur autem arcendi frigoris, imo & pluviæ, cùm nondum pænulæ in urbem receptæ eſſent, causâ, conficiebatque leviter ex craſſiori lana, colore nullo apud pauperes vel ruſo &c. Ulterius fuere Lacernæ gauſapinæ ferme, i. ex una tantùm parte villoſæ, quarum meminit Martialis *l.* 6. *Ep.* 59.

Et doles, & queritur ſibi non contingere frigus,
Propter ſexcentas Baccara gauſapinas.
Optat & obſcuras luces, ventosque, nivesque,
Odit & hibernos, ſi tepuere, dies.
Quid fecere mali noſtra tibi, ſæva, lacernæ,
Tollere de ſcapulis quas levis aura poteſt.
Quanto ſimplicius quanto eſt humanius illud,
Menſe vel Auguſto ſumere gauſapinas?

E quibus colligitur, præter id lacernarum genus, de quo retro, fuiſſe quoque leviores alias, ac teneriores, æſtate geſtatas, ſuperbi ac improbi coloris. Unde in Criſpinum vernam Ægyptium Juvenalis Satyrâ 1. qui Tyrias i. dibaphas geſtavit, easque pluries in die mutavit. Porro cucullus ſimul cum lacerna ſumebatur, unde lacerna pro cucullo & capitis tegumento uſurpatur apud Horat.

Turpis adoratum caput obſcurante lacernâ, &c.

Plura de hoc veſtis genere, vide apud Octav. Ferrarium, *de Re Veſtiaria*, *lib.* 2. *part* 2.

Laccetani, pop. Hiſp. verſus Secorim fluv. à Pyrenæis montibus, ad Rubricatum & Ebrum uſque protenſi, inter Ilergetes ad Occ. & Ceretanos atque Auſetanos ad Ort. ubi nunc pars Epiſc. Ilerdenſis, & pars Cataloniæ novæ. Sanſo, Brietius.

Lachares, Athenienſium Dominatum occupavit, cùm civili diſcordiâ Remp. conflictari perſpexiſſet. Vide Polyæn. *l.* 4 *in Demetrio com.* 5. Item *l.* 6. *in Apollodoro*, *com.* 1.

Lachares, Athenienſis, ter ab hoſtibus interceptus, Athenis, Thebis & denique Seſti, ter aſtutè illuſis hoſtibus evaſit. Vide Polyæn. *l.* 3.

Lachares, Mithridatis fil. Boſpori Rex, à Lucullo in amicitiam receptus, an. U.C. 685.

Lachares, Sophiſta Athenienſis, diſcip. Heracleonis, fil. patris cognom. Floruit ſub Martiano & Leone Imper. Auctor *Hiſtoriæ ſecundùm Cornutum*. Suid.

Laches, Athenienſium Dux, à civibus ſuis miſſus, ad impediendos Thebanorum conatus. Diod. 15.

Laches, cum navibus miſſus Dux, ab Athenienſibus, ut Leontinis, quos Siculi opprimebant, auxilium ferret. Fuit verò hic *Laches* filius Melanopi. Vide Ariſtoph. Schol. *in Veſp.* 446. *A.* 1. & Thucyd. *l.* 3. & [illegible]

Lacheſis, una Parcarum, colum vitæ tenens, nente Clotho. *Sors* Latinis. παρὰ τὸ λαγχάνειν. Lil. Girald. Heſiod. *in Theog.* Juv. *Sat.* 3.

Dum ſupereſt Lacheſi quod torqueat.

Lachis, civitas in tertia parte tribus Judæ. Joſ. 10. *Bellena* Brochardo, inter Jechtel & Baſcath, ubi exercitus Sennacheribi, ab Angelo, cæſus eſt.

Lacia, vel *Laciada*, vicus in Oeneide tribu. Steph. Pop. *Laciades*. Hi abundabant raphanis, quibus utebantur in deprehenſos in adulterio, ludibrii causâ. Suidas, & Eraſm. *in Chil.*

Laciacum, opp. Norici, Ant. Cluverio *Gmund*, opp. Auſtriæ ſup. ad lacum cognom. ſeu *Traunzee* dictum, in confinio Bavariæ, 5. mill. Germ. à Lintio in Auſtr. uti 8. à Paſſavia.

Laciba, Hiſp. Bæticæ opp. Ptol.

Laciburgium, opp. Germ. in Pomeraniâ apud oſtium Oderæ fluv. *Lazenitz*, Willichio: A Stetino urbe prim. 3 leuc. in Bor.

Lacidas Philoſophus, fil. Alexandri, Cyrenæus: Auctor, poſt Arceſilaum prædeceſſorem, novæ Academiæ Maturè ſtudiis applicitus, licèt non magnæ rei, gratiâ tamen pollebat, & comiter cum hominibus converſatus eſt. In horto, ab Attalo donato, qui Lacidianus dictus, docuit. Obiit an. 4. Olymp. 34. poſtquam docuiſſet an. 26. Teleclès & Evander ei ſucceſſerunt. Diog. Laërt. *in Vitis l.* 4.

Lacinienſes, Liburnorum pop. Plin.

Lacinium promunt. Magnæ Græciæ. Crotoni urbi finitimum, à *Lacinio* latrone, quem Hercules interfecit. Brutiorum erat, ubi nunc pars Bor. Calabriæ ulter. 6. mill. à Crotone in Mer. vix 80. à Japygio prom. in Auſtr. 56. à Cecyntho prom. in Bor. 125. ab ora Corcyræ in Occ. 600. ferè à Mari Tyrrh. in Ort. *Capo delle Colonne* Leandro, ab extantibus columnis templi Junonis. Nam ibi templum erat Laciniæ Junonis ſuperbiſſimum, ipsâ urbe Crotone nobilius, Liv. Ovid. *Met.* 15.

Italiam venit, præterque Lacinia templa
Nobilitata Deâ. ——

Dionyſius *de ſitu Orbis verſ.* 371.

Ἔνθεν ἀπ' αὐτὸν ἴδοις Λακινιάδος ὄρμον Ἥρης.

Virgil. *lib.* 3. *Æn.*

Hinc ſinus Herculei, ſi vera eſt fama, Tarenti
Cernitur. attollit ſe diva Lacinia contra.

Strabo *lib.* 6. Λακίνιον Ἥρας ἱερὸν πλούσιον ποτὲ ὑπάρξαν, καὶ πολλῶν ἀναθημάτων μεστόν. Liv. *lib.* 22. *Nobile templum Lacinium Junonis, ſanctum omnibus circa populis.*

Lacipea, urbs Hiſp. 20. mill. paſſ. ab Emeritâ verſus Cæſar-Auguſtam. Anton.

Lacipo, Hiſp. Bæticæ civitas. Ptol. Vide *Obulco*.

Laciſthenes, Lacedæmonius, Phocenſium Dux, conflixit cum Bœotis, non procul Auſcâ, urbe Locridis, infauſto prælio. Diod. *l.* 14.

Lacius, & Antiphemus fratres. Stephanus in Γέλα.

Lacmon, prom. Pindi montis, ex quo Inachus fluv. manat. Steph. Æam quoque inde oriri Strabo refert.

Laco, altero nomine *Cornelius* ignaviſſimus, teſte Tacito, mortalium, ubi Galbâ Prætoriarum cohortium Præfectus. Tacit. *hiſt.* 1. 6. Cæſis Galbâ ac Pisone, tanquam in inſulam reponeretur, ab Evocato, quem ad cædem ejus Otho præmiſerat, confoſſus. *Ibid.* 46.

Lacobriga, urbs Luſitaniæ, verſùs Mer. in Algarbia, ſatis munita, cum arce & portu verſus ſinum Gaditanum, 5. leuc. Hiſp. à Sacro promunt. in Ort. totidem à Sylvenſi urbe in Circium, 10 à Pharo in Occ. 32. ab Ulyſſipone in Mer. Nomen habet à *Lacu* & *Briga*, i. urbe, teſte Feſto. Vulgò *Lagos*. Pop. *Langobritæ*. Plut. Vid. *Laccobrica*.

Lacobrigi, pop. Germ ſupra Rauracos, Helvetiis ad Sept. vicini, *das Clackgöw*. Vide *Latobrigi*.

Laconica, mel. *Laconia*, quæ & *Lacedæmon*, reg. Peloponneſi in orâ Auſtrali. Strabo *l.* 8 Olim *Oebalia*, *Lelegia*, &c. Ibi Sparta, Leuctrum, Epidaurum, Tænarum, &c. Urbes. Cingitur à Mer. Laconico ſinu, *Golfo di Caſtel Rampani*, & partim Meſſeniaco; ab Ortu Argolico ſinu, à Sept. Argiâ, ab Occ. Arcadiâ & Meſſeniâ. Nunc ſimul cum Arcadia uno nomine dicitur *Tzaconia*, ſub Turcis, à 2. ſeculis. Pop. *Lacones*, qui claves inveniſſe dicuntur. Et quia in rebus agendis Lunam obſervabant, non enim niſi in plenilunio pugnabant, ex Lycurgi inſtituto, hinc *Luna Laconica* prov. in promiſſa fruſtrantes. *Laconicum tithymallum*, in lippientes. Item, *Laconicæ cœnæ*, apud Athen. *l.* 2. *Poculum Laconicum*, apud Critiam, in frugales. Apud eos marmor viride ac pretioſum, apud Tænarum. Hinc *Lacænis* Virgil. *Georg.* 2.

—— Virginibus bacchata Lacænis,
Taygeta. ——

Et Λάκαινα κόρη apud Theogn. Hinc quoque *Laconicus ſinus*, *Golfo di Colochina* Caſtaldo, *di Caſtel Rampani* Baudr. in ora Laconiæ.

Lacenimurgi, Plin. *Laconimurgum* Ptol. Vettonum oppidul. in Luſitania. *Lamego* Moletio. Baudrando, ubi nunc fortè *Colmenar*, caſtr. Extremaduræ Caſtellanæ, verſus Carpetanos montes.

Lacrates, à Thebanis, mille armatis Artaxerxi Ocho contra Ægyptios auxilio miſſis, dux datus. Diod. *lib.* 16.

Lacratides, antiquus Archon Athenis, qui imperavit temporibus Darii, quibus & maximæ extiterunt nives ac ſæviſſima hyems, omniaque frigore coagulata fuerunt, ut nemo prodire potuerit, quare omnia frigida *Lacratida* vocarunt. Vide Scholia in Ariſtoph. *Acharn. p.* 382.

Lacriaſſus, Armen. min. urbs. Ptol.

Lacrines, vir Lacedæmonius miſſus ad Cyprum. Herod. *lib* 1.

Lactantius Firmianus L. Cœlius, Afer quibuſd. aliis Firmii natus, diſcip. Arnobii in Rhetoricis, poſtea ipſe Nicomediæ docuit: Hinc Criſpo Cæſari à Patre Conſtantino M. admotus. Extremè inops, interim maximè ab omnibus æſtimatus, *Ciceronis Chriſtiani* elogio inſignis. Contra duos Philoſophos, libb. Inſtitutionum ſcripſit, ubi quædam, à Gelaſio Epiſc. R. damnata. Alia quoque proſâ

verſuque condidit. Carmen de Phœnice ejus non eſt, aut ſaltem ab eo nondum Chriſtiano compoſitum. Hieron. *in Chron. anno* 317. *ad Paulin. in Cat. cap.*80 *&c.* Honor. Auguſtodun. *de lum. Eccl.* Trithem. &c.

Lactarius, mons aliàs Campaniæ, nunc Principatus citer. vulgò *Monte di Lettere*, ab urbe cognom. *Lyſterenſi*, quaſi *Lactarenſi*. Cui inſidet, inter Surrentum ad Auſtrum, & Veſuvium ad Boream, trans Sarnum fluv. Lucæ tamen Holſtenio *Monte Lattario* dicitur, æqual ter à Stabus & Leteris diſtans.

Lacter, promunt. Coæ inſ. verſùs Meridiem. Strabo. *Iſaceterem* in Co inſ. habet Plut. *in Qu. Græc.*

Lactiphagi Scythiæ pop. qui & Γαλακτοφάγοι.

Lactodurum, Angliæ oppidum, *Bedford* nonnullis, aliis *Stone-Stratford*.

Lactoracium, ſeu *Lactora*, urbs Aquitaniæ, Epiſcop. ſub Archiepiſcopo Auſcenſi, *Lectour*, Scaligero. Antonino *Lactura*. Nunc in Armeniaco Comit. in colle, juxta Ægircium fluv. qui apud Aginnum in Garumnam influit. Baudrando Leomaniæ caput eſt, à qua Vicecomites Leomaniæ *Lactorenſes* etiam in vett. tabb. dici Oihenartus eſt auctor. Vulgò incolis *Lectoure* ſeu *Leytoure*. Bellaforeſtio *Leſtore*, qui addit, urbem eſſe in rupe poſitam undique, niſi ex parte Toloſæ, inacceſsâ, triplici muro cinctam, & arce munitam inexpugnabili, totius demum Novempopulanæ, ſeu Vaſconiæ validiſſimam naturâ loci & arte, tutiſſimamque ac fertiliſſimo agro gaudentem. Epiſcopatus ejus in Not. Epiſcopatuum Galliæ tertium locum obtinet, & ſub Auſcis Vaſconiæ metropoli, poſt Aquenſem collocatur, Hadr. Valeſius *Notit. Gall.* Diſtat urbs 4. leuc. ab Aginno in Mer. 6. ab Auſcius in Bor. 10. a Toloſa in Cæc. Vide quoque *Lectora*.

Lactucina. Dea, quam colebant veteres, quæ lacteſcentibus frumentis ac ſegetibus præeſſet. Sunt qui *Lacturnum* apud Auguſtinum, legunt. Servius *lib.* 1 *Georgic.* *Lactenſem Deum* ex Varrone commemorat.

Lactucini, cognomina Rom. procerum à *lactucis* deducta. Plin. 19. 3.

Lacuris, Oretanorum in Hiſpania opp. Ptol. *Loquera*, inter Caravicam & Ventam Moralem 4. leuc.

Lacus Felix, incolis *Ober VValſee*, vicus Auſtriæ up. ad Danubium. 5. mill. infra Lintium in Ort. Viennam verſùs.

Lacus Peruſinus, quem omnes antiqui *Thraſimenum* dixerunt, in territorio Peruſino ſitus, complectitur in ſuo ambitu circiter 30. mill. paſſ. Lucidus eſt ac perſpicuus, nec recipit alienas aquas, nec refundit ſuas: Inſignis eſt hujus aquæ ſuavitas, adeò ut vivo manare fonte videatur. Tribus inſulis adornatur, quarum duæ ferè contiguæ ad Septentrionem vergentes, una *Major*, altera *Minor* vocatur: hæc inculta & deſerta tantùm templum fert in acumine, illa, quæ Crotonenſem ſpectat agrum, ducentis propè familiis habitatur: tertia, quæ verſùs Meridiem conſtitit, & major cæteris, frequensque hominibus eſt.

Lacus Europa extantiores.

Brigantinus ſeu Acronius, in Helvetia.
Fucinus, in Veſtinis.
Jemptius, in Sueciæ parte Or. trans ſinum Botnicum.
Ladoga, poſt ſinum Finnicum.
Larius, in Italia.
Lemanus ſeu Genevenſis, in Helvetia.
Lugæus, in Carniola, per æſtatem pratum inſigniter luxurians.
Onega, in Ruſſia.
Pilati, in Helvetia.
Regillus in Latio.
Tigurinus, in Helvetia.
Traſymenus, in Hetruria, hodiè *Lago di Perugia*.
Venerus, in Sueciæ parte Auſtr.
Verbanus, in Italia.
Volga, in Ruſſia.

Aſia.

Aſphaltites, aliàs Mare mortuum, in quo gravia ſupernatant: Jordanem excipit.
Caſpium mare.
Chiamaus trans Gangem.
Genneſareth, ſeu lacus aut mare Tiberiadis, in Palæſtina.
Kithaiskus, è quo Obius naſcitur.
Sanchonitis, in Palæſtina.

Africa.

Aquilundà.
Bed.
Sachaf.
Zaflan.
Zairus, in cujus medio inſ. ampliſſima.

America.

Parima ſeu Titicacea, 300. mill. longus, 100. latus: cujus hæc natura, ut fluvios nec admittat, nec emittat ullos. Situs eſt, ſub Æquatore.
Vide quemque ſuo loco.

Lacus regius, Numidiæ locus apud Anton.

Lacydes, philoſophus, Arceſilæ auditor. Hujus meminit Cic. *lib.* 4. *Acad. Qu.* ut & Suidas.

Lacydas. Rex Argivorum, molli inceſſu, comaque perpetuo unguentis delibutâ. Plut. *in opuſculo eo, quo docet: Quo pacto utilitatem ex inimicis capere poſſimus?*

Ladas, Alexandri M. curſor, tantâ pedum velocitate, ut veſtigia ejus in arenâ non apparerent. Quo nomine ſtatuam meruit apud Argos in templo Veneris, quam κυνοφόρα cognominabant.

Lade, inſula maris Ægæi, ante Miletum. Steph. Hanc in duas parvulas inſulas ſcindi ſcribit Pauſanias, & earum alteram Aſterii inſulam dici. Pauſanias *in Atticis*: Ἔστι δὲ Μιλησίοις πρὸ τῆς πόλεως Λάδη νῆσος. Strabo *lib.* 14. Πρόκειται δὲ ἡ Λάδη νῆσος πλησίον. *Jada*, ex tabb. rec.

Ladenburgum, vulgò *Ladenburg*, opp. Palatinatus Rheni, ad Necarum fluv. vix 2. leuc. infra Heidelbergam, in Occ. Manheimum verſùs, antea ferè dirutum, nunc utcunque reparatum.

Ladeni, pop. Scotiæ fuere juxta Olladinos & Selgovas. Ubi nunc *Landen*, *Merck*, & *Teyſidale*, prov. Scotiæ Meridionalis. Camdenus.

Ladepſi, populi Bithynorum. Steph.

Ladeſta, vel *Ladeſtum*, una Liburnidum inſularum. Steph. *Ladeſtru* tabb. Peuting. *Laſtobon*, Porphyrog. *Landeſtina* Dandulo. Italis *Lageſta*. Slavis *Laſtove*.

Ladicus, mons Hiſp. Tarr. in territorio Legionenſi, Pyrenæi montium entum. in via Legione Compoſtellam ducente: in ejus jugo inſcriptio hæc: *Jovi Ladico*. *Los colos de Ladoco* hodie.

Ladis, pop apud Capitolinum *in Ant. Pio*. *Lazas* putat legendum Egnatius.

Ladiſacites, ſinus in Perſico mari. Steph.

Reges Hungariæ.

Ladiſlaus I. Ungarorum R. fil. Belæ 1. ſucceſſit fratri Geizæ II. an. Sal. 1078. Hic vir ſanctus, ſummè modeſtus ad ſuſcipiendum regnum à proceribus coactus eſt. Per mortem Zeloveri Regis, cui nupta Ladiſlai ſoror Selomira erat, Dalmatiam, Croatiamque Pannoniæ finibus adjecit, additâ Hungariæ Ruſſiæque parte, Hunnos prælio ſuperavit; Ruthenos, qui olim Roxolani, in proprios fines (Hungariam enim invaſerant) compulit: Polonos coercuit, Cracoviâ captâ. Obiit an. 1095. Bonfin.

Ladiſlaus II. fil. Emerici, regnavit menſ. 6. An. 1207. Succeſſit Andreas II. Quidam ante hunc Ladiſlaum II. alium memorant, fil. Belæ II. qui nepoti Stephano regnum debitum occupavit menſ. 6. Sed hic uſurpator erat, non legitimus Rex.

Ladiſlaus III cognom. Cunnus, Stephano V. patri ſucceſſit. Uxorem repudiavit, ethnicas pellices ex Tartaris Crimæis fovit, in Clerum ſævus, populo exoſus. Imperatoris arma, Papæ fulmina ſprevit, occiſus in tentorio a Tartaris, an. 1290. Succeſſit ejus ex ſorore Maria nepos Carolus Martellus, fil. Caroli II. Siciliæ R. Thuroſ. *Chron. Hung. P.* 2. Bonfin. 2. *dec.*

Ladiſlaus IV. ſeu *Vladiſlaus*, M. D. Lithuaniæ, Poloniæ R. ab Hungaris ad regnum vocatus, mortuo Alberto Auſtriaco, Elizabethæ Hungaricæ marito, quæ Ladiſlaum V. poſthumum enixa eſt, menſe 4. æt. coronatum, dum Ladiſlaus IV. regnum occupavit. Per Joh. Huniadem, contra Amurathem, bello felix, hunc in Aſiam avocatum ad pacem adegit, juramento utrinque firmatam. Quam cùm, ſuaſu Juliani Cardin. à Pontifice ad id miſſi, rupiſſet, ſecuta eſt an. 1444. clades Varnenſis, Chriſtianis luctuoſiſſima, in qua, præter ingentem Chriſtianorum ſtragem, perfidiæque auctorem Julianum cæſum, Ladiſlaus ipſe, dum fortiter pugnat, equo dejectus & obtruncatus eſt, capite per Græciam, Aſiamque circumlato. Thuroſ. Dubrav. Æn. Sylv. *in Eur. c.* 5. *in Epiſt.* 42. 81. 87. Bonfinius, &c.

Ladiſlaus V. fil. Alberti Auſtriaci, priori ſucceſſit an. æt. 5. ſub tutela Friderici Imp. Johanni Hunniadi adminiſtratione regni relictâ. An. 13. à tutore liber, Viennæ ſummo cum plauſu exceptus, Johanni Huniadi Ungariam gubernandam tradidit, Georgio Podiebracio Bohemiam, Ulrico Com. Cilio Auſtriam. Sylv. *Eur. cap.* 22. Permiſit cuilibet, ut pro arbitrio, vel ſub una, vel ſub utraque ſpecie communicaret, ipſe tamen Huſſitarum templa non ingreſſus eſt. An. 1448. per Joh. Hunniadem à Turcis victus, illos viciſſim, an. 1456. ad Belgradum cæcidit: Dum ſponſam expectat Caroli VII. Franc. R. filiam, in ipſo nuptiarum apparatu, Pragæ, veneno, ut creditur, peremtus. An. 1457. æt. 18. Æn. Sylv. Bonfin. &c.

Ladiſlaus, vel *Vladiſlaus VI.* fil. Caſimiri Poloniæ Regis, Bohemiæ primò, dein Matthiâ Corvino mortuo, quoque Hungariæ Rex, favente ipſi Beatrice Matthiæ viduâ, quæ nuptiis ejus inhiabat. Johannem hujus filium nothum, Maximilianum Auſtr. fratremque Albertum, Patris favore nixum, regni æmulos feliciter eluſit: Nihilominus perpetuo contra vicinos Turcaſque bello, & inteſtinis turbis implicitus. Pater Annæ & Ludovici, qui an. æt. 2. coronatus, brevis ævi fuit. Obiit an. 1516. Dubrav. *Rer. Hungar. lib.* 32.

Poloniæ Reges, &c.

Ladiſlaus I. Poloniæ R. poſt fratrem Boleſlaum Audacem, fil. Caſimiri. *Principis*, & *hæredis Poloniæ* titulo contentus, prudentiæ, abſtinentiæque laudem meruit, pacis cultor: Sub eo Ruſſi jugum excuſſerunt. Maritus Juditæ, fil. Vratiſlavii Bohem. Princ. & Sophiæ, quæ ſoror Henrici IV. Imp. prius Salomoni Hungariæ R. nupſerat. Obiit an. 1102. regni 20. Cromer. *Hiſt. Pol.*

Ladiſlaus II. ſucceſſit patri Boleſlao III. fratribus, ſuaſu uxoris, bello illato, minus felix, ad Conradum III. Imp. fugere coactus eſt, ſurrogato Boleſlao IV. fratre, an. 1146. à quo, interceſſione Friderici I. Imper. Sileſia poſtmodum impetratâ, ibi obiit. Idem.

Ladiſlaus III. dictus *Lokticus*, i. *Cubitus*, ob puſillam ſtaturam, frater Leſci Nigri, Primiſlao ſucceſſit, an. 1295. Miles ſtrenuus & prudens: poſtquam ab initio regni nimiâ militibus per-

miſſâ

miſsâ licentiâ, ſubditis inviſus & à *Wenceslao* Bohem. R. pulſus eſſet, Anno 1300. Hoc igitur mortuo, cùm in regnum rediiſſet, prudens, felix, & formidabilis hoſtibus, Obiit an. 1333. Sapientiſſimus ſui ſeculi æſtimatus. Michov. *Hiſt. Pol. l.* 4. Crom. *libr.* 11.

Ladiſlaus IV. dictus prius Jagello, M D. Lithuaniæ, per Hedvigen. filiam Lud. Hungar. R. & electam Poloniæ Reginam, Rex, in Baptiſmo *Ladiſlai* nomen ſumſit. Lithuaniam Poloniæ univit, Diſputationi Huſſiticæ, Anno 1431. Cracoviæ a ſe inſtitutæ, interfuit cum Senatoribus regni, quâ tantopere motus eſt, ut in veritatem attentius inquiſiverit. Hinc animo ad Evangelium applicito, Miniſtrum Evangelicum è Bohemia evocatum, ſæpius in occluſo conclavi audivit, maxime propinquam mortem ſentiens, operâ ipſius, ſub prætextu Aſtronomicarum quarundam prædictionum, ad pacandam conſcientiam, uſus. Hedvige regina Biblia S. quæ Polonicè verti curaverat, ſedulo legente, ut & poſt hujus obitum alterâ ejus uxore Sophiâ. Ita Eccleſiaſtæ è Bohemia evocati, Sclavonicâ linguâ diu ſacra adminiſtrarunt, in templo S. Crucis Cracoviæ, Regisque zelum Proceres plurimi ſecuti ſunt. Laſicius *hiſt. Fr.* Obiit. Princeps inclytus Anno 1434. æt. 80. regni 48. Vide *Jagelo.*

Ladiſlaus V. Polon. & Hungariæ Rex. Vid. *Ladiſlaus IV.* ſupra.

Ladiſlaus VI. fil. Sigiſmundi, Succiæ & Polon. Regis, ex Anna Auſtriaca, filia Caroli Archid. ſucceſſit Patri Anno 1632. poſtquam Oſmanne, Turcarum Sultano, ingenti prælio, victo, magnam ſibi gloriam peperiſſet. Virtutis amans, variarum linguarum peritus, fortis & juſtus. Ex Cæcilia Renata, fil. Ferdinandi II. pater Sigiſmundi Ladiſlai, 1640. qui obiit, Anno 1647. Secundis nuptiis duxit Ludovicam Mariam Gonzagam, Anno 1645. Obiit Anno 1648. ſuæ æt. 53. Moſcis devictis, Smolenko, Severiâ, Czernichoviâ vindicatis, Aſin Baſſâ repulſo, Kozakis domitis, pace Suecis conceſſâ, Pruſſiâ vectigalium officinâ recuperatâ, Caſimiro fratre, quem Galliæ R. ſub ſpecie, quòd Luſitaniæ Prorex deſtinatus eſſet, captivum detinuerat, liberato, inclytus.

Ladiſlaus, vel *Lancelotus*, Neap. Rex, cum titulo quoque Hungariæ Regis Comitisque Provinciæ, ſucceſſit patri Carolo Dyrrhachino. Anno 1386. Contra Ludovicum II. à Neapolitanis contra ſe vocatum bello felix. Hungariæ regnum ſibi oblatum diu non tenuit. Schiſmate durante Romam occupavit, Molem Adriani obſedit, pulſus à Paulo Urſino rediit, victisque Pontificiis copiis, urbem Molemque expugnavit, cui Ludovicus Andegav. ab Alexandro V. fruſtra oppoſitus. Obiit veneno ſublatus, Anno 1414. Johanna ſeu Johannella II. ſoror ei ſucceſſit. Collenut. *Hiſt. Neap. lib.* 5. Monſtrelet *lib.* 1. Peucerus *lib.* 5. *Chron.* Platina *in Vitis*, &c. Cæterùm ſuſpicax, ſævus, libidinibus infamis: ex tribus uxoribus, nullâ prole ſuſceptâ.

Ladiſlaus, vide *Vladiſlaus.*

Ladocea, vicus Arcadiæ. Pauſan.

Ladoga, Moſcis *Ladelko Ozero*, lacus totius Europæ ampliſſimus, maj. ex parte in Suecia, in Keckholmia prov. partim etiam in Moſcovia, & prov. Novogardiæ maj. In Finnicum ſinum ſe exonerat, mediante Nieva fluv. & ovi fere ſpecie in 36. mill. Germ. longitudinem, & 10. latitudinem dilatat; ejusque Ruſſi vix quintam partem poſſident. Piſcium incredibili copiâ refertus, urbem Keckholmiam ſalmonum piſcatu ditat. A' piſce *Lagdog*, halecem magnitudine excedente, nec uſquam in Ruſſia, quàm ibi reperto, fortè dictus.

Ladon, fluv. Arcadiæ, in Alpheum fluens: juxta quem poetæ fabulantur, Syringa nympham in arundinem fuiſſe commutatam. Hujus meminit Dionyſius *Verſ.* 417.

Ἠχι κ' ὑγρὸς μινύθει ὕδωρ Λάδων.

Callimachus *magnitudinem* huic fluvio tribuit, uti *longitudinem* Dionyſius. Sic enim ille *Hymn.* 1.

Λάδων ἀλλ' οὔπω μέγας ἔσκε.

Vide Strabon. *libb.* 1. & 8. Hujus *pulchritudinem* commendat Pauſanias *in Arcadicis*. *Rapacitatem* Ovid. *Faſt.* 2.

Quiq; citis Ladon in mare currit aquis.

Et alibi,

Arcades hunc Ladonq; rapax ——

Vide Palæphatum in *Ladone*. Item vicus cognom. *Ladocea* Pauſaniæ dictus.

Ladona, opp. munitum Duc. Burgundiæ, ad Ararim, fruſtra obſeſſum ab Auſtriacis, Anno 1636. Dictus & *Fanum S. Johannis Ladonenſis*, vulgò *S. Jean de Laune.* V. ibi.

Laa, quæ & *Aphrodites*, inſ. maris Africi Marmaricæ oræ adjacens, Ptolemæo verò Cyrenaicæ adiacet. *Iſola del Patriarcha*, Bordonio. Eſt & Aphrodites Ptol. inſula Ægypti, ad ſinum Arab. inſulæ Agathonis finitima.

Laana, urbs Arab. Petrææ ad ſin. Arabicum. Vide *Elana.* Scribitur & *Lana.*

Ladenata, Mœſiæ primæ urbs. Lib. Not.

Ladus, fluv. Galliæ *le Loire.* Oritur in Pertico tractu, in vico *de Corbes.* Hinc defluit in tractum Carnutenſem, ubi illierias alluit & Caſtrodunum, dein Vindocinum, uti & caſtrum Lædi in Cœnomanis; poſtea tranſiens in Andegavos, Ludium alluit, Flexiam & Durcallium: tandem in Sartam amnem ſe exonerat, paulo ſupra Andegavum.

Laeni, Arabiæ Fel. gens. Ptol.

Laea, urbs Cariæ. Steph.

Lael, filius Elizaph principis. Num. 3.

Lalaps, nomen canis Actæonis. Ovid. *Met.* 3.

Nebrophonusq; Valens, & trux cum Lalape Theron.

Lalia, Virgo Veſtalis defuncta P. Mario, L. Aſinio Coſſ. in cujus locum Cornelia ex familia Coſſorum capta eſt. Tacit. 15. 22.

Lalia. Turditanorum in Bæticâ op. Ptol.

Lalia caſtra, in ſinu Carthaginienſi. Mela.

C. *Lælius*, Scipionis Africani ſummus amicus. Coſ. & Orator inſignis. *Sapientis* elogium meruit. In prælio Scipionis contra Aſdrubalem & Syphacem, fugientes perſequens cum Maſiniſſa, Syphacem R. cepit, ſede ejus regiâ occupatâ. Miſſus dein Romam illuc captivum ſuum deduxit. Plura de hoc Cicero, *de illuſtr. Orat.* Liv. Plut. Quintil. qui filiæ ejus admodum eruditæ meminit. Horat. *Serm.* 2. *Sat.* 1.

—— *Mitis ſapientia Læli.*

Lælius Balbus, truci eloquentiâ & promptus, adverſus inſontes, Acutiæ everſor, juſſu Senatûs, amiſit ordinem. Cn. Acerronio & C. Pontio Coſſ. Tacit. 6. 48.

Lælius Zecchius, Brixienſis, Theologiæ & Juris Canonici peritiâ, inter ſuos, ſub finem ſec. præt. inclytus.

Læmocopia, op. Cherroneſi Thraciæ apud Seſtum. *Bogazaſar* Leunclavio. Aliis *Bogazaſar* Seſtus ipſa eſt.

Læna, vel *Leæna*, meretrix, amica Harmodii, & Ariſtogitonis, qui Hipparchum tyrannum interfecerant, cùm tormentis cogeretur, ut ſocios proderet, linguam ſuam mordicus amputavit.

Læna, indumentum fuit apertum, denſum ac villoſum, quod tunicæ aut etiam togæ ſuper induebatur, olimque peculiari ritu à Flaminibus in ſacrificiis adhibebatur: Poſtea promiſcuo uſu. & cum toga & ſine toga geſtata eſt. Græcam vocem eſſe, & a *Chlæna* Græcorum dictam Plutarchus *in Numa* innuit. Præcipuus ejus uſus in conviviis fuit, quòd ſcilicet a balneis redeuntes lænam geſtarent, atque ideo eadem ferme veſte diſcumberent; hyemali nempe tempore. Nam æſtate lacerna veſtis balnearis fuit, ſicut ſyntheſes, quæ ex lino ac leviore materia erant, eodem tempore, in conviviis ſumebantur. Veſtimenti hanc antiquiſſimi genus & Heroicum fuiſſe, ex Homero patet, qui tum duplicium διπλῶν ſeu villoſarum, tum ſimplicium *ἁπλοΐδων καὶ οὐλομενάων* lænarum meminit. Il. ω. Nec modò induendi, atque amiciendi, ſed & inſternendi ac incubandi causâ, a Græcis ſumtas, idem ibidem docet: quemadmodum Romæ cubicularia gauſapina in eundem uſum fuere. A' *læna*, *lænula* dim. Gr. χλαῖνα & χλανίδιον, veſtimentum lænâ mollius & amictui ſolùm uſurpatum. V. Octav. Ferrarium *de Re Veſtiaria Part.* 2. *l.* 1. *c.* 10.

Lænus, fluv. Cretæ, Gortynam præterfluens, ad quem Europam à Jove raptam ferunt. Strabo.

Læpa magna, Hiſp. Bæticæ in Turdetanis op. Ptol. *Lepia Læ-tinorum* Plin. *Lepe* adhuc, apud oſtia Duæ fluv. in Vandalitia, ab Ayamonte opp. 5. in Ort. leuc. Ferr.

Laerte, opp. Pamphyliæ, Ptol.

Laertes, Arceſii filius, pater Ulyſſis, qui ab eo *Laertiades* dicitur. Hinc *Laertius*. Virg. *Æn.* 3.

Effugimus ſcopulos Ithacæ, Laertia regna.

Laertes, parva regio Ciliciæ. Steph.

Laertius Diogenes, hiſtoricus, qui de Philoſophorum vitâ ſcripſit. Vide *Diogenes.*

Laſpodias, traducitur ob putre crus, quod inferiore parte erat obvolutum faſciis. Ejus meminit Eupolis *ἐν Δήμοις*; quem & prætorem extitiſſe Thucydides *lib.* 7. ſcribit. Eundem, tanquam litigioſum, Philyrius *ἐν ταῖς πολιτείαις* traducit. Phrynichus vero *ἐν Κωμασταῖς* tanquam bellicoſum. De quo vide pluribus Scholia *in Aves Ariſtoph.*

Læſtrygones, pop. immaniſſimi, Formias Campaniæ urbem incolentes, quos Plin. *lib.* 7. tradit humanâ carne victitaſſe. Tibullus ad Meſſalam de Ulyſſe,

Incultos adiit Læſtrygonas. ——

Hom. 10. *Odyſſ.*

Ἴφθιμοι Λαιστρυγόνες. Mox:

Οὐκ ἄνδρεσσιν ἐοικότες ἀλλὰ γίγασιν.

Gell. 15. 21. *Ferociſſimos & immanes Neptuni filios ajunt, ut Læſtrygonas & Cyclopas.* Inde apud Horat. *Læſtrygonia amphora*, pro Formiana. Item pop. Siciliæ, iidem cum Leontinis. Iſac.

Læta, filia Albini, Pontificis Ethnici, nupta Toxatio, filio S. Paulæ, ejus converſatione converſa & baptizata eſt. Mater Paulæ, cujus ſolicitam educationem ei Hieron. *in epiſt.* magnopere commendat.

Læti, gens Gallica, in qua ſedem cepiſſe Magnentium, memorat Zoſimus *lib.* 2. Et Eumenius *in Paneg.* inquit, *Lætum* in agrum Nervicum, juſſu Maximiani Auguſti, poſtliminiò eſſe reſtitutum. Hos cùm alibi, tum maximè in terris Læticis, ad fluv. Lætiam ſedes habuiſſe, Regionemque eorum, inter Flandriam & Atrebates ſitam, vulgò *la Leëuve*, ſed olim per Hannoniam Flandriamque latius multò, quàm nunc patuiſſe, ac à fluv. Læ-

tia vel Letia, vulgò Legia, Gall. *le Lis*, nomen accepiſſe, ſtatuit Valeſius, *Not. Gall.*

Lætia, opp. Nerviorum, ſeu Hannoniorum, in diœc. Camaracenſi, *Laeſſy* vulgò, Benedictinorum Monaſterio illuſtre, à Lætis, de quibus ſupra, quique cùm alibi, tum apud Nervios, pars præſidiarii, pars cultores erant, haud dubiè nomen accepit. Situm eſt Monaſterium hoc ad fluv. Helpram, ſecundo lapide ab Aveſnis Hannoniæ oppido: conditum à Wiberto Comite An. Chr. 790. & à Theodorico de Aveſnis reſtitutum. Idem.

Lætia, fluv. Belgii, vulgò *Leſch* vel *Leſche*. Oritur in ſilva Arduenna, & Hammum *Ham ſur Leſch* colluit, ac in dextram Moſæ ripam effunditur, paulo ſupra Deonantum. Hinc 1. leuca diſtant Cellæ *Celle*, vicus Monaſterio B. Hadelini inſignis. Idem.

Lætoria lex, furioſis & prodigis, curatores deſtinavit, ſanxitque, ut qui eos circumſcripſiſſent, publico judicio tenerentur, Cic. *de Offic. lib.* 3. Capitolinus *in M. Antonino Phil.* &c.

Lætrina, urbs Elidis, ubi Pelopis oſſa jacebant. Itacius in Lycophr.

Lætus. Dux Prætorianæ cohortis, ſub Commodo Imp. hunc Romam in cineres redacturum impedit. Dein comperto inſidias ſibi aliiſque ab illo ſtrui, venenum ipſi propinavit, Pertinace ad Imper. evecto, quem diſciplinæ milit. rigidum reſtauratorem ipſe luxu perditus, tertio poſt menſe, iterum ſuſtulit. Lamprid. *in Comm.* Dio *in Pertin.*

Lætus, libro de rebus Phœniciis citatur, à Clemente Alexand. *libr.* 1. *Strom.* ubi ex eo quædam refert de Menelai in Phœnicem adventu.

Lætus Johannes, Paſtor Groninganus, ſcripſit *Compendium Hiſt. Univ. Civilis & Eccl. ad annum uſq;* 1640. ſelectiſſimis rebus refertum. Ejus avus maternus fuit Georgius Vetterus, vulgò Streycius, Bohemus, Theologus doctiſſimus, de quo V. hunc ipſum Lætum *pag.* 434.

Lævi, Liguriæ pop. *Levi* Plinio: cum Maricis Ticinum condiderunt. Eorum locus hodieque *li Lobi*, in agro Alexandrino, apud Maricos, inde ad 2. m. p. diſtans, nominatur: ab Alexandria 4. Ferrar.

Lævinus Torrentius, Gandavenſis, 3. Epiſc. Antverpianus, dein 4. Arch. Mechlinienſis, Obiit Anno 1595. Commentariis in Suetonium & Horatium clarus; Libro Carminum Pio V. inſcripto *Princeps Poetarum Lyricorum*, poſt Horatium, dictus. Sanderus, *lib.* 2. *de Gandav. Erud. Claris.* Val. Andreas, *in Bibl. Belg.* Poſſevinus *in appar. S.* J. Lipſius, Havenſius, *de erect. Nov. in Belgio Epiſc.*

Lævius, vel *Lalius*, Poëta, *Erotopægnia* ſcripſit. Alius, poematis de Centauris conditor. Lil. Girald. *dial.* 4. Voſſ. *de P. L.*

Lagaria, urbs Siciliæ prope Thurios.

Lagaria, urbs Lucaniæ in monte exciſa, nunc *Lagara*: ad Cyliſtarnum fluv. hodie *Carniſtaſe*. Inde *Vinum Lagarianum* Plinio commendatum.

Lagecium, Angliæ op. Anton. *Caſtleford*, Camdeno. Inter Eboracum & Danum in Merid. Londinum verſus 16. m. p.

Lagenia, pars Hiberniæ, verſus Or. & Angliam magis porrecta; *Leinſter* Gallis, *Leignigh* Hibernis, ſub qua IX. Comitatus; Caterloghenſis nempe, Dublinenſis, Kildarienſis, Kilkennienſis, Mediæ Occ. & Or. Comitatus Reginæ, Regis & Vexfordienſis, & 15 urbes mercimoniis florentes. Terminatur ab Ortu mari Hibern. ab Occ. Connaciâ, à Sept. Ultoniâ, à Mer. Momonia. Ejus urbs prim. eſt Dublinum. Hic olim Brigantes, Coriondi, Menapii, Cauci & Plani. Ptol. V. Camdenum *deſcr. Brit.*

Lageniæ urbes præcipuæ.

Arcloa *Arklo.*	Laghlinia *Laghlyn.*
Caterloghum, *Caterlagh.*	Molingaria *Molinghar.*
Dublinum, *Dublin.*	Roſſia *Roſſe.*
Kildaria, *Kildare.*	Vexfordia *Vexford.*

Vid. Camdenum, *deſcr. Britann.*

Laghinum, quæ forſan *Laaſa*, urbs Arabiæ fel. in ora Oceani Arab. 9. circiter mill. ab Adeno in Eur. 25 à prom. Aromatum in Bor. Santoni. Vulgò *Laghi*, ſub proprio Principe.

Laghlinia, vulgò *Laghlyn*. opp. munitum Lageniæ, vulgò *Leighlin*, in Comit. Caterloghenſi, ad flu. Brigum, *Barow*. 6 mill. Angl. à Caterlogha in Auſtr. 8. à Kilkennio in Ort. Olim Epiſc.

Lagia, unum ex nominibus Deli inſulæ, Plin. 4. 2.

Laginia, op. Cariæ, inter Phryſcum ac Epheſum, & Bithyniæ urbs. Steph. *Lagina* Straboni.

Lagnus, ſinus maris Baltici, *Belte*, vulgò: Hinc *Langland* inſula.

Lagnutum, opp. Maurit. Cæſarienſis. Ptol. *Tenes* Caſtaldo. Baudrando *Moſtagan*, inter Quizam ad Occ. & Juliam Cæſaream, nunc *Teneza*, ad Ort.

Lagous, fluv. Aſiat. Sarmatiæ. Plin. ex Catheis montibus.

Lagus, pater Ptolemæi ſucceſſoris Alexandri, cui Philadelphus ſucceſſit in regno. Hinc *Lageus* Sil. *l.* 1.

Terminus huic roſeos amnis Lageus ad ortus.

Id eſt, Nilus. Lucan. *lib.* 1.

Quâ mare Lagei mutatur gurgite Nili.

Laguſa, inſ. maris Pamphylii. Item circà Cretam. Steph. *Chriſtiana* Nigro.

Laguſſa, inſ. parvæ maris Ægæi, ante Troadem, Myſiæ urb.

Lagyra, urbs Tauricæ Cherſoneſi. Ptol. *Soldaia* Nigro. Quid nunc ſit, non conſtat. Baudr.

Laholmia, vulgò *Laholm*, incolis *Laa Holm*, opp. Hallandiæ, prope oram ſinus Codani; aliàs munitum. In ipſo limite Scaniæ cum caſtro & portu. 7 mill. ab Helmoſtadio in Auſtr. 6. mill. Germ. ab Helſingoburgo in Eur.

Lahoria, vulgò *Lahor*, quæ & *Pengab*, urbs ampla Indiæ, caput regionis cognom. ad fluv. *Raveé*, ſub M. Mogole; & quandoque ſedes ejus; 180. mill. à Multano in Ort. totidem ab Attochio in Aſt. 360. ab Agra in Bor. Splendida, cum palatio ſuperbiſſimo. Creſcit in dies.

Laiæi, populi Pæoniæ. Steph. ex Thucydide.

Lainum, Lucaniæ opp. cum ſuburbiis, inter quæ Sapris flu.

Lais, meretrix nobiliſſima, quæ quæſtûs gratiâ ex Siciliâ, ubi nata fuit, Corinthum ſeſe contulit. Ad hanc propter inſignem pulchritudinem potentiſſimi quicunque ex omni Græciâ conveniebant, nec quiſpiam admittebatur, niſi qui dabat quod popoſcerat. Unde Proverbium.

Non cuivis homini contingit adire Corinthum.

Tam carè enim Lais ſuas locabat noctes, ut vel potentiſſimi pretii magnitudine deterrerentur. Inter quos etiam Demoſthenes fuiſſe fertur, qui cùm ſcorti tam nobilis famâ accenſus, aliquando Corinthum navigaſſet, illaque noctis unius operam decem millibus drachmarum indicaſſet, expaveſactus pretii immenſitate, Græcè reſpondit:

Ὀυκ ὠνοῦμαι μυρίων δραχμῶν μεταμέλειαν.

Non emam decem millibus drachmarum pœnitentiam.

Propert. *lib.* 2. 6.

Non ita complebant Ephyrææ Laidos ædes,
Ad cujus jacuit Græcia tota fores.

Ovid. *lib.* 1 *Amor. eleg.* 5.

Dicitur & multis Lais amata procis.

Hæc aliquando in Theſſaliam profecta, cum ab adoleſcentibus Theſſalis ſic adamaretur, ut ejus veſtibulum etiam vino aſpergerent; Theſſalæ mulieres invidiâ motæ, eam in Veneris templo, dum ſacra fierent, quæ viris nequaquam adire fas erat, confoderunt, propter quod facinus Theſſaliam peſtis invaſit, nec prius ceſſavit, quàm Veneris ἀνοσίας templum condidiſſent. Pauſanias *in Corinthiacis*, Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο ἐν Θεσσαλίᾳ Λαΐδος φέρεται μνῆμα, ἀφικομένης γὰρ ἐς Θεσσαλίαν ἐρασθεῖσαν Ἱπποστράτου. Ubi Palmerius: Videtur, inquit, Pauſanias duas ignoraſſe Laidas, matrem & filiam ſive naturalem, ſive adoptivam, ob pulchritudinem & meretricias artes celebratas. Nihil tamen eſt certius. Prima Lais e Sicilia advecta eſt ſeptennis à Polichnio quodam militante ſub Niciâ, Chabria Archonte, teſte Ariſtophanis Scholiaſte *ad Plutum*, ac cuidam Corinthio vendita, qui eam Corinthum, Uxori donum miſit. Alii a Dionyſio Tyranno, Philoxeno Poëtæ Dithyrambico, datam, cum eo Corinthum perveniſſe aſſerunt. Hoc fuit anno ſecundo Olympiadis 91. Anno igitur 4. Olympiadis 98. Dexitheo Archonte, quo anno natus eſt Demoſthenes, nata erat illa Lais annos 37. At Gellius *lib.* 1. *cap.* 8. ex Sotione Peripatetico narrat, Demoſthenem adiiſſe clàm Laidem, & ab eâ noctem popoſciſſe; quæ cùm illum drachmas decem mille poſtulaſſet, eum deterritum magnitudine ſummæ abiiſſe ac dixiſſe: Non emo drachmis decem mille pœnitentiam: Unde colligitur, Demoſthenem à ſecundâ Laide noctem popoſciſſe; nam prima illa Lais ſexagenaria erat eo tempore, quæ ætas non amplius eſt apta meretriciis artibus, & pretium tam immenſum innuit Laidem illam fuiſſe in flore juventæ. Id etiam firmatur ex loco Pauſaniæ prædicto, ubi duo ſepulchra Laidis duas fuiſſe arguit. Sed apertius ex Athenæo *lib.* 13. ubi ait, amicam Alcibiadis Damaſandram, quam Plutarchus Timandram, Scholiaſtes Ariſtophanis Epimandram vocat, quæ Hyccarenſis erat mulier, fuiſſe matrem junioris Laidis: Δαμασάνδρα τῆς Λαΐδος τῆς νεωτέρας μήτηρ, quæ verba ſupponunt alteram Laidem antiquiorem.

Laiſa, civitas, quæ & Dan. Iſ. 10

Laiſh, regionis quidem Aſer tribûs; poſſeſſionis autem Dan. Jud. 16. & 18. Pater Phaltiel mariti Michol filiæ regis Saul. 2. Reg. 3.

Laius, fil. Labdaci regis Thebarum, pater Oedipi, qui Jocaſtam Creontis Thebani filiam uxorem duxit: quam cum concepiſſe audiſſet, de futurâ prole oraculum conſuluit, cui reſponſum eſt, eum naſcituri manu periturum. Quo reſponſo perterritus, puerum recèns natum uni ex ſatellitibus necandum tradidit, qui cùm neque herilis impietatis ſe miniſtrum præbere vellet, neque rurſus domini mandata auderet negligere, viam mediam delegit, trajectiſque vimine pueri pedibus ex arbore eum ſuſpendit, futurum ratus ut inediâ moreretur. Verùm cùm Phorbas, Polybi Corinthiorum regis paſtor, illac iter faceret, audito vagitu, eò accurrit, puerumque ſervavit, quem & reginæ, quæ liberis carebat, magni muneris loco obtulit: à quâ veluti puer cœlitus miſſus, filii loco educatus, & à *pedibus* ex vulnere *tumentibus* Οἰδίπους dictus eſt. Vide *Oedipus.*

Lala, Armeniæ majoris urbs. Ptol.

Lalacaum, regio Aſiæ min. Cedreno, Curopal. Zonar.

Lalatania, vide *Laletani*.

Lalage, nomen puellæ. Horatius,

Dulce ridentem Lalagen amabo,
Duce loquentem.

Propert. *lib.* 4.

Cadetur & Lalage tortis ſuſpenſa capillis.

Lalandia, vulgò *Laland*, Daniæ Inſ. in mari Baltico, prope Falſtriam, ad Merid. Selandiæ, Ibi urbs Naſcovia, probè munita, cum aliquot opp. Vix 2. leuc. à Langelandia Inſ. in Ort. Tenui freto, à Falſtria ſeparatur.

Lalaſſis, Iſauriæ fluvius. Plin. 5.27. *Calendo* Nigro.

Lalenſis, Armeniæ min. op. Ptol. In Melitenâ reg.

Laletani, Hiſp. pop. *Leatani* Ptol. *Letani* Strab. Hi poſtea *Gotholani* dicti fuere, nunc corrupte *Catalauni*, Tarapha teſte. Baudrando *Laletani*, pop. fuere Hiſp. Tarr. inter Indigetes ad Ort. & Coſetanos ad Occ. ubi nunc magna pars Cataloniæ, inter Gerundam & Tarraconem, verſus oram maris Medit. Horum reg. *Laletania*, Mart. 1. 15. inde *Laletanum vinum* à Plin. 14.6. magis copiâ, quàm bonitate commendatur. Mart. 7. 52.

Et Laletana nigra lagena ſapa.

Idem 1. 27.

A Caupone tibi fax Laletana petatur.

Laliſanda, vel *Daliſanda*, urbs Iſaurica. Steph.

Lallus, Deus fuiſſe videtur, qui præeſſet næniis illis balbis, quas nutrices pueris occinunt, & pueros reddere cogunt. Nulla enim litera eſt, quam faciliùs ſonant pueri, quam *Lambda*: Quin etiam ejus frequentiâ ſomnum inducebant. Auſonius de filio Probino: *Nutricis inter lemmata, Lalliq; ſomniferos modos.* Turn. *Adverſ.* 18. 34.

Lama, Luſitaniæ urbs, in Vettonibus. Ptol. Ep. ſub Archiep. Bracarenſi; Nunc *Lamegal*, caſtrum Portugalliæ, ad amnem cognom. vix 6. leuc. à confinio Regni Legionis in Occ. totidem à Guarda urbe in Arctos, 5. à Durio fluv. 10. à Lameta urbe, Ortum verſus.

Lamacha, urbs circa Armeniam. Laonic.

Lamachus, filius Xenophanis, homo turbulentus, bellique ſtudioſus, cum Alcibiade ac Nicia, ab Athenienſibus in Siciliam miſſus. Vide Thucyd. *libr.* 6. Plut. *Alcib. & Niciâ.* Juſtinum *libr.* 4.

Lamantea, urbs Italiæ Epiſc. in Calabria cit. Leander *deſcr. Italia.*

Lamasba, Numidiæ civitas Epiſc. Anton. Ejus meminit Concil. Carthaginenſe.

Lambalium, vulgò *Lambale*, opp. Britanniæ min. 5. leuc. à Fano S. Brioci in Ort. Rhedones verſus, 4. tantùm a mari Britannico in Auſtr. Baudr. Ubi vett. Ambiliatæ, de quibus Cæſar: quos tamen Sanſon in Abrincenſi diœc. locat, & Ambibatios vocat. Pertinebat olim ad Cliſſonios, armentis abundans: Hic & chartæ pergamenæ magno numero conficiunt. Metel.

Lambana, Meſopotamiæ urbs. Ptol.

Lambathum, opp. Angliæ, ubi Concilium à Joh. Pecchamo Arch. Cantuar. habitum. A C. 1280. Item A. C. 1406. à Thoma Burchetio Arch. & Cardin. contra Rainaldum Peacodium Epiſc. Ceſtrienſem, qui errorum accuſatus & in Monaſterium libris ejus combuſtis, detrutus eſt, Vid. Spond. *A.C.* 1486. *n.* 5.

Lambe, inſ. ſinûs Arabici. Plin. circa Mioſormum.

Reges & Principes.

Lambertus, Italiæ Rex, fil. Guidonis Spoletani D. à Formoſo coronatus an. 893. Cujus æmulus Berengarius, Forojulii Dux, excæcato Ludovico, filio Boſonis, à Johanne X. coronationem viciſſim extorſit. Occiſus Anno 910. in venatione ab Hugone, Com. Mediolanenſi. Luitpr. *Hiſt. lib.* 1. Flodoard. *Hiſt. Rom. l.* 4. *cap.* 2. Avus ejus cognom. cum Alberto Tuſciæ Marchione, qui ambo Carolomanni partes tuebantur, Johannem IX. in carcerem detruſit. an. 878. Luitpr. Aimonius.

Lambertus I. cognom. *Barbatus*, filius Ragineri III. Comitis Hannoniæ minor. Lovanienſem Comitatum, ex hæreditate ſobrini Ansfridi, qui dein Epiſc. Ultrajectinus, obtinuit; prælio ad Florinas adverſus Godofredum Gibboſum commiſſo cæſus An. Chr. 1015. Ei ex Gerberga, filia Caroli Lotharingiæ D. è ſtirpe Caroli M. nati Henricus, qui pro Ducatu Lotharingiæ bellum geſſit, &

Lambertus II. quem Henricus III. Imper. ſtantem ex partibus Balduini Flandri, Tornaci obſeſſum, cepit & occidit, Anno 1054. Pater is fuit, ex Oda Lotharingica, Henrici II. qui Balduini Hannonii, adverſus Rob. Friſium ſocius fuit: Ejus ex Adela Thuringica, filii, Henricus ſe primus *Brachbantiæ patriæ Comitem* dixit, & Godofredus cognom. *Senior* vel *Barbatus*, Ducatum Lotharingiæ infer. iterum in familiam reduxit: quin & A. C. 1137. Marchionatum Antuerpiæ, quo A.C. 1126. à Waleramo D. Limburgi fuerat ſpoliatus. Hujus filius fuit Godofredus II. pater Godofr. III. *in cunis* dicti: quo natus Henr. I cogn. *Probus*, genuit Henr. II cogn. *Magnanimum*, qui ab Innocentio IV. contra Frider. II. ad regnum Rom. vocatus, per fil. Henr. III. cogn. *Manſuetum*, Duces Brabantinos: & alterum Henricum, cognom *Puerum* Landgravios Haſſiæ ſevit, Vide Philip. Jac. Spenerum *Syll. Geneal. Hiſtor.*

Viri clari.

Lambertus, ſec. Voſſium & Serrarium Aſchaffenburgenſis, ſecundùm alios Schavvenburgenſis, Benedictinus, an 1058. Hieroſolymâ redux Hiſtoriam compoſuit à M. C. uſque ad annum 1077. magni æſtimatam: quam, licèt non tanta cum laude, alius quidam Monachus continuavit, uſque ad an. 1472. Trithem. *de Vir. Ill. & in Chron.* Lipſ. *in not. ad Polit. lib.* 1. *cap.* 9. Barthius, *Adverſ. lib.* 49. *c.* 4. Scaliger. *de E. T.* &c.

Lambertus Leodienſis, Monachus Cluniac. ſcripſit vitam Heriberti, Arch. Col. Epigrammata, &c. Voſſ. Alius, cognom. parvus, Benedictinus, vitas Epiſc. Leodienſium condidit, ab an. 988. uſque ad 1194. Alius, libb. 2. de vita & miraculis S. Matthæi verſibus edidit, &c. Anno Chriſti 1080. Trithem. *in Cat.* Voſſ. *de H. Lat. lib.* 2.

Lambertus Beghinus, auctor Beguinarum. Petrus Coëns, *in diſſ. Hiſt. de Beguin. edit. an* 1629

Lambertus Guinenſis, Epiſc. Atrebatenſis, à Paſchali II. miſſus, Philippum I. Gall. R. ob illegitimas cum Bertrada nuptias, abſolvit. Obiit an. 1115.

Lambertus Hortenſius Montfortius, à Conſulibus Delphenſibus honorificè compellatus, ut Academiæ Recturam ſuſciperet, reſpondit: *Angelum quæritis, Homo ſum, Valete.* Vir eruditus, ſec. præt.

Lambertus Lombardus, Leodienſis, pictor excellens & celebris Architectus.

Lambertus de Serico, auctor ſupplementi vitarum Virorum Ill. quas Petrarcha orſus eſt.

Lambertus Waterloſius, Canonicus Cameracenſis, Epiſcoporum urbis hujus vitas deſcripſit. Ab Odone, qui Manaſſi II. ſucceſſit, an. 1105. uſque ad an. 1160. quo floruit, &c.

Lambeſca, vulgò *Lambeſc*, opp. lepidum Provinciæ, prope Duranium fluv. 4. leuc. ab Aquis Sextiis in Ort. Ammianum verſus. 3. a Salone in Eur.

Lambeſe, Africæ urbs mediter. hodie *Lambeſca*, in regno Conſtantin. quod Tunetano ſubeſt, Olim Epiſc. Hic Concilium An. Chr. 240. contra Privatum Epiſc. hæreſeos criminumque atrocium accuſatum. Qui poſtea, in Synodo quadam Afric. ſe defenſurus, cùm rejectus eſſet, Carthagine Fortunatum, contra Cyprianum, Epiſcopum creavit. Cyprian. *ep.* 30. 54. 55. *&c. edit. Rigalt.*

Lambrani, pop. Inſubriæ circa Lambrum flu. Suet.

Lambriaca, op. Hiſp. in orâ Gallæciæ Occid. *Flavia Lambris* Ptolemæo.

Lambrus, fluv. Gall. Ciſalp. maximè perſpicuus, quem Padus defert in mare Adriaticum, Plin. hodiè *Lambro*. Oritur ex monte apud lacum Larium & Comum, perque Eupilim lacum tranſiens Modoëllam & Marinianum interluit, Padoque inter Ticinum & Placentiam excipitur.

Lameca, Portugalliæ urbs Epiſc. ad Durium fluv. hodie *Lamego* dicta. Ep. ſub Ar. Bracarenſi, 3 mill. à Durio fluv. Media inter Bracaram ad Cæc. & Guardam in Africum, 12. leuc. à Portu Cale. *Lama* Ptolom. Ejus mentionem facit 3. Concil. Carth.

Lamech, Methuſaelis fil. natus A. M. 875. pater Noachi: ex Sethi familia. Gen. *cap.* 1. Joſ. *Antiq. lib.* 1. Item, abnepos Caini, qui Ada & Sellâ ductis, bigamiam primus introduxit, & ſic adulterium contra legem naturæ, ac Dei decretum commiſit. Fuit autem vir ſagittarius, qui diu vivendo oculorum caliginem contraxit, & habens adoleſcentem, dum exercet venationem, ob uſum tantùm pellium (quia non erat uſus carnium ante diluvium) dirigente juvene ſagittam, caſu inter fruteta interemit Cain. Gen. 4. 15. River. *in Gen.* Comeſtor *in c.* 4. *Gen.*

Lamellum, quæ & *Mellaria*, inſ. parva, vel potius ſcopulus exiguus, maris Tyrrheni, ante Liburnum portum, inde 5. m. p. vulgò *Malora*. Hic Piſani claſſe à Genuenſibus victi, & hunc portum & Sardiniam amiſerunt, ſub Greg. IX.

Lametia, op. Brutiorum, *S. Euſemia*, teſte Barrio: patria Stephani Geogr. pop. *Lametini*. Steph. A` fluv. Lameto, qui ex Apennino ortus, hac in ſinum *Lameticum*, vulgò *Golfo di S. Euſemia*, abit.

Lameſtius, Sycophanta Syracuſis, Timoleonti vadimonium imponere meditatus. *Laphyſtius* Plutarcho.

Lamfuctenſe, op. in Mauritaniâ. Ammianus.

Lamfridus, Benedictinus Anglus, ſub Ethelredo R. ſeculo 10. Hiſtorica quædam edidit, inprimis vitam Suithini Epiſc. Voſſ. *de H. L. lib.* 2. *c.* 41.

Lamia, Prætor, in rogum, pro mortuo conjectus. Plin. *libr.* 7. *cap.* 52. Horatius Æl. *Lamiæ* dedicavit *Od.* 17. *l.* 3. *Carm.*

Lamia, dicta quaſi *Λαίμια ἀπὸ τοῦ ἔχειν μέγαν λαιμόν*, quòd habeat magnum guttur. Duris *Hiſtor. libr.* 2. *rerum Libyc.* tradit, Lamiam formoſam quandam feminam extitiſſe, quæ cùm concubuiſſet cum Jove, ex Junonis æmulatione eidem liberos extinctos. Quare ex mœrore deformem factam & aliorum prolem rapere ac perimere. Vide Scholia Græca *in Ariſt. Crabron.* 505. *A.*

Lamia,

Lamia, meretrix quædam inſignis fuit, Demetrii regis amica, cui blandientes Thebani *Veneris Lamiæ* delubrum conſecrarunt.

Lamia, urbs Theſſaliæ mediterranea, Epiſc. ſub Arch. Lariſſæo *Demetrii*: Hinc ſinus *Lamiacus*, qui & *Oetæus*. Eſt & alia Siciliæ. Item Arcadiæ mons. Steph.

Lamia, ſeu *Lima*, Hiſpaniæ, in Callaicis Braccariis, fluv. nunc Portugalliæ Vianam opp. rigat, & paulo infra in Oceanum Occ. ſe exonerat, 14. mill. ab oſtio Minii fluv. in Auſtr. *Limius* aliis.

Lamiæ, inſulæ parvæ, ſeu veriùs ſcopuli maris Ægæi ante Troadem.

Lamiæ, vett. quoque *Lemures*, *Larvæ* & *Empuſæ* dictæ, ab antiquis mulieres eſſe putabantur, ſive verius, dæmonum quædam phantaſmata, quæ formoſarum mulierum ſpecie aſſumptâ, pueros, præſertim juvenes, blanditiis allectos devorabant. Hæ cùm foris eſſent egregiè oculatæ, domi prorſus cæcutiebant. De nomine Bochartus: Ut *Lamus* rex ἀνδρωποφάγος, ita *Lamia* fingitur eſſe monſtrum libidinis ac humanæ carnis avidum. Sic affirmat Apollonius apud Philoſtratum *l.* 4. Lamias ἐρᾶν, καὶ κρέα ... ἐρᾶν. Hinc Horat. *in Arte*.

Neu pranſæ Lamiæ vivum puerum extrahat alvo.

Itaque *Lamus* & *Lamia* ſunt voces ejuſdem originis. *Lamiæ* porro nomen eſſe Punicum ſuadet, quòd Libyca eſt tot. fabula. *Lamia* enim mulier Africana fuiſſe fertur (Ita tradunt Heſychius & Doris vel Duris potius apud Suidam) Βήλου καὶ Λιβύης θυγάτηρ, ut legere eſt in Schol. Ariſtoph. *in Pace*. Sed & his longè antiquior Euripides de *Lamiâ* ſic habet.

> Τίς τοὔνομα τὸ ἐπονείδιστον βροτοῖς
> Οὐκ οἶδε Λαμίας τῆς Λιβυστικῆς γένος.
> *Quis Africanæ neſciat Lamiæ genus,*
> *Infame nomen & terrum mortalibus?*

Et Diodor. *libro* 20. Ophellas rex Cyrenarum ad Agathoclem ſe conferens, qui Carthaginenſibus bellum in Africâ moverat, reperiſſe legitur circa Automalas in profundâ valle, ἄντρον ἐλιχύ... κιττῷ καὶ σμίλακι συνηρεφὲς, ἐν ᾧ μυθολογοῦσι γεγονέναι βασίλισσαν Λαμίαν. *Vaſtum antrum hedera*, & *taxo conſitum, in quo reginam Lamiam natam eſſe fabulantur.* Unde colligas etiam barbaris, in infimâ Africâ, Lamiæ nomen non fuiſſe ignotum. Factum id, ut videtur, à Punico verbo לחם *Laham*, vel *Lahama*, quod *vorare* ſignificat, hodieque in uſu eſt apud Arabas. Vide Cæl. Rhod. 29. *cap.* 3. & 45. *cap.* 5. Plin. *libr.* 9. *cap.* 24.

Lamiarum, nobilis Romæ familia fuit à *Lamo* fil. Neptuni, Rege Læſtrygonum, Formiarum conditore, orta, Antiphatis patre. Juvenal. *Sat.* 4.

—— Hoc nocuit Lamiarum cæde madenti.

Id eſt, *nobiliſſimi ſanguine*. Vide *Lamus*.

Lamida, Mauritan. Cæſarienſ. urbs. Ptol.

Laminium, op. Hiſp. Tar. olim Ep. ſub Arch. Toletano, ad fontes Anæ fluvii, hodiè *Alambra* Pineto. Baudrando *Villa nueva de los Infantes*, ſeu *Montiel*, locus in vicinis, 2. hinc leucis & 30. à Toleto in Africum. Hinc ager Laminitanus, vulgò *Campo de Montiel*; qui eſt inter montes Marianos ad Mer. & fontes Anæ flu. in Bor. frumentis maximè fertilis, & aquæ penuriâ plerunque laborans, propter fontium raritatem. Pop. *Laminitani*, in Carpetanis.

Lamirus, Herculis fil. ex Jole Euryti regis filiâ.

Lamiſcus, Samius, hiſtoriarum ſcriptor, conjungitur cum Meliſſo à Palæphato, initio eorum quæ de incredibilibus prodidit.

Lamiſſio, ſecundus Longobardorum rex, an. U C. 2177.

Lamius, mons Joniæ Endymione celebris, qui hinc *Lamius* dictus eſt. Ovidius *de A. A. lib.* 3.

Lamius Endymion, non eſt tibi Luna rubori.

Vide *Latmus*.

Lamma Magnus, i. Magnus Sacerdos, vocatur in regno Tartarico, (quod *Barantolam* & *Laſſam* vocant) regno Tanguthi vicino, is, qui præter eum, qui regni negotiis incumbit, ſummæ in eo auctoritatis eſt. Hunc in ſecreto ſui palatii deſidentem, velut Numen, omnes non indigenæ ſolùm, ſed & reliqui Tartariæ Reges, adorant, neque ullus horum prius inauguratur, quam miſſis cum muneribus Legatis ab illo benedictionem impetraverit. Vid. Athan. Kircherium *Chin. l.* 2. *c.* 4.

Lamotis, Ciliciæ regio. Ptol.

Lampadius, Conſul cum Oreſte, anno ab urbe conditâ 1283. Præfectus Urbis, ſub Valentiniano & Valente, largus in pauperes. Ammian. Marcell. *Hiſt. lib.* 27. Alius, Conſularis, ſub Honorio, Anno 408. Stiliconi, qui libertate ſuffragiorum oppreſſâ, Senatui ſuaſit, ut 4000. libris auri pacem ab Alarico redimeret, generoſè reſtitit. Præfectus poſtmodum Prætorio ab Attalo creatus. Oroſ. *l.* 7. Zoſim. *l.* 6.

Lampaga, Indiæ intra Gangem pop. Ptol.

Lampares, vigeſimus quartus Aſſyriorum rex. Aliis 22. Succeſſit Soſari. A. M. 2728. uſque ad an. 2757. Euſeb. *in Chr.*

Lampe, *Argyrippa* poſtea dicta, Dauniæ ſive Apuliæ civitas. Alia eſt *Lampe*, vel *Lappe* Cretæ urbs, ab Agamemnone condita, à *Lampo* Tarrhæo dicta. Alia eſt Acarnaniæ, alia Argolidis. Stephanus.

Lampedo, mulier Lacedæmoniæ raræ felicitatis, ut quæ & regis filia erat, & regis uxor, & regis mater. Plin. 7. 41.

Lampedoſa, Ptolom. *lib.* 4. Lipaduſa, Inſ. maris Mediterr. ſub Melitenſibus. Nautis *La Caſa d'Orlando*, an à prælio ibi inter Agramantem, Gradaſſum Sobrinumque cum Rolando, Oliviero & Bradimaro commiſſo? Sanut *libr.* 5. *Geogr.* Arioſtus *Orlando fur. cant.* 4.

Lampeſa, Africæ propriæ urbs, Ptolom. ubi Legio 3. Auguſta. Vid. *Lambeſe*.

Lampetia, filia Solis ex Neæra, ſoror Phaethuſæ, quas pater gregibus ſuis in Siciliâ paſcendis præfecit. Ad has cùm Ulyſſes veniſſet, tempeſtate in Siciliam ejectus, ſocii, qui ſummâ cibi penuriâ premebantur, ipſo dormiente, boves aliquot mactarunt. Quam rem cùm ex Lampetiâ filiâ ſuâ Apollo didiciſſet, querelam ad Jovem detulit, qui nati precibus obſequens, Ulyſſis ſocios ad unum omnes fulmine, & tempeſtatibus perdidit. Hom. *Odyſſ.* 12. Alii Apollinis ex Clymene filiam faciunt, ob Phaëtontis fratris obitum, in populum arborem commutatam. Ovid. *Metam. libr.* 2.

Lampetia, op. Brutiorum marit. in orâ Calabriæ citer. *Lo Cetraro* Gabr. Barrio. *Clampetia* vel *Dampetia* Plinio. Hic *Lampetes* Steph. prom. unde ſinus Terinæus incipit, à Lampetia remota 40. m. p. Vide omnino Voſſ. *ad Melam p.* 168.

Lampetiani, hæretici quidam ſec. 7. qui dogmata nonnulla Arianorum ſequebantur, Johann. Damaſcenus eorum meminit.

Lampetium, ſepulchrum in Leſbo à *Lampeto* Iri filio. Stephanus.

Lampeto. Amazonum regina, Jornandes. Epheſo, multiſque urbibus conditis in Aſia, domum cum parte exercitus remittitur, ut tueatur patriam.

Lampetus, ſoror Phaethontis in arborem mutata. Servius.

Lampeus, mons Arcadiæ. Plin. 4. 1. *Lampia* Straboni, & Pauſaniæ, item Statio *l.* 4. *Theb.*

—— Gandenſq; jugis Lampia nivoſis.

Vulgò *Elanda*. Item *Lampia* fluv. ex eo monte naſcens, & op. Arcadiæ.

Lampis, urbs circa Mæandrum flu. Nicetas.

Lampon, Vates, cognomento ἐξηγητὴς hoc eſt, *Interpres religionum*, inter decemviros coloniæ Thurios deducendæ. De quo vide Scholia *in Ariſtoph. Aves*.

Lampon, Victimarius & vates Athenis, nec non ſortilegus, qui vitam tolerabat quæſtu avium, quas canere erudiebat. Vide Scholia in *Ariſtoph. Aves*.

Lampon, miræ velocitatis equus, de quo Silius *l.* 9.

> *Evolat ante omnes, rapidoq; per æra curſu*
> *Callaicus Lampon fugit, atq; ingentia tranat,*
> *Exultans ſpatia, & ventos poſt terga relinquit.*

Fuit & *Lampon* ſacrificus vates, per anſerem, velut avem auguralem, jurare ſolitus. Eraſm. *in Proverb.*

Lamponea, Troadis urbs, *Lamponium* Herodoto. Eſt etiam Thraciæ inſula circa Cherſoneſum. Strabo.

Lampræ, duo ſunt municipia Erectheidis tribûs. Suidas.

Reges & Viri clari.

Lampridus, 20. Rex Aſſyriorum, Belleparis ſucceſſor, ab A. M. 2676. uſque ad 2707. ei Soſares ſucceſſit. Euſeb. *in Chron.*

Lampridius Ælius, Hiſtoricus Lat. ſub Conſtantino M. Commodi Antonini Diadumeni, Antonini Heliogabali, & Alexandri Severi Impp. vitas deſcripſit. Prima Lampridii editio, Mediolani facta, ei Severi hujus vitam attribuit, ſed Mſcr. Palatinum & Roberti Portæ Bononienſis, illam Spartiano vindicat. Sunt tamen quidam, qui utrumque eundem eſſe cenſeant, nixi illo Auſonii: *Tria nomina Nobilium*. Lampridium Vopiſcus ſe imitatum ſcribit, *in Probo*, Voſſ. *de H. L. l.* 2.

Lampridius, Cremonenſis, Poëta, clarus ſec. præt. Johannem Laſcarim Romam ſecutus, ibi Græcè Latineque docuit. Poſt Leonis X. obitum, Patavium ſe recepit, ubi Juventuti erudiendæ vacavit, plus quæſtui, quàm gloriæ intentus. A' Friderico dein Gonzaga Mantuam vocatus, filii ejus ſtudiis admotus eſt. Auctor Odarum, quæ in pretio ſunt: cæterùm ita timidus, ut nullâ ratione ab amicis perduci potuerit, ut in publico diceret. Paul. Jov. *elog. cap.* 99.

Lamprocles, Midonis filius, Athenienſis, Muſicus eâ tempeſtate inſignis. Quidam non filium, ſed diſcipulum Midonis fuiſſe addunt.

Lampſaces, filia Mandronis, quæ inſidias Bebrycum detexit Phocæenſibus, ob idque urbi nomen dedit. Polyæn. *l.* 8.

Lampſacus, *Lampſacum* Ciceroni. Sic enim ille *Act.* 3. *in Ver.* *Oppidum*, inquit, *in Helleſponto eſt Lampſacum imprimis, Aſiæ provincia clarum, & nobile: homines autem & ipſi Lampſaceni, tum ſummè in omnes cives Romanos officioſi, tum præterea maximè ſedati, & quieti, prope præter cæteros, ad ſummum Græcorum otium potius, quam ad ullam vim aut tumultum accommodati.* *Lampſicho* Sophiano & *Lepſeck* Turcis, teſte Leunclavio, olim Pityuſa, teſte Plinio, & Strabone, ac Archiepiſc. Baudrando in Myſia min. ad Helleſpontum eſt, ubi è Propontide

pontide exit. Hodieque ſatis culta vix 6. mill. ab oſtiis Proſacti fluv. in Occ. 8. mill. à Callipoli in Ort. 21. à Pario in Occ. Hic Priapus colebatur. Ovid. *Triſt.* 1. 9.

Et te ruricolà, Lampſace, tuta Deo.

Dicta eſt a *Lampſace* quâdam ejus loci puellâ. A Phocenſibus condita, ut quidam volunt, vel, ut alii, a Priapo. Strabo *lib.* 3. urbem clariſſimam nobili portu eſſe ait, & templo matris Deûm inſignem. Generoſo vino abundavit, quo nomine Themiſtocli à Perſarum rege per benevolentiam donata eſt. Hic Anno 364. ſub Valentiniano & Valente, pſeudoSynodo à SemiArianis celebratâ, formulæ fidei Arimini & Conſtantinopoli prius publicatæ, condemnatæ ſunt, hæreſisque Macedonianorum vires ſumſit, Arianorum primipili Eudoxius & Acacius denuo depoſiti, Euſtathio Sebaſtes Epiſc. creato, Baſil. *ep.* 72. 79. & 82. Socr. *lib.* 4. *cap.* 4. Sozom. *lib.* 6. *cap.* 7. Item, contra Eudoxium, Arianum. Anno 368. V. 2. *tom. Concil.* Pariſ. edit. *p.* 829. 887. Hinc *Lampſacenus.* Mart. *lib.* 10.

Nam mea Lampſacio laſcivit pagina verſu.

Idem 10. 52.

Quantam Lampſacia colunt puella.

Lampſemandum, Inſ. Cariæ, in ſinu Ceramico. Plin. *Lepſemandum.* Steph.

Lampſus, pars reg. Clazomeniorum. Steph.

Lampyrenſes, Atticæ regionis curia. Strabo.

Lamuel, nomen Salomonis. Prov. 31.

Lamum, Gall. *Royaume de Lamo*, regnum parvum Zanguebariæ, verſus fluv. Chimanchum, & regnum Melindæ, à quo terminatur ad Bor. uti ab Ortu regno Pateo. Cum urbe prim. cognom. Ejus Rex ab Hiſp. an. 1589. occiſus fuit.

Lamunum, Latii op. Fabricio in ſuis itinerariis, quod *Marino* appellari ait: in via Appia, medium inter Romam & Velitras 10. m. p. Aliis *Marino*, *Villa Maris* dicitur.

Lamus, Læſtrygonum rex, à quo nobilis Lamiarum familia nomen accepit apud Romanos. Horatius *l.* 3. *od.* 17. *Ad Ælium Lamiam*:

Æli vetuſto nobilis ab Lamo, &c.
Auctore ab illo ducis originem,
Qui Formiarum mœnia dicitur
Princeps, & innantem Maricæ
Littoribus tenuiſſe Lirim
Latè tyrannus.

Etiam Hom. *Odyſſ.* 10. videtur Lamum Formiarum; quam *Læſtrygoniam* vocat, conditorem fuiſſe ſignificare in his:

Ἑβδομάτῃ δ' ἱκόμεσθα Λάμου αἰπὺ πτολίεθρον
Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην. —— ——

Fuit autem hic *Lamus* Neptuni filius, quemadmodum ad eum locum notat Euſtathius.

Lamus, filius Herculis ex Omphale reginâ. Ovidius *in Epiſtola.*

Lamus, Spartiata, Peloponneſiorum mercede Nectanebo Ægypti regi militantium Dux. Diod. *l.* 16.

Lamus, urbs fuit Læſtrygonum, prope Formias & Cajetam, vel ipſa Cajeta, aut ipſæ Formiæ. Item urbs Ciliciæ mediterr. Epiſc. ſub Arch. Seleucienſi, inter Flaviopolim ad Occ. & Juſtinopolim ad Ort. proxima Tarſo. Vulgò *Lamo.*

Lamus, equus generoſus apud Silium,

Tum Lamus & Sicoris proles bellacis Ilerda.

Lamus, fluv. Ciliciæ, & regio circumjacens *Lamuſia.* Stephanus.

Lamyra, urbs Lyciæ, ubi Cajus Cæſar, Auguſti nepos, morbo obiiſſe Vellejo putatur, & fluvius. Steph.

Lanarium, fluv. Siciliæ, Anton.

Lancaſtria, vulgò *Lancashire*, provincia regni Angliæ, juxta oram maris Hibernici, inter Ceſtriæ Comitatum ad Meridiem, Vveſtmariam ad Boream, & Eboracenſem provinciam ad Ortum. Hinc orti Lancaſtriæ Duces, in hiſtoria Anglica celebres. Vide infra. In ea ſunt Lancaſtria, *Lancaſtre*, urbs provinciæ caput, & oppida Mancunium, *Mancheſter*, & Preſtonium, *Preſton*, de quibus ſuo loco. Ab hac provincia nomen habet *Lancaſtrenſis* familia, quæ in Anglia cum Eboracenſi, ſub rubræ albæque Roſæ nomine, de regno diu & cruentè contendit: quæ lis tandem, poſt trigintà prælia commiſſa, trium Regum plurimorumque Principum cædes, ſopita eſt ab Henrico VII. tunc temporis Comite Richmondiæ, qui victo & interfecto Richardo III. Elizabetham ſuperſtitem ex Eboracenſi fam. virginem, uxorem duxit; Fratre ejus Eduardo Plantageneta, ultimo Eboracenſium, in carcere detento. Hinc lemma Jacobi VI. Scotiæ ſeu I. M. Britanniæ Regis: *Henricus roſas, regna Jacobus.* Vide *Lancaſtria.*

Lancaſtria, vulgò *Lancaſtre*, urbs eſt parva Angliæ, ad fluvii Lunæ oſtia, in provincia, & in ora maris Hibernici, media inter Carleolum ad Boream & Ceſtriam ad Auſtrum.

Lancelinus, vel *Kancelinus*, vel *Cuonzelinus*, aliis quoque *Bezelo* vel *Landolus* dictus, filius Guntrami cogn. *Divitis*. Hungaros ad Seckingam vicit, A. C. 937. & cum fratribus Sulzbergenſe fundavit monaſterium. Pater Landoli, qui etiam *Bezelinus* & *Lancelinus* dictus eſt, è quo Duces Zeringiæ, Tecciorum Ducum ac March. Badenſium progenitores orti & majoris natu Rapatonis ſeu Ratbodi, qui Habſpurgios, quorum auctor Guntramus præfatus fuerat, continuavit. Inter ejus poſteros Rudolfus I. Imp. fuit Auſtriacæ familiæ ſator. V. Phil. Jac. Spenerum *Syll. Geneal. Hiſtor.*

Lancelotus Carlius, Burdigalenſis, Epiſc. Rejenſis, An. 1550. poſtquam ab Henrico II. Romam Anno 1547. miſſus, admirationem ſui excitaſſet. Hoſpitalio Gall. Cancellario, Ronſardo, & Joach. Bellajo familiaris. Scripſit Gallicè paraphraſin Eccleſiaſtis, Cantica Bibliorum, epiſtolàm ad Carolum IX. &c. Thuan. *Hiſt. libr.* 3. Lurbæus. *de illuſt. Aquit.* Michaël Hoſpit. *in Epiſt.* Ronſardus, *l.* 1. *hymn.* 7. &c.

Lancelotus Conradus, Baſilicatâ Neapolitanus, *Templum omnium Judicum* edidit.

Lancelotus Decius, Mediolanenſis, J C. nobilis. Obiit Anno Chr. 1495.

Lancelotus Du Voiſin, ſcripſit Hiſtoriam Gall. regna Henrici II. & filiorum ejus continentem, Tres mundos, &c.

Lancia, Ptol. Flor. *Lance* Antonino, poſtea in Conciliis Viſeum, *Viſeo*, teſte Jacobo Vaſconcello, urbs Luſitaniæ Epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Bracarenſi, media ferè inter Guardenſem urbem & Portum, ad 14. leucas diſſita. Hic Viriatus Romanos vicit, & Roderici poſtremi Gothorum Regis ſepulchrum viſitur, teſte Mariana, qui Lanciam Ovetum interpretatur, ignorans geminam illam eſſe, unam in Luſitania, alteram in Aſturibus. *Lancia* item & Albianus inſulæ ſunt Callaicorum, vulgò *Iſole di Baiona*, teſte Mariana, Ferrarius. Baudrando *Lancia*, duplex eſt; una dicta *Lancia oppidana* Vettonum, quæ creditur fuiſſe ubi nunc caſtrum *Penna di Francia*, ſeu Rupes Franciæ, locus celebris, propter devotionem erga B. Virginem, in regno Legionenſi, intra montes. *Lancia* altera, quæ & *Tranſcudana*, in Luſitania creditur fuiſſe, ubi nunc urbs Guarda, in Portugallia, quæ crevit ex Igæditæ ruinis, & ideò quibuſdam *Igadita nova* dicitur. Viſeum autem urbs eſt, ubi aliàs Verruvium oppidum, teſtibus Sanforte & Briccio.

Lancianum, vulgò *Lanciano*, urbs regni Neapolitani. Vidè *Anxanum.*

Lanciati, Aſturiæ in Hiſp. urbs. Ptol.

Lancicia, vulgò *Lanſchet* Polonis, *Lencice* Germanis, urbs Poloniæ inferioris, in colle, Palatinatus cognominis caput, cum arce undique paludibus munita, in ſcopulo. Vix 10. milliaribus à Vvarta fluvio diſtat, & 10. leucis Polonicis à Gneſna in Ortum, ad amnem Bſuram. Incenſa fuit anno 1656.

Lancinus Curtius, Mediolanenſis, Merulæ diſcip. Græcè & Latinè doctiſſimus. Poëmata edidit, ſatis negligenter ſcripta, ſolum natale nunquam reliquit, cœlebs mortuus. Paul. Jovius, *in elog. doct. cap.* 60. Epitaphio honoratus à Stephano Dulcino Cremonenſi.

Lancobardi, Ptol. *Lombardi*, populi Germaniæ, qui circa Suevum fluvium in Ducatu Mechelburgenſi incolentes, egreſſi è finibus illis, in Italiam profecti ſunt, ibique victis Gothis, uſque ad Caroli Magni tempora imperarunt; à quibus adhuc Gallia Ciſalpina maxima ex parte *Lombardia*, quaſi Lancobardia, nominatur. *Longobardi* Aimoino & Paulo Diacono dicti. Ferr. Baudrando *Lancobardi*, ſeu, & meliùs, *Langobardi*, populi fuere Germaniæ, circa Albim fluvium, in Vandaliis, ſic dicti à voce Germanica *lang*, quod longum, & *bardi*, quod barbam notat, teſte Paulo Diacono, qui eos ex Scandinavia in Germaniam commigraſſe ſcribit. Vide infra in vocibus, *Langobardi* & *Longobardi.*

Lancobrica, ſeu *Lancobriga*, Ant. *Langrobea*, oppidum olim, nunc pagus Luſitaniæ, in regno Portugallico, inter Talabricam, & Calem ſeu Portum Calenſem, teſte Jacobo Delgado, inde 18. hinc 13. mill. paſſ. ex Itinerario Antonini. Sed Vaſconcello *Aſeira*; aliis *Lago*, Talabricæ finitimus. Ferr. Baudrando *Lancobriga* aliis eſt *à Feyra*, pagus Luſitaniæ, verſùs oram littoralem, in provincia Portugalliæ dicta, inter Durium & Tagum fluvios, prope oſtia Durii, & 13. mill. paſſ. à Portu Cale in Meridiem.

Landava, vulgò *Landaff*, urbs Vvalliæ Auſtralis, in Anglia, in Comitatu Glamorganenſi. Epiſcopalis eſt ſub Archiepiſcopo Cantuarienſi, ad amnem Tavum, uno milliari Anglico tantùm ſupra Cardiffam. Caſtrum habet, ſed deficit in dies, & paucis tantùm incolis conſtat. De Conciliis hic celebratis V. Morerium *Dict. Hiſt.*

Landavia, vulgò *Landavv*, urbs Germaniæ Imperialis, in regione *Vaſgovv*, in Alſatia inferiori, ſub dominio Regis Franciæ, pace Monaſterienſi, juxta amnem *Queich*, in confinio Palatinatus Rheni. 4. leucis diſtat à Spira in Occaſum, & 4. à Rheno fluvio.

Landenbergius Peregrinus, Undervvaldiis ab Alberto Auſtriaco præfectus, quemadmodum ab eodem Griſlerus Suitiis & Uriis præpoſitus eſt: Obtinuit arces duas, Sarnam infra ſyl-

vam, & Rotabergium, ſupra ſylvam, quæ mediam Under-vvaldiorum regionem dividit, contra morem, cùm prius tres pagi unum præfectum habuiſſent, qui plerunque etiam Tigurinis aliisque urbibus præfuerat, neque in pagis habitabat, ſed quotannis ſemel atque iterum juris dicundi cauſâ evocatus veniebat. Hic clemens primò in omnes, mox cùm blanditiis ſe populi non paterentur eò adduci, ut immemores priſtinarum immunitatum, cœcum Auſtriacis addicerent obſequium, acer: nullis aut levibus de cauſis in carceres pro lubitu abripere, jumenta innocentibus abducere, in corpora etiam ſævire, exoculato Henrico Melchtalio, viro ſene & opulento, matronis tandem vim parare cœpit. Quo exaſperata pagorum patientia eò tandem erupit, ut is in balneo, ad cujus conſortium Conradi à Bomgarten ruſtici uxorem pulcram non magis, quàm pudicam, pro imperio venire juſſerat, occideretur. Stumpf. Etterlinerus, &c. Quod alii tamen Wolffenſchieſſio, miniſtro Auſtriaco, Rotzbergæ habitanti accidiſſe ferunt. Eadem tyrannide cùm & Griſlerus in reliquis pagis uteretur, Henrici prædicti filius Arnoldus cum Furſtio & Stouffachero prima Helvetici fœderis fundamenta jecit, Anno Chr. 1307.

Vincula dum immeritis, lethum, graviumq; minaris
Letho aliquid, cunctis Helvetia liber adeſt.

Landgravius, vox Germ. denotat Præfectum provinciæ, regionis Comitem ſeu Judicem, quemadmodum *Marggravius*, Comes limitaneus, *Burgravius* Caſtrenſis eſt: qui omnes ſic dicti, à loco muneris extra palatium Imperatoris, adminiſtrandi: Nam qui intra ſuum exequitur, *Pfaltzgravius*, i. Comes Palatinus dictus eſt: A priſcis dicitur Præſes Provinciæ, cujus erat judicia Principis in Provincia exercere. Hodie in Imperio quatuor potiſſimum numerantur, Landgravius Thuringiæ, (qui titulus hodie Saxonicæ eſt familiæ) Haſſiæ, Alſatiæ, (quo titulo non tantùm Archiduces Auſtriæ, ſed & Epiſcopi Argentin. utuntur,) & Leuchtenbergenſis. Quibus quidam addunt Landgravios Suſenbergiæ, qui nunc Marchiones Badenſes, & Landgravium Nellenburgenſem. Hi Principes, ſunt & alii quoque, ſed minorum gentium: de quibus Vide Limnæum Enucl. *lib.* 2. *cap.* 15. De Haſſiæ Landgraviis ſic Munſt. Geogr. *lib.* 3. *cap.* 419. *Fuit olim Haſſia tantùm Comitatus ſubjectus domino Thuringia, ſed Ludovicus Comes factus Landgravius eſt, aſcenditq; filia ſupra matrem.* Et paulo pòſt: *Ludovicus Barbatus*, ævo Conradi II. *genuit Ludovicum ſaltatorem, cujus filio Ludovico Caſar filiam uxorem dedit, creavitq; eum Comitem Provincialem Thuringia Longè poſt ſuccrevit Landgravius Haſſia ex priore* V. Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archaol.*

Landi Germ. pop. à Cæſare devicti. Strabo.

Lando è Sabinis, poſt Anaſtaſium III. Papa, an. 912. à Theodora perſuaſus, Johannem Epiſc Bonon. ejus amicum. filium ſuum nothum. Archiep. Ravennatem creavit, qui poſtmodum Landoni ſucceſſit. Luitpr. *l.* 2 *c.* 13 Leo Oſtiens. *l.* 1 *Chron. Caſſin.* &c.

Lando Hieronymus, Venetus, Arch. Cretenſis, Patr. Conſtantinop. à Sixto creatus, Anno Chriſti 474. Onuphr. *in Chron.* Item Conr. *Lando*, Germanus, unus ex ducibus prædonum, qui Italiam longe lateque vaſtarunt, Anno Chriſti 1353. donec à Florentinis, ductu Malateſtæ, in Lombardiam rejecti ſunt, Anno Chr. 1358. Villan. & Aretinus *lib.* 8. Item, *Lando*, vel *Landinus* Chriſtoph. Florentinus, Italicè Plinii hiſt. nat. vertit, commentariis Horatium, Dantem, &c. illuſtravit.

Landolus, Vid. *Lancellinus*.

Landoſia. Galatiæ op. Ptol.

Landrecium, vulgò *Landrecy*, urbs permunita Belgii, in Hannonia provincia, obſidionibus ſuis celebris, ad fontes Sabis fluvii. A' Landerico Majore domus Chlotarii junioris Francorum R videtur nomen accepiſſe. Subeſt dominio Francorum pace ad Pyrenæos ſancita. 6. leucis diſtat à Valencianis in Africum, & 7. à Cameraco in Ortum, 2. autem à limite Picardiæ provinciæ.

Landricus, Magiſter Equitum, Fredegundis Reginæ Galliarum adulter, cùm per Reginam marito amores ejus furtivi innotuiſſent, non exſpectans ſupplicium, Hilpericum prior confodi juſſit. Clotario II. minorenni, hoſtibus ejus fortiter reſtitit. Gaguin. *Hiſt. Gall.* Aimon. *l.* 3. &c.

Landshutum, vulgò *Landshut*, urbs Germaniæ, in Bavaria inferiori, ad Iſarum fluvium. 20. milliaribus diſtat à Friſinga in Ortum, & 30. à Ratisbona in Meridiem; eſtque munita. Condita an. 1208. à Lud. Bavariæ Duce. Merc.

Landſperga, vulgò *Landſperg*, urbs Germaniæ, in nova Marchia Brandeburgica, ad Vvartam fluvium, 18. milliaribus à Cuſtrino in Ortum, & in confinio Poloniæ. Pluries capta fuit à Suecis nuperis motibus Germaniæ.

Landſperga, vulgò *Landſperg*, urbs Germaniæ, in Bavariæ Ducatu, in colle, ad Lichum fluvium, & in confinio Sueviæ. 20. milliaribus diſtat ab Auguſta in Meridiem.

Landulfus de Columna, Canonicus Carnut. auctor hiſtoriæ Paparum, ſec. 14. Alius, cognom. Sagax, auctor ſupplementi Hiſtoriæ miſcellaneæ Pauli Diaconi. Voſſius *de Hiſtor. Lat. l.* 2. *cap.* 30. 40. *&* 64.

Landulfus Maramaurus, Cardin. Barenſis, ab Alexandro V. in Germaniam miſſus, ob Concil. Piſanum. Anno 1409. Vide quoque *Ludolphus*.

Lanfrancus, Italus, patriâ Ticinenſis, è nobili Beccariorum familia, Benedictinus: ex Priore Beccenſi, ac deinde Abbate S. Stephani Cadomenſis, Arch. Cantuarienſis & Angliæ Primas Anno Chr. 1070. *Omnium ſui temporis in omni literarum genere doctiſſimus*, Sixto Senenſi. Diſputavit, contra Berengarium, in Concil. Romæ habito, ſub Nicolao II. Anno Chr. 1059. de corporali, ut ajunt, præſentia Corporis & Sanguinis CHRISTI, in S. Cœna: Quam & poſtmodum edito libro propugnatum ivit. Scripſit præterea, Commentarios in Epiſt. Pauli, notas in Caſſianum, Epiſtolas, &c. Quæ omnia Anno Chriſti 1647. operâ Lucæ Acherii, impreſſa. Obiit an. 1089. Sigeb. *c.* 155. *de Vir. Ill.* Moretius *Diction. Hiſtor.* Auctor habetur Philoſophiæ Scholaſticæ.

Langarus, Agrianorum R. opem ſuam Alexandro M. contra Autariatas obtulit, hinc muneribus & ſpe nuptiarum Cynæ ſororis ejus, quæ Amyntæ nupſerat, erectus. Obiit paulo pòſt. Freinshem. *ſuppl. in Curt. l.* 1.

Langarus, vulgò *Lanquart*, fluv. Rhætiæ, in fœdere 10. Juriſdict. inter quem & Rhæticonem montem ad Auſtrum, jacet Malantium *Malans*, juriſdictio nona; prope quod haud procul Rucantiis ad dextrum in Rhenum evolvitur. Vide Stumpf. *de Rhatis, &c.*

Langelandia, vulgò *Langeland*, inſula Daniæ, in mari Baltico, inter Fioniam, Selandiam, & Lalandiam inſulas, ubi oppidum Rudcopia. A Septentrione in Meridiem extenditur per 7. ferè milliaria Germanica. Sed ejus latitudo eſt tantùm duorum milliarium. Pagos habet ſexdecim, & arcem munitam *Trancke* dictam.

Langia, flu. Peloponneſi ex Nemæâ ſylvâ in ſinum Corinthiacum fluens. Statius *Theb.* 4.

Hac quoq; ſecretâ nutrit Langia ſub umbrâ.

Langienſes, pop. Liguriæ, in Genuenſium finibus, quorum vicus *Langaſcho* ſupereſt, ad Apennini radices, à Genua 10. m. p. apud Pontem decimum diſtans. Baudr.

Lango, Eleorum urbs in Peloponneſo. Plutarchus *in Cleomene*.

Langobardi, dicti fuere varii Germaniæ populi, ita enim Germanos ad Viadrum ſitos Tacitus, cis Albim Strabo & Ptolomæus vocant. Nec mirum, nomen hoc, quod *promiſſa barba hominem* deſignat, nunc his, nunc illis hominibus, ab iis, ad quos accedunt, dari ſolere. Peculiariter autem dicti *Langobardi*, quorum ingens tum alibi, tum poſtremò in Italia potentatus fuit, iidem cum Winulis, *à Germanorum populis originem ducentes, ab inſ. qua Scandinavia dicitur, advenerunt*, Paul. Warnefridus: E Gepidis autem orti ſunt, qui ex Gothorum proſapia ipſi originem duxere, & Burgundionum victores, venere ad utramque Danubii ripam, multas per incurſiones Romanis infeſti. Eorum primus meminit Proſper Aquitanus, Theodoſii temporibus, cùm Regem ſibi fecere Agilmundum, circa Annum Chriſti 392. ſedemque iis cum gentilibus Gepidis cis Danubium fuiſſe docet Procopius: quam Pannoniam diſertè nominat Paulus. Horum vi oppreſſi Gepidæ, anno 6. Juſtini II. Imper. finem imperandi fecere; victus prælio ab iiſdem gener Juſtini & dux Bandarius: Mox à Narſete, quem Auguſta ignominioſo dicto offenderat, evocati, Alboino tum apud eos regnante, fœdus cum eo fecere: & cùm Tiberius Juſtino ſucceſſiſſet, venere in Italiam, atque ibi poſtquam aliquandiu, poſt mortem Clephonis Alboini filii, 30. ducibus ſubfuiſſent, Regem ſibi fecere Autarichum, qui Autharius aliis dicitur: Hic magnis progreſſibus Tiberio Mauritioque imperantibus uſi, tenuere Italiam ferme omnem, exceptâ Româ, quam fruſtra obſederunt circa Annum Chriſti 577. ut & 593. 740. ac 753. ac Ravennâ, Exarchi ſede. Duravit regnum hoc per 200. in Italia annos, multæque illuſtres per Italiam familiæ à ducibus Langobardicis originem trahunt. Poſt Autharium Agilulfus illis præfuit, cujus conjux Theudelinda Chriſtiana maritum convertit, reliquosque manſuetiores reddidit. Agilulfo filius Adoloaldus ſucceſſit, circa annum Chriſti 616. cui ob tyrannidem in 12. primores deturbato, Ariovaldus Arianus, cui uxor erat Agilulfi filia, ſuffectus eſt, circa annum Chriſti 624. Eo decedente Gundeberga uxor Rotharim, Arianæ hæreſi pertinaciter itidem deditum, legit, qui Iſacio victo, cæſisque Romanis, duas provincias Imperatori eripuit, legesque Longobardorum tabulis mandavit, circa annum Chriſti 645. Rotharim excepit fil. Rodoaldus, qui regni anno quarto, ob adulterium, à ſuis trucidatus, ſucceſſorem habuit Aripertum I. Anno Chriſti 654. quo mortuo An Chr. 659. Grimoaldus Dux Beneventanus, Bertaridum & Godebertum filios ejus, de regno diſſidentes, excuſſit; ei tamen Anno Chriſti 673. mortuo ſucceſſit Bertaridus exul, quem filius Cunibertus ſecutus eſt, Anno Chr. 689. cui ſucceſſit filius Luitpertus, ſub tutela Aſprandi, An. 701. Sed Regnibertus Taurinatium Dux ei regnum eripuit, ac ad Aripertum II. fil. tranſmiſit A. C. 701. Hic, Aſprando victo,

Luitper-

Luitpertum necavit, Pontificique Alpes Cottias dedit dono, Anno Chriſti 704. Verùm & ipſe ab Ariſprando, Bavaricis adjuto copiis cæſus eſt Anno Chriſti 712. cui brevi pòſt mortuo fil. Luitprandus ſucceſſit Anno eodem. Hic Paulo Exarcho Ravennam extorſit, brevi iterum amiſſam; Romam dein obſedit, regionibus Pontificiis vaſtatis, quòd Papa Traſamundum Spolet. D. rebellem tradere nollet, à Carolo Martello, ut obſidionem ſolveret, permotus: Obiit Anno Chriſti 744. Ratchiſo ſucceſſore: quo in cœnobium ſe condente, frater Aſtulphus regnum ſuſcepit, Anno Chriſti 752. qui Ravennâ captâ & Exarcho pulſo, Exarchatui finem impoſuit. Ei ab apro inter venandum occiſo, Comes ſtabuli ejus ſubſtitutus eſt Deſiderius, quem exactis 18. annis, cùm Papæ admodum infeſtus eſſet, Carolus M. debellavit, ipſoq; ſecum cum conjuge abducto, ipſi regno Longobardico finem impoſuit, Anno Chriſti 774. manſit tamen regioni nomen, quæ hodieque *Lombardia* vocatur. *Solebant Longobardi cervicem ad occipitium uſq; radentes nuda re, capillos verò a facie uſq; ad os dimiſſos, in utramq; partem, in frontis diſcrimine dividebant. Veſtimenta eis erant laxa, & maximè linea, ornata inſtitis latioribus, vario colore contextis. Calceis utebantur ad ſummum pollicem penè apertis, & alternatim laqueis corrigiarum retentis. Poſtea verò cœperunt hoſis uti, ſuper quas equitantes tubrugos birreos mittebant: ſed hoc de Rom. conſuetudine traxerunt.* Paul. Warnefridus *de geſtis Longob. libr. 4. cap. 23.* Hinc *Longobardicus*: Unde *leges Longobardica*, de quibus ſic Spelmannus: *Longobardi Saxonum erant colonia, quos Pannoniam occupantes in Italiam vocat Narſes, circa An. Chr. 550 eorumq; auxilio fretus Gothos in Italia delevit. Conſiſtunt deinde Longobardi in Italia, auctioresq; facti quotidie, Regnum ſibi atq; jura conſtituunt. Hinc Anglo-Saxonum cum illorum legibus, ritibus, vocabulis analogia. Primò autem leges has ſolâ memoriâ & uſu, ex more Lacedæmoniorum & Gentium vett. Borealium retinuerunt, donec Rotharis Rex illas in codicem redegit, eumq;* Edictum *appellari voluit. 70. anno poſt adventum gentis in Italiam: Quem Hermannus Contractus ad Annum Chriſti 627. rejicit. Harum legum alias abrogatas, alias emendatas; plurimas addiderunt Principes ſubſequentes, Grimoaldus, Luitprandus, Rachis & Aiſtulphus: Carolus M. dein & Ludovicus Impp. etiam Lotharius Pipinus & juniores, in ſingulis legum apicibus annotati.* Viſe eum in *Gloſſ. Arch.* Et plura de *Longobardis*, apud Hug. Grotium *Hiſtor. Suec. Goth. & Wandalorum*, ut & in vocibus *Longobardi* & *Longobardia*: de regno autem *Longobardorum*, in voce *Italia*.

Languedocia, Vid. *Occitania*.

Laniscola, urbs & Academia Haſſiæ, aliter *Martisburgum*. A' *Lano* fluv. ſic dicta.

Lanigara, Maurit. Cæſarienſ. op. *Guagida* Marmolio, ad Sigam fluv. Quizæ urbi finitimum.

Laniſe, Ægæi maris inſ. Plin.

Lanivium, vide *Lanuvium*.

Lanos, flu. & promunt. apud Seras. Plin.

Lanovius Franciſcus, *Bras de Fer*, Eques Gallus nobiliſſimus, à pietate, fortitudine, prudentia ac peritia bellandi laudatiſſimus, Henrico IV. Gall. Regi à conſiliis, Obiit Anno Chr. 1591. in Armorica, ad oppid. Lavallium ſclopeti globulo ictus. Vide Moſen Amyraldum, *in vita ejus, Gall. ſcripta*.

Lanſpergius Johannes, cognom. Juſtus, Bavarus, Prior Carthus. prope Juliacum. Scripſit paraphraſes & Sermones in Epiſt. & Evangelia: Colloquium JESU CHRISTI cum anima fideli: Canones vitæ ſpiritualis, &c. Obiit Anno Chriſti 1539. Petrejus, *Biblioth. Carthus.* Dorland. *in Chronic.* Poſſevinus, Sutor, &c.

Lantana, vulgò *Lantaine*, fluvius Burgundiæ Comitatenſis, qui in Ararim effunditur, inter loca Falconiacum *Falcongney* & Confluentes *Conflans*: Ad illum Luxovium ſitum eſt, caſtrum olim in ſaltu Voſago, nunc oppidum. V. Hadr. Valeſium *Not. Gall.* in voce *Luxovium*.

Lantilda, filia Childerici I. ſoror Clodovæi I. ex Ethnica, Ariana, & poſtmodum fratre baptizato, Orthodoxa. Gregorius Tur. *libr.* 2.

Lanuvium, urbs olim, nunc pagus Latii, *Indovina*, in viâ Appiâ ab urb. Româ 16. m. p. diſtans, in agro Laurente. Hinc *Lanuvinus*. Horat. 3. 27.

——— ——— Ab agro
Rava decurrens lupa Lanuvino.

Ovid. *Faſt.* 6.

Et populus Laurens Lanuviumq; meum.

Vide Propertii Commentatores *in illud l.* 4. *eleg.* 8.

Lanuvium annoſi vetus eſt tutela Draconis.

Et *eleg. ſequent.*

Lanuvii ad portas hei mihi ſolus eram.

De *Lanuvii* & *Lavinii* differentia, vide Sigonium *in Livii libro* 8.

Laocoon, fil. Priami ex Hecubâ, Apollinis Thymbræi ſacerdos, **qui primus omnium equum ligneum, quo Troja prodita eſt,** intra urbem recipiendum diſſuaſit, haſtamque in eum tanto impetu contorſit, ut ſonantia intus arma audirentur. Quo facto deorum indignationem in ſe creditur concitaſſe, tanquam doni Minervæ violator. Protinus enim è mari duo immenſæ magnitudinis ſerpentes emerſerunt, qui primùm duos ejus filios, deinde & ipſum auxilio accurrentem occiderunt. Virg. *Æn.* 2.

Laodamantia, Libyæ inſ. Steph.

Laodamas, Alcinoi filius. Hom.

Laodamia, Bellerophontis ex Achemænia, filia, cujus amore correptus Jupiter cum eâ concubuit, ſuſcepitque Sarpedonem Lyciæ regem. Huic Diana infenſa ſuis eam telis confixit. Hom. 6. *Iliad.* Item *Laodamia* Acaſti ex Laodothea, filia, Proteſilai uxor, quæ virum ſuum tanto amore adamavit, ut cùm ab Hectore occiſum cognoviſſet, ſuperſtes ei eſſe noluerit. Priuſquam tamen interiret, in ſolatium mœroris optavit, ut mortui umbram videre poſſet: quâ viſâ in illius amplexibus expiravit. Ovidius *Epiſt.* 13.

Laodice, Priami & Hecubæ filia. Helicaoni Antenoris Thraciæ regis filio nupſit. Item Agamemnonis filia, quam pater Achilli obtulit, ut ei uxor eſſet. Item *Laodice*, fuit uxor Antiochi II. Thei. Vid. ibi.

Laodicea, urbs Cœleſyriæ, Ep. olim ſub Arch. Damaſceno, Dionyſius *verſ.* 915.

Λαοδίκην θ' ἣ κεῖται ἐπ' ἠϊόνεσσι θαλάσσης.

Baudrando Laodicea *Cabioſa* cognom. nunc *Laudicha*; etiamnum urbs ampla, ad Orontem fluv. 18. mill. ab Emiſſa in Mer. ferè 100. à Damaſco in Eur. ſub Turcis: A' Laodice Antiochi uxore, matreque Seleuci. Alia eſt Lydiæ, Archiep. ſub qua 16 urbes Epiſcopales: inter Tralles ad Occ. & Apamiam ad Eurum 50. utrinque mill. 170. à Magneſia in Ort. ab Antiocho Stratonices filio condita, cujus uxoris nomen erat Laodice: Nunc adhuc *Laudichia*, & Turcis *Nove Leſche* Leunclav. Vid. Steph.

Laodicea, Mediæ urbs cujus Paulus ad Coloſſ. *ult. cap.* meminit. Ejus Epiſcopum increpat filius Dei, Apocal. 2. Terræmotu, ſub Nerone, deſtructa, opibus incolarum poſtmodum iterum reparata eſt. Tertull. *c. Marc.* Epiphan. *hær.* 42. Hieron. *de Script. Eccl. in Paulo*. Philaſtrius, *de hær. cap.* 90 Sixtus Sen. *lib.* 2. *Bibl. S.* Tacit. *hiſt. lib.* 4 Euſeb. *in Chron.* Plin. Strabo, Ptolom. Niger, Olivarius, Ortelius, &c.

Laodicea, Urbs Phrygiæ, ad fluv. Lycum, in Phrygia Pacatiana. Quibuſdam *nove Leſke*. Hic Concilium Anno 352. cujus Canones habentur cum traductione Gentiani Herveti, interpretatione Dionyſii parvi, & collect. Iſidori Mercatoris. Synodus ibidem an. 476. ob Stephanum II. Epiſc. Antioch. ab Eutychianis, prope altare, occiſum. Morer.

Laodicea, urbs quoque Syriæ, in ora maris Phœnicii, inter Heracleam ad Bor. & Gabalam ad Mer. ad rad. Caſſii montis, olim Archiep. 30. mill. ab Antiochia in Occ. 35. ab Apamea in Occ. Parva eſt, ſenſimque deficit. A' Seleuco unà cum Antiochia & Apamea, quæ *tres ſorores* dictæ Strab. condita. *Illadichies* ſeu *Liche* nunc. De ea Dionyſius Afer *l. de ſitu orbis*:

Laodicen pariter poſitam prope littus amœnum.

Laodochus, Antenoris Trojani fil. juvenis in primis ſtrenuus, cujus formam aſſumpſit Pallas, cùm ſe in acies Trojanorum ferret, Pandaro ſuaſura, ut ſagittâ in Menelaum emiſſâ fœdus violaret Hom. *Iliad.* 4.

Laomedon, Ili filius, quintus Trojanorum rex, A. M. 2794. qui cùm de ædificandis Trojæ mœnibus cogitaret, Apollini & Neptuno id negotii dedit, pactus mercedem, quam mox extructis mœnibus ſe illis ſoluturum juravit. Verùm cùm poſtea juramenti immemor, mercede eos fraudaret, illi indignati novam urbem duplici affecerunt calamitate, Neptuno inundationem, Apolline verò peſtem ei immittente. Quâ de re cùm Laomedon oraculum conſuleret, reſponſum eſt, aliâ ratione Deos placari non poſſe, quàm ſi quotannis virgo Trojana, quam ſors declaraſſet, ceto dilaceranda exponeretur. Verùm cùm ſors poſt aliquot annos Heſionem ejus filiam prodidiſſet, & jam ſcopulo alligata, monſtrum expectaret, Hercules illâc fortè iter faciens, liberandam Heſionem eâ conditione recepit, ſi equos divino ſemine procreatos, quos habere eum conſtabat, in præmium ſibi traderet. Hunc igitur in modum pactione factâ, Hercules interfectâ bellua, virginem liberavit. Sed cùm Laomedon promiſſis non ſtaret, indignatus Hercules, collecto undiquaque exercitu, Ilium expugnavit, Laomedontem occidit, Heſionem Telamoni uxorem dedit, quòd primus murum conſcendiſſet. Priamum quoque ejus filium captivum abduxit, qui poſtea auro à vicinis redemptus fuit, ideoque ἀπὸ τοῦ πρίασθαι, hoc eſt, à *redimendo* nomen obtinuit. Fabula inde orta, quòd ex theſauris, Apollini & Neptuno dicatis, urbem condidit. Regnavit annos 36. Euſ. *in Chron.* Ovid. *Metam. l.* 11. Horat.

——— Ex quo deſtituit Deos
Mercede pactâ Laomedon. ———

Virg. *Georg. lib.* 1.

Laomedonteæ luimus perjuria Trojæ.

Laomedon, Meſſenius, turbulentus Demagogus, qui cives ſuos, conjunctis cum Græcis Siciliæ urbibus viribus, Dionyſium adoriri agitantes, in contrarium concione ſuâ permovit, ut cauſam ſuam à cæteris ſepararent, utpote nullâ à Dionyſio injuriâ laceſſiti. Exinde dicto citius omnes Meſſeniorum copiæ dilapſæ ſunt. Contigit verò hoc Olymp. 95. anno ſecundo.

Laomedon, Satrapa Syriæ & Phœniciæ, poſt Alexandrum M. Curt. *hiſt. lib.* 1.

Laomedontia, urbs quæ *Lampſacus* poſteà dicta. Steph.

Laomim, filius Dadan filii Jecsan. Gen. 25.

Laonome, Galliarum ex Odoedoco filium peperit, qui Locrorum urbi nomen dedit. Steph.

Laonone, Herculis ſoror, Polyphemi, unius ex Argonautis, uxor.

Laoripa, vicus in Libyæ nomo. Ptol.

Laos, Italiæ op. Herodot.

Laoſthenes, 33. ſecundùm alios 31. Aſſyriorum rex, A.M.3029. regn. an. 45. Piritiades ſucceſſit. Euſeb. *in Chron.*

Lapathus, caſtellum erat ad Aſcuridem paludem in confin. Epiri & Theſſaliæ, quà ad tempe Theſſalica aditus erat. Liv. 44. Item urbs olim Epiſc. nunc vilis pagus, in parte Sept. Cretæ. *Lapethos* Plin.

Lapatia Cori, Hiſp. Tarr. promunt. Ptol. quod & *Trileucum* idem vocat, in ora Gallæciæ Bor.

Laperſa, mons Laconiæ. Steph.

Lapethus, urbs Cypri. Steph.

Laphyra Minerva dicta, quaſi *Laphyria*, quòd victores ex bello ferant λάφυρα, id eſt *exuvias*.

Laphyſtium, mons Bœotiæ. Pauſan. inde Jupiter *Laphyſtius*, & Bacchæ *Laphyſtia*.

Lapides atri, locus Hiſp. Tarracon. inter Menteſam & Iliturgim *Pennas negras* Mor.

Lapidoth maritus Deboræ prophetidis. Jud. 4. Eum Hebræi putant eſſe Barak, in quo ſignificatio fulguris. Nec alienum ab eo vox לפיד, quæ ſæpe de fulgure uſurpatur. Sed obſtat huic opinioni, quòd Barac aliunde advocavit, nam ſi maritus ejus fuiſſet, ſimul habitaſſent, ideo in Midrach exponitur *mulier lychnana* quod lychnos, id eſt, לפידים conficeret ad uſum ſanctuarii.

Lapis, Jupiter dictus eſt, ſecundùm Feſtum, à lapide ſilice, quem in ſanciendis fœderibus tenentes, ſic jurabant: *Si ſciens fallam, ita me Dieſpiter, ſalvâ urbe arceque, bonis ejiciat, ut ego hunc lapidem.* Vel à lapide, qui Saturno ab Ope, pro Jove, oblatus & ab eo devoratus fingitur. Thom. Dempſterus *Antiqq. Rom.*

Lapis, Cretenſium rex.

Lapis adjutorii, per anticipationem, 1. Reg. 4. 5. ita dictus, pòſt enim à Samuele id loco nomen inditum eſt: locus in agro Bethcar, in tribu Dan.

Lapis, dicitur Ezel, à viatoribus ſeu deambulatione, diſtat à Jeruſalem 150. ſtadiis, & ab Jordane ſtadiis 60. ut Joſeph. auctor eſt *l.* 5. *Ant. cap.* 4. Eſt in tribu Benjamin.

Lapis Manalis, nomen petræ extra portam Capenam Romæ, juxta ædem Martis, quam cùm propter nimiam ſiccitatem in urbem protraxiſſent, inſequuta ſtatim pluvia fuit aquæque manarunt. De eodem Varro: *Manalis*, inquit, *lapis appellatur in Pontificalibus ſacris, qui tunc movetur, cùm pluvia exoptantur*, V. Joſ. Scaligerum *Caſtigat. in Pomponium Feſtum.*

Lapithæ, populi Theſſaliæ, Pindum & Othryn montes incolentes, Pirithoi olim imperio parentes, arroganter, unde in Prov. Hi primi omnium frænos, & ſtrata equorum creduntur invenisſe. Virg. *Georg.* 3.

Fræna Pelethronii Lapithæ, gyroſque dedere
Impoſiti dorſo. —— ——

A Lapithâ Apollinis & Stilbes nymphæ filio ſic dicti. *Sylveſtres* Ovidio *lib.* 2. *amor. eleg.* 11. Hinc adjectiv. *Lapithonius*: Statius *Theb. libr.* 7.

Confudere modos: puerum Lapithonia Nympha.

Lapithæum, in Taygeto mont. urbs. Pauſan.

Lapithe, urbs Theſſaliæ. Steph. Item Λαπίθαι, mons Laconiæ. Idem.

Lapithus, urbs olim Epiſc. in Cypro inſ. Stephano Λάπηθος. Nunc pag. inter Cyteneam & Paphum, ritus Græci.

Lappa, Cretæ mediterr. urbs. Ptol. Olim Epiſc. Gortynæ proxima, nunc vicus, nominis antiqui retinens, Ferr.

Lappia, regio Scandinaviæ, quæ & Lapponia, *la Lapponie*, ſeu *les Lappons* Gallis, Germanis *Lappen*, Moſcis *Lopps*, maximè versùs Septentrionem excurrens. Dividitur præcipuè in tres partes, nempe in Suecicam, Norvvegicam, & Moſcoviticam.

Lappia Moſcovitica porrigitur in Arctos & Ortum, inter lacum *Enarak* ad Occaſum & mare Album; ſubeſtque dominio magni Ducis Moſcoviæ. Dividitur in tres partes, quæ ſic appellantur, Maritima Leporia, *Mourmanskoy Leporie*, quæ in Septentrionem vergit, & illic *Kola*, portus Batavis notus; Terſa Leporia. *Terskoy Leporie*, quæ ſupra Granduicum ſinum extenditur; Granduicenſis Leporia, *Bellamoreskoy Leporie*, quæ infra ſinum Granduicum ſeu mare Album. Dicuntur hi Lappi *Dickiloppe*, i. Lappi crudeles & barbari, quibus vitiis præ aliis gentibus ſunt infames.

Lappia Norvvegica dicitur aliter *le Gouvernement de Wardhus*, Præfectura Vvardhuſia; extenditurque versùs mare Septentrionale & Rubeam promontorium ab Oriente in Occidentem, nempe à lacu *Enarak* dicto & fluvio *Pats* in Ortum, uſque ad limites Præfecturæ Nidroſiæ. In ea regione eſt Finmarchia tractus, incolis *Finmark* dictus. Et tota hæc regio ſubeſt Regi Daniæ, uti Regi Norvvegiæ. Ibi Vardhuſium caſtrum præcipuum.

Lappia Suecica, *la Lapponie Suedoiſe*, Bothniam Occidentalem totam occupat, à mari Baltico ad montes uſque, qui Sueciam à Norvvegia ſeparant. Dividitur in Marchias quinque, *Vmalapmark*, *Pithalamarck*, *Lulalapmark*, *Tornelapmark*, *Kimilapmark*: quæ ſingulæ ab *Vma*, *Pitha*, *Lula*, *Torne*, & *Kimi* fluviis, quibus irrigantur, ſic denominatæ, ad ſingulorum fluviorum oſtia ſuum habent oppidum ſub Rege Sueciæ. Vid. Cluver. *Geogr. lib.* 3. Damianum à Goez *de Lapp.* Magin. & Ortel. *in Geogr.*

Lappones, pop. Lapponiæ, de qua ſuprà. Horum, ut & Finnorum, cum quibus Lappones linguam quoque communem habent, quaſi peculiaris eſt *Rangifer*, animal Septentrioni proprium, quodque locis delectatur perpetuâ nive & glacie horridis, ac peculiari muſci in petris naſcentis gaudet alimento. Ad figuram cervi quamproximè accedit, ſed tenerius aliquantum eſt & membris gracilioribus, pilis curtis, colore griſeo, duobus præditum cornibus. Horum numeroſa armenta hi pop. poſſident, quorum ope intra 12. horas ultra 100000. paſſuum conficiunt, illis etiam in eſcam utentes. Veteres Gothos ex animali hoc rhenones ſuos, qui veſtium genus erant, confeciſſe probat Loccenius *cap.* 10. iiſque Sidonii locum *lib.* 4. *Epiſt.* 20. prolixè demonſtrat. Addo, ut Magiæ admodum hi pop. deditì, rangiferum non ſemper eos regere, ſed, ut viſum eſt iis in aliquem locum animal excurrere, illi in aurem inſuſurrare mandatum, cui hoc obſequens deſtinatâ pergat viâ, expeditoque negotio revertatur. Dignum curioſitate Ludovici XI. Gall. R. qui vicinæ mortis ſuſpicionem ut omnibus demeret, miſſis in remotiſſimas terras miniſtris, rariora animalia ſibi conquiri, & inter hæc Rangiferos quoque adduci juſſit. Cæterum pretioſæ pelles Lapponum veſtis, Olaus M. *Hiſt. l.* 4. *c.* 4.

Lappus, Abbas Florentinus, juris Canonici peritiſſimus. Sec. 15. Item, alius dictus *Caſtiglionis* ſeu Biragus, Auctor tractatus alicujus juridici: Vitas quaſdam Plut. & Dion. Halicarn. Latinè vertit. Anno 1440. Forſter. *lib.* 3. *Jur. cap.* 26. Voſſ. *de Hiſtor. Lat.* Geſnerus, Poſſevin. Philippus Bergom. Albertinus *de laud. Florentin.* Hugol. Verrinus. *lib.* 2. *Flor Ill.*

Lapſias, Bithyniæ fluv. Plin.

Lapurdum, urbs Novempopulanæ reg. in Gall. Aquitan. ubi cohors Novempopulana, cui Tribunus præerat, olim in præſidio fuit, Not. Imp. In pactione Guntchramni & Childeberti Regum Francorum, inter Regni Pariſiaci urbes, quæ Chariberti fuerant, numeratur: *Lorda* Scaligero *in lection. Auſonianis.* Baudrando vulgò *Lourde*. opp. Bigerrenſis Comit. in Aquitania, in colle prope Gabarum Palenſem fluv. in confinio Benearniæ, 7. leuc. ab Elorone in Ort. Turbam verſus. Valeſio in Tarbellis eſt & nomen hoc Vaſconicum vel Viſcajanum olim accepit, propter incolarum latrocinia & incurſiones piraticas. Poſtea dici cœpit, & *civ. Boatium*, ſexto inter prov. Novempopulanæ civitates, ſemel ſeptimo loco; poſita in vett. Not. *Boates* autem illi fortè Sediboniates Plinii ſunt, Aquitanis ſive Aquenſibus confines, & bene ſiti, commercioque exterorum proin celebres. Demum ab hinc annos circiter 500. Lapurdum vel civ. Boatium, nuncupari cœpta eſt *Bajona*, caput Baſcloniæ i. Viſcajæ dicta Giraldo Cambrenſi, qui inde Hibernos proveniſſe, docet *Topogr. Hiberniæ part.* 3. *cap.* 9. Nomen hoc ab indigenis inditum, fortè quaſi *Baja-ona*, i. bonus portus, non ſine cauſâ. Eſt enim poſita ad confluentes Nivi *la Nive*, & Aturi, ac 3. m. p. tantum ab Oceano abeſt: mariſque exæſtuantis quotidianis acceſſibus adjutæ quantælibet magnitudinis naves mercatorum ex Anglia, Gallia, Hiſpania, totaque demum ex Europa Bajonam facilè impellantur. Vulgò *Bayonne*, balænarum venationibus, pernis ſuis ſale duratis, & Aturrico piſce, quem *Lapurdenſes locuſtas* Sidonius *Epiſt.* 12. *libr.* 8. memorat, Græci Carabum, Lapurdenſes *Langoſta* vocant, nobilis. Bajonenſes Epiſcopi in antiq. tabb. *Lapurdenſes* ſæpe dicuntur, & etiamnum ager Bajonenſis, linguâ patriâ, dicitur *Lapurd*, aut *le pais de Lapourd*, aliàs *Labord*: eſtque pars tertia regionis Vaſcorum ſeu Baſconiæ, *le pays de Baſques* vulgò dictæ, quæ longa 50000. p. lata 24. tripartitò dividitur, in pagum Lapurdenſem, infer. Navarram & Subolam vallem. Ager *Lapurdenſis* vel Bajonenſis vicos 28. habet, in his maximum & opulentiſſimum Luiſium, quem incolæ *Loiz-une*, id eſt locum cænoſum vocant, Gall. *S. Jean de Luz.* In inferiore Navarra, quæ & citerior dicitur, eſt opidum S. Johannis Imopyrenæi, *S. Jean Pie de port*: opidum quoque S. Pelagii *S. Palais*, Garrucium, & Baſtita Clarentia. Ludovici Hutini opus. *Subola*, nunc *Sola* nuncupata, Malleonem oppidum vel potiùs caſtrum oſtentat.

oſtentat. Ex quibus pagus *Lapurdenſis* Epiſcopo Bajonenſi paret; Navarræ inferioris citeriorisve pars eidem, pars Aquenſi Antiſtiti; Subola Elloronenſi. Maximam partem Vardulia vel Ipuſcoæ, inter fluvios Urolam & Magradam ſeu Vidaſſonem jacentem, ubi Mons S. Hadriani, Bajonenſi Epiſcopo ademiſſe dicitur Philippus, ejus nominis ſecundus Hiſpaniarum Rex, anno 1565. & Pompelonenſi Antiſtiti attribuendam curaviſſe. *Lapurdenſis* Seneſcalcia duas Diœceſes continet, Lapurdenſem ſeu Bajonenſem, & Aquenſem ſive Aquarum Tarbellicarum. *Notit. Gall.* Lapurdenſium locuſtarum meminit Sidon. *libr. 8. ad Tigretium.* Lloyd.

Lapyges, pop. Sarmatiæ.

Laquedonia, urbs aliàs Apuliæ Dauniæ, Epiſc. ſub Arch. Compſanb. nunc Principatus ulter. ad radices Apennini, verſus Aufidum fluv. limiteſque Capitanatæ prope Biſaccium, 12. mill. à Melphia in Cæc. In planitie. In parte diruta eſt, paucisque conſtat incolis. Vulgò *Cedogna.*

Lar familiaris, ab antiquis in canis figura efformabatur, Plaut. Ei *familia Pater* dictus. Vide infra in voce *Lara.*

Lar, vel *Lars*, vide *Tolumnius.*

Lar, ſeu *Lara*, regnum Perſiæ, cum urbe cognom. ad fluv. Tiſindon, verſus Caramaniam. Olim ſub proprio Principe, nunc Sopho ſubeſt. Vide P. de Valle *Itiner. tom. 2. & 3.* & infra *Lara.*

Lar, caſtellum Mauritan. Cæſar. Anton. Item Arabiæ Fel. fluv. in ſinum Arabicum erumpens. *Om* eum vocant recentiores tabulæ.

Lara, ſive *Laranda*, una Najadum, Almonis fluvii filia, ex quâ Mercurius Lares dicitur genuiſſe, Ferunt enim Jovem, cùm Juturnam Turni ſororem adamaret, neque illâ potiri poſſet, quòd protinus illa in fluvium inſiliens ſui copiam illi eriperet; Latii totius nymphas convocaſſe, & ab iis petiiſſe, ut Juturnæ ad Tiberis ripam obſtarent, ne eo in fluvio ſeſe poſſet occultare. Quâ in re cùm cæteræ nymphæ Jovi operam ſuam eſſent pollicitæ, Lara illius conſilium primum Juturnæ, deinde & Junoni enunciavit. Quam remtam ægrè tulit Jupiter, ut uſu linguæ eam privarit, Mercurioque ſtatim tradiderit, ad inferos ducendam. Verùm Mercurius cùm juſſa patris exequitur, Laræ formâ captus in itinere eam compreſſit, gemelloſque legitimo tempore ex eâ ſuſcepit, quos ex nomine matris *Lares*, ſacrificiis feſtisque à Gentilibus cultos, appellavit. Ovid. *Faſt.* 1.

Fitq; gravis, geminosq; parit qui compita ſervant,
Et vigilant noſtrâ ſemper in æde Lares.

Alii autem *Lares* Privati, alii Publici erant, qui & *Compitales* & *Viales* appellati, quòd compitis, viisque publicis, quas Græci Ἀγυιὰς vocant, præeſſent: Item *Urbani*, quòd urbem cuſtodirent & *Hoſtilii*, quòd hoſtem arcerent. Privati, qui ſuum cujuſque focum ac domum ſervare credebantur. *Præſtites* iidem appellati ſunt,

Quòd præſtent oculis omnia tuta ſuis.

Ut Ovidius auctor eſt, quem vide *Faſt. 5. verſ.* 129. &c. Cur canis illis additus, ibidem etiam habes. Lares nonnullos malos, nocenteſque Genios dixiſſe Plut. auctor eſt *Qu. Rom.* His porci in ſacrificiis immolabantur. Horat. 3.23.

Si thure placaris & hornâ
Fruge Lares, avidaq; porcâ.

Et *lib. 2. Sat. 3.*

Immolet æquis
Hic porcum Laribus.

Tibul. *lib. 1. de Laribus.*

Hoſtiaq; è plenâ myſtica porcus harâ.

Propert. *lib. 4.*

Parva ſaginati luſtrabant compita porci.

Et *in Menæchmis* Plauti, porci Lares piare dicuntur inſanos. Coronari porro ſolebant Lares, habebantque Romæ templum, ſacellum & delubrum, in 8. urbis reg. Item lucum & ſacellum in Velia reg. 10. Primus autem iis ædem vovit & extruxit T. Tatius Sabinorum R. ſicut *Laribus Permarinis* in Campo Martio ædem vovit, bello contra Antiochum, L. Æmilius Regillus: & *Laribus Præſtitibus* aram Curius dicavit, Ovid. *Faſtor. lib. 5.* Sed & Ægyptios habuiſſe ſuos Lares, docet Aur. Macrobius *Saturn lib 1. cap. 19.* Principium cultus illorum inde profluxit, quòd demortui olim domi ſepelirentur, unde credula plebs animas defunctorum cultu quodam domeſtico primùm, ac dein publico, tanquam auxiliaturos Deos, venerari cœpit. Tertull. *de Reſurr. carnis.* Antiqui marmoris fragmentum,

Perpetuam ſine fine domos mors incolit atra,
Æternosq; levis poſſidet umbra Lares.

Vide N. Com. *lib. 4. Myth. cap. 4. de Laribus.*

Lara, vulgò *Lar*, urbs Perſiæ propr. ad amnem Tiſindon, in limite Caramaniæ; ampla & elegans, 170. mill. ab Armuzia in Bor. Vide *Lar.*

Lara, vulgò *Lara*, opp. Caſtellæ vet. ad Arlanzam amnem, ad montium radices. Hinc *Lara* familia, celebris in hiſtoriis Caſtellæ vet. 11. leuc Hiſpan. ab Auca in Ort. verſus Rivogiam prov.

Laranda, civitas Lycaoniæ. Ptol. *lib. 5. cap. 6.* Olim Epiſcop. ſub Archiepiſcopo Iconienſi. 50. mill. ab Iconio, 18. ab Anazarbo in Occ. uti 100. à Comanis, juxta fontes Cydni fluv. hodieque priſci nominis tenax. *Laranda* autem, quæ & *Leandis*, urbs fuit Armeniæ min. 18. mill. à Cocuſo in Auſtr. 55. a Comana in Africum, paulo amplius ab Anazarbo.

Lararia, feſtum Laribus ſacrum, quod Decembri peragebatur, 6. Kalendas Januarii. Vide Macrobium *Saturnal l. 1 c. 10.*

Lararium, ſacrarium domeſticum, in quo Lares & Dii peculiares adorabantur. Scribit Lampridius *Alex.* Severum in Larariorem divinam matutinis horis factitaſſe ad effigies Deorum, in quibus habebat Apollonium, Orpheum, Abrahamum & Chriſtum: in ſecundo Larario ſimulachrum habuit Virgilii & Ciceronis.

Laraſſa, Mediæ urbs, Ptol.

Larendani, Arabiæ Fel. gens Plin.

Larentia, nobiliſſima meretrix. Vide *Acca.*

Lares, vide *Lara*. Item Africæ propr. urbs. Ptol. *Migana* Marmolio. Inter Carthaginem & Cirtham. Olim clara & Epiſcop. ſub Archiepiſcopo Carthaginenſi. Hic maximè efferbuit in orthodoxos perſecutio, ſub Hunerico & Geinſerico Regg. *Larm* in ſing. num. habet Salluſtius *de bello Jugurthino.*

T. Largius, Romæ primus Dictator creatus.

Largus, Conſul cum Meſſalino, an. U. C 899.

Largus, Poëta Lat. de quo Ovid. *de Ponto lib. 4. el. 16.* Antenoris Patavinum adventum cecinit. Petr. apud Lil. Giraldum.

Lariagara, Indiæ extra Gangem urbs. Ptol. *Carcacaran* Mercatori.

Larices, Indiæ intra Gangem pop. Ptol. Norici urbs apud Anton. Melius *Larix*, opp. fuit, inter Alpes, in ipſo limite Carnorum, quod aliis eſt *Reca*, caſtrum ad amnem Idriam, in Carniola ſup. in limite Comit. Goritienſis.

Larignum, oppidum. Vitruvius *lib. 2. cap. 9.*

Larina, virgo quædam Italica, una ex Camillæ comitatu, quæ Turno adverſus Æneam ſuppetias tulit, Virg. *Æn.* 11.

—— Comites Larinaq; virgo
Tullaq;. &c.

Larina, fons Atticæ reg. Plin. 4.7.

Larinum, urbs Frentanorum, Epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Beneventano, ad Tifernum fluv. in Aprutio apud Apuliæ fines. Nunc Comit. Moliſini, in confin. Capitanatæ, prope Frentonem amnem, *Larino*: Parva, 40. mill. à Benevento in Boream. Pop. *Larinates*. Sil. *lib 15.*

Quaq; jacet ſuperi Larinas accola ponti.

Lariſe, urbs Æoliæ. Herod.

Lariſſa, nomen multarum civitatum Stephanus duas Cretæ *Lariſſas* facere videtur, item duas Theſſaliæ, unam quæ *Lariſſa Penſilis* dicta eſt in Phthiotide, Item *Cremaſte*: prope Maliacum ſinum, in colle, 18. mill. à Thebis Phthiotidis in Mer. 32. à Demetriade in Circ. uti & à Pagaſis. *Lariza* Sophiano. Alteram ad Peneum in Macedoniæ confinio, quæ Archiep. & Patria Achillis. Virgil. *Æneid.* 2. Lucan. *l. 6.* Nunc *Larizza*, in Pelaſgiotide regiuncula. 28. mill. à Sinu Thermaico in Occ. 15. à Pharſalo in Boream. Etiamnum ampla eſt, ſub Turcis: quorum Imper. ibi per aliquot menſes commoratus eſt, dum à ſuis Candia obſideretur. Alia eſt, cujus Hom. meminit, quam Λάρισσαν ἐριβώλακα vocat. Sed quænam ſit Homerica illa Lariſſa, ambigitur, teſte Geographo *lib. 8.* Qui verò de Theſſaliæ Lariſſâ accipiunt, Horatii locum inferius producendum, eo refelli videntur, quòd ſuperius dixerit *Theſſala Tempe.* Alia Æolidis juxta Cumam, alia Syriæ, Epiſcop. ſub Archiepiſcopo Apameenſi, *Laris* Itiner. Antonini, alia Lydiæ. Item fluv. in Peloponneſo. Eſt & parva reg. in Oſt. Strabo vicum Epheſi eſſe ſcribit, ubi Apollo *Lariſſenus* colebatur. Alioqui à *Lariſſa* fit *Lariſſæus*. Ut *Lariſſæus Ulyſſes* apud Virgil. *Æn.* 2. Horat. *Car* 1.7.

—— Me nec tam patiens Lacedæmon,
Nec tam Lariſſæ percuſſit campus opimæ.

Lariſſa potens Lucano *lib. 6.* Apud eundem *lib. 7.* Pompejo omne auxilium profugo offert, *verſ.* 712. *Mœnia Lariſſæa* Catullo, *in Argon.*

Lariſſus, fluv. Peloponneſi, agrum Elæum à Dymæo ſecernens, Liv. Pauſanias ſcribit, illum Achæos ab Elæis ſeparare.

Larius lacus, totius Italiæ ampliſſimus, quem à Como vicino oppid. nonnulli appellant *Comenſem*. Sic dictus à fulicarum multitudine, quos Græci λάρους vocant. Hodie *Lago di Como* Italis, *Lac de Come* Gallis, Germ. *Cumer-See*. Quem elegantiſſimè deſcripſit integro libello P. Jovius. Virg. *Georg.* 2.

Anne lacus tantos, Te Lari maxime. ——

Lege Plinium *lib. 2. cap. 103.* qui etiam *lib. 3. cap. 19. inclytum* vocat. Hujus lacûs effuſæ laudes *in Epiſt.* alterius Plinii *lib. 2.* Baudrando longus eſt tantùm ad 30. mill. nempe à Como, ad Summolacum, & 28. à Summolaco ad Adduæ flum. egreſſum, ac à Lecco oppid. Comum uſque in adverſa ripa ſunt 35. mill. Hinc ejus ambitus per varios flexus vix eſt 100. mill. Lacus eſt Duc. Mediol. verſus Bor. & Rhætos. Vocem Hetruſcâ linguâ *Principem* ſonare, inque hujus faucibus Volturenam eximiam civ. extructam fuiſſe, à Tyrrhenis Hetruriæ pop. Sprecher. *Pall. Rhæt. lib. 10.* aliique referunt.

Larnos, Inſ. parva, & deſerta maris Ægæi, circa Thraciæ Cherſoneſum. Plin.

Larnum, fluv. Hiſpan. Tarr. ex Pyrenæis fluens. Plin. *Larno*. Hujus accolæ *Larnenſes*.

Laro, Tuſciæ amnis, *Laros*, ſeu *Laurus* aliis. *Larono* Leandro. Nunc *Arone*, in mare Tyrrh. ſe exonerat, inter Alſium & Fregenas, vix 15. mill. Româ verſus Occ.

Lars Tolumnius, Rex Vejentum, Fidenates in partes ſuas, contra Romanos, pertraxit, prælio à Mamerto Æmilio Dictatore, an. 327. U.C. victus, & à C. Coſſo occiſus. Liv. *lib.* 4.

Larta, urbs Epiri, olim *Ambracia*.

Larthenianum, Etruriæ opp. Vejis urb. exciſæ propinquum. Nunc *Martignano*, caſtrum Hetruriæ, aliàs Sabatiæ reg. In prov. Patrimonii, 16. mill. à Roma in Occ. 2. à Lacu Sabatino in Ortum, inter duos lacus parvos, *Lago di Martignano* & *di Stracciacappe*. Baudrand.

Lartius, cognom. *Flavus*, ſecundùm Conſul, cum Clœlio, ſeditionem ab egenis Romæ excitatam, an. 256. U. C. ſedavit. Primus Dictator à collega creatus, Magiſtrum Equitum ſibi aſcivit, Spurium Caſſium, qui juſſa ſtrenuè expediret. Liv. *hiſt Rom.*

Lartius, prænomine *Spurius*, Conſul cum T. Herminio, Anno U.C. 248. tertio poſt exactos Reges. Ejus cognomen *Flavus*, frater T. Lartii primi Dictatoris. Vide ſuprà

Lartolatani, Hiſp. Tarracon. pop. Strabo.

Larunda, pro *Laranda*. vide *Lara*.

Larunneſia, maris Africi inſ. Ptol. *Molliſcolus* Fazello, contra Rhuſpinam urb. maritimam Africæ, haud multùm à prom. Mercurii in Ort. diſtantes.

Larus mons. & fluv. Italiæ. Phavorinus.

Larymna, opp. Bœotiæ ad Cephiſum fluv. Plin. Strab. Mela *lib.* 2. Achajæ, è regione Eubœæ, Pomp. Locridis etiam, Strab. quam ſuperiorem dicit, in ora Locrorum Epicnemidiorum, Plin. Theſſaliæ, Iſacius *in Lycophr.*

Laryſius, Laconiæ mons. Pauſan.

Las, Laconum urbs. Lycophron *in Caſſandra*: Καὶ Λᾶν περῶσι, ubi Schol. Λᾶς, πόλις Λακεδαιμονίας, ἣν Ὅμηρος Λᾶαν φησί. Pauſan. inter Eleutherolaconum urbes ponit, poſteaque 10. ſtad. abfuiſſe à mari dicit. *Laſa* vulgò. Vide *La*.

Laſa, civitas, quæ Hieronymo *in Hebr. Qu. Callirhoe* dicitur, à plurimis fontibus, calidis & frigidis, qui dulces & amari, præter vim medicam, & potu ſunt jucundi. In tribu Ruben.

Laſaa, urbis nomen. Act. 27. an inſulæ, in Creta?

Laſcaris, vir Græcus, apprimè doctus, cui à Franciſci I. Francorum regis literas Græcas attulit Pariſios. Theodorus *Laſcaris*, Imper. Græcus. Item regio, in confin. Galliæ & Italiæ, prope Nicæam.

Laſcoria, Galatiæ urbs. Ptol. *Elice* apud Anton. uti credit Ger. Mercator.

Laſcura, urbs eſt Benearniæ. Epiſc. ſub Arch. Auſcenſi ad Gabarum fluv. 1. leuc. infra Palum, 8. à Tarba in Occ. ferè 5. ab Elorone in Eur. 17. à Bajona in Ort. Vulgò *Leſcar*. Vett. *Beneharnum civitas*. Itiner. Anton *Beneharnum*. In not. Imper. Honorii *Benarnenſium urbs*, Greg. Tur. *Bernaume*. Sed hoc nomen proprie urbis priſcæ, à Normannis deſtructæ, an. 845. & reparatæ à Ducibus Aquitaniæ, An. 980. in colle irriguo. Bellis civilibus multa paſſa. Oihenart *in not. utr. Vaſconia*, Marca *hiſt. Bearn.* &c.

Laſia, vide *Lesbos*.

Laſice, urbs Africæ propr. Ptol. an *Elice*, Anton.

Laſio, Peloponneſi urbs, de qua contentio inter Arcades & Eleos. Triphyliæ regionis eſt, Diod. *lib.* 5. ſed geminato S.

Laſos, Cretæ mediterranea urbs. Plin.

Laſſa, vulgò *Laſa*, vel *Laas*, regnum Tartariæ, ſub regno Tenduci *Barantola* Tart. Kircherus.

Laſſia, inſ. quæ & *Andros* in mari Ægæo. Plin.

Laſſatini, aliàs *Aſſaſini*. *Arſacides Chaſii*, *Cultelliferi*, execranda apud Turcas ſecta, carnificio Principum & virorum illuſtrium deſtinata. Inſtitutos ferunt ante an. 600. ab Alaodin quodam. & in provinciis Tyri ac Phœniciæ, (ubi olim Epiſcopatus Antaradenſis) montes habitare: numero (ætate Henrici III. Angl. R.) 40000. vel amplius, decemque munita & ſplendida caſtella cum ſuburbanis poſſidere. Sectæ Principem *Senem*, vel *Veterem de Monte* vocant, quem, ut Patrem, Prophetam & Mahumetis Vicarium colunt, ſibique præficiunt, meritorum præſtantiâ cooptatum. Sedes ejus Muletæ, qui locus prorſ omnino ſacer: multos ſub ſe Rectores habet, ſeu Tribunos, per caſtella cætera miniſtrantes. Sceleratæ hujus ſectæ, inter alia, hæc ſunt inſtituta: Legem Mahumeticam enixiſſimè colunt; Eo ſubjectionis & obedientiæ ſe adſtringunt vinculo, ut nihil tam arduum horrendumque ſit, quod juſſi à Magiſtro non alacres aggrediantur: ſic ut ex nutu ejus de rupibus etiam ſe præcipites dent, in enſes ruant, ignem perferant. Principes, quos odioſos habent, aut genti ſuæ ſuſpectos, datâ uni de his ſicâ vel pluribus; nullâ habitâ aut exitus, aut ſupplicii ratione, anxie circumeunt, donec imperatum ſibi homicidium peregerint. Sic Conradus Imper. ſic Reimundus Comes Tripolitanus bellicoſiſſimus, ſic Eduardus fil. Angliæ Regis an. 1271. & plurimi alii ſummi viri ſublati ſunt. Qui Principem talem occiderit, ſecundum à Mahumete locum in Paradiſo obtinere credunt. Fortiter occumbentes, Paradiſum ajunt protinus involare: deſides & domi morientes illuc demum, ſed multis tritos ſuppliciis pervenire. Vide Matth. Paril. *ad An.* 1152. Nicet. Choniatem *lib.* 2. *imperio*, Guil. Tyrium *de bello ſacro, lib.* 20. *cap.* 31. Alios. Refert quidem Matthæus Pariſienſis, ſub finem an. Chr. 1257. perditiſſimum hoc hominum genus, à Tartaris fuiſſe deletum; ſed poſthumum reperitur apud ſequentes hiſtoricos, ut vel ex Eduardi exemplo retro memorato, e Walſinghamio *in Hypodigm. Neuſtria*, patet. Hujuſmodi autem homicidium *Aſſaſinium* dicitur, hincque in genere *Aſſaſini* hodie vocantur, qui Principes viroſque illuſtres mercede jugulant. Henr. Spelmannus *Gloſſar. Arch.*

Laſſio, Cretæ mons, ubi Jobi ſepulchrum. Epiph.

Laſippa, Indiæ ult. urbs, Ptol. *Laſippa*. Interp.

Laſſira, opp. aliàs Edetanorum, nunc *Sarione*, vicus Aragoniæ, 5. leuc. à Terulo Segobrigam verſus, à qua pari ſpatio diſtat, prope Turulim fluv.

Laſthenes & *Euthycrates*, Olynthi præfecti, ab Philippo Macedone pecuniâ corrupti urbem regi prodiderunt, quam diu nequicquam obſederat at oppugnarat, Olympiad. 108. an. 1.

Laſthenia, mulieris nomen, quam Platone præceptore uſam teſtatur Plutarchus, ornatuque virili auditorium ingreſſam ſcribit Laërtius, *l.* 3. *in Plat.* & 4. *in Speuſippo.*

Laſthenes, nomen viri. 1. Macchab. 11.

Laſtigi, Hiſpan. Bæticæ opp. Plin.

Laſus, Poeta celebris Græcus, Hermioneus Muſicus inſignis & Simonidi ἀντίτεχνος, Charbini filius ex urbe Achajâ, temporibus Hipparchi Piſiſtratidæ ſecundùm Olympiada 58. cùm Darius regnaret, Hyſtaſpi filius. Primus hic fertur Cyclicos inſtituiſſe choros & rythmis in Dithyrambicum morem inflexis Muſicam reddidiſſe auctiorem, teſte Plutarcho de Muſicâ. In Avium fabulâ dicitur ab Ariſtophane κυκλιοδιδάσκαλος. Vir fuit acris & alti ingenii. Fuit aleæ deditus. Narrat enim Plutarchus in libro περὶ δυσωπίας, invitatum à Laſo Hermioneo Xenophanem, ut aleâ ſecum luderet, & quòd recuſaſſet, timiditatis dicteriо correptum. At Xenophanes meticuloſum omninò & timidum faſſus eſt ſe eſſe in rebus indecoris atque inhoneſtis. Vide Scholia *in Ariſtoph. Crabron.* 531 & 532. *in Aves*. Cæterum tanti æſtimatus, ut loco Periandri, inter 7. Sapientes reponeretur. Theon Smyrn. *lib.* 1 *Math. cap.* 12. Diog. Laert. *lib.* 1. Athenæus, Herodot. Voſſ. *de Poet. Gr. cap.* 4 *de Scient. Mathem. c.* 20. *§.* 6. & *cap.* 59. *§.* 1. Item, Magneſius, ibidem Poeta Græcus.

Latagus, unus ex Ponticis Regibus, qui Æetæ Colchorum regi contra Perſen auxilio venerunt. Flacc. *lib.* 5. *Verſ.* 584. occiſus à Darape in prælio *lib.* 6. *Verſ.* 573.

Latameda, fluv. Indiæ extra Gangem. Ptol.

Latania, Bithyniæ opp. Ptol.

Latara, caſtellum in Gall. Narbon. in agro Nemauſenſi. *Lates* teſte Joh. Poldo. Inter Ledum fluv. ac Meluam ponit Mella: poſtea truncato nomine *Lata* dictum. Hoc Maria fil. Guilielmi Domini Montiſpeſſulani, Petro Aragon. R. & Barcinonenſium Comiti inter alia in dotem attulit, an. Chr. 1204. Rogerius Hovedenius portum Montiſpeſſulani eſſe ait. Baudrando *Latte*, vicus Occitaniæ, juxta ſtagnum Magalonenſe, hinc *l'Eſtang de Latte*. Vix m. p. à Monte Peſſulano in Auſtr. 4. ab ora ſinus Leonici. Valeſio nunc caſtelli ruinæ cernuntur ad Ledum fluv. prope Mompeſſulanum: vulgò *le Chaſteau de Lates*, aut *la tour de Late*. Hodieque Monſpeſſulanus portam habet Latarenſem *la porte des Lates*. Alio nomine *caſtrum Paludis* quoque à ſitu dictum eſt. Ledus enim *le Lez*, poſtquam Lataram alluit, in ſtagnum effluit maritimum, maximum latiſſimumque, quod *ſtagnum Laternam* Plinius, *Tauram paludem* Avienus, Galli *eſtang du Tau*, aliàs à vico Perotio proximo *l'eſtang du Perez* vocant. In hoc cum homine delphinos ſocietate mugiles piſcari, Plinius *lib.* 9. *cap.* 8. auctor eſt: & certè ſtagnum hodieque mugiles fert plurimos optimoſque, piſcium laudatiſſimis annumerandos. In illud effluit præter Ledum amniculus Nemauſenſis *le Viſtre*, item Vitturlus *la Bedourle*, & Barangius fluviolus *Berange*, partimque Nemauſenſi agro, partim Magalonenſi attribuitur. *Latara* verò Magalonenſis diœceſeos eſt, *Notit. Gall.*

Latea ſeu *Latha*. Arab. Fel. oppid.

Lateranum. Baſilica prim. Romæ. Nuper reſtaurata ab Innocentio X. Palatium & Lateranum adjacet, de novo extructum à Sixto V. Eſt in monte Cœlio, juxta portam Cœlimontanam. Ibi 5. Concilia, an. 1123. 1139. 1179. 1215. 1513. uſque ad annum 1517. *S. Jean de Latran*, Gall. Hiſtoria Conſiliorum Lateranenſium breviter hæc eſt. *Primum*, ſub Calixto II. habitum eſt. an. 1123. Ubi actum de Inveſtitura beneficiorum, contra Henricum IV. Imper. De bello, contra Saracenos, poſt victum Balduinum II. Hieroſol. Regem. De cœlibatu Clericis obtrudendo, &c. Aderant 300. Epiſcop. V. T. X *Concil.* &c. *Secundum* ab Innocentio II. contra Anacletum II. Antipapam, Arnoldum Brixienſem, diſcip. Abaillardi, & corruptiſſimos Cleri mores. *Tertium*, ab Alexandro III. contra Fridericum I. qui Victorem IV. Paſchalem III. & Calixtum III. Antipapas creaverat & Albigenſes, quos rapinis & laniena expoſuit, an. 1179. *Quartum*, ab In-

nocentio

nocentio III. an. 1215. ob ingentem numerum *Magnum* dictum, contra Albigenſes iterum, Almericum, Theologum Galliæ inſignem, & Joachimum Abbatem, qui in Apocalypſis expoſitione, Antichriſtum jam natum eſſe Romæ, & in ſede Apoſtolica ſublimandum aſſeruerat; celebratum eſt. Hic Tranſubſtantiatio, Inquiſitio, &c. ſtabilita. *Quintum* an. 1512. ſub Leone X. cui Religio Chriſtiana fabula erat, Concilio Piſano oppoſitum fuit. Præter hæc quædam alia minoris momenti, diverſis temporibus ibidem habita ſunt, de quibus omnibus vide Moretium *Diction. Hiſtor.*

Lateranus, Deus focorum creditus, & Genius, adauctus eſt hoc nomine, ut prodit Arnobius, quòd ex laterculis crudis antiquiſſ. aut ex quacunque materia focos fabricarent.

Lateranus, patricius Rom. qui latere frequens in otio ſolebat. Hic Conſul deſignatus, juſſu Neronis interfectus eſt. Ædes ejus ampliſſimæ datæ fuerunt à Conſtantino Imper. Pontifici Romano. Hodie *Lateranum*, templum in urbe Romà cum ædibus Pontificiis in Cœlio mont. ad portam Latinam. Ferrar. Baudrando ejus Epiſcopum ſe inſcribit Pontifex. Magnificentiſſimè reparatum eſt ab Innocentio X. Prope eſt palatium *Lateranum*, de quo vide ſuprà in voce *Lateranum*. Prudent. 1. *contra Symmachum*.

Cœtibus aut magnis Lateranas currit ad ædes.

Laterium, Qu. Ciceronis villa, in ipſius patriâ Arpino. Cic. Attico *lib.* 4. & 7.

Lathyrus, vide *Ptolemæus*.

Latialis Jupiter, à Latio dictus eſt, quòd eum Latini pop. communiter cum Romanis colerent, conſecratus à Tarquinio Sup. in monte celſo Albanis imminente. Ubi quotannis feriæ erant & ſacra à Romanis, Latinis, Hernicis ac Volſcis communi operâ peragebantur. Vide Thom. Dempſterum *Antiq. Rom. l.* 2. *c.* 5.

Laticlavii, dicti erant apud Romanos, quibus *lati clavi* jus erat, ut Senatores, eorum filii, & quibus id ab Auguſto permiſſum Equitumque inſigniores, qui *Illuſtres* dicti horumque filii. Fuere autem *clavi*, purpuræ ſegmenta, inſtar capitum clavorum rotunda, quæ in pectore tunicæ inſuebantur, ſic ut etiam detrahi & reſui poſſent, Quintil. *lib.* 8. *cap.* 5. Dicebatur etiam *latus clavus* ipſa tunica laticlavia, quæ cingi non ſolebat, proin clavi purpurei in pectus cadebant, Horat. *lib.* 1. *Sat.* 6.

Nam ut quisq; inſanus nigris medium impediit crus
Pellibus, & latum demiſit pectore clavum.

Hinc Acron: *purpuram dicit, quæ in pectore extenditur Senatorum.* Secus in Equitibus, qui cùm tunicam cingerent, anguſti clavi non deſcendebant in pectus, ſed in ſinu, quem zona ſuccincta efficiebat, ſupra ipſam zonam conſpiciebantur: donec in Senatum allecti, ſolvebant tunicas & latiores clavos demittebant, atque in pectus fluere ſinebant. *Hinc latum clavum tribuere & adimere*, pro Senatorem facere & Senatu movere, ſcriptores uſurpant: Et filii Senatorum Illuſtriumque, qui latum clavum cum virili ſumebant toga, ubi ad ætatem Senatoriam pervenere, ſi nolebant, aut non poterant, in ampliſſimum ordinem aſcribi, anguſtum clavum reſumebant. Ovid.

Curia reſtabat, clavi *menſura coacta eſt*,
Majus erat noſtris viribus illud onus.

Græcis tunica laticlavia πλατύσημος ἐσθὴς, hinc quæ clavis carebat, ἄσημος *Aſema* appellata eſt. Origo autem τῆς πλατυσήμου à Balearibus, Strabo *lib.* 2. Depoſuere latos clavos Senatores in luctu, in equeſtri eo tempore ſolùm i. anguſto clavo apparentes. Sed nec veſtibus modò clavi purpurei latiores inditi, verùm & ſupellectili lectorum ac menſarum, ut ad Lampridium notavit Cauſabonus. Hinc *laticlavia mappa* Petronio: & *lato variata mappa clavo* Martiali: *pura & clavata lintea* Lampridio: *lintea* item *toralia duos clavos latiſſimos habentia* Ammiano. Vide Octav. Ferrarium *de re Veſtiaria lib.* 3. *capp.* 12. 13. 14. & 15.

Latiniacum, vulgò *Lagny*, opp. Briæ, ad Matronam, ubi pontem habet, 6. leucis ſupra Lutetiam in Ortum, 4. à Meldis in Occaſ. Vaſtatum à Ligiſtis, ſec. præt. Olim ſub Comitibus Campaniæ. Vide Morer. *Dict. Hiſt.* Hic monaſt. celebre eſt, ante an. 1000. à Furſeo Scoto Hibernienſi conditum, regnante Chlodoveo jun. Dagoberti filio: cui cœnobio ſuus Abbas Comes eſt. Eſt & *Latiniacum*, in pago Meldico, cognom. Siccum, *Lagny le Sec*, quòd aquis careat, ita appellatum. Vide Hadr. Valeſium *Not. Gall. in voce Pariſii.*

Latinius Latiaris, præcipuus circumveniendi Titii Sabini, amici Germanici; poſtea à Cæſare Sextio Paconiano accuſatus & punitus. Tacit. IV. 68. 69. VI. 4.

Reges Latini.

Latinus I. Laurentum Rex, A. M. 2818. ante adventum Æneæ, 35. Fauni, & Maricæ nymphæ, aut, ut Heſiodo placet, Ulyſſis, & Circes filius, qui ex Amata, Dauni Rutulorum regis ſorore, Laviniam ſuſcepit; quam cùm externo genero tradere oraculo juberetur, Æneæ poſt excidium Trojæ in Latium delato eam deſpondit. Quâ re intellectâ, Turnus, qui illam impotentiſſimè adamavit, tam ægrè tulit advenam ſibi præferri, ut ea de cauſa bellum adverſus Æneam ſuſceperit: cujus is fuit exitus, ut ſingulari certamine victus Turnus, vitaque exutus, victoriam cum ſponsâ rivali reliquerit. Virgil. *Æneid.* 12. Dionyſius Halicarnaſſ. *Antiquit. lib.* 1. Liv. 1. Aurel. Victor *de orig. gentis Romanæ*, Georg. Syncellus &c.

Latinus II. Sylvius, quintus, ſecundùm alios 6. Latinorum rex, reg. an. 50. Ejus tempore Præneſte, Tibur, Gabii, Tuſculi, Pometia, &c. & quidquid urbium prope Albam Longam, Coloniæ Rom. eſſe cœperunt. Tiberius Sylvius ſucceſſit. Dion. Halicarn. *Antiq. Rom. lib.* 1. Aurel. Victor *de Orig. Rom.*

Latinus Pacatus, Drepano oriundus, Orator, Panegyricum Trajano Imp. cùm Maximum tyrannum deviciſſet, ſcravit, anno Chr. 389.

Latinus Frangipanius, Rom. Dominicanus. Cardin. ſec. 13.

Latinus Urſinus, Mathematicus, auctor libri, cui titulus, *Radius Aſtronomicus.*

Latenicum, opp. Lucaniæ.

Latium, Straboni propriè eſt ea Italiæ pars, teſte Plinio 3. 5 quæ inter oſtia Tiberis, & Circejos interjacet, mill. paſſ. quinquaginta in longitudinem non excedens, quod poſtea prolatis imperii terminis, *Antiquum Latium* eſt appellatum. *Novi* verò *Latii* tractus, Hernicis, Æquis, Volſcis, Auſonibusque comprehenſus, ad Vulturnum uſque amnem extenditur, dividiturque in Latium citerius & ulterius. Prius à Tiberis ripâ Fundos uſque protenditur. Poſterius à Fundis uſque ad Vulturnum. Ferrario vetus non ultra Terracinam extenditur. Novum uſque ad Minturnas, ad Liris oſtia. Nunc ad regnum Neap. ſpectat, quidquid inter Terracinam & Lirim jacet. Sic dictum putatur, quòd illic latuerit Saturnus, cùm Jovem fugeret. Virg. *Æn.* 8.

Primus ab æthereo venit Saturnus Olympo,
Arma Jovis fugiens, & regnis exul ademptis.
Is genus indocile, & diſperſum montibus altis
Compoſuit, legesq; dedit, Latiumq; vocari
Maluit, his quoniam latuiſſet tutus in oris.

Minut. Felix, *Itaq; latebram ſuam, quod tuto latuiſſet, vocari maluit Latium.* Cyprianus *de idololatrarum vanitate*: *Latium de latebra ejus nomen accepit.* Varro autem ſentit dici Latium, quòd Italia lateat inter præcipitia Alpium & Apennini. Sic veteres de Latii nomine. Quanto melius autem his Bochartus, qui de nominis hujus notatione ſic diſſerit: Circen, inquit, fuiſſe veneficam, adeoque vicinas terras, Latium putà, & Tyrrhenıam ſcatere herbis veneficis veteres conſtanter docent. Æſchylus in *Elegiis*,

Τυῤῥηνὸν γενεὰν φαρμακοποιὸν ἔθνος.

Theoph. *Hiſt. Plant* 9. 15. Φαρμακώδεις δὲ δοκοῦσιν εἶναι τόποι, μάλιστα μὲν τῆς Ἑλλάδος οἱ περὶ Τυῤῥηνίαν, καὶ τὴν Λατίνην. Ariſtot. *in Mirabil.* Λέγεται δὲ περὶ τὴν Ἰταλίαν ἐν τῷ Κιρκαίῳ ὄρει φάρμακόν τι φύεσθαι θανάσιμον. Itaque tam Circes fabula, quæ ſuis incantamentis fertur immutaſſe rerum ſpecies, quàm quod φαρμακῶδες volunt fuiſſe Latinum ſolum, confictum videtur à Phœnicibus, qui *Latium* & *Latinos* dici putaverint ἀπὸ τῶν φαρμάκων, *ab incantationibus*, quia Phœnicio ſermone לט *Lat*, cujus plurale לטים *Latim*, vel *Latin*, eſt *incantatio*. Hodiè *Campagna di Roma*. Erant autem pop. Latini, Rutuli, Volci, Aurunci, Hernici & Æqui, Brictio.

Latii urbes præcipuæ:

Alatrium, *Alatri.*	Roma, *Roma.*
Anagnia, *Anagni.*	Setia, *Sezze.*
Aquinum, *Aquino.*	Signia, *Segni.*
Cajeta, *Gaëta.*	Sora, *Sora.*
Ferentinum *Ferentino.*	Terracina, *Terracina.*
Fundi, *Fondi.*	Tibur, *Tivoli.*
Præneſte, *Paleſtrina.*	Tuſculum, *Fraſcati.*
Privernum, *Piperno.*	Velitræ, *Velletri.*
	Verulæ, *Veroli.*

Hinc *Latinus*, & *Latialis*, *Latinus*, & *Latienſis*.

Latmicus Sinus, pars maris Ægæi, in ora Cariæ, à Latmo monte dictus, prope Miletum.

Latmus, mons Cariæ, non procul à Mileto, vide *Endymion*. Item nomen inſ. apud Thucyd. *lib.* 3. ſed legendum Πάτμος, ibi monet Palmerius.

Latobriges, pop. Gall. Belg. inter Allobroges & Helvetios, quibus hi ut & Rauracis, & Tulingis finitimis ſuis perſuaſere, ut oppidis ſuis vicisque exuſtis, unà cum ipſis proficiſcerentur, Cæſ. *l.* 1. Exierunt ergò *Latobrigorum* 14000. Quorum regio *Lauſanne* hodie Marliano, *Cleckgovv* verò Scudo. Baudr. pop. fuere Germ. trans Rhenum, ex Sanſ. ubi nunc Briſigavia prov. inter Rhenum, ad Occ. & Sylvam nigram ad Ortum prope Clecgoviam. Quanquam Brictius eos in Valeſiis ponat, ad fontes Rhodani. Certè apud Valleſianos inſer. vicus adhuc celeberrimus *Briga* eſt, ad Rhodani & Saltinæ confluentes, vulgò *Brige*, aliis *Brig dans le Vallais*. Sed hunc non ad Latobrigos ullos, verùm ad Sedunos pertinere, docet Valeſius. Joh. Baptiſtæ Plantino videntur fuiſſe lacus Brigantini, prope Rheni ingreſſum & vicinorum locorum accolæ, unde nominis aliquid manſerit in antiquo Brigantio. Sed ipſe infirmam, quæ à nominum ſimilitudine petitur, conjecturam agnoſcit. Inprimis cùm *Latobriges* Cæſaris, Oroſio *libr.* 6. *Latobrigii*, aliis *Latobrii* dicantur.

Latois, poetis Diana Latonæ filia. Item villa quædam montana

Lauffena, vulgò *Lauffen*, opp. Duc. Wirtembergici. Metel.

Lauffenburgum, vulgò *Lauffenburg*, unum ex IV. Silvæ nigræ dictis opp. ad Rhenum, in colle, ſatis munitum, ſub Auſtr. medium ferè inter Scaphuſiam ad Ort. & Baſileam ad Occaſum, 5. mil. utrinque Germ. Nomen idem, quod Cataractæ, ſive caſtrum ſeu montem denotat. Rhenus enim eo loci inter ſaxa concluſus, multiſque ſcopulis impeditus, ingenti murmure de rupe cadens, mirè tumultuatur, adeò ut naves ſuperiore loco exoneratas, funibus demittere neceſſe ſit. Paruit ab antiquo Habſpurgiis, quorum ſtirpe, an. Chr. 1200. diductâ, dominiorum diviſione, quidam *Lauffenbergenſes* dici cœperunt: quorum poſtremus Johannes, Comitis Rodolfi fil. an. 1383. inter vivos egit. Pluries captum, ſed pace Monaſter. redditum eſt.

Langaſa, Armeniæ min. opp. Ptol. In Laviniānenſi Præfectura.

Laviacum, Auſtriæ urbs, hodiè *Lauffen* Lazio. Opp. Norici, in dit. Salisburg. 3. leuc. Brannodunum verſus; ſeu *Kogel*, arx proxima. Ferr.

Lavici, vide *Labici*.

Lavinalis Flamen, in epigrammatibus quibuſdam apud Onuphrium Panvinium, memoratur.

Lavinga, opp. Sueviæ, ſub Duce Neoburg. vix 1. leuc. Germ. ſupra Dilingam in Occ. medium ferè inter Ulmam ad Occ. & Vertam ſeu Donavertam ad Ort. 5. leuc. *Laugingen* ſeu *Lavvingen* vulgò.

Lavinia, Latini regis & Amatæ filia, primùm Turno deſponſata; Verùm cùm Latinus poſtea Fauni patris oraculis externo eam genero locare juberetur, denuò eam Æneæ deſpondit. Vide *Latinum*. Mortuo verò Æneâ, Lavinia, quæ prægnans relicta erat, privigni inſolentiam timens, in ſilvas profugit, & apud Tyrrheum paſtorem divertit, ibique peperit filium, quem Julum Sylvium Poſthumum appellavit: eò quòd poſt patris funus in ſilvis natus eſſet. Dion. Halicarn. *l.* 1. Virgil. *Æn.* 11. *&* 12.

Nec non ad templum ſummaq; ad Palladis arces
Subvehitur, magnâ matrum Regina catervâ
Dona ferens: juxtaq; comes Lavinia virgo,
Cauſa mali tanti, atq; oculos dejecta decoros.

Ubi poſtrema verba ex magno Virginitatis decoro dicuntur. Apud Valer. Flacc. *lib.* 7. Medea adhuc virgo attollit vix tandem lumina Idem habitus datur Charicleæ ab Heliodoro, κάτω νεύουσα. De Aſpaſiâ Ælian. Var *Hiſt.* 12.1. ἐρυθριῶσα. De Hypſipyle *Apoll. l.* 1.

—— Ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα.

Adraſti filias virgines ita deſcribit Stat. *Theb.* 2.

Ibant inſignes, vultuq; habituq; verendo,
Candida purpureum fuſa ſuper ora ruborem
Dejectaq; genas. ——

Qu. Curtius *l.* 6. *Formam pudor honeſtabat, dejectis in terram oculis.* Ælian. *Var. hiſt.* 13. 1. Τὸ δὲ ὄντως ἐρῶσιν [illegible], ὅτι τὸ [illegible] αἰδοῦς [illegible].

Lavinium, ſeu *Lavinum*, urbs Latii ab Ænea condita, & nomine Laviniæ uxoris ita appellata. Hodie *Citta Lavinia*, urbecula Campaniæ Rom. 5. mill. à Velitris, Oſtiam verſus, 9. circiter ab ora maris Tyrrh. uti & 18. à Roma in Occaſum. Differt à Laurentio, & hodie eſt ſub dominio utili Ducis Cæſarini: ſed paucis inhabitatur. Aliis Lavinium fuit, ubi nunc *Patrica*, caſtrum verſus oram & Lanuvium, ubi nunc *Citta Lavinia*. L. Holſtenio Lavinium fuit in colle, qui nunc *Monte di Lavano*. 1500. paſſ. ſupra Patricam, ubi S. Petronillæ fanum, quod haud dubiè Annæ Perennæ templum fuit. Hinc *Lavinus*. Virgil. *Æneid.* 1.

Italiam fato profugus, Lavinaq; venit
Litora.

Inde Propert.

Jactaq; Lavinis mœnia litoribus.

Laumellum, urbs Inſubriæ, Anton. in agro Papienſi, à Papia 20. mill. paſſ. Caſale verſus. *Lumello* Leandro. Meminit ejus quoque Marcellinus. Hodie pagum eſſe ſatis contractum ſcribit Merula. Hinc *Laumellina* regio.

Lavernum, opp. Lucaniæ.

Laura, vel *Lauretta*, puella Provincialis, an. 1341. ingenio & amoribus Petrarchæ nobilis: Una ex præcipuis ſui ſexus, quæ conventus, *Curia Amoris* dictos, conſtituerant, in quibus quæſtiones curioſæ & elegantes ingenioſè decidebantur. Hanc quidam Avenione, quidam loco, prope Avenionem, haud procul à Petrarchæ Eremo, oriundam fuiſſe dicunt. Sepulta apud Franciſcanos, Avenione, carminibus Petrarchæ & Epitaphio Franciſci I. Gall. R. celebratiſſima eſt, Petr. *Vita & Poemata, Epiſtola ad Poſteritatem*. Noſtradam. *Hiſt. Prov. &* c. 65. *de Poet. Prov.* Moter. *Dict. Hiſt.*

Laura, Siciliæ civitas, Iſac. *in Lycophr.* Item Alexandriæ Ægypti vicus Athen.

Lauracius ager, *Lauraguez*, regiunc. Languedociæ in Gallia; ubi ingens glaſti copia. Moretius *Dict. Hiſt.*

Laurea Tullius, Ciceronis libertus, de quo Plin. 31. 2.

Laurentes, pop. Vide *Laurentum*.

Laurentia, vide *Acca Laurentia*.

Laurentia Strozza, Dominicana Florentina, filia Zachariæ, præter alias linguas, Latinè inprimis & Græcè docta: Muſicæ non parum perita, & Philoſophiæ: Scripſit librum Hymnorum & Odarum Latinarum, in omnia Feſta, magni apud eruditos nominis: quas Jac. Mauduitus, Pariſinus, Gallicè vertit & harmonicis notis inſtruxit. Obiit an. 1591. æt 77. Soror fuerat Quirici Strozzi, qui Græcam ling. cum Philoſophia Florentiæ, Bononiæ & Piſis, tanto cum applauſu docuit. Thuan. *Hiſtor. l.* 100. Mich. Poccianttius, *Florent. illuſtr.* Lud. Jacob, *Bibl. fœmin.* A Sebaſt. Hormoltio, Conſiliario Wirtemberg. Epitaphio acroſticho, honorata, Moterius *Dict. Hiſt.*

Laurentia feriæ, is dies apud Romanos olim, quo Accæ Laurentiæ à Sacerdotibus publicè parentari ſolenne fuit, in Velabro, 10. Kal. Jan. Sic *Laurentialis* Flamen, Sacerdos ei inſtitutus, Thom. Dempſterus *Antiq. Rom. l.* 3. *c.* 17. *&c.*

Laurentiacum, opp. agri Tarviſini.

Laurentii Inſula, à Luſitanis ſic dicta, quòd ejus operâ primùm ſit ab ipſis detecta, antea vocabatur Madagaſcar, eamque M. P. Venetus inter ditiſſimas totius orbis inſulas refert. Tantæ eſt magnitudinis, ut mille in longitudine milliaria contineat, & ambitus ſit quatuor millium milliar. Eſt omnium rerum ad vitam humanam neceſſariarum abundans, & melioribus incolis digna, ob ſitus opportunitatem, portuumq; ac fluminum commoditatem. Ibi oves egregiæ ſunt, magnasque habent caudas, quarum plerunque 12. libras ponderat, excoriatæ pollices 12. duas ulnas longæ ſunt admodumque pingues. Incolæ commerciorum cum exteris uſum ignorant, inter ſe tantùm ſcaphis è trunco excavatis negociantur circa oram, advenisque omnibus commerciorum cauſa acceſſum denegant. Populus eſt niger, robuſtus & optimè diſpoſitus: nudus incedit, exceptis pudendis, quæ velo goſſipino tegunt. Mulieres velum paulò altius ligant, adeò ut ubera parum cooperta ſint. In tuguriis habitant miſerè, arma ipſorum ſunt jacula. Natal. Metel. Item, fluvius & ſinus Canadæ.

Laurentinum, villa Plinii Sec. apud Laurentum, 17. m. p. Româ. Plin. Jun.

Viri illuſtres.

Laurentius, Antipapa, Symmacho, poſt Anaſtaſium ſecundum electo, oppoſitus, à Feſto & Probino, Senatoribus admodum potentibus, poſtquam Feſto, in gratiam Anaſtaſii Imper. id urgenti, pollicitus eſſet ſe Formulæ fidei, à Zenone, in favorem Eutychianorum, publicatæ, ſubſcripturum. Schiſma ſublatum à Theodorico Gothorum R. qui, quamvis Arianus, re ſuo arbitrio commiſsâ, pro Symmacho ſententiam tulit, Laurentio primò quidem ſubſcribente, mox cùm de novo turbaret, in exilium pulſo. Anno 502 Paul. Diaconus, Anaſtaſ. *in Vit. Pontif.* Nicephorus, &c.

Laurentius, natione Hiſpanus, Diaconus & Quæſtor Eccleſiæ Rom. de quo B. Ambroſius 1. *de Offic. cap.* 41. ſcribit. Quum videret Sixtum Epiſcopum ſuum ad martyrium duci, his verbis eum compellavit: *Quò progrederis ſine filio pater? &c.* Cùm autem Sixtus juberet Laurentium diligenter theſauros Eccleſiæ adſervare, ſtatim juſſu Imper. Laurentius quoque comprehenſus eſt. Cumque ab eo peterent ſatellites, ut theſauros Imperatori traderet, petiit ſpatium tridui ad colligendos eos ſibi concedi. Interea convocavit omnes mendicos, pauperes, ægrotos. Hos conſtitutâ horâ poſt triduum oſtendit ſatellitibus, addens, hos Eccleſiæ theſauros eſſe, quibus ſi quid detur, non perire, ſed cum ampliſſimo fœnore in cœlo reddi. Hâc oratione corvi hiantes deluſi, & exacerbati tradiderunt Laurentium carnificibus, qui eum craticulæ, cui prunæ ſubſtratæ erant, impoſuerunt. Jacens autem in craticulâ ſummâ cum alacritate animi gloriatus ſe non torreri, ſed ſuaviter refrigerari, Præfecto aſtanti dixit. Unum latus jam ſatis aſſatum eſt, appone igitur & comede, & aſſaturam verte. Tandem commendans animam ſuam filio Dei obiit, anno Dom. 254. &c. Hiſtoria tota prolixè & ſplendidè recitatur à Prudentio. Magis verò conſentaneum eſt, quod Eutropius ac Euſebius ſcribunt, Laurentium Fabiani Epiſcopi Diaconum fuiſſe, qui ſub Decio martyrii coronam accepit.

Laurentius Ananienſis, auctor Coſmographiæ Italicæ.

Laurentius Beyerlink, Canonicus Antverpianus, continuavit Chronicon Petri Opmeri. Ab an. 1572. uſque ad 1611.

Laurentius Bonus, ſcripſit in librum Sententiarum, an. 1390.

Laurentius Bureau, Divionenſis, Epiſcop Ciſteronenſis, Carolo VIII. & Ludov. XII. à confeſſionibus. Ab hoc & Alex. VI. miſſus, ut in Valdenſes inquireret, an. 1501. Proſâ verſuque varia ſcripſit, Eliadem inprimis, & de Vir. Ill. Ord. Carmel. Obiit Bleſis, an. 1504. Symphorianus Champier *de Vir. Ill. Gallia*, Voſſ. *de Hiſt. Lat.* Columbius, *de Epiſc. Siſtr.* Moretius *Diction.*

Laurentius Calcaneus, JC. Brixianus: Volumen Conſultationum edidit. An. 1470.

Laurentius Campegius, Vide *Campegius*.

Laurentius Codomannus, Voigtlandia Saxo. Chronologiæ auctor, ſec. præt.

Laurentius Corvinus, Geographiam mundi habitabilis compoſuit, Cracoviæ, an. 1495.

Laurentius Durbanius, Dunelmenſis, proſâ verſuque varia condidit, Voſſ. *de Hiſt. Lat.* Poſſevin. *in App.* S.

Laurentius Eichſtadius, Stetino Pomeranus, Medicus & Mathematicus. Scripſit Ephemerides, Pædiam Aſtrologicam, &c.

Laurentius Gambara, Brixianus, Poëta, carmina ſua minus

mox Baſilea Lauſannæ prælata eſt, Belicâ tertiâ remanente. Advocatos ab Imper. Epiſcopatus Zeringios Duces, Kyburgios Com. & Sabaudos Principes, diverſis temporibus accepit, congreſſu Gregorii X. & Rodolfi I. Imper. anno Chr. 1273. clara. Bello Burgundico, cùm Sabaudiæ Princeps Carolo Duci adhæreret, Helvetii irruptione in reg. Vaudi ſeu Valdenſem, factâ, Lauſannam occuparunt, mox tamen ab hoſtibus receptam. Iterum an. Chr. 1476. poſt prælium Moratenſe, ab Helvetiis capta & direpta eſt: à quo temporelicèt cum tota regione pace initâ reddita eſſet an. Chr. 1477. Domino priori, nihilominus cives amicitiam cum Bernatibus imprimis coluere: donec an. Chr. 1536. in illorum poteſtatem, cum tota ditione urbs pervenit. Mittunt hi eò Præfectum, qui eadem jura, quæ Epiſcopus olim, exercet, ſalvis urbi privilegiis ſuis & immunitatibus; Iidem inſignem hic Academiam inſtituerunt, doctiſſimorum Virorum genitricem: Epiſcopali ſede, poſtquam & huic urbi Evangelium affulſit, Friburgum à Latinis translatâ. Inſignia hic templa, Cathedrale inprimis, &c. Vide Auctores retro memoratos, & infra in voce *Lauſonium*.

Lauſannenſis lacus, vide *Lemanum* lacus.

Lauſdunum, vulgò *Loudun*, opp. Galliæ, à monte ſuo vel duno ſic dictum: In Andicavorum, Turonum Pictonumque confinio, quibus ultimis attribuitur. Patria Macrini & Scævolæ S. Marthani. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Lauſonium, ſeu *Lauſanna*, vide ibi, urbs Gall. Lugd. ad Lemanum lacum. Anton. in Helvetiis, *Lauſanne* vulgò dicta. 11. leuc. à Friburgo in Mer. uti 8. ab Ebroduno, 10. à Geneva in Ort. Sub Bernenſi pago, cum Acad. Guilleman. *l.* 1. *Helv.* Stumpf. Munſter. &c.

Lauſus, fil. Numitoris, frater Iliæ Sylviæ, quem Amulius patruus fugato patre occidit. Ovid. *Faſt.*

Enſe cadit patrui Lauſus. ——

Item filius Mezentii, quem Æneas interfecit, cùm parentem vulneratum defendit. Virg. *Æn.* 11.

Lauſus equûm domitor, debellatorq; ferarum.

Lauterna, fluv. Galliæ, vulgò *Lezere*. Oritur in Rutenis, & alluit Salvam Terram Rutenorum *Salve terre*. Villam longam & Caſtellum Marinum *Caſtel-Marin*: demum Viaurum *Biaur* auget, qui accipitur Avarione *Avairon*, à Tarne in Garumnam deferendo. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Lautium, metropolis Latinorum, Dionyſ. *l.* 5. *hiſt. Rom.*

Lautrecum, locus infer. Palatinatus, cum tit. Princip. Cluver. *deſcr. Germ.*

Lautula, locus Romæ, non procul à Jano gemino, à *lavando* dictus, quod aquas calidas haberet. Varro *de L. L. lib.* 4.

Lavvenburgum, vulgò *Lavvenburg*, opp. Saxoniæ infer. ad Albim, ſub proprio Duce, ex fam. Sax. cujus auctor Johannes fuit, Alberti I. qui Saxonicum, ſicut hujus frater Henricus Anhaltinum ramum, orſus eſt. Frater Johanni fuit Albertus II. Elect. Saxoniæ, mortuus an. C. 1297. Ex Johannis poſteris Ericus V. fil. Erici IV. alterâ agnatorum lineâ Electorali extinctâ, ſibi conferri dignitatem petiit, ſed uti antea an. Chr. 1414. Sigiſmundus Imper. ei tantùm Ducatus *Lauuenburgici* feudum contulerat, ita poſtea in collatione hujus axiomatis non eum ſolùm, ſed & agnatos Anhaltinos omnes præterivit, titulo Electorali in Miſnicam familiam translato. Erico huic, abſque prole an. Ch. 1435. extincto, ſucceſſit frater Bernardus, pater Johannis, cui filius Magnus I. ſucceſſit. Hic primus titulo Electoris, quem Majores à tempore translati Electoratus retinebant, abſtinuiſſe dicitur: pater Franciſci I. qui in Monaſterienſibus Anabaptiſtis compeſcendis olim nomen adeptus, demum an. Chr. 1578. ob ſenium Franciſco II. fil. regimen tradidit. Hic in Belgio Anno Ch. 1579. operam militarem Alexandro Farneſio addixit; defunctus anno Chr. 1619. Ex ejus filiis Franciſcus Albertus, Guſtavo Adolpho Sueciæ Regi in prælio Lutzenſi præſtò fuit, Julius verò Henricus Religionem Pontificiam amplexus eſt, ex Eliſabetha Sophia Brandeburgica Franciſci Erdmanni & Julii Franciſci pater. Vide Philipp. Jac. Spenerum *Sylloq. Geneal. Hiſtor. in familia Aſcania.* Diſtat urbs 7. leucis ab Hamburgo in Ortum, cum caſtro munito, in confinio Duc. Luneburgenſis.

Lavvenburgum, vulgò *Lovvenborch*, oppidum Pomeraniæ, ad amnem *Lebo*, ſub Elect. Brandeb. antea ſub clientela Regis Poloniæ. 8. leuc. à Gedano in Occaſ. 2. à limite Pruſſiæ, 3. ab ora maris Balt. in Auſtr.

LauZadus, urbs Ciliciæ. Porphyrog.

Laxta, Celtiberorum in Hiſpan. urbs, Ptol. *Hita* Moletio. Aliis eſt vicus Caſtellæ novæ, *Tragazete*, in confin. Aragoniæ, ad fontes Sucronis fluv. 6. leuc. à Lobeto in Occ.

Lazach, regnum Arabiæ felicis cum urbe cognomine. Sub Turcis.

LaZarita, ſeu *S. Lazari* milites, quorum ordo Hieroſolymis inſtitutus eſt, anno Chr. 1119. Hujus perpauca Monaſteria ſunt, unde Felix Schmid *in Itiner. Hieroſ.* teſtatur, ſe in itinere illo longiſſimo unicum tantùm hujus ordinis inveniſſe. Stumpfius obſervat, inſigne Ordinis crucem eſſe viridem in atro pallio, cum cucullione, ſeu velo capitis. Vide Hottingerum *Spec. Tigur. p.* 352. & infra in voce *S. Lazarus*.

Lazarus, nomen viri pauperrimi. Luc. 16. Vide Auguſtin. Tertullian. *de reſurr. Carnis. c.* 17. Euthymium, *in* 16. *cap. Lucæ*, &c. qui hiſtoriam hic à Chriſto referri, non nudam parabolam proponi volunt. Item alterius ex Bethania, amici Chriſti, fratris Mariæ & Marthæ, quem Chriſtus ſuſcitavit à mortuis. Joh. *cap.* 11. Hunc quidam, poſt mortem CHRISTI, cum quibuſdam aliis, lacerâ nave mari expoſitum, & Maſſiliam delatum, ibi primum Præſulem evaſiſſe ajunt, Sigeb. & Alberic. *in Chron.* Vincent. Bellovac. *Speculi Hiſt. l.* 10. *c.* 101.

LaZarus, Monachus, cùm imaginibus pingendis incumberet, digito ei aduſſit Theophilus Imp. *ne opera ejus digitorum ſtulti colerent mortales*: An. Chr. 830. Sigonius *lib.* 4.

LaZarus Baiſius, nobilis Andegavenſis, Arte & Marte inclytus, à Franciſco I. ad exteros Principes aliquoties miſſus: Vertit Electram Sophoclis, & quaſdam vitas Plut. Gallicè. Auctor præterea admirandi operis, *De re veſtiaria navaliq; Commentarii.* Obiit juvenis, relicto filio Jano, ſimiliter erudito. S. Marth. *elog. l.* 1. P. Jovius, *elog. doct. cap. ult. &c.*

S. Lazarus, Ordo Militaris, à Chriſtianis Occident. inſtitutus, cùm Terram Sanctam poſſiderent. Hi peregrinos hoſpitio excipiebant, per vias deducebant, tuebantur contra Mahometanos. Pulſi Palæſtinâ, à Ludovico VII. Jun. terram Boigniacam, prope Aurelianum, in Galliâ, dono acceperunt, ubi dein illorum ſedes. Suppreſſus Ordo, aut Melitenſi potiùs unitus eſt, ſub Innocentio VIII. Equitibus Gallis reclamantibus: quare, decreto Parlamenti, ſeparatus eſſe juſſus eſt. Tandem Gregorius XIII. anno 1572. Duci Sabaudiæ Emanueli Philiberto, ejuſque Succeſſoribus, ordini S. Mauritii jungendum, detulit: quantum videlicet transalpinas regiones ſpectat, in Gallia enim ſub Henrico IV. reſtauratus, an. 1608. Uxorati eſſe poſſunt, &c. Mennenius, *Deliciæ Equeſtr.* Albert. Miræus, *orig. Ordin. milit.* Favinus, *Hiſt. Ord. Mil.* Belloeus, *Orig. & Inſtit. diverſ. Ord. Eq.* Thuanus *lib.* 58.

LaZi, pop. Scythiæ, Plin. 6. 4. Stephanus Themiſcyræ reg. eſſe dicit ad Pont. Eux. Agathias autem Colchos olim eos vocari ſcribit, Vide Stuckium *ad Arriani Periplum pag.* 103. Corrigendus Capitol. de Antonino Pio, *Pacorum Regem LaZis dedit*, non *Ladis*. Ad fidem converſi ſunt, an. 522. Zatus eorum Rex à Juſtino Imper. Patre ſuo luſtrico cum ſponſa coronam & regiam veſtem accepit. Auctor *Hiſt. miſc.* Zonaras *Annal. P.* 3. Cedren. *in Compend.*

LazZi, infimus apud antiquos Saxones hominum ordo: Dividebantur enim in Edhilingos ſeu Nobiles, Frilingos ſeu Ingenuos, & Lazzos ſeu Servos: quam diſtinctionem cùm Anglidiu retinuiſſent, ſub Richardo II. pars ſervorum maxima in libertatem ſe vindicavit. Reſtat nihilominus antiquæ appellationis memoria, cùm ignavos hodie *LaZie* vocant. Vide Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archaeol.*

LE.

Lea, matrona Romana, diſcipula Hieronymi, laudata ab hoc *epiſt.* 24. *ad Marcellam*, in quâ Leæ mortem cum Ethnici Conſulis deſignati obitu infelici comparat.

Lea, Æthiopiæ ſub Ægypto opp. Plin. Et Inſ. circa Ægæum mare.

Lea, urbs Africæ propriæ. Ptol.

Leas, Pæonica gens, circa Macedoniam. Thucyd. *lib.* 2.

Leæna, nomen Athenienſis ſcorti. Hæc linguam morſu abſcidit, ne complices conjurationis Harmodii & Ariſtogitonis, contra Piſiſtratum, ederet: ſtatuâ Leænæ elinguis ab Athenienſibus honorata. Plin. 34. 8.

Leæna montes, vide *Leonum montes.*

Viri illuſtres.

Leander, Epiſc. Hiſpalenſis, fil. Severiani, præfecti Carthaginæ, frater Fulgentii & Iſidori ſucceſſoris, doctrinâ & pietate inter primos. Ab Hermenigildo Conſtantinopolim miſſus, ibi innotuit Gregorio M. Reverſus, in exilium à Leovigildo R. Ariano miſſus eſt; paulo tamen pòſt revocatus, Gothorum converſioni feliciter incubuit. Obiit an. 603. Sigebert. *de Vir. Ill.* Mariana, Wio, Iſidorus *cap.* 28. *de Vir. Ill.* Trithemius, &c.

Leander, vel *Leandrius*, patriâ Mileſius, de Mileto, & Mileſiis commentarium reliquit, teſtibus Clem. 1. *Strom.* Euſ. *de P. E. lib.* 2. Theodor. *ſerm.* 1. & 8. Arnob. *l.* 6. Laërtio *in Thalete.* Alius eſt Λέανδρος ὁ [illegible], qui [illegible] conſignavit, ac patriâ Cyrenæus fuit, de quo Suid. Steph. Byz. Voſſ. *Hiſt. Gr.* 2. 12.

Leander, juvenis illuſtris ex Abydo Aſiæ oppido, vide *Hero.* Inde *Leandrius Helleſpontus.* Sil. *lib.* 10. Hujus hiſtoriam bellè attigit Lucanus *lib.* 9.

—— *Amore notatum*
Æquor, & heroas lachrymoſo littore turres.

Manilius *lib.* 4.

Hic pontus, juveniſq; fretum, merſaq; puella.

Virgilius *Georg.* 3.

Quid juvenis, magnum cui verſat in oſſibus ignem
Durus amor? nempe abruptis turbata procellis
Nocte natat cæcâ ſerus freta; quem ſuper ingens
Porta tonat cœli, & ſcopulis illiſa reclamant

Æquora: nec miſeri poſſunt revocare parentes,
Nec moritura ſuper crudeli funere Virgo.

Leander Alberti, Bononienſis, Dominicanus. Scripſit 6. libb. vitas Illuſtr. Virorum ſui Ordinis, & Deſcriptionem Italiæ, quam Henrico II. Gall. R. dedicavit, an. 1550. ubi ſibi ab Anna Viterbienſi alicubi impoſitum, queſtus eſt. Vixit adhuc an. 1552. Geſner. *Bibl.* Voſſ. *de H. L.* Poſſevinus *in Appar. Sacro.*

Leandis, Armeniæ min. urbs, in Cataoniâ reg. Ptol.

Leandrias, Lacedæmonius ad Thebanos profugus, qui in concione detexit, editam eſſe olim oraculo ſortem, Lacedæmonios imperium Græciæ amiſſuros, quando à Thebanis ad Leuctra victi forent. Diod. *lib.* 15.

Leanita, Arabiæ Fel. gens. Ptol. Inde *Leanites ſinus* apud eundem. Sed hic in Perſico ſinu eſt. Ibique *Leanita*, in ora, quorum regio *Elcatif* hodie, Caſtald.

Leaotumum, prov. regni Sin. in parte Boreali, verſus Tartariam & regnum Coreæ, prope intimum receſſum Sinus Nanchinenſis. Hanc prov. primò occuparunt Tartari, quibus ſubeſt ab an. 1630. circiter, unà cum toto regno. Vulgò *Leaotum*.

Learchus, Athamantis & Inûs filius, quem pater furore correptus occidit, leænæ catulum ſibi viſus interimere. Quod cùm vidiſſet Ino, arrepto Melicertâ altero filio, in mare ſe præcipitavit; atque illa quidem in deam maris mutata eſt, quam Græci Leucotheam, Latini Matutam vocant: Melicertes autem in deum marinum, quem Græci Palæmona, Latini Portunum dicunt. Ovid. *l.* 4. *Metam. fab* 13. *& Faſt.* 6.

Hinc igitur furiis Athamas ſub imagine falſâ,
Tuq; cadis patriâ parve Learche manu.

Val. Flacc. *lib.* 6.

—— Inoo linquens Athamanta Learcho.

Inde *Learchaus*. Ovidius, ubi ſuprà,

Mæſta Learchaas mater tumulaverat umbras.

Lebadea, urbs Bœotiæ apud Cephiſum fluvium, in cujus agro talpæ nullæ, Plin. *Badia* nunc Zardo. Stat. *Theb.* 7.

Et valles Lebadea tuas, & Hyampolin acri
Subnixam ſcopulo. ——

Lebana, nomen viri. 1. Eſdr. 2.

Lebaoth, civitas fortis Judæ. Joſ. 15.

Lebecii. pop. agri Novarienſis: quorum oppidum Forum Lebicorum. *Borgo Lavezzaro*, 5. mill. paſſ. à Novaria, Mortariam verſus. Vide *Lebui*.

Lebedus, Joniæ civitas, à Colophone 120. ſtad. diſtans. *Lebedit Zi-Chiſar*, Leuncl. in ora Sinus Jonici, 25. mill. à Teo in Ortum, 15. à Smyrna in Meridiem, 25. à Colophone in Boream. Baudrand. Epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Epheſino. Ibi ludi in honorem Bacchi quotannis olim celebrati ſunt, Ferr. Hic quoque ſcenicorum hiſtrionum collegium fuit, qui in honorem Liberi patris ludicra certamina quotannis edebant,

An Lebedum laudas odio maris, atq; viarum?
Scis Lebedus quam ſit Gabiis deſertior, atq;
Fidenis vicus. ——

Lebena, vulgò *Lebina*, opp. olim, nunc pagus Cretæ, in ora Auſtr. inter Leonem promunt. & oſtium Catarracti fluv. Ibi templum Æſculapio ſacrum, circa Phæſtum, quo ex Africa & Aſia confluebant. Philoſtr.

Lebbem, villa in tribu Simeonis

Lebinthos. Strab. Plin. Melæ, Inſ. maris Ægæi, Pathmo vicina & Lero, *Levita* vulgò. Ejus meminit Ovid. *lib. de Arte Am.*

Lebna, locus in deſerto, ubi 17. Iſraelitarum manſio fuit. Num. *cap.* 33. Eſt & civitas ſacerdotum in tribu Judâ, Joſ. 10. quæ & *Lebana*. Joſ. 15.

Lebona, nomen oppidi. Jud. 21. in tribu Ephraim. 4. leuc. à Sichem.

Lebonia, oppidum cum fluv. cognom. oræ Liguſticæ, *Entella*. Ptol. inter Clavarum ad Occaſ. & Segeſtum ad Ortum. 4. mill. paſſ. *Lavagna* vulgò.

Leboria, ſive *Leborius campus*, Italiæ locus. Plin. 18. 11.

Lebretum, quibuſdam *Albretum*, vulgò *Albret*, oppidul. Vaſconiæ, in medio nemoris cognom. cum tit. Duc. ab Henr. II. Hinc familia *Lebretenſis*, ex qua Navarræ Reges. 10. leuc. à Burdigala in Auſtr. 8. à Vaſate in Occ.

Lebriemelus, fons Liguriæ circa Genuam.

Lebui, pop. Italiæ, quos Livius in Cenomanis inter Brixiam & Veronam deſcribit, ex quo error G. Merulæ patet, eos eoſdem cum Lebeciis Polybii facientis.

Lebuni, Hiſpan. citer. pop. Plin.

Lebuſſa, vulgò *Lebuſs*, urbs Marchiæ Brandeb. à Francofurto ad Oderam 2. leuc. in Bor. Epiſc. ſub Arch. Gneſnenſi.

Lebynthus, vel *Lebinthus*, inſula maris Ægæi, una Cycladum. Ovidius *Met.* 8.

Dextra Lebynthus erat, fœcundaq; melle Calymna.

Mela 2. 7. in cenſu Sporadum. *Niſyros, Lebinthos, Calydna*. Plin. *lib.* 4. *cap.* 17. *Coraſia Lebinthus, Leros.* Strabo *lib.* 10. Ἐςὶ δὲ καὶ Ἀμοργὸς τῶν Σποράδων, Λέβινθος καὶ Λερία. Nomen eſt à lateribus. Later enim Ebraicè לבנה *lebena* dicitur, Chaldaicè, & Syriacè לבינתא *lebentha*, vel *lebentho*.

Lecanius, percuſſor Galbæ, ſecundùm quoſdam. Tacit. *Hiſtor.* 1. 41. A Plut. *in Galba*, nominatur Arcadius. Sed à Græcis non eſt in Latinis nominibus fides nimiùm requirenda.

Lecanius Baſſus, prænom. *Cajus*, Conſul cum Craſſo Frugi, an. U. C. 816. ſub Nerone.

Lecca, ſeu *us*, vulgò *le Leck*, fluv. Hollandiæ, ſeu potiùs ramus Rheni, à quo ſeparatur prope Duroſtatum, in dit. Trajectenſi, dein ad Occ. tendens in parte Merid. Hollandiæ, paulo infra Roterodamum Moſæ miſcetur. Vide Guic. *deſcr. Belgii.* Item fluv. Germaniæ.

Leccena ſylva, in prov. Aquitanica prima, Biturigibus atque Arvernis confinis; in qua Aimoini ætate, *lapidea domus Brunichildis Regina* oſtendebatur, amœniſſimo loco extructa. Quærenda eſt hodie in pago Burbonenſi. Vide Hadr. Valeſ. *Not. Gall.*

Lecha, nomen loci. 1. Par. 4.

Lechaum, portus Corinthi ad ſinum Criſſeum ſive Corinthiacum. Vix 46. ſtad. à Cenchreis in Occ. *Leſterocori* Moletio. Statius,

Curva Palamonio ſecluditur unda Lechao.

Idem alibi,

Ab Inoo fert ſemita recta Lechao.

Propert. 3. 19.

Deinde per Jonium vectus cùm feſſa Lechao
Sedarit placidâ vela phaſelus aquâ.

Lechi, locus, cui Sampſon à maxillâ nomen dedit.

Reges Polonia.

Lechus I. ex Boſphoro Cimmerio veniens, Poloniâ potitus eſt. Anno 550. ejus Dux primus. Slavorum enim gens Scythica, cùm Iſtriâ ſub Juſtino occupatâ, ſub Juſtiniano dein Imp. totam Græciam devaſtaſſet, duos fratres emiſit Lechum & Czechum, quorum hic Moraviam & Bohemiam, ille Quadorum terram, quæ hodie Sileſia & maj. Pol. occupavit. Succeſſores hujus, an. 150. Poloniam adminiſtrarunt, quos, Lechi ſtirpe extinctâ, 12. Vaivodæ ſeu Palatini excepere, uſque ad Cracum, Cracov. Acad. fundatorem, Ducem declaratum. Cui fil.

Lechus II. ſucceſſit, qui, occiſo inter venandum fratre Craco, an. 750. improlis obiit. Sanſovin. *l.* 2. *Chron.* Andr. Cellarius, *novus deſcrit. Polon.* Cromerus, &c.

Leci, fil. Semidæ. 1. Par. 7.

Lector, tertius eſt è 7. ordinibus Eccleſiæ: Primus enim in Clericis, teſte Hieronymo *tomo* 4. Foſſariorum ordo eſt: Secundus Oſtiariorum: Tertius *Lectorum*. Quartus Subdiaconorum: Quintus Levitarum ſeu Diaconorum: Sextus Sacerdotum: Septimus Epiſcoporum. Hinc *Lectorium* pluteus ſeu locus ſublimior in Eccleſia, unde legi ſolebat. & *Lectionarius* liber, in quo Hieronymus lectiones per totum anni curriculum collegit, al. *Comes S. Hieronymi* dictus.

Lectora, al. *Lectorium, Lactora*, & *Civitas Lactoratium*, Gall. *Leictoure*, urbs vetuſta Gall. tractus Armaniaci ſecunda, ad fluv. *Gers*, in regiunc. Lomania, Epiſc. ſub Arch. Auſcitano. Hic *Taurapolium* Matri Deorum factum, *pro ſalute M. Antonii Gordiani Pii Felicis Aug. & Sabina Tranquillina Aug. totiusq; domus divina, proq; ſtatu Civitatis Lactorat.* ut habet vetus hic inſcriptio. Hodie triplici muro cincta, inacceſſum ferè montem occupat: Comitatus olim caput. Baſilica ejus dedicata eſt Gervaſio & Protaſio. Eutherius vetuſtiſſimus Præſulum ejus. Oihenart. *in Notit. Vaſconia*, de Marca *Hiſt. de Bearn*. Duchenius *Antiq. des Villes*. Sammartanus *Gall. Chriſt.* Vide quoque in voce *Lactoracium*.

Lectum, Troadis promunt. Ptol. in quod Ida mons deſinit. *Santpiata* Sophiano.

Lecum, civitas, tribûs Nephthali terminus. Joſ. 19.

Lecythus, Chalcidenſium Eubœæ urbs. Thuc.

Leda, Theſtii filia, Tyndari Laconiæ regis uxor, quam cùm Jupiter adamaret, transformatus in cygnum cum eâ concubuit, cùm jam antea ex Tyndaro gravida eſſet, Marcus Manilius *rerum Aſtronomicarum lib.* 1.

Proxima ſors Cygni, quem cœlo Jupiter ipſe
Impoſuit forma pretium, quo cepit amantem,
Cùm Deus in niveum deſcendit verſus olorem.

Expletis itaque legitimis menſibus Leda duo peperit ova, ex quorum altero nati ſunt Pollux & Helena, ex altero Caſtor & Clytemneſtra. Ovid.

Leda fuit nigrâ conſpicienda comâ.

Idem *Met.* 6.

Fecit olorinis Ledam recubare ſub alis.

Ledan, ſive *Leedan*, vir de cognatione Gerſon filii Levi. 1. Paral. *cap.* 23.

Ledi, locus Brabantiæ. Vide Valeſ. *Notit. Gall.*

Ledia, ſilva dominica Galliæ, vulgò *Laye*, in qua Monaſterium S. Germani, Robertus R. condidit, unde nomen loco, qui hodieque vicus S. Germani in Laja *S. Germain de Laye* dicitur: ab hoc vico agri Pariſiaci, ad Pinciacum oppidum Carnutum pertinet. In ea ſunt vici præ cæteris Granarium S. Ludovici *la Grange de S. Louys*, Logiæ *les Loges*, Valles *Vaux*, Manſionile *le Meſnil*, Muta *la Muete*, Pinciacum quoque, & vicus S. Germani, villa regia priùs memorata, quam

Caro-

Carolus V. à fundamentis refeciſſe, atque auxiſſe legitur. Hadr. Val. *Notit. Gall.*

Ledo, Angl. *the neipe tyde*, æſtus maris languidior, qui per 4. penè dies tam ante, quam poſt ſecundum atque ultimum Lunæ quadrantem, menſe unoquoque accidit. *Malina* Angl. *the ſpring tyde*, contrarius: quæ voces Bedæ ævo, quam hodie, notiores. Vid. Bedam *de Nat. rer. l.* 1. *c.* 29. & *l.* 3. *c.* 28.

Ledrenſis urbs Archiep. quæ & *Leucotheon*, & *Leucoſia* Gr. *Nicoſia* Sophiano, Cypri Metropolis, in ora Bor. Ptol.

Ledum, Gall. Narbon. fluv. Mela. Vulgò *Le Lez*. Amnis Occitaniæ, oritur 3. leuc. ſupra Montem Peſſulanum; In Cebennis, ſi Sirmundo creditur. Alluit caſtrum Montferrandum, Prata *Prades*, caſtrum Montemferratium *Montferrier*, Caſtrum novum Pontis Juvenalis *Caſtelnau de Pont Juvenal*, dein ipſam urbem Montem Peſſulanum rigans, paulo infra ad Lataram Caſtrum, quod diviſus amplectitur, iterumque coit, in ſtagnum Volcarum ſeu Magalonæ, & per hoc in mare ſe exonerat. Baudr.

Leemas, civ. tribus Judæ. Joſ. 15. 1. Par. 20.

Leera, opp. Friſiæ Or.

Legenda, liber eſt, in quo ſcribuntur lectiones, in officiis matutinis legendæ, in Eccl. Latina. *Legenda SS.* liber eſt, de Sanctorum vitis tractans, aliàs *Hiſtoria Lombardica* nuncupatus, Henr. Spelmannus *in Gloſſario Archaol.* Item *Aurea Legenda*, cujus auctor Jacobus de Voragine, qui floruit circa A. C. 1280. Hanc *ſcriptam ab homine ferrei oris & plumbei cordis*, dicere ſolebat Cl. Eſpenſæus, Theologus Sorbonenſis, ex Ludovico Vive. Compoſita etiam eſt *Legenda*, in honorem Clementis, ſicarii Henrici III. Gall. R. cum tit. *Vita S. Clementis*: hunc enim in Sanctorum numerum evexerat Sixtus V. Vide Lætum *Comp. Hiſtor. Univerſ.*

Legerus Johannes, auctor *Hiſtoria Valdenſium*, in fol. quæ prodiit Lugd. Bat. an. 1669.

Leges, Aſiæ pop. qui unà cum Gelis habitant ad Hyrcanum mare. Plut *in Pompejo*.

Legia, Flandris *Leye*, fluv. oritur in Arteſia, juxta caſtr. *Lisbourg*, dein Tervanam rigat, atque Ariam & Fanum S. Venantii, in Arteſia; Hinc per Flandriam fluens, Minariacum, Armentariam, Meninum, Cortracum urb. alluit, & leuc. aliquot poſtea, juxta Gandavum, in Scaldim ſe exonerat.

Legio, D. Hier. oppidum erat Palæſtinæ, inter Samariam & Ptolemaidem, à Bethacad vico Samariæ 15. ab Arbelis 9. à Nazaret 15. mill. paſſ. in Occaſum.

Legio Athenienſis. Dion. *Thienen*, oppidum Belgii, in Brabantia, quod & *Tilemont*, medium inter Leodiam & Machliniam 7. leucis, à Lovanio 3. in Ortum, quot à Trudonio in Boream, F Baudrando *Legionem Athenienſem* primam in Germania inferiori inſtituiſſe Domitianum Imperatorem, ſcribit Dionyſius. Dubitat Ortelius, an hæc oppido *Ath* dicto in Hannonia nomen dederit, an potiùs *Thienen* oppido Brabantiæ, quod aliter Thiena ſeu Tilemontium dicitur, inter Trudonium ad Ortum, & Lovanium ad Occaſum, & 25. tantùm mill. paſſ. à Leodio in Occaſum.

Legio Auxiliatrix, Ant. *Scambri*, oppidum olim Pannoniæ inferioris, ad Danubium, quod & Sicambria, nunc pagus apud Budam veterem, teſte Antonio Bonfinio.

Legio Germanica, Ptol. quæ & ſeptima cognominata, *Leon*, urbs Hiſpaniæ Tarraconenſis, in finibus Aſturum, media ferè inter Vallitoletum & Ovetum, 12. leucis diſtans, à Burgis 33. in Occaſum, à Pelagio I. Rege poſt captam Hiſpaniam à Mauris anno ſalutis 722. recuperata, & anno 918. regia & caput regni Legionenſis effecta; quod regno Caſtellæ anno 1230. ſub Ferdinando Rege copulatum eſt. Hæc ſub Nerva Imperatore condita traditur, quo tempore Aſturica inſtaurata. Ferr. Baudrando Italis *Leone di Spagna*, urbs eſt Epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Compoſtellano, cujus templum Cathedrale totius Hiſpaniæ magnificentiſſimum habitum, ad radices montium, juxta fontes fluvii Eſtolæ, in colle, ſatis ampla, & probè culta. Vix una aut altera leuca diſtat à limite Aſturiæ, 12. ab Oceano in Auſtrum, 15. ab Oveto, 7. ab Aſturica in Eurum, & 24. ab Auca ſeu Burgis in Occaſum.

Legio, vulgò *Leon de Nicaragua*, urbs Americæ Septentrionalis, in nova Hiſpania & regione Nicaragua, juxta lacum Nicaraguæ, recèns ab Hiſpanis extructa, vix centum milliaribus ab ora maris Pacifici diſtans.

Legio 1. Adjutrix. Ant. Vide *Crumerum Aſaum*.

Legio 1. Jovia. Ant. Lib. Not. Vide *Troſmis*, ſeu *Triſmis*, & *Novidunum*.

Legio 1. Italica. Ant. Ptol. Vide *Nova*, & *Duroſtolon*.

Legio 1. Macedonica. Ant. Vide *Oeſcus*.

Legio altera Auguſta, Ptol. *Leskard*, apud Iſcam urbem Albionis. Vide *Sebaſta*, & *Iſca Silurum*.

Legio 2. Plin. Vide *Cartenna*.

Legio 2. Auguſta, Plin. urbs Mauritaniæ Cæſarienſis maritima.

Legio 2. Herculia. Lib. Not. Vide *Triſmis*, & *Novidunum*.

Legio 3. Diocletiana. Lib Not. Vide *Theba*.

Legio 3. Sebaſta. Ptol. Vide *Lambeſe*.

Legio 4. Italica. Vet. inſ. Vide *Autium*.

Legio 5. Anton. Vide *Bumacum*.

Legio 6. Anton. Vide *Burginacium*, & *Samoſata*.

Legio 7. Claudiana. Vet. Inſ. Vide *Vienna*.

Legio 7. Germanica. Ptol. Vide *Legio Germanica*.

Legio 8. Anton. Vide *Auſana*.

Legio 9. Tac. Vide *Geldubа*, & *Calonis*.

Legio 10. Germanica, Ant. Ptol. in Pannonia ſuperiori, apud *Totam*, teſte Bonfinio.

Legio 10. Anton. Vide *Tolpia*, ſeu *Tolbiacum*.

Legio 12. Anton. Vide *Egorgium*.

Legio 14. Ptol. Germanica, *S Andrea*, in Pannonia, apud Budam, inde 3. leucis in Occaſum, teſte Bonfinio.

Legio 14. Anton. Vide *Tinurtium*, & *Caballinum*; utrobique enim fuit.

Legio 15. Lib. Not. Vide *Satala*.

Legio 16. Anton. Vide *Aballo*.

Legio 18. Anton. Vide *Sidoleucum*, *Durocottorum*, & *Noviomagum*, inter Ambianos & Sueſſiones, nam in tribus his locis fuit.

Legio 19. Anton. Vide *Agrippina*.

Legio 20. Anton. Vide *Orolaunum*.

Legio 20. Anton. Victrix, ſeu Nicephoria. Vide *Devana*.

Legio 21. Anton. Vide *Duroſtolon*, *Vetera* & *Troja*.

Legio 22. Anton. Vide *Autiſſiodorum*, *Auguſtodunum*, *Trecaſſes*, *Durocatalaunum*.

Legio 23. Anton. Vide *Ambiani*, & *Deva*.

Legio 24. Anton. Vide *Pontes in Belgio*.

Legio 25. Anton. Vide *Tuci*, *Aqua Sextia*.

Legio [illegible]. Anton. Vide *Geſſoriacum*.

Legio 28. Anton. Vide *Marcomagum*. De his omnibus in ſuis locis vide Ortelii Theſaurum Geographicum.

Legio Trajana. Vide *Trajana*.

Legio Victrix, Vet. Inſc. *Vitry*, oppidum Campaniæ, in Gallia Belgica, inter Aſpreniacum oppidum ad Occaſum 12. leuc. & Barrum Ducis in Ortum. Nunc *Victriacum*

Legiodunum, Vet. Trad. *Legion*, pagus Inſubriæ, apud oram lacus Verbani & Beſutium, inter Angleriam & Locarnum, ab Angleria 8. mill. paſſ. à Vareſio 12. à Mediolano 42. ſic à Legionibus dictus, olim oppidum amplum & antiquum, ut antiquæ inſcriptiones (quarum una Jovi Maximo, altera Dianæ in marmore conſpicitur) & rudera latè ſparſa teſtantur. Ibi corpora ſanctorum Primi & Feliciani, eò Romà, Sergio Pontifice, (ex Breviario Mediolanenſi) tranſlata, in ſacra æde ſibi dicata ſervantur.

Legionenſe regnum, *Leon* Gallis, *Reyno de Leon* Hiſpanis, pars Hiſpaniæ ſatis ampla ad Boream, inter Caſtellam ad Ortum & Gallæciam cum Portugallia ad Occaſum. Ad Septentrionem terminatur Aſturiis, & à Meridie Extremadura provincia, quæ etiam regno Legionenſi annexa eſt; quanquam malè in quibuſdam tabulis Geographicis ſub Caſtella veteri comprehendatur. Eidem etiam annexa fuit Aſturia utraque, uti aliquando Gallæcia. Legionenſe autem regnum proprium in duas quaſi partes ſcinditur Durio fluvio; ſubeſtque Regi Hiſpaniæ cum annexis. Celebre admodum mediis ſeculis hoc Regnum eſt, quia ſolum fragmenta disjectæ à Mauris Gotthorum in Hiſpania potentiæ, in Pelagio Rege ſuo ſervavit. Poſtquam enim circa A. C. 720. Saraceni cum Mauris totâ ferè Hiſpaniâ potiti eſſent, Pelagius, ex Regio Gotthorum ſanguine ortus, ob illatam filiæ ſuæ vim à Præfecto Saraceno, ad Aſturiorum montes profugiens, ad libertatem reſiduos Gotthos excitavit, hoſtiumque 20000. proſtratis, novum in Aſturiis regnum condidit, Legionemque iis eripuit A. C. 722. Ei poſt 15. annos mortuo, ſucceſſit fil. Favila, cui poſt biennium Adelphonſus, gener Pelagii, qui Saracenorum vires An. C. 738. attrivit, & Chriſtianiſmo reducto, *Catholici* titulum meruit. Ejus ſucceſſor Froiola fil. Joſephi Saraceni victor, à fratre Aurelio vitâ & regno ſpoliatus eſt, circa A. C. 770. Ex poſteris hujus Ordonnus II. ſedem ex Aſturiis *Legionem* tranſtulit, titulumque Regis Legionenſis primus aſſumſit, cùm Anteceſſores ejus, Reges Oveti vel Aſturiæ dicerentur, Obiit A. C. 923. Poſtmodum civili diſſenſione laborante Hiſpaniâ, regnum Legionenſe à Saracenis ferè totum occupatum eſt, ductu Almanſoris, qui Aſturam obſedit, Barcinonem & *Legionem* expugnavit, An C. 985. Sed poſt victoris obitum iiſdem diſſenſionum malis impliciti Saraceni, victi iterum ceſſerunt, primuſque Ferdinandus I. *Legionenſi* regno Caſtellam adjunxit, hocque poſterioris nomine utrumque regnum porro dici voluit, circa A. C. 1030. Eo mortuo fil. Sanctius Caſtellæ, Alphonſus *Legionis*, Garſias Gallæciæ Reges facti ſunt, A. C. 1065. è quibus Sanctius, fratrum regnis occupatis, Aragoniam quoque nactus eſt: ſed eo interfecto, Alphonſus recepto regno, Toletum Saracenis eripuit, aulâ eò tranſlatâ, A. C. 1080. Ejus poſtea fil. Urraca nupſit Alphonſo Aragonio, qui *Legionis* & Vaſconum regnum conjunxit, An. Chr. 1109. ultimumque Maurorum Regem occidit, A. C. 1110. Obiit Anno Chr. 1134. ſucceſſore fil. Raimiro, qui laborum pertæſus, tradito regno cum filia, Raimundo Comiti Barcinonenſi, in Cœnobium conceſſit, A. C. 1138. Ex horum poſteris Alphonſus, Mauros devicit, A. C. 1212. cui mortuo ſucceſſit Ferdinandus II. qui

denuo *Legionenſe* regnum Caſtellano in perpetuum junxit, An. Chr. 1217. unoque nomine Caſtiliam vel Caſtellam appellavit, cui poſtea, victis pulſisque Mauris acceſſere Gallæcia, Andaluſia, Granata, Murcia ac Navarra: quam Henricus IV. Caſtellæ R. ſuo Imperio adjecit. Matrimonio tandem Ferdinandi Aragonii & Iſabellæ Caſtellanæ, A. C. 1474. reliqua quoque cum his in unum coiere Hiſpaniæ regna, Luſitaniâ exceptâ, ſed quæ ſub Philippo II. quoque cumulo acceſſit. Cæterùm *Legionenſe* regnum montibus abundat: Ejus primaria urbs eſt Legio, aliàs ſedes regia poſt Ovetum. Vide Vatæum *in Chron.* Marianam, Turquetum *Rebus Hiſp.* &c.

Legionenſis regni urbes præcipuæ:

Abula, *Avila*
Aſturica, *Aſtorga.*
Civitas Roderici, *Ciudad Rodrigo.*
Legio, *Leon.*
Methymna Campeſtris, *Medina del Campo.*
Palentia, *Palencia.*
Salmantica. *Salamanca.*
Sentica, *Zamora.*
Septimancæ, *Simancas.*
Taurum, *Toro.*

Legionum urbs gemina Angliæ, una Silurum, in Cumbria ſeu Vvallia, dicta *Legio ſecunda Auguſta*, ſeu *Iſca Silurum*, nunc *Caerleon.* in Monumethenſi Comitatu, ad Viam fluvium; de qua vide *Iſca Silurum.* Alia. dicta *Legio Vigeſima Victrix*, eſt Deva, urbs Cornaviorum in Anglia, ad Devam fluvium. nunc *Cheſter.* Comitatus cognominis caput. extra Vvalliam, ſed in ipſius confinio. A Ptolemæo Devana dicitur, & à Saxonibus *Legeaceſter*: urbs eſt ampla, & emporium celebre, cum portu capaci, & ad æſtuarium Devæ. Vide *Ceſtria.*

Legna, Galatiæ urbs, Anton.

Legum, Siciliæ urbs, circa Lilybæum promuntorium, teſte Ptolemæo.

Lehalium, vulgò *Lehal*, oppidum Sueciæ, in Livonia, & in tractu *Vikkeslandia* dicto, versùs oram maris Baltici, à quo vix 6. milliaribus diſtat, & 12. milliaribus Germanicis in Occaſum à Revalia urbe; gaudetque caſtro ſatis munito.

Lebeman, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15.

Lebunum, vulgò *Lebons en Santers*, Monſtreleto *Lebons en Santois*, locus eſt Galliæ cum Monaſterio, in Ambianis, in agro Santerienſi, Hadr. Valeſius *Not. Gall.* in voce *Santerienſis pagus.*

Leidradus. Norimbergenſis, Arch. Lugdunenſis. Bibliothecarius Caroli M. ab hoc cum Theodulpho, Epiſc. Aurelian. Galliæ Narbonenſi præpoſitus, ut juſtitiam in illa exercerent, qui Magiſtratus *Miſſi Dominici* dicti. Sponte Archiep. ſe abdicavit, Anno 813. & in Monaſterio S. Medardi. in Sueſſionibus, obiit. Vid. Adon *in Chron.* Alcuin *lib.* 1 *adv. Elipant & ep.* 69. Eginhart. *in Vita Caroli M.* Paradin. *Hiſt. Lugd.* Severt. *Hiſt. Epiſc. Lugdun.* &c.

Leilus, fil. Bruti II. cui ſucceſſit, veterum Britonum Rex, in limite Albaniæ urbis Carlili, conditor. Chenius *Hiſt. Angl.* Sanſovin. *lib.* 2. *Chron.*

Leinum, Ptol. urbs Sarmatiæ Europææ, quam Niger *Lutzko*, urbem Epiſcopalem Volhiniæ, interpretatur. Vide *Luceoria.*

Leirus, Rex Britonum, patri Bladulo ſucceſſit, nepos Ludi. An urbis Carleiri, quæ Liceſtria creditur, conditor? Trium filiarum pater, priores duas inſigni dote inſtruxit. Cordeillâ tertiâ, quam non amabat, planè neglectâ. Sed hæc, ob formam, nupta Aganipo Gallorum R. patrem à duobus generis pulſum, per maritum reſtituit. hæres poſtea ab ipſo regni dicta. Dolion. *in Amphit. Europa* Moterius *Dict.*

Leitapons, Script. Germ. *Pruck an der Leyte*, urbs Auſtriæ, ad Leitam fluvium, in Pannonia ſuperiore, inter Viennam & Altemburgum, inde 4. hinc 6. leucis. Vide *Leitpons in Lutia* (nam & ſic ſcribitur.) De ea *libro* 5. *Itinerarii* ſic:

Trans Leitam vehimur, mox grata Neapolis olim
Conſpicitur prodeo. Maximiliane, tuo.

Leitus, unus ex 5. Bœotorum ducibus, qui ad Trojam profecti ſunt. Hom. *Iliad.* 2.

Leleges, Aſiæ pop. origine Græci, ita dicti quaſi λελεγμένοι, eò quòd diverſis è locis collecti eſſent, quod Euſtathius indicat, & Strabo *lib.* 7. Vide quoque Plin. *lib.* 4. *cap.* 7. Hi primùm inſulas tenuerunt; indeque in continentem tranſgreſſi, partim in Myſiâ ad Adramyttenum ſinum conſederunt, partim in eo Joniæ tractu, qui Cariæ eſt proximus. Unde etiam Plinius tradit, Miletum Joniæ totius caput, *Lelegeida* olim fuiſſe appellatam. Horum originem nonnulli ad Theſſalos referunt, è quibus eſt Servius explicans illud Virgilii *Æn.* 8.

Hic Lelegas Carasq; ſagittiferosq; Gelonos.

Lucanus 6.

Mox Lelegum dextrâ preſſum deſcendit aratrum.

Ovid. *Met.* 9.

Armiferi Leleges, & *nymphæ Lelegeides*, ibidem. Fuere & in Achaja, apud Locros Epicnemidios.

Lelex, Rex Lacedæmonius, à quo olim Lacedæmon *Lelegia* dicta Euſ. *in Chron.*

Lelgovia, Scotiæ regio, vulgò *Lenox*: ubi *Elgovæ* pop. V. ibi.

Lemane, olim pars planæ Arverniæ vocata eſt, quæ nunc *Lemania*, vulgò *la Limagne* dicitur. V. *Arvernia.*

Lemannum, ſeu *Lemannus*, op. olim, nunc vicus cum templo Albionis in orâ Angliæ Auſtrali. *Limpne* Talboto. Vel ubi Novus portus. Ptol. teſte Camdeno in Cantio, vulgò *Lime*, qui & *Limenus* Latinè dicitur. Baudr. vicus eſt *Lymne*, juxta fretum Gall. 14. mill. Angl. à Cantuaria in Auſtr. Item lacus Allobrogum, ad cujus egreſſum Geneva ſita eſt: Per hunc Rhodanus ex Sedunis fluit. Extenditur ab Ortu in Occ. per 18. leuc. habetque a Sept. Helvetios, à Mer. Sabaudiam. Alluit oppida Thononium & Aquianum, in Foſiniaco tractu Sabaudiæ, uti & Lauſonium, Nevidunum, Viviſcum, & Verſojum in Helvetiis, eratque inter Galliam Lugd. & Viennenſem, Baudr. Vide infra *Lemanus.* Lucan. *lib.* 1.

Deſeruere cavo tentoria fixa Lemanno.

Adde Plin. Itiner. Anton. Cluver. inprimis Cæſ. *lib.* 1. Auſon. Sanſon. *Ar.* 105.

Lemanus, Celtarum Rex. Manetho.

Lemanus, & *Lemannus*, quod maximè Poetis in uſu, Ptolemæo λιμην, Straboni λιμένα. Dioni ὁ λιμβαν☉ λίμνη, à Lauſanna ſibi adjacente in parte Orientaliori, inprimis Lacus Lauſannenſis, *le lac de Loſanne* pleriſque in parte præcipuè Occid. Lacus Genevenſis. Germ. *der Genfferſee*, ab urbe nobiliore Geneva, celebris eſt Helvetiæ lacus, omnium Europæ navigationis patientiſſimus & maximus: unde accolis mare audit, & in Annal. Bertinianis *Mare Rhodani* dicitur, quòd hic ſe per medium lacum agens, quantus venit, egrediatur. Imo & ſæpe maris inſtar ſævit, & æſtu fervente, non minus ac mare intumeſcit, cùm alii lacus eo tempore decreſcant. Hunc Vaudi Chronica à Lemano Paradis filio, alii meliùs à Græco λίμνη dictum volunt. A' Sabaudia Helvetiam dirimit, habetque ambo latera elegantibus oppidis veſtita, quorum tamen nobiliora ſunt, quæ ad Septentrionem ripam ſedent, primas inter ea ſibi vindicante Lauſannâ: Longitudo ejus littoralis, quà Helvetios reſpicit, ſedecim eſt horarum, maxima verò latitudo trium, vel etiam quatuor leucarum, ſeu, ut ait Coignetus in *Epiſt. Ortel.* longitudo 8 mill. Germ. latitudo 3. ferè implet: Sæpe cùm in ſuperficie aura ſilet, interno vento in imo fundo latente & accolis *la Vaudaiſe aut Vaudaire* nominato, turbatur, non ſine navigantium periculo. Habet varia promontoria & diverſos portus. Lucano *cavus* vocatur *l.* 1. *de bell. Pharſal.*

Deſeruere cavo tentoria fixa Lemanno.

Vel ob ripas, utrinque eminentiores: vel ob diverſos gurgites imperſcrutabilis profunditatis. Mantuano *gelidus*:

Huc veniunt gelidi quos nominat unda Lemanni.

Quod mirum, cùm nunquam congeletur, ſed potius, quò magis frigeſcit, eo fumoſiores vapores exhalet. Bartholino *Oſtrifer* vel *Oeſtrifer*:

Oſtrifero madidum caput occultare Lemanno.

Namque & oſtrea fert & œſtros i. tabanos, circumagentibus æſtivo tempore mire infeſtos habet. Freyus *cap.* 9. *adm. Gall.* quatuor miranda de hoc lacu refert: *quòd maximus, quòd ventis ex ipſo fundo aſſurgentibus attollatur. ſereno altas & quieto cælo: quòd, ut Gregorii verba ſunt, piſces truttas centum librarum ferat: & quòd Germanis, quos jam Alemanos vocamus, nomen dederit, ut multis viſum.* Vid. Joh. Bapt. Plantin. *Helv. Ant. Nov.* ut & ſupra in voce *Lemannum.*

Lemba, Syriæ op. Joſeph. *Ant.* 13. 23.

Lemburgum, nunc *Limborg* Gall. *Limburg* Germ. oppidum Belgii, haud procul à Leodico, caput Ducatus cognom. unius ex 17. Belgii provinciis, hactenus ſub Hiſpanis: quibus A. C. 1675. à Ludovico XIV. Gall. R. ereptum eſt. Origo Ducatus eſt ab Henrico *Lemburgenſi*, qui An. C. 1101. Dux Lotharingiæ ab Imper. Henrico III. factus, unus è ducibus exercitus ejus fuit, *Comes Arduennenſis* quoque Miræo dictus. cujus ope Imperator, Imperio cedere à filio coactus, illud recuperare eſt conatus. Sororem Ducis *Lemburgenſis*, Godefrido Lotharingiæ Duci nupſiſſe, A. C 1160. memorat Balduinus de Aveſnis. V. Hadr. Val. *Notit. Gall.* & infra. in voce, *Lemburgenſis Ducatus.*

Lembus Heraclides, conditor antiquitatum Romanarum; Feſto & Solino laudatus.

Lemgovia, vulgò *Lemgow*, urbec. Hanzeatica Weſtphaliæ, ſub proprio Com. cum dit. adjacente. Media inter Mindam ad Bor. & Paderbornam ad Mer. 5. utrinque leuc.

Lemigius, Thrax. Exarchus Italiæ 6. A. D. 610.

Lemniæ mulieres, viros omnes præter Thoantem regem (à quo Hypſipyle filia manus abſtinuerat) internecione ſuſtulerunt, eò quòd illi uxores averſati, quo abjectis diſcederent, bellum Thracibus intulerunt, ut qui peſſimum earum odorem à Venere immiſſum ferre non poſſent. Myrtilus tamen *ſecundo Lesbiacorum* aliter. Scribit enim Medeam, cùm juxta Lemnon Argonautæ à Colchide redeuntes navigarent, præ zelotypiâ venenum in

num in Lemnon jeciſſe, quo Lemniis fœminis graviſſimus atque intolerandus eſt injectus fœtor. Argonautæ igitur ad inſulam appulſi paſſim cum fœminis coierunt, benignè ab illis accepti. *Æſchylus* tamen *in Hypſipyle* eas in armis egreſſas Argonautas acceſſu prohibuiſſe ſcribit, quoad illi jure jurando fidem ſecerunt, ſe cum iis coituros. Sophocles etiam in Lemniis prælium grave inter utroſque commiſſum ſcribit: quos ſecutus videtur Papinius *in Thebaide.* Ibi cùm Argonautæ deliciis & voluptati vacantes, moræ aliquantum traxiſſent, ab Hercule increpiti ad Samothraciam navigarunt, ubi Cabiris ſunt initiati.

Lemnos, inſ. maris Ægæi, ſatis fertilis & plana, cum portubus aliquot: ubi Muctedar, Saracenorum Dux, claſſem amiſit, Anno Chr. 916. Zonar. *in Hiſt.* Calviſius *Chronol. &c.* Thraciam à Septentrione, ab Occaſu Athon montem habens, fabuloſo Vulcani caſu nobilis eſt, quem à matre Junone ſimul atque natus fuit, ob deformitatem præcipitatum in hanc inſulam decidiſſe, ac propterea *Lemnium* appellatum fuiſſe, volunt. Eadem & *Hypſipylea* dicitur à filiâ Thoantis ejuſdem nominis, quæ in hâc inſulâ regnavit. Hodie *Statimene* Turcis & Italis vocatur. *Malum Lemnium*, de maximo & miſerando malo, & *Lemnia manus* pro impiâ, & nefariâ manu, vel à Lemniis mulieribus, de quib. ſupra, vel quia Atticæ mulieres à Pelaſgis huc adductæ, & compreſſæ, filios genuerunt, qui, cùm in Pelaſgos inſurgerent, ab illis ad unum cæſi, indeque graviſſima mala ſecuta ſunt. Pelaſgi enim cùm in Attica prius habitarent, ab Athenienſibus pulſi Lemnum incoluere, raptaſque Athenienſium mulieres, cùm extra urbem Minervæ facerent, Lemnum deduxerunt, atque ex illis, velut concubinis, liberos ſuſtulerunt, qui cùm à matribus Attico more educati, aliis Pelaſgorum liberis commiſceri nollent, ſique ab aliquo pulſari contigiſſet, injuriam junctis viribus propulſarent, Pelaſgi id videntes, illos unà cum matribus ex improviſo omnes occiderunt. Unde ſterilitas, orbitas, peſtilentia, aliæque clades, quibus afflicti Delphicum Oraculum conſuluerunt, quonam modo à tantis malis liberarentur, quibus reſponſum fuit, ut Athenienſibus ſatisfacerent: Cumque Athenienſes tum demum ſibi ſatisfactum iri dicerent, ſi illi relinquerent Lemnum, reſponderunt Pelaſgi, tum ſe Lemno deceſſuros, cùm eò uno die vento Boreali adnavigaſſent. Quod cùm nullâ ratione fieri poſſe crederent, Miltiades Athenienſium Dux, coloniâ in Cherſonneſum deductâ, inde, tanquam domo ſuâ, uno die flante Boreâ Lemnum pervenit, ſic Pelaſgi ceſſere. Vide Plin. Strab. Ptolom. Herodotum. *lib.* 6. Eurip. *in Hecuba.* Eraſm. *in adag.* Ovid. *in ep. Hypſip. ad Jaſ.*

Dos tibi Lemnos erit, terra ingenioſa colenti.

Trojani belli tempore Philoctetes ab hydro, vel cherſydro morſus, aut, ut Sophocles, à vipera, in hâc inſulâ relictus eſt, ut poetæ paſſim teſtantur, quia Vulcani ſacerdotes Lemnii *ἐθεράπευον τοὺς ὀφιοδήκτους.* Ita habet Euſt. *in lib.* 2. *Iliad.* Lemnum ſc. nobilitat imprimis terra Lemnia, cujus aſtrictoriâ vi labra vulnerum coaleſcunt, & obducuntur maximè in venenoſo morſu. Galenus, cùm in Lemnum ideò navigaſſet, ut hujus terræ vires penitiùs cognoſceret, quendam refert ſe conveniſſe, qui *ἐπὶ τραυμάτων καὶ παλαιῶν, καὶ δυσεπουλώτων, ἐχιοδήκτων τε καὶ ὅλως θηριοδήκτων, ἔτι τε τῶν θανασίμων φαρμάκων, οὐ προπίνων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπιπίνων ἐχρῆτο τῇ σφραγῖδι, ad vulnera cùm vetera, tum cicatrici obducenda contumacia, & ad morſus viperæ, adeoq; omnes venenoſos morſus, & lethalia venena, non ſolùm pro antidoto, ſed & poſt venenum ſumptum ſigillo utebatur,* id eſt, *terrâ ſigillatâ,* ſive *Lemniâ.* Inde pharmaco nomen, adeoque toti inſulæ, uti putat Bochartus. Nam Arabicè לאם *lamu*, cùm de vulnere agitur, eſt *conſolidare, obſtringere, agglutinare.* Videant igitur peritiores an fiat Lemnos vel ex ſimplici לאם *lama*; vel ex compoſito לאם נחש *lam-nahs*, q. d. *συνουλωτικὸν φάρμακον τῆς δήξεως*, id eſt, *pharmacum vulneris ex morſu obducendi vim habens.* Arabicè enim נחש *nahs* eſt *morſus.* Ideo autem Vulcanus fingitur in Lemnum è cœlo delapſus, *ὅτι πῦρ ἐκεῖ γῆθεν ἀνεδίδοτό ποτε αὐτόματον, quia olim ibi è terrâ erumpebat ſpontaneum ignis*, ut ſcribit Euſt. *in libr.* 1. *Iliad.* Itaque etiam Αἰθάλειαν veteres vocarunt, teſte Polybio apud Steph. *ἀπὸ τοῦ αἴθειν ab ardendo.* Lycophron *in Alexandra,*

Τεφρώσας γυῖα Λημνίῳ πυρί.
Adurens igne membra Lemnio.

Sen. *in Herc. Oetæo.*

Quæ tanta nubes flamma Sicanias vomit?
Quæ Lemnos ardens? —— ——

Vide Suidam in *Λήμνιον πῦρ.* Loci præc. hujus Inſ. Mandra, in ora Or. Cochinum, olim Hephæſtias, & Caſtrum vetus, ſeu *Paleo Caſtro.* Suberat antè Venetis, nunc Turcis, à Mahumetis II. temporibus.

Lemovices, Lemovici Ptol. Gall. Aquit. pop. Pictonibus vicini, hodiè *Limoſins.* Hos Vercingetorix, cùm à Romanis defeciſſet, celeriter ſibi unà cum Senonibus, Pariſiis, Pictonibus, Cadurcis, Turonis, Aulercis, Andis adjunxit. Præterea *Lemovicibus* ad Aleſiam liberandam imperata eſſe 10000. armatorum tradit Cæſar *lib.* 7. quot Bellovacis, Belgarum potentiſſimis. Strabo 14. Gentibus, habitantibus inter Garumnam & Ligerim, Julianæ Aquitaniæ conterminis, eique ab Auguſto contributis, *Lemovices* annumerat: Plinius inter Bituriges Cubos & Arvernos in Aquitania: Claudius Ptol. in mediterraneo Aquitaniæ, ſub Pictonibus collocat. Caput pop. olim Ratiaſtum fuit, quod poſtea, depoſito veteri nomine, *Lemovica* vel *um*, dici cœpit. Vide *Lemovicum.*

Lemovices Armorici, quorum Cæſar meminit *lib.* 7. *de bello Gall.* ubi ait, univerſis civitatibus, quæ Oceanum attingunt, imperata eſſe ſena millia: pop. Galliæ fuit Celticæ ſeu Lugdun. priori paulo obſcurior, nec temerè cum illo confundendus. Hodie *Leonenſes* videntur eſſe Valeſio, pars Oſiſmiorum: quorum Leonenſium opp. vulgò *Leon*, vel *S. Paul de Léon* Britanni appellant, à Paulo Epiſcopo, in Monaſt. cognom. ibi ſepulto, cui *Childebertus primus Agnenſem Leonenſemq; pagos tradidit, & Indualis cognom. Candidus Domnonenſis patriæ dux, territorium, quod modò dicitur ex nomine Pauli, donavit*, Auctor *vitæ S. Pauli Leon.* apud Hadr. Val *Not. Gall.*

Lemovicum, Ptol. *Rhatiaſtum* olim, Gall. *Limoges*, urbs ampla Gall. Epiſc. ſub Arch. Bituricenſi, ad Vigennam fluv. mercatu opulenta & celebris, intra colles, in vett. Not. inter prov. Aquitanicæ primæ civitates octo ſextum locum obtinet, Rutenis, Albienſibus Cadurciſque poſtpoſita, quibus Lemovices olim multò validiores fuere: In recent. quintum, Albienſibus in ſeptimum rejectis. Habuit olim Amphitheatrum ſuum extra muros, unde Eccleſia *S. Mariæ de Arenis* nomen habet, hodieque inter 7. portas, quarum duæ obſtructæ ſunt, una Lemovicis eſt *porta Arenarum* dicta, quòd per eam ad Amphitheatrum cives egrederentur: Ibidem & Cœmeterium Arenarum eſt *le Cimetiere des Arenes*, locus Lemovicinorum ambulationibus celebratus. In eadem urbe, ſub Merovingis, monetam percuti ſolitam eſſe, aurumque fiſcale purgari fornace conſueviſſe, docet Audoënus *lib.* 1. *de vita S. Eligii.* Ex ejus Epiſcopis Ruricius Concilio Aurelianenſi 4. interfuit. Diſtat 20. leuc. ab Engoliſma in Ort. 25. à Pictavio, verſus Auſtr. Caput prov. Lemovicenſis, *le Limoſin*, ſub qua etiam ſæpe Marchia Lemov. *la Marche* comprehenditur. Terminatur ab Ortu Alvernia, ab Occ. Petrocorienſi prov, & Pictavenſi, à Mer. Cadurcenſi, à Sept. Bituricenſi. Cùm ſtrictè ſumitur, Marchiam ad Bor. habet. Baudrandus. Secundùm Valeſium dividitur hæc prov. in Inferiorem *le bas Limoſin*, & Superiorem *le haut Limoſin*: parſque ejus eſt Marchia Lemovicum *la Marche de Limoſin* ſimili modo diviſa: in qua opp. vel caſtella ſunt, Subterranea *Souterraine*, Duratium *le Dorat*, Varactum *Gueret*, Vartimpo fluvio cognominis *Vartempe.* Hujus regionis incolas quidam indigenas eſſe volunt & Aborigenes, eorumque conditorem faciunt Lemovicem, ab Gomeritis oriundum. Subjugarunt eos aliquando Gothi cum tota Aquitania: ſcribuntur inde Franci, Gothis exturbatis, Lemovicibus dediſſe gubernatores: leguntur & conſtituti ipſis Comites & Duces: hi quidem gerendo bello, illi verò juſtitiæ adminiſtrandæ, Merula.

Oppida & Caſtella prov. Lemovicenſis.

Albucio *Aubuſſon*, ad Crosſam.	Lemovicæ caput Gentis.
	Rupes Cavardi *Rochechouard.*
Briva Curretia *Brive la Gaillarde*, ſeu *Courreze.*	Solemniacum *Solemniac.*
	Torinna *Turenne.*
Caslucium *Chalus.*	Tutella *Tulles*, nunc ſedes Epiſcopi.
Confluentes *Confolans*, ad Vigennam.	Ventadurum *Vantadour.*
Curretia *Courreze.*	Uſercha *Uſerche*, ad Viſeram fluv. *la Vezere.*
Inſula Jordanis *l'Isle Jourdain.*	

Hic Synodo habitâ A. C. 1029. diſceptatum acriter, an D. Martialis, inter Apoſtolos vel Confeſſores referendus ſit; armis dein omnibus interdictum, & jejunium in pane & aqua feriâ ſextâ, inſtitutum eſt. V. Baron. *in Annal. ad A.C.* 1038.

Lemovii, Germaniæ pop. Tacit. *Mecklenburger*, Ortelio; *Lifflånder* Curæo. Cluverio, poſtea *Heruli*; ubi nunc Pomerania Occidentalior, ad mare Balt. inter Oderam ad Occ. & Pruſſiam ad Ort. A' *Lemen* Germ. Limus. Sed annon *Linones* Helmoldi, vel potius *Lusmones*?

Lempta, vulgò quoque *Lempia*, deſertum amplum Africæ, in Zaara regione, cum urbe cognom. verſus Biledulgeridiam, inter deſertum Berdoæ ad Ort. & deſ. Targæ ad Occ. Joh. Leo & Marmol. *deſcr. Aſia.*

Lemures; larvæ nocturnæ; & terriculamenta. Horatius 2. *Epiſt.* 2.

Nocturnos Lemures portentaq; Theſſala rides.

Perſ. *Sat.* 5.

Tunc nigri Lemures, ovoq; pericula rupto.

Ovid. *Faſt.* 5.

Mox etiam Lemures animas dixere ſilentum.

Sic dictos volunt, quaſi *Remures* à *Remo* ſcilicet, cujus occiſi animâ Romulus exagitabatur. Hinc *Lemuria*, feſta Lemuribus ſacra, quæ cùm celebrabantur (id autem erat menſe Majo) templa omnia claudebantur, nuptiæ omnes infauſtæ putabantur, quæ res locum fecit Proverb. *Malum menſe Majo nubere.* Ovid. *Faſt.* 5.

Ritus erat veteris nocturna Lemuria ſacris:
Inferias tacitis Manibus illa dabant.

Vide

Vide quæ ſequuntur *Verſ.* 485.

Lemuris, fluv. Liguriæ ex Apennino, juxta Octaviam & Gavium opp in urbem fluv. agri Alexandrini influens; Vulgò *Lem* vel *Lemo*: Tab. antiq.

Lenæ. ſacerdotes Bacchi, Joh. Parrhaſius *ad illud Claudiani lib. 1. de Raptu.*

— Quales referunt Baccho ſolemnia nymphæ.

Lenæus. Bacchi cognomen ἀπὸ τοῦ ληνοῦ, hoc eſt, *a torculari.* Virg. *Georg.* 2.

Huc pater ô Lenæe veni, nudataq; muſto
Tinge novo mecum direptis crura cothurnis.

Tibullus.

Odit Lenæus triſtia verba pater.

Lenas, Vide *Vipſanius.*

Lendeſius, ſeu *Leudeſius*, fil. Erchenbaldi ſeu Erchinoaldi, Palatii Mag. ſeu Major Domus in Gallia, cæſus ab Ebroino An. Chr. 680. ex regia Sigiſmundi Burgundi ſtirpe uxorem habuit, Inter Auſtriacorum Principum progenitores.

Leniculum, opp. agri Vincentini.

Lentzburgum, vulgò *Lentzburg*, opp. Helvetiæ, cum arce, in Argovia, intra Hallvillam, prope Arolam, 1. mill. ab Arovio, & 1. à Brugis Helvet. caput Comit. cognominis. Olim enim Comites habuit illuſtris & perantiquæ ſtirpis, qui ex Lentienſibus *Lentzgövver*, Suevíæ Algoviæque incolis orti, Valentiniani Martia ique Imperio, Alemannorum in Helvetiam irruptione factâ, hic ſedes ſumſere. Poſtea, per conjugia, ad Habſpurgios pervenit., & aliquandiu Auſtriacorum Principum imperium agnovit. Sed proſcripto Friderico Auſtrio A. C. 1415. opp. cum arce. juſſu Sigiſmundi Imp. a Bernatibus occupatum, hisque poſtea ab Imperio pignori datum. iis etiamnum ſubeſt; ſedes præfecti arx eſt: interim peculiarem opp. Senatum, ſub capite Sculteto habet. V. Stumpf. *l.* 7. *de Argovia.*

Lentia, urbec. culta Auſtriæ ſup. cum ponte ad Danubium, & caſtro ſplendido, ubi peramœnus ſeceſſus Imperatoris. 6. leuc. à Paſſavia in Ort. *Lintz* vulgò.

Lentienſes, Vindeliciæ populi. Ammianus. *Lintzgövver* Tſchudo.

Lentini, ſive *Lentuli*, Romani quidam cognominati ſunt à *lente*, ut *Cicerones* à *cicere*. & *Fabii* à *fabâ*. Inde *Lentulitas*. Cic. 3. *ad Ap. Ullam Appietatem, aut Lentulitatem valere apud me, plus quam ornamenta virtutis exiſtimas?*

Lentinus, vide *Terentius.*

Lentium. opp. Arteſiæ. Captum à Gallis, an. 1557. Direptum à Cameracenſibus, an. 1582. Receptum paulò pòſt, nunc ſub Gallis, aliàs munitum. Alluitur amne *Souchets*; 3. leuc. ab Atrebato in Bor. 4. à Duaco in Occ. Hic Hiſp. grandi clade affecti. à Gallis, Anno 1648. Duce Condæo; *Lens* vulgò.

Lentudum. Pannoniæ ſup. urbs Ptol. *Lutenberg*, teſte Lazio, in confin. Stiriæ & Hungariæ, ad Muram fluv. inter Bolentium ad Occ. & Caniſiam ad Ort. 3. leuc. ac inter Pœtovionem ad Mer. ac Onnacum ad Bor. 3.

Lentula. opp. Pannoniæ ſup. inter Joviam ad Occ. & Serotam in Ort. 32. m. p. ab Aquaviva, 52. Anton.

Viri illuſtres.

Lentulus. nomen familiæ Romanæ. priſcæ & illuſtris. An à lente, quâ primus hujus nominis in facie inſignis fuit? L. Corn. *Lentulus*. Conſul cum Q. Publio Philone, A. U. C. 427. Alii Anno 517. 555 557. *Lentulus* & Domitius, an 592. Scipioni Naſicæ & Martio Figulo ſurrogati. L. Corn. *Lentulus* Lupus, cum eodem Figulo Anno 598 Alius Anno 608. App. Claudius *Lentulus*, cum Perpenna, Anno 624. Cn. Cornelius *Lentulus*, & Licinius Craſſus, an 657. Alius an. 683. P. Cornelius *Lentulus* Spinter, Anno 697. & Cn. Corn. *Lentulus* Marcellinus, Anno 698. Alius an. 705. 736. 751. 753. qui annus natalis JESU CHRISTI. Coſſus *Lentulus* Iſauricus, Conſ. A. C. 25 Cn. Corn. *Lentulus*, V. infra, & Faſtos Conſulares, Proſper. Caſſiodor. &c.

Lentulus, Præſul veteris Eccleſiæ, cui Epiſtola quædam tribuitur.

Lentulus, comes Druſo Tiberii F. ad ſeditioſas Pannonicas legiones, juſſu patris profecto, additus, quòd ante alios ætate & gloriâ belli firmare Druſum credebatur & illa militiæ flagitia primus aſpernari, inviſus militibus; nec multò poſt digrediens cum Cæſare ac proviſu periculi hiberna caſtra repetens, lapide ictus & exitii certus adcurſu multitudinis, quæ cum Druſo advenerat, protectus eſt. Tacit. *Ann.* 1. 27. Super conſulatum & triumphalia de Getulis adeptus eſt, unde *Getulicus* dictus. Primùm benè toleravit paupertatem, dein magnas opes innocenter acquiſivit & modeſtè habuit, *lib.* 4. 44. Mortuus eſt Cornelio Coſſo, Aſinio Agrippa Coſſ. Filius ejus cognominis cum C. Calviſio conſul; cujus Hiſtoriæ & Poëmata laudantur à priſcis.

Lentulus Augur, prænom. Caius, divitiarum maximum exemplum, antequam illum libertini facerent pauperem, quater mille H-S. ſuum vidit: ingenii tam ſterilis, quàm animi. Cùm enim eſſet & avariſſimus, nummos citiùs emittebat, quàm verba: tanta erat illi inopia ſermonis. Fuit verò angore & metu, ad faſtidium vitæ, à Tiberio actus; ut ne quo niſi ipſo hærede moreretur.

Lentulus Getulicus Cnejus, ſub Tiberio, Germ. ſup. legiones curabat, mirumque amorem aſſecutus erat effuſæ clementiæ, proximo quoque exercitui, per L. Apronium ſocerum, non ingratus Unus omnium Sejani affinium incolumis, multaque gratiâ manſit. Ejus accuſator Abudius Ruſo exilio punitus, Tacit. *Annal* 6. 30. Conſul cum C. Calviſio Sabino. Filius erat Cn. *Lentuli* Coſſi Getulici, qui cum C. Calpurnio Piſone Conſul fuit. Vide ſupra. Occiſus tandem, juſſu Caligulæ, quòd militibus gratior eſſet. Sueton. *in Calig cap.* 8 illum hiſtoriæ Auctorem, Martial. *in præfat. libr.* 1. Poëtam facit. Laudatur Probo Gramm. *in Virgil. Georg.* 1. Vid. inſuper Tacit. *Annal. libr.* 4. & 6. Dionem Caſſ. *libr* 49. & 59. ac Sueton. *in Tiber. cap.* 39. Sidonius Apollin. *libr.* 2 *ep.* 10. ejus & Celenniæ meminit, ut & *Car.* 5. Adde his Geſner. *Biblioth.* Voſſ. *de Hiſtor. Lat. libr.* 1. *cap.* 25. &c.

Lentulus Marcellinus à partibus Cæſaris, filius Cn. Lentuli Marcellini Conſulis anno 697. fuit Cæſaris Quæſtor: à Marcellis omninò adoptatus videtur, cùm eſſet Corneliâ familiâ oriundus.

Lentulus Spinther, prænomine *Publius*, Hiſpaniæ Prætor, Augur & Conſul in partibus Pompejanis, à Cæſare Cornificii interceptus. In argenteis denariis a ſe in Hiſpaniâ cuſis expreſſit tum Pontificatus inſignia, cum Quæſturam Hiſpanienſem cum notis: P. LENT. P. F. L. N. Q. S. C. nam hunc denarium cudit, ut ex ejus formâ apparet, Quæſtor cùm eſſet in Hiſpaniâ.

Lenus, regio Piſatum. Steph.

Imperatores Orientis.

Leo I. Imper. Orientis, cognom. Macelles, Senior & Magnus, natione Thrax, Martiano, operâ Aſparis Patricii, ſucceſſit, An. Chr. 457. Edicto publico Concil. Chalcedonenſis auctoritatem tuitus; Occidenti Majoranum, Anthemium, Olybrium, Julium Nepotem ſucceſſivè præpoſuit. Contra Vandalos bellum geſturus, Baſiliſco, Verinæ uxoris fratri, claſſem mille navium tradidit, quâ ille, à Genſerico argento corruptus, proditâ, nihilominus, veniam impetravit. Aſparem tamen & Ardaburium fil. ejus, unde hæc mala orta, à ſe removit, hujus uxore Ariadne, filiâ ſuâ, Zenoni Iſauro traditâ. Obiit Conſtantinopoli, Anno Chr. 474. Imper. 18. Princeps Orthodoxus, clemens & in literatos beneficus, ſed indulgentior in hæreticos, & Zenone genero lecto imprudens. Varias condidit leges, quæ in Codice Juſtiniani habentur, &c. Niceph. *lib.* 15. Evagr. *libr.* 2. Procop. *de B. Vandal. libr.* 1. Cedren. *in Compend.* Marcellin. & Caſſiodor. *in Chron.*

Leo II. Junior, fil. Ariadnes ex Zenone Iſauro, in cunis, Avi juſſu, Auguſtus pronuntiatus, decimo pòſt menſe Anno æt. 3. an veneno à patre propinato? Obiit. Candidus Iſaurus, *libr.* 1. *Hiſt. Byz.* Marcellinus & Caſſiodorus *in Chron.* Nicephorus, Suidas, &c.

Leo III. Iſaurus. 71. Rom. Imp. An. Dom 717. Claſſem Solimanni, urbem gravi obſidione prementem, incendit ac diſſipavit: Omari verò ſucceſſoris, fame ad reditum compulit. Anaſtaſium II. ope Bulgarorum, Imperium repetentem, ſummovit: Conſtantino filio coronato, Anno 720. Statuas ex templis congeſtas in medio urbis concremavit, in contradicentes ſævus. Apud Pontificem Gregor II. pluribus egit, imagines ut aboleret. Cui Papa reſtitit, perque univerſum orbem ſcripſit, ne Imperatoris juſſionibus obedirent, & in apertam rebellionem plurimos abduxit. Blond. *lib.* 10. A Gregorio III. quoque excommunicatus, in ſolutos ab obedientia ſua per Pontificem Italos claſſem miſit, quæ in mari Adriatico tempeſtatibus disjecta eſt: ipſe morbo inteſtinorum confectus obiit an. 741. Imper. 24. Beda *de 6. æt.* P. Diaconus, *l.* 6. *c.* 47. & *ſeqq.* Hiſtoria Miſcell. Cedrenus, &c.

Leo IV. Rom. Imp. 74. cognom. Chazarus, An. Dom. 775. poſt patrem, Conſtantinum Copronymum, venerationem imaginum myſticam idololatriam ratus, eam in aulicis conjugeque Irene damnavit. Conſtantium fil. Imperatorem creavit, Nicephorum fratrem, cum ſociis rebellem, oppreſſit, Telerichum, Bulgarorum R. pulſum in fidei communionem ac affinitatem recepit, Saracenorum in Syria Amiras quinque, & 6000. Arabum occidit. Febri correptus deceſſit, Anno 780. Cedren, *in Compend.* Theoph. *l.* 23. Blondus.

Leo V. Imp. Conſtantinopolitanus, An. Dom. 813. cognom. Armenius, fil. Bardæ, Michaëli Rangabo ſucceſſit, à Nicephoro Patr. coronatus. Is Chrumnum Bulgarorum regem ex partâ victoriâ elatum, qui Conſtantinopolim exercitum duxerat, eruptione factâ, interfecit, Bulgaroſque repulit. Honoris divini contra imagines, hominum opus, aſſertor, Patr. Nicephorum, harum defenſorem, pepulit, Theodoſio ſurrogato; Hinc à Paſchali I. excommunicatus. Occiſus eſt à Michaele Balbo domeſticorum comite, tum captivo, qui per arma ad imperium ſublatus eſt, Anno Dom. 821. Zonar. *tom.* 3. Cedren. *in hiſt* Blond. *l.* 2. *dec.* 2.

Leo VI. Baſilii Imp. ▪ Conſtantinopolitanorum Imperator 81. cognom. Sapiens, ſeu Philoſophus, ſucceſſit Baſilio Macedoniano patri, Anno 886. poſtquam à Theodoro Santabareno Monacho, apud Patrem, inſidiarum in ipſum ſtructarum, falsò delatus, &

propterea

propterea in carcerem ſeptennalem conjectus, hinc tandem interceſſione Magnatum & Pſittaci voce crebrò ingeminantis, *Heu Domine Leo!* innocentiâ in apricum productâ, liberatus eſſet. Jam Imperator Photium Patr. pepulit, impoſturam Santabareni ultus eſt. A' Simeone Bulgaro victus, rurſum eum per Ungaros evocatos magnâ clade ſuperavit. Primus cum Turcis fœdus pepigit; ſub Nicetæ ductu emiſsâ claſſe, cum Saracenis Siciliam Lemnumque vaſtantibus victor conflixit. A' Marco Monacho fuſte vix non trucidatus, Beneventanum Ducatum occupavit. Urbem ipſe noctu vigil obiit, cuſtodes, à quibus pulſatus eſt, remuneratus, reliquis amotis. Obiit Anno 911. Imperii 25. Ex Zoë, quartâ uxore, pater Conſtantini Porphyrogenetæ. Scripſit varia, Epiſtolam inprimis circularem, qua omnes fideles ad ſanctè vivendum hortatus eſt: aliamque de veritate Relig. Chriſt. ad Saracenorum R. ſcriptam: quarum illa à Frid. Metio, hæc à Seb. Champiero verſa, prodiit. Gretſerus 9. ejus Orationes publici juris fecit, Anno 1600. Combefixus 10. alias addidit, Anno 1648. Prodierunt quoque ejus *Tactica, Opus Baſilicorum, Novellæ Conſtitutiones*, &c. Scylitzez, Zonaras, Glycas, Manaſſes, Cedrenus, &c.

Armeniæ Reges.

Leo I. ex ſtirpe Luſignana, Armeniæ R. filius Livonis III. Obiit improlis; ſucceſſit ei patruus

Leo II. qui ex Irene Tarentina, prioris vidua, ſuſcepit *Leonem III.*

Leo III. regno, uxore liberiſque exutus à Turcis, omnes Europæ aulas, auxilium emendicaturus adiit. Pariſiis obiit an. 1393. Sanut. Juven. de Urſinis, *in Carolo* VI.

Pontifices, Patriarchæ, &c.

Leo I. Magnus, Tuſcus, primatus Papæ propugnator, quem tamen & Ravennæ Epiſc. ſibi arrogabat, quòd laneo pallio, quo ſoli Imperatores utebantur, à Valentiniano donatus eſſet. Succeſſit Sixto III. Anno 461. poſtquam in Gallia Aëtii & Albini Ducum reconciliationi incubuiſſet. Neſtorianis in Oriente, Vandalis in Africa, Manichæis in Occidente obnixus, Pelagianos Italiâ penitus pellere inſtituit, Proſperi Aquitani ad id miniſterio uſus. Controverſiam inter Viennenſem & Arelat. Eccl. exortam decidit, Eutychianis, qui Lyſtricâ Synodo hæreſin ſuam ſtabiliverant, ſe oppoſuit. Ad Concil. 4. Occum. Chalcedone à Marciano Imp. celebratum, legatos miſit: an. 451. Canoni, quo Sedi Conſtantinopolitanæ, ſecundæ à Roma tributæ, reſtitit, unde infelix *de Titulo Univerſalis* certamen ortum. Attilam, poſt cladem in Gallia acceptam, Romam properantem, facundiâ ſuâ avertit. Eutychianiſmi ab æmulis accuſatus, literis ad Marcianum, Eudoxiam & Pulcheriam, ſe purgavit. A' Genſerico, qui Romam captam 15. dierum rapinæ expoſuit, impetravit, ne urbi ignis immitteretur. Obiit an. 461. Opera ejus, Sermones & Epiſtolas Decretales continentia, ſæpius impreſſa. Gennad. *c.* 70. Honorat. Auguſtodun. *l.* 2. *c.* 69. Photius, *cod.* 52. &c. *Hilarius* ſucceſſit.

Leo II. Siculus, Agathoni ſucceſſit, an. 683. Eruditus & Muſicæ apprimè peritus. Ejus quinque habentur Epiſtolæ, quas Baronius, quòd in iis Honorius P. damnetur, pro ſuppoſititiis rejicit. Obiit an. 684. Anaſtaſ. *in Vitis Pontif.* Ado Viennenſis, *in Chron.* Eum excepit Benedictus II.

Leo III. Romanus, Adriani I, ſucceſſor, an. 795. fil. Aſuppi, Carolo M. juramentum ſubjectionis ac fidelitatis dixit, ad quem ſe receperat, à Romanis orto tumultu vix non interfectus: Hanc injuriam vindicavit Cæſar, Romamque perveniens, à Leone coronatus eſt Occidentis Imper. Quo mortuo, Leo ab æmulis impetitus, quoſdam neci dedit, miſſis legatis ad Ludovicum Pium, cui hæc minimè placebant, factum excuſare conatus, qui Bernardo Italiæ R. in mandatis dedit, ut quid factum eſſet cognoſceret, ſeditioſosque puniret. Obiit an. 816. Anaſtaſ. *in Vitis Pontif.* Eginh. *in Vita Caroli M.* Adhemar. *in Lud. Pio.* Platina, *in Leone III.* &c. Succeſſit Stephanus V.

Leo IV. Romanus, Sergium II. excepit, an. 847. Urbem Romam reparavit, *Leonina* nomine ei indito, Saracenos vicit, an. 848. Leopolim condidit, pedes deoſculandos populo præbuit, Baſiliſcum halitu infeſtum Româ expulit. Obiit an. 853. Succeſſit Johan. VIII. ſexu fœmina. Platina *in Leone IV.* Sigon. *l.* 4 *ad an.* 847. Onuphr. *in Chron.* Baron. *in Annal.*

Leo V. poſt Benedictum IV. Papa, an. 906. quadrageſimo pòſt die, à Chriſtophoro, qui ſe vi intruſit, in carcerem conjectus eſt. Genebr. *in Chron.* Succeſſit Chriſtophorus.

Leo VI. Romanus, Johanni XI. à Marozia incarcerato, ſucceſſit. an. 929. ſimiliter in vincula conjectus, ſub initium anni 928. Flodoard. *in Chr. Rem.* Luitpr. *l.* 3. *c.* 12. Eum ſequutus eſt Steph. VIII.

Leo VII. Romanus, Johannem XII. excepit, an. 936. Obiit Anno 939. Ei ſucceſſit Stephanus IX.

Leo VIII. Johanni XIII. ab Ottone Imp. depoſito ſucceſſit, Anno 963. Jus eligendi Pontifices ac inveſtituram Cleri Cæſari reſtituit. Epiſcopos in Bavaria diſſidentes, ad pacem hortatus [illegible], inter alia docens: *Satius eſſe caſto connubio frui, quàm multarum amore deperire.* V. Aventin. *l.* 4. *Ann. Bojorum.* A' Johanne pulſus, Româ poſt graviſſimam obſidionem famemq; ingentem captâ, ab Ottone, reſtitutus eſt, Benedicto V. Antipapâ Hamburgum abducto. Obiit an. Chr. 965. Leo Oſtienſ. Platina, &c. Succeſſit Johannes XIV.

Leo IX. prius *Bruno* dictus, ab Henr. III. Imp. Papa creatus eſt, an. 1049. poſt Clementem II. Moguntiæ cum Epiſcopo, ſub tempus Miſſæ, litigavit. Romæ, Remis, Moguntiæ Synodos celebravit, contra Clericorum Simoniam, Conjugia & Concubinatus. Godofredum Lothar. D. cum Imperatore reconciliavit. an. 1050. concilium Romæ, contra Berengarium, celebravit. In Galliam ſecundò profectus, inde copias quaſdam ſecum deduxit, quas Normannis, qui Apuliam occupaverant, opponeret. Errores Græcorum condemnavit, an. 1053. legatis Conſtantinopolim miſſis. Ex Germania, ubi Imperatorem Wormatiæ convenerat, redux, cùm Normannis obviam iret, captus, & Beneventum abductus, Obiit An. 1054. Succeſſit Victor II. Scripſit Homilias & Epiſtolas Decretales. Sigebert. *de Vir. Ill. C.* 152. Moreſius, *Diction. Hiſt.*

Leo X. fil. Laurentii de Medicis, ex Claricia Urſina; Diſcipulus Angeli Politiani, Demetrii Chalcondylæ, & Urbani Bolzani, amicus Pici Mirandul. Marſilii Ficini, Joh. Laſcaris, Chriſt. Landini, &c. Legatus Julii II. in prælio ad Ravennam, captus Anno Chr. 1512. huic ſucceſſit, an. 1513. Eruditus, ſed minus religioſus, utpote cui *Religio de Chriſto fabula* fuit: tanto faſtu coronatus eſt, ut unâ die decies centena aureorum millia expenderentur: ad quam lacunam reſarciendam, ſororiſque, ut quidam volunt, Magdalenæ gratificandum, Indulgentias liberales, ſed Eccleſiæ Rom. lethales conceſſit, Vide ſupra in voce *Indulgentia.* Ludovici XII. & Franciſci I. amicitiam coluit, Pragmaticæ ſanctionis abrogatione ab hoc ex parte obtentâ, Concilio dein Lateranenſi, decreta expeditio ſacra contra Selimum Imper. &c. Interea Evangelii lux in Germania oriri cœpit, an. 1517. Martino Luthero in Tecelium, Indulgentiarum præconem, acriter invecto. Imo paulo antè & Johannes Miſniæ Epiſc. venias venales è ſua diœceſi ejecit, populi ſtultitiam reprehendens, Chytr. *par.* 1. *Sax.* Hiſce obviam iturus Leo, Luthero excommunicato, Anno 1520. qui à Papa ad Concilium provocavit: Henricum VIII. quòd contra eum ſcripſiſſet, Protectoris fidei elogio ornavit. Conjurationem contra ſe initam diſſipavit, Alphonſo Petruccio Cardin. Senenſi necato, complicibusque variè punitis. Fœdus Anno Chr. 1521. cum Carolo V. ad ditiones ſuas defendendas, & Franciſcum Sfortiam reſtituendum, iniit: cujus felici contra Gallos ſucceſſu in gaudium ſibi lethale datus: Aliis occultius quid ſubfuiſſe ratis, Obiit Anno 1521. P. Jovius, *in ejus Vita* Guicciard. *l.* 12. 13. Onuphr. & Victorel. *in Leone X.* Succeſſit Hadrianus VI.

Leo XI. Florentinus, ex Medicæorum familia, ſucceſſit Clementi VIII. Prius Alexander dictus: an. 1605. æt. 70. Obiit eodem menſe. In ejus coronatione, arcui triumphali inſcriptum fuiſſe, *Dignus eſt Leo in Virtute Agni accipere librum & ſolvere 7. ſignacula ejus*: meritò indignatur Jac. Revius. Succeſſit Paulus V.

Præſules varii, & Viri clari.

Leo, dictus Stypiota, Patr. Conſtantinopolitanus, Obiit an. 1143. Arſennus ſucceſſit, vel Mich. Oxytes, ſecundùm Nicetam. Vide Theodor. Balſamonem, *in Epiſt. Baſilii ad Amphilochium, & Canon.* 83. Ut & Codicem Juris Orient. ubi decretum hujus Patriarchæ de duorum fratrum nuptiis, &c.

Leo, Arch. Achridenſis, quæ urbs à Juſtiniano *Juſtinianæa,* hodiè Turcis *Giuuſtandil,* aliis *Ochrida.* Hic Metropolit. Bulgariæ, junctus an. 1052. Michaëli Cerulario Patr. Conſtantinop. contra Pontifices Romanos ſcripſit, à Leone IX. Papa excommunicatus an. 1055.

Leo, Alabandenſis orator, præter artem de Statibus, compoſuit Caricorum libros 4. totidemque Lyciacorum, teſte Suidâ, qui & ſcripſiſſe ait ſacrum bellum Phocenſium, & Bœotorum. Equidem id negare non auſim, ſed tamen fieri poſſet, ut eos ſecutus ſit Suidas, qui confuderunt Leonem Alabandenſem, cum Leone Byzantio, quem de bello ſacro ſcripſiſſe paulo antè ipſe dixerat Suidas. Alteruter etiam res Ægyptiacas literis mandavit, teſte Hygino, ubi de Ariete. Fuit & Leo Pellæus, qui Deorum naturam, & geſta videtur expoſuiſſe, Vide Arnob. 4. *libr. contra Gentes.* Voſſius, *de Hiſt. Gr. p.* 500.

Leo Allatius, Chius, Jeſuita: plurimis ſcriptis, inprimis, *de natura temporum, Diatribâ de Pſellis, de Georg. &c.* nomen adeptus. Romæ floruit.

Leo Aſianus, an idem cum Leone Alabandenſi? An idem cum Leone Grammatico, qui Theophanis hiſtoriæ ſeptem Imperatorum vitas adjecit? Voſſ. *de H. L.* Labbæus, *in app. ad Byz. Hiſtor. p.* 41.

Leo Bapt. Alberti, Architectus celebris, Archimedes & Vitruvius ſeculi noſtri, dictus.

Leo Byzantius, auditor Platonis, ſophiſta nobilis, Philippo contra Byzantium venienti occurrens, *Dic age,* (inquit) *Philippe, quæ te cauſa trahit oppugnatum noſtra mœnia?* At ille, *Amor,* inquit, *tua patria, quâ, ut potiar, veni,* Leo excipiens reſpondit: *Atqui inſtrumento Muſico, non bellico, amantibus opus eſt.* Philoſtratus. Suidas ait, Philippum, quum Leonem in expugnatione Byzantii, præter cæteros adverſantem haberet, epiſtolas ad By-

ad Byzantios ſcripſiſſe calumniæ plenas: ſi voluiſſet dare tantum pecuniæ Leoni, quantum petebat, jamdudum urbe fuiſſe potitum. Cives hoc accepto, domum ejus circumſtetere: ille ſibi metuens, laqueo vitam finivit, parum Philoſophicè. Hic Leo Byzantius olim venit Athenas, populo inter ſe diſſidenti de concordiâ ſuaſurus: qui ibi viſus puſillus, deriſui habitus eſt: *Quid,* inquit, *Viri Athenienſes, ſi uxorem meam videritis, quæ tantilla eſt, ut vix me genu tenus pertingat?* Major hinc ſublatus eſt riſus. *Atqui,* inquit, *nos tantopere puſillos & breves, ſi inter nos diſſidium eſſet, vix oppidum Byzantium capere poſſet.* Plut. A' gibboſo irriſus, quòd luſcus eſſet, illum in tergo reſponſum portare, regeſſit. Scripſit varia hiſtorica aliaque priſcis laudata. Philoſtr. *l.* 1. *de Vita Sophiſt.* Athen. Suid. Voſſ. *de H. G.*

Leo Caſtro, Hiſpan. in Eſajam commentatus eſt.

Leo Juda, Alſata, Eccl. Tigurinæ Paſtor. Hujus operâ Bibl. Tigurinorum bona pars ex Hebraico in Latinum ſermonem translata eſt. Scripſit præterea *Annotationes in Geneſin*, ex ore Zuinglii exceptas, quæ Tiguri prodierunt, A. C. 1527. *In Exodum* itidem. Obiit A. C. 1542. æt. 60. quo ipſo anno Petrus Cholinus, in Eccl. Tigurina Prof. Apocryphis Latinè translatis, & quinque linguarum notitiâ celebris, Obiit. Bucholcerus *in Ind. Chron.*

Leo Marſicanus, vel *Oſtienſis*, Marſico, Italiæ urbe oriundus, Oſtiæ Epiſc. ſub Paſchali II. Scripſit Chronicon Montis Caſſini libb. 3. quibus quartum Petr. Diaconus adjecit. Porro, Sermones, vitas SS. Mennati & Januarii, &c. Seculo 12. Alius fuit *Leo Oſtienſis* Cardin. Urbano II. a ſecretis. Morerius *Diction. Hiſt.*

Leobates, Lacedæmonius, Heraclides; fil. Echeſtrati, pater Doryagi. Herod. *l.* 7.

Leoburgum, vide *Lavvenburgum*.

Leocata, opp. Occitaniæ, *Leucate* vulgò, inter ſtagnum cognom. ad Occ. & oram maris. Mediterr. ad Ort. In confinio Comit. Ruſcinonenſis. Arx ejus antè permunita, haud pridem diruta eſt. Ibi Hiſp. grandi clade à Gallis affecti. 1637.

Leochares, ſculptor eximius, unus eorum qui cælavere Mauſoleum. Plin. 36 5.

Leocorion, monumentum ab Athenienſibus, in medio Ceramico erectum: nam cùm Attica univerſa, maximâ fame laboraret, unumque hoc ab oraculis oſtenderetur remedium, ſi quis ſuos liberos immolaret, inventus eſt Leo quidam, Orphei fil qui 3. filias ſuas virgines, Paſitheam, Theopen, & Eubulen tradidit immolandas. Cujus beneficii memores Athenienſes monumentum ei erexerunt, & *Leocorion* appellarunt.

Leocrates, 18. Athenienſium princeps, reg. an. 10. an. U. C. 42. Vicit Corinthios & Epidamnios, oraque Peloponneſi vaſtatâ, prope prom. Cecryphalum bis victor fuit. Diod. Sic. *Bibl. Hiſt.*

Leocrines, hiſtor. quidam, de quo vide Etymologum in Κεῖον.

Leodia, vel *Leodiga* ſylva Galliæ olim publica i. Regalis ſive Fiſcalis fuit, quæ hodie ab urbe vicina Aurelianenſis *la foreſt d'Orleans*, dicitur, in qua adhuc locus eſt *Bois-commun* dictus. In ea venandi jus Eccleſiæ S. Crucis, ſeu Epiſcopis Aurelian. conceſſit Hugo Rex, quod confirmatur à Theoberto ejus fil. Vide Hadr. Valeſium *Not. Gall.*

Loca in ſylva Leodiga ſeu Aurelianenſi.

Artenajum *Artenay*.	Marogilum *Marolle*, vel *Mareau des Bois*.
Bordæ *les Bordes*.	Suriacum in Boſco *Sury au bois*.
Boſcus commun. *Bois commun*.	Vitriacum *Vitry*, ubi monaſt. S. Medardi.
Bullum *Bou*.	
Gargogilum *Gergeau*.	Vitriacum ad Logias *Vitry aux Loges*.
Ingrana *Ingrande*.	
Maceriæ *Mezieres*.	

Leodium, mel. judice Lipſio *Leodicum*, olim vicus, in valle poſitus, inter nemora & montes, fontibus & amniculis per prona decurrentibus amœniſſimus, in quem Landebertus Tungrorum Epiſc. crebrò ſecedere conſueverat, ubi quoque à Dodone domeſtico Pippini R. interfectus ac ſepultus eſt: poſtea urbs Belgii ad Moſam fluv. Valeſius habet, ad Urtæ & Moſæ confluentes, in finibus Eburonum, ampla, copioſa & Epiſcopatus, ſub Arch. Colonienſi, ſedes, poſthabitis Tungris ac Trajecto evaſit, ſub S. Huberto Landeberti ſucceſſore. Nomen à *Leudibus*, vel *Leudis Leodisve*, veteri appellatione Germ. quæ homines ſignificat, accepit. *Luttich* Germanis. Vulgò *Liege*, ab amniculo fortè Legia *Legie*, ibi in Moſam effluente. Ad tertium a Tungris miliare, qua Meridiem ſpectat, tanto murorum cingitur ambitu, ut altiſſimos complexetur montes vitibus conſitos. Deinde in planitiem excurrit, adeò glebâ fertili, ad hæc pomis, & nucibus omnis generis abundans, ut de præſtantiâ cum Siciliâ certare poſſit. Caput eſt *Leodienſis* Epiſc. *le pays de Liege* Gall. *Stift von Luick* Germ. qui tractus eſt Germ. in Belgio inſertus, verſus Moſam, ſub Ep. proprio; pars Circuli Weſtphaliæ. Terminatur ab Or. Ducatibus Limburgico & Luxemburgico; ab Occ. Brabantia & Comit. Namurcenſi, à Sept. Geldria ſup. Partes quoque aliquæ Luxemburg. Namurcenſis & Hannonii tractuum huc pertinent. Fuit hæc ditio aliàs ampla, nunc Trajectum ad Moſam, Carlomontium, aliaque quædam opp. aliis ſubſunt. Populos ſub ſe complectitur Cæſari veteribusque notos ac celebratos. Eburones, quorum veſtigium retinet Ebura oppidulum milliario uno à Leodio diſſitum: Tungros, qui Germanos ſe primi dixere: horum opp. nunc *Tongren*: Centrones quoque eo loco habitaſſe contendunt multi, ubi hodie nonnihil mutatâ voce *Sainct Truden*, id eſt, *ſanctâ Gertrudis*, vel potius *S. Trudonis*, Abbatia videtur, à Leodio ſex, a Tungris tribus diſtans milliaribus. Porro hic ſunt oppida Huum, Dinantium, Vallocuriæ, Bullionium, aliaque. Hic utpote in villa publica ſeu fiſcali, Carolus M. Natalem Domini celebravit, A. C. 769. Henricus IV. Imp. mœrore animi extinctus eſt, A. C. 1107. quinque annis ſepulturâ a Papa prohibitus. Henr. VI. Imp. Epiſcopum rebellem coërcuit, An. C. 1191. Reſpublica per totos 40. annos, horrendo illo ſchiſmate, cùm Paparum unus Romæ, alter Avenione ſederet, neutrum agnovit, ſub finem ſec. 14. Regio 52. Baronias, Abbatias plurimas, 24. urbes muris cinctas, & ultra vicos 400. continet. Urbs ab Ambiorige, cujus Cæſar meminit, quibuſdam videtur condita, multa paſſa ſub Normannis, capta a Brabantiæ Duce, & integro ſexriduo direpta, A. C. 1212. Iterum diſſenſionibus ob electionem Epiſcopi obortis graviter afflicta, ſec. 15. a Burgundiæ Duce Carolo, poſt varia prælia, horribiliter vaſtata, A. C. 1468. hoc quoque ſeculo, ab Epiſcopis malè habita; & præſentis belli mala ſentit, captâ per proditionem a Gallis arce, A. C. 1675. quæ deſtructa, A. C. 1676. V. Joh. Chapeaville *in Tom Script. Pont. Tongr. & Leod.* Mor. &c.

Ledo Salinarius, municipiolum eſt vel caſtellum in Sequanis, proximum Arlato *Arley*, amœnitate ſitus & ſalis fontibus celebre, vulgò *Lion le Saulnier*, ad amniculum, qui infra Tinurtium in Ararim defertur. Hic moneta olim, à loco *Ledonenſis* dicta, percutiebatur, teſte Chifletio *in Veſontione*: ubi addit, Ledone apud Franciſcanos ſigna marmorea præclara, atque adeo mirabilia conſpici. Caldariarum ſive ahenorum, in quibus aqua hoc in loco ſalſa decoquitur & in ſalem coaleſcit, mentio fit, in teſtam. Bernonis Abbatis Gigniacenſis, ante annos 760. apud Hadr. Valeſium *Not. Gall.*

Leodocus, Argivus, unus ex Argonautis. Flacc. *l.* 1. *Argon.* v. 358.

Leodoricium, oppidul. Locrenſium, Pindo adhærens. Laonicus.

Leodriſius Cribellius, proſâ verſuque clarus, ſub Pio II. Hiſtoriam Franciſci Sfortiæ, & patris ejus elaboravit, &c. Pius II. *c. ult. Europa.* P. Jov. *in elog. Franc. Sfort.* Voſſ. *de H L.*

Leogoras, luxurioſus quidam Athenis, qui phaſianos alebat delicatioraque fercula in cœnâ apponebat. Eum tanquam *γαστρίμαργον* inſectatur Plato Comicus in *περιαλγεῖ*: qui perhibetur, amore in Myrrhinam meretricem omnes ſuas facultates effudiſſe. Fuit verò pater Andocidæ Rhetoris magiſtratumque geſſit. Vide Ariſtophanis *Nubes, Crabron.* & *Scholia ibid.*

Leon, fil. Eurycratidæ, pater Anaxandridæ, Rex Lacedæmoniorum, Herod. *l.* 7.

Leon, Eubœæ inſ. promuntorium. Ptol. *Cabo Maurello* Sophiano. Item aliud Cretæ in orâ Auſtrali, *Capo Leon.* Eſt & Phœniciæ fluvius, *Damor.* Item Siciliæ, haud procul a Syracuſis, locus, ſive vicus fuit. Thucyd. *l.* 6. *Λέων.* Liv. *l.* 24. *Leontia*, ubi tamen *Leontem* legit Cluverius.

Leona, urbs Gall. Celt. in orâ Britanniæ min. Boreali *S. Paul de Leon*, & *Leondoul* incolis, 10. leuc. à Trecorio, 11. à Breſto in Eur. 32 à Rhedonibus in Occ. ſatis munita, cum portu & arce; ſedes aliquando Ducum.

Viri clari.

Leonardus Chius, Arch. Mitylenæus, ſcripſit ad Nicol. V. de capta Conſtantinopoli.

Leonardus Digſius, Mathematicus Anglus, ſcripſit *Prognoſticum Generale. Tectonicum*, &c. an. 1550.

Leonardus Fortius, Romanus, Mathematicus, de arte Militari, tractatum edidit, Venetiis, an. 1531.

Leonardus Fuchſius, celebris Medicus Tubingenſis, ſcriptis inclytus. *Medicus illuminatus* dictus. Obiit an. 1566. æt. 65. Bert. *lib.* 3. *Germ. Ill.*

Leonardus Juſtinianus, fil. Bernhardi, frater Laurentii, primi Patr. Veneti Senator, an. 1430. Nepos alterius *Leonardi*. Scripſit quædam. Philelphus, *in Convив. l.* Volaterr. *l.* 21. Voſſ. *de H. L.* &c.

Leonardus Leſſius, Brabantus, Jeſuita ſcriptis celebris. Obiit Anno 1623.

Leonardus Thurneyſſerus, Aſtrologus & Alchymiſta Baſilienſis, magni nominis: Obiit Coloniæ an. 1596.

Leonardus de Utino, Dominicanus, auctor variorum Aſceticorum. Anno 1445.

Leonata, Pannoniæ Saviæ urbs. Anton.

Leonatus, Onaſi fil. Antei aliis, vir nobilis fuit ex Macedoniæ ducibus, Philippi ex materno genere conſanguineus, unà cum Alexandro educatus. Suidas. Periit, auxilio veniens Antipatro, Olymp. 114. anno 2. Diodor. *l.* 17.

Leones, opp. Normanniæ, in fundo undique ſylvis cincto, [illegible] amnem *l'Orleau*. 4. leuc. à Rothomago in Ort. Bellovacum verſus 10. & 4. à Novo Mercatu & Gorneo. Vulgò *Lyons en Foreſt.* Nomen enim à ſylva Leonum, in finibus Velliocaſſium ſita, accepit Baudr. & Hadr. Val. *Not. Gall.*

Leoneſſa, oppidum Aprutii ulterior. in limite dit. Pontif. [illegible] radices Apennini, inter civitatem Regiam ad Ort. & Caſciam ad Occ. 10. mill. à Reate in Eur. Vulgò quoque *Leoneſſa*.

Leonia & um, urbs magnæ Græciæ, exciſa, inter Siberenam & Crotonem. Lib. Conc. *S. Leone.*

Leonica, opp. Edetanorum fuit; quibuſd. *Oliete* hodie, aliis *Alcaniz*, vicus ad amnem *Guadalope*, in Aragonia ambo, & confinio regni Valentini.

Leonica, pars urbis Romæ ultra Tiberim, ſic dicta à Leone IV. Pontifice, qui eam muris cinxit, *Leonina*. Ferr. *Borgo* hodie.

Leonicenſes, Hisp. citer. pop. Plin.

Leonidas, nobilis Spartæ, deinde Lacedæmoniorum Dux, qui adverſus Xerxem penè incredibilia egit. Hic commilitonibus dicebat, *pergite animo forti, hodie apud inferos fortè cœnabimus.* Cecidit ad Thermopylas, cum illas anguſtias cuſtodiret quadringentis ſolùm militibus, cujus cor excidens Xerxes piloſum invenit. V. Plut. Herod. *l.* 7. Juſtin. *l.* 2. Val. Max. Diodor.

Leonidas, intimus Parmenionis, quem Alexander M. Ducem dedit iis, qui mortem Parmenionis conqueſti, in unam cohortem ſecreti erant, Curt. *lib.* 7. *cap.* 15. Forſan is quoque eſt, quem nominat Polyænus *lib.* 4. *in Antig.*

Leonidas, à filio Origene, miſſâ epiſtolâ, *Cave tibi, ne propter nos aliud quid cogites*, ad martyrium roboratus eſt, circa Annum Chr. 204. Euſeb. *l.* 6. *c.* 1. *&* 2.

Leonides, Alexandri pædagogus parum pudicus, Quintilianus.

Leonina, vulgò *Borgo di S. Pietro*, pars urbis Romæ, trans Tiberim, in qua Vaticanus mons & palatium Pontificum, apud Baſilicam S. Petri; Nomen accepit à Leone IV. qui muris eam contra incurſiones Barbarorum cinxit. Ferr. Nunc vulgò *il Borgo* dicitur. Baudr.

Leoninus ſinus, pars maris Medit. in modum ſinus extenſa, inter Provinciam & Cataloniam, verſus oram littor. Galliæ & Occitaniæ, nautis formidabilis; *Golfo di Leone* Italis.

Leonogildus, Gotthorum rex, Suevorum reliquias ex Hiſpaniâ ejecit, an. U. C. 1326.

Leonſteinus Comit. olim ſub propriis Comitibus fuit, à quorum ultimo Ludovico Fridericus I. Elector Palat. 14000. aureis Rhenanis illum ſibi comparavit, A. C. 1441. Hic, cum æquales nuptias contrahere, ob conventionem, cum nepote Philippo, non poſſet, ex Clara à Tettingen legitimè ſibi juncta, A. C. 1462 ſuſcepit Fridericum mortuum A. C. 1474. & Ludovicum: cui cùm varias Pater conceſſiſſet dynaſtias, Cæſarque Maximilianus I. Comitis cum dignitate ornaſſet: poſtea Philippus El. omnes dynaſtias, Scharffeneccia exceptâ, ad ſe recepit, & permutationis nomine Comit. *Louuenſtein* ſubſtituit. Hoc Ludovicus, bello Bavarico, ſecutus partes Ruperti agnati, ab Ulrico Wirtembergico exutus, illum vix poſt bellum, bonaque parte mutilatum, recepit: delectus à VII. virali Collegio, qui Caroli V. Legatis Moguntiæ electionem nuntiaret, Obiit Anno Chr. 1524. Pater Ludovici & Friderici, quorum hic ex Helena Königseckia, numeroſam ſuſcepit prolem, defunctus A. 1541. Eo inter alios geniti, Wolfgangus Leonſtenium, & Lud. Werthemium ramos orſi ſunt. Quorum prioris poſteritas extincta eſt in Georgio Lud. qui obiit Anno Chr. 1633. pater Marcæ Chriſtianæ, Gabrieli Oxenſtiernæ R. Suec. Mareſcallo nuptæ. Poſterior, plurimas Imperii & Impp. nomine legationes obivit: ſemel à Ludovico D. Wirtembergico, Comitatu exutus. A' conjuge Anna filia Ludovici C. Stolberg. & Walpurgis Comitiſſæ Wiedanæ, accepit Comitatus Werthemenſem, Rupifortenſem, Montacutenſem, dynaſtias Breubergenſem, Herbimontanam & Chalpirenſem: Cum Julio Epiſc. Herbipolitano ob Comit. Werthemium bellum geſſit, de quo Vid. Thuan. *lib.* 138. *p.* 1251. Obiit Anno Chr. 1611. Ejus nomen inter eos, qui form. Concordiæ ſubſcripſerunt, apparet. Pater inter alios fuit, Chriſtophori Ludovici, Virnenburgicæ lineæ auctoris, & Joh. Theodorici, qui Rupifortiam eſt orſus. Horum ille, ex Eliſabetha filia Joachimi C. Manderſcheidii & Virnenburgii, pater fuit Frid. Ludovici ſucceſſoris, cui plures filii ſuperant. Iſte, bello inclytus, obiit A. C. 1644. ſucceſſore filio Ferdinando Carolo. Latinos amplexo ritus, inter cujus filios Philippus A. C. 1663. Canonicus Argentinenſis factus eſt. Vid. Phil. Jac. Spenerum *Syll. Gen. Hiſtor.*

Leontharna, fons & civitas ſeu vicus Bœotiæ. Lycophron. ad Heliconem montem.

Leontidas, ſeu *Leontiadas*, potentiam paucorum Thebis ſpirans, perſuaſit Phœbidæ, occupare Cadmiam.

Leontini, Siciliæ urbs quondam celeberrima, antiqua Læſtrygonum ſedes: Epiſc. quondam ſub Arch. Syracuſano, ſub Græcis Impp. hodiè *Lentini* dicitur, Græcis omnibus Λεοντῖνοι, uno excepto Ptolemæo, apud quem Λεόντιον. Derivatum eſſe nomen ἀπὸ τοῦ λέοντος, id eſt, à *Leone*, omnes nummi hujus urbis antiqui teſtantur, in quibus ejus animalis imago expreſſa eſt. Ejus meminit Ovid. *Faſt.* 4.

Jamq; Leontinos, Amenanaq; flumina curſu
Præterit. —— ——

Opidani eodem nomine gaudebant. Sil. *l.* 14.

Prima Leontinos vaſtarunt prælia campos.

Bellicoſi olim fuere, ſed à Phalaride victi, armiſque exuti, potationibus operam dare cœpere; unde Proverb. *Leontini ſemper juxta pocula*, apud Diogenianum, in voluptuoſos. Plura de hâc urbe vide apud Cluv. *Sic. Ant.* 1. 10.

Leontinum, citatur Schol. *in Aves Ariſtoph.*

Leontium, Meretricula contra Theophraſtum ſcribere auſa, ſcito quidem illa ſermone atque Attico. Cic. *libr.* 1. *de Nat. Deorum.*

Leontiſcus, Mamertinus quidam pyctes fuit, ex argumento *Acrocherſites* dictus, tanto corporis robore, ut ſummis adverſarium manibus correptum non prius deſereret, quam deficientem ſentiret. Suidas.

Imper. Orientis.

Leontius, ex Patricio. Rom. Imp. an. U. C. 1448. Juſtiniano Rhinotmeto, ſub quo contra Barbaros fortiſſimè pugnavit, in vinculis detento, ab Anno 692. uſque ad Annum 695. thronum poſſedit. Anno 698. ab Abſimaro naribus auribuſque truncatus, atque in Monaſterium detruſus: Reſtituto verò Juſtiniano Imper. capite plexus, Anno 705. Theophan. & Cedren. *in Gr. Annal.* Item Conſul cum Salluſtio, Anno 1096. U. C.

Leontius, Patricius Orientis, Regem ſe fecit, contra Zenonem Imp. Anno 482. nixus Verinæ, quæ uxor Leonis ſen. favore: paulo pòſt cum illo ſeditionis complice, capite mulctatus ap. [illegible] Nicephor. *l.* 16. Evagr. *l.* 3. Jornandes, &c.

Viri illuſtres.

Leontius, Antiochenæ Eccleſiæ Præſul, ut perſecutionem vitaret, idolis ſecit. Cùm presbyter eſſet, dignitate privatus eſt, quia cum muliere Euſtolia nomine degens, & turpem ſuſpicionem celare volens, genitalia ſibimet noſcitur abſcidiſſe, ac deinceps quidem fiducialiter cum eâ muliere vivebat. Poſtea verò, Imper. Conſtantii ſtudio, in Antiochenâ Eccleſiâ depoſito Stephano, Anno 347. ordinatus eſt Epiſcopus. Qui cum eſſet Arrianus occultus, videns diviſos ſacerdotes, & populum, ac alios dicentes, *Gloria Patri & Filio*, &c. & alios *Gloria patri per filium*, &c. ipſe ſub ſilentio dicebat orationem, & nihil aliud audiebant aſtantes, niſi cùm diceret *In ſecula ſeculorum.* Sed quia etiam contra milites veritatis acuebatur, non niſi hæreticos provehebat, celabatque peſtem, modo timore populi, modò formidine Imperatoris, qui Filium Dei diſſimilem patri dici prohibuerat. Obiit Anno 356. Athanaſ. *Apol. de fuga.* Socr. *lib.* 2. Niceph. *l.* 8. Theod. *l.* 2. *&* 5.

Leontius I Epiſc. Burdigalenſis, floruit an. 480. Sidon. Apollin. & Fortunatus. *l.* 4. *c.* 9.

Leontius II. maritus Placidinæ, ex Imperatorum ſanguine, illâ dimiſſâ, Epiſcopus evaſit. Emeritum, qui favore Clotarii I. Epiſcopus Santonum factus erat, Synodo celebratâ, depoſuit. Cheriberto fil. Clotarii ſuccenſente. Obiit ſub finem ſeculi [illegible] Gregor. Tur. *Hiſt. lib.* 4. *cap.* 26. & *de glor. mart. cap.* 65. Fortun. *libr.* 4. *cap.* 9. Chriſtoph. Brovverius, *in notis ad Fortun.* Elias Vinetus, *in Antiq. Burdig.*

Leontius, Epiſc. Forojulienſis, Accepti ſucceſſor, an Quiliani? Huic Caſſianus opus ſuum dedicavit. Martyr habetur, fortè ſub Vandalis paſſus, Anno 445. Moretius *Diction. Hiſt.* Item, Epiſc. Arelatenſis, ſub finem ſeculi 5. Item, Conſtantinopolitanus, continuatór Theophanis. Scripſit vitas Leonis Armenii, Michaëlis Balbi, Theophili Michaëlis filii & Leonis Sapientis. Item Epiſc. Arabiſſenus, in Armenia, Auctor duarum Orationum, de Creatione, & Lazaro reſuſcitato. Phot. *Cod.* 271.

Leontius, Tripolis Lydiæ Epiſcopus, ex Mœſiâ ortus, de quo vide Suidam

Leontius, Scholaſticus, i. Advocatus, vel, Presbyter Conſtantinop. Scripſit de Sectis Hæreticorum, deque Conc. Chalcedonenſi, capp. 10. quæ *Actiones* vocat. Sub finem ſec. 6. Tribuuntur ei quoque libri tres, contra Eutychianos & Neſtorianos, duo contra Apollinariſtas, &c. Quæ omnia à Turriano latinè reddita ſunt. Vide Voſſ. *de Hiſt. Gr. l.* 4. *c.* 28. &c. Non confundendus, cum Leontio, de quo Baſil. *in Vita Sabæ. cap.* 95. *& Quiriaci.* Hic enim Origeniſta, & ſectator Theodori Mopſveſteni fuit. Nec cum Ep. Cypri, qui vixit Anno 620. Auctor porro fuit libri, *de duplici Natura, in Chriſto, c. hæreſin Monophyſitarum:* & Diſput. contra Philoſophum Arianum In Biblioth. Imperatoris, Viennæ. Vid. Moretium, *Diction. Hiſt.*

Leontius, nobilis ſtatuarius, qui Olympiæ fecit ſtadiodromum aſtylon, aliaque opera, quæ commemorantur à Plinio. 34. 8.

Leontocephale, Phrygiæ caſtellum munitiſſimum. Appian. Plut. *in Themiſtocle.* In littore maris Ægæi.

Leontomenes, Coquus iſte nefarius, qui Callimelem adoleſcentem, ab Apollodoro, Caſſandreenſium tyranno, mactatum coxit, ejuſque viſcera conjuratis epulanda propoſuit. Vidé Polyæn. *lib.* 6.

Leonton, Plin. *Leontopolis* Straboni, *Damor*: opp. Phœnices, in ora, ad oſtium fluvii cognom. inter Berytum ad Bor. & Sidonem ad Auſtr.

Leontopolis, Phœniciæ urbs, Strabo. Ægypti op. Ptol. intra Deltam, Buſiridi proximum: Eſt & Iſauriæ & Helleſponti urbs, & Bithyniæ, Ep. ſub Arch. Helenopolitano.

Leontychides, Spartæ rex, Perſas eodem die, quo ad Platæas Mardonius ſuperatus eſt, ad Mycalen quadraginta millibus cæſis, devicit. In expeditione Theſſalicâ dux cum liberâ poteſtate, magnam pecuniæ vim corruptus accepit, & in caſtris deprehenſus eſt, cùm utraque manu pecuniam retineret. Itaque delatus Spartam, damnatusque Tegeam in exilium, ibi mortuus eſt, cùm regnaſſet annos 22. Diodor. *lib.* 21.

Leonum mons, Luſit. *Sierra Leona*, incolis *Boulombel*, mons excelſus Africæ, in ora littor. Guineæ, inter ipſam & Nigritiam, in Oceanum excurrens, juxta prom. *Ledo*, & ſinum Francicum. Sed per terras longè lateque extenditur, inter regnum *Boulom* ad Bor. & regn. *Boure*, ad Auſtr. Ei adjacet fluv. cognom. ubi colonia Anglorum.

Leophora Via, quæ *Memnonia* etiam dicebatur, à *Memnone* nempe, qui eam ſtravit, circa Suſam Perſidis urb. Diod. *l.* 2.

Imp. Rom.

Leopoldus, Imper. Romanus, ſucceſſit Ferdinando III. patri, ex Maria, ſorore Philippi IV. Hiſp. R. natus Anno 1640. Deſignatus Bohemiæ R. an. 1654. & Hungariæ an 1655. Imperator electus & coronatus, an. 1658. Duxit an. 1663. Margaretam Mariam Tereſam, fil. Philippi IV. Quâ mortuâ, matrimonio ſibi junxit, Claudiam ex Archiducum Oenipont. familia: poſt cujus obitum, qui contigit A. C. 1676. duxit filiam Principis Neoburgici, an. ſeq. Turcico bello, ante aliquot annos defunctus, jam Belgis ſe contra Galliæ R. junxit, Philippoburgo nuper ad deditionem adacto felix.

Principes & Archiduces Auſtria.

Leopoldus I. cognom. *Glorioſus*, vel *Equitum gloria*, fil. Alberti I. Imp. Sueviam tenuit & Alſatiam: fratri Friderico, contra æmulum Ludovicum Bavarum, aſtitit, eumque è vinculis liberavit. A' Suitiis, Uriis & Undervvaldiis duplici clade affectus eſt, An. Chr. 1315. Ejus dein gener Enguerrandus Cuſſinus, Anglicis auxiliis Bernates adortus A. C. 1373. ad Frauenbronnam eſt profligatus.

Leopoldus II. cognom. *Probus*, prioris ex fratre Alberto Sapiente, nepos, Tirolenſis familiæ auctor extitit, ſicut frater ejus Albertus III. Viennenſem orſus eſt. Præter anteriores provincias, etiam Stiriam, Carinthiam & Tarviſinas ditiones fratri extortas tenuit. Johannem Richardi Angl. R. fratrem Viennæ cepit, bello Veneto victor, ad Sempacum A. C. 1386. ab Helvetiis cum 676. nobilibus cecidit. Sanctis annumeratus ab Innocentio VIII. Surius. Pater, præter Fridericum Tyrolenſis, & Erneſtum Styriæ linearum auctores, Wilhelmi & *Leopoldi III.* cognom. *Craſſi* vel *Superbi*, qui paternæ ultioni intentus, cum Helvetiis bellum geſſit, ab his ad Glaronam victus: Polyd. *l.* 14. Stumpfius, &c.

Leopoldus IV. fil. Caroli, Styriæ ſeu Græcienſis lineæ conditoris, Ænipontanam lineam orſus eſt, ſicut frater ejus major Ferdinandus Viennenſem. Eccleſiaſtico initiò ordini adſcriptus Argentinenſem Epiſc. & Paſſavienſem obtinuit, A. C. 1609. Miſſus dein ab Imp. ut Juliacum ſequeſter teneret, impedire non potuit, quo minus urbs a Gallis & Mauritio Naſſovio caperetur. Poſt varia dein Viennæ A. C. 1619. in tractu Rhenano Anno Chr. 1622. cum Rhætis An. C. 1621. geſta, ejuratâ infulâ Claudiam Mediceam duxit. Pater Ferdinandi Caroli & Sigiſmundi Franciſci, qui ambo abſque maſculo hærede obierunt, lineâ ſic extinctâ.

Leopoldus V. Vide *Leopoldum*, Imper.

Leopoldus Wilhelmus, fil. Ferdinandi II. Imp. frater Ferdinandi III. Arch. Magdeburgenſis, Epiſc. Argentinenſis, Paſſavienſis, Halberſtadienſis, Vratislavienſis, Olomucenſis, Abbas Hirſchfeldenſis & Murbacenſis, Magiſter Ord. Teutonici, à fratre An. Chr. 1639. exercitui præfectus eſt. A' Torſtenſohnio A. C. 1642. cum Piccolomineo ad Lipſiam victus, omnia impedimenta amiſit. Ex hoc ab A. C. 1647. Belgium gubernavit, inde Viennam revocatus, nepotis ex fratre mortuo tutor fuit. Geſta ejus Luc. Lancelotus centone Virgiliano proſecutus eſt.

Leopoldus, fil. nothus Alberti III. Archiducis Auſtr. Matheſin Viennæ docuit. Phil. Jac. Spenerus *Syll. Geneal. Hiſt.*

Leopolis, ſeu *Fanum S. Leonis*, urbec. Epiſc. Duc. Urbini, prope Ariminum fluv. in limite Romandiolæ, 20. m. p. ab Urbino in Cæc. 15. ab Arimino in Circ. Vulgò *S. Leo*.

Leopolis, Germ. *Ruſſe Lemburg*, urbs Ruſſiæ nigræ, ſeu parvæ, intra colles, ad amnem *Peltevv*, 15. leuc. Pol. à Premislia in Ort. paulo minus à monte Carpatho in Bor. à Leone, duce Ruſſorum condita, qui floruit A. C. 1280. Archiep. & Ruſſiæ Metropolis facta ab Urbano V A. C. 1361. Satis munita, cum duplici arce, unâ intra, alterâ extra mœnia, in monte edito, probè culta, ampla. Anno 1648. obſeſſa fuit à Chmicilnecio, Coſaccorum Duce, an. 1672. à Turcis capta. Gall. *Leopole*. Conditam à Leone Imp. habet Ferrar.

Leos, Orphei filius. Vide *Leocorion*.

Leoſthenes, Athenienſium Dux, poſt mortem Alexandri M. militibus ad jugum excutiendum concitatis, Antipatrum victum, in Lamiam, Theſſaliæ urbem, compulit. Quam dum obſidione acriùs urget, lapidis ictu interiit, Sponſus. Publicè laudatus Athenis, ab Hyperide, dum Demoſthenes, ob acceptam ab Harpalo pecuniam, in exilio fuit. Diodor. *l.* 18. Juſtin. Plut. Suid.

Leoſthenes, Athenienſis, Peparethiis à civibus ſuis auxilio miſſus, qui cùm negligenter videretur res gerere; à Populo, tanquam proditor, capitis damnatus eſt, publicatis bonis, Olympiadis centeſimæ quartæ anno quarto. Diod. *l.* 15.

Leoſthenium, Boſpori Thracii ſinus. Steph. *Sthenium* Gyllio. Ab aliis *Laoſthenes ſinus* dicitur, & portus *Senum*: eſtque in ora littor. Thraciæ, e regione Bithyniæ, medius inter Conſtantinopolim ad Auſtr. & Pontum Euxinum ad Bor. hodie *Soſthenius ſinus*, Gyllio. Baudr.

Leoſtratus, Athenienſium Imp. an. U. C. 86

Leotericus, Vid. *Leutericus*.

Leotrophides, Dithyrambopœus, adeò tenuis & gracilis, ut in proverbium abierit, *Leotrophide macilentior*. Suidas. Eraſmus. E tribu Cecropide. V. Ariſtoph. *Aves*.

Leotunia, prov. ampla Sin. maximè in Bor. extenſa, verſus Tartariam, inter regnum Niuche, ad Sept. & Gangem ſin. ad Mer. ut inter regnum Coream ad Ort. & Pechinam prov. ad Occ. Prima vaſtata eſt & occupata à Tartaris. *Leaotung* ſeu *Leautum*, vulgò. In ea multæ arces munitæ urbesque plurimæ. Sed præcipuæ ſunt, *Leoanum* ſeu *Leyaoang*, Quincheum *Kincheu*, & Ningiva *Nyngevven*, verſus montes.

Leotychides, Rex Lacedæmoniorum, Græcorum cum Xantippo Dux, prope Mycalen Perſas navali prælio ſuperavit: Obiit an. regni 22. Succeſſit Archelaus. Pauſan. *in Laconicis*, Diodor. Olym. 76. an. 278. U. C. Vid. *Leontychides*.

Leotychides, filius Agidis, quem tamen vivens pro filio agnoſcere nolebat, quòd adulterio Alcibiadis cum Timæâ uxore procreatum ſuſpicabatur. Cùm autem ſe ad pedes Patris ægrotantis abjeciſſet, & multas lacrymas profudiſſet, perſuaſit ei, ut ſe multis præſentibus filium pronunciaret. Plutarch.

Leovardia, vulgò *Leuvvarden*, urbs Belgii uniti, ampla, munita, elegans, caput Friſiæ Occ. 2. ingentibus mill. Germ. à Doteccomio in Circ. vix uno cum dimid. ab ora Oceani Germ. 7. leuc. à Groninga.

Leovigildus, vel *Leuvigildus*, Gothorum R. in Hiſp. poſt fratrem Liubam, an. 568. filius Athanagildi. Corduba aliiſque urbibus potitus, an. 572. Bigamus, ex altera uxore, parens Hermenigildi & Recaredi, quos in regni conſortium aſcivit. Quorum ille ab Ingonde, filia Sigeberti, Franciæ R. uxore, ab Arianiſmo, ad fidem converſus, à Patre verò occiſus eſt. Obiit an. 586. Joh. Biclarius & Iſidor. *in Chron.* Greg. Tur. *Hiſt. Fr. l.* 5. Item, Presbyter Cordubenſis, ſcripſit *de habitu Clericorum, an.* 716.

Lepaduſa, inſula Siciliæ, a patellis oſtreorum genere dicta, quaſi Patellaria.

Lepanthum, vide *Naupactum*.

Lepas, vertex rupis cujuſdam aſperæ in agro Syracuſano. *Crimiti* Fazello & Aretio.

Lepethymus, mons in Lesbo inſulâ. Plin. juxta Methymnam urbem.

Lepida, cui ſuper Æmiliorum decus L. Sulla ac Cn. Pompejus proavi erant, à Tiberio, in gratiam Quirinii conſularis prædivitis & orbi, qui dimiſſam eam è matrimonio, poſt viceſimum annum, veneni olim in ſe comparati arguebat, condemnata. Vide Tacit. 3. 22. 23.

Lepida C. Caſſii uxor, Silani amita, contra quam Nero vocabulo indicum induxit, qui inceſtum cum fratris filio & diros ſacrorum ritus confingerent. Tacit. 16. 8.

Lepida binæ, apud Suetonium, occurrunt, altera *in Caligulâ c.* [illegible] Germanici ſoror, patris Agrippinæ, nata ex Druſo & Antoniâ juniore: altera ex Gn. Domitio Neronis avo & Antonia majore genita, ſororque Domitii Neronis patris & Agrippinæ mariti, quam inceſtaſſe eundem Domitium tradit idem Suetonius *in Nerone cap.* 5. De hac verba facere Tacitum *lib.* 12. *cap.* 64. apparet. Siquidem hæc Domitia dicta; uti ex gente Domitiâ orta, non illa ex Druſo ortum ducens: tum hanc mariti Agrippinæ ſororem & Neronis amitam vocat Tacitus. Hanc *Lepidam* perditam ab Agrippinâ, ſcribit Tacitus, adhuc vivente Claudio Imperatore, eandem verò ſcribit Suetonius *cap.* 34. interemptam poſt Agrippinæ matris necem, juſſu Neronis, Medicis, ut largius eam purgarent, adactis. Verum nomen *Domitia Lepida*, una ex amitis Neronis & apud quem ille educatus, matre in exilium pulſâ.

Lepidi pons, unus ex Romæ pontibus, qui & *Sublicius* & *Æmylius*, P. Victori.

Lepidotum, Ægypti urbs. Ptol.

Lepidus, cognomen apud Rom. quo quatuor inprimis nobiles fuere, de quibus Rutilius Numatianus in Itinerario, cujus verſus illuſtrat, declaratque Lipſius *ad* 14. *Annal. Taciti p* 369.

Lepidus M. Æmylius, Dux Romanorum, ex familia nobiliſſima. Summus Pontifex, ter Conſul, & cum Auguſto atque Antonio, Triumvir. Sævus & ſordidè avarus, proprium fratrem proſcribi paſſus: Victo Pompeji filio, Siciliam occupaturus, Meſſanâ potitus, paulo pòſt hâc Victori deditâ, in obſcurum quoddam Italiæ oppidum relegatus eſt, an. 718. U. C. 185. Olymp. 36. ante N. C. Plut. *in Auguſto & Antonio*. Florus *l.* 4. Dio. Juſt. Appian. &c.

Lepidum.

Lepidus. Cùm Ptolomæus rex tutorem populum Roman. reliquiſſet, Senatus M. Æmylium Lepidum Pontificem Maximum bis Conſulem, ad pueri tutelam gerendam, Alexandream miſit. Valer. Maxim. *lib.* 3. *cap.* 4. Juſtin. *l.* 30. Tacit. 2. 67.

Lepidus, auctor Epitomes hiſtoricæ, Steph. in *Τεῶς*.

Lepidus, natus ex Æmilio Paulo & Juliâ, nepte Auguſti. Hunc Cajus ſucceſſorem imperii deſtinavit & quinquennio maturius, quàm per leges, magiſtratum capere voluit; ut tradit Dio *l.* 59. Nam erát ſanguinis gentiſque Auguſtæ, pari cum Caligulâ gradu. Cum eodem Agrippina, Germanici filia, puellaribus annis, ſpe dominationis, ſtuprum admiſit.

Lepidus, prænomine *Marcus*, temporibus Tiberii, gravis & ſapiens vir; qui pleraque ab ſævis adulationibus aliorum in melius deflexit, neque tamen temperamenti egebat, cùm æquabili auctoritate & gratiâ apud Tiberium viguerit. Tacit. 4. 20. Obiit Ser. Galbâ, L. Sullâ Coſſ.

Lepidus. Orator. Cic. *in Orat.*

P. Æmilius *Lepidus*, Cenſor cum Planco. An. 732. U.C. Poſt quos Cenſuram Imperatores ſibi reſervarunt.

Lepidus, Auctor Græc. ſcripſit Epitomen hiſtor. Vide Steph. Byzant.

Lepinus, mons Italiæ, *Monte Segni*, in quo Signia urbs, vino celebris: Jugum eſt montium Latii valde extenſum, inter Latinam & Appiam viam, quod vulgò *le montagne di Segni* dicitur, & ubi altius conſurgit, *la montagna di Carpineto.* Campaniam verò Rom. in duas provv. *la Campagna* & *la Marina*, diſtinguit. Baudr. Columella *lib.* 10.

Qua Marrucini, qua Signia monte Lepino.

Lepontia Alpes, Summis proximæ, ad Ortum Rheni; ubi *Lepontii* pop. *Monte di S. Bernardino.*

Lepontii, pop. Alpini circa Rheni ortum inter Inſubres, & Helvetios, *RhenWalder* Scudo. Ubi pag. *Lepontz.* Ita dicti creduntur, quaſi *Λειπόντιοι*, i. relicti, quòd ab Hercule cum exercitu Alpes tranſcendente, eo loci relicti fuerint, Simler. de *Alpibus p.* 202. Sprecherus *Pall. Rhat. lib.* 1. &c. Habent Plantino à Sept. Helvetios, & ab Occaſu Valeſianos finitimos, *in HelVet. Antiq.* & *NoVa.* In his quatuor ſunt Helvetiorum Præfecturæ Italicæ. Simler. *de Rep. HelV.* Vide omnino Stumpſium *lib.* 9. & Cluv. *Germ. Ant. lib.* 1. *cap.* 14.

Lepontii, pop. fuere Gall. Tranſpad. inter Alpes ad Occ. & Verbanum lacum ad Ort. quorum nunc tractus ad Merid. ex parte Ducatus eſt Mediol. Sed pro majori parte, nempe ad Bor. ſub Helvetiis. Vide ſuprà.

Leporetum, vicus Galliæ, in arenis Burdigalenſibus vel Vaſatenſibus, caput pagi nunc in Duc. faſtigium evecti, *l'Albret*: Unde Albretanæ familiæ nomen. Dictus eſt à leporibus, quibus hic tractus abundat, indigenis *Bret* dictis. In Duc. hoc cum Leporeto, ſunt Tarteſſium urbs ad Midorium fluv. *Midou*, Caſtellum Zelotypum, Neracum, Caſtella *Caſtels*, Gerunda *Gironde*, Podium Normannorum *Puy-Normand*, aliaque multa oppida, caſtella & vici. Joſ. Scaliger e mutilatione Seneſcalciarum Aginnenſis & Armaniacenſis cum conflatum eſſe ſtatuit. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Leporius, Presbyter, Neſtorianiſmum in Gallia docuit, B. Virginem nil niſi hominem peperiſſe aſſerens, qui dein Filio Dei uniri meruerit. Galliâ pulſus, in Africam ſe contulit, ubi ab Auguſtino meliora edoctus, Orthodoxiam amplexus eſt. Caſſian. *lib.* 1. & 7. *de Incarn. Chr.* Gennad. *de Viris Illuſt. cap.* 59. Baronius *An. Chr.* 420.

Lepra, ſeu *λέπραι*, locus Athenis, extra tamen Aſtu, ſeu urbem, ubi Coriariorum officinæ erant. Ariſtoph. Schol. *in Acharn.*

Leprea, Inſ. maris Ægæi, circa Joniam, Plin.

Leprium, opp. Peloponneſi in Elide reg. ſeu potius, teſte Cic. & Plin. in Arcadiâ, *Chiappa* Nigro. Baudrando oppid. maritimum eſt Elidis, in ora littor. prope Ichtum promuntorium, in confinio Meſſeniæ. 30. mill. à Piſis in Auſtr. & amplius ab Elide, nunc parvi momenti. Pop. *Leprini* Ciceroni, Polybio verò *Lepreata.* Vide Schol. *in AVes.*

Leproſium, vulgò *LeVroux*, urbec. prov. Bituricenſis, 2. diſtat leuc. à Bituricis in Occaſ. S. Silvanum Confeſſorem patronum habet. Eſt & *Leproſus* vicus Turonum, vulgò *le Loroux*, proximus Montalomago & Dolis, ad Scandonem *Eſchandon*, qui in Angerem effluit. Utrique loco à multitudine leproſorum nomen. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Lepſemandus, opp. Cariæ. Steph.

Lepteacra, promuntorium Indiæ, quod alii *Drepanum* vocant, Solinus. Item Ægypti promuntorium ad ſinum Arab. Ptol. *Ex* Plin. 6. 29.

Leptines, unus ex Ducibus Demetrii, Cn. Octavium, Romanorum Leg. necari juſſit.

Leptines, Hermocratis Syracuſani filius, Dionyſii ſuperioris frater, cujus operâ arduis in negotiis plurimùm fuerat Tyrannus uſus. Sed cùm miſſus auxilio Lucanis, adverſus Rheginos, adnantes claſſi ſuæ Græcos humaniter excepiſſet Lucaniſque auctor extitiſſet, minâ unumquodlibet caput liberum remittendi; deque ſolvendo redemptionis precio fidem ſuam interpoſuiſſet: præterea inter Græcos ac Lucanos bellum compoſuiſſet; ſuſpectus fratri evaſit, cui hic ab adminiſtrandâ claſſe remoto *Thearidem* ſubrogavit. Diod. 14. 445. Occiſus eſt in prælio, cum Carthaginenſibus, ad Cronion, Olymp. 99. anno ſecundo.

Leptines, orator nobilis Athenienſis, qui cùm liturgiarum onus ad paucos, eoſque tenuioris fortunæ rediiſſe videret, potentioribus ferè omnibus immunitate donatis, tulit legem, ut ſublato jure immunitatis, liturgiarum ſumptus ex æquo à ditioribus ſuppeditarentur. Quam legem oppugnat Demoſthenes in oratione, quam adverſus Leptinem inſcripſit.

Leptis, Africæ min. (quæ *Zeugitana proVincia* dicitur) duarum urbium nomen eſt. Prima Minor, quæ *Sarrana* cognominatur, à Sarranis Phœniciæ: Nunc *Lempta* Arab. Nubienſi, & *Monaſtero* Europæis, oppidum regni Tunetani, in ora littor. inter Suſam & Adrumetum. Silius *l.* 3.

Tabraca tum Tyrium Vulgus, Sarranaq; Leptis.

Altera trans Syrtin min. ſita, juxta Ocam oppid. Magnæ cognomen habet. Illam Neapolin dici exiſtimat Vadianus Melæ enarrator. In Tripolitano regno, & ora maris Mediterr. nunc *Lebeda*; cum portu commodo & arce munita. Inter Syrtim maj. & min. 100. mill. à Tripoli in Ort. *Lepeda* quibuſdam. Cæterùm de 2. hiſce urbibus vide Bochartum *Geogr. pag.* 526. & 527. *Leptis* nomen Punicum eſſe ait, לבת *labe*, quod *ſtationem* ſignificat. Lucan. *lib.* 9.

Proxima Leptis erat, cujus ſtatione quietâ
Exegere hyemem. ——

Lepydnus, viri nomen, cujus uxor fuit Methymna, Macarei filia. Steph. in *Μήθυμνα*.

Leria, inſ. maris Ægæi; cujus incolæ *Lerii*, improbi & mali, unde Prov. *Lerii mali*, Strab. *lib.* 10. ſicut *Chius malus.* Vide *Leros.* Item opp. Hiſpan. Tarrac. quod & *Edeta*, in regno Valentiæ, olim Hedetanorum caput, teſte Beuthero, vulgò *Liria*, ut ex Cluſio, & Morali refert Ortelius. Ante Herculis Lybici in Hiſpaniam adventum condita fertur. Ad Turiam fluv. 4. leuc. à Sagunto in Occaſ. 5. ab ora maris Medit. & ſinus Sucronenſis. Paucis conſtat incolis.

Leria, vulgò *Laire*, Bojorum in Gallia fluv. in Oceanum effluit, & *Sigmas* Ptolomæo dicitur, à figura literæ C. quam ſuo curſu lunato refert. Vaſconibus *Leyre* vocatur, Hadr. Valeſius, in voce *Medulo.*

Lerina, aliàs *Planaſia*, Tacit. *Ann.* 1. inſula parva maris Gallici, in ora Gall. Narbon. inter Antipolim 2. leuc. in Auſtr. & Forum Julii 5. ad Ort. ubi Lerinenſe Cœnobium præclariſſimum, à S. Honorato fundatum, an. 375. Cujus Monachos Semipelagianiſmus invaſit, ſec. 6. Vaſtatum ab Hiſpanis, An. 1635. iterum pulſis, an. 1637. *S. Honorato* Maſſonio, dicitur & *Lerinum* & *Lerinus.* Ipſa & *Lero*, vulgò *les Isles de S. Honorat*, & *de Lerins*; ſed Lero major eſt & Borealis. Vide Morer. *Diction. Hiſt.* & in voce *Lerinus* infra.

Lerinus, eadem quæ *Lerina*, vide ſupra. Straboni *Planaſia*, quòd nulli ibi montes exſurgant: Apollinari Sidonio *Inſ. Plana.* ab æqua camporum planitie, dicta eſt. Ab hac non longè abeſt Planaria inſ. à Corſica 60. mill. paſſ. ab Ilva Inſ. ſtadiis 90. quam Solinus ac Æthicus *Planaſiam* rectiùs appellant. Itali *Pianoſa.* Cui cognom. apud Strabonem quoque Inſ. eſt, contra Dianium opp. Hiſpan. Tarrac. Cum Lerone, impropriè nomine Stœchadum, à Pomponio Mella hæc Inſ. comprehenditur, eò quòd ſint citra oſtium Vari, ſeu citra oram Ligurum Italiæ attributorum: cui Lerinus propior Lerone eſt. Cùm inculta prius ob nimium ſqualorem & vim animalium venenatorum eſſet, Honoratus nobiliſſimum hic Monaſterium condidit, cui ut & Inſ. nomen ſuum impertitus eſt, ex Abbate Lerinenſi Arelatenſis Epiſcopus. Unde Inſ. Gallis raro *Lerin*, ſæpius *S. Honoré de Lerin*, vel *l'Isle de S. Honorat* dicitur. Circuitu patet 2. mill. paſſ. puteum vel fontem aquæ dulcis habet, plana eſt & oblonga, miti & ſalubri gaudens coelo, frumenti, vini, cuniculorum, pinuum, palmarum, olearum, lauri, cupreſſorum, myrtorum, lentiſcorum & geniſtarum, florum ac herbarum fragrantium ferax, piſce marino & fluviatili abundans. Rudera ibi antiqui opp. Vergoanii, cujus Plinius meminit. Hodie in medio inſ. Baſilica S. Mariæ & templum majus S. Honorati: in latere inſ. ad Merid. ſcabris rupibus turris impoſita eſt, qua velut arce Monaſterium clauditur. Ab hac Lero 600. paſſ. circiter freto Foro-Julienſe dicto, dividitur, ac Lerino duplo major eſt: Antipoli adverſa, de qua vide in voce *Lero.* Ad *Lerinenſe* monaſter. in ſinu maris inter caput Rubeum *Cap Rous*, & Caput Galupe *Cap Garoppe*, pertinent maritima caſtella, Neapolis *la Napole*, prius Avenionetum dicta: & interfluente Cyano *Siagne*, amne torrente ac piſcoſo, Canoa *Canes*, olim caſtellum Marcellinum, pòſt circa annum 1132. Caſtrum Francum nuncupata: in vertice collis Villa vetus, nunc Muginum *Mogins*, & Vallis aurea proxima Antipoli *Valaurie.*

Lerma, vulgò quoque *Lerma*, opp. Hiſpaniæ in Caſtella vet. cum tit. Duc. ad Arlanzam amnem, 8. leuc. ab Auca in Auſtr. & 12. à Pincia in Ort. Baudr.

Lerna, lacus in agro Argivo, Herculis labore notiſſimus, qui in eo Hydram Lernæam dicitur interemiſſe; vicinæ omni reg. adeò

 infe-

infeſtam, ut locum fecerit Proverbio *Λέρνη κακῶν*, de malis multis in unum congeſtis. Locus fabulæ factus eſt, quòd Hercules paludem hanc, accolis noxiam, exſiccavit. Hinc *Lernæus*. Virg. Æn. 8.

Lernæus turba capitum circumſtetit anguis.

Λέρνης βυθὸς λειμῶνα, dixit Æſchylus, unde Pind. Schol. Ἡ γὰρ Λέρνα κατὰ μὲν τινας κρήνη, κατὰ δὲ τινας λοχμῶδες χωρίον. Eſt & fluv. ejuſdem nominis, oppidum item Laconicæ mediterr. *Phonea* Sophiano. Nigro autem *Petrina* dicitur. Aliis eſt oppidum Argiæ, ad quod palus & fluv. imo & fons Amymonius, Hydræ fabulis inclytus, in intimo receſſu ſinus Argolici.

Lero, inſ. parva Gall. in ora Provinciæ, Lerinæ ferè adjacens, ab ea tenui freto, *le Frioul*, ſeparata; Strabone teſte, à Lerone heroë dicta eſt, cui ibi ſacellum olim: Valeſio, unà cum Lerino inſ. à Gr. λῆρος, quod rem futilem denotat, nulliuſque momenti. Monaſterium olim habuit Margaritæ Virg. & Martyris tit. illuſtre, à quo nunc Inſ. S. Margaritæ *l'Isle de S. Marguerite* dicitur. Eam Monachorum Lerinenſium eremum ac ſecretum extitiſſe ajunt, ibique Impp. Rom. validas extruxiſſe munitiones, quarum veſtigia ſuperſint: quæ Maſſonus horrea fuiſſe ad condendum ſalem, & abeſſe à continente 2. m. ait. Qua ad Septentriones vergit, terramque proſpectat, portum habet tutum, hincque non longè fonticulum aquæ dulcis: oblonga eſt & frumenti cuniculorumque fertilis, in littore parumper attollitur, circuituque 4. mill. colligit. Inter oram Provinciæ ad Bor. & Lerinam ad Auſtr. Præter duas has Inſ. in Sinu illo maris inter caput Rubeum & Galupe, ſunt ſuæ aliæ Inſ. parvulæ ac ſaxoſæ Transleto, fotte *la Formigue* vulgò, & Inſ. S. Ferreoli, quibus adde Granilliam *la Grenille* Antipoli adverſam, ex tabb. Chorogr. Provinciæ, quæ omnes, ut Antipoli & Nicææ Maſſilienſium oppidis proximæ erant, Maſſilienſibus olim paruere: nunc ad Graſſenſem diœc. pertinent, & à maj. inſula Lerone, Inſulæ S. Margaritæ appellantur. In his veterrima Monaſteria, ab Honorato, Minervio, Caſtore & Joviano, qui floruere ſub Honorio Aug. condita eſſe, refert Proſper *in Chron.* Vide Hadr. Valeſium *Not. Gall.*

Leros, quæ & *Leria*, inſ. in Icario mari, cum urbe cognom. Epiſcop. ſub Archiep. Rhodienſi; aloe, quæ ibi naſcitur, clara. Strabo *lib.* 14. à Delo 65. m. p. in Ort. Circuitus 20. *Lero*. Pop. *Lerii*, qui olim corruptiſſimis moribus fuiſſe perhibentur. Hinc illud Phocylidis Λέριοι κακοί, οὐχ ὁ μὲν, ὃς δ' οὔ, πάντες δὲ πλὴν Προκλέους. *Lerii mali, non quidem unus, alter verò minime, ſed univerſi, excepto Patrocle.* Vide Maginum *Geogr.*

Lertius, vulgò *le Lers*, fluv. Galliæ Narb. in Occitania, Mirapincum rigat, dein in Alburacim ſe exonerat, & cum ipſo in Garumnam fluv. Lertius autem minor, paulo infra Toloſam in Garumnam cadit.

Lertoſa, Hiſpan. urbs, Δέρτωσα. Ptol. & Straboni, hodie *Tortoſa* dicitur.

Leſa, Sardiniæ urbs.

Lesbos, inſ. maris Ægæi, ante Aſſum promunt. Troadis *Lesbia* Plauto *in Mercatore*, *Metelin* hodie. Olim univerſa Troadis imperium obtinuit. Ambitus ejus ſtadiorum 100. ſupra 1000. à Boreà in Auſtr. protenſa, quingenta ſexaginta ſtadia longitudinis habens, feraci agro, & multa materiâ ad claſſes conficiendas idonea. Baudrando verſus oram Troadis eſt & Myſiæ maj. 12. mill. ab Aſſo prom. in Auſtrum. *Metelino* Italis, ab urbe ejus prim. Mitylene aliàs dicta, in parte Or. Circuitus eſt 130. mill. circiter. ex Thoma Porcaccio, 50. mill. à Chio in Septentr. 80. à Lemno in Auſtrum. 150. circiter à Delo in Bor. Portus habet duos capaciſſimos *Geremia & Caloni*. Venetis erepta eſt à Mahum. II. Huic inſulæ ortum ſuum debent Pittacus, unus ex ſeptem Græciæ ſapientibus; Alcæus poëta & Antimenides ejus frater, vir ad arma tractanda natus: Hic quoque nati ſunt Theophraſtus & Fania, Philoſophi Peripatetici, amici intimi Ariſtotelis: Muſicus quoque Arion & Terpander cum Sappho fœmina. Metel. Huc relegata à Nicephoro Patritio Irene eſt, An Chr. 80. ubi mœrore contabuit. Sic dicta à primariâ urbe, Archiep. quæ & in eâ potentiſſima fuit, ſive à *Lesbo* Japeti filio, qui in eam inſulam navigavit. Ut autem eruatur Lesbi etymon, ſciendum eſt, veteres meminiſſe ſeptem majorum inſularum in mari mediterraneo. In quarum dimenſione, quamvis parum ſibi conſtent, tamen in eo conveniunt, quòd Lesbon ſemper cenſent ſeptimo loco. Scylax ſcilicet, Alexius Comicus apud Euſtathium, Author *lib. de Mundo cap.* 3. ubi de majoribus inſulis, Apuleius, Timæus *apud Strabonem lib* 14. Diod. Sic. *lib* 5. Inde ſuſpicatur Bochartus, Lesbum inſulam *Esbuuth* & contractè *Esbu*, i. e. *ſeptima*, dictam eſſe à Phœnicibus, voce deflexâ ex Ebr. à השביעית *haſſebiith*. Ex quo factum, ut præfixo Lamed להשבוע *Lesbus* diceretur urbs inſulæ metropolis, i. e. *ad ſeptimam*, ſupple *inſulam*. Quâ nominum formâ nihil frequentius apud Pœnos, ſic *Ad ſeptem aras*, *Ad ſeptem fratres &c.*

Λέσβος ἀγχιάλοιο. ——

Dionyſ. *verſ.* 537. Hinc *Lesbius*, ut *Lesbia vina*, Horat. *Epod.* 9. Item *Lesbous*, ut *Lesboum barbiton*, apud eundem, *Carm.* 1. 1. A Lesbiis ortum eſt adagium apud Ariſt. *lib.* 5. *Moral.* quod eſt *Lesbia regula*, cùm ratio ad factum, non factum ad rationem, vel lex ad mores, non mores ad legem accommodantur. Lesbii inter alias turpitudinis notas, hanc contraxerunt, quòd fellationis, & irrumationis primi authores feruntur; unde Græcis Λεσβιάζειν apud Ariſtoph. pro *polluere*. Divinandi tamen arte pollebant: quapropter apud Plat. hoc adagium legitur *Lesbius Prylis*, nam Prylis Mercurii fil. fuiſſe traditur divinandi peritiſſimus. Lesbii etiam cantores celebres fuiſſe dicuntur, qui acceſſiti Lacedæmonem, cives tumultuantes ſuavitate cantûs ad concordiam revocabant: Unde ortum proverbium apud Suidam, & Zenod. *Poſt Lesbium cantorem*, cùm aliquem non primas, ſed ſecundas tenere debere ſignificamus. Soli fertilitate, & vini generoſitate inter alia præſtans inſula, nec non ſcortorum formoſitate.

Leſcar, oppidum Bearniæ, ſedes Principum.

Leſches, Lesbius, Poëta Græcus, Olymp. 30. Auctor parvæ Iliadis, cujus verſus aliquot citant Interpretes Græci, dicentes, & Pindarum illo non raro uſum eſſe. Euſeb. *in Chron.* Voſſ. *de Poetis Gr. cap.* 3.

Leſem, urbs in tribu Aſer, in poſſeſſione verò Dan. Joſ. 19. quæ & *Laiſ*, & *Dan* dicitur. Hæc ea putatur à pleriſque, quæ tandem à Philippo Tetrarcho, ſenioris Herodis filio, in honorem Tiberii Cæſaris *Philippi* appellata, *Belina* vulgò.

Leſera, mons Occitaniæ, Cemeni pars, inter Gabalos & Arecomicos. *Mont de Leſere* vulgò, 6. leuc. circiter ab Anderito in Afr. 8. ab Uceta in Cæc. Vide *Leſura*

Leſina, urbec. Capitanatæ, Epiſc. ſub Archiep. Benevent. juxta lacum cognom. vix 3. mill. ab ora Sinus Veneti. 22. mill. paſſ. à Manfredonia in Cæc. vulgò quoque *Leſina*.

de Leſno Andreas, Palatinides Breſtenſis Cujavienſis, vixit in Academia Baſilienſi, an. Chr. 1601. ubi oratione inſigni, *de Cauſis Remp. conſervantibus* facundiam & eruditionem ſuam omnibus probavit.

de Leſno Raphael, Prætor Radzzeiovienſis, qui Andream Praſmovium Seniorem VII. Miniſtrorum, ſecundum Tigurinorum morem docentem, tuebatur, gravi oratione ad Regem in Comitiis habitâ an. Chr. 1552. liberrimè in mores Præſulum invectus eſt.

de Leſno Raphael, Palatinus Belzenſis, non tantùm ditiones ſuas, ſed portas atria, templa, animumque Fratribus è Bohemia pulſis, circa an. Chr. 1628. aperuit: Leſnâ atque Vlodaviâ refugii loco illis deſignatis. Obiit an. Chr. 1636. æt. 59. ipſo Rege funeri ejus illacrymante, & dicente, *gemmam Senatus noſtri amiſimus*.

de Leſno Venceslaus, Polonus, intrepidus veritatis promotor, interceſſit apud Sigiſmundum Imper. pro Huſſo in carcerem Conſtantiæ detruſo, A. C. 1414.

Leſnovia, vulgò *Leſnow*, opp. Volhiniæ ſup. Aliquot m. p. à Bereſtecia in Ort. 15. à Luceoria in Mer. verſus Ruſſiam nigram. Ibi an. 1651. menſe Junio Caſimirus Rex Coſaccos & Tartaros maxima clade affecit, 30000 eorum cæſis.

Leſſa, vicus Argiæ Pauſan.

Leſſina, urbec. Hannoniæ, ad Teneram fluv. in confinio Flandriæ, inter Athum ad Auſtr. & Gerardimontium ad Bor. 5. leuc. à Bruxellis in Occ. in ipſo limite dit. Franciæ, *Leſſines* vulgò.

Leſtorum regio, Ληστῶν χώρα, i. e. *piratarum regio*. Ptol. Regio Indiæ extra Gangem, cujus incolæ ſylveſtres eſſe dicuntur, & in ſpecubus habitare. Ferunt in eâ corvos eſſe albos, & pſittacos, hodie regnum *Pegu* dicitur.

Leſtrygones, Ovid. *l.* 4. *Faſt. lib* 2. *de Ponto. El.* 9. *lib.* 4. *El.* 10. Horat. *lib.* 3. *Od.* Vide *Læſtrygones*.

Leſua, vulgò *Lewes*, oppidul. Suſſexiæ. Vix 4. mill. Angl. ab ora maris Brit. Celebre ex prælio.

Leſura, altiſſimus Galliæ mons eſt, vulgo *Leſere*: Sidonio *Leſera*, portio Gebennarum, in Gabalis, fluvii Tarnis fonte nobilis,

Hinc te Leſora Caucaſum Scytharum
Vincens accipiat, citumq́; Tarnis.

Vide quoque ſupra in voce *Leſera*.

Leſura, amnis dit. Trevirenſis, *die Leſer* vulgò: Manderſchedium & Witlicum opp. rigat, & paulo infra in Moſellam lævum, ad vicum Leſuram *Leſer* cadit, 4. mill. Germ. infra Treviros. Auſonius *Idyll.* 10.

Prætereo exilem Leſuram tenuemq́; Drachonum.

Leſyrus, fluvius Iberiæ. Steph. in Ἴβηρ.

Leta, fluv. Piceni, ex Apennino, per agrum Firmanum in mare Adr. fluit; *Leto morto*.

Letandros, Ægæi maris inſ. Plin.

Letanum, urbs Propontidis, ab Athenienſibus condita. Diodorus.

Letavia, vulgò *Lhydaw*, tractus Armoricæ.

Lete, urbs Macedoniæ, à Latonæ templo in viciniâ: *Letta*, & *Lita* vulgò. Epiſc. ſub Archiep. Theſſalon. hinc 20. mill paſſ.

Lethæus, fluv. geminus: unus Lydiæ, Magneſiam urb. alluens, & Pactya monte erumpens, inque Mæandrum per agrum Magneſianum deſcendens. *Fiume de Mangreſia* vulgò. alter in Macedoniâ, Triccam urb. attingens, apud quem Æſculapium natum ferunt. Eſt & *Lethæus* apud Solinum fluv. Cretæ Gortynam urb. præterfluens, *Leteo* hodie: Vulgò *Anapodari*, ſeu *Naporal*, Brietio.

Lethe, fluv. inferorum apud Poëtas, cujus aquam, ſi quis guſtaſſet,

haſſet, omnium ſtatim præteritorum oblivîſci eum voluerunt. ἀπὸ τῆς λήθης, h.e. ab *oblivione* ſic dictus. Conſtat autem revera, *Lethen* ſeu *Lethonem* in Africa amnem eſſe, circa extremum Syrtium cornu, Berenicen urb. alluentem, verùm quoniam terræ hiatu abſorptus, & occulto meatu per aliquot lapſus millia, circa Berenicen magna aquarum copia erumpit, perſuaſum fuit accolis, ab inſeris eum emergere. Lucan. *lib.* 9.

Quam juxta Lethes tacitus prælabitur amnis,
Infernis, ut fama, trahens oblivia venis.

Ubi *Lethon* legendum ex optimo ſuo codice monet Voſſius *ad Melam l.* 1. *c.* 8.

Lethes, fluv. Hiſp. geminus; unus Hiſpan. Tarracon. per fines Bracarum fluens, qui & *Limæa* & *Limius*, vulgò *Lima*: Nunc Portugalliæ eſt. Forum Limicorum, ſeu pontem Limæ rigat, dein opp. *Viana de Foz de Lima.* & paulò infra in Oceanum Atl. ſe exonerat, 5. leuc. à Bracara in Occ. Alter Hiſp. Bætic. per Vandalitiam fluens, ac in mare apud portum Mneſthei exiens, vulgò *Guadelete.* De priore Sil. *lib.* 1.

Quique ſuper Gravios, lucentes volvit arenas,
Infernæ populis referens oblivia Lethes.

Ubi alii *Gravios.* Super hoc nomine reconditè ſcripſit If. Caſaubonus, Strabonis Commentator *in lib.* 3. *Liv. l.* 55. *Cùm fluvium Oblivionem tranſire nollent.*

Lethon, Africæ fluv. in Cyrenaicâ reg. Plin. *Milel* Marmolio, Berenicen alluit & inter ipſam & Apolloniam, in mare illabitur.

Leti, Gallica gens, apud quos Magnentium Imper. vixiſſe ſcribit Zoſimus.

Letia, fluv. Belgii, per ſylvam Arduennam, in Moſam influit; *Leſche* vulgò.

Letini, pop. Siciliæ. Cic. *in Verrem. Jetini* Ferrario.

Letoa, Libyci maris inſ. prope Cretam. Ptol. Baudrando Inſ. parva Cretæ, in ora Auſtr. Quibuſdam eſt *Gaiduroguiſa*, è regione Hierapytnæ. Aliis *Chriſtiana*, quæ & *Cuſoguiſſa*, Inſ. cum 3. minor. adjacentibus, vix 5. mill. ab ora Mer. verſus prom. *Xacro.*

Letus, Alexandriæ vicus. Steph.

Letoja, vide *Letoa.*

Letrini, Elidis opp. Pauſan.

Letrumum, vulgò *Letrum*, oppid. Connaciæ, ad Sineum fluv. ubi lacum *Alyne* efficit, in limite Roſſiæ, 2. m. p. à Roſcomia in Occ. Caput Com. cognom. *Letrum Countie*, qui prope Ultoniam, à qua fluv. Aquanigra ſeparatur. In Hibernia.

Letteranum ſeu *Letterum*, vulgò *Lettere*, urbec. Principatus citer. in colle, inter Noceram ad Ort. & Stabias ad Occ. Vix 3. à littore mill. uti & à confinio Terræ Laboris. Epiſcop. ſub Archiepiſcopo Amalphitano.

Lettia, Livoniæ pars: ubi Riga, Kokenhuſen, Wenden, Wolmar & tota diœc. Rigenſis. Metel. Vide *Letlandia.*

Letus, Liguriæ mons. Liv. & Val. Max. arduus & valde difficilis. *Alpi del Pelegrino*, ſeu *monte S. Pelegrino*, Leandro. In dit. Lucenſi, in Carfeoniana 25. m. p. à Luca in Bor. 35. à Mutina in Auſtr. ut & à Rhegio Lepidi.

Letuſpolis, Ægypti urbs & Nomus, Ptol. Steph.

Levaci, pop. Belgii, Nerviorum clientes, quorum opp. *Leew*, quaſi Levacum, in Brabantiâ, à Lovanio 4. leuc. in Ort. Licèt Marlianus ipſos Lovanienſes interpretetur. Baudrando Atrebatum pars Bor. ubi nunc pars Arteſiæ, verſus Bethuniam, Baſſeam, Fanum S. Venantii & Armentariam. Ex Santone.

Levana, Dea, quæ pueris præerat de terrâ levandis. S. Auguſtinus. Nati enim infantes humi abjiciebantur, Plin. *præf. ad l.* 7. *Nat. Hiſt.* Sueton. *Aug. cap.* 5. &c. Erat autem hoc munus obſtetricum, nudos in terra pueros locare: quos dein patres humo levabant. Imo non legitimus habebatur infans, niſi pater præſens, vel eo abſente, procurator pro eo, infantem terrâ levaſſet ſinuique impoſuiſſet. Unde *tollere infantem*, eſt ſuum agnoſcere. *Levana* addit Varro Pilumnum quoque & Picumnum, conjugales Deos. Vide Thom. Dempſterum *Ant. Rom. l.* 2. *paralip. ad cap.* 19.

Leuca, Salentinorum urbs, Epiſcop. ſub Archiep. Hydruntino, apud Japygium promuntorium: 19. mill. paſſ. ab Hydrunto. Lucanus *lib.* 5.

Antiquusque Taras ſecretaque litora Leuca.

Item opp. Joniæ, medium inter Cumas & Clazomenas, apud Hermium fluv. Str. Mela. Item urbs Cypri Epiſcop. Lib. Concil. Inſula item Cretica contra Cydoniam. Plin. Inſula Indiæ intra Gangem. Ptol. Et Argivorum opp. Polybio.

Leuca, viæ ſpatium apud Gallos, Hieron. & Frodoardo: *Leuga* Amm. Marcellino & Jornandi: *Leuva* Nithardo: & *Lega* Lelando: ſecundùm Thierrium à Gr. λευκὴ, i. candida, quòd locorum intervalla candidis quondam lapidibus deſignarentur. Et Galli quidem Romano more, lapidibus hinc inde poſitis diſtinxere itinera, candidos autem illos neceſſariò fuiſſe non legitur: unde à Britannis, quorum lingua cum vet. Gallica multum habebat commercii, *Leach*, i. lapis, poteſt vox originem eſſe ſortita. Conſtitit olim ex 1500. paſſibus, teſte Amm. Marcellino, *l.* 16. *ſect.* 9. ubi *de Juliano Cæſ. in Galliis militante* loquitur, & Jornandes c. 16. *de reb. Goth.* Ex 2000. dein, apud Ingolphum, Lyranum *in Daniel.* &c. quæ vulgaris atque hodierna apud Gallos æſtimatio eſt. Pro mille paſſibus, ſub Normannorum ingreſſu, in Angliâ vox ſumta eſt, cujus incolæ per leucas quoque ſpatia numerant. Pro 3000. apud nautas hujus regni, marina ſic itinera metientes. Hiſpanicam *leucam* 34. ſtadiis 1. mill. Germanico 4000. paſſuum quidam metiuntur. Sed Hunterus *Coſmogr. lib* 1. ſic habet:

Quatuor ex granis digitus formabitur unus,
Eſt quater in palmo digitus, quater in pede palmus:
Quinque pedes paſſum faciunt paſſus quoque centum
Quinque & viceni ſtadium dant, ſed miliare
Octo dabant ſtadia. & duplatum dat tibi leucam.

Pro ſitu Monaſterii, cum ſpatio in circuitu, puta plus minus unius leucæ vel m. p. inſigniori juriſdictione privilegiisque donato, nonnunquam quoque vox ſumitur, Gall. *Banlieue.* Vide Hadr. Valeſium *Not. Gall.*

Leuca ore, Ptol. 1. c. *Albi montes*, in Cretâ ſunt, teſte Plinio, *Madara*, & *Spachia* Bellonio. *Monti di Sfachia*, Baudrando, ab opp. cognomine. In parte Occ. Inſulæ.

Leucarum, Camdeno *Logher*, opp. Albionis in Walliæ orâ Meridionali. Anton. Silurum adds. In Comitat Glamorganenſi, ad amnem *Logher.* 4. mill. Angl. ab ejus oſtiis in Ort. 10. ab oſtio Tobii in Ort. 8. à Nido in Occ. 30. ab Iſca Silurum etiam in Occ.

Leucas & *Leucadia* Plin. & Mel. *Leucate* Virg. *Leucates* Straboni, *Neritis* etiam Plin. 5. 1. inſula maris Jonii, oræ Epiri occiduæ adeò vicina, ut continenti juncta videatur, (cum urbe cognomine, Epiſc. ſub Archiep. Naupactenſi, quæ *Neritos* Strab. *Neritum* Plin.) media inter Acroceraunia, & Peloponneſum 87. mill. paſſ. ab Actio 30. in Merid. cujus urbs caput erat Acarnaniæ, teſte Livio. Baudrando, Acarnaniæ ferè adjacet, ei ponte juncta. Urbem habet cognom. & permunitam, verſus Ort. Inſulæ. Venetis à Mahumete II. erepta eſt. *S. Maura* hodie incolis. *Sainte Maure* Gallis dicitur, ſedes præfecti Turcarum, mons verò & promunt. *Leucata*, & *Leucates.* Ovid. *Met.* 15.

Leucada continuam veteres habuere coloni,
Nunc freta circumeunt. ——

Lucanus *lib.* 4.

Ductor erat cunctis audax Antonius armis,
Jam tum civili meditatus Leucada bello.

Juven. *Sat.* 8.

—— *Quantum non Leucade, quantum*
Theſſaliæ campis Antonius abſtulit.

Statius *Thebaidos lib.* 4.

—— *Sic Ambraciæ per litora ponti,*
Nauticus in remis juvenum monſtrante magiſtro
Fit ſonus, inque vicem contra percuſſa reclamat
Terra, ſalutatus cùm Leucada pandit Apollo.

Item *Leucas* civitas Phœniciæ. Steph.

Leucaſia, inſula Tyrrheni maris. Vide *Leucoſia.*

Leucaſium, vicus eſt in Arcadiâ. Pauſan.

Leucaſpis, unus ex comitibus Æneæ, natione Lycius, unà cum Oronte in Tyrrheno mari ſubmerſus. Virg. *Æn.* 6. Item Libyæ Nomi portus. Ptol.

Leucata, prope ſtagnum cognom. & Salſulas arcem. Urbs munita Occitaniæ, haud procul à Comit. Ruſcinonenſi: à Serbellone Duce Hiſpan. fruſtra obſeſſa, An. 1637. victis hiſce eodem anno. Arx nunc deſtructa. Valeſio caſtrum eſt naturâ & arte munitum, Gall. *Leucate*, Hiſp. *la Leocata*: & promunt. ad mare figurâ peninſulam referens. Quippe ab Ortu & Mer. mari cingitur, ab Occ. ſtagno, quod incolæ *ſtagnum Leucata*, Hiſpani *ſtagnum Salſularum* vocant, quia inter utrumque caſtellum jacet. Promuntorii hujus caput Sept. quà Franciam ſpectat, in fronte habet 1500. paſſ. difficilique ob rupem eſt aditu. In monte arx & vicus cognom. eſt, in quo fons, templum & molæ: Arcis præſidio ciſterna, propter rupis ariditatem, fontis inſtar eſt. Nomen fortè à Maſſilienſibus loco datum eſt: Nam eſt in Caria littus *Leuca*, & in Acarnania *Leucadium* littus ac promunt. *Leucates*, vide infra, dein ſinus, ac *Leucadia* peninſ. eſt. Plin. & Mel. Ex ſaxorum candore nominis origo, teſte Servio. Vide *Leucata.*

Leucates, prom. Acarnaniæ: *Capo di Santa Maura.* Virgil. 3.

Mox & Leucatæ nimboſa cacumina montis,
Et formidatus nautis aperitur Apollo.

Idem *Æneid.* 8.

—— *Totumque inſtructo Marte videres*
Fervere Leucaten. ——

Item Bithyniæ, quo includitur Sinus Aſtacenus. Plin.

Leuce, inſ. Ponti exigua, Boryſthenis oſtio objecta. Vide *Achillea.* Baudrando Inſ. parva Cretæ, in ora Bor. nunc *S. Teodoro.* Cum arce in monte ſatis munita cognom. quæ prima expugnata fuit à Turcis, an. 1645. 8. mill. à Cydone in Occ. vix 1. aut altero mill. ab ora Cretæ.

Leuci, Gall. Belg. pop. Treviris & Mediomatricibus finitimi, ſupra hos Straboni. Horum primus meminit Cæſar *de bello Gall. lib.* 5. ut populi Rom. ſociorum ac amicorum: quum ait, ſibi ad Arioviſtum contendenti, frumentum Sequanos, *Leucos*, Lingonas ſubminiſtraſſe. Lucanus ipſos una cum Remis optimos funditores facit. & lapidum certis ictibus conjiciendorum peritiſſimos, *lib.* 1. hoc verſu:

Optimum excuſſe Leucus Rhemusq; lacerto.

Eis ut Treviris, Verunis, aliiſque Belgicæ, Celticæ & Aquitanicæ populis, non plena quidem aut juſta cum agris aut legibus ſuis, ſed aliqua tamen ex parte à Romanis victoribus conceſſa libertas eſt: unde Plinius *Leucos liberos* vocat *lib. 4. cap.* 17. Civitas *Leucorum* apud Tacit. *Hiſt. lib.* 1. totum eorum agrum denotat, fuitque è maximis totius Franciæ diœceſibus, non Tullum modò, pagumque Tullenſem, ſed etiam Lotharingiam, pagumque Moſellanum & Barrenſem complexa: ita ut diœceſis Pariſiaca & Verodunenſis parœcia, vix ad ſextam *Leucorum* agri partem accedant. Cl. Ptolemæo *leuci* λεῦκοι dicuntur, qui urbes illorum recenſet Tullum, hodie Epiſc. ſub Archiepiſc. Remenſi, vide ibi, & Naſium, hodie Nanſiacum majus, *Grand Nanci*, in Duc. Barrenſi, non longè ab Orna fluv. Item *Leuci*. Peloponneſi pop. Livio. Item montes Cydoniæ, in Creta: *Monti di Sfachia* vulgò: quorum incolæ *Sfachiotes* dicti, ſatis celebres ab aliquot annis effecti ſunt. Vide *Leuca Ore*.

Leuciana, Hiſp. urbs, inter Emeritam, & Toletum. Anton.

Leucimna, Corcyræ inſ. promunt. inter urb. Corcyram & Phalacrum prom. *Capo Bianco*. Soph.

Leucippides, filiæ Leucippi à Caſtore & Polluce raptæ, Phœbe, & Elaira, ex Aphidnis civitate Laconicâ.

Leucippus, Eleates quibuſdam, Philoſophus, qui omnia plenó & inani conſtare dixit. Cic. *Tuſc. Qu. lib.* 4. Dogma hoc plenius explicat Laërtius *lib.* 9. & qui eum exſcripſit Heſychius Illuſtris. Præterea res infinitas eſſe docuit, atque in ſe invicem permutari; Mundos tum fieri, cùm corpora inane ſubeuntia alia aliis miſcentur: Naturas Aſtrorum motu formari, Solem circa Lunam, Terram in centro circumgyrari, tympani figurâ. Atomos primus ſtatuit omnium rerum principia, &c. De eo ſic Galenus, ſive Ætius, Περὶ φιλοσόφου ἱστορίας. Τοῦτο δὲ Λεύκιππος ἀπεφήνατο αὐτούς, τὴν τῶν ἀτόμων ὄγκων ἐπινοίας πρῶτος. Clementi Alexandrino *in Propemptico*, dicitur *Meleſius*, ac poſuiſſe ἀρχὰς, τὸ πλῆρες, καὶ τὸ κενόν. De eodem ita Epiphanius: Λεύκιππος ὁ Μιλήσιος, κατὰ δὲ τινας Ἐλεάτης καὶ αὐτὸς ἐριστικὸς ἐν ἀπείρῳ. Lactant. *lib.* 3 *Inſtit Ubi ſunt, aut unde iſta corpuſcula? cur illa nemo, præter unum Leucippum, ſomniavit? a quo Democritus eruditus hæreditatem ſtultitiæ reliquit Epicuro.* Epiphan Vide Voſſ. *de Phil. ſect. cap.* 7. *§.* 6 Item octavus Sicyoniorum Rex, regn. an. 53.

Leucius, Manichæus, acta Apoſtolorum ſub nomine S Matthæi, vel S. Jacobi minoris, S. Petri item & S. Johannis, evulgare auſus. *Epiſt* 3. Innocentii III. ad Exuperum. Idem libri de B Virgine, qui Hieronymo vulgò tributus eſt, auctor quibuſdam creditur. Baronius Anno 44.

Leuco, Boſpori Rex, an. U.C. 360.

Leucobibia, & Lat. recent. *Loquabria*, regio Scotiæ occidua contra Ebudas inſulas. Malè verò Ortelius citat Ptol. ille enim *Leucopibiam* habet. Baudrand. melius *Leucopibia*, urbs Novantum in Scotia Mer. nunc *VVitherm*, ſeu Candida caſa. In Gallovidia & ora maris Hib. cum portu capaci, longè à Loquabria in Auſtr. Vide *Leucopibia*, & *Candida caſa*.

Leucogæus collis, & *Leucogæi fontes*, locus Campaniæ inter Neapolim & Puteolos, *la Lumera*, teſte Sanfelicio. Hic alica plurima & ſulphur. Plin. 18. 11. & 35. 15. Fontes prædicti firmitatem dentibus, oculis claritatem, & vulneribus ſanitatem afferunt, teſte eodem Plin. 31. 2. *Leucogæus* quoque, *Leuce acte* Ptol. locus Marmaricæ in orâ littorali inter Parætoniam, & Alexandriam. *Roſa bianca* Moletio.

Leucola, portus Cypri apud Strab. ubi Gagates lapis, teſte Plinio, reperitur.

Leucolithi, pop. Lycaoniæ. Plin.

Leucolla, promunt. Pamphyliæ cum inſ. & opp. cognomine, inter Pergen, & Eurymedontis fluv. oſtia, ultra Chelidonias.

Leucon, filius Satyri, nepos Spartaci, patre Olympiadis 96. anno quarto defuncto, Boſphori regnum ſuſcepit & annos quadraginta tenuit. Diod. 14. 445. Obiit Olympiadis centeſimæ ſextæ anno tertio, *lib.* 16.

Leucon, Rex Ponti, à fratre Oxylocho necatus, quòd cum ejus uxore adulterii & inceſtûs conſuetudinem habuit. Ovidius *in Ibin*,

Aut pia, te caſo dicatur adultera; ſicut,
Qua cecidit Leucon vindice, dicta pia eſt.

Leucon, Africæ urbs circa Cyrenen. Herodot. Forſan *Leucoa*, Ptolom.

Leuconaus, locus Galliæ, ad oſtium Suminæ, ſeu portus olim maritimus, Monaſterio S. Walarici, à Walarico Arverno, tempore Chlotarii, extructo, inſignis: vulgò *S. Valeri*, Picardis *S. Vanary*, Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Leuconis, lacus Bœotiæ, qui aliàs *Copais*.

Leuconius, fons in Arcadiâ. Pauſan.

Leuconon. Pannoniæ urbs. Anton.

Leucopetra, prom. Brutiorum ultra Rhegium: In Merid. parte Calabriæ ult. Nunc *Capo dell' Armi*, juxta fretum Siculum, 12. mill. à Rhegio in Auſtr. Brietio tamen eſt *Punta della Saetta*, prom. 8. inde mill. in Ort. diſtans, in quo deſinit alterum Apennini cornu, & *Capo dell' Armi* eſt Rhegium promunt. Item mons Aliæ Polybio, qui Parthiam diſtinguit ab Hyrcaniâ. Locus item circa Arabiam. Plin.

Leucophrus, Dianæ fanum & ſtagnum inter Tralles, & Mæandrum fluv. in Lydiâ. Xenoph.

Leucophryne, cognomen Dianæ, apud Magnetes cultæ. Cauſa cognominis ad fœminam aliquam, quæ ibi condita, referri ex Arnob. *lib* 6. poteſt. Vel ad Tenedon inſulam, quæ olim appellata *Leucophryn*, ubi Dianæ ſanctiſſimum templum, ejusq; exemplo & cognomine fortaſſe ædificatum in Magnetibus illud. Appian. *Civil.* 5. etiam alterum ejus Deæ fanum locat Mileti cognomento pari. Et Pauſanias aram Athenis, cui à Themiſtoclis filiis dicata ſtatua.

Leucophyra, Antiochidis tribus gens. Heſych.

Leucopolschna, urbs Sarmatiæ Archiep. Rutheniæ, ſive Ruſſiæ metropolis *Lemburg*, quæ & *Leopolis*.

Leucopolis, urbs Cariæ maritima, ad ſinum Doridis reg. Plin. *l.* 5 *c.* 29. *Æſchecher* Leunclavio. Ei inſidias fecit Memnon. Polyæn *l* 5 & 6.

Leucorea. quibuſdam eſt Witteberga, caput Saxoniæ, ubi eſt Academia clariſſima: media ferè inter Miſnam ad Auſtr. & Magdeburgum ad Bor. 11. leuc. utrinque. 9. à Lipſia in Septentr. De ea *lib.* 4. *Itinerarii*,

— — Ubi ſurgunt mœnia ad Albim
Leucorea, Muſis quæ ſacra

Vide *VVitteberga*, & *Vitarum mons*.

Leucos, fluv. Macedoniæ, juxta Pydnam. Plut. *Fiume di Chitri*.

Leucoſia, inſ. parva Tyrrheni maris, contra ſinum Pæſtanum: Ferrario ius habet, in ſinu Pæſtano, contra Poſidoniatæ promont. vulgò *la Licoſa*, & *Leucoſa* · ſic dicta ab Æneæ conſobrinâ ibi ſepulta, in orâ Lucaniæ, teſte Feſto, ſeu ut Plinius vult, ab una Sirenum ibi ſubmerſa, & ſepulta. Vide & Strab. De illa ſic Ovid. *Met.* 15.

Leucoſiamq; petit, tepidiq; roſaria Pæſti.

Erat olim Sirenum promuntorio juncta, teſte Plinio: ibique multa in mari rudera, quaſi urbis ſubverſæ, cernuntur. Item urbs totius Cypri primaria, Archiep Latinis, Epiſc. Græcis, quæ & *Nicoſia*. Quin & Samothracia *Leucoſia* priùs eſt appellata, Ariſtot. *de Repub.*

Leucoſyria, Cappadociæ pars circa oſtia Thermodontis fluvii. *Leucoſyrorum cubitus*. Cappadociæ locus. Ptol. hodie *Lyrus*. Pop. *Leucoſyri*, qui & *Aſſyrii* Orpheo, quorum urbs Themiſcyra.

Leucoſyrus, Ciliciæ fluv. *Pyramus* poſtea dictus. Steph.

Leucothea, uxor Athamantis, V. *Ino*, & *Athamas*. Propert. 2. 28.

Ino etiam primâ terris ætate vagata eſt,
Hanc miſer implorat navita Leucotheam:

Ovidius, *Met.* 4.

Leucotheamq; Deum cum matre Palæmona dixit.

Et *Faſtorum* 6.

Leucothoe Graiis, Matuta vocabere noſtris.

Cic. 1. *Tuſc. Qu Quid? Ino Cadmi filia, nomine Leucothea nominata eſt a Græcis, Matuta habetur a noſtris.* Vet. Gloſſ. *Albunea*, Λευκοθέα. Fabula eſt apud Apollodor. *lib* 3. Hom. *Iliad* 2. Pauſan. *Atticis, Corinthiacis & Meſſenicis.*

Leucothea, Orchami Babyloniorum regis filia, cujus amore captus Apollo, in Eurynomes (ea Leucothoes mater erat) figuram ſe transformavit, & tanquam ſecretò aliquid cum filia colloqui vellet, famulas, quibus commiſſa erat, ſecedere juſſit. Deinde priſtinæ formæ reſtitutus, profeſſus quis eſſet, poſt multas blanditias, non admodum invitæ vim intulit. Quod cùm reſciviſſet Clytie, quæ mutuo Apollinis amore tenebatur, zelotypiæ ſtimulis exagitata, Orchamo regi filiæ amores enunciavit, qui ut naturâ crudelis erat, filiam vivam defodit. Cujus mortem ægerrimè ferens Apollo, cùm vitæ eam reſtituere non potuiſſet, in virgam thuream eam commutavit. Ovid. *Met.* 4. Arbor autem thurifera eadem ratione fingitur amata ab Apolline, ſeu Sole, qua Daphne, ſeu laurus, viz. quòd gaudeat locis maximè apricis, & ferat fructus ad ſalutaria remedia utiles.

Leucothea, inſ. maris Tyrrheni, apud Capreas, & promunt. Minervæ, teſte Plinio. Item fons Sami inſulæ. Idem. Et Arabiæ, & Ægypti urbs. Idem.

Leuctemberga, caſtr. Bavariæ. Landgraviatus cognom. caput. Antea Principes habuit proprios; nunc illorum ſtirpe extinctâ El. Bavariæ ſubeſt. Vulgò *Leuchtemberg*.

Leuctra, pl. num. vicus Bœotiæ juxta Theſpias; Ferrario inter Plateas & Theſpias, in confinio Megaridis: circa quem ingens planities eſt, ubi Epaminondas Thebanus Lacedæmonios longè majoribus copiis inſtructos, Cleombroto illorum Rege, cui Ageſipolis dein ſucceſſit, occiſo, vicit, adeoque atrivit, ut poſtea imperium recuperare nequiverint. Pœna fuit ea pugna libidinum, quòd in eo ipſo loco duo adoleſcentes nobiles Spartani Scedaſi filias (earum autem nomina fuerunt Hippo & Miletia, vel, ut alii volunt, Theano & Euexippe) vi ſtupraviſſent, diſſectaſque in fruſta in puteum abjeciſſent. Quanquam, ſecundùm alios, ipſæ vim paſſæ doloris impatientiâ ſibi necem conſciverunt, eoq; in campo ſepultæ ſunt, ubi poſtea iſta pugna commiſſa: Facta eſt autem an. 2. Olymp. 102. ſc. A. M. 3585. Xenoph. *l.* 6. Diod. *l* 15. Polyb. *l.* 1.

Leuctrum, ſeu *a*, Laconicæ urbs in Peloponneſo ad ſinum Meſſeniacum. Ptol. *Mania* Nigro. *Iſteſia* Moletio. Plut. *in Pelopidâ* ad

mare

mare fuiſſe docet. Καὶ τ̃ Λακωνικῆς πολίχνιον αὐτῆς τῷ Ἰουδαίῳ Λα... ἐγγέγραπται. Baudrando quoque nunc *Maina*: ſedet ad radices Taygeti montis, inter Abæam ad Bor. 15. m p. & Tænarium prom. ad Auſtr. 35. Sub Turcis; aliqua tamen cum libertate. Hinc tractus *Braccio di Maina*. Incolæ *les Mainots*, Baudr. Inter Eleutherolaconum urbes memoratur a Pauſania. Nomen illi à *Leuctris* Bœotiæ datum, quorum & colonia erat. Pelopem eam condidiſſe refert Strabo *lib.* 8. Solinus ubi de Laconum urbibus agit, *cap* 12. *Præterea aliquot urbes, inter quas Leuctra, non obſcura jam pridem Lacedæmoniorum ſado exitu.* Ubi vehementer errat, quòd celeberrimam pugnam Leuctricam, quæ pugnata ad Bœotiæ Leuctra fuit, Laconiæ Leuctris tribuit. Item *Leuctrum* Arcadiæ urbs, Pauſan. & Achaiæ, *pag.* 9. Strab.

Leucum, vulgò *Lecco*, opp. Inſubriæ cum arce, apud Larium lacum, ubi Adduam emittit, à Como 14. m. p. in Ort. Bergomum verſus, a Mediolano 30. in Bor.

Leucus, in quatuor hiſtoriarum, citatur à Malcho ſive Porphyrio *lib. de Vitâ Pythag.*

Leucyanias, Peloponneſi fluv. in Alpheum erumpens. Pauſan. *in Eliacis*.

Leudeſius, Magiſter Palatii in Gallia, fil. Erchinoaldi, qui eandem dignitatem poſſederat. Ab Ebroino occiſus, qui Theodoricum poſtea Regem in poteſtate, hoc ſublato, habuit, omnia pro lubitu moderatus. An 681. Addit. Greg. Tur. *cap.* 96.

Levetanum, vicus Batavorum, ad Vahalim fluv. infra Neomagum; *Leuven* vulgò, in Geldria infer. Cluverius.

Leuga, Africæ provincia. Æthicus.

Leugaſa, Armeniæ min. urbs. Ptol.

Levi, pop. Liguriæ. Lege *Laevi*. Plin.

Levi, tertius filius Patriarchæ Jacob, ex Lia uxore ejus. An. M. 2285. Gen. 30. genus ſuum ita propagavit, ut quum inter cæteras tribus Iſraël progenies ipſius à Moſe & Aarone apud montem Sinai recenſeretur, ſoli mares illi duntaxat quotquot unum menſem nati erant, ac majores, fuerint viginti duo millia. Obiit Anno M. 2422. Hi ſacro cultui deſtinati, ob zelum in adoratores vituli aurei exercitum; & à Davide in certas claſſes diſtincti leguntur: Regiæ familiæ affinitate jungi poterant. Gen. 29 & *ſeqq.* Exod. 6. 32. Joſ. *Antiq.* 2. 3. 4. Epiph. *de Vit. Proph.* Sic quoque vocabatur Matthæus Apoſtolus. Item pater Matthat. Luc. 3.

Levi, Epiſc. Hieroſolymit. ſec. 2. quo tempore Judæi in Eccleſiam ſæviebant. Juſto ſucceſſit, Ephremi prædeceſſor. Euſeb. *in Chron.* Item *Levi* Ben-Altuban, & Ben-Gerſon, Rabbini celebres, ſec. 12. & 14. Genebr. *in Chron.*

Leviathan, magnus piſcis marinus, Job. 41. Leviathanem verò non ſignificare *Balanam*, ut vulgò putatur, ſed *crocodilum*, fusè probat Bochartus ὁ μέγας *Hierozoici part.* 2. *lib.* 5. *cap.* 16.

Levinia, prov. Scotiæ, Brietio aliiſque *Lenox*, in ora Occ. verſus intimum receſſum Glotæ æſtuarii, inter Argatheliam ad Occ. Taighiamque ſeu Menthitiam ad Ort. A fluv. Levino *Levin*, qui ortus in ipſo limite Albaniæ, eam bifariàm ſecat, & per Lominium lacum lapſus, in Mer. hinc rigato Dumbritonio, in Cludam ſe exonerat, dicta. Cum tit. Duc. Ejus caput eſt Dumbritonium; dicitur etiam *Lenoxia* quibuſd.

Levita, pro Diacono, i. quinto gradu Eccleſiæ, juxta D. Hieronym. *Tom.* 4. *lib* 7. *de Ordin. Eccl.* Hinc *Archilevita*, pro Archidiacono, reperitur in priſca Eccleſia: cujus munus ſic deſcribit Prudentius *in Coronis*.

Hic primus è ſeptem viris,
Qui ſtant ad aram proximi,
Levita ſublimis gradu
Et cæteris præſtantior:
Clauſtris ſacratum præerat,
Cœleſtis arcanum domus
Fidis gubernans clavibus,
Votaque diſpenſans opes.

Vide Spelmannum *Gloſſar. Archaeol.* & ſupra in voce *Lector*.

Levitania, Vicecomitatus eſt Galliæ, in agro Bigerrico, ad radices Pyrenæi: vulgò *Lavedan*. Equis ea generoſis olim nomen dedit, qui etiam inter currendum in gyrum verti aſſolent: Levitani *Lavedanes* dicti. Vide Hadr. Valeſium in voce *Bigerrones*.

Levitici, hæretici, ex Gnoſticis & Nicolaitis oriundi. Epiphan. *hær.* 25 Auguſtin. *de hær. cap.* 5.

Leviticum, liber Canonicus S. Scripturæ Pentateuchi tertius, à tribu ſacerdotali Levi nomen accepit. Hebr. *Vaicra*, i. Vocavit, Capp. 27. tractat de Sacrificiis, Ceremoniis variis, gradibus Conſanguinitatis, Feſtis, Votis, Decimis, Pœna blaſphemi, Jubileo, &c. Torniel. *A. M.* 2545. *n.* 1 & 11. *T.* 1. *p.* 518. 519. *edit. Plant.* In illum extant: Ambroſius. Auguſtinus. Brentii *Commentarii*. Brocardi *Explicatio myſtica & Proph.* 8°. Lugdun. 1580. Canutus, fol. Marpurgi 1536. Ferus. Heſychius, fol. Baſil. 1527. Junii *Explicatio Analyt.* Lorini *Commentar.* Lugduni 1619. fol. Origenis *Homiliæ*. Pelagii *Comm.* Phrygionis itidem, 8°. Baſileæ 1596. Purmanni *Quæſtiones & Reſp.* Radulphi *in Lev. lib.* 20. fol. Coloniæ 1536. Roverii *Harmonia cum Comm.* Rusbrochius. Siphra Hebr. Serrani, fol. Antverpiæ 1572. Toras Cohanim. Willeti *in Lev.* fol. 1631. Wolfii *Sermones*. Tiguri. Vide Crowæi *Elenchum*.

Leuni, pop. Vindeliciæ, *Genauni* Horatio, *Naunes*, ut videtur, Plinio, quorum tractus *Glon*, ſeu *Gloneck*, teſte Aventino (cum fluv. cognomine) in Bavariâ nominatur. Licèt Avent. *in Gelonos* ab Horat. dictos referat.

Levomne, mons Macedoniæ, circa Pallenen peninſ. Plin.

Levona, pop. Scandinaviæ, quorum regio *Bothnia* videtur, ultra Suediam in Arctos. Aliis eſt *Livonia* reg. Sarmatiæ in orâ ſinus ſeu maris Venedici.

Leupas, portus Arabiæ Fel. Plin.

Leuphana, Saxoniæ urbs. Ptol. *Hanofer* Irenico, urbs Ducat. Brunſuic. Ducum ſedes, ad Leinam flu. media inter Hamburgum ad Sept. & Caſſelam ad Mer. ferè 3. mill. Germ. ab Hildeſio in Bor. uti ab Eymbeca. Munita & clara. Vide *Hanovera*.

Leuphiterga, Æthiopiæ ſub Ægypto urbs. Ptol.

Leuſana, Pannoniæ urbs. Anton.

Leuſinium, Dalmatiæ urbs. Anton.

Leutardus, ruſticus Gallus, crucis ſimulachra & imagines confregit, ſec. 10. decimas non ſolvendas eſſe concionatus eſt, Prophetas non ſemper bona dixiſſe aſſeruit: ſi vera Baronius refert *An. Ch.* 1000.

Leutarnia, opp. Lucan. in M. Græciæ confin. Barrius in Calabria poſuit, cui hodie *Levidonia*. Baudr. aliàs in limite Brutiorum, nunc in Calabria cit. 7. mill. ab Amygdalaria, & in ſinu Tarentino in Occ.

Leutericus, vel Leothoricus, Senonum Arch. poſt Sevinum, An. 1000. diſcip. Gilberti, à Frotmondo Comite, & Raynardo II. fil. gravia paſſus, liberatus eſt, à Roberto R. qui Senonibus captis, Comitatum Raynardo ademit. Pluribus Conciliis interfuit, veræ ſententiæ de præſentia Corporis CHRISTI in S. Cœna, quam eodem ſec. Berengarius docuit, aſſertor. Obiit an. 1032. Continuat. Aimon. *l.* 5. *c.* 46. Hulgaud. Floriac. *in Vit. Robert.* Fulb. Carnut. *ep.* 31.

Leuteva, olim *Forum Neronis*, Romanis dicta. Plin. *l.* 3. *c.* 4. vulgò *Lodève*, urbs Gall. in Not. vett. inter prov. Narbonenſis primæ civit. quinto loco numeratur, in aliis alter. Poſita eſt ad flu. Largam *Lergue*, qui in Ararim effluit: Epiſcop. ſedes jam ſub Honorio: inter Narbonenſi Vaſconiæ Archiep. ſuffraganees modò quarto, modò quinto loco poſita. Ex ejus Epiſcopis Maternus Concil. Agathenſi, Agrippinus Narbonenſi, Leontianus Edicto Flavii Gundemari Regis, Anatolius Concilio Toletano 4 & 6. Giſibertus Diacon. ab Auſemundo miſſus Synodo Tolet. 13. ſubſcripſit. Valeſ. *Not. Gall.*

Diœceſi Leutevanâ continentur:

Cannetum.	*S. Martin des Combes.*
Cellæ, *Celles.*	Monſpetroſus, *Montpeyroux.*
Clarus mons *Clermont de Lodeve.*	Olivetum.
	Podiũ, *Lou-Puech d'Aubaigne.*
Garrica, *la Garrigue.*	Ripæ, *les Ribes.*
S. Martini de Caſtris.	Salvus mons, *Saumont.*
S. Martini in Convallibus locus	Vaccaria, *la Vaccaire.*

Leutkirca, vulgò *Leutkirch*, urbs Imperial. Sueviæ, in Algoa, ad *Eſchach* amnem, qui paulo infra in Ilarum cadit. 3. mill. Germ. à Memminga in Auſtr. 6. à Lindavia in Bor. Satis parva. Nomen à templo S. Martini, quod ante urbem conditam, a circumjacentibus vicinis frequentabatur, q. *aller Leuthe Kirche*. Mixtæ religionis eſt, at prævalent Confeſſioni Aug. addicti. Vide Limn. Enucl. *l.* 4. *c.* 35.

Leutychides, vir Lacedæmonius, inimicus Demarati, poſt cujus fugam conſtitutus fuit Spartanorum rex. Herod. *l.* 6.

VViſigothorum Reges.

Leuva, vel *Liuba I.* Wiſigothorum R. in Hiſp. poſt Athanagildum, an. 568. anno pòſt Hiſpaniâ fratri Leovigildo ceſſit, inferiori Occitaniâ contentus. Gregor. Tur. Obiit an. 573. Mariana *hiſt. Hiſp.* Joh. Abbas Biclarius.

Leuva II. patri Recaredo ſucceſſit, an 601. biennio poſt, à Viterico, regni uſurpatore, occiſus. Iſidor. *in Chron.*

Levecum, Cambodiæ caput, & ſedes regia. Juxta fluv. Cambodiam, 80. leuc. ſupra ejus oſtia in mare Indicum. Vulgò *Leveck*.

Leuuenburgum, ſeu *Lawenburgum*, urbs Pomeraniæ, cum tractu adjacente, Elect. Brandeburgico a Polon. R. conceſſa. Item urbs Poloniæ Archiep. facta ab Urbano, An. 1361. Ruſſiæ nigræ caput, Lat. *Leopolis*, vide ibi, & ſupra quoque in voce *Lawenburgum*.

Levinus, fluv. Scotiæ Mer. Oritur in Menthitia prov. dein per Fifam labens, ibi lacum Leuvinum efficit, & tandem in Forthæ æſtuar. cadit, ad Leuvinum, opp. Fifæ prov. Vulgò *Leven*.

Leviſſa, una Hebridum, oblonga, & Septentrionalior cæteris Æbudis, verſus oram Occ. Scotiæ, a qua 60. mill. diſtat. in Occaſ. Longa eſt à Sept. in Merid. 55. mill. circiter. Vulgò *Lewis*.

Lex, Ariſtoteli *Ratio eſt, à prudentia & mente profecta.* Aliis *Præceptum æquum ſuperioris, ſubditum ad agendum vel non agendum obligans.* His uti nulla Reſpublica carere poteſt, ita præclariſſimis inprimis inſtructi erant Iſraëlitæ, de quibus vide in Pentateucho: Athenienſes, de quibus accuratè ſcripſit Samuel Petitus *Comm. in Leges Attic.* Romani, de quibus V. Th. Dempſter. *Ant. Rom.* &c. Nobis de iis, quæ nunc præter Roman. jus, in uſu, paucis ſermo eſt. *Legum* in maxima Europæ parte hodie uſitatarum, origo hæc: Cùm victricia per Europam ſigna extulere Gothi, Saxones Longobardi, Dani, Normanni aliique maris Baltici & Germaniæ Borealis accolæ, morum & linguæ ſimilitudine gaudentes: *Leges* paſſim triumphatis populis intulerant, patriarum ſuarum ritus

& vocabula plurima retinentes. Hinc apud Germanos, Gallos, Italos, Hiſpanos, Siculos, tum in legum antiquarum canone, tum in Magiſtratuum, Officialium & Miniſtrorum appellationibus, ingens ſæpe convenientia deprehenditur. Et quidem

Lex Alemannorum, è patriis conſuetudinibus primùm redacta eſt in ſcriptis, à Theodorico Rege Francorum, qui floruit an. C. 512. Poſtea emendatior conſtituta eſt à Chlotario II. & Principibus ejus, vid. 33. Epiſcopis, 34. Ducibus, 72. Comitibus, cæteroque populo.

Lex Angliorum & Werinorum, i. Thuringorum, quâ olim Angli vett. in Germania uſi ſunt, demum à Carolo M. confirmata, ad poſteros pervenit, ſicut infra *in L. Saxonum* perhibetur. Tacitus hos *Angles* & Varinos nominat.

Lex Anglorum in Britannia, è Germanorum moribus orta, triplex fuit: Lex Occiduorum Saxonum, Lex Merciorum, & Lex Danorum: quibus

— Facies non omnibus una,
Nec diverſa tamen qualem decet eſſe ſororum.

Omnium primus leges in ſcriptis edidit Ethelbertus, Cantii R. ſec. 6. ſed breves illas & ſatis rudes. Huic proximus Inas Occid. Saxonum R. ſec. 8. Poſt hunc Offa R. Merciorum legislator: exin Alvredus, trium priorum recognitis legibus, quidquid in iis dignum, in ſuas tranſcripſit, & Anglis, quo jam tum nomine continebantur Saxones & Juti, omnibus impoſuit obſervandas. Poſt eum Eduard. ſen. Ædelſtanus, Edmundus, Edgarus, Edelredus Saxones, & Canutus Danus ſuas depromſere leges, generales pleruNque ſingulas, quoad prohibitionis canonem, ſed in irrogandis mulctis, Danos reſpicientes juxta conſuetudinem Danicam, Anglos juxta Anglicam, & Mercios juxta Mercianam. Verùm ſuſtulit diſcrimen hoc Eduardus Confeſſor, & ſuam dedit, parem omnibus & communem, quæ *Lex Communis*, ſeu *S. Eduardi* dicta eſt. Guilielmus dein Conqueſtor, leges Danorum & Norvvegenſium iterum ſuſcitaturus, precibus ſuorum deſtitit.

Lex Apparens, al. *Aperta*, quandoque *Paribilis*, à ſævis ſub Urſa populis profecta eſt. Gothi quippe, & gentes Boreales, Martem belli Deum apud ſe natum & enutritum ferunt, Unde Virgilius,

Gradivumq; patrem, Geticis qui præſides arvis.

Hi proin à Marte omnia auſpicantes, ex duello lites judicabant: *Lege* ſc. quæ Anglis & Normannis poſtea *Simplex* dicta eſt & *Apparens*. Hanc apud Gallos Philippus, apud Anglos Henricus II. utcunque ſuſtulere.

Lex Bajuvariorum, al. Bojorum, à Theodorico I. fil. Chlodovei M. lata Catalaunis, emendata à Childeberto II. perfecta à Chlotario II. in melius tranſlata à Dagoberto M. aucta eſt à Taſſilone Duce, an. Chr. 770.

Lex Burgundionum, à Rege Gundebaldo, quem ſub tributum redegit an. Chr. 501. Chlodoveus R. lata eſt, Lugduni, poſt occiſum Godigeſilum fratrem. Cum hac planiſſimè convenire Papiniani librum Reſponſorum, ex jure Romano, ut veriſimile eſt, hujus quoque Gundebaldi mandato, collectum, notat Lindenbrogius.

Lex Danorum ſeu *Norvegienſium*, à Guthurno R. qui converſus ad fidem Chriſti Eaſtanglorum & Northumbrorum provincias, ſub fidelitatis profeſſione, à victore Alvredo impetravit, lata eſt. Huic deinceps paruere Cathenenſes, Mannenſes, cæterique Inſularum Britanniæ Bor. incolæ. Imo Canuti legibus tota Anglia. Lex enim Anglorum, ab Edgaro R. uſque ad Confeſſ. Danis interea rerum potitis, obmutuit.

Lex Francorum, vide in voce *Franci*.

Lex Friſonum, ab Heraldo Danorum Rege, lata eſt, ut refert Albertus, Abbas Stadenſis, an. Chr. 984. *Certiſſimum*, inquit, *eſt enim tam noſtro populo quam Transalbianis & Freſonum genti leges & jura conſtituiſſe, quæ adhuc pro tanti auctoritate viri ſervare contendunt*. Lindebrogius verò notat, Heraldi leges iis recentiores eſſe, quas in ſuo Codice legum antiquarum, inter alias Friſonum edidit: membranaſque & manus vetuſtatem, Caroli M. ætatem videri antecedere. Henr. Spelmannus *Gloſſar. Arch.* Occaſione Legis hujus, de *Friſonibus* ſeu *Friſiis* quædam hîc, ut & de regione eorum adjicere viſum eſt: cùm ſupra de iis parciores fuerimus. Erant *Friſones* pop. Germaniæ inf. quibuſdam e Phrygibus orti, aliàs *Friſii* & *Friſiones*, Germ. *Frieslânder*. Jam Plinii ætate, ſub Veſpaſiano, in Inſulis Rheni, qui terminus Galliæ eſt, ſedes habuere *l. 4. c. 14.* Olim ſub propriis Regibus, dein à Francorum Rege Chlodovæo II. per Dagobertum fil. cæſo Beroaldo Rege an. 626. ſubacti, uſque ad tempora filiorum Chlodovei Jun. tum jugo excuſſo, proximis Franciæ ditioni pagis manus adjecere, flumenque Rhenum tranſgreſſi, in parte Inſulæ Batavorum conſedere, ac ibi præter cætera loca Doreſtate ac Trajectum Batavorum ad Rhenum obtinuere: quæ regio à gente *Friſia*, à ſitu Citerior vel Occidentalis dicta eſt. Pippinus dein. Dux Francorum, Radbodo Rege illorum fuſo, gentem, miſſo Willibrordo, ad Chriſtianiſmum perduxit, circa an. C. 690. qui Trajectum inſer. pro Epiſcopatus ſede habuit: poſtquam paulo antè Vigbertus Anglus à Radbodo, eò quòd Jovis & Foſtæ ſtatuam everriſſet, fuiſſet interfectus. Gotricus poſtea, Daniæ R. Friſiam claſſe 200. navium ingreſſus, incolas omnibus fortunis exuit, aurique & argenti uſu ademto, ad vimineos torques lege latâ redegit, an. C. 809. Haraldusque, ab æmulo Regnero, Daniâ pulſus ſedem hîc fixit, an. Chr. 826. quo tempore Arii dogmate infectam gentem ſanavit Fridericus Ultrajectin. Epiſc. Poſt hæc Carolus Craſſus Imp. Godofrido Normannorum Duci Friſiam conceſſit, an. C. 881. Victus poſtmodum à Friſiis an. C. 993. Arnulphus eſt, Hollandiæ Comes, ut & Theodoricus Com. circa an. C. 1018. ſed an. 1134. à Theodorico Friſia vaſtata, ac fratri in feudum relicta eſt. Ob eam dein Florentius Hollandiæ Comes cum Epiſc. Trajectenſi bellum geſſit, dum nimium prædæ inhiat, à Friſiis illâ exutus, circa an. C. 1168. cujus fil. Theodoricus fratrem Wilhelmum victum Or. Friſiâ contentum eſſe coëgit anno C. 1195. Wilhelmus Imper. in expeditione contra Friſios labente equo glacie fractâ, ab hoſtibus cæſus eſt, an. Chr. 1256. cujus oſſa Florentius filius ægrè poſt varias belli vices obtinuit, an. C. 1277. Hujus filius Johannes, Epiſc. Trajectenſi nequicquam eum excommunicante, Friſones ſuperavit, an. 1297. ſed infelicior Wilhelmus Margaretæ Imperatricis frater, aquis ab iis immiſſis, periit an. C. 1324. quos tamen iterum ſubegit Albertus Comes circa an. 1392. Ab eo tempore idem gentis, quod reliquorum Belgarum, fatum fuit, ut in Auſtriac. familiam tranſirent, donec præt. ſeculo etiam hiſce libertas obtigit, quam reliquis Fœderati Belgii populis juncti gnaviter tuentur. Vide Matthæum Voſſium *Annal. Hollandiæ*, Ubbonem Emmium, Suffridum Petri, Cornel. Kempium, Bernardum Furnerum *Hiſtor. Friſ.* Regio horum *Friſia* eſt, regio Germaniæ, ita dicta, à gelu extremo, quo ditio riget: Pecoroſa admodum, ſed frumenti lignique, ob humile nimis & paluſtre ſolum, inops. Inundationi Oceani obnoxia, quem ſæpius infeſtum ſenſit: an. Chr. 1176. inprimis & an. 1220. quo 100000. hominum merſa. Hodie dividitur in *Orientalem* & *Occidentalem*, ab Amiſia fluvio. *Orientalis* vulgò appellatur, Comitatus Embdanus, in Weſtphalia, quem olim non Friſii, ſed Chauci tenuêre. ſed factum eſt, ut ille *Friſia* diceretur, non aliam ob cauſam, quàm quòd Friſiis conterminus ſit. Hos autem Chaucos Plinius & Ptol. duplices commemorant: *Majores* & *Minores*. *Majores* ſunt, qui Bremenſem Epiſcopatum incolunt. *Minores* ſunt Embdani & Oldenburgenſes: ſiquidem inter Amiſiam & Viſurgim etiam Ptolemæus ſedes illis conſtituit. Hæc regio quondam in multas Satrapias fuit diviſa, quæ ſingulæ à ſingulis Principibus adminiſtrabantur, ad Friderici III. Imperat. tempora uſque, qui quendam nomine Ulricum toti huic regioni præfecit, cumque Comitis titulo inſignivit, anno nempe Chr. 1465. Inde ad noſtrum uſque ævum continuò Comites ſuos habuit. Sunt in hac Orientali Friſia Comitatus alii duo, alter *Eſens*, alter *Jeveren* quorum hic ſub proprio Domino, à primariis eorum oppidis ſic vocati. Duas tantùm urbes muro cinctas habet, quæ ſunt Embdena & Aurichum. *Friſia Occidentalis*, & propria, à Tacito duplex ſtatuitur, *major* & *minor*. *Majores* Tacito ſunt *Oeſtfriſii* propriè dicti, non quidem ii qui hodie illud ſibi nomen uſurpant Emdani, [illegible] enim ſunt Chauci minores, ſed ii in quibus memorantur Stauria, Sneca, Franicum, Harlinga, Levardia & Doccomium oppida. Similiter *VVeſtfriſii*, qui in extrema Hollandiæ ora, Northollandi appellantur, ſuntque continui Canninefatibus ex deſcript. Plin. Hæ namque duæ Friſiorum nationes uſque ad Oceanum Rheno prætexuntur: Friſia igitur Occidentalis, ut hodie accipitur à poſitu orbis reſpectu Orientalis ſic nuncupata, *Friſiæ* nomen quaſi proprium ſibi antiquiſſimo jure vendicat, ſemperque præſtantior fuit habita: Habet à plaga mundi Occidua, mare Germ. à Sept. mari Auſtrino ab Hollandia ſeparatur: à Merid. ei adjacet regiunc. Drentia Tranſiſalanæ prov. pars: ab Ortu Solis habet dominium Groningenſe, quod eam à Buſacteris Weſtphaliſque diſcriminat. Eſtque hac tempeſtate Friſia Occid. regio longè maxima parte paluſtris, ſolo depreſſiore ac demerſo pleriſque locis, non in novum modò, ſed in adultum quoque ver, atque ob hanc aquarum multitudinem, ut dictum, frumenti parum ferax. Hæc eadem olim regio diademate claruit ad Caroli M. uſque tempora, à cujus obitu variis agitata fuit moleſtiis, tametſi & ante quoque ejuſdem tempora duriſſimum Danorum & Norvegianorum ſenſerit imperium: tandem verò ſub Carolo V. Cæſare halcyonios dies eſt adepta. Mercat. Nunc Fœderati Belgii provincia, primaria urbs Levardia. Perſæpe Hollandia Septentr. dicitur à Batavis etiam *Friſia Occ.* ut dictum, ubi urbes Hornia regionis caput, Alcmaria, Edamum, Enchuſa, Medemblicum, Monachodamum & Purmerenda. Eſtque inter Oceanum Germ. ad Occ. & mare Auſtr. ad Ort. Baudr. Annales Bertiniani circa an. Ch. 837. Walachriam quoque inſ. Friſiæ citer. attribuunt: ut appareat partem hujus à recentioribus Zelandiam nuncupatam eſſe. Vid. Hadr. Valeſium *Not. Gall.* & ſupra in *Friſia*.

Lex Gothica, vide in voce *Gothi*.

Lex Gundebaldi, vide ſupra in *Lex Burgundionum*.

Lex Longobardorum, vide in voce *Longobardi*.

Lex Merciorum, vide in *Mercis*.

Lex Ripuariorum, qui pop. erant inferioris Germ. Rheni, Moſæ & Moſellæ fluviorum ripis circumcluſi; lata eſt à Theodorico Francorum R. Vide ſupra in *Lex Bajuvariorum*. Hanc adeò approbavit Henricus I. Anglorum R. ut multa inde in ſuas, totidem interdum verbis, tranſcripſerit. Habuit cum *Lege Salica*, de qua vide in *Salica Lex*, multa communia.

Lex Saxonum, Scotorum, Siculorum, Viſigothorum, V. *in nominibus horum populorum*: & de his omnibus Spelmann. *Gloſſ. Arch.*

Lex

Lexanor, è ducibus auxiliaribus Perſæ, ſagittandi peritus. Val. Flacc. *lib.6. Verſ.* 687.

Lexiana, Arab. Fel. pop. Plin.

Lexobii, Cæſari *lib.* 3. *&* 7. ubi illis & Bellocaſſis, & Aulercis Eburovicibus, ad Aleſiam obſidione liberandam, à Galliæ Principibus, 3000. hominum imperata eſſe ſcribit. *Lexovii* Plin. *Lexubii* Ptol. pop. Gall. Celt. in Normanniâ, cum Unellis, Aulercis Eburovicibus & Veliocaſſibus ſeu Bellocaſſis, anno tertio belli Gallici, à Q. Titurio Sabino Legato Cæſaris, magno ſuorum numero amiſſo, ſuperati & in deditionem accepti. Horum opp. Noviomagum olim, dein *Lexovium* dictum eſt, vulgò *Liſieux*, quod ad Tuccam flav. 5. leuc. diſtat ab ora maris Brit. in Auſtr. urbs Epiſcop. ſatis ampla, culta & in regione perferaci, quæ inter prov. Lugdunenſis ſecundæ civitates penultimo loco in vett. Not. poſita reperitur. De hac Guil. Britto ſic canit:

> —— *Lexovia fontis egena.*
> *Quapro fonte mare gaudet potare lutoſas.*

Moreriustamen, egregiis fontibus irriguam urbem memorat, in *Diction. Hiſtor.* additque, Cathedrale ejus templum S. Petro dicatum, urbem autem ſedem Epiſc. eſſe ſub Archiep. Rotomagenſi. Veterrimus Epiſcoporum ejus, Hiſtoricis memoratur Theobaldus, circa an. Chr. 538. quo Concilio 3. Aurelianenſi interfuit, vide Strab. *lib.* 4. Cæſ. *lib.* 3. & 7. Plin. *lib.* 4. *cap.* 17. Ptolom. *lib.* 2. *c.* 8. Aimoin. *lib.* 3. *cap.* 53. Rob. Cenalem *lib. de re Gall. Perioche* 4. Duchen. *Antiquit. des Villes*. Sammarthan *Gall. Chriſt. Tom.* 2. *pag.* 646. & de Conciliis an. Chr. 1106. præſente Henrico Angliæ R. & 1321. ibi habitis Orderic. Vitalem *lib.* 11. & Moreriam *Diction. Hiſtor.* Hinc *le Lieuvin* tractus. Baudrand. Cormelias, Terberti villam *Tiberville*, & quoſdam alios majores vicos ſeu Burgos continens. Herberti civitatis hujus doctiſſ. Præſulis, mem. Monachus Fontanellenſis *in mir. Vulframni*. Vid. Valeſ *Not. Gall.*

LH.

Lhoegria, olim dicta eſt ea pars Albionis Auſtr. quæ nunc Anglia.

Lhota, opp. Bohemiæ, ubi piæ reliquiæ Huſſi, ordine atque Conſiſtorio erecto, congregationi *Fratrum* nomen impoſuere, an. 1457. Eſt prope Richnoviam, & ſignificat liberationem è ſervitute. Lætus *Comp. Hiſt. Univ.*

LI.

Lia, Hebr. *Lea*, major filia Laban. Gen. 29. & uxor Jacob Patriarchæ, fraude ſoceri, loco Rachelis, ipſi ſociata, mater filiorum 6. qui Ruben, Simeon, Levi, Judas, Iſſachar, Zabulon, & filiæ, quæ Dina appellata eſt. In Ephron cum viro ſepulta, Gen. 29. *& ſeqq.* Joſ. *Ant. lib.* 1. *c.* 18.

Lianum, Sarmatiæ Europææ urbs. Ptol. *Salimea* Mercat.

Liba, Carmanæ inſula. Ptol. *Areſtinga* Caſtaldo. Alia in mari Indico. Idem. Meſopotamiæ item opp. Polyb.

Liba, opp. Curlandiæ, cum portu, in ora litt. maris Balt. in confinio Samogitiæ, pluries à Suecis haud pridem captum. 10. mill. Germ. à Memelio in Bor. 25 à Mitavia in Occ. Pace Olivenſi Curlandiæ Duci redditum. Vulgò *Libavv*

Libana, Celtiberorum in Hiſp. opp. prope Valeriam. Ptol.

Libana, urbs Syriæ. Steph.

Libanius, Sophiſta Antiochenus, Ethnicus, floruit Juliani Imp. temporibus uſque ad Theodoſium ſeniorem. Hic Athenis audivit Diophantum philoſophum, deinde in declamationibus ſe exercuit. Conſtantinopolim profectus ibidem ludum aperuit, unde propter laſcivum in pueros amorem pulſus Nicomediam venit, indeque eandem ob cauſam rejectus, in patriam reverſus eſt; ſcripſit Declamationes, Progymnaſmata, Orationes, quæ ſubobſcuræ, & Epiſtolas, quæ laudatiſſimæ, item opus de modis dictandi epiſtolas. Hic etiam argumenta in omnes Orationes Demoſthenis edidit. Quæ omnia diligentiæ Friderici Morelli, Leonis Allatii, Valeſii, &c. debentur. Præceptor fuit Baſilii, ab hoc impensè laudatus, *in epiſt.* & Chryſoſtomi, oblatam à Juliano Præfecturam Prætorii titulo Sophiſtæ poſthabuit: Culpatus contrà ab Eunapio *in Juliano*. Judicium de ejus ſcriptis, vide apud Phot. *Cod.* 90. Suid. Volaterr. &c.

Libanotus, ventus flans inter Africum, & Notum. Plin. 2. 47.

Libanus, Hebr. *Lebanon*, Gallis *le mont Liban*, mons Syriæ maximus & notiſſimus, ab agro Damaſceno in Arabiæ confin. Tripolim uſque Phœnicis urbem productus, vallem longam cum Antilibano monte efficiens, cujus longitudo 187. m. p. continet. Baudrando ab ora maris Phœnicii verſus Arabiam, ſicque ab Ortu ad Occ. extenſus, 125. mill. circiter longus eſt: qui radices longè lateque diffundens, Tribuum Aſer & Nephthalim, ipſamque Terram S. à Sept. claudit. Altiſſimus eſt, & nihilominus fertilis & amœnus, in valles & campos hinc inde diffuſus. Hic Jordanis fontes. Poſt diluvium à Thrami nepotibus habitatus, hodieque variis caſtris & oppidis Epiſc. Canobino inprimis, ubi ſedes Patriarchæ Maronitarum, inſignis eſt. In eo & cedrus arbor, quæ incorruptibilis, in altum aſſurgit, & in celſiſſimo monte locata, folia fructusque in cœlum converſa tenet, proin Juſto homini in Scripturis comparata, ingenti copiâ naſcitur. Tac. *Hiſt.* 5. *Præcipuum montium Libanum erigit, mirum dictu tantos inter ardores opacum fidumq. nivibus*: Plin. *l.* 5. Strabo, Ptol. P. de Valle.

Libarna, vel *Libarnum*, Liguriæ oppidum. Vide Cluver. *Ital. Ant. pag.* 81. Opp. fuit Veliatum, in Liguria montana; Cujus rudera prope *Arqua*, oppidul. agri Dertonenſis, ad Scriviam amnem, in Duc. Mediol. & confinio dit. Genuenſis, Brietio. Aliis eſt *Villa Barna*, caſtrum agri Dertonenſis.

Libellatici, ſic in primitiva Eccleſia ex Chriſtianis dicebantur, qui perſecutionis metu, à Magiſtratibus Ethnicis, apud quos clam ſe fidei renuntiaſſe profitebantur, literas impetrabant, quæ teſtabantur, illos Edictis Imp. obtemperantes, Idolis feciſſe: ſicque pecuniâ vel gratiâ, à generali lege publicæ abnegationis ſe liberabant. Hinc ab Eccleſiis Africanis, antequam ad communionem admitterentur, duris Pœnitentiæ legibus ſubjecti, ad confeſſores Martyresque ſe conferre ſoliti, pacem petebant, i. relaxationem a pœnis Eccleſiaſticis, quæ adhuc illis ſuſtinendæ erant. Unde tempore Cypriani, ſchiſma in Eccl. Carthaginenſi. Vide Cyprian *ep* 31. 52. 68. *l. de lapſis*, *&c.* Baron *An.* 252. Canon. 11. *Concil. Nic.* & in voce *Feliciſſimus*.

Libentina dea, Venus, ſeu Proſerpina. Auguſt. *de Civit. D lib.* 4. cui puellæ nubiles, pupas dicabant, Perſius

Liber Deus vini, qui & *Bacchus*, & *Dionyſius* dicitur. Multos autem fuiſſe Liberos oſtendit Diod. Siculus, quorum longè celeberrimus eſt, qui ex Semele & Jove genitus fertur, quem tertium fuiſſe autumant, & Thebis Bœotiis natum, qui *Liber* appellatus eſt à *liberando*, nam libertatis Deus eſt, ſive quòd Bœotiæ urbes liberas fecerit (ipſe enim, ut inquit Plutarchus, pro Bœotiæ libertate pugnavit) vel quia vinum curas ſolvat, & mentem ab illis liberet, ſeu quòd vino uſi homines liberè loquantur. Solem quoque Poëtæ Liberum vocant, quia liberè per aërem vagatur. Liber Pater emere & vendere inſtituit, ac diadema regum inſigne, ac triumphum invenit. Plin. 7. 56. Feſta ejus *Liberalia* dicebantur.

Libera, Jovis & Cereris filia, quæ & *Proſerpina* dicitur. Cic. 1. *de Nat. Deor.* Sed Ovidius de Ariadne loquitur, *Faſt.* 3. uti videre in his,

> —— *Audierat jam verba querentis*
> *Liber, ut a tergo forte ſecutus erat;*
> *Occupat amplexu, lachrymasq; per oſcula ſiccat,*
> *Et pariter cœli ſumma petamus. ait.*
> *Tu mihi juncta toro, mihi juncta vocabula ſumes,*
> *Nam tibi mutata Libera nomen erit.*

Mulierem quoque ſemen emittere, tradit Hippocrates *in lib de geniturâ* Nemeſius *l* 1 *de Naturâ hominis c.* 25. Inde etiam gentiles olim fœminæ *Liberam* coluerunt, ut B. Auguſtinus docet *l.* 6. *de Civ. Dei c.* 9. *Liberum*, inquit, *à liberamento appellari volunt, quòd mares in coeundo per ejus beneficium emiſſis ſeminibus liberentur. Hoc idem dicunt in fœminis agere Liberam, quam etiam Venerem putant, quòd & ipſas perhibeant ſemina emittere, & ab hoc Libero eandem virilem corporis partem in templo poni, fœmineam Libera.*

Libera provinciæ, *die Freyen ämpter im VVagenthal*, dicuntur caſtella & vici in Helvetia, ad ſiniſtram Ruſæ ripam, ſupra & infra Bremogartum: inde fortè nomine mutuato, quòd 3. vici, quorum ſinguli ſuam juriſdictionem habuere, nempe Meyenbergum, Richentea & villa Verbigena quaſi provinciolæ quædam peculiares, in unam Provinciam conjuncti ſunt. Dicta olim hæc regio fuit Comitatus Rore, ſub Comitibus cognom. quorum ſedes, arx Rore, Arovii fuit. Proſcripto dein Friderico Auſtriaco, tempore Concilii Conſtantienſis, Lucernates, ut reliqua ad Ruſam loca, ita hunc Comit. quoque in poteſtatem redegerunt, quem cùm ſibi ſoli aſſerere vellent, oppoſuere ſe illis Tigurini, Suitii, Undervvaldii, Tugini & Glaronenſes, reque ad Bernates delatâ, hi pro Pagis ſententiam tulere. Decennio pòſt Urii quoque in Præfecturæ ſocietatem admiſſi ſunt: itaque ab illo tempore VII. Pagis ſubeſt, à quibus Præfectum regio accipit, quæ cùm anguſta admodum ſit, præfectus ibi non habitat, ſed aliquoties ſingulis annis eò excurrit, ut jus dicat, atque tum in cœnobio Benedictini Ord. Muri amplo & opulento hoſpitatur. Simler. *de Rep. Helv.*

Liberalia, Liberi feſta, apud Rom. Græcis *Διονύσια*. A Pontificibus quoque *Agonia* dicta ſunt. Celebrabantur die 17. Martii, ſedebantque per totum oppidum eo die Sacerdotes Liberi, hederâ coronatæ anus, cum libris & foculo pro emtore ſacrificantes. Eodem toga dabatur juvenibus. Vide Th. Dempſterum *Ant. Rom. l* 4 *c.* 7.

Liberalis Antoninus, innotuit metamorphoſeôn collectaneis. Sad narrationes iſtæ, ut philologo utiles, ita hiſtoricum nihil juvant, niſi quatenus hiſtoria ſubeſt, ut fere in fabulis ſolet. Putabat vir magnus, *Notis ad Suetonium, de claris Rhetoribus*, hunc eſſe illum Liberalem, de quo Suetonium, *lib. de claris Rhetoribus* egiſſe, ex indice reſiduo liquet: item de quo Hieron. *in Chron. Euſeb ad ann.* 2064. ait: *Marcus Antonius Liberalis Latinus rhetor, graviſſimas inimicitias cum Palamone exercet.* Hoc ſi eſt, Claudii Imper. ac fortean etiam Neronis temporibus vixerit. Sed malo credere Scaligero, qui ad eum Hieronymi locum monet, eſſe alterius Liberalis μεταμορφώσεις iſtas. Movet me, quòd hic *Antoninus*, ille *Antonius* dictus: hic Græcè ſcripſerit, neque niſi Græcos citet ſcriptores; ille Latinus fuiſſe Rhetor diſertim ab Hieronymo & Suetonio dicitur.

Liberata vicus, *S. Livrade*, vicus eſt Gall. non longè ab Aquino.

Liberatus, Diaconus Eccl. Carthaginenſis, ſec. 6. Miſſus Romam, cum 2. Epiſc. à Concilio Carthag. A. 535. magnis rebus adhibitus eſt,

eſt. Scripſit *Breviarium de cauſa Neſtorii & Eutychetis,capp.*24. quod cautè legendum monet Baronius. Vide Voſſium *lib.*2.*Hiſt. Lat.cap.*20.

Liberta, feſtus apud Romanos dies,quo liberam togam ingenui adoleſcentes, depoſito puerilis ætatis geſtamine, ſumebant. Incidit in 16. Kal. Aprilis: Vide Thom. Dempſterum *Antiq. Rom. lib.* 5. *paralip. ad cap.* 32.

Liberius,triceſimus quartus Rom.Epiſcopus,An.Dom.352. poſt Julium I. Athanaſium, ab Arianis variorum criminum accuſatum, Romam ad dicendam cauſam, vocavit,non parenti excommunicationem minatus eſt. Legatos Arelatum ad Conſtantium miſit, è quibus Vincentius Epiſc. Capuanus Athanaſii condemnationi ſubſcripſit. Juſſu Imperatoris, cui acriter reſtitit, unà cum Hilario Epiſc. Pictavienſi, in exilium miſſus Berrhœam,poſt biennium, adverſariis manus dedit, & condemnationi Athanaſii Fideique confeſſioni ab Arianis compoſitæ ſubſcripſit, literis quaqua verſum datis,ut præcipuorum Arianæ ſectæ, qui apud Conſtantium plurimum valebant, gratiam ſibi conciliaret: Hinc ab Hilario Pictav. diris devotus. Sed redditus, retractaſſe, quæ malè admiſerat, & condemnatâ Fidei confeſſione Ariminenſi, Athanaſii amicitiam per literas quæſiiſſe, dicitur. Obiit 366. Hier. & Marcellin. *in Chron.* Vide Athanaſ. *ep. ad Solit. apol.* 1. *&c.* Hilarium *in fragm.* Epiph. *hær.* 57. *c.*2. Baſil. *ep.*74. Theodoret. *l.* 2. Socrat. *l.* 2. Sozom. *l.* 4. *&c.*

Liberius Maximus, Judææ procurator, An.Dom.75.

Libero, ſeu *Librontum*, oppidum Delphinatus, ad Dromam amnem, vix 1. leuc. à Rhodano, vulgò *Livron*. Ei adjacet Oriolum, oppidulum ex adverſo Dromæ, 3. leuc. à Valentia in Auſtr. 2.à C iſta in Occ.

Libertas,Dea,cujus templum in Aventino conditum fuit, cum æreis columnis & ſtatuis pulcherrimis à patre Tiberii Gracchi,ex mulctatitia pecunia. Eidem atrium ibidem fuit: quod ab Ælio Pæto & Corn. Cethego Cenſoribus, inſtauratum & auctum: demum & à Pollione reſtitutum, ſcribit Suetonius. Cicerone poſt modum in exilium profecto, domum ejus P.Clodius Tr.Pl.*Libertati* conſecravit,& in Cæſaris gratiam eidem pop Rom. ædem extruxit. Græci etiam *Libertatem* & *Libertatis Deos* coluere, ἐλευθερίαν & θεοὺς ἐλευθερίους. Libertatis indicium, pileum fuiſſe legimus: unde & qui ſervi libertate donabantur, pileum geſtabant, capite raſo: hinc legimus, Brutos monetam cudiſſe cum pileo, duobus pugionibus impoſito. Data ei porro veſtis candida, & ſceptrum, feliſque adjuncta. In nummis antiquis clavum alterâ manu, alterâ pileum geſtat, cum lemmate: *Libertas Auguſti ex S.C.* In nummo Antonini Heliogabali, jugum fractum,cum Sole, cujus hic Sacerdos,additum videtur. Cic *Orat. pro Domo ſua.* Balduin. *Iconol.* Angelon. *Hiſt. Aug. p.*268. Thom. Dempſterus *Antiq. Rom. &c.*

Libertini,fanatici quidam,auctoribus Quintino ſartore Picardo & Copino, in Hollandia & Brabantia, orti, an.1525. Omnia in nobis à Spiritu S. fieri, peccatum meram opinionem eſſe, pœnitentiam in ſola negatione peccati conſiſtere,CHRISTUM ex Spiritu Dei & opinione conflatum,aſſerentes,Scripturam S.rejecerunt: inter Orthodoxos Orthodoxi,inter Pontificos Pontificii,&c.videri volentes

Libethra,Magneſiæ fons,Muſis ſacer. Plin.4. 9. Placet quibuſdam, fuiſſe urbem in Olympo monte, torrente funditus everſam, quum iam olim oraculo prædictum eſſet, fore ut Libethrii ὑπὸ συὸς omnes interirent, quum Orphei oſſa Sol inſpexiſſet. Erant autem Orphei reliquiæ, in columnâ quâdam conditæ, quæ viæ imminebat à Dio in Olympum ducenti. Quem in locum cùm ingens hominum vis conveniſſet, ut paſtorem ſuaviter canentem audirent, evenit, ut columna everſa, Orphei oſſa nudarentur: eodemque die torrens, nomine *Sys*,ſupra modum auctus, Libethrios cum urbe ſubmerſerit Cæl. Rhod. 18.22. *Libethriis inelegantior*, Prov. à Muſica enim alieni. cùm Orpheum occidiſſe dicantur.

Libethrides, dictæ ſunt Muſæ à *Libethra* Magneſiæ fonte. Muſis ſacro, & poetarum carminibus celebrato. Mela *lib.* 2. Strabo tamen author eſt, Muſas appellatas eſſe *Libethrides*, à *Libethro* Thraciæ monte, quem poſtea Macedones tenuerunt, ſub quo & antrum fuiſſe ait, Muſis Libethridibus à Thracibus conſecratum. Virgil. *Eclog.* 7.

—— Nymphæ, noſter amor, Libethrides.

Libias,Judææ urbs.Ptol. Joſeph.*Ant.*14. Palæſtinæ item urbs ab Herode conſtructa. Euſeb *in Chron.* alias *Julia* appellatur,& *Livia*.

Libiſoſa, *Libiſoca*, Ptol. oppid. Hiſpan. Tarracon. in Caſtella nova, *Libiſona* Plinio, ſeu *Libiſoſſona*. *Lebaxuſa* Morali. Baudrando opp. Carpetanorum, nunc vicus Caſtellæ novæ, *Lezuza*; 4. leuc. ab Alcaratio in Bor. Concham verſus, 6. à fontibus Anæ in Ort.

Libiſſonis turris, Plin. *Biſſonis turris* Ptol. Sardiniæ opp. olim Archiep. nunc excilum, in ora Occ. maritimum, cui Saſſaris intus ſucceſſit ad 12. mill. paſſ. nunc locus *Porto de torre* Leandro, ubi ædes D. Gabino ſacra.

Libiſtus, Thraciæ urbs circa Mœſiam inferiorem. Plin.

Libitina, Dea apud Rom. in cujus templo locabantur. & vendebantur ea, quæ ad ſepulturam pertinebant, ita dicta à *libitu*,vel *libidine*. Plutarchus Venerem fuiſſe putat, redditque rationem *in Problematibus*, quare Romani ea, quæ ad pompam funebrem ſpectarent, in Veneris templo voluerint aſſervari, ut ſc. eo ipſo humanæ fragilitatis admoneremur, certò ſcientes exitum ab omni non procul abeſſe, cùm eadem Dea, & morientibus præſit, & vitam ingredientibus. Alii malunt Proſerpinam eſſe Plutonis uxorem, quam, quòd inferorum crederetur regina, mortuis præeſſe putabant. Hinc aliquando ponitur pro ipſa morte, ſeu pro feretro, quo mortui efferuntur. Horat. *Carm.* 3. *Ode ult.*

Non omnis moriar, multaq; pars mei
Vitabit Libitinam. ——

Hinc *Libitinarii*, qui funeribus neceſſaria venditant.

Libitinenſis porta, per quam cadavera efferebantur, Romæ. Lamprid.

Libnius ſeu *Liſnius*, fluv. Lageniæ, nunc *Leiſer*,prope & infra Dublinium in mare Verginium ſe exonerat. Camden.

Libo. civis Rom.qui Romæ in Comitio puteal primus extruxit, quod ideo Libonis puteal dicitur. Hor.1.*Ep.*19.

—— Forum putealq; Libonis
Mandabo ſiccis. ——

Item alius Conſul cum Fabio Chilone, an. U.C.956.

Libo, vide *Scribonius*.

Liboeus, Hiberniæ fluv. Ptol. *The bay of Slego*, teſte Camdeno, per Connaciam, juxta Slegum opp. fluens.

Libona, Arabiæ urbs. Lib. Notit.

Libonotria, eadem Miſniæ. Vide ibi. Pop. *Libonotri*, Tacito *Eudoſes*.

Libora, olim *Elbora*, Ptol. Hiſp. urbs in Carpetanis. *Talavera* Marianæ. Baudrando *Talavera la Reyna*, urbs Caſtellæ novæ, inter Toletum ad Ort.& Talabricam veterem, ſeu *Talavera la Vieja* ad Occ. paulo infra confluentes fluv. *Alberche* in Tagum.

Libra, ſignum Zodiaci, quod æquinoctium facit autumnale. Virgil. *Georg.* 1.

Libra die ſomniq; pares ubi fecerit horas,
Et medium luci, atq; umbra jam dividit orbem.

Libra nummaria, nomen à *pondo* cepit, quòd libram, quam vocant Trojanam, i. uncias 12. olim pendebat. Inde Saxonibus *punde*, Anglis *pound*. Æſtimabatur autem aliàs ſolidis, aliàs denariis, aliàs oris i.unciis. Primò in uſum venit *Libram* numerare, dein cùm denarii ſæpe vel adulterini vel nimium detonſi in publicum prorepererent, ad pondus trutinari cœpit. Creſcente nequitiâ, ad examen ignis proceſſum eſt, ut decocto adulterino ſimplex redderetur metallum: quem morem non inſtituit quidem, reſtituit tamen in Anglia Rogerius Epiſcopus Salisburienſis, ſub Henrico I. Unde *Arſionis* & *Libra arſa* crebra mentio, de qua, ut & *Libra* Anglo-Saxonica, Anglo-Normannica, Denariorum, Sterlingorum, Numerata, Penſa, &c. Vide Henr. Spelmannum *Gloſſ. Archaol.*

Libs, ventus ab Occaſu brumali flans, adverſus Vulturnum, ita dictus, quòd à Libyâ ſpiret, quâ ratione & *Africus* Latinis dicitur. Gel. 2.22. Plin. 2.47. vulgò *le Beſt*.

Libum.opp.Bithyniæ, medium inter Nicomediam & Nicæam, 20.m.p. Anton.

Libunca, H.Coquo *Llanes*, opp. Hiſp. Tarr. ad Natii flu. oſtium. Aliis Callaicorum Lucenſium opp. nunc *Rivadeo*, urbs Gallæciæ, in limite Aſturiæ, ad oſtia fluv. Navii, juxta Oceanum Cantabr. 13. leuc. Hiſp. ab Oveto in Occ.

Liburna, urbs circa Dalmatiam, Strabo.

Liburnia, Illyridis regio ſupra intimum Adriatici ſinûs receſſum ſita, inter Iſtriam & Dalmatiam, à *Liburno* quodam Attico ſic dicta. Steph. Hodiè *Croatia*, Italis *Croatia*, Germ. *Krabaten* & *Krayn*, in ditione Ducum Auſtriæ. Baudrando; olim in Illyrica incluſa non fuit, uſque ad tempora Rom. qui eam cum Iſtria, Japidibus & Carnis Illyridi attribuerunt. Et tunc ſumebatur, vel Latè, inter Iſtriam & flum. Titium, nunc *Kerka*; ita ut Japidiam ſecundam, cum Inalpinæ parte, comprehendat: Vel *Strictè*, intra fluv. Titium & Tedanium, nunc *Zermagna*, excluſis Japidibus, ex J. Lucio. Ibi nunc pars maritima Croatiæ, cum parte Dalmatiæ Occ. Urbes claræ olim Jadera & Sidrona. Incolæ *Liburni*. Virg *Æn.* 1.

Regna Liburnorum, & fontem ſuperare Timavi.

Item *Liburni* viatores dicti ſunt, qui ex agris juſſu magiſtratuum ſæpe vocabant cives, ſic dicti quòd ex Liburniâ ferè orti eſſent. Juvenal. *Sat.*4.

—— Primus clamante Liburno,
Currite, jam ſedit, raptâ properabat abollâ
Pegaſius attonitæ poſitus modò villicus urbi.

Item *Liburna*, ſive *Liburnica*, genus navigii leviſſimi, velociſſimique à *Liburnis* populis ita dicti, qui olim celeribus navibus uſi, Jonium mare, inſulaſque prædabantur. Horat.

Ibis Liburnis inter alta navium
Amice propugnacula.

Liburnia, urbec. agri Burdegalenſis, ad Duranium, ubi recipit Illam, ex adverſo Franciaci. 5. leuc. à Burdegala in Ort. Petrocorium verſus. Vulgò *Libourne*.

Liburnicum mare, aliter *Dalmaticum*, vulgò *Mare di Dalmatia*, pars eſt maris Adr. inter Dalmatiam propriam & Iſtriam, ubi plurimæ Inſ. ſub Venetis.

Libur-

Liburnicus ſinus, aliter *Illyricus*. Vid. ibi.

Liburnides inſulæ, ſeu inſulæ oræ Liburniæ adjacentes, in mari Liburnico ſeu Adriatico. Straboni ſunt 60. circiter, ſed aliis omnibus vix ſunt 25. cùm Pharia, Liſſa, & Tragurium, quas quidam inter illas recenſent, ſint in Dalmatia. Liburnides inſulæ præcipuæ ſunt Abſorus, *Oſero*, Curicta, *Vegia*, Arba, *Arbe*, Giſſa, *Pago*, Scardona, *Iſola longa* quibuſdam. Sunt etiam plurimæ aliæ minores, quarum nomina antiqua ignorantur, nempe Michaelis, *ſaint Michele*, Paſma, *Paſma*, Provexia, *Provexi*, quæ etiam *Incoronata* dicta, Eſoa, *Eſo*, Aſuria, *Aſuri*, Mortara, *Mortero*, Melata, *Melada*, Puntadura, *Puntadura*, S. Baſilii, *de San Baſilio*, Scarda, *Scarda*, Promula, *Promula*, Sylva, *Selva*, & Sanſego, *Sanſego*, cum aliquot aliis minoribus; ſuntque omnes ſub dominio Venetorum.

Liburnum, Gall. *Ligourne*, vel *Livourne*, Ital. *Livorno*, urbs recens Tuſciæ, cum portu; egregiè condita & ædium picturis undique exornata, cùm priùs eſſet pagus ignobilis, & paludibus inſalubris. Diu Piſanis ſubjecta, dein Florentinis obnoxia fuit: donec illam Coſmus Mediceus Principatui ſuo junxit in perpetuum. Muris à Franciſco & Ferdinando, Magnis Ducibus, triplicique propugnaculo cincta & munita eſt: Portus ei duplex major apprimè commodus: & minor, dictus *Darſe*, minoribus ſaltem navigiis aptus eſt. Statua ibi ex ære admirabilis Ferdinandi modo memorati, qui quatuor mancipia catenata pedibus premit. Palatium quoque Magni Ducis ſpectatu digniſſimum, ubi exterorum Principum legatos mos excipi: ſedes præfecti ordinaria. Armamentariis tandem, & commerciorum frequentiâ, inter mundi clariſſimas eſt. Du Val. *Voyage d'Ital.* Sanſon. *Geogr.*

Liburnum, vehiculi, ſive lecticæ genus fuit, ad Liburnicæ navis ſimilitudinem factum, quo principes Rom. vehi ſolebant adeò molliter, ut interim vel dormire intus poſſent, vel legere, vel ſcribere, aut aliud quidvis commodè agere. Juvenal. *Sat* 3.

> —— *Turbâ cedente vehetur*
> *Dives, & ingenti curret ſuper ora Liburno.*

Liburnum mare, idem quod Tyrrhenum & inferum, apud Ciceronem.

Liburnus, Campaniæ mons. Polyb. Item portus Tuſcorum. Ptol. 13. m. p. à Piſis, cum opp. *Livorno*. V. *Ligurnus*.

Libya, filia Epaphi ex Caſſiopeâ, à quâ Libya tertia pars orbis nomen accepit, quam nos Africam dicimus. Ab Aſia, Nilo flu. ab Europa, mari mediterraneo dirempta. Cùm propriè ſumitur, Africæ partem ſignificat, dividiturque in Exteriorem, quæ ſupra Ægyptum, Auſtrum verſus, juxta ſiniſtram Nili ripam, uſque ad Æthiopiam ſe extendit, ubi hodie deſertum *Elſecat* & *Gaoga*: Seu ut alii, inter Ægyptum & Marmaricam, juxta oram maris Mediter. & Interiorem, quæ ab Attabe monte uſque ad Nigrum fluv. pertingit, ubi horribile deſertum Zaara: & proprie dicta Libya eſt. Marmolius *Beled Geneva* vocat. Aliàs etiam dividitur Libya, in Libyam ſtrictè dictam, Marmaricam & Cyrenaicam, regnum & deſertum Barcanum. Adi Strabon. *lib.* 17. Plin. Ptolom. Marmolium, Joh. Leonem, Joh. Barrium, Cluverium, Munſterum, &c. Vide quoque *Africa*, & *Zaara*. Doctiſſimus Bochartus deducit ab Arabico *lub*, quod eſt *ſitis*. Eſt enim Libya ſitis regio, teſtante Dionyſio *Verſ.* 182.

> Ἡ γὰρ διψηρή τε καὶ αὐχμήεσσα τέτυκται.

Quin & Oppianus Κυν. δ. διψάδα γαῖαν vocat, & alibi ἀνυδρότατον χῶρον, & rurſus πολυδίψιον αἶαν. Inde Lucanus,

> *Per calidas Libyæ ſitientis arenas.*

Et Virgilius,

> *Hinc deſerta ſiti regio.* ——

Inde *Libys* homo. & *Libyſſa* mulier, & *Libyſtis*. Unde Virg.

> —— *Et pelle Libyſtidis urſæ.*

Inde *Libycus*, ut *mare Libycum*. Inde etiam *Libyſticus*, *Libyſtinus*, & *Libyſtanus*. Steph.

Libya, paulo ſtrictiùs ſumpta erat pars Africæ intra Æthiopiam ad Ort. & mare Atlant. ad Occ. fuitque tum *Citerior* ſeu *Exterior*, magis ad Bor. ubi nunc Bileguldérid, regna Fezzæ & Marocci. Barbaria latè ſumpta, cum Ægypto; tum *Ulterior* ſeu *Interior*, in Mer. verſùs Nigrum fluv. ubi nunc deſertum, regio Nigritarum & Guineæ, inter Nubiam reg. ad Ort. & Oceanum Atlant. ad Occ.

Libya deſerta, nunc *Zaara* ſeu deſertum, pars Libyæ ulter. Ab Ortu in Occ. extenditur, in 7. partes ſeu deſerta, diviſa: Nempe Zanhaga, Zuenziga, & Targa ad Occ. Lempta, Berdoa, Garga, & Bornum, ad Ort. Hic vix aliquot urbes, ob aquæ inopiam: Athanaſius tertium exilium ibidem pertulit. Circa A.C. 350. *Libyca fera*, in hominem verſipellem: apud Diog. *Aves*, in prægrandem, Suid. ſed tumidiorem, Ariſtoph. qualis Cameloſtruthio, Libyca avis.

Libya propria, regio Africæ Bor. inter Ægyptum ad Ort. mare Med. ad Bor. Syrtim mai. & Tripolitanam regionem ad Occ. & Æthiopiam atque Garamantes ad Mer. Ejus partes fuere tres, nempe Libya ſtrictè ſumta, Marmarica & Cyrenaica, ubi nunc regnum Barcæ ad Bor. deſertum Barcæ ſeu Libyæ ad Auſtrum. Sub Turcis pro parte.

Libyca, dicuntur duo modica oſtia Rhodani, in Gall. Narbon. Ex his alterum Hiſpanienſe, alterum Metapinum, tertium autem idemque ampliſſimum Maſſalioticum dicitur. Plin.

Libyci, pop. Italiæ Tranſpad. quorum urbs Vercellæ, ad Seſſiten flu. Plin. V. ibi.

Libycum mare, quod Cyrenaicam alluit. Ptolom. *Mare di Barcha*.

Libyphœnices Liv. ubi nunc regnum Tunetanum. Vid. Salluſtium *de bello Jugurthino*.

Libyſſa, Bithyniæ fluv. Appianus. Item urbs ejuſdem, Ptolom. Hannibalis interitu & ſepulchro nota, inter Nicomediam & Chalcedonem, inde 25. hinc 36. m. p. Vulgò *Palmen*. Aliis *Gebiſe*, vel *Lebiſe*. Steph. eſt caſtellum Bithyniæ maritimum.

Libyſſus, locus urb. Romæ, qui deinde Argæus, poſtea vicus Tuſcus dictus fuit. Fab. Pictor.

Libyſtini, pop. Colchis vicini. Steph. *Libyſtinus* autem dictus eſt Apollo ab his, qui Pachynum Siciliæ promuntorium incolebant, eo quòd immiſsâ Libycis, hoc eſt, hoſtibus Carthaginenſibus peſte, penè cuncti ſubitâ morte perierint.

Licatii, Vindeliciæ pop. Ptol. Strab. Plinio *Licates*. *Lechrainer* hodiè Schudo & Aventino, quos petulantiſſimos Vindelicorum vocant.

Licentius. Hipponenſis Poëta, tempore Auguſtini. Scripſit Hymnos, de Pyramo & Thiſbe, &c. Auguſt. *in quaſt. Acad.* Poſſidonius, *in vita Auguſtini*, Paulinus, &c.

Licerium, vulgò *S. Licer*, urbs Aquitaniæ, in Conſeranis, aliter *Fanum S. Licerii*, Ep. ſub Ar. Auxitano. Caput Conſeranorum, ad amnem Salatum. 5. leuc. à Lugduno Convenarum in Ort. 7. ab Apamæa in Occ.

Liceſtria, quæ & *Legeceſtria*, & *Leogora*, quibuſdam urbs Angliæ, ad Sturam amnem, vulgò *Leiceſter*, 13. mill. Angl. à Nottinghamia in Auſtr. 13. à Coventria in Eur. Caput Comit. cognom. *Leiceſterſhire*, ubi Coritani olim ex parte fuere. Habet ille à Sept. Nottinghamiæ Com. ab Ortu Lincolniam, ab Occ. Staffordiam, à Mer. Northantoniam.

Licha, civitas videtur circa Lyciam. Thucyd.

Lichades, vide *Lichas*.

Licha, aræ & columnæ in Æthiopiâ ſub Ægypto, Strabo.

Lichas, puer Herculis, per quem Dejanira viro ſuo in Oetâ monte ſacrificaturo, veſtem miſit ſanguine Neſſi Centauri infectam, quam cùm ille induiſſet, ſerpente jam per corpus veneno, doloris magnitudine in furorem verſus, Lichan pernicioſi muneris latorem capillis arripuit, & in ſubjectum mare præcipitavit, quem poetæ fabulantur in ſaxum ſui nominis fuiſſe mutatum, quod à nautis in mari Euboœo oſtenditur. Ovid. *Met* 9.

> *Nunc quoq; in Euboico ſcopulus brevis eminet altè*
> *Gurgite & humanæ ſervat veſtigia formæ.*
> *Quem, quaſi ſenſurum, nautæ calcare verentur,*
> *Appellantq; Lichan.* —— ——

Inde *Lichades* 3. inſulæ in mari Euboico. Strab. *l.* 9.

Lichens, Arab. Fel. Populi. Plin.

Lichfeldia, urbs Staffordiæ, Ep. ſub Ar. Cantuarienſi. 24 mill. Angl. à Liceſtria, in Occ. 10. à Staffordia in Afric. 25. à Vigornia in Bor. deficit indies; *Liſfelde*, vulgò. Camden. *deſcr. Britan.*

Lichindus, urbs Siciliæ. Steph.

Lichos, Phœniciæ flu. Pomponius.

Licinia lex, apud Romanos, multiplex fuit: *de agris poſſidendis: de ſeptem jugeris viritim dividendis: de fœnore: de ſodalitiis: de Tribunorum comitiis: de triginta aſſibus, edundi causâ, conſumendis, in dies ſingulos Cal. Nonis & Nundinis Romanis.* Sic *Licinia* Æbutia lex, *de legum latoribus*. *Licinia* Caſſia, *de creatione Tribunorum mil.* *Licinia* Mucia lex, *de peregrinis*, ſonuit. V. Thom. Dempſterum *Antiq. Rom. paſſim.*

Liciniacum caſtrum Galliæ, in Pictavenſi agro, vulgò *Lezignen*, vel *Luſignan*: Unde nobili familiæ, quæ olim in Cypro regnavit, nomen. Item vicus in pago Brigenſi, non procul à Braja Comitis Roberti, in diœc. Pariſiaca; vulgò *Leſigny en Brie*. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Liciniana, opp. Portugalliæ, in confin. Extremaduræ, Norbæ Cæſareæ finitimum. Ptol. *Luxen* vulgò.

Licinianus, poeta Martiali æqualis, & vicinus. Bilbili ſimiliter oriundus: Vid. hunc Epigr. *l.* 1. *Ep.* 49. & 52.

Imperatores Rom.

Licinius Cajus Valerius Licinianus, ex ruſtico Daco genitus, bello fortis & felix, per omnes militiæ gradus, ad culmen pervenit, Cæſar proclamatus à Galerio Maximino, Anno 307. & in Pannonia anno pòſt ab Exercitu Imperator dictus. Diſciplinæ rigidus vindex, ſed avaritiâ & luxu infamis. Literarum acer hoſtis. Philoſophorum non paucos neci dedit. Conſtantini Imper. cujus ſororem Conſtantiam duxerat, iram veritus, edictis in Eccleſiæ favorem promulgatis ſubſcripſit, at paulo pòſt utrique bellum indixit, pulſis è familiâ ſuâ, & occiſis plurimis Chriſtianis. Epiſcoporum commercium cum Gentilibus, catecheſin fœminarum, cœtus ſacros prohibuit, acerrimè in fideles deſæviens. Quâ perſecutione motus Conſtantinus, bis prælio victum Licinium, in Hungariâ & Thracia, hac cum Oriente Ægyptoque content-

tum eſſe juſſit: iterum arma capientem terraque marique denuo ſuperavit, illius claſſe tempeſtate merſa. Obſeſſus poſt novam cladem, Nicomediæ, uxoris interceſſione pacem impetravit, ſed eâ lege, ut Imperio cederet: tandem, cùm novos motus machinaretur, ſtrangulatus eſt, Anno 325. æt. 60. Imp. 14. Socr. *libr.* 1. Eutrop. *lib.* 10. Euſ. *in Chr. Hiſt.* & *Vita Conſtant.* Zoſimus, *l.* 2. Cedren. *in Annal.* Cod. Theod. *de infirm. his, quæ ſub tyranno geſta ſunt.*

Licinius Flavius Valerius Licinianus, Junior, fil. prioris Cæſar à Patre factus, Anno 317. anno pòſt obiit, æt. 14. An quòd ſeceſſionem moliretur, an Fauſtæ artibus, quæ unà Criſpum ſuſtulit. Idacius, *in Faſt.* Chron. Alexandr. &c.

Licinius, vel *Licinianus* Cajus Julius Valens, Imperator tempore Decii proclamatus, ſed brevis imperii. Victor *in Decio.*

Viri illuſtres.

Licinius, Procurator Galliæ, qui referente Dione *lib.* 54. eo malitiæ pervenerat, ut quoniam ſingulis menſibus tributum erat Gallis pendendum, quatuordecim definiret anni menſes.

Licinius Cæcina, Marcelli Eprii laceſſitor, ut novus adhuc & in Senatum nuper adſcitus magnis inimicitiis inclareſceret. Tacit. *Hiſtor. lib.* 2. *cap.* 53.

C. *Licinius Calvus*, Orator celebris, tempore Ciceronis: fil. *Licinii* Macri. Vid. infra. Quem perorantem interrumpens Vatinius, *rogo Vos, Judices*, inquit, *num ſi iſte diſertus eſt, ideo me damnari oportet?* Vid. & Catull. *Epigr.* 14. Obiit juvenis admodum: Auctor epigrammatis contra Pompejum:

Magnus, quem metuunt omnes, digito caput uno
Scalpit. Quid credas hunc ſibi velle? Virum?

An & Annalium auctor, Dionyſ. *lib.* 2. 4. 5. &c. Liv. *lib.* 4. Cic. Fabius, Horat. Voſſ. *de Rhet. nat. cap.* 14. *Inſt. Or. lib.* 4. *de Poet. L. cap.* 1. *de H. L. lib.* 1. *cap.* 10. Vid. & *Calvus.* Item Conſ. Anno 390. U. C. cum C. Sulpitio Pætico.

P. Licinius Craſſus, Pontifex, Anno 554. U. C. Item alius, Conſul cum L. Æmilio Paulo. an. 586.

M. Licinius Craſſus, Conſ. an. 684. & 699. cum Pompejo.

M. Licinius Craſſus Mucianus, ter Conſul: ſub Nerone, Galba & Veſpaſiano: Auctor hiſtoriæ alicujus. Tac. Suet. Plin. Xiphilin. Zonar. &c. Vid. Voſſ. *de H. L. l.* 27.

Licinius Damaſippus, V. *Damaſippus.*

Licinius Gabolus, præturâ functus, ab Agrippinâ everſus, poſt cædem verò ejus ordini redditus. Tacit. *l.* 14. *c.* 12.

L. Licinius Geta, Conſ. cum Q. Fabio Max. Serviliano, Anno Chr. 638.

L. Licinius Lucullus, Conſ. cum M. Aur. Cotta. an. 680.

Licinius Macer, egregius ſui ſeculi Poeta, pater C. Lic. Calvi, de quo ſupra.

Licinius Macer, linteorum librorum inventor. Liv. *Dec. l.* 4.

Licinius Menenius, Trib. Mil. an. U. C. 307.

Licinius Mucianus, ter Conſul, a Claudio Lyciæ præpoſitus, cùm opes attriviſſet: à Nerone Syriam cum quatuor legionibus obtinuit, Anno Sal. 66. luxuriâ, induſtriâ, comitate, arrogantiâ malis boniſque artibus mixtus. Tacit. *Hiſt. l.* 1. 10. & *l.* 2. *c.* 5.

L. Licinius Murena, Conſ. cum D. Junio Silano, an. 692.

L. Porcius *Licinius*, Conſ. cum P. Claudio Pulchro, an. 5[illegible]0.

Licinius Proculus, ex intimis familiaribus Othonis, poſt cædem Galbæ à militibus alter Prætorii præfectus conſtitutus. Tacit. *Hiſt. lib.* 46. Poſt cladem ad Bedriacum à Vitellio in gratiam receptus. *Ibid.* 2. 60.

Licinius Stolo, Trib. Plebis cum L. Sextio, primus è plebe factus, poſtquam ſolitudo magiſtratuum tenuit civitatem quinquennio, legem tulit, ne quis plus quàm quinquaginta agri jugera poſſideret, quâ lege ipſe damnatus eſt. Liv.

Licinius Sura 2. Coſ. cum Soſſio Senecione an. U. C. 854. bonitate Trajani victus.

P. Licinius Tegula, Comicus Lat. floruit anno 554. U. C. circa tempus, quo contra Philippum Macedonem bellum Romani parabant. Hunc odam tribus Conſtantem ſtrophis compoſuiſſe, quæ a novem puellis per urbem cantata, refert Livius. Glandorpio idem eſt cum *Licinio Imbrice*, cujus A. Gellius meminit: Et Plautus certè, *quòd meas confregiſti imbrices & tegulas* dicens, duas hac voces pro ſynonymis habet. Sed parum firma hæc conjectura, cùm prior Publii, poſterior Caii prænomen habuerit. Quidquid horum ſit, Volcatius Sedigitius, Gellio laudatus, *Licinio* Imbrici, quartum inter Poëtas Comicos locum aſſignat:

Si erit, quod quarto detur, dabitur Licinio.

Tit. Livius, *lib.* 31. vel *dec.* 4. A. Gellius *lib.* 13. *cap.* 21. & 15. *cap.* 24. Plautus *Moſtell. act.* 2. *ſc.* 6. Lilius Giraldus *dial.* 8. *Poet.* Glandorpius *in Onomaſt. Rom.* &c.

C. Licinius Varus, Conſ. cum P. Corn. Lentulo, an. 518.

Licinini, Corſicæ inſ. pop. Ptol. Horum tractus *Val di Nicolo*, Leandro.

Licoſtoma, vicus Bavariæ, vulgò *Lechhuſe*, in ipſo limite Sueviæ, 1. leuc. infra Verdam in Occ. 6. infra Auguſtam in Bor. Aliàs munitum.

Licus, Fortun. *Lycias* Ptol. *Lech* vulgò, fluv. Vindeliciæ, inter Sueviam ad Occ. & Bavariam ad Ort. per Auguſtam in Danubium fluens, infra Verdam.

Licymnius, Incendiarius quidam Athenis. Vide Schol. *in Ariſtoph. Aves.*

Lida, vulgò *Lida*, opp. Palatin. Trocenſis, in Lithuania. Ubi arx munita, ad amnem Detam, 10. leuc. Pol. à Wilna in Auſtr. 7. à Novogroda in Bor. Cum arce in ſcopulo. Malè habita à Moſcis, 1655.

Lidda, Gallis *S. George de Lydde*, Vid. *Lydda.*

Liddesdalia, vulgo *Liddisdale*, prov. exigua Scotiæ mer. in ipſo limite Angliæ à Liddalo flu. dicta, ubi Hermus, caſtrum munitum. Terminatur à Sept. Teviotiâ, ab Occ. Eskiâ, à Mer. & Or. Angliâ.

Lide, Cariæ mons. Herodot.

Lidericus, creditus quibuſdam primus Flandriæ ſaltuum præfectus, maritus Rotildæ, filiæ Dagoberti I. unde Flandriæ Comites orti. Sed fabulam hanc refellit Miræus *de Com. Flandr.* V. & S. Marth. *Hiſt. Geneal. Franc.*

Lidericus, Galliæ fluv. vulgò *le Loir.* Oritur è ſtagnis Monaſterii Lidi *l'Abbaye du Loir*, in Pertico, & Isleras, Alogiam, Bonamvallem, caſtellum Dunum, Fractamvallem *Freteval*, Vindocinum, Lavarzinum, Montem Aureum, Vallem Liderici, caſtrum Liderici, Luſdum in Andibus, Fliſchiam, Durtallum præterfluens, in Sartam influit: Sartam autem accipit Meduana ac in Ligerim defert. *Lidericum* augent Tiro *Teran*, Edera *Terre*, Braium *Bray* aliique amnes. Alius ab hoc *Ledus* Sidonii, amnis prov. Septimaniæ, Lataram præterlabens: Item Letia *Le Lis.* Multi *Lidum* illum appellare malunt. Vid. Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Lidkopia, urbec. Weſtrogothiæ, in ora lacus Vueneri, ad fluv. Lidam. 30. m. p. à Mariæſtadio in Occ. totidem à Falkopia in Bor. uti & 12. à Scara, 45. à Daleburgo in Ort. *Lidkoping* vulgò.

Liebris, urbs Phœnicum. Steph.

Liechſtallum, vulgò *Liechſtall*, Germ. quaſi *Lucis Vallis*, oppidum ſatis elegans agri Baſilienſis, ſupra veterem Rauricam inter Meridiem & Occ. uno fere mill. opportuno loco ſitum, univerſis iſtac per Helvetiam, vel ad Inſubres, vel Allobroges proficiſcentibus obvium: ad Ærgitiam amnem, cujus tractum Arragoviam, ante 7. ſecula nuncupatum ſunt qui ſcribant ex Stumpfio. Paruit olim Homburgiis Comitib. à quibus, eadem prorſus ratione, quâ cætera, per Epiſcopos, ad Senatum P. Q. Baſilienſem pervenit. Is è civium hujus oppidi numero quotannis Prætorem conſtituit, qui, cum aſſeſſoribus duodecim, rebus adminiſtrandis jurique dicendo præeſt. Vid. Chriſtian. Urſtiſium *Epit. Hiſt. Baſilienſis cap. tertio.*

Liesse, vicus Picardiæ, non procul à Lauduno Clavato, ante annos 260. hominum concurſu ad B. Mariæ fanum & votis celeberrimus. Vulgò *Liece.* Hadr. Val. *Not. Gall.*

Liga, inſ. maris Britannici, *Ligon* Camdeno.

Ligana, ſylva in Cenomanis apud lacum Benacum, ubi Claudius Imp. Alemannos vicit. P. Diacon.

Liganira, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Ligarius, nobilis Romanus, quem defendit Cicero oratione eâ, quæ *pro Qu. Ligario* inſcribitur.

Ligaunia, Gall. Narbon. pop. Plin.

Ligea, Λιγεια Gr. nympha, Nerei & Doridis filia, à cantus ſuavitate dicta. Virg. *Georg.* 4.

Liger, Rutuli cujuſdam nomen, fratris Lucagi, quem Æneas Turni auſpicia ſequentem interfecit. Virg. *Æn.* 10.

Liger, ſive *Ligeris*, nobilis Celtarum fluv. imo verè fluviorum Galliæ Rex, quod de Pado falsò dixit Virgilius, in Arvernorum finibus oriens, Heduosque à Biturigibus dividens, non procul à Pictonibus in Oceanum Britannicum influit. Vulgò *Loire.* Nomen habet à prato, quod ſtatim à fonte perlabitur, in S. Eulaliæ parœcia, in prov. Vivarienſi, & in confin. Velauniorum, ad Gerbarii jugi rad. prope Clergeacum montem, inter Cemenos, ſeu montē Cebennā, quâ Vellavos ab Helviis diſcludit 18. ſupra Anicium. Caput ejus proximum eſt capiti Elaveris. Hinc per Velaunos non procul à Podio capite decurrens, multa Gentis ignobilia loca, inprimis Volutam *la Volte* & Caput *le Chapp* præterlabitur: inde per Forenſem pagum defluens, alluit caſtr. S. Ragneberti *S. Rambert*; Montemrotundum *Montrond*, aliàs *Monron*; Forum Seguſianorum *Feur*, Rodumnam Seguſianorum *Roanne*, tum primùm navigabilis: dein Burbonenſem agrum à Cadrellenſi dividit, attingitq; Marciniacum *Marcigni*, Denegontium *Digoins*, ubi Arotium accipit *Arou*; caſtrum nobile Burbonem Anſelli, *Bourbon l'Anſy*, atque Decciam *Deſize*, ubi Arone augetur: Nivernumque ſeu Noviodunum Æduorum, ad Ligeris & Niveris confluentes poſitum. Infra Nivernum Elaver (*Alier*) Ligeri recipitur: quem locum os vel roſtrum Elaveris vocant, *le bec d'Alier.* Sequuntur ad Ligerim Albiniacum, Germaniacum, Caritas, *la Charité*, veteri Monaſterio nobilis: *Maſſava* locus tabulæ Peutingerianæ notus, *Maſva vicus in pago Autiſioderenſi* dictus in Appendice Fredegarii, *Maſſua* in Geſtis Epiſcop. Autiſſiod. *Meſve*: Paulliacum *Pouilly.* Sacrum Cæſaris, vel Sincerrium in Biturigib. ad quos Bor. verſus tendit, a ſiniſtra ripa Ligeris non procul abeſt.

Jam

Jam dextræ ripæ fluminis adſident loca Autiſſiodorenſis Diœceſeos, Senonibus olim attributa, Condate *Coſne*, Cella *la Celle*, Novus vicus *Neuvy*, Brivodorum, aliàs Brioderus *Briare*, & Giemus vel Giemacum *Gien*: ad ſiniſtram ripam ſunt Bellos locus, & Caſtellio ad Ligerim cognominatus. His ſuccedunt in Carnutibus Solliacum *Sully*, Caſtellum novum, Floriacum *Fleury*, Monaſterio & nomine S. Benedicti inſigne, Gargogilum *Gergeau* vel *Jargeau*, Genabum Carnutum ſive Aureliani, *Orleans*, ſupra Ligerim (*Loiret*) & Ligeris confluentes, Clariacum *Clery*, Magdunum *Meun*, Balgentiacum *Baugenci*, Sodobrium *Sueure*, & quondam caſtrum, nunc oppidum Bleſenſe, *Blois*, atque Calvus mons *Chaumont*. Turonum ſunt ad utramque Ligeris ripam Ambacia, olim vicus, nunc oppidum *Amboiſe*, Laudiacum *Mont loys*, Rupes Corbonis *Roche-Corbon*, Cæſarodunum Turonum, Malliacum *Maillé*, Alingavia *Langey*, Condate *Cande*, vicus morte Martini Turonici Epiſcopi nobilitatus. In finibus Turonum Ligerim augent navigabiles fluvii, Caris *le Cher*, Carus ſæpius nuncupatus, *Anger* vel Andria *Indre*, & Vingenna *la Vienne*. Liger tot oppida emenſus ac tot ſpatia terrarum, Andium fines & oppida alluit, Montemſorelli *Montſoreau*, Salmurum *Saumur* non longè à Toedi confluente (*le Toué*) receptoque Meduana in loco quem os vel buccam Meduanæ vocitant, *Bouche Maine*, attingit Saponarias *Savonieres*, Rupem fortem *Rochefort*, Calonnam *Chalonne*, Montem Johannis *Monte-Jan*, oppidum S. Florentii, Caſtrum Celſum *Chantoceaux*; Andeneſium *Anceny* in Namnetibus, Portum Namnetum *Nantes*, ubi hinc Ardra, inde Separis Namneticus cognominatus, *la Sevre Nantoiſe* in Ligerim cadunt. Tot & tantis auctus incrementis Liger per vicum S. Nazarii & Cruciacum *le Croiſic* in Oceanum Occiduum devolvitur. Curſus eſt 200. circiter leuc. per 166. navigabilis, Baudr. ſeu, ut Valeſio placet, 160. vel 480. m. p. à Rodumna Seguſianorum, ubi primùm navigabilis eſt, uſque ad Oceanum; ac regnum Francorum duas in partes ferè æquales dividit. Majo menſe campos inundare conſuevit, quare infra Aurelianos coercetur molibus manufactis, quas vulgò *les Turcies de la Loire* vocant. Idem anno Ch. 1159. in finibus Andium facere aggreſſus erat Henricus II Angl. R. Dux Normannorum & Aquitanorum, Comes Andicavorum, Turonum & Cenomanorum, ut teſtatur Trivetus. Flumina recipit 112. quorum præc. ſunt Arotius *l'Aroux*, Elaver *l'Allier*, magnitudine ipſi non cedens, magiſque piſcoſus, Carus *le Cher*, Ingeris *l'Indre*, Vigenna *la Vienne*, & ex altera ripa Meduana *le Mayne*. Vide Baudr. & Valeſium Tibullus 1.7.

Teſtis Arar, Rhodanusq́; celer, magnusq́; Garumna,
Carnutis & flavi cærula lympha Liger

Ligericinus, q. parvus Ligeris, vulgò *Loiret* vel *Leret*, amniculus Galliæ, alluit vicos præ cæteris Olivetum & Miriacum, vulgò *S. Meſmin*: ubi in Ligerim defluit, aliquanto infra Aurelianos ſpatio. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Ligerula, vide ſupra, fluv. ex fonte apud Aurelianos, tam copioſè effluens, ut ſtatim fiat navigabilis, in Ligerim delabitur.

Ligii, populi Germ. quorum regio hodie Sileſia, inter Luſatiam ad Occident. & Poloniam ad Ort. Igitur horum poſteritas civ. *Ligniceuſis*. Strabo ait, λύγιοι μέγα ἔθνος, ubi Caſaubon. λύγιοι. Apud Ptol. excuduntur λοῦοι, qui fortè Dithmaro aliiſque *Lutzici*: nonnullis & *Luitici*; ab his *Luumenitz* & *Lutzelburg* dicta patet.

Liginum, oppidum Campaniæ Gall. vetuſtum, ad Palrum fluv. Merula.

Ligir, fluv. Bœotiæ juxta Plateas urbem fluens. Stephan. *Becchir* Nigro.

Ligius dominus, Princeps eſt, & *Ligius* populus ſubditi, arctiori vinculo protectionis juſtique regiminis & tributorum debitæque ſubjectionis inter ſe connexi. Propriè *Ligii* dicti ſunt, qui propriis dominis tenentur à partibus eorum ſtare, contra omnes mortales, ne Rege quidem vel antiquiore domino excepto. Unde illud Feud. *lib.* 4. *Tit.* 93. *nullo antepoſito, fidelitatem fecit.* Hic vetus mos: ſed Fridericus Barbaroſſa an. Ch. 1152. Roncaliis cavit, Imperatorem in omni fidelitatis ſacramento excipiendum. Quod & deinceps alii fecere Principes: adjunxitque Jus feudale, antiquiores dominos etiam eximendos. Hinc in ſacramento illo vulgata clauſula: *Salvâ fide domino noſtro Rege, & aliis dominis meis.* Factum proin, ut *Ligii* hodie tantum appellentur Principum ſupremo gaudentium dominio ſubditi, &c. Vide Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archæol.*

Lignicia, vulgo *Lignitz*, urbs Sileſiæ, ad *Deiſcham* amnem, cum caſtro ſplendido. Vix 2 leuc. à Jauria in Bor. 5. à Glogavia in Auſtr. 7. ab Uratiſlavia in Occ. Sub Ducibus olim, è Piaſtea familia. *Ligniceuſis* lineæ auctor fuit Boleſlaus Calvus, vel Sævus, filius Henrici Pii, Sileſiæ ſup. ducis, qui an. Chr. 1241. celebri illo prælio prope Ligniſium à Tartaris cæſus eſt, corpore ex 6. in ſiniſtro digito pedis demum agnito. Boleſlaus hic parum laudatus, pater fuit Boleſlai, qui Suidnicenſem, & Henrici Craſſi majoris natu, qui *Ligniciam* lineam denuo orſus eſt: hunc Conradus Glogovienſis, patruus, in balneo per proditionem captum, duriſſimè habuit, nec niſi damnoſis conditionibus tandem dimiſit, mortuum an. Chr. 1295. Hujus fil. Boleſlaus Lignicium tenuit principatum: pater Ludovici, qui Lignicii aurifodinam ditiſſimam reperit. Sequentibus temporibus Fridericus II. an. 1523. Evangelium in utrumq; Principatum Lignicenſem & Brigenſem introduxit, Ligniciamq; ædificiis non parum excoluit. Filius ejus minor Georgius Brigenſem, Fridericus III. verò major Lignicenſem princip. nactus eſt: pater Henrici, qui in funeralibus Caroli V. ceremoniis Pontificiis participare juſſus, generoſo reſponſo ſe excuſavit. Huic frater Fridericus IV. Clemens ſucceſſit, in quo mortuo an. Chr. 1596. Lignicia linea defecit: rediitque hic principatus ad agnatum Joach. Fridericum, Brigenſem, qui cum per capitaneum Wenceslaum Zedlicium adminiſtravit, utroque ducatu an. 1602. morte ſua ad filios Georgium Rudolfum & Joh. Chriſtianum, tranſmiſſo: quorum illo ſine hæredibus mortuo, hic Reformatis addictus, Obiit an. 1639. pater, inter alios, Ludovici, qui Lignicium ſortitus, defecit an. 1663. principatu ad fratrem Chriſtianum devoluto: cujus fil. è Piaſtea familia ultimus, Obiit an. 1675.

Ligno, fluv. Galliæ, vulgò *Loignon*. Oritur apud Caſtellum Lamberti *Chaſteau Lambert*, alluit Novamvillam *Neufville*, Gonantium *Genans*, Bellamvallem *Bellevaux*, Olantium *Olans*, Rupem *Roche*, Marniacum, Balantionem, Montem Ramberti *Montrember*, Montiniacum *Mutigney*, alioſque vicos atque apud Pontem Arlejum *Pont Arly* in Ararim influit. Hic Drogo Caroli M. filius, Mettenſis Epiſcopus & Abbas Luxovienſis, utpote in fluvio Luxovio urbi vicino, dum piſcem immanem ſequitur, ſuffocatus eſt. Vide Hadr. Valeſium *Not. Gall.*

Ligoria, vulgò *Ligor*, urbs Indiæ ulter. cum portu, in ora Orient. Cherſoneſi aureæ. ſub Rege Siami, juxta ſinum Siami. Media ferè inter Indiam ad Bor. & Malaccam ad Auſtr. 380. utrinque mill.

Ligudonis portus, ſeu *Ligudonenſium portus*, in Sardinia, nunc *Lago Leaſto*, Briet. 45. mill. à Calari in Bor.

Ligures Apuani, pop. Liguriæ extremi, circa Macram, in Hetruriæ confin. quorum oppid. Apua, vulgò *Pontremoli*. Sub M. Hetruriæ Duce.

Ligures Galli, dicti Romanis Scriptoribus *Ligures Transalpini*, memorantur Plinio *lib.* 3. *cap.* 5. cùm ait: *Ligurum celeberrimi ultra Alpes Salyi, Deceates, Oxubii.* A Q. Opimio Conſ. cùm Maſſilienſium fœderatorum oppida vaſtarent, victi, Florus *epitom. Liv. lib* 47. à Fulvio Flacco priùs ſuperati, Idem *lib* 60. quorum prius de Oxubiis & Deceatibus, poſterius de Salyis intelligit Valeſius. Illi Antipolim & Nicæam circumcolebant, hi Arelatum ac Taraſconem ad Rhodanum, Aquaſque tenebant Sextias. His adjunge Segorejos, vel Rejos Apollinares, Suelteros, Nerusios, ſeu Vintienſes, Veſdiantios vel Vendiatios, i. Cemenelenſes & Sanitienſes, alioſque Ligures Capillatos vel Montanos, in Alpibus Maritimis, qui *Ligures Galli*, à Varo fluv. ad Rhodanum flumen pertinebant, Græcis λίγυες ac Κελτολίγυες dicti: quorum regio *Liguſtina* vel *Liguſtica* appellata eſt, de cujus finibus vide Hadr. Valeſium in voce *Antipolis*. A *Liguribus* his, ut & Italis, de quibus in voce *Liguria*, Alpes Maritimæ, quæ inter utroſque eminent, Liguſtini montes, Livio *lib.* 34. dicuntur.

Liguria, Italiæ regio gemina: Una litorea, quæ vulgò *La Riviera di Genova* nominatur, inter oſtia Vari ad Occid. & Macræ ad Ort. inter Gall. Narbonenſem & Hetruriam ſupra 200. mill. p. extenſa, cujus caput eſt Genua, inter mont. Apenninum & mare Liguſticum perſtricta: Altera verò Mediterranea, Galliæ Ciſalpinæ non modica portio, inter Apenninum mont. ad Meridiem, & Ort. Alpes maritimas & Cottias ad Occaſ. Padumque fluv. ad Bor. & Ort. comprehenſa, in qua mons Ferratus ducatus, magna pars principatus Pedemontani, parſque ducatus Mediolanenſ. continetur. Sub Liguria etiam Inſubriam complectuntur ſcriptores, uti Antoninus Auguſtus *in Itinerario*, Paulus Diaconus *in libro de geſtis Longobardorum*, & alii. Unde Mediolanum, quod eſt caput Inſubrum, ab eis in Liguria collocatur. Apud Livium quoque Trogum, Sempronium, alios, poſt Macram, Arnum uſque flu. Liguria extendebatur.

Urbes Liguriæ hujus temporis:

Alba Pompeja, *Alba*, in Monte Ferrato.
Albingaunum, *Albenga*, in ditione Genuenſi.
Alexandria Statiellorum, *Aleſſandria della paglia*, in Ducatu Mediolanenſi.
Albintemelium. Vide *Vintimilium*.
Aquæ Statiellæ, *Acqui*, in Monte Ferrato.
Aſta, *Aſti*, in Pedemontio.
Bobium, *Bobio*, in Ducatu Mediolanenſi.
Caſale, olim Sedula, *Caſal di S. Vaſo*, in Monte Ferrato.
Dertona, *Tortona*, in Ducatu Mediolanenſi.
Foſſanum, *Foſſano*, in Pedemontio.
Genua, *Genova*, in ditione Genuenſi.
Mons Vici, & Mons Regalis, *Mondovi*, in Pedemontio.
Naulum, *Noli*, in ditione Genuenſi.
Prunatum, *Brugnero*, in ditione Genuenſi.
Savona, *Savona*, in ditione Genuenſi.
Vintimilium, olim Albintimilium, vel Albintemelium, *Vintimiglia*, in ditione Genuenſi.

Pop. *Ligures*, Virg. *Georg.* 2.

Aſſuetumq́; malo Ligurem, Volſcosq́; Verutos.

Id eſt, [illegible], aut [illegible], vel [illegible], ita explicat H. Steph. *Schediaſm.* l. 6. Nam hæc gens laboribus bellorum aſſueta. Niſi quis ſententiam torqueat, ut volunt aliqui, ad Geneis hujus [illegible], & malos ac vitioſos mores. Credibile enim hoc ex odio, quod vel vitio gentis, vel privatâ aliquâ offenſâ in Ligures habuit Virgilius, ut apparet ex illo *Æneid.* 11.

Vane Ligur, fruſtraq; animis elate ſuperbis,
Nequicquam patrias tentaſti lubricus artes.

Sed rectè monet Germanus, hunc cavillum non ſatis aptum laudibus Italiæ. A' Ligone, uno è ducibus Japeti, qui huc venerit, vel à Ligure, Phaëthontis Ægyptii filio, qui in has partes unà cum patre habitatum conceſſerit, multis ante Græcos tam Atticos, quàm Oenotrium Arcadem ætatibus. Romanis cum gente hac ſæpe bellum fuit. Strabo *lib.* 4. Plin. *l.* 1. *&* 3. Diod Sic. *l.* 6. Florus *l.* 2. Leand. Alberti *deſcr. Ital.* Hinc *Liguſticus*, ut *mare Liguſticum.* Et Juven. *Sat.* 3.

Nam ſi procubuit qui ſaxa Liguſtica portat.

Eſt & *Liguria*, campus locusque amœniſſimus, Narboni proximus & majore parte pratenſis, vulgò *Lèviere.* Gregor. Tur. *de gl. Martyr. cap.* 92.

Ligurina Alpes à Liguribus Gallis Gratio vocantur: Stœchades quoq; Maſſiliæ adverſæ, *Liguſtides* propterea nuncupantur Steph. His poſtea ſuperatis Maſſilienſes, quos hi *GalloLigures* ſummopere diu infeſtaverant, condiderunt Nicæam, victoriæ monumentum; Antipolim item, in agro Deceatium, armis occupavere. Plura apud modò laudatum *Valeſium ſuprà dicto loco.*

Ligurinus, Poëta de quo Martial. *ep* 44. *l.* 3.

Occurrit tibi nemo quòd libenter.
Quòd quacunq; venis, fuga eſt, & ingens
Circa Te Ligurine, ſolitudo;
Quid ſit, ſcire cupis? nimis Poeta es.

Ligurinum etiam Guntherus ille, qui Poëma 10. libb. de Friderico Barbaroſſa condidit, appellatur. V. *Guntherus.*

Ligurium, in Capitulis Caroli Calvi numeratur inter ſilvas Regias: cujus nunc ſitus & nomen ignoratur.

Ligurnus portus, Ital *Livorno.* Gall. *Ligourne*, urbs nova culta & probè munita, agri Piſani, cum arce firmiſſima. Emporium illius tractus celeberrimum, cum triplici arce. Creſcit in dies. In planitie, intra paludes, prope Montem Nigrum. 65. mill. à Florentia in Occ. Sub M Duce.

Ligurum montes, Liv. *Monti della Lunigiana* Leandro.

Ligus fœmina, in maritimis Alpibus, quæ filio abdito, cùm ſimul pecuniam occultari milites Othoniani crediſſent, eamque per cruciatus interrogarent, ubi filium occuleret, uterum oſtendens, hic latere reſpondit. Nec ullis dein tortoribus aut morte conſtantiam egregiæ vocis mutavit. Tac. *Hiſt.* 2. 13.

Liguſtica Alpes. Liv. *Montagna di Tenda*, eædem maritimis, Ptol. inter Nicæam & Taurinos.

Liguſticum mare, inter Gallicum ad Occ. & Tyrrh. ad Ort. Liguriam alluens. *Mar di Genova* Italis, *Mer de Genes* Gallis.

Ligyes, Aſiæ pop. qui cum Xerxe contra Græcos militarunt. Herod *l.* 7. urbs eorum *Ligyſtina.* Steph.

Ligyrgum, Arcadiæ mons. Polyb.

Ligyſtides, inſulæ, quæ & *Stoechades.*

Ligyſtus, Phaëthontis fil. à quo *Liguria* dicta. Fab. Pictor.

Lilaa, urbs Phocidis Stephan. Ferrario *Lellen* ex tab. recent. oppid. Achaiæ in Doride reg. apud fontes Cephiſi fluv. Stat. *Theb.* 7

Corycinmq; nemus propellentemq; Lilaam
Cephiſi glaciale caput. ——

Lilerium, opp. munitum Arteſiæ, ſub Francis, pace ad Pyrenæos; *Liliers* vulgo. Ad amnem *Navez*, 1. leuc. cum dim. ab Aria, Betuniam verſus, a qua 2 leuc. diſtat, 7. ab Attrebato in Bor. non longè ab Hamenſi Abbatia.

Lilium, Ordo militaris Navarræ, à Garcia IV. inſtitutus. Anno 1048. Conſtabat ex Equitibus 38. ſub Rege, M. Magiſtro, horum officium, contra Mauros, regni hoſtes, fortiter ſe gerere. Favin. *Hiſt. Navarr. & theatr. hon & Eq*

Lilius Gregorius Giraldus, Ferrarienſis, memoriâ invictâ, ingenio excellenti, eruditione, in omni literarum genere, eximiâ inclytus, *Varro ſui temporis* dici meruit. Opera ejus volum. 2. Baſileæ impreſſa: inter quæ Hiſtoria Deorum Gentil. libb 17. de Poëtis Græcis & Latinis, libb. 10. de Poëtis ſui temporis, *libr.* 2. eminent. Obiit podagræ doloribus attritus, an. 1552. Leand. Alb. *deſcr. It.* Quenſtedt. *de patr. ill Vir.* Ricciolus *in Chron &c.*

Lillium, Λίλλιον Arriano, emporium Bithyniæ circa Pontum.

Lillea, vulgò *Lillo*, arx probè munita Brabantiæ, ad Scaldim, 2. leuc. infra Antverpiam, quo naves tendentes ſiſtere coguntur. 1 leuc. à Sanflito in Auſtr. uti 4. à Bergis ad Zomam, Sub Hollandis.

Lilybaum, & Λιλύβη Dionyſio, promuntorium Siciliæ, cum urbe ejuſdem nominis, olim Epiſc. è cujus à Romanis exciſæ ruderibus *Marſala* condita eſt, Libyam ſpectans. Hic ab Attilio Regulo Pœni mari victi. Nunc *Capo Coco*, in Occ. maximè extenditur, reſpectu Pachyni & Pelori prom. Urbs verò, quæ nunc *Marſala* dicitur, eſt in Valle Mazaræ, in ora. 60. m. p. à Panormo, 18 à Drepano in Auſtr. 18. à Mazara in Cæc. Baudr. Punicè ללוב *Lelub*, hoc eſt, *ad Libyam*, vel ללובאי *Lelubae*, *ad Libes*, quia ad Libyam, & Libes erat obverſum. Bochartus. Hinc *Lilybaeus*, Virg. *Æn.* 3.

Et vada dura lego ſaxis Lilybaea caecis.

Lege *Lilybeia*

Lima, ſeu *Civ. Regum*, urbs Arch. Americæ merid. pulcherrima, emporiumque celebre. Condita an. 1535. à Fr. Pizarro Hiſp. in Valle Lima, antea *Rimac*. Sedes eſt Proregis, creſcitque in dies, licèt tota ſit lignea, & ſine muris, in planitie, ad amnem cognom. 1. leuc. à mari Pacifico, 2. ab ejus portu, vulgò *Callao di Lima*, uti 120. à Cuſco, aliàs Peruviæ primaria in Occ. Joh. Laët. Sub Hiſp. cum toto regno vicino. Hic 3. Concilia habita: quorum 3. an. 1583. Profeſſor quidam Theologiæ condemnatus eſt, qui ſibi Angelum familiarem eſſe, à quo omnia edoceretur, ſæpe cum Deo ſe colloqui, Papam fore & in Peruvia ſedem habiturum, &c. a fœmina quadam ſeductus deliravit. Linſchot. *deſcr. Amer. c.* 20. Herrera *in Amer. c.* 19. *&* 20. Acoſta *l.* 2. *de noviſſ. c.* 20.

Limaa, Luſitaniæ fluv. Strabo, quem *Lethen* vocat, per fines Bracarum & Limicos pop. inter Durium & Minium, in Ocean. ad Vianam influens. Sil. *l.* 1.

Limagus, Helvetiæ fluvius, apud Glaronenſes oritur, ac in mediâ ipſorum regione Serniphium, alterum ex alterâ valle delapſum amnem accipit. Deinde infra *Urnas* (duorum vicorum nomen eſt) ſupra Lateritium (ita vocant) ex lacu Veſenio acceptâ aquâ Marcham (qui fuit olim Helvetiorum in Rhætos finis) ac caſtra Rhætorum (& huic loco etiamnum manet nomen *Gaſtra*) diſterminat. Hinc lacum Tigurinum ingreſſus, ad oſtia ejus Tigurum, ampliſſimam urbem dividit, mox Aquas delabitur, dein haud ita longè *Urſa* ac *Arola* miſcetur. Hujus in undis haud pridem periit J. Henr. Hottingerus, Philologus & Theologus celeberrimus, Tigurinus: de quo funeſto caſu verè cecinit Amicus:

Tum totum Limagus ſorbuit Oceanum.

Germ. *Limmath*, *Limet* vel *Limat*: de quo ſic Glareanus:

Deinde paludoſus ſplendenti Limagus undâ,
Hoſpes Adulaa Claronaq; incola terra,
Auctus abit, ſemperq; cavis aptiſſimus alnis,
Volvitur in gyros & lenta volumina torquet.

Limania, ſeu *Alimania*, regiunc. Alverniæ infer. admodum rigua & mirè præ reliquis Gall. fertilis, in planitie, juxta Elaverem fluv. ad 12. leuc. circiter à Mer. in Bor. extenſa, prope & intra Claromontem. Vulgò *Limagne.*

Limburgenſis Duc. *le Duché de Limbourg*, Belgii prov. ſatis parva, cœterùm fertilis, mineralibus, herbis medicinalibus, aquiſque Spadanis inclyta, inter Duc. Juliac. ad Ort. & Bor. ac ditionem Leodienſem, ad Occ. & Mer. Ejus caput eſt *Limburgum*, urbec. in rupe, cum arce, ad amnem *Weſe*, in confinio dit. Leod. Capta ab Hollandis, an. 1632. ſed ab Hiſp. recepta, quibus à Gallis erepta eſt, An. C. 1675 5 leuc. à Leodio in Ort. uti & 7. à Trajecto ad Moſam. 4. ab Aquiſgrano in Auſtr. Reliqua opp. ſunt Rhodia Ducis, ſub Hiſp. Dalemum autem & Falcomontium ſub Hollandis.

Limenia, Venus ſic dicta, cui apud Hermionios, virgines ante nuptias, & ſiqua vidua ad maritum rurſus accederet, ſacra faciebant.

Limenia, Cypri civitas, Strabo: nunc pagus, *Lemmar*, in media.

Limenius, conſul cum Catulino Philonio an U. C. 1102.

Limenotis, Cherſoneſus Celtica. Steph.

Limentinus, putabatur Deus, qui *liminibus* præerat, ſicut foribus Forculus, cardini Cardea vel Carna.

Limericum, Gall. *Lymerick*, Hibernis *Loumeath*, urbs munita Momoniæ, in limite Connaciæ, ad Sineum fluv. pontibus interſciſſa. Nota fuit ultimis temporib. 45. m. p. à Kilkennia in Occ. 35. à Galiva in Auſtr. Hinc *Com. Limericenſis*, vulgò *Lymerick Countye*, regiunc. Hiberniæ, à Connacia fluv. Sineo in Bor. diviſa.

Limica, quibuſd. *Forum Limicorum*, opp. Hiſp. Tarr. in Callaicis Bracarіis. Nunc *Puente de Lima*, opp. Portugalliæ ad Limium flu. 4. leuc. à Bracara in Bor. 5. à Tuede in Auſtr.

Limia, fluv. Hiſp. vide *Limaa.*

Limici, Hiſp. Tarrac. pop. Ptol.

Liminium, op. inter Emeritam, & Cæſarauguſtam. Anton.

Limioſaleum, urbs Germ. nunc in regno Polonico, Archiep. & Metropolis, Ptol. vulgò *Gneſna*: inter Poſnaniam ad Occ. 7. & Toruniam ad Ort. 12. leuc. in Polonia maj.

Limna, locus in arce Athenarum, templum habens Dionyſio ſacrum, a Theſeo rege extructum: quo in loco vetuſtiora Bacchanalia peragebantur die 12. menſis Antheſterionis, qui noſtro ferè Novembri reſpondet. Ariſtoph. *in Ranis.* & Thucyd. *libr.* 2. Item Thraciæ Cherſoneſi urbs, Strabo: juxta Sextum.

Limnaum, templum fuit Dianæ in Limnis, de quo Strabo *libr.* 8. [illegible]

Limnatis, Diana dicitur Pauſaniæ *in Meſſenicis, Achaicis, & Arcadicis* paſſim, à *Limnis* opido in confiniis Lacedæmoniorum,

rum, & Meſſeniorum, in Laconicis ejuſdem τῆς Λιμνάδ☉ malè pro Λιμνάτιδ☉. Idem in *Corinthiacis* Α᾽ρτέμιδ☉ Λιμναίας meminit. Certè apud Lacedæmonios cultam fuiſſe *Limnatim* Dianam ex Tacito diſcimus *Annal.* 4. ubi perperam etiam *Limenedis Diana*, pro *Limnatidis*, vel *Limnatidis*, dicitur. Λιμνάτιν etiam Dianam à piſcatoribus cultam, ut à venatoribus Α᾽γροτέραν, teſtis eſt Artemidorus, qui illam à ſtagno λιμναίαν dictam memorat, *lib.* 2. Vide Meurſium *in Miſcell. Laconicis lib.* 1. *cap.* 2.

Limniades, ſtagnorum nymphæ apud Ethnicos. Λίμνη enim *ſtagnum* ſignificat. Vide Nat. Com. 5. 12.

Limnothalaſſa, inſula Hiſpaniæ adjacens, inter Carthaginem & Sucronem, non procul à Diano. Strabo *lib.* 4.

Limnus, inſula maris Britannici, inter Cambriam & Hiberniam, Ptol. hodie *Ramſey* Anglicè Camdeno; Britannicè *Lymen*.

Limnuthum, Britanniæ Inſulæ urbs, ubi Jacobus Scot. Rex, in æde ſacra à quodam divinitus miſſo fruſtra monitus: poſtea ab Henrico VIII. Angliæ Reg. ad Fluidonem ingenti clade affectus eſt, cæſis cum ipſo Rege XV.M. An. Chr. 1513. Buchananus *Hiſt. Scot. lib.* 13. & 14.

Limon, locus Campaniæ, inter Neapolin & Puteolos. Statius 3. *Sylv. Carm.* 1.

Et placidus Limon, numenq́; Euploea carinis.

Limone, urbs Perrhæbica, Stephan. in Ἡλώνη.

Limoniades, Nymphæ florum, & pratorum, quas aliquando mori, ac deficere dixit Ariſtot. ſicut Panes ac Fauni.

Limenius mons, mons Walliæ, *Plinlimon* Camdeno, ſeu *Plymlimon Hill* Anglis, *Mont Plymlimon*, Gallis. Partim eſt, in Cardigania in Occ. partim in Mongomerienſi tractu ad Ort. ubi Sabrina & Vaga fluv. ex eo ſcaturiunt. J. Speedus, Sanſon, alii.

Limonum, urbs Pictonum, Ptol. quid hodie ſit, ignoratur. Valeſius *Not. Gall* in voce *Pictones*.

Limonum, Pictonum opp. in Gallia, Ptolem. vulgò *Limon*. Nunc *Poictiers*, Pictonum caput, Epiſc. ſub Archiepiſc. Burdegalenſi, perampla, ad Clanum fluv. Cluver. Briet. Sanſoni. Vide *Pictavium*.

Limoſium, urbs Occitaniæ, in agro Redenſi, belli Albigenſis ſcriptoribus notiſſima, ad Atacem fluv. 1. leuc. infra Aletam in Bor. 3. à Carcaſſone in Auſtr. 6. à Mirapinco in Ort. Parva, ſed culta, intra montes, in Diœceſi-Aletenſi; *Limoux* vulgò.

Limovici, vide *Lemovices*.

Limuſa, Pannoniæ infer. urbs, Anton. *Mansburg* Lazio. Baudrando aliàs opp. Pannoniæ, nunc vicus Hung. *Wiſelburg*, primo lapide ab Altenburgo in Auſtr. prope ramum dextrum Danubii, Arrabonem verſus.

Limyra, urbs Lyciæ, à *Limyro* fluvio, (qui per urbem hanc fluens, in mare Lycium, inter Andriacam & Aperras urbes exit: *Lorymus* Strab.) Stephan. Epiſc. ſub Archiep. Myrenſi, inde non longe diſtans, 20. ſtadiis ab ora littorali: Hodieq; *Limyra*. Vide *Lymira*.

Limyrica, regio Indiæ intra Gangem, Ptolem.

Lincaſii, Gall. Narbon. gens circa Æduos, Strabo.

Linckia, Belgis *Lincken*, Gall. *Fort de Linck*, arx munita Flandriæ, in diſtrictu Burburgenſi, ad Colmam fluv. 1. leuc. à Burburgo in Eur. 2. ab Audomaropoli in Bor.

Lincolnia, vulgò *Lincolne ſhire*, Comit. Angliæ, ubi aliàs Coritani. Terminatur ab Ortu Oceano Germ. à Sept. provinciâ Eboracenſi, ab Occ. Nottinghamiæ Comit. à Mer. Northantoniæ & Cantabrigiæ Comit. Ejus caput eſt *Lincolnia*, ſeu *Lindum*, juxta Withamam amnem, 7. mill. à Trenta fluv. In collis dorſo. Satis ampla & culta, 22. mill. Angl. à Nottingamia in Eur. 20. ab ora Oceani Germ. in Occ. Vide quoque *Lindum*.

Lincopia, metropolis Oſtrogothiæ. Epiſc. ſub Archiep. Upſal.

Linda, oppidul. Petrocorii, ad fluv. Dordonam, Metel.

Lindavium, ſeu *Lindoia*, vulgò *Lindavv*, urbs libera Imp. & pulchra Sueviæ ad lacum Brigantinum, in Inſula lacus Conſtantienſis, ponte 290. paſſ. lapid. unita continenti, ſatis munita, & fruſtra à Suecis tentata, 5. mill. Germ. a Fano S. Galli in Ort. uti 8. à Conſtantia, 9. à Memminga in Auſtr. In limite Helvetiorum. A tiliis, quæ olim circum monaſterium plantatæ, nomen nacta, etiam in inſignibus viridem tiliam in clypeo gerit. Hic primò cœnobium circa Ann. Chr. 810. ab Adelberto Rorbacio, Caroli M. cognato divæ Virgini ſacratum: ad quod cùm multi confluerent, vicus extructus: ex vico identidem ampliato & aucto oppidum factum eſt, in loco amœno, commodo & fœcundo ſitum. Hoc primùm Abbatiſſæ, dein Sueviæ Ducibus ſubfuit: alii tamen *Lindaviam* non ad Monaſterium, ſed ad Comitem Lindavienſem ſive Brigantinum pertinuiſſe, & ab hoc libertate 24. marcis auri argentiq; emptâ, Imperio ſe addixiſſe docent. Privilegia à Rodolfo I. Friderico III. Sigiſmundo Impp. accepit ampliſſima. Monaſterium verò, ſive Abbatia Lindavienſis, in quatuor pagis *zu Reitnau*, *Schönau*, *Æſchach*, & *Rinckenbach*, hobas colonarias, ſive curtes ſeu manſos poſſidet, quæ ibi loci *Keelenhöff*, ſeu *Mayerhöff*, vocari amant. Horum Advocatia, An. 1334. à Ludovico Imper. ut à parte Monaſterii, prætenſa, Comiti Hugoni Brigantino, pro 200. marcis argenti; poſtea An. 1364. à Carolo IV. Comitibus Helvenſteniis, una cum aliis juribus oppignorata, ab his ad civitatem Ulmenſem, Ann. 1382. devenit, quæ eaſdem Wenceſlao Imper. ceſſit, à quo poſtea An. 1394. Schellenbergio pignori data, tandem An. 1430. ad ipſam civitatem rediit. Ferdinandus tandem II. Hugoni Monfortio, An. 1628. Advocatiam iſtam conceſſit, qui exſoluto Urbi oppignorationis pretio, non Advocatiam ſolùm, ſed etiam pagos, loco hobarum ibi ſitarum, occupavit: unde controverſia diuturna primò cum Comite, dein cum Auſtriaca domo, ut & ſeparatim cum Abbatiſſa orta, quæ tandem Pace Monaſter. deciſa, & Urbs in quietam poſſeſſionem priſtini juris, redditâ tamen ſorte, immiſſa eſt. Incendium urbs paſſa eſt ingens, Ann. Chr. 1273. Vide Limnæum Enucl. *lib.* 4. *cap.* 33. & Munſter.

Lindemagus, vide *Limagus*.

Lindufarna, inſula parva Albionis, oræ Northumbriæ ad oſtia Tuedæ fluv. adjacens, cum urbe cognomine, olim Epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Eboracenſi, cujus ſedes Dunelmum tranſlata eſt, olim *Halig Eiland*, nunc *Holy Iſland* dicitur, 1. mill. ab ora Northumbriæ, accedente æſtu maris, eique contigua illo recedente. A Lindo fluv. cui objecta, 4. mill. à *Farne* Inſ. in Bor. Circuitus eſt 6. mill. Anglic. cum unico oppidulo, caſtro & portu.

Lindonium, urbs Britanniæ in Anglia, Steph. Vide *Londinum*.

Lindum, urbs Angliæ Epiſcopalis, ſub Archiepiſc. Cantuarienſi, *Lincoln* vulgò, Latinis *Lindecolnia*, & poſtea per ſyncopen *Lincolnia*, urbs olim Coritanorum. Vide *Lincolnia*.

Lindum, opp. Damniorum, in Scotia, nunc *Linlithquo* doctioribus, vulgò *Lithquo*, cum palatio nobili, in Laudonia prov. 11. mill. Scot. ab Edimburgo in Ort. 3. à Fortheæ æſtuario.

Lindus, Rhodi inſulæ opp. Ptol. *Lind* Sophiano.

Lindus, hodieque *Lindo*, fluv. Aſiæ minor. Cariam terminat, & Lyciam. Q. Calaber, *Calbis* fortè Ptol.

Linea Valli, tractus in Britannia, ad vallum à Severo aliiſque extructum.

Linga, vulgò *Lingen*, opp. munitum Weſtphaliæ, prope Amaſium fluvium, 45. mill. paſſ. à Monaſterio in Bor. Embdam verſus, à qua 55. diſtat in Merid. uti 30. ab Oſnabruco. Caput Comitatus cognominis.

Lingo, vel *Lingon*, hodie *Ingo*, vulgò *Ingon*, amniculus Galliæ, Nigellam caſtrum alluit, inde in Suminam defluens. Vide Hadr. Valeſium in voce *Nigella*.

Lingona, olim *Andematunnum Lingonum*, item *Lingones*, Gallis *Langres*, urbs antiquiſſima & clariſſima Galliæ, Epiſcop. ſub Archiepiſcopo Lugdunenſi. Condita à Longho, ſexto Gallorum Rege, ſi fidem meretur Joh. le Maire: cujus incolas ſub Segoveſo & Belloveſo, in Italia res egregias geſſiſſe, referunt Hiſtorici. Tacitus ab Ottone Imp. jus civitatis Rom. impetraſſe narrat. Vaſtata urbs à Saracenis eſt ſec. 5. Deſiderio Epiſc. occiſo. Poſtea reparata, à Petro Venerabili nomen accepit *Nobilis, Magna & Famoſa*. Præſulum antiquiſſimus S. Senator fuit, cui Juſtus, Deſiderius, &c. ſucceſſere. Eſt autem Epiſcopus ejus dominus, in Civilibus æque ac Eccleſiaſticis, ab eo tempore, quo Hugo Burgundiæ D. Galtero patruo ſuo, Lingonenſi Epiſc. ſucceſſoribuſque ipſius Comit. Lingonenſem, quem à Guidone de Saus per commutationem acceperat, & Henrico Comiti Barri in beneficium contulerat, An. 1179. *Eleemoſynæ loco* dediſſe legitur. Alii tamen Geilonem jam Epiſcop. Comitatum urbis à Carolo Craſſo An. Ch. 887. obtinuiſſe volunt: ſed fieri poteſt, ut ejus Succeſſores poſtea illo exciderint. Interim Epiſcopo licet Duci & Pari, præferri ſolet Bellovacorum Epiſcop. licèt Comes & Par, de quo vide Valeſium *in Notit. Gall.* Concilia hic habita An. Ch. 859. 1077. 1116. &c. de quibus vide Morer. *Dict. Hiſt.* & plura de hac urbe, apud Plin. *lib.* 14. *cap.* 1. & 17. Ptol. *lib.* 2. *cap.* 9. Tacit. *Hiſt. lib.* 1. & 4. Cæſar. *Comm.* Eutrop. *lib.* 9. Frontin. *Strateg. lib.* 4. *cap.* 3. Liv. *lib.* 3. & 5. Polyb. *lib.* 2. Anton. *Itiner.* Aimoin. *lib.* 5. *cap.* 5. Ripamont. *lib.* 6. *Hiſt. Mediol.* Pet. Venerabilem *lib.* 4. *epiſt.* 36. S. Bern. *ep.* 59. &c. Claud. *lib.* 3. *de laud Stilicon*is:

Aut quibus exemplis fœcunda Tybris ab Arcto,
Vexit Lingonico ſudatas vomere meſſes.

Vide quoque infra in voce *Lingones*.

Lingones, pop. Gall. Belg. ad ortum Matronæ fluv. Æduis, Sequanis, & Leucis vicini, qui etiam hodie *Langrois* vocantur. Hos Cæſar monuit, ne Helvetios fugientes frumento, aliave ullâ re juvarent, ad bellum verò Arioviſto inferendum frumentum ſibi ſubminiſtrarent, monuit. Nimirum frumenti admodum feraces illorum agri erant. Unde Claudian.

—— *Lingonico ſudatas vomere meſſes.*

In eorundem finibus Moſam, e monte Vogeſo profluere idem Cæſar *lib.* 4. ait: quod ſit in Baſſiniaco, parte regionis hujus, ibi enim initium Vogeſi eſt, qui Lotharienſes à Sequanis & Alſatis diſcludit. Livius illos, cum Cenomanis & Bojis Alpes tranſgreſſos, in parte Italiæ conſediſſe ſcribit, *lib.* 5. Picta in arma tribuit, Lucanus *lib.* 1.

Caſtraq; quæ Vogeſi curvam ſuper ardua rupem
Pugnaces pictis cohibebant Lingonas armis.

Fuere, ita ut Ædui, quos ambos à Sequanis Araris dividit, fœdere devincti Romanis: huic *Lingones fœderati* Plinio. Civitas eorum opulentiſſima Tacito *Hiſt.* 1. & Julio Frontino *Strategem. lib.* 3. dicitur: ubi prior infeſtum Galbam ſenſiſſe Lingones, quòd cum Treviris pertinaci fide Neroni adhæſiſſent, docet: poſterior illos 70000. armatorum Domitiano tradidiſſe refert. Poſt principatum Honorii Celticæ ſeu Galliæ Lugdun. aſcribi cœpere, in cujus ut & Belgi-

Belgicæ confinio poſiti ſunt. Hinc *Lingonicus*, ut ager *Lingonicus*, quem Plutarch. *in Julio Cæſare τὴν Λιγγονικὴ* nuncupat, quædam literæ vett. *Longoinno*, vel *Langone*, unde & libræ Lingonicæ *Langones* olim dictæ: *Bardocucullus Lingonicus* apud Martialem pro veſtimenti viliſſimi genere, quod Lingonibus præcipue erat in uſu: *Tomentum Lingonicum*, apud eundem. Item *Lingonenſis*, hinc in Not. Imper *Præfectus Latorum Lingonenſium per diverſa Belgicæ primæ diſperſorum*. Epiſcopi *Lingonum* magni olim erant & potentes: Ab iis enim Odo Comes Nivernenſis & Ternodorenſis Comitatum Ternodorenſem tenuit, & poſt eum Margareta Siciliæ Reg. Caroli uxor: Eorundem beneficio Hugo Dux Burgundiæ poſſedit partem Caſtellionis ad Sequanam, ac Montisbani, Griſolias & cuſtodiam Pulterarum Monaſterii: Reges Navarræ, Comites Campaniæ Barrum utrumque, Firmitatem ad Albam, Calvum Montem, Novigentum & Montiniacum in Baſſineio & cuſtodiam Moliſmi: ita ut Reges Duceſque homines ligii eſſent domini Lingonenſis Epiſcopi. Comes hic fuit olim, in id dignitatis evectus à Carolo Calvo, à quo & jus feriundæ monetæ accepit, dein Dux & Par Franciæ factus eſt, à tempore Guillelmi, quem primum ſe Epiſcopum ac Ducem Lingonum appellaſſe, circa An. Chr. 1358. titulumque hunc ſucceſſores ejus avidè arripuiſſe, notat Jac. Vigenerius *in Chron. Lingon.* In Eccleſ. *Lingonica*, quæ B. Mammetis *Mammeti* tit. cenſetur, multi olim Archidiaconatus, nimirum Archidiac. Magnus, ſeu Lingonenſis, Divionenſis, Ternodorenſis, Barrenſis, Laticenſis, *le Lacon*, (à pago cognom. qui iter unius diei ab urbe Lingonis diſſitus, vicum Pultarias *Pouticres*, Monaſterio inſignem, & quidquid inter Caſtellionem & Barrum Sequanam, ultra & cis jacet, comprehendit, dictus) & Archidiaconatus Baſſinei. In eadem Decani ſunt Ternodorenſis, Reomenſis, S. Vinimeris, Moliſmenſis, Barro Sequanenſis, Caſtellionenſis, Barralbenſis & Calvomontenſis. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Pagi Lingonibus attributi:

Attuariorum.	Laticenſis, *Lacois.*
Barrenſis uterque.	Magnimontenſis, *Maimont.*
Baſſiniacum, *le Baſſigny.*	Oſcarenſis.
Divionenſis, *Dijonois.*	Portuenſis, vel Portenſis, nunc obſcurus.
Duſmenſis, *le Duesmois.*	

Ternodorenſis, *le Tonnerrois.*

Oppida, Caſtella & Monaſteria Lingonum:

Alba ripa, *Auberive.*	Fons Beluæ, *Beſé*, ubi Cœnob. vetus.
Andelaum, *Andelot.*	Fontanetum, Abbat.
Arbotum.	Jonvilla ad Sauconam.
Arcus ſuper Tiliam, *Arc ſur Til.*	Juliacum, *Jully.*
Auxona ad Ararim.	Lingones, *Langres.*
Barrum ad Albam.	Melunda, *Moleſme en Tonnerrois.* Monaſter.
Barrū ſub Reamo, *Bar ſous Reome*	Mirabellum, *Mirebel.*
Barrum ad Sequanam.	Moliſmus, *Moleſme*, Cœnob.
Belli montis, *Bemont.* Monaſter. Virginum.	Monaſterium S. Sequani.
Bellus mons ad Vingennam.	Morimundum ad Albam, Abb.
Borbonia, nunc villa, aquis ſuis clara.	Mormentum.
Calvus M. *Chaumont en Baſſigny.*	Monsbarri, *Montbar.*
Caſtellio ad Ararim.	Mons Salionis Caſtellum, *Mont Salion.*
Caſtellio ad Sequanam.	Montiniacum.
Caſtrum Caſeolum, *Choiſeul.*	Muxejum villa & caſtrum, *Muſſi l'Eveſque.*
Caſtrum Fons Vennæ, *Fonvenz.*	Novigentum.
Caſtrum Grancejum, *Grancey.*	Nullejum, *en Langone.*
Caſtrum Villanū cum tit. Com.	Pontiniacum, *Pontigni*, Mon.
Catennarum, *Chatenay.*	Prati Longi, *Pralon*, Monaſt.
Caturicæ opp. *Chaource.*	Pulteriæ. *Poutieres.*
Clara vallis Abbat. Ciſterc.	Reomaus Monaſter.
Clarus mons, *Clermont.*	Rubeus Mons.
Confinium, *Cunfins.*	Sylva rubra, *Sivarolle*, Cella.
Criſta, *la Creſte.* Abb.	Ternodorum, *Tonnere.*
Divio, *Dijon.*	Tilicaſtrum, *Tille Chaſteau.*
Firmitas ad Albam.	Vangionis rivus, *Vignorri.*
Firmitas ſuper Armanciam, *Armance.*	Vendopera, *Vendeuvre.*
Firmitas ad Graonam fluvium, *la Ferté ſur Grone*, Abb.	Ventolum, *Ventoux.*

Lingones, vulgò *Langres*, urbs antiquiſſima, munita & ampla Campaniæ, ad fontes Matronæ, in colle, cujus Epiſcop. eſt Dux & Par Franciæ, tertia ponitur in vete. Notit. inter provinc. Lugdun. primæ civitates. A Vandalis expugnata, refecta eſt à Geilone Antiſtite, circa An. Chr. 887. ob perſecutionem Normannorum: qui primus quoque initia magnitudinis Epiſcoporum Lingonenſium poſuit, apud Carolum Calvum gratiâ valens. Apud Gruterum legitur inſcriptio *D. M. Moderato Liberto coloniæ Lingonum*, quæ ſi vera eſt, deducta fuit hæc colonia demum poſt M. Antonini Principatum. Cl. enim Ptolemæus ejus non meminit. Diſtat 6. leuc. à confin. Comit. Burgundiæ, uti & Ducatus, 22. à Trecis in Ort. 17. à Divione in Boream, 20. à Veſontione in Cæc. Propriè tamen *Lingones* populi, urbs *Andemantunnum* olim dicta, 40. ferè mill. à Vogeſo monte in Occ. Hic Alemanni bis victi, à Conſtantino Auguſt. cæſique ad 60000. Vide quoque *Lingones.*

Lingus, caſtellum Caſſandreorum, Steph.

Lini, ſive *Linones*, populi Germaniæ ex Slavis, vel legendum ad priſcam Germanorum ſcripturam *Luini*. Dithmarus, *lib. 6. in civitate Bernhardi Luinberg.* Satin' manifeſtum, dictam ab iſtis populis illuſtriſſimam domum Luneburgenſem. Annales Fuldenſes: *Carolus cum exercitu Saxoniam ingenti populatione vaſtando pervenit, uſq; ad locum, quem vocant Luini.* Et fortaſſe ipſum *Luneburgum* innuitur. *Linonum* porrò, ſive *Linoviorum* Latina æquè ac Germanica denominatio eſt, & ſignificat illos populos præter cæteros fuiſſe lini culturæ deditos. Leguntur inter gentium iſtarum Sclavicarum multas, frequenter *certa lini pondera*, ut apud Helmoldum & cæteros. Quod factum ob lini mercimonia & proventum uberiorem in iſtis regionibus.

Liniacum, opp. agri Veronenſis, ad Atheſim fluv. 27. mill. infra Veronam, Ferrariam verſus. Vulgò *Legnago.*

Linienus, vulgò *Rother* fluv. parvus Albionis, in Cantio, juxtà *Rhie* opp. ad Meridiem, in Oceanum Britann. exiens.

Linitima, Æthiopiæ ſub Ægypto opp. Plin.

Linon, parva reg. Helleſpontiæ, incolæ *Linuſii*, Stephan. ex Strabon. *lib* 13.

Linterna palus, Silio in Campaniâ eſt, apud Linternum urbem exciſam: Vulgò *Lago di Patria*, Mazzellæ. Ejus meminit Statius *Sylv. lib. 4. cap. 3.*

Et Linterna palus, pigerq; Savo.

Linternum, urbs olim Epiſcop. Campaniæ, nunc vicus tenuis, inter Vulturnum ad Bor. & Cumas ad Mer. ubi Scipio Africanus invidiæ cedens obiit & ſepultus eſt. Plin. & Liv. *Liternum*, & ſic rectè ſcribi monet Cluver. Quamvis plerique Latini auctores interto N. *Linternum* habent, quaſi à *Lintribus* deductum. Ovidius *Mutationum ultimo:*

Hinc calidi fontes lentiſciferumq; tenetur
Linternum. —— ——

Silius *lib.* 8.

—— *Stagniq; paluſtre*
Linternum. —— ——

Λίντερνον Ptolemæo. *Λίτερνον* Straboni & Appiano. Baudrando vicus hic eſt in prov. Terræ Laboris, *Torre di Patria* dictus, in ora maris Tyrrh. prope fluv. Linternum.

Linthus, nomen Limagi fluv. apud Glaronenſes, ubi oritur: in quem poſtquam Magus, e lacu Rivario, effunditur, demum Limagus dicitur. Vide *Limagus.*

Linum, promuntor. Brutiorum in Calabriâ citer. teſte Barrio, *Capo di Verre* hodie.

Linum Regis, opp Norfolciæ, in Anglia, prope oſtia Uſæ fluv. in ora Oceani German. 18. mill. ab Elia in Boream, *Lynne*, ſeu *Kings Lynne* vulgò.

Linus, auditor & comes Pauli Apoſtoli, 2. Timoth. 4. Primus poſt Petrum Eccleſiæ Romanæ Epiſcopus fuiſſe dicitur, An. Dom. 70. Euſeb. 5. 6. Irenæus 3. 3. Sub hujus nomine duo circumferuntur libri ad Eccleſias orientales, qui acta continent paſſionis Petri & Pauli, ſed libri illi commentitii ſunt, & plurimos continent errores. Vide Bellarm. *de ſcript. Eccleſ. & lib. 1. de Rom. Pontif. cap. 9.* Baronium *ad Ann.* 69. Poſſevinum *in apparatu ſacro*, voce *Linus.* Moret. *Diction. Hiſtor.*

Linus, Apollinis filius, ex Pſamathe Crotopi Argivorum regis filiâ: Cùm enim Apollo, occiſo Pythone ſerpente, ad Crotopum veniſſet, ab eo hoſpitio ſuſceptus, clam cum Pſamathe ejus filiâ concubuit, quæ ex eo compreſſu gravida effecta, expletis legitimis menſibus, puerum peperit, quem *Linum* appellant. Hunc, cùm patris indignationem metuens inter virgulta occultaſſet, canes inde extractum dilacerarunt.

Linus, Apollinis, & Terpſichores filius, Muſicæ peritiſſimus, primus Græcas literas è Phœnicia attuliſſe dicitur. Thamyræ, Herculis & Orphei præceptor. Virgil. *Ecl* 4.

Non me carminibus vincet nec Thracius Orpheus,
Nec Linus, huic mater quamvis, atq; huic pater adſit,
Orphei Calliopeia, Lino formoſus Apollo.

Hunc ab Hercule occiſum ferunt, impactâ in caput citharâ, quòd ipſum ruſticius canentem irriſeret. Pauſan. *lib.* 9. Mart. 9. 88.

Ipſe meum flevi, dixit Apollo, Linum.

Aliis Mercurio ex Urania natus fingitur, qui à Poëta & Orator erat, ac de origine Mundi, curſu Solis ac Lunæ, animalium item plantarumque ortu ſcripſit. In momento omnia creata dixit, quod & Anaxagoras poſt eum ſenſit. Stob *lib. de Prud. & Spe.* Plut. Suid. Diog. *in Præfat.* Geſner. *in Bibl. &c.* Lini Thebani jun. meminit Suid. 5. *Lini* Hiſtorici Stephanus.

Linus, Oechalienſis citatur Stephano in *Οἰχαλία.*

Linus, fons Arcadiæ, fœminis bibentibus ex eo abortum prohibens, Plinius.

Linx, fluv. & urbs Mauritaniæ, vide *Lixus.*

Lionium, opp. Picardiæ, in tractu Sanguiterſio, 7. leuc. ab Ambiano in Ort. 7. à Novioduno in Bor. 5. ab Hamo in Occ. Vulgò *Lions* cognom. *en Santerre.*

Lionium, vulgò *Lions* cognom. *en Foreſt*, oppidum Normanniæ juxta Sylvam *de Bray*, in Vexino Normannico, 6. leuc. à Rothomago in Ort. Dicitur meliùs *Leones*, quod vide.

Lipara,

Lipara, inſula præcipua ex Æoliis, quæ *Liparæ*, quia prima earum *Lipara*, & Vulcaniæ & Hephæſtiades, ita dicta a *Liparo* rege, Auſonis filio, cui ſucceſſit Æolus, cum antea *Meligunis* vocaretur, Plin. *lib.3. cap.9.* A Sicilia pendet, cum cæteris Liparæis, ſeu Æoliis: In mari Tyrrheno. Urbeculam parvam habet Epiſcop. ſub Archiepiſc. Meſſanenſi, conditam anno quo Dyrrhachium urbs Macedoniæ extructa eſt, cum aliquot villis, 30. m. p. ab ora Siciliæ in Bor. 60. ab ora proxima Calabriæ ulter. in Occ. Ejus arx permunita eſt, *la Pignatara*. Tota ſatis culta, & ferè ſola, inter Liparæas, quæ ſubſunt Hiſpan. Aliqui ſic dictam volunt, quaſi *pinguem*, ita enim λιπαρὰ ſonat. Atqui hæc inſula ſolum habet ſterile, & infœcundum. Hinc Cicer. *Verrinâ 3. Emit agri Liparenſis miſeri, atque jejuni decimas.* Et paulo pòſt de civitate Liparenſi, *Hæc tam parva civitas, &c. in inſulâ incultâ, tenuique poſita.* Aliud comminiſcitur Callimachi Schol. quod haud facile capias: *Λέγεται δ' ὅτι σιδήρου μύδρους θέντες ἐν αὐτῇ νύκτωρ, ἕωθεν εὗρον αὐτοὺς ἐκ τῆς ἀναδόσεως τοῦ πυρὸς πεπυρακτωμένους· καὶ διὰ τοῦτο ἐκλήθη ἡ νῆσος Λιπάρα, διὰ τὸ αὐτὰ διάφορα ὄντα ἓν γενέσθαι*, hoc eſt, *Ajunt cùm ferreas maſſas plurimas in ea nautæ poſuiſſent, illas mane reperiſſe excoctas ex ignis eruptione. Quocirca inſula Lipara dicta eſt, quia hæ maſſæ, cùm diverſa eſſent, in unam coaluerunt.* Hæc ille in Dianæ hymnum, quibus nihil abſurdius fingi potuit, cùm Græcè λιπαρὸς nihil minus ſonet, quam quod e diverſis maſſis in unum coaluit. Aſſerit itaque Bochartus, nomen eſſe deflexum ex Phœnicio *Nibaras* vel *Nibras*, quod Arabice eſt *lampas*, ſeu *lucerna, tæda, fax*; Inde *Lipara*, vel *Liparæ* nomen Punicum, quia facis inſtar noctu lucebat, Ariſtotel. *in Mirand.* Καὶ τὸ ἐν τῇ Λιπάρᾳ δὲ πῦρ φανερὸν καὶ φλογῶδες, οὐ μεθ' ἡμέραν, ἀλλὰ νυκτὸς μόνον καίεσθαι. Theocr. *Idyll.* 2.

—— Ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίω
Πολλάκις Ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.

Silius *lib.* 14.

Nam Lipare vaſtis ſubtus depaſta caminis,
Sulphureum vomit exeſo de vertice fumum.

Ex *Nibras* autem vel *Nibaras* Græci fecere *Liparas*, ut mollirent vocem barbaram & ad ſuæ linguæ typum effingerent. Baudrando ignes non emittit, uti Vulcania vicina. Item *Lipara* Cappadociæ pars, *Licandus* Curopalati.

Liparis, Ciliciæ fluv. ἀπὸ τοῦ λιπαροῦ, quoniam teſte Vitruvio 8. 3. natantes in hoc fluvio, aut ſe lavantes, non aliter unguntur ab ipſa aqua, quàm ſi oleo, aut adipe lavarentur.

Lipaxus, urbs Thraciæ, Stephan.

Liphlum, Æquorum opp. in Italia, à Rom. captum, L. Valerio & Manlio Coſſ.

Liphæcua, à Rom. capta, L. Lucretio, C. Æmilio, C. Rufo & Ver. Sulpitio, tribunis conſularibus, urbs Æquorum. Diod. *lib.* 14.

Lipodorus, inter Græcos, ab Alexandro M. in Aſia collocatos, & poſt obitum ejus deficientes, à Pithone corruptus, ut in ipſo pugnæ diſcrimine, cum tribus millibus ad Macedonas transfugerit.

Lippa, vulgò *Lippa*, urbs Tranſylvaniæ, in colle, ſub Turcis, prope Mariſcum fluv. in confinio Hungar. 5. leuc. à Temeſia in Circ. 10. à Julia ſeu Ziridava in Auſtr.

Lippia, Comitatus & fluv. Weſtphaliæ, German. *Lipſtadt*. Ubi Synodo à Carolo M. habitâ, Ann. 780. dati Saxonibus ſubjugatis Præſules. Sub Elect. Brandeburgico.

Lippomanus, vide *Radzivilium*.

Lipſia, vulgò *Leipſick*, civitas prim. Miſniæ, ad Pleiſſenam *Pleiſſ* amnem ſita: Emporium celebre. Non eſt admodum ampla, ſed tamen talis, quæ ſua anguſtia etiam amplas Germaniæ, maxime Principum, exuperat civitates. Abundant ibi mercatores, qui varia & continua exercent commercia, idque ter per annum in ipſa civitate, ſicut quidam de nundinis ejus loci hunc in modum ſcripſit:

Mercibus augetur ter Lipſia magna quotannis.

Paſſum eſt hoc oppidum An. Chr. 1547. gravem jacturam, quando ſextâ die Januar. cœptum fuit oppugnari per Joannem Ducem Saxoniæ, Principem Electorem: tunc enim exuſta fuerunt ſuburbia, bombardarum ictibus dejecta mœnia, turres concuſſæ, domorum tecta diſſoluta, caſtrum civitatis multum deformatum: obſidio in magno frigore continuata ad 20. dies, ſed hoſtis re infectâ coactus fuit diſcedere, Metel. Quantum porro nupero bello Germanico paſſa ſit, de eo paucis inferius vide: Abeſt 12. mill. Germ. à Dreſda in Occ. 16. à Magdeburgo in Auſtr. Sub Electore Saxoniæ, Baudrando. Nundinæ hic 3. vicibus in anno, ut dictum, celeberrimæ. Prope urbem cruentiſſimo prælio, Ferdinandus II. Imper. à Guſtavo Adolpho Sueciæ Reg. An. Chr. 1630. dein Ferdinandus III. An. Chr. 1642. à Torſtenſohnio Suecico Duce, poſt captam Glogoviam, Olomutium, aliaque loca, victus eſt. Archiduce Leopoldo & Piccolomineo in turpem fugam conjectis: Lipſiæ dein deditio ſecuta. Vide Cluver. *deſcript. Germ.* Bertium *lib.3. rer. German. cap.*11. *&c.* Inſignis hic Academia, à Friderico Bellicoſo, An. Chr. 1408. erecta eſt, poſtquam odio Johannis Huſſi, è natione German. ad IV. M. Studioſorum ex Academia Pragenſi, Lipſiam conceſſiſſent. In hac, coram Georgio Duce, Lutherus cum Eccio de primatu Papæ, diſputavit, An. Chr. 1520. eo ſucceſſu: ut Princeps exclamarit, *ſive ſit jure humano, ſive divino Papa, ipſe eſt Papa.* Paulo tamen pòſt Evangelii doctrinâ urbs illuſtrata eſt. Mortuo dein Melanchthone, Ubiquitatis dogma, quod Brentius, Andreæ, Flacius excudere, ab Academia non Wittembergenſi ſolùm, ſed & *Lipſienſi* rejectum eſt, unde lites ortæ, & coram Auguſto Elect. delationes. Convocatum proin Aldeburgi Colloquium, An. Chr. 1568. Dein Dreſdenſis conſenſus initus, tandem formulâ Concordiæ conſcriptâ, omnes, qui ei ſubſcribere recuſabant, exilio pulſi ſunt, fruſtra monente Auguſtum Maximiliano Imper. *Noſtrum non eſt imperare conſcientiis, aut ad fidem quenquam vi cogere.* Lætus *Comp. Hiſt. Univ.* Jul. Cæſar Scaliger, de urbe hac ita canit:

Lipſia ſe oſtentans ſublimibus aurea tectis,
Lumina dum ſaturat, mens perit icta fame:
Tecta quibus rutilus longinqua marmora terra,
Unde frequens flavit pura nitela Tagi?
Huc Cyprum, huc Tmoluſum, huc Arabas, huc Serica, dives
Sedibus evulſa huc Indica regna ſuis.
Cum gemma bibitur, vincuntur nectare gemmæ,
Sed lingua varius vincit utrumque nitor.
Nec Germana tamen vitiatur Lipſia luxu,
Aſt hunc Germanum Lipſia magna facit.

Lipſydrium, locus ſupra Parnethen, de quo Suid. in dictione ἐπὶ Λειψυδρίῳ. In Spartæ confiniis eſſe, docet H. Junius *lib.3. Animadv. cap.*7. Supra Pæoniam eſt, apud Herod. *Terpſichore*.

Liptinæ, palatium olim fuere, aut villa Regia, in pago Camaracenſi, vulgò *Leſtines*, unde Synodus Leptinenſis, habita ſub Carolomanno Majore Domus, An. Chr. 743. Nunc rudera ſuperſunt, non procul à Binchio Hannoniæ opp. Eſt & vicus *Liptam*, inter Landinum vel Landas & Geldoniam poſitus. Valeſ. *Not. Gall.*

Liquentia, vulgo *Livenza*, fluv. Gall. Ciſalpinæ, ſeu Venetiæ poſt Tarviſinum agrum. Oritur in Opitergiinis, & in mare Hadriaticum cadit. Virgil. *Æneid.* 9.

Quales aëriæ Liquentia flumina circum.

Ubi participium videtur, non loci nomen. Vide *Erythræum*.

Lira, caſtellum Galliæ, ad Riſelam fluv. in finibus Aulercorum Eburovicum, vet. Monaſter. Benedictinorum illuſtre, vulgo *Lira*, Hadr. Valeſius *Notit. Gall.* Item opp. Brabantiæ, Monaſter. Canonicorum à Guntmaro extructo, unde *villa S. Guntmari* quoque dicitur, nobile. Vulgò *Lier*; ad fluv. Netam, quo à Taxandria & pago Rhenenſi Brabantiæ *Hotland von Riten* dividitur. Vide eundem in voce *Leda*.

Liria, fluv. Gall. Narbonenſ. apud montem Peſſulanum decurrens, ſeque in ſtagna Volcarum exonerans, teſte Dalechampio. Vulgò *le Lez*.

Lirimiris, opp. Saxoniæ Hamburgo proximum. *Mulheym* Villanovano. Aliis *Segenberg*, oppid. munitum Holſatiæ, 7. leuc. ab Hamburgo in Bor. 5. à Lubeca in Occ. Baudrand.

Lirinates, qui & *Larinates*. Vide *Larinum*.

Lirinenſe cœnob. vide *Lerina*.

Liriope, nympha marina, Oceani & Tethyos filia, ex quâ Cephiſſus amnis Narciſſum puerum formoſiſſimum ſuſcepit. Ovidius *Metam.* 3.

Prima fide vocisque ratæ tentamina ſumpſit
Cærula Liriope; quam quondam flumine curvo
Implicuit, clauſæque ſuis Cephiſos in undis
Vim tulit, enixa eſt utero pulcherrima pleno
Infantem, Nymphis jam tunc qui poſſet amari,
Narciſſumque vocat. ——

Item fons Bœotiæ in finibus Theſpienſium, ad vicum Hedonacum, in Cephiſum influens: In quo Narciſſus ſubmerſus fingitur, Pauſanias.

Liris, fluvius Campaniæ, Minturnas præterfluens. Vulgò *Garigliano* vel *Gariglia*. Horat. *Carm.* 3. *Od.* 17.

—— *Innantem Maricæ*
Litoribus tenuiſſe Lirim.

Lucanus *lib.* 2.

Sarnus, & umbroſæ Liris per regna Maricæ.

Martial. *lib.* 13. *epigr.* 80.

Cæruleus nos Liris amat, quem ſylva Maricæ, &c.

Silenti curſu labi hoc flumen teſtantur Horatius & Silius. Hic *lib.* 1. *Od.* 31.

—— *Quæ Liris quietâ*
Mordet aquâ taciturnus amnis.

Ille *lib.* 8.

—— —— *Lirim*
Sulphureum, tacitisque vadis ad litora lapſum.

Lirnytia, urbs Pamphyliæ, Stephan. ex Hecatæo.

Liſbona, florentiſſimum Portugalliæ emporium, & regni caput. Vide *Oliſſippo*.

Lisbeum, locus Germaniæ in Franconiâ, ad Mœnum fluv. qui *Erlenbrunnen* B. Rhenano.

Liſcus, Æduus, ſummo Magiſtratu, in ſua civitate, defunctus. Cæſ. 1. *Comm. cap.* 16.

Liſerpalus, opp. Lancaſtriæ, ad Auſtr. cum portu capaciſſimo, ad oſtia Merſeii fluv. in confinio Com. Ceſtriæ: *Lierpole* vulgò, 14. mill. Angl. à Ceſtria in Bor. 2. à mari Hiberno. 30. à Lancaſtria in [illegible]er.

Liſga, ſylva olim Galliæ dominica, quas tum Germanico vocabulo *Foreſtas Regias* appellabant. In hac locus Rotundæ ad A-

zonam, à civit. Sueſſionis 144. ſtadia diſtans & Monaſt. cujus Drauſius ibi auctor. Vulgò *la Foreſt de Leſgue*. Vide Hadrian. Valeſium *Notit. Galliæ*.

Liſiardus Creſpiacenſis, Epiſc. Sueſſionum, Auctor vitæ S. Arnolphi. Obiit A. 1127. Alberic *in Chron.* Ivo Carnut. *epiſt.* 203. 219. 246. 279. 280. Voſſ. *de H. L. lib.* 2. *cap.* 46. Mejer. *Annal. Flandr.*

Liſidias, Megalopolitanorum dux, an. U. C. 517.

Liſinae, oppidum Theſſaliæ, Liv.

Liſmora, vulgò *Liſmore*, urbs Epiſcop. Hiberniæ, ſub Archiepiſc. Caſhlienſi, inter Waterfordiam ad Ort. & Corcagium ad Occid. Baudrando eſt Urbs Comit. Waterfordienſis, in Momonia, juxta fluv. *More*, 22. m. p. à Caſhilia in Mer. 15. ab Oceano in Bor. uti ab Jogallia. Deficit in dies. Item urbs Epiſc. Scotiæ, ſub Archiepiſc. Glaſguenſi, in Argadiâ regione Occidua, Camden. meliùs *Kilmoria*. Vide ibi.

Liſſa, Inſula contra Jader, in Illyrico mari, vulgò quoque *Liſſa*. Item *Iſola di Fara*, Plin. *lib.* 5. *c. ult.* Item Accetanorum in Hiſpan. urbs, Ptolem.

Liſſa, cognomento *Polonica*, populoſum opp. Poloniæ majoris in Palatin. Caſhienſi, in Sileſia Polonica, 2. & dimid. mill. à finibus Sileſiacis, atque uno ab oppidul. *Storchneſt*, & *Schvvetzkau* remotum, in diſtrictu Frauenſtadienſi, olim pagus *Leſſno* Polon. *Liſſe* Germ. An. 1656. d. 28. April. maj. ex parte conflagravit.

Liſſia, inſ. maris Britannici, Angliæ adjacens, Anton. *Lesbovvſovv*, & *the Gulfe* Camdeno. In ora Occ. Cornubiæ.

Liſſon, Siciliæ fluvius, Leontium præterfluens, Polyb. *Fiume di Lentini* vulgò.

Liſſus, urbs Macedon. in Illyrici confin. ad oſtia Drilonis, media inter Epidaurum urb. Dalmatiæ, & Aulonam urb. Macedon. Epiſc. ſub Archiepiſc. Dyrrachino. Baudr. *Aleſſio*. In Albania reg. in ora maris Adriat. & intimo receſſu Sinus Illyrici, qui à Drilone fluv. ibi ſe exonerante, dicitur *Golfo dello Drino*. Erat aliàs in Prævalitana prov. nunc Turcis ſubeſt. In colle arduo, 25. mill. à Croja in Boream. Lucanus *lib* 5.

Prætereunt, fruſtra tentati litora Liſſi,
Nymphæumq; tenens. ——

Item opp. Cretæ in orâ Auſtrali apud Criumetopon promuntor. & Tarbam opp. *Fiumiſi* Nigro. Eſt & fluv. Thraciæ in mare Ægæum inter Thaſon & Samothracen inſ. exiens, unus ex illis, quos Xerxis exercitus exſiccavit, teſte Herodoto, *lib.* 7.

Liſta. opp. fuit Sabinorum, Reatinæ urbi proximum, ad 3. m. p. Populi *Liſtini*, Halicarn.

Litabrum, oppid. fuit Hiſpan. Tarracon. Liv. prope Segobiam locus oſtenditur.

Litas. Laconicæ urbs, Stephan.

Litana, ſylva in Gall. Togatâ prope Boios, vulgò *Selva di Lugo*. Cujus arboribus vix finitimis cæſis, ac ſubito impulſu ruentibus, L. Poſthumii Conſ. Rom. exercitus tam fœdâ ſtrage eſt obrutus, ut ex 25. millibus vix decem homines ſuperfuerint. Livius.

Litania, rogatio, ſupplicatio: Sed præterea publicæ ſupplicationis genus eſt, quâ Dei miſericordia ex ſolenni more ardentius imploratur. Indicebantur olim gravi quovis imminente diſcrimine, quandoque ad impetrandam camporum benedictionem, ne tactis frugibus ſequeretur fames. Sic Gregor. M. Epiſcopis Siciliæ, hoſtium invaſionem metuentibus, *Lib.* 9. *epiſt.* 45. Sic Liberius P. Alii, *Litanias* indixere. Earum cum multæ ſint ſpecies, duæ tamen inprimis inſignes: *Minor*, & *Major*. Illa antiquior, hæc inſignior. Illa vulgo *Rogationes* appellatur, & *Proceſſiones*, nec non *Litania Triduana*, quod tribus diebus ante Aſcenſionem Domini, per omnes Galliæ, Germaniæ & Britanniæ Eccleſias celebrata eſt. Inſtituta fertur apud Gallos Chlodovei I. ævo, à Mamerto Epiſc. Urbis Viennenſis, quæ crebris tum prodigiis & diuturno terræ motu concuſſa, per integrum annum deſerta jacuit, Greg. Turon. *Hiſt. lib.* 1. *c.* 34. Hodieque ſub his diebus, vicatim camporum termini, in Anglia, luſtrantur, D[illegible] munificentia agnoſcitur & miſericordia imploratur. Sed Hiſpani, juxta illud, *Non poſſunt filii ſponſi lugere, quàm diu cum illis ſponſus eſt*, infra quinquageſimam Paſchæ, id eſt, dum in terris ageret Dominus noſter, jejunare recuſant: ſuas referentes *Litanias* ad feriam 2. 6. & 7. in Pentecoſtes hebdomade, &c. Hæc, *Major* nempe, ab auctore *Gregoriana*: à loco *Romana*: ab ordine *Septiformis*: ab habitu *Cruces Nigra*, & præterea *Majores ſupplicationes*, & *Proceſſio major*, appellatur. Inſtituta eſt à Gregorio M. cum per urbem, & Italiam totam lues inguinaria, circa An. 594. multas mortalium myriadas, atque unà ipſum Papam Pelagium II. in proceſſione, corripuiſſet; quæ peſtis ex putredine, quam ingens Tiberidis exundatio reliquerat, orta eſt. Tum enim Gregorius populum urbis, ad *Litanias* conſcriptum, per cohortes, in 7. ord. ſic diſpoſuit: ut in primo eſſet Clerus omnis, in ſecundo Abbates cum ſuis Monachis, in tertio omnes Abbatiſſæ cum ſuis congregationibus, in quarto omnes Infantes: in quinto omnes Laici, in ſexto viduæ omnes: in ſeptimo denique mulieres omnes conjugatæ: qui effuſo inter ardentes orationes imbre lachrymarum, Dei reportarunt miſericordiam. Hinc conſuetudo annuæ apud Romanos celebritatis, cui ſtatuitur dies 7. Kal. Maji, id eſt, in feſto S. Marci, vel quia eo tempore contra hoſtes, in bellum, proceditur, vel quia tum floreſcentibus campis Dei benedictio expetitur. Quo factu prodeat hæc *Litania*, putà crucibus, vexillis bellicis, reliquiarum capſulis, & hujuſmodi, apud Durandum & Scriptores Offic. Eccl. P. Diacon. *Hiſtor. Longob. lib.* 3. *cap.* 23. Amulatium, &c. quære. Hæc autem omnia, etiam altaria & ſupplices induebantur veſtitu nigro, in luctus mœrorisque deſignationem, unde *Crucis nigræ* appellatio. In Eccleſiis verò, ubi claſſium aut perſonarum numerus non adhibetur, ſepties *Litania* iteratur, priuſquam deponantur inſignia, Vide Henric. Spelmann. *Gloſſar. Archaeol.*

Litanobriga, Æthico *in Itiner.* memorata, inter Cæſaromagum Bellovacorum *Beauvau* & Auguſtomagum *Senlis*, Cluverio videtur eſſe Vernolium ad Ilaram *Verneuil*. Hadr. Valeſ. *Not. Gall.*

Litarbis, regiuncula Syriæ, in agro Antioch. ab Antiochia 300. ſtad. Evagr. Calliſtus, &c.

Litavi, qui & *Lithuani*, vide *Alani*.

Litavicus Æduus, ampliſſimâ familiâ natus, præfectus 10000. militum, quæ Cæſari ab bellum ab Æduis ſunt miſſa. Cæſar 7. *Comm. cap.* 37. Germ. *Luituvich*. *Litavicus* idem eſt, qui in Annal. *Leudevicus* aut *Leodevicus*, q. dicas refugium & aſylum populi.

Lite, urbs Macedoniæ, Suidas.

Litera Piſana, dicitur character vetus, quo ſcriptæ ſunt Pandectæ, apud Piſanos aliquando conſervatæ. Has cùm Amalfium cepiſſet Lotharius Imper. à Wernero inventas, honorario muneri Piſanis dedit: ſed Florentiam poſtea delatæ, in palatio Ducis cuſtodiuntur, & niſi accenſo cereo aliisq; ceremoniis in conſpectum publicum non proveniunt. Cujates propriè ſint iſtæ literæ, & an Gothicæ, (quod non reor) dicant, quibus vidiſſe contigit. Gothicas adinvenit Epiſcopus illorum Gilfilas ærâ 415. ut habet Chronicon Iſidori, quod redintegrans Vulcanius, ad annum reiicit Valentis 13. Henr. Spelmannus *Gloſſ. Archæol.*

Literati, Loitiæ & Mandarini, Secta Philoſophorum Sinenſium, qui ſub Rege abſolute imperant. Vide *Confutius*.

Liternum, vide *Linternum*.

Litha, vulgò *Lyth*, ſeu *Leith*, oppidul. Laudoniæ, in Scotia, cum portu, vix 1. mill. Scot. ab Edinburgo in Bor. ad Forteam æſtuar. aliàs munitum.

Lithe ſius, Apollo in Melea, quòd ibi in lapide collocatus ſit, à λίθ☉. Stephan. Suid.

Lithobolia, apud Troezenos feſta, à *lapidum jactu* ſic vocata, quòd in ſeditione nonnulli duas Cretenſium puellas, Lamiam, & Auxeſiam, lapidibus nequiter obruerant, ac trucidaverant, unde ut earum manes placarentur, feſtum quotannis ſolenniter celebrandum ſtatuerunt, Plutarch.

Lithophanum, vicus Gall. Lugdun. Quibuſdam fuit, ubi nunc *Meret*, opp. Vaſtinii tractus, in Inſula Franciæ, ad Lupiam fluv. qui paulò infra in Sequanam ſe exonerat, 5. leuc. à Meloduno in Auſtr. 2. à Monte Regio ſeu Monaſterio in Occ.

Lithoproſopus, Cedreno mons Phœnicis, apud Botryn urbem, Ptolem. *Theuproſopon* promunt. dicitur inter Tripolim & Botryn. Hodie *Pragora*.

Lithoſtrotos, nomen loci, in quo ſedit Pilatus, Chriſtum Dominum noſtrum morti adjudicaturus, qui locus ſic dictus, quòd ſtratus fuerat lapidibus.

Lithrus, Armeniæ min. urbs, Strabo.

Lithuania, regni Poloniæ pars, & magnus Ducatus, paluſtris regio, plurimumque nemoroſa: Ab Oriente Boryſthene clauditur, Ruſſiam & Moldaviam ad Meridiem reſpicit, Poloniam verſus Occaſum, Livoniam ad Septentr. conterminas habet. Rara hujus regionis oppida. Metropolis autem Vilna eſt, Epiſcopalis civitas, Cromer. Munſterus. Ager hujus provinciæ feraciſſimus eſt, quare vili ære frumentum venditur, & in multas Europæ provincias magnis oneratis navibus tranſvehitur: Lepores in hac regione æſtate ſunt cinericei, hyeme verò albiſſimi: ſunt & alii qui ſemper cinericei, nec pilum mutant. A Germanis mercatoribus *Bleiblande*, id eſt, *Terra manſionis*, non ineptè vocatur, quia ejus fertilitate Germani ad perpetuam invitantur habitationem. Cacomagis & maleficis ſcatet, qui (ut in tormentis ſæpius faſſi ſunt) ſe in lupos transformare poſſunt, & tunc vagantes lædere, ac damno afficere quæcunque occurrunt, Metel. Baudrando *Lithuania*, Gallis *la Lituanie*, Polonis *Litunа*, Germ. *Littavv*, regio Sarmatiæ Europææ aliàs, nunc Poloniæ, titulo magni Ducatus nobilis. Chriſtianam fidem ſuſcepit An. Ch. 1386. Duce Jagellone, Jagellonicæ familiæ, quæ An. Chr. 1573. in Sigiſmundo Auguſto defecit, auctore, in Poloniæ Regem adſumpto, ac baptizato. Anno autem 1569. in unum Reipublicæ corpus cum Polonia coaluit. Becmannus verò id jam factum docet, ab ipſo Jagellone, & extat hujus unionis diploma in Herbuti *Stat. Polon. pag.* 524. *& ſeqq.* quod in fronte Jagellonis Vladiſlai Reg. & Alexandri Mag. Ducis Lithuaniæ nomina præ ſe fert: Actum in oppido Hrodlo, circa flumen *Bug*, Ann. Chr. 1413. Quod idem peculiari diplomate Lithuaniæ Proceres perſcripſerunt, An. Chr. 1401. denuoque confirmarunt, tempore Johannis Alberti, An. Chr. 1499. Vide eundem Herbutum *pag.* 552. Terminatur ab Oriente Moſcovia, à Septent. Moſcovia etiam ex parte, Livonia & Samogitia, ab Occ. Polonia propria, & à Meridie Volhinia provincia, quæ ipſi etiam annexa eſt, cum Samogitia, Poleſia, & Podolia. Ipſa autem *Lithuania propria* dividitur in novem partes ſeu Palatinatus, & totius regionis caput eſt Wilna. Tota hæc regio

fœdè

Rodè vaſtata fuit à Moſcis & Tartaris hiſce ultimis temporibus; & ejus pars verſus Ortum occupata fuit à Moſcis.

Lithuaniæ partes ſeu Palatinatus:

Braſlavienſis, *de Braslovv.*	Poloczenſis, *de Polotzk.*
Minſcenſis, *de Minſco.*	Trocenſis, *de Troks.*
Mſciſlavienſis, *de Mſciezlovv.*	Wilnenſis, *de Wilne.*
Novogrodenſis, *de Novogrodeck.*	Witebſcienſis, *de Witebsk.*

Sunt etiam partes Lithuaniæ Ducatus Smolencenſis, Novogrodenſis, & Czernihovienſis, cum territoriis Rohaczovienſi & Rzeczycenſi.

Lithuaniæ urbes præcipuæ:

Braſlavia, *Braſlavv.*	Orſſa, *Orſſa.*
Cauna, *Kovvno.*	Poloczka, *Polotzk.*
Czernihovia, *Czernihovv.*	Rohaczovia, *Rohaczovv.*
Grodna, *Grodno.*	Rzeczyca, *Rzeczick.*
Minſcum, *Minſko.*	Sluca, *Sluczk.*
Mohilovia, *Mohilovv.*	Smolenſcum, *Smolenſko.*
Mſciſlavia, *Mſciſlavv.*	Troca, *Troks.*
Novogroda, *Novogrodeck.*	Vilkomiria, *Vilkomirz.*
Novogroda Severia, *Novogrodeck Seviersky.*	Wilna, *Wilne.*
	Witebſcia, *Witebsk.*

Pop. *Lithuani*, Germ. *Littauuer*, apud quos, ut & reliquos pop. Septentrionales, mos olim *pro reverentia Numinum ac Principum bibere & quaſi in agone per ſudorem contendere*. Corn. Graphæus *lib. 13. cap. 4.* Hinc de iis Michovius *de Sarm. Eur. lib. 2. cap. 3. Medone & ſpiſſo & tenui, & vario modo cocto abundant, & illo inebriantur.* Et paulo poſt: *Sedent à Meridie in medium noctis, continuo cibo & potu ſeſe opplendo, & à menſa quoties natura propellit, aſſurgendo & egerendo iterum, atque iterum vorant uſque ad vomitum, &c.* Quas totides à quoribus Romanis fluxiſſe docet Thom. Dempſterus *Antiq. Rom. lib. 5. paralip. ad cap. 30.* Cæterum *Lithuanos* Leſcus Niger, Poloniæ R. confirmatus ad prælium viſione Angeli, 14. m. cæſis vicit. An. Ch. 1282. Cum eorum dein Duce Gedimino fœdere inito An. Ch. 1325. Vladiſlaus Locticus Pol. R. Crucigeros ingenti clade affecit, circa An. C. 1331. Poloniæ acceſſerunt, ſub Jagellone R. ejusque operâ fidem ſuſceperunt, ut dictum, circa An. Ch. 1387. Nicolaus poſtea Radzivilius Palatinus Vilnenus ſec. 16. Reformationem inter hos populos ſtrenue promovit, Bibliorum in Sarmaticum idioma verſione accuratâ: quam ſecutus eſt Eccleſiarum Poloniæ maj. & Lithuaniæ conſenſus initus, Synodo Petricovienſi, An. Ch. 1578. Etiam hoc ſeculo indicto Orſi primum, poſtea Viodaviæ conventu, de ritibus diſcrepantibus in Lithuania & Polonia conventum eſt, *ut nempe unum Concionale, quod hymnos & Pſalmos varia verſione complecteretus, item unam formam abſolvendi ſacra haberent*, Lætus *Comp. Hiſtor. Univ.* Ruſtici ferme omnes mancipia Nobilium ſunt. V. Cromer. & Michov. *Hiſt. Pol.* Cluver. Ortelium & Briet. *in Geogr. &c.*

Litlandia, vulgò *Letten* ſeu *Lettland*, pars Livoniæ, ad Auſtr. cujus pars Occ. ſubeſt Suecis, pars ad Ort. Polonis. Ibi Riga, caput. Urbes reliquæ, Duneburgum, Kockenhuſia, Volmaria, & Segevoldia. Separatur à Auſtr. à Semigallia Duinâ fluv. ad Ort. habet ditiones Moſcoviæ M. D. ad Occ. ſinum Rigenſem ad Bor. Eſthoniam.

Litomerium, ſeu *Litomierſca*, urbs Bohemiæ, ad Albim: cum tit. Epiſc. fundati ab Alex. VII. 8. mill. Germ. à Praga in Bor. 10. ſupra Dreſdam in Auſtr. Vulgo *Leutmeritz*.

Litorius, Galliæ Præſes, aruſpicum reſponſis, & dæmonum oraculis addictus, à Gothis, ſub Theodorico, victus ac occiſus eſt, an. U. C. 1191. Diacon. Caſſiod. Jornandes.

Littamum, Norici urbs, Anton. Lazio *Lutach*. Nunc pag. ad Aicham fluv. in contin. Carinthiæ & Comit. Tirolenſis.

Litubium, Liguriæ opp. Livio. *Ritorbio*, teſte Bernardino Sacco. Pag. nunc in dit. Ticinenſi, 7. m. p. à Dertona, 3. à vico Iriæ, ubi thermæ ſalutares.

Litus altum, ſeu *Ripa alta*, opp. Albionis in orâ Scotiæ orientali, *Tarbarth* Camdeno, aliis *Roxburgh* Baudrando opp. fuit Cantarum, in Scotia Bor. nunc *Tarbart*, oppidul. juxta prom. cognom. prope Vararis æſtuarium, in parte Or. Roſſiæ, in ora maris Germ.

Litus Caſia, oppidul. Corſicæ fuit in orâ Occiduâ, *Calvi* Moletio, & Pineto. Baudrando fuit inter Attium prom. ad Occ. & Tilocium in Eur. forſan, ubi nunc portus *Marſalco*, 25. mill. à Calvio in Sept.

Lityerſa, nothus erat Midæ regis. Hic cùm ageret in Celænis, exceptos eos, qui advenissent, compellebat, ut ſecum meterent, deinde præſectis capitibus reliquum corpus manipulis involvebat. Idem inſtituit, ut in honorem Midæ æſtivus ſive meſſorius hymnus caneretur, unde proverbium, ut qui coacti canerent, hi Lityerſæ cantionem canere dicerentur. Vide Eraſm. *in Chiliad.*

Livia Druſilla, uxor fuit Auguſti, quam matrimonio Tiberii Neronis, Imperat. Tiberii patris, & quidem prægnantem abduxit, dilexitque, ac probavit unice ac perſeveranter. Superba, ac virum doctа tractare. Ex hac nullos ſuſcepit liberos, cùm maxime cuperet: infans (is eſt Druſus Tiberii Imperatoris frater, ac Claudii Cæſaris, qui Tiberio ſucceſſit, pater) qui conceptus erat, immaturus eſt editus. In oſculis Liviæ, & in hac voce defecit Auguſtus: *Livia noſtri conjugii memor vive, ac vale*: Vide Suet. Tranq. *in Octavio Auguſto*. Obiit Ann. 19. Rubellio & Fuſio Geminо Coſſ. A nepote Caligula publice laudata, Tacit. *Ann. lib. 1. 25.* Dio *Hiſt.* Prima omnium mulierum, à Romanis, conſecrata eſt, & in Divas relata: Flamenque & Sodales, qui ab ea nomen acciperent, ex S. C. additi, templumque, quo hymni, in honorem ejus compoſiti, canerentur, extructum eſt. Vide Thom. Dempſterum *Antiq. Rom. lib. 3. cap. 18.*

Livia, filia Druſi, ex illo prioris Liviæ neptis. Nupſit Druſo, filio Tiberii, ex eo duorum filiorum, quorum unus juvenis obiit, alter à Caligula ſublatus eſt, & filiæ quæ primò Neroni, dein Rubellio Blando nupſit, mater. Tacit. *in Annal.*

Livia Oreſtilla C. Piſoni cum nuberet, juſſa eſt ad C. Cæſarem Caligulam deduci, quam Caligula intra paucos dies repudiavit, ac biennio pòſt relegavit, quòd repetiſſe uſum prioris mariti tempore medio videbatur. Suet. *in Caligula.*

Livia lex, apud Romanos varia fuit: *de æqua parte judicantium, penes Senatum & Equites: de ære miſcendo argento: de agris dividendis in Africa: de coloniis deducendis: de menſtruo frumento: de Sociis &c.* Vide Thom. Dempſterum *Antiq. Rom. paſſim.*

Liviacum, vulgò *Legnano*, reg. nunc ditionis Venetæ, in agro Veronenſi. Leander Alb. *deſcr. Italia.*

Livias, Plin. *Libias*, Joſ. opp. Palæſtinæ, trans Aſphaltidem lacum, ſic à Livia dictum.

Livii, Gall. Narbon. populi. Plin.

Livinejus Regulus, motus Senatu, gladiatorium ſpectaculum Pompejis edidit, ubi levi contentione atrox cædes orta, inter colonos Nucerinos Pompejanoſque. Nam oppidanâ laſciviâ invicem inceſſentes probra, dein ſaxa, poſtremò ferrum ſumpſêre, validiore Pompejanorum plebe. Quare ad Patres delatâ, prohibiti publice in decem annos ejuſmodi cœtu Pompejani, & *Livinejus* exilio mulctatus eſt. Tacit. 19. 17.

Liviopolis, Cappadociæ opp. Plin. circa Pontum Eux.

Livius Fidenas, Tuſciæ rex, regn. an. 48.

T. Livius, Hiſtoricus Patavinus, res Romanas miro artificio luculentoque ſermone perſcripſit. Hieronymus *ad Paulinum*, *Ad Titum Livium lacteo eloquentiæ fonte manantem, ab ultimis Hiſpaniæ Galliarumque finibus quoſdam veniſſe nobiles legimus. Et quos ad contemplationem ſui Roma non traxerat, unius hominis fama perduxit.* Hunc Cajus princeps, tanquam verboſum inſectabatur; Pollio verò tanquam Patavinitatem redolentem. Quintiliano magnopere laudatur, qui eum Herodoto comparat, in concionibus præſertim, ſuadetque pueris ediſcendum, ut Ciceronis imitatorem.

Livius Andronicus, Livii Salinatoris libertus, cujus filios erudiit, à quo ob ingenium libertate donatus. Primus hic Romæ fabulam dedit, C. Claudio Cæci filio, & M. Tuditano Coſſ. anno ante nativitatem Ennii, Diomedes. Gel. *lib. 16 & 17. cap. 21.* An. 160. poſt mortem Sophoclis & Euripidis, 12. poſt Menandrum. An. 514. U. C. Quidam ei 18. libb. hiſtoriæ Rom. attribuunt. Cicero *de Cl. Orat. & de Sen.* Cœl. Rhodig. *Antiq. lect. lib. 7. cap. 4.* Siml. *in Bibl. p. 546.* Glandorp *in Onomaſt.* Voſſ. *de Hiſt. & Poet. Lat.*

Livius, prænomine *Cajus*, accuſator Libonis, apud Tacit. 2. *An* 30. Cum tamen deinceps non recurrat Livius iſte & recenſeat Tacitus inter Piſonis iſtius accuſatores C. Vibium Serenum *lib. 4. Ann.* 29. ſuſpicatur Janus Gruterus, ſcribendum *Vibius*, nimirum quòd degeneratit nomen ignotum in multò notius.

Livones, vulgò *Lifflander*, pop. Sarmatiæ Europææ ad ſinum Venedicum, quorum regio Livonia, inter Pruſſiam ad Merid. & Ruſſiam albam ad Bor. Samogitiâ comprehenſa, cujus urbes Riga, Curovia, Venda, Oſelia, Revalia, & Torpatum, Ferr. V. in voce *Livonia*.

Livonia, vulgò *la Livonie* Gallis, *Lifflandt* Germanis. Aliàs ſuberat Regi Poloniæ, nunc autem poſt plurimos motus Regi Sueciæ pro majori parte ſubeſt. Terminatur à Septentrione ſinu Finnico, ab Occaſu Rigenſi ſeu mari Baltico, à Meridie Semigalliâ & Lithuaniâ, & ab Ortu Ingriâ ac Pleſcoviâ provinciis Moſcoviæ. Dividitur in duas partes, nempe in Eſthoniam, *Eſten*, quæ in Boream tendit, & in Litlandiam, *Letten*, quæ ad Auſtrum. Eſthonia autem dividitur etiam in plures tractus, nempe in Alentakiam, Eſthoniam propriam, Hariam, Jerviam, Oldenpoam, Viriam, & Wicheſlandiam. Partes etiam ſunt Livoniæ inſulæ Oſilia, *Oeſel*, & Daghoa, *Dagho*, in mari Baltico & in ſinu Rigenſi, quæ antea Regi Daniæ ſuberant, nunc autem Suecici juris ſunt ab anno 1645. Erant etiam in Livonia Ducatus Curlandiæ & Semigalliæ; ſed nunc ab ea revulſi, ſubſunt proprio Duci e gente Ketlera, ſub clientela tamen Regis Poloniæ. Cæterum regio eſt ſiliginis & frumenti perdives, quod deinde fluvius Duinâ & Nervâ ad portus maris, indeque ad exteras regiones emittit. In ſylvis apros habet, urſos, alces, vulpes, lynces, caſtores omniſque generis animalia, quæ e Moſcovia veniunt, à qua Nervâ tantùm fluvio ſeparatur. Ad fidem *Livones* aliàs naturâ feroces, converſi ſunt primùm per mercatores Bremenſes, qui primi illis in locis Chriſtianiſmi ſemina ſparſerunt, circa Ann. Ch. 1161. Meinradus dein Epiſcopus ſuper hoc fundamento ædificavit, circa An. C. 1190. ſedem-

que Epiſcopalem Rigæ erexit: cujus ſucceſſor Bertholdus, cùm vi potius atque armis, quàm verbo uteretur, ab iis trucidatus eſt. Hunc Albertus excepit, qui fratres ſeu equites ordinis Enſiferorum, qui poſtea junctus Teutonico, ad propagationem fideique defenſionem aſcivit, ſub finem ſec. 12. qui à Waldemaro Daniæ R. adjuti rem egregie geſſerunt, An. Ch. 1223. aliisque temporibus. Poſtea Albertus Brandeburgicus, magnus ejus Magiſter, cum Evangelium eſſet amplexus, Gualterus Ordinem Livonicum à Pruſſico iterum ſeparavit: cujus ſucceſſor Guilielmus fuit Fürſtenbergius, An. Ch. 1535. qui à Moſcis, Livoniam raptantibus, captivus abductus eſt. Ultimus erat Gothardus Kettlerus, quem Sigiſmundus Auguſtus (Poloniæ R. patris exemplum, qui Teutonico ordine abolito Pruſſiam Polonici juris fecerat, ſecutus,) Curlandiæ & Semigalliæ Ducem creavit, ordineque extincto Livoniam regno adjunxit. In hac regione, ſicut & in Lithuania, aliisque in locis, ruſtici plerunque Nobilium mancipia ſunt. Vide Ortelium *Geogr.* Chytræum *Hiſt. Sax.* Neugebavr. *Hiſtor. Pol.* Chr. Beemannum *Hiſtor. Orbis Terr. Geogr. & Civ. &c.*

Livoniæ urbes præcipuæ.

Dunenburgum, *Dunenbourg.*	Pernavia, *Pernavv.*
Felinum, *Felin.*	Revalia, *Revel.*
Hapſelia, *Hapſel.*	Riga, *Riga* ſeu *Riig.*
Kockenhuſia, *Kockenhauſſ.*	Segevoldia, *Segevold & Sevold.*
Lebalium, *Lebal.*	Torpatum, *Derpt.*
Narva, *Narva.*	Volmaria, *Wolmer.*

Omnes ſubſunt Suecis; ſed Dunenburgum nunc ſubeſt Polonis, pace ad Olivam ſancitâ.

Livrea Italis, *Livree* Gallis, *Liberey* Germanis, ſyntheſis eſt colorum, qua nobilium familiarum ſervitia excoluntur, ipſæque familiæ à ſe invicem diſcernuntur: quem morem à Circi olim factionibus & coloribus profluxiſſe credunt Eruditi. Ejus Seneca meminit *ep. 95. Agmina exoletorum per colores nationesq; diſtincta*, & Petronius, apud quem, in Trimalcionis familia, *in aditu ipſo ſtabat oſtiarius praſinatus ceraſino ſuccinctus cingulo, atq; in lance argentea piſum purgabat*: qui color apud Trimalcionem in pretio fuit. Nam paulo ante inducitur *pilâ praſinâ* ludens. Vide Octav. Ferrarium *de re Veſtiaria paſſim, part. inprimis 2. lib. 1. cap. 11.* ubi Rutgerſium per *Trechedipna*, quorum Juvenalis meminit, veſtes has peculiaribus familiarum coloribus diſtinctas, intelligentem, reprehendit.

Lixa, urbs Libyæ à *Lixo* fluvio. Steph. Metropolis Antæi ficta, ubi Heſperidum horti, *Larache* nunc Europæis; urbs regni Fezzæ, in prov. Aſgara, ad oſtia Lixi fluv. 65. m. p. à Freto Herculeo in Auſtr. Sub Luſitanis ab An. 1610.

Lixus, *Lix*, Ptol. *Luſſo* hodie Caſtaldo, fluv. Maurit. Tingitanæ ad Lixam urb. in Oceanum Atlanticum labens. Item colonia, & urbs Maurit. Tingit. in orâ maris Atlantici, olim Antæi regia. Sil. *lib. 3.*

Et Tingin rapido mittebat ab æquore Lixus.

Vide Dauſquerium *ad locum* & ſupra.

Lixiſis, opp. Daciæ in Tranſylvania, ad Cuſum flu. exciſum: *Lacrzalos* Lazio.

L O.

Leanda, Inſ. parva Africæ, in ora regni Congi, ubi Urbs S. *Pauli*, vulgò *S. Paolo de Loanda*, cum portu capaci & munito, ſub Luſitanis. 180. m. p. ab oſtio flu. *Zaire* in Auſtr. Capta fuerat à Batavis, ſed recepta.

Loangum, vulgò *Loango*, regnum parv. Æthiopiæ inf. ad Occ. inter regnum Congi ad Auſtr. & regnum Biafaræ ad Bor. Hujus incolæ Solem & Lunam adorant. Metel. Item *Loanghi*, ſeu Bramæ, pop. Congi.

Lobavia, Marmol. *deſcr. Aſiæ* oppidul. Pruſſiæ reg. cum arce, ubi Ep. Culmenſis ſæpe moratur. In ipſo limite Pruſſiæ reg. 13. mill. Germ. à Culmia in Ort. *Lobaco* vulgò.

Lobardus Sirichius, vel *Lombardus de Siricho*, Patavinus, diſcip. Petrarchæ. Hic cùm ſuaſu Franciſci Principis Cararii, de Vir. Illuſtr. opus exorſus eſſet, Sirichius illud conſummavit: Separatim editum Baſileæ, An. 1562. Scardeon. *lib. 2. rer. Patavin.* Voſſ. *de Hiſt. Lat. lib. 3. cap. 3.* Siml. *in epit. Bibl. Geſner.*

Lobetum, urbs Hiſp. Tarracon. in Celtiberis & Arragonio regno, in Caſtellæ novæ confin. in monte Tutia. *Albaracin* hodie. Ab Hercule Libyco condita, cum Aula anno poſt diluvium 625. Epiſc. ſub Archiep. *Cæſarauguſtano*. Pop. *Lobetani* Plin.

Lobkovicius Bogiſlaus, Baro Bohemus, confeſſionem Fratrum, An. 1575. conſcriptam, Wittembergenſi Academiæ obtulit, quâ approbatâ, Maximiliano dein II. Imp. oblatâ, & confirmatâ, pax Eccleſiis data eſt. Ex eadem familia Wenceſlaus, Principibus Imperii à Ferdinando II. annumeratus, A. 1641. duxit A. 1653. Auguſtam Sophiam, filiam Auguſti, Comitis Palatini Sulzbacenſis: apud Leopoldum Imp. diu gratiâ florens, quâ An. 1675. excidens, privatus in ditionibus, quas in regno Bohemiæ ampliſſimas habet, ab eo tempore degit. Vide Limnæum Enucl. *lib. 3. cap. 17.*

Lobna, civitas Sacerdotum in tribu Judæ, quæ & *Lebna*.

Lobni, filius Gerſon filii Levi. Exod. 6.

Lobon Argivus, librum de Poetis ſcripſit, ut ait Laertius *in Epimenide*, qui & ejus meminit *in Thalete*.

Lobrini, montes in Phrygiâ, unde *Rhea Lobrina*. Schol. Nicandri.

Lobvvaſſer Ambroſius JC. Duci Boruſſiæ à conſiliis, Odis Pſalmodicis vernaculis, quibus plurimis in locis Eccleſia utitur, inclaruit. Obiit Regiomonte. An. 1585. æt. 71.

Locanus, Magnæ Græciæ fl. Ptol. in Calabria ult. in mare Auſonium, ex Apennino, inter Locros & Scyllævium fluens. *Precariano* Barrio, *Samiano* Leandro.

Locaricum, Siciliæ opp. Antoninus Aug.

Locaris, equarum Solis una. Hyginus *fab. 183.*

Locarium, Siciliæ opp. Anton.

Locarnenſis Præfectura, *Baillage de Locarno*, una ex IV. Præf. Italicis, ſub Helvetiis, ab an. 1512. Habet ad Ort. Lacum Verbanum, & Luganenſem Præf. ad Occ. Ducatum Mediol. Oppidum ejus præc. *Locarnum*, ad Verbanum lac. 30. m. p. à Como in Cæc. 40. à Novaria, 5. à confin. Duc. Mediol. *Luggaris* Germ. V. *Locarnum*.

Locarnum, Ital. *Locarno*, an quaſi *locus carnium*, Germ. *Luggaris*. Oppidum eſt amœnum & elegans Inſubriæ, in plano ſitum, inter radices montis altiſſimi, & Verbani lacus ripam: amplum ſatis, utpote in quo familiæ 500. numerantur, inter quas plurimæ nobiles. Habuit olim arcem munitiſſimam, cum ſecundæ in Inſubribus à Mediolanenſi tributæ: fuitque ſedes quondam Ruſcarum Comitum præcipua. Tenuerunt arcem Galli, ab anno Dom. 1499. uſque ad An. 1513. pulſis Comitibus, in qua palatium, adhuc intactum, domus nunc Præfecti Helvetici. Portus intra arcis muros egregius eſt, in quo naves olim armatæ ſervabantur: anguli ejus quatuor tot turribus muniti erant: ſed diruta poſtea tota arx, præter palatium, ut dictum, ab Helvetiis, Ann. Chr. 1531. Vide Franc. Guicciardinum *Hiſt. lib. 5. lib. 11. & lib. 12.* Ditio circumjacens, Ducum Mediolanenſium tempore, unus erat Comitatus, præter Locarnenſem Præfecturam, qualis hodie eſt, Briſagum opp. illudque, cui Madianus præfectus præeſt, comprehendens: ſub Comitibus, ut ſupra, Ruſcæ; qui nobiles Comenſes erant, magnæ olim auctoritatis. Hi urbe etiam Como potiti quondam, illam poſtea Duci Mediolanenſi reſtituerunt, Ann. Chr. 1416. Sequentibus tempp. Comitatus diviſus, & Madia vallis à Locarnenſi ditione ſejuncta eſt. Parochias præfectura continet plures viginti. Ager vini generoſi ferax eſt, de cujus colendi ratione vide Simlerum *de Rep. Helv.* Frugum inſuper fœcundus, vicecuplum non rarò reddit. Bis in anno meſſis, in montibus vallibusque carnes optimæ, larices & abietes laudatiſſimæ, caſtanearum uber proventus, ficus nobiles, piſcium, truttarum inprimis, inſignis captura. Mercatus Locarni altero quoque Jovis die frequentiſſimus & celeberrimus eſt. Univerſus popul. in tres claſſes diviſus eſt, Nobiles, Cives antiquos, quos *Burgenſes* nuncupant, & recentiores. Nobilium familiæ quatuor, Aureliana, Muralta, Magoriana & Dunorum, cæteris antiquior, &c. Pervenit Locarnum, cum tribus reliquis Præfecturis Italicis ad Helvetios, ex dono Maximiliani Sfortiæ Ducis Mediol. An. C. 1512. qui proin omnes, exceptis Abbatiſcellanis, huc, altero quoque anno finito, præfectos mittunt: qui *Commiſſarii* vocantur. Hic Magiſtratus merum imperium habet, ſummamque poteſtatem in ſontes animadvertendi; ad jus autem dicendum non admittitur, niſi prius ſolenni juramento populi leges & inſtituta, quæ *Statuta* vocant, ſe ſervaturum promiſerit, Idem. Ex oppido hoc etiam oriundi ſunt exules *Locarnenſes*, qui, ob religionem Evangelicam, quæ ab anno 1542. uſque ad An. 1554. in magna civium parte, qui illam ex libris hauſerant, vigebat, circa An. Ch. 1550. in exilium miſſi, Tiguri inprimis ſedem fixerunt: de quibus vide eundem Simlerum *de Rep. Helvet.* & ſupra in *Locarnenſis Præf.* Ad *Locarnenſem* præfecturam, pertinent etiam Briſagum opp. ut dictum, ad Verbani lacus ripam in finibus totius Helvetici dominii, 4. m. p. à Locarno: Item vallis Verzaſcha ad Orient & Gambaronium, ad Verbani littus Merid. Sed habent loca hæc ſuos Subpræfectos, quos Poteſtates vocant, qui cauſas civiles dijudicant: & hos quidem ſibi è ſuis, pro arbitrio, vallis Verzaſcha & Gambaronium præponunt: ſed Briſagi pop. præfectum e nobili familia Aureliana, quæ Locarni eſt, altero quoque anno ſibi eligere neceſſe habent, Idem.

Locaſtra, Mediæ urbs. Ptol. *Chouſtra* in codd. Lat.

Loceus, conſpirationis contra Alexand. M. particeps Dymno, Curt. 643.

Locha, Africæ urbs magna, à Scipionis militibus, eo invito, expugnata & direpta. Appian.

Locharna, Peloponneſi oppidum. Ptol.

Lochemum, opp. munitum Com. Zutphanienſis, ad Borchelam amnem, in confinio Tranſiſalaniæ & Weſtphaliæ. 2. leuc. à Zutphania in Ort. *Lochem* vulgò.

Lochia, urbs Turonenſis prov. *Loches* vulgò, ad Ingerem fluv. cum arce munita. 7. leuc. ab Ambacia in Auſtr. 9. à Cæſaroduno Turonum, 22. à Biturico in Occ. In crypta ſubterranea arcis illi adjunctæ repertum fuit corpus viri, ſtaturæ raræ, omnium hujus ſeculi magnitudinem ſuperans, nam ex proportione oſſium, octo magnos pedes altus erat, grandique lapidi inſidebat, capite in ambas manus inclinato, Merula. Pertinebat ad primos Comites Andegav. Sedes dein recreationi deſtinata Caroli VII. & Lud. XI.

ubi

ubi Card. Balveus ſub hoc, & Ludovicus Sfortia, ſub Lud. XII. captivi detenti. Hic idem Sfortia ſepultus, ut & Agnes Sorella, Carolo VII. chara. Duchen. *Ant. urb. Gall.* Hic quoq; poſt bellum iterum à Guiſiis contra Proteſtantes excitatum, cum horum ad XXXM. jam ducibus Condæo, Alenconio & Navarro confluxiſſent, conventu habito, Religionis Proteſtantium, per univerſum regnum, exercitium ab Henrico III. conceſſum eſt, An. C. 1576. ſed vix anno elapſo Bleſis pro una Catholica Rel. edictum extortum, novo bello anſam præbuit. V. Thuan. *Hiſt. lib.* 58. 59. 61.

Lochias, promuntorium & arx Ægypti, non procul ab Alexandriâ & Pharo. Strabo 17. cui etiam *Acrolochias* dicitur. *Caſtellato*, Ortelio.

Lochus, Sarmatiæ Aſiaticæ urbs. Ptol.

Locobermanum, vicus erat Liguriæ, inter Alpes & Albinganum Urb. a qua 15. m. p. Albintemelium verſus diſtabat. Anton.

Locoritum, urbs Germ. libera in Franconia, *Forcheim*, teſte P. Apiano. Inter Norimbergam ad Mer. 5. & Bambergam ad Bor. 4. leuc. *Trutavia* etiam Lat.

Locozus, urbs Phrygiæ. Steph.

Locra, Corſicæ fluv. in ora occidua. Ptol. nunc *Capitello*, in Sin. Adiacii ſe exonerat.

Locri, regio Phocidi proxima. Populi *Locri* Parnaſſum mont. utrimque accolentes; quorum qui Occiduam incolunt plagam, ad Criſſæum uſque ſinum pertingentes, medii inter Ætolos, & Phocenſes, à gravitate odoris *Ozolæ*, & à ſitu *Heſperii* cognominantur. Qui verò Parnaſſum ad Ort. accolunt, ad mare uſque Euboicum extenſi, in duplici ſunt differentia: Nam hi quidem à Cnemide monte, *Epicnemidii*, illi vero ab Opunte urbe, *Opuntii* cognominantur. Strabo *lib.* 9. *Locrenſes* cum bovem, quem Diis facerent, non haberent, compoſito ex lignis minutis bovis ſimulachro, illo rem ſacram fecerunt. Unde adagium de re vili & munere ſordido natum eſt, *Locrenſis bos.* Iidem, cum fœdus, quod cum Peloponneſiis inierant, violaſſent, ad Heraclidarum partes tranſeuntes, adagio cauſam dederunt huic, apud Zenod. & Euſt. *Locrenſe pactum*, in fœdifragos. Idem narratur, quod Siculos eluſiſſent, Ferr.

Locri, in extrema Italiæ ora, quam magnam Græciam antiqui appellarunt, oppidum incolentes ejuſdem nominis, ab iis Locris, qui Ajacem Oileum ad Trojam ſecuti ſunt, conditum, vide Servium in illud *Æn.* 3.

Hic & Naritii poſuerunt mœnia Locri.

Hi diſcriminis gratiâ *Epizephyrii* dicebantur, quòd ſupra Zephyrium promuntorium ſiti erant. Urbs eorum erat ampla Brutiorum, an à Locrenſibus Ozolis, duce Evante, an ab Ajace condita, antea prope Zephyrium promunt. poſtea ad montem Eſopum tranſlata, Strab. 3. mill. ab ora maris Jonii. Ex ejus ruinis Hieracium, vulgo *Gierace*, urbs Calabriæ ult. crevit, vix m. p. ab ea diſtans, inter Zephyrium prom. ad Auſtr. & Cocytum ad Bor. 18. m. p. utrinque, 40. à Scyllacio in Auſtr. in colle, Baudrandus. Epiſcop. ſub Arch. Rhegino Ferr.

Locrinus, 1. Rex Britanniæ, fil. Bruti, frater Cambri & Albanactis. Quo poſtremo ab Hunnorum Rege Humbero occiſo, priores necem ejus egregie ulti ſunt, victis iis & fœminis eorum, in captivitatem redactis: e quibus cùm una Locrino placuiſſet, repudiatâ Gundolenâ, Corinæi, Cornubiæ D. filiâ, eam ſibi junxit, à Cornubiis prœlio occiſus, cum captivâ. Duchenius, *Hiſt. Angl.*

Loſta, urbs Bohemiæ, probè munita, cum arce in colle, ad Egram amnem, in confin. Miſniæ, 4. mill. Germ. ab Egra in Ort. 18. à Praga in Occ. uti & à Dreſda, verſus Auſtrum. *Loket*, Bob. *Ellebogen* Germ.

Locus Felix, Auſtriæ opp. Anton. *Wels* Lazio: ad Duriam fluv. inter Lentiam 4. & Saliſburgum 11. leuc. Ovilabi proximum.

Locuſta, venefica Neroni grata, ex Galliis evocata: cujus operâ Agrippina Claudium, & Nero Britannicum de medio ſuſtulerunt. Tacit. *lib.* 11. & 12. Juven. *Sat.* 1.

—— *Inſtituitq; rudes melior Locuſta propinquas.*

Sueton. *in Nerone cap.* 33.

Lod, civitas, quam ædificavit Samad filius Elphaad. 1. Par. 8. 2. Eſdr. 7. Lat. *nativitas*, vel *generatio.*

Lodabar, Hieronymus videtur diſtinguere inter *Lodabar* & *Ladabar.* Hinc enim fuiſſe oriundum Machir, ibi educatum Miphiboſeth, cujus dominus Davidis exercitui cibos & neceſſaria donavit. Eſt in tribu Gad. 2. reg. 9. 17. Hier. *in loc. Hebr.*

Lodadid, ſeu *Lothadid*, civ. tribus Benjamin. 1. Eſr. 2.

Lodunum, ſeu *Loſdunum*, urbs Pictavii, in colle. *Londun.* Hinc ager *Laudunenſis*, vulgò *le Loudunois*, Item edictum *Lodunenſe*, in gratiam Reformatorum conditum, quod in multis capitibus, incolumitatem Eccleſiarum concernentibus, jam infringi cœpit, An. Ch. 1615. Calviſius *in Chron.* Vide *Juliodunum.*

Loemius, Apollinis cognomen, quod ei Lydii impoſuerunt ob malorum expulſionem, fugatâ peſtilentiâ. Sol enim aera rarefacit, & expurgat. Hinc Seneca *in Oedip.*

—— *Una jam ſupereſt ſalus,*
Si quam ſalutis Phœbus oſtendit viam.

Logi, pop. Albionis in Scotiâ. Ptol. quorum regio *Strathnavern* H. Boethio.

Logia, fluv. Hiberniæ. Ptol. per oram Orientalem ex lacu Shaterwico fluens, ac in mare ad Strangfordiam opp. exiens. Camdeno *Lough Der* vel *Lough Foyle* in ora Bor. apud urb. *Derry. Lough Coyn* vero eſt, qui apud Strangfordiam exit, in ora Or. in Ultonia.

Longium ſilva, vulgò *la Foreſt aux Loges*, priſcis Galliæ ſcriptoribus memorata, proxima fuit Monaſterio S. Benedicti ſeu Floriaco ad Ligerim. Vide Hadr. Valeſium *Not. Gall.*

Logus, fluv. Walliæ merid. parvus, una cum Vaga, in Sabrinæ oſtia, ad Strigulium opp. influens, *Lug*, & *Llygwy.* Baudr. Oritur in Comit. Radnoriæ; dein per Comitatum Herefordienſem in Angliam fluens, paulo infra Herefordiam in Vagam labitur.

Lojovogradum, opp. Volhiniæ infer. in Palatinatu Kiovienſi, ad dextram Boriſthenis ripam, ubi fluv. *Soſſ* recipit. Nobile victoriâ inſigni Pr. Januſii Radzivilii, contra Coſaccos, d. 31. Jun. A. 1649. Vulgò *Loiowogrod.*

Lois, avia Timothei. 2. Tim. 1.

Lojus, Polyb. Vide *Lous.*

Lolhardus ſe alterus, Miſſam, extremam unctionem, Satisfactiones proprias pro peccatis, Papæ auctoritatem improbavit, An. 1315. in Germania concionatus. An & exectanda illa, Angelos bonos potius inferni pœnas, quàm Luciferum, mereri, Deum peccata non punire, Baptiſmum nullius efficaciæ, pœnitentiam non neceſſariam, Magiſtratui non parendum eſſe, &c. quod quidam tradunt, aſſeruerit, fides penes illos eſto. Vivus exuſtus eſt Coloniæ An. 1322. Vide Morer. *Diction. Hiſtor.* In Anglia *Lolhardorum* nomen exortum eſſe ſub exceſſu Eduardi III. atque his impoſitum, qui Wiclefiana dogmata ſunt amplexi, refert Henr. Spelmannus *Gloſſ. Archaeol.* Sic autem illos dictos opinatur Commonachus S. Auguſtini Cantuar. *in lib. MS. An* 1406. à lolio: quòd, ſicut lolium, inquit, ſegetes Domini inficerent. In ejus ſententiam abiit Lindewodus, ſed perperam uterque; Trithemius enim *in Chron.* oſtendit, à præfato *Lolhardo* originem duxiſſe. Contra illos autem plurima ſtatuit Thomas Arundelius Ar. Cant. in Concil. Oxonienſi. Noſtro ævo accipiunt alii *Lollardos*, pro inſtitutæ religioni adverſantibus, eoque vetus ſacramentum Vicecomitum, ad proſequendos *Lollardos* juratorum, hodie trahunt, Idem Spelm.

Lollia Paullina, M. Lollii conſularis filia, à Calliſto liberto Claudii ad nuptiarum Imperatoris ſpem accenſa. Tacit. 12. 11. ab Agrippina everſa & immiſſo tribuno ad mortem adacta. Ibid. *c.* 22.

Lollianus, Conſul cum Arbitrione. An. Dom. 80.

Lollianus Avitus, Conſul cum Gavio Maximo, ann. U. C. 896. Alter Conſul cum Pompejano, an. U. C. 962.

Lollianus, Sophiſta Epheſius, diſcip. Iſææ Aſſyrii, ſub Adriano, varia ſcripſit. Suid. Simler. *in Ep. Bibl. Geſn.* Item unus ex tyrannis, tempore Gallieni, exortis: Poſthumo in Gallia, victo & cæſo, imperium invaſit, paulo poſt à militibus interfectus. Trebellius *in trig. Tyrannis.*

M. Lollius, Cajo Cæſari Tiberii privigno. Orienti tunc præpoſito, comes & Rector datus, qui Cajum & Tiberium Rhodi agentem clandeſtinis criminationibus commiſit. Vide Suetonium & Tacit. 3. 48.

Lollius Urbicus, Hiſtoricus Latinus, hiſtoriam ſui temporis condidit. Lamprid. *in Diadumeno.* Jul. Capitol. *in Antonino Pio.*

Lomandus ſeu *Lomundus*, lacus amplus Leviniæ, in Scotia Mer. haud procul à monte Grampio: A quo non procul Caledonii pop. quorum urbs Epiſc. Dunkeldinum, Ferr. Baudrando inter Menthitiam ad Ort. & Argadiam ad Occ. A Sept. extenditur in Mer. per 20. m. p. Ubi latiſſimus eſt, 20. m. p. ab Ortu in Occ. eſt, in aliis locis vix 3. m. p. à Dumbritonio in Bor. 4. uti paulo amplius à Glottæ æſtuario. *Loch Lomond* Scot. In hoc Inſ. fluctuans & piſces ſine ſpinis. Camden. Duchenius, Buchan.

Lombarium, melius *a*, urbs Epiſc. Aquitaniæ, in Com. Convenarum, ad amnem Savam, 4 leuc. à Garumna, 8. à Toloſa in Occ. 5. ab Auſcus in Auſtr. Satis ampla, ſed male culta; *Lombez* vulgo.

Lomenſis pagus, in diviſione Regni Lotharii An. Ch. 870. memoratus, al. *Laumenſis*, item *Loſſenſis*, Flandrenſibus *Loon* vel *Loen*, incolis *Lou*, Gallis *Los*, in ditione eſt Epiſcopi Leodicenſis. Caput ejus eſt Los ſeu Loſſenſe *Berchloon* vulgò dictum, inter Tungros & Monaſterium S. Trudonis: Comitum de Los ſæpe olim mentio. In pago hoc Cubitum a Carolo Calvo Sancti Germanenſibus legatum, Foſſa opp. diœceſeos Leodicenſis & Monaſterium, Calvimontis villa, Bronium quoque villa Caſtro Namurcenſi propinqua Monaſterioque illuſtris, vulgò *Brugne*, memorantur. Vide Hadr. Valeſium *Not. Gall.*

Lomentum, *Λωμέντον* Stephano, urbs Italiæ.

Lommini, tergemini fratres Geryonis filii, ædificaverunt à ſuo nomine urb. magnam *Lomminianam.* Beroſus.

Lomnium, Vide *Jomnium.*

Lomundus, Vide *Lomandus.*

Loncium, Norici oppidum, Anton. In Carinthia *Lientz* Simlero: inter Julium Carnicum & Aguntum 16. m. p.

Londinum, urbs Angliæ ad Tameſin, antiquiſſima. Tacito, Ptolemæo, & Antonino, *Londinium* & *Longidinium* dicitur. Ammiano

miano *Lundinum* & *Auguſta*, Steph. *Audinum.* Emporium celeberrimum. Quis primus fuerit conditor, obduxit vetuſtas, & perpaucæ ſane ſunt urbes, quæ ſuos authores norunt, cùm è parvo ſenſim excreverint. Verùm, uti aliæ, ita hæc fabuloſâ origine Trojanis ſe imputavit, Brutum illum Æneæ magni adnepotem conditorem credens. Quicunque autem condiderit, vitali genio conſtructam fuiſſe ipſius fortuna docuit, & antiquitate ſuſpiciendam eſſe, innuit Ammianus Marcellinus, qui ſuo tempore, ante annos nimirum mille & ducentos *vetuſtum oppidum* appellavit. Quin & Cornelius Tacitus, Neronis tempore *copia negotiatorum, & commeatu maximè celebre* fuiſſe prodidit. Vulgò *London*, Anglis, *Lundain* & *Caerlud* Britannis, *Londen* Germanis, *Londra* Italis, Gallice *Londres*. Vid. Camdenum *in Trinobantibus*, & omnino virum doctiſſimum Guil. Burtonum *Comment. in Antoninum, pag.* 154. &c. Oblonga, per ſe maxima, & ſuburbia habet ampliſſima, nec non & arcem, Turrim appellant, pulcherrimè extructam, & validiſſimè munitam, à quâ non longè lapideum pontem obtinet, longâ & mirandâ operis arcuati ſerie conſtructum, ſuper cujus dorſo domicilia utrinque eâ diſpoſitione ac ſtructurâ cernuntur, ut perpetui pene vici ſpeciem, non pontis exhibeant. Regia eſt civitas, ac regni caput, Epiſc. ſub Archiep. Cantuarienſi. In eâ reges diademate inſigniuntur, regnoque inaugurantur, Concilium ſeu Parlamentum ibi etiam celebratur. Mœnibus cincta eſt à Conſtantino M. An. Chr. 1666. fœdo deflagravit incendio, ſed reparata, pulchrior evaſit, & quæ ante tota erat lignea, lapidea nunc eſt, majori ex parte. Regium habet palatium, *Whitehall* i. Aula Alba; & in ejus ſuburbiis ineſt, ut ita dicam, opp. Weſt monaſterium, ad Thameſin 1. mill. ſupra Londinum in Occ. cum templo, ubi Reges inaugurantur, & ſepultura inſigni. Baudr. ex Camdeno, Speedo &c. Adminiſtratur autem antiquo Britannorum regum privilegio à 24. civibus, quos Angli *Aldermannos*, quaſi Seniores vocant, de quorum officio, & dignitate Vid. Spelmannum. Ex horum numero Prætorem urbanum, vulgò *The Lord Mayor*, & Tribunos duos, vulgò *The Sheriffes* vocant, ipſimet annuâ commutatione eligunt. A Cæſare, ut quidam exiſtimant, *Auguſta Trinobantum*, vocatur, *Cantiorum civitatem* facit Ptolemæus, forſan quia tunc temporis ſub eorum ditione fuit. Hic Concilio habito, An. 712. ab Ina, leges de matrimoniis Britonum, Scotorum, Saxonumque latæ ſunt, Beda *libr.* 5. *cap.* 22. imaginesque improbatæ: plurima alia ibidem diverſis temporibus celebrata, Vide apud Harpsfeldt. 5. 14. *Hiſt. Eccl. Angl. cap.* 10. Morer. *Diction. Hiſt.* An. Ch. 1603. Jacobus R. primo in Angliam ingreſſu, decreto facto, de Eccleſiaſticis Rom. Eccl. tota Angliâ pellendis, prius cum Regina Londinum venire voluit, quam executioni id eſſet mandatum: Quo facto Synodo hâc habitâ Nationali, receptam Fidem confirmavit. Vide Thuan. *Hiſt. lib.* 131. Idem poſtea, cum, ut Palatinum El. generum ſuum, a Bohemis Regem creatum, victumque à Ferdinando II. reſtitueret, ſacra Latino more ibidem peragi pateretur, An. Ch. 1623. die 25. Octobr. hujusque rei initium fieret, in monaſt. *Blackfreir*, domus ruinam traxit, 100. hominibus, inter quos duo Monachi, miſere contuſis. Pater Druerius è ſuggeſtu prolapſus collum fregit &c. Quo audito Rex Jeſuitas aliosque Eccleſiaſticos omnes denuo toto regno excedere, intra 40. dies juſſit. Vide Matth. Merianum *Theatr. Eur.* Jac. Revium *in Urbano VIII.* Chr. Beemannum *Hiſt. Orbis Terr. Geogr. & civ.*

Londinum novum, *nieuw London*, urbs novæ Angliæ, in ora maris Bor. cum portu capaci, verſus novum Belgium, recens ab Anglis excitata. Aliter *Boſton*. Creſcit indies.

Londobris, inſula parva juxta Luſitaniam. Ptol. *Barlingues*, teſte Reſendio. *Barlenga* Baudr. in Oceano Atl. vix 5. m. p. ab ora littor. cum caſtro, 40. m. p. ab Ulyſſipone in Bor. Ei adjacet alia Inſ. minor, *Barlengota*, cum turri.

Longa Alba, vide *Alba*.

Longa Villa, locus Galliæ, ad fluv. Sedam *la Sie*, in Caletis & diœc. Rotomagenſi, ab urbe Rotomago 7. leuc. vetere Eccleſiâ S. Fidis, quæ Prioratus eſt Benedictinorum, ac tit. Ducatus illuſtris, vulgò *Longueville*. Item in Campania Remenſi, ac pago Porcenſi, quæ inter villas ad Remenſe Monaſterium S. Remigii pertinentes numeratur. Item in ſaltu Briegio, inter Pruvinum & Brajum, Sequanæ appoſitum. Item in pago Tardanenſi, *Longueville*. Vide Hadr. Valeſium *Not. Gall.*

Longanicum, ſeu *Longaticum*, opp. olim, nunc pagus Norici inter Aquilejam & Æmoniam. Anton. *Logitſch*, Lazio. Ab Aquileja 45. m. p. à Frigido 22. Cubianæ finitimus, ad 24. ſeu 30.

Longanus, Siciliæ fluv. circa Mylas urbem. Ptol. Nunc *Fiume de Caſtro Reale*, in ora Boreali 5. mill. à Myle in Auſtr. In mare Tyrrh. ſe exonerat. Baudr.

Longatis, Bœotiæ regio. Lycophron.

Longi, fratres quatuor, ſumma cum laude Monaſteriis Ægypti præfuerunt; pulſi Alexandriâ, An. Ch. 403. ab Epiphanio, cujus ſimplicitate Theophil. abuſus fuerat: qui id ipſum apud Eudoxiam impetrare neutiquam poterat. Socr. *l.* 6. *c.* 9. 10. 11. Soz. *l.* 8. *c.* 14. *&c.*

Longidunum, Germ. pop. Ptol.

Longiledium, vulgò *Lonlay*, Abbatia Gall. in Cenomanorum finibus, non procul à caſtro Damnifrontenſi in Paſſejo, Val. *Not. Gall.*

Longimanus, Artaxerxes, rex Perſarum, ſic dictus quòd manum alteram haberet longiorem. V. *Artaxerxes*.

Longinus, Conſul cum Decio, an. U. C. 1239.

Longinus, Patricius Rom. primus Exarchus Ravennenſis, à Juſtino Jun. miſſus, in Italiam, loco Narſetis, An. 567. Longobardis, tum ſedes in regione hac quærentibus, ſe oppoſuit, ab imperatore poſtea revocatus. Roſimundæ, quæ occiſo Alboino, cum adultero Helmigo Ravennam ſe contulerat, fidem conjugii dedit, ſi hunc e medio tolleret, quod cum tentaret, ab ipſo venenum haurire coacta periit. Præfuit 16. an. Paul. Diac. *lib.* 1. *&* 2. *de geſt. Longob.* Blondus *Hiſt. lib.* 8.

Longinus, frater Zenonis Imp. ob rapinas & luxum exoſus omnibus: à Patritio Pelagio, ne Cæſar fieret, prohibitus. Occiſus, juſſu Anaſtaſii An. 498. Marcellin. *in Chron.*

Longinus, an Centurionis nomen, cui ſepulchrum CHRISTI commiſſum, dein converſi & martyris? ut vult Baron. *An. C.* 34. An idem cum illo, qui prius CRUCIFIXI latus lanceâ hauſerat?

Longinus Caſſius, Philoſophus, Porphyrii præceptor, vir multæ eruditionis & Criticus; floruit ſub Aureliano Cæſare, cujus juſſu occiſus eſt, quod Zenobiæ, cujus Præceptor quoque habitus eſt, epiſtolam admodum acrem dictaſſet. Scripſit, *de Oratione contra Phidiam*, *Dubitationes Homericas*. *Utrum fuerit Philoſophus Homerus?* *Quænam contra Hiſtoricam fidem, tanquam hiſtorica enarrent Philoſophi &c.* Suid. Vopiſc. *in Aureliano.* Porphyr. *in vita Plotini*, Simler. *in epit. Bibl. Geſn.* Idem cum Dionyſio Longino. Libellum ejus περὶ ὕψους, ſive *de ſublimi dicendi genere*, adhuc habemus.

Longobardi, pop. Germ. quos quidam à *longis barbis*, alii à telo, quod *Alabardam* vocant, dictos ferunt, & ab Oceano, Germaniæque ultimis oris: Beemannus habet, Rugilandiâ ad mare veniſſe, novas ſedes quærentes. Hi patentes primum ad Danubium campos, ad ulteriorem ejus ripam multis annis incoluere. Deinde Cunimundo Gepidarum Rege, qui Dalmatiam & Sirmium tenebat, victo; cum Hunni denuo graves eſſent, relictâ ipſa Pannoniâ à Narſete, quem Sophia Auguſta muliebribus probris irritaverat, evocati Italiam, Oſtro Gotthis deletis, vacuam occuparunt, ejusque partem, Ciſalpinam Galliam *Longobardiam*, vocarunt, quod nomen hodieque retinet. Poſt Duces ſuos, primum Regem ſibi legere Agelmundum, circa Ann. Chr. 389. hi. Ducis Aionis; huic poſt annos 34. ex concubina filius Lamiſſo ſucceſſit. Hunc excepere Hildehocus, Gudehocus, Claffo, Tato, Walthari, ſub quo iis civitatem Noricorum aliaque in Pannonia loca conceſſit Juſtinianus Imp. illorum operâ contra Totilam feliciter uſus. Succeſſere, Wacho, Audoinus, Alboinus; qui à Narſete evocatus in Italiam Ticinum poſt triennale obſidium expugnavit, & Rex Italiæ proclamatus eſt An. Ch. 571. Hunc Clepho ſecutus eſt; ultimus Deſiderius fuit, a Carolo M. regno exutus An. Ch. 774. an. 206. poſt Narſetis cum Alboino fœdus. Poſt quem cum Rogaldus Forojulii Dux, regnum invadere niteretur, fruſtra fuit, cum copiis ſuis cæſus. V. Aimoin. *de geſtis Franc.* P. Diac. *de rebus Longob.* Proſp. & Marcell. *in Chron.* Sigonium *de regno Ital.* Voſſ. *lib* 7. *Geo.* Lazium *Migr. Sept. lib.* 12. Leandr. Albertum *deſcr. Italiæ*, Cluverium, Merulam &c. Item ſuprà in vocibus *Langobardi*, & *Langobardi*, ac infra in *Longobardia*. De his Lloydius: ut, inquit, Celtiberi ex Celtis & Iberis fuit una natio; ita Lingones populi Germ. & Bardi Gall. pop. facta unione, gentem unam, & unum nomen adſciverunt: ideoque quidam *Lingobardos* vocant.

Longobardia, vulgo *Lombardia*, pars Italiæ, Gallis *Lombardie*, continet majorem partem Galliæ Ciſalpinæ; dividiturque in ſuperiorem & in inferiorem. In Longobardia ſuperiori ſunt Pedemontium & Ducatus Mediolanenſis ac Montis Ferrati. In Longobardia inferiori ſunt Ducatus Mantuanus, Mutinenſis, & Parmenſis, cum parte Occidentali ditionis Venetæ, ubi territoria Cremenſe, Bergomenſe, Brixianum, Veronenſe, Vicentinum, & Paduanum, (de quibus fuſius in ſuis locis) ut & Ducatus Ferrarienſis, atque territorium Bononienſe, ſub dominio Summi Pontificis. Ex his conſtabat aliàs *regnum Longobardorum* à Carolomagno everſum, poſt captum ad Ticinum Deſiderium eorum Regem ultimum. Dividitur etiam Longobardia in Ciſpadanam, *Lombardia di qua dal Po*, ubi ditiones Mutinenſis, Parmenſis, Monsferratus, pars minor Ducatus Mediolanenſis, pars Borealior ditionis Pontificiæ, & pars Pedemontii: & in Tranſpadanam, *Lombardia di la dal Po*, ubi pars Pedemontii, major pars Ducatus Mediolanenſis, ditio Veneta, Longobardica, & Ducatus Mantuanus. Eſtque hæc Italiæ pars ſupra reliquas amœna & fertilis. Contra Fridericum II. urbes Lombardicas excitavit Innocentius III. In Longobardia poſtmodum, circa Ann. Chr. 1260. ingens Valdenſium, ut tum vocabantur, numerus floruit, ubi per ignominiam *Credentes* dicti ſunt, Mornæus *in Myſter.* Vide ſupra in vocibus *Langobardi & Longobardi.*

Longofordium, vulgo *Longford*, urbs Hiberniæ, in Connacia, Comitatus cognominis caput, ad amnem Longum, ubi in lacum *Eſke* ſe exonerat. Vix 5. mill. diſtat ab Ardraco in Boream, 10. à confinio Laginiæ, media inter Cavonium in Septentrionem & Athlonam ad meridiem, 10. m. p. utrinque diſtans.

Longone, urbs Siciliæ, Steph.

Longoretum, vulgò *Lonrey*, ubi Sigirannus Monaſterium extruxit. *S. Siran en Brenne*. in Briona eſt, pago Galliæ in confinio Turonum & Biturigum Cuborum. Ad fluv. Claſiam *Claiſe*, qui alluit Vandoperam, Barram, Macerias in Briona. *Longoretum*, S. Michaelem in Brionis ſaltu, Blitonem, Boſciacum, Prulliacum, ac demum in Croſam decurrit. Eſt & *Longum Rete*, vel *Longoretum*, locus in diœc. Antiſſiodorenſi, non procul à Ligeri, nomen à ſitu nactus: inſignis vet. Monaſterio Longoretenſi, quod nunc collegium Canonicorum Secularium eſt. Hadr. Valeſ. *Not. Gall.*

Longovicum, vulgò *Longwy*, oppidum munitum Lotharingiæ, in confinio Luxemburgenſis Ducatus. 5. leucis diſtat à Monmedio in Ortum, 4. ab Orolaunio in Auſtrum, & 5. à Theodonis villa in Occaſum; eſtque pars Barenſis Ducatus.

Longovicum, Lib. Not. *Lanchester*, teſte Camdeno, vicus Albionis, in Northumbria, in territorio Dunelmenſi.

Longula, oppidum fuit Latii, in finibus Volſcorum, Poluſcæ & Tarracinæ finitimum. Populi *Longulani* Plinio. *Longula* altera, ex veteri inſcriptione, unum ex 4. oppidis & pagis Hetturiæ, ex quibus Viterbium urbs conflata eſt.

Longulaetum, villa olim Regia, in ſilva Arduenna, ubi Pippinus bis hiemavit. Nunc *Galre*, vicus eſt diœc. Leodicenſis, non procul à Monaſt. S. Huberti, Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Longum, promunt. Siciliæ. Ptol. *Lognina* Fazello: in ora ad Ort. inter Syracuſas & oſtia Orini fluv.

Longuntica, Hiſp. Tarracon. urbs maritima. Liv. *Guardamar*, teſte Beuthero: Aliis *Oliva*, vicus regni Valentini, 2 leuc. à Dianio in Bor. ad oſtia fluv. *Molinar*, in ora Sin. Sucron.

Longurus, Siciliæ palus, vel lacus. Phavorinus ex Tzetze *in Lycophronem*.

Longus, Conſul cum Tib. Claudio Cæſ. an. U.C. 794.

Longus, Sophiſta, ſcripſit Paſtoralium, de Daphnide & Chloë, libros quatuor. Vide Voſſ. *de H.G. lib.* 4. Simler. *in Bibl. Geſn.* Gothfredus Jungermannus recenſuit, in Latinum ſermonem vertit & notas addidit, Hanoviæ 1605. Poſtea verò Petrus Moll Snecanus recenſuit, in latinum ſermonem convertit, notis & animadverſionibus illuſtravit. Franekeræ 1660.

Longus vicus, vulgò *Long VVi*, abeſt à Satanaco caſtello circiter 24000. paſſ. propinquus Orolauno & Luciliburgo. Hujus incolæ cum Satanacenſibus & cum tota Verodunenſi diœceſi 4. Non. Septemb. celebrant diem feſtum B. Dagoberti, ejuſque loci Eccleſia Dagoberti nomine reliquiiſque cenſetur. Hadrian. Valeſius *Not. Gall.*

Longus, fluv Albionis in orâ Scotiæ Orient. Ptol. hodie *Lough*. Camdeno magis ad Boream fluit, apud Roſſiam Comit. Ferrario eſt in Occaſ. ora contra Maleam Inſ. in mare exiens apud Epidium promunt.

Lopadium. Nicet. urbs Bithyniæ Epiſcop. ſub Archiep. Sardiniano. ad Rhyndacum fluv. olim Apollonia, apud Olympiam. *Lupadi* & *Ulubat*, Turc. Leunclavius.

Lopaduſa, inſula parva Africæ, & *Lampedoſa*, Mercatori. In regno Tunetano, 70. mill. ab ora Africæ, in mari Mediterr. 100. circiter à Melita in Occ verſus Adrumetum. Inſula non habitata: Inter im naufragio claſſis Caroli V. An. Chr. 1551. & nautarum erga B. Virginem cultu venerabilis.

Lopezius de Vega, Poeta Caſtellanus, Epiſcopo Avilæ, Comit. Lemoſio, & Duci Albano à ſecretis. Scriptis ingenioſis inclytus. Obiit anno 1635. Laurentius Craſſus, *elog. hom. litterat. tom.* 2.

Lophis, Bœotiæ fluv. Pauſan.

Loposagium, Æthic. eſt *Soye*, vicus Burgundiæ Comitat. ad Dubim fluv. inter Veſontionem & Epomanduodurum: qui nunc vicus eſt ad ripam ejuſdem fluvii, non procul à caſtro Piligarda, vulgò *Mandeurre* dictus. Hadrian. Valeſius Not. Gall. *in voce Cambete.*

Lopſi, Liburniæ pop. Plinio.

Lopſica, oppid. Liburniæ marit. Ptol. *Seliſſa* Moletio. Inter Senium ad Occ. & Vegium ad Ort. Pop. *Lopſi*, Plin.

Lopsus, Bœotiæ fluv. Haliartidem præterfluens. Pauſan.

Lopum, ſtupendum in Bactrianâ reg. deſertum, in quo exploratum habetur, malignos quoſdam ſpiritus, ſeu dæmones degere, qui peregrinis hac iter facientibus multas & varias præſtigias immittere ſolent, quibus ipſi perſtricti miſerrimè pereunt: quòd ſi quis paululum de viâ deflexerit, cujuſdam rei neceſſariæ gratiâ, quod ſæpè in itinere conficiundo contingere ſolet, protinus ſe nomine proprio audit appellari: qua re fretus, eam proſequitur vocem, ac ita à recto calle procul aberrat, ac reverti non eſt potis. M. Paulus Venetus.

Loquabria, vulgò *Lochquaber*, prov. Scotiæ, in parte Occid. verſus Æbudas. *Abria* quibuſdam. Terminatur à Septentr. Roſſiâ, & Oceano; ab Or. Moraviâ & Atholiâ; à Merid. Lorniâ, ab Occaſ. tenui freto ſeparatur à Mula Inſ. Ibi Epidii ex parte fuere. Eſt in parte Tranſtaana Scotiæ ſeu Bor. cum aliquot opp. & caſtris.

Lorca, urbec. Murciæ, vide *Ilorca*.

Lardi, pop. Illyrici. Strabo *lib.* 7. corruptè pro Βάρδοι.

Lorens, Lydiæ pop. Plin.

Lorettanus, portus Tuſciæ, qui & *Trajanus*. Vide ibi.

Loretum, vulgò *Loredo*, opp. dit. Venetæ, ad Atheſim, intra ſtagna & paludes, vix 5. mill. ab ora littorali maris Adriat. ſeu Sinus Veneti. In regiunc. *Ducatu Veneto* dicta.

Lorgeta, Hiſpan. pop. Polyb. *Ilergetes* nonnullis.

Loria, ſeu *Loris villa*, locus Tuſciæ, in via Aurelia 12. m. p. Româ. Anton.

Lorma, opp. Niverniæ in Gall.

Lornia, prov. Scotiæ, verſus Occ. & Æbudas, ubi Stephanodinum oppidum præc. Terminatur à Meridie Knapdaliâ, ab Ortu Argateliâ, à Septentrione Loquabria, ab Occaſu Oceano Occ. Ibi Epidii olim ex parte. Camdenus. Vulgò *Lorne*.

Loryma, Doridis urbs. *Larumna* oppidum & *Loryma* locum Pomponius vocat, & Plinius *Larymna*. *Doryma* vocat Diod. *libr.* 14. corruptè. Hanc ſcribit Porphyrogenneta 20. paulò amplius millia Rhodo abeſſe: Ex adverſo ipſi urbi, ut tradit Liv. *lib.* 45. *Maxi* Nigro, urbs Cariæ marit. in ora contra Rhodum, Epiſc. ſub Archiep. Stauropolitano. Ferrar.

Los, inſula circa Theſſaliam. Inſularis *Loius*. Steph.

Loſa, Gall. Aquitan. urbs. Anton.

Lot, fil. Haran. Gen. 11. 14. 19. quem δίκαιον vocat D. Petrus *Ep. c.* 2. *verſ.* 7. Vide Joſ. *Antiq. l.* 1 Ejus uxor cùm intueretur ulterius poſt eum, ſtatua ſalis effecta eſt. Gen. 19. Græcè eſt ϛήλη ἁλός. Ebraicè à נציב, unde *Niſibis*, quæ & *Neſebis*, & *Naſebis*. Sic interpretatur hoc nomen Philo Byblius, apud Stephanum, *de urbibus*. Statuam autem alii *cumulum*, alii *columnam* vocant. *Diſtat a mari Sodomeo duabus leucis: conſtatq; adhuc cumulus ille*, ait Benjamin *in Itinerario*, *quia gregibus aliquando lambendo imminutus, denuo ad priſtinam creſcit molem.* Thargum Hieroſolymitanum: *Quia uxor Lot erat ex filiabus Sodoma, reſpexit poſt ſe, ut videret quid tandem eventurum eſſet domui patris ſui: & ecce ipſa ſtetit* (id eſt, manſit) *columna ſalis, duratura uſq; ad tempus illud quo reviviſcent mortui.* Hanc ſuo etiam tempore ſuperfuiſſe teſtantur Joſephus & Clemens *Ep. ad Romanos*; Vide Burchardum & alios qui ibi fuere. Sulp. Severus: *Sed mulier parum dicto audiens (humano malo, quo agrius vetitis abſtinetur) reflexit oculos, ſtatimq; in molem converſa traditur.* Cyprianus,

— Et ſimul illic
In fragilem mutata ſalem ſtetit ipſa ſepulchrum.

Tertullianus *carmine de Sodomâ*.

— Ipſa ſibi formam ſine corpore ſervans,
Durat adhuc, nunquam pluviis nec diruta ventis.
Quin etiam ſi quis mutilaverit advena formam,
Protinus ex ſeſe ſuggeſtu vulnera complet.

Cæterùm uxor Lothi in ſalem converſa, magno admonuit Sacramento, neminem in viâ liberationis ſuæ, præterita deſiderare debere, uti notat Auguſtinus. Unde Prudentius,

Nemo memor Sodoma, qua mundi forma cremanda eſt,
Ut ſemel è muris greſſum promoverit, ore
Poſt tergum verſo reſpectet funera rerum.

Inceſtum hic Lothus cum filiabus ſuis inſciùs commiſit. Ratio autem, quæ filias ejus ad hoc facinus commovit, hæc à Joſepho refertur: Αἱ δὲ θυγατέρες αὐτοῦ ἡφανίσθαι τὸ ἀνθρώπινον ὑπολαβοῦσαι ... πατρὶ πλησιάζουσι ... λαθοῦσαι ... Sulp. Severus: *Lot autem filiæ exiſtimantes humanum genus interiiſſe, concubitum inebriati patris appetiverunt.* Licitum ſiquidem arbitratæ ſunt, quod ab Arabibus vicinis quotidie fieri intelligebant, ut Strabo docet. Sed fœdum hoc facinus haudquaquam, quod Chryſoſtomus facit, excuſandum eſt.

Lothan, filius Seir Horræi. Gen. 36.

Lotharii regnum, poſtea *Lotharingia*, nomen accepit non à Lothario Ludovici Pii Imp. maximo natu filio, cui in diviſione paternæ hæreditatis an. Ch. 843. facta, obtigit, præter alia quidquid hinc Rheno & Alpibus, inde Carbonariis, aut Scaldi, Moſa, Arari Rhodanoque, uſque ad mare Gallicum continetur, unà cum Comitatibus & villis publicis, utrique eorum fluminum ripæ adjacentibus: quibus terminis Auſtraſia, & pars major Burgundiæ ac Provincia includitur: Sed à Lotharii Aug. fil. Lothario, fratre Ludovici natu maximi, quem pater conſortem Imperii fecerat, & Caroli, cui Provincia cum Ducatu Lugdunenſi contigit. Hoc regnum tenuit Lotharius R. per annos 14. uti poſtea Zuentibaldus, Arnulfi è concubina fil. per ſexennium, qui an. Ch. 900. à ſuis in prælio interfectus eſt. Continebat Regnum Lotharii civitates claras, Trajectum inferius vel Batavorum, Coloniam Agrippinam, & Tungros, ſeu provinciam Germaniam ſecundam; Treviros, Mediomatricos, uti antea Regum Auſtriæ ſedem, ſic tum Regni Lotharii caput. Tullum, Verodunum, id eſt, provinciam Belgicam primam, Camaracum urbem Belgicæ ſecundæ, Argentoratum ſeu Strateburgum in Germania prima; Veſontionem, Baſiliam, Lauſanam, Belicam, hoc eſt, provinciam Maximam Sequanorum, Darantaſiam ac Sedunos, ſive provinciam Alpium Grajarum & Penninarum; & Genevam in provincia Viennenſi: ex quibus poſtea Genevam, Lauſanam & Sedunos Imperatori Ludovico, majori fratri ſuo, Carolo minori fratri, Provinciæ Regi Darantaſiam & Belicam ſive Biliſium Lotharius R. dedit, ut Annal. Bertiniani docent. Ab Oceano igitur Britannico ſive ab oſtiis Rheni

uſque ad Alpes Grajas atque Penninas *Regnum Lotharii* longè lateque pertinebat: ibique erant præ cæteris Comitatus Teſtrebantum, Batua vel Comitatus Batavorum, Hattuariæ, Moſanus pagus, ſuperior & inferior, Maſau vulgò tum dictus, Ripariæ corrupto nomine Ribuariæ nuncupatæ, Varaſci, Eliſatia, Friſiæ, Comitatus Moſellenſis, Comitatus Arduennenſium, Comitatus Condruſtus, Comitatus Toxandrus, Bracbantum 4. Comitatus complectens, Hainoum vel Hainaum, pagus Lomenſis, pagus Haſbanius, quatuor Comitatus continens, Vaurenſis duos, atque Caſtritium, ſicut docet toties ſupra laudata Diviſio Regni Lotharii: ex quibus, antequàm ibi Regnum fieret, quatuor Ducatus fuerant, nimirum *Ducatus Moſellicorum*, *Ripariorum*, *Eliſatia*, *Friſia*: quemadmodum Annales Bertiniani in rebus anni 839. teſtantur. Ex quo patet, Lotharii Regnum non Auſtriam modò, quæ Rheno ac Scaldi Moſaque fluminibus claudebatur, ſed etiam partem non modicam veteris Regni Burgundiæ, videlicet provinciam Maximam Sequanorum & Helvetiorum, apud quos pagus Tigurinus Auſtriæ olim adſcribebatur; Aleſatiam, Auſtriæ quondam per annos ferè centum portionem, jam inde ab anno 609. Burgundiæ attributam, provinciam Alpium Grajarum & Penninarum, & Genevam pagumque Genevenſem complexum eſſe. Et Sequani quidem ac Helvetii anno 888. Regno Lotharii detracti, ac Burgundiæ ſuæ ſunt redditi, & his in partibus circa Juram atque Alpes Penninas novum Burgundiæ Regnum priore multo anguſtius eſt conditum: duæ Sequanorum urbes Lauſana & Beliça cum Geneva provinciæ Viennenſis urbe, nec non Alpium Grajarum metropolis Darantaſia, & civitas Sedunum donatione Regis ipſius Lotharii, à Lotharingia ſeparatæ, & Burgundiæ reſtitutæ fuerunt. Sigebertus, *in Chronico ab anno 850. ad annum 1112. in Regno Lotharii*, quod modò *Regnum Lotharingia*, modò idque ſæpiùs *Lotharingiam* appellat, ponit *Comitatum Montenſem*, aliàs *Comitatum Hagimoenſium* & *Hagionenſium* eidem dictum; *Ducatum Moſellanorum*; *Comitatum Lovanienſem*, *Comitatum Treverorum*, *Comitatum Namurcenſem*, *Comitatum Lemburgenſem*, & quem nomine totius Regni *Ducatum Lotharingia* appellat. In anno 941. Lotharingiæ *Alſatiam* adſcribit; in anno 1007. *Walachrias*. Quibus poſtea Comitatus Hollandiæ & Zelandiæ, Ducatus Clivenſis, Gelrenſis, ac Juliacenſis ex Comitatibus facti, Ducatus Brabantiæ, Ducatus etiam Luciliburgenſis accreverunt, aliaque complura. Auctor Annalium Metenſium in anno 865. & 866. Regnum Lotharii, cujus ſedem Aquiſgranum fuiſſe docent Annales Mettenſes in Ann. Chriſti 869. modò *Galliam*, modò *Franciam* impropriè & nimis latæ ſignificationis nomine appellat; Pars *Orientalis Francia* aliis dicta eſt. Otto Friſingenſis Epiſcopus *in libri 6. Chronicorum capite* 18. *Belgicam Galliam*, & abſolutè *Belgicam* nuncupat Regnum Lotharii, propterea quòd Belgica prima tota, Camaracum Belgicæ ſecundæ civitas, Germania ſecunda integra, & pars Germaniæ primæ, ac Maxima Sequanorum, id eſt, de quinque Belgarum provinciis tres totæ, duæ ex parte eo Regno continebantur. Apud Conradum Abbatem Urſpergenſem *Giſilbertus Dux Belgarum* vocatur: qui Giſelbertus Dux Lotharienſium erat, & *Belgica* Regnum Lotharii ſeu Lotharingia. Lotharingiam latè ſumtam pro Regno Lotharii, *Regnum Germania* impropriè vocat præ cæteris Gaufridus Monachus Claravallenſis *in libri 4. de Vita S. Bernardi*, *capitibus 3. 5. & 6.* ceu partem & appendicem Regni Germaniæ, quippe *Bobardum*, *civitatem Baſileam*, *Treveros*, *Confluentiam*, *Coloniam*, *Leodium*, & *Cameracum*; *Moguntiam* quoque, & *Spirenſium civitatem*, ſeu Nemetas in *Regno Germania* ponit: quas Lotharingiæ urbes à prima Regni origine extitiſſe excepto Moguntiaco & oppido Nemetum conſtat. Sed poſtquam Regnum Lotharii & Regnum Germaniæ unius eſſe Principis cœpere, Caroli Craſſi & Arnulfi Principatu, Moguntiacum, licèt Franciæ Orientali vel Teutonicæ cum Nemetis & Vangionis jam inde ab anno 843. attribueretur; cum ambabus his urbibus adſcriptum eſt Lotharingiæ, cujus finibus includebatur. Primus omnium, aut unus è primis Luitprandus ante annos ſeptingentos *Lotharingia* & *Lotharingorum* nomina uſurpavit, cùm tamen *Regnum Lotharii* etiam vocet. Galli *Lorenne* & *Lorraine* dixere: Germani *Lotringen*, aliàs *Lotharing* appellavere; nomine ex *Lotharingia* deducto. Poſt mortem Ludovici Regis Germaniæ, qui Zuentibaldo fratri in Regnum Lotharii ſucceſſerat, ſeu poſt annum 912. Lotharingiæ, nondum in duos Ducatus diviſæ, Duces præfuere, Giſilbertus, vel Giſlebertus, pòſt Henricus Ottonis Regis frater, tum Otto, dein Conradus gener Regis Ottonis: ac poſt Conradum propter defectionem deſtitutum, Bruno Regis Ottonis frater, Colonienſis Archiepiſcopus, Ducatum Lotharienſium adeptus eſt, & ſecundas partes in Regno fratris ſui potenter ac induſtriè adminiſtravit, *Archidux Lotharingia* ob id à Sigeberto dictus. In Regno *Lotharii* vel *Lotharingia* duo præ cæteris Ducatus maximi & nobiliſſimi fuere, nomine totius regni & ipſi *Lotharingia* appellati, atque à ſitu & fluminibus cognominati. Alterum Ducatum *Lotharingiam ſuperiorem*, nec non *Lotharingiam Moſellanam*; alterum *Lotharingiam inferiorem*, atque etiam *Lotharingiam Moſanam* nuncupavere. Prior *Ducatus Moſellanorum* ſemper vocatur à Sigeberto, à Wippone *Ducatus Lotharingorum*; poſterior à Wippone *Ducatus Ribuariorum*, id eſt, Ripariorum, à Sigeberto ſemper *Ducatus Lotharingia* appellatur. Ex quo judicari poteſt, ambos iſtos Ducatus in Regno Lotharii, poſt domeſticorum Regum obitum Lotharii ac Zuentibaldi, non tam primùm conſtitutos quàm reſtitutos fuiſſe, ac veluti revixiſſe. Quippe *Ducatus Moſellicorum*, & *Ducatus Ribuariorum* in Annalibus Bertinianis anno 839. fit mentio: quo tempore Ludovicus Pius Aug. Imperatoris Lotharii pater, Regis Lotharii avus apud Francos regnabat. Ducatum Lotharingiæ ſuperioris Wippo *de Vita Chunradi Salici*, *Lotharingorum Ducatum* ceu proprio nomine nuncupat, ut ſuprà diximus; Sigebertus à flumine, cui eſt appoſitus, *Ducatum Moſellanorum* appellare conſuevit. Qui Sigeberti Chronicon attente perlegerit, hoc ſtatim agnoſcet. Certè Wippo non aliter, quàm *Lotharingorum Ducem Fridericum*, non aliter quàm *Ribuariorum Ducem Gozelonem* nominat: ex quibus Fridericum Ducatui Lotharingiæ ſuperioris, Gozelonem Ducatui Lotharingiæ inferioris, ac poſtea ſimul ſuperioris præfuiſſe conſtat. Sigebertus Fridericum hunc *Moſellanorum Ducem*; Gozelonem vel *Gothelonem Ducem Lotharingia* ubique vocat: quem *Friderico mortuo, ab Imperatore Conrado etiam Moſellanorum Ducatum* anno 1034. *impetraviſſe* ſcribit: minùs ut mirum ſit, Gothelonem, qui ambos Lotharingiæ Ducatus obtinuit, alterum annis 26. alterum 10. ab Wippone nunc *Ribuariorum Ducem* nomine prioris Ducatus ſui, nunc *Ducem Lotharingorum* nomin ejus quem poſteriorem obtinuit, nuncupari. Fridericum à Brunone Lotharingiæ Archiduce primum Moſellanorum Ducem anno 959. factum eſſe prodit Miræus, ejuſque rei auctorem Frodoardum laudat: apud quem tantùm dicitur Bruno *anno 959. Fridericum*, fratrem Adalberonis Metenſis Epiſcopi, Hugonis Principis generum, ex Comite *Lotharienſibus vice ſua præfeciſſe*: quem & *Fredericum Lotharienſium Ducem* in anno 960. appellat; *Fridericum Gallia Mediana Ducem* Vita Adalberonis junioris, ejus filii, Mettenſium Epiſcopi: ita ut totam Lotharingiam, an partem ejus ſub Brunone rexerit, incertum ſit. Ducatum Moſellanorum anno 1048. ab Imperatore Henrico obtinuit *Gerardus de Alſatia*, ut Sigebertus tradit, à quo Lotharingiæ Duces genus deducunt. Sedes Ducum Moſellanorum ante annos minimùm 360. Nanceium fuit: unde etiam pro *Ducatu Moſellanorum* vel *Ducatu Lotharingia* *Ducatus Nanceiis* vocitabatur. Lotharingiam Moſellanam in Septentrionalem & Meridianam, ſive in ſuperiorem & inferiorem quædam dividunt tabulæ. Ducatus Lotharingiæ inferioris multo minùs Ducatu ſuperioris nunc notus eſt: quem quidam recentiſſimi ſcriptores à ſitu *Ducatum Moſanorum* vocitant, ut alterum *Ducatum Moſellanorum* veteres dixere. Hunc Sigebertus non aliter quàm *Ducatum Lotharingia* velut proprio nomine ſolet appellare: Wippo *in Vita Chunradi Salici. Ribuariorum Ducatum* vocare maluit. *Lutharingorum Ducem Fridericum*; *Ribuariorum Ducem Gozelonem* nominans, qui tum ſolius Moſanæ vel inferioris Lotharingiæ Dux erat, at poſtea Moſellanos etiam mortuo Friderico obtinuit. Idem Wippo ſcribit, *ex parte Germania Saxones cum Sclavis, Francos Orientales, Noricos, Alamannos* ad eligendum Imperatorem *conveniſſe*; *de Gallia verò Francos, qui ſupra Rhenum habitant, Ribuarios, Lutharingos coadunatos eſſe. Ribuarii* heic ſunt Lotharingi inferiores, qui inter Rhenum, Ruram & Moſam habitabant, circa Noveſium, Coloniam Agrippinam, Bonnam, Tolbiacum, Marcodurum, Juliacum & Antonnacum: quæ veterum Ripariorum ſedes erant, quos *Ripuarios* & *Ribuarios* recentiores dixere. Hæc igitur loca Ducatûs Lotharingiæ inferioris fuerunt: ad quem oppidum S. Trudonis cum Advocatia Monaſterii ejus, oppidum Aquiſgrani, ubi Ducum ſedes judiciaria extitit, caſtellum Rode, Gemelacum vel Gemblacum veteri Monaſterio clarum, Brueſellam, Andoverpum, Noviomagum Batavorum ad Vacalim, aliaque oppida pertinuiſſe, variis ex Chronicis diſcimus. Primum Lotharingiæ inferiori ſeu Moſanæ Ducem præfuiſſe Carolum, Ludovici Tranſmarini Regis Francorum filium, Lotharii fratrem, docent hæcce verba Sigeberti. *Anno 977. Ducatus Lotharingia datur Karolo, fratri Lotharii Regis Francorum, multis inſuper conducto beneficiis, ut & ipſe ab inſolentiis deſiſtat, & fratris ſui Lotharii moribus obſiſtat.* Carolum, ab Imperatore Ottone ejus nominis ſecundo Ducem factum. Brueſellæ ſedem ſtatuiſſe recentes Auctores aſſerunt, ubi in inſula fluminis Sennæ Palatium extruxerit non longè à Baſilica S. Gaugerici. Alii *Eihamum* vel Einhamum *caſtrum munitiſſimum*, ſedem præcipuam fuiſſe Ducatus Lotharici, ab eoque Godefridum, qui Ottoni Caroli filio anno 1005. in Ducatum Lotharingiæ ſubſtitutus eſt, *Eihamenſem* cognominatum eſſe tradunt: quæ verba in Lipſiano codice Chronici Sigeberti reperiri ait Miræus. Sed tamen Lotharingiæ inferioris Duces circa annum 1055. Andoverpum pro ſede habuiſſe, indicat ipſe Sigebertus;

Gebertus: qua in urbe & Godefridus Gibboſus, Dux Lotharingiæ ejuſdem, anno 1076. à ſicario interemtus eſt. Godefridus, Idæ Godefridi Gibboſi ſororis filius, patre natus Euſtathio Bononiæ Comite, quem ob id *Godefridum de Bolonia* quàm *Godefridum de Bulonio* appellari malim, anno 1089. avunculo in Ducatum inferioris Lotharingiæ ſucceſſit, & anno 1099. Rex Hieroſolymitanorum eſt ſalutatus. Ex quo apparet, Duces Lotharingiæ Moſellanæ vel ſuperioris nihil ad Godefridum hunc Regem, nihil ad Hieroſolyma, nihil ad Judææ Palæſtinæque ac Phœnices Regnum pertinere. Anno 1106. Henrico Lemburgenſi, qui per ſexennium Dux Lotharienſium inferiorum fuerat, propter crimen læſæ Majeſtatis Ducatus Lotharingiæ ablatus eſt, & Godefrido Comiti Lovanienſi datus: quem Godefridum nunc *Ducem Lovanienſem*, nunc & impropriè *Lovanienſem Comitem* Anſelmus Abbas Gemelacenſis vel Gemblacenſis vocat; Appendix Gemelacenſis modò *Godefridum Lovanienſem, Ducem Lotharienſium*, modò *Ducem Lovanienſem*. Ejus filium *Godefridum juniorem. 2. Ducem Lotharingiæ anno Domini* 1142. *Ducatus ſui quarto, immatura morte præreptum, & Lovanii in templo tumulatum* eſſe, in eadem Appendice reperio. Mortuis ambobus Godefridis avo ac patre, Ducatum Lotharingiæ inferioris tenuit Godefridus infans, primum ætatis annum agens, & in ſequenti anno, qui erat Chriſti 1143. paternum beneficium ac honorem de manu Conradi Regis accepit. quem *Godefridum juniorem, Ducem Lotharingiæ*, nec non *Ducem Lovanii Godefridum juniorem* Monachus Affligemenſis nuncupat, *Godefridum Ducem Lovanienſem* Monachus Aquicinctenſis. Lovanium ſub Godefridis ſedes Ducum Lotharingiæ inferioris eſſe cœpit. Lovanienſes iſti, depoſitâ Comitum Lovanii appellatione primùm *Lotharingiæ* ſolius, deinde *Lotharingiæ* ſimul *& Brabantiæ Duces* dicti; nonnunquam (ſed minùs propriè) à ſede ſua *Lovanienſes Duces*. Unde Reges Hiſpaniæ de domo Auſtriaca, qui Ducibus Burgundiæ in eos Ducatus ſucceſſerunt, *Duces Lotharingiæ & Brabantiæ* hodieque dicuntur, *Ducs de Lothier & de Brabant*; aliàs *Ducs de Lotrich & de Brabant*. Quidam titulum Brabantiæ titulo Lotharingiæ, tribus ferè ſeculis altero vetuſtiori, malè præponunt. Lotharingiam inferiorem Galli *Lothier* dixere à Chlotario vel Lothario, quem nunc *Lothaire* nuncupant, olim *Loher* & *Lothier* vocitabant; Germani *Luther* nominant: qui & Lotharingiam inferiorem demtâ literâ *u* *Lotrich* appellavere, q. *Lotringen*, vel certè ea provincia *Lotrich*, Germanicâ linguâ, q. *Lotreich* aut (ut Scaliger ſcribit) *Lotar riick* vocata eſt, i.e. *Lotharii Regnum*. Vide Hadr. Valeſ. *Not. Gall.*

Lotharingia, q. *Lothar riick*, reg. & ducatus Gall. Belg. à *Lothario* rege Gall. ſic dicta, olim *Auſtraſia*, quæ tamen magis patebat, inter Moſam, Rhenum, & Scaldim fluv. extenſa. Dividitur in Superiorem, quæ & Tullingia & Moſellanica dicta fuit, nunc *La Loraine* & Inferiorem, Brabantiam, ac adjacentes Belgii regiones complectentem. Baudrando eſt inter Campaniam ad Occ. & Alſatiam ad Ort. inter Luxemburgum ad Sept. & Com. Burgundiæ ad Mer. Dividitur in Lotharingiam propr. quæ ad Ort. tendit, & in Duc. Barrenſem ad Occ. Sed urbes Virdunum, Divodurum & Tullum, cum territ. ſuis non ſunt in Lotharingia, licèt intra ejus fines. Regio eſt altiſſimis quidem montibus, ſylvisque denſiſſimis referta, non tamen opis alienæ indiga, per ſe vini frumentique & ſalis ac metallorum ferax. Mediomatrices & Leuci pop. hîc olim. Caput Nanceium eſt. Obtigit hæc regio tertio filio Lotharii Imperat. Lothario, cum omni eo, quidquid paternæ hæreditatis trans Alpes reliquum fuit. Hoc mortuo, illam omnem occupare quidem niſus eſt Carolus Calvus Imp. ſed à fratre Ludovico Germanico repulſus eſt. Itaque an. 870. inter duos fratres illos duas in partes regnum Lotharingiæ diviſum eſt. Carolo dein Calvo & filio ejus Ludovico Balbo defunctis, cùm in Gallia rerum potirentur duo filii nothi illius Balbi, & legitimè natus Carolus Simplex infans eſſet, omnem Lotharingiam Germanico ſuo regno adjecit an. 880. Ludovicus Ludovici Germ. filius, & Pii Cæſaris nepos, ac Hugonem Lotharii R. ex pellice Waldrada fil. feliciter compeſcuit. Dein ſine prole Ludovico defuncto, Zuentiboldo Arnolphi fil. notho cum regio tit. in publicis regni Comitiis Wormatiæ habitis, ceſſit. An. 896. Verùm paulo pòſt in corpus Germanici Imperii rediit. Sic manſit ſine controverſia regnum hoc (ſi excipias defectum inde an. 888. Burgundiæ Juranæ regnum) in ditione Germanicorum Regum uſque ad an. 912. quo Carolus Simplex, fractis per Ungaros & civiles diſſenſiones regni Germ. viribus *Lotharingiam* penè omnem recepit: quam tamen Germanorum Regi, Henrico Aucupi, reddidit, anno 922. aliis *Lotharienſe* Regnum huic ſe ſubdidiſſe, anno 925. referentibus. Sed Ludovicus Transmarinus, Simplicis fil. Lotharienſes iterum Regi ſuo Ottoni I. qui ſe *Regem Lotharienſium & Francigenûm* vocabat, ſubtraxit, an. 936. donec hi, Giſelberto, factionis capite, Rheno merſo, ad obſequium redierunt, pace conſtitutâ an. 942. Verùm Lotharius Transmarini fil. bis Lotharingiam infeſto exercitu rurſus invaſit, nempe an. 977. ab Ottone II Imp. Lutetiam uſque pulſus, & an. 984. ut illam Ottoni III. Imp. adhuc puero, conſobrino ac ſororio ſuo contra Henrici Bavari conatus conſervaret. Ita Conring. *tr. de finib. Imp.* Ex aliis, Ludov. Tranſmarino fil. Lotharius in regno Galliæ, in Lotharingia verò filius Carolus, ſed ſub fide Imperii, ſucceſſit: quem cùm frater regno excutere vellet, ab Ottone II. repreſſus eſt, circa an. 978. Carolus dein, contra Hugonem Capetum, regnum Galliæ ſibi aſſerens, victus captusque eſt an. 987. Ei nihilominus in Lotharingia fil. Otto ſucceſſit. Poſtea regionem hanc Godofredo Gibboſo donavit Henricus II. Imper. circa an. C. 1015. eamque raptantem Balduinum Flandrum ad pacem adegit. Ad Theodoricum dein Strenuum, an. 1080. pervenit, à quo hodierni Lotharingiæ Principes orti: Cujus familiæ auctor Gerhardus fertur Dux Lotharingiæ ſuper. fil. Hugonis Comitis, (qui communis trium familiarum, ex Alſatica procedentium, Lotharingicæ, Dagsburgicæ & Habſpurgicæ pater eſt) nepos per hunc Eberhardi Jun. qui deſiit vivere an. 900. Vide Phil. Jac. Spenerum *Syll. Gen. Hiſt. in fam. Auſtriaca.* Qui priorum quoque Lotharingiæ Ducum familiam a Raginero, Hasbaniæ & Hannoni D. patre Giſilberti præfati, celebris Lotharingiæ D. arceſſit, *in fam. Haſtiaca.* Epiſcopatus Metenſis, Virdun. & Tullenſis, ab Henrico II Gall. R. ſub poteſtatem redacti, cum aliis quibuſdam locis, hodieque ſub Gallis ſunt; Duce Carolo haud pridem denuo toto Principatu pulſo, cujus mortui A. C. 1674. nepos ex fratre Carolus hæres, exercitus Imperialis hoc tempore contra Galliæ R. Dux, jus ſuum ſtrenuè perſequitur. Conſuli poſſunt præter jam memoratos Auctores, Limnæus *de Jure Publ.* Merula, Ortelius, Cluver. *Geograph.* Godofred. S. March. Vignier *Orig. famil. Lotharing.* Champier. *Chron. Auſtraſ.* & *Geneal. Duc.* Edmondus de Boullay, *Geneal. Princip. Lotharing* Rich. Waſſeburg, *Antiq Gall. Belg.* Franciſcus de Rotieres, *Stemm. Lothar Duc.* Vide & ſupra in *Lotharii regnum*

Imperatores Romani, Variiq́; Reges.

Lotharius I. Ludovici Pii Rom. Imper. ex Ermengarde filius, & ipſe Imperator, ab anno 817. regnavit. Filii Ludovici propter regni diviſionem vehementiſſimis poſtmodum inter ſe odiis cùm exarſiſſent, arreptis armis in Altiſſiodorenſibus apud Fontanicum campis, coactis copiis, prælium commiſerunt graviſſimum: in quo ſtrages Francorum, quanta nunquam alia, facta eſt. Superatus Lotharius fugà ſalutem quæſivit. Blond. *lib.* 1. Ludovicum filium conſortem Imperii ſumpſit, anno ſal. 850. Imperio ſe abdicavit, & monaſticum induit habitum: in quo & animum Deo reddidit in monaſterio, quod Prumia dicitur, an. 855. diviſo inter filios ex Ermengarde, fil. Hugonis Ignavi, Ludovicum, Lotharium & Carolum, regno: Ludovico enim Imperium & Italiam, Lothario Lotharingiam, Carolo Provinciæ regnum tradidit. Æmilius *lib.* 3. A. D. 856. Aimon. *de geſtis Francorum.* Flodoard. *in Chron. & Hiſt.* Ado & Rhegino, *in Chron.*

Lotharius II. Imper. Occidentis, Dux Saxoniæ, fil. Gebhardi, Comitis Arnsbergenſis, ex Hedvige Burggravia Norimb Henrico V. ſucceſſit, an. 1125. Renaldum Burgundiæ Comitem, juſſa ſua, tanquam Burgundiæ quoque Regis, ulterius non agnoſcentem, exuere cupiens, & Bertholdo Duci Zeringiæ conceſſurus ditionem, bello occaſionem dedit, quod inter utramque familiam duravit, uſque ad Fridericum I. qui Beatricem, Renaldi filiam, matrimonio ſibi junxit. Innocentio II. contra Anacletum aſtitit, coronam ab eo accepit. Sed en gratiam. In Palatio depingi advolutum genibus ſuis curavit Imperatorem Pontifex, cum verſibus:

Rex venit ante fores, jurans antè urbis honores,
Pòſt homo fit Papæ, ſumit quo dante coronam.

Rogerii regis Neap. & Siciliæ faſtum depreſſit. Ex Italia reverſus, obiit Tridenti, an. 1137. Otto Friſing. *l.* 4. Petr. *in Chron. Caſſ. l.* 4. Platina, Sigonius *l.* 11.

Lotharius, Rex Lotharingiæ, fil. Lotharii I Imp. frater Ludovici II. Imp. & Caroli Provinciæ R. Thietbergâ filiâ Huberti D. repudiatâ, Valdradam duxit; à Nicolao I. priorem recipere coactus, illam paulo pòſt, velut adulteram punire decrevit: Hinc bellum ingens. Interim, Italiâ à Saracenis vexatâ, Lotharius illuc ſe contulit, ut Imperatori præſtò eſſet, & Adriani II. gratiam ſibi conciliaret. Obiit paulo pòſt Lucæ, an. 869. febre correptus. Aimon. *Continuat* Regino & Ado, *in Chron.* &c.

Lotharius, fil. Hugonis, Comitis Provinciæ, à Patre Italiæ Rex factus, an. 931. cum ipſo uſque ad an. 945. regnavit. Berengarius & reliqui æmuli nomen Regis ipſi reliquerunt, uſque ad annum 950. quo mortuus eſt. Maritus fuit Adelaidis, filiæ Rodolphi Burgundiæ R. quæ poſt mortem ejus in Apuliæ arcem quandam ſe recepit, ubi Ottoni Germaniæ R. liberatori ſuo nupſit. Leo Oſtienſ. *libr.* 1. *Chron. Caſſ.* Luitpr. *libr.* 5. *cap.* 12. *Hiſtor.* Flodoard. &c.

Lotharius, Francorum Rex, Ludovici IV. Regis filius ex Gerbergâ Imper. ſorore An. Dom. 954. Lotharingiam occupavit, Aquiſgranum uſque delatus, agros populatus eſt. In quem Otto Imper. ex Bavaria exercitum cùm duxiſſet, Lotharingiam recepit. Lotharius verò Pariſios eſt reverſus. At Imper. eum inſequens, in Franciam ingreſſus, Laudunenſium, Sueſſionumque agris vaſtatis, Pariſiorum ſuburbia incendit, An. Dom. 979. Obiit Remis anno 986. ætat. 45. regni 31. Pater ex Emma, fil. Lotharii Italiæ R. Ludovici V. ſucceſſoris. Flodoard. *Hiſtor. Rem.* Aimon. *in continuat.* Sylveſt. II. *in epiſt.* Serres, &c.

Lothiana, ſeu *Laudonia*, vulgò *Lothiane*, prov. Scotiæ Merid.

Terminatur à Sept. Bodotria æſtuario, ab Ortu mari Germ. ab Occ. Sterlinenſi territ. & Cludesdalia prov. à Merid. Tuedaliâ & Marchiâ provv. Caput Edimburgum eſt, ſedes regia.

Lotis, nympha formoſiſſima, Neptuni filia, quæ cùm Priapi vim effugere non poſſet, invocatâ Deorum ope, in *lotum* arborem eſt commutata. Ovid. *Met.* 9.

Lotoa, Letoja Plin. inſ. parva maris Jonii, Cephalleniæ proxima. *Guardana* Sophiano. Nigro *Trapano* nominatur.

Lotophagi, pop. in Africâ apud Syrtes, à *Loto* arboris fructûs eſu ſic dicti, cujus cibus eſt tam dulcis, ut advenis incutiat patriæ oblivionem. Itaque cùm Ulyſſis ſocii delâti fuiſſent in Africam, & lotum guſtaſſent, vix inde abduci potuerunt. Hom. *Od.* 9.

> Οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μήδονθ' ἑτάροισιν ὄλεθρον
> Ἡμετέροις, ἀλλά σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι.
> Τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπόν,
> Οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, οὐδὲ νέεσθαι.

Unde Ovid. *de Ulyſſe.*

> *Nec deguſtanti Lotos amara fuit.*

Silius *libr.* 3.

> *Et dulci paſcit Lotos nimis hoſpita baccâ.*

Ovid. *Triſt.* 1. 4.

> *Sic nova Dulichio lotos guſtata palato,*
> *Illo quo nocuit grata ſapore fuit.*

Verùm eſca eſt, an potabilis lotos? Utrumque Scylax Caryandenus. Λωτοφάγοι ἔθνος μέχρι τοῦ στόματος τῆς ἑτέρας Σύρτιδος. Οὗτοι λωτῷ χρῶνται σίτῳ. V. Daſquejum *in locum Silii adductum.*

Lotophagites, inſ. parva maris Africi, non longè à Syrtibus. Ptol. *Le Gerbe*, teſte Fazello, *l'Isle des Gerbes* Gallis, in regno Tripolitano, in mari Mediterran. oræ littorali adjacens, & aliàs ponte continenti juncta. Circuitus eſt 18. mill. paſſ. fueruntque antea in ea duæ urbes, nunc tantùm caſtrum ſupereſt, cum pagis aliquot. Occupata aliàs ab Hiſpanis, ſed hi grandi clade affecti illam relinquere ſunt coacti. 60. mill. à Tacapa in Cæc. 200. ferè à Tripoli in Occ. Priſci Auctores quoque *Lotophagorum*, incolarum hujus inſ. in conſpectu Neapolis Tripolitanæ reg. urbis, meminere. Homer. *Odyſſ. lib.* 9. Strab. *l.* 17. Ovid. *l.* 9. *Metamorph.* & 2. *de rem. Am.*

> *Illa Lotophagos, illa Sirenas in antro.*

Plin. Polyb. Marmol. & Priſcianus.

> —— *Hanc ſupra juſtiſſima fertur*
> *Hoſpitiis gaudens gens degere Lotophagorum.* V. ſupra.

Lotophagorum ora, in intimo Syrtis majoris ſinu. Plin.

Lotus, viri nomen, qui fil. habuit Ammanum, à quo Ammanitæ Arabes dicti. Steph.

Lovanium, urbs Belgii ampla & munita, Academia Brabantiæ clariſſima, Studiorum metropolis, ad fluv. Tilam, Belg *Dile*, Gall. *Ts*, quem Demera receptum in Scaldim defert. Caput olim Comitatus cognom. Hic Martinus Dorpius Evangelium prædicavit anno Chr. 1525. Baudrando hîc aliàs *Menapii.* 7. leuc. ab Antverpia in Eur. 8 à Namurco in Bor. Sub Hiſpan *Leven*, & *Leuven* Belg. *Louvain* Gall. *Lovagnia, Lovanio*, & *Lovania* Italis. Julius Cæſar quibuſdam urbis hujus conditor creditur, alii id honoris Lupo cuidam, ante Cæſarem, deferunt. Academiam fundavit an. 1426. Johannes IV. Brabantiæ D. Privilegiis ornarunt Martinus V & Eugenius IV. Collegia ibi viginti, quorum præcipua, Collegium trilingue, Lilium, Caſtrum, Porcus, Falca, &c. Rectoris poteſtas ſemeſtris eſt. Vide Lipſii *Lovanium*, Guicciardinum *in deſcr. accuratiſſ. inſer. Germania*, Bert. *rer. Germ. lib* 3. &c.

Lovenburgum, opp. Pomeraniæ.

Lovenſtenium, vulgò *Lovvenſtein*, arx triangularis Hollandiæ, in Bommelia inſula, ad confluentes Vahalis in Moſam, è regione Vorchomii, 3. leuc. ab Ultrajecto in Auſtrum, 3. à Dordraco in Ortum.

Loventinum, opp. Albionis in Walliâ Angliæ reg. occiduâ. *Luentinum* Ptolemæo. *Povves land* Villanovano & Moletio. Oppidum fuit Silurum, in Comit. Brechinienſi, terræ motu abſorptum, ubi nunc lacus *Lynſavatan*: 2. mill. à Brechnochio ad Ort. juxta Levenum amnem. Speed. Camden.

Lovia, Pannoniæ urbs. Anton.

Lovigenna, vulgò *Louvy*, vicus hodie in confinio utriuſque Burgundiæ, trans Ararim, non procul à Dola. Valeſius *Not. Gall.*

Lovitium, urbs ſatis culta Polon. maj. ad Bſuram fluv. Sedes Archiep. Gneſnenſis, in arce eleganti & munita, in mediis paludibus, à Jaroslao Archiep. excitata. In Palatin. Ravenſi, media inter Vladislaviam ad Bor. & Ravam ad Mer. Vulgò *Lovvitz.*

Lovolautrum caſtrum, memoratum Gregorio Tur. *Hiſt. Fr. lib.* 3. à Theodorico R. Chlodovæi fil. unà cum Tigerno captum, & igne ferroque vaſtatum. Nunc fortè *Volore* prope Tigernum. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Lous, Macedoniæ fluv. prope Apolloniam, in Pelaſgonia prov. *Viorzo* Nigro. *Aous* Strabo, & Livius vocant. Nunc *Polina* Bricetio, Philippi R. clade & Romanorum victoriâ nobilis.

Loxa, Scotiæ fluv. in ora, ad Ortum Moraviæ reg. inter Ripam altam & Tueſim, *Loſſe* Camdeno & Buchanano.

Loxias, Apollo dictus, quòd obliqua ederet reſponſa, aut ab eo quòd Zodiacum Sol obliquè percurrat. Macrob. *Saturn.* Seneca *in Oedipo,*

> *Reſponſa dubiâ ſorte perplexa latent,*
> *Ambage noxâ Delphico mos eſt Deo*
> *Arcana tegere.* ——

LU.

Lua, Dea quædam apud veteres, à *luendo*, expiandoque nomen ſortita, quæ præerat luſtrationibus, & luſtris. Vide Turneb. *Adverſ.* 16. 20. & 13 22. & 19. 11.

Luangi, Hiſpan. Tarracon. gens. Ptol.

Lubanius, lacus Litlandiæ, in confin. Poloniæ, prope opp. Luban, 20. mill. à Duneburgo in Bor. *Lubanskerzee* vulgò.

Lubar, Epiphan. *l.* 1. *Hæreſ.* eſt mons ille, in quo Arca Noë conſtitit. Verba ejus ſunt: Μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἱδρύσεως τῆς λάρνακος Νῶε ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς Ἀραρὰτ, ἀναμέσον Ἀρμενίων καὶ Καρδυηνῶν ἐν τῷ Λουβὰρ ὄρει καλουμένῳ. Ἐκεῖσε πρῶτον κατῴκησε γῆν μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τῶν ἀνθρώπων.

Lubeca, & *Lubecum*, urbs ſplendida amplaque Germ. in Saxoniæ & Holſatiæ confin. in orâ maris Baltici, libera & emporium celeberrimum: Epiſcop. ſub Archiep. Bremenſi, ſede ex Aldenburgo Holſatiæ eò translata. An. C. 970. Ferr. vulgò *Lubeck.* Sic dicta à corona, linguâ Vandalicâ, vel à *Luba*, piſcatore quodam, qui primus ibi tenues caſas, ubi nunc civitas, ædificare cœpit. Baudrando eſt in Holſatia, in Wagria tractu, in ipſo limite Lauenburgenſis dit. & Duc. Megapolitani, ad Travam fluv. qui mediam perfluens naves Travemundam, ad mare, defert, vix 2. mill. Germ. ab ora maris Balt. cum portu capaciſſimo. Exiguum olim opp. ab Adolpho, Holſatiæ Comite, extructum, ſub Conrado III. Imper. Illuc translata fuit ſedes Epiſc. Altenburgenſis an. 1162. poſtquam ab Adolpho ad Henricum Leonem, Saxoniæ & Bavariæ Ducem, vi extorta deveniſſet. A Leone in Imperii Jus ac ditionem conceſſit; inde ad Henr. Leonem rediit, ab hoc ad Adolphum III. inde ad Canutum Daniæ R. qui eam occupavit circa an. 1200. Tandem anno 1209. victis Danis libera Imperii civ. facta, ſub Friderico II. Imp. arcem Comitum Wagriæ, ad Dravam, unà cum libero uſu fluminis, & immunitate vectigalium redemit. Evangelii luce, miniſterio Bugenhagii, illuſtrata eſt, circa annum 1530. Ejus cives cum Chriſtophoro Oldenburgico Chriſtiano III. Daniæ Regi, poſt patrem Fridericum, in thronum evecto, fruſtra reſtitere, an. C. 1535. Reformatis ex Angliâ, ſub Maria Regina, ejectis, cùm hic Petrus Brictius, ſicut Hamburgi Henr. Weſtphalus, acerrimè ſe opponerent, Mikronius & Hermes Bakerelius inſignes eruditione ora iis obturaverunt, circa an. 1554. Pax inter Chriſtianum IV. Daniæ R. & Ferdin. II. ibidem concluſa eſt, an. 1620. quâ Rex Holſatiam ſibi ademtam recepit. Inſignia civitatis ſunt, aquila in campo purpureo ſive rubro & niveo, haſtis militaribus coronæ aureæ innitentibus. Conſules in Senatu duodecim ſunt, & quidem Patricii vel Equeſtris ordinis viri, qui perpetuò Remp. gubernant, & cuſtodes ſunt libertatis atq; ſalutis civium. V. Limn. Enucl. *l.* 4 *c.* 34. Diſtat ab Hamburgo altero Saxoniæ emporio 10. leuc. in Ort & Cæc. De urbe hac ſic Scaliger:

> *Si te ſeram, mihi quis credit: ſub limina mundi*
> *Ultima legiferi jura vigere Dei.*
> *Ingenium, candorem animi, cultumq; fidemq;,*
> *Fortiaq; invictâ pectora pura manu.*
> *Dum mirata ſtrepit, terras Aſtræa relinquens,*
> *Atq; putat cœli regna, reſedit ibi.*

Poëta verò Germanus, *Itiner. lib.* 7.

> *Travenâ leni deſcendimus amne Lubecam,*
> *Urbis poſt paucas munimina cernimus horas,*
> *Ingreſſi verò portas miramur, & ædes*
> *Arte laboratas omnes, cultumq; domorum*
> *Eximium, merces, ampliſſima ſtrata viarum,*
> *Deniq; longè alias omnes, quas vidimus urbes*
> *Hæc ſuperat.*

Caput eſt Hanzeaticarum civitatum.

Lubecenſis ſinus, *Golfo de Lubeck*, ſinus eſt maris Baltici, in Mer. extenſus, inter Holſatiam & Megapolitanum Duc. verſus Lubecam & oſtia Travæ fluv.

Lubentia, ſeu *Lubentina*, Venus dicta eſt Varroni: quam à libidine nomen habere, docet Auguſtinus.

Lubiana, vide *Labacum.*

Lublinum, vulgò *Lublino*, urbs Poloniæ ſup. caput Palatin. cognom. ad amnem Byſtriczam, Brietio. 5. leuc. Pol. à confinio Ruſſiæ Nigræ. 24. à Varſavia in Meridiem, 12. à Chelma in Occ. 36. à Cracovia in Cæc. uti 14. à Sandomiria, Vilnam verſus 70. Probè culta & elegans, cum arce in colle. Capta à Tartaris, & crudeliſſimè habita eſt. an. 1240. M. Cromer. *l.* 9. Synodo hic anno 1612. celebrata, rejectum poſtulatum Socinianorum, in communionem Evangelicorum recipi, petentium. Poſtea horum templa, licentiâ malè in ſcholis præcipuè Jeſuitarum educatæ juventutis, ſolo æquata ſunt, circa an. 1630. Johannesq; Grzybovius Superintendens, tractus Senior, vix non oppreſſus. Lætus *Compend.*

Lublea, incolis *Lublavv*, Polonis *Luboulia*, arx Comit. Cepuſienſis, in Hungaria, probè munita, quam Hungari Polonis oppignerarunt 1412. Nunc in Palat. Cracovienſi.

Lubo-

Lubovera, ſecunda Abbas, monaſterii S. Crucis Pictavii, à Rhadegonde regina fundati, præfuit, anno Chriſti 589. hinc abrepta à ſatellitibus Chrodieldæ, filiæ Chariberti Regis & Baſina, fil. Chilperici, quæ monaſterio egreſſæ cum 40. monialibus, multum ſcandali dedere. Sed turbæ hæ Regis auctoritate compoſitæ. Greg. Tur. *Hiſt. lib.* 9. & 10.

Lubra, Front. oppidum erat Hetruriæ, ab urbe Roma 12. mill. paſſ. in via Flaminia occurrens.

Luca, civitas Tuſciæ, à *Lucumone* Hetruſcorum rege dicta. Ferrario vulgò *Lucca*, colonia & urbs Hetruriæ, libera & Epiſcopalis, apud Auſerim ſeu Sarculum fluvium. Piſis proxima, 10. mill. paſſ. diſtans, à Florentia 40. à Senis ſupra 50. in Occaſum, Lunam verſùs 30. à Thuſcis anno orbis conditi 1469. quo Tarentum & Syracuſæ, ædificata. Baudrando urbs eſt antiquiſſima & permunita, cum undecim propugnaculis, ab An. C. 1626. & probè culta, circuitus 3. mill. paſſ. ad alveum Anſeris fluvii. Hodiè Reſpublica libera, optimis legibus temperata, cum aliquot locis. A Gallis *Lucques* dicitur. 13. milliaribus diſtat à mari Tyrrheno in Ortum, & 60. circiter à Senis. Tractus adjacens dicitur Lucenſis tractus, *il Luchese* incolis; extenditurque inter mare Tyrrhenum, montem Apenninum ex parte, ditionem magni Ducis, & Carferonianam tractum Ducis Mutinenſis; ejusque major longitudo vix eſt 30. milliarium, latitudo autem 25. circiter: ac à Gallis *l'Eſtat de la Republique de Lucques* dicitur. Ejus crebra mentio apud Strab. Plinium, Ptolomæum, Livium, Agathiam, &c. A' Narſete, Juſtiniani Imper. Duce obſeſſa eſt ſec. 6. Dein Bonifacius, Comitiſſæ Mathildis genitor, Huguccio, Caſtruccius Caſtracanus aliique rerum hîc potiti ſunt, donec à Ludovici Bavari Imper. miniſtris Gerardo Spinolæ Genuenſi venundata eſt. Poſt hunc Maſtinus Scaliger, Veronæ dominus, eam nactus, vendidit Florentinis, quibus 9. menſes ſubfuit, Piſanis jus quoque in illam ſibi vindicantibus. Sed relictus ei à Carolo IV. præfectus Cardinalis quidam Gallus, civibus libertatem reddidit; quam iis iterum, ſed ad breve tempus, ex eorum numero unus, Paulus Giuniſius, eripuit: poſtquam A. C. 1390. à Galeatio Duce Mediolanenſi quoque capta fuiſſet. Poſt memoratum Giuniſium, circa A. C. 1430. libertate denuo potita, ſolicite eam in hæc uſque tempora conſervavit, ſub protectione nihilominus Imperii. In inſignibus Libertatis gerit tropæum. Serici mercimonio opulenta, vulgò *l'Induſtrioſa* dici amat, celebrisq; inſuper eſt Baſilicâ S. Martini. B. Virginis *delli miracoli*, S. Fridani, in qua Richardi Anglorum Regis monumentum, natalibus Lucii III. Pontif. Xantis Pagnini, Deodati, inſignis Genevenſium Theologi, aliorumque, Armamentario, &c. Solum vini, non æquè frugum ferax eſt. Caput civium Gonfalonerius eſt, cui ex Proceribus quidam adſunt, quorum bimeſtris ſolùm auctoritas eſt. Portum urbs habet *Viareggio*: Epiſcopus ejus immediatè Pontifici ſubeſt, habetque jus pallii: Canonici quoque Eccleſiæ Cathedralis galeros Cardinalitios ferendi poteſtatem habere dicuntur. Vid. præter ſupra laudatos, Leandr. Albertum *deſcr. Ital.* Machiavellum *in Vita Caſtruccii*, &c. Pop. *Lucenſes*. Strabo *libr.* 5. *ex emendatione Cluveriana*, Πρὸς δὲ ὄρεσι τοῖς ὑπερκειμένοις τῆς Λούνας ἐστὶ πόλις Λοῦκα. Plin. 3. 5. *Primum Etruriæ oppidum Luna, portu nobile, colonia Luca, à mari recedens, propiorq; Piſæ.* Apud Agathiam *l.* 1. oppidani leguntur bis Λουκανοί, quod corruptum pro Λουκήνσιοι putat Cluverius. De ea Poëta quidam Italus:

Unum Luca tulit, Luca urbes inter Hetruſcas
Nobilis.

Lucaiæ, vulgò *les isles Lucajes*, inſulæ Americæ Septentrionalis, in mari Boreali, inter Floridam ad Occaſum & Hiſpaniolam inſulam extenſæ ad Septentrionem Cubæ inſulæ. Ex his viginti ſunt præcipuæ, quarum clariores ſunt Lucaioneca, *Lucayoneque*, cunctis major, Abacoa, *Abacoa*, Amaguaia, *Amaguaio*, Amana, *Amana*, Bahama, *Bahama*, Bimina, *Bimini*, Caica, *Caicos*, Ciguata, *Ciguateo*, Guanahania ſeu inſula S. Salvatoris, *Guanahani*, Guanima, *Guanima*, Manega, *Manega*, Mayaguana, *Mayaguana*, Samana, *Samana*, Triangulum, *Triangulo*, Ynagua, *Ynagua*, Yuma, *Yuma*, Yumeta, *Yumeto*: E quibus præcipuæ verſùs Boream ab Anglis inhabitantur, teſte Briſtochio.

Lucaioneca, vulgò *Lucayoneque*, inſula Americæ Septentrionalis, & Lucaiarum præcipua, ab Ortu in Occaſ. extenſa, recèns eſt ab Anglis exculta, inter Ciguatam ad Ort. & Bahamam ad Occ.

Lucani, pop. Italiæ à Samnitibus orlundi, alii habent à Brutiis, duce Luco, huc profecti, ſecundùm mare extenſi, Silaro fluv. à Picentinis, Lao à Brutiis dirempti. Plin. 3. 5. Dionyſ. *Verſ.* 362.

Ἔνθα δὲ Λευκανοί τε καὶ Βρέττιοι ἄνδρες ἔασι,
Τοῖσι δ' ἐπὶ ναίουσιν ἔσω Λαῒνον ὕδωρ.

De his vide Juſtinum *l.* 23. Erant autem Appulis vicini, quemadmodum ex Horatio colligimus *l.* 2. *Sat.* 8. Sic enim ille de ſeipſo,

—— *Lucanus an Appulus, anceps,*
Nam Venuſinus arat finem ſub utrumq; colonus.

Vide Cluv. *l. Ital. Ant.* Eorum regio *Lucania*. Inde *Lucanus* adject. Hora.

Quod me Lucana juvenem commendet amica.

Et *Lucana paſcua* apud eundem pro fertilibus. Hinc *Lucas boves* poetæ elephantos vocant. Sil. *l.* 9.

—— *Moderantem cuſpide Lucas*
Maurum in bella boves. Sen. *in Hippol.*
—— —— *Amat inſani*
Bellua ponti, Lucaq; boves. Lucr. *l.* 5.
Ut nunc ſæpe boves Lucæ ferro male mactæ
Diffugiunt. Nævius vetus poeta,
Atq; prius pariat Locuſta Lucam bovem.

Rationem hujus appellationis reddit Plinius *libr.* 8 *Elephantes Italia primùm vidit, Pyrrhi regis bello, & boves Lucas appellavit in Lucanis viſos.*

Lucania, Strab. Liv. Plin. Ptol. pars erat magnæ Græciæ, ubi nunc *Baſilicata*, cum parte maxima *Princip. citer* verſus Auſtrum, & parte Calabriæ cit. Brietio. Terminabatur à Sept. Silari fluv. à Picentinis, & Brandano flu. ab Apulis: à Mer. Lao fluv. à Brutiis ſeparabatur; Ab Or. ſinum habebat Tarentinum, ab Occ. mare Tyrrh. Memorabilis eſt diviſione Apennini & ſoli fertilitate: Unica enim vitis dolium ſæpe implere traditur, tam prodigioſæ magnitudinis ibi uvæ. De hac Horat. *lib.* 2. *Sat.* 1.

Sive quòd Appula gens, ſeu quòd Lucania bellum
Incuteret. Vide quoque ſupra *Lucani*.

Lucanius, prænomine *Quintus*, primipili centurio, in Exercitu C. Julii Cæſaris per Galliam, qui cùm in itinere cum ſociis oppreſſus ab Ambiorige fortiſſimè dimicaret & circumvento filio ſubveniret, interfectus eſt. Cæſar *l.* 5. *Com. c.* 35.

Lucanus Marcus Annæus, Cordubenſis patriâ, poeta egregius, natus A. C. 39. Fil. Annæi Melæ, frat. Senecæ, Gallionis, Achaiæ Proconſulis & Acilii Lucani, Oratoris præclari. Præceptores habuit Palæmonem Grammat. Virginium & Cornutum, Philologos & Philoſophos inſignes. An. æt. 14. Græcè Latinèque cum applauſu declamavit. Hinc quum Romæ, ubi cum Perſio educatus eſt, Neroni innotuiſſet, Augur & Quæſtor ante tempus creatus, Pollam Argentariam, ſtirpe, ingenio, formâ, eruditione nobilem ſibi junxit. In theatro, ob poëma de Orpheo, prohibente licet Nerone, qui illum de Niobe dicere juſſerat, ex tempore factum, coronam meritus, hujus invidiam in ſe concitavit. Dein in Piſonianâ conjuratione deprehenſus, brachium ad ſecandas venas medico præbuit. Scripſit de deſcenſu Orphei ad Inferos, de incendio Romæ, de elogiis Pollæ uxoris, de Saturnalibus, libb. 10. Sylv. Epiſtolas, Orationem contra Octav. Sagittam, quem, ob Pontiam interfectam, ad necem compulit, &c. Sed nihil horum reſiduum eſt, præter Poëma ejus de bello civili. Obiit an. 65. Imper. Neronis 10. Sepultus in hortis ſuis, cum hac Inſcr. in Æde D. Pauli: *Marco Annæo Lucano, Cordubenſi Poetæ, beneficio Neronis Fama ſervata.* Martialis *l.* 7. *ep.* 20.

Hæc eſt illa dies, quæ magni conſcia partus
Lucanum populis, & tibi Polla dedit.
Heu Nero crudelis, nullaq; invïſior umbra,
Debuit hoc ſaltem non licuiſſe tibi.

Alibi reſpondet, dicentibus, Lucanum Poëtam non eſſe:

Sunt quidam, qui me dicunt non eſſe Poetam,
Sed qui me vendit Bibliopola, putat.

Hujus vitam habemus à Suetonio exaratam. Vide Crinitum & Lil. Gyraldum. Etiam fusè de eo agit Voſſ. *l.* 1. *H. L. c.* 16.

Lucanus, caput hæreticorum, qui ſec. 2. Cerdonis & Marcionis deliria incruſtabant. V. Tertull. *l. de præſcr. c.* 51 *De Reſurr. carnis, c.* 2. Neque animam, neque carnem, ſed tertium quid reſurrecturum docuit, nuptias rejecit, &c. Epiphan. Philaſtr. Joh. Damaſcenus. Baronius *A. C.* 146. *n.* 20.

Lucanus & *Lucaniacus fundus*, ſuburbium Burdigalæ, 2. ab ea leuc. apud Liburniam opp. & Condatum, ac Duranii fl. oſtium in Garumnam, nunc *S. Æmilianus* Scaligero.

Lucanus lacus Intubriæ, ad 15. mill. à Cæcia in Afr. extenſus, in Verbanum lacum ſe exonerat, mediante amne Treſa. Helvetiis *Lugvertz-Zeé*; Incolis *Lago di Lugano*. Ei adjacet opp. *Luganum*, 11. mill. à Belitione in Auſtr. 12. à Locarno in Ort. 20. circiter à Como in Circ. Arcem habuit aliàs munitam, nunc deſtructam. Caput Præfecturæ *Luganenſis*, unius ex IV. Ital. ab an. 1512. ſub Helvetiis. V. *Luganum*.

Lucaria, vide *Lucerna*. Item feſta apud Rom. quæ celebrabantur in luco, qui permagnus inter viam Salariam & Tiberim fuit, in quo Romani à Gallis fugati ſeſe occultaverunt. Feſt. Plut. Tacitus. Varro à luce vult dicta.

Viri illuſtres.

Lucas, Medicus Antiochenus, unus è 4. Evangeliſtis. Antiochiâ oriundus, diſcip. S. Pauli, Evangelium circa an. Chr. 56. ſcripſiſſe videtur. Idem Acta Apoſtolorum, hiſtoriam an. 29. vel 30. ab A. C. 33. uſque ad an. 63. quo Paulus primâ vice Romæ captivus fuit, complexa divinitus actus conſignavit. An martyrio coronatus ſit, ignoratur; attigiſſe annum æt. 84. Hieron. *in Cat.* habet. V. Auguſtin. Ambroſium, Euſeb. 3. 4. In hujus *Evangelium* prodierunt: Agricolæ *Annotationes*, Octav. Norimbergæ 1525. de Alliaco. Ambroſii *Commentar.* Bonaventuræ *Expoſitio*. Octav. Venet. 1574. Brentii *Comm.* Bucerus. Chryſoſtomi *in varia loca*. de Dieu *Animadverſiones*. Finchii *Clavis S. Script.* Gerſonis *in cap.* 1. Gomari *Explic. locorum Select.* Gualterus. Hofmeiſteri *Comm.* Janſonius *in cap.* 1. & 2. Islebius. Juſtiniani *Sermones in cap.*

cap. 11.13.14. Coloniæ 1616. Lamberti *Commentarii*. Mayronis *in c.*1. *verſ.* 44. *& ſeq.* Baſileæ 1498. Oranus. Origenis *Homilia*. Pelargi *Meditationes*. Priſcæi *Annotata*, Octav. Pariſ. 1646. Seyſelli *Ethologia in c.*3. *prim.* Quart. Mediolani 1521. Soarez. Socolavius. Sylveſtranus.Steir. Stella. Stephani *Nova Gloſſa*. fol. 1553. Timotheus *in cap.*2. *v.*29. Gr. Lat. Titi Boſtrenſis *Commentaria*. Toletus. Victor Antioch Wicelii *in Cantica Mariæ*, *Zachar. & Simeonis*. Winckelmanni *Comm.* ut & Zuccoli, Quart. Venetiis 1619. Plures dabit *Elenchus* Guil. Crovvæi. De *Actis Apoſtolicis*, ab eodem Evangeliſta conſcriptis V. *ſuo loco*.

Lucas, cognom. *Chryſoberges*, Patr. Conſtantinop. poſt Charitonem, an. 1 49. Obiit an. 1166. Balſamo, *in Comm. Nom. Phot.* Item Abbas Montis Cornelii, prope Leodium, an. 1140. Scripſit Commentar. in Canticum Canticorum, ſeu potius epitomen Apondi: quæ Friburgi edita an. 1538. Henr. Gandav. & Trithem. *in Catal.* Geſner. *in Bibl.* Valerius Andr. *Bibl. Belg.* Item, dictus *Tudenſis*, contra Valdenſes ſcripſit, ſec. 13. Vaſæus *in Chron. Hiſp.* c.4. Voſſ. *de H.L. l.*2.

Lucas Boſdenus, Carmelita, ſcripſit varia, in Philoſophia & Theologia Scholaſtica. Baleus, Geſner.

Lucas Fruterius, Brugenſis, laudatus Miræo, & Val. Andreæ, *Bibl. Belg.*

Lucas Gauricus, Medicus Neapolitanus, Mathematicus excellens, ſcriptis inclytus. Simler *in Bibl.* Voſſ. *de Math.* Vander Linden, *de Scr. Med.* ubi & alterius meminit.

Lucas Gernlerus, SS. Theol. Doctor & Profeſſor, Eccleſ. Baſilienſis Antiſtes, eruditione, pietate, facundiâ, dexteritate, zelo, gratiâ, inclytus; Obiit Baſileæ, an. 1675. æt. 49. Cujus *Commentarius in Danielem* accuratiſſimus, aliaque propediem lucem D d. videbant. Succeſſit in utraque ſtatione Petrus Werenfelſius, Theologus conſummatus. Vid. quoque *Gernlerus*.

Lucas Grimaldus, Nobilis Genuenſis, auctor plurium poëmatum, *αυτιχεως*, Noſtradamus, *de Poet. Provinc.*

Lucas Holſtenius, Bibliothecarius Vaticanus, ſcriptis celebris. Obiit haud pridem.

Lucas Loſſius, Germanus, in omni literarum genere plurima ſcripſit. Geſner *in Bibl.* & Quenſtedt. *de Patr. doct.*

Lucas Opilio, Anglus, laudatus Balæo, *in Catal. Script. Britann. Maj.*

Lucas Oſiander, ſcriptis, inprimis Epitome Centuriatorum editâ, clarus *Lucas de Penna*. JC. Siml.

Lucas Pætus, Mathematicus, ſcripſit *de Menſuris & Ponderibus Græcis & Romanis*; *Varias lectiones*, &c.

Lucas Pragenſis, Unionis Bohemicæ Senior. Volumen Canticorum e S. Bibliis, in uſum Eccleſiæ, linguâ patriâ accurato labore compoſuit, ſcriptis clarus, elegantiæque templorum amator. Ejus dictum fuit: *Eccleſia Fratrum non ab hoſtilibus perſecutionibus, ſed a neglecta diſciplina periculum eſſe metuendum*. Obiit A.C. 1535. æt. 70. cum præfuiſſet an. 28. Ipſi ſucceſſit Fr. Benedictus, cui adjunctus eſt Johannes Auguſta, inter Seniores clari. V. Lætum *Comp. Hiſt. Univ.* *Lucas Schroeteſen*, Siml. *in Bibl. Geſn.*

Lucas Stenglius, Medicus: de cujus ſcriptis, V. Vander Linden, *de Script. Med.* Geſner.

Lucas de Tongern, priſcus Hiſtor. Belgii. Val. Andr. *hiſt. Belg.*

Lucas Valerius, Geometra excell. ſcriptis inclytus. Voſſ. *de Math.*

Lucas Wadingus, Franciſcanus Hibernus, Auctor Annalium ſui ordinis, ſcriptorum, &c.

Lucca, caſtrum eſt nobile, in finibus Turonum Transligeritanis, ad Andriam vel Angerim: Vulgò *Lorbes*: ubi Euſtochius, quintus Epiſc. Turonicus tempium, & Urſus Abbas, ſub Alarico, Monaſterium condidiſſe fertur: A' Carolomanno ac Pippino Fratribus, Ducibus & Princip. Francorum, junctis copiis, oppugnatum, captum ac funditus everſum eſt. A.C. 742 V. Hadr. Val. *Not. Gall.*

L. Lucceius, fil. Quinti, Hiſtoricus celebris, à Cicerone rogatus, ut res illo Conſule geſtas literis conſignaret. Pompeium, bello civili, ſequutus, ei cum Theophane ſuaſit, Italiâ excederet. Veniam nactus à Cæſare. V. Cic. *epiſt. l.*5. *c.*12. *& l.*4. *ad Attic. ep* 6.

Lucejum, locus Galliæ in Cenomanis, vulgò *Luche*, non procul à Majato & à flu. Liderico, vel *Luce* prope Uſtilliacum. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Luceius Albinus, à Nerone Mauritaniæ Cæſarienſi præpoſitus, additâ per Galbam Tingitanæ provinciæ adminiſtratione. Cæſo Galbâ in Othonem pronus. Spargebatur, ſpreto procuratoris vocabulo, Albinum inſigne regis & Jubæ nomen uſurpare. Ideò per præmiſſos centuriones, qui Maurorum animos Vitellio conciliarent, dum è Tingitanâ provinciâ Cæſarienſem Mauritaniam petit, appulſus litori trucidatur. Uxor ejus cùm ſe percuſſoribus obtuliſſet, ſimul interfecta eſt. Tacit. *Hiſt.* 2.58

Lucela vallis, Juraſſi montanis incluſa eſt, ad lævam Birſæ amnis, cujus ſupremum locum Cœnobium cognomine occupat: Cœpit id non multò pòſt, quàm Ciſtercienſis propoſiti religio apud Burgundos introducta eſſet, an. 1030. Fundatores fuere Hugo de Calmillis, Amedeus de Novo Caſtro & Ricardus de Monte Falconis, viri illuſtres atque nobiles. Primus ſodalium præſul Chriſtianus quidam fuit. Agnoſcunt Lucelenſem Abbatem ſuperiorem ſuum fœminæ ejuſdem ordinis, quæ tum Michelveldini, di- midio infra Baſileam milliari, ubi nunc Pandochium eſt, conſidentes: poſtea Blotzhemium, in vicinum Suntgojæ pagum, conceſſere, templo ibi cum Monaſterio, condito. Germ. *Lutzel*. Vid. Chriſt. Urſtiſium *Hiſt. Baſil. epit.*

Lucelſtenum, vulgò *Lutzelſtein*, caſtrum Palatinatus, ſub proprio Principe. Habebat Comites olim, qui Friderico I. Electori refractarii, ab eo ejecti ſunt & in exilio *ἄπαιδες* deceſſere, A.C. 1452. unde Comitatus ad Palatinos venit. Auctor dein *Lucelſtenia* Lineæ Rupertus fuit, fil. Alexandri, Ducis Bipontini, frater Ludov. majoris natu, qui patri in Bipontino Ducatu ſucceſſit. Obiit Rupertus A.C. 1544. pater Georgii Johannis cognom. Ingenioſi, qui Lucelſtenium auxit, & Pfaltzburgum condidit, quod tamen dein cum aliis, ob debita, cùm vano molimine per montes tranſitum tentaſſet, contracta, in Lotharingi manus devenit. Deceſſit Anno Chr. 1592. Eo nati Georgius Johannes jun. Lucelſtenium nactus eſt, at Georgius Guſtavus Lautereccæ habitavit, qui ſuſcepit Joh. Fridericum, Carolum Ludov. & Leopoldum Ludovic. quorum hic fratribus extinctis A.C. 1632. & 1633. pace Monaſter. in Comit. *Veldentz* reſtitutus, patruo A.C. 1654. defuncto *in Lucelſtenenſi* ditione quoq; ſucceſſit. V. Phil. Jac. Spen. *Syll. Geneal. Hiſt.*

Lucemburgum, Vid. *Luxemburgum*.

Lucenſes, pop. Hiſp. Tarr. quorum urbs Lucus, Ptol. V. ibi.

Lucentia, citerioris Hiſp. urbs. Romanorum colonia. Mela 2. Vide Voſſ. *ad Melam p.* 192.

Lucentum, Hiſp. Tarr. op. à ſuperiore diverſum, quod Ptol. ſtatuit ſupra Carthaginem, Occaſ. verſus, *Luchena* Beuthero. Nunc vicus regni Valentini, inter Setabim ad Occ. & Dianium ad Ort. 9. leuc. à Valentia in Auſtr. totidem ab Alona in Bor. Pop. *Lucentes*.

Luceolum & *i*, Procop. opp. Umbriæ, ad Cantianum fluv. & montem Apenninum, inter Nuceriam 21. & Callium 10. m p. exciſum à Narſete. Locus nunc *Ponte Rezzoli*, Blondo, aliis *Ricivoli* Ejus mentio fit Itiner. *l.* 3.

Luceoria, Polonis *Lucko*, Germanis *Luſuc*, urbs ampla Volhiniæ ſup. caput Palat. Luceorienſis, Epiſc. ſub Arch. Gneſnenſi, ad fluv. *Ster*, cum arce munita, vix 7. leuc. à confinio Ruſſiæ Nigræ in Ort. juxta ſtagnum, 25. leuc. Pol. à Leopoli in Cæc.

Luceres, tertia pars pop. Rom. temporibus Romuli R. Prop. *l.*4.

Hinc Taties Rhamnesq́; viri Luceresq́; coloni.

Ubi Taties pro Tatienſes, Rhamnes, pro Rhamnenſes, Turneb. *Adverſ.* 1. 21. Varro 4. *de L. L. Ager Romanus primum diviſus in partes tres, Taties a Tatio, Rhamnes a Romulo, Luceres a Lucumone*. Sed omnia hæc vocabula Thuſca ſunt. Ovid. *Faſt.* 3.

Quinetiam partes totidem Tatienſibus ille,
Quoſq; vocant Rhamnes Luceribusq́; dedit.

Vide Paſſeratium ad Propertii locum adductum.

Luceria, ſic enim vocandam cenſet Oſvvaldus Molitor, ipſe Lucerinus, aliàs *Lucerna*, Germ. *Lucern*, Gallis *Lucerne*, urbs inſignis Helvetiæ, media ſcinditur Urſa fluv. qui ibi effluit è lacu amplo, per quem ad tres Pagos inde navigatur, vulgò *Lucernerſée*, ad pedem altiſſimi montis, quem Fractum & Pilatum montem vulgò dicunt. Situ ſedet commodo, hac enim iter eſt in Italiam, per Alpes Lepontias, & viciſſim Italicæ merces per lacum & Urſam flu. in Rhenum, ac porro in Oceanum deſcendunt. Nomen inde nacta videtur, quòd illic olim, in navigantium uſum, noctu lucerna in turri ad ſuperiorem pontem arderet. Origo urbis in abdito: utrinque ad flumen exſtitiſſe caſtella ſingula traditur, quæ ab Alemannis creduntur extructa, è quibus poſtea urbs ſenſim creverit, ſub Alemanniæ Sueviæque tum ducibus. Et certè jam Carolo M. Lucernates, adverſus Saracenos, militaſſe, & ab eo cùm privilegia quædam, tum cornuum *die harſchörner*, quibus hodieque in bello utuntur, uſum conſecutos eſſe, referunt Annales domeſtici. Quidquid horum ſit, maxima olim poteſtas, ut in aliis Germaniæ urbibus, penès collegium Canonicorum, à Wichardo presbytero, circa An. C. 700. fundatum, fuit: Hoc in poteſtatem Abbatis Murbacenſis pervenit, dono Pipini R. Oppido quoque idem Abbas imperavit, uſque ad Albertum I. Imp. qui, novum in Helvetiis principatum conditurus, Lucernam quoque ab Abbate emit, ſalvis tamen ejus privilegiis, quibus jam, ſub Abbatibus, fruebatur. Interim, promiſſorum immemor, multis oneribus cives preſſit: qui, novis ſubinde injuriis irritati, cùm ſæpe Auſtrios ſuppliciter rogaſſent, ut pacem cum Pagis, cum quibus bellum magno ſuo incommodo gerere cogebantur, facerent, fruſtra re tentatâ, ipſi tandem illam inierunt, integris tamen Auſtriæ domus juribus. Offendit hoc Auſtrios, qui porro de urbe per inſidias opprimenda conſilium ceperunt; quod cùm ante tempus innotuiſſet, acceleratum fœdus Helveticum eſt, A.C. 1332. Quo vixdum icto, aperto primùm Marte Lucernates aggreditur Auſtrius; qui cùm nil prodeſſet, iterum ad inſidias verſus, civium compluribus in partes ſuas pertractis, nocturno inſultu urbem intercipere conſtituit, quod cùm iterum ſucceſſu caruiſſet, illos apud Imp. Ludovicum Bav. reos peregit, qui Tigurinis, Bernatibus & Baſilienſibus id negotii dedit, ut pacem componerent. Sic factæ induciæ ſunt A. C. 1334. quæ iterum tamen in bellum mutatæ, poſtquam Tigurum A. C. 1351. ſeſe Confœderatis junxit. Tum ab Auſtriis multùm infeſtati, Habſpurgum arcem ad lacum ſitam, trium Pagorum auxilio adjuti, expugnatam funditus everterunt.

Poſtea,

Poſtea, novis contumeliis incenſi, ope eorundem Rottenburgum arcem A. C. 1385. pluresq; alias ſolo æquarunt, cum reliquis, ad Sempacum victores. Proſcripto poſtmodum Friderico Auſtrio, in occupandis ejus ditionibus, A. C. 1415. ſtrenuam navarunt operam, ſed cùm liberas Provincias, quia ſoli in poteſtatem redegerant, ſibi ſolis ſervare vellent, oppoſuere ſe Pagi reliqui, oſtendentes, ita, initio belli, conventum, ut quæcunque loca in Verbigenis bello hoc caperentur, communi regerentur imperio. Fœdere dein privato, cum Cantonum quibuſdam, percuſſo, cùm Urii, Suitii & Undervvaldii negarent, licere Lucernatibus abſque ſuo conſenſu ullum fœdus facere, lis orta, quam Nicolai Eremitæ prudentia ſopivit A. C. 1480. Urbi ſub initia Reformationis Evangelii quoque lux affulgere cœpit, Sebaſtiano Hoffmanno, Franciſcano Theol. D. qui lectoris munere fungebatur, A. C. 1522. contra invocationem SS. aliaque Latinæ Eccl. dogmata magno cum zelo concionante; quem M. Conradus Schmidius ibidem ſtrenuè juvit: Sed non ſolùm uterque mox urbe pulſus eſt, verùm ut & alibi in Helvetia doctrinæ huic remora injiceretur, d. 26. Jan. A. C. 1524. in urbe à 12. Cantonibus, ſolis tum Tigurinis reſragantibus, concluſum, edictoque promulgato ſeverè mandatum omnibus eſt, tenaciter ut recepta dogmata retinerent, ſub gravi pœnâ tranſgreſſoribus infligenda. Cùm ne ſic quidem ſiſti poſſet Evangelii ingruentis curſus, & Helvetia, propter diſcrepantes religiones; in partes abiret, arctiori amicitiâ Lucernates conjuncti cum Uriis, Suitiis, Undervvaldiis & Tugiis, Latinorum rituum retinentibus, cum iis ab eo tempore peculiares conventus, qui plerunque Lucernæ inſtitui ſolent, frequentare cœperunt. Cæterùm viros edit Lucerna, animi magnitudine præſtantes, & ingeniis non pœnitendis: Patria inter alios Oſvvaldi Myconii, ſecundi Baſilienſis Eccleſiæ Antiſtitis. Vid. Stumpf. *de Argovia l. 7. c. 6. & 7.* Simler. *de Rep. Helv.* Stättlerum, &c. Glareanus de illa ſic canit, *in Panegyr. Helv.*

—— Lucerna eſt, ſummâ dicenda Camænâ,
Prima ſalus noſtri imperii, miſerata labores
Suitia & Urorum, trepidantiaq; agmina ſylvæ.
Non Leopoldi iras timuit non Suevica bella,
Pannoniaq; minas, vicos imitata ſuperbos,
Auxit opes, nomenq; ſuum, Famamq; perennem.
Primaq; cum primis ſua fœdera junxit amicis.
Quòdq; a luce datum venerabile nomen haberet,
Non oblita dedit vires, creſcenſq; levavit
Imperium, junxitq; ſuis & fœdere vinxit.
Ergo qua tribus eſt Vicis unda, hæc eadem illi eſt,
Et nomen commune tenent, quod ſylva repingit.

Nominantur enim quatuor hi pagi vulgo, *die vier Waldſtett*, i. e. Civitates Sylvanæ:

Lucerna, Dauniorum colonia, in Apuliâ. Strabo *l. 6.* Nunc *Lucera*, Epiſc. ſub Arch. Beneventano, in Capitanata prov. in planitie. 10. mill. in Auſtr. à Fano S. Severi, 7. à Troja in Bor. 37. à Siponto in Occ. 30. à Benevento in Cæc. Hor. 3. 15.

—— Te lana probe nobilem
Tonſa Luceriam, non cithara decent.

Luc. *l. 6.* *Tu quoq; nudatam commiſſa deſere arcem*
Scipio Lucerna. ——

Ubi *Nuceria* legit Micyllus, quæ in Umbriâ, ubi jam erat Cæſar, & in Piceno. Ptol. Luceriæ meminit, in Gallia Ciſalp. Nunc *Luzara ſur le Po.* Capta eſt à Ludovico II. Imp. A C. 866.

Luceria, ſeu *Nuceria*. Ptol. oppid. Gall. Ciſpad. nunc eſt caſtr. *Luzara*, ad Padum, in Duc. Mantuano; haud pridem conceſſum Duci Guardiſtalli, pro bono pacis.

Lucerius, dictus eſt Jupiter, à *luce*, quam hominibus præſtare putabatur, ut Juno *Lucina*.

Lucerna, Helvetiæ civitas culta, *Luceria* Ferrario, 6. leuc. à Berna in Orc. 4. in Eur. a Veteri Vico opp. præcipuo pagi Urienſis; ad lacum, qui ab Ortu in Occ. extenſus eſt, per 24. m. p. inter pagos Lucerinum, Urienſem & Suitium. Cluver. *deſcr. Germ.* Hiſt. Helvet. Vid. *Lucerna*.

Lucernenſis lacus, *Lucernerſee* Helvetiis, *Lac de Lucerne* Gallis, ab urbe Lucerna ſuper hoc lacu ad flu. Urſæ effluxum ſedente, dictus: plus Lucernatibus commodi, quàm illi ex agro ſuo hauriunt, affert. Huic jungitur alius *Sylvanus* nominatus, qui in priorem influit, & propriè *der vier Waldſtettenſee* vocatur, quia medius inter Uriam, Suitium, Undervvaldiam & Tugium ſtagnat. Ab hoc non longè Occ. verſus in pago Sylvanio viſuntur parvuli laculi, quorum Orientalior *Hubylſee*: Occidentalior *Lungerſee*: ex duobus rivis effunduntur, qui ſimul juncti influunt *in Sachslerſee* laculum, è quo rivus *Aa* fluit, ſe infra Stantium in Lucernenſem lacum præcipitans, Plantinus.

Lucernenſis, vel *Lucerinus* pagus, unus ex XIII. Helv. terminatur à Sept. Occ. & Mer. pago Bernenſi, ab Ortu pagis Tugienſi, Suitio & Sylvanienſi: Gallis *Canton de Lucerne.* Caput ejus *Lucerna* ſeu *Lucerna*, ſedes legati Pontificii. Nomen a Pharo ſeu lucerna, quæ, in excelſa turri, navigantes dirigit, nomen adepta, commercio florens. V. *Lucerna*. Habent autem Lucernates, ſub quorum clientela etiam Surſejum opp. eſt, duos tantùm Præfectos, qui extra urbem in ſuis habitant Præfecturis, Wilenſem & Sempachianum, quorum hic tamen nullum in oppidum jus habet, lacuique tantùm & piſcationi præeſt. Reliquas eorum Præfecturas Senatores urbani adminiſtrant, quarum nomina:

Præfectura Pagi Lucernenſis.

Berona, cum vicino agro, quem vocant Michaëlis Præfecturam, *Michel ampt.*	Krientza.
Entlibuchia, *Endlibuch.*	Meriſuenda, qui vicus ipſe ſibi Præfectum à Senatu deligit.
Epicona.	Rotenburgum.
Habeſpurgum.	Weggiſium.
Horba.	Williſovium *Williſau.*

Lucetius Jupiter dictus eſt, linguâ Oſcâ, à *luce*, quam hominibus præſtat: Latinè *Dieſpiter*, Feſtus, A. Gellius, &c.

Luchinus, Vicec. Mediolani. vicarius à Benedicto factus, A. 1340.

Lucia, Sicula, ſeu, ut alii volunt, Romana vidua, a proprio filio, Chriſtianiſmi accuſata, martyrio coronata eſt ſub Diocletiano. Fuit & alia Syracuſana, ſed virgo, quæ cùm bona a parentibus relicta pauperibus diſtribueret, à proprio ſponſo accuſata martyrii coronam accepit. Vide Bapt. Mantuanum.

Viri celebres.

Lucianus, presbyter Antiochenus, martyr Nicomediæ ſub Maximiniano Galerio, an. 312. cadavere ejus in mare præcipitato. Hebraicè doctiſſimus novam Verſionem adornavit, quâ in ædibus Judæi cujuſdam repertâ, uſos fideles, Hieron. *de Script. & ep. 107. ad Chron.* refert, aliaque ſcripſit. Dum contra Sabellianos pugnat, Arianis aniam aliquam aperuiſſe viſus eſt, defenſus ab Athanaſio, *in Synop.* Quidam tamen diſcipulorum ejus Ariani facti, nomen illius retinuerunt. Vid. Euſeb. *l. 8. & 9.* Theodoret. Sozom. Niceph. Suidam, &c.

Lucianus, presbyter Hieroſolymit. an. 415. Idac. *in Chr.* Gennad. *c. 46. & 47.* Marcellin. *in Chron.* Voſſ. &c. Auctor epiſtolæ Græcæ, quam Avitus Hiſp. latinè vertit.

Lucianus, Samoſatenſis, genere humili. Cùm ad artificium quoddam mechanicum adhibendus, nil proficeret, ſtudia amplexus eſt, ſomnio monitus: & quidem forenſes rixas ſibi ingratas deprehendens, ad Philoſophiam ſe applicuit, Declamator inſignis Antiochiâ in Joniam, Græciam, Galliam & Italiam profectus, in ſolum natale, per Meſopotamiam rediit: Sub Marco Aurelio magni nominis, & Ægyptiis reditibus præpoſitus. Scriptor præſtantiſſimus, & facetiſſimus, primùm Chriſtianus, demum fidei deſertor, ſed tandem ſuæ improbitatis luit pœnas graviſſimas, nam à canibus devoratus miſerè interiit. Hieron. *in Catal.* Phot. *Cod.* 128. Suidas. V. Voſſ. *Rhet. c. 12.* & *de Hiſt. Gr. p. 232.* ut & *de ſectis p. 57.* Alius ab hoc eſt *Lucianus* ille, cujus meminit Laert. *l. 6.*

Lucianus Proclus, Senator ætatis provectæ, plerunque ruri vivens. Vide Dionem *in Domitiano.*

Lucifer, Epiſc. Calaritanus in Sardinia, an. 355. à Conſtantio Imper. cui perſuaſerat, ut Concilium Mediolani celebraret, ad decidendas controverſias tum vigentes, in exilium pulſus, ſub Juliano revocatus eſt, an. 361. Antiochiæ, ſchiſma ſublaturus, Eccleſiâ in Euzoium Arianum, Meletium & Euſtathianos diviſâ, Paulinum Epiſcopum ſurrogavit, de quo cùm Orthodoxi convenire non poſſent, diſſidium acrius exarſit. Quod cùm vehementer diſplicuiſſet Euſebio Vercell. à Concilio Alexandrino ad id ipſum miſſo, ut pax redderetur Eccleſiæ, Lucifer indignatus, quidquam à ſe factum irritum reddi, ſeparatione factâ, in Sardiniam conceſſit: Nomen & originem ſchiſmati accommodans, quod multum damni Orbi Chriſtiano dedit: Athanaſio, & Hieron. *in Cat. c. 95. dial. de Lucif. Chr.* laudatus, & licet à Theodoreto *in hiſt.* erroris novi auctor dicatur, ab Epiphanio tamen & Philaſtrio, hæreticis non accenſitus: In ſcriptis ſuis acerrimus, contra Conſtantium inprimis, emiſſis. Opera ejus edita an. 1568. Pariſiis. Intrepidus porro, zelo fervens, ſed flecti neſcius. V. Athanaſ. Auguſtin. *de hær. & Agone c. 30.* Sulpic. Sev. Rufinum, Socr. Sozomenum, Theodoret. &c. Quibus addi poteſt, apud Bartholomæum Goberum, Calari impreſſa, an. 1639. *Defenſio ſanctitatis B. Luciferi & Primatus Arch. Calaritani.*

Lucifer, una errantium ſtellarum, quàm & *Venerem* appellamus, quæ manè Solem præcedens, unaque cum Aurorâ ſeſe oſtendens (unde & Auroræ filius fingitur) *Lucifer* dicitur; veſperi autem Solem ſubſequens, *Heſperus* nominatur. Virgil. *Æn.* 8.

Qualis ubi Oceani perfuſus Lucifer undâ,
Quem Venus ante alios aſtrorum diligit ignes,
Extulit os ſacrum cœlo, tenebraſq; reſolvit.

Val. Flaccus *lib. 6.*

—— Qualis roſeis it Lucifer alis,
Quem Venus illuſtri gaudet producere cœlo.

Luciferi fanum, quod *lucem dubiam* Αὐγὴ ... appellant; inquit Strab. *l. 3.* Hiſp. Bæticæ op. *S. Lucar de Barameda* Floriano.

Luciferiani, qui in ſchiſmate, cujus Lucifer auctor, perſtiterunt; Animam eſſe ex traduce docuiſſe videntur, Aug. *de hær. cap. 81.* Numeroſi Treviris, Romæ, in Hiſpania, Ægypto & Africa: per Marcellinum & Fauſtinum literas ſupplices obtulerunt Theodoſio, Valentiniano & Arcadio, inter An. 384. & 388. à Sozomeno *lib. 5 cap. 12.* & Socrate *lib. 3 cap. 7.* damnati, à S. Ambroſio, *de obitu Sat.* & Rufino, *l. 1. c. 30.* refutati. Deſiit ſchiſma

Flavia

Flaviani, qui Meletio ſucceſſit, prudentiâ, ſub Theodoſio M. Vid. Hieron. *adv. Lucif.* Auguſtin. *de har. c.*81. *&c.*

Lucilius, centurio, cui militaribus facetiis vocabulum *cedò alteram* indiderant, quia fractâ vite in tergo militis *alteram* clarâ voce, ac curſus *aliam* poſcebat, à ſeditioſis legionibus in Pannoniâ, ſub initia Principatûs Tiberii, ob ſeveritatem diſciplinæ occiſus.

Lucilius, Eques Rom. vetus, & venuſtus poeta, patriâ Auruncanus, unde *magnus Aurunca alumnus* dicitur Juvenali. *Sat.* 1. qui primus Latinorum Satyras ſcribere aggreſſus eſt, ſeu ut Quintil. *l.*10. *c.*1. Plin. *in præf. hiſt. nat.* ajunt, *primus condidit ſtyli naſum*. Pacuvio, & Accio florentibus viguiſſe, docet Velleius *libro altero*, & Quintil. 17 21. Natus eſt Olymp. 153. ut apud Hieronymum *in Chronico* eſt, ex Suetonio. Ac ibidem legas Olymp. 169. U.C. 651. Neapoli mortuum an. ætatis 46. ac publico funere elatum. Magnus fuit Magni Pompeii avunculus, uti teſtatur Porphyrio. Libb. 30. ſcripſit, de quibus fragmenta quædam Franc. Douza, Jani fil. cum notis egregiis edidit. Comœdia quoque & hymni aliquot ipſi tribuuntur. Vide Horat. *l.*1. *Sat.* 10. ubi *Græcis intacti carminis auctor* dicitur, & quæ iſtic interpretes annotarunt. Adde Hier. *in Chr.* Voſſ. & Lil. *de Poetis. L. Lucilius* homo doctus & perurbanus, dicere ſolebat, ea quæ ſcriberet, neque ab indoctis legi velle, neque a doctiſſimis, quòd alteri nihil intelligerent, alteri plus fortaſſe, quàm ipſe de ſe, Cic. *l.*2. *de Oratore Lucilius* Baſſus, Judææ legatus, A.D 74. Item miles quidam fortiſſimus Rom. qui cùm videret inclinatam aciem Bruti apud Philippos, obtulit ſe periculo, ac in medias hoſtium manus irrupit, ut ipſe Bruto tempus ad fugam faceret. V. infra..

Lucilius, Italus, ob Atheiſmum, quem docuit, Tholoſæ ad mortem condemnatus, cùm juberetur Deum, Regem & Juſtitiam veniam poſcere: Reſpondit, Deum non eſſe, Regem ſe nunquam offendiſſe, Juſtitiam Diabolo ſe tradere. Addiditque duodecim ſocios Neapoli exiiſſe, in univerſum orbem, doctrinam hanc deteſtandam diſſeminaturos. Exuſtus, poſtquam lingua ipſi execta, an. 1619.

Lucilius, Baſſus, poſt præfecturam alæ, Ravennati ſimul & Miſenenſi claſſibus à Vitellio præpoſitus, quòd non ſtatim præfecturam Prætorii adeptus foret, iniquam iracundiam flagitioſâ defectione ad Veſpaſianum ultus eſt. Tacit. *Hiſt.* 2. 100.

Lucilius Capito, Procurator Aſiæ, accuſante provinciâ, cauſam dixit, magnâ cum alleveratione Tiberii, non ſe jus, niſi in ſervitia & pecunias familiares, dediſſe; quòd ſi vim Prætoris uſurpaſſet manibusque militum uſus foret, ſpreta in eo mandata ſua, audirent ſocios. Ita reus cognito negotio damnatur. Tacit. 4. 15.

Lucilius Longus, omnium Tiberio triſtium lætorumque ſocius unusque è Senatoribus Rhodii ſeceſſus comes. Cui defuncto C. Aſinio, C. Antiſtio Coſſ. nono Tiberiani Imperii anno, quanquam novo homini cenſorium funus, effigiemq; apud forum Auguſti publicâ pecuniâ Patres decrevêre. Tacit. 4. 15.

Lucilla, virgo, filia Nemeſii Trib. ſub Valeriano paſſa eſt. Volat. Item, Mater Marci Aurelii Imp. Item, ſoror Commodi, ab hoc honore, libertate & vita orbata. Dio, Lamprid.

Lucilla, fœmina Hiſpana, opulenta, à Schiſmaticis Carthagin. ſeducta, ut eius opibus nixi Cæciliano majori cum ſucceſſu reſiſterent. A.C. 306. V. *Cæcilianus*. Item, filia Marci Aurelii, Lucio Ælio Vero, in conſortium Imperii aſcito, uxor data.

Lucilliacum, vulgò *Leſillay* aut *LeZillé*, vicus Galliæ inter Carum & Andriam flu. memoratus Gregorio Tur. *l.* 10. *c.*31. V. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Lucilliburgum caſtrum, quaſi Lucillii Burgus: Gall. hodie *Luxembourg*. Germanis *Lutzenburg*, opp. nunc eſt, caput Ducatus illuſtris cognominis, ſeptem Comitivas & vicos 1169. complexi ad flu. Alizontiam. V. Hadr. Val. *Not. Gall.* & infra in voce *Luxemburgum*.

Lucillus, Conſul cum Valeriano Auguſto, an. U.C. 1019.

Lucillus Philalethæus, Medicus inſignis, ſcripſit Methodum recitandi curas, &c. Siml. *in Bibl.* Vander Linden, *de Scr. Med.*

Lucillus Tarrhæus, hiſtoriam urbis Theſſalonicenſis condidit, teſte Stephano in Θεσσαλονίκη. Contexuit quoque Scholia in Argonautica Apollonii, ut ex præfatione Anonymi Græci conſtat. Edidit & adagia. Sanè Zenobius indicat ſe proverbia ſua ex Tarrhæo ac Didymo collegiſſe. Voſſius, Tzetzes *Chil.* 8. *Hiſt* 159. *&c.*

Lucina, Dea partuum præſes, quæ & *Juno* dicitur, & *Diana*. Dicta, quòd *lucem* naſcentibus tradere crederetur, unde & *Lucetia* dicta eſt. Vel à *luco*, in quo ei ædes, ubi lotos erat miræ vetuſtatis, Thom. Dempſterus *Antiq. Rom. lib* 2. *cap.* 6. Eidem Kal. Martiis templum in Eſquiliis datum eſt, Idem *l.* 4. *c.* 7. Fuit quoque *Ops* vel *Opis* dicta. Prop. *l.* 4.

—— Cùm Cynara traberet Lucina dolores.

Ovid. *Faſt.* 2.

Gratia Lucina dedit hac tibi nomina lucus,
Seu quia principium tu Dea lucis habes.

Vide eundem *Faſt.* 6. *&* *Met.* 9. Catullus,

Tu Lucina dolentibus
Juno dicta puerperis. Vide *Ilithyia*.

Lucina, nobilis Romana, à Piniano marito converſa: A Tyranno Maxentio, in proſcriptorum numerum relata eſt, &c.

Luciana, Gall. *Luçon*, urbec. Pictavii, prope paludes. Epiſc. ſub Arch. Burdigalenſi, ei à Johanne XXIII. attributa, 2. leuc. ab ora Oceani Aquit. ſed ſine muris. 6. à Maleaca, uti 24. à Pictavis in Occ. à Rupella 6. in Bor. Duchenius *Antiq. Urb.* Item urbs & inſula. V. *Philippina*.

Propheta, Reges, Pontifices.

Lucius, viri proprium, qui luce oriente natus eſt.

Lucius nomen prophetæ. Et Pauli cognatus. Rom. 16.

Lucius, fil. Coyli, Rex M. Britanniæ, impetratis ab Eleutherio Epiſc. R. Fulgatio & Damiano, Evangelii præconibus, cum ſubditis ſuis, baptizatus eſt. A.C. 183. Tum loco trium Archiflaminum, tres Archiepiſcopi: & loco 28. Flaminum, totidem Epiſcopi conſtituti ſunt, & templum D. Petri, quod hodiè Weſt Monaſterium, ſepulchris Regum celebre, idem condidiſſe dicitur. Beda *l.* 1. *c.* 4. Ado *in Chr.* Polyd. Virg. *Hiſt. l.* 2. &c.

Lucius I. Romanus, Rom. Epiſcopus, An. Dom. 253. poſt Cornelium, paulo pòſt in exilium pulſus. Reſtituto dein Cyprianus *e* . 59. gratulatus eſt, Obiit martyr, ſub Gallo & Voluſiano Impp. Euſeb. *in Chron. & Hiſtor.*

Lucius II Rom. Pontifex. An. Dom. 1144. Bononienſis, prius Gerardus dictus, ſucceſſit Cœleſtino II. Senatores in Capitolio obſidens, quòd moti Arnoldi Clerici auctoritate, Pontifices in ordinem redigere conarentur, lapide percuſſus, Obiit an. 1145. Otto Friſing. *l.* 7. *c.* 31. Succeſſit Eugenius.

Lucius III. Rom. Pontifex. An. Dom. 1181. Lucenſis, prius *Humbertus*, ſucceſſit Alexandro III. a Romanis pulſus, Veronam conceſſit. Reſtitutus eódem rediit. ubi cum Friderico Imp. ob jura quædam, contendit, Obiit an. 1185. Ejus Epitaphium:

Luca dedit tibi lucem Luci, Pontificatum
Oſtia, Papatum Roma, Verona mori:
Imo Verona dedit tibi lucis gaudia, Roma
Exilium, curas Oſtia, Luca mori.

Duchenius, *hiſt. Pap.* Ciacconius, Onuphr. & Genebr. *in Chr.*

Viri illuſtres.

Lucius, Conſul cum Herodiano, aliàs Heraclio an. U.C. 1166.

Lucius, Adrianopolit. Epiſc. ab Arrianis, ſub Conſtantio, in exilium pulſus & catenarum pondere enectus, an. 347. Aug. *ep ad Solit.*

Lucius Ælianus, Coſ. collega Paſtoris, an. U.C. 915.

Lucius Ælius Commodus Verus, & M. Ælius Antoninus philoſophus Divi F. AA. 18. Rom. Imperatores, regnarunt annis 19. Tum primùm Rom. Reſp. duobus æquo jure imperium adminiſtrantibus paruit an. U. C. 913. V. infra.

Lucius Ælius Lamia, Coſ. collega M. Servilii an. U. C. 755.

Lucius Ælius Mamercus, Mag. equitum, an. U.C. 414.

Lucius Ælius Mamercus, Coſ. cum Qu. Publ. Philone, Latinos per deditionem ſubegit, an. U. C. 417.

Lucius Æmil. Barbula, Coſ. cum Q. Martio Philip. an. U.C. 472.

Lucius Æmil. Mamer. Coſ. cum Cætone Vibulano, an. U.C. 270.

Lucius Æmil. Mamer. Coſ. cum C. Plancio Deciano, an. U.C. 429.

Lucius Æmilius Mamercus, Coſ. cum C. Servilio Priſco, an. U. C. 286. 2. Coſ. cum Vopiſco Julio Tullio.

Lucius Æmilius Mamertinus, Trib. Mil. an. U. C. 377. 2. Coſ. cum C. Genutio an. U. C. 393.

Lucius Æmilius Paulus, Coſ. cum Attilio Regulo, agrum Boiorum vaſtavit, triumphum duxit, an. U. C. 129.

Lucius Æmil. Paulus, Coſ. cum M. Livio, Dimalem Illyrii civitatem vi cepit, Polyb. *lib.* 3. an. U. C. 535. 2. Coſ. cum C. Terentio Varrone, occubuit, ad Cannas, cæſis Romanis an. U. C. 538.

Lucius Æmil. Paulus, Coſ. cum Cn. Bœbio Pamphilo, receperunt in fidem Ligures. 2. Coſ. cum C. Licinio Craſſo, Perſeum vicit, ac cecidit, Macedoniamque ſubegit. Liv. 5. *Decad.* 5.

Lucius Æmil. Paulus, Coſ. cum Cl. Marcello, an. U.C. 704.

Lucius Afranius, Coſ. cum Q. Cæcilio Metello Celere, Anno U. C. 695.

Lucius Anitius Gall. Coſ. cum M. Corn. Cethego, an. U.C. 594.

Lucius Annæus, Ep. Mogunt. ab Arianis, an. 353, in Phrygiam relegatus & ſtrangulatus eſt.

Lucius Annius Antoninus Verus, aliàs etiam dictus *Lucius Ælius Commodus Verus*, cum fratre & ſocero M. Antonino philoſopho, ejuſdem fratris benignitate, imperavit, tumq; primum Romana Reſpublica, duobus æquo jure imperium adminiſtrantibus paruit, an. ab urbe 913. Hic contra Parthos à fratre miſſus, qui tum primùm poſt victoriam Trajani rebellaverant, Antiochiæ & circa Armeniam agens, multa per duces & ingentia patravit. Seleuciam Aſſyriæ urbem nobiliſſimam cum 500000. hominum cepit: Parthicum triumphum revexit, cum fratre eodemq; ſocero triumphavit. Deinde cum fratre ad Marcomannicum bellum profectus, in itinere periit apoplexia, ſedens cum fratre in vehiculo. Ingenii fuit parùm civilis, reverentiâ tamen nihil unquam atrox auſus, erat enim ſolus frater Imper. à Senatu dictus. Obiit an. Imperii fratris, & ſui, 11. tunc M. Antoninus ſolus tenuit Imperium. Ii autem fratres dicuntur, non quòd ſint iiſdem parentibus prognati, ſed, quatenus licet ex autoribus hiſtoricis colligere, quòd M. Antoninus ſorori hujus primum nupſerit: tum etiam quòd ambos adoptarat Antoninus Pius, vel potius, quòd ex eadem matre nati ſint. Jul. Capit.

Lucius Annius Fabianus, Coſ. cum Martio Nonio Mutiano, an. *U. C.* 953.

Lucius Antiſtius, Trib. Mil. an. *U. C.* 377.

Lucius Antiſtius Vetus, coſ. cum Cl. Nerone Cæſare, Anno *U. C.* 807.

Lucius Antoninus, ſive *Aurelius Commodus* Rom. Imperator 18 regnavit annos 13. ſucceſſit patri M. Antonino Philoſopho, cœpitq; poſt patrem imperare anno mundi 4142. à Chriſto nato 180. a primâ ſtatim pueritiâ turpis, improbus, crudelis, libidinoſus, ore pollutus. conſtupratusque, 300. concubinas & 300. pueros in deliciis habuit, Æl. Spartianus: Coloſſi capite ſublato ſuæ imaginis caput juſſit imponi. Hercules, ac Deus voluit vocari. In ſcena ſæpe aurigæ habitu prodiit. Ludis gladiatoriis, & Dalmaticatus præſedit in amphitheatro, gladiator dimicavit. Athletarum etiam more publicè ſe exercuit, quæ omnia actis inſerenda publicis curavit. Cùm à patre decrepito moneretur, ut ne attritos jam barbaros ſineret vires recipere, reſpondit: *Ab incolumi, quamvis paulatim, negotia perfici poſſe, à mortuo nihil.* In ſumma, nihil paternum cum retetat, jure à multis *morbus* dicitur: Is tàndem, autoribus Læto & concubina Martia, ſtrangulatur, anno ætatis 32. Imperii 13. tanta omnium execratione, ut hoſtis humani generis etiam mortuus judicaretur. Eutrop. *lib.* 8. Egnat. Vict. Jul. Capit. Oroſ. *l.* 7. *c.* 16.

Lucius Antonius, frater M. Antonii, Coſ. cum P. Servilio Iſaurio, ſeditionem movit adverſus Cæſarem, apud Peruſiam victus eſt. Appian. *l.* 4. Florus 4. 7.

Lucius Antonius, fil. Marci Antonii, ex Fulvia, qui ex Marcella, vidua Agrippæ, filium Agrippam ſuſcepit, Maſſiliæ mortuum. Dio. Plut. Tac. & Sueton. *in Auguſto.*

Lucius Apruſtius, Coſ. cum M. Valerio Levino, an. *U. C.* 528.

Lucius Aquilius Corvus, Trib. Mil. an. *U. C.* 368.

Lucius Arianus, in ſedem Alexandrinam, tempore Athanaſii, intruſus eſt, An. 362. poſt mortem Georgii, ſimiliter Ariani. Sed decimo pòſt anno, Athanaſio mortuo, Petrus legitimè electus, ſucceſſit. Lucio, cui Valens Imp. favebat, obnitente, imo in fideles immaniter ſæviente: Donec Anno 377. hic deturbatus, periit, Socrates *lib.* 3. *&* 4. Sozom. *l.* 5. *&* 6. Theodoret. *l.* 4. *c.* 18. 19. 20. Greg. Naz. *Orat. in laud. Her.*

Lucius Aruntius, Coſ. cum M. Æmilio Lepido, an. *U. C.* 758.

Lucius Aruntius, Coſ. cum C. Cl. Marcello, A.D. 731.

Lucius Aſinius Coſ. cum P. Mario, an. *U. C* 814.

Lucius Atratinus, Coſ. cum L. Scribonio Libone, Anno *U. C.* 720.

Lucius Attilius Longus, Trib. Mil. an. *U. C.* 311.

Lucius Aurelius Cotta, Coſ. cum Servio Sulpitio Gallo, Anno *U. C.* 610.

Lucius Aurelius Cotta, Coſ. cum L. Cæcilio Metello, Anno *U. C.* 635.

Lucius Aurelius Cotta. Coſ. cum Lucio Octavio, an. *U. C.* 679. 2. Coſ. collega L. Manlii Torquati, an. *U. C.* 689.

Lucius Aurelius Oreſtes, Coſ. cum Sex. Julio Cæſare, Anno *U C* 597.

Lucius Aurelius Oreſtes, Coſ. cum M. Æmilio Lepido, Anno *U. C.* 628.

Lucius Aurel. Oreſtes, Coſ. cum C. Mario Nepote, Anno *U. C.* 651.

Lucius Cæcilius Metellus, Coſ. cum C. Servilio Tucca, Anno *U. C.* 469. 1. Coſ. cum [illegible] Fabio Buteone, an *U. C.* 506.

Lucius Cæcil. Metellus, Coſ. cum L. Aurelio Cotta, Anno *U. C.* 635.

Lucius Cæcil. Metellus Creticus, Coſ. cum Q. Martio Vatiâ, an. *U. C.* 686.

Lucius Cæcil. Met. Diadema, Coſ. cum Q. Mutio Scævola, an. *U C.* 637.

Lucius Cæſianus, Coſ. cum Caio Cæſare Caligulâ, Anno *U. C.* 790.

Lucius Calph. Beſtia, Coſ. cum P. Scipione Naſica, Anno *U. C.* 743. quo bellum Jugurthinum factum eſt. In quo Beſtia pecuniâ muneribusque corruptus, pacem cum Jugurthâ fecit. Oroſ. 5. 5.

Lucius Calph. Piſo, Coſ. cum C. Mutio Scævolâ, Anno *U. C.* 619.

Lucius Calph. Piſo. Coſ. cum M. Druſo Livio, an. *U. C.* 739.

Lucius Calph. Piſo, Coſ. cum Coſſo Corn. Lentulo, Anno *U. C.* 753.

Lucius Calph. Piſo, Coſ. cum M. Licinio Craſſo, Anno *U. C.* 570.

Lucius Calph. Piſo, Coſ. cum Cl. Nerone Cæſare, Anno *U. C.* 809.

Lucius Caſſius Longinus, Coſ. cum L. Corn. Cinnâ, Anno *U. C.* 627.

Lucius Caſſius Longinus, Coſ. cum C. Mario Nepote, Anno *U. C.* 647.

Lucius Cejonius Commodus, qui & *Ælius Verus*, ab Adriano ævo jam ingraveſcente morbisque triſtioribus preſſo, adoptatus eſt, anno mundi 4098. à Chriſto nato 136. ab urbe 888. Hic tantùm Cæſar eſt appellatus, & ab Adriano in Æliorum familiam aſcitus, hoc eſt, in Adriani tranſcriptus: Prætor factus eſt, & Pannoniis dux ac rector impoſitus, mox etiam Conſul creatus. Hic ſolus omnia quæ cuperet, vel per literas, impetrabat ab Adriano, cui (ut ajunt) acceptior formâ quàm moribus fuit: attamen Reip. non omnino inutilis fuit, etſi delicatè vixerit. Nam lectum mollem ac voluptarium extruxit, minuto reticulo undique incluſum, eminentibus quatuor anaclinteriis, cumque foliis roſæ, quibus demptum eſſet album, replebat, jacensque cum concubinis, velamine de liliis facto ſe tegebat, unctus odoribus Perſicis: præterea accubationes, ac menſas de roſis ac liliis & quidem purgatis fecit, quæ etſi non decora, non tamen ad publicam perniciem ſunt. Libros amorum Ovidii in lecto ſemper habuit, Martialem, Virgilium ſuum dixit. Curſoribus ſuis exemplo Cupidinum, alas ſæpe appoſuit, ventorumque nominibus vocitavit, indefeſſè faciens eos curſitare. Uxori conquerenti de extraneis voluptatibus, dixit, *patere me per alias, exercere cupiditates meas, uxor enim dignitatis nomen eſt, non voluptatis.* Hic tandem valetudinarius obiit, ſuperſtite etiam Adriano, ſepultusque eſt imperatorio funere, Jul. Cap. in *Cejonio.*

Lucius Cornelius Cinna, Coſ. cum L. Caſſio Longino, Anno U. C. 627. 2. Coſ. cum C. Mario Nepote an. U. C. 668. 3. Coſ. cum Cn. Papyrio Carbone, an. U. C. 669. 4. Coſ. cum eodem, an. U. C. 670

Lucius Corn. Lentulus, Coſ. cum Q. Pub. Philone, Anno U. C. 428.

Lucius Corn. Lent. Coſ. cum M. Curio Dentato, an. U. C. 778.

Lucius Corn. Lent. Coſ. collega Julii Appuli, an. U. C. 555.

Lucius Corn. Lent Coſ cum C. Martio, an. U. C. 598.

Lucius Corn. Lent. Coſ. cum L. Mummio Achaico, Anno U. C. 608.

Lucius Corn. Lent. Claudianus, Coſ. cum Q. Fulvio Flacco, an. U. C. 316.

Lucius Corn. Maluginenſis, Coſ. cum Q. Fabio Vibulano, an. U. C. 295.

Lucius Corn. Merula, Coſ. cum Q. Mutio Thermo, Anno U. C. 561.

Lucius Corn. Scipio Interrex, an. U. C. 404.

Lucius Corn. Scipio, Coſ. cum Cn. Domitio Calvino, Anno U. C. 423.

Lucius Corn. Scipio, Coſ. cum C. Fulvio Centumalo, an. U. C. 423.

Lucius Corn. Scipio, Coſ. cum C. Aquilio Floro, an. U. C. 493.

Lucius Corn. Scipio Aſiaticus, Coſ. cum C. Lælio Africano, an. U. C. 564.

Lucius Corn. Sylla, Coſ. cum Pompejo Ruffo. an. U. C. 666. Inter hunc & Marium contentio orta eſt, propter Mithridaticum bellum. Dictator cùm eſſet, multos proſcripſit, tyrannidem exercuit, Romanorum primus fuit, qui cives ſuos morte multavit, Anno U. C. 674. depoſito magiſtratu vitam vixit privatam. Plut. In campo Martio ſepultus eſt.

Lucius Corn. Sylla, Coſ. cum Serv. Sulpitio Galba, an. U. C. 785.

Lucius Corn. Syllanus, Coſ. cum P. Valerio Aſiatico, Anno U. C. 798.

Lucius Cornificius, Coſ. cum Sext. Pompeio, an. U. C. 719.

Lucius Domitius Ænobarbus, Coſ. cum C. Cæcilio Caldo, an. U. C. 660.

Lucius Domitius Ænobarbus, Coſ. cum Ap. Cl. Pulchro, an. U. C. 791.

Lucius Domitius Ænobarbus, Coſ. cum Pub. Scipione, Anno U. C. 738.

Lucius Ebutius Helva, Coſ. cum P. Servilio Priſco, an. U. C. 291. quo tempore graſſata eſt peſtis, & mortem obiere Conſules. Liv. *libr.* 3.

Lucius Fonteius Capito, Coſ. cum C. Vipſanio Aproniano, an. U. C. 811.

Lucius Fulvius Curvus, Coſ. cum Q. Fabio Rutiliano; Anno U. C. 432. Is magiſter equitum cùm eſſet, Samnites fudit, fugavitque, an. U. C. 438.

Lucius Furius Camillus, Trib. Mil. an. U. C. 358.

Lucius Furius Camillus, Coſ. cum Ap. Claudio Craſſo, Anno U. C. 406. Iterum Coſ. collega D. Junii Bruti Scævæ, an. U. C. 430.

Lucius Furius Medullinus, Coſ. cum C. Manilio Vulſone, an. U. C. 280. Alius Coſ. cum C. Corn. Coſſo, an. U. C. 347.

Lucius Furius Medullinus, Trib. Mil an. U. C. 331.

Lucius Furius Purpureo, Coſ. cum M. Claudio Marcello, Anno U. C 558.

Lucius Furius Tricipitinus, Trib. Mil. an. U. C. 375.

Lucius Geganius Macerinus, Trib. Mil. an. U. C. 378.

Lucius Gellius Publicola, Coſ. cum M. Coccelo, an. U. C. 718.

Lucius Genutius Aventinenſis, Coſ. cum Lucio Æmilio Mamerco, an. U. C. 383. 2. Coſ. cum Q. Servilio Ahalâ. an. U. C. 394.

Lucius Genutius Aventinenſis, Coſ. cum Ser. Corn. Ruffo, an. U. C. 451.

Lucius Genutius Clepſina, Coſ. cum C. Quintio Claudio, an. U. C. 492.

Lucius Horatius Barbarus, Trib. Mil. an. U. C. 331.

Lucius Hoſtilius Pulvillus, Trib. Mil. an. U. C. 470.

Lucius Hoſtilius Mancinus, Coſ. cum Q. Fabio Max. Æmiliano, an. U. C. 690.

Lucius Julius, Trib. Mil. an. U. C. 317.

Lucius Julius, magiſter equitum, an. U. C. 325.

Lucius Julius Libo, Coſ. cum M. Atilio Regulo Serrano, an. U. C. 486.

Lucius Julius Tullus, Coſ. cum L. Papyrio Craſſo, Anno U. C. 327.

Lucius Julius Tullus, Trib. Mil. an. U. C. 359.

Lucius Julius Tullus, Coſ. cum M. Æmilio Lepido, Anno U. C. 688.

Lucius Junius Brutus, vide *Brutus*.

Lucius Jun. Pullus, Coſ. cum Ap. Claudio Pulchro, an. *U.C.* 504.

Lucius Lentulus Cruicellus, Coſ. cum C. Claudio Marcello, an. U. C. 705.

Lucius Licinius Craſſus, Coſ. cum Q. Mutio Scævola, Anno U. C. 659.

Lucius Licinius Lucullus, Coſ. cum A. Poſthumio Albino, an. U. C. 603.

Lucius Lucretius Flavus, Coſ. cum Serv. Sulpitio Camerino, an. U. C. 363.

Lucius Lucretius Tricipitinus, Coſ. cum T. Veturio Gemino, an. U. C. 292.

Lucius Ludovicus, Profeſſor Organi in Academ. Baſilienſi celeberrimus: docendi methodo incomparabilis. Unde à Joh. Erneſto Saxoniæ D. & Ludovico Principe Anhaltino, ad ordinandas in ditionibus ſuis ſcholas evocatus eſt, circa A. C. 618. Ejus præter alia, *Organum Ariſtotelis, comm. analytico & paraphraſtico, tabulis quinetiam ſynopticis perpetuis illuſtratum, ac diſcentium uſibus accommodatum*, & *Hiſtoria Jeſuitica*, Latine Germaniceque edita, Famam meruere. Floruit ante annos circiter 30.

Lucius Manlius, Proconſul ab Herculeio Sertorii legato victus eſt, An. Dom. 676. Flor. 3.22.

Lucius Manlius Accidinus, Coſ. cum Q. Fulvio Flacco, Anno *U. C.* 575.

Lucius Manlius Capitolinus, Trib. Mil. an. *U. C.* 334.

Lucius Manlius Imperioſus, Dictator, an. *U. C.* 393.

Lucius Manlius Regulus, Coſ. cum Q. Cæditio Longo, an. *U. C.* 497.

Lucius Manlius Torquatus, Coſ. cum L. Aurelio Cottâ, Anno *U. C.* 689.

Lucius Manlius Volſo, Coſ. cum C. Attilio Regulo Serrano, an. *U. C.* 503.

Lucius Martius Cenſorinus, Coſ. cum M. Manlio, Anno *U. C.* 605.

Lucius Martius Philippus, Coſ. cum Sext. Julio Cæſare, an. *U. C.* 663.

Lucius Marthus Philippus, Coſ. cum Cn. Lentulo Marcellino, an. *U. C.* 698.

Lucius Memmius Regulus, Coſ. cum Virginio Ruffo, Anno *U. C.* 815.

Lucius Menenius Lanatus, Coſ. cum Seſtio Vaticano, Anno *U. C.* 302.

Lucius Menenius Lanatus, Coſ. cum Proculo Geganio Macerino, an. *U. C.* 315.

Lucius Metellus Calvus, Coſ. cum Q. Fab. Max. Serviliano, an. *U. C.* 612.

Lucius Minutius Decemvir, an. *U. C.* 304.

Lucius Minutius Carbetus, Coſ. cum C. Nautio Rutilio, an. *U. C.* 296.

Lucius Minutius Ruffus, Coſ. cum Flavio Domitiano, Anno *U. C.* 840.

Lucius Munatius Plancus, Coſ. cum M. Æmilio Lepido, Anno *U. C.* 712. V. *Munatius*.

Lucius Murena, Coſ. cum D. Junio Syllano, an. *U. C.* 692.

Lucius Norbanus Balbus, Coſ. cum M. Syllano, an. *U. C.* 771.

Lucius Novius Aſprenas, Coſ. cum M. Aquilio Juliano, Anno *U. C.* 791.

Lucius Octacilius Craſſus, Coſ. cum Val. Flacco, An. *U. C.* 492.

Lucius Octavius, Coſ. cum Aurelio Cottâ, an. *U. C.* 679.

Lucius Opimius, Coſ. cum Q. Fab. Maximo, an. *U. C.* 633.

Lucius Oſtius, tempore bellorum civilium, patrem ſuum proſcriptum, quem Triumviri ad ſupplicium perquirebant, latentem prodidit, ut ejus bona acciperet. Plut.

Lucius Papyrius Craſſus, Coſ. cum M. Corn. Maluginenſi, an. *U. C.* 319.

Lucius Papyr. Craſſus, Coſ. cum Cæſone Duillio Helva, an. *U. C.* 420. 2. Coſ. cum L. Plancio Venoce, an. *U. C.* 425.

Lucius Pap. Craſſus, Trib. Mil. an. *U. C.* 387.

Lucius Pap. Curſor, Coſ. cum Sp. Carvilio Max. an. *U. C.* 460. 2. Coſ. cum Sp. Carvilio Max. an. *U. C.* 481.

Lucius Pap. Mugillanus Curſor, Coſ. cum C. Pet. Balbo, Anno U. C. 429. Idem Dictator, an. 430. 2. Coſ. cum Publio Philone, an. *U. C.* 434. 3. Coſ. cum Q. Ælio Ceritano, an. *U. C.* 435. 4. Coſ. cum Pub. Philone, an. *U. C.* 440.

Lucius Pap. Mugillanus, Coſ. cum C. Junio Bruto Bubulco, an. *U. C.* 492.

Lucius Pap. Mugillanus, Coſ. cum C. Servilio Halâ, an. *U. C.* 339. Trib. Mil. an. *U. C.* 334. Interrex, an. *U. C.* 335.

Lucius Paſſienus Ruffus, Coſ. cum C. Calviſio Sabino, Anno *U. C.* 750.

Lucius Patrenſis, Metamorphoſes Græcè edidit, quas Lucianus, in Aſino aureo, ſicut hunc Apulejus imitatus eſt: niſi fortè hic immediatè Lucium μεταφράζει. Photius *cod.* 129. Salmaſ. *in Proleg. ad Solin.* Voſſ. *de H. G. l.* 4.

Lucius Pinarius Ruffus, Coſ. cum P. Furio Medullino, Anno *U. C.* 282.

Lucius Piſo Cæſonianus, Coſ. cum M. Livio Druſo, an. *U. C.* 642.

Lucius Piſo Cæſonianus, Coſ. cum A. Gabinio, an. *U. C.* 696.

Lucius Plautius Venox, Coſ. cum L. Papyrio Craſſo, Anno *U. C.* 425.

Lucius Plautius Venox, Coſ. cum M. F. Flacco ſenatore, Anno *U. C.* 436.

Lucius Plotius, inter alios, puero Cicerone, fuit inſignis dicendi præceptor, L. Craſſi temporibus.

Lucius Pomp. Flaccus, Coſ. cum C. Cæcilio Ruffo, Anno *U. C.* 769.

Lucius Pompilius Volſus, Trib. Mil. an. *U. C.* 356.

Lucius Pomponius, Dux Romanorum, in Germania, ſub Claudio, Cattos vicit, meruitque triumphum. Poëta inſignis. Tacitus *in Annal.*

Lucius Pomponius Ælianus, cum Salonio Amando, caput ſeditioſorum, qui *Bagauda* dicti, quaſi nudipedes, Galliam aliquandiu infeſtarunt, a Maximiniano oppreſſi.

Lucius Portius Cato, Coſ. cum C. Pompejo Strabone, Anno *U. C.* 665.

Lucius Porcius Cenſorinus, Coſ. cum C. Calviſio Sabino, an. *U. C.* 715.

Lucius Porcius Licinius, Coſ. cum P. Clodio Pulchro, Anno *U. C.* 570.

Lucius Poſthumius Albinus, Trib. Mil. an. *U. C.* 359.

Lucius Poſthumius Albinus, Coſ. cum M. Popilio Lænate, an. *U. C.* 581.

Lucius Poſthumius Albinus, Coſ. cum Q. Opimio, an. *U. C.* 606.

Lucius Poſthumius Megillus, Coſ. cum T. Minutio Augurino, an. *U. C.* 449.

Lucius Poſthumius Megillus, Coſ. cum Q. Manlio Vitulo, an. *U. C.* 491.

Lucius Poſth. Regillus. Trib. Mil. an. *U. C.* 375.

Lucius Quintius, Judææ procurator à Cæſare conſtitutus, Judæos Meſopotamiâ expulit, multa millia interfecit, Anno *U. C.* 867.

Lucius Quintius, in Valerii Conſulis locum ſuffectus, Anno *U. C.* 291.

Lucius Quintius Capitolinus Barbatus, Coſ. cum Agrippâ Menenio Lanato, an. *U. C.* 316.

Lucius Quintius Cincinnatus, in opere arans inventus, ſudore deterſo ab aratro arcerſitus ad faſces, togam prætextam accepit, Dictatorque eſt creatus, anno mundi 3506. ante Chriſtum natum 456. Anno U. C. 370. Hic mox ſumpto honore, inſtructoque exercitu, cæſis hoſtibus victor exercitum Romanum liberavit. Minutius Conſ. ab Equis & Volſcis ſuperatus, fugerat, ac fame, ferroque cingebatur, actumque infeliciter foret, ni Quintius ipſi, qui jugum boum Equis impoſuit, victoriamque quaſi ſtivam tenens, ſubjugatos hoſtes præ ſe egit, ei ſuccurriſſet, hinc triumphavit. Caſtris hoſtium receptis, plenis rerum omnium (nudos hoſtes emiſerat) prædam omnem ſuo tantùm militi dedit, Conſularem exercitum, ipſumque Conſulem increpans, *Carebis*, inquit, *prædæ parte miles ex eo hoſte, cui propè præda fuiſti.* Titus Livius *libr.* 3. Eutrop. *libr.* 1. Et Romæ quidem hic L. Quintius Cincinnatus ob egregiam hanc partam victoriam meritò triumphum egit. Tandem Dictatura (qui erat ſummus honos) ſe abdicavit, rurſusque rus ad agriculturam divertit. De hoc ita Perſius *Sat.* 1.

Unde Remum, ſulcoque terens dentalia Quinti,
Quum trepida ante boves Dictatorem induit uxor,
Et tua aratra domum Lictor tulit.

Lucius Quint. Criſpinus, Coſ. cum Druſo Nerone, an. *U. C.* 446.

Lucius Quintius Flaminius, Coſ. cum Cn. Domitio Ænobarbo, an. *U. C.* 562.

Lucius Quintius Flaminius, Coſ. cum M. Licinio Balbo, Anno *U. C.* 604.

Lucius Quint. Gulo, Coſ. cum Q. Fab. Max. Pictore, an. *U. C.* 484.

Lucius Racilius Volſo, Trib. Mil. an. *U. C.* 357.

Lucius Ragonius, Coſ. cum Severo, an. *U. C.* 986.

Lucius Scipio Aſiaticus, Coſ. cum C. Norb. Balbo, an. *U. C.* 671.

Lucius Scribonius Libo, Coſ. cum L. Atratino, an. *U. C.* 710.

Lucius Scrib. Libo, Coſ. cum Siſennâ Statilio Tauro, Anno *U. C.* 768.

Lucius Sempronius Atratinus, Coſ. cum L. Papyrio Mugillano, an. *U. C.* 311. Trib. Mil. an. *U. C.* 336.

Lucius

Lucius Septimius Severus, 21. Romanorum Imper. anno U. C. 946. Apud Cyzicum Æmilianum Nigri ducem fudit fugavitque: Rurſus in Bithynia Nigri milites à Severianis victi ſunt. Ad Iſſicum ſinum in Ciliciâ Niger iterum fugatus eſt, & in ſuburbano quodam capite truncatus. Clodium Albinum apud Lugdunum vicit fugavitque & civitatem incendit. Albini caput Romam miſit. Superato Albino, Senatores & Optimates quàm plurimos occidit, Arabiam Felicem vaſtavit: Armeniorum rex fœdus cùm eo icit, Augarus Oſrhœnorum rex ei ſe dedidit, filios obſides tradidit. Artabanum Parthorum regem fugavit, Cteſiphontem cepit, & Adiabenos ſuperavit. Britannis bellum movit, ut receptas provincias redderet ſecuriores, vallum per 133. m. p. à mari ad mare duxit. Herod. *l.* 3. Vid. *Severus*.

Lucius Sergius Fidenas. Trib. Mil. an. U. C. 359.

Lucius Sextus Lateranus, Trib. Plebis, an. U. C. 382. Conſul creatus ex plebe, collega L. Æmilii Mamerci, an. U. C. 390.

Lucius Sylla, Coſ. cum C. Cæſare Octaviano Auguſto, An. U. C. 849.

Lucius Tarquinius Collatinus, primus Romæ Conſul, collega L. Junii Bruti, an. U. C. 245. Conſulatum abdicavit propter Tarquinii nominis invidiam, & in voluntarium exilium abiit, cui ſuffectus eſt P. Valerius.

Lucius Tarquinius Priſcus, 5. Rom. Rex.

Lucius Teleſſinus, Coſ. cum C. Suetonio Paulino, Anno U. C. 819.

Lucius Titinnius Longus, Trib. Mil. an. U. C. 357. 2. Trib. Mil. an. U. C. 360.

Lucius Turpilius Dexter, Conſul cum Priſco, an. U. C. 948.

Lucius Valerius, Conſul cum Antiſtio Vetere, an. U. C. 842.

Lucius Valerius Flaccus, Coſ. cum Octacilio Craſſo, Anno U. C. 491.

Lucius Valerius Flaccus, Coſ. cum M. Porcio Catone, Anno U. C. 559.

Lucius Valerius Flaccus, Coſ. cum M. Claudio Marcello, an. U. C. 602.

Lucius Valerius Flaccus, Coſ. cum P. Licinio Craſſo, Anno U. C. 626.

Lucius Valerius Levinus, Coſ. cum M. Claudio Marcello, an. U. C. 544.

Lucius Valerius Meſſala, Coſ. collega C. Cinnæ Magni, an. U. C. 757.

Lucius Valerius Politus, Coſ. cum M. Fab. Vibulano, an. U. C. 272. 2. Coſ. cum M. Æmilio Mamerco, an. U. C. 284.

Lucius Valerius Politus, Coſ. cum M. Horatio Barbato, Anno U. C. 306.

Lucius Val. Politus, Trib. Mil. an. U C. 342.

Lucius Val. Publicola, Trib. Mil. an. U. C. 364.

Lucius Verus, dictus Lucius Cejonius Ælius Commodus Verus Antoninus, fil. Lucii Veri, ab Adriano adoptati. A Marco Aurelio conſors imperii & gener factus, per Duces, Parthos in Oriente, vicit, ipſe interea Laodiceæ vel Antiochiæ, luſui luxuique deditus. Redux Romam cum Socero triumphavit, qui generi mores cum corrigere non poſſet, illum Româ procul tenuit. Interim vexari Chriſtianos ambò paſſi, contra Marcomannos bellum ſuſceperunt, ubi in tranſitu Alpium Lucius Verus apoplexiâ ictus obiit, Anno 169. Caligulæ, Neroni & Vitellio facilè comparandus. Jul. Capitolin. *in ejus vita*. Eutrop. Euſeb.

Lucius Veturius Craſſus, Trib. Mil. an. U. C. 389.

Lucius Veturius Philo, Coſ. cum C. Luctatio Scævola, Anno U. C. 534.

Lucius Vetus, Conſul cum Æmilio Æliano, an. U. C. 168.

Lucius Vipſanius Publicola, Coſ. cum A. Vitellio, Anno U. C. 802.

Lucius Virginius, miles Rom. filiam interemit, ut liberaret eam ab Appii Claudii Decemviri libidine. Liv. *l.* 3.

Lucius Virginius Tricoſtus, Coſ. cum Julio Tullio, Anno U. C. 320.

Lucius Virginius Tricoſtus, Tribunus Militum, an. U. C. 367.

Lucius Vitellius, Coſ. cum Paulo Fabio Priſco, an. U. C. 788. 2. Coſ. cum Tiberio Claudio Cæſare, an. U. C. 799.

Lucius Vitellius Varro, Coſ. cum Sexto Cornelio Cethego, an. U. C. 776.

Lucius Volumnius, Coſ. cum Ap. Claudio Craſſo, an. U. C. 449. 2. Coſ. cum eodem, an. U. C. 458.

Lucius Voluſius, tempore Neronis mortuus, Anno Chr. 56. Q. Voluſio & Scipione Coſſ. æt. 93. Sub tot Tyrannis, opibus integer & miraculo incolumis. Tacit. *lib. Annal* 13. Item, JC. cognom. Metianus, unus ex Præceptoribus Marci Aurelii Antonini Philoſophi. Jul. Capitolinus.

Lucius Voluſius Saturnius, Coſ. cum C. Cæſare Caligulâ, an. U. C. 793. Ovans urbem natali ſuo ingreſſus inter 4. menſ. à Chæreâ interfectus. Sueton. Joſeph. *l.* 19. *c.* 1.

Lucofaum, locus Galliæ, ubi Theodoricus Francorum R. & Ebroinus Præf. Palatii, cum Martino ac Pippino, Auſtraſiæ Ducibus, prælium commiſere, A. C. 680. quo victi demum Auſtraſii terga dedere: nunc ignoratur. Ab urbe Lugduno Clavato non multùm fortè abfuit, cùm Martinus fugâ elapſus eò ſe contulerit. Hadr. Valeſius *Not Gall.*

Lucomoria, Gall. *Lucomorie*, ſeu etiam *Locomorie*, prov. Moſcoviæ, in Tartaria deſ. trans Obyum fluv. Ibi nullæ urbes. Protenditur, verius mare Sept. & incolæ paſſim in ſylvis & campis degunt. Sed verſus Mer. ſunt in ea montes cognom.

Lucopibia, urbs Albionis. Ptol. *Carleyl* hodie Neubrigenſi. Sed hæc potius Luguvallum, in Anglia. Ferrario eſt *Candida caſa* & *Ninianopolis*, *Whitherne*, urbs Scotiæ: Epiſc. ſub Archiep. Glaſquenſi, inde ſupra 30. mill. in Occ. Baudrando, ubi aliàs Novantæ pop. nunc in Gallovidia, in ora maris Hibern. 70. m. p. à Glaſcovia in Auſtr. 40. ab ora prox. Hiberniæ in Ort.

Lucotetia. Pariſiorum urbs in Galliâ. Ptol. *Leutetiam* vocat Julianus in Miſopogone, *Lutetiam* Cæſar. Hodiè *Paris*. Vide *Lutetia*.

Lucretia, Romanæ pudicitiæ lumen præcipuum, filia Lucretii Tricipitini præfecti urbis, uxor Tarquinii Collatini, quam Sext. Tarquinius cum precibus exorare non poſſet, vi oppreſſit. Stricto enim gladio in cubiculum irruens, mortem minabatur, ni voluntati ſuæ obſequeretur; addebatque, ſe cum mortuâ jugulatum ſervum poſiturum, ut in ſordido adulterio necata diceretur. Quibus minis illa perterrita, ut infamiæ ſuſpicionem effugeret, expugnari ſeſe paſſa eſt. Poſtridie verò convocatis patre, marito, cæteriſque amicis, obortis repentè lachrymis, tyranni flagitium detexit, & educto cultro, quem ſub veſte occultum habebat, ſeſe ſtatim confodit. Quâ re moti amici, populo ad arma concitato, reges expulerunt. Liv. *lib.* 1. Flor. *lib.* 1. Val. Max. *lib.* 6. *cap.* 1. *ex.* 1. Hujus exemplo Tertullianus & Hieronymus non uno in loco, ad caſtitatem excitant Chriſtianas fœminas, ſed furorem improbat Auguſtinus, aliique. Fortè Baſilienſis matrona, cujus nomen Fatorum invidia nobis abſtulit, aliquid *Lucretiâ* majus poſteritati exhibet; de qua ſequens Epigramma jam vetus adſcribere placuit:

Paſſa thorum, non paſſa virum, Lucretia *noſtri*
Ævi ego, poſt genitis nobilis hiſtoria
Qua Virgo & Matrona ſimul tria luſtra peregi,
Nupta innupta ſimul ſemivire atq; viro.
Conjugium tacui, cujus languentia membra
Non Venus aſpexit, non ruber ille Deus.
Sed tacui, atq; tuli, non hanc vicina querelam
Audiit, aut fratres, aut pater, aut genitrix.
Heu male pro meritis tribuuntur præmia tantis,
Alceſtim exortem Sol ſcit & Occiduus,
Solam me Baſilea: Sed eſt, me Judice, majus,
Semper ab igne uri, quam ſemel igne mori.

Lucretia Morella, Pariſienſis, fil. Johannis, nobilis Delphinatis, Græcè, Latinè, Italicè & Hiſpanicè, cum Camilla & Diana ſororibus, doctiſſima.

Lucretia Tornabonia, uxor Petri Medicei, mater Laurentii illius adeò inclyti, pia & erudita, Florentina. Partem Bibliorum Italico carmine expreſſit, &c. Moterius *Diction. Hiſt.*

Lucretilis, mons in Sabinis, valli, per quam Tartarus fluv. decurrit, imminens: de quo Hor. *l.* 1. *Carm.*

Velox amœnum ſæpe Lucretilem
Mutat Lycæo Faunus.

Lucretiorum familia, Romæ celebris, Tricipitinos, Cinnas, Veſpillones & Ofellas complexa eſt. Cicero, non ſine elogio meminit Q. *Lucretii* Veſpillonis, J C. & Q. *Lucretii* Ofellæ, qui magis ad declamationes, quàm ad judicia, aptus. Item Cicero, Vellejus & Cæſar, de quodam loquuntur, qui vel frater, vel patruus poëtæ fuit.

Lucretius, prænomine *Quintus*, ſenator, cùm Sulmonem 7. cohortium præſidio teneret, inclinantibus ad Cæſarem oppidanis, ſe de muro dejecit. Cæſ. l. *de B. Civil.* 18. cognomen additur *lib.* 3. *cap.* 7. *Veſpillo*, haud dubiè filius Q. *Lucretii* Veſpillonis Juris periti, de quo Cicero *in Bruto*. Hanc opinionem confirmat numus argenteus, in quo *Q. Lucretius. Q. F. Veſpillo*. Cæterùm ultimum vocabulum variè in *VV. CC.* ſcribitur. In Florentinis Pand. *Biſpellio*: in Lexico antiquo Latino Græco *Viſpullio*, in aliis libris *Viſpillo*. Cauſa verò cognominis, quòd ejus manu Tib. Gracchi corpus in Tiberim miſſum Mſcr.

Sp. Lucretius, Tricipitinus, ſocer Tarquinii Collatini. Cæſo Bruto in Conſulatu ſucceſſit, cooptatus a P. Valerio, qui & illi, ut natu majori, prius faſces dedit. Verùm ætate confectus, quum ad obeunda munera Conſularia vires non ſuppeterent, intra paucos dies mortuus eſt, cui mox M. Horatius Pulvillus ſucceſſit. Livius, Dionyſ. Plut.

T. Lucretius Carus, Poeta ſynchronus Tullii & Terentii Varronis, etſi paulo antiquior. Scripſit libros 6. De rerum naturâ, in quibus Epicurum, & Empedoclem ſequitur. Id opus plerique à M. Cicerone emendatum volunt, quum auctor ipſum imperfectum & inemendatum reliquiſſet: Et quanquam Cicero fratris ſententiam confirmans, non multa habere ingenii lumina fatetur, multæ tamen artis eſſe dicit. Quintilianus etiam in ſuâ materia elegantem, ſed difficilem eſſe teſtatur. Ovid.

Carmina ſublimis tunc ſunt peritura Lucreti,
Exitio terras cùm dabit una dies.

Periit, quomodo tradit Euſebius, ſuâ ipſius manu, quum amatorio poculo in furorem actus eſſet. Olymp. 181. Anno 700. U.C. æt. 42. Id datum ab uxore Luciliâ volunt, deque eâ intelligendum illud Senecæ: *Livia virum ſuum occidit, quem nimis oderat, Lucilia ſuum, quem nimis amaverat.* Auctor vitæ Virgilii, Pompeio & Craſſo 2. Coſ. deceſſiſſe tradit, quum eodem die Virgilius virilem togam induiſſet. Vid. Crinit. Lilium Gir. Voſſ. *de P. L.* Scalig. & Gaſſend. *in vita Epicuri, libr. 2. cap. 6.* Ovid. *Amor. lib. 1. eleg. 15.*

Lucrinum, Dauniorum op. in Apuliâ. Strab. *l. 6.*

Lucrinus, lacus parvus Campaniæ in ſinu Bajano, contra Puteolos, tam propinquus Averno lacui, ut mari tempeſtatibus concitato, quandoque ſoleat conjungi. Fere. Erat prope intimum receſſum ſinus Puteolani; aliter *Bajanus* dictus. Sed à quo terræ motu Anno 1538. mons hic novus extitit, qui *mons Cinereus* dicitur, nihil lacus Lucrini ſupereſt, niſi palus lutoſa cum arundineto. Baudr. *autem*. Dictus à *lucro*, ut quidam volunt, propter multitudinem piſcium delicatiſſimorum, qui ibi capiebantur. Inde ob iſtam rationem à veteribus paſſim laudatur. Horat. *Ep. Od. 3.*

Non me Lucrina juverint conchylia.

Idem *Ser. 2. Sat. 4.*

Murice Bajano melior Lucrina Peloris.

Præſertim ob oſtrea. Martialis,

Oſtrea tu ſumis ſtagno ſatiata Lucrino.

Idem *lib. 6.*

—— Tu Lucrina voras.

Juvenal. *Sat. 4.*

—— Circeis nata forent, an
Lucrinum ad ſaxum. De oſtreis loquitur.

Luctatius, vel *Luctacus*, 22. Rex Scotiæ, fil. Gorbredi R. ob tyrannidem à ſubditis Anno 3. regni occiſus. Buchan. *Hiſt. Scot.* Duchenius, *Hiſt. Angl.*

Luctatius Catulus, Quintus cognom. vel Cajus, Rom. civis, qui primo Punico bello an. 512. U.C. trecentis navibus adverſum Pœnos profectus, ſexcentas eorum naves, commeatibus, & aliis oneribus impeditas, apud Ægates inter Siciliam, & Africam depreſſit, finemque bello impoſuit: pacem petentibus hac conditione conceſſit, ut Siciliâ, Sardiniâ, & cæteris inſulis inter Italiam Africamque decederent. Aur. Victor, *de Viris Ill. cap. 41.* Liv. *l. 8. dec. 3.*

Q. Luctatius Catulus, Collega Marii, quintùm Conſulis, Anno 653. U. C. qui ambo Cimbros vicerunt. Liv. Plut. Flor. Eutr. Oroſ. &c. Bellis civilibus, Syllæ tempore, implicitus, calcis nidore, ubi delituit, ſuffocatus eſt. Scripſit orationes & librum de rebus Conſulatus ſui. Inſigni elogio decoratus, à Cic. *de Orat. Ill.* Varr. *lib. 9. de L. L.* Solin *c. 2.* &c. Vid. de hoc & auctore *Communium hiſtoriarum*, Voſſ. *de Hiſt. Lat c. 12.*

Lucterius Cadurcus, homo ſummæ audaciæ, à Vercingetorige Imperatore, in Ruthenos miſſus, Cæſ. *lib. 7. Comment. cap. 5.* eam civitatem Arvernis conciliavit *libr. 7. cap. 7.* Livius *Lutatium* vocat, infra *lib. 8.* hujus fit crebra mentio; ſed ſemper *Lucterius* ſcribitur.

Lucularis Flaminis, Epigrammata quædam, apud Onuphr. Panvinium meminerunt.

Lucullanum, olim *Megaris*, arx in mari apud Neapolim urb. Campaniæ, in inſulâ parvâ, quæ *Caſtel dell' Ovo* nominatur, ante portum Neapol. cui ponte jungitur.

Luculli Horti, prope Neapolim ſiti, quos Valerius Aſiaticus bis Conſul à Lucullo emptos inſigni magnificentiâ excolebat: ſed cùm illis Meſſalina inhiaret, per Suilium & Soſibium, ſub crimine adulterii, cum Poppæâ, everſus eſt. Vide Tacit. *lib. 11. c. 1.* Manſerunt in rebus Principis ad ætatem Trajani uſque: Ex quo etiam nunc tantâ acceſſione facta ad luxum, horti Lucullianî inter ſumptuoſiſſimas res Principis cenſentur. Nunc *Cento Camerelle*, locus Campaniæ, inter Bajas & Miſenum, ubi multa antiq. veſtigia Loffredus.

Luculli Villa. Villam in Miſenenſi Marius amœnam & mollius exſtructam poſſidebat, quàm decebat virum militarem & tot bellorum victorem. Eam ajunt LXXV. clɔ. denarium emiſſe Corneliam, nec multò poſt L. Lucullum quingentis millibus denarium & ducentis. In eâ periit Tiberius, oppreſſus à Macrone, injectu multæ veſtis, ætatis anno octavo & ſeptuageſimo Gn. Acerronio, C. Pontio Coſſ. vide Tacit. *lib. 6. Bagni d'Agnano*. Blondo. Fuit in Campania, juxta prom. Miſeni, contra Puteolanam urb. vix 3. m. p. Baudr.

Lucullus Lucius Licinius, fil. vel nepos Luculli, qui Conſ. cum Poſthumo Albino, dein cum Claudio Marcello, paulo ante primum bellum Punicum fuerat. Vir clariſſimus Rom. plurimas præclaras res geſſit: Nobilis, diſertus, dives, munus Quæſtorum ampliſſimum dedit. Sullæ, cui favebat, victoriam contra Ptolomæum, Ægypti R. conciliavit, cumque per Murænam, Mithridaticæ claſſis compotem in Aſia reddidit. Prætor Africam juſtiſſimè rexit. Adverſus Mithridatem miſſus, collegam ſuum Cottam Chalcedone obſeſſum liberavit, Cyzicon obſidione ſolvit, Amiſum, Eupatoriam, Themiſcyram, &c. cepit. Mithridatis copias ferro & fame afflixit, cumque regno ſuo Ponto exuit, & rurſum cum Tigrane rege Armeniæ ſubveniente, magnâ felicitate ſuperavit, ac Tigranocerten, regni metropolim, cum Niſibe, occupavit, longè lateque formidabilis: nec obſcuravit gloriam Triarius, legatus ejus, à Mithridate victus, poſt quod, ipſe deſertus à ſuis, ſe recipere coactus eſt, Anno 687. U. C. Hic (ut refert Athenæus) cùm Romam poſt expeditionem Ponticam rediiſſet, ad vitam ſumptuoſam, & elegantem ſe convertit, tantas enim opes paraverat, ut ædibus & prætoriis extruendis, hortis, & cœnationibus amœniſſimis, incredibilique ſumptu paratis, & bibliotheca inſigni utriuſque linguæ libris referta, atque omnibus obvia ac patenti, opes bello quæſitas contérere non potuerit, cùm interim quotidiano epularum apparatu, in proverbium pene venerit. Nimius in habitu, maximè ſignorum, & tabularum amore flagravit. Poſt cùm alienatâ mente deſipere cœpit, tutela ejus M. Lucullo fratri permiſſa eſt. Addidicerat autem Vir adeò inſignis Eloquentiam & Philoſophiam, ſub Antiocho Aſcalonita, Siſenna & Hortenſio. Ejus vitam ſcripſit Plutarchus. Vide quoque Aur. Victor. *de Viris Ill. cap. 74.* Oroſ. *libr. 5. cap. 19.* Appian. *in bello Mithr.* Flor. *l. 3. c. 5.* &c.

Lucumo, C. *Lucmo* Propertio; ſic enim ille,

Prima Galeritus poſuit tentoria Lucmon.

Vocabulum Tuſcum, quo Rex ſignificabatur, ut Servius auctor eſt in *Æn. 2.* Et ita videtur uſus Sidonius *libr. 5. Ep. 7. Temperat Lucumonem noſtrum Tanaquil ſua.* Loquitur enim de Chilperico rege. Aliter Feſtus: *Lucumones*, inquit, *homines inſani dicti, quod loca ad quæ veniſſent infeſta redderent.* Vide Scaligerum ibidem & *in illud Auſonii*,

Salleto deces ſi cor purgeris aceto,
Anticipesq́; tuum Samii Lucumonis acumen.

Voſſius *Lucumones* & *Λυκάονας* eoſdem eſſe, planèque Latinum ſive Thuſcum illud ex Græco hoc factum putat. *Λυκάων* enim Arcadiæ rex fuit, ac Arcadia ab eo aliquando *Lycaonia* nomen habuit. Is autem in lupum à Jove commutatus dicitur, ut præter poetas tradit Pauſanias. Conſtat etiam *Λυκάονας* dici, qui vulgò *Λυκάνθρωποι*. Eſt verò *Lycanthropia* melancholiæ genus, quo qui laborant, noctu leporum inſtar exeunt, & uſque dum luceſcat, circa mortuorum corpora verſantur; ut ex Æginetâ, & Ætio conſtat. Quæ qui conſiderarit, non mirabitur, uti *Λυκάων* apud Græcos, ita Lucumo apud Thuſcos (qui ex Arcadiâ in Italiam venere) utramque habuiſſe notionem, puta ut tum pro rege, ſeu præfecto, tum pro melancholico vel inſano ſumeretur.

Lucumo, mons inter Lepontias Alpes, Germ. *Luchmanier*, à *Lucumone* Tuſco dictus videtur. Vocatur aliàs Mons S. Barnabæ, dividitque Rhætos à Lepontiis. In hujus cacumine rupes eſt *Cadelin*, in qua naſcitur amnis Erode, qui progrediens montem verſus, exinde Rhenus medius dicitur. Joh. Bapt. *Helv. Antiq. & Nov.*

Lucus, octavus Rex veterum Gallorum, poſt Bardum II. Populis ſuis, circum Pariſios habitantibus, *Lucotheſiorum* nomen dediſſe fertur. Ptolom. *Geogr. libr. 2. cap. 8.* Strabo, *l. 4.* Cæſ. *l. 6. & 7.* Julian. in *Miſopog.* Dupleix, *l. 2. mem. Gall.*

Lucus, caſtellum Salyorum, in diœc. Arelatenſi. Item in Provincia, prope Brinoniam, prunis ſuis celebris, *Brignole*. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Lucus Auguſti, geminus; unus in Hiſp. Tarrac. in Gallæciâ, urbs Epiſc. ſub Archiep. Compoſtellano, ubi aliquot Concilia, vulgò *Lugo*. Unde aliàs Callaici Lucenſes; ad Minium fluv. verſus montes, 18. leuc. à Compoſtella in Ort. 6. à Mindone in Auſtr. uti à confinio Aſturiæ, in Occ. Ampla & ſatis culta. Ab Alphonſo R. victis Mauris Anno Chriſti 753. unà cum Tyde, Aſturica, Portucalenſi, Bracara, Pace Julia, Miranda, Segobia, Abſula, Segobrica, Septimancis & Dominis, recepta. Alter in Gall. Narbon. in Delphinatu; vulgò *le Luc*. *Lucus Vocontiorum* Tacito. civ. fœderata Plin. Huic Fabius Valens faces admovit, donec pecuniâ mitigaretur, Tacit. Æthicus inter Montem Seleucum, & Deam ponit, illinc 26. hinc 12. m. p. V. Hadr. Valeſium *Not. Gall.*

Lucus Baduhennæ, Vid. *Baduhenna*.

Lucus Feroniæ, col. & op. Hetruriæ Capenatibus proximum. Alter apud Ptol. op. Hetruriæ apud oram litoralem, inter Lucam, & Lunam. *Pietra ſantta* Leandro. Aliis *Bientina* vicus eſt inter Florentiam & Lucam, apud lacum.

Lucus Sacer, Mazellæ *Selva de Hami*, locus Campaniæ, Tripergolæ proximus, 3. m. p. à Cumis.

Lucus Vocontiorum, V. *Lucus Auguſti*.

Lud, filius Semi. Gen. 10. Natus A. M. 1660. An Lydorum Aſiaticorum auctor? Joſ. *Antiq. l. 1.* Hieron. &c.

Lud, Rex Britonum, poſt Delium patrem. Liberalis, fortis, magnanimus. Obiit an. 9. regni, duobus filiis relictis, ſub tutela Caſſivelauni, qui Procerum conſenſu clavum arripuit. Beda, Duchenius, Polyd. Virgil. *Hiſt. Angl.*

Lud, opp. Palæſtinæ, nunc pag. *Segura*.

Ludecanus, Rex Merciorum decimus octavus, poſt Bernulphum.

plum, An. 845. Subditis, quibus blandè imperabat, gratus, ab Ang is Or. poſt annum 2. regni occiſus eſt. Duchenius *Hiſtor. Angl.*

Ludgerus, Friſo, Benedictinus, primus Epiſc. Monaſterienſis, à Carolo M. conſtitutus, an. 794. Varia ſcripſit, obiit an. 809. Bellarm. *de Scr. Eccl.* Val. Andreas, *in Bibl. Belg.* Voſſ. *de H. L. lib.* 2. *c.* 30. Suffridus Petri &c.

Ludiee, Strab. vide *Lydius*.

Ludim, fil. Meſraim ibidem. Vide Boch. *Geogr. Sac lib.* 1. *cap.* 12. *Et lib.* 4 *cap.* 16.

Viri clari.

Ludolphus I. Comes Oldenburgicus, lineæ Wildeshuſanæ, ſec. 13. floruit.

Ludolphus II nepos prioris, frater Willebrordi, lineam terminavit. Phil Jac. Spener *Syll. Geneal.*

Ludolphus, Carthuſ. ſcriptor inter ſui ſeculi primos, Saxoniâ oriundus. Prior Argentinæ, an. 1330. Obiit Moguntiæ. Auctor vitæ JESU CHRISTI, ex 4. Evangeliis collectæ, Commentariorum in Pſalmos, Remediorum contra Tentationes. Boſtius, *cap.* 11. *de Viris Ill. Carth.* Hartmann. Schedel de Nuremberg, *in Chron.* Sixtus Sen. *l.* 4. *Bibl. S.* Petrejus *Bibl. Carthuſ. p.* 233. Trithemius, Voſſius, &c.

Ludolphus, Bellarmino Lupoldus de Bebenberg: Poſſevino & Simlero, de Eiſingren, JC. celebris. Cancellarius Balduini Lucemburgenſis, Arch. Trevirenſis, fratris Henrici VII. cui *de Juribus regni atq. Imperii*, opus dedicavit. Aliud *de zelo Veterum Regum Galliæ & Germaniæ Principum*, Simon Schardius, apud Johannem Oporinum, imprimi curavit Baſileæ. Floruit ſec. 14. Voſſius *de Hiſt. Lat. l.* 2. *c.* 57. Simler. *in append. Biblioth. Geſner.*

Ludolphus, Parochus de *Suchem*, iter in terram ſanctam ſuſcepit, ſec. 14 quod poſt quinque annos reverſus conſignatum literis edidit, libro Balduino Com. Steinfurtenſi, Epiſcopo Paderbornenſi dedicato. Voſſ. *de Hiſt. Lat. l.* 3. *p.* 798. Poſſevin. *in appar. ſacro.* Geſner. *in Bibl.*

Ludovegia, mel. *Leones*, vulgò *Lions*, cognom. *en Foreſt*, oppidum Normanniæ, in Veymo Normannico, prope ſylvam *de Bray*; 6. leucis à Rothomago in Ort. Bellovacum verſus 10. ad amnem *l'Orleau*, Vide ſupra in voce *Leones*.

Ludovica, ſeu *Loyſa*. Gall. *Louiſe*, Lotharinga, fil. Nicolai Ducis, ex Margareta Egmontia, nupſit Henrico III. Gall. R. An. 1575. è Polonia reduci. Ingenio, formâ, virtute inclyta. Obiit an. 1601. æt. 47. Matth. *Hiſt. Henrici IV.* Avila *Hiſt. de Bell. Civ. Galliæ*, A. Malleus. *in ejus Vita.* Morer.

Ludovica Sabauda, filia Philippi Ducis, ex Margareta Borbonia. Ex Carolo Com. Engoliſmenſi, cui nupſit an. 1488. Mater Franciſci I. & Margaretæ Valeſiæ. Franciſco, in Italia, rerum ſatagente, Regens regni: Carolo Borbonio, Conneſtabili Galliæ, qui ejus nuptias ſpreverat, lite intentatâ, obtentaque, anſam præbuit, deſerendi Regem: unde Lerna malorum. Filio ad Ticinum capto, paulo poſt obiit, an. 1531. æt. 52. Ejus Epitaphium:

Iſto quieſcens Allobrox ſub marmore
Loiſa, patriæ præcipuum decus ſuæ,
Et Galliarum ſplendor, ac mundi decus;
Neſcitur illi patria pluſne debeat
Tellus, an orbis vaſtus an ipſa Gallia?

Ludovica Margareta Lotharinga, fil. Henrici, Guiſiæ D. ex Catharina Cliviaca. Nupſit an. 1605. Franciſco Borbonio, Contii Principi: Muſas patrocinio dignata ſuo, inter alia, Aulæ res, ſub fabulæ involucro, deſcripſit, an. 1620. Obiit an. 1631. Hilario Coſtus *elog. fœm. Illuſtr.*

Ludovica Borbonia, filia Caroli, Comit. Sueſſionum, ex Anna Montafia, uxor Henrici II. Com. Longavillani, Obiit an. 1637. Item fil. Gilberti Monſpenſerii Com. uxor Ludovici Rupiſurionii Princ. Obiit an. 1561.

Ludovica, Eloviſa vel *Heloiſa*, puella erudita, neptis Fulberti, Canonici Pariſ. ſec. 12. ex præceptore, Petro Abaillardo, mater Aſtralabri. illo Concilio Senonenſi An. 1140. condemnato, & in Monaſterium Cluniac. ſe abſcondente, ſimiliter monaſticam vitam amplexa, Obiit an. 1163. Vide Morer. *Hiſt. Diction.* & infra in voce *Petrus Abaillardus*.

Ludovica Labbaa, Lugdunenſis. Dialogum de Amore & Stultitia ſcripſit: Cætera parum ſecundæ famæ. Morerius *Dict. Hiſt.*

Ludovica Marilliaca, Monialis Poſſiacenſis, Pſalmorum Pœnitentialium paraphraſin edidit. Obiit an. 1629.

Imperatores.

Ludovicus I. Imperator Occidentis, cognom. *Pius*, fil. Caroli M. ex Hildegarde. Natus an. 778. in agro Aginnenſi, mox Aquitaniæ R. ſalutatus eſt. Romæque coronatus, an. 781. Dein à Patre, in Comitiis generalibus, Aqui grani, an. 813. ſucceſſor declaratus, poſt ejus mortem, an 816 Remis coronam accepit. E periculo mortis, cadente ſublicia porticu, ereptus, Lotharium fil. Imperatorem ac Regem Franciæ, Pipinum Aquitaniæ, Ludovicum verò Bavariæ R. declaravit. Bernhardum, ex Pipino nepotem, ob diviſionem iſtam, rebellem, victum luminibus orbavit. Dein Sclavos, Sorabos, Britones repreſſit, Heraldum Danum regno pulſum reſtituit, &c. amiſſaque Hermengarde uxore, Juditam, filiam Welphi Bavari, duxit, ex ea Caroli Calvi pater. Interim filii ex priore conjuge geniti, contra Patrem, conſpirarunt, an. 830. & Pipinus quidem novercam, apud quam Bernardus Comes Barcinonenſis nimium poterat, monaſterio incluſit, Lothario aliis moliente: donec Imperator, in Comitiis Neomagi habitis, nixus filii Ludovici copiis, turbas has compoſuit, veniamque Lothario dedit. Sed recruduit majore vi malum, An. 833. & conſpiratione redintegratâ, Lotharius novercam Tortonam relegavit, Patrem in cœnobium Medardi compulit & cedere imperio, pœnitentiam publicè agere, fateri ſe reum coegit. Quâ impietate moti ſubditi, imo & fratres, Ludovicus & Pipinus, patrem Imperio, uxori, filio Carolo reſtituerunt. Pipinum amiſit, an. 838. Lothario denuo ignovit: quod ægrè ferens Ludovicus, iterum inſurgit, ſed vincitur, & veniam impetrat. Reſumtis armis ſurſus pellitur. Tandem Imperator, à Synodo Aquiſgranenſi *Chriſtianiſſimus* dictus Ingelhemii, prope Moguntiam, quò æger deferri voluit, Obiit anno 840. æt. 62. Imper. 27. Naturâ mitis & clemens, ſed æquo facilior & credulus. Porro laboris patiens, ſobrius, pervigil, magnificus, literatus, Juris & legum Imperii ſciens ac tenax. Stephanum & Paſchalem, quòd ſine ſuo conſenſu Pontifices electi eſſent, ad ſe profectos veniâ dignatus eſt, monuit tamen, *ne in poſterum Majeſtatem læderent*, Platina. Saxoni etiam cuidam viro docto injunxit, S. Scripturam Germanicè carmine transferret, quò & idiotæ illam diſcere poſſent. Ruebat tamen paulatim Eccleſiæ ſtatus, & Carolus M. jam tum pro ſancto eſſe cœpit, &c. Sigon. *lib.* 4 *ad an.* 817. P. Æmilius *l.* 3. Blondus *l.* 2. *dec.* 2. Aimonius *l.* 5. Rhegino, Ado, &c.

Ludovicus II fil. Lotharii I. ex Ermengarde, frater Lotharii, Lotharingiæ Regis & Caroli R. Provinciæ: Romæ Longobardiæ R. à Sergio, an. 844. Imperator à Leone IV. coronatus, patruo Ludovico Germanico, nepotes ditionibus exuere volenti, nequicquam præſtò fuit, cum Sclavis pugnavit, principemque eorum Raſtim captum, ob rupta fœdera exoculavit; Saracenis in Apulia fortiter reſtitit, Capuam, Lucerium, Beneventum iis eripuit, Barium expugnare non potuit. Comburendus ab Adelgiſo, an. 873. juramento ſe obſtrinxit, illico urbe ceſſurum: a quo Papæ auctoritate abſolutus, bellum ipſi per Engelbergam uxorem intulit. Fratri Lothario, qui poſt fatalem Euchariſtiam, ab Adriano II. datam, unà cum Proceribus celeri morte obierat, titulo, non re ſucceſſit. Magnatum ambitione, quorundam etiam proditione turbatus, Obiit an. 875. Mediolani ſepultus. Ex Engelberga, fil. Ducis Spoletani, Ludovici Caroliquе, qui paulo poſt obierunt, & Ermengardes, quæ Boſoni Provinciæ R. nupſit, Pater. Rhegino *libr.* 2. Annal. Fuld. Sigon. *libr.* 5. Ado *in Chron.* Aimon. *contin.* Leo Oſtienſis, &c.

Ludovicus III. Balbus, à Johanne IX. ad Imperium vocatus & coronatus, cum Ludovico R. Germaniæ, ad Marſuam fœdus fecit, duos filios ex Anſgarda, inſcio patre ductâ, miſerè amiſit: illâ tandem repudiatâ Adelheidam ſibi conjunxit, hacque gravidâ, Obiit an. 879. Iidem. Vide *Ludovicus II. Gall. R.*

Ludovicus IV. filius Arnulphi, patri ſucceſſit anno Chr. 899. ætat. 7. coronatus, anno 900. Forchemii. Commiſſus curæ Ottonis Saxoniæ D. qui ſororem ejus duxerat, per Luitpoldum D. Bavariæ Or. exercitus rexit. Zuentiboldo fratre notho mortuo, ditiones ſuas auxit, privilegia Italis confirmavit, Albertum Comitem Bamberg. qui Epiſcopo Vireburgenſi bellum intulerat, ac Conradum Franconiæ D. interemerat, proſcripſit, & Hattonis Epiſc. fraudulento ſalvi reditus promiſſo, captum, ſecuri percuſſit; Cum Ungaris Germaniam vaſtantibus bellum infeliciter geſſit. Obiit Ratisbonæ an. 911. æt. 19. ut Epitaph. ejus indicat, *quatuor vix luſtra videbam.* Ultimus ex Caroli M. ſtirpe, Germ. R. Ejus tempore corruptiſſimus Eccleſiæ ſtatus fuit, Stephano, Chriſtophoro, Sergio, Marozia Papali ſedi turpiter inſultantibus. Luitpr. *l.* 1. & 2. *c.* 13. Rhegino *in Chron.* Faſciculus temp. Sigon. *l.* 6. Abbas Urſperg *in Chron* &c.

Ludovicus V. Bavarus, Henrici VII. Succeſſor, Francofurti electus an. 1314. Fil. Ludovici Sen. ex Mathilde Auſtriaca, coronatus Aquiſgrani, an. 1315. Fridericum Auſtriacum contra ſe electum, & Bonnæ coronatum, poſt an. 8. bellum, quo quinquies juſtis prælis dimicatum eſt, (primò apud Francofordiam, dein ad Spiram, ubi à Leopoldo Auſtrio, qui fratri ſuppetias venerat, pulſus eſt Ludovicus: Tertiò apud Eſlingam, ubi dubio Marte neutri victoria ceſſit: Quartò ad Briſcam, Alſatiæ fluv. ubi iterum fugit Bavarus) tandem ad oppidum Muldorfium, inter hoc & Zeringium caſtrum, inſigni operâ Friderici Sueppermanni, vicit cepitque, poſt triennium dimiſit, hac lege, ut non quidem titulo, Imperio tamen cederet. Helvetiorum, ſibi fidiſſimorum, fœdus confirmavit. A Johanne XXIII. infeſtatus, & excommunicatus, queſtus eſt, *per hunc Antichriſtum Chriſtianis pacem à Deo datam non ſervari.* Aventin. *lib.* 7. Crantz. *l.* 9. *c.* 14. 15. Illo invito Italiam intravit, à Papa appellavit ad Concilium, Mediolani & Romæ coronatus, contra hunc Synodo celebratâ, illum depoſuit, ſurrogato Nicolao V. qui Johannem hæreticum declaravit. Ab hujus ſucceſſoribus Benedicto XII. an. 1336. & Clem. VI. an. 1344. cùm abſolutionem aliter impetrare non poſſet, quàm ut ſe vaſallum Papæ fateretur, in Comitiis Procerum rem ventilari voluit. Decretum: *Electum legitimè Imperatorem, non egere Papæ con-*

firmatione, neq; huic in illum jus ullum competere. Morn. *in Myſter. iniq.* Aventinus *l.7. Ann.Boj.* Hinc Carolus Bohemiæ R. à Papa ipſi oppoſitus, cùm nec hoc ſuccederet, venenum magnanimo Imper. propinatum eſt, quod cùm in venatione motu excutere ſatageret, equi lapſu interiit. An. 1446. æt.63. Imp.33. Villanius *lib.9.10. & ſeqq.* Blondus *lib.2.* &c.

Germaniæ Reges.

Ludovicus I. Pius, vel *Senior*, Germaniæ R. tertius fil. Ludovici Pii ex Ermengarde, regnare cœpit, an.817. Primò Patris amplexus partes, paulo poſt fratribus ſe junxit, injuriamque Parenti à Lothario illatam approbavit. Francofurtum profectus an. 840. Saxones, Thuringos & Francos Or. in ſuas partes pertraxit, quod Pater ægerrimè ferens, antequam malo mederi poſſet, obiit. Dein Obotritos rebelles coërcuit, & limitibus undique propagatis, vicinis formidabilis eſſe cœpit. Impiger, magnanimus, fortis, munificus, Juſtitiæ religionisque zelotes, & literatus. Poſt Ludovici II. Imper. mortem ad Imperium aſpiravit, ſed Carolus Calvus à Pontifice coronatus eſt. Proin irruptione in Neuſtriam factâ, ultionem ſumturus, Obiit Francofurti, an.876. ætat.70. regni 59. Ex Emma, fil. Comitis Erkengarii Hiſpan. pater Carlomanni, Bavariæ R. Ludovici Germ. Caroli Craſſi Imper.&c. Annal. Bertini, Fuld. Aimon. *continuatus*, &c.

Ludovicus II. Jun. patri ſucceſſit, quem cùm Carolus Calvus, regno exutum iret, miſit legatos, qui ipſi pactum cum patre initum objicerent, polliciti Jus Regis ſe triginta teſtibus indubitatis, & quidem 10. per aquam frigidam, 10. per ferventem, & 10. per ardens ferrum, probaturos. Quod cùm admittere ſe ſimularet Calvus, induciis factis, juravit ſe ipſum non invaſurum. Interim, dum nihil non moliretur, ut Ludovicum Andernaci, ubi degebat, oppreſſum excæcaret, hic ab Epiſc. Colonienſi perfidiæ hujus certior factus, paratis omni diligentiâ copiis Calvum ſuperavit. Sic Ludovici Sen. filii tres pacificè poſſeſſiones ſuas in poſterum tenuerunt. Poſt Lud. Balbum ad Galliæ regnum vocatus, dum Metis inaudiit, fratrem Carlomannum ægreſcere, properavit in Bavariam, ne Arnolphus hujus fil. nothus regnum occuparet. Hinc in Galliam profectus 8000. Normannos ſtravit. Dein viribus junctis cum Ludovico & Carlomanno, Hugonem nothum Valdradæ, vicit. Obiit Francofurti an. 882. majora contra Normannos meditatus. Ex Lutgarde Saxonica pater Ludovici, qui juvenis admodum obiit. Rhegino *in Chron.* Aimonius &c.

Galliæ Reges.

Ludovicus I. vide *Ludovicus I. Imper.*

Ludovicus II Balbus, patri Carolo Calvo ſucceſſit, coronatus Remis, an.877. ab Hincmaro Arch. Trecis à Johanne IX qui quòd hunc ad Imperium, non verò Craſſum vocaret, Româ pulſus erat. Cum conſobrino Germaniæ R. de Lotharingia convenit, Bernardum Gothiæ Marchionem domiturus, Compendii, non ſine ſuſpicione veneni, obiit an. 879. æt.35. Ex Anſgarda pater duorum filiorum, Ludovici III. & Carolomanni, quorum alter ab apro occiſus, alter poſti illiſus cervicem fregit, cùm amores venaretur: illâ, juſſu Patris repudiatâ, ex Adelaide fil. Carolum Simplicem poſthumum ſuſcepit. Aimon. *l.5. cap.36.* Rhegino *lib.5.* Annal. Fuld. &c.

Ludovicus III ſucceſſit Patri Ludovico Balbo, unà cum fratre Carlomanno, coronatus: quorum juventute ſpretâ Ludovicus Germaniæ R. turbas daturus, Lotharingiæ parte conceſſâ, quievit. Regnum dein à fratribus diviſum, An. 880. & Ludovico Francia Neuſtriaque, Carlomanno verò Burgundia & Aquitania obtigit. Hi dum Boſonem, qui ſe Provinciæ Burg. R. proclamari curaverat, Viennæ obſeſſum tenuerunt, Normanni Picardiam ingreſſi, prope Ambianum, magnâ clade à Ludovico cæſi ſunt, Carlomanno interea obſidionem urgente. Paulo pòſt Turonibus æger obiit, contra eoſdem hoſtes majora meditatus, in Fano S. Dionyſii, anno 881. P. Æmilius, illum puellam equo inſectantem, dum incautus in januam irrumpit, poſti caput alliſiſſe refert.

Ludovicus IV. Ultramarinus, fil. Caroli Simplicis, ex Ogina, fil. Eduardi Sen. Angliæ R. apud Adelſtanum avunculum educatus, ex Anglia, ſuaſu Hugonis M. ad regnum vocatus eſt: coronatus Lauduni, an. Chr. 936. Lotharingiam, à Patre Henrico Germaniæ R. conceſſam repetiturus, ab hujus filio Ottone repulſus eſt, ſorore ejus Gerbergâ poſtmodum ductâ. Varios dein hoſtes vicit, Herbertum Comitem, qui Patrem captivum tenuerat, fabulâ *de vaſallo ruſtico Anglo, in convivio propoſitâ*, ſuffragiis ab ignavis obtentis, ſtrangulari curavit. Malmesbur. *in Hiſt.* Junctus Hugoni M. quo nemo ipſi plus negotii fecit, dum Richardum poſt Guilielmi Patris mortem, ſub tutelæ prætextu, Normanniâ excutere voluit, à Danis Rothomagi captus, pacem fecit. Dein contra Hugonem bello geſto, ab Ottone M. adjutus eſt. Obiit Elephantiaſi, an. 954. vitæ 38. regni 18. Ex Gerberga Pater Lotharii ſucceſſoris, Caroli, &c. P. Æmil. *l.3.* Mezeraj. *Hiſt. Gall.*

Ludovicus V. dictus *Juvenis qui nihil fecit*, ultimus ex Carolovingis, fil. Lotharii ex Emma, à patre in conſortium regni aſſumtus, an. 979. duxit Conſtantiam Blancam, fil. Guilielmi, Comit. Arelat. & Prov. A Patre morituro Hugoni Capeto commendatus eſt, cui cùm Emma non fideret, illum ad aviam Adelheidam viduam Ottonis I. dictam *Regum Matrem* deducere ſategit. Interim ille obiit an. 987. Succeſſit Hugo Capetus. Alberic. & Oderan. *in Chron.* Aimon. *cont.* Nangius, &c.

Ludovicus VI. Craſſus, Philippi I. fil. patri ſucceſſit, an. 1081. Formâ egregius, fortis, dexter, amans juſtitiæ, Eccleſiæ protector. Rebus jam contra Henricum Angl. R. & Normanniæ D. fortiter geſtis, bellum Rex pro libertate Ordinis Eccleſiaſtici cum ſuis ſuſcepit. Anglum ad monomachiam provocatum, cùm ſe non ſiſteret, acie vicit. Henricum V. Imperatorem, Galliæ aditu arcuit, Caliſti II. defenſor. Carolum Bonum, Flandriæ Com. inter ſacra, Brugis occiſum, ultus, Guilielmo Clitono Comitatum conceſſit. Dein cum Præſulibus quibuſdam Galliæ colliſus, à Stephano Pariſ. & Henr. Senon. excommunicatus eſt, lite per Honorium compoſitâ: cujus Succeſſori Innocentio II. cùm Anacletus opponeretur, Innocentio Rex adhæſit. Obiit an. 1137. regni 40. æt. 57. Ex Adelheida, fil. Humberti II. Com. Mauriennæ & Sabaudiæ, pater Ludovici VI. Philippus enim primogenitus, Rex jam ſacratus, obiit an. 1129. Roberti, qui caput familiæ Druidenſis; Petri, à quo Cortenæi orti, &c. P. Æmil. *l.5.* Pap. Maſſon. *in Hiſtor.* Sugerus, *in ejus vitâ, &c.*

Ludovicus VII. dictus Junior, vel Pius, fil. Ludovici Craſſi ſeu Groſſi. Remis præſente patre unctus eſt in Regem, an. Chr. 1131. Lloyd. cum Theobaldo, Campaniæ Com diſſedit. Expeditioni ſacræ, ſuaſu Bernhardi, interfuit, cum Conrado Imper. ſed Græcorum perfidiâ, copiæ ejus, poſtquam Hieroſolymis, à Balduino III. honorificè exceptus eſſet, miſerè perierunt. Reverſus uxorem Leonoram, fil. Guilielmi Aquitaniæ D. adulterii ſuſpectam dimiſit, imprudenter illi Aquitaniâ & Pictonibus redditis. Hac enim dote mox Henricus II. Angl. R. cui poſtmodum nupſit, auctus, Comitatum quoque Tholoſanum occupare conſtituit. Sedata tum lis, interventu Alexandri III. & nuptiis Margaretæ, fil. Ludovici, cum Henrico fil. Angliæ R. poſtmodum in funeſtam longamque bellorum ſeriem, inter utramque gentem, erupit. Ex Anglia, quò Thomæ Cantuar. ſepulcrum viſitatum venerat, domum reverſus, Philippum fil. Remis coronari voluit, anno 1179. Obiit an. 1180. ætat. 63. regni 43. ſec. Morerium. Pius, magnanimus & benignus, ſed repudiatâ uxore imprudens. Pater ex Adelheida, fil. Theobaldi M. Campaniæ Com. Philippi Auguſti ſucceſſoris, &c. *Geſta Lud. Jun.* P. Æmil. *l.5 &c.*

Ludovicus VIII. dictus *Leo*, ſucceſſit Patri Philippo Auguſto, an. 1223. poſtquam à Johanne Angliæ R. contra quem electus erat, victus & Angliâ excluſus eſſet, Matth. Par. *in Joh. & Henr.* In Gallia, jam Rex, Anglis, quicquid cis Garumnam poſſidebant, eripuit. In Albigenſes, & inprimis Avenionem ſeverum ſe geſſit. Peſte infeſtatus 22000. militum amiſit, ipſe cum Comite Namurcenſi & Arch. Remenſi, cladis acceſſio: *Unde perſpicuè conſtare videtur*, ait Antonius Florentinus, *bellum injuſtè fuiſſe ſuſceptum.* Ante mortem Pſeudobalduinum ad reſtim damnavit. Obiit an. 1226. æt. 39. Ex Blanca Caſtellana, pater 9. filiorum, è quibus Ludovicus ſucceſſor, & Carolus, ſtirps primæ familiæ Andegavenſis. Rigord. *in vita Phil. Aug.* G. Brito, *in Philipp.* Pap. Maſſon. *l.3. Hiſt.* P. Æmilius *l.7.* Vinc. Bellovacenſis *in Spec. Hiſt.* Serres *Invent. hiſt. Gall.*

Ludovicus IX. fil. prioris, an. 12. æt. mortuo Patre, Remis coronatus eſt, an. 1226. Matre interea prudentiſſimè regnum, dum adoleſceret filius, adminiſtrante, & eludente Procerum, regimini inhiantium, conatus, per Com. Campaniæ ſibi peculiari ratione conciliatum. Jam rerum potitus, hunc contra æmulos fortiter tuitus, Petrum inprimis Mauclerum, Com. Druid. & Hugonem Luſignanum, fruſtra Henrici Angliæ R. cujus matrem Iſabellam Engoliſmenſem duxerat, viribus nixum, in ordinem redegit: Anglo ad Tallæburgum in Xantonibus victo, an. 1242. Raimundum Com. Toloſanum, Maſſilienſibus junctum, oppreſſit, in Albigenſes acer. Rebus ſic regni compoſitis expeditionem in Orientem ſuſcepit, an. 1248. curâ regni Blancæ matri commiſſâ, Damiatam expugnavit, tribus præliis Infideles vicit, totâ ferè Ægypto ſubjugatâ. Mox amiſſo Roberto Com. Arteſiæ fratre, à Melec-Sala, fil. Suldani Meledini, commeatu intercluſo, victus & captus eſt, ad Maſſuram prope Nilum ſitam, an. 1250. cum Carolo & Alphonſo fratribus. Sed tanta fuit captivi Regis admiratio, ut Barbari, cæſo Melec-Salâ, de illo in Principem eligendo, deliberaſſe dicantur. Quidquid hujus ſit, libertatem ſuam, redditâ Damiatâ, ſuorum ingenti vi auri redemit: ſummâ fideliſſimè ſolutâ. Poſtea, cum reliquiis exercitus, Genuenſium transvectus claſſe, Tyrum & Cæſaream cepit, &c. Morte matris auditâ, in Regnum reverſus, poſt 5. annos. illi exornando & Juſtitiæ exactè adminiſtrandæ incubuit, pace cum Anglo, qui ſolus res in Gallia turbare poterat, initâ: Pragmaticæ ſanctionis, de diſpenſatione beneficiorum, auctor: Biblia Gallicè verti curavit. Poſt hæc expeditione denuo in Africam ſuſceptâ, Carthaginem cepit, Tunetanum regem, cæſis 10000. vicit ac Tuneti obſedit: ſed ſævâ peſte vexatus exercitu magnâ ex parte amiſſo, ipſe tandem cum Elizabetha reginâ, ac filio Johanne Triſtane obiit, An. 1270. æt.56. regni 44. Frater Carolus duriſſimis conditionibus obſidione ſolutâ, horrendis in reditu procellis agitatus, ægre in patriam eluctatus eſt. Ludovicus ex Margareta. fil. Raimundi Berengarii Com. Prov. numeroſam ſuſcepit prolem. Succeſſit Philippus Audax fil. Alius ex

filiis

filiis Robertus, Borboniæ fam. caput extitit. A Bonifacio VIII. inter Sanctos numeratus eſt. An.1297. V. Platinam, P. Æmil. *lib.* 7. Guil. Nangium, Blondum, Petr. Matth. Gaguinum, Maſſonium, Serres, &c.

Ludovicus X. cognomento *Hutinus*, i. tetricus, rixoſus, &c. Philippo Pulchro Patri ſucceſſit, an. 1314. cùm jam per Matrem Johannam, Navarræ Rex coronatus eſſet, an. 1307. Engerranum innocentem, in gratiam Caroli Valeſii, qui tamen id impune non tulit, ſuſpendi juſſit: Cum Roberto Flandriæ Comite pacem parum honeſtam iniit. Obiit ſubitò an. 1316. æt. 25. Pater Johannæ, quæ Navarræ regnum Philippo Ebroicenſi marito attulit, ex Margareta, ob mores pulſa: & Johannis poſthumi, brevis ævi, ex Clementia Andegav. filia Caroli Martelli Hung. R. Succeſſit frater Philippus Longus.

Ludovicus XI. fil. Caroli VII. ambitione regnandi ardens, cum Galliæ hoſtibus, contra patrem, conjuravit: Delphinatu, quò ſe receperat, excedere coactus, in Brabantiam ad Burgundiæ Ducem, ſe contulit. Auditâ patris morte an. 1461. hoc cum filio comitante, Remos pervenit, ab Archiep. Joh. Juvenali de Urſinis coronatus. In regno ſævus, patris miniſtros removit, & quidquid ab illo conſtitutum, irritum reddidit. Hinc bellum, cui ſpecioſus *à publico Bono* prætextus, ortum, autoribus fratre Regis, Duce Biturigenſi, Ducibus Britanniæ & Borbonio, ut & Comite Caroleſio, Burgundiæ Ducis filio. Concurſum ad Montleherium, neutrâ parte vincente, an. 1465. Ne graviora ſequerentur, Ludovicus dextrè Ligam diſſolvit, pace ad Confluentiam initâ, quâ Normannia fratri, Burgundo quædam in Picardia loca, Comit. Stampenſis Britanniæ D. & Conneſtabilis dignitas Comiti S. Pauli, quem poſtea capite plecti juſſit, conceſſa. Dein frater Normanniâ orbatus, denuo ſe Britoni & Burgundo junxit: quorum alteri Rex bellum indixit, contra alterum Leodienſibus ſuſcitatis. Pace tamen ad Peronnam Burgundus ſuperior, Regem aliàs adeò callidum ad Campaniam Briamque fratri concedendas, & Leodienſes ad obſequium redigendos junctis viribus, adegit. Sic Leodium captum, direptum, exuſtum. Paulo poſt & fratre & Burgundo eluſis, ordinem S. Michaëlis Amboſiæ inſtituit, an. 1469. quem Brito recuſavit, Burgundo Anglicum capiente. Ergo Fratrem primò, dein Burgund. D. per hoſtes ipſi ſuſcitatos perdidit, omniaque quæ eminere videbantur in regno, ſic depreſſit, ut de illo dictum: *Qu'il avoit mis les Roys hors de Page.* Mortuo Carolo Burgundiam Coronæ denuo uniit, Provinciam ab ultimis Comitibus ſibi donatam eidem adjunxit, fœdus cum Helvetiis, quorum fortitudo in prælio prope Baſileam ipſi probè perſpecta erat, iniit, Angloq; intra Inſulam ſuam detento, profundam pacem regno conciliavit: Auctis nihilominus tributis, populo gravis, & ſævus in novarum rerum ſuſpectos. Tandem appropinquante ſenio, & morbis ingraveſcentibus, intolerabilis omnibus evaſit, tanto horrore mortis correptus, ut ne vocem quidem audire poſſet, legatisque quaquaverſum miſſis, & punitis ſontibus, ſe vivere teſtaretur: In hoc ſtatu à Jacobo Cocterio Medico, qui immenſam pecuniæ vim ex illo intra breve tempus, extorſerat, indignè habitus. Obiit anno 1483. æt. 60. regni 22. Sepulchrum bellis civilibus an. 1562. direptum. Ex Charlotta Sabauda, pater Caroli VIII. Princeps aſtutus, vindictæ cupidus, nemini fidens, ſe ſolo nixus, de viliſſima plebe homines evehere ſolitus: Cætera dexter, acutus, literatus. Comineus, *in Ludov. XI.* Gaguinus. Legatum Bajazethis quòd ultra Maſſiliam penetrare noluerit in regnum, eò quòd nihil poſſit eſſe Chriſtianis commune cum hoſtibus JESU CHRISTI, hiſtoricis laudatus. Pondus menſuramque porro unicam Galliæ dare, ut & ſtatuta omnibus provinciis communia condere in animo habuiſſe, fertur. Pet. Matth. *in Ludov. XI.* Serres, &c.

Ludovicus XII. cognom. Juſtus & Pater populi, fil. Caroli Ducis Aurelianenſ. & Mediolan. ex Maria Cliviaca, ſucceſſit Carolo VIII. an. 1498. Felicitati ſubditorum intentus, tributa mitigavit, juſtitiam ſumma cum laude adminiſtravit, *hoſtibus Ducis Aurelianenſis Rex* veniam dedit. Ludovicum Sfortiam Mediolano pepulit, mox reſtitutum, denuò vicit, & cum fratre Aſcanio cepit, per Ludovicum Tremollium. Dein Ferdinando Caſtellano junctus, Fridericum Arragonium Neapolit. R. ditionibus exuit, conceſſâ in diviſione Apuliâ & Calabriâ, Hiſpanis; ab his paulo poſt per Conſalvum Cordubenſem regno exturbatus. Genuam rebellem ad obſequium adegit, Savonæ fœdere cum Maximiliano I. & Julio II. inito, Venetos afflixit, an. 1509. mox Papam contra ſe arma ſumentem, diriſque fulminantem, ad Ravennam, ipſo Paſchatis die X. M. cæſis repreſſit. Sed Gaſtone Duce ibi occiſo, & Johanne Albretano amico, regno Navarræ ab Hiſpanis, Papæ donum aſſertutis, exuto, infelix. Poſt an. 12. filio Ludovici Sfortiæ, Helvetiorum ope, reſtituto, victus ab his ad Novaram, Divionem contra eoſdem obſidentes tueri neceſſe habuit. Nec hic hoſtium ſatis, Julius porro Genuenſes, Hiſpanos, Angloſque in Ludovicum armavit, qui hunc prælio calcarium vicerunt, Tervanâ & Tornaco captis. Sed ex diſcrimine tanto dextrè eluctatus Rex, Helvetios ſibi reconciliavit, cum Hiſpanis pacem iniit, Mariam ſororem Henrici VIII. Angliæ R. duxit: moribundo Julio II. cuſo Neapoli aureo nummo, cum hoc elogio, *Perdam Babylonis nomen,* poſtquam Mediolani Concilium de emendando ſtatu Eccleſiæ celebraſſet, animum teſtatus. Obiit an. 1515. æt. 53. regni 17. Lutetiæ. Pius, religioſus, caſtus, magnificus, literatorum Mæcenas, clemens: contra Valdenſes à quibuſdam incitatus, *illos ſe religioſiores eſſe* profeſſus eſt: Hoc uno infelix, quòd *tam arctam cum Alexandro VI. affinitatem contraxiſſet. & imperii Patris, omniumq; ſcelerum genere cooperti filii crudelitates, libidines, perfidiam, fortunas denique, foviſſet & amplificaſſet.* Thuan. *lib.* 1. Ex Anna Britannicâ, quam Johannâ Ludovici XI. filiâ repudiatâ duxerat, duorum filiorum, ſed non vitalium, Claudiæ inſuper, quæ Franciſco I. ſucceſſori nupſit, & Renatæ, quam Hercules II. Eſtenſis ſibi junxit, Pater. *Hiſt. Gall.*

Ludovicus XIII. cognom. *Juſtus*, patris Henrici IV. ſucceſſor, an. 1610. ſub tutela matris Mariæ de Medicis. Ductâ Annâ Hiſpanicâ, an. 1615. Mareſcallum Ancræum, qui diu Reginæ gratiâ potens regno illuſerat, puniit, matrem à regni adminiſtratione Blæſas removit, Condæum turbantem in carcerem conjecit, in Luinæum opibus Ancræi congeſtis. Paulo pòſt matris, cui ſe varii Principes juncturi erant, copias ad pontem Cæſaris fudit, gratiam petere rebelles coëgit. Benearniam dein, ad reſtitutionem bonorum Eccl. via dactam, liberrimi antea juris, Coronæ adjecit, variiſque urbibus Reformatis ereptis, in Montalbani obſidione hæſit. Poſt Luinæi mortem, an. 1620. Richelii Cardin. conſiliis uti cœpit, cum Reformatis, Roanio & Subiſio horum ducibus, ſæpius conflixit. Rupellam Anglorum ope fruſtratam, an. 28 ad deditionem coëgit: Pacem dein urbi & Reformatis dedit. Turbis domi compoſitis, bellum Mantuanum pro Nivernio ſuſcepit, Sabaudiam ſubegit, Hiſpanos ad Caſalim repreſſit: Poſt hæc in fœdus cum Suecis contra Cæſarem veniens, Lotharingum ducatu exuit, Gaſtonem fratrem, Matris Epiſcoporumque quorundam opibus ſubnixum, prope Toloſam, an. 32. ſuperavit, Henrico Momorantio partium Duce, capite plexo. Per Caſtillionæum & Brezæum, Mareſchallos, Principem Thomam, in Flandria cecidit, an. 1635. Corbiam recepit, Galaſſium in Burgundia fudit, Dolam fruſtra obſedit. An. 1636. Per Harcurtium Hiſpanos Inſulis S. Honorati & Margaretæ depulit, per Mareſchallum Schombergium Serbellonem coëgit Leucatę obſidionem ſolvere, acie victum. An 1637. Porro Caſalem tuitus, Taurinum per Harcurtium recepit, per Condæum in Comit. Ruſcinonenſi felix, per alios Atrebates cepit, ad Theonisvillam acceptâ clade. receptâ Salſâ. Vercellis amiſſis, irritâ S. Omeri obſidione, paulo infelicior: Nihilominus paulo pòſt Catalauniâ & Comitatu Ruſcinonenſi potitus: Obiit, victo prius Sueſſionum Comite rebelli, an. 1643. haud diu poſt Richelii Cardin. obitum, anno ætat. 41. regni 32. Ex Anna Auſtriaca, pater Ludovici XIV. & Philippi, Ducis Aurelian.

Ludovicus XIV. cognom. *A Deo datus*, natus an. 1638. ſucceſſit patri, an. 1643. ſub tutela matris Annæ, quæ Mazarini Cardin. conſiliis uſa. Bello Germanico feliciter defunctus, pace generali initâ an. 1649. Alſatiam & Suntgojam regno adjecit. Inteſtinis diſſidiis agitatus, Barcinonem, Caſalim, Dunkerckam, &c. amiſit. Coronatus an. 1654. in Flandria, Italia & Catalaunia feliciter rem geſſit, pace initâ an. 1659. & ductâ Mariâ Tereſiâ, Philippi IV. Hiſpan. R. filiâ, certis tamen legibus, de quarum ſenſu hodieque litigatur, an. 1660. Ex illa pater Delphini, an. 1661. Poſt hæc regno exornando intentus, bonas leges ſanxit, ærarii præfectis frænum impoſuit. Duelliſtas, pernicioſum genus, extirpavit. Mercaturæ amplificandæ, duas Societates Orientalem & Occidentalem inſtituit, an. 1664. Injuriam, à ſatellitibus Alexandri VII. Crequio legato ſuo Romæ illatam, memorabili exemplo ultus: Leopoldo Imperat. contra Turcas auxilia ſummiſit, Cretæ quoque ſuccurrit, quæ tamen paulo pòſt Turcæ præda facta eſt: Literarum in regno ſuo ſplendorem auxit, &c. In ditiones Belgii Hiſpanici poſt hæc irrumpens, plurimas urbes cepit, & Comit. Burgundicum ſubitò occupavit, qui pace Aquiſgrani initâ, an. 1668. redditus eſt. Anno 1672. junctus Gallicus hic Hercules Neptuno Anglico, in ſocietatem armorum pertractis Electore Colonienſi & Epiſcopo Monaſterienſi, ſolicitatis inſuper Succiæ, Daniæ & Luſitaniæ regibus, ex Italia porro, Sabaudiâ, aliunde auxiliis convocatis, contra fœderatum Belgium, tum proditoribus undique turgens, movit: ubi intra quadraginta dies, inuſitatæ felicitatis memorabili exemplo, totidem, imo plures urbes arceſque in poteſtatem redegit, totoque brevi potiturus videbatur, unde jam illud in Gallia increbuit:

Una dies Lotharos, Burgundos hebdomas una,
Una domat Batavos Luna, quid annus erit?

Sed omiſſo, per moram Ultrajectinam, Amſtelodamo, capite rerum, Groningâ fortiſſimè defensâ, victis mari ſemel iterum, tertiò partibus, alia annis ſequentibus facies rerum eſſe cœpit: Desertæ paulo pòſt urbes omnes, Trajecto excepto, & Cæſare, Succis, Danis, Hiſpaniſque ad partes accedentibus, eventus belli hodieque dubius hæret: utraque parte rerum ſuarum attentius ſatagente, interea verò à belli malis ad honeſtæ Pacis bona reſpiciente, quæ utinam brevi redonet Pacis auctor!

Alii Reges Principeſq;.

Ludovicus Cæcus, fil. Boſonis, ex Hermengarde, Regis Provinciæ, Arelati & Burgundiæ, an. 879. huic ſucceſſit, ſub tutela matris, an. 890. Ab Alberto Tuſciæ Marchione, aliiſque, Berengarii

garii, qui Imperatorem ſe fecerat, hoſtibus, vocatus, à Stephano VII. Imperatoriam coronam ſuſcepit, an. 901. Sed paulo pòſt Veronæ, ubi omnium rerum negligens vixit, à Berengario captus oculiſque orbatus eſt, an. 904. Rhegino *in Chron.* Hinc in Provinciam reverſus, ibi paulò pòſt obiit. Bovis, *Cor. Arelat.* Bouch. *Hiſt. Prov.* Chorier *t 2. Hiſt Delph.*

Ludovicus I. Andegav. Rex Hungariæ & Pol. cognom. *Magnus*, fil. Caroli II. (cui Carolus Martellus Hung. R. pater erat) ex Elizabetha, fil. Ladiſlai Loctici, patri ſucceſſit, an. 1342. Judæos Hungariâ expulit, bello contra Tranſylvanos, Tartaros, Croatas, & Valachiæ Vaivodam felix. Caſimiro avunculo contra Johannem Bohemiæ R. auxilia ſummiſit. Fratre Andrea, ab uxore Johanna Neapolitana, ſtrangulato, in Italiam tranſiit, Caroloque Dyrrhachino occiſo, Neapoli potitus eſt, Johannâ in Provinciam profugâ: quæ lis compoſita, an. 1350. De Dalmatia cum Venetis contendit. Caſimiro mortuo, Poloniæ Rex factus, an. 1370. Lithuanos, Proceresque rebelles ad obſequium coegit. Comanos ad Chriſtianiſmum convertit. à Carolo IV. Imperat. Vicarius Imperii, ab Innocentio VI. magnus Eccleſiæ Vexillifer creatus. Obiit Tirnaviæ, an. 1382. ætat. 56. regni 40. Ex Elizabetha, fil. Stephani Bohemiæ R. pater Mariæ, quæ Sigiſmundo Lucemburg. Hungariæ & Boh. R. nupſit, & Hedviges, uxoris Jagelonis, Pol. R. Michov. *l.4.* Cromer. *Hiſt. Pol. l. 4.* Bonfin. Turoſius *Hiſt. Hung.* Villan. Collenutius, &c.

Ludovicus II. Junior, Hungariæ & Bohemiæ R fil. Ladiſlai VI. ex Anna Aurelianenſi, filia Johannis Com. Engoliſmenſis, patri ſucceſſit an. 1516. æt. 12. A Solimanno, capto Belgrado, victus ad oppidum Mohatzium, dum fugâ ſalutem quæſivit, paludibus merſus eſt. Natus ſine epidermide, an. æt. 8. jam barbatus, interiit an. 20. poſtquam ignotum hominem, qui inſtanter petierat cum eo de rebus graviſſimis loqui, audire recuſaſſet. An. 1526. Affinis Caroli V. Imp. ſorore ejus Mariâ ductâ. Succeſſit hujus frater Ferdinandus, cui Anna Ludovici ſoror nupſerat. Iſthuanff. *l. 8. rer Hung.* Paul. Jov. *in elog.*

Ludovicus I. Dux Andegav. Rex Hieroſolymæ, Neapol. & Siciliæ, Comes Prov. Secundogenitus Johannis Gall. R. ex Bonna Lucemburgica. frater Caroli V. hoc mortuo, Galliæ Regens. A Johanna Sicula adoptatus, anno 1380. biennio pòſt coronatus eſt Avenione, à Clemente VII. Hinc in Italiam properavit, comitatus Amadeo VI. contra Carolum Dyrrachinum, qui Johannam è medio ſuſtulerat, ſed omnibus Galliæ, quos ſecum habuerat, theſauris exhauſtis, dum novas hinc opes expectat, Venetiis tempus inutiliter terens, obiit an. 1384. Ex Maria Bleſenſi, pater Ludovici II. & Caroli, Principis Tarentini, qui ſine prole defunctus eſt. Collenut. *Hiſt Neap. &c.*

Ludovicus II. ſucceſſit priori, ſub tutela matris Mariæ, quæ confeſtim filium in Provinciam deduci curavit, ubi Avenione Rex Neapolis coronatus eſt, dein urbes Provinciæ, Ladiſlai ſeu Lancelloti, filii Caroli Dyr. partes ſecutas, feliciter reduxit, adeò prudens & mitis, ut filio populi hi lubentes ſe ſubmitterent. Anno 1383. Rex, poſt hæc Neapoli cum plauſu exceptus, cùm inde in Galliam reverteretur, Ladiſlaum infeſtum habuit. Secundò revocatus, ſecundò deſertus eſt. Proin poſt Ladiſlai mortem, inconſtantiam populi deteſtatus, Neapolim tertiò redire renuit. Cum Duce Sabaudiæ, de quibusdam locis, contendit. Sincerus, pius, liberalis, populi amans, ad ignoſcendum promtus. Obiit Andegavi, An. 1417. pauperum 15000. viritim 10. denariis legatis. Ex Jolanta, fil. Johannis I. R. Arragoniæ, regni hærede, pater Ludovici III. &c Collenutius, Summoneta, *Hiſt. Neap.* Saxyus, *Coron. Reg. Arelat. &c.*

Ludovicus III. à Martino V. & Sfortia, Johannam II. deturbatum cupientibus, in Italiam vocatus, ſatis proſpero ſucceſſu uſus eſt. Sed Alphonſus Arragoniæ R. qui Siciliam tenebat, à Johanna adoptatus, hujus patrocinium ſuſcepit, Sfortiaque Conneſtabilis ejus factus & Capuano Principatu demulſus, ad illam ſe iterum applicuit, unde Ludovicus in Galliam regredi coactus eſt. Paulo pòſt indignata Alphonſo Johanna, Baronum conſilio, Ludovicum adoptatum, à ſubditis agnoſci voluit, Calabriæ Ducatu ipſi donato. Tum Alphonſus, ex Arragonia redux, Maſſiliam cepit, an. 1423. Ludovicus verò & Johanna, Catalaunos regno pepulerunt. Obiit Coſentiæ, an. 1434. Succeſſit Renatus frater. Juſtinian. *Annal. Genu.* Barthol. Facius *lib. 3. de reb. geſt. Alphonſi.* Collenutius, &c.

Ludovicus, Trinacriæ R. filius Petri, ex Principibus Arragoniis, à Petro III. qui Conſtantiâ Manfredi filiâ ductâ, jus in Siciliæ regnum nactus eſt, oriundi. Patri ſucceſſit an. 1342. ſub tutela patrui Johannis. Obiit anno 1355. Fridericus Simplex, Frater, ſucceſſit. Fazellus, Surita, Villan &c.

Ludovicus, fil. Philippi Audacis R. ex Maria Brabantina, caput familiæ Comitum Ebroicenſium, & Regum Navarræ. Obiit anno 1319. Ex Margareta Arteſia pater Philippi Boni, qui per Johannam, Ludovici Hutini filiam, Rex Navarræ factus eſt, &c.

Ludovicus, Dux Aurel. ſecundogenitus Caroli V. Gall. R. ſub regno fratris Caroli VI. adminiſtrationi rerum admotus, nobilitatis favore potens, unus omnia poterat. Quod cùm ægrè ferret Johannes Burg. D. qui regimini ſimiliter imminebat, hinc cruentum Aurelianenſis & Burgund. familiæ diſſidium. Occiſus, Johannis juſſu, à nobili quodam Normanno, an. 1407. Ex Valentina filia Joh. Galeacii Com. Mediol. pater Caroli Ducis Aurel. per hunc Avus Ludovici XII. Johannis item, Comitis Engoliſmenſis, qui Franciſcum I. ſuſcepit, & filii nothi Johannis, Comitis Dunenſis & Longavillani, qui ſub Carolo VII. glorioſiſſimas res geſſit, &c. Juvenal. de Urſinis, *hiſt. Caroli VII.* Enguerandus, Monſtrel. *Chron.*

Principes e familia Palatina.

Ludovicus I. fil. Ottonis V. Wittelſpachii Comitis, à Friderico II. Imper. Palatinatum conſecutus eſt, cum ejus filio Ottoni uxor Agnes Palatinatus hæres, Henrici Saxonis filia, daretur. Hic itaque Otto cognom. *Illuſtris*, Bavariam denuo cum Palatinatu gubernavit. Pater *Ludovici* cognom. *Severi*, cui ſuperior Bavaria, cum Palatinatu obtigit. Vide infra; & Henrici, qui Bavariam inſer. nactus eſt, hujus progenie an. 1340. in pronepote Johanne terminatâ.

Ludovicus II. cujus modò mentio, fil. Ottonis Illuſtris, communis Palatinorum Bavarorumque Principum, quotquot hodie ſuperſunt, Pater, conceſsâ à reliquis Electoribus poteſtate Rudolfum Habſpurgenſem Imperatorem elegit; cum fratre an. 1282. in Comitiis Auguſtanis, Auſtriam, Stiriam, aliaque, tanquam Majoribus ſuis ablata, repetiit; ſed ob uxorem innoxiam præcipitato ſupplicio peremptam malè audiit. Cujus rei monum. in cœnobio *Fürſtenfeld* hoc diſticho ſervatur:

Conjugis innocuæ fuſi monumenta cruoris,
Pro culpa pretium clauſtra ſacrata vides.

Eo geniti, Rudolfus, Palatinatum cum Electoratu, & *Ludovicus*, poſtea Imperator, Bavariam nacti ſunt.

Ludovicus III. Ruperto Imper. Patri in Electoratu ſucceſſit, cognom. *Barbatus*, vel *Pius*, vel *Cæcus*. Patre in Italia degente, ejus vicarius fuit, in Palæſtinam copias, tum in Pruſſiam, pro Teutonicis duxit; non minus bellum quoq; habuit adverſus Moguntinum & Badenſem. Præſes Concilii Conſtant. ſententiam in Joh. Huſſum & Hieronymum Pragenſem latam, juſſu Cæſaris, lictoribus exequendam commiſit: cujus causâ ejus familiam in ſe extinctam eſſe, credidit Otto Henricus Elector, qui orbus & ultimus deceſſit, an. 1559. Electoratu in Simmerenſem lineam delato. Idem Pontificem Johannem XXIII. in Concilio depoſitum cepit, cuſtodiâque arctâ Heidelbergæ primùm, dein Manhemii detinuit. E Concilio rediens ſenex Latinæ linguæ ſtudere cœpit. Ei ſucceſſit fil.

Ludovicus IV. cognom. *Manſuetus*, ſub tutela Ottonis patrui, contra Ludovicum Delphinum, aliquot Alſatiæ civitates occupantem, bellum geſſit, anno 1444. Obiit anno 1449. Pater Philippi Elect. Ei ſucceſſit Fridericus cognom. *Victorioſus*, ſeu *der tolle Fritz.*

Ludovicus V. fil. Philippi Elect. cognom. *Pacificus*. Patri ſucceſſit: In Comitiis Wormatienſibus, ſe miniſtrorum Pontificiorum ſententiæ de non ſervando ſalvo conductu in cauſa Lutheri oppoſuit: Franciſcum Sickingenſem coërcuit: Ruſticorum ſeditionem repreſſit: Primam religionis pacem Evangelicis obtinuit Norimbergæ, à Cæſare an. 1532. Religioniſque Evang. libertatem permiſit 8. civitatibus Palatinatus ſuper. cum obiret ſine prole an. 1544. *pax Germaniæ ſepulta*, dicebatur: Ei ſucceſſit Fridericus II. Sapiens frater.

Ludovicus VI. fil. Friderici III. patris in Electoratu ſucceſſor, S. Scripturam aſſiduè legit, Scholarum atque Eccleſiarum Mæcenas: Confeſſionem Auguſtanam reſtituit, Reformatis Theologis dimiſſis, qui apud fratrem ejus Johan. Caſimirum Neoſtadii perfugium habuerunt; Gebhardi Truchſeſſii cauſam apud Cæſarem egit, Thuan. *lib.78.* Obiit anno 1583. Idem *lib. 79.* Pater Friderici IV. Elector. & Annæ Mariæ, Carolo Sueciæ Regi nuptæ.

Carolus *Ludovicus*, hodiernus Elector, vide *Carolus Ludovicus.*

Ludovicus Philippus, Dux Simmerenſis, fil. Friderici IV. Electoris adhuc minor fratris Friderici V. Elect. & Bohemiæ R. fortunæ implicitus, & ab Hiſpanis omni ditione exutus eſt. Tum ratio ejus, in Electoratu ad alium transferendo, neglecta, quòd ei in bello adhærens legioni præfuiſſet. Inde, poſt exilium decennale, in comitatu Regis Sueciæ victoris aliquandiu vixit. Demum anno 1648. pace Monaſterienſi in ſua reſtitutus, deceſſit Berolini anno 1655. Succeſſore filio Ludovico Henrico Mauritio Franciſco, qui improlis deceſſit, an. 1673.

Ludovicus, cognom. *Niger*, ex Stephano nepos Ruperti Imper. Bipontinæ lineæ auctor. cum Friderico Victorioſo Elect. damnoſa ſibi geſſit bella. Pater Alexandri, à cujus filiis *Ludovico* Bipontina & Ruperto Lucelſtenia, familiæ propagatæ ſunt.

Ludovicus. Dux Bipontinus, fil. Alexandri, Carolo V. contra Franciſcum Galliæ R. militavit: dein inter primos per Schvvebelium religionem reformavit, extinctus anno 1532 relictâ uxore Elizabethâ Haſſiacâ, non minoris zeli: è quibus Wolphgangus natus, vide ibi.

Philippus *Ludovicus*, fil. maximus natu Wolphgangi modò memorati. Neoburgicum Principatum nactus, optimi Patrisfamiliás nomen promeruit, Religionis ſtudioſiſſimus, Formulæ Concor-

Concordiæ ſubſcripſit an. C. 1580. Ipſius dein & Maximiliani Bavariauſpiciis, colloquium Ratisbonenſe habitum eſt an. 1601. Cum Johanne Bipontino nepote, ob adminiſtrationem tutelæ Electoralis, litem habuit an. 1610. Conſternatus nuntio de filii Wolphgangi Wilhelmi apoſtaſia, deceſſit an. C. 1614.

Fridericus *Ludovicus*, filius Friderici Caſimiri Landſpergenſis lineæ ſatoris, an. 1661. Bipontino patrueli Friderico ſucceſſit, Neoburgico Juliacenſem ſuam prætenſionem vendidit, jam ditionibus à Galliæ R. occupatis ſatis arctè habet.

Ludovicus, fil. minor *Ludovici* Severi, Ducatum Bavariæ nactus, poſtmodum Imperator evaſit, auctor hodiernorum Bavariæ Principum. Vide in vocibus *Bavaria* & *Ludovicus V. Imperator.*

Ludovicus Barbatus, prioris ex filio Stephano, Ingolſtadienſis lineæ auctore, nepos, frater Iſabellæ Francorum Reginæ, in Gallia Mortaniæ tenuit Comitatum, ſed, quòd adminiſtrationm regni ad ſe raperet, pulſus. A fil. *Ludovico* Gibboſo captus, obiit in carcere an. 1447. præmortuo filio an. 1445.

Ludovicus, fil. Friderici, qui ſecundogenitus Ludovici Imper. Landshutenſem tractum nactus erat, multa geſſit bella, cum Alberto March. Brandeburgico. Proſcriptus à Friderico III. Imper. hoſtes confertim in ſe undique irruentes, fortiter repulit, prælio ad Giengam victor. Obiit an. 1479. diſſidiorum ſuo tempore in Imperio arbiter. In ejus filio Georgio Divite, Ingolſtadienſis Academiæ conditore, finita linea eſt, an. C. 1503.

Ludovicus, Alberti Bavariæ D. ex linea Monachenſi, quæ Landshutenſi extinctæ ſucceſſit, filius, cum fratre Guilielmo majore natu, acerrimus Lutheri hoſtis fuit, primusque fœderis ſancti an. 1538. Norimbergæ icti, Dux. Obiit 1545. ex pacto cœlebs.

Ludovicus, fil. Friderici Victorioſi El. Palat. ex Clara de Tettingen Comitatum Lövvenſtenium, quem Pater à *Ludovico* ultimo Comite an. 1441. aureis Rhenanis 14000. emerat, nactus. bello Bavarico, Ruperti Palatini ſecutus eſt partes. Hinc ab Ulrico Wirtembergico Comitatu exutus, eum ægre, nec niſi mutilum, recepit: Carolo V. electo, nomine Septemviralis Collegii, eventum nuntiavit. Obiit anno Chr. 1524. Pater *Ludovici* & Friderici, quorum ille huic ſponte ceſſit, &c. Vide in voce *Leonſtenium*.

Duces Borbonii.

Ludovicus I. Dux Borbonius, cognom. *Magnus*, fil. Roberti, nepos Ludovici IX. Obiit an. 1342. Ex Maria, filia Johannis II. Hannoniæ Com. pater Petri I. Jacobi, à quo Comites Marchiæ, Ducesque Vindocini, &c.

Ludovicus II. dictus *Bonus*, fil. Petri I. ex Iſabella Valeſia. Obiit anno 1410. ex Anna Delphina, pater Johannis I. SanMarth. *Geneal. Gall.*

Ludovicus Borbonius, Mompenſerii Comes, tertius fil. Johannis I. Borboniæ D. Obiit an. 1486. Ex Bertranda Tunia, pater Gilberti: avus per hunc *Ludovici II.* qui Neapoli fato functus eſt. An. 1501. Petr. Matthæus, Noël Couſin. Fugaſſius, &c. *Hiſt. Domus Borbonia.*

Ludovicus Borbonius, fil. junior Johannis Comitis Marchiæ, ex Catharina Vindocina, Regii thalami Magiſter, obiit an. 1447. Ex Johanna Lavallia, pater Johannis: per hunc avus Franciſci, proavus Caroli Borbonii, primi Ducis Vindocini, qui ex Franciſcâ Alenconia, Antonium, patrem Henrici IV. & Ludovicum I. Com. Condæum genuit.

Principes Condæi.

Ludovicus I. Com. Condæus, fil. Caroli Borbonii, I. Ducis Vindocini, natus an. 1530. prudentiâ, pietate, fortitudine inter primos ſui ſeculi, Reformatorum hyperaſpiſtes, poſtquam ipſi *pro Patria & Religione dulce periculum*, ut ſymbolum ejus ferebat, non unum fuiſſet, rebus plurimis præclarè geſtis, in prælio Jarnacenſi captus, à Monteſquio, duce prætorianæ cohortis Henrici Andini, contra fidem datam, occiſus eſt. Ex Eleonora Roja, pater Henrici I. Principis Condæi, avus Henrici II. proavus *Ludovici II.* abavus Henrici Ludovici, Ducis Enghiani, &c.

Alii è regio ſanguine Principes.

Ludovicus I. Borbonius, fil. junior Johannis, Comitis Vindocini. Princeps RupiSurionius, obiit anno Chr. 1520. Pater *Ludovici II.* Boni, qui obiit anno 1582. pater ex Jacoba Franciſci, &c. Item Charlotæ, quæ cùm invita in monaſterium detruſa eſſet, nupſit poſtea Guilielmo Arauſionenſi, Belgicæ libertatis fundatori. Franciſcus verò ſuſcepit Henricum ultimum Ducem Montpenſerium, qui ex Henrietta Catharina Joyeſia, Mariam Borboniam genuit, quæ nupta Gaſtoni D. Aurelian. mater fuit Annæ Mariæ Ludovicæ Aurelianenſis.

Ludovicus I. Marchio Rōtheliæ, Dux dein Longavillæ, fil. Franciſci Comitis Dunenſis. Obiit an. 1516. ex Johanna filia Philippi, Marchionis Hochbergenſis, Com. Neocaſtri in Helvetia, Domini Rōtheliæ, pater Claudii, in obſidione Ticini interfecti anno 1525. & *Ludovici II.* qui obiit an. 1537. ex Maria Lotharinga pater Franciſci, demortui an. 1551. & *Ludovici* poſthumi, qui juvenis obiit. Maria poſtmodum Jacobo V. Scotiæ R. nupſit, mortua anno 1560.

Ludovicus Dyrrachinus, Comes Gravinæ, ſecundogenitus Johannis Andegav. filii octavi Caroli II. Sicil. R. ſucceſſit fratri Carolo, Dyrrachii Duci, regni Neapolit. præfecto, occiſo, juſſu Ludovici Hungar. R. ob Andreæ fratris mortem, cujus is conſcius credebatur. Obiit veneno oblato, juſſu Johannæ I. an. 1362. Ex Margareta, fil. Roberti S. Severini Com. Cariliani, pater Caroli, qui Pax vel parvus Rex Neap. dictus, &c. Villan. Fazellus, &c.

Ludovicus Tarentinus, fil. Philippi, quarti filii Caroli II. Claudi, maritus Johannæ reginæ, quam in Provinciam, tum cùm Ludovicus Hung. R. necem fratris ulturus Neapolim veniſſet, ſecutus eſt. Obiit an. 1362. Pacificus. Collenutius *Hiſt. Neap.* Noſtradam. & Bouch *Hiſt. Prov.*

Principes Sabaudiæ.

Ludovicus Sabaudus, Princeps Achajæ, Peloponneſi, &c. fil. Jacobi, Amadeo Comiti Pedemontano ſucceſſit, an. 1402. ſub tutela Amadei VI. Auctor Academiæ Taurinenſis, magni apud omnes Principes ſui ſeculi æſtimatus. Obiit Pinaroli, an. 1418. Succeſſit Amadeus VIII. Guicheno *Hiſt. Saband.*

Ludovicus Dux Sabaudiæ, ſecundogenitus Amadei VIII. ei ſucceſſit, fortis & prudens. Baſileæ præſto fuit patri, cùm Papa electus eſſet; poſt mortem Philippi Mariæ Ducis Mediol. ob viciniam turbis implicitus, quæ compoſitæ. Socer Ludovici XI. Obiit Lugduni an. 1465. Benignus & Juſtitiæ acer aſſertor. Ex Anna Cypria 9. filiorum, & 7. filiarum, Amadei inprimis IX. Ludovici Cypri R. &c. pater. Idem.

Ludovicus, ſecundogenitus prioris, per Charlottam filiam Johannis II. Cyprii, uxorem, Cypri R. regno à Jacobo hujus fil. notho, occupato, Obiit improlis an. 1482. Steph. Luſignanus *Hiſt. Cypri.* Guicheno *Hiſt. Sab.* Vide *Charlotta.*

Alii Principes.

Ludovicus, Arch. Moguntinus & Magdeburgenſis, atque Epiſc. Halberſtadienſis ac Bambergenſis, fil. Friderici Severi Saxoniæ D. cùm choreas duceret, conclavi corruente periit, ſec. 15.

Ludovicus, fil. major natu Eberhardi, Ducis Wirtenbergici, ſuperiorem Principatus partem nactus, Uraci ſedem legit: à Comitibus Helfenſteniis, Balingam, Dutlingam & Blaubeuram emit, anno 1447. Primus monetam cudi fecit, obiit an. 1450. Pater Eberhardi Barbati, qui Tubingenſem Academiam fundavit, an. 1477.

Ludovicus, cognom. Pius, filius Chriſtophori Ducis Wirtenbergici, formulam Concordiæ inter præcipuos promovit, Collegium illuſtre Tubingæ extruxit, an. 1589. Obiit improlis an. 1593. Idem nomen uni ex filiis Eberhardi Ducis haud pridem demortui: ut & ſeptem Principibus fuit, ex familia Zeringio-Teccia, quæ anno. Ch. 1439. deſiit.

Ludovicus Sfortia, Dux Mediol. fil. Franciſci Sfortiæ, frater junior Galeacii Mariæ, patris Johannis Galeacii. Huic erepturus Principatum, ut erat ſanguinis avidus & callidus, ſororem Maximiliano dedit, dein Carolum VIII. in Italiam vocavit. Rege Placentiæ degente, rumor de Johanne Galeacio veneno peremto increbuit, proin hujus filio repulſo, Ludovicus Ducatum invaſit. Junctus dein Regis hoſtibus, à Ludovico XII. per Ludovicum Tremollium, captus & in Galliam abductus, ibi obiit. Anno 1510. Comineus *l. 7.* Guicciard. *l. 1. 2. 4.*

Ludovicus, Thuringiæ Landgravius, S. Eliſabethæ maritus, ex *Ludovico* Barbato, Caroli Lotharingiæ D. à regno Galliæ per Hugonem Capetum excluſi filio, à Conrado Imp. Thuringiâ donato, ortus: Avum habuit *Ludovicum* Ferreum, filium *Ludovici* Lotharii Imp. generi, à quo hic Landgravius conſtitutus eſt, nepotem *Ludovici* Saltatoris, quem Ludovicus Barbatus modò dictus genuit. Pater fuit ex Eliſabetha Sophiæ, quæ Henrico II. Duci Brabantino nupta, genuit Henricum cognom. Puerum, hodiernæ familiæ Haſſiacæ auctorem.

Ludovicus, cognom. *Mitis*, filius Hermanni, Haſſiæ Landgravii, non exiguæ in Imperio auctoritatis, Cæſaream dignitatem, poſt Albertum II. delatam, recuſavit: titulum Com. Zigenheinæ & Niddæ, ultimo Comitum Johanne an. Chr. 1453. extincto, aſſumſit: Pater fuit *Ludovici* Pii, qui Caſſellas, & Henrici, qui Marpurgum tenuit.

Ludovicus, filius tertius Philippi Magnanimi, Haſſiæ Landgravii, Marpurgi habitavit, & ſine prole extinctus an. 1604. Religioni præprimis teſtamento cavit.

Ludovicus I. Georgio I. minimo natu Philippi præfati filio Darmſtattinæ lineæ conditore, natus, fide in Cæſarem *Fidelis* nomen meruit, cum fratribus Primogenituræ pactum in lineam hanc introduxit, cum patrueli Mauritio multum negotii habuit, Gieſſenſem Acad. inſtituit, Unionis fœdus diſſolvit, Palatini reſtitutionem an. 1623. in Comitiis Ratisbonenſibus urſit; Obiit an. 1626. Pater Georgii II. Johannis, Henrici & Friderici: è quibus primo natus eſt *Ludovicus II.* cui cum El. Palatino an. 1661. ob jus Eccleſiaſticum, quod Umſtadii uterque ſibi vindicabat, lis fuit, genuit hic Georgium & *Ludovicum*.

Ludovicus, fil. Bolesläi Lignicii D. ubi recens aurifodina dives, quæ in ſingulas ſeptimanas 150. auri pondo ſubminiſtrabat, inventa fuerat, ſpe ſucceſſionis fratri Wenceslào, qui cœlibatum ſpoponderat, Principatum permiſit: poſtea ab illo deluſus, nihilominus tutor fratris filiis fideliter præfuit. Obiit an. 1396. pater Henrici, qui *Stigmatias* dictus eſt.

Ludovicus, filius ſecundogenitus Joh. Chriſtiani, ex Lignicia familia, in diviſione Lignicium ſortitus eſt, & an.C.1663. morte ſuâ Annam Sophiam Megapolitanam viduam reliquit.

Ludovicus, ſecundogenitus Caroli D. infer. Lotharingiæ, ex Agnete Veromandua, cognom. *Barbatus*. A Conrado Salico Imper. Comes Thuringiæ creatus, obiit an.1055. Ei ſucceſſerunt 5. hujus nominis. Ultimus *Ludovicus VI.* Sanctus, obiit in Italia, anno 1227. Maritus Elizabetæ, fil. Andreæ II. Hung. R. Sanctis annumeratæ à Gregorio. An.1335. Vide ſupra.

Ludovicus Pictavienſis, teſtamento legavit Carolo Delphino, an. 1444. region. Dienſem & Valentinam.

Ludovicus, Andegavenſis Dux cum exercitu 30000. militum Italiam intravit, ut Johannam Ungarorum Reginam ab ipſis Ungaris liberaret, an. Dom. 1382.

Ludovicus, Innocentii Pontificis nepos, à quo Piceni agri Marchio, & Firmianus Princeps conſtitutus eſt, An. Dom. 1406.

Ludovicus, Aquileienſis Patriarcha, Cardinalis primus equos & canes alere cœpit. An. Dom. 1444.

Ludovicus, nomen trium Marchionum Mantuan. aliorumque Principum. De quibus aliâs.

Viri celebres.

Ludovicus, Epiſc. Tholoſanus, ſecundogenitus Caroli II. Hieroſolymæ & Siciliæ Regis: cum fratribus, Patris, apud Jacobum Arragoniæ R. captivi, obſes. Obiit an. 1297. æt. 23. A Joh. XXIII. Sanctis accenſitus, an. 1317. Pet. Rudolfus, *l.1. hiſt. Seraph.* Catel. *l.5. hiſt. Tol.* Sumont. *Hiſt. Neapol.* Morerius *Diction. Hiſt.*

Ludovicus Albretanus, Cardin. fil. Caroli II. Albretani, ex Anna Armeniaca. Obiit an. 1465. Idem.

Ludovicus Alemannus, Cardin. Archiep. Arelatenſis, Sabaudus. A Martino V. variis negotiis adhibitus. Præſes Concilii Baſilienſis, cum Eugenio IV. Concilium alio rſum transferre satagente, colliſus, illud Baſileæ, ubi Eugenio depoſito Felix V. ſurrogatus eſt, continuavit. Obiit an. 1450. Pius II. *Coſmogr. c. 42. & in Comment.* Morerius *Diction. Hiſt.*

Ludovicus Alemannus, puriorem religionem Lugduni docuit. An. 1566.

Ludovicus Aligerius, Veronenſis JC. An. 1530. Jul. Puteanus, *elog. doct. Coll. Veron.*

Ludovicus Amboſianus, Dominus Buſſiaci, March. Renelii, Andium præfectus, fortitudine & ſcientiâ illuſtris, Orator & Poëta. Occiſus an. 1579. æt. 29.

Ludovicus Arrivabenus, Mantuanus, Medicus: Cujus ſcripta recitat Van der Linden, *de ſcript. Med.*

Ludovicus Avila, frater Henrici Catharini, illuſtris hiſtorici, Cyprius, familiâ celebri oriundus, Carolo IX. Gall. R. & Catharinæ Mediceæ gratus, Venetorum in propugnaculo Zara præfectus. Avila *lib. 9. bell. Civ. Gall. &c.*

Ludovicus Barbus, Senator Venetus, Ordinem S. Benedicti in Italia reformavit. An. 1408. Idem.

Ludovicus Barrius, Cardin. fil. Roberti, ex Maria, fil. Johannis Gall. R. Piſano Concilio, nomine Caroli VI. interfuit: diſſidiis inter Aurelian. & Burgundicam famil. finiendis intentus. Obiit Verduni an. 1430. Morerius *Diction. Hiſt.*

Ludovicus Beerus, Baſilienſis, Doctor Pariſinus, nomen ſuum poſteritati, ſcriptis pluribus editis, venerabile reddidit. Simler. *Bibl. Geſn.*

Ludovicus Beliſarius, Mutinenſis Medicus, varia ſcripſit. Van der Linden *de Scr. Med.* Simler. *in Epit. Bibl. Geſn.*

Ludovicus Bivordanus, quædam metricè ſcripſit. Val. Andreas, *Bibl. Belg.*

Ludovicus Blaſerus, Eques, itinera ſua deſcripſit.

Ludovicus Blavielus, Gandav. verſu quædam edidit. Idem.

Ludovicus Bloſius, cum Carolo V. Imper. educatus, Benedictini habitum an. 14. æt. ſumſit. Diſcipulus Nic. Clenardi, Lovanii Archiepiſcopatum Cameracenſem ab Imperatore oblatum, recuſavit. Opera ejus 10. ſeſſionibus comprehenſa. Antuerpiæ edita, anno 1633. Obiit annò 1566. æt. 59. Duchenius, *in Hiſt. familia Caſtellionea.* Fr. Suvertius *in Athen. Belg &c.*

Ludovicus Bologninus, JC. & *Bonaciolus*, Med. Ferrarienſis. *Epit. Bibl. Geſner.*

Ludovicus Borbonius, Archiepiſcopus Senonenſis, Cardinal. Vindocinus, fil. Franciſci ex Maria Lucemburgica. Patriæ gloriæ commodisque intentus. Obiit anno 1556. Morerius *Diction. Hiſtor.* Alius, quintus filius Caroli I. Ducis Borbonii, ex Agnete Burgundica. Epiſcop. Leodienſis, occiſus an. 1482. à Guilielmo Marchio, qui *Aper Arduenna* dictus eſt. Naucler. *in Chron.* Heuterus *in Maximil. I &c.*

Ludovicus Breſinus, Annales Arteſios Flandricosque condidit.

Ludovicus Brunius, Italus eruditus, floruit an. 1494.

Ludovicus Buccaferrejus, Bononienſis, in Ariſtotelem commentatus eſt.

Ludovicus Cairlionius, Anglus, Mathematicis ſcriptis inclytus.

Ludovicus Carbo, Peruſinus Dominicanus, ſcripſit Catalogum Interpretum D. Thomæ, &c.

Ludovicus Carrio, Brugenſis, Criticus excellens, Lipſii æmulus. Fragmenta Saluſtii & Cenſorini, tractatum Caſſiodori &c. edidit.

Ludovicus Caſtanaus, Henrici III. Romæ legatus, ex Claudia Puteana, pater Henrici Ludovici, Epiſc. Pictavienſis, qui Diſtinctiones Philoſophico Theologicas, Commentarios in Matthæum, Acta, Geneſin, &c. edidit: Diſtinctiones item Ethicopoliticas, &c. Obiit an. 1635. æt. 58.

Ludovicus Caſtelvetrus, Mutinenſis, Poëticam Ariſtotelis egregiis notis illuſtravit. Egens, patriâ relictâ, in Maximiliani II. Imp. Aulam ſe contulit, purioris ibi religionis aurâ hauſtâ: Unde variæ ipſi, poſt an. 10. reverſo moleſtiæ. Obiit an. 1571. æt. 66. Laur. Craſſus *elog. Hom. Lit. t. 1.*

Ludovicus de Caſtro, ſcripſit de avulſione Belgii fœderati, refutationem Synodi Dordracenæ, &c. Leodienſis, Obiit an. 1632. Willot. *Ath. Attica Script. Franciſc.*

Ludovicus Charon, Pariſinus, Advocatus celebris, inſigniter eruditus. Scripſit Panegyricum Caroli IX. Item *de reſtituenda & in artem redigenda Juriſprudentia. De Juriſdictione & Imperio. Veriſimilium libb. 3. Annotationes in leges antiquas, &c.* Fichard. & Forſter. *in Vit. Jurecoſſ.*

Ludovicus Colladus, Valentinus, *Coradus*, Mantuanus, & *Cornarus* Venetus, Medici ſcriptis celebres. Van der Linden *de Scr. Med.*

Ludovicus de Dieu, Batavus, patriâ Fliſſinganus: Scripſit in omnes V.T. libros *Animadverſiones*: Dilhero, *Phœnix ille ſacra Philologia.* Eidem *vir in lingua Syriaca incomparabilis.* L'Empereur *Theologia vera, artium & linguarum cognitione, ſideris inſtar ex alto coruſcantis*, eminet. Floruit circa annum Chr. 1640.

Ludovicus Donatus, Venetus, in Magiſtrum ſententiarum commentatus eſt. An. 1484. Simler. *Bibl. Geſn.*

Ludovicus Donius d'Attichi, Epiſc. Rejenſis, *flores Hiſtoria Cardinalium, &c.* edidit.

Ludovicus de Du, vel *de Dieu*, Zelandus, ſcriptis celeberrimus. Val. Andr. *Bibl. Belg.* Vide ſuprà.

Ludovicus Duretus, Medicus celebris, in Choacem Hippocratis commentatus, &c. Sebuſianus. Obiit an. 1586. San Marth. *elog. l.3.* Van der Linden *de Scr. Med.*

Ludovicus Emericus, Rupifortii Dominus, Regi Arragonum primò, dein Philippo Longo, à ſecretis. Poëmata ſcripſit Provinciali dialecto. An. 1320. Noſtradam. *de Poët. Prov.*

Ludovicus Eſtenſis, Cardinalis, fil. Henrici II. Ferrariæ D. ex Renata Francica, Theſaurus pauperum, ſeculi ſui decus. Obiit Romæ, an. 1586. Thuan. *l. 84. Hiſt. & Carm. Conſol. ad Annam Eſt.* Paul. Manutius, *l. 3. ep.* 24. Pap. Maſſonius *in elogiis.*

Ludovicus Ferrantus, Brugenſis Medicus, ſcripſit *Hippocratis Coaca Præſagia.*

Ludovicus Fidelis, Canonicus Tornacenſis. Scripſit ſec. ult. *de Mundi ſtructura, de Humana reſtauratione, de militia ſpirituali, &c.* Val. Andr. *Bibl. Belg.*

Ludovicus Fohanius, Mediolanenſis, Muſicus celebris, de ſua arte ſcripſit.

Ludovicus Gardinus, Medicus Duacenſis, cujus ſcripta magni æſtimantur. Van der Linden, &c.

Ludovicus Gomezius & *Gozadinus*, Jurecoſſ. Ille Hiſpanus, hic Bononienſis.

Ludovicus Granatenſis, Dominicanus, apud Luſitaniæ Hiſpaniæque Reges in pretio. Opera ejus multum illi Famæ pepererunt. Obiit an. 1588.

Ludovicus Guicciardinus, Florentinus, fil. Hieronymi, nepos Franciſci Hiſtorici, accuratiſſimam Belgii deſcriptionem Italicè edidit, à Belleforeſto Gallicè, & Vitellio Latinè verſam. Obiit Antverpiæ, an. 1589. æt. 66.

Ludovicus Helmboldus, Mülhuſinus, verſu varia ſcripſit. Simler. *Bibl. Geſner.*

Ludovicus Hilleſemius, Andernaco Germanus, *de Conſolatione Juſtorum, Monumenta ſacrarum antiquitat.* &c. ſcripſit, ſec. præt.

Ludovicus Jacobus, Cabillonenſis, ſcriptis inclytus.

Ludovicus Joſephus Huvaterus, Flander, Itinerarium & vitas SS. edidit.

Ludovicus Jungermannus, Medicus. Vide Van der Linden.

Ludovicus Kaerlionus, Anglus, Theologus, Philoſophus & Mathematicus, in omni literarum genere ſcripta edidit.

Ludovicus Keplerus, Medicus, ſcripſit *de Febri Epidemia, Methodum conciliandarum in Medicina ſectarum, &c.*

Ludovicus Lana, JC. Sebuſianus, varia edidit.

Ludovicus Laſcarius, Provinciali dialecto ſcripſit complura, an. 1376. Noſtradam.

Ludovicus Lavaterus, Theol. Tigurinus, inſignis. Obiit an. 1585. Ejus extant in pleroſque S. Scripturæ libros *Homiliæ & Commentarii.* Vide *Lavaterus.*

Ludovicus Lantius, Gandav. auctor notarum in Oroſium, &c.

Ludovicus Lazarellus, Poëta. Auctor Dialogi, ad Ferdinandum R. Simler. *in Bibl.*

Ludovicus Lemoſius, Lobera, Locabellus, & *Lucretia*, Medici, editis libris celebres.

Ludovicus Lipomannus, Epiſcop. Veronenſis, ſec. præt. Vitas SS. ſcripſit.

Ludovicus Lotharingus, Cardinalis, fil. Claudii I. Guiſiæ D.

ex Antonia Borbonia, Episc. Metensis. Obiit an. 1578. æt. 56. Moreri *Dict. Hiſt.* Alius, prioris ex Franciſco D. in obſidione Aurelianis, a Poltroto occiſi, nepos. Ambitioſus, præcipuum Ligæ fulcrum, occiſu Henr. III. Bleſis, occiſus, quòd inter alia ſæpe diceret, non ſe moriturum, *priuſquam Henricum raſiſſet*, Thuan. *l.* 39. &c.

Ludovicus Madrucius, Cardin. Epiſcopus Tridentinus, inter ſuos celebris. Obiit an. 1600. Thuan.

Ludovicus Maſſurius, Tornacenſis, Poëta ſec. præt. celebris.

Ludovicus Medardus, Valerio Andreæ laudatus. Canonicus Lovanienſis.

Ludovicus Meigretus, Lugdunenſis, ſcriptis inclytus. ſec. ult.

Ludovicus Mercator, Epiſcopo Atrebatenſi a ſecretis. Alius Veronenſis auctor hiſtoriæ. *M. S.* Voſſ. *de Hiſt. Lat.*

Ludovicus Mercatus, Medicus Hiſpanus. Van der Linden, *de Script. Med. p.* 450.

Ludovicus Mezarota, Cardinalis Patavinus: ingenio planè militari, apud Eugenium IV. potens. Dux claſſis ſub Caliſto III. Turcas prope Rhodum vicit. Lemnum aliaſque Archipelagi inſulas cepit, &c. Obiit Romæ an. 1465 æt. 64. Thomaſin *elog.*

Ludovicus Molina, Jeſuita Hiſpanus, ſcripſit varia, inprimis *de gratia Dei cum Libero arbitrio, in nobis, ad ſalutem cooperante*: ubi cum plus homini, quàm Deo tribueret, ſummos viros adverſarios habuit, Dominicanos inprimis, qui B. Auguſtini ſententiam, contra Pelagianos, tuebantur. Thuan. *l.* 131. Obiit an. 1600.

Ludovicus de Montjoſieu, Gallus nobilis, Mathematicus eruditus. Scripſit de Septimanis Danielis, &c. Item de re Nummaria & Ponderibus.

Ludovicus Nogarola & *Nonius*, Medici: Quorum hic inſignis quoque hiſtoricus & Poëta, ſcriptis ingenioſis clarus. Val. Andreas, Van der Linden.

Ludovicus Novarini, Veronenſis, Theatinus, ſcripſit *Arcana myſtica Theologia*: *Sanctitas honorata*: *Adagia SS. Patrum*: *Amoris delitia*, *&c.* Hieron. Caracciolus & Joh. Bapt. de Tufo, *Hiſt. Theat.*

Ludovicus Paniza, Medicus Mantuanus, an. 1540.

Ludovicus Pantonus & Pazanus, Patavini, Medici. Van der Linden.

Ludovicus Papo, frater JC. Johannis, ſcripſit quædam.

Ludovicus Pontanus, excellens JC. eruditione inclytus, quidquid ſemel vidit legitq; memoriâ nunquam fallente tenuiſſe dicitur. Scripſit Comment. Juris, Conſilia, Singularia, & Repetitiones.

Ludovicus de Ponte, Jeſuita ſcriptis celebris.

Ludovicus Puteanus, Delphinas, fil. Guilielmi, Medici celebris, ex Græco plurima Gallicè vertit.

Ludovicus Raduſius, JC. Leodienſis. Val. Andr. *Bibl Belg.*

Ludovicus Regius, Normannus, Criticus inſignis. Epiſtolis & vitâ Budæi editis primùm innotuit, dein poſt varia itinera reverſus in Galliam, Lutetiæ, ubi Regius Profeſſor factus eſt, plurima edidit, atque è Græco Gallicè vertit. A Joachimo Bellajo verſibus laceratus. Obiit an. 1579. SanMarth. *elog. doct. Gall. l.* 3.

Ludovicus Riccius, Neapolitanus, Epiſc. Surrentinus, in Jus Canonicum varia ſcripſit. Laur. Craſſus.

Ludovicus Rodolphus, JC. Veronenſis, Jul. Puteano celebratus.

Ludovicus Ruſſardus, Avarici Juris Profeſſor, plurima edidit. Simler. *in Bibl. Geſn.*

Ludovicus Sangelaſius de Lanſaco, Orator Galliæ R. in Concilio Tridentino.

Ludovicus Saracinus, Lugdun. & *Savoius*, Medici ſcriptis celebres.

Ludovicus Sardus, Ferrarienſis, JC.

Ludovicus Schmidius, Medicus, ſcripſit *de Scorbuto*, *de graviſſimo Vulnere capitis &c.*

Ludovicus Septalius, Mediolanenſis, Medicus inſignis, Ticini Profeſſor, à Bavariæ D. Ingolſtadium, à M. Florentiæ D. Piſas, Bononiam porro Pataviumque vocatus, privatus vivere maluit. A Rege Hiſp. primarius Medicus Mediolan. dictus, an. 1628. Obiit an. 1633. Scripſit *Comment. in Ariſt. Problem. Comment. in Hippocr. de Aere. Aquis. & Locis. Cautiones ad Vulnera curanda, de naevis &c.* J. Bapt. Silvaticius, *de Colleg. Med.* Salvator Vitalis, *Theat. Mediol.* Van der Linden, &c.

Ludovicus Simoneta, Mediolan. Cardinalis, Præſes Concil. Tridentini.

Ludovicus Tremollius, Vicecomes Thouarcii, Dux exercituum in Gallia & Italia, Præfectus Burgundiæ, ſub Carolo VIII. Ludovico XII. & Franciſco I. Pater ex Gabriela Borbonia, ſorore Caroli Conneſtabilis, Caroli Talmontii Principis, in prælio ad Marinianum, occiſi, anno 1515. Sub Carolo VIII. Britones devicit, an. æt. 28. dein in occupando regno Neapol. & prælio ad Fornouam fortem operam navavit. Sub Ludovico XII. Ducatum Mediolan. occupavit, Sfortiâ capto. Imperatoris Papæque conatibus obſtitit. Venetos cæcidit, redux Divionem obſeſſam ab Helvetiis liberavit, his Regi reconciliatis. Sub Franciſco I. interfuit prælio ad Marinianum, Anglos Picardiâ expulit, &c. Occiſus in obſidione Ticini, an. æt. 80. cum Franciſcus R. captus eſt. Dictus *Eques ſine probro.* Illum Guicciard. primarium totius orbis belli Ducem, P. Jovius ſeculi ſui decus vocat. Ex Ludovica Borgia, ſecundâ uxore, nullâ prole ſuſceptâ. Joh. Bouchetus, *Hiſt. Trem. & Aquit.* &c. Vide quæ de illo Barclajus habet, *in icone animorum.* Filius fuit Ludovici Tremollii.

Ludovicus Turrius, Carthuſ. Leodienſis, metricè Generales Ordinis ſui deſcripſit. Petrejus *B. C.* Val. Andreas, *B. B.*

Ludovicus Valetta, Cardin. Arch. Toloſanus, fil. Ludovici Eſpernonii. Animo bellorum cupiente, præfuit exercitibus in Germania, Belgio, Italia. Obiit prope Taurinum, an. 1639 Moreriu*s*.

Ludovicus Varambonius, Cardin. Sebuſianus, interfuit Concilio Conſtantienſi & Senenſi: ubi factus Epiſcopus Lauſannenſis, Amadeum VII. Ducem Sabaudiæ infeſtum habuit, qui a Concilio ad Papam appellavit, indigniſſimè hoc ferente Concilio Baſilienſi: Poſtmodum hic Papa electus illum in pretio habuit. Obiit Romæ, an. 1455. Æn. Sylvius, Morerius *Diction. Hiſt.*

Ludovicus Vartomannus, Bononienſis, Itinerarium Æthiopiæ, Ægypti, Arabiæ, Syriæ &c. edidit. Archangelus Madriganus Latinè vertit. Voſſ. *de Hiſt. Lat.*

Ludovicus Vaſſaus, Catalaunus Medicus, ſcriptis celebris, Simler. *in Bibl.* Van der Linden, *de Scr. Med.*

Ludovicus Vignatius, Auditor Rotæ, vir celebris. Jan. Nicius Erythræus, *in Pinacoth.*

Ludovicus Vives (Johannes) Valentiâ Hiſpanus, præcipuum ſeculi ſui decus. Londini, Lovaniique elegantiores literas docuit. Auctor inter alia Commentariorum in Auguſt. *de C. D.* &c. Opera ejus 2. volum. in fol. Baſileæ impreſſa, anno 1555. Purioris religionis cognitione hauſtâ, Obiit an. 1536. Paul. Jovius *in elog. doct. c.* 145. Alphonſus Garcias *de doct. Hiſp.* Val. Andreas, *in append. B. B.*

Ludovicus Zuchius, JC. Veronenſis. Jul. Puteanus, *in elog. doct. Veron. Coll. &c.*

Ludron, oppid. Comitatus Tirol.

Ludwallus, Walliæ Princeps, ſubjugatus ab Edgaro Anglorum R. tributi loco certum luporum, quibus regnum tunc mirè infeſtatum erat, numerum quotannis pependit. Hinc brevi totâ Britanniâ lupi ſublati.

Luentinum, mel. *Loventium*, opp. Albionis in Walliâ, teſte Villanovano. Camdeno videtur vel locus exciſus in Comitatu Brechiniæ ad *Leveney* fluv. vel *Newcaſtle*, priùs *Elmelin*, vicus Carmardeniæ Comit. apud Tivium fluv. Baudrando fuit opp. Silurum, terræ motu abſorptum; ubi nunc vicus *Llin Savatan* in Comit. Brechinienſi, in Vallia: cujus media pars Camdeno *Powsland* dicitur. Vide *Loventium.*

Luganenſis Præfectura, Helvetiis *Landvogtey Lauwis*, Gallis *Bailliage de Lugano*, una ex IV. Ital. inter Mendriſianam Præf. ad Ort. & Locarnenſem ad Occ. in limite Duc. Mediol. ſub Helvetiis. Ibi Luganum opp. præc. Vide *Luganum* & *Lucanus lacus.*

Luganum, Ital. *Lugano*, Germ. *Lauwis*, opp. Italiæ eſt, ad lacum, quem quidam ab oppido *Luganenſem*, alii Gauni lacum vocant, qui ad lævam Larium, Verbanum à dextris habet, in quem ſeſe exonerat. Olim ſub Ducibus Mediolanenſibus, dein à Gallis occupatum, quorum tempore, an. C. 1511. ob nuntium Suitenſium hic a Gallis undis merſum, inſigniaque horum contumelioſè habita, ager ab Helvetis vaſtatus eſt: Poſtea an. 1513. dono Maximiliani Sfortiæ D. Mediol. in Helvetiorum manus pervenit. Caput præfecturæ *Luganenſis*, quæ inter 4. Italicas principem tenet locum: Ejus præfectus Capitaneus dicitur, & omnium Præfecturarum, belli tempore, imperium habet. *Luganenſium* appendix olim Mendriſium fuit. Stumpf. *l.* 9. *de Lepontiis c.* 9 & *de Rep. Helvet* &c.

Luganus lacus, vide *Lucanus lacus.*

Lugdunenſis Gallia, ab urbe Lugduno, velut à Metropoli ſua nomen accepit: quæ ante eam conditam, ab indigenis *Celtica*, à Romanis *Gallia* appellabatur. Licèt enim totius primùm Galliæ incolæ *Celtæ* dicerentur, tamen, ut inter Africæ provincias fuit *Africa* propriè dicta, ſeu regio Proconſularis, in qua Carthago: in Europa extrema inter 6. Thraciæ provincias fuit *Europa*, in qua Conſtantinopolis: in Aſia fuit Aſia minor, abſolutè Velleio aliiſque *Aſia* vocata, in qua Pergamum eminet: Sic inter Celticæ provincias fuit regio, ab incolis, ut dictum, *Celtica*, à Rom. *Gallia* proprio nomine vocata, quæ poſtmodum *Lugdunenſis* accepit nomen. Ejus Legati Acilii Aviolæ meminit Tacit. *Annal. l.* 3. ubi ait, cum excitâ cohorte Lugduni præſidium agitante, rebelles Andicavos, ſub Tiberio, coërcuiſſe. Idem *Hiſt. l.* 1. & 2. Jun. Blæſum, *Lugd. Galliæ rectorem* memorat, ſub Vitellio. Sic Suetonius *in Nerone* tradit, Julium Vindicem tum Gallos, i. *Galliam Lugd. proPrætore obtinuiſſe.* Spartianus quoque Septimium Severum ante Imperium *Lugdunenſem prov.* Legatum accepiſſe, & Peſcennium Severo eo tempore, quo hanc provinciam regebat, amiciſſimum fuiſſe ſcribit. Hæc primùm à Garumna ad Sequanam, ad ſuperiores etiam Rheni partes pertinebat; ſed poſtea, cùm Sequani & Helvetii Belgicæ: & 14. gentes Garumnam inter & Ligerim Aquitaniæ ab Auguſto ſunt attributæ, Ligere & Sequanâ claudi cœpit. Quæ res ut paulò altiùs repetatur, notandum, teſte Cæſare, Galliam omnem diviſam eſſe in tres partes, Belgicam, Celticam ſeu Galliam propriè dictam, & Aquitaniam: quæ in nummo Galbæ Aug. *tres Galliæ* & alteræ alteris proximæ, ac penè conjunctis vultibus fœmineis exprimuntur, habebantque ſub ſe 64. præcipuas gentes, & uno nomine *Comata Gallia* dicebantur. Omiſit Cæ-

ſir Galliam Narbonenſem ſeu Braccatam, quæ pridem Romanorum erat. Auguſtus dein, Galliam in 4. partes, Belgicam, Celticam ſeu *Lugdunenſem*, Aquitaniam & Narbonenſem diviſit, aut veriùs ſuas Galliæ partes 4. quas invenerat, reliquit; ſed Aquitanis per Agrippam atque Meſſallam perdomitis, aut pacatis, cùm intelligeret, Aquitaniam multò minorem eſſe, quàm ut pro quarta Galliæ haberi poſſet, eam ultra Garumnam uſque ad Ligerim protulit, Celticâ imminutâ, idemque Belgicæ fines auxit, ut dictum. Obtinuit hoc etiam ſub ſequentibus Principibus, Juliano quoque, Severo & Gabieno. Viennenſis provincia, ſub Hadriano Aug. videtur prioribus acceſſiſſe: Quibus Alpes Grajæ & Peninæ, ut & Alpes Maritimæ additæ ſunt, fortè ſub Conſtantino M. à quo pro quinque Galliæ provinciis circiter quatuordecim conſtitutæ eruditis videntur: Certè è Rufo Feſto, qui circa A.C. 370. ſub Valentiniano & Valente Impp. ſcripſit, colligitur, Narbonenſem Galliam pro una quatuor provincias, Narbonenſem, Viennenſem, Alpes Grajas & Alpes Maritimas: Aquitaniam pro una tres, Aquitaniam 1. 2. & Novempopulanam: Belgicam pro tribus quinque, Belgicam 1. 2. Maximam Sequanorum, Germaniam 1. & 2. *Lugdunenſem* tandem noſtram pro una duas, primam, in qua Lugdunum ac civ. Senonum, & ſecundam, ubi Rotomagus & Turoni, tum habuiſſe. Haud multò pòſt tres provinciæ Galliis iterum acceſſere, & de 14. ſeptendecim factæ, atque pro una Narbonenſi, duæ; pro duabus *Lugdunenſibus* quatuor conſtitutæ ſunt à Valentiniano Aug. aut à fil. ejus majore Gratiano. Qui numerus diutiſſimè conſtitit: Donec Arelatenſis provinc. quæ Viennenſis ſecunda dici poteſt, acceſſit. Poſtea ex ejus parte, nova facta eſt provincia Avennica, Avenione in Metropolim evectâ, circa An. C. 1322. quæ, quòd primum portio prov. Viennenſis, exin Arelatenſis fuit, antequam novam ipſa componeret, Viennenſis tertia vel Arelatenſis ſec. vocari poteſt. Sequenti tempore Toloſâ à Johanne XXII. qui an. 1316 ſedere occœpit, metrop. dignitate auctâ, prov. Toloſana initium ſumſit, quam Narbonenſem tertiam non ineptè appellaveris. Anno 1559. tres novæ provinciæ in Gallia factæ ſunt, Camaracenſis, quæ Belgica tertia dici poteſt, Trajectenſis & Machlinienſis. Lutecia tandem, quæ prov. *Lugdunenſis* 4. vel Senoniæ prius civitas erat, & ipſa in Metropolis decus erecta eſt. Unde nunc in Galliis provincias viginti quatuor, à ſua quamque Metropoli cognominatam, numerant: In quibus ſunt 15. metropoles cum ſuis provinciis & diœceſes 120. intra regnum Francorum, 9. Metrop. & 32. Diœc. extra. Plura de his vide apud Hadr. Valeſium *Not. Galliæ, & in voce Lugdunenſis Gallia: ubi, inter alia, de Galliæ præ Hiſpania prærogativa ſub finem diſſerit.*

Lugdunenſis prov. *le Lyonnois*. Galliæ tractus, ſatis parvus, inter Delphinatum & Breſſiam ad Ort. & Forenſem prov. ad Occ. Separatur à Delphinatu Rhodano: per 12. leuc. extenſa à Borea in Mer. Caput Lugdunum eſt.

Lugdunenſis Sin. pars maris Mediterr. nautis formidabilis, inter Prov. ad Ort. & Cataloniam ad Occ. uſque ad Baleares, & ultra, extenſa; *Golfo Leone* Hiſp. *Golfe de Lyon* Gallis.

Lugdunum. Gallis *Lyon*, Hiſpan. *Leon de Francia*, Italis *Lione*, Anglis *Lyons*, Emporium totius Gall. Celt. longè celeberrimum, à quo ea pars Galliæ *Lugdunenſis* dicta eſt, a L. Munatio Planco, dum Galliæ Comatæ præeſſet, conditum, in colle ſupra confluentem Rhodani & Araris imminente: Ubi etiam hodie non obſcura antiquæ urbis extant veſtigia. Habuit hæc urbs templum inſigne, communi Galliæ totius impensâ extructum, & Cæſari Auguſto conſecratum, eâ parte ante urbem, ubi amnes confluunt: ibique ara dignitatis eximiæ erat gentium ſexaginta titulo inſignis, dicatis ibi totidem gentium ſimulachris. Ad hanc aram à Caligula Cæſare, teſte Suetonio, inſtitutum fuit certamen Latinæ, Græcæque facundiæ, idque eâ lege, ut victoribus victi præmia conferrent, eorumque laudes componere cogerentur. Qui verò maximè diſplicuiſſent, ſcripta ſua ſpongiâ linguâve delere cogebantur, niſi ferulis verberari, aut flumine proximo mergi maluiſſent. Juv. *Sat.* 1.

——— ——— ——— Et ſic
Palleat, ut nudis preſſit qui calcibus anguem,
Aut Lugdunenſem Rhetor dicturus ad aram.

Hæc autem urbs tam inſignibus, totque egregiis ornamentis nobilitata, teſte Senecâ *in Epiſtolis*, ſub imperio Neronis, centeſimo anno à quo fuerat condita, unâ nocte conflagravit. Hodie urbs eſt permunita & Archiep. ad confluentes Araris in Rhodanum. 100. leuc. à Lutetia in Auſtrum, uti 22. à Cabillone, 5. à Vienna in Bóream, uti 36. ab Avenione, & 60. ab Auguſta Taurinorum in Occaſum. In prov. Lugdunenſi eſt, in ipſo limite Delphinatus, a quo Rhodano ſeparatur. Baudrand. In vett. inſcriptionibus *Colonia Claudia Copia*: Herodiano *ingens & beata civitas*: Ptolomæo *illuſtris Metropolis*: Sidonio Apollinari *Rhodanuſia*, quòd nulla ei ad Rhodanum par, vocitata eſt. Romani inprimis hanc urbem, utpote maximè opportunam, excoluerunt, ibi Granario & Emporio celeberrimo inſtituto. Poſtquam Plancus huc coloniam deduxit, Auguſtus integrum in ea triennium commoratus, ibi templum condidit, & *Sodales Auguſtales* inſtituit. Cajus dein Caligula varios hic ludos, V. ſupra, celebrari juſſit, & poſt tertiò memoratum incendium, munificentiâ Neronis, reparata eſt. Præter Claudium Imp. Germanici quoque, Caracallæ & Getæ patria, ſedesque Nobilium, & in quavis ſcientia celeberrimorum Virorum receptaculum ſemper fuit. Interim à Severo Imp. quòd Albino adhæſerat, duriter habita & magna ex parte exuſta eſt, Chriſtianis inprimis crudeliſſimè tractatis. Ibidem Magnentius tyrannus, audito Conſtantium adventare, propriis, Gratianus vero Andragathi manibus cecidit. Majoranus poſtea, Sidonii Apollinaris precibus motus, urbi priſtinum decus reddidit. Nihilominus iterum Alemannorum, Gothorum, & Saracenorum tandem ſec. 8. incurſionibus Fortunæ vices ſenſit: & præt. ſec. bello civili flagrante, varia experta eſt. Rerum hic Romani primùm Domini fuere, uſque ad Honorium, ſub quo Stilico illam, ob opem contra Gothos fortiter præſtitam, conceſſit Burgundionibus, qui regni eam ſui conſtituere caput. Poſtea ad Francos pervenit, circa an. C. 532. quo Clodomirus, Sigiſmundum R. necavit, hujusque fratrem Gundemarum Childebertus & Chlotarius regno pepulere. Anno dein 955. à Francis data eſt Conrado I. Regi Burgundiæ Transjuranæ, cui Mathildis Ludovici IV. R. filia nupſerat: Sed poſt mortem Rodulphi III. R. cùm Burgundiæ regnum miſerè diſcerperetur, Archiepiſcopi Lugdunenſes & Comites Foreſtii, diu inter ſe de jure in urbem colluctati ſunt: manſeruntque ſuperiores Comites uſque ad an. C. 1173. quo Guido II. & Guido III. pater & filius Guichardo Archiepiſcopo ceſſerunt. Poſt hæc, variis turbis agitata civitas fuit, inter cives & miniſtros Præſulis ortis ſæpe diſſidiis, uſque ad tempora Philippi Pulchri R. qui a Petro Sabaudo Arch. jus ſeculare nactus eſt; quo tempore Conſulatus initium ſumſit. Poſtquam civibus favens contra Præſulem Philippus III. Rex poteſtatem illis publicè conveniendi indulſiſſet. Sic à Philippo IV. veniâ 12. Senatores, quibus Conſul præſideret, quotannis eligendi impetratâ, uſi ſunt Lugdunenſes hoc regimine, uſque ad an. C. 1595. quo Henricus IV. Præfectum Mercatorum *Prevoſt de Marchands*, & quatuor Scabinos *Eſchevins* inſtituit, Conſulatu, cui Carolus VIII. anno Chr. 1495. jus Nobilitatis conceſſerat, antiquato. Eccleſiam Lugdunenſem S. Photinus & S. Irenæus fundaſſe dicuntur, Galliæque Primas Archiepiſcopus eſt, à tempore Gregorii VII. circa an. Chr. 1079. Ei ſuffragantur Epiſcopi, Auguſtodunenſis, Lingonenſis, Cabillonenſis & Matiſconenſis: Templum prim. S. Johanni Baptiſtæ ſacrum eſt. Clemens hic V. an. Chr. 1305. coronatus eſt, in præſentia Franciæ, Angliæ & Aragoniæ Regum. Concilia quoque varia habita, inprimis an. Ch. 1245. ſub Innocentio IV. contra Fridericum II. Imp. quem cùm quidam eò accerſendum eſſe ſentirent, deprecatus eſt Pontifex, nondum ſibi ſat animi eſſe ad martyrium ſubeundum cauſatus, & an. C. 1274. à Gregorio X. ad Latinam Eccleſiam cum Græca uniendam. Præcedente ſeculo Evangelicam doctrinam non pauci incolarum amplexi ſunt, quorum hodie non exiguus numerus, in loco *S. Romain*, bihorio ab urbe diſtante, ſacra ſua obeundi veniam habent. *Lugdunum* olim dicta fuit *Lugduna* Stephano. Eam peculiari libello deſcripſit Symphorianus Campegius, & Gallicâ linguâ Lugdunenſem hiſtoriam prolixè perſecutus eſt G. Paradinus. *Lug* verò, unde *Lugduno* nomen, corvum exponit Clitophon Rhodius hiſtoricus, qui τῶν κτίσεων, ſive Originum libros ſcripſit. Ex quorum 13. hæc citantur apud Plutarch. *libr. de fluviis, in Arari, Cùm Momorus, & Atepomarus à Seſeroneo regno dejecti, in eo colle ex Oraculi præcepto urbem ædificare vellent, jactis jam fundamentis, corvi ſubitò apparentes, expanſis alis arbores quæ circa erant replevere; Momorus autem augurii callentiſſimus, civitatem Lugdunum vocavit.* Λοῦγον γὰρ τῇ σφῶν διαλέκτῳ τὸν κόρακα καλοῦσι, δοῦνον δὲ τὸν ἐξέχοντα: *Lugum enim linguâ ſuâ corvum vocant, Dunum verò locum eminentem.* Vide præter vett. Scriptores Sidon. Apollin. *libr.* 1. *epiſt.* 5. Gregor. Turonenſem *libr.* 1. *& ſeqq.* Symphor. Campegium *de Hier. Eccleſ. Lugdun.* Guil. Paradinum *Memoir. de l'Hiſtoire de Lyon.* Claud. de Rubis, Joh. de S. Aubin. & Meneſtrier. *Hiſtor. de Lyon.* M. de Marca *de Prim. Lugdun.* Jac. Severtium *Chron. Hiſtor. Præſul. Lugdun.* la Mure, *Hiſtor. Eccleſ. du Diœceſe de Lion*, alioſque laudatos Moretio *Diction. Hiſtor. ubi prolixè de celeberrima hac urbe agit*, ut & infra in voce *Lugdunum Seguſianorum*. Quæ præterito ſeculo, turbis inteſtinis Galliæ hic geſta, exhibet Thuanus *in Hiſtor.* Jul. Cæſar Scaliger de illa:

Flumineis Rhodanus quà ſe fugat incitus undis,
Quàq; pigro dubitat flumine mitis Arar,
Lugdunum jacet, antiquo novus orbis in orbe,
Lugdunumq; vetus orbis in orbe novo:
Quod nolis, alibi quæras, hic quære, quod optas,
Aut hic, aut nuſquam vincere vota potes.

Lugdunum Aquitaniæ, Strab. Vide *Elorona*.

Lugdunum Batavorum, urbs ampla & culta Belgii in Hollandiâ. Λούγδουνον Βαταύων Ptol. Æthico *in Itiner.* dicitur *caput Germanorum*, i. initium provinc. ambarum. Germ. inf. ſeu ſecundæ, & ſup. ſeu primæ, vulgò *Leyden*. Vide Voſſ. *Hiſt. Gr.* 346. & Cluver. *de Rheni alveis*, c. 20. Ad antiquum Rheni alveum, cum Academ. percelebri. Nota eſt obſidione & clade Hiſp. an. 1574. Sita in medio penè cæterarum urb. quippe Delphis 3. Amſterodamo, Dordraco,

Ultraje-

Ultrajecto 7. leuc. diſtat: Totius Hollandiæ, poſt Amſtelodamum, populoſiſſima, & caput agri Rhenolandici.

Lugdunum Clavatum vel Cloatum, nunc *Laudunum*, vulgò *Laon*, in finibus Remorum, caſtrum fuit in monte poſitum, ita ut procul intuentibus celſiſſimo cacumini, tanquam clavis affixum, videatur, unde ei nomen. Illud Remigius Genobaudo, Epiſcopo ei præpoſito, de caſtro Remenſi Eccleſiæ ſubjecto, civitatem fecit: quæ regnantibus Chlodovæi Jun. filiis, etiam Ducem ſuum proprium habuit, cùm antè Campaniæ Gallicæ Duci pareret. Macrobium prætorem conditorem habuiſſe, teſtatur Frodoard. *Hiſt. lib.* 3. *cap.* 21. Ultimo loco inter Remenſis Archiep. comprovinciales commemoratur in Not. quibuſdam, poſt an. 1220. factis. Ejus Epiſcopus, à villa Aniſiaco, dici conſuevit *Epiſcopus Dux Laudunenſis, Par Franciæ, & Comes Anſiaci.* Medulfus a Genobaudo Epiſc. Laudunenſi miſſus Concilio Aurelianenſi 5. ſubſcripſit A. C. 549. Chagnoaldus Epiſc. laudatur Flodoardo *Hiſt. Rem. lib.* 2. *cap.* 5. Nobiles civitatis ferè omnes a plebe interfecti ſunt, tempore Ludovici Craſſi, quòd Epiſcopo ſuo Galdrico fideles eſſent: Rogerus verò Epiſc. Laudunenſes à communitate Regis Lud. conſenſu jurata, abſtracturus armis per Quadrageſimam aggreſſus eſt, A. C. 1178. Nec Epiſcopatus ſedes ſolùm, ſed & olim regia fuit Caroli, Rodulfi, Ludovici Tranſmarini ac Lotharii Ludovicique Regum, ita ut ad Reges Francorum, qui hiſce ſucceſſerunt, tanquam res fiſcalis & dominica, propriè pertinere videretur. Caput agri cognom. qui, vulgò *Laonois*, inter Remenſem & Moſellanum in diviſione regni Ludovici Pii poſitus, pars veterum fuit Remorum: unde & urbs ipſa, caſtrum olim Remorum, creditur à Dudone, eſſe opp. Remorum Bibrax, apud Cæſarem. Vid. Hadr. Valeſium *Not. Gall.*

Lugdunum Convenarum, urbs Aquitaniæ, Epiſc. ſub Arch. Auſcenſi, nunc *S. Bertrand de Comminges*, in tractu Convenenſi, in colle, ad Garumnam, in confinio Aragoniæ, vix 4. leuc. à Pyrenæis in Bor. 11. ab Auſciis in Auſtr. 5. à Conſoranis in Occ. 15. à Toloſa in Africum.

Lugdunum Salinarum, opp. aliàs munit. in Comit. Burgund. in limite Duc. Burg. 7. leuc. à Dola in mer. *Lyon le Saunoers* vulgò.

Lugdunum Seguſianorum, urbs Galliæ Celticæ prim. Colonia Rom. à L. Munacio Planco deducta, Viennenſibus, qui ab Allobrogibus pulſi erant, eo translatis, *Col. Lugd.* in veteri marmore *Col. Rom. Lugd.* in nummo Caii Cæſ. qui *tertium Conſulatum ibi ſolus iniit, ludosq; miſcellos & certamen Græcæ Latinæq; facundiæ, ad aram Auguſto ad confluentem Araris & Rhodani dedicatam ac à Galliæ populis* 60. *inſcriptam, edidit*, nuncupatur. Plinius *in Seguſianorum liberorum agro Coloniam Lugdunenſem* ponit. Splendore potentiaque in tantum brevi effloruit, ut & Senatores Curiæ daret. Unde Claudius Aug. ibi natus, in oratione, de Gallis civitate donandis, inquit: *ex Lugduno habere nos noſtri ordinis viros non pœnitet.* In jugo montis Rhodano & Arari imminentis ex parte poſita hinc fortè nomen accepit: Vulgò *Lyon*, leonem pro inſigni habet. Hoc emporio uſos, ibique ex auro argentoque nummos percuſſiſſe Rom. Magiſtratus auctor eſt Strabo: Poſtea Imperatorio privilegio Archiepiſcoporum Lugd. vultu & nomine notati, ac demum Regum ore ſignati ibidem ſunt, hodieque ſignantur. *Procuratoris Cynegii Lugdunenſis*, vel potius *Gynecæi*, meminit Notit. Imp. Anno ab origine ſua plus minus centeſimo, funeſtum ſenſit incendium, de quo Senec. *epiſt.* 91. quam cladem Nero quadragies ſeſtertio ſolatus eſt, Tacit. *Annal. lib.* 16. Unde urbs Galbæ infeſta, à Nerone ſtetit, veteremque inter Lugdunenſes & Viennenſes diſcordiam, propter Neronem & Galbam, bellum accendit. Sub Guntchramno, iterum maxima pars civitatis graviſſimo igne deflagravit, poſt mortem Nicetii, quem incolæ *S. Niſier* dicunt. Fuit ibi Amphitheatrum olim, & annuus, ſub Antonino, conventus ad aram Auguſti, ex omnibus Gentibus, Civitatibusve Galliæ ſacrorum ludorumque cauſâ: Fuere quoque ibidem Seviri Auguſtales, Negotiatores vinarii, &c. ut ex inſcriptionibus patet. Bibliopolarum hic mentionem facit Plin. *lib.* 9. *epiſt.* Profeſſores Græci Latinique Grammaticæ & Rhetoricæ ſcholas publicas in urbe habuere, & è fiſco ſalaria annua, Romanis imperantibus, imo & ſtrenas Kal. Jan. ab Impp. ut & in aliis Galliæ civitatibus, inprimis Archiepiſcopalibus, docet id *Lex Impp. Valentis, Gratiani & Valentiniani A. A. A. ad Antonium Præf. prat. Galliarum, in Codice Theodoſ. lib.* 13. *Tit.* 13. Ibidem & ſcena fuit, quare Theocritum Cæſarianum, qui Antoninum Severi fil. ſaltare docuit, cùm Romanis in ſcena non placuiſſet, huc commigraſſe dicitur, à Dione *lib.* 77. Palatium quoque, in quo Magnentius propriâ ſe manu interfecit, Hieron. *in Chron.* & Forum vetus à Trajano Imp. extructum, à templo Veneris juſſu Auguſti ibi condito. *Forum Veneris* dictum: nunc *Forviere*, cujus veſtigia ſupereſſe Paradinus prodit. Inter claras urbes ab Auſonio omittitur, quòd Imp. Gratiani diſcipuli ejus cæde infamis eſſet. Sub Honorio, milites Rom. Gothorum in Italiam adventu turbati, ſedem huc Imperii transferri voluerunt: quos Stillico apud Claudianum *de bello Getico* ſic alloquitur:

—— —— Quid Gallica rura
Reſpicitis, Latiumq; liber poſt terga relicto,
Longinquum profugis Ararim præcingere auſtris?
Scilicet Arctoa conceſſâ gentibus Urbe
Conſides Regnum Rhodano, capitisq; ſuperbæ
Truncus eris.

Nomen dedit urbs tam inſignis Galliæ *Lugdunenſi* ſeu Celticæ, quæ pars poſtea in duas diviſa eſt provincias, ac demum in quatuor, vid. Lugdunenſem primam, cujus Metrop. Lugdunum: Secundam ad Oceanum, cujus Metrop. Rotomagus: Tertiam, cujus Cæſarodunum Turonum, & Quartam vel Senoniam, cujus caput eſt Agedincum Senonum. Imo & Quintam *Lugdunenſem* vocare nunc licet prov. Pariſiacam, patrum ætate factam Senoniæque detractam. Quam ob cauſam Archiepiſcopus *Lugdunenſis*, nonnunquam *Patriarcha* appellatus eſt, & totius Galliæ Celticæ *Primas*: Cujus diœceſis per pagos *Lugdunenſem*, Bellojocenſem, Forenſem & partem Breſſæ agrique Burbonenſis diffunditur. Urbs Pilati patria fuit, teſte Iſidoro Hiſpalenſi, hodieque incolæ extra urbis muros domum oſtendunt, quam Pilati fuiſſe aſſerunt. Huc quoque Herodes Antipas, à Cajo Caligula relegatus eſt. Eſt quoque, ut & hoc addam, Lugduni domus Rodana, in literis, A. C. 1312 aliiſque memorata, vulgò *la Maiſon de Roanne*, aut *l'Hoſtel de Roanne* dicta, propterea quòd ad dominos Rodumnæ, Comitibus Forenſibus ortos, primùm pertinuit: quæ poſtea Dalfinorum Viennenſium, ac demum Regum Francorum fuit: Item Caſtrum Petræ ſciſſæ, vulgò *le Chaſteau de Pierre Ciſe*, captivitati reorum deſtinatum. Vid. Hadr. Val. *Notit. Gall.* & ſupra in voce *Lugdunum*.

Lugdus, Celtarum dux, poſt Narbonem patrem, Beroſus *lib.* 5. à quo & provincia & homines cognomenta ſumpſerunt.

Lugenſis Comit. regiuncula Ultoniæ, verſus mare Hibern. *Louth Countie* vulgò, cum opp. cognom. Lugo, vulgò *Louth*: Aliis eſt *Luthenſis Com.* inter Dunenſem Com. ad Sept. & Mediam Or. in Mer. reliquæ urb. ſunt Droghede, Carlinfordia, *Carlingford*, Ardracum *Ardrak*, & Dunkeranum *Dunkeran*.

Lugeum, ſive *Lugea*, palus Japodum in Liburnorum confin. apud Arſiæ ortum, vulgò *Zirichnitz*, ab opidulo ei vicino ſic denominata: Singulis annis frumentum, venationem, & piſcationem exhibet. Clauditur circumquaque montibus, pleriſque in locis 18. cubitos alta eſt, & ubi minimùm profunda, exiſtit, juſtam humani corporis æquat menſuram. Ex montibus circumpoſitis rivi quidam ignobiles procurrunt, ſuo quiſque alveolo, ab Orientali quidem plagâ 3. ab Auſtrali verò quatuor. Singuli quò longius fluunt, hoc minus ſcatent aquis, terrâ nimirum ipſos combibente, donec poſtremò abſorbeantur ſcrobibus ſaxeis, ita natis, ut humano opere exciſæ videantur. Hic aquis ita redundantibus, ut recipi amplius non poſſint, fit ut regurgitent ſcrobes, neque ſolùm nihil aquæ admittant, ſed etiam quicquid receperint, effundant tantâ celeritate, ut refluxûs impetum equiti quantumvis expedito, & celeriter fugienti ægrè effugere liceat. Itaque quacunque patet locus, diffunduntur aquæ, & lacum efficiunt. Hæ aquæ poſtea non minus ferè celeriter recedunt, quàm acceſſerunt, ac non per ſcrobes illas tantùm, ſed univerſâ penè terrâ eas non alitèr recipiente, quàm ſi per cribrum diffunderentur. Quod cùm fieri ſentiunt accolæ, continuo grandioribus ejus meatibus, quoad fieri poteſt, obſtructis, agminatim advolant ad piſcationem, quæ ipſis non modò jucunda, verùm etiam perfructuoſa eſt. Porro ſiccato lacu fit meſſis, quà parte ſolum prius conſitum erat; & idem rurſus conſeritur, antequam inundet. Graminis ita eſt ferax, ut poſt vigeſimum diem ſecari ſoleat. Lazius, Geo. Wernherus, *de admirandis Hungariæ aquis*.

Lugi, vel *Logi*, pop. Borealis Scotiæ, quorum regio nunc *Cathaneſia*. Baudrando, ubi nunc Sutherlandia prov. juxta Oceanum Germ. inter Cathneſiam & Naverniam ad Sept. ac Roſſiam Or. ad Mer.

Lugidunum Germ. urbs, non ex Sileſiæ præcipuis, Ptol. *Glogau* hodiè. V. *Glogovia*.

Lugio, vel *Legio*, ut legit Simlerus apud Antoninum, qui *Barba* ex eâ facit, Pannoniæ inferioris opidum.

Lugionum, Pannoniæ infer. urbs. Ptol.

Lugnitza valle, in Rhætia, unde *Glenner* fluv. deſcendens, ab altero Rheni fonte, à dextris, ſuſcipitur.

Lugodinum, Ptol. Batavorum urbs, vulgò *Leyden*. Vid. *Lugdunum Batavorum*.

Lugudone vel *Liguidone*, V. *Liguidonenſium portus*.

Luguvallum, urbs fuit Brigantum, nunc Cumbriæ, in Anglia, ad Ituam fluv. Carleolum recentioribus, Vulgò *Carlisle*; Epiſc. ſub Arch. Eboracenſi, ſatis munita eſt, cum caſtro, 5. mill. Scot. à limite Scotiæ, uti ab ora maris Hibern. 70. milliar. Angl. ab Eboraco.

Luida, Rhicharedi fil. nothus, Gothorum rex, inſidiis Viterici, ſeu Dieterici de medio ſublatus eſt, A. D. 601.

Luidunardus, Vercellenſis Epiſcopus, A. D. 890.

Luins, Vid. *Lins*.

Luiſium, ſeu *Fanum S. Johannis Luiſii*, vulgò *S. Jean de Luz*, opp. Aquitaniæ, in Vaſcitania tractu, cum portu, in ora Oceani, 2. leuc. à confin. Hiſpaniæ & à fonte Rapido. Vide *Fanum S. Joan. Luiſii*, & *Luſium vicum*.

Luitbaldus, Bavariæ Dux. An. Dom. 907.

Luith, mons Lyſano, & Hebræorum Commentatori *in Eſ. cap.* 15. Euſebio autem vicus inter Areopolim, & Joaram: aliis inter Petram, & Segor. In tribu Ruben.

Luithbertus, fil. Cuniberti, Longobardorum Rex, an. 701. Patri ſucceſſit infans, 8. pôſt menſe throno deturbatus. Paul. Diaconus. *Hiſt. Longob.*

Luithfredus, fil. erat ſecundogenitus Adalberti Alſatiæ Ducis, nepos ex eo Ethici cognom. Adelrici, qui Alſatiæ Ducatum à Theodorico Gall. R. nactus, Ehenheimii habitavit, & uxorem habuit Berſvvindim, ſororem Blidechildis, quæ Chilperico II. R. nupſerat. Ejus poſteritas in Humfrido Com. in *Neckergavv* & *Luithfrido* Com. in *Suntgavv* extincta eſt: hærede hujus lineæ Guntramo, Habſpurgenſi. Vid. Spenerum *Syll.*

Luithpoldus, ſeu *Leopoldus*, Dux Bavariæ, fil. Arnolfi, à Normannis A. C. 891. cæſi, ab Ungaris & ipſe occiſus eſt, A. C. 908. Pater Arnolphi, qui Conrado I. vitrico & Henrico Aucupi Impp. aliquoties rebellis, cum illis gravia geſſit bella: Unde liberi Ducatu excluſi ſunt. Fuerunt autem illi duo filii, duarum ſtirpium conditores, Eberhardus nempe Auſtriæ vett. Marchionum & Arnulphus, Schirenſium Comitum, Palatino-Bavaricæ familiæ auctorum, è quibus Otto V. Friderici Barbaroſſæ vexillifer, proſcripto Henrico Leone, A. C. 1180. Bavariæ Ducatum nactus eſt, poſtliminiò in familiam reducem.

Luithpoldus, fil. Eberhardi prædicti, primus Marchio Auſtriæ, Imperatoris gener fuit. Pater Henrici I. qui fruſtra ab Henrico II. Imp. Bavariam ſibi annifus eſt vindicare. Ex poſteris *Luithpoldus III.* primus Dux Auſtriæ dictus, Bavariam adverſus Welfum III. ſibi adſeruit: *Luithpoldus IV.* cognom. *Victorioſus*, in Palæſtina geſtis celebris, Stiriam ab Ottocaro genero & alia, ut Comitatus *Lentz* & *Wels* &c. ex lytro Richardi Angl. R. à ſe capti emta Auſtriæ ſuæ adjecit, Viennamque novo muro cinxit: *Luithpoldus V. Honorabilis* dictus, pater fuit Friderici Bellicoſi & Henrici de Metlinga, cujus filia Gertrudis nupta Hermanno M. Badenſi, in eam familiam jus Auſtriæ intulit: ſed fil. Fridericus Neapoli decollatus eſt. Inde inter Ottocarum Boh. R. defuncti Friderici ex ſorore Margareta affinem & March. Miſniæ alterius ſororis Conſtantiæ filios, lis fuit: donec Rodolphus I. Imp. Ottocaro cæſo, Ducatum Imperio primùm, dein familiæ ſuæ addixit. V quoque *Leopoldus*.

Luithprandus, Longobardorum Rex, ſucceſſit patri Aſprando, vel Ariprando, Anno 713. Pius & liberalis. Cum Carolo Martello amicitiam coluit. Thraſmundum Spolet. D. cum Godeſcalco, qui Duc. Beneventanum invaſerat, bello aggreſſus, illis a Gregorio III. defenſis, Romam obſeſſurus erat: cùm Carolus, à Papa imploratus, turbas compoſuit; Thraſimundo victo, Papæ erepta reddidit. Ravennam Anno 743. obſedit, litem cum Exarcho, componente Zacharia. Obiit an. 744. Paul. Diaconus *Hiſt. Longob.* Anaſtaſ. *in Gr. Pontif.*

Luithprandus, puer, ſub Aſprandi ducis ſtrenui tutela à patre Cuniperto Longobardorum rege: regni hæres relictus, an. ſal. 687. Blond. *l.* 10. *Decad.* 1.

Luithprandus, vel *Liteprandus*, Epiſc. Cremonenſis. A' Berengario II. Italiæ R. cui à ſecretis erat, miſſus Anno 946. Conſtantinopolim, ad Conſtantinum Porphyrogennetam, dein redux ab eodem Epiſcopatu pulſus, *Antapodoſin* contra illum ſcripſit: Ab Ottone Imper. ad Nicephorum Phocam Conſtantinopolim ſecundò ablegatus eſt, an. 968. Opera ejus in folio, Antverpiæ impreſſa, Anno 1640. cum notis Higueræ & Ramireſii Pratenſis. Compoſuit libb. 6. de rebus per Europam geſtis: cum Legatione ad Niceph. Phocam. Sigebert. *c.* 127. *de ſcript. Eccl.* Trithem. *in Catal. & in Chron. A C.* 892. Lud. Clavitellus, *in Annal. Cremon.* Voſſius, Pennotus, &c.

Luma, opp. Arabiæ deſ. Ptol. Item, urbs circa Mæandrum flu. Nicetæ.

Lumberium, vulgò *Lombés*, vel *Lombres*, caſtrum Galliæ, Epiſcopatu clarum, ſub Arch. Tholoſano: ad Savam flum. Item locus Navarræ, *Lumbier*.

Lumbricatum, Inſ. Dalmatiæ, Porphyrog. *Vergada* Ital. *Lauca* Slavis, in mari Adr. Joh. Lucius.

Lumone, vicus Comit. Tendæ, intra Alpes marit. ſub Sabaudiæ D. ubi tranſitus *Col de Limon*, à Pedemontio in Comit. Nicæenſem.

Luna, Romanis quoque Anna & Jana, an à *lucendo* dicta, an à *lucendo*? à Diodoro *Antiq. lib.* 4. *cap.* 5. fingitur, cum Sole, ex Thea ſive Matre Magna & Hyperione nata: aliis illam eandem cum Diana, Apollinis ſorore facientibus. Ei, ut & Soli, primus ædes Romæ conſecravit, T. Tatius Sabinorum R. & *Noctiluca* nomine culta eſt, in colle Palatino. Neque minus apud Græcos ſolenni religione fana ei erecta ſunt, ejuſque victima taurus erat. Hanc, quoties eclipſim patiebatur, toties veneficiis deduci credentes, cymbala pulſabant, ne magas incantatrices audiret, quod quoque apud hodiernos Perſas obtinere, docet P. de Valle *Itiner.* Tibullus *l.* 1. *eleg.* 8.

Cantus & è curru Lunam deducere tentat,
Et faceret, ſi non æra repulſa ſorent.

Bellorum ea Præſes olim habita, unde victores arma captiva detracta illi cremabant, T. Liv. *Dec.* 5. *libr* 5. Neque proin unquam ſine caſtrorum tumultu deliquium ſubiit, cujus celebre exemplum, Vide apud Tac. *Annal.* 1 Imo inter prodigia numeratum, quod bello civili Pompeii & Cæſaris

—— Plenos extinxit Cynthia Vultus.

Apud Hebræos Idololatras, pro ſummo Deorum habita eſt, & Soli, qui fœminino genere ab illis efferur, prælata: quod idem apud Germanos, populoſque omnes Septentrionales in uſu fuiſſe, Vid. in voce *Mona*. Hodiè dimidiata, apud Turcas præcipuo in honore, eorum proin inſigne eſt: an ex occaſione ſomnii, quòd primi Imperii Turcici conditoris genetrix, Lunæ ſplendorem è ſinu ſuo prodire in univerſum orbem vidit, Lipſius *Mon. & Ex. Polit.* Eadem effigie Senatorum apud Rom. calcei olim diſtinguebantur, Statius *l.* 5. *Sylv.* 2.

—— Geminum ſi Curia ſenſit,
Primaq́, patricia clauſit veſtigia Lunâ.

An ut hoc pacto Imperii vices, an ut vetuſtatem generis ſui denotarent, an potiùs *Lunula* hæc centenarii nota fuit, ut hoc pacto appareret, à centum Senatoribus primis, quos Romulus inſtituit, oriundos illos eſſe. Vid. Thom. Dempſterum *Ant. Rom. l.* 5. *c.* 36. Similem Perſarum tiaram figuram habuiſſe, patet ex Sidonio Apollinari *Carm.* 2. *Verſu* 51.

Interea te Suſa tremunt, ac ſupplice Vultu
Flectit Achæmenius lunatam Perſa tiaram, &c.

Luna, ſive *Lunna*, Gall. Lugd. urbs Anton. *Cluny* Simlero. Vid. *Cluniacum*.

Luna, Hetruriæ op. maritimum, fœcundiſſimis candidi marmoris fodinis, quod ab eo *Lunenſe* dicebatur, olim nobilitatum: ad oſtia Macræ fluv. nunc exciſum, cui Sarzana ad 3. m. p. in Epiſc. dignitate ſucceſſit: inter Lucam 30. & Genuam 65. mill. paſſ. Fuit una ex 12. priſcis Tuſcorum coloniis. Lucan. *l.* 1.

—— Quorum qui maximus ævo
Aruns incoluit deſerta mœnia Lunæ.

In hoc oppido caſei genus conficiebatur magnitudinis potius, quàm bonitatis nomine nobilitatum: quippe quod ad ſingula millia pondo non rarò premeretur: Unde inter ſervorum obſonia numeratur à Mart. *l.* 14.

Caſeus Hetruſca ſignatus imagine Lunæ,
Præſtabit pueris prandia mille tuis.

Luna mons, geminus, unus Luſitaniæ promuntorium, *Punta di Luna* Villanovano, apud oſtia Tagi fluv. quod *Promuntorium Magnum* Plinio vocatur. Baudrando *Cabo de la Roca* nunc, ſeu *de Rocca Sintra* dicitur; 6. leuc. ab Ulyſſipone in Occ. vix 1. ab arce *Caſcaes*. Alter in Æthiopiâ ultra Æquatorem, ex quo, teſte Ptol. Nilus oritur.

Luna, portus Straboni eſt, qui *Erycis* Ptol. ut Leander vult. *Selene* Steph. vulgò *Golfo della Spezzia*, ab opp. amplo in intimo receſſu: Ferrario portus eſt Liguriæ, inter Portum Veneris, & Portum Erycis, ambitu 20. milliar. patens. Perſius *Sat.* 6. *ex Ennio*:

Lunai portum eſt opera cognoſcere cives.

Silius Ital. *lib.* 8.

Tum quos à niveis exegit Luna metallis,
Inſignis portu, quo non ſpacioſior alter
Innumeras cepiſſe rates & claudere pontum.

Ptol. Aὐτὰs & Σελήνης ἄκρα facit diverſa.

Lunaburgenſis Duc. prov. Saxoniæ infer. inter Holſatiam in Sept. ditionem Brandeburg. ad Ort. Brunſuicenſem Duc. ad Mer. & Weſtphaliam ad Occ. cum Duc. Bremenſi. Subeſt partim Ducibus Brunſuic. nempe verſus Auſtr. partim Ducibus Luneburg. verſus Boream. Caput eſt *Luneburgum*, Vid. ibi. Aliæ urbes ſunt Cella, Ultza, Daneberga, & Harburgum ad Albim. Vide *Luni*, & infra in voce *Luneburgum*.

Lunaburgum, vel *Luneburgum*, urbs Saxoniæ infer. clariſſima, Hanzeatica, ampla & munitiſſ. ad Albim fluv. Ducatûs titulo inſignis, ædificiorum ſuperbiâ, ſalinis & opum copiâ illuſtris. A Jul. Cæſare conditam ferunt, ac à *Luna*, ſic dictam. Lunæ enim ſimulachrum uſque ad Caroli M. tempora illic remanſerat, quod ille zelo pietatis commotus ſuſtulit. Baudrando eſt ad amnem *Ilmenovv*, Imperialis & ferè ſui juris. Crevit ex ruinis Bardevici, urbis vicinæ. Vix 2. mill. Germ. ab Albi in Auſtr. 2. à Lavenburgo in Afr. 10. à Lubeca in Mer. 7. ab Hamburgo in Ort. 18. à Brunopoli in Arctos. Condita ſecundùm quoſdam Anno 1190. ab Henrico Leone. Ejus autem aix vetuſtior eſt urbe 124. annis. Reddita eſt, cum Brunſuico, Henrico Leoni Duci Bavariæ & Sax. qui à Friderico Barbaroſſa Imp. quòd cum in Palæſtina deſeruiſſet, proſcriptus fuerat: Circa A. C. 1190. juxta Speenorum. Hujus fil. tertius Wilhelmus pater Ottonis fuit, qui à Friderico II. Imp. Dux Brunſuici & *Luneburgi* creatus eſt, A. C. 1235. Hujus fil. Johannes *Luneburgica*, Albertus verò Brunſuicenſis linearum ſatores extitere: ſed illa in nepote Johannis Wilhelmo defecit: unde bellum inter Albertum D. Saxoniæ, hæredem ſcriptum, & agnatum Magnum jun. cujus filii Lunæburgum tenuere: è quibus Bernardus *Luneburgicum* ramum denuo orſus, Ottonem genuit & Fridericum Religioſum, cujus fil. Henricus, in bello

bello Hildeshemio, An. C. 1519. adverſus Brunſuicenſes, adſtitit Epiſcopo. Hoc natus Otto Harburgios ſevit, quorum ultimus lineam terminavit, An.1642. Erneſtus verò per filium Henricum, Dannenbergicam, nunc Wolfenbuttelanam, per Wilhelmum verò Cellenſem propagavit. Hic Hojenſem Comitatum, Anno Chr. 1582. cum agnatis, Diepholtenſem verò ſolus adiit Anno Chr. 1585. Mortuus A. C. 1592. Hujus filios ſeptem, cum patruo Henricus Julius ſucceſſione Grubenhagenſi excluſit: unde, utriusque lineæ Brunſuicenſis & Lunæburgicæ controverſia. Ex illis Georgius, cui ſors cecidit, ut uxorem duceret, defunctus, Anno Chr. 1641. ex Anna Eleonora Haſſiaca, præter filiam Sophiam Amaliam Reg. Daniæ reliquit filios quatuor: Chriſtianum Ludovicum, cui Cellenſis Principatus obtigit à patruo & Ducatus Circul. inf. Saxoniæ; Georgium Wilhelmum, cui Hannoverana ſeu Calenbergia portio à patre relicta eſt: Johannem Frider. qui Pontificiam religionem aſſumſit, & coadjutor Oſnabrugæ factus eſt, ac minimum natu Erneſtum Auguſtum, qui jure familiæ ex pace Monaſterienſi collato, Epiſcopus Oſnabrugenſis eſt factus, & ex Sophia Palatina egregiam ſobolem ſuſcepit: re contra Gallos Suecosque hoc tempore egregiè geſtâ inclytus. Plura vide apud Phil. Jac. Spenerum *Syll. Geneal. Hiſtor.* Urbis mentio fit Itiner. *lib.* 4.

—— —— Nec tua, Wiſmarie tecta,
Lubeciq; arces, nec celſa mœnia Luna,
Hammonisq; domos, non propugnacula Brema.

Lunarium prom. Ptol. prom. Hiſp. citer. eſt *Capo di Palafugel* quibuſdam prope Palamum; aliis *Cabo de Toſa*, in eadem ora Cataloniæ, 15. mill. à præcedenti in Africum verſus Barcinonem.

Lundis, vulgò *Lunden*, urbs Scaniæ, olim Arch. ſub qua 6. urbes Epiſc. nunc ſub Suecis. 5. leuc. Dan. ab Hafnia in Ort. uti 2. à Sundico freto, 2. à Malmogia in Cæc. 3. à Coronia in Eurum diſtat. Caput olim Scaniæ fuit, nunc deficit indies. Urbi proximus collis eſt, in quo Reges olim electione ſolenni regno præfici ſolebant. J. Meurſius. Academiâ à paucis annis ornata eſt.

Lunelium, opp. Occitaniæ in rupe, aliàs munitum, vulgò *Lunelle*. Patria Salomonis Jarchi, Rabbinorum doctiſſimi: qui hinc Jarchi quaſi *de Lunella*, dictus videtur Hebræis. Unde locus hic Judæis non in exigua veneratione eſt, ob virum illum, Commentariis tam in S. Biblia, quàm in librum Talmud editis adeò clarum. Diſtat vix 3. leuc. ab ora maris Medit. 1. à ſtagno Magalonenſi in Bor.

Lungipreſſum, oppidul. Romandiolæ, inter Ravennam & Faventiam 10. m. p. Vulgò *Ruſſio*. Hier. Rubeo.

Lunna, tab. Peut. fortè *Belle Ville* hodie, in pago Galliæ Belloiocenſi, non procul Arari, Lugdunum inter & Matiſconem, ſed huic propior. Hadrianus Valeſius *Notit. Gall.* in voce *Glanmacum*.

Lupa, quæ & *Acca Laurentia*, ſive *Larentia*, Fauſtuli uxor, paſtoris armenti regii, quæ geminos infantes Veſtalis filiæ Numitoris ad ripam Tiberis expoſitos aluit.

Lupa, vulgò *Loin*, fluv. notiſſimus in Gallia Celtica, oritur in jugis Autiſſiodorenſibus & caſtrum S. Ferreoli *S. Fergeol*, Caſtellionem, & Montem Argiæ, Nemus, ac Murittum prætetlapſus, apud Sacrum portum *Barbeau*, in Sequanam labitur, inter Monaſteriolum & Melodunum Senonum. Item nomen loci fluvio huic appoſiti & Caſtellioni proximi, unde domini Caſtellionis ſuper Lupam. Eſt & *Lupa*, fluv. in Sequanis, *la Loue*: inter Salinas & Ararim medius fluens. Item amniculus Celticæ *la Louppe*, qui in Auturam devolvitur. Eſt quoque flumen *Lupum*, à Provincialibus *le Loup* nuncupatum, quod non longè à Varo in mare Gallicum delabitur. V. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Lupara, burgus inf. Franciæ, in agro Pariſienſi, 6. leuc. à Lutetia Bor. verſus, in via quæ Sylvanectum tendit. *Louvres en Pariſis* vulgò.

Lupara, palatium Galliæ Regum, à Carolo V. extructum Lutetiæ: & à Ludovico XIV. magnificentiſſimè de novo excitatum. *Le Louvre* vulgò V. *Lutetia*.

Luparella, munitum opp. Aprutii.

Luparia, opp. Normanniæ, ad Eburam fluv. 4. leuc. infra Ebroicum in Bor. Rothomagum verſus, unde totidem leuc. diſtat, uti 2. à Ponte Arcus. *Louviers* vulgò.

Lupatia, urbs fuit Apuliæ, ubi nunc civ. Epiſc. *Altamura*. L. Holſtenius.

Lupercal, locus ſub Palatino, Ferrarius habet Aventino, monte, Pani paſtorum Deo conſecratus, in quo ſolennia quædam ſacra quotannis fiebant, menſe Februario, quibus Panos ſacerdotes, qui *Luperci* dicebantur, in Fabios, Quintilianos, Julianosque tandem diviſi, Dio. *lib.* 24 reſtituti ab Auguſto, Suet. *in ejus Vita*; nudi per urbem curſitabant, mulierum palmas uterosque caprinâ pelle ferientes, quâ re & fœcunditatem & facilem partum fieri putabant. Inſtituta autem putantur hæc ſacra ab Evandro, d. 15. Kal. Martii, in honorem Panos Lycæi, quem Arcades ſimili honore colebant; Quare autem nudi diſcurrerint, hanc cauſam adfert Servius, cùm Romulus & Remus ludicro huic intenti eſſent, latrones interim, occaſione arreptâ, pecora illorum abegiſſe, eâque re intellectâ, Romulum cum omni juventute, abjectis veſtibus, ut ad curſum expeditiores eſſent, latrones eſſe inſecutos, iisque oppreſſis prædam recepiſſe. Quæ res quoniam feliciter ceſſiſſet, manſiſſe deinde morem ſolemnem, ut Lupercalia à nudis celebrarentur. Virg. *Æn.* 8.

Hinc lucum ingentem, quem Romulus acer aſylum
Rettulit. & gelidâ monſtrat ſub rupe Lupercal,
Parrhaſio dictum Panos de more Lycæi.

Ovid. *Faſt.* 2.

Illa loco nomen fecit, locus ipſe Lupercal,
Magna dati nutrix præmia lactis habet.

De Lupercis autem Virg. *ubi ſupra*,

Hic exultantes Salios nudosq; Lupercos.

Juvenalis,

Nil prodeſt agili palmas præbere Luperco.

Durârunt feſta hæc uſque ad Anaſtaſium Imp. cùm ſub Theodorico, An. 496. abolita ſunt, Gelaſio Papâ. V. T. 3. Concil. Baron. *Ann.* Plut. Varronem, &c.

Lupercíacum, locus in Æduorum finibus diœceſique Nivernenſi, ſex leuc. ab urbe Niverno, Cellâ Gervaſii & Protaſii SS. Cluniaco ſubjecta inſignis: vicus non obſcurus murisque cinctus, ex eorum numero, quos Galli burgos vocant, vulgò *Lourcy le bourg*. Item in Campania, vulgò *Louvercy*, Fuit olim & prope Pariſios vicus *Lupercíana*, qui S. Marcelli ſuburbano acceſſit, & nunc *la rue de Lourcines* dicitur, Mon. ſororum Minorum inſignis, Hadr. Val. *Not. Gall.*

Lupercíana, Africæ civ. Auguſt. Cyprian.

Lupercio, caſtellum olim, nunc vicus Galliæ, in Pertico, inter Belliſmum & Axejum, *Lourſon* vulgò, Hadrianus Valeſius *Notit. Gall.*

Lupercus, Auctor Græcus, varia ſcripſit ſub Claudio II. Suid. Voſſ. *de Hiſt. Gr. lib.* 2. *cap.* 16. Alius, cui Martialis plurima ſuorum epigrammatum inſcripſit.

Lupfurdum, urbs Germ. Ptol. *Leipſick*, Ferrario. Vid. *Lipſia*. *Meyſſen* verò Apiano, & Perchaimero dicitur. Lat. *Miſna*, urbs Ep. ſub Arch. Magdeburgenſi, ad Albim fluv.

Lupia, Plinio, militum inter Hydruntum Brunduſiumque itinere ſtatio, quæ geminô *p.* etiam ſcribebatur, & *Anxiae* pl. num. ut eſt apud Strab. Melam, Æthicum, Antoninum, ut & *Anxrias*, unde vitiatum illud Ptolemæi *Anxrius*. Pauſan. *libr.* 6. ſcribit, quòd priſco nomine *Sybaris* dicta fuerit. Vide *Sylburgium*. Erat autem col. op. & portus Salentinorum in orâ Calabriæ Boreali, Aletinorum navale, nunc pagus, *La Rocca* dictus, teſte Galateo.

Lupia, fluv. Galliæ, *Loing*. Oritur in agro Puſæenſi, in limite Burg. dein Caſtellionem rigat & Montargium, ubi recipit incile Brivoduri, poſtea juxta Nemurcium labitur; & aliquot aliis rivis auctus, paulo infra Moretum, in Sequanam ſe exonerat.

Lupias, *Lupia* Melæ, *Luppia* Tacito, fluv. Germ. cum opp. cognomine per Weſtphaliam, in Rhenum, apud Veſaliam urbi fluens. Strabo in Viſurgim influere ait, Tacitus verò in Oceanum, hodiè *Lyppe*. ſeu *Lippe*, teſte Junio, dicitur.

Lupicina, vulgò *Luciennes*, vicus Galliæ, in agro Pariſino, non procul à Sequana flum. & Carolivenna.

Lupicinus, Conſul, collega Jovini, an. U. C. 1120. Quo tempore Conſtantinopoli grando miræ magnitudinis aliquot homines extinxit, & apud Atrebates vera lana de nubibus pluviis mixta defluxit.

Lupinum, oppid. Rhætiæ, à Maja, Mercurii matre, ibi culta, *Mayenfeld* dictum. Metel.

Lupodunum, op. ſeu potius arx Germ. in Sueviâ, non procul à fontibus Danubii, *Lupff*, teſte Lazio. Auſonius *in Moſella*,

Hoſtibus exactis Nicrum ſuper & Lupodunum.

Luppia, urbs Hanzeatica Germ. Caput Com. cognom. ad Lupiam fluv. in Weſtphalia, ſub proprio Comite, inter Paderbornam ad Ort. & Suſatum ad Occ. *Lippe* ſeu *Lipſtadt* vulgò. Aliis *Lupias*.

Viri illuſtres.

Lupus, Forojulianorum Dux, an. U. C. 1420.

Lupus, Coſ. cum Maximo, an. U. C. [illegible]4.

Lupus, Epiſcopus Senonenſis, qui tantâ erat in pauperes munificentiâ, ut nullum ſibi theſaurum relinqueret, ſed omnes exhauriret in id loculos. Volat.

Lupus, integro nomine *Curtius Lupus*, Quæſtor, cui provincia vetere ex more Calles evenerat; cœptantem decimo Tiberii Imperii anno conjurationem ſervilem auctore T. Curtiſio disjecit. Tacit. 4. 27.

Lupus, integro nomine *Cornelius*, ſub Claudio à Suilio circumventus. Tacit. 13. 43.

Lupus, Epiſc. Trecenſis, maritus Pimaniolæ, ſororis Hilarii Arelatenſis. In Angliam, cum Germano Antiſſiodorenſi profectus Pelagianos refutavit. Obiit Anno Chr. 479. Sidon. *lib.* 6. *ep.* 1. Attilæ, ad urbem appropinquanti obviam procedens, illum ſic alloquutus legitur: *Salvum te advenisse gaudeo, quem judico flagellum*

flagellum eſſe Domini & Dei mei, miſſum ad populos caſtigandos: Quibus permulſus Attila urbi pepercit.

Lupus, Presbyter Moguntinus. Item præfectus Ægypti, ſub Veſpaſiano. Joſ. *de B. J. lib. 7. cap.* 16.

Lupus de Oliveto, Generalis Ord. S. Hieronymi, floruit Anno Chr. 1420. *Lupi* Siculi, Comici, meminit, Ovid. *libr. 4. Pont. eleg.* 16

Trinacriusq́; ſuæ Perſeidos auctor & actor,
Tantalida reduci, Tyndaridosq́; Lupus.

Lupus Servatius, diſcip. Rabani Mauri: Imperatrici Juditæ, Carolo Calvo, Lothario, Eidulpho Angliæ R. Benedicto III. gratus. Scripſit Epiſtolas, quæ a Papyrio Maſſonio editæ, Anno 1588. multum lucis hiſtoricæ ſeculi illius caligini afferunt. Item, librum de 3. quæſtionibus, quas Sirmondus in lucem produxit, &c. Obiit Anno Chr. 853. Sigebertus *Catal. cap.* 93. Trithem. *in Chron.* &c.

Lurenſe & *Lutrenſe* monaſter. ſub tit. S. Martini, vulgò *Lure*, aliàs *Ludres*, in Duc. Burgundiæ, 3. circ. leuc. à Luxovia Auſtrum verſus, juxta *Longnon* fluv. 8. à monte Bellicardo in Occ. 13. à Veſuntione in Bor. ad radices Vogeſi. Ejus Abbas eſt loci Dominus, & ſub client. Imperatoris.

Luria, opp. Lucaniæ.

Lurinum, vulgò *Luri*, opp. Corſicæ mediterr. nunc pag. ingens, apud opp. S. Florentii, 20. m. p. à Baſtia, apud Opinum 3. Ptolom. Ferrar.

Lurius Lupus, Coſ. cum Aurel. Probo Aug. an. U. C. 1022. Lege *Furius*.

Lurius Orphilus, Coſ. cum fil. Antiochiano, an. U. C. 1022. Lege *Furius*.

Luryum, opp. exiguum BiturICenſis Duc. Metel.

Luſarchia, vulgò *Luſarche*, caſtellum Galliæ, in agro Pariſino, in Pariſiorum, Bellovacorum, & Sylvanectum confinio. Hujus dimidium Hugonis Claromontenſis gener Matthæus Comes Bellimontis cùm nactus eſſet, totum occupavit, ſed Ludovicus Craſſus mox illud expugnatum Hugoni reſtituit. V. Hadr. Val. in voce *Pariſii*.

Luſatia, provincia Germaniæ, vulgò *Lauſnitz*, *Luſace* Gallis, alias Bohemiæ annexa fuit; ſed ab ultimo bello Bohemico anni circiter 1620. ſubeſt dominio Ducis Electoris Saxoniæ: Nomen habet à *Luzy*, quod Slavorum linguâ ſaltus ſeu virgulta denotat. Dividitur in Superiorem, quam *Hexapolim*, Germ. *die Sechsſtätte* vocant, cujus caput eſt Gorlitium, ſec. Becmannum Budiſſina, & in Inferiorem, cujus primaria eſt Sorava. Extenditur à Septentrione in Meridiem, & terminatur Sileſiâ, ab Occidente Ducatu Saxoniæ, à Borea Marchiâ Brandeburgicâ, & ab Auſtro Bohemiâ. Sed hiſce ultimis temporibus diviſa fuit *Luſatia*: Superior enim paret Duci Electori Saxoniæ; Inferior autem Luſatia ſubeſt Duci Saxoniæ Merſoburgenſi, ex conceſſione Electoris Saxoniæ. Urbes ſuperioris Luſatiæ ſunt Gorlitium, *Gorlitz*, Budiſſina, *Bautzen*, Zittavia, *Zittaw*. & Lauba, *Lauban*: Luſatiæ inferioris urbes ſunt Zdiarum ſeu Sorava, *Soraw*, Guba, *Guben*, & Cotbuſium, *Cotbus*, quæ ultima ſubeſt Electori Brandeburgico. Pop. *Luſati* ſeu *Luticii*, cum quibus fœdere inito munivit ſe contra Ottonem III. Imp. Boleslaus Bohemiæ R. An. Chr 986. Illos dein Henricus IV. Imp. ſibi ſubjecit, circa An. Chr. 1058. Bohemiæ eoſdem adjunxit Henricus VII. Imper. circa A. C. 1311. Bohemis acceſſerunt, contra Ferdinandum II. Anno Chr. 1618. à quo Johannis Georgii Electoris Saxoniæ ope ſubjugati ſunt, circa Annum Chriſti 1620. Vide ſupra, & plura apud Coſm. Bohemum *in Hiſtor.* Urſpergenſem *in Chron.* Æn. Sylvium *Hiſt. Bohem. cap.* 3. Ixtum *Comp. Hiſt. Univ.* &c.

Luſcius, Comicus, Terentii coævus: de quo Volcatius Sedigitius,

Nono loco eſſe facile facio Luſcium.

Vide Voſſ. *de Poet. Lat. cap.* 1.

Luſdum, caſtrum Galliæ, ad Lidericum flu. in confinio Cenomanorum & Andicavorum; vulgò *le Lude*. Comit. titulo inſigne. Habuit ante an. 600. ſuum Vicecomitem, ſuum Archipresbyterum, Priorem & Rectorem Eccleſiæ, Hadr. Val. *Notit. Gall.*

Luſia, vicus Oeneidis tribûs, à *Luſiâ* unâ ex Hyacinthi filiabus. *Λουσιεύς*, pertinens ad hunc vicum dicitur. Steph.

Luſignanum, vulgò *Luſignan*, oppidum Galliæ, in Pictavenſi provincia, cum caſtro, ad Vonam amnem. 5. leucis diſtat à Pictavio in Africum Rupellam verſùs: Fortitudine Principum, qui Cypri & Hieroſolymæ Reges, & Meluſinæ fabulâ, nobile. Arx, quæ inter fortiſſimas Europæ, à Telinio Reformatorum Duce capta, Anno 1569. à Principe Montpenſerio recepta & deſtructa eſt, Anno 1574. Cœterum quod fabulam de Meluſina attinet, illam concinnavit Johannes Atrebas, Anno 1383. poſtmodum Fr. Johannes Luſignanus confirmavit. Nomen Meluſinæ idem cum Meliſſena vel Meliſſende, tum fœminis, tranſmarinis inprimis, in uſu. Fabulæ architecto non alia fortè, quàm Meliſenda fil. Almerici I. Luſignani, Hieroſol. R. & Cypri, Raimundo Pictavienſi, Principi Antiocheno & Comiti Tripolit. nupta originem dederit. Arcem Hugo II. cognom. *Dilectus*, extruxit. Duchenius, *antiq. urb. Gall.* Moretius *Diction. Hiſt.* &c.

Luſillum, opp. Lucaniæ.

Luſitani, populi fuere Hiſpaniæ, in Luſitania, inter Durium fluvium ad Boream, Vettones populos ad Ortum, Tagum fluvium ad Meridiem, & Oceanum Atlanticum ad Occaſum, ubi nunc ſunt provinciæ Portugalliæ Beira, Extremadura Portugallica, & pars Borealis provinciæ inter Tagum & Anam fluvios.

Luſitania, tertia Hiſp. pars, quam Plin. 4. 22. à Durio amne finit, reliqua citeriori attribuens, in quâ ſententiâ & Ptolemæus eſt. At Strabo cum Melâ convenit: *Hujus regionis*, inquit, *latus Auſtrale Tagus cingit, ab Occaſu vero & Septentrione Oceanus, ab Aurorâ Carpetani, Vettones, Vaccei, & Callaici fama majoris populi.* Hanc ad ſe tracturus, Johannes Caſtellæ R. à Johanne Ferdinandi filio notho, rege Luſitano proſtratis X. millibus, victus eſt, Anno Chr. 1385. Mariana *de rebus Hiſp.* Secta *Illuminatorum*, ſub Urbano VIII. in Hiſpania orta, cum homines ſpe veniæ revocati parere nollent, vis inprimis in hoc regno illata eſt, unde multarum familiarum fuga ſubſecuta. Regem proprium habuit, qui Mauris expulſis eam recuperavit, uſque ad Henricum poſtremum, qui Cardinalis fuit; quo defuncto ſine prole, Philippus II. Hiſpaniæ Rex in regno Portugalliæ ſucceſſit: ſicque tota Hiſpania ad Monarchiam, quam ſub Gotthis habuerat, rediit, Ferr. Baudr. *Luſitania*, nunc *Portugal*, (aliud docente Becmanno, qui *Luſitaniam* ad Ort. latiorem fuiſſe, Portugalliam verò ad Sept. magis patuiſſe oſtendit, *Hiſt. Orbis Terr. c.6. §.1.*) aliàs habuerat Reges proprios 17. numero ab anno nempe 1100. uſque ad annum 1580. quo mortuo Rege Henrico, Philippus II. regnum occupavit, ſicque Hiſpania ad Monarchiam rediit. Sed iterum anno 1640. Luſitania proprium Regem ſibi elegit Joannem IV. antea Brigantiæ Ducem, cui ſucceſſit filius; ſicque à reliqua Hiſpania ſejuncta, proprio etiamnum Regi ſubeſt. Populi Luſitaniæ erant aliàs Luſitani, Vettones, & Celtici. Vide *Portugallia*. Dicti autem *Luſitani*, à *Luſo* Bacchi filio, ſeu, ut alii volunt, comite. Sil. *lib.* 3.

Hos Viriathus agit Luſitanumq́; remotis
Extractum luſtris. —— ——

(*Λυσιτανία* Appiano.) *Belitani* Stephano iidem ſunt cum Luſitanis, eidem *Λυσιτανία* pars Bæticæ, & Gentile *Λυσιτανοί*. Diod. *lib.* 5. Τῶν δὲ Κιμβρῶν ἀλκιμώτατοι μὲν εἰσὶν οἱ καλούμενοι Λυσιτανοί. Ubi legendum Ἰβήρων, uti notat Palmerius. Cæterum de nomine hujus reg. ita Vir Magnus *de Phœnicum Col. lib.* 1. *cap.* 35. לוז *Luz*, inquit, Ebræis & Syris eſt amygdalus, ut & Arabibus *Lauz*. Jam hoc certum eſt, Phœnices à proventu fructuum ſæpe loca nominaſſe. Sic Jericho urbs palmarum, à palmis. Sed & ab amygdalis dicta *Luza*, quæ & Bethel in tribu Benjamin Gen. 28. 19. & altera *Luza*, in Hetthæis, in tribu Ephraim Jud. 1. 26. Quidni etiam *Luſitania*, in quâ præſtantiſſima amygdala tantâ copiâ proveniunt, ut hâc in parte cedat nulli terrarum. Vide ſis ipſum authorem, *pag.* 698.

Luſius, Marii ex ſorore nepos, qui cùm Trebonio vim & ſtuprum inferre vellet, ab eodem eſt interfectus. Plut. *in Mario.*

Luſius Geta, alter Prætorianis cohortibus, ſub Claudio, præfectus. Tacit. 11. 31. quem Agrippina, tanquam Meſſallinæ memorem & liberis ejus devinctum, curâ prætoriarum cohortium exſolvit. *l. 6. c.* 42.

Luſius Varius, conſularis, Nerone ſecundùm, L. Piſone Coſſ. ordini redditus, avaritiæ criminibus olim perculſus. Tacit. *lib.* 13. *cap.* 32.

Luſius vicus, in agro Lapurdenſi, ſeu Præfectura Bajonenſi Galliæ, maximus olim & opulentiſſimus: Vulgò *Loizune*, id eſt, locus lutoſus: à luto æſtibus Oceani invecto, qui alveum fluminis hunc vicum alluentis ſuis acceſſibus quotidie adauget. Vulgò à loci patrono *S. Jean de Luz*. Poſitus eſt autem in Baſconia vel Baſclonia. *Luſia* videtur dici *in literis Blancæ Reginæ, ad Comitiſſam Trecenſem Palatinam*, de pugna Hiſpanorum, cum Saracenis eorumque victoria: cui prælio Abbas Ciſtercienſis & Michael de Luſia interfuiſſe dicuntur. V. *Luiſium*.

Luſones, Hiſpaniæ populi, ad Iberum fluvium: Numantinis vicini. Ad Tagi fontes pertingere ſcribit Strabo *l.* 3.

Luſpia, Vid. *Lupia*.

Luſſi, urbs Arcadiæ. Steph.

Luſſonia, vulgò *Luſſon*, præcipua Philippinarum, ſæpius *Manilla*; ab urbe prim. Arch. in medio inſ. V. *Manilla*.

Luſſonium, Pannoniæ infer. urbs. Ptol. *Pax* Simlero, ad Danub. 10. leuc. à Buda in Eur. à quinque Eccleſ. 5. in Ort. & Circ. Item opp. Valeriæ Ripenſis. V. *Intercifa*.

Luſtricus Bruttianus, nobilis Romanus, Poëta. Plin. Jun. *l.* 6. *ep.* 22. Martial. *l. 4. epigr.* 23.

Palmam Callimachus. Thalia de ſe
Facundo dedit ipſa Bruttiano.

Lutatius Catulus, icto cum Pœnis fœdere, M. Attilio T. Manlio Coſſ. Janum clauſit: quod ante ipſum Numæ, & poſt eum Auguſto, poſt bella civilia confecta, contigit, Paul. Oroſius *lib.* 4. *c.* 10. Florus *Hiſt. Rom. l.* 2. *c.* 3. &c.

Lutera, vetus Monaſt. in Sequanis diœceſique Veſontionenſi, cum tit. Abbatiæ, non procul à Luxovio: Vulgò *Lure*, Hadrianus Valeſius *Notit. Gall.*

Lutetia, quæ & *Lutetia Pariſiorum*, urbs Gall. Celt. in Belgicæ confin. ad Sequanam & Matronam fluv. interluentes. Ejus primus omnium meminit Julius Cæſar, *Luteciam* appellans, *lib.6. & lib.7. Comm.* Ob luti quantitatem ſic dicta. Alii tamen ab albedine murorum *Λευκετίαν*, quo nomine eam Julianus Ap. qui ibi hyemavit, *in Miſopogone* appellat, à Græcis vocatam exiſtimant. Strabo *Λουκοτοκίαν* vocat: *Λουκοτεκίαν* Ptolomæus: *Luteciam* caſtellum Pariſiorum Ammianus, pro urbe & oppido, propterea, quòd parva quidem & exigua in inſula poſita erat, ſed naturâ & arte egregiè munita, more modoque caſtellorum. Unde genuina ſcriptio vocis per *c* ſatis apparet, primaque etymologia proin corruit: docetque id ipſum tabula Theodoſiana, vulgò Peutingeriana dicta, in qua *Lutecia* disertè nuncupatur. Nomen hoc autem Celticum eſt ſeu Gallicum, a Celtis vel Gallis urbi Gallicæ impoſitum: quemadmodum *Pariſii* nomen eſt Celticum gentis Celticæ, utrumque ſignificationis incertæ ac nobis incognitæ: unde & facile conjicere eſt, quid de ſecunda quoque originatione ſentiendum. Deſignavere autem nomine *Lutecia* veteres unam tantùm inſulam Sequanæ & civitatem Pariſiorum in ea poſitam, ejus appellatione extra Inſ. transque flumen ad ſuburbana loca Monaſteriorum S. Genovefæ & B. Germani, ut quidam volunt, minimè translatâ. Parva ætate Julii Cæſaris fuit, cùm parvam hanc Inſulam, 40. circiter jugera tantùm continentem, occuparet: utrinque ligneo ponte adita. Unde hodieque, cùm incrementa ejus trans & citra Sequanam variis nominibus appellentur, hæc Inſ. in medio poſita nomen *Civitatis* retinet, *la Cité*: quo nomine vulgus, in plerisque Franciæ provinciis, ac præſertim in Burgundia, urbem Epiſcopatus ſedem deſignare conſuevit. Certè ibi quondam, ſicut & nunc, major Eccleſia; ibi Antiſtitis cathedra, jam inde à Marcello, ſicut hodieque cernitur, certiſſimum argumentum primatûs ac dignitatis [illegible] ibi Palatium Regum, jam inde ab Hugone, Hugonis magni filio, nunc Judicum conſiſtorium clariſſimum, à quo & Inſula Palatii, *l'Isle du Palais* nuncupatur. Hanc Julius Cæſar usque adeò ædificiis auxit, tamque fortiter cinxit mœnibus, ut *Julii civitas* a nonnullis ſit appellata. Interim nondum tum, neque Strabonis adhuc ætate extra ſuam inſulam amnica m quidquam promovit; Poſtea verò ſub Impp. Rom. ac præcipuè ſub Juliano ac Valentiniano majore, qui ibi hyemavere, trans Sequanam ſuburbanis aucta videtur, qui Palatium, cum magnificentiſſimis Thermis ibi ultra Sequanam, Amphitheatrum, quod Arenas vocant, aliaque opera condidere. Poſt Francorum verò in Gallias adventum, cùm Chlodoveus *Luteciam* regni ſedem elegiſſet, & omnes, à Chlodoveo Reges, Childebertus, Chilpericus, Chlotarius, Dagobertus, Chlodoveus minor, Chlotarius junior, Childericus ac Theodoricus ejus exemplum ſecuti eſſent, per annos 180. non contemnendis appendicibus crevit, & exſpatiantia extra Inſulam tecta, egregiæque Baſilicæ, inprimis SS. Apoſtolorum, B. Vicentii, S. Laurentii, Juliani Martyris trans flumen, ac S. Pauli cis Sequanam, alterius inſtar urbis, addita ſunt. Regnante apud Francos Caroli progenie, nulla acceſſio facta eſt, cùm Reges illi ex occaſione bellorum hiberna mutarent, & plerunque in villis conſiderent publicis, Rotberti Fortis filiis ac nepote *Luteciam* tenentibus. Acceſſere Nortmannorum aſſiduæ oppugnationes, à quibus inter alia A.C. 896. toto obſeſſa fuerat: quo tempore vix Inſulæ ſe ſuæ mœnibus, ac naturali propugnaculo Sequanâ turribusque ad capita pontium poſitis tuebatur, & ſuburbanas Baſilicas à direptione & incendio Barbarorum defendere aliter, quàm auro non poterat. Soli Hugonis poſteri, cùm *Lutecia* ſemper conſtanterque habitaverint, & ornavere Regiam ſuam & auxere, atque ex ſimplice triplicem fecere, ultra citraque Sequanam non ſemel prolatis pomœriis & adjunctis Inſulæ, ex utraque fluminis parte, duabus, ut ita dicam, ampliſſimis urbibus, quibus *urbis Pariſiorum* nomen dari poteſt ac debet, *Lutecia* non poteſt, nec debet. Interim *Lutecia* nomen gentis, cujus caput erat, accepit, *Pariſii* dici cœpit: Ita, inter alia, Not. Imp. docet, *in prov. Lugdunenſi Senonia Præfectum claſſis Anderitianorum Pariſiis fuiſſe. & Præfectum Sarmatarum Gentilium à Chora.* Pariſios usq; : unde apparet: *claſſem*, quæ *Anderitianorum* dicebatur, una cum Præfecto ſuo fuiſſe Luteciæ, ſtante Imperio Romano: & *Sarmatas Gentiles* cognominatos, quæ legio Romana erat, à Chora, loco flumini Choræ in Icaunam effluenti appoſito, uſque ad urbem Luteciam, per caſtella & urbes ripæ Icaunæ ac Sequanæ fuiſſe diſperſos atque in præſidio conſtitutos. Et fortè, quia claſſem apud ſe in portu amnico ſemper ſtantem cernebat, jam tum navem inſtructam pro inſigni habere cœpit. Ita ergo ampliſſimam hanc civitatem Sequana fluvius dividens, tripartitam conſtituit, quarum prior Univerſitas, altera civitas, tertia urbs nominatur. Carolus M. Alcuini præceptoris ſui inſtinctu, Univ. An. 796. fundavit, & permultis prærogativis, privilegiis, & immunitatibus ſplendidiſſimè exornavit. In vett. Not. in prov. Lugdunenſi IV. quæ & Senonia à Metropoli dicitur, ſexta ac penultima ponitur: à Roberto Mon. ante annos 450. honoris causâ tertia, poſt Senonum atque Carnutum civitates collocatur. Gervaſius tandem Tisleberienſis & duæ Not. Epiſcopatuum Galliæ, altera, circa A. C. 1285. altera paulo poſt annum 1322. ſcriptæ, eam à Metropoli ſua proximam faciunt, fortè quia caput Regni Francici ſedesque Regum erat, unde & ante annos 1170. Principes Galli pro Regibus Francorum *Reges Pariſiorum* dicti ſunt. Vulgò *Paris*. Baudrando caput eſt regni, totius Europæ ampliſſima; emporium celeberrimum, quotidie creſcens, ut provinciam referat: Primaria Inſulæ Franciæ. Ejus palatium regium Lupara, ſuperbiſſimum, maxima ex parte à Ludov. XIV. excitatum eſt, Diſtat 10. leuc. à Sylvanecto in Mer. 18. à Rothomago in Eur. 34. ab Aureliis in Bor. uti 10. à Meloduno, 50. à Nivernis, 100. à Lugduno etiam in Bor. Vide Merulam. & Jac. du Breüil, ut & in voce *Pariſii*. Peculiarem porro de *Vetuſtioribus Luteciæ Baſilicis*, *& de priſco titulo ac ſitu Eccleſiæ Pariſiacæ*, librum edidit Anno Chr. 1660. Hadrianus Valeſius, qui brevi *Notitiæ Galliarum* appendicem ſubjunget, in qua præter clariora urbis loca, priſcorum etiam vicorum ac portarum nomina, è veteribus monumentis petita, & quoties prolatum *Luteciæ* pomœrium fuerit, notare ſtatuit

Luteva, ſive *Lutava*, urbs Gall. Narbon. *Lodeſve* vulgò: urbs Occitaniæ infer. Epiſc. ſub Archiepiſc. Narbonenſi, cui à Johanne XXII. ſubjecta eſt: juxta amnem *Largue*, ad radices Germeni montis, in limite prov. Ruthenenſis. Antiquitate magis, quam amplitudine ſpectabilis. Plinius *Forum Neronis* eam vocat. Subeſt dominio Epiſcopi, qui Comitem Montbrunum, à Caſtello vicino, ſe vocat. Ex antiquiſſimis ejus Præſulibus S. Florus eſt, inter cujus ſucceſſores, quartò loco memoratur Helvadius, cujus mentio, in epiſt. Galliæ Epiſcoporum ad Leonem P. Anno Chriſti 451. Urbs Gothico & Albigenſi bello dura paſſa, præt. quoque ſeculo, inteſtini belli furorem ſenſit: quo S. Fulcrani, unius ex Præſulibus & Patronis urbis, oſſa in cineres redacta ſunt. Diſtat 12. leuc. à Narbona in Bor. uti & 9. ab Agatha ac à Biterris, 15. à Nemauſo in Occ. uti 16. ab Ucetia. Vid. Bernard. Guidonem *in Chron.* Plantav. de la Pauſe, *in Chron. Epiſc. Lodev.* Catellum *Hiſt. de Lang.* Ducheſnium, Sammarthanum, &c.

Lutgardis, uxor Caroli M. literis exculta, Alcuinum propterea magni fecit, comes Mariti per omnia, animo ſupra ſexum excelſo. Obiit an. 800. Chron. Tur. San. Marth. *hiſt. Gen.* Mezerajus *Hiſt. Gall. t.1. p.* 217.

Lutgardis, *Leutgardis*, & *Lugerdis*, aliis Berta, Roſula vel Boſala, fil. Mathildis Franciæ, ex Conrado, (vel Berengario) Italiæ Rege, vidua Eudis I. Comitis Bleſenſis & Carnut. (vel Arnolphi Flandriæ Comit.) ſecundò Roberto Gall. R. nupſit: ob propinquitatem poſtmodum tamen ſeparata. Obiit Anno Chriſti 1002.

Lutherus Martinus, cygnus à Johanne Huſſo, Anno Chriſti 1415. poſt ſeculum promiſſus prædictusque: Natus eſt Islebiæ, Anno Chr. 1483. patre Johanne, matre Margaretâ Lindemanniâ. Anno Chr. 1501. æt. an. 18. ſtudiorum causâ, Erfurtum ſe contulit. Anno Chr. 1505. Magiſter artium, ad Jurisprudentiam ſe applicuit, ſed fulmine, quod ei ambulanti comitem abſtulerat, territus, invito & reclamante parente, Monaſterium Auguſtinianorum ingreſſus eſt. Paulo poſt Romam miſſus, ad diſſidia quædam, inter ſui Ordinis in Germania homines exorta, componenda, inde cum prudentiæ elogio reverſus eſt. Morer. *Diction. Hiſtor.* Wittebergam venit, Anno Chr. 1508. à conſtituta ibi Academia 6. Hic publicè prælegit Ariſtotelis Logicen & Phyſicen. Doctor Theologiæ Anno Chr. 1512. à Doct. Andrea Caroloſtadio, renuntiatus, inſtituit enarrationem Pſalterii, Anno Chr. 1513. Epiſtolæ ad Romanos, Anno Chr. 1515. ad Galatas, Anno Chr. 1516. Interim & Decalogi præcepta publicis ad populum declamationibus & reliquas Catechiſmi partes explanare cœpit. Eodem Anno diſputavit contra Scholaſticos Theologos, *de Libero Arbitrio, meritis operum & traditionibus humanis.* Vide prim. ejus tom. opp. Latin. Anno ſeculi 17. d. 31. Octobr. in vigilia omnium SS. publicè Witebergæ, de qua prædictum, *illam cunctas alias Germaniæ Academias ſuâ luce obſcuraturam*, Abr. Scultetus, *Annal. Eccleſ. tom. 1.* affixit propoſitiones 95. contra Indulgentias, quas Johannes Tezelius, impudentiſſimus illarum propola, circumferebat, poſtquam pridie Fridericus Elector, Suidniciæ ter ſucceſſivè ſomniaſſet: *Monachum comitatum ſanctis ad ſe veniſſe de cœlo, & ut quædam oſtio Academico inſcribere liceret, petiiſſe: Scripſiſſe autem literis tam inſignibus, ut ſcriptura etiam Suidniciæ legi poſſet. Finem calami Romam ſe extendiſſe, utramq; autem Leonis X. ibidem jacentis penetraſſe, inde ad coronam tricipitem Pontificis ſe exporrexiſſe, eamq; adeò commoviſſe, ut caſura eſſet.* Ad hæc *audiviſſe*, *Monachum pennam iſtam accepiſſe ex ala anſeris Bohemici.* Anton. Muſa, *ex relat. Spalatini Elect. Confeſſ.* Hoc initium admirandi illius & divini operis, quod *Reformationem* vocamus: de qua, ut antiquiores omittam, Nicolaus Cuſanus, Cardin. Johannes Lichtenbergius, Joachimus Abbas, Hildegardis, Brigitta, Hâs, Andreas Proles, Auguſtinianorum provincialis, Johannes Hilten, monachus Iſenacenſis, qui quidem & annum mutationis aſſignaſſe

fertur,

fertur, diu antè vaticinati ſunt. Poſt hæc, Albertum Archiep. Moguntinum, cui Indulgentiarum negotium à Papa commiſſum erat, per literas oravit, ut Indulgentiarum loco Evangelium doceri juberet: illis jam ante à Johanne Epiſc. Miſnenſi è diœceſi ſua ejectis. Chytr. *par.* 1. *Sax.* Polydor. Virgil. *lib.* 8. *cap.* 4. Laur. Surius Carthuſ. &c. Cumque Tecelius non ſolùm non ceſſaret, ſed pro indulgentiis Francofurti diſputaret, & Archiep. Magdeburgenſem, Prieratem, Eccium, Hochſtratumque contra illum excitaret, omnibus horum ſcriptis acerrimè reſtitit. Sleidan. *Hiſt. libr.* 1. Romam citatus, cùm periculum obtenderet, Cajetano Cardin. Pontificis legato, Auguſtæ ſe ſtitit, Anno Chr. 1518. illoque Palinodiam urgente, errores ſibi demonſtrari petiit, quod cùm non fieret, *metuens, ne Cardinalis ad extremum rem omnem magis imperio, quam diſceptatione definiret*, Polydor. Virg. Auguſtâ Wittembergam reverſus, à Cajetano appellavit 16. Octobr. ad Papam: ab hoc d. 28. Nov. quòd vitæ ejus inſidiaretur, ad Concilium. Edidit tum reſolutiones & declarationes propoſitionum ſuarum de Indulgentiis, quas Leoni X. dedicavit. Publicavit item Sermones de virtute Excommunicationis, de pœnitentia & præparatione ad S. Cœnam, cum appendice de meditatione paſſionis Dominicæ: Conjungentibus jam quoque aliis Doctoribus operas ſuas, inprimis Ulr. Zuinglio in Helvetia. De hoc anno ſic Eraſmus *Epiſt. libr.* 11. *Ep.* 1. & *lib.* 12. *ep.* 23. & 31. inquit: Ego *Lutherum nec accuſo nec defendo Multa præclarè monuit, ſed utinam civilius*, &c. Idem Lutherum ad moderationem revocavit, *lib.* 6. *ep.* 4. Perrexit hic edere Sermones, de duplici Juſtitia, de ſalutari meditatione Paſſionis Dominicæ: de Baptiſmo: de præparatione ad mortem: Item enarrationem Ep. ad Galatas. Excommunicatus Anno Chr. 1521. à Leone, publicavit Aſſertionem omnium articulorum doctrinæ ſuæ à Leone damnatorum, iterumque provocavit à Papa ad Concilium. Lovanienſibus quoque & Colonienſibus reſpondit, qui libros ipſius flammis dignos pronuntiarunt, Eraſm. *lib.* 15. *ep. ultimâ*. Scripſitque porro, *de Libertate Chriſtianâ*, quem librum Leoni X. miſit: De *Captivitate Babylon.* præludium, quo Pontificiorum iras ac odia inprimis in ſe concitavit, &c. Vide Bucholc. *Ind. Chronol. pag.* 492. Lipſiæ, coram Georgio Duce Saxon. cum Eccio de primatu Papæ diſputavit victor: exclamante Duce, *ſive ſit jure humano, ſive divino Papa, ipſe eſt Papa.* Abr. Scultetus, *in Annal. Eccl.* Wormatiam ad Comitia, hoc anno, citatus, amicis iter diſſuadentibus, reſpondit: *Se iturum, etiamſi ſciret, tot ſibi Diabolos eſſe oppoſitos, quot ſunt in omnibus urbis tectis tegulæ.* Comparuit igitur, coram Carolo V. Imper. & Imperii Proceribus, ac veritatem intrepidè confeſſus eſt. Contra quoſdam, fidem minimè eſſe ſervandam clamitantes, à Ludovico Elect. Palatino defenſus: Wormatiâ deceſſit feriâ 6. poſt Jubilate, 26. April. Proſcriptus à Cæſare, d. 8. Maji, ab Elect. Saxoniæ, 10. menſibus, in arce Vartburgenſi, prope Iſenacum, occultiſſimè ſervatus eſt, *ut ne Magi de loco conſulti divinare potuerint.* In hac Pathmo plurima ſcripſit. Vide Bucholc. *Ind. Chron. pag.* 494. Iterum excommunicatus, d. 28. Martii, iterum reſpondit. Irritatus à Carloſtadio prodiit & palam rurſus docuit, An. Chr. 1522. Vide Eraſm. *Ep.* 2. *l.* 14. *ep.* 7. *libr.* 1. *ep.* 2. *lib.* 17. *ep.* 26. &c. Conflixit dein cum fanaticis, Nic. Storck, Thoma Muntzero, &c. Henrico Angliæ R. aſperiore calamo reſpondit: Hoc tempore Monachi lectis Lutheri aliorumque libris, paſſim Monaſteria vacuefecerunt: qui Novum Teſtamentum hoc anno Germanicè verſum edidit, Phil. Melanchthonis operâ uſus. Decretum Imperii Norimbergæ Principibus congregatis editum, Anno Chr. 1523. d. 6. Martii: quo *Univerſale ac liberum Concilium optimum viſum eſt controverſias dirimendi medium, interea Theologi Evangelium purè & modeſtè prædicare juſſi ſunt*, datis ad Principes literis, pro ſe interpretatus eſt. Abolito Vitebergæ Canone Miſſæ Cœnam Domini celebravit, revocatâ tamen in uſum Confeſſione Auriculari, & privatâ abſolutione, quam Carloſtadius aboleverat. Poſtmodum Pentateuchum Germanicè translatum edidit: Libro de dignitate & officio Magiſtratus Politici, exhilaravit Electorem, De Sacramenti adoratione ſcripſit ad Waldenſes, tumque primùm opinionis Berengarii meminit, de Cœna Domini. Henricum & Johannem, Monachos Auguſtinianos, flammis Bruxellis, ob religionem, datos, cantico celebravit, Vide Eraſm. *libr.* 21. *ep.* 7. & 24. *ep.* 4. Cucullum depoſuit, Anno Chr. 1524. Eraſmo ſcriptum de Servo arbitrio oppoſuit, Anno Chr. 1526. Vide Eraſm. *Ep. libr.* 19. *Ep.* 1. 2. 3. 4. & *antepen.* Carloſtadium, aureo dato nummo, ad ſcribendum contra ſe, in negotio S. Cœnæ, provocavit d. 22. Auguſt. Anno Chriſti 1524. Jenæ. Hoc belli Sacramentarii initium fuit. Vide Ludovici Lavateri *Hiſtor. Sacrament.* Edidit Pſalterium Germanicè. Cum Melanchthone, Anno Chr. 1525. ſcripta quædam edidit, contra Articulos à ſeditioſis ruſticis, initio anni, publicatos. Tum Zuinglius & Oecolampadius, mentem ſuam, de genuino ſenſu verborum S. Cœnæ ſcriptis editis, expoſuerunt: Lutherus autem Ordinationem Miniſtrorum Evangelii in Eccleſiam reduxit, d. 14. Maji, cùm primus ordinandus eſſet Georg. Rorarius. Miſſam linguâ vernaculâ celebrari curavit, d. 29. Octobr. Contra Carloſtadium, de Cœna Domini & Iconomachia ſcripſit: librumque de abominatione Canonis Miſſæ edidit, contradicentibus ex Anglia, Gallia, Hiſpania, Germania, &c. plurimis: Catharinam à Boren, genere nobilem, quæ monialis antea fuerat, die 27. Junii uxorem duxit. Librum adverſus Zuinglium & Oecolampadium, Anno Chr. 1527. de ſenſu verborum Cœnæ evulgavit, cui uterque reſpondit: ut & Anno Chr. 1528. Conventu dein Spirenſi, Anno Chr. 1529. celebrato, *Proteſtantium* ortum nomen: eodemque anno Smalkaldiæ, de mutuo fœdere Principum Evangel. conſilia agitata. Colloquio Marpurgenſi, inter Lutherum & Zuinglium, triduano, conſtituta eſt Concordia diſcors, & induciæ in cauſa Euchariſtica pactæ, quæ diu haud durarunt. Edidit poſt hæc utrumque Catechiſmum Lutherus. Anno 1530. Confeſſio Auguſtana, ſcripta a Phil. Melanchthone, exhibita eſt Carolo V. in Comitiis Auguſtanis, qui illam ſibi Italicè & Gallicè verti voluit, dum Lutherus in arce Coburgenſi fuit: & prima pax Religionis coiit, Anno Chr. 1532. uſque ad liberum Chriſtianum Concilium, impetrante illam Alberto Moguntino & Ludovico Palatino. Lutherus Anno Chr. 1534. tandem Biblia Germ. in unum corpus redacta, prælo ſubjecit, quæ, cum Hebraicis Seb. Munſteri, prodierunt, Anno 1535. Cœpit exin Geneſin enarrare: Inter eum & Bucerum concordiæ formulam Melanchthon edidit, Anno Chr. 1536. Diſputare contra Antinomos Anno Chr. 1537. cœpit. Librum de Conciliis & Eccleſia in lucem Anno Chr. 1538. miſit. Primam ſuorum Commentar. in Geneſin partem Anno Chr. 1544. & menſe Sept. ejuſd. anni brevem ultimamque ſuam de C. D. confeſſionem condidit, diſertè exponens, quid à dignis & indignis in illa ſumatur: de quo ſcripto Theologi Tigurini ſuam ſententiam paulo pòſt publicarunt. Obiit paulo ante bellum Smalcaldicum, Iſlebiæ Anno Chr. 1546. Vir etiam hoſtium judicio magnanimus, talia certè auſus, quæ totus miratur orbis, & unus fermè Orbi conjurato obnixus. Mortem variæ calamitates ſequutæ ſunt. Vide Sleidanum, &c. Sectatores ejus, *Lutherani* dici amantes, indignante illo, jam olim ex 1. Cor. 1. v. 12, 13. in plurimis ab eo recedunt, ut ex ſcriptis illorum videre eſt. De Luthero Melanchthon: *Pomeranus eſt Grammaticus, & verborum vim explanat; ego ſum Logicus, monſtro contextum rerum & argumenta: Juſtus Jonas eſt Orator, copioſè & ornatè diſſerit: ſed Lutherus eſt omnia in omnibus, eſt miraculum inter homines; quidquid dicit, quidquid ſcribit, id in animos penetrat & mirificè relinquit aculeos in cordibus hominum*, apud Melch. Adami. De eodem Eduardus Leigh, Anglus: *Res & verba Philippus, Res ſine verbis Lutherus, Verba ſine re*, Eraſmus. Ejus picturâ olim viſâ, Melanchthon modò memoratus in hunc verſiculum ex tempore erupiſſe legitur:

Fulmina erant linguæ ſingula verba tuæ. &c.

Lutherus Paulus, prioris filius, Auguſti Electoris Saxoniæ Archiater. Obiit Lipſiæ an. Ch. 1593.

Luti, Germ. populi, Plinius. *Sleſier* Pyramio. Hi & *Buris* Ptol. forſan *Lugii Buris* aliorum, fuere prope fontes Viſtulæ, in Sileſia ſuper. ubi nunc Duc. Teſchinenſis & Ratiborienſis, inter Poloniam min. ad Ortum & Moraviam ad Occaſ. Baudr.

Lutia, oppidum olim Hiſpaniæ Tarraconenſis, opulentum, Appianus: 300. à Numantia ſtadiis, in finib. Arevacorum.

Lutis, fluv. Auſtriæ, per agrum Viennenſem fluens; *Leyte*: ſuper quo opp. Lytipons, *Pruck an der Leyte*.

Lutomagus, opp. Morinorum, Cluverio *Monſtrevil*, in Picardia, urbs munita, ad Quentiam fluv. in confinio Arteſiæ, media inter Hedenum ad Ortum & oram Maris Britann. ad Occaſum, 3. leucis utrinque.

Lutorius Priſcus, prænomine *Cajus*, Eques Romanus, poſt celebre carmen, quo Germanici ſuprema defleverat, pecuniâ donatus à Cæſare, correptus à delatore objectante, ægro Druſo compoſuiſſe, quò, ſi exſtinctus foret, majore præmio vulgaretur. Ob hanc cauſam, ſententiâ Haterii Agrippæ Conſulis deſignati, indictum reo ultimum ſupplicium; & nequiquam M. Lepido relegationem decernente, Priſcus in carcerem ductus ac ſtatim exanimatus eſt. Tacit. 3. 50.

Lutoſa, vulgò *Lenſe*, vicus eſt Hannoniæ, Monaſterio à S. Amando ibi, ſub Childerico, condito nobilis: 2. millia paſſuum ab Atho urbe. Item locus fiſcalis in ſaltu Dervenſi ac Diœceſi Tricaſſina, in quo Bercharius Abbas, ſimiliter ſub Childerico Rege Baſilicam in honorem S. Martini ac cellam extruxit: Hadr. Valeſ. *Not. Gall.*

Lutoſa, vulgò *Loze*, amniculus Galliæ, qui ortus ad radices clivi, in quo Aleſia condita, unà cum Oſera haud procul oriente, decurrit in Brionam *Brenne*, Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall. in Aleſia Mandubiorum.*

Luttera, oppidum Germaniæ, in Saxonia infer. ubi Chriſtianus IV. Daniæ R. qui copiarum, pro circuli hujus defenſione conſcriptarum, imperium ſuſceperat, à Tillio, Cæſariani exercitus Duce, gravi clade affectus eſt, univerſo fermè peditatu amiſſo, circa an. Ch. 1626.

Lutterworthium, caſtrum Liceſtriæ, cum pago, medium fere inter Liceſtriam urb. & Daventriam. Ibi Wiclefus Parochus fuerat. *Lutterworth* vulgò.

Lutum, vulgò *Louth*, opp. Ultoniæ, ad amnem cognom. aliquot ab ora mill. medium inter Dunkeranum ad Bor. & Ardracum ad Auſtr. 7. m. p. utrinque. Caput Comit. *Lutenſis ſeu Lugenſis*. Vid. ibi.

Lutzelſtenium, Comit. Lotharingiæ, in Imp. Germanico, ſub Principe ex familia Palatina. V. *Lucelſtenium*.

Lutzenum, oppidul. Miſniæ, ſub Ep. Martioburgenſi, prope Elſterum fluv. 2. leuc. à Martioburgo in Occ. 2. à Lipſia in Ort. Ibi Guſtavus Adolfus Suec. R. d. 16. Octobr. 1632. victor occubuit. Vulgò *Lutzen*.

Luxemburgum, Gallis *Luxembourg*, urbs ampla Belgii, ad Alizontem amnem, ſatis munita, 4. leuc. à Theodonis villa in Sept. 6. à Treviris in Occ. 4. ab Orolauno in Ort. 2. à confin. Lotharingiæ. An à fluv. quaſi *Elzenburg*? Ptolomæo *Auguſta Romanduorum* dicitur. Caput Duc. *Luxemburgenſis*, qui frumenti metallorumque feraciſſimus, maximè ad Ort. & Auſtrum extenſus eſt verſus Germ. inter dit. Trevirenſem ad Ort. Ducatum Limburg. ad Bor. tractum Leodienſem ad Occ. & Lotharingiam ad Mer. Amiſſus à Franciſco I. A. C. 1529. nunc ſub Hiſp. pars tamen Auſtralis ejus Gallis ſubeſt. Familiam Lucemburgicam, ob Imperatores Regesque complures inde exortos, toto orbe illuſtriſſimam nemo eſt qui ignoret.

Luxemburgenſis Ducatus urbes:

Baſtonacum, *Baſtogne*, Hiſpanis ſubeſt.
Damvillerium, *Damvillers*, Gallis.
Luxemburgum, *Luxembourg*, Hiſpanis.
Monſmedius, *Monmedy*, Gallis.
Orolaunum, *Arlon*, Hiſpanis.
Theodonis villa, *Thionville*, Gallis.
Virtonium, *Virton*, Hiſpanis.
Yvodium, *Yvoix*, Gallis.

Luxia, flu. Hiſp. Bæticæ inter Bætim, & Anam fluens. Plin.

Luxovium, oppidul. Comit. Burgundiæ, in ſaltu Voſago, ubi Columbanus, ſub Childeberto R. Monaſterium extruxit, dictum vulgò *Luxeu* vel *Luxevil*. Ditavit illud annuis cenſibus Chlotarius jun. Oppidum ſedet ad amnem Lantanam *Lantaine*, qui in Ararim effunditur, inter loca Falconiacum *Falcongney*, & Confluentes *Conflans*. Cœnobium S. Benedicti normam ſequi, refert Ferrar. Diſtat 13. leuc. a Veſuntione in Bor. 6. à Veſulio in Cæc. aliàs munitum. Ab Alſatia 6. leuc. in Occ.

Luza, civitas Chananææ in tribu Benjamin. Joſ. 18. quæ & *Bethel*. Gen. 28. Altera quæ cecidit in ſortem filiorum Joſeph. Joſ. 19. Tertia Hitthæorum in Tr. Ephraim. Judic. 1.

L Y.

Lyæus, unum ex Liberi patris cognominibus παρὰ τὸ λύειν, quòd vino mentes & curæ ſolvantur. Horat. *Epod*. 9.

Curam metumq; Cæſaris rerum juvat
Dulci Lyæo ſolvere. --- ——

Petronius *in Satyrico*: *Anicula ſoluta mero*. Iterum,

Cùm ſolutus mero amiſiſſem ebrias manus.

Oppianus 4. Κυνηγ:

—— Ὑπὸ λυσιπόνῳ Διονύσῳ.

Ovidius,

Turpe jacens mulier multo reſoluta Lyæo.

Forſan & huc referendum Propertianum illud *l*. 3. *Eleg*. 5.

Me juvat & multo mentem vincire Lyæo,
Et caput in vernâ ſemper habere roſâ.

Lybia, opp. Hiſp. Tarr. inter Calagurim & Segiſamunclum, 20. m. p. à Viroſceva, Calagurim verſus. Anton.

Lybum, Cœleſyriæ urbs inter Damaſcum, & Laodiceam. Anton.

Lycabetus, Atticæ mons, Athenis proximus, Hymettoque finitimus. V. *Ranas* Ariſt. *Act*. 4. ſc. 2. Stat. *Theb*. *l*. 12.

Vitibus, & pingui melior Lycabetus olivâ.

Lycadium, ſeu *Cycladum ſinus*, ad Boſphorum Thrac. in ora Bithyniæ, inter Ciconium & Lembum promm. hodie *Manolius ſinus*, P. Gyllio. Satis parvus, 6. m. p. à Chryſopoli in Cæc. prope Neocaſtrum Aſiaticum.

Lycaa, urbs Arcadiæ. Pauſan. *Lycatha* etiam, Steph.

Lycæum, gymnaſium Athenis celebre, Suid. Unde hodieque Academiæ & ſacræ Muſarum ſedes *Lycæa* dicuntur.

Lycæus, Apollinis cognomen. Steph.

Lycæus, Arcadiæ mons, Jovi ſacer, teſte Pauſaniâ *in Arcadicis*, olim etiam Olympus & ἱερὰ κορυφὴ, id eſt, *ſacer vertex* ab incolis appellatus, quòd Jovem ibi educatum exiſtimarent. In hoc monte Jovis Lycæi ara fuit à Lycaone Pelaſgi filio primùm conſecrata, quam cùm poſtea mactati pueri ſanguine reſperſiſſet, in lupum dicitur eſſe transformatus. Conſtat tamen, montem hunc etiam Pani ſacrum fuiſſe. Virgil. *Georg*. *l*. 1.

Ipſe nemus patrium linquens, ſaltusq; Lycæi
Pan ovium cuſtos. —— ——

Hinc etiam Pan *Lycæus* paſſim à poetis dicitur. Idem *Æn*. 8.

—— *Gelidâ monſtrat ſub rupe Lupercal,*
Parrhaſio dictum Panos de more Lycæi.

Inde *Lycæa* ſacra in honorem Panos fieri, in hoc monte, ſolita, quæ poſteà ab Evandro in Latium tranſlata, Lupercalia dicta ſunt.

Lycambes, Neobules pater, qui cùm filiam ſuam Archilocho poetæ deſpondiſſet, poſteaque pœnitentiâ ductus non tradidiſſet, tam acerbo carmine ab eo eſt perſtrictus, ut unà cum filiâ laqueo vitam finierit. Horat. *Epod*. 6.

—— *In malos aſperrimus*
Parata tollo cornua,
Qualis Lycambæ ſpretus infido gener,
Aut acer hoſtis Bupalo.

Hinc *Lycambeus*. Ovid. *in Ibin*.

Tincta Lycambeo ſanguine tela dabit.

Lycaon, Arcadiæ rex, Pelaſgi fil. quem Jupiter, quòd aram ſuam, in Lyceo monte, mactati pueri ſanguine reſperſiſſet, in lupum mutavit. Pauſan. *in Arcadicis*. Ovid. tamen *Met*. 1. aliam tradit transformationis hujus cauſam, quæ ſic ſe habet: Jupiter aliquando, cùm multa de humani generis impietate inaudiſſet, neque tamen omnia crederet, ut rem omnem certiùs exploraret, relicto cœlo in terram deſcendit, aliquotque regionibus peragratis, tandem ſub noctem in Arcadiam pervenit, ad Lycaonis regiam. Ubi cùm ſe Deum eſſe ſignificaſſet, vulgusque ſe ad ſacrificia accingeret, irridens credulitatem eorum Lycaon, eâ ipsâ nocte periculum ſe facturum dixit, Deumne an mortalem hoſpitio ſuſcepiſſet, conatusque eſt noctu dormientem interimere. Quod cùm fruſtra tentaſſet, aliâ ratione rem aggreſſus eſt. Habebat obſides à Moloſſorum gente ad ſe miſſos, horum unum jugulavit, partimque aſſum, partimque elixum Jovi epulandum appoſuit. Cujus rei immanitate indignatus Jupiter, regiam tyranni immiſſo fulmine exuſſit, ipſumque in ſylvas fugientem in lupum transformavit. Monetur fabulâ, cui fortè à Nabuchodonoſoris hiſtoria occaſio, quæ pœna impietatem cum ſævitia conjunctam maneat. Eundem tamen templorum inventorem, ſtatuit Jul. Hyginus *Fab*. 225. Vide Blondum Flav. *lib*. *triumphantis Romæ cap*. 1. Hinc *Lycaonius*, ut *axis Lycaonius*, id eſt, Urſa major, in quam Calliſto Lycaonis filia creditur transformata. Ovid. *Triſt*. 1.

Quaq; Lycaonio terra ſub axe jacet.

Idem *Met*. 1.

Fœda Lycaonia referens convivia menſæ.

Item Nelei fil. & Neſtoris frater, quem Hercules expugnato Pylo occidit. Alius Priami filius, ab Achille occiſus. Item Gnoſius faber, & artifex enſis, quem Aſcanius dedit Euryalo. Virgilius *Æneid*. 9.

Lycaonia, regio Aſiæ, Cappadociæ pars, in Auſtrum Ciliciam verſus ab eâ Tauro monte diviſa, inter Iſauriam ad Occ. & Armeniam min. ad Ort. cujus metropolis eſt Iconium, à quâ hodie reg. *Cogni* nominatur. Pop. *Lycaones*, apud quos onagrorum copia eſt, ſicut & apud Phryges. Stephanus totam Arcadiam olim *Lycaoniam* dictam ſcribit. Eſt & Phrygiæ minoris urbs. Item inſ. Tiberis, Romæ, vulgò *Iſola di S. Bartholomeo*, ab æde ei ſacra.

Lycapſus, vicus prope Lydiam. Steph.

Lycaſte, filia Priami ex concubinâ, cujus amore flagrans Polydamas, Antenoris & Theanûs ſororis Hecubæ filius, eam uxorem duxit. Item *Lycaſte*, meretrix nobilis apud Drepanum Siciliæ urbem, ob formæ excellentiam Venus appellata, quæ cùm Buten Amyci Bebryciorum regis filium hoſpitio excepiſſet, ejus concubitu uſa, Erycen ei peperit; quo factum eſt, ut apud poſteros creditum fuerit, Buten ex Venere Erycen genuiſſe.

Lycaſtos, urbs Cretæ, quæ jam interiit Strabonis tempore, apud Dictæum mont. à *Lycaſte* nympha, cujus meminit Claud. de laud. Stiliconis *lib*. 3.

—— *Mecum Dictæa Lycaſte.*

Alii à luporum multitudine ſic dictam volunt. Hom.

Λύκτον, Μίλητόν τε καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον.

Lycaſtris, flu. Coæ Inſ. in mari Ægæo, à quo Lyca civ. Inſulæ dicta fuit. Vib. Sequeſter.

Lycaſtum, Cappadociæ urbs. Plin. *Docaſtelli* Nigro. Erat autem apud Halym flu. teſte Mela, in Paphlagoniæ confin. *Lycaſtia* Apollonio: *Lycaſtrum* quibuſd. Opp. fuit Baudrando, propè oram Ponti Euxini, & ſinus Amiſeni, 15. m. p. ab Amiſo in Ort. & 40. à Themiſcyra in Occ. ſed vix 10. ab oſtio Iridis flu. in Occ. 30. ab oſtio Halis in Ort.

Lyce, una ex præcipuis Amazonibus, quæ Æetæ Colchorum regi, contra Perſen, auxilium tulerunt, vulnerata in ſiniſtrâ parte pectoris à Geſandro. Val. Flacc. *l*. 6. *verſ*. 375.

Lyceas, Naucratita, Ἀιγυπτιακὰ conſignavit, ut cognoſcimus ex Athenæo *lib*. 14. Meminit & *Lycea* Plin. in Elencho eorum, quos ſequitur *l*. 36.

Lyces, Macedoniæ urbs fuit, ad Bevum fluv. Livio.

Lyces, fluvius Scythiæ Eur. Vide *Lycus*.

Lyceum, gymnaſium celeberrimum juxta Athenas, à Piſiſtrato vel Pericle extructum, in quo Ariſtoteles frequentiſſimo audito-

rio Philoſophiam profitebatur, quemadmodum Plato in Academiâ. Cic. 1. *Acad. Qui erant cum Ariſtotele, Peripatetici dicti ſunt, quia diſputabant inambulantes in Lyceo.* Idem *alibi*:

Inq; Academiâ umbriferâ nitidoq; Lyceo
Fuderunt claras divini pectoris artes.

Pauſas. templum Apollinis fuiſſe ait, à Lyco, Pandionis filio, ſubſtructum, *in Attic.* Vide Meurſ. *libr.* 2. *cap.* 3. *Athen. Att.* Item *Lyceum* gymnaſium Ciceronis in fundo Tuſculano, à nomine Scholæ Ariſtotelicæ ita dictum. Cic. *Acad. Qu. lib.* 1. *Nuper cùm eſſem cum Qu. Fratre in Tuſculano diſputatum eſt. Nam cùm ambulandi cauſâ in Lyceum veniſſemus (id enim ſuperiori gymnaſio nomen eſt) perlegi, inquit, ille, tuum paulo ante tertium de Natura Deorum.*

Lychnidus, urbs Illyriæ. Item parva regio Armeniæ. Stephan. Item *Lychnidus*, vel *Lychnidion* urbs Archiep. Macedoniæ, quæ & *Juſtiniana prima*, poſtea *Achridus*: *Ochrida* Sophiano, Turcis *Giuſtandil*, inter Dyrrachium ad Occ. 70. ac Theſſalonicam in Ort. ſupra 130. m.p. Item lacus ejuſdem nominis ibidem, quem Liv. *lib.* 44. *Aſcuridem* appellare videtur. Idem *lib.* 42. Begorritim lacum hoc tractu habet, ſed an idem ſit, viderint peritiores.

Lychnitis. Armeniæ maj. palus. Steph. *Exſechra* vulgò ex tab. recent. Armeniæ regio quoque eſt. Idem.

Lychnos, locus Ægypti, circa Peluſium videtur, apud D. Hieron. *in vita Hilar.*

Lycia. reg. min. Aſiæ inter Pamphyliam, & Cariam: *Myleas* aliàs, & *Ogygia* Steph. qui incolas *Tremilos* dictos ſcribit. Unde *Tremilis* reg. apud Liberalem. Aliis *Mylias* fuit ejus pars Bor. olim (ſi poetarum fabulis credimus) Chimæræ monſtri ignibus infeſtata. Cujus fabulæ occaſionem præbuit Chimæra ejus reg. mons crebrò ignem eructans. Dicta eſt autem Lycia, à *Lyco* Pandionis filio. Urbem habet Pataram, Apollinis oraculo celebratam. Unde *Patareus Apollo*, apud Horatium. Et *Lyciæ ſortes* apud Virg. *lib.* 4. *Æn.* id eſt, ſortes Apollinis, qui in Lyciâ apud Pataram reſponſa edebat. Terminatur à Mer. mari Mediterr. ſeu Lycio, à Sept. Phrygiâ, ab Ortu Pamphylia, ab Occ. Caria. Nunc *Aidinelli*, ſub Turcis, à 3. ſeculis. Eſtque pars Caramaniæ latè ſumtæ. V. Strab. Plin. Iſidor. Caſtald. Cluverium, &c. Pop. *Lycii*, qui in luctu, ut citiùs ſtolidum deponerent mœrorem, muliebres veſtes induiſſe leguntur. Eoſdem *Termilas* vocatos etiam Herodotus ſcribit. Erant autem arte ſagittandi celeberrimi. Virg. *Æneid.* 8.

Ille mihi inſignem pharetram, Lyciasq; ſagittas
Diſcedens dederat. —— ——

Et *libr.* 7.

Lyciam ut gerat ipſe pharetram.

Stat. *Theb.* 6.

Cætera plebs Lyciis gaudet contenta ſagittis.

Silius *lib.* 8.

Lycios arcus. —— ——

Item reg. parva Troadis, juxta Idam montem, ubi Apollo natus traditur, teſte Strabone ex Homero.

Lycia caſtrum, à Sultano, cum Tripoli & Ptolemaide dein captum. A. C 1288. 1291. P. Æmil. *l.* 8.

Lycias, Rhætiæ fluvius. Ptol. *Lech* hodiè. V. *Licus*.

Lycidas, Centaurus, unus ex iis, qui Pirithoo Hippodamiam ſponſam eripere conati, à Lapithis ſunt interfecti. Ovid. *Met.* 12.

At non Eurynomus, Lycidasq; & Arams, & Imbreus
Effugere necem. —— ——

Eſt & nomen paſtoris apud Virg. *Ecl.* 9.

Lycide, oppid. fuit Myſiæ. Plin. Epiſcopi *Lycidenſis* meminit Marcellinus Comes.

Lycimna, arx erat Peloponneſi, à Nauplia olim 12. ſtadiis diſtans. Strab.

Lycimnia, amica Horatii, *Carm.* 2. *Od.* 12.

Me dulcis dominæ muſa Lycimniæ,
Cantus me voluit dicere lucidum,
Fulgentes oculos, & benè mutuis
Fidum pectus amoribus.

Lycinus, Vid. *Amphitheus*.

Lyciorum ſinus, ad Boſphorum Thrac. P. Gyllio, parvus admodum, prope Mirlæjum opp. in ora Thraciæ, unde dein *portus Mirleanorum* dictus eſt, prope Pontum Eux.

Lycis, Comicus Poëta, ab Ariſtophane tanquam frigidus & ineptus exagitatur. Alibi vocat *Lycum*. Ejus ſuo tempore nihil exſtitiſſe adnotat, Scholiorum *in Ranas Ariſtophanis* auctor.

Lyciſca, canis nomen apud Virg. *Ecl.* 3.

—— *Multum latrante Lyciſcâ.*

Lyciſcus, Archon Athenis. Olymp. 109. an. 1.

Lycius, Apollo ἀπὸ τῦ λύκυ, id eſt, *a lupo* ſic dictus, quòd ſicut lupi pecora rapiunt, ita Sol humorem haurit radiis. Priſci Græcorum primam lucem, quæ præcedit ſolis ortum, λύκην appellarunt. idque temporis hodiè quoque λυκόφως cognominant: Lycii Apollinis oraculum, qui in Lyciâ maximè clarus fuit, ob luporum interfectionem.

Lycoa, urbs Arcadiæ. Steph. Inde *Lycoanitis* Diana, quæ illic templum habebat.

Lycomedes, Scyri inſ. rex, cui Thetis filium ſuum Achillem dormiente præceptore ſuo Chirone, clam raptum ſervandum tradidit, ut ibi inter ejuſdem regis filias (erat enim facie venuſtâ, & puellari, ita ut facilè pro puellâ ſeſe gereret) muliebri habitu indutus latitaret, ne ad bellum Trojanum, à quo illum non reverſurum eſſe ſciebat, proficiſci cogeretur: apud quem cùm deliteſceret, Deidamiam regis filiam vitiavit, & ex eo Pyrrhum ſuſcepit. Item *Lycomedes* Creontis filius. Hom. *Iliad.* 9. Vide Palmerium *ad auctores Græcos, p.* 429.

Lycomedes, Mantineenſis, Arcadum dux, qui delectis quingentis, mille Spartanos & quingentos Argivorum & Bœotorum exules fudit. Duce Polytropo occiſo. Diod. *l.* 15.

Lycomedes, Tegeates, qui cùm peculiare corpus ex ſe facere Arcadibus perſuaſiſſet, in magnos motus & calamitates eos conjecit. Diod. *l.* 15.

Lycomedis, lacus Africæ. Plin *Limxano* Pineto. In Marmaricæ fin. ad Auſtr. *Serra* aliis, nomen etiam regioni tribuens.

Lycon, è Troade, Philoſophus, auditor Panthedæ, Dialectici, & Stratonis, cui ſucceſſit, in Academia, per annos 44. *Glycon* Græcis, ob ſuavitatem dictus, elegantiæ amans & mirè dexter in inſtituenda juventute. In pretio apud Attalum, Eumenem & Antiochum. Obiit podagrâ, æt. 62. poſtquam & in teſtamento ſuo, inſigne ingenii & eruditionis ſpecimen edidiſſet. Diog. Laërt. *in ejus vita*.

Lycon Jaſenſis, Pythagoræ vitam memoriæ tradidit. Athen. *libr.* 10. Alius Socraticus, ſive Peripateticus, eloquens & in dicendo ſuavis, adeò ut *Glycon* à dulcedine dicendi appellaretur. Vide ſupra. Tertius Poeta. Quartus Epigrammatum ſcriptor. Laertius.

Lycon, Ægypti urbs, quæ & *Lycopolis*. Item Hiſp. oppidum in Luſitaniâ. *Loboni* Jac. Delgado.

Lycone, urbs Thraciæ. Steph. & mons Peloponneſi in Argiâ regione cupreſſis abundans. Pauſanias,

Lycophron, Pherarum in Theſſaliâ tyrannus. Diod. *l.* 14. *p.* 440. Fuit eodem nomine frater Thebes Alexandri Pheræorum tyranni uxoris, quâ ſociâ affinem occidit & tyrannidem vacuam occupavit: ſed a Philippo Macedone deſtructus eſt. Diod. *libr.* 16. *pag.* 517.

Lycophron, Grammaticus, ſæpius à Scholiorum *in Ariſtophanis Fabulas* auctore laudatus. Vide *p.* 481. *G.* 1.

Lycophron, Poeta Chalcidenſis, Sophoclis Grammatici, adoptione verò Lyci Rhegini fil. inter ſeptem poetas, qui *Pleiades* dicebantur à numero ſtellarum, Philadelpho Ptolemæo accepti. Erant autem hi Theocritus, Aratus, Nicander, Apollonius, Philicus, Homerus Junior, ac Lycophron. Alii aliter numerant. Scripſit Alexandram, poema valde obſcurum: quod Joſ. Scaliger verſione non minùs difficili Latinè reddidit: unde Statius *in Sylvis*,

—— *Tenebrasq; Lycophronis atri.*

In eo mentionem facit de vaticiniis Caſſandræ, exorſusque ab Hercule, & rebus Trojanis, proſequitur uſque ad Alexandrum Macedonem. Tragœdiarum ejus 12. catalogum, Vid. apud Suid. De hujus morte Ovid. *in Ibin*,

Utq; cothurnatum periiſſe Lycophrona narrant,
Hæreat in fibris fixa ſagitta tuis.

Plura apud Tzetzem, *Chil.* 8. *Hiſt.* 104. Voſſ. *de P.G. cap.* 8. Meurſium *in notis*. Alius fuit Periandri Corinthiorum regis fil. cujus matrem Lyſim, cognom. Meliſſam, cùm pater occidiſſet, is ſponte exul, à Patre nullâ ratione revocari potuit, ut ipſi, præterito Cypſelo altero filio, regnum traderet: Occiſus proin in exilio. De hoc multa Herod. *l.* 3. & Laertius *in Periandro*.

Lycopolis, urbs Ægypti & Nomus ad Nilum, inter Antinoen & Crocodilorum urbem, à *lupis* cognominata, eò quod Æthiopes agros Ægyptios incurſantes, lupi factâ acie uſque ad civitatem Elephantinam repulerint. Ibidem civitatem conſtruentes Ægyptii, à beſtiis illis Lycopolin vocarunt. Vide Steph. in λύκων πόλις (blurred), & Diod. *lib.* 2. Nunc *Munia*, olim Epiſcopalis. Hic Meletius olim Epiſc. tempore perſecutionis Idolis ſacrificans, funeſti ſchiſmatis auctor fuit. Plin. *lib.* 5. *cap.* 9. Strab. *l.* 7. Socr. *Hiſt.* *l.* 1.

Lycopus, Ætolus, à Cyrenenſibus à Ptolomæo oppugnatis auxilio vocatus duxq; conſtitutus eſt: ſed ille Ducatum in tyrannidem vertit. Polyæn. *l.* 8. *fin.*

Lycorea, vicus in Delphis, à *Lycoreo* rege. Steph.

Lycorias, nymphæ nomen. Virg. *Georg.* 4.

Lycoris, Volumnii Senatoris liberta, vero nomine *Cytheris* dicta, miſerè à Corn. Gallo adamata: quo tamen ſpreto, Antonium in caſtra ſequuta eſt. Virg. *Ecl.* 10.

—— *Tua cura Lycoris,*
Perq; nives alium, perq; horrida caſtra ſequuta eſt.

Lycormas, Ætoliæ flu. flavas arenas volvens. Hic poſtea *Evenus*, ab Eveno rege Ætolorum, qui ſe in illum præcipitavit, appellatus eſt. Ovid. *Met.* 2.

Arſurusq; iterum Xanthus, flavusq; Lycormas.

Sen. *in Hercule Oetæo*,

Nec præcipitem volverit amnem
Flavus rapido fonte Lycormas.

Phidari Nigro dicitur. Vide Plutarch. *de Flumin. in Lycormâ.*

Lycoſthene, urbs Lydiæ Steph. Metropolim facit nummus Tyri apud Goltz.

Lycoſthenes Conradus, Rubeacenſis, Theologus Baſilienſis, Marci Berſii, Paſtoris Leonhardini ſymmyſta, antiquiſſimum Pythagorei ſilentii ſymbolum, in inſtaurandis ipſius ædibus, anno Chr. 1549. terrâ egeſtum, *humani capitis effigiem, labiis circulo conſtrictis, auribuſq; patulis*, ſublimi domus parte publicè ſpectandum propoſuit: & ut eo antiquitatis, ita & hoc immortalitatis ſtudioſum ſeſe declaravit, quòd alatæ mortis ſimulachrum privatim ſibi ob oculos ſemper habuit collocatum. Edidit *Apophthegmata, &c.* in quibus inſignem ſuam eruditionem & induſtriam toti orbi palam fecit. Obiit Baſileæ an. C. 1561.

Lycoſura, urbs Arcadiæ in Lycæo monte. Steph.

Lycozia, urbs Thraciæ. Steph.

Lyctus, Cretæ urbs inſignis, Idomenei patria. Virg. *Æn.* 3.

Et Salentinos obſedit milite campos
Lyctius Idomeneus. ——

Paleocaſtro, Nigro teſte, hodie dicitur, & pagus eſt, à Gnoſſo in Auſtr. 15. mill. paſſ. ab ora Bor. 10. in qua Cherſoneſus erat, Lyctiorum emporium.

Lycurgides, Lycurgi fil. Ovid. *in Ibin.*

Quiq; Lycurgiden lacerarit ab arbore natum,
Idmonaq; audacem te quoq; rumpat aper.

Reges & Viri illuſtres.

Lycurgus, Nemeæ Rex, Archemori pater. Stat. *Theb.* 5. Item *Lycurgus* gigas ab Oſiride in Thraciâ peremptus. Beroſus *libr.* 5. Diodorus Sic. *lib.* 1.

Lycurgus, Thraciæ Rex, fil. Dryantis, qui quòd Thracas immoderatè vino deditos conſpiceret, vites omnes toto regno excidi juſſit. Plut. *in lib. de Poetarum utilitate.* Hinc datus poëtis locus fabulæ, Lycurgum infeſtiſſimo Bacchum odio proſecutum eſſe, adeò ut nutrices illius in Nyſâ latentes perſequeretur, & Baccho ipſi tantum terroris incuſſerit, ut præcipiti fugâ trajecto mari in Naxum ſe receperit: ideoque juſtâ numinum irâ Lycurgum in furorem converſum, & tibias ſibi ſuccidiſſe. Virg. *Æn.* 2.

Terra procul vaſtis colitur Mavortia campis,
Thraces arant, acri quondam regnata Lycurgo.

Propertius 3. 17.

Veſanumq; novâ nequicquam in vite Lycurgum.

Horat. *lib.* 2. *Od.* 19.

Thracis & exitium Lycurgi.

Lycurgus, nobilis Spartiata, filius ex Dianaſſa, ſecunda uxore Eunomi Lacedæmoniorum Regis, frater Polydectæ, cui etiam in regnum ſucceſſit, ignarus Eunomum, uxorem gravidam reliquiſſe; quod ubi primum cognovit, (illa enim Lycurgo ad regnum & conjugium vocato, pollicita erat ſe fœtum abortu ejecturam) poſito regis nomine, Prodici, hoc eſt, Tutoris nomen aſſumpſit, An. à capta Troja 200. ante 1. Olymp. 108. Regique adulto, Charilao ei nomen erat, regnum fideliter reſtituit. Verùm cùm civitatem peſſimè inſtitutam animadverteret, ad conſtituendam ſalubrioribus legibus Remp. animum adjecit. Conſcriptis itaque iis, quæ longâ peregrinatione didicerat, civitati utilia fore, Delphos ſeſe contulit, ut Dei quoque conſilium in re ſanctiſſimâ exploraret. Cumque Pythia conſilium ejus à Phœbo maximè probari, Deique potius, quàm hominis inventum eſſe reſpondiſſet, alacrior ad peragendum inſtitutum factus, foro armatis aliquot occupato, leges ſuas profert, quibus cùm jam cives mediocriter aſſuefactos videret, ut quas tulerat leges, æternas quoque redderet, hanc rationem commentus eſt. Simulat arduum adhuc quidpiam ſupereſſe, quod ad civitatis ſalutem pertineret, quod tamen inconſulto oraculo aggrediendum non eſſet, eaque de cauſa ſe Delphos proficiſci velle. Interim tamen Reip. intereſſe, ut leges, quemadmodum latæ erant, in reditum ſuum inviolatæ ſervarentur, idque ita futurum, primùm à regibus, deinde à cæteris omnibus jusjurandum exegit. Profectus itaque Delphos, cùm Pythiam reſpondentem audiſſet, nihil legibus illis abſolutius eſſe, feliciſſimamque fore civitatem eam, in quâ illæ quàm diutiſſimè ſervarentur. conſtituit ſibi amplius in patriam non eſſe redeundum, ne illi aliquando jurejurando ſoluti, leges ſuas excuterent. Miſſo itaque Spartam oraculo, amicoſque itineris comites amplexus, illis dimiſſis, Cyrrham conceſſit, ubi mox ſuis ſibi manibus necem conſcivit. Quanquam alii Criſſæ, nonnulli etiam in Cretâ interiiſſe volunt, ubi etiam ſepulchrum ejus apud Pergameum urbem oſtenditur. Spartani mortuo ſacellum conſecrarunt, & ob ſingularia ejus in patriam merita, divinos ei honores tribuerunt. Vide latius vitam ejus apud Plutarchum, Clem. 1. *Strom.* Euſeb. *in Chron.* Pauſan. &c. Juſtinus *l.* 3. *Proficiſcitur autem in Cretam, ibiq; perpetuum exilium egit, abjiciq; in mare oſſa ſua moriens juſſit, &c.* In Samo autem vitâ exceſſiſſe Lycurgum author eſt Heraclides: Λυκοῦργος ἐν Σάμῳ ἐτελεύτησε, καὶ τὴν Ὁμήρου ποίησιν παρὰ τῶν ἀπογόνων τοῦ Κρεωφύλου λαβὼν, πρῶτος διεκόμισεν εἰς Πελοπόννησον. Sed ibi legendum, monente Iſ. Voſſio, Ἐν Σάμῳ ἐβίω, ut eſt in MS. Sami enim aliquandiu egit.

Lycurgum quidam Athenis, quem vel natione vel moribus Ægyptium fuiſſe perhibent. Vide Scholia *in Ariſtoph. Aves. p.* 601. *P.*

Lycurgus, Rhetor Athenienſis magni nominis, duodecim annis reditus civitatis ſuæ magnâ innocentiâ adminiſtravit, acerrimus malorum accuſator. Diod. *lib.* 16.

Reges & Viri clari.

Lycus, Bœotiæ Rex, qui Antiopam Nyctei Regis filiam uxorem duxit: quam poſteà cùm à Jove in Satyrum converſo compreſſam cognoviſſet, repudiavit, Dircenque uxorem duxit, quæ verita, ne Antiopa cum Lyco in gratiam rediret, arctiſſimis eam in vinculis aſſervavit, quibus Jovis miſeratione diſſolutis, in Cithæronem montem profugit, ubi Amphionem & Zethim peperit, qui poſtea à paſtore, qui ipſos nutriverat, edocti, cum unà cum uxore interfecerunt. Vide *Amphion*, & *Dirce.*

Lycus, Rex Libyæ, qui cùm hoſpites ſuos immolare conſueviſſet, à Calirrhoe filiâ proditus fuit. Nam cùm hæc Diomedem, qui direptâ Trojâ in Libyam tempeſtate delatus fuerat, amore deperiiſſet, eum è vinculis emiſit; At ille ſpreto ſalutis authore, enavigavit. Ea autem ultro vitam laqueo finivit. Plut. *Par.*

Lycus, exul Thebanus, qui id temporis, quo Hercules ad inferos deſcenderat, rei benè gerendæ occaſionem ſibi oblatam ratus, Creonte occiſo, regnum Thebanorum occupavit, cumque jam Megaræ Herculis uxori vim inferre pararet, opportuno illius reditu oppreſſus eſt, ut latius videre eſt apud Senecam *in Hercule Furente.*

Lycus, fil. Pandionis, cui in diſtributione regionis Diacriæ, pater Principatum attribuit. Ariſtoph. *Crabron.*

Lycus, Lyſimachi Prætor, qui proditione Andronis Archipiratæ Epheſum Regi ſuo adjecit. Polyæn. 5.

Lycus, Daſcyli filius, qui in Mariandynia regnavit, & Argonautas libentiſſimè ſuſcepit hoſpitio, tum quòd à Græcis Patrem ſuum Pelopem honoratum ſciebat, tum quòd Pollux Amycum, Priolæ fratris occiſorem, interfecerat. Vide Valer. Flaccum *lib.* 4. *Verſ.* 173.

Lycus, Hiſtoricus Gr. Libyæ & Siciliæ hiſtoriam condidit. Sub Ptol. Lago, σύγχρονος ſic Demetrii Phalerei, cujus invidiâ extinctus eſt. Vide Suid. Voſſ. *de Hiſt. Gr. l.* 1. *c.* 12. Alius Poëta Comicus, Olymp. 86. non magni nominis.

Lycus, Medicus nobilis Neapolitanus, de quo Plin. 20. 20.

Lycus, nobilis Trojanus, unus ex comitibus Æneæ. Virgilius *Æneid.* 1.

Nunc Amyci caſum gemit, & crudelia ſecum
Fata Lyci. ——

Lycus, Priami filius; Item unus ex Centauris. Eſt & fluv. Aſſyriorum, qui Tigri immiſcetur.

Lycus, Quinquertio, qui motus molles edere ſolebat. Ariſtoph. *Schol. in Crabr.*

Lycus, puer quidam ab Alcæo dilectus. Horatius *libr.* 1. *Carm. Od.* 32.

Liberum & Muſas, Veneremq; & illi
Semper hærentem puerum canebat,
Et Lycum nigris oculis, nigroq;
Crine decorum.

Lycus, Sycophanta Athenienſis, qui populo à Theſeo ſuis legibus vivere juſſo ac Democratiâ conceſſâ perſuaſit, ut eum urbe oſtraciſmo expellerent. Meminit ejus Scholiaſtes *in Plutum Act.* 3. *ſc.* 1.

Lycus, fluvius Aſiæ, non procul à Laodiceâ, qui cuniculis ſubterraneis abſorbetur, ac rurſus emergit. Ovid. *Met.* 15.

Sic ubi terreno Lycus eſt epotus hiatu,
Exiſtit procul hinc, alioq; renaſcitur orbe.

Item alius Paphlagoniæ, juxta Heracleam Mariandynorum, in Pontum Euxinum illabens. Ovid. 4. *Pont. Eleg.* 10.

Huc Lycus, huc Sagaris, &c.

Lycus, fluv. Germ. Rhætos à Vindelicis diſterminans. Ptolom. Hic Tillius à Guſtavo Adolpho, jam ad Lipſiam memorabili prælio victus, ſecundâ clade affectus cæſusque eſt, an. Chr. 1631. Alius Macedoniæ. Alius Aſiæ min. Celænas Phrygiæ urbem interfluit: *Licho.* Alius Ciliciæ. Plin. Alius Siciliæ, *Platano* Fazello. *Halycus* aliis, prope Heracleæ ruinas. In mare Libycum ſe exonerat, 18. mill. ab Agrigento in Occ. In valle Mazaræ. Alius circa Byzantium Cedreno, quem tradit ab Apollonio Tyaneo coactum, ne Byzantio inundationibus noceret. Alius Armeniæ maj. non longè ab Araxe oriens, in Phaſim delabitur. Alius Scythiæ Eur. in paludem Mæot. influens, inter Cnemam & Hygrim urb. qui *Lycos* Flacco. Sagari vicinus.

Lycus, in Eufratem influens deſcribitur Plinio. Hunc Leucum Λεῦκον Ptolomæi putat Abrah. Ortelius. Sed *Lycus* etiam Q. Curtio *lib.* 3. & Arriano *lib.* 3. in Aſſyriâ hic eſt.

Lyda, opp. Lyciæ, Ptol. *Chyda* quibuſd.

Lydda, Palæſtinæ urbs, Ptol. alio nomine *Dioſpolis*, hodie *Roma* Caſtaldo, & *S. Georgio*: Verſus oram Judææ Occ. Joppæ proxima, inde 10. mill. paſſ. Hieroſolymam verſus 30. inter Nicopolim & Antipatrida, Epiſc. ſub Archiep. Cæſarienſi.

Lyde, Antimachi poetæ uxor, quàm egregiè animo charam habuit, quæ cùm mortua eſſet, ille elegiam, quâ mœrorem ſolaretur, ſibi fecit, nomine *Lyden*, ubi enumeratis heroicis calamitatibus,

& inſomniis, malis alienis ægritudinem ſibi minuit. Hujus meminit Plut. *in lib. de Conſolatione*. Ovid. *Triſt*. 1. 5.

Nec tantum Clario Lyde dilecta poeta.

Lydia, purpuræ venditrix, quæ omnium prima in urbe Philippis Evangelium amplexa eſt, & Paulum ac Silam hoſpitio accepit. Act. 16.

Lydia, amica Horatii, cujus in Odis ſæpe meminit.

Lydia regio Aſiæ min. Crœſo Rege, & Pactolo aurifero flumine notiſſima, quæ flexuoſis Mæandri amnis recurſionibus perfuſa, ſuper Joniam procedit, Phrygiæ ab exortu Solis vicina, ad Septentrionem Mœſiæ, Meridianâ parte Cariam amplectens. Baudrando erat, inter Phrygiam magn. ad Ort. & Bor. Lyciam ad Mer. & Joniam ad Occ. quæ ſub ipſa aliquando comprehenſa fuit, nunc *Caraſia*. Ejus fluvii Caycus, hodie *Chimachi* & *Girmaſti*. Hermus, nunc *Sambat*, Pactolus, ut dictum, hodie *Chiai* aut *Chiari*. Montes Sipylus, Timolus, Mimas, &c. Urbes Sardes, regia, Philadelphia, Thyatira, &c. Regnum Lydiæ primum condidiſſe Argontem, Herculis fil. ferunt, ſicque ab Heraclidis adminiſtratum, uſque ad Candaulem, 22. Regem, quo occiſo à Gyge, An. Mund. 1340. U.C. 40. Periodi Jul. 4000. ſucceſſit Mermnadarum familia, Ardi, Saliatte, Halyatte, Crœſo ſe mutuò ſequentibus, donec hic à Cyro victus captus eſt, an. regni 14. U.C. 210. Ita ſub Perſis, Græcis, Romanis fuit, hodie Turcarum imperio ſubeſt. *Lydia* dicta à *Lydo* Atyos filio, an potiùs à Lud, fil. Sem, cùm antea *Mæonia* vocaretur. Virg. *Georg*. 4.

Præterea Regem non ſic Ægyptus & ingens
Lydia, &c. ——

Hujus reg. incolæ *Lydi* dicuntur, qui Herodoto *lib*. 2. primi aurum, argentumque ſignarunt. Horum improbitas maximè abiit in proverbium, *Lydi mali*. apud Athen. Hi capita mitrâ & flammeis muliebribus ornare ſolebant, unde in effœminatos ortum eſt Proverbium, *Lydio more* apud Suidam. *Lydius lapis* (qui & *Heracleus* ab Heracleâ urbe Lydiæ) in proverbio eſt apud Theophraſt. *lib. de Nat. lap.* de homine acri ingenio prædito, nam hic lapis aurum, & argentum arguit, quale ſit. Lydorum currus in certaminibus erant adeò veloces, ut proverbio ſit, *Currus Lydius*. Et apud Plut. *Juxta Lydium currum curris*, dicitur de eo, qui longè cæteris in aliquâ re inferior eſt. Lydos quoque equitatu cæteris præfert Herod. *lib*. 1. quos non aliter, quam ex equo, pugnare ſcribit. Hi cibis opiparis, & cupediis operam dabant, ut *Caryca Lydorum* in adagium abierit, apud Athen. *lib*. 12. Caryca enim genus cibi erat apud illos, ex variis lautitiis, ſanguineque confectum. De quibus etiam in voluptuoſos, *Lydus cauponatur* apud Herod. legitur. Tantæ quoque libidinis notabantur, ut *Lydus in Meridie*, de homine inſatiatæ libidinis proverbialiter diceretur. *Lud* in ſacris Scripturis vocari, ſcribit in ſuo apparatu Biblico Ar. Montanus. Vide Joſeph. *Antiq. lib. 1. cap*. 6. Herodot. *lib*. 1. Plin. *lib*. 5. Strab. *lib*. 11. Leunclav. *in pand. Turc.* Cluver. & Magin. *Geograph.* In Italiam coloniam deduxere, unde Thuſci, Virgil. *Æn. lib*. 2. ubi *Lydium Tibrim* vocat.

Lydius, fluvius Macedoniæ. Ptol. *Caſtoro* hodie, *Ludias* etiam Baudr. Oritur in *Æmathia*, dein per Botiæam fluens, ibi in Sinum Thermaicum ſe exonerat, inter Axium ad Bor. & Aliacmonem ad Auſtr.

Lydus, Herculis filius ex Jole.

Lydus, Atyos Mœoniæ regis fil. & frater Tyrrheni. Nam cùm Atys domi ſibi multitudinem abundare videret, filiis ſuis hanc propoſuit conditionem, ut inter ſe ſorte ductâ, alter oneroſam multitudinem educeret, novaſque ſibi ſedes quæreret, alter paterni regni ſucceſſor remaneret. Quare cùm ſors ita cecidiſſet, ut Tyrrhenus relictâ patriâ, novarum coloniarum author fieret, in eam Italiæ partem ſeſe contulit, quæ, mare inferum ſpectans, ab eo Tyrrhenia appellatur. Lydus verò domi relictus, paternique regni hæres factus, Mœoniam de nomine ſuo Lydiam appellavit.

Lygamata, Libyæ interioris pop. Ptol. *Lynxamata* Interpp. *Linxama* urbs ibid. Ptol.

Lygdamis, Naxiorum tyrannus, vide Polyænum *lib*. 1. *in Polycrate ſect*. 1. Nam plebs eum nacta Ducem Oligarchiam evertit: verùm dux iſte paulò pòſt Tyrannidem arripuit. Herodot. *lib*. 1. Ariſtot. 5 *Polit*. 6 *Oeconomic. Principio*. Plutarch. *de malignitate Herodoti*.

Lygdamum, oppidi nomen in Myſia, Plin. 5. 3.

Lygdamus, viri nomen apud Prop. 3. 7. & 4. 7. 9. ſed ita, ut neſcias Propertiine ſervus, an Cynthiæ fuerit. Eo ſe nomine Tibullus appellat: cùm ait,

Lygdamus hic ſitus eſt.

Eſt apud Herodotum *Lygdamus* quidam Naxius, Piſiſtrato adjutor in recuperandâ Tyrannide. Vide *Lygdamis*.

Lygdus, Spado, ætate & formâ inſignis, per quem Druſo Tiberii filio lentum venenum à Sejano datum, Tacit. *lib*. 8.

Lygii, magna Germaniæ gens à Maroboduo domita. Sunt *Schleſier* Willichio. Andreas Vellejus *Langlandt* inſulam Balthici maris interpretatur.

Lyginus, Thraciæ fluv. *Λύγινον ποταμὸν* vocat Arrianus *lib*. 1. *Anab*. *ἀπέχει δὲ ὁ ποταμὸς ἀπὸ τοῦ Ἴστρου ὡς ἐπὶ τὸν Αἷμον ἰόντι, σταθμοὺς τρεῖς*. Idem.

Lygus, fœmina quædam, quæ cùm metu militum filiam occultaviſſet, & illi per cruciatus interrogarent, ubinam occuluiſſet, uterum oſtendens, ibidem dixit latere: nec ullis tormentis cogi potuit, ut conſtantiam vocis egregiæ mutaret. Corn. Tacitus.

Lyle, urbs Arcadiæ. Gentile *Lylæus*. Item *Lylæus* Bithyniæ fluv. Plin.

Lymax, Arcadiæ fluvius. Pauſan.

Lymicus ſinus, vulgò *Lymford*, ſinus Daniæ, per Jutiam Sept. extenſus, ab Ortu in Occaſ. ita ut tenui Iſthmo unius leucæ ſeparetur, à mari Germ. Jutiam Sept. bifariam ſecat, Lemvicum, aliaque oppid. rigans, verſus Virburgum etiam labitur, & infra Alburgum urb. in Sinum Codanum ſe exonerat.

Lyminis, Cappadociæ oppidum. Marcell. Exilio morte Baſiliſci Imper. eò à Zenone Imp. deportati, nobile.

Lymira, Lyciæ fluv. & eodem nomine civitas. Mela 1. 15.

Lymphorta, opp. circa Gedroſiam. Plin.

Lyncae, Macedoniæ urbs. Heſychius.

Lynceſtes, Amyntæ filius, ſextum locum inter Chiliarchas præmium fortitudinis ab Alexandro Magno, cùm in Satrapene ſubſiſteret, tulit. Curt. 5.

Lynceſtes Alexander, Macedonum Princeps, gener Antipatri, conjuravit contra Alexandrum Magnum & poſt triennalem cuſtodiam cauſam dicere juſſus, trepidatione crimen confeſſus, lanceiſque confoſſus eſt. Curt. *l*. 7. *c*. 1.

Lynceſtius, Macedoniæ fluvius, cujus aqua pota non minus ebrietatem inducit, quàm ſi quis vino ſe ingurgitaſſet. Ovidius, *Met*. 15.

Hinc fluit effectu diſpar Lynceſtius amnis,
Quem quicunque parum moderato gutture traxit,
Haud aliter titubat, quam ſi mera vina bibiſſet.

In Erigonem delabitur. Eſt & regio Macedoniæ *Lynceſtis*. Pop. *Lynceſtæ*.

Lynceus, ſecundus Argivorum Rex, regn. ann. 41.

Lynceus, Apharei fil. unus ex Argonautis, tantâ oculorum acie præditus, ut ea per denſos etiam quercetorum truncos, ac ſtipites, atque adeò uſque ad inferos vim ſuam exprometet. Orpheus *in Argonaut.*

Λυγκεύς θ' ὃς τήλιστα δι' αἰθέρος ἠδὲ θαλάσσης
Βένθεα καὶ Πλούτωνος ὑποχθονίοιο βέρεθρα,
Μοῦνος ἀπ' ἀνθρώπων δεδοίκει ὄμμασιν ὄσσοις.

Quæ Cribellus Mediolanenſis ejus interpres ita vertit,

Quique procul longè trans æthera, trans mare Lynceus
Et ſubter Plutum, terræque barathra profunda,
Solus in humanis viſu penetravit acuto.

Apollonius, *Argonaut.*

—— *Λυγκεὺς δὲ καὶ ὀξυτάτοις ἐκέκαστο*
Ὄμμασιν, εἰ ἐτεόν γε πέλει κλέος, ἀνέρα κεῖνον
Ῥηιδίως καὶ νέρθε κατὰ χθονὸς αὐγάζεσθαι.

Staſinus *in rebus Cypriis*,

—— —— *Αἶψα δὲ Λυγκεὺς*
Ταΰγετον προσέβαινε ποσὶ ταχέεσσι πεποιθώς,
Ἀκρότατον δ' ἀναβὰς διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν
Τανταλίδου Πέλοπος. Τάχα δ' εἴσιδε κύδιμος ἥρως
Δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης
Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδεύκεα.

Val. Flaccus, 1. *Argonaut.*

At frater magnus Lynceus ſervatur in uſus,
Quem tulit Arene, potuit qui rumpere terras
Et Styga tranſmiſſo tacitum deprendere viſu.

Fabulæ originem præbuit, quòd multa obſervaret ſecreta naturæ inque his metalla primus, vel ſaltem illa, quæ beare inprimis creduntur, nempe aurum, argentumque effodere terris docuiſſet, vel quoniam multa, ſeu idem, ſeu alius, ad ſcientiam pertinentia ſideralem comperiſſet, qualeeſt illud quòd noviſſimam, primamque Lunam (*ἕνην καὶ νέαν* Græci dicunt, teſte Heſychio) eodem die in ſigno arietis conſpexiſſet, quemadmodum Plinius refert, 2. 17. Indeque jam memoratus Flaccus,

—— *Solus tranſibit nubila Lynceus.*

Ac ob hoc oculorum acumen quiſquis ille Lynceus celebratur Pindaro *in Nem.* Ariſtoph. *in Plut.* Theocr. *in Dioſcuris.* Similiter Lynceis fuiſſe oculis dixeris Strabonem illum minimè ſtrabum, qui, ut ex Varrone prodit Solinus *lib*. 6. è Lilybæo promuntorio, ſi fas credere, naves numerabat è Carthaginis portu ſolventes. Id ſpatium 135. mill. paſſ. continet, ut ibidem ait Solinus, imo mille ac 500. ſtadia, ſive m. p. 200. ut ex maritimo Antonini Itinerario colligitur.

Lynceus, Idæ frater, qui pro duabus Leucippi filiabus, quas ipſis deſponſatas Caſtor & Pollux rapuerant, arma ſumpſerunt, initaque pugnâ Caſtor Lyncei, Lynceus Pollucis manu occubuit. Idas verò cùm ipſum etiam Pollucem adoriri conaretur, immiſſo à Jove fulmine interiit. Ovid. *Faſt*. 5.

Pectora trajectus Lynceo Caſtor ab enſe,
Non expectato vulnere preſſit humum.
Ultor adeſt Pollux, & Lyncea perforat haſtâ,
Qua cervix humeros continuata tegit.

Apollonius tamen *in Argon.* Idam à Caſtore interfectum tradit, idque

ſſque Lynceum per abietem vidiſſe,& Caſtorem occidiſſe. Hic eſt idem cum ſuperiore. Horat.

Non poſſis oculo quantum contingere Lynceus,
Non tamen idcirco contemnas lippus inungi.

Lynceus, quem Ovidius *Linum* vocat, filius Ægypti, ſolus ex 50. fratribus miſericordiâ Hypermneſtræ conjugis evaſit à morte, qui poſtea expulſo, vel etiam occiſo Danao, regnavit apud Argos.

Lyncus, ſive *Lyncaus*, aut *Lynx*, Scythiæ, alii habent, Siciliæ Rex immaniſſimus, qui Triptolemum à Cerere miſſum, ut hominibus frugum uſum commonſtraret, hoſpitio excepit: cùmque nomen, patriam, viæque cauſam ab eo didiciſſet, ut tam præclari inventi gloriam in ſe transferret, hoſpitem obtruncare conſtituit. Cùmque jam noctu dormientem aggredi vellet, Ceres indignata in Lyncem feram eum convertit. Ovid. *Met.* 5.

Rex ibi Lyncus erat, regni ſubit ille penates.

Lyncus, urbs Epiri, à *Lynceo* nominata. Steph. Mons Epiri, in confin. Theſſaliæ, Pindi pars. Plin.

Lyndus, vide *Lindus*.

Lynius, ſeu *Leinius*. fluv. Saxoniæ infer. *Leyne* vulgò. Oritur juxta Heyligenſtadum, in Eisfalia tractu; dein per Duc. Brunſuic. fluens, Gottingam & Eimbecam rigat, uti & Alfeldam; hinc ad Sarſtedam Innerſtium amnem recipit, & juxta Hannoveram & Neoſtadium fluens, paulo infra in Alleram fluv. cadit.

Lynx, urbs Libyæ, juxta Gadira poſt Atlantem,& inſula Atlantis, Vide Steph.

Lyperus, mons Bithyniæ, juxta Zipœrium urb. Memnon.

Lyra, oppidum probè munitum Brabantiæ, quibuſdam *Nivesdum*, ad Netham majorem fluv. *Liere* Belg. vulgò, Gallis *Lire*, 2. leuc. à Machlinia in Bor. ferè 3. ab Antverpia in Ort. 5. à Lovanio: verſus confinia dit. Hollandicæ. Sub Hiſp.

Lyra, loci ad Pontum alicubi, inter Thyniam & Parthenium amnem, nomen, ſic dicti, quòd, cùm Argonautæ juxta Stheneli ſepulcrum aram Apollini conſtruxiſſent, ſuper eam poſt carmina dicta Orphaeus lyram poſuerit. Quod idem & Promathidas narrat, ſuper columnam tamen quandam dicens lyram poſitam & ex eo regionem illam Lyram fuiſſe nuncupatam.

Lyra, ſignum cœleſte, ſtellarum novem inter genu, & manum ſiniſtram Engonaſis ſitum. Oritur cum Sagittario, occidit autem exoriente Virgine. Ovid. *Faſt.* 3.

Illâ nocte aliquis tollens ad ſydera vultus,
Dicet, ubi eſt hodie, quæ Lyra fulſit heri?

Qui poëticam Aſtrologiam conſcripſerunt, volunt Lyram hanc eſſe à Mercurio primùm inventam in Cyllene Arcadiæ monte, & ab eo Apollini donatam: Ab Apolline autem inventâ citharâ Orpheo conceſſam, eoque interempto, à Muſis in cœlum translatam.

Lyrba, civ. Aſiæ min. ſupra Cybiram. Vide *Lyrope*.

Lyrca. Scythiæ pop. qui venatione victitant hoc modo: Conſcenſis arboribus, quas habent frequentes, inſidiantur feris. Singulis adeſt canis, & equus in ventrem cubare edoctus, humiliùs ſubſidendi gratiâ: ubi quis feram ab arbore vidit, ſagitta percutit; percuſſam, ſi fugiat, conſcenſo equo perſequitur, comitante cane.

Lyrcaus, mons Arcadiæ, *Lycaus* Virgilio, ubi Lyrcæa urbs erat, teſte Pauſaniâ, quem alii eum Callimacho in Argiâ locant, ex quo Inachus fluv. profluit. Strab. *lib.* 8. Eſt & fontis nomen. Stat. *Theb.*

Aret Lerna nocens, aret Lyrcaus, & ingens
Inachus. —— ——

Ovidius, *Met.* 1.

—— *Jam paſcua Lerna*
Conſitaq; arboribus Lyrcaa reliquerat arva.

Hinc *Lyrcejus*. Val. Flacc. 4. *Argon.*

—— —— *Dominum Lyrceia tellus,*
Antraq; deprenſa tremuerunt conſcia culpa.

Lyrcia, Peloponneſi urbs, quæ antea *Lyncea* dicebatur. Pauſan.

Lyricantus, vicus inſ. Franciæ, in Vaſtinienſi tractu & Diœceſi Senonenſi. 15. leuc. à Lutetia in Auſtr. 2. à Nemuſio. *S. Mathurin de l'Archant* vulgò.

Lyris, vide *Liris*.

Lyrnatia Cherſoneſus, & parva regio Lyciæ. Steph.

Lyrneſſus, opp. Troadis, ab Adramyttio 80. ſtad. à Thebis 20. patria Briſeidis, quam Achilles everſâ urbe, ſecum abduxit, occiſo Mynete ejus marito, civitatis illius principe. Hinc *Lyrneſſius*. Ovid. *in Ep.*

Diruta Marte tuo Lyrneſſia mœnia vidi.

Ex *Lyrneſſis* pro Briſeide. Ovid. *Triſt.* 4.

Fertur & abductâ Lyrneſſide triſtis Achilles.

Alia quoque eſt Cilicum Strab. & Euſt. quæ & *Homala*, vel potius *Mallos* vocatur. Inſula item Sigæo prom. objecta. Plin.

Lyrope, Ciliciæ aſperæ in Pamphylia opp. Ptol.

Lyſa, Arabiæ Petr. urbs. Ptol.

Lyſander, dux Lacedæmonius invictiſſimus, cujus Darii Nothi opibus ſubnixi ductu, Athenienſes cum duce Conone navali pugnâ cladem acceperunt; Ex quo Athenis ſemidirutis impoſitum que jugum 30. tyrannorum fuit. Dein Samô captâ, domum reverſus, Heraclidis regnum ereptum ivit, fruſtra Oraculis Delphico, Dodonæo & Ammonio, corruptis. Victus denique eſt Lyſander à Conone ipſo Thebanis, Argivis & Corinthiis Athenienſes juvantibus, An. 358. U.C. 96. Olymp. terreſtri pugnâ, & interfectus, ubi Pauſanias ejus collega in exercitu ſuſpectus, in exilium profectus eſt. Lyſander & rebus geſtis, & animi magnitudine Syllæ comparatur à Plut. *in Parallel.* Cætera crudelis, luxurioſus, fidei parum tenax. Unde vulpinam Leoninæ jungendam, mendacio in occaſione utendum, fide datâ velut aſtragalis pueri ſolent, ludendum, interrogatus reſpondit. Diodor. *lib.* 13. Plut. & Corn. Nepos *in vita ejus.*

Lyſaneas, de Jamborum ſcriptoribus teſtis adhibetur ab Athenæo *libr.* 7.

Lyſanias, orator Græcus. Alter fuit Arcas, qui Lycaonem regno expulit. Item procurator conſtitutus à Romanis ſuper Abilenem regionem. Luc. 3. *verſ.* 1. Nepos Ptolomæi Mennæi, fil. Lyſaniæ, à Cleopatra bonis ejus inhiante, occiſi. Joſ. *lib.* 14. *cap.* 13. *l.* 19. *cap.* 4. Euſ. *Chron.* *A C.* 7. Plin. *lib.* 5. *cap.* 18. Item Ptolemæi Manei, qui ad Libanum habitavit, filius: Idem.

Lyſiades, Athenienſis, Phædri philoſophi filius, homo feſtivus. Cic. *Philip* 5. Item, Archon Athenis. Olymp. 95. an. 4.

Lyſias, Prætor Seleuci, apud Polyæn. *lib.* 4.

Lyſias, Syracuſanus genere, Cephali fil. unus è decem Oratoribus, natus Athenis, quò pater ſe tranſtulerat. Puer Thurion coloniam migravit, rediit annos natus 47. interque principes oratores habitus. De quo Cic. *in Bruto*. *Tum fuit Lyſias*, inquit, *ipſe quidem in cauſis forenſibus non verſatus, ſed egregiè ſubtilis ſcriptor, atq; elegans, quem jam prope audeas oratorem perfectum dicere*, &c. Plurimæ ipſi Orationes tribuuntur: Apologia item Socratis, præcepta dicendi, & Epiſtolæ. Ferventibus Olympicis ludis, Olymp. 98. Orationem contra Dionyſium tyrannum, toties vett. laudatam, conſcripſit. Obiit an. æt. 81. Olymp. 100. Plut. *de decem Orat. cap.* 3. Dionyſ *de* 10. *Auct.* Suid. Simler. *in epit. Bibl. Geſn.* Item Princeps quidam exercitûs Antiochi Epiphanis, qui eum filii ſui educationi præfecit. Victus à Maccabæo, cum illo, Antiocho Eupatore, mortuo Patri ſurrogato, fœdus poſtmodum iniit. Occiſus cum Rege à Demetrio Sotere, cui Antiochus Epiphan. regnum eripuerat. 1. & 2. Macchab. Joſeph. *Antiq. Jud. lib.* 12. Appian. *in Syr.* & alius Tribunus cohortis Rom. qui Paulum Ap. turri Antoniæ incluſit, dein Felici Gubernatori provinciæ tranſmiſit. Vide Act. *c.* 21. 22. 23. Joſeph. *Antiq. lib.* 20. & *de B. l.* 2.

Lyſias, Arcadiæ urbs. Ptol. *Crepa* Nigro. Eſt etiam Phrygiæ oppidum. Epiſc. ſub Archiep. Synnadenſi. Strab. Syriæ quoque circa Apamiam. Ptol. Cariæ urbs Plinio. Vide Ferrar.

Lyſicles, cum Charete ab Athenienſibus dux miſſus in Bœotiam, adverſus adventantem Philippum, Olympiad. 110. ann. 3. Victus ad Chæroneam, accuſante Lycurgo capitis damnatus. An ille eſt, quem quæſtum ovibus vendendis exercuiſſe notat auctor Scholiorum *in Ariſtophanis Equites.*

Lyſidice, Pelopis & Hippodamiæ filia, quæ Electryoni nupſit, & ex eo Alcumenam Herculis matrem peperit. Plut. Alii verò, inter quos eſt Homeri Commentator, matrem Alcmenes non Lyſidicen Pelopis, ſed Anaxo Ancæi cujuſdam filiam faciunt.

Lyſimachia, urbs Cherſoneſi Thraciæ ad Iſthmum, in orâ Helleſponti contra Caridiam, urbem exciſam, cui Lyſimachia, teſte Pauſaniâ, ſuffecta eſt. Epiſcop. ſub Archiep. Heracleenſi, à longis muris ſeu Macrontico 5. m. p. in Auſtr. Callipolim verſus, Ferrar. *Hexamili* Sophiano. Item urbs Ætoliæ. Strab. A *Lyſimacho* conditore nomen habens, teſte Pauſaniâ. Baudrando urbs fuit Æolidis, jam Plinii tempore deleta.

Lyſimachides, Archon Athenis, Olymp. 110. an. 2.

Lyſimachus, Agathoclis filius, è ſucceſſoribus Alexandri M. Pergamo præfuit, ubi theſauri regis fuerunt. Hic illuſtri quidem Macedoniæ loco natus, virtute illuſtrior fuit, amore literarum ac Philoſophiæ ardens adeò, ut Calliſthenem tunc ab Alexandro afflictum atque in vinculis habitum, de virtute diſſerentem ſæpius audiverit, poculumque ei, ac remedium miſeriæ optanti propinaverit. Quod ægrè ferens Alexander, Lyſimachum leoni objeciſſe dicitur: Sed ille, viribus fretus, rem poſteris prodendam fecit. Manum amiculo convolutam in os leonis inſerens, abreptâ linguâ feram exanimavit, quo facto vehementius poſtea Alexandro dilectus fuit. Trogus *lib.* 15. Non aſſentitur tamen Curt. *lib.* 8. Poſt obitum Alexandri, parte Thraciæ occupatâ, ibi regni ſedem fixit, urbe Lyſimachiâ conditâ. An. 445. U. C. Caſſandrum & Seleucum, contra Antigonum Demetriumque ſequutus, interfuit celebri ad Ipſum prælio. Antipatrum generum, regno ſuo pulſum, occidit, filiâ in vincula conjectâ. A Dromichete Getarum Regulo in pugna captum, filius Agathocles liberavit: Macedoniæ dein regno, poſt pulſum à ſubditis Demetrium, potitus eſt, an. 4. Olymp. 122. U. C. 465. Pyrrho, qui aliquam Macedoniæ partem tenebat, exturbato. Sævus poſtmodum in propinquos. Agathoclem inprimis fil. quem ab ejus noverca impulſus veneno ſuſtulit, gloriam rerum geſtarum non parum obſcuravit. Hinc à ſubditis deſertus, in Aſiam tranſiit, in prælio

contra

contra Seleucum victus occiſusq;, an.æt.74.U.C.472.Olymp.124. agnito in turbâ à cane, qui illum perpetuò ſequebatur, cadavere. Diodor. *libr.* 19. & 20. Juſtin. *lib.*13. 14.16. 17. Plutarch. Pauſan. Dexippus, Euſeb &c.

Lyſimachus, natione Acarnan. Alexandri pædagogus, ſecundas poſt Leoniden obtinuit, nullo urbanitatis genere præditus, niſi quòd ſe Phœnicem, Alexandrum Achillem, Philippum verò Peleum nuncupavit. Plut. *in Alexandro.*

Lyſimachus, Alexandrinus hiſtoricus, hiſtoriæ Ægyptiæ, laudatæ Joſeph *l.1.c. App.* & tractatus de Agric. Plinio ſæpe citati auctor, de quo vide Voſſ. *Hiſt. Gr. lib.3. p.*384.

Lyſimachus, Medicus, Hippocratis ſectator. Schol. Nicandri *in Alexipharm.* Item, fil. Ariſtidis, ab Athenienſibus, ob merita Patris, donis excultus. Plut. *in Ariſt.* Item Summus Sacerdos Judæorum, ſub Antiocho Epiphane, ingenti vi auri depensâ, quam frater Menelaus ſolvere non poterat, factus. Ob violentiam, injuſtitiam, rapinas & ſacrilegia, à Judæis pulſus. Macchab. *l.*2. Torniel. *A. M.* 3882. & 3885.

Lyſimelia, Siciliæ pagus in agro Syracuſano. *Pantanella*, teſte Faz. llo cum Aretio. Λίμνη Λυσιμέλεια Thucydidi *libr.* 6. Meminit hujus ſtagni quoque Theocritus Syracuſanus *Idyllio* 16. *his verſibus*,

Κάρα δ' ἀ σαῦ μηνεῖ πολυκλήρων Ἐφυραίων
Ἕλληνας, μέγα ἄστυ παρ' ὕδασι Λυσιμελείας.

Lyſinoe, Aſiæ civitas, circa Pamphyliam. Polyb. *in fragm.* & Liv. 38. forte *Lyſinia*. Ptol.

Lyſippe, una filiarum Proeti, ſoror Iphianaſſæ, & Iphinoës, quæ quod ſe Junoni præferre non eſſent veritæ, tanto furore correptæ ſunt, ut per agros diſcurrentes, ſe vaccas eſſe crederent.

Lyſippus, clariſſimus ſtatuarius, patriâ Sicyonius, qui ad ſexcenta & decem opera feciſſe traditur, quorum ſingula arti claritatem dare potuiſſent. Hic, teſte Quinctiliano, ad veritatem optimè acceſſit, quamobrem etiam Alexander ille Magnus ab uno Lyſippo ſe fingi voluit, & pingi ab Apelle. Vide quoque Plut. Plin. Arian. &c. Horat. *ad Aug. Caſ.*

Edicto vetuit, ne quis ſe præter Apellem
Pingeret, aut alius Lyſippo duceret æra,
Fortis Alexandri vultum ſimulantia.

Propertius.

Gloria Lyſippo eſt animoſa effingere ſigna.

Papinius de Domitiani equo maximo, 1. *Sylv.*1.

—— Quem tradere es auſus
Pellæo Lyſippe duci. ——

Item Poeta Comicus, cujus fabulas enumerat Athenæus. Plin. *lib.* 7. *cap.*37.

Lyſis, Philoſophus quidam Pythagoricus, præceptor Epaminondæ, floruit cum Philiſtione, Olymp. 98. An verſuum aureorum auctor, quæ vulgò Pythagoræ tribuuntur? An diſcip. Philolaus? Unam Epiſtolarum ejus ad Hipparchum edidit A. Manutius Venetiis. Vide Voſſ. *de Hiſt. Gr.* Simler. *in Bibl. Geſn. p.*559 Dixit Deum numerum eſſe ineffabilem, aut maximi intimique numeri ſummitatem, Origenes. Item Aſiæ fluv. circa Pamphyliam. Plin.

Lyſiſtrate, Ariſtophanis Comœdia ſic dicta.

Lyſiſtratus, Prætor Athenis, peculator & malitioſus, qui & avaritiæ & ἀφροδισίων nomine traducitur. Quidam Poëtam tragicum faciunt ignobilem. Vide Scholia *in Ariſtophanis Aves.*

Lyſiſtratus, Archon Athenis, Olymp. 102. an. 4.

Lyſiſtratus, paraſitus ſive adulator Athenienſis, cujus meminit Ariſtophanes *Equit. Act.* 4. *ſc.* 1. Meminit item *Acharn.* 3. *ſc.* 4. ubi eum vocat opprobrium cholargicorum. Addunt Scholia fuiſſe infamem mollitie, nec non pauperem & tamen aleæ deditum *pag.* 412. c.2. In *Veſpis* traducitur tanquam ſcurra; dictus eſt alibi Χειλάπαξ. Egregiè illuſit *in Veſpis* Philocleoni, cùm enim à Colacretâ drachmam pro utriuſque mercedulâ accepiſſet, & in piſcium macello mutatâ drachmâ dimidiam partem, tres nempe obolos, Philocleoni tribueret, pro obolis ſquamas mugilum tres dedit. Alium *Lyſiſtratum* fuiſſe, Macarei filium, adnotant Scholia *in Ariſtoph. Crabron.*

Lyſiſtratus, Sicyonius, Lyſippi ſtatuarii frater, primus ſtatuas è gypſo finxit, creviſque res in tantum, ut nulla ſigna ſtatuæve ſine argillâ fierent. Plin. 35. 12.

Lyſius, Liberi patris cognomen, apud Bœotios, ἀπὸ τοῦ λύειν, h. e. *a ſolvendo* impoſitum. Ferunt enim, Bœotios aliquando à Thracibus deprehenſos, partim captos, partim in fugam verſos fuiſſe, ex quibus cùm nonnulli ad Trophonii ſpecum confugiſſent, viſum eſt iis, noctu aſtantem loci ejus Deum, Liberi Patris ſibi auxilium promittere. Quo ſomnio alacriores redditi Thracas ex inſidiis adorti ſunt, quos cùm vino, ſomnoque obrutos inveniſſent, nullo negotio ſuperarunt, receptiſque ſuis, cùm in patriam rediiſſent, Dionyſio cognomento Lyſio templum conſecrarunt. Author Heraclides Ponticus. Julius autem Pollux, Deos omnes, qui averruncandi mali gratiâ colebantur, *Lyſios* vocari ait, quos ἀλεξικάκους, & ἀποτροπαίους Græci nominant.

Lyſius, Arcadiæ fluv: aliis *Lyſus*, juxta quem eſt Æſculapii tumulus.

Lyſo, quidam Ciceronis hoſpes, ut ſcribit Epiſtolarum *lib.* 16.

Lyſſa, urbs Venetæ ditionis, morte Georgii Caſtrioti, ſeu Scanderbegi, clara. Deceſſit autem ibi an. Ch.1466. relicto filiolo Johanne. Captâ dein urbe à Turcis, qui ad nomen Scanderbegi ſpirantis fugiebant, poſtmodum ad cineres oſſaque ejus tantâ frequentiâ confluebant, ut felix & probus is fore exiſtimaretur, qui ea videre & tangere, felicior, qui minimam eorum particulam obtinere poſſet, quas ut reliquias ſacratiſſimas collo appendebant. Mar. Baril. *lib.*9.10.11.13.

Lyſtra, civitas Lycaoniæ. Act. 14. prorſus everſa.

Lyta, parva reg. Theſſaliæ, ſic dicta, quòd Neptunus, diſſipatis diluvii aquis, Tempe liberavit. Steph.

Lytarmis, promunt. ad Scythicum Oceanum. Plin. Aliàs Sarmatiæ, nunc Moſcoviæ, in ipſo confinio Aſiæ, ad oſtia Carambyces fluv. *Oby*, & in Sarmatiam Occ. excurrens. 900. m. p. in Ort. à prom. Bor. *Cap de Noort*, prope arcem *VVardhuß*, & 500. mill. paſſ. etiam ad Ort. à faucibus maris Albi; Nunc *Cap d'Oby* dicitur, in Samojeda prov. Moſcoviæ Bor. Cluver. Sanſo. Baudr.

Lythrambus, Bacchi cognomen; inde ei datum, quòd ex femore Jovis (cui interemptâ matre inſertus fuerat) in lucem prodituro identidem Jupiter inclamaret Λῦσι ῥάμμα, hoc eſt, *ſolve ſuturam.*

Lyus, fluv. Aſiæ min. in Pontum defluens.

Lyxea, urbs Acarnaniæ, Steph.

M

M Litera Græcis ſemivocalis ſimplex & immutabilis, Latinis liquida dicta. In compoſitione ante conſonantes *D. C. T.* & *Q.* in *N.* vertitur: ut *Tantum, Nuncubi, Nunquam, Eorundem*, &c. Similiter & *Am* ſyllaba, ante *F.* ut in *Anfractus* videre eſt. In Poëſi, ſub finem eliditur, ſequente vocali vel diphthongo, ob nimium ſoni mugitum. In Meſſeniorum clypeis ſcripta, gentis Inſigne fuit: aliâs *Moroſitatis* ſymbolum: unde frequens hoc apud vett. probrum, *Ob Θεις ιιbi M.* & nota ingenioſa ad id Dionyſii tyr. reſponſio. Pierius *l.* 43. *Hierogl. c.* 50. *&* 51. Voſſ. *in Ariſtarcho*.

MA.

Ma, fœminæ nomen, quæ Rheam ſectata, & Bacchi educationi à Jove admota eſt. Imo & ipſius Rheæ, cui ſub hoc nomine Lydi taurum immolabant. Unde urbs eorum *Maſtaura*, vide ibi.

Maacha, filius Nahor ex Reumâ concubinâ, Gen. 22. Filia Tholmai regis Geſur, uxor Davidis, mater Abſolomi, 2. Reg. 3. ℣. 3. Filia Abſalom, 1. Par. 3. Mater Abiam regis. 3. Reg. 15. ℣. 1. *&* 2. Torniel. *A. M.* 3077. *n.* 1. quæ 2. Par. 13. ℣. 1. dicitur Michaja. Concubina item Caleb, 1. Par. 7. Uxor Machir patris Manaſſe. 1. Par. 3. Uxor Jahiæ. 1. Par. 9.

Maachati, pater Aasbai, 2. Reg. 21. Pater Jezoniæ 4. Reg. 25. Civitas Amorrhæorum ſuper Jordanem, juxta montem Hermon. Joſ. 13.

Maadi, nomen viri. 1. Eſdr. 10.

Maai, nomen viri. 2. Eſdr. 12.

Maala, filia Salphaad. Num. 26.

Maalinæ, incolis *Machelen*, Gall. *Malines*, opp. Brabantiæ, ad Demeram fluv. ſedes Metropolitæ facta A. C. 1559 cui linguæ Teutonicæ Metropoli Paulus IV. novas ejuſdem linguæ ſedes adſcripſit ſuffraganeas, Antverpienſem, Gandenſem, Brugenſem, Iprenſem, Silvaducenſem & Ruramundenſem: è quibus primam Cameraco, ſecundam & tertiam Turnaco ademit. Nomen accepit à *Malina*, i. æſtu vel acceſſu Oceani majori, quia æſtus maritimi, adverſis fluminibus Scalde ac Demerâ, uſque ad eam urbem, atque etiam ultra per 3. circiter mill. feruntur accedere. Ejus diœceſi continentur Lovanium, Bruxella, Tenæ, Diſta, Areſcotum aliæque urbes. Vide Hadr. Valeſ. *Not. Gall.* & infra in voce *Machlinia*.

Maara Sidoniorum, Latinè *Spelunca Sidoniorum*, ſpelunca eſt inexpugnabilis, atque Chriſtianorum municipium in Sidonienſi territorio ſitum. Eſt in tribu Aſer.

Maaſias, filius Adiel. 1. Par. 6.

Maaſia, filius Achas. 1. Par. 15. Nomen cujuſdam Doctoris. 2. Par. 16. Pater Sophoniæ, Jer. 11. Princeps civitatis Jeruſalem. 2. Par. 34.

Maaſias, pater Neriæ, patris Baruch & Sarajæ, Jer. 32. & 51.

Maazian, nomen viri. 1. Par. 24.

Mabſam, filius Iſmaëlis. Gen. 25.

Maca, pop. Arabiæ Felicis, Carmanis oppoſiti, in tractu nardum & myrrham ferente, Mela *lib.* 3. hodie pars regni Ormuzii. *Maca* item & *Maces, Macas*, Ptol. populi Cyrenaici, circa Syrtim majorem ſiti, vel juxta Cinyphum amnem. Sil. *lib.* 3.

Cinyphii didicere Maca, &c.

Macalla, vide *Macella*.

Macanita, Mauritaniæ Tingitanæ gens. Ptol. Hos Xiphilinus *in Severo*, *Macennitas* vocat.

Macar, filium habuit Ereſum, qui Ereſo Leſbi civitati nomen dedit. Steph.

Macara, inſula Lyciæ. Steph. Item Siciliæ urbs, vulgò hodie *Citadella*. Vide *Machara*.

Macarea, inſ. maris Ægæi. Vide *Leſbos*.

Macarea, urbs Arcadiæ, à *Macareo* Lycaonis filio. *Beata* Romanis. Steph.

Macareon & Sides, inſignes Chirurgi: quorum pharmaca Galenus *Method.* 5. & *l.* 2. *ſecund.* c. 12. Æginetta quoq; *l.* 17. *c.* 17. recenſet.

Macareus, fil. Æoli, qui mutuo Canaces ſororis ſuæ amore correptus, cum ea concubuit, puerumque ex ea ſuſcepit, cujus & pater erat, & avunculus. Quam rem cùm Canace patrem neſcire maximè cuperet, ſacris frondibus puerum tegit, curatque clanculum ad nutricem perferendum. Verùm cùm per Æoli aulam efferretur, vagitu ſuo puer proditus eſt, avique juſſu canibus objectus. Filiæ autem pater enſem per ſatellitem miſit, ut eo pro meritis uteretur, quo & necem illa ſibi traditur conſciviſſe. Macareus verò re cognitâ, fugâ ſalutem quæſivit, cumque Delphos veniſſet, Apollinis factus eſt ſacerdos. Extat *Epiſt. Canaces ad Macareum*, apud Ovid.

Macareus, vetus hiſtoricus, de rebus Coorum ſcripſit, Athenæo teſte, *lib.* 6. *&* 14.

MA

Macaria, Herculis filia, quæ pro incolumitate publicâ ſe devovit. Hercule enim defuncto, quum Euryſtheus illius heroas inſectaretur, atque illi ad Miſericordiæ Aram confugiſſent, Athenienſes recuſantes eos in hoſtium manus tradere, cum Euryſtheo bellum ſuſceperunt. Porro edito oraculo, futurum ut Athenienſes ab Euryſthei incurſatione liberarentur, ſi quis Heraclidarum ſe ſponte offerret ad necem, ſeque inferis devoveret, Macaria ſeſe ſpontaneæ morti obtulit. Quo facto congreſſi cum hoſtibus Athenienſes victoriam reportarunt, cùm aliis quamplurimis interfectis, tum Euryſtheo ipſo ab Hylo, ſive Jolao Herculis filio perempto, cujus caput amputatum ad Alcmenam detulit. Illa verò defuncti oculos effodit. Cæterùm Athenienſes magnificum Macariæ funus fecerunt, tumulumque ejus floribus & coronis decorarunt, victisque Argivis edixerunt, *Βάλλ' εἰς Μακαρίαν*, Jacta in Macariam. Vide Schol. *in Equit. Act.* 4. *ſc.* 1. Imo & illi ad ſcelus expiandum ſacra facere ſoliti ſunt, ut ex Platone *in Hippiâ* colligere licet. Rhod. 13. 7.

Macaria, inſ. Africæ, in Sinu Arabico, & in ora Abexia, propè Erquicum urbem Æthiopiæ ſuper. Sanſo. *Mazua* vulgò.

Macaria, Cypri inſulæ urbs, in ora Bor. ad Ort. nunc vicus inter Carpaſium & Ceruniam 8. m. p. *Jalmes*, teſte Nigro. Imo tota inſula ſic dicta. Eſt & fons ſive palus apud Marathonem opp. Atticæ regionis. Pauſan. in qua ſubmerſis plurimis Perſarum, *In Macariam abi*, Prov. ortum. Tractus etiam Peloponneſi apud Strab. & inſula ſinus Arabici. Ptol.

Præſules Varii.

Macarius I. Patr. Conſtantinop. poſt Philotheum an. 1375. per an. 2. menſ. 7. dies 6. Onuphr. *in Chron.*

Macarius II. Jeremiæ II. pulſo ſucceſſit, an. 1573. Succeſſit ei Matthæus. Genebr. *in Chron.* Spond. *in Annal.*

Macarius I. Epiſc. Hieroſolymitanus, poſt Hermonem, an. 312. A Theodoreto *l.* 1. *c.* 3. 5. *&c.* impenſè laudatus. Arrianis generosè ſe oppoſuit, an. 318. Interfuit Concil. Niceno, à Conſtantino Baſilicæ celebris, quam Hieroſolymæ condidit hic Imperator, curam ſibi demandatam ſuſcepit. Obiit an. 331. ſedis 19. Vide Epiph. *hær.* 69.

Macarius II. Petro ſucceſſit, an. 546. pulſus ab æmulis, tanquam Origeniſmi ſuſpectus, poſtmodum innocentiâ in apricum productâ, ſedi redditus eſt, cui præfuit an. 4. Joh. Moſchus *Prat. ſpir.* *cap.* 96. Niceph. *l.* 17. *c.* 26. Evagr. *l.* 4.

Macarius I. Epiſc. Antiochenus, hæreticus obſtinatus. Monothelitarum errores ſequutus Concilio 3. Conſtantinop. an. 681. interfuit, ubi à Conſtantino Pogonato juſſus ſententiam ſuam exponere, impudenter aſſeruit, in JESU CHRISTO neque duplicem voluntatem, neque duplicem operationem reperiri: Hinc ſede pulſus, Theophane Siculo ſurrogato, Acta 6. Concil. *act.* 8. 9. *&c.* & in Monaſterium detruſus eſt.

Macarius II. Armenius, ſucceſſit ſec. 11. alteri cuidam cognomini, ut videtur. Eleutherio, curâ Eccleſiæ commiſſâ, in Palæſtinam profectus, ibique ab infidelibus malè habitus dicitur. Inde reverſus, in Flandriam abiit, ibi mortuus an. 1011.

Macarius Abbas, cùm aliquando per Scythioticam ſolitudinem deambularet, calvariam hominis humi jacentem conſpicatus, cœpiſſe per Chriſtum Jeſum obteſtari, & interrogare, cujas fuiſſet, dum viveret? quove nunc in loco animus quondam inhabitator ſuus degeret? dicitur. Tum aridum os, carneque & nervis nudum, prorupiſſe in vocem, ac ſe gentilem fuiſſe proximique vici indigenam: nunc verò in foveam barathri infernaliſtam altè retrutum anguſtiari, quàm procul à terra diſtet cœlum, reſpondiſſe. Addidiſſe porro, adhuc ſe profundius ruere Judæos incredulos, & ſub ipſis hæreticos Chriſtianos, qui revelatam divinitus veritatem mendacibus pervertere ſententiis moliti ſint. Marul. *lib.* 6. *cap.* 14.

Macarius, Ægyptius Abbas, cognom. *Senior*, diſcip. Antonii, floruit ſec. 5. Præceptor Evagrii, doctrinâ & ſanctitate celebris. Scripſit Homilias 50. quas Joh. Picus latinè vertit. Hieron. *Epiſt.* 22. Pallad. *Hiſt. cap.* 18. 19. 20. Socr. *l.* 4. *c.* 18. Niceph. *l.* 9. *c.* 14. Gennad. *cap.* 10. *&* 11. Ruffinus, &c.

Macarius, Alexandrinus, cognom. *Junior*, Eremita celebris, ſec. 5. Ob vitæ ſanctitatem gravia ab Arianis paſſus, regularum Monach. auctor à quibuſdam cenſetur. Moret. *Diction. Hiſt.* Item Eremita, cui Ruffinus apologiam pro Origene inſcripſit. Ejus meminit Hier. *apol.* 2 *c. Ruffinum.* Romæ contra Mathematicos librum ediſſe, Gennadio dicitur.

Macarius, ſub Decio Romanorum Imper. martyrio, apud Alexandriam, coronatus, an. Dom. 251.

Macarius Mutius, ſcripſit *Victoriam Crucis*, ſeu *triumphum Chriſti*. V. Angeli Politiani *Epiſt.* 17. Simler. *in Epit. Bibl. Geſn.*

Macarum neſos, Acropolis Thebarum in Bœotiâ, Thucyd. Herod. quoque *Muſâ* 3 mentionem facit regionis, quæ Græcorum linguâ vocabatur *Macaronneſos*, in quâ ſita erat, urbs Oaſis, 7. dierum itinere diſtans Thebis Ægyptiis. Sunt etiam Μακάρων νῆσοι, de quibus Pomp. Mela 2.7. *Extra Helleſpontum, earum quæ Aſiaticis regionibus adjacent, clariſſimæ ſunt, Tenedos, Sigæis adverſa litoribus. & quæ dicentur ordine, ad promuntorium Tauri montis oppoſita, quas quondam dicti putavere Μακάρων, ſive quòd fortunati admodum cœli ſoliq; ſint, ſive quòd eas ſuo ſuorumq; regno Macar occupaverat.* Vide Diod. Sicul. *lib.* 5. Et ſanè multo plures olim ſic vocabantur, nam ut de inſulis Oceani taceam, Creta, Cyprus, Leuce, multa denique in continente ſita loca *Inſularum Felicium* nomen conſecutæ ſunt.

Macaſaria, vulgò *Macaſar*, inſula perampla Aſiæ, in mari Indico, quæ aliter *Celebes* dicitur. A Septentrione in Meridiem extenditur, inter Moluccas inſulas ad Ortum, & Bornei inſulam ad Occaſum, aliquando etiam ſub Moluccis comprehenditur; ejus longitudo à Borea in Auſtrum eſt 200 leucarum Francicarum circiter, latitudo autem in aliquot locis eſt 100. leucarum. In ea ſunt ſex regna, nempe Macaſaria *Macaſar*, Cionum *Cion*, Sanguinum *Sanguin*, Cauripanum *Cauripana*, Getiganum *Getigan*, & Supara. *Supara* Urbes autem præcipuæ hujus inſ. ſunt Macaſaria *Macaſar*, & Bantachaja *Bantachaja*. Ejus ora Auſtr. valdè frequentatur ab Anglis & Batavis.

Macaſar, vulgò *Macaſar*, urbs ampla Indiæ, inſulæ Macaſariæ caput, cum portu in ora Auſtrali inſulæ. Emporium eſt celebre, & regni cognominis præcipua. 35. leucis diſtat à Bantachaja in Auſtrum circiter. Ejus Rex nuper inſigni clade affectus fuit à Batavis, in illis partibus degentibus.

Macatura, Pentapoleos reg. in Africa gens. Ptol.

Macaum, ſeu Amacaum *Macao*, urbs Sinarum, in inſula parva Oceani Orientalis, in ora littorali Cantoniæ provinciæ, inter Aynanum inſulam in Africum & Formoſam inſulam ad Cæciam. Emporium eſt celebre & dives; ejusque incolæ pro majori parte ſunt Luſitani. Suberat antea Regi Portugalliæ, ſed anno 1668. à Sinarum Imperatore expugnata fuit, ipſique etiamnum ſubeſt.

Maccabai, vide *Machabai*.

Maccara, regio ſuper Pharſalum. Steph.

Macces, nomen loci, 3. Reg. 4.

Macchabeus, vel *Macbedus*, Scotiæ R. fil. Præfecti Anguſiæ, in Norvegia, provinciæ. Regnum invaſit poſt Donaldum vel Duncanum, tenuitque an. 17. Ab an. Ch. 1040. uſque ad 1057. Buchan. *Hiſtor. Scot.*

Maces, Libyæ interioris populi. Ptol.

Maccocalingi, Indica Brachmanum gens. Plin.

Maccura, Mauritaniæ Cæſarienſis pop. Ptol.

Mace, aliàs *Mandux*, Celtica civitas. Steph.

Mace, Steph. *Macnicz*, teſte Lazio, oppidum Norici, in Auſtriæ Carinthiæque confinio, nunc vicus, qui Gabrumagum Antonino putatur, inter Candollicam urbem Carinthiæ, & Laureacum urbem Auſtriæ in Boream occurrens, quaſi 20. leuc.

Maceda. civitas tribus Judæ. Joſ. 10.

Macednon. parva regio in Pindo. Steph.

Macedo. fil. Oſiridis, filii Jovis: aliis Deucalionis fil. nepos aliis fuit, à quo Macedoniam quidam dictam volunt.

Macedo. Philoſophus, de quo Gellius. *lib.* 13.

Macedonia, anguſta primum, poſtea latiſſima Europæ regio, duobus olim Regibus, Philippo & Alexandro Magno, patre ac filio, & terræ imperio clariſſima, antea *Æmonia*, *Mygdonia*, *Paonia*, *Edonia*, *Pieria*, & *Æmathia* ab Æmathio Rege dicta; Macchab. *cap.* 1. v. 1. dicitur *terra Cethim*, fuit autem Cethim Gen. 10. 4. fil. Javan. Hæc tenuibus initiis, regum prudentiâ gentisque eò magnitudinis excrevit, ut ad utrumque mare, quà Sol oritur. Ægæum: quà occidit, Jonium extenſa, domina centum quinquaginta facta fuerit populorum: è quibus ab Hiſtoricis poſteritati traditi ſunt, Taulantii, Elymiotæ, Daſſaretæ, Mygdones, Biſaltæ, Edonii, Orbeli, Sintici, Pelagones, Oreſtii, Lynciſtæ, Jori, Almopes, Æſtræi, & Eordeores. Nomen à *Macedone* Deucalionis materno nepote regioni hæſiſſe, vult Solinus: à *Mygdonia* potiùs id arceſſente Cluverio. Hanc à Septentrione Dalmatia, Mœſiaque montana ſejungunt, ab Occaſu mari Adriatico, ſive Jonio, ab Ortu Ægæo abluitur, Meridianam oram Epiroticæ gentes, & ipſa Græcia excipit. Ejus partem quondam *Macetia* dictam ſcribit Steph. & Heſychius, & inde totam regionem nomen accepiſſe refert Euſtathius *in Dionyſium*. Poſterioribus ſeculis hujus pars Bor. *Salutaris* dicta fuit lib. Notit. Item *Prævalitana* apud Sext. Rufum, pars Occidua *Albania*, pars ad Ort. *Jamboli*, Auſtralis verò *Comenoliſtari* apud Caſtaldum. Baudrando regnum fuit amplum, in Græcia, cujus partes fuere etiam Theſſalia, Epirus, & aliquando Thracia. *Macedonia propria* dividebatur in quatuor partes præcipuas, ſub quibus provinciæ erant ſeu regiunculæ viginti ſex. Nunc autem etiamnum dividitur in quatuor partes, nempe *Jamboli*, quæ olim Macedonia prima & ſecunda; eſtque magis ad Ortum inter Thraciam & ſinum Thermaicum: *Macedonia*, quæ aliàs Macedonia propria ſeu tertia, inter montem Scardum ad Boream ac Theſſaliam ad Auſtrum, & ad Occaſum ſinus Thermaici: *Comenoliſtari*, quæ pars Macedoniæ tertiæ, & aliqua pars Theſſaliæ, inter Macedoniam ad Ortum & Albaniam ad Occaſum: & *Janna*. quæ pars maxima Theſſaliæ. & versùs Meridiem. Albania autem, quæ aliàs pars Occ. erat Macedoniæ, in præſenti regnum eſt ſeparatum. Olim ſub Regibus, quorum familiæ ſeries hæc: Hercules, Hyllus, Cleodius, Ariſtomachus, Temenus, Perdiccas primus Macedoniæ Rex, Archelaus, Amyntas, Philippus, Alexander M. Poſt quem variè regnum inter æmulos diſcerptum eſt, donec Ptolomæus, pulſo Antigono, totâ Macedoniâ eſt potitus. Sed hoc à Gallis oppreſſo, Soſthenes, qui invaſores compeſcuit, rerum ſummæ præpoſitus *Ducis* nomen aſſumſit. Quo à Brenno devicto, Antigonus in regnum reverſus eſt, quem Pyrrhus iterum ejecit. Demetrius dein præfuit, cui defuncto ſucceſſit filius Philippus, ſub tutela Antigoni, qui regnum mox invaſit: Sed illud paulò pòſt mortuus pupillo reliquit. Hic, malo conſilio impulſus, Romanis bellum infert, ſucceſſu non infelici ſolùm ſed & ignominioſo. Parcunt tamen victores Regi, ob Demetrii filii virtutem, cui invidens frater Perſeus, eum de medio tollit, belloque contra Romanos renovato, ipſe vincitur & in triumphum ducitur. A quo tempore Macedonia in provinciam redacta eſt, legesque à Paulo accepit: Poſtquam 30. Reges à Carano ſec. Juſtinum uſque Perſen; ſec. Livium 20. ſec. Euſebium 39. habuiſſet, annis 923. & rerum 192. an. potita fuiſſet. Nunc tota ſubeſt dominio Turcarum, qui eam jam ſub Ottomanno claſſe vaſtarunt, anno Chr. 1323. & ſub Amurathe magnâ ex parte occuparunt, anno Chr. 1380. cum ejus partibus & annexis. In Macedoniam venit Paulus Apoſtolus, an. Chr. 49. in viſione inclamatus à viro Macedonico, verbis, *Tranſi in Macedoniam, ſuccurre nobis*: Sed Philippis, ob Pythoniſſæ ſpiritum ejectum, cum comite Sila incarceratus eſt; inde autem miraculo liberatus Theſſalonicam, ac poſtea Berœam abiit, ubi cùm novum ei periculum crearetur, contulit ſe Athenas, Act. c. 16 v. 9. & ſeqq. Gentile *Macedo*. Hor.

—— Diffidit urbium
Portas vir Macedo. ——

Item *Macedonicus*, & *Macedonius*. *Maceta* quoque, Auſon. in *clar. urbib.*

—— Macetûmq; attollite nomen.

Vide Juſtinum *l.* 7. *& ſeqq.* Plin. *l.* 4. Solin. *c.* 15. Strabonem, Livium, Velleium Paterculum, Florum, Pauſaniam, Q. Curtium, Arianum, Cluverium, *Introd. Geogr. l.* 4. *c.* 9 &c.

Urbes Macedoniæ hujus temporis:

* Achrida, *l'Ocbrida.*
Ædeſſa, *Vodena*
Albanopolis. *Albanopoli.*
Alectryopolis, Epiſcopalis, ſub Philippis, *Aleſteroſeri.*
Amphipolis *Emboli.*
Apollonia, *Eriſſo.*
Apollonia altera. Vide *Serra.*
* Aulon, *la Valona.*
* Berrœa, *Veria.*
Candavia, *la Canovia.* Regiuncula eſt, non urbs.
Caſandrea, *Caſſandria.*
Caſtoria, Epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Achridenſi, *Caſtoria.*
Chriſtopolis, antea Neapolis, nunc metropolis, *Chriſtopoli.*
Citrum, *Chitro.*
Daulia, *Eladaſagni.*
Deborus, *Dibris.*
Derre, *Deterra.*
* Dyrrachium, *Durazzo.*
Elyma, *Canina.*
* Eribœa, *Croja.*
Gazorus. Vide *Alectryopolis.*
Heraclea, Epiſcopalis, gemina: una Sintica, *Cheſoia*, altera *Xenoxua.*
Hieriſſus, quid ſit non conſtat.
Hormia, *Corta.*
* Juſtiniana prima. Vide *Achrida.*
Lariſſa, *Larizza.*
Lete, *Lita.*
Liſſus, *Aleſſio.*
* Lichnidus. Vide *Achrida.*
Mveza, *Lagoviſchio.*
Neapolis. Vide *Chriſtopolis.*
Oeſyma, *Cavalla.*
Pella, *Jenizza*
Philippi, *Filippi.*
Rentena, quid ſit non conſtat.
Scampes, *Scampi.*
Scotuſa, ſic hodie, Epiſcopalis, *Scotuſa.*
* Scupi, *Scopia*, & *Uſchub.*
Serræ, *Ceres.*
* Theſſalonica, *Salonichi.*
Zachniæ.

Mace-

Macedonicum mare, Livio dicitur, quod oram circa Canaſtræ in promuntor. alluit. *Macedonicus* Sinus Plinio, idem cum Thermaico, & Oroſio idem cum Pelaſgico.

Epiſcopi Conſtantinop. & Antiocheni.

Macedonius I. Epiſcop. Conſtantinopolitanus, Hæreſiarcha. Ab Arianis, mortuo Alexandro, intruſus an. 342. Pauloque oppoſitus, illo poſt jurgia, & cædes, pulſo à Conſtantio, tyrannicè imperavit. Mox tranſlato Conſtantini cadavere ex templo Apoſtolorum in templum Acacii martyris, cruentis turbis exortis, Imperatoris gratiâ excidit. Junctus SemiArianis, novam ſectam excudit, negatâ SPIRITUS S. divinitate: Pulſus Concilio Conſtantinop. An. 359. Eudoxio ei ſurrogato. Caput *Macedonianorum*, quibus Ariani & Donatiſtæ in Africa facilè ſe junxerunt. Hi ſub ſanctitatis & auſteritatis vanâ ſpecie plurimis impoſuerunt. *Marathonians* quoque dicti, à Marathone quodam, qui dives admodum innumeros ſibi ſequaces conciliavit. Item *πνευματομάχοι*. Hos Athanaſius, a Serapione Epiſcopo Ægypti monitus primus confutavit. Concilia dein ab Imperatoribus celebrata damnarunt, ſecundum inprimis Conſtantinopol. An. 381. Hieron. *in Chron.* Aug. *hær.* 52. Athanaſ. *l. de Sp. S.* Epiphan. *hær.* 74. Socr. *hiſt. lib.* 1. Sozom. *l.* 3. *&* 4. Ruffin. *lib.* 1.

Macedonius II. Euphemio ſucceſſit: quòd hæreticis favere nollet, pulſus ab Anaſtaſio Imper. in exilio obiit, an. 515. In eo ſolo reprehenſus, quòd Acacii hæretici nomen è Dypticis expungere noluerit. Theod. Lector. *lib.* 2 *Collect.* Niceph. *Hiſt. l.* 16. *cap.* 35. Cedren. *in Annal.* Hiſt. Miſc. *l.* 15. Theophanes, &c.

Macedonius, Epiſc. Antiochenus, poſt Anaſtaſium III. hæreticum, intruſus, an. 640. Ob eandem hæreſin excommunicatus eſt, an. 649. à Martino I. Succeſſores ejus uſque ad Macarium, depoſitum, an. 681. ignorantur.

Macedonius, Epiſc. Mopſveſtiæ, Arrianos ſequutus. Item Magiſter Officiorum Gratiani Imper. Mediolani Priſcillianiſtis, contra Ambroſium favit. Periit miſerè. Paulin. *in Vita Ambroſii.* Item, auctor Epiſtolarum 52. & 53. inter Epiſt. Auguſtini.

Macedonum portus, locus in ora Caramaniæ, ad fretum Sinus Perſici, ubi Armuzum promuntorium.

Macella, urbs Italiæ. Steph. *Macalla.* Lycophroni, Barrius facit Calabriæ civitatem Epiſcopalem, ſub Archiep. Sibereno, hodie *Strongoli* dictam, inter Crotonem ad Mer. 8. & Chrimiſſam ad Bor. 16. m. p. Ciacconius *in libello Columna Roſtrata* hanc Macellam in Siciliâ ponit.

Macelotb, locus ad quem profecti ſunt Iſraëlitæ de Herada. Num. 33. Item filius Abigabaon. 1. Par. 9.

Macenias, ſacerdos. 1. Par. 15.

Macer Æmilius, poeta Veronenſis, qui de Herbarum viribus, Serpentibus, item Volucribusque, Nicandrum imitatus, ut Quintilianus vult, & Manil. *Aſtron. lib.* 2. ſcripſit. Olymp. 191. in Aſia mortuus, ut Hieron. refert. Ovid. *Triſt.* 4. 10.

Sæpe ſuas Volucres legit mihi grandior ævo,
Quæq; nocet ſerpens, quæ juvat herba, Macer.

Præterea vero cecinit *παραλειπόμενα* Homeri, quemadmodum & Q. Calaber. Idem, *Ponticorum ſecundo Eleg.* 10.

Tu canis æterno quicquid reſtabat Homero.
Ne careant ſummâ Troica fata manu.

Et *l.* 2. *de Amor. Eleg.* 18. Sed Poëma de plantis, quod ſub nomine Macri proſtat, non hujus fuit, qui ſub Auguſto vixit: Sed alterius cujuſdam, cùm ibi Plinius citetur, ipſeque nec herbarum peritus admodum, nec bonus fuerit Poëta Vide Voſſium *de Poëtis Lat p.* 28. *de H. lib* 1. *cap.* 10. *de Græc l.* 1. *c.* 16. Criuit. *de Poet. c.* 52. Girald *dial* 4. *&c*

Macer, vide *Clodius.*

Macerata, vulgò quoque *Macerata*, urbs ampla Piceni, ſeu Marchiæ Anconitanæ, in colle juxta Chientum fluv. prope ruinas Helviæ Recinæ, à Gothis deſtructæ, 10. mill. à Tolentino in Ort. 15. à Laureto, & ab ora ſinus Veneti in Africum. Sub Pontifice. Epiſc. Tolentinâ ei ſede junctâ, ſub Arch. Firmano: cum Academia. Sedes Legati Marchiæ, non minus ac Ancona.

Maceria, nomen multorum in Gallia locorum, inter quæ eminent *Maceria*, in Campaniæ Gall. finibus ad Moſam poſitæ, in ipſis faucibus peninſulæ, quam Moſa facit, in pago Reiteſtino & diœc. Remenſi, vulgò *Maiſieres* Gall. *Macheren* Germanis. Sicut *Konigsmacheren* in Duc. Luciliburgenſi, ad Moſellam. *Regis Maceriæ*, &c. *Greven macheren* ad idem flum. *Comitis Macerias.* Eſt & villa *Maceria*, ad fluv. Alteiam, in pago Pontivo, quam Furſeus ab Haimone Duce accepiſſe & ibi mortem obiiſſe dicitur: vulgò *Maſiers*, aliàs *Mazeroeles.* Item *Maceria*, vicus ad Iſaram, prope Ribodimontem caſtellum, vulgò *Maſieres.* Sunt quoque *Maceriæ*, vulgò *Maſeres*, in Comitatu Fuxenſi. Similiter in Turonibus *Maceria* in Brionis ſaltu cognominatæ, *Meſieres en Brenne*, cum tit. Baroniæ olim, nunc Marchiæ. Item in pago Belnenſi, Monaſterio Abbatiali S. Mariæ ſacro illuſtres, *Maiſieres pres Beaune*: non longè quoque à Moſella fluv. & Mettis, *Mazere.* Hadr. Valeſius *Not Gall.*

Maceſtus, Myſiæ fluvius in Rhyndacum influens, *Megiſto* hodie, teſte Ortelio.

Macha, vel potius *Maacha*, nomen reginæ 2. Reg. 10.

Machabæus, cognomentum fuit ſolius Judæ, filiorum Mattathiæ natu maximi, idque jam à puero, quamvis Judæi velint, illum ita demum appellatum eſſe ab eo tempore, quo vexillo ſuo ſingulares literas intexi curavit, quæ ſingulorum illorum verborum, Exod. 15. initia eſſent *Mi Chamocha Belohim Adonai.* Sed ex vetuſtiſſimis Judæorum monumentis ſcimus, Leonem ejus vexillo intextum fuiſſe. Cæterùm veteres Eccleſiaſtici, non Judam ſolùm, ſed multos alios *Machabæos* vocant. Euſebius omnes Haſamonæos, i. e. omnem progeniem Mattathiæ Haſamonæi, vocat *Machabæos, lib.* 8. Eorum hiſtoria ſic habet. Mattathias, ex familia Joarib, è tribu Levi, præfectum Antiochi Epiphanis, Modini, occidit, an. 587. U.C. Pater quinque filiorum, e quibus Judas, Jonathas & Simon ei ſucceſſerunt. Hos ſequuti Pontifices & Reges Judæorum Johannes Hyrcanus, Ariſtobulus I. Alexander, Hyrcanus, Ariſtobulus II. Antigonus, Ariſtobulus III. ab Herode ſublatus: qui, Judaicæ Reip. vindices & aſſertores, contra potentiſſimos Reges bella geſſerunt. Vide Dan. 11. 34. Quin & *Machabæi* dicti ſunt, ſeptem fratres filii Annæ, propter verum cultum à ſatellitibus Antiochi excarnificati, de quibus in Epitomâ Jaſonis Cyrenæi, *Itaq; omnes, qui ob legis obſervationem excruciati, cæſi, & male tractati ſunt, a Veteribus Chriſtianis dicuntur Machabæi, ut qui propter Chriſtum dicti Martyres.* Iſid. Peluſ. *lib* 3. *ep.* 4. ait, *Machabæum* Perſicâ linguâ *Dominum* ſignificare. Subdit *Μακκαβαῖοι γὰρ ἐκλήθησαν καὶ οἱ ἐν τοῖς Μακκαβαϊκοῖς χρόνοις τὰ ἀνήκεστα ὑπομείναντες, καὶ μὴ ἐξομνυσάμενοι τοὺς πατρῴους νόμους.* Vide plura libb. Machab. 1. & 2. Joſeph. *in Antiq & de B. J.* *Machabæorum* liber uterque, quorum *primus* à Joh. Hyrcano compoſitus, *alter* à Jaſone Cyrenæo, vel potius hujus epitomatore, concinnatus, 2. Macchab. 2. 23. videtur. Apocryphus eſt: utpote, in quibus *falſitates* plurimæ, Vide Frid. Spanhem. *diſput.* 6. *de Author. libb. Apocryph.* &c. Non paucæ *Contradictiones*, Vide de morte Antiochi 1. Macchab. 6. 16. & 2. Macchab. 1. 16. ut & 2. Macchab. 9. 28. quæ confer cum Dan. 8. 25. Item, de templo purgato à Juda Aſſamonæo, ante mortem Antiochi, 1. Mach. 4. 36. quod demum poſt hujus mortem contigiſſe dicitur, 2. Machab. 10. 9. &c. Spanhem. *diſſ.* 7. Innumera tandem mali commatis, & vel *Superſtitionem*, vel *Impietatem* olentia, ut quòd e.g. Mattathiæ facinus, 1. Macchab. 2. 47. & 48. Ornamenta templi à Deo non juſſa, 1. Mach. 4. 57. Eleazari temeritas, 1. Mach. 6. 43 &c. Fœdus tam arctum cum Spartanis, 1. Mach. 12. 11. Sacrificium pro mortuis, 2. Macch. 12. 43. Razis *αὐτοχειρία*, 2. Macch. 14. 37. &c. non ſine elogio referuntur & approbantur. Quibus impius accedit colophon, cùm Auctor 2. Macchab. 15. 39. anxius hæret, an ſcriptio reſponderit arti, an digna ſit argumento, &c. fatetur interim ſe omnes vires intendiſſe, ad opus iſtud: Quale quid Spiritui S. ſine blaſphemia nequit tribui. Vide Spanhem. *diſſ. de libb. Apocr.* 11. *&* 12. Quidam *tertium* quoque librum addunt, quem Apocryphis accenſet ipſe Bellarminus *de Verbo Dei cap.* 15. Catalogum commentatorum in hos libros exhibet Crowæus *in Elench.*

Machara, fluv. Africæ, apud Carthaginem. Polyb.

Macharus, runtis, caſtellum Judææ, Steph. ex Joſepho, quod apud Jordanem fluv. & lacum Aſphaltitem ſitum, 12. horarum itinere, verſus Orientem Hieroſolymis diſtat. Ibi S. Johannem Baptiſtam capite minutum eſſe, anno 31. à Chriſto nato, probat Baron.

Machageni, Scythiæ gens intra Imaum. Ptolom. *Machariones*, apud Spartanos, dicti ſunt Anticratis poſteri, quòd is *machærâ*, id eſt, gladio Epaminondam in bello ſtrenuè confeciſſet. Rhod. 13. 7.

Machalaum, oppidum in Brixiano agro, Inſubrium clade nobile.

Machaon, fil. Æſculapii & Arſinoes, alii Coronidis, alii Heſiones, alii Meropis, alii Xanthiones filium faciunt, Podalirii frater & medicus inſignis, qui unà cum reliquis Græciæ principibus ad Trojam profectus, tandem ab Eurypylo eſt occiſus. Ponitur aliquando ſimpliciter pro medico. Ovid.

Firma valent per ſe nullumq; Machaona quærunt.

Martial.

Quid tibi cum medicis? dimitte Machaonas omnes.

Virgil. *lib.* 2. *Machaonem* numerat inter eos, qui equo ligneo incluſi Ilii portas ſuis reſerarunt. Porro *Machaon* Ereniæ, quæ Laconiæ civitas eſt, ſepultus fuit, cujus tumulus templo colebatur magnifico, quòd variorum morborum hinc peterentur remedia. Ejus ſimulachrum æreum erat, quod etiam coronâ inſigniebatur. Machaona & Podalirium inter inſignes Venatores refert, Xenophon. *in Cyneget.*

Machara, vel *Macara*, urbs Siciliæ inter Syracuſas & Pachynum. Aliis *Imachara*; Incolæ *Imacharenſes* & *Acharenſes* Ciceroni & Cluver. nunc eſt *Traina*, oppid. in meditullio Siciliæ, intra montes, in valle Demonæ, 40. mill à Catania in Occ. Panormum verſus.

Machati & *Maachati*, firma & valens Amorrhæorum urbs eſt, in tribu Manaſſe, ſita ſuper Jordanem juxta regionem Geſſuri & montem Hermon. Cecidit autem urbs & terra hæc in ſortem dimidiæ tribui Manaſſe, quæ tamen Machatæos ejus habitatores diſperdere non valuit.

Machbanai, nomen Principis. 1. Par. 12.

Machbena, nomen loci. 1. Par. 2.

Machela, pagus Belgii circa Trajectum ad Moſam; vulgò *Mechelen*.

Machelones, populi circa Pontum. Arrian. in Periplo.

Macherus, oppidum & caſtrum munitiſſimum, in ſaxoſa rupe in tribu Ruben, alta & undique præcipite ſitum, vallibus ex omni parte cinctum, loci naturâ & firmitate inacceſſum & inexpugnabile, magnitudine ſimul & pulchritudine admirandum.

Machetas, Scotorum Rex, an. Chr. 1050. Romæ argentum ſeminando pauperibus diſtribuit, Marianus Scotus.

Machi, pater Guel, vel Gehuel, principis tribûs Gad. Num. 13.

Machecolium, opp. Britanniæ min. vix 3. leuc. à mari Aquitan. *Machecou* Caput regiunculæ *le Duché de Retz*, 1. leuc. à confin. Pictavenſis prov. 5. à Ligeri in Auſtr. 10. à Nannetis in Africum.

Machicorum tractus. prov. Madagaſcariæ, verſus partem Auſtr. & Ampatres pop. ubi aliquot coloniæ Francorum, à paucis annis: Vulgò *Pays des Machicores*.

Machimos, civitas, cujus incolæ pugnaces ſunt, armatique naſcuntur, ac bellum aſſiduè gerunt. Vide Coel. Rhod. *ex Æliano lib.* 17. *cap.* 31.

Machir, fil. Manaſſe, Gen. 50. Pater Galaad. 1. Par. 9. Filius item *Ammihel*. 2. Reg. 9.

Machirita, familia quædam. Num. 26.

Machlinia, urbs Belgii ampla & præclara, Brabantiæ metropolis, media inter Antvverpiam, Lovanium, & Bruxellas. *Mechelen*, & *Malines*. Ad Dylam fluv. Baudrando, in Brabantia interta; ſed tamen regiuncula adiacens. *Machliniense* dicta dominium, Belgii provincia eſt. Media ferè inter Antverpiam ad Bor. & Bruxellas ad Auſtr. ſub Hiſp. Dicitur & *Mechlinia*. Archiepiſc. facta eſt à Paulo IV. Philippo II. Hiſp. R. curante.

Machlyes, Africæ pop. ſupra Naſamones, quos *Androgynos* eſſe tradit Calliphanes, utriuſque naturæ inter ſe vicibus coeuntes. His Ariſt. tradit dexteram mammam eſſe virilem, lævam muliebrem Plin. 6. 2.

Machmas, nomen oppidi & caſtri Templariorum, in tribu Ephraim. 1. Sam. 13. *Biru* nunc, 12. m. p. ab Hieroſolymis in Bor. Garizim montem verſus 15.

Machmethareb, terminus tribus Manaſſe in ſorte Ephraim. Jos. 11. & 17.

Machorba, Arabiæ Felicis portus, verſus Ortum. Plin.

Machurebi, & *Machures*, Maurit. Cæſarienſis gens. Ptol. *Macurebi* Plinio. *Machurebi* ſunt eidem Ptolemæo, Libyæ interioris populi.

Machuſii, Mauritaniæ Cæſarienſis gens. Ptol.

Maci, circa Arachoſiam populi. Plin.

Macianum, vulgò *Machian*, una ex Moluccis ſtrictè ſumtis, verſus Gilolum Inſ. ſub Batavis, inter Inſulam Motiræ ad Bor. & Bachianum ad Auſtr. Vide in voce *Molucca*.

Macicratis urbs Ægypti, ab Athenienſibus condita. Euſebius.

Macides, urbs Thraciæ. *Made* Ptol. *Madytus*, Xenophonti, vulgò *Maiton*, & *Maitos*, teſte Leunclavio: 2. mill. à Seſto. 23. à Callipoli in Mer. Fuit olim Epiſcop. ſub Arch. Heracleenſi, nunc metropolis eſt. Ferr.

Maciſtos, urbs Triphyliæ, quam Caucones inhabitarunt, à *Maciſto* Phryxi fratre. Vide Steph. in Μακιστ☉.

Macinum. Indiæ provincia, elephantis referta, quorum decem millia rex ad bellum nutrit: ipſe verò albo vehitur elephanto, cui catena aurea gemmis diſtincta, colloque circumdata ad pedes uſque propendet. Viri ac mulieres ſtylo ferreo variis coloribus, figurisque corpora pingunt. Idola omnes colunt: è lecto ſurgentes ad orientem ſolem ſe convertunt, & junctis manibus orant: in oratione trini Dei opem petunt, ſerpenteſque aſſos in cibum pro deliciis habent. Æneas Sylvius *Aſiæ part.* 1. *c.* 10.

S. Maclovii, peninſula Galliæ, in Britannia min. cum urbe cognom. vulgò *S. Malo*, vel *S. Malo de l'Isle*, Epiſcop. poſt dirutum Aletum, à quo m p. plus minus diſtat. Nomen ei dedit Machutes; qui & Maclovius, Aletenſium Epiſc. Vide Valeſium in voce *Aletum*.

Maclovium, urbs Gall. Celt. Epiſcop. parvi circuitus, ſed munita & dives, èmporiumque celeberrimum, cum portu capaci: Epiſc. ſub Arch. Turonenſi, in inſ. parva *S. Aaronis* dicta, vix à continente ſeparata, ipſique ponte juncta. *S. Malo* vulgò. Crevit ex ruinis Alethæ, & 16. leuc. diſtat ab urbe Briocenſi, 4. à Dola in Circ. Hinc nautæ periti. Nomen accepit à primo ſuo Epiſcopo *Maclovio*, quem alii *Macutum* vocant. Rupi inſidet, & commerciis inprimis Arctum verſus celebris eſt, regni clavis. Hujus portæ quoties clauduntur, 12. moloſſos ſolvi mos eſt, ut hoſtiles detegant inſidias. Templum ejus cathedrale Vincentio ſacrum, unum eſt ex antiquiſſimis totius regni. Vide Argentræum *Hiſt. de Bretagne*. De Paz *Hiſt.* Sammarth. *Gall Chr. T. II.* Duchenium *Ant. des Villes*, &c.

Macna, Arabiæ Felicis urbs. Ptol.

Macocum, vulgò *Macoco*, regnum peramplum Æthiopiæ ſuper. cui 10. alii Reges ſubſunt, 250. mill. Germ. à regno Congi, verſus partem Sept. fluv. *Zaire*. Ei à Septentr. regnum Mujaci adjacet, cum quo perpetuum ferè gerit bellum, & ad Euroboream ei vicinus eſt Rex Giringbomba. Iſac. Voſſius *de fontibus Nili*.

Macodama, Africæ propriæ urbs maritima, Epiſc. ſub Arch. Carthag. ad Syrtim. Nunc pagus, apud oſtia Tritonis & Thezenas. Ptol. *Macomades* Antonino. *Macres* hodiè, teſte Moletio.

Macolicum, Hiberniæ opp. mediterr. Ptol. *Malclin* Mercatori.

Macomada, Anton. *Calumacuma* Ptol. *Macellata* Marmolio, *Meſurata* Moletio, opp. Africæ ad initium Syrtis magnæ. Nunc vicus tenuis, cum parva turri. Apud Aſpidem opp. à Lepti magna 110. mill. in Ort.

Macopſiſa, urbs Sardiniæ. Ptol.

Macoraba, Arabiæ Fel. oppidum. Ptol.

Macra, amnis ex Apennino fluens, Liguriamque dividens ab Hetruriâ, & juxta Lunam civitatem in mare Liguſticum illabens, *la Magra* vulgò. Plin. 3. 5. Lucan. *lib.* 2.

—— Nulliſque vado qui Macra moratus
Alnos, vicina procurrit in æquora Lunæ.

Oritur in limite Duc. Parmenſis, poſtea juxta Apuam labitur; dein auctus Verra, Ula, aliiſque minor. amnibus, tractum *Vallem Macra* rigat; & per dit. Genuenſem fluens, paulo infra Serezanam in mare Mediterr. ſe exonerat. Baudr. Eſt & inſulæ nomen in mari Myrtoo apud Euboeam, à qua avulſa eſt. 60. ſtad. à Sunio prom. circuitu totidem, 1. m. p. ab inſ. Helena, Plin. *Macronisi*.

Macranum, vulgò *Macran*, prov. Perſiæ, versùs mare Indicum, & confinia M. Mogolis. *Mekran* etiam, & aliis *Getache Maquerona*, Pars Carmaniæ antiquæ, ut & nunc pars Orient. regionis *Kirman*, ſub Perſis. Habet ad Boream Sigiſtaniam prov. ad Merid. mare Indicum, ad Occ. Caramaniam propriam, & ad Ortum Sindam regionem. Principes habet ſub clientela Regis Perſarum. Cum urbe cogn. Ejus portus præc. *Guadel* dicitur, verſus mare Indicum.

Macras, campus in Cœleſyriâ. Strabo. *Marzi* Nigro.

Macrenis, Corſicæ gens. Ptol.

Macri, campi inter Bononiam & Ravennam, per quos Romam itur. Μακροὶ Κάμποι Straboni, *lib.* 5. Eorum meminere Varro, Livius, atque Columella. Vide Cluverium.

Macria, inſula parva Rhodiorum. Plin. Teiorum item promuntorium in Aſia Joniæ regionis. Pauſan.

Macrianus, Gallieno & Aurelio uſurpante imperium, factus eſt Imperator, cum duobus filiis ſuis, Macriano & Quieto: idque conſilio & operâ ducis Baliſtæ, ac omnium militum aſſenſu. Hic cùm ſtatim contra Gallienum veniret, ac 45000. militum ſecum duceret, in Illyrico, vel Thraciarum finibus, congreſſus cum Aureolo, victus & cum Macriano filio interemptus eſt: triginta denique millia militum in Aureoli poteſtatem conceſſere. An. ſal. 262. Domitianus autem eum vicit, dux Aureoli fortiſſimus & vehementiſſimus: qui ſe originem dicebat à Domitiano Imp. trahere, atque à Domicilla.

Macrianus minor, una cum patre factus eſt Imperator, unà item cum patre, cujus merito imperare cœperat, à Domitiano victus, 30000. militum ſpoliatus eſt. De hoc multa dicuntur, quæ ad fortitudinem pertinent juvenilis ætatis. Fuit matre nobili, patre tantum forti & militiâ claro. Trebel. Pol. Vide *Macrinus*.

Macrina, virgo ſanctitate inſignis, Baſilii & Gregorii Nyſſeni ſoror, hunc ob illius mortem tam egregiè conſolata eſt, utpote erudita admodum, ut Gregorius hinc occaſione ſumtâ, *de Animâ & Reſurrectione* dialogum ediderit. Vide Gregor. Nyſſ. *in epiſt. ad Olymp.* Avia virginis hujus itidem *Macrina* vocata eſt.

Macrinus Marcus Opilius Severus. Maurus, obſcurâ ſtirpe, per omnes gradus à Fortuna evectus, Advocatus Fiſci & Prætorio præfectus evaſit: Caracallæ poſtmodum occiſo ſucceſſit, aſcito in Imperii conſortium, Diadumeno fil. an. æt. 10. ſed ob ſævitiam militibus exoſus, horum conſpiratione ſublatus eſt, An. Chr. 218. Imp. 1. menſ. 2. Jul. Capitolin. *in vita ejus*, Aur. Victor, *in Macrino*, Lamprid. *in Diadumeno*.

Macrinus, vel *Macrianus* & *Marcianus* Marcus Fulvius. à Baliſto, Præfecto prætorio ſub Valeriano, ad Imperium evectus, adjunxit ſibi *Macrinum* vel Q. Fulv. Marcianum & C. Fulvium Quietum, filios. Sed victus in Illyrico, per Aureolum, cum Macrino, in pugna cecidit. Quietus verò, Odenatum, qui Baliſtum occiderat, perſequens, ab Emeſſanis interemtus eſt. Sub finem ſec. 3. imperante Galieno. Trebell. Pollio, *de 30. tyrannis*. Item Conſul cum Ælio Celſo, an. 916. U. C.

Macris, inſula Cariæ in mari Rhodenſi apud Caunum urb. maritimam. *Magri* hodie. *Macris* etiam, ob longitudinem, dicta eſt Euboea, ſicuti & Chios.

Macris ſinus, Gall *Golfe de Magre*, maris mediterr. in ora Lyciæ, prope Macram urb. inter Lyciam & Rhodum. Aliter *Glaucus ſinus*. Vide ibi.

Macritius, Cous, Sinopen in Ponto condidit. Steph.

Macrobii, populi Africæ in Meroe inſulâ, teſte Melâ, 3. 19. & in Æthiopiâ ad Solis ortum, teſte Pliniô, 4. 12. & 6. 30. ſic ob vitæ longitudinem dicti. Juſtitiam colunt, amant æquitatem, plurimum valent robore, & formâ pulcherrimi ſunt Hyperborei etiam pop. & Æthiopes, prope Oceanum Atlant. *Macrobii* dicti, teſte Euſtathio & Dionyſ. Afric. ob eandem cauſam. V. & Orph. *Argon.*

Venimus ad dites, amnúque ex parte beatos
Macrobios.

Macrobius Aurelius, nomen viri, qui ſcripſit Saturnalium libros, in quibus de variis tractans, criticum & antiquarium inſignem agit,

agit, & commentarios in ſomnium Scipionis, quos Planudes græcè vertit; Iſacius Pontanus Meurſiusque eruditis notis illuſtrarunt. Vide & Merulam, *l.2. antiq. Gall. Ciſalp. c.2.* Vixit ſub finem ſec. 4. fuitque unus ex Cubiculariis Theodoſii.

Macrocephali, pop. ad Boſporum, Pomponio. Stephanus Colchis vicinos eſſe ſcribit. Circa Ceraſuntem opp. Cappadociæ ſunt Plinio. A capitis longitudine dicti.

Macrochir, vide *Longimanus*.

Macrocremnus montes, circa Iſtrum & Tyram fluv. Plinius.

Macron, Thraciæ oppidum, non procul ab Iſthmo Cherroneſi, ita dictum à longo muro, quem Miltiades à Propontide ad Melianum ſinum duxit, Cherroneſum à reliquâ Thraciâ excludens. Plin. 14. 11.

Macrones, Pontica gens ad fluv. Abſarum, in Colchidis, & Armeniæ majoris confin. Quorum Val. Flacc. meminit, *lib. 5.*

Moſſynici Geos & ſtabulis Macrones ab altis.

Et Dionyſius *Verſ.* 766.

Μάκρωνες, Φιλυρές τε, καὶ οἳ μόσσυνας ἔχουσι
Δουρατέους.

Strabo *lib.* 12. Καὶ Σάννοι δὲ οὓς πρότερον ἐκάλουν Μάκρωνας. *Machelones* ab Arriano appellari, *Macritas* ab Apollonio *lib. 1. Argon* credit Pintianus, ſic dictos, ut idem addit, ex ejus enarratoribus, quòd ſint coloni Eubœenſium. Eubœa enim olim *Macris* dicta. Sed Sannos diverſos à *Macronibus* faciunt Xenophon, & Arrianus, quod idem quoque Pintianus annotavit.

Macronticbos, Thraciæ opp. 60. milliaribus à Byzantio. Suidas. Sed duplo ferè intervallo abeſt, Ferrar. In ora Propontidis, inter Rhædeſtum & Pactyam, à Lyſimachia 5. mill. paſſ. in Bor. ab ore Ponti 150. à Doriſco 112. in Ort. Olim Epiſcop. ſub Arch. Heracleenſi, poſtea Metropolis, cum Xanthia & Peritheorio, urbibus proximis, effecta.

Macropogones, gens circa Euxinum Pontum. Strabo.

Macropolis, vide *Euryalus*.

Macryes, pop. Libyæ. Steph.

Macrynea, urbs Ætoliæ. Steph.

Macrynius, mons Ætoliæ maximus, apud Chalcidem opp.

Mactarum, urbs Africæ propriæ. Auguſtinus.

Mactorium, urbs Siciliæ. Steph. *Mazarino* Aretio. Vide Cluverium. Vix 18. mill. ab ora Auſtr. Nunc caſtrum in colle, cum tit. Comit. gentis Branciforti æ; inter Gelam fluv. ad Ortum, & Hymeram fluv. ad Occaſ. Aliis eſt *Botero*, caſtr. magis ad Auſtrum. Baudr.

Macua, Æthiopiæ ſub Ægypto oppidum. Plin.

Macurius, Hydrunti præfectus, à Ragnerto, qui Tarento præfuit, miro ſtratagemate deceptus eſt. Hic enim, cùm mortuo Totilâ, Tejum factum Regem, Francoſque in ſocietatem venturos audiviſſet; pœnitentiâ ductus, quòd ad partes Juſtiniani Imper. tranſiiſſet, ad Gothos redire ſtatuit. Ut verò obſides ſuos, quos Romanis dederat in fidei pignus, reciperet, à *Macurio* auxilium popoſcit adverſus Gothorum copias, quas contra ſe venturas ſimulabat: Is, nihil fraudis ſubeſſe ſuſpicans, quinquaginta milites miſit: quos Ragnerius in poteſtatem redactos, cuſtodiri juſſit, miſitque ad Macurium, ut ſibi ſuos obſides reſtitueret, ſi milites, quos Tarentum miſerat, vellet eſſe incolumes. Senſit ille, ſibi graviter eſſe illuſum, ac ſimul irâ accenſus, paucisque militibus in præſidio Hydrunti relictis, ipſe cum cæteris copiis, adverſus Ragnerium profectus eſt: quem etiam in pugnam deſcendere auſum, in fugam conjecit. At milites ſuos à periculo eripere nequivit, quippe eos omnes ante congreſſum Ragnerius trucidaverat, Joh. Magnus *lib.* 14 *cap.*19.

Madagaſcaria, ſeu *Inſula Lunæ*, item *Inſula S. Laurentii*, Inſ. perampla Africæ, in Oceano Æthiop. *Menuthias* Ptolom. *Cerne* Plin. qui inſulæ cognom. meminit, in mari Atlantico. vide *Madera*. 90. aut 100. leuc. Gall. ab ora Africæ in Ort. Ex præcipuis totius orbis, ſub Tropico Capricorni extenſa à gradu 11. latitudinis Auſtr. uſque ad gradum 25. ejuſdem latitudinis; ſed multo minor ab Ortu in Occaſ. aloës, pecorum, ſanguinis draconis, aromatum & lignorum odorat. dives. Hic tantum pagi, ut & à paucis annis aliquot coloniæ & arces Francorum, verſus partem Merid. Inſulæ, ubi in Ortum vergit, nempe arx Delphina, arx Anoſſia, arx Sinus S. Auguſtini, aliæque coloniæ minoris notæ in illis partibus, uti in inſ. S. Mariæ ei adjacente. Dividitur in plures provincias, ex quibus à Francis detectæ ſunt in parte Auſtral Carcanoſſia, Ampatrum tractus, Machicorum tractus, Caſembola, Mahaſalia & Matatania. Boreales adhuc ignotæ. Dicitur *l'Isle Dauphine* Gall. *Madecaſe* incolis, *Isla de S. Lorenzo* Luſit. *Sarandib*, Arab. Vide Steph. Flacurtium *in hiſt. hujus inſ.* Corn. Hautmannum *Itiner. pag.* 9. *& ſeqq.* à Mandeslo *lib.* 1. *cap.* 19. &c. Becmanno, una eſt è maximis Orbis inſulis, in Oceano Indico ſita, longitudine 150. latitudine 80. milliarium circiter: Prope eam plurimæ minores inſulæ hinc inde ſparſæ ſunt, è quibus inſulæ *de Comoro* ad Boream, Madagaſcari adſitæ numero quinque & his nominibus ferè appellatæ, *S. Johann de Caſtro, Spirito Sancto, Sancto Chriſtophoro, Anguzeria & Mayotto.* Vide Herberti *Itiner. p.* 13. Ad littus Melindæ regionis jacet inſula *Zanzibar*, quam Voſſius probabiliter autumat eſſe *Menuthiam* Veterum, *Nott. in Pomp. Mellam p.* 303. Inſula Mauritii, ab aliis *Cerne* dicta, Orientem verſus poſt inſ. Madagaſcariam ſita eſt, &c.

Madai, filius Japhet. Gen. 10. Pater Medorum. Vide Bochart. *Phaleg.* 3. 14.

Madan, vel *Medan*, filius Abrahæ ex Cethura. Gen. 25.

Madaſara, urbs Arab. fel. Ptolemæo.

Madaſumma, urbs Africæ propriæ, Anton. *Maduſſama* alibi idem legit. *Madyſſumma* habet Victor Uticenſis.

Madates, Uxiorum præfectus, qui ultima pro fide, quam regi ſuo Dario dederat, experiri ſtatuit. Cui cùm ex arce, triginta Oratoribus ad deprecandum apud Alexandrum miſſis, ſpes veniæ denegaretur, precibus Siſygambis, cujus ex ſorore neptem ille matrimonio ſecum junxerat, periculo exemptus eſt. Curt. *l.* 5. *c.* 14 *&* 15. Verùm Janus Gebhardus in ſuis ad Curtium exercitationibus adnotat, neque in Plutarcho nec Arriano hujus hominis fieri mentionem, tantumque à Diodoro Μάδην vel Μάδηα inſigniri *lib.* 17. *parte poſteriore*, à Polyæno verò *lib.* 4. *in Alexandro cum.* 27. appellari *Phraſaorten*.

Madaura, ſeu *Madurum*, Ptolom. Plin. urbs Africæ Epiſcopalis olim ſub Archiepiſcopo Carthagineuſi, inter Gætuliam & Numidiam, à quâ Apulejus *Madaurenſis* eſt appellatus: Ibi olim literarum gymnaſium, ad quod D. Auguſtinus adoleſcens ſe contulit. Quibuſd. urbs fuit Africæ propr. mediterranea, inter Hipponem & Tambæſam ad 60. mill. paſſ. diſtans, Cirthæ proprior, nunc pagus tenuis. Baudr. *Madara* vulgò.

Madera, Gallis *l'Isle Madere*, inſula in mari Atlantico, nomen à copia lignorum ſortita eſt, nam quicquid inibi erat ſoli, totum id ſylvis opacum denſiſſimis conſpiciebatur. Operæ pretium igitur fuit his, qui primi inſulam coluêre, ut multo eam igni purgarent; qui adeò graſſatus eſt aliquando, ut etiam viros corripuiſſet, ni aquis humerotenus immerſi ſibi conſuluiſſent. Inſula in circuitu patet 40. mill. portum non habet, verùm peropportunas ſtationes. Feracis eſt ſoli, licèt ſaltuoſa inſtar Siciliæ ſit, ſcatet tamen frugibus innumeris: hinc *Regina inſularum*, quibuſdam dicta; deſiit autem fertilitas (licèt adhuc plura producat) nam frequentiore ſemine attrita eſt; irrigatur fontibus, & amnibus conſpicua eſt, quorum octo ibi viſuntur, qui inſulam interfluunt. Apri in montibus viſuntur innumeri. Quum primùm culta fuit inſula, maxima hîc fuit columbarum copia, quibus capiendis, non aliâ arte uſi ſunt aucupes, quàm ut alligato perticæ uncino, ex arboribus, quibus inſidebant, eas detraherent, non paventibus avibus, ſed mirantibus, veluti rem non viſam hactenus, quoniam nullo habitatore humano culta fuerat inſula, ſed ſolis avibus & feris ceſſerat. Metel. Aliàs *Cerne Atlantica*, Sanſoni. Detecta fuit an. 1420. à Joanne Gundiſalvo, & Triſtane Vaſæo, auſpiciis Henrici Luſitaniæ R. Longa eſt 25. leuc. circuitus 60. circiter. Ejus primaria urbs Fungalia. Ibi etiam oppid. Monerixum & Fanum S. Crucis, cum 36. Parœciis; Inſula portus Sancti in vicinia eſt. Baudrandus, Mariana *lib.* 20. *cap.* 11. *hiſt.* Maff. *lib.* 10. *hiſt.*

Madera, vulgò quoque *Madera*, fluv. qui & *Cajane*. Oritur in America Merid. in confinio Peruviæ, verſus Argenteam urbem, dein poſt longum curſum, in Amazonium fluv. ſe exonerat, infra Cajanam prov. P. Texeira.

Maderaſpatanum, urbs regni Narſingæ, in ora Coromandelis & ſinus Gangetici, cum portu & arce S. Gregorii, ſub Hollandis ab aliquot annis.

Maderiacum, ſeu *Meceria*, urbs Campaniæ Gall. ſitis munita, à Moſa fluv. ferè circumdata, vix dimid. leucâ à Carlopoli & ab arce montis Olympi, 4. intra Sedanum in Occ. totidem à Rupe Regia in Eur. 3. tantùm à confinio Duc. Luxemburg. 6. à Bullonio, 8. à Retelio, 16. à Remis in Cæc. Eſtque ſatis culta. *Mezieres* vulgò.

Madi, vide *Macides*.

Madia, nomen viri. 2. Eſdr. 12. Item opp. Colchidis in Iberiæ confinio. Ptol. *Chopicce* Moletio.

Madia vallis, Germ. *das Meynthal*, una ex quatuor Helvetiorum præfecturis Italicis, & quidem ordine poſtrema, olimque Locarnenſis Comitatus appendix. Nomen habet à fluv. Madia *der Mayn*, qui ortus prope culmen montis S. Gotthardi, Merid. verſus fluit, & poſt 7. mill. Helvet. ad Locarnum, in lacum Verbanum, ſe exonerat. Hic vallem bipartitur, cujus ſuperior pars *Val Lavizera*, fonte Madiæ gaudet, qui 3. mill. infra recepto fluv. Rouanâ, parti illi vallis *Rouana* nomen conciliat. Plurimi utrobique vici pagique. Olim ſub Ducibus Mediol. poſtea à Maximiliano Sfortia an. Ch. 1515. cum reliquis præfecturis, Helvetiis in operæ fortiter præſtitæ præmium, conceſſa. Vide Stumpf. *lib.* 9 *de Lepontiis, cap.* 10. Simler. *de Rep. Helvet.* &c.

Madia, vicus agri Bonon. inter Bononiam & Mutinam, 10. mill. paſſ. utrinque, *la Samogia*.

Madian, filius Abrahæ ex Ceturâ. Geneſ. 25. Inde, *Madianita*, populi Arabiæ Petrææ in Palæſtinæ confin. quorum regio *Madian*: Stephanus *Mandianitas* & *Madrenos* appellat. Incoluerunt hi populi Arabiam Petræam, Palæſtinæ vicinam, ubi *Madian* deſertum, & urbs, quæ hodie *Salabont* Theveto. Inter 7. populos internecioni devotos: integro ſeptennio gravi jugo

Ffffff 3 preſſere

preſſere Iſraëlitas, donec his Gedeon liberator obtigiſſet. Geneſ. c. 25. Jud. 7. & 8. 1. Par. 1. Joſ. *Antiq. Jud.* Salian. & Torniel. *in Annal. V.T.*

Madinum, opp. agri Tarviſini.

Madiſanites ſinus, Perſici maris pars. Ptol. *Golfo di Sandra* hodie. *Meſanites* habet Stephan *in deſcriptione Arabiæ*.

Madmena, civitas tribus Judæ. Eſaj. 10.

Madoce, Arab. Fel. opp. Ptol. emporium & regia, extra fauces ſinus Arab. ad 30. leuc. *Aden* Barroſio. Aliis *Menden*, ejuſdem oræ.

Madon, nomen civitatis. Joſ. 11.

Madritum, vulgò *Madrid*, urbs perampla Hiſpaniæ, & ſedes regia, à tempore Philippi II. ad amnem Manzanarem, in Caſtella nova. Crevit ex ruinis Mantuæ Carpentanorum, nunc *Villa Manta* dictæ, vix 1. hinc leuc. Cum palatio regio: Creſcit in dies. 7. leuc. ab Eſcuriali in Ort. 12. à Toleto in Bor. 5. à Compluto in Occaſum. In regiuncula Algarria eſt, ſed ſine muris, edito ſitu elata. Hic Concilium, an. 1473. contra craſſam ignorantiam, ſimoniam & perditum luxum Clericorum. T. 14. Conc. Mariana, *l.* 23. *c.* 18.

Madualle, ſeu *Bona Vallis*, prædium olim Regale Galliæ, in pago Cenomanico, quod Sigibertus R. Sanctimedardenſibus, præter multa beneficia, delegavit & Warinbertus Epiſc. Sueſſonicus, neglectis Monachis, ſibi vindicavit. Vulgò *la Val*, ad Meduanam fluv. non longè ab oppid. Meduana, in finibus Cenomanorum, cum tit. Comit. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Madura, vulgò *Madure*, urbs Indiæ intra Gangem, forſan *Modura* antiq. ſatis ampla & culta, ſub proprio Principe, *Naïque de Maduré* dicto, cum prov. ſatis ampla, inter Malabariam ad Occaſum & oram Piſcariæ, ſeu fretum Manarium ad Ortum. Ei ſubeſt ora Piſcariæ, unde magni proventus. Sed clientelaris eſt Regis Biſnagariæ. Subeſt ei & Manaria Inſ. Urbs ipſa Madura eſt ad rad. montium, 60. mill. paſſ. ab ora freti Manarii in Occaſum.

Madus, Camdeno *Maidſton*, oppid. Angliæ, inter Londinium 28. & Rium in ora Mer. 20. mill.

Madyrus, urbs Helleſponti. Steph.

Madytos, vide *Maciſtos*.

Mæa, urbs Helleſponti. Steph.

Mæander, vulgò *Madre*, fil. Terræ & Oceani, pater Cyanes, quæ Caunum & Biblida genuit, ſecundùm Poëtas. Fluvius ingens Aſiæ, in Phrygiâ magnâ, ex Aulocrene fonte oriens, obliqueque adeò fluens, ut in ſeipſum recurrere videatur, 600. flexiones faciens, teſte Dione Pruſæo. Cariam ab Joniâ ſeparat, ac mare inter Heracleam, & Miletum ſubit. Mæandrum conſtat fluviorum omnium eſſe maximè ſinuoſum. Μαίανδρος γὰρ ἐν πάντων τῶν ποταμῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀγχέμβρος πηγῶν εἰς ἑαυτὸν παλινδρομεῖ. Ita Plutarch. *in lib. de Fluminibus*. Et de Labyrintho Dædaleo Ovid. *Met.* 8.

> *Non ſecus ac liquidis Phrygius Mæander in undis*
> *Ludit. & ambiguo lapſu refluitq́ue fluitq́ue,*
> *Occurrensq́ue ſibi venturas reſpicit undas:*
> *Et nunc ad fontes, nunc ad mare verſus apertum*
> *Incertas exercet aquas.*

Et *lib.* 11. *Fab.* 1.

> *Quiq́ue recurvatis ludit Mæander in undis.*

Et *lib.* 9. *Fab.* 5.

> —— *Mæandri toties redeuntis eodem.*

Silius *lib.* 7.

> *Qualis Mæoniâ paſſim Mæandrus in undâ*
> *Cum ſibi gurgitibus flexis revolutus oberrat.*

Propertius *lib.* 2.

> —— *Ut Phrygio fallax Mæandria campo*
> *Errat, & ipſa ſuas decipit unda vias.*

Sen. *in Herc. Inſano*,

> —— *Qualis incertâ vagus*
> *Mæander undâ ludit, & cedit ſibi,*
> *Inſtatq́ue dubius littus, an fontem petat.*

Hinc à Lucano *errans* dicitur.

> *Errantem Mæandrum adit.*

Calaber 1. *Verſ.* 281.

> Μαιάνδρου τε ῥέεθρα βαθυῤῥόου, ὅς ῥ' ἐπὶ γαῖαν
> Καρῶν ἀμπελόεσσαν ἀπὸ Φρυγίης πολυμήλου
> Εἶσι πολυγναμπτῇσιν ἑλισσόμενος προχοῇσι.

Hinc & ab Orpheo πολυπλανής, à Nonno πολυχειλής, & σκολιὸς appellatur. Vide Solinum *cap.* 43. Æthicus, *Fluvius Mæandrus naſcitur in campis Aſiaticis, bicornis. currit quaſi ſint duo redigentes ſe in unum, influit in mare Cycladum, currit millia* 997. Plinius, *Mæander, &c. crebris ita ſinuoſus flexibus, ut ſæpe credatur reverti.* Strabo, Σκολιὸς ὢν εἰς ὑπερβολὴν, ὥστ' ἐξ ἐκείνου τὰς σκολιότητας ἁπάσας Μαιάνδρους καλεῖσθαι. Sic apud Heſychium: Μαίανδρος, εἶδος ἱππασίας, quo equi multiplicibus flexibus & gyris agitantur. Apud Feſtum, *Mæandrum picturæ genus dictum à ſimilitudine flexûs amnis, qui appellatur Mæandrus*. Unde Poëta *Æn.* 5.

> —— *Plurima circum*
> *Purpura Mæandro duplici Melibæa cucurrit.*

Paria ferè Nonius, apud quem Varro *Mæandrata* pro flexuoſis. Sed & *Mæandri* dicuntur vafra, & obliqua conſilia. Cic. *pro Piſone: Quos tu Mæandros, quæ diverticula flexionesq́ue quæſiſti*. Prudentius *Cathemerinon Hymn.* 6.

> *O tortuoſe ſerpens,*
> *Qui mille per Mæandros*
> *Fraudesq́ue flexuoſas,*
> *Agitas quieta corda.*

Item *Mæandrus*, quæ & *Mæandropolis*, Magneſiæ urbs Steph. Cariæ oppidum, ad *Mæandrum* fluvium, *Madre*. Et Indiæ extra Gangem mons. Ptolom. Item *Mæandria*, Epiri oppidum Plinio, *Alandriana* Pineto. Et *Mæandrini* pop. circa Mæandrum fluv. Dictys Cret.

Mæandrius Scriba, à Polycrate Samiorum tyranno, quem per inſidias Oretes, præfectus Sardium, interfecerat, domi cuſtos relictus, auditâ heri cæde, ſuaſit Samiis, ut Democraticum Reip. ſtatum amplecterentur: Verùm, cùm populus tumultuari, ac interceptæ pecuniæ Mæandrium accuſare cœpiſſet, hic videns, populo ſervitutem placere, tyrannidem retinuit. Vide Herodot. *lib.* 3.

Mæatæ, Scotiæ populi apud Dionem *in Severo*, juxta eum murum, qui Scotiam ab Angliâ dividit: Horum regio *Laudonia* vocatur a Lhuido. Picticæ gentis fuiſſe credit Buchananus. Montes incolunt aſperos, aquæ indigi, ac campeſtria deſerta: paluſtriaque ſine urbibus ac domibus, nudi incedentes fabisque contenti. Northumbros inter Mæatas ponit Camdenus.

Mæcia, caſtri nomen in Italia, à quo *Mæcia tribus*. Sex. Pompejus.

Mædi, Thraciæ populi, cis Rhodopen, vicini Macedonibus, qui quoque *Mædobithyni* vocantur. Scribuntur cum *æ* diphthongo, ut differant à Medis populis Aſiæ. Tamen Medos & Medicam regionem ſine diphthongo ſcribunt Strab. & Liv. *lib.* 26. eorumque caput & arcem *Jamphorinam* appellant. Mædica regio eſt Ptol. & in eâ Pantalea urbs. Hinc præfectura Mædica Thraciæ vicina Pæoniæ, apud Ariſt. *de Mirabilibus & l.* 9. *Hiſt.* Vide Steph. Horum regio, quæ *Græcia Macedonica* quibuſdam etiam dicitur, verſus oram maris Ægæi eſt, inter Arderam ad Ort. & Sinum Strimonicum ad Occ. Ejus urbes fuere Oeſima & Doperus. Baudr.

Mæmactes Jupiter dictus, à quo *Mæmacterion*, quintus Athenienſium menſis, qui eſt hyemis initium, cùm jam aër turbatur.

Mænades, eædem quæ Bacchæ, h. e. mulieres inſanientium ritu Bacchi orgia celebrantes, ἀπὸ τοῦ μαίνεσθαι, quod ſignificat *inſanire*. Prop. *lib.* 3.

> *Seu ſequitur medias, Mænas ut acta, vias.*

Ovid. *Faſt.* 4.

> *Mentis inops rapitur, ut quas audire ſolemus*
> *Threicias fuſis Mænadas ire comis.*

Propert. iterum, ubi ſuprà,

> —— *Neq́ue enim Ilia quondam*
> *Verax Pergameis Mænas habenda malis.*

Juvenal. *Sat.* 6.

> —— *Crinemq́ue rotant ululante Priapo*
> *Mænades.* ——

Mænala, oppidum Hiſpaniæ juxta Malacam, Strab. & Avieno.

Mænalia, urbs Galatiæ. Steph. Thucydidi regionis nomen, in qua Cyphreſtus urbs.

Mænalus, ſive pl. num. *Mænala*, Arcadiæ mons altiſſimus, Pani conſecratus, & pinis refertus, ita dictus à *Mænalo* Lycaonis filio, ut annotavit Theocriti Scholiaſtes. Eſt & nomen urbis Arcadiæ. Steph. Virg. *Georg.* 1.

> *Pan ovium cuſtos, tua ſi tibi Mænala curæ.*

Idem *Eclog.* 8.

> *Mænalus argutumq́ue nemus, pinosq́ue loquentes*
> *Semper habet; ſemper paſtorum ille audit amores,*
> *Panaq́ue.* ——

Pauſan. *in Arcadicis*, Τὸ δὲ ὄρος τὸ Μαινάλιον, ἱερὸν μάλιστα εἶναι Πανὸς νομίζουσιν, ὥστε οἱ περὶ αὐτὸ, καὶ ἐπακροᾶσθαι συρίζοντος τοῦ Πανὸς λέγουσι. Ovid. *Met.* 1.

> —— *Latebris horrenda ferarum*
> *Mænala.* ——

Frondens Statio dicitur, & *pinifer* Virgilio.

Mænaria, inſula Balearici maris, è regione Palmæ urbis. Plin. Item inſula juxta Corſicam. Baudrando inſula maris Tyrrhen. nunc *la Mallora*, parva admodum, ante Liburnum, 5. mill. ab eo in Occal. diſtans.

Mænius, Coſ. Rom. an. U. C. 330. devictis navali prælio priſcis Latinis, ac Antiatibus, eorum roſtra navium ærata in foro poſuit. Liv. *lib.* 8. Plin. 34. 5.

Mænius, decoctor quidam fuit, & luxurioſus, qui ampliſſimo conſumpto patrimonio, & domo venditâ, columnam tantùm exceperat, unde ſpectaret gladiatores, quæ propterea *Mæniana* dicta eſt. Horat. 1. *Sat.* 3.

> *Egomet mi ignoſco Mænius inquit.*

Idem *Ep. lib.* 1. *ad Vallam*,

> *Mænius ut rebus maternis atq́ue paternis*
> *Fortiter abſumptis, &c.*

Vide Lambinum *ad locum*.

Mænobora

Manubera, urbs Maſtienorum. Steph. qui alibi *Maſtianos* ad Herculis columnas habitare ſcribit.

Manoliſus, Bacchi cognomen, *in Epigram.* quaſi *totum furentem* dicas. Μανόλης apud Plut. περὶ ἀοργησίας.

Manumena, ſeu *Manomenus*, Sardiniæ montes. Ptol. *Inſani* Livio & Floro, *Canelle* Ortelio. In parte Bor. Inſulæ, verſus Corſicam; ibique per mediam Inſ. currunt.

Maon, vicus erat Hetruriæ, apud Polymartium, cujus ager adhuc *Meona*, ſeu *Meona*, divo Anſelmo celebris: qui *S. Anſelmo di Meone* cognominatur.

Mæonia, reg. min. Aſiæ, poſtea *Lydia*, dicta à *Lydo* Attyos filio, Phrygiæ ab exortu Solis vicina, ad Septentrionem Myſiæ, Meridianâ parte Cariam amplectens, ad Occaſum ſupra Joniam excurrens. Steph. à *Mæone* fluvio dictam tradit. Μηονίη Herod. & Dionyſio; unde Μηονὶς gentile fœminium apud Homerum. Et Ovid. *Met.* 6.

Mæonis eluſam deſignat imagine Tauri.

Id eſt, Arachne, puella Lydia. Et *Mæonidæ* pro Muſis. Idem *Met.* 5.

Feliceſq; vocat pariter ſtudioq; locoq;
Mæonidas. ——

Et *Mæonides* pro Homero. Ovid.

—— *Aſpice Mæoniden*, &c.

Martial. 5.

Et ſua riſerunt ſecula Mæoniden.

Item *Mæonius* dictus eſt Bacchus Virgil. *Georg.* 4.

—— *Cape Mæonii carcheſia Bacchi.*

Mæonis, Tuſciæ populi, Silius *lib.* 4.

Mæonys, fluv. qui circa Achaida fluit. Steph.

Mæotæ, Strab. Polyb. pop. fuere Sarmatiæ Aſiat. circa paludem Mæot idem ad Auſtr. inter oſtia Tanais fluv. & Boſphorum Cimmerium. *Tartari* Nigro.

Mæotis, palus Scythica, juxta Tanais oſtium, Cimmerio Boſporo à Ponto Euxino diſcreta, ita dicta ab accolis, qui *Mæotæ* appellantur. Lucan. *lib.* 3.

Quaq; fretum torrens Mæotidis egerit undas.

Hinc *Mæoticus*. Virgil. *Æn.* 6.

—— *Jam nunc & Caſpia regna*
Reſponſis horrent divûm, & Mæotica tellus.

Aliqui Tauricam inſulam (vel potius peninſulam) *Mæotim* vocarunt. Steph. Hinc piſces *Mæotides* vel *Mæotici*, qui in Mæotica piuntur, vel in genere omnes, vel ut Steph. putat, ſuæ ſpeciei tantùm, & *Mæotica mella* apud Plin. Ovid. *Triſt.* 3. 12. primam corripuit.

—— *Annoq; peracto*
Longior antiquis viſa Mæotis hyems.

Quem locum ſic emendat Tanaquillus Faber,

Longior à vobis verſa Mæotis hyems.

Id eſt, hyems Scythica, ſive Mæotica, jampridem à vobis, qui in Italiâ degitis, verſa eſt, & locum veri adventanti dedit. Cui tamen conjecturæ aſſenſum ſe præbere poſſe negat Nicolaus Heinſius, reponit itaque:

—— *Annîq; peracta*
Tardior antiquis viſa Mæotis hyems.

Varia nomina hæc palus apud Geographos obtinet; vulgò *Limen*, ſeu *Mare delle Zabacche*, *Mare della Tana*, & *Mar Bianco* Italis. *Carpalk*, *Mar el Azach* Arabibus, teſte Rhamuſio. A Scythis olim Temerinda, i.e. *mater maris*, uti tradit Herodotus. Alii tamen non matrem, ſed obſtetricem vocant, & inde dictam eſſe Μαιῶτις. Steph. Τὸ ϑηλυκὸν Μαιῶτις ὡς Μαιῶτις λίμνη, ἡ φασι κληϑῆναι ἀπὸ τοῦ Μαῖαν εἶναι Εὐξείνου Πόντου. Ita reſtituendus locus ille corruptiſſimus. Paulo aliter Hipparchus in ſcripto inedito: Περὶ τῶν ἀϊδίων ζῳδίων. Τοῦ Πόντου ἴϑην ἔστιν ἡ Μαιῶτις λίμνη, ἐν ᾗ τοὺς ἰχϑῦς ἀναμαιεύεται, ὅϑεν καὶ αὕτη ἡ λίμνη Μαιῶτις ὀνομάζεται. Et certè piſces in hâc palude bene nutriri aſſerit Juven. *Sat.* 4.

—— *Neq; enim minor haſerat illis,*
Quas operit glacies Mæotica, ruptaq; tandem
Solibus effudit torpentis ad oſtia Ponti,
Deſidiâ tardos, & longo frigore pingues.

Baudrando ſinus eſt ampliſſimus, ſeu potius mare Sarmatiæ, inter Europam & Aſiam, per Boſphorum Cimmerium connectitur cum Euxino, & à Buge palude ſeparatur Zenonis Cherſoneſo. Circuitus eſt circiter 600. m. p. Habet ad Occ. Tauricam Cherſoneſum, & Sarm. Eur. ad Bor. Sarmatiam autem Aſiat. ad Ort. & Mer. Dicitur *Palus*, quia adeò eſt humilis, ut plurimis in locis, non niſi ſcaphis & lintribus poſſit navigari, vixque naves figere anchoras in mari poſſint, cùm 40: m. p. diſtet ab ora littor. pleriſque in locis. Mæotis autem palus eſt inter Tartariam min. & Circaſſiam, ſed ejus ora littoralis verſus Bor. tota ferè inculta.

Mapa, Armeniæ maj. urbs. Ptol.

Mapha, metropolis Arabiæ Felicis. Ptol.

Mara, canis Orionis, ut poëtæ narrant; propriè tamen eo nomine capra ſignificatur λευκομέλαινα, i.e. ex albo nigricans. Cæl. Rhod. 17. 18. Heſychius Μαῖρα κύων τὸ ἄστρον, ἢ ἀκμαιότατον καῦμα, οἱ δὲ τὸν Σείριον. Vide Voſſ. *de Idolol.* 1.30.

Marenum fretum, Gallis *Deſtroit de le Maire*, Amer. Merid. à Jacobo *le Maire* Batavo, die 25. Jan. 1616. primùm detectum, inter Terram Ignium, & Magellanicam ad Occ. ubi Mauritii tractus, & Statuum Inſ. ad Ort. ad Meridiem & Ort. freti Magellanici. *Fretum S. Vincentii* Hiſp. ſed tantum ex invidia. Per illud facilè tranſitur ex mari Braſilico in Pacificum; Longum latumque eſt circiter 8. leuc.

Marona, Perſidis urbs. Ptolem.

Maſia, vide *Mæſia*.

Mæſia ſylva, cujus Liv. & Plin. meminere. Hodie *Boſco di Baccano* dicitur, ut Annius & Leander tradunt. Territorii Romani in Tuſciâ eſt.

Maſius menſis, Oſcè pro *Majus*.

Maſius mons, in Myſiâ eſt, & *Olympus* propriè dicitur, teſte Plinio. *Myſius* habet Mela, qui dicit cum ſic ab inſulis vocari. Prius *Saturni collem* vocatum ſcribit Iſacius *in Lycophronem*. *Calogeron oros*, Gr. *Geſchiſdag* Turc. Leuncl.

Maſolia, regio Indiæ intra Gangem, Ptol. *Maſoli* pop. Arriano. *Maſolus* fluv. ibidem, Ptol.

Maſon, hiſtrio quidam Megarenſis, à quo natum proverbium, *Maſonica dicteria*.

Matonium, Sarmatiæ Europææ oppidum. Ptol.

Mavius, idem cum Velevo. Vide ibi.

Maffæus Johannes Petrus, Bergomas, Græcè & Latinè egregiè doctus, Romam primò profectus eſt, ubi omnes in admirationem ſui rapuit: dein Genuam delatus, Rhetoricam ibi profeſſus eſt. Hinc Jeſuita factus, vitam Ignatii ſcripſit, & hiſtoriam Indicam compoſiturus, in Luſitaniam ac Hiſpaniam tranſiit, ubi à Philippo II. honorificè eſt exceptus; juſſus dein à Gregorio XIII. hiſtoriam Papatus ſui condere: Sed nec hoc nec alia quædam ejus opera lucem viderunt. Vir etiam minimæ moleſtiæ impatiens, ſed in poliendis ſcriptis ſuis diligentiſſimus. Obiit an. 1603. æt. 74. Laur. Craſſus, *elog. Vir. erudit.* Alegamb. *de Script. Soc. I.*

Maffæus Vegius, Datarius Martini V. An. 1430. Scripſit 7. libb. de Perſeverantia, in Pſalmos Pœnit. decimum tertium lib. *Æneidos*, Epigrammata, &c.

Maforium, Græcobarb Μαφόριον: Stola ſeu pallium, cùm fœminarum, tum Monachorum, Iſidor. *Orig. lib.* 10. *cap.* 25. *de palliis fœminarum*. Stola, matronale operimentum, quod cooperto capite & ſcapulâ à dextro latere in lævum humerum mittitur: Græceque hinc, quòd ſuperemittatur, nomen habet. Eadem & *Recinium* Lat. eò quòd dimidia ejus pars retro ejicitur, quod vulgò & *Mavortem* dicunt, i. Martem, quia in illo ſignum maritalis dignitatis & poteſtatis. De Monachali habitu ſic è Gloſſar. Arabico-Latinis Meurſius: *Maforium*, facialis Gr. φακιόλιον, i. anguſtum pallium, quo utuntur Monachi, collum pariter atque humeros tegens. Vide apud eum plura, in nomine Græcob.

Magadoxa, urbs ampla Zanguebariæ, caput regni cognom. cum arce & portu capaci. Aliàs expugnata & malè habita à Luſitanis; in regno Adeæ & ora Ajani, ad oſtia fluv. Magadoxi, 450. m. p. à faucibus ſinus Arabici ſeu maris Rubri in Mer. 600. à Dioſcoridis Inſ. in Africum. Vulgò *Magadoxo*.

Maga, ſeu *Magna*, Lib. Notit. Anton. *Magnis* opp. Walliæ, *Old Radnor* Camdeno. Opp. Walliæ inter Iſcam Legionem Aug. 43. & Uriçonium 25. m.p.

Magaa, Siciliæ fons, haud procul à Plemmyrio, Plin. 3. 8. *La fontana de la Maddalena* hodie Cluverio.

Magala, nomen loci. 1. Reg. 17. 20.

Magalonenſium urbs, hodie *Maguelone*, urbs Gall. Narbon. ſub propriis quondam Comitibus. Inde 15. leuc. in Ortum, intra ſtagna Volcarum, adeoque mari pæne undique cincta, cujus gradus portus Saracenus *le port Saraſin* dictus eſt, extincta, poſtquam Saracenis eam Car. Martellus eripuiſſet, An. Chr. 737. Hanc per annos amplius 300. deſertam, ac ruinis deformem, tandem Arnaldus Julianus Epiſcop. muris turribusque circummuniviſſe, & clauſo gradu, quo Saraceni prædones ex Africa & Hiſpania Magalonam invadere ac in Septimaniam erumpere conſueverant, alium non procul ab urbe navibus gradum extruxiſſe fertur. *Inſula Magalo* haud malè Scaligero dicitur, quæ fortè eſt Alonis Inſ. & urbs Maſſilienſium, Stephano περὶ πόλεων ex Artemidoro, memorata. In Not. vett. inter prov. Narbonenſis primæ civitates ultimo loco ponitur, in cæteris ſexto. In diviſione diœceſeon à Wamba R. facta, inter Septimaniæ civitates ſecundum locum obtinet. Diu ſub Gothis Epiſcopalis olim ſedes, quibus temporalis poteſtas demum ſub Innocentio III. poſt Albigenſes turbas, obtigit, nunc domus tantùm cum templo in mediis ſtagnis. 2. leuc. à Monte Peſulano, quæ ei ſucceſſit, ſede, ob piratarum Africanorum incurſiones, Franciſci primi juſſu, eò an. Chr. 1536. translatâ. *Magalona* meminit Theodulfus *in Parænesi ad Judices*,

Hinc Magalona habuit lævam, Sextatio dextram,
Hic ſcabris pedibus cingitur, illa mari.

Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Magana, mons Calabriæ, Ancyræ urbi imminens, qui ex eo hodie nominatur *Monte d'Angori*.

Magaris, Indiæ intra Gangem opp. Ptol.

Magarſus, maximus collis in Ciliciâ juxta Mallum, Steph. Vide *Megarſus*.

Magas, à Cyrene expeditionem faciens, reliquit ſocios, qui urbem tuerentur. Inſtrumenta verò, atque tela & machinas arci incluſit, & mœniorum propugnacula ſuſtulit, ut, ſi quid novi molirentur, apertum haberet per mœnia introitum. Vide Polyæn. *lib.* 2.

Magdala, civitas in litore ſtagni Geneſareth, ſive maris Galilææ.

Fœminæ illuſtres.

Magdalena Francica, quinta fil. Caroli VII. ex Maria Andegav. ſapientiâ & formâ inter primas ſui ſeculi, deſponſata Ladiſlao Hungariæ & Bohemiæ Regi, illo, non ſine veneni ſuſpicione, ſublato, nupſit Gaſtoni Foxio, Principi Vianæ, primogenito Gaſtonis IV. ex Eleonora Arragonia, Navarræ hærede, an 1462. Marito an. 1470. ex vulnere, quod in ludis equeſtribus acceperat, mortuo, ſolicitè educavit filium Franc. Phœbum, & filiam Catharinam. Diſſidia Bellimontiorum & Grandmontiorum, in Navarræ regno ſuſtulit, filium coronam hanc ſuſcipere, læta vidit, cui an. 1483. æt. 16. veneno ſublato, ſucceſſit Catharina ſoror, Johanni Albretano poſtmodum nupta. Obiit Pompeiopoli, quò filiam deduxerat. An. 1486. Favin. *hiſt. Navarr &c.*

Magdalena Bavarica, fil. Guilielmi V. ex Renata Lotharingica, uxor Wolphgangi Guilielmi, Com. Pal. & Ducis Neoburgici, qui ut illâ potiretur, Evangelium ejuravit.

Magdalena de Chemeraut, Pictavienſis, proſâ verſuque varia edidit. Hilario Coſtus, *elog. fam. ill.*

Magdalena de Laubeſpine, Villaregii domina, uxor Nicolai de Neuville, Villaregii dom. miniſtri fideliſſimi Franciſci II. Caroli IX. Henr. III. Henr. IV. & Ludov. XIII. itidem egregiè docta. Obiit an. 1596. Vide Morer. *Diction. Hiſt.*

Magdalena Maria, mulieris nomen, quæ ſoror fuit Marthæ & Lazari, converſione ſui & gratiâ Servatoris inſignis. Matth. 28. Luc. 8. Vide tractat. *de tribus & unica Magdalena*. An. 1519. à Jac. Fabro Stapul. & Jod. Clitovæo editum.

Magdalena Neveu, Pictav. mater Catharinæ, *ad quarum ædes, tanquam ad aliquam Academiam, viros literarum & elegantiarum amantes confluxiſſe*, refert Scæv. la San Marth. *in elog.* Vide eundem Morer.

Magdalena Sabaudica, uxor Annæ Montmorantii, famoſi illius Galliæ Conneſtabilis, ingentis animi fœmina.

S. Magdalena, Ordo milit. à Johanne Cheſnelo, nobili Britanno inventus, & in conſilio Ludovici XIII. an. 1614. propoſitus, quo inprimis equites adſtringendi erant, ut à duellis abſtinerent, ſucceſſu caruit. Favin. in *Theatr hon & Eq.*

Magdalena fluv. *Rio de la Madalena*, Americæ Merid. in novo regno Granatenſi. Recipit *Carara*, *Pari*, *Guali*, fluv. cum aliquot aliis. Dein in fluv. S. Marthæ ſe exonerat, in gubernio ſeu prov. S. Marthæ.

Magdalgad, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15.

Magdalon, urbs Ægypti. Jer. 44.

Magdalſenna, h. e *turris Senna*, oſtendebatur uſque ad tempora Hieronymi, villa in ſeptimo lapide Hiericus, contra Septentrionalem plagam, in tribu Ephraim.

Magdalum, Mariæ Magdalenæ caſtrum, ubi & nata ac ſenata eſt, ſitum eſt in littore maris Galilæi, & ab Aquilone atque Occidente magnam habet planitiem: vocatum eſt Magdalum à turribus & munitionibus, quibus magnificè erat munitum, in tribu Zabulon. 8. m. p. à Bethſaida. 6. à Jotapata in Ort.

Magdalus, locus in monte ſitus, juxta quem caſtrametati ſunt filii Iſraël. Exod. 14. Num. 33.

Magdeburgum, vulgò *Magdeburg*, ſeu *Meydburg*, olim *Parthenopolis*, à Venere Parthenia, quæ ibi celebrabatur, ſic dicta, metropolis ac primaria eſt urbs Saxoniæ infer. ſita ad Albim fluvium. Emporium fuit celebre, ubi Veneris ſimulachrum in curru ſtantis, cum tribus Gratiis, colebatur, unde nomen natum eſt loco, ut *Parthenopolis*, i. puellarum urbs diceretur, quod & *Magdeburg*, vox Germanica ſonat. A Johanne Capnione, viro doctiſſimo, *Dueadum pyrgum* dictum. Æneas Sylvius Magdeburgenſem vocat & *Virginopolim* metropoliticam inſignem urbem, inter Saxones, opibus & authoritate memorabilem ſcribit. Ptolom. *μέσυιον*, ſi litera non eſt falſa, *libr.* 2. hanc urbem dixit. Hanc civitatem Otto primus condidit, ductu ejus conjugis Edithæ reginæ, Regis Edmundi Anglorum Filiæ, quæ & ibi ſepulta eſt. Hæc inclyta urbs Imperatorum Pontificumque ſedes honeſta, tres in partes dividitur, eſtque munita mœnibus & propugnaculis, turribus quoque ac foſſis excellens. Hinc fruſtra à Carolo V. Imperatore obſeſſa. Fr. Irenic. & Metel. Hodie, in ditionem tranſiit Electoris Brandeburgici, cum tit. Duc. pace Monaſter. & reparatur utcunque, poſtquam an. 1631. ab Auſtriacis, Tillio duce, qui ab illo tempore ſemper infelix, expugnata, deſolata & penè deſtructa eſt. 12. leuc. à Witteberga in Circium, 9. ab Halberſtadia in Ortum. Quibuſdam eſt *Meſuium* antiqq. teſte Petro Appiano. Caput eſt regiunculæ cognom. *das Ertz, biſchthum* vel *Ertz, ſtift Magdeburg* vulgò, quæ terminatur à Septentrione veteri Marchiâ Brandeburgicâ, utì mediâ ab Ortu, à Meridie autem Principatu Anhaltino, & ditione Halberſtadenſi. Ex ea etiam pendet Halla Saxonica, licèt intra limites Saxoniæ. Alia oppid. parvi ſunt momenti. Poſt obitum præſentis Adminiſtratoris, è domo Saxonica, juris erit Brandeburgici, ut dictum. Archiepiſcopatus enim fuit, à Carolo Magno inſtitutus, poſt confectum bellum Saxonicum 33. annorum. Sedes Archiep. primò in Styde, tum ad Waſſerleev, tertiò in Vrefe, tandem per Othonem I an. 930. Magdeburgum translata, ejusque auſpicio in Primatum Germaniæ evecta eſt. Præc. ſec. Lutheri doctrinam Archiepiſcopus cum ditione totâ eſt amplexus, Albert. Crantz. *de Epiſcop. Magdeburg.* Andreas Wernerus, *Chron. Magdeburg.* Cluverius *deſcript. Germaniæ.* De hac Itiner. *lib.* 7.

Nobile ſe nobis Madeburgum oſtentat, & altas
Inſignes turres ac templa extendit in auras:
Salve urbs pace potens, ſalve clariſſima bello,
Nomine Parthenopen referens, Lacedæmona factis.

Magdelenus Jacobus, Hollandus, Dominicanus, Græcè Hebraiceque doctiſſimus, ſcripſit *Correctorium Bibliorum*, *Compendium Bibliorum metricum*, &c. Valer. Andreas *Bibl. Belg.* Anton. Senenſis, &c.

Magdelonus Jarrius, Poëta, Orator & Hiſtoricus inſignis. Scripſit *des faits des François*, qui liber nondum prodiit. Obiit anno 1573.

Magdiel, dux ex poſteris Eſau. Gen. 36.

Magdolus, Ægypti opp. à Peluſio 12. mill. paſſ. Serapinum verſus. Steph.

Magdunum ad Averam, caſtrum Galliæ vetus, in finibus Biturigum, ad Averam fluv. vulgò *Mehun ſur Yevre*. Averam autem Urrione auctum Cares fluv. apud Virſionem caſtrum accipit, & unà cum Salera in Ligerim defert. Eſt & aliud ad Angerem, *Mehun ſur Indre*, in finibus Biturigum Cuborum, aliaque nonnulla alibi. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Magdunum ad Ligerim, opp. Duc. Aurelianenſis, ad Ligerim, ubi Liſardus comite Urbicio cellulam ſibi extruxit, ad fluviolum Malvam *Mauve*, ibique obiens Urbicio Monaſterium Magdunenſe regendum commendavit. 4. leucis infra Aurelias, in Occaſum, Bleſas verſus *Mehun ſur Loire*. Caput pagi cogn. in quo Rauſedonis villæ meminit Leodebodus Abbas, apud Helgaldum: vulgò *le Mehunois*. Idem.

Mageddo, vel *Megiddo*, civitas in tribu Manaſſe. Joſ. 17. quam reparavit Salomon. 3. Reg. 3. 9. Hic occiſus eſt Joſias. 4. Reg. 23. *Subumbre*, Brochardo, *Suberge* aliis.

Magella, oppidum Siciliæ Polyb. Nunc *Magellino* eſt, caſtrum vallis Netinæ, Fazello. Sed Brietio eſt *Raſmano*, oppidul. ejuſdem vallis, ubi veſtigia magnæ urbis. 5. mill. ab Enna in Ort. prope Chryſam amnem. *Macella* Polyb.

Magellanica, vulgò *la Magellanique*, regio Americæ Meridionalis ampliſſima versùs Auſtrum, inter fluvium Argenteum ad Boream & fretum Magellanicum ad Meridiem, ſic dicta à Ferdinando Magellano Luſitano. Sed nulla urbs in toto illo tractu, neque colonia Europæorum. Aliàs Hiſpani conſtruxerant urbem quandam, *Philippopolim* dictam, in parte Boreali freti Magellanici; eoque coloniam duxerant maximis ſumptibus, ut ſic Anglorum & Batavorum naves per fretum tranſeuntes tormentis bellicis impeterent; ſed id fruſtra tentarunt, & paulò pòſt illa colonia omnino excidit, fame aliiſque miſeriis necata: unde poſtea Angli, qui per hoc fretum tranſierunt, illius Philippopolis rudera Portum Famis, *Porto Fame*, vocarunt; vixque ejus apparent veſtigia.

Magellanica inſula, *l'isle Magellanique*, dicitur à quibuſdam ea inſula perampla Americæ Meridionalis, quæ ab aliis vocatur Terra Ignium, inter Fretum Magellanicum & Fretum Macreum. Vide *Terra Ignium*.

Magellanicum Fretum, *Deſtroit de Magellan* Gallis, *Eſtrecho de Magaglianes* Hiſpanis, Fretum ampliſſimum & oblongum, quo conjungitur mare Boreale ſeu Magellanicum cum Pacifico ſeu Auſtrino, ab Ortu in Occaſum extenſum, inter Magellanicam ad Boream & Terram Ignium ad Auſtrum, per centum leucas. Detectum fuit à Ferdinando Magellano Luſitano anno 1520.

Magellanicum mare, *mer Magellanique*, pars eſt Oceani Auſtrini, verſus Magellanicam regionem & partem Meridionaliorem Americæ, tam prope partem Orientalem Freti Magellanici quam verſus Occidentalem etiam, & Auſtrum Terræ Ignium & Freti Macrei.

Magelli, Liguriæ pop. Plin.

Mageta, populi Africæ Ortelio, *gæſis utentes*. Stat. 2. *Achilleidos*,

Quo Mageta ſua gæſa citent.

Mageth, civitas Galaad. 1. Macchab. 5.

Magetrobea, oppid. Sequanorum, ubi Arioviſtus Rex Germ. Rhenum tranſgreſſus prælio fuſus eſt. *Mont-beliard* Gallis. *Magetrobiga* & *Amagetrobiga* dicitur. Quibuſdam eſt *Magſtat*, oppidul. Lotharingiæ, 6. leuc. à Marſalio in Bor. Aliis *Bingium*, opp. Germ. ad Rhen. ubi Navam amnem recipit, in dit. El. Moguntini, & in limite Palatinatus Rheni, 4. mill. Germ. infra Moguntiacum in Occ. Confluentem verſus.

Magi, Sacerdotes & Philoſophi Perſarum, quibus & ſacra & publica

publica res curæ, magno apud omnes pretio; Aſtrorum præcipue contemplationi vacabant: Horum auctor Zoroaſter, ſeu Aſtrotheates. doctrina verò nihil aliud fuiſſe videtur, quàm naturalis quædam Theologia, Numinis cujuſdam cultui ſuperſtructa, Arnob. Ex his, Cambyſes in Ægyptum movens, nomine Patizithen, regni præfectum, ſe abſente, conſtituit. Herod. *libr.* 3. qui addit, hujus fratrem Smerdin, throno occupato, aliquandiu Perſis illuſiſſe, ſed utrumque brevi ſublatum, & Magos reliquos extinctos: unde *Magophonia*, celebre apud Perſas feſtum. Quanta autem his olim fides habita, Agathias *hiſt. lib.* 4. inprimis oſtendit, cùm refert, Perſas, ab aliquo horum certiores factos, viduam reginam in utero ferre, ventrem hujus coronaſſe, & embryonem regium, Regem proclamaſſe, indito Saporis nomine, diu antequam in lucem prodiiſſet. De Magis, qui ex Oriente venerunt Chriſtum ſalutatum, Vipertus Theolog. Pontif. hiſtoriam ſcripſit fabulis undique refertam, aliique mira commenti ſunt. *Sapientes* illos fuiſſe, ex Abrahami Cethuræque poſteris, probabilis conjectura eſt. Vide Strab. *lib.* 5. Frid. Spanhem. *Dub. Evangel* Caſaubon. *Exerc. Baron.* Briſſon. *l. de reg. Perſ.* Bulenger. *in Eclog. ad Arnob. cap.* 5. & 6. Philelph. *lib.* 1. *Conv.* Heurn. *lib.* 1. *Phil Barbar.* Voſſ. *cap.* 1. *de Philoſ. Sect.* Naudæum. *apol. des grands Hommes accuſez de Magie.* Morer. *in Diction. hiſtor.* Bodin. *de Dæmonomachia, &c.* V. etiam in voce *Magus.*

Magi, populi circa Mediam. Steph. quorum urbs Paſagarda. Plin. & Sol. Vid. & Ovid. *Metam l.* 7.

Magia, fons Siciliæ in agro Syracuſano: Item urbs Illyriæ. Steph & alia Carmaniæ. Ptol.

Magida, Ptol. *Maſin*, Interpp. Caramaniæ urbs.

Magena, Pannoniæ. vel Norici opidum. Lib. Notit.

Magiovinium, vel *Magintum*, Angliæ urbs. *Dunſtable* Camdeno in agro Bedfordienſi.

Magiſter, quantus in Imperio titulus olim fuerit, indicat Caſſiodorus *Variar. lib.* 6. *form.* 6. *de Magiſterii dignitate.* His tribui ſolet, qui vel claſſi, ſocietati & muneri præſunt, vel in ſcientia aliqua, præſertim literaria, eminentiæ gradum conſecuti ſunt. Gloſſ. ad Clem. *lib.* 5. *tit.* 2. *cap.* 2. *de Magiſtris*, ait, quod quidam dicunt, quod Doctores in jure Canonico & Civili: *Magiſtri* dicuntur in Theologia vel Artibus: & ſecundùm Hoſtienſ. qui ſeptem docent artes liberales, ſicque recipi apud Italos. Sed Ultramontani communiter, inquit, vocant *Magiſtros.* Videntur & in textu ibidem ipſe Clemens V. totumque Viennenſe Concilium *Magiſtri* & *Doctoris* vocabula confundere. Ad coercendum enim ingentem *Doctoratus* ſeu *Magiſterii* ineundi ſumtum, cavent, ut dictum recipientes honorem, juramento prius adſtringantur, ne ultra 3000. Turonenſium argenteorum, in ſolennitate expendant. Imo uſitatiorem tunc fuiſſe apud Anglos *Magiſtri* titulum, quàm Doctoris, ſuadent Trevetti Annales MS. & Matth. Paris ad A. C. 1267. teſte Spelmanno. Sed Lotharii Imp. tempore differentia *Doctorum* & *Magiſtrorum* exorta eſt, circa quod tempus artem typographicam Moguntiæ inventam eſſe, refert Stephanus Pomeranus J C. *libr.* 3. *part.* 2. *cap.* 14. qui & Doctores omnes antea ſub *Magiſtris* fuiſſe contentos memorat. Apud Anglos, *Doctoris* nomen & gradus, ſub ævo Johannis R. videtur innotuiſſe. Magnus *Magiſter* Franciæ, ſub tertia Regum ſerie, idem, qui ſub prioribus duabus Comes Palatii & Major domus nuncupatus eſt, ſub initio etiam tertiæ, Seneſcallus Franciæ: apud Orientales Megadomeſticus. Unde Henricus II. Angliæ R. jure Comitatus Andegaviæ, hæreditarius fuiſſe Magnus Magiſter Franciæ Tillio dicitur, apud Henricum Spelmannum *Gloſſar. Archæol.*

Magiſtos, Elidis urbs in Peloponneſo. Herod.

Magiſtrica, op. Norici in Carinthia, inter Villacum & Salisburgum, *Madran* Lazio.

Magita, Arabiæ Fel. populi. Ptol.

Magius, præfectus Piſonis, in quem Gallus productus teſtis, quum innumerabilem pecuniam Magio datam dixiſſet, idque Scaurus tenuitate Magii redargueret: *Erras*, inquit, *Scaure: Ego enim Magium non conſervaſſe dico, ſed tanquam nudus nuces legeret, in ventrem abſtuliſſe*, Cic. *de Orat.* 2.

Magius, prænomine *Cneus*. Præfectus Fabrûm Cnei Pompeii, Cremonenſis, Velleii Paterculi avus; qui cùm poſt mortem Pompeii Bruto adhæſiſſet, illius quoque præfectus fabrûm: eo victo in Italiam rediit ac demum bello Peruſino ſibi manus attulit. Cicero. Cæſar, Patercul.

Maglana, Britanniæ inſ. op. Lib. Notit. *Macleneth* Camdeno.

Maglianum, vulgò *Magliano*, urbs parva, Sabinæ primaria, in dit. Pontif. prope Tiberim. *Manliana* quibuſdam. Ejus Epiſcopus eſt ex 6. antiquioribus Cardinal. & Sabinenſis dicitur. In colle, 4. mill. ſupra Civ. Caſtellanam in Cæc. 20. circiter Româ in Bor.

Maglova, urbs Comit. Mongomer. in Wallia, Angliæ prov. *Machleneth* Camdeno.

Magna, inſula Libyca. Vide Steph.

Magna Charta, auguſtiſſimum Anglicanarum libertatum diploma & ſacra anchora, condita anno 9. Henrici III. & confirmata denuo annis 25. & 28. Eduardi I. Prima eſt inter Regni conſtitutiones, & Erythrea i. ſanguinea, Spelmanno, quòd multo majorum cruore conſervata ſit: *Magna* ab amplitudine, eſt enim Chartâ Foreſtæ major, dicitur. Prima ejus fabrica emanavit, ab Henrico I. qui pleraque ejus capitula, vel ſpecialiter in diſtinctis articulis, vel generaliter ſub confirmatione legum Eduardi Confeſſ. ſpontaneâ voluntate, tum Eccleſiæ Anglicanæ, tum Magnatibus Regni conceſſit. Imo & altius quidam ejus originem, ab ipſo nempe Guilielmo I. repetunt, qui legem Eduardi Confeſſ. cum quibuſdam auctionibus ratione juris feodalis, (quod ipſe primus Anglis impoſuit, cumulatius Guil. Jun. auxit, & cohibere in multis dignatus eſt Henricus I.) in ſingulis obſervandam conceſſit. Hanc novarum conſuetudinum abrogationem ab Henrico I. factam, confirmarunt Succeſſores Stephanus, Henricus II. Richardus I. qui bonarum legum obſervantiam juravit, ut & Johan. ſub initium regni. Sed tertio anno orta inter Regem & Innocentium Papam graviſſimâ diſceptatione, circa electionem Arch. Cantuarienſis, quem hic inconſulto Rege, contra jus regni, intruſerat, Rex Monachos Cantuarienſes in exilium miſit, eorumque terras fiſco aſcripſit. Sed excommunicatione quinquennali, & Philippi Francorum R. viribus territus, ſe & regna ſua in Papæ credidit patrocinium, coronam ſupplex tradens Legato ejus Pandolfo: ſimulque juravit commiſſorum omnium redintegrationem & legum Eduardi Conſ. obſervantiam, conceſſo inſuper Papæ cenſu annuo 700. marcarum ſterling. pro regno Angliæ, & 300. pro Hibernia. Verùm dum, circa legum prædictarum obſervantiam, tergiverſatur, Proceres d. 14. Kal. Nov. A. C. 1214. velut orationis gratiâ ad Monaſt. S. Edmundi Burienſis coeuntes, Chartam Henrici I. propugnare jurant, exercituque coacto, quem *Dei & S. Eccleſiæ* nominant, Regem à ſuis deſertum eò adigunt, ut petitis ſatisfaciat: electis 25. Nomophylacibus, qui libertatum tuerentur caſtitatem Regemque vacillantem brachio cohiberent populari. Cujus pacti cùm brevi Regem pœniteret, Barones ab Innocentio III. nequicquam excommunicati, ad Papam id non ſpectare aſſerunt, ſibique Regem eligunt Ludovicum fil. Franciæ Regis, unde inteſtina bella, cædes, incendia, funeſta omnia. Mox ſequente anno, mortuo Johanne, filium ejus Henricum III. ſibi præficiunt Regem, exuto Ludovico: qui in coronatione ſua de more bonas leges jurans, libertates petitas denuo conceſſit, anno Regni 9. & cùm biennio pòſt nutare videretur, à Baronibus acriter inſtantibus permotus, illas confirmavit, ſanctius in poſterum ſervandas. Quibus cùm tarda eſſet fides, Barones in Parlamento Londinenſi A. C. 1244. multa ad Chartarum roborationem, ſed fruſtra, petierunt. At novâ preſſus egeſtate, An. Dom. 1253. regni ſui 37. ad novam Rex acceſſit pactionem, rurſusque Charta confirmata eſt, cum anathemate formidabili, quod Innocentius IV. rogatus bullâ roboravit, additis etiam de ſuo aliquibus ad terrorem. Verùm anno proximo Rex, cùm ſe & regnum, ſub pœna exhæredationis, Papæ obligaret, ad pecuniæ ſolutionem, quam in bello Siculo foret expenſurus, câuſâ ſuâ, à conventis iterum diſceſſit: Iterumque A. C. 1258. regni 42. unà cum Eduardo filio ſuo de novo, ſeu telis victus Eccleſiæ, ſeu pertinaciâ Procerum territus, Chartarum juravit obſervantiam, & 24. prudentium virorum conſilio ſe commendavit. Vix elapſo autem biennio Rex ab Urbano P. vinculo juramenti ſolutus eſt, hinc novæ turbæ, bellum, captivitas Regis & filii: ſed filius brevi elapſus Proceres fundit Patremque & regiam dignitatem liberat, Anno Chr. 1265. Actum cùm videretur de libertatibus, Rex ſponte, præter omnium ſpem, Chartas in toto regno tenendas ſtatuit: quod Eduardus I. patre mortuo, Anglorum *Juſtinianus* dictus, æterno robore ſtabilivit, anno regni ſui 25. & Parlamentariâ auctoritate confirmavit, additâ inſigni coronide, quam *Articulos ſuper Chartas* appellant. Electi tum è militibus cujusque Comitatus per Comitatenſes in foro Comitatus ſunt 3. Juſtitiarii, qui diplomate fulti Regio, de delictis cognoſcerent contra Chartas, eaſdemque ſartas tectas conſervarent. Poſt varios caſus & tot diſcrimina rerum, emicuere ſic tandem ſacræ hæ Chartæ libertatum Angliæ, pleno vigore atque eo ſupra à ſuccedentibus Regibus confirmatæ ſunt: decimâ quartâ ſc. vice ſolo ſub Eduardo III. Et uberius demum ſub divo Jacobo: verba Henr. Spelmanni *Gloſſario Archæol.*

Magna Græcia, regio fuit ampla Italiæ, aliàs Apuliam utramque Meſſapiam ſeu Calabr. Lucaniamque cum Brutiis continens. Poſtea conſtitit in Lucania & Brutiis, quanquam multi ei etiam addant Meſſapiam, ubi Calabri & Salentini. Ibi nunc Calabria cit. & ulter. Baſilicata, cum parte Auſtr. Principatus citer. quibus adjungitur Terra Hydruntina à quibuſd. In regno Neapol.

Magna mater, V. *Cybele.*

Magna villa, opp. munitum Normanniæ, in ora littor. maris Brit. verſus Inſ. Cæſaream, à qua 7. leuc. in Auſtr. diſtat, uti 6. à Conſtantia, 5. à monte S. Michaëlis in Sept. *Grandisvilla* quibuſd. *Granville* Gall.

Magna, Vid. *Maga.*

Magnata, urbs Hiberniæ. Pop. *Magnates.*

Magnentius, natione Barbarus, Rom. Imper. an. U. C. 1103. Coronam Auguſtoduni, in Galliâ, arripuit, Anno Chr. 350. Con-

filios reliquit, Aſdrubalem, & Hamilcarem. Vide Juſtin. *libr.* 18. & 19. Item *Mago* Annibalis frater, cauſa victoriæ apud Trebiam fuit, ſed apud Locros à Manlio clauſus ab Annibale liberatur. Livius quoque *lib.* 30. ſcribit, Magonem tum, cùm in Africam per legatos evocatus navigaret, apud Corſicam obiiſſe. *Mago* alius à Scipione capitur apud Carthaginem in Hiſpaniâ, Romamque per Lælium mittitur. *Mago* denique de Re Ruſticâ ſcripſit, quem Columella *libr.* 1. *ruſticationis parentem* vocat. Cujus 28. memorabilia volumina ex Senatuſconſulto in Latinum ſermonem converſa ſunt. Hujus meminit Servius, quem Virgilium *in Georgicis* imitatum ſcribit.

Mago, Carthaginienſium dux, Olymp. 96. anno quarto, qui afflictas Pœnorum in Siciliâ res recreare affectans, & ſubjectis urbibus humaniter imperans, ac à Dionyſio hoſtiliter habitos benignè ſuſcipiens, & valida à Siculis aliiſque ſociis auxilia contrahens, primò amicos Dionyſii depopulatus eſt; dein cum Dionyſio congreſſus, pluribus octingentis amiſſis, in ſociam urbem Abacænum refugit.

Mago, Carthaginenſium rex, dux contra Dionyſium ſuperiorem, cum ingentibus copiis in Siciliam miſſus Olymp. 99. anno ſecundo, cecidit in prœlio apud Cabala.

Mago, Afer, in lingua Phœniciâ ſcripſit Geographiæ libb. 29. quos Dionyſ. Uticenſis Græcè verſos Sextilio prætori miſit: Diophanes dein Bithynus, in libb. 6. contractos Deiotaro R. obtulit. Vid. Plin. *lib.* 13. Item, Medici nomen, qui diuturnâ peregrinatione defunctus, nil niſi toſtâ farinâ in cibum eſt uſus. Geſner. *Bibl.* Vander Linden, &c.

Mago, op. Balearis minoris. Mela 2. *Mahon* hodiè, ſeu *porto Mahon*, portus ampliſſimus, cum oppidulo & arce S. Philippi, in parte Or. à *Citadella* opp. 15. mill. in Ort.

Magoa, Perſidis oppidum prope Suſianam. Plin.

Magog, filius Japhet, Gen. 10. Vide Bochart. *Phaleg. pag.* 212. & 219. Ab hoc Scythæ genus ducunt, qui primùm *Magogi* dicti ſunt.

Magon, Indiæ flu. in Gangem effluens. Arrian.

Magontiacum, Tac. & Am. Marcell. *Mocontiacum* Ptolom. *Magontia* Eutropio, *Moguntia* poſterioribus, vulgò *Mentz*, urbs ampla Germ. ſuper. Archiepiſcopalis ad Rhenum in Palatinatu, libera, media fere inter Argentoratum ad Merid. & Colon. Agrippinam ad Boream. Ejus Archiepiſcopus primum inter Imperii Electores locum tenet. Fabulantur illam à Moguntio Trojano, Hectoris filio, conditam. Hîc primum ars impreſſoria inventa traditur. Urbs recèns munita, Archiep. eſt ab an. 745. & malè habita fuit à Frid. Ænobarbo Imper. an. 1158. Sed reſtaurata ab Othone IV. & Academiâ aucta, an. 1482. ſita eſt ad Rhenum, ubi Mœnum recipit. Baudr. Caput eſt ditionis cognom. de qua infrà, una quoque eſt ex ſtapulis Rheni. V. *Trevers*.

Magontina dit. *Stift von Maintz*, quæ eſt prov. parva, prope Rhenum & Mœnum, in Circulo IV. El. Rheni, inter Veteraviam ad Bor. Palatinatum inf. ad Mer. Ejus etiam pars in Franconia eſt. Ab Ortu ad Occ. extenſa. Alia opp. ſunt Bingium, Aſciburgium ſeu Aſchaffenburgum, Miltenberga & Omeneburgum. Subſunt eidem Electori Friſlaria, in Haſſia Caſſelenſi, Erfordia cum annexis & Eisfeldia regiuncula, in Thuringia, uti Duderſtadium, cum duobus aliis oppidulis.

Magrada, Mel. ſeu *Menlaſcus* Ptol. nunc *Rio Orio*, in Ipuſcoa, oritur ex monte S. Adriani; dein auctus aliquot fluv. Toloſam rigat, & juxta oppidul. *Orio* in Oceanum Aquit. ſe exonerat.

Magron, vel *Migron*, locus in extremo Galaad contra Machmas. Iſ. 10.

Maguda. Meſopotamiæ urbs. Ptol.

Magulaba, Arabiæ Fel. op. Ptol.

Magura, Libyæ interioris op. Ptol.

Magus, Græcè Μάγος. Præluxiſſe Perſis olim Magos ſapientiæ ſtudiis, atque etiam rerum Divinarum notitiâ varii tradunt ſcriptores. Apul. *in Apol. Nam ſi quod ego apud plurimos lego, Perſarum linguâ magus eſt, qui noſtrâ ſacerdos.* Siquidem *Magia* eſt, quod Plato interpretatur θεῶν θεραπείαν. Porphyrius περὶ ἀποχῆς δ'. Παρά γε μὴν τοῖς Πέρσαις οἱ περὶ τὸ θεῖον σοφοὶ, καὶ τούτου θεράποντες, Μάγοι μὲν προσαγορεύονται, τοῦτο γὰρ δηλοῖ κατὰ τὴν ἐπιχώριον αὐτῶν διάλεκτον ὁ Μάγος. Heſychius ſcribit, Magum à Perſis vocari τὸν θεοσεβῆ καὶ θεολόγον, καὶ ἱερέα. Suidas autem Μάγοι παρὰ Πέρσαις οἱ φιλόσοφοι, καὶ φιλόθεοι. Cic. *De Divinat. Sapientum & doctorum genus Magorum habebatur in Perſis.* Hinc Philo *in lib. Quòd omnis probus liber ſit:* Magos deſcribit, ut eos τὰ φύσεως ἔργα διερευνωμένους appellet. Clariſſimus Voſſius ab Ebræo מהגים deducit, quod *meditabundos ac in rerum cognitione occupatos* ſignificat, à radice הגה, quod eſt *meditari*. V. *Magi*.

Magus Samotheus vel *Magog*, ſecundus Celtarum Rex, Samothis filius, tectorum inventor primus, & occumenicus ſui populi proviſor, caſtra, domus & oppida in ſuis ditionibus conſtituit, poſuit, firmavit. Unde ab ejus appellatione, veteres authores antiquiſſimarum urbium nomina adhuc in ſcriptis referunt, ut ſunt apud Ptol. & Anton. *Breviomagus*, *Duromagus*, *Vindomagus*, *Rothomagus*, *Noviomagus*, & his ſimilia. Non ſolùm per Europam, ſapientiæ & eruditionis ejus Principis volabat fama, ſed etiam per univerſas Aſiæ & Africæ regiones, quippe tam Perſæ quàm Scythæ & aliæ adhuc Orientales ac Septentrionales gentes ſuos ſacerdotes & philoſophos in hunc uſque diem *Magos*, ab ejus nomine vocant. Obiit anno à mundi origine 2009. & ante Chriſti adventum 1961. Fides penès Auctores.

Maguſa, Æthiopiæ ſub Ægypto urbs.

Maguſans Herculis fanum, *Weſt-cappel* Ortelio, vicus Scaldiæ inſ. in Zeelandia, circa oſtia Scaldis fluv.

Maguſtana, majoris Armeniæ urbs. Ptol.

Maguſum, Arabiæ Felicis op. Plin.

Mahalath, uxor Roboam. 2. Par. 11.

Mahalon, filius Elimelech. Ruth. 1.

Mahanaim, nomen loci, in quo obviam facti ſunt Angeli patri noſtro Jacob, ab ipſo propterea impoſitum, quòd duas turmas vidiſſet, in eo loco, ſuam, & Angelorum. Gen. 32.

Maharai, nomen viri, 1. Par. 6.

Maharvali, *Maharvans*, Vid. *Naharvali*.

Mahath, fil. Amaſai filii Elcana. 1. Par. 6.

Mahelech, tertia uxor Eſau, filia Iſmaelis. Gen. 28.

Mahida, nomen viri. 1. Eſdr. 2.

Mahir, filius Caleb, patris Sur. 1. Par. 4.

Mahmora, vulgò quoque *Mahmora*, urbec. permunita Fezzæ, prov. è regione Aſgariæ prov. ad oſtium fluv. Subæ, ſub Luſitanis, ab Anno Chriſti 1614. cum portu capaci, in ora Oceani Atlant.

Mahomades, cognom. *Ibné Haben Hamur*, vel *Alabib* Almanzor, Dux Maurus, tutor Hiſſeni, filii Alhacæ, Regis Cordubenſis: Terras Chriſtianorum bis & quinquagies invaſit, ſemper felix. Legionem expugnavit, plurimiſque aliis urbibus captis & victoriis obtentis formidabilis longè lateque extitit. Nihilominus tandem ingenti ſtrage à Varamundo Rege Legion. an. 998. victus, ſpontaneâ inediâ vitæ tædium finiit. Roderic. Morales & Mariana *Hiſt. Scot.*

Impoſtor famoſus.

Mahometes, Arabs, famoſus ille Impoſtor & Pſeudopropheta, patre Abdalâ Ethnico, & matre Eminâ Judæâ, utroque de vulgi ima fæce, natus: ambitioſus, mendax, ſuperbus, perfidus, malignus, ultionis avidus, omnibus tandem ſceleribus perditè deditus. Inopiâ preſſus, diviti cuidam mercatori Arabi primùm ſervit, quo mortuo viduam ejus Cadicham ſeu Tadigam uxorem ſibi junxit; hinc opibus affluens, jam urgendi malè auſa occaſionem quæſiit. Batiræ ergo hæretico Jacobitæ, Sergio item, Monacho Neſtoriano, & Judæis quibuſdam junctus *Alcoranum*, Vide ibi, conflavit, religionemque novam ex Judaiſmo variiſque hæreſibus conſarcinatam introduxit, in quâ corruptæ carni indignè blandiens, plurimos brevi aſſeclas nactus eſt. Cum his arma cepit, multiſque populis, cum Arabia, ſubactis, quidquid imperium legemque ſuam agnoſcere renuebat, igni ferroque perſequutus eſt: Religionis prætextu uſus, ad potentiam augendam. Et quò efficacius ſuis imponeret, quoties epilepſiâ correptus eſt, morbo ipſi familiari, columbam habebat ſic aſſuefactam, ut interea aurem ipſi vellicaret, quò diſcipuli crederent, per Angelum Gabrielem, hunc enim per columbam intelligi volebat, illum divinitus moneri. Ab uno inſuper ſociorum in puteo abſcondito, verum Mahometem Prophetam eſſe, exclamari curavit. Acceſſit errori efficacia, & turba vocem admirata eſt: quam ut confirmatiorem redderet, mox compleri puteum, miſerumque intus latentem lapidibus ſuperobrui juſſit, ne aliquando fraus proderetur. Arabes ipſum ut plurimum ſequebantur, quibuſdam nihilominus repugnantibus, quo factum, ut Impoſtor Mechâ aufugeret, 16. Jul. Anno 622. Medinam Talnabi, i. in urbem Prophetæ. Hinc Æra ſeu Hegira Mahometanorum incipit. V. *Hegira*. Obiit Anno Chr. 631. imp. 8. æt. 63. annorum Arabic. ſeu Lunarium: ex pluribus uxoribus, nullâ prole ſuſceptâ, præter Fatimam filiam. Poſt mortem ejus ſecta hæc horrenda, longè lateque per Palæſtinam, Syriam, Ægyptum, Perſiam, Græciam, &c. unà cum imperio Mahometico ſe diffudit, hodieque toti Orbi formidabilis eſt. Zonaras & Cedren. Johannes Damaſcenus, V. *Iſmael*: Vincentius Bellovac. *libr.* 24. *cap.* 4. Petr. Cluniac. *cont. ſect. Saracen.* Blond. *lib.* 6. *dec.* 1. Volaterr. *in Mahom.* Mariana *lib.* 7. *de rebus Hiſpan.* Poſtell. P. de Valle, *Itiner. tom.* 1. 2. & 3. Polyd. Verg. *de invent. rerum l.* 7. &c.

Imperatores Turcici.

Mahometes I. Turcarum Sultanus, fil. Bajazetis I. à Tamerlane victi, ſucceſſit fratri Moyſi, An. C. 1413. victoriis, juſtitiâ, conſtantiaque dictorum celebre nomen. Caramaniæ Principem à Burſæ obſidione depulſum, aliquot urbibus exuit: Pontum & Cappadociam ad obſequium reduxit, ſubjugavit Serviam, Dalmatiæ partem, cum Macedoniæ parte, occupavit, Valachoſque tributum pendere coëgit. Sedem Imperii Adrianopolim tranſtulit. Venetorum terras, ad mare Jonium vaſtavit, qui viciſſim Lampſacum ei, aliaque quædam loca eripuerunt. Iſmaëli, Princi-

cipi Sinopenſi, apud quem Muſtapha frater perſugium habuerat, bellum intulit: gratus in Græcos, qui eum Theſſalonicæ detinuerant, cum illis fœdus initum conſtantiſſimè ſervavit. Obiit an. 1421. Chalcondylas. *Hiſt. Turc.*

Mahometes II. Amurathis II. filius, Turcarum Imper. 9. patri ſucceſſit, An. Dom. 1451. Inter Turcas *Bojuc*, i. Magnus, appellatus, terror Europæ, & infidelium ab omni ævo feliciſſimus Patre Crojæ obſidioni immortuo, exercitum in Thraciam reduxit, Adrianopoli throno conſcenſo Hinc bellum Græciæ illaturus: omnes primò aditus occupavit, unde ipſis auxilia ſummitti poterant, dein Conſtantinopolim vi cepit, & expugnavit, an. 1453. ubi Conſtantini Palæologi Imperatoris caput per ludibrium pilo affixum, & in urbe circumgeſtatum fuit. Poſtea Trapezuntino quoque Imperio potitus, Regna duodecim Chriſtianis ademit, 200. urbes cepit, & in his Chalcidem inſulam armis, & Scodram deditione Venetis extorſit. Ab obſidione tamen Belgradi, vulnere accepto, fortitudine Huniadis & zelo Capiſtrani Chriſtianos ad rem ſtrenuè gerendam hortantis, depulſus: in Albaniam tranſiit, à Scanderbego ſimiliter male habitus, ut & ab Uſuncaſſane Perſarum R. aliquot urbibus exutus; nihilominus Fato ſic volente, Hungariam, Perſiam, Mœſiam, Boſniam, Valachiam, Tranſylvaniam & Albaniam peragravit victor. Carinthiâ inſuper, Stiriâ, Sinope, totaque Peloponneſo potitus. Bellum maritimum annis multis cum noſtris majoribus geſſit. Rhodum fruſtra tentavit, Italiæ, captâ Hydrunte, arma intulit. Egnatius *loc.* 3 an 1463. *Rhodum fortem, & Italiam ſuperbam*, juxta Epitaphium, quod ipſe ſibi Latinè ſcripſerat, victoriarum cumulo aliquando additurus. Obiit Nicomediæ, cùm in Ægyptum moveret: Anno 1481. æt. 53. Imp. 31. Græcè, Latinè, Arabicè & Perſicè doctiſſimus, Aſtrologiam percalluit, formâ, ingenio, animo inclytus. Sed luxurioſus & fidei minimè tenax: Unde à Dracula, cui vim paraverat, in fœmore ſauciatus: in Stephanum Boſniæ Principem Lesbique, contra fidem Davidi Comneno & filiis datam ſævus: Turcicæ ſuperſtitionis pariter & Chriſtianæ fidei irriſor. Ob peponem devoratum, 14. ephebis evisceratis, & fœdè direptâ Conſtantinopoli, crudelitatis quoque notam meritus. Paul. Jovius *in elog.* Vigener. *contin Chalcond.* Leunclav. *Pand. Turc.*

Mahometes III. fil. Amurathis III. Imperium Anno Chr. 1595. à cæde 21. fratrum, decemque prægnantium Patris uxorum, quas in mare præcipitari juſſerat, auſpicatus, ſemel ſolùm exercitum duxit. A' Chriſtianis Strigonio, ſub Mansfeldio, Albâ Regali ſub Mercurio, & inferiori Budâ, ſub Arch. Auſtriæ exutus, plurimas inſuper arces locaque magni nominis amiſit. A' Melitenſibus porro, qui Naupactum ceperant, Vaivoda Valachiæ, ut & Principe Tranſylvaniæ, victo Sinane Baſſa, ſuperatus: Moldaviam, Valachiam, & Tranſylvaniam amiſit. Mox licet Caniſâ, Peſto & Albâ Regali receptis, pacem fruſtra petiit, Ignavus & luxuriæ immerſus. Hinc Janizaris turbantibus, furori eorum amicorum intimos exponere coactus, matrem, omnium malorum cauſam, credebam, in exilium pellere ſe ſimulavit. Strangulato tandem primogenito ſuo, hujusque matre, ob proditionis ſuſpicionem, merſâ, peſte abreptus obiit, an. 1603. æt. 39. Imp. 8. Baudier. *Inuent. Hiſt. Turc.* Mezeray, *Contin. Hiſt. Turc.*

Mahometes IV. Anno 1642. natus, ſucceſſit Anno 1648. Ibrahimo I patri, à Janizeris ſtrangulato. Leopoldum Imper. bello aggreſſus, in Hungariâ Neuheuſelium, fortalitium Serini, aliaque loca occupavit: victus, rem ſtrenuè gerentibus auxiliariis Gallis, in tranſitu fluvii *Raab*. Dein in Creta rem feliciter geſſit, Candiâ urbe, poſt memorabile obſidium, tandem ægrè captâ. Formâ, ingenio, animi robore excellens, voluptatumque abſtinentior. Poſtmodum Poloniam ingreſſus, aliquot provincias celeri impetu invaſit, arcemque fortiſſimam Caminiecum cepit; ſed ab hodierno Rege Johanne ſemel atque iterum victus, pace bellum mutaturus dicitur. V. *Relationes hodiern.*

Mahometes Aractæus, V. *Albategnius.* Idem quoque nomen aliquot Regum Granatenſium fuit.

Mahometes Bagdedinus, Mathematicus, auctor libri, *de Superficierum diviſionibus.* An verſio hæc Euclidei operis? Vide Voſſ. *de Mathem* c.16 § 4.

Mahumites, nomen viri, 1. Par. 11.

Maia, Atlantis filia ex Pleione nymphâ, ex quâ Jupiter Mercurium ſuſcepit Virg. *Æn.* 8.

Vobis Mercurius pater eſt, quem candida Maia
Cyllenes gelido conceptum vertice fudit.
At Maiam (auditis ſi quicquam credimus) Atlas,
Idem Atlas genuit, cæli qui ſydera fulcit.

Nonnulli etiam tradunt, eam Vulcano nupſiſſe. Significat & *obſtetricem* ut ait Suidas in Socratis vitâ. Vid. Macrob. Plut. Ovid. *libr.* 5 *Faſt.* Eſt & dea Fauni filia, cui in mellario vaſe non mel, ſed vinum ſacrificabant. Item Helleſponti urbs. Steph.

Maja, Inſ. parva, in æſtuario Forthex amnis, Edimburgo vicina. *The May* vulgò. Hic olim celebre cœnobium Clericorum Regularium.

Majaguana, una ex Lucajis Inſ. inter Samanam inſ. ad Bor. & Hiſpaniolam ad Auſtr. in mari Bor.

Majanum, caſtellum Galliæ, in Cenomanis, memoratum Orderico Vitali *Hiſt. lib.* 10. vulgò *Maye.* Vide Hadrianum Valeſium *Notit. Gall.*

Maja Villa, vulgò *Mayenfeld*, opp. Rhætiæ cum arce, in fœdere decem Juriſdictionum, ultimo loco ad Rhenum, planitie patentiore, frumenti vinique juxta feraci & amœnâ. Dictum quaſi *Maja Villa*, a Maia Mercurii matre ibi culta, Munſter. *l.* 3. Guillim *lib.* 4. Sprech *l.* 9. Vel quaſi *Magna Villa* corruptè, ut Vadiano placet. Olim *Lupinum*. Situm eſt infra Malantium, 1. hor. ab oſtio Langari fluv. Fuit olim cum Malantio Vatienſium Dominorum, à quibus ad Toggios Comites: inde ad Wolfhardum Brandiſium, ob Veronam uxorem e familia Werdenbergica, pervenit, circa Annum Chr. 1437. Nihilominus jam tum, ſalvo Brandiſiorum jure, cum reliquis 8. juriſdictionibus duæ hæ poſtremæ, fœderibus Rhætorum duobus ſe conjunxerunt. Poſtea Rhæti has juriſdictiones emerunt, huque Præfectum ab illo tempore mittunt, qui Lupini in arce habitat. Bello inter Maximilianum Suevici fœderis caput & Helvetios exorto, oppidum proditione in Brandiſiorum, qui tum à Cæſare ſtabant, poteſtatem pervenit, præſidiariis Rhætorum interfectis, Anno Chr. 1499. mox tamen, poſt victos ab Helvetiis, qui Rhætis auxilia ſummiſerant, hoſtes receptum eſt. Vide Stumpf. *l.* 10. *de Rhætis, cap.* 22. Simler. Sprecherum *Pall Rhæt* &c.

Majella, mons Aprutii altiſſimus, ob præcipuam celſitudinem, per ingentia ſpatia, conſpicuus, vertice perpetua propemodum nive veſtito: diviſus avulſusque ab Apennino eſt, cui tamen adjacet, amplitudinis vaſtiſſimæ, difficillimo aſperoque aſcenſu. Vicina illi undique multa caſtella vicique, amnes etiam plurimos effundit.

Majeſtas, Dea Honoris & Reverentiæ filia. Ovid. *Faſt.*

Donec Honor placidoque decens Reverentia vultu
Corpora legitimis impoſuere toris.
Hinc ſata Majeſtas, quæ mundum temperat omnem,
Quaque die partu eſt edita, magna fuit.
Nec mora conſedit medio ſublimis Olympo,
Aurea purpureo conſpicienda ſinu.

Majo Inſ. una Gorgadum, in Oceano Atl. prope oram Orient. Inſulæ S. Jacobi; ſatis culta. Ibi ſalinæ magni proventus. Sub Luſitanis; *Ilha do Mayo* vulgò.

Mainardus, Tirolis Comes, circa A. C. 1300. quòd ambitioni Tridentini Epiſcopi reſiſteret, excommunicatus, apologiâ conſcriptâ in Epiſcoporum vitam acriter invectus, inter alia ſcribit: *Non ſacris Literis, ſed libertis dant operam: Liberum amant. Si Antichriſti non ſunt, quid aliud obſecro ſunt? Eſtne illud paſcere oves, amare gregem? regna, opes, aliena appetere.* Vide Aventin. *Annal. Boj l.* 7.

Mainlandia, vulgò *Mainland*, Schetlandicarum Inſ. præcipua. Extenta à Sept in Mer. ad 60. m. p. Ibi aliquot vici, & plurimi ſinus: Sub Danis. Intima ejus etiam paulatim incoluntur, ſed minori ſucceſſu. Montes hic præalti: Ex his Cliftici montes primores ſunt ad Auſtr. ad Bor. mons eſt Reniſtelcius, inſigni in apice pharo, decoratus. Mainlandia autem Orcadum Inſ. aliis dicitur *Pomona*. Vid. ibi.

Majoma, & *Majonia*, emporium & portus Gazæ, diſtans ab ea viginti ſtadiis, qui poſtea Gaza maritima nuncupatus eſt, in tribu Simeonis.

Major, genus quoddam Nobilium apud Germanos, *Meyer*: ortum a Majoribus villicis, qui ab initio ex plebe erant, poſtmodum, cùm à dominis ſuis prædia in beneficium, ſive feudum accepiſſent, Nobilitatem ſibi vindicare cœperunt. Temporum dein fluxu, ii *Majores*, i. villici vocari ſunt, qui ſervi non eſſent, ſed prædia colenda certâ mercede conduxiſſent; ſuo nomine Coloni dicti. Hodie, apud Germanos ulteriores, omnes colonos, ſive liberi ſint, ſive ſervi, eo nomine gaudere, non item Alamannos, docet Goldaſtus. Apud Gallos *Major Villa* eſt Magiſtratus, & in municipio aliquo juriſdictione fretus: Prætor aliis vel Conſul. Sic dictus, quòd inter ſuos Collegas emineat. Regiminis formam à Romanis ductam oſtendit Spartianus. *in Severo, ſect.* 5. ajens: Alexandrinis jus dedit Buleutarum, qui ſine publico conſilio, ita ut ſub Regibus antè, vivebant uno judice contenti, quem Cæſar dediſſet. *Major* pro Magiſtratu dici apud Anglos demum cœpit, ſub Richardo I. circa Annum Chr. 1189. Plura de hac voce Vide apud Henricum Spelmannum *Gloſſar. Archæol.*

Major domus, in Aula Principum, triplici gradu reperitur. Primò is ſic dictus, qui rem in domo curat ad victum ſolùm pertinentem; aliàs olim Eleater, Præfectus menſæ, Architriclinus Dapifer & Princeps coquorum. Secundò, qui rem omnem familiarem & cum juriſdictione Officiales domeſticos moderatur, aliàs *Major Palatii*, Oeconomus, Domeſticus, & juxta recentiorem Helleniſmum Megadomeſticus. Tertiò, qui omnia domini ſui negotia intus & foris, bello & pace tractat, diſponit & exequitur. Al. *Præfectus Palatii*, *Præfectus Aulæ*, *Comes Palatii*, *Præfectus* item *Prætorio*, a ſimilitudine Rom. Magiſtratus, qui ab Impp. inferioris ſeculi ad regendas provincias cum ſummo imperio miſſus eſt, Vide Caſſiodor. *lib* 6. *epiſt.* 3. Priorum exempla in Aulis Burgundica, Neuſtriaca atque Orientalium Francorum

ſum, apud Greg. Tur. Anglica quoque apud Flor. Wigornienſem, Ingulſum, &c. reperiuntur. Apud Gallos verò, ut primus gradus in ſecundum irrepſit, ita hic poſtmodum ita prorupit in tertium, ut; peſſundato Regio faſtigio, omnem ſibi conflaverit poteſtatem, tituloque *Ducis Ducum*, *Ducis Franciæ* & *Principis Franciæ* non acquieſcens, nomen demum Regium cum ipſo regno involarit. Non enim id honoris ulli conceſſum eſt, niſi iis, *qui & claritate generis & opum amplitudine cæteris eminebant*, unde Annales Moguntini & Monachi Laureshemenſis, de Carolo Martello: *Karolus ſub honore* Majordomatus, *tenuit regnum Francorum an.* 27. Cujus Epitaphium:

Dux Dominusq; Ducum. Regum quoq; Rex fore ſpernit,
Non vult regnare, ſed Regibus imperat ipſe.

Vide Eginhardum *in vita Caroli.* Vetuſtum Scriptorem Annalium Francicorum, a P. Pithœo editum, Gregor. Turon. *Hiſtor. Gall.* Duchenium *in Hiſt.* Andr. Favinum *de primis Miniſtris Coronæ Gall.* &c. Primus ſic è Majoratu invaſit ſolium, ejectò Childerico Pippinus: cui ſuccedens filius Carolus, ut, exutis jam prorſus Merovinis, ſceptrum genti ſuæ confirmaret, Magiſtratum iſtum, novandis rebus adeo minaciter imminentem, aut omnino ſuſtulit, aut terminis longè anguſtioribus concluſit. Refloruit tamen feralis Regibus hic Magiſtratus ſub Carolo Simplice, qui regnum iniit Anno 892. cùm potentius illum adminiſtraret Robertus, Dux & Marchio Franciæ appellatus. Huic velut jure hæreditario ſucceſſit Hugo [illegible]. atque huic itidem ex filio nepos Hugo Capetus, qui, poſt ereptum ſine prole, non ſine veneni ſuſpicione, Ludovicum V. deficiente Carolinorum ſtirpe maſculâ, Regnum ex potentia ſui Majoratus, A. C. 988. occupavit. & ne hac deinceps ſcala quiſpiam eveheretur, eum funditus abolevit: partibus ejuſdem, quæ ad ſervitium Regis magis videbantur neceſſariæ, civilibus quidem præſertim Seneſcallo: militaribus Conſtabulario & Mareſcallis commiſſis: quorum dein officia multo claruerunt illuſtriora, cùm è potentia, tum dignitate. Plura Vid. apud præfatum Spelmannum. Sic de Henrico IV. docemur à Grammondo *lib.* 1. nunquam in unum contuliſſe Imperii molem: à quo cùm receſſiſſet Ludovicus XIII. fil. qui Marchioni primùm Ancræo, dein Luynæo Conneſtabili, poſt hunc Richelio Cardinali, nimiùm tribuerat: hoc defuncto ſub Ludovico XIV. hodiè feliciter regnante Mazarinus Cardin. quidem ſub tit. *primi Miniſtri ſtatus*, idem potentiæ nactus eſt. at eo mortuo prudentiſſimus Rex iterum ſummam rerum in plures ſparſit, ipſe his omnibus verè *Major.* Vid. Chr. Beemannum *Hiſt. Orbis Terr. Geogr. & Civ. cap.* 3. *de regno Gall.* §. 17. Ex cineribus *Majordomatus* priſci in Gallia, quomodo *Juſtitiariorum* in Anglia dignitas ſuſcitata ſit, Vid. *ſuo loco.*

Majoragius, Vid. *Marcus Antonius Majoragius.*

Majorianus Julius Valerius, Conſtantino & Ruſo Conſulibus, An. U. C. 1210. fit Magiſter militiæ, victoriâ de Francis & Alemannis obtentâ. Exempto non multo poſt Martiano Imp. quum & Avitus in Italiâ deceſſiſſet, apud Ravennam invaſit imperium. Anno Chr. 457. conſentiente Leone, qui non alium magis idoneum judicavit, contrà Vandalos. Nec vano augurio: paulo enim pòſt Majorianus hos ingenti clade vicit, Campaniâque, quò Genſericus jam pervenerat, depulit. Epiſtolâ dein ad Romanos ſcriptâ ſeveram juſtitiæ adminiſtrationem pollicitus, populos à tributis liberavit. Bello contra Viſigothos felix, cum Theodorico horum Rege, pacem fecit. In Africam tranſiturus, à Genſerico, qui per ſtratagema 300. naves, in portu Carthagenæ Hiſpan. ceperat, impeditus: diſſimulato habitu in Genſerici aulam ſe contulit, hujus contra Imperium conſilia expiſcaturus, tremente, in quo ambo collocuti, loco. Poſt quæ magna animo contra Vandalos volvens, Derthonæ juxta Hyram fluv. fraude Richemeris patricii cæſus eſt, an. U. C. 1214. *A. C.* 461. Literis egregiè excultus, & animi fortitudine inclytus. Idac. & Marcellin. *in Chron.* Caſſiodor. & Jornand. *Hiſtor.* Procopius *Majorinum* appellat, ac de ejus virtute multa præclara memorat in 3. *belli Vandalici librô.* Sed & Sidon. Apollinaris *Panegyrico* illius laudes celebrat. Vid. quoq; Car. Sigonium *de Imperio occidentali*, & Onuphrium Panuinium.

Majorica, aliàs *Balearis major*. Inſ. *Mallorca* incolis, *Majorque* Gallis, ſatis ampla Hiſp. in mari Mediterr. inter Minoricam ad Ort. & Ebuſum ad Occ. cum quibus regnum Majoricæ conſtituit. Aliàs Reges habuit proprios, nunc ſubeſt Regi Hiſp. ut Aragoniæ R. Circuitus eſt fere 110. m. p. Ejus præc. urbs Palma, *Mallorca*, Epiſc. ſub Arch. Tarraconenſi, ampla & permunita, cum portu, in ora Occ. Inſulæ, in qua etiam Alcudia, oppidul. in parte Or. cum 34. caſtris ſeu vicis. P. Ferragutus, indigena. Incolæ inſulæ hujus habentur piraticâ infames, terram fertilem colunt, licet ſatis illa ad mare clivoſa ſit. Sub Romanis olim, dein Piſanis inſula fuit, donec à Saracenis capta eſt: quibus inde pulſis Arragonii & Caſtellani hic rerum potiti ſunt, Anno 1230. & Jacobus, ex Arragon. familiâ regnum hoc tenuit, eo poſtmodum exutus: Hodie ut dictum, ſub Regibus Hiſp. eſt. Patria Raimundi Lullii, Mareſcalli Ornani, duorum M. Ord. Melit. Magiſtrorum, ex illuſtri Cottonerorum familia, &c. Ptol. *lib.* 2. Mela, *l.* 2. Strabo *l.* 3. Plinius, Florus, Mariana, Majernus, Turquetus, &c. Celebris præterea inſula eſt commercio nummorum, qui, *Reales* dicti, ibi cuduntur.

Majorinus, primus Donatiſtarum, in Africa, Epiſcopus, prius domeſticus Lucillæ. Vide ibi, & lector Cæciliani, cui pulſo ſurrogatus erat: unde ſchiſmati Donatiſtarum initium: nihilominus non ipſe Majorinus, ſed ſucceſſor Donatus hiſce nomen dedit. Auguſtin. *lib.* 1. *c. Parmen. cap.* 3. *lib.* 3. *c. Creſcon.* &c. Optat. *l.* 1. *in Parmen.*

Mais, Indiæ fluv. inter Gangem, & Indum. Arrian.

Maſtravenum, Gall. urbs in prov. inter Forum Julium, & Aquas Sextias. Antonin. Quibuſd. *Brignole*, aliis *Cotignac*, oppidul. illius tractus, ad Argenteum fluv.

Maiuma, urbs, ubi Venus culta, unde ſacra, de quibus infra, Baronius dicta vult. V. *Majoma.*

Majuma, priſca Romanorum celebritas, à Claudio inſtituta, quam in Calendis Maji, luxuriante jam floribus vere, *Maja*, ſeu *Flora* Deæ, ut campis & arboribus faveret, expediérunt, apud Oſtiam, in æde Caſtorum. Id enim Numen ibi cultum, ventorum mariſque cauſâ. Ita legitur apud Amm. *l.* 19. in ſumma frumenti inopia Tertullum, qui Præfectus annonæ erat, apud Oſtiam, in æde Caſtorum ſacrificaſſe, tranquillitatemque maris molliviſſe. Aliàs *Floralia*, Angl. *Maye games.* Ovid. *Faſt. l.* 4.

Mille venit variis florum Dea nexa coronis,
Scena joci morem liberioris habet.
Exit & in Majas feſtum Florale Calendas, &c.

Sed Floralia turpius peregerunt Romani vett. quam inferiores *Majumam*: eadem tamen fuiſſe, quòd omnes *Majumam* floribus celebrent, teſtis eſt Gyraldus *in hiſt. Deor. ſyntagm.* 1. De ea Suidas: Μαϊουμᾶς πανήγυρις ἤγετο ἐν τῇ Ῥώμῃ κατὰ τὸν Μάϊον μῆνα, τὴν παράλιον καταλαμβανόντων πόλιν τὴν λεγομένην ὠστίαν, οἱ τὰ πρῶτα τῆς πόλεως τελοῦντες, ἡδυπαθῶν ἐνήχοντο ἐν τοῖς θαλαττίοις ὕδασιν ἀλλήλους ἐμβάλλοντες, ὅθεν καὶ Μαϊουμᾶς ὁ τῆς τοιαύτης ἑορτῆς καιρὸς ὀνομάζεται. Sed ut inquiunt Gloſſæ Baſilic. εἰς τιμὴν τῆς μαίας, in honorem Majæ, quæ & Flora à floribus, & χλωρὶς à viriditate nomen habuit, dicata eſt. Celebrabatur magno ſumtu, cùm in epulis, tum in oblationibus, ut in *Miſopogone* refert Julianus. Sed recidente in priſtinam ſpurcitiem, in Trullenſi ſynodo, ſub Conſtantino M. *Can.* 62. damnatæ ſunt Calendarum, Panis, Bacchi, & *primæ diei Maji* feſtivitates. Reſtituta tamen eſt, ſed cautè, ab Arcadio & Honorio, anno 1. Imp. *Cod. Lib.* 11. *Tit.* 45. *Clementiæ noſtræ placuit, ut* Majumæ *provincialibus lætitia reddatur: ita tamen, ut ſervetur honeſtas, & verecundia caſtis moribus perſeveret.* Verùm cùm honeſtas non ſervaretur, (Meurſium loquor) quadriennio pòſt Chryſoſtomo nitente, iterum abrogarunt iidem Auguſti, circa A. C. 399. quorum Reſcriptum ad Aurelianum Præfectum prætorio, extat *Cod. Theodoſ. lib.* 15. *Tit.* 6. Sed, depoſitâ turpitudine, mos porrectus videtur ad noviſſimas ætates, quem tamen non tulit Mediolanenſe Concil. tertium; A. C. 1573. in quo cavetur, ut abuſus de frondibus erigendis Mediolani 5. Calendis Maji abrogatus ſit. Apud Anglos hodieque ſoſpitat, cùm in plebe, tum in Regis palatio. Solet enim juventus palum in villis erigere eximiæ proceritatis, variis pictum coloribus, floribuſque, faſciis & tæniis adornatum: celebritatis quoque dominam ceu Reginam eligere, quæ circa palum choreas ducit. Manè etiam diei ad nemora confluunt, deductiſque inde ramis viridibus, ædes tam ſacras, quàm profanas, excolunt. Egrediuntur & cum cœtu aulico ad nemus, ipſe Rex & Regina, frondes atque ramulos referentes. Viguiſſe ſub Eduardo I. conſuetudinem ex eo conſtat, quòd ab uxore Roberti Brucii, fortiſſimi coronæ Scoticæ reſtauratoris, cùm apud Anglos captiva teneretur, & de regno deſperaret, dictum eſt an. 1306. *Futuros ipſos Regem & Reginam iis ſimiles, qui choreas ducunt circa palum Majuma.* Non diſſimiles multò videantur olim ſub Majoribus domus laborantes Reges Franciæ, quos in an. 662. ſic depingit Sigebertus: *Nil agere, nil diſponere, quam irrationabiliter edere & bibere domiq; morari. & Calendis Maji præſidere coram tota gente, & ſalutare, & ſalutari, obſequia & dona accipere & rependere, & ſic ſecum uſq; alium* Majum *habitare*, Henr. Spelmannus *Gloſſar. Archæol.* V. quoque Chryſoſt. *Hom.* 7. *in Matth. Hom. de Davide & Salomone*, &c.

Majus, menſis à *Majoribus* dictus eſt, quia (ut inquit Macrobius) Majoribus conſecratus eſt, quorum conſilio Reſp. gerebatur, ſicut Junius à Junioribus, qui rem armis gerebant. Poſtquam enim Romulus populum Rom. in majores, minoreſque diviſit, ut altera pars conſilio, armis altera Remp. tueretur, in honorem utriuſque partis, hunc Majum, ſequentem Junium vocavit. Ovid. *Faſt.*

Hinc ſua Majores tribuere vocabula Majo,
Junius à Juvenum nomine dictus adeſt.

Sunt qui à *Majeſtate* deâ dictum volunt, quòd Flamen Vulcanalis calendis Maji huic Deæ rem divinam fecit. Alii à *Majâ* Mercurii matre, propterea quòd hoc menſe Mercatores Majæ pariter & Mercurio ſacrificare ſoliti erant. Fuit in Apollinis tutela: V. Thom. Dempſterum *Antiq. Rom l.* 4. *c.* 9.

Majus Monaſterium, Abbatia Gall. celeberrima, Ordinis Benedictini, prope & extra Turones, in oppoſita Ligeris ripa, à D. Martino

Martino inſtituta, cum cœnobio recenti ſuperbiſſimo, *Marmontier* vulgò.

Mala ſpina, vulgò *Male ſpine*, tractus Tuſciæ, prope Genuam, et in March. titulo. Leand. Albertus *deſcr. Ital.*

Malabaria, Gallis *le Malabar*, regio Indiæ, in parte Auſtrali Peninſulæ cis Gangem ad Occ. inter regnum Decani ad Sept. & prom. Comorinum ad Mer. valde abundans & fertilis. Extenditur, verſus oram maris Maldivarum, per 125. leuc. ubi regna Calecuti, Cochini, Cranganoris, Cananoris, Coulani & Travancoris. Sunt etiam ibi aliquot minora regna, nempe Auriola, Badara, Baticala, Batimana, Bipurium, Calecoulanum, Changanara, Chombæum, Cota, Cucuranum, Curiga, Mangatum, Marta, Mouticum, Mutertum, Panhapelum, Panurum, Porcanum, Punbalum, Tanorum & Trivilaria. Præcipuæ urbes Malabariæ ſunt Angamala, Calecutum, Cananorium, Cochinum, Coulanum, Cranganora, quæ 4. ſub Batavis a paucis annis; Travancorium, &c. ubi plurimi Chriſtiani. Ibi aliquot coloniæ etiam Batavorum & Luſitanorum, in ora littor. Ultimus Rex in hac Regione fuit *Sarama Persmal*, qui Calecutii Regnum conferebat miniſtro cuidam ſibi amiciſſimo fideliſſimoque, titulum ſimul *Samorinus* ipſi imponens, quod idem eſt, ac *Cæſar*, ſive *Imperator*, in reliquos omnes inferiores Regulos, jubensque, ut reliqui huic pareant, tanquam vaſalli. Unde in hodiernum uſque diem Rex Calecutii titulum *Samorinus* ſibi uſurpat, imperiumque in reliquos Malabarorum Reges ſibi vendicat. Malabari integunt pudenda, cætera nudi incedunt, idque tam fœminæ, quam mares. In terra Malabar feraciſſima, piper creſcit, quod alibi non provenit, niſi in his locis maritimis, hinc igitur neceſſariò petendum eſt. Creſcit quidem ad Malacum piper, ſed parciùs: at in Malabarorum Regno conquiſitum, per univerſum orbem invehitur. Cinnami quoque hic ingens copia. V. Maffæum *Hiſt. Ind.* Linſchot, *Itin. Ind. cap.* 13. P. de Valle *Itiner. tom.* 4.

Malaca, Vid. *Malacha*

Malacca, urbs Indiæ extra Gangem: ubi aër mirè inſalubris. Caput eſt regni cognom in parte Auſtrali Aureæ Cherſon. ad fretum Malaccæ, è regione Sumatræ. Suberat ol. Regi *Ihor*; poſtea occupata fuit à Luſitanis, auſpiciis Emanuelis R. Duce Albuquerquio, An. C. 1519. Tandem an. 1640. ab Hollandis capta eſt, poſt obſidionem 6. menſium. Emporium eſt celeberrimum, cum portu capaciſſimo & arce permunita. Linſchot. *Itin. Ind.* Maginus *Geogr.*

Malacha, ſeu *Malaga*, civitas Epiſc. olim ſub Arch. Hiſpalenſi, nunc Granat. Hiſp. Bæticæ, Marcianus *lib.* 2. τῶν ἐπιδρομῶν Artemidori. Plin. 5. 2. *Siga oppidum ex adverſo Malacha in Hiſpania ſita, Syphacis regia.* Facit & illius mentionem, *lib.* 3. *cap.* 1. ut & Pomp. *lib* 1. Gentile *Malacitanus*. Steph. Hæc urbs celeberrima eſt ſitu, emporio, rerumque omnium, & neceſſitati, & voluptati deſervientium, vini inprimis optimi copiâ. Hiſpaniarum Rex armamentarium hic habet inſtructiſſimum, ex quo perpetuum præſidium in ſuis Africæ opidis ſuſtentat, atque communit. A Phœnicibus, cum Abdera, conſtructam eſſe anno ante Chriſti adventum 1540. aſſerit Fr. Tarapha. *Malaca* unde dicatur, nulli erit ambiguum, qui legerit hæc Strabonis *lib.* 3. Ταριχείας δὲ ἔχει μεγάλας. *Salſamenta autem abundat.* Nempe מלח *Malach* Ebræis eſt ταριχεύειν, *ſale condire*. Unde מלחא *Malacha* dictum *ſalſamentorum oppidum*. Græce Μάλακα aſpiratione demptâ. Baudrando in ora eſt maris Medit. ad oſtiv Malacæ fluv. nunc *Quadalquivirejo*: cum duabus arcibus probè munitis in colle. 14. leuc. ab Hiſpali in Eur. 23. à Gadibus in Ort. 22. à Granata in Occ. Vide quoque Merulam, & Marianam. Dicitur incolis *Malaga*. Gallis *Malgue*.

Malacha, vel *Malachath*, Libyæ inter. opp. Ptol.

Malachias, nomen Prophetæ, ex 12. minoribus, ultimi; erat ex tribu Zabulon, Epiphan *de Vit. Proph.* & vixit poſt Zachariam, ſub Dario, vel Artaxerxe Longimano. Prædixit abolitionem ſacrificiorum Judaicorum, & inſtitutionem Sacrificiorum Spiritualium, quæ uſque ad finem mundi offerenda eſſent: Vaticinatus inprimis de adventu Chriſti in carnem, & præcurſoris ejus Johannis Baptiſtæ, qui in ſpiritu & virtute Eliæ prius venturus erat: ut ipſe CHRISTUS interpretatur, Matth. 17. 12. Conſtat Malachiæ prophetia capp. 4. Vid. Hieron. *præf. in Mal.* Origenes hunc Angelum incarnatum, Judæi Eſdram eſſe voluerunt: refutati ambo ab Euſ. *in Chron.* Aug. *de C. D.* 18. 36. Cyrill. *in* 1 *Mal.* Sixtus Sen. *Bibl. S l.* 1. &c. In ejus Prophetiam, extant: Acoſta *Comm.* fol. Lugduni, 1641. Balduini *Comm* Brocardi *Explicatio* Chytræus. Danæus. Draconites. Grynæi Ὑπόμνημα. Quart. Genevæ, 1582. Martini *Analyſis & Obſervationes.* Quart. Groningæ. 1647. Melanchthonis *Comm.* Polanus. Quadratus. de Quiros, Regius Sclaterus. Seyfrid. Quart. Stock *Comm.* Angl. fol. Londini 1641. Tarnovius. Varenii *Collegium.* Willii *Commens.* Octav. Winckelmannus, &c. Vide Crovvæi *Elenchum.*

Malachias, Arch. Armachanus, in Hibernia, ſec. 12. Obiit Claravalle, inter amplexus S. Bernhardi, Anno Chr. 1148. Scripſit prophetias, de vitis Paparum, à Cœleſtino II. &c. Bernhard. *in ejus Vita.* Item, *ep.* 315. 316. 317. primus Cœlibatus legem in Hibernia introduxit. Ciacconius *in Vitis Pontificum*, Balæus *de Scr. Angl.*

Malachus, vel *Marachus*, Poeta Syracuſanus, Ariſtoteli in Quæſtionibus memoratur, qui nunquam melius ſcribebat, quam cum irâ percitus ad carmen accedebat.

Malacia, civitas, quam Philoctetes, quum ob Paridis necem in morbum fœmineum incidiſſet, eoque nomine erubeſceret, deſertâ patriâ condidit, & ex re *Malaciam* dixit. Cæl. Rhodiginus 6. 1.

Malacus, vetus author de finibus Siphniorum ſcripſit. Athen. *libr* 6.

Malaa, Arcadiæ urbs Pauſan.

Malas, pop. Indiæ, intra Gangem, intra montes Malabariæ, verſus confinia Coromandelis reg. juxta ditiones Principis Maduræ; *Maleas* vulgò Ibi plurimi Chriſtiani *S. Thomæ* dicti.

Malas Colon, Aureæ Cherſoneſi promuntorium. Ptol. ubi *Malacha*, Varrerio, emporium Indiæ ulter.

Malalai, nomen viri. 2. Eſdr. 12.

Malaleel, filius Cäinan, natus A. M. 396. genuit Jaredum, an. M. 461. Obiit an. 1290. Gen. *cap* 5. v. 12, 15, 17. Luc. 3. Salian. Tornielli.

Malanius, Oenotrorum urbs mediterranea. Steph. *Maida* hodiè eſt Barrio. In Calabria ult. ad Metaurum fluv. à Neocaſtro 8. mill paſſ. in Mer. Hipponium verſus 16. Dicitur etiam *Malanium* & *Melanium*.

Malaſar, vel *Melſar*, nomen viri, Dan. 1.

Malaſſes, Rex Iazorum, ævo Trajani Imp.

Malaxus Johannes, ſcripſit græcè hiſtoriam Patriarchalem Κωνσταντινουπόλεως, Conſtantinopoli, Anno 1578. ubi ſumma cum inopiâ conflictatus vixit, ut ex literis Gerlaci, ad Martinum Cruſium, patet. Voſſ. *de Hiſt. Gr.*

Malbodium, opp. Hannoniæ, ad Sabim fluv. medium inter Montes ad Bor. & Avenas opp. ad Auſtrum 4. leuc. Vulgò *Maubenge.*

Malceca, Hiſp. opidum inter Cordubam, & Emeritam. Anton. Ferrario autem eſt inter Cætobricam, & Saladiam 20. m. p. *Maratecca* hodiè Jacobo Vaſconcello.

Malchio, presbyter Eccleſiæ Antiochenæ, magni nominis, Rhetoricam docuit. Scripſit contra Paulum Samoſatenum cujus fallacias, in Synodo Antiochena, contra eum congregata, præ aliis deprehendit: unde is damnatus, excommunicatus ac ſede Epiſcopali deturbatus eſt. A. C. 272. &c. Euſeb. *Hiſt. lib.* 7. *cap.* 23 & 24. Hier. *de Scr. Eccl.*

Malchus, nomen ſervi ſummi Pontificis, cui Petrus auriculam abſcidit. Joh. 18.

Malchus, Hiſtoricus, ſcripſit hiſtoriam ſecundùm Photium, *in Bibl cod.* 78. a 17. an. Leonis Imper. uſque ad mortem Nepotis, libb. 7. Secundùm Suidam, à Conſtantino uſque ad Anaſtaſium, ſub quo vixit. Ejus puritatem & elegantiam laudat Photius, commendâtque illum, velut Hiſtorici conſummati exemplar. V. Voſſ. *de H G lib.* 2. *cap.* 21. Geſner. *in Bibl.* Hoc nomine etiam dictus Porphyrius, teſte ſeipſo *in Vitâ Plotini*: Βασιλεὺς τοὔνομα τῷ Πορφυρίῳ ἐμοὶ ὄντι, κατὰ μὲν πάτριον διάλεκτον Μάλχῳ κεκλημένῳ.

Malcoa, Libyæ interioris populi. Ptol.

Reges Scotiæ.

Malcolmus, vel *Milcolumbus I* Scotiæ R. fil. Dungali, vel Donaldi VI. ſucceſſit Conſtantino III. per an. 15.

Malcolmus II. fil. Kenneti III. ſpe regni dejectus, aliquandiu exulavit: poſt mortem verò Grimi, agnati ſui, eo potitus, effecit ut hæreditarium in poſterum eſſet, legibusque egregiis latis, diviſit in Baronatus. Obiit an. 1040. regni 30.

Malcolmus III. fil. Duncani, vel Donaldi, ex Sybilla Northumbrica, Machabelis ſucceſſor, an. 1057. Pius & egregius Princeps, ad Anglorum imitationem, apud quos diu exul vixerat, Comitatus, Marchionatus, Baronatus, &c. in regno inſtituit: ingenti prædâ ex Angliâ, in quam ſæpe excurrit, an. 1070. actâ. Obiit an. 1094. regni 36.

Malcolmus IV. fil. Henrici Principis Scotiæ, nepos Davidis, huic ſucceſſit, an. 1153. Prudenter ſuborientes turbas pacavit, Obiit an. 1165. regni 12. Buchan. *Hiſt. Scot.*

Maldiva, Gallis *les Maldives*, Inſulæ Indiæ, in mari Indico, fere 130. leuc. à prom. Comorino in Ort. majori ex parte ſatis parvæ. Extenduntúrque à Sept. in Mer. per 300. circiter leuc. numero 10000. Sed dividuntur in 13. partes, *Atollons* dictas: nempe, *Tilladou Matis*. Luſit. *Cabeza des Ilhas* i. caput Inſularum, *Milladoue Madoué*, *Padypola*, *Malos Madou*, *Ariatollon*, *Male Atollon*, ubi Mala Inſ. *Poulisdou*, *Meluque*, *Nillandoux*, *Collomadoux*, *Adoumatis*, *Savadou*, *Addou*, & *Pone Molluque*, quæ duæ ultimæ pro una cenſentur. Sub Rege proprio, cujus ſedes in *Male* Inſ. circuitus 5. m. p. Vid. Fr. Picardum, Aremoricum. Hinc *Archipelagus Maldivarum* nomen habet. Multitudinem hanc intercurſantes Euripi faciunt, adeò anguſti, ut alibi navium antennæ jubas arborum deterant, alibi etiam qui valentiores ſunt viribus, ramo quopiam manibus apprehenſo, ex una in alteram inſulam

ſulam tranſmittant. Vide Franc. Pirardum, *deſcr. Maldiv.* Maſſæum & Linſchotum, *hiſt. Ind.*

Maldra, fluv. Galliæ, vulgò *Maudre*, vel *Módre*. Criſciacum, Nelſam villam *Neofle la Ville*, Maroilum *Mareuil*, Mauliam *Mole*, Avenacum, Spedonamque alluit, ac paulo ſupra Meduntam in Sequanam effluit. V. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Malduinus, Scotiæ R. fil. Donaldi ſeu Donevaldi IV. ſucceſſit Ferquardo II. an. 668. uſque ad an. 688. quo Eugenius IV. hujus nepos throno potitus eſt. Buchan. *hiſt. Scot.*

Maldunenſe cœnobium, opp. Vilconiæ, 30. mill. in Bor. à Saliſburia. *Malmesbury*.

Malea, Lesbi promuntorium è regione Mitylenes, Thucyd. Mons item Taprobanæ apud Ptol.

Malea, promuntorium Peloponneſi in orâ Auſtrali Laconicæ, per 50. m. p. in mare protenſum, adverſisque ventorum flatibus navigationem reddens periculoſam. Unde factus eſt locus proverbio: *Cùm ad Maleam deflexeris, obliviſcere quæ ſunt domi.* Poetæ pro licentiâ ſuâ mediam ſyllabam nunc producunt, nunc corripiunt. Producunt Ovid. *Amor. 2. Eleg. 6.*

Nec timeam veſtros curva Malea ſinus.

Stat. *Theb. 7.*

—— *Rauca circumtonat ira Malea.*

Prop. *lib. 3.*

Præbeat hoſpitio ſæva Malea ſuo.

Corripiunt Virg. *Æn. 5.*

—— *Maleæq; ſequacibus undis.*

Val. Flac. *lib. 4.*

—— *Malea velut arce fragoſâ*

Turbo rapax. —— ——

Dicta à *Maleo* Argivorum rege, qui in eâ pulchrum templum conſtituit, quod *Maleaticum* appellavit. *Maleum* Plinio, *Cabo Malio* Sophiano, *Capo Malio di S. Angelo* Brietio; 10. mill. à Cythera Inſ. in Bor. Hinc *Maleus* ſinus, qui & *Aureus* à latronibus, teſte Floro 3. 6. Iſacius *in Lycophronem*, ſcribit *Aſini maxillam* à formâ vocari. Ptolemæo tamen duo diverſa loca ſunt, in quorum medio *Boa* ab eo deſcribuntur.

Malecena, Armeniæ min. urbs. Anton.

Maleg, vulgò quoque *Maleg*, fluv. Æthiopiæ ſuper. Oritur in regno Damuti, dein recipit fluv. Anquetum, & poſt 80. leuc. conjungitur Nilo, in Nubia, infra prov. *Faſculon*. Is. Voſſius *diſſ. de Nilo.*

Maleguetta, ora Guineæ, maximè in Occ. extenſa, inter oram Dentium ad Ort. & montem Leonis ad Occ. ubi primùm aliquot coloniæ Francorum jam ab an. 1636. dein Luſitanorum, poſtea Anglorum & Batavorum; *Tand Coſt* hiſce, Gall. *Maleguette*; Ibi aliquot regna & portus, uti parva Deppa, Seſtrum ſeu Lutetia, fluv. Sanguinius & Gojana, nullæ urbes. Dicitur *Coſte de Graives* Gall. Aliis hæc ora reſtringitur, inter prom. Palmarum ad Ort. & fluv. *dos Seſtos*, ſeu Seſtrum ad Occ. Hic celebre piperis commercium, arbores ingentes, aër peregrinis infeſtus, incolæ robuſtiſſimi & in ferro elaborando ingenioſi, varia frugum genera, venatio optima, & vini ex palmis expreſſi vis ingens. Villaut. *Relat. litter. Afr.*

Malemba, regnum Africæ, inter Angolæ regnum, & lacum Zambre. Marmol. & Joh. Leo, *deſcr. Afr.*

Malemortium, opp. Provinciæ, ad Druentiam, medium ferè inter Avenionem ad Occ. & Aquas Sextias ad Ort. Vulgò *Malemort*

Malena, Atarnitidis reg. locus. Herodot.

Maleos, ex Ebudibus inſulis una. Ptol. Hodiè *Mul* Scotis, aliis *Mula*. Inſ. ampla Scotiæ, verſus oram Occ. ab eo exiguo freto diviſa, prope Loquabriam & Lorniam prov. Circuitus 60. mill. Scot. Ibi 14. caſtra cum aliquot villis. 55. mill. ab Hibernia. Metallifera eſt & unionibus clara. Emporium etiam Æthiopiæ, Idem.

Malethubalus, Mauritaniæ Cæſar. mons. Ptol.

Maletum, P. Diac. Lazio *Malzan*, caſtr. Cenomanorum, in Tridentinorum finibus.

Maleventum, Campaniæ urbs. Plin. 3. 11. *Hirpinorum colonia Beneventum, auſpicatius mutato nomine, quæ quondam adpellata Maleventum.* Liv. *libr. 3. Caſi, captiq; Samnites, niſi qui Maleventum, cui nunc urbi Beneventum nomen eſt, perfugerunt.*

Maleus, mons Indiæ ſub Æquatore, Martianus Capella, & Plin. 6. 19. Solinus juxta Palibothram urbem ſtatuit. In Oretum gente deſcribit Plin. 2. 73.

Malherbe Franciſcus, Poëta celebris, Cadomenſis, ex illuſtri familia, & bello contra Anglos olim clariſſima. Patre Evangelii doctrinam amplexo, Indignatus in Provinciam abiit, ductâque ibi uxore, numeroſam prolem, ſed cui omni ipſe ſupervixit, ſuſcepit. A' Cardin. Perronio Henrico IV. commendatus, ſub ipſo & Mariâ de Medicis, regiâ munificentiâ, lautè vixit. In converſatione paulò moroſior, verborum parcus, aliorum contemtor: Poëſi Gallicâ, imo totâ linguâ patriâ ad ſupremum puritatis & elegantiæ culmen perductâ, Obiit an. 1628. æt. 73. Vide Balſac. *entr. 31. & 37. &c.*

Maliaca, Hiſp. Tarracon. urbs. Ptol. vulgò *Malgrado*.

Maliacus ſinus, *Lamiacus* Pauſaniæ, *Meliacus* Thucydidi. *Melis* Herodoto, ſinus Phthiotidis, partem Theſſaliæ alluens, & Locros Epicnemidios. *Golfo de Ziton* Sophiano, *Volo* tamen Theveto dicitur.

Maliane, Arachoſiæ op. Ptol.

Maliapura, urbs Indiæ cit. in ora ſinus Gangetici, & tractu Coromandelis. Hic, in templi vet. ruderibus, S. Thomæ cadaver repertum, indeque Goam tranſlatum eſſe, credi vult Maffæus. Aliter *urbs S. Thomæ*, ſeu *Meliapora*. Vid. ibi.

Malias, Hiſp. op. Appian.

Maliattha, Arabiæ Petrææ urbs. Ptol.

Maliba, Indiæ urbs extra Gangem. Ptol.

Malichus, Antipatrum veneno necavit, an. U.C. 711.

Malii, pop. circa Meſopotamiam. Strab. *l. 16.*

Malimnus, Siciliæ mons, malis, hoc eſt, pomis refertus. Theocritus, vel ut habet ejus Schol. locus paluſtris non procul à Crotone. Στρογγύλιμνος legit Caſaubonus.

Malina, æſtus maris vehementior, ut *Ledo* mitior: an à Germ. *Mallen*, furere, inſanire. Virg. *Æn. 1.*

—— —— *Furit æſtus arenis.*

Anglis *the ſpring tyde*: Xantonenſibus in Gallia, *Maligne*. Quotidiana inundatio bis in die quovis per horas 24. ſemper peragitur, & per alternatas ſeptimanas *Ledonis & Malinæ* viciſſitudo comitatur. Sed *Ledo* ſex horas inundationis & totidem receſſus habet. *Malina* verò grandis, per 5. horas ebullit, & per 7. horas litorum dorſa retegit: tantâ cum Luna concordiâ, ut, antequam Luna naſcatur, tribus diebus & 12. horis ſemper incipiat, & poſt naſcentis Lunæ principia, alias tres dies & 12. horas habere conſueſcat. Similiter & ante plenilunium 3. diebus & 12. horis incipit, & poſt totidem temporis curſus ſui terminum conſumit. Sex verò unius cujusque temporis *Malinas*, Veris ſc. & Æſtatis, Auctumni & Hyemis, ſecundùm Lunarem ſupputationem, hoc eſt, ſimul omnes 24. unuſquisque communis annus habet, exceptis emboliſmis, qui 26. *Malinas* retinent: & uniuſcujuſque de prædictis temporibus mediæ duæ, vid. Æquinoctia & aliæ, quando vel dies vel nox curſus ſui terminum conſumit, ſolito validior & inundatione altior fieri conſuevit, interpoſitis verò ſpatiis iterum tantundem ſemper *Ledo* intermittitur. Vide Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archaol.*

Malippala, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Mallaba, Arabiæ Fel. urbs. Ptol.

Mallada, urbs Perſica. Steph.

Mallasa, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Mallaguetta, Gall. *Mallaguette*, regio Guineæ latè ſumptæ, in ora Oceani, inter Guineam propr. ad Ort. & Nigritiam, ad Bor. & Occ. Oceano Atl. à Mer. alluitur. Ibi aliquot regna minoris famæ, & quædam Europæorum coloniæ. Ejus pars ad Ortum *Maleguetta*. V. ibi.

Mallea, ſeu *Malleacum*, urbec. Pictavenſis prov. Epiſc. *Maillezais*. Intra paludes, ægrè propter aëris inclementiam habitata, 1. alteroque mill. à Separa flu. 8. leue. à Rupella in Cæc. 2. à Fontenæo Comitis in Mer. 4. à Niorto in Occ. Olim ſedes Comitum Pictavienſium, & Ducum Guiennæ fuit, qui ibi templum magnificum S. Hilarii extruxere. Sub Roberto dein Rege, Guilielmus V. comes, ibi Abbatiam fundavit, Anno Chr. 1030. quam in Epiſcopatum vertit Johannes XXIII. Anno 1317. qui tamen tranſlatus eſt poſtmodum Rupellam, Anno Chr. 1648. Bouchet. *Annal. Aquit.* Duchenius, Sammarthan. *Gall. Chr. T. III.* Moretius *Dict. Hiſt.* &c. V. quoque *Malliacum*.

Mallea, Vide *Mallia*.

Malleo, oppidum non obſcurum Galliæ, caput vallis Subolæ, qui pagus eſt ſub radicibus montis Pyrenæi, Elloronenſis Eccleſiæ finibus incluſus: vulgò *Mauleon de Sole*. Munitur arce veteri, in loco edito, ad Saſonem fluv. troctis optimi ſaporis abundantem, *le Gave du Saiſon*. Olim ſub dominis, qui Vicecomites Subolæ dicti ſunt. Hadr. Valeſius.

Malleo, opp. Pictonum, *Mauleon*, in limite prov. Andegavenſis, 11. ab Andegavo in Mer. leucis. Patria Henrici Spondani Ep. Apamiarum.

Malleo, vulgò *Mauleon de Soule*, opp. Aquitaniæ, in regiune Solenſi; inter Navarram inf. & Beneharniam. V. ſuprà.

Malli, Indiæ pop. circa ortum Indi fluv. incolentes, qui cum Deriade Baccho reſtiterunt. Steph.

Mallia aqua, apud Thermopylas in Phthiotide, & apud Oeten mont. videtur, ubi Maliacus ſinus, qui & Oetæus. Catullus *Epigr. 69.*

Cùm tantum arderem, quantum Trinacria rupes,
Lymphaq; in Oetæis Mallia Thermopylis.

Malliacum, locus Galliæ, in Pictonibus, amne Altiſiâ *Autiſe* undique incinctus, unde & Inſ. *Malliacenſis* nonnunquam dicitur: vet. Monaſterio inſignis, Epiſcopatus poſtea ſedes. Vide Hadr. Valeſium *Not. Gall.* & ſupra in voce *Mallea*. Aliud *Malliacum*, vet. quoque Monaſterio & ſepulchro S. Solemnis illuſtre in Turonum eſt finibus, idque vel *Maillé*, in inſula Ligeris, infra Cæſarodunum Turonum, vel *Maillé* ad Virigendam. fluv.

fluv. ſupra Inſ. Burchardi, in Turonibus quoque. Idem Valeſius.

Malliacum, ad Vidulam, locus Galliæ ad flu. Vidulam: vulgò *Mailly*.

Mallea, Anton. opp. Brutiorum in ora, inter Scyllæum & Cænidem, cujus rudera hodieque *Mallea*: in Calabria ult. à Nicotera urbe 24. m. p. in Ort. Barrius.

Malliana, urbs aliàs Maur. Cæſ. nunc opp. Teneſæ, in regno Algerii in colle, prope Miromum fluv. 40. m. p. ab ora maris Mediterr. in Mer. *Meliane*.

Malleis, *entis*. Vide Steph. in Μαλλόεις, ſic enim apud illum ſcribitur.

Mallophoros, Ceres in Megaride ſic dicta, quod nomen ei ab illis videtur impoſitum, qui mortalium oves connutrire cœperint. Siquidem lanam dicunt Græci μαλλὸν, ex quo & iidem eam Μαλλοφόρον vocarunt. Cæl. Rhod. *l.* 15. *c.* 1.

Mallos, Ciliciæ op. clariſſimum, à *Mallo* conditore ſic dictum, ut ex Callimachi ſententiâ refert Steph. Ejus meminit Lucanus *libr.* 3.

Mallos, & extrema reſonant navalibus Ægæ.

Vide Euſt. *in Dionyſ. Verſ.* 874.

Mallota. populi nomen. 2. Mach. 4.

Malloth. fil. Azabiæ. 1. Par. 6.

Mallus, mons Indiæ intra Gangem, à quo populi vicini *Malli*. Plin. 6. 17.

Malmesburium, Burgus Angliæ, Monaſterio, in veteri Merciorum regno, inclytus: Hodie in Comit. Viltoniæ eſt Vulgò *Malmesbury*, patria Guilielmi inſignis Hiſtorici. Hic concilio habito A. C. 705. vel 707. Althelmus loci Abbas ſcribendi contra Paſchaitas mandatum accepit, Vid. Bedam *Hiſt Angl. l.* 5. *c.* 19.

Malmogia, urbs munita Scaniæ, cum portu capaci, juxta Sundicum fretum, è regione Hafniæ, à qua 4. leuc. Dan. in Ort. abeſt, 2. à Lundi in Merid. uti 4. à Coronia. Cum arce munita, ab an. 1434. Nunc Suecis ab an. 1658. ſubeſt. *Malmuyen* ſeu *Ellebogen* vulgò.

Malmundarium, oppidul. dit. Leodienſis & Abbatiæ Stabulenſis, ad amnem *Reche*, Baudr. Valeſius habet ad Warchinnam, piſcoſum rivulum, qui paulo infra in Albam cadit, in limite Duc. Luxemburgici. Hoc Remaclus, Tungrorum Epiſc à Sigiberto Jun. Auſtraſiorum R. dono accepit, & ſtructo ibi Monachorum cœnobio, *Malmundarium*, tanquam à malo mundatum atque purgatum, appellavit. Inde haud procul à fluv. Amblava, in finibus diœc. Tungrenſis Trajectenſisve, in loco fiſcali, qui *Stabulaus* dicebatur, alterum Monaſterium regia pecuniâ exſtruxit; Vulgò *Stavelo* nuncupatum. Idem. Diſtat 2. leuc. à Stabulo in Or. Vulgò *Malmedy*.

Malobodium, Vid. *Malmedium*.

Malodunum, oppidul. Eſſexiæ, ad amnem *Aquam nigram*, vix 7. mill. Angl. ab ora Oceani Germ. aliàs *Camalodunum*. Incolis *Maldon*.

Malorìges, alter Friſiorum Dux, vacuos agros, & militum uſui ſepoſitos inſedentium. Tac. 14. 54. *Malrich* Teuton. Unde *Malarichi* nomen Ammiano.

Malovendus, Marſorum Dux, à Romanis, ſub Tiberio, in deditionem acceptus.

Malſane, urbs Arabiæ Felicis. Steph.

Malta, vide *Melita*.

Malranus, Tuſciæ portus. Anton.

Malsecore, Indiæ gens. Plin.

Malthace, inſula haud procul à Corcyrâ. Plin.

Malthinus, viri proprium, Horatius,

Malthinus tunicis demiſſis ambulat.

Malua, fluv. Africæ ex Atlante oriens, Mela: Mauritaniam Tingit. à Cæſarienſi dividit. *Mululo* Caſtaldo dicitur. *Mulaya* Marmolio: 92. m. p. à Ryſſadiro in Ort.

Malus, *untis*, locus Myſiæ, inter Scepſim & Achæum opp. contra Tenedum Inſ.

Malus Leo, caſtrum in Pictonibus, diœceſique Malleacenſi, clarum vet. Monaſterio Auguſtinianorum, quibus ſuus eſt Abbas; vulgò *Mauleon*. Item caſtrum, in valle Subola, apud Novempopulos: cujus dominum, Savaricum de Malleone, *inimicum Eccleſiæ Regisq; Angliæ Seneſcallum*, vocat Petrus Monachus *de bello Albig. Cap.* 66. qui à Ludov. VIII. ad deditionem compulſus eſt, cùm Niortum defenderet. Hadrianus Valeſius *Not. Gall.*

Malys, vide *Mempricus*.

Mama. Æthiopiæ ſub Ægypto urbs.

Mamala. Arabiæ Felicis vicus. Ptol. ubi thus, cinnamomum, caſia, myrrha.

Mamarcina, urbs Auſoniæ. Steph.

Mamans, flu. Peloponneſi, non procul à Pylo, qui olim *Amathus* vocabatur. Strab. 8.

Mamblia, opp. Æthiopiæ ab eâ parte, quâ Africam ſpectat. Plin. 9. 26.

Mambolejum, caſtr. Venetiæ, *Ambulejo*.

Mambre, civitas, Gen. 13. quæ *Hebron* & *Arbee* dicitur. Gen. 23. & 25. Item convallis Palæſtinæ, quæ & *Terebinthi*, à Chebron 6. ſtad. à Bethlehem ferè 15. m. p. in Afric. Ferrar.

Mambrinum, opp. Pedemontii, ad capitis Padi dextram.

Mambuta, Meſopotamiæ opidum. Ptol.

Mamelus, 16. Aſſyriorum rex, regnavit an. 30.

Mamercia, vulgò *Memers en Saonnois*, caſtellum Galliæ ad amniculum in Sartam effluentem, in pago Sagonenſi. Hadrianus Valeſius *Not. Gall.*

Mamerci, a filio Numæ manarunt, teſte Plutarcho, quorum nullam unquam mentionem præterea extare vidi.

Mamercus, Catanæ tyrannus, victo Dionyſio & deditâ Catanâ dedidit ſe quoque Timoleonti hac conditione, ut apud Syracuſanos, Timoleonte non accuſante, cauſam diceret. Ductus autem Syracuſas cùm in conſpectum populi & concionem prodiiſſet, cœpit orationem quandam jam pridem à ſe meditatam pronunciare. Sed clamore populi adverſo & ſibilis exceptus, ac populum videns eſſe inexorabilem, veſte abjectâ per medium theatrum cucurrit, & in unum ex gradibus curſu irruens caput colliſit & confregit, tanquam eo ictu moriturus, non tamen eum, quem optabat, vitæ exitum conſecutus eſt: ſed adhuc vivus abductus, quas pœnas latrones ſubire ſolent, ſolvit. Videatur quoque Polyæn. *l.* 5. *in Timoleonte comm.* 2. ubi vitiosè dicitur *Milarcus*.

Mamercus, Præſul Viennenſis, qui teſte Ptolemæo Lucenſi, An. Dom. 453. ſupplicationes primus inſtituit, quas Rogationes vocant. Vid. quoque *Mamertus*.

Mamers, linguâ Oſcorum dictus eſt *Mars*, adjectione ſyllabæ, qui *Mavors* etiam appellatur. Inde *Mamercus Æmilius* dictator, & gens *Mamerca* Livio.

Mamerthes, Corinthius, filium fratris ſui Siſaponis, libidine regnandi, interfecit, maximo ſuo malo. Nam ubi Siſapo factum reſcivit, eum membratim diſcerpſit. Ovid. *in Ibin.*

Trunca geras ſævo mutilatus partibus enſe,

Qualia Mamerthæ membra fuiſſe ferunt.

Mamertina, quæ & *Meſſana*, nomen urbis.

Mamertini, pop. olim è Samo inſ. ejecti, à Meſſanenſibus hoſpitio excepti, occupatâ urbe, illam *Mamertinam* appellarunt, ſicque Meſſanenſes *Mamertini* appellati. Cic. *Act.* 4. *in Verrem.*

Mamertinum fretum, quod & *Rhegium* Straboni, *Siculum fretum* Cic. Plin. & Tac. *Scyllæum* Ovid. & Athenæo. *Siculum* Capellæ, anguſtia maris inter Cænidem Brutiorum promunt. & Pelorum promunt. Siciliæ, *Il Faro di Meſſina*. Hinc *Mamertinum Vinum* Mart. 13. 114.

Amphora Neſtoreâ tibi Mamertina ſenectâ

Si detur, quodvis nomen habere poteſt.

Mamertinus, Conſul, collega Nevitæ, an. U. C. 1114. Sub Juliano Ap. cui panegyricum ſcripſit.

Mamertium, urbs Italiæ. Steph. *Martorana*, in Calabria cit. Epiſc. ſub Arch. Conſentino, inde 16. m. p. ad Sabbatum fluv.

Mamertus, Epiſc. Viennenſis, in Delphinatu. clariſſimus, ſucceſſit Simplicio, frater Claudiani, qui de ſtatu Animæ 3. libb. compoſuit. Circa an. Chr. 474. Ei ſucceſſit Heſychius vel Iſicius. Sidon. Apoll. *ep.* 1. *l.* 7. *& ep.* 14. *lib.* 5. Auguſtin. *Serm.* 173. Greg. Tur. *Hiſt. l.* 2. *c.* 38. Ado *in Chron.* Rorico, *de geſtis Franc. lib.* 1. *cap.* 7. Moretius *Diction. Hiſt.*

Mamertus Patiſſonius, Typographus Pariſinus, Græcè Latineque doctiſſimus. Sub finem ſec. præt.

Mamilas, 14. Aſſyriorum R. poſt Ipheræum, A. M. 2465. Obiit an. 2495. Euſ. *in Chron.* Genebr. *l.* 1. *Chron.*

Mamilia lex, à C. Manilio cogn. Limitano Tr. Pl. bello Jugurthino, lata, in finibus agrorum 5. aut 6. pedum latitudinem præſcripſit, quos uſucapi vetabat. Vid. Cicer. *de LL. & in Bruto*: qui eadem lege ſingulos arbitros regendis finibus datos eſſe docet.

Mamilii, Romana gens, quæ ab Aboriginibus fluxit. Hæc gens initio Tuſculana fuit, quæ Tuſculo municipio facto, cùm Romam veniſſet, inter plebejas relata eſt. Videatur Livius *libr.* 3. *cap.* 29. Manavit autem à Mamiliâ Telegoni, qui Tuſculum condidit, filiâ, Ulyſſis nepte.

Mamilius, alio nomine *Octavius* ſive *Octavus*, Tuſculanus, gener Tarquinii Superbi, qui ad ſe confugiente ſocero, totum Latium adverſus Romanos concitavit.

Mamilla, urbs Germ. in dit. Neoburgenſi, ad Elſterum fluv. Media inter Neoburgum ad Occ. & Altenburgum ad Ort. 4. mill. Germ. 11. à Miſna in Occ. in Miſniâ. *Zeitz*. Fabricio.

Mamiſtra, urbs Ciliciæ mediterr. Adanæ finitima, Arch. ſub Patr. Antiocheno. *Malmiſtra* vulgò, Lib. Concil.

Mamitus, 13. Aſſyriorum rex, poſt Altadem, A. M. 2385. *Hermaſcus*, Aug. *de C. D.* 18. 7. regn. annis 30. Milites exercuit, & laboribus aſſuefecit, formidinique eſſe cœpit Syris & Ægyptiis. Beroſus.

Mamcus Papyrius, Rex Sacrorum, an. U. C. 245.

Mammacuthus, nomen comicum ſtulti, quo nomine & Plato quædam è dramatibus ſuis inſigniviſſe perhibetur. Vid. Scholia *in Ariſtoph. Ranas* Act. 4. ſc. 1. Rhod. 17. 4.

Mamma, opp. Byzacenæ, in Afr. Procopius.

Mammaa Julia, mater Alexandri Severi, inſignis ingenii, & animi excelſi fœmina, à quibuſdam dicitur Chriſtiana fuiſſe, & ab Origene edocta. Hæc filium, qui & ipſe in ſinu matris aliquam Chriſtianiſmi notitiam hauſit, eò coegerat, ut quæ menſæ ſuper-

eſſent edulia, quamvis permodica, altera vice apponerentur. Aurel. Vict. Ab. Urſperg. Euſeb. *l.* 6. *c.* 25. 16. Dein in ſævitiam degenerans, ſocerum filii è medio tolli, nuru in Africam relegatâ, curavit, quò ſola, apud Imperatorem, rerum potiretur. Tandem à militibus, qui Alexandrum, ob matris avaritiam, exoſum occiderant, ſimiliter interfecta. Obiit an. 235. Vid. porro Lamprid. *in Alex.* Herodian. *l.* 5.

Mammam pons, à *Mammeâ* matre Severi ſic dictus, ſuper Anienem fluvium, ad 6. m. p. *Ponte Mammolo*, teſte Marliano. Inter Sabinam & Latium. Extra Romam.

Mammea, Auguſta, religioni Chriſtianæ favit, in qua ut erudiretur, Origene Antiochiam ad ſe evocato uſa eſt. Unde & filius Alexander Severus quandam Chriſti notitiam habuiſſe legitur. Euſeb. *l.* 6. *c.* 20. P. Oroſius *l.* 7. *c.* 11. &c. V. *Mammaa.*

Mammeana, puellæ alimentariæ, & *Mammeani* pueri ab Alexandro Severo inſtituti. Lampridius, an. U. C. 984.

Mammeluci, nomen militum, ſub Sultanis Ægypti, ſignificat *Servos* ſeu *Milites*. Communiter è Chriſtianis legebantur & cœlibes erant: Ex illis Sultani defuncti, & præcipui militiæ regnique proceres. Primi ex Circaſſia in Ægyptum veniſſe, primùmque circa an. Chr. 1250. innotuiſſe dicuntur, eo tempore, quo Ludovicus IX. contra Saracenos moverat. (Aliis ad A. C. 869. illos referentibus, quo Achmadum fil. Tolonis, qui ſervus fuerat, poſt Elmuſtein trucidatum, Ægypti Syriæque Regem fecerint.) Dein per duo ſecula clari, an. 1516. à Selimo, Imp. Turc. Campſone Sultano, prope Alepum occiſo, victi, Tomumbejum hujus loco ſibi præfecerunt, ab eodem ſimiliter ſuperatum, an. 1517. & Cairo capto, infelici ligno affixum. Sic Mammelucorum imperio, poſt an. 267. finis impoſitus eſt. Pet. Martyr. Anglerius. *Hiſt. Leg. Ægypt.* Paul. Jovius *hiſt. libr.* 17. *&* 18. Chalcondyl. *libr.* 3. Baudier. *Hiſt. Turc.*

Mammida, Perſiæ urbs. Ptol.

Mammilla, nomen mulieris Telegoni filiæ, à quâ familia *Mammillorum* dicta.

Mammiſaa, Syriæ quædam Tetrarchia. Plin.

Mammucha, Saracenorum Regulus, alter in Eccleſiam Pharao, cum tota claſſe mari abſorptus eſt: circa A. C. 364. Anton. *libr.* 15. *cap.* 15.

Mamortha, Plin. urbs Samariæ. Vid. *Neapolis.*

Mampſarus, Africæ propriæ mons. Ptol.

Mamuchan, vel *Memucan*, dux Perſarum. Eſth. 1.

Mamuda. Æthiopiæ ſub Ægypto urbs. Plin.

Mamuga, Syriæ urbs mediterr. Ptol. *Mabuga* Maſio: in Caſſiotide reg. inter Marathum & Apameam.

Mamurius Veturius, faber ærarius laudatiſſimus, qui tempore Numæ floruit & Saliorum ancilia confecit ad ſimilitudinem ejus quod de cœlo deciderat. Quo confecto præmii loco petiit, ut ſuum nomen Salii inter carmina canerent. Ovid. *Faſt.* 3.

Inde ſacerdotes operi promiſſa vetuſto
Præmia perſolvunt, Mamuriumq; vocant.

Propert. 4. 2.

At tibi Mamuri formæ cælator ahenæ,
Tellus artifices ne terat Oſca manus.

Vide Feſtum.

Mamurra, Formiis natus Eques Romanus, uti tradit Cornelius Nepos, primus Romæ in Cœlio monte parietes domus ſuæ marmore incruſtavit. Hic eſt, qui Epigrammate Catulli proſciſſus eſt. Idem columnas ex Caryſtio marmore habuit. Plin. 36. 6. Horat. *Sat.* 5. *lib.* 1.

In Mamurrarum laſſi deinde urbe manemus.

Erat autem ſenatoria familia Romæ.

Mamurrha, opp. non obſcurum Latii novi, in regno Neapol. cujus rudera apud Itrum. V. ſuprà.

Mana Geneta, à Rom. culta, partui præeſſe credebatur, ut apud Græcos Hecate: dicta à *manando*. Huic canem immolari, votoque ab ea peti dicit Plut. ne quis domi natorum bonus fiat, *in Quæſt. Rom. qu.* 51.

Manaana. Mauritaniæ Cæſarienſis op. mediterr. Ptol. *Melsana* Marmolio: inter Vagas & Oppidum novum.

Manathus, Ægyptius ex Dioſpoli urbe oriundus, qui de Phyſiologiâ, & Aſtrologiâ judiciaria carmen reliquit. Fuit & alter hoc nomine Mendeſius ſacerdos, apud Ægyptios, utriuſque meminit Suidas. Vid. *Manetho.*

Manahath, filius Sobal, filii Seir. Gen. 36.

Manahem, filius Gadi de Therſa, Dux copiarum Zachariæ, à Sallum occiſi, venit in Samariam & interfecit Sallum, qui menſem unum imperaverat, poſtquam occiderat Zachariam, Regem Iſraël. Regnum Phul, cui tributum promiſerat, opibus nixus, occupavit anno mundi 3264. ante Chriſtum natum annis 800. Secutus eſt hic impietatem Jeroboam, filii Nabat, Tapſam civitatem, quæ nolebat eum intro admittere, uſque adeò perſequutus eſt, ut prægnantes quoque ejus urbis ſcinderet. Poſthæc Phul, Aſſyriorum rex, Therſam obſedit, cui Manahen mille talenta argenti dedit. 4. Reg. *cap.* 15. imperavit annos decem. Joſeph. *lib. Antiq.* 9. *cap.* 11.

Manaim, civitas, quæ fuit terminus tribus Gad, in regione Galaitide, Levitis conceſſa. Item amnis circa Gedroſiam. Plin.

Manaita, Armeniæ regio ejuſdem nominis idolo conſecrata. Dio.

Manalis lapis, oſtium Orci, per quod animæ inferorum ad ſuperos manant, qui dicuntur Manes. Item petra quædam extra portam Capenam, juxta ædem Martis, quam cùm propter nimiam ſiccitatem in urbem pertraherent, ſequebatur ſtatim pluvia. Feſtus. V. quoque *Lapis.*

Manangarems, Gall. *Manangharé*, fluv. Madagaſcariæ, in parte Or. ubi auctus aliquot fluminibus, ſeptemplici oſtio, in mare Æthiopicum ſe exonerat. Flacurtius.

Mananpanme, vulgò *Mananpani*, fluv. ejuſdem reg. In Oceanum Æthiop. labitur, in parte Or. Inſulæ.

Manapia, Hiberniæ urbs. Ptol. hodiè *Waterford*, teſte Staniburſtio. in Momonia reg. ad Suyrum fluv. in ora ad Ort. Ep. ſub Arch. Caſſilienſi, ex primis & emporium, à Dublino ad 50. m. p. in Mer. recedens. *Wexford* autem Camdeno, urbs Comit. cognom. ad Slanam fluv. ubi & *Manapii* pop. Ptol.

Manarsa, Inſ. parva in ora Ceylani, ubi urbec. vulgò *Manar*, Sub Batavis, cùm antea ſubeſſet Principi Maduræ, in Coromandelia. Hinc Mare inter oram Piſcariæ, & Ceylanum, *Fretum Manarium.*

Manaricium, Hollandiæ vicus in diœceſi Trajectenſi: hodiè *Maurick* teſte Simlero, in Gueldria: inter Noviomagum 4. & Trajectum infer. 3. leuc. ad Lacum Rheni foſſam, inter Batavodurum & Grinnes, proxima opp.

Manarmanis Germ. portus poſt Rheni oſtia. Ptol. hodiè *Manna*, teſte Hieron. Verrutio, à quo tractus Friſiæ ſic nominatur, circa ſinum *Dungerdeel.* Pirchaymerus credit Campen eſſe, Becanus mavult *Harlingen*, aut locum vicinum.

Manaſſe, ſive *Manaſſes*, primogenitus Joſephi, undecimi filii Jacob, ex Rachel uxore, natus in terra Ægypti ex Aſeneth, filia Putipharis, ſacerdotis Heliopoleos, atque unà cum fratre ſuo Ephraim, ab avo ſuo Patriarcha Jacob, in numerum & hæreditatem filiorum Iſrael fuit adoptatus, in cujus tribu juxta benedictionem Jacob, ſemen Abrahæ in Ægypto uſque adeò auctum eſt, ut in Iſraelitica ad montem Sinai recenſione, ex ipſius duntaxat familia virorum numerus, qui armis uti valebant, ad triginta duo millia & ducentos aſcenderit. Hic tribum diviſam habuit, cujus dimidia pars, cùm virorum pecorumque numero abundaret, unà cum tribubus Gad & Ruben à duce Moyſe trans Jordanem poſſeſſionem ſibi dari petiit. Cui Moyſes, eâ lege, ut cæteris tribubus in expugnatione terræ promiſſionis opem ferrent, morem geſſit, eique dimidiam partem terræ Galaad, univerſamque ditionem Og regis Baſan, quæ in longitudine à Manaim urbe, torrenti Jaboc adjacente, uſque Baalhermon & confinia Damaſci: latitudine verò à Galaad, Seir & Hermon montibus uſque mare Galilææ & Jordanem extendebatur, pro hæreditatis ſorte conceſſit. Et hæc ad Aquilonem tendebat; Altera pars cum Tribu Ephraim medium obtinebat totius Judææ cis Jordanem. Heſychius: Μαναοσῆς, ἐπιλαθόμενος.

Manaſſes, Ezechiæ regis Judæ filius, ſucceſſit patri in regno anno mundi 3338. ante Chriſtum natum 725. impius hic ædificavit excelſa, quæ diſſipaverat Ezechias, pater ejus, & erexit aras Baal, templum contaminavit, filios diis immolavit: Jeruſalem innocentum ſanguine replevit: quare iratus Deus ſuſcitavit regem Babyloniæ, qui Judæam invaſit, Manaſſen cepit, & vinctum catenis, compedibus duxit in Babylonem. In captivitate autem, agnoſcens Dominum reſipuit, pœnitentiam egit, atque regno reſtitutus idololatriam abolevit, vitamque reliquam in Dei timore tranſegit. Obiit A. M. 3392. æt. 67. imperavit annis 55. Vide *libr.* 4. Reg. *cap.* 21. *&* *libr.* 2. Paralip. *cap.* 33. item Joſeph. *libr. Antiq.* 10. *c.* 4. & 5. Sulpic. Sever. *Hiſt. ſacra l.* 1. Torniel. Salian.

Manata, vulgò *Menat*, Monaſterium Aquitaniæ, ad Seulum fluv. *Siole*, in Arvernis. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Manates, Italiæ populi in primâ regione. Plin.

Manathath, pagus Palæſtinæ, apud Saron montem & apud Antipatrida urbem, olim etiam *Carboe* dictus. In tr. Manaſſe.

Manburnus, vox priſca Saxonum, pro protectore, ſeu patrono. Sic Philippus Bonus Burgundiæ Dux, ab Elizabetha Lucenburgica, dicta Goerlicenſi, ſumtus *Manburnus*, vel protector, conatus Gulielmi Thuringiæ Landgravii, Lucenburgenſem Ducatum, ſibi vindicantis, irritos reddidiſſe legitur, circa annum Chriſti 1453. Dicta vox ex *Man* i. manus & *Bour* i. fidejuſſio, quaſi *Hand borow*, quo nomine Saxones vocabant eos, qui datâ fide ſe mutuò tuebantur. Vel ex Saxon. *Mund*, i. tutela, defenſio, patrocinium, & *Bord*, i. fidejuſſor, vas, &c. Sic ut *Mundeburdium*, ſit defenſionis vel patrocinii fidejuſſio ſeu ſtipulatio: *Mundeburdus* vel *Mundborgus*, Item *Mundwaldus*, tutor, advocatus, patronus, q. defenſionem & tutelam ſpondens: quam vocem Galli detortâ jam olim voce, *Manbourg*, *Mainburg* & *Mainbour*, unde *Manburnus*, dixere. V. de Henricum Spelmannum *Gloſſar. Archaol.*

Mancaleus, 12. vel 14. Babyloniorum rex, poſt Mamitum, A. M. 2416. regn. annis 30. Euſ. *Chr.*

Manchana, Meſopotamiæ op. Ptol.

Mancinus, Conſul Rom. qui quòd ignominioſam cum hoſtibus pacem erat pactus, ad liberandos religione Romanos, hoſtibus fuit deditus.

Mancopia, ſeu *Mangutum*, arx & opp. Tauricæ Cherſoneſi. Met.

Mancunium, Britanniæ opidum. Anton. *Mancheſter* Camdeno. à Comit. Lancaſtrenſi inter Bremetonacum & Mediolanum 38. mill. paſſ.

Manda, Indiæ intra Gangem flu. maximus, Ptol. *Menam* Mercatori.

Mandaeth, Æthiopiæ vicus in Adulico ſinu. Ptol.

Mandagandeni, Troadis pop. Plinio.

Mandagara, Indiæ intra Gangem op. Ptol. *Mangalo* Caſtaldo.

Mandagarſis, Mediæ op. Ptol. *Maſandram* Nigro.

Mandagraum, fluvius apud Scythas Aſiaticos. Plin.

Mandalum, Æthiopiæ lacus circa Azianum promuntorium. Plinius.

Mandane, Aſtyagis filia, quæ ei viſa eſt per quietem, tantum urinæ facere, ut omnem ipſius urbem oppleret, atque univerſam Aſiam inundaret. Hæc Cambyſi nupſit, ex quo peperit Cyrum. Herod. *lib.* 1.

Mandanes, ſecundus Medorum rex, regnavit an. 50.

Mandanis, Gymnoſophiſta inſignis, quem cùm Alexander per internuncios ad Jovis filii epulum vocari juſſiſſet, & parenti ampliſſima præmia, detrectanti verò graviſſimum cruciatum proponeret, conſtantiſſimè ferunt reſpondiſſe. Nec illum Jovis filium eſſe, qui magnæ parti terrarum imperaret: nec ſe illius donis promoveri, cui nulla eſſet ſatietas, nec minas pertimeſcere, quòd viventi India abundè multa eſſet ſuppeditatura: mortem verò tantum abeſſe ut formidaret, ut multis etiam votis eam expeteret, quæ ſeſe marcidâ ſenio carne liberatum, in puriorem, melioremque vitam immutaret. Strab. *l.* 15.

Mandara, pars Macedonicæ Cyri. Steph.

Mandares, Sarmatiæ Aſiaticæ pop. Plin.

Mandarini, aliàs *Loitia* & *Literati*, Sinenſium Philoſophi, quibus ſuprema, ſub Rege, poteſtas. V. *Confutius*.

Mandatum, eſt liberior alimoniæ inter pauperes diſtributio. Fortè à Gall. *Mande*, pro calatho & ſportula. Hinc quinta feria Magnæ hebdomadæ ſc. Paſcham præcedentis, quæ aliis Cœna Domini, Anglis *Mandie-Thursday* appellatur, quòd in ea crebræ ſunt Eleemoſynæ. Ipſe etiam Rex tum de antiqua regni conſuetudine, cultu accinctus humili ac linteo, tot jam pauperum pedes, quot regnavit annos, publicè lavat, tergit & oſculatur: ſingulisque par unum calceorum, alterum caligarum, togamque inſuper & cibi ferculum, totidem item in crumena denarios, quot Regni agit annos, elargitur. More ab Imperio Orientali deſcendente, ut videre eſt apud Curopalat. *in Offic. Conſtantinop. p.* 141. Sed Imperator numerum videtur obſervaſſe 12. Apoſtolorum: *Præparantur pauperes duodecim, & inducuntur eis ſubucula (camiſium) ſive tunica, brevia tibialia & ſolea: poſitoq; in cella Imperatoris pelluvio, &c.* V. Henr Spelmannum *Gloſſ. Archaol.*

Mandes, Indiæ pop. ad Gangem. Plin.

Mandela, vicus in Sabinis: *Poggio Mirteto* vulgò, apud Digentiam flu. à Maliana & Oriculo ad 12. m. p. ad Ort. apud cœnobium Farſenſe: Horat. 1. *Ep.* 19.

—— Gelidus Digentia rivus,

Quem Mandela bibit rugoſus frigore pagus.

Vide *Digentia*.

Mandepa, Thraciæ urbs. Procop.

Mandetrium, Dalmatiæ urbs mediterr. Plin. Vid. *Andetrium*.

Mandiaclini, Indiæ pop. Arrian.

Mandianita, Arabiæ pop. Steph.

Mandinga, regnum amplum Nigritiæ, inter Nigrum ſeu Senegam flu. ad Sept. & regnum Malaguettæ ad Mer. Caput eſt *Mandinga*, ſeu *Sango*.

Mandonius, dux Hiſpanus & Indibilis, partes Romanorum cum Scipione Africano in Hiſpaniâ juverunt, deinde Scipione ægrotante, ſeditionem agitavere, in Romanosque inſurgere cœpere. Quos cùm Scipio morbo liberatus comprehendiſſet, veteris officii memor, tantùm caſtigatos verbis dimiſit. Liv. *l.* 29.

Mandori, Libyæ interioris gens. Ptol.

Mandoua, urbs & regnum, in Imp. M. Mogoris. Item flu. regni Decani, juxta Goam; qui paulo infra in Oceanum Indicum ſe exonerat.

Mandrala, Indiæ intra Gangem pop. quorum civitas Palibotra. Hos populos Strabo videtur *Praſios* vocare, horum enim ſcribit Palibotram urbem eſſe, indeque etiam eandem gentem *Palibotros* quibuſdam appellari tradit Plinius.

Mandrereus, flu. ingens Madagaſcariæ, oritur in regiunc. cognom. & multis auctus fluv. in Oceanum ſe exonerat, ad Auſtrum Inſ. & prope Carcanoſſiam reg. Flacurtius. *Mandrerex* vulgò.

Mandro, navicularius quiſpiam, qui aſpirante fortuna, tandem factus eſt Imperator: unde etiam factus adagio locus, in eos, qui præter meritum ad opes evecti, priſtinæ conditionis non meminerint.

Mandrocles, Magnes, à Datame exercitui præpoſitus.

Mandron, vide *Andron*.

Mandron, Rex Bebrycum, cui contra finitimos Barbaros adfuit Phoxus Phocæenſium Dux. Polyæn. *l.* 8.

Mandropolis, urbs Phrygiæ. Steph. *Mandropus* Liv.

Mandrueni, vel *Mardyeni*, circa Margianam pop. Plin.

Mandrus, fluv. circa Sogdianam. Plin. Mons item Libyæ interioris, & fluv. Indiæ intra Gangem. Ptol.

Mandubii, Gall. Celt. pop. apud Cæſarem & Strabonem, quorum caput Alexia. Horum tractus nunc *Baſſigny* dicitur, teſte Golluzio. *Auſſois* verò in Burgundiâ Marliano, qui tractus ab Oriente terminatur Divionenſi territorio, ab Occidente Nivernenſi, ad Meridiem ei eſt ager Auguſtodunenſis, ad Septentrionem Altiſſiodorenſis ager & montes ſunt: In longitudinem ad viginti milliaria ferè protenditur, latitudo autem ferè eſt æqualis. Metel. Baudrando fuere ſub Æduis, ubi nunc *Auxois*, regiunc. Duc. Burgundiæ, in confinio Campaniæ. Caput fuit Alexia, *Alſe*, jam deſtructa.

Mandubratius, Britannus adoleſcens, qui Cæſaris fidem ſecutus, ad eum in continentem Galliam venit: Illius pater Immanuentius regnum in Trinobantium civitate obtinuerat, interfectusque erat a Caſſivellauno. Cæſar *lib.* 5. *Comment. c.* 20. Ab Oroſio dicitur *Andragorius*.

Manduci effigies, ferebatur in triumpho, V. Thom. Dempſterum *Antiq. Rom. l.* 10. *paralip. ad cap.* 29.

Manduesſedum, Angliæ op. Anton. *Mansfield* teſte Talboto, in Comitatu Nottinghamienſi. Sed Camdeno eſt *Mancester* in agro Warvvicenſi.

Manduria, oppidum amplum Salentinorum. *Mandurium* Livio, & Stephano. *Caſalnovo* Leandro vocatur. 8. m. p. ab Uria urbe, inter Aletium 30. & Tarentum 20.

Mandurium, ſcribit Leander à Plinio vocari lacum in Apuliâ Daunia, qui hodiè *Andoria* dicitur, quem neque exhauſtis aquis minui, neque infuſis augeri tradit Livius. *Lago Verſentino* Alex. Andreæ.

Manei, Hiſp. pop. juxta Bætis flu. oſtia. Avienus.

Manerium, eſt feudum nobile, apud Anglos, partim vaſallis, ob certa ſervilia, conceſſum: partim domino in uſum familiæ ſuæ cum juriſdictione in vaſallos, ob conceſſa prædia, reſervatum. A *monendo* dictum. Al. Baronis eſt ſedes tam majoris, quàm minoris, ſplendidam aliquam prædiorum portionem continens: intra quam Baro ſuis colonis & vaſallis jura reddit prædialia, juxta regni conſuetudines. Hujuſmodi villam Romani *villam urbanam* dixerunt, aliàs *prætorium*, Vid. Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archaol.*

Maneros, Jul. Pollux *lib.* 4. *cap.* 7. Ἀλλ' Αἰγυπτίων μὲν ὁ Μανέρως γεωργίας εὑρετής, μουσῶν μαθητής.

Manes, à quo Manichæi hæretici orti ſunt, natione Perſa fuit, priùs *Cubricus* dictus, ſervus cujuſdam viduæ Perſicæ, quæ moriens Manem, (ita enim poſtmodum appellari voluit, ne priſtini ſtatus memoria remaneret,) hæredem inſtituit, eique non ſolùm opes magnas, ſed etiam libros fanaticorum hominum Scythiani & diſcip. hujus Therebinthi, qui cùm Magicis eſſet artibus deditus, è Palæſtina in Perſiam fugere coactus, Sacerdotes ibi & Philoſophos ſuis erroribus conatibusque obluctantes deprehendit, proin apud viduam, cujus ſupra mentio, perfugio quæſito in ejus ædibus occiſus eſt, quorum integram hiſtoriam Epiphanius recitat, reliquit. Ex his libris hauſit fanaticas opiniones, quas poſtea Apoſtolum Jeſu Chriſti, & Spiritum S. olim promiſſum ſe vocans, ſparſit. Fortè eo tempore ægrotabat Regis Perſarum filius: Itaque ſe in aulam confert Manes, medendi artem profitens, verùm quum necaſſet puerum, fugit inde in Meſopotamiam, ubi diſcipulos ſibi adjunxit, quibus dogmata ſua tradidit. Inde rurſus à piis Epiſcopis pulſus, aufugit, & juſſu regis Perſarum captus ac excoriatus eſt, circa An. Dom. 280. Sed ſecta ipſius latè poſtea in Arabia, Ægypto, & Africa, Gallia & Italia, annis fere 200. propagata, ac ipſe beatus Auguſtinus 9. annos in ſectâ Manichæâ verſatus eſt. Poſtea verò erroribus agnitis refutavit Manichæos, ac nominatim Fauſtum, Felicem, Fortunatum, Adimantum, & alios. Libri extant *in 6. tomo operum* Auguſtini. Erant autem hæ Manichæorum opiniones præcipuæ: Fingebant duos eſſe Deos, alterum bonum, authorem rerum bonarum, bonæ inprimis Animæ, quem Φῶτα, id eſt, lucem nominabant. Alterum malum pari potentiâ, quem Hylen vocabant, à quo mala Anima, corpus, conjugium, imperia, & omnia mala orta eſſent. Itaque abſtinebant à conjugio, & politicâ gubernatione; jactitabant ſe ſuis ritibus conſequi afflatus divinos. Interim voluptatum impuriſſimarum cœno impunè merſi, negabant Reſurrectionem, Eleemoſynas alienis à ſua ſecta negantes, motus Concupiſcentiæ malæ Animæ adſcribebant; μετεμψύχωσιν amplexi, animas ſuorum per Elementa ad globum Lunæ eluctantes, inde ad Solem eniti, ut ibi purificentur, ſicque tandem Deo uniri: reliquorum verò hominum in Infernum detruſas, aliis corporibus denuo immitti aſſerebant. Contendebant porro, Filium Dei non aſſumpſiſſe humanam naturam verè, ſed tantùm ſimulatè ſeu putativè; Illum ſerpentem fuiſſe, à quo Eva tentata: Sedem habere in Sole, ſicut Spir. S. in aëre, Sapientiam in Luna, & Patrem, in Lucis abyſſo. Legem Moſis fingebant à malo Deo traditam, ideoque abroga-

abrogatam eſſe, abſtinebant à caſeo, ovis, lacte, vino, carnibus, & mactationibus pecudum, denique magna confuſio erat fanaticarum opinionum, quas qui volet legat apud Epiphanium *libr.* 2. *tom.* 2. *hær.* 66. Diviſa erat ſecta hæc abominanda in duas claſſes. *Auditores* & *Electos:* è quibus poſterioribus 12. ſe Magiſtros vocabant, decimumque tertium pro Papa habebant. Ab his Epiſcopi 72. creati, qui Presbyteros elegerunt, Diaconosque ſuos habuerunt. Refutati ab Orthodoxis, & Imperatoriis edictis coërciti, in Heriberto quodam & Liſojo, ſec. 11. in Gallia, reviviſcere cœperunt, ſed malum in herba extinctum. Auguſtin. *hær.* 46. *de Morib. Manich.* &c. Theodoret. *l. hær. Fab.* 10. Cyrillus, Genebrardus *in Chron.* Philaſtrius, &c. Facit & *Manis* mentionem Euſebius *lib.* 7. *cap.* 27.

Manes, Theophraſti ſervus, de quo Laertius in *Theophraſto*. Ita vocabatur & ſervus Diogenis Cynici, de quo Laertius itidem *in ejus Vitâ*. Fuit & ancillarum appellatio, *Mania*, ut videre eſt apud Athen. 13. 5. & Plut. *in Demetrio*. Eſt autem Μάνης vox Babylonica, quæ σκεῦος, id eſt, *Vas* ſignificat, ſi Epiphanio fides, *in hæreſi Manichæorum*. Phrygiacam verò eſſe ait Macon comicus, apud Athen. dicto loco, & Strab. *lib.* 7. Sanè ſervile nomen fuiſſe apud veteres, docet Euſtathius *ad Iliad.* E. Μάνης δουλικὸς παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Vide Suidam, in Μάνης. Cæterùm hanc notam debes Doctiſſ. Menagio *Obſerv. ad Laert. p.* 127.

Manes, animas è corporibus egreſſas intelligimus, aut Deos Inferos, authore Servio. Sunt autem, inquit, noxiæ, & dicuntur per antiphraſin. Nam Manum bonum eſt. Alii Manes à *manando* dictos intelligunt. Nam Manibus plena ſunt loca inter lunarem & terrenum circulum, unde defluunt. Hæc ille. Lucan. *l.* 9.

Quodq; patet terras inter, Lunæq; meatus
Semidei Manes habitant. ——

Virg. *Æn.* 12.

— — *Vos ô mihi Manes*
Eſte boni. —— ——

Propert. 1. 19.

Non ego nunc triſtes vereor mea Cynthia Manes.

Virg. *Æn.* 3.

—— *Stant Manibus aræ*
Cæruleis mœſtæ vittis.

Augilæ pop. Africæ juxta Syrtes, Manes tantùm Deos putant, per eos dejerant; eos ut oracula conſulunt, precatique quæ volunt, ubi tumulis incubuere, pro reſponſis ferunt ſomnia. Verba ſunt Melæ *l.* 1. Manes etiam ad Genios duos, quos cum vitâ ſortimur, authore Servio, retulit Virgilius *Æneid.* 6.

Quiſq; ſuos patimur manes.

Manes enim *dæmones* ſunt, Præſules corporibus humanis attributi, qui è parentum ſeminibus manaverunt. Inde *Summanus*, id eſt, Summus inter manes dictus eſt Pluto. Verùm Manes, quoniam corporibus eo tempore tribuuntur, quo fit prima conceptio, poſt vitam iiſdem corporibus delectantur, atque cum his manentes appellantur Lemures; Qui ſi vitæ purioris adjuti fuerint honeſtate, in Lares domorum urbiumque vertuntur. Ac proinde pro *Laribus manes* poſuit Sil. *l.* 2.

—— *Ceu prodita tecta*
Expulſi fugiunt Manes. ——

Vide ibi Heinſium. Sin verò animi depravantur ex corpore, Larvæ perhibentur ac Manes. Feſtus ait, Manes Dii ab auguribus vocabantur, quòd per omnia manare credebant, eoſque Deos Superos ac Inferos dicebant. Cic. *libr.* 2. *de Legg. Deorum Manium jura ſancta ſunto.* Vide Auguſtin *de C. D. lib* 8. *cap.* 26. *&* 9. *cap.* 11. Voſſium in *Manes*, Spond. *de Cœmet. Sacr. libr.* 1. *P.* 1. *cap.* 8.

Manes, fluv. vel torrens Locrorum Epicnemidiorum Thronion præterfluens, interdum tam exiguus, ut tranſeuntis vix tingat pedes: interdum tam latus, ut in bina ſe diffundat jugera. Dicitur & *Boagrius*. Vide Strab. *l.* 9.

Maneſium, opp. Phrygiæ. Steph. Alex.

Manethus, Heliopoli oriundus, vixit ſub Ptolomæo Philad. paulo poſt Beroſum. Sacerdos, ſcripſit Græcè hiſtoriam Ægyptiacam, citatam Joſ. *Ant. lib* 1. *cap.* 3. *lib.* 1. *c. App.* &c. Plut. *de Iſ. & Oſir.* Tertull. *apolog. cap.* 19. Euſ. *lib.* 1. *præp. Ev.* Scalig. *notis in Euſeb.* Epitomen hujus hiſtoriæ compoſuit Julius Africanus. Fuit & alius Sacerdos Ægyptius, dictus Mendeſius, auctor operum quorundam, Suid. Hieron. *lib.* 2. *adv. Jovin.* Vide *Manathus*. Cæterum de *Manetho* vel *Manethone* vide Voſſ. *Hiſtor. Gr.* 1. 14. *& de Poet. c. ult.*

Manethuſa, urbs Cretæ. Mela 2.

Manezardum, Galatiæ op. Anton.

Manfredonia, vulgò quoque *Manfredonia*, urbs Arch. regni Neap. à Manfredo R. Neap, Frid. II. Imp. filio dicta, qui eam circa an. 1200. condidit. Haud procul inde, ad radices Gargani montis oſtenduntur ruinæ Siponti urb. Portu gaudet capaci & arce munita, fruſtrà à Lautreco olim tentata. 22. m. p. ab oſtiis Aufidi in Bor. In Capitanata prov. in rupe, in ora ſinus Veneti, 25. m. p. à Luceria in Ort. Aliàs capta fuit à Turcis an. 1620. & miſerè direpta. Nunc utcunque reparata.

Manfredus, Siciliæ tyrannus, fil. nothus Friderici II. Imp. patrem pulvino in os injecto ſuffocavit, filio hujus Conrado Siciliæ Apuliæque R. & Pontificum acerrimo hoſte, veneno ſublato. Qui moriens cùm Manfredum Conradini filii tutorem conſtituiſſet, tutor ipſe Siciliæ regnum ſibi rapuit. Hinc cum Innocentio IV. colliſus, hujus copias, à Sarracenis Lucerinis adjutus devicit, an. 1254. Ab Urbano IV. dein & Clemente IV. quos malè habuerat, excommunicatus, evocatoque a priore, Carolo Andegav. fratre Ludovici IX. quem in præjudicium legitimi hæredis Conradini Neapolis Siciliæque Regem appellavit, prope Beneventum, Anno 1266. victus ac occiſus eſt. Filia ejus Conſtantia, Petro III. Arragon. R. nupta, in hancce familiam jus in regnum Neapolit. &c. intulit. Sumoneta & Collenutius, *Hiſt. Neap.* Fazel. Blond. Nauclerus, S. Antonin. Bzovius, Rainaldus, *in Annal. Eccl.* P. Æmyl, *l.* 7.

Mangalora, vulgò *Mangalor*, urbs regni Biſnagaris, in ora Occ. cum portu ad mare Indicum, in tractu *Canara*, verſus Malabariam. Forſan *Mandagara* antiq.

Manganum, Gr. Μάγγανον, machina Heſychio. Sæpiſſime in ſpecie ſumitur pro machinarum violentiſſima, qua non ſolùm ſaxa ingentia, ſed & catapultæ inter alia, ut Lipſius refert, hominum & equorum cadavera projiciebantur, & quidem longiùs. A projiciendo *Baliſta* dicebatur: aliàs *Tormentum*, à torquendo: *Funda*, à fundendo: *Petraria*, à Petras emittendo: & *Catapulta*, de ejiciendo catapultas. Ejus adeò aliquando ſæviit impetus, ut lapidem trium talentorum, quæ ſingula Vitruvio pendunt pondo 120. emitteret, quod nec fulmineæ hujus ſeculi machinæ faciunt. Fabrica varia fuit. Abbo Floriacenſis *in Obſid. Lutetiæ lib.* 1.

—— *Magno cum pondere noſtri*
Tigna parant: quorum chalybis dens ſumma peragrat,
Machina, quo citiùs Danum quiſſet terebrare:
Conficiunt longis æquè lignis geminatis
Mangana, quæ proprio vulgi libitu vocitantur,
Saxa quibus jaciunt ingentia, ſeu jaculando,
Alliduns humiles ſcenas gentis truculenta, &c.

Hoſtem eminus, murum cominus minuit; nec minus muros tuetur, quàm labefacit. Etiam in navali prælio ejus uſus eſt. Machina iſtiuſmodi hodie in Reip. Baſilienſis armamentario aſſervatur. Vide Lipſium *Poliorcet. lib.* 3. *dial.* 3. alioſque auctores Henrico Spelmanno laudatos, *Gloſſar. Archæol.*

Manganur, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

S. Mango, Principatus provinciæ citer. in regno Neap. Leand. Alberti *deſcr. Ital.*

Mangon, inſ. ſinûs Arabici. Ptol.

Manhata, vulgò *Manhate*, aliter *Amſterodamum novum*. Vid. ibi.

Manhemium, vulgò *Manheim*, caſtr. Palatinatus ſup. ad confluentes Neccari & Rheni, probè munitum. Aliàs captum ab Hiſp. & dirutum. 3. leuc. à Spira in Bor. 3. ab Heidelberga in Occ. Ibi olim Valentiniani munimentum.

Mania, Dea Larium mater, cui olim ſacrificabant. Et Maniæ Larvæ quædam, quas nutrices pueris minitari ſolent.

Mania. Zenidis Dardaniarum urbium principis uxor, à genero Mediâ Scepſios tyranno trucidata. Polyæn. & Xenoph.

Mania, mulier aulica reginæ Beronices, filiæ Ptolomæi, viduæ Antiochi. Polyæn. *l.* 8.

Mania, mutilum ac dimidiatum eſt, pro *Cenomania* ſeu *ager Cenomanenſis*, Gall. *le Maine*, prov. Galliæ, Normanniam ad Sept. Bellovacos ad Ort. Britanniam min. ad Occ. & Turonum partem cum Andicavenſi pago, ad Mer. habens. Dividitur in duas partes, Inferiorem *le Bas Maine*, & Superiorem *le Haut Maine*, priori fertiliorem & pulchriorem. Incolæ *Cenomani*, ſeu *Cænomanenſes*, Gall. *les Manceaux*, Cæſari *Cenomani Aulerci* dicti; quorum Majores circa an. 160. U. C. principem ſuum Belloveſum, Elitovii ductu, ſecuti, in Italiam irruperunt, illumque terræ tractum, qui Pado, Alpibus & Hadriatico mari terminatur, occuparunt, & victis Tuſcis ad Ticinum, illos Galliâ Tranſalpinâ, quam aliquandiu tenuerant, exegerunt, Brexiâ, Veronâ, Tridento, Cremâ, Bergamo, Mantuâ aliiſque urbibus ſucceſſu temporis conditis. *Acres* Joh. Baptiſtæ Egnatio vocati:

Cenomaniq; acres & non ignobile ſemen.

Fuit hic inſignis terræ tractus primò ſub Gallis, dein Romanorum ſenſit jugum, tandem Francis, rerum in Gallia potitis, ceſſit. A' Normannis tertiâ vice occupatus, bis quoque Anglis ſubfuit. Guilielmus enim nothus & Guilielmus Ruffus eum tenuere, poſtea ad Eliam *de la Fleche* pervenit. Cujus filia Eremburgis Fulconi Andium Comiti nupſit, mater ex eo Godofredi Pulchri. Huic Henricus II. Angliæ R. & Normanniæ D. materno jure ſucceſſit: cujus tertio genitus fil. Johannes ſine-Terris, cùm Arturum, ex Godofredo ſecundo-genito filio Henrici, fratre ſuo nepotem, è medio ſuſtuliſſet, Philippus Auguſtus Gall. R. eum Cœnomanenſi regione, cæteriſque ditionibus, quas in Galliæ regno poſſederat, exuit. Ludovicus poſtea IX. Cœnomanos fratri ſuo Carolo Comiti Provinciæ tradidit, ſed hujus ditiones ſub Ludovico XI. ad coronam redierunt. Fluviis irrigatur hæc regio Idoneâ, Sartâ & Meduanâ, qui augentur amnibus *la Vaigre*,

le Jeay, la Dive, la Vonſve, la Graine, &c. Silvæ præc. ſunt *Berſay, Perſeigne, Longaunay, Sillé, Dandaine*, &c. Caput gentis Subdinum eſt ſeu recentiori vocabulo Cenomanum, *Mans*. Vid. Liv. *lib.* 5. Cæſar. *Comm.* Polyb. Juſtinum, Anton. Corvallerium de Courteilles, *præf. in Hiſtor. Epiſc. Cenomanenſium*, Duchenium, &c.

Urbes regionis Manna ſeu Cenomania.

Bellomontium *Beaumont*.	Firmitas Bernardi *la Ferté-Bernard*.
Caſtellum Guntherii *Chaſteau-Gontier*.	Lavalium *Laval*.
Caſtrum ad Lædum.	Meduana *Mayenne*.
Cenomanum *Mans*, caput gentis.	Sabolium *Sablé*.
	Subdinum, V. Cenomanum.

Mania, regio eſt, circa Eumenidum templum, quod eſt inter Megalopolim & Meſſeniam, ubi Oreſtes occiſâ matre, inſaniâ correptus eſt, & juxta eam dicitur alterius manus digitum exediſſe, unde nomen tumulus traxit. Maſerius *ad lib.* 7. Valer. Flacci.

Mania, urbs Parthorum. Plin. 6. 25. Promuntorium Lesbi. Ptol. Vid. & Scholia *in Ariſtoph. Ranas*.

Maniaces, unus ex ducibus Michaelis Paphlagonis Imp. Græci proſtravit in Sicilia L.M. Saracenorum, hâc receptâ, quam Imperator poſtea, duce per calumnias abducto, ſub Stephano amiſit, A. C. 1040. Zonaras *tom.* 3. Cedrenus *Hiſt.*

Maniana, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Manicelum, Vid. *Immanicelum*.

Manichæi, hæretici, vide *Manes*.

Manilia lex, illos etiam admittebat ad gerendos Magiſtratus, quorum Majores in Romana Rep. Magiſtratum non exercuiſſent. Tulit illam C. Manilius Tr. Pl. An. U. C. 627. M. Æmilio Lepido, L. Volcatio Tullo Coſſ. Alia ab eodem prius lata, Cn. Pompeio belli Mithridatici adminiſtrationem deferri voluit an. U. C. 587. Vide Thom. Dempſterum *Antiq. Rom. l.* 8. *cap.* 3. & 4. Ciceronem *Pro lege Maniliâ, de Orat. & Fin.* Anton. Auguſtin. *de L. L.*

Manilius, Vid. *Manilia*.

Manilius, unus ex auctoribus Juris Civ. An dictus à *Manilio* genero Tarquinii, ad quem hic Româ pulſus confugerat. Liv. *libr.* 1.

Manilius Octavius, à quo *Manilii* fluxere. Is Tuſculanorum dux, & Tarquinii gener fuit, ad quem ille poſt fugam ſe recepit, ejuſque auxilio Romanis bella intulit. Liv. *l.* 1.

C. Manilius Antiochenſis, nobilis Mathematicus & Poeta, Scripſit primus Romanorum omnium de Aſtronomiâ carmen ad Auguſtum Cæſarem, malè à quibuſdam *Manlius*, ab aliis *Mallius* vocatus. Vide Voſſ. *de Poetis Latinis, cap.* 2. *pag.* 36. & *de Scient. Math.* Gevart. *in not. Stat. l.* 5. *Sil. car.* 3.

T. Manilius, Hiſtoricus, in omni literarum genere verſatiſſimus, ſub Mario Sullaque vixit; à Cicerone pro Roſcio teſtis invocatus: Vide Plin. *hiſt. nat. lib.* 10. *cap.* 11. ubi cum inſigni elogio ornat. Varro *libr.* 4. & 6. *de L. L.* Arnob. *lib.* 3. &c. Voſſ. *de H. L. l.* 1. *c.* 9. Geſner. *in Bibl.*

Manilla, vulgò *Manille*, Philippinarum Inſ. caput, ampla, dicta & *Luſonia*. Sub Hiſp. Cum urbe primaria cognom. quæ emporium eſt Archiep. cum arce & portu capaci, an. 1572. ab Hiſp. expugnata. Sed deficit in dies. Hinc pars Oceani Indici, inter partem Auſtralem Manillæ inſ. & Tandajam Inſ. *Manilla fretum ſeu Eſtrecho de Manilla dicitur*.

Manimi, Germaniæ pop. Tac. inter ſylvam Hercyniam & Danubium fluv. *Manhartzberg*. Nomina illa in Annalibus Germ. *Mainhart, Mainfrid*, arguunt aliquos pop. *Maines*. Quid de *Mansfeld*, veteri Saxoniæ caſtello & poſtea Comitatu? Sunt qui horum nomen in *Mone* Inſ. putent ſupereſſe.

Maniola, inſulæ ex adverſo Indiæ extra Gangem. Eas tenent Anthropophagi, *Manioli* dicti. Ptol. *Islas de Pracel* hodiè.

Manis, rex Phrygiæ vetuſtiſſimus, bonitate ac potentiâ perinſignis, cujus de nomine Phryges etiam nunc admiranda omnia *Manica* nuncupant. A quibuſdam *Maſdes* vocatur. Rhodiginus *lib.* 21. *cap.* 7.

Manius Marcius, Ædilis plebis primùm frumento populum in modios aſſibus donavit. Plin. 18. 3.

Manius Papirius, vir Patricius, quietis amantiſſimus, primus Romæ Rex Sacrorum creatus eſt, Vid. Thom. Dempſterum *Antiq. Rom. l.* 3. *c.* 25.

Manius, ſinus Illyrici, Scilaci, inter peninſulas Hyllis & Neſti. Nunc *Golfo de Narenza*, in Dalmatia. Joh. Lucius. V. *Narentanus ſinus*.

Manlia, op. Hiſp. Tarracon. in Celtiberis, nunc in regno Navarræ, in Arragoniæ, & Caſtellæ confin. à Tutela urbe 4. leuc. à Curiis 2. olim ſub Numantinis, teſte Livio. *Mallon* hodiè.

Manlia lex, à L. Manlio Tr. Pl. lata, an. U. C. 646. C. Mario, L. Caſſio Longino Coſſ. Conſuli C. Mario prov. Numidiam detulit. Alia jam an. 396. à Cn. Manlio Capitolino Imperioſo 2. Conſ. cum C. Marcio Rutilio lata voluit, ut manumiſſi fortunarum ſuarum viceſimam ærario darent, V. Liv. *l.* 7.

Manliana, olim op. Luſitaniæ in Vettonibus, nunc pagus Extremaduræ: Aliis nunc *Villa Franca*; caſtr. regni Legionenſis, ad amnem *Tormes*, 35. mill. à Plaſentia in Bor. Brietius. Item Tuſcorum op. in Senenſium ditione, hodiè *Magliano*, à Telamone 8. m. p. Suanam verſus 20. Item opp. Sabinenſis agri.

Manliana, oppidul. Aprutii ulter. ubi Carolus Andegavenſis, utriusque Siciliæ Rex nobilem de Conradino tulit victoriam. *Magliano* vulgò, in colle, juxta fontes Telonii fluv. 6. mill. à Fucino lacu in Circ.

Manlius, prænomine *Cajus* & Q. Cæpio proconſ. anno ab U. C. 642. adverſus Cimbros, Teutones, Tigurinos, Ambrones Gallorum gentes miſſi, amiſſis impedimentis, cæſo exercitu, reſugerunt. Vide Oroſium.

L. Manlius, Prætor, Albâ cum cohortibus ſex profugit. Cæſ. 1. *Civ.* 24.

L. Manlius, pictor egregius, apud quem cùm Servilius fortè cœnaret, filiosque ejus deformes animadverteret, *Non ſimiliter*, inquit, *Manli, fingis, & pingis*; Ad quem Manlius, *In tenebris*, inquit, *fingo, luce pingo*. Macrobius.

T. Manlius, Juris Pontificii peritiſſimus, judex inter Macedonas accuſatores & filium conſtitutus, auditâ cauſâ ita pronunciavit, *Cùm probatum ſit Silanum filium meum pecuniam accepiſſe, ipſum Rep. & prole meâ indignum judico, protinusq; è conſpectu meorum abire jubeo.* Silanus itaque dolore animi percitus nocte proximâ ſe ſuſpendit, neque pater exequiis interfuit: ſed dum funus duceretur, conſulere ſe volentibus, ſui copiam fecit, vacuasque aures præbuit. Val. Max. *de Severitate*.

Manlius Antiochenus, conditione ſervus, Aſtrologus, ac Poeta, una cum Plotio Poetâ mimorum, & Laberio Grammatico conſervus ex Aſia unâ navi advectus deſcribitur. Plin. 35. 17. Sed ibi *Manilius* legendum. Fuit & cognomen ejus, qui Carthaginem vicit. Hunc Plinius maximis utilem doctrinis nullo doctore fuiſſe prodidit. *Manlius* Mathematicus, de quo Plin. 36. 10. ſed ibi quoque legendum *Manilius*. Præterea, *Manilii ſeu Manlii* cujuſdam a Catone Cenſore, Senatu moti, quòd parum pudicè fœminam compellaſſet, meminit Plut. C. *Manlius* Cincinnatus, Conſ. cum M. Fabio Vibulano, an. 274. U. C. T. *Manlius* Torquatus, Conſ. an. 510. 515. 519. & 530. U. C. C. *Manlius* Vulſo; Conſ. an. Chr. 565. & 576. A. *Manlius* Torquatus, Anno 590 P. *Manlius*, an. 634. L. *Manlius* Torquatus, an. 689. &c.

Manlius Capitolinus, prænomine Marcus, nobilis Romanus, Conſ. qui tricies ſepties præmium fortitudinis tulit. Hic re malè geſtâ à Coſſ. ad Alliam contra Gallos Senones, videns in mœnibus urbis parum eſſe præſidii, lectâ mille juvenum manu, arcem Capitolinam occupavit, & à vi hoſtium intactam ab anſeribus excitatus ſervavit, nomen hinc *Capitolini, Conſervatoris* urbis, frumentum è publico, & domum in Capitolio meritus. A quâ tamen ipſe arce, quòd in affectati regni ſuſpicionem veniſſet, faſtus quoque intolerabilis & occultatorum theſaurorum Gallicorum argueretur, poſtea præcipitatus, cautumque eſt Senatus conſulto, ne quis ex Manliâ gente Marcus diceretur. An. 370. U. C. Olymp. 99. Liv. *l.* 5. & 6. Florus, *l.* 1. *c.* 13. & 26. Eutrop. *l.* 2. *c.* 13. Val. Max. *l.* 6. *c.* 3. Plin, *l.* 7. *c.* 18. Aurel. Victor, *de Vir. Ill. c.* 24. Et Servius enarrans illud Virg. *Æn.* 8.

In ſummâ cuſtos Tarpeia Manlius arcis.

Vide Plin. 7. 28.

Manlius Patruinus, ordinis Senatorii, pulſatus in Coloniâ Senienſi, cœtu multitudinis & juſſu Magiſtratuum. Tacit. *Hiſtor. lib.* 4. *cap.* 45. imperante Veſpaſiano

Manlius Theodoricus, Conſ. cum Sabiniano, an. U. C. 1258. Floruit ſub Theodoſio, à Claudiano panegyricè laudatus.

Manlius Torquatus, Ciceronis temporibus vir doctus, ex Rhodia diſciplina Molonis, & natura ad dicendum nec ſatis ſolutus, neque expeditus. Cui ſi vita ſuppeditaſſet, ſublato ambitu, Conſul factus eſſet. Cicero.

Manlius Torquatus, prænomine *Lucius*, Orico juſſu Pompeii præfectus, contra quem P. Cornelium Sullam Cicero defendit. Periit in Africâ cum Scipione. Vide infra.

L. Manlius Torquatus, *cui etſi non deerat* (inquit Cicero) *oratio, quam Græci Politicen dicunt, erant in eo plurimæ litteræ, nec eæ vulgares, ſed interiores quædam & reconditæ, ſumma verborum & gravitas, & elegantia, atq; hæc omnia vitæ decorabat gravitas, me quidem admodum delectas.* Pædianus autem de eo ſic ſcribit: *L. Torquatus qui P. Syllam patris competitorem in conſulatu accuſaverit, qua & ipſe Sylla, & collega damnati ſunt.* Rurſus eum accuſavit, quòd in conjuratione Catilinæ fuiſſet, ſed defenſus eſt à Cicerone, cujus extat Oratio.

T. Manlius Torquatus, à quo *Manliana Imperia* pro ſeveris. Liv. *l.* 4. Gell. 9. 13. quia Coſ. An. 414. U. C. filium, quòd contra edictum ſuum, licèt victor, cum hoſte pugnaſſet, virgis cæſum ſecuri juſſiſſet percuti. Eraſm. *in Chil.* Hic ob ingenii & linguæ tarditatem à patre, cui *Imperioſi* cognomen erat, quique clavum in fano Numinis cujuſdam, peſtis avertendæ gratiâ, publicè defixerat, in prædia ruſticana relegatus: iſtum propterea à M. Pomponio accuſatum, judicio exemit, ſtricto pugione huic mortem minatus. Cùm militum Tribunus adhuc eſſet, Sulpitio Dictatore, Gallo in monomachiâ occiſo aureum torquem detraxit, hinc nomen adeptus.

pius Ad Veſerim fl. hoſtes devicit, eodem tempore, quo Decius Mus ſe pro patria devoverat. Conſulatum denuo ſibi oblatum renuit, neque ſe populi vitia, neque populum ſeveritatem ſuam, ferre poſſe profeſſus. Liv. *lib.* 7. Val. M. *l.* 6. *c.* 9. Aur. Victor *de Vir. Ill. c.* 28. Florus, &c.

Manlius Valens, legioni in Britanniâ præfectus. Tacit 12. 40. quanquam de partibus benè meritus, nullo apud Vitellium honore fuit. *Hiſt.* 1. 64. Ita ſecretis cum criminationibus infamavit Fabius ignarum & quò incautior deciperetur, palàm laudatum.

Cn. Manlius Volſo, de quo Livius *l.* 8. Cn. Manlius Volſo, inquit, Conſul in Aſiâ acceptis à Scipione copiis, & exercitu luſtrato, contra Gallogræcos bellum geſſit, eiſque ſuperatis revertens, cùm in æde Bellonæ triumphum peteret, decem legati, qui cum eo miſſi fuerunt, reſtitere: Inter quos Lucius Furius Purpurio & L. Æmilius Paulus dicebant ſe legatos Cn. Manlio datos, pacis fœderiſque cum Antiocho incundi gratiâ, Manlium autem operam dediſſe, ut eam pacem turbaret, multoſque nobiles viros in exercitu ſuâ temeritate morti objeciſſe. Vicit tamen, amicis, atque cognatis ſuffragantibus, res feliciter geſtas, & exercitum integrum reportatum dicentibus: Triumphus igitur ei decretus eſt. V. Liv. *l.* 38. Flor. *l.* 2. *c.* 11. Aur. Vict. *de Viris Ill. c.* 55. *Manlius* Proconſul ex Hiſp. revertens, cùm in Æde Bellonæ triumphum ob res benè geſtas peteret, exemplum obſtabat; quòd ita comparatum more Majorum eſſet, ne quis qui exercitum non deportaſſet, triumpharet, niſi perdomitam pacatamque provinciam ſucceſſori tradidiſſet. Medius igitur ei honos habitus eſt, ut ovans urbem intraret. Liv. *libr.* 38. & 50.

Mannacarta, urbs Arabiæ. Steph.

Mannaricium, vulgò *Manrich*, al. *Manrick*, vicus Belgii, infra Ultrajectum & Carvonem *Grave*, ad ripam Moſæ ſiniſtram: memoratus Æthico *in Itiner.* Al. *Mannaritium*, vide *Manaricium*.

Manneos, regio media inter fluvios, in quâ habitant Arabes Mannecotæ. Steph.

Mannia, inſ. Angliæ, vide *Monada*.

Mannus, filius Tuiſconis Dei, aliàs Teutonis, à quo *Alemanni* ſe dici gloriantur.

Manoa, Hiſp. *El Dorado*, urbs ampla Americæ merid. de qua mira incolæ narrant, ajuntque ipſam eſſe ad ripam Occ. lacus Parimei, in Guajana regione. Sed hucuſque Europæi nondum pervenere.

Manoba, opp. Hiſp. Bæticæ cum fluv. cognomine, in ora maris Mediterr. inter Malacam 10. leuc. in Ort. & Selambinam. *Menoba* Plinio. *Bezmiliana* Moletio. Nunc in regno Granat. ad oſtia amnis cognom. Hodie *Almunecar*, Brietio.

Manodorus, nomen ſervi Comici, Ariſtoph. *Av.*

Manoe, pater Samſonis, de quo vide Judicum *cap.* 13.

Manora, arx Indiæ, intra Gangem, in ora Oceani Indici, intra fines ditionis M. Mogolis. Aliter *Bandera*, ſub Luſitanis. Petrus du Val.

Manoſca, vulgò *Manoſque*, urbs lepida Provinciæ, ad Druentiam fluv. 5. leuc. a Rejis in Occaſ. 7. ab Aquis Sextiis in Cæc. 6. ab Apta in Occaſum.

Manothera, caſtrum inter Biblum & Heliopolim, in valle Bacar. Tyr. *l.* 21. *bell ſac. cap.* 11.

Manrali, pop. Colchidis. Ptol. *Mengrelli* Poſtello.

Mansfeldia, inſ. Terræ Arcticæ, in ſinu Hudſonio, recèns ab Anglis detecta.

Mansfeldia, veteris Saxoniæ portio, putatur nomen à *Manno* ſecundo Germanorum Rege ſortita; quaſi *Manni campus*. Scribit Munſterus, eſſe in hac regione ampliſſimum lacum, cujus piſcium, ranarum, aliorumque reptilium formas atque figuras adeo accurate in ſaxis fiſſilibus, quæ hic inveniuntur, quæq; *Ardoſas* vocant, effigiatas atque à natura depictas cernas, ut prima fronte illas dignoſcere, atque ſingulas ſuis nominibus exprimere queas. Præterea regio eſt admodum metallifera, auro, argento & ære præſertim abundans: inter Erphordiam 9. leuc. in Cæc. & Magdeburgum 9. ſita eſt urbs ejuſdem nominis. Hic Comitatus quatuor alios Comitatus in ſe continet *Aruſtes, VVipra, VVethin*, & *Quernfurt*, qui olim proprios habuerunt Comites, nunc verò præter Comitem à *Mansfeld* neminem agnoſcunt. Baudrando hic Comit. tractus eſt Thuringiæ, inter Principatum Anhaltinum ad Bor. ditiones Hallenſem & Merſoburgenſem ad Ort. & Thuringiam propriam ad Merid. ac Occaſ. Nunc ſubeſt Elect. Saxoniæ, ſed aliàs ſub Comitibus propriis celeberrimis, quibus omnibus & ſingulis perſolvere debet 2000. flor. in perpetuum. Ibi opp. præc. Mansfeldia, Eslebia, Heldrunga & Quernfurtum.

Manſiatre ſinus, parvus Africæ, in parte Occ. Madagaſcariæ, *Anse de Manſiatre*: ubi Manſiatus fluvius in mare Æthiop. ſe exonerat.

Manſiones militares, vide *Horrea*.

Manſuetinum, opp. Hungariæ, Anton. *Babolizæ*, vel *Babolza* Lazio, inter Sopianas 25. & Arrabonem 105. mill. paſſ. *Pons Sociorum* & *Pons Manſuetinus* etiam dicitur, ab Aquino 105. ab Herculia 60.

Manſuetus, alio nomine *Julius*, ex Hiſpaniâ Rapaci legioni additus impuberem filium domi liquerat. Is mox adultus, inter ſeptimanos à Galbâ conſcriptus, oblatum fortè Patrem inter Vitellianos & vulnere ſtratum, dum ſemianimem ſcrutatur, agnitus agnovit. Tacit. *hiſt.* 3. 25.

Manſum, caſtrum Galliæ, in extremis finibus diœceſis Aginnenſis, triduo, ſed fruſtra oppugnatum, à Comite Montisfortis, bello Albigenſi, Petrus Monachus *cap.* 77. Vulgò *le Mas d'Agenois*: ad ripam Garumnæ, ferè contra Marmondam. Iſtiuſmodi loca in Galliis plurima, quæ tamen Valeſio *Manſi* potius dicenda. Vox olim Germanis, Gallis, Italis atque Anglis, in frequenti uſu, à *manendo*. In Com. Valentino *Colonica*; Gallis aliter à vernaculo *Carrue* Carrucata: Bedæ *Familia*, Saxonibus Hida. Hinc *Manſio*, *Manſionile*, &c. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.* & prolixè de hac voce diſſerentem Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archaeol.*

Mantacans portus, ad quem Petrus Heinius, Batavorum Archithalaſſus, claſſem Hiſpanorum argentiferam debellavit, an. 1628.

Mantala, vulgò *Manton*, Gall. incolis *Manta*, opp. Galliæ Narb. in Sabaudia & finibus Allobrogum. Anton. inter Tarantaſiam, 32. & Viennam in Occaſ. 80. m. p. Baudr. Ubi Boſo, Concilio an. 879. habito Rex prov. Arelat. & Burgundiæ proclamatus eſt. Morer. Nunc vicus eſt pagi Viennenſis, pari intervallo ab urbe Vienna atque Turnone, Gall. *Mante*, vel *Mente*, S. Petri cellâ ſeu Prioratu veteri Cluniaco ſubjecto clarus. Hadrian. Valeſius *Notit. Gall.*

Mantalus, urbs Phrygiæ à *Mantalo* conditore. Steph.

Mantavonium, Anton. Vide *Mastavonium*.

Manthyrea, vicus Arcadiæ. Steph.

Mantiana, palus aquæ ſalſæ in Armenia, maxima poſt Mæotida, ad Atropatiam uſque pertingens. *Geluchalat* P. Veneto. *Van*, & *Vaſtan*, Theveto. Aliis *Abaunas*. Minadojo *Actamar*. Hanc 8. magna flumina ingrediuntur, nullumque egreditur, in ambitu habet iter 8. dierum, P. Gyllius. Dicitur *Argis* Abylfedæ in ſua Geograph.

Mantias, Athenienſium Dux, cum 3000. militum, & idoneâ claſſe, Argæum in regnum Macedoniæ, à civibus ſuis juſſus reducere. Diod. *lib.* 16.

Mantiens, montes Armeniæ majoris, ex quibus Araxes, & Gyndes fluv. profluunt. Herodot.

Mantinea, urbs Peloponneſi gemina, una in Argia ad ſinum Argolicum, *Mantegna* Nigro. Altera in Arcadia, *Mandi* Zardo, *Mandigna* Leunclavio. 25. mill. à Megalopoli in Bor. Argos verſus, 12. a Tegea, 40. à Cleonis, ad Parthenii montis radices. Hic inter Græcos dubio Marte certatum, Epaminonda Thebanorum duce cæſo. An. 391. U. C. Hom. *in Catalogo*,

Οἳ Τεγέαν τ' εἶχον καὶ Μαντινέην ἐρατεινήν.

Heſych. Μαντινέα πόλις Ἀρκαδίας.

Mantini, pop. Thraciæ, Virg. *in Ceiri*.

Mantinum, vulgò *la Baſtia*, caput Corſicæ, & ſedes Præfecti, in ora ad Ort. inter Sacrum prom. ad Bor. 25. & Marianam ad Mer. 12. m. p. *Mantino* Ptol.

Mantittur, Indiæ urbs intra Gangem. Ptol.

Mantius, Melampi filius, ex Iphianaſſâ filia Proeti, Polyphideum & Clytum ſuſcepit. Hom. *Od.* 5.

Manto, mulier fatidica, Tireſiæ Thebani filia, quæ cùm poſt patris obitum Creontis & Theſei tyranniden fugeret, primùm in Aſiam venit, ubi Apollinis Clarii templum condidit. Deinde in Italiam delata, ex Tyberi fluv (ut poëtæ fabulantur) aut certè ex Tyberino rege Ocnum peperit, qui poſtea ad fluv. urbem condidit, quam à nomine patris Mantuam appellavit. Virg. *Æn.* 10.

Ille etiam patriis agmen ciet Ocnus ab oris
Fatidicæ Mantûs, & Tuſci filius amnis.
Qui muros matriſq; dedit tibi Mantua nomen.

Mantua, urbs Tranſpadanæ regionis clariſſima, Româ 300. an. antiquior, Epiſc. ſub Archiep. Aquilejenſi, vulgò *Mantua* & *Mantoa* Italis, *Mantoue* Gallis. Non longè à Cremonâ abeſſe innuit Virgilius *Eclog.* 9.

Mantua væ miſeræ nimium vicina Cremonæ.

Ejus ſiquidem, ut & Taſſi, patria fuit. Mart. 1. 62.

—— Marone felix Mantua eſt.

Fertilitatem ejus innuit ipſe Virgilius, *Georg.* 2.

Et qualem infelix amiſit Mantua campum,
Paſcentem niveos herboſo flumine cygnos.
Non liquidi gregibus fontes, non gramina deſunt,
Et quantum longis carpunt armenta diebus,
Exiguâ tantum gelidus ros nocte reponet.

Capta ab Agilulpho, an. Chr. 590. quem Exarchus Callinicus pacem rumpens irritaverat. Ferventibus dein Guelphorum & Gibellinorum diſſidiis, reliquarum in Italia urbium exemplum imitata, Paſſerinos ſibi præfectos conſtituit, an. Chr. 1308. Johannes poſtmodum Galeacius Ruperto Imper. & Gallis victis urbium dominatores, inter quos Gonzagas Mantuæ ſubjugavit, an. 1403. Sed à Sigiſmundo Imper. Gonzaga Marchio Mantuæ creatus eſt, an. 1420. In Vincentium Mantuæ Ducem Polonorum vota inclinabant, an. 1606. cùm diſſidiis inteſtinis regnum collideretur. Vide infra, & omnino Cluverium *de Ital. Antiq.* 1. 26. Baudrando urbs magnifica, populoſa & munitiſſima, antea dives, à Manto,

vide ibi. Sed an.1619. capta fuit à Germanis & miſerè vaſtata; reddita tamen ſuo Duci, è familia Gonzaga, in dies pulchrior evadit. 18. mill. à Piſcaria in Auſtr. uti & 24. à Verona. 10. a Pado in Bor. Non omittenda tria ſuburbia, quæ velut totidem urbes, ad lacum, in cujus medio Mantua ſita eſt, quorum nomina *Porto Forteze, il Borgo di S Georgio & Thé*. Urbes in ditione præcipuæ *Viadana, Borgo-forte, Pomponeſco. Goito, Governolo, Caneto, &c.* ut prætercam Mirandulam, aliaque dominia, intra ejus limites comprehenſa. Hic Concilium celebratum ab Alexandro II. contra Honorium II. ab Henrico IV. electum, an. 1064. quo inter alia ſtatutum eſt, *Papam à ſolis Cardinalibus in poſterum eligendum eſſe*. Item à Pio II. an. 1459. quo de Turcis repellendis actum eſt. Caput eſt Duc. Mantuani, *Ducato di Mantoa*, qui à Pado bifariam ſcinditur. Terminatur ab Or. Ducatu Ferrar. à Septentr. territoriis Veronenſi & Brixiano, ab Occ. agro Cremonenſi, à Merid. Ducatu Mutinenſi & dit. Ducis Mirandulæ. Partes ejus antea fuerant Guardiſtalla, Sabuloneta; Novellaria, Bozolum *Bozolo*, Caſtilio Stiveriarum *Caſtiglione*, & Sulphurinum *Solfarino*, ſed nunc ab eo revulſa, propriis ex eadem familia parent Principibus. Subeſt Duci Mautuano pars major Duc. Montferratenſis, inter Pedemontium, Liguriam, & Duc. Mediol. Inde *Mantuanus*. Statius,

Tentat audaci fide Mantuana
Gaudia fama.

Mántua & *Mántum* Stephano. Item pagus Hiſp. Tarraconenſis in Carpetanis. vulgò *Villa Manta* dicta.

Manturna, Dea apud Rom. ut nova nupta domi maneret.

Manuel Byzantinus, Hiſtoricus, laudatus Joh. Curopalati, *in proœm. Hiſt.* Item Briennenſis, auctor libri de Muſica.

Manuel Moſchopulus. ſcripſit dictiones Atticas, Notas in Heſiodum, Synopſin in vitam Euripidis, &c. Geſner. Poſſevin. Reliquos quære, *in Emanuel*.

Manus mortua, Gallis *Mortmaine*: per antiphraſin dicuntur immortales ſocietates illæ & poſſeſſores, qui perpetuâ viventes ſucceſſione, prædiis fruuntur, velut Reip. mortuis. Mortuo mari omnino ſimiles, cui multæ influunt aquæ. ſed nec refluunt, nec moventur, nec in uſum conducunt publicum. *Corpus perpetuum* in Stat. anni 15. Richardi II. *cap.* 5. vocantur. Horum aliud ſimplex eſt. quod ex uno conſtat, & ab uno ad unum ſucceſſivè protelatur: ut Epiſcopi & Eccleſiarum Rectores, Abbates, Priores & Decani ſingulares à Conventibus ſeu Capitulis ſuis; aliud compoſitum, uti Abbates & Priores cum Conventibus, Decani cum Capitulis, Urbium, Oppidorum, Villarum Majores & Communitates, Societates, Collegia, Fraternitates & quoſcunque in municipium Principis conſcripſit indulgentia. Inter cæteras autem omnes *Manus mortua* ſpecies longè eminuere tum in dignitate, tum in latifundiis Eccleſiaſtici. Deſcriptâ quippe totâ Angliâ ſub Guilielmo Conqueſtore, repertiſque illic 60215. feudis militum, poſſediſſe deprehenſi ſunt eorundem 28015. His additis, quæ uſque ad annum 7. Eduardi I. torrentem iſtum cohibentis, Eccleſiæ datæ ſunt & perquiſita, opinabitur quis dimidium feudorum Angliæ in ſortem Cleri tranſiiſſe. Igitur ne Moſes abſorberetur ab Aarone, ſancitum eſt ab Eduardo, ut nec Religioſis, nec aliis porro prædia talia, ſine Regis permiſſu, darentur: Quæ lex ipſa *Manus mortua* appellata, repertaque eſt adeo neceſſaria, ut an 15. Richardi I. *cap.* 5. ad laicas omnes ejuſmodi ſocietates traduceretur. Licentiâ nihilominus graſſante, ingens etiam deinceps prædiorum vis, ad Cœnobitas transvolare perrexit: Sed ſaginatos ſupra modum ſuæ tandem mactavit avaritiæ Henricus VIII. & quas per mille totos annos congeſſere meſſes, in horrea diripuit vorax illa hora, quâ de exſcindendis Monaſteriis lata eſt ſententia An. regni ejus 27. Vide Henr. Spelmannum *Gloſſ. Arch.*

Manutius Aldus, fil. Pauli, ſub Sixto V. Romæ Profeſſor, ſcripſit de Orthographia, 3. libb. Epiſtolarum, Commentar. in Cenſorinum, &c. Inter præclariſſima ſui ſeculi ingenia. Vide Janum Nic. Erythræum, aliàs Joh. Victorinum de Roſſi, *in Pinac. P.* 1. *c.* 9. Le Mire *de Script. S.* Geſner. *in Bibl.* Obiit Romæ an. 1597.

Manutius Aldus, ex erudita familia Typographorum Venetorum, omnes nervos ad Barbariem è Latio pellendam intendit. Circa annum 1520. Scripſit Inſtitutiones Grammaticæ Gr. Notas in Horatium, Homerum &c. Geſner. *in Bibl.* Frater Franciſci, itidem impensè eruditi.

Manutius Paulus, auctor Correctionum & Notarum in Ciceronem, verſionis 4. Orationum Demoſthenis, Proverbiorum, &c. Simler. *in Bibl. Geſn.* Poſſevin. *in appar.*

Maoch, pater Achis, regis Gath. 1. Reg. 27.

Maocoſmos, vide *Naſcos*.

Maon, filius Sammai. 1. Par. 2.

Maon, civitas in tribu Judæ, Joſ. 15. in campeſtribus ſita eſt ad dexteram Jeſimon, contra Solis ortum Daromæ: cujus deſertum 1. Reg. 24. nemoroſum & plenum faucibus & cavernis, in quo erant campeſtria & petra diviſionis. eſt confine deſerto Carmeli & deſerto Pharan.

Maonathi, filius Othoniel. 1. Par. 4.

Maozim, nomen Idoli. Dan. 11.

Mapeta, Sarmatiæ in Aſiâ urbs. Ptol. vulgò *Copa*. Apud Boſporum Cimmerium: inter Geruſam ad Bor. & Cimmerium prom. ad Auſtr. apud oſtia Varadani fluv.

Mapura, urbs Indiæ intra Gangem. Ptol.

Mara, urbs, apud quam Damaſceni quondam caſtrametati fuiſſe ſcribuntur. In tribu Manaſſe. Tyr. 15. *Bell. ſacr.* 9. Eſt & Mara quinta Iſraëlitarum manſio, ibi enim Moſes jactu ligni amaras aquas in dulcem vertit ſaporem. Exod. 15. Num. 33.

Marabina. opp. Pentapolis, in Africa. Ptol.

Maracanda, urbs Sogdianæ reg. Arriano, & Curtio. Plutarchus *lib.* 2. *de Fort. Alexand.* *Maragandam* vocat. Petrus Perondinus putat *Samarcanda* hodie eſſe, olim magni illius Tamerlani patriam, & regiam, qui illam ornavit. ibique Academiam inſtituit. Nunc in Zagataja reg. Tartariæ. 100. m. p. ab Oxu fluv. in Bor. Celebre emporium eſt, urbs ampla & regia totius reg. Hanc Chalcocondylas *Samrachantam* vocat. Vulgò *Samarcand*.

Maracaybus, Hiſpan. *Lago de Maracaybo*, lacus Venezuelæ prov. in Amer. Merid. prope Corum urbem, in ſinum Venezuelæ ſe exonerat.

Marache, urbs Indica. Steph.

Maraches, Ætoliæ pop. Plin.

Maraclea, Phœniciæ maritima urbs, juxta Antaradum verſus Septentrionem. Guil. Tyrius.

Maracodra, Bactrianæ urbs. Ptol.

Maraga, Arabiæ Fel. urbs. Ptol.

Maraï, nomen viri. 1. Par. 27. Item Perſiæ populi. Strabo.

Maraja, nomen viri. 2. Eſdr. 12.

Marajoth, nomen viri. Ibidem.

Marana, opp. munitum in finibus Iſtriæ, cum portu. Hoc cùm bello inter Venetos & Ferdinandum Archid. fervente, Maſſæ centurionis perfidiâ jamjam hoſti tradendum eſſet, conjurationem Veneti oppreſſere. An. Chr. 1617. Item opp. provinciæ Terræ Laboris. prope Neapolim. Vulgò *Marana*. Du Val *Geogr.*

Maranania, Gall. *l'Isle de Maragnan*, Inſ. Braſiliæ in parte Bor. ad oſtia Miarii fluv. Unde Præfectura Marananis, *Capitania de Maragnan*. Ante 50. annos à Gallis culta fuit; ſed poſtea ab ipſis derelicta, Luſitanis paret. Ibi arx S. Ludovici, *S. Luis de el Maranhan*. locus inſ. præcipuus, capta à Batavis an. 1641. ſed recepta.

Maranatha, Heſychius: Μαραναθὰ, ὁ Κύριος ἦλθεν, ἢ οἶδε τὸ Κύριος. Vide Suidam.

Marane. Arabiæ Felicis opp. Plin. pop. *Maranita*.

Maranga, tractus quidam Ammiano, *Marouſa* vicus eſt Zoſimo, Perſidis reg. locus.

Maranonius, vulgò *Maragnon*, qui & *Xauxa*, fluv. ingens. Oritur in Peruvia ad radices Andium, è lacu *Chincacocha*; dein plurimis auctus fluv. in flumen Amazonum ſe exonerat. Petr. Texeira.

Maranthis, vide *Marabina*.

Marantium, Latini vocant oppidulum Tuſciæ mediterraneum, *Ripa Maranſi* Leandro. In agro Volaterrano ad Cecinam fluv. 5. m. p. a Volaterris in Auſtr. & Eur.

Marantium, opp. tractus Aluetenſis, in Pictonibus, intra paludes, ad Separam Niortenſem. 2. leuc. ab ora Oceani in Ort. 4. à Malliaco in Occ. 4. à Rupella in Cæc. Amplum & cultum, *Marans* vulgò.

Maranum, oppidum Marchiæ Tarviſinæ in Comitatu Tyrolenſi, pertinens ad Epiſcopum Brixienſem, quod licet ad Italiam pertineat, tamen populo incolitur & moribus & linguâ Germanico potiùs quàm Italico. Item opp. Foro-Julii.

Maras, vir ditiſſimus apud Beroën Syriæ civitatem, humanus, & officioſus in omnes tum cives tum hoſpites. Vide Suidam.

Maraſdi, Arabiæ Fel. urbs. Ptol.

Marata, vulgò quoque *Marata*, regnum parvum Americæ Septentr. verſus novum regnum Mexicanum & oram maris Purpurei. Sanſo.

Maratha, Arcadiæ vicus. Pauſan. Oſrhoënæ urbs. Lib. Notit.

Marathefium, urbs Cariæ, Epheſi, & Samiorum. Steph.

Marathi, gens ultra Tanaim. Athen.

Marathia, opp. Lucaniæ.

Marathius, tertius Sicyoniorum Rex, regn. an. 30.

Marathon, hodie *Maratona* Sophiano, aliis *Marafon*. Atticæ agri civitas, diſtans ab Athenis circiter 10. m. p. non procul à Tricoritho, & Rhamnunte, nece Icarii regis inſignis, & Miltiadis gloriâ, qui ibi centum millia ex Darii regis Perſarum exercitu profligavit: Item Theſei victoriâ, qui ibi taurum Marathonium ſuperavit. Ovid. *Met.* 8.

—— Te maxime Theſeu,
Mirata eſt Marathon Cretæi ſanguine Tauri.

Nunc *Marathona* Baude. verſus oram Euripi, 35. mill. paſſ. ab Athenis in Cæc. vicus hodie parvus. Sub Turcis. Inde *Marathonius*, ut *Marathonia Virgo* pro Erigone. Papinius. 5. *Sylv.* 3.

—— Nec enim Marathonia Virgo
Parcius extinctum ſævorum crimine agreſtum
Fleverit Icarium. ——

Item *Marathon* vicus in tribu Leontide. Steph.

Marathonia, urbs Thraciæ, non procul ab Abderis. Steph.

Marathos, urbs Phœniciæ. Mela l. 12. *Margath* hodie Olivario.

Syriæ

Syriæ Ferr. apud oram & Phœnicis confinia, Balaneis proxima & Tripoli.

Marathus, vide *Julius Marathus*.

Marathus, decimus quartus Sicyoniorum Rex, regn. an. 20.

Marathus, urbs Acarnaniæ, civis *Marathenus*, Gentile *Marathuſius*. Steph.

Marathuſa, inſula prope Clazomenam, Steph. à fœniculi copia ſic dicta. Item opp. Plin. 4. 12.

Maratonus, vide *Macedoniani*.

Marbachum, oppid. Duc. Wirtembergenſis. Metel.

Marbodus, Epiſcop. Rhedonenſis, in Aremorica, Gallus. Obiit an. 1123. Proſâ verſuque varia ſcripſit, imprimis Poëma in Canticum Canticorum, vitam Laurentii, &c. Vide Ildebert. *epiſt.* 80. & 100. Sigebert. *in Cat. cap.* 159. Sixtum Sen. *lib. 4. Bibl.* S. Baleum & Pitſeum, *de ſcr. Angl.* Lilium Girald. *dial. 5. Poët.* Sirmond. *in not. epiſt. Goffr. lib. 3. ep. 14.* Chenu *de Epiſc. Gall.* Argentræum & Auguſtinum de Pas, *Hiſt. Brit. Duc.* Voſſ. *de Hiſt. Lat. l. 2. c. 44. de Poët. c. 6.* Alius *Marbodus*, vel *Marbodaus*, Gallus, carminis auctor, *de gemmarum lapidumq; pretioſorum formis, natura & viribus*, quod Coloniæ impreſſum, an. 1539. cum notis Alardi Amſtelredami & Pictorii Villigenſis. Vincentius Bellovac. *libr. 9. ſpec. nat.* Barthol. Anglicus, *libr.* 16. Geſner. *in Biblioth.* Voſſ. *de Poet. Lat.* &c.

Marburgum, vide *Amaſia* & *Martisburgum*.

Marca Chriſtiana, filia Georgii Ludovici Comitis Leonſtenii, an. Chr. 1633. defuncti: ex Eliſabetha Juliana Comite Erpacenſi. Nata Venetiis, Gabrieli Oxenſtiernæ R. Suec. Mareſcallo nupſit: ei jura ſua in hæreditatem paternam & maternam in pacif. Monaſter. ſervantur.

Marca Ancona, hodie appellatur ea Italiæ regio, quæ olim Picenum dictum fuit. Ab Iſauro flumine uſque [illegible]ruentum amnem, inter Adriaticum mare, & Apenninum montem porrigitur. Valdenſibus, circa an. Chr. 1330. referta fuit, ut ſcribit Anton. Arch. Florent. *par. 3. tit. 21. c. 5. §. 1.* Habet hæc regio agrum fertilem, omnis generis frugum copiam producentem, ſed lignariis quàm frumentariis fructibus longè eſt præſtantior. Silius ejus laudem præcipuam in oleis laudat. Urbs primaria eſt Ancona; Item Ælia Ricina, quam hodie *Recanate* vocant. Non longè abhinc eſt Lauretanæ imaginis fanum, validiſſimo muro cum vico illi adhærente cinctum, & multum totius Europæ hominum peregrinationibus, [illegible]eligionis ergò, celebre.

Marca Hiſpanica, dicebatur ævo Ludovici Pii, Caroli & ſeqq. quæ hodie Catalonia.

Marcaum, mons Troadis juxta Gergithem. Steph.

Marcala, Armeniæ min. urbs. Ptol.

Marcana, ſeu *Mercana*, vulgò quoque *Mercana*, urbec. Dalmatiæ, Epiſcop. ſub Archiep. Raguſino: cui perpetuò unitus eſt Epiſcopatus Tribunenſis. Sita erat in inſ. maris Adriatici, circuitu tantùm 4. mill. ſub dominio Reip. Raguſinæ; nunc in ruderibus jacens, vix 3. aut 4. habet domos.

Marcaſium Radulfi, vulgò *Marche-rous* corruptè pro *Marchais-Raoul*, aut *Marcheroul*, caſtrum Galliæ in diœceſi Rothomagenſi, cum Monaſterio Præmonſtratenſium Monachorum, Abbati ſuo ſubjectorum. Vide Hadr. Valeſium *Not. Gall. in voce Monaſterium Villare*.

Marcella, mulier Romana, quæ cùm à matre rogata eſſet: Gauderetne ſe nupſiſſe? *Ita valdè*, reſpondit, *ut amplius nolim*.

Marcella, filia Octaviæ, ſororis Auguſti, ex Marcello, nupſit Agrippæ, dein nurus Marci Antonii facta, peperit Lucium Antonium, qui Maſſiliæ dein obiit. Habuit ſororem minorem natu cognominem.

Marcella, diſcipula Hieronymi, ſeptimo conjugii menſe marito orbata, in poſterum S. Scripturæ lectioni ſe totam addixit, Paulæ & Euſtochiæ familiaris. Origeniſtis, qui, Romæ ſuborti, acriter ſe oppoſuit, tantumque effecit, ut damnarentur. Obiit paulo poſt Romam à Gothis captam, an. 409. Hieron. *in vita ejus, ad Principiam, epiſt.* 8. &c.

Marcellea, feſta quædam Syracuſis in honorem Marcelli inſtituta, quòd is in Siciliâ optimè rexiſſet. Cic. 4. *in Verr.* & Cæl. Rhod. 18. 12.

Marcelliacum, oppidul. Galliæ in Tricaſſibus, ad confluentes Albæ & Sequanæ: *Marcilli ſur Aube*, vel *Marſilli où ſont Aube*; ab aliis *Marcilli ſur Seine* dictum. Ibi quotannis juvenes nudi curſu contendere conſueverunt, propoſito præmii loco panno. Qui igitur [illegible] miliare primus confecerit, is præmium capit, puellis [illegible] bonâ conditione uſurus: Sic & Judæi Romæ per tres [illegible]lies ante caput jejunii curſu certant. Eſt & in Cadurcis ad fluv. Sellam *Sele*, opp. *Marcelliacum*, vulgò *Marſillac*, illuſtre Monaſterio ejuſdem nominis à Leutado & Anteberto extructo, neque procul ad eundem fluv. Figiacum *Figeac*, Monaſterio vet. clarum. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Marcelliana, Anton. [illegible] Lucaniæ, apud Atinam opp. C. Cirtudino, inter Calorem & C[illegible].

Marcellianus, Du[illegible] potentiſſimus in [illegible]lmatia, poſt Ætii mortem, rerum potitus [illegible] Inde tamen [illegible] Leone abſtractus, ejus hortatu, Vandalos Sardiniâ feliciter pepulit. Cæterùm *Marcelliani* dicti ſunt, ſec. 4. qui Marcelli Ancyrani errores ſectati, Concilio 1. Conſtantinop. condemnati ſunt, an. 381.

Marcellina, impudentiſſima fœmina, quæ ſub Aniceto Epiſcop. Romæ, Gnoſticorum ſectam introduxit, ingenio & formâ plurimis ineſcatis. Iren. *l. 1. c. 24.* Epiphan. *hær.* 27. Item ſoror Ambroſii, à Liberio laudata. Vide Ambroſ. *tract. de Virg. lib. 3.*

Viri Illuſtres.

Marcellinus, Conſul, an. U.C. 1093. Alius Conſ. cum Aureliano Auguſto, an. U.C. 1027. Item alius Rom. Pontifex 37. anno Dom. 296. Cajo ſucceſſit. Hic perſecutione univerſali 10 ſub Diocletiano vigente, quam Euſebius *l. 8. c. 1.* & 2. & 6. corruptis Eccleſiaſticorum mori[bus] aſcribit, pœnæ metu, thuris granum Herculi, Jovi & Saturno, in Veſtæ templo, adolevit: an. 302. in ſe verò ſtatim reverſus, Diocletianum ipſum redarguit, & ad necem lubens ſe obtulit, an. 304. Balæus *l. 1. in vita ejus*. Succeſſit Marcellus I.

Marcellinus Comes, Illyricus, ſub Juſtiniano, compoſuit Chronicon, ab an. 379. ubi Hieronymus deſiit, uſque ad quartum Conſulatum Juſtiniani, qui incidit in an. Chr. 534. Imper. ejus 8. Cui dein continuatio acceſſit, uſque ad an. 566. Mirè commendat hoc opus Caſſiodorus, qui addit, illum quoque edidiſſe libb. 4 de Conſtantinopoli & Hieroſolymis. Editum eſt Chronicon hujus auctoris ab Ant. Schoonhovio, Joſ. Scaligero & Sirmondo, an. 1619. Vide Caſſiodor. *de Divinar. Lect.*

Marcellinus, frater tyranni Maximi, à Theodoſio victus, Zoſim. *lib. 4.* Item Tribunus & Notarius Imperialis, cui munus ſuum in Africa exercenti, Auguſtinus libb. 3. de Remiſſione peccat. tractatum de Spiritu & Litera, egregium item opus de Civ. Dei dedicavit. Vir ſapiens & agendi dexteritate inclytus, pacem Eccleſiæ, à Donatiſtis turbatæ, ardentiſſimè expetiit; electusque ab Honorio hanc in rem, in celebri congregatione pro Orthodoxis ſententiam tulit. Hinc calumniis ſchiſmaticorum impetitus, à Marino, quem Honorius contra Heraclianum rebellem in Africam miſerat, tanquam horum motuum conſcius, e medio ſublatus eſt, an. 413. Auguſtin. *de geſt. cum. Emer.* Hieron. *lib. 3. contra Pelag.* &c.

Marcellinus Presbyter, junctus Fauſtino, ad Urſicini, qui, contra Damaſum, Epiſcopum ſe creari curaverat, partes ſe applicuit: Schiſma dein Luciferianorum quoque amplexus. Item Anglus Benedictinus, cum decem aliis in Germaniam Friſiamque miſſus, Evangelium ibi per an. 70. annuntiavit. Auctor vitæ S. Suiberti, S. Willebroedi, & aliquot operum hiſtoricorum. An. 766. Pitſeus *de Script. Angl. p.* 152. Suffridus Petri, *de Script. Friſ.*

Marcellinus, hiſtoriæ Græcæ ſcriptor, ex qua ſolùm ſupereſt diſſertatio de Thucydidis vitâ, & ejus genere dicendi, quæ hiſtorico huic præmitti ſolet. Arbitratur Voſſius eundem eſſe, cujus in Hermogenem de Statibus commentarios unà cum Syriano & Sopatro excudit Aldus. Quin & Conradi Geſneri ſuſpicio eſt, non alium hunc eſſe ab Ammiano Marcellino, cujus ex 31. hiſtoriarum libris extant libri 18. Nempe quia Ammianus ille Græcum ſe fuiſſe dicit *extremo lib. 31. verbis*, & phraſis ipſa ſatis hoc prodit. At ſatis conſtat, Ammianum illum vixiſſe ſub Gratiano, & Valentiniano Juniore. Altero quoque argumento ætatem ejus oſtendere idem conatur, nempe quia Marcellinum dicat Suidas fuiſſe familiarem Salluſtio philoſopho. Eum cenſet eſſe Salluſtium prætorio præfectum, qui Valentinianum deſignavit Imperatorem, ut Suidas ait. Sed ſcrupulum injicit, quòd Suidas Salluſtium hunc diſtinguat à Salluſtio philoſopho; Adde, quòd non videas, unde Marcellinum, quem Principem Dalmatiæ, & Illyridis fuiſſe dicit Suidas, colligi poſſit, eumpſe eſſe, ac qui Græcè hiſtorias emiſit. Vide Voſſ. *de H. G. l. 2. c.* 18.

Marcellinus, vide *Ammianus*. *Fabius*, &c.

Marcellius, à Tiberio Cæſare Judææ præfectus. Joſ. 18. 11.

Marcellus Marcus Claudius, Romæ Conſul quinquies fuit, anno Urbis C. 532. naturâ vir ad bellum propenſus, acer ac ſtrenuus; ad cæteras vitæ partes humanus atque modeſtus. Græcæ verò diſciplinæ, ac ſtudiis dicendi addictus, quæ tamen per bellorum occupationes, non uſque adeò illi aſſequi licuit. Tunc prædam & arma ſecum auferens ad Collegam Cornelium regreſſus eſt, per [illegible] tempus adverſus Gallos infeliciter dimicantem: ut venit, Rege Viridomaro vel Britomaro, ſingulari certamine occiſo, Mediolanum ac Collegam obſidione liberavit. Poſthæc decretus eſt à Senatu ſoli Marcello triumphus. Syracuſas intra triennium cepit, cujus ſubjectam oculis magnificentiam, ac ſplendorem circumſpiciens, diu illacrymaſſe, fatumque Archimedis Geometræ, cujus admirandis machinis tamdiu impeditus fuerat, ægerrimè tuliſſe fertur. Cum Annibale, poſt Cannenſem cladem, congredi auſus eſt: quem & Nola expulit, ſicque primus vinci poſſe docuit. Annos ſupra 60. natus, quintum agens Conſulatum, inter pugnandum jam ſemel prælio infelix latâ transfigitur lanceâ. Ejus clariſſima progenies ad Marcellum uſque Cæſaris nepotem propagatur, quem Octavia Cæſaris ſoror, ex C. Marcello ſuſcepit. Vide infra. Plut. *in Auguſti, Marcelli, Annibalis vitâ*. Tit. Liv. *Dec. 3. l. 3. 4. 5. 6.* & 7. Illius cadaver, viri virtutem admiratus Annibal, magnificè ſepeliri juſſit, ſed annulo ſignatorio ad dolum uſurus fruſtra fuit. V. quoque Aur. Victor *de Vir. Ill. c.* 45. Flor. *l.* 2. Polyb. Eutrop. Oroſ. &c.

Cajus *Marcellus*, Octaviæ, ſororis Auguſti, maritus, ex [illegible] Cl. Marcellum ſuſcepit, magnam Romæ & libertatis ſpem, pop. Rom. delitias, quem cum M. Agrippâ Cæſar ſubſidium dominationis adſciverat, in quem imperii onus reclinaret. Adoleſcens animo alacer, ingenio potens; frugalis & continens, patiens laboris. Obiit fraude Liviæ apud Bajas, non ſine crimine ipſius Auguſti. Vide Scaligerum *ad Propert.* Fuit hic ab Auguſto adoptatus anno 16. ætatis, inciditque in valetudinem, ac 18. obiit, cum ædilitatem gereret: Ei tantùm pueritiam egreſſo (ut inquit Suet.) Auguſtus Juliam ſuam filiam ex Scribonia nuptui dedit, deinde, ut is obiit, Marco Agrippæ. Hujus adoleſcentis generoſam indolem deſcribit Virgilius 6. *Æneidos*: deflens immaturum ejus obitum aliquot verſibus, quos recitavit coram Auguſto & Octavia: Sed ubi tandem ad nomen Marcelli ventum eſt, perculſa dolore filii demortui mater, decidit, quaſi intermortua, ſilentioque imperato, juſſit pro ſingulis verſibus dena ſeſtertia numerari, quæ valent ducentos aureos. Sic is 5000. aureorum pro 18. verſibus reportavit, qui ſic incipiunt apud Virgil. *libr.* 6. *Æn.* ad calcem:

Atq; hic Æneas una (namq; ire videbat
Egregium formâ juvenem, & fulgentibus armis, &c.

Vide Suet. *in Aug.* & Plut *in M. Cl. Marcello*

Pontifices Romani, & Viri illuſtres.

Marcellus I. Epiſc. Romanus, poſt Marcellinum, an. 304. Maxentium precibus a perſecutione ſanctorum avertere niſus, fuſtibus cæſus, urbe expulſus, mox retractus, & ad ſordida officia, veredosque equos curandos damnatus, obiit an. 309 Succeſſit Euſebius.

Marcellus II. prius *Marcellus Cervinus* dictus, ſucceſſit Julio III. an. 1555. Hic in ſerâ Pontificum conditione deploratâ, dicere ſolitus eſt: *Non videre ſe, quomodo, qui faſtigium hoc altiſſimum tenerent, ſaluti ſuæ conſulere poſſent.* Guicc. *l.* 3. Obiit die 22. ſedis, quòd nomen non mutaſſet, ut creditum Alii tamen veneno ipſum peremtum tradunt. Genebr. *l.* 4. *Chron.* Panvin. *in ejus vitâ.* Hieron. Seripandus, *in epiſt. Princ.* &c Eum excepit Paulus IV.

Marcellus, Epiſc. Ancyranus, Arianæ impietati in Concilio Niceno fortiter obnixus, in Concilio Tyrio Athanaſii condemnationi, pari zelo, ſe oppoſuit, neque in Concil. Hieroſolymitano, Arii receptioni annuere ullatenus voluit. Hinc ab Arianis acerrimè exagitatus, maximè poſtquam contra Aſterium Sophiſtam, *de Subjectione D. N. J. C.* ſcripſiſſet, & ſede, ſurrogato Baſilio quodam, pulſus, Romam venit, poſtea Ancyram reverſus, an. 338. Inde hoſtium violentiâ denuo exturbatus, Sardicenſi Synodo tandem abſolutus ſedique ſuæ reſtitutus eſt. Poſtea tamen erraſſe in fide, & tempore S. Baſilii propterea condemnatus legitur. Athan. *apol.* 2 Hilar. *adv. Arian.* Baſil. *ep.* 52. Theodoret *l.* 2 Socrat. *l.* 1. Sozom *l.* 2. & 3.

Marcellus, Medicus Burdigalenſis, ſub Theodoſio, an. 383. Scripſit *de Medicamentis empiricis, Phyſicis, rationalibus.* Juſtus *in Chron. Medic.* Van der Linden *de Script. Med.* Alius Bergomas, Rhetor, ſcripſit *Adrianum*, ſeu *de Regno.* Suid. Item, fil. Marci, præfectus urbis. Vide *Marcellus Vejus.*

Marcellus Cornelius, Eques Rom. adverſis L. Silani abreptus, tanquam conſcius inceſti, & dirorum ſacrorum cum Lepida: appellato tamen Principe damnationem evaſit. Tacit. *l.* 16. *c.* 8.

Marcellus Donatus, Medicus Mantuanus. Scripſit *de medica Hiſtoria libb.* 6. *de Variolis & Morbillis, &c.*

Marcellus Granius, vide *Granius.*

Marcellus Palingenius, Poeta, auctor *Zodiaci vitæ*, libb. 12.

Marcellus Palonius, Rom. auctor poematis, de Gallorum ad Ravennam victoriâ, an. 1512. obtentâ, libb. 2. Rubeus *in hiſt Raven.*

Marcellus Sidetes dictus, tempore Marci Antonii. De Medicina verſibus ſcripſit, de Piſcibus quoque tractatu edito. Caſſiodor.

Marcellus Vergilius Secretarius Florentinus, an. 1506. Medicos quoſdam tractatus, plurimi æſtimatos, edidit. Juſtus *in Chr. Med.* Van der Linden *de Script. Med.*

Marcellus, prænomine *Vejus*, Eques Rom. cujus prædia h. e. prata, & oleæ, intercedente viâ publicâ in contrarias ſedes fuerunt transgreſſa, quod maximè mirandum eſt. Plin. 2. 83. lege *Veſtius* pro *Vejus*. Erat autem Neronis Imp. procurator, prædiaque ejus in agro Marrucino fuere.

Marcellus Ulpius, dux vigilantiſſimus Commodi Imp. vicit Britannos an. 186. Dion. *lib* 72.

Marchadæ, Troglodytici pop. in Africâ circa ſinum Arabicum. Plinius.

Marchelmus, Anglus, frater Marcellini, diſcipulus S. Willibrordi, & poſtea Gregorii Epiſcop. Ultrajectini, doctrinâ & pietate illuſtris. Idololatrarum converſioni intentus, S. Ludgeri ſomnium, edito ſcripto, interpretatus eſt. an. 772. Pitſeus, *de illuſtr. Angl. ſcript pag* 155.

Marchemium, vulgò *Roxburg*, opp. Scotiæ, in Angliæ confinio. Forſè *Alta Ripa* vett.

Marcheſnetjum, locus Galliæ, inter Ligerim & Lidericum, ſeu inter Caſtrumduni & Balgentiacum poſitus, in Carnutibus: Vulgò *Marchenoir*, q. Mariſcus niger. *Mariſcus* autem idem, quod palus & lacus. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Marchia, quæ & *Marchia* quibuſdam, *Merche*, provincia eſt parva Scotiæ Auſtralis, in confinio Angliæ, à qua ſeparatur Tweda fluvio. Ejus præcipua urbs fuit Bervicum, nunc Angliæ contributa. Habet ad Ortum mare Germanicum, ad Septentr. Lothianam, ad Occ. Tuveoticam, & ad Auſtr. Northumbriam Angl. prov.

Marchia, vulgò *la Marche*, quæ etiam *la Marche de Lemoſin* dicitur, provincia eſt Galliæ, in Aquitania, eratque pars ſeptentrionalis Lemovicenſis provinciæ quibuſdam, quanquam revera provinciam ſeparatam faciat. Habet ad Boream Bituricenſem Ducatum, & ad Occaſum Pictavenſem. Dividitur in Superiorem, cujus caput Gueretum, *Gueret*, & Inferiorem, cujus caput eſt Oratorium, *le Dorat* vulgò.

Marchia, vulgò *die Marck* Germ. *la Marck* Gall. provincia eſt Germaniæ, in Weſtphalia, ſub dominio Electoris Brandeburgici, cui obvenit ex hæreditate Juliacenſi. Ibi oppidum primarium Hammum, ad Luppiam fluvium. A Septentrione terminatur ditione Monaſterienſi, ab Ortu Ducatu Weſtphaliæ, à Meridie & ab Occidente Montenſi Ducatu.

Marchia, vulgò *Marck*, caſtrum Germaniæ in Marchia provincia, unde regioni nomen, ad Luppiam fluv. & prope Hammum oppidum, medium ferè inter Luppiam oppidum ad Ortum & Tremoniam ad Occaſum 5 leucis diſtans, in Weſtphalia.

Marchia Anconitana, quæ Piceni maxima pars, *la Marca d'Ancona*, provincia eſt ampla ditionis Pontificiæ. Terminatur à Septentrione mari Adriatico, ab Oriente Ducatu Urbinatenſi, ab Occidente Aprutio ulteriori, à quo ſeparatur Truento fluvio, & à Meridie dividitur ab Umbria monte Apennino. Ejus urbs præcipua eſt Ancona, provinciæ caput.

Marchiæ Anconitanæ urbes præcipuæ.

Æſis, *Jeſi.*	Camerinum, *Camerino.*
Ancona, *Ancona.*	Firmum, *Fermo.*
Aſculum, *Aſcoli.*	Lauretum, *Loreto.*
Auximum, *Oſimo.*	Macerata, *Macerata.*

Marchia Brandeburgica, *die Marck Brandeburg* Germ. *la Marck* ſeu *Marquiſat de Brandebourg* Gall. provincia Germaniæ, ſub dominio Electoris Brandeburgici: Triplex eſt, nempe vetus Marchia, ſeu ſuperior ad Occaſum, vulgò *Alte Marck*, cujus præcipua Tangermunda; nova Marchia, *New Marck*, ad Ortum, cujus caput Cuſtrinum, ad confluentes Wartæ in Oderam; & media Marchia, *Mittel Marck*, quæ in medio duarum, & aliis major, cujus primaria Berlinum, ad Spreham fluvium, ubi Electoris ſedes. Tota autem Marchia eſt in Saxonia ſuperiori, ab Ortu in Occaſum extenſa, inter Pomeraniam & Ducatum Megalopolitanum ad Boream, & Saxoniæ Ducatum Luſatiamque ad Auſtrum.

Marchiæ Brandeburgicæ urbes.

Berlinum, *Berlin.*	Havelberga, *Havelberg.*
Brandeburgum, *Brandeburg.*	Lanſperga, *Landſperg.*
Cuſtrinum, *Cuſtrin.*	Lubuſia, *Lubus*
Drieſa, *Drieſen.*	Rapinum, *Rapin.*
Francofurtum ad Oderam, *Franckfurt an der Oder.*	Ratzenovia, *Ratzenow.*
	Spandavia, *Spandaw.*
Gardelebia, *Gardeleben.*	Stendela, *Stendel.*
Tangermunda, *Tangermund.*	

Marchia Tarviſina, *la Marca Trevigiana*, provincia eſt ampla Italiæ, ſub dominio Reipublicæ Venetæ, alias amplior, nunc autem continet territoria Tarviſinum, Cadorinum, Bellunenſe, & Feltrinum, inter provinciam Fori Julii ad Ort. & territoria Vicentinum & Tridentinum ad Occ. Ejus primaria urbs eſt Tarviſium.

Marchio, originariâ ſignificatione, alius non eſt, quam Comes limitaneus, ſeu limitibus regionis cujuſdam præfectus. *Marck* enim limitem Germanis denotat. Unde in vitâ Ludovici VII à Pithœo tales *Finium cuſtodes* dicuntur. Hodie varii Imperii Principes, licet limitum nunc defenſores non ſint, ex veteri tamen conſuetudine nomen retinent. Horum complures olim, Vide Goldaſtum *in corpore membr. Imp. Germ. tom.* 1. *Conſtit Imp p.* 17. Hodie præcipui ſunt Brandeburgenſis, quem omnium primum Marchionem eſſe docet Munſterus *p.* 904. Miſnenſis, Badenſis & Moraviæ. Reliqui minorum ſunt gentium, ut Hochbergenſis & Rötelenſis, quos hodie Marchiones Badenſes repræſentant. Marchio Burgoviæ, cujus dignitatis vices Auſtriaci nunc gerunt: Marchio Nummeniæ & Pontamuſſoni, cujus vices Lotharingus ſubit. Vide Limnæum Enucl. *l.* 2. *c.* 15, ex quo unum hoc adjiciam, Marchionatum Miſniæ, inſtitutum eſſe ab Henrico Aucupe Imp. an. 931. contra Milzenos, uti Ditmarus Vandalos vocat: an ad reprimendas excurſiones Hungarorum & Sarmatarum, ut voluit Beutherus *in geneal.* an contra Bohemos, ut ſentit Philippus *in Chron.* Brandeburgicum contra Heneros: Landsbergicum contra Sorabos: Luſatum contra Polonos & Sileſios; Sleſvicenſem contra Danos: Antverpiæ tandem Marchionatum à Dieterico I Gall. R. initium habuiſſe, quemadmodum Auſtriæ & Stiriæ à Carolo M contra Hungaros, conſtitutus eſt. Apud Scriptores mediæ ætatis etiam vox *Margrave* in uſu eſt, ſeu *Mergravii*, ex *Mera*, i. Major, & *Grave*: diſtinguit tamen voces hæs *Mergrave* & *Margrave*, ex Ll. Ed. Conf. *cap.* 35. ubi habetur: *Teutonici etiam & Friſones, & Flandrenſes Comites ſuos* Mergreve, *quaſi Majores dominos vel bonos pacificos vocare ſolent*, Henr. Spelmannus *Gloſſ. Arch.*

Marchiæfinnica, pbſ[illegible] Scandiæ ſitæ, verſus Rubeam promuntorium, ubi nunc Lap[illegible] Norvegica ſeu Præfectura Wardhuſia, in parte Borealiori Norvegiæ, & tractus Finmarchia.

March-

Marchpurgum, urbs Stiriæ metrop. ad Dravi fluv. ſiniſtram ripam. Metel. *Marciana caſtra* Amm. 4. leuc. à Pætovio in Occaſ. Vide *Marciana caſtra.*

Marchubis, Africæ propriæ pop. Plin. qui *Malchubii* Ptol. pop. Maurit. Cæſarienſis.

Marci, Not. Imper. memorati, cùm ait: Sub diſpoſitione Viri Spect. Ducis Belgicæ *Equites Dalmatæ Marcis in littore Saxonico*: Cluverio ſunt, ubi hodie *Marquiſe*, paulo ſupra portum Amblitolium. Valeſio potius ubi *Merq*, locus maritimus, inter Caleſium & Gravenengas, à quo agro circumjacenti nomen. Dicitur enim hic *la terre de Merq*, vel *le pays de Merq*, i. ager paguſque Marcenſis. Marcos Lambertus Ardenſis Eccleſ. Presbyter *in Hiſt. MS. Comitum Giſnenſium, ante an. 460. compoſitâ*, vocat *Mercham* ſeu *Mercurticum*, agrum Marcenſem *Mercurticum territorium*. Vide Hadrian. Valeſium *Not. Gall.*

Marcia Proba, Regina Britonum, uxor Guithelini, prudentiâ illuſtris. Mortuo marito, ornando regno, & educando Siſillo, filio unico, intenta: *leges Martianas* promulgavit, à Gilda Sapiente Latinè, Alfredo R. verò Saxonicè verſas. Polydorus Virg. Duchenius, &c. *Hiſt. Angl.* Pitſeus, *de Script. Angl. p.* 66. Vide *Martia Proba.*

Marcia, oppidum Bæticæ eſſe, in Vandalitia clarum, quod hodie *Marchena* dicitur, ex antiquis ejus loci marmoreis inſcriptionibus docet Car. Cluſius: inter Hiſpalim 8. & Urſolem 4. leuc. ab Aſtigi, 6. in Notolybicum.

Marcia lex, à Marcio Cenſorino lata eſt. *Ne cui bis Cenſuram gerere liceret*, Vide Plutarch. *in Coriolano*: Alia à L. Marcio Philippo Trib. Pleb. Gracchanæ ſimilis, vide Cicer. *in Offic.* quam tamen ipſe facilè antiquari paſſus eſt. Alia à Q. Marcio C. Atinio Tribunis Pleb. an. U. C. 557, lata ad populum: *Vellent, juberentne cum Rege Philippo pacem eſſe*, Liv. *lib.* 33.

Marciana caſtra, Ammiano, *Marburg* Lazio, oppid. Stiriæ, in Pannonia ſup. ad Saum fluv. à Pætovio 4. in Occ. leuc. inter Celejam 8. & Græcium in Bor. 6.

Marciana, vulgò *Marchienes*, locus Flandriæ, non procul ab opp. Duaco, ad Scarpam fluv. in diœc. Atrebatenſi: Ubi Monaſter. ab Amando Antiſtite Senonenſi extructum. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Marcianopolis, Mœſiæ ſeu Bulgariæ urbs, vulgò *Preslaw*, inter Odiſſam & Anchialam vett. à Marciana Trajani ſorore. Olim Epiſcop. Vide Ammian. Marcellinum, Jornand. Trebell. Poll. *in Claudio II.* Marmarii ibi Præſulis maximè Orthodoxi, meminit *L. de fide Cath. Cod. Theod.* Vide *Martianopolis.*

Marcianus, Heracleota Geographiam conſcripſit, cujus ſæpe meminit Steph. de urbibus. Alius fuit Smyrnæus, qui de ſimplicibus effecti bus egit. Plin. 24. 4.

Marcii, hæc gens cum T. Tatio ex Sabinis cùm veniſſet, in Patricias allecta eſt. Fuerunt etiam aliquot gentis Marciæ familiæ plebejæ, his cognominibus diſtinctæ: Rutilus, Philippus, Thermus, Cenſorinus, Tremulus, Figulus, Rex & Ralla. Nam Coriolanus gentis Patriciæ cognomen fuit. Adepta eſt Romæ Marcia gens plebeja Dictaturas, Conſulatus, Cenſuraſque multas, & triumphos maximos egit.

Marcilianus, locus ſuburbanus Conſilinatis urbis in Magnâ Græciâ, ubi conventus eſt frequentiſſimus totius Lucaniæ. Leucoteæ quoque priſca ſuperſtitione nomen accepit, uti ſcribit Caſſiodorus *lib. Var. octavo ad Severum*, ubi hunc locum eleganter deſcribit.

Marcina, inter Sirenuſas, & Poſidoniam, urbs in Italiâ. Strabo *Τυῤῥηνῶν κτίσμα* vocat.

Marcion, Hæreſiarcha Sinopenſis, *Ponticus* ſæpè dictus, quòd patria ejus olim ad Pontum pertineret, Stoicos primò ſequutus, dein ſeceſſum & paupertatem ſpontaneam amplexus eſt, ſed vitii puellæ illati convictus, à Patre Epiſcopo Eccleſiâ pulſus, Romam pervenit: mox, de receptione in fidelium ſinum deſperans, ad Cerdonem ſe applicuit, illiuſque inſtitutione aliquandiu uſus, præceptoris erroribus nova deliria ſuperaddere ſibi in animum induxit. Cum Cerdone, duos fabulatus eſt Deos, malum, Mundi ac Legis, & bonum, Evangelii & Redemptionis auctorem. Jeſum Chriſtum ſe eſſe, ad legem abolendam miſſum, blaſphemè docuit. Origenes illum 3. Deos ſtatuiſſe narrat, Judæorum unum, Chriſtianorum alterum, tertium infidelium. Tertullianus novem numerat, & exactius illius dogmata exequitur, *de Præſcr. & in Marcion.* Errorum reliquorum præcipui hi: Negavit reſurrectionem mortuorum, damnavit conjugium, tres baptiſmos inſtituit, vivos pro mortuis baptizari juſſit, Sacramenta à fœminis adminiſtrari voluit, &c. Hujus diſcipuli, *Marcionitæ*, nova commenta inſuper excogitarunt. Vide Iren *l.* 1. & 3. Epiphan. *hær.* 42. Auguſtin. *hær.* 22. Origen. *dial. Mont. &c.* Theodoret. *lib* 1. *hær. fab.* Philaſtr. *de hær. cap.* 40. Semel obambulans Romæ Marcion, cùm in S. Polycarpum incidiſſet, illumque interrogaret, annon ſe noſſet, reſponſi loco tulit, *Omnino novi te, primogenitum Satanæ.* Contra Marcionitas edicta publicavit Conſtantinus M. an. 326. decem millia illorum convertiſſe ſe an. 422. ſcribit Theodoretus Tyri Epiſc. *ep.* 146. Vide ulterius Euſeb. *l.* 3. *vita Conſt.* L. 1. Cod. Theodoſ. *de hæret.*

Marcium, mons Latii circa Lanuvium, Româ 200. ſtad. Diodor. Plut.

Marcius Sabinus, prænomine *Marcus*, à quo Marcia gens, Numæ comes, dum Romam commigravit, ab eodem in Senatum lectus & à Tullo Hoſtilio Rege tertio de regno contendens victus mortem ſibi conſcivit. Hujus filius *Numa Marcius* Numæ gener, primus Pontifex M. ab eo factus, a Tullo rege urbi Præfectus eſt.

Marcius Saltus, Liguriæ, apud Apuam, ubi Q. Marcius à Liguribus circumventus. Liv.

Marcludas, latro inſignis in ſylvâ Dodoneâ. Tortellius.

Marcodava, Daciæ opp. Ptol. *Marcozech* Lazio, in Moldavia: à Succidava, Principis ſede, 8. leuc. in Euronotum

Marcodurum, Vbiorum vicus. Tac. *Duren* hodie, Juliacenſis ducatûs urbs Rhenano ac Divæo, inter Coloniam & Aquiſgranum 5. leuc. Ad Ruram fluv. non procul ab urbe Juliaco. Hic frequentes olim Francorum Conventus ac Synodi, *Marcomagum* quoque in vett. Itiner. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Marcolica, nobilis Hiſp. urbs. Livio.

Marcomagus, ſeu *um*, Germ. infer. vicus, inter Treviros, & Col. Agrip, in am. Anton. Baudrando oppidul. fuit Ubiorum, ubi nunc caſtrum *Steinfeld*, prope fontes Ruræ fluv. in Eiffalia prov. Vix 3. leuc. ab Arenberga in Occ. inter Tolbiacum ad Arctos & Egorigium in Auſtr. ſeu inter dit. Juliacenſem & Trevirenſem.

Marcomanna vallis, Helvetiis finitima, Sequanis proxima & monti Juræ: unde fortè dicti *Marcomanni*: Certè Marcomannis Helvetios facit *ὁμόρους καὶ ὁμοφύλους*. Cæſar apud Dion. *lib* 38. Vide Joh. Bapt. Plantinum *Helv. Antiq & Nov.*

Marcomanni, Germ. pop. Hercyniæ ſylvæ accolæ, qui hodie *Moravi* dicuntur. Hi Arioviſto duce Rhenum tranſgreſſi magnâ ſuorum ſtrage à Cæſare ſuperati fuere. *Mercher* vet. hodie *Merber*, idque a Marcâ, hoc eſt, limite; eò quòd fluvius inde nomen trahens Pannonios à Noricis ſeparat Ptolomæus eos, apud Gabritam, Germaniæ ſylvam, ponit ultra Danubium ac è regione Pannoniæ ſuperioris. Vitioſè à Silio vocantur *Marcomani*. Cluverius intra Rhenum, Danubium & Nicrum illos locat, unde in Bohemiam. cum Seduſianis & Harudis tranſgreſſi. Contra Romanos ſæpe rebelles, inprimis ſub Marco Antonino tumultuati ſunt. Vide Dion. Velleium, Julium Capitol. Converſi ſunt ab Ambroſio an. C. 396. Claudian. *de laudibus Stiliconis l.* 1.

Marcomanes Senſuq; docet: quorum alter Hetruſcum
Pertulit exilium.

Ubi tamen alii *Marcomeres Sunnoq;* legunt, ut ſint nomina virorum propria. Eoſdem Statius *l.* 3. *Sylv. carm.* 3. *Marcomades* vocat:

Quamodò Marcomados poſt horrida bella, Vagoſq;
Sauromatas.

Sanſoni, Brietio, ubi Bohemia propr. hodie. Horum regia fuit Marobodum.

Marcomirus, Francorum Sicamborum Rex, primus in Galliâ impetum fecit, cumque ad Moſam uſque ſubegit.

Marcomirus, nomen quinque veterum Galliæ, ante Pharamundum, Regum, apud Trithem. *tract. de origine Francorum*, qui cordatioribus fabulis refertus videtur. Stilico *Marcomiro* & Sunnoni principibus Gallis, bello illato, illum in Tuſciam exulatum miſit, dum hic à ſuis interfectus eſt. Claudian. *libr.* 1. *de laud. Stiliconis*, ut quidam legunt:

Marcomer, Sunnoq; docet, quorum alter Etruſcum
Pertulit exilium, cùm ſe promitteret alter
Exulis ultorem, jacuit mucrone ſuorum.

Marpurgum, vide *Marchpurgum.*

Marculfus, Monachus, anno 660. libb. 2. Formularum ſcripſit: quorum alter *Chartas regales*, alter *Chartas pagenſes* continet. Hoc opus multum lucis affert hiſtoriæ Regum Gall. primæ ſtirpis. Edidit Hier. Bignonius, an. 1613. cum eruditiſſimis notis. Duchenius *Bibl. Hiſt. Gall.* Molanus *in indic. SS. Belgii.* Morerius *Diction. hiſt.*

Evangeliſta, & Viri illuſtres.

D. Marcus Evangeliſta, Petri diſcipulus, fidem annuntiavit in Lybia, Thebaide, Pentapoli, Marmarica, & tota ferme Ægypto, ubi Eccleſiam Alexandrinam fundaſſe dicitur. Scripſit Græcè Evangelium, quod epitome ferme eſt Evangelii S. Matthæi. Hieron. *cap.* 8. *Cat.* Auguſtin. Chryſoſt. circa annum Chr. 43. Martyrio coronatus, An. 62. obiit. Euſ. *Hiſt* 2. 15, 16. *in Chron.* Corpus ejus Alexandria Venetias translatum, an. 831. refert Sabellicus, ad minimum firmiter id, in inclyta hac urbe, quæ Evangeliſtæ hujus patrocinio ſe totam commiſit, creditur. In Ejus *Evangelium*, extant: Brentii *Comm.* Bucerus. Chryſoſtomi *Harmonia.* Cyrilli *Fragmentum Comm.* Danæi *Quaſtiones & Scholia.* octav. Genevæ 1594. de Dieu *Animadverſiones.* de la Fuente *Comm.* fol. Compluti an. 1582. Gerſonis. *Lectiones* 2. Gualterus. Hegendorphii *Annotationes*, 8°. Hagenoæ. 1533. Hoſmeiſteri *Comm.* 8°. Pariſiis 1563. Junii *Expoſitio.* Lightfooti *Horæ Hebr.* quart. Londini 1663. Myconii *Expoſitio*, Baſileæ 1538. del Paz *Commentaria*, Tom. 2. fol. Venetiis an. 1628. Petteri *Expoſitio*, Angl. 2. Vol. fol. 1662. Suarezii *Homilia*, fol. Conimbricæ, anno 1579. Socolovii *Nota*: inter Opera Stephani *Nova Gloſſa*, fol. an. 1553. Victor, *in Marcum*, Gr. octav. Ingolſtadii, &c. Winckel-

manni *Commentar.* 8°. Gieſſæ 1612. Zuccoli *Homiliæ* 4°. Venet. an. 1606. &c. Vide Crovvæi *El. Scriptorum.*

Marcus, Britanniæ tyrannus, à Legionibus Rom. electus, anno 307. Item. fil. Baſilidis, à Patre Cæſar dictus. Item. dictus Cyriades, Syrus, Saporis nixus opibus, Antiochiam, Cæſaream & Tarſum occupavit; à ſuis, appropinquante Valeriano, occiſus.

Marcus, Catanenſium tyrannus, fecit cum Timoleonte ſocietatem. Olymp. 109. an. 1.

Marcus, Judææ Præfectus. A.C. 14.

D. Marcus, D. Pauli diſcipulus, primùm Bavaris Evangelium annunciavit. Johannes Aventinus ſcripſit, ſe legiſſe in Bibliotheca Patavienſi, quòd hic Marcus Laureaci, & per aſcenſum Danubii, Chriſtum prædicaverit.

Marcus, Epiſc. Rom. poſt Sylveſtrem I. an. 336. Obiit menſe 8. die 22. Succeſſit Julius I. Item Epiſcop. Alexandriæ, an. 144. cui Celadion ſucceſſit, an. 154. Euſeb. *Hiſt. l.* 4. *c.* 10. *&* 19. *& in Chron.* Vide infra. Item Epiſc. Hieroſol. primus ex gente peregrina, ceſſante perſecutione electus an. 138. Succeſſorem habuit Publium, an. 157. Idem *Hiſt. l.* 4. *c.* 6. *& in Chron.* Ado *in Chron.* Item Eremita, dictus *Aſceticus.* An idem cum eo, cujus Palladius *in hiſt. Lauſ.* meminit, qui utrumque Teſt. memoriter perfectè tenuit: An cum illo, qui Leonem Imper. ſanavit, an. 900. quique ipſi decem adhuc annos vitæ prædixit? Ut Joh. Curopalates, Cedrenus & Zonaras volunt. Certè 9. tractatuum auctor fuit, qui in Bibl. PP. Photius inſuper, contra Melchedecianos, librum ipſi tribuit. Chryſoſtomi & Nili tempore vixiſſe dicitur.

Marcus, Alexandrinæ Eccleſiæ Epiſcopus. Eumenidis ſucceſſor. Euſeb. *lib.* 4. *cap.* 11. *An. Dom.* 147.

Marcus, unus ex primariis Arianiſmi propugnatoribus, Epiſc. Arethuſæ. Confeſſionem fidei, à Concil. Sirmienſi ſibi injunctam, condidit, ſed quæ nihil orthodoxi contineret: Alibique Arianorum errores tutatus, Julianum ſub initium Imperii Conſtantini incolumem præſtitit: poſtea magnifico Idoleio deſtructo, cùm illud ſuis ſumtibus reædificare ab Apoſtata juberetur, id renuens, exquiſitiſſimis ſuppliciis excarnificatus eſt. V. Greg. Nazianz. *Or. I. in Jul.* Sozomen. *l.* 4. *&* 5. Socr. *lib.* 2. Baron. *in Annal.* qui ejus ſub vitæ finem converſionem probabilem reddunt.

Marcus, Eremita, cui occaſioni converſionis, commiſſum homicidium fuit. Nam cùm puer eſſet, & oves paſceret circa Mareiam paludem ludens, quendam coætaneum interfecit, & metuens fugit in ſolitudinem. Qui cùm tribus annis ſub dio moraretur, poſtea parvum hoſpitium fecit ſibi, in quo annis 25. moratus eſt. Fuit valdè manſuetus, ſapiens, memoriaque Scripturarum ſacrarum clariſſimus, Deoque tam amabilis, ut cùm Dominicum corpus accederet, Angelus ei ſacramenta præberet, cujus manum uſque ad juncturam brachii tantummodo ſe dicebat aſpicere. Sozom. 8. 1.

Marcus, Diaconus Eccl. Gazenſis, à Porphyrio Ep. miſſus anno 398. ad Arcadium, ut templum Marnæ, quò Idololatræ conſultum accedere ſolebant, deſtrui peteret, à Joh. Chryſoſtomo inſigniter eſt adjutus. Item. Epiſc. Epheſinus, Florentino Concilio interfuit, Latiniſque acriter obnixus, illos hæreticos vocavit, quòd in ſymbolo ſuo adderent, *Filioq;.* Obiit an. 1440. Conſtantinopolim redux. Item Monachus montis Caſſini, vitam Benedicti à Gregorio ſcriptam, carmine expreſſit. Sigebert. *cap.* 33. quod ſub finem præt. ſec. in lucem prodiit.

Marcus, hæreticus, diſcipulorum Valentini peſſimus. Magicis artibus effecit, ut vinum in S. Calice ſanguis videretur, &c. Inprimis opulentis formaque eximiis fœminis ſeducendis intentus, ſub prætextu illas Gratiâ, cujus ſcaturiginem ſe eſſe blaſphemè jactabat, Spirituque ſancto replendi, illis pro lubitu illuſit. Euſ. *Hiſt. l.* 4. *c.* 10.

Marcus, hæreticus, Memphi oriundus, Gnoſticorum errores per orbem circumtulit. In Galliam appulſus, plurimos habuit impuritatum ſuarum aſſeclas, inde in Hiſpaniam delatus, fœminas complures, quarum princeps Agape, in ſuas partes pertraxit, cum Helvidio Rhetore, & Priſcilliano, capite Priſcillianiſtarum. Sulpic. Sev. *Hiſt. Sacra l.* 2. Baron. an. Ch. 381.

Marcus Acilius Avida, Conſul, an. *U.C.* 806. lege *Aviola.*

Marcus Acilius Balbus, Conſul, an. *U.C.* 604.

Marcus Acilius Balbus, Conſul, an. *U.C.* 640.

Marcus Ælius Antoninus Philoſophus, & L. Ælius Commodus Verus Divi F. AA. 18. Rom. Imp. anno 19. Tum primum Rom. Reſp. duobus æquo jure imperium adminiſtrantibus paruit. Eutrop. *lib.* 8. Jul. Capitolinus. An. Dom. 162.

Marcus Æmilius, Trib. Mil. an. *U.C.* 377.

Marcus Æmilius Barbula, Conſ. an. *U.C.* 524.

Marcus Æmilius Lepidus, Conſ. an. *U.C.* 468.

Marcus Æmilius Lepidus Porciana, an. *U.C.* 617.

Marcus Æmilius Mamercus, 2. Trib. Mil. an. *U.C.* 355.

Marcus Æmilius Mamercus, Conſul, an. *U.C.* 346. 5. Trib. Mil. an. *U.C.* 380.

Marcus Æmilius Paulus, Mag. Equitum, Hetruſcos vicit, triumphum egit, an. *U.C.* 453.

Marcus Æmilius Scaurus, Conſul, an. *U.C.* 639.

Marcus Æmilius Scaurus Hortenſius, Conſ. an. *U.C.* 646.

Marcus Agrippa, in pedes dicitur ex utero matris egreſſus, unde nomen auſpicatus ſit, unico felicitatis exemplo, quam quam ille plurima ſit paſſus, duabus ſuſceptis Agrippinis, quibus C. Caligula & Nero principes totidem generis humani faces geniti ſunt. Hic gener fuit Auguſti, coronaque navali ab eo donari meruit bello Actiaco, an. Mund. 3930. ante Chriſtum nat. 32. de quo Virg. *lib.* 8. *Æneid.*

Marcus Antoninus, vide *Marcus Aurelius Antoninus.*

Marcus Antonius, Triumvir, fil. & nepos Antonii, qui, inſignis Orator, quòd Sullæ partes eſſet amplexus, Cinnæ juſſu necatus eſt. Mater ejus Julia fuit, quæ, ex Julii Cæſaris familia, defuncto marito, Lentulo nupſit, quem Cicero, quòd cum Catilina faceret, è medio ſuſtulit. Quæ funeſti forſan inter M. Antonium & Ciceronem diſſidii, prima ſcintilla fuit. In Græciam cùm juvenis tranſiiſſet, ſub Galinio meruit, cumque in Ægyptum & Judæam ſecutus eſt, munificus & animoſus, ſed ob vitia non parum bonis exoſus. Reverſus Romam, inde in Gallias abiit, ubi cùm Cæſaris gratiam ſibi conciliaſſet, eum contra Pompejum æmulum extimulavit, fidâ ipſi toto bello civili operâ navatâ. Tandem collega Cæſaris in Conſulatu factus, feſtivo Lupercalium die huic diadema imponere conatus eſt: Occiſo poſtmodum illo, eodem an. 710. U. C. Senatum coëgit, induſioque Cæſaris cruento oſtenſo, concionem ad tumultum excitare contendit: quod cùm ad tyrannidem ſpectare videretur, arma ſumere coactus, Mutinam obſedit: Unde cum nullâ ratione à Senatu ſe avocari pateretur, miſſus eſt ab hoc Octavius Cæſar, cum Pania & Hirtio Coſſ. ut illi bellum inferrent: quo feliciter ſopito, Triumviratus Marci Antonii, Octavii ſeu Auguſti, & Lepidi, plurimis egregiis civibus, Ciceronique inprimis tantopere funeſtus, exortus eſt. Anno ſequente, qui erat 712. U.C. junctus Auguſto, Brutum Caſſiumque devicit, dein cum eodem colliſus, mox ductâ Octaviâ arctius cum illo fœdus iniit. Hinc Lepido neglecto, in Aſiam abiit, dum Auguſtus in Galliis rem gereret, ſed à Parthis malè mulctatus rediit ex Armeniâ in Ægyptum, ubi Cleopatræ artibus irretitus prolis uxoriſque oblitus eſt: quæ, hoc audito, auxiliares ipſi adductura copias, ſimulque illum ab Ægyptiaca hac ſtrige abductura, advolavit. Sed ſiſtere ſe Athenis Romamque reverti juſſa eſt, quò brevi ſe rediturum promiſit maritus. Interea Cleopatræ ambitioni obſequens, Reges, quos vellet, illi prædæ expoſuit, captumq; per proditionem an. 720. Armeniæ R. aureis catenis vinctum, Alexandriam in triumpho duxit. Poſt quæ hoſtis à Senatu judicatus, dum imperium Cleopatræ promittit, vincitur ab Auguſto ad Actium, an. 723. *U. C.* & Cleopatram è *prælio* fugientem ſequitur Alexandriam, vires reparaturus. Sed imminente, poſt anni decurſum, acrius Auguſto, cum pellice, mortem ſumſit. Plut. *in vita ejus*, Sueton. *in Aug.* Dio, Appian. Florus, Oroſ. &c.

Marcus Antonius, Orator, avus prioris. Nullam unquam Orationum ſuarum ſcripſit, ne, ut dicebat, arma porrigeret ſuam imperitiam arguere volentibus. M. Aquilium, jam condemnatum, defendit, nudatoque pectore ejus cicatricibus pleno, effecit, ut à Judicibus abſolveretur. Conſul. Cenſor, &c. juſſu Cinnæ, quòd Sullanas ſequeretur partes, necatus eſt. Cicer. 1. *de Orat.* 2. *in Verr. pro Cluent. &c.* Plut. *in Antonio.* Papir. Maſſon. *in elog.* V. *Antonius.*

Marcus Antonius Alcaimus, Medicus Siculus: de cujus ſcriptis vide van der Linden.

Marcus Antonius Antimachus, floruit Ferrariæ, an. 1544. Scripſit *de laudibus Græcæ liter.* &c. Geſner. *Bibl.*

Marcus Antonius Bavaria, JC. Scripſit in Inſtitutiones, &c.

Marcus Antonius Blancus, Patavinus, JC. ſcripſit *Practicam, ad legem Corn. de Sic.* &c.

Marcus Antonius Caſanova, Como oriundus, Poëta celebris. Scripſit Epigrammata, in quibus Catulli dulcedine relictâ, paulo aſperiorem Martialis Muſam imitatus eſt: Veterum etiam Romanorum heroum elogiis intentus. Compoſito in Julium Mediceum, qui poſtea Clemens VII. dictus eſt, carmine, ut Pompejo Columnæ Cardin. placeret, veniam impetravit. Obiit anno 1526. quo Roma à Carolo V. capta eſt. Paulus Jov. *in Elog.* Blosſius Palladius ipſi hoc Epitaphium condidit:

Comenſis Caſanova, dum priores
Et duces canit, & canit poetas,
Præcurrit Epigrammatum: perennem
Ac longam ſibi gloriam paravit.

Marcus Antonius Coccius Sabellicus, Vico Varronis in Æquicolis, oriundus, fabri ferrarii filius, animum à teneris annis ad ſtudia applicuit, juventutis per pagos inſtitutione aliquantillâ pecuniâ collectâ. Dein Pomponii Læti & Domitii Veronenſis diſciplinâ uſus, Romæ Venetiiſque, ubi humaniores literas profeſſus eſt, inter literatores inclytum nomen eſt adeptus: Scripſit *Hiſtoriam Enneadum*, à condito Mundo, uſque ad an. 15 4. *De ſitu Venetiarum libb.* 3. *Exemplorum libb.* 10. *De Venetis Magiſtratibus lib.* 1. *&c.* Obiit an. 1506. turpi morbo confectus ætat. 70. relicto filio notho. P. Jov. *in elog. c.* 48. Leand. Albert. *deſcr. Ital.* Bembus *l.* 4. *ep.* 4. Phil. Bergomas, *l.* 16. *ſuppl. Chr.* Lud. Vives, *de tradendis diſcipl. lib.* 5. Petr. Georg. Chalcedonius *in vita ejus.* Voſſ. *de H. L. lib.* 3. Pierius Valerianus *lib.* 1. *de infel. Literat. p.* 28. Fecerat ſibi ipſi hoc epitaphium:

Quem non res hominum, non omnis ceperat ætas,
Scribentem capit hæc Coccion urna brevis.

Aliud

Aliud à Latomo eidem factum, idem antelaudatus Jovius refert.

Marcus Antonius Columna, Cardin. in prælio ad Naupactum, Pontificiis navibus præfuit: Pontifex futurus, niſi Hiſpani obſtitiſſent. Obiit an. 1597.

Marcus Antonius de Dominis. Vide *Antonius*.

Marcus Antonius Flaminius, Italus, in omni literarum genere ſcripta edidit.

Marcus Antonius Genua Paſarinus, ſeu de Paſſeribus, Patavinus, Philoſophus celebris, fil. Nicolai, tradux familiæ, quæ Mutinenſi & Mantuano olim imperio defuncta, Genuam ſe receperat. Ab omnibus Italiæ Academiis certatim expetitus, munificentiam Reip. Venetæ ſingularem expertus eſt. Scripſit varia, præceptor Jac. Zabarellæ, Bernardini Tomitani, Speroni &c. Pater, ex Beatrice Sole, Nicolai, Paulæ, Helenæ, Lauræ & Caſſandræ, qui omnes eruditionis laude inclaruerunt. Obiit an. 1572. Jac. Philippus Thomaſinus, *in elog. illuſt. Vir. Patavinorum*.

Marcus Antonius Gniphus, Gallus Gramm. celebris ob Auguſto.

Marcus Antonius Maffeus, Cardin. ſub Pio V.

Marcus Antonius Majoragius, à loco natali, in Mediolan. ditione, cùm aliàs Maria vocaretur, dictus, eloquentiæ laude inclytus fuit, ſec. præt. Scripſit Commentarios in Rhetoricam Ariſtotelis & Oratorem Ciceronis, hujus quoque contra Cælium Calcaguinum vindiciis editis, &c. Geſner *in Bibl.*

Marcus Antonius Michaël, Venetus, Hiſtoricus magni nominis. An. 1516. Voſſ. *de H. L. lib 3.*

Marcus Antonius Montiſianus, de S. Geminiano, Medicus Florentinus, ſcripſit *Quæſtiones Medicinales, &c.* An. 1555. Juſtus *in Chron. Med.* Geſner. *in Bibl.* Van der Linden, &c.

• *Marcus* Antonius Muretus, ex diœceſi Lemovicenſi, eruditorum ſui ſeculi facilè princeps, ſine præceptore, Latinè Græceque doctiſſimus evaſit. Pariſiis, in Collegio Cardinalis Monachi tertiam claſſem rexit, cùm Buchananus ſecundæ, Turnebus vero primæ præeſſet. Hinc, fortunam magis opimam ſectatus, in Italiam abiit, & Venetiis primò, dein Romæ in pretio habitus. Obiit anno 1585. æt. 57. Scripta ejus varia ſuperſunt. Scævola S. Marth. Juſtus Lipſius, Geſner. Scaliger, Thuanus *in Hiſtor &c.*

Marcus Antonius Natta, Aſtenſis, JC. celebris. Scripſit *Conſiliorum libb. 3. de Paſſione Domini libb. 7. &c.*

Marcus Antonius Peregrinus, Vincentinus, JC. Reip. Venetæ à ſecretis. Juris ſuo tempore Oraculum, Decanus Jur. Canon. in Univerſitate Patavina, poſt Barthol. Sylvaticum, Reip. partes, contra Paulum V. fortiter tutatus, Obiit an. 1616. æt. 86. Scripſit *de Jure Fiſci, l. 8. de Fideicommiſſis, &c.* Thomaſin. *in elog. ill. Vir. Patav.*

Marcus Antonius Turrianus, Veronenſis, Medicus eximii patris filius. Poſtquam Patavii jam Ticinique magnam de ſe ſpem concitaſſet, febre abreptus, Obiit. an. æt. 36. ſec. præt. Paul. Jovius. Hoc ipſi Epitaphium Nicolaus Archius ſcripſit:

Ante annos ſciviſſe noces, nam maxima virtus
Perſuaſit morti, ut crederet eſſe ſenem.

Marcus Antonius Zimarus, Philoſophus. Scripſit innumera. an. 1523. Geſner. *in Bibl.*

Marcus Apuleius, Conſul, an. *U.C.* 204.

Marcus Aquilius, Conſul, an. *U.C.* 625.

Marcus Aquilius, Juriſconſultus egregius. Cic. *pro Cacinâ.*

Marcus Aſinius Agrippa, Conſul, an. Dom. 26.

Marcus Aſinius Marcellinus, Conſul, an. Dom. 53.

Marcus Attilius Glabrio, Conſul, an. *U.C.* 563.

Marcus Attilius Metilius Bradua, Conſ. an. Dom. 109.

Marcus Attilius Regulus, vir Romanus, egregiâ virtute, primò Carthaginienſes pluribus præliis vicit, tandem tamen ab iis, duce Xanthippo Lacedæmonio, captus, Romam miſſus eſt de captivis commutandis acturus, fide datâ, ſe, ſi nihil profeciſſet, rediturum. Cùm autem Romæ in Senatu ita egiſſet, ut cenſeret è Rep. non eſſe captivos commutandos, factumque eſſet in ejus ſententiam ſenatuconſultum, amicis omnibus invitiſſimis, ut fidem ſuam liberaret, ad Carthaginenſes rediit, ab iiſque eſt exquiſitiſſimis ſuppliciis interfectus. Cic. *in Paradoxis & aliis locis.* Vide *Attilius*.

Marcus Attilius Volſo, Conſ. cum M. Junio Bruto, an. *U.C.* 579.

Marcus Aufidius Fronto, Conſ. cum P. Corn. Anulio, an. *U.C.* 951.

Marcus Aurelius Antoninus Verus, cognom. Philoſophus, Imper. ſucceſſit ſocero Antonino Pio, an. 161. Lucio Ælio Vero, cui Lucillam filiam in uxorem dedit, in Imperii conſortium aſcito. Tum primùm duo hi æquo jure Imperium adminiſtrarunt. A principio vitæ tranquilliſſimus fuit, adeò ut in infantia quoque vultum nec ex gaudio, nec ex mœrore mutaret: Vitâ, moribus & eruditione Philoſophus, tantæ admirationis fuit adhuc juvenis, ut eum ſucceſſorem paraverit Adrianus relinquere: adoptato tamen Pio, generum eidem eſſe voluit, ut hoc ordine ad Imperium perveniret. Imperator maximâ ſolicitudine fovit ſubditos, nullo contra Chriſtianos quoque generali edicto publicato, niſi quòd, dum Numam imitari cupiit, per varia Reſcripta anſam præbuit generali Perſecutioni quartæ. Peſtis famiſque tempore ſuorum egregiam geſſit curam, Barbaros rebelles coërcuit, de Parthis, cum Collega, qui ſub initium belli, de quo mox, fato functus eſt, triumphavit. Bellum Marcomannicum, ſed quantum nullâ memoriâ fuit, adeò ut cum Punicis conferatur, ipſe geſſit, in quo, exercitui ſuo ſiti laboranti, fruſtra Gentilium Diis imploratis, Chriſtianorum precibus pluviam impetravit, hoſtibus contra fulminum fulgurumque terrore attonitis & in fugam conjectis: quod cùm Jul. Capitolinus *in Vita Marci Anton.* hujus precibus, Dion verò *l.* 55. magicis cujuſdam Arnulphi artibus tribuiſſet, Xiphilinus tamen utrumq; mendacii arguens, Legioni Chriſtianorum unicè vindicat, quæ prius *Melitina* dicta, hinc *Fulminatricis* adepta eſt nomen, cùm jam ſub Auguſto 12. legio eſſet vocata. Nec Tertullian. ſolùm *in apol. & adv. Scap. c. 4.* ſed & ex Paganis Apollinaris idem commemorat. Imperator ipſe datis ad Senatum literis, victoriæ hujus gloriam Chriſtianis aſcribens, illis parci juſſit, interim Pluvio Jovi ſtatuâ dedicatâ, quam Paulus V. collapſam reſtituit, S. Pauli imagine supernè poſitâ. Factum eſt autem illud an. 174. Paulo pòſt Avidius Caſſius contra Imperatorem rebellis, ſed infelici ſucceſſu, fuit. Commodo dein filio in collegam aſſumto, Orientem adivit, Caſſianæ rebellionis reliquias diſſipaturus. Sed Marcomannorum motibus denuò in Germaniam revocatus, obiit in Pannonia, an. 180. æt. 59. Imper. 19. An ſpontaneâ fame confectus, ne Commodi mores diutius perferre cogeretur. Princeps laudatiſſimus, ſed generi, filii, uxoriſque praviſſimis moribus infelix. Stoicam ſectam profeſſus, Græcè 12. libb. ſcripſit de vita ſua, quos Guil. Xylander & Mericus Caſaubonus latinè verterunt. Vide inſuper Oroſ. *l.* 7. Euſeb. *lib.* 5. *Hiſt & Chron.* Suid. Geſner. *in Bibl.* Voſſ. *de Hiſt. Gr l.* 2.

Marcus Aurelius Julianus, Tyrannus. Vide *Julianus*.

Marcus Aurelius Nemeſianus, Vide *Aurelius* & *Nemeſianus*.

Marcus Aurelius Cotta, Conſ. cum L. Lucullo, an. *U.C.* 680.

Marcus Aurelius Cotta, Conſ. cum M. Meſſalâ, an. *U.C.* 772.

Marcus Aurelius Antoninus Baſſianus, dictus *Caracalla*, Severo patri ſucceſſit, imperavitque anno Mund. 4174. à Chriſto nato 212. Hic Lugduni genitus eſt, dictuſque *Baſſianus*, ex avi materni nomine, *Caracalla* autem, quòd cùm è Gallia veſtem plurimam devexiſſet, talareſque caracallas feciſſet, coëgit plebem ad ſe ſalutandum talibus indutam caracallis uti. *Antoninus* porrò dictus eſt, in honorem M. Antonini Imperat. Hic ſimul atque imperavit, fratrem & patrem Getam nomine, falsò criminatum occidit ipſe in gremio matris ejus. Papinianum etiam Juriſconſultiſſimum occidi a militibus juſſit, compluresque alios. In ſumma, nullo in pretio apud populum fuit, etiamſi veſtes dediſſet, & thermas nominis ſui, id eſt, *Antonianas*, eximiè fabrefactas, extruxiſſet. Fuit patre duro crudelior, in eumque contumax, cibi & vini avidus, præter milites prætorianos omnibus caſtris exoſus, Alexandri Magni admirator, quem, collo in lævum humerum detorto, reddere, & ejus nomine vocari cupiit. Alexandrinorum dicacitatem ultus eſt ingenti eorum cæde. Perſas dolo magis quàm virtute fudit. Cùm Carris iter faceret, apud Edeſſam ſecedens ad onus ventris levandum, à milite, qui quaſi ad cuſtodiam ſequebatur, occiſus eſt, anno Imperii 6. ætat. 43. Herodian. *l.* 4. Egnat. *lib.* 1. Eutr. *l.* 9. Aurel. Vict. Ælius Spart.

Marcus Aurelius Anton. Baſſianus Varius Heliogabalus, victo Opi. Macrino imperavit An. M. 4181. à Chriſto nato 219. Fuit hic impurus, ſuperbus, crudelis, honores & dignitates contulit in aurigas, mimos, hiſtriones, cùmque omnia ſordidè ageret iniretùrque à viris, ſtatim milites facti pœnituit: quare in Alexanderum Heliogabali conſobrinum inclinavere animos: tandemq; Heliogabalum cum matre & ſatellitibus interfecere, operam etiam dante Alexandri matre, quæ militibus clam pecunias dabat. Tractum eſt cadaver per Circi ſpatia, priuſquam in Tiberim præcipitaretur. Æl. Lamp. *in Heliogab.* Herodianus *lib.* 5. Vixit annos 18. imperavit 4.

Marcus Aurelius Caſſiodorus, Ravennas, urbis Rom. quondam Senator, (Theodorici R. præceptor, Volaterr.) Monachus & Abbas Ravennatenſis in Italia, Theodorico ab epiſtolis: Scripſit plurima, quæ extant fol. Baſileæ an. 1490. Pariſ. an. 1515. 1570. 1600. Aureliæ an. 1622. &c. *Inter viros ſuo tempore doctiſſimos ſine dubio principatum tenuit*: Broſſejus *in Vita ejus.* De eodem Cauſſinus: *Magna*, inquit, *Caſſiodori mens, quæ inter hanc Gothici ſeculi barbariem, quaſi ſidus quoddam eluxit, ſtylo veniam deprecatur, & facilè invenit.* Obiit circa an. Ch. 562. nonagenario major, in ſuo Ulvarienſi ſive Caſtellenſi, prope Scyllitanam urbem, in Calabria, Monaſterio, quod extruxit, ac refertâ optimis libris bibliothecâ ditavit, vide Labbæum, Sixtum Sen. &c. ut & ſuprà in voce *Caſſiodorus*.

Marcus Auſius, Poeta Hiſpanus, gentis hujus Petrarcha dictus.

Marcus Bœbius Pamphilus, Conſul cum Cornelio Cethego, an. *U.C.* 573.

Marcus Cæcilius Metellus, Conſul cum M. Æmilio Scauro, anno *U.C.* 639.

Marcus Calphurnius Bibulus, Conſ. cum C. Julio Cæſare, nullam partem juris ſui obtinuit. Collega omnia pro libidine agente tantâ petulantiâ, ut aliquando Bibulum liberiùs ſibi reſiſtentem in carcerem duci curaverit, magnâ omnium bonorum indignatione. Hic legem Agrariam tulit, & aliam de jure trium liberorum. Sueton. *in Cæſare, Unus ex eo tempore omnia in Rep. ad arbitrium adminiſtravit, ut nonnulli urbanorum, cùm quid per jocum teſtandi gratiâ ſignarent, non Cæſare & Bibulo, ſed Julio & Cæſare conſulibus actum ſcriberent, bis eundem præponentes nomine atq; cognomine, ut vulgò mox ferrentur hi verſus,*

Non Bibulo quicquam nuper ſed Caſare factum eſt,
Nam Bibulo fieri conſule nil memini.

Marcus Claudius Craſſus, Trib. Mil. an. *U.C.*313.

Marcus Claudius Marcellus Dictator, an. *U.C.* 428.

Marcus Cl. Marcellus Conſ. cum Nautio Rutilio, an. *U.C.*466.

Marcus, Cl. Marcellus, vir Conſularis, cùm Pompejo faviſſet, à Cæſare tamen per Senatum veniâ impetratâ rediens Romam, à familiari quodam ſuo occiſus eſt. Extat elegans Ciceronis Oratio, quâ Cæſari ob ejus reſtitutionem, gratias agit.

Marcus Cl. Marcellus, tres Conſulatus geſſit: quorum primo Alpinos Gallos domuit, an. *U.C.* 588.

Marcus Corn. Decemvir Legum ferendarum, an. *U.C.*304.

Marcus Corn. Cethegus, Conſ. cum L. Avitio Gallo, an. *U.C.*594.

Marcus Cornelius Cethegus, Conſ. cum P. Sempronio Tuditano, an. *U.C.* 550. Hic eloquens dictus eſt, ut Sempronius Σοφός. Q. Ennius,

Additur orator Cornelius ſuaviloquenti
Ore Cethegus Marcus Tuditano collega
Marci filius, is dictus popularibus ollis,
Qui tunc vivebant homines, atq; ævum agitabant,
Flos delibatus populi, Suadaq; medulla.

Vide Tullium *in Bruto.*

Marcus Corn. Maluginenſis, Trib. Mil. an. *U.C.* 386. & rurſum 389.

Marcus Corn. Maluginenſis, Conſ. cum L. Papyrio Craſſo, an. *U.C.* 359.

Marcus Craſſus, avaritiæ gurges, & abyſſus inexplebilis, cùm templum Hieroſolymitanum ſacris theſauris expoliaſſet, à Parthis apud Charram, unà cum Romanorum exercitu peremptus eſt. Plut. *in Craſſo*, & App. *in Parthicis.*

Marcus Cratevitius, Bulgarorum Princeps, prælio ſuperatus à Pazaite patris mortem ulciſcente, qui Pazaites magnam Bulgariæ partem ſibi ſubjecit. Egnatius, an. Dom. 1378.

Marcus Curius Dentatus, vide *Curius.*

Marcus Curtius, nobilis Romanus, qui cùm Romæ in foro terra ingenti hiatu diſceſſiſſet, reſpondiſſentque haruſpices, Deos Manes, non aliter quàm humanâ victimâ poſſe placari, neque prius hoc barathrum claudendum eſſe, quàm ſi ſe aliquis in id ſponte dejeciſſet, armatus equo inſidens ſe Diis Manibus devovit, atque ita in apertam voraginem ſe præcipitavit, quæ eo facto clauſa eſt. Vide *Curtius.*

Marcus Fabius Ambuſtus, Trib. Mil. an. *U.C.* 375. & 387. Idem 2. Conſ. cum M. Popilio Lænate, an. *U.C.* 400. Tarquinienſes & Faliſcos ſuperavit.

Marcus Fabius Buteo, Conſ. cum L. Cæcilio Metello, anno *U.C.* 506. Claſſem Punicam apud Ægimurum ſuperavit. 2. Conſ. cum Attilio Balbo, an. *U.C.*508.

Marcus Fabius Dorſus, Conſul, cum Servio Sulpicio Camerino, an. *U.C.* 411.

Marcus Fabius Licinius, Conſ. cum M. Octavio Craſſo Meſſala, an. *U.C.*507.

Marcus Fabius, cognomento Pictor, nobilis Romanus, qui præter ſtudia literarum, & rei bellicæ, quibus inſignis erat, etiam pingere didicerat, unde cognomen reportavit. Scripſit etiam hiſtorias, quarum fragmenta quædam hodiè extant. Vide omnino Voſſ. *Hiſt. Lat.* 1. 3.

Marcus Fabius Vibulanus, Conſul cum Poſthumio Ebutio Elvâ, anno *U.C.* 313. Item decennio pòſt Tribun. Mil. conſulari poteſtate.

Marcus Foſſius Flaccinator, Trib. Mil. an. *U.C.*323.

Marcus Foſſius Flaccinator, Conſ. cum P. Plautio, an. *U.C.*436.

Marcus Fronto. Conſ. cum Trajano Imp. an. *U.C.*852.

Marcus Fulvius Flaccus, Conſ. cum M. Plautio Hypſæo, primus omnium Ligures Tranſalpinos bello domuit, an. *U.C.*619.

Marcus Fulvius Nobilior, Conſ. cum Cn. Manlio Volſone, anno *U.C.* 565.

Marcus Fulvius Pętus. Coſ. cum T. Manlio Torquato, an. *U.C.*454.

Marcus Furius Camillus, vide *Camillus.*

Marcus Geganius Macer, Conſul cum C. Julio Tullo, anno *U.C.* 308. Iterum cum T. Quintio Capitolino, an. *U.C.* 312. quo anno Civilium Volſcorum Imperatorem prælio victum cepit & in triumpho duxit. Iterum Conſul cum L. Servio Fidenate, an *U.C.*318.

Marcus Genutius Augurinus, Conſ. cum P. Curiatio Philone, an. *U.C.* 310.

Marcus Germeus Achæorum dux primus, an. *U.C.*498.

Marcus Herennius, Conſ. cum C. Valerio Portio. Decemvirorum tyrannidem fregit, App. Claudium urbe pellendum curavit: de Volſcis, Equis, & Sabinis triumphavit.

Marcus Hieronymus Vida, Cremonenſis, Epiſc. Albæ, auctor Chriſtiadis libb. 6. ſcripſit inſuper de Bombycibus & Scacchiæ luſu.

Marcus Horatius Pulvillus, Conſ. cum C. Valerio, eopſe anno, quo reges exacti ſunt. Nam cùm Brutus Conſ. cum Arunte Tarquinio congreſſus mutuo vulnere occubuiſſet, Spuriusque Lucretius in ejus locum ſuffectus, paulo pòſt eſſet etiam mortuus, Horatius ei ſucceſſit in id, quod ejus anni ſuperaret, biennioque pòſt Conſul factus eſt cum Val. Poblicolâ.

Marcus Horatius Pulvillus Pontif. Max. tantâ conſtantiâ, ut cùm Capitolini Jovis ædem dedicaret, poſtemque teneret allatum eſſet de morte filii, neque vultum mutaverit, neque poſtem remiſerit, carmenque quod pronunciabat, interruperit, neque prius quidquam nuncio reſponderit, quàm abſoluta dedicatio eſſet. Valer. Max.

Marcus Jul. Philippus, occiſo Gordiano juniore, ab exercitu Imperator declaratus, ad Senatum ſcripſit de morte Gordiani (nempe gravi cum morbo periiſſe) & de ſua ipſius electione, poſtulans, ut confirmaretur. Senatus rem non planè intelligens, eum Imperatorem confirmavit, An. M. 4207. à Chriſto nato 245. Fuit is Arabs, humillimo ortus loco, patre nobiliſſ. latronum ductore. Miſitheum cum primùm veneno ſuſtulerat, Gordiani ſocerum, virum modeſtum ac frugi, cujus conſilio Imperium augebatur: deinde Gordianum occidit. Hujus tempore Scythiæ deſciverunt, contra quos Marium miſit, qui à militibus Imperator factus, ab eiſdem occiditur: atque iterum ab iis Decius Imperator creatur. Adverſus quem Philippus furens tendit, ſed à militibus occiditur Veronæ, medio capite ſupra ordines dentium præciſo: Filius quoque an. 12. Romæ necatur, qui à quinquennio nunquam riſiſſe dicitur. Imperarunt annis 5. Sunt qui hunc primum Imperatorem Chriſtianum fuiſſe tradant, at perfidi mores obſtant. Bap. Egnat. *cap. 1. in Gordiano juniore.*

Marcus Julius Tullius, Trib. Mil. an. *U.C.* 353.

Marcus Junius Brutus, Juriſconſultus egregius, ſcripſit tres libros de Jure Civili. Cic. *de Orat.*

Marcus Junius Brutus, prioris fil. adeo à parente degeneravit, ut comeſto patrimonio accuſatoriam factitarit. Cic. *de claris Orat.*

Marcus Junius Brutus, C. Cæſaris interfector, vide *Brutum.*

Marcus Junius Pera, Conſul cum M. Æmilio Barbula, anno *U.C.* 514.

Marcus Junius Pœnus, Conſ. cum Qu. Ælio Pæto, an. *U.C.*587.

Marcus Junius Syllanus, Conſ. cum Q. Metello, dum collega Jugurtham Numidiâ exuit, ipſe interim à Cimbris fuſus fugatusque eſt.

Marcus Junius Syllanus, Conſ. cum C. Octavio Cæſare, anno *U.C.* 629.

Marcus Juventius Helua, Conſ. cum T. Sempronio Graccho, an. *U.C.*591.

Marcus Laurinus Brugenſis, Antiquarius inſignis, & rei nummariæ peritiſſimus. Val. Andreas, *Bibl. Belg.*

Marcus Licinius Craſſus, vide *Craſſus.* Alius, Conſul cum C. Octavio Cæſare, an. *U.C.* 724. Tertius, Conſul cum L. Calphurnio Piſone, an. *U.C.* 779. Quartus cognomento Frugi, Conſ. cum Q. Lecanio Baſſo, an. *U.C.*856.

Marcus Licinius Lucullus, Conſul cum C. Caſſio Varo, anno *U.C.* 681.

Marcus Livius, Conſ. cum Æmilio Paulo an. *U.C.*535.

Marcus Livius Denter, Conſul cum C. Æmilio Paulo, anno *U.C.*452.

Marcus Livius Druſus, vide *Druſus.* Alius, Conſul cum L. Piſone Cæſoniano, Scordiſcos vicit, gentem à Gallis oriundam, an. *U.C.* 642.

Marcus Livius Salinator, Conſ. cum Cl. Nerone, bello Punico ſecundo Aſdrubalem ex Hiſp. ad fratris Annibalis auxilium advenientem, collegæ ope interceptum vicit, & occidit, quæ res præcipuè Annibalis animum debilitavit. Sic enim exclamat apud Horatium,

Occidit, occidit
Spes omnis & fortuna noſtri
Nominis, Aſdrubale interempto.

Idem cùm Tarentum amiſiſſet, atque apud Fabium Max. qui illud recuperarat, gloriaretur ſuâ operâ receptum eſſe: *Certè*, inquit Fabius, *niſi enim amiſiſſes, nunquam id recepiſſem.*

Marcus Lollius, Conſul cum Q. Lepido, an. *U.C.*735. His Conſulibus Horatius jam quadrageſimum quartum ætatis annum agebat, teſte ſeipſo ad librum ſuum, his verbis:

Fortè meum ſiquis te percontabitur ævum,
Me quater undenos ſciat impleviſſe Decembres,
Collegam Lepidum quo duxit Lollius anno.

Marcus Manlius Capitolinus; vide *Manlium.*

Marcus Manlius Tullus, Conſ. cum Ser. Sulpicio Camerino, an. *U.C.* 255.

Marcus Mantua Benavidius, Patavinus, JC. ſcriptis editis celeberrimus. Jac. Thomaſinus *de Illuſtr. Viris.*

Marcus Marcellus, Conſ. cum Æliano, an. *U.C.*936. Alius, libris egregiis editis, immortale nomen adeptus, ſec. præterito.

Marcus Maſtelinus, Bruxellenſis, ſcripſit Necrologium Monaſterii Viridis Vallis, &c. Val. Andreas *Bibl. Belg.*

Marcus Meſſalinus, Conſ. cum C. Lentulo Gætulico, an. *U.C.*751.

Marcus Minutius Proconſul, in Macedoniâ Thraces ſuperavit, an. *U.C.* 645.

Marcus Minutius Augurinus, Conſul cum Aulo Sempronio Atratino, an. *U.C.* 257.

Marcus Minutius Rufus, Conſ. cum P. Corn. Aſinâ, an. *U.C.*533.

Marcus Nonius Mutianus, Conſ. cum L. Annio Fabiano, an. U. C. 953.

Marcus Oblivitius Malleolus, Conſ. cum M. Æmilio Lepido. an. U. C. 521.

Marcus Octacilius Craſſus, Conſ. cum M. Val. Maximo, an. U. C. 490. Iterum cum M. Fabio Licinio, an. U. C. 407.

Marcus Ottus, Patavinus, Philoſophus, ſcripſit varia. Thomaſin. *in elog. Vir. Ill. Patavin.*

Marcus Papyrius Craſſus, vide *Papyrius*.

Marcus Papyrius Mugillanus, Trib. Mil. Conſul. poteſtate, an. U. C. 338. Iterum biennio pòſt Conſ. cum C. Nautio Rutilio, an. U. C. 340.

Marcus Paulus, Venetus, fil. Nicolai, qui ambo Itineraria ediderunt. Sec. 13.

Marcus Perpenna Nepos, Ariſtonicum Attali regis filium prælio victum interfecit.

Marcus Plautius Hypſæus, Conſ. cum M. Fulvio Flacco, Anno U. U. 619.

Marcus Petilius Libo, Conſ. cum C. Sulpicio Longo, Anno U. C. 441.

Marcus Pomponius Matho, Conſ. cum Q. Fabio Max. Anno U. C. 520. Triennio pòſt Conſ. cum C. Papyrio Maſſo.

Marcus Popilius, Conſ. cum Cn. Manlio Capitolino, Anno U. C. 397. Iterum cum Fabio Maximo Ambuſto, an. U. C. 400. Tertio cum A. Scipione Corn. Arvina, an. U. C. 406. Quarto cum M. Val. Corvino, fœdus cum Carthaginenſibus percuſſit, an. U. C. 408.

Marcus Portius Cato, vide *Cato*.

Marcus Poſthumius Albinus, Trib. Mil. Conſulari poteſtate, an. U. C. 353.

Marcus Poſthumius Regillenſis, cùm Trib. Mil. Conſulari poteſtate multa egregia facinora feciſſet, Æquos viciſſet, Volſcos cepiſſet, ab exercitu ſuperbiam ejus peroſo lapidibus obrutus eſt.

Marcus Pulcher Perpenna, Conſ. cum P. Claudio Pulchro, an. U. C. 662.

Marcus Pupius Piſo Calphurnianus, Conſ. cum M. Valerio Meſſala, duobus annis poſt Ciceronis Conſulatum.

Marcus Quintilius Varus, Trib. Mil. Conſulari poteſtate, an. U. C. 353.

Marcus Sempronius Tuditanus, Conſ. cum C. Claudio Centone, an. U. C. 513. Alius Conſ. cum Appio Pulchro, Anno U. C. 569.

Marcus Servilius Geminus, Conſ. cum T. Claudio Nerone, an. U. C. 552.

Marcus Statilius Taurus, Conſ. cum L. Quintio Criſpino, an. U. C. 796.

Marcus Suillius Servilianus, Conſ. cum C. Antiſtio Vetere, an. U. C. 802.

Marcus Syllanus, Conſ. cum L. Norbano Balbo, an. U. C. 771

Marcus Terentius Varro, vide *Varro*.

Marcus Titinius Mag. Equitum ſub C. Julio Bubulco Dictatore, de Æquis triumphavit, an. U. C. 452.

Marcus Tullius Cicero, vide *Cicero*.

Marcus Tullius Decola, Conſ. cum Cn. Corn. Dolabella, ſub Dictatore Syllâ.

Marcus Valerius Corvinus, vide *Valerius*.

Marcus Val. Levinus, Conſ. cum L. Apuſtio, an. U. C. 528. Alius Cn. Cornelio Hiſpalo Conſule demortuo in Conſulatu ſuffectus, bello Liguſtico cecidit, cùm prius Letum montem de hoſtibus cepiſſet, an. U. C. 578.

Marcus Valerius Maximus, Conſ. cum Sp. Virginio, Anno U. C. 298. Alius Conſ. cum P. Decio Mure, an. U. C. 443. Alius Conſ. cum Q. Mamilio Vitulo, an. U. C. 488. Et biennio poſt cum M. Octacilio Craſſo, an. U. C. 490. Alius Dictator, qui de Hetruſcis triumphavit, an. U. C. 452.

Marcus Val. Meſſala, vide *Meſſala*.

Marcus Val. Publicola, vide *Publicola*.

Marcus Val. Voleſus, Conſ. cum P. Poſthumio Tuberto, de Sabinis triumphavit, an. ab ejectis Regibus 5.

Marcus Varnevicus, Gandavenſis, ſcripſit *Speculum hiſtoriæ Belg. Chronicon Flandriæ*, &c. Val. Andreas, *Bibl. Belg.*

Marcus Vibullius Augurinus, Conſ. cum Sylvano, Anno U. C. 908.

Marcus Vigerus, auctor *Decachordi Chriſtiani*, ad Julium II. Alius Ep. Semigalliæ, ſcripſit *de tollendis Eccl. abuſibus*.

Marcus Vinitius Quartinus, Conſ. cum A. Cornelio Corvino, an. U. C. 796.

Marcus Vipſanius Agrippa, vide *Agrippa*, & *M. Agrippa*.

Marcus Ulpius Trajanus Hiſpanus, optimus omnium principum, externorum primus, Romæ imperavit anno mundi 4060. à Chriſto nato 98. Hic Daciam Provinciam fecit, victo rege Decebalo: lapideum pontem in Iſtro ſtruxit. Parthos ſuperavit, ſuperatis regem dedit. Tranſtigritanas provincias imperio adjecit: Armeniam atque Arabiam pervaſtavit: amicitias, ſimplicia ac erudita ingenia coluit, ipſe à literis & Muſis non abhorrens. De hoc Cæſare ſcribit Juvenal. *Sat. 7.*

Et ſpes, & ratio, ſtudiorum in Cæſare tantùm:
Solus enim triſtes hac tempeſtate Camœnas
Reſpexit, &c.

Hic Armeniam, Aſſyriam, Meſopotamiam, poſtea Arabiam provincias fecit. In mari rubro claſſem inſtituit, ut per eam Indiæ fines vaſtaret. Gloriam tamen militarem civilitate & moderatione ſuperavit: liberalis in omnes fuit, immunitates civitatibus tribuit. Amicis culpantibus, quòd nimis circa omnes comis eſſet, reſpondit, *Talem ſe Imperatorem eſſe privatis, quales eſſe ſibi Imperatores privatus optaſſet.* In ſumma, Deo proximus habitus eſt. Sed è Perſide rediens profluvio ventris obiit anno ætatis 62. imperii ferè 20. Eutr. *l.* 8. Aurel. Vict. Fuit paululum cibo vinoque deditus.

Marcus Zuerius Boxhornius, Bergis ad Zomam oriundus, prodigium ſcientiæ: Scriptis plurimis, in ætate adhuc juvenili editis omnium eruditorum applauſum meruit. Val. Andr. *Bibl. Belg. pag.* 461.

S. Marcus, urbs epiſc. Calabriæ cit. Item urbs Siciliæ, Du Val. *Geogr.* Item Ordo Eq. in Rep. Veneta. Cujus inſigne Leo alatus, coccinei coloris, cum lemmate: *Pax tibi Marce Evangeliſta.* Equites jus civitatis habent, & rictum Leonis in inſignibus gerunt, quod maximi ibi æſtimatur. Juſtinian. *hiſt. Ven.* Le Mire, *de Orig. Ord. Eq.*

Mardaita, præſidium utile è Libano, factâ pace cum Abdmelecho, à Juſtiniano Rhinotmeto Imp. infelici eventu deductum A. C. 687. Cedrenus *in Hiſt.* P. Diaconus *l.* 19. &c.

Marde, urbs Meſopotamiæ ad Tigrim fluv. Herod Ptol. *Merdunum* Procopio, *Merdino* Onuphrio, *Merdin* Barbaro. In Aſſyriæ confin. ab Amida 50. m. p. circiter in Cæc. viâ, quæ Tabreſium ducit. Archiep. & præclara eſt.

Mardi, pop. Aſiæ in Armeniæ, & Mediæ conf. Ptol. qui etiam à Strabone & Stephano in Hyrcaniâ deſcribuntur, ab Herodoto in Perſide, à Plinio in Sarmatiæ Aſianæ orâ ad Euxinum mare, à quo & in Suſianâ collocantur. Horum meminit Dionyſius *Verſ.* 732.

—— —— Ἄγχι δὲ Μάρδοι
Ὑρκάνιοι Τάπυροί τε. ——

Curtius *libr.* 5. *Ventum eſt in Mardorum gentem, cultum vitæ abhorrentium, ſpecus in montibus fodiunt, in quos ſe, conjuges, & liberos condunt, pecorum, aut ferarum carne veſcuntur.* Vide *Amardi*.

Mardochæus, filius Jair, patruus Heſter, de tribu Benjamin, quibuſdam videtur auctor libri Heſter. Quod enim *de ritibus Judæorum* opus, inter Thalmudicos libros, attinet, certum eſt, ejus auctorem Mardochæum quendam Judæum eſſe, priori longè recentiorem. Heſt. 2. & ſeqq. V. quoque *Aman* & *Eſther*.

Mardochai, nomen viri. 1. Eſdr. 2.

Mardo Kempades, Rex Babylonius, Vid. *Merodach*.

Mardones, gens Epirotica. Steph.

Mardonius, Nobilis Perſa, ſecundùm Cteſiam, ex illis ſeptem, qui inter ſe conjurantes Magum ſe Cyri filium mentientem ſuſtulerunt.

Mardonius, Perſa, Darii gener, quem Xerxes apud Salaminâ victus cum exercitu reliquit, ut reliquias belli foveret. Hic captis Athenis Olymp. 75. Græciæ ſe formidabilem reddidit, paulò poſt tamen à Pauſania & Ariſtide, Lacedæmoniorum & Athenienſium ducibus victus ad Platæam, in Bœotia & ab Arimneſto Spartiatâ, ſaxo obrutus eſt. Plut. *in Ariſtide.* Herodot. *l.* 7. & 8. Diodor. *l.* 11. Juſtin. Corn. Nepos, &c.

Mardonius, Scytha Ethnicus, Julianum Apoſt. prima literarum rudimenta docuit.

Mardus, fluv. Mediæ per Mardos fluens, ac in Mare Caſpium labens, non procul à Cyropoli. Sed per Apyros ſive Tapyros illum fluere ſcribit Dionyſius, ubi ſupra:

—— Ἔνθα δὲ ῥεῖθρον ἑλίσσει
Μάρδος. —— ——

Mare, Gallis *la mer*, Hiſpanis *el mar*, Italis *il mare*, Germanis *der zée* ſeu *meere*, Anglis *The ſea*, Ruſſis *Moore*, magna eſt illa aquarum congeries, quæ Terram interluit. Ejus partes extantiores ſunt maximi ejus tractus, quos tabulæ & globi repræſentant: nempe Oceanus Atlanticus *Mar del Nort*: Mare Pacificum *Mar del Zur*: & Mare Indicum; quæ ratione regionum, quas alluunt, diverſa ſortiuntur nomina, Becmannus *Hiſt. Orbis terr.* Baudr. *Mare* dividitur in Exterius & Interius: Illud propriè dicitur Oceanus, *l'Ocean*, & in quatuor partes ab omnibus diſpeſcitur in Orbe antiquis cognito. Quà ſpectat Ortum, vocatur Eous ſeu Orientalis, *Ocean Oriental* ſeu *Indien*, & à quibuſdam *mer de la Chine*; quà Occaſum, Occidentalis ſeu Atlanticus, *Ocean Occidental ou Atlantique*, ad Boream, Septentrionalis ſeu Scythicus, *Ocean Septentrional, Glacial, ou de Tartarie*; ad Meridiem, Auſtralis ſeu Æthiopicus, *Ocean Meridional ou Ethiopien.* In Orbe autem novo, ſeu meliùs in ea parte Orbis recèns detecta & in America, duplex eſt, nempe mare Boreale, *mer du Nort*, versùs partem Septentrionalem & Orientalem, & mare Auſtrinum ſeu Pacificum, *mer du Sud ou mer Pacifique*, versùs partem Meridionalem & Occidentalem Ame-

ricæ: & pro diverſitate regionum, quas alluit, varia deinde ſortitur nomina, de quibus poſtea. Hoc, nempe *Mare interius* multiplex eſt, videl. mare Mediterraneum, quod propriè etiam mare Internum dicitur *la mer Mediterranée*, & ejus plurimæ ſunt partes; mare Balticum, *la mer Baltique*, mare Caſpium ſeu Hyrcanum, *la mer de Bacu*, Pontus Euxinus, *la mer Noire*, ſinus Arabicus, *la mer Rouge* ſeu *la mer de la Mecque*, ſinus Perſicus, *Golfe de Perſe*, ſeu *mer d'Elcatif*, mare Album ſeu ſinus Grandvicenſis, *la mer Blanche*, & Mæotis palus, *mer de Zabacche* ſeu *de la Tana*: Et hæc ſunt maria interna Orbis antiquis cogniti. Mare Mortuum enim veriùs eſt lacus, quàm mare, uti mare Galileæ. In Americâ autem eſt tantùm mare Purpureum, *la mer Vermeille*, inter novam Hiſpaniam & Californiam inſulam; cùm nondum conſtet, quid ſint partes Oceani versùs terras Arcticas & ſinum Hudſonium.

Partes Maris.

Mare Ægæum, quòd multis inſulis intercipitur, vulgò *l'Archipel* ſeu *l'Archipelague* Gallis, *Archipelago* Italis & Hiſp. *Acdenitz* Turcis, pars eſt maris Mediterranei, inter Aſiam minorem ad Ortum, Thraciam ad Boream, Macedoniam & Græciam ad Occaſum, & Cretam inſulam ad Meridiem; eſtque quamplurimis inſulis ſparſum. Ejus partes ſunt mare Creticum, mare Græcum, mare Icarium, Macedonicum, Myrtoum, & Æolium.

Mare Ægyptium, pars eſt maris Mediterranei & ſinus Sattalici, ut ajunt. Alluit oram Borealem Ægypti & Marmaricæ; extenditurque ad partem Auſtralem Cypri inſulæ, uti etiam Cretæ. Vulgò *mer d'Egypte* dicitur; extenditurque à Peluſio ad Axillam villam.

Mare Æolium ſeu Myſium, pars eſt maris Ægæi, in ora Aſiæ minoris; & *mer de Smirne* ſeu etiam *Golfe de Smirne* dicitur à nautis.

Mare Æthiopicum, ſeu Oceanus Æthiopicus, *l'Ocean Ethiopien*, ſeu *mer d'Ethiopie*, pars eſt perampla Oceani versùs partem Auſtralem Africæ, tam ad Ortum Æthiopiæ latè ſumptæ quàm ad Occaſum. Ejus partes ſunt mare Congienſe, *mer de Congo*, mare Cafrorum, *mer des Caffres*, & mare Zanguebariæ, *la mer de Zanguebar*, aliàs Barbaricus ſinus.

Mare Africum, extenditur inter Melitam, Syrtim minorem, & Siciliam ad Ortum, & inter partem Auſtralem Sardiniæ & Ampſagæ fluvii oſtia, Africam propriam & Byzacenam alluens cum minuta parte Mauritaniæ Cæſarienſis; nuncque *mer de Tunis & de Tripoli* vulgò dicitur.

Mare Album, *Bella More* Moſcis, dicitur aliter *ſinus Grandvicus*, Germanis *Witteзée*, Gallis *mer Blanche*, pars eſt Oceani Septentrionalis, terras ſubiens inter Duinam Moſcoviæ provinciam ad Ortum, & Lapponiam Moſcoviticam ad Occaſum, per 250. mill. paſſ. ejusque emporium præcipuum eſt Arcangelopolis.

Mare Almachium dicitur aliter mare Scythicum. Vide ibi.

Mare Anchidolium, *mer de l'Anchedol*, pars Oceani Orientalis. A Java inſula ad terram Auſtralem porrigitur, versùs novam Hollandiam & Carpentariam regionem.

Mare Aquitanicum, *mer de Guienne* ſeu *de Gaſcogne*, pars eſt Oceani Gallici, inter Britanniam minorem ad Boream & oram Cantabriæ ad Meridiem; alluitque Britanniam, Pictavenſem provinciam, Santoniam, & Vaſconiam latè ſumptam.

Mare Argolicum, idem cum ſinu Argolico.

Mare Aſiaticum, propriè alluit Aſiam minorem ad Meridiem, vulgò *mer de Caramanie* & *de Rhodes*. Ejus partes ſunt mare Lycium, mare Pamphylium, mare Cilicium, & mare Carpathium.

Mare Atlanticum, *la mer Atlantique*, pars eſt perampla Oceani; unde dicitur etiam Oceanus Occidentalis: Hoc Africam alluit ad Occaſum, inter Artabrum Hiſpaniæ promontorium ad Boream, & promontorium Leonis versùs Guineam ad Meridiem; extenditurque etiam ad Gorgades inſulas.

Mare Auſonium, pars eſt maris Ionii. Siciliam alluit ad Ortum, uti Brutios & magnam Græciam ad Orientem & ad Meridiem. Dictum fuit poſtea Siculum; & à quibuſdam extenditur à Sicilia Peloponneſum uſque.

Mare Auſtrinum, *mer du Sud* Gallis, *mar del Zur* Hiſpanis, quod etiam *mare Pacificum* dicitur, partem Auſtralem novæ Hiſpaniæ alluit ad Boream, & partem Occidentalem Americæ Meridionalis ad Ortum, uti & novam Zelandiam ad Occaſum. Sic dictum fuit, quòd ad Auſtrum ſit reſpectu maris Borealis. Ejus partes ſunt mare Californiæ, mare Auſtrinum propriè dictum, in ora meridionali novæ Hiſpaniæ, mare Peruvianum, & mare Chilenſe.

Mare Auſtrinum, *Zuider zée*, ſinus Oceani Germanici, in Belgio, inter Friſiam Occidentalem, Tranſiſalaniam, Gueldriam Inferiorem, & Hollandiam extenſus. Dicitur à Gallis *mer du Sud*; aliàsque fuit Flevo lacus. Extenditur à Septentrione in Meridiem, & rigat urbes Amſterodamum, Enchuſam, Hardervicum, Hornam, & Campos in Belgio unito, uti etiam plurima oppida.

Mare Azanium, pars eſt Oceani Æthiopici, in ora orientali Africæ, inter Aromata promontorium & Magadoxum. Nunc *mer d'Ajan* dicitur à multis, ſeu etiam *partie ſeptentrionale de la mer de Zanguebar*.

Mare Balearicum, *mar de Mallorca* Hiſpanis, *mer de Majorque* Gallis, pars eſt maris Iberici, in Mediterraneo, versus Baleares inſulas, & à Charidemo promontorio Barcinonem uſque, in ora Hiſpaniæ.

Mare Balticum, aliàs *Codanus ſinus*, & *Suevicum mare*, nunc *Ooſtzée* ſeu *die Belt* Germanis, *mer Baltique* Gallis, latè inter Daniam, Sueciam, Ruſſiam magnam, Poloniam, & Germaniam extenditur; & ejus partes præcipuæ ſunt Venedicum mare, ſinusque Bothnicus & Finnicus.

Mare Barbaricum ſeu Aſperum, & Barbaricus ſinus, pars eſt Oceani Æthiopici, inter oram Orientalem Æthiopiæ & Menuthiam inſulam; & vulgò *mer de Zanguebar* dicitur, à regione adjacente.

Mare Boreale, *Noort zée* Belgis, *mer de Nort* Gallis, *mar del Norte* Hiſpanis, pars ampla Oceani, Americam Septentrionalem alluens cum parte Boreali Americæ Meridionalis; & ejus partes ſunt ſinus Mexicanus, mare Braſilicum, & mare novæ Franciæ.

Mare Boſporicum, idem cum Cimmerio.

Mare Braſilium, *mer du Breſil*, pars eſt maris Borealis, versùs oram Braſiliæ regionis, in America meridionali.

Mare Britannicum, *la Manche* Gallis, *The British Sea* Anglis, *het Canael* Belgis, mare eſt inter Galliam & Angliam, nempe à Gobæo & Antiveſtæo promontoriis Britanniæ minoris & Cornubiæ ad Fretum Gallicum.

Mare Caledonium ſeu Deucaledonius Oceanus, apud Anglos nomen retinet, *The Deucalidon Sea*, & Borealem partem Hiberniæ, ac Occidentalem & Septentrionalem Scotiæ lavat, ad Islandiam uſque procurrens.

Mare Cantabricum, vulgò *mer de Biſcaje* dicitur; extenditurque à confinio Aquitaniæ ad promontorium Artabrum, in Gallæcia.

Mare Carpathium, *mer de Scarpanto*, pars eſt maris Aſiatici, versùs Carpathum inſulam.

Mare Caſpium dicitur nunc *mer de Sala* ſeu *mer de Bacu*, & ab aliis *de Chowarezem* & *de Tabriſtan*, Ruſſis autem *Gualentza moore*, & à reliquis maribus omnino ſeparatum eſt. Vide *Hyrcanum mare*.

Mare Cilicium, pars eſt maris Aſiatici, & nunc *mer de Caramanie* dicitur, ſeu etiam *Golfe de Satalie* à quibuſdam.

Mare Cimbricum, Cherſoneſum Cimbricam alluit ad Occaſum, & vulgò *Weſtzée* dicitur; eſtque pars Oceani Germanici.

Mare Cimmerium, pars Euxini circa Boſporum Cimmerium.

Mare Congelatum, *la mer Glaciale*. Dictum fuit etiam Almachium; eſtque pars Oceani Septentrionalis.

Mare Creticum, vulgò *mer de Candie*, pars eſt maris Ægæi, versùs oram Borealem Cretæ inſulæ, atque inter Samonium promontorium Cretæ, & Tænarium promontorium Peloponneſi.

Mare Cronium ſeu Concretum, aliàs *di Groenlandia*, nunc *mer de Petzorke* ſeu *mer Glaciale* Gallis, *Mourmanskoy more* Ruſſis, pars eſt Oceani Septentrionalis, & porrigitur à freto Veigatio ad promontorium Boreale.

Mare Cyprium, *mer de Cypre* ſeu *mer de Levant* Gallis, *mare di Cipro* Italis, pars eſt maris Mediterranei, versùs Cyprum inſulam, & inter Ciliciam & Syriam.

Mare Dalmaticum, *mare di Dalmatia* Italis, *mer de Dalmatie* Gallis, pars eſt maris Adriatici ſeu ſinus Veneti; ſed aliàs ipſum mare Adriaticum dictum fuit Dalmaticum mare, poſt declinationem Imperii.

Mare Dulce, *la mer Douce*, lacus eſt maximus Americæ Septentrionalis, in nova Francia. Dicitur aliter *lac Karegnondi*, eſtque ad Occaſum novæ Franciæ extenſus versùs lacum ſuperiorem. Sed vix ejus ora littoralis luſtrata fuit à Gallis.

Mare Eoum, ſeu Oceanus Eous & Orientalis, *l'Ocean Oriental*, aliter *mer de la Chine & du Japon* dicitur; eſtque pars ampla Oceani versùs Japoniam & Sinas, inſulasque Philippinas.

Mare Erythræum ſeu Rubrum, aliter Arabicus ſinus, extenditur inter Arabiam ad Ortum & Trogloditicam ac Ægyptum ad Occaſum; & nunc *mer Rouge* & *mer de la Mecque* dicitur à Gallis, *mare Roſſo* ab Italis. Sed mare Rubrum aliis pars eſt Oceani inter ſinus Perſicum & Arabicum; nuncque Oceanus Arabicus *mer d'Arabie* vocatur.

Mare Euboicum, vulgò *mer de Negrepont* dicitur; eſtque pars Ægæi maris.

Mare Euxinum, ab aliis meliùs dicitur Pontus Euxinus, vulgò *mer Noire* & *mer Major* Gallis, *mare Magiore* Italis, *Schwartzzée* Germanis, *Mauro Thalaſſa* Græcis, *Caradeniſi* Turcis, & *Zorno mare* Ruſſis.

Mare Galilææ, mare ſeu ſtagnum Tiberiadis, dictum *Galilææ*, à Galilæa regione vicina, *mare Tiberiadis* ab urbe Tiberiade, quæ ab Herode Tetrarcha ampliata, in honorem Tiberii Cæſaris ſic appellata eſt; unde & mare proximum cui inſidet, ab ipſa nomen accepit. Maris hujus longitudo eſt 15. aut 20. mill. paſſ. latitudo 8. aut 10, interfluente Jordane, totum amœnis circumdatum oppidis, Bethſaida, Capharnao, & Corozaim à Septentrione,

tridne, Geraſa, Gamala, Gadara ab Oriente, Bethſan ſivè Scythopoli à Meridie. Tirachæa, Tiberiade, & Iotapata ab Occidente.

Mare Gallicum, *mer de Provence*, & *Golfe de Lyon* vulgò dicitur; alluitque Galliam Narbonenſem.

Mare Germanicum, *mer d'Allemagne* Gallis, *Weſtzée* Germanis, *The German Sea* Anglis, extenditur a freto Gallico ad promontorium Boreale, in Norvegia Septentrionali; eſtque pars Oceani Septentrionalis.

Mare Glaciale, idem Cronio & Congelato. Scandinaviam alluens ad Boream, *mer Septentrionale & Glaciale.*

Mare Græcum & Græcienſe, Græciam alluens, pars Ægæi. *Mer de Grece* vulgò dicitur.

Mare Hadriaticum, ſeu Adriaticum, quod & Superum, dicitur aliter ſinus Venetus, *Golfe de Veniſe* & *mer Adriatique* Gallis, *Golfo di Venetia* & *mare Adriatico* Italis, pars eſt maris Mediterranei, inter Græciam & Illyricum ad Ort. & Italiam ad Occaſ. Ab antiquis etiam Illyricum mare dictum fuit & Illyricus ſinus.

Mare Heſperium, pars eſt ampla Oceani Æthiopici, inter Æthiopicum proprium & Atlanticum, versùs oram Guineæ; & vulgò *mer de Guinée* dicitur.

Mare Helleſponticum, & Helleſpontus, inter Cherroneſum Thraciæ & Myſiam Aſiæ, *Stretto di Gallipoli* Italis, *deſtroit de Gallipoli & bouches des Dardanelles* Gallis.

Mare Hibernicum, *mer d'Irlande* Gallis, *The Iriſh Sea* Anglis, *Mor Verridh* Vallenſi idiomate, Angliam & Hiberniam interluit, & ad Silurum inſulas promovetur; ſicque complectitur ſinum S. Georgii, *la Manche* ſeu *le Canal de S. George*, ad Sabrinæ æſtuarium, inter Valliam meridionalem & Cornubiam.

Mare Hyperboreum, pars eſt Oceani Septentrionalis ſeu Glacialis; & nunc *mer de Moſcovie* & *mer de Tartarie* dicitur.

Mare Hyrcanum, idem quod Caſpium.

Mare Ibericum, pars eſt maris Mediterranei; & vulgò *mer d'Eſpagne* dicitur. Extenditur autem à freto Herculeo ad Charidemum promontorium.

Mare Icarium, nunc *mer de Nicari*, pars eſt Ægæi maris, versùs Icariam inſulam & oram Ioniæ, in Aſia minori.

Mare Illyricum, *mer de Dalmatie*, pars eſt maris Adriatici, versùs Dalmatiam & Liburniam. Sed aliàs mare Illyricum & ſinus Illyricus.

Mare Indicum, pars eſt perampla Oceani, quæ à multis ſub Oceano Orientali ſeu Eoo comprehenditur, ab aliis autem ſub Meridionali. vulgò *la mer des Indes* & *Ocean Indien* Gallis, *mar de las Indias* Luſitanis; eſtque versùs Indiam propriam. Ejus partes ſunt mare Malabariæ, *la mer de Malabar*, ſinus Gangeticus, *le Golfe de Bengala*, ſinus Magnus, & Archipelagus Maldivarum, cum aliis.

Mare Inferum, idem Tyrrheno & Thuſco.

Mare Internum, idem quod Mediterraneum.

Mare Inteſtinum, idem quod Mediterraneum.

Mare Ionium, extenditur inter Epirum Peloponneſumque ad Ortum, & Magnam Græciam Siciliamque ad Occaſum. Pars eſt maris Mediterranei, & vulgò *mare Ionio* dicitur ab Italis. Ejus pars eſt mare Auſonium ſeu Siculum.

Mare Libycum, nunc *mer d'Afrique* & *mer de Tripoli* dicitur; eſtque inter Cyrenaicum ad Ortum & Syrtim minorem ad Occaſum, in mari Mediterraneo.

Mare Liguſticum, *mer de Genes* Gallis, *mar Leone & mar di Genova* Italis, pars eſt maris Mediterranei, inter Liguriam & Corſicam; ſed differt à mari Leonino, quod pars eſt maris Gallici.

Mare Lycium, pars eſt maris Aſiatici, & nunc eſt *mer de Caramanie* ex parte.

Mare Macedonicum, pars Ægæi, Macedoniam ad Ortum alluens. *Mer de Macedoine* dicitur.

Mare Magellanicum, *mer Magellanique*, pars eſt maris Borealis, inter fluvium Argenteum & fretum Magellanicum, ac versùs Magellanicam regionem, in America Meridionali, & pars etiam maris Pacif. versùs partem Occid. Terræ Ignium & Magellanicæ.

Mare Magnum, quod & *Occidentale* & *noviſſimum*, & *Mare* ſimpliciter vocatur in ſacris paginis: hoc mare Latini Græcique ſcriptores vocant mare Interius & mare Mediterraneum, quod Europam, Aſiam, & Africam interluit.

Mare Mediterraneum, *la mer Mediterranée* Gallis, *mare Mediterraneo* Italis, inter Europam, Aſiam, & Africam extenditur, inter Syriam ad Ortum & fretum Herculeum ad Occaſum, & à variis variè dividitur. Ejus partes præcipuæ nunc ſunt mare Ægæum, mare Tyrrhenum, mare Adriaticum, mare Ionium, ſinus Leoninus, ſinus Attalicus, & mare Africum.

Mare Mexicanum, *mer de Mexique*, pars maris Borealis, versùs novam Hiſp. Verius eſt ſinus ampliſſimus. V. *Sinus Mexicanus.*

Mare Mortuum, quod & *mare Salis*, mare *Salſiſſimum* & *mare Deſerti ac Solitudinis* dicitur, teſte Sanſone. Ibi aliàs Vallis ſylveſtris. Ab omnibus Græcis Latiniſque ſcriptoribus vocatur Aſphaltites lacus, propter bituminis copiam, quod certo anni tempore ejicit.

Mare Myrtoum, quibuſdam eſt *mer de Mandria*; longè diſtat ab Attica in Ortum.

Mare Noſtrum, idem quod Mediterraneum.

Mare Pacificum, *mar Pacifico* Hiſpanis, *mer Pacifique* Gallis, novam Hiſpaniam & Peruviam alluens. Idem eſt quod mare Auſtrinum, ſed latiùs extenditur, nempe uſque ad Terras Auſtrales, novam Guineam, & Archipelagum S. Lazari, versùs mare Indicum.

Mare Pamphylium, Pamphyliam alluens, Cyprum uſque extenſum, *mer de Caramanie* ex parte.

Mare Perſicum, ſeu ſinus Perſicus, nunc *Golfe de Perſe*, ſeu *mer d'Elcatif*, & *Golfe de Baſſora*. Extenditur inter Perſiam & Arabiam.

Mare Phaſianum, pars Ponti Euxini ad Ortum, versùs Oram Colchidis & oſtia Phaſis fluvii.

Mare Phœnicium, idem quod Syrium, *mer de Sourie* dicitur.

Mare Pontus dictum, idem quod Euxinum, *mer Noire.*

Mare, quod *Propontis*, nunc dicitur *mer de Marmora*, eſtque inter Bithyniam & Thraciam.

Mare Purpureum, *mer Vermeille* Gallis, *mar Vermejo* Hiſpanis, eſt in America Septentrionali, inter novum regnum Mexicanum ad Ortum & Californiam inſulam ad Occaſum.

Mare Rhodium, *mer de Rhodes* Gallis, *mare di Rhodi* Italis, versùs Rhodum inſulam & oram Aſiæ minoris.

Mare Rubrum, à Græcis *Erythræum* vocatur, & aliquando ab Indo fluvio ad mare Azanium intelligitur. Sed mare Rubrum, de quo in veteri Teſtamento mentio fit, propriè ab Antiquis ſinus Arabicus dicitur, quod inter Africam, ubi Ægyptus & Æthiopia, ac Aſiam, ubi Arabia, per 1200. mill. paſſ. & ampliùs ſe extendit. Iſraëlitæ mare Rubrum tranſierunt, tanquam aridam terram, quod experti Ægyptii ſubmerſi ſunt; nuncque vulgò *mer Rouge* & *mer de la Mecque* vocatur à Gallis, Baudr. LLoydio *Mare Rubrum*, ſeu *Erythræum mare*, in duos dividitur ſinus, Perſicum & Arabicum, in quos varii fluunt amnes; Dionyſio *Æthiopicum*, Plinio & Melæ *Indicum*, & Herodoto *Perſicum* appellatur, inter Afric. ac Taprobanam inſulam Aſiæ, cujus meridionalem partem alluit. Strabo illud ſub Atlantici nomine comprehendit. Hujus pars, quæ Perſiam, & Arabiam Felicem lambit, *Azanium* apud Plin. appellatur 6. 15. *Mar d'India* à Luſitanis dicitur, ut quidam volunt. Maris Rubri vocabulum tam latè apud bonos auctores extendi, fugit Guilandinum in ſuo de Papyro libello, ubi Euſtathium reprehendit, quòd ſcribat Indiam ad Rubrum Oceanum pertingere: Item Martinum Del Rio, apud quem malè audit Seneca, quòd dicat,

Tepidum rubentis Tigrin immiſcet freto.

Sed hic error illis communis eſt cum his, qui mare Rubrum tantùm pro Arabico ſinu intelligunt; idque malè. Indum enim, Tigrim, & Euphratem fluv. in hunc ſinum minimè exonerari, cunctis penè notiſſimum eſt, eaque tamen in mare Rubrum ſe exonerare, apud claſſicos autores luce clarius oſtenditur. De Mari hoc cum Mari Mediterr. conjungendo, Impp. Turcici & Sultani Ægyptii, non unâ vice conſilia agitarunt, ut vel Nilum Mari Rubro conjungerent, indeque in Mare Mediterr. navigatio inſtitui poſſet: vel ipſum Iſthmum, qui utrumque Mare disjungit, perfoderent: ſed irrito hactenus ſucceſſu. Aliud fuit conſilium Proregis Indici Alphonſi Albuquercii, qui Nilum ab Ægypto avertere conſtituerat, ducto alveo ex Abaſſia in mare Rubrum, ut ita Ægyptum ſterilem & Turcis infructuoſum redderet: verum negotio immortuus eſt. V. Becmannum *Hiſt. Orbis Terr.*

Mare Sardoum, inter Sardiniam & Mauritaniam Cæſarienſem, illam ad Bor. Sardiniam alluens ad Occaſ. *mer de Sardaign.*

Mare Sarmaticum, *mer de Moſcovie*, ſeu *de PetZorke*, pars eſt Oceani Septentrionalis, Hyperborei, & Glacialis, versùs oram Borealem Moſcoviæ, & Novam Zemlam: & mare *Myrmanskoa More* ejus etiam pars creditur.

Mare Scythicum, pars eſt Oceani Septentrionalis, vulgò *mer de Tartarie* Gallis, *Ntaren mure* incolis.

Mare Siculum, *mer de Sicile*, aliàs mare Auſonium, pars eſt maris Ionii.

Mare Suecicum, ſeu Codanus ſinus, *la mer Baltique*. Vide *mare Balticum.*

Mare Superum, idem Hadriatico cum Auſonio, *Golfe de Veniſe.*

Mare Syrium, *mer de Sourie*, pars eſt maris Mediterranei, magis ad Ortum extenſa versùs Syriam.

Mare Thuſcum, idem Tyrrheno & Infero, *mer de Toſcane.*

Mare Tiberiadis. Vide *mare Galilææ.*

Mare Trinacrium, idem Siculo, *mer de Sicile.*

Mare Tyrium, pars Syrii, Tyriorum oram alluens.

Mare Tyrrhenum, ſeu Thuſcum & Inferum, *mare Toſco* ſeu *di Toſcana* Italis, *mer de Toſcane* Gallis, pars eſt maris Mediterranei, inter Thuſciam, ditionem Pontificiam regnumque Neapolitanum, & inſulas Siciliam, Sardiniam, & Corſicam.

Mare Venedicum, ſeu potiùs ſinus Venedicus, *Golfe de DantZeck*, pars eſt maris Baltici, versùs Pruſſiam provinciam Poloniæ.

Mare Virginium, ſeu meliùs Verginium, pars eſt Auſtralis maris Hibernici, inter Hiberniam & Bolerium promontorium Cornubiæ, nunc *mer d'Irlande* ex parte tantùm. Plura de Mari, Vid. apud

apud Auctorem anonymum *Hiſtor. Orbis Terr. Geogr. & Civ.* De quæſtione, *an mare ſit capax Imperii?* V. Joh. Seldenum & Hug. Grotium, quorum ille *Mare clauſum*, hic *liberum* edidit, &c.

Mareja, urbis ſeu vici in Ægypto nomen juxta Alexandriam, Steph. inter illam & Pharum, apud Arapotem lacum ſive *Mariam* & *Mareotidem* paludem. Aliis Æthiopiæ civitas, Thucyd.

Marengium, ſeu *Marvecum*, urbs Occitaniæ, in Gabalico tractu, ad radices montium, ad amnem *Colange*, verſus limites Ruthenenſis tractus. *Marenge*, ſeu *Marvecols* vulgò. 7. leuc. à Floriopoli in Auſtr. ferè 4. à Mimate in Occ.

Marennejum, vulgò *Marigny*, locus Galliæ in Normannia.

Mareotis, lacus in Ægypto, *Maria* Straboni, *Lago di Buchiara*, Moletio, Caſtaldo, &c. circuitu olim 600. m p. trajectu 30. Alexandriam a Meridie alluens, & multis Nili foſſis, tum à ſuperioribus partibus, tum à latere adauctus portum habens nobilem, eoque qui ad mare eſt, multo utiliorem. Strab. *l.* 17. Hinc territorium circa Alexandriam ejuſdem nominis, variis pagis conſtans: in quorum uno, cui nomen, *ὀρεινὴ* [illegible], degit Iſchiras, S. Athanaſii calumniator, ut ipſemet *Apol.* 2. ut & Theodoret. & Socr. referunt. *Mareotis* præterea appellatur pars illa Libyæ, quæ Ptolemæo *Marmarica* dicitur. Ejus deſcriptionem vide apud Plin. 5. 6. Hebeni Mareoticæ Lucanus *l.* 10. meminit:

Calcabatur onyx, hebenus Mareotica vaſtos
Non operit poſtes.

Eſt præterea *Mareotis*, pars Epiri, in quâ vinum optimum naſcitur, unde *Mareotides* uvæ dictæ ſunt, & *Mareoticum* vinum. Virg. *Georg.* 2.

Sunt Thaſiæ vites, ſunt & Mareotides albæ.

Ita vulgò creditum, atqui vites iſtæ celebres ſunt, non in Mareotide Epiri, ut quidam falsò, ſed in Libyâ Mareotide Ægypto conterminâ. Strabo *lib. ult. Eſt in his locis vini maxima copia, ut etiam Mareoticum vinum ad vetuſtatem perduret.* Plautus in *Caſinâ.*

Niſi hac meraco ſe uſpiam percuſſit flore Libyco.

Id eſt, vino Mareotico, explicante Turnebo 8. 11. & Lambino in eum locum. Athenæus quoque *lib.* 1. ita perſpicuè, *Mareoticum vinum, quod etiam Alexandrinum vocavere a Mareiâ lacu vicino Alexandriæ, & urbe lacus propinquâ, atq; ejuſdem nominis. Frequens in eo tractu vinea eſt.* Demum Servius *Mareotidas* explicat *Ægyptias.* Itaque malè aliqui has vites ad Epirum rejiciunt; Male etiam videtur ſcripſiſſe Columella 3. 2. *Nam quæ Græculæ vites ſunt, ut Mareotica, Thaſia, &c.* Plinius enim, qui pro Epiro adducitur, 14. 3. nihil tale. Horatius de Cleopatra *lib.* 1. *Od.* 37.

Mentemq; lymphatam Mareotico
Redegit in veros timores
Cæſar. —— ——

Papinius 3. 2. —— *Modò nam trans æquora terris*
Prima Dicarcheis Pharium gravis intulit annum.
Prima ſalutavit Capreas. & margine dextro
Sparſit Tyrrhena Mareotica vina Minervæ.

Mares, populi vicini Moſſynoecis. Steph. Item nomen Principis cujuſdam. Eſther. 1.

Mareſa, civitas in tribu Judæ, patria Michææ prophetæ, quam ædificavit Roboam. 1. Par. 11. Hanc Benjamin *Bethgebarim* vocat.

Mareſchallus Franciæ, ſeu Supremus Caſtrorum Præfectus, dignitas militaris in Gallia ingens, propriè enim hi ſunt, quod Magiſtri Equitum, vel Tribuni & Præfecti militum apud Romanos, apud Græcos olim Chiliarchæ. Primitus agminis primi ductores erant, qui hoſtem detegerent & locum caſtris idoneum eligerent. Hodie milites in fidem recipiunt, deq; cauſis militaribus vel per ſe vel Locumtenentes ſuos judicant: Præſtant autem juramentum non Regi ſolùm, cùm baculo Mareſchalli donantur, ſed Parlamento inſuper. Numerus, qui ante Franciſci I. tempora exiguus erat, hodiè ingens eſt. Sub his ſunt Mareſchalli Campi, ſeu Caſtrorum Tribuni, Mareſchalli diverſoriorum ſeu Metatores Caſtrorum, & Hoſpitiorum deſignatores. In Germania, ubi Conneſtabilis ignotum nomen, Electores Saxoniæ magni Imperii Mareſchalli dicuntur: ſic Comitibus Flandriæ & Campaniæ ſui olim erant. In bello Simonis Monfortii contra Albigenſes, quidam Mareſchallus Fidei dictus fuiſſe legitur. Favin. *de Offic. Coronæ Gall.* Vid. in voce *Marſcalcus.*

Mareshuan, vel *Merhasvan*, 8. menſis anni Hebræorum: nullo vel feſto vel ſacrificio quodam extraordinario inſignis. Sigon. *in Kalend. Hebr.* Torniel. *A. M.* 2544. *n.* 12. 2545. *n.* 30.

Mareſia, civ. in tribu Judæ. Joſ. 15. Urbs Ciliciæ videtur Guil. Tyr.

Mareſius Samuel, Gall. *Des Marets*, Gall. Theol. celeberrimus, Natus Avimontii Gall. *Oyſemont*, oppidulo haud ignobili Picardiæ, A. C. 1599. formatorem pueritiæ habuit Eſajam Blanchardum Eccl. patriæ Paſtorem, in literis egregiè verſatum: poſtea Lutetiæ Dempſtero & Grangerio, literas Humaniores docentibus, Guillono, & Theodoro item Marcilio, ut & Craſſotio ac Jano Cæcilio Frey eximiis Philoſophis, per triennium adhæſit. Inde Salmurii Theologiæ vacavit, per biennium Fr. Gomaro præceptore uſus: Genevam poſtea delatus Joh. Deodati, Theod. Tronchini & Bened. Turretini, excellentium Theologorum, lateri ſe applicuit. Sed Lutetiam, poſt aliquam moram, reverſus, ſub Paſtorum Pariſienſium ductu, praxi diligentius vacavit, ibique A. C. 1620. rigido, quale tum in Gallia erat, examini ſe ſtitit, mox Laodunenſi in Veromanduis Eccleſiæ admotus: in qua ſtatione dum magno verſatur zelo, cum adverſariis quotidie confligere neceſſe habuit, à quibus ſicario ei immiſſo profundum accepit vulnus A. C. 1623. quo ſanato, à Synodo Vitriacenſi A. C. 1624. Eccleſiæ Faleſicenſi commodatus eſt. Mox Sedanum ab Elizabetha Naſſovia, Bullionii D. vidua, vocatus in Capelli locum, Paſtor Eccl. & Theologiæ Prof. ibi magno cum fructu fuit: unde excurrens in Hollandiam, A. C 1625. Leydæ, Doctoræ inſignia accepit. Invitatus poſt hæc à Fœderati Belgii Ordd. Trajecti ad Moſam Eccleſiam naſcentem paſcere cœpit A. C. 1632. mox inde Limburgum ductus, ibi primam ex publicâ auctoritate concionem habuit. Succeſſit miniſterium Eccleſiæ Sylvæducenſis, ad quod vocatus eſt A. C. 1636. Tandem in Gomari Præceptoris ſui, A. C. 1642. demortui locum, Groningam vocatus, utroque in munere, Eccleſiaſtico & Academico, talem ſe exhibuit, ut inter celeberrimos hujus ævi Theologos merito numeretur. Scripſit plurima, quorum Elenchus *Syſtemati Theologiæ* ab ipſo edito, ſubnexus eſt: Obiit A. C. 1675.

Hocce diu felix Eccleſia lumine, tandem
Poſcenti id Domino reddidit æqua ſuo.

Mareth, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15. urbs Ciliciæ, G. Tyr.

Mareura, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Marfetta, quibuſd. *Morfetta*, opp. Apuliæ Peucetiæ.

Margaa, nomen fontis apud Plin. Item urbs Elidis. Steph. pro quo *Margala*, apud Strab. putat Caſaubonus.

Margaii, pop. Braſiliæ.

Margana, vel *Margana*, urbs Indiæ. Steph.

Margara, Indiæ intra Gangem urbs circa ipſum flu. Ptol. *Marguam* Caſtaldo.

Margarida, mons Galliæ, in Gabalis, inſignis, Triobris fluminis fonte inclytus: pars Cebennarum, ſicut & Leſura, in eodem agro.

Margarinus Bignius, Doctor Sorbonicus, Normannus, inter illuſtres ſui temporis viros, deputatus ad Conventum Ordinum Bleſis inſtitutum, an. 1576. Bibliothecam PP. collegit, in qua ultra ducentorum Authorum ſcripta recenſet: ipſemet quoque libris editis clarus. Simler. *in append. Bibl. Geſn. p.* 571. &c.

Fœminæ Principes.

Margarita, Caroli Burgundiæ & Flandriæ Domini, filia & hæres, Maximiliano Cæſari nupſit.

Margarita, filia Raimundi Berengarii V. ex Beatrice Sabaudica, nupſit Ludovico IX. an. 1234. ejus in Orientem comes: formâ & virtute illuſtris: Mater 6. filiorum & quinque filiarum. Reprehenſa, quòd ditiones à Patre ſorori minimæ, quæ Carolo Andegav. Regis fratri nupſerat, relictas vindicatura, Imperatoris opem imploraſſet. Obiit an. 1285. Guil. Nangius, *in Vita S. Ludovici.* Morerius *Dict. Hiſt.*

Margarita Scotica, Delphina Galliæ, fil. Jacobi I. ex Johanna Sommerſetenſi, ingenio inclyta, Ludovico Delphino, qui dein undecimus hujus nominis Rex Galliæ evaſit, nupſit, Anno 1436. Alano Charterio, ut erat literatorum amans, fortè in aula dormienti, oſculo fixo, interrogata, cur hominem adeò deformem tanto honore dignaretur, præclarè reſpondit, *non hominem, ſed os hominis* adeò facundum oſculatam ſe eſſe. Non magnopere dilecta marito, ſine prole deceſſit, an. 1445. Mezeray *Hiſt. Gall.*

Margarita Valeſia, Franciſci I. Gall. R. ſoror, nupſit primò Carolo, ultimo Alenconii Duci, Conneſtabilis dignitate à Rege ornato, qui expeditionis Italicæ comes, in reditu, animi mœrore, ob captum ad Ticinum Franciſcum Lugduni contabuit. Sic marito, ſic fratre orbata, Hiſpalim ſe contulit, captivo ægroque Regi miniſtratura, tantumque parrheſiâ ſuâ effecit apud Carolum, & miniſtros ejus, ut de rigore ſuo non parum remitterent. Rege poſtmodum liberato, nupta Henrico Albretano Navarræ Regi, & Bearniæ Principi, ex illo Johannam Albretanam ſuſcepit, matrem Henrici M. Heroina pietate, virtute & literis laudatiſſima, verſu proſaque prompta, edidit inter alia *Margaritam Margaritarum*, varia Poëmata Comœdiaſque continentem, *Speculum animæ peccatricis, Triumphum Agni, Heptaemeron*, &c. Jacobum Fabrum Stapulenſem, purioris religionis inſtaurationem fortiter aggreſſum, exulem tutata eſt, eumque defunctum marmore, quod pro ſe exſcindi curaverat, contegi voluit: Gerardum inſuper Ruſſellum audiit & opus Reformationis in Gallia plurimum juvit. Obiit Anno Chr. 1549. Symbolum ejus caltha Solem reſpiciens, cum lemmate: *Non inferiora ſecutus.* Item, Lilium inter duos uniones, cum verbis, *Mirandum naturæ opus.* Integrum volumen Epitaphiorum, hujus Heroinæ memoriæ conſecratorum, extat, inter quæ Annæ, Margaritæ & Johannæ Semeriarum plurima Latina eminent. Addam unicum Valentinæ cujuſdam diſtichon:

Muſarum decima, & Charitum quarta, inclyta Regum
Et ſoror & conjux Margaris hìc te jacet.

Margarita Valeſia, fil. Henrici II. ex Catharina Medicea, formâ & ingenio inclyta, poëmata varia & commentarios de rebus ſuis ſcripſit. Nupta Henrico Principi Venaæ, qui dein Navarræ,

tandem.

tandemque Galliæ R. evaſit, nuptias ſuas lanienâ Pariſienſi funeſtatas vidit, ob mores poſtmodum à marito repudiata, qui an. Chr. 1599. Mariam Mediceam uxorem duxit, diu extra aulam exulavit. Permiſſu Regis tandem Pariſios veniens, an. 1605. obiit an. 1615. Ultima Valeſiæ ſtirpis. V. Thuan. *in Hiſt.* Barclai. *in Euphorm.* ubi inſigne in hanc Reginam carmen in perſona ejus ſic claudit:

Et vivo & morior totus, me funere longo
Nempe mors decuit, qua tot per ſecula clarum
Induco tumulis ſuprema Valeſia nomen.

Margarita, filia Franciſci I. ex Claudia Francica, Græcè & Latinè docta, pietate ac virtute illuſtris, Literatos poſt Patrem patrocinio dignata, nupſit Emanueli Philiberto, Sabaudiæ D. Anno Chr. 1559. pignus pacis Cameracenſis. Prudentiâ, benevolentiâ in ſubditos, favore, munificentiâ in eruditos immortalem gloriam adepta. Obiit Anno Chr. 1574. Thuan. *in Hiſt.* Morerius *Diction. Hiſt.*

Margarita Auſtriaca ſeu Flandrica, fil. unica Maximiliani I. Imper. ex Maria Burgundica, ſoror Philippi I. Hiſp. R. Mortuâ, equi lapſu, matre, in Galliam miſſa eſt, ut in aula Ludovici X. educaretur, mox Delphino deſponſata, at hoc poſtea Annam Britannicam, quæ Maximiliano promiſſa erat, ſibi jungente, ad Patrem remiſſa eſt. Anno 1492. Deſponſata poſtmodum Johanni, filio unigenito Ferdinandi & Iſabellæ Caſt. & Arrag. R. in Hiſpaniam profectura tantùm non naufragio periit: Certè dum inter furentes fluctus mortem meditatur, ſibi ipſi hoc Epitaphium condidit:

Cy giſt Margot, noble Dameiſelle,
Deux fois mariée & morte pucelle.

Hoc liberata periculo in Hiſpaniam appulit, ſed brevi marito mortuo, inde redux, nupſit Anno 1501. Philiberto Sabaudiæ D. qui triennio pòſt improlis obiit, poſt cujus mortem ad Patrem reverſa eſt. Dein Belgii præfecturam geſſit, non ſine magna prudentiæ laude. Ejus Symbolum, *Fortune. Infortune, fort-une*, quod varii variè explicant. Obiit Mechliniæ, Anno 1532. æt. 54. Scripſit proſâ verſuque varia, inter quæ, *Diſſertationem de vita ſua.* Vid. Agrippam, qui illi à conſiliis fuit, *Orat.* 10. Marianam, Moreriurn *Diction. Hiſt.* &c.

Margarita, Henrici VI. Anglorum regis uxor, magno animo fœmina, Renati Andium Ducis filia.

Margarita, filia Valdemari IV. Daniæ Regis, celebris Danorum Heroina, Hiſtoricis *Arctoa Semiramis* dicta. Haquino, Norvegiæ Regi, nupta peperit ei Olaum V. qui poſt mortem avi, Norvegiæ regnum Daniæ junxit tutrice matre, circa A. C. 1377. Pontan. *Hiſt. Dan. libr.* 8. Poſtea filio præmaturâ morte erepto, mater Ericum, neptis ſuæ è ſorore filium, Regem Norvegiæ declaravit: Mox Albertum Suecum, è ſorore filium. Norvegiæ Daniæque inhiantem, à quo *miſsâ cote, ut acuculas ſuas cultrosq; acueret*, irriſa fuerat, vicit, cepit, & poſt ſeptennalem carcerem regno quoque ſuo cedere coëgit: quo facto Ericus VIII. Daniæ Sueciæ Norvegiæque Rex declaratus eſt A. C. 1396. Vide Crantz. *lib. 7. Dan. & Suec. 6. cap.* 39. Arnold. Vitf. *Chron. Dan. part.* 3. &c.

Margarita Francica, fil. Lud. VII. ex Conſtantia Caſtellana. Nupta primò Henrico fil. Henr. II. Angliæ R. dein Belæ Hungariæ R. quem in Orientem ſecuta eſt: Obiit Acræ, an. 1197. Item, fil. Ludovici IX. ex Margarita Provinciali, uxor Johannis I. Brabantiæ D. Item, fil. Philippi Audacis ex Maria Brabantina, nupſit Eduardo I. Angliæ R. Anno 1299. Item, fil. Philippi Pulchri R. ex Johanna Navarræa, nupta Ferdinando IV. Regi Caſtellano. Item, fil. Roberti II. Burg. D. uxor Ludovici X. adulterii, vivo adhuc ſocero, convicta in carcere obiit. Anno 1314. Item fil. Philippi V. ex Johanna Burgundica, nupſit Ludovico Nivernio, Flandriæ Comiti. Obiit Anno Chr. 1382. æt. 72. Mater Ludovici Malenſis.

Margarita Eboracenſis, fil. Georgii Clarentiæ D. fratris Eduardi IV. Ingenio & pietate inclyta. Ex Richardo Polo, mater Reginaldi Poli Card. Ab Henrico VIII. & Catharina Arragonia, Mariæ filiæ educationi præfecta primùm, poſtea quòd Regi filius Reginaldus liberè illicitos amores ſævitiamque exprobraſſet, capite plexa eſt. Duchen. *hiſt. Angl.* Hilario Coſtus *in elog.* &c.

Margarita, fil. notha Caroli V. ex Margarita Vangeſta, puella nobili Flandrica, in aula Margaritæ, primò filiæ Maximiliani I. dein Mariæ Hungariæ Reg. educata, nupſit Alexandro Mediceo Flor. D. eoque occiſo, Octavio Farneſio, nepoti Pauli III. quem utpote vix tredecennem, initio aſpernata, dein, cùm biennium abſens ex Africa, quò ſocerum ſecutus erat, rediiſſet, tenere amare incepit, gemellos maſculos paulo pòſt enixa, eodem tempore, quo maritus Parmæ & Placentiæ Dux creatus eſt. Animi corporiſque robore incredibili, ſupra Sexum ſapuit, aliquâ etiam lanugine mentum obumbrata: podagricos inſuper, quod in fœmineo ſexu rarius, affultus non rarò ſenſit. Belgio præfecta, à Philippo II. fratre, turbulentiſſimis illis motuum notiſſimorum temporibus, tantâ dexteritatis & prudentiæ laude, clavum tenuit, ut ſpes eſſet, brevi illos pacatum iri. Sed rigor Ducis Albani Margaritæ ſurrogati, vulnus, quod jam cicatricem ducere cœpit, exaſperavit: Quod illa prævidens dolensque in Italiam seceſſit. Obiit an. 1586. poſtquam filium Alexandrum, Johannis Auſtriaci, in præfectura Belgii, ſucceſſorem vidiſſet. Thuan. *in Hiſt.* Strad. *de Bello Belg.* H. Grotius, *in Annal. Belg.*

Margarita, fil. Florentii, Comitis Hollandiæ, ex Michaelide Lotharingica, quæ ex marito Hermanno, Com. Hennebergenſi prægnans dicitur uno partu 365. filios filiasque enixa, in pœnam eluſæ pauperculæ cujuſdam. Sed fabuloſum hoc eſſe vir quidam eruditus haud pridem demonſtratum ivit. Aliam ejuſdem nominis 36. infantes uno nixu edidiſſe, hiſtoriæ Polon. referunt.

Margarita Lotharingica, nupſit Renato Valeſio, Duci Alençonio, &c. poſtea S. Claræ cœnobium ingreſſa. Hilar. Coſtus.

Margarita Palæologa, fil. Guilielmi, Marchionis Montisferrati, nupſit Friderico Gonzagæ, Mantuæ D.

Fœminæ celebres.

Margarita Arbuzia, ex Arvernia oriunda, Abbatiſſa Vallis Gratiæ, Pariſiis, Obiit an. 1626.

Margarita de Cambis, Galla, uxor Baronis Ægremontii, in Occitania, vertit Joh. Georgii Triſſinii Itali, librum, *de Vidua officio.* & Boccatii *epiſtolam Conſolat.* ad Pinum Roſſium, exulem.

Margarita Gigia, Angla, Margaritæ filiæ Thomæ Mori, ſtudiorum ſocia: Nupſit Johanni Clementi, Med. D. cum quo, Henrico VIII. in utriusque religionis cultores ex æquo ſæviente, in Belgium delata· Obiit Mechlinæ. an. 1570. Stapleton. *in vita Thomæ Mori.* Pitſeus, *de Scr. Angl. p.* 567.

Margarita Mora, fil. Thomæ Mori, Angliæ Cancellarii, erudita & multilinguis, ex Guil. Ropero, mater egregiæ prolis. Patrem in vinculis retentum ſolata & ad conſtantiam hortata, illo capite plexo, in ſtudiis libriſque componendis reliquum vitæ tranſegit. Stapleton. *in vita Thomæ Mori*, &c.

Margarita Porreta, ex Hannonia oriunda, Luteriam ſec. 13. delata, librum ibi compoſuit, nugis erroribusque refertum: docens inter alia, hominem, qui in amore Conditoris ſui contabuit, liberè poſſe fræna libidinibus laxare: Exuſta Anno 1310. quo & Guiardus quidam ſe Angelum Philadelphiæ, de quo in Apocalypſi, venditavit.

Margarita Sarrochia, Neapolitana, poëma heroicum de Scanderbego, plurimaque alia Latina edidit: Sed, nimiâ ambitione tumens, cum eruditis ſui temporis non parum litis habuit. Vide Jan. Nicium Erythræum, *Pinacoth. P. 1. c.* 145.

Margarita Inſ. *Iſola Margarita*, ampla, maris Borealis, ubi unionum piſcatio, prope oram novæ Andaluſiæ. Detecta fuit à C. Columbo an. 1498. Circuitus 50. leuc. Gall. 8. à continenti Amer. mer. 40. ab Inſula Trinitatis in Occ. Sub Hiſp. cum urbe Epiſc. cognom.

Margarita Inſ. quæ *Gorgon*, V. ibi, aliàs *Urgo.*

Margaſi, Mediæ gens. Ptol.

Margaſtana, ſinus Perſici exigua Inſ. circa oſtia Aroſis fluminis, Arrian. *in Indicis.*

Margath, ſeu *Margad*, munitum Phœniciæ caſtrum eſt, juxta Valaniam flu. altiſſimo in monte, ab Antarado 7. à Valania autem urbe atque à mari 1. mill.

Margiana, reg. Aſiæ min. inclytæ apricitatis (ut inquit Solinus) ambitu ſtadiorum 1500. difficilis aditu propter arenoſas ſolitudines, in quâ Antiochus Antiochiam extruxit. Strab. *libb.* 2. & 11. *Jeſelbas* Caſtaldo, *Tremigan* Pineto. Baudrando prov. fuit ſatis ampla Parthiæ, verſùs mare Caſpium & Oxum flu. ubi nunc pars maxima prov. *Khamus*, & pars Occ. provinciæ Choraſan, in regno Perſarum. Ex Sanſone.

Margidunum, op. Albionis in Angliâ, *Margret. Overton* Camdeno, Aliis *Leiceſter*, & aliis *Derby*. Camdenus verò prope *Belvoir*, vel *Bever caſtle*, caſtrum Com. Lincolnienſis in confin. Leiceſtrenſis ponit. Vide Guil. Burtonum *in Antoninum p.* 214.

Marginia, circa Ochum & Oxum flum. urbs. Curt. *l. 7. c.* 65. Antiochia Margiana eſt Ortelio.

Margium, civitas Phrygiæ, poſtea Apollonia dicta. Steph.

Margotium, opp. Lombardiæ Tranſpad.

Margum, Lib. Not. Eutropio *Murgum*, ſeu *us*, opp. Epiſc. Myſiæ primæ ſeu ſuper. ad fluv. cognominis confluentes in Danub. Hic Carinus Imper. cecidit.

Margus. Caſtaldo *Morgab*, fluvius Aſiæ ingens, ex montibus Sariphis deſcendens, per Derbiceas in Oxum defertur, Ptol. Item fluv. per Seleuciam fluens.

Virgo-Mater.

Maria, nomen B. Virginis, quæ filia Joachimi & Annæ, ex tribu Juda, familiaque Davidis, genealogiam ejus reticente Scriptura, orta, divinitus *κεχαριτωμένη*, antequam cum ſponſo conjungeretur Joſepho, Chriſtum in utero tulit. Mat. c. 1. Luc. c. 1. Soror item Marthæ ſororis Lazari. Luc. 10. Joan. 11. Vid. etiam Rom. 16. 6. Porro mater Jacobi; Item nobilis mulier, quæ Hieroſolymis à T. Veſpaſiano obſeſſis, proprium filium, fame urgente, devoravit, Joſeph. 7. 15. Cæterùm quod ad B. Virginis nomen attinet, quidam dignitatem quandam eo denotari volunt. Gregorius Nyſſenus, *Homil. in Natal. Chriſti.* Ἐπειδὴ ἐτέχθη τὸ παιδίον, ὀνομάζουσι μὲν αὐτὴν Μαρίαν, ὡς ἂν καὶ ἐκ τῆς ἐπωνυμίας τὸ θεόσδοτον διασημαίνηται τῆς χάριτος. Ubi tamen malè, ut videtur, *Maria* etymon tribuit,

 quod

quod *Hanna* matri ejus proprium eſt. Ita ille *Gratiam*; alii autem *Dominationem* ejus nomine contineri putarunt. Author *Homil. de laud. B. Mariæ*, ſub nomine Epiphanii: Ἡ Μαρία ἑρμηνεύεται κυρία, ἀλλὰ καὶ ἐλπίς. Κύριον γὰρ ἔτεκε τὴν ἐλπίδα τοῦ παντὸς κόσμου τὸν Χριστόν. Damaſcen. *l.4.c.15.* Τίκτει παρθένος ἡ χάρις (τοῦτο γὰρ ἡ Ἄννα ἑρμηνεύεται) τὴν κυρίαν, τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ τῆς Μαρίας ὄνομα. S. Hieronymus *de Nom. Hebr. Sciendum quòd Maria ſermone Syro* Domina *nuncupatur.* Iſidorus aliam nobis originationem exhibet, *Maria illuminatrix, ſive ſtella maris; genuit enim lumen mundi*: ut & Hieronymus, *Mariam*, dicens, *plerique æſtimant interpretari*, illuminant me iſti, *vel* illuminatrix, *vel* ſmyrna maris; *ſed mihi neutiquam videtur. Melius autem eſt ut dicamus, ſonare eam* ſtellam maris, *ſive* amarum mare. Et ſanè Judæi ipſi *Miriam* deducunt ab Ebræo מרר *marar*, quo ſervitus Iſraelitarum in Ægypto denotetur. Atqui malim cum eruditiſſimo D. Pearſonio *Mariam* deducere à radice רום unà cum additione Mem Heemantici; ſic autem notatio manifeſtior erit, & ſignificatio planius apparebit, quaſi *aliis prælata*. Plurimus eſt in laudibus B. Virg. D. Bernardus, ne dicam nimius: Monet ſiquidem nos in angoribus noſtris ad auxilium ejus tanquam ad aſylum confugere: *Reſpice ſtellam*: *Mariam cogita*: *Mariam invoca.* Non ferendus autem Bonaventura, dum *in Pſalterio ſuo*, quæcunque de Deo dicuntur, B. Virgini tribuit. Abſit autem, ut quiſquam S. Mariam divinæ gratiæ privilegiis, aut ſpeciali gloriâ, fraudare conetur. Loquamur cum Eccleſiâ Chriſti primævâ: Ἡ Μαρία ἐν τιμῇ, ὁ Κύριος προσκυνείσθω. Ita Epiphanius; & alibi: Εἰ καλλίστη ἡ Μαρία, καὶ ἁγία, καὶ τετιμημένη, ἀλλ᾽ οὐκ εἰς τὸ προσκυνεῖσθαι. Græci eam Θεοτόκον vocare ſolent, nunquam tamen quod ſciam, μητέρα τοῦ Θεοῦ. Μήτηρ tamen Κυρίου ab Eliſabethâ vocatur Luc. 1. Quam non ſolùm ante Nativitatem Filii ſui, ſed poſtea, imo in perpetuum immaculatam, & beatam Virginem fuiſſe piè credidit antiquitas, Unde *Antidicomarianitæ* appellati ſunt hæretici, qui Mariæ Virginitati uſque adeo contradicunt, ut affirment, eam poſt Chriſtum natum viro ſuo fuiſſe commixtam, ut tradit B. Auguſt. Ejus extra nativitatis Chriſti hiſtoriam, raro admodum meminerunt Evangeliſtæ, Apoſtoli autem nullam uſpiam mentionem faciunt: inculcantes *unicum nomen illud, in quo oportet nos ſervari*, Act. 4. 12. cujus unius *meminiſſe nos*, vult Paulus, 2. Tim. 2. 8. A' moriente CHRISTO Johanni Ap. commendata, obiiſſe creditur an. Chr. 57. æt. 72.

Fœminæ illuſtres.

Maria, ſeu *Miriam*, ſoror Moyſis & Aaronis, filia Amrami ex Jocabetha. Nata creditur A. M. 2457. ante Aaronem 4. ante Moyſen 7. annis. Pharaonis filiæ, quæ Moſen è Nilo extraxerat, conſilium, ſic à parentibus inſtructa, ſuggeſſit, quod legitur Exod. 2. 7. Dein Hur nupta, Ægyptiis in mari rubro ſubmerſis, juncta fœminis reliquis ex Iſraele, Epinicium illud memorabile, quod Exod. 15. habemus, cecinit. Poſtmodum, cum fratre Aarone, contra Moyſen murmurans, leprâ divinitus percuſſa, ſed interceſſione Moyſis, poſt ſeptiduum, ſanitati reſtituta, Obiit A. M. 2583. In Cades, quæ 32. ſtatio Iſraëlitarum in deſerto fuit, ſepulta. Num. c. 20. Joſ. *in Antiq. Jud.* &c. item filia Ezra, 1. Paral. 4.

Maria Albretana, uxor Caroli Clivenſis, Comitis Nivernienſis.

Maria Andegavenſis, Galliæ Reg. ingenio, ſapientiâ, pietate inter primas, fil. Ludovici II. Neapol. R. ex Jolanta Arragonia: anno æt. 5. Johanni Tarentino promiſſa, quatuor pòſt annis Carolo VII. tum Comiti Pontiniacenſi, deſponſata eſt, an. 1413. Marito jam Rege conſiliis ſuis Anglorum ſubditorumque rebellium conatus inſigniter ſufflaminavit, fidos adhuc ſolata, milites officii admonuit, ſolaque Regem in Delphinatum ſe recipere cogitantem morata, regnum ſic ab interitu vindicavit. Poſtmodum mariti, à pellicibus in tranſverſum acti, animum averſum conſtantiſſimè ferens, nihilominus quidquid ipſi ſalutare noverat, perpetuò monuit, ſpretis Delphini ſuggeſtionibus, qui matri ſuaſerat, ut tam indignè habita ſe ex aula ſubduceret. Obiit, poſt maritum, numeroſæ prolis fœcunda mater, in pauperes cultumque ſacrum larga, an. 1463. æt. 63.

Maria, Angliæ Regina. Filia Henrici VIII. ex Catharina Arragonia, Eduardo VI. non ſine veneni ſuſpicione extincto, ſucceſſit an. 1553. Johannâ Suffolciâ, quam Rex hæredem ſcripſerat, cum marito & ſocero Dudlæo, aliiſque, capite plexâ. Mox reductis Latin. ritibus, perſecutio in Evangelicos mota eſt. Imagines reſtitutæ, earumq; partes detruncatæ, naſi imprimis, magno ſumtu reparati ſunt. Quod cernens muliercula quædam, animo præſago ad artificem, *An non inſanus es* ajebat, *quòd novos naſos his imaginibus affingis, quæ brevi capita ſua amiſſura ſunt?* Nupſit an. 1554. Philippo II. Hiſp. R. ſorore Elizabethâ in cuſtodiam conjectâ. Sed, tædio ob mariti abſentiam contractâ febriculâ, deceſſit Anno Chr. 1558. trahens 16. horis pòſt in comitatum ſuum Reginaldum Polum Cardin. ſuum intimum, an. æt. 59. Succeſſit Elizabetha, Vide Thuan. *hiſt. l.* 13. 20. 21. &c.

Maria Anglica, fil. Henrici VII. à Ludovico XII. ſubditorum pacem anhelantium precibus permoto, cùm aliàs jam provectioris eſſet ætatis, ducta, mortuo brevi marito, in Angliam rediit, atque à fratre Henrico VIII. in matrimonium Carolo Brandoni, Nobili, quem Ducatu Suffolciæ ornaverat, data, varios ex eo liberos ſuſcepit. *Regina Dux* vocari gaudens. Obiit an. 1533. æt. 37. Duchenius *hiſt. Angl.*

Maria Auſtriaca, Imperatrix, fil. Caroli V. ex Iſabella Luſitana, Maximiliano II. conſobrino ſuo nupta, maritum tenerrimè amavit, ægro diligentiſſimè inſerviens. Illo mortuo, in Hiſpaniam reverſa, Obiit Anno 1603. æt. 75. Mater 9. filiorum, & ſex filiarum. Mariana *Hiſt. Hiſp.* Serdonat. *de fœminis Illuſtr. Ital.* Hilario Coſtus, *elog. fœm. Ill. Gall.*

Maria Auſtriaca, Hungariæ & Bohemiæ Reg. Filia Philippi Archid. ex Johanna Arragonia, ſoror Caroli V. & Ferdinandi I. nupſit Ludovico Jagelloni, Hungar. R. qui in prælio Mohacenſi, an. 1526. periit. A' Carolo fratre dein, cùm ſecundas nuptias aſpernaretur, Belgio præfecta, pace belloque egregiè res geſſit. Henrico II. Gall. R. bello indicto, cùm Carolus Metam obſedit, in Picardiam irrupit, terrâ longè lateque vaſtatâ, Mariæburgo à ſe condito poſtmodum ab Henrico exuta: Unde Prov. *Elle a fait la ſole en Bray & Marie en Bourg.* Obiit in Hiſpania, an. 1558. poſtquam Belgium magnâ cum prudentiæ laude, rexiſſet an. 25. in illud, paulo poſt Caroli obitum, reditura.

Maria Anna, Auſtriaca, filia Philippi III. Hiſp. R. ex Margareta agnata, Ferdinando III. Imper. nupta, Leopoldum Imper. genuit: præter Ferdinandum Franciſcum Bohemiæ R. Anno Chr. 1646. Hungariæ an. Chr. 1647. & Romanorum A. C. 1653. creatum ac coronatum: ſed brevi pòſt extinctum. Vid. Phil. Jac. Spenerum *Syll. Gen. Hiſt.*

Maria Leopoldina, Auſtriaca, Leopoldi Archid. filia, altera Ferdinandi III. uxor, ei genuit Carolum Joſephum Epiſc. Paſſavienſem & Vratiſlavienſem, ac M. Mag. Teutonicum, præmaturâ morte abreptum, Idem.

Maria Bavara, uxor Caroli Archid. Item, Borbonia, fil. Ludovici I. Ducis Borbonii, ex Maria, fil. Johannis II. Hannoniæ Comitis. Nupſit Guidoni, fil. Hugonis Luſignani, Hieroſol. & Cypri R. primùm, dein Roberto Tarentino. Item, uxor Gaſtonis Johannis Baptiſtæ, Ducis Aurelian. an. 1626. anno pòſt obiit, prius filiam Annam Mariam Ludovicam enixa. an. æt. 21.

Maria Brabantina, Galliæ Regina, fil. Henrici & ſoror Johannis, Brabantiæ Ducum. Nupſit Philippo Audaci, an. 1274. ex eo unius filii & duarum filiarum mater. Obiit, poſt maritum, Anno Chr. 1321.

Maria Burgundica, fil. Caroli Audacis, ex Iſabella Borbonia, patre in obſidione Nanceji occiſo, unica tot ditionum hæres, nupſit Maximiliano, fil. Friderici Imper. ex eo Philippi, Margaritæ & alterius filii parum vitalis, mater. Ex equo prolapſa cùm in femore vulnus accepiſſet, neque id à Chirurgo, ut erat laudatiſſimæ verecundiæ, tractari pateretur, Obiit an. 1482. Baſis Auſtriacæ magnitudinis. Duchenius, *Hiſt. Burg.* &c.

Maria Caſtellana, fil. Ferdinandi & Iſabellæ, ſecunda uxor Emanuelis Portugalliæ R. Item filia Franciſci I. Ducis Nivernii, ex Margarita Borbonia, nupta Henrico I. Principi Condæo, Evangelicâ veritate, in qua educata fuerat, abjuratâ: Obiit 1574.

Maria de Coſta Blancha, Pariſina, Philoſophiæ, Mathematum & lingg. perita. Vertit ſec. præt. tres Dialogos Petri Meſſiæ, Hiſpani, de natura Solis, de terra, &c. Quod opus Lutetiæ impreſſum, Anno 1566.

Maria Denteria, puella Tornacenſis, ſcripſit ſec. præt. *Epiſtolam contra Turcas, Judæos, Lutheranos*, &c. quæ impreſſa Anno Chr. 1539. Valer. Andr. *Bibl. Belg.*

Maria Francica, fil. Ludovici VII. Gall. R. ex Eleonora Guiennenſi, nupſit Henrico I. Diviti, Comiti Palatino Campaniæ & Briæ, &c. Prudentiâ, ingenio, pietate inclyta. Obiit an. 1198. æt. 60. cùm mortem filii Henrici, in terra S. de feneſtra prolapſi, percepiſſet. Mater inſuper Theobaldi V. qui fratri Henrico II. ſucceſſit, Scholaſticæ, quæ nupſit Guilielmo Comiti Viennenſi ac Matiſconenſi, & Mariæ, quæ Balduini Imp. uxor evaſit. Item fil. Philip. II. ex tertia hujus uxore Agnete, promiſſà Anno 1200. Alexandro, filio Guilielmi Scot. R. dein Arturo, Britanniæ Comiti, tandem nupſit an. 1206. Philippo Comiti Namurcenſi, & an. 1213. Henrico IV. Brabantiæ D. Item, fil. Caroli IV. Pulchri, ex Johanna Ebroicenſi. Obiit an. 1342. Item fil. Philippi Valeſii, ex Johanna Burgundica, nupſit Johanni, Duci Limburgico, filio Johannis III Brab. D. Obiit 1345. Item, fil. Johannis R. ex Bonna Lucemburgica, nupſit Roberto, fil. minori Henrici IV. Ducis Barenſis. Obiit Anno 1404. Item fil. Caroli V. Sapientis, ex Johanna Borbonia. Guilielmo Bavaro, Comiti Hannoniæ, deſponſata, obiit. Item, filia Caroli VI. Abbatiſſa Poſſiacena: Obiit Anno Chr. 1483.

Maria, Edonis Wimeken, Domini Jeverenſis, ex Hedviga Oldenburgica, filia, Johanni Comiti Oldenburgenſi, ſobrino ſuo ſubditos adhuc viva jurare voluit. A. C. 1575. Unde in hanc familiam ditiones illatæ, quas Johannem Princ. Anhaltinum Servеſtanum, Johannis ex ſorore nepotem, nactum eſſe, refert Phil. Jac. Spenerus *Syll. Geneal. Hiſtor.*

Maria Galla, fabulas Æſopi moralizatas ex Anglico Gallicè vertit, in gratiam Comitis cujuſdam Guilielmi, an. 1260.

Maria Jarſia Gorpacenſis, illuſtri genere nata, ſub tutela Michaëlis

chaëlis Montani, In literis tantum profecit, ut apud omnes Eruditos ſummo eſſet in pretio. Tentamenta Montani, *les Eſſais*, ſub judicii ſui limam vocata, poſt mortem ejus, rurſus imprimi curavit, Cardinaliq; Richelio dedicavit: *Faſciculum Pinde* Montani filiæ inſcripſit, variaq; alia edidit, quæ illâ fato functâ prodierunt ſub titulo, *L'ombre de la Demoiſelle de Gournay*, dein in 3. volum. collecta, acceperunt nomen, *Avis*. A' Perronio, Bentivolio, Richelio Cardinal. Carolo I. Duce Mantuano, Heinſio, Puteano, &c. per literas ſalutata: cum Anna Maria Schuemannia frequens epiſtolarum commercium habuit. Baudio *Galliæ Siren & decima Muſa* appellata. Obiit Lutetiæ an. 1645. æt 80. Epitaphium ejus: *Mariæ Gornacenſi, quam Montanus ille filiam Juſtus Lipſius, adeoq; omnes docti, ſororem agnovere: Vixit Ann. 80. Devixit an. 1645. Umbrâ æternum victurâ*. Petrus Romualdus, *tom. 3. theſ. Hiſt* Lud Jacob, *in Bibl fœm. erudit*. Hilario Coſtus *elog fœm. ill.*

Maria Lotharingica, fil. Claudii I. Ducis Guiſii, ex Antonia Borbonia. Nupſit primò Ludovico II. Duci Longavillano, dein nuptias Henrici VIII. Angliæ R. averſata, Jacobo V. Scotiæ R. à Franciſco I. conjux data eſt, ex illo duorum filiorum, qui brevi obierunt, & filiæ Mariæ mater. Marito hoc iterum mortuo, an. 1542. ab Henrico Anglo denuo fruſtra expetita, unicæ filiæ ſuæ educationi incubuit: A' Franciſco I. & Henrico II. Gall. R. contra Anglorum machinationes, utcunque defenſa. Obiit regimine ipſi à Proceribus abrogato, an. 1560. Eſpenſæus, *in elog funebri*. Thuanus, Duchenius, &c.

Maria Lucemburgica, fil. Henrici VII. Imper. ſoror Johannis Bohemiæ Regis, nupſit Carolo IV. Pulchro Gall. R. qui paulò antè Blancam Burgundicam, ſub conſanguinitatis prætextu, repudiaverat. Egregiis dotibus illuſtris, in primo nixu, Obiit Anno 1324. Item, fil. Petri Lucemburgici, nupſit primò Ludovico Sabaudo, Romontii Comiti, dein Franciſco Vindocino, pietate & caſtitate inclyta, per an. 51. vidua, Obiit an. 1547. Mater quatuor filiorum, duarumque filiarum, quorum maximus natu Carolus, pater Antonii, Avus Henrici IV. fuit. Item, fil. Sebaſtiani Lucemburg. ex Maria Bellocarienſi, nupſit Philippo Emanueli Lotharingo, Mercurii D. Mater, inter alios, Franciſcæ, quæ variorum Principatuum hæres, nupſit Cæſari Vindocino, filio naturali Henrici M an. 1609. Hilario Coſtus.

Maria Ludovica Mantuana, uxor Poloniæ Regis.

Maria Magdalena, Auſtriaca, fil. Caroli Archid. ex Maria Bavara, uxor Coſmi II. Magni Florentiæ Ducis.

Maria Medicea, Galliæ Regina. Filia Franciſci, M. Flor. D. ex Johanna Auſtriaca, natâ Hungariæ & Bohemiæ reginâ, nupſit Henrico M. poſtquam conjugium ejus cum Margarita Valeſia diſſiliiſſet. an. 1600. Ex illo mater Ludovici XIII. &c. Anno 1610. à marito, qui ad ingens aliquod opus accinctus expeditionem extra regnum parabat, Galliæ Regens declarata, illo poſtridie coronationis nefariè trucidato, rebus præfuit, uſque ad an 1617. quo Mareſchallus Ancræus, qui Conchinus prius dictus, Florentinus, cum Leonora Galigay uxore, malis artibus Reginæ animo occupato, eousque totam Galliam ſub pedibus ſuis trepidare viderat, occiſus eſt. Poſt quæ, variè cum filio Rege colliſa, Coloniæ exul & inops, Obiit, an. 1642. Thuan. *Hiſt. l.* 125. Symbolum ei, an. 1608. fuerat, Pavo rotans, cum lemmate: *Viro partuq; beata*. Marito orbatæ, Pelicanus, cum verbis, *Tegit virtute minores*. Item avis Paradiſi, tres pullos alis cœlum verſus ſubvehens, cum dicto, *Meos ad Sidera tollo*. In Hollandia, ubi Amſtelodami magnificentiſſimè excepta eſt, ſub Cybeles formâ repræſentata eſt, addito, *Læta deûm partu*, &c.

Maria Robuſta, vulgò *Tintoretta*. fil. Jacobi, Veneti, pictoris excellentiſſimi: picturæ, Muſicesque, apprimè perita. Expetita à Maximiliano Imper. Philippo II. Hiſp. R. Ferdinando Archid. aliiſque Principibus, ut in aulas eorum concederet, à patre, qui filiam tenerrimè amaverat, retenta eſt. Nupta dein Maro, Auguſto, gemmati operis artifici, Obiit an. 1590. æt. 30. Rodolphius, *in Vitis Pictorum P. 2. p. 71.*

Maria Romiaa, natione Galla, Opera ſua Poëtica edidit, an. 1581. in quibus inter alia fœminei ſexus apologia, contra Satyram à fratre editam continetur. Scripſit quoque de educatione puellarum.

Maria Ropera. Angla, Guilielmi ex Margarita Moria fil. Græcè Latineque apprimè docta, ex Latino Anglicè vertit, tractatum de paſſione filii Dei, ab Avo olim compoſitum, item hiſtoriam Eccl Euſebii: Mariæ Reginæ grata. Hilario Coſtus *elog. fœm. Ill.*

Maria Stuarta, Franciæ & Scotiæ Regina, fil. Jacobi V. ex Maria Lotharingica, octo ſaltem diebus ante parentis obitum nata; rebus in Scotia turbatis, in Galliam miſſa, & in aula Henr. II. educata eſt: ingenio & corporis formâ ſupra omnes ſui ſeculi principes fœminas. Nupta Franciſco II. adhuc Delphino, illo mortuo, in Scotiam reverſa, regimen matri à Proceribus, quibus liberum Religionis uſum interverſum ibat, abrogatum ſuſcepit; Henrico dein Stuarto nupſit, Matthæi fil. qui ex Henr. VII. nepte prognatus erat. Sed eam mox Davidis Ritzii, Citharœdi Itali, indignis amoribus illaqueatam, præ illo maritum mox ſpreviſſe, in diplomatibus ejus nomen ſubſtituiſſe, interfecti à Proceribus necem ſeverè ultam, cadaver in ſepulchro Regum condidiſſe, narrat Buchananus. Infantulum tamen Jacobum, ſine craſſioribus ſuperſtitionibus, inprimis abaque ſalivâ, baptizari voluit. Ritzio in amore Reginæ ſucceſſit Jacobus Heburnus Bothueliæ Comes, libidinibus infamis, cui adhærens Maria, maritum primò, ut modò memoratus Auctor refert, veneno tentavit, dein eum ſtrangulari, & domus nitrato pulvere ſubverſæ ruinâ ſepeliri curavit: Bothuelio palam in conſortium thori aſcito. Quod Proceres indignum rati, arma ceperunt, Reginamque ſub cuſtodiam dederunt, Jacobo VI. filiolo Rege proclamato: ſed illa elapſa, cùm copias ſuas victas vidiſſet, in Angliam profugiens, ibi quoque rebus turbatis, in novum carcerem detruſa eſt: Tandem conjuratione contra Elizabetham inita, Ordinum juſſu capite plexa eſt; Reginâ dolente, *præcipitatamq; ſe inſciâ ſententiæ executionem queſtâ generoſum ſanguinem tam temere fundi non debuiſſe*; Thuan. an. æt. 44. A' nato Chriſto 1587. Sex linguas calluiſſe fertur. Vid. Buchan. *Hiſt. Scot.* Thuan. *l.* 86. Brantomum *in Commentar.* &c.

Maria de Succa, Leodienſis, filia Benedicti IC. Arithmeticæ & Muſices cognitione brevi hauſtâ, intra 6. menſes Latinam linguam perfectè addidicit, in eaque etiam Teſtamentum ſuum condidit Obiit an. 1626. æt. 26. Valer. Andr. *Bibl. Belg p.* 642.

S. Maria del Dragona. Principatus regni Neap. in Terra Laboris.

S. Maria di Leuca, urbs Epiſc. in terra Hydruntina.

Petrus *Maria* Pennachius, Pictor inſignis, obiit A. C. 1528. Vid. Rodolfium *Vit. Pict.*

Maria, ſeu *Marea*, Strab V. *Mareotis*.

Maria lex, de ambitu: de nummis probandis: de pontibus, per quos ſuffragia ferebantur, anguſtioribus faciendis, Vid. Thom. Dempſterum *Antiq. Rom. l.* 8. *capp.* 3. 20. 29.

Mariaba, metropolis Sabæorum juxta mare Rubrum, Strabo *l.* 15. *Mariama* Ptolemæo, teſte Hermolao, omnium Arabiæ Fel. oppidorum regina. V. *Saba*. Baudrando *Marriaba*, ſeu *Marraba*, urbs Minæorum erat, in Arabia fel. Nunc *Mecca*, ſatis ampla. ad Batium flu. ex Sanſone; & celebris, propter ſepulchrum Mahometis Pſeudopr. 70. m. p. ab ora ſinus Arabici in Ort. totidem ab urbe *Ziden* in Sept. Nuper admodum ab Arabibus direpta. Sed longè à Sabæorum regia in Bor.

Mariacum, vulgò *Mairé*, locus Galliæ, in finibus Pictonum & diœceſi Pictav. ubi Junianus Monaſterium extruxit. Vid. Hadr. Valeſium *Not. Gall.*

Mariaberga, vulgò *Marienberg*, urbs Miſniæ. Metallica eſt, & in montanis ſita; an. 1519. ab Henr. Saxoniæ duce, condita, cùm ſuperiori anno ibi repertæ eſſent venæ metallicæ, valde divites. Sub El. Sax. prope Annebergam, in ipſo limite Bohemiæ, 9. mill. Germ. à Miſna urbe in Mer. 7. à Zuica in Ort.

Mariaburgum, vulgò *Marienburg*, urbs munita Pruſſiæ regiæ, in Pomeſania, ad amnem *Nogat*, alveum Viſtulæ, cum caſtro. *Margenbourg* incolis. 5. mill. Germ. à Gedano in Eur. fere 4. ab Elbinga in Africum, & 11. à Torunia in Bor. Aliàs ſedes prim. Magiſtrorum Ord. Teut. quibus ortum ſuum, nomen verò B. Virgini debet. Arx ipſa, priusquàm civitas, quæ condita eſt 1302. ædificari cœpta, an. 1281. firma & valida eſt, ſed an. 1644. ferè in cineres redacta. Urbem autem Caſimirus R. in ſuam poteſtatem redegit. an. 1460. Capta fuit à Suecis an. 1625. iterumque an. 1655. ſed reddita Polonis.

Mariaburgum, vulgò *Marienbourg*, opp. permunitum Hannoniæ, à Maria Auſtriaca, Hung. Reg. excitatum, contra Gallos, quibus nunc ſubeſt pace ad Pyren. an. 1660. cùm etiam an. 1542. illud cepiſſent. 2. leuc. à Philippovilla in Mer. 4. à Rupe Regia in Sept. uti & à Carolomontio in Occ. juxta Album amnem.

Mariaburgum, Hiberniæ urbs, metropolis regionis, vulgò *Quenescount* dictæ.

Mariaſtadium, urbs recens Veſtrogothiæ, inter lacus Vuenerum & Vveterum, vix 3. m. p. à Wenero, 28. à Lidkopia in Ort. fere 40. à Caroloſtadio in Auſtr. Vulgò *Marienſtadt*.

Mariamne, filia Alexandræ, uxorque Herodis fuit, quam ille ob pulchritudinem valde dilexit. Hæc cùm caſta eſſet, animo tamen interim ſatis rigido ac præfracto, meridie quodam recuſavit viri amplexus, quinetiam improperavit ei parricidium. Id ægerrimè tulit Rex: quod ſentiens ejus ſoror Salome, pincernam regium inſtruit, qui perſuadeat regi, Mariamnem ei confeciſſe potionem. Quare indignatus Rex, de uxore ſupplicium ſumſit, hinc ſpectro territus, Vide Joſeph. *Antiq. l.* 15. *c.* 3. & 9. Item *l.* 18. *c.* 11.

Mariamnia, urbs Phœnicum. Steph. ex Pauſ. *&c.*

Mariana Jeſuita, Jacobum Clementem, Henr. III. Gall. R. ſicarium, ſcripto laudavit, *inſignem animi confidentiam, facinusq; memorabile*, ejus crimen vocans. V. Petr. Molinæum *in Monar. c.* 2. *p.* 15. Thuan. *l* 96.

Mariana Colonia, Corſicæ inſ. civitas, ita dicta à C. *Mario* 7. Conſule, qui eò coloniam duxit. Plin. 3. 6. hodiè *Marino* Blondo, *Cabo S. Maria*, Pineto. Baudrando nunc *rovine di Mariana*, urbs fuit, ad Tavolam flu. aliquot mill. ab ora Or. Inſulæ, inter Baſtiam ad Bor. 15. & Aleriæ rudera ad Auſtr. 20. mill. eſt Epiſc. ſub Arch. Genuenſi, ejusque Epiſc. Baſtiæ reſidet.

Mariana Caſtra, pagus agri Novarienſis, 5. m. p. à Novaria, Vercellas verſus. Aliis *Arcus Marianus*. Vulgò *Camariano*.

Mariana foſſa, Narbon. Provinciæ oppidum, quod hodiè *Aquas mortuas* appellant, ita dictum à vicina foſſa, à C. Mario

ad mare uſque ductâ. Ptol. 2. 10. Plin. 3. 4. Strabo *lib.* 4. *Bor* hodie, Ferr. Vid. *Foſſa Mariana.*

Mariana Villa, opp. Latii, inter Romam & Velitras, in Via Appia, in monte, 10. m.p. utrinque; *Marino* vulgò.

Mariandynum, reg. Aſiæ Bithyniæ contermina, Acheruſiâ ſpecu nobilitata, per quam Hercules Cerberum canem tricipitem ad ſuperos traxiſſe dicitur; quem ferunt ibi virulentam ſpumam in ſaxa evomuiſſe, ex qua ibi natum volunt aconitum. Dionyſ. Perieg. *Verſ.* 788.

Καὶ Μαριανδυνῶν ἱερὸν πέδον, ἔνθά τε φασὶν
Οὐδαίου Κρονίδαο μέγαν κύνα χαλκεόφωνον
Χερσὶν ἀνελκόμενον μεγαλόφρονος Ἡρακλῆος,
Δεινὸν ἀπὸ στομάτων βαλέειν σιαλώδεα χυλόν:
Τὸν μὲν ἐδέξατο γαῖα, καὶ ἀνδράσι πῆμ' ἐφύτευσεν.

Nomen reg. (inquit Steph.) eſt à *Mariandyno* quodam Æolico. Pop. *Mariandyni*. Inde *Mariandynus tibicen* pro inepto poetâ aut ſcriptore, apud Æſchylum. Sic & *Carica Muſa*, Euſt. in Dionyſ. Val. Flac *Argon.* 4.

Et Mariandynum patrias penetraverit ad urbes.

Ptol. *Mariandini*. Melæ *Mariandynæ* Μυχιῶι Xenophonti Initio Κύρου παιδείας: Sed ſcribendum Μαριανδυνοί.

Mariandynus ſinus, pars Ponti Euxini, prope Bithyniam, Plin. inter Heracleam Ponti ad Ort. & Thinnium prom. ad Occ. 60. m. p. à Byzantio in Ort. In eum ſe exonerat Sangarus flu.

Mariane. Aſiæ palus. Ptol. *Bendemal* Caſtaldo in Medeâ; fortè *Mantiana* Strabonis.

Mariani montes. *Marianus mons* Ptol. in Hiſp. Tarraconenſi, illam longo tractu a Bætica ſeparantes: quorum pars ſaltus Caſtulonenſis dicitur; hodie *Sierra Morena* Sunt ab Ortu in Occ. extenſi, à fluv. *Guadarmena*, ad confinia Extremduræ, inter Caſtellam novam ad Bor. & Vandalitiam ad Mer. Eorum pars ad Ort. *Las Navas de Toloſa* dicitur, prope Toloſam, oppidul. Vandalitiæ, ubi tranſitus *Puerto Muraldar*. Hic Mauri a Caſtellæ R. incredibili olim clade affecti.

Marianum, opp. agri Mediol. *Marliano* Alciato.

Marianum, opp. & prom Corſicæ, in parte Auſtr. ſeu Ultramontana. Nunc *Caſa Barbarica*, Brietio. Fuit aliàs munitum à Saracenis Africanis.

Marianus. Jupiter dictus, à Mario, qui cum cœteris monumentis templum ei condidit: In hoc Senatuſconſultum factum eſt, de revocando ab exilio Cicerone, quod ei per ſomnium eſt ſignificatum, Valer.

Viri celebres.

Marianus, Florentinus, Franciſcanus, ſcripſit Chronicon ſui Ordinis, &c. an. 1430. Michaël Poccianrius *in Catal Script. Flor.* Item Medicus, Geſnero *in Bibl.* Marianus *S. Barolitani*, Juſto & van der Linden Marianus Sanctus, *Barolitanus Halus* dictus; Apulus. Vixit Venetiis, ſec. præt. variaque ſcripſit. Item, Romanus, Generalis Ordinis S. Auguſtini, an. 1500. Scripſit Epiſtolas, Orationes & Homilias. Joſ. Pamphilus, *in Chron Aug.* Philippus Elſius *in Encom. Auguſt*

Marianus Socinus, Senenſis, JC inſignis, ſcriptis celeberrimus. Item hujus nepos, iiſdem ingenio eruditioneque florentiſſimus.

Marianus Scotus, Scotus an Hibernus? patriâ egreſſus an. 1052. Colon. & Monachi habitum ſumſit, an. 1058. Obiit an. 1086. æt. 58. Chronographus inſignis. Chronicon condidit à N. C. uſque ad an. 1083. quod Dodechinus Abbas continuavit, uſque ad an. 1200. Tribuitur etiam ipſi, *Calculatio de Univerſali tempore*, &c. Sigebert. *de Viris Ill. & in Chron.* Aventinus *in Annal.* Jac. Waræus *de Script Hibern.* Voſſius, &c.

Marianus Victorius, Epiſc. Ameliæ, Hieronymi opera, ſub finem præteriti ſeculi edidit.

Marica nympha, Liris fluv. accola in litore Minturnenſium, quæ regi Fauno nupſit, eique Latinum peperit. Virg. *Æn.* 7. Lucan.

—— Umbroſa Liris per regna Maricæ
Veſtinus impulſus aquis. ——

Claud. —— *Flavaq;* (*terens* / *tenens*) *querceta Maricæ*

Liris. Quidam per Maricam Venerem intelligunt, cui ibidem ſacellum fuiſſe perhibent.

Maricæ ſylva, *Maricæ lucus*. Livio, ſylva Latii novi in Campaniæ confin. ad Lirim flu. apud Minturnas à *Marica* nymphâ ſic dicta, de quâ Virg *Æn.* 7.

Hunc Fauno & nymphâ genitum Laurente Maricâ.

Marici, pop. Liguriæ, qui cum Lævis Ticinum condiderunt, teſte Plinio, quorum vicus adhuc viſitur apud Alexandriam, inde 2. m. p Dertonam verſus, qui *Marengo* dicitur, & opidulum *Pietra di Marici* ab Alexandriâ 3. mill. Ticinum versùs, apud Tanarum fluv.

Maricus, è gente Bojorum, Deum ſe & aſſertorem Galliarum ſimulavit ac concitis octo millibus hominum proximos Æduorum pagos traxit: cùm ea civitas electâ juventute, adjectis à Vitellio cohortibus fanaticam multitudinem disjecit. Captus in prælio *Maricus*, ac feris objectus, quia non laniabatur, vulgus inviolabilem crediderit, at coram Vitellio interfectus eſt. Tac. *Hiſt.* 2. 61.

Maridunum, urbs Albionis in Wallia Merid. inter Landavam, & Meneviam. *Caermarthen* Camdeno dicitur. Ad Tobium fluv. Baudrando. 6. mill. Angl. ab ora maris Verginii in Bor. 35. m. p. à Menevia in Ort. & 24. à Pembrochio. Caput Comit. *Maridunenſis*, vulgò *Caermardenshire*, qui eſt inter Pembrochiam prov. ad Occ. Cereticam ad Bor. Brecnochiam ad Ort. & Mare Virginium ad Mer.

Marigalanta, una ex Antillis, haud pridem ſub Francis, cum arce. 6. leuc. à Guadalupia Inſ. in Auſtr. 10. à Dominica Inſ. in Bor. Fertilis admodum. Gallis *Marigalante*.

Marigeri, Æthiopiæ ſub Ægypto pop. Plin.

Marilegium, vulgò *Marley*, villa olim regia Auſtraſiæ Regum, in Alſatia, egregii operis muris excelſis inclyta. Hic Childebertus R. per ſummiſſos à Fregedonde ſicarios, magnum vitæ periculum adiit, A. C. 590. Ibidem nutritus eſt, patris ſui Childeberti juſſu, Theodoricus, qui poſtea in Burgundia regnavit: & ob id villam hanc cum tota Alſatiâ, ſupremâ voluntate patris obtinuit. V. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Marilia, ſeu *Maricola*. in Hannonia, ad Helpram fluv. Abbatia Monachorum S. Benedicti Ord. vulgò *Mareilles* idem.

Marimatha, Arabiæ Felicis op. Ptol.

Marimuth, nomen viri. 1. Eſdr. 10.

Marineſſus, pag. fuit Helleſponti, patria Sibyllæ Helleſp. tempore Solonis & Cyri natæ Lactant.

Mariniana, Pannoniæ urbs. Anton. ad Dravum flu. nunc *Komorn Salvo*, 10. mill. à quinque Eccleſiis in Africum.

Marinianus, Conſ. cum Paterno, an. U. C. 1020. Alius Conſ. cum Aſclepiodoto, an. U.C. 1176.

Marinum, ſeu *Fanum S Marini*, vulgò *S Marino*, Umbriæ urbs. Strabo. Hodie *S. Marini*, in monte aſpero, inter Romandiolam & Duc. Urbinatem, vix 4. m. p ab Ariminno flu. Caput Reip. parvæ, vulgò *la Republica de S. Marino*, ſub qua XII. villæ. 22. mill à Piſauro in Occ. 5 à Fano S. Leonis in Cæc. Aliis *Acer mons*. Hic plurima ingentium veterumque murorum monumenta & cryptæ plurimæ. Hæc Reſp. literis ad Remp. Venetam ſubſcribere ſolet, Noſtræ chariſſimæ ſorori Sereniſſimæ Reip. Venetorum Bocalin.

Marinum, Ortel. *Roccha di Val di Marino*, opp. agri Tarviſini.

Pontifices Romani.

Marinus I. quem alii Martinum II. dicunt, Tuſcus, Johanni IX. Papæ ſucceſſit. acta Photii, qui Conciliabulum celebraverat, Anno Chr. 879. reſcidit; hinc Baſilius Macedo Imp. ei offenſus, Formoſum Epiſc. Portuenſem, ab anteceſſore Epiſcopatu motum, reſtituit. *Ejus tempore*, ait Sigonius *l* 5. *Eccleſia Rom. graviſſimè laboravit, Regibusq; & Pontificibus aſſiduis certaminibus occupatis, Vetus Eccleſia diſciplina eſt lapſa*, &c. Obiit Anno 884. Succeſſit Hadrianus III. Petrus Guilielmus, Mart. Polonus, Platina, Ciacconius, Duchenius, &c.

Marinus II. aliis Martinus III. Romanus, excepit Steph. IX. an. 943. Obiit an. 946. In pauperes beneficus. Succeſſit Agapetus II.

Viri illuſtres.

Marinus, Sarmatici limitis Præfes, ab exercitu Imperator ſalutatus, Philippum Imp. adeo perculit, ut de deponendo imperio cogitaret, niſi eum Decius Senator confirmaſſet: paulò pòſt ſeditione militari cæſus. A.C. 251.

Marinus, prænomine *Julius*, vetuſtiſſimus familiarium Tiberii, eumque etiam Rhodum ſecutus, poſteà inſidiarum in Libonem, Flacco Veſculario Attico participe, internuncius, denique tædio ſcelerum à Cæſare ad mortem actus. Tacit. *l.* 6. *c.* 10.

Marinus, Comes, Africam ſub poteſtatem Honorii reduxit, Marcellini Tribuni cæde pollutus. Revocatus mox, in privati hominis ſortem redactus eſt.

Marinus, Neapolitanus, Philoſophus & Rhetor, ſec. 5. diſcip. Procli, cujus vitam proſâ verſuque ſcripſit. Suid. Voſſ *de H. & P.G.*

Marinus Barletus, Presbyter Scodræ, in Dalmatia, ſcripſit libb. 13. de vita Georgii Caſtrioti, Scanderbegi dicti: Item libb. 3. de obſidione Scodræ. Hunc Paul. Jov. *in elog. Vir. doct.* c. 137. confundit cum Marino Belichemo, qui Scodrâ quoque oriundus, Brixiæ docuit, tempore Raphaëlis Regii, Georgii Valle, &c. Scripſit varia. Geſner. *in Bibl.* Felix Oſius & Riccobonus, *de Gymn. Patav.* Voſſ. *l.* 3. *de H. L.*

Marinus Ghetaldus, Raguſinus, Mathematicus, an. 1607. ſcripſit *Apollonium redivivum*, *Collectiones problematum*, &c.

Marinus Johannes Baptiſta, Neapolitanus, fil. Johannis Franciſci, celebris JC. A' patre Juri ingratiis admotus, illo relicto, genium ſuum Poët. ſequutus eſt & ad March. Villam, unum ex fundatoribus Academiæ *Otioſorum*, ſe contulit, in qua carmina edere cœpit, quibus omnes in admirationem rapti. Interea Matthæo Capuano, Princ. Concæ innotuit, eique à Secretis fuit: amicitiâ cum Taſſo in hujus aula contractâ. Paulo pòſt Neapoli diſcedere coactus, Romam venit, & Aldobrandinum Cardin. Legatum in Sabaudiam ſequutus eſt: ubi, poſtquam Panegyricum cecinſſet Carolo Emanueli D. Eques S. Lazari & Mauritii ab illo creatus, & muneribus excultus eſt. Hinc æmulum Gaſparem Murtolam nactus, poſtquam aliquandiu Satyricis ſcriptis inter ſe certaſſent, ab illo ſclopeti ictu petitus eſt, qui in Principis ephebborum aliquo peccavit. Poſtea Taurinum deſerere coactus eſt, ob Principem ab

pem ab æmulis irritatum: hinc à Maria de Medicis Lutetiam evocatus, ibi Poëma *Adonis* Ludovico XIII. dedicavit. A Card. Ludoviſio dein Romam invitatus, eò pervenit, Neapoli mortuus anno 1625. æt. 56. cùm Romam reditum pararet, Urbano VIII. literatorum Mæcenate jam rerum potito. Vide Moret. *Diction. Hiſt.*

Marinus Merſennus, ingenio ſcriptisque inclytus.

Marinus Sanutus, cognom. Torxellus, Venetus. Itinere quinquies in terram S. ſuſcepto, dein alias quoque regiones obivit, Principes Pontificesque ore calamoq; ad liberandos à Saracenico jugo Chriſtianos adhortatus. Scripſit *Secreta fidelium Crucis*, libb. 3. An 1321. Voſſ. *de H. L.* Alius, dictus *Junior*, floruit ſeculo præt. Auctor libri de Magiſtratibus, item de Principibus Venetis, cum relatione belli Gallici. Ei Aldus Manutius Angli Politiani opera inſcripſit. Franc. Modeſtus, *lib.* 10. *Venetiados*. Phil. Bergomenſis, *lib.* 16. *Chron.* Geſn. *in Bibl.* &c.

Marinus Tyrius, Geographus, an. Ch. 60. Luc. Gauril. *in Calend. Eccl. p.* 16. *edit. Ven.* 1552.

Marinus lacus, portui Herculis proximus in Tuſciâ, ut Strabo eum deſcribit *lib.* 5. *Lago d'Orbitello* hodie vocatur, ut ex tabulis colligitur.

Marionis, urbs Germ. non obſcura ad Albim fluv. in Saxonia, duci ſuo parens inter Brunſwicum & Lubecam, *Lunenburg*, teſte Petro Apiano. Urbs Vindilorum Cluverio, eſt *Hamburgum*. Vide ibi. Altera urbs Pomeraniæ, *Lubec* Ortelio, in ora maris Suevici Nunc *VViſmaria*. vide ibi. Cluver. Sanſ. Briet.

Maris, lacus Thraciæ in finibus Ciconum apud Maroneam urbem. *Lago di Marogna*.

Mariſſa, urbs Idumææ potens & opulenta, à Juda Maccabæo expugnata.

Mariſus, *Marus* Tacito, & poſterioribus *Maryſius*, fluv. Daciæ per Tranſylvaniam in Tibiſcum influens, ac Albam Juliam alluens. *Maris* Herodoto dici videtur. *Meriſch* Germanis, *Marons* incolis. Oritur ex monte Carpatho, in Tranſylv. ſupra opp. Novum mercatum, dein Albam Juliam, Lippam, aliasque Tranſylv. urbes rigans, uti & Chonadium Hungariæ, ibi paulo infra Tibiſco miſcetur, juxta Singidavam. Baudr.

Mariſus, ingens Thraciæ fl. qui ab Hæmo defluens, rigatis Philippopoli, Adrianopoli, &c. in mare Ægæum ſe exonerat. Virgil. *Georg. lib.* 4.

Gurgite cum medio portans Oeagrius Hebrus.

Maritha, vel *Maritha*, montes Arabiæ Felicis in orâ Auſtrali, haud procul à littore, & ortu Laris fluvii. Ptol. *Martimos* hodie.

Maritima Colonia, Galliæ Narbonenſis urbs, caput Avaticorum, quibus ad mare inter ora Rhodani & Maſſiliam ſedes. *Martegues*, ſeu *l'Isle de Martegues*, teſte Joh. Poldo. Ptol. Μετὰ δὲ τὴν Ῥοδανοῦ θαλάσσῃ αὐτῇ Ἀουατικῶν πόλις Μαριτίμη κολωνία. Sic rectè libri veteres. Vide *Maſtramela*. Baudrando opp. eſt Provinciæ celebre, cum tit. Princ. in Inſ. parva, ad oſtia Aſtromelæ ſtagni, ubi ſe exonerat in mare Mediterr. Cum portu capaci. Eſt ad ſtagnum hoc Maſtromelam *l'eſtang de Martegue*, vel *mer de Martigues*: Item à loco proximo *l'eſtang de Berre*, quoque Maramas, ſeu Miramas locus, quem alii *Maritimam Avaticorum* eſſe malunt. Intra Campos lapideos vicus cernitur *Fos*, qui à Foſſis Marianis proximis nomen videtur accepiſſe, unde Foſſenſis ager *terroir de Fos*, Maritimæ propinquus, Vide Hadr. Valeſium *Not. Gall.* Hinc nautæ peritiſſimi, vulgò *les Martegaux*. 5. leuc. à Maſſilia in Circ. 9. ab Arelate in Eur. Vocatur a quibuſdam *Venetia Gallica*, comprehenditque tres urbes *Jonquieres*, *l'Isle* & *Ferrieres*, è quarum una in aliam ponte tranſitur. Captura hic optimorum piſcium locupletiſſima, ad quam uti ſolent incolæ cymbarum genere, ex arundinibus marinis confecto, quas *Bourdigons* vocant. Foſſa, quæ à ſtagno ad mare, unâ hinc leucâ diſtans, pertinet, Romani ſine dubio eſt operis. Urbs olim quoque inſ. ſeu pons S. Genaſii dicta, à Barbaris malè habita eſt, reparata tamen. Cùm ſub diverſis olim Dominis eſſet, jam Principatus eſt, ut dictum, ad Vindocinam domum pertinens. Certi chorearum generis hic uſitati meminit Solerius, unde Prov. *Danſer la Martingale*. Vide Noſtradamum *Hiſt de Provence*. Bouchæum *deſcr de Prov. l.* 4 *c.* 4 *§.* 1.

Maritimæ Alpes, *le Montagne di Tenda*, à mari Medit. ad montem Argentarium, extenduntur, in limite Delphinatus, ſeu etiam ad montem Veſulum, inter partem Liguriæ, Comitatum Tendæ & Marchion. Saluciarum ad Ort. & Nicææ Comit. ad Occ. Earum partes ſunt montes *Col de l'Argentiere*, *Col delle Feneſtre*, & *Col de Tende*, uti Mons Acema.

Maritimæ ſtationes, Marmolio & Mol. *Saline*, locus Cyrenaicæ apud Syrtim magnam, in Africæ confinio, inter Drepanum prom. & Diarrhoeam opp.

Marium. opp. Cyprii in orâ Boreali, olim Arſinoë apud Steph. dictum. *Vaſilipotamo* Tho. Porcatio. *Catullus* maſculinè protulit pl. num.

Quæ ſanctum Idalium, Marioſq; apertos.

Marius. Arviragi fil. Britannorum Rex, Pictos vicit. A. Ch. 70. Ei ſucceſſit fil. Coylus, an. Ch. 93. Polyd. Virg. *hiſt l.* 2. & 3.

Marius. oræ nomine *Cajus*, vir ſtrenuus fuit, ex municipio Arpinate humili loco natus, qui multos annos vitam ruſticam egit, procul ab urbanis negotiis. Deinde per ordinem primis honoribus functus, legatus Metellum in Numidiâ criminando, Conſulatum adeptus, an. 647. *U. C.* Jugurtham captum ante currum egit. Prop. *lib.* 3.

Conſule cum Mario victa Jugurtha ſedet.

Tantam fortitudinis ſuæ opinionem Romanorum animis infixam reliquit, ut imminente Cimbrorum Teutonumque terrore, quinque continuos Conſulatus ei detulerint, unde Ovidius,

Conſule quo toties Roma ſuperba fuit.

Propert. 2. 1.

Cimbrorumq; minas & benefacta Mari.

Hinc Cic. (qui de Conſulatu ejus carmen ſcripſit) pro *C. Rabirio*, *C. Marius pater patriæ*. Et *pro Sextio*. *Ad ſalutem Romani Imperii natus*. Dictus & *Tertius Romæ conditor*. Sextùm Conſ. cum Catulo factus, Cimbros in Galliâ, Pyramide, cujus fundamenta adhuc cernuntur, in via regiâ, quæ Aquis Sextiis ad Fanum S. Maximini ducit, erectâ, An. 652. *U. C.* Teutonas in Italiâ vicit, deque his triumphavit; Cimbrico bello primum profligatus in ſomnio præmonitus eſt, victoriam ſe conſecuturum, ſi prius diis victimam filiam nomine C. Iphurniam faceret. Patriæ igitur charitati naturâ poſtpoſitâ, eo facto victoriam comparavit. Duæ adhuc hîce temporibus in Germ aræ ſunt, quæ eo tempore, quo victoriam Marius eſt conſecutus, tubarum clangorem edunt, Plut. *in Mario*. Saturninum Trib. P. hoc Conſulatu, quòd ſeditioſus eſſet, necavit, & in Aſiam transgreſſus Mithridatem laceſſivit, novi triumphi materiam quæſiturus. Cujus belli cura poſtea Sullæ demandata cùm alibi occupatus Marius eſſet, tamen C. Sulpitio Trib. Pl. annitente, Mario denuo commiſſa eſt. Hinc Sulla Romam reverſus, cùm potentior evaſiſſet, Tribuno occiſo, Marium fugavit: qui victus à Syllâ Minturnis in palude latuit: inventus, & in carcerem conjectus, immiſſum percuſſorem Gallum vultûs autoritate, & his verbis, *Tune homo audes occidere Cajum Marium?* deterruit, acceptaque naviculâ in Africam trajecit, ubi diu exulavit. Mox Cinnanâ dominatione revocatus, cæſis inimicis ſeptimo Conſulatu, an. 668. *U. C.* morbo, aut (ut quidam ferunt) voluntariâ morte deceſſit. Hic cùm in cruribus varices haberet, præbuit varicoſum crus medico ſecandum, & dum ſecaretur, neque ſuſpirans, neque ſupercilia contrahens, pertulit ſectionem: Cumque medicus alterum crus ſecare vellet, minimè aſſenſum præbuit, dicens, Curationem tanto dolore dignam eſſe non arbitror. Vide porro Vellejum Paterc. *l.* 2. Salluſt. *de bell. Jugurth.* Liv. *l.* 64 & 65. *Brev.* Flor *lib.* 3. *c.* 3. Aurel. Vict. *de Vir. Ill. c* 67. Eutrop. *l.* 4. & 5. &c. Habuit filium Marium nomine, qui cùm eſſet 27. an. Conſulatum invaſit: quem honorem mater tam immaturum flevit. Hic patri ſævitiâ ſimilis Curiam armatus obſedit, & inimicos trucidavit. Tandem & ipſe crudeliſſimo mortis genere Catuli manes placatum miſſus eſt. Vide Lucan. *l.* 2. ſed hic fuit M. Marius, Caji frater. Juvenal. *Sat.* 8.

Arpinas alius Volſcorum in monte ſolebat
Poſcere mercedes alieno laſſus aratro,
Nodoſam poſthac frangebat vertice vitem,
Si lentus pigrâ muniret caſtra dolabrâ.
Hic tamen & Cimbros, & ſumma pericula rerum
Excipit, & ſolus trepidantem protegit urbem.

Idem Sat. 10.

Exſilium & carcer Minturnarumq; paludes,
Et mendicatus victâ Carthagine panis
Hinc cauſas habuere. Quid illo cive tuliſſet
Natura in terris, quid Roma beatius unquam,
Si circumducto captivorum agmine, & omni
Bellorum pompâ animam exhalaſſet opimam,
Cùm de Teutonico vellet deſcendere curru.

Lucanus *lib.* 2.

Cùm poſt Teutonicos victor, Libycosq; triumphos
Exul limoſâ Marius caput abdidit ulvâ.
Stagna avidi texere ſoli, laxæq; paludes
Depoſitum, Fortuna, tuum: mox vincula ferri
Exedere ſenem, longusq; in carcere pedor,
Pœnas ante dabat ſcelerum. Mors ipſa refugit
Sæpe virum, fruſtraq; hoſti eſt conceſſa poteſtas
Sanguinis inviſi, primo qui cædis in ictu
Diriguit, ferrumq; manu torpente remiſit.
Viderat immenſam tenebroſo in carcere lucem,
Terribilesq; Deos ſcelerum: Mariumq; futurum,
Audieratq; pavens: Non hæc contingere fas eſt
Colla tibi: debet multas hic legibus ævi,
Ante ſuam, mortes: vanum depone furorem, &c.
— Idem pelago delatus iniquo
Hoſtilem in terram, vacuisq; mapalibus actus,
Nuda triumphati jacuit per regna Jugurthæ,
Et Pœnos preſſit cineres. Solatia fati
Carthago Mariusq; tulit, pariterq; jacentes
Ignovere Deis. Libycas ibi colligit iras,
Ut primùm Fortuna redit: ſervilia ſolvit
Agmina: conflato ſævas ergaſtula ferro
Exeruere manus. —
— Prô fata quis ille,
Quis fuit ille dies, Marius quo mœnia victor
Corripuit? quantoq; gradu mors ſæva cucurrit? &c.

Septimus hæc ſequitur, repetitis faſcibus annus,
Ille fuit vitæ Marii modus, omnia paſſo
Quæ pejor fortuna poteſt, atq; omnibus uſo,
Quæ melior menſoq; homini quid fata pararent.

C. *Marius*, prioris fil. de quo vide Plut. *in vitâ Patris*. Mortem ejus innuit Strabo, ubi de Præneſtæ cuniculis, *lib.* 5 ὧν ἐν μιᾷ Μά-ριος πολιορκούμενος ἀπέθανε: Epitome *l.* 88 *C. Marius Præneſte obſeſſus a Lucretio Aſella Syllanarum partium viro, cùm per cuniculum captaret evadere, ſeptus ab exercitu mortem ſibi conſcivit in ipſo cuniculo, cùm ſentiret ſe evadere minimè poſſe.* Vide Aur. Vict. *in de Viris ill.* c.68. Flor. *l.*3. c.21. Eutrop. *l.*5. *&c.*

Marius, interemptis Victorino, Lolliano & Poſthumo, triduo tantùm imperavit: vir quidem ſtrenuus, ac militaribus iiſq; ad Imperium gradibus evectus. Antea opifex fuerat ferrarius, cujus manus vel ad feriendum, vel ad impellendum robuſtiſſimæ fuerunt: nam fortiſſimos quoſq; uno digito ſic afflixit, ut quaſi ligni vel ferri ictu percuſſi dolerent. Hujus concio prima fuit. Occiſus eſt à quodam milite, quem dedignari ac ſpernere videbatur, cùm tamen ejus quondam miles ille operarius in fabrili officina fuiſſet, dixiſſeque fertur inter occidendum, *Hic eſt gladius, quem ipſe cudiſti.*

Marius & Caſprus, amicorum par fideliſſimum. Sil. Ital. *l.*9.

Sternit ut unanimo Marius ſuccurrere Caſpro
Conatus, meinen iq; viro ſupereſſe cadenti:
Lucis idem auſpicium, ac patrium, & commune duobus
Paupertas, ſacro juvenes Præneſte creati.
Miſcuerant ſtudia, & junctâ tellure ſerebant.
Velle, ac nolle ambobus idem, ſociataq; toto
Mens ævo, ac parvis dives concordia rebus.
Occubuere ſimul, votiq; ex omnibus unum
Id fortuna dedit, junctam inter prælia mortem.

Marius Celſus, poſt Galbam & T. Vinium Conſul deſignatus, & Galbæ uſque in extremas res amicus, quem poſt cædem Galbæ à militibus ad ſupplicium expoſtulantibus, induſtriæ ejus innocentiæque quaſi malis artibus infenſis, Otho ſimulatione iræ vinciri juſſum & majores pœnas daturum affirmans, præſenti exitio ſubtraxit. Tac. *Hiſt.* 1. 45.

Marius Georgius, Venetus, Philoſophus & Theologus, Servita. Scripſit contra Simoniacos, libb. 2. quibus titulus: *de Libertate Eccleſiaſtica*. Item vitam S. Beniſii, metro, Voſſ. *de H.L.* Poſſevin *in appar.*

Marius Maturus, maritimarum Alpium procurator, concitâ gente, arcere provinciæ finibus Othonianos nequicquam intendit. Tacit. *Hiſt. lib* 2. *cap.*13.

Marius Maximus, Hiſtoricus Lat. ſcripſit libb. 7. hiſtoriæ Auguſtæ, uſque ad Alexandrum Severum, qui perierunt. Ammiano Marcellino, *lib.* 38. multùm laudatus. Spartian. Vopiſcus, Lampridius, &c.

Marius Mazolenus, Theologus, Philoſophiam Patavii docuit.

Marius Mercator, ſcripſit contra Neſtorianos, Pelagianos, &c. tempore Auguſtini. An Italus? ita videtur: ab Auguſtino impensè æſtimatus. Vide Aug. *Epiſt.* Opera ejus Garnerius Jeſuita edidit.

Marius Nepos, prodigus, & ob flagitia egens, à Tiberio propterea Senatu motus.

Marius Nizolius, ſcriptis celebris, ſec. præt.

Marius Philelphus, fil. Franciſci, ſcripſit Poëmata, de arte Rhetorica, Epiſtolas, &c.

Marius Priſcus, Proconſul, Africam provinc. ſpoliavit. Juv. *Sat.*1.

Exul ab octavâ Marius bibit, & fruitur diis
Iratis, at tu victrix provincia ploras.

Idem *Sat.* 8.

Cùm tenues nuper Marius diſcinxerit Afros.

Marius Salominius, JC. inſignis, librum *de Principatu* edidit, Item *de Bono & Æquo: de Voluntario & Involuntario, &c.* Filchard. *in vitis Jurecoſſ.*

Marius prænomine *Sextus*, Hiſpaniarum ditiſſimus, delatus inceſtaſſe filiam & ſaxo Tarpejo dejectus: reverà ut magnam pecuniæ vim aurariasque ejus Tiberius occuparet: Ser. Galbâ, L. Sullâ Coſulibus, Tacit. *l.*6. *c.*19.

Marius Victorinus, vide ibi.

Marius, opp. Laconiæ.

Marka, vel *Marchia*, Germ. *Mark*, ſignificat regni aut provinciæ alicujus terminum: unde *Marchiones*, limitum Præfecti. Item regio Aquitaniæ, in agro Lemovicino, *la Marche de Limoſin*, ſic dicta, quòd inter Bituriges Cubos & Lemovices poſita, Aquitaniæ gentibus undique cingeretur. Dividitur in ſuperiorem *la haute Marche*, & inferiorem *la baſſe Marche*, quòd ſub montibus jaceat. Hanc regionem ab Auberto Comite, Henrico Anglorum Regi venditam, an. 1170. refert Rogerius Hovedenus. Iſabella dein Regina nupſit Hugoni le Brun, Comiti Marchiæ an. 1258. Thomæ Walſinghamio dicitur *Marchia Vaſconiæ*, fortè quòd inter Franciam & Comit. Toloſanum provinciamve Narbonenſem, tum Vaſconiæ nomine deſignari ſolitam, poſita eſt. Et certè hodieque per jocum cives urbis Lemovicarum *Gaſcons de Limoges*, quòd à Vaſconum finibus non longè abſint, appellantur. Valeſ. *Not. Gall.*

Marla, vulgò *Marle*, opp. Picardiæ, ad amnem Serram, in Tiraſcia tractu, 3. leuc. à Guiſia in Mer. 4. à Lauduno in Cæc. ſatis cultum.

Marloratus Auguſtinus, Lotharingus, Rotomagenſis Eccleſiæ Paſtor, ſtrangulatus juſſu Annæ Mommorencii Conetab. & Guiſii Ducis, obiit Rotomagi an 1571. æt. 56. Scripſit expoſitiones Eccleſiaſticas *in Geneſin, Pſalmos, Eſajam & Novum Teſtamentum*: edit. per H. Steph. an. 1562. 1564. 1570. ut & Morgiis, Genevæ, &c. Item, *Theſaurum locorum Comm. S. Script.* fol. editum an. 1624. & prius alibi Vide Bezam *in Iconibus*, Melch. Adami *in Vitis*, Crowæum *Elencho Scriptorum in S. Biblia, &c.*

Marma, Arabiæ Fel urbs in Rubro littore. Plin. Phœniciæ quoque civitas. Steph. Occupata à Sultano, an. 1285. P. Æmilius *l.* 8.

Marmaces, populi Æthiopiæ. Steph.

Marmacus, Pythagoræ pater. Diogenes Laërtius: Πυθαγόραν ἔνιοι μὲν φασὶν υἱὸν εἶναι Μαρμάκου.

Marmanda, villa valde nobilis dicta Petro Monacho *de bello Albig.* c.63. caſtrum eſt Galliæ, ad Garumnam, in Nitiobrigibus. Vulgò *Marmande en Agennois*.

Marmara Syriæ aut Euphratenſis urbs, libr. Not.

Marmares, Lyciæ gens & urbs, ad extrema ejus regionis, verſus Aſſyriam. Vide Diod. *lib.*17.

Marmarica, regio parva Africæ, inter Cyrenaicam ad Occid. & Ægyptum ad Ort. nunc *Barcha*, olim Mareotis Lybia, teſte Plin. Urbes olim ejus claræ Cherſoneſus magna & Parætonium. Baudrando fuit, inter Lybiam exteriorem ad Ortum & Cyrenaicam ad Occ. eratque pars Lybiæ veræ, nunc regni Barcæ, ſub Turcis. Terminatur à Mer. deſerto Barcæ, à Sept. mari Mediterr. Ibi vix aliquot oppidula in ora littorali. Popul. *Marmaridæ* Straboni, & *Barcitæ* Ptol. quos ſerpentes incantare ſcribit Solinus: Ibidem elephanti, teſte Sidonio. Lucan. *lib.* 9.

—— Gens unica terras
Incolit à ſævo ſerpentum innoxia morſu
Marmaridæ Pſylli, par lingua potentibus herbis.

Vide plura ibidem Silius *lib.* 3.

Marmarida medicum vulgus ſtrepuere catervis:
Ad quorum cantus ſerpens oblita veneni,
Ad quorum cantus mites jacuere ceraſtæ.

Vide quoque *l.* 14. Item *Barce*.

Marmaridius, magi nomen. Plin. 31.

Marmarion, urbs Eubœæ. Steph. Inde Apollo *Marmarinus*, qui inſigne ibi habebat templum. Strabo *lib.* 10.

Marmax, fluvius in Peloponneſo, Elidis regionis. Pauſ.

Marmeſſus, Mars eſt Romanorum linguâ. Lycophr. interpres.

Marna, nobile olim caſtrum Galliæ, in pago Laudunenſi, ad Saram fluv. Vulgò *Marle*. Vide Hadr. Valeſium *Not. Gall.*

Marnan, templum Jovis Cretenſis, in Gazâ Palæſtinæ. Vocatur autem puellæ in Cretâ *Marnan*. Stephanus Μάρναν ἑρμηνεύεσθαι Κρηταγενῆ. Ridiculè; neque enim id ſignificat *Marnas*, ſed *Dominum hominum*. Bochartus.

Marnia, quibuſd. *Mernia*, vulgò *Mernis*, prov. Bor. Scotiæ, in ora maris Germ. inter Marriam ad Sept. & Anguſiam ad Occ. Ibi tantùm caſtrum Dunotyrum, in ora.

Marnixius, Philippus Aldegondius, nobilis Belga, Fœderis contra Inquiſitionem initi verba Proceribus dictavit, an. Chr. 1566. Antverpiæ Præfectus, cùm à Parmenſi Duce obſideretur, an. 1584. urbe deditâ, ſcripto calumnias malevolorum abſterſit. Nuptias Friderici IV. Electoris Palatini cum Conſtantina Aloiſia Juliana Guilielmi Arauſ. Princ. filia conciliavit. Scripſit vernaculâ linguâ librum elegantem, *Bienekorf*, contra Pontificios. Obiit an. Chr. 1598. De hoc Hugo Grotius: *Philippum Aldegondium, Arauſionenſi individuum, urbesq; & populos regentem olim qui viderant, ad ultimum uſq; diem litterata quiete reconditum mirabantur.*

Maro, opifex fuit figulus, ſive, ut alii putant, magi cujuſdam viatoris mercenarius, Virgilii Latinorum Poëtarum principis pater. Vide *Virgilius* & *Menophis*.

Maro, nomen urbis, vallis & Marchionatus, in Italia: ſub Duce Sabaudiæ, in ora Genuenſi, Du Val. *Geogr.*

Marobodum, Suevorum Rex, adoleſcens Romæ benignè ab Auguſto habitus, reverſus ad ſuos occupavit dominationem privatus, ſibique præter Marcomannos populares ſuos ſubjecit Lygios magnam nationem, Zumos, Guthones, Mugilones, Sibinos, & inter ipſos Suevos magnum populum, Semnones. Victus acie ab Arminio, dein à nobili inter Gothones juvene nomine Catualdâ, profugo olim vi Marobodui, pulſus, atque ad Tiberium confugiens, per duodeviginti annos, Ravennæ habitus eſt.

Marobudum, ſeu *Marabodi Regia*, Praga eſt Aventino, Sanſoni, Brietio. Vide *Praga*.

Marocanum, ſeu *Marochum* regnum, Gall. *Royaume de Maroc*, regnum eſt amplum Barbariæ juxta Oceanum Atl. qui ei ineſt ad Occ. ut regnum Fezzæ ad Bor. Segelmeſſa, Tafileta, & Darcha, regiones Biledulgeridiæ ad Ort. Tenſiſta regio ad Auſtr. Sæpiſſimè unitum fuit regno Fezzæ, ut & nunc, ſub Rege Tafiletæ. Hiſtoria ſic habet: Sub Saracenis olim utrumque fuit, qui Feſſam *Aulam Occidentalem* appellarunt, quòd Muhammedani Imp. quaſi altera ſedes eſſet. Imperium autem hoc Caliphæ altive Reges externi tenuerunt, uſque ad an. 1053 quo Abul Texfius, Almohavidarum ſive Lamptuniorum gentis princeps exteros pepulit.

Inde

Inde Abrahamo, pronepote ejus, occiſo, Abdul-Mumen rerum potitus eſt, ex ludimagiſtro primus in Africa Pontifex & Imperator, qui Imperium Tripolim uſque protulit. Pòſt Abdulacus, è Merina familia, circa an. C. 1210. ſurrexit, è cujus poſteris, ultimum itidem Abdulacum dictum, circa an. 1480. Sciriſius quidam delevit: ad quem genus retulere Ahmedes & Muhammedes, fratres Scirifii, qui regiam ſedem Maroci fixere, primò tributum pacti à Muhammede Oatazeno, cujus familia, poſt Merinenſes extinctos, Feſſæ regnavit, mox verò eodem ſuperiores redditi. Et Muhammedes quidem fratre mortuo, inſtructo bello contra Muhammedem Oat. cujus ſtudiis antea præfectus fuerat, eum vicit ac tandem ſuſtulit ſec. præc. Nunc verò tractibus iſtis potitus eſt haud pridem Tafiletta, Princeps à loco paternæ jurisdictionis nomen nactus: Regis Marocani filio apud Hiſpanos exulante. Vide Thuan. *Hiſt. lib.* 7. Relation. Reſidentis Angl. *in App. Diar Eur. Cont.* 19. &c. Ejus provinciæ ſunt 7. Suſa, Hea, Guzula, Teldeta, Haſcora, Ducala, & *Marochia*, quæ præcipua eſt, & maximè fertilis cultaque, ut & quæ in Occ. tendunt, Eſt hæc in mediterr habetque ad Bor. Haſcoram, ad Occ. Heam, ad Auſtr. Guzalam, ab Or. Darrham regionem.

Urbes regni Marochani.

Agades, ſeu fanum S. Crucis, *Agades*, ſeu *Santa Cruz*.	Mazaganum, *Mazagan*.
	Meſſa, *Meſſa*.
Azafia, *Aſafi*.	Tagavoſtum, *Tagavoſt*.
Azamurum, *Azamor*.	Tarodantum, *Tarudante*.
Elmadina, *Elmadine*.	Tedneſta, *Tedneſt*.
Marochium, *Maroch*.	Teſza, *Teſza*.
Tejeuta, *Tejeut*.	

Marochium, i. illuſtris & ſacra, Gallis *Maroc*. Hiſp. *Marruecos*, Italis *Murocko*, ſedes regia, civ. ampliſſima & ſplendidiſſima, (ſub Principe enim Hali Joſephi fil. plusquàm centies mille numeravit domos,) cum palatio ſuperbiſſimo, in regno Marochano. Rex Almanſor plurimum ſplendoris huic urbi conciliaſſe dicitur, in qua turrem fuiſſe ferunt, cujus apex tria aurea poma ſuſtineret, magicis artibus incantata. An *Bocanum Hemerum* antiqq. Vide ibi. Sed à paucis annis valdè imminuta eſt, deficitque in dies, propter bella. 160 m. p. ab ora maris Atl. 90. à confinio regni Fezzæ. Vide Ortelium, Sanſon. *Geogr.* Marmol. & Joh. Leonem, *in deſcr. Africa.* Hiſt. *Tafileta.*

Majoralica thermæ, ad radices Pyrenæorum, 5. leuc. ſupra Lugdunum Convenarum in Mer. in ipſo limite Aragoniæ.

Marojalum, vicus vel villa Galliæ, ad Carim, *Marveil ſur Cher*, in extremis Turonum finibus, ſeu ipſo Turonum, Biturigum Bleſenſiumque confin. Hic Eccleſiam S. Martini, incenſam eſſe an. 594. ab exercitu Guntchramni R. tradidit Gregorius Turon. Ibidem Cuppa, Comes ſtabuli Chilperici, dum filiam Bandegiſili Cenomanorum Epiſcopi noctu per vim rapere conatur, à Magnatrude matre magna cum ſuorum clade repulſus eſt, an. 590. Item villa Regia Aurelianis propinqua, quò Epiſcopi Ducesque & populus convenere, regnante Chlotario Chlodovei jun. filio: *Marolle* vulgò, in ſilva Aurelianenſi. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Maronea, Ciconum civitas Arch. in Thraciâ, apud oſtia Hebri, ad Stœmum fl. Steph. præſtantiſſimo vino laudata. Tibullus 4. 1.

Victa Maroneo fœdatus lumina Baccho.

Iſmarus Homero, teſte Heſychio, *Marogna* Sophiano.

Maronias, urbs Syriæ, Chalcidicæ regionis. Ptol. unde *Maronita* hæretici. Aliis urbs eſt Palmyrenes, 30. m. p. à Palmyra in Bor. Chalcidem verſus. à qua 50. mill. in Eur. diſtat, uti & 80. ab Antioch.

Maronita, populi Palæſtinæ, in Libano. Item à Marone quodam dicti: Jacobitarum, Neſtorianorum & Monothelitarum deliria olim ſecuti, ſeceſſione ab illis factâ, ſub Balduino IV. Rege Hieroſol. & Almerico Patr. Latino Antioch. poſt an. 500. cum Latinis coaluiſſe dicuntur. Poſtmodum horum in Oriente rebus in deterius ruentibus, refrixit amicitia, ſed an. 1445. ſub Eugenio IV. miſſo in Cyprum legato, redintegrata narratur, &c. Linguâ utuntur, quæ aliquid ex Syriaca mutuatur, Jacobitisque ac Neſtorianis quoque communis eſt, quamvis hi illam paulò aliter pronuntient, ſcribantque. Commercium cum Arabibus effecit, ut hodie non niſi in ſacris illâ utantur, exceptis 5. aut 6. circiter vicis, qui majorum linguæ tenaces extiterunt, quæ miſcella quædam ex Syriaca & Arabica eſt. Se *Telmid Roumie*, i. diſcipulos Romæ vocant. Patriarcham habent, Archiepiſcopos, Epiſcopos & circiter 150. parochos. Sedes Patriarchæ Canobinum eſt, monaſterium in rupe extructum: A Turcis ſæpe, quibus ſubſunt, in proximos montes ſe ſubducere coguntur, tam inopes, ut etiam Epiſcopi illorum victum ſibi manuariis artibus quærere neceſſe habeant. Colunt autem hortos, & agros. Quamprimum Epiſtola vel Evangelium à Miniſtro, Syriacè prælectum eſt, mox idem Arabicè exponit, quæ lingua omnibus nota eſt: Inter legendum Auditores caput motitantes ſecum ſubmurmurant *Num*, i. Omnino, & *Eynam*, i. certè, profectò confirmantes aliquando juramento, *Eynala*, hanc eſſe veritatem Dei. Jejunia per annum obſervant quatuor: Sacerdotes magno honore colunt, qui cœruleâ in pileo faſciâ à reliquis diſtincti, conjugati ſunt; cùm Epiſcopi bibunt, reliqui vel ſurgunt honoris ergò, vel humi ſe proſternunt, felicia ipſis apprecati. In Sacramentorum adminiſtratione ferme Occidentales ſequuntur. Guil. Tyr. *l.* 12. *c.* 8. Jac. Vitriac. *l.* 1. *c.* 77. &c.

Marora, Sargarauſenæ in Cappadociâ urbs. Ptol.

Marozia, Romana, Theodoræ filia, impudentiâ, ſceleribus & tyrannide in Eccleſia Rom. exercitâ famoſa. Formâ & ingenio abuſa, pleroſq; nobilium Romanor. in caſſes ſuos pertraxit, Mole Adriani, quæ ad Adelbertum ſpectabat, Tuſciæ Marchionem, ex qua Albericum filium ſuſcepit, potita, poſt Adelberti mortem, filio illius Guidoni nupſit. Creavit & removit Papas pro lubitu: Hinc Johanne XI. deturbato, Petroque fratre ejus occiſo, Leonem VI carceris pœdore confecit, ſurrogato an. 931. Johanne XII. quem ex ſceleſto concubitu cum Sergio III. ſuſceperat *Proh pudor proh dolor!* exclamat Baronius *in Annal.* Plat. *in Vitis Pontif.* Luitpr. *l.* 3. Flodoard. *in Chron. &c.*

Marpeſia, prima Amazonum regina. Juſtinus. V. & *Marthesia*.

Marpeſſa, filia Eveni ſpecioſa, uxor Idæi, omnium illius ſeculi virorum formoſiſſimi, mater Cleopatræ pulcherrimæ fœminæ, uxoris Meleagri. Hanc maritus fertur tam tenerè adamaſſe, ut, cùm eam Apollo rapere conaretur, ſumpto arcu & ſagittis raptorem invadere non dubitarit. Verùm cum ejus recuperandæ ſpes nulla ſupereſſet, mater eam pro Marpeſſâ Alcyonem nominavit, quòd fatum cum eâ ſimile ſortita videretur. Hom. *Iliad.* 9.

Marpeſſus, Myſiæ opp. apud Idam montem in agro Trojano, unde ortum habuit Sibylla Helleſpontica, teſte Lactantio. Item mons in Paro inſula candidi marmoris ferax. Hinc *Marpeſia cautes* apud Virg. *Æn.* 6. Steph. Μάρπησσα ὄρος Πάρου, ἀφ' ὧ οἱ λίθοι ἐξαίρονται. *Marpeſſa* itaque eſt מער בצע *mar-betſa*, i. e. *caverna exciſionis*. Boch.

Marpſias, litigioſus quidam, nugax ac turbulentus Rhetor, quem traducit Ariſtoph. *Acharn.* 2. 6.

Marpurgum, vulgò *Marpurg*, oppidum non ignobile Haſſiæ, quod mortuo Henrico Haſſiæ Landgravio, cùm filii inter ſe partirentur hæreditatem paternam, obtigit Ludovico minimo natu, Epiſcopo Monaſterienſi, an. Ch. 1308. Iterum, cùm Ludovici Mitis fil. primogenitus Ludovicus Pius Caſſellas obtineret, junior Henricus Marpurgum nactus eſt, mortuus an. 1483. In cujus fil. Wilhelmo Marpurgenſis linea eſt terminata. Cùm dein ſub Philippo Magnanimo, Pontificiâ religione abolitâ, monaſteria in Scholas & Xenodochia converterentur, hinc Academia Marpurgenſis initium duxit, cujus tamen privilegia demum an. C. 1541. promulgata ſunt. Ejuſdem Landgravii auſpiciis colloquium hic, inter Lutherum, Melanchthonem, Zuinglium & Oecolampadium habitum eſt. anno 1529. cui etiam Bucerus & Capito interfuerunt: Ibi in omnibus Chriſtianæ Relig. capitibus conventum eſt, excepto articulo S. Cœnæ, in quo tamen tolerantiæ mutuæ lex ſancita. Ex hujus filiis ſecundò genitus Ludovicus Marpurgum nactus eſt: quo ſine prole extincto an. 1604. Mauritio Guilielmi fil. ditio hæc ſortitò obtigit; qui Reformatâ religione introductâ, cives turbarum hinc concitarum reos, clementer habuit, condemnatus tum in hac cauſa, tum Waldecciâ à Ferdinando II. an. 1622. & Ludov. Darmſtattinus, cui Marpurgenſis ſucceſſio à Cæſare addicta eſt. Auguſtanam confeſſionem ſolenni pompâ in Academiam an. 1625. reduxit. Tranſegit cum hoc Mauritii fil. Guilielmus an. 1627. cujus Vidua aliquot præliis contra Cæſareanos victrix, reſumtâ controverſiâ Marpurgenſi, adverſus Darmſtattinos bellum feliciter an. 1640. geſſit. Vide Phil. Jac. Spenerum *Syll. Gen. hiſt.* & de Colloquio Marpurgenſi Abr. Scultet *in Annal. Eccl.* Lutherum *tom.* 4. *Jen cap.* 10. &c. Confluxiſſe in urbem hanc duodecies centena M. hominum dicuntur, cùm Eliſabetha Haſſiaca, à Gregorio IX. inter Sanctas relata, publicè hic promulgaretur, an. 1237. &c. Vide quoque *Mattiacum & Martpurgum.*

Marquardus Freherus, JC. Auguſtanus celeberrimus, auctor plurium operum. Scripſit inter alia Corpus Hiſtoriæ Gallicæ.

Marquardus Leo, Auctores Occidentis enarravit, &c. Editus liber Ingolſtadii, an. 1610.

Marquardus de Suſanis, Italus. Scripſit *de Cœlibatu*, *de Judæis*, *&c.* Geſn. *in Bibl.*

Marraſium, Perſidis opp. medit. Ptol. olim clarum, Perſepoli & Arbuæ finitimum. Vulgò *Marazu*.

Marria, vide *Marnia*.

Marriche, Parthiæ urbs. Ptol.

Marrona, vulgò *Renelle*, quaſi *Marronella*, aut quaſi *Ranula*, vel *Ranella*, à ranarum copia, amnis Galliæ, Rothomago ad Occ. in Sequanam influens. Hadr. Valeſius.

Marrubii, populi Italiæ circa Fucinum lacum, ſic dicti vel à rege *Marrubio*, vel quòd circa *mare* habitabant. Stagna enim & lacus veteres etiam Maria appellabant. Urbs *Marrubium*. *Marnol.* eand.

Marrucini, populi Italiæ in regione Marſorum. Sub Samnitibus Baudrando, inter Veſtinos ad Occ. & Frentanos ad Ort. prope Aternum fluv. ubi nunc pars Occ. Aprutii citer. Sil. *lib.* 8.

Marrucina ſimul Frentanis æmula pubes.

Marruvium, idem quod *Marrubium*: nunc *Morea*, caſtrum Aprutii Ulter prope Lirim fluv. 5. mill. à Lacu Fucino, paulo minus à limite dit. Pontif. Magino, Cluverio, Aliis. Sil. *lib.* 8.;

Marruvium Veteris celebratum nomine Marri.

Virgil. *Æn.* 7.

Quin & Marrubia venit de gente ſacerdos.

Marúbio Straboni.

Mari,

Mars. Deus belli ab antiquis creditus, dictus Varroni *l.4. de L.L.* quòd *maribus* in bello præſit, aut certe à Sabinâ dictione *Mamers*, quo nomine illi *Martem* dicebant. A Poëtis *Mavors* dicitur per epentheſin. Jovis ac Junonis filius fuiſſe fingitur, vel, ut Ovid. fabulatur, ſolius Junonis. Cùm enim olim Juno turbata, quòd animadvertiſſet, Jovem percuſſo capite ſine fœminæ commercio procreaſſe Minervam, versùs Oceanum proficiſceretur, ut, ſcrutaretur, quo pacto & ipſa ſine viro parere poſſit; itinere fatigata ſecus fores Floræ Deæ, conjugis Zephyri, conſedit. Cumque interrogata ab eâ eſſet, quam ob cauſam ad Oceanum pergeret, rationem reddidit. Quâ cognitâ, facturam ſe voti compotem Deam pollicita eſt, ſi id Juno Jovem celaret. Quod cùm Juno jurejurando affirmaſſet, mox illam Flora monuit, in campis Oleniis florem eſſe, quo tacto ſtatim conciperet ſine viro. Id experta Juno concepit, & Martem peperit. Hunc ferunt poſtea cum Venere concubuiſſe, eoſque Vulcani artibus, ut erant nudi, occultis laqueis irretitos, Deorum omnium riſui expoſitos fuiſſe, donec Neptuni precibus motus Vulcanus eos diſſolvit. Sororem habuit Bellonam, belli Deam. Sacrum ei fecerunt equum, lupum, canem & picum, quos in Dei hujus tutelâ eſſe credi voluerunt. Salios habuit ſacerdotes & Flamines, qui ab eo *Martiales* dicebantur. Ex Venere Hermionem, Cadmi uxorem, ex Rhea Romulum & Remum, ex Thebe, Aſopi filia, Evadnen, ſuſcepiſſe dicitur. Vide Heſiod. *in Theogon.* Lil. Giraldum, *l.* 10. *hiſt. Deor.* Nat. Com. *in Mythol.* Th. Dempſt. *Antiqq. Rom. paſſim*, Alex. Roſſæum, *in Myſtagogo poëtico.* Servius *in* 8. *Æneid* annotat, moris fuiſſe apud Romanos, ut is, qui belli curam ſuſceperat, ſacrarium Martis ingreſſus, primò ancilia commoveret, pòſt haſtam ſimulachri ipſius diceretque: *Mars, vigila!* Ponitur ſæpiſſimè pro ipſo bello. Hinc *Martius*, i. e. *bellicoſus*. Eſt & ſtella una ex 7. errantibus ſupernè Jovi proxima, quatuor & viginti menſibus & 6. diebus orbem luſtrans. Lucan. *lib.* 1.

Et Cælum Mars ſolus habet.

Cæterùm quid nomine Martis veteres poëtæ, & philoſophi intellexerint, prolixè docent Lil. Giraldus & Nat. Comes. Hinc *Martius*, menſis primus anni olim apud Romanos, quem Romulus genitori ſuo Marti conſtituit. Ovid. *Faſt.* 3.

Marſaci, pop. Germaniæ.

Marſacum, pagus Petrocorii, dimidio mill. ab urbe Periguria. Ibi fons, maris inſtar fluens refluensque. Merula.

Marſalium, vulgò *Marſal*, oppidul. Lotharingiæ probè munitum, ad Sellam amnem; ſub Gallis ab aliquot annis. Vix 1. leuc. à Mojennico in Ort. 5. à Nancejo, intra paludes. Baudr. A *Sale* dictum inter Medianum Vicum *Moyen Vic* & Decem Pagos *Dieuſe*. Hadr. Valeſ. *Not. Gall.*

Marſalquivirius portus, Africæ, in ora Barbariæ, ſub Hiſp. prope Auranum *Oran*.

Marſan, tractus Galliæ, in teſquis Aquitanicis: vetus Vicecomitum ſedes, olim ſub Comit. Bigerronum, dein in familiam Beneatnenſem tranſiit. Hodie Principi Harcurtio paret. Caput eſt *Mont-Manſan*, conditum à Vice Comite Petro. Solum neque hominum neque aliarum rerum ferax eſt, ſecale tamen, milium, cetamque cum melle profert. Moretius *Diction. Hiſt.*

Marſana, nomen principis. Eſther. 1.

Marſatii, pop. Batavorum, quorum pag. *Marſen*, Plin. Ortel. *Marſci*, Tac.

Marſcalcus, al. *Mareſcallus*, primò agaſonem ſignificat, i. qui equos curat, colit, pabulo donat, expedit & adornat. *Maere* enim Teutonicè & Angl. equus, vel potius equa: *Schale*, ſervus, miniſter eſt. Sic *Mareſcalcus* equorum miniſter, vel potius equarum, quòd præſtare olim hoc genus videbatur. Virgilius *Georg. l.* 1.

Mittit & Eliadum palmas Epiros equarum.

Vide quoque Hom. *Il* β. Plin. *l.*8. *c.*42. &c. Apud Becanum *Francorum l.*2. peritum notat in tractandis & curandis equis. Hinc pro Medico & Divis ipſis, quos morborum ſanationi præficiunt; ſic Divus Antonius *Mareſcalcus* ignis ſacri dicitur. Inde etiam, quòd calceos appingunt equis ferrarii, *Mareſcales* utique nuncupantur. Sic omnino voci ab equo origo eſt: humile olim officium, & *Mareſcales* inter paſtores numerati, diſtinctique invicem ſuis gradibus, juxta numerum equorum, quibus præfuere. Unde & pro Stabulario, ſicut *Mareſcalcia* pro ſtabulo. Sed ut è tugurio Capitolium, ſic è ſtabuli miniſterio, ad ampliſſimos Regni Magiſtratus irrepſit *Mareſcales* appellatio. Haud ſecus, ac Equiſonis apud vett. Romanos, quæ, Varrone atque Nonio teſtibus, primùm de equorum moderatore, uſurpata, poſtea ad cæteros omnes, quibus rei alicujus regimen credebatur, eſt delata. Ita *Mareſcales* demum nuncupati ſunt, non ſolùm ſtabuli regii curatores & præpoſiti, ſed & regiæ domus, regii exercitus, curiarum regiarum, minorumque plurium officiorum adminiſtratores, nihil cum equis ſive ſtabulis commune habentes. Nec dedignantur humilem rei originem ſummi Principes, etiam in apice ſuæ dignitatis, profiteri. Unde Saxoniæ Elector, Imperii *Archimareſcallus*, in inauguratione Imperatoris, ſedens in equo, menſuram de avenæ acervo, ad id unicè congeſto, accipere & famulo primitus venienti miniſtrare ſolet, ſecundas in avenæ hujus diſtributione *Vicemareſcallo* ejus Dom. de Pappenheim, tertias *Mareſcallo* curiæ agente. Vide Aur. Bull. *cap. penult.* Videtur autem ſub hodierno Imperio idem eſſe *Mareſcallus*, quod ſub Carolo M. *Comes ſtabuli*: & in Imp. Or. *Protoſtrator* & *Comes equorum*, quorum hic Imperatori parat & profert equum, ille aſcendentem ſurrigit & ſedenti frena moderatur. Longobardis *Marpahi*, vel *Marhaiz*: Anglo-Saxonibus *Heretochius*. Interim inter *Mareſchallum* & Comitem ſtabuli id olim videtur fuiſſe diſcriminis, quòd Comes in ſtabulo unicus, *Mareſcalli* plures: Ille à Principe datus, hi à Comite aſſumti ſunt. Imperium igitur ſtabuli penès Comitem, miniſterium inter Mareſcallos fuit. Elato itaque Comite ſtabuli ab Officiali domeſtico, in militiæ præfecturam, (quod apud Gallos primitus videtur obtigiſſe Frogerio de Chaloe, ævo Philippi I. circa an. 1083.) elata unà *Mareſcallorum* appellatio eſt. Cùm enim in mactandis equis Regiis & equitandi artificio, alios plerunque omnes antecellerent, delecti ſunt ex eis ſæpe potiores aliquot; unus vel alius qui in militaribus expeditionibus, hoſtem luſtraret, caſtrametationi locum ſeligeret, pugnæque ineundæ rationem decerneret, equeſtribusque præfectus turmis, ut Comes ſtabuli exercitui, pugnæ initium accenderet. Hinc Brito Armoricanus *Philipp. l.* 8.

Cujus erat primum geſtare in prælia pilum,
Quippe Mareſcalli claro fulgebat honore.

Et revera jam ævo Philippi Aug. clarus erat *Mareſcalli* honos, ante Ludov. Craſſum verò, qui regnare incepit, an. 1107. non reperitur Franciæ Mareſcallus: Refertque Tilletus Gallis tantùm illorum duos fuiſſe, uſque ad Franciſcum I. qui numerum auxit. De *Mareſcallo* apud Anglo-Saxones, item de auctoritate & juriſdictione *Mareſcalli*, apud Anglos & Gallos, aliiſque huc pertinentibus, Vide prolixè diſſerentem Henr. Spelmannum *Gloſſ. Archaol.* & ſupra in voce *Mareſcallus*.

Marſi, pop. Italiæ fortiſſimi, Picentibus, Æquiculanis, & Samnitibus finitimi, quorum urbs, quæ *Valeria* etiam dicta, ad lacum Fucinum, excita, ſive aquis abſorpta, *Marci* adhuc dicta Epiſc. eſt apud Piſcinam urbem, ubi ejus Epiſc. moratur. Ferr. Baudrando fuere ſub Samnitibus, ubi nunc pars Aprutii Ulter. juxta lacum Fucinum. in limite dit. Pontif. Hinc regiunc. *Ducato di Marſi*, gentis Columnæ. A Marſo Circes filio orti, ſalivâ ſuâ ſerpentum morſibus medebantur. Virg. *Æn.* 7.

— — Neq; enim juvere in vulnera cantus
Somniferi, & Marſis quæſitæ in montibus herbæ.

Vide de la Cerdam ad locum. Ovid. 1. *Art. Am.*

Mixtaq; cum Magicis Marſa venena ſonis.

Author *de medicamine faciei*,

Nec media Marſis rumpuntur cantibus angues.

Dionyſ. Μαρσῶν ἔθνα φῦλα vocat. Marſici belli meminerunt Liv. & Appianus, quod an. 663. U. C. contra plurimos Romanorum fœderatos, quibus juris civitatis ſpes facta, moverunt. Hi, cùm propoſitum ambos Conſules in Feriis Latinis interficiendi ſucceſſu caruiſſet, Procoſ. Q. Servilium, & Fontejum Legatum necarunt, quidquid Romanorum præterea Aſculi erat, occiſo Cæſ. Strab. Plin. &c. App. *l.* 1. *Civil.* [illegible] *Marſi* quoque apud Herod. *l.*4. pop. ſunt Scythiæ Europææ. Sunt & *Marſi* Germaniæ pop. Tacito. Hinc *Oostmarſen* opp. Friſiæ regiuncula, hodie videtur, tractu Tranſiſalaninæ.

Marſicanus, vide *Leo Marſicanus*.

Marſicum, urbs Lucaniæ olim, nunc Baſilicatæ, Epiſc. ſub Archiep. Salernitano, ad Acirim fluv. *Marſico vetere* vulgò in limite Principatus ulter. 50. mill. à Salerno in Eur. 18. à mari Tyrrheno. Senſim deficit, & à paucis habitatur. *Marſicum novum*, 8. mill. à Veteri in Circium, juxta fontes Aciris, in Princip. cit. ad radices Apennini; eſt urbs ſatis culta.

Marſigni, Germ. pop. Tacit. *Marvignos* Ptolemæi eoſdem eſſe putat Althamerus. *Marſinge* mel.

Marſilius & Fulgentius, Monachi, cum Paulo Servita, ſcripſerunt pro Rep. Venetorum, contra Paulum V. an. Ch. 1606.

Marſilius Ficinus, Florentinus, Platonem ſectatus eſt. Plotini, Jamblichi, Procli, &c. paraphraſtes. Obiit an. 1499. æt. 66.

Marſilius Ingenuus, ſeu de Inghen, Canonicus Colonienſis, Geldrus, primus Univerſ. Heidelb. reſtauratæ Rector, plantatorque ſtudiorum. Edidit Comm. in Magiſtr. ſent. &c. Obiit an. 1394. Heidelbergæ ad S. Petrum ſepultus, & funebri Oratione à Nic. Provino, laudatus. Melch. Adam. Val. Andr. *Bibl. Belg.*

Marſilius Patavinus, tempore Occami, acerrimè vitia Cleri, cum Dante Aligerio Poëta, inſectatus; Scripſit ad Ludovic. Bavarum Imp. *Defenſorem pacis*, in quo Papam ſub Imperatore eſſe ſolidè defendit, hinc excommunicatus, ſeculo 12.

Marſippus, urbs Phœniciæ. Steph.

Marſna, villa fuit Regia in finibus Tungrorum ad Moſam, vulgò *Merſen*, prope Trajectum, Regum Lotharii, Ludovici & Caroli fratrum conventu nobilis, Vide Hadrian. Valeſium *Not. Gall.*

Marſonica, Pannoniæ infer. urbs. Ptol.

Marſpiter, Martis pater, ſicut Dieſpiter, Diei pater. Gell. 5. 12.

Marſus, regnavit in Tuſcia an. ante Romam conditam 318.

Marſus, Syriæ præfectus ſub Claudio Cæſare. Vide *Domitius Marſus*.

Marſya, urbs Phœniciæ. Steph. in anguſtiis Libani & Antilibani, Ferr. ubi calamus aromaticus provenit.

Marſyaba, Rhamanitarum urbs Arab. fel. videtur apud Strab. 16.

Marſyas, filius Periandri, Pellæus hiſtoricus, nutritus unà cum Alex. M. ſcripſit res Macedonicas libris 10. à primo Rege usque ad Alexandr. De rebus Atticis libb. 12. Suid. Geſn. Voſſ. &c. *Marſyas* Philippus item hiſtor. *Marſyas* Tabenus, qui ſcripſit de Tranquillitate libb. 12. fabuloſa lib. 7. & quædam alia de patriâ ſua. *Marſyas* fratrem habuit Cibyram, & Tabas in Lydia condidit. V. eoſdem.

Marſyas, ſive *Marſya*, Inſignis tibicen ex Celænis opp. Phrygiæ: Ovid. Satyrum fuiſſe author eſt, qui tibiis à Minerva inventis, auſus ſit Apollinem provocare, à quo victus & excoriatus eſt, *Met.* 6.

—— Satyri reminiſcitur alter,
Quem Tritoniacâ Latous arundine victum
Affecit pœnâ. Quid me mihi detrahis, inquit,
Ah piget: ah non eſt, clamabat, tibia tanti.
Clamanti cutis eſt ſummos direpta per artus
Nec quicquam niſi vulnus erat, cruor undiq; manat,
Detectiq; patent nervi: trepidæq; ſine ullâ
Pelle micant venæ. Salientia viſcera poſſis
Et perlucentes numerare in pectore fibras.

Marſyas, fluv. Phrygiæ haud procul à Mæandro oriens, in quem apud Celænas, & Apameam urbem, quam circumfluit, excurrit, à *Marſya* ibi ab Apolline decoriato, dictus. Ovid. ubi ſuprà:

Marſya nomen habet Phrygiæ liquidiſſimus amnis.

Claudian. *lib. 2. in Eutropium:*

Icarium pelagus Mycaleaq; litora juncti
Marſya, Mæanderq; petunt: ſed Marſya velox
Dum ſuus eſt, flexuq; carens: jam flumine miſtus
Mollitur, Mæandre, tuo. ——

Vide *Celænæ*. Et Boch. *Phaleg.* 1. 3. Item fluv. Syriæ, in Euphratem apud Samoſata influens, & alius in Cœleſyria.

Marta, & *Martana civ.* urbs Umbriæ excisa, locus *S. Maria de Pantano*, Abbatia nunc, à Tuderto 5. m. p. diſtans, Narniam verſus.

Martabanum, vulgò *Martaban*, urbs in ora Sinus Gangetici, cum portu commodo, ſub Rege Peguano: Male habita ante aliquot annos. Aliàs ſub Regibus propriis.

Martelli caſtrum, *Martel*, in pago Cadurcenſi, Henrici jun. Regis, vivo patre Henrico Anglorum Reg. defuncti obitu nobile, An. C. 1183. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Martellum, urbs Cadurcenſis prov. prope Duranium fl. in colle, in confinio Lemovicenſi, & in Vice-Comit. Turenenſi, 6. leuc. à Sarlato in Ort. 6. à Tutela in Mer. vulgò *Martel.* Item, opp. Lombardiæ Tranſpad. ad lævam Abduæ ripam.

Martena, & *Marcena*, Jorn. Vide *Marchburgum*.

Martiobarbulum, jaculum ſagittæ inſtar pennis inſtructum, cuſpide ferreo, anterius præacuto, retro autem ampliori plumbumque habente infuſum, ut ſic gravius eat in hoſtem & vehementius lauciet: Proin alius *Plumbata*. Vide Vegetium *lib.* 1. *cap.* 17. Stewech. *in eundem*, qui *Salibam* nunc dici & *Tzicurium* ait, Modeſt. *de vocab. rei milit.* Henr. Spelm. *Gloſſ. Archaol.* & infra in voce *Plumbata*.

Martha, ſoror Lazari illius, quem ſuſcitavit Chriſtus, Luc. 10. Joh. 11. poſt cujus mortem, cum ſorore Maria, fratre, aliisque in nave parum fida mari expoſita, Maſſiliam tandem appuliſſe dicitur. Lat. *provocans*, vel *amaricans*, vel Syriacè *Domina*, *Magiſtra*, *doctrix*.

Martha Marchina, Neapolitana, à parentibus juvencula admodum Romam deducta, totam familiam ſaponibus conficiendis ſuſtentavit. Latinè, Græcè & Hebraicè docta, verſus compoſuit elegantes. Obiit An. 1646. æt. 46. Jan. Nicius Erythr. *P. III. Pinac. c.* 64.

Martha D'Oraiſon, Baronis cujuſdam Germ. de familia Maſia & Caſtellana, qui in duello Aquis Sextiis occiſus eſt, uxor: Vicecomes Valernia, laudata Hilarioni Coſto, *tom.* 2. *pag* 703. *edit.* 1647.

S. Martha, fœmina illuſtris & literatorum virorum proſœcunda. Ex ea enim Carolus, Jacobus, Scævola, Abel, alii, aut elogia ſcripſerunt eruditorum Gall. aut poëm. aut hiſtor. Genealogicam Galliæ, Galliam Chriſt. aliaq; rariſſimâ eruditione referta, Morer. *Dict. Hiſt.*

S. Martha, Provincia Caſtellæ aureæ & urbs Epiſc.

Martha, fluv. Hetruriæ, per Tuſcaniam urb. in mare Tyrrhen. apud urb. Cornvetum, labens: cum opp. cogn. ad lacum Volſinium, unde is egreditur. Anton. An etiam Albegna & *Oſſa* veterum.

Marthama, Africæ propriæ opp. Appianus.

Marthesia, ſive *Marpeſia*, & *Lampedo*, ſive *Lampeto*, Reginæ fuerunt Amazonum, regnante Theſeo Athenis, An. M. 2734. ante Chriſt. 1228. Hæ in duas partes exercitu diviſo, inclitæ jam opibus, viciſſim bella gerebant, & ne ſucceſſib. deeſſet authoritas, generatas ſe Marte prædicabant. Itaq; maj. parte Europæ ſubacta, Aliæ quoq; nonnullas civitates occupavere, ubi Epheſum multasq; alias urbes condidere, donec incurſu Barbarorum Marthesia interfecta eſt.

Marthula, Ponti Cappadocici civitas, Ptol.

Martia, princeps Romana icta fulmine, quùm eſſet gravida, partu exanimato, ipſa citra ullum aliud incommodum vixit, Plin.

Martia, Catonis minor filia, quæ cùm quæreretur ab ea, cur poſt amiſſum maritum denuo non nuberet, reſpondit, non ſe invenire virum, qui ſe magis vellet, quàm ſua. Oſtendens, divitias magis in uxoribus eligi ſolere, quàm pudicitiam.

Martia, Catonis Uticenſis uxor, quam poſteà cùm ex eâ aliquot liberos ſuſtuliſſet, Hortenſio amico conceſſit: eoque mortuo, ſub initium bellorum civilium, domum reduxit. Qua in re Cato maledicorum reprehenſione non caruit, qui vacuam & pauperem eam dum ſuam eſſe calumniabantur, ut poſteà Hortenſii teſtamento locupletem reciperet. Plut. *in vita Caton.*

Martia, Commodi Imp. concubina, ab hoc pacem Chriſtianis impetravit: unde Eccleſiæ mire floruere, Romæ etiam ipſis Magnatibus in ſeptum Eccleſiæ venientibus, An. C. 180. Euſeb. *lib.* 5. *cap.* 19. conjurationis in Commodum ſocia. Vide Herodian. *in Commodo.*

Martia Proba, Britann. regina, Guithelini Modeſtini Regis olim uxor. Salutares condidit leges, quæ *Martiana* à poſteris dicebantur. Claruit An. M. 3615. Vide *Marcia Proba.*

Martia, & *Martiana Col.* Vide *Marcia.*

Martia aqua, urbis Romæ, Plin 31. 3. clariſſima aquarum omnium toto orbe, frigoris, ſalubritatisq; laude de cæteris præclara. Ex lacu Fucino ab Anco Martio rege Romam perducta. Tib. 3. 6.

Temperet annoſum Martia lympha merum.

Martiales, vide *Mars.*

Martialis, interfector Caracallæ, An. Chr. 219.

Martialis, nomine *Cornelius*, tribunus militum, cum aliis tribus exutus tribunatu, patefacta conſpiratione Piſonianâ: quaſi Principem non quidem odiſſent; ſed tamen exiſtimarentur, Tac. *Hiſt.* 15. 71. in expugnatione Capitolii occiſus, *Hiſt.* 3. 73.

Martialis, nomine *Julius*, tribunus cohortium Prætoriarum ſub Galbâ & Othone. Vide Tacit. *Hiſt.* 1. 28.

Martialis, Epiſc. Lemovicenſis, ſub Decio Imp. Item, Procurator Pariſini Parlamenti, A. 1480. *de Arvernia* dictus. Scripſit hiſtoriam Caroli VII. verſibus, cui titulus: *Les Vigiles du Roy Charles VII.* Item 50. Senatuſconſulta Amoris, quæ Benedictus Curtius Symphorianus, notis ingenioſiſſimis illuſtravit, Lil. Gyrald. Duchen. *Bibl. Hiſt. Gall.*

Martialis Cornelius, à Tacito ob fortitudinem celebratus. *Martialis* Gargilius, vide *Gargilius*. Julium quoque *Martialem*, impensè Poeta Martialis laudat. Fuit quoque hoc nomine Emeritæ in Hiſp. Epiſcopus, qui quòd Libellaticus eſſet, ſede ſuâ pulſus eſt. Cyprian. Baſilides Aſturius, *ep.* 52. 64. 68.

Martialis Marcus Valerius, filius Frontonis ex Flacilla, poëta lepidiſſimus, ex Bilbili Hiſp. oppido in Celtiberis. Vide *lib.* 5. *epigr* 35. Maritus Clodiæ Marcellæ, ſimiliter Hiſpan. Tempore Claud. Imp. ſub Nerone an. nat. 21. Romam venit, atq; annos iſtic egit 35. Tito, ac imprimis Domitiano carus fuit, à quibus & donatus jure trium liberorum: Etiam Tribunus, & equeſtris dignitatis fuit. At non item in honore fuit mortuo Domitiano. Itaque ſub Trajano in patriam rediit: atque ibi conſcripto lib. Epigramm. 12. partim tædio patriæ, quia non in honore eſſet, quanto fuerat Romæ, partim etiam quòd à civibus ſuis ſugillaretur, tædio vitæ, ut veriſimile eſt, deceſſit. De morte ejus extat *epiſt.* Plinii *ad Priſcum*, ubi honorificè admodum de illo ſentit. Ejus Epigramm. libb. 14. habemus, aliis ejus ſcriptis deperditis, Vide Spartian. *in Ælio Vero* Scaliger. *lib.* 6. *Poët.* Lil. Girald. Domitium Calderin. Georg. Alexandr. P. Crinitum, Ramirum de Prado, Matth. Raderum, Marullum, &c.

Martiana palus, Ptolem. Vide *Mantiana.*

Martiana ſylva, in Germ. eſt, Ammian. *Schwartzwaldt*, vulgò *la Foreſt Noire*, ex quo *Nigram Sylvam* faciunt Latini jun. Peucerus & Althamerus putant idem eſſe cum Ptol. Eremo Helvetiæ. Vide *Mantiana* & *Hercynia.* Baudr. in Suevia eſt, verſus Abnobam montem, & fontes Danubii & Nicri, inter Duc. Wirtemberg ad Ort. & Briſgaviam ad Occ. in longum protenſa à Mer. in Bor. nempe à Seckinga & Rhenofelda Urb. Ortnaviam usq; & March. Bad. maj.

Martiana, vicus Flandriæ, in territor. Duacenſi, ad Scarpam, in ipſo limite Hannoniæ, *Marchiennes*. Sub Gallis, ab Ann. 1667. 3. leuc. à Duaco in Ort.

Martianopolis, urbs Myſiæ infer. in confinio, in ora. 50. m. p. ab Anchialo, 18 ab Odeſſo, ad mare Eux. Anton. *Marcianopoli* vulgò, Bulgaris *Preſlavv*, id eſt, civitas illuſtris, Turcis *Conſtantinopolis vetus.* Nunc quoque celebris.

Martianum vulgò *Mont de Marſan*, locus Galliæ, à quo Epiſcop. Aturenſem, aliquando *Martianenſem* dici, ſcribit O. Henartus.

Martianus, Rom. Imper. ſucceſſit Theodoſio Juniori, favente Arcadii filiâ Pulcheriâ, qui licet humili loco natus, & ſenex eſſet, tamen rebus geſtis, & arte militari clarus, per annos ferè 7. imperium Orientis tranquilliſſimè gubernavit. Dicere ſolitus erat. *Dum pax conſtare poſſit, non ſumenda arma.* Vide quoque *Martianus.*

Martianus, vide *Icelus.*

Martianus ager, regiunc. Vaſcitaniæ, *païs de Marſan*, ubi oppid. præc. Mons Martiani. Pars eſt Condomenſis tractus, inter Vazatenſem prov. ad Sept. & Vaſconiam propr. ad Mer.

Martis, Hiſp. locus inter Bracaram, & Aſturicam, Anton.

Martiliacum, caſtrum Galliæ, olim ſub propr. Vicecomite, vulgò *Marcillac*: inter Carantonum & fluviolum, qui in eum influit, nunc cum tit. Princ. Non longè hinc *Maſſiatium*, vulgò *Matas*, caſtrum eſt, Comitatus titulo gaudens. Vide Hadr. Valeſ. *Not. Gall.*

Martina, Heraclii Imper. ex ſorore neptis, ab eo ducta, infauſtis auſpiciis, An. C. 629. Dejecta à Senatu cum Heracleone fil.

Martina, infamis venefica in Suriâ, Plancinæ Gn. Piſonis uxori percara, quam Gn. Sentius provinciæ illius præfectus in urbem miſit, Tac. 2. 74. Quæ ne quæſtioni ſubjici poſſet, ſubitâ morte Brundiſii exſtincta eſt. Venenum verò nodo crinium ejus occultatum, nec ulla in corpore ſigna ſumpti exitii reperta. Ibid. *lib.* 3. *cap.* 7.

Martini, Arabiæ deſertæ gens, Ptolem.

Martini Evaſii Inſula, *Iſla de Martin Vaz*, maris Æthiop. verſus promunt. Bonæ Spei, à Luſitanis detecta & dicta. Tota montuoſa eſt, & abſque incolis.

Martiniacum, olim Octodurum, celebris Valleſiæ civitas fuit: quâ ſubversâ, reſtitit nomen ſolum *Martinach*, ab arce in præcipiti petra ſita, cujus hodieque rudera cum turri conſpiciuntur. Caput fuit quondam Vallenſium & ſedes Epiſcopi, quæ, oppido ob nimbi ruinam fere ſubverſo, jam ab aliquot ſeculis Sedunum eſt tranſlata. Romanæ inſcriptiones vetuſtatem loci teſtantur, Vide Joh. Bapt. Plantin. *Helv.* Simler. *lib.* 1. *de Valleſia*, Stumpf & in voce *Veragri*.

Martinianus, in exercitu Licinii virtute bellica ad magnos honores provectus, Cæſar Chalcedone ab Imper. dictus eſt. Sed poſt cruentam victoriam, quam Conſtantinus prope hanc urbem conſecutus eſt, victori militi deditus, ab illis in fruſta eſt diſcerptus, An. 325. in Cappadocia. Vide *Licinius*.

Martinica, ſic ab Hiſpan. vocata, antiquis accolis *Madanina*, una ex Antillarum præcipuis. Sub Gallis, ab An. 1635. qui in ea multas habent colonias, arceſque, ſæpeque Caraibas repulerunt. Valde fertilis & culta, circuitûs 45. leuc. Rochefort. *hiſt. Antill.*

Martinopolis, urbs German. in Miſnia, *Merſburg* Ottoni Friſingenſi. Dicitur & *Merſeburgum*, ad Salam fluv. 3. à Lipſia leucis, Hallam verſus.

Martinopolis, vide *Turones*, & *Cæſarodunum*. A S. Martino, à cujus defuncti die, obiit 11. nempe Novembr. An. 402. tertem annorum numerarunt.

Reges & Pontifices.

Martinus, Arragoniæ Rex, filius Petri IV. Ceremonioſi. Johanne I. fratre, equi lapſu in venatione, mortuo, regnum invaſit, præteritis ejus filiabus, Johannâ uxore Comitis Foxii. & Jolandâ, uxore Ludovici II. Neapol. Reg. & Com. Provinciæ. Pater filii cognom. qui ductâ Mariâ, filiâ Friderici III. Simplicis, Siciliæ Reg. ſine prole defunctus eſt. Obiit An. 1410. ultimus ex familia Comitum Barcinonenſium. Surita *in Ind. lib* 3. Mariana *lib.* 19.

Martinus I. Tuderto oriundus, poſt Theodorum, Papa, An. 649. Synodo Romæ convocatâ Monothelitarum hæreſin damnavit, Theodorumq; Pharaces, & Cyrum Alexandriç Epiſc. cum aliis, hæreticos declaravit: rejecto quoque Heraclii edicto, *Ecthesi* & Conſtantis *Typo*, quem Paulus Conſtantinopolitanus templorum valvis, tanquam Fidei formulam, affigi curavit. Hinc perſecutio in Orthodoxos Orientis mota. & Papa in Pontum deportatus, ibi obiit. An. 654. Auctor diverſarum epiſtolarum, quarum 18 habentur in editione Concil. Binii. Anaſt. *in vita Pont.* Succeſſit Eugenius I.

Martinus II. ſeu *IV* ſi Marinus I & II. inter *Martinos* referantur, Gallus, ſucceſſit Nicolao III An. 1281. poſtquam 6. menſes ſedes vacaſſet. Germanis infenſiſſimus. Carolo Siculo honores ademptos reſtituit, Petrum Arragonium, ob Veſperas Siculas, & Michaelem Palæologum Imp. ejus fœderatum, excommunicavit: regno Carolo Valeſio donato: Concubinam anteceſſoris ad ſe recepit, quæ quia infantulum hirſutum, inſtar urſi, ſibi pepeViſſet, omnia Urſinorum inſignia in palatio ſuo eradi curavit, Jo. Noviod. *in illuſtr. Bela.* Germaniam per ſummam avaritiam expilavit: ut & ſucceſſor ejus Honorius V. donec Synodus Herbipolim convocaretur, ubi Legatus Pontif. de vita periclitatus eſt. Proburque Tullenſis Epiſc. oratione acriter in Papas invectus, illos *Romuleos vulturres, genus Archiſynagogæ peſſimum, &c.* vocitavit. Aventinus *lib.* 7. *Annal. Boj.* Bulling. *lib.* 1. *de Concil.* Obiit An. 1285. turbis in urbe pacatis. Succeſſit Honorius IV.

Martinus III. ſeu *V* Romanus, prius *Otto Columna* dictus, à Concilio Conſtantienſi Papa electus eſt, poſt ſchiſma an. 40. A. 1417. Nec tamen Reformationem Sigiſmundus Imper. obtinere potuit, licet per Petrum de Alliaco Cardin. vehementer inſtaret: inter alia urgens, *quia plus mali quàm boni ex Calixti decreto ſecutum ſit, melius & Animæ tutius eſſe, ut, juxta ritum Eccl. Orientalis, Clericis licentia concedatur contrahendi honeſta matrimonia* M. Chemn. *in ex. p.* 3. *de Cælib.* Bulling *lib* 2 *de Concil* Johannem XXIV. Decanum Collegii Cardinalium fecit, Ludov. Andegavenſem Neap. Regem creavit hinc ab Alphonſo Arragonio, Benedicti Antipapæ defenſore, infeſtatus. Papiæ poſt Concilium indictum, quia nemo aderat, Senas tranſtulit, ubi concluſum, ut oſſa Wiclefi, jam 40. an. ſepulta, exhumata cremarentur. Tum Baſileæ Concilium, pro Reformatione ſtatus Eccleſ. habitum, in quo præſente Sigiſmundo, præſidente autem Juliano Cardin. liberius, quàm unquam aliàs, in authoritatem Pontificis inquiſitum, conſtitutumq; *Concilium ſupra Papam eſſe.* Obiit apoplecticus, An. 1431. æt. 63. poſtquam pace cum Clemente VIII. Antipapa poſt Benedicti mortem factâ miſſis ad Græcos, & Huſſitas literis fruſtra fuiſſet. Platina, Onuphr. Ciaccon. Duchen. *in vitis Pontif.* Et ſucceſſit Eugenius IV.

Viri illuſtres.

D. Martinus, ex Pannoniâ ortus, poſt D. Gratianum Turonenſem Archiepiſcopatum adeptus, ſeculo 4 multa dejecit Paganorum Idola, altariaq; effregit. In Epiſcopatu vixit an. 26. menſ. 4. dies 7. Ejus vitam doctiſſimis libris editis perſcripſit Sulpit. Sever. Tanti habitus fuit à Gallis olim, ut galeam ejus, quâ olim miles in bello uſus erat, militiæ tempore, loco vexilli, geſtarent, annoſq; ab obitu ejus ſuos numerarent. Obiit autem A. 400. V. etiam Gregor. Turon. Paulin. Martini diſcipulum, Fortunatum, Moret. *Dict. Hiſt.*

Martinus Bracharæ, in Hiſp. Epiſcop. poſtquam in Oriente Suevos Arianos convertiſſet. Obiit An. 580. Pantardo ſucceſſore. Iſidorus Hiſpalenſis, ſcribit ſe vidiſſe librum ejus, de differentia quatuor Virtutum Cardinalium, ut & volumen Epiſtolarum: Quorum prior Ariamiro Regi dedicatus, & Baſileæ impreſſus eſt, operâ Gilb. Cogn. Nazar. &c. Vide Sigebert. *in cat. cap.* 19. & 117. Iſidor. *cap.* 22. *de Vir Illuſtr.* Honorat Auguſtodunenſem, *lib.* 3. *cap.* 26. *de lumin. Eccl* Trithem. Garſiam Loaiſam, Ambroſ. Moralem, Arnolphum Wionem, Poſſevinum, &c.

Martinus Akakia. Catalaunus, Briſſoti diſcip. An. 1541. Scripſit varia Juſt. *in Chron Med.* Vander Linden *de Script Med.*

Martinus Alnewicus, Anglus, Franciſcanus, ſcripſit libb. 4. Comment. in Magiſtrum Sent. de Diſputationib. & Chronicon, Pitſeus.

Martinus Antonius Delrio, Hiſpanus origine, Antverpiæ natus, Jeſuita, libris editis magnum nomen adeptus. Val. Andr. *Bibl. Belg.* Alegamb. *de Script. Societ. Jeſu* Vide infra.

Martinus Antonius Delrio. Belga, Antverpienſis, Cleydaliæ & Arzelaræ toparcha natus. Hiſpanâ origine, Jeſuita. Ejus extant *Adagialia ſacra Vet & Nov. Teſtam. de difficilioribus S. Scripturæ locis* tomi 3. *In Geneſin, in Cant Cantic. in Jeremiam Comm. &c.* Poeta, Orator, Hiſtoricus, Juriſconſultus, Theologus inſignis, Anton. Sandæo. Obiit An Chr. 1608. ætat. 57.

Martinus Azpilcueta, vulgò *Navarrus*, à patria, JC. ſui temporis celeberrimus: Scripta in U. J. egregia edidit. Docuit Salamancæ & Conimbricæ, ubi velut Oraculum Juris habitus eſt, quod Caducci & Toloſæ, in Gallia, prius addidicerat, Bartholomæum Carranzam, Dominicanum, Archiepiſc. Toletanum, inquiſitioni ſubjectum, jam octogenarius, profectione Romam adornatâ, tutus, magno ibi in pretio fuit. Parciſſimi cibi, vix oſſibus hæſit: mulâ uſus eſt, quæ quoties mendicus occurrebat, gradum ſiſtere docta fuit. Opera ejus Voluminibus 6. in fol. Lugduni, An. 1597. & Venetiis An. 1602 impreſſa habentur. Obiit Romæ, An. 1586. æt. 94. Jul. Roſcius Hortin. Simon Ramboréus, &c. *in ejus vita* Tomaſin. *in elog. ill Vir.* Janus Nicius Erythr. *T.* 1. *Pinac. cap.* 1. *&c.*

Martinus Becanus, oriundus ex Hilvarenbeca, Campan. Brabanticæ municipio. unde illi nomen: Jeſuita, Confeſſionarius Ferdinandi II. Plurima ſcripſit, quæ 2. Vol. in fol. prodiere Moguntiæ, An. Chr. 1631. Obiit Viennæ. An. 1624. ætat. 63. *Magno ingenio & ad omnem literaturam nato.* Wit..

Martinus Bellajus, vide ibi

Martinus Bernardus, Biermannus, Blobvvitius, & Becidanus, Medici, Vander Linden, *de Script. Med. pag.* 464.

Martinus Bonacina, Eccleſiaſticus Mediolanenſis, ſcriptis inclytus. Ab Urbano VIII. in Germaniam miſſus, æſtu admodum fervente, ut tunc erat, obiit Viennæ An. 1631. Scripſit Theologiam Moralem, de electione Paparum, de Beneficiis. Vide Jac. Nic. Erythræum, *P III. Pinac. cap* 3.

Martinus Borchenius, Tungrenſis, Poëta. Scripſit Epigrammata, & Chronographica de Memorabilibus ſui temporis, Val. Andr. *in Bibl. Belgic*

Martinus Borrhaus. vide *Borrhaus*.

Martinus Breſſerus, Jeſuita: Scripſit de Conſcientia, &c.

Martinus Brunus, Abbas in [illegible] nonia, &c.

Martinus Bucerus, Seleſtadii natus, An. 1491. ingenio & eruditione inclytus, Ordinem Dominicanorum, in quo vixerat An. 15. Evangelii doctrinam amplexus, reliquit, An. 1521. quâ de re librum edidit, An. 1525. Luthero, dialogo Arbogaſto publicato, reſpondit. A 1528. Formulæ Concordiæ cum Luthero, de S. Cœna à Philippo Melanchthone conſcriptæ, nomen dedit, An. 1536. in enarratione 4. Evangeliſtarum, ſeſe poſtmodum clarius explicans. Cum P. Malvenda, Colloquium Ratisbonæ habuit, An. 1546. quod abruptum eſt Martio menſe Cum Petro Martyre Pauloq; Fagio, Argentorato, ubi docuerat, ab Eduardo VI. invitatus, in Angliam pervenit, An. 1549. ut ibi doctrinæ ſuæ ſementem faceret, Cantabrigiæ Profeſſor. Obiit An 1551. æt. 61. Ejus oſſa, Mariâ ſæviente, effoſſa & cremata, An. 1555. unà cum Fagii oſſibus, ſed ambo, ſub Elizabetha, An. 1560. publicis laudibus ornati, honoribusque ſuis reſtituti ſunt. Hebrææ Linguæ apprime peritus fuit. Vide *Bucerus*

Martinus Chemnitius, inſignis inter Lutheranos Theologus. Vide Thuan. *hiſt. lib.* 84. & ſupra in *Chemnitius*.

Martinus Clivius, Anglus, Benedictinus. Scripſit homilias, [illegible] ſeus, *de Script Angl*

Martinus Copus, Chmielecius, & Cunea, Medici inſignes, laudati Vander Linden. Horum medius, gente Polonus, Baſileæ docuit.

Martinus Cromerus, Polonus, Sigiſmundo II. à ſecretis, Varmienſis Epiſc. poſt Hoſium Cardin. ſcripſit hiſtoriam Polon. libb. 30. Item, de ſitu, moribus, populis, &c. Poloniæ. Obiit An. 1589.

Martinus Cruſius. Profeſſor Tubingenſis, Græcè doctiſſimus. Hiſtorica & Philologica varia ſcripſit, Geſn. *in Bibl.*

Martinus Delrio. Diſquiſitiones Magicas edidit. Vide ſupra.

Martinus Dorpius, Hollandus, literas humaniores & Theologiam Lovanii docuit. Auctor plurium ſcriptorum. Val. Andr. *Bibl. Belg.* Barland. *in Chron. Duc. Brab.* Geſner. Obiit An. 1525.

Martinus Duncanus, Kempenſis, ecclesiæ Colonienſi præf. ſec. inter ſuos magni nominis. Val. Andr. *Bibl. Belg.*

Marti-

Martinus Everardus, Medicus & Mathematicus, auctor Ephemeridum.

Martinus Francus, Atrebas, Felici Papæ & Nicolao V. à Secretis; Auctor libri fabuloſi, *Roſa, &c.*

Martinus Fumæus, nobilis Pariſinus; hiſtoricos Indicarum rerum in unum collegit, &c. Vide Moret. *Diction. Hiſt.*

Martinus Garcias, M. Melitæ Magiſter, Hiſpanus, Obiit A. 1601. Prudentiæ & moderationis laude clarus.

Martinus Garratus, Calaber, JC. ſcriptis inclytus. Forſter. *Hiſt. Juris C. l. 3. c. 35.*

Martinus Gonſalvus, vel Gondiſalvus, Hiſp. fratrem S. Michaëlis ſe jactavit, An. 1359. addiditque, ſibi à Deo ſedem, è qua Lucifer excidit, reſervari, ſe primam eſſe veritatem, ſcalam Cœli, & Antichriſti everſorem: Exuſtus, juſſu Arch. Toletani.

Martinus Gregorius, Turonenſis. Medicinam Lutetiæ docuit, A. 1542. Galeni quædam vertit. Juſtus *in Chron. Med.* Vander Linden *de Scr. Med.* &c.

Martinus Hamconius, Friſius, ſcripſit *de viris rebusq; Friſiæ illuſtribus, Theatrum Regum, Principum, &c.* obiit A. 1621. æt. 70.

Martin. Hellingus, Henricus & Heſſus, Med. Vid. Vander Linden.

Martinus Helvigius, Mathematicus inſignis, Obiit A. 1574. æt. 58. Voſſ. *de ſcient. Math.*

Martinus Hortenſius, Delphis Hollandiæ oriundus, Mathematicus doctiſſimus Obiit A. 1640.

Martinus Laudunenſis, Carthus. Scripſit *Parænetica*, quæ Petrejus edidit, A. 1607.

Martinus Lipſius, Bruxellenſis, Canonicus reg. S. Auguſt. Lovanii, magnus Juſti patruus, Editionibus Auguſtini, Hilarii, Symmachi, Macrobii, &c. egregiâ operâ navatâ, Obiit A. 1555.

Martinus Lutherus, V. *Lutherus.*

Martinus Marrerius, Benedictinus. Scripſit *Bibliothecam Cluniacenſem, &c.*

Martinus Panſa, Medicus inſignis. Vid. Vander Linden, *de Script. Med.*

Martinus Petrimannus, Lovanienſis, &c.

Martin. Pilus, Hollandus, V. Val. Andreæ, *in Bibl. Belg. p. 653.*

Martinus Polichius, Medicinæ Lipſiæ & Wittembergæ, Profeſ. Juſtus *Chron. Med.*

Martinus Polonus, quem cum Martino Carſulano, qui Pontificum hiſtoriam ſcripſit, Volaterranus confundit, Dominicanus, Pœnitentiarius Johannis XXIII. & Nicolai III. ab hoc Arch. Gneſnenſis creatus eſt: Sed cum illuc profectionem adornaret, obiit Bononiæ, A. 1279. Condidit Chronicon, uſq; ad Johan. XXIII. cui auctarium acceſſit, uſque ad A. 1320. Leander Albertus, & Anton. Senenſis, *de Viris Ill. Ord. Dominic.* Simon Staravolſcius, *de Script. Polon.* Geſnerus *in Bibl. &c.*

Martinus Rithovius Balduinus, è Brabantia, primus Epiſc. Iprenſis. Turbatis Belgii rebus, Gandavum ſe recipere coactus, ibi in carcerem conjectus eſt. Inde liber, in Diœceſin ſuam excurrit, renaſcenti puriori doctrinæ ſufflamen poſiturus, ſed peſte abreptus, Obiit, A. 1583. Audomaropoli. Scripſit Comment. in Magiſtrum Sententiarum, qui adhuc inediti. Item, Manuale Paſtorum, impreſſum Lutetiæ, A. 1576. Moretius *Diction. Hiſt.*

Martinus Rulandus, Friſingenſis, Medicus inſignis, Græcè doctiſſimus. Plurima ſcripſit.

Martinus Segnjerus, Medicinæ Doctor, Pariſiis.

Martinus Siliceus, doctrinâ inclytus. Paulus Jov. *in elog.*

Martinus Smetius, Flander. *Inſcriptionum antiquarum*, auctor. Rurcmondæ à militibus ſuſpendio necatus. J. Lipſius *Cent. 2. epiſt. miſc. ep. 24.* Val. Andreas, *in Bibl. Belg.*

Martinus Scerſius, *Schoockius & Steinpeiſius*, Medici. Vander Linden, *de Script. Med.*

Martinus Turnhutanus, dictus Vander Keele, Franciſcanus, Profeſſor Lovanii, A. 1540. obiit, plurimis ſcriptis clarus.

Martinus Wendrichius, Uratiſlavienſis, Medicus, Scripſit *de Monſtris, &c.* Vander Linden, *de Ser. Med.* &c.

S. Martinus, nomen exigui Princip. in Patrimonio D. Petri. Item Comitatus Imp. in agro Mantuano. Item, in Mutinenſi, Comit. Item, arx Tuſciæ. Item, una ex Antillis, ſub Hollandis & Gallis.

Martion, Smyrnæus, de ſimplicibus affectibus ſcripſit. Plin. 26. c. 3.

Martis caſtra, Sozom. Amm. *Marotha* Lazio, opp. Hungariæ, apud Saum fl. haud procul à Sirmio.

Martius, prænomine *Publius*, Mathematicæ vanitatis, imperante Tiberio convictus: in quem Conſules extra portam Eſquilinam, cùm claſſicum canere juſſiſſent, more priſco advertêre.

Martius Ancus. Vide *Ancus.*

Martius Feſtus. Eques Romanus, particeps Piſoni conjurationis in Neronem. Tacit. 2. 50.

Martius Macer, gladiatorum, in exercitu Othonis, Dux. Tac. *Hiſt.* 2. 23.

Martius Telo, Tolonium condidit, V. *Tolonium.*

Martius menſis, primus ex decem, quos Romulus conſtituit, unde initium anni Romanis; à Marte dictus. De diebus ejus feſtis V. Thom. Dempſterum. *Antiq. Rom. lib. 4. cap. 7.*

Martoranum, urbec. Calabriæ citer. Ep. ſub Ar. Conſentino. Vix 8. mill. ab ora maris Tyrrh. in Ort. Olim *Mamertinum*. Ad Sabatum amnem, in limite Calabriæ ulter. 14. mill. à Conſentia. Habitata à paucis, deficit in dies. Vulgo *Martorano.*

Martorelium, vulgò *Martorel*, opp. Cataloniæ, ad Rubricatum fl. ubi recipit Noiam. 7. leuc. Hiſp. à Barcinone, in Circ. 5. à Manreſa in Merid.

Martpurgum, vel *Marburgum*, quaſi *Martiburgum*, urbs & Academia Haſſiæ clariſſima. *Amiſia* F. Irenico dicitur. Vulgò *Martpurg.* V. *Marpurgum* & *Mattiacum.*

Martulana, urbs Umbriæ, olim Ep. V. *Marta.*

Martyr, Petrus Vermilius, de cujus nominis ratione conſule Melch. Adami, Hetruſcus, Florentinus: concionari cœpit, ut Regularis Monachus, A. æt. 26. Brixiæ primum, dein Romæ, Bononiæ, Piſis, Venetiis, Mantuæ, Bergami: tum Abbas Spoletanus creatus eſt: poſtea Præfectus Collegio Neapolitano S. Petri ad aram: Triennio pòſt generalis Ordinis Viſitator declaratus, demum Prior S. Fridiani, Lucæ fuit deſignatus: unde ob ſtructas ſibi jam Evangelico inſidias, Tigurum ſe contulit, paulo pòſt Argentinam, dein in Angliam delatus, Jac. Verheiden *in Effig. Proteſtant.* Tanto fuit ingenio, tam excellenti doctrinâ, eâ præterea pietate & modeſtiâ, morumq; facilitate, ut non modò iis, quibuscum vixit, gratus, charus, reverendus fuerit; ſed ab hoſtibus quoque & adverſariis inter ſummos numeratus ſit & admirationi illis fuerit, Oratio *de Vita & obitu ejus.* Obiit autem Tiguri A. C. 1562. æt. 63. Ejus extant Comment. in Geneſin, Judices, libros Samuelis & Reg. in Threnos, ad Romanos, in pr. ad Corinthios. &c. V. præfatum Melch. Adami *in Vitis*, & Guil. Crowæum *Elencho Scriptorum*, ut & in voce *Petrus Martyr.*

Martyrius, Epiſc. Antiochenus, poſt Acatium, A. 459. à Petro Fullone hæretico, juncto Apollinaris ſectatoribus, Neſtorianiſmi accuſatus, & ad Imp. Leonem citatus, Genoadium ſtrenuum hypaſpiſten nactus eſt. Hinc in ſedem ſuam remiſſus, cùm videret Petrum interea ſe in eam intruſiſſe, Epiſcopatu ſe abdicavit: reſtitutus dein, tandem ſub Zenone, qui Petro favebat, pulſus eſt, A. 474. Theodor. Lector, *l. 1. Collat.* Liberatus *in Breviar. c.* 18. Nicephor. *l. 15. &c.* Item Epiſc. Hieroſolymitanus, poſt Anaſtaſium, A. 477. Cappadox, diſcip. Euthymi. Obiit 485. Succ. Salluſtius. Niceph. *in Chron.* Evagr. *l. 3. c. 16.* Cyrill. *in vita Euthym. & Saba.*

Martyropolis, Procop. *Miepherkin*, Joh. Lydo, aliis *Magarckin*, urbs Armeniæ maj. ad Nymphium fl.

Marubium, opp. Salentinorum, *Marugi*, vel *Maruggio*, apud oram littor. Sinus Tarentini, 15. m. p. à Tarento in Ort. Gallipolim verſus.

Marucini, V. *Marrucini.*

Marullus, gente Juniâ, poſt P. Marium & L. Aſinium deſignatus Conſul. Tac. 14. 48.

Marullus, Trib. plebis, coronas Cæſaris Dictatoris ſtatuis detraxit, eoſque, qui primi Cæſarem Regem ſalutaverant, in vincula duci juſſit. Quamobrem à Cæſare officio privatus eſt. Plut. *in Cæſ.*

Marullus, Calaber poeta, quum Attilam regem Hunnorum per adulationem Deum, & divinæ ſtirpis prolem nominaſſet, propemodum vivus ab ipſo, unà cum carmine, exuſtus eſt. Philippus Callimachus *in Attila.*

Marullus, Rhetor à Senecâ *Controverſ.* 1. pro præceptore agnoſcitur. Sic enim *in præfatione: Quum eſſemus*, inquit, *condiſcipuli apud Marullum Rhetorem, hominem ſatis aridum, pauciſſima bellè, ſed vulgato genere dicentem: quum ille exilitatem orationis ſuæ imputaret controverſiæ, ac diceret; Neceſſe eſt me per ſpinoſum locum ambulantem ſuſpenſos pedes habere.* Ajebat Latro, *Non mehercule tui pedes ſpinas calcant, ſed habent.*

M. Marullus, Poeta Mimographus ſub Antonino philoſopho, ipſum etiam Imp. inceſſere ſolitus. Hujus eſt illud: *Tu ut Hector ab Ilio nunquam recedis.* Meminit hujus Hieronymus *contra Ruffinum*, & Galenus, qui ſe filium ejus graviſſimo laborantem morbo, curaſſe ſcribit.

Pomp. *Marullus*, Grammaticus, Romæ profitebatur, ſermonis Latini exactor moleſtiſſimus, cùm in oratione Tiberium reprehendiſſet, affirmante Atteio Capitone, & eſſe illud Latinum, etſi non eſſet, futurum certe ob Cæſaris autoritatem & gratiam: *Jam inde mentitur* (inquit) *Capito: Tu enim Cæſar civitatem dare potes hominibus, verba non potes.* Lege *Marcellus.*

Marunda, Mediæ, & intra Gangem pop. Ptol.

Maruntbas, ſeu *Maruthas*, Epiſcopus Meſopotamiæ, Iſdigertem Perſarum regem, graviſſimo capitis dolore ac diutino, quem Magi profligare, ne mitigare quidem nequiviſſent, precibus ita ſanavit, ac liberavit, ut eum morbum poſtea rex nunquam perſenſerit. Hiſt. Trip. 7. 8.

Marus, mons Thraciæ, qui *Tmarus* ſecundùm nonnullos & *Iſmarus* dicitur. Item, fl. Germaniæ. V. *Maravus.* Item, fl. Hiſp. in ora Aſturum.

Maruthas, Epiſc. in Perſia, Theodoſio Min. imperante Iſdigerdem R. parum abfuit, quin converteret: certè dolo Magorum memorabili detecto, effecit, ut Magis decimatis, religioni Chriſtianæ libertas permitteretur: A. C. 421. quæ pòſt ſub Varane, ob Audæ Epiſc. factum, perſecutione diriſſimâ permutata eſt, V. Theodoret. *lib. 5. c. 39.* & ſupra in voce *Maruntbas.*

Maruvinus, fluv. Guajanæ, vulgò *Maruvynen*. Fontes habet verſus lacum Parimum; & quamplurimis auctus fluv. in Oceanum Borealem ſe exonerat.

Maruvium, Strab. Vide *Marruvium*.

Maryſus, vide *Mariſus*.

Maſaci, pop. Germ. infer. in Belgio, quorum oppidum *Maſeyck* ad Moſam fluv. Sunt qui putent *Marſatios* eſſe Plinii, ſed horum pagus *Marſen* dicitur, teſte Ortelio. Baudrando meliùs *Marſatii*, fuere inter Uſipetes ad Ort. & Caninefates ad Occ. ſeu inter Sinum Auſtrinum ad Sept. & Rhenum ad Mer. Ubi nunc Veluvia, tractus Geldriæ infer.

Maſada, opp. Palæſtinæ ad Aſphaltitem lacum, Plin. *Maaſada* Strab. *Maſſada* Joſepho. *Maſſa* hodie, teſte Pinero.

Maſæſylia, regio Libyæ, Mauruſiis conterminа. Steph. pop. *Maſæſylii*. Dionyſ. *verſ.* 187.

> *Ἔνθα Μασαισύλιοί τε καὶ ἀγχόμοροι Μασυλῆες*
> *Βόσκονται σὺν παισὶν ἀν' ἤπειρόν τε καὶ ὕλην,*
> *Μαιόμενοι βιότοιο κακὴν καὶ ἀεικέα θήρην.*
> *Οὐ γὰρ γειομόροιο τομὴν ἐδάησαν ἀρότρου.*
> *Κείνοις δ' οὔποτε τερπνὸς ἀκούεται ὁλκὸς ἀμαξῶν,*
> *Οὐδὲ βοῶν μυκηθμὸς ἐς αὔλιον ἐρχομενάων,*
> *Ἀλλ' αὔτως, ἅτε θῆρες, ἀνὰ δρία βουκολέονται*
> *Νήιδες ἀσταχύων, καὶ ἀπευθέες ἀμητοῖο.*

Maſal, civitas in tribu Aſer, 1. Paral. 6. quæ Joſ. 19. *Meſſal*.

Maſaloth, nomen urbis, in tribu Nephthalim, à Bacchide expugnata. Dicitur & *Arbella*, plur. 1. Mach. 9.

Maſanorada, urbs Cariæ, Steph. in nummo Titi Imper.

Maſara, Armeniæ min. urbs, Ptolem.

Maſares, vide *Maſtaura*.

Maſati, Libyæ interioris pop. Plin.

Masbatta, Gall. *Masbatte*, una ex Philippinis, inter Manillam ad Sept. & Cebuam ad Mer. Sub Hiſp.

Masbothæi, Sectatores Simonis Magi, vel diſcipulorum ejus. Theodoret. *hær. fab. in Simon* Baron. *An Chr.* 35.

Masburgi, ſeu *Bravum*, urbs fuit Murbogiorum, nunc caput vet. Caſtellæ, *Burgos* Hiſp. ad Arlanzam amnem: Epiſc. ab Urbano II. Ann. Chr. 1075. & Archiepiſc. à Gregorio XIII. facta. Crevit ex ruinis Aucæ, à qua 15. m. paſſ. diſtat. Caſtrum habet naturâ munitum, 35. leuc. Hiſpan. à Madrito in Septent. 42. à Cæſarauguſta in Occ. 15. à Pincia in Cæc.

Maſca, urbs Celtiberorum, Strabo. Item Arabiæ deſertæ fluv. Xenoph. *lib.* 1. *exped. Cyri.*

Maſcalatum, vulgò *Maſcalat*, urbs fel. Arabiæ, vix 60. mill. ab ora Sinus Perſici, in Auſtr. Caput regni cognom.

Maſcatum, vulgò *Maſcate*, urbs & emporium Arabiæ fel. in ora Sinus Armuziani, cum portu commodo & arce munita, antea ſub Luſitanis, qui haud pridem ejecti, 220. mill. paſſ. ab Armuzia in Eurum.

Maſcanci, vide *Miſanci*.

Maſcezel, vel *Mazezil*, Dux copiarum Honorii, Afer, filius Nubeli, Maurorum potentiſſimi, frater Gildonis, Africæ Comitis, quo contra Imperatorem inſurgente, Maſcezel fratris perfidiam deteſtatus in Italiam venit, viribusque exiguis nixus Gildonem, qui duos filiorum ejus interea necaverat, cum 70000. militum, quæ frater ducebat, ſuperavit. Quâ victoriâ inſolentior redditus, mox pœnas dedit, ut Oroſius *lib.* 7. vult, vel ut Jornand. *de regn. ſucceſſ.* Zoſim. *lib.* 5. *&c.* referunt, in Italiam redux, per milites à Stilicone, felicitati ejus invidente, de ponte in fluv. quendam præcipitatus eſt. Vide etiam Marcellin. *in Chron.* Claud. *lib. de bell. Gildon.*

> *Eſt illi patribus, ſed non & moribus iiſdem*
> *Maſcezel.* —— ——

Vide ſis Heinſium *in locum*.

Maſchane, urbs Scenitarum Arabum, Steph.

Maſciacum, vicus Galliæ in Biturigibus Cubis, Monaſt. cognomine clarus, 3. aut 4. m. p. ab opp. Virſione diſtans: vulgò *Macay*, Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Maſcotus, urbs Libyæ, & alia prope Heſperidas, Steph.

Maſcula, urbs Numidiæ, Anton. & D. Auguſt.

Maſdorani, Aſiæ pop. juxta Parthiam, Carmaniam deſertam incolentes, Ptolem.

Maſdoranus, mons qui Parthos ab Ariâ ſeparat, Ptolem. *Chitelius* Caſtaldo.

Maſepha, civitas in tribu Judâ, Joſ. 15. Vide *Maſpha*.

Maſerephoth, vel *Maſerephothmaim*, id eſt, *aduſtiones*, & *incendia aquarum*. Locus eſt, ubi excoquunt aquam ad ignem, refrigerandoque ſalem faciunt, Joſuæ *cap.* 11. Vide illic Junium, & Maſium.

Maſerei, filius Sobal filii Hur primogeniti Caleb, ex Ephratâ concubinâ, 1. Par. 2.

Maſes, urbs Argivorum, dicitur & *Maſetus*. Cives *Maſetei*. Stephano.

Maſetis, palus quædam, & vicus, & inſula, Idem.

Masfa, urbs Arabiæ felicis, caput regni cognom. in mediterran. ferè 300. m. p. ab Armuzia in Merid. uti 200. à Maſcato in Occid. Forſan *Maſpha* aliàs.

Maſgaba, Maſiniſſæ regis filius, Rex Numidiæ.

Maſices, Maurit. Tingitanæ populi, Ptolem.

Maſicytus, mons mari incumbens, qui Pamphyliam, & Lyciam dividit, Ptolem. *Climax* Straboni, Crago vicinus. *Maſſycites* Plinio dicitur. Vox eſt prorſus Phœnicia, quæque palam alludit ad Hebræam מצוקות *Meſucoth*, id eſt, *anguſtia*. Huc facit quòd Q. Calaber Φοίνικος ἕδος loca appellat Maſicyto vicina. Sic enim ille *lib.* 3.

> *Πάντες ὅσοι Φοίνικος ἕδος περὶ πάγχυ νέμοντο*
> *Αἰπύ τε Μασσικύτοιο ῥίον, βωμόν τε Χιμαίρης.*

Maſii, Perſiæ populi, Herod.

Maſiniſſa, Rex Numidarum, acerrimus primùm nominis Romani hoſtis. Pœnos ſecutus, binis vicibus Syphacem Numidiæ R. vicit, An. 541. U. C. poſteà verò, cùm Scipio, victo Aſdrubale, nepotem Maſiniſſæ abſque lytro dimiſiſſet, fideliſſimus ſocius, An. 551. U. C. prælio interfuit, quo Aſdrubal cum Syphace denuo ſuperatus eſt, junctusque Caio Lælio Syphacem e fuga reduxit, captâ Metropoli ejus regni Maſſylorum. Ductâ dein victi Regis uxore Sophonisbâ, cùm Scipio conjugium non probaret, potionem illi, quam, ne dederetur Romanis, hauriret, ſummiſit. Pace poſt hæc, inter Romanos Pœnosque initâ, aliquot horum terras nactus eſt. Hic ad extremam usque ſenectam mirâ valetudinis proſperitate, vegetoque corporis robore eſt uſus, adeo ut nonageſimo ætatis anno filium genuerit. Reliquit liberos, ex diverſis uxoribus, quadraginta, mortique proximus rogaſſe Manlium Roman. Ducem, dicitur, mitteret ad ſe Scipionem Jun. quo inter amplexus ejus ſibi mori liceret, ipſique mandata, de regni ſui diviſione, ultima daret. Florus, Polybius, Appian. Oroſius, Livius *de 3. bello Punic.* Ovidius *Faſtor.* 6.

> —— *Superat Maſiniſſa Syphacem.*

Maſiniſſenſes, Mauritaniæ pop. Ammian.

Maſitholus, Libyæ inter. fluv. Ptolem.

Maſium, ſeu *Maxius*, mons Aſiæ, Tauri pars, inter Armeniam mai. ad Bor. & Meſopotamiam ad Mer. extenditurque à Samoſata, prope Euphratem Amidam usque, ad Tigrim, à quo tantùm ſeparatur Niphate monte.

Maſma, filius Iſmaëlis, Gen. 25.

Maſmana, nomen viri principis, 1. Par. 12.

Maſobia, nomen loci, 1. Par. 11.

Maſonis Monaſterium, opp. Sundgoviæ, ſub Gallis: vulgò *Maßmünſter*. Ad radices Vogeſi, in limite Alſatiæ, 12. m. p. a Mulhuſia in Occ. uti 22. à Baſilea, juxta Tolderum amnem. An à Maſone, Alemannorum Duce?

Maſovia, ſeu *Mazovia*, Gallis *Maſovie*, regni Polonici regio, Samogitiæ ad Sept. Magno Ducatui Lithuaniæ ad Ortum, Poloniæ utrique ad Occaſum, & Ruſſiæ ad Meridiem contermina eſt, Regibus Poloniæ feudalis, Metropolim habet Varſoviam, ubi optimus conficitur potus ex melle conſtans, & ſæpe Rex moratur. Cromer. *in Chron. Polon.* Baudrando terminatur ab Or. Lithuaniâ & Poleſiâ, à Septentr. Pruſſiâ, ab Occ. Poloniâ majori, à Mer. minori. Aliàs Duces habuit proprios. Reliquæ Urbes ſunt Plocum & Czerſkum. Polachia prov. ad Ort. ei etiam aliquando annexa fuit. ubi urbes Bielka, Auguſtavia, Tikoczinum, & Drogicina. Subjecit autem ſe Maſovia Poloniæ ſub Caſimiro magno; Duces tamen habuit, usque ad An. 1526. quo regno Poloniæ in perpetuum eſt unita. Cromer. *Hiſt. Polon* Ortel. &c.

Maſpha, civitas in tribu Judâ, quam ædificavit Aſa rex, 1. Regum *cap.* 15. Eſt & locus Galaad, 1. Reg. 22. ubi pactum inierunt Laban & Jacob, Gen. 31. Baudrando urbs fuit duplex, una Tribus Gad, quæ & *Maſphe*. Altera, quæ dicitur *Maſphath*, 1. Regum 7. & *Meſphe*. In tribu Benjamin. In medio utriusque Lapis adjutorii, Ferrar.

Maſpii, gens Perſica, Stephan.

Maſreca, civitas Idumææ, regia Semlæ quinti regis in Edom, Geneſ. *cap.* 36.

Maſſa, Procurator Africæ, delator, optimo cuique exitioſus. Vide *Bebius*.

Maſſa, idem quod *Manſus*: Fundi portio, cum idoneo domicilio, ad ſuſcipiendam familiam unam, majorem, qualis Nobilium: vel minorem, qualis Ruſticorum eſt. Unde plurimis locis nomen. Vide Hadrian. Valeſium in voce *Manſum*. & Henr. Spelmannum *Gloſſ. Archæol.*

Maſſa, quæ & *Maſſa Carrara*, vulgò quoque *Maſſa*, opp. cultum & amplum, Lunegianæ regiunc. in Hetruria, nuper Duc. tit. decoratum, ſub proprio Duce, e gente *Cibo*. 12. mill. à Sarzana in Ort. 3 ab ora maris Tyrrh. Eſt hic Dux & Princeps Carraræ.

Maſſa, cognom. *Lubrenſis*, urbecula eſt Terræ Laboris, Epiſcop. ſub Archiepiſc. Surrentino, cum tit. Princip. in ora Sinus Neap. 4. mill. à Surrento in Afric. Capreas verſus, 20. à Neapoli. Parvi nominis, vulgò *Maſſa di Sorrento*.

Maſſa Veternenſis, urbec. Tuſciæ, Epiſcop. ſub Archiepiſc. Senenſi, in territ. Senenſi, 35. m. paſſ. à Senis in Afric. Populonium verſus, à quo 18. mill. abeſt. In colle ſedet, ſub M. Duce. Illic natus Conſtantius Gallus Imper. Onuphrius.

Maſſa, fluv. Libyæ, Ptolem. *Maſas* adhuc in tab. recent. Ammian. Et filius Iſmaëlis, Gen. 25.

Maſſaca, urbs Indorum, Stephan.

Maſſa-

Maſſalibyi, Africæ propriæ gens, Strabo.

Maſſaſylia, vide *Maſaſylia*.

Maſſaga, Indiæ urbs, Arrian. *Mazaga* Curtio.

Maſſageta, pop. Sarmatiæ Europææ juxta Euxinum mare, qui *Alani*, quaſi graves Getæ, *Maſſa* enim apud Scythas *grave* ſignificat, teſte Iſidoro. Ultra mare Caſpium, Orientem verſus, trans Araxem eos ponit Dionyſius *verſ.* 739.

> *Τοὺς δὲ μετ' ἀντολίην δὲ, πέρην κελάδοντος Ἀράξεω*
> *Μασσαγέται ναίουσι, θοῶν ῥυτῆρες ὀιστῶν*
> *Ἄζεινοι, οἷς μήτ' αὐτὸς ἐγὼ, μήθ' ὅστις ἐπ' ἄλλος*
> *Ἐμπελάσαι· μάλα γάρ τε κακοξεινώτεροι ἄλλων.*
> *Οὐ γάρ σφιν σίτοιο μελίφρονος ἐστὶν ἐδωδὴ,*
> *Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἴνοιο μεσόδμιος, ἀλλὰ γὰρ ἵππων*
> *Αἵματι μισγόμενον λευκὸν γάλα, δαῖτα τίθενται*

Salluſtius *de Diis, & mundo. Μασσαγέται μὲν τοὺς πατέρας ἐσθίουσι.*
Statius *in Achilleide*:

> *Lacteа Maſſagetæ veluti qui pocula fuſcant*
> *Panicea.* —— ——

Lucanus *lib.* 3.

> *Longaq; Sarmatici ſolvens jejunia belli*
> *Maſſagetes quo fugit equo.* ——

Claudianus:

> *Maſſagetæq; truces, duro gens aſpera bello.*

Idem:

> *Eſt qui cornipedes in pocula vulnerat audax*
> *Maſſagetes.* —— ——

Uxores habent communes, cum quibus in publico coire non verentur. Sub tentoriis habitantes, nulla templa habent, Solem præcipue venerantur, cui & equum immolant, cæteros habent neglectui. Sævi & crudeles, hoſtes propinquoſque defunctos devorarunt, Strab. *lib.* 11. Ptolem. Herodot. *Alanis* Ammiano & Gregoræ. *Abaſges* eſſe putat Joh. Tzetza, poſtea *Argos* vocatos dicit Iſacius Tzetza. Thevetus eos *Abinadal* vocat. Baudrando erant populi Scythiæ, intra Imaum, inter Jaxartas & Alano-Scythas, ubi nunc pars Auſtr. Tartariæ deſertæ, verſus Zagatajam.

Maſſala, Homeritarum urbs in Arab. Fel. Plin.

Maſſalia, Cretæ fluv. Ptol. *Maſano* Pineto: in ora Auſtr. inter Phœnicem & Pſychium opp. fluens.

Maſſaliani, hæretici, ſub Conſtantio exorti An. 361. etiam *Euchitæ*, id eſt, Precatores & Spirituales dicti: eo quòd omnia bona opera negligentes, ſolis precibus inſiſtendum dicerent, abuſi illo Pauli: *Indeſinenter orate.* Auctores ſectæ hujus Monachi erant e Meſopotamia, qui precum prætextu manuarias operas, quibus tum inter alia Monachis vacare ſolenne erat, omiſerunt: Porro quemq; duas habere animas ſtatuerunt, quarum altera plus quàm cœleſtis, altera Dæmon eſſet, per preces exigendus. Prophetiæ donum jactantes, corporeis oculis ſe Trinitatem videre, ejusque commercio tam propinquo frui, ut à peccatis planè ſint immunes, dicebant. Presbyteros habebant, & Epiſcop. quibus, inprimis cum ordinabantur, Diabolus ſæpiſſimè illuſit, viſibili formâ, quaſi Spiritus Sanct. eſſet, in illos deſcendens: tum choreas orſi Diabolo ſe inſultare dictitabant, unde & *Enthuſiaſtæ* vocati. Nemini, niſi ſuæ ſectæ eleemoſynam erogarunt, conjugia diſſolverunt, liberos invitis parentibus ſequi ſe coëgerunt: Cœtera comati, ſplendideque induti. Cum undique naſcenti ſectæ Orthodoxi ſe opponerent, ultra Meſopotamiam Syriamque non progreſſa eſt. Eodem tempore, alii quidam Monachi in Ægypto cum nemine precari volebant: Alii ſeipſos Epiſcopos creantes, munera ſacra obibant, propriâ authoritate baptizantes, qui Arianiſmo deſerto ad fidem convertebantur. Alii nec exſpuere, nec nares emungere licere, inter orandum, crediderunt. Qui omnes condemnati. Theodoſius M. legibus hoſce *Saccophoros*, ita enim quoque vocabantur, coërcuit. Flavianus Antiochenus, ex Adelpho Sene, de erroribus eorum edoctus, Synodo convocatâ, illos damnavit, nuntio hac de re ad Armenios & Oſroënos miſſo: Amphilochius quoque illis in Lycaonia ſe oppoſuit. Nihilominus adhuc clam ſuppullulantes, An. 427. Synodo celebratâ denuo damnati ſunt, decretumque, ut propter frequentiſſimam illorum Apoſtaſiam, ne quidem pœnitentiam polliciti, reciperentur. Epiph. *hær.* 80. Auguſtin. *de hær. cap.* 57. Theodoret. *hær. fab. lib.* 4. Joh. Damaſc. *hær.* 80 Baron. *in Annal.*

Maſſalioticum, Polybio, Plin. *Gras de Paſſon*, oſtium Rhodani, maximum, in Ortum, Maſſiliam verſus ſpectans, & Maritimam oppidum.

Maſſani, Indi fluv. circa oſtia accolæ, Diodor. *lib.* 17.

Maſſepha, in Moab, quò profugit David, Saulis inſidias declinans. In tribu Ruben, Hieron.

Maſſeranum, oppid. Pedemontii, ſub Principe proprio, è gente Ferrera Fliſca, cum regiunc. adiacente, 16. mill. ab Eporedia, in Ortu, 23. à Vercellis in Circ. Inſertum eſt in territor. Vercellenſi. Princeps hic Pontif. cliens eſt; & eius iam Crepacorium, oppidul. illius tractus adiacet. Vulgò *Maſſerano*.

Maſſeſyli, vide *Maſſyla*.

Maſſia, opp. Hiſpan. Bœticæ, ubi lateres ſiccati in aquâ non merguntur, Plin. *Maxia* Vitruvio: apud Tarteſios.

Maſſica, regio Bæticæ Tarteſſiis oppoſita.

Maſſici montis promuntor. extremum Maſſici montis, Plinio, aliàs in Campania, ad Sinueſſam, nunc in prov. Terræ Laboris, & *Rocca di Mandragone* dicitur. Eſtque in ora maris Tyrrheni, medium inter oſtia Liris & Vulturni.

Maſſicus, mons Campaniæ. Nunc Terræ Laboris, *monte Marſico*: Inter Minturnas & Calemum extenſus, verſus oram maris Tyrrheni. Etiam *Falernus* dictus eſt, ab agro contermino. Pars ejus *Mondragone* incolis, verſus oram maris Tyrrh. Baudrandus. Optimi vini ferax, quod etiam *Maſſicum* dicitur. Horat. 1. 1.

> *Veteris pocula Maſſici.*

Idem *lib.* 2. *Ode* 7.

> *Oblivioſo levia Maſſico*
> *Ciboria exple.*

Martialis *lib.* 1. *epigr.* 27.

> *Egerit & nigros Maſſica cella cados.*

Idem *lib.* 13. *epigr.* 108.

> *De Sinueſſanis venerunt Maſſica prelis.*

Idem *lib.* 4. *epigr* 13.

> *Maſſica Theſeis tam bene vina favis.*

Hinc Virgilius *Georg.* 2.

> —— *Et Bacchi Maſſicus humor.*

Signatiſſimè ad laudem vini Maſſici verba iſta Columellæ *libr.* 3. *cap.* 8. *Neq; enim dubium eſt, Maſſici Surrentiniq; & Albani, atque Cæcubi agri vites omnium, quas terra ſuſtinet, in nobilitate vini principes eſſe.* Plin. *lib.* 14. *cap.* 6. ubi de vinis nobiliſſimis: *Certant Maſſica aquè.* Hodiè *monte Marſo* dicitur.

Maſſicytus, vide *Maſicytus*.

Maſſilia, Græcis Μασσαλία, de qua Florus *lib.* 4. *Epitom. Rerum Rom. cap.* 2. *Maſſilia*, inquit, *Græcula civitas, non pro mollitie nominis, & vallum rumpere, & incendere machinas auſa, & congredi navibus*: ſive quòd μάσσειν mollire ſignificat, ſive quod Μαλακία parum abeſt à Μασσαλία: urbs Galliæ Narbon. præclara, Epiſcop. ſub Archiepiſc. Arelatenſ. Phocenſium colonia, vide infra, Lampſaci in Helleſponto ſoror: Optimarum olim diſciplinarum ſtudiis florentiſſima, legibusque ſanctiſſimis optimè conſtituta, Macedonibus Æropo, Ebræis verò Sedeciâ imperante, condita. Diruta deinde à Phocenſibus inſtaurata eſt, qui Cyri tyrannidem fugientes, deſtitutâ Græciâ, in hanc Galliæ oram ſeſe contulerunt. *Marſeille* Gallis, *Marſiglia* Ital. Agrum habet vini præſtantiſſimi feracem, cujus vini utpote fumati, ſæpius meminit Poëta Martialis, ut *lib.* 13. *epigr.* 120.

> *Fumea Maſſiliæ ponere vina potes.*

Maſſilienſes olim non ſolùm literis, ſed & moribus maximè claruerunt, uti apud Cicer. *pro L. Flacco*, & apud Strabon. videre eſt. Unde Plautus *in Caſinâ*, *Maſſilienſes mores*, tanquam optimos, & probatiſſimos dixit: *Ubi tu es qui colere mores Maſſilienſes poſtulas?* Iidem luxus notati ſunt. Unde *Maſſiliam navigas*, & *è Maſſiliâ veniſti* apud Suid. de nimis cultis dicitur. Cæterum de *Maſſilia* vide omnino Cont. Ritterſhuſium *comm. in Saluſt. pag.* 568. De quâ etiam nos plura, *ad illud Dionyſii Perieg.*

> —— —— Ἔσθ' τι γαῖα
> *Μασσαλίη τε πόληας ἐπιστρεφέας λιμένας ἔχουσα.*

Lloyd. Moreriо civitas eſt Epiſcop. Provinciæ, cum portu celeberrimo, ad mare Mediterr. olim viribus literisque tanti nominis, ut cum illa ſocietatem arctiſſimam Romani inierint, privilegiisque eam ampliſſimis ornaverint. A Phocenſibus, colonia Athenienſium in Jonia, condita: qui patriâ relictâ, an ob ſterilitatem, an ob Harpali, Præfecti Perſici, tyrannidem, Epheſum venerunt, ubi Ariſtarcha nobilis fœmina, per ſomnium monita eſt à Diana, ut unam ex ſtatuis ſuis ſumeret, boſque peregrinos ſequeretur. Quod factum. Sic ergo, poſt Corſicam prius occupatam, quam Cyrnon appellavere, in Provinciam appulerunt, An. 164. U. C. primaque Maſſiliæ fundamenta jecerunt: Vide Senec. *Conſol. ad Martiam*, & Liv. *lib.* 5. qui hos Phocenſes à Belloveſo adjutos narrat, in loco, invitis Salyis Cavaribus, capiendo. Juſtinus autem *libr.* 43. rem paulo aliter perſequitur. Hanc poſt annos quinquagenos nova popularium manus adveniens inſigniter auxit. Duces Furius & Peranus; quem quidam Euxenum appellant, fuere: qui Senani Ligurum Gallorum Reg. gener factus, ex Gipite, aliis Peta ſeu Ariſtoxena Protyn genuit, unde Protidarum illuſtre Maſſiliæ genus. Ab his Maſſilia legibus, templis, Academiâ, artibus exornata, Ariſtocraticè recta fuit, ſub quindecim Viris, e numero 600. Senatorum ſelectis. Huc poſtea miſſi ex univerſa Gallia Italiaque, tanquam ad communem Scholam, ut literis imbuerentur; Hinc egregii mores legesque per totam Galliam propagatæ. Et certè *Maſſilienſium* civitatis diſciplinam atque gravitatem, fidem in Romanos, & priſci moris obſervantiam laudant Cicero, Valerius, Silius, Livius, omnes. Strabo de eorum parſimonia & ſtudiis liberalibus, deque Republ. à Senatoribus regi ſolita multis refert: & Tacitus *in Agricola*, *Maſſiliam* vocat *locum Græcâ comitate & provinciali parſimoniâ miſtum ac bene compoſitum*: quam Cnæus J. Agricola ſedem ac Magiſtram ſtudiorum habuerit, & quò L. Antonium ſororis nepotem Auguſtus ſepoſuerit, ſpecie ſtudiorum. Romanis, quibuſcum veterrimum fœdus ei intercedebat, quosque in magnis ſæpe diſcriminibus adjuvit, ut Civibus ejus immunitas decreta & locus ſpectaculorum in Senatu datus ſit, urbs adeò fida fuit, ut Paterculus ſcribat, *Maſſilia fide major, quàm conſilio prudentior.*

tior. Cæſarem poſtea, qui *arcis* Maſſiliæ meminit, in qua Epheſium ſeu templum Dianæ Epheſinæ & Delphini Apollinis fuiſſe, Strabo docet, infeſtum experta, & ab ipſo capta eſt. Dein præda Gothis aliisque Barbaris fuit. Occupata etiam ab Alphonſo, Arragonum Rege, An. 1423. poſtea recepta, tamque inſigniter reparata eſt, ut Caroli Borbonii, An. 1524. & Caroli V. Imp. 1536. acerrimos impetus ex facili eluderet, jam vetuſtiſſimis temporibus bello contra Gallos, Cavares nempe, Vocontios, Volcas Arecomicos & Tectoſages, Ligures, Salyos Segorejos, Deceates, & Oxubios, Pœnos, alios: coloniis Nicæâ, Antibâ, Rhodâ, Agathâ, &c. deductis, inclyta: quibus adde emporia in Hiſpania Tarracon. poſt amicitiam cum Hiſpanis junctam, ex parte condita à Maſſilienſibus & poſſeſſa: Item Cabellionem & Avenionem, quas urbes in Cavaribus occupavere. Verbo, nominibus Græcis, cenſentur trans Varum in Italia portus Herculis Monœci, Nicæa plaga trans Varum, Antipolis portus, Athenopolis Maſſilienſium, Heraclea Cacabaria portus, Telo Martius portus, Taurentum portus, Olbia, promuntor. & portus Cithariſta, Agatha trans Rhodanum, atque Leucata littus ac promuntor. & trans Pyrenæam in Hiſpan. Tarracon. emporia: in ora Galliæ inſula Agatha, Alonis, tres Stœchades, Prote, Meſe, Hypæa, Phœnice, Phila, Lero, & Planaſia, ſive Lerina: quorum pleraque Maſſilienſes poſſedere. Poſtquam Gothis ſe urbs ſubduxiſſet, ſub Burgundiæ Regibus fuit, donec ad Gallos pervenit. Tum primò Vice-Comites habuit peculiares, dein ad Comites Provinciæ devoluta eſt, An. 1243. Coronæ tandem unita Ann. Chr. 1481. Portum urbs habet aptum navibus, qui *Λακύδων*, Mellæ & Euſtathio dicitur: Hic naturâ quidem factus & tutiſſimus, at anguſtus aditu, nec magnæ claſſis capax eſt; unde & catenâ ferreâ clauditur. Portui proxima olim navalia, de quibus Cæſar atque Lucanus, quorum ille altitudinem quoque muri & turrium celebrat, *lib.* 2. Ibidem & priſcis temporibus Amphitheatrum fuit, unde *Monachorum S. Mariæ de Arenis* Monaſterium nomen accepit. Solis 1050. paſſ. terræ cohærere Maſſiliam, ait Eumenius: quæ in vett. Notit. inter provinc. Viennenſis Civitates 14. ultimo loco: in recentior. verò inter Epiſcopos Arelatenſi Burgundiæ Archiepiſcopo ſuffragantes primo ponitur, quemadmodum hodieque Maſſilia, Auguſta Tricaſtinorum, Telo Martius, & Arauſio Cavarum Arelatum pro Metropoli habent. Hinc orti fuerunt Menecrates JC. Crinas, Charmenides & Demoſthenes Medici: Pytheas & Eudemenes Geographi: Pacatus, Oſcius, Victorinus, & Petronius, Rhetores: Telonius & Gyrateus, Aſtrologi: Item Caſſianus, Salvianus, Honoratus, Gennadius, Muſæus, Cyprianus Telonenſis, &c. Primus Epiſcopus S. Lazarius fertur: fuitque olim hic Epiſcopatus ſub Metropoli Viennenſi, nunc ſub Arelatenſi eſt, ut dictum. Regionē olim habuit ſatis, ut ex dictis colligere eſt, amplam, & Cn. Pompejus patronus civitatis, *agros Volcarum Arecomicorum & Helvorum publicè Maſſilienſibus conceſſit*, Cæſ. *lib.* 1. *de bell. Civil.* ſed hic *victis terra mariq; & dedentibus ſeſe abſtulit omnia, præter libertatem*, Florus. Quædam tamen eis, ut Stœchades & Athenopolis, videntur relicta, ſed & fœdus cum Romanis manſit intactum, unde *Fœderata* dici promeruit. Plin. cui adde Strabon. & Caſſiodorum, qui & *Maſſilienſium horreorum* meminit. Poſtea Provincia Maſſilienſis dicta, continebat præ cœteris Maſſiliam, Avenionem, Aquas Sextias, & Auſtraſiorum Regibus parebat: eratque ab Arelatenſi provinc. Burgundiæ Regibus parente, in qua erant Arelatum, Ugernum, Reii, &c. diſtincta: Cujus Præſides Gregor. ſæpe Rectores provinciæ, nonnunquam Præfecti, atque etiam Patricii appellati. Ager *Maſſilienſis* vitem ac oleam tolerare, frumenti impatiens eſſe Straboni dicitur. Quare Juſtinus affirmat, Gallos à Maſſilienſibus vitem putare & olivam, ſerere didiciſſe. Incolæ *Maſſilienſes*, vulgò *Marſeillois*, Phocenſium conditorum induſtriam imitati, mercaturâ & navigationibus magnas ſibi opes paravere: nundinas etiam ſtato quotannis tempore domi inſtituere, ad quas naves tranſmarinæ oleo, chartâ, odoribus onuſtæ ex Ægypto aliisq; partibus confluebant: quibus nundinis mercibusque *Catapli* nomen inditum, ut ex Martiali, Auſonio, Sidonio patet. Sanè, regnantibus in Ægypto Soldanis, Maſſilienſes mercatores cum Avennicis & Lugdunenſibus bis quotannis Alexandriam navigantes, inde aromata merceſque alias in Provinciam totamque Galliam importabant. Quod commercium ſibi poſtea vindicavere Veneti, quibus dein quæſtum invidit Luſitanorum navigatio. Hodieque Maſſilienſes Alexandriæ ad Iſſum Vice-Conſulem ſuum habent, Conſulem Halapiæ Syriæ, unde aromata, goſſipium, piſtacia, gemmas, margaritas, monetam auream & ſericum, ut & in Cypro apud Arniquam, unde goſſipium, ladanum, reſinam è terebintho & crocum petunt. Ab urbe hac oſtium Rhodani tertium ampliſſimumque *Maſſilioticum* dicitur: item *Gradus Maſſilitanorum* in Rhodano, *littus Phocaicum* in Hiſpaniâ, Mare *Græcum*, quod oræ Septimaniæ ac Provinciæ præjacet, Mare *Maſſilienſe* circa Maſſiliam & Stœchades Inſulas, &c. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.* Adde prædictis Auctoribus Ruffinum, Solerium & Guenajum *Hiſt. de Marſeille.* Noſtradam. & Boucheum *Hiſtor. Prov.* Robertum & Sammarth. *Gall. Chriſtiana:* qui ex priſcis ſæpiſſimè laudant Ptolemæum *lib.* 2. & 5. Strabon. *lib.* 4. Ariſtotel. *Politic. lib.* 6. Juſtinum *lib.* 43. Athenæum *lib.* 13. Ammian. Marcellinum *libr.* 15. *&c.*

Maſſilia ſpecula, vicus Provinciæ, in ora maris Mediterran. viz 2. leuc. à Maſſilia in Ortum, ubi pharus, e qua Maſſilienſes animadvertunt naves proximè adventantes. Baudrand. [illegible] *Marſeille veire.*

Maſſima, Guluſſæ filius, Maſiniſſæ regis Numidiæ nepos, Romæ, ex inſidiis, à Bomilcare quodam interfectus eſt.

Maſſus, tertius Epiſcopus Pariſienſis, Malloni ſucceſſit, auctor Hiſt. Martyrii S. Dionyſii & Eleutherii: quod opus periit. Voſſius *de Hiſtor. Latin.*

Maſſyla, mediterranea eſt pars Mauritaniæ, inquit Servius, unde non longè ſunt horti Heſperidum, & Atlas mons. Apud Livium in Numidiâ ponitur. Populi *Maſſyli.* Μασσυλεῖς Dionyſio, quos Plinius inter Capſitanos, & Gætulos apud Libyæ deſerta locat. Hi neque frænis, neque ephippiis utuntur, ſolâ contenti virgâ, quâ equos regunt. Liv. *lib.* 4.

Et gens quæ nudo reſidens Maſſylia dorſo,
Ora levi flectit frænorum neſcia virgâ.

Martialis *lib.* 9

Et Maſſylaum virga gubernat equum.

Item *Maſſylus* adjectivum. Silius:

Non ille Evantis Maſſyli palluit iras.

Maſta, Æthiopiæ ſub Ægypto mons, & civitas, Ptolem. *Gran* incolis hodie, teſte Joh. Baroſio.

Maſtaura, Leunclavio *Meſtaurebe*, urbs Lydiæ, ſic à *Ma* appellata, quæ Rheam ſequebatur, cui Jupiter Bacchum nutriendum dedit. Quum verò à Junone *Ma* interrogaretur, cujus eſſet infans, Ἄρεος, id eſt, Martis eſſe reſpondebat. Atque hinc apud Cares Bacchus *Maſaris* vocatus fuit. Ipſa etiam Rhea *Ma* vocabatur, cui tauro apud Lydos faciebant. Vide Stephan.

Maſthala, Arab. Fel. urbs, Ptolem.

Maſtiani, populi, juxta Herculis columnas, ab urbe *Maſtia* dicti, Stephano.

Maſtinus Scaliger, Veronæ Dominus, Parmam, Lucam & Patavium in ſuam poteſtatem redegit: conjuratione tamen totius Italiæ perterritus, Patavium quidem fœdere icto dimiſit, Parmam tamen & Lucam retinuit. Blond. Platin.

Maſtita, Æthiopiæ ſub Ægypto gens, & in Ægypto, Ptolem.

Maſtramelle, urbs & palus Celticæ, Steph. *Maſtramela* Plinio, cujus hæc ſunt verba: *Ultra foſſa ex Rhodano, C. Marii opere, & nomine, inſigne ſtagnum Maſtramela, oppidum Maritima Avaticorum.* Eadem itaque eſt Maſtramela, & Maritima. Vide etiam *Aſtromela.* Nunc *Martegue* vocatur oppidulum, & lacus quem obſtruit, *Lac de Martegue.* Apud Feſtum Avienum memorantur hoc loco:

— *Oppidum priſcum Ranæ,*
Trabala paludes. — —

Sed profectò portentosè locus ille eſt inquinatus. Totum itaque ſic legit Voſſius:

Gens hic Veragri: Bergineq; civitas,
Salyes atroces oppidum Maſtramela
Priſcum paludis, terga celſum prominens
Quod incolentes Citbariſtium vocant.

Maſtuſia, Ptolem. Plin. *Capo Griego.* Negro, promuntor. Cherſ. Thraciæ, in ora Auſtral. contra Sigeum, 163. mill. paſſ. ab Atho monte in Ort.

Maſtutius, vide *Matuſius.*

Maſtya, oppidum Mileſiorum, in Paphlagonia, Plin. inter Tium & Cromnam.

Maſulepatanum, Gallis *Maſulepatan*, urbs & emporium regni Golcondæ, in ora ſinus Ganget. Cum portu capaci, valde ab Europæis frequentato, ubi aliàs arx Luſitanorum.

Maſurius, *Maſuerus*, vel *Maſuerius*, JC. Gallus, ſcripſit *Practicas Forenſes*, An. 1560. Ejus non ſine elogio meminit Covarruv. *Pract. quæſt. cap.* 17.

Maſurius Sabinus, eques Romanus, J.C. auditor & ſucceſſor Attei Capitonis. Meminit illius Perſius:

Excepto ſi quid Maſuri rubrica notavit.

Similiter Pomponius *Pandect. de Origine Juris.* Citatur ſubinde ab Aulo Gellio. Scripſit Faſtorum, & rerum memorabilium libros, Commentarios de Indigenis, de Jure civili, de Furtis. Pe[illegible] quinquagenarius, quum inopiâ magnâ laboraret, ab auditoribus ſuſtentatus eſt. Floruit ſub Tiberio, à quo ut ſibi de Jure reſpondere liceret, obtinuit. Athenæus *lib.* 14. hæc de eo habet, Μασούριος ὁ πάντα ἄριστος, καὶ σοφὸς, καὶ γὰρ νόμων ἐξηγητὴς οὐδενὸς δεύτερος. Vide etiam Plin. Macrob. Geſner. *in Bibl.* Voſſ. *de Hiſtor. Latin. lib.* 1. *cap.* 21. *&c.* Alius eſt, cui Paulus aliquot libros ſcripſit. 2. *Inſtitut.* 14.

Maſyntias, nomen Servi, apud Ariſtoph. *Veſpis.*

Mataja, vulgò *Mataya*, prov. Americæ merid. juxta fluv. Amazonum, inter oſtia Maderæ & Tapaiſæ flum. Pet. Texeira.

Matalia, Ptolem. opp. olim, nunc pagus Cretæ, in ora Auſtr. ad Electræ fluv. oſtium. Inter Pſychium opp. ad Occ. & Leonem promunt. ad Ort. *Matalia*, & *Matala* hodie.

Matamanum, vulgò *Mataman*, regnum Africæ infer. in ora Occid. maris Æthiop. inter regnum Bengueleæ ad Bor. & oram Caſtrorum ad Merid.

Matania, vulgò *Matan*, una ex Philippinis, inter Cebuam [illegible] Bor.

Bor. & Mindanoam ad Auſtr. Aliàs Regem habuit propr. dein Hiſpan. paruit, nunc iterum ſui juris, à paucis annis.

Mataputena, id eſt, devincens meretricem, *Mate putain*, caſtrum Galliæ, ab Henrico I. Angl. Reg. Ann. 1119. conditum: hodieq; proximus Albæmarlæ vicinus, *Vieil Rouen* dictus. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Matatanea, regiuncula, in parte Or. Madagaſcariæ, prope oram littor. & Matatanum fluvium, ubi aliquot coloniæ Francorum, à paucis annis. Gallis *pais de Matane.*

Matauruſ, urbs Siciliæ à Locris condita, Stephan.

Mateiga, oppidum Garamantum, Plin.

Mateni, Sarmat. Aſiaticæ gens, Ptolem.

Mateola, urbs Archiepiſc. prov. Hydruntinæ, ad amnem *Canapro*, in limite Baſilicatæ. Deficit in dies. 30. mill. ab Acherontia in Ort. totidem à Taranto in Occ. & 25. à Bario in Merid. *Matera* vulgò. Olim Apuliæ Peucetiæ, in confin Lucaniæ, fuit urbs ſed ejus hodie idem cum Acherontia Archiepiſcopus eſt.

Mater Magna, Terra dicitur, & ſus prægnans ei mactabatur, quæ hoſtia eſt propria Terræ. Dicitur & *Mater Alma*, quòd omnia alat. Item *Mater Deûm*, quòd omnia generet. Vocatur item *Phrygia*, à monte Phrygiæ, quem plur.num. *Dindyma* vocant. De *Matre Matuta*, vide *in Matuta*

Matera Dea, quibus haſtæ olim dicabantur, affigebanturque.

Materanum, vulgo *Materan*, & *Materavv*, urbs ampla & prim. Javæ inſulæ, caput regni cognom. in parte Auſtr. Inſulæ, 100. leuc. à Bantamo in Ort. Balambuanum verſus 120. ſed 40. tantum à Japara in Mer. Hujus Regi ſubſiit olim tota Java, ſed regna in parte Bor. jam dudum ab eo defecerunt.

Maternum, alio nomine *Elobremenſe* caſtrum olim Galliæ, vulgò *Marné*, vel *Marnay*, nunc vicus eſt, non procul ab Auguſtoduno. Ejus meminit Auctor *vitæ Heptadii Presbyteri*, civis Auguſtodunenſis, qui intra cujus Materne illis terminum, nutritus ibi dicitur. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Maternus, Conſul cum Bradua, An. U. C. 917.

D. *Maternus*, D. Petri diſcipulus, Coloniæ primus fidem Chriſti annunciavit. Munſt. *Coſmogr lib.* 3.

Maternus, vide *Julius Firmicus Maternus*, & *Curiatius Maternus*. Item, Epiſcop. Colonienſis, deputatus ad Donatiſtarum cum Epiſcopo Carthag. diſſidia cognoſcenda.

Mathan, Deiparæ Virginis avus, Hier. It. pater Saphatiæ, Jer. 18.

Mathana, ſolitudinis nomen, Num. 21.

Mathanas, nomen viri, Eſdr. 10.

Mathania, ſive *Mathanias*, filius Joſiæ, patruus Joachin, frater Joacim, ſive Eliacim, à Nebuchodonoſor Sedecias dictus 4. Reg. 14. Vide *Sedecias*. Filius Micha, 1. Par. 9.

Mathanias, nomen viri, 1 Par. 25.

Mathat, pater Eli, patris Joſeph viri Mariæ, Luc. 3. 24. Matth. *cap*. 1. *v.* 15. illum Eleazari filium facit, & Mathanem vocat: quod hinc factum, quia ex hoc quidem genitus, ab illo vero adoptatus eſt. Torniel. *An. M.* 3911. *n.* 2 4037. *n.* 5. *& 6.*

Mathathas, Arab. Fel. populi, Plin.

Mathathias, Sacerdos, ex familia Joarib Maccab. ſeu Aſſamon. dicti ab Avo, Pater Judæ Macc. vir pietate clarus, Judæum quendam idolis palàm ſacrificantem, juxta mandatum Antiochi zelo Domini accenſus, occidit ad altare ipſum, quod & diruit: ac mox etiam interfecit Antiochi Regis Legatum, præcipientem idolis immolare. Idem poſtea author fuit, pugnandi Judæis, etiam die Sabbathi, cum jam mille occubuiſſent, religioſe nimis obſervantes hunc diem. Multi itaque Judæorum adjunguntur Mathathiæ, & illum ſibi judicem creant, qui & Sabbathis eos docet pugnare: quod ſi non feceritis, inquit, vobiſmet ipſis eritis hoſtes, in illo die contra vos venientibus inimicis. Sic arma corripiens, cum filiis quinq; patrias leges adverſus Antiochi duces vindicavit, præfuitque populo annum unum, ſcil. Mundi 3887. ante Chriſtum natum 167. Vide *lib* 1. Maccab *cap.* 2. Joſeph. *lib.* 12. *cap* 7. *& 1. de B. J.* Hoc initium Principatus Aſſamonæorum, qui duravit uſque ad Herodem, fermeque ſempe Pontificatum annexum habuit: quam dignitatem Mathathiæ primogenitus Judas Machabæus, primus poſſedit. Vide inſuper Torniel. & Salian. *in Annal. V T.*

Mathathias, primog. Seſſum Coritæ, 1. Par. 9. Sacerdos, 1. Par. 15.

Mathera, urbs Italiæ à Græcis deſtructa, An. Dom. 979.

Mathias, Huniadis filius, Ungariæ Rex, A. Dom. 1460 magnam Bohemiæ partem ſubegit, poſteaque Bohemorum Rex electus eſt, Vide quoque *Matthias.*

Mathias, frater Jonæ, ſummus Judæorum ſacerdos, A. D. 45.

Mathildis, filia Balduini, Flandriæ Comitis, uxor Guilielmi Angliæ Reg. Obiit An. 1083. Item, alia Angliæ Regina, quæ obiit An. 1118. Item, mater Ottonis M. Item uxor Henrici V. Imper. filia, Angliæ Regis.

Mathildis, vel *Matildis*, quædam virili animo mulier, Tuſciæ Comes, filia Bonifacii Regis, Lepidi, Parmæ, Lucæ, Ferrariæ, & Mantuæ Marchionis, (cui pater Theobaldus, ex Azonis, de quo vide in voce *Welfi*, ſtirpe oriundus erat) ex Beatrice, an filiâ Conradi II. Imper. quæ Bonifacio marito orbata, Godofredo Barbato Duci infer. Lotharingiæ nupſit. Hujus filius cognom. inſuper *Gibboſus* dictus, paulo antè Hedwige Namurcenſi, ſorore Alberti II. Com. viduatus, Mathildi fidem matrimonii dedit, ſed conjugium ſucceſſu caruit, & poſt Ducis mortem, nupſit Mathildis Guelpho Jun. Bavariæ D. nepoti Azonis, Ferrariæ Marchionis, An. 1089. Sedis Romanæ partes cum zelo amplexa, Henrico IV. Imper. acriter ſe oppoſuit, ipſa ſæpe in acie militum ductrix. Parmam, Mantuam, & Ferrariam cepit, An. Chr. 1101. Adulterii cum Gregorio VII. qui Wormatiæ in Synodo, Necromantiæ, adulterii aliorumque ſcelerum accuſatus legitur, Lamb. Schaffnab. ſuſpecta, omnes ſuas ditiones Romanæ ſedi legavit: Hinc patrimonium Petri. Obiit nullâ ex maritis prole ſuſceptâ, An. 1115. æt. 76. Abbas Urſperg. &c. De donatione ejus, vide in voce *Italia.*

Mathis, ſeu *Matis*, Caſtaldo *Matin*, fl. Maced. apud Pyrrachium.

Mathitæ, Æthiopiæ ſub Ægypto pop. Plin. *Matites* forte Ptol. quos in Libyâ interiori deſcribit.

Matho, Afer quidam ſeditioſus, cujus hiſtoriam vide apud Cæl. Rhod. *lib* 29 *cap.* 2.

Matho, cauſidicus, de quo Juven. *Sat.* 1.

> *Cauſidici nova cùm veniat lectica Mathonis*
> *Plena ipſo.* —— ——

Idem alibi *Sat.* 7.

> *Sic Pedo conturbat, Matho deficit.*

Ubi Lubin. *Deficit*

* *Mathuſael*, filius Mehujael, Gen. 4. Lege *Methuſael.*

Mathuſalem, filius Henoch, filii Jared. Natus An. M. 688. cùm Pater eſſet an 65. Genuit Lamechum, patrem Noah, A 875. Obiit An. 1656. æt. 969. paulo ante diluvium: Inter omnes homines longiſſimam vitam egit. Gen 5. Luc. 3. Torniel. Salian. &c.

Matiana, pars Mediæ, Stephanus *ex Strab.*

Matica, prov. regni Apalacitarum, in Florida. Verſus Apalatæos montes, ubi aliquot coloniæ Anglorum, à paucis annis. *Matique* vulgò, Briſtochius.

Matiena, quod & *Tiora* Halicarnaſſeo *lib.* 1. Umbriæ opp. eſt, in quo quater prata ſecantur, Vincentino authore.

Matieni, pop. Aſiæ Armeniis proximi. De quibus Dion, *v.* 1002.

> Α'ίγες Α'ρμενίοι τε καὶ αγχέμαχοι Ματιηνοὶ
> Ουρεσι ναιετάουσι, τετέων πέρ ὕπερθεν Ευδηϊπτοι
> Ποσσι ἀφέστοι τε, καὶ Α'ραξ@ ἰυ ἀλεδαίνοις.

Item pop. Cappadociæ, ad dextram Halys ripam.

Matilicates, populi Piceni, quorum oppidum hodiè *Matelica* dicitur, opp. Picent, in dit. Pontif verſus montes, 9. mill. à Septempeda in Occ. 7 à Fabriano in Ort. 17. ab Æſi in Auſtr.

Matinus, mons Apuliæ buxis abundans. Lucan. *lib.* 9.

> —— —— *Arva*
> *Vulturis, & calidi lucent buxeta Matini.*

Horatius *lib* 1. *epiſt.* 28.

> *Pulveris exigui prope litus parva Matinum*
> *Munera.* —— ——

Idem *lib.* 4. *epiſt.* 2.

> —— *Ego apis Matinæ*
> *More modoq; &c.*
> *Carmina fingo.* ——

Idem *in Epod.*

> *Padus Matina laverit cacumina.*

Hinc *Matini* populi.

Matiſco Æduorum, urbs Galliæ Epiſc. primùm memorata Cæſ. *de bell. Gall. lib.* 7. ad Ararim fluv. in vett. Not. inter prov. Lugdunenſis primæ civitates ultima ponitur. Ibi olim ſagittæ fabricabantur, quippe Not. Imp. Rom *Fabricam Matiſconenſem ſagittariam*, præter cæteras, in Galliis fuiſſe, docet. Habuit quondam ſuos Comites præpotentes & nobiles, unde inter Burgundiæ Vexilliferos Milites Philippi Auguſti *Comes Maſticonis* numeratur. Quintæ ſedis locum in Primatu Lugdunenſi obtinet: e cujus Epiſcopis, Placidus, Concilio Aurelianenſi 3. & 4. Chelidonius Lugdunenſi 2. Euſebius Lugdunenſi 3 interfuere. Varia quoque in ipſa hac urbe concilia habita ſunt. Plura vide paulo infra in voce *Matiſcona.*

Matiſcona, ſeu *Matiſco*, urbs Gall. Celt. Epiſcop. ſub Archiepiſc. Lugdun. ad Ararim fluv. ſæpius exciſa fuit: ſemel ab Attila: iterum per Francos: præterea tempore Lotharii Imper. Ludovici Pii filii, tandem tempore Ludovici Jun. à latronibus deſtructa eſt. Comitatus titulo claruit, quem Francorum Rex Ludovicus IX. vulgò *Divus* dictus, emit a Joanne & ejus uxore, Comit. Matiſconenſibus, Merel. Merula. Poſtea aliquoties à corona ſeparatus, ſemper tamen iterum illi reunitus eſt. Diœceſis Matiſconenſis 226. habet Parochias, ſub 4. Archipresbyteris: Cluniacenſi quoque Abbatiâ, celebris. &c. Meminit urbis jam Cæſar *Comm. lib.* 7. ubi ait, Ciceronem & Sulpicium Matiſconem Cabilloneinq; miſſos eſſe, commeatuum causâ. Petr. Julian. *in antiq. Burg* Ortelius *in theatr. Urb.* Severt. *Hiſt. Præſul. Matiſcon* Robert. & S. Marth. *Gall Chriſt.* Hic Concil. à Guntramo Reg. An. 581. celebratum, ut & An. 585. à Guntramo & Childeberto diſciplinæ Eccl. causâ. Gregor. Tur *lib* 8 *cap.* 1. 7. *& 20.* Item An. 617. &c Vide Morer. *in Dict Hiſt.* Eſt hæc urbs in Burgundiæ Duc. hodie *Maſcon*. Anton. *Matiſconenſe caſtrum* vocat. Baudr. urbs Æduorum eſt, in limite Seguſianorum aliàs. nunc in Burgund. Ducat. in confinio Breſſiæ. Media inter Cabillonum & Lugdunum, 11. utrinque leuc. Satis culta, in colle. Hinc tractus *le Maſconnois.* Vide & *Matiſco.*

Matiſſa,

Matiſſa, Corſicæ inſ. op. Ptol. *Matagi*, à Bonifacio opp. litorali 9. m. p. in Boream, inter Moram & Albinam urbes.

Matium, urbs Archiep. Cretæ in orâ Boreali, primaria, & caput inſulæ, *Candia* teſte Pincto. Permunita eſt cum portu ſatis capaci, arce, & armamentario: Venetis erepta à Turcis, A. 1669. poſt aliquot annorum obſidionem. Tota fere nunc deſolata, paucisque inſulta, cùm antea eſſet celebre emporium. In planitie, ad montium radices. Item Themiſcyræ regionis urbs. Plin. circa Colchidem.

Matra, Veneris cognomen apud Perſas.

Matracha, urbs Thraciæ medi terr. una ex metropolibus Patriarchæ Conſtantinop. ſubjectis. Curopal.

Matralia, matris Matutæ feſta, Idibus Junii celebrari ſolita: de quibus V. Thom. Dempſterum *Antiq. Rom. lib.* 2. & *lib.* 4. *c.* 10.

Matreas, Alexandrinus quidam, qui Romanis, Græcisque admirationi fuit, quòd diceret feram à ſe nutriri, quæ ipſa ſemet voraret: ut vel anxie ſcrutentur multi, Τὸ *Ματρέα θηρίον τίνι*, id eſt, *Quænam ſit Matrea fera?* Euſt. *in Odyſſ.* α.

Matred, mater Meetabel, uxoris Adar, regis in Edom ſeptimi. Gen. 3.

Matreium, & *Matreio*, Rhętiæ op. in Comitatu Tirolenſi. *Maman* Pirchaimero. Aliis *Matray*, caſtr. ejusdem Com. ad amnem *Ulz*, ad radices Alpium, 2. leuc. ab Oeniponte in Mer.

Matrica, Pannoniæ infer. oppidum. Antoninus. *Thelen* Simlero: Budâ 2. leuc. in Auſtr. ad Danubium.

Matricenſis pagus, vulgò *Madrie*, à quo Theodebertus Comes Matricenſis dicitur Eginhardo *in Annalibus*, irrigatus amnibus Auturâ *Eure*, Ittone, Arva *Aure*, & Maldrâ *Maudre*, Nelſam *Neauſle*, alluente; ab urbe Ebroicis & Ittone amne, ad Arvam usq; & Vernonem opp. pertinuiſſe videtur, Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Matricula, Regiſtrum, quo ſcribebant olim eorum nomina, qui in Eccleſiis Cathedralibus ad Baptiſmum perducti ſunt: qui ritus apud Anglos reſtitutus eſt à Thoma Cromvello, A. C. 1538. Hinc *Matricularius*, qui in Matriculam, vel Xenodochium, namque & pro hoc Matricula apud vett. ſumitur, aſcriptus eſt. *Matricularia* viduæ, in Concil. Laod. *cap.* 11. quæ apud Græcos Presbyteræ, V. Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archeol.*

Matrinus, fluvius Piceni, juxta Adriam urbem. Strabo *lib.* 5. Ptol. *Librata*, teſte Pyrrho Ligorio. Aliis *la Piomba*, amnis Aprutii Ult. prope Adriam Urb.

Matrona, Juno dicta eſt, quòd iis præſit mulieribus, quæ aptæ ſunt, ut fiant matres.

Matrona, flu. Galliæ in Lingonum montibus naſcens, unaque cum Sequana Belgicam dirimens à Celtica. Vulgò *la Marne*. Baudrando in Campania oritur, prope Andomatunum Lingonum, in vico ſilvæ Lingonicæ Balilma, loco, cui nomen *Marmote*, 1. mill. ab urbe Lingonum in Auſtr. diſtante, dein in Arctos tendens, Lingones rigat, Calvum montem, Joanvillam, Fanum S. Deſiderii, Victoriacum Francicum, & Catalaunum, Campaniæ Urbes, uti & Sparnacum, Dormanum, Caſtrum Theodorici, Meldas & Latiniacum, Gornacum, Fiſſata & Carentonem: tandem aliquot fl. Vangionne nempe *Vingnery*, Bloſiâ *Bloiſe*, Salto *Saux*. Saldâ *Saude*. Mucrâ majore *Morin*, Urco *Ourc*, & Mucrâ minore *le petit Morin*, auctus, ad pontem Carentonium, Sequanæ miſcetur, 2. leuc. ſupra Lutetiam in Ort. Sed Belgas à Celtis non ſeparat, ut nec Sequana. Baudr. Valeſius verò Auſonium Gallos ſeu Celtas à Belgis hoc fluvio diſtinguentem, his verbis, *in Moſella*:

Non tibi ſe Liger anteferet, non Axona præceps,
Matrona non, Gallos Belgasq; interſita fines.

verè id feciſſe ſtatuit: Addens, Sequanam quidem, fl. inferiorem, exacte id non facere, quod tamen Julius Cæſar, Plinius, Ptolomęus, Amm. Marcellinus, aliique plurimi affirmant, *Not. Gall.* *Matrona*, quoque eſt nomen montis, vulgò *le Mont Geneuvre*, inter Segusionem & Brigantionem poſitus, ſed huic propior. Ejus meminit Euhodius Epiſc. Ticinenſis:

Matronas taceo.

Ei caſus nobilis fœminæ nomen dedit, teſte Ammiano.

Matronalia, nomen feſti, apud Rom. à matronis, in Martis honorem, celebrari ipſis Kal. Martii. V. Ovid. *Faſt. lib.* 3. Thom. Dempſterum *Antiqq. Rom. lib* 4. *c.* 7. *&c.*

Matronianus, V. *Latronianus*.

Matſumaia, regio in ora Auſtr. terræ Eſonis, verſus Japoniam, & fretum Sangarium, nuper à Batavis detecta, verſus oram littoralem tantum; *Matzumay*, vulgò.

S. Matthæi prom. Galliæ, an *Gobæum* Ptolom. in extremis finibus Britanniæ min. diœceſique Leonenſi, in quo municipium Monaſterio S. Matthæi inſigne, quæ omnia dicuntur *S. Matthæi finis terræ*, quia ad Oceanum ſunt poſita, vulgò *S. Mahé de fine-terre*, aliàs *S. Mattheu*. V. Hadr. Valeſium *Not. Gall.*

Apoſtolus & Evangeliſta.

Matthæus, ex Publicano Apoſtolus & Evangeliſta, qui & *Levi* dictus, Alphei filius, Mat. 10. Quum autem exactor publicorum vectigalium eſſet, vocatus eſt à Chriſto ad miniſterium Apoſtolicum, Euſeb. 3. 24. & 5. 19. *Eccleſ. Hiſt.* vult Matthæum Evangelium ſuum conſcripſiſſe linguâ Ebræâ, vel potius Syriacâ, ut volunt Irenæus *l.* 3. *c.* 1. Athanaſius, *in Synopſi*, Auguſt. Euſeb. *l.* 3. *c.* 18. 24. *&c.* B. Hieron. quoque *in Catal. Script. Eccleſ.* Evangelium Matthæi Ebraicum in Bibliothecâ Cęſarienſi extare ait, & à ſe deſcriptum fuiſſe. Quidquid hujus ſit, idem dein Gręce ex Hebræo tranſtulit, quod tamen alii S. Jacobo vel S. Johanni, Apoſtolis tribuunt. Deſcribit inprimis actiones humanę CHRISTI naturę, proin ſub hominis figura priſcis repręſentatus: factum id fuiſſe videtur A. C. 39. vel 40. Nazarę̨i, poſtquam hujus Evangelium diu illibatum ſervaſſent, tandem tamen multifariam corruperunt, quod & Ebionitę, Cerinthiani ac Carpocratiani fecerunt, qui, occaſione à CHRISTI genealogia captâ, illius Divinitatem hinc negatum iverant. Sunt qui velint Matthæum, quum Ebræis primùm Evangelium prædicaſſet, poſtea diſceſſiſſe, & peragratâ Aſiâ, ac Ponto in Æthiopiam veniſſe, atque ibi Chriſtum annunciaſſe, & tandem ab Hyrtaco quodam ad aram obtruncatum fuiſſe, A. D. 76. Solis leguminibus illum vitam ſuſtentaſſe, refert Clem. Alexandr. V. etiam Hieronym. *Cap.* 3. *Cat. præf. in Evang. Matth. &c.* Epiphan. *hær.* 29. Origen. *l.* 3. *in Gen.* In hujus *Evangelium* extant: Ambroſii *de Concordia Matthæi & Lucæ, in geneal. Chriſti*. Anſelmi *Comm.* Auguſtini *Quæſtiones.* Bertrami *Matthæus Enucleatus*, 4. Arnſtadii 1651. Booni *Enarrationes*, 8. Baſil. 1571. Bredenbachii *Comm.* Colonię 1560. Buck. *in 8. beatitud. Matthæi Tractatus*, 4. 1630. Buceri *Explanatio*, fol. Baſileę 1556. Bugenhagius *in cap.* 3. *pr.* Witeb. 1543. Buonriccii *Expoſitio*, Venetiis 1577. Chromatii *Diſſertatio in c.* 5. *&* 6. 8. Baſileę, 1528. Chryſoſtomi, item Chytrę̨i *Prælectiones.* Chytrii *Orat. in c.* 5. 6. 7. 4. Venetiis. Crellii Socin. *Commentar. in* 5. *pr. Cap.* Cyprianus. Danæi *Commentarius.* de Dieu *Animadverſiones.* Epiſcopii Socin. *Notæ breves, in* 24. *pr. cap.* Ferus. Hunibachii *Genealogia Chriſti*, fol. Baſileę 1567. Fulleri Comm. *in c.* 4. *verſ.* 11. *pr.* Angl. 8. Londini 1652. Gerhardi *Annotationes.* Gomari *Explicatio loc. diffic.* Grynęi *Explanatio cap.* 10 *pr.* Heidelbergę 1585. Gualterus. Guevarra *Comment.* Hegendorffii, *in hiſt. Paſſionis Chr.* Hagenoę 1525. Heſſelius. Hunnii *Comment.* 8. Francof. 1602. Junii *Expoſitio*. Kirſtenii *Notæ*, fol. Breslę 1611. Lightfooti *Horæ*, 4. Cantabrig. 1658. Latheri *Enarrationes in c.* 6. *pr.* Matthię *Analyſis Log.* in fol. Amſtelod. 1652. Meiſneri *Exercitationes.* Munſteri *Annotationes cum verſione.* 8. Baſileę 1582. Muſculus. Oecolampadii *Enarrationes*, Baſil. 1536. Origenis *Tractatus.* Pareus. Pelagii *Quæſtiones Evang.* 4. Francof. ad Oder. 1615. Perkinſii *Expoſitio c.* 5. 6. 7. Pricęi *Annotata*, Pariſiis 1646. in 8. Schnepfius. Sorerz. Socinus. Soſolarius. Spanhemii *Dubia Evang.* Spilenbergeri Promtuarium, 8. Stephani *Nova gloſſa.* Titelmannus. Thummii Exegeſis, *Cap.* 1. in 4. Francof. 1619. Toſtani *Notæ.* Weſtrupius, &c. Plures V. in Guil. Crowęi *Elencho*.

Duces Lotharingiæ.

Matthæus, I. Dux Lotharingiæ, fil. Simonis I. ex Adelheida, ſorore Lotharii Imp. Ex Bertha, ſorore Friderici Barbaroſſæ, pater Simonis II. Friderici, qui familiam propagavit, Theodorici Met. & Matthæi Com. Tullenſis, præter duas filias: Obiit A. 1207. S. Marth. & Vignerius, *orig. Domus Lothar.* Champier, *Chron. Auſtr. & Geneal. Duc.* Edmundus Bullæus, *Geneal. Princip. Lothar.*

Matthæus II. fil. ſecundogenitus Friderici, qui mortuo patruo ſuo Simoni II. filio Matthæi I. ſucceſſerat. Theobaldo I. fratre, poſt prę̨lium Boviniacum, cui interfuerat, mortuo, A. 1214. Dux, ſuſcepit ex Catharina Limburgenſi, filia Walerami II. Fridericum II. qui patri ſucceſſit, &c. Iidem, ut & Rozieres *Stemm. Duc. Lothar.* &c.

Vicecomites Mediolan.

Matthæus I. cognom. Magnus, ViceComes Mediol. ex familia Turrianorum, Vicarius Generalis ab Imperatore in Longobardia creatus, hunc aliosque ſtatus occupavit, intricatiſſimis cum Imperatoribus & Papis ſe negotiis involvens. A Johanne XXIII. hæreſeos accuſatus, A. 1318. Obiit A. 1322. Corius. Villanius, Bzovius &c.

Matthæus II. ſceleribus infamis: à duobus fratribus junioribus occiſus eſt, A. 1355. Villan. *l.* 5. *c.* 18. Corius, P. 3.

Viri Celebres.

Matthæus, Patr. Conſtantinopolitanus, poſt Macarium, depoſitus, Gabrielem, Theophanem & Meletium, vi argenti & amicorum in aula Ottom. ſucceſſores habuit. Reſtitutus dein, iterum à Neophyto pulſus eſt, ſed factione illius denuo prę̨valente, ſedem ad finem vitæ tenuit. Sæc. præt. Genebr. & Gautier. *in Chron.*

Matthæus de Afflicto, JC. Neapol. varia ſcripſit, Geſner, *in Bibl.*

Matthæus Audebertus, ſcripſit *flores D. Bernardi*.

Matthæus de AquaSparta, Funigerorum Generalis, Cardin. Obiit An. 1302. Scripſit in Magiſtrum Sentent. Epiſtolam ad Rom. &c.

Matthæus Bandinellius, Italus, Dominicanus, A. 1500. Egeſippum vertit, vitas Plutarchi contraxit &c. Leand. Alberti *l.* 4. *Vir. Ill. Ord. Præd.*

Matthæus Beroaldus, Pariſinus, Theologus, Hiſtoricus & Mathematicus, in Chronologicis varia edidit &c. Geſner. *in Bibl.*

Matthæus Boſſius, Veronenſis. Abbas, ſcriptis clarus. Geſn. ut &

Matthæus de Bove, Veronenſis ſimiliter. Idem.

Matthæus Cantacuzenus, fil. Johannis Imp. à patre conſors imperii factus & à Philotheo Patr. coronatus eſt, A. 1354. Dein cum illo, à Johanne Palæologo pulſus, in monaſterium montis Atho ſe recepit: ubi Johannes admiranda ſua opera compoſuit. Matthæus in Canticum Cantic. commentatus eſt, qui liber Romę impreſſus.

Tribuun-

Tribuuntur eidem Commentarii in Sapientiam Salom. Præcepta ſalutaria, &c. Vide *Johannes V. Imper.*

Matthæus Chanetus, Carthuſ. Anglus, An. 1540.

Matthæus Charreterius, Hiſtoriographus. Regi à ſecretis, & Advocatus celebris, ſec. præt.

Matthæus Cracovienſis, Polonus, Presbyter, ab Huſſitis Pragâ pulſus, Pariſiis docuit. Scripſit *de Prædeſtinatione, &c.* An. 1370.

Matthæus Curtius, Ticinenſis, Medicus: varia ſcripſit. Obiit Piſis, An. 1544. Juſtus, *Chron. Med.* Vander Linden *de Script. Med.*

Matthæus Debaſcius, Fundator Capucinorum, An. 1525. Spoletanus: qui Ordo approbatus eſt à Clem. VIII. An. 1528. ſub nomine Fratrum minorum Capucinorum. Obiit Venetiis, An. 1552. Boverius *in Annal. Capucinorum.* Moret. *Diction. Hiſt.*

Matthæus Dreſſerus, Erfortienſis, Medicus & Hiſtoricus, auctor *Iſagoges hiſtoricæ.* Sec. præt. Geſner. & Vander Linden.

Matthæus Ebraicenſis, Norm. Dominic. An. 1390. ſcripſit in Pentateuchum, Eſdram, &c. Ant. Senenſ. Leand. Albert. *de V. I. O. P.*

Matthæus Galenus, Zelandus, doctrinâ inter ſuos inſignis, Guilielmo Lindano, in Academia Dillingana ſucceſſit, dein Duacum vocatus, naſcentis Academiæ Cancellarius factus eſt. Scripſit *Commentarium de Chriſtiano ſacerdote: De originibus Monaſticis, &c.* Obiit An. 1573. à Thoma Stapletono ſucceſſore funebri oratione laudatus. Val. Andr. *Bibl. Belg.*

Matthæus Gandavenſis, priſcus Poeta Gallus, ſcripſit varia.

Matthæus Grabo, Saxo, Dominicanus, docuit An. 1418. vota caſtitatis, paupertatis & obedientiæ Monachorum, non eſſe meritoria: condemnatus à Martino V. Gerſon *Tom.* 1.

Matthæus Gribaldus, JC. Tubingenſis, Trinitatem verbique divinitatem negaſſe dicitur, à Spond. *in Annal. A. C.* 1561. *n.* 33. *&* 35.

Matthæus Gribaldus, & *Guarimbertus*, ille JC. hic Mathematicus, ſcriptis clari, Geſn. *in Bibl.*

Matthæus Herbenius, Trajectinus, Theologus & Poëta, ſcriptis clarus, Valer. Andr.

Matthæus Judex, unus ex Centuriatoribus Magdeburgenſibus.

Matthæus Martinus, Medicus, Vander Linden, *de Scr. Med.* Item, Franciſcanus, ſcripſit *Apparatum equitis Chriſtiani, &c.* Val. Andr.

Matthæus Matheſilanus, JC. Bononienſis, An. 1435. Scripſit *de electione veriorum opinionis, &c.*

Matthæus Palmerius, Florentinus, ſec. 15. eruditione inclytus, Florentino Concilio interfuit. Continuavit Chronicon Proſperi, qui Hieronymi, ſicut hic Euſebii, erat continuator, usque ad An. 1449. cui Matthias Palmerius Piſanus additionem attexuit, usque ad An. 1481. Scripſit inſuper bellum Piſanum, vitam Nicolai Acciajoli, de vita Civili, &c. Sed quòd de natura Angelorum, heterodoxe ſcripſiſſet, liber ejus exuſtus eſt. Verrin. *lib* 2. *Flor. Ill.* Phil. Bergom. *in ſuppl. Chron. A. C.* 1439. Volaterr. *Comm. Urb. lib.* 21. Paul. Jov. *in eleg.* Trithem *in Cat.* Genebr. *in Chron.* Voſſ. *de Hiſt. Lat. lib* 3.

Matthæus Pariſienſis, Anglus, Monachus Cantuarienſis, ſcriptis inclytus: temporis ſui miraculum, Obiit A. 1259. Callebat egregie Graphicen, Architectonicam, Mathemata, Poëtin. Erat inſignis Orator, Theologus, Hiſtoricus, &c. Zelotes & parrheſiaſtes ingens, Romanæ ſedi Patriæ privilegia imminutum eunti acriter ſe oppoſuit. Vide Card. Baron. *in an.* 996. Scripſit *Hiſtoriam majorem, libb.* 2. quorum prior à M. C. usq; ad Guil. Conqueſtorem, poſterior usq; ad An. 1250. pertingit. Dein continuavit eam, usque ad An. 1259. Auctarium addidit Guil. Riſhangerus, itidem Monachus S. Albani, usq; ad A. 1273. quo Henricus III. obiit. Idem Matthæus ipſe hiſtoriam ſuam contraxit, *Hiſtoriamq; minorem* appellavit: Edidit plura alia. Vide Piſſ. & Balæum, *de Scr. Angl.* Arnolph. Wionem, *in ligno vitæ.* Voſſ. *de Hiſt. Lat. lib.* 2. *cap.* 58. Geſn. *in Bibl.*

Matthæus Sylvaticus, Mantuanus, Medicus Roberti, Siciliæ Reg. cui An. 1330. *Opus Pandectarum Medicinæ* dedicavit. Juſtus, Vander Linden, Geſner. &c.

Matthæus Vauzellius, Typographus Cœnomanenſis, auctor diverſorum Poematum. Item Lugdunenſis, Advocatus Parlamenti Dumbenſis, ſcripſit de Pactis.

Matthæus Villanius, Florentinus, Hiſtoricus inſignis, ſec. 14.

Matthæus Vindocinus, Abbas S. Dionyſii, Regens regni ſub Ludovico IX. & primus Miniſter Philippi Audacis, à Philippo Pulchro quoque magni habitus, nec non Clemente IV. Nicolao III. & Martino II. Archiepiſcopatum Turon. recuſavit, prudentiâ & doctrinâ inclytus. Hiſtoriam Tobiæ carmine expreſſit, quod Joh. Heroldus, Germanus, edidit, An. 1563. Obiit An. 1286. S. Marth. *Gall. Chr. T.* 1. *de Arch. Tur. pag.* 773. *& T. IV. de Abbat. S. Dionyſ. p.* 336. Auteuil. *Hiſt. miniſtrorum Status*, Voſſ. *de Hiſt. Lat. lib.* 2. *cap.* 64. Jac. Doubletius, *Hiſt. Abbatiæ S. Dionyſii.*

Matthæus Voſſius, Dordracenus, filius celeberrimi Johannis Gerardi, ſcripſit Hiſtoriam Comitum Hollandiæ, &c.

Matthæus Weſenbecius, Antverpianus, JC. celeberrimus, ſcripſit *Iſagogen in libr. Inſtit. Prolegomena Jurisprudentiæ, &c.* Vide Valer. Andr. *Bibl. Belg. pag.* 657.

Matthæus Weſtmonaſterienſis, Benedictinus Anglus, cogn. Florilegus, quia *Flores Hiſtoriarum* edidit: ſeu Magnum Chronicon, cujus pars I. à C. M. ad N. C. pertingit, II. usq; ad Normannorum in Angliam adventum ſe extendit, III. quidquid à celebri hac Epocha, usque ad Eduardum II. contigit, exequitur. Matthæo Pariſienſi perpetuò inhæret, excepto illo quod addit usq; ad A. 1377. quo Eduardo III. mortuo Richardus II. ſucceſſit Exactus, diligens & fidelis. Scripſit quoq; Chronicon ſui ordinis. S. Edmondi, &c. Piſſ. *de Ill. Angl. Scr. p.* 518. Balæus *de iiſd.* Voſſ. *de Hiſt. Lat. lib.* 3. *cap.* 2. *&c.*

Matthæus, tandem fil. Uldarici, JC. & Can. Auguſtan Annalium ſuæ gentis conditor. Voſſ. *de H. L.* Item, Urbs Floridæ, cum portu.

Apoſtolus.

S. Matthias, Apoſtolus, ſorte electus Judæ proditori, in Apoſtolatu, ſucceſſit. In Judæa, & parte Æthiopiæ Evangelio prædicato, martyrii coronam accepit. Sub ejus nomine Evangelium prodiit, jam ab Origene, Clemente Alex. 17. *Str.* & Euſeb. *lib.* 3. *hiſt.* falſitatis convictum, quemadmodum & falsò tributus ipſi liber Traditionum eſt, unde Marcion ſuam hæreſin hauſit. Act. 1. *v.* 23. Orig *Hom.* 1. *in Luc.* Hieron. *de Scr. Eccl.* Niceph *lib.* 2. Baron. *An. Chr.* 44.

Imperat. Reges. & Viri illuſtres.

Matthias, Imp. Occidentis, fil. Maximiliani II. frater Rodolphi II. huic ſucceſſit, An. 1612. cùm jam ante Hungariæ Bohemiæq; Rex creatus eſſet. Amplioris ſpei, quàm gloriæ Auguſtus. Proteſtantes, in Comitiis Ratisbonæ, ob gravamina imprimis Conſilii aulici & Cameræ Imp. non ſublata offendit. Cum Achmete, de jure Tranſylv. Principes creandi diſceptavit, dein A. 1615. pacem vicennalem fecit. Aquiſgranenſes proſcripſit, & per Spinolam in ordinem redegit. Diſſidium Juliacenſe, mandando, ut Mulheimium deſtrueretur, inter Brandeburgicum & Neoburgicum accendit, bello Bohemico, injuriis Evangelicorum mature non vindicatis, excitato, obiit A. 1619. æt. 62. ſucceſſore Ferdinando II. patruele relicto.

Matthias Corvinus, Hungariæ & Bohemiæ Rex, filius Johannis Hunniadis, cogn. Magnus, ex carcere thronum conſcendit, poſtquam Ladiſlaus frater ab æmulis ad mortem damnatus eſſet. Succeſſit Ladiſlao Reg. A. 1458. eodem tempore, quo Gregorius Podiebradius Rex Bohem. Pragæ declaratus eſt: Sicq; duo potentiſſima regna excelſiſſimo ſanguine, ad mediocris generis homines ſimul pervenere. Oppoſuerunt ſe Matthiæ electioni Proceres quidam, Friderico IV. advocato, alii Polonum ſibi Regem quærebant: Unde turbæ, & Boſnia, cum Serviæ parte, à Turcis interea occupata. Sed brevi Matthias, omnibus recuperatis, Tranſylvaniam quoq; & Valachiam, ad obſequium reduxit: coronatus, An. 1464. Dein, bello contra Bohemos felix, Podiebradium Reg. cujus operâ è vinculis dimiſſus fuerat, regno excutere ingratus, Papâ incitante, voluit, ſeq; Olmutii in Regem Bohemiæ, & Marchionem Moraviæ, exin Uratiſlaviæ, in Sileſię Ducem eligi curavit. A. 1469. captoq; filio Podiebradii, in Hungariam rediit. Cum Moldavis infeliciter pugnavit, ipſe ſauciatus. Turcas tum ipſe, tum per Duces ſæpe fudit, Jaiizâ & Boſniâ receptis. Cum Mahomete II. tamen pacem inire coactus, hoc mortuo An. 1481. Bajazethem II. ſucceſſu optatiore aggreſſus eſt. Cum Imp. Friderico dein colliſus, cepit Viennam, & Neoſtadium, cum Caſimiro Polono, qui Podiebradio defuncto ſucceſſerat, pacem fecit. In apparatu côtra Turcas, iracundiâ ob comeſtos à puero ficus, extinctus, An. 1490. quo die, omnes qui Budæ erant Leones, ſubitò interierunt. Plurimas linguas calluit, literatos & literas fovit, optimos ex Italia pictores occupatos tenuit, & quidquid doctorum in orbe erat, in Aulam ſuam contraxit; ingenio læto & comi. Budæ admirabilem collegit Bibliothecam, quæ hactenus à Turcis detenta, haud pridem Leopoldo Imp. muneri miſſa eſt. Albæ regali ſepultus. Huic Anton. Thebaldus hoc Epitaphium condidit:

Corvini brevis hac urna eſt, quem magna fatentur
Fata, fuiſſe hominem, Facta fuiſſe Deum.

Cromer. *lib.* 27. Bonfin. *hiſt. Hung.* Turoſius, *in rebus Hung.* Petrus de Reva, *Monarch. Hung.* Nic. Iſthuan. Crantz. &c.

Matthias, Pontifex Judæorum: ſub quo, *Matthias*, filius Margalothi, & Judas fil. Sariphæi, facundiſſimi & legis periti ſſimi ambo auream aquilam ab Herode in templo collocatam detraxerunt. Quod hic adeò ægre tulit, ut Matthiâ depoſito, et Joazarum affinem ſurrogaverit, reliquis duobus, cum conſciis, ad vivicomburium damnatis. Joſeph. *Antiq. lib.* 17. *cap.* 8.

Matthias, Epiſcop. Hieroſolymitanus, poſt Johannem, ſec. 2. Ei Benjamin ſucceſſit, Euſeb. & Onuphr. *in Chron.* Baron. *in Ann.*

Matthias Aquenſis, Profeſſor Coloniæ, Luthero & Bucero nequicquam obnixus.

Matthias Boſſemus, Theologus Rom. Commun. *Bredenbachius & Caſtellanus*, ſcriptis inclaruerunt. Val. Andr. *in Bibl. Belg.*

Matthias Colerus JC. Germ. varia edidit. Quenſted. *de Patr. doct.*

Matthias Cornax, Medicus, *Medicas conſultationes* evulgavit, &c. Vander Linden

Matthias Felisſius, vel Catzius, Batavus. Provincialis Franciſcanorum in Belgio, duos edidit libros. Val. Andr. *in Bibl. Belg.*

Matthias Flaccius Illyricus, Albonâ Illyriæ oriundus, claro genere, vulgò *Francowitz* dictus, Lutheri doctrinam amplexus, Melanchthoni ſe An. 1548. ſociisque, qui de Adiaphoris, ex præſcripto Interemiſticæ formulæ, admittendis, minus acriter pugnaſſe videbantur, litem movit, variis ſcriptis editis Magdeburgi, quò ſe Wittebergâ diſcedens contulerat, ſicque innumeris malis januam aperuit. Junctus Joh. Wigando Mansfeldio, Matthæo Judici, Baſilio Fabro, aliisque, Eccleſ. hiſtoriam, ſub nomine Centuriatorum Magdeburgenſium Volum. 13. edidit, cui operi ſe Baronius oppoſuit. Poſt hæc extra orbitam penitus exerrans, peccatum ſubſtantiam

eſſe,

eſſe &c. voluit, hinc ab Eccleſiis ejectus, exul vitam duxit, Francofurti ad Mœnum lue epidemiâ abreptus, An. 1575. æt. 55. *Hæreſi infamis, alioqui non malè de Eccleſia meritus*, *edito* Catalogo teſtium Veritatis, *& adornatu* Centuriis Magdeburg. Pezelio *in Melliſic. Hiſtor. Homo vehemens, & quocunq; pedem figeret, acerrimus turbarum incentor* Thuano: *eximius tum Antichriſtianiſmi, tum Adiaphoriſmi oppugnator*, Verheiden.

Matthias Hauſerus, Trajecto à Batavis capto, An. 1633. hujus ſec. vanâ loquacitate illorum Theologos ad diſputandum, infeliciter provocavit. Auctor *Exorciſmi Catholici maligni ſpiritus hæretici*.

Matthias Hovius, Archiepiſc. Mechlinienſis, Prædicator inſignis, diſciplinæ tenax, Regi à Conſiliis in Belgio. Obiit An. 1620. æt. 78. Archiepiſc. 25. Gramæus, *de urbe Machlin.* Valer. Andr. *Bibl. Belg.* Gazetus, *Hiſt. Eccl. Belgii, &c.*

Matthias Lambrechtius, Epiſcop. Brugenſis, An. 1596. Auctor *hiſt. Eccl. vita SS* in lingua patria. Obiit An. 1602. Idem.

Matthias Lobelius, Medicus Inſulis oriundus, Rondeletii diſcip. Botanicus inſignis, à Jacobo VI. Londinum invitatus, editâ ibi hiſtoriâ plantarum, obiit. An. 1616.

Matthias Lud. Glandorpius, Medicus Colon. ſcriptis inclytus.

Matthias Martinus de Wancquier, Middelburgo Zeelandus, Græcè Latineque doctiſſimus, verſionibus propriisq; operibus immortale nomen adeptus, Val. Andr. *Bibl. Belg.*

Matthias Michovius, Canonicus Cracovienſis, auctor Chronici Poloniæ, quod Sigiſmundo Regi inſcripſit. Item libb. 2. de Sarmatia Europæa & Aſiatica: qui Lutetiæ editi Ann. 1532. Medicus inſignis. Voſſ. *de Hiſt. Lat. lib.* 3.

Matthias Moronus, auctor *Direct. Medico-Practici*. Vand. Linden.

Matthias Naldius, & *Narvatus*, ille Senenſis, auctor libri ingenioli, *de Mundi Amicitia*: iſte Aragonius, ſcriptis clarus, Medici ambo. Idem.

Matthias Navaus, Canonicus Duacenſis, eruditos & curioſos aliquot tractatus edidit.

Matthias Palmerius, Piſanus, floruit ſec. 15. Chronicon Matthæi. Palmerii Florentini, ab An. 1449. usque ad An. 1481. continuavit. Traduxit quoque in Latium hiſtoriam Ariſtæi 70 Interpr. aliaque ipſe compoſuit, injuriâ temporum perdita, Voſſ. *de H. L. lib.* 3.

Matthias Pauli, ibris Aſceticis nomen in Belgio meritus.

Matthias Theodor. Melanelius, Medicus Antverpianus, edidit varia. Juſtus *Chron. Med.*

Matthias Untzerus, ſcripſit *Anatomiam Mercurii Spagiricam de Sulphure, Phyſiologiam ſalis, &c.*

Matthiolus, Medicus Peruſinus, ſcripſit *Artem Memorativam*, ſec. 15. Vander Linden. Sub Matthioli quoque nomine, contra ſecundas nuptias, liber Lugduni prodiit ſec. 16.

Matthiolus Petrus Andreas, Senenſis, Medicus celeberrimus, An. 1554. Græce Latineque eruditiſſimus, ſcripſit Commentarios in 6. libb. Dioſcoridis, quibus Gaſpar Bauhinus, Botanicus Baſileæ excellentiſſimus, pulcherrimas notas adjunxit. Item, Epitomen de Plantis, Conſilia Medica, &c. Juſt. *in Chron. Med.* Vander Linden. *de Script. Med.* Geſner *in Bibl.*

Mattiaci, Gall. Belgicæ pop. Batavis finitimi, qui Lemnio *Zelanders* eſſe videntur. Sanſoni Brietioque fuere. verſus Rhenum & Cattos, ubi nunc pars maxima Wetteraviæ, cum parte Auſtr. Haſſiæ. Earum Urbes fuere Mattiacum, ſeu caſtrum Mattiacorum, vide ibi, & Aquæ Mattiacæ, (*Wiſbaden.*)

Mattiacum, ſeu *Caſtrum Mattiacorum*, urbs Germ. Haſſiæ metropolis. *Mattium* Tacito eſt, quam Cattorum caput vocat, ſitus ejus, ut Ptol. eam deſcribit, Martpurgo congruit. Aliis *Baden* eſſe videtur, Marchiæ Badenſis urbs primaria, in Sueviâ, inter Argentoratum, & Phorcenam, quòd Tacitus ibi fontes calidos memoret: Baudrando eſt *Marpurg*. Urbs Haſſiæ ad Lanum fluv. cum caſtro munito, & Academia, An. 1526. à Lud. Epiſcop. Monaſter. erecta. Antea ſub Principe proprio, nunc Landgr. Haſſo Caſſellano ſubeſt. Media inter Francofurtum ad Mœnum in Mer. & Caſſellam, tt. utrinque Germ. mill. 9. à Fulda in Occ. Dicitur quaſi Mattisburgum; aliis à Marcomiro, Marcomiri 26. Reg. Francorum filio. Vide *Martpurgum*. Hinc *Mattiaca pila* apud Mart. Saponis genus 14. 27.

Accipe Mattiacas (quo tibi calva?) pilas.

Cn. Mattius, Poëta Latinus, ſub Cæſare, cui gratiſſimus erat. Vir eruditiſſimus. Mimiambos ſcripſit. Vide Aul. Gell. *lib.* 15. *cap.* 25. Girald. *Dial. Poët.* 4. Viner. *ad* 1. *Epigr. Auſon.* Glandorp. *in Onomaſt. Rom.* Voſſ. *de Poët. Lat. lib.* 2.

Maturinus Clemens, Biturix, primarius Avarici Theologiæ Profeſſor, Carmelitarum Provincialis, An. 1520. Scripſit Comment. in Scripturam, &c. Poſſevin. *in Appar. ſacro tom.* 2. Geſner. *in Bibl.* Marc. Anton. Alegr. *in Parad. Carmel. pag.* 383.

Maturinus Corderius, Normannus, ſcriptis clarus, Geſner. *in Bibl. Univerſ. &c.*

Maturinus Heretus, Medicus, Doctor Pariſinus.

Maturinus Montanus, Petrocorienſis, Medicus & JC. Auctor *Genialium dierum, Commentarii in Jul. Pauli reſponſum, &c.* Vander Linden *de Script. Med.*

Matuſarum, Luſitaniæ urbs, inter Olyſſiponem & Emeritam, Ant. Pagus nunc Portug. *Puente de Sor*: prope Villam Formoſam, ab Amaxa 6. ab Ulyſſipone 22. leuc. in Occ. Emeritam verſus. Ferr.

Matuſius, de quo hanc hiſtoriam refert Hyginus *ex Phylarcho* Regnante Demophoonte in Cherſoneſo Thracica, per totum regnum peſtilentia adeò vehemens graſſabatur, ut propterea oraculum Apollinis conſulerent. Quod cum reſponſum dediſſet, non prius liberatum iri regnum à peſte, quàm ſingulis annis virginem quandam nobilem ſacrificarint: Rex protinus mandavit, ut omnium virginum in civitate ejus nobilium nomina reponerentur in cratere quodam, unde ſorte detractâ una victima fieret pro omnibus. Sed Demophoonte ex hoc ſortilegio filias ſuas excipiente, magna inter nobiles exorta eſt invidia. Quin & *Matuſius* quidam apertè dixerat, ſe nolle amplius conſentire, ut filia ſua ſorti ſit objecta. Quibus verbis offenſus rex protinus juſſit, ut, ſortitione neglectâ, filia Matuſii mactaretur. Qui iram quidem occultans, ſimulabat id ſibi non adeò ingratum fore: at poſt tempus aliquod regem cum duabus filiabus invitavit ad convivium, ubi filias regias in conclave incluſas mactari, & partem ſanguinis vino mixti in cratere quodam regi juſſit afferri. Qui cum filias deſideraret, & quid his factum eſſet, reſciſſet, Matuſium cum cratere in mare projici juſſit.

Matuta, ab antiquis dicta eſt Aurora, quam Græci Λευκοθέαν vocant. Hanc Poëtæ volunt fuiſſe filiam Cadmi, nomine Ino, Athamantis uxorem, quæ mariti inſaniam fugiens in mare ſe præcipitavit, unà cum Melicerte filio, quorum corpora cùm nuſquam invenirentur, pro Diis marinis habiti ſunt, & Ino quidem Græcis Λευκοθέα, Latinis *Matuta*: Melicerte verò à Græcis Παλαίμων, à Latinis *Portunus* dictus. *Matuta* primus apud Rom. ædem poſuit Servius Tullius, quam poſtea refecit Camillus, confecto bello Vejentino, Liv. *lib.* 5. Ab aditu templi ſervæ prohibebantur, unam duntaxat Matronæ introducebant, colaphos genis ejus infligentes; de quo Vide Plut. *quæſt. Rom.* 16. Neque in ejus ſacris ulla mulierum ſuis, ſed tantùm ſororum liberis, bona precabatur, Vide eundem *in Camillo, &c.* Lucret. *lib.* 5.

Tempore item certo roſeam Matuta per oras
Ætheris Auroram defert. ——

Matyceta, gens Scythica, Stephan.

Matylus, Pamphyliæ urbs, Ptolem.

Maugantius Genethliacus, celebris Medicus & Mathematicus Regis Vortigerni, Anglus, An. 470. Scripſit de Magia naturali, & Apulejum illuſtravit. Piteus, *de Script. Angl.*

Mavia, Saracenorum regina, ad fidem converſa, An. Dom. 367. Dominicam Valentis Imper. viduam, miſſis copiis, contra Gothos juvit, An. 368. Vide *Mauvia*.

Mavitania, Hiſpan. Tarracon. regio. *Murcia* Pinero.

Maulbergius Johannes, Baſilienſis, filius cerdonis in min. Baſilea, Dominicanus, concionator inſignis, floruit circa An. 1400. Magno hic zelo invectus in graſſantia vitia, hæreſes qualcunque, & Beginarum inprimis ſectam, à Sigiſmundo Imp. in Reformationis formula ad Concilium Conſtantienſe concepta, ut qui rectè docuiſſet, laudatus eſt. Fatidico ſpiritu, Baſilienſis Eccleſiæ reformationem, ſed illam non ſine ſudore multo futuram, prædixit, ſemel pro ſuggeſtu exclamans: *Exultate, quotquot puri eſtis corde, quoniam gloria Dei appropinquat. Reformatione omnino opus eſt, quam, ſi Magnates Præſulesq; morabuntur, lapides promovebunt.* Tandem, cum tempore ſchiſmatis, ob Gregorii Papæ obedientiam, cleri Baſilienſis odium ſibi conflaſſet; quòd item contra Sacerdotum fornicationem, uſurariosq; acrius detonuiſſet, concionandi munere privatus, in Maulbrunenſi cœnobio Spirenſis diœceſis, A. 1414. exul obiit.

Eminus in tenebris video mirabile lumen,
O mihi ſi liceat jam propiore frui!

Mauleo, opp. cum caſtro, intra montes, 5. leuc. à limite Hiſpan. Vide *Malleo*.

Maulia, vicus Galliæ, in finibus Normanniæ, cum Monaſterio cognomine, Maldrâ fluvio per medium currente irrigatur. Vulgò *Môle*. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Mauma, Æthiopiæ ſub Ægypto urbs, Plin.

Mauman, nomen Eunuchi, Eſth. 1.

Mavors, vide *Mars*.

Mavortius, Conſul, an. U. C. 1189.

Maurabalnaria, vel *Maurabalnana*, Gall. *le Maurenaher*, & *Mavaralnahar*, regio ampla Aſiæ, & pars Tartariæ magnæ, *Usbechia*, & *Zagataja* quibuſdam, ubi alias Bactriana late ſumpta, cum Sogdiana. Extenditur inter Oxum & Jaxartem flum. à monte Caucaſo ad Caſpium mare. Ejus urbes præc. ſunt Maracanda, (*Samarcand*) quæ caput reg. Balchia, & Buchara, *Bochara*. Sed ab Europæis difficilimè frequentatur.

Mauregathus, Alphonſi regis Hiſpan. nothus, poſt patris mortem, Maurorum factione, regnum adeptus.

Maurenſii, Mauritaniæ Tingitanæ pop. Ptolem.

Mauri, populi, qui Mauritaniam Africæ regionem Occidentalem verſus Gaditanum fretum incolunt. Eos fuiſſe Indos, & Hercule duce, cum innumerâ aliarum gentium multitudine, in hæc loca perveniſſe, multi crediderunt, uti Strab. *lib. ult.* ſcribit. Sanè Salluſtius, *in Jugurthino*, Mauros & Numidas, reliquosque, qui Maritimam Africæ cultiorem reddiderunt Medos, Armenios, Perſas & Phœnices, fuiſſe indicat. *Mauri* (inquit Bochartus) מוהרין quaſi *Poſtrami*, vel *Occidentales* dicti ab אחור, quod & *Poſterius*, & *Oc-*

& *Occidentem* ſonat. Plenè ſcriberetur *Mauharim*. Sed gutturales paſſim elidi nemo eſt qui neſciat. Inde *Maurus* pro *Mauritanus*. Horat. *Carm*. 2. *Od*. 6.

Barbaras Syrtes, ubi Maura ſemper
——— ——— *Æſtuat unda*.

Superati in Hiſpania, ab Alphonſo Legionis Reg. & ejus Succeſſ. Ferdinando, An. Chr. 1212. 1247. tota verò Hiſpaniâ exuti ſunt, à Ferdinando Arragoniæ Reg. *Inquiſitione* contra ipſos inſtitutâ, & victo Mahomete Rege, An. Chr. 1491. Vide infrà.

Mauri Monaſterium, vulgò *Maur münſter*, in Alſatia, vett. ſæpius memoratum. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall*.

Mauriacum, opp. Galliæ, ad ripam Sequanæ, inter Tricaſſes & Duodecim Pontes, vetere cellâ ſeu Prioratu S. Stremonii, ad Monaſter. Cluniacum pertinente, clarum, in Arvernia Montana, ſeu Cebennica, vulgò *Meri*. Hinc campi *Mauriacenſes*, longi leuc. 100. ſeu 150. m. p. lati 70. ubi Thoriſmundus filius Theodorici, cum Attila & Hunnis conflixit, levi prælio: antequam in campis Catalaunicis directâ acie pugnaretur. Vide Hadr. Valeſ. *Not. Gall*.

Mauriana, vulgò *la Maurienne*, vallis oblonga Sabaudiæ, inter montes aſperrimos, juxta Arcum fluv. ab Alpibus usque ad Iſaram fluv. extenſa, inter Tarantaſiam ad Bor. & Delphinatum ad Auſtr. Caput eſt Fanum S. Johannis ſeu Mauriana, *S. Jean* incolis, aliis *S. Jean de Maurienne*, urbs ſatis culta, ſed ſine mœnibus, in planitie, ad Arcum fluv. ſic dicta à pollice S. Johannis, ſecundùm alios ab indice ejus, qui ibi aſſervari creditur. Hinc cum antea Taurinenſis Eccleſiæ Epiſcopis pareret, facta eſt poſtea Epiſcop. ſub Archiepiſc. Viennenſi. Primus ejus Epiſcop. Hiconius fuit, permiſſu Guntchramni Francorum Reg. inſtitutus, Leporius dein, ſub Chlodoveo Jun. Concilio Cabillonenſi interfuit. Et *Maurienna* quidem Darantaſiæ primùm, unà cum Seguſio & Novalicio, ac tota valle Seguſina, à Guntchramno attributa eſt: quam urbem & vallem à Longobardis ex pacto acceperat, Maurienneuſique Eccleſiæ ſubjecerat. Demum provinciæ Viennenſi, cui hodieq; accenſetur, ſub Metropoli Vienna, adſcripta eſt; inter prov. hujus civitates nono, ſecundùm quaſdam Notit. vel ſexto, ſecundùm alias, loco, 20. leuc. à monte Ceniſio in Occ. 14. à Camberiaco in Ort. Comites *Maurienna* primùm dicti ſunt, qui poſtea Sabaudiæ Comites, ac demum Duces, illuſtriori titulo nuncupari maluerunt, Hadrian. Valeſius *Notit. Gall*.

Mauricius, Imper. Rom. à Phoca Tribun. Militum, unà cum liberis & uxore crudeliter, coram populo Conſtantinopolitano, interfectus. Vide *Mauritius*.

Mauricius, Bracharenſis Epiſcopus, An. Dom. 1114.

Mauricius, alio nomine *Junius*, Senator, qui à Cæſare Domitiano petiit ſub initium imperii paterni, ut commentariorum principalium poteſtatem Senatui faceret, per quos noſceret, quem quisque accuſandum popoſciſſet. Tac. *Hiſt. lib*. 4. 40. Quo viro nihil firmius, nihil melius ait Plinius *lib*. 4. *Epiſtol*. Eum à Domitiano in exilium pulſum, rediiſſe principatu primo Nervæ, docebit te ibidem *lib*. 1. *Epiſt*. 5.

Mauricius, vide *Mauritius*.

Maurilacum, vicus pagi Waſtinenſis, in Gallia: patria Vulframi, Friſonum Apoſtoli. Vulgò *Milli en Gaſtinois*, ad Scolam amniculum, Hadr. Valeſius *Notit. Gall*.

Mauriniacum, vulgò *Morigny*, locus Galliæ, ad Junnam fluv. in Senonibus, proximus Stampis, veteri Monaſt. inſignis. Idem.

Mauripenſis, pagus Galliæ, in Annal. Bertinianis memoratus, inter Sequanam, Icaunam & Lupam fluv. jacuit, hinc ad Monaſteriolum, Braium, Novigentum ad Sequanam, ac ad duodecim Pontes: inde ad Villam novam Gujardi, Pontem Icaunæ, Moritum ac Nemus. Hodie forte *le Hurepoix*: cui quidam, ab Holdenco caſtro, ſeu à Vegeria fluv. ad Mandram amnem, cuncta attribuunt, nim. Montem Fortem Amalarici, Villam Petroſam, Rumbelitum quoq; ad Remandam, cum parte ſylvæ Aquilinæ, Caproſiam caſtrum ad Ivetam, aliaque loca. Certè conſtat partem agri Pariſiaci trans Sequanam poſitam ad Beveram, Urbiam & Junnam fluv. ipſam etiam regionem urbis Lutetiæ trans flumen ſitam, quam Univerſitatem vocant, pridem à Gallis *Hurepenſi* agro accenſeri. Unde ſi quis pagum urbanè aliquid dixit aut fecit, qualia Scholaſticis Univerſitatis ſæpe accidere & excidere conſueverunt, hoc *pagum Hurepenſem ſapere* dicitur, id eſt, Univerſitatem, ejusque collegia vel ſcholas, &c. Vide plura apud Hadr. Valeſ. *Notitia. Gall*.

Mauritania. Africæ regio, extrema verſus Gaditanum fretum, & Occidentalem Oceanum, in quo Antæus gigas regnaſſe dicitur, ab Hercule victus. Eſt autem duplex, *Cæſarienſis* à Cæſarea, & *Tingitana*, à civitate *Tingi*. Sic dicta ἀπὸ τοῦ μαυροῦ, quod *obſcurum*, vel *nigrum* ſign. quòd nigros habeat colonos, unde Juven. *Sat*. 5.

——— *Nigri manus oſſea Mauri*.

Marcus Manlius *Aſtr. lib*. 4

Pœnus arenoſis Afrorum pulvere terris
Exiccat populos, & Mauritania nomen
Oris habet, tituluma; ſuo fert ore colorem.

Gignit ſimias, dracones, ſtruthiones & elephantes. Ejus incolæ *Mauri* dicuntur. Invaluit autem jam apud noſtros conſuetudo, ut omnes Africæ & Aſiæ populi, Mahometanæ ſuperſtitioni dediti *Mauri* dicantur. Incolis *Numidea*, vulgò *Barbaria* hodie. *Phut* etiam Ebræis dicitur, teſte Aria Montano *in ſuo Apparatu Biblico*, an à Phut, filio Chami, unde & fluvii Phut meminere Joſeph. & Hieron. & totam hinc regionem *Phutenſem* appellavere. Strabo eam *Maſſyliam*, & *Maſſæſyliam* appellatam ſcribit, incolas *Maſſæſylios* vocat Plinius, qui hodie, ut dictum, Mauri vocantur, ex Arabibus vel Saracenis orti, & Mauritaniâ occupatâ, Mahometiſmum ibi plantarunt. Hi, Roderico Hiſpaniæ regnum, poſt Vitizam Regem excæcatum, occupante, à Juliano Præfecto Tingitano, apud quem Vitizę filii exules degebant, quiq; ob ſtuprum filię ſuæ à Roderico illatum ultionem meditabatur, invitati, primo quidem per Mazam, Legatum in Africa Valiti Caliphæ exiguas illi ſubmiſere copias, poſtea bis victis, Tarecbus cum majoribus, Hiſpaniam ingreſſus eſt, An. Chr. 711. in monte Abila, poſtea Gabel-Tarich, Gibalter vel Gribaltar dicto, ſe muniens. Poſt quæ auctus viribus à Moſe, Armeniæ Præfecto, Hiſpalim cepit, &c. An. 712. Anno ſequente, occiſo Roderico, totum regnum occupavere Mauri, Cordubæ Imperii ſede conſtitutâ: Exin, quidquid Wiſigothi poſſederant, tanquam jure debitum, vindicarunt. Occitaniam & Provinciam ingreſſi, Nemauſum, Narbonem, Avenionem occuparunt, & victo Abderamo, à Carolo Martello, ulterius penetrare prohibiti. Interea Pelagius in montanis Aſturiæ manu coactâ, Regni Oviedi & Legionis fundamentis, An. 718. jactis, ſæpius fudit Mauros, qui & alibi victi, totâ Hiſpaniâ paulatim exuti ſunt, donec Boabdilâ, ultimo Rege, ſuperato, Granatenſe quoque regnum cum Metropoli, Ferdinando & Iſabellæ ceſſerunt, Ann. 1492. poſtquam An. 800. rerum in Hiſpania fuiſſent potiti. Ubi tamen hodieque Mahometanæ ſuperſtitionis occultæ reliquiæ, Gregor. Tur. & Aimon. *hiſt*. Ado *in Chron*. Iſidorus, Rodericus, Valæus, Garibaius, Turquet. Mariana *hiſt. Hiſp*. Marmol. *deſcr. Afric*. Avogadrus, *Hiſtor. Afric*. Hodie regnum *Tremiſſenum* hoc loco videtur, ut Girava, & Niger quoque atteſtantur. *Tingitanam* à Bogud rege Bogudianam aliquando cognominatam tradit Plin. *Sitiphenſis*, & *Hiſpania transfretana* à Sexto Rufo: & in lib. Notit. *Hiſpania Tingitana* nominatur. *Inferior Mauritania* à Xiphilino, *in vitâ Severi* nuncupatur. Regnum *Marocco* ejus loco ſtatuit Auguſtinus Curio, *Feſſa* verò Niger. *Alarabes* hodie incolas vocant Hiſpani, Olivario teſte, quaſi dicerent Arabes, *Al* enim articulus Arabicus. Strabo & Herodianus *lib*. 7. ajunt Mauritaniam Romanis ſubjectam, & ab ipſis incolis Numidiæ nomen obtinere. Baudrando *Mauritania* regio fuit Africæ, ab Ortu in Occaſum extenſa, ubi nunc pars Occidentalis Barbariæ. Triplex fuit, nempe *Cæſarienſis*, *Sitifenſis*, & *Tingitana*. Mauritania Cæſarienſis erat inter Sitifenſem ad Ortum & Tingitanam ad Occaſum, Gætulos ad Meridiem, & mare Mediterraneum ad Boream, ubi nunc pars major & Occidentalis regni Algerii. Mauritania Sitifenſis erat, inter Cæſarienſem ad Occaſum, Gætulos ad Auſtrum, Numidiam ad Ortum, & mare Mediterraneum ad Boream, ubi hodie pars minor & Orientalis regni Algerii. Mauritania Tingitana dicta fuit etiam Hiſpan. Transfretana tempore Conſtantini; eratque inter Ocean. Atlanticum ad Occaſum, Fretum Gaditanum & mare Mediterr. ad Boream, Mauritaniam Cæſarienſem & Gætulos ad Ortum, & Autololas ad Mer. In quo tractu ſunt hodie regna Fezzæ & Marochii.

Mauritania urbes adhuc exſtantes:

Arſenaria, Cæſarienſis, *Arſen*, ſeu *Arzarum*.
Baba, Tingitanæ, *Beniteuda*.
Banaſa, quæ & Valentia, Tingitanæ. *Fanfara*.
Bocanum Hemerum ſeu Marochium, Tingitanæ, *Maroc*.
Cartennæ, Cæſarienſis, *Moſtagan*.
Deorum Portus, Cæſarienſis, *Mazzagran*.
Exiliſſa, Tingitanæ, *Ceuta*.
Feſſa. Vide *Volubilis*.
Gontiana, Tingitanæ, *Gomaa*.
Jagath, Tingitanæ. *Targa*.
Icoſium, Cæſarienſis, *Acor*.
Igilgili, Cæſarienſis. *Gigeri*.
Jol. Vide *Julia Cæſarea*.
Julia Cæſarea, Cæſarienſis, *Tenez*.
Lixa, & Lixos, Tingitanæ, *Larache*.
Manliana, Cæſarienſis, *Meliane*.
Marochium, Tingitanæ, aliàs Bocanum Hemerum, *Maroc*.
Myſocoras. Tingitanæ, *Aman*.
Opinum, olim Epiſcopalis, Tingitanæ, *Rabath*.
Oppidum novum, Cæſarienſis, *Mezuna*.
Portus magnus, Cæſarienſis, *Marzalquevir*.
Quiza, Cæſarienſis, *Oran*.
Ruſazus, Cæſarienſis, *Carbon*.
Ruſconia, Cæſarienſis, *Moraſus*.
Ruſibis, & Rutubis, Tingitanæ, *Ommirabi*, ſeu *Azamor*.
Ruſſocorum, ſeu Ruſucurum, Cæſarienſis, *Alger*.
Ryſſadirum, Tingitanæ, *Melilla*.
Sala, Tingitanæ, *Salé*.
Salde colonia, Cæſarienſis, *Bugia*.
Sitiſi, olim colonia, & Epiſcopalis Cæſarienſis, *Sitif*, ſeu *Steffe*.
Tamuſida, Tingitanæ, *Tefeldeſt*.
Teniſſa, Cæſarienſis, *Tenexa*.
Timice, Cæſarienſis, *Tremiſen*.

Tingi & Tingis, Tingitanæ, *Tanger.*
Tocoloſida, Tingitanæ, *Mergo.*
Vagæ, Cæſarienſis, *Tagdemet.*
Victoria, olim Epiſcopalis, Cæſarienſis, *Agobal.*
Volubilis, Tingitanæ, *Fez.*
Zilis & Zilia, Tingitanæ, *Arzilla.*

Mauritania, opp. Galliæ Celt. in Comit. Perticenſi, *Mortaigne*, apud Belliſinum opp. Vide *Moritania.*

Mauritia, vulgò *l'Iſle Maurice* Gallis, *Mauritz Eyland* Belgis, inſula maris Æthiopici, in Africa, quæ alter Cygnea dicitur, *do Cerne* à Luſitanis, à quibus primum detecta fuit. Vide *Inſula Mauritia.*

Mauritia, vulgò *Maurice*, urbs Americæ Meridionalis, in Braſilia regione, & in Præfectura Pernambuci, antea ab Hollandis excitata, & ſic dicta in gratiam Principis Mauritii Naſſovii. Sed poſtea à Luſitanis expugnata, ipſis etiamnum ſubeſt.

Mauritii regio, *Mauritz Landt* Belgis, *païs de Maurice* Gallis, regio Americæ meridionalis, in Terra ignium, maxime ad Ortum extenſa, verſus fretum Macreum, à Batavis detecta Ann. 1616. & ſic dicta in honorem Mauritii Naſſovii Principis Auraici, cujus auſpiciis detecta fuit.

S. Mauritii Abbatia, in Antuatibus, à Sigiſmundo Burgundionum Rege fundata. Latinis *Agaunum*, circa An. 518 An. 888. Synodo ibi habitâ, Rodolphus, filius Cunradi & nepos Hugonis Abbatis, declaratus eſt Rex omnium Provinciarum veteris Burgundiæ trans Juranæ. Rhegino, Abbo & *edit. ult. Concil.*

Imperatores & Principes.

Mauritius F. Tiberius, Imper. Orientis, Arabiſſæ in Cappadociâ, ſed ſtirpe Romanâ, natus. Animo ad militiam applicito, poſt res egregie geſtas, à Tiberio Imper. Dux exercituum, & datâ Conſtantinâ gener, futurusque Imperii ſucceſſor lectus eſt: poſtquam è Perſia victor rediit, diadema & purpuram à ſocero, illum egregie alloquente, accepit. Ingenio, prudentiâ & dexteritate inclytus. Evagr. Fidei Orthodoxæ inſignis zelotes, Gregor. *in epiſt.* Tiberio ita ſucceſſit An. 582. Mox per Philippicum affinem ter contra Perſas victor, 2000. captivorum Conſtantinopoli vidit. Poſt quæ militum ardor relanguit, nihilominus Choſroëm II. à ſuis pulſum, armatâ manu in regnum reſtituit: à Chagano dein, Avarum Rege, qui in infer. Hungariam, & Myſiam, ipſamque Thraciam, Conſtantinopoli quoque minatus, irruptione factâ, 12000. captivorum abduxerat, cum hos vili lytro redimere renuiſſet, illis à Barbaro occiſis, in odium populi incurrit, ſævi, avari, tyranni notâ aſperſus. De icti pœnitentiâ mox Imperatoris animum ſubeunte, à Phoca centurione, poſtquam per quietem, à Viro divinæ ſpeciei, interrogatus, *utro in loco facinoru in captivos admiſſi pœnas dare mallet*, reſpondiſſet, *Amator hominum Domine & judex juſte, hic potius & non in illo ſeculo*, Paul. Diacon. *lib.* 17. Chalcedone, cum quatuor filiis, interfectus eſt, verbis Pſalmographi, *Juſtus es Domine, & judicia tua juſta ſunt!* Dei providentiam veneratus. Ann. 602. ætat. 63. Imper. 20 Auguſtâ, cum filiabus, quinquennio pòſt ſimiliter trucidatâ. Niceph. *lib.* 18. & 19. Cedren. *in Annal.* Theophanes, Anaſtaſius, Baronius, &c.

Mauritius, Elector Saxoniæ. Filius Henrici, cum fratre Auguſto, in tutela agnati Joh. Friderici Elect. adolevit, Cæſaris exin in Hungaria miles, ibi miniſtri, vulnera pro ipſo excipientis, fide ſervatus eſt: in Belgio quoq; contra Gallos eidem operam navavit. A fœdere Smalcaldico alienior, bello fervente, Joh. Friderici ditionem ferè totam in poteſtatem redegit: mox ab eodem ferè ſuis omnibus exutus. Sed Electore victo à Cæſare captoque, ejus ditiones iterum nactus eſt, mox ſocero Landgravio, quem, ut ad Cæſarem veniret, fide ſuâ interpoſitâ permoverat, detento offenſus. Electoratu in eum ſolenniter An. Chr. 1549 in Comit. Auguſtanis tranſlato, Lipſiæ conventum habuit, ubi formula religionis cuſa: Legatos ad Concil. Tridentinum miſit, Magdeburgum, auſpiciis Cæſaris domuit: tandem cum fruſtra interea urſiſſet Soceri liberationem, cum Rege Galliæ aliisque Germ. Principibus An. Chr. 1551. fœdere inito, Auguſtam intercepit, terroreque ſparſo Tridentinos Patres diffugere coegit: captâ dein Erenbergâ, ipſum Cæſarem, ut Œniponte confugeret, compulit: ſic Paſſavii paulo pòſt, ubi diſceptatum de gravaminibus Imperii & Religionis pace, tranſactio inſtituta eſt. Inde exercitus in Hungaria, contra Turcas Dux fuit: Albertum dein Brandeburg. cum quo eo usque vixerat conjunctiſſimè, ab Imper. proſcriptum, hujus juſſu aggreſſus, prælio ad Sivershuſam An. Chr. 1553. commiſſo victor obiit: Princeps excelſo animo, profundus, gravis, magnificus. Vide Thuan. *lib.* 11. Pater fuit Annæ Wilhelmo Naſſovio Arauſ. Princip. nuptæ, quam maritus ob mores repudiatam patruo Auguſto, fratris in Elect. ſucceſſori remiſit.

Mauritius Naſſovius, Princeps Arauſionenſis, filius Guilielmi, Belgicæ libertatis auctoris, ex Anna Saxonica, Patri Delphis occiſo, An. 1584. ſucceſſit, prudentiâ & magnitudine rerum fortiter feliciterque geſtarum, immortalem gloriam adeptus. De quibus videantur, præ innumeris aliis, Thuan. *in Hiſt.* Hugo Grotius *in Annal. ac Hiſt. Belg* & Heinſius *Orat. fun.* Obiit Hagæ Comitis, An. 1625. cœlebs, an fato, an tædio Bredæ non liberatæ? Et in ſummi Exercituum Fœderati Belgii terrâ marique Ducis dignitate aliisq; muneribus maximis, ſucceſſit Henricus Fridericus frater. Nomen Avi geſſerat *Mauritius*, de quo ſuprà.

Mauritius, filius minimus natu Johannis Georgii I. Elector. Saxon. mortui Anno Chr. 1656. Merſpurgum, Patris voluntate, obtinuit.

Mauritius, Haſſiæ Landgravius, Filius Wilhelmi, Caſſellanæ lineæ auctoris, An. Chr. 1592. defuncti, linguarum Græcæ, Latinæ, Hiſpan. & Gallicæ peritiſſimus, aliis etiam ſtudiis excelluit: ſummo zelo Reformatæ Relig. addictus. Cum Darmſtatinis, ob ſucceſſionem patrui Ludovici, ei controverſia fuit: Marpurgi Theologos Auguſt. Confeſſionis dimiſit. Unioni nomen dedit: cum Spinola poſtea pactus: Ex eo nova cum Ludovico patrueli expoſtulatio: in cauſa Waldeccia, ob civitatem Corbacum, adverſus eum pronunciatum à Cæſare eſt Ann. Chr. 1622. ut & in cauſa Marpurgenſi An. Chr. 1623. quo infeſtatus eſt à Tillio, Cæſareani exercitus Duce, qui in Haſſia, invito Principe, hyberna ſumpſit. Dein An. Chr. 1626. Caſſellis, à Gronsfeldio in Haſſiam juſſu Tillii movente, obſeſſus, tranſlato in filium Wilhelmum regimine, periculo ſe exemit, Obiit An. Chr. 1632. Pater præter modò memoratum Wilhelmum Philippi, qui An. Chr. 1626. prælio ad Lutteram cecidit: Hermanni, qui Ann. Chr. 1658. extinctus eſt; Friderici, qui An. C. 1655. Succis in Polonia militans ibi occiſus eſt: & Erneſti, qui An. Chr. 1651. ad Pontificios tranſiit. Fuit quoque idem nomen uni ex filiis Friderici V. Elector. Palatin. Bohemiæ Regis, qui cum fratre Ruperto, pro agnato Carolo I. Britan. M. R. contra Parlamentarios, fortiter rem geſſit, Exoniâ captâ: poſtmodum fratris, in expeditionibus maritimis, comes, tempeſtate ab illo disjectus, periiſſe creditur. Vide Phil. Jac. Speneruṁ *Syll. Geneal. Hiſt.*

Viri clari.

Mauritius Chanceus, Anglus Carthuſienſis Monachus, ob Papiſmum de Anglia profugus, ſcripſit Hiſtoriam martyrum Angliæ, ſub Henrico VIII. qui tamen tyranni ac proditores extiterunt, &c. Verba Sanderi apud Morer. *in Dict. Hiſt.* Obiit An. 1581.

Mauritius Gauritus, Anglus Dominicanus, An. 1290. in Eſaiam, Jeremiam, Baruch, &c. commentarios ſcripſit, Pitſ. *de Angl. Scr.*

Mauritius Morganus, Poëta ingenioſus, An. 1210.

Mauritius Poncetus, Benedictinus, Concionator inter ſuos inſignis, ſec. ultimo.

Mauritius Porta, Pariſienſis, ſcriptis inclytus, Obiit An. 1571.

Mauritius Scæva, Lugdunenſis, auctor celebris, ſec. præter. Morerius *Diction. Hiſt*

Mauritius Sommerſetenſis, Anglus, Abbas, Ann. 1193. Scripſit Poema, & librum *de Schemate Pontificali*. Pitſeus *de Script. Angl. pag.* 260.

Mauritius Sullius, Epiſcop. Pariſienſis, poſt Petrum Lombardum, de infima paupertatis fæce, eruditione & virtute evectus. Nobilis, magnificus & excelſi animi. Abbatias aliquot ac complura monaſteria fundavit, primusque Baſilicam Beat. Virginis inchoavit. Obiit An. 1196. poſtquam juſſiſſet tumulo verba Hiobi *cap.* 19. *Novi Redemptorem meum vivere, &c.* inſcribi. Morer. *Dict. Hiſt.*

S. Mauritius, Ordo militaris Sabaudiæ, ab Amadeo VIII. poſtquam in ſeceſſum Ripariam, cum aliquot nobilibus ſe ſubduxiſſet, inſtitutus, An. 1434. Unitus eſt cum Ordine S. Lazari An. 1572. Ejus officium, contra hæreticos depugnare, &c. Vide Pingon. *Arbor. Gentil. Ducum Saband.* Æn. Sylvium, *lib.* 7. *Comment.* Miræum, *de Ordine Equeſtr. lib.* 1. *cap.* 18. & 19. Favin. Morerium, *Diction. Hiſtor.*

Maurocaſtrum, Armeniæ oppidum Curopalati, Epiſcopalis ſedes ſub Sergiopoli, teſte Guillelmo Tyrio.

Maurum, vulgò *S. Mauro*, Lib. Conc. urbs olim magnæ Græciæ, Epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Rhegino, nunc oppidum Calabriæ citerioris, inter Coriolanum & Thurios, teſte Barrio, à Coriolano 4. à Roſciano 10. in Boream, à Beſidiano ſupra 12. mill. paſſ. Ferrar. Nunc vicus eſt in colle, Baudr.

S. Maurus, Congregatio Ordinis Benedictini, in Gallia, à Gregorio XV. in gratiam Ludovici XIII. inſtituta, An. 1621. Diviſa in ſex provincias, quarum quælibet viginti domos continet. Monachi hujus Congregationis elegantioribus inprimis literis excolendis vacant, in quem finem Seminaria in qualibet provincia erecta, in quibus Juventus erudiatur. Morer. *Dict. Hiſt.*

Maurus, Benedictinus Hungarus, Epiſcopus Quinque-Eccleſienſis, à Stephano Rege filio Geiſæ, poſt ſtabilitam in regno fidem, conſtitutus eſt. Scripſit vitam Zoerardi, & Andreæ, Monachorum.

Maurus Ælius, ſub Severo & Caracalla, libertus Phlegontis Tralliani, qui prius Adriani. Scripſit quædam, quorum meminit Spartianus *in Severo*, quem locum Andreas Schottus, *libr.* 2. *Obſervat.* correcturus, reprehenſus eſt à Voſſio, *de Hiſtor. Latin. libr.* 2. *cap.* 2.

Maurus Lapius, Monachus Italus, auctor vitæ S. Petri Sardi. Poſſevin. *in Appar.* Vide & *Rabanus Maurus.*

Mauruſia, regio à Strabone in ora Libyæ occidua contra inſulas Fortunatas collocatur. De qua Virgilius *lib.* 4. *Æneid.*

Juppiter omnipotens, cui nunc Mauruſia pictis
Gens epulata toris. —— ——

Mauruſ

Mauruſii, Africæ populi, quorum reg. *Mauruſia*, quam juxta Herculis columnas, ponit Dionyſius, v. 184.

Ἀλλ' ἔτι κυμάτων μὲν ἐπὶ γλωχῖνι ῥέοντος
Ἄγχι στηλάων, Μαυρούσιον ἔθνεα γαίης.

Virg. *Æn.* 4.

Jupiter omnipotens, cui nunc Mauruſia pictis
Gens epulata toris Lenæum libat honorem.

Ubi per *Mauruſiam* gentem, *Mauritaniam* intelligi annotat De la Cerda. Et Vitruvius *Archit.* 8. 2. *Mauruſia quam noſtri Mauritaniam appellant.* Euſtath. Οἱ Μαυρούσιοι ὡς καὶ Μαῦροι οἱ Ῥωμαῖοι λέγω. Strab. *lib.* 17. Οἰκοῦσι δὲ ἐνταῦθα Μαυρούσιοι μὲν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων λεγόμενοι, Λιβυκὸν ἔθνος μέγα, καὶ εὐδαίμον. Μαῦροι δ' ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ ἐπιχωρίων. De ſitu Salluſtius: *Proximè Hiſpaniam ſunt Mauri.*

Maus, locus ſuper ripam flum. ubi Chriſtiani olim caſtra metati. Tyr. *lib.* 7. *bell. ſacr. cap.* 21.

Mauſiacum, & *Mauciacum*, vulgò *Mauſac* & *Mozac*, locus in Arvernis, pagoque Ricomagenſi, vet. monaſterio cognomine inſignis: Inter Abbatias Cluniacenſi Mon. ſubjectis Hadr. Valeſius *Not. Gall.* Hic bello contra Albigenſes ferven e. An Chr. 1212. horum plurimi ſublati ſunt. V. Pap. Maſſon. *Hiſt. Gall. lib.* 3. P. Æmil. *lib* 6. Lætum *Comp. Hiſt. Univ.*

Mauſoca, Hyrcaniæ urbs. Ptol. mediterr. *Meſat*, ex tabb. rec. proxima metropoli *Caſſan*, Molet.

Mauſoli, Libyæ interioris gens. Ptol.

Mauſolus, I. Cariæ rex, de quo Theopompus ait, eum nullâ re abſtinuiſſe, pecuniæ causâ. Suidas. Fuit autem provinciæ Græciæ præfectus, quem *Satrapam* Perſæ vocant, Artemiſiæ, V. ibi, maritus, quæ illum tam ingenti amore proſecuta eſt, ut ejus fato perfuncti cineres vino permiſtos tradatur ebibiſſe. Obiit autem Olymp. 106. a. 4. cùm Cariæ 24. annos præfuiſſet. Ad hæc ſepulcrum eidem ſumptuoſiſſimum extruxit, quod à nomine ejus *Mauſoleum* eſt appellatum, ob operis magnificentiam, inter 7. Orbis miracula numeratum, à quo omnia pretioſa ſepulcra *Mauſolea* dicuntur. Unde Suet. ſepulcrum Cæſarum appellavit *Mauſoleum*. Sic enim ille *in Veſpaſiano*: *Cùm inter prodigia cætera Mauſoleum Cæſarum derepente patuiſſet.* Florus 4. 11. *Quod ubi deſperavit à principe* (Cleopatra) *ſervariq; ſe triumpho vidit, incautiorem nacta cuſtodiam in Mauſoleum ſe (ſepulcra regum ſic vocant) recepit.* Mart. *Spect.* 1.

Aera nec vacuo pendentia Mauſolea
Laudibus immodicis Cares in Aſtra ferant.

Idem *Epigr.* 65. *lib* 5

Jam vicina jubent nos vivere Mauſolea,
Cùm doceant ipſos poſſe perire Deos.

Idem 10. 36.

Marmora parva quidem, ſed non ceſſura, viator,
Mauſoli ſaxis Pyramidumq; legis.

Vide *Plin.* 36. 5 Herodot. *l.* 7. Gellium 18. 10. Prop. 3.

Nec Mauſolei dives fortuna ſepulcri,
Mortis ab extremâ conditione vacat.

Mauſolus II. Sociali bello, cum Byzantinis, Rhodiis, Cois, & Seüs, contra Athenienſes, junctus.

Mauſos, vicus agri Corinthii. Steph.

Mauvia, Iſmaëlitarum ſeu Saracenorum regina, Palæſtinam Arabiamque, ſub Valente Imp. vaſtavit: tandem poſt varia prælia, fœdere cum illo inito, A. 382. Chriſtianæ fidei deſiderio tacta, Monachum quendam, in Ægypti Palæſtinæq; collimitio degentem, ſubditis ſuis Epiſcopum petiit, obtinuitq; : Valente dein mortuo, contra Gothos, Romanis ſubſidia ſummiſit. Socrates *l.* 4. *c.* 29. Sozomen. *l.* 6. *c* 38. Ammian. Marcellin. *l.* 14. Baronius *in Annal. &c.*

Mauvornus, Anglus, diſcip. Worgreſi, Epiſcopus, floruit A. 636. lectioni & prædicationi verbi divini diligentiſſimè intentus, ſcripſit Quæſtiones S. Scripturæ, Annales & Sermones, Pitſeus, *de Script. Angl. p.* 107.

Maxala, Africæ inter urbs à Corn. Balbo devicta Plin.

ad S. Maxentiam, locus Galliæ, in Bellovacis, inter Compendium Sueſſionum, Creail um q; Bellovacorum opp. medium: vulgò *Pont S. Maixance.* Hic ponte junctus eſt Iſara. V. Hadr. Valeſium *Not. Gall*

S. Maxentii Monaſterium, olim in Pictonibus, ſic dictum à Maxentio Abbate, qui Chlodoveo Aquitaniam, contra Alaricum, ingreſſo, Monaſterium ſuum à Francis illæſum conſervavit: Vulgò *S. Maixent.* Ei præfuit Abbas Leodegarius, poſtea Auguſtodunenſis Epiſc. quem Ebroinus juſſit interfici. Nunc opp. eſt ad fl. Separim Niortenſem, in diœceſi Pictavenſi, Cœnobio illuſtre, cui incrementa ſua accepta refert. Idem.

Maxentius Marcus Aurelius Verus, crudeliſſimus tyrannus, fil. Maximiniani Herculis Imp. viſo, Conſtantini M. imagines Romæ circumgeſtari, ibidem Cæſaris nomen invaſit, A. 306. neq; à Conſtantino in conſortium Imperii, pacis causâ, aſſumi voluit, ſtatuis ejus ubique deturbatis. Severum à Maximiano Galerio Cæſare adoptatum prælio fudit, corruptis ejus militibus, Annullinoque inprimis prætorii præfecto in ſuas partes pertracto, ac Ravennæ obſedit. Quâ obſidione durante Maximianus Hercules e ſeceſſu ſuo prodiens, intravit Ravennam, & ſimulatâ cum Severo pace factâ, illum Romam pellectum ſtrangulari Tyrannus curavit. Cumque videret Conſtantino Chriſtianos favere, & ipſe talem mentitus, clementiæ famam ſibi conciliavit, ſed Alexandro, in Africâ rebelli, oppreſſo, perſonâ depoſitâ, illorum hoſtem ſe profeſſus, ſævus & crudelis evaſit: Civibus prædæ militum indies expoſitis. Dæmones quoque conſulere non dubitans, ex prægnantium infantiumque extis, futura venatus eſt, luxuriâ inſuper infamis. Quibus flagitiis Senatus commotus, Conſtantinum in Italiam invitavit, ut ſe à tam gravi tyranno liberaret. Qui, licet difficultate negotii territus, nihilominus ſigno in aëre viſo, confirmatus, per Alpes irrupit, victiſque compluribus in locis Maxentii copiis, ipſummet aggreſſus, devicit. Tyrannus fugâ ſibi conſulturus, in Tiberi merſus eſt, An. 311. vel 312. Cadaveri extracto caput demtum, quod in lancea per urbem circumlatum jucundo omnibus ſpectaculo fuit, Euſeb. *in Hiſt. & vita Conſtantini.* Zoſim. *l.* 2. *&* 3. Eutrop. *l.* 10. Idacius, Aur. Victor, Nazarus & Gallicanus, *in Paneg.* Baronius *in Annal.* Ab hoc Maxentia, vicus agri Mediol. 16. m. p. à Mediolano Novariam verſus: *Mazenta* vulgò, dictus.

Maxentius. V. *Johannes Maxentius.*

Maxera, Hyrcaniæ flu. Ptol. *Firi* hodiè, juxta quem *Maxera* pop. habitant, in Hyrcanum mare labitur.

Maxues, Africæ pop. à Trojanis, ut ipſi gloriantur, orti, qui dextram partem capitis comatam geſtant, ſiniſtram radunt, & corpus minio tingunt. Herod. *lib.* 4.

Maxilua, Bæticæ urbs in Turdetanis. Ptol.

Maxima Sequanorum, Galliæ regio apud Sextum Ruffum. Nempe una eſt, ex quinque provinciis totius Galliæ Belgicæ, & quidem ultima poſt Belgicam 1. & 2. Germaniamque 1. & 2. Sic dicta, non quòd eſſet Galliæ provinciarum maxima & ampliſſima, ſed quòd una de maximis. Quibusdam *Germania tertia* non abſurde vocatur: quia Belgæ, quibus attributa olim, plerique à Germanis orti ſunt. Populi ejus ſunt Sequani, Helvetii & Rauraci. V. Hadr. Valeſium *Not Gall.* & infra in voce *Sequani.*

Urbes Prov. Maximæ Sequanorum.

Metrop. Civ. Veſontienſium.	Caſtrum Vindoniſſenſe.
Civ. Equeſtrium Noiodunus.	Caſtrum Ebrodunenſe.
Civ. Helvetiorum Aventicus.	Caſtrum Rauracenſe.
Civitas Baſilienſium.	Portus Abucini.

Maximianiſtæ, Secta Donatiſtarum in Africa. V. *Maximianus diac. Carthag.*

Imperatores Rom. & Præſules.

Maximianus M. Aurelius Valerius Hercules, Sirmio oriundus, ob fortiter res geſtas, præcipuis militiæ muneribus admotus, & à Diocletiano conſors Imperii factus eſt, An. 286. In Gallia Bagaudas diſſipavit, cum ducibus eorum Æliano & Amando, qui Imperatores dici voluerunt. Dein, ob ſævitiam in Chriſtianos, eò gratior Imperatori, perſecutionem ingentem excitavit, quâ durante Chriſtianis neque emere neq; vendere, imo neq; aquam haurire, aut frumentum molendum tradere licuit, niſi prius Idolis, quæ in omnibus vicis paſſim erecta ſtabant, thura adoleviſſent. Cùm ſuppliciis Martyrum conſtantiâ frangi non poſſe videret, ad Thermas, quas Romæ Carthagineq; extructum ibat, ædificandas eis condênavit. Similiter Mediolani, & Aquileię in Palatio, Veronę in Amphitheatro &c. erigendo occupatos tenuit. Interea Quinquegentianos in Africa domuit & pace ubiq; victoriis Diocletiani Galeriiq; Armentarii partâ, omnium in hoc unum converſus labor. Fertur, cùm Maximiano ludos Circenſes ſpectante, populus duodecies ſucclamaſſet, *Occidantur Chriſtiani*, Præfectum Prætorio Eugenium Hermogenianum perſecutionis tam funeſtæ primum fuiſſe auctorem, quæ poſtmodum Edicto publico confirmata, A 302. & 303. Tum Chriſtianorum ſanguine inundatus orbis, & in ſola Ægypto ultra 144000. Chriſtianorum necata, ſeptingentis millibus in exilium pulſis: Quare etiam nomen illorum extinctum rati Imperatores trophęa, cum ſuperbis inſcriptionibus, paſſim erexerunt. Sed A. 304. Diocletianus, & Maximianus, purpurâ depoſitâ, ille Nicomediam, hic Mediolanum ſeceſſit, & quidem ille ſponte, hic tantùm non invitus Maritus Eutropiæ Syræ, cujus filiam ex priore conjugio ſuſceptam Conſtantio Chloro deſpondit, ex illa Maxentium quem tamen Victor. *de Cæſar.* ab uxore ſuppoſitum fuiſſe ſcribit, & Fauſtam Conſtantino M. in matrimonium datam, ſuſcepit. Audito, Maxentium Imperatorem proclamatum, prodiit denuo, Severo exitii causâ: Conſtantinum quoque per Fauſtam perditurus, fruſtra fuit; ab illo tandem Maſſiliæ obſeſſus, ſibi ipſi, deſperatis rebus, fauces eliſit, An. 310. Euſeb. *l.* 8. Eutrop. *l.* 9. Oroſ. *l.* 7. Ammian. Marcellinus, *l.* 16. Zoſimus *l.* 2. Socrates *l.* 1. Theodoret. *l.* 5. &c.

Maximianus Galerius, Imp. Rom. cum Conſtantio, patre Conſtantini M. Chriſtianis infenſiſſimus. V. *Galerius Armentarius.*

Maximianus, Epiſc. Conſtantinop. poſt Neſtorium, Concilio Epheſino, An. 431. depoſitum. Pietate & zelo inclytus, ſed literarum rudis, & ad publicè dicendum ineptus. Obiit An. 434. Proclo ſucceſſore. Socr. *l.* 7. *c.* 34. *& ſeqq.* Item Diaconus Carthag. à quibusdam Donatiſtis electus Epiſcopus, contra Primianum, à quo Maximianus excommunicatus fuerat. Hinc Primianiſtarum & Maximianiſtarum, inter Donatiſtas, nomina turbæque. Auguſt. *l.* 3. *c. Creſcon. c.* 6. *&* 7. Baron. *A. C.* 394.

Imperatores Rom.

Maximilianus I. Imp. prudentiſſimus, Caroli V. Cæſaris avus paternus, fil. Friderici III. *Pacifici* Imp. Primùs *Archiducis* titulum ſibi ſumpſit. Duxit A.1477. Mariam Burgundicam, filiam & hæredem Caroli Audacis. Inducias cum Ludovico XI. pactus, minimè diuturnas, A.1479. cum illo ad Guinegaſtum victor conflixit. Orbatus uxore A.1482. à Gandavenſibus, ejus liberos apud ſe retinentibus, malè habitus eſt. Rex Rom. vivo adhuc patre creatus, ac Aquisgrani coronatus, A 1486. Gandavenſes, filio illis erepto, infeſtos ſenſit. Quibus cum reliqua Flandria accederet, ipſemet Brugis A.1488. à civibus detentus eſt: ſed paulo pòſt liber. Annam Britannicam, per Legatum Comitem Naſſovium, ſibi, A. 1489. deſpondit, quæ tamen ipſi à Carolo VIII. injuſtè erepta eſt, remiſsâ inſuper ei Margaretâ filiâ, quam Carolus antea duxerat. Hinc irritatus Maximilianus cepit Atrebates, & Audomarum, Ambianum quoque jam ingreſſus. Poſt quæ pax coiit Sylvanecti, A.1493. & ſucceſſit in imperio Maximilianus, parenti defuncto. Ductâ dein Blancâ, ſorore Ducis Medio. junctus Italicis Principibus, Carolum VIII. ex Neapolitano regno in patriam redeuntem ad Fornouam vicit, Ann. 1495. Alberto Saxon. Weſtfriſiam conceſſit. Cum Helvetiis infeliciter pugnavit, controverſiam Bavaricam prudenter decidit, non acquieſcentem Rupertum, Philippi Palat. filium proſcripſit, domuit, clementiâ proſecutus eſt. Ad potentiam Venetorum retundendam, fœdere cum Julio, Ludovico XII. Hiſpano &c. inito, per Anhaltinum illos X. M. cæſis ſuperavit, pluri maque illis ademit: pace mox factâ, eundem Galliæ R. ſecundo ad Guinegaſtum prælio, *calcarium* vulgò dicto, in fugam conjecit. Franciſcum I. nimis progredientem coërciturus, à militibus ſuis deſertus & à Borbonio ex agro Mediolanenſi pulſus eſt. Obiit A. 1519. Cameræ Imper. fundator, Princeps eximius, ſed venator impotens. Unde frequens illi, de ſe & Julio II. dicterium: *Deus æterne, niſi vigilares, quàm malè eſſet mundo, quem regimus nos, ego miser venator, & ſceleratus ille Iulius.* Fautor inſuper literatorum, ipſe quoque poëmata, & commentarios vitæ ſuæ condidit, P. Jov. *in elog.* Cuſpinian *in Orat. Fun.* Guicciard. *l.*13. Phil. Cominæus & Gaguin. *in Hiſt. &c.* Ex Blancâ, nullâ prole ſuſceptâ, ex Maria *Philippi*, qui Auſtriacam familiam continuavit, Pater fuit, & Margaretæ. Ei ſucceſſit nepos ex filio Carolus V.

Maximilianus II. fil. Ferdinandi I. Rex Romanorum electus, A.1562. Hungariæ quoque & Bohemiæ regnum tenuit, Proteſtantibus minimè infenſus; unde & Romam de eo perlatum, quòd & Prædicatorem aleret, ſæpiusque concionantem audiret, qui in pleraq; regni loca, communionem calicis introduxiſſet; neque id Rex interdum diſſimulabat, ſe cœnam niſi plenam accipere non poſſe. Proin & Pius IV. per nepotem ſuum Marcum Altempſium eum monuit, in fide Catholicâ perſtaret, ſpe oſtentatâ Imperii: Cui Rex, ſe Pontifici, de tam propenſa voluntate gratias agere maximas, reſpondit, ſed animæ ſuæ ſalutem rebus omnibus mundanis habere chariorem. Quam formulam loquendi Romanæ ſedis paraſiti idioma Lutheranorum eſſe dicebant. Petrus Suavis *in Hiſt. Concil. Trid. lib.*5 in pace Imperium texit. Patris A. 1564 ſucceſſor. Bellum Grombachianum, per Auguſtum Elect. Sax. confecit, ejusque defenſorem Joh. Fridericum Duc. Wimariæ, Gothâ arce ejus ſolo æquatâ, captum ad perpetuos carceres damnavit. Bellum Hungaricum duce Lazaro Suendio, contra Johannem Tranſylvanum, & Solymannum II qui in obſidione Sigethi An. 1566. obiit geſſit: Vaivodâ, ademtis omnibus, quæ prius ceperat, Pacotâ exceptâ, coërcito, & X M. Tartarorum, ex hujus exercitu, occiſis, fines ad 40. mill. cis & trans Tibiſcum dilatavit. Sigethum amiſit, pacem cum Selimo ſibi utilem fecit. Pontifici Coſmum, Magnum Hetruriæ D. creanti minatus, *ſi Pontifex ulterius imperii jura invaderet*, teſtitit, eandem Pio IV. Regem creare non permiſit: *Non habet*, inquiens, *Italia Regem niſi Cæſarem*; pòſt tamen, Franciſco, Coſmi F. titulum Magni Ducis, ſed, ut Imperii beneficiario, confirmavit. Coronam Polonicam, ab Henrico R. deſertam, præventus celeritate Stephani Batorei, non adeptus eſt. Obiit A.1576. Imperii 12. Ex Maria filia Caroli V. filiorum novem, inter quos *Maximilianus* Mag. Ord. Teut. & ſex filiarum pater. Thuan. *Hiſt. lib* 16 37 39. 44. 60. *&* 62. Bodin. *de Rep. l.*1. *c.*9. Iſtuanf. *Hiſt. Hung.* Natalis *l.*14. Onuphr. *in Chron.* Princeps prudens, pius, pacificus: unde & pacem Religionis inviolatam ſervavit, *impium judicans, conſcientiis imperare, cùm hoc nihil aliud ſit, quàm cœlum arcem invadere.* Ei ſucceſſit fil Rudolphus II.

Principes & Viri clari.

Maximilianus, Archid. Auſtriæ, fil. prioris, frater Rodolphi II. & Matthiæ Imper. à quibusdam Poloniæ proceribus Rex electus, contra Sigiſmundum, A. 1587. ab hoc victus captusque eſt. Hinc liber, in Hungaria, Mahometi III. qui Agriam cepit, ſe oppoſuit, A 1596. egregiæ victoriæ fructu, militibus nimis avidè ad prædandum dilapſis, fruſtratus. Javarino dein fruſtra obſeſſo, obiit, A. 1618. Thuan. *in Hiſt.*

Maximilianus, Bavariæ D. prælio Pragenſi, per Tillium, contra Fridericum Bohem R. victor, hoc remoto, Elector Imperii à Ferdinando II. creatus eſt, A. 1623. Obiit A. 1651. æt 70. Prudentiâ inclytus. Ei ſucceſſit fil. Ferdinandus Maria natus A.C.1636.

Maximilianus Habequius, Bruxellenſis, & *Sandæus*, Jeſuitæ, varia ſcripſerunt. Val. Andr. *in Bibl. Belg.* Phil. Alegambus, *de Scr. Soc.* Item, *Vignacurtius*, Atrebas: & *Vrientius*, ſcriptis clari.

Maximilla, Montani hæretici ſcortum, ejus cum Priſcilla diſcipula & pſeudoprophetiſſa, opum magnitudine plurimis ſeductis, ut ipſe Montanus, ſuâ ipſius induſtriâ laqueo vitam finivit. Euſeb. 5. 15. Tertullian. *adv. Phyſic. c.* 13. Hieron. *ep.* 14. *ad Marcellam*, *ep. Ctaſiph. &c.* Baron. *A.C.*173.

Maximinianopolis, Ægypti urbs. Lib. Not. Prius *Mageddo*, Hermanno Contracto. Thraciæ item & Pamphyliæ, Ammian.

Imperatores Rom.

Maximinus, Cajus Julius, Imp. Thrax natione, fil. Patris Gothi Micæ, ex Ababa matre, Alana. Ex paſtore miles, hinc Dux, Alexandri Severi mortis conſcius, militum clamoribus Imperator dictus eſt, A.235. Prodigioſâ corporis mole, bibo guloq; inſignis: Sævus in Chriſtianos, quibus terræmotus aliaq; mala Imperium infeſtantia, adſcriptum ibat. Sævus in alios, magnum aliquod regnum non niſi violentiâ contineri poſſe dixit. Buſiris, Scyron, Phalaris ſui ſeculi, in illos inprimis deſævit, quos natalium ſuorum conſcios noſſet, neq; fidiſſimis amicorum parcens. Poſt mortuos Gordianos, qui in Africa Imperium arripuere, viginti Proceres à Senato lecti ſunt, qui Maximino, hoſti judicato, opponerentur. Quod tantum non in inſaniam tyrannum adegit, certe parum abfuit, quin proprium filium C. Jul. Verum Maximinum, quem Cæſarem legerat, interimeret. E Germania itaq; in Italiam transgreſſus, Aquileiam obſedit, quâ egregie à Civibus defenſâ, ipſe à militibus, cum filio, occiſus eſt, A.238 æt. 65. capitibus Romam delatis corporibusque beſtiis objectis. Filius obiit æt. 21. Juvenis egregius, Latinè Græceq; doctiſſimus à paternis moribus abhorrens, ſub Fabilio Poëtâ, Philemone Grammatico, Modeſtino JC. Tatiano & Eugamio, qui Rhetor Græcus erat, literis probe imbutus Jul. Capitolin. *in Maximinis*, Euſeb. *l.* 6. Oros. *l.*7. Aurel. Victor *de Cæſar.*

Maximinus C. Valerius, cog. *Daza*, nepos ex ſorore Maximiani Armentarii, Cæſar cum Severo factus eſt. Sævus in Oriente, qui ipſi contigit, inprimis in Chriſtianos, iteris Conſtant. & Licinii coërcitus eſt. Interea, cum hoc colliſus, prælio victus eſt, hinc in patriâ redux Idolorum Sacerdotes, per quos ipſi Oraculum victoriam pollicitum erat, necavit, edicto in favorem Chriſtianorum evulgato. Horribili tandem morbo correptus, incendio inteſtino viſcera depaſcente, oculis quoque orbatus: Obiit Tarſi, A. 314. Victor *de Cæſar.* Eutrop. Euſeb. Zoſimus, &c.

Præſules.

D. Maximinus, Apoſtolorum diſcipulus, unà cum Lazaro, qui à Salvatore ex mortuis fuerat excitatus, venit in Gallias: ubi in civitate hujus nominis, in provincia Narbonenſi ſepultus eſt, Belfor. *Tom.* 1. *Coſmogr.*

D. Maximinus, Epiſc. Trevirenſis, e Pictonibus oriundus. Athanaſium exulem benignè recepit, acer Niceni Conc. defenſor. Interfuit Concilio Colonienſi, contra Euphratem Epiſc. A.346. & Sardicenſi, A.347. Obiit A. 351. Hieron. *in Chron.* Greg. Turon. *Hiſt. l.*1. *c.*35. *& c* 93. *de glor. Confeſſ.* Socrates, Sozomen, Theodoretus &c. Guil. Kyriander, *de orig. ac ſtatu Trever.* Chriſtoph. Brouver. *de antiq. Trever.* P. Cratepolius, *de Epiſc. Trever. &c*

D. Maximinus, Juliacenſis Epiſcopus, ab Herulis, & Oſtrogothis patibuli ſuſpendio, martyrium paſſus eſt, A.Dom.479. Munſt. *lib.* 3. *Coſmogr.*

Imperatores Rom.

Maximus Flavius Magnus Clemens, Rom. Imp. ab exercitu, cui in Anglia præerat, proclamatus, A. 382. ſe e Conſtantini ſtirpe & Theodoſii proximum agnatum, jactavit. In Galliam transgreſſus, à Legionibus Gratiano ſuccenſentibus, pro Imper. habitus, Treviris ſedem Imperii conſtituit, quo tempore Gratianus Lugduni, ab Andragatho, occiſus eſt. Cui ſepulturâ barbarè negatâ, ad Theodoſium miſit, in imperii conſortium ab illo acciri ardens: à quo vanâ ſpe lactatus, ne Valentinianum in Italia opprimeret, quietus ſedit. Poſtmodum Victore filio Cæſare creato, in Italiam cogitavit, ab Ambroſio obviam miſſo ſecundâ vice impediri ſe non paſſus. Ergo Italiam ingreſſus, Valentiniano cum Juſtina matre ad Theodoſium profugo, Placentiam, Mutinam, Rhegium, Bononiam ſolo æquavit, reliquis urbibus miſere vaſtatis, in publica calamitate, ſolo Ambroſio, cum Eccleſia ſua, intacto. Theodoſio adventanti, Andragathum in mari Jonio, Marcellinumque fratrem in aditu Italiæ oppoſuit, ipſe in Hungariam cum ingentibus copiis profectus. Sed ibi, & in Italia à Theodoſio victus, Aquileiam confugit, ubi à propriis militibus Imperatori deditus eſt, qui ipſi caput detruncarunt. Victore fil. proditione Arbogaſti, occiſo, Andragathus in mare præceps iit. Zoſim. *l.*4. Theodoret. *l.*5. Socr. *l.*5. Pacat. *in Paneg.* Paulin. *in Ambroſio.* Sev.

Maximus, domeſticus Gerontii, Ducis copiarum tyranni Conſtantini, Cæſar factus ab hero ſuo, qui ex Britannia oriundus erat A.411. anno pòſt purpurâ exutus, inter Barbaros delituit. Poſtea in Hiſpania turbaturus, captus, ad Honorium deductus & à Jovino occiſus eſt, A.421. Proſper & Marcellin. *in Chron.*

Maximus, Imper. ex Maximi, à Theodoſio Sen. devicti familia. Senator cum eſſet, uxore pulcherrimâ à Valentiniano, mirâ fraude corruptâ, ultionem meditatus, operam dedit, ut Imperator Aetium à ſe removeret. Quo facto conjuratione occultiſſime initâ, Valentinianum occidit, in Campo Martio, A. 455. hinc throno conſcen-

conſcenſo, & Eudoxiâ, Valentiniani viduâ, per vim ductâ. Palladio filio, Cæſari creato, Eudoxiam Imperatoris occiſi filiam, Gaudentio, Aëtii filio deſponſatam, junxit, Imperio in priſtinum ſplendorem reducendo intentus. Sed brevi parricidii pœnam dedit. Cùm enim amore amens, Eudoxiæ aliquando affirmaret, Valentinianum ſe, ut illâ potiretur, occidiſſe, illa, minime perſuaderi ſibi id paſſa, clam ad Genſericum in Africam miſit, ejus auxilium implorans: qui in Italiam advolans, Romam brevi, Maximo inde profugo, & à civibus occiſo, occupavit. Alii dicunt, Genſerico appropinquante, Maximum, à milite quodam Urſo, occiſum, & ab Eudoxiæ ducibus civibusque Romanis in fruſta diſcerptum, ac in Tiberim projectum eſſe, An. 455. die Imper. 77. Procop. *de bello Vandal. lib.* 1. Evagr. *lib.* 2. Sidon. Apollin. *lib.* 2. *epiſt.* 13. *ad Serran.* Nicephor. *lib.* 15. *&c.*

Viri illuſtres.

Maximus, Conſul cum Gordiano, an. U. C. 903. Alius cum Orphito, An. Dom. 914. Alius cum Apro, an. U. C. 959. Idem 2. Conſul cum Æliano, an. U. C. 976. Alius cum Albino, an. U. C. 977. Alius cum Lupo, an. U. C. 984. Idem proximo anno cum Paterno, & ſequenti cum Urbano.

Maximus, cognomento Memmia, Conſ. cum Plinta, An. U. C. 1172. Item *Maximus*, Conſul cum Theodoſio Aug. an. U.C. 1106. Idem 2. Conſul cum Paterio.

Maximus, Alexandrinus, ex Cynico Chriſtianus, Conſtantinopolin venit, An. 379. ubi à Gregor. Nazianz. benigne, tanquam Confeſſor, qualem ſe jactaverat, exceptus & laudatus, hunc inde pellere conſtituit. Proin Gratiani Imp. gratiam aucupaturus, Mediolani librum ipſi, contra Arianos, obtulit, magno in pretio ab Hieronymo habitum. Inde redux, per 7. Epiſcopus à Petro Alexandrino miſſos, dum Epiſcopus ordinatus, mox populo vitiis ejus infeſto, urbe exiit: à Gregorio in eam reverſo, vivis coloribus depictus, qui Petrum, aliàs pietate celebrem, in facinus hoc conſenſiſſe, vehementer miratus eſt. Hinc ſchiſma Conſtantinopoli, Presbytero quodam, Gregorii inimico, Maximo favente: qui à Theodoſio, quem interea Gratianus conſortem legerat, cõfirmari petens Theſſalonicæ, cum voto non potiretur, pœnâ veritus, Alexandriam ad Petrum ſe recepit. Sed & inde pulſus, poſtea in Apollinaris hæreſin prolapſus eſt, & ab Epiſcopis condemnatus. Gregor. *Carm. de vita ſua, & Or. in Max.* Theodor. *lib.* 5. Nicephor. *lib.* 12. Caſſiod. *lib.* 9 Baron. *An. Chr* 379. 380.

Maximus, Patriarch. Conſtantinop. ſucceſſit Theodoro III. & Manuelem I. ſucceſſorem habuit, ſeculo 13. Item, ſec. 15. poſt Simeonem, et ſucceſſit Nipho.

Maximus, aliis *Maximianus*, Epiſcopus Alexandriæ, durante perſecutione, poſt S. Dionyſium, An. 266. Obiit An. 285. Succeſſit Thomas. Euſeb. *in Chron.* Baron. *in Annal.*

Maximus, Epiſcopus Alexandrinus, Domno ſurrogatus eſt, à Pſeudo-Concilio Epheſino: Obiit An. 456. Succeſſit Baſilius. *Acta Concilii Chalced* 8 9. *&c.* Baron. *in Annal.*

Maximus I. Epiſcop. Hieroſolymit. 19. ſeculo 2. poſt Publium, ante Julianum. Euſeb. *in Chron.* Baron. *in Annal.*

Maximus II. Capitoni ſucceſſit, An. 185. Epiſcopus 26. ante Antoninum. Euſeb *in Chron.*

Maximus III. poſt Macarium, An. 334. plurima pro fide paſſus, in Niceno Concilio, inter Confeſſores eminuit. Concilio Tyrio, ubi Ariani prævaluerunt, interfuit An. 335. à Paphnutio Epiſc. de fraudibus horum monitus. Concilio An. 349. Hieroſolymis celebrato, Athanaſium in communionem Eccleſiæ recepit, literis hac de re ad Epiſcopos Ægypti, Lybiæq; & totam Eccl. Alexandrinam, miſſis: hinc Arianorum technis depoſitus. Obiit An. 353. Succeſſit S. Cyrillus. Theodor. *lib.* 2. Socr. *lib.* 1. Sozomen. *lib.* 1. 3. 4. Rufin. *lib.* 1. Philoſtorgus, *lib.* 3. *cap.* 12. *&c.*

Maximus, alio nomine *Julius*, in partibus Civilis, Tacit. *Hiſtor lib.* 4 33.

Maximus, Scriptor Eccleſiaſticus, ſec. 13. Scripſit de origine mali & materia, Euſeb. Cæſar. & Hieron. *de Script. Eccl.*

Maximus, Sophiſta Alexandrinus, auctor Declamationum aliquot, Phot. *cod.* 135. Item, Scriptor geſtorum Apollonii. Philoſtr. *in hujus vita lib* 1. *cap.* 5. Tzetz. *Chil* 2. *Hiſt* 291. Item, Hiſtoricus, Idem. *Chil* 9. *Hiſt.* 292. Item, Epiſcop. Neapolitanus, ab Arianis, in exilio, necatus. Surrogato Zoſimo, qui graviter paulo pòſt punitus eſt, Baron. *in Annal.* M Herm. *in vita S. Athan. lib.* 7. *cap.* 6. Item, Grammaticus Madaurenſis, ſcripſit ad Auguſtin. epiſt. quæ 43. eſt, inter hujus epiſtolas, qui ſequente illum, reſponſi loco, eſt dignatus.

Maximus Cæſarauguſtanus, Epiſc. floruit An. 620. Auctor Hiſtoriæ Gothorum in Hiſpania: quod opus impensè laudatur ab Iſidoro Hiſpalenſi, *Catal. de Viris Illuſtr. cap ult.* Honorio & Trithemio. Ei in Epiſcopatu ſucceſſit Johannes, quem Braulio frater excepit. Vide Vaſſæum, *in Chron. rer. Hiſp. cap.* 4. Poſſev. *in Appar. Sacr.* Voſſ. *de Hiſt. Lat. &c.*

Maximus Cynicus, Philoſophus, Idololatra & Magus, Epheſo oriundus. Juliano Apoſtatæ, cum quo familiariter agebat, odium religionis Chriſtianæ inſpiravit, ipſique imperium prædixit. Hinc Julianus jam Imper. tanto honore hunc coluit, ut ipſi advenienti obviam procederet, eumq; cenſorem operum ſuorum eſſe vellet. Contra Perſas dein expeditione ſuſceptâ, cum ex Maximo audiiſſet, non minus illam glorioſam fore, ac Alexandri M. olim fuerat, ambitione inflatus, animam Alexandri per metempſychoſin in ſe tranſiiſſe credidit. Poſt Julianum & apud Jovinianum in honore, ob eruditionem, fuit, ſed a Valente promulgato edicto, ut Philoſophi Magi ad pœnam raperentur & ipſe Epheſi juſtas impietatis pœnas luit. Eunapius *in vit. Philoſoph.* Sozomen. *lib.* 6. Socr. *lib.* 4. Zoſim. *lib.* 4. Ammian. Marcell. *lib.* 22. *cap.* 29. Baron. *in Annal.*

Maximus Dexter, Conſul, cum Nummio Albino, Ann. Urb. Cond. 1015.

D. Maximus Martyr, Abbas vel Confeſſor, natus Conſtantinopoli, inclytâ ſtirpe, doctrinâ & pietate generis ſplendorem auxit. Ab Imper. Heraclio invitatus in palatium, ut ibi hiſtoriam Imperatorum elaboraret, eo in Monotheletiſmum prolapſo, in monaſterium ſe recepit. Jam Abbas, cùm errorem latè ſpargi hunc videret, Romam, in Africam, &c. profectus, Epiſcopos ubique cohortatus eſt, huic ut gangrænæ in Oriente ſerpenti mederentur. In Africa, An. 645. Pyrrhum Conſtantinop. hæreſin hanc ibi diſſeminantem, colloquio inſtituto, ad meliora inflexit. Dein Romam cum veniſſet, Martinum I. ad Concil. contra hos errores celebrandum induxit: aliquoties, cum Anaſtaſiis duobus diſcipulis ſuis, in exilium à Conſtante actus, Obiit. Opera ejus 2. Volum. edita à Combefiſio: *Quæſtio Eccleſiaſtici dogmatis*, diſputationis contra Pyrrhum titulus, &c. Morin. *in ejus vita.* Photius *Cod.* 192. 193. 194. *&* 195. Anaſtaſ. Biblioth. *in Collect.* Theophanes, &c.

Maximus Planudes, Monachus Conſtantinopolitan. Syllogen epigrammatum, libb. 7. edidit, Metamorphoſes Ovidianas græcè vertit; idemque in Commentariis Cæſaris conatus eſt, aliis quoq; magni ingenii judiciique monumentis editis. Ab Imperatore juſſus contra Latinos ſcribere, utcunque id executus eſt. An. 1370. Raphaël Volaterran. *lib.* 17. *Anthropol.* Genebr. *in Chron.* Voſſ. *de Hiſt. & Poët. Græc.* Scalig. Geſnerus, &c.

Maximus Regienſis, Epiſcop. ſeculo 5. Obiit An. 462. Succeſſit ipſi Fauſtus, qui homiliam in S. Maximi laudes compoſuit. Dynamius *in vita ejus.* Sidonius Apollinar. *verſu Euch. ad Fauſtum.* Gregor. Turon. *de gloria Confeſſ.* Bartel. *Hiſtor. Nomencl. Præſulum Regienſium.* Alius ibidem Epiſcopus, ſeculo 13. Alius, Faventii ſucceſſor, Ann. 400. Homiliarum auctor, quæ ab aliis Euſebio Emiſſeno tributæ.

Maximus Scævinus, centurio prætoriæ cohortis, in ſocietatem conjurationis, per Subrium & Sulpitium contra Neronem, adſcitus, Tacit. *lib.* 15.

Maximus Taurinenſis, Epiſcopus hujus urbis, in Pedemontio, doctrinâ & pietate inclytus; auctor Homiliarum quarundam, A. 465. Gennad. *in Catalog. cap.* 40. Honoratus Auguſtodun. *libell.* 2. *cap.* 40. Voſſ. *de Hiſt. Lat. lib.* 2. *cap.* 13. *&c.*

Maximus Toloſanus, Epiſc. hujus urbis, ex viro primariæ in Rep. dignitatis, ſec. 5. Ei ſucceſſit Agdus. Savaro *not. in Sidon. Apollin. lib.* 4. *epiſt.* 24. Catel. *Hiſt. Toloſ.*

Maximus Tyrius, Philoſophus Platonicus M. Antonini præceptor. Romam venit An. 146. ubi ab Apollonio, Arriano, &c. maximi habitus eſt: ipſi etiam Marco Aurelio, Imper. qui ſæpe auditor ejus eſſe voluit, gratus. Scripſit de Homero, & quæ apud eum antiqua Philoſophia, an recte Socrates Apologiam detrectaverit, & alias id genus quæſtiones philoſophicas. Ita Suidas, qui eum Romæ usque ad Commodum Imper. vixiſſe perhibet. Ejus 41. diſſertationes, Coſmus Paccius, Epiſc. Florentinus, ſub initium præt. ſec. vertit, Heinſius verò longe correctiores edidit, notisque eruditiſſimis illuſtravit. Volaterr. *lib.* 7. *Anthr. &c.* Fuit præter hunc *Maximus* Epheſius, Philoſophus & Sophiſta, præceptor Juliani, ob magiam tandem à Valentiniano interfectus, teſte Socrate *lib.* 3. 1. Vide ſuprà. *Maximus* Alexandrinus Philoſophus Cynicus, qui poſtea Epiſcopus Conſtantinopolitanus fuit. Vide ſuprà. *Maximus* quoque Ægienſis fuit, qui de Apollonio Tyaneo Pythagorico, nonnulla literis prodidit gesta ſcil. ab eo Ægis. Vide Philoſtratum *lib.* 1. *de vita Apoll. cap.* 5.

Maxula, Anton. *Maxulla* Plinio, *Maxula* Ptolem. colonia & oppid. Africæ maritim. Tuneti proximum, inter Carthaginem ad Occ. & Clupeam ad Ort. Epiſcop. ſub Archiepiſc. Carthaginenſ. inde 18. m. p. in Ortum diſtans, nunc *Marſa*, Ferrar.

Mayenſis Comitat. *Mayo Countie*, regiuncula Connaciæ, in Hibern. Ibi caſtr. *May* præcipuum, in ora littorali.

Maylles, filius Æneæ, ex Lavinia. Apollodorus, *in Euxenide*.

Mazaca Cæſarea, urbs Cappadociæ, ſub monte Argæo, quæ nunc *Tiſaria*, teſte Nigro. Male ab Euſebio & Rufo Magaram vocari, monuit Philander *ad Vitruvium.* Baudrando, verſus Armeniam minor. & Melam fluvium, 80. mill. paſſ. à Sebaſtia in Meridiem, 70. à Tyana in Cæc. 160. à Melitene urbe, & Euphrate in Occidente.

Mazaca, Sarmat. Aſiaticæ pop. Plin.

Mazaces, ſeu *Mazai*, populi Illyrici, verſus Savum, in Septentr. & Japodes, ſub quibus fuere, ubi nunc pars Croatiæ, verſus Unam amnem.

Mazaces, præſidii Perſici Memphi dux, qui palantes & incautos Græcos urbe erumpens ad unum omnes, cum ipſo duce Amyntâ, occidit, Curt. *lib.* 4. *cap.* 13. Vide *Aſaces.*

Maza-

Mazacyla, Marmaricæ urbs, Ptolem.

Mazanum, civitas Bithyniæ, Stephan.

Mazaus, Ciliciæ, ſub Artaxerxe Ocho, Satrapes, Diod. *lib.*16.

Mazæus, Babyloniæ Prætor & Darii gener: Alexandro procedenti Babylonem, cum adultis liberis ſupplex occurrit, urbem ſeq; dedens, Curt. *lib.*5. *cap.*4. Ob id à Rege, ſatrapiâ Babyloniæ donatus eſt, *cap.* 9.

Mazaganum, vulgò *Mazagan*, urbs Ducalæ, in regno Marrochio cum portu, in ora Oceani Atlantici, & arce munita, prope oſtia Ommirabibi fluv. Sub Portugalliæ Rege.

Mazana, Palæſtinæ urbs. Steph.

Mazandaranum, vulgò *Mazandaran*, urbs Perſiæ, caput regni cognom. verſus oram Auſtralem maris Caſpii, ubi aliàs pars Hyrcaniæ Orientalior. Ad. Olearius. Vide P. de Valle *Itiner.*

Mazara, ſeu *um*, vulgò *Mazara*, urbs Siciliæ, cum portu capaciſſimo, ſatis munita, media ferè inter Thermas & Lilybæum, 30. m.p. à Drepano in Auſtr. 55. ab Agrigento in Occ. Hinc pars Occ. Siciliæ *Val di Mazara*; eſtque una ex tribus Siciliæ prov.

Mazara, Siciliæ fluv. Diodor. Caſtellum item Selinuntiorum. Steph. & Armeniæ maj. urbs, Ptol.

Mazares, Medorum Satrapes fuit, qui Prienenſes in Cyri ditionem redegit. Herod. *lib.* 1.

Mazarinus Julius, è Siciliâ oriundus, propriâ induſtriâ ad purpuram & *primi*, ut vocant, in Gallia *Miniſtri Status* culmen emerſit. Ingenio ſubtili, & morarum patiente, Reipubl. ſic conſuluit, ut ſuam rem non negligeret: Humanitate & rerum inprimis ſucceſſu inclytus. Quamvis enim Galliam exul relinquere coactus eſt, An. Chr. 1652. Principes tamen vindices nactus, ipſam Reginam in partibus habuit, unde cum gloriâ dignitati redditus, pace inter Regem ſuum Hiſpanumque, nuptiisque auſpicatiſſimis, Pacis pignore, An. Chr. 1660. conciliatis, paulo pòſt obiit, die nempe 27. Febr. An. Chr. 1661. cujus mortem quàm ægre Rex tulerit, teſtantur literæ ejus ad Hiſpan. Reg. datæ, quas vide in Diar. Eur. *Cont. V. pag.* 510. Ejuſdem Teſtamentum, ampliſſimarum ejus opum teſtem, habes *ibid. pag.* 411. *& ſeqq.* De rebus ejus geſtis vide *Miniſterium* Richelii & Mazarini.

Mazaris, Siciliæ urbs, Anton.

Mazax, Africæ populus, in torquendis miſſilibus non inferior Medis. Lucanus 5.

> —— *Æquaturusq; ſagittas*
> *Medorum, tremulum cùm torſit miſſile Mazax.*

Claudianus:

> —— *Pavidus projectat miſſile Mazax.*

Mazeras, Hyrcaniæ fluv. in mare Caſpium influens, Plin. *lib.*6. *cap.* 16. Plutarch. *lib.*6 *cap.*78.

Mazenus, Cyri regis miles, Herod.

Mazippa, Maurorum dux, qui, cum Tacfarinate diviſo exercitu, leves copias accepit, ut incendia & cædes & terrorem circumferret. Vixit Tiberii Principatu.

Mazira, vulgò *Mazira*, Inſula Aſiæ oblonga, in ora fel. Arabiæ, aliàs *Organa*, 180. m. p. à Corodamo promunt. in Occ. 140. à Maſcata urbe in Mer.

Mazorani, populi Ariæ, in Parthiæ & Carmaniæ confinio, Ptol. *Maccdurgones* in MS Seldeni.

Mazovia, vel *Mazovia*, tractus Polocenſis in regno Poloniæ, nomen à Maſlao ſeu Maſotz Pocillatore Mieczillai Reg. qui interregni tempore, illum rapuit, nacta eſt, An. Chr. 1040. tandem à ſuis ſuſpenſus. Hanc cum Cujavia poſtea Leſcus Albus tenuit, filius Boleſlai Criſpi, qui fratri Vladiſlo Reg. pulſo ſucceſſerat. Horum frater quintus Caſimirus, poſtea Rex, Poloniæ ſeu *Mazoviana* familiæ auctor, obiit An. Chr. 1194. Pater Leſci & Conradi, quorum ille cum Cujavia *Mazoviam* Conrado fratri minori conceſſit, An. Chr. 1205. ad quam contra Pruſſos defendendam, Crucigeros evocavit, iis Culmenſi tractu, & quidquid inter Viſtulam ac Druentium fluv. tradito. Filii ejus Ann. Chr. 1247. extincti, Caſimirus rami Lenciſienſis, & Ziemovitus rami *Mazovii* auctores extitere. Hunc frater Siradienſi principatu ſpoliavit: Inter ejus filios Conradus adverſus Boleſlaum Calvum & poſtea Leſcum nigrum conſobrinum ſuum, regnum vendicaturus fruſtra fuit. Eum enim à rebellibus ſubditis contra ſe Regem electum, ad Rabam fluv. Ludovici Ungari auxiliis nixus ſuperavit Leſcus Niger, An. Chr. 1285. Alter filius Boleſlaus ſtemma propagavit, quod aliquoties in diverſos ramos, in Ziemoviti inprimis, qui Mazoviam An. Chr. 1355. Regi Caſimiro obnoxiam fecit, in Warſovianum vel Cirnenſem, & Plocenſem ſeu Ravenſem, abiit. Warſoviana linea in Johanne & Staniſlao An. C. 1526. extincta eſt, ſicq; omnis in Polonia Piaſteus ſanguis defecit: poſtquam Plocenſis An. Chr. 1462. in Ziemovito & Vladiſlao, jamque prius Ziemoviti ramus, deſiiſſet. Ita Johannes Albertus Rex, mortuo Januſſio Mazoviæ duce, tractum Polocenſem & Mazoviam regno univit, (Conradoque demortui Ducis fratri, cujus filii Johan. & Staniſlaus præfati, Czirnenſem dominatum viciſſim conceſſit, An. Chr. 1501.) nec Regi Sigiſmundo conceſſum, ut eam uxori dotalitiam faceret. Vide Martin Cromerum, *Hiſtor. Polon. à libr.* 7. *usq; ad lib.*10. Spenerum *in fam. Piaſtea*

Mazua, vulgò quoque *Mazua*, Inſula in ora Barnagaſſi, antea ſub Abyſſinis, nunc Turcici juris ab An. Chr. 1557. Aliàs *Macaria*. Vide ibi.

Mazula, Africæ propriæ urbs, *Mazula*. Ptolem. Plin. Anton. nunc *Maria*, Moretto urbs Ægypti inter. Gall. *Mazoure*, ubi Ludovicus IX. An Chr. 1250. victus captusque eſt.

Mazyes, Nomades Libyæ, aliis *Maxyes*, & *Machmes*, Steph.

Mazzabanes, Hieroſolymorum Epiſcopus 31. An. D. 253.

M C.

Meislavia, urbs & Palatinatus Poloniæ, in Lithuania. Hic Moſci à Sigiſmundo I. victi, hodie tamen ſub illis eſt. Ad fluv. *Solzz*.

M E.

Meacum, vulgò *Meaco*, urbs ampla Niphoniæ, in tractu Jetſeno. Antea totius regionis caput & ſedes regia, nunc etiam populoſiſſima, & emporium celeberrimum. Vix 8. m. p. ab ora ſinus cognominis, 70. ab ora Bor. Japoniæ, 24. à Jendo in Occid. Urbs ipſa duplex eſt, *Superior*, ubi palatium Imper. planè regium, & *Inferior*, quæ extenditur verſus oram littor. & portum, ubi arx permunita *Fuxima*. Sed tantiſper defecit, ex quo Jenda regia facta eſt.

Mearus, Melæ, *Metarus* Ptolem. fluv. Hiſpan. Tarrac. in Callaicis. *Rio major*, qui prope Trileucum promuntor. in Oceanum Atlanticum ſe exonerat, 10. leuc. à confinio Aſturiæ in Occ.

Meata, vide *Maata*.

Mecades, Athenienſium princeps, an. ante U. C. 160.

Mecilius Hilarianus, Conſul, cum Pacatiano, Ann. Urb. conditæ 1094.

Mecha, vulgò *la Mecque*, Gallis, *la Mecca* Italis, civitas Arabiæ Felicis, quam Saraceni incolunt, Mahumeticæ ſuperſtitionis caput. *Petra* vet. Bellonio, *lib.* 3. *obſerv.* Aliis & meliùs *Macraba*, fuit antiquorum. Juxta fluv. Betium, nunc *Chaibar*, ad radices montium, 80. mill. à mari Rubro in Ort. 200. à Medina Talnabi in Merid. Ibi ſepulchrum Mahumetis. Haud pridem ab Arabibus direpta eſt. Huc Caravanæ frequentes mittuntur à Mahumetanis. Unde & Scirificus Haſcenes, humili quidem loco natus, ſed homo vafer, qui genus ſuum ad Sciriticum Feliſæ Reg. referebat, quem Saidus regno exuerat, poſtquam affectatâ ſanctimoniâ plebem ad ſe traxiſſet, ut filios quoque ei charos redderet, Mecham eos, ad viſendum Mahumetis ſepulchrum, miſit: qui reduces, Mahomete Feſſano Rege victo & occiſo, regnum in ſe tranſtulerunt, An. Chr. 1507. 1508. 1550. Vide Thuan *Hiſtor. lib.*7. Et de Caravanis hiſce P. de Valle *Itiner. tom.*1.

Meckanum, villa in tribu Juda, Hieronymi tempore, Eleutheropoli aſcendentibus Æliam, in octavo lapide.

Mechlinia, Gallis *Malines*, pulchra ac nitida civitas, quaſi cor & centrum Brabantiæ obtinere dicitur. Bruxellâ, Lovanio, & Antverpia quatuor milliaribus diſtat, ſitu & opere munita, incredibili aeris puritate gaudet. Habet ædes ſacras quamplurimas, ſed duas, quæ longè cæteris antecellunt, Deiparæ unam, & alteram D. Rumoldi ornatiſſimam, cum turri, quæ & magnifica eſt, & altitudine ſpectabilis. Optimus eſt hujus Reipubl. ſtatus, cum in eâ Princeps ſuum imperium, Optimates authoritatem, populus ſuam vim, authoritatemque retinet. Eſt hic etiam armamentarium regium incredibili machinarum, tormentorum, armorum, & rerum ad bellum neceſſariarum copiâ inſtructum. Varia quoq. opificum hic inveniuntur examina, à quibus ænea conficiuntur tormenta, campanæ, naves, panni, artificioſæ picturæ, & id genus alia, quæ in varias orbis partes, maximè in Hiſpaniam, tranſportantur. Juxta S. Catharinæ portam, quâ Antverpiam itur, amplum monaſterium eſt, muris inſtar oppidi cinctum, in quo aliquoties ſupra mille quadraginta ſunt moniales. An. Dom. 1546. ex pulvere tormentario à fulgure incenſo, multum labefactata Mechlinia fuit, nunc verò reſtaurata, ſolitâ pulchritudine, & munditie claret. Lloydius. Ob quem ſplendorem & magnificentiam jactatum in Prov. *Mechlinia pulchra, Antverpia dives, Bruxella nobilis, Lovanium ſapiens, Gandavum amplum, Bruga veteres.* Situ egregio urbs, à fluvio Dyla interluitur, quo maris æſtu augeſcente merces undique in urbem commodè ſubvehuntur, quæ commerciis proin præ multis aliis floret. In ſuburbio S. Alexii monaſterium eſt Virginum ad 1600. è quo his exeundi, ambulandi, alios viſendi, viſentesque excipiendi, nubendi tandem libertas eſt. Fuit olim ſub dominis peculiaribus, usque ad 1336. quo libera facta eſt. Poſtmodum ad Burgundos, hinc Auſtriacos pervenit, Ann. Chr. 1477. Sedes eſt Archiepiſcopatus à Paulo IV. An. Chr. 1559. fundati: quemadmodum duodecim Canonicorum Collegium An. Chr. 1000. hic Norgerus Leodienſis Epiſcopus fundavit: Senatus item regii, à Carolo Burgund. Duc. An. Chr 1473. inſtituti, locus inſuper Curiæ Equitum aurei velleris. Capta eſt ab Alexandro Farneſio Parmenſi Duc. poſt Antverpiæ expugnationem, An. Ch. 1585. Cæterùm cives ab annuo tributo liberi ſunt, ob fidelem operam Carolo Audaci, in obſidione Nova... præſtitam. Vide Guicc. *deſcript. Belg.* Johan. Bapt. Gramæum, *Hiſtor. de Malines.* Valer. Andream *Bibl Belg.* Haveuſium, *de erect. nov. Epiſcop. in Belgio.* Thuanum & Grotium *in Hiſt &c.* Item in voce *Machlinia.*

Mechmas, vel *Machmas*, opp. in tribu Ephraim. 2. Eſdr. 11.

Mechnedebai, nomen viri. 2. Eſdr. 10.

Mechoacania, vel *Mechoacan*, regio novæ Hiſpaniæ, opulenta, ter quippe in anno fruges matureſcunt. Inter Mexicanam ad Ort. & novam Galitiam ad Occ. ſub Hiſp. Extenſa per 80. leuc. a Sept. in Mer. juxta mare Pacificum · ex illa pendent Colima & Zacatula prov. Ejus urbes ſunt S. Michaëlis *S. Miguel*, S. Philippi, *S. Felipe*, Conceptionis de Salaya, *la Concepcion de Salaya*, Legio *Leon*, Sentica ſeu *Zamora*. *Zacatula* & *Colima*. Sed caput eſt Valliſoletum ſeu *Mechoacanum*. Gall. *Valladolid de Mechoacan*. Epiſc. ſub Archiep. Mexicano, quæ incolis *Guayangareo*. 47. leuc. Hiſp. a Mexico in Occ. & aliquot leuc. à lacu Mechoacano in Auſtr. teſte Herrero.

Meciſtus, unus ex ſociis Ajacis Telamonii. Hom. *Il*. 13. Item Triphyliæ oppidum. Steph.

Mecænas C. Cilnius, eques Rom. Auguſto gratiſſimus, ab Hetruriæ regibus oriundus, Horat. *lib*. 1. *carm*. *Od*. 1. & Propert. *l*. 3. cui velut unico ſtudiorum patrono Virgil. Georgica ſua, & Horatius libros Carminum inſcripſit. Delicatum hunc fuiſſe, non ſolùm cultu ac moribus, ſed etiam ſtylo commemorant, quare Auguſtus eum frequenter exagitat, ut Cacozelum. Interim taciturnus fuit, nec monere ac reprehendere Auguſtum dubitavit. Vide infra. Urbis cuſtodiæ præpoſitus, velut è ſomniis reſurrecturi belli civilis prævidit & reſtinxit initium, oppreſſo M. Lepido juvene, formâ, quàm mente meliore, Vellejus Paterc. *l*. 2. Præterea fuit hic vir provehendis cùm omnium diſciplinarum, tum præſertim poëticæ cultoribus adeò benignus, ut ab eo etiam hodiè ſtudiorum patroni, qui, in ſublevandâ doctorum hominum egeſtate, ſe munificos præbent, *Mecænates* appellentur. Mart.

Sint Mecænates, non deerunt, Flacce, Marones.

Idem reperit notas, quibus celeriter ſcribi poſſet, & per Acilium, Aquilamve libertum publicavit. Ejus mollitiem Seneca philoſophus irridet, & exagitat. Scribe *Mæcenas*. Apud Herodianum legitur *Μαικήνας*, ut Latinè eſſet *Maecenas*. Quem tamen in membranis antiquis *Μαικήνας* eſſe, teſtatur vir doctiſſ. Frid. Sylburgius *Indice in Hiſt. Rom. ſcriptores Minores*, nec alio à Jul. Capitolino nomine appellatur. Scripſit quædam egregia, inprimis *Prometheum*, Senec. *epiſt*. 9. Ad Antonium ab Auguſto auxiliorum cauſâ miſſus, contra Pompejum jun. negotium feliciter confecit. Agrippâ in contrarium nitente, ſuaſit Auguſto, ut retineret Imperium, Vide utriuſque Orationes excellentiſſimas, apud Dion. *in Auguſto*. Eundem, magnam vim reorum condemnaturum, in ejus ſinum ſchedâ conjectâ, verbis *Surge carnifex & abi*, monuit, ne ſævitiæ notam incurreret: moriturus illum hæredem ſcripſit, licet in uxore ejus Auguſtus peccaverit. Vide Macrob. *l*. 2. *c*. 4. Sueton. *in Aug*. Plut. *in eodem*. Imo de nobili hoc Romano ſingularem librum ſcripſit Meibomius, cui titulus *Mæcenas*, quem ſis vide. Alterius Mæcenatis meminit Plin. *l*. 8. *c*. 6. qui integrum triennium ſilere potuit.

Mecon, urbs Peloponneſi non procul à Corintho, quæ poſtea *Sicyon* eſt appellata. Strab. *l*. 8. Item Inſ. parva maris Ægæi, apud Delon, ubi Ajax ſepultus.

Mecone, urbs fuit Sicyoniæ reg. Cælius Rhodiginus *l*. 12. *c*. 12.

Mecrida, uxor Lyſimachi, mater Alexandri. Polyæn. *l*. 6.

Meculonius, pupillus quidam Roman. ditiſſimus. Cic. *pro Flacco*.

Mecybarna, Macedoniæ oppid. in Pallene peninſ. proximum Olyntho, inde 20. ſtad. & *Mecybernus ſinus*, oppido adjacens. Plin. 4. 10. Thermaicus, apud Melam.

Mecyra, Marmaricæ locus in Africâ. Anton.

Meda, urbs Arabiæ Felicis. Ptol. Item Theſſaliæ, Peroto.

Meda, vicus agri Mediol. familiæ *Coriorum* (an à Curiis Rom.) 12. m.p. à Mediolano: cum antiquo cœnobio Virginum, ab Haymone & Veremundo Comit. circa Caroli M. tempora extructo.

Medaba, urbs Nabathæorum. Steph. Item urbs tribus Ruben. Joſ. 13. primaria quondam Ammonitarum, in planitie. Ferrario *Medaba*, Guil. Tyrio *Medavon*, aliis *Medbah*, urbs eſt Arabiæ Petr. in finibus Moabitarum, Epiſc. ſub Archiep. Boſtrenſi: *Madaba*, in lib. Machabæorum.

Medad, nomen viri ſuper quem requievit Spiritus Dei in caſtris. Num. 11.

Medama, fluv. & urbs Brutiorum in ora Calabriæ ulterioris. Fluvius nomen retinet antiquum, urbs à Saracenis exciſa, ubi nunc *Nicotera*, urbs Epiſc. ſub Arch. Rhegino. Vide Voſſ. *ad Melam p*. 168. Baudrando nunc eſt *Roſſarno*, vicus Calabriæ ulter. prope oſtia fluv. cognom. *Metramo* nunc dicti, in ora maris Tyrrh. vix 4. m.p. in Mer. à Nicotera, quæ ex ejus ruinis crevit.

Medardi Fanum, opp. Galliæ, ubi in cœtum ſacrum impetu facto, multi miſerè tractati, locus incenſus, & Joh. Malo miniſter Evangelii, ægrè periculo ereptus eſt, an. C. 1562. Vide Thuan. *Hiſt. l*. 28 & 29. & infra.

S. Medardi vicus, vulgò *S. Mars*, vel. *S. Mard*, in Gallia, ad fl. Loam, qui apud Stampas in Junnam defluit. Item *Medardi* Monaſterium, apud Auguſtam Sueſſionum. *l'Abbaye de S. Mard lez Soiſſons*. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall*.

S. Medardus, Noviomenſis, & Gildardus Rothomagenſis Epiſc. fratres uterini doctiſſimi, ut eodem die nati, ſic eodem denati ſunt, an. Chr. 564. In *S. Medardi* cœnobium Ludovicus Pius Imp. à filiis compulſus eſt, an. C. 833. Vide *Ludovicus I. Imper.*

Meddin, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15.

Meddix, ſummi magiſtratus nomen erat, apud Oſcos. Ennius,

Summus ibi capitur Meddix, occiditur alter.

Medea, filia Æetæ regis Colchorum ex Hypſeâ, vel ut alii, Idyiâ conjuge, quæ Jaſonem Colchos cum reliquis Argonautis profectum hoſpitio ſuſcepit. Cumque ejus amore flagraret, vereretur-que ne incolumis non rediret, utpote quæ pericula noſceret, habitâ ſui conjugii ratione, docuit ipſum, quâ ratione æripedes tauros domare, & jugo ſubmittere, draconemque pervigilem ſopire, ac deinde occidere, ejusque dentes ſulcis immittere, & vellus aureum rapere poſſet. Vide *Jaſon*, & *Abſyrtus*. Naturâ miſericordem & ab immani patris crudelitate abhorrentem fuiſſe ſcribit Diodorus. Hæc poſtea cum Jaſone rapto aureo vellere aufugit atque in Theſſaliam Jolchon venit Peliamque regem filiabus ejus per ſpeciem pietatis deceptis interemit: decem ſic annos cum Jaſone concorditer vixit atque ex eo *Didymum*, *Alcymenum*, *Theſſandrum* & *Theſſalum* genuit. Repudiatâ dein *Medeâ* Jaſon Glaucam ſive *Creuſam*, filiam Creontis Corinthiorum regis, uxorem duxit, quam nuptiarum die Medea cum totâ ſimul Creontis regiâ miſsâ coronâ venenis illitâ, vel naphthæ bitumine, ut Plinius ait, cremavit: filiosque in mariti ultionem trucidavit omnes, præter Theſſalum, qui fugâ ſalutem ſibi peperit. Tum Jaſon, cùm doloris vim ferre non poſſet, propriâ ſibi manu mortem conſcivit: Medea ad Ægeum Athenarum regem confugit. Cui nuptæ *Medum* filium peperit, qui poſtea Mediæ imperavit. Inde expulſa ad partes Aſiæ tranſiens cuidam clariſſimo nupſit regi, ex quo dicunt filium Medum peperiſſe. Poſt mortem, in Elyſiis campis Achilli nupſit, Ibycus, Simonides & Apollonius. Medeam nonnulli non veneficam, ſed prudentem fœminam fuiſſe dixerunt, quæ exercitiis gymnaſticis molles & effœminatos homines, ad integram ſanitatem, traduxerit, & laboribus in locis calidis ſervaverit. Eam ob cauſam fabulæ occaſio data, quaſi homines coquendo in juventutem reſtituerit. Vide Diod. Sic. *libr*. 4. Plut. *in Vitâ Alexandri*, ignem quo Creuſa exuſta eſt, & quem in ſcriniolo, muneris loco, ei Medea miſit, ad naphthæ Babylonicæ vim refert. Medeæ fabulam explicat eruditè Nat. Comes *Mytholog*. 6. 7. Hygin. Apollodor. Veneficia ejus, & furores notiſſimi ex Ovid. *lib*. 7 *Metam*. item ex Seneca *in Medeâ*. De Medea ita Horatius *Epod*. 5.

Cur dira barbaræ minus
Venena Medeæ valent.

Ovid. *Remed. Amor.*, *lib*. 2.

Non faciunt ut vivat amor Medeides herbæ.

Tib. *lib*. 1. *Eleg*. 2.

Sola tenere malas Medea dicitur herbas.

Quibus locis moveor, ut errorem ex Propertio tollam, apud quem *lib*. 4. *Eleg*. 7. depravatè, ut puto, legitur:

Si te non totum Chloridos herba tenet.

Repone *Colchidos*, id eſt, *Medeæ*. Sic enim frequenter à poëtis appellatur. Horat. *in Epod*.

Nec impudica Colchis intulit pedem.

Ovidius.

Colchida reſperſam puerorum ſanguine culpant.

Statius *Sylv*. 2.

Nec fera crudeles Colchis duraſſet in iras.

Val. Flacc. *lib*. 7.

—— Alium dehinc turbida Colchis
Exarmat. ——

Medea, urbs Thraciæ Epiſc. ſub Archiep. Heracleenſi, apud Cherroneſum, *Midia* vulgò.

Medelacus, pag. Lotharingiæ, cum cœnobio, ad Sarram fluv. Vulgò *Metelach*.

Medelicum, Auſtriæ urbs, *Melch* hodie Lazio, ad Danub. inter Lentium ad Occ. 14. leuc. & Viennam ad Ort. 12.

Medelpadia, vulgò *Medelpad*, prov. Sueciæ, inter Helſingiam prov. ad Auſtr. Angermanniam & Jemptiam ad Bor. & Sinum Botnicum ad Ort. Ibi caſtra aliquot.

Medemblicum, urbs Weſtfriſiæ, juxta mare Auſtrinum, cum portu capaci. 2. leuc. ab Enchuſa in Circ. paulo amplius ab Hornia, in Bor. inter Alemariam in Africum, & Staveram in Cæc. 4. leucis. Vulgò *Medemblick*.

Mademena, vide *Madmena*.

Medena, provincia. 1. Eſdr. 6. Ebr. *Madai*.

Medena, ſic vocatum fuiſſe olim emporium Vectis inſulæ, quod hodie *Newport* vocatur, contra Magnum portum & Hamptonam urb. Angl. ſcribit Nevyllius.

Medenatenſis pagus, Audoëno *in Vit. S. Eligii l*. 2. *c*. 7. memoratus, nunc *le Melantois*, caput habet Seclinium *Seclin*, collegio Canonicorum & S. Piatonis martyris reliquiis nobile. Carolus Calvus *in lit. ſuis*, enumerans res ad Monaſterium S. Petri & S. Bavonis, *Gandæ ſuper fluvium Schald* ſitum, pertinentes, commemorat in pago *Medelentenſi* villam Solelnum. Vide Hadr. Valeſium *Not. Gall*.

Medeni, Africæ propriæ pop. Ptol.

Medeon, urbs Bœotiæ, & alia Phocidis, à *Medeone* filio Pyladis, & Electræ. Eſt & Epiri civitas & vicus. Steph.

Mederiacum, Ant. pagus Germ. infer. in Geldriâ apud Moſam fluvium à Venloâ urbe 3. leuc. in Boream, *Mierle* Simlero. Baudrando fuit opp. Ubiorum, in ipſo limite Menapiorum. Nunc vicus *Svvalm* Cluver. ad rivulum cognom. in Geldria ſuper. vix 1. leuc. Germ. à Ruremunda in Cæc. paulo amplius à Caſtello Menapiorum in Eur.

Medeſicaſtes, filia Priami notha. Hom.

Media, Aſiæ regio latiſſima & notiſſima, cujus Reges olim percelebres. A Septentr. Hyrcano mari, ab Occaſu majori Armeniâ, & Aſſyriâ terminata, à Meridie Perſidem, ab Ortu Hyrcaniam habet & Parthiam, quæ Caſpiorum montibus ab eâ excluditur. Dicta Media (ut Solino placet) à *Medo* Medeæ & Ægei filio. Strab. *l.* 11. Mediam in duas partes dividit, in *majorem*, cujus caput eſt *Ecbatana*, & *minorem*, quæ *Atropatia* dicitur. Eſt autem Media, bonâ ſui parte montoſa, & frigida, & ferè tota ſterilis, exceptâ regione, quæ ſub Caſpiis portis in humili & concavo ſolo jacet, quæ opulenta eſt, rerumque omnium neceſſariarum ferax, præterquàm olei. Virgil. *Georg.* 2.

Sed neq; Medorum ſylva, ditiſſima terra.

Strabo ubi ſuprà, Εὐδαίμων σφόδρα ἐςὶ ϗ παμφόρος. Idem ita regionis hujus divitias rimatur: *Cum magnitudine & opibus regionis concordant ea qua de tributis traduntur. Nam cùm Cappadoces Perſis quotannis pendant præter argentum, mille, & quingentos equos, mulorum duo millia, ovium quinquaginta millia, duplum ferè horum Medi pendebant.* Conſentiunt quæ Curtius *lib.* 5. latè ſcribit de amne Medo, & quæ Plin. 5. 37. de ſmaragdis Medorum. De præſtantiâ *Mediæ* multa veteres recenſent, ſed nemo meliora Polybio In Mediâ campus eſt latiſſimus, quem *Hippoboten* vocant, in quo equorum 50000. millia paſci dicuntur. Regium id armentum eſt. Ex Media primùm allata eſt malus citrea, quæ inde *Medica* dicitur, & ſic à Virg. *Georg.* 2. deſcribitur:

Media fert triſtes ſuccos, tardumq; ſaporem
Felicis mali, quo non præſentius ullum
(Pocula ſi quando ſævæ infecere novercæ,
Miſcueruntq; herbas & non innoxia verba)
Auxilium venit, & membris agit atra venena.
Ipſa ingens arbos, faciemq; ſimillima lauro,
Et ſi non alium latè jactaret odorem,
Laurus erat. Folia haud ullis labentia ventis,
Flos apprime tenax: animas & olentia Medi
Ora fovent illo, ac ſenibus medicantur anhelis.

Cordini nomen vulgò habere tradit Haithonus, & *Servan* Caſtaldus. Baudrando fuit, ubi nunc *Servan*, regio ampla Perſiæ, cum parte Occ. *Geilan* prov. & parte Septentr. *Yerack Agemi*, prov Quæ nunc ſubſunt Perſis. Aliàs Media Aſiæ imperium obtinuit, Arbace Medo Niniven, ubi Sardanapalus erat, capiente: Sed & viciſſim Medorum Imperium, Cyaxare mortuo, ad Perſas devolutum eſt. Vide infra. Regia Medorum Ecbatana fuit. Medi deliciis dediti à Syneſio lib. de inſomniis traduntur, ut *Medica menſa* in proverbium abierit pro exquiſitâ, & ſumptuoſâ. Sumitur & *Menſa Medica*, pro crudeli apud Athenagoram, ex eo quòd Aſtyages Medorum rex Harpago conſiliario filium, ejuſdem Harpagi epulandum appoſuit, ut Juſtin. author eſt. Eorum τοξοτίλω commendat Horatius *in Odis*,

Otium Medi pharetrâ decori.

Propertius *lib.* 3.

Neve tuâ Meda lætentur cade Sagittæ.

Lucan. *lib.* 2.

—— Conjuret in arma
Mundus, Achamenüs decurrant Medica Suſis
Agmina. ——

Hiſtoria paucis hæc: Medi, à Madai, Japheti filio, olim Aſſyriis ſuberant, donec Arbaces, Mediæ præfectus, ſub Sardanapalo, jugum excuſſit, Niniveque deſtructâ, A.M. 3178. an. 100. ante 1 Olymp. 876. ante C.N. Monarchiam Medorum orſus eſt, quæ ſub 9. Regibus duravit an. 317. uſque ad Aſtyagen, fil. Cyaxaris, nepotem Phraartis, quem Cyrus throno deturbavit, an. 195. U. C. ſub initium 5. Olymp. Hic Aſtyages, Harpagi, qui Cyrum ex mandato non interfecerat, filium in fruſta conciſum, patri inter epulas propoſuit. Hinc quibuſdam *Medica menſa*, i. cruenta, ut dictum. Vide Herodot. Juſtin. Diodorum Sic. Euſeb. Jul. Africanum, Oroſium, Scalig. *in Chron.* Petavium *doctr. temp.* Ricciol. *Chron. Reform.* P. de Valle *Itiner tom.* 2. & 3. Quomodo Mediam, Saracenis profligatis, receperit olim Baſilius Imper. Or. an. 1015. V. Zonar. *tom.* 3.

Media, vulgò *Meath*, prov. Lageniæ in Hibern. cujus medium ferè tenet. Quinta pars Hiberniæ quibuſdam dicitur: Eſtque vel Orientalis. *Eaſt-Meath*, Comit. cujus caput Trima; vel Occid. *VVeſt Meath*, Comit. cujus caput Molingaria. In confinio Ultoniæ & Connaciæ.

Mediana, Oſthoenæ regionis urbs. Lib. Notit. Suburbium Neiſſi, urbis Myſiæ ſup. ſeu Dardaniæ, ab ea 3. m.p. Amm. Ferrar.

Medias, Athenis quidam, cognomento *Coturnix*, ob intentum ejus volucris aucupium. Vide Ariſtoph. Scholia *in Aves p.* 602. *E.*

Medias, Scepſios, quæ eſt Myſiæ minoris urbs, tyrannus, qui cùm Maniæ Zenidis Dardaniarum urbium principis uxoris filiam in uxorem duxiſſet & fidelis ob affinitatem haberetur, clam ad ſocrum ingreſſus, eam confecit, cupiditate occupandæ ditionis. Sed à Dercyllide mercedem immanitatis tulit. Nam hic ad colloquium tyrannum evocavit, dato juramento, ipſum ſtatim remiſſum iri. Itaque proceſſit tyrannus. Dercyllidas portas aperiri juſſit: Si minus, ſe mortem ei illaturum. Poſtquam verò metu victus aperuiſſet: Nunc, inquit, in urbem te dimitto, hoc enim juravi: verùm etiam cum exercitu meo ingredior. Vide Xenophontem *lib.* 3. *Hellenicor.* & Polyæn. *lib.* 2. ubi vitioſè reſtat *Timeſias*. Nomen integrum extat *lib.* 8. *p.* 635.

Medica, Propontidis Inſ. ex Conſtit. Emmanuelis Comneni.

Mediccara, Africæ propriæ opp. Ptol.

Medimni. opp. Æthiopiæ ſub Ægypto. Plin.

Medina cœli, vide *Medio lum*.

Mediolanenſis Ducatus, *Ducato di Milano* Italis, *Duché de Milan* Gallis, pars Italiæ in Longobardia, ubi aliàs Inſubres. Provincia eſt fertiliſſima & cultiſſima, tota ferè in planitie ampliſſima. Terminatur à Septentrione Helvetiis & Rhætis, ab Oriente ditione Venetâ & Ducatu Placentino, à Meridie dominio Reipublicæ Genuenſis, & ab Occidente partim Montisferrati Ducatu & partim ditione Ducis Sabaudiæ; ſubeſtque Regi Hiſpaniæ. Dicitur aliter *il Milaneſe* ab incolis, ſeu *lo Stato di Milano*. Gallis *le Milanois*; & ejus partes ſeu territoria ſunt Mediolanenſe proprium, *territorio di Milano*, Papienſe, *il Paveſe*, Novarienſe, *il Novareſe*, Comenſe, *il Comaſco*, Laudenſe, *il Lodegiano*, Cremonenſe, *il Cremoneſe*, Dertonenſe, *il Tortoneſe*, Alexandrinum, *l'Aleſſandrino*, Viglebanenſe, *il Vigevanaſco*, & Laumellina tractus, *la Laumellina*. Ibi aliàs Inſubres & pars Borealis Liguriæ. Ejus partes fuere etiam Vercellenſis ager & Aſtenſis Comitatus. Sed nunc ſubſunt dominio Ducis Sabaudiæ, & Cremenſe territorium paret Reipublicæ Venetæ. Vide *Inſubres*.

Ducatus Mediolanenſis urbes.

Alexandria, *Aleſſandria.*	Mediolanum, *Milano*, caput.
Bobium, *Bobbio.*	Mortaria, *Mortara.*
Comum, *Como.*	Novaria, *Novara.*
Cremona, *Cremona.*	Papia ſeu Ticinum, *Pavia.*
Dertona, *Tortona.*	Valentia, *Valenza.*
Laus Pompeja, *Lodi.*	Viglebanum, *Vigevano.*

Mediolanenſe autem territorium, *il territorio di Milano*, tractus eſt parvus Ducatus Mediolanenſis, prope Mediolanum; eſtque riguus & cultus admodum, cum innumeris pagis & villis.

Mediolanum, vulgò *Milan* Gall. *Millain* Anglis, *Milano* Ital. *Meyland* Germ. urbs Inſubriæ Archiep. & metropolis ampliſſima, à Gallis condita, poſt Romam an. 395. Ducatus Mediolanenſis caput, Emporium, & urbium Italicarum maxima, ab urbe Româ 315. m.p. inter Venetias 165. & Lugdunum 215. Hic copia omnium penè rerum, ac artificum cujuſcunque generis multitudo. Auſonius *de claris urb.*

Et Mediolani mira omnia, copia rerum,
Innumeræ cultæq; domus, fœcunda virorum
Ingenia, antiqui mores, &c.

Hæc urbs inter cæteras Italiæ urbes excellit quatuor inter alia rebus: Populi frequentiâ, Templo auguſtiſſimo, vix unquam perficiendo, arce firmiſſimâ & Bibliothecâ Ambroſianâ appellatâ à Friderico Borromæo Cardinali, & Archiepiſcopo Mediolanenſi, viro doctiſſimo, & ſtudioſorum Mæcenate de ſuo extructa, librisque omnis generis & linguæ, ac reditibus amplis ad perpetuitatem inſtructa. Ibi ad 300000. capita hodie cenſeri putantur, cæteras enim Italiæ urbes incolarum multitudine, unâ exceptâ Neapoli, longè ſuperat, Lloyd. Nomen ejus & origo in incerto. Interim à Belloveſo Gallorum Duce, qui circa an. 170. U. C. ſedem in Italia fixit, conditam eſſe, colligitur ex Livio, qui Gallos, Tuſcis devictis prope Ticinum, cùm audiſſent regionem Inſubriam vocari, nomine caſtri in pago Auguſtodunenſi, *ibi omen ſequutos loci urbem condidiſſe Mediolanum appellatam*, ait. Poſtea Gallis ſæpius à Romanis, Virodomaro inprimis illorum Rege, an. U.C. 532. à Marcello ſuperato occiſoque, Romani Inſubriâ ſimul & Mediolano potiti ſunt: à quo tempore varii Impp. ſedem hic habuere. Pluries vaſtata à Gothis & Hunnis, ſub Attila R. inprimis an. Chr. 452. & Vitige Gotho, qui Mediolani unà cum Burgundionibus ad 300000. maſculorum trucidavit, an. Chr. 537., poſtmodum Longobardorum Dominatum agnovit, uſque ad tempora Caroli M. tum enim pars Imperii Rom. eſſe cœpit: ſed & ſic varios Dominos, Vicecomites Tyrannosque ſubinde experta. Cum Cremonenſibus, ob Cremam, bellum geſſit, an. Chr. 1140. à Friderico Barbaroſſa, ob rebellionem, ſolo æquata, auctoribus turbarum ſecuri percuſſis, an. Chr. 1162. iterum à Friderico II. Imp. XM. cæſis victa eſt, an. C. 1237. Galeacium Ducem accepit à Wenceslao Imper. ob id ab Electoribus depoſito an. C. 1400. Cujus ſucceſſor Philippus Venetos mari, Florentinos terrâ debellavit, anno Chr. 1431. Hujus filiâ Blancâ in uxorem ductâ, Franciſcus Sfortia, Venetorum ſtipendiarius, ad Ducatum viam ſibi ſtravit, an. C. 1438. ſoceroque oppugnato, ei poſt mortem, Venetis Mediolanenſibusque invitis, ſucceſſit, captoque Mediolano Dux declaratus eſt. Orta dein ingentia bella, ob jus Gallorum, quod

in

in Ducatum, propter nuptias Valentinæ filiæ Joh. Galeacii Ducis, cum Ludovico ſecundogenito Caroli V. Gall. R. unde Carolus D. Aurel. pater Ludovici XII. ortus, ſibi vindicabant. Hinc à Borbonio, Duce Franciſci I. ex agro Mediolanenſi pulſus Maximilianus I. Imp. an. Chr. 1515. poſtquam jam Carolus VIII. à Ludovico Mediol. evocatus Alfonſo Neap. R. bellum intuliſſet, Anno Chr. 1494. Ludovicus verò XII Lud. Sfortiam, in Carolum R. perfidum una cum urbe cepiſſet, an. C. 1500. paulo pòſt ab Helvetiis inſigni clade affectus, & Sfortiâ reſtituto, Ducatu ſpoliatus, anno Chr. 1513. quem 13. annis tenuerat. Sed Franciſcum Carolus V. ex Italia, ademto iterum Mediolanenſi Ducatu, ejecit, redeuntem cruentiſſimâ clade ad Ticinum vicit & cepit, anno Chr. 1525. Quæ lis tandem, poſt mortem inprimis Franciſci Sfortiæ Ducis ultimi, extincti anno 1535. cùm ſopienda videretur, inveſtiturâ Ducatus uni ex Franciſci filiis promiſsâ, illum nihilominus Imperator in fil. Philippum II. tranſtulit. à quo tempore ſub Hiſpanis eſt, quibus ſatis addictè paret. Unde Prov. *Siciliam Hiſpani cum ſeniitate, Neapolim cum dexteritate, ſed Mediolanum autoritate regunt*. Et de Præfectis Hiſp. *Sicilia Pro-Rex rodit, Neapol. manducat, Mediolanenſis vorat*. Patria Alexandri II. Urbani III. Cæleſtini IV. & Pii IV. Pontif. item Andreæ Alciati, Hier. Cardani, Lud. Septalii, &c. Dicitur urbs obſeſſa quadragies, capta vicies bis. *Magna* vocatur, ob 10. mill. ambitum. A Ticino & Addua fluv. per aquæductus, Gallorum opus, multum commoditatis ſentit. Portæ ibi numerantur 22. Templa Palatiaque Borromæorum inprimis, Vicecomitum, Sfortiarum, Trivultiorum & Marinorum ſuperbiſſima habet: Sacello, ubi Auguſtinus baptizatus, tumulis Ludovici Imperat. & Pipini Italiæ R. an & ſerpente æneo, quem Moſes in deſerto erexerat, in S. Gervaſii templo, conſpiciendo, nobilis eſt: Certè ſerpentem hunc jam ab Hiskia R. Judæ contritum in S Scriptura legimus. Eccleſia Mediolanenſis, magni olim nominis, à Barnaba Apoſtolo fundata creditur, Ambroſio inprimis Epiſcopo inclyta. Concilium ibi, an. 344. à paucis Præſulibus Orthodoxis, ut Arianorum furori occurreretur, habitum: Mox aliud priori illuſtrius contra Photinum, Urſacium & Valentem Epiſcop. Arianos, celebratum eſt, qui ad pœnitentiam, ſed ementitiam, adacti. Synodus poſt hæc acta An. Chr. 355. à Conſtantio, ad promovendum Arii dogma & damnationem Athanaſii: quorum tamen neutrum factum, Imperatore ab Hilario Pictavienſi & Liberio Epiſcopo R. liberè increpito. Contra Jovinianum eodem loci Concilium coactum eſt ab Ambroſio anno Chr. 390. Aliud an. 451. ſub Epiſc. Euſebio, quo doctrina de Incarnatione Verbi, expreſſa in literis Leonis Papæ ad Flavianum Conſtantinop. approbata eſt. Iterum contra Monothelitas, anno Chr. 679. &c. Angilbertus Archiep. ab Eccleſia Rom. an. Ch. 844. deficiens, ſchiſmatis ducentorum annorum auctor extitit. Inter cujus ſucceſſores Heribertum, quòd vexillo inſolenti in ſtupendo curru erecto uſus eſſet, depoſuit ac exilio multavit Conradus II. Imper. Anno 1037. Guido verò, Epiſcoporum conventu celebrato, Clericis uxores habere permiſit: unde iterum ſeceſſio facta, ſed Guidone à Papa victo, jugum cœlibatus repoſitum, an. Chr. 1062. Bernhardo adventanti, omnis populus obviam prodivit, anno Chr. 1131. Numeroſi Valdenſium in agro & urbe cœtus fuere, circa annum Chr. 1220. fratrum in Germania liberalitate ſuſtentati, ſed perſecutionibus mox ac Inquiſitione turbati: imo ut Friderico II. Imper. faciliùs reſponderent cives, in multos eorum ultimo ſupplicio animadverterunt. In Eccleſiam Mediolanenſem mirè liberalis Benedictus XI. fuit. Hic & Romæ coronatus Ludovicus Bavarus Imperator, contra Johannem XXII. Pontif. quo invito Italiam intraverat, Synodum habuit, eique depoſito Nicolaum V. ſurrogavit, anno Chr. 1328. Ludovicus quoque XII. Gall. R. ibidem Concilio coacto, de emendando ſtatu Eccleſiæ egit, anno Chr. 1498. &c. Vide Plin. Strabonem, Ptolem. Solinum, Livium, Polybium, Florum, Tacitum, Juſtinum, Amm. Marcellinum, Procopium; P. Diaconum, Luithprandum, Sigebertum, Villanium, Blondum, Sigonium, Bapt. Egnatium, Volaterranum, Sabellicum, Simonetam, Platinam, Paulum Jovium, &c. Corio & Merula ſcripſerunt *Hiſtoriam Mediol.* Ripamontius *Eccl. Hiſt.* Adde Guicciardinum, Leandr. Albertum, Joh. Bapt. Sylvaticum, Vitalem, Erycium Puteanum, Morerium *in Dict. Hiſt.* Lætum *Comp. Hiſt. Univ.*

Mediolanum, Angliæ opp. Ptol. vulgò *Lancaſter*. Vide Guil. Burtonum *in Anton. Itin.* quatenus Britanniam ſpectat *pag.* 132.

Mediolanum, Aulerciorum Eburaicorum urbs. Ptol. eadem Ebroicis. Vide *Eburovices*.

Mediolanum Germaniæ, nunc vicus ingens ad Vidrum fluv. in Weſtphaliâ, in Tranſiſalaniæ confin. *Wetelen* Mercatori, inter Monaſterium urb. 4. & Veteres Salios urb. Tranſiſalaniæ 7. leuc. in Diœceſi & dit. Monaſterienſi.

Mediolanum, alterum Germ. infer. *Merteler* Simlero, pagus apud Moſam, inter Colon. Agrippinam ac Trajanam. Ortelio verò pagus *Midelſlum* ejus tractus. Baudrando oppidul. fuit Gugernorum, 3. m. p. à Rheno: nunc Cluverio vicus *Moyland*, 6. m. p. ab urbe Clivia, in Auſtr. 3. à Calcaria. In Ducatu Clivenſi.

Mediolanum item Santonum, *Mediolanium* Ptolom. urbs Gall. Aquitanicæ; *Saintes*, vel *Xaintes* hodiè, vide *Santones*.

Mediolum. Hiſp. urbs in Celtiberis. Ptol. *Medina cæli* nonnullis putatur. Aliis *Molina*, urbs parva, juxta amnem cognom. intra montes, in Caſtella nova, in confin. Aragoniæ, inter Lobetum & Seguntiam.

Mediomatrices, populi, Cæſ. *l.* 4. Strab. *l.* 4. qui illos poſt Helvetios & Sequanos Rhenum accolere ſcribunt: unde colligere eſt, Nemetes & Vangiones, fines Mediomatricorum ad Rhenum paulo pòſt occupaviſſe. Eoſdem Cæſ. *l.* 7. *Mediomatricos* nuncupat, iiſque imperata eſſe VM. ad Aleſiam liberandam tradit. *Socia civitas* vocantur Tacito *Hiſt. lib.* 4. Eorum caput Divodurum eſt, ſeu *Mediomatrices*, nomine gentis, item *Metis* & *Metta*, urbs Gall. Belgicæ in Lotharingiâ Epiſc. ſub Archiep. Trevirenſi, ad Moſellam fluvium, probè munita, & habitata, olim libera, nunc ſub Gallis ab an. 1552. vulgò *Metz*, quæ etiam Latinè *Meta* & *Metis* poſterioribus dicitur, à Viroduno 10. leuc. in Ort. Comes Auxiliariorum *Metenſium* memoratur, in inſcr. apud Goltzium, & in Not. Imper. inter Legiones Pſeudocomitatenſes recenſetur *prima Flavia Metis*, i. legio prima Flavia, quæ præſidet Mettis, à Flavio Conſtantio A. patre Conſtantini M. aut à Conſtantio vel Conſtante Auguſtis fratribus, filiis prioris. Fuit & Præfectus militum primæ Flaviæ Conſtantiæ, in prov. Lugdunenſi 2. ex eadem fortaſſe Legione: nec non Præfectus militum ſecundæ Flaviæ Vangionis, in Germania prima. Baudrando nunc *pais Meſſin* tractus hic dicitur. Eorum urbs Divodurus Mediomatricum ſeu Metæ, ampla & Parlamenti ſedes, cum arce permunita, fruſtra à Carolo V. Imper. olim obſeſſa fuit. 4. leuc. à Theodonis villa in Merid. ibi Sella fluv. in Moſellam ſe exonerat, Vide *Divodurus* & *Metis*.

Medion, urbs juxta Ætoliam. Steph.

Medioximus. vulgò *Mioſſan*, fluv. Galliæ in Pictonibus, ad cujus & Clenni confluentes, Nobiliacum ſedet. Vide ibi.

Medioxumi, dii Minores antiquis dicti ſunt. Plaut. *in Ciſtel. Ita me Dii Deaq; ſuperi atq; inferi & Medioxumi.*

Mediterraneum mare, aliter *Internum*, latè extenditur, ab Ortu in Occ. inter Europam, Aſiam & Africam. Ab Oceano Atlantico freto Herculeo ſeparatur. Partes ejus ſunt Mare Ægæum, Adriaticum, Jonium, Aſiaticum latè ſumtum, Gallicum & Tyrrhenum. Vide *Mare*.

Meditrina, medicamentorum Dea Feſto. Sacra ejus *Meditrinalia* dicta, 30. Septembr. celebrabantur: quo die primum muſtum bibebatur. Varro *de L. L. lib.* 5. Dempſtero *Metrina* vocatur.

Medium oſtium Rheni, Ptol. inter Oriental. & Occident. quod & verum & antiquum, vulgò *Le Rhin*. Paulo infra Lugdunum Bat. in Occ. juxta vicum *Catwick*, fere oblimatum.

Medius, Princeps Lariſſæ, in Theſſalia, bellum geſſit, contra Lycophronem, Pherarum tyrannum. Miſit Concilio Corinthio, adverſus Phocenſes & Lacedæmonios, auxilio bis mille. Cepit Pharſalon à Lacedæmoniis cuſtoditam, civesque ſub corona vendidit. Diodor. *lib.* 14.

Medma, oppidum in agri Brutii littore, unà cum portu. Steph. Plin. 3. 5.

Medmaſus, urbs Cariæ. Steph. *Medmaſſa* Plin.

Medme, urbs Italiæ, civis *Medmæus*. Eſt & alia Liguriæ. Steph.

Medniccia, vulgò *Mednicky*, caput Samogitiæ; *Wornie* etiam aliquando, ad fontes fluv. *Wirwitz*; ſatis parva, ſedes Epiſcop. Samogitiæ, cujus Epiſc. fundatus an. C. 1413. à Wenceslao Rege. 9. milliar. German. à Memelio, & ab ora maris Baltici in Ort.

Medoacus, *Meduacus* Livio, fluvius Venetiæ, qui Plinio geminus eſt; *major* ex Alpibus Tridentinis per Baſſanum opp. & Patavium urb. fluens in mare Hadriaticum 5. m. p. à Venetiis, & *Brenta* appellatur. *Minor*, qui ex dictis Alpibus etiam deſcendit, Vincentiamque urb. interluit, ac ſecus Ateſte decurrit, in mare Hadriaticum labens apud Foſſam Clodiam, & *Bacchiglione* dicitur. Vide Cluverium.

Medoacus portus, Strab. *Malamocco*, olim urbs Epiſcopalis ſub Arch. Aquileienſi, 5. m. p. à Venetiis, aquis merſa, nunc portus, Epiſcopatu Caſtellum, quæ pars Venetiarum, translato.

Medobithyni, populi, de quibus Strabo *lib.* 8. quos pauci veterum commemorant: ſed apparet ex duobus Thraciæ populis unum eſſe confectum. De Bithynis ſatis liquet. Medos autem, h. e. *Mædus* per Epſilon gentem eſſe Thraciæ apparet ex hoc ipſo libro Strabonis. *Medos* vocat Stephanus: *Μαιδοὶ, ἔθνος Θρᾳκικὸν πλησίον Μακεδονίας, ἐν τούτοις μετέβησαν τινὲς εἰς Μακεδονίαν Μαιδοβίθυνοι καλοῦνται.* Ita Herodotus ac Thucydides. Ptolemæus quoque in Thraciâ *Μαιδικὴν στρατηγίαν* ponit. Caſaub.

Medobriga, urbs Luſitaniæ ad mont. Herminium, A. Hirtius. *Armenna* Vaſæo, exciſa. Cujus rudera apud Marvanum oppid. 3. leuc. ab Amœa Scalabim verſus.

Medoe, inſula Nili in Æthiopiâ ſub Ægypto.

Medon, Cyzicenus, qui à convivio ad arma reverſis, per errorem nocturnum, Argonautis, proſiliit, cæſusque eſt. Val. Flacc. *lib.* 3. *verſ.* 117.

Medon, nothus Ajacis Oilei. Hom. *Il.* 2. Item unus ex procis Penelopes. Ovid. *Epiſt.* 1.

Quid tibi Piſandrum, Polybumq; Medontaq; dirum.

Item fil. Codri regis Athenienſium, cognom. *Claudus*, primus eorum Archon ſine regio nomine, an. ante U. C. 315. qui Magiſtratus tum perpetuus erat, prælatus oraculo fratri majori Neleo. Incepit regnare, ſecundùm Euſeb. *in Chron. A. M.* 2984. Vide Vellejum *l.* 1. Pauſan. *in Attic.* Et Peloponneſi fluv. Strabo.

Medontias, mulier Abydena, quam Axiochus & Alcibiades, cùm ſimul unà in Helleſpontum navigaſſent, abduxerunt, & cum ea tanquam communi uxore victitarunt: Suſceptâ quoque ex illa filiâ, cùm maturuiſſet, abuſi. Lyſias.

Medoſaccus, Sarmatarum, qui Ponticam maritimam attingunt, Rex, luxui crapulæque deditus. Polyæn. *l.* 8.

Medoslanium, Germ. urbs. Ptol. *Znaim*, in Moravia, Cluv. in limite Auſtr. ad Teyam amnem, in colle, 10. leuc. à Vienna in Circ.

Meduacus, ſeu *Meduvvagus*, fluv. Cantii, *Medvvay* vulgò. Roffam rigat, dein in Thameſin labitur.

Meduali, populi Alpini Vocontiis proximi ad eos montes, è quibus prodeunt fluvii Padus ac Druentia. *La Morienne* Simlero. Vide *Mauriana*.

Meduana, urbs ſatis culta prov. Cenomanenſis, ad fluvium Meduanam. 20. leuc. ab Andegavo, in Septent. 14. ab Alenconio in Occ. uti 14. à Cenomano, 6. à confinio Normanniæ in Mer. 19. à Rhedonibus in Ort. *Mayenne* Gall. Vide infra.

Meduana, vulgò *Mayne*, caſtrum Galliæ olim, nunc oppid pagi Cenomannici, ad amnem cognom. cum tit. Duc. ſub Principe ex familia Lotharing. Nomen traxit a Juchello, Galterii Meduanenſis filio, qui ſub Fulcone Comite Andium, Turonum & Cenomanorum, poſtea Rege Hieroſolymæ, floruit, circa ann. Ch. 1220. & fluv. Gall. Celt. Baudrando hic oritur in Seſſuis, in ipſo limite Norm dein in Auſtrum per Cenomanos fluens, ibi Meduanum Juchelli *Mayne la Juhel*, urb. & Lavallium rigat, hinc & Caſtrum Gonterii in prov. Andegavenſi; & paulo ſupra Andegavum, auctus Sartâ & Lædo flum. 1. leuc. infra ipſam urbem, in Ligerim ſe exonerat. Locum os Meduanæ *Bouche-Maine* vocant. Lucan. *l.* 1.

In nebulis Meduana tuis marcere peroſus
Andus, jam placidâ Ligeris recreatur ab undâ

Medubricenſes, Hiſp. pop. qui & *Plumbarii*. Plin. 5. 22. Horum opp. *Medobriga*. Vide ibi.

Meduli, pop. Gall. Aquitan. ultra oſtia Garumnæ ad Oceanum, pars Biturigum Viviſcorum, vulgò *Medoquins*, quaſi Medulicini, quorum tractus *Meduc*, teſte Vineto, *Medoc* Baudrand. cui eſt regiuncula Aquitaniæ, verſus Garumnæ oſtium, ad Merid. & oram Oceani Aquit. in Guienna propr. 4. leuc. à Burdegala in Occ. Ibi oppida, Eſparea, Caſtellio, & Caſtrum novum, cum aliis minoris notæ. Sunt & Inſulæ circiter tres, in Garumna, infra ejus & Duranii confluentes, & una in mari, quæ Medulicæ *les Isles de Medoc* dicuntur, quarum maxima vicis incolitur, inprimis Lariaco *Larrac*. *Meduli* alii, Strab. Ptol. *Medulli* Vitruvio, ac Plin. pop. Gall. Narbon. in Delphinatu, quorum opp. *Miolans*, Valeſio *Meuillon*, in Caturigibus, *Not. Gall.* Santoni fuere, ubi nunc pars Or. Tarentaſiæ, juxta fontes Iſaræ fluv. ad Alpium rad. Incolis guttur vitio aquarum intumeſcit. Vide Chorerium, *l.* 1 & 2. *Hiſt. Delph.* De Medulis prioribus Auſon. *Epiſt.* 4.

Quam tamen exerces Medulorum in litore vitam.

Apud hos albens ſevum, ceram pinguem, ſciſſam papyrum, ac *fumantes olidum tædas, lumina paganica* abundare ſcribens, haſque ſolas Medulorum merces haberi: quibus mel & pecora addit Valeſius. Oſtrea *Medulica*, à vicina urbe *Burdigalenſia* olim, nunc à Solaco vico Medulorum, ad Garumnæ oſtium, *Solacenſia* dicta, laudat Auſonius *Epiſt.* 7 & 13. Sidonius Apollin. Plin. *l.* 32. *c.* 4. &c. His vicini ſunt Boji, vulgò *Bujes*, quorum ager *Buchs* & *Buch*, à vico *Buchs* ad Leriam, qui à Bajona duorum dierum itinere diſtat; olim ſub dominio, qui Capitalis Bojorum *le Captau de Buch* dictus eſt; ſicut dominium ejus Capitaletum *le Captalat*, quod nunc Principatus eſt. Utrique Biturigibus Viviſcis ſeu agro Burdigalenſi attribuuntur. Bojorum fluv. Leria eſt *Leire*, qui in Oceanum effluit, & *Sigma* Ptolomæo a figura literæ C. quam curſu ſuo lunato refert, dictus videtur. Inter hujus & Garumnæ oſtia prom. eſt Ptolomæo Curianum, incolis *Cap de Buch*, i. caput Bojorum, ut Scaligero placet. Vinetus *Cordan* eſſe mavult, ſcopulum in Oceano Medulico Vide Valeſium *Notit. Gall.*

Medullia, Latii oppidum, Albinorum opus. Steph.

Medullina, virgo Romana, ab ebrio patre in tenebris violata, ut ſtupri authorem agnoſceret, digito ejus annulum detraxit; Ubi autem ex pignore patrem eſſe comperit, eum ad aram gladio confodit. Plut. *in Parall.*

Medullius, Oroſ. fluvius in Vaſconibus ſive regno Navarræ; ut patet ex ſitu, quem Ptolomæus ipſi tribuit, Ferrar.

Medullum, Vindeliciæ urbs. Ptol. *Medlingen* Lazio, & Aventino. Aliis *Mitteſpach*, caſtrum Bavariæ ſuper. verſus montes, 6. mill. Germ. à Monachio in Eur. 7. à Chiemo in Occ. inter Iſaram & Oenum fluv.

Medullus, Hiſp. Tarrac. mons, Minio fluv. in Callaicis imminens, Oroſ. *Manduria* Garibæo.

S. Medulphi Aquæ, vicus ad Morgiam fluv. in Arvernis, aquis ſuis & S. Medulfi nomine clarus, vulgò *S. Mion*. Ab opp. Ricomago 6. m. p. ſeu 2. leuc. Ejus thermæ, vertiginoſis & quartanâ febre laborantibus conducunt. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Meduntа, urbs Inſulæ Franciæ, vulgò *Mante*; cum ponte, ad Sequanam, 12. leuc. infra Lutetiam in Circ. Rothomagum verſus, à quo 16. leuc. diſtat, 11. ab Ebroicis in Ort. uti 4. à confinio Normanniæ.

Medus, Medæ fluv. in Araxem defluens. Strab. & Curtius, à quo fortè *Media* nomen.

Medus Joſephus, Anglus, Eſſexienſis, Burdeni viculo juxta *Biſhopſtortford* ednus, Theologus eximius. Ejus extant. *Diatribe in loca varia S. Scripturæ, Danielis Hebdomadæ, Expoſitio in 2. Petri c. 3. Clavis Apocalyptica &c. Inter opera 2. Vol. fol. Londini* 1664. De Clavi ejus & Comm. Apocalyptico, ſic ſcribit Lud. de Dieu; *Prodit ſcriptum, Auctorem non tantùm diligentiſſimum, ſed & doctiſſimum, rerum divinarum cognitione largiter perfuſum, & omnis politioris literaturæ ornamentis inſtructiſſimum.* Ejus *Apoſtaſia noviſſimorum temporum* ſeu *tract. in* 1. *Tim.* *c.* 4. 1, 2, 3, 4. Latinè verſus à Joh. Schönauvero Theologo, Baſileæ prodiit an. Ch. 1656. Vide *Vitam ejus in initio opp.*

Meduſa, filia Phorci ex Ceto marinâ belluâ, quæ unà cum duabus ſororibus Euryale & Sthenione Dorcadas inſulas, in Oceano Æthiopico, tenuiſſe fertur. Hæc, præter alias formæ inſignis dotes, capillos habuiſſe fertur proximè ad auri colorem accedentes; quarum ſplendore captus Neptunus, in Minervæ templo, cum eâ concubuit, unde Pegaſus equus natus eſt. Quam injuriam Minerva gravi ac iniquo animo ferens, Meduſæ crines, quibus maximè amatori ſuo placuerat, in angues mutavit, deditq; ut omnes eam aſpicientes in lapides verterentur. Ovid. *l.* 3 *de Ponto.*

Ipſa Meduſa oculis veniat licet obvia noſtris,
Amittet vires protinus ipſa ſuas.

Quamobrem cùm nemo tam immane monſtrum intueri poſſet, Perſeus Jovis & Danaes filius, Mercurii talaribus, & falcato enſe accepto, Palladis item ſcuto, ut ære repercuſſam effigiem ejus videre impunè poſſet, ex improviſo (cùm ipſa anguesque ſopiti eſſent) eam adortus uno validiſſimo ictu interemit, & in patriam rediens, cùm ejus caput ſecum deferret, contigit, ut guttæ ſanguinis decidentes, per ſolitudines Africæ, mutarentur in ſerpentes. Lucan. *lib.* 9. *v.* 619. Pegaſum & Chryſaora equos inde prognatos, ait Ovid. *Metam. l.* 3. Hygin. Bocatius. Fabulam ejus fuſe explicat Nat. Comes *l.* 7 *c.* 11. Dicitur & *Gorgon*. Ovid. *Triſt.* 4.

——*Credam prius ora Meduſæ*
Gorgonis anguineis.——

Item *Phorcynis*. Lucan. ubi ſuprà,

Squallebant latè Phorcynidos arva Meduſæ.

Et *Phorcys* Prop. *l.* 4.

Sectaq; Perſea Phorcydos ora manu.

Medyllas, urbs ab Albinis condita, Romanorum colonia. Steph.

Meetabel, uxor Adar, Regis in Edom ſeptimi, Gen. 36.

Mega, promunt. Mauritaniæ Cæſarienſis. Ptol.

Megabyzi, ſeu *Megalobyzi*, Epheſiæ Dianæ ſacerdotes, quos Eunuchos eſſe oportebat, unde & pro imbellibus, ac mollibus poni conſuerunt, quales ſunt ſpadones. Quint. *l.* 5. *c.* 12.

Megabyzus, nobilis Perſa, unus ex ſeptem, qui Magorum tyrannidem ſuſtulerunt, à Dario rege dux exercitûs in Europâ relictus, Perinthum cepit, Pæones vicit, Thraciam omnem ſubegit, Macedoniam fruſtra per legatos tentavit, quos rex Amyntas vino obrutos interfecit. Ejus ſuaſu Darius Hiſtiæum tyrannum Mileſium revocavit, qui generum Ariſtagoram ad turbas concitârat. Cœterum tanto apud Regem pretio, ut aperto malo punico, cùm is ab Artabano interrogaretur, cujusnam rei copiam vellet granis pomi parem, Megabyzorum, reſponderit. Herodot. *Muſâ* 4. & 5.

Megabyzus, Zopyri fil. Darii Satrapes, qui Ægyptum domuit, & ex Memphide Græcos ejecit. Thuc. *l.* 1. Schol. *in Aves.*

Megabyzus, ſeu *Megambiſes*, alius Dux Perſicus, contra Ægyptios. Herodot. Diodor. Thuc.

Megacles, Cœſyræ filius, Eretrienſis, ter vicit Olympia, à Piſiſtrato ejectus; ſed Patriæ redditus. Vide Scholia *in Nub.* & Polyæn. *l.* 1. *in Piſiſtrato.*

Megacles, Hipparini filius, Dionis frater, nobiliſſimus inter Syracuſanos, à fratre adjutor ſumptus in deſtruendâ Dionyſii Junioris tyrannide.

Megacles, hiſtoricus, de viris illuſtribus ſcripſit, teſte Athen. *l.* 10.

Megacles Meſſanius, ejus Meſſanæ quæ in Sicilia eſt, Agathocli Syracuſanorum tyranno rebus omnibus adverſabatur multoſque Sicilienſes contra eum concitabat, iiſque qui eum de medio ſuſtuliſſent, ampliſſima munera promiſit. Agathocles hinc irritatus, Meſſanios oppugnare parabat, miſſoque Præcone *Megaclem* à civibus expoſcebat: Quem niſi accepiſſet, omninò ſe eos, urbe per vim captâ, in ſervitutem redacturum interminatus. *Megacles* mortem non perhorruit: ſed ultrò ſe dedendum Tyranno obtulit, ſi legatus mitteretur. Decernentibus hæc Meſſaniis, accedens in caſtris Agathoclem, *Ego verò*, inquit, *& legatus civitatis nomine venio & moriturus. Sed antè de legatione cum amicis audias.* Convocatis ab Agathocle amicis, horum in conſeſſu *Megacles* Patriæ jura percenſens ad extremum; *Si*, inquit, *ad exſcindendas Syracuſas expeditionem Meſſanii ſuſcepiſſent, utrum pro Syracuſanis*

an pro Meſſaniis omnia faceret? Cùm ad hanc interrogationem ſubrideret Agathocles, amici qui præſtò erant, eum hortabantur, legato & oratori parceret. Ille, depoſito bello, Megaclem ſalvum & incolumem domum remiſit amicitiamque cum Meſſaniis fecit. Polyæn. *lib.* 5.

Megacles, qui Pentalidas, Mitylenes Principes, ob inflicta ſibi verbera ſuſtulit. Vide Ariſt. *Pol. l.* 5. *c.* 10.

Megaclidas, Dux incertum quorum, de quo Polyænus *l.* 2.

Megaclides, Philoſophus Peripateticus tempore Protagoræ. Laertius.

Megaclo, filia Macaris Lesbiorum regis, quum patrem moroſum, & ſemper cum uxore contendentem videret, matris vicem dolens Muſas ancillas emit, & Myſas linguâ Æolicâ vocavit; has docuit canere, & veterum facta ad citharam modulari. Quum verò illæ cantûs ſuavitate Macarem demulcerent, & iram ejus ſedarent, uxorique placarent, Megaclo pro matre eis referens gratias, poſuit columnas æneas, & per omnia templa honorari juſſit. Clemens Alex. *in Protreptico.*

Meganetus, cognomento *Manes* ſervus, ſemibarbarus ac ſtupidus minimeque civilis; præterea arrogans & affectans ſeu ambiens Imperatorio officio potiri, denique audax & temerarius. Vide Scholia *in Ariſtophanis Ranas Act.* 4. *ſc.* 1.

Megara, una Furiarum, Noctis & Acherontis filia, ita dicta ἀπὸ τοῦ μεγαίρειν, quod *odiſſe* ſeu *inVidere* ſignificat. Fallitur itaque Statii Scholiaſtes, qui ſic dictam putat quaſi Μεγάλη ἔρις. Virg. Æn. 12.

Dicuntur geminæ peſtes cognomine Diræ,
Quas & Tartaream nox intempeſta Megæram
Uno eodemq; tulit partu.

Et alibi,

—— Furiali è cade Megara.

Claud. 1. *in Ruf.*

Improba mox ſurgit triſti de ſede Megæra.

Ab Hebræo מגרה *megara* ſic dicitur, quod *ſerram* ſignificat. Familiare id olim Orientalibus, etiam Judæis, ſupplicium. Furiæ autem ſuppliciorum præſides. Caſaub. *in Suet.*

Megala, Inſ. parva, ante Smyrnam. Plin.

Megala Agora, Leuncl. *Malgara*, urbs Macedoniæ, in Thraciæ confinio.

Megalartus, Ceres dicta, & culta eſt. Cæl. Rhod. 9. 16.

Megale, Inſ. in ora Lyciæ. Steph.

Megales, Phryx, qui cum Caco à Marſyâ rege ad Tarchontem Tyrrhenum legatus venit. Caco in vincula dato, & poſtquam ea fruſtratus eſſet, ab Hercule occiſo; hunc Sabini receperunt, diſciplinam augurandi ab eo edocti. Solin. *c.* 2.

Megaleſia, dies noſtro 12. April. reſpondens, qui dicatus erat Magnæ matris Deûm, cujus imago, per Romanorum Legatos, Peſſinunte Phrygiæ Romam delata, & à Scipione Naſica, optimo à Senatu judicato, excepta erat, ceremoniis. Ludi quoque, qui celebrabantur ante templum, in ipſo Magnæ matris Deûm conſpectu, *Megaleſia* dicebantur. Liv. *Marcus Junius Brutus ædem Magnæ matris Deûm in palatio dedicaVit, & ludos ob eam dedicationem factos Megaleſia appellaVit.* Juvenal. *Sat.* 6.

Atq; à plebeiis longè Megaleſia.

Hinc *Megaleſiacus.* Idem *Sat.* 11.

Interea Megaleſiacæ ſpectacula mappæ
Idæum ſolenne colunt. —— ——

Vide Thom. Dempſterum *Antiq. Rom. l.* 5. *c.* 13.

Megalia, inſula parva Campaniæ apud Neapolim. Stat. *SylV. lib.* 2. *Carm.* 2.

Quaq; ferit curVos exerta Megalia fluctus.

Vide *Megaris.*

Megaliora, populi quidam, ut videtur apud Ariſtot. *in libro de Poetica*, niſi legendum ſit μεγαρεῦσιν.

Megalopolis, urbs præc. Arcadiæ in meditullio Peloponneſi, Epiſc. olim ſub Arch. Çorinthio, poſtea Chriſtianopolis dicta & Metropolis effecta, *Leondari* Sophiano: prope Alpheum fluv. Ferè 40. m. p. à Lacedæmone in Circ. 25. à ſinu Meſſeniaco in Sept. 75. à Corintho in Mer. ad radices montium. Vicus nunc nullius ferme nominis in Tzaconia prov. Fuerunt autem non pauci clari *Megalopolitæ*, quorum aliquot à Stephano nominantur, inter quos Polybius. Hinc *Megaleſia* dicta: & Prov. *Magna ciVitas magna ſolitudo.* Ovid. *lib.* 4. *Faſt.* Strabo *libr.* 8. Polyb. *lib.* 9. Plin. &c. Alia eſt Cariæ civitas, alia Iberiæ. V. Steph.

Megalopolis, id eſt, *ciVitas magna*, Germ. *Mechelburg*, urbs Germaniæ, nomen dans Megapolenſi Ducatui: prope mare Balticum. Fuit quidem Vandalorum & Herulorum temporibus, totius Europæ maxima civitas, & non ſolùm regionis Megapolenſis metropolis; ſed & Antirii regia, qui ex Scythia venerat, & deinde Bullingi, potentiſſimi regis, qui & Virginum cœnobium ibi condidit, quod poſteà ab Henrico Leone Saxoniæ duce, in ſedem Epiſcopalem fuit mutatum: tandem diruta fuit hæc civitas, jacuitque diu inculta. Metel. Vix 3. m. p. à Vviſmaria in Auſtr. Suerinum verſus, manet tantùm caſtrum. Baudr. Familiæ hujus Illuſtriſſ. eadem cum Herulorum Regibus, Principibus Vandaliæ, Ducibus Pomeraniæ Rugiæque Principibus origo eſt. E' filiis Henrici jun. nepos Pribislai, qui Roſtochium condidit A. C. 1215. Johannes ramum *Megapolitanum*, Nicolotus verò Vandalicum, orſus eſt. Johannes ille *Theologus* dictus, eò quòd Pariſiis Doctor Theol. creatus eſt: genuit, inter alios Henricum ſucceſſorem, qui Ludovici IX. in Orientem comes, à Saracenis captus, poſt 26. annorum captivitatem demum rediit, mortuus A. C. 1302. Pater Henrici Leonis, qui genuit Albertum & Johannem, Stargardienſis lineæ non diuturnæ auctorem, Imperii principes à Carolo IV. creatos; A. C. 1348. Albertus bello inclytus Albertum genuit, qui, ratione matris Euphemiæ, adverſus Magnum Smeeck Sueciæ R. avunculum ſuum, ob Ordinibus ad regnum vocatus, Magnum vicit cepitque, ipſe tandem a Margareta Reg. Daniæ & Norvegiæ A. C. 1388. captus, regni ſpe excidit. Frater hujus Henricus avus fuit Erici Pomerani, qui, intuitu aviæ, Rex Septentrionis electus eſt. Tertius frater Magnus, ſtemma produxit, pater Johannis, Academiæ Roſtochienſis conditoris, A. C. 1415. quo natus Henricus, Vandaliæ quoque principatum nactus eſt. Hujus fil. Magnus, pater fuit Henrici Pacifici, qui Evangelium amplexus, in Comitiis aliquoties reformationem urſit. Thuan. *l.* 11. Mortuo Anno 1552. Philippus ſucceſſit: cui ſine prole extincto, ad patrueles ejus Joh. Albertum & Ulricum ſucceſſio delata eſt: quorum prior fœderi pro defenſione religionis & libertate Landgravii icto nomen dedit, ipſique expeditioni interfuit, an. prædicto. Pater Johannis, qui A. C. 1592. in flore ætatis abreptus, reliquit Adolfum Frideric. m & Joh. Albertum Suerinenſis ac Guſtrovianæ, linearum auctores. Vid. ibi, & Phil. Jac. Spenerum *Syll. Geneal. Hiſt.*

Megalopolitanus Duc. *Hertzogthum Mechelburg* Germ. *Duché de Mecklebourg*, Gallis, prov. Saxoniæ infer. ſatis ampla, juxta mare Balt. quod ei ineſt, ad Bor. uti Pomerania ad Ort. Holſatia & Duc. Lavvenburgicus ad Occ. & Marchia Brandeb. ad Mer. Duobus Principibus ſubeſt, ex eadem familia, pars ſc. Orient. Duci Guſtrovienſi, ab ejus primaria, ſic dicto; & pars Occ. Duci Schvverinenſi, ab urbe prim. ejus ſimiliter denominato. In ea prov. ſunt etiam Wiſmaria, ſub Danis, Roſtochium, urbs libera & Hanzeatica, Domitium, Ratzemburgum, Stargardia & Warenum. Ibi aliàs *Varini* pop.

Megaloſtrata, Poëtria, Alcmani familiaris. Olymp. 27. Athen.

Meganira, Celei uxor fuit, ac Triptolemi mater, cujus ſacellum erat non longè à puteo Bœotiæ, qui alio nomine *Anthion* dicebatur.

Megara, Creontis Thebanorum regis filia & uxor Herculis. Nam cùm Erginus Orchomeniorum tyrannus Thebanos gravi tributo premeret, Herculi filiam ſuam eâ lege pactus eſt, ſi urbem ex onere liberaſſet. Quo præmio inductus Hercules, Orchomeniis bellum intulit, urbeque expugnatâ, tyrannum interfecit, victorque Thebas reverſus, Megaram uxorem duxit. Verum cùm poſtea, Euryſthei juſſu, ad inferos deſcendiſſet, diutiuſque ibi moraretur, Lycus exul Thebanus, rei benè gerendæ occaſionem ſibi oblatam ratus, regnum Thebanorum invaſit, cumque Megaræ animum ad nuptias ſuas flectere non poſſet, vim ei inferre parabat. Inter hæc opportunè rediens Hercules Lycum interfecit, regnumque Thebanorum Creonti reſtituit. Lyci autem necem inique ferens Juno, tantum Herculi furorem objecit, ut ille Megaram uxorem cum liberis ex eâ ſuſceptis interficeret. Hygin. & Sen. *in Herc. Fur.*

Megara, num. pl. olim *Alcathoe*, urbs Achaiæ, Megaridis caput, prope intimum receſſum ſinus Saronici, inter Athenas & Corinthum, Baudrando 25. m. p. ab Athenis in Occ. totidem à Corintho in Cæc. 1. mill. ab ora ſinus Saronici, ubi ejus portus Niſæa. Hinc *Megaris* regiuncula adjacens, dicta; à ſinu Corinthiaco extenſa uſque ad Saronicum; prope Iſthmum ad Mer. An à Megaro, fil. Neptuni, qui ſuppetias veniens Niſo, contra Minoem, in prælio occiſus & in hac urbe ſepultus eſt? An à Megareo, fil. Apollinis? Ipſi incolæ Sithonides Nymphas ſuas populares eſſe crediderunt, è quarum Thyatræa Jovi Megareus natus, tempore Deucalionis, huic regioni id nomen tribuerit. Alii dicunt, Pandioni Regi Athenienſium quatuor filios fuiſſe, Ægeum, Lycum, Pallantem & Niſum, huicque ultimo Megaram obtigiſſe: Adduntque, Codri tempore, Heraclidas, inſtigatu Meſſeniorum & Corinthiorum, Atticam ingreſſos, infelici ſucceſſu, in Megarium agrum ſe recepiſſe, urbemque Doricâ coloniâ eo deductâ, condidiſſe, Jonibus pulſis, Vellejus Paterc. *lib.* 1. unde factum, ut incolæ Doricæ linguæ in poſterum aſſueſcerent. Primò à duodecim Regibus, hanc ditionem gubernatam, à Cleſone fil. Lelegis, uſque ad Ajacem, fil. Telamonis referunt. Dein libera fuit Reſpublica, donec ab Athenienſibus occupata, & ab Heraclidis his erepta fuit, ut dictum. Patria Euclidis, Stilponis, ac Theognidis; In hujus urbis agro præſtantiſſimi proveniebant bulbi. Columella *lib.* 10.

Jam Megaris Veniunt genitalia ſemina bulbi.

Ovid. *de Rem. Am. lib.* 2.

Daunius, an Libycis bulbus tibi miſſus ab oris,
An Veniat Megaris, noxius omnis erit.

Megares, num. plur. apud Plaut. *in Perſâ*, ubi *Megaribus* in ablativo legitur. Pop. *Megarenſes*, ab Athenienſibus ingreſſu urbis pro-

prohibiti, A. Gell. 6.10. Unde Euclides mulicbri habitu ad Socratem ſe contulit, eadem die domum reverſus. Varia inſuper cum aliis bella geſſerunt. Condiderunt Chalcedonem, Thucyd. *lib.* 2. & 4. qui etiam refert, Lamidem Megarâ profectum, in Siciliâ coloniam collocaſſe, ad Pantacem flu. indeque pulſum Thapſum condidiſſe: Poſt ejus dein mortem, Duce Hyblone, Principe, ſocios ejus Megaram Hyblæam fundaſſe, unde an. 245. pòſt iterum à Gelone Syracuſano pulſi, Selinunte prius extructâ, Anno 106. U. C. 33. Olymp. Item urbs Siciliæ, prius Hybla parva, ſed poſtea à Megarenſibus Græciæ *Megara* & *Megaris* appellata, Vid. ſupra; in orâ ad Ort. inter Catinam, & Syracuſas, à Marcello, cùm Syracuſas obſideret, exciſa: ex cujus reliquiis Auguſta quibuſdam orta. Aliter *Galeotis*, prope oſtia Alabi fluv. 10. m. p. à Syracuſis in Bor. 24. à Catana in Mer. *Megaris* quoque. *Riſus Megaricus* ſicut *Chius*, ponitur pro profuſo, & intempeſtivo. *Megarenſes ars* in doloſos & aſtutos. Item *lachryma Megarenſis* de fictis dicuntur, à virginibus Megarenſibus à rege Corinthum, ad filiæ mortem lugendam, miſſis. Hodie pagus exiguus Megara eſt, *Megra* dictus, ſub Turcis. Plin. *lib.* 4. *cap.* 7. Strab. *lib* 9. Plut. *in Vita Solonis*, Diog. Laërtius, *in Euclid.* Euſeb. *in Chron.* Laurenbergius *Græc. ant.* Diodorus, Suidas, &c. Eſt etiam urbs in Theſſalia, alia in Ponto, alia Illyrici, alia Moloſſiæ. Steph

Megareus, pater Hippomenis, nepos Neptuni ex Oncheſto Bœotiæ opido oriundus, vel filius Oncheſti, quæ controverſia ex variâ lectione orta eſt, apud Ovid. *Met* 10.

Namq; mihi genitor Megareus, Oncheſtius illi
Eſt Neptunus avus; pronepos ego regis aquarum.

Alii ita legunt,

— Mihi genitor Megareus, Oncheſtius at ille.

Item Apollinis fil. qui Megaris à ſe conditis nomen fecit.

Megari, Indiæ pop. circa Indum fluv.

Megaricum, opidulum Bithyniæ. Steph.

Megaris, ſoror Theagenis, uxor Cylonis Athenienſis, qui ibidem tyrannidem affectavit Schol. *in Equites Ariſtoph.*

Megaris, regio Achaiæ parva ſinui Saronico expoſita, inter Phocidem ac Occ. & Atticam ad Ort. ab Iſthmo Corinthiaco ſumens initium. Baudrando, inter Bœotiam eſt ad Ort. & Corinthiam regione. ad Auſtr. atque inter Sinus Saronicum in Ort. & Corinthiacum in Occ. Ejus caput Megara. Ibi nunc pars Occ. Ducatus Athenienſis, ſub Turcis. Item inſula parva, apud Neapolim, cui ponte jungitur, in Campaniâ; vulgò *Caſtell' dell' Ovo*. *Megalia* Papinio, aliter *Caſtrum Lucullanum*. Cum arce permunita, & valido Hiſp. præſidio; atque ita ut inſcriptio arcis docet, poſita Anno 1595. Tum verò ſub ipſo Caſtello ingens nunc Crypta exciſa arte, operis antiqui; tum longè lateque circum circa per mare ſparſa viſuntur rudera & veſtigia ingentium piſcinarum, neque nunc in toto hoc tractu locus eſt adeo oſtreis, echinis aliisque piſcibus refertus.

Megarſus, Siciliæ urbs. Lycophron. Item op. Ciliciæ in orâ ad oſtium Pyrami flu. Mallo urbi propinquum. Eſt & Indiæ flu. ex Emodis mont. naſcens. Dionyſ.

—— Ὕπανις θεῖός τε Μέγαρσος
Λαβρότατοι ποταμῶν. —— ——

Priſcianus *Magarſum* habet pro *Megarſo*. Θεῖος verò Dionyſii Stephanus *Vaſtum* interpretatur, Priſcianus verò *rapidum*. Nos *divinum* potius reddidimus. Ille enim Poetis mos, ut fontibus ac fluminibus divinitatem quandam adſcriberent. Hinc Prop. 4. 28. *Divinos fontes*. Et 2. 28. *Divina aqua*. Theocritus,

—— Ἄγχιστα καὶ πλατάμοισι θεῖον γένος.

Euripidi etiam apud Cic. *Ep. ad Att. l.* 15. *Ep.* 4. dicuntur ποταμῶν ἱερῶν παγαί.

Megaſa, urbs Libyæ, in quâ & ὀφιοφάγοι & ἀκρίδες. Steph.

Megaſthenes, Hiſtoricus Græcus, ſub Seleuco Nicanore. Strab. *lib.* 1. Clemens 1. *Strom.* Scripſit Hiſtoriam Indiæ, ſæpe laudatam priſcis, quæ periit. Quam enim Annas Viterbienſis, ejus nomine, edidit, ſuppoſititia eſt. Euſeb. *l.* 9. *Præp. Ev.* Arian. *l.* 5. & 7. Ælian *lib.* 8. *Hiſt. Anim.* Voſſ. *de H. G. l.* 1. *c.* 11.

Megatichos, opidum in monte inter Ægyptum & Æthiopiam, quod Arabes *Myrſon* vocant. Plin.

Megbis, nomen viri. 1. Eſdr. 2.

Megem, opp. Brabantiæ, ad Moſam. Merel. Caput Comitatus, 3. leuc. Buſco ducis diſtans.

Megenfridus, vel *Meginfredus*, Monachus Fuldenſis primò, dein Præpoſitus Magdeburgenſis, ſec. 11. Roſa inter ſpinas, Trithemio *in Chron. Hirſaug.* dictus, quòd, inter innumeros ignavos, ſolus ſtudiis & nominis immortalitati vacaret. Scripſit hiſtoriam Monaſterii ſui libb. 24. Vitam S. Emmerani, &c. Voſſ. *de Hiſt. Lat. lib.* 2. &c.

Megeni Monaſterium, inter Offonisvillam & S Deodati, memoratur in diviſ. Regni Lotharii A. C. 870. facta: quam Abbatiam apud Lotharienſes eſſe, *Moren monſter*, quidam exiſtimant. At Chronicon Senonenſe hoc ab ipſo loci conditore Hidulpho ideo appellatum eſſe vult; propterea quòd ab Ortu Senonienſe Monaſter. vulgò *Senone*, ab Occ. Stivagium, à Mer. Juncturas ſive S. Deodatum *S. Diey*, à Sept. Bodonis Monaſterium *Bondonville* habeat. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Megerlin Petrus, per anagramma *Legum Interpres*, J. U. D. & Mathematicus Baſilienſis celeberrimus. Natus Campidoni A. C. 1613 patre Davide J. U. D. urbis ejus Syndico & Pro-prætore, ſtudiis vacavit Tubingæ ab A. C. 1640 uſq; ad an. 1645. Inde apud Parentem domi, Hailbronnæ poſtea apud Fritchium cognatum, atque in Camera Imp. Spirenſi praxi Juridicæ incubuit. Baſileæ exin Doctor creatus A. C. 1651. ad Syndicatus officium in Patriam vocatus eſt: ſed non admiſſus, ob puriorem doctrinæ Evang. confeſſionem, Baſileam rediit: à Magiſtratu loci A. C. 1660. in Advocatum Reip. ac inſuper A. C. 1674. in Profeſſorem Matheſeos aſſumtus. Ejus extant, præter alia: *Diſſertatio de Cyclis Planetarum & Eclipſium*; Item, *Tabula Mathematico-Hiſtorica*, quâ ſecundùm 7. revolutiones conjunctionum magnarum, ſeries rerum à M. C. ad noſtrum uſque ſeculum geſtarum 7. columnis exhibetur, cum *Indice copioſiſſimo* & *Commentario Chronologico*. Scripſit præterea *Patrocinium Aſtrologiæ*, Germ. *Aſtrologiam* quoque *Carteſianam*, &c. quæ lucem brevi videbunt.

Nil blandum poppyſma movet, nil terrice terror,
Poſt Chriſtum didici ponere cuncta meum.

Meges, unus ex Græcorum principibus, qui Dulichio, & Echinadibus inſ. præfuit, & cum navibus 40. ad Trojam eſt profectus. Hom. *Iliad.* 2.

Megeſaphar, locus in confin. Damaſci, in tribu Manaſſe; quò Chriſtiani olim caſtra traduxerunt. Tyr. 13. *bell.* 26.

Megia, urbs Meſopotamiæ, ad Euphratem, circa Citham, Zoſim.

Meginenſis pagus, vulgò *Meylande*, inter Moſellam & Rhenum in Treviris eſt: dictus à Megino vel Megeno, vulgò *Meyen*, loco prope Autunnacum & Bidburgum. Vide Hadrianum Valeſium *Not. Gall.*

Meginhardus, Monachus Germanus, circa an. 870. Scripſit hiſtoriam S. Ferruti Martyris, cujus corpus à Lullio Arch. Moguntino, in Monaſterium Bleidenſtadienſe tranſlatum. Voſſ. *de Hiſt. Lat. l.* 2. *c.* 36. Poſſevin. *in appar. ſacro.*

Megiſba, ſtagnum Taprobanes Inſulæ. Plin.

Megiſta, Inſ. Lyciæ, ante portum cognom. Cujus portus Liv. meminit, è regione Pataræ urbis. Hæc *Strongalo* nonnullis, Inſ. Dolicho proxima.

Megiſtanes, dicuntur proceres & magnates, viri ſummates, quibus permiſſum erat cum regibus epulari. Nam & Herodes D. Marco *cap.* 6. dicitur μεγιστᾶσι convivium præbuiſſe, quos vetus interpres *Principes* vertit. Uſi hâc voce Seneca *Epiſt.* 21. Tacitus 15. *Annal.* & Sueton. *in Caligulâ.*

Megiſta, urbs, & inſula Lyciæ. Steph.

Megiſtias, vates, patriâ Acarnan, à Melampode originem trahens: inſpectis extis, ſibi & Græcis, qui erant ad Thermopylas, mortem pariter impendere prædixit, tamen quum à Leonidâ, ne ſecum periret, dimitteretur, abſcedere noluit, filium tantùm unicum unà militantem miſſum fecit. Herod. *l.* 6.

Megiſtus, flu. quidam in Ægæum mare decurrens. Suid.

Megledunum, opp. Gall. Celt. 15. mill. à Bituricis Turon.

Megphias, nomen viri. 2. Eſdr. 10.

Meherdates, Phraatis fil. obſidio Romanis datus, ſub Claudio, quem, odio ſævitiæ ac luxus Gotarzis, Parthi patrium ad faſtigium poſcebant. Tacit. *lib.* 11. *cap.* 11 Sed à Gotarze victus, eique à Parrhace, paterno cliente, traditus, auribus deciſis vivere juſſus eſt, oſtentui clementiæ ipſius. *c.* 14.

Mehuſim, pater Ahitub. 1. Par. 8.

Viri celebres.

Meierus, vel *Meyerus* Jacobus, Reip. Baſilienſis Conſul. Natus A. C. 1492. patre Henrico Senatore, in Senatum & ipſe maturè lectus, ad Tribunitiam dignitatem brevi aſcendit, Johannis Oecolampadii, in Eccleſia illa reformanda ſtrenuè deſudantis, *clypeus & haſta*, Ramo teſte *in Baſil.* inde Conſul, patriam rexit uſque ad A. C. 1541. quo peſte extinctus eſt: *Pietatis ſana cultor ac promotor primarius, omnis honeſtatis, quod in ipſo fuit, inſtaurator diligentiſſimus*, Epitaph. Pater Rodolfi itidem Senatoris, & Academiæ Deputati, qui obiit A. C. 1564.

Meierus Jacobus, Theologus Baſilienſis clariſſimus. Natus patre Rodolpho præfato, Academiæ Triumviro A. C. 1526. ſub inſtitutione Simonis Grynæi, viri ob præclariſſimas dotes toto orbe celeberrimi, adolevit: Argentinæ poſtmodum Wolf. Fabricii Capitonis auditor, ab A. C. 1539. uſque ad 41. hoc peſte ſublato, in patriam redux Oſvvaldi Myconii & Martini Borrhai lateri hæſit: inde Argentinam A. C. 1546. rurſus delatus, præſtantiſſimo Theologo Mart. Bucero præceptore uſus eſt: quo in Angliam Anno Chr. 1549. invitato, Philippi Melanchthonis famâ excitus Wittebergam conceſſit, quadriennium ibi moratus. In patriam redux Anno Chr. 1554. mox in partem Marchicæ reformationis: exin in agrum Baſilienſem, tandem Anno Chr. 1564. in ipſam urbem vocatus, ſacrum Miniſterium ſummâ fide & zelo obiit, donec Anno Chr. 1604. æt. 80. in ſummo templo funebrem habiturus concionem, cum vix exorſus eſſet præclaram Eccleſiaſtis ſententiam, *de ſubitò ruente arbore*. *cap.* 11. *Verſ.* 2. apoplexiâ ictus, coram facie frequentis Eccleſiæ, obdormiit: Parens ex Agnete, Capitonis prædicti filia Wolfgangi. Vita *Jac. Meyeri.*

Meierus Wolfgangus, Theologus itidem Baſilienſis inſignis. Natus Jacobo præfato, A. C. 1577. poſt Humaniorum, ut vocant, literarum curriculum mirâ felicitate decurſum, ſacratioribus ſtudiis ſe totum dedit: quorum fundamentis in Patria jactis, Angliam petiit: ubi mirâ humanitate exceptus, & ob avi Buceri magna in Eccleſiam Anglicanam merita, ab Elizabetha Regina, diplomate ad Proceres Academiæ Cantabrigienſis dato, de convictu ſumtibus regiis ei ſuppeditando inſtructus eo conceſſit: ubi eruditionis ſolidæ documenta cùm varia edidiſſet, SS. Theologiæ Licentiatus publicè proclamari meruit. Per Galliam inde in Patriam reverſus, Patri defuncto in ſacra ſtatione ſucceſſit A. C. 1605. Poſtea ſublato A. C. 1610. Theologo celeberrimo, Amando Pol. à Polanſdorff, publicè ex cathedra Theol. prælegendi, donec ordinarius Profeſſor, in defuncti locum ſurrogaretur, poteſtatem accepit, quo tempore Polani memoriam panegyricâ oratione excoluit, ipſe Doctoratus axiomate ornatus, A. C. 1611. Miſſus An. Chr. 1618. cum D. Seb. Beckio Theol. Profeſſ. ad Synodum Dordracenam, *de perſeverantia Sanctorum*, cum applauſu, ibi peroravit. Inde per Angliam, ubi Jacobo R. Buceri librum, Latinâ civitate à ſe donatum, obtulit, Galliamque, patriæ redditus: mox S. P. Q. Mulhuſino, à Magiſtratu ſuo, ad ſemeſtre indultus, eò abiit, ut Eccleſiæ illi, adhuc aliquibus veteris fermenti reliquiis laboranti, ſuam operam impenderet. Quâ egregiè defunctus, circa An. Chr. 1621. ad ſtationem ſuam rediit; ad primarii Diaconi munus A. C. 1630. vocatus, in quo ad mortem uſque *fidus & induſtrius Dei* ſervus verſatus eſt. Obiit Anno Chriſti 1653. æt. 76. morte tantùm non repentinâ, poſtquam die præcedente ſermonem ἐπαγγελμένον, eumque nuptialem, ex Hebr. *cap.* 13. v. 4. ad cœtum habuiſſet. Ejus ſcripta extant varia, quorum indicem, ut & plura, de Viro hoc inſigni, exhibet Sam. Keſlerus in *Delineat. Vitæ & mortis ejus A. C.* 1655. Baſileæ habita. Pater fuit inter alios, Jacobi, qui Cantabrigiæ per 4. annos in Coll. SS. Trinitatis, ſumtibus itidem Regiis, ex ſtipendio familiæ Meierianæ ab Eduardo VI. primùm ordinato; poſtea verò ab Elizabetâ & Jacobo R. confirmato, Theologiæ vacavit, in flore ætatis, poſt reditum in patriam Anno Chr. 1634. æt. 21. defunctus: & Maximiliani Jacobi, nati An. 1635. & in agro Baſil. verbi divini, non ſine ſacræ eloquentiæ, familiæ huic quaſi domeſticæ, laude, Adminiſtri.

Meininga, vulgò *Meinungen*, Franconiæ opp. ad Verram flu. in Princip. Hennebergico. 2. mill. Germ. à Smalcalda in Mer. Schvvinfurtum verſus 8. circiter.

Mela Pomponius, Geographus, cujus extat liber de ſitu Orbis. Natione Hiſpanus fuit. Claudiique Imper. temporibus floruit, ut rectè primus adſtruxit Vadianus. Inde eſt, quòd & ipſe meminit Corn. Nepotis, ut recentis ſcriptoris, & ad partes à Plinio advocetur, in Hiſt. Naturali, qui Veſpaſiani temporibus claruit. Vide Voſſ. *Hiſt. Lat. l.* 1. *c.* 25. & *Pomponius Mela*.

Mela, vulgò *la Mela*, fluvius prope Brixiam Gall. Ciſalpinæ urbem, in Ollium ſe exonerat, Catullus *ad Januam Carm.* 68.

Flavus quam molli percurrit flumine Mela,
Brixia Verona mater amata mea.

Virg. *Georg.* 4. 4. ubi de amello,

—— Tonſis in vallibus illum
Paſtores & curva legunt prope flumina Mela.

Melaca, pagus Atticæ. Stat. *Theb.* 12.

Icarii, Celeiq́ue domus, viridesq́ue Melaca.

Melana, Inſula maris Jonii ante Epirum, quæ & Corcyra. Plin. 6. 26.

Melane, quondam Cephallenia dicta. Plin. 4. 12. Item op. in Arcadiâ, à *Melenao* Lycaonis filio, inter Heræam & Megalopolim. Steph. *Melanaa*, Plin. Eſt & Μελαναὶ urbs Lyciæ. Gentile *Melanites*.

Melanes, vicus in tribu Antiochide, Callimachus *Melanas* vocat Tribulis *Melaneus*. Steph.

Melampea, urbs Lydiæ. Steph.

Melamphyllis, inſula Samothraciæ. Quin & Samos ipſa *Melamphyllos* dicta fuit. Steph.

Melamphyllos, exiguus mons Theſſaliæ. Aliâs *Melamphyllon* inſulæ in Aſiâ nomen. Plin. 5. 31.

Melampus, Argivus, Amythaonis & Dorippes filius, A. M. 2705. Hom. *Odyſſ. penult.* Sic dictus, quòd mater eum infantem expoſuerit toto corpore tectum, præterquam pedibus, qui à Sole atri facti ſunt. Augurio claruit, omnium avium cæterorumque animalium voces novit & intellexit. Fuit & Medicus præſtantiſſimus, cui templum erectum, feſtaque ſolennia, & ſacrificia fuere ſtatuta, Pauſan. *libr.* 1. Biantem juvit in auferendis bobus Iphiclo, quos ille Neleo reſtituit, cujus beneficii memor Neleus filiam ſuam nomine Pero ei uxorem tradidit. Filias quoque Proeti furiis agitatas ſanitati mentis helleboro, quod poſtea *Melampodium* dictum, reſtituit, quarum unam Iphianaſſam eo nomine conjugem accepit. Herodotus *lib.* 9. illum ab Argivis Piſam ſe miſſuris, ut fœminas ejus loci à furore liberaret, jus civitatis & regnum petiiſſe, refert. Sub ejus nomine, liber *Ex palpitationibus divinatio*, prodiit Romæ, Anno 1545. Alius, *de naevis*, Venetiis, an. 1552. Pet. Caſtellanus, *de Vit. Ill. Medic.* Johan. Neander, *in Syntagm. Med.* Juſtus, *Chron. Med.* Vander Linden, *de Script. Med.* Voſſ. *de Phil. cap.* 11. §. 17. Virgil. *Georg. l.* 3. *de peſte*,

—— —— Ceſſere magiſtri
Phillyrides Chiron, Amythaoniusq́ue Melampus.

Tibullus *ad Meſſalam*.

—— Compertum eſt veracibus ut mihi ſignis,
Quem Amythaonius nequeat certare Melampus.

Item unus ex canibus Actæonis. Ovid. *Met.* 3.

—— Primusq́ue Melampus
Ichnobatesq́ue ſagax latratu ſigna dedere.

Melampygos, cognom. Herculis, quaſi *nigro podice*: quòd eam partem corporis, non Lydorum more vulſam, neque candidam, ſed nigris pilis hirſutam ac ſylvoſam haberet. Vide Eraſm. *in Proverb. Nec incidas in Melampygum.*

Melana, prom. Chii Inſ. Strab.

Melanchates, unus ex canibus Actæonis. Ovid. *Met.* 3. à *nigredine pili* dictus:

Prima Melanchates in tergo vulnera fecit.

Melanchlæni, pop. juxta Boſporum Cimmerium, inter Rha fluv. & montes Hippicos, Ferr. à *veſtibus nigris* dicti. Dionyſ. ubi de Alanis,

Ἔνθα Μελάγχλαινοί τε καὶ ἀνέρες Ἱππημολγοί.

Mela 1. 1. *Melanchlænis atra veſtis, & ex eâ nomen.* Dio Chryſ. *in Boryſthenit.* Χρῶνται δὲ τῇ ἄλλῃ ἐσθῆτι μελαίνῃ ὡς τὸ πολὺ ἀπὸ γένους τινὸς Σκυθῶν τῶν Μελαγχλαίνων, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ τοῦτο ὀνομασθέντων ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. *Murophoros* Leuncl.

Melanchthon Philippus, Germ. *Schwartzerd*, Brettâ in Palatinatu oriundus, Germaniæ Phœnix, Artium Reſtaurator: Nepos ex ſorore Johannis Capnionis, ſeu Reuchlini, Hippophilum Melangæum etiam ſubinde ſe vocavit. Natus Anno Chr. 1497. Heidelbergam venit, Anno Chr. 1509. A Friderico El. Wittembergam vocatus, Græcas ibi literas docuit, Anno 1518. ubi plurima edidit, Scholarum multarum parens, in humanis divinisquè ſcientiis verſatiſſimus. Pariſienſibus Lutheri libros damnantibus, oppoſuit Anno Chr. 1521. librum, cui titulus: *contra furioſum Pariſienſium Logaſtrorum decretum.* Itemque Emſero *Didymum Faventinum.* Cum Luthero, ſcriptum edidit, contra Articulos ruſticorum, An. Chr. 1525. Auguſtanam Confeſſionem, Carolo V. exhibitam, Anno 1530. compoſuit. Apologiam dein Confeſſionis ſcripſit, quam Cæſar admittere noluit. Cum Eccio, Wormatiæ per triduum collocutus eſt, Anno 1541. de peccato inprimis originis, poſt Baptiſmum remanente, ſed interruptum Cæſaris juſſu colloquium & Ratisbonam eſt rejectum. Refutavit librum *Interim*, & minus acriter de Adiaphoris certaſſe viſus eſt Flaccio, Anno Chr. 1548. In S. Cœna, oralem manducationem non credidit, &c. Obiit 1560. à Ferdinando I. Eraſmo, & hoſtibus ipſis impenſè laudatus. Ejus opera tomis 5. fol. Baſileæ, an. Chr. 1544. 5. Partibus, 4. Vol. Wittebergæ, Anno Chr. 1564. 1580. 1601. &c. prodierunt. *Vir in quo cum doctrina pietas, cum utraq́ue candor certavit*, Arrowſmith *in Tact. ſacr. Communis Germaniæ Præceptor* Lipſio: *Literarum & Literatorum decus*, Steph. *Theologia circulum Reformata*, Montacutio. De eodem Taubmannus *Sched. ſacr. lib.* 2.

Heu! quam multorum lolio ſterileſceret arvum,
Ni bove ſolerti Melanchthonis illud araſſent.

Ipſe ſuum Epitaphium, paulò ante beatam ἀνάλυσιν, hoc diſticho pronuntiavit:

Iſte brevis tumulus miſeri tenet oſſa Philippi,
Qui qualis fuerit neſcio, talis erat.

Melandia, regio Sicyoniæ. Steph.

Melane, prius dicta Samothrace, in quam Dardanus venit: & pulſus inde ſterilitate ſoli demigravit, in ea Phrygiæ loca, ubi Troja poſtea. Hinc olim *Dardania* dicta Samothrace. Plin.

Melanea, op. Arcadiæ. Plin. 4. 5.

Melaneis, Eubœæ inſ. urbs. Steph. quæ & *Eretria* & *Arotria* etiam dicitur, teſte Strabone.

Melanes, nigri montes, juxta deſerta Arabiæ. Ptol. Hodie mons *Sinai*, & mons *S. Catharina*, *Sur* deſertum Ebræis, à Mauris *Tur* dicitur.

Melaneus, Euryti pater, à quo Eretria *Melaneis* dicta. *Melaneus* etiam inter canes Actæonis numeratur, ab Ovidio *Metamorph. l.* 3.

Harpalos & Melaneus, hirſutaq́ue corpore Lachne.

Eſt & Centauri nomen apud eundem, *Met.* 12.

Et Pholus, & Melaneus, & Abas prædator aprorum.

Melanga, locus Thraciæ apud Byzantium. Glycas.

Melange, Vid. *Meliapora*.

Melangia, Arcadiæ oppidum. Pauſan.

Melangita, Arabiæ Felicis gens. Ptol.

Melani, montes Arab. Petr. ad ſinum Arabicum deſcribuntur à Ptol. eo loco quo Moſes in ſacris literis *Sinai* ponit. *Synaum* eum vocat Juſtinus ex Trogo Pompeio: *Synæum* Joſephus & Suidas. Ad ejus Merid. erat Saracene regio, in Arabia fel. Quibuſdam extenſi fuerunt, ab urbe Petra, Ælanum uſque in ora ſinus Arabici. Vix 180. mill. paſſ. ab Hieroſolymis in Auſtrum. Vid. *Melanes*.

Melania,

Melania, nomen duarum illuſtrium matronarum; quarum altera obiit An. C. 408. Auguſtino memorata *epiſt.* 249. altera A. C. 438. de qua V. Baronium *in Annal.*

Melania, Ciliciæ oppidum, Straboni: an *Myle* Plinii?

Melanion, vir tantæ caſtitatis, ut per avia montium & nemorum, cane, quo uno convictore utebatur, feras perpetuò inſectatus, domum redire noluerit, unde Proverb. *Melanione caſtior.*

Melanippides, Poëta Græcus, Olymp. 65. Fil. Critonis, varia ſcripſit. Athenæus *lib.* 14. & Suid. Alius, cognom. *Junior*, Poëta Lyricus Mileſius, prioris ex ſorore nepos. Floruit Olymp. 80.

Melanippeus. Pamphyliæ flu. Steph.

Melanippus, Sacerdos Apollinis, apud Cyrenenſes, à Nicocrate tyranno propriâ manu obtruncatus, ut ejus conjuge Aretaphilâ potiretur. Polyæn. *l.* 8.

Melanis, Venus dicta eſt, quòd ipſa tenebras amet, hominesque noctu ſæpius coeant. Palæph.

Melanium, Vide *Malanium*.

Melano. Doridis inſula in Ceramico ſinu. Plin.

Melanogætuli. Æthiopum gens in Libyâ interiori. Ptol.

Melanopus, civis Athenienſis, pater Lachetis.

Melanos, prom. Besbici Inſ. Strab.

Melanoſyri, pop. Syriæ, inter ſinum Iſſicum, ad Occ. & Euphratem ad Ort. Strabo.

Melanthes, ſcripſit de Myſteriis. Vid. Schol. Ariſtoph. *in Aves.*

Melanthia, filia Deucalionis ex Pyrrhâ.

Melanthii, ſcopuli maris Jonii circa Samum. Strabo. *Fornelli* Bordonio. *Furni* Nigro. Lege *Melanthii*. Ita enim eos vocat Apollon. *Argon l.* 4. uti videre eſt in his,

—— —— Ἰκτο πέτρας
Ῥίμφα Μελαντείους ἀμειβόμενος, αἵ τ' ἐνὶ πόντῳ
Ἧλαι. —— ——

Ubi Schol. *Μελάντιοι δὲ εἰσὶ δύο σκόπελοι πρὸς τῇ Θήρᾳ, οὕτως ὀνομαζόμενοι ἀπὸ Μελάντου τοῦ κεκτημένου τὴν χώραν.*

Melanthium, flu. Cappadociæ, qui in Euxin. mare, inter Pharnaciam & Polemonium, per agrum hujus, ut & Jaſonium, placidè decurrens, ſeſe exonerat. Plin.

Melanthius, Hiſtoricus de rebus Atticæ libros reliquit, teſtibus Harpocratione, & Athenæo *l.* 7. Item clariſſimus pictor Plin. *lib.* 35. 7. de arte ſuâ ſcripſit, Diog. Laertius, *in Polemone.*

Melanthius, Tragicus Poëta, leproſus & malitioſus, qui à Comicis traducitur mollitiæ & gulæ nomine. Plato *in Scythis* cum ut garrulum perſtringit. Fuit Cimonis, Athenienſium Ducis, æqualis. Vide Scholia in Ariſtoph. *Ornithas. pag.* 548. *G.* Plut. *in Cimone.* Etiam Elegias compoſuit. Vide Suid. Voſſ. *de Hiſt. & Poet. Gr.*

Melanthius, nomen viri, qui, cùm Gorgiæ inimicus eſſet, dixit, hic nobis de concordiâ præcipit, qui tres in unâ domo concordes facere non potuit. Eſt & nomen viri Trojani proprium, quem Eurypylus in bello Trojano interemit. Hom. Alius ejuſdem nominis paſtor apud Theocritum. Item caprarius Ulyſſis, qui quòd & rem domini abſentis una cum procis abſumpſiſſet, & tam heræ, quàm herili filio moleſtum ſeſe præbuiſſet, poſt reditum Ulyſſis à Telemacho trucidatus eſt. Hom. *Odyſſ. l.* 22. Ovid. *Ep.* 1.

Irus egens, pecoriſq; Melanthius author edendi.

Item Cappadociæ fluvius. Plin. & Syriæ mons, ubi Veſtæ fanum. Cedrenus.

Melantho, filia Protei, cui, cùm poſitis veſtibus, Delphino inſidens, ſæpe per maria patris vagaretur, Neptunus ſub Delphini formâ ſtuprum obtulit: Unde Amycus natus, quem tamen Servius Melites filium facit.

Melanthus 16. Athenienſium rex, an. ante U. C. 367. Meſſenius erat, & cùm ab Heraclidis, in Peloponneſum reverſis, pulſus eſſet, Athenas venit, ubi interfecto ſingulari certamine Bœotorum hoſtium duce Xanthia, rege Thymoete abdicato, ad regnum evectus eſt. Ab eo *Melanthidarum* familia orta. Idem Apaturia ſacra Athenis inſtituit. V. Schol. *in Ariſtoph. Acharnan.*

Melanthus. Cyzicenus, cum fratre Are, in conflictu nocturno, interfectus. Flacc. *l.* 3. *v.* 206.

Melanthus, flu. Sarm. Europææ, qui in Boryſthenem labitur. Ovid. *Pont.* 4.

Et tacitè peragens lene Melanthus iter.

Melantias, quæ nunc vulgò *Meleteas* dicitur, urbs Thraciæ ad Propontidem, olim Archiep. inter Byzantium & Selymbriam: nunc vicus 102. ſtadiis Byzantio diſtans. Ex Suidâ, & Procopio: *Athyra* etiam, ad oſtia Athyræ flu. *Melancia* Antonino, & *Villa Caſariana*, Ammiano.

Melanyon, quibuſdam dictus eſt Hippomenes, ἀπὸ τῶν μήλων, hoc eſt, à *malis*, & ἀνύω *perficio*. Aliis *Melanion*, à nomine μῆλον, & verbo ἀνίημι, quaſi *mala* è manu *emittens*. Tu lege & vide *Melanion*.

Melas. Phryxi ex Chalciope filius, duxit uxorem Eurycleam: è quibus *Hyperes*, juxta Pherecyd.

Melas, i. *niger*, Sinus Thraciæ, Ptol. *Melanus* Solino. *Cardianus*, à Cardia urbe adjacente, Euſt. *Magariſſe* hodie Ortelio.

Melas, id eſt, niger, fluvius multiplex. Nam unum eſſe in Mygdoniâ oſtendere conatur Ovid. *Met.* 2.

Mygdoniuſq; Melas & Tænarius Eurotas.

Alium eſſe in min. Aſiâ, & Smyrnam circumeuntem, Solinus ſcribit. Alium navigabilem eſſe, qui Ciliciam à Pamphyliâ dividat, ſcribit Plin. 4. 27. *Crionero* Nigro. Alium in Bœotiâ ponit idem Plin. qui è Parnaſſo profluens Minervæ ſacer dicitur à Poetis, quia ripæ ejus olivis ſunt refertæ. Stat. *Theb.* 7.

Palladiuſq; Melas Hecateia gurgite miſcet
Flumina. —— ——

Oves nigras facit, & Nili inſtar, per æſtatem, exundat. Fuit etiam Arcadiæ fluvius, Olenum urb. alluens. Virg. *lib.* 4. *Georg.* Dionyſ. *Verſ.* 415.

Ἀρκάδες Ἀπιδανῆες ὑπὸ σκοπιὴν Ἐρυμάνθου,
Ἔνθα Μέλας, ὅθι Κρᾶθις, ἵνα ῥέει ὑγρὸς Ἰάων.

Alius in Phthiotide Herodot. & Livio apud Heracleam Trachiniam fluens, & à Dyrâ flu. 20. ſtad. diſtans. Alius Thraciæ, in Sinum Melanem, ad Caridiam Urb. influens, qui non ſatis fuit ad bibendum exercitui Xerxis. Herodot. *Mater* Nardo, *Lariſſa* Bellonio. Alius Cappadociæ, apud Cæſaream, ex monte Argæo oriens, longoque tractu in Euphratem, per Armeniam min. decurrens, non procul à Melitene, Strab. *Genſus* Caſtaldo. Alius Lyciæ, ubi Latona incolas in ranas convertit, teſte Probo. Poſtremò alium eſſe in Siciliâ, author eſt Ovid. *Faſt.* 4. cùm de fluminibus & locis Siciliæ, quæ peragraverat Ceres in quærendâ Proſerpinâ, loquens ait

Sacratumq; Melam paſcua læta boum.

Vide Cluver. *Sicil. Antiq. l.* 2. *c.* 5.

Melatas. decem piratarum Dux, quorum ope mœnia Caſſandreæ Aminias cepit. Polyæn. *l.* 4 *in Antigono, comm.* 18. Ubi Interpres habet *Meloras.*

Melbodium. vulgò *Maubeuge*, locus Hannoniæ, in diœc. Camaracenſi, ubi Adelgundis virgo monaſter. opulentiſſimum extruxit. ad Sabim fluv. poſt quam Adeltrudis, ejus ex Waldetrude Caſtrilocenſi ſorore neptis, Abbatiſſa præfuit, Hadrianus Valeſius *Not. Gall.*

Melcaba, Ægypti urbs. Lib. Notit.

Melcartus, Hercules Tyriis dictus, quaſi *Rex fortis* מלך *melec* enim *Regem* ſonat. Unde & Heſych. Μάλικα τὸν Ἡρακλέα. עריץ *aritz* autem *Validum* ſonat, unde Ἄρης Græcorum, & *ερως*.

Melcha, uxor Nachor. Gen. 22. Filia item Zalphaad, ſive Zelophead. Num. 26.

Melcha, ſeu *Meltha*, lacus monti & civ. Sephet vicinus. In tr. Nephthalim.

Melchi, pater Levi. Luc. 3.

Melchiades, ſive *Melciades*, Rom. Epiſc. 29. A. D. 301. poſt Euſebium. Afer. Juſſu Conſtantini, Synodo Romæ coactâ, Donatum damnavit. Fideles diebus Dominicis & Jovis jejunare vetuit, ne Ethnicos imitari viderentur. Obiit an. 313. Succeſſit Sylveſter I.

Melchias, pater Phaſſur. Jer. 21. Filius Amelech. Jer. 38. Filius Athenai filii Zara 1. Par. 8.

Melchiel, filius Beriæ filii Aſer. Gen. 46.

Viri clari.

Melchior Adami, Sileſius, vitis Theologorum, Philoſophorum, Medicorum, & Jureconſ Germanorum editis, inclaruit.

Melchior Barlæus, Antverpianus, varia edidit. Val. Andr. *Bibl. Belgic.*

Melchior Canus, Hiſpanus, Dominicanus, Epiſc. Canariarum Inſ. eruditione & ſcriptis, inter ſuos, inſignis.

Melchior Fendius, Medicinam Wittembergæ docuit, an. 1544. Juſtus *in Chron. Med.*

Melchior Guillandinus, Regiomontanus, Botanicus celebris. Scripſit inter alia, *de Papyro*, quod opus Joſ. Scaliger & Hieron. Mercurialis *refutarunt.* Paſchal. Gallus, *in Bibl. Med.* Thuan. *Hiſt. lib.* 95.

Melchior Hoſmannus, Chiliaſta, Verbum negavit carnem è ſinu B. Virginis deſumpſiſſe, ſalutem in viribus noſtris ſitam aſſeruit, &c. Sec. 16.

Melchior Neipius, Flander, poſt Eraſmum, Adagiorum collector. Valer. Andr. *Bibl. Belg.*

Melchior Sebiſius, Argentinenſis, Medicus, ſcriptis inclytus: cum filio cognomine. Vander Linden *de Script. Med.*

Melchiram, fil. Jechoniæ filii Joacim. 1. Par. 3.

Melchiſedech, Sacerdos. & Rex Salem. Lat. *Rex juſtitiæ.* Gen. 14. Heb. 7. 1. Hunc fuiſſe Semum volunt Hieronymus, Gerundenſis, Primaſius, Jonathan Hieroſolymitanus, & alii. Contra, eſt Procopius Gazæus *in Gen.* 14. & alii multi, quæ ſententia firmatur ex Ep. ad Ebr. *c.* 7. *Melchiſedeciani* Spiritum Sanctum, Didymus & Origenes Angelum, Cunæus non hominem, id eſt, Meſſiam fuiſſe volunt: Quæ omnia à Conſtant. L' Empereur fusè refutata. Fuit enim unus ex regulis Chananæorum, qui piè inter illos, ac ſanctè vixit. Suidas oriundum vult à Side filio regis Libyæ, cujus parentes Epiphanius Heraclam patrem, Aſtaroth verò vel Aſteriam matrem appellat. V. Riveti *Exercit. in Gen. c.* 14. &c.

Melchiſua, vel *Malchiſhua*, filius Saul. 1. Reg. 14.

Melchom, vel *Milchom*, Idolum Ammonitarum. 4. Reg. 23.

Melcomani. Dalmatiæ populi. Plin.

Meldaba, Ægypti urbs. Lib. Notit.

Melda,

Meldacenſis pagus, *le Comté de Mauge*, aliàs *les Mauges*, pars eſt veteris agri Pictavi, nunc Andibus attributus, trans Ligerim, in montibus ac finibus Pictonum, ſub Epiſc. Pictavenſi. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Meldæ, Gall. Lugdun. pop. Ptol. quorum urbs *Jatinum*, ſeu *Meldæ*, elegans & culta, hodie *Meaulx*, op. ad Matronam flu. inter Pariſios & Rhemos. 8. leucis à Sylvanecto in Ort. ex præcipuis Briæ prov. Ep. eſt ſub Ar. Pariſienſi, prius ſub Senonenſi. Vid. Hadr. Valeſium *Not. Gall.*

Loca Diœceſi Meldenſi contenta, ultra citraq; Matronam.

Aloetum *l'Aunay Bruslé.*	Jotrum *Jouärre*, ubi Monaſt.
Brolium, ubi Monaſt. S. Petri *S. Fiacre.*	Juliacum *Juilly*, ubi Abbatia.
Cameræ fons *Chambrefontaine*, ubi Abbatia.	Malleus *Villers les Mailles.*
Caſtrum Martini *Dammartin.*	Marolium *Mareuil.*
Cella *la Celle.*	Meduntum.
Columbarium *Coulomiers.*	Moncelli *Monceaux.*
Condetum *Condé*	Nantogilum *Nanteuil.*
Criſtiacum, ad Mucram *Crecy.*	Novum Monaſterium *Neufmouſtier.*
Domunculæ *Maiſoncelles.*	Pons Mucræ.
Eboriacum *Faremouſtier*, Monaſter. clarum.	Quintiacum *Quincy.*
Faræ Monaſter. idem.	Radolium, ubi Prior. *Reuil.*
Firmitas Galterii *la Ferté Gaucher.*	Raſbacis *Rebais*, ubi veterr. Monaſter.
Firmitas ſub Jotro *la Ferté ſous Jouarre.*	Roſetum *Roſoy.*
Inſulæ *L'Iſle.*	Santiacum *Sancy.*
Joiacum *Jouy ſur Morin.*	Tria Bardoli *Trie le Bardou.*
	Tria portus *Trilleport.*
	Villa Regis ad Matronam *Ville Roy.*

Duos tandem habet Eccleſia Meldenſis Archidiaconos, majorem & alterum trans Matronam, in pago Briegio, quem Archiad. *Brienſem* appellant. Idem.

Meldita, Africæ propriæ op. Ptol.

Meldula, oppidul. Romandiolæ, in confinio Hetruriæ, ad Bedeſim amnem, ſub utili dominio Princ. Pamfilii. 10. mill. à Foro Livii in Auſtr. *Meldola* vulgò. In dit. Pontif.

Meleagenes, Architectus Athen. qui fanum Minervæ extruxit.

Meleager, Macedoniæ Rex, poſt fratrem Ptolomæum Ceraunum, an. 474. U. C. Victus à Gallis, & occiſus, ut & Antipater nepos Caſſandri ex fratre, qui illum excepit. Poſt quos Macedones Soſthenem Regem crearunt. Pauſan. *in Phoc.* Juſtin. *l. 24. &c.*

Meleager, Oenei Calydoniæ R. ex Althæâ fil. quo recenter nato viſa eſt mater ejus ſibi tres Parcas igni aſſidentes videre, manuque ſtipitem tenentes, æqualem puero cum ſtipite vitam aſſignare. Recedentibus itaque Parcis, Althæa extinctum ſtipitem diligentiſſimè aſſervavit. Adulto deinde Meleagro, contigit ut pater ejus ex ſuſceptis frugibus, omnibus diis ſacrificaret, omiſsâ Dianâ, quæ ob id

—— Oeneos ultorem ſpreta per agros
Miſit aprum, quanto majores herbida tauros
Non habet Epiros: ſed habent Sicula arva minores.

Uti loquitur Ovid. *Met.* 8. Ad hunc igitur conficiendum Meleager, collectâ robuſtiſſimorum juvenum manu, aprum interfecit, caputque ejus Atalantæ, Jaſii Argivorum regis filiæ, quæ prius aprum vulneraverat, velut partem ſpolii, dedit. Quod ægrè ferentes Plexippus, & Toxeus Althææ fratres, Atalantæ caput auferre conabantur. Quamobrem Meleager irritatus eos obtruncavit, duxitque Atalantam in uxorem, quæ ei Parthenopæum peperit. Quod cùm audiſſet Althæa, in furorem verſa, fatalem illum ſtipitem in ignem conjecit: quo exuſto Meleager etiam exuſtis intus inteſtinis omnibus conſumptus eſt. Quæ de fatali ſtipite in ignem conjecto referuntur, intelligenda ſunt, ait Sabinus, de execrationibus magicis, quibus Althæa Meleagro imprecata eſt mortem. Nam Hom. teſtatur, eam oraſſe Plutonem, & Proſerpinam, ut filio mortem inferrent. Vide Paſſeratium *in illud Propertii* 3. 22.

Nec cuiquam abſentes arſerunt in caput ignes,
Exitium nato matre movente ſuo.

Ab hoc dicta eſt *Meleagrea*, quæ & *Calydon*. V. ibi.

Meleagrides, ſorores Meleagri, quæ cùm fratrem immoderatè lugerent, in *Meleagrides* aves commutatæ ſunt. Hyginus *Fab. Poet. cap.* 174. & Ovid. ubi ſuprà.

Meleagrus, rex Macedoniæ 31. an. U. C. 474. V. *Meleager.*

Melech, filius Micha filii Meribbaal. 1. Par. 8.

Melegene, inſ. in mari Adriatico, Dalmatiæ adjacens. Ptol.

Melenda, urbs Indiæ, intra Gangem. Ptol. *Meleynda* Interpp.

Melerus lacus Sueciæ amplus, inter Uplandiam ad Bor. & Sudermanniam ad Auſtr. ab Ortu in Occ. extenſus, per 60. m. p. Ei adjacent urbes Holmia, Telga, Stregna, Arboga & Torſilia. In mare Balt. ſe exonerat. *Melerzee* Indigenis, *Lac Meler* Gallis.

Meles, rex Lydorum circa Olymp. 13.

Meles, Piſiæ filius, tibicen ineptus ac nihili, traductus à Pherecrate ἐν Ἀγρίοις. Vid. Schol. *in Aves.*

Meles, etis, fluvius prope Smyrnam, apud quem Homerus natus fuit. unde *Meleſigenes* dictus eſt. Plin. 5. 20. Item Samnitum urbs a Marcello capta. Liv.

Meleſe, Barrio *Meliſſa*, opp. magnæ Græciæ, in ora Calabriæ ulter. à litore 7. m. p. inter Macellam 3. & Crimiſſam 13. *Temeſe* etiam Ovidio.

Meletis ſinus, à Melete flu. etiam Smyrnæus dicitur. Steph. *Elaites* Agathiæ, in proœm. hiſt. Sinus eſt maris Ægæi juxta Æolidem regionem.

Meletius, Præſul in Ægypto, Arianæ hæreſeos ſectator, qui ſub Diocletiano in exilium pulſus eſt: *Meletianorum* anteſignanus. Hiſt. Tripart. Alius Epiſc. Antiochenus, ab Arianis pulſus, Anno Chr. 358. ſub Conſtantio Imp. Euzoio Ariano locum fecit. Mox cùm reſtituendus eſſet, antequam rediiſſet, Lucifer Paulinum Epiſc. creavit: unde Schiſma, & ſeceſſus Luciferi. Item nomen Patr. Alexandr. & Conſtantinop. ſec. præt.

Melfictum ſeu *Morfeta*, vulgò *Molfetta*, urbs agri Bariani, in regno Neapol. Epiſc. ſub Arch. Barenſi, inde 15. m. p. in Occ. Tranium verſùs 9. proxima Juvenacio 3. à Rubo 4. in ora ſinus Veneti, parva ſed elegans.

Melgorium, vulgò *Melgueul*, opp. olim aut caſtrum Galliæ celebre, Montipeſſulano proximum, caput Comit. cognominis: in Volcis Arecomicis & prov. Narbonenſi 1. Ibi ſolidi & denarii *Melgorienſes* percuti conſueverunt: librorum *Melgorienſium* in priſcis tabb. mentio fit. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Melia, urbs Cariæ. Steph.

Meliacus ſinus. Vid. *Maliacus.*

Meliapora, urbs Arch. aliter *Civ. S. Thomæ.* Quia Thomas Apoſt. ibi martyrio coronatus, in loco *Calurmina* a Malabaris dicto, i. in rupe, prope hanc urbem, ut Athanaſius Kircherius explicat. In peninſula Indiæ, cis Gangem. Mel. *Maliapur.* Vide *Melange.*

Melibocus, mons Germaniæ *HardesWalde*, Pirchaymero. *Brockersburg* Peucero. Baudrando mons Cheruſcorum, nunc in parte Auſtr. Ducatus Brunſuic. & in tractu Grubenhagenſi, inter Halberſtadium ad Ort. & Goslariam ad Occ. Cujus altiſſimus vertex, inter opp. *OſterWick*, & *Werningeroden*, accolis *Blockosbarch*, ex Cluv.

Meliboea, litoralis urbs Magneſiæ, vel ſecundùm alios, Theſſaliæ, ad radices Oſſæ, cis Peneum fluv. apud Bœbeidem lacum, Herod. *lib. 6.* Patria Philoctetæ Pœantis filii. Purpurâ nobilis. Feſtus, *Meliboea purpura, a nomine inſulæ, in quâ tingitur, eſt dicta.* Vid. Lucr. *l. 2.* Virg. *Æn.* 5. Sidon. Apollinarem, &c. Item Voſſium *ad Melam, pag.* 141.

Melibœus, Italiæ mons. Ilac. *in Lycophr.* Item nomen paſtoris, Virgilio, & Theocrito.

Melicerta, Inûs, & Athamantis filius, in cujus honorem Iſthmii ludi celebrati, Euſeb. in an. 3. Olymp. 49. Virg. *Georg.* 1.

Glauco & Panopeæ & Inoo Melicertæ. Vide *Ino.*

Melie, nympha à Neptuno rapta, ex qua Amycum Bebrycum Regem genuit.

Melies, vel *Melienſes*, Theſſaliæ pop. Steph. in Melide reg. ad montis Othrys radices, Ferr.

Meligene, *Meliteſa* Polybio dicitur. Nos *Meliteu* dicimus, de quâ poſtea.

Melignanum, oppidul. Ducat. Mediolanenſis, ad Lambrum amnem, medium inter Mediolanum & Laudem Pompejam. *Marignano* incolis, *Marignan* Gallis. Quibuſd. *Merignanum.* Hic Helvetii cum Franciſco I. Gall. R. duobus continuis diebus pugnantes, tormentorum tandem vi & hoſtium multitudine ſuperati: denſatis ordinibus, depoſitis in medio fauciis militibus ac tormentis, quæ ſecum adduxerant, ſignis item militaribus octo, quæ hoſti eripuerant, lento gradu Mediolanum ſic rediere, ut receptus eorum nihil fugæ ſimile haberet, neque victores eos perſequi & veſtigiis illorum inſiſtere auderent. Ceciderunt utrinque Helvetiorum 5000. hoſtium 12000. inter quos 8. Principes, & plurimi è ſumma nobilitate. Fortitudinis encomium in hoc prælio ab Italis Rœſtio inprimis & Engelharto Tigurinis tribuitur. V. Simler. *de Rep. Helv.* &c.

Meligunis, una ex Æoliis, quæ & *Lipara.* Callimachus *Hymno in Dianam*,

Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ (Λιπάρη νέον, ἀλλὰ τότ᾽ ἔσκεν
Οὔνομά οἱ Μελιγουνίς.)

De ratione nominis conſule Boch. *De Phœn. Col.* 1. 27.

Melilla, vulgò quoque *Melilla*, urbs Gabetæ, in Fezzæ regno, ſub Hiſp. ab an. 1497. Aliàs *Ryſſadirum*: ad mare Mediterr.

Melilotum, urbs Floridæ, caput regni Apalatæi, ſatis ampla & culta, in prov. Bemarina, ad rad. montis *Olaimy.* Briſtochius Anglus. Vulgò *Melilot.*

Melina, urbs in Argo, unde Venus *Melinea.* Steph.

Melinda, Gall. *Melinde*, urbs ampla Zanguebariæ, regni cognom. caput, in ora littor. Oceani Æthiop. Cum portu commodo, aliàs à Luſitanis expugnata. Media inter Magadoxum ad Bor. & Quiloam ad Auſtr. 400. m. p. utrinq; Arx adhuc ſub Luſitanis.

Melinophagi, populi Thraciæ. Stephan. ſic dicti, quòd panico vitam tranſigant, Ferrar.

Melinus de S. Gelaſio, Abbas, Poëta celebris, Franciſco I. & Henrico II gratus. Sanct. Marth. *elog. l.* 1.

Meliodunum, Germ. urbs, Ptol. Bohemiæ urbem ex eâ facit Lazius, quæ *Milenſcko* nunc vocatur. 2. leuc. à Taborio. Item, in finibus Biturigum, vulgò *Mehun*, quod aliis *Magdunum*. Ferrar.

Melipia, Mœſiæ opidum. Anton.

Meliſe, opidum Magnæ Græciæ. Ovid. *Met.* 15.

Thurinoſq; ſinus Meliſenq; & Japygis arva.

Meliſſa, Meliſſi Cretenſium regis filia, quæ unà cum ſorore Amalthea, Jovem caprino aluit lacte. Hanc primùm mellificium ferunt inveniſſe, unde *Meliſſam* finxere in apem fuiſſe converſam, Columella 9. 2.

Meliſſa, Periandri Corinthiorum tyranni uxor: quam ille, concubinarum delationibus temerè credens, cùm gravida eſſet, pedibus conculcans interemit. Laertius *in Vitâ Periandri*. Item filia Epidamni. Steph. in *Dyrrhachio*.

Meliſſa, urbs Libyæ, unde regio *Meliſſea*. Vide Steph.

Meliſſeus, de rebus Delphicis ſcripſit, teſte Joanne Tzetze *Chil.* 6. *Hiſt.* 9.

Meliſſopetrium, opp. Armeniæ. Curop.

Reges & Viri illuſtres.

Meliſſus, Cretenſium rex, pater Amaltheæ & Meliſſæ, vide *Amalthea*. Item Grammaticus muneri datus Mæcenati, & manumiſſus ab eo. Vid. infra. Tranquillus.

Meliſſus, maritus Inachiæ, matris Phoronei, ſecundus Argivorum R. primus Leges condidit. Euſeb. *lib.* 6. *Præp. Evang.* & *in Chron.* Marcus *Meliſſus*, Spoletanus, celebris ſub Auguſto Grammaticus, & Herius *Meliſſus*, ſub Adriano. Aul. Gell. *Noct. Attic. Lib.* 18. C. *Meliſſus*, libertus Mæcenatis, Comicus, ab Auguſto Bibliothecæ ſuæ præpoſitus. Auctor togarum trabeatarum. Sueton. *de Illuſtr. Orat.* Hujus meminit Ovidius, *eleg. ult. de Ponto*:

Et tua cum ſocco Muſa Meliſſe levis.

Meliſſus, inter Hiſtoricos fortaſſe nomen meretur, de quo Palæphatus *initio lib. de Incredibilibus*; vide Voſſium *de H. G. l.* 3. & 4. Alius quoque *Meliſſus* ille, ex quo Plin. profeciſſe ſe fatetur dum conſcriberet libros 7. 9. 10. Item *Meliſſus* Samius, fil. Itagenis, Parmenidis auditor, Philoſophus, civibus ſuis, ut Epheſiis, quibus ab Heraclito impensè commendatus erat, charus; His præcepta plura dedit, Remp. adminiſtravit, claſſique in bello præfuit. Univerſum credidit infinitum, immutabile, immobile, unicum, ſibi ſimile, plenum. De divinitate nihil certi poſſe dici aſſeruit. Olymp. 84. Euſeb. *in Chron.* Diog. Laërt. *lib.* 9. *Vit. Philoſ.* Apollodorus.

Meliſſus Schedius Paulus, Francus, Comes Palatinus & Eques, Poëta laureatus, Civis Rom. Obiit Anno Chr. 1539. Poëmata ejus extant.

Melita, Inſ. maris Libyci, inter Siciliam & Africam, à Pachyno promunt. 70. m. p. à Camarina 84. Ipſa longa 20. lata 11. circuitu 60. Sedes equitum Hieroſolymorum, ipſis à Carolo Quinto Aug. poſt amiſſam Rhodum dono data. *Malta* vulgò, Gallis *Malte*, cum urb. cognomine Epiſc. ſub Arch. Panormitano. De eâ Ovid. *l.* 3.

Fertilis eſt Meliſe ſterili vicina Coſyra.

Huc appulit D. Paulus poſt naufragium. Act. 28. Quiſquis Hebraicè ſcit, facilè nomen ejus eruat ex Diod. Sic. qui *l.* 5. ſic habet. *Siciliæ verſus Meridiem tres inſulæ, mediæ in pelago objectæ ſunt, quarum unaquæq; urbem habet*, καὶ λιμένας εὐκαιροῦντας τοῖς χειμαζομένοις σκάφεσι παρέχεται τὴν ἀσφάλειαν, καὶ πρώτη μέν ἐστιν ἡ ὀνομαζομένη Μελίτη. Et paulo pòſt. *Eſt autem hæc Phœnicum Colonia, qui cùm negotiationes ſuas ad Oceanum uſq; extenderent*, ΚΑΤΑΦΥΓΗΝ εἶχον ταύτην εὐλίμενον οὖσαν καὶ κειμένην πελαγίαν, hoc eſt, *In REFUGIUM habebant hanc inſulam eo quòd & portubus commoda, & in medio mari ſit ſita.* Id ipſum enim ſignificat *Melita* nomen. Pœnorum ſiquidem ſermone מליטה *Melita* eſt *refugium* vel *effugium*. Radix מלט *malat* in Piel eſt *liberare & eripere*, & in Niphal *liberari, eripi, evadere, fugere* denique & *effugere*. V. Bochart. *Geogr. p.* 550. &c. Hæc Inſ. Baudrando prius fuit ſub Barbaris, dein ſub regno Tunetano. Fere 500. leuc. à freto Herc. in Ort. 600. à Syria in Occ. Longa eſt 25. mill. lata 15. 60. mill. diſtat à Pachyno prom. in Bor. Aliàs erant in ea urbs Melita, nunc *Medina*, ubi Sedes Ep. & Junonis Fanum, *Caſtello di S. Angelo*. Nunc etiam Valeta, urbs munitiſſima, Burgus, & urbs S. Michaëlis ſeu *l'Isle de la Sangle*, à M. illo Magiſtro dicta, qui eam Inſ. fecit foſsâ manuductâ.

Melita, inſ. maris Hadriatici, Dalmatiæ adjacens, inter oram illius, & Corcyram Melænam 12. m. p. quot patet in latitud. longa 30. Canibus Melitæis, qui olim in deliciis, nobilis, ab Epidauro 70. m. p. Nunc *Meleda*, Slavis *Mliet*, cum oppidul. cognom. Sub Rep. Raguſina. De Melitæis catulis autem Athen. *libr.* 12. qui eos ſcribit maximè apud Sybaritas in deliciis fuiſſe. Unde *Melitæus catellus*, Prov. de eo, cujus opera nulli rei feriæ conducit.

Melita, Melitene Ptol. *Malatia* Nigro, urbs Armeniæ min. apud Euphratem flu. Melitenes reg. caput, à Samoſatis 90. m. p. in Bor. A Cæſareâ 228. in Ort. Item op. Brutiorum in Calabriâ ulter. vulgò *Meleto*: Epiſc. ſub Arch. Rhegino, apud Hipponium, inde 5. mill. paſſ. Vid. infra.

Melita quoque, penult. productâ, Cic. quæ poſtea Miletus. *Meleto*, urbs Calabriæ ulter. 5. m. p. ab Hipponio. Terram novam verſus 25.

Melitaenſes, Phthiotidis pop. Straboni, quos aliquando Pyrrhæ nomen geſſiſſe ſcribit. Eorum urbs *Melitara*, Ptol. *Melitea* Strabon.

Melite, vicus in tribu Oeneide. Steph. Item Atticæ oppidum. Plin vicum Plutarchus vocat *in Solone*.

Melitene, Suſianæ ad Tigrim fluv. regiuncula, Ptol. *Aratgelaran* Caſtaldo. *Suar* Theveto. Ptolomæo regio eſt Armeniæ min. ad Euphr. *Boſoch* Caſtaldo, *Suar* Nigro, *Melatie* autem Leuncl. cum urbe cognom. Archiep. quæ, Reineccio teſte, apud belli ſacri ſcriptores, *Malatina* & *Melotania* dicitur. Baudr. Empta Saracenis à Conſtantinop. an. 932.

Melitene, urbs Cappadociæ. Steph.

Melitides, nomen ob ſtultitiam à Comicis nobilitati, cujus Ariſtophanes *Ranis Act.* 4. *ſc.* 1. & Lucianus *in Amoribus* meminit.

Melitina legio, precibus ſuis fulmina ac nimbos cœlitus, contra Quados, impetravit, ſub Antonino Phil. A. C. 175. P. Oroſ. *l.* 7. *c.* 15.

Melitis, unus ex feliciſſimis illis fatuis, quos Homerus ſuo carmine nobilitavit. Is non poterat numerare ſupra quinque, ductaque uxore novam nuptam non attigit, veritus, ne ſe illa accuſaret apud matrem, cujus ſtultitia abiit in Proverb. *Melitide ſtultior*. N. L.

Melito, Epiſcopus Sardenſis, cujus meminit Euſeb. *Hiſt.* 4. 26. Sec. 2. M. Aurelio Antonino Imper. excellentem pro Chriſtianis apologiam obtulit. Scripſit præterea libb. 2. de Paſchatis feſto, de vita Prophetarum, de Eccleſia, de die Dominica, de Fide, de Baptiſmo, &c. quæ omnia injuriâ temporum perierunt. Idem Euſeb. *in Chron.* A. C. 170. Hieron. *de Script. Eccl. cap.* 24. &c. Alius qui de familiis Athenienſium commentarium fecit. Harpocration in Κάθετος.

Melitopolis, Strab. urbs Bithyniæ, aliis urbs Myſiæ min. Epiſc. prius ſub Arch. Cyziceno, poſtea Metropolis, Ferrar.

Melitta, urbs ab Hannone conſtructa ad Atlanticum mare. Arrian. *in Periplo*.

Melittaa, urbs Theſſaliæ. Theopompus & Philo Μελίτταν vocant, unde *Melittenſis*. Steph.

Melitus, V. Voſſ. *de P. G.* nomen ejus qui Socratem accuſavit. Fuit Orator & Poëta Trag. qui *Socratem* ſcripſit; ut frigidus, moribus pravis, & chororum vilium compoſitor, traducitur *Ranis* Ariſtoph.

Melituſa, vide *Meligone*.

Melituſſa, urbs Illyriæ. Steph.

Sp. Melius, vir Equeſtris ordinis ac prædives, largitione frumenti delinito populo, quum conſilia regni agitaret, vocatus à Dictatore L. Quintio Cincinnato, quòd ad illum venire nollet, opem plebis invocans, à C. Servilio Ahalâ Magiſtro Equitum interemptus eſt, an. U. C. 314. Bona publica facta, domus diruta & area *Æquimelium* dicta. Varro *l.* 4. *de L. L.* Val. Max. 6. 3.

Melixandrus, Mileſius, Lapitharum, & Centaurorum bellum ſcripſit. Ælian. *Var. Hiſt.*

Melizigara, Indiæ intra Gangem emporium. Arrian. *in Periplo*.

Melizigeris, Indiæ intra Gangem inſula.

Mella, aliàs *Annaus*, Eques Rom. frater Senecæ, pater Lucani, V. Tacit. *l.* 16. *c.* 17.

Mella, fluvius, vide *Mela*.

Mellaria, Inſ. aliàs, nunc ſcopulus maris Tyrrh. in ora Hetruriæ, ante Liburnum, à quo vix diſtat 5. mill. in Occ. & vix viſitur à præternavigantibus. Aliis *Manaria*, vulgò *la Mallora* dicitur.

Mellaria, urbs Hiſp. Bæticæ exciſa, inter Tariffam, & Bellonem 2. leuc. *Betar de Melena* Morali: patria Pomponii Melæ.

Mellaria altera, op. Hiſp. Bæt. mediter. in Extremaduræ confin. à Corduba 14. leuc. Emeritam verſus. *Puente Ovejuna*, teſte Morali. Utraque *Mellaria*, à *mellis* copiâ dicta eſt.

Mellentum, an à molis? vulgò *Meulan*, caſtrum vel opp. Galliæ, in Veliocaſſibus, ad Sequanam: cujus pars eſt in inſ. Sequanæ, dicta *le fort de Meulan*. Ibi Comites olim *Mellentini* opibus, armis viriſque florentes. Partem aliquam oppidi pertinuiſſe antehac ad Archidiaconatum Pinciacenſem *l'Archidiaconé de Pincerais*, qui unus eſt ex Archidiac. Eccleſiæ Carnutinæ, colligere eſt ex literis Ivonis Epiſc. Carnut. ad Clericos Mellentinos, Vid. Hadr. Val. *Not. Gall.*

Mellinga, oppid. elegans Helvetiæ, in Argovia, ad Ruſam flu. qui hic ponte inſigni jungitur, 1. mil. Germ. infra Bremogart. Olim ſub Habeſpurgiis Comit. quibus fidelem operam in prælio Tättvillano A. C. 1351. & Sempacenſi A. C. 1386. præſtitit. Suburbium ejus ab Helv. incenſum A. C. 1388. ipſumq; oppidum cum Bremogarto A. C. 1415. à Tigurin. quibus & alii Helvetii acceſſere, occupatum nomine Imperii, & utrumq; poſtea à Sigiſm. Imp. iiſdem oppigneratum eſt, ſalvis tamen veteribus civium juribus & privilegiis: à quo tempore octo Helvetiorum pagis ſubeſt. Horribili incendio arſit, A. C. 1504. malitiâ exulis cujuſdam: Miſſa cum imaginibus A. C. 1529. ibidem abolita, ſed A. C. 1531. reſtituta eſt. Vid. Stumpf. *de Argovia l.* 7. *c.* 10. Stettlerum, Simlerum, &c.

Melli-

Meliſurgò, Macedoniæ op. inter Theſſalonicam, & Apolloniam. Anton. Ultra Theſſalonicam 30. m. p. Amphipolim versùs diſtat, Ferrar.

Mello, vel *Mello*, ambitus montis Sion interior, quem Reges incluſerant muro, vel, ut alii volunt, urbs non ita procul hinc, cujus cives Abimelech regem ſibi conſtituerunt. Jud. 9. Ab hoc loco David cœpit munire terram. 2. Reg. 5. Salomon hanc reparavit. 3. Reg. 9.

Mellona, ſive *Mellonia*, Dea mellis Romanis putabatur, Vide Arnobium.

Mellothi, nomen viri. 1. Par. 25.

Mellotum, vulgò *Mello*, vel *Merlou*, locus Galliæ, in finibus Bellovacorum; ad fluv. Taram.

Melluch, nomen viri. 1. Eſdr. 10.

Mellum, regnum Nigritiæ, ubi Niger fluv. in plura brachia ſcinditur; Vulgò *Mells*. Habet ad Ort. regnum Mandingæ & Maleguetam, ad Occ. Oceanum Atlanticum.

Mellus, urbs Græciæ, condita eodem tempore, quo Thaſus, & Paphus, anno ante U. C. 675.

Melnicum, opp. Bohemiæ, ad Albim, ubi Muldam recipit, 4. mill Germ. infra Pragam in Bor. Leitomerium verſus. Vulgò *Melnick*.

Melo, nomen fluvii, qui *Nilus*, & *Geon* dicitur.

Melobosis, Nympha, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. *in Theog.* ab *ovibus paſcendis* dicta.

Melocabus, Germ. urbs. Ptol. *Coburg* Villanovano; ad amnem *Krempen*, urbs culta. Chattorum olim Aliàs Duces habuit proprios, nunc ſubeſt Duci Sax. Altemburgenſi. Cum arce eleganti, 8. leuc. à Smalcalda in Eur. V. ſuprà in *Coburgum*.

Melodunum, op. Epiſc. inter Celtas, vetuſtiſſimum, ac jam inde à Julio Cæſare non ignobile, in inſula fluminis Sequanæ poſitum, vicinum Lutetiæ, ab eâ ſolùm diſtans 20. milliaribus. Hic Childebertus R. Chlodovei M. filius, Epiſcopum cupiens ordinari, obſiſtente Leone Senonum Epiſcopo, fruſtra fuit. Gallicè *Meleun en Gaſtinois*. *Melledunum* in antiqq. libris, *Mecledunum* Gr. Turon. *Opp. Senonum* Cæſari: Diſtinctum à Metioſedo Pariſiorum ſeu Corbolio, contra quàm Scaliger ſtatuit. Nunc urbis area ipſam Inſ. & utramque Continentis ab oppoſito ripam, inſtar Lutetiæ Pariſ. occupat. Eſtque partim in Bria, partim in Vaſtinio, in Præfectura tamen Inſ. Franciæ. 10. leuc. à Lutetia in Mer. 4. à Fontebellaqueo, 7. à Monaſteriolo, ad fines Icaunæ in Circ. Baudr. Urbs olim cum tit. Comitatus, ab Hugone Capeto Burchardo ipſi gratiſſimo, donata, ſub Roberto R. ab Eude Campaniæ Comite argenteis haſtis expugnata, ſed à Rege recepta eſt, an. 999. Bellis Anglicis Fortunæ pila. Pagani de Meleun meminit Maria Trecenſis Comitiſſa, in literis ad patrem Ludovicum VII. R. ex quo intelligitur, ante annos 500. Melodunum *Meleun* dici cœpiſſe. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.* Duchenius *antiq. urb. Gall.* Ruillardus, *hiſt. Melodun.*

Meloeſſa, inſ. ex Sirenis una, non tam à pomorum, quàm pecorum abundantiâ dicta. Plin. 3.10. 7. m. p. à Caulone. Stephano *Μηλῶσσα* inſula eſt juxta Iberos.

Melon, Aſtrologus, qui cùm eſſet militiæ aſcriptus, videretque peſſimè parti ſuæ futurum, inſaniam mentitus domum ſuam incendit, ut miſſionem, & militiæ vacationem impetraret. Plut. *in Nicià*. Vide *Meton*. Item Darii ultimi interpres, de quo Vide Curt. *libr* 5.

Melos, inſula oblonga Cretæ adjacens, à Bor. in Auſtr. extenſa, & urbs Epiſc. ſub Arch. Rhodienſi, in parte mer. cum tribus caſtris. A Peloponneſo promunt. Scyllæum, à Creta Dictynneum habens. Strabo. Inter Cycladas numeratur à Pomponio 2.1. Hanc prius (inquit Steph.) Phœnices habitaverunt, unde & *Byblus* vocata eſt à Bybliis Phœnicibus, item *Zephyria*. Hinc Diagoras Melius, Socrates, & Ariſtophanes. Pop. *Melii*. In Theſſalia verò pop. quidam *Melienſes* dicuntur. Eſt & vicus Acarnaniæ, à quo & *Melicus*. Porro prior *Melos* à Callimacho *Mimallis* dicta eſt. *Milo* hodiè Sophiano. Gaudet portu capaciſſimo; 36. m. p. à Cydonia, urbe Cretæ in Sept. uti 70. à Scyllæo prom. in Eur. Eiadjacet ad Auſtr. Inſ. parva, *Antimelo*. Baudr. Melon autem hanc, à mali rotunditate dictam volunt, quia, Plinio auctore, *inſularum rotundiſſima eſt*. Feſtus *à Melo, qui ex Phœnice ad eandem fuerat profectus*. Sed Hebraicè מלא *melo* eſt *plenitudo*, vel *expletio*. Hic ſulphur laudatiſſimum. Rem de hâc inſulâ refert Philoſophus *in lib. Mirabilium*, quæ ſuperat omnem fidem: Φασὶ δὲ καὶ ἐν Μήλῳ τῇ νήσῳ ἐν τοῖς ἐξορυσσομένοις τόποις τῆς γῆς πάλιν ἀναπληροῦσθαι γίγνεσθαι. Vult in effoſſæ locum terram aliam ita ſuccedere, ut foſſa per ſe repleatur. Quod miraculum, ſive verum, ſive fictum, ſi modò fuit creditum, potuit dare nomen huic inſulæ. Porro מלא *melo*, id eſt, *plenitudo* Ebræis, cùm de frugibus agitur, *maturitatem* ſonat, nec non *copiam* & *ubertatem*. Utrovis ſenſu ſumpſeris, in Melon inſ. mirè congruit. Theoph. *de cauſ. Plant.* 4.12. Τὸ γὰρ περὶ Μῆλον συμβαῖνον τὸ πλεονάκις, ὅτι τὸν ὑγιῆ αἰθρίαν θερίζειν ἅμα τοῖς πρώτοις, ἐπὶ πολὺ χρόνον ἀντίον, ὡς ἐκτρέφειν. Idem habet *lib.* 8. *c.* 3. Vide Bochart. *Geogr. pag.* 454. 455.

Melos, opp. Theſſaliæ, à Nicia Athenienſ. Duce, machinis & fame expugnatum. Hinc *Fames Melia* Prov. Thucydidi *Melias*. Vid. *Melus*.

Melphes, fluv. Lucaniæ in ſinum Pæſtanum, apud Palinurum promunt. influens, *Molſa* Leandro, cis Apenninum, nunc *Molpa* Baudr. in Principatu citer. Exonerat ſe in mare Tyrrh. inter Sinus Laum, ubi caſtrum parvum cognom. & Pæſtanum. 12. m. p. à Policaſtro in Occ.

Melphia, vel *Melphis*, urbs Lucaniæ, media ferè inter Neapolim, & Tarentum. Epiſc. ſub Arch Compſano vel Sipontino, Ferr. *Melfi* hodiè. Parvi circuitus, in Baſilicata, 4. mill. ab Aufido, & à limite Capitanatæ, 16. in Ort. à Compſa, 65. à Neapoli etiam in Ort. Tarentum verſus, à quo 80. diſtat. Baudr.

Melpia, Arcadiæ vicus. Pauſan.

Melpinum caſtrum, vulgò *Merpin*, ad Carantonum Gall. fluv.

Melpis, ſeu *Melphis* Strab. *Melfa*, fluv. Latii, ex agro Arpinate oriens, juxtaque Aquinum urb. decurrens, demumque in Lirim labens.

Melpomene, una Muſarum, Tragœdiarum inventrix, à *modulando* nomen trahens. Pingitur vultu ſerio, induta magnificâ veſte, ſceptra coronasque alterâ manu, pugionem alterâ geſtans. De ea Virgil.

Melpomene tragico proclamat mœſta boatu.

Horatius, ——— *Præcipe lugubres*
Cantus Melpomene. ——

Melpomenos, Bacchus ab Acharnenſibus ſic dictus, quaſi dicas *cantu oblectabilem*.

Melpum, Inſubriæ op. amplum, *Melzo* Merulæ. 13. m. p. à Mediolano, in Ort. hybern.

Melſus, Hiſp. flu. in cujus viciniâ æſtuarium eſt, ut ſcribit Strabo, quo Cantabros ab Aſturibus dividit.

Meltianus pagus, pars Meldici in Gall. agri, vulgò *le Multien*.

Meltias, nomen viri. 2. Eſdr. 3.

Melugda vel *Melunda*, locus Galliæ, in Lingonibus, *Molome en Tonerrois*, cum Mon.

Melus, filius Mantûs, à quo *Moloïs* Lesbi locus. Steph.

Melus, op. Theſſaliæ, quod Nicias Athenienſ. dux fame expugnavit, unde Prov. *fames Melia*.

Meluſina. Vid. *Luſignanum*.

Meluſſa, juxta Iberos inſula. Steph.

Melyerſes, Aſiæ min. pop. Herodotus.

Melzitanum, opp. Africæ propr. Plin. Auguſtin.

Memacenis, valida gens Aſiæ, qui 50. equites Macedonas, ad deditionem adhortantes, hoſpitaliter primò interceperunt, dein graves epulis ac ſomno adorti interfecerunt. Curt. *l.* 8. *c* 42.

Membliarus, unus ex Cadmi ſociis, Theram inſulam condidit. *Membliarus* item inſ. prope Theram, & Anaphen, à *Membliaro* Cadmi ſocio. Dicitur & *Bliarus* per aphæreſin. Steph. Vide Bochart. *de Phœn. Col. l.* 1. *c.* 15.

Membrum. Africæ propriæ urbs. Anton. inter Carthag. & Hipponem Zarethum.

Memelium, vulgò *Memel*. opp. munitum Pruſſiæ Duc. in confin. Samogitiæ, juxta Curonenſem lacum, ubi in mare Balth. ſe exonerat. Sub El. Brandeburg. 35. mill. à Libavia in Mer. 70. à Regiomonte in Sept. In tractu *Schlawonia*; Curlandis *Cloupede*. Arcem habet validam, cum portu capaci.

Memerſium, vulgò *Memers*, opp. prov. Cenomanenſis, juxta fontes amnis Diræ, in limite Perlici tractus. 6. leuc. ab Alenconio in Eur. 9. à Cenomano in Cæc.

Memma, & *Menna*, peninſ. parva Angliæ, in Cornubia, juxta Damnonium prom. inter Falmuthum portum ad Ort. & montem S. Michaëlis ad Occ. Cum aliquot viculis, in ora maris Brit. in intimo Cornubiæ receſſu, *Meneg* vulgò.

Memmate, Vide ſupra in voce *Gabali*.

Memmii, à Mneſtheo, Æneæ comite, plebëii & prætorii tantùm. *Reguli* cognomine.

Memminga, vulgò *Memmingen*, urbs Imperialis, Sueviæ, prope Ilarum fluv. 7. mill. Germ. ab Ulma in Auſtr. 9. ab Auguſta Vindelicorum in Africum. In *Algea* tractu. *Druſomagus* antiqq. quibuſdam. Baudr. Dicta eſt à Memmingo conditore, viro prædivite, à quo in dira fame, ut alii homines poſſent, multis eorum conductis extructa eſt. Priuſquam ad Imperium pervenit, Comiti *de Mergau* ſubfuit. Adminiſtratur partim ab Optimatibus, partim à populo, in tribus 12. diviſo. Vid. Limnæum Enucl. *lib.* 4. *c.* 36.

Memmius, civis Rom. ambitûs poſtulatus à Q. Curtio. Cic. *ad Quintum fratrem l.* 3. Hic Largio rivali brachium aliquando mordicùs arripuit: unde Prov. *Lacerat lacertum Largii mordax Memmius*. Porro *Memmiam* gentem plebeiam fuiſſe, declarant Tribunatus plebis à Memmiis geſti. Veruntamen ſi nobilitas antiquitate penditur, nobiliſſima eſt: A Mneſtheo enim Trojano oriundam eſſe traditum eſt, idque teſtatur Virgil. *Æn.* 6.

Mox Italus Mneſtheus, genus à quo nomine Memmi.

Itaque non immeritò Lucretius C. Memmium Gemellum Lucii filium, ad quem ſuos libros miſit, claram Memmii propaginem dixit. Hic *Memmius* Gemellus eſt, ad quem ſcriptæ ſunt epiſtolæ aliquot à M. Tullio *l.* 13 *Epiſtolarum*, qui cùm præfecturam Bithyniæ non dextrè ſatis adminiſtraſſet, apud Jul. Cæſ. delatus & abſolutus

poſtmodum verò, cùm idem munus denuo obiiſſet, in exilium pulſus eſt. Orator & Poëta, ſed ſeverior paulo. Cic. *in Bruto.* A. Gellius *l.* 19. *c.* 9. Ovid. *Triſt.* 2.

Quid referam Ticida, quid Memmi carmen, apud quem
Nomen adeſt rebus, nominibusq; pudor?

Vid. Lambinum *præfat. ad Lucretium.*

Memmius Regulus, poſt Imperatorem, clariſſimus Romanorum, adeò ut Nero æger valetudine interrogantibus, in quo potiſſimum Reſp. præſidium haberet, in *Memmio Regulo* reſponderit. Vixit tamen poſt hæc quiete defenſus, & quia novâ generis claritudine, neque invidioſis opibus erat. Mortuus Cæſonio Præto, Petronio Turpiliano Coſſ. Tacit. *l.* 14.

Memna, peninſula Albionis. *Meneg* Camdeno. V. *Memma.*

Memnium, op. Meſopotamiæ apud Babylonem, ubi fontes bituminis multi.

Viri illuſtres.

Memnon, filius Tithoni fratris Laomedontis ex Aurorâ ſuſceptus: qui cum maxima Orientalium populorum copia in auxilium Priamo venit, & in pugnâ ab Achille occiſus, vel ut alii tradunt, ex inſidiis à Theſſalis interfectus eſt. Hic cùm in rogo cremaretur, precibus Auroræ in avem mutatus eſt, ex eademque pyra multæ aliæ aves evolarunt, quas *Memnonias* vocarunt, quæ quotannis ex Æthiopiâ in agrum Iliacum dicuntur advolare, Memnonisque ſepulchrum ter luſtrare, deinde duas in partes diviſæ roſtris, unguibusque concurrere, & generis ſui authori ſanguine ſuo parentare. Ovid. *Met.* 13. Hunc literarum inventorem A. M. 2232. Anticles, apud Plin. *lib.* 7. *cap.* 58. refert. *Memnonis effigies,* de qua Tac. *Annal.* 2. *Cæterum Germanicus aliis quoq; miraculis animum intendit, quorum præcipua fuere Memnonis ſaxea effigies, ubi radiis ſolis icta eſt, vocalem ſonum reddens,* Dionyſius *Verſ.* 249.

—— Ἔνθα γεραιὸς
Μέμνων ἀντέλλοντι ἑὴν ἀσπάζεται Ἠῶ.

Lucianus *in Toxari,* Τὸν δὲ Μέμνονα βοᾷν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον. Juven. *Sat.* 15.

Dimidio magicæ reſonant ubi Memnone chordæ.

Vide Strab. *lib.* 17. Pauſan. *in Atticis,* Philoſtratum *in vitâ Apollonii,* Tzetzem *Hiſt. Chil.* 6. 64. &c.

Memnon, frater Mentoris, quorum ſoror Artabazo nupta, Darii Perſarum regis dux exercitûs, Rhodum, Chium, Methymnam, Ereſſam ac Pyrrham & Mitylenem vel occupavit, vel vi cepit, quo tempore Alexander primùm in Aſiam trajecit.

Memnon, Andromacho vivo à Samaritanis exuſto, in adminiſtranda Cœleſyria, ab Alexandro, ſuffectus. Curt. 4. 73. Poſtea Arachoſiis Prætor datus. *lib.* 7. *c.* 16. 4000. peditum & 600. equitum in præſidium relictis. Ex Thracia, in ſupplementum equitum 6000. adduxit. *lib.* 9. *cap.* 17. Item Prætor, ab Alexandro Thraciæ præfectus, Vid. Diod. *l.* 17.

Memnon, hiſtoricus, ſcripſit de rebus Heracleæ Ponticæ, ſub Auguſto. Photius *cod.* 224. Vide Voſſ. *Hiſt. Gr. p.* 182.

Memnon, inſidiator Leuconis, Boſphori Tyranni, per Alcibiadem Byzantium legatum. Polyæn. *l.* 5.

Memnones, Æthiopiæ pop. Plin.

Memnonia, Herodoto Suſa dicitur.

Memnonis regia, quæ *Abydus* Ptol. V. ibi.

Memnonis ſepulchrum, prope Belum fluv. & Cendeviam pal. Joſ. 2. *bell.* 9. In tr. Aſer.

Memoria, fons mirus, de quo ſic Plinius; *In Bœotiâ ad Trophonium, juxta fluv. Orchomenum, duo ſunt fontes, quorum alter memoriam, alter oblivionem adfert, inde nominibus inventis.*

Mempheus, mons circa Theſſaliam.

Memphi, pop. Memphim habitantes.

Memphis, Hebr. *Meph,* vel *Noph,* & *Migdol,* urbs Ægypti exciſa, olim regia, ab Oſiride condita, apud verticem Deltæ, ex adverſo Babylonis à vertice 15. m. p. in Auſtrum diſtans. Ibi papyri copia. *Ægyptia Memphis* Lucano dicitur *l.* 1. Martialis,

Barbara Pyramidum ſileat miracula Memphis.

Pyramidum iſtarum veſtigia adhuc cernuntur. Locus *Menchis,* & *Mitz ir* hodie Poſtello. Sunt qui *Cairo* eſſe putent, ſed Memphis ex altera parte Nili fuit, è regione Cairi. Quin & *Memphim* Arcadiæ Ægyptiacæ urbem memorat Dioſcorides *l.* 4. cujus mentionem faciunt Euſtath. Lib. Notit. & Steph. Horat. 3. *Od.* 26.

Carens Sithonia nive Memphis.

Vide quoque Ovid. 2. *Amor. eleg.* 13. Propertium *libr.* 3. Hinc *Memphitis,* patronymicum fœmininum, Juv. *Sat.* 15. Tibullus *Eleg.* 1. 7. &c. Item *Memphiticus.* Ovid. 1. *Art. Am.*

Mempricus, Rex Britanniæ qui fratrem Malyn exuit vitâ, ut eo mortuo regnaret. Volater.

Mempſis, ab Arrhibæo bello petitus, ne intra mœnia concluderetur, omnia extra muros protulit, & manifeſto deſperationis indicio, adverſarium à conflictu deterruit. Polyæn. *lib.* 7.

Mena, Dea apud Romanos, quæ menſtruis floribus præeſſe putabatur. Item primus Ægyptiorum rex an. mundi 1251. Diod. Sic. Item inſulæ duæ in Hippadis pelago. Ptol.

Mena, Plin. *Menabon* Diodoro, Siciliæ op. mediterraneum. Ptol. *Meneo* vel *Mineo.* Vide Cluver. *Sicil. Ant. l.* 2. *c.* 9. apud Palicam urbem dirutam, 2. m. p. à Leontinis 12. ab Enna 36. Syracuſas verſus ſupra 30. Pop. *Menenii* Cicer. *Menanini* Plin.

Menæchmi, nomen comœdiæ Plautinæ.

Menæchmus, Philoſophus Platonicus Proconneſius, Eudoxi auditor; vixit temporibus Platonis. Item hiſtoricus Sicyonius. Voſſ. *Hiſt. Gr.* 1. 11.

Menais, fons Leontinorum, per quem cives timent jurare. Vibius.

Menajus, vulgò *Menai,* fluv. Walliæ Bor. ſeu potius Fretum, Monam Inſ. ab Arvonia prov. ſeparans. Ei inſident Arvonia, Bangoria, & Bellomariſcus, urbes.

Menalcas, paſtoris nomen apud Virg. *Ecl.* 3.

Menalippe, Antiopes Amazonum reginæ ſoror, ab Hercule in bello Amazonico capta, quam cùm ſorori reſtitueret, accepit precium arma reginæ, & baltheum: Nam hæc quoque ex eo bello reportare fuerat juſſus ab Euryſtheo. Juvenal. *Sat.* 8.

Syrma vel Antigones, vel perſonam Menalippes.

Menalippides, poeta Melius genere, ſcripſit Dithyrambicorum plures libros, & poemata Lyrica, & epigrammata, & elegos. Hujus ex filiâ nepos *Menalippides* junior, item poeta, ſcripſit Lyrica & Dithyrambica. Vixit, mortuusque eſt apud Perdiccam regem Macedoniæ. Suidas.

Menalippus, civis Thebanus, qui cùm Tydeo ad Thebas vulnus lethale infixiſſet, ille ſibi hoc mortis ſolatium à ſuis præſtari petiit, ut antequam moreretur, Menalippi caput ad ſe referrent, quod cùm non exiguo ſuorum, hoſtiumque ſanguine obtinuiſſent, feræ ritu dentibus dilaniavit, tandemque, veluti vindictæ ſatur, æquiore animo expiravit, Statius *Theb.* 8. Item Tydei frater, quem Tydeus in venatu fertur peremiſſe, obque id fratricidium exulaſſe. Item Trojanus quidam, ob virtutem à Priamo, filii loco, amatus.

Menambis, opp. felicis Arabiæ. Ptol.

Menan, Vid. *Memma.*

Viri illuſtres.

Menander, Archon Athenis, Olymp. 99. an. 3.

Menander, cùm Succeſſores Alexandri provincias inter ſe partirentur, ſortitus eſt Lydiam.

Menander, Athenienſis, fil. Diophyti, diſcip. Theophraſti, natus Olymp. 109. novæ comœdiæ Comicus, ſtrabus fuit, mente acutus, amore in mulieres inſanus. Scripſit fabulas 80. & epiſtolam unam ad Ptolemæum regem, aliaque nonnulla ſolutâ oratione. Suidas. Quintilianus autem de eo *fine lib.* 8. *Menander,* inquit, *meo judicio diligenter lectus, ad cuncta, quæ præcipimus, efficienda ſufficit. Ita omnium imaginem in vitâ expreſſit, tanta in eo inveniendi copia, & eloquendi facultas, ita eſt omnibus rebus, perſonis, affectibus accommodatus, ut omnibus ejuſdem operis authoribus tenebras obduxerit.* Porro tanto fuit in pretio, ut etiam invitatus ſit à regibus Ægypti, oblatis magnis honoribus & divitiis. Vid. Euſeb. *in Chron.* Caſaubon. *in Athen.* Voſſ. *de Poet. Gr. p.* 57. 58. *&c.* Ovid. *Triſt.* 2.

Fabula jucundi nulla eſt ſine amore Menandri.

Propert. 3.

Librorumq; tuos, docte Menandre ſales.

Idem *lib.* 4.

Sed potius blandi Thais pretioſa Menandri.

Stat. *Sylv.* 2.

Attica facundi decurreret orſa Menandri.

Auſonius,

Conditor Iliados & amabilis orſa Menandri.

Menander Epheſius, hiſtoricus, leges Regum Græcorum & Barbarorum, in unum opus collegit, Joſ. 1. *c. App.* Tertullian. *in Apol.* Theophilus Antioch. *ad Autoloch. lib.* 3. Scalig. *de Emend. temp.* Vide etiam Voſſ. *Hiſt. Gr. l.* 3. *p.* 386.

Menander, Laodiceus Sophiſta, ſcripſit commentarios in artem Hermogenis, & in præexercitamenta Minutiani. Suidas.

Menander, Pergamenus hiſtoricus. De rebus Phœniciæ egit, ut cognoſcere eſt ex orat. Tatiani *adverſus Gentes,* & Clem. Alex. 1. *Strom.*

Menander, Simoni Mago ſucceſſit, ſeſe Servatorem dictitans, ex Olympo ad hominum ſalutem demiſſum, docensque nullo pacto Angelos ab hominibus vinci, aut cogi poſſe, quàm artis Magicæ diſciplinâ, & baptiſmo ab eo traditis, ex quibus immortalitas humano generi proveniat. Epiph. *hær.* 22. Juſt. & Euſeb. *l.* 3.

Menander Protector, ſub Mauritio Imp. Chronicon ſcripſit. Suid. Voſſ. *de Hiſt. Gr. l.* 2. *c.* 23. *&c.*

Menanus, vulgò *Menan,* id eſt mater aquarum, flu. Indiæ ulter. Oritur ex lacu Chiamajo, & poſt long. curſum, per regnum Peguvianum fluit, hinc per regnum Siam, ubi Judiam, urbem reg. rigat, & 30. leuc. Gall. infra in ſinum Siami & Oceanum Indicum exoneratur.

Menanini, Siciliæ pop. Plin.

Menapia, Bactrianæ urbs. Ptol.

Menapii, pop. qui ad utramque Rheni ripam habitant juxtà Nervios, qui pleriſque Julliacenſes & Clivenſes cum parte Geldrenſium eſſe videntur, Eburonibus, & Tungris finitimi. Baudr. fuere ubi nunc Duc. Brabantiæ, à Scaldi ad Moſam uſque protenſi. Eorum opp. fuit Caſtellum Menapiorum, nunc *Keſſel,* ad Moſam.

Quidam

Quidam ipſis & partem Or. Flandriæ tribuunt. Pernam ex Menapiis, commendat Martialis *in Xeniis*.

Menapis, exul apud Philippum, regnante Ocho; poſtea ab Alexandro Hyrcaniæ Satrapes datus. Curt. 6. 22.

Menapiſcus, vicus hodie Flandriæ Comitatus eſt, teſte Divæo: Pro parte, eodem authore, & Meyero Flandria, proavorum memoriâ *Ruthenia* dicebatur, teſtibus Lhuydo & Cœnali.

Menaria, vel potius *Manaria*, inſula parva contra Magonem, à *manis* piſcibus dicta. Plin. 3. 5.

Menariacum, pagus Flandriæ. *Mergen* Belgis, *Merville* Gallis, teſte Ortelio. Etiam *Minariacum* dicitur, Sandero teſte, eſtque *Etayres*, oppidulum Flandriæ, ad Legiam fluv. Aliis eſt *Merville*, oppid. aliàs Morinorum, nunc Flandriæ, in ipſo limite Arteſiæ, 6. leuc. à Nemetocerna in Bor. Caſtellam verſus. Baudr.

Menas, vide *Menns*.

Menaſſeh Ben Iſraël, Judæus, natus Amſtelodami, eruditione inter ſuos magni nominis. Ejus extant: *Conciliator in Pentateuchum: de Creatione mundi: de Convenientia locorum S. Scripturæ, &c.* Obiit circa an. Ch. 1659. *Singulari modeſtiâ, & laudabili S. Scripturas V. T. explicandi ſtudio præditus*, Dilher.

Mencorvum, opp. Portugalliæ, *Mencorvum* quibuſdam, prope Durium fluv. 4. leuc. à confinio regni Legionis in Occ. 10. à Lameca in Ort. *Torre di Mencorvo* vulgò.

Menda, vide *Mende*.

Mendas, Thraciæ populi. Steph. in ora maritim. apud Ænum urbem.

Mende, urbs Siciliæ prope Palicos. Steph.

Mende, Thraciæ urbs, in Pallena reg. Erythræorum colonia, à *Mende* vel *Mendi* muliere dicta. Inde *vinum Mendæum*.

Mendele, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Mendes, urbs Ægypti, juxta Lycopolin, ubi Pana, & hircum colunt, Ægyptiorum linguâ *Mendes* vocatum, cujus libidini excellentiſſimâ formâ mulieres ſubſterni moris fuiſſe, ex Herodoto, teſte oculato, itemque ex Pindaro, Strabone, Ariſtide ac aliis patet. Quam ſuorum irreligioſam religionem defendens Aſclepiades, in libris Θεολογουμένων, ex tali concubitu ortos maximos viros dicebat, in hoc album referens, cùm ex fabulari hiſtoriâ multos, tum ex verâ, Alexandrum, Scipionem, Auguſtum, Cæſarem. Plut. *in Iſide*, Apim hic cultum docet.

Mendeſium, unum ex Nili oſtiis. Plin. 5. 20. Tanitico proximum; *Migrum* vel *Migni*.

Mendeſius, ab Ægyptiis, contra Nectanebum, Rex creatus, ingenti cum exercitu adortus eſt.

Mendeſius, urbs Ægypti, à quâ *Mendeſium* unguentum dicitur. Cives *Mendeſii*, Ovidius *Metam. l.* 3.

Mendiculea, Luſitaniæ opp. Ptol.

Mendoza Johannes, vide *Petrus Caſtellanus*.

Mendriſium, oppidum Italiæ, tertia inter præfecturas Helvetiorum Italicas ſeu Tranſalpinas, ad ſiniſtram lacus Gauni: Luganenſium quondam appendix. Venit cum reliquis, in poteſtatem Helvetiorum, ex dono Maximiliani Sfortiæ, Mediolanenſium Ducis, an. 1513. Germ. *Mendris*. Stumpf. *lib. 9. de Lepóntiis*, Simlerus *de Rep. Helvet. &c.*

Mendus, urbs circa Cariam. Porphyrogenneta.

Menecina, opp. ſeu pag. Brutiorum, in agro Conſentino, à Conſentia urbe, 4. mill. paſſ. Ixio oppid. propinquum. Steph. *Mendicino* vulgò.

Menecles Bacaleus, hiſtoriam prodidit, teſte Athenæo. Alius videtur eſſe Orator Alabandenſis. Strab. *l.* 15. Priorem, vel tertium aliquem ſignat Pind. *Schol. in Olymp. Od.* 2.

Meneclides, Rhetor, unus ex his, qui cum Pelopidâ & Melone in Charonis ædes, contra tyrannos convenerunt: qui cùm à Thebanis æquam cum cæteris gloriæ partem minimè conſecutus eſſet, cùm & procaci linguâ & malis moribus valeret, ſuopte ingenio ad calumniandos Optimates utebatur.

Menecrates, Amphidori filius, ex parte Sicyoniorum, cum Demotimo, Naucrati filio, miſſus ad componendam inter Lacedæmonios & Athenienſes diſcordiam, anno belli Peloponneſiaci octavo. Vide Scholia *in Ariſtoph. Equit.* 336. *G.* Item, unus ex Ducibus Seleuci. Polyæn. *l.* 8.

Menecrates, Medicus Syracuſanus, 105. Olymp. ſub Artaxerxe Ocho, nullam dicitur accepiſſe mercedem medendi. Curabat imprimis ſacrum morbum, tantùm hâc mercede contentus, ut liberati, ſe ipſius eſſe ſervos faterentur, ſe verò Jovem appellabat: De quo lepidam hiſtoriam narrat Ælian. *Var. Hiſt.* 12. 51. *Menecrates Medicus*, inquit, *adeò ſuperbiâ turgebat, ut ſeipſum Jovem appellaret. Miſit autem aliquando literas ad Philippum Macedonum regem, in hæc verba*: Φίλιππε Μενεκράτης ὁ Ζεὺς εὖ πράττειν. Ad eam autem reſcripſit Philippus: Φίλιππος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Συμβουλεύω σοι μετοικίζεσθαι ἑαυτὸν ἐπὶ τὰς κατὰ Ἀντίκυραν τόπους. Quibus eleganter hominem non eſſe ſanæ mentis ſignificavit. Eandem hiſtoriam habes apud Athenæum *lib.* 7. nec non apud Euſtath. *in Iliad.* Λ. vide Suidam in Μενεκράτης. Sed & alteram hiſtoriam de *Menecrate* non invenuſtam exhibet nobis idem Ælianus, *prædicto loco: Aliquando lautiſſimum convivium inſtruxit Philippus, ad quod illum etiam invitavit, ſeorſimque ei menſam juſſit apparari, & apponi acerram, ſuffitumque fieri. Reliqui verò epulabantur, eratque admodum opipara cœna. Menecrates itaque primò ferebat, gaudebatque honore; Poſtquam verò paulatim fames obreperet, & homo eſſe convinceretur, idemque vanus, & ſtolidus, conſurgens diſcedebat, ſeſeque injuriâ affectum querebatur, feſtiviſſimè Philippo ſtultitiam ejus redarguente, & in lucem proferente.* Scripſit de Remediis. Athen. *lib.* 7. Suid.

Menecrates, Medicus ſub Claudio & Tiberio. Item, Niſæus, diſcip. Ariſtarchi, Hiſtoricus Græcus. Strab. *l.* 16. Item Epheſius, qui de re Ruſtica ſcripſit. Varro *l.* 1. *de R. R.*

Menecrates, poëta Comicus, Athen. Suidas. Item *Menecrates*, Xanthius hiſtoricus, Halicarn. *lib.* 1. *ant. Rom.* de quo videndus etiam Voſſ. *Hiſt. Gr. p.* 87.

Menedemium, urbs Lyciæ. Steph.

Menedemus, unus ex Prætoribus Alexandri, à Dahis cæſus, Vide Curt. *lib. 7. cap.* 43. & 51. Item Philoſopus nobilis, inter Socraticos, Phædri diſcipulus, pauperis architecti filius, alii habent, Phædonis, viri nobilis, ſed egeni, ex Eretriâ civitate, à quâ Philoſophi *Eretriaci*, cùm prius *Eliaci* dicerentur, dicti ſunt. Eretriâ verò in Eubœâ eſt. Strabo *lib.* 9. Hic militiam primò exercuit, poſtea ad Platonem conceſſit. L. Loyd. ſecundùm alios, cum Aſclepiade Stilponis auditor fuit. Hinc Eleam profecti, Antiphilum & Moſchum, diſcipulos Phædonis audierunt. Fuit honeſtate, & gravitate inſignis: ſtatus corporis in ſene, ut in juvene firmus fuit, & validus. Et cùm primùm ab omnibus ludibrio haberetur, poſtea in tantâ admiratione habitus eſt, ut civitatis gubernacula ei traderentur. Ab Antigono rogatus, ut comeſſationi cuidam intereſſet, *Memento*, reſpondit, *te natum eſſe Regis filium, cave ergo, ne quidquam te indignum committas.* Patriam, Demetrii opibus nixus, ſæpe à tyrannis liberavit, cùm idem ab Antigono impetrare non poſſet, ſeptiduanâ fame enectus: Obiit an. ætat. 73. Diogen. *lib.* 2. *vita Phil.* Lycophron ejus elogium ſcripſit, quod Athen. *libr.* 10. per jocum compoſitum eſſe ait. Vide & Strabonem *lib.* 9.

Menedemus, Lampſacenus, Cynicus, diſcip. Coloris, qui in tam prodigioſam venerat ſuperſtitionem, ut ſumpto habitu furiarum prodiret, dictitans ſe exploratorem ex inferis veniſſe, delaturum dæmonibus mortalium peccata. Pullatus ambulabat, cum tunicâ talari, adſtrictâ baltheo puniceo, Arcadicum pileum, in quo 12. literæ inſcriptæ, geſtabat, cothurnos Tragicos, virgam in manu. Laërtius, *lib. 6. de vit. Philoſ.*

Menegere, Africæ propriæ urbs. Anton. & *Menegeſes* oppid. apud eundem.

Menegetas, Pancratiaſtes, Philippo Macedoni charus. Polyæn. *libro* 5.

Meneggeſem, urbs Numidiæ, Anton. fortè eadem cum *Meneggeſe*.

Menelajum, parva regio Spartæ. Gentile Μενελαΐτης. Poſſeſſivum Μενελαϊκός: ſed ab Ægyptiâ urbe *Menelaites* dicitur. Steph.

Menelaus, filius Atrei, & Æropes, ut Hom. tradit. Philiſthenis verò, ut Heſiodus. & frater Agamemnonis, rex Spartæ, qui Helenâ uxore, à Paride Priami fil. ſe abſente, raptâ, collectâ mille navium claſſe, Agamemnonis ductu in Trojam movit: Quam, jam totâ Phrygiâ, atque Myſiâ devaſtatâ, Græci decennali bello oppugnatam, tandem fraude magis, quàm viribus expugnaverunt: Sic conjugem Menelaus recepit, poſt octavum erroris annum domum redux. Homer. Item Mathematicus, ſub Trajano: auctor libb. 3. de Sphæra, quos Merſennus edidit. Item Prætor Ptolemæi, Salaminæ præfecti, Polyæn. *lib. 4. in Demetrio Comm.* 7.

Menelaus, quidam frater Simonis & Lyſimachi, ex tribu Benjamin, qui cùm ſacerdotium Judæorum, pulſo Jaſone, per fraudem adeptum occupaſſet, ſed pecuniam annuam promiſſam non ſolveret, Lyſimachus frater ejus munus nactus eſt. Mox magnâ vi pecuniæ denuo reſtitutus, Oniam ſacrilegia ejus improbantem, occidit, per Andronicum. Antiochum dein Epiph. in profanando templo juvit, poſtea verò ab Antiocho Eupatore, Syriæ rege, interfectus eſt. 1. Mach. 14.

Menelaus, Anæus (Anæa autem Cariæ urbs eſt) hiſtoricus ſummus vocatur Stephano in Ἀναία. Diverſus ab eo eſt Menelaus poëta, qui patriâ Ægæus fuit, & Thebaidem libris 12. aliaque, teſte Suida ſcripſit.

Menelaus, urbs Ægypti, Strab. *lib.* 14. eadem Canopo. Vide ibi. Eſt & urbs Marmaricæ; *Portus Menelai*, Corn. Nep. *in Ageſilao*.

Menenia, tribus & gens Romæ, primis Reip. temporibus celebris, ex quâ Agrippa *Menenius* C. F. Lanatus, Conſ. cum P. Poſthumio, an. U. C. 250.

Menepheſſa, opp. Africæ in Byzacio, Procop. *Meneſeſſa*, Vict. Uticenſi.

Menephron, viri proprium, qui cum matre concubuit. Ovidius *Met.* 7.

> *Dextrâ Cyllene eſt, in quâ cum matre Menephron*
> *Concubiturus erat ſævarum more ferarum.*

Menes, primus Ægyptiorum rex, Memphim condidit; Niliqúe curſum aliò flexit. Herodot. *l.* 2. Vide *Mena*.

Meneſardes, fil. Pythagoræ, cum Telauge fratre, aliquandiu Patris ſcholæ præfuit. Euſeb. *Chron.*

Meneſthei portus, Ptol. & Strab. Hiſp. Bæticæ urbs, quam hodie *Puerto de S. Maria* vocant, teſte Floriano. *Beſippo* Plinii eſt, ut credit Villanovanus.

Meneſtheus, Petei filius, Erichthei regis pronepos, undecimus Athenienſium rex, an. 24. regnavit. Hic ſeditione in abſentem Theſeum Athenis excitatâ, regnum occupavit, ope Tyndaridarum, quorum ſororem Helenam ille rapuerat, deinde cum cæteris Græcis ad Ilium expugnandum profectus, in inſ. Melo, in reditu, mortuus eſt. Plut. *in Theſ.* Euſeb. *in Chron.*

Meneſthius, Areithoi & Philomeduſæ fil. ex Arnâ civitate, quem Paris in bello Trojano occidit. Hom. *Iliad.* 7.

Meneſtho, Nymphæ nomen, à *memorando* dictæ, unde & *Meneſtheus* proprium nomen aurigæ Diomedis.

Meneſtratus, ſculptor præſtantiſſimus, qui Epheſi, in templo Dianæ, Hecaten tantâ marmoris radiatione inſculpſit, ut in ejus contemplatione æditui admonerent oculis parcere.

Menetacum, Cenna longa, in vicinia caſtri Norici, hodieque oppidulum vocatur, an à Cennis Germ. pop.

Menetas, Pellæus & Apollodorus, ab Alexandro M. Babyloniæ regioni & urbi præfecti, Vide Curt. *l.5.c.9.*

Menetor, vetus author, de Donariis opus fecit. Athen. *l.13.*

Menevia, dicta *S. Davidis* urbs, revera vicus, ob raros incolas, Epiſcop. ſub Archiep. Cantuar. in Comit. Pembrochienſi, & ora maris Hibern. ubi aliàs Octapitarum promunt. in Demetis, nunc *S. Davids head.* 16. milliar. Angl. à Pembrochio in Circ. 30. à Mariduno.

Mengershuſia, urbs cum arce in Comit. Waldeccenſi, Metell.

Menia Columna, locus Romæ. Cic. *pro Seſtio*

Menidas, Scytharum Equitum, in exercitu Alexandri, præfectus. Diod. eum vocat *Minidan*, *lib.17. parte priore.*

Menina, opp. Flandriæ, ad Lisam fluv. aliàs munitum. Sub Gallis ab anno 1667. vix 1. leuc. à Corteriaco in Occas. 3. ab Inſulis in Cæc.

Menini, ſeu *Mimeni*, pop. fuere Provinciæ, juxta Druentiam, inter Caturiges ad Sept. & Salios ad Meridiem, quorum urbs Seguſtero; extendebanturque uſque ad Manoſcam oppid. Sanſone, Brietio teſtibus.

Meninx, inſula circa Africam clariſſima, longitudine 30. mill. paſſ. latitudine 25. Plin. 5. 7. Ab Eratoſthene *Lotophagitis* dicta. Stephanus inſ. & urb. eſſe ſcribit juxta Syrtes. Ejus meminit Dionyſius *Verſ.*480.

Μῆνιγξ ϗ Κέρκιννα Λιβυστικὸς ἔγγυθι ἴχνεσιν. Ubi tamen MSS. Μῆνιξ ϗ Κέρκιννα. *Menix* Punicè ſcribebatur מי נקץ *me neks*, quaſi dixeris *aquas defectûs*, i. e. *deficientes*, vel מי נכץ *me nics*, quaſi dixeris *aquas receſſûs*, i. e. *recedentes*. *Meninx* enim vel *Meningis* oppidi ſitus hanc conjecturam plurimum firmat. Deſcribunt enim Plin. & Ptol. hoc oppidum à parte Africæ Africam autem ab inſulâ nihil diſtinguit, quàm tenue & humile vadum, ſemel hyeme, bis æſtate accedere ſolitum, adeò ut plerunque 4000. paſſuum à mari deferatur. Hic Philippus II. Hiſpan. R. infeliciter Turcis reſtitit. An. Chr. 1557. Vide Thuan. *hiſt. lib.* 18.

Menippe, una è præcipuis Amazonum, admodum juvencula, inter auxilia Æetæ. Flacc. *lib. 6. Verſ.* 377. vulgò legebatur *Enippe*, unde Maſerius leg. *Nehippe*, Carrio verò *Henippe*; omnes perperam.

Menippus, Phœnix Philoſophus Cynicus, ex ſervo civis Thebanus, nihil memoriâ dignum edidit; porro ipſe librique ridendi: Cumque habendi cupidiſſimus eſſet, bonis amiſſis laqueo vitam finivit. Laërtius *l.6.* Item Poëta Comicus. Suidas.

Menippus, Stratonicenſis, in totâ Aſiâ diſertiſſimus, præceptor Ciceronis, teſte ipſo *in Bruto*, Vide Strab. *lib.*14. Alium præterea ejus nominis Macrobius adducit, quem Philoſophum, & ſervum fuiſſe tradit: ſcripſiſſeque libros, quos in Satyris M. Varro imitatur, quas *Menippeas* nominavit. Alii verò Cynicas vocant. Item Athenis quidam, alendis equis famoſus, dictusque *Hirundo*. De quo vide Scholia *in Ariſtoph. Aves.* De variis autem *Menippis* vide Voſſ. *de Hiſt. Gr. p.* 388.

Meniſmini, pop. Æthiopiæ, qui vivunt lacte Cynocephalorum, quorum armenta paſcunt, maribus interemptis, niſi ſobolis gratia.

Viri illuſtres.

Menius, Coſ. Rom. an. U. C. 433. de victis navali prælio priſcis Latinis ac Antiatibus, eorum roſtra navium ærata in foro poſuit, appellarique forum *Roſtra* cœpit. Liv. *l.8.* Plin. 34. 5.

Menius, Lycaonis fil. qui cùm patre in lupum verſo & domo conflagrante Jovem deteſtaretur, ab eo fulmine percuſſus eſt.

Menius, fluv. Peloponneſi, in mare Jonium, apud Chelonatem prom. exiens. Strab.

Menlaria, Hiſp. urbs. Ptol. Vulgò *Marcia*.

Menlaſcus, Hiſp. Tarracon. fluv. parvus, *Magrada* Pomponio, hodiè *Oria* vocatur. Inter Vardulos & Vaſcones, Baudrando, nunc etiam *Rio Menlaſco*. Juxta Fanum S. Sebaſtiani, in Oceanum Cantabricum ſe exonerat. Ejus oſtium diſtat 8. m. p. in Ortum ab oſtio Magradæ fluv. qui *Oria* dicitur.

Menna, Epiſcopus Byzantinus, An. Dom. 536.

Menneiana, Pannoniæ ſup. urbs. Anton. 26. m. p. à Variana in Ortum.

Mennas, nomen regionis. Jer. 51.

Mennis, Aſſyriæ civitas, ubi caverna eſt, ex quâ fons ingentem vim bituminis effundit. Curt. *l 5. c.* 3.

Mennith, urbs Ammonitarum in terra Gad, Judic. 11. ubi Jephthe præliatus eſt.

Mennius, inter legiones in Chaucis caſtrorum præfectus; qui bono magis exemplo, quàm conceſſo jure, duorum militum ſupplicio orientem ſeditionem repreſſit, ſub initium Imperii Tiberiani.

Mennius Ruffinus, alæ præfectus, præſidium Hadriæ agitans, vinxit Lucilium Baſſum proditorem claſſis Ravennatis in ſpeciem. Tacit. *Hiſt. l.3. c.12.*

Mennoniſta, ſecta Anabaptiſtarum, à Mennone Simonis, Friſio, qui inſuper Verbum corpus ſuum cœlitus è ſubſtantia Patris attuliſſe deliravit. ſec. 16.

Menoba, fluv. Hiſpan. Bæticæ cum opp. cognomine, inter Malacam urb. & Selambinam opp. *Bezmiliana* Moletio. Aliis *Almunecar*, oppidulum cum caſtro, in regno Granat. in ora maris Mediterr. 14. leuc. à Malaca in Ort. Almeriam verſus, 4. à Selambina in Occaſ.

Menobardi, Armeniæ majoris pop. Plin.

Menocaleni, Alpium incolæ in Hiſtria, inter Tergeſtum & Polam. Plin. *Mingeſtal* Lazio.

Menodorus, Medicus inſignis ætate Serapionis, cujus meminit Galenus *in Therapeut.* Fuit etiam *Menodotus* Samius hiſtoricus, teſte Athenæo, *lib.* 15. *Menodorum* fortaſſe alium ſignat Laërtius *in Ariſtippo.*

Menœceus, juvenis Thebanus, Creontis fil. qui, cùm Thebanis eo tempore, quo ab Argivis obſidebantur, redditum eſſet oraculum, urbem ſalvam fore, ſi ultimus ex Cadmi poſteris ſpontaneâ ſe morte manibus ejus devoveret, intelligens, oraculum illud ad ſe pertinere, nihil cunctatus, ſuo ſibi gladio necem conſcivit. Stat. *Theb.* 10. Cic. 1. *Tuſc Qu.*

Menæcina, vel *Menecina*, urbs Oenotriæ in medit. Steph.

Menæceus, urbs Phocenſium ultima, quæ ad Occaſum vergit.

Menœtes, unus ex ſociis Æneæ, gubernator navis, Centauri, Virgil. *Æn.* 5.

Menœtius, fil. Actoris ex Æginâ, quam vitiatam Jupiter illi conjugem dederat. Hic poſtea, relictâ Æginâ matre, in Opuntem Locrorum ſe contulit, ibique Patroclum ex Sthenele uxore ſuſcepit, qui ab eo *Menœtiades* dictus eſt. Ovid. *Epiſt.* 1.

Sive Menœtiaden falſis cecidiſſe ſub armis.

Menoida, Palæſtinæ urb. Lib. Notit.

Menois, opp. juxta civ. Gazam, in tribu Simeonis. Hieronym.

Menon, bis mille Theſſalorum Equitum dux, inſignem de Macedonibus victoriam retulit, in quo prælio & Leonatus cecidit, Olymp. 114. an. 2. Diod. *lib.*18.

Menon, Lariſſæus, Theſſalorum in expeditione Cyri contra Fratrem, Dux; ſolus ab Artaxerxe, cæteris cum Clearcho interfectis, incolumis dimiſſus, quòd putaretur commilitones Græcos prodere cogitaſſe. Vide Polyæn *lib.* 7.

Menon. Sophiſta arrogantiſſimus, Socratis ætate. Plutarch. περὶ Πολυφιλίας.

Menophilus, Eunuchus, cui Mithridates à Pompejo victus, filiam ſervandam dedit in arce quâdam, quam cùm Manlius Priſcus obſediſſet, defenſoreſque deditionem parantes Menophilus ſenſiſſet, veritus ne parentis opprobrio puella nubilis captiva ſupereſſet, interfectâ illâ, mox gladium in viſcera ſua compegit. Amm. Marcell. 16.

Menophis, rex Ægypti, ante U. C. 661.

Menoſca, oppidulum Hiſpaniæ Tarracon. in Vardulis, *Orio*, ad oſtium flu. Magradæ, in Guipuſcoa, in ora maris Cantabr. Baudr.

Menoſgada, Germ. opp. Ptol. *Eger* teſte Apiano, ſeu *Egra*, Bohemis *Heb*, in Bohemiæ confin. Urbs Armalauſiorum, Baudr. in Bohemia, ad amnem Egram, in ipſo limite Franconiæ. Cum arce munita, pluries tamen expugnatâ, ultimo bello Germ. 4. mill. Germ. à Locta in Occ. 9. ab Amberga in Bor. 12. à Pilſna in Circ.

Menradus, inſignis Eremita, diu multumque in Eremo Helvetiorum verſatus, tandem à latronibus circumventus, & trucidatus eſt.

Menſa, ex ulvis olim paluſtribus, ut & lecticæ, adeoque etiam lecti ipſi, fiebant: juxta Valer. Flacc. *lib.* 2. *Argon.*

—— Viridéq; thorus de fronde, dapeſq;.

Poſtea ex acere conficiebantur, Plin. *l.* 23. *c.*11. Hinc Martialis *l.*14. *epigr.* 90.

Non ſum criſpa quidem, nec ſilvæ filia Mauræ,
Sed norunt lautas & mea ligna dapes.

Lapſis deinde moribus & invaleſcente apud Rom. luxuriâ, poſt victam inprimis à Cn. Manlio Aſiam, lecti, abaci, monopodia, menſæ, triclinia primùm ærata, deinde & argentea, mox etiam laminis aureis induci cœperunt. Sed & citreæ menſæ in pretio non minori, ac argenteæ, vide Plin. *lib.*13. *cap.*15. Tertullian. *de Pallio cap.* 5. &c. Citreis eburneæ æquiparatæ: vel etiam earum fulcra eburnea erant, laminis putaminum teſtudineorum minu-

tim

tim ſectis cooperta, Plin. *lib.* 9. *cap.* 11. Sed & puro ligno ſecta teſtudo inſerebatur, maximè longè advecta, ut ex utroque velut unum corpus affabre fieret, &c. Fuere autem menſæ quadratæ primùm, Plin. *lib.* 33. *cap.* 11. poſtea rotundæ factæ ſunt, Athen. *lib.* 11. *cap.* 13. apud Græcos Romanosque, niſi quòd Romanæ referebant figuram ſigmatis Græci C. ad cujus cornua honoratiores convivæ collocabantur. Vide Sidon. Apollinarem *lib.* 1. *epiſt.* 11. Sternebantur Sigmata hæc initiò pellibus ferarum, dein & byſſino periſtromate; atque cum epularum miſſibus mutabantur, Vide Thom. Dempſterum, *Antiqq. Rom. lib* 5. *paralip. ad cap.* 26.

Menta, Plutonis concubina, à Proſerpina, zelotypâ, in herbam cognominem verſa. Strabo *lib.* [illegible]

Menta, pop. apud Vallum, quo Scotia ab Anglia ſeparatur. Vide *Maata*.

Mentalia, Conteſtanorum in Hiſpania Tarracon. urbs. Ptol. *Briar de Melena* Ariæ Montano. Latini codices *Menlaria* legunt. Vulgò *Marcia*.

Mentercoſa, vide *Metercoſa*.

Menteſa, urbs Hiſpaniæ, in finibus Oretanorum exciſa, Ptol. & Antonino *Mentiſa*, Livio *Mentiſſa*: Epiſc. cui Giena ſucceſſit. Baudrando opp. Oretanorum fuit, nunc *Montizon*, vicus agri Lamitani, verſus montes Marianos, in Caſtella nova, in confinio Vandalitiæ, 5. leuc. ab opp. Villæ novæ infantium in Africum, 7. à Toloſa in Cæc. uti 5. à Cazorla in Bor.

Menthitia, vulgò *Menteith*, prov. Scotiæ Merid. cujus caput Dumblanum opp. Habet ad Ort. Tifam prov. & Leviniam ad Occ.

Menteas, Iſter ſive Danubius olim ſic dictus, teſte Euſtathio *in Dionyſium*. Fortè pro *Mateas*.

Mentenomum, æſtuarium Oceani Germ. Plin. *Friſchaff* Ortel. in ora Germ. Occ.

Reges & Viri clari.

Mentor, Sidoniorum Rex, inter Phœnices, ab Artaxerxe Ocho deficientes, præcipuus; ſed proditione ſociorum ſalutem propriam redimens Sidonios magnis objecit calamitatibus. Diodor. *libr.* 16. *pag.* 532. & 533. de ejus dedignatione & potentia idem *fol.* 537. & 538.

Mentor, Aſiæ maritimæ præfectus ſub Artaxerxe, omnes ejus reg. civitates vi aut dolo regi ſubegit.

Mentor, vaſis cælandis mirus artifex. Plin. 33. 13. *Craſſus orator duos ſcyphos Mentoris artificis manu cælatos* 10. *H. S. emit*. Id eſt 2500. coronatis Gallicis. Juv. *Sat* 8.

—— Rara ſine Mentore menſa.

Martialis,

Vaſaq; Mentoreâ nobilitata manu, &c.

Videquoque Prop. 1. 14. & 3. 9.

Mentores, Illyrici populi. Plin. 3. 21.

Mentumiacum, al. *Mantiniacum*, municipium olim Galliæ, ad Sequanam, ab urbe Tricaſſis non procul diſtans: *Mantenay* veteribus. Hodie vicus eſt S. Leonis appellatione gaudens. *S. Lie.* Hic Romanus Abbas Monaſterium condidit, in diœceſ. Tricaſſina. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Mentyrna, urbs Samnitum in Italiâ. Steph.

Menus, vel *Menas*, vir quidam inter Samnites, qui mirè ſolitudinem amabat, in quâ, ne quid per otium faceret, apes curabat.

Menuthias, quæ & *Cerne Æthiopica*, & Inſ. *Delphina* & *S. Laurentii* à recent. inſula ingens Æthiopiæ ad Ortum, quæ *Madagaſcar* nunc dicitur. Ptol. Vide *Madagaſcaria*.

Menuthis, vicus Ægypti juxta Canopum. Steph.

Menyllus, ex miniſtris Alexandri M. qui Phocionem corrumpere eſt conatus. Poſtea, victis Athenienſibus ab Antipatro, præſidii princeps conſtitutus. Fuit conjunctus Phocioni.

Mephaath, civitas Levitarum in tribu Ruben. Joſ. 13.

Mephitis, ait Servius, ex ſententiâ aliquorum, *Mephitim* eſſe Deum Leucotheæ connexum, aut Junonem, nam Juno aër eſt, atqui putor naſcitur ex corruptione aëris, ac proinde ait, *Mephitis* erit Dea odoris graveolentis. Pertinent huc verba Taciti *l.* 19. *Solum Mephitis templum ſtetit ante mœnia, loco, ſeu numine defenſum.* Priſcianus *lib.* 7. deducit vocem à Græco Μεσίτης, mutatione *e.* in φ. Scal. tamen *in Conjectaneis* ait eſſe vocem Etruſcam, Etruſcos autem ab Syris accepiſſe. Syrorum verò linguâ hâc voce ſignificari, *gravitatem*, aut *exhalationem & flatum ſpiritûs*. Vide Virgil. *Æn.* 7. Perſium *Sat.* 3. &c.

Mephres, rex Ægypti.

Meaphyla, Halicarn. opp. fuit Lati[illegible], ab Orvinio 40. ſtad. à Suna verò 30. quæ loca prorſus extincta.

Meppa, vulgò *Meppen*, urbs dit. Monaſterienſis, ſatis munita, ad *Haſe* amnem, qui paulo infra cadit in Amaſium, paulo infra Lingam, medium ferè inter Monaſter. ad Auſtr. & Emdam ad Septentrion. Expugnata ab Hatzfeldio, uno ex ducibus Ferdinandi III. Imp. bello Germ.

Mequinencia, oppidulum Aragoniæ, ad Secorim, ubi in Iberum cadit, in limite Cataloniæ, paulo infra Ilerdam. Vulgò *Mequinenza*.

Mera, ſacerdos Veneris. Stat. *Theb.* 8.

Mera, Proeti & Antiæ filia, quæ cùm venationi dedita, Dianam per nemora ſequeretur, à Jove Dianæ figurâ aſſumptâ, vitiata eſt. Hinc telis Dianæ confoſſa, tandem ejuſdem miſeratione in canem eſt verſa. Ovid. *Metam.* 7.

Mera, canis Erigones Icarii filiæ; vide *Erigone* & *Icarius*.

Merajoth, filius Achitob. 1. Par. 9.

Merala, limes tribûs Zabulonis. Joſ. 19.

Merari, filius Levi. Gen. 46.

Mercator Gerardus, celeberrimus ſui temporis Geographus, Ruremundâ Flander, ex parentibus Juliacenſibus. Sylvæducis primò, dein Lovanii literis incubuit, tantâ in Mathematicas artes propenſione, ut cibo ſomnoque potius ipſi ſtudium eſſet. Carolo V. Imper. gratus, dein Ducis Juliacenſis Coſmographus fuit. Scripſit Chronologiam, tabulaſque Geographicas, elaboravit Atlantem, quem ſub mortem ejus Jodocus Hundius edidit: Correxit inſuper Ptolomæum; Scripſit porro de Uſu annuli Aſtronomici, Globi cœleſtis & terr. ſculpturam. In Theologia quoque edidit Harmoniam Evangeliſtarum, de creatione ac fabrica Mundi librum, qui condemnatus eſt, ob ſententiam ejus de peccato Orig. capite 18. Obiit Duisburgi, An. 1594. æt. 82. Gualt. Ghimmius, *in Vita ejus*. Poſſevin. *l.* 2. *Bibl. ſel.* Voſſ. *de Scient. Mathem.* &c.

Mercatrudis, uxor Guntrami R. V. Greg. Tur. *l.* 4.

Mercerus, vide *Johannes Mercerus*.

Mercii, populi Angliæ, quorum regio *Mercia*, quæ proprium habuit regem. Aliàs *Angli Mediterr.* ſunt etiam dicti. Horum regio continebat totum illum tractum, ubi aliàs fuere Cornavii, Coritani, Dobuni, Atrebatum pars Sept. & Catieuchlanorum pars Occ. Ibi nunc Ceſtrienſis, Darbienſis, Nottingamenſis, Lincolnenſis Comit. Rutlandia item, Leiceſtria, Staffordienſis, Salopienſis, Herefordienſis, Wigornienſis, Warvicenſis, Northamtonia, Huntingdonia, Bedfordia, Bukingamia, Oxonienſis & Glocestrienſis. Baudr. ex J. Speedo. Habebant ad Bor. Northumbriæ regnum, ad Occ. Walliam, ad Ortum partim Oceanum, partim regnum *Eaſt-Angliæ* & Eſſexiæ, ad Merid. regnum Weſtſexiæ: In hac prov. Concilium celebratum eſt an. C. 705. V. Bedam *l.* 5. *c.* 19.

Mercimen, urbs Afr. propr. Anton.

Mercuria, mulier, propter religionem Chriſti, ſub Decio Imp. apud Alexandriam ſupplicio affecta. Eccleſ. Hiſtoria.

Mercuriacum, pag. agri Novar. apud Ticinum, Olegio proximus; à Mercurio. Vet. Inſcr.

Mercuriale, Anton. *Mercogliano* Mazellæ, opp. Campaniæ amplum, inter Neapolim 12. & Abellinum 18. m. p.

Mercurialia, apud Cretenſes, feſtum Mercurio ſacrum, ob inſignem in inſ. illa mercatorum frequentiam: Saturnalibus apud Rom. reſpondens, Vide Joh. Brodæum, Dempſterum, &c.

Mercurii prom. *Hermea* prom. Ptol. *Capo Bon*, Africæ, contra Siciliam, 100. mill. paſſ. à Lilybæo in Auſtr. inter Carthag. ad Occ. & Hadrumetum in Ort.

Mercurii aqua, apud Capenam portam Romæ. Ovid.

Mercurius, Jovis & Majæ fil. Græcis *Hermes* ἀπὸ τοῦ ἑρμηνεύειν, hoc eſt, *ab interpretando* dictus. Voſſius verò Ἑρμῆν vult eſſe ab אמר id eſt, *ſermo, eloquium*. Erat enim nuncius Deorum, unde Horatio *in Odis* dicitur

—— Superis Deorum
Gratus & Imis.

Claud. *de eo*,

—— Commune profundis
Et ſuperis numen, qui fas per limen utrumq;
Solus habet, geminoq; facit commercia mundo.

Præter hunc tres alii *Mercurii* dicuntur, unus Cœli ac Diei filius, alter Liberi & Proſerpinæ, tertius Jovis & Cyllenes, quem fama eſt ob Argi cædem profugum, literas Ægyptiis oſtendiſſe. Verùm omnes hi ad Majæ filium referri ſolent; cui idcirco alas in capite & pedibus attribuunt, eo commento ſignificare volentes, velocem fieri per aëra ſermonem. Ideò autem Deorum nuncium dictum, quoniam per ſermonem omnia cogitata enunciantur. Dictus eſt Deus facundiæ, quòd hominibus eloquentiam præſtare putabatur. Habitus eſt etiam Deus mercatorum, lucri, palęſtrę, furum, Lyram invenit, Hermaphroditum ex ſorore Venere genuit, Martem è duris carceribus liberavit, Argum interemit, Prometheum in Caucaſo religavit. Vide Heſiod. Hom. Cartarum *de Imag. Deor.* Nat. Com. *in Mythol.* Eſt etiam unus ex 7. Planetis, omnium minimus, ferè ſemper ſubeſt radiis ſolaribus, à quibus non recedit longiùs quàm 28. gradus. A *merce*, ſive *mercimonio* Mercurii nomen fortè. Sed (ut inquit Vir Doctus) Hebræis eſt *Mercolis* à רכל *negotiari*: ut in illo proverbio, de quo Druſius *Proverb. Claſſ.* 1. *lib.* 2. *Proverb.* 34. *Sparſit lapidem in Mercolis.* Pro eo Solomon habet *Margemah*, à רגם *lapidibus obruit*. *Proverb.* 26. 8. *Sicut qui mittit lapidem in Margemah*, vel, ut habet vulgaris, *Sicut qui mittit lapidem in acervum Mercurii*; ita qui tribuit inſipienti honorem. Erant autem apud priſcos Ἑρμαῖοι λόφοι, ſive lapidum acervi Mercuriales, viis publicis & compitis ad itinera commonſtranda congeſti, quos tranſeuntes viatores crebro lapidum jactu in Mercurii honorem augebant. Dicuntur acervi iſti Ἕρμακες Nicandro; ac de iis eſt intelligendum Epigramma, *Anthol l.* 4. 12.

Ἱερὸν Ἑρμῆν με χαμαιτύχοντες ἔχουσιν
Ἄνθρωποι λίθινον σωρόν.

Voluit

Voluit igitur ſapientiſſimus ille hominum, cum qui ſtultum honeſtaverit, perinde tacere ac ſi acervum Mercurii lapidis jactu augeret, neuter enim beneficium agnoſcit, neuter rependit. Alii autem à מכר *Vendere Mercurium* deducunt.

Mercurius, qui & Joannes, 54. Romanus Epiſcopus, A.D. 532.

Mercurius Triſmegiſtus, Sacerdos, Rex & Philoſophus Ægyptius, poſt Moyſen vixit, & cum Philoſophia, varias artes ſuos populares docuit. Cicero *lib.* 3. *de N. D.* & Lactant. quinque hujus nominis Viros illuſtres habent, quorum ultimus hic. Marſilius Ficin. *T. II. p.* 1836. *& ſeqq edit. Baſ.* 1576. eum Atlantis facit nepotem, Auguſtin. *de Civ. D. lib.* 8. *cap.* 23. *& lib.* 18. *c.* 39. Magiæ operatum ait.

Mercurius Vipera, Beneventanus, Auditor Rotæ, ſcripſit *libb.* 5. *de priſcis & ſacris inſtitutis*. Sec. præt.

Merdaſdes, fil Coſrois, regno deſtinatus, à fratre Siroë, ante oculos Parentis, cum aliis ejus filiis jugulatus, an. C. 627. Niceph.

Merecrates, corruptè hìc poni ſolet pro *Menecrates*.

Mered, filius Bethiæ filiæ Pharaonis. 1. Par. 4.

Meremoth, nomen viri. 1. Eſdr. 8.

Merenda, vide *Antonii*.

Meres, Æthiops, Ægypti rex. Olymp 22.

Meretium, vulgò *Meretz*, oppidul. Lithuaniæ, ubi Uladiſlaus IV. Poloniæ Rex obiit, d. 30. Martii, 1648. 10 mill. ab urbe Vilna, Grodnam verſus, ad confluentes Meretzii & Memeni fluv. Amœniſſimi eſt ſitus, cum ſplendido caſtro.

Mergenthemum, opp. Franconiæ, ad Subarum fluv. in dit. Ordinis Teutonici. Dicitur vulgò *Mergentheim*, vel & *Marientbal*. 6. leuc. ab Herbipoli in Meridiem. Sedes eſt Magiſtri Ordinis, in Franconia.

Mergellina, Campaniæ locus, Virgilii ac Sannazarii tumulo, & maris proſpectu nobilis, Thuanus.

Meri, urbs Meſopotamiæ, circa Edeſſam. Simlerus ex MS. Anton.

Meribanes, Iberiæ Rex, an. Dom. 362.

Meribbaal, filius Jonathan filii Saul. 1. Par. 8.

Meribriga, opp. Portugalliæ, Ptol. nunc pag. *Abmedara*, Molet. Bretolæo, urbi exciſæ, proximus.

Merimuth, nomen viri. 2. Eſdr. 3.

Merina, familia Africæ regia, Vide *Marochanum* regn.

Merinianum, vide *Melignanum*.

Meriones, auriga Idomenei, & cum eo dux navium, quæ è Cretâ venerunt ad Trojam, fortitudine Marti ipſo comparandus. Homer. Ovid. *Met.* 13. Horat. 1. *Od.* 6.

Meriones, frater Jaſonis, admodum dives, ſed avarus; de quo Polyæn. *l.* 6.

Merlinus, Anglus, *ſec.* 6. Mathematicus, ſcripſit Prophetias, aliaque. Vide Piiſeum, *de Script. Britan p.* 101.

Mermeros, Centaurorum velociſſimus, in pugnâ Centaurorum adverſus Lapithas graviter vulneratus, vix fuga ſalutem invenit. Ovid. *Met.* 12.

Mermeſſos, urbs Troica. patria Erythrææ Sibyllæ. Steph.

Mermex, nomen cujuſdam Athenis improbi, & à Comicis ob id traducti. Ariſtoph. *Ran. Act.* 5. *ſc.* 5.

Mermnades, Dynaſtia vel Epocha Lydorum, à Gyge inſtituta, an. 40. U. C. ult. an. 17. Olymp. Duravit uſque ad Crœſum devictum, per an. 210. U. C. Herodot. *l.* 1. Euſeb. *in Chron.* Clem. 1. *Strom.* Plin. *l.* 35. *c.* 8.

Mernia, Com. in parte Septentr. Scotiæ, vide *Marnia*.

Mero, cognomentum Tiberii Neronis, per jocum, quòd vinoſior eſſet.

Merob, primogenita Saulis, Davidi promiſſa, ſed alteri data, 1. Reg. 14. & 18.

Merobandes, Coſ. cum Gratiano Aug. an. U. C. 1130. Iterum cum Saturnino ſexennio pòſt.

Merobrica, opp. Portugall. in ora, *Santgajo de Cacem*; medium ferè inter Ulyſſiponem ad Boream & Sacrum promunt. ad Auſtr. 18. leucis.

Merodach, rex Babyloniorum. Iſa. 39. qui 4. Reg. 20. dicitur *Berodach Baladan*, Ptolomæo *Mardokempades* Fil. Baladanis, qui creditur Nabonaſſir in hiſtoriis profanis. Regnare incepit A. M. 3332. Ezechiam, poſt morbum ejus, per Legatos ſalutavit, & de miraculo, quod in Sole paulo antè contigerat, erudiri petiit. Poſtea Manaſſen captum, catenisque oneratum Babylonem perduxit: Aſſyriorum quoque regno potitus, Arphaxadum, Medorum R. qui Arbianes, pater Deiocis, fuiſſe videtur, prælio ſuperavit. Imperavit an. 42. vel 52. Ei ſucceſſit Ben Merodach, quem Nabuchodonoſor ſen. Beroſo Nabopalaſſar excepit, cui ſucceſſit Nabuchodonoſor, avus Evilmerodachi, proavus Balthaſaris. Ptolom. *l.* 4. *Almag. c* 6. *&* 8. Euſeb. *in Chron. & l.* 9. *Præp. Ev.* Scalig *l.* 5. *de Emend. Temp.* Petavius *l.* 9. *doctr. Temp.* Mercator, Ricciolus *Chron. Ref. lib.* 5. *cap.* 6. *n.* 1. Codomannus, Funccius, &c.

Merodacus, Sicambrorum rex 14. Olymp. 164.

Meroe. *Saba* Joſepho, ſicut & nunc ab Abyſſinis appellatur; inſula Æthiopiæ ſub Ægypto: Ferrar. Quid nunc ſit, non bene conſtat; Fortè *Beroam* aut *Baroam*, quam vitioſè *Barvam* vocant. Dicitur & *Debaroa*, ex *Debia Baroa*, quaſi mons Baroa, in monte enim poſita eſt. Urbs hæc regia eſt Barnagaſſi, & præ aliis Æthiopiæ opp. ſatis frequens: Illam ab Ortu præterfluens Aſtaboras flumen *Mareb*, ſeu *Marabo* nunc dicitur. If. Voſſius, *de Orig. Nili*. Hic Sabæ regina, quæ & *Candace* nonnullis, regnaſſe traditur. Urbs à Cambyſe Perſarum rege condita eſt, & de nomine ſororis, ſive matris, ut alii, defunctæ, *Meroe* appellata. In eâ muliéres grandes habent mammas. Juvenal. *Sat.* 13.

In Meroe craſſo majorem infante mamillam.

Alia eſt *Meroe* Antiochenæ juxta Daphnem, Orientem verſus. Item civitas Lyciæ. Steph.

Merolianum, fortè *Olsergge*, caſtrum Galliæ, in Arvernis, Greg. Tur. *Hiſt. l.* 3.

Merom, aqua, ſeu fluv. in terrâ Chanaan, juxta quod gentes convenerant adverſus Iſraëlitas. Joſ. 11.

Meron, qui & *Samachonitis*, Maſio *Tabaria*, lacus Palæſtinæ, apud Serapionem, quem Jordanis efficit, qui æſtate ſiccatur.

Merope, una filiarum Atlantis, ex Pleione nymphâ, cujus ſtella ex 7. Pleiadibus obſcuriſſima apparet, quòd, cùm ſorores ejus omnes Diis nupſiſſent, illa ſola Siſypho nupſerit mortali. De quâ vide Ovid. *Faſt.* 4.

Meropia, una Cycladum, quæ & Siphnus, & Acis dicitur. Plin. *lib.* 4. *cap.* 11.

Meropius, Philoſophus, cujus diſcipuli Ædeſius & Frumentius in India religionem Chriſtianam propagarunt. Circa an. Ch. 340. Socr. *l.* 1. *c.* 15.

Meropus, mons Theſſaliæ, ex quo ob multos anfractus echo multiplex redditur.

Meros, mons Indiæ, inter Indum & Cophem fluv. *Nyſa* Plin. *Sacer* Trogo, *Tricoryphus* Polyæno, In cujus radice Dionyſius, in Indiam proficiſcens, Nyſam urbem condidit. Q. Curtius *lib.* 8. ubi de Nyſâ, & incolis ejus: *A Libero Patre ſe conditos eſſe dicebant, & vera hæc origo erat. Sita eſt ſub radicibus montis, quem Meron incolæ adpellant. Inde Græci mentiendi traxere licentiam, Jovis femore Liberum Patrem eſſe celatum.* Græcè enim μηρὸς *femur* ſignificat. Natus autem Bacchus fingitur ex femore Jovis, (ut illud addam) quia Phœnices nominibus illis, qui propriè femur ſignificant, etiam verenda intelligunt, unde tritum illud in ſcripturâ, *egredi de femore patris*. Gen. 46. 26. Exod. 1. 5. Sunt autem, quibus in hiſtoriâ natalium Bacchi Μηρὸς non eſt femur, ſed montis nomen, in quo putatur eſſe genitus. Quod poteſt fieri, modò commodè ſumatur, non pro monte in Indiâ *Meri* nomine, ſed pro latere montis Nam & hoc Phœnicium eſt, partes montis vocare *femora*. Hinc Jud. 19. 1. Ἐν μηροῖς ὄρους Ἐφραίμ, *Inferioribus montis Ephraim* pro lateribus. Ita Bacchus potuit naſci ἐν μηρῷ, i. e. in latere montis, ut propterea nihil ſit opus Meron montem in Indiâ ſibi fingere.

Meroth, terminus Galileæ ſuper. verſus Occaſ. Joſ. 3. *bell.* 2. In tribu Aſer.

Meroveus, Francorum tertius à Pharamundo, poſt Clodionem Comatum, Rex, anno 448. Aetio, Romanorum Duci, & Theodorico Viſigothorum R. junctus, Attilam Anno 451. prope Aurelianum, devicit. Poſtea regni ſui terminos, a fluv. Samaro, extendit, uſque in ſecundam Belgicam, & primam Germaniam, ad Sequanam, Matronam, Moſam, & Moſellam uſque. Ab eo Reges primæ ſtirpis *Merovingi* dicti. Obiit an. 458. Ætas, uxor, liberi ejus, excepto Chilperico ſucceſſore, in obſcuro ſunt. Videtur tamen Clodionis fil. idemque quem Priſcus Panites, Auctor Gr. in ſylloge Legationum, à Dav. Hœſchelio Græcè Auguſtæ edita, an. 1603. Romæ ſe vidiſſe, quò ab Aetio miſſus erat, ad Valentinianum III. ait: Et fortè major natu ejus frater, ope Attilæ imploratâ, cauſa belli fuit. Greg. Tur. *l.* 2. *c.* 7. Paſſ. *Hiſt. Byz. ant. tom.* 1. Proſper *in Chron.* Fredegarius, Rorico, Aimonius, &c. Annal. Franciæ.

Merox, urbis nomen. Jud. 5.

Merrebecchi, Anton. vulgò *Meerbeke*, municipium Flandriæ, haud longè a Ninovia.

Merromeni, aliis *Melomeni*, Illyrici pop. prope Drinum fluv. inter Vardiæos ad Auſtr. & Savum fluv. ad Septentr.

Merrus, vicus in duodecimo mill. urbis Sebaſtiæ, juxta Dothaim, in tribu Iſaſchar. Hier. *in L. H.*

Merſeburgum, vulgò *Merſburg*, urbs Miſniæ ad Salam fluv. vix 3. mill. Germ. ab Halla in Auſtr. totidem à Lipſia, ſub proprio Epiſcopo. Olim ſub Comitibus, quorum ſator fuit Fridericus, pater Dietgremi, nepos Witikindi Jun. qui Wittebergam condidit. Hunc Comitatum dein Judita Merſpurgica Theodorico paſtuelli, marito attulit, quorum fil. Dedoni II. ab Ottone III Imper. is collatus eſt. Vide Spener. *Syll. Geneal. Hiſtor.* Hic Conradus Imper. victus eſt ab Henrico Saxone, an. Chr. 916. Tenetur hodie à Mauritio, 4. fil Joh. Georgii El. Vide *Martinopolis* ſeu *Martiopolis*.

Merſpurgum, opp. Sueviæ, ad lacum Conſtantiæ, ſub Epiſcop. Conſtant. 1. leuc à Conſtantia in Ort. paulo amplius a Uberlinga in Eur. Sedes hodie Epiſcopi. Vulgo *Merſpurg*.

Merthes, rex Ægypti, qui cornicem habuit uſque adeò cicurem, ut, quoquò juſſiſſet ille, epiſtolas deferret.

Merucra, opp. conventus Hiſpalenſis. Plin.

Merſonia, vulgò *Merionethshire*, Comit. Walliæ Bor. cujus prima.

primaria Harlechum. Dicitur & Merionethenſis Comit. In ora maris Hibern. & inter Arvoniam ac Denbighiam ad Bor. Mongomerienſemque Comit. ad Ort. Ibi Ordovices olim ex parte.

Merula Georgius, Alexandriâ Mediolanenſis, ingenio & eruditione inclytus, ab Eraſmo, Hermolao Barbaro, &c. impensè laudatus. Sed nimis in ſcriptis mordax, ne Philelpho quidem, Præceptori ſuo, pepercit: Politiano quoque, Calderino, &c. infeſtus. Docuit an. 40. Venetiis & Mediolani. Auctor, inter alia, Hiſtoriæ Vicecomitum Mediolanenſium, libb. 12. Scripſit quoque de Veſuvio, & quæ Dion de Trajano ſcripſerat, vertit. Obiit Mediolani, an. 1494. Volaterr. *l.* 21. Voſſ. *de Hiſt. Lat. lib.* 3.

Petrus *Merula*, Dordracenus, Profeſſor Lugduni Batavorum, edidit Part. 2. Coſmographiæ libb. 3 &c. Vide Valer. Andr. *in Bibl. Belg. p.* 715. Obiit Roſtochii, an. 1607.

Merula ſuper Sartam, *Melle ſur Sarte*, caſtrum Galliæ, ad Sartam fluv.

Merula, flu. Liguriæ apud Albingaunum urbem fluens. *Merra* vulgò. Item fluv. Pedemontii, per territ. Salucienſe in Padum influens, *Maira*, Lat. etiam *Macra*.

Merula campus, Laonico *Coſobum*, aliis *Caſſovius*, regiunc. Myſiæ ſuper. à Merid. in Bor ad 30. leuc. patens, maximè ferax. *Caſſovopolis* Slavis, *Amſerfeld* Germ.

Merulis, locus Tuſciæ, 8 m. p. à Populonio: ubi S. Cerbonius Epiſc. à Totila R. feris objectus eſt.

Meruſium, parva regio, cujus incolæ *Meruſii*. Vide Steph.

Meryllus, in primo Bœoticorum citatur à Plut. *in Paral. Min. cap.* 14. Item *in tertio Italicorum cap.* 28.

Meſa, Rex Moab 4. Reg. 3. Filius item Caleb fratris Jerameel. 1. Paral. 2.

Meſa, fluv. notus per Leodium fluens, vulgò *Meſa*.

Meſabius, mons Bœotiæ, apud Anthedonem opp. Euripo imminens. Pauſ.

Meſada, urbs Arabiæ Petr. Ptol. *Meſa* fortè in libr. Not.

Meſambria, tractus & Cherroneſus Perſidis, Arr. *in Ind.*

Meſanites, ſinus quidam apud Martianum in Perſici maris deſcriptione. Steph.

Meſaphar, vicus, inter caſtr. Toronum & Paneadem urb. in ſummis montibus ſitus. In tribu Nephthalim.

Meſapia, & *Meſapus*, vide *Meſſapia*, & *Meſſapus*.

Meſe, inſula Gall. Narbon. una Stœchadum, quæ & *Pomponiana*. Plin. Nunc eſt *Porteros*, inter Hypæam ad Ort. & Proten ad Occ. Ejus circuitus eſt 3. leuc. circiter, vix 1. cum dim. ab ora Continentis & ab arce Briganſonia in Auſtr. Vide *Stœchades*.

Meſech, vide *Moſchi*

Meſelemia, nomen viri. 1. Par. 26.

Meſembria, quæ & *Menebria* Strab. & *Meſambria* Herodoto, urbs Arch. Thraciæ maritima, in Myſiæ inf. confinio, in ora maris Euxini inter Anchialum, & Odeſſum, ad 20. m. p. ubi mons Hæmus deſinit. *Meſember* Sophiano. Hinc *Meſembriacus*. Ovid. *Triſt.* 1. *eleg.* 9.

Meſene, regionis nomen. Strab. *lib.* 11. Μέση τῶ Τίγρεως, ut Steph. ait: Vide Plin 6. 27. An Adiabene, an regio, quam cingit Tigris in 2. alveos ſciſſus, quorum dexter *Delas*, ſiniſter *Tigris* dicitur?

Meſezebel, pater Barachiæ. 1. Eſdr. 3.

Meſia, vide *Mæſia*.

Meſizabel, nomen viri. 2. Eſdr. 10.

Meſola, urbs Laconiæ, una ex quinque. Steph. Eſt etiam urbs Arcadiæ, quam quidam putant ab Homero *Hiram* vel *Hieram* appellatam.

Meſolam, filius Saphatiæ 1. Par. 9.

Meſomedes, Cretenſis, poëta Adriano principi chariſſimus, ſcripſit in laudem Antinoi liberti ejus. Suidas.

Meſopontius, Neptunus in Ereſſo Lesbi civitate cultus. Steph.

Meſopotamia, regio Aſiæ latiſſima, Tigrim habens ab Oriente, Euphratem ab Occidente, à Meridie Babyloniam, à Septentrione Caucaſum. Sic dicta, quòd ſit inter 2. fluv. Tigrim & Euphratem: Hinc Arab. *AlGezira*, i. inſula. Ab Hebræis dicitur *Aram Naharaim*, i. e. Syria fluviorum ſc. duorum, nam dictio ipſa eſt dualis numeri: Strabo *l.* 11. Ptol. &c. Olim *Seleucia* dicta, teſte Plinio *lib.* 6. *c.* 26. Nunc dicitur *Halapia*, teſte Olivario. Cic. *lib.* 6. *De Nat. D. Meſopotamiam fertilem efficit Euphrates, in quam quotannis quaſi novos agros invehit.* Stephano *Adiabene* eſt: recentiores *Alzamia* habent. Urbes claræ olim, Edeſſa, Niſibis, Nicephorium, Seleucia, &c. Ferrar. Baudrando, pars eſt Aſſyriæ ad Occ. nunc propriè *Diarbeck*, tota ſub Turcis. Ejus urbes nunc ſunt *Aſanchiſ*, prim. *Orpha*, quæ Edeſſa ol. *Caramit*, aliàs Amida, *Merdin*, Marde & *Harren*, aliàs Carræ. Maxima ejus longit. eſt 420. m. paſſ. à Circio in Eur. latitudo 270. Ejus incolæ vocantur Arriano, *libr.* 3. Οἱ ἐκ μέσου τῶν ποταμῶν. *Terras Interamnas* Meſopotamiam interpretatur Alex. Imp. apud Lampridium.

Meſphar, nomen viri. 2. Eſdr. 2.

Meſpharath, nomen viri. 2. Eſdr. 7.

Meſphi, vide *Maſpha*.

Meſra, caſtrum in pede montis Hermon, in tribu Iſſachar. Breidenb.

Meſrim, filius Cham, Gen. 10. Hebr. *Miſraim*. Vide Boch. *Phaleg. lib.* 4. *c.* 24 Vide ſis etiam *Ægyptus*.

Meſſa, opp. Laconiæ, Pauſan.

Meſſaa, regio Judææ Hieronymus *de L. H.* in qua habitaverunt filii Joctan. Gen. 10. Item, nomen viri. 3. Reg. 11.

Meſſaba, urbs Carium. Steph.

Meſſabata, *Maſſabata* Strab. Perſidis populi. Ptol. *Sabbat* Hebræis dies, Ar. Montanus tradit. Horum tractum Caſtaldus *Savat* vocat.

Meſſageta, vide *Maſſageta*.

Meſſal, vel *Maſſal*, civitas in tribu Aſer. Joſ. 19. 1. Par. 6.

Meſſala, dictus eſt Val. Corvinus, quia Meſſanam in Siciliâ vicit, & urbis captæ in ſe translato nomine *Meſſana* primò, paulatimque vulgo permutante literas, *Meſſala* dictus eſt. Unde & *Meſſalarum* familia Romæ florentiſſima, ex quâ *Meſſala* Corvinus Orator nobilis ortum habuit. Hic cùm provectior foret, biennium antequam moreretur, adeò memoriæ ſenſum amiſit, ut vix paucula verba conjungeret, & nominis quoque ſui immemor eſſet. Tandem verò, ulcere ori innato, ſeipſum inediâ confecit. Crinitus 1. 12. Is orator fuit, Fabio teſte, nitidus, & candidus, & quodammodo præ ſe ferens nobilitatem ſuam, viribus tamen minor. Horat. *De Arte*,

—— Mediocris abeſt virtute diſerti
Meſſala. ———

Vide Mart. 10. 9. Perſium, Paſſeratium *in Tibulli Panegyr. ad Meſſalam*, ut & in vocibus *Valerius & Vipſanius*.

Meſſala, prænomine *Marcus*, Conſul cum Piſone, anno U. C. 693.

Meſſalemeth, mater Amon regis Judæ. 4. Reg. 21.

Meſſalina Valeria, filia Barbari Meſſalæ, conſobrini Claudii Imp. cui etiam nupſit: ſummæ libidinis mulier, tandem ab ipſo Claudio ſupplicio affecta eſt, cùm C. Silio nupſiſſet. Sueton. *in Claudio*. Prodigioſam hujus libidinem lege, apud Juvenal *Sat.* 6. Tacit. *lib.* 11. & Plin. 10. 63.

Meſſalini, vide *Maſſaliani*.

Meſſalum, urbs Arabiæ Fel.

Meſſana, urbs Arch. Siciliæ, Emporium inſigne, cum Acad. & portu, propinqua Peloro promuntorio, à *Meſſeniis* Achajæ populis condita, hodie *Meſſina* incolis, *Meſſine* Gallis. Omnium totius inſulæ principatum ſibi vendicans, amplaque, Græcis dicitur Μεσσήνη. Unde oppidani *Meſſenii*. Sed illa Peloponneſi urbs Μεσσήνη, unde hæc Sicula nomen accepit, Damageto *in Epigrammate* dicitur Μεσσάνα hoc verſu,

Οὐδ' αὐτὴ Μεσσάνας, ἔτ' Ἄργεος εἰμὶ ἀπ' ἄστεος.

Et ita Latino etiam poetæ Statio, *Achil. lib.* 3.

Murorum tormenta Pylos Meſſanaque tradunt.

Eſt in valle Demonæ, ad Ort. Inſulæ, cum portu capaciſſimo. Oblonga, ob montes, quibus premitur: Suburbia habet perampla, pagorum in morem. Munita eſt quatuor caſtris & 14. aggeribus. 150. m. p. à Panormo in Ortum, & 60. à Catania in Septentrion. è regione Calabriæ citer. Hæc primùm à Normannis, victis Saracenis, recepta eſt. Ab Anaxilao Rheginorum tyranno conditam ſcribit Macrob. 1. *Saturn.* Hodie ſub Gallis eſt. Hujus incolæ primùm *Meſſanenſes* dicti ſunt, poſtea verò cùm Mamertini Campana gens eò colonos miſiſſent, *Mamertini* appellabantur. *Zancle* olim ſeu falx vocabatur, teſte Strabone, *lib.* 6. Hinc *Meſſenius*. Ovid. *Met.* 4. & 12. Vide Cluver. *Sicil. Ant. lib.* 1. *cap.* 6.

Meſſanicus fluv. pars Padi. Vide *Paduſa*

Meſſapea, parva regio Laconica, ubi colitur Ζεὺς Μεσσαπεύς. Stephan.

Meſſapia, regio Italiæ, Plin. Strab. quæ & *Salentini* Ptolom. ac aliis *Japygia*, peninſula inter Tarentum, & Brunduſium, *Terra d'Otranto* Italis, *Terre d'Otrante* Gallis. Hodie prov. eſt regni Neapolit. inter mare Jonium, & Sinum Venetum ad Ortum: Sinum autem Tarentinum ad Occaſum. Ibi aliàs Calabri, inter Apenninum & oram Sin. Veneti extenſi; Salentini item, verſus Sin. Tarentinum. Vide *Hydruntica Terra*. A *Meſſapo* Italorum duce, qui Turno adverſus Æneam ſuppetias tulit, dicta. De quo Virgil. *Æn.* 11. Hinc *Meſſapius*. Ovid. *Met.* 14.

Meſſapia, oppid. Meſſapiæ, nunc *Meſagna*, ſupra Bruduſium. *Meſſana Apuliæ* etiam L. Holſtenio, *in notis ad Geogr.*

Meſſapius, mons Macedoniæ bonaſum animal gignens. Ariſtotel.

Meſſatis, opp. Achajæ, inter Aroan & Anthean. Pauſ.

Meſſe, oppidum Cytheræ inſulæ. Stat. *Theb.* 4.

—— Volucrumque parens Cytheræa Meſſe.

Meſſeis, Theſſaliæ fons, non procul à Pharſalo. Plin. 4. 8. Et Strabo *lib.* 9.

Meſſene ſeu *Meſſena* quibuſdam, civitas Græciæ in Peloponneſo, Meſſeniæ caput; ad oſtia Balyræ fluv. 15. m. p. à Pamiſo fluv. in Meridiem, 13. à Corone in Boream, in ora ſinus Meſſeniaci, cum portu tantiſper capaci. Ante ipſam tres Inſ. *Oenuſæ* ſunt. Nunc oppidul. tenue eſt & nullius nominis, in prov. *Belvedere*, ſub Turcis. Pop. *Meſſenii*, qui, ut Hieron. habet *contra Jovin.* propter frequentem defectionem, a Spartanis in ſervitutem redacti, durius quàm reliqui ſervi tractati ſunt: Unde Proverbium, *Meſ-*

ſenâ ſervilios, in eos, qui alieno vivunt arbitrio. Duraverat autem hoc bellum an. 20. à capta Amphia, uſque ad deſtructam Ittomen, an 1. Olymp. 14. Pauſan. *in Meſſen.* Strabo, Plin. &c. Ovid. *Met.* 6.

Meſſeneq́; ferox, Patraq́; humilesq́; Cleone.

Hinc *Meſſenius*, Ovid. *Met.* 14. Item *Meſſeniacus ſinus*, qui & *Meſſenius, Coronaus*, & *Aſinaus* Straboni. Vulgò *Golfo de Coron*, ab urbe adjacente, Soph. Nautis nunc *Golfo di Calamata.* Baudr.

Meſſenia, prov. Peloponneſi, verſus Auſtr. inter Laconiam ad Ortum, & Elidem ad Occaſum, à Septentr. habens Arcadiam, inter ſinus Meſſeniacum & Cypariſſium. Nunc pars eſt prov. *Belvedere.* Sub Turcis.

Meſſias, vide CHRISTUS.

Meſſis, opp. Calabriæ ulter. *Meſiano*; inter Neocaſtrum 10. & Miletum 6. Hipponio proximum, 12. mill. paſſuum à Soriano.

Meſſoa, urbs Laconiæ & tribus ejuſdem. Steph.

Meſſogis, mons Lydiæ, vini ferax. Steph.

Meſſua, vel *Mesva*, penin. Gall. Mel. *Meſe.* Jo. Poldo. Fortè *Meſe* Plin. Vid. *Mesva.*

Meſſua, vide *Miſua*, & *Nisva.*

Meſſulam, pater Aſalia patris Saphan ſcribæ. 4. Reg. 22.

Meſtena, in vett. tabb. nunc *Maintenon*, locus Galliæ, ad Auturam fluv. inter Autricum Carnutum & Novigentum Regis. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Meſtra, oppidum Italiæ, ad Muſonem fluvium, 10. mill. à Tarviſio urbe, 7. à Venetiis in Occaſ. in regiuncula Ducatus Veneti; *Meſtre* Gall.

Meſtrezatius Johannes, Theologus inſignis. Paſtor Eccleſiæ Reform. Pariſienſis, quæ Carentone colligitur; Scripſit inter alia *Sermones in Epiſt. ad Hebraos*, 4. *volum. in octav. Gall.* Item nomen Theologi apud Genevenſes clariſſimi, prioris ex fratre nepotis.

Meſtriana, Anton. *Meſtri* Lazio, pag. Hungariæ, à Sabaria 6. leuc. Hung. in Ort. Aquincum verſus.

Mesva, vulgò *Meſe*, oppidul. Galliæ, prope Setium montem.

Meſuium, urbs Germaniæ ad Albim in Saxoniâ. Vide *Parthenopolis.*

Metabeel, nomen viri. 2. Eſdr. 6.

Metabus, Privernatium tyrannus, Camillæ pater, qui à ſuis per ſeditionem regno pulſus, filiam fugæ comitem Dianæ conſecravit. Virgil. *Æn.* 11. Item Siſyphi filius, Æoli nepos, qui Metapontum in Italiæ finibus condidit. Steph.

Metachæum, caſtrum Bœotiæ, inter Coroneam & Orchomenon. Steph.

Metacompſo, *Tacompſon* Plin. *Tachèmpſo* Melæ, urbs Ægypti ad Nilum, juxta Syenen. *Aſuan* Zeiglero.

Metacum, urbs Arabiæ Felicis. Ptol. *Calajate* Barroſio. In codd. Græcis *Cumacatum* legitur. Aliis eſt *Calhat* ſeu *Quelhat*, opp. prope oſtia fluv. *Prim*, 450. m. p. ab Armuzia in Mer. Aliis autem *Matequa.* Baudr.

Meta, vide *Mediomatrices*, *Metis*, & *Divodurum.*

Metadula, urbs Cappadociæ, in Ponto Palemoniaco, Ptolom. *Megaluda.* Interpr.

Metageitnia, ſacra quædam, in honorem Apollinis Metageitnii, apud Græcos inſtituta, quæ fiebant ſecundo Græcorum menſe. Gyraldus *l.* 17. *Hiſt. Deorum.*

Metagenes Comicus, ut videtur, Poeta, quem laudat auctor Scholiorum, *in Ariſtophanis Aves ἐν αὔραις. p.* 582. *D.* Iterum *pag.* 602. *F. ἐν Θουρίῳ*

Metagonium, promuntorium, Numidiam ab Africâ dividens, ſic dictum, quòd angulare ſit. Stephano eſt urbs Libyæ. *Capo de tres forcas* Caſtaldo, & Baudr. in ora littorali Garetæ, prov. regni Fezzæ. In mare mediterr. protenditur, è regione Alborani Inſ. à qua diſtat 20. mill. paſſ. & 160. à freto Gaditano in Ort. *Capo de tres arcas* Olivario. *Capo de Caſuſa*, Moletio.

Metalaſſus, Ponti Polemoniaci urbs, in Cappadocia. Ptol.

Metalla, Sardiniæ opp. apud Anton. inter Neapolim, & Sulchos. *Civita de Gleſie* Cluverio.

Metallina caſtra, mel. *Metallinum*, oppidum Extremaduræ, ad Anam, ubi Zujam amnem recipit, 17. leuc. à Pace Auguſta in Ortum, uti & 7. ab Emerita. Patria Ferdinandi Corteſii, qui regnum Mexicanum occupavit; Nunc *Medelin.*

Metamorphiſta, nomen illorum, qui ſec. præt. Corpus CHRISTI in cœlis, mutatum fuiſſe in Deum fabulati ſunt.

Metangiſmonita, Hæretici, Verbum in Patre, tanquam unum vas in altero eſſe delirarunt. Auguſtin. *hær.* 58. Philaſtr. *de hær.*

Metanira, Celei conjux Ovid. *Faſt* 4. ubi codd. vulgò *Menelina*, alii *Menalia*, alii *Melanira.* Μετάνειρα eſt Nicandro *in Theriacis*, ejuſque Scholiaſtæ, itemque Nonno *Dionyſ. libb.* 27. & 47. cui ὀρχαίη dicitur κατ' ἐξοχὴν, ut & Nicandro. Μετάνειραν etiam vocat Apollodorus *libro* 1. bis, ut & Ariſtides *in Eleuſiniâ Oratione*. Athenagoras *Legatione pro Chriſtianis*. & Joh. Tzetzes *in Heſiodum.* Μεγανείρα Pauſaniæ *in Atticis*, & Nicandri Scholiaſtæ *in Alexipharm.* mendoſè dicitur. Hujus nominis ſcortum etiam nobile fuit Athenis, Athen. *libb.* 3. & 13. à Lyſiâ, & Iſocrate amatum, niſi diverſæ fuerint.

Metapa, urbs Acarnaniæ. Steph.

Metapinum, unum ex oſtiis Rhodani. Plin. 3. 4.

Metapontis, inſula, vide *Syme.*

Metapontum, Italiæ oppidum in ſinu Tarentino, à Pyliis, qui Neſtore duce à Trojâ navigaverunt, conditum; adeò terræ proventu felix, ut ea gratiâ auream æſtatem Apollini Delphicoalli. quando donum obtulerint. Mela *lib.* 2. Idem habet Schol. Dionyſii *in hos verſus*,

Τὰς δὲ μεθ' ἑξείης Μεταπόντιον, ἠδὲ καὶ ἄστυ
Ἱμερτὸν κλεινὸν ἐϋστεφάνοιο Κρότωνος.

Ptolom. & Strab. *Metapontium.* A *Metabo* Heroë dictum ſcribit Steph. Siſyphi filio, quem barbari Metapontum vocant. *Torre di mare* Leandro. *Pelicore* Gabrieli Barrio. *Thebeſaze* verò caſtellum hoc loco nunc eſſe ſcribit Niger. *Vibo* aliquando vocata fuit, ut Solinus author eſt. Sic quoque eam nominat Cæſar *lib.* 3. *Bellorum Civilium.* Σέλας olim etiam dicebatur, teſte Euſtathio. Baudrando urbs fuit Lucaniæ, ad oſtia fluv. Caluenti, in ora ſinus Tarentini, in Meſſapiæ confinio, à Samnitibus everſa; nunc caſtrum tenue. *Torre di Mare*, in Baſilicata, 20. m. p. à Tarento in Occaſum, 12. ab Heracleæ ruinis in Septentr. 14. à Caſtellaneta in Merid. Leand. Alb.

Metaris, æſtus ſive fluv. Albionis, in orâ Angliæ Orientali. Ptol. *The VVashes* Camdeno. Circa Boſtonum oppid. in agro Lincolnienſi, ut quidam volunt: Inter Icenos & Coritanos.

Metarus, Hiſpan. Tarracon. fluv. Ptol *Mearus* Melæ, teſte Pintiano: apud Trileucum promunt. inter Aſtures & Callaicos, Vide *Mearus.*

Metaurus, *Metaurum* Pomponio, *Metauria* aliis, opp. Brutiorum in orâ Calabriæ ulterioris. *Gioja* hodie. A Roſarno oppid. 6. m. p. in Ort. Scyllæum verſus, apud Taurianum, patria Steſichori. Ita Ferrarius. Atqui *Mataurus* urbs Siciliæ, patria iſtius poetæ fuit. Vide Steph. in Μάταυρος. Quanquam Ἱμεραῖος male dicitur Philoſtrato *lib.* 6. *de vitâ Apollonii.* Quibuſdam eſt *Oppido*, aliis autem *Gioja*, oppidul. ad oſtia Metauri fluv. in ora maris Tyrrh. 9. mill. paſſ. à Nicotera in Merid. 18. à Scyllæo in Sept. Baudrandus.

Metaurus, fluv. Brutiorum, cujus oſtium ex adverſo Æoliarum inſularum deſcribitur à Plinio. Hodiè *Marro fiume*, teſte Cluverio. Prope Seminaram caſtrum labitur; & auctus aliquot minoribus, juxta Metaurum opp. in mare Tyrrh. ſe exonerat, 7. m. p. a Roſſarno in Auſtr. uti & ab oſtiis fluv. *Metramo*, Meſuma antiquis dicti.

Metaurus, Umbriæ fluv. ingens, hodie *Metaro* penultimâ correptâ, ut Piſaurum nunc *Peſaro*: Ferr. Baudrando nunc fluv. eſt Duc. Urbini, vulgò *Metro.* Oritur ex Apennino, dein Fanum S. Angeli in Vado, Urbaneam, & Forum Sempronii rigat, poſtea auctus aliis fluv. in ſinum Adr. ſe exonerat, 4. mill. à Fano Senogalliam verſus. Lucan. *lib.* 1.

In lævum cecidere latus veloxq́; Metaurus,
Cruſtumiumq́; rapax.——

Vide quoque Sil. *lib.* 8. & Claud. *in Paneg. de* 6 *Conſulatu*, &c. Nobilitavit eum maxime clades Haſdrubalis. Vide Hor. *lib.* 4. *Od.* 4. Silium ubi ſuprà, & Sidon. Apollin. *Panegyr. ad Anthemium Aug.*

Metelis, urbs Ægypti juxta Heracleoticum oſtium Nili non obſcura. ab Alexandria 60. mill. paſſ in Ort. Peluſium verſus. *Roſetto* Italis, *Raſchit* Turcis, teſte Beniam. Tudelenſ.

Metelli caſtrum, ſeu *Metelloburgus*, urbs Zeelandiæ primaria, vulgò *Mittelburg* vel *Middelburg*, in Valachria inſ. vix 1. mill. ab ora littor. ampla & permunita, ſub dominio provinciarum unitarum Belgii. 1. leuc. à Vliſſinga in Circ. 4 à Clauſulis, uti & 12. ab Antverpia in Circ. Per annum ferè à Batavis obſeſſa fuit, & ab ipſis expugnata, an. 1574. Emporium eſt celebre. Vide *Middelburgum.*

Metelli milites, qui & Ærarii. Vide Meurſium ad Lycophronis *Caſſandram p.* 300. Memorantur plures *Metelli*, ut Balearicus, Vitatus, quem Plin. Diadematum vocat, alii, V. infra.

Viri illuſtres.

Metellus, Pont. Rom. adeò impeditæ ac balbutientis linguæ, ut multis menſibus fatigatus, torturq́; fuerit, dum meditaretur in Æde Opiferæ dicere. Multis diebus in Pontificatu vixiſſe perhibetur. Hic Metellus, prænomine *Lucius*, conflagrante Æde Veſtæ Palladium Trojâ advectum ſubtraxit ab incendio, magnâ quidem pietate, ſed eventu miſero. Nam dum in flammas avidus ſe conjiceret, orbatus eſt viſu. Plin. 7. 44. Juv. *Sat.* 3.

—— *Procedat vel Numa, vel qui*
Servavit trepidam flagranti ex æde Minervam.

Hic etiam primo bello Punico de Pœnis ſpecioſiſſimum egit triumphum, 13. ducibus hoſtium & 120. elephantis in eo ductis. Vide Livium *libro* 19.

Metellus, Pœnis & Siculis ſocia adverſus Romanos arma parantibus, Imperator cùm eſſet creatus, omnibus Diis, exceptâ duntaxat Veſtâ, ſacrificium fecit: cui propterea iratæ Metellam fil. immolaturus erat, ſed Dea, adoleſcentulam miſerata, buculam ſuppoſuit, puellamque ad Lanuvium pater deferens, ſacerdotem draconis, qui ibi colebatur, fecit. Plutarchus *Par.*

Metellus Q. Cæcilius, à domitâ Macedoniâ *Macedonicus* vocatus.

catum. Prætor Pſeudophilippum, & Achæos, quos bis prælio fudit, triumphandos Mummio tradidit. Inviſus plebi ob nimiam ſeveritatem, ideò Conſul ægrè factus. Liv. *lib.* 5. Etiam in ... ip. victor, moriens 4. reliquit filios, ex quibus tres Conſules vidit, quartum triumphatorem, Q. C. Metellum, qui *Balearicus* à victoria dictus. Aur. Victor. c. 61. Plin. *lib.* 7. *c.* 44. Florus, *lib.* 2. Lycoſthenes *in Plin. de Vir. Ill.* Hic ille *Metellus* eſt, qui in exercitu arcanum quiddam interrogatus, reſpondit εἰ ᾔδει τὸν χιτῶνά μου συνειδέναι τοῦτο τὸ ἀπόῤῥητον, &c. *Si exiſtimarem tunicam mihi eſſe conſciam hujus arcani, exutam eam in ignem injicerem.* Plut. *de Garrulitate.* Vide plura de eo apud Plin. 7. 13. & 44. Cic. 1. *Tuſc.* P. Victorem *de Viris Illuſtribus.*

Metellus Q. Cæcilius Numidicus, quia de Numidiæ rege Jugurtha triumphavit, dictus: quòd legem Appuleji probare nollet, in exilium pulſus, ſed lege Calidii & precibus filii revocatus eſt. Hujus Metelli de uxoribus ducendis ad populum hæc verba fuerunt, teſte Gellio, 1. 6. *Si ſine uxore, Quirites, eſſe poſſemus, omnes eâ moleſtiâ careremus; ſed quoniam ita natura tradidit, ut nec cum illis ſatis commodè, nec ſine illis ullo modo vivi poſſit, ſaluti perpetuæ potius, quàm brevi voluptati conſulendum.* Ejus filius Q. *Metellus*, cognom. *Pius* fuit, de quo vide Aur. Victorem *de Viris Ill. l.* 62. *&* 63. Florum *l.* 2. Appian. *de B. C. lib.* 1. *&c.*

Metellus Creticus, à devictâ Cretâ dictus. Plut. *in Pompejo.* Item *Metellus Dalmaticus* à devictis Dalmatis. Pædian. *act.* 3. *contra Verrem.* *Metelli* autem plebeji fuere, ut ait Liv. *lib.* 9. verùm clari victoriis, & magiſtratibus, ac *Cæcilii* omnes vocati.

Metellus Tegerenſis, monachus Paſſavii, ſcripſit *Quirinalia* an. 1160 verſibus Lyricis, i. vitam S. Quirini, à Caniſio edita, *tom.* 1. *antiq. Lect.* Voſſ. *l.* 3. *de H. L.* Caſp. Bruſchius, *l.* 1 *de Patav. Germ.*

Metellus, vide *Hugo Metellus.*

Metenſes, pop. Germ. inferioris, ubi *Metenſis* tractus: *le pays Meſſin.* Regiunc. eſt inter Lotharingiam inſerta, inter Lotharingiam propr. ad Ort. Barrenſem Duc. ad Occ. & Luxemburgenſem Duc. ad Bor. Sub Gallis ab an. 1552. Ejus oppida Nomenium, Vicum, Marſalium & Gorza. Vide *Mediomatrices.*

Metercoſa, opp. Hiſp. Tarrac. in Carpetanis. *Pedrazza de la Sierra*, teſte Moletio. Hinc Trajanum ortum ferunt. 8. leuc. ab Aranda, Madritum verſus, in Eur. & Auſtr.

Methamaucum, urbs olim Epiſc. aquis ſubmerſa, & portus, contra Medoaci fluv. oſtia. 5. m. p. à Venetiis; q. Μεταμαύκον. Vulgò *Malamocco.*

Methca, nomen loci, in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael profecti de Thare. Num. 33.

Methodius, Dalmatas & Slavos convertit ſub Ludovico II. Imp. An. C. 862. Bohemos dein ad finem perduxit, Borzivoo R. baptiſato, an. C. 894. quibus, ut & Moravis, jam antea à ſe converſis, adhuc an. 910. diligenter Chriſtum prædicavit. Lætus *Comp. hiſt. Univ.* Alius cognom. *Eubulius*, Epiſc. Tyrius, Martyr ſub Diocletiano & Maximiano, an. C. 303. Fuit quoque nomen duorum Patr. Conſtantinop.

Methone, urbs Peloponneſi in orâ Meſſeniæ ad Occ. tempeſtate clariſſima, & ſedes Præfecti, Turcis *Matune*, teſte Leunclavio. *Pedaſus* Homero, teſte Ferrario. Baudrando hodie *Modon*, urbs in ora Meſſeniæ Auſtr. emporium celebre, cum portu capaciſſimo, in prov. *Belvedere.* Cum arce permunita. Eſtque valde populoſa, 15. m. p. à Corone in Africum, 22. à Tænario prom. in Occ. 105. à Nauplia in Afr. ſub Turcis, à Bajazethi II. tempore, qui illam anno Chr. 1498. cum Naupacto, Mytilene, &c. expugnavit, magna in devictos ſævitiâ uſus. P. Jovius *Hiſtor. lib.* 8. *cap.* 10. Val. Flaccus *Argon. lib.* 1.

—— Quem parva Methone,
Et lævus Elis equis, & fluctibus obvius Aulon.

Alia in Macedoniâ juxta Thraciæ fines apud Olynthum, cujus meminit Demoſth. *Orat. contra Philippum*, qui ibi in pugnâ oculo uno privatus eſt, expugnata & direpta ab eodem Olymp. 106. an. 3. Sunt etiam plures hujus nominis urbes. Vide Steph. in Μεθώνη.

Methuriades, inſulæ 4. parvæ in ſinu Megarico, inter Æginam, & Atticam, prope Troezenem. Steph. Plin. Ferr.

Methurion, urbs Arcadiæ, alia Theſſaliæ. Steph.

Methydrium, opp. fuit Peloponneſi, in agro Megalopolitano. Xenoph.

Methymatnus, fil. Maſiniſſæ, an. æt. 86. ei natus.

Methymna, urbs Lesbi inſ. poſt Mitylenen primaria, in orâ ad Ort. à *Methymna* Macaris filia, uxore Lepydni. Patria Arionis citharœdi nobilis. Illic naſcitur optimum vinum. Ovid. 1. *de Arte Amand.*

Gargara quot ſegetes, quot habet Methymna racemos,

Vide quoque Sil. *l.* 7. Virgil. *Georg.* 2. Propert. *lib.* 4.

Methymna Aſidonia, urbs Vandalitiæ, *Medina Sidonia* vulgò. Vide *Aſindum.*

Methymna Campeſtris, urbs regni Legionenſis, in limite Caſtellæ vet. 8. leuc. à Valliſoleto in Auſtr. 11. ab Albula in Septentr. 6. à Durio fluv.

Methymna Ceris, opp. vet. Caſtellæ, in limite Aragoniæ, caput Duc. perampli, ad Salonem fluv. 6. leuc. à Seguntia in Ort. Bilbilim verſus; *Medina Celi* vulgò.

Methymna Sicca, oppidul. regni Legionenſis, 5. leuc. Hiſp. à Patencia in Occ. 8. à Valliſoleto in Circ. 11. à Senticain Cæc. Cum tit. Duc. Vulgò *Medina de Rioſecco.*

Methymna Talnabia, incolis *Medina Talnabi*, i. civitas Prophetæ, antea *Jathreb*, urbs Arab. Fel. ad amnem *Laakic*, ubi natus Mahumetes Pſeudopr. 100. m. p. à Mecha in Bor. 90. à mari Rub. in Eur.

Metia, una ex 35. tribubus populi Romani.

Metianus, Juriſconſultus tempore Alexandri Auguſti.

Metiche, quæ & *Clepſydra.*

Metilia lex, à M. Metilio Tr. Pl. lata An. 536. U. C. contra morem Majorum, Magiſtri Equitum & Dictatoris jus æquavit, Liv. *l.* 22. quod factum in gratiam M. Minutii Rufi, qui Magiſter Eq. contra edictum Q. Fabii Max. Dictatoris ſui pugnaverat.

Metilii, cum reliquis primoribus Albanis familiis, Romam à Tullo Hoſtilio vocati, & in patricias Senatumque, authore Dionyſio, allecti.

Metelis, ſeu *Meſelis*, urbs Ægypti prope Alexandriam, quæ nunc *Bechis* vocatur. Steph.

Metilius Bradua, Conſul cum Vero, an. U. C. 912.

Metina, nomen Deæ apud Rom. cui ſacra fiebant Prid. Kal. Octobr. quo die primum muſtum bibebant. Item Inſ. exigua Galliæ Narb. Plin. quibuſdam eſt *Blaſco*, oppidul. permunitum in ſcopulo, in ora littor. Occitaniæ, continenti ferè junctum, vulgò *le Breſcon.* Vide *Blaſco.*

Metiochus, Miltiadis Athenienſis ducis filius, qui à Phœnicibus captus, & Dario Perſarum regi, contra quem pater bellum gerebat, oblatus, honorificè ab illo habitus fuit, Herod. *lib.* 6.

Metiochus alius, apud Athenienſes, qui exercitum duxit, vias curavit, farinam tractavit, & aliis præfuit. Plut.

Metioſedum, ſoli Cæſari *Comm. de bello Gall. lib.* 7. memoratum, infra Lutetiam Pariſiorum ab illo ponitur. Vulgò *Meudon.* Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Metis, nympha, una ex filiabus Oceani & Tethyos, ſic dicta à *conſulendo.* Heſiod. *in Theog.*

Metis, antiquiſſima Gall. Belg. urbs, Epiſcop. quam Mediomatricum vocant civitatem; qui ſic dicti, quòd eorum metropolis medium teneret locum inter tres civitates, Tullum, Verdunum ac Treverim. Sedes fuit Auſtraſiæ Regum & Conciliorum variorum: Habet Treverim ad Septentrion. Tullum ad Merid. & Verdunum ad Occaſum. Dictam ſcribunt à Metio Romano, qui hanc urb. à Jul. Cæſare expugnatam ampliavit, muriſque cinxit. Illam Henricus II. Francorum Rex, cepit, Anno Dom. 1552. per Conneſtabilem Montmorantium: quam cùm paulo pòſt Imperator fruſtra obſediſſet, en verſum!

Siſte viam Metis, hæc tibi meta datur.

Munſt. *lib.* 2. *Coſmogr.* Vide *Meta.*

Metiſcus, Turni auriga, Virgil. *Æn.* 12.

Aurigam Turni media inter lora Metiſcum
Excutit. ——

Sunt qui ſcribendum putent *Methyſcus*, etymon ejus derivantes à μεθύσκομαι, quod eſt *inebrior.*

Metita, oppidum Armeniæ minor. in Lavinienſi præfectura. Ptolom.

Metius Carus, delator inſignis. Plin. *lib.* 1. *Ep. ad Voconium*, & *lib.* 7. *ad Hiſpanum.* Vide & *Carus.*

Metius Curtius, Sabinorum dux, contra Romulum ob raptas Sabinas acriter pugnavit.

Metius Suffetius, quem alii *Fuſetium* vocant, Albanorum Dictator, tempore Tulli regis Rom. qui, quòd ex præſcripto fœderis ad belli ſocietatem contra Fidenates vocatus, euntibus in hoſtem Romanis, ſuos prælio eduxerat, juſſu Tulli, duabus admotis quadrigis, diſcerptus eſt. Liv. *lib.* 2. Flor. *lib.* 1. *cap.* 3. Vide quoque Virgil. *Æn.* 8. Ovid. 1. *Triſt. Eleg.* 3. Claud. *Paneg.* 4. *Hon.* Item *de bello Gildonico.* Livium *lib.* 1. & Dionyſ. Halicarn. *l.* 3.

Metlosa, vide *Micela.*

Meton, Aſtrologus, ex his unus, qui Athenienſibus adſcriptus fuit, navigaturis in expeditionem Siciliæ, qui onus detrectare cupiens, tempeſtatem futuram prædixit, cùmque propterea minimè proficeret, ſimulavit inſaniam, atque hoc modo miſſionem impetravit. Edidit an. 321. U. C. ſuam Enneadecaëterida, i. Cyclum 19. annorum, quo ſolis Lunæque motum conciliare conatus eſt. Quod factum ſecundùm Ptolom. An. 316. Nabonaſſaris, ſeu 4. an. Olymp. 86. ſub Archonte Apſende. Socium obſervationum Solarium Euctæmonem habuit. Meminit hujus Metonis, Feſtus Avienus, cùm ait:

Illum ad numero prolixa decennia rurſum
Adjeciſſe Meton, &c.

Ptolom. *l.* 3. *Almageſti.* Suid. Scalig. *de Emend. Temp.* Petav. *de doctr. temp. l.* 1. *c.* 12. *& in Uranolog. l.* 6. *c.* 2. Langius, *de ann. Chriſti l.* 1. *c.* 12. *&* 13. Ricciolus *Chron. Reſor. l.* 1. *c.* 19. Voſſ. *de Math. c.* 33. *§.* 11. Ælian. *Var. Hiſt. l.* 10. 7. *&* 13. 12. Ubi autem periodus hæc figenda, inter eruditos non convenit; quamvis Avienus ſupra laudatus id deciſiſſe videatur, verbis hiſce:

Sed primæva Meton exordia ſumſit ab anno,
Torreret rutilo cùm Phœbus ſidere cancrum.

Metope, fluv. Arcadiæ. Callimach. *Hymn*. 1.

Πεζὸς ὑπὲρ Κρᾶθιν τε πολύστειόν τε Μετώπην.

Ubi Schol. *Μετώπην ποταμὸν Ἀρκαδίας.*

Metopon, locus prope Peram urbem vicinam Conſtantinopoli, cujus meminit Nicephorus. *Acra Spandona* Gyllio, *l.* 2. *c.* 6.

Metra, Eriſichthonis Theſſali filia, nobilis fuit meretrix, quæ nondum invento auro, aut gemmarum uſu, bobus, aut equis, aut alterius generis pecoribus noctes ſuas locabat: unde factus eſt locus vulgi fabulæ, ut Metra diceretur transformari, in ea omnia, quæ ab amatoribus accipiebat; indeque manavit Proverb. *Mutabilior Metra*. Vide Ovid. *Met.* 8.

Metri, nomen viri. 1. Reg. 10.

Metrocles, Philoſophus Maronites, frater Hipparchiæ, Cratetis levir. Tortel. Diſcipulus Theophraſti, quo relicto Crateti adhæſit. Præceptor Theombroti & Cleomenis: Se ipſum ſuffocavit ſenex. Diog. Laërt. *in Vita ejus l.* 6.

Metrocomia, vicorum Matres erant, *the mother Churches* Angl. ut Metropoles civitatum. Unde fortè *Cepha caſtellum*, *act.* 3. Concil. Chalcedon. In his non Epiſcopi, ſed Chorepiſcopi & *περιοδευταὶ*, i. Circuitores inſtituti olim, ut *Canone* 75. Concil. Laod. *Can.* 10. Concil. Antioch. *Can.* 6. Concil. Sardic. Anglis *Capcaſtels*. Henr. Spelmannus *Gloſſ. Archaol.*

Metrodorus Athenienſis, an Lampſacenus, ſcriptis inclytus, Epicuri diſcipulus fidiſſimusque amicus. Strab. *lib.* 13. Diogenes Laërtius, *libr.* 10. *in Vita Epicuri*. Clem. 2. *Strom.* Gaſſend. *in Vita Epicuri cap.* 8. Johan. Saliſburius, *de nugis Curialium, l.* 7. *c.* 11.

Metrodorus Chius, Mundum æternum eſſe dicebat: Quoniam ſi factus eſſet, ex non ente factus eſſet: infinitum verò eſſe, quoniam æternum, & quum non habeat principium, unde incipiat, nec exitum habiturum quo terminetur. Immobilem quoque aſſeruit, quoniam moveri non poſſit, quod non tranſeat: tranſire autem neceſſe eſt, aut in plenum aut in vacuum, in quorum alterum tranſitus fieri non poteſt. Ex æthere autem nubes fieri denſatione aquæ, quæ ſupra Solem aſcendens extinguat ipſum, & rurſus rarefacta accendat. Solem ſiccitate conſtipatum ex aquâ ſplendidâ, ſtellas efficere. Dixit etiam diem ac noctem inde fieri, quòd ſol extinguatur, Eclipſin quoque extinctione fieri. Euſeb. *Præp. Evang.* 17. 14. Medicus quoque fuit, diſcip. Democriti, Hippocratis verò & Anaxarchi præceptor. Scripſit varia, Plin. Athen. Iſaacus Tzetzes, &c.

Metrodorus Lampſacenus, amicus Anaxagoræ, Euſeb. *Olymp.* 70. & 79. Diogen. *in hujus Vita*. Alius Stratonicâ oriundus, Pictor & Philoſophus, ſolus deſerto Epicuro ad Carneadem ſe applicuit. Diog. *in Epicuro*. Cic. *l.* 5. *de Fin. l.* 1. *de Orat. l.* 4. *Acad.* Gaſſend. *l.* 4. *Vita Epicuri c.* 8.

Metrodorus Melicus, artem memoriæ ita conſummavit, ut nihil non iiſdem verbis redderet auditum. Plin. 7. 14. Item Grammaticus apud Agathiam 5.

Metrodorus, obſes Tirgatæo Mæotidi datus à patre Satyro, ſed ob fidem à Patre violatam, interfectus. Polyæn. *lib* 8.

Metrodorus Scepſius, è Philoſophicâ vitâ in civilem mutatus eſt. Magna ex parte in ſuis ſcripturis oratoriè loquitur, novo quodam dicendi genere uſus. Propter nominis famam, quanquam pauper erat, clarum tamen conjugium apud Carthaginenſes adſecutus: Quum amicitiam Mithridatis R. ſibi conciliaviſſet, ad illum cum uxore diſceſſit, & honore maximo affectus eſt, legatus ab eo ad Tigranem. Strabo *lib.* 11. & 13. Hujus ſumma memoria à Cicer. commendatur *lib.* 1. *Tuſcul. Qu.* Plin. *libr.* 3. *cap.* 16. & 31. & *libr.* 34. *cap.* 7. Athen. *lib.* 13. &c. Cæterùm de variis *Metrodoris* vide Voſſ. *Hiſt. Gr. p.* 389. & Jonſium *de Script. hiſt. Philoſ. l.* 1. *c.* 12.

Metron, nobilis Macedo, in Alex. M. exercitu, armamentario præfectus. Curt. 6. 44.

Metrophanes, Epiſc. Byzantinus, ob ſenium, Concilio Niceno intereſſe non potuit. Euſeb. Morer. *Diction. Hiſt.* Item Patriarch. Conſtantinop. ſeculo præterito. Genebrard. *in Pio V.*

Metrophanes, Sophiſta, Eucarpiâ oriundus, præter commentaria in Hermogenem, & Ariſtidem, item volumen de ſtatibus, deque Ideis, ſcripſit 2. libros de Phrygiâ, Steph. Byzantinus, Suidas, apud quem 2. alii ſunt ejuſdem nominis, Voſſius. Geſner. *in Bibl.* Smyrnii cujuſdam meminit, auctoris libri de Spir. S.

Metropolis, urbs Phrygiæ magnæ apud Mæandrum fluv. Epiſc. ſub Archiep. Epheſino: Sed hæc in Joniâ eſt inter Epheſum, & Smyrnam. Baudrando *Metropolis*, urbs duplex eſt, una Phrygiæ magnæ, ad Mæandrum, Epiſc. ſub Archiepiſc. Antiochiæ Piſidiæ, a qua 60. m. p. diſtat in Circ. Altera in Lydia, ad Cayſtrum fluv. in ipſo limite Joniæ, Epiſc. ſub Archiep. Epheſino, 20. m. p. ab Epheſo in Cæc. & 50. à Smyrna in Eur. Pop. *Metropolita*. Plin. Fuit & *Metropolis* Theſſaliæ urbs, inter Gomphos, & Pharſalum, Cæſ. Item Sarmatiæ Europ. Ptolom. Decem *Metropoles* numerat Steph.

Mettius, prænom. *Marcus*, princeps Gallorum, hoſpes Arioviſti, à Jul. Cæſ. cum C. Valerio Procillo, ad Arioviſtum miſſus, ſed cum in vincula conjectus. Cæſ. *l.* 1. *Comm. c.* 47.

Metubarris, Pannoniæ infer. inſula in Savia, *Zygeth* Lazio. Sed *Zygeth* eſt vocabulum commune omnium inſularum linguâ Hungaricâ: Baudrando in Raſcia eſt, intra Savum fluv. 4. leuc. ab opp. *Wbvar* in Occ. extenſa 3. leuc. Vulgò *Otoz ecz.*

Metullum, ſive *Metulum*, opp. Japodum apud Colapim fluv. in confin. Liburniæ. Appianus *in Illyricis* tradit, eam regionis metropolim eſſe, ſitamque in monte nemoroſo, duobus conditam tumulis, quos vallis modica interſecat. Lazius ſcribit, hodie *Trojam* eſſe in Ciliciæ Comitatu. Baudrando *Metling* eſt, opp. amplum Japodum, nunc Carniolæ, in Vindorum Marchia, 2. m. p. à Colapi fluv. & 20. à Lugea palude in Ort. uti 25. à mari Adr. in Bor. Sub Imperatore.

Metullum caſtrum, ſæpè *Metulum*, in priſcis literis *Mella*, vulgò *Melle*, locus Galliæ, in Pictonibus, monetâ olim ſuâ nobilis.

Mevania, Umbriæ urbs, Epiſc. olim, ad Clitumnum fluv. nunc oppidum amplum, inclytum Propertio alumno, ad viam Flaminiam, 6. m. p. à Fulginio, 12. à Peruſia: armentorum & gregum ferax. *Mevanates* pop. Plin. 5. 41. Vulgò nunc *Bevagna* dictum. Columella 3. 18. *Armentis ſublimibus inſignis Mevania eſt.* Lucan. *lib.* 1.

—— Tauriferis ubi ſe Mevania campis
Explicat.

Sil. *lib.* 6. Stat. 1. *carm.* 4. Prop. *lib.* 4. &c.

Mevius, poëta ineptiſſimus, Virgilii & Horatii temporibus, utrique æquè inviſus, quòd ex alienæ laudis obtrectatione gloriam occuparet. Vide Virgil. *Eclog.* 3. Horat. *Epod.* 6. &c.

Mevius Pudens, è proximis Tigellini, corruptor Prætorianarum cohortium, contra Galbam. Vide Tacit. *Hiſt.* 1. 24.

Mevaniola, vulgò *Galeate* pagus Galliæ Togatæ ſive Æmiliæ, in Romandiola, a Forolivii ad 10. mill. paſſ. diſtans, à Ceſena 20.

Meurſia, vulgò *Meurs*, urbs parva Germaniæ. In Ducatu Clivenſi ponitur à quibuſdam, quanquam ſit intra limites ditionis Colonienſis. Munita eſt & culta, 2. milliaribus Germanicis à Rhinoberga in Meridiem, & uno à Rheno fluvio diſtans, ſub dominio Principis Auraici, cum regiuncula ſeu Comitatu adjacente.

Mexicana, Gall. *le Mexique*, regio præcipua Americæ Septentrion. aliàs regnum potentiſſimum, *Reyno de Mexico* Hiſpanis, eſtque pars ampla novæ Hiſpaniæ, verſus Mexicum urbem, regionis primariam, inter mare Boreale ſeu ſinum Mexicanum ad Ortum & mare Pacificum ſeu Auſtrinum ad Meridiem, ſub Hiſpanis. Mexicana etiam dicitur provincia novæ Hiſpaniæ, inter provincias Tlaſcalam ad Ortum, Mechoacanum ad Occaſum, Panucum ad Boream, & mare Pacificum ad Meridiem, *Mexico* vulgò. Ejus longitudo à Septentrione in Auſtrum eſt 130. leucarum Hiſpanicarum, latitudo autem eſt 50. leucarum. Sic dicitur à Mexico urbe primaria. *Mexicana* item dicitur America Septentrionalis à Mexicana regione ipſius præcipua. Vide *America*.

Mexicana nova, *Nuevo Reyno de Mexico*, regio ampla Americæ Septentr. Vide *novum regnum Mexicanum*.

Mexicanus ſinus, *Golfe de Mexique*, pars maris Borealis, in America Septentr. verſus oram Mexicanæ ſeu Novæ Hiſpaniæ extenſus, uti & inter Floridam & Jucataniam provincias & Cubam inſulam.

Mexicanus lacus, *Lago de Mexico* Hiſpanis, lacus Novæ Hiſpaniæ, circuitus eſt 30. leucarum Hiſpanicarum, & Mexicum urbem prim. rigat.

Mexico, civ. Hiſpaniæ novæ celeberrima, ubi Idola ex farinâ, & humano ſanguine conficiunt, quibus multa hominum corda ex viventium corporibus extracta quotidie offerunt. Plura lege apud Novi Orbis neotericos ſcriptores. V. quoque *infra Mexicum*.

Mexicum, vulgò *Mexico*, urbs Archiepiſcopalis Hiſpaniæ novæ in novo orbe, conventus juridicus, & Hiſpanorum colonia maxima, 100000. ædium, ut ferunt, continens, intra lacum, ut Venetiæ conſtructa, Ferr. Baudrando *Mexique* Gallis, *Tenuchtitla* ſeu *Temiſtitan* incolis, urbs eſt totius Americæ præcipua & ampliſſima, in America Septentr. provinciæ cognom. & novæ Hiſpaniæ caput, ſedesque Proregis Hiſpani. Sedet in ora lacus cognominis, ſed non intra lacum, neque inſtar Venetiarum, eſtque tota in planitie amœniſſima & pro parte à lacu circumdata. Archiepiſcopalis facta fuit anno 1547. à Paulo III. Pontifice Rom. cui ſuffragantur Epiſcopi Tlaſcalæ, Guaxacæ, Mechoacani, Novæ Galitiæ, Chiapæ, Jucataniæ, Guatimalæ, & Veræ Pacis. Anno 1629. hæc civitas aquarum lacus eluvie deformata & peſſimè habita fuit; nunc tamen in dies reparatur. Aliàs fuit ſedes Regum Mexicanorum, ſed capta fuit à Ferdinando Corteſio, & ſubeſt dominio Hiſpanorum ab anno 1519. cum tota regione. 80. leucis Hiſpanicis diſtat ab Acapulco ad mare Pacificum in Boream, & totidem à portu Veræ crucis ad mare Boreale in Occaſum. Extructa fuit anno 1321. ut narrant incolæ. Synodo hic à Miſſionariis, Mexicanorum converſioni intentis, habitâ anno Chr. 1524. ſtatutum eſt, ut, qui ex recens Chriſtianis adhuc plures, pro more gentis, uxores haberet, unam retineret, cæteris dimiſſis. Anno dein Chr. 1585. à Petro de Moiſa de Contreras Arch. Mexicano ibidem Concilium provinciale habitum eſt, ad mores reformandos, &c. Morerius *Diction. Hiſtor.* Vide Novi Orbis Deſcriptores, ut & Itiner. varia.

Meza, filius Rahuel, filii Eſau. Gen. 36.

Mezab.

Mezab, pater Matred. Gen. 36.

Mezades, ſextus Athenienſium archon. A M. 3021.

Mezentius, Tyrrhenorum rex, ſummus Deorum contemptor, qui cùm tyrannidem domi crudelius exerceret, à ſuis per ſeditionem pulſus unà cum Lauſo filio ad Turnum ſeſe contulit, id temporis bellum adverſus Æneam gerentem. Quo in bello, cùm magnam tam Trojanorum, quàm Hetruſcorum ſtragem edidiſſet, unà cum filio ab Æneâ eſt interemptus. V. Virg. *Æn.* 10. Item *l.* 8. *V.* 483. & de la Cerdam *ad locum*.

Mezzaba, vulgò *Mezzaba*, tractus Biledulgeridiæ, cum urbe cognom. Sanſo, juxta fluv. Majorem, & inter Zeburn reg. ad Ort. & Tegorarinam ad Occ.

M I.

Miacorus, urbs Chalcidica. Steph.

Miacum, Anton. opp. Hiſp. Tarr. inter Segobiam 19. & Titulciam 24. m. p. *Cercedilla* vulgò quibuſd.

Miamin, nomen viri. 2. Eſdr. 10.

Miarus, vulgò *Miary*, fluv. ingens, in parte Sept. Braſiliæ, ubi in mare Bor. ſe exonerat, juxta Marananiam Inſ.

Miaſenia, urbs Armeniæ, verſus Syriam. Anton.

Miba, pop. Lyb. interioris in Auſtr. vergentes, Æthiopibus & Nigritis proximi. Silius 3.

His ſimul immitem teſtantes corpore Solem
Exuſto Venere Miba. —— ——

Mibahar, nomen viri. 1. Par. 11.

Micca, virgo Elienſis præclariſſima, Philodemi filia, moribus & formâ excellentiſſima, quam Lucius quidam tyranni ſatelles, cùm fruſtra miſſo nuntio ad ſe venire juſſiſſet, libidine ſimul, atque ebrietate furens, ipſe domum virginis profectus eſt ac eam paternis genibus appoſito capite hærentem offendens, ſe ſtatim ut ſequeretur, minitabundus imperavit. Quod illa cùm facere cunctaretur, Barbarus laceratis veſtibus, nudatam graviſſimis plagis cæcidit, cumque fortiſſimè dolorem pertuliſſet, tandem in paterno ſinu jugulavit. Plut. *de claris mulieribus*.

Micela, ita ex vet. codice repræſentat Lud. Carrio, apud Val. Flacc. *libr.* 6. *Verſ.* 130. Populi vicini Jazygibus. Sabellicus olim legebat *Merieta*.

Micha, pater Abdon. 2. Par. 34. qui & *Michaia*. Item nomen viri de monte Ephraim, in Idololatriam prolapſi, de quo Vid. Jud. 17. & 18. Torniel. A. M. 2594. *n.* 15. Salian. A. M. 2622.

Michaa, nomen prophetæ, Mich. *c.* 1. unius ex 12. minoribus, Moraſthiâ, in tribu Ephraim, oriundi. Prophetavit, ſub Joathamo, Achaſo & Ezechia, Judæ Regg. Locum nativitatis CHRISTI clariſſimè prædixit, ſeptem capitibus inſignia pandens myſteria. Hieron. *in Comment.* Epiphan. *de Vit. Proph.* Torniel. & Salian. *in Annal. V. T.* Alius fuit, fil. Jemlæ, qui Achabo cladem prædixit, propterea in vincula conjectus. Vid. 3. Reg. 22. 2. Par. *cap.* 18. Torniel. *A. M.* 3137. *n.* 3. In prioris *Prophetiam*, extant: Brentii *Comm.* Danæi *Explicatio locorum diffic.* Chytræi item Witeb. 1565. Gerlachius, 1524. Auguſtæ Vindel. Gravveri *Expoſitio*, Quart. Grayeri *Comm.* Salmanticæ 1570. Octav. Oecolampadius. Phrygio. Savanarolæ *Sermones*. Tarnovii *Comm.* &c. Vid. Crovvæi *Elenchum*.

Michaa, ſeu *Michaas*, filius Gamariæ, Jer. 26.

Michaa, filius Joel. 1. Par. 5. Filius Meribaal, filii Jonathan. 1. Par. 8. Filius Mephibosheth. 2. Reg. 9.

Archangelus.

Michael, nomen Archangeli. Dan. 10. & 12. Jud. *Verſ.* 9. Hujus apparitionem Romæ Drepanius Florus, Poëta Chr. vel in Gargano, Apuliæ monte, ſub Gelaſio III. cui proin à Boniſacio III. templum erectum, in mole Adriani, hinc *arx S. Angeli* dicta, jactent alii: alii celebre monaſterium, nomine *Mons S. Michaëlis*, in medio mari, ob aliam iſtiuſmodi apparitionem, extruxerint: Gallia illum Protectorem ſuum veneretur: Leſcus Niger, Polonorum R. ad prælium contra Lithuanos, viſione Archangeli hujus confirmatus, unde Lublini templum poſt victoriam ei erectum, A. C. 1282. dicatur: Bongomitæ hæretici, eum incarnatum dixerint, propius ad veritatem illi accedunt, qui per Angelum hunc, Angelum increatum, JESUM CHRISTUM ipſum, intellectum volunt. Hic enim verè eſt *Michael*: Lat. *Quis ſicut Deus*, aut *humilitas, paupertas*, ſive *percuſſio Dei*.

Imperatores Græci.

Michael I. cognom. *Rangabes*. Primò Curopalates, dein ductâ Procopiâ, gener Nicephori Imper. eoque occiſo, ac filio ejus Stauracio vulnerato, in pugna contra Cromnum, Bulgarorum Principem, Imperator A. C. 811. Filio Theophylacto in conſortium Imper. aſcito, Saracenos per Leonem ducem repreſſit, à Bulgaris dein, quos primò vicerat, fugatus, rebus deſperatis in cœnobium abiit, miſſo diademate & pallio purpureo Leoni Armeno, Anno Chr. 813. Theophanes *in Annal.* P. Æmil. *libr.* 3. Anaſtaſ. &c.

Michael II. cognom. *Balbus*, natione Phryx. A' Leone V. in vincula conjectus, eo fine, ut poſt Nativitatis feſtum neci traderetur, ipſo Natali Chriſti Leone occiſo, Imperator ſalutatus eſt. A. C. 820. Impius, barbarus, imaginum reſtitutor, ſectâ Sabacæus, Patriarchæ Theodoſio Biſcodeptem, ejuſdem ſectæ, ſurrogavit. A' Thoma fœderatorum legionis tribuno in urbe obſeſſus, per Bulgaros liberatus eſt, à Saracenis Cretâ exutus Siciliâque, prodente Euphemio, Dalmatiam quoque, eripientibus Bulgaris, amiſit. Obiit, omnibus exoſus, dyſenteriâ, an. 829. Cedrenus, Curopalates, Theodorus Studita, Sigon. *l.* 4. *ad an.* 20.

Michael III. Theophili fil. cum Theodora matre, Conſt. Imp. An. Dom. 842. Patri ſucceſſit. *Bibo* dictus, renuntianti de Saracenis, curſu certaturo, *cùm in tali*, inquit, *certamine ſim, & qui medius eſt, eum ad lævam propellere properem, tu ineptè de Saracenorum incurſione verba facis.* Interea mater, à Monacho quodam, periculorum mortiſque metu territa, Imaginum cultum, à Theophilo ſublatum, reſtituit, Johannique Patr. dejecto Methodium ſurrogavit: Sed illâ à filio Monaſterio incluſâ, ſuaſu Bardæ fratris hujus, per hunc poſtea omnia Imperator adminiſtravit. Patriarcham Ignatium, quòd Matri crines relocare nollet, in exilium pepulit, Bardam Cæſarem creavit, à Saracenis dein ad Samoſatam victus, in urbe à Ruſſis obſeſſus, eundem inſolentius ſe gerentem occidit; Nicolaum I. qui Photium Ignatio ſurrogatum excommunicaverat, increpuit, illumque Concilio Conſtantinopoli habito depoſuit. A' Baſilio Macedone, quem, collegam lectum, è medio rurſus tollere cogitabat, occiſus, Anno Chr. 867. Nicetas, *in Vita Ignatii*. Curopalates, Cedrenus, Zonaras tom. 3. &c.

Michael IV. Paphlago, occiſo Romano III. Conſtant. Imperatore, imperium arripuit. An. Dom. 1034. ope Zoæ Imperatricis, quæ ipſius, è viliſſima fæce & aurifabri, conſuetudine aliquandiu uſa, per eum, maritum in balneo ſubmerſerat. Saracenos in Sicilia per Maniacen vicit, & 13. urbes imperio adjecit, mox eandem ſub Stephano denuo amiſit, à Petro quodam, qui Bulgariam occupaverat, profligatus. Obiit an. 1041. Succeſſorem nactus Johannem fratrem, ingenio & probitate inſignem, qui Zoën monaſterio incluſit. Curopalat. Cedren. Zonaras, &c.

Michael V. Calaphates, Zoes Auguſtæ adoptione Conſt. Imp. factus, eodem die, quo Michaël Paphlago obiit, in inſulam eam relegavit, ſed ab ea poſtea, & regno, & oculis privatus eſt. Blond. Zonar. Cedr. *in Annal.*

Michael VI. Senior, uno anno Conſt. Imp. Anno Chr. 1056. etiam *Stratioticus* dictus: adoptatus à Theodora, Zoës minore natu ſorore, Theodoſium fil. Conſtantini Monomachi vicit, ab Iſaaco Comneno, qui ab exercitu Imperator proclamatus fuit, victus & in cœnobium relegatus. Joh. Scilitz. *in Compend.* Zonar. *in hiſt.*

Michael VII. Parapinaceus, Conſtantini Ducæ filius, Anno Chr. 1071. Succeſſit Romano IV. à Xiphilino Patr. coronatus. Ob avaritiam populi odium incurrit, cùm fame durante frumenti menſuram diminueret: Hinc nomen adeptus. Interim Literarum cultor, in Philoſophiâ inprimis, Mathematis & Poëſi egregiè profecit, ſed dum intempeſtivè hiſce vacat, Nicephorus Turcarum opibus ſubnixus, Conſtantinopoli captâ, coegit Michaëlem purpuram exuere, an. 1078. qui in Studitarum Monaſterium ſe recepit, poſtea Archiepiſcopus Epheſinus factus. Zonar. *in Hiſt.* Baron. *in Annal.*

Michael VIII. fil. Andronici Palæologi, ex matre ejuſdem familiæ, hinc *Diplo-Palæologus* dictus, Deſpota primò, dein excæcato Johanne IV. cujus tutor fuerat, Imperium adeptus eſt, Anno Chr. 1259. Conſtantinopolim Balduino II. Anno 1261. eripuit, poſtquam illo Imperio potiti Germani eſſent an. 58. Ob Imperii fines dilatatos *Magnus* appellatus, contra Venetos, ab Athenienſibus adjutus eſt. Carolum Siculum, qui imperium dotis nomine filio ſuo pro filia Balduini repetebat, verſutè initâ cum Arragoniis conjuratione, excuſſit. P. Æmil. *lib.* 7. Pap. Maſſon. *l.* 3. Sed quòd in Concilio Lugdunenſi, Anno 1274. ſe Gregorio X. ſubmiſiſſet, ſuis exoſus, & à proprio filio ſepulturâ privatus eſt. Obiit autem anno 1283. cùm Johannem Sebaſtocratum, Theſſaliæ Principem, oppugnatum iret. Gregoras, Pachymerus, &c.

Michael Auguſtus, Vid. *Andronicus II.*

Viri illuſtres.

Michael, Patr. Conſtantinopolitanus, ſec. 13. quartus hujus nominis, Thomæ à Latinis oppoſitus.

Michael Antiochenus, condidit hiſtoriam omnigenam, de quâ Poſſevinus *in apparatu ſacro*.

Michael Anchialius, Patr. Conſtantinop. ſub Emanuele Comneno, Philoſophus inſignis, pacis amans: Balſamo *in nomocl. Photii, in Can.* 65. *Conc. Trull. & in Can.* 16. *Conc. Carth.* Baronius *in Annal.* &c.

Michael Angelus Bonarota, Pictor Sculptorque excellentiſſimus, fil. Lud. Bonarotæ Simonii, ex priſca Comitum Canoſſiorum ſtirpe. Anno æt. 16. è marmore ſtatuas fingere incepit, omnibus in artis admirationem raptis: à Julio II. Leone X. Clemente VII. Paulo III. Jul. III. Paulo IV. expetitus: A' Franciſco I. Carolo V. Coſmo M. D. Venetis, &c. imò ab ipſo Solimanno

Turc. Imp. maximi habitus: Obiit Romæ, Anno 1564 æt. 89. Cadaver ejus Florentiam tranſlatum & magnificè ſepultum eſt. Thuan. *in Hiſt.* Vaſarius, *in ejus Vita.* Fillebenius, *de Vit. Pictorum, Part.* 2.

Michael Attaliates, JC. & Hiſt. Gr. ſcripſit Pragmaticam, quæ eſt *Tom.* 2. *Juris Græco Romani.* Joh. Leunclavii curâ editi. Vide Voſſ. *Hiſt. Gr. l.* 4. *c.* 21. Sub Michaele VII.

Michael Bajus, cum Cornelio Janſenio, & Joh. Heſſelio, ad concilium Tridentinum, nomine Philippi II. miſſus, an. 1563. Theologiam Lovanii docuit: Auguſtinum novies evolvit, ſcripſit plurima, in quibus propoſitiones quædam Pio V. & Gregorio XIII. ingratæ. Obiit Anno Chr. 1586. æt. 77. Val. Andr. *Bibl.* 8. Poſſevinus. &c.

Michael Cerularius, Patr. Conſtantinopol. poſt Alexin, Anno Chr. 1043. prolixam contra Latinos Epiſtolam ſcripſit, poſtmodum ab Iſaaco Comneno, quem tamen ad Imperium promoverat, in exilium ejectus eſt, Anno Chr. 1058. ubi paulo poſt obiit.

Michael Choniates, Metropolitanus Athenienſis, eruditione inclytus, an. 1210. Frater Nicetæ hiſtorici. Diu in Zia, Cycladum una, exul vixit.

Michael Eggenſtorphius. Conſtantienſis, viceſimus ſeptimus & ultimus Abbas cœnobii celeberrimi S. Salvatoris ſeu omnium Sanctorum, prope Scaphuſiam Helvetiorum, tum adhuc vicum, extructi à Comite Eberhardo Nellenburgio A. C. 1052. Hic poſtquam Reformationi Eccleſiæ Scaphuſianæ aliquandiu necquicquam obnixus eſſet, tandem Evangelio manus dedit, ſeque cum omnibus ſibi ſubjectis Magiſtratus auctoritati & protectioni ſubmiſit, A C. 1524. Obiit in eadem urbe A. C. 1552.

Michael Glycas, Hiſtoricus Græcus gente Siculus. Scripſit Annales, part. 4. In quarum prima, opera 6. Creationis dierum enarrat; in ſecunda res à Mundo condito ad JESUM CHRISTUM geſtas exequitur. Tertiam, in Conſtantio M. finit. Quartam, uſque ad Alexium Comnenum perducit: Non Hiſtoricum modò, ſed & Phyſicum, Theologumque agens. Quintam dein partem Leunclavius adjecit, quæ uſque ad Conſtantinopolim captam pertingit. Voſſ. *de H. G. l.* 2.

Michael Hoſpitalius, Arvernus, Cancellarius Galliæ, Philoſophus eximius, JC. excellens, in omni literarum genere verſatiſſimus, gratiâ & eloquio inclytus, ſed quòd Reformatis faveret, à ſcriptoribus Rom. Commun. reprehenſus. Vixit ſub Franciſco II. & Carolo IX. cùm prius Margaretæ, Sabaudiæ D. Cancellarius fuiſſet. Obiit Anno Chr. 1573. Thuan. *in Hiſt.* S. Marth. *elog. lib* 2. Beza, *in ejus Vita.* Pater Magdalenæ, quæ Roberto Huralto nupta, ex illo, præter alios, *Michaelis* Huralt-Hoſpitalii mater fuit, qui ut ingenio excellenti polluit, Bibliothecam ab Avo muneri accepit, Cancellarius dein Henrici Navarri factus, qui Galliæ quoque R. fuit. S. Marth. *elog. l.* 4.

Michael Mæſtlinus, Mathematicus celebris, Tubingæ Profeſſor. Auctor Galilæo, ut Copernicum ſequeretur, fuit.

Michael Monachus, vitam exaravit æqualis ſui, Theodori Abbatis cognom. Studitæ: Multa ob imaginum cultum perpeſſus ab Impp. Iconoclaſtis. Obiit A. D. 826.

Michael Montanus, nobilis Petrocorius, à Patre ſummâ curâ educatus. Latinam linguam ante vernaculam, ab erudito quodam Germano, ipſi à prima infantia admoto, hauſit. Præceptores habuit Nicolaum Gruchium, qui *de Comitiis Rom.* ſcripſit, Guilielmum Guerentium, qui Commentariis Ariſtotelem illuſtravit, Georg. Buchananum & Marcum Anton. Muretum. Græcam linguam ſimiliter per ludum addidicit, inſtrumentorum Muſicorum ſono quotidie à ſomno excitatus. Duxit an. 33. Franciſcam Chaſſanæam, fil. Conſiliarii in Parlam. Burdigalenſi, ipſe quoque eâdem dignitate aliquandiu functus, ſed illâ pòſt ſe abdicavit: Eques S. Michaëlis, Civis Romanus, & Major Burdigalenſis. Auctor libri notiſſimi, *des Eſſais*, obiit, Anno 1592. æt. 59. Idem quoque Raimundi de Sabonde Theologiam, à Patre monitus, vertit. V. Sanct. Marth. *l.* 1. *Elog.* & ſupra in *Maria* Gornacenſis.

Michael Noſtradamus, Vid. *Noſtradamus.*

Michael Paludanus, Gandavenſis, Theologiam Lovanii docuit. Scripſit Chronologiam Regum Iſraëlis, &c.

Michael Pſellus, ſive Balbus, Leone V. Armenio per fraudem necato, imperio ſuo cuncta ſubjecit, An. Dom. 821. Vid. ſupra. Alius ab hoc fuit Michael Pſellus πολυγραφώτατος, præfectus ſtudii Michaelis Ducæ, An. Dom. 1059. qui Romano Diogeni, Anno Chr. 1071. ſucceſſit. Vide ſupra *Michael VII.* Scripſit plurima, quæ impensè ab eruditis laudantur. Vid. Annam Comnenam *lib.* 5. *Alexiad.* Cedren. & Zonar. *in Annal.* Voſſ. *de Hiſt. Gr.* Poſſevin. *in appar.* Simlerum *in Bibl.* Leonem Allatium, *diſſert. de Pſellis.*

Michael Ritius, Neapolitanus, JC. Ludovico XII. à conſiliis. Scripſit libb. 3. de Galliæ, totidem de Hiſpaniæ Regibus, unum de Regibus Hieroſolymit. quatuor de Siciliæ & Neapol. duos tandem, de Hungariæ Regibus. Voſſ. *de H. L. l.* 3.

Michael Rubertus, Florentinus. Auctor hiſtoriæ, à Mundo condito, uſque ad an. 1430.

Michael Servetus, Tarracone Hiſpanus, Sociniſtarum Patriarcha. Medicinam primò Lutetiæ fecit, dein in Africam, ut Alcoranum accuratius addiſceret, delatus eſt. Reverſus, diu in Gallia & Germania moratus, impietatis ſuæ venenum paſſim ſparſit. Tandem Genevam cùm perveniſſet, ob horrendas in SS. TRINITATEM blaſphemias, conſultis prius Helvetiis Theologis, vivicomburio punitus eſt, an. 1553. Sleidan. *l.* 25. Thuan. *l.* 9. Beza *in Epiſt.*

Michael Sicidotes, hiſtoricus, cujus hiſtoria Græca adſervatur in Bibliothecâ Vaticanâ, ut monet Geſnerus.

Michael Sonnius, Typographus Pariſinus celebris. Sub finem ſec. præt.

Michael Vaſcoſanus, Typographus Pariſienſis clariſſimus. Sub Henrico III.

Michael Verrinus, Poëta Florentinus, Diſtichis Chriſtianis & caſtitate inclytus Juvenis.

Michael Villanovanus, Medicus Hiſpanus, ſæc. præt. Addi poſſent, *Michael*, Bulgarorum Princeps, qui in Chriſtianâ fide ſubditos erudiri curavit, an. 866. Item, Magnus Moſcoviæ D. qui contra Polonos victor, an. 1612. Obiit an. 1645. &c.

S. Michael, Ordo milit. in Gallia, inſtitutus à Ludovico XI. Amboliæ, an. 1469. in honorem Arch. Michaëlis, quem Gallia Protectorem agnoſcit. Nobiles 36. in illum recepti, ſub capite Rege: Symbolum, *Immenſi tremor Oceani.* V. Favin. *lib.* 3. *theatr. hon. & Eq.* Petrum Matthæum *Hiſt. Lud. XI.* Nicolaum Ægidium *in Annal.* Item una ex Inſ. Terceris: cujus præc. loca, *Punta delgada*, *Villa Franca & S. Antonio.* Item Inſ. maris Adriatici, aliis *Ugliana.* Item urbs novæ Hiſpaniæ, Item, urbs Americæ Sept. quæ olim Chila. V. infra. Item, metropolis Duc. Barrenſis.

S. Michael Archangelus, urbs Moſcoviæ cum portu ad Mare Album mercaturâ florentiſſima.

Michaelia, ſeu *Inſ. S. Michaelis*, vulgò *Ilha de S. Miguel*, una ex Aſſoribus ſeu Terciariis, ſub Luſitanis 28. leuc. à Terciaria Inſ. in Eur. Circuitus 32. leuc. Ejus opp. ſunt *Punta delgada*, Inſ. caput, *Villa Franca*, & Fanum S. Antonii *S. Antonio.* Hic glaſti eximia copia, cujus ut & frumenti ferax eſt Inſula.

Michaelia, Inſ. maris Adriat. in ora Dalmatiæ, vulgò *Iſola di San Michele*: *Ugliana* aliis. Vix 3. mill. à Jadera, extenditur ad 14. m. p. circiter, ſub Venetis.

S. Michaelis arx, in inſula Melita, fruſtra à Solimanno Turcarum Imp. acerrimè oppugnata. Obſidionem enim ſolvere Barbaros Garſias Siciliæ Prorex claſſe admotâ non ſolùm coegit, ſed & in turpem fugam compulit, A. C. 1565. Thuan. *Hiſt. l.* 38.

S. Michaelis Monaſterium Galliæ Benedictinorum, à Richardo, Wilhelmi Principis filio extructum, in confinio Brittonum & Normannorum, in cacumine prom. in Abrincatuis, quod *Mons Tumba*, *Mons S. Michaelis* & *in periculo maris* aliis atque aliis dicitur. Vulgò *S. Michel du Mont*: Mons verò *le Mont S. Michel.* Huic proximus eſt mons alter, mari quoque circumdatus, cum arce in vertice, dictâ *Tombelaine*, q. parva Tumba, quia monte Tumbâ minor eſt. Hinc locus olim dictus eſt locus *S. Michaelis Archangeli ad duas Tumbas.* Tumbam autem pro monte accipi non mirabitur, qui Alpium tumulos à Floro *l.* 3. *c.* 3. dici obſervaverit Hadr. Val. *Not. Gall.*

S. Michaelis Monaſterium, à Vulfoaldo Præfecto Palatii Childerici R. in pago Verodunenſi, ad Moſam, extructum, Vulgò *S. Michiel.* Nunc in oppidum excrevit, quod eſt in Duc. Barrenſi, unus è quatuor ejus conventibus juridicis.

Loca in conventu S. Michaelis.

Calciata *la Chaucée.*	Mandræ ad quatuor turres *Mandres aux quatre tours.*
Confluentes *Conflen*, *al. Conflans au Jarniſi.*	
Dunum *Dun.*	Montio.
Fagum *Foug.*	Municipium S. Michaëlis.
Longus vicus *Long Wy.*	Satanacum *Stenay.*

Reliqui conventus ſunt Barrenſis, Claromontenſis, & Baſſiniacenſis. Vid. Hadr. Val. *Not. Gall.*

S. Michaelis in Eremo, *S. Michel en l'Er*, Monaſterium Abbatiale, in Pictonibus, haud procul Turre Talemundi.

Michaelopolis, ſeu *Archangelopolis.* Vid. ibi.

Michaelopolis, vulgò *S. Miguel*, opp. Guatimalæ, in ora maris Auſtr. ad oſtia Lempæ fluv. V. *Fanum S. Michaelis.*

Michaelopolis, urbs novæ Hiſp. in Mechoacana prov. *S. Miguel* vulgò.

Michaelopolis, urbs Quitoæ, in Peruvia, antea *Chila*, in valle *Piura.* 120. leuc. à Quito in Mer. 20. ab ora maris Pacifici. Satis culta eſt, & prima excitata fuit ab Hiſp. in Peruvia. Vulgò ſimiliter *S. Miguel.*

Michaia, pater Achobor. 4. Reg. 22. Mater item Abiam regis Judæ. 2. Par. 12. quæ 3. Reg. 15. *Maacha* dicitur.

Michale, vide *Mycale.*

Michelfeldia, quaſi *Michaelis campus*, ſeu *magnus Campus*, à priſco Germ. *Michel* ſeu *Mechel* i. magnus, locus dimidio infra Baſileam milliari, ubi cœnobium olim fœminarum, Ciſtercienſis inſtituti, ſub Lucelenſi Abbate, poſtea Blotzhemium tranſlatum. Nunc Pandochium ibi. Chriſt. Urſtiſius *Epit. Hiſt. Baſil.*

Michol, nomen filiæ minoris regis Saul, uxoris David, quæ fi-

da ma-

damatito, ſuperba tamen & proin ſterilis fuit, 1. Reg. *cap.* 14. 18. & 19.: Reg. c. 6. S. Ambroſ.

Miciacenſe monaſter. vulgò *S. Memin*, ſeu *S. Meſmin de Micy*, Abbatia prov. Aurelianenſis, ad Ligerulum fl. iv. 2. leuc. ab Aurelia in Occ.

Micinas Rhodius, vicit ſtadium Olymp. 114.

Micipſa, Numidarum rex, Maſiniſſæ R. fil. Manaſtabilis & Guluſſæ a Patre antelatus, Jugurtham Manaſtabilis fratris filium unà cum Adherbale, & Hyempſale filiis regni participem reliquit. De quo Salluſtius *in Bello Jug.* Ponitur pro Africano, apud Juvenalem *Sat.* 5.

Reges Poloniæ.

Micislaus I. ſeu *Mieſko*, Dux Poloniæ, primus ejus Princeps Chriſtianus evaſit, ab uxore Dambrovica fil. Boleslai, Bohemorum Ducis, ad fidem perductus, an. 965. Obiit an. 999. Cromer *Hiſt. Pol.*

Micislaus II. Patri Boleslao I. ſucceſſit, cum Rixa, filia Emfredi Palatini, uxore ſuâ coronatus, an. 1025. Ignavus, & infelix. Obiit an. 1034. Wipo, Auctor vitæ Conradi Salici.

Micislaus III. cognom. *Senior*, fil. Boleslai III. frater Ladislai II. & Boleslai IV. huic ſucceſſit, an. 1173. quadriennio pòſt depoſitus, ſurrogato Caſimiro II. Juſto fratre.: Item nomen duorum Sileſiæ Ducum. Vide Phil. Jacobum Spenerum *Syll. Geneal Hiſtor.*

Mictis, inſula ultra Britanniam ſex dierum navigatione. Plin. *l.* 4. *c.* 16. In eâ candidum plumbum provenit.

Miculi mons, ſeu prom. Dalmatiæ, prope Jaderam, vulgò *Punta Micha*, Joh. Lucio.

Micyberna, opp. Helleſponti, à Philippo Macedone, proditione captum. Diod. *l.* 16.

Mida, vel *Midaeum*, urbs Phrygiæ. Vide Steph.

Midaium. Ptol. *Midelli* Theveto, urbs Phrygiæ magnæ, Epiſc. ſub Arch. Synnadienſi, ad Sangarium flu. Doryleo & Synao urbibus proxima. Hic Sex. Pompejus, juxta Dion. cæſus.

Midas, Gordii bubulci filius, Phrygiæ Rex pecunioſiſſimus, qui cùm Bacchum hoſpitio ſuſcepiſſet, juſſusque eſſet petere, quicquid vellet, petiit, ut quicquid attigiſſet, in aurum verteretur. Quod cùm obtinuiſſet, ſolo contactu omnia in aurum convertit. Verùm, cum urgente fame cibum ſumere conaretur, atque illum quoque in aurum mutari videret, ſenſit tandem ſtolidus, ſe parum ſapienter optaſſe. Pulchrè Claud. 1. *in Ruff.*

—— Sic rex ad prima tumebat
Mæonius, pulchro cùm verteret omnia tactu.
Sed poſtquam riguiſſe dapes, fulvaq; revinctos
In glacie vidit latices, tum munus acerbum
Senſit, & inviſo votum damnavit in auro.

Petiit itaque à Libero Patre, ut munus illud, quantumvis ſpecioſum, ſibi adimeret: qui ejus miſertus, juſſit ut in Pactolo fluvio ſe ablueret: à quo tempore aureas arenas volvere fluvius cœpit, hinc *Chryſorrhoas* dictus. Poſt hæc cùm Pan Apollinem ad cantûs certamen provocaſſet, Tmolusque judex electus ſecundùm Apollinem pronunciaſſet, Midas, Panem Apollini præferre non dubitavit. Quamobrem Apollo indignatus, aſininas ei auriculas addidit, quas tam ſcitè occultavit, ut nemo ſciret præter ſolum tonſorem: qui cùm rem inauditam tacere non poſſet, foſſam ingreſſus proclamavit: *Auriculas aſininas habet Rex Midas*. Deinde foſſam terrâ adoperuit, eoque in loco temporis proceſſu creverunt arundines, quæ commotæ vocem, quam tonſor infoderat, reddiderunt, ut latius fabulatur Ovid. *Met.* 11. Alii tamen malunt, Midam, inter Apollinem & Marſyam decertantes, judicem conſtitutum, & cùm pro Marſyâ ſententiam tuliſſet, auriculis aſininis à Phœbo fuiſſe donatum. Hinc natum Proverb. *Auriculas Aſini Midas habet*, quo utimur in ſtolidos, & craſſis auribus, pinguique judicio homines. Alii rurſum ſic narrant: Cùm præteriret aliquando Midas Liberi Patris aſinos, atque eos afficeret injuriâ, iratum Bacchum aſininas aures ei addidiſſe. Sunt qui dicant, huic aures naturâ prælongas fuiſſe, & aſininarum inſtar prominentes; atque hinc fabulæ locum ortum eſſe. Quanquam pluribus placet, hâc allegoriâ ſignificatum, Midam, utpote tyrannum, ſubauſcultatores dimittere ſolitum, per quos, quæcunque per omnem regionem vel fierent, vel dicerentur, cognoſceret, nimirum illis utens aurium vice. Proinde cùm vulgus admiraretur, ab illo reſciri etiam ea, quæ clam ac procul fierent, occaſionem fabulæ datam eſſe, ut Midas diceretur auriculas aſini habere, idque vel quod nullum aliud animal acriùs audit quam aſinus, excepto mure, vel quòd aures habeat omnium longiſſimas. Herodotus *l.* 1. illum thronum aureum, in templo Epheſino, Dianæ conſecraſſe, refert. Fuit & alius *Midas*, Phrygiæ R. qui, taurino ſanguine hauſto, ſeipſum necavit. Euſeb. *in an.* 3 *Olymp.* 70.

Midea, urbs olim in Argo, apud Naupliam, nunc vicus ſic dictus à *Mideâ* Haloei filiâ. *Perſepolis* quondam dicebatur. Hinc *Mideates*, & *Mideus*. Eſt etiam Bœotiæ *Midea*, Hom. apud lacum Copaidem & Orchomenum, ab altero 12. m. p. Eſt & alia Lyciæ. Steph. Statius *Thebaid. l.* 4.

Aptior armentis Midea, pecoroſaq; Phyllos.

Middelburgum, Germ. *Mittelburg*, Gall. *Middelbourg*, quaſi Medii burgum vel opp. urbs Walachriæ, mercimoniis florentiſſima, cum tota inſula Evangelicam doctr. amplexa, purgatis ab Idololatria omni templis, & principe cœnobio Præmonſtrantium, olim adeo celebri, in Curiam converſo. Sedes Epiſc. facta Anno 1561. Nicolaum à Caſtro Lovanienſem, primum ultimumque præſulem habuit, & Hiſpanico & Pontificio jugo paulo pòſt excuſſo, Anno Chr. 1574. Guicc. *deſcr. Belg.* Strabo, Thuanus, Arnolph. Havenſius, *de erect. Nov. in Belgio Epiſc. libr.* 1. *cap.* 12. V. *Metelli caſtrum*.

Middelburgum, oppidul. Flandriæ, ſub Hollandis, 2. leuc. à Brugis, prope Clauſulas; Gall. *Middelbourg*.

Middelfortium, urbs Fioniæ; unde freto nomen.

Midias, Vid. *Medias*.

Midila, Civ. Africæ propr. Auguſt. Cyprian. & Concil. Carthaginenſe.

Midleſexia, vulgò *Midleſexshire*, prov. parva Angliæ, cujus præc. Londinum, ad Tameſim. Vix extenſa ad 15. mill. Angl. Terminatur à Sept. Hartfordiâ Com. ab Or. Eſſexiâ, ab Occ. Buckingamiâ, à Mer. Surrejâ, à qua prov. ſeparatur Tameſi.

Mieſko, Vid. *Micislaus*.

Mieza, opidum Macedoniæ, quod olim *Strymonium* vocabant. Steph. à Mieza, filia Beretis. Hinc *Miezeus*, vel *Miezaus*.

Migirpa, urbs Ep. Africæ propr. Auguſtin. & Victor Utic.

Milanion, adoleſcens, qui Atalantam puellam venatricem in Arcadiâ adamavit. Ejus meminere Muſæus, Prop. 1. 1, Ovid. *Art.* 2. & 3. *Amor. l.* 3. *el.* 2.

Milcolumbus, Scotiæ R. dignitatum vocabula inſtituit, Angliam vaſtavit, effecitque, ut Anglis non niſi ex parte ſubjectus eſſet. Conjurationem in ſe initam, auctore in ſylvam ad certamen evocato, fortiter oppreſſit. Legem priſcam, quâ ſponſæ pudicitia Regi, ſi nobilis eſſet, vel domino loci, ſi plebeia, vindicabatur, ſuſtulit, ſanxitque, ut Virgo nupta nummum propterea Domino loci penderet. Ulturus contumeliam in Rufo R. novâ irruptione, una cum fil. Eduardo, occubuit. Anno Chr. 1097. Buchan. *Hiſtor. Scot. libr.* 7. Polydor. *lib.* 9. Vide ſuprà in *Malcolmus*.

Miles, apud Germanos his ceremoniis olim inauguratus eſt: Mos enim illis in Martis limine ſalutando, ſolennis admodum. Statuitur in concione celebri votivus adoleſcens, magnâ ſtipatus propinquorum & amicorum multitudine, quem è cœtu aliquis laudatum Principi offert, votum & militiæ profeſſionem facientem. Tum Princeps ſcuto & frameâ Martis arrhabone adoleſcentem donat, partemque jam Reip. qui paternæ hucusque familiæ habebatur, conſtituit: lautiùs dein epulatum eſt & ab amicis undique gratulatum. Hæc illis, inquit Tacitus, virilis toga. Quos enim *Milites* Angli appellant, Gall. *Chevaliers*, aliunde dignitatem non ſunt aſſecuti, quàm ab honoraria iſtiusmodi armorum collatione, quâ à gregario milite diſtinctiores fiant. Milites Romani cingulo uſi ſunt, Germani antiqui ſcuto & frameâ, Salici balneo, Germani recentiores cingulo, gladio & calcare. Nec Regum Francorum filii prius Regno digni judicati ſunt, quàm ad Equeſtrem ordinem fuiſſent admiſſi, Gorop. *Fr. p* 50. Et Longobardorum Reges filium ad menſam non ſuſceperé, priuſquam armis donarentur militaribus, Paulus Diac. Et Rex renuit filiam dare Regi, nondum *Militi*, Id. In exercitu R. Franc. Duces 16. Comites 26. Milites 3000. pugnatorum 100000. numerat Walſ. *in Richardo II.* Vide Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archaeol.* Hadr. Valeſius *Milites* dici *Gentils hommes*. q. Gentiles Homines, hæcque duo vocabulo pro uno eodemque uſurpari, obſervat è literis an. 1228. in Chartario Meldenſi repertis, Vid. ejus *Not. Gall. in voce Meldi*.

Mileſius, cognomen Apollinis, cujus & Strabo, & Lactantius meminerunt. Hic conſultus aliquando, Utrum Chriſtus homo eſſet an Deus, reſpondit:

Θνητὸς ἔην κατὰ σάρκα, σοφὸς τερατώδεσιν ἔργοις,
Ἀλλ' ὑπὸ Χαλδαίοις κριτῆσιν ὅπλοις σκολοπισθεὶς,
Γόμφοις καὶ σκόλοπι πικρὴν ἀνέπλησε τελευτήν.

Mileſiorum murus, locus Ægypti, circa oſtium Bolbitic. Strab.

Miletia, una fuit ex filiabus Scedaſi, unà cum ſorore à juvenibus Spartanis conſtuprata, Plut. & Pauſan.

Miletopolis, Myſiæ urbs, inter Cyzicum, & Bithyniam ad Artyniam ſtagnum, ex quo Rhyndacus oritur: Epiſc. ſub Arch. Cyziceno, nunc etiam *Meliteopoli* dicta. Alia eſt in Perſide. Steph. ex Strab. *lib.* 12.

Miletum, Calabriæ urbem à Mileſiis Aſiaticis conditam habet Barrius *ex lib.* 6. *Herodoti*, quam hodiè *Mileto* nominari ſubdit. Eandem à Cicerone *Melita* dici *libr.* 3. *Epiſt. ad Att.* putat Corradus.

Miletus, fil. Apollinis, & Argeæ Cleochi filiæ, vel ut Ovidius habet, Deiones, qui cùm Minoa Cretenſium regem jam ſenem regno privare vellet, à Jove territus in Samum, deinde in Cariam Aſiæ regionem fugit, ibique opidum condidit, quod de ſuo nomine *Miletum* appellavit, ejusque incolas *Mileſios*. Ovid. *libr.* 9. *Met.* Alii tamen, Miletum conditam malunt, à Sarpedone Jovis filio, Minois ac Rhadamanthi fratre, & ab eo Miletum appellatam fuiſſe, ab alterâ ejuſdem nominis urbe, quam in Cretâ reliquerat. Strabo *libr.* 14.

Miletum,

Miletus, urbs in finibus Joniæ & Cariæ, Herod. à Neleo, quamvis alii velint, à Mileto, Apollinis fil. vel à Sarpedone, ædificata, A.M. 2953. cum Cyzico. decem ſtadiis ab oſtio Mæandri amnis ſecreta. Baudrando urbs Joniæ, verſus limites Cariæ, cum portu capaci, in ora maris Ægæi; *Melaſſo* hodie, 6. m. p. ab oſtio Mæandri in Mer. uti 90. à Smyrna, Halicarnaſſum verſus. Mela *lib.* 1. *Miletus* (inquit) *urbs quondam Joniæ totius, belli pacisq́; artibus princeps, patria Thaletis Aſtrologi, Timothei Muſici, & Anaximandri Phyſici, aliorumq́; civium inclytis ingeniis meritò inclyta.* Adde Anaximenem, Pittacum, Æſchinem, &c. Nunc urbs parva, cum arce: Sub Turcis. Ab hâc *Mileſii* pop. dicti ſunt, qui quum eſſent priùs potentes, clari bello, (unde *Mileſii olim ſtrenui*, oraculo reſponſum fuit Samiis primò, dein Caribus, Mileſios adverſus Perſas ſocios habere cupientibus) & opulenti, ſed deliciis dediti, & opes & potentiam amiſerunt. Stephanus: poſtquam enim maris Domini per annos 18. fuiſſent, 7. Olymp. &c. & Naucratidem in Ægypto condidiſſent: Sadiatem Lydum infeſtum ſenſere, dein à tyranno Hiſtiæo arma contra Perſas ſumere inducti, urbem amiſerunt, an. 250. U. C. 69. Olymp. Quæ quoque ab Alex. M. capta, dein ſub Romanis fuit: donec, ut dictum, Turcis cederet. Vid. Ariſtoph. & Athenæum *lib.* 12. Et quia labracum apud illos copia, hinc *Labrax Mileſius*, Prov. in magnum, avidum ac ſtolidum: Idem tamen Ariſtophani *Sapientiſſimus piſcis* dicitur. Porro adeò luxui fuere dediti *Mileſii*, ut *laſcivi* paſſim dicantur, apud Lucianum & Apulejum. Prius *Lelegeis* vocabatur, teſte Plinio, quòd Leleges eam inhabitarent. Deinde *Pityuſa*, à piceis arboribus Poſtea *Anactoria* nominata eſt ab *Anactore* (ſic enim legendum videtur in Steph.) Terræ, & Cœli filio. Urbem hanc præſtantiſſimæ lanæ proventus nobilitavit, ex quâ fiebant Mileſia ſtragula, & veſtes Mileſiæ, ob inſignem mollitiem, in matronarum deliciis habitæ. Virg. *Georg.* 3.

—— *Quamvis Mileſia magno*
Vellera mutentur Tyrios incocta colores.

Fuit inſuper hæc urbs caput regionis ſatis luculentæ, in qua Apollinis oraculum Didymæi, Strabo *libr.* 14. Plin. *lib.* 5. *cap.* 29. Athen. *lib.* 10. Herodot. *lib.* 1. & *ſeqq.* Euſeb. *in Chron.* Diodor. Thucyd. Arian. &c. Alia fuit ejuſdem nominis in Cretâ. Hom. *Il.* 2. Altera in Brutiis, de quâ ſupra. Urbecula nunc Epiſc. Calabriæ Ulter. *Meliro* vulgò, 5. m. p. ab Hipponio in Mer. 7. m. p. à Nicotera in Ort. uti ab ora maris Tyrrh. totidem à Suriano in Occ. ferè media, inter Conſentiam ad Bor. & Rhegium ad Mer. Deficit indies.

Milevum, ſive *Milevis*, urbs Africæ Epiſc. ſub Arch. Carthagin. (ubi concilium *Milevitanum*, V. infra, habitum eſt) à Cirta 30. m. p. diſtans Sitiſim verſus. Hic Concilium, Anno Chr. 402. ab Aurelio Carthag. tempore Innocentii I. Epiſc. Rom. celebratum, quo inter alia, Maximiani, qui ſchiſmate Donatiſtarum relicto, Epiſcopatu ſe abdicavit, cauſa ventilata eſt, ſurrogato ei fratre Caſtorio, &c. Dein an. Chr. 416. Pelagianiſmo naſcenti remedium quæſitum, & duæ erronum horum propoſitiones, quarum prior Gratiæ, poſterior Baptiſmi neceſſitatem inficiabatur, condemnatæ ſunt. Vid. Auguſtin. *ep.* 91. 92. 217. &c. Tom. II. Concil.

Milfordienſis portus, ampliſſimus & ſecuriſſimus Angliæ, in Wallia Mer. & Comit. Pembrochienſi ad mare Hibern. cum duobus caſtris, 4. tantùm mill. à Penbrochio urbe in Occ. Vulgò *Milfordhaven.*

Miliare, ſive *Muliare*, fluv. Daciæ, *Mulbach* Lazio, per Tranſylv. fluens.

Milias, vide *Milyas.*

Milichie, fons in agro Syracuſano. Plin. 2. 8.

Milichius Jupiter, apud Athenienſes, extra urbem, victimis non veris cultus: ſtatua pyramis erat. Item Bacchus ſic dictus, quòd non ſolum vini, ſed ficuum & fructuum prope omnium inventor fuerat. Nam *Milicha*, *ficus* olim ſignificabant. Illud nos docuit Andriſcus apud Athen. *libr.* 1. Νάξιοι Μειλίχιον καλοῦσι τὸν Διόνυσον, διὰ τὴν τοῦ συκίνου καρποῦ παράδοσιν, &c. Haud procul Naupacto, apud Myoneam urb. in montis vertice quoque lucus & ara fuit Θεῶν Μειλιχίων, quibus noctu ſacra facta.

Milicho, nomen viri. 2. Eſdr. 11.

Milichus, libertus Scevini, conjurationem Piſonianam Neroni detexit. Tac. 51. 54. hinc *Soteris* nomine ſumto, Ibid. 71.

Milinus, in Cretâ prædo, & pirata crudeliſſimus ab Hercule Libyco interfectus. Beroſus.

Miliſſa, ſeu *Meliſſa*, urbs, *Epidaurus* poſtea dicta, ut ſupra ex Stephano diximus. Gr. Μελισσία.

Militia Chriſtiana, Ordo milit. V. *Conceptio.*

Millea, Siciliæ fluv. Livio, qui ab Aretio, & Leandro *S. Juliano* vocatur. Lege *Myla*, & vide Cluver. *Sic. Ant. l.* 1. *c.* 11.

Millenarii, Hæretici. V. *Chiliaſtæ, Nepos, Papias.* Item, alii, qui pœnas Inferni ſingulis mille annis ceſſare delirarunt.

Milliacum, opp. Inſ. Franciæ, vulgò *Milly en Gaſtinois*, in Vaſtinio tractu. 12. leuc. à Lutetia in Auſtr. 5. à Meloduno in Occ. juxta amnem *Eſcolle.*

Millialdum, urbs Galliæ aliàs munita, *Milaud* vulgò, in prov. Ruthenenſi, ad Tarnum fluv. verſus Gabalos, 7. leuc. à Luteva in Bor. 8. à Ruthenis in Ort.

Millus, Æneæ ex Lavinia fil Apollodorus in *Euxenide.*

Milmandra, fluvius Galliæ, vulgò *Mormande*, in Carum effluit.

Viri illuſtres.

Milo, Crotonienſis, Sybaritas vicit, illorum urbe deſtructâ. Homo tantæ fortitudinis, ut in Olympico certamine bovem, retento anhelitu, per ſtadium portaverit. quem ictu pugni interfecit, unoque die integrum devoravit. Malum tenenti digitis nemo poterat extorquere: dum conſtitiſſet, nemo veſtigio educere. Quum autem nimiâ nervorum fiduciâ arborem in parte mediâ hiantem diducere vellet, brachiis hinc inde conſtrictis, & deficiente conatu retentus, lupis fuit præda. Cic. Plin. Ovid. *Met.* 15.

—— *Fletq́; Milon, ſenior, cùm ſpectat inanes*
Illos, qui fuerant ſolidorum mole tororum
Herculeis ſimiles, fluidos pendere lacertos.

Vide Val. Max. *lib.* 9. *cap.* 12. *ex.* 17. Gell. *lib.* 15. *cap* 16. Strab. *l.* 16. Athenæum *l.* 10. Pauſan. & Lubinum in illud Juvenalis *Sat* 10.

—— —— *Viribus ille*
Confiſus periit admirandisq́; lacertis.

Milo, qui & *T. Annius Milo*, e Lanuvio municipio familia Papia, adoptatus à T. Annio avo materno, qui cùm P. Clodium Trib. pleb. multa ſeditiosè in Remp. molientem occidiſſet, fruſtra à Cic. defenſus elegantiſſimâ illâ oratione, quæ etiam hodiè omnium manibus teritur, Maſſiliam damnatus in exilium profectus eſt. Pædianus. Hic cùm ob eam cauſam exularet Maſſiliæ, vidiſſetque Ciceronis orationem pro ſe ſcriptam longè meliorem eâ, quæ habita fuerat, dixiſſe fertur. *Si ſic oraſſet Cicero, non ego Maſſiliæ lumbricos legerem.* Aſconius Pedian. *in Milone*, Dio Caſſius, &c.

Milo, Dux copiarum Pyrrhi, percuſſor Deidamiæ hujus fil. Polyænus *l.* 8. Item, Epiſc. Bellovacenſis, Cancellarius Caroli VII. Item, Benedictinus Tornacenſis. Scripſit poëma de Sobrietate, ad Carolum Calvum. Vitam S. Amandi. Luctam Veris & Hyemis &c. Obiit Anno Chr. 872. Sigebert. *in Catal. Viror. Ill. c.* 106 & *in Chron. A C.* 879. Voſſ. *de Hiſt. Lat.* Poſſevinus, &c. Ejus nepos Hubaldus, inter eruditos ſui ſeculi.

Milo, mons Indiæ, in quo homines naſcuntur averſis plantis, octonos digitos in ſingulis pedibus habentes. Solinus.

Milonia, urbs Samnitum clariſſima. Steph.

Milonius, ſcurra quidam temulentus, & ſaltare ſolitus. Horat. *Sat. lib.* 2. *Sat.* 1.

—— *Saltat Milonius, ut ſemel icto*
Acceſſit fervor capiti, numerusq́; lucernis.

Milopotamos, vulgò *Milopotamo*, opp. munitum Cretæ, cum portu, in ora Bor. in territorio Rithymni. 15. mill. à Rithymno in Ortum 30. à Candia urbe in Occ. prope oſtia Arcadii fluv. ſub Turcis.

Milota, Moravorum Dux, ob fratris filiam ab Ottocaro vitiatam, patremque hujus in turri crematum, fugam in prælio Rodolfi I. Imp. contra Ottocarum, primus intendit.

Miltas, vates, quo in explicandis prodigiis Dion uſus. Plut. *in Cimone.*

Miltiades, dux Athenienſium clarus, qui præter alia egregiè geſta, cum decem millibus ſuorum civium, & Platæenſibus auxiliariis mille, profligavit 100. millia Perſarum in campis Marathoniis. Vid. Herodot. *lib.* 6. Thucyd. *lib.* 1. Corn. Nepotem, *in ejus vita*. Plut. *in Cimone*. Gell. *lib.* 17. *cap.* 21. Dionyſ. *l.* 5. Juſt. *l.* 2. Poſtea tamen peculatûs damnatus in carcere, & in vinculis mori ab Athenienſibus coactus eſt. Val. Max. 5. 3. Hujus trophæa Themiſtocli veternum excuſſerunt. Alii fuere duo *Miltiades*, Archontes Athenienſes, priore antiquiores. Item *Miltiades*, Doloncorum tyrannus Olymp. 57.

Miltiades, Theologus celebris, ſec. 2. excellentem pro Chriſtianis Apologiam ſcripſit. Euſeb. *Hiſt. l.* 4. *c.* 25. Item Papa Rom. Vid. *Melchiades.*

Milvius, nomen proprium paraſiti. Horat. *Serm.* 2. 7.

Milvius & ſcurra tibi non referenda precati
Diſcedunt. —— ——

Milvius Pons, vulgò *Ponte Molle*, unus ex Romæ pontibus, ab urbe 2. mill. diſtans, unde incipit Via Flaminia: Ejus meminit Claud. *Paneg. in 6. Conſ. Honor.*

Omne Palatino quà Pons à colle recedit
Milvius. —— ——

Milyas, urbs Pamphyliæ mediterranea, in Carbaliâ reg. *Milia* adhuc dicta, ſed exciſa, apud Termeſſum. Pop. *Milyæ* Strab. Plin. & Herod. Vide Steph.

Mimallis. Plin. 4. 12. à Callimacho inſula dicitur, quæ ab aliis *Melos*, à nonnullis *Zephyria.*

Mimallones, mulieres Liberi Patris orgia celebrantes Straboni, quæ & *Thyades* dicuntur, & *Mænades*, & *Bacchæ*. Dictæ putantur, à *Mimante*, Joniæ monte Baccho ſacro, vel, ut quidam nugantur, ἀπὸ τοῦ μιμεῖσθαι, eo quòd thyrſos & cornua ferentes, Indicam Bacchi expeditionem viderentur imitari. Hinc *Mimallonem*. Perſius *Sat.* 1.

Torva

Terſa Mimallonéis implerunt cornua bombis.

Dicuntur *Mimallonides* Ovid. *l.* 1. *De Arte Am.*

Ecce Mimallonides ſparſis in terga capillis,
Ecce leves Satyri, prævia turba Dei.

Vid. & Nonnum *Baſſaricum* 1. 7. *Mimallonides*, Bocharto ſunt quaſi ממללן *memallelan*, id eſt, *garrula* & *loquacula*. Niſi quis à ממל *mamal* ſeu *torculari* deduci malit, ut *Mimallonides* eædem ſint quæ *Atrai*.

Mimas, gigas quem Jupiter fulminavit. Hor. *l.* 3.

Sed quid Typhœus, & validus Mimas
Contra ſonantem Palladis ægida
Poſſunt ruentes? —— ——

Mimas, mons & promuntorium, *Capo Stillari*, teſte Nigro. Mons Joniæ Colophoni urbi vicinus, contra Chium inſulam porrectus. Item mons Thraciæ, ut Suidas ait, continuis obſeſſus imbribus, unde futuræ tempeſtates ſentiuntur, Solinus. Ovidius *Met.* 2. Luc. *lib.* 8.

Immeritaq́ue nemus Rhodopes, pinusq́ue Mimantis.

Mimatum, ſeu e, antiquis *Anderitum*, Gabalorum caput, in Occitania, versùs Cemenos montes & fontes Oldi fluv. in colle. 10. leuc. à Floriopoli in Eur. uti ab Anicio in Afric. 14. à Ruthenis Gall. *Mende*. Baudr. Moterio urbs Epiſc. eſt, crevitque ex ruinis Gabali, ſeu Anderedi, capitis Gabalorum, deſtructi ſeculo 13. à Barbaris, Epiſcopo Privato occiſo. Hinc ergo Mimatum, quod priùs burgus ſolùm parvæ notæ erat, ſedes Præſulis & caput provinciæ factum eſt. Situm ejus in valle, quam undique montes cingunt, verſibus his vetus quidam Poëta expreſſit,

Tum terram Gabalûm ſatis nivoſam,
Et quantum indigenæ volunt putari,
Sublimem in puteo videbis urbem.

Præterito ſeculo capta eſt bello civili. Epiſcopus Comes eſt ditionis, ex conceſſione Philippi Pulchri, A. C. 1306. facta, habebatque olim jus feriendæ monetæ. Vid. Ptolom. *lib.* 2. *cap.* 7. Strab. *lib.* 4. Plin. *libr.* 11. *cap.* 42. Duchenium *Antiq. des Villes*. Sammarth. *Gall. Chriſt.* &c.

Mimnedus, urbs Lydorum. Steph. ex Hecatæo Gentile *Μιμνήδιος*.

Mimnermus, Poeta Colophonius, Ligyrtiadæ fil. teſte Suidâ; aut ut alii malunt, Smyrnæus. Claruit circa Solonis tempora. Elegiacis poetis eum accenſet Cenſorinus *in Fragmento cap.* 9. Apud Pauſan. quoque *in Bœoticis* legas, elegiaco verſu tradidiſſe pugnam Smyrnæorum contra Gygen & Lydos. Ejus porro meminit, Horat. *lib.* 1. *ep.* 2. & 6. Athen. *lib.* 14. 15. & 16. Strab. *l.* 14. Etiam Ἐρωτικὰ ſcripſiſſe, indicat illud Propertii *l.* 1. *El.* 9.

Plus in amore valet Mimnermi verſus Homero.

Superſunt hodiè quoque ejus verſus contra Solonis ſententiam, annum ſeptuageſimum homini ſupremum ſtatuentis. Nam ille octogeſimum potius annum ſtatuit.

Mimus, ſermonis eſt cujuslibet ſeu facti, cum laſcivia, imitatio, finitore Diomede: unde *Pantomimi*, omnium rerum imitatores, & *Archimimi*, mimorum principes dicti ſunt. Vid. Scalig. *Poet. lib.* 1. *cap.* 10. Nomen *Pantomimi* primus uſurpavit Pylades, ex Aſia Romam delatus, T. Sulpitio & C. Licinio Stolone Coſſ. Hos articulis loqui rectè Poëtæ dixerunt, quia digitis præſertim ad id uſi: tantusque illis honos tractu temporis habitus eſt, ut lege caveri neceſſe eſſet, ne domos Pantomimorum Senator introiret. V. Thom. Dempſterum *Antiq. Rom. l.* 5. *c.* 6.

Mina, Gallis *la Mine*, arx Guineæ, in ora aurea. Permunita, in colle, cum portu capaci, ſub Hollandis, ab an. 1637. cùm Galli ibi habuerint antea coloniam, ab an. 1383. & Luſitani ibi arcem exſtruxerint, an. 1482. Vid. *Arx S Georgii de Mina*. It. duo Africæ fluvii.

Minace, opp. Hiſp. Bæt. ad mare Mediterr. Avienus.

Minas, vide *Minnas*.

Minagara, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. *Mariquapatan* Caſtaldus vocat.

Minariacum, incolis *Merghem*, Gallis *Merville*, ad Letiam fluv. Cluver. Auberto Miræo locus eſt, Belgicè *Stegre*, Gall. *Eſterre* dictus: cui proxima eſt Mauronti villa, vulgò *Merghem* nuncupata. Vid. quoque *Menariacum*.

Minarii, montes Albionis excelſi in Angliâ, qui incolis *Mendip hills* dicuntur in Comit. Somerſet.

Minaticum, urbs Gall. Belg. Anton. *Nintiacum* legit in tab. Peuting. Marcus Velſerus.

Mincius, Venetorum fluv. qui ex Benaco lacu profluens, alium prope Mantuam lacum efficit, & inde rurſus multis torrentibus auctus influit in Padum. Ejus meminere, Virg. *Georg.* 3. & *Æn.* 10. Claud. *in Paneg. de* 6. *Conſ. Hon.* & *in Epith. Palladii Celerinæ*. Μίγκιος Straboni, vulgò *Menzo* dicitur.

Minda, vulgò *Minden*, urbs Weſtphaliæ, Hanzeatica, à Tillio capta eſt, A. C. 1628. aliàs ſub Ep. proprio, Arch. Colon. ſuffrag. inſtituto à Carolo M. unà cum Bremenſi & Oſnabrugenſi an. 794. nunc ſub El. Brandeb. cum Epiſc. Caminenſi & Mindenſi ac Archiep. Magdeburgenſi, loco Pomeraniæ citerioris, quæ Suecis ceſſit, pace Monaſter. Parva eſt, & ſatis munita: Diſtat 9. leuc. ab Oſnabruco in Ort. 12. à Ferda in Mer. 10. ab Hannovera in Occ.

Mindanoa, vulgò *Mindanao*, Inſ. ampla, una ex Philippinis, aliàs ſub Hiſp. nunc ſui juris. Media inter Manillam ad Bor. & Gilolum ad Auſtr. ad 400. m. p. ab Ortu in Occ. extenſa. Dividitur in tres partes ſeu Inſ. quarum media propriè *Mindanao* dicitur; quæ ad Occ. *Canola*, & quæ ad Ort. *Inſula S Joannis*, ab ea anguſto freto ſeparantur. Ejus urbes præc. *Sarago*, *Lomeaton*, *Dapiro*, *Canola*, & caput Mindanoa *Mindanao*, in ora Auſtr. cum portu commodo, quæ & quibuſd. *Tabouc*; urbs ampla & munita.

Mindarus, Lacedæmoniorum dux. Vide Voſſ. *ad Juſt l.* 5. *c.* 4.

Mindenſis Principatus, incolis *Stiſt* ſeu *Furſtenthum Minden*, tractus Weſtphaliæ, aliàs ſub proprio Epiſc. nunc ſub El. Brandeb. Terminatur à Sept. Hojæ Comit. ab Ortu Schaumbergenſi; Ravenſpergenſi à Mer. ab Occ. autem Epiſc. Oſnabrucenſi, ad 30. m. p. extenſa. Caput *Minda*, V. ibi.

Mindon, antiqq. *Ocelum*, nunc *Mondonedo*, urbs Hiſp. in Callaicis, Epiſc. ſub Arch. Compoſtellano, 4. leuc. ab ora Oceani Cantabrici in Mer. 8. à Luco in Sept. 6. à Ribadeo in Occ.

Mindora, inſ. Oceani Indici, una ex Philippinis, ad Auſtrum Manillæ, à qua freto 30. m. p. ſeparatur, ſub Hiſp. Ad 120. m. p. extenſa; cum urbe cognom. in parte Bor. cui portus capax, è regione Manillæ Inſ. juxta *Fretum Mindora* V. ibi.

Minerva, ſapientiæ, & bonarum omnium artium dea, ex Jovis cerebro ſine matre procreata: Quo commento ſignificare voluerunt Poetæ, bonarum artium diſciplinas, humani ingenii non eſſe inventum, ſed ex Jovis cerebro, hoc eſt, inexhauſto divinæ ſapientiæ fonte, in humanum uſum eſſe depromptas. Vide *Pallas*, & *Tritonia*. Hæc prima lanificii inventrix creditur extitiſſe, deque artis ejus præſtantiâ cum Arachne puellâ Lydiâ contendiſſe, cumque jam pene ab eâ vinceretur, radio percuſſam in araneam eam commutaſſe. Sunt qui Arithmeticæ quoque inventionem ei tribuunt. Livius *libr.* 7. *Eoq́ue Minervæ templo dicatam legem, quia numerus a Minerva inventus ſit.* Olei quoque uſum prima putatur oſtendiſſe, ob id honores meruiſſe, dignamque ideo judicatam eſſe, quæ Athenarum urbi nomen imponeret, rejecto Neptuno, qui, edito equo, naſcenti urbi potentiam bellicam promittebat. Virg. *Georg.* 1.

—— — *Oleæq́ue Minerva*
Inventrix. —— ——

Bellis quoque præerat, unde Ovid. *Faſt.* 5.

Enſibus exertis bellica læta Dea eſt.

Vulcani nuptias conſtantiſſimè fertur repudiaſſe, virginitatemque perpetuò illibatam ſervaſſe, unde & *Innuptam* peculiari epitheto appellant poetæ. Virg. *Æn.* 2.

Pars ſtupet innuptæ donum exitiale Minervæ.

Horat. *Caſtam* vocat *Carm.* 3. *Od.* 3. Hinc apud Coluthum γάμων ἀδίδακτος Ἀθήνη Et apud Tryphiod. Παλλάδι ἀγνοτάτῃ θεῶν. Inde Lycophroni μισόνυμφος, Orpheo φυγόλεκτρος. Nonno ἀνυμφεύτος, φυγόδεμνος, ἄγαμος, ἀπειρογάμος, τέκνων ἀδίδακτος, ὀλιγόβιος & ἀγλαή dicitur. Quinque autem *Minervæ* fuerunt. Prima Apollinis mater, ſecunda orta Nilo, quam Ægyptii Saitæ colunt. Tertia, quam à Jove generatam ſuprà diximus. Quarta à Jove nata & Coryphe Oceani filia, quam Arcades Coriam (alii Coryphaſiam) nominant, & quadrigarum inventricem ferunt. Quinta Pallantis, quæ patrem dicitur interemiſſe, virginitatem ſuam violare conantem, cui pinnarum talaria affigunt. Hæc Cic. *lib.* 3. *de N. Deorum*. Effingebatur autem *Minerva* vultu virili & truculento, galeam in capite gerens, armis inſignibus, oculis torvis & glaucis, cum haſta prælonga, & clypeo cryſtallino, caput Gorgonis inſculptum habente, quo modo è Jovis capite proſiliiſſe fingitur. Habuit Romæ templa ædeſque plurimas: & *Capta* quidem in 2. reg. ædiculam habuit; *Medica* in 5. *Flaviana* in 6. *Aventina* in Aventino monte, templum antiquiſſimum, & Livii Andronici Poëtæ donariis celebre: Eidem in Capitolio delubrum, à Pompejo M. dedicatum eſt, confecto 30. an. bello, Plin. *l.* 7. *c.* 26. Porro *Chalcidica* Minervæ templum, erat in reg. 9. ab Auguſto conſecratum, *Catuliana* à L. Lutatio Catulo, &c. Minervam *Cuſtodem* Cicero domi ſuæ privatim coluit, quam poſtea in exilium abiturus detulit in Capitolium, Dio *lib.* 8. Etiam cum Mercurio aram communem habuit, imo & eandem ſtatuam, quæ ob id *Hermathena* dicta eſt, à Cicerone in Academia ſua villæ Tuſculanæ poſita. Sacra ejus incidebant in 3. Jan. natalis in 19. Martii, quo *Minerval* Magiſtris ſolvebatur, & epulum in 30. Septembr. Heſiod. *Theogon.* Pauſan. *in Att.* Cartar. *de imagin. Deorum*. Alex. Roſſæum, *in Myſtagogo Poëtico*, Thom. Dempſterum *Antiq. Rom. paſſim*, &c. Quod ad nomen attinet, Arnobius, quaſi *Meminervam* dictam vult, eandemque *Memoriam* eſſe putat, *l.* 3. Etymon hoc firmat, quòd alii *matrem* ejus *Memoriam* faciunt. Afranius apud Agellium,

Uſus me genuit, mater peperit Memoria,
Sophiam vocant me Graii, vos Sapientiam.

Sed duo alia etyma adducit è Feſto Paulus, his verbis: *Minerva dicta, quod benè moneat. Hanc enim pagani pro ſapientiâ ponebant. Cornificius vero, quòd fingatur, pingaturq́ue minitans armis, eandem dictam putat.* At apud Cic. aliud quoque Etymon legas 2. *de N. Deorum*: *Minerva*, inquit, *quæ vel minueret, vel minaretur.* Ubi cùm *minuere* ait, reſpicere eo videtur, quòd bello exhauriatur genus humanum. Minerva enim Dea bellica. Apud Iſidorum quoque legas 8. 2. *Minervam vocatam, quaſi Deam &*

munus artium variarum. Videtur ex *munus*, & *ars* & *varia* deducere. Voſſius putat eſſe ab antiquo *menervo* pro *moneo*, unde *promenervo* capſe notione in Saliari carmine, teſte Feſto, & inde veteribus *Menerva* dicebatur. *Invitâ*, ſeu *repugnante Minervâ*, idem eſt quod ingenio, vel natura repugnante. Horatius,

Tu nihil invitâ dices, faciesve Minervâ.

Hinc *Minerval διδακτρον*, præmium quod præceptoribus dabatur. Sed (notante Voſſio) non eſt tam ſalarium ipſum, quàm gratuitum munuſculum, quo aliquis ſe in diſciplinam tradens, novo commendabat magiſtro, unde in Gloſſis Philoxeni legas *Minervalitium συςατικὸν*, quaſi dicas *commendatitium*. Nomen, ut diximus, à *Minerva* ingeniorum præſide, cujus imago in Scholis poni ſolebat. Namque *Minerval* deſignat Juvenalis illo *Sat.* 10.

Quiſquis adhuc uno partam colit aſſe Minervam.

Item *Minervium*, templum ei dicatum: *Minervii* verſus, à Saliis in ejus honorem cantati, &c.

Minervæ Ara, inſ. ſinus Arabici apud Cardaminem, *Chiſale*, teſte Ortelio. Ptolemæus *Are* tantùm habet.

Minervæ Caſtrum, opp. Magnæ Græciæ in Calabriâ ulter. apud Locros, *Grottaria*, teſte Barrio: inter Hieracium 8. & Caulonem 10. m. p. à Murgetia 6.

Minervæ Caſtrum, in Gallia, à cultu & templo Minervæ nomen accepit, ut Latona ad Ararim, à cultu Latonæ. Fuit unum ex tribus munitiſſimis circa Carcaſſonam caſtris, captum à Simone Monfortio bello Albigenſi, An. C. 1210. poſt multos inſultus. Vulgò *Minerve*, al. *Menerbe*, in diœc. Carcaſſonenſi, caput pagi cognominis *le Minervez*, vel *Minerbois*. Hic bello prædicto contra Albigenſes, 50. horum, flammis extincti ſunt, A. C. 1210. Eſt & *Minervæ* Fanum, 14. mill. ab urbe Durocortoro. Val. *Not. Gall.*

Minervæ Prom. quod & *Athenæum*, promuntorium Picenorum, Plin. Vulgò *Capo Campanella*: Maximè extenditur, inter Sinus Neapolitanum & Salernitanum, Baudr. aliàs in Campania, in ipſo limite Picenorum, nunc in Principatu citer. verſus Capreas, à quibus 4. m. p. in Ortum abeſt. 6. a Surrento in Afr. 22. à Neapoli in Mer. 76. à Circæis in Eurum.

Minervina, uxor Conſtantini M. Criſpi mater. Hanc Victor *in Conſtant.* & Zoſim. *l.* 2. pellicem ſolùm Imperatoris, ſed auctor Panegyrici uxorem ejus facit.

Minervium, urbec. regni Neapol. in prov. Bariana, Epiſc. ſub Arch. Barenſi, in ipſo limite Baſilicatæ, verſus montes; vix 4. mill. ab Aufido, 10. à Venuſia in Cæc. 8. à Canuſio in Merid. Vulgò *Minerbino*. In regno Neap.

Mines, portus Provinciæ, circa Maſſiliam. Anton.

Mineum, & *Mineæ*, vide *Minyæ*.

Mingum, ſive *Ningum*, opp. Hiſtriæ, Anton. in ora, inter Tergeſtum & Juſtinopolim, utrinque 5. m. p. *Mugia*.

Miniatum, op. Thuſciæ, media ferè inter Florentiam, & Piſas. Vid. *Fanum S. Miniati Teutonum.*

Minica, Syriæ urbs, circa Emiſſam, Ant. aliàs *Minniza* Simlerô.

Minicium, pag. Larii lacus, cui à *Minicia* famil. nomen, vulgò *Menaſio*, apud prom. Rhetionico opp. finitimum; 20. m. p. à Como.

Minimi, Ordo ſacer, in Commun. Romana, à Franciſco de Paula inſtitutus. Pariſiis *Bons hommes*, dicuntur, à tempore Ludovici XI. & Caroli VIII. qui illos ſic vocarunt: In Hiſpania, *Patres Victoriæ*, quia Franciſcus Ferdinandi V. contra Mauros victoriam prædixerit, appellantur. Jejunio perpetuo ſeipſos macerant.

Miningroda, quibuſd. eſt *Munſter*. Vid. *Monaſterium.*

Minio, fluv. Hetruriæ, inter Centumcellas, & Cornuetum in mare decurrens, parvus: *Munio* Rutilio lib. Itinerar. *Mignone* Baudrando; in Patrimonio Petri. Oritur in reg. Sabatina, dein 4. mill. à Centumcellis, in Circ. in mare Tyrrh. labitur, Virg. *Æn.* 10.

Qui Cærete domo, qui ſunt Minionis in arvis.

Minius, flu. Hiſp. Tarrac. qui Gallæciam a Portugalliâ dividit, à colore pigmenti, quo plurimum exundat. Baudrando *Minho*; oritur in Gallæcia, juxta vicum *Caſtro de Rey*, 4. leuc. à Mindonia in Auſtr. dein Lucum Auguſtum urb. rigat & Orenſem. Gallæciam biſecans, tandem aliquot flu. auctus, 5. leuc. infra Tyden in Oceanum Atl. ſe exonerat, juxta opp. Caminam.

Minnæi, pop. Arabiæ, mari Rubro adjacentes, primi commercium thuris fecere. Plin. 12. 14. Dionyſ. v. 958.

Ἀγχοῦ Ἐρυθραίης παλιῤῥοίοιο θαλάσσης
Μιναῖοί τε Σάβαι τε. ——

De quibus fusè Bochartus *Phal. l.* 2. *c.* 22.

Minnodunum, opp. Gall. Lugd. Anton. nunc oppidulum pagi Bernenſis, ad amnem *Broje*, inter Lauſonium ad Mer. & Peterlingam ad Aventicum in Bor. vix 5. leuc. Gall. à Friburgo in Africum; *Moudon* Gall. *Milden* Germ. V. Simler. Hadr. Val. &c.

Minoa, opp. Cretæ geminum, unum in orâ ad Ort. inter Samonium promunt. & Gamaram urb. in Bor. vergentem. *Alte-mura* Sophiano. Alterum in orâ Bor. à Cydone 10. m. p. in Ort. apud Amphimalim ſinum. *Minola* Moletio. Item urbs in Amorgo, inſulâ Cycladum. Steph. in *Amorgos*. Eſt & altera in Siciliâ, condita à Minoë, cùm quæſitum Dædalum trajecerat in Siciliam, & hoſpitio Cocali, regis Sicul, utebatur. Diod. 16. Quæ & *Heraclea*, Ferr. Item Megarenſium emporium fuit 18. ſtad. ab urbe diſtans, quod & *Niſæa* appellatur. Gaza quoque Palæſtinæ olim *Minoa* dicta fuit. Strabo *lib.* 9. Et alia quoque eſt in Siphno inſ. Cycladum. Et alia Arabiæ, cujus cives *Minæi* à Minoe. Paros etiam vocabatur *Minoa*, unde cives *Minoæ*. Steph. Eſt item portus ad ſin. Argolicum, apud Naupliam, in Peloponn. Ptol. *Alta-mura* Moletio.

Minora, vulgò *Minori*, urbec. Principatus citer. in ora ſinus Salernitani, 8. mill. paſſ. à Salerno in Occ. 3. ab Amalphio in Ort. 22. à Neapoli in Mer. Deficit in dies. Ep. ſub Arch. Amalphitano.

Minorica, incolis *Menorca*, Gallis *Minorque*, aliàs *Balearis min.* Inſ. regni Majoricæ, inde 30. m. p. in Ort. diſtans. Circuitus 60. m. p. Ibi *Citadella*, caput Inſ. in parte Occ. ubi aliàs Jamna, & Mago, *Porto Maon*, portus capaciſſ. cum arce S. Philippi & 4. pagis.

Minoriſſa, urbec. Cataloniæ, *Maurela* vulgò, ad fluv. *Cardoner*, qui paulo infra in Rubricatum cadit. 2. leuc. à Monte Serrato in Bor. uti 10. à Barcinone, 5. à Cardona in Mer.

Reges Cretæ inſ.

Minos I. filius Jovis ex Europa, ut poetæ ferè omnes aſſerunt: Occaſione hinc captatâ, quòd ſpecioſa hæc puella, nave, cui Tauri inſigne erat, in Cretam aſportata, ibi Aſterio regi nupta, hunc filium peperit. Aliis eſt, Xanthi regis Cretenſium fil. cui in regno ſucceſſit. Idem primus Cretenſibus leges dedit. Ariſt. *Polit.* 2. Inde *Legifer* Ovidio dictus:

Optavit Minos ſimiles ſibi Legifer annos.

Regnare cœpit A. M. 2645. Paſiphaen Solis filiam matrimonio ſibi junxit. Maxima bella geſſit adverſus Megarenſes, & Athenienſes, quòd filium ſuum Androgeum occidiſſent: atque Megaram quidem Scyllæ puellæ proditione cepit, quæ amore Minois capta Niſum patrem fatali capillo ſpoliavit: Athenienſes autem eò neceſſitatis compulit, ut ſeptem quotannis juvenes in Cretam mittere cogerentur, Minotauro monſtro objiciendos. Dædalum quoque Athenienſem patriâ exulantem Minos hoſpitio ſuſcepit, qui Labyrinthum ei extruxit inextricabilem, cui & Minotaurum incluſit, monſtrum ex Tauro & Paſiphae uxore ſuſceptum. Verùm cùm poſteà didiciſſet, Dædalum vaccam ligneam fabricaſſe, cui illa incluſa tauro fuerat commiſta, ipſum unà cum Icaro filio eodem Labyrintho incluſit, cumque illi alis cera conglutinatis inde evolaſſent, claſſe eos in Siciliam uſque eſt perſecutus: ubi apud Camerinam, ſeu Camicum urb. à filiabus Cocali regis occiſus eſt. Alii tamen à Cocalo ipſo, cui bellum ob Dædalum moverat, per proditionem captum, & in thermis à filiabus ejus ſuffocatum tradunt. Euſ. *in Chron.* Ovid. *in Ibin*,

Vel tua maturet, ſicut Minoia fata,
Per caput infuſæ fervidus humor aquæ.

Unus ex inferorum Judicibus à poetis ſtatuitur, Virg. *Æn.* 6.

Quæſitor Minos urnam movet. Vid. quoque Prop. *lib.* 3. Horat. Claud. &c. Cæterùm duo Minoes erant, & quæ de patre Androgei dicta, *Minoem II.* tangere videntur. Voſſ. *de Idol. l.* 1. *c.* 14.

Minotaurus, monſtrum biforme, partim habens formam hominis, partim tauri, natum ex Paſiphae uxore Minois, quæ operâ Dædali cum tauro concubuerat, juſſu Minois Labyrintho incluſum, humanis carnibus veſcebatur. Huic quotannis Athenienſes ex præſcripto fœdere, ſeptem ex ſuis liberis mittebant devorandos. Sed tertio anno Ægei fil. Theſeus ſorte miſſus Minotaurum occidit, & ab Ariadne accepto fili glomere, fugâ evaſit. Servius interpretatur, Taurum fuiſſe ſcribam Minois, qui, abſente rege, cum Paſiphae concubuit in domo Dædali, & quia Paſiphae eodem tempore gemellos peperit, quorum alter Minoi, alter Tauro eſſet ſimilis, factum eſſe locum fabulæ, ut Minotaurum biforme monſtrum peperiſſe dicatur. Vide Plut. *in Theſeo.* Hunc Minotaurum Ovid. *l.* 2. *Art.* vocat

Semibovemq; virum, ſemivirumq; bovem.

Vid. quoque Virgil. *Æneid.* 6. Hanc fabulam quoque Catullus refert *in Argonaut.* Vide etiam Ovidii *Epiſt.* 10. ſed imprimis Diodorum Siculum *l.* 5. *c.* 13.

Minſcum, vulgò *Minſck*, urbs Lithuaniæ, Palatinatus cognom. caput, probè munita, ad amnem *Swiſlocz*. 32. leuc. Pol. a Wilna in Ort. uti 36. à Braslavia in Mer.

Minthe, à Poetis Cocyti filia puella fingitur, quam Proſerpina cum Plutone deprehenſam, in herbam ſui nominis commutavit. Nam *Μίνθη* priſcis Græcis dicebatur herba, poſtea, ab odoris ſuavitate, *ἡδύοσμον* appellata, Latinis *Mentha*. Ovid. *Met* 10.

Minthe, mons Peloponneſi inter Taygetum, ad Auſtr. & Stymphalum ad Sept. *Mirtena* hodie. *Evan* Pauſ. *Oleno* teſte Nigro.

Minturnæ, op. Campaniæ inter Sinueſſam, & Formias, ad Lirim flu. habens propinquas paludes, in quibus Marius delituit, fugiens perſecutionem Syllæ. Plut. Geo. Fabricius ſcribit vulgò *Trajetto* vocari. At ex ejus ruinis Trajectum, oppidul. ad 2. m. p. extructum, habet Ferr. *Caſtro al Mar* Nardo. Straboni ac Ptol. *Μιντοῦρναι*, at Plutarcho in *C. Mario μιντοῦρναι*, & Dionyſio *l.* 1. *Μιντοῦρναι*, Stephano *Μίντυρνα*, denique Procopio *Μιντοῦρναι*. Paludoſum locum fuiſſe innuit Juven. *Sat.* 10. ubi de C. Mario,

Exilium & carcer, Minturnarumq; paludes.

V. quoque Lucan. *lib.* 2. Horat. 1. Ep. 5. Ovid. cui *graves* dicuntur *Met.* 15. Baudrando urbs fuit Latii, ſatis culta, paulo ſupra oſtia Liris fluv. ad ejus dextram, in planitie, uti videre eſt in amphitheatri & aquæductuum reliquiis. Suntque in eo loco veſtigia

ponti olim conjungentis viam Appiam. Ibi nunc Liris ſcaphâ trajicitur; hinc locus dicitur *la barca del Garigliano*. Sed vix ubi apparent rudera, & manet tantùm parva turris cum taberna.

Minutia, Virgo Veſtalis, quæ, propter corporis elegantem cultum, in ſuſpicionem venit libidinis, unde & ſervâ quadam contra illam teſtimonium dicente, viva defoſſa eſt. Liv. *l.* 8 *c* 6.

Minutia, porta quædam Romæ, dicta ab arâ Minutii, cui erat proxima. Vid. Thom. Dempſterum *Antiq. Rom. l.* 2. *c.* 21.

Minutianus, Sophiſta Athenienſis, qui artem Rhetoricam & præexercitamenta ſcripſit.

Viri illuſtres.

Minutius Augurinus, Trib. pl. qui Sp. Melium regnum Romæ affectantem reum peregit. Huic, quòd farris pretium trinis nundinis ad eam vilitatem redegiſſet, ut aſſe modius vænirer, tantus à plebe eſt habitus honor, ut collatâ in capita ſtipe unciariâ, ænea ei ſtatua extra portam Trigeminam fuerit collocata. Plin. *lib.* 34. *cap.* 5.

Minutius Baſilus, prænom. *Lucius*, Cæſaris in Gallia Tribunus, *lib.* 6. *Comm. cap.* 29. & 30. poſtea conjurationis in eum particeps, Vid. Cic. *l.* 6. *Epiſt.* 6.

Minutius Fundanus, Aſiæ Proconſul ſub Hadriano.

Minutius Juſtus, præfectus caſtrorum legionis ſeptimæ Galbianæ, quia ſeverius quàm bello civili imperitabat, ſubtractus militum iræ, ad Veſpaſianum miſſus eſt. Tacit. *Hiſt.* 3 9.

Minutius Rufus, a partibus Pompeii, qui cum Aſiaticis navibus erat Orici, Cæſ *l.* 3. *de Bello Civili c.* 7.

M. *Minutius* Felix, cujus Imper. temporibus Romæ vixerit, non ſibi ſatis liquere ait Franc. Balduinus, Proleg *ad Minuc. Fel. Octavium.* Hieronymus *in ſuo Catalogo*, illum Origeni proximum, Cypriano priorem fuiſſe, obſcure ſignificat. Idem verò *in Epiſtolâ ad Magnum*, loquens de Latinis Eccleſiæ ſcriptoribus, etſi Minucium ante Cyprianum laudet, tamen illam de Idolis orationem aſcribere Cypriano magis videtur. Sed & *in apologiâ*, pro ſuis adverſus Jovinianum libris, primo loco Tertullianum, ſecundo Cyprianum, tertio Minucium commemorat. Sabellicus, ſed ſine teſte, affirmat eum Romæ floruiſſe, quo tempore Urbanus ibi erat Epiſc. hoc eſt, temporibus Alexandri Severi Imp. Si ita eſſet, Minucius antiquior Cypriano, æqualis Tertulliano, adeoq; Juriſconſultis Ulpiano & Paulo foret. *Minuciam* verò gentem olim Romæ nobilem fuiſſe ſatis conſtat; in quâ 4. Conſules *Minucii Augurini*, intra annos quadraginta, numerari poſſunt. Sed & *Minucios Rufos*, & *Minucios Thermos* in Faſtis Conſularibus legas. Denique & *Minucius Fundanus* Aſiæ Præſes fuit illuſtris, ad quem Adrianus Imp. non iniquam de Chriſtianis legem miſit: ut jam nihil dicam de eo, cujus in *Epp.* mem. Plinius, vel quem Julianus J. C. laudat, cujus ad *Minucium Natalem* libri de Jure civili laudantur. His verò omnibus unus *Minucius Felix*, etſi non fuerit ejuſdem aut gentis, aut familiæ, facilè anteponendus eſt, ætate quidem poſterior, doctrinâ tamen, virtute, & pietate multo ſuperior. Fuit enim non modò Juriſconſultus magnus, & excellens ſuo tempore Orator, ſed (quod majus eſt) fuit ſeriò Chriſtianus. Luculentum teſtimonium de hoc ſcriptore profert Lactantius *lib.* 1. *cap.* 11. & *l.* 5. *cap.* 1. *Minucius Felix, non ignobilis inter cauſidicos loci, fuit. Hujus liber, cui* Octavio *titulus eſt, declarat, quam idoneus Veritatis aſſertor eſſe potuiſſet, ſi ſe totum ad id ſtudium contuliſſet.* Sed & Hieronymus *ad Magnum*: *Minucius Felix cauſidicus Romani fori, in libro, cui titulus* Octavius *eſt, & in altero* contra Mathematicos, *ſi tamen inſcriptio non mentitur auctorem, quid gentilium ſcripturarum dimiſit intactum?* Juniorem quidem, ſed fere æquævum Tertulliano credit Joan. à Wovveren. Scaligeri quoque verba apponam: *Æqualem Tertulliano*, inquit, *Minucium fuiſſe, ſemper mihi perſuaſi. & quæ in utroq; ſcriptore totidem verbis perſcripta extant, uter ab altero mutuatus ſit, dubito. Sub Heliogabalo ambos ſcripſiſſe veriſimile eſt.* Hæc ille. Alius de Fato, ſeu contra Aſtrologos, liber, hujus nomen præſe fert, ſed ejus non eſt: ut vel ex Hieron. modò laudato licet colligere. Cæcilius, qui ab illo differens introducitur, videtur quibuſdam Præceptor Cypriani, cujus nomen honoris ergò ſibi ſumpſit. Vid inſuper Hieron. *de Vir. cap.* 58. Item, *Orat. & apol. ad Pammach.* Eucher. *ep ad Valer.* Trithem. & Bellarm. *de Scr. Eccl.* Rigaltius, *in not. ad Minuc.*

Minya, urbs Theſſaliæ circa Scarphiam, à *Minyâ* dicta, quæ prius *Almonia* dicebatur. Item Elidis, ubi Minyeius fluv. juxta Pylum. Inde *Minyates* pop. Eſt & altera Phrygiæ. Hinc *Minyeion*, *Minyeis*, *Minyeius*; Gentile *Minya*. Steph.

Minya, pop. Theſſaliæ, aut certè Magneſiæ, quæ eſt regiuncula Theſſaliæ ab Ortu annexa, qui Jaſonem in Colchos proficiſcentem ſequuti ſunt. Sic dicti à *Minyâ* Orchomeni rege, qui cùm omnes mortales ſuæ ætatis opibus ſuperaret, primus omnium gazophylacium conſtruxiſſe dicitur. Pauſanias & Cælius Rhodiginus *lib.* 20 *cap.* 25.

Minyas, vir quidam Thebanus, cujus filiæ *Minyeades* in veſpertiliones ſunt commutatæ. Ovidius *Metamorphoſeon* 4.

Minyeus, ſive *Minyeius*, Homero fluvius Theſſaliæ, poſtea *Orchomenus* dictus. Plin. 4. 8. Strabo *lib.* 8. eundem facit cum Anigro. Hom. *Il.* 11. Juxta Arenem in mare defluere tradit.

Minyia, Amorgi inſ. civitas. Steph. *Mandria* Caſtaldo. *Plati* Sophiano. Ptol. eſt Inſ. maris Icarii, inter Con & Samum.

Mirabellum, urbec. Pictavenſis prov. in tumulo, aliàs cultior, nunc deficit; & caſtrum ejus dirutum eſt. 5. leuc. à Pictavio in Bor. Salmurium verſus, totidem à Richelæo verſus Auſtr. *Mirebeau* vulgò.

Mirace, locus Scythiæ. Vid. *Tamyrace*. Val. Flac. *l.* 6.

—— *Viridem Miracen, Tibiſenaq; juxta*
Oſtia. —— ——

Miraces Eunuchus, à Parthis, ad fœdera Colchica auro conducenda, miſſus, dum temerè ſe bello & partibus miſcet, a Syene occiſus eſt, Vid. Val. Flac. *l.* 6. *Verſ.* 690.

Miramolinus, vel *Miramomolinus*, i. caput ſeu Princeps fidei, nomen Maurorum Principibus commune. Sed & ſolo hoc quidam inſignes fuere: ut ille, qui an. 1195. Hiſpaniam ingreſſus, cum 600000. Mauris, Alphonſum Caſtellæ R. Anno 1233. æræ Hiſp. cæſis Chriſtianorum 50000 devicit. Item is, qui alias Mahometus Viridis dictus, Maroci R ſuperatus eſt, Anno 1212. ab Alphonſo Caſtellano, Petro Arragonio & Sanctio Navarræo. Alius, in Hiſpaniam irrupit, Anno 1275. Roderic. Mariana, Surita, Turquetus, &c.

Miranda, vulgò *Mirande*, opp. Aſtaracenſis Comit. in Aquitania, ad Baiſam fluv. 4. leuc. ab Auſciis in Africum, Tarbam verſus, à qua fere 7. leuc. diſtat.

Miranda Durii, *Miranda de Douro*, urbs Portugalliæ, ad Durium flu. in ipſo confinio regni Legionenſis. 12. leuc à Sentica in Occ. uti à Salamantica in Circ. 6. à Brigantia in Mer. probè munita, verſus montes.

Miranda Iberica, opp. Caſtellæ vet. ad Iberum fluv. ubi aliàs Deobriga quibuſdam. In confinio Biſcajæ, uti & Alavæ, 15. leuc. à Flaviobriga in Mer. *Miranda de Ebro*, vulgò.

Mirandula, incolis *Mirandola*, Gallis *la Mirande*, Italiæ civitas parva, Joanne Pico Comite nobilis. Munita, cum arce valida, ſub proprio Principe, à gente Pica ab an. 600. cum regiuncula adjacente, 22. mill. à Mutina in Bor. 10. à Pado in Mer. In Longobardia; inter ditiones Mantuanam, in Sept. & Mutinenſem in Auſtr. Nomen urbi dicitur Eurida dediſſe, filia Conſtantii Imper. quæ ibi loci tres filios peperit, ex Manfredo gravida, qui in rei memoriam urbem hanc condidiſſe fertur. Leander Alb. *deſcr. Italia.*

Mirapiſca, ſeu *Mirapincum*, ſeu *Mirapicis caſtrum* olim, nunc urbs Occitaniæ ſuper. ad Lertium flu. 3. leuc. à Fuxio in Ort. uti ab Apamæa, 7. ab Alecta in Occ. 11. à Toloſa in Auſtr. olim ſub Com. Fuxenſi, vulgò *Mirepoy* vel *Mirepoix*. Sedes Epiſcop. à Joh. XXII. fundati, an. 1318. in gratiam Comitum Mirapicenſ. e familia Levi, qui ſub Montfortio contra Albigenſes meruerunt, Mareſchalli Fidei quoque vocati. Duchen. *antiq. urb.* S. Matth. *Gall. Chriſt.* In ejus diœceſi continentur præ cœteris Mirapicum, Vivaria, Rivus altus *Rieucros*, Exarta *les Iſſars*, Villa Nova, Monaſterrarius, Aquæ Vivæ, Fanum Jovis *Fanjaux*, Monaſteriolum *Moneſtrol*, & Lauracum majus *Lauras le grand*, Hadr. Valeſius in voce *Apamia.*

Miravetum, oppidul munitum Cataloniæ, cum caſtro, ad Iberum fluv. 4. leuc. ſupra Dertuſam in Cæc. 10. ab Ilerda in Merid. Vulgò *Miravet.*

Mirecurtium, urbs Lotharingiæ ſup. ad Maldonem fluv. verſus Vogeſum montem. 7. leuc. à Nanceio in Mer. uti à Tullo, 6. à confin. Campaniæ in Ort. Vulgò *Mirecourt.*

Miritus, exiguus mons Theſſaliæ.

Mirobriga, urbs Hiſp. ulterioris in conventu Cordubenſi. Ptol. *Villa de Capilla.* Item urbs Vettonum exciſa: olim Epiſc. ſub Arch. Compoſtellano: cui Rodericopolis ſucceſſit. *Malabriga*, teſte Morali. Item, in Hiſp. Tarr. in Oretanis.

Mirtilum, opp. Portugalliæ, *Viana de Foz de Lima*, ad oſtia Limii fluv. in ora Oceani Atlant. vix 3. leuc. ab oſtio Minii in Mer. uti à limite Gallæciæ.

Mirus, Phrygiæ fluv. Suidæ.

Miſaam, fil. Elphaad filii Mehuſim. 1. Par. 8.

Miſach, vel *Meſchach*, unus ex tribus pueris, qui & *Miſael*, unà cum Ananiâ & Azariâ in fornacem igneam conjectus hymnum ibi cecinit. Eſt item filius Oziel filii Caath. Exod. 6.

Miſaris, prom. Sarmatiæ Eur. Ptol. ad Achillis Dromon.

Miſanci, al. *Maſcanes*, in trophæo Auguſti apud Plin. *Hiſarci*, ubi Tſchudus legit *Miſanci*, Lepontiorum populus, ſupra lacum Verbanum. Habitant hi vallem Meſolcinam vel Miſaucinam *Maſoxerthal*, à præc. loco Miſauco, *Maſox*, arce munita in primo Rhætorum fœdere. Paruere quondam Baronibus Monſaxiis, quos Sigiſmundus Imp. poſtea Comitivâ dignitate ornavit. Vid. Joh. Bapt. Plantinum *Helv. Ant. & Nov.* Simlerum *de Rep. Helv.* &c.

Miſcellus, vir fuit, cui redditam ferunt ſortem ex adytis; Condituram cum urbem, ubi in ſerenitate ipſum excepiſſet pluvia. Id nunquam futurum conjectatum ab eo, ob rei abſurditatem. Cùm tamen in Italiam appuliſſet, & maxima eventûs fluctuaret incertitudine, aſſedit illi pellex uberius flens, mœſtaque. Quod

conſpicatus Miſcellus, finem habere oraculum ſuſpicatus, civitatem (Crotonem) condere adortus eſt. Cæl. Rhod. 12. 4. Cæterùm, variè ſcriptum hoc nomen, apud auctores invenias. *Myscilus, Miſſilus, Mirſilus* & *Micelos*. Heinſius *in Met.* 15. legit *Myſcelos*. Μύσκελ@- eſt Dionyſio Halic. *lib.* 2 Suidæ, Ariſtophanis Scholiaſtæ, ac Chronici Alexandrini authori. Straboni nunc Μύσκελ@- nunc Μύσκελλ@-, Μύσκελλ@- Zenobio *in Adagio*,

Δῶρον δ' ἐν δίωκε ἰκαμῷ. Μύσκελλ@- verò dicitur Marciano Heracleotæ, & Scholiaſtæ Dionyſii Alexandrini, Μισκέλλ@-, Stephano in Συρακοῦσαι, Solino *Myſcellus*, quod Vid.

Miſcera, urbs Sicaniæ. Steph.

Miſcobia, vulgò *Miſcou*, Inſ. parva novæ Franciæ, fertilis, cum oppidulo & colonia Francorum, in Sinu S. Laurentii prope ſinum parvum Lebetis; inter Canadam ad Bor. & Inſ. S. Johannis ad Meridiem.

Miſdates, Perſarum rex, An. Dom. 300.

Miſenus, Æoli fil. Hectoris tubicen, in ciendis militum animis præſtantiſſimus. Virg. *Æn.* 9.

Miſenum Æoliden, quo non præſtantior alter
Ære ciere viros, Martemq́; accendere cantu.

Quo mortuo ſecutus eſt Æneam in Italiam. Hic cùm deos marinos ad tubæ certamen provocaſſet, à Tritone ſubmerſus eſt: ſed poſtea ab Æneâ inventus, ab eo in monte quodam Italiæ ſepultus eſt, qui deinde *Miſenus* vocari cœpit. Erat autem in Campaniâ, non procul à Cumis. Virg. *lib.* 6.

Monte ſub aerio, qui nunc Miſenus ab illo.

Item urbs in monte excita, olim Epiſc. à Bajis 2. Puteolis & Cumis 3. m.p. in ora, cujus adhuc rudera ſuperſunt. Populi *Miſenates*.

Miſericordia, ab antiquis fuit culta, ejuſque aram Athenienſes habuere, ut Pauſanias aliique tradunt: Romani etiam *Miſericordiæ* templum aſylum vocavere.

Miſetus, urbs Macedoniæ. Steph.

Miſgetes, populi Iberum. Steph.

Miſgomena, urbs Theſſaliæ. Gentile *Miſgomenius*.

Miſitheus, eruditione & facundiâ pollens, à Gordiano Imp. qui ejus filiam duxit, Præfectus conſtitutus, egregiè rem contra Perſas geſſit; fraude dein à Philippo Arabe ſublatus, unde Gordiano exitium. Jul. Capitol. *in vita Gordian.*

Miſna, urbs ſup. Saxoniæ, Miſniæ caput, condita ab Henrico Aucupe, A. C. 928. qui Marchionem Miſnæ conſtituit. Sigiſmundus poſtea Imp. Friderico Marchioni, cum Saxonia, Electoratum contulit, A. C. 1423. Sub initium Reformationis, Johannes Epiſc. Miſnenſis, venias venales, circa A. C. 1500. è ſua diœceſi ejecit, populi ſtoliditatem increpans: Vid. Chytræum *par.* 1. *Saxon.* De Miſniæ autem Marchionum origine, Vid. Phil. Jac. Spenerum, *Sylloge Geneal. Hiſt.* in Familia Saxonica, & ſupra in voce *Marchio*.

Miſna, Carthaginenſium navale dicitur. Cæl. Rhod. 18. 38.

Miſnia, vulgò *Meyſſen*, ſuperioris Saxoniæ provincia, ſatis ampla, inter Salam & Albim fluvios poſita, quam olim Hermanduri, & Sorabi Slavorum natio habuerunt. Ejus montana ſunt fœta mineris. Baudr. terminatur, à Sept. Saxoniâ & Princ. Anhalt. ab Or. Luſatiâ, à Mer. Bohemiâ, & Franc. ab Occ. Thuringiâ. Dividitur in 5. partes, nempe in Miſniam propr. *das Meiſniſche*, Lipſienſem tractum *Leipziſche*, Oſterlandiam, *Oſterland*, Voigtlandiam, *Voigtlandiſche* & in dominia *Ertzgeburgiſchen*, verſus confinia Bohemiæ. Ejus etiam partes ſunt ditiones Merſeburgenſis, Naumburgenſis & Hallenſis, quæ tamen jam proprios habent Principes, è domo Saxon. uti Oſterlandia Duci Altemburgico paret, & Voigtlandia, maj. ex parte Duci Naumburg. Caput prov. *Miſna* eſt, quæ ad Albim, 3 mill. Germ. diſtat à Dreſda in Occ. 9. à Lipſia in Ort. aliàs Epiſc. erat ſub Arch. Magdeburg. cum territorio adjacente, V. ſuprà.

Miſniæ urbes:

Altenburgum, *Altenburg*.	Merſoburgum, *Merſburg*.
Chemnitium, *Chemnitz*.	Miſna, *Meiſſen*.
Dreſda, *Dreſen*, Elect. ſedes.	Naumburgum, *Naumburg*.
Halla, *Hall*.	Sitizum, *Zeitz*.
Lipſia, *Leypzig*.	Suicca, *Zwickaw*.

Miſor, civ. Levitarum, ſita in planitie, quondam Og, Regis Baſan, in tr. Ruben. Apud Jerem. eſt regio Moabitarum, V. Joſ. 21. Hier. *in L. H.*

Miſpila, urbs Medorum. Steph.

Miſſa, à mittendo populum. Unde antiquis Germ. *Senta*, Anglis adhuc *Sent*. Hinc *Miſſale*, liber quo continentur omnia ad Miſſam quotidie dicendam pertinentia. *Miſſaticum* Nuncium. *Miſſaticum* Regis, legatio, juſſio, mandatum, quod Rex per nuntium vel legatum ſuum, quem vett. *Miſſum* dixere, exponit. In ſpecie *Miſſi* dicebantur, qui ab Imperatore legati ſunt in provincias, ad inquirendos cenſendoſque mores Clericorum, Monachorum, cœterorumque Eccleſiaſticorum: Hodie *Viſitatores* appellati. *Miſſus* vel Nuntius Papæ à Legato differt, quòd ſine Legati inſignibus mittitur. Henr. Spelmannus *Gloſſar. Archæol.*

Miſſanium, opp. Salentinorum; aliàs *Meſſania*.

Miſſeſſius, Armenius, Conſtantino Cæſare a ſe interfecto, Cæſar appellatus à militibus, ab iiſdem paulo poſt eſt interfectus, A. 691.

Miſſorium, Græcobarb. Μισσώριον & Μινσώριον, concha minus grandis, cui liquores infunduntur. Teſtament. Remigii Epiſc. Rhem. apud Flodoardum *l.* 1. *c.* 18.

Miſtavo I. ſeu Billungus, fil. Viſilai, Herulorum & Vandalorum R. à Viſtula ad Viſurgim imperitavit, & ductâ Vagonis Epiſc. Oldemburg. Vegriæ ſorore, Chriſtianam fidem amplexus eſt, mox ejus non deſertor ſolùm ſed & perſecutor. Ex ejus filiis Grimmus, Rugiorum Principum conditor fuit.

Miſtavo II. verò, maximus natu, patris ſucceſſor, ob negatam à Bernardo I. Saxon. cum quo Ottoni II. Imp. in Italia militaverat, filiam & ingeſtum à M. Theodorico convitium, *canem non morſurum minus, quam latraturum*, proteſtatus, Saxoniam horrendum in modum depopulatus eſt, & Chriſtianâ fide extinctâ, univerſum Slavicum nomen ad Deorum cultum reduxit. Tandem ipſè ſenex converſus, Bardovici, quidquid ætatis erat reliquum, exegit. Eo præter alios geniti Udo lineæ Vandalicæ, ac Megapolitanæ: & Ratiborus ac Bogislaus Pomeranæ, conditores fuere. V. infra in voce *Vandali*.

Miſthium, urbs Orondicorum, in Galatia. Steph.

Miſtia Pomponio, *Myſtia* Plin. *Miſtra* aliis, op. Magnæ Græciæ in finibus Locrorum, inter Hieracium urb. ad Merid. & Auricellam opp. ad Boream ferè medium. *Geloſia* vel *Gioioſa*, teſte Barrio.

Miſtyllus, coci nomen, in quem jocatus eſt Martialis *l.* 1. *ep.* 51.

Si tibi Miſtyllus cocus, Æmiliane, vocatur:
Dicetur quare non Taratalla mihi?

Ex Hom. *Iliad.* α *verſ.* 465.

Μίστυλλόν τ' ἄρα τ' ἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν.

Miſua, Anton. *Niſua* Ptol. *Nuchia* nunc Moletio, & aliis *Nubia*, opp. Africæ in ora, apud prom. Mercurii, inter Carpim & Clupeam, 20. ferè m.p. à Clupea in Occ.

Miſynos, Ptol. *Meſurata*, Ortelio, Inſ. maris Libyci, Cyrenaicæ adjacens, in Syrti magna.

Mithra, Perſis dicitur Sol. Strabo *lib.* 15. Τιμῶσι δὲ καὶ Ἥλιον, ὃν Μίθραν καλοῦσι. Plut. *in lib. de Iſide, & Oſiride*, poſt relatam eorum ſententiam, qui duos eſſe Deos credebant, quaſi adverſarios & ἀντιτέχνους, quorum alter Bona, alter Mala operaretur, illumque Deum, hunc Dæmonem appellabant: idem & ſenſiſſe Zoroaſtrem ait, qui ἐκάλει τὸν μὲν (viz. Bonum Genium) Ὡρομάζην, ſeu Ὡρομάσδην, τὸν δὲ (ſc. Malum Genium) Ἀρειμάνιον, μέσον δ' ἀμφοῖν τὸν Μίθραν εἶναι. Διὸ καὶ Μίθρην Πέρσαι τὸν μεσίτην ὀνομάζουσι. Heſychius, Μίθρας ὁ ἥλιος παρὰ Πέρσαις. Μίθρας ὁ πρῶτος ἐν Πέρσαις θεός. A מיתר mithar Perſico deduci videtur, quod ſignificat *Major*. Et quamvis ſit gradus comparativi, Perſis tamen abſolute dicitur, cujus generis exempla ſunt in eâ linguâ quamplurima. Hujus poſitivum eſt מה *Mas*. Unde lucem præbeamus Heſychio, Μαὶ μέγα, Ἰνδοί. Perſas intelligit, quod nec ſemel apud eum reperies. Ponitur aliquando pro primario ſacerdote. Apul. *lib. ult. Ipſumq́; Mithram illum ſuum ſacerdotem præcipuum ſacrorum miniſtrum decernit.* Vide Lactantium, Statii Scholiaſten *in illud Theb. l.* 1. *in fine*,

—— Seu Perſei ſub rupibus antri
Indignata ſequi torquentem cornua Mithram.

Vide etiam Bernartium ibidem, ut & Dempſterum *Antiq. Rom. lib.* 2. *paralip. ad c.* 8. Hinc *Mithriaca ſacra*, de quibus Lampridius *in Commodo*, & Claudianus *l.* 1. *de laud. Stiliconis*,

—— Rex ipſe micantem
Inclinat dextrâ pateram, ſecretaq́; Beli,
Et vaga teſtatur volventem ſidera Mithram.

Mithracenes, Perſa, Beſſi parricidium peroſus, transfugit ad Alexandrum. Curt. 5. 55.

Mithrenes, Sardium proditor, Curt. 3. 50.

Mithridates, rex Ponti, vi tantâ & animi, & corporis, ut 6. juges equos regeret, duarumq; & viginti gentium ore loqueretur. A' Romanis graviſſimè læſus, cùm juſtitiam ſperare non poſſet, aggreſſus fœderatos eorum, Nicomedem Bithyniâ, Ariobarzanem Cappadociâ expulit. Græciam, inſulaſque omnes, exceptâ Rhodo, occupavit. Cives Romanos, totâ Aſiâ negotiantes, nocte unâ occidendos curavit. Qu. Oppium proconſulem & Apuleium legatum in vincula conjecit: Sed à Syllâ, qui Athenas receperat, apud Dardanum fuſus, cum L. Lucullo apud Cyzicum, dein, cùm Pompeio congreſſus, tantâ ſuorum clade ſuperatus eſt, ut rebus ſuis diffidens, ad Tigranem Armeniæ regem confugerit: cujus ope cùm bellum inſtauraſſet, à Pompeio omnibus prorſus viribus eſt exutus, tandemque à Pharnace filio, in regiâ, obſeſſus, veneno vitam abrumpere tentavit. Verùm cùm eâ viâ parum proficeret, quòd corpus multis antea antidotis adverſus venena firmaviſſet (unde Mart. 5. 77.

Profecit poto Mithridates ſæpe veneno,
Toxica ne poſſent ſæva nocere ſibi.

Vide Plin. 25. 2. & Gell. 17. 16.) immiſſum percuſſorem Gallum, authoritate vultûs ejus territum revocavit, & in cædem ſuam manum trepidantis adjuvit. Hic *Mithridates* maximæ crudelitatis arguitur. Nam Laodicem conjugem & ſororem, præterea matrem, fratremque ac tres filios impuberes, totidemque filias interfecit. Cœterùm literatus, & literatorum ingens fautor, ipſe-

met

met librum, *de Arcanis morborum*, ſcripſit, quem inter præcipua triumphi ornamenta, Pompejus Romam detulit, à Lenæo liberto hujus dein Latinè redditum. Ab hoc Mithridate quoque Mithridaticum antidotum appellatum volunt, quod Quintus Sammonicus ſic deſcribit:

Bis denum rutæ folium, ſalis & breve granum,
Juglandesq; duas terno cum corpore ficus:
Hac oriente die modico conſperſa Lyæo
Sumebat, metuens dederat quæ pocula mater.

Plura de hoc vide apud Appian. *de bello Mithrid.* Livium *l.* 76. 77. *& ſeq. Brev.* Flor. *l.* 3. *c.* 5. Vellejum Paterc. *lib* 2. Gell. *lib.* 17. *cap.* 17 Plin. *l* 24. *c.* 2. *l.* 37. *c.* 2. Plut. *in Sulla*, *Lucullo*, *Pompejo*. Dion. &c. *Mithridates* alius Bruti epiſtolas collegit, quæ impreſſæ ſunt ab Aldo. Item filius Gazabar. 1. Eſdr. 1. Alius Parthorum rex Olymp. 129. Alius rex Pergami. Olymp. 183. Alius item Parthorum Rex. Olymp. 203. Alius Armeniæ Rex. Olymp. 206. Vide Tac. 11. 8.

Mitraus, Aſſyriorum R. poſt Soſarmum, A.M. 2822. uſque ad an. 2848. Euſeb. *in Chron.*

Mitylene, & *Mitylenæ*, pl. num. urbs maxima Leſbi juxta Methymnam, Archiep. ſic dicta à *Mitylene* Macaris filia. Hodie *Metelin*, ſicut & inſula ipſa, quæ poſtquam variis dominis ſubfuit, Turcis ab Andronico Jun. an. Chr. 1338. erepta eſt, poſtea ſub Venetis fuit, hodie iterum ſub Turcis, à tempore Bajazethis II. qui decies octies Inſ. aggreſſus, tandem illam occupavit, an. Chr. 1498. Vide P. Jovium *Hiſtor. lib.* 8. 10. Patria fuit Pittaci ex 7. ſapientibus unius, item Alcæi poetæ, Diophanis oratoris, & Theophanis hiſtorici, qui Magno Pompejo admodum familiaris fuit. De hâc ſcribit Vitruvius *lib.* 1. quòd magnificè, & eleganter ædificata fuerit, ſed non prudenter poſita, in quâ Auſter cùm flat, homines ægrotant, cùm Corus, tuſſiunt, cùm Septentrio, reſtituuntur in ſalubritatem. Ab hoc oppido etiam tota inſula ſic dicta fuit, tempore Euſtathii. Longus Sophiſta *Pæmenicorum lib.* 1. Πόλις ἐστὶ Λέσβου Μιτυλήνη, μεγάλη, καὶ καλή. Διείληπται γὰρ Εὐρίποις, ὑπεισρεούσης τῆς θαλάσσης, καὶ κεκόσμηται γεφύραις ξεστοῦ καὶ λευκοῦ λίθου, νομίσαις οὐ πόλιν ὁρᾶν, ἀλλὰ νῆσον. *Pulchra* epitheto quoque illam ornat Horatius 1. *Ep.* 11. Strab. *lib.* 13. κατεσκεύασται δὲ τοῖς πᾶσι καλῶς. Cic. *contra Rullum*, eam vocat urbem & naturâ, & ſitu, & deſcriptione ædificiorum, & pulchritudine inprimis nobilem, agros jucundos & fertiles. Cum Rhodo aliquoties à Poëtis conjungitur. Vide Horat. 1. *Carm. Od.* 7. & Mart. 10. 68. Hinc adjectivum *Mitylenæum*, Luc. *lib.* 8. Utrumque dixere veteres *Mytilene*, & *Mitylene*. Sed poſterius inter barbariſmi ſpecies refert Stephanus, Grammaticus Byzantius, *in comm. ad Dionyſium Thracem*, & Μυτιληναῖον dici jubet, addens rationem, ἀπὸ γὰρ τοῦ Μύτωνος τοῦ κτίσαντος Μυτιλήνη καλεῖται. Suffragantur nummi veteres, Voſſ. Duos habet eximios portus, *Geremia* & *Calone*, hodie dictos.

Mitys, vir quidam, cujus ſtatua, eum, à quo interfectus fuerat Mitys, collapſa oppreſſit. Ariſt. *c.* 10. *de Poetica*.

Mitys, fluv. Macedoniæ, inter Dium & Agaſſas urbes. Liv.

Mixodia, fretum Siciliæ, inter Scyllam & Charybdim. Hom. Apoll. &c.

Mizraim, vide *Ægyptus*.

ML.

Mlauna, fluvius Bulgariæ, in Moravam maj. influens. Joh. Lucio.

MN.

Mnas, pirata, qui temporibus Pompeji Magni oram Italiæ proditoriâ claſſe infeſtabat.

Mnaſalces, Poëta Græcus, Platæenſis, an Sicyonius? Epigrammatum auctor, quorum quædam Athenæus refert. Ejus etiam Strabo meminit.

Mnaſeas, Phocenſis, à Phayllo fratris filio Phalæco tutor datus, Olymp. 107. an. 1. Vide Ariſt. Polit. *lib.* 5. *cap.* 4. Scripſit libros de Libyâ. Heſychius in Βαρκαίοις ὄχοις. Erant autem tres ejuſdem nominis hiſtorici, Berytius, qui *de Arte dicendi & Atticis Verbis* ſcripſit. Colophonius, & Patrenſis, de quibus vide Voſſ. *Hiſt. Gr. lib.* 1. *cap.* 21. Geſner. *in Bibl.* Suid. &c.

Mnaſicles, Cres, inter duces Thymbronis, ab eo ob inæqualem prædæ diviſionem transfugit ad Cyrenenſes, Diod. *lib.* 5.

Mnaſippidas, Lacedæmonius, qui, tubicinibus noctu claſſicum canere juſſis, multitudinem militum ſuorum ſimulavit. Polyænus *libro* 2.

Mnaſippus, à Lacedæmoniis dux conſtitutus & cum 65. triremibus, ac 1500. militibus ad occupandam Corcyram miſſus. Diod. *l.* 15. in ejus obſidione à Cteſicle occiſus.

Mnaſitheus, pictor Sicyonius non ignobilis. Plin. 35. 11.

Mnaſon, Elatenſium tyrannus, qui pro duodecim Diis dedit Aſclepiodoro pictori in ſingulos mnas trecentas, ac Theomneſto in ſingulas heroinas mnas centum. Plin. 35. 16. Item nomen veteris diſcipuli cujuſdam, prout vocatur Act. Ap. *cap.* 21. *Verſ.* 16.

Mnaſyrium, locus eſt in Rhodo inſulâ, non procul à Lyndo oppido. Strab. *lib.* 14.

Mnemium, promuntorium Æthiopiæ, ad ſinum Arabicum. Ptolom.

Mnemoſyne, Nympha Pieria, quæ Jovi novem Muſas peperit. Heſiod. *in Theog.* Latinè *Memoriam* interpretari poſſumus, quam ideò Muſarum matrem fingunt poëtæ, quòd omnium ſcientiarum theſaurus memoriæ beneficio acquiratur, & conſervetur. Heſiod. *in Theog.* Picturæ excellentis Mneſomynes, à Philiſco factæ, meminit Plin. *l.* 35. *c.* 11.

Mneſarchus, inter principes Philoſophorum Ciceroni numeratur, *Acad. Qu. l.* 4.

Mneſidemus, conjurationis contra Heraclidem Demetrii Præfectum Athenis particeps, occiſus eſt, Polyæn. *l.* 5.

Mneſilochus, Poëta, ut videtur, Comicus, qui ſcripſit *Pharmacopolam*. Vide Scholia *in Aves*.

Mneſimachus, poëta Comicus, cujus tres fabulæ enumerantur à Suida, Athen. *l.* 8. 9. *& ſeqq.* Vide Voſſium *de Poetis Græc.* Alius meminit Schol. Apollonii *l.* 4.

Mneſitheus, Medicus, varia ſcripſit. Vide Galen. *lib. de alim. facult.*

Mneſon, fil. Mnaſeæ Phocenſis, vide ſupra.

Mneſter, Agrippinæ libertus, qui Dominâ à ſatellitibus Neronis interemptâ, ferro ſe transfixit, incertum, charitatene in patronam, an metu exitii. Tacit. *lib.* 4. Item nomen Pantomimi, Meſſalinæ grati, Id. *l.* 11. *c.* 36.

Mneſtheus, nomen proprium viri Trojani, qui ab Aſſaraco rege oriundus fuit. Virg. *Æn.* 12.

Et genus Aſſaraci Mneſtheus.

Nonnunquam verò metri causâ additur *e* poſt *n*. Virgil. *Æn.* 10.

Nec Clytio genitore minor, nec fratre Meneſtheo.

Nec alitèr poteſt ſtare verſus, ut annotavit Servius. Item Pelei filius, 11. Athenienſium rex. an. ante U.C. 450.

Mneſtheus, Medicus. Plin. *lib.* 21. *& ſeqq.* Item libertus Aureliani Imper. necis heri cauſa: fraude patefactâ cruci affixus & beſtiis objectus. Vide Vopiſcum, Aurel. Victorem, Eutropium, *lib* 9.

Mneſtheus portus, Gall. *Port de S. Marie*, in Vandalitia, in ora Sinus Gadit. 3. leuc. à Gadibus in Sept. uti 2. à Xera, in Occ. 4. à Fano Luciferi in Eur.

Mnevis, bos Soli ſacer, quem Heliopolitæ pro Deo colebant, in ſepto eum nutrientes. Strab. *l.* 17. Suidas. Vide Voſſ. *De Theolog. Gentili l* 1. *c.* 29.

Mnisara, Ptol. *Mina* Anton. *Habet* Marmolio, opp. Maur. Cæſ. apud Telenſinum.

Mnizum & *Mizinum*, Lib. Conc. *Minyzum*, Anton. urbs Galatiæ, inter Juliopolim Bithyniæ ad Occaſum 47. & Ancyram in Ortum 52. mill. paſſ. Eſt & *Mizinum*, idem quod *Druſipara*. Vide ibi.

MO.

Moab, i. filius patris, genitus ex inceſtu Lot cum filia majore, Gen. 19. A.M. 2139. ex quo orti *Moabitæ*, gens magna, potens, & ſuperba valdè, unde & urbs *Moab*, aliàs *Areopolis* Euſebio, & *Moabitis* regio in tribu Ruben, ad Or. Judææ, proxima mari Mortuo & Jordani, nomen acceperunt. Eſ. 11. Eſt autem terra ipſa fertilis, & gens olim tam valida, ut dominati etiam fuerint Iſraëli: Poſtea à Davide victi, tributariique facti, ut & à Joſaphato, 2. & 4. Reg. Joſeph. *Antiq. l.* 1. *& ſeqq.* Torniel. *in Annal.* Eſt præterea nomen regis. 1. Reg. 12.

Moab, urbs Arabiæ Petrææ, trans Jordanem, eadem Medabæ, Stephano *Areopolis*, hodie *Areer* teſte Tyrio, Epiſcop. ſub Archiep. Boſtrenſi.

Moadea, nomen viri. 1. Eſdr. 12.

Moaphernes, matris Strabonis Geographi patruus. Strabo ipſe *lib.* 12. Ὀψὲ δὲ Μοαφέρνης ὁ θεῖος τῆς μητρὸς ἡμῶν.

Moba, pars Arabiæ pro *Moaba*, unde *Mobeni* & *Mobites*. Steph.

Mobannai, nomen viri. 2. Reg. 23.

Mobucharax, ait vocari Stephanus eam Tertiæ Palæſtinæ, i.e. Arabiæ Petrææ, partem, quam Ptolemæus *Characmoba* appellat.

Moca, opp. Arabiæ Petrææ. Ptol.

Mocarſus, parva regio Thraciæ. Steph.

Mocata, urbs Bithyniæ. Steph.

Mocenia, opp. olim, nunc pagus Bavariæ, ad Danub. apud Straubingam urb. inde 1. leuc. in Occ *Merzing* Aventino.

Mocha, Inſ. Americæ, in mari Auſtr. prope Chilen.

Mochimus, è Meſopotamia oriundus, Presbyter Antiochenus. ſcripſit egregium opus, contra Eutychen, ut & alia quædam. Gennad. *in Catal. Vir. Ill.*

Mochona, civitas. 2. Eſdr. 11.

Mochore, pater Ozi. 1. Par. 9.

Mochura, Arabiæ Felicis mediterranea urbs. Ptol. *Mecha* putatur Nigro. Sed hæc creditur *Marraba* antiqq.

Mochus, Phœnix, Phœniciâ linguâ res patrias conſignavit, cujus meminit Athen. *lib.* 3. Videtur Voſſius *de Hiſt. Gr. l.* 3. *p.* 390. poſt Strab. *l.* 16. & Joſeph. *l.* 1. *Ant. &c.*

Mociſſus, & *Mocaſus*, urbs Cappadociæ Arch. ſub qua Nazianzum, ſupra 50. m. p. à Cæſarea in Occ.

Mocle, urbs Phrygiæ; *Μόκλη* Stephano.

Modeſta Puteana, Veneta, ſcripſit Poëmata, aliaque, ſub titulo, *Moderata Fonte*: cum tractatu, de merito Fœminarum. Ex Philippo Georgio, viro literato, mater filiæ, quæ in opera ejus præfata eſt. Obiit an. 1592. Nicol. Doglionius, *in ejus Vita*. Ribera *theatr. mulier eruditarum*. Lud. Jacob, *Bibl. doct. fœm*. Hilario Coſtus, *de fœm. illuſtr*.

Modeſtinus, aliàs Herennius, Juriſconſultus, Alexandri Auguſti temporibus. Vide *Herennium*.

Modeſtus, Conſul cum Arintheo, an U.C. 1125.

Modeſtus, Prætorio præfectus, cædem Edeſſanorum meditantem Imp. Valentem, motus conſtantiâ mulierculæ, quæ gnara imminentis ſævitiæ ad locum martyrii filiolum raptabat, ne tantum facinus patraret, hortatus eſt, an. Chr. 368. Rufinus *l. 2. c. 5*.

Modeſtus, ſcripſit *de Vocabulis rei militaris*, hortatu Taciti Imper. an. 275.

Modeſtus Aufidius, eruditus Grammaticus, in Virgilium commentatus eſt. Philargyrus, *l. 2. Georg. &c*.

Modeſtus Polento, JC. Patavinus, ſcripſit de ſepulchris Patavinorum illuſtrium.

Modiana urbs Arabiæ Fel. ad ſinum Arab. Ptol.

Modicia, P. Diac. Fortè *Modœtia*. Vide ibi.

Modin, civitas in monte ſita, inter Emmaum, & Rhamam, patria Macchabæorum, ubi eſt eorum memorabilis ſepultura, ſeptem pyramidibus ex quadratâ mole ſurgentibus. 1. Mach. 1. Inter Emmauntem & Rhamam, à qua 10. m. p. Hieroſolymam verſus abeſt.

Modiris, Indiæ intra Gangem emporium, Ptol.

Modœtia, oppid. Inſubriæ amplum ad Lambrum fluv. Baudrando oppidul. Inſubrum aliàs, nunc Duc. Mediol. lepidum, ubi coronam ferream Imperatores, vide infra, accipiebant. 10. mill. à Mediolano, verſus Larium lac. in planitie ampliſſima, vulgò *Monza*. Hic Carolus M. regno Italiæ jure victoriæ ſibi vindicato, ferreâ, per Arch. Mediolanenſem, coronâ redimiri voluit, an. 774.

Modogulla, urbs Indiæ, intra Gangem. Ptol.

Modonus, fluv. Hiberniæ Dublinum urb. alluens. *Liffeus* Ortelio. *Slane* Camdeno.

Modrena, quæ & *Comopolis*, Leuncl. *Mudarni*, urbs Bithyniæ mediterr. Ep. ſub Ar. Niceno.

Modron, locus Phrygiæ magnæ, unde Gallus fluv. Strabo.

Modruſa, urbs Epiſc. Croatiæ, 18. m. p. in Bor. à Senia, olim *Todiaſtum*, quibuſd.

Modunga, urbs Maurit. Cæſ. apud Ptol.

Modura, quæ *Deorum urbs* dicitur Ptolemæo, Indiæ intra Gangem urbs. *Biſnagar* Caſtaldo. Aliis eſt *Maduré*, urbs Coromandelis, ad montium radices; 100. m p. à prom. Comorino in Sept. ſub proprio Principe. Item regia Pandionis eidem Ptolemæo.

Modutti, Taprobanæ inſulæ urbs. Ptol. *Pinder* hodie Villanovano.

Mæcenas, vide *Mæcenas*.

Mœnus, Germaniæ fluv. in Rhenum influens, *Mœnis* Melæ, *Menus* Ammiano. Franconiæ regionis eſt, & *Meyn* hodie dicitur: Gallis *Mein*. Oritur ex duplici fonte, ſupra Culembachium; dein paulo infra Bambergam fluens, rigat Swinfordiam, Herbipolim, Verthemum, Aſciburgium, & Francofurtum ad Mœnum; tandem auctus aliquot fluv. in Rhenum, juxta Mogontiacum, abit. Hunc Rheginus hiſtoricus, & ejus temporis ſcriptores *Mogonum* vocant. Fortè *Julia* flumen eſt Vell. Paterculo.

Mœragenes, quatuor libros de Apollonio edidit. Iis fidem habendam negat Philoſtratus *lib 1. cap. 4.* Meminit & Tzetzes *Chil. 2. Hiſt.* 60.

Mœragetes, id eſt, *Fatorum ductor*, Jupiter ſic dictus, itemque Apollo. Pauſan.

Mœris, Pathaliæ, Indicæ gentis, Rex, qui ad Alex. M. adventum, desertâ urbe, in montes profugit. Curt. 9. 45.

Mœris, fingitur villicus Menalcæ, i.e. Virgilii, cujus feſtinationem, ut vidit Lycidas, ita rogat,

Quò te Mœri pedes? an quò via ducit in urbem?

Mœris, *Mυρις* Herodoto, *Mœridis ſtagnum*, Ptolemæo, palus ingens Ægypti à Memphi 72. m. p. in Occid. diſtans, 20. mill. circuitu patens, teſte Melâ. Ex quo patet decipi eos, qui illam *Bucheiara* indigitant, cum Mareotide eam confundentes, quæ juxta Alexandriam eſt, multo vaſtior.

Mœſa, avia Heliogabali, nepotem ad Imperium evexit. Vide Æl. Spartian. *in Vit*.

Mœſia, *Myſia* Ptol. & Strab. regio Europæ, in ſuperiorem & inferiorem Ciabro fluvio diviſa. Superior *Boſna* ad Occid. & *Servia* ad Ort. dicitur. Inferior *Bulgaria*, in ſuperioris & Thraciæ confinio, inter Hæmum montem, & Danubium fluv. contenta. Baudrando Mœſia regio eſt Illyrici Orientis, ampla, ab Ortu in Occaſ. extenſa, inter Macedoniam, & Thraciam ad Mer. Daciamque ad Septentr. à qua Danubio ſeparatur. Eſtque vel Prima, ſeu Superior, ubi nunc *Servia*; vel Secunda & Inf. nunc Bulgaria, cui Scythia *Beſſarabia*, à quibuſdam conjungitur. Sub Turcis, & ſeparatur à Thracia Hæmo. Populi *Mœſi* Plinio dicuntur. Virgil. *Georg*. 1.

— *Nullo tantum ſe Myſia cultu*
Jactat, & ipſa ſuas mirantur Gargara meſſes.

Vide ſis illic de la Cerdam.

Moga, primùm dicebatur, quæ poſtea *Cappadocia*.

Mogara, Galatiæ opp. Anton. *Mochera*, lib. Not.

Mogetiana, Anton ſeu *Mogentiana*, opp. Hung. *Zicha* Lazio.

Mogol magnus, *le Grand Mogol*, nomen magni Indiæ Monarchæ. Hi ex Tamerlanis poſteris, è Tartaria prodeuntes ſec. præt. Imperium hoc ampliſſimum & opulentiſſimum, incolis *Indoſtan* dictum, fundârunt. Vide infra, & P. de Valle, *Itiner. tomo 2. & 3.* ut & ſupra in voce *India*.

Mogola, urbs Aſiæ min. circa Cariam. Porphyrog.

Mogoles, Gallis *les Mogols*, pop. Aſiæ, qui ex Tartaria Merid. profecti, maximam partem Indiæ intra Gangem ſui juris fecerunt, verſus Bor. ſub initium ſeculi præteriti. Unde *Mogolum regio*, pars Aſiæ vaſtiſſima, quæ aliter *India vera* ſeu *ſuper*. Incolis *Indoſtan*, Gallis *l'Empire du Grand Mogol*, ſub quo Imperio ſunt XL. regna, inter Indum fluv. Sinum Gangeticum, & Caucaſum. Terminatur ab Occ. Perſiâ, à Septentr. Tartariâ. Urbes ejus præcipuæ Agra, Lahorium, Dellium, Amedebatum, Cambaja & Surata. Vide *India*.

Mogrus, Ponti fluvius. Arrian. Plinius *Nogrum* vocat.

Moguntia, urbs Archiep. Germaniæ ſuperioris ad Rhenum celebris, ſic ab amne Mogi dicta. Vulgò *Mentz*. Vide *Mogontiacum* & *Mogontiacum*: Agrum habet ab utraque Rheni ripâ fœcundum & præſtantiſſimo vino luxuriantem. Plurima antiquitatis monumenta oſtendit, Academiam habet, eique artis Typographicæ inventio debetur, an. Dom. 1450.

Mogus, Samotis filius, apud Gallos regnavit ſub annum à diluvio 330.

Mohilovia, urbs Lithuaniæ, probè munita, in colle, ad Boriſthenem, 10. leuc. Pol. ab Orſa in Mer. 22. leuc. à Smolencio in Afric. 18. à Meislavia in Occ. probeque culta. Capta à Moſcis, an. 1654. recepta à Polonis an. 1656. *Mohilow* vulgò.

Mohola, nomen viri. 1. Par. 7.

Moholi, filius Merari. Exod. 6.

Mojenvicum, vulgò *Mojenvic*, opp. Lotharingiæ permunitum, ad Seilam fluv. prope & infra Marſalium arcem. Nunc ſub Gallis, pace Monaſter. Inter Marſalium ad Ortum, & Vicum ad Occ. dimidiâ leucâ utrinque 5. à Nanceio in Ort. 9. à Metis in Eur.

Moiſſacum, vulgò *Moiſſac*, opp. Cadurcenſis prov. ad Tarnum, qui paulo infra in Garumnam ſe exonerat. In ipſo Occitaniæ confin. cum celebri cœnob. 9. leuc. infra Toloſam in Bor.

Mola, perelegans & prælongus vicus Latii novi, in ora, inter Cajetam 4. mill. paſſ. & Minturnas. *Mola Formiana* Cicer. à molarum frequentia, quas hic è montium radicibus profluentes aquæ continuò verſant. Non longè à Formiis, urbe exciſa.

Mola, caſtellum Apuliæ Peucetiæ in littore. Vulgò *Moiſac*.

Molada, civitas, quæ in tribu tam Judæ, quàm Simeonis reperitur. Joſ. 15. 2. Par. 4.

Molæ, Deæ quædam antiquitus dictæ ſunt filiæ Martis, quas in Romanorum comprecationibus nominari ſolitas tradit Gell. 13. 21.

Mola Formianæ, Vide *Mola*.

Molanus Johannes, Lovanienſis, ſcripſit Notas in Martyrologium Uſuardi, Calendarium Eccleſ. Sanctorum Belgii &c. Obiit an. 1585. Bejerlink, *in Chron*. Valer. Andr. *Bibl. Belg*.

Moldavia, Germ *Moldaw*, Gallis *Moldavie*, pars antea Hungariæ, nunc proprium habet Principem, ſub clientela Turc. Ibi aliàs pars Daciæ Orient. Terminatur à Septentr. Poloniâ, ab Ortu Beſſarabiâ, à Merid. Bulgariâ, ab Occaſu Walachia. Urbes præcip. Jaſſium, ſedes Principis, & Soczova. Multò minor eſt, quam tabb. Geogr. vulgò notant, nempe inter Sept. & Merid. Juravetunt Moldaviæ Principes, à multis retro ſeculis, ſocialem Regibus Poloniæ fidelitatem, unde Poloni ſemper id egerunt, ut aliquis ſibi fidus è Ducali ſanguine regioni præeſſet. Sic an. 1552. Alexandrum Moldaviæ Principem dederunt, aliiſque vicibus, ut an. Chr. 1572. 1595. & 1600. jus hoc tutati ſunt. Sed illo excidêre ab an. Chr. 1612. cùm Tartari in Moldavia ſedem ſibi compararunt: Acceſſit Stanislai Zockievii Præf. exercitus cum Skinder Baſſa ad Baſſam tractatio, quâ ipſum hunc morem convulſit. Sequutum poſtea bellum Chozimenſe, quo Zolkievius cecidit an. Chr. 1620. & quamvis felicior Chodkievicius, pacem honeſtam Turcis extorſit an. Chr. 1621. labefactata tamen manſerunt Polonica in Moldavia jura, &c. Vide Auctorem *Hiſt. Geogr & Chr. cap. 10. de Imp. Turc.* Huc conceſſerunt, pulſi à Matthia R. è Moravia Fratres, an. Chr. 1481. & cum Matthia, ſacrorum Antiſtite, à Stephano Vaivoda, aliàs truci, benignè excepti ſunt: donec poſt biennium à Rege melius inſtructo libertatem redeundi, & ſuo more ſacra adminiſtrandi obtinuerunt. Laſicius *de geſtis Fratr. apud Latum*.

Moles, locus exciſus, in agro Cæſaraugustano, ad Orbam fluv.

Molfeta, vulgò *Molfetta*, urbec. Barianæ, Epiſc. 12. mill. à Bario in Occaſ. 7. à Trano in Ortum, in ora maris Adr. cum Duc. tit.

Molid, filius Abiſur. 1. Par. 2.

Molina, opp. Caſtellæ novæ, ad amnem cognom. in confinio Aragoniæ, ad radices montium, caput regiunc. cognom. inter Lobetum in Eur. & Seguntiam in Circ.

Moli-

Molina, caſtrum Galliæ, in extremis finibus Æduorum, ad fluv. Elaver *Alier*, Burbonenſis pagi caput: dictum à molis aquariis vel hydromylis, quæ ibi multæ, aquis fluminis circumagebantur. Vide infra in *Molinum*. Sunt & *Molina Angilbertorum*, in Duc. Nivernenſi, diœceſique Auguſtodunenſi, nunc *Moulins Engilbert*: Vide Hadr. Valeſium *Not. Gall.*

Molinæus Petrus, in agro Vexinate Galliæ natus an. Chr. 1586. Paſtor primò Eccl. Aurelianenſis, dein in Acad. Lugduno Batava docuit, Sedanum tandem translatus eſt: Theologus inter primos ſui ſeculi. Scripſit plurima tum Philoſophica, tum Theologica. Obiit Sedani, An. Chr. 1658. æt. 90. Pater Petri, Ludovici & Cyri, quos an. ætat. 82. cùm è gravi morbo convaluiſſet, inſigni epiſtolâ, ad pietatem hortatus eſt. Vide quoque *Carolus Molinæus*.

Molingaria, urbs Lageniæ, caput Mediæ Occ. juxta ſtagnum, vix 6. m.p. à limite Connaciæ, 40. à Dublino in Occ. vulg. *Molinga*.

Molinum, caput Borbonienſis prov. ad Elaverem fluv. cum caſtro antiquo Ducum, ubi plurimi Reges morari amaverunt, & ampliſſimis ſuburbiis: aquis ſuis nobile, 62. leuc. à Lutetia in Auſtr. Lugdunum verſus, uti 12. à Niverno, 20. à Claromonte in Septentr. Hic inſignes cultri conſiunt. V. Morer. & ſupra *Molina*.

Molio, Jupiter dictus eſt, ab hoſpite quodam *Molione*.

Moliſia, Gall. *Moliſe*, oppidul. tenue in regno Neap. 10. mill. ab Æſernia in Ort. uti à Bojano in Sept. Deficit indies. Caput Com. Moliſini, vulgò *Contado di Moliſe*, qui eſt inter Aprutium citer. ad Sept. Capitanatam ad Ort. & Terram Laboris ad Occ. Ibi etiam Æſernia, Larina, Bojanum, & Triventum.

Moliſmum ſeu *a*, vulgò *Moleſme*, caſtrum & cœnob. Galliæ in Campania, in limite Duc. Burgundiæ, 4 leuc. à Bario ad Sequanam. 9 à Claravalle in Afr. Tornodorum verſus, ad amn. *Leigne*.

Molo, Orator Alabandenſis, qui Rhodi claruit Ciceronis ætate. Plut. *in Vit. Cic.* & Strabo *lib.* 14.

Molocath, *Mulucha* Salluſtio, Plin. & Melæ, fluvius Maurit. Tingitanæ inter Metagonitem promuntorium. & Malvam fluv. terminum utriuſq; Mauritaniæ, *Muluchám* hodie, teſte Marmol o.

Moloch, qui & *Molech*, & *Milchom*. Latin. *regnans*, aut *conſiliarius*, princeps Deorum, non Ammonitis ſolùm, ſed & Moabitis, apud Jeroſolymam aliquando in valle *Gehennam*, elegans tabernaculum, & magnificum idolum habuit, quod inter omnia idola illic primatum promeruit. Erat autem ex ære, figuram regis præferens, fabricatum, habens magnam intra ſe concavitatem: hujus caput vitulum, reliqua verò pars inferior hominem exprimebat. deinde utrumque brachium extenſum ad immolatos pueros 4. Reg. 23. Act. 7. comprehendendos, qui maximo idoli calore, inter nefarios ejuſmodi amplexus, comburebantur. Cùm enim idolum interius omnino concavum eſſet, facile impoſiti ignis actione quodvis appoſitum concremabat, ne autem inter immolandum puerorum clamor & ejulatio parentum viſcera commoverent, atque ut oblatio dæmoni gratior eſſet, Idoli *Moloch* ſacerdotes, quandiu ſacrificium durabat, rauco tubarum clangore ac ingenti & indefeſſo tympanorum ſtrepitu undique aëra replebant, unde & locus ille nomen *Tophet*, quod *tympanum* ſonat, ſibi acquiſivit. Cingebatur Moloch templum luco, idolo iſti conſecrato, in quo ejus cultores, poſt expletum ſacrificium, ſub arborum opacitate ſcortabantur. Hujus Dei nefandâ religione capti Achab & Manaſſes ei omnem cultum & venerationem exhibere ſoliti fuerunt. 4. Reg. 16. Quibuſdam hoc idolum cum *Baal* idem fuit: alii ſic diſtinguunt, ut Jovem ſub Baalis, Saturnum verò ſub Molochi nomine cultum dicant. Sed non hi ſolùm planetæ ſæpe apud Auctores confunduntur, verùm & Sol, modò Jupiter iis, modò Saturnus vocatur, atque porro modò Baalis, modò Molochi appellatione venit. Unde Jupiter Phœnicibus *Baal Samen*, id eſt, Dominus cœli, dicitur, quod in Solem, ex Gentilium Theol. apprimè quadrat. Vide Thom. Godvvyn in tract. Anglico, cui titulus *Moſes and Aaron*, *lib.* 4. *c.* 2. Voſſ. *de Theol. Gent. l.* 2. *c.* 5. Adrichom. *in theatro Terræ Sanctæ*. Torniel. *A. M.* 3406. *n.* 2.

Moloeis, fluv. Bœotiæ, juxta Cithæronem. Herod.

Molohom, filius Saharaim. 1. Par. 8.

Molon, Archon Athenis, Olymp. 104. an. 3.

Molones, ſecundùm Didymum duo exſtiterunt, unus Hiſtrio; alter fur Veſtiarius; quorum ille grandi atque enormi, hic puſillo corpore fuiſſe perhibetur.

Molorchus, paſtor ſeniculus in agro Cleonæo, qui Herculem illac iter facientem comiter hoſpitio accepit. Cujus beneficii gratiam, ut hoſpiti ſuo rependeret Hercules, Leonem Nemeæum interfecit, qui circumjacentem regionem latiſſimè devaſtabat. Huic ſeni ſacra ſolemnia inſtituta, quæ *Molorchea* dicebantur. Eorum meminere Virgil. *Georg.* 3. Tibull. *lib.* 4. *ad Meſſalam*, ubi Vide ſis Paſſeratium. Stat. *Sylv.* 3. 1. & 4. 6. Mart. 9. 44. & 4. 64.

Moloſſi, populi Epiri, quorum regio *Moloſſia*, nunc *Pandoſia*, teſte Pineto, à *Moloſſo* Pyrrhi & Andromaches filio, nominata, quam poſtea Helenus de nomine Chaonis fratris ſui, quem in venatione imprudens occiderat, Chaoniam appellavit. Hinc canes *Moloſſi* dicti, quos poetæ fabulantur originem traxiſſe à cane æneo à Vulcano fabricato, quem ille Jovi, Jupiter Europæ, Europa Procridi, Procris Cephalo dono dedit. Jul. Pollux. 5. 5. Virg *Georg.* 3.

Veloces Spartæ catulos, acremq; Moloſſum.

Vide quoq; Horat. *Epod.* 6. Sen. *in Hippol.* &c. Hic Ariſt. *Hiſt. An.* 9. commendat ἀπὸ τῆς ἀνδρείας αὐτῆς τῆς πρὸς θηρία καὶ τοῦ μεγέθους, *à fortitudine contra belluas, & magnitudine.* Clamoſi erant hi canes, quæ res etiam ad terrorem nata. Lucan. *lib.* 4.

Aut dum diſpoſitis attollit retia varis,
Venator tenet ora levis clamoſa Moloſſi.

Qui tam vaſtus clamor à magno ore, quo præditi ſunt: Lucret. *l.* 5. Horat. *l.* 2. *Sat.* 6. Claud. de canibus Dianæ, *in* 3. *Stil.* Mart. 12. 1. Sunt & *Moloſſi* populi Theſſaliæ apud Jolcum opp. teſte Athenæo.

Moloſſus Jupiter celebris, à Moloſſis Epiri populis & Chaoniæ cognominatus, apud quos oracula quercus reddebant.

Moloſſus, pes dictus eſt ab ejus patriæ ſaltatione, vel quòd eo metri genere odas in templo Jovis ad laudem canere conſueverint, in memoriam Moloſſi filii Pyrrhi, & Andromaches, vel, ut alii volunt, quòd *Moloſſi*, i. e. Theſſali ad bellum procedentes, hujus modulatâ compoſitione utebantur, conſtat autem tribus longis, ut *Æneas*.

Molpis Lacon, de Rep. Lacedæmoniorum ſcripſit. Athen *lib.* 4.

Molſemium, vulgò *Molzheim*, urbec. Alſatiæ infer. ad amnem Brutch, 2. leuc. ab Argentinâ in Occ. Sedes Canonic. Argentinenſ.

Molucca, Gall. *les Molucces*, Hiſp. *las Molucas*, Inſulæ maris Indici, ſub Æquinoct. circulo. Sunt vel *Magnæ* & *Latè ſumta*, ut Celebes, Gilolum, Terra Papuum, ſeu Nigrorum, Ceramum, Flores, & Timor cum adjacentibus. Vel *Parvæ ſeu Veræ*, 5 illæ verſus oram Occ. Giloli, nempe *Ternate*, *Tidor*, *Machian*, *Motir*, & *Bachian*: quarum nomina olim *Cape*, *Duco*, *Mara*, *Moutil*, *Seke*. Ipſarum maxima eſt circuitus 45. milliar. Totæ ſub Hollandis, quanquam Ternata Regem habeat proprium, cui ſubſunt etiam Motir & Machianum. Tidora etiam Regem habet. Extenduntur à Septentrione in Meridiem. Earum nulla ambitum 6. leuc. excedit, omneſque intra 25. leucarum ſpatium comprehenduntur. Sunt in toto orbe celebres, ob ingentem aromatum copiam, præſertim Caryophyllorum, ſuaviſſimi odoris, nec minoris uſus condiendos ad cibos, quæ prope ſolæ ferunt. Hiſtoria illarum hæc: Sinenſes, circa an. Chr. 1013. latè per Indiam effuſi, has quoque inſulas tenuere, non ſine ſumtu & ſanguine; quorum tandem pertæſi introrſum ſe recepere, derelictis quæ 60. per annos poſſederant. Poſt hos profecti Malacenſi regione inſedere, & his pulſis, Perſis mixti Arabes, qui & Mahumetiſmum intulere: nec aliunde ipſum nomen, nam regna *Moluccas* Arabes vocant. Græcis vett. ac Romanis ignoratæ hæ Inſ. qui ipſum tamen Caryophyllum, per Orientis populos habuerunt: & quia Ægypto tranſibat, auctum hinc Ptolemæis, & poſtea Romanis vectigal. Labaſcente re Romanâ, Genuenſes, & ſecuti hos Veneti per Theodoſiam petiere, quæ *Caffa* pòſt appellata eſt. Ex quo dein Conſtantinopolis in Latinos ceſſit, & Græca invidia alias Imperii ſedes, inter has Trapezuntem, legit, tractum huc per Caſpium mare mercimonium eſt; poſtquam autem ibidem Turcæ invaluere, per camelos ac dromadas Aleppum ivit: ſed Cairum qui tenuere Sultani, Rubro iterum mari & Alexandriæ reddiderunt. Luſitani, poſtquam multa Africæ Aſiæque cognoverant coloniiſque inſederant, an. Chr. 1512. primùm in has inſulas venere, armatique Regum ibi diſſidiis & ſuâ claſſe facilè ſe Caryophylli dominos fecere, corruptis etiam navibus, ſi quæ ab Arabum aut Perſarum oris venirent. & omni in Ægyptum itinere præcluſo: ita Sultanis non minus octuagies mille ducatis annuum periit. Mox Tidoris Rege Almanſore ab illis veneno necato, filius ejus Raxamira Caſtellanorum fidei ſe permiſit, qui octavo pòſt anno Magellani ductu in eas partes palàm, ac velut poſſeſſuri, venere. Hinc pugnatum acriter, nec diu tamen, quia Caſtellæ R. Carolus V. Imp. pecuniæ egens, nec dum ſatis intellecto, quanta res ageretur, acceptis à Johanne III. Luſitaniæ R. 350000. ducatis, jus illi ſuum in Moluccas pignori tradidit. Ex eo Luſitani pro libitu illic agere: Caryophyllum omne Goam mittere, unde Perſæ, Turcæ, Sinenſes, Afri petebant, vix tertiâ parte remanente, quæ Europæis gentibus venderetur. Itaque haud mirum, ex Moluccis inſ. & Ambona, quæ haud longè eandem fert frugem, & Banda, ubi nux odorata optimè naſcitur, cujus eſt flos, quem macin vocant, veniſſe quotannis Luſitaniæ Regg. ducatorum 200000. Primi ab Europa Angli, Draconis ductu, poſſeſſionem Luſitanis turbavere, an. Ch. 1579. Anno dein 1599. prima, quæ Luſitanorum potentiæ æquari poſſent, arma Batavorum, oppreſſi à Luſitanis Reguli læſi viderunt: cum quibus fœdere inito, Batavorum ibi potentia radicem egit, uſque ad hæc tempora inconcuſſa, Hugo Grotius, *Hiſt. l.* 15. Tellus arida eſt, & in modum pumicis fiſtuloſa, itaque non modò cadentes è cœlo imbres momento combibit, ſed etiam è montibus manantes abſorbet aquas, antequam directo alveo ad mare perveniant: Eadem aliquot locis cum inſano reboatu ignes eructat, ipſas inſulas olim deſertas, & quà planities eſt, mari merſas fuiſſe, teſtantur conchylia & arenæ, quæ fodientibus paſſim occurrunt. Ibidem Manucodiata avis. Urbes Gammalamma, urbs Ternatæ prim. & arces *Malayo*, *Maricco*, *Mauritz*, *Naſſau*, *Lebona*, *Tabillola*, & *Nahara*, cum aliquot aliis arcibus in Tidora Inſ. quæ ſola ſupererat Hiſp. ab ipſis etiam haud pridem relicta: Baudr. Vide Maffæum *Hiſt. Ind.* Oroſ. *l.* 11.

Molus, uxorem habuit Siden, Mentauri filiam. Stephanus in Σίδη. Item vir Cretenſis Merionis aurigæ, & Idomenei pater. Hom.

Moly, Græcè Μῶλυ, *herbarum laudatiſſima*, teſte Plin. 24. 4.

ſed

ſed ignota. Homerus à Mercurio monſtratam eam ſcribit contra veneficia Circes, *Odyſſ.* 10. Vide quoque Ovid. *Met.* 14.

Molybdana, urbs Maſtienorum. Steph.

Molybdodes, inſula parva Sardiniæ adjacens contra Sulchos, unà cum inſula Hieracum; quæ Latinè *Plumbea* dicitur. *Iſola del Toro* Leandro. *Iſola piana*, Brietio; in ora Auſtr. Sardiniæ. Baudr.

Molycria, *Molycrion* Pauſan. opp. Ætoliæ, ſeu Locrorum Ozolorum in ora, inter oſtia Eveni fluvii ad Occid. & Naupactum urb. proximam ad Ort. apud Antirrhium promuntorium. *Molicria* adhuc ex tab. recentioribus.

Molyndia, urbs Lyciæ. Steph.

Molys, urbs Libyæ. Steph.

Mombaza, inſulare opp. elegans ac nitidum in finib. Africæ; à Luſitanis, An. Dom. 1505. ductu Franciſci Dalmaidæ, vi occupatum & exuſtum: ſed poſtea ab Afris reſtauratum, Theatr. Urb.

Momberonum, opp. Duc. Inculiſmenſis, Metel.

Mombriſonum, opp. Com. Foreſtii. Metel. V. *Monbriſſonium.*

Momemphis, urbs Ægypti, unde *Momemphitis præfectura.* Steph.

Momonia, vulgò *Moun* Hibernis, *Mounſter* Anglis, una ex quatuor partibus Hiberniæ ad Auſtrum extenſa. Separatur à Connacia Sineo fluvio ad Boream, ad Ortum habet Lageniam, à Meridie verò & Occaſu alluitur mari Hibernico. Dividitur in ſex Comitatus, Kerrienſem ſcilicet, *Comte de Kerry*, Limericenſem, *Comté de Limerick*, Corcagienſem, *Comté de Corck*, Tipperarienſem, *Comté de Typperary*, Vaterfordienſem, *Comté de Waterford*, & Deſmoniæ Comitatum, *le Comté de Deſmond.* Caput eſt *Caſſilia*, urbs Arch.

Momonia urbes præcipuæ.

Ardatum, *Ardart.*	Kinſalia, *Kynſale.*
Cariſta, *Carick.*	Limericum, *Lymerick.*
Caſſilia, *Casbell.*	Liſmoria, *Liſmore.*
Corcagia, *Corck.* Epiſc.	Roſſia, *Roſſe.*
Jogalia, *Youghall.*	Waterfordia, *Waterford.*

Momus, Deus quidam à poëtis fingitur. Nocte matre, ut inquit Heſiodus, *in Theogon.* ac Somno patre progenitus: ipſe quidem nihil operis edidit, interim aliorum Deorum opera curioſis oculis contemplatus, ſi quid omiſſum, aut perperam factum, id liberè carpſit, unde ei nomen. Nam Μῶμος Græcè *reprehenſionem* ſonat. Vide de eo fabulam, apud Lucianum, *Dialogo de ſectis*, & Proverbium *Momo ſatisfacere.* In hominis opificio illud potiſſimum notavit, quòd artifex non in pectore feneſtras, aut oſtiola quædam addidiſſet, per quæ perſpici, quid in corde lateret, poſſet, quod ſinuoſum multis alioqui receſſibus finxiſſet. Vitruvius verò *præfat. lib.* 3. id ipſi Socrati tribuit. Vide porro Lucian. *de Concil. Deorum.*

Mona, inſula inter Angliam, & Hiberniam ſita, ut Ptol. & Plin. eam deſcribunt, *Monna* Xiphilino *in Nerua.* Hæc olim Druidum ſedes fuit, Tacito auctore, hodie *Angleſey*, teſte H. Lhuydo & Lelando, *Mon* verò antiquis Britannis. Sed hæc inſula anguſto vado tantùm à Britanniæ continente disjuncta conſpicitur, ex quo quis fortaſſe hanc non eſſe Cæſaris Monam, quam medio curſu inter Britanniam & Hiberniam ſtatuit, poſſit ſuſpicari, ſed potiùs eam, quam Anglo-Saxones hodie *Man* nominant. De quâ, vide *Monaœda.* Baudrando Inſ. eſt Walliæ Bor. prope Arvoniam, à qua ſeparatur anguſto freto *Menai.* Circuitus 60. m.p. Oppida præc. Bellomariſcus *Beaumaris* & Novoburgus, *NeWburgh.* Ibi 74. Parochiæ; ex Speedo. Angliæ mater, ob fertilitatem cluet. Eſt & inſula hujus nominis parva in Rheni oſtio, apud Friſios.

Mona, Inſ. parva Daniæ, in mari Balt. Selandiæ ferè adjacens, ad Auſtr. cum opp. *Stege*, vix 4. m. paſſ. ab Ortu in Occaſum extenſa; vulgò *Mœn.*

Mona, apud Saxones, teſte Bedâ *lib. de temp. rat. cap.* 13. Lunam ſignificat: *Mon* Germanis ſuper. aliis *Man*, non à Dorico Μάν, prò Luna, ſed à *Mon*, vel *Man*, veterrimo ipſorum Rege & Deo patrio, quem Tacitus meminit, & illi in Luna celebrabant. Hinc Lunam maſculino, ut Hebræi, quibus Sol quoque fœmininum eſt, dicunt genere, *der Mon*: dominamque ejus & amaſiam, è cujus aſpectu aliàs languet, aliàs reſipiſcit, *die Sonn*, quaſi hunc Lunam, hanc Solem. Unde & idolum Lunæ, viri fingebant ſpecie; tunicati & caputio induti, erectis cornibus, quare κερασφόρος Plutarcho, & aculeatis calceis, ad velocitatem denotandam, conſpicui. Nec ſolùm Lunam ipſam, ſed in Luna Ægyptiorum Iſidem, juxta Tacitum: Græcorum Romanorumque Cererem & Proſerpinam; juxta Diod. Siculum: & Gallorum Ditem, juxta Cæſarem, Germani coluere. Ditem autem rentur eruditi, ſub Manni nomine, Thuiſcohis filii, qui Nimrodi, i. Saturni Babylonici coætaneus cenſetur, contineri. Qui omnes cùm inferna haberentur Numina, & nocturnis maximè delectarentur ceremoniis; non Germani ſolùm, ſed & omnes Boreales populi, Noctem præ Die, Hyemem præ Æſtate, Lunam præ Sole, & in Luna, tanquam in πηγῇ, & totius cœleſtis virtutis receptaculo, ac adminiſtratrice, cæteros omnes venerati ſunt. In auſpicandis igitur negotiis temporibusque diſtinguendis, Lunam ſuperſtitioſiùs obſervarunt, à nocte diem exordientes, & pro dierum multitudine noctium ſubſtituentes numerationem. Vide de Gallis Cæſ. *lib.* 6. de Germanis Tacitum, de Anglis Henr. Spelmannum *in Gloſſar. Archæol.*

Monachium, caput Bavariæ, ad Iſaram, ſedes Electoris: muris cincta ab Ottone Duce, an. 1556. eſt ex munitiſſimis Germaniæ: capta tamen à Guſtavo Adolpho Suec. R. bello Germ. Palatium Principis magnificentiſſimum, an. 1675. incendio non parum detrimenti accepit. Præterea ædes tum ſacræ tum profanæ, ſupra modum hic ſplendidæ. Duabus nundinis quotannis frequentatur. Moterius *Diction. hiſt.* Vide *Monacum.*

Monaba, urbs Iſauriæ. Steph.

Monachodamum, opp. Hollandiæ Sept. cum portu, in ora maris Auſtr. 2. leuc. ab Amſtelodamo in Boream, Hornam verſus, vulgò *Munickedam.*

Monachus, Solitarius Latinè dicitur ἀπὸ τοῦ μονάζειν. Eleganter Rutilius Numatianus *Itinerarii lib.* 1.

Proceſſu pelagi jam ſe Capraria tollit,
Squalet lucifugis inſula tota viris;
Ipſi ſe Monachos *Grajo cognomine dicunt,*
Quòd ſoli nullo vivere teſte volunt.

Hieronymus *ad Paulinum: Si autem cupis eſſe quod diceris Monachus, id eſt ſolus, quid facis in urbibus? quæ utique non ſunt ſolorum habitacula, ſed multorum.* Habitarunt enim principio Monachi non in urbibus, ſed in locis deſertis procul à converſatione hominum, primùmque eremus habitari cœpta videtur circa an. Chr. 153. à Paulo Thebæo, Hier. *in vita ejus.* Progreſſu verò temporis in urbes commigrarunt. Primus in Occ. Monaſteria in civitatibus condidiſſe dicitur Euſebius Vercellenſ. Epiſc. A. D. 360. Baſilius in Oriente, A.D. 370. Vide Ambroſ. *Ep.* 62. Æn. Sylv.

Non audet Stygius Pluto tentare, quod audet
Effrænis monachus, plenaq; fraudis anus.

Monacum, vel *Monachium*, urbs Bavariæ elegantiſſima & primaria, ſedes Ducum, vulgò *Munchen*, Gallis *Munich*, Italis *Monaco*, aliàs *Iſuniſca*, cum palatio ſuperbiſſimo. An *Abudiacum* Ptol. Ferè 5. mill. à Friſinga in Auſtr. 15. ab Oeniponte in Sept. Ab Henrico Bavariæ Duce, an. 1072. ſub Ottone I. condita. Ab Auguſtâ Vindelicorum 8. leuc. in Ort. à Ratisbona 15. in Auſtrum.

Monaſes, Parthorum rex quidam, Horat. *Carm.* 3. *Od.* 6.

Monaghanum, vulgò *Monaghan*, opp. Ultoniæ, caput Comit. In colle. 20. m.p. ab Armaco in Afric. totidem à Kilmoria in Sept.

Monaldus, Juſtinopoli Dalmata, Franciſcanus, an. 1332. Auctor *Summa Monaldina.* Minimè confundendus cum illo, qui à Saracenis occiſus eſt. An. 1288. Trithem. *de Script. Eccl.* Lucas Wadingus, *in Annal. minor. ad An.* 1288. 1314. 1332.

Monalus, Siciliæ fluv. Ptol. inter Cephalœdim & Alæſam in ora Occ. & Bor. fluens. *Molina* Fazello, *Toſa* autem Leandro. Nunc *Pollina*; In ora Bor. 8. mill. à Cephalœdio in mare Tyrrh. labitur.

Monaœda, inſula Albionis, ſeu Britanniæ inter illam & Hiberniam, media ferè inter Monam ad Meridiem, & Gallovidiam reg. Scotiæ ad Bor. *Monapia* Plin. *Menavia* Bedæ. *Eubonia* Gildæ, *Man* Anglis, & *Menaw* Britannicè dicitur. Baudrando Inſ. eſt maris Hibern. à Sept. in Mer. extenſa, 34. m.p. lata verò 10. Ibi parochiæ 17. opp. 4. nempe *Ruſſin* ad Auſtr. *Duglas* ad Ort. *Peel* ad Occ. & *Balacurt*, ubi Epiſc. ſub Arch. Eboracenſi ſedes. Aliàs Reges habuit proprios, nunc Comes Derbienſis, Inſ. hujus Regulus eſt, ſub Rege Angliæ tamen. *The yle of Man* Angl. *Maning* incolis, & *l'Isle de Man* Gallis. Vide quoque *Camdenum.*

Monaſteriolum, vide *Monſtrolium.*

Monaſterium, vulgò *Munſter*, urbs Germaniæ, Weſtphaliæ primaria, ampla & Hanzeatica, Epiſc. ſub Arch. Colonienſi, olim *Minigroda*, vel *Miningroda*: ad Aam amnem, qui paulo pòſt in Amiſium cadit. Arcem habet munitam, & celebris eſt ultimâ pace Germ. 7. leuc. diſtat ab Oſnabruga in Afric. 12. à Paderborna in Occ. 22. à Brema in Auſtr. 18. à Colonia verſus Bor. Capta eſt à Bernardo Epiſc. an. 1661. qui ob animum bellorum ſitientem, multi nominis, jam contra Suecos rem gerit. Eadem urbs an. 1533. maximam cladem ab Anabaptiſtis accepit, qui eam civibus expulſis invaſerunt, Regeque ex eorum colluvie creato, urbem contra ejus Epiſcopum, Archiepiſcopum Colonienſem, & Ducem Clivenſem; qui illam valido exercitu obſederunt, per annum quaſi tenuerunt. Sed Epiſcopus tandem cum ſuis ſuperior factus, juſtum ſupplicium de Anabaptiſtis, & rege illorum ſumpſit. Caput eſt Epiſc. Germ. *Stift Munſter*, qui inter Tranſiſalanam ad Occ. Comit. Embdenſem, & Oldenb. ad Septentr. Weſtphaliæ Duc. & Comit. Marchiæ, ad Merid. & Epiſc. Oſnabrucenſem & Comitat. Diepholtenſem, ac Ravensburgenſem ad Ort. ad 100. m. p. extenditur. à Sept. in Merid. Hic etiam Cosfeldia, Linga, Meppa, Vechta & Varendorpia. Hodiernus Epiſc. Bernhardus à Galen bello hoc varias inſuper ditiones acquiſivit.

Monaſterium, urbs Arch. Tarantaſiæ ad Iſaram, 5. leuc. à Fano S. Joannis Maurianenſis in Sept. 8. à Camberiaco in Ort. Auguſtam Prætoriam verſus; *Mouſtiers en Tarentaiſe* vulgò.

Monaſterium, opp. Eifaliæ, ad amnem Erſt, in limite dit. Colonienſis; ferè 6. mill. Germ. à Colonia Agrippina in Mer. 7. ab Aquiſgrano in Eur. Sub Duce Neoburgico.

Monaſterium S. Petri, opp. Nivernenſis prov. ubi juridica ſedes prov. ferè medium inter Nivernum ad Bor. & Molinum ad Auſtr. 7. leuc. vulgò *S. Pierre le Moutier.*

Monaſterium in valle S. Gregorii, *Münſter im Gregorienthal*, urbs parva, ſed Imp. Alſatiæ ſup. ad amnem *Fach*, ad rad. Vogeſi; 5. leuc. à Briſaco in Occ. inter 10. civ. ſub Præfect. Hagenoenſi.

Monaſterium Villare, vulgò *Monſtivilliers*, locus Galliæ, in diœc. Rothomagenſi, Abbatiâ Virginum Benedictinarum inſignis. In qua eadem diœc. quoque eſt Marcaſium Radulfi, vulgò *Marcheroux*, ubi Monaſterium Præmonſtratenſium Monachorum, ſub Abbate ſuo. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Monaſthis, ſive *Moraſti*, vicus juxta Eleutheropolim, ad Or. ejus, ubi Micheas natus, & ſepultus. In tribu Juda.

Monbaccia, ſeu *Monbaza*, urbs ampla Zanguebariæ, in ora maris Æthiop. Caput regni cognom. cum arce probè munita, & portu. Sub Luſitanis, 150. leuc. à Quiloa in Bor. ad radices collis, in inſula continenti fere juncta. Marmol. *deſcr. Afr.*

Monbriſſonium, vulgo *Monbriſſon*, urbs Forenſis prov. ſuper. ad Veſiſiam amnem, olim *Caſtrum Briſſonis*, 10. leuc. à Lugduno in Occ. 5. à Fano S. Steph. in Circ. 2. à Ligeri.

Mönchenſteinum, vulgò *Mönchenſtein*, quaſi *Monachorum lapis*, arx cum vico, in agro Baſilienſi, dimid. ab urbe milliari, ſedes olim Nobilium Monachorum, poſtea à Theringo Monacho, Maximiliani I. conſenſu, An. Chr. 1518. Baſilienſibus vendita, quum eam pignoris jure jam aliquandiu tenuiſſent. Triduo fruſtra à Salodurus oppugnata fuit, An. Chr. 1483. Stumpfius.

Moncontorium, vulgò *Montcontour*, oppid. Pictavii, ad Divam amnem, 9. leuc. à Salmurio in Mer. totidem à Pictavio Urb. in Circ. prælio inter Reformatos & Pontificios celebre.

Monda, vel *Munda* Plinio, flu. Luſitaniæ per Conimbricam urb. fluens in Oceanum occidentalem, medius inter Tagum, & Durium, cum oppido cognomine. *Mondego* hodiè dicitur, teſte Cluſio.

Monembaſia, urbs Archiepiſcopalis Peloponneſi in orâ, vulgò *Malvaſia*. Vide *Epidaurus*.

Monemugium, vulgò *Monemugi*, regn. Æthiopiæ infer. *Nimeamaie* aliter, peramplum, ab Euro & Auſtro Regi Macoco conterminum. Extenditur ad limites regnorum Monbazæ, Quiloæ, Soffalæ & Moſambici, If. Voſſio. Incolæ labra genasq; ferro candenti ſignant, & palpebras frontem verſus erigunt, unde Cacodæmones videntur, Merel.

Moneſes, nobilis Parthus, equitatui Tiridatem in Armeniam reducturo, à Vologeſe præpoſitus, Tacit. 15. 2.

Moneſia, ex ære à Vulcano fabricatus canis Cephali, Pollux *lib.* 5.

Moneſius, e ducibus Perſæ, ab Jaſone, aberratione laxi, quod in Colaxen miſerat, occiſus, Val. Flacc. 6. 652.

Moneta, Junonis cognomentum, apud Rom. à *monendo* impoſitum. Cic. 1. *de Divin. Nam cùm urbs maximo terra motu concuteretur, nec quiſquam noſſet quâ victimâ id mali poſſet expiari, vox ex Junonis templo audita eſt, qua ſacerdotes monuit ſue gravidâ terræ motum eſſe procurandum.* Plut. L1. Suidas, M... ἡ Ἥρα. Ei ſedes dicata eſt à L. Furio Dictatore. Vide Dempſt. *Antiq. Rom. L.* 2. *c.* 9.

Monetium, oppidum Japodum in Carniolâ regione, *Manſpurg*, teſte Lazio. In Comit. Cilienſi, 12. leuc. à Labaco in Bor.

Monferrantium, urbs Alverniæ, vix 1 mill. à Claromonte & 2. leuc. ab Elavere fluv. in Occ. in tractu Limania, 25. à Lugduno in Occ. Hic ſumma rei tributariæ Curia, à Cancell. Pratenſi, ſub Franciſco I. erecta. Duchenius *Antiq Urb.*

Monfia, Inſula Oceani Æthiop. in ora Zanguebariæ, verſus Quiloam urb. 40. mill. ab ora.

Monfortium Amalrici, *Monfort Amaury*, opp. inſulæ Franciæ, in colle, 10. leuc à Lutetia in Occ. Drocas verſus, 7. à Medunta in Mer.

Mongaguaba, vulgò *Mongaguabe*, fl. Braſiliæ, in præfect. Paraibæ.

Monica, mater D. Auguſtini, cujus vitæ ſanctimoniam & ipſe D. Auguſt. & Maphæus Vegius Laudenſis vates literis mandaverunt.

Monitores, officii nomen apud Rom. Vide Dempſterum *Antiq. Rom. lib.* 5. *paral. ad cap.* 25.

Monluſſonium, urbs Borbonienſis prov. ad Carim fluv. In limite Bituricenſi, 4 leuc. à confin. Alverniæ infer. in Bor. 13. à Molinu in Occ. Vulgò *Monluçon*.

Monicega, Inſula Belgii, in ora Friſiæ Occ vix 5. m. p. à Continenti, paulo plus ab Amelandia in Ort. *Schiermong* quibuſd.

Monmiralium, opp. Briæ, ad Morinum majorem fluv. In limite Campaniæ propr. 4. leuc. à Caſtro Theodorici in Mer. 12. à Meldis in Ort. *Monmirail* vulgò.

Monmiralium, opp. Pertici tractus, in colle, in ipſo limite Cenomanenſis prov. 11. leuc. à Cenomano in Ort. 6. à Vindocino in Sept. vulgò *Monmirail*.

Monmorenciacum, opp. regiunc. Franciæ propriè dictæ, in colle, 4. leuc. à Lutetia in Bor. Cum titulo Duc. Hinc valli adjacenti & fertiliſſimæ nomen: *Monmorency*.

Monna, vide *Mona*.

Monobazus, Adiabenorum Rex, tempore Neronis.

Monobrica, vulgò *Monbriga*, opp. olim Hiſp. Bæticæ, nunc pagus teſte Giuſo. Sed Ferrario videtur eſſe opp. Hiſpan. Tarracon. in Arragoniâ, vulgò *Monebriga*, ad Salonem fluv. à Bilbili 5. leuc. Cæſaraugustam verſùs 10.

Monodactylus, Æthiopiæ mons. Ptol. *Pentadactylus* Plinii eſt, Villanovano teſte.

Monodus, Pruſiæ filius, qui dentium loco os unum continuum habuit, unde ei nomen, quemadmodum Pyrrhum Epirotarum Regem habuiſſe Plin. & Plut. referunt.

Monœcus, incolis *Monaco*, Gallis *Mourgues*, portus & ſtatio Liguriæ, paucarum navium capax, ab Albinga opp. diſtans ſtadiis 480. Dicitur *portus Herculis*, quia, teſte Servio, pulſis aliis illic Hercules ſolus habitavit, vel quòd in ejus templo alius deorum non colitur. Arcem habet firmiſſimam, in rupe, & inacceſſam, cujus Princeps & Dominus, qui à Grimoaldo, fil. Pipini, Auſtraſiæ Reg. fratre Caroli Martelli, Palatii Mag. An 713. ſe oriundum dicit: (de cujus filiis & diviſione hæreditatis, Vide Bouchæum, *lib.* 8. *Hiſt. Provinc.*) neminem ſuperiorem agnoſcit, licet ſub tutelâ olim regis Hiſpani, nunc Galli, præſidium illius in arcem admiſerit. Bauerando opp. eſt parvum, ſed munitum, cum palatio Principis, è gente Grimalda, in ora maris Liguſtici, fere inſertum in Comitatu Nicæenſi, cum *Mentone*, & *Rocobruna* oppidulis, quæ eidem Principi ſubſunt. Vide *Herculis Monœci portus*. Ibi incipiunt Alpes maritimæ. Virg. *lib.* 6. De Cæſare & Pompejo:

Aggeribus ſocer Alpinis, atq; arce Monœci.

Lucan. *l.* 1. —— *Solus quà litora turbat*

Circius, & tutâ prohibet ſtatione Monœci.

Silius *lib.* 1.

Et nebuloſa jugis attollere ſaxa Monœci.

Monœtius, unus ex Argonautis, Flacc. *lib.* 6. *verſ.* 344.

Monogiſſa, vide Stephanum in Μονόγισσα.

Monoglosſum, Ptol. Indiæ intra Gangem Emporium. *Mangalor* à Nigro indigitatur.

Monogramma. Priſci moris erat, in Chartis Regum & inferiorum quoque perſonarum, Baptiſmalia nomina inceptivâ ſolum literâ deſignare, ut *W. Dei gratiâ Rex Angl. &c. H. Dei gratiâ Londinenſis Epiſcopus, &c.* Et ita ſæpiſſime, in citandis teſtibus. Quod etiam in nummis obſervatum eſt, juxta illud in *Capp. Caroli Calvi lib.* 11 *p.* 306. *Ut in denariis novæ noſtræ monetæ, ex una parte nomen noſtrum habeatur in gyro, in medio noſtri nominis* Monogramma, *ex altera parte nomen civitatis & in medio Crux habeatur.* Vide Spelm. *Gloſſ. Arch.*

Monoleus, lacus Æthiop. ex quo Aſtaboras fluv. effluit, Strab.

Monomeri, populi apud ultimas Orientis terras, ſingulis cruribus ſaltatim currentes, vivaciſſimæ pernicitatis, Gell. *lib.* 9. *cap.* 4.

Monomotapa, vulgò quoque *Monomotapa*, regnum, in parte Auſtr. Æthiopiæ inter. peramplum, inter Imperium Monemugi ad Sept. & Cafreriam reg. ad Mer. Ibi plurima regna, vix nomine Europæis nota, & amnes auriferi. Hujus caput eſt

Monomotapa, ad fluv. Spiritus S. verſus regionem Cafrorum ad Ort. 30. m. p. ab ora Oceani Æthiopici. Significat autem vox *Monomotapa*, ſeu Benemetapa, Imperatorem, ſecundùm Cluver. quem dicit regnare, ab Oceano Æthiop. usque ad mare Rubrum: ſed recentiores relationes, ejus potentiam Capite Bonæ Spei terminari dicunt. Ab incolis *Magnus Tabaguus*, vel *Tabachus* appellatur; habetque regiam *Zangibare*, & fœminarum ſatellitio cuſtoditur. Porro tam efflictim amatur à ſubditis, ut vitam æternam ſe, pro eo moriendo, mereri credant. Gentiliſmum profitetur, ſed juſtitiam rigidè obſervat. Vide le Blanc *Itin. part.* 2. *cap* 4.

Monophaga, ſacra apud Æginenſes, quæ copioſè deſcribuntur à Plutarcho *in Quæſtionibus Græcis*, & Athenæo.

Monopolis, vulgo *Monopoli*, urbs agri Bariani, in ora maris Adriat. 22. mill. à Bario in Ort. 40. à Brunduſio in Circ. 25. à Tarento in Sept. proxima Egnatiæ, urbi extinctæ, cui ſucceſſit.

Monoſceli, homines Indici ſingulis cruribus: qui & *Sciapodes* vocantur, quòd in majore æſtu humi jacentes σκιᾷ ποδῶν, id eſt, *umbrâ pedis* ſe protegant, Plin. *lib.* 7. *cap.* 2.

Monothelitæ, Hæretici quidam, qui duas in Chriſto voluntates negabant, divinam ſcil. & humanam. Princeps ſectæ fuit Sergius Præſul Conſtantinop. vel potius, à Theodoro Pharano Epiſc. id hauſit, unà cum Cyro Phaſidenſi. Sophronius, Monachus eruditus, literis ſuis hanc hæreſin impugnavit. Vide Acta VI. Concil. Gen. & Joh. Damaſc. *lib. de hæreſ.* ubi hæreticos hos etiam *Monophyſitas* & *Ægyptios* dictos refert. Baron. *in Annal. &c.*

Monpenſerium, oppid. Alverniæ, in colle, in limite Borbonienſis prov. cum tit. Duc. 7. leuc. à Claromonte in Bor. Molinum verſus, vulgò *Montpenſier*.

Mons, à Statio bis diſertè in *Dacis* nominatus; non quia montana *Dacia*: ſed ironiæ & unum *Montem* duntaxat appellitando Poëta adſpicit, ad ridendam & miri ſtuporis ſuperſtitionem *Dacorum*: quibus Sacerdos in monte quopiam Deus habebatur & mons ipſe *Sacer*. Vide Strab. *lib.* 7. Præterea Cappadocibus *Mons* pro Deo fuit. Tyrius Maximus: Ὄρος Καππαδόκαις καὶ θεὸς, καὶ ὅρκος, καὶ ἄγαλμα. Vide plura de *Montibus* infra in voce *Montes* & *Vulcanus*; item de iis, & de urbibus caſtrisque, quæ vocem *Mons* in fronte gerunt, in *Appendice*. Addatur hic ſaltem.

Mons Jovis, in Hiſpaniâ, nunc *Monjui* dicitur. Ejus partem Occidenti adverſam, eminentiâ cautium, quæ inter exiguæ ſpatia, ut gradus ſubinde conſurgunt, *Scalas Annibalis* appellant, Mela 2. 6.

Montanus, Archiepiſc. Toletanus, pius & eruditus. Duas Epiſtolas ſcripſit, Ann. 531. V. S. Iſidorum, Vaſæum, &c. Caſtitatem ſuam miraculo defendiſſe dicitur. Præſes fuit Concilii 2. Toletani. Vide Acta hujus Concilii.

Montanus, Hæreticus quidam, An. Dom. 173. Caput Montaniſtarum. Plurimos vitæ auſteritate in Aſia ſeduxit, prodigioſo interim tumore inflatus. Paracletum ſe dixit, à Filio Dei Apoſtolis promiſſum: ſecundas nuptias damnavit; repudium permiſit, jejunium

nium rigoroſum ter quadraginta dierum ſuis indixit, &c. Cùm diu ſic Orbi Chriſtiano illuſiſſet, tandem cum Maximilla, diſcipula ſuâ, ex deſperatione, ad laqueum confugit. Sectatores ejus, docuerunt inſuper, Deum Patrem, cum mundum fruſtra voluiſſet per Legem & Prophetas, ſalvum facere, incarnatum fuiſſe, atq; in Jeſu Chriſto prædicaſſe & paſſum eſſe: nunc per S. Spiritum, in Montano & diſcipulis ejus habitare. Epiſcopos, poſt Patriarchas, & Cenones ſuos locarunt: Cœterum adeò ſeveri, ut, ob minimum delictum, ſectatores ſuos excommunicarent. Diviſi in Cataphryges, diſcipulos Procli & Æſchinis. Euſeb. *Hiſt lib 5. cap. 15.* Epiphan. *hær. 48.* Philaſtr. *de hær. cap. 50.* Theodor. *hær. fab. lib. 3.* Auguſt. *de hær cap 26.* Alius item Hæreticus, An. Dom. 254. à quo *Montani*, qui & *Cathari*, Euſeb *hær 6. cap. 34.*

Montanus, integro nomine *Julius*, Senatorii ordinis, ſed qui nondum honorem capeſſiſſet, congreſſus fortè per tenebras cum Nerone veſte ſervili per urbem graſſante; quia vim tentantem acriter repulerat, deinde agnitum oraverat, quaſi exprobraſſet, mori adactus eſt, Q. Voluſio, P. Scipione Coſſ.

Montanus Julius, Poeta, hexametro & elegiaco pollens carmine. Ovid. *Ponticorum ultimo:*

Quiq; vel imparibus numeris, Montane, vel æquis
Sufficis, & gemino carmine nomen habes.

Vide *Vitienum*, & Voſſ. *de Poet. Lat pag 36.* Item Curtius *Montanus* Orator ſub Veſpaſiano, quem & Carmina ſcripſiſſe docent illa Taciti: *Num Montanum deteſtanda carmina factitantem eludere impune ſinerent!* ac poſt pauca: *Indignum, Montanum, probè viventem, extorrem agi, quia famoſi carminis protulerit ingenium.* Meminit quoque *lib. 4. Hiſt.* Extat quoque ad eum epiſtola Plinii *lib 7.* de monumento Pallantis liberti. Juven. *Sat 4.*

Montani quoq; venter adeſt abdomine tardus.

Montargium, vulgo *Montargis*, urbs ſepian Vaſtinii tractus, ad Lupiam fluv. 25. leuc. à Lutetia in Auſtr. Caſtro cum antiquo, ubi hiſtoria canis, qui domini necem vindicavit, depicta. 18. leuc. ab Aureliis in Ort. Caſtrum à Carolo V. reparatum, Urbs verò ab Anglis obſeſſa, An. 1418. arſit An. 1528. denuo ſplendori priſtino reddita. Duchen. *antiq Urb. Gall.*

Montchalm Carolus, Archiepiſc. Toloſanus, Hebraicè & Græce doctiſſimus, Euſebium innumeris in locis correxit. Obiit An 1651. Vide Rigalt. Holſten. Sirmond. Allatium. Moret. *in Dict Hiſt*

Montenſis, ſeu *Bergenſis* Duc. *Duché de Mons*, ſeu *de Berg*, in circulo Weſtphaliæ, juxta Rhenum, ſub Duce Neoburg. & hæreditate Juliacenſi. Ejus caput eſt Duſſeldorpium. Eſtque inter Marchiæ Com. ad Ort. & dit. Colon. ad Occ. Vide *Clivia* & *Juliacum.*

Montes, vulgò *Monts*, urbs Belgii, Hannoniæ primaria, in colles aſſurgens, & vallibus depreſſa, populoſa, naturâ & propugnaculis munitiſſima. Ad Trullam fluv. parvum, Fere. habet, ad Hanam fluv. à Valentena 7 leuc. inter Duacum ad Occ. & Namurcum ad Ort. 11. à Bruxellis 10. Hic caſtrum vetus, ædes ſplendidæ, & palatium, ubi provinciæ Senatus cogitur Celebris commercio, egregiis opificibus & inſigni Cœnobio S Waltrudis, Guicc. *deſcr Belg.*

Montes Acuti, *Spitzberg*, regio recens detecta, multò ſupra Norvegiam, in Bor. extenſa, ubi altitudo Poli Arctici eſt 80. gr. circiter: Verſus Grœnlandiam. Sed an ſit pars ejus, ſeu inſul. aut continens, neſcitur. Dividitur in Spitzbergam propr. quæ ad Occ. & novam Friſiam ad Ort. Vide *Spitzberga.*

Montes Æris, ſic vocantur apud Diod. Sic. *in fine lib. 4.* montes quidam Siciliæ, qui hodiè *Montiſori* vocantur, Fazello auctore. Eorum pars editiſſima, *Monte Arteſino.* Ex his montib. apud Capitium opp Himera in Occ. Gelas in Mer. & Terias in Ort. profluunt.

Montes Aſturiæ, *Montes de las Aſturias*, inter hanc & regnum Legionenſe, ab Ort. in Occ. per 20. leuc. extenſi.

Montes Excelſi, qui Tyrenſi urbi ab Oriente adjacent, in quibus domini caſtri *Theron*, ſive *Toreno*, magnas & ampliſſimas habebat poſſeſſiones. Tyr. 13. *bell. ſacr. 14.* & 17. *bell. ſac. 14.* & 22. *bell. ſacr. 24.* Vitri. *cap 43* eſt in tribu Aſer.

Montes Leana, vide *Leonis Mons.*

Montes Nivoſi, ſeu *Andes*, vide *Andes.*

Montes S. Martini, in Guaxaca, in ora Sinus Mexicani: *Sierras de S. Martin* Hiſpan.

Montes Samariæ, In quibus vineæ, 2. Reg. 20. Jer. 31. Amos 3. in tribu Ephraim.

Montes urbis Romæ, ex Petro Victore.

Aventinus, *Monte di S. Sabina*, à ſacra æde in eo conſtructa, Tiberi imminens, à porta Trigemina incipiens, ab aliisque prorſus diſcretus.

Cœlius, *S. Gio Laterano*, à baſilica Lateranenſi denominatus, apud portam Latinam.

Eſquiliæ & Exquiliæ, *di S. Maria maggiore, & di S. Pietro in vincola*, ab ædibus ſacris in eo ſitis.

Janiculus, *S. Pietro in Montorio*, ubi etiam ſacra ædes S. Honophrii.

Palatinus, *Palazzo maggiore*, Tarpejo attiguus.

Pincius, *S. Trinita del Monte*, ſic à ſacra æde in eo conſtructa nominatus, tempore Aureliani pomœrio incluſus eſt.

Quirinalis, *Monte Cavallo*, ubi palatium Pontificium, æſtivo tempore à Pontificibus habitatum, ſic ab equorum ſtatuis, quæ ibi viſuntur, dictus.

Tarpejus, qui & Capitolinus, ubi Capitolium, *Campidoglio*, Curia & Senatus, dum hic Magiſtratus ſtaret.

Vaticanus, *il Vaticano*, ubi ædes Pontificis, & S Petri baſilica.

Viminalis, ubi ſacræ ædes S. Laurentii in Paliſperna, & S. Pudentianæ.

Monteſia, urbs regni Valentiæ. Item Ordo ibi militaris, poſt Templarios extinctos, inſtitutus, An. 1317. Statuta eadem fere cum Ord. Calatravæ ſtatutis. Equites, dicti fratres B. Virginis, in Aragonia, Valentia & Catalonia ampliſſimos poſſidebant reditus, Sub M. Magiſtro. Surita *lib. 3. rer. Ind.* Mariana *lib. 15. Hiſt. cap. 16.* Spond *An. 1317. num. 3.*

Montgomerienſis Comit. *Montgomeryshire*, provinc Walliæ Bor. cum opp. præcipuo cognom. Inter Salopiam Comit. ad Ort Meviniam & Cardiganiam in Occ. & Radnoriam in Merid. Item Comit. Normanniæ. Notus Comes Montgomerius, qui, cùm in ludis equeſtribus, Henricum II Gall. Reg. lethaliter vulneraſſet, ultrò ſponte exul, in ſolitudinem abiit, ab amicis dein monitus, ut S. Scripturæ lectione mœrorem ſolaretur, Reformatorum in Gallia inſignis defenſor evaſit Vide Thuan *in hiſt.* Joh Ser. *Inv. Hiſt Gal.*

Monthaburnum, caſtellum munitiſſimum in Germ. à Batavo Sicambrorum rege conſtructum. Olymp. 131.

Montia, vide *Modœtia.*

Montilium Ademari, *Montel-imar*, caſtrum olim, nunc oppidum Galliæ, in Delphinatu, ad Rubeonis *Reubion*, & Rhodani confluentes. Ejus meminit Petrus Monachus *lib. de bello Albig. cap 84.*

Montiniacum, opp. Petrocorii, ad Vezeram fluv. fere 7. leuc. à Petrocorio Urb. in Ort. Tutelam verſus, 4 à Sarlato in Septent. *Montignac* vulgò.

Montiniacum Regium, opp. tractus Baſſiniaci, ad Moſam, prope ejus fontes, 6. leuc. à Lingonibus, in Cæc. 7. à Calvomonte in Ort. vulgo *Montigny le Roy.*

Montio, urbs munita Aragoniæ, conventibus regni nobilis, in colle ad Cincam fluv. 2. leuc. infra Barbaſtrum in Merid. ab Ilerda in Circ. 5. à Fraga in Bor. Expugnata Ann. 1643. à Gallis, ſed recepta ab Hiſp. *Monçon* vulgo.

Montio, vicus Luchar. caſtro dare nomen idoneus, monti impoſitus, unde ei nomen, vulgò *Monçon*, vel *Mouçon.* Huic adjacet proximus *Pons* Moſellæ & amniculo confluentibus impoſitus, unde *Pont à Mouſſon.* Hoc oppidum 8. jam portas habens S Imperii urbibus adjunxit Carolus IV. Imper. in gratiam Roberti Ducis Barrenſis ac Marchionis Partenſis. Sedet ad utramque Moſellæ ripam, ſed ad ſiniſtram magis. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Montiſbelicardum, vulgò *Mombellard*, opp. Sequanorum. Comite, ex familiâ Wirtembergica. Hoc ne Burgundicum agnoſceret feudum Henricus fil. Ulrici, An. 1480. demens, neq; Dole compareret, ab Imp. juſſus eſt. Hinc idem Baſilienſes & Sundgojos, pro Carolo Burgundo, A. 1474. infeſtavit, mortuus Uraci, A. 1519. Pater communis duarum linearum, Ducalis primæ, per fil. Ulricum & *Montubeliardica*, ſeu Ducalis ſec. per fil. Georgium. Ulricus à Carolo V. Ducatu exutus, Montisbelicardi commoratus eſt. An. Chr. 1525. illudque Galliæ Regi oppignoravit, An. C. 1533. ſed reluit An. 1534. religione Evang. in Principatum introductâ. Lineâ enim in Ludovico Pio, An. 1593. extincto, terminatâ: ſucceſſit agnatus Fridericus, ſub quo Colloquium inſtitutum eſt An. 1586. inter Bezam ac Abr. Muſculum, ab una: & Jac. Andreæ, Luc. Oſiandrum & Theod. Schnepſium, ab altera parte, nullo ſucceſſu. Hinc Legatus Principum German. in Galliam profectus eſt. Obiit An C. 1608. Pater Joh. Friderici, qui Stutgardianum, Lud. Friderici, qui *Mompelicardenſem*, & Julii Friderici, qui Julianum ſeu Brentianum ramum orſus eſt. Medius itaque Monpelicardum nactus, reditus ſuos, abſque ſubditorum onere, aliquot fodinis & fabricis ferri inſtitutis, non parum auxit: Mortuus An. Chr. 1631. Ei filius fuit Leopoldus Fridericus, ſub quo oppidum à Gallis protectum eſt: usque ad pacem Monaſter. quâ, deducto præſidio Gallico, Princeps ditionem recepit. Moriens A. 1662. ſucceſſorem reliquit fratrem Georgium eruditione inclytum, qui ductâ Annâ, filiâ Gaſparis Colinii Mareſcalli, multa in Gallia bona obtinuit: e quibus Caſtellione ad Lupam vendito, Colinium dominium retinuit. Pater trium filiarum Henricæ, Eleonoræ Carolæ, & Annæ: ac filii Eberhardi Leopoldi. Principatus ejus à Gallis, ſub finem A. 1676. occupatus eſt. Vide Phil. Jac. Spenerum *Syll. Geneal. Hiſt.* & *Mons Bellegardus.*

Montiburgus, vulgò *Montebourg*, burgus Galliæ, in monte poſitus, in diœc. Conſtantienſi, prope Valonias: cum vet. Monaſterio, Abbatiæ nomine, Benedicti regulâ & S. Mariæ titulo inſigni.

Montlucius Johannes, Epiſc. Valentiæ, frater Blaſii, Galliæ celebris Mareſchalli. Sedecies Legatus, quinque Galliæ Regibus, in Italia, Germania, Anglia, Scotia, Polonia & Conſtantinopoli, egregiam probavit operam. A Carolo IX. in Poloniam miſſus, regnum illud Henrico Andio feliciter conciliavit. Obiit Toloſæ An. 1579. à Ronſardo, Mureto, Cujacio, Thuano, Scævola S. Marth. impensè laudatus. Reformatis eum faviſſe Dupleix, Spondus, &c. ſcribunt. Vide etiam *Blaſius Montlucius.*

Montmelianum, arx munitiſſima Sabaudiæ, in rupe, cum opp. adjacente & ponte ligneo, ad Iſaram, in confinio Delphinatus, 3. leuc. à Camberiaco in Auſtr. vix 2. ab arce Barrana. Vulgò *Montmelian.*

Montonium, opp. Aprutii, cum titulo Comitat. Item, oppidum Vindo-

Vindocinenſis tractus, ad Lædum fluv. in confinio prov. Cenomanenſis, 4. leuc. infra Vindocinum in Occ. 9. ab Ambacia in Sept. *Montoire* vulgò.

Montonates, pagus Inſubriæ Galerato proximus, 24. m. p. à Mediolano; *Albicia* Metulæ.

Monumentum Caleb, in tribu Juda, Hier. *in vita Paulæ*.

Monumethia, urbs Angliæ, ad Wagam amnem, in ipſo Herefordiæ confinio & Glocettriæ, 14. mill. Angl. ab utraque urbe cognom. uti 10. ab æſtuario Sabrinæ, 22. à Briſtolio in Boream, *Monmouth*. Caput Comit. cognom. *Monmouthshire*, qui in limite Walliæ, inter Glocestriam eſt ad Ort. & Glamorganiam ad Occ. fuitq; aliàs pars Walliæ Meridionalis.

Monychus, Centaurorum fortiſſimus, tanto corporis robore, ut vel proceriſſimas arbores humo evelleret. Equorum autem hoc epitheton, qui unicâ, eâque ſolidâ ungulâ pedes habent calceatos. Quo fit ut Centauris tribuatur, quibus poetarum fabulæ equinos pedes affinxerunt. Valer. Flaccus:

Fert gravis invito victorem Neſtora tergo
Monychus. —— ——

Juvenal. *Satyr.* 1.

—— *Quantas jaculetur Monychus ornos.*

Et ante utroſque Lucanus:

Aſpera te Pholoës frangentem Monycho ſaxa.

Monyma, Mileſia, caſtitate inclyta, Mithridatis uxor, quæ in deſperatione rerum profligatarum detractum è capite diadema, illud collo circumligaſſe traditur, ſeſeque ſuſpendiſſe, & cum corporis pondere laqueus ille diruptus eſſet, dixiſſe: *Execrandum diadema, neq; in tam triſti miniſterio mihi profuiſti*, moxque cum ſæpe illud humi abjectum inſputaſſet, Eunucho regio jugulandam ſeſe obtuliſſe. Plutarch. *in Lucullo*.

Monymus, Corinthii cujuſdam trapezitæ ſervus, qui cum maxime cuperet operam dare Diogeni, neque tamen hoc à Domino poſſet impetrare, ſimulatâ inſaniâ monetam cœpit ſpargere, eoque modo dimiſſus ad philoſophiam ſe convertit. Diogenemque & Cratetem ſecutus eſt: Inter Cynicos Philoſophos æſtimatus. Scripſit facetias, pulcherrimis ſententiis referas. Diog. Laërt.

Mooſ, filius Ram primogeniti Jerameel, 1. Par. 2.

Mophim, vel *Muppim*, filius Benjamin. Gen. 46.

Mophis, Rex Indiæ Taxilis filius ab Alexandro Magno devictus. Diod. Sic. *lib.* 13. Vide *Omphis*.

Mopſia, vide *Mopſopia*.

Mopſium, Strab. *Mopſius tumulus* Livio, collis & opp. Theſſaliæ, inter Tempe & Lariſſam.

Mopſueſtia, urbs Ciliciæ, P. in Ptolem. Strab. Epiſcopalis primò, dein Metropolitana, ſub Patriarch. Antiocheno, ad Pyramum fluv. in mediterr. *Malmiſtra* quibuſdam: aliis *Mebſeſe* etiam. Hic à 9. Epiſcopis contra Theodorum, urbis hujus Præſulem, Concilium An. 550 celebratum eſt. Vide *Mamiſtra*, & *Mopſus*.

Mopſus, Deus Cilicum, cui divinos honores exhibebant, ut eſt apud Originem *lib.* 3 *contra Celſum*; & ante eum ita Tertullianus *de Animâ, cap.* 46. *Nam & oraculis hoc genus ſtipatum eſt orbis, ut Amphiarai apud Oropum, Mopſi in Ciliciâ, &c.* Sed quis *Mopſus* ille fuerit, quæro video. Tres vulgò *Mopſos* imprimis celebrant, imò totidem à Strabone *in nono* referri, annotavit Andreas Schottus *ad Melæ lib.* 1. *cap.* 27 nempe iſthic legas, *Mopſium* Pelaſgiotidis in Theſſaliâ urbem ſic dici, non à *Mopſo* vate Tireſiæ Thebani filio, ſed à *Mopſo* Lapithâ, Argonautarum uno: at deinde in codicibus vulgatis edi ſolet Α᾿πὸ δ' ἐπὶ Μόψου ἀφ' οὗ ἡ Α᾿ττικὴ Μοψοπία. Et ſanè à *Mopſo*, *Mopſopiam* dici ſententia Stephani eſt in Μοψοπ., qui ſimiliter apud Strabonem legiſſe videtur, quin idem etymon extat apud Euſtath. *in Dionyſ.* Verum obſtat, quòd à *Mopſo* eſſet *Mopſia*. Rectè igitur Caſaubonianæ Strabonis editio pro Μόψου habet Μόψοπος, unde ἀναλόγως eſt Μοψοπία, uti & à Μόψος, quomodo idem vocatur Callimacho, apud Stephan. in Μοψοπία. Quare non dubium, quin Mopſus ille, cujus oraculum in Ciliciâ erat, vel Thebani Tireſiæ filius fuerit, vel Argonautarum unus. Poſterius cenſet Pamelius, *ad allatum Tertull. locum*. Fuit is Ampyci filius, unde *Ampycides* dicitur Apollonio in quarto, & Ovid. *Metamorph.* 12. Vatem autem hunc fuiſſe clarè & Apollonius, & Valer. Flaccus teſtantur, quanquam veriſimilius ſit, oraculum illud Mopſi in Ciliciâ non fuiſſe Argonautæ Theſſali, ſed Tireſiæ filii, aut nepotis. Siquidem Mopſus vates, cujus in Ciliciâ oraculum, non Argonauticis vixit temporibus, ſed belli Trojani, uti conſtat ex Strabo *lib.* 14. Jam verò Argonautica expeditio generatione integrâ bellum Trojanum anteceſſit. Hic *Mopſus* etiam fuit, à quo in Ciliciâ *Mopſi focus, lares, ſive domus*. Græce Μοψουεστία. Vide *Mamiſtra*. B. Hieronymus *Mopſi viculum* appellat. Μόψου ἑστίαν vocat Strabo *lib.* 14. Cicero ſcribens *ad Appianum Pulchrum*: *De noſtris rebus quod ſcire vis: Tarſo Nonis Octobribus Amanum verſus profecti ſumus. Hæc ſcripſi poſtridie ejus diei, cum caſtra haberem in agro Mopſueſtia.* Locus celebris mortuo ibi Conſtantio Imper. & Epiſcopatu Theodori Mopſueſteni, viri à Baſilio, Chryſoſtomo, Cyrillo laudati, ſed poſt exortum dogma Neſtorianum ab eodem Cyrillo & Eccleſiâ damnati. Etiam hunc *Mopſum* intelligo apud Pomp. Melam *lib.* 1. *cap.* 14. cum ſcribit; *Trans eoſdem mons Sardemiſus, & Phaſelis à Mopſo condita, finis Pamphyliæ.* Interea & Mopſos Argonauta ſuum habuiſſe oraculum videtur, idq; in Africâ propriè dictâ (interjectâ nempe inter Cyrenen & Mauritaniam) Apulejus *de Deo Socratis*: *Pro numine poſtea ab hominibus culti in Bœotiâ Amphiaraus, in Africâ Mopſus, in Ægypto Oſiris.* De hoc *Mopſo*, apud Statium *Theb.* 3. ſic ipſe Amphiaraus:

—— *Nec me ventura locuto*
Sæpius in dubiis auditus Jaſone Mopſus.

Ubi ſic Lactantius, ſive Lutatius interpres: *In tantum magnus fuit Mopſus in augurali peritiâ, ut poſt mortem templa ei dicata ſint, à quorum adytis ſæpe homines reſponſa accipiunt.* Quibus cultus fuerit locis, non addit, ſed de Africâ credere debemus Apulejo, homini Afro, addo, & Mago, eoque oraculorum callentiſſimo. Proq; hoc etiam facere videtur Seneca *in Medea Choro*, ubi legas:

Idmonem, quamvis bene fata noſſet,
Condidit ſerpens: Libycis arenis
Omnibus verax, ſibi falſus uni,
Concidit Mopſus, caruitq; Thebis.

Favet & Ammian. *lib.* 14. ubi quidem Argonautam Mopſum in Ciliciâ cultum, at rectè eum in Africâ mortuum tradit.

Mora, Ptolem. opp. Corſicæ extinctum, in ora Bor. apud Opinum oppidum, inde 4. m. p. in Ort. à Baſtia 12. ferè, Centurinum verſus; *Villa de Mori* vulgò.

Moradunum, oppidum Ducat. Juliacenſis, ad Roram fluv. cum cœnobio. Vulgò *Werben*.

Morantiacum, cujus mentio in Cod. Theodoſ. *lib.* 1. *tit.* 6. vulgò *Morance*, vicus eſt ad dextram Iſaræ ripam, inter Bellum montem & Credilium: vel certe *Morhanges*, caſtrum oppidulumve Lotharingiæ, inter Saliam & Saravum fluv. Quibus in locis Impp. Roman. ſæpius occupati erant, cùm ad arcendos tranſitu fluminis Germanos, tum ad Barbaros, ſi qui Galliam intraſſent, reprimendos. Unde Duchenium *Montem Morentiacum*, caſtrum olim, nunc vicum Lutetiæ proximum, in Cod. Th. ſolo intelligi contendentem, corrigit Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Moraſti, vicus contra Orientem Eleutheropoleos, patria Michææ Prophetæ, qui inde *Moraſthites* dicitur, Jerem. 26.

Morata Olympia Fulvia, Fulvii Morati Ferrarienſis Philoſophi, filia, Andreæ Grunthleri Medici Suinfordienſis conjux, Græcarum & Latinarum literarum cognitione egregiè exculta: edidit Carmina & Epiſtolas. Obiit Heidelbergæ, An. Chr. 1555.

Moratenſis lacus, *Murtenſee* Germ. ab oppido Helvetiæ non incelebri Morato, de quo infrà, nomen habens: Incipit à fluvio Broja, cujus aquis augetur, dein in lacum Neocomenſem, propè ædes dictas *à la Sauge* ad Salicem, effluit: unde & vicinum pagum *Sougies* dictum habet. Ferunt omnino deperdi, quidquid in hoc lacu ſubmergitur; piſcoſiſſimus eſt, & aliquando tanto gelu ſtringitur, ut glacies onuſtos etiam currus ferat. Credunt nonnulli, latius patuiſſe olim, & usque ad Aventicanos muros ſe extendiſſe, unde & *Aventicenſem* fuiſſe dictum. Certe in fœderum tabb. An. Chr. 1353. ſcriptis nominatur *der Uchtſee*, unde Simlerus colligit, Aventicum tunc *Uchten* nominatum, regioni nomen *Uchtland* dediſſe. Vide Stumpſium *de pago Aventic. lib* 8. *cap.* 18. Joh. Bapt. Plantinum *Helv. Antiq. & Nov. &c.*

Moratum, opp. Helv. *Murten* incolis, Gall. *Morat*, ad lacum cogn. fermè in medio. Sub Romanis olim, quorum adhuc monumenta quædam è marmore viſuntur. Poſtea Remontiorum Comitum agnovit imperium ex parte, An. Chr. dein 1351. cum Bernatibus fœdus iniit, quibus demum An. Chr. 1475. ſponte ſe ſubmiſit, ſalvis tamen juribus ſuis & privilegiis, quibus jam ſub Comitibus olim uſum fuerat. Obſeſſum à Carolo Burgundionum ultimo Duce An. Chr. 1476. acriterque oppugnatum, ſed illo mox ingenti acie ab Helvetiis ſuperato, liberatum eſt. Communem habent hanc Præfecturam, ut & Granſonium, Schwartzenburgum ac Chalonſum, cum Bernatibus Friburgii, qui his alternatim per quinquennium Præfectos conſtituunt. Diſtat 2. leuc. à Friburgo in Sept. 3. à Berna in Occ.

Moravia, incolis *Mahren*, Gallis *Moravie*, regio German. nunc regno Bohemico adjuncta, ab An. 1086. ſub Henrico IV. Imper. unà cum Luſatia & Sileſia. Olim *Marcomannia*, quia fines Germaniæ, quà à Danubio in Pannoniam pergitur, terminabat. Nam Germanis *Mark* limes dicitur, atque inde *Marcomanni* limitum, finiumq; accolæ appellati ſunt. Hodie quoniam *Moravia* circumſcriptos *Moravâ* fluvio habet fines, ab eodem fluv. incolæ *Moravi*, & ipſa regio *Moravia* dicitur. Eam nunc tribus è partibus limitant juga montium, ſylvæ, ſaltusque & fluvii, ab Oriente viz. ab Hungaris, ab Occid. à Bohemis, ab Aquilone à Sileſiis. Nam à Meridie Auſtriam verſus plana eſt, à qua dirimitur Thaya fluv. Baudrando eſt inter Sileſiam ad Ort. & Bor. Bohemiam propr. ad Occid. Auſtriam cum Hung. ad Auſtr. Ibi aliàs Quadi; & ferè in 2. partes à Moravo fluv. dividitur. Urbes præc. Olmutium, Bruna, Iglava, & Znaima. Ann. 895. S. Methodius, Arnulfo Imper. procurante, hîc Evangelium docuit: In agris numiſmata M. Antonini, Commodique & aliorum nonnullorum Cæſarum, tam aurea quàm argentea reperiuntur, quæ fidem bellorum cum Marcomannis olim in Moraviâ geſtorum manifeſta facere videntur. Thus & myrrha ibi inveniuntur uno tantùm in loco, cui *Gradiſco* nomen, non ex arbore deſudantia, ut alibi lecta, ſed è ſolo terræ eruta. Regionis

poſitio quatenus interius patet, campeſtris eſt, campiq; ſunt molli, & pingui ſolo, ideoque ſegetibus valde idonei, ſicut colles vineis. Culta ferè tota, cultoribusque adeò referta eſt, ut nullum gregibus armentorum, quæ niſi in ſolitudinibus commodè paſci nequeunt, locum reliquerit. Bohemicâ linguâ Moravi utuntur. Dubravius, Æneas Sylv. *Hiſt. Bohem.* Cluver. *de ter. Germ.&c.* Itiner. *lib.*5.

Moravia, provincia ampla Scotiæ Bor. ab Or. in Occ. extenſa, cujus caput Elgia, ſeu Elginum. Inter Roſſiam & Loquabriam, ad Occ. Badenotiam ad Auſtr. Buchaniam ad Ort. & Oceanum German. ad Bor. *Muray* incolis.

Moravus, Ptol. *Cabrus*, aliis *Marus*, fluv. prov. Moraviam ſecat, & in Danubium cadit, ex adverſo oppid. *Haynburg*, in Auſtria infer. 5. mill. Germ. infra Viennam, Poloniam verſus. Oritur in ipſo limite Bohemiæ, juxta oppidum *Altſtatt*, & Olomutium rigat; *die Marck* Germanis, *Morawa* Sclavis.

Moravus, Gallis *Moravie*, fluv. Serviæ, *Margus*, ſeu *is*, antiq quibuſdam. Oritur in limite Macedoniæ, verſus fontes Orphei; & auctus plurimis fluv. in Iſtrum labitur, infra Senderinum, 80. mill. infra Taurunum in Ort. Ferr. Sed *Moravus*, ſeu *a*, alter major eſt & Bulgariæ, in Danubium influens, alter minor Serviæ, qui in majorem ſe exonerat, Joh. Lucio. Hic Vladiſlaus Turcarum XXXM. ſtravit, An. Chr. 1441.

Morbihanum, vulgò *le Morbihan*, portus capaciſſimus, in ora Auſtral. minoris Britann. prope Dariorigum Venetorum, ad Oceanum Aquitan. fere 7. leuc. à portu Ludovici.

Morbium, opp. Brigantum, nunc vicus *Moresby*, in Cumbria, in ora mar. s Hibern. 3. mill. Angl. à Verk ntonio in Mer.

Morbonium, oppid. Vallis Telinæ, ad Adduam, inter lacum Larium 8. & Sondrium opp. in Cæc. 16. m. p. Arci Fontanæ proxim. vulgò *Morbegno*. An ob aerem gravem, an à morbis?

Morda, fluvius Walliæ, apud Salopiam urbem in Sabrinam influens. *Merſe.*

Mordiaum, civitas Piſidiæ, *Apollonia* poſtea dicta, Stephan. ubi optima mala, Athenæus.

Morduva, populi Moſcoviæ, verſus Rham fluv. ſatis extenſi, inter Czeremiſſos Nagornos ad Ort. & Voiodimeriam ad Occ. ubi vaſtæ ſylvæ. Gallis *Morduates*.

More, vel *Moore*, urbs Hiberniæ, in Comit. *de Mayo*, in Connacia, cum titul. Epiſcop.

Mores, ſive *Morienſes*, populi Indiæ, ligneas domos habitantes, *Morgæis* Stephano.

Morellus Johannes, Ebroduno Delphinas; Eraſmo oculos Baſileæ clauſit. Hinc itinere in Italiam defunctus, à Catharina de Medicis, Henrici Engoliſmenſis, Magni Franciæ Prioris, filii nothi Henrici II. educationi admotus eſt. Literatorum ſui ſeculi delicium, à Ronſardo, Dorato, Bellajo, aliis impensè laudatus. Ex Antonia Loynæa, parens Camillæ, Lucretiæ & Dianæ, quæ omnes literis inclytæ fuerunt. Obiit An. 1581. ætat. 70. Epicediorum, in Græca, Latina Gallicaque lingg. volumen juſtum editum eſt, An. 1583. Scæv. Sammarth. *lib.*3. *elog.* Chorer. *Hiſt. Delph.*

Morellus Meraldus, Delphinas, Jus Valentiæ docuit, Senator Gratianopolitanus.

Guilhelmus *Morellus*, Normannus, Typographus Pariſienſis, auctor Dictionarii Græci & Latini. Hujus frater, Johannes, ſimiliter Typographus eruditus, ob religionem, flammis eſt ultulatus.

Moretum, vulgò *Moret*, oppidul. agri Vaſtinii, ad Lupiam fluv. qui paulo poſt cadit in Sequanam, 15. leucis à Lutetia in Meridiem. Hic Concilium An. Chr. 850. cujus nomine Lupus Ferrerius ſcripſit *Epiſtol.* 115.

Morgana, prodigioſa & admiratione digniſſima paraſtaſis, juxta Rhegium, Calabriæ oppidum, mediâ æſtate plerunque ſe ſpectandam exponens; de qua vide Kircher. *A. M. Luc. l.* 10. *pag.*2. *cap.*1. & ex eo Auctorem *Hiſt. Orbis Terr. Geogr. & Civ.*

ad Morganicum, conjugium dicitur, cum Princeps vel Nobilis filium aut prolem habens, inferiorem duxerit, eâ conditione, ut ne ipſa ſuæ dignitatis titulum uſurpet, nec filios ex iis nuptiis ſuſcitati cum prioribus hæreditatem ſortiantur; ſed hoc contenta ſit, quo mane Nuptiarum, quod *Morgengaba*, ſeu *Morgangiva*, vel *Morgengeld*, Burgundis, Alamannis Ripuariis, Longobardis dictum, ſponſus ejus eam donaverit. Vide Henr. Spelmann. *Gloſſ. Arch.*

Morgantium, Straboni *Μοργάντιον*, urbs Siciliæ. Silio *Morgentia*, *libr.*14.

> —— *Non frondoſis Morgentia campis*
> *Abſtinuit Marte infido.* ——

Livio *Murgantia* dicitur, Diodoro *Μοργαντίνη*. Vide Cluv. *Sic. Ant. lib.* 2. *cap.* 8. *Murgo* Fazello. Pop. *Murgentini*

Morgentium, urbs Italiæ, Steph. S. *Georgio* in Brutiis, teſte Barrio. In Calabria ult. apud Apenninum, inter Poliſtinam 2. & Oppidum 6. mill.

Morges, in Italia regnavit ſub Ann. Mundi 1349. Italo regi ſucceſſit, & ab eo *Morgetes* dicti, qui prius Oenotri. Porro & Morgetes & Siculos ex Italiâ in Siciliam trajeciſſe etiam ex Thucyd. & Diodoro notum eſt.

Morgina, urbs Siculorum; Gentile *Morginaus*, Steph.

Morgus, Salaſſorum fluvius, Plin. 3. 16. *Orco* hodie Leandro, *Orcho* verò Merulæ.

Moria, collis, 2. Par. 3. qui *Terra viſionis*, Geneſ. *cap.* 22. dicitur, à latere montis Sion: Hic Abraham filium immolare juſſus eſt, Hieronym.

Moricambe, æſtus & fluvius Albionis in parte Bor. Comitatus Cumbriæ, inter Itunam & Belitamam amnes. *The Bay of Cardronock*, teſte Camdeno. Baudrando eſt æſtuarium parvum, ad oſtia amnis *Wampul*, juxta Itunæ æſtuar. vix 4. mill. Scoticis, a confinio Scotiæ; longe à Belitama æſtuar. in Sept. ex Speedo.

Moridunum, opp. Albionis in Comitatu Devonienſi, apud oſtia Axæ fluvii. Vulgò *Seaton*.

Morimarusa, mare Septentrionale, quod Scythiam alluit, vulgò etiam *Mare Settentrionale*.

Morini, populi inter Belgas ad Oceanum Britannicum, Caletibus, & Nerviis vicini, quorum oppidum mediterraneum, Ptolemæo teſte, fuit Tervanna, etiam hodie nomen retinens. Hi à Virgil. *Æneid.* 8. *Extremi hominum* dicuntur, quòd, ut jam diximus, Oceano ſint proximi, breviſſimusque ab eis, vel ipſo Cæſare teſte, in Britanniam ſit trajectus. Dicti ſunt proin, ut & Armorici, quaſi maritimi, à *mor*, quod Gallis mare olim ſignificabat. Hos ſcribit Cæſar, inter Belgas contra populum Roman. conjuraſſe, & ad id bellum 15000. armata pollicitos eſſe, atque in ſylvas & paludes ſe contuliſſe: poſtquam autem ſylvæ cæſæ, omnes ſere in poteſtatem habiem venisse. Et certe apud *Morinos* hodieque, quanquam majore parte excisâ, plurimæ ſuperſunt ſylvæ, numero fere 21. vel 22. in primis magna ſylva Bononienſis, ſylva Hardeloria, ſylva Burſinia *le bois de Burſin*, à vico proximo, ſylva Abbatis non longè ab urbe Bononia, ſylva Cellenſis, ſylva Surenenſis, &c. Plurima item ſtagna & paludes, ut ſtagnum Neoletenſe *de Nieullet*, Gisneoſe, Hammenſe, &c. Ibidem & montes à Novo Caſtello & Danis cognominati, item Mon. St. Engilberti, &c. Totum autem hujuſce maris litus, ab oſtio fluminis Alteiæ, collibus arenaceis aſſurgit, usque ad fines Batavorum, quos colles *Dunes* vulgò: Plinius *montes mari oppoſitos*, vocat *lib.*19 *cap.*1. Baudrando ſunt, ubi nunc pars Occ. Flandriæ, inter Legiam fluv. & Oceanum German. pars Bor. Artetiæ & Comit. Bolonienſis & Guinenſis; ſeu, ubi Dioec. Bononienſis in Picardia, Audomarenſis in Artetiâ & Iprenſis in Flandria. Quare quidam Latini ſcriptores Comites Flandrenſium non abſurde Morinorum Comites appellaverunt: quippe qui Morinorum partis non contemnendæ imperium obtinerent. Eorum caput erat Tervanna. Aliæ urbes, Geſſoriacum, ſeu Portus, Caſtellum & Helena. Grudii autem, Centrones, Gorduni, & Oromanſaci, ſub Morinis continebantur. Plinius *lib.* 10. *cap.* 22. de anſeribus loquens: *Mirum*, inquit, *in hac alite, à Morinis uſq; Romam pedibus venire.* Abundaſſe autem *Morinos* anſeribus, indicat hodieque vicus Auca Caleſio proximus ad mare, *Oye* vulgò dictus, nomen ſuum dans agro Aucenſi, *la terre d'Oye*: item vicus Aucio, *l'Oiſon*, non procul à Quantia fluv. in confinio Morinorum, Atrebatum ac Ambianorum. Et memorant vett. ſcriptores, mulierem quandam inter peregrinos & milites Hieroſolymam petiviſſe, comite anſere ſemper & ubiq; præcedente. Idem Plinius & platanum Morinis placuiſſe umbræ gratiâ, pro quo vectigal populo Rom. penderent, *lib.*12. *cap.*1. refert. In *Morinis* quoq; fretum eſt, Solino *fretum Gallicum*, Tacito & Amm. *fretum Oceani* dictum: quod anguſtiſſimum eſt, inter *Blanneſ* Galliæ, & *The Neſſe* Britanniæ inſulas: Et olim quidem Romani à Geſſoriaco Rutupias deferebantur, vel ab Icio portu, nunc Galli in Caleſio Dubrim trajiciunt, unde fretum Gall. *pas de Calais*, vel *le deſtroit de Calais*: Belgis *The ſtrait of Callais* nuncupatur. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Pagi Morinorum, ſecundùm Valeſium:

- Aucenſis, *la terre d'Oye.*
- Bononienſis cum titul. Comit. *le Boulonnois*: vel *la foſſe du Boulonnois*, circuitus 20. leuc. ſeu 80. m. p.
- Dunkirca.
- Geſſoriacus pagus, idem cum Bononienſi.
- Gisnenſis Comit. *le haut pays de Guines.*
- Gravenenga. *Graveline.*
- Ternenſis. *le Ternois.*
- Tervanenſis, cujus portio Ternenſis fuit, &c.

Moriſeni, Thraciæ populi, circa Ponti litora incolentes, Plin. *lib.*4. *cap.* 11.

Moriſſena, ſeu *Moroſſena*, tractus Hungar. ſuper. per quem Maryſus fluv. decurrit, à quo urbs Morlenes 2. mill. Germ. verſus Or. diſtat, inter Cybinium ad Ort. & Cenadium *Chonad*, vel *Choniad*, urbem Epiſcop. cujus ſedes *Moriſſena* antea ad Occ. In confinio Tranſylvaniæ.

Moritania, pagus amplus territ. Tornacenſis; aliàs munitus, ad Scaldim, ubi Scarpam recipit, in confin. Hannoniæ, 2. leuc. à Tornaco in Merid. Valentianas verſus, *Mortaigne*. A caſtro cognomine, quod ab Heriberto Comite, captum ac dirutum eſſe, An. Chr. 928. refert Frodoardus. Item in Aquitania ſecunda, non procul à caſtro Blavia, cum titulo Comit. in confinio Britanniæ min. & Neuſtriæ. Aliàs *Moritonium*, vulgò *Mortain*, caſtrum prope ſylvam Putridam, non longè ab Abrincatis & à Ponte Urſionis. Item caſtrum in Pictonibus. Item oppidum amplum Perticenſis prov. vix 2. leuc. in confinio Normanniæ, 17. a Carnuto in Occid. 10. ab Alenconio in Ort. 8. à Sagio in Eur. Vide infrà.

Mori-

Moritaſgus, adventu in Galliam Cæſaris, regnum in Senonibus obtinebat; hujus fratrem Cavarinum Cæſar, illo, ut credi par eſt, mortuo, regem conſtituerat. Vide *Comment. cap.* 54.

Moritonium, opp. Pictavii, ad Sepatum in Nannetenſem, in limite tractus Andegavenſis, 9. leuc. à Nannetis in Ortum hyb. 10. ab Andegavo in Mer. vix 5. à limite Brit. *Mortagne* vulgò.

Moritonium, opp. Normanniæ infer. vix 2. leuc. à prov. Cenomanenſi, 5. à Vira in Mer. 7. à Meduana in Bor. 8. ab Abrinco in Ort. 18. à Bajocis in Mer. Vulgò *Mortain*.

Morius Jupiter, ab Athenienſibus ſic cognominatus.

Morius, fluv. Bœotiæ, circa Thurium montem. Plutarch.

Morlaium, ſeu *Mons relaxus*, vulgò *Morlaix*, urbs Britanniæ min. ad amnem cognom. cum portu in ora Bor. vix 2. leuc. à mari Brit. 4. à Fano S. Pauli, 11. à Trecorio in Afric.

Moro, Strab. *Almourol*, vel *Murzon*, Vaſconcello, opp. Portugalliæ, apud Anam fluvium, inter Oliventiam & Mauram oppidum 6. leucis.

Morecca, opp. Cantabrorum, *Miranda* ad Iberum fluv. Ferrar. Baudrando nunc vicus Caſtellæ vet. *Villa Diego* quibuſdam, ad fontes Piſoracæ fluv. Aliis *Fuentibre*, ad fontes Iberi, longe a Miranda oppido in Occ.

Moroſegi, Vardulorum opp. in Hiſp. apud Plin.

Morpheus, Somni miniſter, qui, ut in fabulis eſt, juſſu domini quoſcunque vultus hominum fingit, verba ipſa, mores item, & geſtus imitans. Ovid. *Metam.* 11.

Excitat artificem ſimulatoremq; figuræ
Morphea. —— ——

Qui ex regione Huronum, An. 1642. in Europam redierunt, Morpheum ab iis pro Deo coli retulere.

Morpho, apud Lacedæmonios Venus dicta, ἀπὸ τῆς μορφῆς, id eſt, *à forma*. Hujus ſimulacro Tyndarus pedicas impoſuit, non quòd Venerem vinxerit, ut Deæ in filias opprobria ulciſceretur, quod nonnulli putarunt: ſed ut per illas denotaret, mulieres domi manere debere maritorum dicto audientes.

Morſimus, Poëta Tragicus frigidus, filius Philoclis: ſed egregius ophthalmicus, ſeu oculorum medicus. Staturâ fuit exiguâ. Filium habuit Amphidamantem. Vide *Equites Ariſtoph.*

Morta, una ex Parcis, quòd qui naſcuntur ante tempus, vel poſt tempus, quaſi monſtra habeantur, Gell. *lib.* 3. *cap.* 16. Cæſellius autem Vindex, *in Lectionibus ſuis antiquis*, *Tria* inquit, *nomina Parcarum ſunt*, *Nona*, *Decima*, *Morta*: & verſum hunc Livii antiquiſſimi poëtæ ponit *in Odyſſeâ*:

Quando dies adveniet quem profata Morta eſt?

Sed homo minime malus Cæſellius *Mortam* quaſi nomen accepit, cum accipere quaſi μοῖραν deberet. Hæc ille. Et ſi vero Natura à nullo æque abhorreat ac à morte, tamen & illi apud Poëtas in Numinibus eſt locus. Unde Virg. *lib.* 11.

Multa boum circa mactantur corpora Morti.

Ubi Servius annotat, & Mortem eſſe Deam, memoratam quoque Lucano, Statioque, hujus eſſe:

In ſcopulis Mors ſæva ſedet.

Ita eſt apud Servium, ſed apud ipſum Statium:

In ſpeculâ Mors atra ſedet.

Illius autem:

—— *Ipſamq; vocatam*
Quam notat à nobis Mortem tibi cogo fateri.

Illi Lacedæmonii templa dedicarunt, auctore Plutarch. *in Cleomene* Θανάτου ἱερόν, at ille Pauſan. etiam ſimulachri cujuſdam meminit, quod erectum fuit Ὕπνου καὶ Θανάτου. Sed & in Orphei *Initiis* habes hymnum Morti, cui manna tantum ſacrificatum. Eſt autem Numen hoc implacabile, cum eam effugere liceat nemini. Itaque nulla ei fuit ara inſtituta, exceptâ unâ apud Gaditanos, ut teſtis eſt Euſtath. *in Iliad.* 9. & in Dionyſ. *Perieg.* Meminit vero Ælianus *in Var. Hiſt.*

Morta, vulgò *Meurte*, fluv. Lotharingiæ, oritur in monte Voſago, in confinio Lotharingiæ & Alſatiæ, & accipit Mortanam & Rapidum *Rapin* fluviolum, ex valle Galilæa & Mediano Monaſterio venientem, & alios amnes plus minus quatuor, in his Amantiam *Amance*: Alluit oppida, vicos & caſtella aliquot, in primis S. Deodati *S. Diey*, Vivarium *Viviers*, Stivagium Abbatiæ titul. inſigne *Eſtivay*, Radonem *Raon*, Cannabarias *Chenevures*, Roſaria *Roſiers*, vicum S. Nicolai & Warangiſvillam ei oppoſitam *Warangeville*, Novam villam, Vendoperam *Vendeure*, Nancejum: tum auctus Amantiâ *Amance*, qui caſtellum ſui nominis attingit, in Moſellam effunditur, ad Condatæ vicum *Condé*. Hadr. Valeſ. *Notit. Gall.*

Mortaria, Gallis *Mortare*, opp. probè munitum Duc. Mediolan. Laumellinæ regiunc. caput, ad amnem Gognam, olim *Bella Sylva*, poſtea ob Longobardos a Carolo M. hic, victo Deſiderio ultimo Rege, cæſos, ſic dictum. Acerris, ſive Achæris, vulgò *Acare*, antiquo caſtro proximum ad 3 m. p. inter Papiam 25. & Vercellas, 15. mill. paſſ. Vide Luitpr. Ferrar. &c. Vix 4. mill. à Viglebano, in Afr. 10. à Novaria in Eur. Captum a Gallis, An. 1658. ſed receptum, Baudrandus.

Mortuum mare, nomen multorum in Galliis locorum, quæ à mari remotiſſima: Vulgò *Mortemer* vel *Mortemar*. Ita dicta autem ſunt, quia ad ſtagna, aquas nempe mortuas & reſides ſita. Sic in Normannia locus eſt vet. Monaſterio inſignis, cujus meminit Ordericus Vitalis *Hiſtor. lib.* 11. Item in Lemovicibus &c. Stagna autem maria ſolere dici, patet vel ex ſolo illo lacu ſeu ſtagno in Lotharingia, non longè ab oppid. Albomonte *Blamont*, unde oritur amniculus, qui in Mortam ad Roſaria defluit; accolæ vocitant *la Grand' Mer.*

Mortuum mare, vide *Aſphaltus*.

Morvillerius, vide *Johannes Morvillerius*.

Morvinum, vulgo *le Morvan*, pagus Galliæ, Fortunato *de vita S. Germani cap.* 30. memoratus, inter Lutetiam ac Auguſtodunum Æduorum ab illo ponitur, à vico cognom. ſic dictus. In eo Cuſſiacum eſt, vulgò *Cuſſi en Morvan* nuncupatum. Attribuitur hodiè, partim Nivernenſi, partim dominio Caſtri Canini *Chaſteau Chinon*, partim etiam Burgundiæ, eſtque montoſa & ſylveſtris regiuncula. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Morundia, tractus Duc. Burgundiæ, inter tractus Alexienſem, Auguſtodun. & Divionenſem. Ejus petere limites. Vulgo *le Morvant*. Satis montuoſus, Baudr. Vide ſuprà.

Morychidus, Archon Athenis, quo regnante latum eſt iſtud decretum, ne quis nominatim in comœdiis perſtringeretur. Vide Schol. *in Ariſtoph. Acharn. pag.* 174. *A.*

Morychus, cognomen Bacchi apud Siculos, cujus faciem vindemiæ tempore muſto, & recentibus ficis oblinere conſueverunt. Item Tragicus quidam poëta, ab Ariſtophane deriſus. Eraſmus *in Proverbio*, *Morycho ſtultior*.

Morychus, nomen viri comicum, apud Platonem [illegible]. Ab auctore Scholiorum *in Acharn. Ariſtoph.* indigetatur Poëta tragicus, qui deliciarum ac luxuriæ nomine male audit. *pag.* 414. *A.* 2. Vide & *in Veſp.* 462. *E.* 1. Iterum perſtringitur, tanquam delicioſi victûs homo, cætera pallens & ad caleſcendum villoſis utens veſtibus & craſſis; *pag.* 512. *D.*

Morylii, vel *Morillii*, Macedoniæ pop. in Occaſum vergentes, Plin. *lib.* 4. *cap.* 10.

Moſa, filius Caleb ex Ephâ concubinâ, 1. Paral. 2. Filius Zamri, filii Joadæ, 1. Par. 8. Filius Sabaraim ex Hodes uxore, 1. Par. 9.

Moſa, vicus in finibus Lingonum, pagoque Baſſiniaco à fonte fluminis Moſæ, cui adjacet, dictus, inter Andomatunum Lingonum, & Tullum Leucorum, ab urbe Lingonum quidem 12. m. p. à civitate Leucorum 30. à Monaſterio Luxovio fere 40. Vulgò *Meuſe en Baſſigny*. Hic Salaberga, Gundoini illuſtris viri filia, natione Franca, cœnobium puellarum inchoavit, quod poſtmodum Lugdunum Clavatum tranſtulit, ſub Sigiberto Rege, unde ejectis ob incontinentiam puellis, ſub Ludovico Craſſo, An. Chr. 1128. Monachi ſuffecti ſunt. Vulgò *Abbatiam S. Johannis bapt.* vocant. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Moſa, vulgò *la Meuſe* Gallis, *la Moſa* Italis, *Mas* & *Maes* German. unde *Maeſtricht* ſive Trajectum ad Moſam; Moſacum, Comitat. Leſſenſis clarum oppid. *Maes-eyck*, id eſt, quercus Moſæ: *Crommaes*, vicus ad flumen hoc, prope Leodicum; Imo totus pagus Moſanus, de quo infra. *Maſau*: Fluvius eſt inſignis Galliæ Belgicæ, ex Vogeſo monte, non procul à Lingonum finibus, profluens, & per Eburonum, Menapiorum, ac Sicambrorum agrum labens, tandemque in finibus Batavorum accepto Rheno in Oceanum ſe exonerans. Julius Cæſar: *Moſa profluit ex monte Vogeſo, qui eſt in finibus Lingonum, & parte quâdam Rheni receptâ, quæ appellatur Walis, inſulam efficit Batavorum.* Baudrando oritur in Campania, juxta pagum *Meuſe*, 5. leuc. ab Andomatuno Lingonum in Ort. Inde per Lotharingiam & Barrenſem Ducat. fluens, ibi Novum Caſtrum *Neuf Chaſtel*, Sabiniacum *Savigny*, Novam Villam *Neufville*, Valculerium, Commercium, villam quondam territorii Tullenſis in Leucis, nunc opp. *Commerci*, Vinetum *Vigny*, Pontem, Aliſarum, Fanum S. Michaelis, in parœcia pagoque Verodunenſi *St. Mihiel*, Virodunum, Campos, Clariacum *Clairy*, Dunum, Villam Francam, Stenæumque rigat: Hinc per Campaniam iterum ad Moſomagum labitur, & auctus Caro, Sedanum, Doncherium, Maceriās, Carlopolim *Charleville*, 4. loca in Rhemis poſita, Caſtrumque Reginaldi alluit: Dein in Belgium tendens, ibi juxta Fumacum, Carolomontium, Acutum montem, Dinantium, & Bovinam labitur, poſtea ad Namurcam recipit Sabim, uti, poſt Andanam & Hojum, ad Leodium Urtam fluv. Tandem, rigatis Jopilâ, villâ quondam Regiâ, Viſato *Viſet* Trajecto, Ruremunda, ubi Rura fluv. nobilis, vulgò *Roer*, qui Marcodurum *Dure*, & Juliacum *Juliers* præterlabitur, in eum influit, Venloa, Gravia, aliiſq; recipit Vahalim in Hollandia, Inſulamque Batavorum efficit, & infra Dordracum, in Oceanum ſe exonerat. Inter hunc fluvium & Rhenum Corbulo, ne miles otio torpeſceret, foſſam perduxit, An. Chr. 47. Tacit. *Annal. lib.* 11. Eundem memorabili in omne ævum trajectu, cum toto exercitu, in oculis hoſtis acerrimi, Albani, ſuperavit Guil. Auriacus, An. Chr. 1567. Moſæ dein cataractis, ut & Iſalæ, perfoſſis, ad ipſa mœnia Lugduni Batav. aqua immiſſa, urbi ab Hiſpanis graviſſimè obſeſſæ ſaluti fuit, Ann. Chr. 1574. quos dein fluvium hunc Rheno infundere molientes, diſturbavit Henricus Fridericus, Mauritii Principis frater, in Ducat. Arauſionenſi & Præfectura Belgii ſucceſſor, An. Chr. 1625. Vide Thuan. *Hiſt.* Lætum *Comp. Hiſt. Univ.* Sidon. *in Paneg. Majoriano*:

Rhenus, Arar, Rhodanus, Moſa, Matrona, Sequana, Ledus.

Moſam, fluv. Suſianæ regionis, in ſinum Perſicum fluens. *Muſeus* Marcell. *Tritteri* Ortel. aliis *Torstiri*, al. *Macuf.*

Moſaiſcus, Duc. Moſcoviæ, per vim Polonis ereptus, à Johanne Duce M. ſatis amplus.

Moſambica, Gall. *Moſambique*, urbs Zanguebariæ, in inſula parva litori annexa, ad oſtia fluv. cognom. in ora Oceani Æthiopici, cum munita arce & portu celebri, ſub Luſitanis, media ferè inter Quiloam ad Bor. & Soffalam ad Auſtr. 270. m. p. à proximiori ora Madagaſcariæ, in Occ. Ei adjacent S. Georgii & S. Jacobi Inſul. fluviusque Mocambus, in ejus viciniis, in Ocean. ſe exonerat.

Moſanus, pagus German. *Maſau* olim, à fluv. nobiliſſimo Moſa dictus: diſtinguitur in diviſione Regni Lotharii An. Chr. 870. facta, in ſuperiorem & inferiorem, ex utraque fluminis parte. Nunc *Maeſlands* dicitur, & prior quidem *Opper-Maeſlands*, id eſt, ſuperior Moſæ ager, poſterior verò *Onder Maeſlands*, id eſt, inferior ad Moſam ager, aut terra. Modica fluvii, inquit Valeſius, pars fuit, quæ dextrâ ripâ ab Attuariis ſeu Nerſæ amnis oſtio, ad Leodicenſem pagum pertinebat; ſiniſtra autem inter Haſbaniam & agrum Leodicenſem, jacebat, *Notit. Gall.*

Moſburgum, caſtrum Carinthiæ, ad lacum *Wirdſee* Lazio, everſum inter Vacorium, ſeu Villacum & Clagenfurtum.

Moſcha, ſeu *Moſcua*, Gallis *Moſcovv*, caput Moſcoviæ, urbs perampla, emporium celebre, ad Moſchum fluvium. Sedes M. Ducis. Occupata à Sigiſmundo III. Polon. Reg. ſed recepta An. Ch. 1612. max. ex parte fœdo conflagravit incendio, An. Chr. 1668. Ibi arx perampla M. Ducis, cum valido præſidio. Domus omnes ligneæ, plerunque vineis & ſcrobibus cinctæ, 140. m. p. à confinio Poloniæ in Occ. 240 à Novogardia *parva* in Afr. 370. à *magna* in Eur. Hic *Moſcha* fluv. recipit Jayuſam. Formâ eſt pene rotundâ, & dividitur in IV partes, ſingulas ſuis muris cinctas. Intima pars dicitur *Kitaygorod*. Huic proximè adjacet Caſtellum regium, *Kremlenagrod*. Pars, quæ ab Or. Septentr. & Occ. has cingit, *Tzargorod*, id eſt, Cæſarea civitas: Pars has extra circumcingens, *Skorod* appellatur: Erat aliàs amplior, antequam à Tartaris Precop. An. 1572. pene tota flammâ deleretur.

Moſchi, populi Aſiæ, Albanis & Iberis finitimi, circa Caſpium mare eos ponit Mela, circa Phaſidis fontes Plinius, ubi & montes *Moſchici*. Hos *Meſech* in ſacris literis dici ſcribit Arias Montanus *in Appar. Bibl.* Lucanus *lib.* 3.

Heniochi, jaunq; affinis Sarmata Moſchis.

Sid. Apol. *in Panegyrico Aviti:*

Sauromatam taceo, ac Moſchum, ſolitoſq; cruentum
Lac potare Getas. —— ——

Vide Bochart. *Phaleg.* 3. 12. Baudrando fuere in Colchide, in limite Iberiæ, ubi nunc pars Or. Mingreliæ. Vide Strab. Eos à Cn. Pompejo ſubjugatos habet Plut.

Moſchius, mons magnæ Græc. apud Scyllacium urbem, nunc inde dictus. Caſſiod.

Moſchius, fluv. Mœſiæ ſuper. C. Scepepro *Lym.* Aliis eſt *Ibar*, fluvius Serviæ.

Moſchophagi, id eſt, *Vituliwori*, populi circa mare Erythræum. Arrianus.

Moſchus, Citharœdus nihili, Agrigentinus, ſic dictus, quòd victor præmium μόσχον ſive vitulum tuleri.. Vide Scholia *in Ariſtoph. Acharn. pag.* 371. *A.*

Moſchus, Grammaticus, & poëta Syracuſanus Bucolicus, quem Ariſtarcho fuiſſe familiarem ſcribit Suidas. Floruit ſub Ptolomæo Phyſcone.

Moſchus, vide *Johannes Moſchus.*

Moſchus, fluvius, nunc vulgò *Morava*, in Myſiâ ſuperiore ex Orbelo monte in Danubium fluens. *Moſchius* Ptolem. Vide ibi.

Moſcovia, & *Moſchovia*, ſeu *Ruſſia alba* Gallis, *la Moſcovie*, ſeu etiam *la Ruſſie blanche*, regio eſt ex præcipuis Europæ verſus Septentrionem, & ampliſſima, ubi aliàs maxima pars Sarmatiæ Europææ, cum aliqua parte Aſiaticæ. Nunc etiam *Ruſſia magna* dicitur, *la grande Ruſſie.* Terminatur à Septentrione mari Concreto, ab Ortu dividitur à Tartaria magna Perſida. Obio & Jaicio fluviis, à Meridie Tanai minore, vulgo *Donetz*, Deſna, & Ploſa, quibus ſeparatur à Tartaria minori, & ab Occaſu Boriſthene & Narva fluviis, quibus dividitur à Poloniæ regno. Ejus longitudo ſumma inter promuntorium Litarmin & Ploſæ confluentem ad oppidum Czircaſſium, implet milliaria Germanica 380. latitudo verò inter *Corelenberg* oppidum, in confinio Finlandiæ, & Obium fluvium, juxta oppidum *Lepin*, eſt 300. milliarium, teſte Cluverio. Dividitur in quatuor præcipuas partes, nempe in Moſcoviam Occidentalem ſeu præcipuam, Moſcoviam Orientalem, Tartariam Moſcoviticam, & Lapponiam Moſcoviticam: ſub quibus ſunt 40. provinciæ circiter, quæ plerunque à præcipuis urbibus denominantur: & iis nunc addi poſſunt Smolenſcenſis, & Severienſis Ducatus, qui antea erant juris Polonici. Totius regionis primaria urbs eſt Moſcua ſeu Moſcha. Notandum autem eſt, partes Boreales & Orientales Moſcoviæ non eſſe ſatis cultas & incolis frequentes pro provinciarum amplitudine. Moſcovia nomen habet ab urbe Moſcua, non à Moſcis populis ultra mare Euxinum, Colchis finitimis, in uſque regionibus Ruſſi rerum potiti ſunt, à Roxolanis, forte deflexo paululùm nomine oriundi; atque eorum Principes ad Varagos originem referunt gentem tranſmarinam, ut ipſorum Annales teſtantur, qui Imperii ſedem primò Novogardiæ, deinde Kioviæ, ac poſtremò Volodimiriæ habuerunt, antequam Moſcoviam, ſeu Moſcuam transferretur. Populi *Moſci*, qui omnes ſe Principis, cujus imperium mere deſpoticum eſt, ſervos fatentur. Raro illis eſt quies, nam aut bellum Lithuanis, aut Livonienſibus, aut Tartaris infert, aut ſi nullum bellum gerit, præſidia collocat circa Tanaim, & Oceani fluv. ad reprimendas Tartarorum deprædationes. Tunicas oblongas, ſine plicis, manicis ſtrictioribus, Hungarorum fere more geſtant. Ocreas ſere rubras, easque breviores, ut quæ genua non attingant, ſoleasque ferreis clavisculis munitas habent. Ventrem nequaquam ſed femora cingunt, atque adeò pubetenus, quò magis promineat venter, cingulum demittunt. Juſtitiam ſtrenuè exercent in prædones: Adulteros in fruſta ſecant: Furta & homicidia raro capitali pœnâ puniuntur: ebrietati mirum in modum dediti. Monetam argenteam habent non rotundâ, ſed oblongâ & ovali quodammodo formâ. Pellibus nobilibus, ac precioſiſſimis, quæ illinc per totam Europam exportantur, regio abundat; & ubique ferè ſylvoſa eſt. Illorum amicitiam exteri Principes aliquoties quæſiere, ſed non eo, quem ſperabant, ſucceſſu: Ærâ utuntur non Nativitatis Chriſti, ſed Mundi. Crucem oſculando juramentum confirmant: Salis & panis oblatione peculiariter ſubmiſſionem ſuam Principi teſtantur: quo modo inter alia Pleſcovienſes crudelitatem Johannis Baſilidis mitigaſſe legimus. Cæterùm de *Moſcovia* nemo meliùs ſcripſit, quàm Adam Olearius Germanus, libro cui titulus eſt Gallicè: *Relation du Voyage d'Adam Olearius en Moſcovie, Tartarie & Perſe.* Cui adde Sigiſmund. Baronem Herberſteinium *in Hiſtor. Moſcov.* aliosque Auctores laudatos Becmanno *Hiſtor. Orbis Terrar. cap.* 7. Vide quoque in voce *Czar.*

Moſcovia, vulgò *Moſcovie*, provincia eſt Ruſſiæ magnæ, quæ ab ea Moſcovia dicitur à recentioribus. Terminatur à Septentrione Roſtovia & Suſdalia provinciis, ab Oriente Rhezania, ab Occidente Bielkia, & à Meridie Vorotina: Illius caput eſt Moſcua, ſeu Moſcha, ſedes magni Ducis Moſcoviæ.

Moſcovia provinciæ & partes:

Aſtracanum regnum, *Royaume d'Aſtracan.*
Biela Ozera, Ducatus, *Biela Ozera.*
Bielkia Ducatus, *Bielki.*
Bulgaria regnum, *Royaume de Bulgar.*
Cargapolia, *Cargapol.*
Caſanum regnum, *Royaume de Caſan.*
Condora, *Condora.*
Czeremiſſi Logovi, *les Czeremiſſes Logovvoi.*
Czeremiſſi Nagorni, *les Czeremiſſes Nagornoi.*
Duina, *Dvvina.*
Jaroſlavia Ducatus, *Jeroſlavv.*
Jugra ſive Jubra, *Juborski.*
Lapponia Grandvicenſis, *Bellamoreskoy Leporie.*
Lapponia maritima, *Mourmanskoy Leporia.*
Lapponia Terſa, *Terskoy Leporia.*
Loppia, *Loppie.*
Lucomoria, *Lucomorie.*
Morduvæ populi, *les Morduates.*
Moſcovia Ducatus, *Moſcovie.*
Novogardiæ inferioris Ducatus, *Niſi Novogorod.*
Novogardiæ magnæ Ducatus, *Novogorod Veliki.*
Obdora, *Obdora.*
Permia, *Permuki.*
Petzora, *Petzora.*
Pleſcovia Ducatus, *Pleskovv.*
Pola, *Pole.*
Reſchovia Ducatus, *Reſchovv.*
Rhezania Ducatus, *Rezan.*
Roſtovia Ducatus, *Roſtovv.*
Samojedæ populi, *les Samojades.*
Siberia, *Siberie.*
Suſdalia Ducatus, *Suſdal.*
Tingoëſi populi, *les Tingoëſes.*
Tuveria Ducatus, *Tuver.*
Viatka, *Viatka.*
Ukrania, *Okraina.*
Volodimeria, *Wolodimer.*
Vologda, *Wologda.*
Vorotina, *Worotin.*
Uſtiuga, *Ouſtiouga.*

Moſcoviæ urbes præcipuæ:

Arcangelopolis, *l'Arcangel.*
Aſtracanum, *Aſtracan.*
Biela Ozera, *Biela Ozera.*
Bielha, *Bielha.*
Cargapolia, *Carhapol.*
Caſanum, *Cazan.*
Coluga, *Coluga.*
Columna, *Colomna.*
Corela, *Corela.*
Demitriovia, *Demitrioff.*
Drogobuſcum, *Dregobujek.*
Duina, *Dvvina.*
Jaroſlavia, *Jareslavv.*
Kola, *Kola.*
Ladoga, *Ladoga.*
Moſcha, *Moſcovv*, region. caput.
Novogardia inferior, *Niſi Novogorod.*

Novo-

Novogardia magna, *Novogorod Velikie*. | Soratovia, *Soratof*.
Papinogroda, *Papinogorod*. | Suſdalia, *Suſdal*.
Pereſlavia, *Pereslavv*. | Toboliſca, *Toboll*.
Permia, *Permaveliki*. | Toropetia, *Toropetz*.
Petzora, *Petzora*. | Tuveria, *Tuver*.
Pleskovia, *Pleskovv*. | Vaſiligroda, *Vaſiligorod*.
Potivolium, *Potivol*. | Viatka, *Viatka*.
Reſcovia, *Reſchovv*. | Vielkiluchia, *Vvelkiluki*.
Rhezania, *Rezan*. | Volocza, *Volockz*.
Roſtovia, *Roſtovv*. | Vologda, *Vologda*.
Slaboda, *Slaboda*. | Volodimeria, *Volodimer*.
 | Vorotinum, *Vorotin*.

Uſtiuga, *Ouſtiong*.

Moſcus, ſeu *Moſcha*, vulgò *Moſka*, fluvius Ruſſiæ albæ, ſeu Moſcoviæ. Oritur in Tuverenſi provincia, 70. milliaribus Ruſticis ſupra Moſaiſcum, a quo ad Metropolim Moſcuam 90. milliaria ſimilia ſunt, 6. autem milliaribus ſupra Moſaiſcum navigabilis eſſe incipit. Hinc Moſcuam urbem rigat & dividit, atque infra Columnam in Occam ſe exonerat.

Moſella, Floro *Moſula*, Gallis *Moſelle*, Ptolom. *Obrinca*, Germanis *Moſell*, fluvius Gall. Belgicæ per Auſtraſiam ſeu Lotharingiam, & per fines Trevirenſium, in Rhenum, ad Confluentes urbem, multis acceptis amnibus, delabens. Dictus eſt, quaſi *parvus Moſa*, ſeu *Moſa minor*, etſi enim maximus eſt & clariſſimus prov. Belgicæ primæ fluvius, tamen, ſi non latitudine alvei & rapiditate atque altitudine aquarum, ſaltem longitudine curſus multò inferior eſt Moſâ, per Belgicam primam, ſecundamque Germaniam, omn. per Verodunum ac Namurcum, & per Leodium ac Ruræmundam Bataviamque Oceanum petente. Fontes ab Araris fontibus decem leucis diſtant: quo in ſpatio Luc. Veturius Rom. foſſam efficere conatus eſt, ut in Oceanum brevior eſſet navigatio. Baudrando oritur ex monte Vogeto, in Lotharing. paulo ſupra vicum *Buſſans*, in limite Alſatiæ & Com. Burgund. dein Stratam *l'Eſtraye*, unde valli nomen, alluit, & per Lotharingiam fluens, ibi Romaricum montem, Spinalium *Eſpinal*, Caſtellum *Chaſtel*, Ad-Charpinos *Charmes*, Baionem, Caleatacum *Chaligni*, & Tullum rigat; dein Fontanetum *Fontenoy*, Liverdunum, Condate ad ejus & Murtæ confluentem, Scarponnamq; attingens, porro juxta Muſſipontem labitur, uti ad Divodurum, ubi recipit Seillam; poſtea Theodonis villam rigat, Sircam, Palatium *Pfaltzen*, atque Trevirim; uti poſt hanc Erangium *Erang*, ad quod oppid. Geibi augetur Kil. tum Noviomagum *Neumagen*, tandem Rheno ad Confluentes miſcetur. De ea Auſonius *Idyll*. 10. Guil. quoque Britto Armoric. *Philippidos lib*. 10.

> *Salve magne parens frugumq; virûmq; Moſella.*
> *Millibus à Moſa diſtans ubi Moſula paucis,*
> *Leucos & Mettes ſpatioſis irrigat undis.*

Paucis enim millibus a Moſa hic fluv. diſtat, circa Tullum & Vallem Coloris, quorum illud ad Moſellam, hoc ad Moſam ſedet. Hinc *pago* ſeu Comitatui *Moſellano* nomen, qui olim pars erat agri Moſellæ adjacentis circa Divodurum, vulgo *Muſel-govv*. Imperatore Ludovico Pio *Ducatus* etiam *Moſellanorum* fuit, a Comit. Moſellano diſtinctus, qui fortè totum Moſellæ tractum deſignavit, aut certe majorem ejus partem: cujus portio Ducatus Lotharingiæ jam pridem vocatur. Lotharii quoque poſtea min. regno, in varios principatus diviſo, duo inprimis Ducatus inſtituti ſunt, alter Lotharingiæ ſuperioris, alter inferioris: quorum ille a Lamberto Schafnaburgenſi *Ducatus Moſellæ regionis*, à Sigeberto *Moſellanorum Ducatus* vocatur. Vide Hadr. Valeſium *Not. Gall.*

Legulator & Dux Iſraëlitarum.

Moſes, nomen inclyti Judæorum Ducis & Legiſlatoris: Filius Amrami, ex Jochabeda. Natus is poſt Mariam ſororem, & Aaronem fratrem, An. M. 2464. in circumciſione Joachimi nomen accepit, Clem. Alexandr. poſtea, cum ex aquis, a filia Pharaonis, quæ Thermutis Joſepho dicitur, extractus eſſet, *Moſes* dictus eſt. Vide infrà. Educatus, in aula Regis, & eruditus in omni ſapientia Ægyptiorum, quam Joſephus eò attulerat, cum Æthiopibus bellum feliciter geſſiſſe Euſebio & Joſepho, *in Antiq.* dicitur, quod tamen Theodoretus aliique meritò pro fabula habent. Quadragenarius jam exiſtens egreſſus, divino inſtinctu, ad fratres ſuos viſitandos, cæde Ægyptii, qui ex illis unum oppreſſerat, futuro ſuo muneri, ad quod vocandus erat, præluſit. Hinc profugus in terram Madian, Sephoram, filiam Jethronis vel Raguelis, quem Artapanus apud Euſebium, Regem Arabiæ facit, uxorem ſibi junxit, Gerſone & Eliezero ex illa ſuſceptis. An. M. 2544. à diluvio 887. ann. agenti 80. loquutus eſt DEUS in rubo ardenti, illumque ad arduum, e ſervitute Ægyptiaca liberandi populum Iſraëliticum, munus vocare dignatus eſt, ſe excuſantem gemino miraculo confirmavit, fratremque Aaronem, ut ipſi interpres eſſet, adjunxit. Accinxit itaq; ſe divino fretus auxilio Moſes, & ab Aarone, ut populum dimitteret, petiit, renuentemque 10. plagis miraculoſis afflixit; quibus coactus Rex populum excubavit, jamque procul diſſitum inſecutus, in mari Rubro, cum omnibus ſuis copiis ſubmerſus eſt. Reliquas ejus res præclare geſtas, commercium cum Deo per 40. dies, Legem in monte Sinai traditam, Tabernaculi exemplar oſtenſum, quod fideliſſimè imitatus eſt, miracula, quorum 76. fuere, &c. in ejus divinis libb. longè melius invenies. Obiit in monte Nebo, nullo prius morbo tentatus, An. M. 2584. ætat. 120. & ab ipſo Deo ſepultus eſt: Hinc triginta dierum luctu ab Iſraëlitis honoratus, Joſuam filium Nun, in Ducatu ſucceſſorem accepit. Quinq; ſcripſit libros, qui vulgò *Pentateuchus* dicuntur, ac & *Hiobi* hiſtoriam. Scriptor fuit primæ, & antiquiſſimæ hiſtoriæ mundi, & Eccleſiæ, à primâ orbis creatione, usque ad annum 2493. Eſtque Scriptorum omnium tam ſacrorum, quàm profanorum antiquiſſimus. Nam Pherecydes Syrus, quem Plin. primum proſam orationem condidiſſe ſcribit, poſterior Moſe fuit, ut oſtendit Euſeb. *lib*. 11. *de Præp. Evangel.* Literas eum inveniſſe, Judæisq; tradidiſſe idem author eſt *lib*. 8. & 10. quas tamen Philo ad Abrahamum refert. Mortuus eſt, ut dictum, Moyſes in monte Abarim, & non apparuit, nec inventum eſt ejus corpus, quod ſepelivit Dominus Angelorum miniſterio. Hoc ideo factum eſſe autumant Hebræi, ne eum ipſi pro Deo colerent, quia proni ad idololatriam erant, Comeſtor *in cap*. 34. *Deut.* Atqui non apparet, Judæos tunc temporis adeò Idololatriæ deditos fuiſſe, ut homines mortuos colerent. Et cum Michael Archangelus à Judâ Apoſtolo introducitur τῷ διαβόλῳ διακρινόμενος περὶ τοῦ Μωσέως σώματος, de Eccleſia Judæorum intelligi poteſt, quæ eadem ratione *Corpus Moſ.* dici queat, quâ Eccleſia Chriſtiana *Corpus Chriſti* vocatur. 1. Cor. 12. 2. Vide D. Hammondum *in locum.* Hebraicè משה id eſt, *attractus*, vel *aſſumptus* ſcil. de aquis, Exod. 2. ut non ſit audiendus Flav. Joſephus, qui eo quòd Græce Μωυσῆς dicitur, credit eſſe ex Syriaco Μῶ *aqua*, & ὑσῆς *ſervatus*, quod ab ישע Quanquam Clemens Alex. in primo Strom. ait, Μωυσῆς eſſe ex eo, quòd ὕδωρ μωῦ ὀνομάζουσιν Αἰγύπτιοι De quo & illuſtris locus eſt, apud Hipparchum περὶ τῶν ἀρατείων ζωδίων, ubi diſſerens, cur ſigno, quod proximum eſt ab Ariete, Tauro ſit nomen datum, de Nilo addit iſta, Πρὸς τὸν τῷ Ταύρῳ φανέντι τὸ ὕδωρ μῶς οἱ Αἰγύπτιοι ἐπεὶ ὀνομάζουσι ἐκλήθη. Μῶς γὰρ παρ' αὐτοῖς τὸ ὕδωρ σημαίνει. Sane hoc neque Germanis *Moſa* fluvii nomen, non quidem ab Ægyptiis, ſed ut puto, à communi origine linguæ deperditæ. A Mô etiam ſueti. *Monium*, quemodo ab Ægyptiis dictum ait Abenetra. Imo in quibuſdam Orphei verſibus dicitur ὑδρογενής, hoc eſt, ὑδατογενής, quaſi dicas *Aquigena*. Veſtigium nominis *Moſis* in ſacris quoque Liberi ſupereſt. Nam Orpheus *in Hymnis*, ſive potius Linus *Liberum* vocat Μίσην, quod à vero nomine unicâ aberrat vocali. Nec obſtat, quod Μίσην ibidem dicat ἄρρενα καὶ θῆλυν *Indictam Reginam*. Nam Dionyſius, juxta Orpheum, ſexum habuit utrumq;. Imo Alex. Polyhiſtor tradit, mulierem fuiſſe nomine *Moſo*, quæ leges tulerit Judæis Vide Voſſ. *de Idol. lib*. 1. *cap*. 30. Salmaſius autem *Ep*. 60. *Moſis* etymon planè Ægyptiacum eſſe putat, & ad verbum ſonat, inquit, ἀναιρεθεὶς ἐκ τοῦ ὕδατος, ut vetus poëta apud Euſeb. auctor eſt, hoc eſt, Μωυσῆ. Μῶ enim in illâ linguâ *aquam* ſignificat. *σι aſſumere.* Moſes hic, Act. 7. dicitur, ἀστεῖος τῷ Θεῷ. Eſt autem Græcis, ἀστεῖος, πιθανὸς, καὶ χαρίεις καὶ εὐφυὴς ἐν πολιτικῇ ὁμιλίᾳ ἐπιδέξιος. Unde patet quis, non de ſpecie Steph. ſed de moribus loqui, & quidem Moſes *mitiſſimus ſuper faciem terræ* dicitur. Sed rectius, Priceo judice, referas ad formæ elegantiam ejus. Gloſſarium *Elegans* ἀστεῖος. Suidas, Οὐ γὰρ ἦν ἀφελὴς ὁ χαίρων ὡς Μωυσῆν θεσπέσιον μὴ ἐπιλάμπειν τῆς εὐμορφίας. Quæ tamen propriè huc non ſpectant, ut de Moſe adulto dicta: cum hic, ob ſequentia ea, ἀστεῖος, & ἐπιπλέον, intelligenda ſit venuſtas oris, quæ in recèns nato eminebat. Philo *in ejuſdem vita*, de eodem, Γεννηθεὶς δὲ ὁ παῖς εὐθὺς ὄψιν ἐνέφαινεν ἀστειοτέραν. Joſeph. *Antiq*. 4. 5. narrat, ut eum a ſopitam Thermuthis, filia Regis, quia eſſet μορφῇ τε θεῖος, καὶ φρονήματι γενναῖος. Et quid apertius illis Trogi, ſive Juſtini *lib* 36. *Filius ejus Moſes fuit, quem præter paternæ ſcientiæ hæreditatem, etiam formæ pulchritudo commendabat.* Porro *Moſis* mentionem faciunt Gentilium plurimi. Juvenal. *Satyr*. 14.

> *Judaicum ediſcunt, & ſervant, ac metuunt Jus,*
> *Tradidit arcano quodcunq; volumine Moſes.*

Plin. *lib* 30. *cap*. 1 *Eſt & alia Magices factio à Moſe etiamnum & Jochebel Judæis pendens* Fuit autem Jochebel ipſius Moſis mater. Locus corruptus. Lege *Jochebed* ex Sacris. Quin & Apulejus Moſen, & Jannem tanquam celeberrimos Magos conjungit *in Apologiâ*. Sed Strabo *lib*. 16. Moſen non tam fuiſſe Magum dicit, quam oraculis deditum, quales Minos, Lycurgus, &c. Quod & clare indicat Diodorus Siculus, cujus verba hic apponam: *Lib*. 1. Παρὰ δὲ τοῖς Ἰουδαίοις Μωυσῆν τὸν Ἰαὼ ἐπικαλούμενον θεὸν, *Apud Judæos Moſes Deum, qui Jao dicitur, legum ſuarum auctorem finxiſſe perhibetur.* Cornel. Tacitus *lib* 5 *Moſes, quò ſibi in poſterum gentem firmaret, novos ritus, contrariosq; cæteris mortalibus indidit, &c.* Vide plura apud Joſeph. *Hiſt. lib* 2. 3. 4. & 2. *c. App.* Philon. *in vita Moſis, libb*. 3. Euſeb. *in Chron. de Præp. Evangel. &c.* Clem. Alexandrin. Numenium, qui Pythagoram & Platonem, doctrinam ſuam ex hujus ſcriptis hauſiſſe retulit, & hunc poſteriorem, Moſen Atticum, vocare ſolitus eſt, Theod. Genebr. Rivet. *Exerc. in Geneſin & Exod. &c.*

Viri illuſtres.

Moſes, Epiſcop. Iſmaëlitarum, illorum converſioni intentus, ſec. 4. Vide *Mauvia*. Item Rabbinus, qui Talmud docere Cordubæ incepit, An. 999.

Moſes Bar-Cheba, Epiſcop. Beth-Raman & Beth-Ceno, ac Curator rerum ſacrarum Mozal, hoc eſt, Seleuciæ Parthorum, ſec. 10.

Scri-

Scripſit de Paradiſo; quod opus Latinè verſum ab Andrea Maſio Bruxellenſi, *cautè legendum eſt*, ut monet Bellarm. Non confundendus cum Moſe Mardeno, qui præt. ſec. à Patriarcha Syrorum Romam miſſus eſt, & Novum Teſtamentum in Syriaca lingua edidit. Maſius *in addit. &c.*

Moſes Ben Majemon, Rabbinus, aquila Doctorum à Judæis & Rambam, dictus, in Scientia Hebræorum, Mathematicis artibus & Medicina, exactiſſime verſatus. Scripſit varia, de Aſtrologia opus, Item *Doctorem Perplexorum*, à celeberrimo Hebraicæ linguæ in Acad. Baſilienſi Profeſſore, Johanne Buxtorfio fil. Latinè, cum eruditiſſimorum ſui temporis Judæorum ſtupore, verſum, &c. Vide Rabbi Gedaliah *in Chron.* Buxtorff. *in Præf.* Cunæum, *lib.* 1. *de Rep. Hebr. pag.* 12. Caſaubon. *Exerc.* 16. *n.* 77. Voſſ. *de Scient. Mathemat.* Queuſtedt. *de Patr. Doct. p.* 7. Genebr. *in Chron. &c.*

Moſes Kimchi, frater Davidis, qui ambo Hiſpani, & Grammatici celebres fuere, ſec. 12.

Moſes, impoſtor, A. 432. Judæos Cretenſes, ut in mare ſe ſequentes præcipitarent, effecit. Socr. *lib.* 7. *cap.* 37. Baron. *A. C.* 432. *n.* 85.

Moſini, vide *Moſyni*. Alii codd. habent *Magynes*.

Moſomagum, ſeu *Moſomum* caſtrum, à Moſa fluv. cui adjacet: vulgò *Mouſon* dicitur. Hic cœnobium antiquum Monialium, quod Herivæus Archiepiſc. Remenſis S. Mariæ ſacratum, Canonicis attribuerat, Adelbero ejus ſucceſſor An. Chr. 983. Monachis conceſſit, Abbate eorum Ledaldo ordinato. Caput fuit pagi *Moſomagenſis*, in diœc. Trevirenſi. In Not. Imp. milites delecti ex incolis hujus loci *Muſmagenſes* vocantur. Valeſ. *Not. Gall.* Vide *Nivomagum*.

Moſon. Galatiæ urbs, Ptol. *Arscanda* Nigro.

Moſonium, urbs munita Campaniæ, ad Moſam, in confinio Duc. Luxemburgici, media inter Sedanum ad Bor. & Stenæum ad Auſtr. 3. leuc. 11. à Viroduno in Sept. 12. à Reſtelio in Occ. *Mouſon*. Plures obſeſſa, nunc indies inſtauratur, 21. leuc. à Muſſiponte *Pont à Mouſon*, opp. Lotharingiæ ad Moſellam. Hic Concilium An. 948. quo Hugo Veromanduus, qui ad ſedem Remenſem an. æt. 5. promotus fuerat, citatus, & quia non paruit, ſuſpenſus eſt. Item, An. 995. quo Gerbertus, poſtea Sylveſter II. quòd ſe in locum Arnolphi Archiepiſc. Remenſis, intruſiſſet, depoſitus eſt.

Moſſini, pop. Myſiæ, circa Pergamum, Plin. quorum urbs *Moſſyne* forſan: Urbs Epiſc. ſub Archiepiſc. Hierapolitano Phrygiæ.

Moſſinus, Cariæ fluvius, Plin.

Moſleni, Lydiæ urbs, Ptolem.

Moſtenſis, arx Bohemiæ, ubi Huſſitarum non pauci, ſicut & in arce Podiebradia ac Pragæ carceribus, captivi detenti ſunt, circa An. Chr. 1468. Laſicius *de geſtis Fr. Bohem. lib.* 2. apud Lætum *Compend. Hiſtor. Univ.*

Moſtenes, Lydiæ urbs, Tiberii Cæſar. principatu, terræ motu ſubverſa.

Moſychlus, mons Lemni, in quo fornax Vulcani, de quo Heſychius & Nicander *in Theriacis verſ.* 472.

Η' Σίντ, ἢ Μοσύχλῳ. ——

Ubi Scholiaſtes hæc citat ex Antimacho:

—— Ἡφαίστου πυρὶ εἴκελον, ἥν ῥα τιτύσκει
Δαίμων ἀκροτάταις ὄρεος κορυφαῖσι Μοσύχλου.
—— *Quales in ſummâ rupe Moſychli*
Mulciber accenſis fornacibus excitat ignes.

Et ex Eratoſthene:

—— Φαίνεται Μοσυχλαίῃ φλογὶ ἶσον.
—— *Elucet Moſychlæis ignibus æquum.*

Itaque *Moſychlus*, teſte Bocharto, vel eſt מוזלגא *Mazlego*, *ſplendens*, ut in Syri paraphraſi, Apocal. 21. 21. vel מוזלק *Mazlac*, *ardens*, unde זליק *zelic* Chaldæis *ſcintilla*.

Moſylon. promuntorium, & emporium Æthiopiæ, ad ſinum Arabicum, Steph. *Omgauli* hodie, teſte Moletio.

Moſynæci, ad Pontum Euxinum, gens Dionyſio. Inter Ceraſuntem & Cytorum oppida eos deſcribit Diodorus. De his multa Xenoph. *lib.* 5. *Expedit. Cyri*. Videntur *Moſyni* Orphei, Stobæi, Euſtathii & Plinii, quos vicinos Tibarenis facit: ſed geminato SS. legunt. Jacob. Micyllus apud Flacc. *lib.* 5. *Argonaut. verſ* 152. legendum cenſet *Moſſynæi* ex Græco, cui adſtipulatur Pomponius Mela MS. Ludovici Carrionis *lib.* 1. Herm. Barbarus *in Plin. lib.* 6. *cap.* 4 ubi legitur *Maſyni*, legendum cenſet *Moſſynici* vel *Moſſynæci*: ſic autem dicti, quia in turriculis vivunt, quas Græci *Moſſynas* & *Moſſynos* appellant. Hecatæus Tibarenis jungit ad orientem Solem *Moſſynæcos*, quorum urbem Chereades dici plurali numero teſtatur Curtius ait mare Caſpium accolere à lævâ unà cum Cercetibus & Chalybibus. Getis finitimos collocat Tibullus 4. 1.

Quaq; Hebrus, Tanaiſq; Getas rigat, atq; Moſynos.

Mela *lib.* 1. *cap.* 19. *Ultra Tibarenos Moſyni turres ligneas ſubeunt*. Ita locum illum reſtituit Voſſius. *Moſſonychi* dicuntur Valer. Flacco *lib.* 1. *verſ.* 150.

Vos quoq; non ſpecta mirati vela carina
Moſſonychi. —— ——

Apollonius *lib.* 2. *verſ.* 1018.

Η' ἐνὶ Μοσσύνοικοι ἀν' οὔρεα ναιετάουσι
Μόσσυνας, καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασι.
Ubi Moſſynæci in montibus tenent
Falas, unde & ipſi cognomen traxerunt.

Dionyſius Perieg. *verſ.* 765.

Βύζηρές τε πέλας, καὶ ἀγχόθι φῦλα Βεχείρων,
Μάκρωνες Φίλυρές τε, καὶ οἳ μόσσυνας ἔχουσι
Δουρατέους, τῶν δ' ἄγχι πολύρρηνοι Τιβαρηνοί.

Ubi Schol. Λέγει ὁ Γεωγράφος ἀπὸ μοσσυνῶν, ὅ ἐστι πύργων, αὐτοὺς ὀνομάζεσθαι. Vide Stephan.

Mota, vulgò *la Mote*, nomen plurimorum in Gallia locorum. Sic inter alia dicitur caſtrum monti impoſitum, ad amniculum, qui in Moſam defluit: *Mota Galterii*, vulgò *la Mote Gautier*, Orderico Vitali *libr.* 10. memorata. Item Mons de Nube, in pago Sagonenſi, apud Cenomanos, *la Mote de la Nue, &c.* *Motam* autem parvum montem ſeu monticulum Galli olim appellavere. Vide Hadrian. Valeſium *Notit. Gall.*

Motene, Armeniæ majoris regio ad Cyrum fluv. Ptolem. *Exechia* Caſtaldo.

Motenum, Pannoniæ ſuperioris urbs, Anton. à Vienna 4. leuc. in Merid. *Bruck an der Leyte*, Simlero. Sed Lazio *Martz* vicus eſt ejuſdem tractus. Cluverio eſt caſtellum *Muxen* prope Danub. in Auſtria infer. Etiam *Mutenum*.

Motho, vicus Arabiæ, in quo Antigonus Macedo à Rhabilo rege Arabum occiſus eſt. Significat autem linguâ Arabum τόπος θανάτου. Stephan.

Mothon, homo fuit garrulus, qui in conviviis inſcitiſſime ſaltabat.

Motieni, parva regio Iberiæ, Colonia Romanorum. Phlegon *Mutenum* eam vocat, Steph.

Motira, vulgò *Motir*, una ex Moluccis propr. *Timor* quibuſdam, Inter Inſul. Tidorum ad Bor. & Machiam ad Auſtr. vix 18. mill. paſſ. ab ora Occ. Giloli. Vide *Molucca*.

Motta, caſtellum agri Tarviſini.

Motuca, nunc *Modica*, opp. amplum Siciliæ, in Valle Neetina, ad Motycanum fluv. 20. m. p. à Pachyno prom. in Occ. 5. ab ora maris Africi in Bor. *Motyca* etiam quibuſdam.

Motula, vulgò *Motola*, urbec. prov. Hydruntinæ, ad radices Apennini, in confin. agri Bariani, Epiſc. ſub Archiepiſc. Barenſ. 7. mill. ab ora ſinus Tarentini in Sept. 13. à Tarento in Circ. 25. à Bario in Merid.

Motya, vel *Motye*, opp. Siciliæ, apud Pachynum prom. ab Agrigentinis excisum, Afris ejectis: cujus locus nunc *S. Giovanni* Lazello. Item apud Hyccaram itidem exciſum, inter illam & Panormum: cujus locus nunc *Sferracavallo*, aliis *Porto Gallo*. Item in peninſ. apud Erycem montem, in ora Occ. cujus locus nunc *Mandello* Ortelio. De *Motya* ſic Vir Magnus, *de Phœn. Col. lib.* 1. *cap.* 27. A Lilybæo promuntorio, verſus Aquilonem navigantibus, ſtatim occurrit Motye. Pœnorum colonia, Diod. *lib.* 14. Οὐ μακρὰν τοῦ λόφου τούτου Μοτύη πόλις ἦν ἄποικος Καρχηδονίων, ᾗ μάλιστα ἐχρῶντο κατὰ τῆς Σικελίας ὁρμητηρίῳ. *Non procul ab illo colle* (Eryce) *ſita erat urbs Motye, colonia Carthaginenſium, quâ potiſſimum utebantur, ut belli ſede, unde in Siciliam irrumperent.* Proinde Thucydides de Phœnicibus, Μοτύην καὶ Σολόεντα καὶ Πάνορμον, &c. οἰκοῦσι, &c. ὅτι ἐντεῦθεν ἐλάχιστον πλοῦν Καρχηδὼν Σικελίας ἀπέχει, *Motyam. Soluntem & Panormum incoluerunt, &c quia minimo inde in Carthaginem trajectu Sicilia diſtat.* Et Pauſanias *in Eliacis*: Ἔστι δὲ κατὰ τὴν ἄκραν ἐν Σικελίᾳ τὴν τετραμμένην ἐπὶ Λιβύης καὶ Νότου, καλουμένην δὲ Πάχυνον (lege Λιλύβαιον) Μοτύη πόλις. Οἰκοῦσι δὲ Λίβυες ἐν αὐτῇ καὶ Φοίνικες. *Ad Pachynum* (imo *ad Lilybæum*) *Siciliæ promuntorium, quod in Africam & Auſtrum, eſt Motye urbs, quam tenent Afri & Pœni.* Motye in Diodoro legitur urbs fuiſſe valdè inſignis τῷ τε πλήθει, καὶ τῷ κάλλει τῶν οἰκιῶν εἰς ὑπερβολὴν πεφιλοτεχνημένην, διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν κατοικούντων, *& domorum copiâ, & ſpecie magnificè exornata, propter incolarum divitias.* Situs prope qualis Tyri, nempe in inſulâ, quam Iſthmus manufactus ſtadiorum 6. ita continenti junxerat, ut ex inſulâ facta eſſet Cherſoneſus. Idem Diodorus, Αὕτη δ' ἡ πόλις ἦν ἐπί τινος νήσου κειμένη τῆς Σικελίας ἀπέχουσα σταδίους ἕξ. Et paulo pôſt, εἶχε δὲ καὶ ὁδὸν στενὴν χειροποίητον, φέρουσαν ἐπὶ τῆς Σικελίας αἰγιαλόν. Dictam fabulatur Stephanus, ἀπὸ Μοτύης γυναικὸς μηνυσάσης Ἡρακλεῖ τοὺς ἐλάσαντας τὰς αὐτοῦ βοῦς. Ego dictam interpretor Punicâ voce מתוחה *metuha*, id eſt, *protenſam*, propter Cherſoneſi longitudinem. Ad Aquilonem fuit Motyenſium portus, quem multis deſcribit Polyænus *lib.* 5. *in Dionyſio*, olim ſat tutus. Nunc *Iſola di S. Pantaleone*; in valle Mazaræ, inter Drepanum ad Bor. & Lilybæum promunt. ad Merid. contra Ægades Inſul. Baudrando. Gentile *Motyanus*, nam corruptè legitur apud Steph. Μοτυηνός.

Motychanus, fluv. Siciliæ per oram Auſtralem fluens inter Motyam, & Inycum, Ptol. *Xicli*, teſte Fazello.

Motyla, caſtellum Siciliæ juxta Motyen, Stephan.

Moura, vide *Arx Naſſovia*.

Mouſſones, Latinè *Motiones* dixeris, venti ſunt, qui certam temporis periodum quotannis obſervantes, in certis maris partibus per aliquot menſes ſpirant. Vide Kircherium *de A. M. L.* 3. *part.* 4. *cap.* 2. *pag* 469. & Auctorem *Hiſt. Orbis Terr. Geogr. & Civ. cap.* 2.

Moyſes, vide *Moſes*.

Mozambica, vide *Moſambica*.

Mozel, nomen regionis, Ezech. 27.

Mozgavia, oppidum Poloniæ, ubi Mieciſlaus ſenex, regnum nepoti erepturus, victus eſt, An. Chr. 1199. Crom. *lib* 7.

Al, eſſ.

MS.

Mſciſlavia, vulgò *Mſciſlaw*, urbs munita Lithuaniæ, capta haud pridem à Moſcis, aliàs peſſimè ibi acceptis, ſub Sigiſmund. I. In confinio Moſcoviæ. 10 leuc. Pol. à Smolenſco in Mer. 18. à Mohilovia in Ort. juxta Soſæ fluv.

MU.

Mucallia, Procop. *Mugello*, C. Cittadino, ager Florentinus, 14. m. p. à Florentia Bononiam verſus.

Mucianus, vide *Licinius*.

Muciſſus, urbs Cappadociæ. Steph.

Mucra, vulgò *Morin*, fl. Gall. duplex: Major & Minor, *le grand & petit Morin* dictus. Ambo in Matronam decurrunt, hic quidem infra Jotrum ad Firmitatem Anſculfi vel ſub Jotro, ille paulo infra Meldos urbem. A Matronæ & min. Mucræ confluente parum abeſt Monaſt. Jotrenſe: Major verò Novum Vicum *Neuvi*, Firmitatem Galteri vel Galcherii *la Ferté Gaucher*, Gaudiacum, Boſciacum *Boiſſy*, caſtrum Columbarium *Coulomiers* attingit: tum Albam *Aubere* recipit, dein ad Evoriacas ſeu Faræ Monaſterium & ad Celiam proximè accedit, Criſciacum alluit; apud Condate *Condé* navicularum patiens eſſe incipit ac ſub mœnibus civ. Meldorum, apud Vinetum *Vigny* in Matronam effluit; *Mucra Columbarienſis* quibuſdam cognominatus. Nihil autem duo hi fluvii, præter nomen, habent commune: & minor à majori 4. leucis diſtat. Hadr. Valeſius *Not. Gall.*

Mucra, Samnii vicus inter Fauces Caudinas & Bovianum. Silius Ital. *lib.* 8.

Qui Batulum Mucramq́; colunt, Bovianiaq́; quiq́;
Exercent luſtra aut Caudinis faucibus hærent.

Mucunna. Anton. *Axuenna* legit M. Velſerus. Vide ibi. Sed provocat ad fidem codicum Valeſius. Surita *Avennia* quoque legit.

Muesa, Guillimanno *Meſa*, unde pop. nomen. Merulæ *Muetuum*, Rhætis *die Mauſſ*, Ital. *la Muesa*, fluv. Alpinus, oritur ex monte Avicula, quem etiam D. Bernardini vocant, & 4. ſupra Bilitionum m. p. Ticino miſcetur. Plantino oritur ex monte Summano ſeu S. Gotthardi, & vallem Lepontinam, Bellizonamque præterlapſus, ac variis amnibus auctus, in Verbanum lacum evolvitur. Hujus fluv. Mueſæ accolæ Miſauci ſunt.

Mugazium, locus Hungariæ, ubi Ludovicus Rex, à Solimanno Turc. Imper. victus & trucidatus eſt. An. Chr. 1526. Jovius *lib.* 25. 28. 42.

Mugilones, pop. Germaniæ, à Maroboduo ſubjecti, quorum nomen torrens *Mubel* in Auſtriâ redolere videtur, teſte Lazio.

Mugius, cogn. Romani cujuſdam à frequenti murmuratione, à quo Mugiola porta, cui ipſe aliquando præfuit, nominata eſt.

Mugonia, porta Romæ. à *mugitu*, quòd per eam venale pecus intraret, an à Mugio? Hæc etiam *Trigonia*, à 3. angulis dicebatur.

Mujacum, vulgò *Mujaco*, regn. Æthiopiæ ſuper. valdè extenſum, inter regna Macoci & Giringbombæ. Iſ. Voſſius.

Muicheum, vulg. *Muicheu*, urbs ampla. ex præc. Suchuenſis prov. in Sinis, prope fluv. Chiangum & Hoanum lac. Martinius.

Mula, vide *Malees*.

Mulancum, opp. Inſ. Franciæ, ad Sequanam, cum ponte, aliàs munitum, 9. leuc. à Lutetia, Rothomagum verſus, 3. à Medunta; vulgò *Meulan*.

Mulcedonum, vulgò *Mucidan*, opp. Galliæ, in Petrocoriis, ad ſiniſtram ripam Ellæ fluminis. Vide Hadr. Valeſium *Not. Gall.*

Mulciber, ciberis, idem qui Vulcanus. Ovid. *Art.* 2.

Mulciberis capti Marsq́; Venusq́; dolis.

Apud Cic. verò *Tuſcul.* 2. legitur *genitivus Mulcibri* 2. declinationis 3. ſyllabarum: *Joviq́; numen Mulcibri adſcivit manus.* Etiam *Mulcibero* auferendi caſu legas apud Martianum Capellam *lib.* 6. Alii à *mulcando*, alii à *mulcendo* derivant. Prius placet Donato *in illud Adelph.* 1. 2. *Omnem familiam mulcavit uſq́; ad mortem. Mulcavit* (lege *Mulcavit*) inquit, *mutilavit, maceravit, molliit atq́; diſſolvit, unde Mulciber.* Additur, *à mulcando quaſi Mulciber.* Sed putat Voſſius hæc eſſe ab alienâ manu. Niſi fortè jam Donati ævo *multare*, & *mulcare* confundebant. Poſteriorem verò opinionem ſequitur Feſtus: *Mulciber Vulcanus à mulcendo ſcilicet ferro dictus eſt. Mulcere enim mollire, ſive lenire eſt.*

Mulda, Germ. *Muldaw*, Bohemis *Wultava*, fluv. Bohemiæ, in cujus ultimo limite oritur, ferè 5. mill. Germ. à Paſſavia in Bor. uti 3. infra Pragam, exoneratque ſe in Albim, juxta Melnicum opp.

Mülhuſia, vulgò *Mülhauſen*, urbs Alſatiæ ſuper. ad Hellelum fluv. Imperialis, munita, & Helvetiis aggregata, ab an. 1515. in Sundgovia inſerta. *Arialbinum* vett. quibuſdam. Ejus Advocatiam olim habuit Epiſcopus Argentor. ſicut & Argentuariæ, quæ *Colmaria* hodie dicitur. Cœterùm bello, inter Waltherum Geroltzeggium Epiſc. & urbem Argentoratum, an. Ch. 1261. exorto, Rodolphus Comes Habſp. qui poſtea Imp. cum Argentinenſibus fœdere inito, *Mulhuſium* occupavit, arcemque ibi Epiſcopi diruit: à quo tempore rurſus in numero Civitatum Imp. fuit. Captum iterum ab Alberto, Alberti Imp. filio, An. Ch. 1327. ad Imperium poſtea rediit, egregiaque privilegia impetravit, unde vicinæ Nobilitatis invidia, quæ tandem an. Chr. 1468. ex occaſione 6. aſſium, in atrox bellum, *der Plappert-Krieg* dictum, erupit. Quod prævidentes *Mülhuſini* eodem anno, ut Stumpfius: vel priùs anno 1464. ut Simlerus habet, cum Bernatibus, Friburgiis & Solodoriis fœdus in 15. annos iniere: mox, Bernatum interceſſione, in reliquorum etiam Pagorum tutelam recepti. Qui anno præfato 68. communibus armis Nobilitatem, in Campo bovillo *Ochſenfeld*, ivere quæſitum, ſed illa panico metu perculſa aufugit. Anno dein 1506. à Baſilienſibus *Mulhuſini* in civium numerum aſcripti, nonoque poſt anno omnibus XIII. Pagis Helvetiorum fœdere juncti ſunt d. 19. Jan. cujus eadem ferè, quæ Rotevillani, conditio eſt. Hodie Reformatorum 4. Cantonum, ejuſdem Confeſſionis ſocia, fœdere potiſſimum urbs gaudet. Horribili ſeditione ea laboravit, ſub finem præt. ſec. auctoribus Jacobo & Matthiâ Finingeris civibus, ac Doctore Schreckenfuchſio Phyſico urbis, exule: quorum ope conjuratio inita d. 21. Novemb. an. Ch. 1586. in tantum vires ſumſit, ut Magiſtratum mutare, Conſulem, Petrum Zieglerum, & Hoſeam Schillingerum urbis Scribam, in carcerem raptos, tormentis excruciare, omnia denique pro lubitu agere, auſi ſint. Sed oppreſſo *gregi parvo*, hoc enim nomine cives bonos ſeditioſis appellare mos erat, auxilio advenientes ex 4. Cantonibus Evangelicis, quibus Glaronenſes ſe junxere, copiæ, Duce Ludov. Erlachio Bernenſi, urbe expugnatâ, pulſis punitiſque tanti facinoris reis, pacem urbi d. 14. Juni an. Ch. 1587. claves Magiſtratui die 7. Auguſt. ejuſdem anni, cuſtodiam tandem portarum civibus reſtituere d. 24. Novemb. an. C. 1588. David Zuingerus Eccleſiaſtes Mulhuſinus. *in hiſt. Sedit. hujus MSCR.* Religioni Reformatæ, ut dictum, cives conſtanter adhærent, quæ ut apud ſe purius doceretur, & ſuperſtites quædam veteris fermenti reliquiæ penitus abolerentur, à Magiſtratu Baſilienſi. Theologum clariſſimum Wolphgangum Mejerum, ad ſemeſtre, eum in finem impetrarunt circa an. C. 1621. Vide in voce *Mejerus*: item Stumpf. *l.* 12. *de Raur. cap.* 35. Simler. *deſcr. Helv.* &c. Diſtat 3. leuc. à Ferreta in Bor. uti à Baſilea in Circ. & à Neoburgo in Occ. Arx ejus diruta à Rodolpho Com. Habſpurgico, dein Imper. ut dictum.

Mülhuſia, urbs Thuringiæ Imperialis, ſatis culta, ad radices montium, juxta amnem Unſtrum *Unſtrut*. 7. ferè mill. Germ. ab Erfordia in Occ. 4. ab Iſenaco, in Sept. Northuſiam verſus, vulgò *Mulhauſen*. Dicta q. *Domus molaris*. Ab Henrico Leone Saxoniæ D. olim direpta eſt. Inclaruit dein Comitiis Imperialibus & bello ruſticano, an. 1525. quo obſeſſa & capta eſt à Principibus, Pfeiſero unà cum ſocio & duce ſuo Muncero, Francuſii poſtea capto & capite mulctato. Sub protectione Electoris Saxoniæ hodie degit. Vide Limnæum Enucl. *lib.* 4. *c.* 37.

Muliadas, fluvius Hiſpaniæ poſt Tagum fluens. Strabo *lib.* 3. ubi Caſaubonus Μύνδας legit.

Mulleraſium, vulgò *Mulleras*, oppidul. mediæ Marchiæ Brandeburg. in limite Luſatiæ infer. vix 2. mill. Germ. à Francofurto, ad Oderam, & dimidio à Spreha fluv. Hic an. 1669. ductum eſt juſſu Elect. Brand. incile, inter Oderam & Spreham, quo lintres ex illa in hanc ducuntur, dein per Havelam in Albim deſcendere poſſunt & viciſſim.

Mullerus Johannes, Theol. & Philol. Tigurinus inſignis. Poſt Eccleſias exteras, Galliæ, Angliæ, Belgii, Germaniæ feliciter luſtratas, in Patria Miniſterio ſacro primùm, dein quoque Profeſſioni Theol. admotus, multijugam eruditionem egregiis ſpeciminibus hactenus edidit teſtatam. Ejus extant, præter *Homilias plurimas, Diſputationes varia Hiſtorico-Philologico-Theologica. Hiſtoria Chriſti & Apoſtolorum: Janua Antiquitatis Eccl. Tomus variarum Orationum. Tomus Epiſtolarum, &c.* Alia ad prælum parata ſunt. Vide ipſiuſmet *Tubam Joelis, p.* 86. *& ſeqq.*

Mullerus, vide *Regiomontanus*.

Mullinus, Scriba Alexandri M. Curt. 8. 56.

Mulona, Æthiopiæ opp. Plin.

Multanum, vulgò *Multan*, caput prov. cognom. ad Indum fluv. media ferè inter Lahorium ad Ort. & Candaharium ad Occ. ſub M. Mogole. Aliàs perampla & probè culta, nunc deficit.

Mulucha, Africæ fluvius Numidiam à Mauritaniâ dividens, Strabo, Plin. 5. 2. Cum opp. cogn. in Maur. Ting.

Mulvia, vulgò quoque *Mulvia*, fluv. Barbariæ, oritur ex Atlante, & auctus aliis, regna Fezzæ & Telenſini ſeparat, dein in mare Medit. abit.

Mumaſtis, urbs Cariæ. Steph.

L. Mummius, homo novus, & ad Conſulatum an. 608. U. C. evectus contra Achæos, jam à Q. Metello ad Thermopylas victos miſſus eſt. Cum quibus, duce Diæo, motus ejus & belli auctore ad Iſthmon conflixit, vicitque. Mox omni Achajâ in deditionem acceptâ, Corinthum ex S. C. diruit, quoniam legatos violaſſent. Thebæ quoque & Chalcis, quæ auxilio fuerant, dirutæ ſunt. Ipſe Mummius ſe abſtinentiſſimum virum geſſit, nec quicquam ex iis opibus, ornamentiſque, quæ prædives Corinthus habuit, in domum ejus pervenit. Sic ferè Livius *lib.* 1. Item Plinius *de Viris illuſtribus*. Acto triumpho, qui ſignis & picturis variis ſpectatiſſimus fuit, *Achaici* nomen tulit. Geſſit poſtea Cenſuram cum P. Scipione Æmiliano; in quo honore cùm lenior viſus eſſet, non dubitavit Scipio pro Roſtris dicere, ſe omnia ex majeſtate

Reip. geſturum fuiſſe, ſi ſibi cives collegam vel dediſſent, vel non dediſſent. Val. Max. 6. 4. Paterculus tam rudem & indoctum fuiſſe tradit, ut captâ Corintho, quum maximorum artificum perfectas manibus tabulas, ac ſtatuas in Italiam portandas locaret, juberet prædici conducentibus, ſi eas perdidiſſent, novas eos reddituros. Scitum eſt quod ſcripſit Strabo *lib* 8. Lucullum cùm Ædem Fortunæ conſtruxiſſet, atque item porticum quandam, ſtatuas, quas Mummius complures habebat, petiviſſe in eum uſum: Nihil minus autem cogitantem ſtatuas conceſſiſſe Mummium, Lucullum verò eas omnes Deæ conſecraſſe, quòd ſciret tum auferri non licere, & tamen miniſtris repetentibus, ut inde tollerent, juſſiſſe, adjecto, etiam ſibi jam nullum illarum uſum eſſe. Quam illius improbitatem & ſtropham quum Mummius æquo animo ferret, omni prorſus amiſſarum ſtatuarum abjectâ curâ, populum longè majore laude & gloriâ Mummium, quàm qui eas Deæ poſuerat, Lucullum celebraſſe. Deceſſit, cùm ære Corinthio & ſignis urbem repleviſſet, non relictâ dote filiæ. Plin. 34. 7. & 37. 3. Florus *lib.* 2. Pauſan. *in Ach.* Vellej. *l.* 1. Appian. *in Lyb.* Aut. Victor. *c.* 60. *de Viris Ill. &c.*

P. Mummius, dexteritate morum valde commendatus eſt, quem C. Publicius ob id dicere ſolebat, cuivis tempori hominem eſſe. Refert id apud Cic. 2. *De Orat.* Cæſar. Ubi quod adjicit ſumtum ex Catone, priorem illo, vel certè ſynchronum fuiſſe arguit. Item Poëta Latinus. Macrob. *Saturn. l.* 1. *c.* 10.

Mummius Lupercus, Legatus duarum legionum hibernis, ſub Hordeonio Flacco. Tac. 4. 18. à militibus cinctus, Civiliq; traditus, inter dona Velledæ, *cap.* 61. in itinere occiſus eſt.

Mummolius, Patricius, Comes Antiſſiodorenſis, victoriis celebris: Dux erat exercituum Guntrani, Burgund. R. filii Clotarii I. Turones & Pictones Chilperico eripuit, qui illis Sigebertum exuerat. Dein Amato, duce copiarum Guntrani à Longobardis in Delphinatu victo, Mummolius hos ſæpius fudit, & Provinciæ Præfectus Saxones fortiter repulit. Paulo pòſt cum Rege ſuo colliſus, ad Gombaldum tranſiit, ſed Convenis captus, occiſus, anno 585. & uxor ejus excruciata tormentis, confeſſa eſt, ingentem theſaurum Avenione maritum recondidiſſe. Greg. Tur. *lib.* 5. 6. 7. Paul. Diac. *l.* 3. *&* 4. Aimon. *l.* 3.

Munatius Gratus, Eques Rom. particeps Piſoni conjurationis in Neronem. Tacit. 15. 50.

Munatius Plancus, Conſul fuit cum C. Silio; poſtea ad ſeditioſum Germanicum exercitum legatus, ac ſuſpectus, quòd auctoritate ejus Senatusconſultum factum eſſet, quo irrita redderentur, quæ per ſeditionem expreſſerant. Idcircò obvii milites eum invadunt, atque in caſtris primæ legionis ſigna & aquilam amplexum trucidare parant, ni aquilifer Calpurnius vim extremam arcuiſſet. Fuit & alius *Munatius*, qui cenſurâ an. U.C. 731. functus fuerat. V. infra.

L. Munatius Plancus, patrem, avum, & proavum eodem prænomine habuit, Orator ac diſcipulus Ciceronis. Militavit ſub Cæſare in Galliâ, cui & in bello civili quum adhæſiſſet, poſt Præturam deſignatus ab illo Conſul, cum D. Bruto Galliam Comatam adminiſtravit. Bello Mutinenſi ſumma de ſe Reip. & Ciceroni pollicitus, ad extremum iis deſertis, cum Antonio & Lepido ſe conjunxit, quoque magis eiſdem & Cæſari gratificaretur, fratrem proſcribi paſſus eſt, Lepidi, qui & ipſe fratrem prodiderat, ſtudioſus imitator. Unde mox illis triumphantibus milites per jocum hunc verſum jactarunt, *De Germanis, non de Gallis triumphant Conſules.* Poſt bellum Peruſinum profectus ad Antonium, quum diu illi & reginæ Cleopatræ ſervilibus obſequiis & aſſentationibus ſe comprobaſſet, inter apparatum Actiaci belli transfugit ad Cæſarem, à quo poſt aliquot annos ad Cenſuram evectus eſt, pluribus etiam honoribus decoratus Cæterùm Plancus idem aliquando in Meviâ Gallâ nuptâ malè audivit. Unde ſutor rogatus ab illo in judicio, quo ſe artificio tueretur, urbanè reſpondit, *Gallam ſe ſubigere*, adulterium per ambiguitatem exprobrans. Illud ſcitum eſt, quod refert Plin. *in Præfatione*, quum diceretur Aſinius Pollio orationes in eum parare, ſed poſt mortem primum edendas, ne reſpondere poſſet, dixiſſe Plancum, *Cum mortuis non niſi larvas luctari.* Quo dicto ſic repercuſſit adverſarios, ut apud eruditos nihil impudentius judicaretur. Deduxit colonias Lugdunum & Rauricam, ut inſcriptio habet Cajetæ: Ejus ſtatua viſitur Baſileæ in Curia, cum inſcr. à B. Rhenano concepta. Meminit quoque ædis Saturni ab ipſo erectæ an refectæ Sueton. Vide *Plancus.*

Munda, opp. Hiſp. Bæticæ, nunc exciſum, adhuc *Munda*, memorabili illo prælio inter Cæſarem, & Pompeji liberos geſto nobilitatum, quo quidem in prælio tanta utrinque edita eſt ſtrages, an. 709. U.C. ut Cæſar victor hoſtes, qui fugâ ſeſe in urbem receperant, obſidens, congeſtis corporibus vallum conſtruxerit. Ceciderunt ex Pompejanis ad 30000. peditum & 5000. equitum. Luc. *l.* 1.

Ultima funeſtâ concurrunt prælia Mundâ.

Silius *lib.* [illegible]

Et Munda Æmathios Italis paritura dolores.

Munda, vel *Weiſſelmunda*, fortalitium Pruſſiæ reg. valde munitum, in apice dextro oſtii, per quod Viſtula in mare Balt. ſe effundit, unde & dicitur. Impedit, quo minus hoſtiles naves Viſtulam ingrediantur. Prope & infra Gedanum.

Munda, fluv. Luſitaniæ. Vide *Monda.*

Mundus, vide *Pandura.*

Munghoa, vulgò *Munghoa*, urbs Junnaniæ, in S.o. prope li[illegible] cum. M. Martinius.

Munichiates, Arabiæ Petrææ urbs. Ptol.

Municipium, vide in *Appendice.*

Munim, nomen viri. 1. Eſdr. 2.

Munitium, urbs Germ. Ptol. *Gottingen*, teſte Villanovano, in Haſſiæ, Saxoniæque confiniis, media inter Mundam ad Meridiem, & Eimbecam ad Bor. Baudrando opp. fuit Cattorum. Quibuſd. eſt *Gottinga*, urbs Duc. Brunſuic. ad Leinam fluv. in confinio Haſſiæ, 3. mill. Germ. à Viſurgi in Ort. 4. ab Embeca in Auſtr. 8 à Northuſia in Occ.

Munſterberga, urbs Sileſiæ, ſub Duce proprio. Cum arce ſplendida, ad Olavum amnem. 7. mill. Germ. ab Uratislavia in Merid. 7. ab Oppolia in Occ. Bohemiam verſus. Vide etiam *Monſterberga.*

Munſterus Sebaſtianus, Ingelheimenſis, Theologus ac Coſmographus præſtantiſſimus, linguæ Hebrææ Chaldææque palingeneſiâ, ejus induſtriâ promotâ, immortale nomen meruit. Hic anno æt. 14. ingenii causâ Heidelbergam miſſus, biennio pòſt Ordinem Minorum de Obſervantia profeſſus eſt. Conradi dein Pellicani famâ permotus, obtinuit, ut anno 1509. illius in Hebraica eruditione, quæ tum rara admodum ac inſolens, audiendi causâ, ad conventum Rubeaquenſem mitteretur. Dein an. 1515. ad Tubingenſes Franciſcanos concedens, Mathematicas artes, ſub Joh. Stoflero Juſtingenſi, perdidicit. Hinc reverſus Heidelbergam, aulicum Ludovici Elect. egit Concionatorem: ibique Lexicon Chaldaicum concinnavit, cum Dictionario Talmudico, & primus Grammaticam Chaldaicam annotavit. Inde Baſileam perveniens, Pellicano in Hebræa cathedra ſucceſſit, & in Schola quoque Theologorum aliquandiu docuit. Obiit tandem, an. Chr. 1552. *Germanus Eſdras Straboq;* in Epitaphio dictus Scripſit, præter jam memorata, Coſmographiam, opus inſigne: *Annotationes item in V.T.* inter Criticos ſacros: *Annotationes Gramm in Proverbia, Matthæi Verſionem cum Annotat. &c.* De hoc Verheiden: *Qui cùm variarum ſcientiarum cognitione, tum verò Mathematicis præclarè imbutus fuit.*

Munus, pro ſeudo militari, apud Marculfum *Formular. lib.* 1. *c.* 12. & Bignonium *in Notis.* Gunterus Poëta Ligurinus:

Si Patris dominum vaſſalli filius acri
Laſerit offenſâ: feſtinet providus illum
Conciliare pater: quod ſi contemnet agendum,
Munere *privetur. Si verò audire monentem*
Filius indomitâ neglexerit aure parentem,
Non erit in feudo ſucceſſor idoneus illo:
Ni prius accenſam Domini placaverit iram.

Munychia, portus Atticæ Piræeo proximus, inter illum ad Occid. & Sunium promunt. ad Ortum, apud Iliſſi fluv. oſtium, antiquum nomen retinens. Ovid. *Met.* 2.

Munychiosq; volans agros, gratamq; Minervæ
Deſpectabat humum. —— ——

A *Munycho* principe nomen habet, qui ibi templum Dianæ extruxit, quæ propterea *Munychia*, & feſta ejus eodem nomine, appellata. Strab. & Plut.

Munychiatis, regio Arabiæ Petrææ. Ptol.

Mura, vulgò *Mury*, locus in Helvetiorum finibus, qui dioec. Conſtantienſi pagoque Argoviæ & Comitatui Roræ attribuitur, cum vett. Cœnobio Abbatiali, vulgò *Mury*. Hadr. Valeſius *Notit. Gall.*

Mura, fluv. Germ. *Muer.* Oritur in dit. Salisburg. dein per Stiriam fluens, ibi Judenburgum, Pontem ad Muram dictum, & Græcium Rachelpurgumque rigat; ac tandem Dravo miſcetur, in ipſo Hungariæ limite.

Muranum, opp. Lucaniæ, nunc *Morano*, caſtrum Calabriæ citer. in confin. Baſilicatæ. Infra Apenninum, 40. mill. paſſ. à Coſentia in Bor. medium inter Sinum Tarent. ad Ort. & mare Tyrrh. ad Occ. 16. utrinque mill.

Muranum, vulgò *Mouraon*, quibuſdam *Moro.* Vide ibi.

Muratum, vulgò *Murat*, opp. Alverniæ ſuper. ad radices Cantalii montis, juxta Alagnonem amnem. 3. leuc. à Floriopoli in Circ. Vide etiam *Moratum.*

Muravia, vulgò *Muravv*, opp. Stiriæ ſup. ad Muram fluv. in confinio dit. Salisburg. 6. mill. Germ. à Judenburgo in Occ. 4. à limite Auſtriæ.

Murbacum, vulgò *Murbach*, opp. Alſatiæ ſuper. cum Monaſter. cujus Abbas Imperii Princeps eſt, fundato à Com. Eberhardo, tempore Theodorici Franc. R. circa annum 724. 2. leuc. à Vogeſo in Ort. 3. à Colmaria, in Afric. uti à Mulhuſia in Circ.

Murbogi, Ptol. pop. Hiſp. Tarrac. quorum urbs *Burgi.* Vide ibi.

Murcia, Dea, quam ita appellabant, quòd præter modum faceret hominem murcidum, i. e. deſidioſum; Cui contraria erat Dea *Strenua*, quæ faciebat homines ſtrenuos. Vide *Murtia.*

Murcia, vulgò quoque ſic, aliàs *Vergilia*, urbs ampla Hiſp. ad Seguram fluv. in planitie peramœna, 3. leuc. ab Oriola, in Occ. 6. à Carthagine nova in Bor. an. 1265. Mauris, qui regnum fundaverant, ejectis, recepta. Caput *regni Murcia*, vulgò *Regno de Murcia*, quod, prov. ſatis parva, ad Mer. Caſtellæ novæ annexum eſt, à

quo

qua terminatur à Sept. uti regno Valentino ab Ort. Granatenſi ab Occ. & mari Mediterr. ſinuque Virgitano à Mer. In illo & Carthago nova. Fuerunt hic aliàs Baſtitani ex parte. Tam abundans hoc regnum omnis generis frugum eſt, ut *horreum Hiſpaniæ* dicatur. Urbs ſedes Epiſcopi, qui tit. Carthagenæ ſibi vindicat. Mariana, Surita, &c.

Murcius collis, dictus eſt Aventinus, à Veneris Murciæ ſacello ibi ſito.

Murcus, alio nomine *Statius*. Speculator, qui cum Sulpicio Floro Piſonem æde Veſtæ protractum, in foribus templi, trucidavit. Tacit. *Hiſt.* 1. 43. Alius eſt apud Cæſarem *lib.* 3. *de Bello Civili cap.* 15. legatus, qui in argenteo denario STATIUS. MURCUS. IMP. deſcriptus eſt.

Murellum, caſtrum Galliæ, prope Toloſam, hinc 3. leuc. ad Garumnam, vulgò *Muret*. Portio habetur jam pridem Comit. Convenarum. Hic Petrus Aragonenſium R. cum Toloſano, Convenico & Fuxenſi Comitibus ac Gaſtone de Bearno, Albigenſium hyperaſpiſtis, à Simone Monfortio victus eſt an. C. 1213. Eſt & è regione Mellenti, interfluente Sequanâ, vicus *Murellæ*, vulgò *les Mureaux*. Vide Hadr. Valeſium *Not. Gall.*

Murena, vel *Muræna*, cognomen viri Romani, ab eo piſce deductum, qui *Muræna* dicitur, pro quo etiam extat Ciceronis oratio. Conſul, renovaverat bellum Mithridaticum, an. 672. U.C. ſed à Sylla ſequenti anno, revocatus, accuſatusque coram Senatu, defenſorem Tullium nactus eſt. Appian. *de bello Mithrid.*

Licinius Varro *Murena*, amicus Auguſti, ejuſdemque inſidiator, & eo nomine oppreſſus.

Muretum, vulgò *Muret*. opp. tractus Convenarum, in Aquit. ad Garumnam. Ibi an. 1213. cæſi Albigenſes à Simone Montfortio, cum Aragonum Rege, Pet. Valcernæus *Hiſt. Albig.* V. *Murellum*

Muretum, locus Aquitaniæ, prov. Lemovicenſis, haud procul à Ratiaſto Lemovicum in Ort. Ubi prima fundamenta jacta Ordinis Grandmontii.

Muretus, vide *Antonius Muretus*.

Murgantia, Samnii opp. Liv. hodie *Morrone*. Opp. amplum, inter Beneventum 16. & Bovianum 11. m.p. in Comit. Moliſio.

Murgentia, vide *Morgantium*.

Murgis, vel *Murgi*, Anton. opp. Hiſp. geminum; unum maritimum in Hiſp. Tarrac. & Bæticæ confin. in ora regni Granatenſis, *Muxacra* hodie, teſtibus Flor. & Marianâ. Alterum opp. Bæticæ, nunc vicus regni Granatenſis, *Murga*, teſte Marianâ Sed Cluſio eſt *Murcia*, urbs regni Murcienſis caput. Baudrando *Murgis* opp. eſt Turdulorum, in Hiſp. Bæt. nunc *Muxacra*; in ora maris Mediterr. ferè 3. leuc. a limite regni Murciæ, 6. à Charidemo prom. in Cæc. Cum caſtro ſatis munito.

Muritium, caſtrum Galliæ ad fluv. Lupam *Loin*, in pago Waſtinenſi, diœceſique Senonica, vulgò *Moret*. Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Muris, Herod. *Marris* Ptol. vide ibi.

Murocincta, opp. munitum, Comiti Princ. Auriaco parens, in dit. Colonienſi inſertum; *Mers* incolis, *Meurs* Gallis: Vix 1. leuc. à Rheno, 9 à Colonia Agrip. in Bor. 3. à Geldria urbe in Eur. 1. à limite Duc Clivenſis.

Murocla, urbs Pannoniæ ſuperioris. Ptol. *Muera* Lazio. Aliis eſt *Mureck* opp. Stiriæ inf ad Muram fluv. 3. leuc. à Græcio in Eur. Rackelburgum verſus, à quo 4. leuc. abeſt.

Murotriges, vide *Durotriges*.

Murranus, priſcus Latinorum Rex, à quo poſtea omnes Latini Reges *Murrani* dicti.

Murrhanus, fuit quiſpiam, qui de generis nobilitate apud Virg. *Æn.* 12 gloriabatur,

Murrhanum hic atavos, & avorum antiqua ſonantem
Nomina, per regesq; actum genus omne Latinos,
Præcipitem ſcopulo, atq; ingentis turbine ſaxi
Excutit. ——

Murſa, urbs Joniæ, ab Adriano condita Steph. Item urbs Pannoniæ inferioris. *Murſia* Ptol. nunc opp. Epiſc. Hungariæ, *Eſſeck*, ſive *Ezeck* Lazio, ad Dravum fluv.

Murſa, Galliæ caſtellum, 3. dier. itinere à Lugduno, ubi Magnentius à Conſtantino victus eſt, poſtquam apud *Murſam* prius, Pannoniæ infer. civitatem, atroci jam prælio ſuperatus eſſet. Eutr. Socr. Sozom. Quid nunc ſit non conſtat. Baudr. Valeſio videtur locus *la Mure*, in Delphinatu, 25. leuc. ab urbe Lugduno, *Not. Gall.*

Murſella, opp. erat Pannoniæ ſup. inter Sabariam 22. & Arabonem 10. m. p. Anton Itiner.

Murta, vulgò *la Murta*, celebre Monaſterium Hieronymitanorum, in Catalonia, haud procul à Barcinone.

Murta, fluv. Lotharingiæ, *la Meurte*. Oritur ex Vogeſo Nanceſumque rigat, & in Moſellam ſe exonerat, 3. leuc. ſupra Muſſipontem.

Murtena, caſtrum Burgundiæ, quod Odo Princeps Gallicæ Campaniæ, captum, præſidio firmaſſe, an. Chr. 1032. legitur apud Hermannum Contr. *in Chron.* Fruſtra ſequente anno obſeſſum à Conrado Imp. cùm Geneva & pleraque Burgundia recepta eſſet. Vulgò *Murte*, Gall. *Morat*, hodie opp. Helvetiæ, non longè à Friburgo & Berna, Caroli Burgundi clade nobilis. Hinc lacui nomen. Vide Hadr. Valeſium *Not Gall.* & ſupra in voce *Moratum*.

Murthlacum, vulgò *Murthlay*, urbs Epiſc. Marriæ, nunc exciſa. In Scotia.

Murtia, Veneris cognomentum, à *Myrto*, arbuſcula illi ſacra, impoſitum, unde primum *Myrtia* dicta eſt, & deinde corrupto nomine *Murtia*. Plin 15. 29 *Murcea* Feſto. Vide Varr. *de L. L.* l. 4. Dempſtero malè confunditur cum Venere; diciturque illi à *murcis*, i.e. ignavis. Dicti autem vett. ſunt *murci*, i. mutili, qui pollicem ſibi præſcindebant, ut ad militiam eſſent inepti. Ei ſacellum erat ſub monte Aventino, qui antea *Murcus*: Conſulantur Tertull. *de Spectac.* & Joſ. Scaliger *Caſtig. in Feſtum*.

Murſen, opp. Africæ propr. Ptol.

Murum, Ant. *Mur* Tſchudo, *Caſtel Mur* Simlero, vicus Rhætorum, inter Clavennam ad Mer. 12. & Tinnetionem in Cæc. ac Bor. 16. m. p. Curiam verſus. Sed *Mur* Tſchudo in *Bregentz*, tractu eſt.

Murus, urbec. Baſilicatæ, in confin. Principatus cit. prope Apenninum, Epiſc. ſub Arch. Compſano, 12. m. p. à Compſa in Eur. 14. à Marſico in Boream, 20. ab Acheruntia in Occaſum. Dicitur in dies. *Muro*.

Murus Adriani, & Antonini: Item *Murus* Britannicus, vide *Murus Picticus*.

Murus Cæſaris. *A lacu Lemanno, quem Rhodanus influit, ad montem Juram, qui fines Sequanorum ab Helvetiis dividit, m. p. 10.* (ita legi vult Cluverius) *murum in altitudinem pedum ſedecim foſſamq;* ſe perduxiſſe, memorat Cæſar. Hunc, prope Genevam, non longè ab Rhodani è lacu effluxu ad montem Juram, quidam: Gaudardus, inter ipſam urbem, Genevam, & ipſos Helvetios, incipiendo paulo ſupra urbem verſus locum in radice montis, ubi vicus *Jornan*, & pergendo per Gayenſis territorii medium, extructum fuiſſe autumat, ad Helvetios intra ſuos fines coërcendos. Nonnulli murum uſque ad Virginis Caſtrum extendunt. In hoc tria miratur Plantinus, longitudinem, firmitatem (foſſis enim variiſque caſtellis egregiè munitus erat) & temporis in eo extruendo brevitatem, *in Helvetia Antiqua & Nova*. Ejus non obſtructa ſe vidiſſe veſtigia, refert Merula *part. 2. lib. 3. cap.* 43.

Murus Hexamilus, 5. milliarium, in Iſthmo Corinthiaco excitatus, ut Moream ab invaſione ſecuram præſtaret, deſtructus eſt ab Amurathe Turc. Imp. Hunc dein repararunt Veneti an. C. 1453. Sed iterum poſteà à Turcis occupatus ac deſtructus eſt. Becmanus *Hiſt. Orbis Terr. c. 6. ſect. 6. §.* 6.

Murus Picticus, antiquus ultimuſque Imper. Rom. limes. Primò ex ceſpitibus & ſtipitibus ab Hadriano factus, per 80000. paſſuum, quò ſic Barbaros à Romanis diſcluderet, circa an. Ch. 117. Vulgò *The Picts Wall*. Poſt hunc Antoninus Pius, Britannis per Lollium Urbicum legatum devictis, alio *Muro* ceſpititio ducto Barbaros Caledonios ſubmovit, circa an. Chr. 144. Poſt à Severo Imp. 3. ante obitum anno, qui Chriſtianæ æræ 208. fuit, ubi *Murus* Adriani erat, è lapide multò jam munitior conſtructus, per Continentem, à mari Germ. ad mare Hibern. perductus fuit; longit. 60000. paſſ. Carauſius, qui an Ch. 285. ſub Diocletiano & Maximiano Hercule, inſulæ Imperium nactus eſt, aliquibus in locis collapſum, inter fretum Dunbritannicum atque Edenburgicum reædificavit, opus adeò celebre, ut inde *Britannicus* dictus ſit. Tandem Imperio jam devergente, à Valentiniano III. circa an. Ch. 426. è ſolido ſaxo 8. pedum latitudine & 12. altitudine, à *Boulneſſe* prope Itunæ ſinum in Occ. inchoatus, perpetuo tractu ad Tinæ oſtium in Orientem ductus eſt, & linea maxima ex parte directa per montes vaſtos aſcenſu & deſcenſu, ſuper præruptas rupes & excelſos colles procurrens, 100. m. p. ferè longitudine collegit: Cujus ductus multis in locis etiamnum extat, in Cumbria & Northumbria, ſolis tantùm pinnis nudatus. In eo crebræ turres ſpeculatoriæ 1000. p. inter ſe diſtantes exſtructæ erant, in quibus milites, ad tutandos ab hoſtilibus excurſionibus fines, excubarent. J. Speedus. Hunc Scoti Pictique, circa an. C. 431. cuſtodibus deturbatis perrupere, horribili intra murum habitantium ſtrage editâ: quâ in re Scotorum Albienſium Hiſtorici ſtrenuam Grimi cujuſdam operam prædicant, à quo perfoſſus ille murus *Grahamsdike* vel *Grimeſdike* appellationem hodieque retinet. Vide etiam Bedam, Buchananum *lib* 4. &c.

Murus Sinicus, audax induſtriæ opulentiæque humanæ miraculum, à Xio Imper. Cinæ familiæ auctore, extructus. Hic, totâ Sinâ ſubactâ Tartaros graviter afflixit, quorum in poſterum irruptiones repreſſurus, murum hunc condere aggreſſus eſt, anno Imper. 22. ante C.N. 215. abſolvitque annis 5. tantâ operis ſoliditate & firmitate, ex meris ſc. ſilicibus lapidibuſque, compactum, ut ſicubi clavus infigi per lapidum commiſſuras poſſet, morte luerent, qui illam partem fabricaſſent. Navibus, quæ crudi ferri maſſis plenæ, demerſis fundamenti loco, innixus, quatuor provincias ambitu ſuo cingit, 300. mill. longus à ſinu maris, in quem *Yalo* fluv. ex Tartaria Orient. influit, uſque ad *Kin* civitatis montes, prope Crocei ripas, nuſquam interruptâ ſerie, præterquam ad Boreales partes urbis *Siven* provinciæ Pekingiæ, ubi exiguum ſpatium tenent horridi & inacceſſi montes, qui firmiſſimum murum nectunt. Ibidem Croceum fluv. ad *Se* fauces, uti & reliqua flumina minora alicubi, arcubus hinc inde fornicibuſque ſuperſtructis, ad inſtar pontis admittit: Cætera totus ſibi conſtans ac ferè

uniformis, non per planitiem modò, quæ in his partibus rarior eſt, ſed & quà ipſos montes tranſcendit. Certis intervallis turres habet & portas, illiſque vicina caſtella munitiſſima, tum ad muri cuſtodiam, tum ad militum habitationem aptè diſpoſita: Habuit enim ibi aluitque, qua longè ab Ortu in Occ patet, ad ejus cuſtodiam Sinicus Imper. decies centena millia militum. Altitudo 30. Sinenſium cubitorum eſt, latitudo 12. & ſæpius 15. Ad ſinum maris, in regionis *Leaotung* ultimis finibus, quà in Sept. vergit Corea peninſ. ubi illius initium per aliquot ſtadia aquas ſubit, aſſurgens Occ. verſus & *Leaotung* regionem, mox excurrit ad *Peking*, inde Xanſiam & Xenſiam provincias munit, non rectà ſemper progrediens, ſed quandoque, pro vario locorum ſitu, deflectens, reliqua ad Oceanum uſque montes Damaſii claudunt. Dignum omni admiratione muri robur eſt, ferè ſine labe aut noxa, contra tot temporum injurias perſiſtentis. Sed negligentior ejus cuſtodia, tandem ex cauſis fuit Sinici Imperii à Tartaris noſtro ſeculo everſi. Vide Adam. Preyelium *Sina & Europa cap.* 3. & infra in voce *Sinarum regio.*

Mus Ponticus, Gall. *Hermine*, Ordo Eq. de Britannia, inſtitutus an reſtauratus à Johanne V. Brit. Duce, circa an. C. 1365. His torques aureus maculis diſtinctus, Symbolum *A ma Vie.* Sammarthanus.

Muſa, Latinè *veſtigatio*, ſeu *inquiſitio* dicitur. Sic enim Phornutus in *lib. de Nat. Deorum.* Καλῦνται δὲ Μοῦσαι ἀπὸ τῆς μώσεως ὅ ἐστι ζητήσεως. Eò quoque alludit Theognis, ubi ait,

Χρὴ Μουσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον εἴ τι περισσὸν
Εἰδείη σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέθειν,
Ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύειν. ——

Sunt qui à convenientiâ, ſeu nexu diſciplinarum, & encyclopædiâ *Muſas* quaſi ὁμοούσας dictas putent. Euſeb. *de Præp. Evang.* à μυεῖν *Muſa* nomen deducit, id ſignificat *inſtituo, inſtruo.* Scal. *Poët.* 1, 2. ἀπὸ τοῦ μαίεσθαι, quòd iis inventio tribuatur, Platonem ſecutus deducit. Dan. Heinſius *in Ariſtarcho ſacro*, ab Ebræo *Muſar*, quod diſciplinam ſignificat, derivat. Muſas autem Poëtæ *Jovis*, i. e. intellectus, & *Memoriæ* filias fecerunt. His enim rebus eruditio conſtat. Muſarum autem nomine omnes artes liberales continentur; quippe quæ ab iis inventæ creditæ ſunt. Plut. *Symp.* 8. 14. Hinc Cicero Muſas *humanitatem, & literas,* interpretatur *in Tuſcul. Qu. & Orat. pro Archiâ.* Gell. 9. 3. *A liberali tamen Muſâ, & à ſtudiis humanitatis nunquam abfuit.* Idem. *Ejuſdem Muſâ*, id eſt, ſtudii ſeu diſciplinæ. *Muſam Platonis* pro Philoſophiâ Boëthius dixit *lib.* 3. *Metr.* 11. *& lib.* 1. *Proſâ* 1. *Poëticas Muſas* ad differentiam aliarum dixit, de quo & Barthius *Adverſ.* 6. 20. Præcipuè tamen *Muſarum* voce *Poëſis* & *Muſica* deſignabantur. His enim artibus primùm omnium pueri imbuebantur. Hinc *Amuſos*, i. e. imperitus Muſicæ apud Vitruvium, & *amuſia* pro imperitiâ canendi Varroni dicitur. Vulgò ſedem Muſarum Helicona, Parnaſſumque montes conſtituunt. Virgil. *Georg.* 3.

Aonio rediens deducam vertice Muſas.

Sed in cœlo Heſiodus locat, itemque Horatius *lib.* 3. *Od.* 4.

Deſcende cælo & dic age tibiâ,
Regina longum Calliope melos.

Vide Macrob. *in Somn. Scip.* 2. 3. ubi & *Sirenas* appellat. Lesbo autem, ſi Myrſilo Lesbio audimus, novem Muſas debemus; ita quidem ex eo refert Clem Alex. *in Protreptico*; vide *Megaclo.* Cicero *lib.* 3. *De N. Deorum*, de Muſis ſcribit: *Jam Muſæ primæ quatuor natæ Jove altero, Thelxiope, Mneme, Aœde, Melete. Secundæ Jove tertio & Mnemoſyne procreatæ novem. Tertiæ Jove tertio Pierio natæ & Antiopa, quas Pieridas poetæ vocant, eodem numero, quo proximè ſuperiores.* Aliqui tamen Cœli & Terræ filias dixerunt, ut Alcmæon & Phurnutus. unde & Pindarus alicubi Muſam οὐρανοῦ θυγατέρα vocat. Muſarum epitheta ſunt *Camœnæ, Heliconiades, Parnaſſides, Aonides, Pierides, Pegaſides, Aganippides, Theſpiades, Libethrides, Caſtalides*, &c. Vide Lilium Gyrald *Syntag. de Muſis.*

Muſa, vide *Æmilia.*

Muſæum, locus circa Olympum in Macedoniâ Steph.

Viri illuſtres.

Muſæus, tres ejus nominis commemorat Suidas, unum Eleuſinium, Antiphemi filium, verſificatorem, diſcipulum Orphei, qui ſcripſit Ὑποθήκας, i. e. vitæ præcepta, ad Eumolpum filium, verſuum ferè 4. millibus. Alterum Thebanum Thamiræ filium, Trojani belli tempore, qui poëta etiam fuit, ſcripſitque Lyricos verſus, & cantica. Tertium Epheſium item verſificatorem, qui tempore fuit Eumenis & Attali Pergami regum, ſcripſitque res Pergamenſes, præterea Perſeidos libros decem. Muſæum verò, qui amores Leandri & Herûs conſcripſit, Cæſar Scaliger (at quantus vir!) in ſuis de Poëtica libris Homero præmiſit, quia hunc putaret eſſe illum, cujus à Virgilio fit mentio *Æn* 6.

Muſæum ante omnes. ——

Sed nihil manifeſtius, quàm hunc vixiſſe ſub Auguſtis, & quidem poſt quartum ſeculum. Itaque in vett. libb. dicitur Μουσαῖος ὁ γραμματικός. Vide Voſſ. *de Hiſt. Gr.*

Muſæus, fil. Lunæ & Eumolpi, ſcripſit de remediis morborum & Oraculis, Ariſtoph. *in Ran. Act.* 4. *ſc.* 2.

Muſæus, Auctor Græcus, de Iſthmis ſcripſit. Suid. Item Poëta Latinus, impudicus. Vide Martial *l.* 12. *ep.* 93.

Muſæi pathicìſſimos libellos,
Qui certant Sybariticis libellis, &c.

Muſæus, Presbyter Maſſilienſis, ſec. 5. à Venerio & Euſtathio Epiſcopis magni habitus: illius ſuaſu compoſuit lectiones, quæ Feſtis annuis convenientes, in Eccleſia cantarentur: hujus verò hortatu, tractatum de Sacramentis elaboravit. In Scripturis ſacris verſatiſſimus, obiit ſub Leone & Majorano Impp. circa an. 459. Gennad. *de Viris Ill.*

Muſæus, fluv. Myſiæ infer. In quo S Sabas ſubmerſus eſt.

Muſagores, Plin. 1. Melæ, tres ſcopuli, in ora Auſtr. Cretæ, ante Criumetopon prom.

Muſanus, Scriptor Eccl. ſub Antonino Vero, ſcripſit contra fideles quoſdam, qui Encratitarum opiniones amplexi erant. Qui liber commendatur, ab Hieron *l.* 1. *de Script. Eccl.*

Muſarni, pop. Italiæ antiquiſſimi, à Libyco Hercule conditi.

Muſca, Poëtria lyrica, quæ epigrammata & odas conſcripſit. Cæl. Rhod. 8. 1.

Muſcanda, urbs Antiochianæ, in Cappadocia. Ptol.

Muſcaria, urbs Hiſp. Tarrac. in Vaſconibus. Id.

Muſchianus, Conſul cum Paulo, an. U. C. 1320.

Muſciacum, vetus Galliæ locus, ad fluv. Tarnim in Cadurcis, priſco Monaſterio illuſtris, vulgò *Moiſſac.* Caſtrum fuit, ad Comitem olim Toloſæ pertinens: Monaſterium verò aut reparatum eſt, aut recens extructum à Ludovico Pio, Vide Hadr. Valeſium *Notit. Gall.*

Muſculus Wolfgangus, Duſanus, Theologus Bernenſis. Eſt autem Duſa opp. Lotharingiæ, ſalinis percelebre. Ejus extant *Commentarii in Geneſin, Pſalmos, Eſajam, Matthæum, Johannem, ad Romanos, Utr. ad Corinthios, ad Galatas, Epheſios, Philippenſes, Coloſſenſes, utramq; ad Theſſ. In pr. ad Timotheum*, 9 *tomis fol. Baſileæ variis vicibus editi.* Obiit Bernæ, A. C. 1563. æt. 66. Vide Melch. Adami *in Vitis Theol. Germ.* De eo Jac. Verheiden, *in Effig. Profeſſ. Labore*, inquit, *ſtudio ac induſtriâ, ſacrarum item literarum cognitione clariſſimus evaſit.*

Muſi, filius Merari filii Levi, Exod. 6.

Muſica, vide *Hymnorum genera.*

Muſicani terra, quam Strabo totius Indiæ Auſtraliſſimam ponit. Erit ergo ea quæ hodie *Malaca* vocatur. At idem eam paulo inferius ad Pantalenam inſulam (hæc ad Indi oſtia eſt) ponit. Cui ſententiæ etiam Arrianus *lib.* 5. & Diodorus *lib.* 17. ſubſcribunt. Meminit eorum Qu. Curtius.

Muſio, primus eſt amnis poſt Cumerum promontorium, ut ſcribit Blondus, qui eum ad oſtia *Aſpidum* vocari addit, utrumque fortè recens eſt.

Muſiſtratum, Polybio, aut potius *Myttiſtratum*, *Mutuſtratum* Plinius ſcribit, Siciliæ urbs eſt, quam Fazellus & Aretius *Maſtreſa* vocant. Hos eoſdem eſſe cum *Ameſtratinis*, quorum Cic. *in Verrem* meminit, ait Aretius, ſed negat Hermolaus. *Mytiſerata* habet Steph. urbs Siciliæ.

Muſivum, ſeu *Muſeacum*, Plin. picturæ genus, quâ extare aliàs videntur formæ & imagines, aliàs autem deprimi. Gregor. Turon. *lib.* 5 *cap* 45. *Eccleſiam*, inquit, *fabricavit, quam columnis fulcivit, variavit marmore*, Muſivo *depinxit.* Vide Henr. Spelmannum *Gloſſar. Archæol.*

Muslubium, urbs Mauritaniæ Cæſ. inter Salden & Chobata. Anton.

Muſolani, Africæ pop. à Coſſo duce exercitûs Octavii Cæſaris victi. Oroſius *lib.* 6. *cap.* 21.

Muſonius, Philoſophus non incelebris, de quo vide Gellium *lib.* 16. *cap.* 1. Amicus erat Apollonii Thyanæi, ſub finem 1 & initium 2. ſeculi. Extant utriuſque Epiſtolæ. Suid. qui etiam alterius Muſonii meminit. Vide Geſner. *in Bibl.*

Muſonius, Vulſiniis in Etruriâ natus, equeſtris ordinis, ſtudium Philoſophiæ & placita Stoicorum æmulatus eſt. Nomina illi *C. Muſonius Rufus.* Supervixit ad imperium Veſpaſiani. Philoſtratus *lib.* 7. cum in Gyarum inſulam projectum à Nerone ſcripſit. Vide Tacit. *Hiſt.* 3. *cap.* 81.

Muſopalla, urbs Indiæ, intra Gangem. Nunc fortè *Viſapur*, caput regni Decani, in tractu *Cuncam*, ubi perſæpe regia ſedes, ad Mandovam fluv. 5. leuc. Hiſp. à Goa in Cæc.

Muſſe, urbs Africæ propr. ad Cinyphum fluv. Ptol.

Muſſidanum, opp. Petrocorii, ad Illam fluv. 5. leuc. infra Petrocorium urb. in Occ. 4. à Bergeraco in Bor. aliàs munitum. *Muſſidan* vulgò.

Muſſipontum, opp. Lotharingiæ, ad Moſellam fluv. Quibuſd. *Pons Camaſonis.* Cum Academia, 5. leuc. à Nancejo in Bor. verſus Mediomatrices, ferè 2. à Nomenio in Occ. 5. à Tullo in Cæc. 6. à Fano S. Michaëlis in Ort. Aliàs munitum. 18. leuc. à Moſomio urbe Campaniæ, in Eur. Vulgò *Pont à Mouſſon.*

Muſtapha, Turcarum Imp. fil. Mahometis III. è carcere à Janitzaris extractus, fratri Achmeti III. ſurrogatus eſt. An. 1622. Poſtridie nepotem ſuum Oſmanem è medio ſuſtulit, poſt imperium unius anni & paucorum menſium, denuo in perpetuum carcerem compactus. An. 1623. Amurathe Oſmanis fratre illi ſuffecto.

Muta-

Muſtela, vir qui Ciceronem plurimùm dilexit, ut ipſe ad Atticum, 12. Alius, gladiator. Cic. *Philip.* 2.

Muſti, urbs Africæ mediterr. Epiſc. olim, ſub Arch. Carthag. ad Bagradam fluv. 20. m. p. ab Aſſuro, Carthaginem verſus 88. à Sicca 32. à Cirta 198. in Ort. à Laribus 30. Anton.

Muta, Dea apud Rom. cujus ſacra feralia incidebant in 12. Kal Martii. V. de Thom. Dempſterum *Antiq. Rom. lib.* 4. *c.* 4.

Mutala & *Mutalaſca*, pag. Cappadociæ, Cæſareæ finitimus

Muthi, Thebaidis in Ægypto urbs. Anton. *Mutheos* in libro Notitiæ

Mutia, Cæſaris uxor, à Clodio amata. Vide Suet. in *Julio*: item nomen legis, quæ à L. Licinio Craſſo & Q. Mutio Scævola Pontif. M. Coſſ. an. 658. U.C. de peregrinis lata belli Italici, quod triennio pòſt exortum eſt, cauſa fuit. Vide Ciceron 3. *de Offic pro Balbo.* Thom. Dempſt. *Antiq. Rom. lib.* 8. *cap.* 2.

Mutia lex. quæ & *Licinia*, à *Q. Mutio* Scævola Pont. Max & L. Licinio Craſſo Coſſ. an 658. U. C. lata, Claudiæ primùm, dein Papiæ legis tenorem renovavit, jubens, *ut in ſua quisq; civitatis jus redigeretur.* Vide ſupra.

Mutialis collis, pars collis Quirinalis, unius ex ſeptem montibus, in quibus Roma condita. Ejus reliquæ partes ſunt Salutaris & Latiaris, Thom. Dempſterus, *Antiq. Rom. lib.* 1. *c.* 6.

Mutianus, diſcipulus Chryſoſtomi, Commentarios hujus in Epiſtolas Paulinas, aliaque quædam Latinè vertit. Geſner. *in Biblioth.*

Muticenſes, pop Siciliæ. Vide *Motuca*.

Mutilia Priſca, intima Liviæ Auguſtæ ejusque in animo valida, per quam, ſubornato tamen ejus adultero Q. Julio Poſthumo, Sejanus Liviam ſuapte naturâ potentiæ anxiam, inſociabilem nurui Agrippinæ effecit. Tacit. *l.* 4. *c.* 12.

Mutiliana, caſtellum in Rheni ripa, à Camillo Sachino, qui Parmenſi Duci in Belgio militaverat, excitum, egregio ſitu: utque creditur, in ipſis Aſciburgii veſtigiis: nomine patriæ, in Parmenſi ſolo, indito. Hoc paulo pòſt an. 1597. à Mauritio Principe deletum eſt, irriſâ multùm hominis Itali arrogantiâ, qui *fundatam animi virtute, & inexpugnabilem arcem*, inſcripſerat. Grotius *Hiſtoriarum lib.* 6.

Mutilum, opp. Gall. Togatæ in viâ Æmiliâ, ſive Romandiola, non obſcurum *Mutila* Julio Obſequenti; hodie *Mutigliano* Blondo. *Mediana* Leandro. Baudrando *Modigliana*. oppidul. in colle, juxta Marzanam torrentem, in ea parte Romandiolæ, quæ M. Duci Hetruriæ ſubeſt, in confinio dit. Pontif. 10. mill in Atr. à Foro Livii 13. à Britinorio in Occ.

Mutina, civitas Gall. Ciſalpinæ in Flaminiâ, inter Regium Lepidi, & Bononiam, fontibus abundans, ut & porticibus fornicibusque, ſed vicis arcta, Strabo. Colonia Romanorum, in quâ Antonius D. Brutum obſedit, quam tamen Hirtius & Panſa Conſules, victo Antonio, liberarunt an. 710 U.C. Sub Gothis Longobardisq; deſtructa, reparata eſt, imperantibus Caroli M. filiis. Hic Concil. an. 973. ad lites inter quoſdam Germ. Principes componendas, habitum. Ptolemæo *Mutina* Latinâ formatione, reliquis verò Græcis omnibus *Mutina*, excepto uno Polybio, apud quem fortè rectius *Mutina*, quippe brevem eam ſyllabam fuiſſe habitam patet ex poëtis. Ovid. *Met.* 15.

—— Mutina pacem
Victa petent Mutina, Pharſalia ſentiet illum.

Lucanus *lib.* 1.

Hu, Cæſar. Peruſina fames, Mutinaq; labores
Accedant fatis.——

Silius *lib.* 8.

Certavit Mutina quaſſata Placentia bello.

Martialis 3. 58.

Fullo dedit Mutina, nunc ubi campo dabit.

Vide Plin. 2. 83. *Modena* hodie dicitur incolis, *Modene* Gallis. Urbs munita intra paludes, cum arce recenti. Epiſc. ſub Arch. Ravennate, ſedes Ducum ex familia Ateſtina; prope Seciam fl. Caput

Mutinenſis Duc. an. 1460. erecti, incolis *Ducato di Modena* ſeu *il Modeneſe*, Gallis *le Modenois*; qui prov. eſt Longobardiæ, ſub Duce propr. ex Ateſtina familia: Cui etiam ſubſunt Duc. Regienſis, Princip. Carpenſis & Corregienſis, dominium Saxuolenſe, Frimiana & Grafiniana, maj. ex parte. Terminatur Status ex his conflatus, Ital. *Il Modeneſe*, vel *lo Stato di Modena*, à Sept. Duc. Mantuano & Mirandulano, ab Ortu Bononienſi agro dit. Pontif à Merid. ditione M. Ducis, ab Occ. Parmenſi Duc. Ditio autem Mutinenſis extenditur à Sept. in Merid. ad 60. mill. ab Ortu in Occ. ad 45. circiter, & aliàs ſuberat Duci Ferrariæ, ex eadem gente Eſtenſi. Sed Princip. Corregienſis haud pridem factus eſt juris Mutinenſis, antea ſub Principe proprio. Terra omnium rerum, ingeniorum inprimis, fœcundiſſima. Strabo *l.* 5. Plin. *lib.* 3. Mela *lib* 2. Tacit. *hiſt. lib.* 17. Appian. *de bell Civ. l.* 3. & 5. Leand. Alberti *deſcr. Italia.* Origo *Mutinenſium* Principum hæc. Azo Ateſtinus ſeu Eſtenſis, ductâ Cunigunde, Welfi ſeu Guelphi III. Bavariæ Duc. ſorore, Welficum nomen & jus in ſuam gentem intulit. Eum quidam ex Cajo Actio, qui ex Romanis civis Ateſtinus fuerit, circa an. C. 390. ortum per Majores habuiſſe dicunt: alii Hugonis M. Tuſciæ filium, Lotharii I. Imper. trinepotem, ſicque è Caroli M. ſanguine oriundum, credunt. Horum quidquid ſit, certum eſt, Azonis conſanguineos non obſcuræ in Italia conditionis fuiſſe. Ex eadem enim proſapia orti Theobaldus, & fil. Bonifacius Regii Lepidi, Parmæ, Lucæ, Ferrariæ & Mantuæ Marchiones: quorum hic pater fuit Mathildis, à qua *Patrimonium Petri.* Ipſe Azo ſecutus in Germaniam Conradum II. & Henr. III. Auguſtos, ibi Cunigundem, Guelforum priorum hæredem, & poſt illam, Juditam Conradi II. Imp. filiam duxit: ex hac pater Azonis II. Eſtenſis ſeu Ateſtini Marchionis, à quo longâ ſerie reliqui Marchiones, qui, præter Ateſten, Genuam, Mediolanum, Anconam, Veronam, Ferrariam, Mantuam, Mutinam, Regium & alia, diverſis temporibus, tenuere, deſcendunt. Ex his Hercules I. Dux Ferrariæ creatus, novo titulo domum auxit, qui ad pronepotem Alfonſum II. duravit: hoc A. C. 1597. ſine maſculis hæredibus extincto, ſucceſſionem ſibi deberi prætendit, ejuſdem patruelis Cæſar Ateſtinus. Sed quòd hujus pater Alfonſus ex vilis fœminæ contubernio ab Alfonſo I. Duce ſuſceptus diceretur, à Pontifice eâ excluſus, Imperialia tantùm feuda, Mutinæ, Regii Lepidi & Carporum obtinuit, Vid. Thuan. *Hiſtor. libr.* 19. Ab hoc moderni Ateſtini & Duces Mutinæ derivantur.

Mutinenſis Ducatus urbes:

Brixellum, *Briſello.*
Carpum, *Carpi.*
Caſtrum novum Grafinianum, *Caſtel novo di Grafagnana.*
Corregium, *Corregio.*
Finarium, *Finale di Modena.*
Mutina, *Modena.*
Regium Lepidi, *Regio.*

Mutinus, ſive *Mutunus*, Deus Romanis dicebatur, qui Priapus Græcis, ſuper cujus pudendis nupta ſedere jubebatur, ut ejus pudicitiam Deus prior delibaſſe videretur. Lactantius 1. 20. Arnobius *libr.* 4. Auguſt. *de Civit. Dei* 4. 9. & 6. 9. à *mutone*, membro virili. Malè *Mutenus* dicitur.

Mutiſtratus, vide *Ameſtratus*.

Mutius Cordus, nobilis Romanus, qui acceptâ poteſtate à Senatu, in caſtra Porſenæ regis, tum temporis Romanos obſidentis, ſolus intravit, eo animo, ut regem occideret; ſed cùm regem non cognoſceret, unum ex purpuratis pro rege occidit. Propter quod comprehenſus, & ad regem perductus eſt: qui cùm extrema ſupplicia ei comminaretur, Mutius injectâ in focum dexterâ, ſponte ſibi eam exuſſit: partim ut eo ſpecimine doceret, ſe vel exquiſitiſſima ſupplicia facilè poſſe contemnere; partim ut pœnam eam à dexterâ ſuâ exigeret, quæ, in cæde aberrans, ſatellitem purpuratum pro rege occidiſſet. Hinc poſtea *Scævola* cognomen traxit, quòd ſiniſtrâ manu pro dextrâ uteretur. Σκαιὰν enim Græci *ſiniſtram* vocant. Admiratus itaque hominis fortitudinem Porſena, liberum eum dimiſit. Cujus beneficii nomine cùm regi gratiæ aliquid vellet rependere, indicavit illi 300. juvenes ſimili modo in eum conjuraſſe. Quare territus Porſena, acceptis obſidibus, bellum pace mutavit. Martialis 1. 21.

Cùm peteret regem decepta ſatellite dextra,
Injecit ſacris ſe peritura focis.
Sed tam ſæva pius miracula non tulit hoſtis,
Et raptum flammis juſſit abire virum.
Urere quam potuit contempto Mutius igne,
Hanc ſpectare manum Porſena non potuit.
Major decepta fama eſt & gloria dextra,
Si non erraſſet, fecerat illa minus.

Idem *l.* 8. *Epigr.* 30. De ſpectaculo Scævolæ,

Qui nunc Cæſarea luſus ſpectatur arena,
Temporibus Bruti gloria ſumma fuit.
Aſpicis, ut teneat flammas, pœnâq; fruatur
Fortis, & attonito regnet in igne manus.
Ipſe ſui ſpectator adeſt, & nobile dextra
Funus amat: totis paſcitur illa ſacris.
Quòd niſi rapta foret nolenti pœna, parabat
Sævior in laſſos ire ſiniſtra focos.
Scire piget poſt tale decus, quid fecerit ante:
Quam vidi ſatis eſt hanc mihi noſſe manum.

Quod Mutii facinus hic laudat, alibi elevat, *l.* 10. *Epigr.* 25.

In matutinâ nuper ſpectatus arenâ
Mutius, impoſuit qui ſua membra focis,
Si patiens, fortisq; tibi, duruſq; videtur,
Abderitanæ pectora plebis habes.
Nam cùm dicatur tunica præſente moleſtâ;
Ure manum: plus eſt dicere: Non facio.

Vide Flor. 1. 10. Livium, *l.* 2. Dionyſ. Halic. Val. Max. *l.* 3. Aurel. Vict. *de Viris Ill. cap.* 12. &c. Fuerunt præterea alii *Mutii*, vel *Mucii*, quorum hiſtoriam multis proſequitur Raphael Volaterranus *l.* 17. ex Livio, Plutarcho, & aliis: Addam hunc unum.

C. Mutius Scævola, fil. Conſulis Rom. cognominis, J C. excellens, ſcriptis inclytus. Pontifex Maximus, eo tempore, quo cum Domitio, bello Marii & Sullæ fervente, Prætoris Damaſippi juſſu, confoſſus eſt. Vellejus Paterc. *l.* 2. Vid. quoque *Mutia* lex.

Mutuſca, quæ & *Trebia*, ac *Trebula*, vulgò *Trevi*, urbs Umbriæ

briæ, Epiſcopalis olim, nunc op. in colle amplum, inter Fulginium 6. & Spoletium 9. mill. paſſ. Pop. *Trebulani* & *Mutuſcai.* Virg. *Æn.* 7.

Ereti manus omnis, oliviferæq; Mutuſcæ.

Sed cùm Eretum ſit in Sabinis, Mutuſcas quoque in finibus Sabinorum fuiſſe crediderim, Trebiamque à Trebulâ diverſam eſſe. Itaque *Mutuſca, M. Leone* in Sabinis hodiè Ferrario. Opidanos *Mutuſcaos*, ut dixi, Plin. vocat, *lib.* 3. *c.* 12. qui addit ibidem *& qui Suffenates.* Dionyſ. verò *Suffenas* vocat.

Mutuſtratini, pop. Siciliæ, Plin. quorum urbs *Mutuſtrata*, nunc *Miſtretta.* Vid. *Ameſtrata.*

Muza, portus, & emporium Arab. Felicis, quò appellunt, qui ex Ægypto in Indiam navigant, *Gezen* Moletio, inter Pudnim & Ocelim.

Muzana, urbs Armeniæ min. Anton.

Muziris, urbs & emporium Indiæ citerioris. Plin. 6. 23. *Chaul* Moletio. *Anor* verò ſupra Calicut Dalechampio. Aliis eſt nunc *Calecutum*, urbs amplâ Malabaris, in ora littor. proprio Regi parens Zamorino dicto.

M Y.

Mya, inſula parva Doridis (quæ Cariæ regio eſt) in ſinu Ceramico ad Occaſum.

Myagrus, nomen viri, cujus meminit Plin. 34. 4. Quo etiam nomine dictus muſcarum deus, qui aliter vocatur Myodes & Achor, ut ſcribit Plut. Plin. 10. 28. *Invocant & Ægyptii ibes ſuas contra ſerpentium adventum, & Elei Myiagron Deum, muſcarum multitudine peſtilentiam adferente: quæ protinus intereunt, quà litatum eſt ille die.*

Myarida, Ciliciæ urbs mediterranea. Plin.

Myaſes, Epiſcopus in concilio Epheſino.

Mycale, nomen veneficæ mulieris. Ovid. *Met.* 12.

Mater erat Mycale: quam deduxiſſe canendo
Sæpe reluctantis conſtabat cornua Lunæ.

Eſt præterea promuntorium in Continenti ſitum, è regione Sami inſulæ. Stephano urbs Cariæ eſt, quem vide. Inde *Mycalam.* Claud. 2. *in Eutrop.*

Icarium pelagus, Mycalaaq; litora. ——

Mycaleſſus, urbs mediterranea Bœotiæ, Thucyd. *l.* 7. ſic dicta, quòd vacca, quæ Cadmum cum exercitu Thebas duxit, mugitum illic ediderit; hodiè *Malacaſa.* Stat. *Theb.* 7.

—— *Quos pinigeris Mycaleſſus in agris*
Palladiusq; Melas, Hecataaq; gurgite nutrit
Gargaphie. —— ——

Hinc Ceres *Mycaleſſia* dicta. cujus templum juxta Mycaleſſum ſingulis noctibus ab Hercule aperiri, rurſusque claudi putabatur. Quinetiam fama erat, omnes fructus autumno colligi ſolitos, ſi ante pedes Mycaleſſiæ Cereris depoſiti fuiſſent, toto anno integros manere. Eſt & alia Cariæ, item mons è regione Sami. Steph.

Mycena, urbs Peloponneſi, quam Perſeus Danai fil. extruxit, in quâ regnavit Agamemnon. Inde Virg. *Æn.* 6.

—— *Agamemnoniaſq; Mycenas.*

Idem *Æn.* 2.

Millia quot magnis nunquam venere Mycenis.

Pelopeiades Mycenas vocat Ovid. *Faſt.* 3. quia illic Pelops habitavit, à cujus etiam filio Thyeſte *Thyeſteas* vocat Lucan. *l.* 1.

—— *Qualem fugiente per ortus*
Sole Thyeſtea noctem duxere Mycenæ.

Inachias vocat Papinius, quòd juxta Inachum flu. poſitæ videantur. *Agios Adrianos* Sophiano. Nigro *Charia* [illegible], *Gerbigus* Theveto. Equi Mycenarum in pretio fuere. Virgil. *Georg.* 3.

Et patriam Epirum referas, fortesq; Mycenas.

Gratius *in Cynegetico*,

Conſule Penei qualis perfunditur amne
Theſſalus, aut patria quem conſpexere Mycenæ
Glaucum. —— ——

Horat. 1. *Od.* 7.

Aptus dicet equis Argos, ditesq; Mycenas.

Epitheton traxit ab Homero, apud quem,

—— Πολυχρύσοιο Μυκήνης.

Inde *Mycenæus.* Prop. 2. 22.

Quid? ferus Andromaches lecto cùm ſurgeret Hector,
Bella Mycenæa non timuere rates?

Ovid. *Epiſt* 5.

Iſta Mycenæâ litera ſcripta manu.

Mycerinus, Cheopis Ægyptiorum regis filius, qui poſtquam patri ſucceſſit in regnum, ita paterna facta peroſus eſt, ut populo ad extremum calamitatis afflicto res ſuas agendi fecerit poteſtatem: quinetiam præ regibus omnibus juſtitiam exercuiſſe dicitur. Herod. *lib.* 2.

Myci, populi de quibus Hecatæus in Aſiâ, Ἐκ Μυκῶν εἰς Ἀραχώτους. Steph.

Myciberna, urbs Helleſponti, à Philippo Macedone per proditionem capta. Diod.

Mycithus, Anaxilai Rheginorum tyranni ſervus, cui cùm dominus moriens, & regnum, & liberos ſuos commendaſſet, tutelam eorum tam ſanctè geſſit, imperiumque tam clementer obtinuit, ut Rhegini à ſervo regi non dedignarentur: adultis deinde pueris & bona, & imperium tradidit, ipſe parvo viatico ſumpto profectus eſt, & Olympiæ ſummâ cum tranquillitate conſenuit. Macrob. *Sat.* 1. 11. *Micythum* alii vocant. Juſtino *lib.* 4. *Micalus* dicitur.

Mycon, Medicus, qui, adverſus ſerpentes, nihil efficacius hippomaratho ſcripſit. Cælius Rhod. Item nomen pictoris egregii. Fuerunt autem duo *Mycones*, unus Athenienſis, Syracuſanus alter.

Mycone, ſeu *Myconos*, ſeu *Micone*, inſ. maris Ægæi, una Cycladum, ſub quâ poetæ fabulantur ſepultos eſſe Gigantes, poſtremò ab Hercule interfectos: unde Proverb. *Omnia ſub unam Myconon congerere*, quod in eos dici conſuevit, qui res naturâ disjunctas eodem libro, vel titulo conantur complecti. Scribit Servius hanc inſulam terræ motu diu laboraſſe: quo ceſſante, è viciniis inſulis populos veniſſe, qui eam tenerent, & incolerent. Inſulares *Mycones*, de quibus literis proditum eſt, calvos eſſe ſolere. Inde *Myconius* pro calvo. Plin. 11. 37. *Micole* hodie Nigro & Soph. *Micoli*, Baudrando; Circuitus eſt 20. mill. cum arce permunita & duplici portu. Sub Venetis, pluries fruſtra à Turcis tentata. Vilis autem inſula fuit ac deſpecta; Unde Stat. 1. *Achill.*

—— *Placet ire per altas*
Cycladas, hinc ſpreta Myconos, humiliſq; Seriphos.

Ovid. *Met.* 7.

Hinc humilem Myconen cretoſaq; rura Cymoli.

Virg. tamen *celſam* vocat. *Æn.* 3. ſed comparative cum Delo eam conferens. Athen. *lib.* 1. *Myconios* dicit διὰ τὸ πένεσθαι καὶ λυπρὰν νῆσον οἰκεῖν, ἐπὶ γλισχρότητι καὶ πλεονεξίᾳ διαβάλλεσθαι. Unde illud Cratini, in hominem ſordidum & avarum: Πῶς ἂν Ἰσχομάχου Μυκόνιος φιλόδωρος ἂν εἴης, id eſt, *Quomodo tu ab Iſchomacho Myconio genitus munificus eſſes?* Item Proverb. Μυκόνιος γείτων, & Μυκονίων δίκην, in eos, qui non vocati ad convivia ſe ingerebant. Proinde Μύκονος Phœnicibus erat מוכ אנן *Muc an*, quaſi dixeris *cenſu tenuem.* Bochartus.

Myconius Olvvaldus, Lucernas, Eccleſiæ Baſilienſis Paſtor. Hic, poſt egregiam, in juventute moderanda, patriæ ſuæ probatam operam, præconis Evangelici munere, Tiguri, ſuſcepto, recteque curato, Eccleſiam Baſilienſem, poſt Oecolampadium, annis 20. Verbo veritatis fideliter pavit, ab Anteceſſoris ſui veſtigiis nullatenus deflectens. Conſenſui Wittembergæ an. 1539. etiam in capite de S. Cœna, inito, cum Luthero, Crucigero, Bugenhagio, Melanchthone & Menio, ſubſcripſit. Ejus extant; *Enarratio in Pſalm.* 101. *Bremæ*, 1548. *In Eſajam, in Marcum Expoſitio docta & pia*, *Baſileæ A. C.* 1538. *Vita Zuinglii*, &c. Obiit A. C. 1552. æt. 64. Succeſſit ei Simon Sulcerus.

Poſſe & poſtgenitis acceptam lampada Verbi,
Unica, inextinctam tradere, cura fuit.

Mydea, inſula, quæ etiam *Delos* dicebatur, una Cycladum, ubi primùm ignis inventus fuit.

Mydon, auriga, Atymnis fil. Hom. *Il.* ε. *verſ.* 580.

Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλ᾽ ἡνίοχον θεράποντα
Ἐσθλὸν Ἀτυμνιάδην. —— ——

Alius ab Achille interfectus, Iliad.

Ἔνθ᾽ ἕλε Θερσίλοχόν τε Μύδωνά τε.

Myenus, mons in Æoliâ, qui antea *Alphius*, Plutarch. *lib. de Flum.*

Myes, *Myentis*, urbs Jonica: Gentile *Myeſius.* Steph.

Myeza, Plin. Ptol. *Lagoviſchio*, Moletio, opp. Æmathiæ.

Mygdonia, regio Macedoniæ in Thraciam vergens, inter Axium, & Strymonem fluv. Plin. 4. 10. Pop. *Mygdones*, qui in Aſiam tranſgreſſi, in eâ parte Myſiæ conſederunt, quæ Troadi ſuperjacet, Rhyndaco amni, & Daſcylitico lacui propinqua, eamque regionem de nomine relictæ patriæ *Mygdoniam* appellarunt. In hâc reg. Nioben natam volunt Poetæ. Eſt item magnæ Phrygiæ regio, Stephanus: qui hanc quoque *Mycthoniam* vocari ait. Hinc *Mygdonia* mater Deorum. Val. Flac. *Arg.* 3.

—— *Ancipitem lymphaverat urbem*
Mygdonia Pan juſſa ferens ſæviſſima matris.

Et *l.* 8. *Sic ubi Mygdonios planctus ſacer abluit Almo,*
Lataq; jam Cybele.

Claudianus, de Conſulatu quem Manlius Theodorus cum Eutropio geſſit:

Perfoſſiq; ruunt populo pallente leones,
Quales Mygdonio curru frænare Cybelle
Optat. —— ——

Porro Mygdoniam terram divitem fuiſſe patet ex Horat. apud quem *lib.* 2. *Od* 12. legimus,

Aut pinguis Phrygiæ Mygdonias opes.

Marmore etiam abundabat. Ovid. *Ep.* 15.

Quæ mihi Mygdonii marmoris inſtar erunt.

Mygdonius, fame preſſus, maximam frumenti copiam ſimulavit, quod ſtratagema recitat Polyæn. *l.* 7.

Mygdonius, fluv. Macedoniæ Niſibim urb. interfluens. Strabo. An à *Mygdone* Rege; an à *Mygdonibus*, pop.

Mygdonus.

Mygdonus, frater Otrei, teſte Porphyrio in Iliad. 3. ambo fratres Hecubæ regis Priami uxoris, & Ciſſei filii, ambo reges in Thraciâ: A *Mygdone* ejus filius Corœbus *Mygdonides* dictus eſt. Virgilius *Æn.* 2.

—— Juveniſq; Corœbus
Mygdonides. illis qui ad Trojam fortè diebus
Venerat, inſano Caſſandra incenſus amore.

Mygiſi, urbs Cariæ, hinc *Mygiſia* Minerva, & *Mygaſais*. Steph.

Myjagrus. Vid. *Myagrus*.

Myla ſeu *Mylas*, fluv. parvus Siciliæ, in ora Or. in valle Neetina. Nunc *Marcellino*, & in mare Jonium ſe exonerat, 5. mill. ab Auguſta in Mer. Plut. Liv. Thuc. Baudr.

Mylaces, gens Epirotica. Lycophron.

Mylæ, inſulæ circa Cretam ſunt Plinio, *Cambruſa* Nigro. Pineto verò *Gniofa*, & *Liſto*. Item Siciliæ urbs, Ptol. & Thucyd. *Malazon*, vel *Milazzo* Fazello, & Aretio hodiè appellatur; à Zanclæis condita. Satis munita, in peninſ. in valle Demonæ, in ora Bor. contra Æolias Inſ. 30. mill. à Peloro prom. in Occ. Panormum verſus, 17. à Tyndario in Ort. 55. à Catana in Bor. Hic Solis boves ſtabulatos fabulantur: quòd quædam, ut fimum malè olentia, efferantur in litus. Plin. *lib.* 2. *cap* 98. Sunt etiam *Mylæ* Theſſaliæ, incola *Mylæus*. Steph. *Myle* Silio dicitur *l.* 14.

Subſidium infidum fugientibus æquora Myle.

Vide Sen. *Nat. Qu. l.* 4. & Plin. 2. 98. Item *Myle*, Siciliæ fluvius. Vide Cluverium.

Mylantia, promuntorium in Camiro Rhodi. Hinc Dii *Mylantii*. Fuit autem illic Mylas quidam, qui molæ uſum primus reperit. Steph.

Mylaſa, urbs Cariæ, à *Mylaſo* Chryſaoris filio; hinc *Mylaſeus*. Steph. Item liberum Cariæ opidum, à *Mylaſo* Æoli abnepote. Plin. 5. 29. Ferrario *Mylaſa*, vulgò *Meſſi*, urbs eſt Cariæ, ad oram, à Mileto 30. m. p. in Auſtrum Bargyliam verſùs: vel *Melaxo* ſeu *Melaſſo*, Epiſc. ſub Arch. Stauropolitano.

Mylias, urbs Pamphyliæ, inter fluv. Eurymedontem ad Ort. & Ceſtrium ad Occ. 40. m. p. ab ora maris Pamphylii in Bor. 60. à Termeſſo in Ort. ac inter Pergas in Circ. & Aſpendum in Eur.

Mylias, magnæ Phrygiæ pars, ſed Lyciæ attributa Arriano in *Ind.* Item Ptolemæo. V. *Milyas*.

Myliſin, gens Phrygiæ. Steph.

Mylitta, Venus dicta eſt apud Aſſyrios, ad cujus templum mulieres indigenæ ſemel in vitâ cum externis hominibus conſuetudinem habere lege cogebantur: hoſpitem verò illum, qui pecuniam in ſinum mulieris injiciebat, dicere oportebat, *Tanti ego tibi Deam Mylittam imploro.* Herod. *libr.* 1. Subdit Μύλιττα δὲ καλέουσι τὴν Ἀφροδίτην Ἀσσύριοι. Ritum iſtum Aſſyriorum, ſive Babyloniorum etiam Strabo commemorat *libr.* 16. Eſt verò Μύλιττα, ut arbitratur Voſſius à מולדת *Moledeth*, hoc eſt, *nativitas, progenies, genitura.* Gen. 48. 6. Ezech. 16. 3.

Mylois, Arcadiæ fluv. Heſychio.

Mylon, urbs Ægypti. Civis *Mylopolites*. Steph. & *Mylopolites* nomus. Item poeta Comicus apud Heſychium.

Myndones, populi Libyæ. Steph.

Myndus, urbs Cariæ maritima, inter Bargyliam & Halicarnaſſum, *Mentefe* Leunclavio. Plin. 5. 29. hoc tempore primaria regionis & ſedes præfecti: Epiſc. ſub Arch. Stauropolitano. Fuit in eâdem Cariâ & alterum ejuſdem nominis opidum, quod poſtea ad recentioris differentiam *Palamyndum* appellavere. *Sancto Pietro* hodie dici, ſcribit in ſuo Livio Nardus. Diogenes apud Laertium: Εἰς Μύνδον ἐλθὼν καὶ θεασάμενος μεγάλας τὰς πύλας, μικρὰν δὲ τὴν πόλιν, Ἄνδρες Μύνδιοι, ἔφη κλείσατε τὰς πύλας μὴ ἡ πόλις ὑμῶν ἐξέλθῃ.

Mynes, etis, Lyrneſſi princeps, maritus Briſeidis, quem Achilles captâ urbe occidit, uxoremque ejus abduxit, quæ poſteà, ab Agamemnone, ei erepta implacabilis inter eos odii cauſa extitit. Hom. *Iliad.* 3.

Myrias, fuit quiſpiam ſuâ ætate mortalium ditiſſimus, qui primus theſaurum recondendis pecuniis ſtruxiſſe fertur.

Myon, urbs Locrorum in Epiro. Steph. *Myonia* Pauſ. opp. Phocidis, juxta fines Locrorum.

Myonia, urbs Phocidis. Pauſan.

Myonneſos, op. Joniæ, in peninſula inter Teum & Lebedum. Steph. Sed Thuc. eſt Inſ. Tejorum, quod mel. Ferr. Item inſula Theſſaliæ ante Lariſſam, teſte Strabone. Caſ. Strabo 194.

Myos hormos, urbs Ægyptiorum cum portu ad ſinum Arabicum, inter Arſinoen, & Bereniceen. *Caſir* eo loco ponit Ramuſius. Vide Stuckium *ad Arrianum pag.* 21.

Myra, urbs Lyciæ mediterranea, num. plur. *Strumira* teſte Stunica, apud Limyrum fluv. & Limyram urb. in colle, 20. à littore ſtadiis. Metropolis olim ampliſſima, ſub qua 36. urbes Epiſc.

Myranum, Ptol. *Micila*, Marmol. urbs Africæ mediterr. à Cirta 30. m. p. in Auſtr. Μύρανον MS. Seldeni.

Myrcenus, op. Thraciæ, ſeu Macedoniæ in confinio, ad Strymonem flu. circa Philippos. *Myrcinnus* Stephano.

Myrenaorum civ. Phrygiæ ſalutaris, meminit Synodus VI. Conſtantinop.

Myrgeta, populi Scythiæ. Steph.

Myriandrus, civitas Syriæ juxta Phœniciam, Steph. unde ſinus *Myriandricus*. Sita eſt, in ora ſinus Iſſici, ad Amani rad. in Ciliciæ confin. inter Alexandriam & Rhoſſum, 270. ſtadiis à portu Ciliciæ.

Myrica, Macedoniæ civitas eadem quæ *Amphipolis*, Stephanus. *Et alibi* Μυρίκη, inquit, *inſula eſt in rubro mari.*

Myrice, Milichi mater, Sil. *l.* 3.

Laſcivo genitus Satyro, nymphaq; Myrice
Milichus indigenis latè regnarat in oris.

Myricus, urbs Trojæ è regione Tenedi & Lesbi, civis *Myricenſis*. Steph.

Myrina, quæ & *Sebaſtopolis* Plin. urbs Æolidis maritima, *Marhani*, teſte Leunclavio. Sic à Myrino conditore dicta. Ep. ſub Ar. Epheſino, inter Elæam & Cumam 60. ſtad. à Lariſſa 70. *Gercona* Moletio. Fuit præterea Homero urbs in Ætoliâ, & alia in Lemno, Steph. *Lemno* vulgò, Bellonio. Sita in colle mari imminente: Forum habet, in quo Solſtitio montis Athos ſpargitur umbra, 87. mill. diſtantiâ, licet Sol nondum Occaſui ſit vicinus. Olim Archiep. & celeberrima, nunc parum celebris & à paucis habitata. Metel. Item regina Amazonum, quæ 30. millia peditum, & 2. millia equitum in exercitu habuiſſe dicitur. Dion. *l.* 4.

Myrinus, Apollinis cognomentum, à *Myrinâ* Æolidis urbe, in quâ religioſiſſimè colebatur. Item viri nomen, Martialis 12. 29.

Nuper cùm Myrino peteretur miſſio laſo.

Erat autem gladiator. Idem *Spectac. Ep.* 20.

Dum peteret pars hæc Myrinum, pars illa Triumphum.

Myrioe, in urbe Arcadiæ, quæ dicitur *Megalopolis*, utitur Demoſthenes *in oratione contra Æſchinem, de falsâ legatione*, concilium ſeu conventus eſt communis Arcadum, Harpocratio.

Myriophyros, lib. Conc. *Mirioſidi*, urbs Thraciæ in ora Propontidis, inter Callipolim ad Mer. 32. & Rhædeſtum in Bor. 35. m. p. Ep. ſub Ar. Heracleenſi.

Myrlea, op. Bithyniæ, Plin. 5 32. inter Daſcylium & oſtia Rhyndaci. Ep. ſub Ar. Cyziceno, hodieque *Myrlea*, à *Myrlo* Colophoniorum duce, vel à *Myrleâ* Amazone. Nicomedes autem Epiphanes Pruſiæ regis filius, de matris nomine Apames, *Apameam* vocari voluit. Steph.

Myrlus, Colophoniorum Dux.

Myrmecides, nomen viri proprium, de quo Cicero *in Academicis: Ut etiam inter deos Myrmecides minutorum opuſculorum fabricator fuiſſe videatur.* Vide Ælian. *Var. Hiſt. l.* 1. *c.* 17.

Myrmecium, opidulum Tauricæ. Steph. & prom. apud Panticapæum urb. ad Boſporum Cimmerium. Ptol. Plin.

Myrmex, Epimethei uxor, filium habuit Ephyrum, unde Corinthus olim Ephyre dicebatur.

Myrmex, Inſ. parva Cyrenaicæ, ante Arſinoen urbem.

Myrmidones, Theſſaliæ populi, qui Achillem ad bellum Trojanum ſecuti ſunt. Sic apud Poetas dicti. (ac teſte Plinio 4. 7. ſic in univerſum Græci nominantur; unde Philoſtratus *in Heroicis* ait, Μυρμιδόνας ἐπονομάζουσι πάντας Θετταλούς) à formicis, quas ad Æaci preces in homines (illis peſtilentiâ ſublatis) converſas fabulantur. Virg. *Æn.* 2.

Myrmidonum Dolopumve, &c. Vide *Æacus*.

Myrmiſſus, urbs juxta Lampſacum. Steph.

Myro, mater Homeri tragici, elegias condidit. Suidas.

Myrobrechari, pro *Murrobathrarii*, apud Plautum *in Aulul. act.* 3. *ſc.* 5. legit Octav. Ferrarius, vultque hac voce indigitari eos, qui unguento perfundunt & madefaciunt, *i.* ſimpliciter unguentarios: *de re Veſtiar. lib.* 3. *cap.* 21. ubi Turnebum refellit, qui illos *Myrobathrarios* interpretatur, calceamenta muliebria unguentis ac gratis odoribus & ſuffimentis imbuentes.

Myron, Sicyonis tyrannus, ſed mitis, ſucceſſor, & ut videtur, filius Orthagoræ. Ejus meminit Ariſtot. *l.* 5. *Pol. c.* 11. & 12.

Myron Prienenſis, Meſſeniaca condidit. Athen. *libb.* 6. & 16. & Pauſan. *in Meſſenicis*.

Myron, ſtatuarius inſignis, Olymp. 84. Ageladis diſcipulus, qui cùm multis aliis operibus, tum præcipuè buculâ, ex ære, veræ vaccæ ſimillimâ, claruit Poetarum verſibus: Prop. 2. 31.

Atq; aram circum ſteterant armenta Myronis
Quatuor artificis vivida ſigna boves.

Ovid. 3. *de Arte amandi*,

Quæ nunc nomen habent operoſi ſigna Myronis,
Pondus iners quondam duraq; maſſa fuit.

Idem *Ponticorum* 1. 4.

Ut ſimilis vera vacca Myronis opus.

Juvenal. *Sat.* 8.

Et cum Parrhaſii tabulis, ſignisq; Myronis.

Stat. Sylv. 1. *In Tiburtino Manlii*,

Quicquid & argento primum, vel in ære Myronis
Luſit, & enormes manus eſt experta coloſſos.

Idem 4. *Sylv.*

Hic tibi quæ docto multum vigilata Myroni
Æra. —— ——

Petronius, *Myron qui penè hominum animas, ferarumq; ære comprehenderat, non invenit hæredem.* Vide Plin. *lib.* 34. *c.* 8. Legendus etiam *libr.* 4. *Antholog. Tit.* Εἰς ἀγάλματα ζώων, quæ epigram-

epigrammata Latinè fecit Auſonius, *Ep.* 57. 58. &c. Item Rex Suevorum, in Hiſp. Vid. *Ariamirus.*

Myron, urbs Lyciæ. Vide *Myra.*

Myronianus, hiſtoriarum ſimilium capita reliquit, teſte Diog. Laertio *in Xenocrate, Theophraſto, Epimenide & Platone.*

Myronides, Athenienſium dux, inſigni ſtratagemate Thebanos vicit, Vid. Polyæn. *l.* 1. & Frontinum *l.* 2. *c.* 4. *ſect.* 11.

Myronos, inſula in Arabico ſinu. Steph.

Myropolon, Græciæ urbs, ex adverſo Heracleæ, fortè juxta Thermopylas.

Myrrha, filia Cynaræ Cypriorum regis, quæ patris ſui nefando amore flagrans, nutricis auxilio cum eo concubuit, peperitque Adonum filium: Pater verò cùm illud nefas cognoviſſet, filiam ſuam gladio interficere voluit: ſed illa fugiens per Arabiam, deorum commiſeratione in arbuſculam ſui nominis commutata eſt, Vide *Cynaras*, & *Adonis.*

Myrrhina, Piſiſtrati uxor, mater Hippiæ & Hipparchi.

Myrrhina, meretrix Attica, in cujus amoribus Leogoras, Andocidis Rhetoris Pater, cunctas ſuas facultates profudit.

Myrrhina, urbs Aſiæ, terræ motu everſa, A. D. 105.

Myrrinus, Atticæ municipium Straboni; aut pars tribus Pandionidis: habet nomen, teſte Ariſtophanis Scholiaſte *in Plutum*, à myrti copiâ ibi naſcentis.

Myrſilus, filius Myrſi, ultimus ex Heraclidarum genere, Lydiæ rex, alio nomine *Candaules*; qui cùm uxorem haberet formoſiſſimam, non contentus ſecretâ ſuarum voluptatum conſcientiâ, Gygi cuidam ex ſuis ſatellitibus nudam eam oſtendit, quod indignè illa ferens, Gygem ad viri necem impulit: ſeſeque illi & Lydorum regnum tradidit. Herodot. *l.* 1. Vid. *Candaules.*

Myrſilus, Lesbius, ſi Inſcriptioni fides, de origine Italiæ, ac Tyrrhenorum ſcripſit. Edidit eum Joh. Annius Viterbienſis, & comment. ſuis illuſtravit. Sed *Myrſilus* iſte ipſius Annii proles putatur. De genuino autem *Myrſilo* Lesbio, videndus Voſſius *de Hiſt. Gr. lib.* 3.

Myrſinus, urbs Elidis, poſtea *Myrtuntium.* Steph.

Myrſus, Candaulis regis pater. Vide *Myrſilus.*

Myrteta, Hot. Celſ. *Frittola* Mazzellæ, lacus ſudatorius Campaniæ, apud Bajas.

Myrtia, mulieris panariæ nomen, apud Ariſtoph. Ancylionis & Soſtratæ filiæ, *Crabron.*

Myrtilis, opidum in orâ Luſitaniæ, juxta Anam fluvium, hodiè *Mertola.* Baudrando opp. Portugalliæ, trans Anam, in confinio Vandalitiæ, 10. leuc. Portugall. ab Oceano, & ab oſtiis Anæ in Bor. Eboram verſus.

Myrtilus, Mercurii ex Phaetuſâ, ſeu Myrto Amazone filius, auriga Oenomai, qui à Pelope curuli certamine cum Oenomao certaturo pollicitis corruptus, axi vectem non objecit, ut eâ ratione Oenomai currus diſſolveretur, & Pelops victor evaderet. Quæ res cùm Pelopi ex ſententiâ ſucceſſit, Oenomaus curru delapſus, cervicem fregit, jamque animam agens Pelopem obſecravit, ut vicem ſuam ulciſceretur. Quare cùm pactum ſibi perfidiæ præmium à Pelope repoſceret, ab eo in mare projectus eſt, quod inde *Myrtoum* appellatur. Ovid. *in Ibin*,

Proditor ut ſævi periit auriga tyranni,
Qui nova Myrtoa nomina fecit aqua.

Myrtos, Inſ. maris Ægæi, proxima Caryſto urbi Eubœæ, unde *Myrtoum mare* dictum, Plin.

Myrtoum mare, pars Ægæi inter Peloponneſum & Atticam, ac Cretam inſulam, licèt Ptolemæus illud *Myrtoum* appellet, quod Cariam ad Occid. alluit. Sic dictum à *Myrtilo* Oenomai aurigâ, ibi ſubmerſo. Plin tamen 4. 11. appellatam mavult à *Myrto* exiguâ inſulâ non pro[cul] à Caryſto. Ejus meminit. Horat. *l.* 1. *Od.* 1.

Myrtoum pav[ida] [n]auta ſecet mare.

Vide Lambinum *ad locum* [illegible] *Mandria* Caſtaldo.

Myrtuntium, mare inter Sin. Ambracium & Leucaden inſ. Epirum alluens. Strab.

Myrtuſſa, vel *Myrtuſa*, mons Libyæ. Callimachus in Apollinem, Σοῖς ἐπὶ Μυρτούσσης κερατώδεος. Ubi Scol. Μύρτουσα ὄρος Λιβύης. Idem habet Steph. Ejus meminit Apoll. *l.* 2.

Αἱ Λιβύης ἱμερόεν κεραὴ Μυρτώσιον αἰπος.

Mys, myos, proprium nomen viri, qui claruit argento cælando. Prop. 3. 9.

Argumenta magis ſunt Mentoris addita formæ,
At Myos exiguum flectit Acanthus iter.

Martialis.

Quis labor in phialâ docti Myos anne Myronis?

Idem, *Archetypum Myos argenti te dicis habere.*

Myſecros, flu. Arabiæ fel. verſus Meridiem, Plin.

Myſcellus, Vide *Miſcellus.*

Myſia, regio min. Aſiæ ad Helleſpontum, Troadi contermina: cujus incolæ *Myſi*, abjectiſſimæ conditionis homines, ſortisque adeò contemptæ, ut ceſſerint in proverbium. Quoties enim hominem nullius pretii volebant denotare, *Myſorum ultimum* eſſe dicebant. Cic. *pro L. Flacco.* Et quia erant injuriarum patientes, hinc *Myſorum præda*, Prov. Item *Myſorum & Phrygum terminos diſcernere*, Prov. de rebus toto cœlo diverſis. Strabo etiam *Myſos* conſtituit in Europâ, in confinio Pannoniæ ad Danubium flu. putatque *Myſos* Aſiæ populos ab his, ut originem, ita & nomen duxiſſe. Sed hi à Plinio *Mæſi* dicuntur. Vide Boch. *Phaleg. libr.* 1. *cap.* 12. Dividitur autem *Myſia* in majorem, & minorem: Major Helleſpontica appellatur a Galeno, & pop. Helleſpontii à Strabone, in quâ Cyzicus & Lampſacus urbes præcipuæ. Minor à Strabone Olympica à monte Olympo dicitur, in qua Pruſa urbs Bithyniæ. Baudrando fuit hæc regio, maximè ad Occ. extenſa. Eaque vel *Minor*, verſus Helleſp. & inter Propontidem ad Bor. & Troadem ad Auſtr. ubi Cyzicus & Lampſacus, in ora Propontidis; vel *Major*, quæ Orientalior erat; inter Myſiam min. ad Occ. Bithyniam ad Bor. Phrygiam magnam ad Ort. & mare Ægæum ad Mer. ex Phil. à Via. Nunc utraque ſub Natolia propria comprehenditur, & ſub Turcis eſt, à tribus fere ſeculis. *Myſia* etiam, regio Europæ gemina eſt apud Ptol. ſuperior & inferior. Vid. *Mæſia*, ſic enim meliùs ſcribitur.

Urbes Myſia ſeu Mæſia Europaa:

* Achillea, *Kylia.*	Rhætiaria, poſtea Nicopolis, *Nicopoli.*
* Alba.	* Scupi, *Vſchup.*
* Arribantium, *VVie Zitern.*	* Siliſtria, ſic vulgò, Epiſcopalis ſuperioris, & ſedes Præfecti, *Siliſtrie.*
Barna. Vide *Varna.*	* Singidunum, *Senderim.*
* Bidina, *Vidin.*	* Sophia, ſic vulgò, metropolis & caput Bulgariæ. *Sophie.*
Calatis, *Kilia.*	Sucidava.
Dinogetia, *Drimago.*	Ternobum, *Ternovo.*
* Dionyſiopolis. Vide *Varna.*	Tiriſta, *Driſta.*
Duroſtorum, *Duroſtero.*	Tomi, *Tomis VVar.*
Galatium, *Galacz.*	Varna, *Varne.*
* Meſembria, *Meſember.*	
Neſſum, *Niſſa.*	
* Nicopolis, *Nicopoli.*	
Odeſſus, *Lemano.*	

Myſiſtratum, urbs Siciliæ, V. *Ameſtrata.*

Myſius, flu. Æolidis, Strab. *Mæſius* quibuſd.

Myſocaras, Ptol. *Aman* Moletio, portus Mauritan. Ting. ad Oceanum Atl. inter montem Solis, & Uſadium prom.

Myſomacedones, pop. Aſiæ in tractu majoris Myſiæ, à *Macedonibus* oriundi, unde & nomen habent. Plin. 5. 26.

Myſon, ex vico territorii Spartani oriundus, unus ex 7. Græciæ ſapientibus habitus eſt. De hoc dicitur, cùm Anacharſis Oraculum conſuluiſſet, quiſnam eſſet Græciæ ſapientiſſimus, elogium hoc Myſoni tributum eſſe, qui tum aratro terram findendo erat occupatus. Diog. Laert. *in Vita ejus.*

Myſtia, op. Magnæ Græciæ apud oram, inter Locros, & Cauloniam. *Gioioſa* Barrio. Quibuſd. *Monte Gioioſa*, caſtrum Calabriæ ulter. vix 5. mill. ab ora maris Jonii, ad radices Apennini.

Myſtichides, Archon Athenis, Olymp. 98. an. 3.

Myſtus, inſula parva maris Jonii juxta Echinadas.

Mythopolis, locus Bithyniæ apud Aſcaniam paludem, à Cio 120. ſtad. diſtans, Ariſt. ubi fontes, cum Nilo aliquid commune habentes. *Mythopolis* Antigono.

Mythra, Vid. *Mithra.*

Mytiſerata, Caſtellum Siciliæ.

Mytiſtratum, vide *Ameſtrata.*

Myus, untis, urbs Joniæ in Cariæ confinio, apud Mæandri oſtia, Herod. Strabo. Plin. Steph. cujus populi à culicibus infeſtati Miletum proximam urb. migrarunt. Hanc Artaxerxes Perſarum rex Themiſtocli Athenienſi in obſonium dedit, cùm Magneſiam in panem, & Lampſacum in vinum dediſſet, teſte Thucydide.

FINIS TOMI PRIORIS.

Z
1.2.36
27979 (ph.)

Digitized by Google

Digitized by Google